
ΟΘΩΝ Α.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνικογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσεπαυξηθὲν, καὶ τῇ δηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α'.

Καὶ ἐκδοθὲν ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

Κωνσταντίνου Γκαρπολᾶ τοῦ Ὀλυμπίου

καὶ

Χριστοδούλου Ματακίδου τοῦ Σαμίου.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Α — Ε.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΑΫΚΟΥΛ.

1 8 3 5.

„Οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι· χαλεπὸν γὰρ οὕτω τι ποιῆσαι, ὥστε μηδὲν ἁμαρτεῖν· χαλεπὸν δὲ καὶ ἀναμαρτήτως τι ποιήσαντας μὴ ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν.“

Ξενοφ. 'Απομν. β', η', 5.

ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΕ ΒΑΣΙΛΕΥ!

Τὸ μέγα μὲν, ἀλλὰ πολυένδοξον Οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς παλιγγενεσίας τῆς σεβαστῆς Ἑλλάδος, σκιαγραφὲν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως παρὰ τῶν μεγίστων καὶ ἐπισημοτάτων Ἰχνογράφων τῆς φωτισμένης Εὐρώπης, ἐνεπιστεύθη κατὰ θείαν μοῖραν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, διὰ νὰ ἀρχίσῃς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου, Βασιλεῦ, ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τῆς θείας προνοίας, ὡς εἰς βλαστὸν εὐθαλῆ τοῦ ἀρχαιοτάτου ἐκείνου καὶ ἐπιφανεστάτου οἴκου τῆς Παυαρίας, ἐξ οὗ προέκυψαν ἤδη ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολυκινδύνου, ἅμα δὲ καὶ πολυενδόξου ἀγῶνος τῶν τῶν Ἑλλήνων αἱ πρῶται καὶ δραστήριοι βοήθειαι.

Ὦ πόσον μακαρίαν νομίζει ἑαυτὴν ἡ Ἑλλὰς, ὅτι μετὰ τοσούτους πολυενδόξους ἀγῶνας καὶ τοσαύτας ἀπαραδειγματίστους θυσίας ἠξιώθη νὰ λάβῃ τοιοῦτον μέγαν καὶ ἐμπειρότατον Ἀρχιτέκτονα πρὸς οἰκοδομὴν τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναγεννήσεώς της! Ὦ πόσον ἀγάλλεται, βλέπουσα, ὅτι διὰ Σοῦ θέλουσιν ἐκπληρωθῆ πᾶσαι αἱ περὶ αὐτῆς ὕψισται τῆς θείας Δικαιοσύνης βουλαὶ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ χαίρουσα μετ᾽ εὐφροσύνης ἀνεκλαλήτου, βοᾷ στεντορείως, καὶ διαπρυσίως λέγει:

Τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος ἐμοὶ ἔπρεπε Βασιλεύς!

Ναὶ, τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος, ὅςτις ἔχων πεποίθησιν εἰς ἑαυτὸν, καὶ πατρικὴν κηδεμονίαν εἰς τὴν ἥμερον καὶ βασιλικὴν ψυχήν του, θέλει γίνει ἰατρὸς ὅλων τῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας ἡ μάστιξ τῆς ἀναρχίας ἐπέφερεν εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἀποκατασταθῇ πρωτουργὸς τῆς παλιγγενεσίας μου πρὸς δόξαν αἰώνιον τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων μου καὶ τιμὴν ἀνάγραπτον τῶν φιλανθρώπων Εὐεργετῶν μου.

Μετ᾽ αὐτῆς ἀγάλλονται καὶ ὅλαι αἱ σκιαὶ τῶν ἀθανάτων καὶ περικλεῶν τῆς παλαιᾶς της δόξης τέκνων, αἱ ὁποῖαι, τὸν θεοφρούρητον Θρόνον Σου περικυκλοῦσαι, φιλοτιμοῦνται νὰ ἐμπνέωσι δύναμιν εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου κατὰ τοὺς μεγάλους καὶ πολυειδεῖς ἀγῶνας τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως τῶν πιστῶν Σου ὑπηκόων· διότι προβλέπουσιν, ὅτι διὰ Σοῦ θέλει ἐπανακάμψει αὖθις εἰς τὴν ἐρημωθεῖσαν πατρίδα των ὁ χρυσοῦς ἐκεῖνος αἰὼν τοῦ Περικλέους καὶ τῆς ἄλλης ἐθνικῆς των δόξης.

Ναὶ, θέλει ἐπανακάμψει· διότι ὅλοι οἱ ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι Ἕλληνες, παράδειγμα ἔχοντες τὰς ἀκαμάτους φροντίδας τῆς σοφῆς Σου Διοικήσεως ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ γένους των, ἁμιλλῶνται, ποῖος νὰ συνεργήσῃ περισσότερον εἰς τὴν ἐμπιστευθεῖσάν Σοι οἰκοδομὴν τῆς ἀναγεννήσεώς των. Καὶ ὁ μὲν ἀφίνει πατρίδα καὶ συγγενεῖς καὶ ἀπέρχεται εἰς τὴν φωτισμένην Εὐρώπην, διὰ νὰ συνάξῃ, ὅσον δύναται, ἀναγκαίαν ὕλην· ὁ δὲ, συνάξας ἤδη μέρος αὐτῆς, ἐπανέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος του, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν κοινὴν ἀποθήκην, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸ τοῦ Ὁμήρου:

Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Καὶ τῷ ὄντι πᾶς φιλόπατρις Ἕλλην δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀδιάφορος θεατὴς εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ κρίνει χρέος του ἀπαραίτητον νὰ ἀγωνισθῇ γενναίως, ἵνα συνεισφέρῃ καὶ αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸ μέγα τοῦτο οἰκοδόμημα τῆς ἠθικῆς καὶ πολιτικῆς του παλιγγενεσίας, λέγων μετὰ τοῦ Εὐριπίδου:

Πολλοῦ γε χρυσοῦ καὶ πλούτου κρείσσων πάτρα.

Ἐπ' ἀληθείας, ποῖος εὐαίσθητος καὶ ἀληθὴς πατριώτης ἤθελε καταδεχθῇ νὰ μείνῃ ἀσυντελὴς εἰς τοῦτον τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἐν ᾧ ἠξιώθη νὰ λάβῃ τοιοῦτον καὶ τηλικοῦτον Βασιλέα, τὸν ὁποῖον ἡ θεία Πρόνοια ἐξελέξατο καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν κλασικὴν ταύτην γῆν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς θείας της ἀποφάσεις, καὶ νὰ ἐγείρῃ αὖθις ἐκ τῶν ἐρειπίων τὴν οἰκοδομὴν ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρξε τὸ παράδειγμα ὅλων τῶν νεωτέρων ὑλικῶν καὶ ἠθικῶν οἰκοδομημάτων;

Τοῦτο τὸ χρέος καὶ τὴν συνεισφορὰν ταύτην, Θεόσδοτε ἡμῶν Βασιλεῦ! θελήσαντες καὶ ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι πιστοὶ καὶ εὐπειθεῖς ὑπήκοοί Σου νὰ ἐκπληρώσωμεν, ὅσον τὸ δυνατὸν, ἰδόντες, ὅτι ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἄγκυρα τῆς Θεοσώστου βασιλείας Σου, ἔχει ἀτενεῖς τους ὀφθαλμούς της εἰς τὸν Σὸν θρόνον, περιμένουσα νὰ ποτισθῇ ἀπὸ τὰ χαριτόβρυτα νάματα τῆς σοφίας τῶν λαμπρῶν προγόνων της, πληροφορημένη ἀδιστάκτως, ὅτι ἡ παιδεία μόνη ἀποκαθίστησι πολίτας τοιούτους, ἱκανοὺς καὶ τὴν ἐλευθερίαν των νὰ διατηρήσωσι, καὶ τὸν θρόνον Σου νὰ διαφυλάξωσι, περιστοιχοῦντες αὐτὸν μὲ τὴν υἱϊκήν των ἀγάπην καὶ μὲ τὴν ἀδιάσειστον καὶ ἀκλόνητον πίστιν των, ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ συνεισφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως εἰς τὴν πρόοδον καὶ αὔξησιν τῆς παιδείας τῶν ὁμογενῶν μας, καὶ γνωρίζοντες πρὸς τούτοις τὴν παντελῆ ἔλλειψιν πληρεστέρου Λεξικοῦ εἰς μελέτην τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἐξεδώκαμεν θείᾳ συνάρσει διὰ τοῦ τύπου τὸ πρὸ χρόνων ἐκλεῖψαν Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ μακαρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ. Ἀλλὰ διὰ νὰ φανῇ θερμότερος ὁ πρὸς τὸ κοινὸν ὄφελος ζῆλος ἡμῶν, ἐφιλοτιμήθημεν, οὔτε χρημάτων φειδόμενοι, οὔτε κόπων καὶ ξενιτείας, νὰ τὸ ἀναδείξωμεν ἐντελέστερον, ὅσον ἐνδέχεται, τοῦ πρώτου, λαβόντες εἰς ἐπεξεργασίαν αὐτοῦ ἄνδρας ἐκ τῶν ἐλλογιμωτέρων τῶν ἐν Βιέννῃ διατριβόντων Ὁμογενῶν· καὶ τοιοῦτον ὂν, τολμῶμεν νὰ προσφέρωμεν ταπεινῶς εἰς τὸ ὑποπόδιον τοῦ Θεοστηρίκτου θρόνου Σου, εὐχόμενοι, ἵνα δυνηθῶμεν διὰ τούτου νὰ προσθέσωμεν καὶ ἡμεῖς μικρὸν μέρος εἰς τὴν συναθροιζομένην πρὸς οἰκοδομὴν τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας ὕλην.

Δέχθητι οὖν εὐμενῶς, Θεοφρούρητε Ἄναξ! ταύτην ἡμῶν τὴν μικρὰν προσφορὰν, καὶ εὐδόκησον βασιλικῶς, ἵνα εὕρῃ προστασίαν οὗτος ὁ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος μικρὸς πόνος ἡμῶν, τῶν δεομένων νυκτὸς καὶ ἡμέρας τὴν θείαν Πρόνοιαν, ὅπως διαφυλάττῃ καὶ διατηρῇ ἀκλόνητον καὶ ἀδιάσειστον τὸν θρόνον Σου, καὶ προάγῃ ἐπιμήκιστον τὴν πολύτιμον ζωήν Σου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἱερῶν καὶ μεγάλων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους τρέφεις ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς εὐδαιμονίας. Ἐφεξῆς δὲ ἐπίτρεψον διὰ νὰ ἦμεθα μετὰ τῆς ὀφειλομένης βαθυτάτης ὑποκλίσεως καὶ εὐλαβείας

Τῆς σῆς Θεοφρουρήτου Μεγαλειότητος

Ἐλάχιστοι δοῦλοι καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι,

οἱ ἐκδόται

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς

καὶ

Χριστόδουλος Μακακίδης.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑΣ

ΤΗΝ ΑΔΕΛΦΙΚΗΝ ΗΜΩΝ ΠΡΟΣΡΗΣΙΝ.

Ἡ παντελὴς ἔλλειψις τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη πρὸ εἴκοσι πέντε περίπου ἐτῶν παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀνθίμου Γαζῆ, καὶ ἡ καθημερινῶς ἐπαισθητὴ γινομένη σπανιότης καὶ ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐξέδωκε πρὸ ὀκτὼ χρόνων ὁ Σοφολογιώτατος Κύριος Κ. Κούμας, φέρουσαι οὐκ ὀλίγα ἔμποδα εἰς τὴν φιλομαθῆ Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς τοὺς ὅσοι μελετῶσι τὴν κλεινὴν τῶν σοφῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ἔνδοξον ταύτην ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ Μοῦσαι εἰς τὴν παλαιάν των ἑστίαν ἐπανακάμπτουσαι, ἐμπνέουσιν ἤδη ἅμιλλαν ἀπαραδειγμάτιστον εἰς τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἀπογόνους, φιλοτιμουμένους νὰ μιμηθῶσι καὶ οὗτοι τοὺς ἀθανάτους προγόνους των καὶ κατὰ τὴν παιδείαν, ἔκαμαν τὸ κακὸν νὰ γίνηται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπαισθητότερον, καὶ βιάζουσι τοὺς Μαθητὰς νὰ μελετῶσι τοὺς Ἕλληνας Συγγραφεῖς ἤτοι χωρὶς λεξικοῦ, ἢ νὰ καταφεύγωσι πάλιν, καθὼς τὸ πάλαι εἰς τὰ ἀτελῆ ἐκεῖνα λεξικὰ τοῦ Γεωργίου, τοῦ Βαρίνου, καὶ λοιπά.

Τὴν Ἔλλειψιν ταύτην γνωρίσαντες ἐκ πείρας, καθὸ βιβλιοπῶλαι τὸ ἐπάγγελμα, ἐφιλοτιμήθημεν νὰ τὴν θεραπεύσωμεν διὰ νεωτέρας ἐκδόσεως τοῦ λεξικοῦ τοῦ μακαρίτου Α. Γαζῆ. Στοχασθέντες δὲ, ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ πολὺ τελειότερον ἐν τῇ Εὐρώπῃ διὰ τὰ πολλὰ βοηθήματα, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ αὐτοῦ, καὶ ἐνθαῤῥυνθέντες λόγῳ τε καὶ ἔργῳ παρὰ τοῦ Σοφολογιωτάτου καὶ Φιλογενεστάτου Ἀρχιμανδρίτου Κυρίου Νεοφύτου Δούκα, τοῦ διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπαύστως εἰσέτι κοπιῶντος, ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑπάγῃ εἷς ἐξ ἡμῶν, δηλ. ὁ Κ. Γκαρπολᾶς, εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς κλεινῆς Αὐστρίας Βιέννην, διὰ νὰ ἀρχίσῃ αὐτοῦ τὴν ἔκδοσιν τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ.

Ὅθεν, εὐθὺς ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς Βιέννην ὁ εἰρημένος Κ. Γκαρπολᾶς, ἐφρόντισεν ἀμέσως νὰ συμβουλευθῇ ὅλους τοὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ διατρίβοντας Ἐλλογίμους Ἕλληνας περὶ τῆς μελετωμένης τοῦ λεξικοῦ δευτέρας ἐκδόσεως· ὥστε μετὰ πολλὰς σκέψεις, ἐκρίθη εὔλογον νὰ ἐπεξεργασθῇ καὶ νὰ ἐπαυξηθῇ ἡ δευτέρα αὕτη ἔκδοσις μὲ λέξεις ἱκανὰς ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ἐῤῥίκου Στεφάνου, καὶ ἐξαιρέτως μὲ τὰς λέξεις ἐκείνας, ὅσαι εὑρίσκονται ἤδη προστεθειμέναι ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ Ἑλληνικογερμανικοῦ λεξικοῦ τοῦ πολυμαθοῦς Πασσοβίου καὶ ἄλλων νεωτέρων λεξικῶν· ἔτι δὲ νὰ ἐπιδιορθωθῇ καθόλου τὸ κείμενον τοῦ Γαζῆ, νὰ σημειωθῇ πανταχοῦ ἡ μακρότης, καὶ βραχύτης τῶν διχρόνων, ἥτις παρέχει ὄχι ὀλίγην βοήθειαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ποιητῶν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ νὰ πλουτισθῇ ὀλικῶς μὲ τὰς ἀναγκαιοτέρας καὶ βασιμωτέρας ἐτυμολογίας, ὥστε διὰ τούτων ὅλων νὰ γίνῃ τὸ λεξικὸν, ὅσον ἐνδέχεται, ἐντελέστερον μὲν πάντων τῶν πρὸ αὐτοῦ, ἁρμοδιότερον δὲ εἰς τὴν παροῦσαν τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας κατάστασιν, καὶ συντελεστικὸν εἰς τὰς ἐξ αὐτῆς καθ' ὅλα τὰ καλὰ ἐλπιζομένας προόδους.

Ἀλλὰ μ' ὅλον ὅτι τὸ μελετώμενον ἔργον ἦτον ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μας, διότι ἀπῄτει καὶ ἔξοδα ὑπέρογκα, καὶ φροντίδας μεγάλας, καὶ καιρὸν οὐκ ὀλίγον, ἡμεῖς ὅμως τὴν κατεπείγουσαν ἀνάγκην γνωρίζοντες, καὶ στοχαζόμενοι, ὅτι ἐπιχειροῦντες τὸ ἔργον θέλομεν ἀπαντήσει τοὐλάχιστον τὸ κακὸν τῆς τοῦ λεξικοῦ ἐλλείψεως, καὶ φανῆ ὁπωσοῦν κἂν χρήσιμοι εἰς τὸ πολιτικῶς ἀναγεννώμενον ἔθνος μας καὶ εἰς τὴν διψῶσαν τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν φιλόμουσον Νεολαίαν μας, καὶ εἰς πάντα ἄλλον καταγινόμενον εἰς τὴν μελέτην τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἀπεφασίσαμεν σὺν Θεῷ νὰ ἀρχίσωμεν τὸ πολύμοχθον τοῦτο καὶ δαπανηρὸν ἔργον· καὶ δὴ παραδόντες τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ διόρθωσιν τοῦ εἰρημένου λεξικοῦ εἰς τέσσαρας πεπαιδευμένους ἄνδρας τοὺς κυρίους Δ. Ἀλεξανδρίδην τὸν ἰατροφιλόσοφον, Γ. τὸν Ῥουσσιάδην, Γ. Μπούρην, καὶ Ν. Ἀργυριάδην (τῶν ὁποίων ἡ ἐπεξεργασία καὶ διόρθωσις γίνεται φανερὰ διὰ τῶν ἰδίων των ὀνομάτων) προεκηρύξαμεν τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ διὰ τῆς πρώτης ἡμῶν προκηρύξεως, ὅπου εἰδοποιήσαμεν τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν ὁμογενεῖς καὶ φιλογενεῖς, ὅτι τὸ λεξικὸν θέλει γίνει εἰς δύο τόμους. Προχωροῦντος δὲ τοῦ ἔργου, ἐπειδὴ ἐπληροφορήθημεν, ὅτι τὸ λεξικόν μας θέλει ἐπαυξηθῆ καὶ πλουτισθῆ πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι κατ' ἀρχὰς ἐνομίσαμεν, καὶ γίνει διὰ τοῦτο πολλὰ ὀγκῶδες, ἐὰν ἐκδοθῇ εἰς δύο τόμους, ὡς διελάμβανεν ἡ πρώτη μας προκήρυξις μάλιστα ἀφ' οὗ ἀπεφασίσαμεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸ τέλος καὶ σύντομον λεξικὸν Γεωγραφικὸν, Ἱστορικὸν καὶ Μυθολογικὸν πρὸς εὐχερεστέραν κατάληψιν τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐκδώσωμεν καὶ δευτέραν προκήρυξιν ἐν ἡμερομηνίᾳ 15 Σεπτεμβρίου 1834, εἰδοποιοῦντες δι' αὐτῆς τοὺς Ἕλληνας καὶ Φιλέλληνας, ὅτι τὸ λεξικὸν θέλει ἐκδοθῇ εἰς τόμους τρεῖς μὲ τὰς εἰρημένας προσεπαυξήσεις.

Πρὸς περισσοτέραν δὲ πληροφορίαν τῶν Ἀναγνωστῶν καὶ πρὸς μεγαλητέραν πίστωσιν τῶν λεγομένων ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον, (πλὴν καὶ τοῦτο, ἀφ' οὗ ἤδη ἐτυπώθησαν τὰ πρῶτα εἴκοσι τετράδια τοῦ Α. στοιχείου, ἐκτὸς τῶν πρώτων δύο, τὰ ὁποῖα ἐτυπώθησαν ἐκ δευτέρου) νὰ σημειώσωμεν πρὸ πάσης νέας λέξεως ἕναν ἀστερίσκον, ὥστε δι' αὐτοῦ νὰ ἠμπορῇ ἕκαστος τῶν περιέργων ἀναγνωστῶν νὰ βεβαιωθῇ ἰδίοις ὀφθαλμοῖς, πόσαι καὶ ποῖαι εἶναι αἱ νέαι λέξεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐπλουτίσθη τὸ παρὸν λεξικόν, καὶ ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ ὡσαύτως καὶ τὰς προσθήκας μὲ τὰς ὁποίας ἐπηυξήνθη τὸ παλαιὸν λεξικὸν τοῦ Γαζῆ, μὲ τὸ ὁποῖον παραβαλλόμενον τὸ ἡμέτερον, θέλει εὑρεθῇ πλουσιώτερον μὲ εἰκοσιτέσσαρας χιλιάδας περίπου λέξεων. Διὰ ταῦτα ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θέλουσι μᾶς μεμφθῇ οἱ καλοί μας ἀναγνῶσται, ὅτι ἐξεδώκαμεν τὸ λεξικὸν εἰς τρεῖς στήλας καὶ μὲ χαρακτῆρας μετρίους τὸ μέγεθος· καθότι, ἂν ἐγίνετο εἰς δύο στήλας καὶ μὲ χαρακτῆρας ὡς ἐκείνοι, μὲ τοὺς ὁποίους εἶναι τυπωμένον τὸ λεξικὸν τοῦ μακαρίτου Α. Γαζῆ, ἔπρεπεν ὄχι μόνον νὰ ἐξογκωθῇ τὸ λεξικόν μας τόσον, ὥστε νὰ γίνῃ εἰς τόμους σχεδὸν ἕξ, καὶ νὰ καταντήσῃ ἑπομένως δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ καὶ ἡ τιμὴ αὐτοῦ νὰ γίνῃ ὑπέρογκος. Ἡ γνώμη ἡμῶν τε τῶν ἐκδοτῶν, τῶν ἐλλογίμων ἐπεξεργαστῶν, καὶ τῶν ἄλλων φιλογενῶν συμβούλων τοῦ ἐπιχειρήματός μας ἦτον ἀνέκαθεν, νὰ γίνῃ τὸ λεξικὸν πρόχειρον, εὐώνητον καὶ ὀλιγότομον, χωρὶς νὰ λείπῃ ἀπὸ αὐτὸ τίποτε, ἀφ' ὅ,τι οὐσιῶδες περιέχει τὸ τοῦ σοφοῦ Πασσοβίου λεξικόν, τὸ ὁποῖον περιεχόμενον σχεδὸν ὅλον εἰς τὸ ἡμέτερον, κάμνει περιττὴν ἄλλην αὐτοῦ μετάφρασιν εἰς τὴν γλῶσσάν μας.

Πρὸς τούτοις ἀφιερώσαμεν τοῦτο εἰς τὴν Μεγαλειότητά του, τὸν Γαληνότατον καὶ Θεόσδοτον ἡμῶν Βασιλέα, ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α΄. καὶ ἐκοσμήσαμεν τοῦτο μὲ τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ εἰκόνα. Διότι, καθὼς διὰ τῆς Μεγαλειότητός του ἐγένετο ἡ βάσιμος ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, οὕτω πεποίθαμεν, ὅτι δι' Αὐτῆς θέλει γίνῃ καὶ ἡ παρὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων ποθουμένη τῆς Ἠθικῆς πρόοδος εἴς τε τὴν προγονικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, καὶ εἰς ὅλας τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξευγενίσθη καὶ ἐδοξάσθη ὅλος ὁ πεφωτισμένος κόσμος, ὥστε καθεὶς νέος Ἕλλην, βλέπων τὴν εἰκόνα τοῦ ἀναγεννητοῦ τῆς πατρίδος του, νὰ πασχίζῃ διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἠθικῆς του νὰ δειχθῇ ἄξιος τῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας τρέφει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν.

Ἐφεξῆς νομίζομεν περιττὸν νὰ εἴπωμέν τι περὶ τῆς φροντίδος, τὴν ὁποίαν κατεβάλομεν, καὶ τῶν ἐξόδων, τὰ ὁποῖα ἐδαπανήσαμεν, διὰ νὰ γίνῃ τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ὅσον ἐνδέχεται, τελειότερον. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα δὲν τελειοποιοῦνται ἄλλως, εἰ μὴ διὰ πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων ἐπεξεργασιῶν καὶ παρατηρήσεων, διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν, ὅτι δὲν θέλομεν εὕρει πολλὰ αὐστηροὺς τοὺς ἐπικριτάς μας εἰς τὰς ἐνδεχομένας ἐλλείψεις τοῦ ἀνὰ χεῖρας λεξικοῦ, καὶ ὅτι οἱ ἐρασταὶ τῶν καλῶν καὶ ἀληθῶς πεπαιδευμένοι φιλοπάτριδες, δεχόμενοι κατὰ τὸ παρὸν εὐμενῶς τὴν προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἐδείξαμεν εἰς τὸ νὰ φανῶμεν καὶ ἡμεῖς χρήσιμοι τὸ δυνατὸν εἰς τὸ ἔθνος μας, καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον φιλολογικὸν κόσμον, θέλουσιν εἶσθαι συγκαταβατικοὶ εἰς τὰς ἐλλείψεις τοῦ λεξικοῦ μας, προσμένοντες, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἴπομεν, μὲ τὸν καιρὸν τὰ τελειότερα.

Τελευταῖον ἀφ' οὗ εὐχαριστοῦμεν ἐκ καρδίας τοὺς ἀνωτέρω εἰρημένους ἐλλογίμους ἐπεξεργαστὰς τοῦ παρόντος λεξικοῦ διὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξαν προθυμίαν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν ταύτην, ὁμολογοῦμεν ὡσαύτως καὶ χάριτας εὐγνωμοσύνης, εἰς τοὺς φιλογενεῖς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας, τόν τε πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Κύριον Γρηγόριον Καλαγάτην, τὸν ἐντιμότατον καὶ φιλόμουσον Κύριον Δ. Ποστολάκαν, καὶ τὸν ἐντιμότατον καὶ συμπατριώτην τοῦ Κ. Γκαρπολᾶ Κύριον Ἰωάννην Ῥεφερενδάρην, καὶ τὸν ἐλλογιμώτατον Κύριον Ἰωάννην χατζῆ Ν. Χαβιαρᾶν τὸν εἰλικρινῆ φίλον μας, οἵτινες συνήργησαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ εἰς τὴν καλὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κοινωφελοῦς τούτου ἔργου.

Εἴθε δὲ τὸ παρὸν λεξικὸν νὰ προξενήσῃ εἰς τὸ Ἔθνος τὴν βοήθειαν καὶ ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν ἐσκοποῦμεν, διὰ νὰ χαίρωμεν βλέποντες τὴν εὐτυχῆ τοῦ σκοποῦ μας ἀποτελείωσιν!

Ἔῤῥωσθε ἐπὶ μήκιστον φίλτατοι Ὁμογενεῖς καὶ Φιλέλληνες!

Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας 1835 Μαΐου 20.

Οἱ Ἐκδόται

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς
καὶ
Χριστόδουλος Μαρακίδης.

Διασάφησις τῶν συνεσταλμένων λέξεων.

Αἰολ.	Αἰολικῶς.
αἰτ. ἢ Αἰτια.	Αἰτιατικὴ πτῶσις.
ἀκλ.	ἄκλιτον.
ἀλλχ.	ἀλλαχοῦ.
ἀμετβ. ἢ Ἀμτβτ.	Ἀμετάβατον ῥῆμα.
ἀμφβ. ἢ Ἀμφ.	ἀμφιβόλως.
Ἀνάγν.	ἀνάγνωσις.
ἀναγνωσκ. ἢ ἀνγνσκμν.	ἀναγνωσκόμενον.
ἀντθ. ἢ ἀντθτ.	ἀντιθέτως.
Ἀντωμ.	Ἀντωνυμία.
ἀόρ.	ἀόριστος χρόνος.
Ἀπαρμφ. ἢ Ἀπαρ.	ἀπαρέμφατον.
ἀποθ.	ἀποθετικὸν ῥῆμα.
ἀπολ.	ἀπολύτως.
ἀπρσπ.	ἀπρόσωπον ῥῆμα.
ἀρσν. ἢ Ἀρσ.	ἀρσενικὸν γένος.
Ἀττ. ἢ Αττι.	Ἀττικοί, Ἀττικισταί.
ἀχρστ.	ἄχρηστον.
βρχ.	βραχύ.
γεν. ἢ Γενι.	Γενικὴ πτῶσις.
Γραμμτ.	Γραμματικοί, ἢ Γραμματική.
δασυμ. ἢ δσυμν.	δασυνόμενον.
διάθ.	διάθεσις.
δικαν.	δικανικῶς.
διπλασ. ἢ διπλάσ.	[illegible]
δοτ. ἢ Δοτκ.	δοτικὴ πτῶσις.
δυικ.	δυϊκὸς ἀριθμός.
Δωρκ. ἢ Δωρ.	Δωρικῶς.
Ἐκκλ. ἢ Ἐκκλστκ.	Ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς.
Ἐκλαμβντ. ἢ ἐκλμβντ.	ἐκλαμβάνεται.
ἐνργτ.	ἐνεργητικὴ διάθεσις.
ἐνεστ.	ἐνεστώς.
Ἑνκ.	Ἑνικὸς ἀριθμός.
ἐξαιρ. ἢ ἐξρτ.	ἐξαιρέτως.
ἐπθ.	ἐπίθετον ὄνομα.
Ἐπκ. ἢ Ἐπ.	Ἐπικῶς.
ἑπμν.	ἑπόμενον.
ἐπτσ.	ἐπίτασις.
Ἐποπ.	ἐποποιοί.
εὐκτ.	εὐκτικὴ ἔγκλισις.
εὑρσκτ. ἢ εὑρίσκτ.	εὑρίσκεται.
εὐχρστ.	εὔχρηστον.
ἐφετκ.	ἐφετικὸν ῥῆμα.
θηλ.	θηλυκὸν γένος.
Ἰων.	Ἰωνικῶς.
καὶ λ. τ. τ.	καὶ λοιπὰ τοιαῦτα.
καὶ τ. τ. ἢ κ. τ. τ.	καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ τῶν τοιούτων.
Κύρ. ὄνμ.	Κύριον ὄνομα.
Κωμκ.	Κωμικῶς ἢ Κωμικοί.
λγτ. ἢ λέγτ.	λέγεται.
λψν.	λείψανα.
Λογογρ.	Λογογράφοι.
Λυρκ. ἢ Λυρ.	Λυρικοί.
μκρ.	μακρόν.
Μέλ. ἢ Μ. ἢ μέλ.	Μέλλων χρόνος.
Μέσ. ἢ μέσ.	Μέση διάθεσις.
μετβ.	μεταβατικὸν ῥῆμα.
μεταγενστ. ἢ Μτγνστρ.	Μεταγενέστεροι.
Μεταφρκ. ἢ Μταφρκ. ἢ μεταφ.	Μεταφορικῶς.
μετχρζτ. ἢ μτχρζτ.	μεταχειρίζεται.
Μτχ. μετχ.	μετοχή.
μόρ.	μόριον.
Ν. Δ.	Νέα διαθήκη.
Ὁμρκ.	Ὁμηρικῶς.
ὀνμζτ. ἢ ὀνομζτ.	ὀνομάζεται.
ὀνμστ.	ὀνομαστικὴ πτῶσις.
οὐδτ.	οὐδέτερον γένος.
Ο καὶ LXX	Οἱ ἑβδομήκοντα ἑρμηνευταί.
παθ.	παθητικὴ διάθεσις.
παρβλ. ἢ πρβ.	παράβαλε.
παργτ. ἢ πργτ.	παράγεται.
πργγ. ἢ πργωγ.	παραγωγή.
παρεμβεβλ.	παρεμβεβλημένη σημασία.
Παρκμ. ἢ Παρακ.	Παρακείμενος χρόνος.
Παρατ. ἢ Παρτ.	Παρατατικός.
παρσχημ.	παρασχηματισμός.
παροιμ.	παροιμιακῶς.
Ποιτ.	ὁ ποιητὴς Ὅμηρος.
ποιητ.	οἱ ποιηταί, ποιητικῶς.
πληθ.	πληθυντικὸς ἀριθμός.
πολλκ.	πολλάκις.
πρηγμν.	προηγούμενον.
Παράδγμ. ἢ παρδγμ.	παράδειγμα.
πρσπ.	πρόσωπον.
πργμ.	πρᾶγμα.
πργμτ.	πράγματος.
πρτρ. ἢ πρότρ.	πρότερον.
Προστακτ. ἢ προστ.	προστακτικὴ ἔγκλισις.
ῥητ.	ῥητορικῶς.
σημσ. ἢ σμσ.	σημασία.
σημντ. ἢ σμντ.	σημαίνεται.
συγγν.	συγγενές.
συναιρ.	συναίρεσις.
συνλφ. ἢ συναλφ.	συναλοιφή.
συνήθ.	συνήθως.
σύνδ.	σύνδεσις.
συνθ. ἢ συνήθ.	Συνήθεια, δηλ. ὁ τῶν νῦν Ἑλλήνων συνήθης τοῦ λαλεῖν τρόπος.
συστλ.	συστολή.
σχημτσμ. ἢ σχμτσμ.	σχηματισμός.
τ. ἐ.	τουτέστι.
τ. ο. ἴδ.	τὸ ὁποῖον ἴδε.
Τραγ.	Τραγικοί.
Τρπκ. ἢ τροπκ.	Τροπικῶς.
Ὕμ. Ὁμ.	Ὕμνοι Ὁμήρου.
ὑπερθ.	ὑπερθετικόν.
ὑπερσπ.	ὑποπερισπαστικόν.
ὑπρσντ. ἢ ὑπερσ.	ὑπερσυντέλικος χρόνος.
ὑποτκ.	ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.
χειργ.	χειρόγραφα.
χρσμ. ἢ χρήσιμ.	χρήσιμον.
χρησ.	χρῆσις.
χυδ.	χυδαϊκῶς.
ψευδ. ἀνγν.	ψευδὴς ἀνάγνωσις.
ψιλμ.	ψιλούμενον.
=	ἴσον, ταυτόσημον.
ᵕ	βραχὺ φωνῆεν.
–	μακρὸν φωνῆεν.
ᵕ ἢ ¯	δίχρονον φωνῆεν.

Ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ὧν αἱ μαρτυρίαι ἀναφέρονται.

Ἀ. Π.	Ἀνέκδοτα Παλατῖνα
Ἀ. Β.	— — Βεκκέρου.
Ἀθν. ἢ Ἀθήν.	Ἀθήναιος.
Αἰσχν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχλ. ἢ Αἰσχ.	Αἰσχύλος.
Ἀλξνδ.	Ἀλεξανδρινοί.
Ἀμμ.	Ἀμμώνιος.
Ἀνεδ. ἢ Ἀν.	Ἀνέκδοτα.
Ἀνθλ. ἢ Ἀνθ.	Ἀνθολογία.
Ἀνθλ. Παλτ.	Ἀνθολογία Παλατίνα.
Ἀντμ.	Ἀντίμαχος.
Ἀντπ. Σδ.	Ἀντίπατρος Σιδώνιος.
Ἀντν. Θσ. ἢ Ἀντ. Θσσ.	Ἀντωνῖνος Θεσσαλονικεύς.
Ἀπλ. Δσκ.	Ἀπολλώνιος Δύσκολος
— — Λξκ.	Ἀπολλωνίου Λεξικόν.
— — Ῥδ. ἢ Ῥ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος.
Ἀπολλ. ἢ Ἀπλλδρ.	Ἀπολλόδωρος.
Ἀππ. ἢ Ἀππν.	Ἀππιανός.
Ἀρτ. ἢ Ἀρατ.	Ἄρατος.
Ἀρστ.	Ἀρισταίνετος.
Ἀῤῥ. ἢ Ἀῤῥ.	Ἀῤῥιανός.
Ἀρστδ. ἢ Ἀριστδ.	Ἀριστείδης.
Ἀρστλ.	Ἀριστοτέλης.
Ἀρστφ. ἢ Ἀρ.	Ἀριστοφάνης.
Γλωσ.	Γλωσσάριον.
Διον. Ἀλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασεύς.
Δμσθ.	Δημοσθένης.
Δρκ.	Δράκων.
Ἐπιγρ. ἀδσπ. ἢ Ε. Ἀ.	Ἐπιγράμματα ἀδέσποτα.
— — — — — Ὁμχ.	— — — — — Ὁμηρικά.
Ἐτμ. μεγ. ἢ Ε. Μ.	Ἐτυμολογικὸν μέγα.
Εὐριπδ. ἢ Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐστθ.	Εὐστάθιος.
Ζων.	Ζωναρᾶ λεξικόν.
Ἡρδν. ἢ Ἡρωδ.	Ἡρωδιανός.
Ἡρδτ. ἢ Ἡροδ.	Ἡρόδοτος.
Ἡσδ. ἢ Ἡσ.	Ἡσίοδος.
Ἡσδ. Θγν. ἢ Ἡσ. Θ.	Ἡσιόδου Θεογονία.
Ἡσχ. ἢ Ἡσυχ.	Ἡσύχιος.
Ἡφαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θγν. ἢ Θεογ.	Θέογνις.
Θκρ. ἢ Θεόκρ.	Θεόκριτος.
Θκδ. ἢ Θουκ.	Θουκυδίδης.
Ἰλδ. ἢ Ἰλ.	Ἰλιάς.
Ἱππ.	Ἱπποκράτης.
Ἱπν.	Ἱππῶναξ.
Καλλμ.	Καλλίμαχος.
Καλλ.	Καλλινός.
Κολ.	Κόλουθος.
Λ. Ἀλξ.	Λεωνίδας Ἀλεξανδρεύς.
Λ. Ταρτ.	— — — Ταραντῖνος.
Λουκ. ἢ Λκν.	Λουκιανός.
Λυκργ. ἢ Λκργ.	Λυκοῦργος.
Λκφ.	Λυκόφρων.
Λυσ.	Λυσίας.
Μαθ.	Μαθηματικοί.
Μ. Ἀντ.	Μάρκος Ἀντωνῖνος.
Μ. Ἀργ.	— — Ἀργεντῖνος.
Μελγ.	Μελέαγρος.
Μνδ. ἢ Μνδρ.	Μένανδρος.
Μουσ.	Μουσαῖος.
Νκνδ. ἢ Νκνδρ.	Νίκανδρος.
Νον. ἢ Νονν.	Νόννος.
Ξνφ.	Ξενοφῶν.
— Ἐφσ.	— — Ἐφέσιος.
Ὀδσ. ἢ Ὀδ.	Ὀδύσσεια.
Ὅμ.	Ὅμηρος.
Ὁμηρκ.	Ὁμηρικὸς ἢ Ὁμηρικῶς.
Ὀππ.	Ὀππιανός.
Ὀρφ.	Ὀρφεύς.
Παυσ.	Παυσανίας.
Πλατ.	Πλάτων.
Πλτχ.	Πλούταρχος.
Πνδ. ἢ Πνδρ.	Πίνδαρος.
Στρβ.	Στράβων.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Α.

Ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, καὶ πλείσταις λέξεσι, φράσεσι καὶ παραδείγμασιν ἐπαυξηθὲν, ἀπὸ μὲν τοῦ Α ἕως τῆς λέξεως Ἀγαπάζω, καὶ ἀπὸ τῆς λέξεως Ἀποθεσπίζω ἕως τῆς λέξεως Ἀπωχραίνω ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ, ἀπὸ δὲ τῆς λέξεως Ἄξεινος ἕως τῆς Ἀποθεσπίζω ὑπὸ Ν. Ἀργυριάδου, κατὰ δὲ τὰς λοιπὰς ὅλας λέξεις τοῦ Α, ἐξαιρουμένων τῶν τῷ ΑΞ καὶ ΑΟ ἀρχομένων, ὑπὸ Γ. τοῦ Ῥουσιάδου.

Α, α, Ἄλφα, τὸ· ἄκλιτον, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου· ὅθεν καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον λαμβάνεται, σημαῖνον τὸ, εἷς, μία, ἕν, ἢ τὸ, πρῶτος, η, ον, ὅταν γράφηται οὕτως, α΄· ὅτε δὲ ὑπογράφηται, ͵α, σημαίνει, 1000 = χίλια. Ἐν τοῖς χειρογράφοις τιθέασι τινὲς, ὅτε θέλουσι νὰ σημάνωσι τὸ, πρῶτος, η, ον καὶ τὰς πλαγίας πτώσεις των, ἀντὶ τοῦ, α, πρὸς περισσοτέραν διάκρισιν καὶ κατάληψιν, γραμμὴν μικρὰν ἐπάνω τοῦ α, προσγράφοντες τὰς τελευταίας καταλήξεις, π. χ.
-ος -η -ον -ου -ης -ῳ -ῃ
ᾱ, ᾱ, ᾱ, γεν. ᾱ, ᾱ, δοτ. ᾱ, ᾱ, κτλ. Διὰ τῶν στοιχείων τοῦ Ἀλφαβήτου ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γραμματ., καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου, καὶ τὰ βιβλία τοῦ Ὁμήρου, ὥστε τὸ μὲν πρῶτον βιβλίον ὠνομάσθη Ἄλφα, τὸ δὲ δεύτερον, Βῆτα, τὸ δὲ τρίτον, Γάμμα, καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐλέγοντο δὲ καὶ, ἡ ἄλφα ῥαψῳδία (τῆς Ἰλιάδος ἢ τῆς Ὀδυσσείας), ἡ Βῆτα ῥαψῳδία κτ. Ὁ δὲ Εὐστάθιος λέγει καὶ, τὸ ἄλφα τμῆμα, τοῦ ἄλφα τμήματος κτλ., θεωρῶν ὅλον τὸ ποίημα ὡς σῶμα, τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ ὡς τμήματα τοῦ ὅλου. Κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐλέγοντο τὰ Ὁμηρικὰ βιβλία καὶ, Γράμματα, καὶ τὸ καθὲν βιβλίον, τὸ πρῶτον Γράμμα, τὸ δεύτερον Γράμμα, κτλ. — Τὸ Ἄλφα ἐκλαμβάνεται οὐ μόνον ἐπ' ἐκείνου, ὅστις ἐστὶν ὁ πρῶτος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὰ πρωτεῖα εἴς τι, ὅθεν »Οἱ ἀπὸ ἄλφα«, ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ἄλφα, ἢ, οἱ ἔχοντες τὰ πρωτεῖα, Ἰακ. Ἀ. Π. 10, 146. — »Ἄλφα καὶ Βῆτα«, ἀντὶ τοῦ, Ἀλφάβητον, ὅπερ ὁ Ἄρατος παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λ. Γάργαρα καὶ Ἰακ. Ἀ. Π. τ. 1. σ. 187. εἶπε, διὰ τὸ μέτρον, καὶ ἀντιστρόφως. »Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων«, ἤτοι διδάσκων τοὺς παῖδας τῶν Γαργαρέων τὰ πρῶτα στοιχεῖα· καὶ τροπ. »Οὐ δύνατ' ἄλφα γράψαι« (Ἰακ. Ἀ. Π. 9, 491.)«, δὲν ἠξεύρει νὰ γράψῃ οὔτε ἄλφα, οὔτε ἓν ἰῶτα, δὲν ἠξεύρει νὰ κάμῃ οὔτε τὸ παραμικρόν, il ne sait pas faire une panse d'A. »Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω« (Ἀποκαλ. Α΄.), ἀντὶ τοῦ, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Χρήσεις τοῦ α προτασσομένου τῶν λέξεων.

Τὸ Α, ἐν συνθέσει πολυσήμαντόν ἐστι, καὶ Α΄. Στερητικὸν, σημαῖνον στέρησιν, τὸ ἄνευ (χωρίς) ἢ τὸ μὴ, καὶ προτάσσεται 1) μὲν τῶν ὀνομάτων, ἤτοι ἐπιθέτων, ἢ οὐσιαστικῶν, ὡς, βέβαιος, ἀβέβαιος, σοφός, ἄσοφος, κακός, ἄκακος, ἡδύς, ἀηδής (ἔνθα σημειωτέον, ὅτι τὸ υ τρέπεται ἀεὶ εἰς η), ἄξιος, ἀνάξιος, ἴσος, ἄνισος, νόσος (ἀσθένεια), ἄνοσος (ὑστερημένος νόσου), πόνος, ἄπονος, κτλ. Σημειωτέον δὲ, ἔτι, ὅτε ἡ λέξις, ἧς προτάττεται τὸ στερητικὸν α, ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος, ὡς ἀποτοπλεῖστον μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων παρεντίθεται τὸ ν εὐφωνίας χάριν, οἷον, ἄξιος, ἀνάξιος· ἴσος, ἄνισος, ἀντὶ τῶν κακοφώνων, ἄαξιος, ἄισος· εἰσὶ δέ τινα ἐπίθετα, τὰ ὁποῖα φυλάττουσιν ἢ ἀποβάλλουσι τὸ ν, π. χ. ἄοσμος ἢ ἄνοσμος, ἄοικος ἢ ἄνοικος, ἄοζος ἢ ἄνοζος, κτ. ἔνθα ἀνήκει καὶ τὸ, ἄυλος, ὅπερ καὶ, ἄνυλος εὕρηται. Τὸ δὲ α στερητικὸν προτάσσεται καὶ ἐπὶ τῶν λεγομένων ῥηματικῶν ἐπιθέτων, π. χ. φθαρτός, ἄφθαρτος· λυτός, ἄλυτος· καὶ ἐπὶ τοιούτων, τῶν ὁποίων τὸ ἁπλοῦν οὐχ εὕρηται, π. χ. ἀήττητος, ἀνίκητος, ἀκόλαστος, ἀβασάνιστος, ἀβασίλευτος, ἀγύμναστος, ἀμόλυντος κ. τ. τ., ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τῶν ὁποίων συνηθίζουσι νὰ λέγωσιν ὀρθότερον, ἡττημένος, νενικημένος, βεβασανισμένος, γεγυμνασμένος κτ. τελευταῖον δὲ, προτάσσεται τὸ στερητικὸν α καὶ πρὸ δισυνθέτων, ὡς, ἀδιάζυγος, ἀδιαζήτητος, ἀδιεξήγητος, ἀναντακόλουθος, κτλ. 2) προτάσσεται τὸ α στερητικὸν καὶ πολλῶν ῥημάτων, καὶ κυρίως τοιούτων, ὅσα ἔχουσιν ἐπίθετον μὲ τὸ στερητικὸν α, π. χ. ἀδοξῶ (ἄδοξος), ἀπορῶ (ἄπορος), ἀχαριστῶ (ἀχάριστος), ὡσαύτως καὶ παθ. ἀδοξοῦμαι, ἀπυροῦμαι, ἀγνωμονοῦμαι· ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτι ἐσθ' ὅτε τὸ ῥῆμα δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἔννοιαν τοῦ ὀνόματος, π. χ. ἀβουλῶ σημαίνει οὐ βούλομαι (ὡς παρὰ Δημοσθ. ἐπιστ. 2. σ. 1471, 19, ἐκδ. Reisk. »Οὐδ' ὑμᾶς ἐνόμιζον ἀβουλεῖν με ἔξω προπηλακισμοῦ γενέσθαι«), ἐν ᾧ τὸ, ἄβουλος, σημαίνει, ὑστερημένος βουλῆς, ἢ ἀπερίσκεπτος. — Ἐνίοτε τὸ στερητικὸν α σημαίνει στέρησιν οὐχὶ τελείαν, ἀλλὰ μερικὴν, ἤγουν ὀλίγην, ἢ μικράν, π. χ. ἀμαθὴς, ὅπερ σημαίνει καὶ ὀλιγομαθὴς· καὶ, ἄφωνος, ὅπερ σημαίνει καὶ, μικρόφωνος, ὡς διδάσκει ὁ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Β. σ. 554, 43. Π. σελ. 1061, 1., καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς τελευταίας σημασίας ἀντίκειται τῷ, εὐ, μορίῳ, οἷον, ἀμαθὴς, εὐμαθής· ἄθυμος, εὔθυμος. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ α στερητικὸν ἀντὶ τοῦ δυς, π. χ. ἄβατος ἀντὶ δύσβατος, ἀπέρατος ἀντὶ δυσπέρατος. — Τὸ α ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ λέξει ἐστὶν ἐσθ' ὅτε στερητικὸν, ἐσθ' ὅτε δὲ σημαίνει καὶ κακόν, ὡς, ἀκερδὴς, ἄβουλος. — Τὸ α ἐστι στερητικὸν καὶ ἐν ταῖς λέξεσιν, ἄκοιτις, καὶ, ἄλοχος, ὡς σημειοῖ ὁ Πορφύριος. — Τὸ α διπλοῦν ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων ἐστὶ κατὰ μὲν τὸν δεύτερον τόπον στερητικὸν, κατὰ δὲ τὸν πρῶτον, ἐπιτατικόν· ἴδε κατωτέρω. Ἐπειδὴ τὸ στερητικὸν α ἀντιστοιχεῖ τῷ, ἄνευ, συντάσσονται τὰ ἐκ τούτου ἐπίθετα πολλάκις μετὰ γενικῆς, π. χ. ἀλαμπὴς ἡλίου, ἄατος κακῶν, = ἄνευ λάμψεως ἡλίου, ἄνευ ἄτης κακῶν, ἐξαιρ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ., Schaef. mel. σ. 137. — Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λεγόμενον ἀκεροστερητικὸν, στέρησιν στερήσεως σημαῖνον (τὸ γὰρ δεύτερον α στερητικόν ἐστι, τὸ δὲ πρῶτον ἀναιρετικὸν τῆς στερήσεως), ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 271. »Ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ«, εἴτ' οὖν, τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, ἀλλ' ἄτῃ ἐμβάλλον, τουτέστι, βλάπτον· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, ἀνάπηρος, ὁ ἐστερημένος τῆς στερήσεως τοῦ πηρώματος, εἴτ' οὖν πεπηρωμένος, καὶ τὸ, ἀνάπυστος, ὁ ἀκουσθεὶς, ὁ πολύπυστος· ἄπυστος γὰρ ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι, ἀνάπυστος δὲ, ὁ στερηθεὶς τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως.

Β΄. Ἐπιτατικὸν, σημαῖνον τὸ, μέγα, ἢ τὸ, πολὺ, ὡς λέγουσιν οἱ Γραμματικοί· καὶ μέγα μὲν σημαίνει, κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐν τῇ λέξει, ἀχανὲς, ὅτε λέγεται »Ἀχανὲς πέλαγος«, τὸ ἐπὶ πολὺ, μεγάλως κεχηνός, πολὺ δὲ ἐν ταῖς ἀκολούθοις καὶ ἄλλαις λέξεσι· ἄβρομος, ὁ πολύβρομος, ὁ ἔχων πολὺν ἦχον καὶ κρότον· ἄξυλος, ὁ πολύξυλος· ἄβιος, ὁ πολυετὴς· ὁ πολὺν βίον κεκτημένος· ἄχυτος, ὁ πολύχυτος· ἀστεγὲς, πολυστεγές· ἀφρόντιστος, ἀντὶ τοῦ, πολυφρόντιστος· ἄγονος, ἀντὶ πολύγονος· ἀσκαρχὴς, ἀντὶ πολυσκαρχὴς· ἀγύμναστος, ἀντὶ πολυγύμναστος· ἴδε Valck. Ἀδων. σ. 214 κτ. Ἀλλ' αὕτη ἡ ἐπιτατικὴ ἔννοια ἐστὶ πολλὰ ἀμφίβολος· καὶ ὁ Βούττμαν. Λεξιλ. 1. σ. 167. 2. σ. 262. ἐνεφράσθη κατὰ τούτου τοῦ Ἄλφα. Τὸ διπλοῦν α ἐν τῇ λέξει ἀάσχετος (Ἰλ. Ε, 892) ἐπιτείνει τὴν στερητικὴν ἰσχὺν τοῦ ἑπομένου α, ὥστε ἀάσχετος σημαίνει, ὁ παντελῶς μὴ σχετὸς, ὑποφερτός, Βουττμ. Γραμματ.

Ἑλλ. 2. σ. 359. — Τὸ α ἔν τισι λέξεσι θεωρεῖται ὡς ἐπιτατικὸν καὶ ὡς ἀθροιστικόν.

Γ'. Ἀθροιστικόν, σημαῖνει τὸ, ἅμα (ἐν ταὐτῷ), ἢ, ὁμοῦ (μαζί), ἐπὶ ἑνώσεως δύο πραγμάτων ἐν διαστήματί τινι, π. χ. ἄκοιτις, ἄλοχος, ἡ σύζυγος, ἐκ τοῦ, κοίτη καὶ λέχος, ἔνθα ὁμοῦ κοιμῶνται, ἢ ἀντὶ τοῦ, ὁμὸν λέχος ἔχουσα· οὕτω καὶ, ἀκόλουθος, ἀντὶ ὁμοκέλευθος. — Σημαίνει δὲ τοῦτο τὸ α ἐσθ' ὅτε καὶ ἰσότητα, π. χ. ἀτάλαντος (Ἰλ. Β, 169), ἀντὶ, ἰσόσταθμος, ἢ ὁμοιότητα, π. χ. ἀδελφός, ἀντὶ ὁμάδελφος, ὁμὸς δελφύς, κατὰ τὴν δελφύν· ἔτι δὲ, ἀγάστωρ ἀντὶ ὁμογάστωρ, ὁμογάστριος, καὶ ἀγάλαξ, ἄθροος, κτλ. πρβ. Koen. Γρηγ. σ. 344. — Ἐν ἐνίαις λέξεσι δύναται νὰ ἐξηγηθῇ τὸ α καὶ ὡς ἀθροιστικὸν καὶ ὡς ἐπιτατικόν, ὡς, ἀολλέες, καὶ, ἅπας.

Δ'. Τὸ α σημαίνει ἐσθ' ὅτε μόνωσιν, π. χ. Ἀμαζόνες, ἀντὶ μονόμαζοι (Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Γ. σ. 402, 35. καὶ Ὀδσ. Α. σ. 1428, 29), καὶ, ἁπλοῦν, ἀντὶ τοῦ, μόνον κῶλον, ἤτοι ἓν, ὡσανεὶ ἔλεγέ τις, ἄκωλον, εἰς διαστολὴν τοῦ, διπλοῦν.

Ε'. Ἐσθ' ὅτε τὸ α σημαίνει κακὸν, ἢ σημαντικὸν ἐλαττώσεως ἰδιότητος, π. χ. ἀβουλία = δυσβουλία, κακοβουλία· ἀπρόσωπος = κακοπρόσωπος, Bast. Γρηγ. 893. κυρίως ὑπερβολική τις ἔκφρασις, ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ εἴπῃ τις, συμβουλὴ ὡσὰν νὰ μὴ ἦναι συμβουλή, ἤγουν κακή, πρόσωπον τοιοῦτον, ὡσὰν νὰ μὴ ἦναι πρόσωπον, δηλ. ἄσχημον· οὕτω καὶ, ἄδωρα δῶρα, ἀντὶ κακόδωρα· ἀμήχανος ἀντὶ κακομήχανος· ἄξεινος = κακόξεινος· ἀφυής = κακοφυής, ἢ μικροφυής· ἀβάκχευτος = κακοβάκχευτος.

Ϛ'. Πλεοναστικόν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν εὐφωνικόν, τὸ ὁποῖον προτίθεται, παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς ἐξαιρέτως, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν ταῖς ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχομέναις λέξεσι διὰ τὸ εὐκολώτερον τῆς προφορᾶς, π. χ. ἄσταχυς ἀντὶ στάχυς· ἀσταφὶς ἀντὶ σταφίς· ἀστεροπὴ ἀντὶ στεροπή· ἀσπάλαξ ἀντὶ σπάλαξ· ἀβληχρὸς ἀντὶ βληχρός· ἀσφάραγος ἀντὶ σφάραγος· ἀσπαίρω ἀντὶ σπαίρω· ἄνηστις ἀντὶ νῆστις (παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ), κ. τ. τ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ πρὸ τῶν ἀρχομένων ἀπὸ ἑνὸς συμφώνου, καὶ μάλιστα τοῦ μ, π. χ. ἀλαπάζω, ἀντὶ λαπάζω· ἀμείρομαι ἀντὶ μείρομαι, πρβ. Κοραῆ Ἄτακτα, 2. σ. 1. Ἐν δὲ τῇ λέξει ἀμαυρόω οὐ πλεονάζει τὸ α ἀντὶ τοῦ μαυρόω, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐστὶν ἔλλειψις αὐτοῦ ἐν τῷ, μαυρόω, καθὼς καὶ ἐν τῷ, μαυρὸν ἀντὶ ἀμαυρόν.

Ἐν ὅλαις ταύταις ταῖς συνθέσεσι τὸ α ἐστὶ κατὰ κανόνα βραχὺ (πλὴν εἰμὴ ὅτε γίνεται θέσει μακρόν), καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐποποιοῖς κάμνουσιν ἐξαίρεσιν αἱ λέξεις ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀνέφελος, ἀπάλαμος, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ἔχουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὸ δακτυλικὸν μέτρον (ἑξάμετρον), ἴδε Spitzner de vers. heroic. p. 73. Herman. Doctr. Metr. p. 43. ταύτην δὲ τὴν ἄδειαν μεταχειρίζονται ἐσθ' ὅτε καὶ οἱ Τραγικοί, πλὴν μόνον ἐν τῷ χορικῷ ἔπει, παριστῶντι δακτυλικὸν ῥυθμὸν, ἐξαιρουμένης τῆς μόνης λέξεως ἀθάνατος, πρβ. Pors. ad Eur. Med. σ. 140. Κατὰ τοὺς σοφοὺς, καὶ αἱ λέξεις ἀθάνατος καὶ ἀθανασία οὔτε παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ἔχουσι τὴν πρώτην συλλαβὴν βραχεῖαν· ἔστι δὲ κατὰ κανόνα τὸ α μακρὸν, ὅτε προκύπτει ἐκ συναιρέσεως ἢ κράσεως, ὡς ἄκων ἐκ τοῦ ἀέκων, καὶ, ἄλοχος ἀντὶ τοῦ, ἡ ἄλοχος.

Μεταβολαὶ τοῦ α κατὰ τὰς διαλέκτους.

1) Παρ' Ἴωσι τρέπεται τὸ φύσει μακρὸν α εἰς η, π. χ. πράσσω, πρήσσω· πρᾶγμα, πρῆγμα· ἀήρ, ἠήρ· Ἑρμείας, Ἑρμείης, Γρηγ. Κορ. περὶ τῆς Ἰάδ. διαλέκτου 1. 10. 46. τοὐναντίον δὲ σπανιωτάτη ἐστὶν ἡ μεταβολὴ τοῦ βραχέος α εἰς η, π. χ. τεσσερήκοντα Ἰων. ἀντὶ τεσσαράκοντα. 2) τὸ κατὰ συγκ. μακρὸν α ἐν τῇ ῥηματικῇ καταλήξει ᾶτο ἀντὶ ἄετο τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς η, π. χ. ἐνικῆτο ἀντὶ ἐνικᾶτο, Koen. Γρηγ. σ. 265. 3) τὸ ἐν τῇ ἀρσ. καταλήξει τοῦ ἐνεργητ. μετοχ. α'. ἀορ. α ἐκφέρουσιν οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς εἰς αι, π. χ. ὀλέσαις ἀντὶ ὀλέσας, Koen. Γρηγ. σ. 210. Boeckh v. l. Πινδ. Ὀλ. 1, 79. 4) ἔν τισι συνθέσεσι κέχρηνται καὶ οἱ Ἴωνες τῷ αι ἀντὶ τοῦ μακροῦ α, π. χ. Θηβαιγενής, Θηβαγενής· ἰθαιγενής, ἰθαγενής, Koen. Γρηγ. σ. 294. σπανιώτερον δὲ κεῖται τὸ αι ἀντὶ τοῦ βραχέος α, ὡς ἐν ταῖς, αἰεί, αἰετός, παραί, ἀντὶ ἀεί, ἀετός, παρά. 5) συνήθως ἐκφέρουσιν οἱ Ἴωνες τὰ τοῦ εἰς αω λήγοντος ῥήματος α εἰς ε, π. χ. ὁρέω, ἀντὶ ὁράω· φοιτέω, ἀντὶ φοιτάω· ἀρτέω, ἀντὶ ἀρτάω, κ. τ. τ. Ἡροδτ. 6) παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. τρέπεται τὸ βραχὺ α ἐσθ' ὅτε εἰς ο, π. χ. στροτός, ὄνω, ὀνεχώρησεν, ἀντὶ στρατός, ἄνω, ἀνεχώρησεν, κ. τ. τ., Koen. Γρηγ. σ. 455. 600. Boeckh inscr. 1. σ. 9. B. 7) περὶ τῆς ἐναλλαγῆς μεταξὺ τοῦ α καὶ ω ἴδε ἐν τῷ, Ω.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικούς, τὸ Ἄλφα παράγεται παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὑρίσκω, εἴτε ἐπειδή, κατὰ τὸν Ἐτυμολ., πρῶτον τῶν ἄλλων στοιχείων εὑρέθη, ἢ ἀπὸ τοῦ κατὰ ἀμοιβὰς πολιτεύεσθαι· ἀλφεῖν γὰρ τὸ ἀμείβειν, ἤ, κατὰ τὸν Μοσχόπουλον, ἐπειδὴ ἐξ αὐτοῦ εὑρέθη καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα· ὡς τόσον, οἱ νεώτεροι κρίνουσιν ὀρθότερον, ὅτι αὐτό ἐστιν ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις אלף, ἢ ἡ Ἀραβικὴ الف, Ἄλεφ, ὡς καὶ παρὰ Θεοδ. Ἀλεξ. Γραμμ. σ. 1. ἀναγινώσκομεν. «Ἡ τῶν παρ' Ἕλλησι στοιχείων εἰσαγωγὴ ἀπὸ τοῦ Ἄλεφ γέγονεν, Ἑβραϊκοῦ πρώτου στοιχείου, ὃ ἑρμηνεύεται μάθησις, ἐντελλόμενον τῷ εἰσαγομένῳ παιδὶ καὶ λέγον· μάθε· ἀφ' οὗ ἄλεφ· καὶ αὐτοὶ δὴ οἱ Ἕλληνες ὁμοίως μιμησάμενοι, τὸ ἄλφα καλήκασι καὶ συνεξεφωνήθη ἡ φράσις τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου τῇ Ἑλληνίδι διαλέκτῳ· ἵνα γὰρ εἴπῃ ἀντὶ τοῦ μάθε, ζήτει· τοῦτο γὰρ ἑρμηνεύεται τὸ ἄλφα· τὸ γὰρ ἀλφεῖν, ζητεῖν λέγεται κατὰ τὴν Ἑλληνίδα διάλεκτον· ἀλλὰ καὶ ὡς πρώτου ὄντος στοιχείου τοῦ Ἄλφα καὶ ἀπὸ θεοῦ δοθέντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἀνοίξαντος στόμα εἰς σύνεσιν τῶν γραμμάτων, ἔδει καὶ τὴν ἐκφώνησιν ἐκ φύσεως διὰ τοῦ μεγάλου ἀνοίγματος γίνεσθαι αὐτοῦ, ἄλφα δηλαδή· τὰ δ' ἄλλα τῶν στοιχείων διὰ βραχείας ἐκφωνήσεως καὶ ἀνοίξεως τοῦ στόματος ἐκφωνοῦνται καὶ ἀπαγγέλλονται». Κατ' ἄλλους, τὸ Ἄλφα ἐκαλεῖτο ὑπὸ Φοινίκων καὶ Ἑβραίων ὁ βοῦς, καθὸ τὸ ἀναγκαιότατον πάντων τῶν πρώτων ἀναγκαίων πραγμάτων.

Ἆ, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, ἡ, ἄρθρον προτακτικόν, Θεόκρ. Ἰδύλλ. 1, 6.

Ἅ, (δασεῖα καὶ ὀξεῖα), Ἄρθρον Ὑποτακτικόν, Οὐδέτερον πληθυντικόν, ἐκ τῆς Ἑνικῆς Ὀνομαστικ. Ὅ· ἢ κάλλιον, Ἀναφορικὴ Ἀντωνυμία, σημαίνουσα τὸ, Ἅ τινα, τὰ ὁποῖα· Ζήτ. ἐν τῷ, Ὅ. 2) Ἀντωνυμ. Κτητικὴ ἀντὶ τοῦ, Ἑά, Ζήτ. ἐν τῷ Ἑός, Ὀδσ. Β, 258. «Τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος» καὶ Ὀδ. Ξ, 153. «Ἐπεὶ κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται», τὰ ἑαυτοῦ δηλ. τὰ ἴδια, τὰ ἰδικά του. 3) καὶ ἀντὶ τοῦ, ὧν, τέταχται, Pors. Εὐριπ. Μηδ. 758. «Πράξας ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι», ἀντὶ τοῦ, τυχοῦσα ὧν βούλομαι, ἔνθα ὅμως ἡ αἰτ. δύναται καὶ νὰ ἐξαχθῇ εἰς τὸ βούλομαι καὶ νὰ ἀναπληρωθῇ ἡ περίοδος οὕτω· καὶ τυχοῦσα ἐκείνων, ἃ βούλομαι· καὶ παρὰ Σοφοκλ. «Αἰτεῖς ἃ τεύξει», ἀντὶ, ὧν τεύξῃ, τυγχάνω γὰρ τούτου λέγεται, οὐχὶ δὲ τοῦτο.

Ἆ, (δασεῖα καὶ περισπωμ.) Ἐπίρρημα κινήσεως, τὸ, ὅπου σημαῖνον Δωρικῶς, Θεόκριτ. Εἰδύλ. ΙΓ'. 70. «Ὁ δ', ᾇ πόδες ἆγον, ἐχώρει», δηλ. ὅπου ἦγον αὐτὸν οἱ πόδες, ἐκεῖ ἐχώρει· ἐπήγαινεν, ὅπου τὸν ἐπήγαινον τὰ ποδάριά του. 2) ἀντὶ τοῦ, ᾗ, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τῆς κατὰ προθέσ. παρὰ τῷ αὐτῷ Θεοκρίτ. 14, 68. «Ἆ τάχεα», ἀντὶ κατὰ τάχος, ὑπακουομ. τοῦ, ἔρχου. 3) ἐπίρρημ. ὁμοιώσεως, ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 443. «Αἴκε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο», τοὐτ' ἔστιν, ἐὰν, ὡς κακός, ἤτοι, κατὰ δειλός, ἐκκλίνω, φεύγω ἀπὸ τὸν πόλεμον· ὅπου τινὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν, ὡς, ἀντὶ τοῦ, ἆ. 4) θαυμαστικὸν Ἐπίρρ. ὡς Σουΐδ. ἐξ Ἀγαθ. Ἐπιγρ. 38. «Ἆ μέγα τηλαίης (τολμήεις) πηρὸς ἀνεπλάσατο (ἀπεπλάσατο)», ἔνθα ὅμως ἔστι μᾶλλον σχετλιαστικὸν καὶ γραπτέον, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἆ, ψιλῇ καὶ περισπωμένῃ.

Ἆ, (ψιλῇ καὶ περισπωμένῃ), Ἐπίρρ. ἢ ἐπιφώνημα, καὶ 1) σχετλιαστικόν, ὅταν δηλ. δεικνύῃ τις ἔλεος, οἶκτον καὶ συμπάθειαν διὰ τὴν τύχην τινός, π. χ. Ἰλ. Ω, 518. «Ἆ δειλ' ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν», ἀντὶ, ὦ κακόμοιρε, κακότυχε, Γαλλ. pauvre misérable· πρβ. καὶ Ἰλ. Λ, 815. 2) ἐπιτιμητικὸν ἢ δυσφορικὸν καὶ μεμπτικόν, ὅταν δηλ. δεικνύῃ τις μεγάλην ἀγανάκτησιν (Ἰλ. Δ, 441), ἢ ὀνειδίζῃ τις καὶ ἐν μέρει καταγελᾷ (Ἰλ. Π 837), ἢ ὅταν εἶναι θυμωμένος (Ἰλ. Σ, 389), ἢ ὅταν ἐπιπλήττῃ τις τινα καὶ ὀνειδίζῃ (Ὀδ. Φ, 288), Γαλλ. misérable! καὶ ἐπὶ τούτων τῶν ἐννοιῶν ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μετὰ τῆς ἑνικ. ἢ πληθ. ἢ καὶ δυϊκ. κλητικῆς δειλέ, δειλοί καὶ δειλώ, ἐπιφερομένου ἢ τοῦ, ἦ, ἢ τοῦ, οὐ, ἤ, οὐδέ, ἢ τοῦ, τί, ἢ τοῦ, πόσε, ἢ ἁπλῶς ἄλλης κλητικῆς. 2) ἐκπληκτικόν, ἐπὶ ἑνὸς ἀναβοῶντος καὶ κράζοντος ἤτοι ὑπὸ χαρᾶς, ὡς παρὰ τῷ σχολαστικῷ Ἀγαθίᾳ ἐν Ἀνθ. Ἐπιγρ. 6. σ. 419., ἢ ὑπὸ συμπαθείας καὶ οἴκτου, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρω παραδείγματι, Ἆ μέγα τηλαίης κτ., μ' ὅλον ὅτι ὁ Σουΐδας γράφει ἆ, δασεῖα καὶ περισπωμένῃ. 3) θαυμαστικόν, ὡς ἐν Ἰακ. Α. Π. 2, 162. «Ἆ καλόνα, ὦ τί ὡραῖον. 4) εὐκτικόν, ἀντὶ τοῦ εἴθε, καὶ ναί, ὡς παρὰ Καλλιμ. «Ἆ πάντως ἵνα γήρασκ. 5) τὸ, πολὺ καὶ μέγα, ὡς παρ' Ἀρχιλόχ. «Ἆ δέκα ταύρους», ἢ κατ' ἄλλους, «Ἆ δαδ' εἶστε ταύρους». 6) χρονικὸν ἀντὶ τοῦ, νῦν, ὡς ἐν τοῖς Εὐκλοῦ τοῦ χρησμολόγου ποιήμασι. 7) τὸ Ἆ, ἐπιφερομένου τοῦ μή, ὑπάρχει ἐπιτιμητικόν, ἤτοι ἐπιπληκτικόν, Ἀριστ. Πλοῦτ. 127. «Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα».

Ἃ, ἅ, ἐπιφώνημα γέλωτος, Ἀριστοφ.

Ἃ ἃ ἅ, ἐπιφώνημα ἤτοι γελῶντος, ἢ τοὐλάχιστον ἀγαλλομένου, τὸ τῆς συνηθείας χά χά χά, ὡς παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 156. «Βαβαί, χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος. Ἃ ἃ ἅ».

Ἆ ἆ, ἐπίρρημα ἐκπλήξεως καὶ κελεύσεως, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀφεκτικόν, ὡς παρ' Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1052. «Ἆ ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε». 2) σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, λύπης καὶ οἴκτου σημαντικόν, ἐπὶ ἑνός, ὅστις ὑπὸ πόνου στενάζει καὶ παραπονεῖται, ἀντὶ τοῦ, φεῦ! ἄχ! ἄχ! Εὐρπ. Ἱππ. 790. «Ἆ ἆ, ὀδύνη με τείρει», Ἰουδ. 6, 22. «Καὶ εἶπε Γεδεών, Ἆ ἆ, Κύριέ μου, Κύριε, κτ.» καὶ 11, 35. «Ἆ ἆ, θυγάτηρ μου, ταραχῇ ἐτάραξάς με». Εὑρίσκεται δὲ καὶ τρὶς γραφόμενον, Εὐρ. Κυκλ. 157. «Χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος, Ἆ ἆ ἆ. ἴδε καί, Ἆ ἆ ἆ. Τοῦτο δὲ γράφεται παρά τισι καὶ καθ' ἕνωσιν ἢ κατὰ σύναψιν, ἆᾶ.

*'Αα, ἤ, αἆ, ἢ ἄχα, ἡ (ἔνθεν τὸ Λατ. aqua). Σύστημα ὕδατος, πᾶν πηγαῖον ὕδωρ, Ἡσυχ. ὡς καὶ ἐκ τοῦ, Σπέος, σπέκος τὸ Λατ. specus.

'Αάατος, ου, ὁ, ἡ· μετὰ δύο στερητικῶν, ὧν θάτερον ἀναιρετικόν ἐστι θατέρου. Ἄτη γὰρ ἡ βλάβη, Ἄατος, δὲ ὁ ἀβλαβής, Ἀάατος δὲ, ὁ βλαβερός· ἢ παρὰ τὸ, Ἀᾶσαι τὸ βλάψαι. Ἄατος ὁ βλαβερὸς, καὶ Ἀάατος κατ' ἐπίτασιν ὁ πολυβλαβής, Εὐστάθ. 1920. Ζήτ. Ἄατος. Ἡ λέξις παράγεται κυρίως ἐκ τοῦ, ἀάω, τὸ, παραβαίνω, βλάπτω, ὅθεν σημαίνει, ἀβλαβής, μὴ δυνάμενος νὰ βλαβῇ, ἀπαράβατος, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 271, »Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ«, καθότι μάρτυρ ἀδιάφθορος τῶν ὀμνυόντων θεῶν ἦν τὸ ὕδωρ τῆς Στυγός· τὸ δὲ, »Ἄεθλος ἀάατος (ἐν Ὀδ. Φ, 91. Χ, 5)«, σημαίνει, ἀγὼν ἀναντίρρητος, ἀμετάτρεπτος κρίσιμος, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκβασις δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἔντιμος, ἄξιος ἀγών· τοὐναντίον δὲ ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. α΄. σ. 232. ἑρμηνεύει καθ' ὅλα τὰ τρία χωρία διὰ τοῦ, οὐχὶ φαῦλος, οὐχὶ κακός. Πρὸς τούτοις, ἡ λέξις αὕτη κεῖται παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 77. ἐπὶ τῆς ἐννοίας, ἀπαράβατος. (⏑ – – ⏑ Ἰλ., ⏑ – ⏑ ⏑ Ὀδ. καὶ Ἀπ. Ῥ.)

'Αάβακτος, ου, ὁ, ἡ, Λακων. ἀντὶ ἀάατος, Ἡσυχ., ὅστις ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀβλαβής, ἢ κατὰ τὸν Βαρῖνον, ἀβλαβής, ἢ μελανός· ἢ ὁ μὴ δυστυχής, ταὐτὸν τῷ, Ἀάβυκτος. ἴδε καὶ Βουττμ. Λεξιλ. σ. 233.

'Ααγής, έος, ὁ, ἡ, τὸ -ές (ἄγνυμι). Ὁποῖος δὲν συντρίβεται εὔκολα, δύσθραυστος· καὶ, ἄθραυστος (ἀτζάκιστος), ἑπομένως, ἰσχυρός, δυνατὸς πάνυ, πολλὰ σκληρός, στερρός, Θεόκρ. Εἰδ. ΚΔ΄, 121, »Ἀαγεῖς εἴρυσε«· Ὀδυσ. Λ, 575. »Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές«, τὸ μηδέποτε καταγνύμενον, ὅ ἐστι, κλώμενον· ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀργον. Γ΄. 1250. »Δόρυ – ἀαγές«, τὸ ἀκαμπὲς λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἄθραυστον. 2) πολύθραυστος, τοῦ Α ἐπιτατικοῦ ὄντος, Ἐτυμολ., ποιητ. (⏑ – –, Ὀδσ. καὶ σπανιώτερον – – –, Ἀπ. Ῥ.)

'Αάδα, Λακων. ἀντὶ ἔνδεια, Ἀριστ. ἐν Γλώσσαις.

'Ααδεῖν· ὀχλεῖν, ἀδικεῖσθαι, ἀπορεῖν, ἀσιτεῖν, Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ. ὅθεν ἤτοι ἀντὶ τοῦ, ἀηδεῖν, ἢ ἀντὶ τοῦ Λακων., ἀάδα.

'Ααδένη, ης, ἡ. Ὑεία (χοίρειος) κόπρος, Ἡσυχ.

•'Ααδέρ, Λακων. ἀντὶ ἀαδές.

'Ααδής, έος, ὁ, ἡ· τὸ ..δές, Δωρικῶς, ταὐτὸν τῷ, Ἀηδής, Θεογν. 290.

'Αάζω, Μ. άσω. Π. ηκα. (παθητικ. Παρακ. ἤασμαι, ὅθεν Ἀασμός, τὸ ἐκπνεῖν, Ἀριστοτέλ. Προβλημ. λδ΄. 7) ῥῆμ. ἐνεργ. συντακτ. αἰτιατ. Ἐκπνέω μὲ ἀνοικτὸν στόμα, ἐκπνέω τὸ θερμὸν (χουχουλίζω), καθὼς ὅταν φυσῶμεν μὲ ἀνοικτὸν στόμα· ἀντίκειται δὲ τῷ, φυσάω, Ἀριστοτ. Προβλ. λδ΄. 7. »Φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρόν, ἀάζουσι δὲ θερμόν· ὁ μὲν γὰρ φυσῶν κινεῖ τὸν ἀέρα οὐκ ἀθρόως, ἀλλὰ διὰ στενοῦ τοῦ στόματος, ὁ δὲ ἀάζων, ἀθρόον ἐκπνεῖ, διὸ θερμόν«. Ταὐτόσημα εἶσι τά, Ἄω, Αὔω, ἐξ οὗ Ἀϋτμός, Ἀϋτμή· καὶ, Ἄζω, Ἀζέω, Ἀζαίνω, ἐκπνέω θερμὸν (χουχουλίζω), ἄρα ξηραίνω· Ὁ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσιν, »Ἀάζειν, ἐκπνεῖν διὰ στόματος, καὶ, τῷ στόματι ἀθρόως προσπνεῖν«. Εὐστάθιος δὲ, Ἀθρόως τῷ στόματι ἐκπνεῖν θερμόν, φησί· ὅθεν τό, Ἄσθμα, τὸ μικρὸν καὶ συνεχὲς ἀνάπνευμα. Οὕτω καὶ ὁ Ἀριστ. Μετεωρ. 3, 8. τόμ. α΄. σ. 568. ἐχρήσατο ἐπὶ τῆς θερμῆς ἐκπνοῆς. Γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄω, ἐξ οὗ καὶ, Ἀτμή· καὶ, Ἀτμός. ἴδε καὶ Ἄημι, Ἄω, καὶ Ἀΐσθω. Ὁ Συλβούργιος παραβάλλει τὸ Ἀριστοτέλειον Ἀάζειν, μὲ τὸ Λατ. halare. (⏑ – –)

'Αάθη, Ἀόριστος Α΄. Παθητ. ἐκ τοῦ, Ἐνεργ. Ἀάω· ὅθεν ἔτι καὶ Ἄασα, Ἀόριστ. Α΄. Ἐνεργ. καὶ Ἀασάμην, Ἀόριστ. Μέσ. καὶ Ἀάσθην, ταὐτὸν τῷ Ἀάθην, Ἀόριστ. α΄. Παθητ. ἐκ τοῦ, Ἀάομαι.

•'Αάθι, ἀντὶ τοῦ, αὐτόθι, Κυριλλ. Τιττμ.

'Αάθικτος, ου, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἄθικτος. Ἄφθαρτος, ἀβλαβής.

•'Αάκατος, = τριακὰς Κύπριος.

•'Αακίδωτον, ξύλον, χωρὶς σιδήρου, Κυριλλ. Τιττμ., παρὰ τὸ, ἀκίς, ὡς καὶ τὸ, ἀβαθμίδωτος παρὰ τὸ, βαθμός.

•'Ααπραγές, φυὸς κόπρος, Ἐτυμ. Γουδ., 1. 9.

•'Αακτος, ὁ, ἡ. Ἄθραυστος, σῶος, ὑγιής· παρὰ τὸ, ἄγνυσθαι.

•'Αάλιον. Ἄτακτον, ἀκρατές, Ἡσυχ. ἀπὸ τοῦ ἁλῶ, τὸ κρατῶ, καὶ στερήσει τοῦ α, ἀάλιον.

•'Ααλμά, ἡ, ἀλλ. Παρθένος, λέξις Ἑβραϊκή, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 1. §. 34.

*'Αάμινς, ινθος, ἡ. Ἱξευτήριον, Ἐπιγρ. Vel Ames, V. L. καὶ Σουΐδ.

•'Ααναίμα, ἡ. Πολλαχῇ χάρις, Ἡσύχ. λέξις ξενική καὶ βάρβαρος. Ἡ Κιβωτὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναγινώσκει, πολλαχῇ ἡ χαρίς, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐν πολλοῖς τόποις ἡ χαρὶς οὕτω λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἄναιμος, θηλ. ἀναίμη καὶ Δωρ. ἀναίμα καὶ πλεονασ. τοῦ α, ἀαναίμα, καὶ γὰρ ἡ χαρὶς τῶν ἀναίμων ἐστί.

•'Ααν δίχα. Δίχα, χωρίς, Κυριλλ. Τιττμ.

•'Αανής, ὁ, ἡ. Οὐ τελεσθησόμενος, μὴ δυνατὸς τελεσθῆναι· ἀάνης δὲ, ἀντὶ τοῦ, χρήσιμος, Ἡσύχ.

*'Αανθα, ἡ. Ἐνωτίου εἶδος, Ἡσυχ.

'Αάομαι, Μ. ἀάσομαι, Ἀποθ. μέσ. Βλάπτω, ὅθεν ἀάσθην, ἀασάμην, Ὁμ. ἴδε Ἀάω.

*'Αάπλετος, ὁ, ἡ, = ἄπλετος. Εὐρύχωρος, ἀχανής, ὑπερβολικός, Κόϊντ. Σμυρν. 1, 675. »Ἀάπλετον πένθος«. (⏑ – ⏑ ⏑)

'Ααπτος, ὁ, ἡ (ἅπτομαι). Ἀνέγγιστος, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, μετὰ τῆς παρασημασίας τοῦ φρικτοῦ, ἰσχυροῦ, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ἐπίθ. τῶν χειρῶν τῶν ἡρώων, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ βλάψωσι πολλὰ τοὺς ἐχθρούς, καὶ μάλιστα ἐν Ἰλιάδι, ὡς ἐν Θ, 450. »Χεῖρες ἄαπτοι«, τοὐτ' ἔστιν, ἀπροσπέλαστοι, χαλεπαί, αἱ δειναὶ καὶ ἀπτόητοι. Τινὲς παράγουσι παρὰ τὸ, ἰάπτω, ἴαπτος καὶ προτάσει τοῦ στερητικοῦ α, ἀίαπτος καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἄαπτος, ἀντὶ τοῦ, ὃν οὐ δύναταί τις βλάψαι· ἡ γνησιωτάτη ὅμως παραγωγή ἐστιν ἐκ τοῦ ἅπτομαι, ἀντὶ τοῦ, οὗ οὐκ ἂν ἅψαιτό τις, ἑπομ. ἀπροσπέλαστος, φοβερός, φευκτέος. 2) ἐνεργ. κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, ὁ πολλὰ δυνάμενος βλάψαι, Εὐστάθ. σελ. 150. (⏑ – ⏑)

•'Αάρης, = χρήσιμος, Ἐτυμ. Γουδ.

'Αας, Ἐπίρρημα Βοιωτικόν. Εἰς αὔριον, ἢ εἰς τρίτην, τουτέστι μετὰ τὴν αὔριον (μεθαύριον), Ἡσυχ. παρὰ τό, Ἀώς, Ἠώς.

'Αασα, ἀντὶ, ἦσα, ἔβλαψα, Ἰλ. Θ, 237. »Ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων τῇδ' ἄτῃ ἄασας«· παρὰ τὸ, Ἀτῶ, ἢ, Ἄω τὸ, βλάπτω· καὶ, Ἀασάμην, ἥμαρτον, ἐσφάλην. 2) ἐβλάβην, ἐλυπήθην, Ἰλ. Ι, 116. »Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι«, ἐβλάβην, ἢ, ἔβλαψα, ἠδίκησα, ἐνύβρισα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, κατὰ τὸν Σχολιαστήν· καὶ, 533. »Ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ«, ἠπατήθη, ἐβλάβη ἐνθάδε μεγάλως· καὶ Ἀπολ. Ἀργον. Β΄. »Ἀασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσιν«, ἀντὶ τοῦ, ἐλυπήθην, ἐβλάβην.

'Αάσαι, Ἀπαρεμφ. Ἀόρ. α΄. ἀπὸ τοῦ, Ἀάτω· σημαίνει δὲ τὸ χορτάσαι, κορέσαι· τὸ καθυπνῶσαι, ἀποκοιμηθῆναι· τὸ λυπῆσαι· καὶ τὸ λίαν, καὶ πολλαχῶς βλάψαι, ἄγαν λυμαίνεσθαι, Σουΐδ.

Ἀασάμην. Ζήτ. Ἀάτω. Ἀπολ. Ῥόδ. Α΄. 1333. »Εἴ τι περ ἀασάμην«, ἐλυπήθην, ἄτῃ περιέχεσον· ἐβλάβην, παντάχοθεν ἥμαρτον καὶ ἐσφάλην, Κυριλ. Λεξ.

'Αασε, ἀντὶ Ἄτε, ἐκ τοῦ Ἄτω, Παρθέν. 21. οὕτω καὶ τὸ Ἀασάμην, ἀντὶ τοῦ Ἀσάμην.

'Αᾶσι, γ΄. πρόσωπ. Πληθ. τοῦ Ἐνεργ. Ἐνεστ. ἐκ τοῦ, Ἄημι.

'Αασίφορος, ου, ὁ, ἡ (ἄση, ἄτη, φέρω). Ὁ φέρων βλάβην, ὁ βλαπτικός, Ἡσυχ.

•'Αασιφροσύνη, ἡ, ἀντὶ ἀασιφροσύνη.

'Αασίφρων, ονος, ὁ, ἡ· Βεβλαμμένος κατὰ τὸν νοῦν, φρενοβλαβής, Ἡσυχ. Ζήτ. Ἀασίφρων.

'Αάσκω. Μ. ἀάσω. Παρ. ηακα. Ἀόρ. α΄. ηασα. Παθητ. Ἀόρ. α΄. ἀάσθην. Μέσ. ἀασάμην· παρὰ τὸ Ἄω, ἢ Ἀτῶ, τὸ ἄγαν βλάπτω, φθείρω (ἐνεργ. συντ. Αἰτιατ.). Ζήτ. Ἀτῶ. Ἰλ. Θ, 237. »Τῇ δ' ἄτῃ ἄασας«, ἔβλαψας. Ζήτ. Ἀάομαι.

'Αασμός, οῦ, ὁ. Ἀθρόα ἔκπνευσις, ἔκπνευσις θερμοῦ, ἀναχασμός. Ζήτ. Ἀάζω. (⏑ – ⏑)

'Αάσπετος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἄσπετος. Παμπληθής, ἀναρίθμητος, Κόϊντ. Σμ. 8, 232. »Λαὸς ἀάσπετος« καὶ 13, 274 »Ἀάσπετα χρήματα«· καὶ 7, 193, »Δῶρα ἀάσπετα«, καὶ 3, 673. »Ἀάσπετα νηήσαντες δοῦρα«, πολλὰ καὶ μεγάλα σχιζόμενα ξύλα ἐπισωρεύσαντες.

•'Αάστονος (ἄστονος, διπλῇ στερήσει). Ἀναστενάζων, ἀνεύφραντος, Ἡσυχ.

•'Ααστός, ἡ, όν. Ἀβλαβής, ἀναμάρτητος, Ἡσυχ.

'Αάσχετος, ου, ὁ, ἡ, (σχέομαι, καὶ α στερητ. καὶ α ἐπιτατικ.). Ὁ λίαν ἀκράτητος, ἄγαν ἀκατάσχετος, δυσκόφερτος, πολλὰ σφοδρός, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄσχετος· ὡς, »Μητρός τοι μένος αἰὲν ἀάσχετον«, Ἰλ. Ε, 892. καί, »Πένθος ἀάσχετον«, λίαν ἄσχετον, ἄγαν ἀκατάσχετον, ἀπαρηγόρητον, Ἰλ. Ω, 708.

•'Αάτα, ἡ, Δωρ. ἀντί, ἄτη, Αἰολ. αὐάτα.

'Ααται γ΄. πρόσωπ. παθητ. ἐνεστ. Ὁριστ. ἐκ τοῦ, Ἀάω. Κορέννυται, χορταίνει, Ἡσιόδ. Ἀσπίς, 101. »Καὶ κρατερός περ ἐών, ἄαται πολέμοιο«.

'Αάταλος, ὁ, ἡ (ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἆσαι, κορέσαι), παρ' Ἡσυχ. ἀπλήρωτος, ἀκόρεστος, ἀχόρταγος.

•'Αάτη, ἡ, τύπος κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ, ἄτη, Ἡρωδ. περὶ μον. λέξ. (⏑ ⏑ –)

'Ααος, ὁ, ἡ. κατὰ συγκ. ἄτος (ἄω, ἆσαι, κορέσαι). Ἀκόρεστος, ἀχόρταγος, μετὰ γεν. Ἡσ. Θεογ. 714. λέξ. ποιητ. 2) ἐκ τοῦ α στερ. καὶ ἄτη, ὁ ἄνευ ἄτης, ἀβλαβής· ὁ μὴ βλαπτόμενος (χαλνευμένος), ὡς παρ' Ἀπολλ. »Κράτος ἄατος«, ἀντί, κατὰ κράτος, ὁ δι' ὅλου ἀβλαβής, καὶ Εὐσεβ. Εὐαγγ. προπ. 9, 22. σ. 428. 3) πολυβλαβής, χαλεπός, ὁ κατὰ πολλὰ βλαπτικός, κατ' ἐπίτασιν τοῦ Α, Ὀδυσ. Χ, 5. »Ἄεθλος ἄατος«, ὁ φοβερὸς ἀγών· καὶ Ἀπολλων. Ἀργον. Α΄. 459. »Ἄατος ὕβρις ἀκοίτης«, ἡ ἄγαν βλαπτικὴ ὕβρις. (Κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1, σ. 229 κτ. 2, σ. 133. ἡ κυρία σημασία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἦν ἡ πρώτη, ἀκόρεστος· ἄατος δὲ, ἀπαράβατος· τὸ δὲ παρ' Ἀπολλ. Ῥ. ἄατος γραπτέον ἀατός παρὰ τὸ ἀάω· ὅσον δὲ περὶ τοῦ μέτρου, τὸ μὲν ἄατος, ἀκόρεστος, ⏑ ⏑ ⏑, τὸ δὲ ἄατος, ἀβλαβής, ⏑ – ⏑, τὸ δὲ ἀατός, βλαπτικός, ⏑ ⏑ ⏑.)

'Αάτυλος, η, ον. Ἀβλαβής, ἀζημίωτος, Ἡσυχ. τῆς αὐτῆς πηγῆς μὲ τὸ ἄατος καὶ ἀαστός.

'Αάτω. Μ. άσω. Ζήτει, Ἀτῶ.

'Αάω, ἀόρ. α΄. ἄασα, ἆσα, καὶ ὡς Ἀποθ. Μέσ. ἀάομαι, ἀόρ. α΄. ἀασάμην, συγκ. ἀσάμην, καὶ κατὰ συγκ. τὸ γ΄. πρόσ. ἄσατο, Ἰλ. Τ, 95. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον ὁ α΄. ἀόρ. ἀάσθην. Σημαίνει δὲ κυρίως, βλάπτω (σωματικῶς), δηλαίσθαι, λαβώνω, χαλῶ, ζημιῶ, φθείρω· συντιθ. φθείρω, βλάπτω κατὰ τὰς φρένας· μωραίνω, ἐξαπατῶ, Ὁμ. »Ἀάσσάν μ' ἕταροί τε κακοὶ καὶ ὕπνος«, Ὀδ. Κ, 68. »Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακ-

καὶ ἄασεν, Ὀδ. Λ, 61. πρβ. Φ, 296. «Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται (Ἰλ. Τ, 91. 129.)», ἡ ὁποία κρημνίζει ὅλους εἰς ἐξαπάτην καὶ δυστυχίαν. Παρ' Ὁμ. ἀασθείς, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, φρεσί, θυμῷ, σημαίνει, λανθάνων, ἀπατώμενος. «Ἀάσατο θυμῷ (Ἰλ. Δ, 340)», ἤτοι συγκεχυμένος, ἠπατημένος τὸν νοῦν. Καθόλου, οἱ τύποι τοῦ παθ. κεῖνται ἀντὶ τοῦ, λανθάνω, σφάλλω καὶ βλάπτομαι ἀπατώμενος, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 116. «Ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι», ὅτι ἔπραξα μωρά, ἔσφαλον, οὔτε ἐγὼ ἀρνοῦμαι. Ἡσ. Ε. 231. «Νήκεστον ἀάσθη», ἀνιάτως ἐβλάβη· πρβ. Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 223. κτ. (καὶ τὰ δύο Ἄλφα εἶναι, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ποτὲ μὲν μακρά, ποτὲ δὲ βραχέα· ἔχουσι δὲ παρ' Ὁμ. τὰ μέτρα ταύτης τῆς λέξεως ὡς ἀκολούθως· ἄασας, υυ̱υ, ἄασεν, –υυ, ἄασαν, ––υ, ἀασάμην, –υυ–, ἀάσατο, υ–υυ, ἀασθείς, ἀάσθην, υ––, ἐν δὲ ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 247. καὶ –––)

Ἀάω, ἀάτω, ἕτερος τύπος τοῦ ἄω. Κορέννυμι, χορτάζω, μετὰ γεν., ὅθεν τὸ γ'. παθ. ἄαται· ἴδε ἀνωτέρω. (υυ–)

Τὸ Α μετὰ τοῦ Β.

*Ἄβ, παρ' Ἡσυχ. ὁ Γορπιαῖος μήν, ὁ Ἰούλιος. Λέξ. Ἑβρ.

*Ἀβά. Τροχός, ἡ βοή, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ αὔω, αὔη, ἄβη, ἄβα. Κατὰ τὸν Κιβωτόν, ἀντὶ τροχός, γραπτέον, ἦχος ἢ τάραχος.

*Ἄβα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἥβη, Θεοκρ. 1, 44.

*Ἀβαδδών (ἐκ τοῦ Ἑβρ. אבדון). Ἀπώλεια, ὄλεθρος, Ἀποκαλ. 9, 11, ἔνθα ἑρμ. ἀπολλύων καὶ λέγεται ὄνομα τοῦ ἀγγέλου τῆς ἀβύσσου.

*Ἀβαδής, ὁ, ἡ. Ἀνίκανος ἔτι τοῦ περιπατεῖν, Εὐθαλ. Προλ. εἰς Ἀποστ. πράξ. 404. «Οἷά τις πῶλος ἀβαδής».

Ἄβαζος, ὁ. Ὁ μὴ ὁμιλῶν, ἀλλὰ σιωπῶν, ὡς βωβὸς καθήμενος. ταυτὸν καὶ Ἀβακής, καὶ Ἀβακήμων· ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι, τοῦ λέγειν, ἥσυχος, Σουίδ.

*Ἀβάθ, παρὰ Κυπρίοις, διδάσκαλος, μαΐστωρ, ἐκ τοῦ Συρ. ἀμπ, καὶ Χαλδ. Ἀββᾶς.

Ἀβαθής, έος, ὁ, ἡ, τὸ -ές (βάθος). Ὁ μὴ ἔχων βάθος, μὴ βαθύς, καὶ ἐπιπόλαιος, ὡς, πλάτος ἀβαθές, ἐπιφάνεια ἀβαθές, τραύματα ἀβαθῆ, φάλαγξ ἀβαθής.

Ἀβάθματα. Εἶδος γλυκυσμάτων κατασκευασθέν, οἷον πλακούντων καὶ ὀπωρῶν, ἅτινα φέρεται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ ἀπογευθῆναι, Ἡσύχ. 2) = στρέμματα· ἔστι δὲ στρέμμα, τὸ ἐστρεβλωμένον (στραμπουλεσμένον) μέλος.

*Ἀβαθμίδωτος, ὁ, ἡ (βαθμίς). Μὴ διακεκριμμένος μὲ βαθμούς, Ἀθαν. ὁμιλ. τόμ. β'. σ. 434.

*Ἄβαθρος, ὁ, ἡ· τὸ -ον (βάθρον). Χωρὶς βάσιν, χωρὶς θεμέλιον, Πισιδ. περὶ Μ. Ο. 119. «Στύλων ἀβάθρων». (υυ̱υ)

Ἀβακέω, ῶ, Μ. ήσω. Παρ. ηκ. οὐδέτ. (ἐκ τοῦ, ἄβαξ, τό, ἄλαλος). Ἀσυνετῶ, εἶμαι, φέρομαι ὡς ἓν μωρὸν παιδίον, ἄβαξ, ἄλαλος, ἄφωνος, δὲν ἠξεύρω νὰ ὁμιλήσω· ἢ εἶμαι, ὡς αὐτό, παιδικός, ἀθῷος· καθόλου, δὲν ἠξεύρω δὲ ἀγνοεῖν τί νὰ εἴπω, σιωπῶ δι' ἄγνοιαν, ἀγνοῶ, Ὀδ. Δ, 249. «Ἀβάκησαν πάντες, ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων». Ὁ Εὐσταθ. σ. 1493, 61. λέγει. «Ἔστι δὲ ἀβακεῖν τὸ ἀγνοεῖν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχειν τι βάζειν, ἀλλ' ἀπορεῖν ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ». (Ἐκ τοῦ βάζω, βέβακται, βακτός, ἀβακτῶ, καὶ ὑπεξαιρέσει τοῦ τ, ἀβακῶ.)

Ἀβακέως, καὶ Ἀβακῶς. Ἐπίρ. Πρᾴως, ἡσύχως. «Ἀβακέως εὕδουσιν», Ἐτυμ. 2) ἀσυνέτως, ποιητ.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ, ἡ· ταυτόν, τῷ, Ἀβακής.

*Ἀβακηνός, ὁ. Ὁ μὴ ὁμιλήσας γυναικί, Κυρίλλ. Ἰστημ. Βεκκερ. Ἀν. 1. σ. 323.

Ἀβακής, έος, ὁ, ἡ (βάζω). Ἄλαλος, βουβός· μωρὸς ὡς βρέφος· ἥσυχος· ἄπειρος· ἀθῷος· ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος, Σαπφὼ 43. «Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλίγκοτος ὀργάν, ἀλλ' ἀβάκη τὰν φρένα ἔχω», τοῦτ' ἔστι, δὲν εἶμαι ἐκ φύσεως θυμώδης, ἀλλ' ἔχω ἥσυχον καὶ ἥμερον καρδίαν ὡς βρέφος· ὅθεν Ἡσύχ. ἀφελῆ, ἀσύνετον, ἡσύχιον, ἄπειρον, ἀδύνατον, ἄκακον, ἐξηγεῖ· πάντα δὲ ταῦτα εἰσὶν ἰδιώματα τοῦ ἀκάκου βρέφους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καί, Ἄφακες καὶ Ἀφήκες, ἀντὶ Κωφοί· ὅθεν

Ἀβακίζω, Μ. ίσω. ταυτὸν τῷ Ἀβακέω. Παθ. ἀβακίζομαι, ὅθεν ἀβακιζόμενος, ἥσυχος, οὐχὶ ταραχώδης, ὡς παρ' Ἀνακρ. λείψ. 35, 5. σ. 368. ταυτὸν ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Σαπφοῦς, «Ἀβάκη τὰν φρένα ἔχω». Ζήτ. Ἀβακέω.

Ἀβάκιον, ου, τό, Ὑποκορ. τοῦ, ἄβαξ. Ἀγγεῖον πρόχειρον εἰς τὸ φέρειν ὀψώνια, Πολυδ. 10, 105. 2) σανίς, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι, γίνονται οἱ λογαριασμοί. 3) σανὶς μαθηματική, ἴδε ἄβαξ. 3) ταυτὸν τῷ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ Ἀττ. μάκτρα, σκαφίδι, ἔνθα μάσσουσι τὸ ἄλευρον. Πληθ. ἀβάκια, τά, καὶ τόποι τινὲς ἐν θεάτρῳ οὕτω λεγόμενοι, Σουίδ.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, ὑποκορ. Μικρὸς ἄβαξ. 2) καὶ τὰ πλινθία, ἐξ ὧν τὰ λιθόστρωτα ἐδάφη σύγκεινται, Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Χ, σ. 1927, 61. τὸ λεγόμενον μωσαϊκόν· ἴδε καὶ ἄβαξ.

*Ἀβακλή, ἡ. Ἅμαξα, Κυρίλλ. Τιττμ.

*Ἀβακοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων ἄβακος, Σχολ. Θεοκρ. 4, 61. «Σκεῦος ἀβακοειδέσι».

*Ἄβακτον, καὶ ἄβυκτον, παρ' Ἡσυχ. τὸ μὴ μακαριστόν.

*Ἄβακτος, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Σαβάκτης, ὅπερ ἴδε, Ἐπιγρ. Ὁμ. 14, 9.

Ἀβάκχευτος, ὁ, ἡ (βακχεύω). Ἀλλότριος τῶν τοῦ Βάκχου ἑορτῶν, ὁποῖος δὲν λαμβάνει μέρος, ἢ δὲν ἔχει χώραν εἰς τὰς ἑορτάς, ἢ εἰς τὴν μανίαν τοῦ Βάκχου· ἢ κακῶς βακχεύων, μὴ πρέπων εἰς Βάκχον· καθόλου, ἄμοιρος χαρᾶς, Εὐριπ. Ὀρ. 319. «Ἀβάκχευτον αἱ θίασον ἐλάχεται», ὅ ἐστιν, οὐ πρέποντα τῷ Διονύσῳ, ἄμοιρον οἴνου, καὶ συμποσίων, κακοβάκχευτον. «Ἀβάκχευτος τράπεζα (Νόνν. Παράφρ. 14, 34. ἐκδ. 1627.)», ἀντί, οἴνου ἄμοιρος.

Ἄβαλε (βάλε), κυρίως εἶναι, ἆ βάλε· ταυτὸν τῷ εἴθε (ἄμποτε), γένοιτο, μετὰ Εὐκτικ., Ἐπιγράμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ ὁριστικ., ὡς παρὰ Καλλιμ. λείψ. 455. «Ἄβαλε μηδ' ἐβάλησανα· καὶ μετὰ τῆς ἀπαρεμφ. ὡς τό, ὤφελε, Ἐπ. ἀδ. 396. «Ἄβαλε μήτε κεῖνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι Τρίτιον Αἰγαίου νῶτον ὑπὲρ πελάγεος». 2) ἐπίρρ. σχετλιαστικόν, παρὰ τὸ βάλλω καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α, ἀντὶ τοῦ φεῦ! βαβαί! «Ἄβαλε, χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου», Ἰκκ. Α. Π. σ. 251. εὕρηται καὶ δοτ. συντακτ. «Ἄβαλε τῇ ἀνθρωπότητι», φεῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος· «Ἄβαλε τοῖς, Στέφανε, εἰδωλολατρήσασι», Ε. Μ. σ. 1, 53. ἢ καὶ ἁπλῶς, «Ἄβαλε· ὅτι καὶ ὑμεῖς, ὡς κύνες λυσσῶντες, κατεμαίνεσθε αὐτοῦ», ἁγ. Γρηγόρ. Ταφ. σ. 25. Εὕρηται καὶ ἄβαλαι γραφόμενον, ὡς «Ἄβαλαι τοῦ ἀσελγεστάτου συμποσίου», Θεοδ. Στουδ. 260. εὕρηται δὲ γραφόμενον καὶ ἀβάλε.

*Ἄβαλις, ἡ, παρ' Ἡσυχ. μοχθηρὰ ἐλαία.

Ἀβαμβάκευστος, ὁ, ἡ. Ἄνευ βαμβακείας, φαρμακείας ὤν, ὅθεν τροπ. παρ' Ἀθην. 4, 143. κεφ. 23. «Ἀβαμβάκευστα τῷ κράσει (τοῖς ὀρφανοῖς) παρατίθεται», τοῦτ' ἔστι, σιτία ἄνευ ἀρτυμάτων, ἢ κατὰ ... ἄνευ μαγγανείας καὶ ἀρτύματος· βέλτιον δὲ γραπτ. ἀβαμβάκευτα.

*Ἀβάναυσος, ὁ, ἡ· Κωνστ. Ἀποστ. 2, 3. Hall. (υυ–υ), καὶ ἐπίρρ. ἀβαναύσως. Ὢν ἄνευ ῥυπαρίας καὶ αἰσχρότητος, Κλημ. Ῥωμ. πρὸς Κορ. 1, 44. σ. 104.

*Ἀβανήθ, λέξ. Ἑβρ. Ζώνη τοῦ ἀρχιερέως τῶν Ἰουδαίων, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. γ'. 7. §. 2. τόμ. α'. σ. 140.

*Ἀβάντασις, λέξ. ποιητ. κατὰ μετάθ. καὶ ἐπένθ. τοῦ τ, = ἀνάβασις, Ἡσυχ.

Ἄβαξ, ακος, ὁ (ἐξ οὗ, ἀβακίσκος, καὶ ἀβάκιον καὶ τὸ Λατιν. abacus). Σανίδιον, πίναξ ἀριθμητικός, ὁ Πυθαγορικὸς καλούμενος· πᾶσα σανίς, τράπεζα, διὰ νὰ λογαριάζῃ τις μὲ ψήφους (λιθαράκια), ἴδε σημ. 9. 2) τὸ κυβευτικὸν σανίδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον παίζουσι τοὺς κύβους (ἢ τὴν δάμαν.) «Σανὶς πεττευτική», Εὐσταθ. Ὀδ. Α. σ. 1397, 50., ταυτὸν τῷ, «Σανὶς κυβευτική» (ταυλί). 3) ἡ μαύρη πέτρα, ἐφ' ἧς καταγράφουσι μαθηματικὰ διαγράμματα, ἤτοι ἀριθμούς, γραμμὰς ἢ ἄλλα σχήματα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβαλλον σποδὸν ἀντὶ κόνεως διὰ νὰ σημειώσωσιν εὐκόλως τὰ σχήματα ἢ νὰ τὰ σβύνωσι, Εὐσταθ. Ἰαμβλιχ. βίος Πυθαγ. 5. σ. 54. ἐκδ. Kiessling. καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ ὑποκ. τούτου ἐστὶν ἀβάκιον, ὡς παρὰ Πλουτάρ. εἰς Κάτ. «Καταβαλὼν ἀβάκιόν τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον». 4) ἐκ τοῦ βαστάζω, τράπεζα, σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβαλλον διάφορα ἀγγεῖα, ὡς ἀπετοπλείστον θέας καὶ ἐπιδείξεως χάριν (τουρκ. ταβλᾶς). 5) κανίστριον. 6) ἀγγεῖον μαγειρικὸν στρογγύλον, Πολ. 6, 84. 7) κατὰ Coel. Rhodig. Lect. Antiqu. 24, 12. ἐκαλεῖτο ἄβαξ, τὸ σῶμα καὶ ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ. 8) τόπος τις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, Βασιλ. Σελευκ. εἰς βίον ἁγ. Θέκλας, 1. σ. 266. ἐκδ. Παρισ. 9) σανίδιον, ἢ τραπέζιον, ἐφ' οὗ διὰ ψήφων ἠρίθμουν οἱ παλαιοί, Πολύβ. Ε, 26. «Οὗτος γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις». Τὸ ὑποκορ. ἀβακίσκος λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν ἐκ λίθων παντοίων κατεσκευασμένων, ὡς Μοσχίων παρ' Ἀθηναίῳ 5. 10. «Ταῦτα δὲ πάντα δάπεδον εἶχεν ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων»· τὸ αὐτὸ καὶ Εὐσταθ. ἔνθα ὅρα τό, Ἀβακίσκος· ἐξ οὗ δῆλον, ὡς οὐ μόνον ἐπὶ σανίδος ὁ ἄβαξ, καὶ τὸ ἀβάκιον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λίθων ποικίλων, δι' ὧν στρώνουσι τὰ ἐδάφη, ὁμοιοσχημόνων ξυλίνοις ἄβαξι· ἐμβεβλημένα λιθάρια τετράγωνα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς γεωμετρικοῦ σχήματος, εἰς τὸ ἔδαφος, ἔργον μωσαϊκὸν κατὰ τοὺς νῦν λεγόμενον. Ζήτ. καί, Ἀβακίσκος.

Ἄβαξ, ακος, ὁ, ἡ (βάζω). Ἄφωνος, ἄλαλος, βουβός, σιωπηλός· καί, ἀσύνετος, Εὐσταθ. (υ–)

Ἀβάπτιστον, τό (οὐσιαστικ.). Ὄργανον χειρουργικόν, τρύπανον, ἀρίδα, ἐπιτηδεία εἰς τὸ νὰ μὴ βλάπτῃ κατὰ τὰ πληγώματα τοῦ κρανίου τὴν μεμβράνην τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην. Παῦλ. Αἰγιν. Ζήτ. Τρύπανον.

Ἀβάπτιστος, ὁ, ἡ (βαπτίζω). Ὁ μὴ βυθιζόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, ὁποῖος δὲν βουτᾷ (βουλιάζει), ἀλλὰ πάντοτε πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἀβύθιστος, ὡς ὁ φελλός, Πινδ. Πυθ. 2, 146. Ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς, ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας. «Ἀβάπτιστος ψυχή (Βασιλ.)», ἀπτόητος, ὀρθή, στερεά, ἡ μὴ βυθιζομένη εἰς φόβον. 2) ὁ μὴ φωτισθεὶς ἔτι διὰ τοῦ λουτροῦ τοῦ βαπτίσματος, ὁ μὴ βεβαπτισμένος, ὁ μὴ Χριστιανός, Ἐκκλησ. «Ἀμὴν ἀβάπτιστος», μὴ ἔτι βαπτισμένος (ἔνθα σημειωτέον τὴν λέξιν ἀμὴν ἀντὶ τῆς σημερινῆς λέξεως ἀκόμη), Γρηγ. Ἀλεξ. βίος Ἰω. Χρυσοστ.

Ἄβαπτος, ὁ, ἡ (βάπτω). Μὴ βουτηθείς, ἀβούτιστος· ἄβαφος· μὴ βεβαμμένος (μὴ βρεγμένος). «Ἄβαπτος σίδηρος», μὴ βεβαμμέ-

νος εἰς τὸ νερὸν, ἀστόμωτος, μαλακός, Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. Ζήτ. Βαφή.

*Ἄβαρ, ος, τό. Εἶδος πλακοῦντος παρ' Αἰσχ.

*Ἀβαρβαρβαρίστως, Ἐπίρῥ. (βαρβαρίζω). Δίχα βαρβαρισμοῦ, π. χ. διαλέγεσθαι, Ε. Μ. Λ. Ἑλληνισμός.

*Ἀβάρβαρος, ὁ, ἡ. Μὴ βάρβαρος, Σοφ. Αἰχμαλ. λειψ. 1. Παρὰ Πολ. 9, 49. «Οὐκ ἀβαρβάροις», ἀντὶ, βαρβάροις.

Ἀβαρής, έος, ὁ, ἡ, τὸ -ρές (βάρος, καὶ α στερητ.). Ὁποῖος δὲν εἶναι βαρὺς, δὲν ἔχει βάρος, ἐλαφρὸς, Ἀριστοτ. περὶ Οὐραν. Α. «Τὸ μὲν γὰρ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος». 2) μεταφορ. ὁ μὴ προξενῶν βάρος, μὴ ὀχληρὸς, μὴ βαρετὸς, Παύλ. Β'. πρὸς Κορινθ. 9. «Ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα»· ὅθεν, οὐκ ἀβαρὲς, κομψῶς λέγεται ἀντὶ τοῦ, μὴ ἀνεπίφθονον, μισητὸν, σιχαμερὸν, ὡς παρὰ Βασ. περὶ τοῦ ἁγ. πν. τόμ. β. 209. «Καίτοι καὶ τοῦτο οὐκ ἀβαρὲς, κτ.»

*Ἄβαρις, ὁ. Μὴ ἔχων βάριν (πλοῖον), ἠπειρώτης, Ἡσύχ.

*Ἀβαρκνᾶν, = κομᾶν, Μακεδ. παρ' Ἡσύχ. καὶ Φαβ.

*Ἀβαρλέω. Ἀβαρλεῖσθαι, ὅθεν ἀβαρλεῖται, = ταράσσεται, Ἡσύχ.

*Ἀβάρνομαι. Στένω, οἰμώζω, βοῶ, Ἡσύχ.

*Ἀβαρτία, = ἀπληστία, Ἡσύχ.

*Ἄβαρτος, ὁ, ἡ, = ἄπληστος, Ἡσύχ.

*Ἀβαρύ (ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ βαρύ). Ὀρίγανον, Μακεδονιστί, Ἡσύχ.

*Ἀβαρῶς, ἐπίῤῥ. Ἀνεπαχθῶς, μετὰ χάριτος, Σχολ. Φιλ. 574.

*Ἀβάς, παρ' Ἡσύχ. εὐήθης, καὶ, ἡ ἐπιληψία.

Ἄβας, αντος, ὁ. Κύριον ὄνομα ἀνδρὸς, Ἰλ.

Ἀβασάνιστος, ο, ἡ, τὸ -στον (βασανίζω). Ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος, Ἡράκλ. Ποντ. ἐν ἀλληγ. «Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἔῤῥιπται»· ἡ ἀγύμναστος· καὶ, ἀδόκιμος, Ἀντιφ. 2, 26. «Ἄνθρωπος ἀβασάνιστος», παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ εἰδότων τίνα συγγραφέα ἀκολουθοῦσι. 2) ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος, μὴ βασανισμένος, ἄνευ τιμωρητικῆς ὀδύνης καὶ λύπης. 3) ὁ μὴ βεβιασμένος, ἤτοι φυσικὸς, εὔκολος, ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἀλικ.

Ἀβασανίστως, Ἐπίῤῥ. Χωρὶς δοκιμῆς, ἢ ἄνευ ἐξετάσεως, Θουκυδ. Α', 20. «Ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται». Ἡ λέξις (ἀβασανίστως) παρῆκται ἀπὸ τῆς λίθου βασάνου (ἐξ οὗ βασανίζω), ἥτις δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, ὁ Σχολ. «Ἀβασ. καὶ ἀκρίτως, ἀβασ. καὶ ῥᾳδίως, ἀβασ. καὶ ἀνεξετάστως, ἀβ. καὶ κατὰ προπέτειαν, ἀβ. καὶ κατὰ τὴν πρόχειρον ἐκδοχὴν, ἁπλῶς καὶ ἀβασανίστως,» λέξεις συνώνυμοι. 2) χωρὶς πόνων, Αἰλ. φυτ. Ζ. 10, 14.

Ἀβασίλευτος, ὁ, ἡ (βασιλεύω). Ὁ χωρὶς βασιλέα ὤν· ἀνεξάρτητος, αὐτόνομος, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε. «Θρᾷκες ἀβασίλευτοι».

*Ἀβασιλεύτως, Ἐπίῤῥ. Χωρὶς βασιλέα· αὐτονόμως.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ, ἡ (βασκαίνω), ἐνεργ. Ὁ μὴ βασκαίνων, μὴ φθονερός· ἀψευδὴς, εἰλικρινὴς (ἀνοιχτόκαρδος). Ἐπίῤῥ. ἀβασκάνως.

Ἀβάσκαντος, ὁ, ἡ (βασκαίνω). Ἀνεπίφθονος, ὃν οὐδεὶς φθονεῖ· ἢ ὁ μὴ βασκαινόμενος, ὁ ἐκτὸς βασκανίας καὶ φθόνου· ὁποῖος δὲν φοβεῖται ἀπὸ βασκανίας· ὅθεν 2) ὡς οὐσ. ἀβάσκαντον, τό· ἐνεργ. τὸ ἀποκρούον καὶ ματαιόνον τὴν ἐνέργειαν τῆς βασκανίας ἰατρικὸν, amulette.

Ἀβασκάντως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς βασκανίας, Ἐπιγράμ. ἀδ. 91. «Καὶ γὰρ ἀβασκάντως ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις», ὡς τὸ τῆς συνηθ. Νὰ μὴ βασκαθῇς.

*Ἀβάσταγος, ὁ, ἡ. Ἀνυπομόνητος, ἀπειθής· παρὰ τὸ βαστάγη.

Ἀβάστακτος, ὁ, ἡ (βαστάζω). Ὁ μὴ βασταζόμενος, ὃν οὐδεὶς δύναται βαστάζειν διὰ τὸ βάρος, ἢ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐβάστασέ τις· μεταφ. ἀνυπόφερτος, ὡς, «ἀνάγκη ἀβ.» καὶ, ἀδύνατος νὰ μετακομισθῇ, ὡς, φορτίον ἀβάστακτον. Ἐπίῤῥ. ἀβαστάκτως.

*Ἄβαστος, ὁ, ἡ, = ἄβατος, ἀνόδευτος· τὸ δὲ οὐδ. καὶ, ἀβίαστον, Ἡσύχ.

*Ἀβατάς, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἡβητής. (‑ ‑ ‑)

Ἄβατος, ὁ, ἡ (βάω, βαίνω). Ἀπεριπάτητος, ἀπάτητος, ὃν οὐδεὶς δύναται περάσει ἢ περιπατήσει, ὡς «Χώρα», καὶ, ποταμὸς ἄβατος» καὶ ἀκολούθως, ἔρημος· καὶ ἐκεῖνος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πατήσῃ, νὰ περιπατήσῃ· ἡ λέξις ἐν χρήσει ἐπὶ δρόμων, βουνῶν, ποταμῶν, καὶ τῶν τοιούτων, δυσκόλων νὰ διέλθῃ τις, ἀναβῇ, καὶ συνάπτεται εὐφραδῶς μετὰ τῶν λέξεων, ἀνείσοδος, ἀνώμαλος, ἀπόρευτος, ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος, ἀστιβὴς, ἄτριπτος, δύσπορος, χαλεπός· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ μεταφορ.· ἔτι δὲ ἐπὶ θαλάσσης, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπλευσέ τις ἔτι, ὡς παρὰ Hind. Ne. 3, 36. «Ἄβατον ἅλα», ἔνθα, καθὼς ὁρᾷς, ὅστις ἐν χρήσει καὶ θηλ. ἀβάτη, ἀντὶ ἄβατος· σημαίνει δὲ καὶ, δύσβατος, δυσπέρατος. «Ἄβατος Ἑλλὰς (Ἰσοκρ. Νικ.)», εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύνατό τις νὰ ὑπάγῃ διὰ τὸν πόλεμον. 2) ἐπὶ ἱερῶν, ἐγκαινιασμένων τόπων, ἀφιερωμένος, ἅγιος· ὅθεν οὐσ. «Ἄβατον», τόπος ἡγιασμένος, ἔνθα οὐδεὶς εἰσέρχεται, Πλούτ. Προβ. Ἑλλ. 300. «Ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός». 3) καὶ ἐκεῖνος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀνέβη ἀκόμη τις, δὲν ἐκαβαλλίκευσεν, ἀκαβαλλίκευτος, ὡς, ἵππος ἄβατος· καὶ ἀσυνουσίαστος (ἀβάτευτος), Λουκιαν. Φιλοψευδ. «Ἔλαφος ἄβατος»· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου· τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμηλίου λέχους, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μολυνθῇ ὑπὸ μοιχείας, Συνεσ. Ὕμν. 8, 42. «Λέχος ἀγνὲς, ἀλίτοις ἄβατον πόθοις»· καὶ ἐπὶ σώματος μὴ κυριευομένου ὑπὸ παθῶν, ὁ αὐτὸς ὕμν. 3, 546.

Ἀβατόω, ῶ, Μ. ώσω (βατός) ἐνεργ. Κάμνω τι ἄβατον, ἀπεριπάτητον· ἐρημόνω, Ἱερεμ. 49, 20.

Ἀβαφής, ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. Συμπ. 8, 577. ἀντὶ, Ἀναφής.

Ἄβαφος, ὁ, ἡ (βαφή). Ὁ μὴ βεβαμμένος (μὴ βουτισμένος), ὁ μὴ βαφείς.

*Ἀββᾶ. Πατὴρ, Σουίδ. Χαλδ. Δ.

*Ἀββά, παρ' Ἑβρ. ὁ Ἑκατομβαιὼν μὴν τῶν Ἀθηναίων, Ἰωσ. Ἀρχ. 4, 4, 7.

Ἄββαλε, Αἰολικ. κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ, Ἀπέβαλε, ἐκ τοῦ, Ἀποβάλλω· οὕτω καὶ, ἀββάλουσα, ἀββάτας, ἀντὶ ἀποβάλλουσα, ἀποβάσας, παρὰ Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 64. κρβ. Βουττμ. Γραμμ. 2. σ. 397.

Ἀβδέλυκτος, ὁ, ἡ (βδελύσσω). Ἀμίσητος, μὴ βδελυρὸς, μὴ σιχαμερός· καὶ ὁ μὴ ἄξιος κατάρας. «Καὶ μὴν φιλῶ γε, κἀβδέλυκτά μοι τάδε», Αἰσχ. λείψ. 118. Μυρμιδ.

*Ἄβδηρα, ων, τά, πόλις τῆς Θρᾴκης.

*Ἀβδηρίτης, ου, ὁ. Ἐγκάτοικος τῶν Ἀβδήρων. Τροπολγ. ἀπλοϊκὸς, μωρὸς ἄνθρωπος. (ῑ)

*Ἀβδηριτικός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀβδηριτῶν, δηλ. ἀνόητος, μωρός. Ὅθεν, τὸ Ἀβδηριτικὸν, παροιμ. ἀνοητία, μωρία, Κικ. πρὸς Ἀττ. 7, 7.

Ἀβέβαιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβεβαίως, Ἐπίῤῥ. Ἀκατάστατος, ἀσύστατος, ἀσταθὴς, μὴ βέβαιος· εὐμετάτρεπτος, εὐμετάβολος· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνίοτε, Πλουτ.

Ἀβεβαιότης, ητος, ἡ. Ἀκαταστασία, ἀσυστασία, μὴ βεβαιότης, ἐπὶ πραγμάτων ἢ γνώμης.

Ἀβέβηλος, ὁ, ἡ (βέβηλος). Λέγεται ἐπὶ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ, νὰ πατήσῃ τις· ὅθεν 2) ὡς τὸ, ἄβατος, καθιερωμένος, ἅγιος, ἱερὸς, ὅπου δὲν ἔχει ἄδειαν νὰ ἐμβῇ ὁ καθ' ἕνας, Πλούταρ. «Ἀβέβηλα, τὰ ἄβατα χωρία, καὶ ἱερὰ, καὶ μὴ τοῖς τυχοῦσι βάσιμα, μόνοις δὲ τοῖς θεραπεύουσι τοὺς Θεούς», καὶ ἀπαράβατος· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μεμυημένος. «Ἀβέβηλοι λόγοι», λόγοι, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει νὰ κοινῶνται καθενί.

*Ἀβελ, πένθος, Ἡσύχ. Γενεσ. 50, 11.

*Ἀβέλιος, παρὰ Κρησὶν, ἥλιος.

*Ἀβελτέρειος, εία, ειον, ἀντὶ ἀβέλτερος, κατ' ἐπέκτασιν, ὡς τὸ ἡμετέρειος ἀντὶ ἡμέτερος, παρ' Εὐστάθ. 1930, 32 ἐξ Ἡρωδ. παρ' Ε. Μ.

Ἀβελτερία, ας, ἡ. Ἀνοητία, μωρία, ἀνεπιτηδειότης, ἀμάθεια (τρόπον τινὰ ἡ ἀπότευξις τοῦ βελτίονος). 2) τὸ ἀδιόρθωτον, Πλατ. Μετὰ ταύτης τῆς λέξεως συνάπτονται πολλαὶ ἄλλαι λέξεις, συγγενεῖς σχεδὸν ταύτῃ, π. χ. ἀμαθία, βλακεία, δειλία, ἠλιθιότης, κακία, κακοδαιμονία, μαλακία, μοχθηρία, τῦφος, νωθρότης, ὡς παρὰ Πλουτ. καὶ ἄλλοις εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα. (Ὁ οὐχὶ τόσον ἀνάλογος καὶ καλὸς τύπος, ἀβελτηρία, ἐξωστρακίσθη παρὰ τοῦ Ἰμ. Βεκκέρου ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Πλατ. παντάπασι, μόλον ὅτι παραδέχονται αὐτὸν ὁ Σουίδας καὶ χειρόγραφα.)

Ἀβελτερίας, ὁ· ταυτὸν καὶ Ἀβέλτερος, Σουίδ. ἐξ Ἀναξανδρίδ.

*Ἀβελτέριον, ἡ, ἀβελτήριον, τὸ, = ἀβελτερία, Lobeck Φρυν. 519.

Ἀβελτεροκόκκυξ, γος, ὁ. Κενὸς καὶ ἀβέλτερος (τουρκ. ἀχμάκης), μωρὸς, ἀνόητος ὡς ὁ κοῦκος (τὸ πτηνὸν), Κωμικ. λέξις, Σουίδ.

Ἀβέλτερος, ὁ, ἡ· τὸ -ον (βέλτερος). Ὁ τὸ βέλτιον μὴ εἰδὼς, ὁ μὴ γινώσκων τὸ καλὸν, δηλ. μωρὸς, ἀσύνετος, ἀνόητος, χαῦνος, εὐήθης, ἀπαίδευτος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1203. «Τί κάθησθ' ἀβέλτεροι;» «Ἔσχατος ἀβέλτεροι λόγοι», καθ' ὑπερβολὴν ἀνόητος, Γαλην. Ἐπιδ. τ. 9. σ. 482. «Ἀβέλτερος νοῦς» Σουίδ. Ὑπερθ. ἀβελτερώτατος. Παρὰ Πλάτ. Φιληβ. σ. 48. εὑρηται καὶ ὁ θηλ. τύπος ἀβελτέρα. Ἡ λέξις ἀβέλτερος ἀντίκειται τῷ, ἔμφρων. 2) ἀδιόρθωτος.

Ἀβελτέρως, Ἐπίῤῥ. Ἀνοήτως, ἀπαιδεύτως, χαύνως, Πλουτ.

*Ἀβελτηρία, ἡ, = ἀβελτερία.

*Ἀβένα, ἡ, Ἀβῆνα, ἡ, ἐκ τοῦ Λατ. habena. Ἡνία, Ζωναρ. σ. 8.

Ἀβίαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβιάστως, Ἐπίῤῥ. (βιάζομαι). Ὁ χωρὶς βίας γινόμενος· ὡς, «Ἀβίαστος κίνησις»· καὶ Διονύσ. Ἀλικ. «Ἀβίαστος χάρις», ἡ χωρὶς βίαν γινομένη, ἤτοι ἐλευθέρα, προαιρετικὴ, ἐθελούσιος· καὶ Δαμασκ. «Τὸ καλὸν ἐστιν αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον», ἑκούσιον· ἡ ἀρετὴ δηλ. δὲν δέχεται βίαν τινὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνηται θεληματικῶς· ἀκαταμάχητος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις ν' ἀντισταθῇ, ὡς, θεοῦ νεῦμα ἀβίαστον· ἐντεῦθεν ἐπὶ θεολογικῆς ἐννοίας, ὅστις ἔχει ἐλευθέραν τὴν προαίρεσιν· καθ' αὐτὸ δὲ ἡ λέξις ἐπὶ ἑρμηνείας τινὸς λέξεως, γινομένης ὑπὸ τῶν μεταφραστῶν ὄχι μὲ βίαν· ἀντίθ. τῷ, βεβιασμένη ἑρμηνεία, Εὐσεβ.

*Ἀβιάστως, ἐπίῤῥ. Χωρὶς βίαν, ὄχι βιασμένα, Μαρκ. Ἀντ. 7, 68. Ἀριστ. π. ζῴ. ί. σ. 708. 2) ἑκουσίως, ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ἀβίβλης, ου, ὁ, ἡ. Χωρὶς βιβλία ὤν· καὶ ὁ μὴ ποθῶν τὰ βιβλία, μὴ φιλολόγος. Ὁ τύπος ἄβιβλος ἐστὶ νεώτ. τύπος, μὴ ἀπαντώμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

*Ἄβιβλος, ὁ, ἡ, = ἀβίβλης.

*Ἄβιοι, ων, οἱ. Θρᾳκικὴ ἢ Σκυθικὴ φυλὴ, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν, 6. (◡◡‑)

Ἄβιος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ χωρὶς βίον, ὁ μὴ ἔχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, πτωχὸς, ἀκτήμων. 2) πλούσιος, πολύβιος, ὁ πολὺν βίον κεκτημένος (τοῦ Α ἐπίτασιν σημαίνοντος), Ἁρποκρ. «Τὸν ἄβιον, Ἀντιφῶν, ἀντὶ τοῦ, πολὺν βίον κεκτημένον, ἔταξεν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἄξυλον ὕλην

λέγει, τὴν πολύξυλον» καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐξηγοῦσι τινές, πλὴν ἐσφαλμένως, τὸν στίχον τοῦ Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ν, 6. 3) = ἀβίωτος, Πλάτ. 4) τί, τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐπιζήσῃ, νὰ ζήσῃ πάσχων αὐτό, π. χ. «Αἰσχύνη ἄβιος», Πλάτ. Νομ. 9. σ. 873. Τινὲς ἐξηγοῦσιν, ἀλλὰ δίχα λόγου τινὸς εὐλόγου, τὴν λέξιν ταύτην καί, ἄνευ βιοῦ, τόξου ὤν, δηλ. εἰρηνικός, καί, μὴ βιαζόμενος, βίαν οὐκ εἰδώς, Valck. Ἀδων. σ. 215· ἴδε καὶ Ἄβιος.

* Ἀβίοτος, ὁ, ἡ, = ἀβίωτος, ἄβιος, ποιητ.

* Ἀβιωτοποιός, ὁ, ἡ. Καθιστῶν, ποιῶν τὴν ζωὴν χαλεπήν, πικράν, Σχολ. Εὐρ. Ἱππ. 823. 871.

Ἀβίωτος, ὁ, ἡ (βιόω). Χωρὶς ζωῆς, ὁ μὴ ζῶν, μὴ βιώσιμος, μὴ ζώσιμος, ἤ, ἐν ᾧ ζῇ τις δυσκόλως καὶ κακῶς. «Ἀβίωτος βίος», παρὰ Δημοσθ. 557. καὶ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 969. ἡ δυστυχῶς διανυομένη ζωή, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ ζήσῃ, ἀνυπόφερτος ζωή, ζωή, ἡ ὁποία τρόπον τινὰ δὲν εἶναι ζωή, Ἰκκ. Α. Π. 3, 2. σ. 232. Ξενοφ. Παιδ. γ. 3, 24. «Ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος αἰών», ὅ ἐστι, ζωὴ πενιχρά, ἄτυχος καὶ ἀνυπόφερτος. «Ἀβίωτον», ἀπολύτως, ἀντὶ τοῦ, ἀβίωτος βίος, ὡς παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «Ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἴ τινος ἀπολειφθήσεται δωροδοκίας», δηλ. μὴ βιώσιμον, ὅ ἐστιν, ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ, ἂν στερηθῇ τῆς δωροδοκίας, δηλ. τοῦ λαμβάνειν δῶρα. Παρὰ Πλάτ. Νομ. 11. σ. 926., «Ἀβίωτον ζῆν», ἀντὶ ἀβίωτος ζωή, ἀβίωτος βίος. Παρὰ Λουκ. Νεκρ. διάλ. 13. ἀβίωτα, ἀντὶ ἀβίωτον. π. χ. «Ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος», δὲν ἤθελον νὰ ζήσω ἀφ' οὗ σὺ ἀποθάνῃς. «Ἀβίωτα γὰρ εἶναί σοι φῄς, εἰ μή...», λέγεις, ὅτι δὲν σοὶ ἀρέσει ἡ ζωή, ἂν δέν... «Ἀβίωτα» λέγονται καὶ τὰ ἄψυχα ζῶα.

Ἀβιώτως, Ἐπίρρ. τοῦ ἀβίωτος. Μὲ μῖσος τῆς ζωῆς, οὕτως, ὥστε βαρύνεταί τις ἢ ἤθελε βαρεθῇ τὴν ζωήν του, Πλουτάρχ. Σόλ. «Ἀλγεινῶς καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διατέθηκεν». «Ἀβιώτως ἔχειν», σημαίνει ἤτοι, νομίζω ὡς μὴ ἄξιον ζωῆς τι, ἀντὶ τοῦ, ἀβίωτον οἴεσθαι τὸν βίον, ὡς «Ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ κρατήσει τῆς πόλεως», ἤ, εἶμαι εἰς κίνδυνον ζωῆς, π. χ. «Νοσῶν, ἀβιώτως ἔχειν ἔδοξεν αὐτῷ.»

Ἀβλάβεια, ας, ἡ. Ἔλλειψις βλάβης, ἡ ἀβλαβὴς κατάστασις τινός, τὸ εἶναί τι σῶον, ἡ διατήρησις, ὡς, «Καρποὶ ἀβλάβεια» καὶ ἀποζημίωσις. 2) ἐνεργ. τὸ μὴ βλάπτειν, ἀθωότης, ἄκακον, ἠθικ. καὶ φυσ. ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅστις δὲν βλάπτει τινά, Κικ. Τουσκ. 3. 8.

Ἀβλαβέως, ἐπι. = ἀβλαβῶς.

Ἀβλαβής, έος, ὁ, ἡ· τὸ –ές (βλάβη, βλάπτω) ἐνεργ. Ὁ μὴ βλάπτων, ὁ μὴ προξενῶν ζημίαν, ἀθῶος, ἄκακος, «Ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς», Πλάτ. Νομ. 2. β) ἐμποδιστικὸς τῆς βλάβης, ὡς παρὰ Θεοκρ. 24, 96. «Ἀβλαβὲς ὕδωρ», καθαρόν. 2) παθ. μὴ βεβλαμμένος, σῶος, ἀπαράβατος, ὡς παρὰ Θουκ. 5, 18. 47. «Σπονδαὶ ἄδολοι καὶ ἀβλαβεῖς», καθ' ἣν ἔννοιαν ἑνοῦται κυρίως ἢ καταχρηστικῶς μετὰ τῶν λέξεων, ἀμίαντος, ἁγνός, καθαρός, ἄδολος. 3) ἐνεργ. καὶ παθητ. ἐν ταὐτῷ, μετὰ γενι. «Ἀβλ. τοῦ δρᾶσαί τε καὶ παθεῖν», Πλάτ. Νομ. 2. σ. 953. Τὸ ὑπερθ. Ἀβλαβέστατος, Ξενοφ. Λακ. ε. «Ἀβλαβέστατόν τε καὶ ἥδιστον ποτόν» καὶ Ἐπίρρ. Ξενοφ. Παιδ. ς'. «Ὡς ἂν ἀβλαβέστατά τις.... ψύχοι.»

* Ἀβλαβί, = ἀβλαβῶς. Χοιροβοσκ. Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 77. 32. Φαβωρ. Ἐκλογ. (παρὰ τὸ ἀβλαβία, ἐν ᾧ τὸ ταυτόσημον ἐπίρρ. ἀβλαβεὶ παρὰ τὸ ἀβλάβεια.)

* Ἀβλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἀβλάβεια· ἐν τῷ πληθ. «Ἀβλαβίῃσι νόοιο», Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 39.

Ἀβλαβῶς, Ἐπίρρ. Ἄνευ βλάβης, Πλούταρ. «Ἐσθίειν καὶ πίνειν ἀβλαβῶς τῇ γαστρί». 2) παθητ. χωρὶς νὰ βλαβῇ τις, Ἠλιοδ. Αἰθιοπ. 10, 8. σ. 400. καί, ἀπαραβάτως, Θουκ. 5, 47. ὡσαύτως «Ἀβλαβῶς αὔξειν», λέγεται, ζῶα τινά, ἐν τινι καιρῷ τοῦ χρόνου κεκρυμμένα ἐν σπηλαίοις δίχα τροφῆς. Ἐπι. Ἀβλαβέως, Ἐπίρρ. τὸ αὐτό, Ὁμηρ. Ὑμν. Ἑρμ. 83. «Ἀβλαβέως ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο σάνδαλα κοῦφα», δηλ. οὕτως, ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίζωνται.

Ἀβλάκουντος, ἀντὶ, Ἀπλάκουντος.

Ἄβλαπτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀβλαβής, Νικάνδ. Θ. 488.

Ἀβλάπτως, Ἐπίρρ. ταὐτὸν τῷ, Ἀβλαβῶς, Ὀρφ. ὕμ. 64, 10. Ἑρμανν.

Ἀβλαστέω, ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἄβλαστος, δὲν βλαστάνω, δὲν καρποφορῶ, ἤ, κακοβλαστάνω, Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 20, 5.

Ἀβλαστής, έος, ὁ, ἡ· καὶ

* Ἀβλάστητος, ὁ, ἡ. Μὴ βλαστάνων πλέον, μὴ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ, Θεόφ. Αἰτ. Φ. 1, 3, 2· καὶ τροπ. παρὰ Βασιλ.

Ἄβλαστος, ὁ, ἡ· τὸ –ον (βλαστάνω). Χωρὶς βλαστόν, καὶ καρπόν· ἢ ὁ κακῶς βλαστάνων, Γεωπον. καὶ Θεόφρ. ἐν χρήσει καὶ μεταφ., ἀντὶ τοῦ, ἄχρηστος, ἀνωφελής. «Ἀβλαστῆ καὶ ἀκίνητα», λέγονται φυτά τινα, τὰ ὁποῖα προτιμῶσι τὸν καιρὸν των διὰ νὰ βλαστήσωσι.

* Ἀβλασφήμητος, ὁ, ἡ. Μὴ ὑποκείμενος εἰς βλασφημίας, Κωνστ. Ἀποστολ. 2, 13. καὶ Γρηγ. Νυσσ. ὁμ. εἰς 40 Μάρτ. Γ. σ. 206.

Ἄβλαυτος, ὁ, ἡ (βλαύτη). Ἀνυπόδητος, ὁ γυμνοὺς ἔχων τοὺς πόδας (ξυπόλυτος), Ὀππιαν. Κυν. 367. «Ἀβλαύτοισι πόδεσσι.»

Ἀβλεμέως, Ἐπίρρ. Ἀσθενῶς, ἀδυνάτως, μαλακῶς, βραδέως· καὶ ἀκρατήτως, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ τις νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του, Πανύασις, Λείψ. 6, 8. «Ἀβλεμέως πίνουσι» ποιητ. (παρὰ τὸ μέλω, ἀμελέως, καὶ κατὰ μετάθ. ἀλεμέως, καὶ ἐπενθέσει τοῦ β, ἀβλεμέως.)

Ἀβλεμής, έος, ὁ, ἡ· τὸ –ές (βλεμεαίνω). Ἀδύνατος, ἀσθενής, χωρὶς ἰσχὺν ἢ τόνον, χαῦνος, παρειμένος. «Ἵπποι ἀβλεμεῖς καὶ νωθροί», Σουίδ. «Ἀβλεμὲς προσπίπτει», Λογγ. 29, 1.

Ἀβλεννής, έος, ὁ, ἡ· τὸ –ές. Ἄνευ φλέγματος, χωρὶς βλέννας, Ἀθήν. 8. σ. 355.

* Ἀβλεπέω. Τυφλώττω, ἀμβλυώττω, Κύρ. Ἱερος. 187. Ἀθαν. 1, 843. Kall.

Ἀβλεπής, έος, ὁ, ἡ (βλέπω). Ἀνάξιος τοῦ βλέπεσθαι, καταφρονητός, ποταπός, εὐτελανός, φαῦλος, Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλ. Λεξ.

Ἀβλεπτέω, ῶ, Μ. ήσω (βλέπω καὶ α στερ.). Δὲν βλέπω, γυρίζω ἀλλοῦ τὰ ὄμματα καὶ δὲν θέλω νὰ κυττάξω δι' αἰτίαν τινά, Σουίδ. 2) κακῶς βλέπω, ἀμβλυώττω· ὅθεν, ἁμαρτάνω, πταίω, σφάλλω, Πολύβ. ἐκ τοῦ ΚΗ'. λειψ. καὶ μεταφ. πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Εὐσεβίῳ, ὡς «Ἀβλεπτεῖν περὶ τὴν πάνσοφον ἁρμονίαν». «Καὶ ταῦτα σφόδρα ἀβλεπτῶν εἴρηκεν», ἀντὶ ἀπερισκέπτως· ὅθεν

Ἀβλέπτημα, τος, τό. Σφάλμα, πταῖσμα, ἁμάρτημα, = παρόραμα, δηλ. τὸ ἄνευ βουλῆς πραττόμενον, Σουίδ. Στοβ. καὶ Βεκκ. Ἀν. σ. 321.

Ἀβλεπτής, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀβλεπτῶν, παρ' Ἡσύχ.

* Ἄβλεπτος, ὁ, ἡ (ἀβλεπτέω). Μὴ βλεπόμενος, ἀόρατος, ἀμφ.

Ἀβλέφαρος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων βλέφαρα, ἢ ὀμμάτια, ἐπὶ γραός, Ἰκκ. Α. Π. 11. 66. σ. 390.

Ἀβλεψία, ας, ἡ. Τὸ βλέπειν κακῶς, τυφλότης, ἀμβλυωπία, Θεοφυλακτ. ἐπ. 10. Βίος ἁγ. Νείλου, σ. 167. Ἁγ. Βασ. ἔστι δὲ καὶ λέξις θεολογική, ὡς καὶ τό, ἀγνωσία, μεταφρ. ἐκλαμβανομένη, ὡς «ψυχῆς ἀβλεψίαι», πωρώσεις καρδίας. «Αὕτη γὰρ αὐτῶν πάσης ἀβλεψίας αἴτιον», ἁγ. Ἀνδρ. παρὰ τοῖς ἁγ. Πατρ. ἔτι δέ, ἀτυφλία.

Ἀβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (βάλλω) παθητ. Ὁ μὴ βληθείς, ὁ μὴ ῥιφθείς, Ἰλ. Δ, 117. «Ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα», τὸ μήπω βεβλημένον βέλος. ἑπομ. νέος ἔτι, ἀμεταχείριστος· δηλοῖ δὲ καί, κακόβλητος. 2) ἐνεργ. ὁ μήπω βαλών, ἤτοι ἐπιτυχών τινος. Λεξ. ποιητ.

Ἄβλητος, ὁ, ἡ (βλητός, βάλλω). Μὴ ἐπιτυχηθείς, μὴ κτυπηθεὶς ὑπὸ βέλους ἢ ῥίμματός τινος, μὴ πληγωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἄτρωτος, ἀπλήγωτος, Ἰλ. Δ, 540. «Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ», μὴ πληγωθεὶς οὔτε ἀπὸ μακράν, οὔτε ἀπὸ πλησίον.

Ἀβληχής, έος, ὁ, ἡ· τὸ –ές (βληχή). Ἄμοιρος τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, οὐ βληχώμενος, μὴ βελάζων, καὶ μετων. χωρὶς πρόβατα. «Μισήσεις ἐπαύλιον ἀβληχές», χωρίον (μάνδρα), ἔνθα δὲν ἀκούεται βέλασμα προβάτων, Ἰκκ. Α. Π. 2, 34. ὡς καὶ τό, Ἀμύητος, ποιητ.

* Ἀβληχρής, ὁ, ἡ, τὸ –ές, σπανιώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ἀβληχρός, Νικ. Θ. 885.

* Ἀβληχροποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὁ ἀβληχρόν, ἤτοι ἀσθενῆ, ἀδύνατον ποιῶν, ἀσθενοποιός. «Θάνατος ἀβληχροποιός» (Εὐσταθ. 1676, 56), ὁ ἀβληχροὺς ποιῶν τοὺς θνητούς.

Ἀβληχρός, ά, όν· ἢ κατ' ἄλλους, Ἀβληχρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν καὶ Βληχρός· ὡς τὸ Ἄσταχυς, στάχυς, μετὰ τοῦ εὐφωνικοῦ α, Βουττ. Λεξιλ. 2. σ. 262. Ἀδύνατος, μαλακός, οὐχὶ σφοδρός, χλωμός, λεπτός, φθισικός. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐπὶ χειρὸς μὴ πολεμικῆς, ἀδυνάτου, καὶ ἐπὶ τειχῶν, τὰ ὁποῖα δὲν κάμνουσιν ἀντίστασιν, ὡς ἐν Ἰλ. Θ', 178. «Ἀβληχρὰ τείχεα» καὶ Ἰλ. Ε, 337. «Χεῖρα ἄκρην ἀβληχρήν»· ἀλλὰ καὶ ἐπίθετον ἑνὸς πράου, ἀνόσου θανάτου ἐν τῷ γήρατι, ἐναντίως τῷ, βιαίῳ, Ὀδ. Λ, 135. «Θάνατος ἀβληχρὸς», ἠρεμαῖος, πρᾶος καὶ σὺν γαλήνῃ, διὰ τὸ ἄνοσον. «Νόσος ἀβληχρὰ» παρὰ Πλουτάρχ. Περικλ. 38. λέγεται ἀρρωστία, ἥτις κατ' ὀλίγον ὀλίγον φθείρει τὸν ἄνθρωπον, ἀντιθ. τῷ, ὀξεία, ὡς καὶ τό, ἀβληχρὸς πυρετός, ἀντίκειται τῷ, ὀξὺς καὶ ὀλιγοχρόνιος. «Ἀβληχρὸν κῶμα», languidus sopor, Ἀπολλ. Ῥοδ. Β'. 205., ὕπνος ἀδυνατίζων καὶ ζαλίζων. «Ἀβληχροὶ περίπατοι», παρὰ Πλουτ. ὑγιειν. παραγγ. 18., ἠρεμαῖοι, ἥσυχοι, οὐχὶ ταχεῖς, κόσμιοι. Τὸν σχηματισμὸν Ἀβληχρής, ἔχει ὁ Νίκανδρ. ἐν τοῖς Θηριακ. 885. ὁ δὲ Ἡσύχ. Ἀβλήχρωον ἔχει· οἱ δὲ Γραμματικοὶ ἐσχημάτισαν καὶ Ἀβληχροποιός, διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἐνεργητικὴν τούτου σημασίαν.

Ἀβλίμαστος, ὁ, ἡ (α στερητ. καὶ βλιμάζω). Ὁ οὐ βλιμασθείς, ἄψαυστος, ἀνέγγιστος, ἀψηλάφητος (ἀπασπάστευτος), Ἡσύχ.

Ἀβλωθρίδια, = ἀμβλωθρίδια, τὰ ἀτέλεστα ἐκτρώματα, Κυρ. Λεξ.

* Ἀβοατί, Δωρ. ἀντὶ ἀβοητί, Πίνδ.

* Ἀβόατος, ὁ, ἡ, τὸ –ον, Δωρ. ἀντὶ ἀβόητος.

Ἀβοηθησία, ας, ἡ. Ἔλλειψις βοηθείας· ἐκ τοῦ

Ἀβοήθητος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. ἀβοηθήτως (βοηθέω). Ἄνευ σωτηρίας, ἢ σωτῆρος, χωρὶς βοηθείας· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τις. 2) ἀνίατος, ἀθεράπευτος, Πολύβ. ΙΕ', 3. «Ἀβοηθήτους ἐσκεύαζεν τὰς πληγάς» καὶ Διοσκ. 3. «Ἀβοήθητος δεῖξις», δάγκαμα ἀνίατον.

* Ἀβοηθὸς, ὁ, ἡ. Μὴ δυνάμενος νὰ βοηθηθῇ τις, ὡς, «Ἀβοηθὸς παρὰ ἀνθρώποις»· καί, ἀνίατος, ὡς, φάρμακον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5.

Ἀβοητί, καὶ Δωρ. ἀβοατί, ἐπίρρ. (βοή, βοάω). Χωρὶς βοήν, φωνήν, ἢ ἀντιλογίαν· ἡσύχως, σιωπηλῶς, ἄνευ θορύβου, κρότου, ἀλαλαγμοῦ. 2) ἀνεπικλήτως, ὅθεν, ἑκουσίως, θελητματικῶς, Πινδ. Νε. 8, 15. (!)

Ἀβόητος, ου, ὁ, ἡ· τὸ –τον, καὶ Δωρ. ἀβόατος (βοάω). Χωρὶς βοῆς, ἄφωνος, ἥσυχος, Νόν.

186, 18. »Ἀβόητον ἐκοιμήσατο κορείην«. 2) ἀκλαυστος, ἀδάκρυτος.

Ἄβολα, κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, ἴσως ἀτυχῆ ῥῖψις, Ἡσυχ.

Ἀβολέω, ῶ, Μ. ήσω (βάλλω, καὶ α, ἀντὶ τῆς, σύν). Ἐντυγχάνω, συναπαντῶ (ἀνταμόνω), Ἀπολ. Ἀργον. Β. 722. »Ὡς τ' ἀβόλησαν Δητοΐδη κατὰ νῆσον« · μετὰ δοτ. ὡς τὸ, ἀντιβολέω · ὅθεν

Ἀβολητύς, ύος, ἡ. Ἔντευξις, ἀπάντησις, συναπάντησις, Ἰωνικῶς, Ἐτυμολ. Μ. ὅστις καὶ Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ, ὁ συναπαντητής, σύντροφος, συνοδοιπόρος, καὶ μάρτυς, ἐκ τοῦ Ἀβολέω, ἐντυγχάνω, ἐξ Ἀντιμάχου ἀναφέρει.

* Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ. Ὁ ἀπαντῶν, συντυχών. Ἄλλως, ἀβολήτορες, = ἄβολοι.

* Ἀβόλιστος, ὁ, ἡ. Ὁ βολίδι μὴ ἐρευνηθείς, ἐξετασθείς.

Ἀβόλλα, ας, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄβολος, Ἀριθμ. 3.

Ἄβολος, ου, ὁ (α, βάλλω, βολή). Ἱππάριον (ἀλογάκι) ἢ γαϊδουράκι, πουλάρι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔρριψεν, ἤτοι δὲν ἤλλαξεν ἀκόμη τὰ πρῶτα ὀδόντιά του, ὁ μήπω ἐκβεβληκὼς τοὺς καλουμένους γνώμονας ὀδόντας ἵππος, Πλάτ. Νομικ. Η'. »Πώλοις τε ἀβόλοισι«. καὶ Πολυδ. Ὀνομ. 10, 13. 2) καὶ ὁ μὴ ῥίπτων πλέον τοὺς ὀδόντας, ὁ μεγαλώσας, ὁ τέλειος, Σουηλ. 3) παρ' Ἀῤῥιαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. Δ'. εἶσιν Ἄβολοι (οἵτινες κατωτέρω Ἀβόλλαι λέγονται, καὶ ἑπομ. ἡ ὀνομ. ὡς συσ. ἡ ἄβολος, ἀβόλλα), εἶδος χλαμύδος · ὁ Σαλμάσιος ὅμως κάμνει διαφορὰν τούτων. Ἀβόλλαι (λέγει) εἶναι αἱ Ἀπλοΐδες καὶ Ἁπληγίδες, Ἄβολοι δὲ, αἱ Δίβολοι, καὶ αἱ Διπλοΐδες.

* Ἀβός, ή, όν. Ὥριμος, ἀκμάζων καὶ ἡβῶν, ὡς, »Ἄμπελοι ἄβαι«, Θεοκρ. 5, 109.

* Ἀβοσκής, ὁ, ἡ, τὸ -ές (βόσκω). Ἀβόσκητος · νηστικός · νηφάλιος, Νικ. Θ. 124.

* Ἀβόσκητος, ὁ, ἡ. Ἔνθα δὲν δύναται νὰ βοσκηθῇ, Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 633.

* Ἀβότανος, ὁ, ἡ, τὸ -ον (βοτάνη). Χωρὶς βοτάνων, Ψευδοχρυσοστ. ὁμιλ. 100.

Ἄβοτος, ου, ὁ, ἡ (βόσκω). Χωρὶς βοσκῆς, μὴ ἔχων βοσκὴν · καὶ ἀβόσκητος, μὴ βεβοσκημένος, Νίκανδρ. καὶ Ἡσυχ.

Ἀβουκόλητος, ὁ, ἡ (βουκολέω). Ἀφύλακτος, ἀποίμαντος · 2) μὴ τῆς φροντίδος, τῆς ὑπουργίας τινὸς ὤν, μὴ ἀνήκων αὐτῷ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 963, 930. »Ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι«

Ἀβουλεί, καὶ Ἀβουλεύτως (βουλὴ καὶ βουλεύομαι), ἐπίρρ. Χωρὶς βουλῆς, στόχασιν · ἀστοχάστως, ἀσυλλογίστως, ἀσυμβουλεύτως, ἀνοήτως ἢ ὁρμητικῶς, τὸ αὐτὸ καὶ, Ἀβούλως, Σουίδ. Θεοδ. Ἀλεξ. σ. 75, 2. Ζωναρ. σ. 12. Μακκ. 5, 67. Βασιλ. ἐν κεφ. δ'. Ησαΐου, τόμ. α. σ. 930.

Ἀβουλέω, ῶ, Μ. ήσω (βούλομαι καὶ α στερ.). Οὐ βούλομαι, δὲν θέλω · ἀπολύτως, ὡς παρὰ Πλάτ. πολλαχοῦ, = χ. »Ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν«, Ἐπιστ. 7. καὶ παρὰ Πλουτ. κατὰ Στωϊκ. 34. σ. 1076. »Ὥστ', ἀβουλοῦντος αὐτοῦ, προϊέναι πόδας ἢ φθέγγεσθαι γλῶτταν« · ἢ μετὰ αἰτ., ὅτε ἑπομ. ἑρμηνεύεται καὶ διὰ τοῦ, ἀποδοκιμάζω, δὲν ἐγκρίνω, ἀθετῶ, Δίων Κάσσ. 9, 781, 80. Reimar. »Οὔτε ἀβουλήσας τὰ δεδογμένα.« Καὶ ἀντὶ τοῦ, δὲν βουλεύομαι, δὲν στοχάζομαι, δὲν συλλογίζομαι.

* Ἀβούλημα, τος, τό. Τὸ πεπραγμένον ἰταμῶς καὶ ἀβουλεύτως, ἀπεριτιέπτως, Βίος ἁγ. Νειλ. σ. 104. »Τὸ τῆς κακοπραγίας ἀβούλημα.«

Ἀβουλής, έος, ὁ, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, Ἀβούλητος. Μὴ βουλόμενος, ἀκούσιος · καὶ, ἀκτήμων, ἐνδεής · καὶ, ἄβουλος, ἀστόχαστος, ἄφρ.

* Ἀβουλησία, ἡ. Τὸ μὴ βούλεσθαι, θέλειν, Κύριλλ. »Τὰ ἐκ φύσεως προϊόντα οὔτε βούλησιν, οὔτε ἀβουλησίαν ἐπιδέχεται«.

Ἀβούλητος, ὁ, ἡ (βούλομαι). Μὴ βουλόμενος, μὴ θέλων · κυρίως δὲ, παθητ. α) εἶτε γίνεται δίχα τῆς θελήσεως ἡμῶν καὶ κατὰ συμβεβηκός, ἀθέλητον, ἀκούσιον, Φιλ. καὶ Πλουτ. Θησ. 2) εἶτε γίνεται παρὰ τὴν εὐχὴν ἡμῶν καὶ γνώμην, ὅτε ἀντίκειται τῷ, ἑκούσιον καὶ κατὰ προαίρεσιν, Φιλ., καὶ τότε συνάπτεται πολλάκις μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, ἀτυχίας, δίκη, ταραχαί, ὑπουργία, Ἰωσηπ. καὶ Πλουτ. »Τὸ ἀβούλητον ἐμοί«, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, ἀποστρέφομαι · »Ἀβούλητα γὰρ τῷ Θεῷ πάσχει, ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ ταῦτα ὁ Θεός, Ἰωσ. κατὰ Ἀπ. 2, 23. Ἰ. β'. σ. 486. »Οὐ τῷ μὲν ἀδυνάτῳ, τῷ δ' ἀβουλήτῳ τῆς μεταβολῆς (Πλουτ. Συμπ. 9, 6. σ. 745.)«, ὄχι ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ ὁ νόμος, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ μεταβληθῇ. 3) συνηθέστερον, ἀνιαρός, χαλεπός, σκληρός, ἀτυχής, ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασίας συνάπτεται σχεδὸν μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν, καιροί, πράγματα, πάθη, συμπτώματα, συντυχίαι, τύχαι, ὑποθέσεις, Φιλ., Πλουτ. Κτλ. κτλ. ὅθεν »τὰ ἀβούλητα«, ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ, συμφοραί, δυστυχίαι, Φιλ. καὶ Πλουτ. Αὗται δὲ αἱ συμφοραί, τὰ ἀβούλητα, συμβαίνουσι, ἢ, πάσχω, ὑπομένω τι τῶν ἀβουλήτων, ἢ ἐμπίπτω τοῖς ἀβουλήτοις, ἢ περιπίπτω τινὶ τῶν ἀβουλήτων, περιπίπτω τινὶ τῶν ἀβουλήτων, καὶ ἄλλαι πολλαὶ παρόμοιαι φράσεις.

Ἀβουλήτως. Ἐπίρρ. Ἀθελήτως, ἀκουσίως, (βιασμένα), Βασίλ. Πλουτ.

Ἀβουλία, ας, ἡ (παρώνυμ. τοῦ, ἄβουλος). Ἀσυλλογισία, ἀστοχασία, ὁπόταν δηλ. δὲν μεταχειρίζεταί τις κανένα στοχασμόν, βουλήν, ἔλλειψις βουλῆς, Ἡροδτ. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ἡρδτ. 8, 57. 2) ἄνοια, μωρία, Πινδ. Ὀλ. 11, 48. καὶ ἀπαιδευσία. 3) κακὴ συμβουλή, κακοβουλία, δυσβουλία, Σοφ. Ἠλ. 398. »Ἀβουλίᾳ« δοτικοφανὲς ἐπίρρημα, ἀβούλως, ἢ παρὰ γνώμην.

Ἄβουλος, ου, ὁ, ἡ · καὶ Ἀβούλως, Ἐπίρρ. (βουλὴ καὶ α στερητικ.). Ἀπρονόητος, ἀπερίσκεπτος, ἀπροστόχαστος · καὶ ὁ ἐστερημένος ἀπὸ βουλῆς, ἤτοι συμβουλῆς, ὡς τὸ. »Ἀνὴρ ἄβουλος, εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων«. 2) ἀναποφάσιστος, Ἡρδτ. 3) μωρός, ἀνόητος. 4) = ἀβούλητος, ἀθέλητος. »Ἄβουλοι ξυμφοραί (Εὐριπ. Ἡρακλ. 153.)«, συμφοραί, εἰς ἃς περιέπεσέ τις ἀπεριτιέπτως · κακόβουλος, Σοφ. Τραχ. 130. »Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;« εἴτ' οὖν (ὡς ὁ Σχολ.) δύσβουλον, κακόβουλον, μὴ βουλευόμενον τοῖς ἰδίοις παισὶ τὸ συμφέρον · καὶ παρὰ Θουκυδ. Α'. 120. »Ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων«, ἀντὶ κακοβουλοτέρων.

* Ἀβούλως, Ἐπίρρ. Ἄνευ βουλῆς, ἀσυλλογίστως, ἀπεριτιέπτως · ἀφρόνως · ἀμαθῶς · ἄνευ λόγου · ἐντεῦθεν συγκρ. ἀβουλότερον, μὲ περισσοτέραν ἀπροστοχασίαν, καὶ τὸ ὑπερθ. ἀβουλότατα, πολλὰ ἀπροστοχάστως, Ἡροδ. 7, 9. »Ἀβουλότατα πολέμους ἵστασθαι ὑπό τε ἀγνωμοσύνης καὶ σκαιότητος.«

* Ἀβουστολέω. Μ. ήσω. Θορυβῶ, κάμνω θόρυβον, δείχνω ἀντιτυχίαν, Ἡσυχ.

Ἀβούτης, ου, ὁ. Ὁ μὴ ἔχων βόας, ἐστερημένος βοτῶν, ἤτοι βοσκημάτων, Ἡσιόδ. Ἔργ. 449. »Κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω« ἐκ τοῦ βοῦς, βοός, καὶ α στερητ. καὶ ἀντὶ τοῦ πολυθρέμμων, τοῦ α. ἐπιτατικοῦ · καὶ, ἀκτήμων, ἄπορος, ἴδε Βοτόν, Ἐ. Μ.

Ἅβρα, ας, ἡ (ἁβρός). Νέα καὶ τρυφερὰ (σκλάβα) δούλη, σύντροφος τῆς κυρίας, ἡ οἰκότριψ τῆς δεσποίνης κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενής, εἴτε μή, ἡ ὁποία εἶχε πάντοτε τὰς ἐντιμοτέρας ὑπουργίας, ἢ κατὰ τοὺς Ἰταλοὺς καμαριέρα, Γαλλ. fille de chanbre, fille d' honneur, Ἀγγλ. a Lady's maid, Meinecke Μενανδρ. σ. 25. Γεν. κδ'. 61. »Ῥεβέκκα καὶ αἱ ἅβραι αὐτῆς. 2) παλλακίς, ἄκοιτις. Ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι ἡ λέξις ἔστιν ἐθνική, καὶ οὐχ Ἑλληνίς · καὶ θρεπταὶ τοῖς δεσπόταις δοῦλαι ἅβραι λεγόμεναι ἐθνικῶς, ἐν Ὀδ. σελ. 1854. ὁ δὲ Ἡσυχ. Ἅβραι, νέαι δοῦλαι, ἁβραί, τρυφεραί. Ἴσως μεταφορ. ἐκ τοῦ Ἀβρότης, ἢ ἐκ τοῦ Ἅβη, Ἥβη. Μένανδρ. ἐκ τοῦ Ἀπίστου σ. 25. »Ὤμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην ἅβραν ἔσεσθαι«. Τὰ περισσότερα χειρόγραφα γράφουσιν, ἄβρα, ψιλῇ καὶ ὀξεῖᾳ, πρβ. Ἀ. Βεκκ. σ. 322. Κατὰ τοὺς νεωτέρους, ἐκ τοῦ Ἑβρ. ἱβρίθ. ἢ Συρ. ἀβρόχ, ἑταίρα, σύντροφος.

* Ἀβραμιαῖος, αία, αῖον (Ἄβραμ, Ἀβραάμ). Ἀνήκων εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀβραάμ. 2) ὅμοιος τῷ Ἀβραὰμ κατὰ τὴν θεοσέβειαν, πιστός, πειθαρχής, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ πάντα, ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὸν θεόν, ὅθεν »τὸ Ἀβραμιαῖον τῆς ψυχῆς τινάσεω« τὸ θηλυκὸν ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εὕρηται καὶ Ἀβραμῖτις, Ἰωσηπ. 3) φιλόξενος, ὅθεν »Ἀβραμιαῖον ἔργον«. 4) μεγαλοπρεπὴς τὸ σχῆμα, ἐπὶ γερόντων ὑψηλῶν καὶ σεβασμίων.

* Ἀβραμίας, ὄνομα βόλου κυβευτικοῦ, Ἡσυχ.

* Ἀβραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ἀβραμίς.

* Ἀβραμίς, ίδος, ἡ. Ἰχθύς τις θαλάσσιος, ἢ τοῦ Νείλου, Ἐπιτομ. κεφ. 76. σ. 21. Ὀππ. Ἁλ. 1, 244. Γράφεται καὶ, Ἀβρομίς, ὁμοίως, ἡ. (ι)

* Ἀβράνας, εἰ, παρὰ Καλχεῖς, οἱ κερκοπίθηκες, Ἡσυχ.

* Ἀβρανίς, ίδος, ἡ, Λακων. Κροκωτὸς χιτών, Ἡσυχ.

* Ἀβράξας, ἢ Ἀβράξας, ἢ κατὰ τὸν ἅγ. Ἐπιφ. Ἀβρασάξ. Ὁ παντοδύναμος θεός, παρὰ Βασιλείδῃ.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ, ἡ (βρέχω), παθητ. Ἐκεῖνος, ὅστις δὲν εἶναι βεβρεγμένος, ἄβροχος, ξηρός, ἄνυδρος, Νόν. 10, 3. »Ἄβρεκτος παλάμῃ« »Ἄβρεκτα ὕδα«, Πλουτ. »Ἀβρέκτοις πεδίοισι«, Νόνν. Διον. 23, 169.

* Ἀβρομής, ὁ, ἡ, = ἄβρομος, ἄψοφος · καὶ παρὰ Κυπρίοις, ὁ ἀβλεπής, Ἡσυχ.

* Ἀβριάχομαι, καὶ

Ἀβρίζομαι, ἢ ἀβρίζομαι, ταὐτὸν καί, Ἀβρύνομαι, καλλωπίζομαι, Ἡσυχ., ὅστις ἔτι καὶ Ἀβρίσχεται, ἀντὶ Ἀβρίζεται, ἔχει.

Ἀβρίζω, Μ. ξω. Ἀμέσως μετὰ τὸ φαγὶ κοιμοῦμαι ὀλίγον, ταὐτὸν τῷ, Βρίζω κατὰ Σουίδ. καὶ παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 720. ἀγρυπνῶ, γρηγορῶ, »Ἄβριζ', ἴσως γὰρ εἰς βόλον τις ἔρχεται«, ἐκ τοῦ βρίζω κατὰ πλεον. τοῦ α. ποιητ. παρ' ἄλλοις δὲ ἀναγιν. ἐπιρρηματικῶς, Ἀβρίξ, ἀγρύπνως, ἐγρηγόρως, ἐξύπνα.

Ἀβριθής, έος, ὁ, ἡ (βρίθω). Ἐλαφρός, κοῦφος, μὴ βαρύς. »Βάρος μὲν οὐκ ἀβριθές«, Εὐριπ. Ἱκέτ. 1155.

* Ἀβρικέστερος. Ἀληθέστερος, Σουίδ. Ἡσυχ. ἀντὶ ἀκριβέστερος, μεταβολῇ καὶ μεταθέσει τῶν στοιχείων. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ἀβριβέστερον, βέβαια διεφθαρμένως.

* Ἀβρικτος, ὁ, ἡ. Δύσκωφος, ἐκ μέρους ἀκούων, Σουίδ. καὶ Ἡσυχ. ἢ, κατὰ Βαρῖνον, καί, ἄγρυπνος, ἀνύστακτος, ἐκ τοῦ ἐπιτατ. α καὶ βρίζω.

Ἀβρίξ, Ἐπίρρ. (βρίζω). Ἀΰπνως, ἐξύπνως, ἐγρηγόρως, Ἡσυχ. καὶ παρ' Εὐριπ. Ῥησ. 726., ἔνθα διωρθώθη παρὰ Μουσγραβίου ἀντὶ τοῦ μὴ Ἑλληνικοῦ ἄβριζε. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀβρίζω.

Ἀβροβάτης, ου, ὁ (ἁβρός, βαίνω). Ὁ ἁπαλά, τρυφερὰ καὶ καμαρωτὰ περιπατῶν ὡς αἱ γυναῖκες, Αἰσχ. Πέρ. 1064. »Ἀβροβάται Πέρσαι«. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀβρός. (⏑ ⏑ ⏑ –)

Ἀβρόβιος, ου, ὁ, ἡ (βίος). Ὅποιος ζῇ, ἢ διάγει ζωὴν ἁπαλήν, ἡδονικὴν καὶ τρυφηλὴν (ἐλικιάτης), ταὐτὸν καὶ ἁβροδίαιτος. Διονύσ. Παρηγ. καὶ Ἀλκίφ. Ἐπιστ. σελ. 1, 12. »Ἠγνόουν ὅτι οὐ τρυφερὰ καὶ ἀβρόβια τῶν πλου-

σίων τὰ μειράκια· τὸ ὑπερθετικὸν, ἁβροβιώτατος, Πλουτ. Δημ. 2, τόμ. 6. σ. 3. (–υυυ Ἐπι., υυυυ Ἀττι.)

*Ἀβροβόστρυχος, ὁ, ἡ, τὸ -ον (βόστρυχος), = ἁβροκόμης, ἁβροχαίτης, Τζέτζ. Χιλ. 1, 8. 230.

Ἀβρόγοος, ου, ὁ, καὶ ἡ (ἁβρὸς, γόος). Ὁ ἁπαλῶς ἀναστενάζων, δακρύων, κλαίων καὶ μοιρολογῶν ὡς αἱ γυναῖκες, Αἰσχ. Πέρσ. 539. »Αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες.«

Ἀβρόδαις, αιτος, ὁ, ἡ (ἁβρὰ, δαίς). Τράπεζα, δεῖπνος μὲ ἁπαλὰ καὶ τρυφερὰ φαγητά· συμπόσιον πολυτελῶς ἡτοιμασμένον (δελικάτον τραπέζι). »Πρὸς δὲ μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβρόδαιτι τραπέζῃ· ἔστωσαν δ' ἢ τρεῖς, ἢ τέσσαρες οἱ ξυνάπαντες,« Ἀθήν. Α'. 1. σ. 4.

*Ἀβροδίαιτα, Ἰω. -αίτη, ἡ. Ἁβρὰ δίαιτα, τρυφερὰ καὶ ἁπαλὴ ζωή, luxus, Σουίδ. Βεκ. Ἀν. 1. 322.

Ἀβροδιαιτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. Ζῶ ἁπαλὴν, τρυφηλὴν καὶ ἡδονικὴν ζωήν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1226. ἐκ τοῦ

Ἀβροδίαιτος, ου, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ ἁβρῶς διαιτώμενος· ταυτὸν καὶ Ἁβρόβιος, Αἰσχ. Πέρ. 41. »Ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος.« οὐδέτ. τὸ ἁβροδίαιτον, ἀντὶ ἡ ἁβροδίαιτα, Θουκυδ. Α'. 6. »Διὰ τὸ ἁβροδίαιτον χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες.« λέγεται καὶ, ἁβροδίαιτος βίος, ἤτοι τρυφηλὴ ζωή. Ἐπίρρ. ἁβροδιαίτως, Φίλων περὶ γεωργ.

Ἀβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Ὁ φορῶν μαλακὰ φορέματα ὡς αἱ γυναῖκες· ὁ ἡδονικῶς λαμπροφορεμένος (ἁβρὸς καὶ εἷμα), Ἐτυμολ.

*Ἀβροθυμοέγκαυστος. Ἐγκεκαυμένος μὲ ψυχὴν καὶ διάθεσιν ἁβράν, Ψευδοχρυσ. ὁμ. 83. τ. 7. σ. 49.

Ἀβρόκαρπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων μαλακὸν, τρυφερὸν καρπόν. Καθ' Ἡσύχιον ὅμως, ὀνόμασιν εἰς τῶν Ποιητῶν ἁβρόκαρπον, τὸ· καὶ τὸ χόρτον Ἀβρότονον.

Ἀβροκομάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἔχω φαιδρὰν τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς, Κύρ. Λεξ.

Ἀβροκόμης, ου, ὁ καὶ ἡ (ἁβρὸς, κόμη). Ὁ ἔχων μαλακὰς καὶ τρυφερὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὁ τὰς κόμας ἀναδούμενος ὥσπερ αἱ τῶν ἑταιρίδων ἀσελγέστεραι· ὁ φαιδρὰν λαμπρὰν καὶ ἐκτενισμένην ἔχων τὴν κόμην (ἐπίθετον τοῦ Βάκχου), Μελέαγρ. Λ'. »Οἷα τὸν ἁβροκόμην στέργει Κλεόβουλον Ἀλεξίς.« 2) μεταφορ. καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν φυτῶν, ὡς Εὐριπ. Ἰφιγ. ἐν Ταυρ. 1100. »Φοίνικά θ' ἁβροκόμαν.« Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει ὅτι καὶ πολύθριξ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου βέλτιον ἀναγνωστέον, Ἀδροκόμης. 3) ὄνομα ἀνδρὸς, Ξεν. Ἐφ. σ. 122. – Ἀβροκόμας Δωρ. Εὕρηται καὶ ἁβρόκομος.

*Ἀβροκόσμητος, ὁ, ἡ. Στολισμένος ἁβρῶς, Κωνστ. Μανασ. Χρον. (υυ––υ)

*Ἀβρομία, ἡ. Ἔλλειψις βρώμης, δυσωδίας.

Ἄβρομιος, ου, ὁ καὶ ἡ (Βρόμιος, ἐπίθ. Διονύσου). Ἄοινος, χωρὶς οἴνου (κρασί), ἢ χωρὶς Βάκχου, Ἀνθολ. Ἐπιγρ. β'. 34.

*Ἀβρομίτρης, ου, ὁ (μίτρα). Ἐστολισμένος μὲ λαμπρὰν μίτραν, ἤτοι ζώνην· καὶ ὁ φορῶν λαμπρὰν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὡς οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Χριστιανῶν.

Ἄβρομος, ὁ, ἡ (α ἀντὶ τοῦ, ἄγαν, καὶ βρόμος). Γεμάτος ἀπὸ ταραχὴν καὶ θόρυβον, λίαν ταραχώδης, θορυβώδης, ἢ κάμνων μεγάλας φωνάς, Ἰλ. Ν. 41. »Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἅμοτον μεμαῶτες ἕποντο, ἄβρομοι, αὐΐαχοι,« ἀντὶ τοῦ, πολύβρομοι, καὶ πολύηχοι, διότι πάντοτε γὰρ θορυβώδεις τοὺς Τρῶας παρίστησιν, ὁ Σχολ. Εὐσταθ. δὲ τὸ α, ἀντὶ, τοῦ, ἅμα κεῖσθαι φησί, ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. 2) κατὰ στέρησιν τοῦ α, μὴ ποιῶν βρόμον, θόρυβον, ἢ φωνάς. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὁ μὴ βρωμῶν, μὴ δυσωδίαν ἀναφέρων, ἐπὶ ἰχθύων καὶ κογχυλίων, Ἀθην.

*Ἀβρόντητος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἐμβρόντητος, ὁ μὴ ἔκθαμβος, Ἀμφιλοχ. σ. 7.

Ἀβροπέδιλος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ φορῶν μαλακά, λαμπρά, καὶ τρυφερὰ πέδιλα, Μελέαγρ. ΚΔ'. »Ἁβροπέδιλος Ἔρως γυμνὸν ὑπεστόρησεν.«

*Ἀβροπέταλος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἁβροπέτηλος (πέταλον). Ἁπαλὰ φύλλα ἔχων, π. χ. ῥόδα, Ἰω. Γαζ. Ἐκφρ. 2. 8. σ. 98.

Ἀβρόπηνος, ου, ὁ, ἡ (πήνη, πῆνος). Καὶ Ἀβροπήνη, ἡ. Ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος ὤν, φόρεμα μὲ ἁπαλὸν καὶ λεπτὸν νῆμα ὑφασμένον, Λυκόφ. Ἀλεξ. 863. »Μηθ' ἁβροπήνους ἀμφιβάλλεσθαι πέπλους,« τοῦτ' ἔστι, τοὺς τρυφεροστήμονας, πλουσιοϋφεῖς, σηρικούς· κυρίως δὲ τοὺς λεπτούς, μαλακούς. (υυ–υ)

Ἀβρόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὑπέρπλουτος· πολυτελής, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1148. »Χαίτας ἁβροπλούτοισιν,« τοῦτ' ἔστι, κόμης, εὐμόρφα καὶ πολυτελῶς ἐστολισμένης· ταυτὸν καί, Ἀβρότιμος.

Ἀβρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων τρυφεροὺς καὶ μαλακοὺς πόδας· ὁ περιπατῶν, ἢ πατῶν μαλακῶς (δελικάτα), Ἰακ. Ἀν. Π. 4, 227. »Λεσβίδες, ἁβροπόδων βήμαθ' ἑλισσόμεναι.«

Ἀβρός, ά, όν, καὶ, ἁβρός, ὁ, ἡ· καὶ Ἀβρῶς, Ἐπίρ. Τοῦτο ἔχει καὶ καλὴν, καὶ κακὴν σημασίαν· ἡ πρώτη εὑρίσκεται παρὰ Πινδάρῳ, ὅπου ἡ λέξις κατὰ πρῶτον τόπον φαίνεται, καὶ σημαίνει τὸ, λαμπρός, ἐξαίρετος, μεγαλοπρεπής, ὡραῖος, ἀξιόλογος. »Πλοῦτον ἁβρόν«, Πυθ. 3, 195. »Λόγον ἁβρόν«, ἤτοι καλήν, ἀξιόλογον φήμην, ὄνομα, Νέμ. 7, 47. »Στέφανον ἁβρόν«, Ἰσθμ. 7, 145. »Κῦδος ἁβρόν«, Ὀλύμπ. 5. 15. ἀλλ' »Ἁβρὸν σῶμα«, Ὀλύμ. 6, 92, εἶναι, ἀντὶ τοῦ τρυφερὸν, ἢ ὡραῖον, εὔμορφον. Τὸ δεύτερον φαίνεται νὰ ἦναι ἐν τῷ »Ἁβρὰ Κρηθεῖσα«, Νέμ. 5, 48. Τοιουτοτρόπως χρῆται τῷ Οὐσ. καὶ ὁ Εὐριπίδ. ἐν Ὀρέστ. 393. ἐπὶ τοῦ Μενελάου. »Πολλὴ δ' ἁβροσύνη δῆλος ὁρᾶσθαι«, ἐπὶ τῆς δόξης καὶ λαμπρότητος, μεγάλης δυνάμεως καὶ τοῦ πλούτου, λαμπρότητι δηλ. Παρ' Ἡροδότ. καὶ ὑστερώτερον ἐκφράζει ἡ λέξις αὕτη τὴν μετὰ πλούτου συνδεδεμένην φιλομεγαλοπρέπειαν καὶ πολυτέλειαν, καὶ μάλιστα τὴν εἰς πολύτιμον ἐνδυμασίαν καὶ στολισμόν. »Ἀγάθυρσοι ἁβρότατοι ἀνδρῶν εἰσί, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα«, ἁβρότατα ἐσταλμένοι. Κατὰ τὸν Σουίδαν θέλει νὰ εἴπῃ τοῦτο τοῦ Ἡροδότου, σεμνός, αὐθάδης, καλός, τρυφερός· ἀλλ' ἠπατήθη καὶ ἐνταῦθα ὁ Σουίδας. Σχεδὸν παρομοίως τῷ Ἡροδότῳ χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Ξενοφ. Κυροπαιδ. Η'. η. 15. »Τῇ δὲ Μήδων στολῇ καὶ ἁβρότητι«· ἀλλ' ἐν Συμποσ. Δ'. 44. εἶναι, »Ἁβρότατον κτῆμα«, τὸ γλυκύτατον, τὸ προξενοῦν ἡδονήν. Ἐξ ἐναντίας, αὐτόθ. Η'. 8. »Ἁβρότητι χλιδαινόμενος«, εἶναι, ὁ φιλομεγαλοπρεπής, καὶ πολυτελής, ὅς τις καυχᾶται καὶ ὑψηλοφρονεῖ εἰς τὴν λαμπρότητά του, καὶ εἰς τὴν πολυτέλειαν. Ὅθεν σημαίνει ἡ λέξις, κάθε ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον εἶναι συνδεδεμένον μὲ λαμπρότητα, στολισμὸν καὶ πολυτέλειαν, ἢ τρυφερότητα καὶ μαλακότητα (δελικατέτζα Ἰταλ.), ἥτις ἐξωτερικῶς καὶ ἐν τῷ βαδίζειν καὶ περιπατεῖν φαίνεται. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. Πέρσ. 1073. τοὺς μαλακοὺς καὶ τρυφηλοὺς Πέρσας, Ἁβροβάτας, καλεῖ, ὅ ἐστιν, ἁβρὰ βαίνοντας, ἁβροβίους, τρόπον τινὰ διὰ τοῦ τρυφεροῦ βαδίσματος δεικνύοντας τρυφερότητα καὶ μαλακότητα καθ' ὅλον τὸ εἶδος τῆς ζωῆς· ἡ φράσις δὲ αὕτη, »Ἁβρὰ ἢ ἁβρῶς βαίνειν«, ὡς καὶ τό, κοῦφος, σαῦλα βαίνειν, σημαίνει καὶ ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ, περιπατεῖν σοβαρῶς καὶ καμαρωμένα μὲ λαμπρὰ φορέματα, ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 1133. Elmsl. »Ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί, δώροις ὑπερχαίρουσα«, κτ.λ., καὶ Τρῳάδ. 231. ὅπου καὶ ἐν στίχ. 506. »Ἁβρὸν πόδα«, κεῖται. Ἐντεῦθεν τό, Ἄβρα, ἡ νέα καὶ τρυφερὰ δούλη, ἡ ἀγαπητὴ τῆς κυρίας (ἡ καμαριέρα). Ἐντεῦθεν καθόλου τὸ Ἁβρός, σημαίνει, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, τρυφερός, ἁπαλός, μαλακός, ὡραῖος, χαρίεις, μεγαλοπρεπής, σοβαρός, ἀστεῖος, ἐπὶ δὲ πραγμάτων, πολύς, δαψιλής, μεγαλοπρεπής, πολυτελής, καλός, ὡραῖος, ἀξιόλογος, κτ. ὡς, ἁβραὶ κλῖναι, ἁβρὰ τράπεζα, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ τὸ συγκριτ. ἁβρότερος. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτι τὸ συγκριτικὸν κεῖται πολλάκις καὶ ἀντὶ τοῦ θετικοῦ, ἁβρός. »Ἁβρὰ παθεῖν« σημαίνει, ἡδυπαθεῖν, ἀπολαύειν τῶν ἡδονῶν. »Ἁβρὰ γελᾶν«, γελῶ μὲ ὄρεξιν, εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, Ἰακ. Ἀνθολ. 2, 1. σ. 376. δηλοῖ καὶ ἀγαπητός, νόστιμος. Παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν Ἑρμογένει, καὶ Μενάνδρῳ, ἐκφράζει ἡ λέξις τὸν στολισμὸν, καλλωπισμὸν, τὴν ὡραιότητα καὶ γλαφυρότητα τοῦ λόγου, ἐν οἷς συνεξήρτηνται, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὕψος, ἡ σοβαρότης, ἡ ποικιλία, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια. Ἐντεῦθεν. »Οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖται πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα«, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1363., ἡ κατάστασίς σου δὲν συγχωρεῖ μήτε σοβαρότητά τινά, μήτε ἐντροπήν, ὅπου μετὰ ταῦτα ἕπεται τό, Σεμνότης. Ἐντεῦθεν τό, Ἁβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι, γινώσκειν, ἐξεύρειν καλῶς τι, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι, ὑψηλοφρονεῖν. Ὁ Εὐριπ. εἰς Μηδ. 829. λέγει περὶ τῶν Ἀθηναίων. »Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος«, διάγοντες πάντοτε εὐτυχῶς καὶ εὐδαιμόνως εἰς τὸν αἰθέρα. »Ἁβροτέρα ὀδύνα, ἥσυχος, καὶ ἥμερος«, Χίων Ἐπιστ. β'. »Ἁβρὸν ἐπιτρύζων τέττιξ«, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 86. ἀντὶ τοῦ, νόστιμα καὶ καλοφώνως, ἤτοι ἠχητικῶς. »Ἁβρὸς ἰούλοισι«, Ὀρφ. Ἀργ. 229., τρυφερὰ καὶ ἁπαλὴ ἥβη (χνούδι τῶν γενείων). »Ἁβρότερος γυναικῶν«, μαλακώτερος καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας, Λουκιαν. ὅστις καὶ ἐπὶ ὀρχουμένου χρῆται τῇ λέξει, ὅστις θέλει νὰ ἐπιδειχθῇ μὲ τὴν τέχνην του ἐν τῷ ᾄδειν (τραγῳδεῖν), »Ὅταν ἁβρὸς εἶναι θέλῃ«. Ὁ αὐτὸς Λουκιαν. ἀλλαχοῦ συνδέει τὴν λέξιν ἄλλως, οἷον, »Ἁβρῶν καὶ ἀττικῶν«, κομψὰ καὶ ἀττικά, ὅπου σημαίνει τὸ ἀστεῖος, εὐτράπελος. Ὁ Αἰλιανὸς καὶ ὁ Σουίδας ἔχουσιν ἔτι, »Ἁβραὶ κλῖναι«· καὶ ἀκολούθως, »Ἁβρὸς λειμών«, περικαλλής, εὐανθής, εὐθαλής. Τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, Ἅπτω, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ, ἄβαρος, ὅπερ σημαίνει τὸ κοῦφος. Πιθανωτέρα ὅμως εἶναι ἡ παραγωγή του ἐκ τοῦ, ἄβη, ἡβηρός, ἀβερός, καὶ συγκοπῇ Ἁβρός.

*Ἀβρόσιτος, ὁ, ἡ, τράπεζα, ἤτοι πολυτελής, Κωνσταντ. Μανασ. Χρον.

Ἀβροσταγής, έος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ ἁβρότητι στάζων, ὁ ὑπὸ τρυφῆς διαρρέων, τρυφηλότατος. Παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει Ἁβρός, εὑρίσκεται »Ἁβροσταγὲς μέτωπον«, ἀλλ' ἐν λέξει Ἀναδούμενος, κεῖται ὀρθότερον »Μυροσταγὲς μέτωπον«, τὸ μετὰ μύρων ἐρραντισμένον, ἐκ τοῦ, στάζω μύρον.

*Ἀβροστόλιστος, ὁ, ἡ. Ὁ τρυφερῶς ἐστολισμένος, Κωνστ. Μανασ. Χρον.

Ἀβροσύνη, ης, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἁβρότης. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἁβρός. Ξενοφάνης παρ' Ἀθην. β'. σελ. 526. »Ἁβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν«, ὅπου ἐσφαλμ. Ἀφροσύνας, κεῖται.

Ἀβροτάζω, Μ. ξω καὶ σω. Π. αχα. Ἀόρ. ξα. Ἀποτυγχάνω, ἀποπλανῶμαι, χάνομαι, καί, ἤτοι χάνω τὸν δρόμον τὴν νύκτα (ἐν ἀβρότῃ), ἢ χάνω τὸν δρόμον καὶ δὲν εὑρίσκω τὸν ζητούμενον (κατὰ τὸν Εὐσταθ.), βροτοῦ ἀποτυγχά-

τω ἐν ἔδῳ. Ἰλ. Κ, 65. »Μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν«, δηλ. νὰ μὴ χαθῶμεν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ζήτει καὶ ἐν τῷ, Ἄβροτος (πιθανώτερον, κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 137., παρὰ τὸ ἀμβροτεῖν, ἁμαρτεῖν). Ὅθεν

*Ἀβρόταξις, εως, ἡ. Ἡ ἐν νυκτὶ ἀποπλάνησις, καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ ζητουμένου ἐν ὁδῷ τινι· σημαίνει δὲ, καθὼς φαίνεται, καὶ ἁμαρτία.

Ἀβροτέω, ῶ. Μ. ήσω· ταυτὸν τῷ, Ἀβροτάζω καὶ ἁμαρτάνω, ὅθεν Ἀβροτήμων, ταυτὸν τῷ, Ἁμαρτωλός, Ἡσυχ.

Ἀβρότη, ης, ἡ, ἐπιθ. τῆς νυκτός. Ἀμβροσία, θεία, Ἰλ. Ξ, 78. »Εἰ τότεν ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο«, ὅ ἐστιν, ἀμβροσία, θεία, οἱονεὶ ἀμβρότη· ἔστι γὰρ ἱερὰ τῶν θεῶν ἡ νὺξ, ἐν ᾗ βροτὸς οὐκ ἀναστρέφεται, καὶ βρότος (βαρυτ. δηλ. μολυσμὸς, φόνος) οὐ γίνεται, ὁ Σχολ. Παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, κατὰ Σουίδ. καὶ, ὅτι βροτὸς οὐ προέισιν, κατ' Εὐστάθ. Ζήτ. Ἄβροτος.

*Ἀβροτήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ, ἡ ἁμαρτωλός, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 332. Ζήτει Ἀβροτέω, Ἄβροτος.

Ἀβρότης, ητος, ἡ. Τρυφερότης, μαλακότης, (delicatezza), πολυτέλεια κατὰ τὰ φορέματα, Εὐρ. Ὀρ. 351. Ξεν. Κ. Π. 8, 8, 8. »Ἀβρότης λόγου«, γλυκύτης κατὰ τὴν ὁμιλίαν μὲ ὑπερβολήν τινα, σχεδὸν ταυτὸν τῷ, γλυκύτης καὶ ὥρα τοῦ λόγου, ἀντιθ. τῷ, ἐπιστροφὴ τοῦ λόγου, ἤτοι σεμνότης καὶ σοβαρότης ἰδιὸς λόγου· καιντ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀβρός.

Ἀβρότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ἐξαίρετος καὶ πολύτιμος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 700. »Ἀβρότιμον προκάλυμμα«, πολυτελὲς καὶ πολύτιμον προκάλυμμα (παρδὲς). ποιητ.

*Ἀβροτίνη, ἡ, = ἁμαρτωλή, ἁμαρτία, Ἡσύχ.

Ἀβροτόνινος, ίνη, ινον. Τὸ ἐκ τοῦ Ἀβροτόνου γινόμενον· ὡς, »Ἀβροτόνινον μύρον, ἔλαιον, Διοσκ. Α΄. 60.

Ἀβροτονίτης, ου, ὁ. Ὁ κατεσκευασμένος, ἠτοιμασμένος μὲ τὸ ἀβρότονον, Διοσκ. Ε΄. 62. »Ἀβροτονίτης οἶνος«, ὡς καὶ Ἀψινθίτης.

Ἀβρότονον, ου, καὶ, ἀβρότονον, τό. Εἶδος χόρτου θαμνότατον, ὅπερ ἡ συνήθεια Ῥοσμαρὶ λέγει, Θεοφ. Φυτ. Ἱστ. ς, 7. τὸ αὐτὸ καὶ Ἀβρότονον. Κατὰ τὸν Ἐτυμολ. διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν, καὶ ἁπαλόν. Λινναῖος, Artemisia Abrotonum. 2) ὄνομα ἑταίρας, μητρὸς, ὡς λέγουσι, τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἀθήν. 13, 576. 3) πόλις Λιβύης, Στ. Βυζ.

Ἄβροτος, ου, ὁ, ἡ, καὶ μετὰ Ἰδιαιτ. θηλυκοῦ ἀβρότη (βροτός)· συνηθέστερον δὲ τὸ, Ἀμβροτος, ἀμβρόσιος (τὰ γὰρ τοῦ βροτὸς σύνθετα διὰ καλλιφωνίαν προσλαμβάνει μ, φησὶν ὁ Εὐστάθ. ὡς, τερψίμβροτος, φασίμβροτος, πλεισίμβροτος κτλ.). Ἀθάνατος, Πυθαγ. »Θεοὺς ἀβρότους« λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς τοὺς ἀθανάτους, ἢ ἀξίων ὄντων διὰ τοὺς θεοὺς, θεϊκὸς, θεοπεμπτος, ἱερὸς, μεμυημένος τὰ τοῦ θεοῦ, ὡς »Ἄβροτα ἔπη, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1134. 2) ἔρημος ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Προμ. 2. »Ἄβροτος ἐρημία«, ὅ ἐστι, χωρὶς ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. Ἀπάνθρωπος, ἑρμην. »(Ἄβροτος ὄγκος νησίοισι, ἐν Ἀναλεκτ. Β΄. σελ. 290. ἀμφιβ.) Ὅθεν »Νὺξ ἀβρότη«, ἡ ἀπελύτως, »Ἀβρότη, ἡν, Νύκτα χωρὶς ἀνθρώπους, (κατὰ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 131—137. τὸ, ἀβρότη νὺξ, ἔστι ταυτὸν τῷ, ἀμβροσία, ἱερὰ, θεία νὺξ) ὅθεν τὸ Ἀβροτέω, Ἀβροτάζω, Ἰλ. Κ. 65. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ παρεντιθεμένου μ, ὡς ἐν Ἰλ. Π, 336. »Ἤμβροτεν ἀλλήλοιιν«, ἐκ τοῦ Ἀβροτέω, τὸ πλανῶμαι ἐν τῇ νυκτὶ ὅθεν ἐκινήθην καὶ σφάλλω· μετὰ Γενικ. ὥσπερ καὶ τὸ, ἁμαρτάνω. Ὅθεν καὶ τῷ βουλομένῳ μὲν φρονῆσαι, μὴ ἐπιτυχόντι δὲ, Ἤμβροτες, λέγεται Ἰλ. Χ, 282. Ὅθεν Ἀβροτήμων, ὁ πταίστης, ὁ

πλανηθεὶς, ἐντραπεὶς· καὶ Ἀβροτίνη, ἀντὶ τοῦ Ἁμαρτωλή· καὶ Ἀβρόταξις παρομοίως· τὸ δὲ Ἀβρότιτον, ἀντὶ τοῦ, Ἄκυρον, ἐκ τοῦ, Ἀμβροτίξας, ὅ ἐστιν, ἀπαρξάμενος, Λακωνικὸν γλώσσημα παρ' Ἡσυχ. Μάλλον τοῦτο φαίνεται τὸ, Ἀβροτεῖν πιθανὸς, ὅτι προῆλθεν ἐκ τοῦ Ἁμαρτεῖν, τροπῇ τοῦ μ εἰς β, καὶ τοῦ α εἰς ο, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ. ἰδὲ ἀβροτάζω.

*Ἀβροτράπεζος, ὁ, ἡ. Ἐπὶ τραπέζης ἐχούσης τὰ νοστιμώτατα φαγητά, Κωνστ. Μαν. Χρον. ἐν Μεουρσ. συγγράμ. τόμ. ζ΄. σ. 130.

*Ἀβροφυής, έος, ὁ, ἡ (φυή). Φύσεως ἁβρᾶς ὢν, π. χ. πέταλα, Φιλοδ. Ἐπιγραμ. 30. Ἀναλ. 2, 91.

Ἀβροχαίτης, ου, ὁ (ἁβρός, χαίτη). Ὁ τὴν κόμην (τὰ μαλλιά, τὴν χαίτην) ἁβρὰν ἔχων, ταυτὸν τῷ Ἀβροκόμης, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνακρ. ᾠδ. ς. »Ἀβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος«.

Ἀβροχαιτόεις, εντος· όεσσα, όεν. (ἴσως καὶ ἀβροχαιτήεις), = ἀβροχαίτης, Δωρ. ἀβροχαίτας, Σιμωνίδ. Ἀνάλεκτ. Α΄. 126. »Τὴν δ' ἵππος ἀβροχαιτόεσσ' ἐγείνατο«.

Ἀβροχία, ας, ἡ (ἄβροχος). Ἔλλειψις βροχῆς, ἀναβροχιὰ, ξηρασία, ἀνομβρία, Ἰωσηπ. Ἀρχ. Η΄. 13.

Ἀβροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (ἁβρὸς, χιτών). Λαμπροφόρος, ὁ τρυφερὰ καὶ πολυτελῆ φορῶν, ὁ μαλακὸν ἐνδεδυμένος χιτῶνα· ἐπιτοπλεῖστον ἐπὶ τάπου· καὶ σκεπασμένος μὲ ἁπαλὰ σκεπάσματα, ταυτὸν τῷ, Ἀβροείμων. Αἰσχ. Πέρσ. 543. »Λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας«.

Ἄβροχος, ὁ, ἡ, καὶ Ἀβρόχως ἐπίρ. (βρέχω) Ἄβρεκτος, ξηρὸς, ἄνυγρος· καὶ, ὁ ἐστερημένος βροχῆς, ἄνομβρος, ἔνθα δὲν πίπτει βροχή, ὡς παρὰ Καλλιμ. Ὕμ. εἰς Δία, 19. »Ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη«· ταυτὸν τῷ, Ἄβρεκτο.· παρὰ δὲ Λουκιαν. »Ἀγκυρα ἄβροχος«, μεταφορικ. ἀντὶ, καταφύγιον.

Ἀβρόχροος, ὁ, ἡ, καὶ Ἀβρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρόα, χρώς). Ὁ ἁβρὸν, μαλακὸν δέρμα ἔχων, Αἰσχ. Πέρσ. 547. Blomf.

Ἄβρυνα, ἢ Ἄβρυνα, πληθ. τά. Συκάμινα, (μοῦρα), Ἡσύχ. παρ' Ἀθην. Β΄. 12. »Ἄβρυνα, συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα«.

Ἀβρυντής, οῦ, ὁ. Στολιζόμενος καὶ καλλωπιζόμενος ὡς γυναῖκα, Ἀδαμάντιος Φυσιογνωμ. σελ. 366. ἐκ τοῦ

Ἀβρύνω. Μ. υνῶ (ἁβρός). Στολίζω. 2) ποιῶ τινὰ μαλακὸν· ἁπαλὸν, τρυφερὸν, γυναικώδη· μεταχειρίζομαί τινα μαλακῶς, τρυφηλῶς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 891. »Μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἄβρυνε«, μὴ με μεταχειρίζεσαι ὡς μίαν γυναῖκα, ἁπαλῶς καὶ τρυφερῶς. »Τὴν ἐσθῆτα ἤβρυνεν«, Φιλόστρατ. Σοφ. Β. 3., ἐφόρει ἁπαλὸν, ἐξαίρετον καὶ πολυτελὲς φόρεμα, ἱμάτιον. »Ἀβρύνει τῇ λαμπρότητι τῆς ἑρμηνείας τὸν ἴδιον λόγον«, Γρηγ. Νύσσ. τ. β΄. σ. 384. — Παθ. Ἀβρύνομαι. Μ. νοῦμαι, στολίζομαι, καλλωπίζομαι, φαιδρύνομαι· πολιτεύομαι, καὶ ἐνδύομαι μαλακῶς, τρυφηλῶς καὶ πολυτελῶς· εἶμαι ἁβρὸς εἰς τὰ φορέματα, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὴν ὁμιλίαν, πράττω ὑπερήφανα, ὑψηλόφρονα, ἄρα, μεγαλαυχῶ, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, θρύπτομαι, Ἀθην. ΙΒ΄. »Ἐφόρουν δὲ καὶ παρυφὴν ἐπαφαντῆ πάντες, οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἀβρύνεται βίος«, ἤτοι αἱ γυναῖκες· συντάσσ. τινι, Ξεν. ἢ ἐπί τινι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σεμνύνομαι, στοχάζομαι, ὅτι εἶμαι κάτι τι, καμαρώνω, Πλάτ. Ἀπολ. 4. σ. 66. Forster. »Ἐγὼ γ' οὖν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε, καὶ ἡβρυνόμην ἂν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα«. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐντρυφῶ, δίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς, ζῶ ἁβρῶς, ταυτὸν τῷ, Ἀβρίζομαι. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀβρός.

Ἄβρωμα, τος, τό. Εἶδος Μεγαρικῆς γυναικείας στολῆς, Ἡσύχ. Ἐντεῦθεν ἡ στολὴ τῶν Μεγαρικῶν Ἀφάβρωμα παρὰ Πλουτ. καλεῖται, ἐκ τῆς Ἀβρώτης, θυγατρὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, γυναικὸς τοῦ Νίσου, βασιλέως Μεγάρων, Πλουτ. Ἑλλ. ζητήμ.

*Ἀβρωμία, ἡ. Ἔλλειψις δυσωδίας, Ἀποστ. Σιν. Ὀδηγ. σ. 294.

Ἄβρωμος, ου, ὁ, ἡ (βρῶμος). Ὁ μὴ βρωμερὸς, χωρὶς βρώμας, δυσωδίας, Ἀθήν. »Ἄβρωμοι ἰχθύες«, ἀντιθ. τῷ, βρωμώδεις. »Ἄβρωμος θάλασσα«, μὴ ἔχουσα τὴν ἁλμυρότητα.

*Ἀβρομοβύτασχοι, διεφθαρμένη λέξις κατ' Ἡσυχ. ἀντὶ τῶν παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν, 41. λέξεων, ἄβρομοι, αὐίαχοι, ἤτοι πολύβρομοι, πολύηχοι (μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α), ἢ, σὺν βρόμῳ πολλῷ, οἷον μετὰ κραυγῆς μιᾶς κεκραγότες (μετὰ τοῦ α, τὸ ὁμοῦ σημαίνοντος).

Ἀβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = Ἄβρωτος, Ἰακ. Ἀνθ. 11, 170.

Ἀβρωσία, ας, ἡ. Ἔλλειψις βρώσεως, ἀσιτία, ἐγκράτεια φαγητῶν· καὶ, πεῖνα, Πολυδ. ς. 39. ἐκ τοῦ

Ἄβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ μὴ τρώγων, νηστικὸς, ἢ ὅστις δὲν ἔφαγεν, ἢ ὅστις δὲν δύναται (π. χ. ἐξ ἀσθενείας) νὰ φάγῃ, Σοφ. 2) παθ. ὁ μὴ φαγωθεὶς, ἀφάγωτος· ἢ ἀκαταφάγωτος (ὑπὸ τερηδόνων π. χ. ἢ σηπεδόνος). β) συνηθ. τὸ διὰ τὴν οὐσίαν του μὴ φαγώσιμον, μὴ βρώσιμον, ἀνεπιτήδειον εἰς βρῶσιν, ἢ μὴ συγχωρητὸν νὰ φάγῃ τις ἀπ' αὐτοῦ· π. χ. »Ὀστᾶ ἄβρωτα· ἢ ἄβρωτος ὕλη τοῦ ἀργύρου«· ἀντιθ. τῷ, ἐδώδιμος.

*Ἀβυδηνός, ή, όν. Ὁ ἐκ τῆς Ἀβύδου. »Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα (κατ' Ἡσύχ. ἐπιφώνημα)«, παροιμ. ἐπ' ἐκείνου, ὅστις ἀναχατώνεται παρακαίρως καὶ οὕτω γίνεται φορτικός· παρελήφθη δὲ ἐκ τούτου, ὅτι οἱ Ἀβυδηνοὶ συνείθιζον, ὅτε ἔτρωγον τὰ τραγήματα φιλευόμενοι, νὰ φέρωσι τὰ παιδία των διὰ νὰ φιληθῶσι, τὸ ὁποῖον τοῦτο ἐπροξένει ἀηδίαν καὶ βάρος εἰς τοὺς ξένους διὰ τὰς φωνὰς τῶν παιδίων καὶ διὰ τὸν θόρυβον τῶν τροφῶν των.

*Ἀβυδόθεν, Ἐπίρ. Ἐξ Ἀβύδου, Ἰλ.

*Ἀβυδόθι, ἐπίρ. Ἐν Ἀβύδῳ, Ἰλ.

*Ἀβυδοκόμης, Ἀβυδοκόμας, = συκοφάντης, ὅτι οἱ Ἀβυδηνοὶ εἶχον τὸ ἐλάττωμα τῆς συκοφαντίας.

*Ἄβυδος, ἡ, πόλις τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπὸ μέρους τῆς Ἀσίας, Ἰλ. »Ἀβυδὸς φλυαρίαν«, παροιμ. ἀντὶ, περιττὴ, καὶ ματαία.

*Ἀβύθητος, ὁ, ἡ. Ὑπέρμετρος, ὡς λαιμαργία, Σχολ. Ὀππ. 2. 226.

Ἄβυθος, ὁ, ἡ, = ἄβυσσος. Βαθύτατος, ὁ μὴ ἔχων βυθὸν (πάτον), καὶ μεταφ. ὡς παρὰ Πλάτ. Παρμ. »Δείσας μήποτε εἴς τινα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ«. Ζήτ. Ἄβυσσος.

Ἀβυρβηλος, ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ, πολὺς, μάταιος, παρ' Ἡσυχ. ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτου, Ἀβύρβητος ἔχει, δέ τις προσθέτει, δασὺς, συρφετώδης, ἀναίσχυντος, ἀπεχθής· ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἀβέρβηλος, πολὺς, ἀπεχθὴς, μέγας, βαρὺς, ἀχάριστος, μάταιος· ὁ δὲ Σουίδ. Ἀβύρβηλος, ἀναίσχυντος, ἀπεχθὴς, πολὺς, μέγας, καταφορής. Καὶ παρατηρεῖται ἔτι, ὅτι εἶπεν, Ἀβέρβηλος, ὁ ἀκατάστατος· ὅθεν, Ἀβερβαλεῖται, τερατεύεται, κροτεῖ, Ἡσύχ.

Ἀβύρσευτος, ὁ, ἡ (βυρσεύω). Ἀκατέργαστος, ὅθεν, »Ἀβύρσευτος δορὴ«, ἀνέργαστον δέρμα (ἄργαστον τομάρι), Εὐστάθ. καὶ Σχολ. Ὁμ.

Ἀβυρτάκη, ης, ἡ, καὶ Ἀβυρτάκος, ὁ (λέξις Μηδική). Βαρβαρικόν τι ὑπότριμμα, ἤτοι ἔδεσμα, ἔμβαμμα, κατεσκευασμένον μὲ πράσα, κάρδαμα, σίνηπι, ῥοιᾶς κόκκους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα· δριμύς, ξυνός τις ζωμὸς, Θεόπομ. Θησ. »Ἧξεις δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμου πλεῖστον κεῖται καὶ πράσου ἀβυρτάκη«. Παρὰ

Σουίδ. ζωμοῦ καρύκη, ζυνὸς ζωμὸς, γινόμενος κυρίως ἐκ καππάρεως, κατεσκευασμένης μὲ ἅλμην (sauce). Πολυαιν. Στρατ. Δ΄, 3, 32. »Καππάρεως ἐσκευασμένης ἐν ἅλμῃ, ἐξ ἧς τὰς ἀβυρτάκας ποιοῦσι, πέντε μάρεις« καὶ Ἀθην. Κ. σελ. 124. (ἐκ τοῦ Περσικοῦ بر (ἄμπαρ, καρυκεία ἐκ καρπῶν, πολλὰ μιφθὲ κομμένων), καὶ انار (τάγ, ῥοΐδι).

Ἀβυρτακοποιός, οῦ, ὁ, ἡ. Ὁ ποιῶν, κατασκευάζων Ἀβυρτάκας, Ἀθην. Θ΄. σ. 403.

*Ἀβύρτακος, ὁ, = ἀβυρτάκη.

Ἄβυσσος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ. (βυσσός) (χωρὶς πάτου). Βαθύτατος (ἄπατος). »Εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ ἄβυσσον«, Ἀριστοφ. Βατ. 138., τουτ' ἔστι πάνυ βαθεῖαν, ἣν οὐδὲ βυθὸς δύναται χωρῆσαι· ταυτὸν τῷ Ἄβυθος. Ἴωνες δὲ τὸν βυθὸν, βυσσὸν λέγουσιν, ὁ Σχολ. Ἄβυσσος οὖν, εἰς ὃν οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος, πολλὰ βαθύς, Σουίδ. Καθόλου δὲ μεταφ. ἀναρίθμητος, ὑπέρμετρος, ἀμέτρητος, πολὺ πλῆθος, καταπολλὰ μεγάλος, πολύς, ὡς »Ἄβυσσος πλοῦτος, ἄβυσσον ἀργύριον«, κ.τ.τ. Ἀριστοφ. Λυσ. 174.

Ἄβυσσος, ἡ, οὐσιαστ. Βάραθρον, τρύπα βαθεῖα, βάθος. 2) τροπικῶς, ἡ ἀμετρητότης, τὸ ἀμέτρητον, ὑπέρμετρον πλῆθος, ἄπειρον, ἀνεξάντλητον. Αὐτὴ ἡ λέξις, ὡς οὐσιαστ. ἐκλαμβανομένη, ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ καὶ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσι καὶ σημαίνει πλῆθος ὑδάτων, ὕδατα πολλά. Δαμασκ. ὀρθ. πίστ. β΄. 19. »Ἄβυσσος οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, εἰμὴ ὕδωρ πολύ, οὗ τὸ τέλος ἀκατάληπτον ἀνθρώποις« τροπ. »Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται (Ψαλμ. 41, 8)«, ἐπὶ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ πλήθους· καὶ ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ, ὡς παρὰ Βασιλ. εἰς τὴν ὁμιλ. τοῦ 32. Ψαλμ. (τόμ. α΄. σ. 204). »Οἱ περὶ τῆς θείας κρίσεως λόγοι, ἄρρητοι ὄντες καὶ ἀκατάληπτοι ταῖς ἀνθρωπίναις ἐννοίαις, ἄβυσσοι λέγονται, ἐν μόνῃ τῇ τοῦ Θεοῦ γνώσει ἀποκειμένων τῶν λόγων, καθ' οὓς ἕκαστα οἰκονομεῖ«· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἀντί, κόλασις, τάρταρος, κατοικία τῶν δαιμόνων, Γρηγ. Νύσσης. »Ἄβυσσον πολλαχοῦ τὸ τῶν δαιμόνων ἐνδιαίτημα μεμαθήκαμεν« καὶ Εὐσέβ. εὐαγγ. προπαρ. 7, 16. σ. 329. »Ἀποφάσει τοῦ μεγάλου Θεοῦ Τάρταρον οἰκεῖν, ὃν Ἄβυσσον οἱ θεῖοι λόγοι προσαγορεύουσιν«· καὶ ἐπὶ ἀκαταληψίας, ὡς παρὰ Χρυσοστ. »Ἄβυσσον ἐπὶ ἀκαταληψίας εὑρήσεις κειμένην«. Περιεκτικῶς δὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων ἐχρήσατο ταύτῃ τῇ λέξει ὡς οὐσιαστ. καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. ἐν Ἐπιγρ. βιβλ. ϛ΄. 27. »Χοῦσιν κατῆλθες εἰς μέλαιναν Πλουτέως ἄβυσσον«. 2) λίμνη τις ἐν Ἄργει, Σουίδ. 3) κρήνη τις ἐν Λέρνῃ, Πινδ. Ὀλ. 7. 4) ὁ ναὸς τῆς Περσεφόνης, Σουίδ.

*Ἀβυσσοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὕδατα πολλὰ τίκτων, γεννῶν, ἢ ἔχων, Κύριλλ. »Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον«.

Ἀβωλόκοπος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων τοὺς βώλους κεκομμένους, ἀβωλοκόπητος, ἐπὶ ἠμελημένου χωραφίου, Πολυδ. 4, 12.

Ἄβως, ωτος, ὁ (α στερ. καί, βώσαι, Ἰωνικ. ἀντί, βοῆσαι). Ἄφωνος, οὐδεμίαν φωνὴν ἢ κραυγὴν ἐκδιδούς· καί, ἄφωνος· γράφεται καὶ ἄβως.

*Ἄβωτος, ὁ, ἡ. Ἀηδής, Ἐτ. Μ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Γ.

*Ἄγα, Δωρ. ἀντί, ἄγη. Φθόνος καὶ βασκανία, Ἐτ. Μ. παρὰ τὸ ἄγαω.

Ἀγάαμαι, Ἐπικ. κατὰ πλεονασμ. ἀντὶ Ἄγαμαι, Ὀδυσ. Ε, 119. »Οἱ τε θεαὶ ἀγάασθε, φθονεῖτε« δηλ.

Ἀγάασθαι, Ἐνεστ. Ἀπαρ. Μέσ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἄγασθαι, ἐκ τοῦ Ἄγαμαι, ἢ ἀντὶ τοῦ Ἀγᾶσθαι, ἐκ τοῦ Ἀγάομαι, Ὀδυσ. Π, 203.

Ἄγαγον, Ἰλ. Α, 346. Ποιητ. ἀντὶ ἤγαγον, ἢ ἐκ τοῦ Ἀγάγω, ταυτὸν τῷ Ἄγω. (– ∪ ∪ Δωρ., ∪ ∪ ∪ Ἰων. καὶ Ἐπικ., πολλάκις παρ' Ὁμ.).

*Ἀγαγύρτης, ου, ὁ, = ἀγύρτης, κατ' Ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν.

Ἀγάγω, Υποτ. ἐκ τοῦ Ἀορίστ. β΄. σχηματιζόμενον, Ἰλ. Β, 231. ἐκ τοῦ Ἄγω.

Ἀγάζηλος, ου, ὁ, ἡ (ἄγαν, ζῆλος). Μεγαλόζηλος, καὶ ὁ καταπολλὰ φθονερός, ἢ θυμώδης, Ἐτυμολ. Μ.

Ἀγάζομαι, Παρατ. Ἠγαζόμην. Μέλ. Ἀγάσομαι. Παρακ. Ἤγασμαι. Ἀόρ. Α΄. Ἠγάσθην. Μέσ. Ἀόρ. Ἠγασάμην. Μετοχ. Ἀγασάμενος, Ἀγασθείς, Ἀγασάμενος, καὶ Ποιητικ. Ἀγασσάμενος, ὡς καὶ ἀγάσσατο ἀντὶ ἠγάσατο, καὶ ἀγασσάμεθα ἀντὶ ἠγασάμεθα, καὶ ἀγάσσεσθαι ἀντὶ ἀγάσεσθαι Ἀποθ. Μέσ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἄγαμαι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Μέλλ. καὶ α. Ἀόρ. Σημαίνει δὲ 1) ἐπὶ καλοῦ, θαυμάζω τινὰ σέβομαι· ἐγκρίνω, ὡς Ἰλ. Γ, 181. . . . »Τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο« Ἰλ. Η, 404. »Μῦθον ἀγασσάμενοι«, θαυμάσαντες δηλ. 2) ἐπὶ κακοῦ, ἐξαιρτ. φθονῶ, ζηλεύω τινὰ ἀγανακτῶν διά τι μεγάλον ἢ παρὰ μεγάλου (καὶ ἐπὶ θεῶν), ὡς τό, φθονεῖν, ὅτε συντάσσ. δοτ. προσ. καὶ αἰτ. μετ' ἀπαρ. ὡς Ὀδ. Ψ, 211. ἢ δοτ. προσ. ὡς Ἰλ. Π, 71. »Εἴ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος«, ἐφθόνησεν· καὶ γενικ. πράγματος μετὰ τῆς περὶ προθ. ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 639. ἐπὶ νίκης, ἢ καὶ ἁπλῶς, ἄνευ προθέσ. ὡς παρὰ Ἀπολλ. Ῥοδ. 3) ἀγανακτῶ, κατακρίνω, μέμφομαι μετ' ὀργῆς, μισῶ, κατακρίνω, ὅτε συντάσσ. ἢ δοτικ. προσ. ἢ αἰτ. πράγμ. ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 111. »Μήτι κότῳ ἀγάσησθε«, μετ' ὀργῆς μέμψησθε δηλ. Ὀδυσ. Θ, 565. »Ποσειδάων ἀγάσασθαι ἡμῖν«, τὸ ὀργισθῆναι δηλ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ψ, 64. »Ὕβριν ἀγασσάμενος«, μισήσας, δηλ. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τό, Ἄγαμαι, τὸ ὁποῖον διαφέρει μόνον κατὰ τὸν σχηματισμόν, καὶ τὸ Ἀγαίομαι. Τὸν ἐνεστ. ἀγάζομαι ἔχει ὁ Πινδ. Νε. 11, 7. ἐπὶ τῆς σημασίας, σέβομαι. Τὸ ἐνεργ. ἀγάζω, ἐπὶ τῆς σημασίας, καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, ἢ ἀγανακτῶ, ἔχει μόνον ὁ Αἰσχ. Ἱκετ. 1067. »Τὰ τῶν θεῶν μηδὲν ἀγάζειν«, ἔνθα ὁ σχολ. ἑρμην. λίαν ἐξετάζειν· ὁ Ἡσύχ. Ἀγανακτεῖν, βαρέως φέρειν· παρὰ δὲ Σοφοκλ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, θρασύνω. πρβ. ἄγαμαι, ἀγαίομαι, ἀγάομαι.

Ἀγαθαρχία, ας, ἡ (ἀρχὴ ἀγαθοῦ). Ἀρχή, ῥίζα, καὶ πηγὴ τοῦ καλοῦ· λέγεται ἐπὶ Θεοῦ.

Ἀγαθαρχικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐκ τῆς Ἀγαθαρχίας, ἀρχηγὸς πάσης ἀγαθότητος, ὅθεν »Ἀγαθαρχικὴ Τριάς«, Διον. Ἀρεοπ. θεῖκ. ὀν. 3, 1. σ. 449.

*Ἀγάθεια, ἡ (ἀγαθός). Πρᾶξις ἀγαθῶν ἔργων, ἅγ. Ἰω. Κλίμαξ Παραδ. 1, σ. 12.

*Ἀγαθείκελος, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ ἀγαθῷ, Ἡρωδ. Ἐπιμ. σ. 186.

*Ἀγάθεος, Δωρ. ἀντὶ ἠγάθεος, Πινδ. Νε. 6, 59. Πυθ. 9, 126.

*Ἀγαθεργία, ἡ, = ἀγαθοεργία καὶ ἀγαθουργία, ἅγ. Ἐπιφ. Πανάρ. 2, τόμ. α΄. § 6. σ. 499.

*Ἀγαθεωρῶ, Μ. ήσω. Κυττάζω τί περιέργως, ἢ μετὰ θαυμασμοῦ.

*Ἀγαθίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀγαθίς, Ἡσυχ. (ι)

Ἀγαθίζομαι, Μ. σομαι, Ἐπίμ. ἀπολ. Ὁμιλῶ καλοὺς καὶ ὀρθοὺς λόγους, Ἡσύχ. Παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 23. »Δεῖ τὰς ἑταίρας ἀγαθιζομένας λαθεῖν«, τινὲς ἀναγιν. ἐγκαθιζομένας, ἀντὶ ἀγαθιζομένας.

*Ἀγαθικός, ή, όν. Ὅθεν, ἀγαθικά, τὰ σπουδαῖα, τὰ ὀρθῶς καὶ ἐναρέτως πραχθέντα, ἢ λεχθέντα, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 324.

Ἀγαθίς, ίδος, ἡ. Κυλίνδριον, δέσμη (κουβάρι) νήματος, ἢ ῥάμματος, Πολυδ. Ζ, 31. καὶ ὑποκορ. Ἀγαθίδιον, παρ' Ἡσυχ. »Ἀγαθῶν ἀγαθίδες«, ἢ, ἀγαθίδες ἀγαθῶν«, παρὰ Κωμικοῖς, παροιμία ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν, σωροῦ ἀγαθῶν, ὡς καί, »ἀγαθῶν θάλασσα«, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν, καί, »ἀγαθῶν μυρμηκιαί«, ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας, καί, »ἀγαθῶν σωρός«, ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας. Παρὰ δὲ Σουίδᾳ, »Ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες«, παροιμ. ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀνθ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον, ὥστε νὰ ἔχῃ αἱ ἀγαθίδες σωρὸς ἀγαθῶν. 2) κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἀγαθίς, ταυτὸν τῷ σησαμίς. (∪∪∪ Δράκ.)

*Ἀγαθογονία, ἡ. Γέννησις ἀγαθὴ ἢ ἀγαθῶν, Ἰαμβλ. »Ἐκ δύο ἀγαθῶν ἀγαθογονίαν πάντως ἔσεσθαι« κτ.κ.

*Ἀγαθοδαιμονέω. Κάμνω εὐδαίμονα. Ὅθεν, »Ἀγαθοδαιμονοῦντα ζώδια« τὰ καλοῦ οἰωνοῦ, σημεῖον, πολλάκις παρὰ Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελεσμ.

Ἀγαθοδαιμονισταί, ῶν, οἱ. Οἱ ὀλίγον πίνοντες, Ἡσύχ. Ἀθην. ΙΕ΄. »Οἱ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ δεῖπνον ἀκράτῳ προσδιδομένῳ τὸν ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὑρόντα δαίμονα, ἦν δ' οὗτος, ὁ Διόνυσος«· καὶ νόμος ἦν παρ' αὐτοῖς, »Ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ πίνειν ἄκρατον· ὅθεν ἦν συγκεχωρημένον, προσφέρεσθαι μετὰ τὰ σῖτα ἄκρατον ὅσον γεύσασθαι· καὶ τοῦτο, πόσιν τοῦ ἀγαθοῦ Δαίμονος, ἐκάλουν«. Θεόφραστ. παρ' Ἀθην. Ἰδὲ ἀγαθός.

Ἀγαθοδαίμων, ονος, ὁ. ταυτὸν καί, ἀγαθὸς Δαίμων. Ὁ καλὸς Θεός, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν ἔπινον κατὰ τὸ τέλος τῆς τραπέζης ποτήριον ἀκράτου οἴνου (ἀγαθοῦ δαίμονος). 2) αἰγύπτιος ὄφις, καθῶς ὁ ἴδιος ἐκεῖνος, ὅστις, καθ' Ἡροδτ. 2, 73., ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸς καὶ μὲ δύο κέρατα καὶ δὲν ἔβλαπτε, Wess. Διοδ. 3, 50.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Δοτὴρ ἀγαθῶν, ἢ ἀγαθοῦ, ὁποῖος εἶδει τὰ καλά· καί, Ἀγαθοδότις, ιδος, ἡ, θηλυκ., Διον. Ἀρεοπ.

*Ἀγαθοδότως, Ἐπίρρ. Εὐεργετικῶς, Διον. Ἀρεοπ. καὶ Κατ. εἰς Ψαλμ. 9, 2, 1. σ. 180.

*Ἀγαθοδωρία, ἡ. Πλῆθος ἀγαθῶν δώρων, Γερμαν. Πατρ. Κωνστ. ὁμ. β΄. περὶ διαβόλου.

*Ἀγαθόδωρος, ὁ, ἡ. Εὐτυχής, εὐδαιμονίαν παρέχων, Νικήτ. Παφλαγ. ὑμν. εἰς ἅγ. Τάκιθ. Ἀμαστρ. σ. 48.

*Ἀγαθοειδής, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. ἀγαθοειδῶς. Ὁ εἶδος (σχῆμα) ἀγαθοῦ ἔχων, ὁ φαινόμενος ἀγαθός, Πλατ. πολιτ. 6, 18. Ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ σωτηριώδης, Ἰάμβλ. Παρὰ δὲ Νεοπλατωνικοῖς καὶ Χριστιανοῖς ἐπὶ ψυχῶν μὴ τελείων μὲν ἔτι, δυναμένων δὲ νὰ μετασχηματισθῶσιν εὐκόλως εἰς ἀρετήν, ἐχουσῶν καλὴν φύσιν καὶ διάθεσιν· καθόλου, εὐμενής, ἐπὶ Θεοῦ.

*Ἀγαθοεξία, ἡ. Καλὴ ἕξις, κρᾶσις, ἀντίθ. τῷ, καχεξία.

*Ἀγαθοέργεια, ἡ, = ἀγαθοεργία, ἀγαθουργία. ἐκ τοῦ

Ἀγαθοεργέω, ῶ· καί, Ἀγαθοεργία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγαθουργέω, καὶ Ἀγαθουργία.

*Ἀγαθοέργημα, τος, τό. Ἀγαθὸν ἔργον, Μεθοδ. σ. 322.

Ἀγαθοεργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ), = ἀγαθουργός. Ὁ ποιῶν, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθόν. 2) ἀγαθοεργοί, οἱ· ἐλέγοντο, παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, οἱ πέντε γεροντότεροι κατ' ἔτος ἐκλελεγμένοι ἐκ τοῦ ἱππικοῦ τάγματος, οἵτινες ἐστέλλοντο, ὅτε χρεία, διοικηταὶ τῆς πολιτείας, Ruhnk Tίμ. σ. 4. καὶ Ἡροδ. Κλειοῖ, 67. »Οἱ δὲ ἀγαθοεργοί εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες ἐκ τῶν ἱππέων οἱ αἰεὶ πρεσβύτατοι, πέντε ἔτεος ἑκάστου· τοὺς δεῖ τοῦτον τὸν ἐνιαυτόν, τὸν ἂν ἐξίωσιν

ἐκ τῶν ἱππέων, Σπαρτιητέων τῷ κοινῷ διαπεμπομένους, μὴ ἐλινύειν ἄλλους ἄλλῃ, καὶ Ἀριστίδ. Σχ. Τόμ. Β΄, σελ. 172.

* **Ἀγαθοήθως**, ἐπίῤῥ. Καλοπροαιρέτως, ἀγ. Νειλ. Ἐπ. 328.

Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ. Ἡ καλὴ θέλησις, ἡ ἡ θέλησις τῶν ἀγαθῶν· ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀγαθῶν, ἡ διάθεσις τοῦ ἐκλέγειν τὰ καλὰ, Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. σ. 26. ἐσθ' ὅτε ἀντὶ, μετριότης, modération.

* **Ἀγαθοθελής**, έος, ὁ, ἡ (θέλω). Καλοθελητὴ, Βίος ἁγ. Συλβέστρου.

Ἀγαθολογέω τινά. Ἐπαινῶ τινά, λέγω ἀγαθὰ, καλόν περί τινος· ἀντίκειται τῷ, κακολογέω, μετὰ αἰτ., Εὐσταθ. Ἰλ. Γ, 38. τόμ. β΄. σ. 823. κεφ. 19. Ἐκδ. Φλωρεντ. Παθ. ἀγαθολογοῦμαι.

Ἀγαθόν, οῦ, τό, ὡς οὐσιαστ. Καλὸν, Ἐπίχαρμ. «Ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προτιμώμενος»· ἐσθ' ὅτε καὶ προτασσομένου τοῦ ἄρθρου, τὸ ἀγαθὸν, ἢ τἀγαθὸν, Ἐπικ. παρ' Ἀθην. 7. σ. 280. «Οὐ γὰρ ἔγωγε δύναμαι νοῆσαι τἀγαθὸν ἀφαιρῶν μὲν κτ.» 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, ἡ ἁγία Εὐχαριστία, ἡ ἁγία Μετάληψις, Βασιλ. ἐπιστ. Κανον. 3. εἰς Ἀμφιλόχιον· καὶ ἀντὶ τοῦ, πίστις, εὐσέβεια, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. 14, 16. «Μὴ βλασφημείσθω ὑμῶν τὸ ἀγαθόν»· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀρετὴ, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 4. λέγεται δὲ κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ Θεοῦ, τὸ ἄκρον ἀγαθὸν, αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ ἄκρως ἀγαθός. 3) ὄφελος, συμφέρον, κέρδος, διάφορον. Δημ. περὶ στεφ. «Οὐησιν μὲν οὐδεμίαν φέροντας, οὐδ' ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενός, συμφορὰν δὲ τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν καὶ κοινὴν αἰσχύνην»· καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ φράσις, ἀντὶ τοῦ, εὐτυχία, εὐλογία εἶναι, π. χ. «Κοινὸν ἀγαθόν ἐστι τοῦτο», ἀντὶ τοῦ, κοινὴ εὐτυχία, εὐδαιμονία τοῦτο, κτ. «Θεῶνται τ' αὐτὸν ὡς οἰκεῖον ἕκαστος ἀγαθὸν», τὸν θεωροῦσιν ὡς ἰδιαιτέραν εὐτυχίαν, Ξεν. Κ. Π. 5, 3, 11. «Ταραντίνοις δὲ ἐγένετο ἀγαθὸν Ἀρχύτας» (Αἰλ. ποικ. ἱστ. 3, 17), ἐχρημάτισεν ἡ εὐτυχία αὐτῶν. — «Ἐπ' ἀγαθῷ», διὰ τὸ καλὸν, διὰ τὸ συμφέρον, Θουκυδ. 5, 27. «Ἐπειδὴ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ καταδουλώσει τῆς Πελοποννήσου κτ.» Ἐσθ' ὅτε συντάσσ. γενικῇ, ἄλλοτε δὲ δοτικῇ, π. χ. «Ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου καὶ τῶν Περσῶν», Ξεν. Κ. Π. 7, 4, 2. «Ἐπ' οὐδενὶ ἀγαθῷ τῆς Ἑλλάδος». «Ἵλεως εἴης, καὶ ἐπ' ἀγαθῷ μοι φανείης»· ὅτε καὶ πληθ. ἐπ' ἀγαθοῖς, ἀντὶ ἐπ' ἀγαθῷ· ἐσθ' ὅτε δὲ λέγεται «Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ, πρὸς τῷ σφετέρῳ ἀγαθῷ, ἢ πρὸς τὸ ἀγαθόν». Πολλάκις τὸ, ἀγαθὸν, μετὰ τοῦ ἐστὶ ἢ καὶ χωρὶς αὐτοῦ, συντάττεται ἀπαρεμφάτῳ, π. χ. «Νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι», Ἰλ. Η, 282. 293. «Καὶ μὲν δὴ τούτων καὶ δίκαιον καὶ ἀγαθόν ἐστιν ἐπιμελεῖσθαι, ὑφ' ὧν καὶ εὖ καὶ κακῶς ἐτύγχανε πάσχειν», Λυσ. εἰς Ἀνδοκ. 4, 15. σ. 62. Παρὰ Ξεν. Κ. Π. 5, 8, 12. εὕρηται καὶ μετὰ μετοχῆς, π. χ. «Οἵπερ ἀγαθὸν ἦν φίλον ὄντα, τὸ χωρίον. — «Ἀγαθόν τι ἐρεῖν, λέγειν τι καλὸν, dire du bien. «Ἀγαθὸν ποιεῖν, ἢ ἐργάζεσθαί τινα», ἀντὶ τοῦ, εὐεργετεῖν. «Ἀγαθὸν πάσχειν», εὐεργετεῖσθαι. Σημείωσαι καὶ τὰς φράσεις. «Οὕτως ἀγαθόν τί μοι γένοιτο, οὕτω μοι πολλὰ ἀγαθὰ γένοιτο». «Πολλὰ κἀγαθὰ γένοιτο τῷ δαίμονι». «Εἰς ἀγαθόν», πρὸς καλόν. — Πληθ. ἀγαθά, τά· τὰ ὑπάρχοντα, ὑποστατικά, περιουσία, πλοῦτη, Εὐαγγ. «Ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά»· καὶ Ἰσοκρ. Δημ. «Ἀπέλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητός· ἐπί πραγματειῶν». «Θάλαττα, καθ' ἣν πλείω ἔρχεται ἀγαθά»· καὶ ἐπὶ λαφύρων πολέμου, Ξεν. Κ. Π. 2, 1, 10. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀγαθά· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι, Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 4. «Πολλὰ μὲν πρόβατα, πολλοὶ δὲ βόες, πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί»· ἄρα ἀγαθὰ ἐν γένει εἶναι πᾶν εἴτε συντείνει εἰς τὸ νὰ ζῇ τις εὐτυχῶς καὶ ἀναπαυτικῶς, ἰδιαιτέρως δὲ, τὰ φαγητὰ καὶ ποτά. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 838. «Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσιν ἐπινενησμέναι ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι»· λέγονται δὲ ἀγαθὰ καὶ τὰ προϊόντα, τὰ διάφορα γεννήματα τῆς γῆς. 2) ἀγαθὰ, ἀντὶ τοῦ, εὐεργεσίαι, εὐποιίαι, Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 5. «Πολλοὶς δὲ πολλὰ διὰ φιλανθρωπίαν παρὰ τοῦ πάππου ἀγαθὰ διεπέπρακτο». 3) ἀντὶ τοῦ, ἀρεταί, προτερήματα, καλὰ ἤθη, ἢ καλὰ παραδείγματα. Ἰσοκρ. εἰρήν. «Τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς, οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας, ὧν δεόμενοι τυγχάνομεν». Λυσ. «Παιδευθέντες ἐν τοῖς τῶν προγόνων ἀγαθοῖς». «Τὰ τῆς γῆς ἀγαθά», παροιμία ἐπὶ παντὸς καλοῦ, εἴτε εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς. «Ἀγαθὰ πάσχειν», εὐεργετεῖσθαι. «Ἀγαθὰ ποιεῖν ἢ ἐργάζεσθαί τινα», εὐεργετῶ τινά, π. χ. Ξεν. Ἀναβ. 7, 3, 9. «Μείζω ὑπὸ τούτου ἀγαθὰ πείσῃ». Λουκ. Τοξαρ. «Ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσαντο». «Πάντ' ἀγαθὰ πράττειν», ἀντὶ τοῦ, εἶμαι πανευτυχὴς, ἔχω ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, Ἀριστοφ. Βατρ. 302. Ὀρν. 1706. 800. «Εἶτ' ἐξ οὐδενὸς μεγάλα ἀγαθὰ πράττειν». «Ἐπεύχεσθαι, συνεύχεσθαι τὰ ἀγαθά», καὶ, εὔχεσθαι τὰ ἀγαθά. «Ἀγαθὰ φρονεῖν τινι», θέλω τὸ καλόν τινος, Ὀδ. Α, 43. Ἰλ. Ω, 173. — «Ἀγαθὰ Κιλλικῶντι (οὐχὶ Κιλίκων), ὑπακ. τοῦ, ἔχει, παροιμ. ἐκ ἐκείνων, οἵτινες ἀναξίως ἐπλεύτησαν, ὡς ὁ Κιλλικῶν, ὅστις ἐπρόδωκεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς τὴν Μίλητον, Σουΐδ. — «Πόντος ἀγαθῶν, θάλαττα ἀγαθῶν, μυρμηκία ἀγαθῶν, ἀγαθῶν σωρός», παροιμίαι ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν καὶ πολλῆς εὐδαιμονίας. «Ἀγαθῶν ἀγαθίδες», ὅρα ἀγαθίς.

* **Ἀγαθοθοός**, ό, ἡ (ἄγαν, θοός). Ταχινὸς, πολλὰ ταχὺς, Ἡσυχ. κατὰ τὸ, ἀγακλυτὸς κ. τ. τ.

* **Ἀγαθοπάροχος**, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὁ παρέχων ἀγαθὸν, ἢ τέλειον, Ἰω. Διακον. Ἀλληγ. εἰς Ἡσιόδ. Θεογ. σ. 470.

Ἀγαθοποιέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀγαθοποιός), = ἀγαθουργέω. Πράττω καλὰ πράγματα, ἢ καλῶς, εὐσεβῶς, ὁσίως. 2) συνήθ. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. εὐεργετῶ τινά, κάμνω καλὸν εἴς τινα. «Εὐαγγ. «Ἀγαθοποιεῖτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας»· εὕρηται καὶ δοτ. συνταττόμενον, ὡς παρ' Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 19. σ. 25. «Ἀγαθοποιήσει ταῖς γυναιξὶν αὐτοῦ». Παρ' Ἀστρολόγοις, φέρω, παρέχω καλὸν εἰκών. Πρόκλ. εἰς Πτολ. 10. σ. 293. ὅθεν

Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ. Ἐργασία τοῦ καλοῦ· εὐεργεσία.

Ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ἀγαθόν, ποιέω). Ὁ καλὰ ποιῶν, πράττων, φερόμενος. 2) εὐεργέτης, ὁ εὐεργετῶν τινα· καὶ ἐπὶ ἀστέρων παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις, οἱ προμαντευόμενοι καλὰ, Ἀρτεμίδ.

* **Ἀγαθοπραγέω**, Μ. ήσω, = ἀγαθουργέω, καὶ, ἀγαθοπραξία, = ἀγαθουργία, Ἀχμ. Ὀνειρ. 187. Ἄννα Κομν. Ἀλεξ. β. α. σ. 2.

Ἀγαθοπρεπής, ὁ, ἡ, καὶ Ἀγαθοπρεπῶς, Ἐπίρ. Ὁ πρέπων εἰς τοὺς ἀγαθούς, ὁ πρόθυμος ποιῶν τὸ καλὸν, εὐεργετικός, εὐμενής· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο, Διον. Ἀρεοπ.

* **Ἀγαθοπτικός**, ή, όν. Ὁ θεωρῶν τὸ ἀγαθὸν, ὅθεν «Ἀγαθοπτικὴ δύναμις», παρὰ Διον. Ἀρεοπαγ.

Ἀγαθόῤῥυτος, ον, ὁ, ἡ, τό -ον (ἀγαθά, ῥέω) ἐπίθ. πηγῆς, ῥεούσης καλὰ, καθαρὰ νάματα. «Ἄγε μοι, ψυχά, πιοῖσα ἀγαθοῤῥύτοιο παγᾶς», παρὰ Συνεσ. ὕμν. 1, 128.

Ἀγαθός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. Ἀγαθῶς (ἄγαν). Καλός, δυνατός, ἐπιτήδειος καὶ ἄξιος εἰς κάθε τρόπον, κατάστασιν, ἐπιχείρημα, διορισμὸν, καὶ ἐπάγγελμα (αὐτὴ ἡ λέξις διορίζεται ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, καθὼς κατωτέρω φαίνεται)· λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων ἐπιστημόνων, τεχνιτῶν, κ. τ. τ. καὶ ἐπὶ ζώων ὠφελίμων καὶ διωρισμένων εἰς ὑπηρεσίαν καὶ χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου· ὁμοίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· καὶ ἠθικῶς, ἀντὶ τοῦ, χρηστὸς, καλὸς, δίκαιος, ἐστολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, νουνεχὴς, φρόνιμος, κ. τ. τ. ὅθεν 1) ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἀντιθ. τῷ, κακὸς, ἄνανδρος, Ὁμ. Ν, 279. 283. Ρ, 631. Θουκ. 2, 87. Ξεν. Ἀναβ. 2, 5, 3. καὶ 1, 9, 9. 2) καλὸς, ἐξαίρετος, ἄξιος εἴς τι, διαφέρων, κατ' ἐξοχὴν δεξιὸς καὶ ἐπιτήδειος εἴς τι, προέχων εἴς τι, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ σημασίας συντάσσει πολλάκις ὁ Ὅμηρος μετὰ αἰτ. συνεκδοχικῆς πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει τις ἀξιότητα, π. χ. «Βοὴν ἀγαθός» (Ἰλ. Β, 408. 563. 567. 580. Δ, 220. Ε, 347. 855. Θ, 91. Λ, 345. Ν, 123. Ο, 249. 671.), ἤτοι ἐξαίρετος ἀρχηγὸς, ἐπειδὴ τοπάλαι, ὅτε δὲν ἦσαν ἔτι ἐν χρήσει αἱ σάλπιγγες, ἡ ἀρετὴ ἑνὸς στρατηγοῦ καὶ τὸ χρήσιμον ἐν μάχαις ἦν τὸ μεγαλόφωνον. «Βίην ἀγαθός» (Ἰλ. Ζ, 478). «Τὰ πολεμικὰ ἀγαθοί», Ξεν. Κ. Π. 1, 5, 9. «Καὶ τέχνας, καὶ λόγους, καὶ πολέμους ἀγαθοί», Ξεν. Κυνηγ. 1, 14. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας συντάσσεται παρὰ τοῖς λογογράφοις καὶ αἰτ. μετὰ τῶν προθέσεων περὶ, πρὸς, εἰς, ἢ δοτικῇ μετὰ τῆς ἐν ἢ καὶ χωρίς, ἄλλοτε δὲ, ὅτε χρεία, καὶ ἀπαρεμφάτῳ· π. χ. «Ἀγαθὸς πρὸς τὸν πόλεμον, εἰς πόλεμον, ἀγαθὸς πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἀγαθὸς περὶ τὴν ἀρετὴν, εἰς πᾶσαν ἀρετὴν, ἀγαθὸς τῷ πολέμῳ, ἀγαθὸς ἐν τῷ πολέμῳ, ἀγαθὸς λέγειν καὶ πράττειν», Ξενοφ. Κ. Π. 1, 9, 9. Οἰκον. 4, 15. Ἀπομν. 4, 6, 10. 2, 6, 14. Κυνηγ. 12, 21. Πλουτ. Θεμιστ. Περικλ. 3) ἠθικῶς, καλὸς, δίκαιος, ἐστολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετήν· τέλειος κατὰ τὸ εἶδος του, καὶ λέγεται τόσον ἐπὶ ἐμψύχων, ὅσον καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἐνίοτε, ἀντὶ τοῦ ἄριστος, κάλλιστος, ὡς, «Ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοί», Αἰσχ. Σωκρ. Διάλ. 1, 10, 12. «Ἀγαθοὶ κυβερνῆται», οἱ ἄριστοι, Γαλην. «Ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βουλή». «Ἀγαθὸς ἀνήρ, ἀγαθὴ γυνή»· καὶ ἐπειδὴ τὸ, ἀγαθὸς λέγεται μόνον ἐπὶ ἐσωτερικῆς ἐντελείας, ἐπὶ ψυχῆς, τὸ δὲ, καλὸς, ἐπὶ ἐξωτερικῆς, ἐπὶ σώματος, διὰ τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι, «Καλὸς κἀγαθός», οὐχὶ δὲ ἀντιστρόφως, ἀγαθὸς καὶ καλός, μ' ὅλον ὅτι λέγουσιν, «Ἀγαθὴ τύχη, καὶ, τύχη ἀγαθή»· καὶ τότε μόνον προτάσσεται τὸ, ἀγαθὸς τοῦ, καλὸς, ὅτε ἐν αὐτοῖς ἔχει τὸ ἄρθρον, π. χ. «Δι' ἔνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν· τῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἄμοιρος», Πλάτ. Συμπ. σ. 327. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἐν χρήσει τὸ, ἀγαθὸς, ἐπὶ Θεοῦ, καθὸ ὁ μόνος παντέλειος, Βασιλ. εἰς Ψαλμ. λγ. «Τὸ παντέλειον ἀγαθὸν αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς, οὗ οὐκ ἐλαττωθήσονται πάντες οἱ ἐκζητοῦντες αὐτόν»· καὶ ἐν Ψαλμ. α. ὁ αὐτός. «Ἔστι τὸ κυρίως καὶ πρώτως μακαριστὸν, τὸ ἀληθῶς ἀγαθόν· τοῦτο δέ ἐστιν ὁ Θεός»· ὅθεν καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε. «Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰμὴ εἷς ὁ Θεός». Ὁ Ἀθανάσιος ἑρμηνεύων τὸ, οὐδεὶς ἀγαθὸς κτ. φησίν. «Ὅτι ὁ Θεὸς οὐ κατὰ μετοχὴν ἀγαθότητός ἐστιν ἀγαθὸς, ἀλλ' αὐτός ἐστιν ἀγαθότης· ὁ δὲ ἄνθρωπος μετοχῇ ἀγαθότητός ἐστιν ἀγαθός»· καὶ Οἰκουμένιος εἰς τὰς Πράξ. κεφ. 10. «Θεὸς κατ' οὐσίαν ἀγαθὸς ὑπάρχει καὶ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν· ὁ δὲ ἄνθρωπος, οὐ κατ' οὐσίαν, ἀλλ' ἐν ἀναλήψει ἀρετῆς ἔχει τὸ ἀγαθὸς εἶναι». — «Ἀγαθῇ τύχῃ», εὐχετικῶς, καθὼς ὅτε λέγομεν, μὲ ὥραν καλὴν, ἢ μὲ ὥραις καλαῖς, ἢ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. — «Ὦ 'γαθέ,

 ΑΓΑΘ ΑΓΑΘ

κατ' ἔλλειψιν ἀντὶ, ὦ ἀγαθέ, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει· ἔστι δὲ φιλοφρονητικὴ προσαγόρευσις, ἐν τοῖς διαλόγοις μάλιστα χώραν ἔχουσα, ὅτε θέλωμεν νὰ παραινέσωμεν τινά, ἢ ἐνίοτε καὶ νὰ ἐπιπλήξωμεν μὲ τρόπον ἁπαλόν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Καλέ· π. χ. Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 17. »Ὦ ἀγαθέ, φύλαξαι« καὶ Ἡλιοδ. 7. τ. 2. σ. 122. Κορ. »Ὦ 'γαθὲ Καλάσιρι« ἔλεγον δὲ οἱ ἀρχαιότεροι ἀντὶ τούτου καὶ, ὦ βέλτιστε, ἢ, ὦ λῷστε, καὶ οἱ νεώτεροι, ὦ κάλλιστε· καὶ οὕτως ὁ τρόπος τοῦ προσφθέγγεσθαι ἐν χρήσει οὐ μόνον ἐπὶ ἑνός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολλῶν, ὡς καὶ τὸ, φέρε, ὡς παρ' Ἰσ. περὶ Πύῤῥου κληρ. σ. 39, 5. Ῥεισκ. »Ἀλλ' ὦ 'γαθέ, τοῦτο μὲν καὶ λαθεῖν φήσαιτ' ἂν ὑμᾶς«. — »Ἀγαθὸς θεός«, ἐπίθετον Διὸς παρὰ Μεγαλοπολίταις, Παυσαν. 8, 36, 5. Βεκκ. — »Ἀγαθοὶ« κατ' ἐξοχὴν καὶ οἱ Διόσκουροι, καθὸ τοῖς ναύταις σωτηριώδεις. »Ἀγαθὴ τύχη«, ἡ Νέμεσις καὶ Θέμις, Ἡσυχ. »Ἀγαθὸς δαίμων«, ὁ Διόνυσος, ὅθεν »Ἀγαθοῦ δαίμονος«, πόσις, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπιῤῥοφοῦντες ὀλίγον οἴνου ἀκράτου, οἱ ὁποῖοι, ὅτε ἔμελλον νὰ χωρισθῶσιν, ἔπινον καὶ ἄλλο ποτήριον οἴνου μὲ ὀλίγον νερὸν καὶ ηὔχοντο λέγοντες, »Διὸς Σωτῆρος«· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχίῳ, Ἀγαθοδαιμονισταί, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. Ἐν Θήβαις ἦτο καὶ ναός, ἡρῷον ἀγαθοῦ δαίμονος, ὀνομαζόμενος· κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ὠνομάζετο οὕτω καὶ νῆσός τις τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· καὶ ἡμέραν δὲ τὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. Παρὰ Πτολεμαίῳ, ὠνομάζετο, ἀγαθὸς δαίμων, καὶ εἷς τῶν καθολικῶν βραχιόνων τοῦ Νείλου. 4) πρόθυμος, Ξεν. Κ. Π. 2, 4, 8. Ἀπομ. 2, 1, 32. 5) φρόνιμος. Ἰλ. Τ, 155. »Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ«. 6) δίκαιος, οὐχὶ φιλάργυρος, οὐχὶ φειδωλός, Ξεν. Οἰκ. 2, 3. »Ἀγαθὸς ὠνητής«. 7) γενναῖος, εὐγενής, ἀπὸ καλὸν σόϊ, Ξεν. Οἰκ. 11, 5. »Ἵππῳ ἀγαθῷ«. 8) πλούσιος, πολυκτήμων, ὅθεν, ἀγαθοί, οἱ πλούσιοι, ἀπεναντίας τῷ, χέρηες, ἢ χείρονες, οἱ πτωχοί, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 323. »Ἀγαθὰ πράγματα«, ἡ εὐτυχὴς κατάστασις, ἡ εὐτυχία. »Ἀγαθὴ δαίς«, ἡ πλουσιοπάροχος τράπεζα, Ἰλ. Ψ, 810, ἔνθα ὁ Εὐσταθ. ἑρμηνεύει ἀντὶ τοῦ, λιτή. 8) ὡραῖος, καλός, π. χ. ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, ὄψις ἀγαθή. 9) τὸ ἀγαθὸς σημαίνει ἐνίοτε, πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 209. »Ἀγαθὴ γνώμη«, ἀπεναντίας τῷ, ἐμμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ (Ξεν. ἐπιστ. εἰς Κρίτωνα, 4). 10) ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἴς τι, ἀπολύτως, μετὰ οὐσιαστικοῦ, π. χ. ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀκοντιστής, γεωργός, ἱππεύς, ἰατρός, αὐλητὴς κ. τ. τ. καθὼς παρ' ἡμῖν, καλὸς στρατιώτης, καλὸς ἰατρὸς κτλ. »Ἀγαθαὶ γυναῖκες«, δηλ. εἰς τὰ τῆς οἰκίας· πολλάκις δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συντάσσεται ἀπαρεμφάτῳ, π. χ. »Ἀγαθὸς στρατηγεῖν, ἀγαθοὶ τοξεύειν, στρατηγεῖν«, Αἰλ. π. ἱστ. 1, 10. »Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχεσθαι ἀγαθοὶ ἦσαν«, Παλαιφ. 33, 2. »Ἀγαθὸς μαγεῖρος«, σημαίνει τὸν ἐπιόντα κατὰ πολλά, Βεκκ. Ἀν. 1. σ. 334. 11) χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀπολύτως, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 204. »Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη«, ἢ μετὰ δοτ. προσώπου, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 352. καὶ Ξεν. Κ. Π. 8, 5, 12. »Ὅτε — ἀγαθὰ ἀμφοτέροισι«, καὶ Κυνηγ. 13, 17. »Οὗτοι δ' ἂν εἶεν καὶ τοιοῦτοι ἀγαθοί, καὶ πάσῃ τῇ ἑαυτῶν πόλει, καὶ ἀεὶ ἑκάστῳ τῶν πολιτῶν καὶ φίλων«. Ἐνίοτε συντάσσ. καὶ δοτ. πράγματος, ὡς, »Ἀγαθὸς τούτῳ«, ὠφέλιμος εἰς τοῦτο. Ὅτε δὲ τό, ἀγαθὸς τίθεται ἐπὶ ἰατρικῶν, βοηθούντων εἴς τινα νόσον, τότε συντάττεται γενικῇ (χωρὶς ὅμως νὰ ὑπακούηται, καθὼς τινὲς θέλουσιν, ἡ κατὰ πρόθεσις), π. χ. ἀγαθὸς ἑρπετῶν, ἑλκῶν, ὀδυνῶν, ἱερᾶς νόσου, σπληνός, κεφαλῆς, ἀντί, βοηθῶν ἐναντίον τῶν ἑρπετῶν κτλ. Ξεν. Ἀπομ. 3, 8. »Ἆρα γάρ, ἔφη, ἐρωτᾷς με, εἴ τι οἶδα πυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Ἀλλὰ ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. Ἀλλὰ λιμοῦ; Οὐδὲ λιμοῦ.« Ὁ δὲ Θεόφρ. συντάσσει καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ πρός, π. χ. »Ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη· πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθόν· πρὸς τοὺς σῆπας...«, Ἱστ. Φ. βιβλ. 9, 13. 1, 10, 4. 4. 3, 1. »Λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομήν (Ἐφέσ. 4, 29)«, ἀντί, ἐπιτήδειος εἰς ἐπαύξησιν τῆς εὐδαιμονίας ἄλλων. 12) καρποφόρος, ὡς, ἀγαθὴ γῆ, χώρα, Ξεν. Κ. Π. 3, 2, 8. Οἰκον. 15, 7. »Ἀγαθὸν πεδίον«, Καλλιμ. Δῆλ. 289. 13) εὐεργέτης, Χαριτ. 8, 8. σ. 192. Ξεν. Κ. Π. 3, 3, 4. 14) καλοῦ οἰωνοῦ, δεξιός, Καλλιμ. 15) Ἀγαθὸν φῶς, ἀντί, τὸ πρωΐ. 16) οὐκ ἀγαθός, κατ' ἔμφασιν ἀντὶ, τοῦ χείριστος, ὡς, »Οὐκ ἀγαθὸν ὀδωδώς«, μυρίζων χείριστα. »Οὐκ ἀγαθὸς πολέμοισι«, χείριστος ἐχθρός, Λογγ. ποιμ. — Παροιμίαι. »Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον«, καλὸν καὶ τὸ μαῦρον ψωμί, ὅταν δὲν ἔχῃ τις ἄσπρον, ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖα διδόντων ἢ αἱρουμένων. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐστὶ σχεδὸν καὶ τὸ παρ' Ἀθην. 6. σ. 273. »Πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος«. »Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες«, ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων, ἤγουν κάθε καλὸς εἶναι πολλὰ ἐπιῤῥεπὴς εἰς δάκρυα, ἐπειδὴ εὐκόλως κινεῖται εἰς ἔλεος καὶ ἐνδίδει εἰς τὰς δεήσεις. »Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν«, ἤγουν, ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, Ζηνοβ. τὸ δέ, »Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν«, σημαίνει, οἱ δυνατοὶ ἔρχονται εἰς τὰ συμπόσια τῶν δειλῶν ἀπροσκάλεστοι. »Ἀγαθαὶ δὲ πέλονται ἐν' ἄγκυραι«, ἐπὶ τῶν ἐχόντων δύο στηρίγματα, ὥστε, ὅτε λείπει τινὶ τὸ ἕν, νὰ ἐπακουμβᾷ εἰς τὸ ἄλλο, ἀλληγορικῶς, Πινδ. Ὀλ. 6, 170. »Ἀγαθὸς ψάλτης, ἀγαθὸς ζωμοποιός«, ἐπὶ καταφρονήσεως τῆς μουσικῆς, ἀπόφθεγμα τοῦ Ἀρχιδάμου, υἱοῦ τοῦ Ζευξιδάμου, σημᾶναι θέλοντος, ὡς οὐδὲν διαφέρει ἡ διὰ ὀργάνων φωνὴ ἡδονὴν ἐμποιεῖν, τῶν διὰ ὄψων καὶ ζωμοῦ σκευασίας. — Τὸ ἀγαθὸς δὲν ἔχει οὔτε συγκριτικόν, οὔτε δὲ ὑπερθετικὸν ὁμαλόν, καθὼς διδάσκουσιν οἱ παλαιοὶ Γραμματικοί, διὰ τὴν ἐμπεριεχομένην ἐν αὐτῷ ἐπίτασιν ἄκραν, ὅθεν ἀντί, ἀγαθώτερος, ἐν χρήσει »μᾶλλον ἀγαθός«, ἢ τὰ ἀνώμαλα, »βελτίων, καὶ ἀμείνων, κρείττων, λωΐων (λῴων)«, καὶ Ἐπικ. βέλτερος, λωΐτερος, ἀντὶ δὲ τοῦ ὑπερθ. ἀγαθώτατος, τό, »ἀγαθὸς μάλιστα«, ἢ τὰ ἀνώμαλα, βέλτιστος, ἄριστος, κράτιστος, λώϊστος (λῷστος)· ὡς τόσον, παρὰ Διοδ. Σικελ. 16, 85. εὕρηται τό, ἀγαθώτατος, παρὰ δὲ νεωτέροις συγγραφεῦσι καὶ τό, ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτατος, π. χ. παρὰ Γρηγ. Νύσσ. Ἐπ. εἰς Εὐσταθ. καὶ Ἀμβρόσιον. »Τί τοῦ ἀγαθοῦ ἀγαθώτερον;« καὶ Ἰω. Χρυσοστ. Ὁμ. 43. 32, 113. »Αὐτὸν ἀγαθώτερον ἢ τὰ λεγόμενα ἐνόμιζον· τί τούτου γένοιτ' ἂν ἀγαθώτερον τοῦ δεσπότου; ὅσῳ ἂν πλεονεκτῇ, ἀγαθώτερος ἔσται· τὸ πάντων ἀγαθώτατον· ἀλλ' ὦ θαυμάσιε καὶ ἀγαθώτατε· ὦ πάντων ἀγαθώτατε«, καὶ μυριαχοῦ. — Ἐπίῤῥ. ἀγαθῶς, ἀντὶ καλῶς· συμφερόντως· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς. »Ἀγαθῶς ἔχειν«, ἀντὶ τοῦ, εἶναι εὐτυχής, Ἀριστοτ. Ῥητορ. 2, 13. σ. 83., τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ εἶπεν, αὐταρκῶς ἔχειν, δηλ. τοῦ παρόντος ἀγαθοῦ. — Κατὰ Πλατ. Πρωτ. σ. 412, κτ. τό, ἀγαθὸς ἔστι συγγεν. τῷ, ἀγαστός.

* **Ἀγαθοσύνη**, ἡ, = ἀγαθότης, Ν. Δ.

Ἀγαθοτέλεια, ας, ἡ (παρωνυμ. τοῦ, ἀγαθοτελής). Τελείωσις, ἐκτέλεσις τοῦ καλοῦ· τὸ ἐντελὲς καλόν· ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ἀγαθοτελής, έος, ὁ, ἡ (τελέω). Ὁ ἐκτελῶν τὸ ἀγαθόν, ἢ ὁ ἐντελῶς ἀγαθός, ἀμφ. Διον. Ἀρεοπ.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ (παρωνυμ. τοῦ, ἀγαθός). Χρηστότης, καλωσύνη, δικαιοσύνη, κυρίως ἐπὶ Θεοῦ, ἡ ἄκρα ἀγαθότης, Γρηγ. Ναζ. σοφ. 7, 26. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 7. σ. 835. Πρόκλ. Θεολ. κ. 12. κτλ.

* **Ἀγαθότροπος**, ὁ, ἡ (τρόπος). Καλότροπος, καλοήθης, ἀπεναντίας τῷ, κακότροπος, Κωνστ. Μαν. Χρον.

* **Ἀγαθότυπος**, ὁ, ἡ. Καλοειδής, π. χ. ἀγαθότ. θεοειδεία, Διον. Ἀρεοπ.

Ἀγαθουργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀγαθουργός). Ποιῶ, ἐργάζομαι τὸ καλόν. 2) ἐνεργ. εὐεργετῶ, ἀγαθοποιῶ (κάμνω καλωσύνας).

* **Ἀγαθούργημα**, τος, τό. Ἔργον ἀγαθόν, Θεοφύλ. »Λάμπε τοίνυν καὶ σὺ τοῖς ἀγαθουργήμασιν«.

Ἀγαθουργία, ας, ἡ. Καλὴ πρᾶξις, ἐνέργεια τοῦ ἀγαθοῦ. 2) εὐεργεσία. 3) μεγάλη πρᾶξις, κατόρθωμα.

Ἀγαθουργικός, ή, όν. Ἀγαθοποιός, ὁ εὖ ποιῶν, εὐμενής, παρὰ Διον. Ἀρεοπ. πολλάκις ἐπὶ Θεοῦ.

* **Ἀγαθουργικῶς**, ἐπίῤῥ. Εὐμενῶς, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Ἐκκλ. Ἱερ. 4, 3, 12.

Ἀγαθουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἀγαθός, ΕΡΓΩ). Ὁ πράττων, ποιῶν, ἐργαζόμενος τὸ καλόν, Διον. Ἀρεοπ. »Ἀγαθουργὸς προθυμία«, προθυμία εἰς ἀγαθουργίαν.

* **Ἀγαθουργῶς**, ἐπίῤῥ. Εὐεργετικῶς, εὐμενῶς. Διον. Ἀρεοπ. σ. 102.

Ἀγαθοφανής, έος, ὁ, ἡ (φαίνομαι, ἀγαθός). παθητ. Ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ὢν καλός, Δημοκράτ. Γνωμ. »Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανέες οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἔρδοντες«.

* **Ἀγαθοφιλής**, έος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὁ ἀγαπῶν τὸ ἀγαθόν, καλόν, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπιστ. σ. 299. (υυυ-)

Ἀγαθόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἀγαθά, καλῶς φρονῶν, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 229.

Ἀγαθοφυής, έος, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ καλῆς φύσεως ὤν, ὁ φυσικὰ ἀγαθός, Νικ. Παφλαγ. Βίῳ Εὐσταθ. 49. καὶ 46. »Ἀγαθοφυὴς τοῦ τρόπου διάθεσις τῆς ψυχῆς« καὶ, »τῶν ἀθλητῶν ἁπάντων ἀγαθοφυέστατε καὶ λαμπρότατε« ὅθεν

Ἀγαθοφυΐα, ας, ἡ. Φυσικὴ ἀγαθότης, εὐφυΐα.

* **Ἀγαθόω**, Μ. ώσω. Εὐεργετῶ, Ἱερ. 44, 27. 33, 41. α. Βασ. 25, 31. δοτ. ἢ αἰτ.

Ἀγαθύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω καλόν, ἀγαθοποιῶ, εὐεργετῶ, αἰτ. (λέξις κυρίως τῶν Ἀλεξανδρέων), Διαλ. Μακεδ. καὶ Ἀλεξ. 3, 10. »Ἠγάθυνας τὸ ἔλεός σου τὸ ἔσχατον ὑπὲρ τὸ πρῶτον«, ἔκαμες τὸ τελευταῖον ἔλεός σου καλήτερον παρὰ τὸ πρῶτον. 3 Βασ. 1, 47. »Ἀγαθύναι ὁ θεὸς τὸ ὄνομα Σαλωμὼν ὑπὲρ τὸ ὄνομά σου κτ.«, κάμνει τὸ ὄνομα σεβαστόν, λαμπρόν. 4 Βασιλ. 9, 30. »Καὶ Ἰεζάβελ ἤκουσε... καὶ ἠγάθυνε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς«, ἐστόλισε. 4 Βασιλ. 10, 30. »Ἀνθ' ὧν ὅσα ἠγάθυνας ποιῆσαι τὸ εὐθὲς«, ἐπειδὴ σοὶ ἤρεσεν καλὸν νὰ κάμῃς τὸ ὀρθόν. Ψαλμ. 1, 18. »Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών«, εὐεργέτησον, ἀγαθοποίησον. καὶ ἀπολύτως »Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς«, ἔσο εὐεργέτης, εὐμενὴς πρὸς τοὺς καλούς. Ψαλμ. 35, 3. »Τὰ ῥήματα τοῦ στόματος αὐτοῦ ἀνομία καὶ δόλος, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι τοῦ ἀγαθῦναι«, ἤγουν νὰ κάμῃ τὸ δίκαιον, νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἀρετήν. Κλημ. Στρωμ. 6. σ. 821, 14. »Θεοῦ μόνον τὸ ἀγαθύνειν ἔργον ἐστίν«. — Παθ. εὐεργετοῦμαι· εὐαρεστῶ, εὐδοκῶ τινὶ (ἢ ἀπολύτως), ἢ εἶμαι κοινωνὸς τῆς καλωσύνης, ὡς »Εἰ ἀγαθυνθήσεται ὁ

παῖς ἐνώπιόν του, ὥστε πέμψαι αὐτόν, ἐὰν σοὶ ἀρέσει ὁ δοῦλός σου, διὰ νὰ τὸν στείλῃς· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. καὶ ἀντὶ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι, π. χ. ἠγαθύνθη ἡ καρδία αὐτῶν, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, ὡς ἐν τῇ ἁγ. Γραφῇ· καὶ τὸ, ἀγαθὸς, πολλάκις ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, φαιδρὸς, π. χ. ἀγαθὴ καρδία, ἀγαθὸς ὀφθαλμός.

*Ἀγάθων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἀνδρὸς, κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. (υυ−)

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ (παρωνμ. τοῦ, ἀγαθός). Χρηστότης, καλωσύνη· ἔστι δὲ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. ταυτὸν τῷ, Ἀγαθότης.

Ἀγαῖος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἐπίφθονος, καὶ, θαυμαστός, ἐκ τοῦ, Ἄγη, Ἡσύχ.

Ἀγαίω· συνηθέστερον δὲ τὸ, Ἀγάομαι καὶ ἀγαίομαι (ἄγαν), Ἀποθ. μέτ. ταυτὸν τῷ Ἀγάζω, καὶ Ἀγάζομαι· καὶ Ἄγαμαι, Ἀγάομαι· ἐκπλήττομαι, Ὀδυσ. Δ, 658. »Τοῖσιν ἀγάσσατο θυμὸς« ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, θαυμάζω· καὶ ἀντὶ τοῦ φθονῶ, καὶ μισῶ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄγη· ὅθεν Ἡρόδ. Η΄. 69. »Ἀγαόμενοί τε καὶ φθονέοντες τῇ Ἀρτεμισίῃ, Δστα. Ἡσίοδ. Ἔργ. 331. »Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται«. 2) λίαν ὀργίζομαι, ἔχθομαι, χαλεπαίνω, ἀγανακτῶ, ἐκλαμβάνω τι ὡς κακὸν, μετὰ αἰτιατ. Ὀδυσ. Τ, 16. »Ἀγαιομένου κακὰ ἔργα« καὶ μετὰ Ἀπαρεμφ. Ὀδυσ. Ψ, 211. Καὶ ἀντὶ τοῦ, μέμφομαι, Πλούταρχ. »Οὐδὲ ἀγάομαι θεῶν ἔργα«. Ζήτ. Ἀγάζομαι, καὶ Γαίω.

Ἀγακλεής, έος, ὁ, ἡ (ἄγαν, κλέος). Κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, λίαν περίφημος, ἐξηκουσμένος, Ἰλ. Ρ, 716. »Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε« καὶ Π, 738. »Νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο«. Αὕτη ἡ λέξις ἐστὶ ποιητ. καὶ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων· ἡ ποιητ. γενικ. ποιεῖ Ἀγακλῆος (ἀντὶ ἀγακλέεος), καὶ ἡ αἰτ. ἀγακλέα (ἀντὶ ἀγακλεέα, κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε), Πινδ. Πυθ. 9, 197. Κλητ. ἀγακλεές.

*Ἀγακλειτός, ή, όν (ἄγαν, κλυτός), = ἀγακλεής· ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἡρώων, ἐπικουρικοῦ στρατοῦ (καὶ τῆς θεᾶς Νηρηΐδος ἐν Ἰλ. Σ, 45.), ἐν δὲ Ὀδ. Ρ, 379. ἔστιν ἐπίθετον τῆς Πηνελόπης, »Ἀγακλειτῆς βασιλείης« λέγεται δὲ καὶ δὶς ἡ ἑκατόμβη ἀγακλειτή, Ὀδ. Γ, 59. Η, 202. »Ἀγακλειτὸν ἐπέμολε πάθος (Σοφ. Τραχ. 855)«, ἀντὶ, παμμέγεθες κακόν. Παρὰ τοῖς ὕστερον συχνὴ ἡ χρῆσις ταύτης τῆς λέξεως, πολλάκις ἐπὶ ἀνθρώπων.

*Ἀγακλεῶς, ἐπίρρ. Πολυενδόξως.

*Ἀγακλήεις, εσσα, εν, = ἀγακλειτός.

*Ἀγακλής, = ἀγακλεής.

*Ἀγακλύμενος, ένη, ενον (ἄγαν κλύμενος), = ἀγακλυτός, Ἀντίμ. παρ' Ἀθην. 11, 469.

*Ἀγακλυτός, ὁ, ἡ (ἄγαν, κλυτός), = ἀγακλεής καὶ ἀγακλειτός. Πολλὰ περίφημος, περιβόητος, πολυένδοξος. Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδυσ. καὶ Ἡσίοδ. καὶ συνήθως μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κατοικίας, ὡς, »Ἀγακλυτὰ δώματα, Ὀδ. Γ, 388. Η, 3, 46. (υυυυ)

Ἀγακτιμένη, ης (ἄγαν κτίζω), κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀγακτιζομένη, πόλις, ἡ καλῶς κτισμένη, εὔθετος πόλις, Πινδ. Πυθ. 5, 108. »Ἀγακτιμέναν πόλιν Κυράνας«. ταυτὸν τῷ, Εὐκτιμένη.

Ἀγαλακτία, ίας, ἡ, = ἀγαλαξία. Ἡ κατάστασις μητρὸς, ἥτις δὲν ἔχει γάλα, ἔλλειψις γάλακτος. καὶ ἐπιτατικῶς, ἀντὶ τοῦ, πολυγαλακτία.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ, ἡ (α ὁμοῦ, καὶ γάλα) = ὁμογάλακτος, ὁμόθηλος, ὁμότιτθος· συγγενής, ὁμογενής· ἐξαιρ. ἀδελφὸς, ἀδελφὴ (οἱ βυζάξαντες ἓν γάλα ἀπὸ τὴν αὐτὴν μητέρα), Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 727. »Σὺν δόμοις ἀγάλακτον« (τοῦ, α τὸ, ὁμοῦ σημαντ.)· ὅθεν, Ἀγαλακτοσύνη, ἡ συγγένεια, Ἡσύχ. 2) χωρὶς γάλακτος (τοῦ α στερητ.), Ἱπποκρ. περὶ φυσ. παιδ. σ. 247, 9. »Ἀγαλάκτους εἶναι τὰς γυναῖκας« Ἰω. Εὐαγγ. »Τυφλὸς ἦν ἀγάλακτος«, ἤτοι πρὶν ἢ γευθῇ τὸ γάλα. »Ἀγάλακτοι νομαί«, Γαλην. 6, σ. 151., βοσκαὶ δηλ., αἵτινες προξενοῦσι κακὸν γάλα εἰς τὰ βόσκοντα ζῶα. 3) ἀπογαλακτισθεὶς, κομμένος ἀπὸ τὸ γάλα, ὡς, »ὗες ἀγάλακτοι καὶ γαλαθηνοί«, Πολυδ. 1, 251. 4) κατ' ἀντίφρασιν, πολυγάλακτος, Ἐρωτ. εἰς Ἱππ. λέξεις (υυ−υ)

*Ἀγαλακτοσύνη. Συγγένεια, Ἡσύχ.

*Ἀγάλαλα, Ἡσύχ. Περιχειρίδιον, χειρόκτιον.

Ἀγάλαξ, κτος, ὁ, ἡ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἀγάλακτος καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας. (υυ−)

*Ἀγαλαξία, ἡ, = ἀγαλακτία.

*Ἀγαλλητός, ή, όν. Ἐφ' ᾧ ἄν τις ἀγασθείη, Ἡσύχ.

*Ἀγαλλίαμα, τος, τό, | *Ἀγαλλίασις, εως, ἡ· | Χαρὰ μεγάλη, εὐφροσύνη. Παρὰ τοῖς ἁγ. Πατρ. συνήθεις αὗται αἱ λέξεις. Λουκᾶς 1, 44. »Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου«. »Ἔλαιον ἀγαλλιάσεως«, εὐτυχία, ἀξία ἄρρας χαρᾶς, Ἑβρ. 1, 9. (υ−υυυ)

*Ἀγαλλίασμα, τος, τό. Καύχημα, Ἀμφιλ. εἰς τὴν ἁγ. Θεοτ. σ. 39. »Χαῖρε τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀγαλλίασμα«.

*Ἀγαλλιασμός, οῦ, ὁ, = ἀγαλλίασις, Μακάρ. Ὁμιλ. 17.

Ἀγαλλιάω, ῶ· καὶ συνηθέστερον, Ἀγαλλιάομαι, ῶμαι· Μ. άσομαι· παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ταυτὸν τῷ, Ἀγάλλομαι. Χαίρω καθ' ὑπερβολήν· ὅθεν, Ἀγαλλίασις, ἡ· καὶ, Ἀγαλλίαμα, χαρὰ, εὐφροσύνη, Λουκ. 1, 47. »Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου«. Πράξ. 2, 26. »Ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου«. Λουκ. 10, 21. »Ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι«. (παρὰ τὸ ἀγάλλω, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἄγη, ἀγάω.) Ἐντεῦθεν εἶναι Ἀγαλλιάζει, ἀντὶ, Λοιδορεῖ, παρ' Ἡσύχ. διαφορετικόν· ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, Ἀγάλλιος, ἀντὶ λοίδορος, παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. ἀντὶ τούτων, Ἀγάλιος, καὶ, Ἀγαλίζομαι, κεῖται.

*Ἀγαλλίς, ίδος, ἡ. Σπαθόχορτον, ἀναγαλλίς, ἄνθος ἀναγόμενον εἰς τὸ γένος τῶν ὑακίνθων· κρίνον ξιφοειδές, Ὁμηρ. ὕμν. Δήμ. 7, 426. Alb. Ἡσύχ. 1. σ. 30. Gladiolus Linn.

Ἀγάλλοχον, ου, τό. Ξύλον τῆς Ἰνδίας πικρᾶς γεύσεως, Διοσκ. Α΄. 21., τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ Ἀετίου, Ξυλαλόη, ὀνομάζεται, Agallochum. ἐκ τοῦ Ἑβρ. אהלים Ἀχαλώθ.

Ἀγάλλω, Μ. αλῶ. Ἀόρ. α΄. ἤγαλα, Ἀττ. ἤγηλα, καὶ ἀπαρ. ἀγῆλαι. Παρ. ἤγαλκα. Στολίζω, ὡραΐζω, εὐμορφίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ· π. χ. »Καὶ ἤγαλλε τὴν τράπεζαν τοῖς ἐδέσμασι«. Εὐρ. Μηδ. 1026. »Πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι«. 2) δοξάζω, τιμῶ, λαμπρύνω· σέβομαι· πανηγυρίζω, ἑορτάζω, »Νῦν τεὰς μάτρως ἀγάλλει ἔθνεα«, σεμνύνει, Πινδ. Νε. 5, 79. »Τὸν μὲν ἀγάλλων θεόζω, κοσμῶν, αὔξων, τιμῶν«, Ὀλ. 1, 139. »Ἄγαλλε Φοῖβον τιμῇ«, Ἀριστφ. Θεσμοφ. 128. καὶ Εἰρ. 395. »Καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι, προσόδοις τε μεγάλαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί«. — Παθητ. ἑορτάζεσθαι, Κασ. Διον. 47, 18. σ. 504, 32. »Ἐψηφίσαντο τῇ προτεραίᾳ τὰ γενέσια ἀγάλλεσθαι« καὶ 51, 20. σ. 651, 60. »Τήν τε ἡμέραν, ἐν ᾗ ἂν εἰς τὴν πόλιν ἐσέλθῃ, θυσίαις πανδήμοις ἀγαλθῆναι«. 2) στολίζομαι, καλλωπίζομαι, π. χ. »ἡ γῆ ἀγάλλεται ἀνεμώναις, ἴσως καὶ τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν· καὶ καμνω παράταξιν (parade) μέ τι, καμαρόνω, ταυτὸν τῷ, ἐπαγλαΐζεσθαι παρ' Ὁμήρῳ, se braguer. Ἰλ. Σ, 131. »Τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν, ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι«. Γρηγ. Ἐπιστ. Βασιλ. »Ἄλλαι μὲν γὰρ τῶν πόλεων ἄλλοις ἀγάλλονται καλλωπίσμασι«. 3) καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι εἴς τι, ἐναβρύνομαι, γαυριῶ, σοβαρεύομαι, καὶ συντάσ. δοτ. ἀπολύτως, ἢ μετὰ τῆς ἐπὶ, π. χ. »Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ ἀγάλλονται«, Θουκ. 3, 82. »Ἐπὶ τίνι μάλιστα ἀγάλλῃ σὺ«, Ξεν. Συμπ. 3, 14. »Αἱ δὲ ἕνδεκα πόλιες αὗται τῷ τε οὐνόματι ἠγάλλοντο«, Ἡρόδ. 1, 143. Ὁ Ξεν. συντάσσει καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. ὡς, Ἱστορ. 6, 5, 38. »Ἀγαλλόμεθα βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς« ἀλλὰ καὶ μετοχῇ, Ξενοφ. Ἀγησ. 5, 3. 4) ἐντρυφῶ, χαίρω, εὑρίσκω χαρὰν καὶ ἡδονὴν εἴς τι, τέρπομαι, ὅτε πολλάκις συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ ἥδομαι, Ὁμ. Ἰλ. Β, 462. »Ὄρνιθες ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι«, χαίρουσι τῇ πτήσει καὶ ἐντρυφῶσι τοῖς πτεροῖς· ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ε, 176. »Νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ«, ἀπολαμβάνουσαι τὸν οὔριον (πρύμον) αἔρα, καὶ τὸ καλὸν πλεύσιμον, χαίρουσι τρόπον τινά. Ὁ Ἡσίοδος λέγει καὶ ἐπὶ ψαλλουσῶν Μουσῶν, »Ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ«. Ὁ Νόννος συντάσσει ἀπαρεμφ. »Ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ«. Ὁ δὲ Ἀπολλωνίδης ἐν Ἀναλ. Βρουγκίου τόμ. β΄. σ. 139. καὶ μετὰ αἰτιατ. »Ἄμφω δ' ὡς Τμωλαίου ὑπὸ πλακὶ τυμβεύονται, ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον«, ἐπὶ ἀνδρογύνου ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ καὶ χρόνῳ, δηλ. χαίροντες διὰ τὸν κοινὸν τάφον οὐχ ἧττον ὡς καὶ ἄλλοτε διὰ τὸν κοινὸν θάλαμον. Ὁ Ὁμ. καὶ Ἡσίοδ. ὡς καὶ ὁ Ἡρόδτ. ἔχουσι μόνον τὸ παθητικὸν, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παρατ. ἦταν ἐν χρήσει. (Περὶ τῆς λέξεως ἴδε Ruhnk. Τίμ. σ. 4. καὶ ἀγλαός· κατὰ τὸν Döderlein συγγεν. τῷ, γελάω.)

Ἄγαλμα, τος, τό (ἀγάλλω). Καλλώπισμα, πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει, στολισμὸς, καλλωπισμὸς, τὸν ὁποῖον ἔχων τις ἀγάλλεται (χαίρει, ἢ καυχᾶται), στολίδι. Παρ' Ὁμ. τίθεται ἀεὶ ἐπὶ καλοῦ, καὶ σημαίνει ἀγαλλίαμα, ἄθυρμα, ἥδυσμα, καθὲ τι συντεῖνον ὡς στολίδι διὰ κανένα μεγάλον, εἴτε ἔμψυχον, εἴτε ἄψυχον· καὶ ἀνάθημα, ἀφιέρωμα, ὡς ἐν Ὀδ. Σ, 209. »Ἱστάμεν ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγάλματα, περιδέραιον, πολλὰ ὡραῖον στολίδι« καὶ Γ, 438. »Ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρατα περίχευεν, ἀσκήσας, ἵν' ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα«, περί τινος βοὸς, τοῦ ὁποίου τὰ κέρατα ἐχρύσωσαν· οὕτω καὶ περὶ ὡραίων ἵππων ἐν Ὀδ. Δ, 602. »Ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ ἐνθάδε λείψω (τοὺς ἵππους) ἄγαλμα«, καὶ πληθ. ἐν Ὀδ. Γ, 274. »Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε, χρυσόν τε« καὶ ἐντεῦθεν τροπ. »Χώρας ἄγαλμα«, ἐπί τινος, καύχημα, στολισμὸς τῆς χώρας. — »Ἀγάλματα νυκτὸς«, οἱ ἀστέρες. »Ἀγάλματα αἰδοίου Διὸς«, οἱ κλάδοι τῆς ἐλαίας, ἐστεφανωμένοι λευκῷ μαλλῷ. »Διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος«, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. »Πατρὸς Νεμεαῖον ἄγαλμα (Πινδ. Νε. 8, 27)«, τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα. Τὸ ἄγαλμα μεταφ. ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ, εἰκών, Συν. ἐπιστ. 123. »Τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μάτην τρυφὰς ἄγαλμα περιφέρων«. »Ἄγαλμα σοφίας«, ὁ Σωκράτης. »Ἄγαλμα τοῦ θεοῦ«, παρὰ Πλάτωνι, τὸ Πᾶν. »Ἀγάλματα θεοῦ (παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.)«, οἱ πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς. »Ἑκάτης ἄγαλμα«, τὴν κύνα. Παρὰ Πλατωνικοῖς, ἄγαλμα, καὶ πᾶσα, ἐντυπωμένη ἐν τῷ νοῒ ἔννοια παντὸς ὡραίου καὶ τοῦ ἄκρου ἀγαθοῦ, ὅθεν, ἀγαλματοφορεῖν καὶ ἀγαλματοφόροι, ὅσοι φέρουσιν ἐγκεχαραγμένους τῇ ψυχῇ τοὺς ἀληθινοὺς τύπους τῶν θείων καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἄγαλμα ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ἀντὶ τοῦ, φάσμα, ἢ ἡ σκιὰ τοῦ ἀποθανόντος· συνήθως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάθημα, ἀφιέρωμα θεῷ τινι. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον Ποιηταὶ Ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον, ἐπειδὴ μὲ αὐτὰ στολίζονται

οἱ ναοὶ καὶ οἱ δρόμοι, εἰκὼν δηλ. γλυπτή, εἴδωλον, ἀνδριάς, καὶ μάλιστα τὰ τῶν θεῶν, Ἡροδ. 2, 41. 46. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. Ὅρα περὶ τῆς λέξεως Ruhnk. Τίμ. σ. 4. Ἡ λέξις ἄγαλμα, ἀντὶ τοῦ στολισμός, καλλώπισμα, ἔστι μὲν συνώνυμος τῷ, χάρμα, διαφέρει δὲ, καθότι τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ χαρᾶς ἐχθρικῆς. (⏑–⏑)

Ἀγαλματίας, ὁ. Ὁποῖος εἶναι ἐσχηματισμένος ὡσὰν τὸ ἄγαλμα· ὡραῖος, εὔμορφος ὡς τὸ ἄγαλμα, Φιλοστρ. βίος Σοφιστ. σ. 612. καὶ Ἰ. Στοβ. καὶ Ἰω. Κιννάμ. βιβ. γ΄. »Περικαλλῆ τὸν νεανίαν καὶ ἀγαλματίαν«.

Ἀγαλμάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Ἄγαλμα. Μικρὸν ἄγαλμα, μικρὰ εἰκών.

Ἀγαλματίτης, ου, ὁ. Λιθοκόλλα, κόλλα, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ λιθοξόοι κολλῶσι τὰ ἀγάλματα, τουτ. τὰ ἐκ λίθου κοτμήματα, οἷον, τραπέζας, ἀγγεῖα διάφορα κ. τ. λ. ἡ δὲ λιθοκόλλα, κατὰ Διοσκορ. βιβ. ε΄. κεφ. ρξγ΄. μῖγμα ἐστὶ μαρμάρου, ἢ λίθου Παρίου καὶ ταυροκόλλης.

Ἀγαλματογλύφος, ου, ὁ (γλύφω). Ὁ γλύφων, κολάπτων, κατασκευάζων ἀγάλματα.

Ἀγαλματοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀγαλματοποιός). Κάμνω ἀγάλματα, ὅθεν

Ἀγαλματοποιητικός, ή, όν· ἢ ἀγαλματουργικός (ποιέω, ἔργον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὴν ἀγαλματοποιητικὴν τέχνην. ὅθεν, ἡ ἀγαλματοποιητικὴ (ὑπακ. τέχνη).

Ἀγαλματοποιΐα, Ἀγαλματουργία, Ἀγαλματοποιητική, καί, Ἀγαλματουργική. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα, Πολυδ. 7, 103.

Ἀγαλματοποιός, οῦ, ὁ, (ποιέω), καί, Ἀγαλματουργός. Λιθοξόος, ὁ ποιῶν ἀγάλματα.

* Ἀγαλματοσκεπής, έος, ὁ, ἡ, καὶ συγκοπ. ἀγαλματεπής, = ἀγαλματοποιός.

* Ἀγαλματουργία, ἡ, = ἀγαλματοποιΐα.

* Ἀγαλματουργικός, ή, όν, = ἀγαλματοποιητικός, Πολ. 1, 13.

* Ἀγαλματουργός, οῦ, ὁ (ἘΡΓΩ) = ἀγαλματοποιός, Πολυδ. 1, 12.

Ἀγαλματοφορέω, ῶ. Μ. ήσω (φέρω). Βαστάζω, καὶ φέρω ἄγαλμα· ὅθεν τροπ. παριστῶ, φέρω ἐν τῇ ψυχῇ τὴν εἰκόνα τινός, ἀγαπῶν αὐτὸν καὶ τιμῶν, πολλάκις παρὰ Φίλ. »Ἵνα δύο ἀρετὰς ἀγαλματοφορῇ« καὶ »Τὸ παράδειγμα εὐθὺς ἀγαλματοφοροῦσι«, τουτ. ἐστι, φέρων ἐν ἑαυτῷ τὸ παράδειγμα, ὡς λαμπρὸν ἄγαλμα. Παθ. Ἀγαλματοφορέομαι, φέρομαι, βαστάζομαι ὡς ἄγαλμα, περιφέρομαι ἐν τῇ ψυχῇ ὡς ἄγαλμα καὶ τύπος, Φίλ. περὶ Μωσ. βιβ. β΄. τόμ. β΄. σελ. 136. »Τὸ κάλλιστον τῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἀγαλματοφορουμένων παραδειγμάτων«, ἤτοι, τὴν καλλίστην ἔννοιαν, ἥτις ὡς ἄγαλμα φέρεται ἐπὶ τῆς ψυχῆς· ὁ δὲ Ἡσύχ. Ἀγαλματοφορεῖσθαι, καλλωπίζεσθαι, ἑρμηνεύει. Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασιν ἐκ τοῦ Φίλωνος ἔστωσαν καὶ τιν᾽ ἄλλα, ἐξ ὧν δύναταί τις νὰ καταλάβῃ ἀκριβέστερον τὴν ἔννοιαν ταύτης τῆς λέξεως. »Τὰς αἰτίας συλλέγειν, δι᾽ ἃς ἄληστον θεοῦ μνήμην ἀγαλματοφορεῖς, διὰ τὰς ὁποίας (ὁ ἄνθρωπος) φέρει ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ ἀνεξάλειπτον.« »Ὁ γὰρ νοῦς ἀγαλματοφορεῖ τὸ ἀγαθόν«, ἤτοι παριστάνει τὴν εἰκόνα τοῦ ἀληθινοῦ καλοῦ. »Ὁ μὲν γὰρ προσκυνεῖ κιβδήλως καὶ ἀνωφελεῖ· ὁ δὲ ἀγαλματοφορεῖ φαντασίαν πλούτου«, ἤτοι περιφέρει μεθ᾽ ἑαυτοῦ, ὡς εἰκόνα, τὴν φαντασίαν τοῦ πλούτου· ὅθεν τό, ἀγαλματοφορέω σημαίνει, φέρω ἐν τῇ καρδίᾳ μου, παριστῶ τὴν εἰκόνα, τὸ πρόσωπον, κ. τ. τ.

Ἀγαλματοφόρος, ου, ὁ, ἡ· τὸ –ον (φέρω, ἄγαλμα). Ὁ φέρων, βαστάζων ἄγαλμα, ἢ ἀγάλματα· τροπ. ὁ φέρων τὴν εἰκόνα τινὸς ἐν τῇ ψυχῇ, τιμῶν αὐτὸν καὶ ἀγαπῶν, ὡς ἄγαλμα ἐν τῇ ψυχῇ περιφέρων.

Ἀγαλματόω, ῶ. Μ. ώσω (ἄγαλμα). Κάμνω τινὰ ὡς ἄγαλμα, τὸν μεταμορφόνω εἰς εἴδωλον, Λυκόφρ. Ἀλεξ. 844. »Ὃς ζωοπλαστῶν ἄνδρας ἐξ ἄκρου ποδὸς ἀγαλματώσας ἀμφελυτρώσει πέτρου (κόπλων), λαμπτηροδέκτης τριπλανοῦς ποδηγίαις«.

* Ἀγαλματὸν βλέπειν, ἀντὶ ἀτενές, ἀσκαρδαμυκτί.

* Ἀγαλματυπεύς, έως, ὁ· καὶ

* Ἀγαλματυπής, ὁ, ἡ, τό, ές (τύπτω), = ἀγαλματοποιός, ἀγαλματουργός, Μανέθ. 4, 569.

Ἀγαλλότιμος, ου, ὁ, ἡ, κατὰ μετάθ. ἀντὶ ἀγλαότιμος. Ὁ λαμπρῶς τετιμημένος, Ἡσύχ.

Ἄγαμαι, Ἀποθ. Μέλ. μετὰ μέσον μελλ. ἀγάσομαι. Ἀόρ. ἠγάσθην, καὶ ἡ μετοχ. ἀγασθείς. ὁπτ. β΄. κληθ. ἐνεστ. ἀγάασθε. Ἀπαρ. ἀγάασθαι, Ὀδ. ἔτι δὲ καὶ Ἐπ. ἀόρ. ἠγασάμην, ὅστις ὅμως εὕρηται καὶ παρὰ Δημ. Στεφ. 59. καὶ Ἀριστείδ. ἴδε ἀγάζομαι (ἄγαν). Θαυμάζω, σέβομαι, τιμῶ κατὰ πολλά, δίχα πτωτικοῦ, Ὀδ. Π, 203. Ψ, 175. »Οὔτ᾽ ἀθερίζω, οὐδὲ λίην ἄγαμαι« μετὰ αἰτ. ὡς ἐν Ὀδ. Ζ, 168. »Ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε« καὶ Ἡροδ. 4. 46. 8, 144. σπανιώτερον δὲ μετὰ γενικῆς, Ἡροδ. 6, 76. »Ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἐρασίνου οὐ προδιδόντος τοὺς πολιήτας« καὶ Ἀριστ. Ἀχ. 489. Ῥητ. 245. ἐνίοτε δὲ καὶ δοτικῇ, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ξεν. οἷον· »Ἄγαμαι τινί· ἄγαμαι τοῖς λόγοισι« ἢ αἰτ. πράγμ. καὶ γεν. προσ., ἢ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. ὡς, »Ἀγαμαί σε τοῦ φρονήματος, ἄγαμαί σου τὸ σώφρον«. 2) εὑρίσκω ἡδονήν, χαρὰν εἴς τι, χαίρω, ἥδυνομαι· καὶ συντάσσ. γεν. προσώπου, ἢ δοτ. πράγματος δίχα προθέσεως, ἢ μετὰ τῆς ἐπί, ἢ ἐν, ἢ καὶ δοτ. προσώπου. »Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα«, Πλάτ. πολ. 1. 4. »Ὁ δὲ ἀγασθεὶς ἐπί τε τῇ πόλει, καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ἐπέμεινε τρεῖς ἡμέρας«. 3) ἀγαπῶ, ἐπὶ ἡδονῆς ἀγάπης, Ξεν. Συμπ. η΄. 29. »Ὅτων δὲ ψυχὰς ἀγασθείη«. 4) ἐπαινῶ, ἀποδέχομαι, αἰτ. ἢ γεν. προσ. Ξενοφ. Συμπ. 9, 3. »Ἔνθα δὴ ἠγάσθησαν τὸν ὀρχηστοδιδάσκαλον«. Ἀγησ. 1, 36. »Ἄξιον δὲ καὶ τοῦ Λυκούργου τάδε ἀγασθῆναι«. 5) δοκιμάζω τινά, ἤ τι διὰ νὰ βεβαιωθῶ, αἰτ. Ξεν. περὶ Ἱππ. 4, 1. »Ὅταν ἀγασθεὶς (ἀφ᾽ οὗ δοκιμάσῃ τὰ προτερήματα τοῦ ἵππου), πρίηταί τις«. 6) ἐπὶ κακοῦ, φθονῶ, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ πως, δυσχεραίνω, ἔνθα τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἀγανακτεῖ τις, ἐκφράζεται δι᾽ ἀπαρεμφάτου, τὸ δὲ πρόσωπον τίθεται εἰς δοτ., πλὴν τότε ἐν χρήσει παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς ὁ τύπος ἀγάομαι, ἐν δὲ τῷ πεζῷ Ἰωνικῷ λόγῳ τό, ἀγαίομαι, Ὀδ. Ε, 119. 122. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάσσεται καί, τινί τι, ἤ, τινὶ περί τινος· πρβ. γαίω, ἀγαίομαι, ἀγάομαι, ἀγάζομαι, Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 236. (⏑⏑–)

* Ἀγάμενος, η, ον, ἡ μετοχὴ τοῦ ἄγαμαι, ὅθεν,

Ἀγαμένως, Ἐπίρ. Θαυμαστῶς, ὑψηλῶς, μεγαλοπρεπῶς· μὲ θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν. Παρ᾽ Ἀριστοτ. Ῥητορ. 3, 7. »Ἀγαμένως λέγουσι«, ἐναντίον τῷ, ταπεινῶς. 2) παρὰ Πλάτωνι εἰς Φαίδ. σ. 389. »Τὸν λόγον ἀγαμένως ἀπεδέξατο«, ἀσμένως (χαρούμενος).

* Ἀγαμήδη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, Ὁμηρ. Ἰλ. Λ, 740.

Ἀγάμητος, ου, ὁ, ἡ· τὸ –ον (γαμέω), σπανιωτ. τύπ. ἀντί, ἄγαμος. Ἀνύπανδρος, ἀνύμφευτος, ὁποῖος δὲν ὑπανδρεύθη, Σοφοκλ.

Ἀγαμία, ας, ἡ· καί, ἀγάμιον, τὸ (ἄγαμος). Ἐλευθερία, χυδ. ἄζυγης ζωή, ἀνύπανδρος κατάστασις. Παρὰ δὲ Νομικοῖς μετὰ Γενικ. »Ἀγαμίου δίκην«, ἐγκλήσεις κατὰ τῆς ἀγαμίας, διότι παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἦτο νόμος ποινῆς κατὰ τῆς ἀγαμίας, ὡς καὶ ἕτεροι κατὰ τῆς κακογαμίας ἢ ὀψιγαμίας, Στοβ. καὶ Πλουτ. Λυκοῦρ. Πολυδ. 3, 48.

Ἄγαμος, ου, ὁ, ἡ (γάμος). Ἀνύπανδρος (χωρὶς γυναῖκα), ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς ζυγὸν γάμου, Ἰλ. Γ, 40. »Αἴθ᾽ ὄφελες τ᾽ ἄγονός τ᾽ ἔμμεναι, ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι«, ἀντὶ, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς γάμον. »Ἄγαμος ἀνήρ«, ὁ χωρὶς γυναικός. Συνηθέστερον ὅμως μόνον ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται τό, Ἄγαμος· ἐπὶ δὲ γυναικός, τό, Ἄνανδρος· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ὁ χῆρος, ὁ στερηθεὶς τῆς γυναικός του. Παρ᾽ Εὐριπ. λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικός. – »Γάμος ἄγαμος (Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1218)«, γάμος, ὅστις δὲν εἶναι γάμος, δηλ. ἀτυχής, ὀλέθριος, ὡς καί, βίος ἄβιος, κ. τ. τ.

Ἄγαν, Ἐπίρ. ἐπιτατ. Λίαν, κατὰ πολλά, σφόδρα, ὑπερβολικά· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καθόλου δὲ μόνον παρὰ Δωρ. καὶ Ἀττ., διότι οἱ Ἐπικ. καὶ Ἰων. χρῶνται τῷ, λίην· κατασφάσσει δὲ τοῦτο τὸ ἐπίρρημα δυνατά, ὡς τὸ Λατ. protenus, Αἰσχ. Θηβ. 813. ὡσαύτως δὲ ἐπιτείνει ἢ ἐπικυροῖ ἐν ταῖς συνθέσεσι. 2) σημαίνει καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, παρὰ πολύ, ὑπερμέτρως, ὡς τὸ Λατ. nimis, καὶ ἐν χρήσει μόνον κατά τινας ἰδιαιτέρας συντάξεις· π. χ. μετὰ τοῦ, πολύ, ἀντί, παρὰ πολύ, καὶ ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξει »Μηδὲν ἄγαν«, ὅθεν καὶ παροιμ. ἐν ἴσῳ τῷ, μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον, νὰ μὴ γίνηταί τι μὲ ὑπερβολήν. »Ἄγαν ἀληθέσι«, ἀληθέστατον. Πολλάκις συνάπτεται μετὰ ἐπιθέτου ἡγουμένου ἢ ἐπιφερομένου, ὡς »Ἄγαν χαλεπὰ νέσσεαι« καὶ παρὰ Πλάτ. »Οἱ ἄγαν σπεύδοντες, βραδύτερον ἀνύουσιν«, ὅσοι βιάζονται, δηλ. τρέχουσιν ὀλίγωρα, ἀργοῦν νὰ φθάσωσι· ἰσθ᾽ ὅτε μετὰ ἐπιρρ. π. χ. »Ὠμῶς ἄγαν«· πολλάκις δὲ μετὰ οὐσιαστικῶν περιφραστικῶς, καὶ τότε προσλαμβάνει τὸ ἄρθρον, ὁ ἄγαν, ἡ ἄγαν, τὸ ἄγαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ὁ πολύς, ὑπέρμετρος, ἢ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, ὁ σφοδρός, π. χ. ἡ ἄγαν ἐλευθερία, ἡ ἄγαν πλησμονή, ἡ ἄγαν ὁρμή, ἡ ἄγαν λύπη, ὁ ἄγαν φόβος κ. τ. τ. Spohn de extr. Od. part. σ. 171. σπανίως δὲ εὕρηται ἄνευ ἄρθρου, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 8. σ. 564. Α. »Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία ἔοικεν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτῃ καὶ πόλει«. Τὸ ἄγαν εὕρηται καὶ μετὰ ὑπερθετικῶν, καὶ τότε ἡ πλεονάζει ἢ αὔξει τὴν ὑπέρθεσιν, π. χ. »Ἄγαν πολεμιώτατοι, οἰκτρότατοι, ἀγριώτατοι· ὀφθαλμοὶ ἄγαν βραχύτατοι«, Αἰλ. ἱστ. Ζ. καὶ Χρυσοστ. περὶ ἱερωσύνης. Ἐνταῦθα δὲ σημειωτέον, ὅτι τὸ ἄγαν μετὰ τοῦ οὐ, οὐκ ἄγαν, σημαίνει, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., ὄχι τόσον. π. χ. »Οὐκ ἄγαν βαθύρριζος« »Οὐκ ἄγαν μέγας«, ὄχι τόσον μεγάλος· »Οὐκ ἄγαν ὀρθῶς λέγουσι«. »Οὐκ ἄγαν ὁμολογούμενος« κ. τ. τ. τῆς ὁποίας ταύτης σημασίας εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα παρὰ Θεοφρ. ἱστ. Φυτ. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι δὲ τὸ ἄγαν ἔχει δύο σημασίας, διδάσκει ἡμᾶς καὶ ὁ Εὐσταθ. ἐν Ὀδ. Α. σελ. 1396. λέγων, ὅτι τό, Ἄγαν ἐστὶν ἔστι, τὸ μὲν καθ᾽ ὑπερβολήν, ὅπερ καὶ ψέγεται, ὅθεν καὶ τό, »Μηδὲν ἄγαν«· καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται Ἀγήνωρ, ὁ θρασύς· τὸ δὲ κατὰ μετριότητα καὶ ἐπαινετόν· ἔστι γάρ ποτε ἴσον καὶ τῷ λίαν· ὅθεν Ἀγήνωρ ὁ ἀνδρεῖος. – Τὸ ἄγαν ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ν, οἷον, ἀγακλεής, ἀγάρροος. Παράγεται δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ ἄγω, ἄγομαι, ὡς τὸ Λατ. vehemens παρὰ τὸ vehi, ἤτοι impetu ferri. (⏑–, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἔσθ᾽ ὅτε καὶ ⏑⏑, Παλλαδ. ἐπ. 124. Ἀγαθ. ἐπ. 4.)

Ἀγανακτέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρκ. ηκα. Κυρίως ἐπὶ σώματος, καὶ σημαίνει, πάσχω, ἢ αἰσθάνομαι πόνον κατά τι μέρος τοῦ σώματος, ἀλγῶ, ὀδυνῶμαι, καὶ κοινῶς πονῶ, ὡς παρὰ Διοσκ. 5, 84. καὶ τόμ. α΄. σ. 731. βιβλ. 6.

καὶ Σπρέγγελ. »Ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει« καὶ παρὰ Παύλ. Αἰγιν. σ. 145. ς. 6. Hemst. Ὁμοίως χρῆται τούτῳ τῷ ῥήματι (ὡς καὶ τῷ οὐσιαστικῷ, ἀγανάκτησις) ὁ Πλάτων ἐπὶ πόνου ὀδόντων ἐν Φαίδρ. 266. ἐκδ. Schaef. ἢ 32. σ. 251. C. ἐκδ. Ἑρρ. Στ. »Ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει, καὶ ὅπερ τὸ τῶν ὀδοντοφυούντων πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται, ὅταν ἄρτι φύωσι, κνῆσίς τε καὶ ἀγανάκτησις (ἤτοι κνησμὸς καὶ πόνος) περὶ τὰ οὖλα, ταὐτὸν δὴ πέπονθεν ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένου ψυχή· ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά« ἐντεῦθεν β) ἀγανακτεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἀσθενεῖν, πάσχειν, ὡς παρὰ Συροπούλῳ ἱστορ. συνοδ. Φλωρεντ. τμ. 7. κεφ. 12. »Ἐπεὶ ἐκεῖνος εἰς ἕτερον ἔκειτο κελλίον, ὡς ἀγανακτῶν« καὶ κεφ. 14. »Καὶ ἐζήτησαν ἰδεῖν τὸν Πατριάρχην, ὁ δὲ, ὡς ἀγανακτῶν, παρείσδυσιν οὐκ ἔδωκεν αὐτοῖς« καὶ τμ. 8. κεφ. 13, 14. τμ. 11. κεφ. 3. καὶ τμ. 9. κεφ. 7. σ. 258. »Ἐν ταῖς ἄλλαις συνελεύσεσι πρὸς ὀλίγον μόνον φαινόμενος, εἶθ' ὡς ἀγανακτῶν μηδέν τι πρὸς τοὺς λόγους φθεγγόμενος, εἰς τὸν κοιτῶνα ἀπήρχετο«. Ὁ ἴδιος δὲ Συρόπουλος χρῆται, καθὼς ὁ Πλάτων, καὶ τῷ οὐσιαστικῷ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς αὐτόθι τμ. 6. κεφ. 13. σ. 160. »Καὶ εἰ συμβῇ ἀγανακτῆσαι τὸν Πατριάρχην, ἢ τὸν βασιλέα, κατ' αὐτὴν τὴν τεταγμένην ἡμέραν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται ἡ σύνοδος δι' ἀγανάκτησιν (ἀσθένειαν) ἑνὸς ἐξ ἡμῶν« ἐντεῦθεν 3) τροπ. ἐπὶ ψυχῆς, ὀργίζομαι, λυποῦμαι, θυμοῦμαι, εἶμαι παρωργισμένος, ἄγαν ἄχθομαι, δυσχεραίνω, βαρέως φέρω, μοὶ κακοφαίνεται κατὰ πολλὰ, πέρνω πρὸς βάρος, ἐκλαμβάνω ἐπὶ κακοῦ, εἶμαι δυσάρεστος ἢ δυσηρεστημένος· καὶ παραπονοῦμαι διά τι· καὶ τότε 1) ἤτοι κεῖται ἀπολύτως, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδ. κ. 7. σ. 14. βιβλ. 9. Bekk. »Τοὺς μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δὲ ἄφρονας χαίρειν« καὶ κεφ. 12. σ. 24. 10. »Γελοῖον ἂν εἴη, ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, κἄπειθ' ἥκοντος αὐτῷ τούτου, ἀγανακτεῖν« καὶ αὐτόθ. κ. 7. σ. 13, 19. καὶ Δημοσθ. σ. 966. Reisk. παραπονούμενος πρὸς τὸν κριτὴν ἐπὶ γινομένης αὐτῷ ἀδικίας. »Παρ' αὐτὰ τἀδικήματα μᾶλλον ἢ χρόνῳ ἐγγεγενημένων ἀγανακτεῖν«· ὁμοίως ἀπολύτως ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. Ματθ. 21, 15. 26, 8. Μάρκ. 10, 13. 2) ἢ κεῖται ἀκολουθούμενος διὰ τοῦ εἰ, ἢ, εἰμὴ, ἢ, ὅτι· π. χ. Αἰσχ. Διάλ. 2, 21. »Ἀγανακτοῖ, εἰ φαίνοιτο μάτην τοῖς θεοῖς εὐχόμενος«. Πλάτ. Κρίτ. τ. σ. 344. ς. 4. Bekker. »Καὶ γὰρ ἄν, ὦ Κρίτων, πλημμελὲς εἴη ἀγανακτεῖν τηλικοῦτον ὄντα, εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν« ἔνθα τῷ, ἀγανακτεῖν ἀντίκειται τὸ, ῥᾳδίως καὶ πρᾴως φέρειν. Αἰσχίν. Κτησιφ. σ. 537, 8. »Ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται, ἀγανακτεῖ«. Ἰσοκρ. εἰρην. κεφ. 16. σ. 167, 8. Κορ. »Ἀγανακτοῦμεν, εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἕξομεν (ἕξομεν)«. Λουκᾶς 13, 14. »Ἀγανακτῶν, ὅτι τῷ Σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς«. Ἡρωδιαν. 3, 2, 6. »Ἀγανακτοῦντα, ὅτι δὴ, διάδοχος αὐτοῦ γενόμενος τῆς ἐν Συρίᾳ ἀρχῆς, ἔμελλεν ἔσεσθαι κρείττων, ἅτε βασιλεὺς καὶ δεσπότης« ὁ αὐτὸς αὐτόθι 5, 8, 10. »Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπεζήτουν τε αὐτὸν, καὶ ἠγανάκτουν, ὅτι δὴ τῆς ἀρχῆς παραλυθείη« παρὰ δὲ Λυκοῦργ. κατὰ Λεωκρ. σ. 185. εὕρηται καὶ διὰ τοῦ, ἐπειδὰν, ὡς »Ἀγανακτῶ, ἐπειδὰν ἀκούσω« κ. τ. λ. ἄλλοτε δὲ καὶ διὰ μετοχῆς, ὡς, ἀγανακτῶ δυστυχῶν· καὶ, Δημ. στεφ. »Ἔστιν ὅπου σὺ παρὸν τηλικαύτης πράξεις ὁρῶν ἀφαιρουμένην με τῆς πόλεως ἠγανάκτησας«. 3) ἢ συνήθ. συντάσσεται ἐπὶ μὲν προσώπου δοτικῇ μόνῃ, τινὶ, ἢ μετὰ προθέσεων, πρός τινα, κατά τινος· π. χ. »Ἀγανακτήσουσι«, Ἡρωδιαν. 8, 295. »Ἀγανακτήσας πρὸς τοὺς στρατηγούς«. Πλουτ. Καμιλλ. κεφ. 28. τ. α'. σ. 263. Κορ. »Ἠγανάκτουν πρὸς αὐτούς«. Λουκιαν. Τίμ. 18, τ. α'. σ. 128. »Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν;« καὶ 13, τ. α'. σ. 122. »Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων«. σπανίως δὲ λέγεται μετὰ γενικ. ἀγανακτῶ σου, Bekk. Ἀ. Ἑλ. τ. α'. σ. 334. συναγ. λέξ. χρησ. »Ἀγανακτῶ σου· καινὸν τὸ σχῆμα· τὸ μὲν γὰρ θαυμάζω σου καὶ ἄγαμαί σου κεχρημάτισται, τὸ δὲ ἀγανακτῶ σου, καινὸν καὶ σπάνιον· χρηστέον δὲ τῷ σχήματι διὰ τὴν καινότητα, φησὶν ὁ Φρύνιχος«. Ἐπὶ δὲ πράγματος συντάσσεται τὸ ἀγανακτῶ ἤτοι δοτικῇ μόνῃ, τινὶ, ἢ μετὰ διαφόρων προθέσεων, ὑπέρ τινος, περί τινος, διά τι, πρός τι, ἐπί τινι· π. χ. Πλάτ. Φαίδ. σ. 15. ς. 7. Bekk. »Ἤλγουν ἄν, οὐκ ἀγανακτῶν θανάτῳ«. Ξεν. Ἑλλ. ἱστ. 5, 3, 3. »Ἀγανακτήσας τῇ τόλμῃ αὐτῶν« καὶ 5, 3, 11. »Ἀγανακτήσασα δὲ τούτοις τῶν Φλιασίων ἡ πόλις«. Ἰσοκρ. εἰρην. σ. 167. Κορ. »Ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν« καὶ Πανηγ. 44. σ. 71, 20. »Ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς πώποτε ἠγανάκτησεν«. Λουκιαν. ἀλ. 23, τ. α'. σ. 593, 37. »Ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἠγανάκτει περιυβρισμένης καὶ κακῶς ἀκουούσης«. Πλάτ. ἐπιστ. 7. σ. 476. ς. 6. Bekk. »Πολλὰ περὶ τῶν τότε πεπραγμένων ἠγανάκτει, ἔνθα ἄλλοι ἀναγινώσκουσι πραχθέντων«. Πλάτ. Φαίδων. σ. 15, 12. Bekk. »Ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ«. Ἡροδ. 7, 9, 7. »Πρὸς ταῦτα ἀγανακτήσας«. Γαλην. Ἐπιδ. τ. ια'. σ. 482. Hemst. »Ἐὰν ἀγανακτῶ πρὸς τὰ γινόμενα«. Διον. Ἁλικ. τ. β'. σ. 483. Mai. »Ἀγανακτούντων πρὸς τοῦτο τῶν Ῥωμαίων«. Ἰσοκρ. Βουσίρ. ἐγκ. 2. σ. 223, 27. Κορ. »Ἀλλ' οὖν ἐπί γε τοῖς ὑπὸ σοῦ λεγομένοις οὕτως ἀγανακτήσειεν« καὶ Πανηγ. 34. σ. 61, 31. Κορ. »Ἀγανακτῆσαι ἐπὶ τοῖς παροῦσι«. Τὸ ἀγανακτῶ συντάσσεται καὶ αἰτ. πράγματος, καὶ κυρίως μετὰ τῆς ἀναφορ. τ' δεικτικῆς ἀντωνυμίας· π. χ. Πλάτ. Φαίδων σ. 17, 1 Bekk. »Ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ἀγανακτεῖν ὃ πάλαι προυθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον«. Δημοσθ. Χερσονησ. σ. 103. »Καίτοι ἔγωγ' ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν χρήματα λυπεῖ τινὰς ὑμῶν«. Αὐτ. σ. 787. Reisk. »Ὁ δὴ ἀγωνιῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι εἰς ὑμᾶς ἥκει πιστεύων«. Λουκ. Προμηθ. 13, τ. α'. σ. 196. »Τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεύς...« καὶ θεῶν διαλ. 15. τ. α'. σ. 242. »Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ« καὶ Τίμων 17. τ. α'. σ. 128. »Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ« καὶ ἐν Νεκρικ. 24. τ. α'. σ. 69. »Καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ«. Δημ. σ. 1261, 25. Reisk. »Χαλεπῶς ἐφ' οἷς πέπονθα ἐνηνοχὼς, οὐχ ἧττον τοῦτ' ἀγανακτήσαιμ' ἄν«. — Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς παρὰ Πλουτ. Συμπ. 8. Προβλ. 10. τ. η'. σ. 929. Reisk. »Οὐ γὰρ τὸν οἶνον εἰκός ἐστι μόνον ζεῖν καὶ ἀγανακτεῖν, οὐδὲ τοὔλαιον, ἂν ᾖ νεουργὸν, ἐν τοῖς λύχνοις ψόφον ἐμποιεῖν, ἀποπυματίζουσης τὸ πῶμα τῆς θερμότητος«. Ἱπποκρ. χρησ. ὑγρ. 5. σ. 602. »Εἰκότως ἄρα καὶ αὐτὸς ὁ θώρηξ, καὶ αὐτὴ ἡ κοιλίη, πρατουμένη ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, μάλιστα ἀγανακτεῖ καὶ θανατοῖ......« καὶ Σοφ. 5, 22. »Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, θάλασσα βεβαμένη, καὶ ἀντιστοιχεῖ τῷ Ἑβρ. 737 Χαβάς. 4) καθ' ἡσύχιον καὶ Ἐτυμ. σημαίνει τὸ ἀγανακτῶ καὶ στένω, Συναγ. λέξ. ἐν Bekker. Ἀν. Ἑλλ. 1, 334. »Ἀγανακτῶν· τίθεται παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐπὶ τῶν λυπουμένων« δηλ. ὅσοι λυποῦνται, διότι πολλάκις ἀρχίζουσι νὰ κλαίωσι καὶ θρηνῶσι μετὰ στεναγμοῦ· εὕρηται δὲ τὸ παράδειγμα παρὰ Πλάτ. Φαίδων σ. 1226, 16. Bekk. »Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο δακρύων· καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλαίων καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους«. — Μέσ. εὕρηται παρ' Ἀριστείδῃ καὶ ἄλλοις τισὶ, πλὴν, ὡς φαίνεται, μόνον ἐν τῷ ἀόρ. Λουκ. Εὐνοῦχ. 4. τόμ. α'. σ. 7. »Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρύσα«, ἀντὶ ἀγανακτησάσης, καθὼς λέγομεν καὶ ἐγεννησάμην ἀντὶ τοῦ ἐγέννησα, καὶ ἐθρεψάμην ἀντὶ τοῦ ἔθρεψα. Παλαίφ. 41, 7. »Ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκηστίδος, ἀγανακτησάμενος Ἡρακλῆς, ἐπιτίθεται τῷ Ἀκάστῳ καὶ τὴν στρατιὰν αὐτοῦ διαφθείρει«. Παρὰ Θεοφαν. Χρον. 34. Ἰουστινιανοῦ εὕρηται καὶ ὁ παθητικὸς ἀόρ. ἀντὶ τοῦ μέσου ἐπὶ τῆς σημασίας, εἶχε μαλώματα (τράβελα), ἤτοι λόγια, π. χ. »Ζητηθείσης δὲ τῆς ὑποθέσεως, καὶ μὴ ἀποδειχθείσης, ἠγανακτήθη ὁ Εὐγένιος, καὶ ἐδημεύθη ὁ οἶκος αὐτοῦ«. (Κατὰ μὲν Σουΐδαν καὶ Βούττμ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, ἄγαν, ἄγω, ἄξω, ἐκτὸς, ἀκτέω, κατὰ δὲ Schleusner ἐν τῷ εἰς Ν. Δ. νέῳ λεξ. παρὰ τὸ, ἄγαν καὶ ἄχθομαι, κατὰ τοὺς Ἴωνας, μὴ δεχομένους τὰ δασέα γράμματα.) [⏑ ⏑ – ⏑ –] ἄδω

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ. Πόνος σωματικός, ὀδύνη, ἄλγος, αἴσθησις πόνου ἐν τινι σώματι· καὶ, νόσος· ὅρα ἀγανακτέω· 2) συνήθ. θυμὸς, ὀργὴ, δυσαρέσκεια· ὅθεν, »Ἀγανάκτησιν ἔχειν τινὶ, παρέχειν τινὶ ἀφορμὴν νὰ ἀγανακτῇ διά τι«, ὡς παρὰ Θουκ. 2, 41. »Καὶ μόνη (ἡ πόλις) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ«. Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. 11, 31. »Πολλὴ δὲ κραυγὴ καὶ ἀγανάκτησις ἐκ τοῦ περιεστηκότος ὄχλου τὸ βῆμα«. Πλουτ. σύγκρ. Πελοπ. καὶ Μαρκ. τ. β'. σ. 477, 12. Reisk. »Χρὴ δὲ ταῦτα μὴ κατηγορίαν εἶναι τῶν ἀνδρῶν νομίζειν, ἀλλ' ὡς ἀγανάκτησίν τινα καὶ παρρησίαν....« Χρον. Συμεῶνος Λογοθ. ἐν τῷ κεφ. Ἰουστιν. »Καὶ ἀκούσας Βελισάριος, μεγάλως ἐλυπήθη, καὶ γέγονεν ὑπὸ ἀγανάκτησιν τοῦ βασιλέως«.

* Ἀγανακτητέον, θετ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ ἀγανακτήσῃ τις.

* Ἀγανακτητικός, ἡ, όν. Κλίνων εἰς ἀγανάκτησιν· δυσαρεστημένος. Ἐπίρρ. ἀγανακτητικῶς.

Ἀγανακτητός, ἡ, όν. Δυσοπαθής, δυσχερὴς, ἀθελήτως ὑποφερόμενος, ἢ ὁ ἐρεθίζων, διεγείρων πρὸς ἀγανάκτησιν, Πλάτ. Γοργ. τόμ. α'. μερ. β'. σ. 139, 21. Bekk. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν«.

Ἀγανακτικός, ἡ, όν· καὶ, Ἀγανακτικῶς, Ἐπίρ. Ὁ βαρέως φέρων τι, κλαίων, στενάζων· ὅστις εὐκόλως παραπονεῖται καὶ δυσκόλως ὑποφέρει τί, ὀργίλος, ἐπιρρεπὴς εἰς ὀργὴν, καὶ μεμψίμοιρος, κοιν. παραπονιάρης, Πλάτ. Πολ. 10. κεφ. 6. σ. 484, 16. Bekk. »Οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει, τὸ ἀγανακτικόν· τὸ δὲ φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἦθος παραπλήσιον ὂν αὐτὸ αὑτῷ«. Κλημ. Ἀλεξ. Παιδαγωγ. 2. σ. 146, Δ. Sylb. »Πάλιν ἐκ δευτέρου ἔρρηξε φωνὴν ἀγανακτικήν«. Λουκιαν. Ἀλ. §. 14. τ. α'. σ. 586, 71. Reitz. »Ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως, ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε«. Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 225. Α. »Ἀγανακτικοὺς καὶ πρὸς γυναῖκας ζηλοτύπους«. Ἁγ. Ἐπιφαν. Πανάρ. 3, 1, 6. τ. α'. σ. 816. »Συμβέβηκε δὲ αὐτοὺς ἔχειν ἐλάττωμα, ἤτοι λοιδόρους... ἢ ἀγανακτικούς«. Ἁγ. Βασιλ. βαπτισμ. 2. »Τὰ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου... ἀγανακτι-

πώτερον εἰπόντες, ὕπαγε ὀπίσω μου». Μ. Ἀντων. 11, 18. σ. 114. 1. Κορ. «Τὰ ἔσω γὰρ δεῖ τοιαῦτα εἶναι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν βλέπεσθαι ἄνθρωπον πρὸς μηδὲν ἀγανακτικῶς διατιθέμενον, μηδὲ ἀποκναίοντα».

* Ἀγανέα, ἡ, = αἰγανέα, Ἡσυχ. ὅθεν, ποταγανέγγεινα, ἀκοντίοις, δόρασι.

* Ἀγάνημαι, παρ' Ἡσυχ. ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ.

Ἀγανής, έος, ὁ, ἡ, τό, ές· ταυτὸν τῷ, Ἀγανός, πρβλ. κμφ.

* Ἀγανιάω, Ἐτυμ. Γουδ. ἀντὶ τοῦ, καθαρεύειν.

* Ἀγανίδα, ἐπίρρ. Ἀτρέμας, ἠρέμα, ἡσυχῇ· καὶ ἐντεῦθεν ἴσως παρέφθαρται καὶ τὸ κοινῶς, ἀγάλια, ἤτοι σιγά, Κορ. Ἄτακτα 2. σ. 4.

* Ἀγανίζομαι, ἴσως = ἀγάνομαι, Ἀχμέτ. Ὀνειροκρ. κ. 152. σ. 124. «Εὑρήσει βλάβην καὶ πρόσκομμα ἐν οἷς ἔκαστος ἀγανίζεται, ἐὰν ἡ ἐνύπν. ἡ ὑγιής.

* Ἄγαννα, ἡ. Ἅμαξα, καὶ ἡ ἐν οὐρανῷ Ἄρκτος, Ἡσυχ.

Ἀγάννιφος, ον, ὁ, ἡ (ἄγαν, νίφω). Ὁ κατὰ πολλὰ χιονισμένος, Ἰλ. Α, 420. «Εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀγάννιφον, αἴ κε πίθηται», ἤτοι τὸν πάνυ κατακεχιονισμένον, τὸν λίαν (κατὰ πολλὰ) χιονισμένον. πρβ. Ἰλ. Σ, 186. μόνον ποιητ. σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅσα κεῖνται ὑποκάτω τῶν νεφῶν, διότι τὰ ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου, ἔνθα ἡ κατοικία τῶν θεῶν, καθὸ ὑπέρτερα καὶ ὑπερνεφῆ, οὐ νίφεται, οὔτε κατομβρεῖται. Σχολ. (υ–υυ)

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγανός, βλέφαρον). Ὁ χαρίεις κατὰ τὰ βλέφαρα, ὀφρύδια, καὶ συνεκδοχ. ὁ χαρίεις τὰ ὄμματα, τὴν ὄψιν· ἐπιθ. τῆς θεᾶς Πειθοῦς παρὰ Ἰβύκῳ, Ἀθην. 564. Nossis, Ἐπιγρ. 9. ς. 2. Ἰακ. Α. Π. 6, 418. (υυ–υυυ)

* Ἀγάνομαι. Πραγματεύομαι, χρῶμαι, Ἡσυχ. 2) ἰδοὺ ὅτε ἀντὶ τοῦ, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ.

* Ἄγανον, τό, ἴδε ἄγανος.

* Ἀγανόρειος, εία, ειον, Δωρ. ἀντὶ ἀγηνόρειος. Ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ, ἤτοι τῇ ἀνδρείᾳ χρώμενος· δυνατός, θαυμάσιος, ἔρρωμένος, Αἰσχ. Περσ. 985. (ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων) «Χορ. Ἰαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας. Ξέρξ. Ἀγανόρειος· κατεῖδον δὲ πτῶμ' ἄελπτον». (υ–υ–υ) καὶ

* Ἀγανορία, ἡ (ἀγάνωρ), Δωρ. ἀντὶ ἀγηνορία.

* Ἄγανος, ου, ὁ, ἡ (ἄγνυμι). Τσακισμένος ἀπό τινος, κομμένος· ὅθεν Ἄγανον, τό· τὸ κατεαγὸς ξύλον, ἢ τὸ φρυγανῶδες, καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι, οἱ δὲ τὸ ἀπελέκητον, λέγουσι. Σουίδ. καὶ Ἡσύχ. «Ἄγανον, τὸ κατεαγὸς ἀπὸ ἄλλου». παρὰ δὲ Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 189. κτ. συνήθειαν, Ἄγανα λέγει, τοὺς αἰθέρας τῶν ἀσταχύων.

Ἀγανός, ή, όν· καὶ Ἀγανῶς, Ἐπίρ. (γάνος, γάνυμι). Περιχαρής, χαρούμενος· φιλικός, καλοκάγαθος, πρᾶος, ἥμερος, ἤπιος, ἱλαρός, προσηνής, γλυκύς, μαλακός, φιλόφρων, Ἰλ. Β, 180. «Ἀγανὰ ἔπη». Ὀδ. Ε, 8. «Μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεὺς κτ.» Ὀδ. Ο, 53. «Μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσασα», ὁμιλήσας πρὸς αὐτὸν μὲ λόγους φιλικούς, εὐμενεῖς. Ἀγανὰ ὠνομάζοντο ἐξαιρ. τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος (ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν) καὶ τῆς Ἀρτέμιδος (ἐπὶ τῶν γυναικῶν), ὁπόταν τις ἀπέθνησκε θάνατον αἰφνίδιον ἄνευ πόνου καὶ ὀδύνης, ἐνομίζοντο γὰρ ὀδύνης οἱ αἰφνης θνήσκοντες· π. χ. «Κυβερνήτην Φοῖβος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε (Ὀδ. Γ, 280.)». δηλ. ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὑπὸ ἀποπληξίας· καὶ Ο, 409. «(οὔ τοτε ἐπιπέλεται αὐτοῖς), ἀλλ' ὅτε γηράσκωσιν... ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν», ἤτοι ἐν τῷ ἐσχάτῳ γήρατι ἀποθνήσκουσι γλυκὺν θάνατον. Ὁ Πίνδαρος χρῆται τῇ λέξει, οἷον, «Ἀγανοὶ λόγοι, χάριτες, ἀμοιβαί, χεῖρες, ὀφρύες», ἀντὶ τοῦ περιχαρεῖς, φιλικοί, χαρὰν προξενοῦντες, κ. τ. τ. Πυθ. 4, 180. 2, 43. 1, 13. 9, 66. Ἰσθμ. 3, 13. ὁ δὲ Ὀππ. Κ. 4, 372. «Ἀγανοὶ μέλισσαι», ὡς καὶ Ἀπολλ. Ἀργον. Γ. 937. «Ἔρωτες ἀγανοί»· οὕτω καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 601. «ἀγανῇς δὲ χερσίν». 2) ἐνεργ. φιλόφρονα ποιῶν, ἢ καταπραΰνων, καταπραϋντικός, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 499. «(Θεοὺς) παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι εὐχωλῇς ἀγανῇσιν», δηλ. μὲ εὐχάς, δεήσεις ἐξιλεωτικάς. Τὸ ὑπερθετ. ἀγανώτατος ἔχει ὁ Ἡσ. Θεογ. 408. Ἐπίρρ. ἀγανῶς. «Ἀγανώτερον βλέπειν», Ἀριστοφ. Λυσ. 886. Τὴν ποιητικὴν ῥῆσιν ἐμιμήθη καὶ ὁ Θεμίστ. λόγ. 20. σ. 234. «Σὺ δέ, ὦ πάλαι μοι πατέρων, νῦν δὲ θεῶν ἀγανώτατε».

* Ἀγανοφρονέω (ἀγανόφρων). Φρονῶ ἠπίως, προσηνής, ἤπιος εἰμί, Ἀποφθ. Κλεοβ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. τ. α. σ. 109. «Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ ἄγαν ἀγανοφρονεῖν, ἀλλοτρίων παρόντων, τὸ μὲν γὰρ ἐστι χερσὸν, τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν».

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ. Καλοκἀγαθὸν, πρᾶον καὶ ἥμερον φρόνημα· πραότης, ἡμερότης, Ἰλιάδ. Ω, 772. «Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν» καὶ Ὀδ. Λ, 202. «Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα».

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἀγανός, φρήν). Προσηνής, ἥμερος, πρᾶος τὸ φρόνημα, Ἰλ. Υ, 467. «Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων». Ἐκ τοῦ, φρὴν, καὶ ἀγανός· ἢ, ἐκ τοῦ, ἀγανὰ φρονεῖν. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμ. ἀγαθός· προσηνὴς ταῖς φρεσίν· ἔτι δὲ, λίαν φρόνιμος, ἡ ὁποία ὅμως τελευταία σημασία δὲν εἶναι ὀρθή, καθὸ σφαλερῶς νομίζει ταύτην τὴν λέξιν ἐτυμολογουμένην ἀπὸ τοῦ, ἄγαν καὶ φρονῶ ἢ φρήν. 2) καθόλου, εὐάρεστος, π. χ. τιμή, ἡσυχία, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1310. Ὀρν. 1321. Ἀριστ. Λυσιστρ. 1289. μόνον ποιητ.

Ἀγανῶπις, ου, ὁ· καὶ θηλ. Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ὁ πραεῖς ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὁ ἥμερα βλέπων, ὁ μὲ καλὰ ὀμμάτια θεωρῶν, ποιητ. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ θηλυκὸν ἔστι πλέον ἐν χρήσει παρὰ τὸ ἀρσενικόν· ὅθεν «Ἀγανώπιδος παρειάς», ἑρμην. ὁ Ἡσυχ., εὐοφθάλμου, πραείας, καλῶς βλεπούσης· καὶ κατὰ Σουίδαν, πραεῖα βλεπούσης, ἔνθα ἀποδίδεται τῇ παρειᾷ ὅ, τι ἀνήκει τῷ ὀφθαλμῷ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἀγήνωρ. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος, ἡ ὁποία ἑρμηνεία ἀνήκει μᾶλλον τῇ λέξει, ἀγαπήνωρ, διότι οὕτω κεῖται παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 114. Ν, 756. Ο, 392. Ψ, 113. 124. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἔστι καὶ κύριον ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγκαίου, πλὴν καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα γράφεται παρ' Ὁμ. ἐν Ὀδ. Η. ἀγαπήνωρ. (υ––)

* Ἀγάνωτος, ὁ, ἡ (γανόω, καὶ α στερ.) Μὴ γανωμένος, ὡς καὶ τὸ κοινῶς ἀγάνωτος, Ποσειδῶν παρὰ Παυλ. Αἰγιν. 7. σ. 298, 52. ἐκδ. Βασιλ. «Ἐν τῷ κακκάβῳ ἀγανώτῳ ὄντι».

Ἄγαμαι, Ἀποθ. Ἀόρ. (ἀρχαῖον πρωτότ. τοῦ ἄγαμαι, ἀγαίομαι, ἀγάζομαι, ἐξ οὗ σώζεται μόνον τὸ Ὁμηρ. ἀγάσσατο καὶ ἡ μετοχ. ἀγώμενος.) Λίαν θαυμάζω, θαυμάζω μετ' ἐκπλήξεως, ἐκπλήττομαι, μένω ἔκθαμβος, ἐκστατικός. 2) φθονῶ. 3) μισῶ, ἀποστρέφομαι. Ὁμ. Ὀδσ. Π, 202. «Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι», ἔνθα τὸ ἀγάασθαι ἐκλαμβάνεται ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας, καὶ ὁ Εὐστάθιος λέγει, ὅτι σημαίνει ἐκπλήττεσθαι, ἐπίτασίς τις ἐν τοῦ θαυμάζειν. Ἡσ. Θεογ. ς. 619. «Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος καὶ μέγεθος», ἔνθα ὁ μὲν Ἐτυμ. καὶ Ζωναρ. ἑρμην. ἐναντίως, ὁ δὲ Τζέτζης θέλει ἀντὶ τοῦ, θαυμάζων, ἢ φθονῶν, ἢ ἐκπληττόμενος. Παρὰ τῷ ἰδίῳ Ὁμ. ἐκλαμβάνεται, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Εὐστάθιος, ἀντὶ τοῦ φθονῶ ἢ μέμφομαι, Ὀδ. Ε, 119. «Οἵτε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι», ἔνθα ὁ Ψευδοδίδυμος ἑρμ. φθονεῖτε, οὐ καὶ παρακατιὼν τὸ, ἠγάασθε, ἐφθονεῖτε, καὶ τὸ ἐν στ. 129. ἄγασθε, τὸ ὁποῖον οὕτως ἑρμην. καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὥστε δὲν ἐννοεῖ τις διατί οὗτος ἀλλαχοῦ μὲν λέγει, ὅτι τὸ μὲν ἀγάασθαι ἐστι ταυτὸν τῷ ἀγαίειν ἤτοι φθονεῖν, τὸ δὲ ἄγασθαι ταυτὸν τῷ, ἐκπλήττεσθαι, ἀλλαχοῦ δὲ σημειοῖ, ὅτι τὸ ἀγάασθαι σημαίνει τρία, θαυμάζω, φθονῶ, μέμφομαι ἢ μισῶ, καὶ ὅτι τὸ ἀγαίω παράγεται ἐκ τοῦ ἀγάω. Ἐν δὲ τῷ Ὁμηρ. λεξ. τοῦ Ἀπολλωνίου σ. 16. ἀναγινώσκομεν, Ἀγάασθαι· ἐπὶ μὲν τοῦ θαυμάζειν. «Ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς», Ὀδ. Ζ, 168. ἐπὶ δὲ τοῦ φθονεῖν. «Ἐξεῖπε, καὶ μή τι κότῳ ἀγάσσησθε ἕκαστος», Ἰλ. Ξ, 111. ἐπὶ δὲ τοῦ ζηλοῦν, «Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι», ἴδε Valck. εἰς Ἡροδ. 6, 61. [Καὶ τὰ δύο α εἰσὶ καθ' ἑαυτὰ βραχέα· τὸ δὲ δεύτερον μηκύνεται ἐν τῇ θέσει, ὅταν ἡ προηγουμένη συλλαβὴ ᾖ μακρά.]

Ἀγαπάζω, Μ. άσω, καὶ, ἀγαπάζομαι, Ἀποθ. Μέσ., καὶ

Ἀγαπάω, ῶ. Μ. ήσω, Π. ηκα (ἄγαμαι, ἀγάζομαι). Μετὰ χαρᾶς, ἀσμένως, προθύμως δέχομαι· ἀγαπῶ. Τὸ ἀγαπάζω ἔστι μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει, καὶ σημαίνει, ὡς καὶ τὸ, ἀγαπάω, ἐπὶ ἀνθρώπων, μεταχειρίζομαι τινὰ φιλοφρόνως, ὑποδέχομαι τινὰ φιλικῶς, ἐναγκαλίζομαι, περιπτύσσομαι. Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὸ, ἀγαπάζω, συχνότερον παρὰ τὸ ἀγαπάω, καὶ τοῦτο τὸ τελευταῖον μόνον ἐνδύσει μέρεσιν Ὀδυσσείας, ὡς ἐκ τῶν ἑπομένων παραδειγμάτων γίνεται δῆλον. «Μὴ δὲ νεμέσσα οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα (Ὀδ. Ψ, 214)», μὴ σοὶ κακοφανῇ, ὅτι δὲν σὲ ἐνηγκαλισάμην καὶ ὑπεδέχθην φιλικῶς οὕτως, εὐθὺς ἀφ' οὗ σὲ εἶδον, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, ἡ ὁποία μὲ ταύτας τοὺς λόγους ἐνηγκαλίσατο καὶ ἐφίλησε τὸν ἄνδρα της Ὀδυσσέα, ὥστε ἐνταῦθα ἐστὶ ταυτὸν τῷ, ἀμφαγαπάζειν καὶ φιλοφρονεῖσθαι (ἀγκαλιάζω καὶ φιλῶ). «Οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; (Ὀδ. Φ, 289.)», καὶ δὲν στοχάζεσαι ἀρκετὸν τοῦτο, δὲν εὐχαριστεῖς τὸν θεόν, ὅτι συνευωχεῖσαι καὶ συντρώγεις ἥσυχος ὁμοῦ μὲ ἡμᾶς τοὺς παρὰ εὐγενεῖς; (οἱ νεώτεροι χρῶνται τούτῳ τῷ ῥήματι ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, τοῦ, ἀρκεῖσθαι, μετὰ δοτ. ἢ αἰτιατ.). «Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ (Ὀδ. Π, 17)», ἔνθα ὁ Δίδυμος τὸ ἀγαπάζει ἑρμην· περιπτύσσεται, πρβ. στ. 21. Πάντα κύσεν περιφύς, ὥστε ἄρα ἐκ τούτου τοῦ χωρίου ἀπὸ στίχ. 17 — 21. γίνεται μάλιστα καταφανὴς ἡ δύναμις τοῦ ἀγαπάζειν καὶ ἀγαπᾷν, Δάμμ. ἐν Λεξικῷ παρὰ Γάλλοις μιᾷ λέξει caresser. «Οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ' ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι (Ὀδ. Η, 33.)», δηλ. οὔτε δέχονται φιλοφρόνως καὶ μεταχειρίζονται τοὺς ξένους. «Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους (Ὀδ. Ρ, 35. Χ, 499. Φ, 224.)», ἐφίλουν περιπτυσσόμεναι (αἱ θεραπαινίδες) τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους (τοῦ αὐθέντου των). Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ω, 464. «Θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν (Ἰων. ἀντὶ ἀγαπάζειν) ἄντην», σημαίνει, δεικνύω πρὸς αὐτοὺς τοιαύτην ἀγάπην, προσπάθειαν, ἐπιμελείας ἀξιῶ, τιμῶμαι, καλοκἀγάθως μετα-

χαιρίζομαι τοὺς νεκρούς, τοὺς συντρόφους, συνοδεύω. οὕτω κεῖται καὶ τό, »Ἀμφαγαπάζων.« Ἐνεργητ. καὶ Μέσ. ἐν Ἰλ. Π. 192. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ξ. 382. Τινὲς ὅτι ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὀδυσ. Κ. 249. Ἀγαζόμεθα, ἀντί, Ἀγαπώμεθα· καὶ ἑρμην· τοῦτο διὰ τοῦ, Προτιμώμεθα. 2) Καθηλοῦν δὲ ἐστιν, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, Ἀγαπῶ, καλῶς ἔχω τινά. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Ε. 69. καὶ στ. 102. 3) Εὐχαριστοῦμαι (εἶμαι ἢ μένω εὐχαριστημένος, Ἀναπαυμένος). Ἀρκοῦμαι, Ἀρέσκομαι· ἐν Ὀδυσ. Φ. 289. »Οὐκ ἀγαπᾷς ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ᾽ ἡμῖν Δαίνυσαι;« δὲν εὐχαριστεῖται δηλ. Εὐριπ. Φοίν. 1342. »νεκρὸν παιδὸς ἀγαπάζων« εὐχαριστοῦμαι εἰς τὸ λείψανον τοῦ παιδός· οὕτω καὶ μετὰ Δοτικῆς, οἷον· »Ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσιν« εὐχαριστεῖσθαι μὲ τὰ παρόντα. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ἑπομένων Μορίων. Ἐάν, Ἢν, Εἰ, Ὅτι· μοὶ ἀρκεῖ, μοὶ εἶναι ἱκανόν, ἀρεστόν (μοὶ φθάνει). Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀγαπητός. Γίνεται ἐκ τοῦ Ἀγάω, Ἀγάπω· ὡς παρ᾽ Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ. 96. Ἀγάπαντο, ἀντὶ τοῦ Ἠγάπησαν, κεῖται. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, Προτάσσω τὸν νοῦν ἐπί τινα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ προτάσσειν προερχομένην κλίσιν, καὶ τὴν φιλικήν, φιλόφρονα καὶ φιλοφάγαθον δεξίωσιν καὶ ὑποδοχήν.

Ἀγάπη, πης, ἡ. ἀπόδειξις κλίσεως. φιλία, ἔρως.

Ἀγάπαι, πῶν, αἱ· συμπόσια τῶν παλαιῶν Χριστιανῶν, γινόμενα χάριν διαμονῆς τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης. Ἰούδ. Ἐπ. »οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες.« Ὅρα Τερτουλλιαν. Κεφ. λθ'.

Ἀγάπημα, τος, τό· τὸ ἀγαπητόν, ἡ ἀξιαγάπητον ἀντικείμενον. Κρατ. Φιλότ. ἐν Ἐπιγρ. »Χαῖρε θεὰ δέσποιν᾽, ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.«

Ἀγάπησις, σεως, ἡ. καὶ Ἀγαπισμός, ὁ. ἡ ἀγάπη, τὸ Ἀγαπᾷν, Σουίδ. ἐκ Μενάνδρ. Συναριστ. Η'. »καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ γινόμενον ἀλλήλων ἀγαπισμόν, οἷος ἦνα;

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ. ἀνδρεῖος, γενναῖος, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, ἤγουν ἀνδρίαν. Ἰλ. Θ. 114. »Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.« ἀλλὰ τὸ ἐν Ὀδυσ. Η'. 170. »ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα.« τὸν ὑπ᾽ ἀνδρῶν ἀγαπώμενον· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, Φιλόξενος, φιλάνθρωπος ἑρμηνεύουσι.

Ἀγαπητικός, κή, κόν· καὶ Ἀγαπητικῶς, Ἐπίρ. φιλικός, φιλοκάγαθος· ὁ ἔχων ἰδίωμα εἰς τὸ ἀγαπᾷν. Σχόλ. Εὐριπ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. »ἀγαπητικὴ οὖσα ὡς μήτηρ« καί, ἀγαπητικῶς, καὶ φιλικῶς διατεθεῖσα.

Ἀγαπητός, τή, τόν· ἠγαπημένος, ἀξιαγάπητος, ἐπιθυμητός· ὅταν δὲ ὁ λόγος περὶ υἱοῦ ἐστί, εἶναι ἀντὶ τοῦ Μονογενής (μοναχογιὸς) ὡς λέγει καὶ Πλάτ. »Ἀγαπητὸν τὸ ἠγαπημένον, καὶ τὸ μονογενές.« Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Β. 365. καὶ Δ, 817. »Νῦν δ᾽ αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός.« καὶ Ζ'. 401. »Ἑκτορίδην ἀγαπητόν« καὶ Ξενοφ. »παῖς ἀγαπητός, καὶ, παρθένος ἀγαπητή. Ἀγαπητὸν εὑρεῖν, μετὰ Ἀπαρεμ. ἀντὶ τοῦ, Καλλίτερον, προτιμότερον. Ἀριστοτ. Ἠθ. Θ. 10. Ἀγαπητὸν ἐστίν, ἀντὶ τοῦ Ἀγαπητέον· πρέπει τις νὰ εὐχαριστηθῇ, νὰ ἀρκεσθῇ· »Ἀγαπητὸν νομίζων εἶναι τοσούτους αἰσθήσεσι« εἴτ᾽ οὖν, ἀρεστόν, ἱκανόν. »ἀγαπητὸν ἐποιεῖτο, εἴθ. ἤτον εὐχαριστημένος, εὐχαριστεῖτο δηλ. Δίων Κάτ. ἀποσπασμάτων 48. 2. Παρὰ Πινδάρῳ Νέμ. Η'. 6. ἀντὶ τοῦ, Ἐπιθυμητόν, εὐχῆς ἄξιον.

Ἀγαπητέος, έα, έον· Ἀ. όν. ἄξιος ἀγάπης. Πλάτ. Πολ. Β'. »ὁ δὲ δὲ αὐτὸν ἀγαπητέον (ἐστὶ)« ἀρκοῦν, εὐάρεστον· ὡς καὶ τὸ »ἀγαπητόν ἐστι.« Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγαπητός.

Ἀγαπητῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀγάπην, εὐνοϊκῶς. 2) Ἀρκούντως, ἱκανῶς (εὐχαριστημένα). Δημοσθ. »δεῖ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτοῦ« ἀντὶ τοῦ, ἀγαπητὸν εἶναι, ἢ ἀγαπᾷν, ὅ ἐστιν, εὐχαριστεῖσθαι, ἀρκεῖσθαι· ὁ δὲ Πλούταρχ. συντάτ. τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀλύπως· παρὰ Λυσίᾳ. »Ἀγαπητῶς ἐλέγχω πρότερον σεσωσμένοις« ἀντὶ τοῦ, μόλις· ὅ ἐστί, μετὰ βίας καὶ κόπου.

Ἀγαρικόν, κοῦ, τό· εἶδος μύκητος (μανιταρίου), γεννώμενον ἐν τοῖς δένδροις περὶ τὸν Βόσπορον· χρώματος λευκοῦ. Λατιν. agaricus albus, Βοταν. Boletus laricis.

Ἀγαρικὸν χειρουργικόν· ἡ ἴσκα. Λατιν. Agaricus Chirurgorum. Βοταν. Boletus igniarius.

Ἀγάρροος, καὶ Συγκοπ. Ἀγάρρους, ὁ· (ἄγαν, ῥέων), ὁ σφοδρῶς, ὁρμητικῶς, κατηφορικῶς καὶ μὲ μεγάλην βίαν ῥέων, τρέχων· λέγεται ἐπὶ ὁρμητικῶν ποταμῶν. Ἰλ. Β. 845. »Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει.«

Ἀγασθενής, νέος, ὁ, ἡ· (ἄγαν, σθένος) καταπολλὰ δυνατός, ἀνδρεῖος. Ἐπιγρ.

Ἄγασμα, τος, τό· (ἄγαμαι) τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ· ἀντικείμενον ἀξιοθαύμαστον· θαυμασμός. Σοφοκλ. παρὰ Σουίδ.

Ἀγασσεύς, σέως, ὁ· καὶ Ἀγασσαῖος, ου, ὁ· δυνατός, ἀνδρεῖος. 2) Κύων ὁ βρεταννικός (τὸ Σαμφάνι). Ὀππιαν. Κυν. Α'. 476. »Γίνεται δ᾽ αὐτὲ μάλιστα πανέξοχός ἐστιν ἀγασσεύς.«

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ, ἡ, τό-χυ· ὁ ἔχων μεγάλους στάχυας, ἡ πολύσταχυς. Ἐπίθ. καρποφόρου γῆς. Ναζ. »Αἰγύπτου ἀγάσταχυν γαῖαν.«

Ἀγάστονος, νου, ὁ, ἡ· (ἄγαν, στόνος ἐκ τοῦ, στένω), ὁ κατὰ πολλὰ ἢ ὁ συχνὰ ἀναστενάζων, κλαίων· ἄθλιος, δυστυχής. Αἰσχύλ. Θηβ. 98. »Τί μέλλομεν ἀγάστονοι;« παρ᾽ Ὁμήρ. Ὀδ. Β. 97. καὶ Ὕμν. Α'. 94· »ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη« ἡ μεγάλως στενάζουσα (βοίζουσα), ἤτοι μεγάλους φόφους ἀποτελοῦσα· ἢ ἡ μεγάλους στεναγμοὺς ἐπιφέρουσα, διὰ τοὺς ἐν τοῖς ναυαγίοις ἀπολλυμένους. ὁ Σχολ. Ἀγάστονος θάλασσα, ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ Ἄγαν στένειν· ὅ ἐστιν ἠχεῖν· ἢ ἡ τοῖς ναυαγοῦσι πολλῶν στεναγμῶν αἰτίος, Εὐσταθ.

Ἀγαστός, στή, στόν, (ἄγαμαι) ὁ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως ἄξιος, θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος. Ὅμηρ. καὶ Ἀγαστῶς, Ἐπίρ. τὸ αὐτό. Ξενοφ. Ἀγ. Α'. 24. »τοῦτ᾽ ἀγαστῶς ἔδοξε πρᾶξαι.«

Ἀγάστροφος, ου, ὁ· ὄνομ. κύρ. Ὁμ. Ἰλ.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ (γαστήρ, καὶ α τὸ ὁμοῦ) ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς κοιλίας γεγεννημένος, ἀδελφὸς ὁμομήτριος, καὶ ἑπομένως Συγγενής. Λυκόφρ. 265. »Τὸν φίλτατόν σου τῶν ἀγαστόρων τρόφιν.«

Ἀγασυλλίς, δος, ἡ· καί, Ἀγασυλλὶς ὀρθότερ., φυτόν τι θαμνῶδες, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ὡς δάκρυον τὸ ἀμμωνιακὸν κόμμι. Διοσκ. Γ'. 98. Heracleum gummiferum, Ferula orientalis ἡ Ferulago Λιν.

Ἀγάσυρτος, ὁ, ἐπίθετον, ὅπερ ὁ Ἀλκαῖος προσῆψεν εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ Πιττακοῦ. Διογ. Λ. οἷς δῆθεν ἀκατάστορμένος καὶ ῥυπαρός.

Ἀγατός, τή, τόν. (ἄγαμαι) ἐπιθυμητός, ἡδονικός, χαρίεις· ὁ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης πρόξενος. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπόλ. 515. »ἀγατὸν κιθαρίζων« Ζήτ. Ἀγητός.

Ἀγαύομαι· Μ. ὄσομαι, ἐκ τοῦ Ἄγαμαι, θαυμάζω. Ὀππιαν. Ἀλ. Δ'. 138. »αἰδὸς ἀγαυόμενος πολυήρατον.« ὅπου ἐκ τῶν χειρογρ. »ἀγαιόμενοι« (ἐκ τοῦ, ἀγαίομαι) γραφὴ κεῖται.

Ἀγαυός, ή, όν· (ἄγαμαι) ὁ θαυμασμοῦ ἄξιος, ἀνδρεῖος, ἔνδοξος, περίφημος, εὐγενής· Κήρυκες, μνηστῆρες, Φαίηκες ἀγαυοί. Ἀγαυὴ Περσεφόνεια. Ὀδυσ. Λ. 213. 226. 2) Ἀγαυός, Ἀγαυή· ὄνομ. κύριον Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἡσίοδ. Ὀρθογρ. ἴσως Ἀγαῦος, Ἀγαύη, καθὼς γλαυκὸς καὶ γλαῦκος. 3) Ταυτὸν τῷ Ἀγαιόμενος, ἢ, Ἀγάμενος ἑαυτόν· ὁποῖος κομπάζει, καυχᾶται· ὑπερήφανος δηλ. Ὀδυσ. Ο. 229. »ἀγαυότατον ζώοντα« ἰσοδυναμεῖ μὲ τό, Ἀγάλλω.

Ἀγαυρός, ρά, ρόν· ταυτὸν τῷ, Ἀγαυός· ὑπερήφανος, λαμπρός· ὁ Ἡρόδ. Πολύμ. 57. συντάτ. τοῦτο μὲ τό, Μεγαλοπρεπής. »Ὅτε ἔμελλε μὲν ἐλᾷν στρατιὴν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Ξέρξης ἀγαυρότατα, καὶ μεγαλοπρεπέστατα.« Ἡσίοδ. Θεογ. 831. »Ταύρου ὅσσαν ἀγαυρόν« (παρ᾽ ἄλλοις, Ἀγαύρου) δηλ. ὑπερήφανον, ἢ λαμπροῦ κατὰ τὴν φωνήν. Ἐκ τοῦ α Ἐπιτατ. καὶ Γαῦρος· ἢ ἐκ τοῦ Ἀγαυός, προσθέσει τοῦ ρ παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. »καὶ πεταλεῖσιν ἀγαυρόν« τὸ τρυφερόν, τὸ ἀκμάζον τῶν φύλλων, τὸ παράταξιν λαμπρὰν προξενοῦν. Κατὰ τὸν Σουίδ. λέγεται παρ᾽ Ἴωσιν, ὁ Ἄπορος, καὶ παρ᾽ Ἀττικοῖς, ὁ Τρυφερός. Οἱ Παλαιοὶ Γραμματ. ἀπεσημειώσαντο ἐκ τούτου, καὶ Ἀγαυρίαμα, τό, ἀντὶ Ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια· ἐκ τοῦ Ἀγαυριάω, εἶμαι ὑπερήφανος.

Ἀγάφθεγκτος, του, ὁ, ἡ· (ἄγαν, φθέγγομαι) Ἐνεργ. μεγαλόφωνος, μεγαλόφθογγος Πίνδ. Ὀλ. ς'. 155. »Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.«

Ἀγάω, ῶ· Μ. ήσω· καὶ Ἀγάομαι, ῶμαι. παλαιὰ ἡ τούτων χρῆσις, παρ᾽ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἐστὶν ἐν χρήσει τὸ Ἄγαμαι ἀντ᾽ αὐτοῦ· θαυμάζω, ἐξίσταμαι, ἐκπλήττομαι· ἢ φθονῶ, μέμφομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἢ φοβοῦμαι. Ὀδυσ. Ε. 119. καὶ Ἰλ. Ψ. 639. »ἀγασσάμενοι περὶ νίκης« καὶ Ἡσιόδ. Θεογον. 639. »ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενοι.« Ζήτ. ἐν τῷ Γαίω.

Ἄγγαρα, ρων, τά, Πληθ. λέξις Περσική, σημαίνουσα, πανδοχεῖα, καταλύματα, ἱππῶνας, σταθμούς, (Χάνια, Μεντζιλχανέδες, τὸ Τουρκοβάρβ.) ἐν οἷς οἱ ἄγγαροι ἀναπαύονται.

Ἀγγαρεία, ας, ἡ· (ἀγγαρεύω) ἡ ἐπιστασία, τὸ ἀξίωμα, ὑπούργημα τῶν Ἀγγάρων. 2) Παρὰ τοῖς Νεωτέρ. λέγεται, ἡ ἀκούσιος ἀνάγκη, καὶ ἡ ἐκ βίας γινομένη καὶ χωρὶς πληρωμῆς ὑπηρεσία (δούλευσις). Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγγαρεύω.

Ἀγγαρεῖον, ου, τό· καὶ Ἰωνικ. Ἀγγαρήϊον δρόμημα· παρ᾽ Ἡροδότ. ταυτὸν τῷ Ἀγγαρεία. (ἰσοδυναμ. τῷ, σταφέτα).

Ἀγγαρευτής, τοῦ, ὁ· ὁ τοὺς ἀγγάρους διορίζων ἐξαποστέλλων, χρώμενος αὐτοῖς εἰς δούλευσιν.

Ἀγγαρεύω, Μ. εύσω· ἀποστέλλω, στέλλω ἄγγαρον· (κορίρον, σταφέταν). Οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι οἵτινες ἐφαντάσθησαν τὴν Πόσταν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, Οὐραν. 98. »Οὕτω τοῖσι Πέρσῃσιν ἐξεύρηται τοῦτο· λέγουσι γάρ, ὡς ὅσων ἂν ἡμερέων ἡ πᾶσα ὁδός, τοσοῦτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἑκάστην, ἵπποι τε καὶ ἀνὴρ τεταγμένος, τοὺς οὔτε νιφετός, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἔργει μὴ κατανύσαι τὸν προκείμενον ἑωυτῷ δρόμον τὴν ταχίστην. Ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ· τὸ δὲ ἐνθεῦτεν ἤδη κατ᾽ ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησιν ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. Τοῦτο τὸ δρόμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον· καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η'. ς'. 17. »Σκεψάμενος γάρ, πόσην ἂν ὁδὸν ἵππος καθανύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος, ὥστε διαρκεῖν, ἐποιήσατο ἱππῶνας (οἱ αὐτοὶ καί, Ἄγγαρα), τοσοῦτῳ διαλείποντας, καὶ ἵππους ἐν αὐτοῖς κατέστησε, καὶ τοὺς ἐπιμελουμένους τούτων, καὶ ἄνδρα ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν τόπων ἔταξε, τὸν ἐπιτήδειον παραδέχεσθαι τὰ

ἑαυτόν του· (ἤτοι Ἐμαζώχθη ὁ νοῦς του εἰς τὸ κεφάλι.)

Ἀγείτων, ονος, ὁ, ἡ· χωρὶς γείτονος. Εὐριπ. Ἠλέκ. »οὕτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων«.

Ἀγελάζω· Μ. άσω· (ἀγέλη) συναθροίζω ὁμοῦ ἀγέλην.

Ἀγελάζομαι, όμην· ἀγεληδὸν ζῶ, ἢ ὑπάγω. Ἀριστοτ. »ἀγελάζονται αἱ φάτται καὶ αἱ τρυγόνες«, δηλ. πέτανται πολλαὶ ὁμοῦ ὡς κοπάδι.

Ἀγελαιοκομικός, κή, κόν· ὁ ἐπιμελούμενος ἀγέλην τινά· ταυτὸν τῷ, Ἀγελαιοτροφικός, κή, κόν· (τὸ δὲ Ἀγελαιοκομική, καὶ Ἀγελαιοτροφική, παρὰ Πλάτ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀγελαιοτροφία). Πλάτ. Πολ. »τὴν δὲ ἑκουσίων καὶ ἀκουσίων δικέδων ἀγελαιοκομικὴν ζώων προσειπόντας πολιτικήν«, δηλ. πολιτικὴν ὀνομάζομεν, τὴν τέχνην τὴν ἐπιμελουμένην τῶν ἀνθρώπων. παρὰ δὲ τῷ Κλήμ. Ἀλεξ. στρωμ. Α. Ἀγελοκομικός· ἐσφαλμένως κεῖται.

Ἀγελαῖος, αία, αῖον· ὁ εἰς ἀγέλην (κοπάδι) συνηθροισμένος, ἢ εἰς ἀγέλην ὢν καὶ βόσκων ἐλευθέρως. »ἀγελαῖα ζῶα«. Ἀριστοτ. Πολ. Α. τὰ ἀγεληδὸν βόσκοντα, εἰς διάκρισιν τῶν σποραδικῶν. Ὁμηρ. καὶ Ξενοφ. Ἱππ. Ε. δ. 2) Ὁ ἐξ ἀγέλης, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην. ὁ ἐκ τοῦ μεγάλου πλήθους· εὐτελής, σμικρός, οὐδενὸς ἄξιος, ἀπαίδευτος, ποταπός, ἰδιώτης. Ἰσοκρ. Παναθ. »ἀγελαῖοι σοφισταί«. Τινὲς δὲ τὸ ἐν τῇ β. σημασ. γράφουσιν Ἀγέλαιος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγελάτης.

Ἀγελαιοτροφία, ας, ἡ· (ἀγέλη, τροφή) ἡ τῆς ἀγέλης ἀνάθρεψις, καὶ ἐπιμέλεια· τὸ τρέφειν καὶ ἔχειν ἀγέλας· ὀρθότερον δὲ, Ἀγελητροφία. Πλάτ. Πολ. ΙΖ.

Ἀγελαιοτροφικός, κή, κόν· (ἀγέλη, τροφή) ὁ τρέφων ἀγέλην, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ φέρειν τῇ ἀγέλῃ τροφάς, ἢ βόσκειν αὐτήν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι περὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτῇ. καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς αὐτήν. Πλάτ. Πολ. Κ. καὶ Γ. »ἡ πρότερον ἀγελαιοτροφικὴ διαμερισθεῖσα«. Ζήτ. καὶ Ἀγελαιοκομικός.

Ἀγελαιοτρόφος, ὁ· ὅστις τρέφει τὴν ἀγέλην, ὅστις φροντίζει περὶ αὐτῆς.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ· Περιεκτ. (ἀγέλη) τόπος διὰ τὴν ἀγέλην, μονή, μάνδρα· τόπος εἰς ὃν βόσκει ἡ ἀγέλη. Σουίδ.

Ἀγέλαος, ου, ὁ· ὄνομ. κύρ. παρ' Ὁμήρῳ.

Ἀγελαρχέω, ῶ· Μ. χήσω· ὁδηγῶ τὴν ἀγέλην, εἶμαι πρῶτος, ἀρχηγός, ἐπιστάτης καὶ προστάτης τῆς ἀγέλης· καὶ μεταφ. παρὰ Πλουτ. εἰς Γάλβ. »ἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων« ἐκ τοῦ

Ἀγελάρχης, χου, καὶ Ἀγέλαρχος ὁ· ὁ ἐπιστάτης, καὶ βοσκός, ἢ ὁδηγὸς καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀγέλης. Πλούταρ. εἰς Ῥωμ. »ταῦροι ἀγελάρχαι«.

Ἀγελαστέω, ῶ· Μ. στήσω· (γελάω) δὲν γελῶ (κρατῶ τὰ γέλοια). Ἡράκλ. Ἐπιστ.

Ἀγελαστί, Ἐπίρ. ἄνευ γέλωτος, χωρὶς γέλωτος, χωρὶς ἀστειότητος (χωρατᾶν). Πλάτ. Εὐθύδ. »ἀνάσχεσθε οὖν ἀγελαστὶ ἀκούοντες«.

Ἀγελαστία, ας, ἡ· τὸ μὴ γελᾶν, στέρησις γέλωτος. σκυθρωπότης.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ, ἡ· τό-στον· ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος, ὁ οἰκτρός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 28. »ἀγελάστοις συμφοραῖς«· ὅθεν καὶ »Ἀγέλαστος πέτρα«, παροιμία ἐπὶ λυπηρῶν πραγμάτων· διότι ἡ Δημήτηρ ζητοῦσα τὴν κόρην της Περσεφόνην, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Πλούτων, ἐκάθισε περίλυπος κατὰ τὴν Ἐλευσίνην ἐπάνω εἰς πέτραν, τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία Ἀγέλαστον ὠνόμασε. 2) Ὅστις δὲν γελᾷ, σκυθρωπός, σκληρός, σοβαρός, ὡς ὁ Ἡράκλειτος. Αἰσχύλ. Ἀντιγ. 803. »ἀγέλαστα πρόσωπα«.

Ἀγέλαστα, τά· τὰ μὴ γελοῖα, ἢ γέλωτος ἄξια. Σουίδ.

Ἀγελάτης, του, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἀγέλαρχος. Ἐν Κρήτῃ καὶ Σπάρτῃ ὠνομάζετο οὕτως ὁ ἐπιστάτης τῆς ἀγέλης τῶν παίδων τῶν εἰς τὸ δέκατον ἕβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας ὄντων. Πλούταρχ. καὶ Ἡρακλ. Πολιτ. Γ. »Οἱ παῖδες ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων διαιτῶνται, ἐνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος χρώμενοι. Ἀθροίζονται δὲ ἀγέλας τούτων, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἄρχων γίνεται, ὃν καλοῦσιν Ἀγελάτην, καὶ ἀθροίζει αὐτοὺς ὅπου θέλει, καὶ ἐπὶ θήραν ἐξάγει... ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε καὶ ξύλοις καὶ πρὸς ἀνδρίαν καὶ καρτερίαν ἐθίζονται κ. τ. λ.«

Ἀγελεία, ας, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. ἡ λείας ἄγουσα, ἢ λάφυρα (κούρση) φέρουσα, ἢ ποιοῦσα· ἄλλως δὲ καὶ Ληΐτις, λέγεται. Ἰλιάδ. Κ. 460.

Ἀγέλη, λης, ἡ· πλῆθος συνηγμένον ὁμοῦ, κυρίως ἐπὶ βοσκημάτων πλήθους (Κοπάδι). Ἰλ. Λ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Ζήτει ἐν τῷ, Ἀγελάτης. Ἐκ τοῦ Ἄγω, Ζήτ. Ἀγείρω.

Ἀγεληδά, ἐπίρ. = ἀγεληδόν. Ἀρατ.

Ἀγεληδόν. συνηθροισμένοι πολλοὶ ὁμοῦ ὡς κοπάδι· κατὰ ἀγέλας· ὡς ἡ ἀγέλη· ἐπίρρημα παραβολῆς δηλωτικόν. Ἰλ. Π. 160. »κατ' ἀγεληδὸν ἰόντες ἀπὸ κρήνης μελανύδρου«. Μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων παρὰ Φίλωνι, ἀθρόως σωρηδόν· καὶ ἐπὶ λέξεων, Λογγ. »ἀγεληδὸν οὕτω τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων«.

Ἀγέληθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ τῆς ἀγέλης. Ἀπολλώδ.

Ἀγεληΐς, ΐδος, ἡ· ταυτόν, τῷ, Ἀγελεία. Ἀνθ. Β.

Ἀγεληϊαῖος, αία, αῖον· ὁ ἐξ ἀγέλης. Τρεχ. κοινός, ἐκ τῶν τυχόντων.

Ἀγελήτης, του, ὁ· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγέλην, ὡς, »Βοῦς ἀγελήτης«.

Ἀγέληφι, ἐν τῇ ἀγέλῃ. Ὁμηρ.

Ἀγελοκομικός, κή, κόν. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγελαιοκομικός.

Ἀγελοτροφία, ἡ, = ἀγελαιοτροφία.

Ἀγελοτρόφος, ὁ, = ἀγελαιοτρόφος.

Ἀγέλως, τος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγέλαστος· ἀμφ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 3.

Ἄγεν, Δωρ. = ἐάγησαν. Ὁμηρ. Ἰλ. δ. 214. 3. προσωπ. πληθ. ἀορ. 2. παθητ. ἐκ τοῦ ἄγνυμι.

Ἀγενεαλόγητος, του, ὁ, ἡ· (γενεαλογέω) χωρὶς γενεαλογίας. οὗτινος ἡ σειρὰ τῆς γενεᾶς ἀγνοεῖται.

Ἀγένεια, ας, ἡ· (ἀγενής) ἡ κατάστασις τῶν ἐκ ποταποῦ γένους· ταυτὸν τῷ, Δυσγένεια· ὅθεν, Ποταπὸν φρόνημα. Λουκιαν. Ζήτ. Ἀγέννεια.

Ἀγένειος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀγενείως Ἐπίρ. (γένειον) ὁ μὴ ἔχων γένεια (χωρὶς γένεια).

Ἀγενής, νέος, ὁ, ἡ, τό-νές· (γένος) ὁ μὴ ἔχων γένος· ὅ ἐστιν, ἢ ὁ μὴ ἔχων προγόνους, μὴ ἀριθμούμενος εἰς καμμίαν γενεάν· ἢ ὁ ἄπαις, ὁ μὴ ἔχων τέκνα. Ἰσαῖος ὑπὲρ Μενεκλ. ὅθεν, ὁ ποταπὸν φρόνημα ἔχων, ὁ εὐτελής, ὁ ποταπὸς κατὰ τὸ γένος· οὗτινος τὸ γένος προξενεῖ ἐντροπήν.

Ἀγένητος, του, ὁ, ἡ, τό-τον· (γίνομαι, α στερητ.) πᾶς ὅστις δὲν ἐκτίσθη, δὲν ἔγινε, δὲν ἔλαβεν ἀρχήν. Ἄπρακτος, ἀκατέργαστος. Ἀγάθ. »οὐδὲ Θεοῦ ἐστιν ἀγένητα ποιήσασθαι ὅσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα«. 2) Ὁποῖος δὲν ἐγεννήθη, δὲν ὑπάρχει· »αἱ αἰτίαι ἀγένητοι«. Αἰσχύλ. 3) Ἀγενής, ποταπός, ἀνελεύθερος, δουλοπρεπής· δοῦλος, Σοφοκλ. Τραχ. 61. »ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα μῦθοι καλῶς πίπτουσιν«, ὅ ἐστι, »καὶ οἱ εὐτελεῖς ἄνθρωποι λαλοῦσι λόγους καλούς«.

Ἀγεννάδας, ου, ὁ· ἐσφαλμ. ἀνάγνωσ. ἀντί, Γεννάδας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1228

Ἀγέννεια, ας, ἡ· (παρώνυμ. τοῦ, Ἀγεννής) ποταπότης τοῦ γένους, δυσγένεια. χαμερπότης τοῦ φρονήματος.

Ἀγεννής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀγεννῶς Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, Ἀγενής.

Ἀγεννησία, ας, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀγονία, Σουίδ. Γρηγ. Ναζ. »καὶ μετὰ τὴν ἀγεννησίαν αὐτήν, καὶ τὴν γέννησιν αὐτ' αὐτόν«.

Ἀγέννητος, του, ὁ, ἡ, τό-τον· (γεννάομαι, καὶ α στερητ.) ταυτὸν τῷ Ἀγένητος.

Ἀγεννία, ας· (παρώνυμ. τοῦ, ἀγεννής) δειλία, ἀνανδρία, χαμέρπεια, ἀντιδικότης.

Ἀγεννίζω, σω· ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀγεννής· εἶμαι νωθρός, δειλός, ἄνανδρος, εὐτελής. Στοβ. λόγ. 37.

Ἀγέομαι, ο-μαι· ὅθεν, Ἀγεόμενος, ἀντὶ Ἀγόμενος. Ἡγοῦμαι, ὁδηγῶ τινα, προηγοῦμαι εἰς τὴν ὁδόν, προπορεύομαί τινος. Πίνδ. »ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα«.

Ἀγέραστος, στου, ὁ, ἡ· τό-στον (γέρας) χωρὶς βραβείου, χωρὶς τιμῆς καὶ ἀντιμισθίας. Ἰλ. Α. 119. »Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν«. Ἄτιμος, ἄμοιρος. Ἡσύχ.

Ἀγέρατος, ὁ, ἡ, τό-ον = ἀγέραστος. ἰδὲ ἀγείρατος.

Ἀγερέθω· Ποιητ. ἀντί, Ἀγειρέθω· παρ' Ὁμήρ. παρὰ τοῦ, Ἀγείρω, ἰδὲ τοῦτο· ὡς τὸ Ἔρω, Ἐρέθω, καί, Διώκω, Διωκάθω· καὶ Αἴρω, Αἴρω, Ἀερέθω. Ἰλ. Β. 303. »ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο«.

Ἄγερθεν, Δωρ. = ἠγέρθησαν, ἐκ τοῦ ἀγείρω.

Ἀγερμός, μοῦ, ὁ· καὶ Ἄγερσις, ἡ. (ἀγείρω) σύναξις, συναθροισις. Ἡ εἰς ἕνα μέρος σύναξις. Παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Ἀρχ. Β. 19. »οὐκ ἀγερμοὺς οὐ βακχείας καὶ τελετάς« ἐν χειρογρ. εὕρηται Ἀγυρμούς, ἀντί, Ἀγερμοὺς καὶ ἐννοοῦνται αἱ τελεταὶ τῶν Μητραγυρτῶν.

Ἀγερμοσύνη, νης, ἡ· (ἀγερμός) ταυτὸν τῷ, Ἀγερμός. Ὀππ. Κυν. Δ. 251. ὅπου παρ' ἄλλοις, Ἀγυρμοσύνη ἀναγινώσκεται.

Ἄγερσις, εως, ἡ· Ζήτει, Ἀγερμός. Ἡρόδοτ. »στρατιῆς ἄγερσιν«.

Ἀγέρω· τὸ πρωτότυπον τοῦ Ἀγείρω, ὡς τὸ Ἐγέρω, Ἀέρω· ἀντὶ Ἐγείρω, Αἴρω· καὶ τοῦ Ἀγερέθω. Ὀδυσ. Λ. 36. »αἱ δ' ἀγέροντο ψυχαί«, συνήγοντο συνηθροίζοντο δηλ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἀγρέω, Ἀγρεύω, φαίνεται ὅτι ἐκ τούτου παράγεται. Ἴσως εἶναι, τὸ Ἀγρη, καὶ Ἀγέλη ἓν καὶ τὸ αὐτό, καὶ μόνον διαφέρει, καθὼς τὸ Ὁμηρικὸν Ἄγρει, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ Ἄγε.

Ἀγερωχία, ας, ἡ· (ἀγέρωχος) ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, προπέτεια, θράσος, αὐθάδεια.

Ἀγέρωχος, χου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγερώχως Ἐπίρ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ὁμήρῳ δηλ. καὶ Πινδάρῳ λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, λίαν ἔντιμος, ἔνδοξος, ἀνδρεῖος, γενναῖος, μεγαλόφρων, τίμιος, ἐξαίρετος. Ἰλ. Κ. 623. »ἀγέρωχοι Τρῶες«. Παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις λαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀντὶ Ἄγριος, θηριώδης, αὐθάδης, ὑπερήφανος, ἀλαζών, γαῦρος. Διονύσ. Ἀλικ. Ἀρχ. Β. »Ἐξήλασαν τὰς ἀγερώχους καὶ θηριώδεις συνουσίας«. καὶ »Ἠκμαζον σὺν ἑτέροις ἀγερώχοις μειρακίοις«. Πιθανῶς ὅμως παράγεται ἐκ τοῦ, Γέρας, ἔχειν, καὶ α. ἐπιτατικ. οἷον Γερέοχος, Γέρωχος, ὁ θέλων ἐν πᾶσι τὴν προτίμησιν ἔχειν.

Ἀγεσίλαος, ου, ὁ· καὶ Συγκοπ. Ἀγησίλας· ὁ ἄγων, ὁδηγῶν τὸν λαόν. Ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, ὅστις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἄγει (φέρει) εἰς τὸ βασίλειόν του (εἰς τὸν ᾅδην). Καλλίμαχ. εἰς Παλλάδ. 130. »φοιτασεῖ μεγάλῳ Ἀγεσιλάῳ«· ἔνθα ὁ Μεθόδ. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς λαούς, ὅ-

λει γὰρ τῶν θανόντων, φησί. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. καὶ ἐν Ἀναλέκτ. «Ἡγησίλεως αἰδηῖε» παρὰ τῷ Ἡσυχίῳ εὑρίσκεται Ἀγήσανδρος, ἀντὶ τούτου.

Ἀγέστρατος, του, ὁ, ἡ· ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὁδηγὸς στρατεύματός τινος, ὁ ἄγων στρατὸν, ἀρχιστράτηγος. Ἐπίθ. Ἀθηνᾶς. Ἡσίοδ. Θεογ. 924. «δεινὴν ἐγρεκύδοιμον ἀγέστρατον Ἀτρυτώνην»

Ἀγέτης, ου, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἡγέτης, ὅθεν «Ἀγέτα κώμων» Ὀρφ. τὸ παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. Ἡγέτης, ἀναφέρεται ἐν τοῖς Ἀναλέκτ. Γ. 49. ὅπου πρότερον Ἄγετο ἔκειτο, νῦν δὲ Ἄειδετο, καὶ ἡ ἐσφαλμ. ἀνάγν. «Ἀγέτα θηροτόναιμι», δὲν ἔχει τόπον· ὅθεν Ἀγέτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. ἐν Ἀναλέκτ. Β. σελ. 31. «ἀγέτις οἴκου» ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ διευθύνουσα καὶ διοικοῦσα τὰ τοῦ οἴκου.

Ἄγευστος, στου, ὁ, ἡ, τὸ-στον· (γεύομαι) παθητ. πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ τρώγουσι, ἢ δὲν τὸ ἐγεύθη, δὲν ἔφαγέ τις. Πλούτ. Συμπ. Η. «πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν γέγονεν. 2) Ἐνεργ. ὁποῖος δὲν ἔφαγε, ὁ μὴ τρώγων, ὁ μὴ γευόμενος. ὁ διὰ προσταγῆς μὴ φαγών τι, ὡς, «ἰχθύων καὶ θοίνης μὲν ἄγευστος· καὶ Μεταφ. ἀμέτοχος, ἄμειρος. Ξενοφ. Ἀπομν. Β. 1, 23. «τοῖν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ» καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 589. «κακῶν ἄγευστος αἰών».

Ἀγέω, ῶ· σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ, λατρεύω· Ἀθηναγ. «Ἐπικαλοῦσι τὸ μὴ καὶ τοὺς αὐτοὺς ταῖς πόλεσι θεοὺς ἀγεῖν» ἀμφ.

Ἀγεωμέτρητος, του, ὁ, ἡ· (γεωμετροῦμαι) Ἐνεργ. ὁ ἄνευ γεωμετρίας, ὁ ἄπειρος γεωμετρίας, ὁ μὴ διδαχθεὶς τὴν γεωμετρίαν. «Οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω» ὅ ἐστιν, ἄδικος, ἄνισος· ἡ γὰρ γεωμετρία τὴν ἰσότητα, καὶ τὴν δικαιοσύνην ζητεῖ. Ἀποστ. Παροιμ.

Ἀγεωργησία, ας, ἡ· (γεωργέω) ἀμέλεια, παραίτησις τῆς γεωργίας, τὸ μὴ γεωργεῖν. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Β. 20. «ἐμφανεστάτη γε κοινοτάτη πάντων ἀγεωργησία»

Ἀγεώργητος, του, ὁ, ἡ· (γεωργοῦμαι, καὶ α στερητ.) Παθητ. ἀκαλλιέργητος τόπος, χέρσος (ἀδούλευτος). Διονύσ. Ἀλικ. Α. «πᾶς νάπας, καὶ τοὺς ἀγεωργήτους τόπους» Ἐνεργητ. ὁ χωρὶς γεωργίας, ὁ μὴ γεωργῶν.

Ἄγη, ης, ἡ· θαυμασμὸς, ἔκπληξις, θάμβος, Ἰλ. Φ. 221. «ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν» καὶ ἐκ τούτου προκύπτει ἡ σημασία τοῦ, Ἅμιλλα, σέβας, ζηλία, φθόνος, καὶ μῖσος. Ἡρόδ. ς. 60. «ὡς φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρεώμενοι» παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς, Τιμὴ, σέβας· Αἰσχύλ. Πᾶσαι δὲ αὗται αἱ σημασίαι ἐπαναλαμβάνονται καὶ εἰς τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα Ῥήματα, δηλ. Ἀγάω, Ἄγημι, Ἄγαμαι, Ἀγάζω, Ἀγάζομαι, Ἀγαίω, Ἀγαίομαι· καὶ Ἄγασις, Ἀγαστής.

Ἀγή, ῆς, ἡ· (ἄγω, ἀγνύω) θραῦσις, κλάσις, σύντριμμα (τζάκισμα). Εὐριπ. Ἱκέτ. 693. «πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λεικόντων βίον», εἴτ' οὖν ἀπέθνησκον εἰς τὰ συντρίμματα τῶν ἁμαξῶν. 2) Πληγὴ, τραῦμα, ἕλκος. 3) Ἡ τοῦ κύματος κλάσις εἰς τὸν αἰγιαλόν. 4) Ὁ αἰγιαλὸς, τὸ περιγιάλιον, εἰς τὸ ὁποῖον συνθλῶνται τὰ κύματα· «πολλὴ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ τέγγε πόδας» Ἀπολλ. Δ. 554. 5) Τροπικ. Δυστυχία. 6) Κάμψις, λύγισμα, καμπύλωμα. Ἀρατ. 668. «ἀγὴν ὄψεσθ'» ὅπου τινὲς Αὐγὴν κεῖται· οὕτω χρῆται καὶ τῷ, Ἐπαγή.

Ἄγη = ἐάγη ἐκ τοῦ ἄγνυμι. Ἰλ. Π. 801. (υ-).

Ἀγηλάζω, Ἀγηλατέω, ῶ, καὶ Ἀγηλατίζω· ταυτὸν τῷ, Ἡγελάζω· διώκω, ἐλαύνω, ῥίπτω, ἐκβάλλω (τζιρέχνω). Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 402. «Χοὐ ξυνθεὶς τάδε ἀγηλατήσειν» ἐνταῦθα προηγεῖται τὸ, Ἐκβαλεῖν· καὶ Ἡρόδ. Β. 72. «ἀπικόμενος δὲ ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια», ὅπου ἄλλοι Ἀγηλατεῖν, γράφουσιν, παράγονται τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἄγος, καὶ Ἐλάω, ἀλλὰ τοῦτο παράγεται, ἐκ τοῦ Ἄγω, καὶ Ἐλάω. 2) Ἀντὶ τοῦ, Σώζω, Θεραπεύω· ἀναπόδεικτον ὅμως. ὅθεν Ἀγήλατος.

Ἀγῆλαι, Ἀόριστ. α· Ἀπαρεμ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀγάλλω.

Ἀγηλατέω, ήσω, placulum exigere, ἐκδιώκω ἐπικατάρατόν τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἐξορίζω ἐκ τῆς πόλεως. Ἡροδ. ε. 72.

Ἀγήλατος, του, ὁ, ἡ· (ἄγος ἐλαύνειν, scelus expiare) ὅ,τι ἐκπλύνει τὸ μύσος ἀποδιώκει τὴν κατάραν· ὁ βίαιος, ὁ ἐξ ἰσχυρᾶς χειρὸς ἐνεργούμενος, ἐκφερόμενος, ἐπὶ Ἀστραπῆς Λυκόφρ. 436. «ἀγηλάτῳ μάστιγι συνθραύσας κάρα» ὁ ὑπ' ἀστραπῆς κτυπηθείς. ὅθεν Ἀγήλατοι· πληθ. οἱ κεραυνοὶ παρὰ Σουίδ. ταυτὸν τῷ, Ἐλατὸς (ῥιγμένος).

Ἄγημα, τος, τό· (ἄγω, ἀγέομαι, ἐξ οὗ agmen) πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγηθῇ· πλῆθος, ἢ τάγμα, ἢ ποίμνη, ἢ στράτευμα, τὸ ὁποῖον φέρεται, ὑπάγει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τινός. Ξενοφ. Λακεδ. «λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς.» Ἡ λέξις Μακεδονικὴ, σημαίνει τὸ προπορευόμενον τοῦ βασιλέως τάγμα, ἐλεφάντων, ἵππων, καὶ πεζῶν· οἱ δὲ τὸ ἄριστον, τὸ ἐκλελεγμένον στράτευμα τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως, τοῦ λεγομένου παρὰ τοῖς Μακεδόσιν Ἀγήματος. Πολ. Ε. 25.

Ἀγημένα, τά· Δωρ. πρκμ. μετχ. παθ. (ἐκ τοῦ ἡγέομαι, οῦμαι) ταυτὸν τῷ νενομισμένα· τὰ συνήθη δίκαια. Δημοσθ.

Ἀγηνόρειος, εία, ειον· ὁ τῷ Ἀγήνορι ἀνήκων (ἀγηνορήτιος). Αἰσχ. Προ. 1020.

Ἀγηνορία, ἡ· ἀνδρεία, ἀνδρειότης· ἀνένδοτος, ἀδεὴς ψυχὴ, εὐτολμία· ὡσαύτως καὶ πληθ. Ἰλ. Ι. 700. ἀπὸ τοῦ

Ἀγήνωρ, ος, ὁ, ἡ· (ἄγαν, ἀνήρ) συνήθως μετὰ τοῦ, θυμὸς, κραδίη· παρ' Ὁμ. Ὀδ. Λ. 561. καὶ Ἡσιόδ. ἀνδρικὸς, θαρραλέος, εὔτολμος· χρῆται δὲ αὐτῷ ὁ Ὅμ. πολλάκις ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ αὐθάδους, ὑβριστικοῦ, ἀλαζονικοῦ φρονήματος· π. χ. μνηστῆρας ἀγήνορας. Ὀδ. Τ. 160. παρὰ Πινδ. δὲ καὶ ἐπὶ ζώων καὶ πραγμάτων. ἀντὶ τοῦ, λαμπρὸν, μεγαλοπρεπὲς, καὶ τ. τ.

Ἀγήοχα· πρκμ. ἐνεργτ. τοῦ ἄγω.

Ἀγήραντος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ ἀγήραος. Σμυθ.

Ἀγήρατος, Ἀγήραος, καὶ Ἀγήρως, ω, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγήρως· ὁποῖος δὲν γηράσκει ποτέ· ἄφθαρτος. Ἰλ. Μ. 323. «Αἰεὶ δὲ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε» 2) Ἀθάνατος, αἰώνιος, παντοτεινὸς, Θουκυδ. Β. «ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον» ἡ Αἰτιατικὴ συνήθως ἄνευ τοῦ ν. ἐν τοῖς ἀρσενικοῖς. Ἡσιοδ. Θεογ. 949. «ἢ δ' ἀθάνατον καὶ ἀγήρων» καὶ Πλούταρ. «ἀγήρω βίοτον» ὁμοίως καὶ ἐν τοῖς θηλυκοῖς, «ἀγήρω ψυχήν» παρὰ τῷ αὐτῷ εὑρίσκεται καὶ μετὰ τοῦ ν «ἀγήρων» ὡς καὶ Εὐριπ. «τὴν ἀγήρων ἀρετήν» ἐν δὲ τοῖς οὐδετέροις πάντοτε μετὰ τοῦ ν. Θουκυδ. Β. «τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον» καὶ Πινδ. «ἀγήρων κῦδος» καὶ Θεόφρ. φυτ. ἱστ. Γ. 13. «ἀγήρων ἐὰν βρέχηται», τοῦτ' ἔστι, πάντοτε. 3) Εἶδος λίθου τινὸς, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ σανδαλοῤῥάπται διὰ νὰ στιλβώνωσι τὰ τῶν γυναικῶν σανδάλια. Ἡρακλείδης Ταραντῖνος καὶ ἄλλοι Ἰατροὶ παρὰ Γαληνῷ, Συνθέσ. Ἰατρ. ς. 3. ὅπου φαίνεται, ὅτι ἔξεον τοῦτον τὸν λίθον· ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν Μελαντηρίαν, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Γαληνὸς φησὶν, ὅτι ἔχει στυπτικὴν καὶ διαλυτικὴν δύναμιν· ἦτον ἄρα χαλκανθοειδής τις γῆ.

Ἀγήρατον, του, τό. εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ Διοσκ. Δ. 59. Λατιν. achillea ageratum. Λινν.

Ἀγής, έος, ὁ, ἡ, ές· (ἄγος) συνηθέστερον τὸ, Ἐναγής· ἀνόσιος, μυσαρὸς, μιαρὸς, ἀκάθαρτος, ὁ μετὰ ἀσεβῶν μεμιγμένος, κακοῦργος. Ἱππῶναξ. παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφ. «Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βουπάλῳ κατηρῶντο». [‒ ‒]

Ἀγής, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι) περιηγὴς Ἐμπεδ. (‒ ‒) καμπτὸς, λυγιστός.

Ἀγήσανδρος, ου, ὁ· τὸ αὐτὸ τῷ, Ἀγεσίλαος, καὶ Ἀγησίλαος. Ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, παρὰ τὸ, ἄγειν τοὺς ἄνδρας.

Ἀγησίλαος, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἀγεσίλαος. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. Γ. παρὰ τὸ, ἄγειν τοὺς λαούς.

Ἀγησίχορος, ὁ, ἡ, τὸ-ον· (ἀγέομαι, Δωρ. ἀντὶ ἡγέομαι) ὁδηγὸς, πρῶτος, ἔξαρχος τοῦ χοροῦ (ὁ σύρων τὸν χορόν). Πινδ. (ᾱ)

Ἀγητήρ, ῆρος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἡγητήρ· ὁδηγὸς, ἡγεμὼν, πρῶτος. Πινδ. Πυθ. Α. 134. «Σὺν τοί τιν καὶ ἀγητὴρ ἀνήρ», ὅ ἐστι, σὺν σοὶ, ὦ Ζεῦ, ὁ ἡγητὴρ, τοῦτ' ἔστιν, ὁ βασιλεὺς τῆς Σικελίας· καὶ Κριναγ. Ἐπιγρ. κριοῖς ἀγητήρσι. (ᾱ)

Ἀγητόρια, τά· καὶ Ἀγητορεῖον, Ἑορτὴ τῶν Καρνείων, ἰδὲ Καρνεῖα· καὶ Ἀγητὴς, ἡ Ἀγήτωρ, ὁ ἱερωμένος. Ἡσύχ. Ἑωρτάζετο αὕτη ἡ ἑορτὴ, κατὰ μίμησιν τῆς στρατιωτικῆς ἀγωγῆς· ὡς Ἀθήν. Δ. καὶ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω. καὶ Ἀγήτωρ, Ἐπίθ. Διός. Ὀμ. Ὑμν. Διός. «Ζεῦ πάτερ ἀρχὰ, πάντων ἀγήτωρ»

Ἀγητός, ή-τόν· (ἄγαμαι) ἀξιοθαύμαστος, ἀξιοθέατος, θαυμάσιος. Ἰλ. Ε. 787. «Ἀργεῖοι κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί» συνηθ. μετὰ αἰτιατ.

Ἀγήτωρ, ορος, ὁ· ἰδὲ Ἀγέτης, καὶ Ἀγητόρια.

Ἀγήτωρ, Δωρικ. ἀντὶ. Ἡγήτωρ, ἡγεμών. Εὐριπ. Μηδ. 426. «Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων» καὶ ὁ τῶν ἀφροδισίων θυηλῶν ἡγούμενος Ἱερεὺς ἐν Κύπρῳ.

Ἅγια, ων, τά· (οὐσιαστ.) ὁ τόπος τοῦ θυσιαστηρίου, μέρος τι τοῦ ναοῦ τὸ ἁγιώτατον· ἅγιος τόπος· ὡς, «ἅγια ἁγίων» παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ. καὶ Ἀποστ. Παύλ. Παρὰ δὲ τοῖς εὐσεβέσι Χριστιανοῖς, τὸ ἅγιον βῆμα· παρὰ δὲ Γρηγ. Λογ. εἰς τὰ γενέθλ. καὶ εἰς τὸ Πάσχ. αὐτὸς ὁ Θεὸς, Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ ἅγιον Πνεῦμα· «οὕτω μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς Σεραφὶμ συγκαλύπτεται»

Ἁγιάζομαι· Παθ. γίνομαι ἅγιος, Κλήμ. Παιδ. Β. 2. «ἧς οἱ μεταλαμβάνοντες ἁγιάζονται καὶ σῶμα καὶ ψυχήν» ἤγουν, γίνονται ἅγιοι καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. 2) Καθιεροῦμαι, ἀφιεροῦμαι· ὁ αὐτ. αὐτόθι· «οὐ θνητῶς βιωτέον ἁγιαζομένους Θεῷ» δηλ. ἐπειδὴ ἀφιερούμεθα εἰς τὸν Θεὸν, δὲν πρέπει νὰ ζῶμεν σαρκικῶς ὡς θνητοί. 3) Ἀντὶ τοῦ, Ἁγίζομαι κατακαίομαι (ἐπὶ θυσιῶν). Διον. Ἀλικ. Ζ. «καὶ προσέσπενδον οἶνον κατὰ τῶν ἁγιαζομένων»

Ἁγιάζω, Μ. άσω· (ἅγιος) ἐνεργ. ἅγιον ποιῶ, καθιερῶ· Κλήμ. Ἀλεξ. Στρ. ς. «καὶ μυρία τοιαῦτα, ἁγιάζων τὸν ἀριθμὸν παρατίθεται» 2) Σέβομαι, τιμῶ· Λευϊτ. «ἁγιάζειν τὰς ἑορτάς».

Ἁγίασμα, τος, τό· τὸ ἡγιασμένον ἀντικείμενον, τὸ ἡγιασμένον πρᾶγμα.

Ἁγιασμὸς, οῦ, ὁ· καθιέρωσις, προσφορὰ, καθαρισμός· καὶ ἁγισμὸς, ἐξίλασμα. Διον. Ἀλ. Α. «ἁγιασμοί τε καὶ θυσίαι».

Ἁγιασμός, ὁ· παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς «τὸ ἀνακεῖσθαι τῷ Θεῷ ὅλως καὶ ἀδιστάκτως ἐν παντὶ καιρῷ διὰ φροντίδος καὶ σπουδῆς τῶν αὐτῷ ἀρεσκόντων». Βτλ. Ἐρωτ. ιγ. Τμ. Β. σελ. 546. καὶ Οἰκμ. α. πρὸς Θεσσαλ. κφ. γ. «τοῦτο

ἀληθὴς ἁγιασμός, τὸ παντὸς ῥύπου καθαρὸν εἶναι. 2) Εἰρήνην διώκετε καὶ τὸν ἁγιασμόν. Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ιβ΄. 14· ἀντὶ τοῦ, τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν κοσμιότητα τὴν ἐν γάμῳ· Χρυσ. 3) Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅτι ἐποίησεν ἡμᾶς καὶ δικαίους καὶ ἁγίους. Οἰκουμ. 4) Ἁγιασμός, καὶ Ἁγίασμα· ἡ μετάληψις τῶν θείων μυστηρίων, καὶ αὐτὰ τὰ θεῖα μυστ. ἤτοι ἡ ἁγία κοινωνία. 5) ὁ ἐπινίκιος ὕμνος, ἤτοι ἡ τρισάγιος δοξολογία. Χρυσ. ἐν τρισὶν ἁγιασμοῖς. 6) Τὸ διὰ τῶν εὐχῶν Ἱερέως ἁγιαζόμενον ὕδωρ. 7) Ὁ θεῖος ναός· »Ἰουδαία ἐγενήθη ἁγίασμα.«

Ἁγιαστήριον, ου, τό· (ἁγιάζομαι) ὁ ἡγιασμένος τόπος, ἔνθα τελοῦνται τὰ ἅγια. Ἐκκλησιαστ.

Ἁγιαστεία, ας, ἡ· ἁγιωσύνη, ἁγιασμός.

Ἁγιαστικός, ή, όν· ὁ εἰς ἁγιασμὸν ἀνήκων, ὁ ἁγιάζων, ἢ ἁγιασμὸν ποιῶν, ἢ ἁγιασμοῦ πρόξενος.

Ἀγίγαρτος βότρυς· (γίγαρτον) σταφυλὴ ἄνευ γιγάρτων, χωρὶς κόκκων, σπόρων, ὡς ἡ τῆς Ζακύνθου. Γεωπ.

Ἁγίζω, Μ. γίσω, καὶ Ἀττικ. ιῶ· (ἅγιος) ἁγιάζω, ἀφιερόνω, ἀποδίδω τῷ Θεῷ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1495. »βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων« καὶ Πίνδ. Ὀλ. Γ΄. 34. »βωμῶν πατρὶ ἁγισθέντων«, τοῦτ' ἔστι, καθιερωθέντων αὐτῷ· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. θυσίαις πληρωθέντων· ἐξαιρέτως διὰ τοῦ καίειν τὰς ἐπάνω τοῦ θυσιαστηρίου θυσίας· καίω, θυσιάζω. Διον. Ἁλικ. Δ΄. »καὶ τὰς ἀπὸ τῶν δείπνων ἀπαρχὰς ἁγίζουσιν«, καὶ ὁ αὐτ. Α΄. »τοῖς πατρῴοις ἁγίζει θεοῖς«, δηλ. θυσιάζει· ἴδε Καθαγίζω, καὶ Ἐναγίζω. Παρὰ δὲ τοῖς Κωμικ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 681. »τὰ πόπανα ἥγιζεν εἰς σάκτην τινά«· ἀντὶ ἁγίως ἐπετίθετο, τοῦτ' ἔστιν, ἔκλεπτε τὸν ἐπὶ θυσίᾳ προσφερόμενον πλακοῦντα, καὶ τρόπον τινὰ τὸν ἁγίαζεν εἰς τὸν σάκκον του, (εἰς τὴν τζέπην του) εἰρωνικῶς ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ἱερέων. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ παρ' Ἡσυχ. τὸ, Ἀφαγνίσας, Ἀποθύσας, ἢ Συλήσας.

Ἀγινέω, νῶ, ήσω· ταυτὸν τῷ Ἀγίνω· Ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδότ. προσφέρω τι, προσκομίζω. Ὀδ. Ξ. 105. »Τῶν σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ«, φέρει, κομίζει. Μέσ. Ἀγινέομαι, Ἡρόδ. Ζ΄. 33. »ἀγινεόμενος γυναῖκας ἀθέμιτα ἔργα ἔρδεσκεν«, ἀντὶ τοῦ, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ. (υ−υ−)

Ἀγίνω· Μλ. ἀγινῶ· ἐκτεταμένον Ἰων. σχῆμα ἀπὸ τοῦ ἄγω, κομίζω, ὁδηγῶ· οὕτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Ἰλ. Β΄. 784. ἔστι δὲ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ Παρτ. συνήθως, ἐν τῷ μέλλ. δὲ σπανιώτερον, ἐν χρήσει. Ὁμηρ. Ὕμ. Ἀπλ. 57. καὶ Ὀδ. Χ. 198. »ἡνίκα ἀγινεῖς αἶγας μνηστήρεσσι«. Ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ κινεῖσθαι. Ἀπολλ. ῥδ. παρὰ Β. 1, 163. (υ−−)

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ, ἡ, τό-φον· (γράφω, ἅγιος) καὶ Πληθυντ. »Ἁγιόγραφα βιβλία«, τὰ τῆς θείας γραφῆς, τὰ ὑφ' ἁγίων ἀνδρῶν γεγραμμένα βιβλία· τὸ αὐτὸ καί, »Ἁγιόγραφοι πτύχες«, Διονύσ. Ἀρεοπ. ἴδε περὶ τούτων τὸν Δαμασκηνόν, καὶ ἄλλους πατέρας.

Ἁγιόλεκτος, ὁ, ἡ· ὁ ἐκλεκτὸς τῶν ἁγίων, ἢ ὁ πάντων τῶν ἁγ. ἐκλεκτώτατος. Ὑμνῳδ.

Ἁγιοπρεπής, ές· (πρέπω) τὸ πρέπον τῷ ἁγίῳ ἢ τῷ ἱερῷ, ἅγιον· καὶ Ἐπίρ. ἁγιοπρεπῶς.

Ἁγιόπρωτος, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος ἐν ἁγίοις. Ὑμνῳδ.

Ἅγιος, ία, ιον· σπανίως ὁ, ἡ, ἅγιος-ον· Ἰσοκρ. (Ἐπίθ.) ἅγιος, ἱερός. Πλοῦτ. »τῇ δὲ τιμῇ ποιοῦσιν αὐτὸν ἱερόν, καὶ ἅγιον, καὶ ἄσυλον«· καὶ Καλλίμ. Δήλ. »ἁγιωτάτη νησάων«. Καθαρός, εὐλαβής, θεοσεβής, ὅσιος, φιλόθεος, σεβάσμιος. Ἀριστοφ. Ὀρν. 522. »ἁγίους τ' ἐνόμιζον«· παρὰ τό, Ἄζω, τό, σέβομαι, ἅζιος, καὶ ἅγιος· ὅθεν καὶ παρὰ Χριστιανοῖς Ἅγιοι, οἱ τῷ Θεῷ εὐαρεστήσαντες.

Ἄγιος, ου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Μιαρός, μεμιασμένος· ἐκ τοῦ Ἄγος.

Ἁγιοσύνη, νης, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἁγιότης.

Ἁγιότης, τος, ἡ· (παρωνυμ. τοῦ, ἅγιος) ἁγιοσύνη· τὸ εἶναι ἅγιος.

Ἁγιόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἅγιος) ἁγιάζω, ἅγιον ποιῶ.

Ἁγιστεία, ας, ἡ· (ἁγιστεύω) καὶ Ἁγιστία· ἁγιότης, ἁγιωσύνη, καθαρότης. Λουκ. Ἐρωτ. »ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονας ἁγιστείας ἐδόκησεν«· τοῦτ' ἔστιν, εἶχεν ὑπόληψιν δεισιδαίμονος ἁγιότητος, καθαρότητος, λατρείας, κατὰ τὸν Σχολ. 2) Ἡ πρὸς Θεοὺς λατρεία, τιμή, ἱερὰ τελετή. Ἰσοκρ. Βουσ. »περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς«. Θυσία, ἱερὰ πρᾶξις. Αἰσχ. »τὰς ὁσίας ἁγιστείας συντελεῖν«.

Ἁγιστεύω, ἢ Ἁγιστέω, στεύσω· (ἅγιος, ἁγιστος) εἶμαι καθαρός, σώφρων, ἐγκρατής, ἅγιος· Ἁγνεύω. Παυσαν. Η΄. ΙΓ΄. »οὐ μόνον τὰς ἐς μίξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἁγιστεύειν«· ὅθεν 2) Τιμῶ, λατρεύω τοὺς Θεούς· »τὴν περὶ τὸ θεῖον ἁγιστεύουσαν θέμιν«. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. Η΄. 10. 27. τὴν ἱεροθυτοῦσαν τὴν ἐπιτελοῦσαν ἢ φροντίζουσαν περὶ τῆς λατρείας τῶν θεῶν. Πλάτ. »Καθ' ἱεροὺς νόμους περὶ τὰ θεῖα ἁγιστεύειν«· ἱεροθυτεῖν δηλ. Διον. Ἁλικ. »Τὴν ἱερουργίαν ἔθεσιν Ἑλληνικοῖς ἁγιστεύουσι«. Φίλ. »τὰς θυσίας καὶ ἱερουργίας καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τὸν βωμὸν ἁγιστεύεται«· ἐπιτελοῦνται δηλ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Τόπων χρῆται τῇ λέξει ὁ Στράβ. Θ΄. σελ. 487. »χωρία τιμώμενα, καὶ ἁγιστευόμενα«· λατρευόμενα, ἐν οἷς ἐπιτελοῦνται ἱερουργίαι, καὶ λατρεῖαι· οὕτω συντάττει αὐτόθ. καὶ τό, »φυλακῆς καὶ ἁγιστείας«, ἱερᾶς πράξεως, ἱερουργίας· δηλ.

Ἁγιωσύνη, ἡ· παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἀντὶ Ἁγιοσύνη.

Ἀγκ — ποιητ. ἐξαιρέτως δὲ ἐπικ. συγκοπὴ ἀντὶ ἀνακ. ἐν συνθέσει τῆς πρθ. ἀνά, λέξεσι τῷ κ ἀρχομέναις π. χ. ἀγκεῖσθαι ἀντὶ ἀνακεῖσθαι.

Ἄγκα, ἡ, Ἄγκη, ὅθεν τὸ Ἀγκάς, Ἀγκάλη, κ. τ. τ.

Ἀγκάζομαι, σομαι· (ἀγκαὶ) λαμβάνω, (πέρνω) βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐναγκαλίζομαι. Ἰλ. Ρ. 722. »οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο«· τὸν ἐσήκωσαν εἰς τὰς ἀγκάλας.

Ἄγκαθεν, Ἐπίρ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 80. »ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας«, ἀντὶ τοῦ Ἀγκάς. 2) Ἀντὶ τοῦ, Ἀνέκαθεν, Ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς· ὁ αὐτ. Ἀγαμ. 3) »Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν«· καὶ Εὐμεν. 370.

Ἀγκαί, ῶν, αἱ· ἀγκάλαι· παρὰ Ποιητ. εὐχρηστοτέρα ἡ αἰτιατικὴ Τὰς Ἀγκάς· ἐπιρρηματικῶς. Ἰλ. Ε. 371. »ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο«· καὶ Σ. 353. »ἔχει δ' ἀγκὰς ἀκοίτιν«.

Ἀγκαλέω, ῶ· κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Ἀνακαλέω· ἴδε τοῦτο. Ἀπολ. Ἀργ. Δ΄. 708. »μειλίχιον ἀγκαλέουσα Ζῆνα«· ἀντὶ, ἐπικαλουμένη.

Ἀγκάλη, λης, ἡ· ὡς καὶ τὸ Ἀγκὴ (ἀγκαλιά)· συνηθέστερον μέντοι τὸ πληθ. Ἀγκάλαι. Ξενοφ. Παιδ. Ζ. »ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτούς«. 2) Παρὰ ὁ Αἰσχύλ. Χοηφ. 585. »πόντιαι ἀγκάλαι«· ταυτὸν τῷ, Ἄγκεα, τὰ βάθη· καὶ Ἀριστοφ. Βατρ. 716. »κυμάτων ἐν ἀγκάλαις«· ὅ ἔστιν, ἐν πελλοῖς κινδύνοις »Ἀγκάλη χόρτου«, μία ἀγκαλιὰ χορτάρι. »Λιμένων ἀγκάλαι«· τὰ κυρτὰ ἀκρωτήρια, καὶ ὁ κόλπος, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τὸν λιμένα· γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄγκος, Ἀγκών, κ. τ. τ.

Ἀγκαλιδαγωγέω, ῶ· Μ. γήσω· ἐκ τοῦ, Ἀγκαλιδαγωγός· φέρω, βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας ἀγκαλίδας, δεμάτια, μίαν ἀγκαλιὰν ξύλα ἢ φρύγανα, ἢ ἄλλο τι· »ἀγκαλιδαγωγεῖν«. Παυσαν. ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Χ. φρυγάνων δεσμοὺς ἄγειν ἐπὶ κτήνους ἢ πλοίου.

Ἀγκαλιδαγωγός, ὁ, ἡ· (ἀγκαλίς, ἄγω) ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, ὅστις φέρει ἢ βαστάζει δεμάτια φρυγάνων, ξύλων καὶ τ. τ. συνήθως ἐπὶ ὑποζυγίων ἢ σκευοφόρων κτηνῶν ἐν χρήσει. τὸ ἀγκαλιδοφόρος δέ, ἐπ' ἀνθρώπων· ἀγκαλιδοπῶλαι δέ, οἱ τὰ τοιαῦτα πωλοῦντες. Ἐτυμλ.

Ἀγκαλιδοφορέω, ῶ· Μ. ρήσω· καὶ Ἀγκαληδοφορέω· ταυτὸν τῷ, Ἀγκαλιδαγωγέω.

Ἀγκαλιδοφόρος, καὶ Ἀγκαληδηφόρος· ταυτὸν τῷ, Ἀγκαλιδαγωγός. Ὁ δὲ Πολυδεύκης διαστέλλει ταύτας τὰς λέξεις· τὸ γὰρ Ἀγκαλιδοφορέω, ἐπὶ ὄνων, οἵτινες φορτωμένοι ὄντες ἕλκονται ὑπ' ἀνθρώπων Βιβλ. Ζ΄. »Ἀγκαλιδαγωγοὶ ὄνοι, καὶ Ἀγκαλιδοφόροι ἄνθρωποι«.

Ἀγκαλίζομαι, ίσομαι καὶ ιοῦμαι· ταυτὸν τῷ Ἀγκάζομαι.

Ἀγκαλίς, ίδος, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ, Ἀγκαλιά· ἀγκαλιὰ γεμάτη, δεμάτι φερόμενον εἰς τὴν ἀγκαλιάν. Ἰλ. Σ. 555. »Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες«· ὅθεν Ἀγκαλιδοφόροι. Πολυδ. Β΄. »τὰ μέντοι παρωλένια, καὶ ἀγκάλας, καὶ ἀγκαλίδας καλοῦσι«· ἴσως δὲ ἀπὸ τούτων, ἀγκαλίδες, οἱ τῶν ξύλων δεσμοί«. Ἓν δεμάτι ξύλα, ἢ ἄλλο τι.

Ἀγκάλισμα, τος, τό· πᾶν ὅ,τι φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας, ἤτοι ἀγκαλιάζει. Λουκ. Ἐρωτ. »ἀγκάλισμα χειροπληθές«.

Ἄγκαλος, λου, ὁ· ἀγκαλίς, ἀγκάλη, δεμάτι. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 82. »Τῶν τότε συνδήσας νεοθηλέος ἄγκαλον ὕλης«.

Ἀγκάς, Ἐπίρ. ἢ κυρίως Αἰτιατ. τοῦ, Ἀγκαί, ἐλλειπτικὴ τῆς Κατά, Προθέσεως. Ἰλ. Ω΄. »ἀγκὰς λαβεῖν«· καὶ Θεόκρ. »ἀγκὰς ἔχειν«, μάρπτειν, ἑλεῖν εἰς τὰς ἀγκάλας· ἐκ τοῦ Ἀγκαί, αἱ· ἀγκάλαι· κυρίως, ἡ καμπή, ὁ Ἀγκὼν τῆς χειρός.

Ἄγκειμαι· κατὰ Συγκ. ἀντὶ, Ἀνάκειμαι. Ἀνακρ. Ἐπιγρ. »Οὗτος ἵππος ἄγκειται Κρονίδῃ«· καὶ Ἀπολλ. »ἀτλήτους μελεδῶνας ἄγκειμαι«, δηλ. ἔχω δεινὰς μερίμνας.

Ἀγκή, ῆς, ἡ· Ζήτ. Ἀγκάλη.

Ἀγκίον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, Ἄγκος, μικρὰ κοιλάς. Ἀρτεμ.

Ἀγκιστρεία, ας, ἡ· (ἄγκιστρον) ἀγκίστρευμα, ἀλίευμα, τὸ δι' ἀγκίστρου γινόμενον ψάρευμα, ἢ ἡ ψαρευτικὴ τέχνη. Πλάτ. Νομ. »ἀγκιστρείας ἔρως«.

Ἀγκιστρευτής, οῦ, ὁ· ὁ μεταχειριζόμενος ἀγκίστρια.

Ἀγκιστρευτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἀγκιστρεύειν, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος. Πλάτ. ἡ ἀγκιστρευτικὴ ὑπακ. τέχνη.

Ἀγκιστρεύω, Μ. εύσω· καὶ Ἀγκιστρεύομαι Μέσ. ψαρεύω, πιάνω μὲ τὸ ἀγκίστρι· ἐπὶ ἰχθύων. Μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, θέλγω, ἐξαπατῶ, πιάνω ὡς δι' ἀγκιστρίου. Κλ. Ἀλ. Παιδ. Γ΄. 5. »οὗτοι, καθάπερ δελέατι, ἀγκιστρεύουσι τοὺς ἀθλίους.«

Ἀγκιστρία, ἡ = Ἀγκιστρεία.

Ἀγκίστριον, ου, τό· ὑποκρστ. τοῦ Ἄγκιστρον. Θεοκρ. Εἰδύλ. ΚΑ΄. 37. »τ' ἀγκίστριον χρυσὸν ἔχεισαν.«

Ἀγκιστρόδετος, ὁ, ἡ-ον· εἰς ἄγκιστρον δεδεμένος, η, ον.

Ἀγκιστροειδής, ὁ, ἡ· ὅμοιος μὲ ἀγκίστρον, καμπύλος, κυρτός (καμπουρωτός) ὡς τὸ ἀγκίστριον.

Ἄγκιστρον, ου, τό· συγγενὲς τῷ ἄγκος, ἀγκύλος, ἄγκυρα. Ὀδσ. καὶ Ἡρόδ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκύλος· ὅθεν »Ἀγκιστρον ἀγκύρας«. Ζήτ. καὶ ᾳειωδης, τὸ τῆς Ἀγκύρας κυρτὸν σίδηρον. 2) Τὸ ἀγκίστριον δὲ οὐ ψαρεύουσι. Ὀδ. Δ.

369. «ἰχθυόεσσαν γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν.» 3) Τὸ κυρτὸν σίδηρον ἐν ἀτράκτῳ ἢ ἠλακάτῃ (εἰς ἀδράχτι). Πλάτ. Πολ. Γ'. «τοῦ τὴν μὲν ἠλακάτην τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος» κτ.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ· ὅστις πωλεῖ ἄγκιστρα. Πολυδ.

Ἀγκιστροφάγος, ον, ὁ, ἡ· ὁ τρώγων, καταπίνων τὰ ἀγκίστρια. Ἀριστοφ.

Ἀγκιστρόω, ῶ, ώσω· κάμπτω τι κυρτὸν, λυγίζω τι ὡς ἄγκιστρον. 2) Πιάνω τι μὲ τὸ ἀγκίστριον· ὅθεν «ἠγκιστρωμένον ἰχθύδιον» Συνεσ. Ἐπιστ. Δ'. δηλ. πιασμένον μὲ τὸ ἀγκίστριον· καὶ Μεταφ. ὁ οὕτω πιασμένος ἀπό τινος πράγματος, ὥστε δὲν δύναται νὰ φύγῃ πλέον· πόθῳ ἠγκιστρωμένος. Λυκφρ. Παρὰ Πλουτ. «Ἠγκιστρωμέναι αἰχμαὶ τῶν οἰστῶν, τὰ ἄκρα τῶν δοράτων, τὰ παρομοίως κυρτὰ ὡς τὰ ἀγκίστρια.

Ἀγκιστρώδης, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκιστροειδής.

Ἀγκιστρωτὸς, ὁ, ἡ, τό· ἠγκιστρωμένος, κατεσκευασμένος εἰς σχῆμα ἀγκίστρου, ἀγκιστροειδής. Πολύβ. παρεκ. Ἱστ. Ε'. 21. «προσήρμοσται δ' ἑκάστοις βέλος σιδηροῦν ἀγκιστρωτὸν» (δηλ. σαΐτα ὡσὰν ἄγκιστρον.)

Ἄγκλιμα, ατος, τό· ἀντὶ Ἀνάκλιμα, ἐκ τοῦ Ἀνακλίνω· κάθισμα, ἀνάπαυμα· «ἵνα (ὅπου) δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης, ἄγκλιμα καλεῖται.» Πολυδ. Ὀνομ. Α'. 90. (Κάμερα δηλ. τοῦ Καραβοκυρίου, ἢ Καπετάνου.)

Ἀγκλίνω, ὡς καὶ ἄγκλιμα· ἀντὶ Ἀνακλίνω, ἀνάκλιμα, ἰδὲ Ἰλ. Δ. 113. «κοτὶ γαίῃ ἀγκλίνας» (παρ' ἄλλοις ἀναγιν. ἐγκλίνας).

Ἀγκοίνη, νης, ἡ· ἐκ τοῦ Ἀγκὼν γίνεται Ἀγκώνη, ἢ Ἀγκοίνη, ποιητ. ἀντὶ Ἀγκάλη· μόνον πληθυντ. ἐν χρήσει. Ἀγκοῖναι. Ἰλ. Ξ. 213. «Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις» ἐν ταῖς ἀγκάλαις δηλ. Μεταφρ. πάντα στενῶς περικλείοντα, περιβάλλοντα, χθονὸς ἀγκοῖναι· ὡς ἀγκάλαι, ὁ κόλπος τῆς γῆς· ἀγκ. πετραῖαι, ἅλμης, λίνοιο. Ἀνθλ. Ὀππ. τὸ δὲ παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 173. «ἀγκοίνῃσιν ἐφήμερα πετραίῃσι κοιλότησιν» εἶναι σκοτεινόν. Ὅτι δὲ οἱ νεώτεροι μεταχειρίσθησαν τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄγκυρα, ἐσημείωσε ὁ Ἀπλλ. Λεξ. Ὁμ.

Ἀγκοίνησις, εως, ἡ· καὶ Ἀγκοινίζομαι, Ζήτ. Διαγκυλέω.

Ἀγκονεύω, καὶ Ἀγκονέω καὶ ἀγκονίω· Μ. σω, ἀντὶ ἀνακονίω = διακονέω, καὶ ἐγκονέω, ὁποτὲ παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1311. μ' ὅλον τοῦτο ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει Ἄγκονος, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο δι' ἄλλων συνθέτων ἐκ τοῦ Κόνις, Διάκονος, καὶ Ἀγκονὶς διὰ τοῦ Ὑπηρέτις, ὁ Ἐτυμολόγ. παρὰ τὸ Ἐγκονεῖν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς.

Ἄγκος, εος, τό· στενοῦρα μεταξὺ δύο βουνῶν. Ἰλ. Χ. 190. «διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας» καλοῦνται δὲ οὕτω (κατὰ τὸν Σχολ.) αἱ κοῖλοι καὶ βάσιμοι τόποι· Κυρίως Ἄγκη λέγονται, τὰ μεταξὺ τῶν πετρῶν κεκομμένα βάθη, τὰ κοῖλα τῶν ὀρέων· ὅθεν, Ἀνάλ. Βρούγκ. Γ'. 320. «ἄγκος φρείατος κοίλοιο» Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκύλος. Ἡρδτ. πρωττν. ἀγκὼν (ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄγνυμι.)

Ἀγκοτύλη, λης, ἡ· παιδιά τις, ἐν ᾗ τὰς χεῖρας ὀπίσω πλέξαντες δέχονται τὸ γόνυ. Ἡσύχ.

Ἀγκρεμάννυμι, ποιητ. κατὰ Συγκ. ἀντὶ, Ἀνακρεμάννυμι· καὶ Ἀγκρεμάω, ἀντὶ, Ἀνακρεμάω· κρεμάω τι εἴς τι. Ὀδ. Α. 440. «πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα» τὸν ἐκρέμασεν εἰς τὸ παλοῦκι.

Ἀγκρίνω. Ποιητ. ἀντὶ, Ἀνακρίνω.

Ἄγκρισις, σεως, ἡ· ἀντὶ, Ἀνάκρισις. Αἰσχ. Κύμ. 360. ὡς, Ἀγκρινόμεναι, ἀποσπινάμεναι. Ἡσύχ.

Ἀγκρούομαι· κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, Ἀνακρούομαι. Θεόκρ. Εἰδυλ. Δ'. 31.

Ἀγκτὴρ, ρος, ὁ· (ἄγχω) σιδηροῦν τι ἐργαλεῖον, (σφιχτῆρι) δι' οὗ σφίγγουσι, στενεύουσι καὶ δένουσιν οἱ χειροῦργοι τὴν τρύπαν πληγῆς τινος fibula· Γαλην. ὅθεν

Ἀγκτηριάζω· Μ. άσω· σφίγγω, συνάπτω, δένω μίαν πληγὴν διὰ τοῦ Ἀγκτῆρος· Γαλην. καὶ

Ἀγκτηριασμὸς, μοῦ, ὁ· σφίξιμον, δέσιμον πληγῆς τινος διὰ τοῦ Ἀγκτῆρος. Γαλ.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι· Μ. ήσομαι. Ἀθήν. κρατῶ τὸ βέλος μὲ τὴν ἀγκύλην· ῥίπτω βέλος, ἀκόντιον, τοξεύω· ταυτὸν τῷ, Ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκύλη, λης, ἡ· (ἀγκύλος) κυρίως τὸ λωρίον, ἢ τὸ σχοινίον, ἢ ἡ χορδὴ, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τὰς δύο ἄκρας τοῦ τόξου (σαΐτας), ἐν ᾧ τίθεται τὸ βέλος καὶ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ῥίπτεται. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 204. «ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα» ὅθεν παρ' Εὐριπ. καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον βέλος. Ὀρ. 1477. «Ὁ μὲν πέτρας, ὁ δ' ἀγκύλας, ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων» ἔνθα ὁ Σχολ. τὰ ἀκόντια φησιν, ἀπὸ τοῦ ἠγκυλίσθαι, ἢ, διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσι. 2) Θηλυά, στρογγύλον τι ὅμοιον δακτυλιδίῳ. Κρίκος, Κρικέλα. Ξενοφ. Παιδ. ϛ'. 1. ἔτι δὲ καὶ πᾶν λωράκιον, ἢ σχοινάκιον δι' οὗ σύρεταί τι π. χ. τὸ συρτάρι τῶν κυνηγετικῶν σκυλιῶν. Σεφ. 3) Κάμψις, ἀγκὼν, ἡ καμπὴ τοῦ ἀγκῶνος, τὸ κατὰ τὴν καμπὴν, τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς χειρὸς, ἢ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ γόνατος, καὶ τοῦ ποδὸς· αἱ ἰγνύαι. Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Ε'. «τὰς ἀγκύλας κεκομμένοι τὰς δεξιάς» καὶ Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 6. «καὶ περιδείρας εἰς ἑκατέραν ἀγκύλην» ὁ δὲ Κόϊντ. Σμυρν. Β'. 53. περιγράφων τὴν λέξιν οὕτω φησιν· «ἀγκύλα νεῦρα γούνατος.» 4) Ἀγκύλη, καὶ, Ἀγκύλωσις καλεῖται καὶ ἡ παράλυσία, τὸ κράτημα, τὸ πιάσιμον μέλους τινὸς τοῦ σώματος, ὅπου γίνεται καί τις κυρτότης. Κέλσ. Ε'. 18. «Συγκλά, κεκυρτωμένα μέλη.» Ἀγκύλη, ἢ Ἀγκύλωσις τῆς γλώττης, ἢ τοῦ βλεφάρου λέγεται, ὁπόταν ἡ γλῶσσα, ἢ τὸ βλέφαρον διά τινος προσφύσεως μένουσιν ἀκίνητα· ὅθεν Ἀγκυλόγλωσσος, καὶ Ἀγκυλοβλέφαρος· καὶ τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ κόπτουσι τὴν τοιαύτην ἀγκύλην καὶ λύεται ἡ γλῶσσα, Ἀγκυλοτόμον καλεῖται.

Ἀγκυλητὸς, ἡ, ὸν (ἀπὸ τοῦ ἀγκυλέομαι, οῦμαι)· ἐσφενδονημένος ὡς βέλος ἢ ἀκόντιον. Αἰσχ. Λείψ. 166. ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, τὸ ἀγκυλητὸν, σημαίνει ἀκόντιον. Αἰσχ. Λείψ. 14.

Ἀγκυλίζομαι· Μ. ίσομαι· = ἀγκυλέομαι, οῦμαι· ῥίπτω μὲ τὴν ἀγκύλην τὸ δόρυ, τὸ βέλος· τοξεύω, σαϊτεύω, ἀκοντίζω· κυρίως δὲ, ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, τὸ βέλος μὲ τὴν σαΐταν· Πολυδ. Ὀνομ. Α'.

Ἀγκύλιον, τό, Ὑποκ. τοῦ Ἀγκύλη· ἔτι δὲ καὶ ὁ κρίκος (τρικέλα) τῆς ἁλύσου. 2) Εἶδος ἀσπίδος· ancile Λατ. Πλουτ. εἰς Νουμ. 3) Τὸ πάθος τῆς γλώσσης, ὁ γλωσσοδέτης. Παῦλ. Αἰγ. Ζήτ. Ἀγκύλη, καὶ Ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλὶς, ἴδος, ἡ· ὄργανόν τι τῶν κυνηγῶν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 155.

Ἀγκυλιστὴς, στοῦ, ὁ· ὁ ῥίπτων τὸ βέλος διὰ τῆς ἀγκύλης, τοξευτής. Ζήτ. Ἀγκυλίζομαι.

Ἀγκυλοβλέφαρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων παραλελυμένα τὰ βλέφαρα. Ζήτ. ἐν Ἀγκύλη.

Ἀγκυλόγλωσσος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλην ἐν τῇ γλώσσῃ· ὁ ἔχων τὴν γλῶσσαν δεδεμένην, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ λαλῇ ἐλευθέρως· ὁ ἔχων γλωσσοδέτην· μογιλάλος. Ζήτ. Ἀγκύλη. Παῦλ. Αἰγ. «Ἀγκυλόγλωσσον πάθος ἐν τῇ γλώσσῃ ποτὲ μὲν ἐκ φύσεως γίνεται κατεχομένων ὑμένων σκληροτέρων τὴν γλῶσσαν· ποτὲ δὲ ἐξ ἐπικτήτου διά τινα ὕλην σκληροτέραν ὑπ' αὐτὴν ἐξ ἑλκώσεως γινομένης· ἔστι δὲ νευρώδης δεσμός· ὀνομάζεται δὲ, ἀγκύλαι, καὶ ἀγκύλια ἐν γλώσσῃ.»

Ἀγκυλόδειρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλον ἢ ἐπικαμπῆ δειρὸν ἢ λαιμὸν (στραβόλαιμος). Ὀππ. Ἁλιευτ. δ'. 630.

Ἀγκυλόδους, οντος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγκύλους ὀδόντας ἔχων (στραβοδόντης). Μορκ.

Ἀγκυλοειδὴς, δέος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ἀγκύλης, κυρτοειδής. Σουΐδ.

Ἀγκυλόεις, εσσα, εν. Ποιητ. ἀντὶ Ἀγκύλος.

Ἀγκυλόκωλος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγκύλον κῶλον (μέλος τι τοῦ σώματος· οἷον, πόδα, σκέλος, βραχίονα κλ. τ.) Ἀθην. ζ. σελ. 320 ἔνθα τινὲς μὲν «Λαβρὰν ἀγκυλοκώλων» ἀναγινώσκουσιν· ὅ ἐστι, τῶν ἐπικαμπῆ (στραβὰ) μέλη ἐχόντων· τινὲς δὲ «Καρὰν ἀγκυλοκώλων» τῶν ἰσχυρὰ, εὔσθενῆ μέλη ἐχόντων.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγκυλόμητις, τιος· νεώτερος τύπος ἀντὶ ἀγκυλομήτης, ὥσπερ δολομήτης καὶ λ. ποιητ. ὁ δὲ Εὐσταθ. καὶ τὸ Θηλ. ὡς ἀρσενικ. ἐκλαμβάνει, παράγων αὐτὸ, ἐκ τοῦ, Μῆτις, τὸ δ' ἄλλο ἐκ τοῦ Μήδω· ὁ ἔχων στρεβλὴν βουλήν· στρεβλὸς, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, ποικιλόφρων. Ἰλ. Β. 205. «Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω» τοῦ ἐν τοῖς σκολιοῖς πράγμασιν συντυχόντος, τοῦ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευομένου, ἢ τοῦ περὶ τῶν δυσευρέτων καὶ σκολιῶν εὐχερῶς δυναμένου βουλεύσασθαι, συνετοῦ. ὁ Σχολ.

Ἀγκυλόπους, οδος, ὁ, ἡ· ὁποῖος ἔχει στραβοὺς, κυρτοὺς πόδας, ὡς, «ἀγκυλόποδες δίφροι». Πλούταρ. σκαμνίον τι μὲ κυρτοὺς, στραβοὺς πόδας· δίφρος ἡγεμονικός.

Ἀγκύλος, λη, λον· καὶ Ἀγκύλως Ἐπίρ. (ἄγκη) κυρτὸς, ἐπικαμπὴς, καμπύλος, (καμπουρωτός). Ἰλ. Ε. 209. «Ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα» δηλοῖ δὲ τὸ, Ἀγκύλον παρὰ τῷ Ποιητ. τρία, τὸ σκολιὸν, καὶ στρεβλὸν κατὰ βούλησιν, ὡς ὅταν λέγῃ Ἀγκυλομήτην, τὸν Κρόνον· τὸ περιφερὲς κατὰ σχῆμα, ὡς, Ἀγκύλα κύκλα· καὶ τὸ ἰσχυρὸν, ὡς τὸ, Ἀγκύλον ἅρμα· ὁ Σχολ. Παρὰ Πινδ. Πυθ. Α'. 15. «ἀγκύλῳ κρατί», τῇ ἐπικεκαμμένῃ ῥινὶ τοῦ ἀετοῦ, διὰ τὸ ἐπικαμπὲς, ὡς καὶ τὸ Ἀγκυλοχείλης. Ἔτι δὲ, κόμμα, γωνία, ἀγκὼν, κάμψις, κόλπος, κοιλάς· καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. «Λόγοι ἀγκύλοι καὶ λαμβυρίδωδες ὄμοιοι» καὶ, Ἀγκύλα ἐρωτήματα σοφιστῶν. Λουκιαν. στραβαὶ καὶ περιπεπλεγμέναι περίοδοι· Στρογγύλαι· ὅθεν «Ἀγκύλη φράσις, καὶ Ἀγκύλως καὶ βραχέως εἰρημένα» παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. ὅπερ ἄλλως Στρογγύλως λέγεται· Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Γ'. 64. «Ἀγκύλος τὴν γλῶτταν καὶ ἐριστικώτατος» ἀντὶ τοῦ, φλύαρος. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Ἄγκος, ὅθεν Ἀγκύλη, Ἄγκη, Ἀγκών, Ἀγκοίνη, Ἄγκιστρον, Ἄγκυρα. Ἔστι δὲ ἂν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ Ὄγκος, Ὄγκινος. Παρὰ δὲ τῷ Πολυδεύκ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἐγκοίλια, ἐπὶ πλοίων, κεῖται.

Ἀγκυλοτόμον, τό· χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ τέμνεται ἡ ἀγκύλη τῆς γλώσσης, ἤτοι τὸ Ἀγκυλόγλωσσον. Ζήτ. Ἀγκύλη.

Ἀγκυλότοξος, ξου, ὁ, ἡ· (ἀγκύλος, τόξον) ὁ φέρων ἀγκυλωτὰ, κυρτὰ, οἷον ἀνακαμπτὰ τόξα, ὁ ἐπικαμπῆ τόξα ἔχων. Ἰλ. Β. 848. «Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους.»

Ἀγκυλοχειλος, λου, ὁ, ἡ· (ἀγκύλος, χεῖλος) καὶ Ἀγκυλοχείλης· ὁ ἔχων κυρτὰ, ἐπικαμπῆ, στραβὰ χείλη· ἐπὶ ὀρνέων, τὰ ἔχοντα τὸ ῥάμφος (τὴν μύτην) ἐπικαμπὲς, ὡς ὁ ἀετός· ἢ κατ' ἄλλους, ὁ ἐπικαμπεῖς χηλὰς (ὀνύχια) ἔχων. Ἰλ. Π. 428. καὶ Ὀδ. Τ. 538. «Αἰετὸς ἀγκυλοχείλης.»

Ἀγκυλοχήλης, λου, ὁ· ὁ ἔχων κυρτὴν, ἀγ-

κυλωτὴν χηλὴν (ὀνύχιον, φαλίδα ὡς τὸ ποδάριον τοῦ Καρκίνου ἢ τῆς Καραβίδος). Ὁμ. Βατραχ. 295.

Ἀγκυλόω, ῶ· Μ. ώσω· καὶ Ἀγκύλω· ποιῶ (κάμπτω) τι καμπύλον, κυρτὸν, καμπουρωτόν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1180. «χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένους», ἔχων δηλ. τοὺς ὄνυχας κυρτωμένους, παρομοίως τῷ ἀκοντίῳ ὅταν κρατῇ τις τὴν ἀγκύλην τανυσμένην διὰ νὰ τὸ ῥίψῃ. Ἀρετ. Α΄. 6. «κατόπιν ἀγκύλοι τὸν ἄνθρωπον»· καμπουριάζει δηλ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Ἀγκύλεσθαι, Κάμπτεσθαι, ὡς τὸ, Καμπυλέω· ὡσαύτως καὶ = ἀγκυλέομαι· οῦμαι· Μετ. ἰδὲ Ἀγκύλη· παράκειται δὲ αὐτῷ ἀεὶ δόρυ, ἀκόντιον κλ. τ. τ.

Ἀγκυλώνυξ, υχος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγκύλους, κυρτοὺς ὄνυχας (ὡς ἱέραξ κλ. τ. τ.) ἔχων. Νικ. Ἐγχ.

Ἀγκύλωσις, σεως, ἡ· (ἀγκυλοῦμαι, ἠγκύλωται) καμπύλωσις, κύρτωσις, στράβωσις, κάμψις. 2) Πάθος τῶν βλεφάρων καὶ τῆς γλώσσης· ἰδὲ Ἀγκύλη.

Ἀγκυλωτός, τὴ, τόν· κυρτὸς, στραβὸς, καμπύλος· ἀπὸ τοῦ ἀγκυλόω, ῶ· Εὐριπ. Βάκχ. 1203 καὶ 1197· «οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν»· μὲ Θεσσαλικὰ τόξα (δοξάρια).

Ἄγκυρα, ρας, ἡ· καραβοσίδηρον, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Ἄγκυραν λέγει· καὶ μεταφ. Βεβαιότης, ἀσφάλεια. Εὐριπ. Ἑκαβ. 80· «οἶκων ἄγκυρα τ' ἐμῶν· ὃς ἐστιν, ὁ μόνος υἱὸς, ἡ ἐλπὶς, τὸ στήριγμα τοῦ οἴκου μου. Δημοσθ. «ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραιν ὁρμεῖν αὐτοὺς ἐᾶτε»· ἀφίνετε νὰ ἀράξωσι τὸ καράβι μὲ δύο σίδηρα· ἤτοι ἀφίνετε τὴν ἀκλονητὴν ἀμοιβαίαν εἰς αὐτούς· καὶ παρὰ Λουκ. «μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος». 2) Πέλεκυς, κλαδευτὴρ, ὅμοιος Ἀγκίστρῳ. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. «τὰ δὲ ἀγκύραις τισὶ κελεύοντες ἀφαιρεῖν». Λέγεται δὲ, ἄγκυραν βαλέσθαι, καὶ, ἄγκυραν ἐλέσθαι, καὶ αἴρειν καὶ χαλᾶν· δηλ. νὰ ῥίψωμεν, καὶ νὰ σηκώσωμεν τὴν ἄγκυραν (τὸ σίδηρον) παρ' Ἐπιχάρμ. καὶ τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀγκύλος· καὶ Ἱερός.

Ἀγκυρίζω, Μ. ίσω· καὶ ιῶ, πιάνω μὲ τὸ ἀγκίστρον· κατ' αὐτεξούσιον δὲ μεταφορὰν· ὑποσκελίζω, πεδικλόνω, κτυπῶ τὸ σκέλος τινὸς ὑποκάτω ἐν τῷ παλαίειν· παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 262. «διαβαλὼν ἀγκυρίσας καὶ ἀμέσως ἐπ' αὐτῷ μετήλλαξε τὸ π' ὦμον ἀντὶ αἰμῶν· τοῦτ' ἐστιν ὑποσκελίσας, κατάξας, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβὼν, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος, ἢ καταπαλαίσας· παλαιστρικὰ γὰρ εἰσὶ ταῦτα· ὅθεν, καὶ Ἀγκύρισμα, τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς Πάλης, τὸ ὁποῖον παρ' Εὐσταθ. Ἀγκύρισμα ἐσφαλμ. κεῖται.

Ἀγκύριον, ου, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, Ἄγκυρα· μικρὰ ἄγκυρα· παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ΙΔ΄. 73. καὶ Μαθηματ. παλ. σελ. 100· «τῶν ἀγκυρίων (ὑπακουομ. σχοινίων) ἀποκοπομένων διὰ τὸν κλύδωνα, συνέκρουον αἱ ναῦς»· αἱ γούμεναι, τὰ χονδρὰ σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι δεδεμένη ἡ ἄγκυρα· ἔστι δὲ ἐπίθετον ἐκ τοῦ Ἀγκύριος, ἐπιουομένου, τοῦ Σχοινίου (γούμενα).

Ἀγκύρισμα, τος, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγκυρίζω.

Ἀγκυροβολέω, ῶ· Μ. ήσω· ῥίπτω ἄγκυραν (ῥίχνω τὸ σίδηρον, ἀράζω) κατάγω τὴν ναῦν, προσορμίζομαι· καὶ ἐξαιρέτως προσερείδω τι τινὶ, ἀγκιστρῶ τι, ἐμπεδῶ τι στερεῶς.

Ἀγκυροβόλιον, ου, τό· καὶ Ἀγκυροβόλιον· τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ ῥίψῃ τις ἀγκύραν· λιμὴν ὅπου πιάνει καλὰ τὸ σίδηρον. Στράβ. Δ΄. «οὐδὲ ἀγκυροβολίοις σφόδρα εὐτυχοῦσι». 2) Τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας· τὸ ἄραγμα. 3) Σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦσι καὶ ῥίπτουσι τὴν ἄγκυραν.

Ἀγκυροειδής, ὁ, ἡ, τό-δές· (εἶδος, ἄγκυρα) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς ἀγκύρας.

Ἀγκυρομήλη, λης, ἡ· ἐργαλεῖόν τι χειρουργικὸν, σιδηροῦν, ἢ ἀργυροῦν, ὅμοιον ἀγκίστρῳ (Sonde). Ἱπποκρ. Ὁ δὲ Γαλην. Ἱπποκ. γλωσσ. Ἄγκιστρον, τὴν λέξιν ἑρμηνεύει.

Ἀγκυρουχία, ας, ἡ· (ἔχω) ἡ κάθεξις τῆς ἀγκύρας, ὅταν πιάσῃ καλὰ εἰς τὴν θάλασσαν· ἢ τὸ ῥίψιμον τῆς ἀγκύρας, καὶ αὐτὸ τὸ ἄραγμα τῶν καραβίων. Αἰσχ. Ἱκέτ. 779. «Οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες», ὅπου σημειοῖ ὁ Σχολ. ταῖς ἀσφαλείαις.

Ἀγκυρόω, ῶ· Μ. ώσω· στερεώνω, ἀσφαλίζω μὲ τὴν ἄγκυραν, στηρίζω, ῥίπτω τὴν ἄγκυραν, ἀράζω. 2) Ποιῶ τι ὅμοιον μὲ τὴν ἄγκυραν· ἢ χρῶμαι τινι ἀντὶ ἀγκύρας.

Ἀγκυρωτός, τὴ, τόν· ὁ κατεσκευασμένος ὡς ἄγκυρα, καμπουριωτός· μεταφ. «ἀγκυρωτὸς λόγος». Ἐνεργ. ὁ ἀσφαλίζων, καὶ στηρίζων, ὡς ἡ ἄγκυρα· οὕτω καλοῦνται οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου, ὡς στηρίζοντες τοὺς Χριστιανούς.

Ἀγκιστροειδής, ὁ, ἡ, ές· ὁ εἶδος ἢ σχῆμα ἀγκίστρου ἔχων· καὶ Ἐπίρρημ. ἀγκιστροειδῶς, κατὰ τὸ εἶδος ἢ κατὰ τὸ σχῆμα ἀγκίστρου.

Ἀγκών, ῶνος, ὁ· ὁ ἀγκὼν τῆς χειρὸς ὅταν ἡ χεὶρ εἶναι λυγισμένη· παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὀστέον. Ἰλ. Κ. 80. «ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν ἐπαείρας». Λαμβάνεται καὶ ἐπὶ πάσης κάμψεως τῶν μελῶν, τοῦ ὤμου, τῶν γονάτων κτλ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἡ κατὰ τὸ τέλος καμπή. Ἰλ. Π. 702. «ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος», τὸ ἀγκωνάρι τοῦ τείχους· τὸ ἐξέχον μέρος, ὅπερ ἀλλαχοῦ, Πύργον προὔχοντα, λέγει· καὶ Πινδ. «ἀγκῶν φαρέτρας»· καὶ Ἡρόδ. Εὐτέρπ. «Νείλου ἀγκῶνα», ἡ γωνία τοῦ ποταμοῦ· καὶ Σοφοκλ. Αἴας, 805. «οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους ζητεῖτ' ἰόντες»· τὰς ἄκρας, καὶ ἐξοχὰς τῶν ὀρέων· ὁ Σχολ. Καθόλου δὲ κάθε ἐξοχὴ καὶ κύρτωσις (καμπούρωμα) πράγματός τινος. Ἀγκῶνας, Ἀγκωνὴ, Ἀγκωνάρι, Γωνία· οἷον, «ἀγκῶνες δίφρου»· καθέδρας κτλ.· ὡς παρ' Ἀπολλ. Β΄. 550. Γίνεται ἐκ τοῦ, Ἄγκος, Ἀγκύλος, Ἀγκών· καὶ Ἀγκωνίσκιον, παρ' Ἡρδ.

Ἀγκωνίζομαι, (μέσ.) Μ. ίσομαι καὶ ιοῦμαι· κυρτόνομαι, καμπυλόνω, γίνομαι ὡς ἀγκών. Ζήτ. Διαγκυλέω· ἐπὶ ποταμῶν. Εὐσταθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. εἰσέρχομαι μέσα εἰς τοὺς κόλπους καὶ γωνίας τῶν ποταμῶν· καὶ ἀγκωνίζω· Μ. ίσω καὶ ιῶ· ἐναγκαλίζομαι καὶ κρατῶ στερεῶς· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀθλητῶν ἢ ἀγωνιστῶν.

Ἀγκώνισις, σεως, ἡ· Ζήτ. Διαγκυλέω.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ· καὶ Ἀγκωνίσκιον, (ὑποκορ.) μικρὸς ἀγκών, καὶ ἐν Ἐξόδ. κεφ. 26. «δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἑτέρῳ»· δεσμοί, τὰ δεσίματα τῶν ξύλων. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγοστός.

Ἀγκωνόδεσμος, ου, ὁ· (ἀγκών, δεσμός) δεσμός τις περὶ τὸν Ἀγκῶνα, ἀμφ.

Ἀγκωνοειδής, ές· ὁ εἶδος ἢ σχῆμα ἀγκῶνος ἢ καμπῆς ἔχων.

Ἀγλαέθειρος, ρου, ὁ, ἡ· (ἀγλαός, ἔθειρα) ὁ ἔχων λαμπρὰν, καὶ ἀστράπτουσαν κόμην κεφαλῆς (χρυσομάλλης). Ὁμ. Ὕμ. εἰς Πᾶνα, 5 ... «νόμον θεὸν ἀγλαέθειρον».

Ἀγλαΐα, ας, ἡ (συγγενὲς τῷ αἴγλη καὶ ἄγαλμα)· λαμπρότης, στολισμὸς, καλλωπισμός. Ὀδ. Ρ. 310 ... «ἀγλαΐῃ δ' ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες». 2) Στολισμὸς ἑορτῶν, χαρὰ, τρυφὴ, ἡδονὴ, ἀγαλλίασις. Ἡσιοδ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 272. .. «τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε, Τέρψιν ἔχοντες». 3) Κάλλος, εὐμορφία τοῦ σώματος, Ἰλ. Ζ. 510. .. «ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς». 4) Ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, Ὀδ. Ρ. 244. «Τῷ κέν τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας». Παρὰ Πινδάρ. ἡ εἰς τοὺς ἀγῶνας νίκη καὶ ἡ ἐκ ταύτης χαρά. 5) Ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Χαρίτων. Ὁμ. καὶ Ἡσιοδ.

Ἀγλαΐζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ· λαμπρύνω, στολίζω, καλλωπίζω. Εὐσταθ. Ὀδ. Σ.

Ἀγλαΐζομαι (μέσ.) Μλ. ιοῦμαι· λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, εἶμαι ἐστολισμένος, αἰσθάνομαι τὴν χαρὰν τῆς τιμῆς, καὶ τῆς νίκης, καὶ τῶν πρωτείων. Ἰλ. Κ. 331 ... «ἀλλὰ σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι»· καὶ Πινδ. Ὀλ. Α΄. 22. «ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ». Θεόκριτ. Ἐπιγρ. Α΄. 4. «Πέτρα τοῦτο τὸ δένδρον τοὶ ἀγλάϊσμα»· σὲ ἀφιερῶ διὰ στολισμὸν, διὰ τιμήν.

Ἀγλάϊσμα, τος, τό· (ἀγλαΐζομαι) Στολισμὸς, καλλωπισμός· χαρὰ, ἡδονή. Εὐριπ. Ἠλ. 11. «τὸ μητρὸς ἀγλάϊσμα».

Ἀγλαϊσμός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτό· ἔτι δὲ καὶ τὸ Στολίζεσθαι.

Ἀγλαϊστός, στὴ, στόν· ἐστολισμένος, κεκαλλωπισμένος.

Ἀγλαόβοτρυς, υ, γενκ, υος· μὲ λαμπροὺς, θαυμαστοὺς βότρυς (σταφύλια) Νόνν.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ, ἡ· (γυῖον) ὁ ἔχων λαμπρὰ, καὶ εὔμορφα τὰ μέλη τοῦ σώματος. Πινδ. Νέμ. Ζ΄. 6. «ἀγλαόγυιον ἥβαν»· γυῖον γὰρ, τὸ μέλος· καὶ ὁ τὰ μέλη ἀγλαΐζων, καλλύνων· ποιητ.

Ἀγλαόδενδρος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον· ποιητ. (δένδρον) τόπος κατάφυτος ἤτοι ἐστολισμένος μὲ λαμπρὰ δένδρα. Πινδ. Ὀλ. Θ΄. 32.

Ἀγλαόδωρος, ου, ὁ, ἡ, τό-ρον. Ἐπίθ. ὁ λαμπρὰ δῶρα διδούς. Ὀππ. Κυνηγ. δ΄, 17. Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος. Ὕμν. Ὁμρ.

Ἀγλαοεργός, ὁ, ἡ· ὁ ἀγλαὰ ἢ λαμπρὰ ἐκτελῶν ἔργα. Μξμ.

Ἀγλαόθρονος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λαμπρὸν, καὶ εὐπρεπῆ θρόνον Πινδ. Ὀλ. ΙΓ΄. 13. «Μοῖσαι τε ἀγλαόθρονοι»· καὶ

Ἀγλαόθωκος, κου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτό. Πινδ. Νέμ. Γ΄. 2.

Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ, ἡ· ὁ φέρων, καὶ ἔχων λαμπροὺς καὶ ὡραίους καρπούς. Ὀδ. Η. 115. «Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι» καὶ Λ. 589· ὁ δὲ Πίνδαρ. Νεμ. Γ΄. 97. καὶ 54 καὶ Ὁμηρ. Ὕμν. Δήμητρ. 23. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀγλαότεκνος· 2) ὡς ἐπίθετον τῆς Θέτιδος, διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἀχιλλέως· ἡ δὲ παρά τισιν ἐξήγησις τῆς λέξεως «ἀγλαόκαρπος» ἐπὶ τοῦ καρποῦ (τοῦ ἀπὸ τῆς κλεισώσεως τοῦ πήχεως μέχρι τῶν κλεισώσεων τῶν δακτύλων ἄνω μέρους τῆς χειρὸς) ληφθεῖσα «μὲ λαμπρὰς, εὐπρεπεῖς χεῖρας»· ἐστὶν ἀδέσποτος, καὶ ὅθεν περιττή.

Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων εὔμορφον καὶ λαμπρὰν κλίνην, κοίτην· ὅθεν ἔνδοξος κυρίως, παρὰ Ποιητ.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ, ἡ· ὁ πολλὰ εὔμορφα καὶ λαμπρὰ τέκνα ἔχων. Πινδ. Ὀλ. ΙΓ΄. 5.

Ἀγλαόκρανος, ὁ, ἡ· (κρήνη) Δωρ. ἀντὶ κρήνη μὲ λαμπρὰς, θαυμαστὰς πηγάς. Πινδ. Νμ. 3. 96.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ, ἡ· ἰδὲ Κῶμος. Πινδ. Ὀλ. Γ΄. 10. «Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ Ἀγλαόκωμον»· μὲ λαμπροτάτην, ἢ χαριεστάτην τράπεζαν (φαγητὰ), ἢ μὲ χαροποιὸν τραγούδιον.

Ἀγλαομήτης, ου· καὶ Ἀγλαόμητις ιος ὁ, ἡ· = τῷ Λαμπρόβουλος. Ἡσύχ.

Ἀγλαομητία, ἡ· τὸ ἔχειν εὐβουλίαν, ἢ συνετὴν βούλευσιν.

Ἀγλαόμορφος, φου, ὁ, ἡ, τό-φον· ὁ λαμπρὸς καὶ ὡραῖος κατὰ τὴν μορφὴν (καλοσχηματισμένος). Ἐπιγρ. Βιβλ. Α΄. «ἅβροτον, ἀγλαόμορφον, ἀκερσεκόμην, ἁβροχαίτην».

Ἀγλαόπαις, δος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀγλαόκουρος. Νόνν.

Ἀγλαόπεπλος, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρὸν πέπλον ἢ καὶ ἱματισμὸν φέρων.

Ἀγλαόπηχυς, ὁ, ἡ, τό, χυ· γενικ. υος· μὲ λαμπροὺς ἢ εὐπρεπεῖς πήχυς, βραχίονας.

Ἀγλαόπιστος, ὁ, ἡ· ὁ ἐξαιρέτως πιστός. Ἀμφιβ. παρὰ Ἡσυχ.

Ἀγλαοποιέω, ῶ· ποιῶ τινὰ ἀγλαόν, ἔνδοξον, περίσημον, λαμπρόν. «Ἀγλαοποιῶ ἡλίου πόλιν» Ἑρμαπίων Ἀμμιαν. ΙΖ. 7.

Ἀγλαόπυργος, ὁ, ἡ· μὲ λαμπροὺς, μεγαλοπρεπεῖς πύργους. Τστ.

Ἀγλαός, ἡ, όν· παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ Ἀγλαὸς, Ἀγλαόν· καὶ Ἀγλαῶς Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Ἀγάλλω· κυρίως, ἀγαλός, λαμπρός, φωτεινός, εὐειδής· ἢ καθαρός, διαφανής, ἐξαίρετος· λέγεται ἐπὶ πραγμάτων. Ἰλ. Β. 307. «ἀγλαὸν ὕδωρ»· καὶ Μεταφ. ἐπ᾽ ἀνθρώπ. ἐστολισμένος, ὡραῖος, ἀνδρεῖος, ἔκλαμπρος, ὑπερήφανος, εὐγενής. Ἰλ. Β. 736. «ἀγλαὸς υἱός»· παρὰ τοῖς νεωτέρ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ φαιδρός, εὔθυμος.

Ἀγλαόσκηνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγλαόκουρος.

Ἀγλαότευκτος, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ τεύχω) λαμπρῶς, μεγαλοπρεπῶς ᾠκοδομημένος κατεσκευασμένος. Χρησμ. Σιβύλλ.

Ἀγλαότιμος, ου, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρῶς τετιμημένος, ὁ περίφημος κατὰ τὴν τιμήν. Ὀρφ. Ὕμν. «Εἰρήνην ποθέουσ κουροτρόφον ἀγλαότιμον».

Ἀγλαοτρίαινης, νου, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ὅστις ἔχει λαμπρὰν τρίαιναν (καμάκιον μὲ τρία ὀδόντια). Πίνδ. Ὀλ. Α. 63.

Ἀγλαόυιος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον· (ἀγλαός, υἱός) ὁ ἔχων ἀγλαοὺς υἱούς. Πίνδ. Νέμ. «Πέλαγος μὲν ἀγλαόυιον ἤβαν»· ἀμφ. Ζήτ. Ἀγλαόγυιος.

Ἀγλαοφανής, ές· καὶ ἐπίρρ. ἀγλαοφανῶς ταυτὸν τῷ Λαμπροφανής. Ὕμν.

Ἀγλαοφαρής, ές· (ἀγλαόν, φᾶρος) ὁ φορῶν λαμπρὰ ἱμάτια. Σιβυλ. «τὸν ἀγλαοφαρέσι κούραις»· ἀμφ.

Ἀγλαοφεγγής, ές· ὁ ἀγλαὸν φέγγος (λάμψιν) ἔχων ἢ ἐκπέμπων.

Ἀγλαοφοίτος, ὁ, ἡ· (ἀπὸ τοῦ φοιτάω, ῶ) ὁ λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς εἰσελαύνων, ἢ ἐπερχόμενος, ἢ βαδίζων. Μξμ.

Ἀγλαόφημος, μου, ὁ, ἡ· ὁ λαμπρὰν φήμην ἔχων, ἢ προξενῶν. Ὀρφ. Ὕμν. 75. «ἀγλαόφημοι Μοῦσαι».

Ἀγλαόφορτος, ὁ, ἡ· (φόρτος) κομπάζων ἐπὶ τῷ φόρτῳ. Νόνν.

Ἀγλαόφωνος, νου, ὁ, ἡ· ὁ καθαράν, καὶ τερπνὴν φωνὴν ἔχων. Ναζ. λόγον ἀγλαόφωνον.

Ἀγλαοφῶτις, δος, ἡ· ταυτὸν καὶ Γλυκυσίδη, φυτοῦ τινος ὀνομασία. Μέντιος παρὰ Πλιν. ΚΔ.

Ἄγλαυκος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ γλαυκὸς (μὴ οὐρανογάλαζος, γαλανός) Δίρ. Σαλ.

Ἄγλαυρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀγλαός, ἢ ὁ ἀγλαὰς αὔρας (ἀέρα καθαρὸν) ἔχων. Νίκανδρ. Θηρ. 441. «ἤτοι ὅγ᾽ ἄγλαυρος δέδεται»· τοῦτ᾽ ἔστιν, ὁ μὲν φαίνεται ἀγλαὸς τὰς αὔρας, ἀντὶ μὲ λαμπρὰν ὄψιν μεταφορ.

Ἄγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος, ἥτις ἐτιμᾶτο ἔχουσα ναὸν εἰς τὸ Ἄστυ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδοτ. Η 53. σημ.

Ἀγλάφυρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγλαφύρως Ἐπίρ. ἀκαλλής, ἄκομψος, ἄμουσος, ὁ μὴ γλαφυρός. (Μὴ στιλβωμένος, μὴ ὡραῖος) κυρίως, ἄχαρις.

Ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ· (ὤψ) ἡ χαρίεντα ὄμματα, ἢ βλέμματα ἔχουσα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 214. «φλέγοντ᾽ ἀγλαῶπι πεύκᾳ», ἀντὶ, ἀγλαοφθάλμῳ.

Ἀγλαώψ, ωπος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων λαμπρόν, χαρίεν καὶ θελκτικὸν βλέμμα. Καθόλου δὲ λαμπρός, φωτεινός. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 214. «Ἀγλαῶπι φέγλαι»· καὶ

Ἀγλαώπης, ου, ὁ· τὸ αὐτό· ἐπίθετον τοῦ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Λακεδ.

Ἀγλευκής, ές· καὶ Ἄγλευκος· (γλεῦκος, γλυκύς) ὁ μὴ γλυκύς, ἀηδής, (ἄνοστος). Κυρίως ἐπὶ οἴνου· ὁ μὴ ἔχων γλεῦκος, γλυκύτητα Λουκιαν. Λεξ. «οἶνος ἤδη μὲν ἀγλευκής»· καὶ Ξεν. Οἰκ. 8, 3, 4. Μεταφ. ἀτερπής, ἀηδής, (ἄνοστος)· οὕτως ὀνομάζει Ἑρμογεν· τὸν Θουκυδίδην. «Διὸ καὶ ἀγλευκής ἐστι σχεδόν»· καὶ Ξενοφ. Ἱερ. 1. 21. τὸ ὁποῖον-ὅμως ὁ Σουΐδ. καὶ πλεῖστα χειρόγραφα, ἀγλευκέστερον ἔχει.

Ἄγληνος, νου, ὁ, ἡ. (γλήνη) ὁ ἄνευ γλήνης (ὀφθαλμοῦ κόρης), τυφλός, ἄομματος· Νόν.

Ἀγλίδιον, ου, τό· ταυτὸν τῷ Ἀγλίθιον, ἐκ τοῦ, Ἄγλις.

Ἀγλίη, ης, ἡ. ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκος οὐλή. καὶ οἱ λευκανθίζοντες ἐπίπαγοι. Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. Ζήτ. Αἰγίς. ἀριθμ. 4.

Ἄγλις, ιθος ἡ. καὶ Πληθ. Ἀγλῖθες, (τὰ σκελίδια)· αἱ σκελίδες, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κεφαλὴν τοῦ σκορόδου. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 763. «Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσεται». παρ᾽ ἄλλοις καλοῦνται Ῥᾶγες· παρὰ Θεοφρ. Γέλγεις. παρ᾽ ἄλλοις, Ὄνυχες, καὶ, Σκελίδες. Λατ. nucleus.

Ἄγλισχρος, ὁ, ἡ. ὁ μὴ ἰξώδης, μὴ γλίσχρος. μὴ κολλώδης (ὄχι γλιστερός) Ἱπποκρ.

Ἀγλυκής, έος, κές. ταυτὸν τῷ Ἀγλευκής. Θεόφρ.

Ἄγλυφος, ὁ, ἡ. (γλύφω) παθ. ἄγλυπτος, ὁ μὴ γλυπτός, ἀπελέκητος. ταυτὸν τῷ, Ἀπελέκητος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 102.

Ἀγλωσσέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἡσύχ. δυσφημῶ, κατηγορῶ, ὑβρίζω.

Ἀγλωσσία, ας, ἡ. καὶ Ἀττικ. ἀγλωττία· σιωπή, τὸ σιωπᾶν· Σουΐδ. 2) Ἀφράδεια, τὸ ἐναντίον τῆς Εὐγλωττίας· Εὐριπ. Λείψ. Ἀλεξ. Γ. «ἀγλωττίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνήρ», κτ. ἐκ τοῦ Ἀγλωσσέω.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ, ἡ. καὶ Ἄγλωττος. (γλῶσσα) μὲ χωρὶς γλῶσσαν, ἄλαλος· ἄφωνος, βουβός· παρὰ Πινδ. Νέμ. Η. 41. ἀντὶ τοῦ Ἀφραδής· παρὰ δὲ Ἀθην· Γ. «ἄγλωσσος λάλος», ἐπειδὴ ὡς καλεῖται ὁ πρωκτός. 2) Βάρβαρος, ἀλλόγλωσσος. Σοφοκλ. Τραχ. 1060. καὶ 1071. «Οὔθ᾽ Ἑλλάς, οὔτ᾽ ἄγλωσσος». καὶ Ἀγλώττως Ἐπίρ.

Ἄγμα, τος, τό. (ἄγω, ἀγνύω) σύντριμμα, θλάσις, (τζάκισμα)· καὶ κεκομμένον τμῆμα· Ἡσύχ.

Ἀγμητός, τοῦ, ὁ, ἡ. Ἀττικώτερ. ἀντὶ, Ἀκμητός, ἀκούραστος, «σώματα γίνονται ἀγμητά». Ὀνόσανδρ. Στρατ.

Ἀγμίζω. Μ. ίσω. ταυτὸν καὶ Θραύω. Ἡσύχ.

Ἀγμός, μοῦ, ὁ. ταυτὸν τῷ Ἄγμα, (τζάκισμα). ὅθεν Ἱπποκρ. «περὶ Ἀγμῶν γράφει», ὅ ἐστι περὶ θλάσεων (τζακισμάτων) χειρῶν, ποδῶν, καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος. 2) Τόπος βουνώδης τραχύς, κεκομμένος καὶ κρημνώδης οἷον, βουνόν, αἰγιαλός, κ. τ. λ. Εὐριπ. Βάκ. 1092. «διὰ δὲ χειμάῤῥου, νάπης ἀγμῶν τ᾽ ἐπήδων». καὶ Ἡρόδ. 4, 154.

Ἀγνάμπτος, ὁ, ἡ. (γναμπτός), ἄκαμπτος, ἀκλινής, ἀλύγιστος, σταθερὸς δηλ. Ὀρφ. περὶ λίθ. ἄγναμπτον σθένος.

Ἄγναπτος, καὶ Ἄγναφος, ὁ, ἡ· (γνάπτω) ἀλεύκαντος, ἀκάθαρτος. Πλούτ. «περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνάπτοις».

Ἁγνεία, ας, ἡ· (ἁγνεύω) καθαρότης ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ· σεμνότης, ἢ ἄγαν σωφροσύνη. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 864. «ἁγνείαν λόγων, ἔργων τε πάντων»· ἀντὶ, ἀλήθειαν. 2) Ἁγνισμός, κάθαρσις· Ἐνεργετ. ἐκ τοῦ Ἁγνεύειν. Διονύσ. Ἀλ. «ἁγνείας τε καὶ θρησκείας καὶ καθαρμοὺς νομοθετῶν».

Ἅγνευμα, τος, τό. ταυτὸν τῷ Ἁγνεία, Εὐριπ. Τρωάδ. 501. «ποίαις λύσαις συμφορᾶς ἅγνευμα σόν».

Ἁγνευτήριον, ου, τό. καθαρτήριον· τόπος, ἢ μέσον, καθάρσεως σωματικῶς, ἢ ψυχικῶς.

Ἁγνευτικός, κή, κόν. ἐπίθ. ὁ φυλάττων ἑαυτὸν καθαρόν, σεμνόν, σώφρονα. παρ᾽ Ἀριστοτ. «ἁγνευτικὸν ζῷον» ἀντίκειται τῷ, ἀφροδισιαστικὸν, τὸ μὴ φυλάττον σωφροσύνην.

Ἁγνεύω. Μ. εύσω. Π. ευκα. Οὐδέτ. εἶμαι καθαρός, σώφρων, ἀμίαντος. Ἡρόδοτ. Α. «οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσιν ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσιν». 2) Ἐνεργ. καθαρίζω, ποιῶ τι καθαρόν, ἁγνόν· διά τινος θυσίας, ἢ ἄλλων τοιούτων πράξεων· «ἁγνεύετε τὴν πόλιν», ἀντὶ, καθαρίζετε. Μέσως δὲ Ἁγνεύομαι, καθαρίζω ἐμαυτόν, σωφρονίζομαι. Δημοσθ.

Ἀγνής, έος, ὁ, ἡ. Ποιητ. ταυτὸν τῷ, Ἁγνός.

Ἁγνίζω· Μ. ίσω· καὶ ιῶ· καθαρίζω, ἐξιλεώνω τὸ θεῖον διά τινος θυσίας. Πλούτ. εἰς Ῥωμ. «καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις». 2) Καίω τι ἐν τῷ θυσιάζειν καὶ διὰ τοῦτο τιμῶ τὸ θεῖον, ἤτοι προσφέρω θυσίαν εἰς τοὺς Θεούς. Ζήτ. Ἁγίζω. ἀμφ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β. 928. «καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων»· ἀντὶ, ἐκάρπωσαν, καὶ ἔκαυσαν. 3) Καθαρίζω τι ἀπό τινος μιάσματος. Εὐριπ. Ἡρακ. «χέρας σὰς ἁγνίσαι μιάσματος». Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἢ φόνον ἀνθρώπου, ἢ ἄλλας σφαγὰς ἐποίουν, ὕδατι ἀπονίπτειν τὰς χεῖρας εἰς κάθαρσιν τοῦ μιάσματος. ὁ Σχολ.

Ἄγνινος, ἢ Ἄγνινος. Ζήτ. Ἄγνος· ὅθεν «ἄγνιαι ῥάβδοι». Πλούταρ. αἱ ἀπὸ Ἄγνου.

Ἅγνισμα, τος, τό. (ἁγνίζομαι, ἥγνισμαι). καὶ ἀντὶ Ἁγνισμός, κάθαρσις, ἐξίλασμα. τὸ τοῦ καθαρισμοῦ μέσον. Αἰσχ. Εὐμεν. 328. «πτῶκα ματρῷον ἅγνισμα κύριον φόνου». τὸ μόλυσμα δηλ. ὁ Σχολ.

Ἁγνισμός, οῦ, ὁ. καθαρισμὸς ἀπό τινος μιάσματος. Πλούτ. Προβλ. Ῥωμ. «καὶ περιμάττουσι σκυλακίοις τοὺς ἁγνισμοῦ δεομένους».

Ἁγνίστης, καὶ ἁγνιστὴς Ζήτ. Ἁγνίτης.

Ἁγνιστικός, κή, κόν. (ἁγνίζομαι, ἥγνισται) Ἐνεργ. καλὸς καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθαρίζειν, καὶ ἐξιλεώνειν· ὡς, «ἁγνιστικὸν πῦρ». Εὐσταθ.

Ἁγνίτης, καὶ Ἁγνίστης, καὶ ἁγνιστής καὶ ἀγνητικός καὶ Ἀγνητήριος, ὁ, ἡ. (ἁγνίζω) ὁ καθαρίζων, ποιῶν τινὰ καθαρόν. Λυκόφρ. 135. «ἁγνίτην ἄλαν». Παρὰ Πολυδ. Α. 24. εἰσί, «Θεοὶ ἁγνίται», καὶ παρὰ Παυσαν. Λακ. ΙΔ. «Ἀσκληπιὸς ἁγνίτας», εἶναι διαφορετικὸν, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ Ἄγνος γίνεται. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ Ἀγνητήρ, γίνεται Ἀγνητήριος, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, Ἀγνητικός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Ἀγνητήριον, οἱ Ἄλλοι. Παρ᾽ Ἱέρ. Μαθημ. εἶναι. Ἀγνητήριον, μηχανή τις, ἥτις περιστρεφομένη ἐκβάλλει τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ.

Ἀγνοέω, ῶ Μ. ήσω· συνήθ. καὶ, τομαι καὶ Ἀγνοιέω· (γνοέω, νοέω) δὲν ἠξεύρω, δὲν γνωρίζω· Ὀδ. Τ. 15. «Ἀνδρ᾽ ἀγνοιήσαντ᾽ ὀλέσειν», τοῦτ᾽ ἔστι, μὴ γνωρίσαντα. 2) Δὲν ἐννοῶ, δὲν καταλαμβάνω, (δὲν νοιώθω). πλανῶμαι, ἀπατῶμαι δηλ. ὅθεν

Ἀγνόημα, τος, πλάνη, ἀπάτη. καὶ ἡ δι᾽ ἄγνοιαν γινομένη ἁμαρτία.

Ἄγνοια, ας, ἡ· (νοῦς) τὸ μὴ ἐννοεῖν, καταλαμβάνειν. τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν καὶ ἐπιτηδειότητα. ἀμάθεια, ἀκαταληψία. Ἀνοησία, ἀστοχασία, ἀφροσύνη. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. «πόσα δ᾽ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσιν», ὅθεν τὸ Ἀγνοιέω παρ᾽ Ὁμήρ. Ὀδυσ. Τ. 15. καὶ Ω. 215. δὲν γνωρίζω, δὲν ἠξεύρω. παρὰ ποιητ. δ᾽ ἐνίοτε καὶ ἀγνοία μακροκατάληκτον.

Ἀγνοιέω, ῶ· Ποιητ. Ζήτ. Ἀγνοέω, καὶ Ἄγνοια.

Ἀγνοιῆσι· Ὀδυσ. Ω. 218. ἐννοεῖται καὶ γράφεται συνήθως ὡς γ᾽. ἑνικ. προσ. τοῦ ἐνεστ. ὑποτ. β᾽

τοῦ ἀγνοέω· ὦ· ὅμτ. ὁ Εἰρ. Θήρσιος ὅμως. Ἑλλην. Γραμματ. σελ. 352. ἐξηγεῖ αὐτὸ μελόγως· αἴ κέ μ' ἐπιγνοίῃ—ἤέ κεν ἀγνοιῇσι. ὡς Ἐυστ. ὑποτακτ. τοῦ ἀγνοέω· ὦ.

Ἀγνοούντως· Ἐπίρρημα Μτχ. ἐκ τοῦ ἐνεργητ. ἐνεστ. τοῦ ἀγνοέω· ἀπείρως, ἀμαθῶς, ἀνεπιστημόνως· Ἀρττλ. Τοπ. 2. 9.

Ἀγνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ· ὁ καθαρίζων, ὁ ποιῶν καθαρόν τινα ἤ τι.

Ἀγνοπολέω, ῶ· παρ' Ἡσυχ. καθαρίζω διὰ θυσίας.

Ἀγνοπόλος, ου, ὁ, ἡ· (πολέω) ὁ ὢν καθαρὸς, ἁγνός· Ὀρφ. Ἀργ. «ἀγνοπολεῦντα καθαρμοῖσι» ἔτι δὲ καὶ μεταβατικῶς παρὰ τοῖς νεωτρ. ὁ καθαρίζων, ἐξιλεώνων· ἁγιάζων.

Ἀγνόρροος, ου, ὁ· (ῥόος) ὁ, ἡ, τό· ὁ καθαρῶς ῥέων.

Ἀγνόρρυτος, ου, καὶ ἀγνόρρυτος ὁ, ἡ· (ῥύω) ἐκεῖνος, ἐξ οὗ ῥέει καθαρόν· ἢ ὁ καθαρὰ ῥεῖθρα ποταμοὺς ἢ ὕδατα ἔχων· Αἰσχ. Προμ. 434.

Ἀγνός· ἡ· όν· καθαρὸς, σώφρων, εἰλικρινὴς, ἀδιάφθορος, ἁπλοῦς· π. χ. ἁγνὰ κρίσις ἀέθλων· Πινδ. Ὀλ. 3. 37 — ἱερὸς, ἅγιος· οἷον· ἑορτή· Ὀδσ. ἱερὸν, θυσίαι, χῶρος οὐχ ἁγνὸς πατεῖν ναὶς ὃν εἰσέρχεσθαι ἀσεβὲς ἐστι, Σοφλ. Ο. Κ. 38. ἐξαιρέτως δὲ, παρθένειος, παρθενώδης· Ἄρτεμις· Ὀδσ. καὶ Περσεφόνη· Ὀδσ. Λ. 385. ὕμν. Δμτρ. 439. Ἐπ' ἀνθρώπων ἐν γένει· σεβάσμιος, καθαρὸς μολυσμῶν, πλημμελημάτων· κυρίως δὲ δίκαιος, ἀδωροδόκητος· ἔτι δὲ ἐλεύθερος κακῶν παθῶν ἢ κακουργημάτων· ὡς «ἁγνὸς φόνου» Πλτ. Νμ.

Ἄγνος, νου, ἡ· ταυτὸν τῷ Λύγος· ἡ παρὰ τοῖς νεωτέροις λυγαρία· «θάμνος ἐστὶ παρὰ τοῖς ποταμοῖς τραχέσι τε τόποις καὶ χαράδραις φυόμενος, ῥάβδους ἔχει δυσθραύστους μακράς, φύλλα δὲ ὥσπερ ἐλαίας, ἁπαλώτερα δὲ, τὸ δ' ἄνθος, ἡ μέν τις λευκὸν σὺν ὑποπορφυρίζοντι, ἡ δὲ πορφυροῦν φέρει, σπέρμα δὲ ὡς πέπερι· ὠνόμασται δὲ Ἄγνος, διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῇ· Λύγος δὲ διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὔτονον» Διοσκ. σελ. 136. Ὅρα Εὐστάθ. σελ. 834. καὶ 1638. Ζήτ. καὶ Λύγος· ὅθεν προῆλθεν ἡ λέξις, Ἁγνεία ἀντί, Σωφροσύνη. Λατ. vitex.

Ἀγνόστροφος (ἄγνος, στρέφω) ἐξ ἄγνου ἐστρεμμένος (λυγαροστριμμένος).

Ἀγνοτελής, λέος, ὁ, ἡ· (ἁγνὸς, τελέω) ὁ καθαρῶς ἢ σωφρόνως διάγων, καὶ ὁ ἐντελῶς ἁγνὸς, καθαρός· Ὀρφ. Ἀργον. 545.

Ἀγνοτερής, έος, ὁ, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀγνοτελής· Ὀρφ. Ὕμν. 73. 4.

Ἁγνότης, τητος, ἡ· (ἁγνὸς) καθαρότης, σωφροσύνη.

Ἀγνύθες· ων· πληθ. οἱ· λίθοι τινες, τοὺς ὁποίους κρεμῶσιν οἱ ὑφαίνοντες ἀπὸ τὸ στημόνιον διὰ νὰ στέκεται ἴσια, οἱ τινες καὶ, Λαῖαι, Λεῖαι, καὶ Λᾶες καλοῦνται, Πολυδ. Ζ'. 10. Ζήτ. Κανὼν· καὶ λέα.

Ἄγνυμι· καὶ ἀγνύω· ἀμλ. Μλ. ἄξω· ἀόρστ. α'. ἔαξα, ὅθεν κατέαξα. Ὁμ. Ἐπιγρμ. ἦξα. Μτχ· ἄξας καὶ ἐάξας Λυτ. παθτ. ἀόρστ. ἐάγην (υυ—, μόνον ἐν Ἰλδ. Λ'. 559. υ——) Πρκμ. ἔαγα, Ἰων. ἔηγα· θραύω, συντρίβω· «τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι» Ἰλδ Ρ 63. καὶ «περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην» (τοῦτ' ἔστι κατακλῶσι) Ἰλδ Μ. 148. ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, Περιάγνυμι· Ὀδ Ὁμ. χρῆται καὶ τῷ παθτκ. «ἄγνυτο ἠχὴ» καὶ ὁ Ἡσδ. ὡσαύτως· ὁ β'. πρκμ. δὲ φέρει παθητικὴν σημασίαν. 2) κυρτοῦν· κάμπτειν· «πύγαος πάλιν ἄγνυν» ποιητ. ἀντὶ ἐάγησαν· Ἰλδ. Δ. 214. ὡσαύτως καὶ Ἡρδ. 1, 185. ποταμὸς ἀγνύμενος· (ἐν τοσαύταις φυλάττει τὴν αὔξησιν πολλάκις ὁ Ἀόρστ. τῶν παρηγμένων ἐγκλίσεων· π. χ. κατεάξας, κατεαγῆναι· κλ. τ.).

Ἀγνώδης, εος, ὁ, ἡ· ὅμοιος τῇ Ἄγνῳ, Θεόφρ.

Ἀγνωμονέω, ῶ· Μ. ήσω· εἶμαι ἀγνώμων, ἄβουλος· πολιτεύομαι, πράττω, φέρομαι ἀστόχαστα, χωρὶς γνῶσιν καὶ φρόνησιν· εἶμαι ἀχάριστος· Πολυβ. 2) Ἐνεργητ. ἀγνωμονεῖν τινα Πράττω, ἢ μεταχειρίζομαί τινα σκληρῶς καὶ ἀδίκως· ὡς καὶ κακῶς δρᾶν τινα, καὶ ἀγνωμονεῖν πρός τινα· Δμσθ.

Ἀγνώμος, μου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀγνώμων· πιθανῶς ὅμως προέκυψεν ἐκ τοῦ Οὐδετέρ. Ἄγνωμον· ὡς, «ἄγνωμον ποιήσαιεν», ὅ ἐστιν, ἀχάριστον, καὶ ἀνόητον.

Ἀγνωμοσύνη, νης, ἡ· (παρώνυ. τοῦ, ἀγνώμων) ἔλλειψις γνώσεως, μωρία, ἀναισθησία, ἀπειρία, ἀστοχασία· ἀπερισκεψία Ἡρδ. Μελπ. «πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι ἐδουλώθησαν», ἤτοι διὰ τὸ νὰ ἦσαν μωροί. Ἀχαριστία, ἀδικία· Ἀριστ. Παναθ. «προστιθέντες δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην, ἔτι μείζονα» Δημοσθ. «ἀγνωμοσύνη τύχης» σκληρότης, ἤτοι ἀδικία τῆς τύχης· παρὰ Ἡρδ. ἐπὶ πολιτικῶν καταχρήσεων κυρίως ἀντὶ τοῦ, θράσος, αὐθάδεια, δι' ὧν ταράττεται ἡ ἐσωτερικὴ τῶν πολιτικῶν ἡσυχία· Ἡρδτ. 2. 172. 4, 93. 5, 83. καὶ ἑξῆς· Πληθυντ. δὲ, ἀγνωμοσύναι = παρακοαί, διαφωνίαι, δυσγνωσίαι· ἀπὸ τοῦ.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδετέρ. Ἄγνωμον, τό· (γνώμη) ὁ ἐστερημένος γνώσεως, ἀνόητος, ἀστόχαστος, ἄβουλος, ἀναίσθητος, μωρός· Παρὰ Ξενοφ. Κύρουπ. Η'. Γ. 49. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀχάριστος, μὴ εὐγνώμων, ὅστις δὲν γνωρίζει τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐεργεσίαν· Παρὰ Παρθενίῳ· «Πρᾶγμα ἀγνῶμον» ἀντὶ τοῦ Ἄτοπον· Παρὰ Σοφοκλ. «οὐκ ἀγνώμονα» ταυτὸν καὶ τῷ, Εὐγνώμων, ἢ Ὁμογνώμων, ὁ ἔχων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γνώμην. 2) Ἐκ τοῦ Γνώμων ὅμως λέγεται Ἀγνώμων, ὁ μὴ ἔχων τοὺς γνώμονας, ὁ ἀποβεβληκὼς (ἵππος) πάντας τοὺς ὀδόντας, καὶ μὴ ἔχων δι' οὗ γνωσθῇ· Ἡσύχ. Ζήτ. καὶ Ἄβολος.

Ἀγνωμόνως, Ἐπίρ. (γνώμη) ἀσυνέτως, ἀνοήτως· ἀπερισκέπτως· Δημοσθ. Ὀλ. Α'. «εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε» δηλ. τόσον εἶσθε ἀστόχαστοι. 2) Ἀλογίστως, ἀβούλως· Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. «διὰ τὰ ἀγνωμόνως πραχθέντα». 3) Ἀχαρίστως, ὅτε λαμβάνεται καὶ τὸ, Ἀγνωμονέστερον, ὡς, «ἀγνωμονέστερον αὐτῷ προσφέρομαι».

Ἀγνώριστος, ου, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἐγνωρισμένος· Πολυβ. Ε'. 37.

Ἀγνώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (παρομοίως τῇ Παθητ. Μετοχ. τοῦ Ἄγνωμι Ῥήμ.) ὁ ἄγνωστος, ὁ ἀγνώριστος, ἄδηλος, ἀγνοούμενος· Ὀδ. Ε. 89. «οὐ γάρ τ' ἀγνῶτες γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται». Ἔτι δὲ καὶ Ἐνεργητ. ὁ μὴ γνωρίζων, μὴ ἠξεύρων, μὴ ἔχων ἰδέαν ἢ εἴδησιν, πεῖραν πράγματός τινος, ὡς Ξενοφ. Οἰκ. Κ'. 13. «εἰ δέ τις παντάπασιν ἀγνὼς εἴη» καὶ Σοφλ. Οἰδ. Τυρ. 677. «Σοῦ τυχὼν ἀγνῶτος ὑπὸ σοῦ ἄγνωστος, ὃν σὺ οὐ καλῶς ἔγνως» καὶ Ὀδσ. Ε. 79. «ἀγνῶτες ἀλλήλοισι», μὴ γνωρίζοντες ἀλλήλους· παρ. Εὐρπδ. δὲ ἀντὶ τοῦ, λάθρα· «ἀγνὼς πατρί»· παρὰ Σοφ. δὲ καὶ μετὰ γενκ. «ἀγνὼς ἑαυτοῦ» τὸν ἑαυτόν του μὴ γνωρίζων· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀμαθὴς, μὴ εἰδώς· Σοφλ. αὐτ. καὶ Πνδ. Πθ. Δ. 3. 2) Ἄδοξος, ἄτιμος, ἄσημος· Εὐρπ. Ἰφ. Α'. 18. «βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής». 3) Ἀγνώμων, ἀχάριστος· Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 677. «πορεύσομαι σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος».

Ἀγνῶς, Ἐπίρ. καθαρῶς, σωφρόνως· Ξνφ. Ἀπμν. γ'. 8. 10 «ἁγνῶς ἔχοντας προσιέναι» καὶ Ὁμρ. ὕμν. Ἀπλ. 121. καὶ Ἡσδ. Ἐργ. 339.

Ἀγνωσία, ας, ἡ· (γνῶσις), ἀγνωρισμία, ἀγνωριστία, τὸ μὴ γνωρίζειν, μὴ ἠξεύρειν· Θουκ. «διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν»· παρ' Εὐριπ. Ἑλ. 939. «πῶς ἀγνωσία σέβομεν αὐτοῦσι», ἀντὶ τοῦ Ἀπορία. 2) Ἀμάθεια, μωρία· ὅ ἐστιν, ἔλλειψις γνώσεως.

Ἀγνώσσασκε, ἐκ τοῦ Ἀγνώσσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἀγνοέω· Ἀγνοῶ, δὲν γνωρίζω, δὲν ἠξεύρω· Ὀδ. Ψ. 95. «Ἄλλοτε δ' ἀγνώσσασκε κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα» Ἰωνκ. γ'. πρσπ. τοῦ ἐνεργτ. ἀορστ. α'. Ὀδσ. Ψ. 95. ἀντὶ, ἠγνόει· ὡς τὸ Λιμὸς, Λιμώσσω Λιμώσσω· οἱ νεώτεροι προτιμῶσι τὸ, ἀγνώσασκε τοῦ ἠγνόησε· καὶ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπκ. ὡς γ'. πρσ. ἑνκ. τοῦ ἐνεργ. ἀρστ. α'. ὁριστκ. ἐκ τοῦ ἀγνοέω.

Ἄγνωστος, ου, ὁ, ἡ· ἡ καὶ Ἄγνωτος· (γνωστὸς, γνωτὸς) ἀγνώριστος, ὁ μὴ ἐγνωσμένος· Ὀδ. Β. 172. «Ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ» Θουκυδ. Γ. 94. «ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσίν»· ἀντὶ τοῦ, Οὐκ ἔχοντες τὴν διάλεκτον εὔκολον γνωσθῆναι. 2) Ἄσημος, μὴ περίφημος· Πολυβ.

Ἀγόγγυστος· ὁ, ἡ· χωρὶς γογγυσμοῦ, ἀγανάκτητος· «Ξενοδοχίαν ἀγόγγυστον» (χωρὶς δυσαρεσκείας τινος) Κυρλ.

Ἀγοήτευτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγοητεύτως Ἐπίρ. ὁ μὴ γεγοητευμένος, ἀβάσκαντος, ἀμάγευτος· Καὶ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μαγευθῇ, γοητευθῇ.

Ἀγομένη, νης, ἡ· (ἄγω) ὑπακουομ. Σχοῖνος· σχοινίον, (τριχιά)· Ἀπολλόδ. Πολιορκ. σελ. 45. «σχοινία μακρὰ, ἐκτεινόμενα κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ θεμελίου τῆς μηχανῆς Ἀγόμενος λεγόμεναι» ἐξ οὗ ἐλήφθη, πιθανῶς, καὶ τὸ ἰταλ. γούμενα, ὁ Κάλως ἤτοι τὸ χονδρὸν σχοινίον ἐν πλοίοις.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ, ἡ· (γομφόω) ἀκάρφωτος, μὴ στερεὸς, Σουΐδ.

Ἀγόνατος, ου, ὁ, ἡ· (γόνυ) χωρὶς γόνατα, ζῶον τὸ μὴ ἔχον γόνατα· Ἀριστοτ. περὶ Ζ. πορείας. 2) Καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὸ μὴ ἔχον κόμβους καὶ ῥόζους· Ἀθήν. Γ'.

Ἀγονέω, ῶ· Μ. ήσω· εἶμαι ἄγονος, ἄκαρπος· χωρὶς τέκνων, στεῖρος· ὅθεν «τόκος ἀγονεῖ», ὡς τὸ, βίος ἀβίωτος.

Ἀγονία, ας, ἡ· (παρών. τοῦ, ἄγονος) στείρωσις, ἀκαρπία, ἀτεκνία· Αἰλιαν. «Καὶ τὴν ἀγονίαν, καὶ μέντοι καὶ γυναικῶν καὶ τῆς ἀγέλης τῆς τετραπόδου».

Ἄγονος, ου, ὁ, ἡ, τό—νον· (γόνος) χωρὶς γόνου, ὅ ἐστιν ἡ Ἐνεργητ. ὁποῖος δὲν γεννᾷ, ἄκαρπος, ἄτεκνος, μὴ γόνιμος· Ἀπολλ. Ἀργον. Α'. 684. «Κουρότεραι δ', ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἱκησθε» ἄσπερμοι δηλ. διὰ τὸ ἀνδρὶ μὴ συνεῖναι· καὶ Μεταφορικ. «Ἄγονος σοφίας» Πλάτ. Θεαίτ. ἢ Παθητ. ἀνύπαρκτος, ἀγέννητος· Ἰλ. Γ. 40. «Αἴθ' ὄφελες τ' ἄγονός τ' ἔμεναι», δηλ. νὰ μὴ ἤθελε γεννηθῇς.

Ἄγοος, ου, ὁ, ἡ· (γόος) χωρὶς πένθους, ἀθρήνητος· καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν θρηνεῖ οὐδεὶς· καὶ ὁ μὴ θρηνῶν· Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 1070, «τὸν μὲν πολλῶν πενθητῆρων τεύξει, κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος».

Ἀγόρ, ρος· ὁ. παρὰ Κυπρίοις ὁ Ἀετὸς· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ, τὸ ὀρτανικὸν βρέφος· ἀγόρι.

Ἀγορά· ᾶς· ἡ· (ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, συνάγω) πᾶς δημόσιος τόπος ἔνθα συνέρχεται ὁ λαὸς διὰ συμβουλίας, ἐκλογὰς, κρίσεις, καὶ δημηγορίας καὶ λοιπὰς ὑποθέσεις τοῦ Κοινοῦ, πωλήσεις, ἀγοράσεις καὶ· τ. τ. ἀντιθέτως τῷ, Βουλή Ὀδσ. Γ'. 127. βουλευτήριον, (μαγιστράτον)· τόπος τῆς κοινῆς ἐπιμιξίας «διὰ τὴν ἀγορὰν ἱκανὰ τὸ ἄρχεσθαι εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν» «ἀγορὰν λῦσαι» τελειώνειν διαλύειν (σκορπίζειν) τὴν κ. συνλ. καὶ Φλστρ. Ἀπολ. α', 2. Ἀγορὰν

ἄγεσθαι κρίνειν, κρίσιν ἄγειν· ἐν γένει δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως, Ἀγορά, ἐστὶ μᾶλλον ἐπικὴ παρὰ ἀττικῇ· Ὀδ. Ι. 170. «Ἀγορὰν θέμενος ἐποίησε (ἔκαμε) κοινὴν συνέλευσιν· Ἰλ. Β. 370. «Ἀγορῇ νικᾷς υἷας εἰς τὴν δημηγορίαν (ὁμιλίαν πρὸς τὸν λαόν)· 2) κοινῶς Πιάτσα, παζάρι· παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Ὀδσ. Θ. 16. 3) πάντα ὅσα συμβαίνουσιν εἰς τὴν ἀγοράν· ὁμιλίαι, δημηγορίαι. Ἰλδ. Β. 307. Ὀδσ. Δ. 818. Συνθῆκαι, διαπραγματεύσεις, Ἡρδτ. 7, 11. 4) τὰ εἰς πώλησιν εκτιθέμενα, ἐξαιρέτως αἱ ζωοτροφίαι· «ἀγορὰν ἄγειν ἢ παρέχειν τινί, «Ἀγορὰ εὐωνοτέρα Ξεν. εὐθηναί ζωοτροφίαι. 5) Ἀγορὰ πληθούσης ὁ καιρὸς ἀπὸ πρωίας μέχρι μεσημβρίας, καθ' ὃν ἡ ἀγορὰ ἐστὶ πλήρης καὶ καθ' ὃν γίνονται κανονικῶς ὅλαι αἱ συνελεύσεις καὶ αἱ συναθροίσεις. Πλτ. Γργ. σλδ. 469 D. «ἀγορᾶς πληθούσης· εἰς τὸν καιρόν, ὅτε ἡ ἀγρ. εἶναι πλήρης ἀνθρώπων δηλ. μεταξὺ ὄρθρου καὶ μεσημβρίας· Ἡρδ. 4, 181. Ὡσαύτως καὶ ἀγορῆς πληθώρῃ. Ἡρδτ. 2, 173. 7, 133. ἐξ ἐναντίας δὲ ἀγορῆς διάλυσις· Ἡρδτ. 3, 104. (υυ–) δηλονότι ὀλίγον τι μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ἀπήρχοντο ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τοὺς οἴκους (ὅταν χαλᾷ τὸ παζάρι).

Ἀγοράασθε· τὸ β'. πλθ. πρτκ. ὁριστ. Ἐνεστ. ἀντὶ ἀγορᾶσθε (ἀπὸ τοῦ ἀγοράομαι) Ἰλδ. Β, 337. (–υυ–υ).

Ἀγοράζω· Μ. ἄσω· εἶμαι εἰς τὴν ἀγοράν· Ἡρόδ. Β'. 35. «ἐν τούτοισι, αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι, καὶ καπηλεύουσι· καὶ Θουκ. ϛ'. 51. «οἱ στρατιῶται ἐσελθόντες ἠγόραζον εἰς τὴν πόλιν· ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγορᾷ διέτριβον· τοῦτ' ἔστι συνεβουλεύοντο, συνωμίλουν, συνδιεπραγματεύοντο εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ, ἠγόραζον, ἐπώλουν· Ἀριστοφ. Ἱππ. 1373. «Οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 985. «καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. Ἔτι δὲ καὶ Μέσως· παρὰ Δημοσθ. «τὸ ἐπιτήδειον ἀγοράζεσθαι· καὶ ἀντὶ τοῦ συμβουλεύεσθαι μετά τινα· Θεό. 6, 51. «ἀγοράζεσθαί τινι.

Ἀγόραιος· φαῦλος, ποταπός, ἀχρεῖος· ὁ ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος, ὁ ἐν Ἀγρ. ἀναστρεφόμενος· ἰδὲ παρακατιών.

Ἀγοραῖος· ὁ, ἡ· πᾶν τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν εὑρισκόμενον, ἢ ἀναφερόμενον· Ἡρδτ. Ζεὺς ἀγοραῖος· προστάτης καὶ κυβερνήτης τῶν κοινῶν συνελεύσεων τοῦ λαοῦ· Ἡρδτ. 5, 46. «ἀνὴρ ἀγοραῖος ῥήτωρ, συνήγορος, σύνδικος (ἀβοκάτος)· ἀγοραῖοι ἐκαλοῦντο κυρίως οἱ κάπηλοι (μεταπωληταὶ) οἱ μὴ μετερχόμενοι ἐμπορίαν κατὰ θάλασσαν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μόνον πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες πραγματείας, ζωοτροφίας καὶ τ. τ. ἐν μέρει (λιανικῶς)· Ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀργοὶ καὶ ἀπράγμονες, οἱ εἰς τὴν ἀγορὰν τὸν καιρὸν ἀνωφελῶς διατρίβοντες· Θφρστ. Χαρακτ. 6. καὶ Ξεν. Κρπ. Α'. Β'. 3. «ἔστιν αὐτοῖς ἐλευθέρα ἀγορὰ καλουμένη, ἔνθα τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται· ἐντεῦθεν τὰ μὲν ὤνια, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι ἀπεληλάνται εἰς ἄλλον τόπον, ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ» (τινὲς δὲ τῶν Γραμματικῶν διακρίνουσι τοὺς τοιούτους παροξύνοντες τὴν λέξιν· ἰδὲ ἀνωτέρω)· ἡ ἀγοραῖος, ὑπξ. ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγίνετο προτολογίαις· Στρβ. ιγ'. σλδ. 937. «διοικήσεις, ἐν αἷς τὰς ἀγοραίους ποιοῦνται καὶ τὰς δικαιοδοσίας· ἀγοραίας ὑπξβμ. ὅθεν «ἀγοραίως λέγειν» τὸ λαλεῖν ὡς ὁ συρφετώδης, χυδαῖος ὄχλος· Διονυ. τχν. ῥητρ. Γ. 11. Λκν. πῶς δεῖ Ἱστρ. Συγγρ. 44.

Ἀγορανομέω, ῶ· Μ. ήσω· εἶμαι ἀγορανόμος· Δίων Κάσ. Λττ'. 76. «καὶ διὰ τοῦτο ἀγορανομῆσαι μᾶλλον ἢ δημαρχῆσαι ἐθελήσαι· δηλ. ἠθέλησε νὰ γίνῃ ἀγορανόμος, καὶ ὄχι δήμαρχος.

Ἀγορανομία, ας, ἡ· ἡ ἀξία, (τὸ ὀφφίκιον) τοῦ ἀγορανόμου.

Ἀγορανομικός, κή, κόν· (ἀγορανόμος) πᾶν ὅ, τι ἀνήκει τῷ ἀγορανόμῳ, ἢ τῇ ἀγορανομίᾳ· καὶ ἐκεῖνος, ὅς τις ἐστάθη Ἀγορανόμος.

Ἀγορανόμιον, τό· Πλτ. ἀρχεῖον ἢ δικαστήριον τοῦ ἀγορανόμου· Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 354.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ· (ἀγορά, νέμω) ὁ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικῶν ἄρχων· Ἀρποκρ. Πλάτ. Νομ. ϛ'. «τοὺς δὲ δὴ ἀγορανόμους, τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κόσμον διαταχθέντας ὑπὸ νόμων φυλάττειν, καὶ ἱερῶν καὶ κρηνῶν ἐπιμελεῖσθαι τῶν κατ' ἀγοράν, ὅπως μηδὲν ἀδικῇ μηδείς· Θεόφ. περὶ Νόμ. «Δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους... ἔστι δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐπόπτης τῶν ὠνίων τῆς ἀγορᾶς· ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Aedilis, Γαλλ. le placier. (υυ–υυ)

Ἀγοράομαι, ῶμαι· Μ. ήσομαι· ἔρχομαι εἰς τὴν ἀγοράν, δηλ. εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν, λαλῶ εἰς τὴν κοιν. συνλ. συμβουλεύομαι μετὰ τῶν ἐν τῇ κοιν. συνελεύσει. Ἰλ. Δ. 1. «οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο· καὶ ἀκολούθως, Δημηγορῶ, ὁμιλῶ, διαλέγομαι εἰς τὸ κοινόν. Ἰλ. Α. 253. «Ὅς σφιν ἐΰφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· πολλάκις εὕρηται παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. καὶ παθητικῶς· «καὶ ἀγορηθεὶς δημοσίως ἐπαινεθείς. Πινδρ. Ἰσθ. 1, 73. ἔνθα ὅμως ὀρθότερον τό, εὐαγορηθείς, Δωρ. ἀντὶ εὐηγ. διὰ τὸ μέτρον τοῦ στχ. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. σχεδὸν ἐν χρήσει μόνον (τὸ δὲ βραχὺ καθ' ἑαυτὸ α τῆς πρώτης συλλβ. ἐλήφθη Ἰλ. Β'. 337. μακρόν, διὰ τὸ μέτρον.

Ἀγόραρχος, ὁ· ταυτὸν τῷ ἀγορανόμος.

Ἀγορασείω· θέλω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ ἀγοράσω, ἐκ τοῦ Μέλλοντος τοῦ Ἀγοράζω.

Ἀγορασία, ας, ἡ· (ἀγοράζω) ὤνησις, ἀγόρασις τινος πράγματος (ψώνισις).

Ἀγόρασμα, τος, τό· (ἀγοράζομαι) τὸ ἀγορασμένον, ἢ τὸ διὰ ἀγόρασμα, ἢ πώλημα πρᾶγμα. Αἰσχίν.

Ἀγορασμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀγοράζειν.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀγοράζων (ψωνιστής.) Ξενοφ. Ἀπ. Β'. «οἰόμενος δ' ἂν καὶ ἀγοραστὴν θέλοιμεν τὸν τοιοῦτον λαβεῖν. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ ἀγοραστὴς ἦτον (σκλάβος), ὅστις ἐπέμπετο εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἠγόραζε τὰ χρειώδη· δοῦλος εἰς τὸ μαγειρεῖον· οἱ μεταγενέστεροι δὲ ὠνόμαζον τὸν τοιοῦτον ὀψωνάτορα (ψωνιστήν). Ἀθήν. Δ'. «ἐκάλουν δὲ καὶ ἀγοραστὴν τὸν τὰ ὀψώνια ὠνούμενον, νῦν δὲ ὀψωνάτορα.

Ἀγοραστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀγοραστήν, ἢ εἰς τὴν ἀγόρασιν, ἢ ἐμπορίαν. Παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι, εἰς τὴν ἐμπορείαν. δηλ. εἰς τὸ πωλεῖν καὶ ἀγοράζειν.

Ἀγοραστός, στή, στόν· πρᾶγμα εἰς ἀγόρασιν, ἢ πώλησιν· ἠγορασμένον, ἢ πωλημένον.

Ἀγορευτήριον, τό· (ἀγορεύω) ὑπξβμ. Τόπος ἔνθα ἐγίνοντο αἱ δημηγορίαι.

Ἀγορεύω, Μ. εύσω· ἢ Ἀγορέω· (ἀγορά) ῥητορεύω, δημηγορῶ, λέγω, ὁμιλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ δήμου· ἔπεα, ἀγορὰς ἀγορεύειν παρ' Ὁμρ. συνεχῶς ἀπαντώμενον· ὡσαύτως, καὶ παρ' Ἡρδτ. «ὁ νόμος ἀγορεύει· ὁ νόμος λέγει, ἀντὶ τοῦ προστάζει· Λυσ. καὶ Ἰλ. Η'. 322. «Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπίων ἀγόρευεν· καὶ Δημοσθ. περὶ Στεφ. «ἠρώτα μὲν ὁ κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; 2) ἀνακηρύττω (διαλαλῶ) Ἡρδτ. 9, 26. 3) Ἀγοράζω, ὠνοῦμαι.

Ἀγορηγός, ου, ὁ, ἡ· (ἄγω, ἀγορά) ὁ φέρων πραγματείας ἢ ζωοτροφίας ὀψώνια εἰς τὴν ἀγορὰν (παζάρι). Ἐτυμ. Μέγ.

Ἀγορή, ἡ· Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ ἀγορά. Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. ἐξ οὗ

Ἀγορῆθεν, Ἐπίρ. Ἰλ. Β. ἐκ τῆς ἀγορᾶς (πιάτσας, παζαρίου) ἢ ἐκ τῆς κοινῆς συνελεύσεως.

Ἀγορήνδε, Ἐπίρ. εἰς τὴν ἀγοράν. Ὁμηρ.

Ἀγορητής, τοῦ, ὁ· (ἀγορά) ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ ὁμιλῶν, ῥήτωρ, δημηγόρος· Ἰλ. Α. 248. «λιγὺς Πυλίων ἀγορητής· περὶ τοῦ Νέστορος λέγων· ὅθεν Ἀγορητότατος Ὑπερθετ. παρ' Ἡσυχ. ὁ λογιώτατος. 2) «Τῆς πόλεως ἀγορητής, ὁ φροντίζων περὶ τῶν ζωοτροφιῶν τῆς πόλεως· ἐν Ἐπιγραφ.

Ἀγορητύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. εὐφράδεια, δεξιότης εἰς τὸ ῥητορεύειν καὶ δημηγορεῖν. Ὀδ. Θ. 168. «Οὔτε φυήν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.

Ἄγορος, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀγορά. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1096. Ἠλέκτρ. 724. καὶ Ἀνδρομαχ. 1021. πληθ. τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει, καὶ εἰς λυρικὰ χωρία μόνον ἀπαντώμενον.

Ἄγος, ἢ Ἄγος, εος, ους, τό· παραγόμενον ἐκ τοῦ Ἄζω, σημαίνει, Θαυμασμός, Τιμή, Σέβας καὶ Εὐσέβεια, Λατρεία, Θεοσέβεια. 2) Πᾶν τὸ σεβασμόν, φόβον ἢ εὐλάβειαν ἀπαιτοῦν, τὸ τοῖς θεοῖς ὑπέγγυον, φόνος καὶ πᾶν τὸ καθαρισμοῦ δεόμενον πλημμέλημα ἢ ἔργον ἀνόσιον· ταυτὸν τῷ μύσος· ὅθεν «τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι» φόνου ὑπεύθυνον εἶναι. Ἡρδτ. 6, 86· «ἄγος ἐλαύνειν ἀνοσιουργήματος καθαίρειν· ὡς πρωτότυπον δὲ τοῦ Ἁγνός, καθαρός, σημαίνει τό, Καθαρισμός, ἐξίλασμα, προσφορὰ εἰς ἐξίλεωσιν κακοπραγιῶν καὶ φόνου· Καθαρμός.

Ἀγός, οῦ, ὁ, ἡ· (ἄγω) ἡγεμών, ὁδηγός. Ἰλ. Δ. 265. καὶ 519. «Τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 29. «ἀγὸν ἀνδρῶν, ἤτοι, ἡγεμόνα, ἀρχηγόν, πρῶτον.

Ἀγοστέω, ῶ· Μ. στήσω· Ζήτ. Ἀκοστέω. Ἰλ. Ζ. «στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ· λέγεται ἐπὶ ἵππων, οἵτινες ἀπὸ πολυφαγίας παχυνθέντες δὲν δύνανται νὰ περιπατῶσιν εὐκόλως. Εὐστθ.

Ἀγοστός, οῦ, ὁ· παρὰ μὲν τῷ Ὁμήρ. τὸ πλατὺ τῆς χειρός, ἢ ἀνοικτὴ παλάμη, ἔνθα περιάγονται τὰ ὀστᾶ, ἢ ἀγκῶνται κατὰ τὰς σκυταλίδας τῶν δακτύλων καμπτομένων. Ἰλ. Λ. 425. καὶ Ν. 508. «ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργον. Γ. 120. «Μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν· τὴν συνεσφιγμένην χεῖρα τοῦ Ἔρωτος, τὴν γεμάτην τόξων, λέγει. Παρὰ δὲ Θεοκρίτ. Εἰδυλ. ΙΖ'. καὶ ἄλλοις ταυτὸν τῷ Ἀγκών, καὶ Ἀγκάλαι, βραχίων, ἀγκάλαι. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 139. «ἐν ἀγοστῷ Ἀκαδημείας, ἐν τῷ ἀγκῶνι, ἐν τῇ γωνίᾳ, ἢ ἐν τοῖς κόλποις.

Ἄγρα, ας, ἡ· κυνήγιον, θήρευσις (τῶν ἀγρίων ζώων) Ξενοφ. Κυνηγ. «οὐκ ἂν ἕλοιεν ἄγραν. 2) Ψάρευσις, ψάρευμα. Πλούτ. Συμποσ. Η'. «παντὸς ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγηνεία. Καλεῖται δὲ Ἄγρα καὶ τὸ ἔργον καὶ τὸ θηρώμενον ζῶον, ὡς καὶ ἡ συνήθεια ἐκλαμβάνει τὸ Κυνήγιον ὡς ἐν Ὀδ. Χ. 306. «χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ.

Ἄγραθε· ἐπρμ. ποιητ. παραπλήσιον τῷ ἄγρονδε. Καλμχ. Λουτ. 26.

Ἀγραῖος, αία, αῖον· (ἄγρα) ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς ἄγραν· ὅθεν ἀγραῖος, ὁ κυνηγός. Ἀγραία δὲ Ἐπίθ. κοινὸν τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸ ἔφορον εἶναι παντὸς ἀγρίου τὴν θεόν, καὶ πᾶν τὸ ἄγριον καὶ ἀνήμερον καταστέλλειν.

Ἀγραμματία, ας, ἡ· ἀπαιδευσία, ἀμάθεια. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Η'. 6. «ἀγραμματία καὶ ἀπαιδευσία Θρᾳκῶν· ἐκ τοῦ

Ἀγράμματος, ου, ὁ, ἡ· (γράμμα) ὁ μὴ εἰδὼς γράμματα, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος· χωρὶς γράμματα.

Ἄγραμμος, ὁ, ἡ· (γραμμὴ) ἄνευ γραμμῆς. Ἡσύχ.

Ἄγραπτος, ὁ, ἡ· (γράφω) ὁ μὴ γεγραμμένος, ἄγραφος· «ἄγραπτα νόμιμα» Σοφοκλ. Ἀντιγ. 454. ὁ διὰ τῆς συνηθείας κυρούμενος καὶ μὴ γεγραμμένος νόμος.

Ἀγραυλέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἄγραυλος) αὐλίζομαι, εἶμαι, ζῶ, διατρίβω, μένω, διανυκτερεύω εἰς τοὺς ἀγροὺς, (εἰς τοὺς κάμπους) καὶ βουνά.

Ἀγραυλὴς, ές· ταὐτὸν τῷ ἄγραυλος.

Ἀγραυλία, ας, ἡ· (ἀγρὸς, αὐλὴ) ἡ εἰς ἀγρὸν μονὴ, διατριβὴ, τὸ εὑρίσκεσθαι, περνᾷν τὸν καιρὸν ἔξω τοῦ οἴκου, εἰς τὸν ἀγρὸν ἢ εἰς τὴν πεδιάδα. 2) Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, εἰς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου, ἢ Ἀγλαύρου, θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἱερείας τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἄγραυλος, ου, ὁ, ἡ· (αὐλὴ, ἀγρὸς) ὁποῖος κατοικεῖ, μένει, διανυκτερεύει, κοιμᾶται ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς (εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὰ χωράφια)· ὁ ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος. Ἰλ. Σ. 162. «Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι». Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 540. «καὶ τὴν ἀγραυλοῦσαν τὴν Ἄρτεμιν ἐμφαίνων, τὴν ἐν ἀγροῖς διανυκτερεύουσαν. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 473. «Ἀγραύλοισι, ἀντὶ τοῦ, Ἀγροίκοις· ὅθεν ἴσον τῷ, Ἄγροικος.

Ἄγραυλος, ἡ· μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων. Οὐλπιαν. «Ἐν δὲ τῷ τεμένει αὐτῆς (τῆς Ἀγραύλου) οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφήβους ἐκ παίδων, μετὰ πανοπλιῶν ὤμνυον ὑπερμαχεῖν ἄχρι θανάτου τῆς θρεψαμένης». Ζήτ. Περίπολοι ἔφηβοι· καὶ «Ἀγραυλίδες παρθένοι» παρ' Εὐριπ. Ἴων. 23. αἱ ἱέρειαι ταύτης. Συχνάκις ὅμως συγχέεται μετὰ τοῦ Ἄγλαυρος.

Ἀγράφιον, ου, τό· ὅθεν «Ἀγραφίου δίκη», εἶδος δίκης τινὸς οὕτω καλουμένης, κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἶτα πρὶν ἐκτίσαι ἐξαλειφθέντων· διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχειν, Δημοσθένης τε, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος· ἔτι τε Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. Ἁρποκρατ.

Ἄγραφος, ου, ὁ, ἡ· (γραφὴ) μὴ γεγραμμένος, ἀλλὰ φυσικός· ὡς, «ἄγραφα νόμιμα» Θουκ. 1, 40. μὴ γεγραμμένοι, φυσικοὶ νόμοι· καὶ Δημοσθ. «ἀδίκημα ἄγραφον» περὶ τοῦ ὁποίου οὐχ εὕρηται ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένον πρόστιμον ἢ τιμωρία. Ἀγράφως Ἑρμ. Ἡσύχ.

Ἄγρει· τὸ προστακτ. τοῦ Ἀγρέω· ὁ Ὅμηρ. χρῆται αὐτῷ ἐπιρρηματικῶς ὡς τὸ Ἄγε, Φέρε, Δεῦτε. Ἰλ. Ε. 765. «Ἄγρει μάν οἱ ἔποτρυνον Ἀθηναίην ἀγελείην»· καὶ Ἰλ. Η. 459. «ἄγρει μάν», ἀντὶ τοῦ, Ἄγε δή· ἐν δὲ Ἰλ. Ξ. 271. «ἄγρει νῦν» εὑρίσκεται, τὸ αὐτὸ σημαῖνον. Τὸ πληθυντ. Ἀγρεῖτε. Ὀδ. Υ. 149. «Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε»· ἀντὶ τοῦ Σπεύσατε, (ἐλᾶτε) ἢ συναθροίζεσθε κατὰ τὸν Σχολ. σχεδὸν ὡς τὸ τῆς συνηθείας Παρακελευστικόν. Αἴδε δέ· Ἐλᾶτε δά.

Ἀγρεῖος, Ἀγρεία, Ἀγρεῖον. (ἀγρὸς) ὁ ἐκ τοῦ ἀγροῦ, (ἀπὸ τὸ χωράφι) ὤν. ταὐτὸν τῷ Ἄγροικος. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 167.

Ἀγρειοσύνη, ἡ· Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 195. ἀγροτικὴ, χωρικὴ (χωριάτικη) δίαιτα ἢ τρόπος ζωῆς· Ἐπιγρ. 174. 10. ἔνδεια πενία· ὅτε δὲ καὶ ἡ θηριώδης μανία τοῦ Ἱερέως τῆς Κυβέλλης.

Ἀγρειφνα, ἡ· παρ' Ἡσύχ. Ἀγρίφη, καὶ Ἀσερίφη, ἐν Ἐπιγράμ. τοῦ Φαλία. «Ἀγρειφνὰν πυκνοδοντίδα», ἤδη διὰ τοῦ Σκάφη ἑρμην. Δικέλλι δηλ. ἢ γεωργικόν τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χόρτον. Σουίδ.

Ἀγρειώτις, ιδος, ἡ· ἴσον τῷ ἀγροιώτις, ἀμφ.

Ἄγρεμα, ατος, τό· ποιητ. ταὐτὸν τῷ ἄγρευμα.

Ἀγρέμιος, ὁ, ἡ· ὡς ἐπίθετον παράγεται ἐκ τοῦ Ἄγρεμα, τὸ (ἀγρέω) τὸ κυνήγι· ἀναφέρει τοῦτο ὁ Σουίδ. ἐκ τῶν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 41. «Ἀγρέμιον πελιὰς ἐξ ἁλὸς εὑρόμενος»· θηρευμένος (πιασμένος).

Ἀγρεμών, όνος, ὁ· ποιητ. ἴσον τῷ ἀγρευτὴς, ἐκ τοῦ ἀγρέω. Αἰσχ· Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμλ. μγ.

Ἀγρεσία, ίας, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ Ἄγρα· Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 225.

Ἄγρευμα, ατος, τό· (ἀγρεύω) τὸ θηρευμένον πιασμένον ζῶον, ἢ ὁ ἀγρὸς (Κυνήγι). 2) Λάφυρον ἢ καὶ πᾶν τὸ μετὰ πόνου (κόπου) καὶ χαλεπῶς κτώμενον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μὲ κόπον ἀποκτᾶται. 3) Δίκτυον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοί. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1055. Χοηφ. 997. Εὐμ. 457.

Ἀγρεύς, έως, ὁ· ταὐτὸν τῷ Ἀγρευτής· ποιητ.

Ἀγρεύσιμος, ίμη, ιμον· Σχλ. Σοφοκλ. Φιλκ. 846. εὐθήρατος, εὔκολος νὰ θηρευθῇ (πιάνηται εἰς τὸ κυνήγιον).

Ἀγρευσις, εως· ἡ· τὸ θηρεύειν, κυνηγᾷν· Κυνήγιον.

Ἀγρευτήρ, ῆρος· Θεόκρ. ΚΑ'. 6. καὶ

Ἀγρευτής, οῦ, ὁ· θηρευτὴς, κυνηγὸς, ψαρᾶς. Σοφοκλ. Οἰδ. 1091. ταὐτὸν τῷ ἀγρεύς.

Ἀγρευτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς Ἄγραν.

Ἀγρευτός, οῦ, ὁ, ἡ· τεθηρευμένος (πιασμένος)· ἐκ τοῦ

Ἀγρεύω, Μ. εύσω· ἢ Ἀγρέω· Κυνηγῶ εἴτε ἄγρια θηρία, εἴτε πετεινὰ, εἴτε ἰχθύας· Θηρεύω, ψαρεύω. Ἡρόδ. 2, 95. «ἀγρεύειν αἷμα» ἐπιβουλεύειν τινὸς φόνον, φονεῦσαι ἐφίεσθαι. Εὐριπ. Βακχ. 133. καὶ Μεταφορ. λαμβάνω, κέρδω, πιάνω μὲ δόλον.

Ἀγρέω· Αἰολ. τύπος τοῦ ἀγρεύω· συγχεόμενον τῷ ἄγρα, λαμβάνειν, αἱρεῖν· τοῦ ὁποίου μόνον τὸ προστακτικὸν ἄγρει ἐπιρρηματικῶς εὕρηται· παρ' Ὁμηρ. δὲ πολλάκις καὶ ἀγρεῖτε. Ὀδυσ. Υ. 149. Ὀδὲ Ἀρχλ. Ἀφ. 49, 3. χρῆται ἄγρει ὡς προστακτ. μετὰ αἰτιατ. καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 125. «ἄγρει πόλιν γ'». προστ. ἐνεστ. κατὰ σημασ. μέλλοντος· κερδήσει (κυριεύσει) τὴν πόλιν· καὶ ὁ Ππν. Ἐπ. 7. ἀγρεῖς παράβαλε Ἀλβ. Ἡσχ. 1. πλδ. 66. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εὕρηται ἡ λέξις αὕτη ἐν συνθέτοις.

Ἄγρη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἄγρα.

Ἀγρῆθεν, Ἐπίρ. Ἀπλλ. ἐκ τῆς ἄγρας (ἀπὸ τὸ κυνήγιον) ποιητ.

Ἀγρηνόν, τό· Δίκτυον ἀμφίβληστρον (Πλεμάτι). Κατ' ἄλλους, δικτυοειδές τι μᾶλλον ἐπενδύτριον τοῦ Βάκχου, τοῦ Τειρεσίου καὶ ἄλλων Μάντεων, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐρατοσθένης Γρῆνος, καὶ Γρῆνυς, ὀνόματι. Καθόλου δὲ, Θεατρική τις λέξις. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Πολυδ. Δ'. 116.

Ἀγριαίνω, Μ. ανῶ· (ἄγριος) Ἐνεργ. ποιῶ τινα ἄγριον, θηριώδη, σκληρόν. παθ. **Ἀγριαίνομαι**· ποιῶ ἐμαυτὸν ἄγριον, ἀγριώνομαι. Ἀόριστ. παθ. μετχ. **ἀγριανθεὶς** οὐ μόνος παρὰ τοῖς Ἀττικ. οἵτινες χρῶνται τῷ, **ἀγριωθεὶς**· παρὰ Πλτ. δὲ εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ. κατ' ἀμετάβατον σημασίαν τοῦ παθτ. Ἀγριαίνω, ἀντὶ τοῦ Ἀγριαίνομαι, γίνομαι ἄγριος. Πολιτ. ς'. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ὁ δὲ Διόδ. Σικ. καὶ ἐπὶ θαλάσσης λέγει τοῦτο.

Ἀγριάμπελος, ἡ· ταὐτὸν καὶ Ἄμπελος ἀγρία. Ἀγριόκλημα, Labrusca.

Ἀγριάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν καὶ Ἀγρία (ἄγρια), μὴ ἥμερος. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 80. ὡς οὐσιαστ. ταὐτὸν τῷ, ἀγριάμπελος, ἀντιθέτως τῷ, ἡμερίς.

Ἀγριασταφίς, ἡ, ίδος· ἀγρία ἀσταφὶς (ἀγριοσταφίδα).

Ἀγριάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, ἀγριαίνομαι. Ὀππ. Κυν. β'. 49.

Ἀγρίδιον, τό· (ἀγρὸς) μικρὸς ἀγρὸς, μικρὸν ὑποστατικὸν· ὑποκοριστ. τοῦ, ἀγρός.

Ἀγριελαία, ας, ἡ· ἀγρία ἐλαία· (ἀγριελιὰ) (Oleaster).

Ἀγριέλαιος, ὁ, ἡ· ἐξ ἀγριελαίας· καὶ ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀγριέλαιος, ἴσον τῷ ἀγριελαία.

Ἀγρίζομαι, Ζήτ. Ἀγρίζω.

Ἀγριμαῖος, αία, αῖον· ἄγριος· τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Ἥμερος· Ἀθήν. σελ. 549.

Ἀγριμέλισσα, ἡ, ἀγρία μέλισσα.

Ἀγριοβάλανος, ἡ· ἡ ἀγρία βάλανος· (ἀγριοβαλανιδιά).

Ἀγριοδαίτης, ου, ὁ· (δαίνυμαι) ὁ ἀγρίους καρποὺς ἐσθίων· ἀγριοδαῖται λέγονται παρὰ Παυσ. η', 42. οἱ ἄνθρωποι πρὶν τῆς εὑρέσεως τοῦ σίτου ἀγρίους καρποὺς σιτούμενοι.

Ἀγριόεις, όεσσα, όεν· Ποιητ. ταὐτὸν τῷ Ἄγριος.

Ἀγριόθυμος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγρίαν ψυχὴν καρδίαν, στόχασμον· ὁ ἄγριος κατὰ τὴν γνώμην.

Ἀγριοκάρδαμον, τό· τὸ ἄγριον κάρδαμον. Nasturtium silvestres (γρέσια).

Ἀγριοκήπιον, σφαλμ. ἀναγν. ἐκ τοῦ Στράβ. ἀντὶ, Ἀγρευκήπιον.

Ἀγριοκοκκύμηλα, ων, τά· ἄγρια κοκκύμηλα (ἀγριοκορόμηλα).

Ἀγριοκρόμμυον, καὶ ἀγριοκρόμμυον, τό· ἄγριον κρομμύδιον (ἀγριοκρόμμυδον).

Ἀγριοκύμινον, τό· ἄγριον κύμινον.

Ἀγριομαλάχη, ἡ· ἀγρία μαλάχη (ἀγριομόλοχα).

Ἀγριόμηλα, τά· (μῆλα) ἄγρια μῆλα.

Ἀγριόμορφος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀγρίαν μορφὴν, ὄψιν· Ὀρφ. (ἀγριοπρόσωπος).

Ἀγριομυρίκη, ης, ἡ· ἀγρία μυρίκη. Agrestis myrica.

Ἀγριόμωρος, ὁ, ἡ· Κρλ. ὁ ἄγριος καὶ μωρὸς ἅμα ὤν.

Ἀγριοπετροσέλινον, τό· καὶ Ἀγριοπέτασον, τό· ταὐτὸν τῷ, ἄποφ. (πούκος).

Ἀγριοπηγός, ὁ, ἡ· (ἄγριος, πήγνυμι) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 462. συνώνυμον τοῦ Ἁμαξουργός.

Ἀγριοποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὁ ἀγριώνων, ὁ ποιῶν τινα ἄγριον. Ἀριστοφ. Βατρ. 861.

Ἀγριορίγανος, ὁ· ἄγριος ὀρίγανος, Pulla silvestris.

Ἀγριοράφανος, ἡ· ῥεπανίδα. Διοσκ.

Ἀγριόρνιθες, αἱ· (ὄρνις) ἄγριαι ὄρνιθες.

Ἀγριόρροδον, τό· ἄγριον ῥόδον (ἀγριοτριαντάφυλλον).

Ἄγριος, ρία, ριον· καὶ, Ἀγρίως Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἀγρὸς (χωράφι, κάμπος)· τὸ ἐναντίον τῶν κατοικούντων εἰς τὰς πόλεις, καὶ χώρας, ἢ τῶν κατῳκημένων καὶ κεκαλλιεργημένων μερῶν. Λέγεται ἐπὶ ζώων, τὰ ὁποῖα ζῶσιν εἰς τὴν ἀγριότητα, εἰς τοὺς ἀγροὺς δηλ. καὶ εἰς τὰ βουνὰ, οὗ ἐναντίον τὸ Ἥμερος. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων (ὁμοίως καὶ ἐπὶ πραγμάτων) ὑπερβαλλόντως κακῶν, οἵτινες εἰσὶ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, διάθεσιν, φέρσιμον αὐτῶν, παρόμοιοι μὲ τὰ ἄγρια θηρία αἱμοβόροι, μανιώδεις, σκληροὶ, ἀσπλαγχνοι, θηριώδεις κατὰ τὰ ἤθη δηλ. ὁ δὲ Μένανδρος παρὰ Σουίδ. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν δειλὸν καὶ ὑπερβολικὰ παραδεδομένον εἴς τι πάθος, οἷον «Ἄγριος κυβευτής»· ὁ δὲ Λουκιαν. καὶ «Ἄγριον μῖσος ἔχει», ἀντὶ τοῦ, ὑπερβολικὸν, ὠμὸν, θηριῶδες· καὶ ὁ Πλάτ. Πολ. Η. 3. «τιμῶντες ἀγρίως χρυσόν τε καὶ ἄργυρον»· ὑπερβολικῶς, μὲ μανίαν καὶ πάθος δηλ.

ώσαύτως καὶ ἐπὶ ὑπερβολικῆς ὀργῆς (θυμοῦ) καὶ ἀσελγοῦς ἔρωτος· Πλτ. Φαίδρ. σελὶδ. 81. Α· ὅθεν καὶ ἴσον τῷ, παιδεραστής. Ἐξηγ. τοῦ Ἀριστοφ. Νεφλ. 348· τὸ δέ, ἄγριος ἐρώμενος. Θεοκρ. 2, 51· ἀντὶ τοῦ, σκληρός, χαλεπὸς ἐρμ. πολὺ δὲ συνηθεστέρα ἡ χρῆσις τῆς λέξεως αὐτῆς ἐπὶ ἐμπαθῶν ἢ δεινῶν ψυχικῶν διαθέσεων, θυμός, χόλος, μένος, ἄγρια οἶδεν, Ἰλιάδ. Ω. 41· καὶ ἐπὶ πολέμου καὶ μάχης, πτόλεμος, μῶλος, ὡσαύτως καὶ ἄγριος ἄτη. Ἰλιάδ. Τ. 88. Λέγεται καὶ ἐπὶ Ἀγρῶν, καὶ Χωρίων, καὶ ἐπὶ τῶν κατοικούντων εἰς τοὺς ἀγρούς, τῶν μὴ ἡμέρων, καὶ μὴ πεπαιδευμένων· οὗ ἐναντίον τὸ Ἄστυ, καὶ Ἀστεῖος· καὶ ἀκολούθως, χωριάτης, χοντρός, ἀπαίδευτος ἀπολίτευτος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ Φυτῶν· »ἄγρια καλεῖν εἰώθασι πάντες ἄνθρωποι φυτά, τὰ κατὰ τὴν χώραν φυόμενα χωρὶς ἐπιμελείας γεωργικῆς. Ἐπίρρμ. Ἀγρίως· συγκρτ. ἀγριωτέρως· Πλτ. Εὐθ. σλδ. 285. Α. (τινὲς δὲ γράφουσι καὶ ἀγριοτέρως)· παρ' Ἡσδ. δὲ 236. καὶ Ἀγρια. πληθ. ὡς Ἐπίρρμ.

Ἀγριοσέλινον, τό· ἄγριον σέλινον· Apium silvestre.

Ἀγριοσταφυλίς, ίδος, ἡ· ἡ Ἀγριοσταφυλις, ιος, ἡ· Ἀγριοστάφυλον.

Ἀγριόσυκον, τό· ἄγριον σῦκον· ἔτι δὲ καὶ Ἀγριοσύκεον. Ἀνέκ. Β. 3. σλδ. 1097.

Ἀγριοσύνη, ης, ἡ· καὶ Ἀγριότης, ητος, ἡ· (ἄγριος) ὠμότης, σκληρότης· τὸ εἶναι, ὁ τρόπος, τὸ φέρσιμον τοῦ ἀγρίου.

Ἀγριοφάγος, ὁ, ἡ· ὁ ἀγρίους καρποὺς ἢ ἀγρεύματα (ἀγρίμια) τρώγων.

Ἀγριόφαγρος, ὁ· ἄγριος φάγρος· (εἶδός τι ἰχθύος) Ὀππ. Ἁλι.

Ἀγριόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρὴν) ὁ ἄγρια φρονῶν, ὁ ἄγριος κατὰ τὴν γνώμην· ἄγριος, ἀπηνής. Κύριλ.

Ἀγριόφυλλον, τό· ὁ Πλίνιος μετέφρασε τοῦτο, Peucedanum, εἶδός τι φυτοῦ.

Ἀγριόφυτον, τό· ἄγριον φυτόν. Σχλ. Νικ.

Ἀγριόφωνος, ὁ, ἡ (φωνὴ)· ὁ ἔχων ἀγρίαν ἢ τραχεῖαν φωνήν, ἴσον τῷ, βαρβαρόφωνος. Ὀδυσ. Θ. 294.

Ἀγριοχηνάριον (χὴν)· ἄγριον χηνάριον (ἀγριόχηνα).

Ἀγριόχοιρος, ὁ (χοῖρος)· ἄγριος χοῖρος (ἀγριόγουρνον).

Ἀγριόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχὴ)· ταυτὸν τῷ Ἀγριόθυμος.

Ἀγριοψωρία, ἡ· ψώρα ἀγρία.

Ἀγριόω, ῶ· Μλ. ώσω (ἄγριος)· ποιῶ τινα ἄγριον, παροξύνω, διεγείρω, παρακινῶ τινα εἰς ἀγριότητα, θυμόν· ὡς τό, ἀγριαίνω, καὶ παθητ. γίνομαι ἄγριος (ἀγριόνω, καὶ ἀγριόνομαι).

Ἀγρίππος, καί, Ἄγριφος, παρὰ Σουίδ. καὶ Ἡσυχ. ἡ ἀγρία ἐλαία (τὸ δένδρον)· παρὰ Λακεδαιμ.

Ἀγρίφη, ης, ἡ· Ζήτ. Ἀγρεῖφνα.

Ἀγριώδης, ὁ, ἡ· ὁ εἶδος, σχῆμα ἢ τρόπον ἄγριον ἔχων, κατὰ τὴν μορφήν.

Ἀγριώνιος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Πλουτ. εἰς Ἀντών. 14. ὅθεν Ἀγριώνια, τά· ἑορτὴ εἰς τιμὴν αὐτοῦ· παρ' αὐτῷ ἐν τοῖς Ἑλληνικ. Ζ΄. ἥτις ἐπανηγυρίζετο παρὰ τοῖς Ὀρχομενίοις· παρ' αὐτῷ αὐτόθι κεῖται ἐσφαλμ. νάγριον ἴσως ὅπου ἀναγνωστέον »Ἀγριωνίοις καὶ νυκτελίοις«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ἀγριάνια, νεκύσια παρὰ Ἀργείοις, καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις«· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ Ἀγριάνια κ. τ. τ.

Ἀγριωπός, ὁ, ἡ (ὤψ)· ὁ ἀγρίαν ὄψιν, ἄγριον βλέμμα ἔχων, ἄγριος (ἀγριομμάτης)· Εὐριπ. Βακχ. 540. »Ἀγριωπὸν τέρας«.

Ἀγριώτης, ου, ὁ· καὶ Ἀγριῶτις, ιδος θηλ. ταυτὸν τῷ Ἀγροιώτης· αἰολικ. Σοφ. Ἀψν. 21, 42.

Ἀγριωτός, τή, τόν· (ἀγριόω) ἠγριωμένος, ἐξηγριωμένος, μανιωμένος).

Ἀγροβάτης· ου· ὁ· (βαίνω)· ὁ ἐν ἀγροῖς βαδίζων· (διαφόρως ἀναγινωσκόμενον) παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 54. (ε).

Ἀγροβότης, καὶ Ἀγροβώτης, ου· ὁ, ἡ· ὁ ἐν ἀγρῷ βόσκων, ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ταυτόν τῷ, ἀγρονόμος, Βοσκός· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 214. Εὐριπ. Κυκλ. 52. »Ὕπαγ' ὦ Κεράστα, μηλοβότα στατίωρον, Κύκλωπος ἀγροβάται« τοῦτ' ἔστιν, ὕπαγε ὦ Κεράστα εἰς τὸ τοῦ μηλοβότου στατίωρον, τοῦ Κύκλωπος ἀγροβότου, τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς νεμομένου.

Ἀγρόβοτος, ὁ, ἡ· παρὰ Στράβ. ΙΒ΄. σελ. 814. ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντί, Ὀναγρόβοτος.

Ἀγρογείτων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ γείτων εἰς χωράφιον, ὑποστατικόν· ἀντίθετον τῷ, Ἀστυγείτων.

Ἀγρογενής, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ)· ὁ ἐν ἀγρῷ (χωρίῳ) γεννηθεὶς (χωριάτης).

Ἀγρόδε, Ἐπίρ. εἰς τὸν ἀγρόν· Καλλίμ. Λείψ. 26. σμφβ.

Ἀγροδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος· ὅποιος ζῇ εἰς τοὺς ἀγρούς, χωρικός· Παρὰ Γεββίῳ Α΄. 5. ἀντὶ τούτου ἀναγνωστέον, Ἀναφρόδιτος· (ι).

Ἀγροδότης, ου, ὁ· ὁ δοτὴρ ἀγροῦ· 2) (ἄγρα) ὁ παρέχων ἢ χορηγῶν ἄγραν (κυνήγιον) Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 514. »δαίμοσιν ἀγροδότησιν«.

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόδε· ἐν ἀγρῷ· ἐξ ἀγροῦ· εἰς ἀγρόν· Ἀττικοὶ σχηματισμοί, οἷον »Ἀγρόθι οἰκείεις« ἐν ἀγρῷ κατοικεῖς· »Ἀγρόθεν ἥκειν«· ἔρχεσθαι ἐκ τοῦ ἀγροῦ· »Ἀγρόδε φοιτᾶν«· εἰς τὸν ἀγρὸν πορεύεσθαι· Ὀδσ. Ν. 268. Ο. 427.

Ἀγροικεύομαι· Μ. εύσομαι· φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ἄγροικος, ἀπολίτευτος, χοντρός, ἀμαθής, ἀπαίδευτος.

Ἀγροικηρός, ρή, ρόν· οὗτος ὁ ἐκ τοῦ Ἄγροικος παραγόμενος σχηματισμός, ἀναφέρεται ὑπὸ Στεφ. τοῦ Βυζ. ἐν Λ. Ἀγρός.

Ἀγροικία, ἡ· (ἄγροικος) ἀγρός, πεδίον (κάμπος) εἰς τὸ Πληθυντ. σημαίνει, ἀγρούς, ὑποστατικά, κατοικίας γεωργῶν, μάνδρας, σταύλους, κ. τ. τ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »Πορθεῖν τὰς ἀγροικίας«. 2) Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τῶν χωρικῶν· ἀμάθεια, ἀπαιδευσία, ἀπολιτευσία· (τὸ χωριάτικον φέρσιμον) ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ πράξεσι, (χωριατωσύνη, χωριατιά), κακοήθεια· τούτῳ ἀντίκειται τό, Εὐτραπελία· Ἀριστοτ. Ἠθ.

Ἀγροικίζομαι, Μτ. παρὰ Πλάτ. ταυτὸν τῷ, Ἀγροικεύομαι· ποιῶ, πράττω τι ἀπρεπές, ἀνάρμοστον, χωριάτικον· (φέρομαι ὡς χωριάτης, ἢ χωριάτισσα)· Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Σύλλ. ἀντὶ τοῦ, Ἀγριαίνομαι.

Ἀγροικικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι πρέπει, ἁρμόζει ἀνήκει εἰς χωριάτην· ἐκ τοῦ

Ἄγροικος, ὁ, ἡ· (ἀγρός, οἰκέω)· ὁ ἐν ἀγρῷ εὑρισκόμενος, κατοικῶν, ζῶν· ὅθεν χωρικός, χωριάτης, κακοήθης, χοντρός, ἀπαίδευτος, ἀμαθής· ἄγροικος σοφία· Πλτ. (ἐνταῦθα τῇ σημασίᾳ θέλουσιν οἱ Γραμματικοὶ τό, ἀγροικὸς ἀντὶ τοῦ ἄγροικος· αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ὅμως προπερισπῶσιν αὐτό)· Συγκριτ. ἐπρμ. »Ἀγροικοτέρως τὴν ψυχὴν διακείμενος« με βάρβαρον, ἀπαίδευτον, χωριάτικην ψυχήν, ἢ χωριάτικα καὶ χοντρὰ ἤθη ἔχων· τοιοῦτον καὶ τό, »Τῇ εὐχῇ ἀγροικότερον χρῆσθαι«· Πλουτάρχ. εἰς Μάριον, 12.

Ἀγροικότονος, ὁ, ἡ· ὁ χωριάτικα ἠχῶν, ἤτοι ὁ ἔχων χοντρὴν καὶ χωριάτικην φωνήν· Ἀριστοφ. Ἀχρ. 674. πάνυ ἀμφίβ. ὅμως.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ· χωρικός, ὁ εἰς τοὺς ἀγροὺς κατοικῶν· Γεωργός, ἢ Βοσκός· ὁ Ὅμρ. χρῆται τῇ λέξει ταύτῃ ἀεὶ πληθυντ. Τὸ θλ. ἀγροιῶτις· ιδος· ποιητ. ἀντὶ ὁ ἀγρότης ἢ ἀγρότις· (χωριάτης, χωριάτισσα)· ὁδὲ Ἰάκωβος, περὶ Ἐπιγρμ. Jac. del epig. 4, 59. θέλει τὴν λέξιν καὶ ὡς ἐπίθετον· χωριάτικος. η· ον).

Ἀγροιωτικός· ἡ· όν· τῷ ἀγροιώτῃ ἀνήκων ἢ οἰκεῖος· Ἀθ.

Ἀγροκήπιον, τό· (κῆπος, ἀγρὸς) κῆπος, ἢ ἀγρὸς (χωράφι) πεφραγμένος καὶ πεφυτευμένος ὥσπερ κῆπος, περιβόλιον· Στράβ. ΙΒ΄. σελ. 821.

Ἀγροκόμος, ὁ· (κομέω) ὁ φροντίζων περὶ τῶν ἀγρῶν· ἐπιστάτης ἀγροῦ ἢ ὑποστατικοῦ τινός· Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε΄. 9.

Ἀγρομαι, ἀντὶ τοῦ ἀγείρομαι· Μουσ. 34. ὅθεν καὶ ἀγρόμενος· ἐνη· ενον· μτχ. κατὰ συγκ.

Ἀγρονομία, ίας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀγρονόμου· ἢ ἡ ἐπιστασία καὶ ἡ περὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἀγρῶν φροντίς. 2) Ἡ διαμοίρασις (ἐκ τοῦ νέμω) τῶν ἀγρῶν τῆς πολιτείας.

Ἀγρόνομος, ὁ, ἡ· Παθητ. ὁ τοὺς ἀγροὺς νεμόμενος· ὅποιος νέμεται, βόσκει, εἰς τοὺς ἀγρούς· λέγεται ἐπὶ ζώων. 2) Ὁ ζῶν διατρίβων, εὑρισκόμενος, κατοικῶν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐπὶ ἀνθρώπων, νυμφῶν, κ. τ. τ. Ὀδυσ. Ζ. 106.

Ἀγρονόμος, ου, ὁ, ἡ· (νέμω) Ἐνεργ. ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· ὅποιος ζῇ καὶ διατρίβει εἰς τοὺς ἀγρούς, Καθόλου, Χωρικός, Γεωργός, Βοσκός· Νύμφαι ἀγρ. Ὀδσ. Ζ. 106. ποιητ. δὲ ταυτὸν τῷ, ἄγριος· Σοφ. Ἀντγ. 786. ἔτι καὶ θλ. ἀγρονόμη· Ἰακ. Ἀνθλ. Παλτ. 7, 196, 2. περὶ Ἐπιγρ. 10, 72. (Jac. AP. καὶ del epigr.) ὁ δὲ Ἕρμαννος· (Herm.) γράφει ἀγρόνομοι πλάκες, παρὰ Σοφ. Ὀδ. Τ. 1096. 2) Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο Ἀγρονόμοι ἰδιαίτεροί τινες δικασταί, οἵτινες εἶχον τὴν ἐπιστασίαν, φροντίδα, καὶ διοίκησιν τῶν τῆς πολιτείας ἀγρῶν· Ἀριστοτ. Πολ. ς΄. 8. »Ἀγρονόμοι, οἱ τῶν περὶ τὰ ἔξω τοῦ ἄστεως χώρων ἄρχοντες«. Ζήτ. καὶ Ὑλωρός.

Ἀγρός, οῦ, ὁ· χωράφιον, τὰ ἔξω μέρη, τὰ περίχωρα χωρίου τινός, ἢ πόλεως, Ὀδσ. Δ. 757. ἀντίθετος τῷ, κώμη· αὐτ. Λ. 188. καὶ Τ. 18. αὐτ. τῷ, πόλις· τὸ δὲ ἐν Ὀδσ. Ψ. 139. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, Ὑποστατικόν.

Ἀγροσύνη· ἡ (ἄγρα) τὸ θηρεύειν ἀγρεύειν, τὸ ἄγρευμα· Ἀθ. (τὸ πιασμένον κυνήγιον).

Ἀγρότερος, έρα, ερον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄγριος· παρ' Ὁμρ. ἀεὶ περὶ ἀγρίων, ἢ ἀγρίως ζώντων ζώων· οἷον· ἔλαφος, ἡμίονοι, σύες· Ἰλδ. Φ. 486. καὶ Β. 852. παρὰ Πνδ. ἀντὶ τοῦ, κυνηγετικός, ἀγρευτικός, ἀπὸ τοῦ, ἄγρα· ὅθεν καὶ ἡ Ἄρτεμις ἀγροτέρα ἴσον ἀγραία Ἰλδ. Φ. 471. (ὁ στίχος οὗτος ὅμως ἀμφιβάλλεται)· κυνηγετική, θηρευτική. Παρὰ δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο ἡ Θεὰ τοῦ πολέμου· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ΄. Β΄. 12. εἰς Ἀγησίλ. Α΄. 27. Κυνηγετ. Ε΄. 13. καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 73.

Ἀγροτήρ, ῆρος, ὁ· Εὐριπ. Ἠλ. 464. »σὺν Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ«· ταυτὸν καὶ Ἀγρότης· θλκ. Ἀγροτείρα, ταυτὸν τῷ.

Ἀγρότης, ου, ὁ· καὶ Ἀγρότις, ιδος, ἡ· χωρικός, χωριάτης, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικῶν. Ὁμρ. »νύμφη ἀγρότις« ἴσον τῷ, ἀγρονόμος.

Ἀγρότης, ητος, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀγροικία, χωριατωσύνη· ἀμφ.

Ἀγροτικός, κή, κόν· παρὰ τῷ σχολ. Λυκόφρ. στίχ. 400. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἄγραν (τὸ κυνήγι)· παραγόμενον δὲ ἐκ τοῦ, ὁ ἀγρότης σημαίνει τὸ ἀνῆκον τῷ χωρικῷ ἢ τῷ κυνηγῷ· Ἀγρότης.

Ἀγροφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φυλάττων τοὺς ἀγρούς.

Ἀγραμένη, ἡ· Ἀπολλοδ. Ἐπιγρ. 23. καὶ Ἀ-

ναλεκτ. Β΄. σελ. 138. ταὐτὸν τῷ Ἀγρόμένη, Ἀγρευμένη, (πιασμένη)· ἀπὸ τοῦ ἄγρυμι ἴσον τῷ, ἀγρεύω.

Ἀγρυξία, ίας, ἡ· (γρύζω) ἄκρα σιωπή, ἔλλειψις ὁμιλίας (βοῦβα), χωρὶς νὰ λέγεται μήτε γρῦ· Πινδ. Ὀλύμ. Η. 92. «Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται» (τοὺς πιάνει ἡ βοῦβα).

Ἀγρυπνέω, ῶ· Μ. ήσω· ἄγρυπνος) εἶμαι ἄγρυπνος, ἄϋπνος, δὲν κοιμοῦμαι· Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ. «οἱ δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας». Μετὰ Δοτικ. σημαίνει τὸ, Εἶμαι προσεκτικὸς, προσέχω ἐπί τινι· εἶμαι ἀκούραστος ἐπί τι.

Ἀγρυπνητικὸς, κή, κόν· ὁ συνήθως ἄϋπνος, ὁ καταπολλὰ ἔξυπνος, ἄγρυπνος.

Ἀγρυπνία, ίας, ἡ· ἔλλειψις ὕπνου, τὸ μὴ κοιμᾶσθαι· καὶ Προσοχή· ὁ Ἡρόδ. 3. 129. χρῆται τῇ λέξει καὶ πληθυντικῶς «ἑπτὰ μὲν δὴ ἡμέρας καὶ ἑπτὰ νύκτας ὑπὸ τοῦ παρεόντος κακοῦ ὁ Δαρεῖος ἀγρυπνίῃσι εἴχετο» (τὸ ι τῆς παραλήγ. παρ' ἐπικ. Κρ. 3, 511. μακρόν· ἄλλως δὲ ἀεὶ βραχύ).

Ἄγρυπνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀγρύπνως Ἐπίρ. ἄϋπνος, ὁποῖος δὲν κοιμᾶται· ἔξυπνος, χωρὶς ὕπνον· καὶ Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Προσεκτικὸς, (ἀκούραστος)· Παρ' Αἰσχύλ. «Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος»· τὸ ἄπαυστον (ἀκούραστον) ἀτξίστον.

Ἀγρυπνώδης· ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀγρύπνου φύσεως· ἀγρυπνίας πρόξενος· Ἱππκρ.

Ἄγρω, Ποιητ. ἀντὶ, Ἀγείρω· ὡς τὸ Ἔγρω, ἀντὶ Ἐγείρω.

Ἀγρώσσω, ταὐτὸν τῷ Ἀγρεύω· Ὀδυσ. Ε. 53. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ ἀγρώσσομαι· ὡς μτ. ἀπλῶς.

Ἀγρώστης, ου, ὁ· Κυνηγὸς, Θηρευτής· καὶ ὁ Γεωργὸς, ὁ ἐν ἀγροῖς κατοικῶν· ταὐτὸν τῷ, Ἀγρωστὴρ παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. καὶ τῷ, ἀγρώτης· θηλ. ἀγρῶστις· ἴδε.

Ἀγρωστῖνος, ὁ· παρὰ τοῖς Σικελοῖς, ἀντὶ τοῦ Ἀγροῖκος.

Ἄγρωστις, ιος, καὶ εως· ἡ· εἶδος χόρτου, ἡ κοινῶς Ἀγριάδα· Ὀδυσ. Ζ. 90. καὶ Διοσκορ. Δ΄. 30. gramen.

Ἀγρώστωρ, ορος· ὁ ταὐτὸν τῷ, ἀγρώστης.

Ἀγρωτὴρ, ῆρος· ὁ· θηλ. ἀγρώτειρα, καὶ

Ἀγρώτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Ἀγροῖκος, χωρικὸς, Θεόκριτ. ΚΕ΄. 51. Παρ' Εὐριπ. Βακχ. 556. «ἀγρώτης θήρα»· ἀντὶ τοῦ Ἄγριος.

Ἀγυιὰ, ᾶς, ἡ· (ἄγω) ὁδὸς, ῥύμη (σοκάκι)· ἐν πόλεσιν, ὡσαύτως καὶ ἐν πεδιάσι· (δρόμος στράτα) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγορὰ (πιάτσα)· παρ' Ὁμ. πολλάκις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ, πόλις· «ἀγυιὰ προγόνων ὁδὸς, ἣν ἐβάδιζον οἱ πρόγονοι ἡγούμενοι»· Παρθμ. παρὰ Πινδ. (υ—¬ ἅπαξ μόνον· παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Τ. 254. ἄγυιαν υ—υ· παράβλ. ὄργυια)· Ὀδ. Ι. 325. «τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν», ἔνθα ὁ Σχλιστ. φησίν· «κατατεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διάστημα, ὄργυια ἐστίν».

Ἀγυιάτης, ου, ὁ· καὶ Ἀγυιᾶτις, ἴδος, ἡ· Ἐκαλεῖτο ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιάτης, ὡς προστάτης τῶν ὁδῶν, καὶ ἀκολούθως τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἵστατο ἐπάνω εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν· ὅθεν παρ' Εὐριπ. Ἰων. 186. «Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι»· αἱ εἰς τιμὴν τούτου γινόμεναι θυσίαι ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις. Ἄλλως δὲ ἔτι Ἀγυιάτης, καὶ ἀντὶ τοῦ Κωμήτης, γείτων, ὁ κατοικῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ῥύμην (σοκάκι, ἢ μαχαλᾶν, γειτωνιάν)· Πίνδαρ. Πυθ. ΙΑ΄. 2. «Σεμέλα Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις»· ταὐτὸν καὶ τὸ ἑπόμενον Ὁμοθάλαμε.

Ἀγυιεὺς, έως, ὁ· ταὐτὸν τῷ Ἀγυιάτης. 2) Ἡ πρὸ τῶν αὐλείων θυρῶν ἱσταμένη στήλη, ἢ θυσιαστήριον, εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος αὐτῆς.

Ἀγυιοπλαστέω καλιάς. Λυκόφρ. 601. πλάττω, κτίζω φωλεὰς κατὰ σειρὰν, μίαν κατόπι τῆς ἄλλης δίκην ὁδοῦ.

Ἄγυιος, ὁ, ἡ (γυῖον)· χωρὶς γυῖα, μέλη, ἀδύνατος κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἀγυμνασία, ίας, ἡ· στέρησις γυμνάσεως, ὀκνηρία, ῥαθυμία, ἀργία· τὸ μὴ γυμνάζεσθαι· ἐκ τοῦ

Ἀγύμναστος, ὁ, ἡ· (γυμνάζω)· ὁ μὴ γεγυμνασμένος, «Ἀγύμναστος πόνοις» ὁποῖος δὲν εἶναι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἴς τι. Ξεν. Κυρ. 1, 6, 29. ἐπρμ. ἀγυμνάστως· ἀγυμνάστως ἔχειν τινος· τὸ μὴ γεγυμνασμένον εἴς τι εἶναι.

Ἀγύναιξ, κος, ὁ, ἡ (γυνή)· ἄνευ γυναικὸς (χωρὶς γυναῖκα). Σφυλ. Αἰν. κατὰ Brunk. 3. σλδ. 1304.

Ἀγύναικος, ὁ· ἡ Ἀγύνης, Ἄγυνος, καὶ Ἀγύναιος, ἀμφ. χωρὶς γυναῖκα, σύζυγον. Πολυδ.

Ἀγυρέζω (ἄγυρις), ταὐτὸν καὶ Ἀγείρω· Ἡσύχ.

Ἄγυρις, εος, ἡ· Αἰολικ. ἀντὶ Ἀγορὰ, ἄθροισις. Ἰλιάδ. Π. 661· «νεκύων ἀγύρει τὸ πλῆθος τῶν νεκρῶν»· ὡσαύτως καὶ ἀνδρῶν, καὶ νηῶν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ὁμήγυρις, Πανήγυρις, καὶ ἄλλα πλεῖστα Ἀττικὰ (ε).

Ἀγυρισμὸς, ὁ (ἀγυρίζω)· ταὐτὸν καὶ Ἀγυρμός. Σουίδ.

Ἄγυρμα, ατος, τό· ἄθροισμα (μάζωμα). Ἡσύχ.

Ἀγυρμὸς, ὁ· τὸ συνάγειν, συναθροίζειν· καὶ τὸ περιέρχεσθαι καὶ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην (διακονεύειν)· καὶ τὸ ἀπατᾷν. Ζήτ. Ἀγείρω, καὶ Ἀγύρτης. Ἀγυρμὸς τοῦ Κορωνίζειν· καὶ Ἀγυρμὸς τοῦ Χελιδονίζειν ἦταν εἴδη παιγνιδίων παρὰ Ῥοδίοις, ὧν οἱ παῖδες ἐπ' ὀνόματι τῆς Κορώνης, ἢ τῆς χελιδόνος περιήρχοντο κατ' οἴκους, καὶ συνήθροιζον οἶνον, σῖτον, καὶ ὀπώρας διαφόρους, ψάλλοντες (τραγουδοῦντες) τὸν Χελιδονισμὸν, ἢ τὸν Κορωνισμὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἔαρος, ἀπαραλλάκτως καθὼς καὶ τὴν σήμερον οἱ παῖδες συνηθίζουσι νὰ πράττωσι τὰ αὐτὰ τὴν ἄνοιξιν, τὸ νέον ἔτος, καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας ἑορτάς· ὅρα Ἀθήναιον Δειπνοσ. Η΄. σελ. 360. ὅπου εὑρήσεις καὶ τὰ τραγούδια αὐτῶν, τόν τε Κορωνισμὸν, καὶ τὸν Χελιδονισμὸν λεγόμενα.

Ἀγυρμοσύνη, ης, ἡ· ταὐτὸν καὶ Ἀγερμοσύνη.

Ἀγυρτάζω, Μ. άσω (ἀγύρτης)· συνάγω, συναθροίζω· αἰτῶ ἐλεημοσύνην (διακονεύω). Ὀδυσ. Τ. 284. «χρήματα ἀγυρτάζειν». 2) Περιέρχομαι τὰς πόλεις καὶ χώρας ὡς ψευδοϊατρὸς, καὶ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους· ἀμφ. Ζήτ. Ἀγύρτης.

Ἀγυρτεία, ἡ (ἀγυρτεύω)· τὸ ἐπιτήδευμα καὶ αἱ τέχναι τοῦ Ἀγύρτου (ζητιάνου) ἢ ἀπατεῶνος εἰς τὸ ἀπατᾷν τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀγυρτέω, ῶ (ἀγύρτης)· μεταχειρίζομαι ἀγυρτείας, ἀπάτην.

Ἀγύρτης, ου, ὁ· καὶ Θηλυκ. Ἀγύρτρια, ἡ (ἀγείρω)· κυρίως λέγεται ὁ συνάγων, συναθροίζων· μάλιστα δὲ ὁ περιερχόμενος τοὺς οἴκους καὶ συνάγων χρήματα, ἢ ἄλλο τι· (Διακονιάρης, Ζητιάνος) Ζήτ. Ἀγυρμός. Καὶ ὁ ὑποκρινόμενος τὸν ἰατρὸν, ἢ τὸν μάγον, καὶ ἀπατῶν τοὺς ἀνθρώπους καὶ συνάγων χρήματα. Ψευδοϊατρὸς, Μάγος, Μάντης (ματζουκᾶς, σαρλατάνος). Ψεύστης, Ἀπατεών. Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τυρ. 388. ὅρα Πλούταρχ. εἰς Ὄσιριν περὶ τῶν Ἀγυρτῶν.

Ἀγυρτικὸς, κή, κόν· καὶ Ἀγυρτικῶς Ἐπίρ. ὁ ἐπιτήδειος Ἀγύρτης, ψεύστης, ἀπατεών, ὑποκριτής. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἀγύρτην, ἢ εἰς τὰς τέχνας του. «Τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον πλῆθος», Πλούταρχ. τὸ πλῆθος δηλ. τῶν ἀγυρτῶν καὶ ἀγοραίων, τῶν ζητιάνων, καὶ ἰδιωτῶν, ποταπῶν.

Ἀγυρτὸς, ὁ (ἀγείρω)· συνηγμένος, συνηθροισμένος.

Ἀγύρτρια, ἡ· Ζητ. Ἀγύρτης, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1284.

Ἀγυρτώδης, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ τῆς τάξεως ἢ τοῦ τρόπου τῶν ἀγυρτῶν, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀγυρτῶν ὤν.

Ἀγχάζομαι, ἀντὶ, Ἀναχάζομαι.

Ἀγχαλάσας, Ποιητ. ἀντὶ, Ἀναχαλάσας· Ἀπολ. Ῥόδ. Β΄. 583.

Ἀγχαρμον, ἀντὶ, Ἀνάχαρμον, αἰχμὴ ἀνωφερής, ἤτοι τὸ κρατεῖν τὴν λόγχην πρὸς τὸ ὕψος· ὡς καὶ τὸ, Κάχχαρμον, αἰχμὴ κατωφερής, ἤτοι τὸ κρατεῖν τὴν λόγχην πρὸς τὰ κάτω, κατὰ τὴν ἐγκρατεῖν τῶν Μακεδόνων. Ἡσύχ.

Ἀγχάω, ἀντὶ Ἀγχαλάω, ὅ ἐστιν Ἀναχαλάω· ταὐτὸν τῷ Ἀνακουφίζω. Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ.

Ἄγχαυρος, ὁ, ἡ (ἄγχι, αὔρα)· παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 111. «ἄγχαυρος νύξ»· τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτὸς, ἀρχομένης τῆς ἡμέρας, ἢ αὐγή, τὸ ἡλιοχάραγμα, ὁπότε ἔρχεται νὰ φυσᾷ ὁ τρυφερὸς ἀὴρ τῆς αὐγῆς· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. Ἄγχουρος, καὶ Κιναύρα.

Ἀγχέμαχος, ὁ, ἡ (ἄγχι, μάχομαι)· ὁ πλησίον μαχόμενος (πολεμῶν). Ἰλιάδ. Ν. 5. «Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων»· τῶν συσταδὴν καὶ ἐκ τοῦ πλησίον μαχομένων. «Ἀγχέμαχα ὅπλα», Ξενφ. Κυρουπ. Ζ. ὅπλα δι' ὧν πλησίον ἱστάμενοι μάχονται.

Ἀγχήρης, ὁ, ἡ (ἄγχι)· ὁ ἐγγὺς, πλησίον· ὁ ἐν συνεχείᾳ, ἢ συνεχόμενος. Σοφοκλ. παρ' Ἡσχ.

Ἄγχι, Ἐπίρ. ἐγγὺς, πλησίον, (συμμὰ, κοντὰ)· λέγεται ἐπὶ διαστήματος τόπου· ὁ Ὁμρ. χρῆται αὐτῷ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸ τῆς γενικ. ἐν Ἰλδ. Θ. 117. δὲ, καὶ μετὰ τὴν γενκ. συντάττεται δὲ πολλάκις καὶ δοτκ. ἣν ὁ Ὁμρ. ἀεὶ πρὸ τοῦ ἄγχι τίθησιν· ἀλλ' ἡ πτῶσις ἔχει τὴν αὐτὴν ἀναφορὰν εἴς τε τὸ ῥῆμα τοῦ λόγου καὶ εἰς τὸ ἐπρμ. 2) ἐπὶ χρόνου κεῖται συνήθως ἀντὶ τοῦ τάχα. Ὀδσ. Τ. 301. 3) ἐπὶ ἀναφορᾶς. Ἰλδ. Τ. 18. περὶ οὗ παράβαλε Σφκ. Ἠλ. 1105. 4) ἐν παραβολῇ, ἀγχίστα μετὰ δοτκ. Πνδ. Νμ. 6, 16— Συγκρτ. ἀγχιόν καὶ παρ' Ὁμρ. ἆσσον — Ὑπρθτ. παρ' Ὁμρ. μὲν ἄγχιστα· παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ ἀγχοτάτω· ἴδε ἀγχίων καὶ ἄγχιστος.

Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ (ἅλς)· ὁ πλησίον τῆς θαλάσσης, ἢ τοῦ αἰγιαλοῦ ὤν· παραθαλάσσιος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β΄. 916. Ὁμρ. «νῆσος ἀγχίαλος» ἡ παραθαλάσσιος νῆσος. καὶ Σφκ. Αἰ. 134. κατ' ἄλλους δὲ, ἡ ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένη. 2) ὁ, κύριον ὄνμ. παρ' Ὁμρ. πολλά.

Ἀγχιβαθὴς, ὁ, ἡ (βάθος)· ὁ πλησίον εἰς βάθος, ὁ ἐγγὺς βάθους· ὅθεν Βαθύς· ὡς «Ἀγχιβαθὴς θάλασσα». Ὀδυσ. Ε. 413. «Ἀγχιβαθὴς φάρυγξ», Ἐπιγράμ. καὶ «Ἀγχιβαθὴς φάραγξ». Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 7. ἰδίως ὅμως λέγεται ἐπὶ αἰγιαλοῦ, πρὸς ὃν εἰσιν ἀμέσως βαθέα τὰ ὕδατα. Ἀριστοτ. Προβλ. 23. 31. οὗ ἐναντίον τὸ, Τηλεβαθής.

Ἀγχιβατέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ Ἄγχι Βαίνω· πλησιάζω, ἐγγὺς βαδίζω, περιπατῶ· ἢ εἶμαι πλησίον, ἐκ τοῦ

Ἀγχιβάτης, ὁ (ἄγχι, βαίνω)· ὁ πλησίον, ἐγγὺς ἱστάμενος ἢ εὑρισκόμενος. Ἡσύχ.

Ἀγχιβλὼς, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, Μέμβλωκα.

Ἀγχίγειος, ὁ, ἡ (γέα, γαῖα, γαῖα) ὁ ἐγγὺς τῆς γῆς ὤν, συνορίτης, Διονύσ. Περιηγ.

Ἀγχιγείτων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ πλησιέστερος γείτων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 883.

Ἀγχίγυος, ὁ, ἡ (γύα)· ὁ πλησίον τοῦ χωραφίου· ποιητ. συνορίτης. Ἀπολ. Ἀργ. Α΄. 1232.

Ἀγχίζω (ἄγχι), ταὐτὸν καὶ Ἐγγίζω. Ἡσύχ.

Ἀγχιθάλασσος, καὶ Ἀγχιθάλαττος, ὁ, ἡ·

ὁ πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ κατοικῶν εἰς τὰ παραθαλάσσια.

Ἀγχιθανής, έος, ὁ, ἡ (θνήσκω, θανεῖν)· ὁ πλησίον εἰς τὸν θάνατον ὤν, ὁ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ. Νέν.

Ἀγχίθεος, ὁ, ἡ· ὁ ἐγγὺς θεοῦ ὤν· ὅποιος εἶναι πλησίον εἰς τοὺς Θεούς· ὁ ὅμοιος αὐτοῖς. Ὀδυσ. Ε. 35

Ἀγχίθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος)· ὁ πλησίον καθήμενος, πλησιόθρονος. Νέν.

Ἀγχίθυρος, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον τῆς θύρας· καθόλου δὲ, ὁ Πλησίον· Θεόκρ. Εἰδ. Β'. 71. ἀγχίθυρος ναίοισα. ἀντὶ τοῦ, πλησίον κατοικοῦσα.

Ἀγχικέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος): ὁ πλησίον τοῦ δρόμου. Νέν.

Ἀγχικρημνος, ὁ, ἡ (ἔτεισερ ὡς καὶ τὸ Ἀγχιβαθής) ὁ ἔχων κρημνώδη αἰγιαλὸν, ὄχθον. Σχολ. Πινδάρ. Πυθ. Β'. 1. ὅπου πρότερον, Ἀγη κτήμων, ἔκειτο.

Ἀγχίλωψ, ωπος, ὁ· καλεῖται τὸ πάθος Αἰγίλωψ. Ἀριθ. 4. πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ εἰς πρῆσμα. Παῦλ. Αἰγ.

Ἀγχιμαχητής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ Ἀγχέμαχος. Ὁμηρ.

Ἀγχίμολος, ὁ, ἡ (μολῶ)· ὁ πλησίον ἐρχόμενος. »Ἐξ ἀγχιμόλοιο. Ἰλιάδ. Ω. 352. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Δ. 529. Ἔτι δὲ καὶ Ἐπιρρηματικῶς. Ἀγχίμολον, πλησίον, ἐγγὺς (συμμά, κοντά). »Ἀγχίμολον ἦλθεν. Ὀδυσ. Ξ. 410. ἐπὶ διαστήματος, καὶ χρόνου· ἢ ἀντὶ τοῦ Παρευθὺς, ὡς καὶ τὸ Ἀγχι. Ὀδυσ. Ρ. 336.

Ἀγχίμορος, ταὐτὸν καὶ Ἀγχίμολος.

Ἀγχιμος, ὁ, ἡ· ὁ ἔγγιστα.

Ἀγχινεφής, ὁ, ἡ (νέφος)· ὁ πλησίον τῶν νεφῶν· κοντὰ εἰς τὰ σύννεφα ὤν. Ἐπιγρ.

Ἀγχίνοια, ἡ ὀξύτης, δύναμις καὶ ἐπιτηδειότης τοῦ νοός· ἢ ἐκ τοῦ ἄγχιστα νόησις· ἰδίως δὲ, Ἕξις εὑρετικὴ τοῦ καθήκοντος ἐκ τοῦ παραχρῆμα· ὀξύτης τοῦ νοὸς εἰς εὑρέσεις, καὶ ἀποκρίσεις· σκέψις τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ (ἐκ τοῦ ἄγχι, καὶ νοεῖν). Ἀριστοτ. Ἀναλ. Β'. 28. Σελ. 5. ἐκ τοῦ

Ἀγχίνοος, καὶ Συγκοπ. Ἀγχίνους· ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὀξὺν νοῦν, κυρίως ὅποιος εὐκόλως καὶ ταχέως νοεῖ καὶ καταλαμβάνει τὰ πράγματα. Ὀδυσ. Ν. 332. Τὸ Συγκριτ. Ἀγχινούστερος, καὶ τὸ Ὑπερθετ. Ἀγχινούστατος. Ἑρμ. Ἀγχίνως.

Ἀγχίπλοος, καὶ Συγκ. Ἀγχίπλους, ὁ, ἡ (πλόος, πλοῦς)· ὁ πλησίον πλέων (ἀρμενίζων)· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἐγγὺς, πλησίον, συμμετεινός. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 122. »ἀγχίπλους πόρος κα· συμμετεινὸν πέρασμα, ταξίδευμα· πόρος, τὸν ὁποῖον παρ' εὐθὺς πλέει, ταξιδεύει κανεὶς εἰς τὸ πέραν τινός· βραχὺ ταξίδιον.

Ἀγχίπολις, εως, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον τῆς πόλεως. Συν. Ἀγ. 970.

Ἀγχίπορος, ὁ, ἡ (πόρος) ὁ πλησίον, ἐγγύς τινος πορευόμενος· ὁ περιπατῶν πάντοτε εἰς τὸ πλάγι τινος· ὡς ἐν Ἐπιγράμ. »ἀγχίπορος κόλαξ»· ὁ πλησίον ἐπακολουθῶν τοῦ κολακευομένου περιπατῶν.

Ἀγχίπους, οδος, ὁ, ἡ (ἄγχι, πούς)· ὁ πλησίον καὶ ἐγγὺς ἔχων τοὺς πόδας, ὁ πλησίον τινὸς ἱστάμενος, ὁ ἀναποσπάστως ἀκολουθῶν τινί. Λυκόφρ. 318.

Ἀγχίρροος, καὶ Συγκ. Ἀγχίρρους, ὁ, ἡ (ῥόος)· ὁ πλησίον ῥέων· ὁ πλησίον τὰ ῥεῖθρα ἔχων. Ἀπολλ. Ἀργ. Η'. 367.

Ἀγχισβατέω, ῶ· διαφέρομαι· ὅθεν Ἀγχισβασία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἀμφισβητέω, καὶ, Ἀμφισβητία. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἀμφ.

Ἀγχισιάδης· ου· ὁ· πατρωνυμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου.

Ἀγχίσης, ου· Ἐπι. αο καὶ εω· Ὀνομ. κύριον· ὁ πατὴρ τοῦ Αἰνείου (ῖ).

Ἀγχίσπορος, ὁ, ἡ (σπορά, σπείρω), ὁ ἔχων πλησιέστερον σπόρον, ἤτοι καταγωγήν· ὁ πλησιέστερος συγγενής· Αἰσχ. παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. 391. Ε. καὶ Λουκιαν. Δημοσθ. εἰς 14. »Ἀγχίσποροι φύσις θεῶν». Δαμάτιος παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Πολυήκτος.

Ἀγχιστα, Ἐπίρ. Ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, Ἀγχι· λίαν, καταπολλὰ πλησίον, Πλησιέστατα (πολλὰ συμμά)· Ὀδ. Τ. 80.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ (ἀγχιστεύω), ἡ πλησίον, (συμμετεινὴ) ἐξ αἵματος συγγένεια. 2) τὸ ἐκ τῆς συγγενείας δίκαιον τῆς κατὰ διαδοχὴν κληρονομίας τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν, μὴ ἀποστερήσῃ τοὺς ἐγγύτατα τῷ γένει ἀγχιστείας. Δμτσθ. Ἀπτ. 84.

Ἀγχιστεῖον, τὸ· ταὐτὸν τῷ Ἀγχιστεία. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 174.

Ἀγχιστεύς, έως, ὁ (ἄγχιστα) πλησιέστατος (συμμετεινός), Γείτων. Ὁ ἐξ αἵματος συγγενής. Ἡρδ. 5, 80, ὁ Λουκιαν. Τίμ. 51. συντάττει τοῦτο μὲ τὸ Ἀσυγγενής. Μεταφορικ. »Ἀγχιστεὺς τοῦ πάθους»· ἀντὶ τοῦ αἴτιος· ἔνοχος πράξεως κακῆς τινος· δηλ. ὁ διόλου ὅμοιος τῷ πράξαντι. Ζήτ. καὶ Ἀγχιστήρ.

Ἀγχιστήνος, ήνη, ηνον. Ζήτ. Ἀγχιστῖνος.

Ἀγχιστεύω. Μλ. εύσω (ἄγχιστος) εἰμὶ πλησιέστατος γείτων (γειτονεύω κοντὰ κοντά), εἰμὶ ἐξ αἵματος συγγενὴς (συγγενεύομαι).

Ἀγχιστήρ, ῆρος, ὁ (ἀγχιστεύς)· ὁ Πλησίον, Γείτων· ὁ Σοφοκλ. Τραχ. στίχ. 256. ὀνομάζει »Πάθους ἀγχιστῆρα» τὸν αὐτὸν, ὅνπερ κατωτέρω, Μεταίτιον πάθους, καλεῖ· τὸν αἴτιον καὶ πλησίον ἑαυτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους, τῆς κακῆς καὶ ἀχρείας πράξεως. Λατ. affinis culpae.

Ἀγχιστικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀγχιστείαν.

Ἀγχιστίνδην· κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὸ δίκαιον τῆς πλησιεστάτης συγγενείας.

Ἀγχιστῖνος, ίνη, ῖνον· Παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Ρ. 361. ἀντὶ τοῦ, Πυκνός, ὁ πλησιέστατα τινὸς ὤν, ἐπάλληλος (παρὰ τὸ Ἄγχι ἐστάναι)· ὡς τὸ, Προμνηστῖνος, ὁ μεταξινός. Ὁ σχηματισμὸς Ἀγχιστήνος, εἶναι ἐσφαλμένος.

Ἀγχιστος, ὁ, ἡ· Ὑπερθετ. ὁ πλησιέστατος, (συμμετεινότατος)· Πνδ. ἐπὶ θεῶν. θεὸς, προστάτης, ἐπιστάτης. Ὁ Ὁμηρ. χρῆται μὲν τῷ οὐδετέρῳ γεν. ἄγχιστον· Ὀδσ. Ε. 280, καὶ πολλάκις τῷ ἄγχιστα ἐπίρ. ῥηματ. οἷον· »ἄγχιστα ἐοικέα» Ὀδσ. Ν. 80· κατὰ πολλὰ ἢ καθόλου ὁμοιάζων. »ἄγχιστα ἐίσκεια. Αὐτθ. Ζ. 152. ἰδὲ καὶ Ἰλδ. Β. 58. Ξ. 474· οἱ ἄγχιστα· οἱ πλησιαίτατοι συγγενεῖς. Ἡρδτ. 5, 79. πολλάκις μετὰ γενικ. Αὐτθ. 1, 134. 4, 81.

Ἀγχίστροφος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀγχιστρόφως, καὶ Ἀγχίστροφα· ὁ αἰφνιδίως καὶ ταχέως στρεφόμενος, ὁ πλησίον τῆς στροφῆς ὤν· μεταβλητός, ἀκατάστατος, ἄστατος. »Ἀγχίστροφα βουλεύομαι». Ἡρόδοτ. Ζ. 13. μεταβουλεύομαι, ἀλλοιοῦμαι τὴν γνώμην, ἀλλάζω τὸν στοχασμόν μου· »Ἀγχίστροφος μεταβολαί». Θουκιδ. Β'. 53. αἰφνίδιος μτβ. Διονύσ. ὁ Ἀλε. Ἀρχ. Δ'. 23. συντάττει τὴν Λέξ. με τὸ Ἀσταθμητος. Λογγῖν. Θ'. 13. καὶ ΚΖ'. 3.

Ἀγχιτέλεστος, ὁ, ἡ, ὁ πλησίον εἰς τὸ τέλος ὤν (ὅστις κοντεύει νὰ πληρωθῇ, νὰ τελειωθῇ)· Νόν. »ἀγχιτέλεστος χρησμός».

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ· (τέρμα) ὁ πλησίον εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸ τέλος, ἢ εἰς τὸ σύνορον ὤν. Συνορίτης, Γείτων· Εὐριπίδ. 426. Αναγ. 729.

Ἀγχίτοκος, ὁ, ἡ· ὁ πλησίον (κοντὰ) εἰς τὴν γέννησιν ὤν· ποιητ.

Ἀγχιφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὁ πλησίον φαινόμενος, ὅποιος φαίνεται κοντά. Νόν.

Ἀγχίων, ονος, ὁ, ἡ· τὸ ἄγχιον Πλησιέστερος, (συμμετεινότερος, κοντήτερος). Συγκριτ. ἐκ τοῦ, Ἀγχι· ἀμφβ.

Ἀγχόθεν, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἀγχοῦ (ἀπὸ συμμά). Ὀρφ. Ἀργ. 1353. Ἡρδτ. 4, 31.

Ἀγχόθι, Ἐπίρ. ταὐτὸν Ἀγχοῦ, μετὰ Γενικ. Ἰλιάδ. Ξ. 412.

Ἀγχόμαλος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀγχώμαλος.

Ἀγχονάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀγχόνη), πνίγω τινὰ μὲ τὴν θηλειὰν, βρόχον· κρεμνῶ τινὰ μὲ τὸ σχοινίον.

Ἀγχόνειος βρόχος, ταὐτὸν καὶ Ἀγχόνη· Εὐριπ. Ἑλέν. 692.

Ἀγχόνη, ης, ἡ (ἄγχω)· ὁ βρόχος (θηλειὰ) τὸ σχοινίον μὲ τὸ ὁποῖον ἄγχουσι (κρεμνοῦσι) τινα· 2) Τροπικῶς· Θάνατος, τιμωρία, μαρτύριον, θλῖψις, ἀγωνία καὶ ἀδημονία. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 125. »ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;« αὐτὰ δὲν εἶναι διὰ νὰ σκάσῃ τινάς; »Τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ»· ἀγωνία, ἀδημονία, χολοσκασμός. Αἰσχίν. »ἀγχόνην παίξουσι». Ἀθν. δ'. σελ. 153· τὸ νὰ λυπῇ τις, νὰ φέρῃ εἰς ἀδημονίαν τινά· νὰ τὸν κάμῃ νὰ χολοσκάσῃ.

Ἀγχονιμαῖος, αία, αῖον· μέρος. Θάνατος διὰ τῆς ἀγχόνης (κρέμασμα, ἢ πνίξιμον μὲ τὸ σχοινίον).

Ἀγχόνιος, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ, ἀγχόνειος.

Ἀγχονιστής, οῦ, ὁ· ὅποιος πνίγει, θανατώνει μὲ τὸ σχοινί.

Ἄγχορος, ου, ὁ ἡ· (ἄγχι, ὅρος) πλησιόχωρος, ὁ πλησίον τῶν συνόρων ὤν, ὁ συνορεύων· ὁ Λυκόφρ. στίχ. 418. ἔχει τὸ Ἰωνικ. Ἄγχουρος.

Ἀγχόσε. Ἐπρρ. πλησίον (κατὰ σημασίαν κινήσεως εἰς τινα τόπον).

Ἀγχότατος, τάτη, τατον· ὑπερθ. τοῦ ἄγχι πλησιέστατος· Ἐπρρ. ἀγχοτάτω. Ὑμν. Ὀρφ. Ἀπλ. 18. καὶ Ἡρδτ. μετὰ γενικ. καὶ ἀπολύτως· ὡσαύτως καὶ ἀγχότατα. Ἡρδτ. 7, 64.

Ἀγχότερος· έρα, ερον· συγκρτ. τοῦ ἄγχι, πλησιέστερος (κοντότερος, συμμετεινότερος)· μετὰ γενικ. Ἡρδτ. 7, 175.

Ἀγχοῦ· ταὐτὸν τῷ ἄγχι, πλησίον (συμμά, κοντά)· παρ' Ὁμηρ. πολλάκις ἀπαντᾶται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἄνευ προθέσεως, καὶ εἰς μετὰ γενικ. Ἰλιάδ. Νμ. 9, 65. παρ' Ἡροδτ δὲ πολλάκις καὶ μετὰ δοτικ. Ἰλδ. Ω, 709. Ὀδυσ. Ζ. 5· καὶ Ἡρδτ. 3, 85· νεώτεροι τύποι αὐτοῦ εἶναι τὸ, ἀγχότερος, μετὰ γεν. Ἡρδτ. 7, 175· ἀγχότατος, ἀγχοτάτω. Ὑμν. Ὀρφ. Απ. 18. καὶ Ἡρδτ. (ἡ πρωτότυπος λέξις ἦν ἄγχος ἐξ οὗ ἐναγχος, ἄγχω, ἐγγύς.)

Ἄγχουρος, ὁ, ἡ· Ζητ. Ἄγχορος. Ὀρφ. Ἀργ. 122.

Ἄγχουσα, ἡ· Ἀττικ. Ἔγχουσα· λέγεται φυτόν τι, τοῦ ὁποίου τὴν κοκκίνην (ἐρυθρὰν) ῥίζαν μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες πρὸς καλλωπισμὸν, ἤτοι διὰ νὰ βάπτωσι τὰ πρόσωπα αὐτῶν κόκκινα, anchusa. Ξενοφ. ὅρα Διοσκορ. Δ'. 25.

Ἀγχουσίζω, Μ. ίσω καὶ ιῶ· (Βάπτω τι κόκκινον), καλλωπίζω τι μὲ τὴν κοκκίνην βαφὴν τῆς Ἀγχούσης.

Ἄγχω, Μ. ἄγξω, πνίγω τινὰ μὲ τὸν βρόχον, (θηλειὰν, μὲ τὸ σχοινί), Σφίγγω τὸν λαιμόν τινος. »ἄγχε μιν ἱμὰς ὑπὸ δειρήν». Ἰλδ. Γ'. 371· τὸν ἔπνιγεν ἢ ἔσφιγγεν ὁ λῶρος (τὸ λωρί) τοῦ θώρακος, ὑπὸ τὸν λαιμὸν ὥστε ἐκιν-

δύνουν νά τόν πνίξῃ. Μεταφορ. Λίαν στενοχωρῶ, βιάζω τινά, ἐξαιρέτως ἐπί δανειστῶν.

Ἀγχώμαλος, ὁ, ἡ· (ἀγχι, ὁμαλός) καί Ἐπίρ. Ἀγχωμάλως, καί, Ἀγχώμαλα· σχεδόν παρόμοιος, παραπλήσιος, ἀρκετά ὅμοιος· ὁ ἐγγύς τοῦ ὁμαλοῦ. Θουκυδ. Δ΄. 134. »Ἀγχώμαλος μάχη» ἴση, ἰσοδύναμος, ἰσόῤῥοπος. »Ἀγχώμαλα ἀγωνίζεσθαι» σχεδόν ἐξίσου, παρομοίως, ἰσοδυνάμως, μέ παρομοίαν τύχην τοῦ πολέμου μάχεσθαι.

Ἄγω, φέρω, κομίζω, ὁδηγῶ Μ. ἄξω, Παρακ. Ἦχα, καί Ἀττικ. Ἀγήοχα, Ἀόρ. α΄. Ἦξα σπανίως καί μέτ. σπανίως ἐν χρήσ. Ἀόρ. β΄. ἤγαγον, ἀγαγεῖν. Παρ. παθ. ἦγμαι, Πρστ. ἄγετε. Ὁμηρ. δέ καί ἠξάμην· παρά τοῖς Ἀττ. σπανίως· κρεῖττον ἐν συνθέσει· ὅθεν καί προσῆξα παρά Θεό. Β΄. 97. καί συνῆχας. Ξεν. Ἀπομν. Δ΄. Β΄. 8. καί Ἡρδτ. 1, 190. Ἐπί ἐμψύχων μέν ἄγειν, ἐπί ἀψύχων δέ φέρειν. Ὁμηρ. Ὀδύσ. Η. 405. »ἄγειν ἑταίρους ἑταίρουσι καί Ρ. 243. καί Γ. 424· »ἑτέρους ἄγεσθαι Ἰλιάδ. Ι. 594. »ἄγειν καί φέρειν ἁρπάζειν, λεηλατεῖν, αἰχμαλωτίζειν· ἀνθρώπους, κτήνη καί πᾶν κινητόν πρᾶγμα· οὕτως καί παρά τοῖς Ἴωσι καί τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, μᾶλλον παρά Ἡρδτ. ὅστις συντάττει αὐτό συνήθως αἰτιατικῇ τοῦ προσ. καί δοτ. τοῦ πράγματος. Ἡρδτ. 1, 88. καί Πλτρχ. Λουκ. 31. »ἄγειν καί φέρειν χρήματα καί λείαν» καί Ἰσοκρ. »ἄγειν καί φέρειν τούς πολεμίους» τοιοῦτον καί τό τοῦ Βιργλ. Αἰν. Β΄. 374. »ἄγειν καί καίειν» καί Ὀδύσ. Ι. 273. »ἄγει καιμήλια» καί »ὁ θεός ἴσως ἄγει οὕτως» Ἀνδρ. Δ΄. 5. 11. ὁ Θεός ἴσως τά φέρει κατ' εὐχήν· »πολλά ἄγγελον ἀντί τοῦ, ἀγγέλλειν μηνύειν αἴτια· »πολλά δή πάντ' ἄγειν» Πλτ. Ἐλλ. σπανιώτερον δέ ἀντί τοῦ φέρειν. Πλτ. Νμ. 7. πρ. 81. Λ΄. Φδρ. ολδ. 279. Γ΄. Ξεν. Κρπ. 3, 3, 2. ὅπου τό φέρειν προηγεῖται συνήθως. 2) Διεγείρω, παρακινῶ, ἀναγκάζω. Δημοσθ. »Ἵνα μηδείς τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος« 3) Ἀνατρέφω, Παιδαγωγῶ. Ἔτι δέ καί τό Διευθύνω, καθοδηγῶ, διοικῶ. »Ὑπό παιδείας ἐλευθερίοις ἄγειν καί τρέφειν αὐτούς« »ἡ μοῖρα ἄγει τά κοινῶς, ἡ τύχη τά φέρει. 4) »Ἄγειν ἑορτήν, Ἱερά, Ὀλύμπια« Ἑορτάζειν, ἄγειν, κρατεῖν, τελεῖν ἑορτήν, ἕνεκεν τῆς συνήθους παρατάξεως, πολλάκις παρ' Ἡρδτ., 1, 147, 183· ὅστις ὅμως ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ χρῆται μᾶλλον τῷ, ἀνάγειν· ἔτι δέ περιφραστικῶς ἐπί πάσης ἐξακολουθούσης καί διαρκούσης καταστάσεως· οἷον, »γέλων ἄγειν« γελᾷν ἤ περιγελᾷν Σφκ. Αἰ. 38. Ἐντεῦθεν ἀνήκουσι καί αἱ φράσεις »τό δέκατον ἔτος ἄγειν, ἔχει δέκα ἔτη (εἶναι δέκα χρόνων· »ἑβδόμην ἡμέραν ἤγειν« εἶχον ἑπτά ἡμέρας, ἤ ἦταν ἑπτά ἡμέραι. . . καί »πρᾶγμα ὡς παρ' οὐδέν ἄγειν» ποιεῖν, ἤ πράττειν τι ἀμελῶς. Σφκ. Ἀντγ. 35. καί »ἐν τιμῇ ἄγειν, περί πλείστου ἄγειν τινά« καί διά τιμῆς, διά φροντίδος ἄγειν τινά«, »ἐν οὐδεμιᾷ μοίρῃ ἄγειν τινά, ἀντί τοῦ τιμᾶν, σέβεσθαι. Ἡρδτ. 1, 134. 2, 83. 172. 7, 150. 9, 7. Παυσν. Λ΄. Θ΄. 26. οὕτως καί »Θεόν ἄγειν τινά, ἐντίμως, διά τιμῆς ἄγειν τινά. Πλτ. Θεαιτ. πρτρ. 384. οὕτως καί »πρόσθε ἄγειν τί τινος« καί »Ἄγειν τι μέγα«. Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ΄. 16. Ἀντί τοῦ Ἔχειν, κρατεῖν, τιμᾶν, νομίζειν τι διά μεγάλον πρᾶγμα. »Ὥστε θεόν ἦγεν μιν. Λουκιαν. μέ εἶχεν, μέ ἐνόμιζεν ὡς θεόν. »Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου. Εὐριπ. Βάκχ. 221. ἀντί τοῦ, Προτιμᾶν. »Θήβας ἀνάνδρους ὧδ' ἄγεις; ὁ αὐτ. αὐτόθ. 1025. τόσον ἀνάνδρους τούς ἔχεις; Πολλάκις δέ καί κατ' ἀφαίρεσιν· οἷον, »ἄγειν βίον, πόλεμον, ἡσυχίαν, εἰρήνην, νεῖκος, πένθος, σχολήν κλ. τ. τ. ἀντί βιοῦν, πολεμεῖν, ἡσυχάζειν, εἰρηνεύειν, φιλονεικεῖν, πενθεῖν, σχολάζειν· καί Δημοσθ. »τοῦτο ἐλευθέραν ἦγε τήν Ἑλλάδα« ἀντί, τοῦτο ἐκρατοῦσεν, ἤτοι ἐφύλαττεν ἐλευθέρους τούς Ἕλληνας. 5) Ἀμεταβάτως· Ζυγίζειν, βαρύνειν εἰς τό ζύγι· Δημοσθ. »πόσον ἦγον αἱ φιάλαι« Σφκ. Ἠλ. 119. καί Δμσθ. »ἦγεν ἐπί τάς οἰκίας« (ὑπακουομ. τοῦ, ἑαυτόν) καί »ἄγειν τείχεα« ἀντί τοῦ κτίζειν· Θεό. ς΄. 99. — ἡ μετοχή ἄγων μετά ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, κεῖται πολλάκις πλεονάζουσα· οἷον ἐν Ἰλιάδ. Β΄. 558. καί ἐν Ὀδύσ. πολλάκις ἀπαντωμένη. (6) Παρ' Ἰατρ. »Ἄγειν οὖρα« κενοῦν τά κάτουρα. »Ἄγειν τούς Πυρετούς« καταγίνεσθαι εἰς τό θεραπεῦσαι τούς πυρετούς· παρά τοῖς Ἀττ. πολλάκις, καί ἐξαιρέτως κατά σημασίαν τοῦ ἰδιοποιεῖσθαι, οἰκειοποιεῖσθαι· τοῦ πράττειν τι εἰς ὄφελος ἤ βλάβην ἑαυτοῦ· τοῦ ἄγειν μεθ' ἑαυτοῦ· τοῦ κομίζειν τι ὑπέρ ἑαυτοῦ ἤ ὑπέρ ἄλλου τινός εἰς τόν οἶκον. Ὀδύσ. Η. 35. »χρυσόν τε καί ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι· φέρειν εἰς τόν οἶκον χρσ. καί ἀργ. »ἄγεσθαι γυναῖκα« λαμβάνειν γυνκ. ὑπανδρεύεσθαι· ὡσαύτως καί περί πατρός διδόντος τῷ υἱῷ αὐτοῦ γυναῖκα Ὀδύσ. Δ΄. 10. Ἡρδτ. 1, 34. 59. 2, 47. 4, 78. »δῶρον ἄγεσθαι« ἀντί τοῦ οἰκειοποιεῖσθαι. Θεοκρ. 1, 11. »διά στόμα ἄγεσθαι μῦθον« ἀντί λαλεῖν, λέγειν. Ἰλιάδ. Σ. 91. »ἄγεσθαί τι ἐς χεῖρας« λαμβάνειν τι εἰς χεῖρας καί κυρίως παραλαμβάνειν, παραδέχεσθαι. Ἡρδτ. 1, 126. 4, 79. 7, 8. **Ἄγομαι**, Μέσ. Ξενοφ. »γέμει γάρ τό πλεῖον φορτίον, ὅτα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. »Ἄγεται ξυμμάχους« ὁ αὐτ. »Ἄγομαι γυναῖκα« λαμβάνω, παίρνω γυναῖκα· ἐν Ὀδύσ. Δ. 10. »Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην« καί Ἡρόδοτ. Ε΄. 92. »Ἐδίδοσαν δέ καί ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων« ἐδίδον καί ἔπερνον ἀναμεταξύ των τάς κόρας εἰς γυναῖκας· παθητ. δέ »πόλεμος γῆς ἄγεται« ἀντί τοῦ γίνεται, σχηματίζεται. Ἡρδτ. 4, 99.

Ἀγῶ, Μ. ἀξῶ· ταυτόν τῷ, Ἀγνύω. **Ἄγνυμι** παρκ. μέσ. ἔαγα, καί ἦγα. Ἀόρ. α΄. ἔαξα καί ἦξα.

Ἀγωγαῖος, ὁ, ἡ (ἀγωγή)· εἰς ἀγωγήν ἁρμόδιος, ἤ ἐπιτήδειος· 2) πρός, ἤ εἰς ὅν δύναται τις εἰωθώς ἄγειν.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, ἡ (ἄγω)· ὁ ὁδηγῶν ὁ δείχνων τήν ὁδόν (στράταν)· 2) ὁ κομίζων, ἤ ἐπιστατῶν εἰς τήν κομιδήν ἤ ὁ φροντίζων περί τῆς κομιδῆς (διά τό φόρτωμα, καβάλημα) τινος. Ἡρδτ. 2. 175. »δισχίλιοι δέ οἱ προσετετάχατο ἄνδρες ἀγωγέες« 3) ὁ ἐνάγων (ἐγκαλῶν) τινα εἰς κριτήριον· 3) ταυτόν τῷ ῥυτήρ, λῶρος (λωρίον) τοῦ χαλινοῦ (χαλιναρι)· συρτης (καπίστρι) κ. τ. τ.

Ἀγωγή, ῆς, ἡ (ἄγω)· ὁδηγία, φέρσιμον, κομιδή· τό ἀπό τόπου εἰς τόπον φέρσιμον πραγμάτων· ἀνατροφή, διδασκαλία τῆς νεολαίας 3) μεταχειρισμός, ἐπιμέλεια περί τῆς προκοπῆς πράγματός τινος· Ξενοφ. Ἱππ. Γ΄. καί Θεοφρτ. Φυτ. Ἱστ. Α΄. ἔτι δέ καί ἡ ἰαματική μέθοδος τοῦ Ἰατροῦ· 4) τό κομιζόμενον ἤ φερόμενον πρᾶγμα· 5) τρόπος (φέρσιμον τοῦ ἀνθρώπου) δίαιτα (ζωῆς τρόπος)· καί ἐξαιρέτως διδασκαλεῖον τῶν φιλοσόφων, τό καί φιλοσόφων Αἱρέσεις ἄλλως λεγόμενον· 6) Δρόμος, καί ἡ πορεία τῆς νύμφης πρός τόν ἄνδρα, παρά Ῥοδίοις.

Ἀγώγιμος, ὁ, ἡ, εὔκολος εἰς τό νά ἄγηται, μετακομίζηται (μεταφέρηται), πειθήμων πρός τι· 2) ἐπί ἀνθρώπων οἵτινες ποιοῦσι προθύμως πᾶν ὅ,τι ζητήσῃ τις παρ' αὐτῶν. Πτρχ. Κατ. »ἀγώγιμος ὑπ' αἰδοῦς τοῖς δεομένοις· 3) πᾶν, ὅπερ δύναταί τις νά πάρῃ ὡς ἴδιόν του κτῆμα ἐλευθέρως. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 3· καί ἐπί ἀνθρώπων ἀποκηρυχθέντων (Vogelfrei, proscrit) οἵτινες διά τινα παρανομίαν φυγόντες τάς χεῖρας τῆς Ἐξουσίας ἤ μή παρόντες, καταδικάζονται εἰς θάνατον, καί τούς ὁποίους ἐπιτρέπεται εἰς καθένα νά τούς φονεύσῃ ὅπου τούς εὕρει. Πολυαίν. Ϛ΄. Ζ΄. 2. 3) Πληθυντ. »Τά Ἀγώγιμα« φορτώματα πραγματειῶν, τά ὁποῖα φέρονται ἀπό ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· τά ἐμπορικά φορτία, τά εἴτε διά θαλάσσης, εἴτε διά ξηρᾶς μετακομιζόμενα. Πραγματεῖαι (πρᾶγμα).

Ἀγώγιον, τό (ἀγωγή)· τό ἐφ' ἁμαξῶν εἴτε πλοίων εἰς πώλησιν φερόμενον πρᾶγμα. Ἐμπορικόν φορτίον. Ξενοφ. Παιδ. ς΄. Α΄. 28. 2) Καί ἡ πληρωμή διά τήν μετακόμισιν, διά τό φέρσιμον τοῦ πράγματος, φορτωματος. Ἀγώγιον Ξενοφ. Κρπ. 6, 1, 28.

Ἀγωγός, οῦ, ὁ, ἡ (ἄγω)· ὁ ἄγων ἀπάγων, ἤ προσάγων, ὁδηγῶν, ἄλλων προπορευόμενος· τό ἀντικείμενον, τό ὁποῖον ἄγει ἤ ὁδηγεῖ, ἐν γένει· »δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγοί« Π ούτχ. Διοστκθ. Κ΄. 184. »δύναμιν ἔχει ἀγωγόν. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁδηγός, ἡγεμών τῆς ὁδοῦ, ὁδηγητής, προηγητής. Ἡρδτ. 3, 26· »ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς« Παρ' Ἡρδτ. δέ, 7, 12. »ἀγωγός ὕδατος« τό ὑδραγωγεῖον (κανάλιον). 3) τό ἀγωγόν· δέλεαρ, ἀπάτη, ἀποπλάνησις (ξεπλάνημα).

Ἀγών, ῶνος, ὁ (ἄγω)· τόπος, εἰς ὅν συναθροίζονται, συνάγονται, συνάθροισμα (σύναξις)· Ὀδύσ. Θ΄. 200. »οὐχ ἑταῖρον εὐμενέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι« δέν ἔβλεπε τόν πρᾶον ἑταῖρον εἰς τό συνάθροισμα. Ἰλιάδ. Θ. 426. »Ἀγών νεῶν« συνάθροισις πλοίων· »Θεῖος ἀγών« συνάθροισμα τῶν Θεῶν Ἰλιάδ. Ζ. 7. 298. Σ. 376· »εὐρύς ἀγών« συνάθροισμα πλήθους ἀνθρώπων εἰς πλατύν καί ἐκτεταμένον τόπον· Ἰλιάδ. Ψ. 258. ὅθεν καί »θεῖος ἀγών« ὁ ναός. Ἰλιάδ. Ζ. 298. 2) Ὁ τόπος εἰς ὅν ἠγωνίζοντο, ἐγίνοντο οἱ ἀγῶνες. Θουκυδ. Ε΄. »Προελθών εἰς τόν ἀγῶνα ἀνέδησε τόν ἡνίοχον« »βαλεῖν ἔξω ἀγῶνος« ὑπερβαίνειν τά ὅρια. Πιν. Τοιοῦτοι ἀγῶνες παρά τοῖς παλαιοῖς ἦσαν διάφοροι, ἐξ ὧν πέντε εἰσίν οἱ πρώτιστοι, εἰσι· Δρόμος, Ἅλμα, Δίσκος, Πυγμή, καί Πάλη· ἔτι δέ καί ἡ βολή (τό ῥίψιμον) τοῦ ἀκοντίου, ἤ τοῦ τόξου, ἡ Σφαιρομαχία, τό Παγκράτιον, τό διά τῶν Ἵππων ἤ διά τῶν Ἁμαξῶν τρέξιμον, καί ἄλλα τοιαῦτα, περί ὧν ὅρα Πλουταρχ. Συμποσ. Β΄. Προβλ. 5. καί Ἰωάνν. Ποτέριον Ἀρχαιολ. Ἑλλην. βιβλ. Β΄. Κεφ. 21. 3) Κάθε ἔρις, λογομαχία, φιλονεικία, μάχη ἤ εἰς τόν πόλεμον, ἤ ἐπί Κριτηρίου· ἡ ὑπόθεσις τοῦ πράγματος, περί τῆς ὁποίας γίνεται ἡ φιλονεικία· δι' ἧς πασχίζει τις νά νικήσῃ τόν ἐχθρόν του· καί ἡ πρός τόν λαόν δημηγορία, δι' ἧς ὑπερασπίζεταί τις τά δίκαιά του. Ἰσοκρ. Πανη. 4) Κάθε γύμνασις (πάσχισις), δυσκολία, στενοχωρία. κίνδυνος κ. τ. τ. Δημοσθ. »Ὁ τῶν πολιτευομένων βίος ἀγώνων καί κακῶν μεστός« Παρ' Εὐριπ. Φοίνισ. 591. καί Ὀρέστ. 1294. »Οὐ λόγων ἀγών ἐστιν« ἐδῶ δέν εἶναι τόπος διά λόγια, ἀλλά διά πράγματα· »ἐστίν ἀγών ἕδρας, λόγων, μάχης« καιρός τοῦ καθίζεσθαι, τοῦ διαλέγεσθαι, τοῦ μάχεσθαι. Valck. Φοίν. 591. ἰδέ καί ἀκμή· οἱ δέ Αἰολεῖς ἔλεγον καί ἄγωνες, ὁ· Κοήσν. Γρηγ. πρτρ. 593.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ· ὁ ἄρχων προεστώς καί κριτής τῶν ἀγώνων. Σοφοκλ. Αἴας. 572.

Ἀγωνία, ίας, ἡ (ἀγών)· γύμνασις τοῦ σώματος (ἀγώνισμα). Ἡρδτ. 2. 91. 2) Στενοχωρία, κίνδυνος, φόβος. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀγωνιάω· ἐκ τούτου.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ· ὁ εἰς ἀγῶνα ὤν, πασχίζων, κοπιάζων. Διογ. Λαέρτ. Β΄. 131. ἐμφ.

Ἀγωνιάω, Μλ. άσω· ταυτόν τῷ, Ἀγωνίζομαι, νοερῶς ἤ σωματικῶς· ὁ Σουίδ. ἀναφέρει τό, Ἀγωνιῶντες, ἐκ τοῦ Ἰσοκρ. ἐπί τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ἐξαιρέτως ὅμως σημαίνει τό, Πασχίζω,

ζητῶ μὲ κάθε λογῆς τρόπον, διὰ νὰ ἀποκτήσω ἕνα πρᾶγμα· αἰσθανόμενος ἐν ἐμαυτῷ ἀνησυχίαν καὶ στενοχωρίαν, διὰ νὰ μὴ ἤθελ' ἀποτύχω τοῦ σκοποῦ μου, τὸ ὁποῖον ἔπασχαν κατ' ἀρχὰς καὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι τοὺς ἀγῶνας διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν δημόσιον τιμὴν καὶ ἀνταμοιβήν, δι' ὃ καὶ ἡ λέξις ἐπὶ τούτων ἐλέγετο. Ὅθεν Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΖ΄. 3. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν Ἀγωνιῶντες, ἐπὶ τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν Θεάτρῳ (κωμῳδιάστου). Παρμένωνος, καὶ ἐπὶ ἄλλων, οἵτινες εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς πράξεως καὶ παραστάσεως τῶν δραμάτων ὑπέκειντο εἰς μεγάλην δίψαν. Καὶ ἐντεῦθεν ἡ καθόλου σημασία τὸ Φοβοῦμαι, στενοχωροῦμαι, ἀδημονῶ, φροντίζω, καρδιοκτυπῶ περί τι ἀποτέλεσμα, μετὰ Αἰτιατ. συνεπομένου τοῦ, Μή, παρὰ Πολυβ. Ὁ Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΖ΄. 10. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ Φοβεῖσθαι, οἷον· «καὶ ὑπὸ τῆς ἀγωνίας φέβονται» καὶ ἐν ΚΖ΄. 11. διακρίνει τοὺς «Ἀγωνιῶντας καὶ φοβουμένους».

Ἀγωνίζομαι· Μ. ίσομαι· καὶ ιοῦμαι· (ἀγών) ἐμβαίνω εἰς ἀγῶνά τινα, μετέρχομαι τοὺς ἀγῶνας, παλαίω δηλ. κ. τ. τ. μετά τινος, ἢ εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας. «Ἀγωνίζεσθαι στάδιον» Ἡρδτ. 5, 23. ἢ φιλονεικῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ ὑποθέσεως τινός· «ἀγωνίζεσθαι περί τινος». Ξενοφ. Ἀνβ. 3, 1, 43. ἢ εἰς τὴν παράστασιν πράξεώς τινος ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἀριστφ. Ἀχ. 140. 410. καὶ ἐρίζω, ἀμφισβητῶ περὶ ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένων. Πλτ. Θεαίτ. σελδ. 368. Καθόλου δέ, Μάχομαι, Κοπιάζω (βάνω τὸν ἑαυτόν μου εἰς κόπους· πασχίζω διά τι)· ὡς Δημοσθ. «Ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας». Εὕρηται δὲ καὶ Παθητικ. παρὰ Δημοσθ. οἷον, «Ἐπὶ τοῖς κεκριμένοις καὶ ἠγωνισμένοις»· ἐπάνω εἰς ἐκεῖνα, περὶ ὧν ἔγινε κρίσις καὶ φιλονεικία ἐπὶ κριτηρίου. πλὴν τοῦ Παρακ. εὕρηται καὶ ἀόριστ. ἠγωνίσθην· Λυσ. Ἐπιτ. 28.

Ἀγωνικός, ή, όν· (ἀγών) ὁ εἰς ἀγῶνα ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος. Διον. Ἁλκ. ῥητ. 6.

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ· ὁ ἀνήκων εἰς ἀγῶνα, ὅθεν ὁ προξενῶν κίνδυνον, φόβον, στενοχωρίαν, θλίψιν· 2) «Ἀγώνιος Ἑρμῆς». Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἐπιστάτου καὶ προστάτου καὶ τῶν Ἀγώνων, καὶ τοῦ τόπου, εἰς ὃν γίνονται οἱ Ἀγῶνες· Ζήτ. Ἀγών. «Ἀγώνιοι θεοί» κατ' Ἡσύχ. οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 204. ὅπου ὀνομάζονται ὁ Ζεύς, Ἀπόλλων, Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς· καὶ ἐν Ἀγαμέμ. 510. ὅπου χαιρετᾷ ὁ Ἀγαμέμνων μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του πάντας τοὺς ἀγωνίους θεούς, καὶ ἐξαιρέτως τὸν Ἑρμῆν. Ἐνταῦθα λοιπὸν ἡ διωρισθεῖσα σημασία δὲν ἔχει τὸν τόπον της, ἀλλὰ φαίνεται νὰ σημαίνῃ καθόλου τοὺς ἐξαιρετέρους θεοὺς τοὺς προστάτας τῆς πόλεως, ἂν αὐτοὶ οἱ ῥηθέντες θεοὶ ἦσαν καὶ προστάται ἰδίως διαφόρων ἀγώνων. Ἐκ τῶν Ἱκετιδ. 225. «Πάντων ἀνάκτων κοινοβωμία» (πρὸς τὸν ὁποῖον βωμὸν κατέφυγον αἱ θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, παραβάλλεται καὶ ἡ Ῥῆσις ὅπου ὀνομάζονται οἱ Ἀγώνιοι θεοί, καὶ ἀναφέρονται)· γίνεται δῆλον, ὅτι ὠνομάζοντο οἱ δώδεκα θεοί, οἵτινες κοινῶς εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτό, ἢ εἰς δύο θυσιαστήρια ἐλατρεύοντο. «Ἀγώνιοι θεοί» ἄρα, ἐκ τοῦ Ἀγών, ἄθροισμα, σύναξις, οἱ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον, ἢ τέμενος τιμώμενοι θεοί.

Ἀγώνιος, ὁ, ἡ· (γωνία) χωρὶς γωνίαν. Θεόφρ. «Ἀγώνιον σχῆμα.»

Ἀγώνισις, εως, ἡ· τὸ ἀγωνίζεσθαι, παλαίειν, γυμνάζεσθαι. Θουκυδ. Ε΄. 50. «κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα» ὅ ἐστι, Διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι Λακεδαιμονίοις ἀγωνίζεσθαι.

Ἀγώνισμα, ατος, τό· εἰς μόνον ἀγών, φιλονεικία, ἔρις, γύμνασμα. 2) Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγῶνος ἢ τῆς φιλονεικίας, ἐκεῖνο περὶ οὗ ἀγωνίζονται. Καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἆθλον, Βραβεῖον· Θουκυδ. Γ΄. 82. καὶ Ζ΄. 85. Ὅστις, 1. 22. ὁρίζει τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ ὄχι ὡς ἀγώνισμα ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. «ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα.»

Ἀγωνισμός, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀγών· Θουκυδ. Ζ΄. 70.

Ἀγωνιστέον· (ἀπὸ τοῦ ἀγωνίζομαι)· πρέπει νὰ ἀγωνίζηταί, ἢ ν' ἀγωνισθῇ τις· ῥηματικὸν ἐπίθετον.

Ἀγωνιστήριον, τό· τόπος εἰς ὃν ἀγωνίζονται.

Ἀγωνιστήριος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀγωνιστικός· Ἀγωνιστήριος σάλπιγξ· σάλπιγξ δι' ἧς καλοῦνται οἱ ἀγωνισταὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας, Πολυδ. Δ΄. 11.

Ἀγωνιστής, οῦ, ὁ· ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας. Ἐν τοῖς θεάτροις (Acteur) ὁ Ὑποκριτής. Ἐπὶ Πολέμου, ἀντὶ τοῦ Μαχητής, πολεμιστής, στρατιώτης. Ἐπὶ κριτηρίου, ὁ ἐπίτροπος ὑποθέσεως τινός, ὁ Ῥήτωρ (avvocat). Πλούταρχ. ἐν Κάτ. 1. «Ἀγωνιστὴς τῆς ἀληθείας»· ὁ διαδικαστής, ὑπερασπιστής. «Γεωμετρίας ἄκρος ἀγωνιστής». Δημοσθ. «ἵπποι ἀγωνισταί»· οἱ πρὸς τὸ ἀγωνίζεσθαι ἠσκημένοι ἵπποι· καὶ ἐν γένει πᾶς ὁ φιλοτιμούμενος νὰ κατορθώσῃ δυσχερές τι καὶ ἐπίπονον.

Ἀγωνιστικός, κή, κόν· καί, Ἀγωνιστικῶς Ἐπίρ. ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι, ἢ εἰς τοὺς ἀγῶνας. «Ἀγωνιστικῶς ᾄδειν». Ἀριστοτ. Προβλ ΙΘ΄. 15. ψάλλειν δημοσίως εἰς ἐπήκοον πάντων, ὡς εἷς τῶν ἐπιτηδείων. «Ἀγωνιστική» ἡ τέχνη τοῦ ἀγωνίζεσθαι. Παρὰ Γαλην. καὶ ἑτέροις νεωτέροις ἰατροῖς, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Αὐθάδης, τολμηρός. «Ἀγωνιστικὸν ὑπόθωρα» τὸ δυναμωτικόν. Παῦλ. Αἰγ. «Ψυχρῷ χρηστέον ἀγωνιστικώτερον». Ἀντ. τολμηρῶς.

Ἀγωνοδίκης, ὁ· (δίκη) ὁ κριτὴς καὶ δικαστὴς τῶν ἀγώνων.

Ἀγωνοθεσία, ίας, ἡ· (θέσις, τίθημι) παράστασις, διάταξις, διαταγὴ τῶν ἀγώνων. Καὶ τὸ ἀξίωμα τῶν Ἀγωνοθετῶν. Πλούταρχ.

Ἀγωνοθετέω, ῶ· Μ. ήσω· διατάττω, διορίζω, βάλλω εἰς τάξιν τοὺς ἀγῶνας. Εἶμαι Ἀγωνοθέτης, κρίνω τοὺς ἀγωνιστάς· «πᾶσαν ἅμιλλαν ἀγωνοθετοῦσιν Ἕλληνες». Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 319. «Ἀγωνοθετοῦσι τὰ γενέσια». Δίων Κάσ. ΝϚ΄. 46. διατάττουσιν, ἐπιτελοῦσιν ἀγῶνας εἰς τὰ γενέσια. Παρὰ Πολυβ. Θ΄. 34. «Ἀγωνοθετοῦντες καὶ συμβάλλοντες τοὺς τούτων προγόνους»· καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΖ΄. 3. «ἀγωνοθετοῦντες στάσιν»· ἀντὶ τοῦ Διεγείρουσι, παρακινοῦσι, βάλλουσιν εἰς μάχην, φιλονεικίαν, ἔριδα, διχόνοιαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πολυβ. ΚϚ΄. 7. «Τὰ κατὰ τοὺς Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγωνοθετεῖν»· νὰ τοὺς διεγείρῃ εἰς πόλεμον· νὰ διεγείρῃ δηλ. μεταξὺ αὐτῶν πόλεμον· ἐκ τοῦ

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ· (ἀγών, τίθημι) ὅστις, θέτει, διατάττει καὶ βάλλει εἰς τάξιν τοὺς ἀγῶνας. κυρίως, κριτής, δικαστής, καὶ βραβευτής. Ἡρδτ. 6. 127. «ὃς ἐξαναστήσας τοὺς Ἠλείων ἀγωνοθέτας, αὐτὸς ἐν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα ἔθηκε.»

Ἀγωνοθετικός, ή, όν· ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς διάταξιν τῶν ἀγώνων.

Ἀγωνοθέτις, ιδος· ἡ· ἴσον τῷ ἀρσενικῷ, ἀγωνοθέτης· ἡ ἐπιστατοῦσα, θέτουσα, διατάττουσα ἀγῶνας.

Ἀγωνοθήκη· ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀγωνοθεσία. Σφαλ. παρὰ Πολυδ. 3. 141. ἐνθα ὅμως ἡ λέξις ἀναγινώσκεται καὶ ἀγωνοθέτις· ὁ δὲ Πολυδ. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ταύτην.

Ἀγωνολογία, ίας, ἡ· (λόγος, ἀγών) παρὰ Γαλην. «Ἀνεπίκριτον δὲ τὴν ἐπὶ τῶν ἀδήλων ἀγωνολογίαν εἶναι φασίν»· ἀμφίβ. σημασ.

Ἄγωνος· ὁ· ἡ· ἄνευ γωνίας· ἴσον τῷ ἀγώνιος.

Ἀγῶνος· ὁ· Αἰολ. ἀντὶ ἀγών, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. κατὰ Βούτμαννον ὅμως γραμματ. προρ. 222. ἤτον ἐν χρήσει μόνον ἡ κατὰ μεταπλ. δοτικ. ἀγώνοις ἀντὶ ἀγῶσι.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Δ.

Ἀδαγμός, οῦ, ὁ· Ἰων. ταυτὸν τῷ Ὀδαγμός· Σοφοκλ. Τραχ. 770.

Ἀδαγοοῦς, Ζήτ. ἐν τῷ Ἄττηγος.

Ἄδαδος, ὁ, ἡ· (δᾴς) χωρὶς δᾷδα, λαμπάδα· (δαΐς). ἢ χωρὶς τὴν ἐλαιώδη παχύτητα, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ δαδίον· χωρὶς ῥετίνην· Θεόφρας.

Ἀδαδούχητος, ὁ, ἡ· (δᾳδουχέω) ὑπὸ λαμπάδων καὶ δαδίων ἀφώτιστος, χωρὶς φώτων. «Ἀδαδούχητος γάμος». Σχολ. Εὐριπ. Ἀλκ. 989. καὶ Σχολ. Ἰλιάδ. Ζ. 24. ὁ μὴ κατὰ νόμον γάμος· ταυτὸν τῷ γμ. σκότιος· ὁ ἐν σκοτίᾳ ἢ κρυφίως γινόμενος.

Ἀδαημονία, ἡ· (ἀδαήμων) ἀνεμπειρία, ἀμάθεια. Ὀδυσ. Ω. 244. τὸ πλεῖστον ποιητικῶς μόνον. **Ἀδαημοσύνη**· ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀδαημονία Ὀδύσ. Ω. 244. ὅπου ὁ Ἀπολλδ. (ἐν λεξ.) ἀνέγνωσεν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, τὸ ὁποῖον τινὲς ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὸν τὸν Ξενοφῶντα. Ῥουνκέν. εἰς Ξενοφ. Ἀπομν. Γ΄. Θ΄. 6.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ, ἡ (δαήμων)· μετὰ Γενικ. ἀμαθής, ἄπειρος, μὴ ἔμπειρος, ἀπαίδευτος· μάχης, κακῶν· Ἰλ. Ε. 634. καὶ Ἡρόδοτ. Καλ. 45.

Ἀδαής· ές (ΔΑΩ, δαῆναι)· ταυτὸν τῷ, ἀδαήμων· μετὰ γενικ. Ἡρδτ. 2, 49. 9. 46. καὶ Σοφοκλ. Φλκ. 827.

Ἀδάητος, ὁ, ἡ· (δαῆναι) ἀγνώριστος, ἄγνωστος. Ἡσίοδ. Θεογ. 655. «οὐκ ἀδάητα πεφάσκεις» δὲν λέγεις πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀγνοεῖς, δὲν ἠξεύρεις· (ᾱ)

Ἀδαίδαλτος, ὁ, ἡ· (δαιδάλλω) ἀτεχνήτευτος, χωρὶς ποικιλίαν καὶ καλλωπισμόν τινα τεχνικόν. Ὀρφ. Ἀργ. 401.

Ἀδαίετος, ὁ, ἡ· (δαίω) ἀδιαίρετος, ἀδιαμέριστος, ὁλόκληρος, ἀκέραιος, σῶος· Ἀπολλ. Γ΄. 1030. «Ἀρνειὸς ἀδαίετος». ποιητ.

Ἀδαινής, ές· (δαῆναι) ποιητ. ἀντὶ ἀδαής.

Ἀδάϊκτος, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ταυτὸν καὶ Ἀδαίετος. Κόϊντ. Σμυρν. ΙΑ΄. 165. «ἀδάϊκτον σθένος» ἀδιάλυτος, ἄφθαρτος· ποιητ. (ᾱ)

Ἀδάϊος, ὁ, ἡ· (δάϊος)· ὁ μὴ ὑπ' ἐχθρῶν κακωθείς, βλαβείς, ἢ ἐρημωθείς· ταυτὸν τῷ Ἀδῄωτος· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1528. Ἰωνικ. ἀδήϊος· ποιητ. (υ – υ υ)

Ἀδαῖος, ὁ, ἡ· ἢ Ἄδαιος, (ἀδέω) παρὰ Σωφρ. χορταστικός, πᾶν ὅ,τι ταχέως χορτάζει· ἄρα, ὁποῖος προξενεῖ ἀηδίαν, ἀνοστάδα· ἀηδής, ἄνοστος, ἄχαρις· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, καὶ ἀντὶ τοῦ, Δαψιλής· ἐκ τοῦ Ἄδος, Ἀδέω· Ζήτ. ἐν τούτῳ. (– – υ)

Ἀδαιστί, παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπείρως.

Ἄδαιτος, ὁ, ἡ· (δαίτη) ὁποῖος δὲν ἔφαγε, νηστικός· καὶ ὁ μὴ πρὸς βρῶσιν (φαγητὸν) ἐπιτήδειος· ὁποῖος δὲν τρώγεται. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 56. ποιητκ.

Ἀδαίτρευτος, καὶ Ἀδαιτρος, ὁ, ἡ· (δαιτρεύω), ἀμοίραστος, ἀδιαίρετος. Παρὰ Νόν. μετὰ τοῦ, Τράπεζα, εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἄδαιτος.

Ἀδάκρυς, υος, ὁ, ἡ· (δάκρυ) ὁ, ἡ, ὅστις δὲν δακρύει, δὲν κλαίει. (υ υ ῡ)

Ἀδακρυτί, Ἐπίρ. χωρὶς δακρύων.

Ἀδάκρυτος, ὁ, ἡ· (δακρύω) ὁ μὴ δακρύων· ὅθεν 1) ἐνεργτ. ὅστις δὲν δακρύει, δὲν κλαίει· Ἰλιαδ. Α. 415. Ὀδσ. Δ. 186. Ω. 61. 2) παθητ. ὁ μὴ κλαιόμενος, μὴ κλαυθείς· τὸν ὁποῖον δὲν

κλαίει ἢ δὲν ἐκλαυσέ τις· Σφκ. Ἀντ. 881. Αἰ. 515. Τρχ. 107. 1190.

Ἀδαλής, ές, (δηλέω) Δωρκ. ἀντὶ ἀδήλητος ἀβλαβής, ὁποῖος δὲν προξενεῖ βλάβην, δὲν βλάπτει. Ἡσύχ. καὶ Ἀθήν. σελ. 116. »Ναὶ μὴν οὐκ ἀδαλὲς γένοιτο· ὅπου τὸ Χειρόγραφο, Ἀπαλές, ἔχουσι.

Ἀδαλος, καὶ Ἀδάλιον, Ζήτ. ἐν Ἄζ.

Ἀδάμ· ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγέτης· Θδρτ. »Ἀδάμ, ἐκ τοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἐν Ἐδὲμ γεγενῆσθαι προσηγορεύθη· Ἐδὲμ γὰρ τὸ πυῤῥὸν« Γρηγ. Ν. »τὸ γήϊνον πλάσμα, κατά τινα ἐτυμολογικὴν ὀνομασίαν, λέγεται Ἀδάμ, καθώς φασιν οἱ τῆς Ἑβραίων φωνῆς ἐπιίστορες· δι' ὃ καὶ ὁ Ἀπόστολος, διαφερόντως τὴν πάτριον τῶν Ἰσραηλιτῶν πεπαιδευμένος φωνήν, τὸν ἐκ γῆς ἄνθρωπον χοϊκὸν ὀνομάζει· οἱονεὶ μεταβάλλων τὴν τοῦ Ἀδὰμ κλῆσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα φωνήν« Εὐσβ. προ. Εὐαγγ. ιζ. »Ἀδάμ, κατὰ τὴν Ἑλλάδα φωνήν, τὸν γηγενῆ« Ὁ αὐτὸς λέγει ἐν Θ. παρ' Ἑβραίοις, Ἀδάμ, ἡ γῆ καλεῖται, παρ' ὃ καὶ ὁ πρῶτος γηγενής, ἐτύμως Ἀδὰμ ὑπὸ Μωσέως εἴρηται. Θηλκτ. α'. Πορφ. »τὸ Ἀδὰμ γήϊνον καὶ χοϊκὸν δηλοῖ« Ἰώσπ. ἀρχ. α'. 2. »ὁ ἄνθρωπος Ἄδαμος ἐκλήθη· σημαίνει δὲ τοῦτο, κατὰ τὴν γλῶτταν τὴν Ἑβραίων, πυῤῥὸν· ἐπειδήπερ ἀπὸ πυῤῥῆς γῆς φυραθεὶς ἐγεγόνει.«

Ἀδαμάντινος, ίνη, ινον· (ἀδάμας) σιδηροῦς, (τζελικένιος.) Μεταφορικ. λίαν σκληρὸς καὶ στερεός.

Ἀδαμαντόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) ὁ δεδεμένος μὲ χάλυβα (ἢ τζελίκι, σιδηροδεμένος·) ὅθεν ὁ στερεῶς καρφωμένος, στερεός, σκληρός, δυνατός· Αἰσχύλ. Προμ. δεσμ. 148.

Ἀδαμαντοπέδιλος, (πέδιλον) ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀδαμάντινα, στερεὰ ὑποδήματα. Ἀδαμαντοπέδιλος κίων· στερεὸς στῦλος. Πίνδαρος καὶ Στράβ. Γ'. σελ. 743.

Ἀδάμαντος, ὁ, ἡ· = ἀδάμαστος, ἀδάματος· Αἰσχ. Ἱκτ. 141. 150.

Ἀδάμας, αντος, ὁ· (δαμάω) ὁ ὅμοιος μὲ τὸν σκληρὸν καὶ ἀνένδοτον σίδηρον ἢ χάλυβα (τζελίκι). Σκληρός, ἀκαταδάμαστος, στερεός. Παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς κεῖται πάντοτε ὑπακουομ. τοῦ Σίδηρος, ἢ Χάλυψ. ἀλλ' ὁ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 231. καὶ, Ἔργ. 149. ἔχει »Χλωρὸς ἀδάμας« ὅπου εἶναι ἀντὶ τοῦ, Χαλκός. Καθόλου δὲ λέγεται Ἀδάμας, πᾶν ὅ,τι εἶναι λίαν σκληρόν, στερεὸν καὶ ἀμετάβλητον, ἀμετάτρεπτον· π. χ. ὁ Πλούτων· Θεοκρ. 2, 34. »Ἔπος ἐρέω ἀδάμαντι πελάσσας« Ἡρόδοτ. Ζ'. 141. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις λέγεται τὸ Διαμάντιον, ὁ λίθος. (◡◡–)

Ἀδαμαστί, Ἐπίῤ. ἀκαταδαμάστως· κατ' ἀκαταδάμαστον, ἀχαλίνωτον τρόπον. (◡◡–◡)

Ἀδάμαστος, ὁ, ἡ· (δαμάω· ἄ) ἀκαταδάμαστος, ὁποῖος δὲν δαμάζεται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ καταδαμάσῃ (νικήσῃ, ἡμερώσῃ). Ἐπίθτ. τοῦ Ἅδου. Ἰλιάδ. Ι. 158. »Ἀΐδης ἀδάμαστος« καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1572. 2) Ὁποῖος δὲν ἐδαμάσθη, δὲν ἐχαλινώθη, δὲν ὑπετάχθη ἀκόμη εἰς χαλινόν, ὡς »Ἀδάμαστος πῶλος« Ξενοφ. (Ζήτ. Πῶλος) καὶ ἐκ τούτου ἐλήφθη ἡ λέξις καὶ ἐπὶ Κόρης ἀνυπάνδρου, (Σοφοκλ. Αἰασ. 450.) ἥτις δὲν ὑπέπεσεν ἀκόμη εἰς ἄνδρα, δὲν ἐδοκίμασεν ἄνδρα· ἀνύπανδρος, παρθένος· ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. (◡◡–◡)

Ἀδάματος, ὁ, ἡ = ἀδάμαστος· ποιητ. (Ἐπε –◡◡◡, ὡς ἀθάνατος.)

Ἀδάμνος, ὁ, ἡ· καὶ ἀδαμνής, ές· = ἀδάμαστος· ποιητ.

Ἄδαμος, ὁ, ἡ = ἀδάμαστος· ποιητ.

Ἀδαξάω, ῶ· καὶ, Ἀδαξάομαι, ῶμαι· καί,

Ἀδαξέω, καί, Ἀδάξω, καὶ Ἀδάξομαι, προξενῶ κνῆσμα (φαγοῦρα) ἢ σπασμόν· ἡ Παθητ. Πάσχω ἐκ τούτων. Ἱπποκρ. γυν. Β'. ὅθεν Ἀδαγμός, ὁ· καὶ Ἀδαξησμός, ὁ, ὁ σπασμός· (ἔκφρασις ἑτέρα τοῦ, Ὀδαξάω· καὶ Ὀδαγμός, κ. τ. λ.

Ἀδαξησμός, ὁ· Ἰων. Ὀδαξησμός· κνησμὸς (φαγοῦρα.)

Ἀδαπάνητος, ὁ, ἡ· (δαπανάω). = Ἀδάπανος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ δαπανώμενος, ἐξοδευόμενος, φθειρόμενος, (ὅστις δὲν κοστάρει κανὲν ἔξοδον) Ἐνεργ. ὁποῖος δὲν δαπανᾷ, δὲν ἐξοδεύει, δὲν χρειάζεται ἔξοδα· (ᾰ) Ἐπιῤῥ. ἀδαπάνως· ἀνεξόδως (χωρὶς ἔξοδα, ἀνέξοδα.)

Ἄδαπτος, ὁ, ἡ· (δάπτω) ὅστις δὲν διασπαράττει (καταξεσχίζει κρέατα) καὶ ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διασπαραχθῇ.

Ἀδάρκη, ἡ· καί, Ἀδάρκης, ὁ· καί, Ἀδάρκιον, τὸ· εἶδος ἁλμυροῦ μαστιχίου γεννώμενον εἰς τοὺς καλάμους ἐν ταῖς λίμναις. Adarce Διοσκορ. Ε'. 137. »Ἔστι δὲ ὥσπερ ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἀποτιθέμενος«.

Ἄδαρτος, ὁ, ἡ· (δέρω) ὁ μὴ ἐκδαρμένος, ἀφῃρημένος τὴν δοράν. Ἡσύχ. (ἄγδαρτος).

Ἀδασμος, ὁ, ἡ· ὁποῖος δὲν ἐπλήρωσε ἢ δὲν πληρώνει δασμόν, δόσιμον, φόρον· Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἄδαστος, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ἀδιαίρετος, ἀμέριστος, Σοφοκλ. Αἰας. 54.

Ἀδαχέω, ῶ· Μ. ήσω· ἑτεροσχηματισμ. τοῦ, Ἀδαξέω· ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. »Τὸν ἀχῶρα ἀδαχεῖν· ἀντὶ τοῦ, Κνῆθει, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Ἀδαυχῇ, ἔχει.

Ἀδδεές· ποιητ. ἀντί, ἀδεές. Ὀδσ. Τ. 91. Ἰλδ. Θ. 423.

Ἀδδηκότες, οἱ· Μετοχ. τοῦ Ἀδέω, τεταλαιπωρηκότες, κατακεκοπιασμένοι. ποιητ. ἀντί, ἀδηκότες. Ἰλδ. Κ. 98.

Ἄδδην, ποιητ. ἀντί, ἄδην. Ἰλδ. Ε'. 203. τινὲς δὲ ἀδίλουσι μακρὸν τὸ α, καὶ ἄνευ διπλασ. τοῦ δ.

Ἀδδίξ, χος, μέτρον χωροῦν τέσσαρας χοίνικας· Ἀριστοφ.

Ἀδε· γ. προσ. ἐνικ. ἀορστ. α'. τοῦ ἁνδάνω ῥμτ. Ὁμρ. Ἰλδ. ἀπαρμφ. ἀδεῖν (ᾰ).

Ἀδεής, ὁ, ἡ· καὶ ποιητικ. ἀδδεής (δέος)· ἄφοβος, χωρὶς αἰδοῦς καὶ αἰσχύνης (ὅστις δὲν ἔχει κανένα φόβον οὔτε ἐντροπήν, δὲν τῷ μέλει τίποτε· ὅθεν εἶναι αὐθάδης, τολμηρός, ἀνέντροπος). 2) βέβαιος, ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος. Θκδ. Γ. 37. (ὅστις στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του βέβαιον, ὅτι δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ κανένα κίνδυνον). Ἐπκ. τὸ οὐδτ· ἀδεές. Ἰλδ. Θ. 423. Φ. 481. Ὀδσ. Τ. 91· Ἐπιῤῥ. ἀδεῶς. ἀφόβως (ἄφοβα) Ἡρδτ. 9. 109. ἐν δὲ Ἰλδ. Η. 117. καί, ἀδειής· τῷ συνήθει δὲ αὐτοῦ τύπῳ, οὐ χρῆταί που ὁ Ὁμρ.

Ἀδεής, ὁ, ἡ· (δέος, δέομαι τὸ χρῄζω)· ὁ ἄνευ χρείας, ἐνδείας (χωρὶς χρείαν, ἀνάγκην·) 2) περιττός, οὐκ ἀναγκαῖος (περίσσιος, ἄχρειαστος) Πλτ. Συμπ. Προγρ. 198. Α'. Ἐπιῤῥ. ἀδεῶς.

Ἀδέητος, ὁ, ἡ (δέομαι) = ἀδεής.

Ἄδεια, ἡ· (ἀδεής) ἀφοβία, ἔλλειψις φόβου, ἀσφάλεια, ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεῖσθαί τι· ὡς ἐπικίνδυνον νομίζειν τι. Ἡρδτ. 9. 42. Πλάτ. Νόμ. Γ. »ἡ δὲ ἄδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκεν« 2) Παρὰ τοῖς νεωτέρ. εἶναι ἀντὶ τοῦ Συγχώρησις, Ἐπίτρεψις. ἐπ' ἀδείας· κατ' ἀρέσκειαν. Ἀθ.

Ἀδειής, ὁ, ἡ· Ἐπκ. ἀντί, ἀδεής Ἰλδ. Η. 117.

Ἀδείκτος, ὁ, ἡ· (δείκνυμι) ὁποῖος δὲν ἐδείχθη, ἐφανερώθη. Φωκυλίδ. 124. (ἄδειχτος).

Ἀδείμαντος, ὁ, ἡ· (δειμαίνω), χωρὶς τρόμον, ἀτρόμακτος, ἄφοβος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 696. »ἀδείμαντος ποῦσα« Ἐπιῤῥ. ἀδειμάντως. ἀτρόμως, ἀφόβως (ἀτρόμαχτα, χωρὶς τρόμον καὶ φόβον, ἢ τρομάραν). 2) Ὄνομα κύριον ἀρσεν.

Ἀδείματος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἄδειμος, ὁ, ἡ (δεῖμα) ἄφοβος.

Ἀδεῖν· ἀορσ. β'. ἀπρμφ. τοῦ ἁνδάνω ῥμτ.

Ἄδειπνος, ὁ, ἡ· (δεῖπνον) (χωρὶς δεῖπνον, φαγητόν·) ὁποῖος δὲν ἐδείπνησεν. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1154.

Ἀδεισιδαιμονία, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. ἔλλειψις δεισιδαιμονίας. ἀπὸ τοῦ

Ἀδεισιδαίμων, ονος, ὁ· ὁ μὴ δεισιδαίμων. Κλήμ.

Ἀδεισιδαιμόνως, Ἐπίῤ. χωρὶς δεισιδαιμονίας.

Ἀδέκαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδεκάστως, (δεκάζω) ἀδωροδόκητος, ὁποῖος δὲν φθείρεται μὲ δῶρα.

Ἀδεκάτευτος, ὁ, ἡ· (δεκατεύω) ἀδεκάτιστος, ὁποῖος δὲν ἐδεκατίσθη, δὲν ἐπλήρωσε τὸ δέκατον. Ἀριστοφ. Ἱππ. 301. καὶ ὅστις δὲν ὑπόκειται εἰς δεκατείαν.

Ἄδεκτος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἄλλοι δὲν δέχονται· καὶ Ἐνεργητ. ὁποῖος δὲν δέχεται, ἢ δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἴς τι· μετὰ γεν. ὡς, ἄδεκτος κακοῦ, ζημίας καί, τ. τ. 2) καθῃρημένος, ἀφωρισμένος, ὁ μὴ δεξιώσεως ἄξιος. Ὁ Μγ. Βασλ. ἀντὶ τοῦ, προσκλαίειν, ἀδέκτους εἶναι, λέγει. Καν. Ἀποστλ. ιγ'.

Ἀδελφά, Ἐπίῤ. σύμφωνα, ἴσα· Ζήτ. Ἀδελφός.

Ἀδελφάτον, τό· ἀθροισμα, σύναξις πλειόνων ἀνθρώπων, καὶ ἐξαιρέτως Ἱερομονάχων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, οἶκον ἢ μοναστήριον συζώντων. Φωτ. Νμκν.

Ἀδελφατρία, ἡ = τῷ Ἀδελφάτον· Βαλσμ.

Ἀδελφεά, ἡ· Ταυτὸν τῷ, Ἀδελφή, Ἡρδ.

Ἀδελφεή, ἡ· Ἰων. = τῇ ἀδελφῇ, Ἡρδτ.

Ἀδελφειός· ὁ· Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἀδελφεός, ἀδελφός· Ὁμρ.

Ἀδελφεοκτόνος, ὁ, ἡ = τῷ, ἀδελφοκτόνος, Ἡρδτ. 3. 65.

Ἀδελφή· ἡ· Θηλκ. τοῦ, ἀδελφός.

Ἀδελφιδῆ, ῆς, ἡ· θυγάτηρ ἀδελφῆς ἢ ἀδελφοῦ, τὴν ὁποίαν ἡ συνήθεια Ἀνεψιὰν λέγει. ἀττκ. ἀντί, ἀδελφιδέη.

Ἀδελφίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ἀδελφός· (ἀδελφάκι.) (ῐ)

Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ· ὁ υἱὸς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς, Ἀνεψιός· καὶ ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ εἶτιν ἐξάδελφοι. Ἰων. ἀδελφιδέος· ὁ·

Ἀδελφίζω, Μ. ίσω· καὶ ιῶ· (ἀδελφός) ποιῶ, ἢ ὀνομάζω τινὰ ἀδελφόν· θεωρῶ, νομίζω, ἔχω τινὰ ὡς ἀδελφόν μου· Ἰσοκρ. 2) παθτ. Ἀδελφισμένον, καλεῖται ἔτι μεταφορικ. πᾶν ὅ,τι ἔχει ὁμοιότητα, οἰκειότητα, σύνδεσμον, συνοχὴν καὶ συγγένειαν μετὰ ἄλλου τινός· ὡς καὶ τὸ Ἀδέλφιξις, παρ' Ἱπποκρ. συγγένεια, οἰκειότης, ὁμοιότης. Τὸ δὲ »Ἠδελφισμένος Ἰητρός« παρ' Ἱπποκρ. ἐστὶν ἀντὶ τοῦ, ᾠκειωμένος, γνήσιος, ἀληθής, ἀποδεδεγμένος εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἰατρῶν, ἤτοι εἰς τὴν ἀδελφότητα αὐτῶν.

Ἀδελφικός, κή, κόν· οἰκεῖος τοῦ ἀδελφοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς ἀδελφόν. 2) Οἰκεῖος, ὅμοιος, συγγενής.

Ἀδελφικῶς, Ἐπίῤ. μὲ ἀδελφικὸν τρόπον ὡς ἀδελφός. 2) Οἰκείως, συγγενικῶς.

Ἀδέλφιξις, εως, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀδελφίζω, ὁ Ἐτυμολ. ἔχει καί, Ἀδελφιξία, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Κοινωνία.

Ἀδελφοζωΐα· ἡ ζωή, τὸ ζῆν μετὰ ἀδελφῶν·

Ἀδελφόθεος· ὁ· ἀδελφός, συγγενὴς τοῦ Θεοῦ. λέγεται οὕτως ὁ Ἀποστ. Ἰάκωβος διὰ τὴν πρὸς

τὴν Θεοτόκον τοῦ Ἰωσὴφ μνηστείαν, τοῦ ὁποίου ἀδελφὸς ἦν ὁ Ἰαβ.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ· εἶμαι ἢ γίνομαι ἀδελφοκτόνος· ὅθεν

Ἀδελφοκτονία, ἡ· τὸ φονεύειν ἀδελφὸν ἢ ἀδελφήν· ἀπὸ τοῦ.

Ἀδελφοκτόνος, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὁ φονεὺς ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς.

Ἀδελφόμιξ, ιγος· ὁ, ἡ· ὁ μετὰ ἀδελφῶν συνουσιαζόμενος, ἀσελγής, ἀκόλαστος· Ἐκκλ. ὅθεν:

Ἀδελφομιξία, ἡ· ἡ μετὰ ἀδελφῶν σαρκικὴ μίξις.

Ἀδελφόπαις· αιδος· ὁ, ἡ· (παῖς) ὁ ἀδελφοῦ, ἢ ἀδελφῆς υἱός, ἢ θυγάτηρ.

Ἀδελφοποιός, οῦ· ὁ, ἡ· ὁ ποιῶν ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφούς· ὁ πρόξενος τοῦ νὰ γίνωνται ἀδελφοί· Σχολ. Λυκόφρ. 403.

Ἀδελφός, ὁ· (δελφὺς μετὰ τοῦ ἀθροιστ. α) οὐσιαστ. ὁ ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μήτρας γεννηθείς· ἐκ τοῦ, Ἅμα καὶ Δελφύς· καὶ τὸ θηλυκ. Ἀδελφή· ἡ· καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, ὁ πλησιέστερος συγγενὴς ἐξ αἵματος. Εὐρπ. Ἑλ. 531. παρ' Ὁμρ. δὲ καὶ ἀδελφειὸς καὶ ἀδελφεοός. 2) Ὡς Ἐπιθετ. ἀδελφός, ή, όν· καὶ ἀδελφός· όν· Αἰσχλ. ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. 793. ἐν γένει δὲ λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ὁμοίων, καὶ ἴσων ἀλλήλοις, ἢ διπλῶν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. Γ'. 19. «χεῖρέ τε, καὶ πόδε, καὶ ὀφθαλμώ, καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις». συντάσσεται μετὰ γενικ. καὶ δοτικ. Ἱερ. Α'. 28. ὁ αὐτ. «Ὀξέα, ὀριμέα, καὶ στρυφνά, καὶ τὰ τούτων ἀδελφὰ· ὅμοια, παρόμοια. «ἀδελφὰ τῶν εἰρημένων, καὶ αὐτ. τούτοις» Ἱπποκρ. πεγρ.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ· Ἀδελφοσύνη. 2) ἀδελφικὴ ὁμοιότης· 3) Ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων κοινή, ὅταν ζῶσι μὲ ἀγάπην ὡς ἀδελφοί.

Ἀδέματος, ὁ, ἡ· ἐσφαλ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτ. ΙΕ. 4. ἀντί, Ἀλέματος· ταυτὸν καὶ Ἠλέματος.

Ἀδέμνιος, ὁ, ἡ· (δέμνιον) χωρὶς κλίνης, στρώματος, κοίτης. Ὀππιαν. Κυν. Γ'. ποιητκ.

Ἀδένδρεος· ὁ, ἡ· ποιητκ. = τῷ:

Ἀδενδρος, ὁ, ἡ· χωρὶς δένδρων. Στράβ. ΙΓ'.

Ἀδενώδης, καὶ, Ἀδενοειδής, ὁ, ἡ· (ἀδήν, εἶδος) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ σχήματος τῶν ἀδένων· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν ἀδένων. Ζήτ. Ἀδήν.

Ἀδέξιος, ὁ, ἡ· (δεξιός). ὁ μὴ ἐπιδέξιος, ὁ ἀνεπιτήδειος. Λουκιαν.

Ἀδεξιώτως, Ἐπίῤ. (δεξιόομαι) χωρὶς νὰ δώσῃ τις τὴν δεξιὰν χεῖρα, χωρὶς δεξίωσιν, χωρὶς φιλικὸν χαιρετισμόν.

Ἀδερκής = τῷ Ἀδερκτος, ὁ, ἡ· (δέρκομαι) ὁ μὴ βλέπων· καὶ Παθητικ. ὁ μὴ βλεπόμενος, ἀφανής. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 130. Ἐπρμ. ἀδέρκτως.

Ἀδέσμιος, ταυτὸν τῷ, Ἀδεσμος, ὁ, ἡ· (δεσμός)· ἐλεύθερος δεσμῶν, ὁ μὴ δεδεσμευμένος. Θουκυδ. 3, 34. «Ἄδεσμος φυλακή»· φυλάκισμα ἐλεύθερον, χωρὶς νὰ εἶναι εἰς δεσμὰ ὁ φυλακωμένος.

Ἀδέσποτος, ὁ, ἡ· χωρὶς δεσπότου, ὁ μὴ ἔχων δεσπότην καὶ κύριον· οὕτως ἐκαλεῖτο γένος τι δούλων ἀπελευθερωθέντων· λέγεται καὶ ἐπὶ ὁμιλίας, εἰδήσεως, φήμης, καὶ γραφῆς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχὴ ἢ ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἄγνωστος, ἀνώνυμος· ὅθεν ἀνάξια πίστεως· Ἐπρμ. ἀδεσπότως· ἀδέσποτα.

Ἄδετος, ὁ, ἡ· (δετός, δέω) ὁποῖος δὲν εἶναι δεδεμένος· Ἱπποκρ.

Ἀδεύητος, ὁ, ἡ· παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ταυτὸν τῷ, Ἄδευτος, ὁ, ἡ· παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Χαλεπός· ἢ ὅτε καὶ ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει χρείαν τις. Ἐκ τοῦ Δεύω, Δευσύω, μαλακύνω, ἀπαλύνω ἢ Δεύω ἀντὶ τοῦ, Δέω, χρήζω, χρειάζομαι. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν εἶναι ταυτὸν τῷ, Ἀδέψητος, σκληρός, ἀμαλάκτωτος.

Ἀδευκής, έος, ὁ, ἡ· (δεῦκος) ὁ μὴ γλυκύς, ὁ πικρός· ὡς, «Ἀδευκὴς θάλασσα». Ἀπολλ. πικρὰ καὶ ἁλμυρὰ τῇ γεύσει. Τροπικῶς δέ, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Δ. 489. «Ἀδευκὴς ὄλεθρος»· πικρός, χαλεπός· ὁ δὲ Εὐσταθ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀδόκητος· παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Δέκω (Ἰωνικ. ἀντὶ Δέχομαι), καθὼς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ζ. 273. «φήμην ἀδευκέα».

Ἄδευτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, ἄτεγκτος.

Ἀδέψητος, ὁ, ἡ· (δεψέω) ἀνέργαστος, ὁ μὴ κατειργασμένος ὑπὸ τοῦ βυρσοδέψου· ὠμὸς (ἀνέργαστος)· Ὀδυσ. Τ. 2.

Ἀδέω, ῶ· Μ. ήσω· χορταίνω, (εἶμαι χορτάτος, χορτασμένος τόσον, ὥστε μοὶ ἔρχεται ἀηδία) Ἔχω βάρος, ἀηδίαν, δυσαρέσκειαν. Ὀδυσ. Α. 134. «μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ δείπνῳ ἀδήσειεν»· ἀηδῶς διατεθείη, δυσαρεστηθῇ· ὅθεν «Καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ»· ταλαιπωρηθέντες, ἀηδῶς διατεθέντες, βαρυνθέντες δηλ. (Τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας Βαρύνομαι· ὡς ὅτε λέγομεν «Ἐβαρέθηκα ἀπὸ τοὺς κόπους».) Ὅτι ὅμως ἔλεγον καὶ, Ἀδέω, ἀποδεικνύει τό, Ἀδαῖος, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ τό, Δαψιλής. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἔχουσι Ἀαδέω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Οὕτως ἔλεγον καὶ Ἄατος, καί, Ἄτος, Ἄαω, καί, Ἄω, Ἄδω· χορταίνω. Τὸ δὲ Ἀδέω, καὶ Ἀδάω, ἰσοδυναμοῦσι μὲ τό, Ἀτάομαι, καί, Ἀσαίνω, ἐκ τοῦ Ἄτη· καί, Ἀδημονέω, ἐκ τοῦ, Ἀδέω, Ἀδημός, Ἀδήμων, χορτασμένος, βεβαρυμμένος· ὅθεν ἔτι καὶ τό, Ἄδην, ἀρκούντως, χορταστικά, ἢ τὸ πολύ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄαω. τοῦτο δὲ τὸ ῥῆμα; (εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρονται οἱ παρ' Ὁμρ. τύποι· ἀδδήσειε, ἀόριστ. εὐκτ. καί, ἀδδηκότες· πρκμ. μτχ. Ὀδσ. Α. 134. Ἰλδ. Λ. 98.) ἐστὶν ἄχρηστον, ἐν τῷ ἐνεστ.

Ἀδάω· ῶ· ταυτὸν τῷ Ἀνδάνω· ἀρέσκω· ἄχρηστον εἰς τὸν Ἐνεστ. Μλ. ἀδήσω· ἀορστ. β'. ἅδον (υυ) ἅδειν. Πρκμ. ἕαδα. Δρκ. ἑαδα (υ–υ)

Ἀδεῶς, Ἐπίῤ. (ἀδεής) χωρὶς φόβου καὶ κινδύνου, (ἄφοβα, ἐκ τοῦ Δέος.) 2) Ἐκ τοῦ Δέομαι, ἀντὶ τοῦ, χωρὶς ἐλλείψεως, ἀνενδεῶς· Πλουσίως, ἀφθόνως.

Ἀδήιος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ἀδῆος Ἰων. ἀντὶ ἀδάιος ταυτὸν καί, Ἀδῄωτος· Σοφοκλ. Οἰδ. 1533. 2) ἄγνωστος· ποιητκ. ἀπὸ τοῦ δαῆναι. Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 617. ἄλλοι δὲ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀζήτητοι, καί, Ἀνεγκλητοι.

Ἀδηκορής, Ζήτ. Ἀτήκορος.

Ἀδήκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδήκτως Ἐπίῤ. (δάκνω) ὁ μὴ δεδηγμένος (ἀδάγκαστος) καὶ ὁ μὴ καταφαγωμένος ὑπὸ σκωλήκων (ἀσκωληκοφάγωτος). Παρ' Ἀντωνίν. «ἀδήκτος ψυχῆς»· μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ Ἄλυπος.

Ἀδηλέω, παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 35. μετὰ Γενικ. ταυτὸν τῷ, Ἀγνοέω, ἐκ τοῦ Ἄδηλος.

Ἀδήλητος, ὁ, ἡ· (δηλέομαι) ἀβλαβής, ἀχάλαστος· Ἀπολλ. Β'. 710.

Ἀδηλία, ἡ· (ἄδηλος) ἀφάνεια· ὁπόταν τις δὲν ἠξεύρει ποῦ εἶναι καὶ ποῦ εὑρίσκεται· ὅ ἐστιν, ἄγνοια, ἀπορία, ἀβεβαιότης· Ἐπιγράμ.

Ἀδηλοποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὁ ποιῶν τι ἀφανές, ὁ ἀφανίζων καὶ ἐξολοθρεύων, Γραμματ.

Ἄδηλος, ὁ, ἡ, καί, Ἀδήλως Ἐπίῤ. (δῆλος) ἀφανής, μὴ φανερός· σκοτεινός, ἀβέβαιος. Ξενοφ. Παιδ. Α'. Παρ' Ἡσιόδ. Ἐργ. 6. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀγνώριστος, μὴ γνωστὸς καὶ ὁ ἐξ ἀγνώστου γένους· (ἀγενής.)

Ἀδηλότης, ητος, ἡ· σκοτεινότης, ἀβεβαιότης· Ἱπποκρ.

Ἀδηλόφλεβος, ὁ, ἡ· (φλέψ) ὁ ἔχων ἀφανεῖς καὶ ἀδήλους φλέβας· Ἀριστοτ.

Ἀδηλόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἄδηλος) ποιῶ τι ἀφανές, ἀγνώριστον· Κρύπτω, σκεπάζω, βάλλω τι εἰς τὸ σκότος· Σκοτίζω. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀγνοῶ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀδηλέω· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 34. «τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι»· ὥστε φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν.

Ἀδημέω, ῶ, ταυτὸν τῷ, Ἀδημονέω.

Ἀδημιούργητος, ὁ, ἡ· (δημιουργέω) ὁ μὴ ἐξειργασμένος ὑπὸ τεχνίτου (ἀτέχνευτος, ἀφκίαστος)· «ὁ ἔλεγχος ἀδημιούργητος πρὸς ἀνάστασιν». Διόδ. Σικ. Γ'.

Ἀδημοκράτητος, ὁ, ἡ· (δημοκρατέομαι) ὁ μὴ δημοκρατικός· Δίων Κάσ. καὶ ὁ ἐν δημοκρατικῇ πολιτείᾳ μὴ ζῶν.

Ἀδημονέω, ῶ· (ἀδήμων) εἶμαι λελυπημένος, σκυθρωπός· στενοχωροῦμαι ὑπὸ ἀνάγκης, φόβου, καὶ ἀγωνίας. «Ἀδημονεῖν τὴν ψυχὴν». Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. Δ'. 3. καὶ Πλτ. Θετ. πργρ. 175. D. Ζήτ. Ἀδήμων· ὅθεν

Ἀδημονία, ίας, ἡ· (ἀδήμων) λύπη, θλῖψις, στενοχωρία, ἀγωνία· (ὅταν δηλ. εἶναι τις ἐστενοχωρημένος καὶ δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάμῃ·) ταυτὸν τῷ Ἀδημοσύνη· Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

Ἀδημονιάω, ῶ· ταυτὸν τῷ, Ἀδημονέω.

Ἄδημος, ὁ, ἡ· (δῆμος), ὁ μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος του ὤν· ὁ οὐκ ἐνδημῶν. Ἡσύχ. = τῷ, ἀπόδημος.

Ἀδημοσίευτος, ὁ, ἡ· (δημοσιεύω) ὁποῖος δὲν ἐδημοσιεύθη, δὲν ἔγινε γνωστὸς εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὸν δῆμον, (δὲν ἐβγῆκεν εἰς τὸ κοινόν). Χρυσόστομ.

Ἀδημοσύνη, ἡ· = Ἀδημονία, ἐκ τοῦ Ἀδήμων, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. λόγ. 38.

Ἀδήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἀδέω) ὁ βεβαρυμένος εἴς τι πρᾶγμα ὑπὸ ἀηδίας, πλησμονῆς, καὶ χορτασμοῦ. τεθλιμμένος, λυπημένος, ἐστενοχωρημένος· ὁ ἐν ἀδημονίᾳ ὤν· ὁ Εὐσταθ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Ἄδος, τό, Κόρος· ὀρθότερον ὅμως ἐκ τοῦ, Ἀδέω, Ἀδάω, Ἀδήσω, Ἀδημός, Ἀδήμων, λίαν χορτασμένος, βεβαρυμένος· στενοχωρημένος, τεθλιμμένος. Ἄρα τὸ Ἀδημονέω, ἐστὶ κυρίως ταυτὸν τῷ Ἀδέω, Ἀσαίνω, καὶ Ἀτάομαι. Ἐκ τοῦ Ἀδημός, κεῖται παρ' Ἡσυχ. τὸ Ἀδημέω.

Ἄδην· καὶ Ἀττικ. Ἅδην, καί, Ἄδδην, Ἐπίῤ. (ἀδέω τό, χορταίνω) χορταστικά, ἀρκούντως, δαψιλῶς, ἱκανῶς, κατὰ κόρον. καταπολλά· μετὰ Γενικ. Ἰλ. Ν. 315. «Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι πολέμοιο»· θέλει τὸν χορτάσουσι μὲ τὸν πόλεμον, τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ. 424. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. εἰς Χαρμ. «Τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν»· ἀλλ' ἐν Πολιτ. Ζ. 17. ὁ αὐτ. «Ἄδην ἤδη ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι»· καὶ Ἡροδότ. «ὡς ἄδην εἴχον κτείνοντες», κεῖται μετὰ τοῦ Ἔχω· καὶ ἐντεῦθεν Καθόλου, ἀντὶ τοῦ, Μάλα, καὶ Πάνυ. Ἀπολλ. Δ'. 276. «Πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών»· καὶ στίχ. 1216. «Στείχεσθαι ἄδην ἀλόωσιν»· μακρόν, πολὺν καιρόν. 2) Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ Ἀδεῶς, ἐκ τοῦ, Δέος· χωρὶς φόβου, τολμηρῶς. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 1127. «κακότητος ἄδην ἐπαείσεσθαι». 3) Ἄδην, ἐκ τοῦ, Ἀνδάνω, ἀντὶ τοῦ Ἡδέως. Ἡσύχ.

Ἀδήν, καὶ Ἀδήν, ένος, ὁ, ἡ· γαγγλίδιον, (glandula, βαλανίδα.) Πολυδ. Β'. «Ἀδένες, ὄγκοι εἰσὶ μέσον σαρκὸς καὶ πιμελῆς συνιστάμενοι, μάλιστα περὶ βουβῶνάς τε καὶ μασχάλας, καὶ σιαγόνας, καὶ μεσεντέριον, περὶ οὓς καὶ χοιράδες συνίστανται». Παρ' Ἱπποκρ. εὑρίσκεται ἡ λέξις θηλυκῶς, ἡ Ἀδήν. (υ–)

Ἀδηνής, ὁ, ἡ· (Δῆνος)· ἄβουλος, ἄπορος, βουλῆς· μωρός, ἠλίθιος, εὐήθης, ἀβέλτερος. Ἐπῤῥ. ἀδηνέως· ποιητκ.

Ἀδηνία, ίας, ἡ, ταυτὸν τῷ Ἀπειρία. Ἡσύχ.

Ἀδῆος, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀδήιος.

Ἄδηρις, εως, ὁ, ἡ· (δῆρις) χωρὶς μάχης, φιλονεικίας, πολέμου. Ἐπιγράμ. ταυτὸν τῷ

Ἀδήριτος, ὁ, ἡ, καὶ, Ἀδηρίτως Ἐπίῤ. (δηρίομαι) ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν ἔγινε μάχη, φιλονεικία, πόλεμος, Αἰσχύλ. Προμ. 105. Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταπολεμήσῃ, ἢ νὰ νικήσῃ τινάς, ἀκαταδάμαστος· ἀφιλόνεικος· Ἰλ. Ρ. 42.

Ἅδης, ου, ὁ· καί, Ἀΐδης, αο καὶ εω· ἀρχαιότερος παρ' Ὁμ. συνήθης τύπος (παραγόμ. ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ ἰδεῖν)· ἀϊδής, ὁ ἀφανής, ἀόρατος· ἐξ οὗ Ἀΐδης, καὶ Ἅδης· ὡς δηλοῦται καὶ ἐκ τοῦ »Ἄϊδος Κυνέῃ ἡ ἀφανείας, ἀορασίας πρόξενος περικεφαλαία· ὅπερ ἴδιον τοῦ Πλούτωνος· παρ' Ὁμ. κύριον Ὄνμ. μόνον τοῦ Πλούτωνος, Θεοῦ τοῦ ὑπὸ γῆν κόσμου, καθ' Ἡσ. Θεογ. 455, πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. »Πλούτων τὴν ἐν Ἅδη λαμβάνει ἀρχὴν« Ἀπολλδ. Α'. β'. 1. 2) Ὡς προσηγορ. Ὄνομα παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις λέγεται ὁ ὑπὸ γῆν κόσμος, ἡ διατριβὴ καὶ ἡ κατάστασις τῶν νεκρῶν· ἔτι δὲ ὁ τάφος, ὁ Θάνατος· »ᾅδης πόντιος, φόνιος«, ὁ ἐν Θαλάσσῃ, ὁ διὰ φόνου Θνт., »κατάμα φόνιος αἵδας ἔλοι«. Σοφ. Οἰδ. ἐν Κ. 1698. Ποιητικ. Ἰλ. Ο. 188. »Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων«. »Ἐν ᾅδου« κατ' ἔλλειψιν Δοτικ. (δώματι)· »εἰς ᾅδου«, ὑπακουομέν. Δόμον, οἶκον, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ βασίλειον τοῦ ᾅδου.

Ἀδηφαγέω, ῶ· Μ. ήσω, (ἄδην, φάγω) τρώγω χορταστικά, τρώγω πολύ· ὅθεν

Ἀδηφαγία, ίας, ἡ· τὸ τρώγειν χορταστικά, πολύ· Πολυφαγία.

Ἀδηφάγος, ὁ, ἡ· (ἄδην φαγεῖν) ὁποῖος τρώγει πολύ, ἢ χορταστικά· Μεταφορικ. »Ἀδηφάγος λύχνος«· λύχνος ὅστις φθείρει πολὺ ἔλαιον· λέγεται καὶ »Ναῦς, Τριήρης, ἀδηφάγος, καί, Ἅρμα« τὰ ὁποῖα χρειάζονται πολλὰ ἔξοδα· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται »Ἵππος ἀδηφάγος«, ὁ τέλειος ἵππος ὁ ὁποῖος παιδεύεται καὶ γυμνάζεται εἰς τρέξιμον, δι' ὃ καὶ πολυέξοδος· οὕτω λέγει ὁ Ἰσοκρ. εἰς Ἀρχίδ. »Ζεύγη ἵππων ἀδηφαγούντων τρέφοντας« καὶ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. ΙΓ'. 13. ἀδηφάγων ἵππων τέτρωρον· ὁ δὲ Ἀρποκρατ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Τελείους καὶ ἀγωνιστάς. Ἀδηφάγος, καλεῖται ἔτι καὶ ὁ Παλαιστής, ἐπειδὴ καὶ οὗτος τρώγει πολὺ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ δυνάμεις· Θεόκριτ. ΚΒ'. 115. ὁ Ἀρίσταρχος εἰς Ὅμηρ. ἔγραψε δασέως, Ἁδηφάγος. Ἐνίοτε γράφεται καὶ Ἀδδηφάγος· Ζήτ. Ἄδδην. ὁ διπλασιασμὸς ὅμως τοῦ δ. ἔστιν ὅλως ἀπαράδεκτος Βουτμ. Λεξ. τμ. 2. σλ. 133. (ε)

Ἀδῄωτος, ὁ, ἡ· (δῃόω) ἀπόρθευτος ὑπὸ στρατιωτῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'.

Ἀδιάβατος, ὁ, ἡ· (διαβαίνω) ὁ μὴ χωριζόμενος ἀπ' ἄλλου τινός, ὡς »ἀδιάβατα σκέλη«· τὰ μὴ ξεχωριζόμενα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, μὴ μετακινούμενα, ἀλλ' ἱστάμενα ἀκίνητα. 2) Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαβῇ, νὰ περάσῃ τις, ὡς, »ἀδιάβατος ποταμός«· ἀπέραστος· Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. Β'. Δ'. Ζήτ. ἐν τῷ, Διαβαίνω.

Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαβλήτως, Ἐπίῤ. (διαβάλλω) ἀκατηγόρητος, ἀνέγκλητος, ἀμώμητος· ὁ μὴ ὑποπέσας εἰς κατηγορίαν καὶ διαβολήν. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. Νικομ. ΙΓ'. 4. καὶ ὁ. εὑρίσκεται συντεταγμένον μετὰ τοῦ, Μόνιμος, καὶ φαίνεται ὅτι σημαίνει τό, Ἀμετάβλητος.

Ἀδιάβολος, ὁ, ἡ· (διαβάλλω) = τῷ ἀδιάβλητος.

Ἀδιάβροχος, ὁ, ἡ· (διάβροχος) ὁ μὴ διαβεβρεγμένος· ὅστις δὲν ἐκαταβράχη, (ἢ δὲν ἐβράχη πέρα, πέρα.)

Ἀδιάγνωστος, ὁ, ἡ· (διαγιγνώσκω) ὁποῖος δύσκολα διακρίνεται, ἢ δὲν διακρίνεται (ξεχωρίζεται, γνωρίζεται) καθόλου.

Ἀδιάδοχος, ὁ, ἡ· (διαδοχή) χωρὶς διαδοχῆς εἰς τὸ ἐπάγγελμα, εἰς τὴν ἀξίαν ἢ κατάστασίν του· ὅθεν παντοτεινός, διηνεκής, Γρηγόρ.

Ἀδιάδραστος, ὁ, ἡ· (διαδιδράσκω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις. Ἐνεργ. ὁ μὴ ὑποχωρῶν, ὑποχωρῶν, ἀποφεύγων· Κλήμ.

Ἀδιάθετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαθέτως Ἐπίῤ. (διατίθημι) ὁ χωρὶς διατάξεως, διορισμοῦ· ὁ μὴ διωρισμένος, τεθειμένος (βαλμένος) εἰς τινα τάξιν. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προσηκόντως διατάξας ἢ συνθέσας· Πτχ. Καν. ὁ πρεσβ. 9. 3) Ὁ μὴ ποιήσας διαθήκην ἢ μὴ διατάξας τὰ πράγματά του εἰς τὸν Θάνατόν του· Βλέπ.

Ἀδιαίρετος, ὁ, ἡ· (διαιρέω· ῶ· διαιρετός) ὁποῖος δὲν διαιρεῖται, δὲν μοιράζεται εἰς τμήματα, ἀμέριστος· μὴ διαιρετός· καὶ ὁποῖος δὲν ἐμερίσθη εἰς τμήματα· ἀδιαχώριστος· Ἀριστοτ. Ἐπίῤῥ. ἀδιαιρέτως.

Ἀδιάκλειστος, ὁ, ἡ· (διακλείω) ὁποῖος δὲν ἀπεκλείσθη, δὲν ἀπεχωρίσθη, ἀπεμονώθη.

Ἀδιακόνητος, ὁ, ἡ· (διακονέω) ἀνυπηρέτητος, ὁ μὴ ἔχων ἀκόλουθον· καὶ ὁ μὴ τελειωθείς· Ἰώσηπ. ἀρχ. ΙΘ'. Α'. »ἀδιακόνητος ἐπιστολή«.

Ἀδιακόνιστος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Διάκονις.

Ἀδιακόντιστος, ὁ, ἡ· (διακοντίζω) ὁ ὑπ' ἀκοντίου μὴ διαπερώμενος· τὸν ὁποῖον δὲν διαπερνᾷ κοντάριον· πιθανῶς ἀνεγνώσθη παρ' Αἰλιαν. ἀδιακόνιστος.

Ἀδιάκοπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιακόπως, Ἐπίῤ. (διακόπτω) ὁ μὴ κεκομμένος, κεχωρισμένος, μὴ ξεχωρισμένος, ἀδιαίρετος, ἀδιαχώριστος, συνεχής. Ησύχ. καὶ Εὐσταθ.

Ἀδιακόσμητος, ὁ, ἡ· (διακοσμέω) ὁ μὴ κεκοσμημένος, διατεταγμένος, ἀκαλλώπιστος, Διον. Ἀλικ.

Ἀδιακρισία, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀκρισία. Σουίδ.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ· καί, Ἀδιακρίτως Ἐπίῤ. (διακρίνω) ὁποῖος δὲν διακρίνεται, δὲν ξεχωρίζεται· ἀλλὰ μένει ἀμφίβολος· ἐν δὲ τῇ συνηθ. ὁποῖος δὲν ἔχει ἢ δὲν κάμνει κρίσιν τῶν πραγμάτων, ὁ μὴ ἔχων διάκρισιν, στόχασιν· Ζήτ. Διακρίνω.

Ἀδιάλειπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαλείπτως· (διαλείπω) ὁ μὴ διαλείπων, συνεχής, χωρὶς νὰ παύῃ ποτέ, καὶ ν' ἀρχίζῃ πάλιν.) παντοτεινός, ἀκατάπαυστος. Διοδ. Σικ. Γ'.

Ἀδιάλεκτος, ὁ, ἡ· (διαλέγομαι) ὁποῖος δὲν ὁμιλεῖ μετ' ἄλλων· ὅστις ζῇ μόνος καθ' ἑαυτόν· ὅθεν »βίος ἀδιάλεκτος« ἡ ἔρημος καὶ μεμονωμένη ζωή.

Ἀδιάλλακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαλλάκτως, (διαλλάττω καί, σσω) ὁποῖος δὲν φιλιώνεται ποτέ, ἄσπονδος, ἀφιλίωτος, Δημοσθ.

Ἀδιάλυτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαλύτως· (διαλύω) ὁποῖος δὲν διαλύεται, (δὲν ἀναλύεται)· δὲν διαχωρίζεται, (ἄλυτος).

Ἀδιαλώβητος, ὁ, ἡ· (λωβάω) ἀβλαβής, ἀχάλαστος· Κύριλ. (ἄβλαπτος καθόλου).

Ἀδιαμέριστος, ὁ, ἡ· (διαμερίζω) ὁ μὴ μεμερισμένος, μὴ κεκομμένος εἰς μερίδια. Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1031. (ὅστις δὲν μερίζεται κομματιάζεται).

Ἀδιανέμητος, ὁ, ἡ· (διανέμω) ἀμοίραστος εἰς ἕνα καὶ ἄλλον (ἀῤῥόγευτος).

Ἀδιανόητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιανοήτως· (διανοέω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις. Ἀσαφής· Ἐνεργητ. Ὁ μὴ διανοούμενος, μωρός, ἀστόχαστος, χωρὶς νοὸς καὶ γνώσεως. Πολύβ. Γ'. 136.

Ἀδίαντον, τό· (διαίνω) εἶδος χόρτου, τὸ κοινῶς Πολύτριχον. Capillus Veneris. Διοσκορ. Δ'. 136. καὶ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. Α'. 35.

Ἀδίαντος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀδιάντη. Σιμωδ. 7. 3. (διαίνω) ξηρός· μὴ βεβρεγμένος· (ἄβρεχτος, ἀμούσκευτος, ξηρός). Παρὰ Πινδάρ. Νέμ. Ζ'. 107. »σθένος ἀδίαντον« ἀντὶ τοῦ, Ἀμάλαγον, (ἀκούραστος δύναμις). Ἐπίῤῥ. ἀδιάντως.

Ἀδιάνυτος, ὁ, ἡ· (διανύω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται, νὰ τελειώσῃ τις (ὅστις δὲν κάμνει τέλος).

Ἀδιάπαυστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαπαύστως, (διαπαύω) ὅστις δὲν καταπαύεται, δὲν καταπραΰνεται, δὲν ἡσυχάζει, δὲν παύει, δὲν ἡμερώνει ποτέ· ὁρμητικός, δυνατός, σφοδρός. Καὶ ἐκ τοῦ Διαπαύομαι, ἀντὶ τοῦ Ἀκατάπαυστος, χωρὶς νὰ ἔχῃ κατάπαυσιν καὶ διακοπήν. Πολύβ.

Ἀδιάπλαστος, ὁ, ἡ· (διαπλάσσω) ὁ μὴ πεπλασμένος, ὁ διόλου ἀσχημάτιστος, ὠμός.

Ἀδιαπνευστέω (ἀδιάπνευστος) δὲν ἔχω διαπνοήν, ἀποφορὰν, ἐξάτμισιν.

Ἀδιαπνευστία, ἡ· ἔλλειψις διαπνοῆς· ἡ ἀναπνοῆς· (ἄπνοια) Παλλάδ. περὶ Πυρετ. παρὰ Γαλ. ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀδιάπνευστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαπνεύστως· (διαπνέω) ὁ μὴ διαπνεόμενος, δικρυτωμένος ὑπὸ ἀνέμων. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀναπνέων, καὶ ὁ ἐργαζόμενος ἢ ἐκτελῶν τι συνεχῶς χωρὶς κἂν νὰ ἵσταται ὥστε νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του. Ἰάμβλιχ. Πυθ. 16.

Ἀδιαπόνητος, ὁ, ἡ· (διαπονέω· ῶ) ἀνεξέργαστος, ἀκατασκεύαστος· ἀδιάπλαστος· Ἀθ.

Ἀδιάπταιστος, ὁ, ἡ· (πταίω) ταυτὸν καί, Ἀδιάπτωτος· Ἱεροκλ. Πυθ.

Ἀδιαπτωσία, ἡ· (πτῶσις) ἀπταισία, τὸ μὴ σφάλλειν. Ἱπποκρ.

Ἀδιάπτωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαπτώτως· (διαπίπτω) ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πταίει, σφάλλει τις· καὶ εἰς ὃν δὲν δύναται νὰ σφάλλῃ, πταίσῃ τις. 2) Ἐνεργ. ὁποῖος δὲν σφάλλει, δὲν πταίει, ὁποῖος δὲν κλονεῖται, ταράττεται, δὲν πίπτει ἀπὸ τὸν τόπον του· στερεός, σταθερός, ἀσφαλτος· Πολύβ.

Ἀδίαρθρος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον) παρὰ Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Β'. Α'. ταυτὸν τῷ

Ἀδιάρθρωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαρθρώτως, (διαρθρόω), ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὰ ἄρθρα (αἱ κλειδώσεις) δὲν διακρίνονται, ἢ ὁ ἐστερημένος ἄρθρων· χωρὶς ἄρθρα. Ἀριστοτ. Παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόφ. 740. ἀντὶ τοῦ, Ἀσαφής, σκοτεινός· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐκφωνήσεως, ἢ προφορᾶς.

Ἀδίαρος, ὁ, ἡ· ἄνευ διαρίου, τοῦτ' ἔστιν, ἐφημερίδος, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ diarium. Νμε.

Ἀδιάῤῥηκτος, ὁ, ἡ (διαῤῥήγνυμι) ὁ μὴ διεῤῥηγμένος (ἀξέσχιστος).

Ἀδιαῤῥίπιστος, ὁ, ἡ· (διαῤῥιπίζω) ὁ μὴ διαῤῥιπιζόμενος διαφυσώμενος διὰ τοῦ ῥιπιδίου. (ἀνεμιστηρίου, ἢ ἀνεμιστηρίου.) Ησύχ. ἐν Λέξ. Ἄκραγον, καὶ Ἄκροτον.

Ἀδιάῤῥοια, ἡ· (διάῤῥοια) τῶν ὑγρῶν· ἡ τῶν διαῤῥεόντων ἔλλειψις· ἔμφραξις· Ἱπποκρ.

Ἀδιασκέδαστος, ὁ, ἡ· (διασκεδάννυμι) ὁ μὴ διεσκεδασμένος, διεσκορπισμένος.

Ἀδιάσκευος, ὁ, ἡ· (σκευή) ἀνέτοιμαστος, ὁ μὴ ἡτοιμασμένος, στολισμένος· Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

Ἀδιάσπαστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιασπάστως· (διασπάω), ἀχώριστος· (ἀξεχώριστος) ἀπ' ἄλλου ἢ ἄλλων· μὴ κεχωρισμένος, ξεκολλημένος. Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 4.

Ἀδιάστατος, ὁ· ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαστάτως. (διΐσταμαι) ὁ μὴ ἔχων εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα, διάστασιν, Πλούταρχ. παρὰ δὲ Γραμματ. ταυτὸν τῷ, Συνεχής.

Ἀδιάστολος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαστόλως (διαστέλλω) χωρὶς διαστολῆς, ὅστις δὲν διακρίνεται, δὲν ξεχωρίζεται· συγκεχυμένος (συγχυσμένος), ταυτοπός· Περὶ Ὕψ.

Ἀδιάστροφος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀδιαστρόφως· (διαστρέφω) ὁ μὴ διεστραμμένος, (ἀνακολούθητος,

μὴ στραβὸς, μὴ παραπαλευμένος), καὶ ἀδιάστροφος ὀφθαλμὸς· ὁ μὴ ἀλλήθωρος, ἀλλ' εὐθὺς, ὀρθός.

Ἀδιάσχιστος, ὁ, ἡ (διασχίζω)· ὁ μὴ ἐσχισμένος, μὴ κεχωρισμένος (ἄσχιστος, ἀξίσχιστος).

Ἀδιάτακτος, ὁ, ἡ (διατάττω)· ὁ μὴ ἔχων καθόλου τάξιν, ἄτακτος. Διονύσ. Ἁλικ. «ἀδιάτακτος πόλεμος» καὶ ὁ μὴ τεταγμένος, μὴ ὢν ἐν τῇ τάξει. Πολύβ. Β'. 159.

Ἀδιάτμητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιάτομος, (διατέμνω) ὁποῖος δὲν διατέμνεται, δὲν διακόπτεται· καὶ ὁ μὴ διακεκομμένος.

Ἀδιάτρεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιατρέπτως, (διατρέπω) ὁποῖος δὲν μετακινεῖται, δὲν μετατρέπεται, μεταβάλλεται ποτέ· σταθερός· καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἰσχυρογνώμων.

Ἀδιατρεψία, ἡ (διατρέπω)· τὸ μὴ διατρέπεσθαι· ἀμετατρεψία, σταθερότης· καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀντὶ τοῦ, ἰσχυρογνωμία, ἀδιατροπία, αὐθάδεια.

Ἀδιατύπωτος, ὁ, ἡ (διατυπόω)· ἀσχημάτιστος, χωρὶς τύπον, σχῆμα καὶ μορφήν. Ὠκελ. (2)

Ἀδίαυλος, ὁ, ἡ (δίαυλος)· ἄνευ εἰσόδου καὶ ἐξόδου (ἔμβασμα καὶ εὔγαλμα) ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. Εὐριπ.

Ἀδιαφθαρσία, ίας, ἡ (διαφθείρω)· τὸ μὴ διαφθείρεσθαι, ἀφθαρσία, ὁλοκληρότης παντοτεινὴ πράγματος τινος (ἀχαλασία). Καὶ τὸ μὴ διαφθείρεσθαι διὰ δώρων· ὅθεν

Ἀδιάφθαρτος, ὁ, ἡ· ὁποῖος δὲν φθείρεται κατὰ τὸ ὅλον ἄφθαρτος, χωρὶς φθορὰν διὰ δώρων· ἐπὶ δικαστῶν κυρίως· (τὸ νὰ μὴ κερδαίνηται ὁ κριτὴς μὲ δῶρα, τὸ τουρκοβάρβαρον ῥουσφέτι.

Ἀδιαφθορία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀδιαφθαρσία.

Ἀδιάφθορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιαφθόρως· ταυτὸν τῷ, Ἀδιάφθαρτος· ὁ μὴ ὑποκείμενος ποτὲ εἰς φθορὰν, χαλασμόν· καὶ Ἀδωροδόκητος. Δημοσθ.

Ἀδιαφορέω, ῶ (διαφέρω)· Μ. ἤτοι. εἶμαι ἀδιάφορος, δὲν εἶμαι διαφορετικός· λέγεται ἐπὶ προσώπων οἵτινες δὲν ποιοῦσι καμμίαν διαφορὰν μεταξὺ ἑνὸς καὶ ἑτέρου, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθ. Ἀδιαφορῶ, δὲν μοὶ μέλλει· ὅλο ἕνα μ' εἶναι.

Ἀδιαφορητικός, κή, κόν· Ἀῤῥιαν. Ἐπικτ. Β'. Α'. 14. «τὸ ἀδιαφορητικόν» ἀντὶ, ἡ ἀδιαφορία.

Ἀδιαφορία, ἡ· τὸ μὴ διαγινώσκειν τὰ πράγματα ἀλλ' ὅμοια ἡγεῖσθαι· τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀδιάφορος, τὸ νὰ μὴ τῷ μέλλῃ τι περί τινος.

Ἀδιάφορος, ὁ, ἡ (διαφέρω)· ὁ μὴ διαφορετικὸς, ὅμοιος· ἐπὶ δὲ προσώπων, ὁ μὴ ποιῶν καμμίαν διαφορὰν τίποτε μεταξὺ πραγμάτων ὡς καὶ προσώπων, ἀλλὰ πάντα ὅμοια θεωρῶν· ὁποῖος ὅλα τὰ ἔχει ὅμοια, καὶ ὁποῖος ἀδιαφορεῖ, δὲν τῷ μέλλει περί τινος, Ἀριστοτ. Ἀδιαφόρως Ἐπίρ. χωρὶς διαφορᾶς, ἐξίσου. Παρὰ τοῖς Στωικοῖς· res mediae indifferentes· τὰ οὔτε καλὰ οὔτε μὴ καλὰ (ἄσχημα), ἀλλ' ἀδιάφορα (τὸ κοινῶς ὅλο ἕνα) πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι καμμίαν διαφορὰν μεταξύ των. Κικέρ. Ἀκαδ. Β'. 42.

Ἀδιάφραστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀδιαφράστως Ἐπίρ. (διαφράσσω) διόλου ἄφρακτος· χωρὶς φραγμὸν, ξέφραγος. Θεόφρ.

Ἀδιάχυτος, ὁ, ἡ (διαχέω)· μὴ διαῤῥέων, μὴ κατατηκόμενος, μὴ χεόμενος (ὅστις δὲν τρέχει, δὲν χύνεται)· παρ' Ἱπποκρ. μεταφορικ. ὁ εἰς τρυφὰς καὶ ἀκρασίας μὴ ἐξοκέλλων, ἀλλὰ σώφρων καὶ μέτριος· ὅστις δὲν εἶναι ἄσωτος.

Ἀδιαχώριστος, ὁ, ἡ (διαχωρίζω)· ὁποῖος δὲν διαχωρίζεται, δὲν κόπτεται· ἀχώριστος διὰ πάντα.

Ἀδιάψευστος, ὁ, ἡ (διαψεύδομαι)· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ (γελάσῃ) τις· ὁ μὴ ἀπατώμενος· (μὴ γελασμένος). Ἀθήν.

Ἀδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω)· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιδάκτως· χωρὶς διδαχῆς, διδασκαλίας καὶ μαθήσεως· ὁ μὴ δεδιδαγμένος· καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν μανθάνεται διὰ διδασκαλίας, ὅθεν τὸ ἔμφυτον. Λουκ. «ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον» δηλ. φυσικὸν χάρισμα· καὶ παρ' Ἀθ. ς'. ἀδίδακτον δρᾶμα,» τὸ μὴ παρασταθὲν εἰς τὸ θέατρον· (1) ἴδε καὶ Διδάσκω.

Ἀδικαδίκητος, ὁ, ἡ (δικαδικέω)· ἀνυπεράσπιστος, πρὸ κριτηρίου μὴ ἀπολογηθείς· ὁ μὴ δικαδεντευμένος, ἀνυπεράσπιστος (1).

Ἀδιέκδυτος, ὁ, ἡ· ἀπροφάσιστος, προφάσεις μὴ πλάττων· ὅστις δὲν πασχίζει νὰ ἀποφύγῃ τι, νὰ ξεγλυστρίσῃ· ἄοκνος, πρόθυμος.

Ἀδιεκδύτως, Ἐπίρ. (διεκδύνω) χωρὶς ἀργοπορίαν, καὶ ἀναβολὴν καιροῦ· ὁρμητικά.

Ἀδιεξέταστος, ὁ, ἡ (διεξετάζω)· ἀνεξέταστος διόλου, ὁ μὴ δυνάμενος ἐξετασθῆναι.

Ἀδιεξήγητος, ὁ, ἡ (διέξειμι)· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸν νοῦν, νὰ τὸν περιγράψῃ ὁ λεπτότατος, ἀνεξήγητος, ἀνεξέταστος. Θεμιστ. (1)

Ἀδιεξόδευτος, ὁ, ἡ (διεξοδεύω)· χωρὶς διεξόδου (εὔγαλμα), τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διέλθῃ, νὰ περάσῃ τις (χωρὶς πέρασμα).

Ἀδιέξοδος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀδιεξόδευτος.

Ἀδιέργαστος, ὁ, ἡ (διεργάζομαι)· ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος, (ἀδούλευτος). Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ. «τόπος ἀδιέργαστος».

Ἀδιερεύνητος, ὁ, ἡ (διερευνάω, ῶ)· ἀδιεξέταστος, ἀνεξερεύνητος (ἀξέταστος).

Ἀδιευκρίνητος, ὁ, ἡ (διευκρινέω, ῶ)· ὅστις δὲν διεκρίθη ἢ δὲν διακρίνεται καλῶς, σκοτεινὸς, τεταραγμένος. Ἑρμογ. (1)

Ἀδιεχής, έος, ὁ, ἡ (διέχω)· ταυτὸν τῷ Ἀδιεχής, καὶ Συνεχής. Σουίδ.

Ἀδιήγητος, ὁ, ἡ (διηγέομαι) ἀνερμήνευτος, ἀπερίγραπτος. Ξενοφ. Κυροπ. ς'. Α'. 16.

Ἀδιήθητος, ὁ, ἡ (διηθέω)· ἀστράγγιστος, ἀστακάλιστος. Ἱπποκρ.

Ἀδικαίαρχος, ὁ, ἡ· ὁ ἐστιν, ἄδικος ἄρχων· ὁ Κικέρων πρὸς Ἀττ. 12. ἐσχημάτισε ταύτην σατυρικῶς διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν Ἱστορικὸν Δικαίαρχον· ὡς Ἶρος, ἄϊρος, κ. τ. τ.

Ἀδικαιοδότητος, ὁ, ἡ (δικαιοδοτέω)· Διόδ. Σικ. καλεῖ οὕτω τὴν Σικελίαν, μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχε πλέον εἰς αὐτὴν χώραν ἡ δικαιοσύνη, ἢ δὲν εἶχον δύναμιν εἰς αὐτὴν πλέον τὰ δικαστήρια καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Ἀδίκαστος, ὁ, ἡ (δικάζω)· ὁποῖος δὲν ἐδικάσθη, δὲν ἐκρίθη· ἄκριτος. Λουκιαν.

Ἀδίκευσις, εως, ἡ· τὸ πραγματεύεσθαι ἢ πράττειν ἐναντίον τοῦ δικαίου. Στοβ. (ἀδικία)

Ἀδικέω, ῶ· Μ. ἤτω (ἄδικος)· πράττω ἐναντία τοῦ δικαίου· πρὸ πάντων, ἀρνοῦμαι, δὲν ἀποδίδω τοῖς θεοῖς τὸ πρέπον σέβας. Ὕμν. Ὁμηρ. Δημτρ. 367. ὅπου κεῖται τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα τῆς λέξεως ταύτης· εἶτα ἐπὶ ἀνθρωπίνων πράξεων. Προξενῶ, ἢ ποιῶ ἄδικον εἴς τινα. Καθόλου δὲ, Πραγματεύομαι, ἢ Πράττω κακῶς· Κακῶς ποιῶ· κακοποιῶ, ὑβρίζω, ζημιῶ, βλάπτω, παραβαίνω τοὺς νόμους· (ὅπερ ἀντίκειται τῷ, Καλῶς ποιεῖν) ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. ς'. 20. ὅπου τὸ, Ἀδικος, ἀντίκειται τῷ, «Καλὸς, κἀγαθὸς»· μετὰ, καὶ ἄνευ Αἰτιατικ. Λέγεται καὶ ἐπὶ καθιερωμένων ζώων· «ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἴων.» Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. Δ. 9. «Ἀδικεῖν τὴν ἀγορὰν» ὁ αὐτ. Κυροπ. Δ'. Ε'. 42. χαλᾷν, παραβαίνειν τὰ δίκαια τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἁρπάζειν μὲ βίαν τὰς πραγματείας· ἐν δὲ τῷ περὶ Ἱππ. ς'. 3. ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κακοτρόπου ἵππου. «Ἢν γὰρ ἐπιχειρῇ ἀδικεῖν»· ὁπόταν ὁ ἵππος θέλει νὰ βλάψῃ τὸν ἐπιστάτην του· οὕτω καὶ Πλάτ. εἰς Γοργ. 15. «τῇ πυκτικῇ ἀδικεῖν» ἀντὶ τοῦ, Βλάπτειν. Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, Πταίειν, Σφάλλειν, Ἁμαρτάνειν, Πλάτ. Τὴν δὲ φράσιν «Εἰμὴ ἀδικῶ» ἑρμηνεύουσί τινες, ἀντὶ τοῦ, Δίκαιός εἰμι· μέσος μέλ. ἀδικήσομαι, ἀντὶ τοῦ παθητικοῦ ἀδικηθήσομαι. Θεῖ. 5, 56. 6, 87. Πλτ. Γρη. πργρ. 509. Δ. τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. ἔτι δὲ καὶ τοῦ τε πρσπ. καὶ τοῦ πργμτ. «ἀδικεῖν τινα τὰ μέγιστα, τὰ ἔσχατα» παρὰ Δμσθ. Λπτ. πργρ. 343. καὶ μετὰ τῆς εἰς, πρὸς καὶ περί τινα, ὡς τὸ ἀσεβεῖν (τὸ δὲ ι ἐνταῦθα τε καὶ εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ δίκη ἐσχηματισμένας λέξεις, ἀεὶ βραχύ. Διον. περὶ συνθ. λεξ. πργρ. 354.).

Ἀδίκημα, ατος, τό· ἡ ἄδικος πρᾶξις, τὸ ἀδίκως καὶ παρανόμως πεπραγμένον· ἡ προξενηθεῖσα βλάβη, ὕβρις κ. τ. τ. (1) Ξενοφ.

Ἀδικητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ἀδικῶν καὶ βλάπτων· ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ ἀδικεῖν.

Ἀδικήω· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀδικέω. Σκπ.

Ἀδικία, ίας, ἡ· πρᾶξις ἐναντία τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου, κακοπραγία· τὸ μὴ δίκαιον. Πλάτ. καὶ Ἡρδτ. ς. 130. καὶ ἑξ.

Ἀδικιάω, ῶ· ταυτὸν τῷ Ἀδικέω, Δωρικ. Πίναξ. Ἡρακλ. σελ. 217. ὡς καὶ Μετριάω, ἀντὶ, Μετριῶ.

Ἀδίκιον, τό· ταυτὸν τῷ Ἀδικία, Ἡρόδοτ. Ε'. 89.

Ἀδικοδοξέω, (ἄδικος, δόξα) ζητῶ, ἀγαπῶ νὰ ἀποκτήσω ἄδικον δόξαν, φήμην. Διόδ. Σικ. ΛΑ'. ἀφ' οὗ

Ἀδικοδοξία, ίας, ἡ· τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ ἀποκτήσῃ ἄδικον δόξαν, φήμην, μὲ ἀδίκους πράξεις· μὲ ἄδικα ἔργα. Πολύβ. Η'.

Ἀδικομαχέω, ῶ· Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 29. ὅπου ἀναγνωστέον, Δικομαχέω. 2) Ἀδίκως μάχομαι. Ἐν τινι λεξικῷ χειρογρ. εὕρηται «Ἀδικομάχους ἵππους,» ὁ Ξενοφ. τοὺς δυσπειθεῖς λέγει, καὶ δίκαιον ἅρμα, τὸ εὐπειθές.

Ἀδικομαχία, ίας, ἡ (ἄδικος, μάχομαι)· ἄδικος ἔρις, φιλονεικία, πόλεμος, ἀγών· ἤτοι ἡ ἀθέτησις καὶ παράβασις (καταπάτησις) τῶν κανόνων, ἐν μάχῃ ἢ ἀγῶνι, μάλιστα τῶν καν. τῆς ὁπλομαχίας· Ἀριστοτ. ἐλεγχ. Σοφ. 11.

Ἀδικομήχανος, ὁ, ἡ (ἄδικον, μηχανάομαι, ῶμαι)· ἄδικα ἐγείρων, καὶ ὑποβάλλων· ὅστις γίνεται αἴτιος ἀδικίας μὲ κρυπτὸν καὶ δολερὸν τρόπον) Ἀριστφ.

Ἀδικοπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα) ὁ προξενῶν βλάβην ἢ ζημίαν μὲ ἄδικον τρόπον.

Ἀδικοπραγέω, ῶ· Μ. ήσω = ἀδικέω· πράττω (κάμνω) ἀδικίας καὶ παρανομίας. Πραγματεύομαι ἀδίκως. Πλούταρ.

Ἀδικοπραγής, ὁ, ἡ (ἄδικος, πρᾶγος)· ὁ πράττων ἀδίκως, ἢ ἀδικίας. Στοβ. λόγ. 171. ἐκ τοῦ

Ἀδικοπραγία, ίας, ἡ· τὸ πράττειν ἀδικίας, ἡ πρᾶξις τῆς ἀδικίας (ἄδικον κάμωμα).

Ἄδικος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδίκως (δίκη)· λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων. Παράνομος, ὁ ἐναντία τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττων. Δημοσθ. «Μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν, ἢ πλοῦτον ἄδικον»· παρ' Ἀθην. Γ'. 20. «ἡμέρα ἄδικος»· ἡμέρα καθ' ἣν κρίσις οὐ γίνεται (δὲν εἶναι ἀνοικτὰ τὰ κριτήρια)· «ἄδικος λόγος» ὁμιλία, δημηγορία, ἢ ῥητορεία τοῦ ἀδίκου ἀντιλαμβανομένη (ἡ ὁποία διαφθο-

τουσι τὸ ἄδικον). Ἄδικον, τό, Οὐσιαστ. Τὸ ἐναντίον τοῦ νόμου, καὶ ἀδίκημα (εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν ἐναντίον) συντάσ. μετὰ τῆς εἰς καὶ πρός αἰτιατ.

Ἀδικότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος)· ὁ ἄδικος κατὰ τὸν τρόπον, ὁ ἀδίκου χαρακτῆρος ὤν. (μὲ ἄδικα φρονήματα).

Ἀδικόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ)· ὁ ἄδικος κατὰ τὰς χεῖρας, ὁ ἄδικα πράττων, ὁ βλάπτων. Σοφοκλ. (ὅστις μεταχειρίζεται ἀδικίας).

Ἀδικοχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα)· ὁ ἐξ ἀδικίας ἀποκτῶν πλοῦτον· ὁ ἄδικα χρήματα ἔχων· (ὅστις γίνεται πλούσιος μὲ ἀδικίας, ἁρπαγάς, ἀπάτην κ. τ. τ.) Ησύχ.

Ἀδινός, νή, νόν (ἅδην)· ἡ λέξις αὕτη δυνάμει τῶν διαφόρων παραγωγῶν της ἔχει καὶ διαφόρους σημασίας) 1) χορταστικός, ὁ χορτασμὸν προξενῶν· σημαίνει συχνάκις τό, Πολύς, Μέγας· καθόλου δέ, τό, Πυκνός, ὅ ἐστι, α') ὁ εἰς μέγα πλῆθος ὢν σεσωρευμένος, πεπυκνωμένος (στριμωμένος· ἕνας ἀπάνω τοῦ ἄλλου)· ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Β'. 87. »Ἀδιναὶ μέλισσαι, μυῖαι« καὶ Ὀδυσ. Α'. 92. »Ἀδινὰ μῆλα«· ὅπου τινὲς ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, Λεπτά, ἑρμηνεύουσι· β'.) καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀφηρημένων, ἀντὶ τοῦ, Μέγας, Πολύς· Ὑπερβολικός· ὡς »Ἀδινὸν κήδεσι«. Ἀπολλ. Β'. 240. καὶ Δ'. 1528. »Ἄτη ἀδινή«. γ'.) Σταθερός, διαρκής, συνεχής, παντοτεινός, συχνός, ἀδιάκοπος· ἐπὶ ὀδυρμῶν, θρήνων, καὶ στεναγμῶν· ὡς ἐν Ἰλιάδ. Σ. 316. καὶ Ω. 123. »Ἀδινὸς γόος« καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ. 413. ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ποιμνίων· ὅπου ἑρμηνεύ. διὰ τοῦ, Οἰκτρῶς ἑρμην. Παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Β'. 97. »Ἀδινὸς ἀδινοῦ« ἀναγνωστέον ὀρθότερον· Ἀδινόν· δ'.) φυσιολογικῶς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλιάδ. Π. 480. »Ἀδινὸν κῆρ«· ὡς πυκναὶ φρένες, ἡ ὑπὸ τῶν σπλάγχνων πυκνῶς περικαλυπτομένη καρδία. Ὀδυσ. Τ. 516. 2) Καὶ ἐπὶ ὕπνου· »Ἀδινὸν κνώσσοντας«. Ἀπολλ. Α'. 1083. »ἀδινὸς ὕπνος«· Γ'. 616. »κῶμα«· Γ'. 747. »εὐνή«· Γ'. 1206. 3) Ὡς ἐπίθ. εὔχρηστον μᾶλλον μετὰ ῥημάτων ὅρων (φήλωμα) φωνῆς ἢ ἤχου σημαινόντων, ἀδινὸν γοᾶν, κλαίειν, μυκᾶσθαι, στεναχῆσαι (τὸ νὰ θρηνῇ, κλαίῃ, βελάζῃ ἀναστεναζῇ τις δυνατά). »Σειρῆνες ἀδινοί« ὧν ἡ φωνὴ ἡδεῖα, θελκτική, γοητευτική. Ὀδυσ. Ψ. 326. Κλαυθμηρός, θρηνητικός· »Ἀδινὸς μῦθος«, ὄψ, φωνή, ἠχή, δάκρυα. Ἀπολλ. Ἀργ. »Ἀδινὸν κλαίουσα«. Ἀπολλ. Α'. 269. καὶ 276. συγκρ. ἀδινώτερος· Ὀδυσ. Π. 216. καὶ Ἐπίρ. ἀδινῶς· Ἰλιάδ. Τ. 314. οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἑρμηνεύουν τὴν λέξιν ταύτην, ἀθρόος, πυκνός, οἰκτρός· ὁ δὲ Βεμν. Λεξ. α'. σελ. 206. θέλει αὐτὴν παραγομένην ἀπὸ τοῦ ἀδρός. (υυυ)

Ἀδιόδευτος, ὁ, ἡ (διοδεύω)· ἀπάτητος, ἀδιάβατος, τὸν ὁποῖον δὲν διαπέρασε ἢ δὲν δύναται νὰ διαπεράσῃ, ἢ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δὲν δύναταί τις νὰ διαβῇ. Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1.

Ἀδιοίκητος, ὁ, ἡ (διοικέω)· ὅστις δὲν εἶναι εἰς τάξιν καὶ διοίκησιν, ὁ ἀκόμη ἄτακτος. Δίων Κάσ.

Ἀδίοπος, ὁ, ἡ (δίοπος)· ὁ χωρὶς ἐπιστάτου, χωρὶς ἐπιστασίας ὤν. Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Β'. σελ. 154. 5.

Ἀδιόρατος, ὁ, ἡ (διοράω)· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν διέβλεψε, ἢ δὲν δύναται νὰ διαβλέψῃ τις (νὰ κυττάξῃ ἢ ἰδῇ ἀνάμεσα ἀπ' αὐτοῦ). Πολυβ.

Ἀδιοργάνωτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Διοργανόω· ἀσχημάτιστος (α).

Ἀδιόρθωτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιορθώτως (διορθόω)· ὅστις δὲν διορθώνεται, δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν· καὶ ὅστις δὲν διωρθώθη δὲν ἐτέθη ὀρθῶς καὶ κατὰ τάξιν. Δημοσθ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄτακτος. Κικ. Ἀττ. 15. 21.

Ἀδιοριστία, ἡ· τὸ μὴ διόρισμα Φώτ. Βιβλ. ἀπὸ τοῦ

Ἀδιόριστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιορίστως· (διορίζω) ὁ μὴ διωρισμένος, ξεχωρισμένος, ἀπ' ἄλλου τινος· ὁ μὴ ὡρισμένος, συνωρευμένος.

Ἀδίστακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδιστάκτως· (διστάζω) χωρὶς δισταγμοῦ, καὶ ἀμφιβολίας = βέβαιος.

Ἄδιψος, ὁ, ἡ (δίψα)· ὅστις δὲν διψᾷ· χωρὶς δίψης (ἀδίψαστος)· 2) ἐνεργητ. ὁ σβέων ἢ καταπαύων τὴν δίψαν. 3) τὸ ἄδιψον, εἶδός τι βρωσίμου Μαλάχης (μολόχας)· καὶ ὁ καταπαύων ἢ ἀφαιρῶν τὴν δίψαν. Διοσκορ.

Ἀδμαίνω, ἀντὶ τοῦ ἀναπνέω, παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. παρὰ δὲ Ἡσυχ. Ἀδμαίνειν, Ζῆν, ὑγιαίνειν· φαίνεται ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ Ἀδμός, ἀντί, Ἀτμός, Ἀτμές.

Ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ· = Ἄδμητος.

Ἀδμητος, ήτη, ητον· καί, ἀδμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δαμάω)· ποιητ. ἀντὶ ἀδάμαστος. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ἀμφοτέροις εἰς τὸ θηλ. γέν. μόνον. Ἰλιάδ. Κ. 293. ἐπὶ βοός, καὶ ἐν Ὕμν. Γ. 82. ἐπὶ παρθένου· ταυτὸν τῷ Ἀδάμαστος, ἀχείρωτος· ἀνύπανδρος· ἢ μὴ δαμάσαντα ἄνδρα συντάσσεται δὲ μετὰ γεν. »Ἀνδρῶν ἀδμήτειρα« (ἀπείραστος ἀπὸ ἀρσενικούς)· Βακχυλ. παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ εὕρηται καὶ ἀδμῆτις, ιδος, ἡ· ἐξ ἀναγνώσεως ἐν Ἰλιάδ. Χ. 655. 2) Ἄδμητος καὶ Ἀδμήτη, ἀρσεν. καὶ θηλ· ὀνομ. ἐν Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡρόδ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ'. 1321. καὶ Ὀδυσ. Ζ'. 109.

Ἀδμωες καὶ Ἄδμωνες, οἱ· εἶδός τι Ἰχθύων. Ὀππ. ἁλ. γ'. 371.

Ἀδμωλή, ῆς, ἡ· παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀρκαδίῳ, ἀντὶ τοῦ, Ἀπορία, ὀλιγωρία, ἄγνοια, ἠτυχία· ὁ δὲ Σουίδ. ἔχει ἐκ τοῦ Καλλιμάχου, Ἀδμωλία, ἀντὶ τοῦ, Ἄγνοια· καὶ Ἀδμωλεῖν, ἀντί, Ἀγνοεῖν, ἀγνωμονεῖν, ἀεργεῖν· καὶ Ἀδμωλεί· ἄνευ δούλου, ἢ δουλείας. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει, »Ἀδμωλίη, ἄγνοια, καί, Ἀδμωλεῖν, ἀγνοεῖν, ἀγανακτεῖν, ἀγνωμονεῖν, καὶ ζητεῖν« καὶ τέλος ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀσμώσαι, ἀναπνεῖ, ἀγνοεῖ· τοῦ ὁποίου πρωτότυπον φαίνεται ὅτι εἶναι τό, Ἀσμός, καί, Ἀτμός· ἀναπνοή, πνοή· ἀλλὰ περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, Ἄγνοια, καί, Ἀγνοεῖν, τὸ πρωτότυπον ἄδηλον· τὸ δέ, Ἀδμωλεί, ἀντὶ τοῦ, ἄνευ δούλου, φαίνεται συγγενὲς τῷ Δμώς ἢ Δμωός.

Ἀδοβάτης, ου, ὁ (ᾅδης, βαίνω)· ὁ εἰς ᾅδου βαίνων ἢ βαδίζων· ὁ εἰς τοὺς ὑπὸ γῆς καταβαίνων· οὕτω φαίνεται πιθανῶς ἀναγνωστέον ἐν Αἰσχλ. Περσ. 920. (–υυ–)

Ἀδόθεν· Ἐπίρ. ποιητ. ἐξ ᾅδου.

Ἀδοιμι· εὐκτ. Ἀόριστ β'. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Συγκατατίθημι, συμφωνῶ, ὁμογνωμονῶ. Ἡρόδοτ. Καλ. ἰδέ, ἁδέω, καὶ ἅδω καὶ ἥδω.

Ἀδόκητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδοκήτως (δοκέω)· ἀνέλπιστος, αἰφνίδιος. Θουκυδ. Δ'. καὶ Ἡσιόδ. λψ. 31. Ἐνεργητ. ὁ μὴ ἐλπίζων, μὴ προσδοκῶν. Πινδάρ. Νέμ. Ζ'. 44. Ἀδόκητα, Ἐπίρρημ. ἀντὶ τοῦ, Ἀδοκήτως, ἀνέλπιστα, χωρὶς νὰ προσμένῃ, νὰ ἐλπίζῃ (νὰ καρτερῇ, νὰ ἔχῃ εἰς τὸν νοῦν του τις) ἐξ ἀπροσδοκήτου.

Ἀδοκίμαστος, ὁ, ἡ (δοκιμάζω)· ὁποῖος δὲν ἐδοκιμάσθη, δὲν ἐξετάσθη διὰ τῆς δοκιμῆς, ἀνεξέταστος. Αἰσχίν. ἐπίρ· ἀδοκιμάστως (ἀδοκίμαστα ἀξέταστα) (ι).

Ἀδόκιμος, ὁ, ἡ (δόκιμος)· μὴ δεδοκιμασμένος· ὁ ἐν τῇ δοκιμῇ καὶ ἐξετάσει μὴ εὑρεθεὶς γνήσιος· νόθος (ἀποῤῥιμμένος). Πλούταρχ.

Ἄδοκος, ὁ, ἡ = ἀδόκητος· ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος (ἀνυπαίτεχος). Σοφ. Οἰδ. ἐν Κολ. 249. »Ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὴν ἄδοκον χάριν« Ἐπίρ. ἀδόκως· Εὐριπ. Τρῳ. 786. (πιθανῶς ἀπὸ τοῦ Δόκος· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. ζ'. 49. καὶ 36) ὅπου μέντοι ἀδόκως νῦν ἀναγινώσκουσι.

Ἀδολεσχέω, ῶ· Μ. ήσω· φλυαρῶ· καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλῶ πάντοτε περί τινος· Φλυαρῶ· (α) ἀπὸ τοῦ

Ἀδολέσχης, ου, ὁ· ἢ Ἀδόλεσχος, ὁ, ἡ· φλύαρος, ὁ ἄχρι κόρου λαλῶν, ὥστε προξενεῖν ἀηδίαν. 2) Ἐπὶ καλοῦ, ὅστις στοχάζεται πάντοτε ἐπί τι· ὁ ἔχων τὸν νοῦν του εἴς τι πρᾶγμα καὶ πάντοτε ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ κατὰ Πλτ. Πρτγ. πργρ. 401. Β. ὑπὸ Heindorf. ἀγχίνους, ἔτι δὲ καὶ σοφιστικῶς ἐξετάζων. (α Ἀριστφ. Νφ. 1482. τὸ μακρὸν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀντιβαίνει τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ' ἐν ΕΜ. ἀποδοκιμασθείσῃ παραγωγῇ τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ ἄδος καὶ λέσχη· συνηχεύεται μέντοι τῇ ἀπὸ τοῦ ἄδην, ἄδδην μόλις ἀμφιβαλλομένῃ· ἰδὲ καὶ ἄδος) ἐκ τούτου

Ἀδολεσχία, ίας, ἡ· φλυαρία, πολυλογία μέχρι ἀηδίας. 2) Ἐπὶ καλοῦ, παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδρ. Μελέτη, ἀγχίνοια, κενοσπουδία, λεπτολογία. Πλτ. Φαιδ. πργρ. 270. Α. (α)

Ἀδολεσχικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀδολεσχίαν· φλύαρος. Πλάτ. Σοφ. (α)

Ἀδόλεσχος, ὁ· ἡ· = ἀδολέσχης (α).

Ἄδολος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδόλως (δόλος)· ὁ μὴ δεδολωμένος, ἀνόθευτος. Ὁ μὴ δόλιος καὶ ἀπατηλός. Ὁ χωρὶς δόλου, ἀπάτης καὶ πανουργίας· ἁπλοῦς, φυσικός, ἀτεχνίτευτος, καθαρός, εἰλικρινής. Πλάτ.

Ἀδόνευτος, ὁ, ἡ· ἢ Ἀδόνητος, (δονεύω, δονέω) ἀκίνητος (ἀκούνητος), ἀκλόνητος. Ἐπιγρ.

Ἀδωνίς, ίδος, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀηδωνί. Μόσχ. 3, 47. (–υυ)

Ἀδόξαστος, ὁ, ἡ (δοξάζω)· ταυτὸν τῷ Ἀδόκητος, 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ δοξάζων, ἐλπίζων, συμπεραίνων τι· ἢ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μὴ ὂν μόνον κατὰ συμπέρασμα, τὸ μὴ ἐν τῇ φαντασίᾳ ἁπλῶς συνεστάμενον, ἀλλ' ὑπάρχον τῷ ὄντι· βέβαιον. Πλάτ. Φαιδ. ἰδὲ Δόξα.

Ἀδοξέω, ῶ· Μ. ήσω. (ἄδοξος) ὁ χωρὶς δόξης, φήμης, μὴ περίφημος· ἄτιμος, καταπεφρονημένος, εὐτελής· ὁ ἔχων κακὴν φήμην. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. Β'. 29. »Οἱ μὴ εἰδότες ἃ ποιοῦσιν, ἀδοξοῦσι καὶ καταγέλαστοι γίνονται«. 2) Ἐνεργητ. (κρατῶ) νομίζω τι ὡς ἄδοξον, ἄτιμον, ἀτιμάζω, καταφρονῶ, δυσφημῶ· ὅπερ καὶ ἀντεστράφη εἰς καθαρῶς Παθητικ. Ξενοφ. Οἰκ. Δ'. 2. »Ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων«. Παρ' Ἀλκίφρ. Λεξ. Γ'. »Οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μάτην κεῖσθαι θεῶσιν«· δὲν τὸ νομίζουσι δὲν τὸ ἔχουσι διὰ ἐντροπὴν καὶ ἀτιμίαν· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀπολλοδ. Α'. Η'. 2. ἐξ οὗ

Ἀδοξία, ἡ· ἔλλειψις δόξης, φήμης· ἀτιμία· ἐντροπή, κακὴ ὑπόληψις, δυσφημία.

Ἀδοξοποίητος, ὁ, ἡ (δοξοποιέω, ῶ)· ὁ μὴ ἑπόμενος τῇ δόξῃ ἢ γνώμῃ τῶν ἄλλων· αὐθυπόστατος, ἐλεύθερος. Πολβ. 6, 5, 8.

Ἄδοξος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀδόξως (δόξα)· χωρὶς δόξης, φήμης· ὁ μὴ περίφημος, μὴ πεφημισμένος. »Ἄδοξος ἄνθρωπος«· μὴ γνωστὸς εἰς τὸν κόσμον, κοινός, ἰδιώτης. Πλούταρχ. 2) Ὁ ἐναντίος τῆς γνώμης (τὸ παρὰ δόξαν), ὡς »Ἄδοξον σύστημα«. 3) Ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. = τῷ ἄδοκος.

Ἀδορεί, Ἐπίρ. (δέρος) χωρὶς νὰ ἐκδαρῇ (γδαρθῇ, ἀγδάρτα). Σουίδ.

Ἄδορος, ὁ, ἡ (δέρω)· ἄγδαρτος, μὴ γδαρμένος. 2) Οὐσιαστ. ὁ ἀσκός (τὸ ἀσκί, τὸ δερμάτι. Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ Ἐτυμολ. »Ἐν δ' ἄδορον τε χέειν εὔλατον ἄλφιτα.

Ἄδορπος, ὁ, ἡ (δόρπος)· μὴ φαγών· ἄσιτος, ἄπαστος, ἀνάριστος, νηστευτὴς (νηστικός)· οἷς ἑρμ. ἀπαντᾶται τὸ οὐδέτρ. πληθ. ἄδορπα. (στὰ νηστικά).

Ἀδοριάλωτος, ὁ, ἡ· (δόρυ, λαμβάνω)=τῷ μὴ αἰχμάλωτος· ὅποιος δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται σκλάβος εἰς τὸν πόλεμον, ἀρχ. ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος. (ψ)

Ἀδορυφόρητος, ὁ, ἡ· (δορυφορέω· ῶ) ὁ μὴ ἔχων δορυφόρους, (σωματοφύλακας) ἢ ὁ μὴ δορυφορούμενος. Ἀριστοτέλ. Πολ. Ε΄.

Ἄδος, εος, τό· πλησμονή, κόρος, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον καὶ μέχρις ἀηδίας χορτασμός. Ἀηδία, βάρος, ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας δυσαναχέτησις. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Λ. 88. «Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν»· (συνήθ. παραγωγ. ἀπὸ τοῦ ἄδην, ἄδδην, κατὰ Βτμ. Λξκ. 2. σλδ. 134. ἀπὸ τοῦ ἀδέω, ἀηδέω, ἐξ οὗ γίνεται τὸ α μακρὸν καὶ τονίζεται ἄδος· ὅθεν καὶ τὸν παρ' Ὁμηρ. στίχον «τάμνων δένδρεα μακρὰ ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν», ἀντὶ μακρὰ ἄδος, ἀναγνωστέον· καὶ τότε ἡ παργ. τῆς λέξεως ἀδολέσχης, ἀπὸ τοῦ ἄδην καὶ λέσχη οὐκ ἔστι πλέον ἀμφίβολος, τὸ κατὰ τὴν πρωτοδίαν· ἰδὲ ὅμως καὶ ἐν ἀδέω.

Ἄδος, εος· τό· Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἦδος· ἡδονή, εὐφροσύνη, χαρά.

Ἄδοτος, ὁ, ἡ· (δίδωμι), ἄκληρος, ἄπροικος, ἄδωρος, Ὁμηρ. Ὕμν. Ἑρμ. 570. καὶ ὁ μὴ δεδομένος, κεχαρισμένος· (ἀχάριστος).

Ἀδούλευτος, ὁ, ἡ· (δουλεύω)· «ἀδούλευτος οἰκέτης»· λέγεται ὁ δοῦλος (σκλάβος), ὅστις μόνον ἕνα αὐθέντην ἐδούλευσε, ὁ ἔστιν, ὁ εἰς τὸν οἶκον τοῦ δεσπότου του γεννηθεὶς ὅθεν δὲν ἐπωλήθη εἰς τινα. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Η΄. 30. σημ.

Ἀδουλία, ἡ· ἡ δούλων (σκλάβων) στέρησις, τὸ μὴ ἔχειν δοῦλον· κυρίως δέ, πενία Ἀριστοτ. Πολ. ς΄. ἀπὸ τοῦ

Ἄδουλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) ἄνευ δούλων· πένης κυρίως· οὐδεὶς γὰρ τῶν Ἑλλήνων ἦτον οὕτω πένης ὥστε μὴ ἔχειν ἕνα, τοὐλάχιστον, δοῦλον, Runk. Welej. 2, 19, 4.

Ἀδούλωτος, ὁ, ἡ· (δουλόω) ὁ μὴ δουλωθείς, εἰς δουλείαν μὴ ὑποπεσών (ὅστις δὲν ἐπωλήθη σκλάβος)· Διόδ. Σικ. Β΄.

Ἀδούπητος, ὁ, ἡ· (δουπέω) Ἀνάλεκτ. Γ΄. σελ. 36. καὶ

Ἄδουπος, ὁ, ἡ· (δοῦπος) Ἐπιφάν. Αἱρέσ. 35. χωρὶς κτύπου καὶ βρόντου.

Ἀδοφοίτης, ου· ὁ (Ἅδης, φοιτάω, ῶ) = ᾅδοβάτης· Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. κριγρ. 551. Β.

Ἀδρακής, ὁ, ἡ· (δέρκω) ταυτὸν τῷ, Ἀδερκής. Ἡσύχ.

Ἀδράνεια, ποιητ. **Ἀδρανία**, ἡ· ἡ τοῦ δρᾶν ἀσθένεια· ἀργία, ἀπραξία, ἀνεργησία, ὀκνηρία· καὶ λειποθυμία, ἀδυναμία· «ἀδράνεια γήραος», Ἐπιγράμ. (δρᾶ).

Ἀδράνεος, έα· εον = ἀδρανής.

Ἀδρανέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ ἀδρανής.

Ἀδρανής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἀδράνεος, α, ον· (δραίνω) ὁ μὴ δραίνειν δυνάμενος· ἀργός, ἀνεργος, ἄπρακτος, ὀκνηρός, ἀδύνατος. 2) παθητικῶς· ἀδυνατίζων, ἀδυναμίαν προξενῶν· «ἀδρανὴς δίαιτα»· ἡ ἀδυνατίζουσα τὸ σῶμα Πλούταρχ.

Ἀδράστεια, ἡ· Ἰωνκ. Ἀδρήστεια· ἡ· ἐπίθετον τῆς θεᾶς Νεμέσεως· ἐκ τοῦ Ἀδράστου, ὅστις ἀνήγειρεν αὐτῇ ναόν, κατὰ τὸ παρὰ Στράβ. ΙΓ΄. σελ. 588. τεμάχιον τοῦ Ἀντιμάχου· ἄλλοι δὲ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Δράω, Δράστος, τὴν ὁποίαν δὲν (δύναται) νὰ ἀποφύγῃ τις. Δημοσθ. ἢ κατ' Ἀριστ. Κόσμ. «Νέμεσιν μὲν (λέγουσι) ὑπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως, Ἀδράστειαν δὲ (ἐκ τοῦ) ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν.» 2) Ὄνομα Τρωϊκῆς πόλεως Ἰλδ. Β. 828.

Ἄδραστος, ὁ, ἡ· Ἰωνκ. Ἄδρηστος· (διδράσκω) μὴ δραπετεύων, μὴ ἔχων κλίσιν διὰ νὰ δραπετεύσῃ (φύγῃ) ὡς τό, ἀδιάδραστος, ὡς παρ' Ἡροδότ. ς. 142. «ἀνδράποδον ἄδρηστον καὶ φιλοδέσποτον». Παρὰ Πλουτάρχ. Παθητικ. ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τις, ἀναπόφευκτος. Ἄδραστος· κύριον ὄνμ. Ἰων. Ἄδρηστος ἐν Ἰλδ. Ἀδρήστη· Θηλ. κύριον Ὁμη. ἐν Ὀδσ. Ἀδρηστίνη, ἡ (ι) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου. Ἰλδ. Ε. 412.

Ἄδραστος, ὁ, ἡ· (δράω) ὡς τό, ἄδρατος· ἄνεργος, ἄπρακτος, ἀτέλεστος (ἄπρακτος).

Ἄδρατος, ὁ, ἡ· (δράω) = ἄδραστος.

Ἀδράφαξυς· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀτράφαξυς.

Ἀδράχνη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ ἀνδράχνη· εἶδος δένδρου, Κουμαριά· Arbutus. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ΄. 16. «παρόμοιον δὲ τὸ φύλλον καὶ ἡ ἀνδράχνη ἔχει τῷ κομάρῳ, μέγεθος δὲ οὐκ ἄγαν μέγα, τὸν δὲ φλοιὸν λεπτὸν ἔχει καὶ περιερρηγμένον.»

Ἀδρέπανος, ὁ, ἡ· (δρέπανον) χωρὶς δρεπάνης. 2) παθτ. ὁ δρεπάνῃ μὴ θερισθεὶς (ἀδρεπάνιστος).

Ἀδρεπήβολος, ὁ, ἡ· (ἀδρός, ἐπήβολος) ταυτὸν τῷ, Μεγαλεπήβολος· ὁ μεγάλα πράγματα ἐπιτυχῶς κατορθῶν, ἢ ὁ μεγάλοις πράγμασιν ἐπιχειρῶν. Λογγῖν. Η΄. ἡ δὲ παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ, ἀδρὰ ἔπη, ἔστι ψευδής.

Ἄδρεπτος, ὁ, ἡ· (δρέπω) ἄκοπος, ἀθέριστος, Πᾶν ὅ,τι δὲν δρέπεται, ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ τὸ κόψῃ· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 671. «ἄνθος ἄδρεπτον».

Ἀδρέω, ῶ· Μ. ήσω· ταυτὸν τῷ, Ἀδρόω, καί, Ἀδρύνω, Ἐνεργητ. καὶ Οὐδετ. ὡριμάζω. «Πυροὶ τελείως ἡδρυκότες». Διοσκορ. Β΄. 179. ὅθεν

Ἄδρησις, εως, ἡ· ὡρίμανσις, αὔξησις, φτάσιμον τῶν καρπῶν. Βασίλ.

Ἄδρηστος, ὁ· Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ ἄδραστος. Ἡροδτ. ὡσαύτως Ἀδρήστης· κ. τ. τ.

Ἀδριακός, ή, όν· καὶ

Ἀδριανός, ή, όν· ὁ ἀδριατικός· Ἰαπ. Ἀνθλ. 2. 2. πργρ. 188. ἐκ τοῦ Ἀδριατικός· ὅρα τοὺς Γεωγράφους. «Κατήκειν δὲ τουτέων τοὺς ὅρους ἀγχοῦ τῶν Ἐνετῶν ἐν τῷ Ἀδρίῃ». Ἡροδ. ἐν Τερψιχ. ἔτι δὲ καὶ Ἀδριάς, αδος, ἡ· Ἐπίθ.

Ἄδριμος, εος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ δριμύς, μὴ πικρός, μὴ ὀξὺς εἰς τὴν γεῦσιν.

Ἀδροβατικός, κή, κόν· (ἀδρός, βαίνω) ὁ περιπατῶν ἐπὶ τὴν ξηρὰν (στερεὰν γῆν), ταυτὸν τῷ, Ξηροβατικός· οὕτω καλεῖ ὁ Πλάτων τὰ χερσαῖα ζῶα· ἀντίκειται τῷ, Ὑγροβατικός· ὁ Ἀθν. 3. πργ. 99. Β. ἐπάγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς Πλτ. τοῦ Πλτν. (πργρ. 264. D.) ὅπου ὅμως οὐ κεῖται ἡ λέξις ἤδη· ὁ δὲ Dind. γράφει ξηροβατικός· ἀντὶ ἀδροβατικός.

Ἀδρόβωλος, ὁ, ἡ· (ἀδρός, βῶλος) ὁ ἔχων μεγάλους βώλους· τόπος ὁ ἔχων παχὺ καὶ καρποφόρον γῆν, (χωράφι) ἐξ οὗ τὸ ἄροτρον ἐκβάλλει μεγάλους βώλακας. τὸ πηγμένον γάλα, αἷμα, κ. τ. τ. Διοσκορ. Α΄. 81.

Ἀδροκόμης, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀβροκόμης.

Ἀδρομερής, έος, ὁ, ἡ· (μέρος) ἀπὸ χονδρῶν καὶ δυνατῶν μερῶν σύνθετος· Διοσκορ. Ε. 10. τούτου ἀντίθετον τὸ λεπτομερής.

Ἀδρόμισθος, ὁ, ἡ· (μισθός) ὁ ζητῶν, ἢ ὁ λαμβάνων μεγάλον μισθὸν (χονδρὴν πληρωμήν). Παρὰ Συμμαχ στίχ. 352. ὁ Σκαλίγερος ἐσφαλμ. Ἀδρομίσθιος, ἀνέγνωσε.

Ἀδρόπορος, ὁ, ἡ· παρὰ Κασσ. Προβλ. ὁ ἀδροὺς (μεγάλους) πόρους ἔχων.

Ἀδρός, ρά, ρόν· δυνατός, παχὺς (χονδρός), μεγάλος, εὔρωστος· ὡς, «ἀδρὸν δένδρον» χονδρὸν καὶ δυνατόν· «ἀδρὸς καρπός»· μεγάλος· «ἀδρὸς ἀνήρ»· εὔρωστος, (robustus), δυνατός, ἀνδρεῖος, γερὸς· καὶ πυκνός, ὡς ἀδρ. χιών. Ἡροδτ. 4. 31. «ἀδρὸν πῦρ»· μεγάλη, δυνατή, καὶ ὁρμητικὴ φωτιά· καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σημασίας «Μέγας καὶ ἀδρὸς τὴν ψυχήν». Ἀθην. «Ἀδρότεροι καὶ βελτίονες». Ἰσοκρ. οἱ μεγάλοι καὶ εὐγενεῖς· ἐπὶ εἴδους γραφῆς δὲ (still) ἄφθονος, εὐφραδής· ἀντιθέτως τῷ, Ἰσχνός· Διον. περὶ Συνθ. λξ. πργρ. 65 (ἡ συνήθης παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, ἀπὸ τοῦ, ἀδέω κατὰ Βουτμ. Λξκ. Ι. σλδ. 206. λαμβανομένη ἀντὶ τῆς ἀδινός, ἡ ἀναλογεῖ, ὡς τό, κυδρὸς τῷ κυδνός). Καθόλου δὲ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ καρπῶν, οἵτινες ἐμεγάλωσαν, ὡρίμασαν, καὶ εἶναι γεροὶ καὶ δυνατοί, οἱ ἀκμάζοντες· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀδρύς, ἔχον ἀπεναντίας τό, Μαλακός.

Ἀδροσία, ἡ· (δρόσος) ἔλλειψις δρόσου (δροσιάς)· Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β΄. 5.

Ἀδροσύνη, ἡ· (ἀδρός) ἡ ἀκμὴ ἢ τὸ τέλειον ὡρίμασμα, ἐξαιρέτως τῶν ἀσταχύων· Ἡσδ. Ἔργ. 475. 2) ἡ παχύτης (χονδρότης).

Ἀδρότης, ητος, καὶ ἀδροτής· ῆτος· = ἀδροσύνη· παρ' Ὁμρ. εὕρηται ἡ λέξις τῇ Ἥβῃ, καὶ μόνος συντεταγμένη. Ἰλδ. Χ. 363. καὶ Ω. 6. σημαίνουσα τὴν ἐν ἀκμαίᾳ καὶ εὐρώστῳ ἡλικίᾳ σωματικὴν τελειότητα, καὶ δύναμιν (τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας).

Ἀδρόχωρος, ἡ. **Ἀδροχῶρος**, ὁ, ἡ· ὁ κατοικῶν παχὺ καὶ καρποφόρον (ἴσον τῷ, Ἀδρόβωλος) ἔδαφος γῆς.

Ἀδρόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀδρός) ποιῶ τι νὰ ὡριμάσῃ, ἀκμάσῃ, (νὰ γένῃ δυνατόν, φθασμένον).

Ἀδροῦμαι, γίνομαι ὥριμος, ὡριμάζω, (φθάνω εἰς τὸν καιρόν μου.) Πλάτ. Πολ. ς΄.

Ἀδρυάς, άδος· ἡ· = Ἁμαδρυάς.

Ἄδρυνσις, εως, ἡ· τὸ ὡριμάζειν (φθάνειν τι εἰς τὸν καιρόν του·) τὸ γίνεσθαι δυνατόν, καὶ ἀκμαῖον· παχύτης καὶ ὡρίμανσις· Θεόφρ.

Ἀδρύνω· Μ. υνῶ, ταυτὸν τῷ, Ἀδρόω. παθτ. ἀδρύνομαι· Ἡρδτ. Ι. 196. ἀμετβ. ἀντὶ τοῦ ἀδρέω καὶ ἀδρόω· ῶ.

Ἄδρυον· τό· καθ' Ἡσχ. ἄδρυα ὠνομάζοντο παρὰ Σικελοῖς μὲν τὰ μῆλα, παρ' Ἀττκ. δὲ πάντων τῶν δένδρων οἱ καρποί.

Ἄδρυπτος, ὁ, ἡ· (δρύπτω) ἄξεστος, ἄκνηστος· ὁ διὰ τῶν ὀνύχων μὴ ξεσθεὶς (ἀξουγράνιστος)· 2) ἐνεργτ. ὁ μὴ ξέων ἢ κνήθων.

Ἄδρυς, υος, ὁ, ἡ· (δρῦς) χωρὶς δένδρων.

Ἀδρύφακτος, ὁ, ἡ· χωρὶς φραγμοῦ (φράκτου) ἄφρακτος.

Ἀδύ, ἀντὶ τοῦ, Ἡδύ, γλυκύ, Θεόκριτ.

Ἀδύγλωσσος, ἀντί, Ἡδύγλωσσος. Πίνδ.

Ἀδυεπής, ἀντί, Ἡδυεπής.

Ἀδύναμαι, = ἀδυναμέω, ῶ· ἔστι λέξις ἄτοπος καὶ ἐναντία τῶν κανόνων τῆς γλώσσης, ὅθεν ἐξαλειπτέα ἐκ τῶν λεξικῶν. Φρυνχ. σλδ. 564. ὑπὸ Lobeck. δὲν δύναμαι, εἰμὶ ἀδύνατος.

Ἀδυναμέω, ῶ· Μ. ήσω· δὲν δύναμαι, δὲν ἔχω δύναμιν· Πλτ. Κριτ. παργ. 121. Β.

Ἀδυναμία, ἡ, Ἀδυνασία, Ἀδυνατία, ἡ· στέρησις δυνάμεως, ἰσχύος, ὑπαρχόντων, πλούτου, δόξης, τιμῆς, ἐξουσίας. Ἡρδτ. 8. 111. Πλτ. Νομ. πργρ. 646. Θεδ. Τμ. Ι. 1. πργ. 243.

Ἀδύναμος, ὁ, ἡ· (δύναμαι) = ἀδύνατος, ἐστερημένος δυνάμεως, ἀσθενής

Ἀδυνασία, ἡ· Ἰωνκ. ἀντί, Ἀδυνατία· Ἀδυναμία. Ἡρόδ. 3, 79. 7, 172. καὶ Θουκυδ. Ζ΄. 8.

Ἀδυναστί, Ἐπίρ. Ἀδυνάτως, ἀσθενῶς.

Ἀδυναστεία, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀδυναμία, Διονύσ. Ἀλικ. Ἡτ.

Ἀδυνατέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ ἀδύνατος. δὲν δύναμαι (δὲν ἠμπορῶ) δὲν ἔχω ἐξουσίαν· ἴσον τῷ ἀδυνατέω· ῶ· Πλτ. Νμ. πργ. 840. Β. 871. Ε. 875. D. ἐξ οὗ.

Ἀδυνατία, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀδυναμία· ἀδυνατία.

Ἀδύνατος, ὁ, ἡ· ὁ ἐστερημένος δυνάμεως, ἢ σωματικῆς καὶ ἰδίας, ἢ ἐξωτερικῆς καὶ ἐπικτήτου· ὡς, «ἀδύνατος τῷ σώματι»· καὶ «ἀδύνατος χρήμασι»· ἐπὶ δὲ στρατιωτῶν, ὁ μὴ

κλέον ἐπανῆλθεν εἰς πόλεμον, Πρῶτ. οἱ παθόντες ἀκόμαχος, ὅθεν καὶ τὰ ἀδύνατα. (invalide). Τὸ Ἀδύνατον, Παθητ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. Ἐπρμ. ἀδυνάτως· ὅθεν, ἀδυνάτως ἔχω, εἰμὶ ἀσθενὴς (ἀρρωστος)· ταυτὸν καὶ »Οὐ δύνασθαι· παρὰ δὲ Αἰσχίν. Διαλογ. ἀντὶ τοῦ, Ἀσθενεῖν, ἀρρωστεῖν.

Ἀδύοινον· τό· ἡδὺ εἶδος· γλυκὺ Ἰατρικόν.

Ἀδυσώπητος, ὁ, ἡ· (δυσωπέω· ῶ)· ὁ μὴ ἐρυθριῶν, (ξηροκεφαλίζων) μὴ ἐντρεπόμενος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ποιήσῃ ἵνα ἐρυθριάσῃ, ἐντραπῇ· ἀναίσχυντος ἀδιάντροπος· Πλτχ. περὶ Δυσωπ. 2) ὁ μὴ ἐξιλεούμενος (ὅστις δὲν καταπραΰνεται μὲ παρακαλέσματα), ἀπαράκλητος, ἀλύγιστος). Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. Β΄. 10. »ἀδυσώπητον τὸ θεῖον«. Ἐπίρ. Ἀδυσωπήτως· χωρὶς ἐντροπῆς, ἀναισχύντως· Πλούτ.

Ἄδυτος, ὁ, ἡ· (δύω) Ἰλιάδ. Ε. 420. τόπος εἰς ὁποῖόν τινα, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγκεχωρημένον (δὲν εἶναι ἄδεια) νὰ εἰσέρχηταί τις· ὅθεν τὸ ἄδυτον ὡς τὸ ἄβατον· τόπος ἄβατος, (ἀπάτητος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει κανένας τὴν ἄδειαν νὰ ἐμβαίνῃ)· ἱερός, ἅγιος. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 247. »τρεῖς ἀδύτους« ὑπκαλυομ. ποίκουσι Πινδ. Πυθ. ΙΑ΄. 17. »ἀδύτοις θησαυροῖς«. Εὐριπ. Ἀνδρ. 1035. »ἄδυτα κτέανα«. 2) Ἐνεργ. μὴ δύων, (ὁ μὴ βασιλεύων)· ὡς π. χ. »ἥλιος ἄδυτος«.

Ἄδω, χορτάζω, (χορταίνω τινά)· ὅθεν, Ἄσω, Ἆσαι καὶ Ἄμεναι· μετὰ Γενικ. Ἰλ. Ε. 289. »αἵματος ἆσαι Ἄρηα«· καί, »σίτοιο ἠδὲ ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ«· διὰ νὰ χορτάσω τὴν καρδίαν μου μὲ φαγητὸν καὶ ποτόν. Ἐκ τοῦ, Ἄω, Ἄσω· ὅθεν, Ἄδην, Ἀδδην, Ἀδηφάγος, Ζήτ. Ἀδέω, καὶ Ἄδω.

Ἄδω, Μ. ᾄσομαι· ἀττ. κυρίως· Εὐρπ. Ἰων. 932. Ἀριστφ. Μλσ. 1228. Λυσ. 1294. ἀλλὰ καὶ ἐν Ὕμν. Ὀρφ. 5, 2. ὁ ᾄσω Μλ. οὐ πάνυ εὔχρηστος· εὕρηται ὅμως ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττ. π. χ. Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 681. Δωριχ. ἀσῶ· Θεκρ. 1, 145. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀείδω· Ψάλλω (τραγῳδῶ)· ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ τινα δι' ᾀσμάτων καὶ ὕμνων· ἐμμελῶς λέγω, λέγεται καὶ ἐπὶ Ὀρνίθων, ἀντὶ τοῦ, Κελαδεῖν, λαλεῖν. 2) ἀμεταβ. ἄδειν τινί, ψάλλω μετά τινος καθ' ἅμιλλαν (ἐπιμελούμενος ἢ πασχίζων νὰ τὸν νικήσω) ὡς τό, ἐρίζω, Θεκρ.

Ἄδω, (εὐχρηστότερον μέντοι εἰς τὸν Ἐνεστῶτα τὸ Ἀνδάνω, Ἀόρ. Ἧσα, Ἄδον, καί, Ἀδεῖν· καθὼς ἔτι καὶ Ἀδέω, Μ. Ἀδήσω· ὡς τὸ Μάθω, Μαθέω, Μανθάνω). Εὐφραίνω, τέρπω, ἡδύνω· Ἀρέσκω, προξενῶ ἡδονήν, ἀρέσκειαν, καὶ εὐχαρίστησιν. Ἰλ. Μ. 80. »ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων«· ἀντὶ τοῦ, Ἤρεσεν· Ὅθεν Ἰωνικ. Ἥδω, Ἡδύς, Ἡδύνω, μετὰ τοῦ προστιθεμένου Διγάμματος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ δασυτέραν τὴν προφοράν, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, οἷον, Γήθω, Γῆθος, Γηθέω, Γηθόσυνος. Ὅτι ὅμως καὶ τὸ Ἄδω, τὸ Χορτάζω, μετὰ τοῦ Ἄδω τὸ Ἡδύνω κατ' ἀρχὰς ἦτον μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ συγγενοῦς αὐτῶν Τέρπω, τὸ ὁποῖον σημαίνει καὶ τὸ Χορτάζω, καὶ τὸ Ἡδύνω· ὁ γὰρ χορτάσας καὶ χαίρει, καὶ ᾄδει. Ἔτι δὲ μεταχειρίζεται ὁ Σοφοκλ. καὶ τὸ Ἥδω, ἀντὶ τοῦ, Χορτάζω· καὶ ἡ φυσικωτάτη καὶ ἡ πλέον ἀρεστὴ ἡδονὴ εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον εἶναι ὁ Χορτασμός, ἤτοι ἡ κατάπαυσις τῆς πείνας. Θεόκριτ. ΚΖ΄. 22. »Νόον ἁμὸν οὔτις ἅδεν«.

Ἀδώμητος, ὁ, ἡ· (δωμάω) ἄκτιστος· καὶ ὁ μὴ χρησιμεύσας εἰς οἰκοδομήν, ὡς »ἀδώμητος πέτρα«. Νόν.

Ἀδών, ωνος, καί, Ἄδωνις, ιδος, ὁ· ὁ ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης· Ἄδωνις· Μτχ. (υ –)

Ἀδών, όνος, ἡ· Δωρ. ἀντί, Ἀηδών. Μόσχ.

Ἀδωναία· ἡ· Ἐπιθτ. τῆς Ἀφροδίτης διὰ τὸν πρὸς τὸν Ἄδωνιν Ἔρωτα αὐτῆς. Ὀρφ.

Ἀδώνια, τά· Ἐπιτάφιος ἑορτὴ τοῦ Ἀδώνιδος ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἑορταζομένη ἐν τῇ Ἑλλάδι, καθ' ἣν περίττανον κήπους ἐφημέρους, (ἐν μόνῃ τῇ ἑορτῇ), μέσα εἰς πήλινα ἀγγεῖα. Ἡσύχ. ὅθεν προῆλθε καὶ ἡ παροιμία »Ἀδώνιδος κῆποι«· ἐπὶ πραγμάτων προσκαίρων καὶ εὐμεταβλήτων.

Ἀδωνιάζω· Μ. άσω· ἑορτάζω τὰ Ἀδώνια.

Ἀδωνιάς, άδος = τῷ Ἀδωναία. Νον.

Ἀδωνιασμός, οῦ· ὁ (ἀδωνιάζω) τὸ ἑορτάζειν (ἑόρτασμα) τῶν Ἀδωνίων· Ἀριστφ. Λυσ. 390.

Ἀδωνίδια, τά, τὰ εἰς τὸ Ἀδώνιδος πάθος ᾀδόμενα μέλη.

Ἀδώνιον· τό· τὸ ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἀδωνίων ἐξαγόμενον ἄγαλμα τοῦ Ἀδώνιδος Σουΐδ.

Ἀδώνιος· ὁ· παράδοξος παρασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ Ἄδωνις. Κρτν. Φρερ. καὶ Ἀριστφ. Ἀντιαδ. ὑπὸ Bekk. 1. σλ. 364. παράβαλε Plaut. Menaechm. 1, 2, 35.

Ἄδωνις, ιδος· ὁ· υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, ὁ ἐρώμενος τῆς Ἀφροδίτης. 2) Ἰχθύος τι εἶδος· Ἐξώκοιτος καὶ Καστρεύς, λεγόμενος. (Ὀππ. Ἀλ. α΄. 157. (υ – υ)

Ἀδώρητος, ὁ, ἡ· (δωρέομαι) = ἄδωρος.

Ἀδωρία· ἡ (ἄδωρος) = Ἀδωροδοκία.

Ἀδωροδόκητος, ὁ, ἡ· (δωροδοκέω· ῶ) = ἀδωροδόκος. Καίσ. πρὸς Ἀττικ. Ε. 20. Ἐπρμ. ἀδωροδοκήτως.

Ἀδωροδοκία, ἡ· τὸ μὴ φθείρεσθαι διὰ δώρων.

Ἀδωροδόκος (δωροδοκέω· ῶ) μὴ λαμβάνων δῶρα (ἐπὶ δικαστῶν καὶ τ. τ.) μὴ διαφθειρόμενος διὰ δώρων (ἀκέρδητος μὲ δῶρα ἢ χαρίσματα).

Ἀδωρόληπτος, ὁ, ἡ· (λαμβάνω) ταυτὸν τῷ Ἀδωρόληπτος.

Ἄδωρος, ὁ, ἡ· (δῶρα) χωρὶς δώρων, ὅ ἐστιν, ὁ μὴ διδοὺς δῶρα, ὡς παρὰ Πλατ. »Φιλόδωρος εὐμενίας, ἄδωρος δυσμενίας«· ἢ μὴ λαμβάνων δῶρα (ὅστις δὲν φθείρεται μὲ δῶρα)· μετὰ τοῦ »Χρημάτων«, ὡς παρὰ Θουκυδ. Β΄. 65. »Χρημάτων διὰ παντὸς ἀδωρότατος γενόμενος«. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Κακόδωρος, ὡς ἡ παρὰ Σοφοκλ. ἐν Αἴαντ. 674. Παροιμία. »Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα«· ἀντὶ τοῦ, Τὰ δῶρα τῶν ἐχθρῶν δὲν εἶναι δῶρα, ἀλλὰ δίδονται εἰς βλάβην· καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος Ποιητὴς διερμηνεύει τοῦτο μὲ τό, »Οὐκ ὀνήσιμα«· τουτέστι, Τὰ ὄνησιν (ὠφελειας) οὐκ ἔχοντα· καὶ παρ' Εὐριπ. Μήδ. 617. Παραβάλλεται μὲ τὸ »βίος ἀβίωτος« ἰδὲ καὶ δύσδωρος Ἐπιρμ. ἀδώρως.

Ἀδώτης, ὁ, ἡ· ὁ μὴ διδούς. Ἡσίοδ. Ἔρ. 353. »ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν«.

Τὸ Α, μετὰ τοῦ Ε.

Ἀέ. Δωρ. ἀντὶ ἀεί. Πινδ. Π. 9. 154. (υυ)

Ἄεδνος, ὁ, ἡ· χωρὶς ἔδνων· (γαμικὰ δῶρα ἢ χαρίσματα) ἄνευ προικός (μὲ χωρὶς προῖκαν). Ζήτ. Ἕδνα.

Ἀέδνωτος, ἡ· (ἐδνόω) λέγεται ἡ κόρη ἡ μὴ λαβοῦσα δῶρα παρὰ τοῦ μνηστῆρος ἢ νυμφίου (ἀρραβωνιαστικοῦ) καὶ ἡ μὴ μνηστευθεῖσα (ἀρραβωνισμένη). Ζήτ. Ἀλφεσίβοιος. Λυκόφρ. 549.

Ἀεθλευτής, ῆρος, ὁ· ἡ. Ἀεθλητήρ, καί, Ἀεθλητής, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀθλητής.

Ἀεθλεύω· Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἀθλεύω. Ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡρόδ.

Ἀεθλέω· ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀθλέω· Ἡρόδ.

Ἀέθλιον, τό· ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἆθλον· παρ' Ὁμρ. πολλάκις· ὅστις δὲν χρῆται παντελῶς τῷ συνήθει τύπῳ·

Ἄεθλον· τό· ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἆθλον παρ' Ὁμρ. τῷ συνήθει τύπῳ μὴ χρωμένῳ· καὶ παρ' Ἡρόδ.

Ἄεθλος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ, ἆθλος· παρ' Ὁμρ. πολλάκις, ὅστις τῷ συνήθει τύπῳ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ. 160. χρῆται· καὶ παρ' Ἡρόδ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς, τοὐλάχιστον παρὰ τοῖς τραγ.

Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀθλοθέτης.

Ἀεθλονικία, ἡ· (νίκη τοῦ ἀέθλου) ἡ ἐν τῷ ἀθλεύειν νίκη. Πίνδαρ. Νέμ. Γ΄. 11.

Ἀεθλοσύνη, ἡ· τὸ ἀθλεύειν, κοπιαστικὸς ἀγών· ἤτοι ἡ κακοπάθεια τοῦ ἀγῶνος. Ἡσύχ.

Ἀεθλοφόρος, ὁ, ἡ· ὁ φέρων ἆθλον, βραβεῖον τὸ ὁποῖον ἐκτήσατο διὰ τοῦ ἀγῶνος, Ἰλ. Ι. 124. »Ἵππους ἀεθλοφόρους«· ὅπου ὁ ἴδιος Ποιητὴς ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ· »οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο«.

Ἀεί, Ἐπίρ. Πάντοτε, διὰ παντός, παντοτεινά, (ὅλον τὸν καιρὸν) συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀκαταπαύστως· (κάθε φοράν). »Ὁ ἀεὶ βασιλεύων«· ὁ πάντοτε καὶ εἰς πάντα καιρὸν βασιλεύς· »ὁ ἀεὶ χρόνος«· ὁ παντοτεινός, ὅτε καὶ ἀποσιωπᾶται τό, ὤν. Καὶ ἀντὶ τοῦ, Πολὺν χρόνον. Ὀδυσ. Φ. 69. »ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί«· καὶ Εὐριπδ. Ἰων. καὶ Σοφκλ. 131. 138. ἐν ἄλλοις δὲ τοῦ χρόνου (τοῦ καιροῦ) διορισμοῖς πλεονάζει πολλάκις· οἷον· διαμπερές, συνεχές, ἐμμενὲς αἰεί· ἀεὶ καὶ καθ' ἡμέραν, ἀεὶ καθ' ἡμέραν, καθ' ἡμέραν ἀεί, κατ' ἐνιαυτὸν ἀεί, ἀεὶ διὰ βίου, ἑκάστοτε ἀεί· καὶ· τ. τ. Πλτ. φίρ. πργ. 75. D. καὶ 169. Δμσθ. 3. πργ. 265. Εὐριπδ. Φνσ. 1422. »κεῦρ' ἀεὶ τὴν τύχην σου μέμφομαι« καὶ Ὀρεστ. 1679. Ἀντὶ τοῦ, Ἕως ἄρτι, Ἕως τώρα· καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 599. Προσκείμενον δὲ ἔχον τό, Πλέον, ἢ Μᾶλλον, συνίστησι τὴν κοινοτέραν φράσιν. »Ὅσον ὑπάγει περισσότερον«· ὡς παρ' Ἡλιοδ. Ζ΄. σελ. 376. »ἀλλ' ἀεὶ γίνεται καὶ πλέον θρασύτερος«· ὅ ἐστι κοινότερον, »Ὅσον ὑπάγει γίνεται αὐθαδέστερος«. Ἔχει δὲ ἡ λέξις 12. τύπους, ὧν ἐν χρήσει 1) Ἀττ. κυρίως, ἀεί· ὅπερ καὶ παρ' Ὁμρ. τρὶς εὕρηται· 2) Ἰωνικ. καὶ ποιητ. αἰεί· καὶ ἵνα ᾖ ἡ λήγουσα βραχεῖα, αἰέν, πολλάκις παρ' Ὁμρ. 3) Δωρ. αἰές καὶ αἐς· ἔτι δὲ καὶ αἐ παρὰ Πινδ. Π. 9, 154. Αἰολ. αἰ· (τὸ ἀεὶ ἐν συνθέσει ἔχει τὸ α πάντοτε βραχύ· τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ α, τοῦ ἀεί, δίχρονον κατὰ τὴν χρείαν· ὅπου μέντοι οἱ Ἀττ. ποιηταὶ εἶχον χρείαν δυοῖν μακρῶν, ἐχρῶντο, ὡς καὶ ἄλλοις Ἰωνισμοῖς, τῷ αἰεί. Σφκ. Ἀντ. 892. Αἰας. καθ' Ἑρμαννον σλδ. XIX. Αἰσχ. Περ. 148, κατὰ Πόρσωνα.)

Σημειωται. Πολλὰ σύνθετα ἐκ τοῦ Ἀεί, τῶν ὁποίων ἡ Κατάληξις δὲν μεταβάλλεται, παραλείφθησαν ἐνταῦθα, τὰ ὁποῖα τοῦτο μὲν ἀναλύων ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰ ἁπλᾶ, εὐκόλως ἐξηγεῖ παρ' ἑαυτοῦ· ὡς π. χ. Ἀειβλαστέω, ἀντί, Βλαστάνω, Ἀεί· τοῦτο δὲ ζητεῖται ἂν πολλαὶ τῶν τοιούτων λέξεων δὲν ἐγράφησαν σύνθετοι ἀντὶ δυοῖν ἁπλῶν.

Ἀειβλαστέω· Μ. ήσω· βλαστάνω ἀεί.

Ἀειβλαστής, ὁ, ἡ· (βλαστάνω) πάντοτε βλαστάνων· καὶ

Ἀειβλάστησις, ἡ· τὸ πάντοτε βλαστάνειν.

Ἀείβολος, ὁ, ἡ· (βάλλω) πάντοτε ἐρριμμένος.

Ἀειβρυής, ὁ, ἡ· (βρύω), παντοτεινὰ ῥέων (τρέχων) ἐπὶ πηγῆς· καὶ παντοτεινὰ χλοάζων, (πρασινίζων) ἐπὶ φυτῶν. Νίκανδρ. Θηρ. 848. »Σμυρναῖον ἀειβρυές«.

Ἀειγενεσία, ἡ· (γένεσις) τὸ ἀεὶ γεννᾶσθαι (παντοτεινὴ γένεσις). Πρόκλ. εἰς Ἡσίοδ. σελ. 157.

Ἀειγενέτης, καὶ ποιητ. αἰειγενέτας, ου· ὁ (γίγνομαι)· παρ' Ὁμρ. Ἐπιθτ. τῶν Θεῶν, ὡς τό, αἰὲν ἐόντες· οἱ τὸ γένος ἀεὶ διαρκεῖς, αἰώνιος, ἀθάνατος.

Ἀειγενής, ὁ, ἡ· καὶ κατὰ νεώτερον τύπον Ἀειγενέτης καὶ Ἀειγέννητος καὶ αἰειγέννητος, ὁ, ἡ =

τῷ, Ἀειγενέτης καὶ αἰειγενέτης. Ἀείγνητος, ὁ, ἡ· Ὀρφ. Ἀργ. 15. Ὀδυσ. Ξ΄. 446. Ἰλ. Β. 400.) ὁ ἀεὶ γινόμενος, ἢ ὁ ἀεὶ ὤν· (ὅστις εἶναι διὰ πάντα, παντοτεινός, ἀπέθαντος, χυδ.)

Ἀειγλῆναι, αἱ· ὁ Σουίδ. ἑρμ. διὰ τοῦ, Διηνεκεῖς ῥυπαρίαι· ἐκ τοῦ Γλήνη, Γλήνη, ὁ ῥύπος. (ἀπαστρίζ).

Ἀείγνητος, ὁ, ἡ· = τῷ, Ἀειγενής.

Ἀειδέλιος, ὁ, ἡ = τῷ, ἀείδελος.

Ἀείδελος, ὁ, ἡ· (ΕΙΔΩ) ἀόρατος, ἀφανής, σκοτεινός· ὅστις δὲν φαίνεται· καὶ ἄμορφος Ἡσχ. λφ. ἀντὶ, ἀείδηλος· 2) ὡς τὸ ἀΐδιος, ἀντὶ ἀείδιος· ἀπερείσιος, ἀντὶ ἀπειρέσιος· ἀεικήλιος, ἀεικέλιος· Βτμ. Λξλ. I. σλδ. 251.

Ἀειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκαλλής, ἀσχήμων, αἰσχροπρόσωπος (ἄσχημος). 2. (ΕΙΔΩ) ἄμορφος, ἀσχημάτιστος, ἀσώματος· πολλάκις παρὰ Πλτ. ἀντιθέτως τῷ, σωματοειδής· 3) ἀόρατος, ἀφανιστος, ἀφανής.

Ἀειδία, ἡ· ἀφάνεια, τὸ μὴ φαίνεσθαι· καὶ ἡ Ἀσχημοσύνη, Δυσειδία· Σουίδ.

Ἀειδίνητος, ὁ, ἡ· (δινέω) ὁ πάντοτε ἐντὸς περὶ ἑαυτὸν περιστρεφόμενος· (ὅστις τριγυρίζει ὡς σβοῦρα).

Ἀΐδιος, ία, ιον· ἀπὸ τοῦ ἀεὶ, παντοτεινός, αἰώνιος· ὅστις εἶναι διὰ πάντα ὁ αὐτός· ὅθεν

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι διὰ πάντα· διάρκεια παντοτεινή.

Ἀειδουλία, ἡ· παντοτεινὴ δουλεία (σκλαβία).

Ἀείδουλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) παντοτεινὸς δοῦλος (σκλάβος).

Ἀείδω, Μ. ἀείσω· παρὰ τοῖς μὴ Ἀττι. Ἐπιγρ. Ὁμ. 14. 1. Ἀττι. ᾄσομαι καὶ συναιρέσει ᾄσομαι· ὁ Ὅμρ. χρῆται ἀεὶ τῷ, ἀείδω, ἀείσομαι· παράβαλε Ἄδω (υ––ἀλλ' ὅμως ἐν ἄρσεσιν ἔστι καὶ ἡ πρώτη συλβ. μακρά. Ὀδσ. Ρ. 519. Ruhnk. ep. cr. p. 61.) Ζήτ. ἐν τῷ Ἄδω.

Ἀειεστώ, όος· ἡ· (ἐστώ) τὸ αἰωνίως εἶναι· αἰωνιότης. Ἀντ. παρὰ Σουίδ. ὡς τὸ, Εὐεστώ, τὸ καλῶς εἶναι.

Ἀείζηλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀΐδηλος, Ἀίζηλος· οὕτως ἀνέγνωσεν Ἀπολλών. Λεξ. ἐν Ἰλιάδ. Β. 318. ὅπου τανῦν, Ἀρίζηλος, κεῖται.

Ἀειζωΐα, ἡ· (ζωή) αἰώνιος, παντοτεινὴ ζωή.

Ἀείζωος, ὁ, ἡ· (ζωός) πάντοτε ζῶν· καὶ συνρτ. ἀείζως, ὁ, ἡ, ων, τό. 2) τὸ ἀείζωον, ἀειθαλὲς χόρτον, τὸ ἀμάραντον, τὸ ὁποῖον πάντοτε χλοάζει, (εἶναι πράσινον). Sedum sempervivum· τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορίδ. Δ΄. 89. 90. καὶ 91. τρία εἴδη γνωρίζει καὶ περιγράφει· κατὰ ταῦτα παραβάλλονται καὶ τὰ τοῦ Θεοφρ. Φ΄. Ἱστ. Α΄. 16. Ζ΄. 14. ὁ Λινναῖος ὠνόμασε τὸ πρῶτον, Semper vivum arboreum· ἀείζωον δένδρον· τὸ δεύτερον Sedum album· σπουδαῖον λευκόν· περὶ δὲ τοῦ τρίτου Ζήτ. ἐν τῷ, Τηλέφιον· ἐκ τοῦ

Ἀείζωτος, ὁ, ἡ· Ἀείζωστος, (ζώννυμι) πάντοτε ἐζωσμένος, ἐνδεδυμένος, ἕτοιμος· ἐκ τοῦ Φαβωρίνου.

Ἀειζώων, ουσα, ον, ὁ· ταυτὸν τῷ Ἀείζωος· παρὰ Ποιητ. Καλλίμ. Δήλ. 314. «τ' ἀειζώοντα ἱερά»· τὰ ἀεὶ διαμένοντα.

Ἀειθαλέω, ῶ· Μ. ήσω, εἶμαι ἀειθαλής· ἐκ τοῦ

Ἀειθαλής, ὁ, ἡ· (θάλλω) πάντοτε πράσινος, χλωρός, ὡς ἡ Δάφνη, ἡ Κυπάρισσος, κ. τ. τ.

Ἀειθεήρ· ὁ· (ἀεὶ, Θέω) πάντοτε τρέχων· ἀστείως καὶ παιγνιωδῶς σχηματισθεῖσα λέξις εἰς παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ, Αἰθήρ. Πλτ. Κρτλ. σλδ. 410. Β΄.

Ἀειθερής, ὁ, ἡ· (θέρος) πάντοτε θερμός, (ζεστός)· ἢ πάντοτε θερμαίνων (ζεσταίνων)· «ἀκτῖνες ἀειθερέες». Ἐρατοσθ.

Ἀείθουρος, ὁ, ἡ· (θοῦρος) Ὀππιαν. Κυνηγ. Β΄. 189. πάντοτε ὁρμητικός, ἄγριος, ἢ εἰς μάχας, ἀγῶνας, πρόθυμος· καὶ ἴσον τῷ Πολύθουρος, ἐν Γ΄. 516.

Ἀείκαρπος, ὁ, ἡ· πάντοτε φέρων καρπὸν καρποφόρος.

Ἀεικείη, ἡ· καὶ συνρτ. Αἰκία· ἀδικία, ὕβρις, ἀτίμωσις (ἀτίμασμα)· παρ' Ὁμρ. μόνον κατὰ τὸν πρῶτον τύπον ἐν χρήσει Ἰλδ. Ω. 19. Ὀδσ. Υ. 308. κατὰ τὸν δεύτερον δὲ, παρ' Ἡρδτ. εἰς τὸ πεζόν. δὲ, αἰκία.

Ἀεικέλιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀεικελίη, Ὀδσ. καὶ ἀεικής· ὁ, ἡ (εἰκός) ἀμφότερα παρ' Ὁμρ. Ἀττι. συνρτ. αἰκέλιος, αἰκής· ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ἔξω τοῦ πρέποντος, ἄπρεπος, ἄτιμος· ὑβριστικός, πρόξενος ἀτιμίας, ἀχρεῖος· Οὐτιδανός, εὐτελής, μικρός, ἀποστροφῆς καὶ καταφρονήσεως ἄξιος, Ὀδσ. Ν. 402. Ἰλδ. Ξ. 84. Νικάνδρ. Θηρ. 2, 71. ἐπὶ πραγμάτων, λέξεων, λόγων, πράξεων καὶ ἕξεων.

Ἀεικής, ὁ, ἡ· = ἀεικέλιος· Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. Ἐπρμ. ἀεικῶς.

Ἀεικία, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀεικείη.

Ἀεικίζω· Μ. ίσω· (ἀεική) Ἀττι. συνρτ. αἰκίζω· χρῶμαι ὑβριστικῶς, καταχρῶμαι (κακομεταχειρίζομαι) Ὁμρ. Ἐπιγρ. μτ. ἀόρστ. ἀεικίσσασθαι· Ἰλδ. Π. 559. ἐν Ἐπιγρ. δὲ· ἀπρμφ. ἀόρστ. παθτ. ἀεικισθήμεναι, Ὀδσ. Σ. 222.

Ἀεικινησία, ἡ· (κίνησις)· παντοτεινὴ κίνησις· ἐκ τοῦ

Ἀεικίνητος, ὁ, ἡ· ἀεὶ κινούμενος (ὅστις εἶναι εἰς παντοτεινὴν κίνησιν)· Πλτ. Ἐπρμ. ἀεικινήτως (ε).

Ἀείκλονος, ὁ, ἡ· (κλονέω)· ἀεὶ κλονούμενος (ὅστις κλονίζεται, κουνεῖται πάντοτε)· Ἀνέκδοτ. Γ. σελ. 243.

Ἀεικῶς, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ἀεικής· ἀττι. συνρτ. αἰκῶς.

Ἀείλαλος, ὁ, ἡ· (λαλέω· ῶ) ἀεὶ λαλῶν, φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ πάντοτε, φαρφαρᾶς)· Μελεάγρ. ἐπιγρ. 95. 5.

Ἀειλαμπής, έος, ὁ, ἡ· (λάμπω) πάντοτε λάμπων, φωτεινός, λαμπρός· (ὅστις λάμπει πάντοτε).

Ἀειλιβής, ὁ, ἡ· (λείβω)· πάντοτε ῥέων· (ὅστις τρέχει, χύνεται πάντοτε).

Ἀειλογέω, Μ. ήσω· ἀειλόγος) πάντοτε, ἤτοι ἀκαταπαύστως λαλῶν (ὁμιλῶν) Ἡσύχ. καὶ Κυριλ. Ἀλεξ.

Ἀειλογία, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν πάντοτε, ἡ ἀκατάπαυστος ὁμιλία. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς Νομικοῖς σημαίνει, τὴν ἀκατάπαυστον ἀπολογίαν. Δημοσθ. πρὸς Εὐβ. «τὴν ἀειλογίαν παρέχειν»· πάντοτε νὰ ἀπολογῆται, νὰ δίδῃ λόγον περὶ τῶν πεπραγμένων.

Ἀειλόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) πάντοτε λαλῶν, (ὁμιλῶν).

Ἀείλος, ὁ, ἡ· (εἵλη) ὑπὸ τοῦ ἡλίου μὴ λαμπόμενος, ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλ. μὴ φωτιζόμενος (ἀνήλιος, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν βλέπει ὁ ἥλιος· ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο· κατὰ τὴν κοινὴν ἑρμ.) εἵλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή.

Ἀείμαργος· (μάργος) πάντοτε ἄφρων, μωρός, ἀναίσθητος· 2) πάντοτε λαίμαργος. Ὀππιαν. ἁλ. β΄. 213.

Ἀειμνημόνευτος, ὁ, ἡ· (μνημονεύω) πάντοτε ἐνμνήμῃ ὤν (τὸν ὁποῖον ἔχει τις πάντοτε εἰς τὴν ἐνθύμησίν του) Ἰωσπ.

Ἀειμνήμων, ον· ονος, (μνήμων) ὁ ἀεὶ μνημονεύων ὅστις πάντοτε ἐνθυμεῖται, ἔχει, φυλάττει τι πάντοτε εἰς τὴν μνήμην του.

Ἀείμνηστος, ὁ, ἡ· καὶ ἀειμνήστη· ἡ (μιμνήσκομαι)· ἄξιος νὰ τὸν ἐνθυμῆται πάντοτε τις, πάντοτε νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του, καὶ πάντοτε νὰ τὸν ἐπαινῇ. 2) ἐνεργ. πάντοτε ἐνθυμούμενος· Ἐπρμ. ἀειμνήστως· 3) κύριον Ὀνμ. ἀρσν. παρ' Ἡρδτ. 9, 64. 72.

Ἀειναής, ὁ, ἡ· = ἀέναος.

Ἀείνεως, ὁ, ἡ· καὶ συνρτ. ἀείνως· ων· ὡς τὸ, ἀέναος (νάω) καὶ Ἡρδτ. 1. 93. 2) πάντοτε ῥέων, πηγάζων· ὡς παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 146. «σκῶρ ἀεὶ νῶον»· ἀντὶ Ἀέναον. καὶ Παρ' Ἀθην. Β΄. «ἀειναέσσι ὑδάτεσσι». Διαρκής, παντοτεινός, ἀκατάπαυστος· ὡς, «Ἀέναον πῦρ». Ἀριστοτ. «Ἀέναοι νεφέλαι». Ἀριστοφ. «πόρος διαρκὴς καὶ ἀέναος». Ξενοφ. Προσ. δ΄. 17.

Ἀειναῦται, ῶν, (ναῦς) οἱ· οὕτως ἐλέγετο παρὰ τοῖς Μιλησίοις δικαστήριόν τι, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη συνέδρευον εἰς πλοῖον. Πλούταρχ. Προβλ. Ἑλλ.

Ἀεινηστικός, ὁ, ἡ· πάντοτε νηστικός.

Ἀείξενος, ὁ, ἡ· (ξένος) πάντοτε ξένος (φίλος συντροφεύων· τὸ τουρκεβάρβαρον Μισαφίρης)· Αἰσχύλ. Χοηφ. 680. «εἴτ' οὖν μέτοικον εἰς τὸ πᾶν ἀείξενον θάπτειν»· ὅπου νῦν διεστραμμένως. Ἀεὶ Ξένον, κεῖται.

Ἀειπάθεια, ἡ· παντοτεινὸν καὶ ἀκατάπαυστον πάθημα πάθος (α) ἐκ τοῦ

Ἀειπαθής, ὁ, ἡ· (παθεῖν) πάντοτε πάσχων· παρὰ Στοβ. ὁμ. Α΄. κεῖται ἐπ' ἐναντίας τὸ Ἀειπάθητος· ἄρα ὁ πάντοτε πάσχων καὶ ὑποφέρων ὅλα τὰ εἰς αὐτὸ ἐρχόμενα πάθη.

Ἀείπαις, αιδος, ὁ, ἡ· (παῖς), πάντοτε παιδίον, ἢ κοράσιον.

Ἀειπαλής, ὁ, ἡ· (πάλλω) πάντοτε εἰς παλμόν, κίνησιν, κτύπημα ἐπὶ τῆς καρδίας.

Ἀειπάρθενος, ἡ· πάντοτε παρθένος. Δίων Κάσ.

Ἀειπλανής, ὁ, ἡ· καὶ Ἀείπλανος, ὁ, ἡ· (πλανάομαι) πάντοτε πλανώμενος· πάντοτε ἁμαρτάνων· «Ἀείπλανα χείλεα γρηός». Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. τὰ φλύαρα χείλη τῆς γραίας.

Ἀειρείτη· ἡ· (ἀεὶ, ῥέω) ἡ ἀεὶ ῥέουσα ἀστείως καὶ παιγνιωδῶς σχηματισμὸς εἰς παραγω. ἀπὸ τοῦ Ἀρετή· Πλτ. Κρτλ. σλδ. 415. D.

Ἀείρροος, καὶ Συνκλ. Ἀείρρους, ὁ, ἡ· (ῥέω) καὶ Ἀείρρυτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) πάντοτε ῥέων (τρέχων). Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 482. «ἀειρρύτου κρήνης»· βρύσις ἥτις τρέχει πάντοτε.

Ἀείρω, Ποιητ. καὶ Ἰωνι. ἀντὶ τοῦ Ἀττι. αἴρω (ἀήρ) Μλ. ἀερῶ καὶ συλφ. ἀρῶ· (––) ἀόρστ. ἄειρα· ὑποτκτ. ἀείρῃ· ἀόρστ. μέσ. ἀράμην· τὰ λπ. ἀπὸ τοῦ β΄. ἀρστ. ἀρέσθαι· τῶν ὁποίων, οἱ ποιηταὶ μόνον εἰώθασι ποιεῖν ἐξαιρέσεις τινάς. Ἰωνι. ἤειρα, ἠράμην· παθτ. ἀόρστ. α΄. ἤέρθην. Ἐπι. ἠέρθην. μτχ. παθτ. πρκμ. ἠερμένος. ὑπρστ. παθτ. ἄωρτο ἐπικ. ὑψόνω (σηκόνω)· ὅθεν καὶ φέρω, βαστάζω (κουβαλῶ), «νόσφιν ἐκ βελέων ἀείρειν μακρὰν τῆς μάχης φέρειν»· Ἰλδ. Π. 678. Ω. 583. 2) ἄχθος ἀείρειν, ἐπὶ φορτηγῶν πλοίων. Ὀδσ. Γ. 312. (σηκόνω ἢ κουβαλῶ φορτίον. 3) ἁρπάζειν· «Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν» Ὀδσ. Φ. 18. τὸ δὲ «οἶνον ἀείρειν» αἴρειν τὸ ποτήριον καὶ προσφέρειν τινι οἶνον (σηκόνω τὸ ποτῆρι καὶ τὸ δίδω εἰς τινα νὰ πίῃ)· «μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα». Ἰλδ. Ζ. 264. 4). διεγείρειν, προξενεῖν· «νεῖκος, δηϊοτῆτα ἀείρειν» (σηκόνει, ἀρχίζει φιλονεικίαν, μάχην)· Θεογν. 90. Ἀπλλ. Ῥ. 3, 1090. 5) Μέσ. Ἀείρομαι· αἴρω, ὑπὲρ ἐμοῦ (διὰ τὸν ἑαυτόν μου) τοῦτ' ἔστι λαμβάνω, ἀνακομίζω, ἀποφέρω· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος, ἐξαιρέτως παρ' Ὁμρ. Ἰλδ. Ψ. 856. «Εὔχος ἀείρεσθαι»· ἐν Ἐπιγραμ. ὑψώνειν ἀφιέρωμα (τάξιμον)· ὅ ἐστι, μὲ ὑψωμένας πρὸς οὐρανὸν χεῖρας ἐκπληροῦν εὐχήν τινα· ἢ λαμβάνειν τάξιμόν τι εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὑψώνειν αὐτὸ πρὸς τὸν οὐρανόν. «Πάντας ἀειράμενος πελέκεας» καὶ ἐν Ὀδυσ. Ο. 106. «Τῶν ἓν ἀειραμένη Ἑλένη φέρε». Ἀπλλ. ῥδ. 3, 1090. «ὄλκος ἀρέσθαι» Ἰλδ. Ο. 130. «κορυφαλὲ ἀνω-

τέρω, αἴρω. 6) ἄρχεσθαι, ἐπιχειρεῖν, ἀειράμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ. Ἡρδτ. Ζ. 132. 156. — 7) Κατὰ κλίσιν ἐνεργητικοῦ σημασίαν· ἀείρασθαι τὰ ἱστία ὑψόνειν, (σηκόνω, ἀνοίγω τὰ πανιὰ τοῦ καραβίου. Ἡρδτ. Π. 56, 94. καὶ ἄνευ τοῦ, ἱστία· Ἡρδτ. Α. 27. — 8) Παθτ. ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι (σηκόνομαι) μάλιστα μετὰ τῆς προθέσ. εἰς. ἀερθῆναι εἰς — σηκόνομαι νὰ πηγαίνω κοῦ· Ἡρδτ. Α. 170. ἐξ ἐναντίας δὲ ἀερθῆναι ἐκ — σηκόνομαι διὰ νὰ ἀναχωρήσω ἔκ τινος τόπου· Ἡρδτ. Α. 170. συνήθως ἐπὶ πλεόντων· ὅθεν τό, ἀερθῆναι, ἐκλαμβάνεται καὶ περὶ τῆς ἀγκύρας (σηκόνω τὴν ἄγκυραν)· εὕρηται μέντοι καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ξηρᾷ ὁδευόντων (μισεύω, κινῶ εἰς δρόμον) Ἡρδτ. Θ. 25. τῷ κατὰ συγκοπ. τύπῳ ἅπαξ μόνον χρῆται ὁ Ὅμρ. Ἰλδ. Ρ. 724. ὁ δὲ Ἡρδτ. σχεδὸν οὐδαμοῦ· (ἡ πρώτη συλλ. ἀναύξητος μένουσα ἐστὶ μακρά· καὶ μόνον παρὰ τοῖς νεωτρ. καὶ μακρὰ ἐν ἀρτεσι. Jcb. Ap. p. 862.)

Ἀεισθενής, ὁ, ἡ· (σθένος) ὁ πάντοτε δυνατός· ὁ παντοτεινὴν δύναμιν ἔχων.

Ἀείσιτος, ὁ, ἡ· (σιτέω) πάντοτε σιτιζόμενος (ὅστις ἔχει τὸ φαγίτου πάντοτε εἰς ἄλλον)· ἐξαιρέτως ἐλέγετο περὶ τῶν ἐν τῷ Πρυτανείῳ τιμῆς ἕνεκα ὑπὸ τοῦ λαοῦ καθ᾽ ἑκάστην σιτιζομένων Πρυτάνεων (προέδρων ἐν τῷ Πρυτανείῳ· ἴδε Πρύτανις). Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Ἀείσκωπες, οἱ· εἶδος ὀρνέων ἐκ τοῦ Σκώψ. Ἀρσ.

Ἄεισμα, τος, τό· ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἆσμα· εἰς τὸ ἀείδω, ᾄδω. Ἡρδτ. Β. 79.

Ἀεισόος, ὁ, ἡ· (σώζω) ὁ πάντοτε σώζων, λυτρώνων· ἐλευθερώνων, γλυτώνων).

Ἀειστρεφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) ἀεὶ στρεφόμενος· (ὁποῖος στρέφεται καὶ γυρίζει πάντοτε).

Ἀείσυρος, ὁ, ἡ· (σύρω) ἀεὶ σύρων (ὅστις σέρνει, τραβᾷ μαζύ του πάντοτε τίποτε)· ἐπὶ μυρμήκων παρ᾽ Αἰσχύλ. Προμ. 452. ὅπου ἄλλοι Ἀήσυροι γράφουσι.

Ἀεισχόρρουν· τό, (ἀεί, ἴσχω, ῥέω) τὸ ἐν τῇ ῥοῇ αὐτοῦ ἀεὶ κωλυόμενον· ἀστείως ἐσχηματίσθη ἡ λέξις εἰς ἀντιθ. ἀπὸ τοῦ, αἰσχρόν. Πλτ. Κρτλ. σλδ. 416. Β.

Ἀείτας, α, ὁ· Βοιωτ. ὁ Ἀετός. Λεξφ. 461.

Ἀείυπνος, ὁ, ἡ· ὁ ἀεὶ κοιμώμενος· ὁποῖος κοιμᾶται πάντοτε. Σουίδ. ὅστις πιθανῶς εἶναι ἡ ῥῆσις τοῦ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1578. ὅπου ὁ Σχολ. Αἰένυπνος, ἀνέγνωσε.

Ἀειφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀεὶ φαινόμενος, ὁποῖος φαίνεται πάντοτε. ἢ ὁ διὰ παντὸς φαίνων, φέγγων.

Ἀείφατος, ὁ, ἡ· (φημί) ἀεὶ περίφημος. Χρσμ. Σιβυλ.

Ἀειφλεγής, ὁ, ἡ· (φλέγω)· ὅστις φλέγει, καίει πάντοτε.

Ἀειφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀεὶ φέρων, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα πάντοτε φέρουσι καρπούς.

Ἀειφρούρητος, ὁ, ἡ· (φρουρέω) ὅστις φυλάττεται πάντοτε ὑπὸ φρουρᾶς· (πάντοτε φυλαγμένος μὲ στρατιώτας).

Ἀείφρουρος, ὁ, ἡ· (φρουρά) = τῷ ἀειφρούρητος. 2) Ἐνεργητ. ὁ πάντοτε φυλάττων.

Ἀειφυγία, ἡ· (φυγή) παντοτεινὴ φυγή· ἡ δίωξις, ἐξορία διὰ πάντα.

Ἀειφυλλία, ίας, ἡ· τὸ ἔχειν διὰ παντὸς φύλλα· ἐκ τοῦ

Ἀείφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) ὁ ἔχων φύλλα πάντοτε, ὁ ἀεὶ πράσινος.

Ἀείχλωρος, ὁ, ἡ· (χλωρός) πάντοτε χλωρός.

Ἀειχρόνιος, ὁ, ἡ· (χρόνος) παντοτεινός.

Ἀεκαζόμενος, ένη, ενον· (ἀέκων), μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του· ἢ, κάλλιον καθ᾽ Ἡσύχ. ἀνιώμενος, λυπούμενος, δυσαρεστούμενος, παρ᾽ Ὅμρ. τὰ πλεῖστα μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ πολλά· Ὀδσ. Ν. 277. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τὸ παρ᾽ Ἡσύχ. Ἀεκάζεσθαι, Ἀεκάζεσθαι, καὶ Ἀεκάθεσθαι· ὡς τὸ Ἀέκων, Ἄκων, κ. τ. τ.

Ἀεκήλιος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀεικέλιος· Ἰλδ. Σ. 77. ἀεκήλια ἔργα· ὅ ἐστι, Δεινά, χαλεπά· ὁ ὑποφέρων δυστυχίας· παράβαλε, ἀείδηλος.

Ἀέκητι· ἢ Ἀεκητί, Ἐπίρρ. βεβιασμένως, ἀκουσίως (στανικά, μὲ τὸ στανικό)· μετὰ γενικ. ἀέκητι σεῦ, (ἄκοντός σου)· Θεῶν ἀέκητι παρὰ γνώμην τῶν Θεῶν. Ὀδσ. Δ. 504. Ἰλ. Μ. 8. (υυ–υ)· ἐναντίον τῆς θελήσεως.

Ἀεκούσιος, σία, ιον (ἑκούσιος)· ἐναντίον τῆς θελήσεως, βεβιασμένος. Ἡρδτ. Β. 162. Αττικ. ἀκούσιος.

Ἀέκων, ουσα, ον· καὶ Αττικ. συγκοπ. ἄκων (ἑκών)· ἐναντίον τῆς θελήσεως, βεβιασμένος· (ὄνομα ἐπιῤῥηματικῶς λαμβανόμενον, ἀντὶ τοῦ Στανικῶς). Ἰλ. Α. 301. ἀέκοντος ὁμοίως· στανικῶς, χωρὶς νὰ θέλω ἐγώ, (μὲ τὸ στανικό)· νέξαμαρτάνειν τις ἀέκων· σφάλλει τις χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ προστεχάσθῃ, χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ. Δημοσθ. Ὁ Ὅμρ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις· τῷ Ἀττικῷ μέντοι μόνον ἐν τῷ δ᾽ οὐκ ἄκοντε πετέσθην· Ἰλδ. Ε. 366. καὶ Ὀδσ. Γ. 484. τὸ δ᾽ ἄλλα ἀεὶ ἐπιτατικῶς πόλλ᾽ ἀέκοντα, Ἰλδ. Λ. 557. Ρ. 666. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρδτ. προτιμᾷ τὸν αὐτὸν τύπον· ἐν Ὕμν. Ὅμρ. Δμτ. 413. κεῖται ὁ αττικ. τύπος πρὸ τοῦ ἀσυναιρέτου (ἄκων, – –).

Ἀέλιπτος, ὁ, ἡ (ἐλίσσω)· ἀσύλλητος· κατ᾽ ἀνάγνωσιν ἐν τῷ Χρησμ. παρὰ Ἡρδτ. ϛ΄. 77.

Ἀέλιοι, οἱ· λέγονται δύο σύγγαμβροι, οἵτινες ἔχουσιν εἰς γυναῖκας δύο ἀδελφάς· καὶ Θηλυκ. Αἱ. λέγονται δύο γυναῖκες, αἵτινες ἔχουσιν εἰς ἄνδρας δύο ἀδελφούς, τὰς ὁποίας ἡ συνήθεια συννυμφάδας καὶ Συνημφάδας, καλεῖ. Ἡσύχ. ὅστις ἀλλαχοῦ ἀντὶ τούτου, Αἴλιοι, καὶ Δήλιοι, ἔχει. ὁ δὲ Σουίδ. Αἰκιοί, καὶ ὁ Ἐτυμολ. Αἰέλιοι· ἴδε καὶ εἰνάτερες (α).

Ἀέλιος, ὁ· Δωρ. ἀντὶ ἠέλιος, ἥλιος (υ υ υ υ Σοφοκλ. Τρχ. 832. σπανίως δὲ κατὰ βραχὺν χρόνον).

Ἄελλα, ἡ (ἄω, ἢ ἄλω, εἴλω, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἀελλέω, ἀέλλομαι, παρὰ τοῖς γραμματικογράφοις· ἴδε ἀολλής)· ἡ μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἀέρος, ἢ ἡ τῶν ἀνέμων συστροφή, Ἀνεμοστρόβιλος (ἀνεμοστρόφιλος)· παρ᾽ Ὅμρ πολλάκις· ἀλλὰ καὶ πληθυντ. συχ. ἧττον ἄελλα ἀργαλέων ἀνέμων. Ἰλδ. Ν. 795. αὐτοῦ τας καὶ ἄελλαι παντοίων ἀνέμων συστροφαὶ διαφόρων ἀνέμων. Ὀδ. Ε. 292. 304. (υ – υ) (συγγενὲς τῷ Αἴολος) ἐξ οὗ

Ἀελλαῖος, αία, αῖον· ὁρμητικὸς ὡς ὁ ἄνεμος, ταχύς, ὀλίγωρος (ὅμοιος μὲ ἀνεμοστρόβιλον). Σοφοκλ. Οἰδ. Κ 1081.

Ἀελλάς, άδος, ἡ· ταχεῖα, ὀλίγωρος, ὁρμητικὴ ὡς ἀνεμοστρβ. ὑπ᾽ ἀνέμου σφοδροῦ φερομένη· ἀελλάς φωνή, ἵπποι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 467. σημ. καὶ Λεξικ. Σοφοκλ.

Ἀελλέω, ῶ· Μ. ήσω· ταυτὸν τῷ Εἰλέω, κυλίω. Ἡσύχ.

Ἀελλήεις, εσσα, ῆεν· ταυτὸν τῷ Ἀελλαῖος.

Ἀελλής, κονίσαλος Ἰλδ Γ. 13. ὑπ᾽ ἀνέμου σφοδροῦ ἐγερθεὶς κονιορτοῦ στρόβιλος· ἀλλαχοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται.

Ἀελλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· πυκνὰς καὶ συνεστραμμένας ἔχων τρίχας. Σοφοκλ. παρ᾽ Ἡσύχ.

Ἀέλλομαι, πνέω, φυσῶ· Ἐτυμολ.

Ἀελλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι)· μὲ τὸν ἀνεμοστρόβιλον μαχόμενος (ᾱ) Ἐπιγρ.

Ἀελλοπόδης, ου, ὁ· νεώτερος τύπος τοῦ ἀελλόπους.

Ἀελλόπος, ὁ, ἡ· ἐν Ἰλιάδ. Ω. 77. ταυτὸν τῷ

Ἀελλόπους, ὁ, ἡ· πουν, τό· γενικ. ποδος (πούς)· ταχὺς τοὺς πόδας ἔχων, ὁ ὁρμητικὸς ὡς ὁ ἄνεμος· ὀλίγωρος· ὁ Ὅμρ. χρῆται τῷ συγκπτ. μόνον ἀελλόπος Ἰλ. Θ. 409. Τ. 47. 150. ὡς τῷ ἀρτίπος, εἰλίπος, πουλύπος κ. τ. τ. ἐν τῇ Ὀδσ δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμοῦ· ἔτι, πληθ. ἀελλοπόδεσσιν. Ὕμν. Ὅμρ. Ἀφρδ. 218. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δέ, ἀελλοπόδης, ου.

Ἀελλοπτέρυγος, ὁ, ἡ· ἢ Ἀελλοπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ)· ταχέως ἱπτάμενος, ὀλίγωρος. Τηλήστ. παρ᾽ Ἀθην. σελ. 617. ὅπου τὰ Χειρόγρ. Αἰολοπτερύγων, ἔχουσι· ὅ ἐστι, Ποικιλοπτερύγων.

Ἀελλώ, όος, οῦς, ἡ· ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν Ἁρπυιῶν, Ἡσχ. Θγ. 269. καὶ ἑνὸς Σκύλου.

Ἀελλώδης, ὁ, ἡ· ὅμοιος τῷ ἀνεμοστροβίλῳ (σὰν ἀνεμοστρόφιλος)· ταυτὸν τῷ Ἀελλαῖος.

Ἀελπής, έος, ὁ, ἡ (ἐλπίς)· χωρὶς ἐλπίδος, καὶ Παθητικ. ὁ ἀνέλπιστος. Ὀδυσ. Ε. 408.

Ἀελπτέω, ῶ (ἄελπτος)· δὲν ἐλπίζω, ἀμφιβάλλω. Ἰλ. Η. 310. ὅπου παραλόγως τινὰ χειρόγρ. Ἀέλπω (ἔχουσιν)· Ἡρδτ. Ζ. 168.

Ἀελπτής, ὁ, ἡ· ἀνέλπιστος. Ὀδσ. Ε. 408. (ὑπὸ τοῦ Βολφίου ἐσφαλμένως ἀελπής ὡς καὶ τὸ ἀέλπω ἀντὶ ἀελπτέω, ἀνεγνώσθη).

Ἀελπτία, ἡ· ἀνέλπιστον συμβεβηκός. Πίνδαρ. καὶ ἐξ ἀελπτίης (ἀνέλπιστα) Ἀρχλ.

Ἄελπτος, ὁ, ἡ (ἔλπομαι)· χωρὶς ἐλπίδος, ἀπηλπισμένος. Ὕμν. Ὅμρ. Ἀπλ. 91. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀνέλπιστος. Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. καὶ Ὕμν. Ὅμρ. Δμτ. 219. πὰξ ἄελπτα νῦν (ἐξαφνα). Ἡρδτ. Ι. 111. Ἐπρμ. ἀέλπτως (ἀνέλπιστα, ἀπηλπισμένα).

Ἄεμα, τό· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἅμμα, τὸ τόξον, παρὰ Καλλιμάχ. καὶ ἡ νευρὰ τοῦ τόξου.

Ἀέναος, ὁ, ἡ (ἀεί, νάω)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀείναος· ἀπαύστως ῥέων (τρέχων). Ἡσδ. Ἐργ. 597. 739. κυρίως δέ, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος παρὰ Σιμν. 14. πολλάκις ἐν τῇ Ἀνθλγ. Ἐπρμ. ἀενάως (–υυυ).

Ἀενάω, ουσα, ον· = ἀέναος· Ὀδυσ. Ν. 109. νένθ᾽ ὕδατ᾽ ἀενάοντα. Ἡσδ. Ἐργ. 552. (–υυ–).

Ἀένναος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀείναος, ἀεί, ἢ ἀπαύστως ῥέων. Ἡρδτ. Α. 145. κυρίως δέ, παντοτεινός, ἀδιάλειπτος· ἴδε ἀέναος· Ἐπρμ. ἀεννάως (ἰστέον δέ, ὅτι τῆς ληγούσης φύσει, ἢ θέσει μακρᾶς οὔσης, λαμβάνεται μακρὰ ἥ,τε παραλήγουσα καὶ προπαραλήγουσα, υ – – –, βραχυκαταληκτούσης δὲ τῆς λέξεως βραχύνεται μόνον ἡ παραλήγουσα· υ – υ υ· Θεκρ. 22. 37. ἐνίοτε μέντοι ἐλαμβάνετο καὶ ἡ πρώτη μακρά. Πινδ. Πθ. 6, 4.).

Ἀεννόητος, ὁ, ἡ (ἐννοέω)· εἰς νοῦν, εἰς ἔννοιαν μὴ ἐλθὼν ἢ μὴ περιλαμβανόμενος διὰ τοῦ νοός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐστοχάσθη, δὲν ἔβαλε εἰς τὸν νοῦν του ποτέ (τις), ἢ τὸν ὁποῖον δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς τινος· σχόλ. Σοφοκλ. Τρχ. 1074.

Ἀεξίγυιος, ὁ, ἡ (ἀέξω, γυῖον)· αὐξάνων καὶ δυναμώνων τὰ μέλη ἢ τὸ σῶμα. Πίνδαρ. Νέμ. Δ΄. 118. ἀεξιγυίων ἀέθλων· ὅ ἐστι, τῶν ἐνδυναμούντων τὰ σώματα ἄθλων.

Ἀεξίκερως, ὁ, ἡ, ων, γενικ. ω (κέρας)· ὁ ποιῶν τὰ κέρατα αὐξέσθαι. Ἐπιγρ. 165. Συλλογ. Welck.

Ἀεξίνοος, ὁ, ἡ· καὶ συνρ. ἀεξίνους, ουν (νοῦς) τὸν νοῦν αὐξάνων.

Ἀεξιτόκος, ὁ, ἡ (τόκος)· αὐξάνων τὸν τόκον· γόνιμος (καρπερός).

Ἀεξίτροφος, ὁ, ἡ (τροφή)· αὐξάνων τὴν τροφήν, τρέφων, θρεπτικός Ὀρφ. Ὕμν. Νύμ. 17.

Ἀεξίφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον)· αὐξάνων καὶ τρέφων τὰ φύλλα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 708.

Ἀεξίφυτος, ὁ, ἡ (φυτόν)· αὐξάνων καὶ τρέφων τὰ φυτά· ὁποῖος κάμνει νὰ μεγαλώνουν τὰ δένδρα· »ἀεξίφυτος ἠώς«. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 110.

Ἀέξω, Ἰωνκ. καὶ ποιητκ. τύπος τοῦ Αὔξω, Αὐξάνω· τοῦ ὁποίου οἱ πάλαι ποιηταὶ μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρτ. ἐνεργτ. καὶ μέσ. χρῶνται· ἀπὸ Ὁμρ. δὲ καὶ Ἡσδ. μάλιστα ἐν χρήσει ἀεὶ ἀναυξήτως· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. Γ'. 80. αὐξάνω, τρέφω, πληθύνω, δυναμώνω, μεγαλώνω, συμβοηθῶ, ἢ προάγω εἰς τὸ κρεῖττον τὴν αὔξησιν πράγματός τινος, »θυμὸν ἀέξειν« τὸ θάῤῥος καὶ τὴν δύναμιν αὐξάνειν. Ἰλδ. σ. 236. »πένθος ἀέξ.« λύπην τρέφειν ἢ αὐξάνειν Ὀδσ. Ρ. 489. »υἱὸν ἀέξ.« ἀνατρέφειν τὸν υἱόν. Ὀδσ. Ν. 360. »ἔργον ἀέξουσι θεοί«· εὐλογοῦσιν οἱ θ. τὸ ἔργον. Ὀδσ. Ξ. 66. Παθητικ. καὶ Μέσ. **Ἀέξομαι**, αὐξάνομαι, πληθύνομαι, γίνομαι μεγαλήτερος· παρ' Ὁμρ. πολλάκις· οἱ δὲ μεταγενέστεροι χρῶνται τῷ Μέλ. ἀεξήσω, τῷ Ἀορστ. ηὔξησα, καὶ ἐνεργητ. διαθ. κατὰ σημασίαν μέσης διαθ.

Ἄεπτος, ὁ, ἡ (ἕπομαι)· Τρυφερός· ἀδύνατος εἰς τὸ ἕπεσθαι (ἀδύνατος νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀκολουθῇ). Αἰσχ. Ἀγμ. 145. ὅπου ἄλλοι ἄεπτος γράφουσι· οὐχ ὑγιῶς μέντοι· ἢ κατ' ἄλλους, δυνατός· ἀμφίβ. παραγωγὴ καὶ σημασία.

Ἀεργείη, = ἡ· ἀεργία. Βίων.

Ἀεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀεργής)· εἰμὶ ὀκνηρός, ἀργός.

Ἀεργηλός, λή, λόν = ἀεργής.

Ἀεργής, ὁ, ἡ (ἔργον)· ἀργός, ὀκνηρός, ῥάθυμος. 2) Ἐπ' ἀγρῶν· ἀγεώργητος πρὸς καιρόν· χερσεύων· ἰδὲ νεεός.

Ἀεργία, ίας, ἡ· ἀργία, ἀπραξία, ὀκνηρία, τὸ νὰ μὴ ἐργάζηταί (δουλεύῃ) τις. Ὀδσ. Ω. 250. 2) Ἐπὶ ἀγροῦ, ἔλλειψις γεωργίας (ὁπότε τὸ χωράφι μένει ἀδούλευτον, καὶ ἔρημον)· υ— — —, Ὀδσ. Τ. 251. Ἡσδ. Ἔργ. 313.

Ἀέρδην, Ἐπίῤ (ἀείρω) βασταχτικά· ὑψωμένα, σηκωμένα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 243. »λαβεῖν ἀέρδην«.

Ἀερέθομαι, καὶ Ἰωνκ. Ἠερέθομαι· κατ' ἐπίτασιν σχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ ἀείρω· αἰωρεῖσθαι, κρέμασθαι, περιίπτασθαι. Ἰλδ. Β. 448. καὶ ἀλλαχοῦ· μεταφορ. »ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται«· τῶν νέων αἱ φρένες πλανῶνται ἐν τῷ ἀέρι, τουτέστιν εἰσὶν ἄστατοι. Ἰλδ. Γ. 108.

Ἀερθείς, μτχ. πλθτ. ἀρστ. α'. τοῦ ἀείρω· Ὀδσ.

Ἄερθεν, ὁρστκ. πθτκ. γ'. πρσ. πλθτ. ἀορ. α'. τοῦ ἀείρω· Δωρκ. καὶ ἐπκ. ἀντὶ ἠέρθησαν. Ἰλδ. Θ. 74. ἀέρθη γ'. πρσπ. ἑνκ. Ὀδσ. Τ. 540.

Ἀερία, ἡ· Ἰωνκ. Ἠερίη· ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰγύπτου· ἀπὸ τοῦ, ἀὴρ πιθανῶς· χώρα ἀτμώδης, ὁμιχλώδης· Wellauer Ap. Rh. 4. 267. 270.

Ἀερίζω, Μ. ίσω (ἀήρ)· εἰμὶ καθαρὸς ὡς ὁ ἀήρ. Ἔχω χρῶμα κυανοῦν, παρόμοιον μὲ τὸν καθαρὸν ἀέρα (εἶμαι οὐρανογάλαζος). Διοσκρδ. Ε'. 100. (α) (Σημειωτέον, δέ, ὅτι πᾶσαι αἱ τῷ ἀερ— ἀρχόμεναι καὶ ἀπὸ τοῦ ἀὴρ παρηγμέναι λέξεις, ἔχουσιν, ὡς καὶ ἡ πρωτότυπος αὐτῶν, ἀεὶ μακρὰν τὴν πρώτην συλλβ. ὅθεν Ἰωνκ. γράφονται ἅπασαι σχεδὸν ἠερ—).

Ἀέρινος, νη, νον· ἐξ ἀέρος συνιστάμενος (ἀερίτιος, οὐρανογάλαζος) (α).

Ἀερίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος)· κατοικῶν εἰς τὸν ἀέρα. Ἀθήν. σελ. 113.

Ἀέριος, ὁ, ἡ· καὶ ἀερία· Ἰωνκ. ἠέριος, ια, ιον (ἀήρ, ἠρ, ἦρι)· ἐν ὁμιχλώδει, νεφελώδει πρωίας ὥρᾳ, ὄρθρῳ βαθεῖ (εἰς τὰ χαράγματα, τὴν βαθεῖαν χαραγήν) παρ' Ὁμρ. πανταχοῦ· ἰδὲ ἠέριος. 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ ἀτμώδης, συνεφής, ἐπινεφής, εἰς τὸν ἀέρα εὑρισκόμενος (α). Μετέωρος· Ἀριστοτ. »ἀέρια ζῶα«· τὰ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενα. Διόδωρος δὲ ὁ Σικελ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὸ πολὺ μέγεθος, εἰς τὰς ἐκφράσεις: »Ἀέριον μέγεθος, μῆκος· Ἀέρια πεδία τὸ μέγεθος. Θῖνες ἄμμου ἀέριοι«· ἐν ᾧ ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε μόνον πολύ τι καὶ ὑπέρμετρον ὕψος.

Ἀεριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· πυκνός, σκοτεινός, ὡς ὁ κατώτερος ἀὴρ Ζήτ. Ἀὴρ (α).

Ἄερκτος, ὁ, ἡ (εἴργω, εἴργω)· χωρὶς φραγμοῦ (ἄφρακτος).

Ἀεροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· περιπατῶ, περιπλανῶμαι εἰς τὸν ἀέρα· κωμικῶς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 225. ἐπὶ φυσιολόγων, ἐκ τοῦ

Ἀεροβάτης, ὁ· (βαίνω) εἰς τὸν ἀέρα περιπλανώμενος. Παρὰ Πλουτάρχ. »ἀεροβάτην μέγαν ἀνέμων οἶκον«· λέγεται ὁ ἴδιος Ἀήρ, ὁ οἶκος, ἡ κατοικία τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἀνέμων.

Ἀεροδινής, ὁ, ἡ· (δινέω) ἐν τῷ ἀέρι περιφερόμενος, ἐν τῷ ἀέρι ἱπτάμενος ἢ περιστρεφόμενος (ὅστις κλωθογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα).

Ἀεροδίνητος, ὁ, ἡ· (δινέω) = ἀεροδινής· καὶ παθτ. ὑπὸ τοῦ ἀέρος περιστρεφόμενος (ι).

Ἀεροδόνητος, ὁ, ἡ (δονέω) ὁ ἐν τῷ ἀέρι δονούμενος, κινούμενος· Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 1385. ὅπου ἄλλοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας Ἀεροδίνητος, ἀνέγνωσαν.

Ἀεροδρομέω, ῶ· Μ. ήσω· (δρομέω) τρέχω διὰ τοῦ ἀέρος, φέρομαι εἰς τὸν ἀέρα· Λουκιαν. περὶ ἀληθ. Ἱστορ. ἀπὸ τοῦ

Ἀεροδρόμος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) διὰ τοῦ ἀέρος τρέχων· Εὐστθ.

Ἀεροειδής, ὁ, ἡ· Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. ἠεροειδής· (εἶδος), ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἀέρος, ὁ ὅμοιος τῷ ἀέρι· δηλ. ἀνεραῖος, ὁμιχλώδης, θολερός, νεφελώδης· παρ' Ὁμρ. ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ἀφωτίστων ἢ σκοτεινῶν σπηλαίων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀκινεφέλων ἀκρωρειῶν (συνεσκιασμένων κορυφῶν τῶν βουνῶν) Ὀδσ. Μ 233. καὶ περὶ μακρὰν κειμένης ὁμιχλώδους θέας. Ἰλδ. Ε'. 770. Ἰδὲ ἠεροειδής· (α)

Ἀερόεις, Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. ἠερόεις· (ἀήρ), νεφελώδης, θολός, σκοτεινός· Ζήτ. Τάρταρος, ζόφος· Ὁμρ. »ἠερόεντα κέλευθα« ἡ σκοτεινὴ τῶν νεκρῶν ὁδός· Ὀδσ. Υ. 64. (— υ υ —) ἐν τῷ Ἀέρι.

Ἀερόθεν· ποιητ. Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ ἀέρος. (α)

Ἀεροκόραξ, ακος· κόραξ τοῦ ἀέρος· ὁ πολλὰ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος. Λουκιαν.

Ἀεροκώνωψ, ωπος, ὁ· κώνωψ τοῦ ἀέρος, ἱπτάμενος δηλ. πολλὰ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα. Λουκιαν.

Ἀερολέσχης, ου, ὁ· (λέσχη) ὁ λαλῶν λόγους τοῦ ἀέρος, φλύαρος, ματαιολόγος, (καυχησιάρης).

Ἀερομαχέω, ῶ· Μ. ήσω· (μάχομαι) ἐν ἀέρι μάχομαι, (πολεμῶ εἰς τὸν ἀέρα).

Ἀερομαχία, ἡ· ἡ ἐν τῷ ἀέρι μάχη· (πόλεμος εἰς τὸν ἀέρα). Λουκιαν.

Ἀερόμελι, ιτος, τό· (μέλι) μέλι τοῦ ἀέρος, δρόσος μελιτώδης. Ἀθην. ΙΑ'. Μάννα τὸ ὁποῖον συνάζεται ἐπὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν, καὶ θέλουσιν ὅτι πίπτει ἀπὸ τοῦ ἀέρος· ὅθεν καὶ »Ἴον μέλι«· παρὰ Πολεκιν. Δ'. γ'. 32. λέγεται.

Ἀερομετρέω, ῶ· Μ. ήσω· (μετρέω) μετρῶ τὸν ἀέρα, ὅ ἐστι, Καταγίνομαι εἰς ἀνωφελεῖς ματαιωτικὰς κενοσπουδίας καὶ λεπτολογίας. (Κτίζω καστέλια εἰς τὸν ἀέρα). Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 13. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 359. ὅπου ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας κεῖται καὶ τὸ Μετεωροφροντιστής· ἰδὲ, ἀεροβατέω.

Ἀερομέτρης, ὁ· ὁ εἰς πράγματα τοῦ ἀέρος καταγινόμενος, φλύαρος, ματαιόφρων.

Ἀερομήκης, ὁ, ἡ· (μῆκος) ἄχρι οὐρανῶν ἱκάνων (μακρὺς ἢ ὑψηλὸς ἕως εἰς τὸν οὐρανόν).

Ἀερομιγής, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) μεμιγμένος μὲ ἀέρα.

Ἀερόμικτος, ὁ, ἡ· = ἀερομιγής.

Ἀερόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ὁ ἔχων τὴν μορφὴν τοῦ ἀέρος· Ὀρφ.

Ἀερονηχής, ὁ, ἡ· (νήχομαι) κολυμβῶν, εἰς τὸν ἀέρα· ἐπίθετ. τῶν πτηνῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 335.

Ἀερονομέω, ῶ· Μ. ήσω (νέμω) κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα· παίζω εἰς τὸν ἀέρα τοὺς πόδας μου· λέγεται ἐπὶ ὀρχηστῶν (χορευτῶν), καὶ ἐπὶ ζώων ἀσπαιρόντων. Ἡλιοδ. Αἰθ. Γ'. ἰδὲ χειρονομέω.

Ἀεροπετής, ὁ, ἡ· (πίπτω) ἀπὸ τοῦ ἀέρος πετών.

Ἀεροπέτης, ὁ, ἡ· (πέτομαι) εἰς τὸν ἀέρα ἱπτάμενος (πετῶν).

Ἀερόπλαγκτος, ὁ, ἡ· (πλάζομαι)· ἐν τῷ ἀέρι περιπλανώμενος.

Ἀεροπορέω, ῶ· Μ. ήσω· κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα· περιπορεύομαι εἰς τὸν ἀέρα ὡς τὰ νέφη, ἢ τὰ πετεινά· ἐκ τοῦ

Ἀεροπόρος, ὁ, ἡ· (πορεύομαι, πείρω) διὰ τοῦ ἀέρος περιερχόμενος· Πλτ. Τιμ. σλδ. 39. Ε.

Ἀεροσκοπία, ίας, ἡ· (σκοπέω), ἡ τοῦ ἀέρος παρατήρησις, καὶ ἡ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ἀέρος προφητεία· Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 62.

Ἀερότομος, ου, ὁ, ἡ· (τέμνω)· διακόπτων καὶ διαπερνῶν τὸν ἀέρα· ἐπίθετον τῶν πετεινῶν.

Ἀερότονος, ὁ, ἡ· ὁ (τείνω) διὰ τοῦ ἀέρος τανυόμενος· (τέντωμα, ἢ ἦχον λαμβάνων διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀέρος). 2) **Ἀερότονον**, τό· παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημ. σελ. 77. λέγεται μηχανή τις, ἥτις διὰ τῆς θλίψεως τοῦ ἀέρος ῥίπτει τὸ βέλος μακράν.

Ἀεροφανής, ὁ, ἡ· (φάος) καὶ

Ἀεροφεγγής, ὁ, ἡ· (φέγγος) φέγγων εἰς τὸν ἀέρα· φωτίζων τὸν ἀέρα· Ὀρφ.

Ἀερόφοβος, ὁ, ἡ· (φόβος), φοβούμενος τὸν ἀέρα, Καίλιος Αὐρήλ. Α. Μ. Γ'. 12.

Ἀεροφοίτης, ὁ, ἡ· (φοιτάω) διὰ τοῦ ἀέρος περιπορευόμενος· ἀεροφοῖτις, Ἰωνκ. ἠεροφοῖτις, ιος, ἡ ἐν τῇ ὀμίχλῃ, ἐν σκοτείᾳ βαδίζουσα· Ἰλδ. Ι. 567. Ἐριννύς.

Ἀερόφοιτος, ὁ, ἡ· = ἀεροφοίτης.

Ἀεροφόρητος, ὁ, ἡ· (φορέω) ὑπὸ τοῦ ἀέρος φορούμενος, βασταζόμενος· Ἀθν. (α).

Ἀερόφωνος· Ἰωνκ. ἠερόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνή) τὸν ἀέρα διηχῶν· (ὅστις κάμνει μὲ τὴν φωνήν του τὸν ἀέρα νὰ ἠχολογῇ)· »κήρυκες ἀερόφ.« Ἰλδ. Σ. 505.

Ἀερόχροος, καὶ Συναλ. **Ἀερόχρους**, ὁ, ἡ· (χρόα) τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος ἔχων.

Ἀέροψ, Ἰωνκ. ἤεροψ, οπος, ὁ· πτηνόν, Μέροψ, Βοιωτικῶς καλούμενον.

Ἀερσίλοφος, ὁ, ἡ· (αἴρω, λόφος) λόφον ὑψηλὸν ἔχων· ἐπίθετον περικεφαλαίας, ἡ ὑψιλόφος ἐπηρμένος ἐστὶ καὶ μετέωρος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 1061. Μ.

Ἀερσίνοος, καὶ Συναλ. **Ἀερσίνους**, ὁ, ἡ· (νόος, ἀέρω) μέγα νοῦν, φρόνημα, καρδίαν, θάῤῥος· γενναίαν καὶ μεγαλόφρονα ψυχὴν ἔχων.

Ἀερσιπότης, ου, ὁ, ταυτὸν τῷ Ἀερσιπότης.

Ἀερσίπνους, ὁ, ἡ· (ἀέρα, πνοή) παρ' Ἀθην. σελ. 35. ἐσφαλμ. ἀνεγν. ἀντὶ, Ἀερσίπους.

Ἀερσιπότης, ὁ, ἡ· (ποτάομαι)· ὑψηλὰ ἱπτάμενος· »κύκνοι ἀερσιπόται«. Ἡσδ. Ἀσπ. 316.

Ἀερσιπότητος, ὁ, ἡ· ποτάομαι) ταυτὸν τῷ προηγουμένῳ· Ἡσδ. Ἔργ. 779.

Ἀερσίπους, οδος, ὁ, ἡ· (πούς), αἴρων (σηκώνων) τοὺς πόδας· καλπάζων· ἐπίθ. τῶν ἵππων παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ. 538. »ἵπποι ἀερσίποδες«· οἱ αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας ἐν τῇ πο-

ρεῖθρα καλπάζοντες (πηδαλεῦντες καλὰ, ἢ εἰς τὰ τέσσαρα ὡς εἰώθασι λέγειν).

Ἀερτάζω, Μ. άσω· τύπος ποιητ. παρηγμένος ἀπὸ τοῦ ἀείρω Ἀπλδ. ρδ. παρὰ Ηλμ. Ἀργ. Α. 735.

Ἀερτάω = ἀερτάζω· εὕρηται μόνον ἐν τῷ τύπω ἠέρτησε· Ἀνθλ. Παλ. 7. 223, 7.

Ἀέρω, Μ. ἀέρσω· σηκόνω εἰς ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα. Ζήτ. Ἀερτάζω, καὶ Αἴρω.

Ἀερώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ταυτὸν τῷ Ἀειφανώδης.

Ἀές, Δωρικ. ἀντὶ, Ἀεί· Πινδάρ. Λείψ. 132. σημ. (υυ).

Ἄεσα, ἀέσαμεν, ἄσαμεν, ἄεσαν· ἀπαρμφ. ἀέσαι· ἀόρστ. α΄. παρτμ. ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτάτου εὕδω· παρ' Ὁμρ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ.. ἀπαντώμενον· οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ εἰσὶν ἐν χρήσει· ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ ἀέω, ἄημι· κοιμῶμαι· ὅθεν ἀέσαμεν, ἐκοιμήθημεν· ἡ πρώτη συλλαβὴ γίνεται μακρὰ μόνον κατ' αὔξησιν· ὅθεν ἐν τῷ ἀπρμφ. ἐστὶ βραχεῖα.

Ἀεσίμαινα, ἡ· ἐπίθετον τῆς θαλάσσης παρ' Ἡσυχ. μὲ τὸ νὰ ἀντιπαλαίῃ μὲ σφοδροὺς ἀνέμους, ἢ ὡς τὸ Σκοτόμαινα, Σκοτομήνη.

Ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ· (ἀεσίφρων)· ματαιότης, ἀφροσύνη, μωρία, ἀπλότης (ξεχαμάρα). πληθ. ἀεσιφροσύναι. Ὀδσ. Ο. 470. Ἡσδ. Θγν. 502.

Ἀεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ· = φρεσὶν ἀασθείς. Ὀδσ. Φ. 302. Ἰλ. Τ. 183. Ψ. 306. ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσδ. ἀπλοῦς, μωρὸς, ἐλαφρόγνωμος, μάταιος· ὅπου ἄλλοι Ἀντίφρων ἀνάγν. κυρίως Βλαψίφρων, βεβλαμμένος τὸν νοῦν, τὰς φρένας. Μωρὸς, (ξεχαμένος)· Ετμ. Λξ. Ι. σλ. 224.

Ἀέσκω, ὅθεν Ἀέσκοντες, καὶ Ἀέσκοντο· παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ Κοιμῶμαι· Ζήτ. Ἀέω.

Ἀέτειος, ὁ, ἡ· (ἀετός), ἐξ ἀετοῦ (ἀετήσιος).

Ἀετιδεύς, έως, ὁ, ἡ· νεοσσὸς ἀετοῦ, (ἀετόπουλον) (α).

Ἀετίτης, ου, ὁ· παρὰ Διοσκορ. Ε΄. καὶ Πλιν. Γ. 3. λίθος τις (πέτρα) εὑρισκόμενος εἰς τὴν φωλεὰν τοῦ ἀετοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔνδον κενὸν (κούφιον). (– υ – –).

Ἀετός, Ἰωνκ. καὶ ἐπκ. Αἰετός· ὁ· ἀπὸ τοῦ ἄημι· διὰ τὴν φυσῶσαν ἀνέμου δίκην, ἀνεμώδη πτῆσιν αὐτοῦ (διὰ τὸ ὡς ἄνεμος ὀγλίγορον πέταγμά του) ἢ διὰ τὴν κουφότητα καὶ ταχύτητα τῶν πτερύγων αὐτοῦ ὁμοίως τῷ ἀέρι πνεοντῶν· ἐξ οὗ καὶ τὸ Λατ. avis· τὸ ὄρνεον ὁ Ἀετὸς (σταυραετὸς) ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν. Ἀριστοτ. Ζ΄. Ἰστ. Θ΄. 37. 2) Πολεμικὸν τῶν ῥωμαίων σημεῖον ἔκ τινος μετάλλου, τιθέμενον ἐπὶ τῆς σημαίας, (φλάμπουρον, παντιέρα μὲ ἀετόν). Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ΄. α. 2. «ἦν αὐτῷ σημεῖον ἀετὸς χρυσοῦς». 3) Ἡ κορυφὴ οἰκίας Διονύσ. Ἀλικ. Δ΄. 61. «Τῷ ἑνὸς ἀετοῦ καὶ μιᾶς στέγης» (ὑποκάτω εἰς ἕνα ἀετὸν καὶ μίαν σκεπαστήν). Ὅρα Heyne εἰς Πινδ. Ὀλ. ΙΓ΄. 29. καὶ Παυσαν. Α΄. κδ΄. 5. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Ἀέτωμα. ἐξαιρέτως ἡ τρίγωνος κορυφὴ τῶν Ναῶν· λατινστ. fastigium, καὶ τύμπανον. Ἔστι δὲ τὸ ὄρνεον τοῦτο ἱερὸν τῷ Διὶ, ὅστις χρῆται αὐτῷ ἀγγέλῳ, πρὸς οὓς ἀπαγγεῖλαί τι βούλεται. (ἀετός, – υ υ, Π. Μσουρ. σλδ. 231. ὡσαύτως καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀπ' αὐτοῦ παρηγμ. καὶ αὐτῷ συνθτ. λέξεσι.)

Ἀετοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀετὸν φέρων· (βαστάζων σημαίαν τὴν ἔχουσαν τὸν ἀετόν). Σημαιοφόρος. Πλούταρχ. (α)

Ἀετώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος). ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀετῶν.

Ἀέτωμα, ατος, τό· ἡ κορυφὴ τοῦ ὀρόφου τῆς οἰκίας· Γαλ. ἐν Λεξ. Ἱπποκρ. «Ἀέτωμά ἐστι τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον τῆς ὀροφῆς ὥσπερ τρίγωνον» ἢ ὡς ὁ Εὐσταθ. διὰ τὸ ἐοικέναι ἀετοῦ πτέρυξι. Ἰδὲ Ἀετός· (– υ – υ)

Ἀέτωσις, εως, ἡ· ἡ συγκορύφωσις τῆς οἰκίας, εἰς πυραμοειδῆ ὀξύτητα. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀέτωμα, fastigatio (α).

Ἀέω, κοιμῶμαι, ἄχρηστον· ἰδὲ ἄεσα.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ζ.

Ἄζα, καὶ Ἰωνικ. Ἄζη, ἡ· (ἄζω, ἀζαίνω), Ῥύπος, (λαῖρα), μαύρη τις βαφὴ, εὐρὼς (σκούρα, σκουριά) τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουσι παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα ὅθεν καὶ ἐν Ὀδυσ. Χ. 184. «Σάκος πεπαλαγμένον ἄζῃ» (ἀσπίδα δηλ. κατασκουριασμένην), ἄλλοι δὲ ἑρμην. τὴν λξ. Ξηρασία, Στεγνότης, καὶ Μελανία· ὡς Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 748. «Δεῖρῃ μὲν πρόσω, ἄζῃ γε μὲν εἴσατο μορφήν»· ὅτι τοῦ ζῆν καὶ θάλλειν ἐστέρηται· ὡς ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης καὶ ἐπίχροια τοῦ σώματος. Ἐκ τῆς σημασίας, Ξηρασία, (Στεγνότης) προκύπτει τὸ Ἄζω, Ἀζάω, Ἀζαίνω, τὸ, Ξηραίνω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἄζη, κονιορτὸς, ἄσβολος, κόνις. Ἔτι δὲ εἰπόντες καὶ Ἄδαλος, ἄσβολος, καὶ Ἀδαλέον, ξηρὸν, ἀντὶ Ἄζαλος, καὶ Ἀζαλέον, κατὰ τὸν Ἡσύχιον. Παρὰ Θεοκρίτ. Ε΄. 109. «ἀντὶ γὰρ ὄβαιω· τινὲς ἀνέγνωσαν Ἄζαι, ὅπου ὁ Σχολ. λέγει. Τὸ καταλειφθὲν ἐν ἀγγείοις ἄζα λέγεται· οὕτω καὶ Ἡσύχ. Ἄζα, κόπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα· Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸ Ἐπίθετον, Ἄζον, μέλαν, ὑψηλόν· καὶ Ἄζωπες, αἱ ξηραὶ τὴν ὄψιν. Παρὰ Σουίδ. κεῖται ἔτι Ἀζηλέον, μέλαν· πιθανῶς ὅμως ἀντὶ Ἀζαλέον. Ζήτ. ἐν τῷ Ἄζω· ὁ Ὀππιαν. Κυν. Α΄. 134. ἔχει «Ἄζην ἠελίοιο» ἀντὶ τοῦ Θερμότης, ζέστη· Ζήτ. Ἀάζω.

Ἀζαίνω, (ἄζω), ξηραίνω, (στεγνόνω)· Ζήτ. Ἄζω.

Ἀζαλέος, λέα, λέον, (ἄζα), ἐξηραμμένος, ξηρὸς, (στεγνὸς)· π. χ. Ὄρος· Ἰλδ. Υ. 490. ὕλη· Ὀδσ. Ι. 234. παράβαλε Ἰλδ. Β. 7, 239. Δ. 494. Ἡσδ. Ἀσπ. 153· ὅθεν σκληρὸς, τραχὺς, χαλεπὸς ὡς τὸ, ἄτεγκτος· Σφκ. Αἴ. 317. 2) ἐνεργτ. ξηραίνων, θερμαίνων, φλογίζων ἐπὶ Ἔρωτος ὁρμῆς· Ἴβυκ. — Ἐπίθετον τοῦ ἡλίου. Ἀπλ. ρδ. 4. 679· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀζανία, ἡ· ἀρχαῖον ὄνμ. τῆς Ἀρκαδίας, χώρα Διός· ἀπὸ τοῦ, Ζὰν = Ζεύς.

Ἀζάνω, ταυτὸν τῷ Ἀζαίνω· παρ' Ὁμρ. παθτ. Ὑμν. Ἀφρ. 271. «ἀζάνεται δένδρεα καλά»· ξηραίνονται δηλ.

Ἀζείδης, ου· ἐπκ. αο· ὁ· πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀζέως· Ἰλδ. Β. 513.

Ἄζευκτος, ὁ, ἡ· (ζεύγνυμι) μὴ συνεζευγμένος, μὴ ὑπὸ ζυγὸν βληθείς· ἐπὶ ζώων· 2) ἄγαμος, (ἀνύπανδρος) ἐπὶ ἀνθρώπων. Ὅρα τοὺς Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Λυσιστρ. στίχ. 217. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 897. Ζήτ. Ζυγός.

Ἄζη, ἡ· Ζήτ. Ἄζα.

Ἀζηλία, ἡ· ἔλλειψις ζηλοτυπίας ἢ ζήλου, τὸ μὴ ζηλοτυπεῖν ἢ ζηλεύειν· ἐκ τοῦ

Ἄζηλος, ὁ, ἡ· (ζῆλος) χωρὶς φθόνου καὶ ζηλοτυπίας (ἐλεύθερος ἀπὸ ζήλια). 2) πθτ. Ἀζήλωτος (ἀζήλευτος) Σφκλ. Τρχ. 742. Αἰσχ. Πρμ. 143. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Εὐτελὴς, (ποταπὸς, καταφρονεμένος). «Φαῦλα καὶ ἄζηλα». Διονύσ. Ἀλικ. «Ἄζηλος καὶ ἀφιλότιμος». Πλούταρχ. Δίων 10. Ἡρδτ. Ζ. 140. χρσμ. Δίων. περὶ Σιδ. σλ. 35. ὑπὸ Schaef.

Ἀζηλοτύπητος, ὁ, ἡ· (ζηλοτυπέω) ὅστις δὲν φθονεῖται, δὲν ζηλεύεται· πᾶν ὅ,τι δὲν διεγείρει φθόνον τινὰ ἐναντίον του. Υπερ. πρὸς Ἀττ. 13. 19. 7. (ῡ)

Ἀζηλότυπος, ὁ, ἡ· (ζηλότυπος) μὴ ἐγείρων ζηλοτυπίαν. Κικέρ. ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Ἀζήλωτος, ὁ, ἡ· (ζηλόω) μὴ ζηλευόμενος μὴ φθονούμενος. Μικρὸς, ποταπὸς, καταφρονεμένος. Ἀζήλευτος, ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ τὸν ζηλεύωσι. Πλάτ. Γοργ.

Ἀζῆμαι, Ἡσίοδ. Θεογ. 99. «Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος»· ἰδὲ Ἄζηται.

Ἀζημία, ἡ· ἔλλειψις ζημίας· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 983. «πλούτου ἀζημίαισι»· ὅπου αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις Αἰτιμίαι ἔχουσι· ἀβλαβῆ, (ἀχάλαστα), τὰ ἄνευ τινος ζημίας πλούτη.

Ἀζήμιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀζημίως· (ζημία) χωρὶς ζημίας· χωρὶς παιδείας. (τιμωρίας)· Ἡρδτ. Α. 212. 5. 93.

Ἀζηνάσκω, ταυτὸν τῷ, Ἀζαίνω.

Ἀζηρέω, ταυτὸν τῷ Ἀζαίνω, ξηραίνω· Σουίδ. ὅπου Ἀζήρει, Ξηραίνει· Ἀζείρει δὲ τὸ Ζέω, κεῖται· ἀνωτέρω αὐτόθι ὁ αὐτὸς ἔχει Ἀζείθει, τὸ Ζέει, Ἀζήρει δὲ τὸ Ξηραίνει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀζηρεῖ, Ξηραίνει, Ξαίνει· ἐκ τοῦ Ἀζηρὸς, ρά, ρόν· ξηρὸς, ρά, ρόν· ταυτὸν τῷ Ἀζαλέος, ἐκ τοῦ Ἀζάω, μ' ὅλον ὅτι ὁ Σουίδ. Ἀζηρὸς, ὁ μὴ ξηρὸς, λέγει.

Ἄζηται· γ΄. καθτ. πρτκ. ἐνστ. ὑπτκ. ἀπὸ τοῦ ἄζω· Ἡσδ.

Ἀζήτητος, ὁ, ἡ· (ζητέω)· ἀνεξέταστος· ἀναμφίλογος, ἀναμφισβήτητος· Αἰσχίν.

Ἀζητός, τή, τόν· (ἄζω) ταυτὸν καὶ Σεβαστός· Σουίδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀζητός, ἄπιστος, Σπιλοί.

Ἀζηχής, ὁ, ἡ· ἀκατάπαυστος, ἀδιάλειπτος, συνεχὴς (ἀδιάκοπος)· «ὀδύνη» Ἰλδ. Ο. 25. «ἀζηχὲς ὀρυμαγδός» Ρ. 741. πολλάκις δὲ ἐπιρθτκ. «ἀζηχὲς φαγεῖν, πιεῖν, μεμακυῖαι». Ὁμ. 2) σκληρὸς, τραχὺς, στερεὸς, ἄθραυστος (ἀτζάκιστος) παρ' Ἀπλ. ρδ. Β. 99. θυμὸς ἀζ. ἄκαμπτος, ἀνένδοτος (ἀκαταπράϋντος)· παράβαλε Σφκ. Αἴ. 645. ὑπὸ Lobeck. (παρηγτ. πιθν. ἀπὸ τοῦ ἄζω).

Ἄζομαι· εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι· κατὰ μτ. Διθτ. ἀπὸ τοῦ ἄζω· ὅπερ ἰδέ.

Ἄζος, ὁ· κατὰ συγκ. τοῦ ἄοζος· ὁ ὑπηρέτης· ἀμφ.

Ἀζυγής, ὁ, ἡ· ἢ Ἄζυγος, (ζεύγνυμι) ταυτὸν τῷ Ἀζευκτος. Παρὰ Στράβ. ς΄. σελ. 233. «Σανδάλια ἄζυγα»· τὰ μὴ ζευγαρωτὰ, χωρὶς νὰ εἶναι ζευγάρι· τὰ μὴ ὄντα καὶ τὰ δύο ὅμοια· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 418. καὶ Πολυδ. Ζ΄. 81. ὅθεν

Ἀζυγία, ἡ· ἄγαμος βίος, ἀνυπανδρία.

Ἄζυμα, ων, τά· τὰ μὴ ἔχοντα ζύμην (προζύμι), ἑορτή τις τῶν Ἑβραίων εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου αὐτῶν ἐξόδου, εἰς τὴν ὁποίαν τρώγουσι τὸν ἀζυμίτην ἄρτον, (ἤτοι ψωμὶ χωρὶς προζύμι) (λειψόν)· ἐκ τοῦ

Ἄζυμος, ὁ, ἡ· (ζύμη) χωρὶς ζύμης (χωρὶς προζύμι)· καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ Ἀμιγὴς, καθαρός· Πλάτ.

Ἀζυμίτης, ου, ὁ· Λευιτικ. Σ΄. ἄρτος δηλ. χωρὶς ζύμης. (Ψωμὶ χωρὶς προζύμι).

Ἀζυμοφαγία, ἡ· (φάγω) τὸ τρώγειν τὸν ἄζυμον ἄρτον.

Ἄζυξ, υγος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀζυγής· ὁ μὴ ἔχων ἄλλον τινὰ ὅμοιόν του (χωρὶς ταίρι). Στράβ. ς΄. σελ. 396. Παρ' Εὐριπ. μετὰ τοῦ, Λέκτρων, Γάμων· ἀντὶ τοῦ Ἄπειρος, Ἀμέτοχος· ἢ ὁ μὴ διὰ τοῦ γάμου ἡνωμένος τινί. ἐκ τῆς γενικ. αὐτοῦ ἐσχηματίσθη κττκ. νέον ἐπίθτ. Ἄζυγος. Γρηγ. Κρθ. ὑπὸ Bart, σλ. 694. ὅτι δὲ καὶ ἀζυγής.

Ἄζω, ξηραίνω, (στεγνώνω), ποιῶ τι ξηρὸν, παρ' Ἡσδ. Ἐργ. 587. Ἀσπ. 397. περὶ τοῦ καύσωνος τοῦ Σειρίου ἀστέρος, ἢ τοῦ κυνικοῦ καύματος. Παθητικ. Ἄζομαι, ξηραίνομαι· ἔτι δὲ καὶ

Τρεπτ. ἀντὶ τοῦ Χαίω τὸ ζωτικὸν ὑγρὸν· βλέπω ἀφανισμένας τὰς δυνάμεις μου, κατατήκομαι, ξηραίνομαι, (στεγνόνω ἀπὸ τὴν λύπην μου). Ἰλ. Δ. 487. καὶ Ἡσιοδ. Θεογ. 99. »ἀκηδέϊ θυμῷ ἀζηταιν. αὐτοῦτως καὶ μαραθῆναι τὴν ψυχήν«. Ἡρδτ. Γ. 41. ἔνθα πλείονα τῶν χειρογράφων ἔχουσιν ἀσθείη ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀσθείη· τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἔχει ὡς τὸ ἄζω· προσπνέω (χουχουλίζω, ἢ φυσῶ ἀπὸ τοῦ λάρυγγος, ὡς ὅταν θερμαίνη τις τὰς χεῖρας) (ἄζη, ἀζαίνω, αὔω, αὐαίνω, ἐξ ὧν ἀτμός).

Ἄζω, (ἄστω) παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ὡς ἐλλειπὲς ἀκοῦεται, ἄζομαι μόνον εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ Παρτ. ἐν χρήσει ποιητ. τιμῶ, σέβομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι (στιμάρω), ἐξαιρ. ἐπὶ Θεῶν καὶ γονέων· ἄζομ. Ἀπόλλωνα, μητέρα, Ἰλδ. Α. 21. Ὀδσ. Ρ. 401. αὐτοῦτως καὶ ἀπαρέμφτ. μετὰ τοῦ μή· Ἰλδ Ζ. 267. Ε. 434. Ὀδσ. Ι. 478. ὅτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως· ἀζόμενος, εὐλαβεῖ ἢ εὐσεβεῖ αἰδοῖ κινούμενος· Ὀδσ. Ι. 200· τὸ δὲ ἐνεργτ. Ἄζω· εὕρηται μόνον παρὰ τῷ Σφκ. Οἰδ. Κλ. 134. παράβαλε τὸ σέβω· περὶ δὲ τῆς συγγεν. τοῦ ἄζομαι τῷ ἄγαμαι· Ἰδὲ Ετμ. Λξκ. Ι. σλδ. 236.

Ἄζωνος, ὁ, ἡ· (ζώνη) χωρὶς ζώνης (ζωνάρι).

Ἄζωος, ὁ, ἡ· (ζωή, ζῶον) χωρὶς ζωῆς νεκρός· Ἐνεργητ. μὴ ζωοποιῶν, ὅθεν ὁ κίον ζῶν (ζωντανὸν) μὴ γεννῶν, (ὅστις δὲν γεννᾷ ζωντανά)· 2) μὴ θρεψόβρωτος ἢ ἀθριπόβρωτος (μὴ σκωληκοφαγωμένος, ἢ ἀσκωληκοφάγωτος). Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. ΙΔ.

Ἄζωστος, ὁ, ἡ· ἢ Ἄζωνος· (ζώννυμι) μὴ ἐζωσμένος (ξεζώνωτος ἢ ξεζώνωτος) τροπκ. ὡς σημεῖον μεγίστης σπουδῆς ἢ ἀπειξίας (βίας) ὥστε δὲν εὐκαιρεῖ τις οὔτε νὰ ζωσθῇ πρῶτον· Ηπδ. Ερ. 347.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Η.

Ἄη, Αἰολικ. ἐκ τοῦ Ἄω, ἀντὶ Ἄει, ἔπνει, ἐφύσα, Ὀδυσ. Ξ. 458. »αὐτὰρ ἄη ζέφυρος«.

Ἀηδέω, ῶ· (ἀηδής) ἔχω ἀηδίαν, (ἀναγούλαν) σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαί τι. Ἀηδιάζω· ἀνορέκτως διατίθεμαι, μισῶ τι.

Ἀηδής, ὁ, ἡ· (ἥδος) ἄνοστος, ἀπεχθὴς· συχαμερὸς (σιχαμερός)· κατ' ἠθικ. σημτ. δυσάρεστος, δύσκολος, κατηφής, ὀργίλος (ἄχαρις, βαρύς, θυμώδης καὶ τὸ τουρκοβάρβαρον γινατσής). Ἡρδτ. καὶ Δμσθ. Ἐπρ'μ. ἀηδῶς.

Ἀηδία, ἡ· σιχασία (σιχασιὰ ἢ ἀσιχασιὰ· ἀνοστιάδα, ἀναγούλα) ἀποστροφή τινος, δυσαρέσκεια· σκυθρωπότης, ἀκατηγορία, ἀπέχθεια, δυσχέρεια. Ὁ χαρακτὴρ ἀνθρώπου, ὅστις εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν ἄλλων εἶναι (βαρετὸς ἀνυπόφερτος) σκληρὸς διὰ τὴν κακοήθειάν του. Θεόφρ. χαρακτ. Κ. ὁ Δημοσθ. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀναισθησία· καὶ σημαίν. Κακοήθεια, ἀπαιδευσία (ἀπολίτευτον φέρσιμον). Ἔχθρα, μῖσος· Δημοσθ. καὶ Αἰσχίν.

Ἀηδίζω· διεγείρω ἢ προξενῶ ἀηδίαν, σιχασίαν· ὅθεν ἀπρόσωπ. »Ἀηδίζει μοι« μοὶ ἔρχεται ἀηδία· παθτ. ἀηδίζομαι πρός τι ἢ τινί· αἰσθάνομαι, ἢ πάσχω ἀηδίαν προερχομένην ἔκ τινος πράγματος.

Ἀηδισμός, ὁ· ἀηδία, ἀγανάκτησις· Σέξτ.

Ἀηδόνειος, καὶ Ἀηδόνιος, ὁ, ἡ· ἐκ τῆς ἀηδόνος· ὁ ὅμοιος τῇ ἀηδόνι· (ἀηδονίτικος) ὡς, »ἀηδόνειος ᾠδή«.

Ἀηδονία, ἡ· (ἡδονή) στέρησις ἡδονῆς· Δγν. Λρτ. 2. 89. 90.

Ἀηδονιδεύς, δέως, ὁ· νεοσσὸς ἀηδόνος, (ἀηδονόπουλον).

Ἀηδονεύς, ὁ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτ. ΙΕ. 120. ἀντὶ Ἀηδονιδεύς· ὡς Ἀετιδεύς, καὶ Ἀλωπεκιδεύς.

Ἀηδονίς, ίδος, ἡ· Ὑποκορ. (ἀηδονάκι)· ἐπειδὴ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀηδών, Θεόκριτ. Η.

Ἀηδώ, όος, οῦς, ἡ· Σφκ. Αἰ. 628. ὡς τό, Λητώ, ἀντὶ Ἀηδών, Αἰολ.

Ἀηδών, όνος, ἡ· (ἀείδω) ἀηδών (ἀηδόνι) κυρίως μὲν ψάλτρια (τραγῳδίστρα) καθὼς ὁ Ὅμηρος καλεῖ τὰς Σειρῆνας, διὰ τὸ θελκτικὸν μέλος τῆς ᾠδῆς των· ἀλλὰ παρ' Ησδ ἀηδών· λέγεται τὸ πτηνὸν (ἀηδόνι). Ἀττκ. δὲ καὶ ὁ ἀηδών· Μλγ. ὑπὸ Schaef. σλ. 65. »Μουσῶν ἀηδόνες« οἱ Ποιηταί. Εὐρπ. Φοιν. 321. »λέγονται ἀηδόνες· οἱ αὐλοί (φλάουτον, φλογέρα). Καλμ. Επγ. 47. »καὶ ἀηδόνες« αἱ ᾠδαί, τὰ μέλη, ἢ αἱ μελῳδίαι σου (τὰ ψαλτίματα ἢ τραγῳδίαι σου). 2) Ὁμρ. κύριον Θλ. Ὀδσ. Τ. 518. (κατὰ σημασίαν τοῦ πτηνοῦ δὲ ὁ Ὁμρ. οὐδαμοῦ χρῆται τῇ λέξει).

Ἀηδῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Ἀηδής· μὲ ἀηδίαν (ἀνοστιάδαν) δυσαρέσκειαν, καὶ ἀνορεξίαν· μὲ ἔχθραν καὶ ἀποστροφήν· »Ἀηδῶς ἔχειν τινί« ἀποστρέφεσθαί τινα, ἢ δυσχεραίνειν τινί. Δημοσθ. καὶ Λυσίας.

Ἀήθεια, ἡ· (ἀήθης) ἔλλειψις συνηθείας, ἀσυνηθεστία, τὸ νὰ εἶναι τις ἀσυνήθιστος. Πλτ. Τιμ. σλ. 18. C. Βτρχμχ. 72.

Ἀηθέσσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀηθέω· εἶμαι ἀσυνήθιστος· μετὰ γενκ. Ἰλιάδ. Κ. 493. »ἀήθεσσον γάρ ἔτ' αὐτῶν« ἀσυνήθεις ἦσαν, δὲν ἦσαν συνηθισμένοι ἀκόμη· ὅπου ἄλλοι καθ' Ἡσύχ. Ἀήθεσσον. Ἰωνικ ἀνέγνωσαν. Ἀπολλ. Δ. 38. »ἀηθέσσουσα δίησιν« ἀλλ' ἐν Α. 1171. »ἀήθεσσεν τρεμέουσαι« ἔχει, ἦσαν ἀσυνήθιστοι τοῦ ἡσυχάζειν, ἐκ τοῦ

Ἀηθέω, ῶ· Μ. ἤσω· ποιητ. δὲ καὶ ἐσσω· Ἀπλ. ρθ. εἶμαι ἀσυνήθιστος, δὲν συνηθίζω· ἐκ τοῦ

Ἀήθης, εος, ὁ, ἡ· (ἦθος) ἀσυνήθιστος, ἀσυνήθης· ὁ ἐναντίον τῆς συνηθείας (τοῦ ἤθους) ὤν· 2) ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα (ἦθος), (χωρὶς χαρακτῆρα) οὐ ἐναντίον. Ὁ ἔχων ἦθος· »Οὐδὲν γὰρ λέγει ἀηθές, ἀλλ' ἔχον ἦθος, ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν«.

Ἀηθίζομαι, μτ. ἀπθτ. ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ Πρτκ. μόνον ἐν χρήσει μετὰ γενκ. εἶμαι ἀσυνήθιστος, ὅθεν, Εὑρίσκω τι ἀηθές, ἀνυπόφερτον καὶ παράξενον, ὅπερ μοὶ προξενεῖ δυσαρέσκειαν, Στρβ. Δ. σελ. 303. »Τὸ μὲν πρῶτον ἀηθίζεσθαι, μετὰ δὲ ταῦτα φέρειν πρᾳέως διὰ τὴν συνήθειαν«.

Ἀήθως, Ἐπίρ. ἀσυνήθιστα, παρὰ τὴν συνήθειαν, Θουκυδ. Δ.

Ἀήκης, ὁ, ἡ· (ἀκή) χωρὶς ἀκῆς χωρὶς κόψιν· στομωμένος, μὴ κοπτερός, μὴ σουβλερός· Σουίδ.

Ἄημα, τος, τό· (ἄημι) πνεῦσις, φύσημα, τὸ φύσημα, ὁ ἀήρ. Σοφοκλ. »δεινῶν ἄημα πνευμάτων«.

Ἀημερία, ἡ· παρὰ Σοφοκλ. Αἴας, 208. τινὲς ἀνέγνωσαν Ἀημερίας, ὅπου τανῦν Ἀμερίας κεῖται· διὸ καὶ ὁ Σχολ. ἡρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ Ἀηδίας· ἄρα σημαίν. τὸ ἐναντίον τῆς Εὐημερίας, ὅ ἐστιν, ἐναντία τύχη, δυστυχία.

Ἄημι, (ἄω) ἀπρμφ. ἀῆναι, ἀήμεναι· μτχ. ἀείς. Πρτκ. γ'. πρσ. ἄη, δυϊκ. ἄητον· Μτ. ἄημαι, ἀήμενος· Πρτκ. γ'. πρσ. ἄητο· τὰ πλεῖστα κατὰ σημτ. ἐνεργτ. ὡς παθτκ. κυρίως παρ' Ὁμρ. Ὀδσ. Ζ. 131. (υ – υ) παρ' Ὁμρ. καὶ Ησδ. ὅθεν ἀναφέρεσθαι, προσβάλλειν τινί· δεινῶς ἢ ὀξέως διεγείρειν, παροξύνειν, κυρίως ἐπὶ παθημάτων, ὀργῆς δηλ. ἐπιθυμίας κ. τ. τ. πνέω, φυσῶ, ὁρμῶ. »Μέγας οὖρος ἄητο«. Ἰλιάδ. Φ. »Εἰ μὲν ἄηται« ἂν ἴσως καὶ φυσᾷ ἄνεμος, ἤτοι, εἶναι ταραχὴ τοῦ ἀέρος· ἢ εἶναι κακὸς καιρός· Καλλίμ. παρ' Ἀθην. σελ. 318. »Δέων ὕόμενος καὶ ἀήμενος« Ὀδυσ. Ζ. 131. βρεχόμενος καὶ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος (καθητικ.) Παρ' Απόλ. 313. Ἄηται, ἀντὶ τοῦ Ἀητίζεται, ἵπταται (πετᾷ). Ἐν Ἰλιάδ. Φ. 386. »Δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο«, ἀντὶ τοῦ Ἐκινεῖτο, παρωρμᾶτο. »Μέγα δέ μοι ἐν φρεσὶ θάμβος ἄηται«. Ἀπολλων. Δ. 1673. κινεῖται δηλ. καὶ Γ. 688. ὁ αὐτ. »Περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται, μήπω« ἀντὶ τοῦ· ἡ ψυχή μου φροντίζει, ἐννοιάζεται. »Ὦτα ἐκ' ἀνθρώπους ἄηται μαρτύρια«. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Δ. 15. ὦτα ἀγγέλλονται, διαφημίζονται, διὰ λόγων περιφέρονται. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 8. »Τῆς ἀπὸ κρῆθεν, τοῖον ἄηθ' οἷόν τε περ Ἀφροδίτης« ἔπνεε τοιοῦτον κάλλος ἐκ τῆς κεφαλῆς· τὸ δὲ Ἄημι, ἐκ τοῦ Ἄω, ἀντὶ τοῦ Κοιμῶμαι· ὅθεν Ἄεσαν, ἐκοιμήθησαν· Ζήτ. Ἄω, καὶ Εὕδω.

Ἀήρ, έρος, ὁ· ἀπὸ Ἡρδτ. δὲ καὶ ὁ (τὰ παρ' Ὁμρ. χωρία Ἰλδ. Ε. 776. Θ. 50. Ὑμν. Δμτ. 383. δὲν δύνανται νὰ ἀναφερθῶσιν εἰς πρᾶγμ. τῆς πρὸ Ἡρδτ. χρήσεως τῆς λέξεως εἰς ἀρσν. γν. ἐκεῖ γὰρ τὸ, ἀὴρ οὐ κεῖται ἀρσνκ. ἀλλὰ πουλὺς καὶ βαθὺς διακαταλήκτως· αὐτοῦτως τὴν aer παρ' Enn. ἴδε Gell 13, 20). Ἰωνκ. καὶ Ἐπκ. ἀήρ, ἠέρος· ἡ· παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἰωσ. ἠήρ, ἠέρος· παρ' Ὁμρ. καὶ Ησδ. ὁ κατώτερος, ἢ τῇ γῇ ἐγγύτερος ἀήρ· ἡ ἀτμοσφαῖρα, ἀτμός, τὸ τοῦ ἀέρος ὑγρῶδες, ὁμίχλη· ὅθεν κνέφας· σκοτία, ἀντιθέτως τῷ Αἰθήρ· (αἰθέρας) ὁ καθαρὸς καὶ λεπτὸς ἀήρ, ὁ ὑπεράνω τῶν νεφελῶν. Ἰλιάδ. Ξ. 288 »δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν«. Ε. 864. ὅθεν Ἠεροειδές, ἐν Ἰλ. Ε. 770. Ἐντεῦθεν τὸ Ἠέριος, ὀρθρινός, ὅμοιος μὲ τὴν ὁμίχλην (καπνιάν) ἥτις γίνεται τὸ πρωΐ· ὁ ἐν τοῖς ἀτμοῖς τῆς πρωΐας ὤν· ἐν Ἰλ. Γ. 7. Ὀδυσ. Ι. 52. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 417. καὶ 915. καὶ ἀντὶ τοῦ Περικαλυπτόμενος ὑπὸ ἀτμοῦ καὶ ὁμίχλης, Σκοτεινός· ὁ αὐτός· Ἀπολλ. Δ. 267. καί, 1239. καὶ Α. 580. ὡς καὶ Ἡσίοδ. προπαρακεῖ ἐν Ἐργ. 548. »Ἠῶος ἀὴρ πυροφόρος· καὶ ἐν Θεογον. 9. κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῇ ἐννύχιαι στεῖχον«. Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρων, Τόπων, Ὑδάτων, κεφ. Η. λέγει· »ὅτι ὁ ἠὴρ τὸ ἑωθινὸν κατέχει« ὅτε ἡ ὁμίχλη τὴν αὐτὴν κυριεύει (ἐπειδὴ τὸ πρωΐ εἶναι καπνιά)· ὥστε γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ πάλαι σημασία τοῦ Ἀήρ εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἀτμός, Ὁμίχλη, Καπνιά· καὶ ἀντὶ πάντων δι' ὧν γίνεταί τι ἀόρατον. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ ἀπαντᾶται ἡ χρῆσις τῆς λέξ. ἐν ἀρσεν. γένει ὑπὸ τὴν γενικὴν σημασίαν ἀήρ. Ἀέρα δέρειν· πλήττω τὸν ἀέρα· τὸ κοινῶς· ῥίχνω στὸν ἀέρα· παρβλ. Ετμ. Λξ. Ι. σλ. 113. τῷ τύπῳ ἠήρ χρῆται μόνον ὁ Ἱπποκρ. συμφώνως δὲ ὁ Ἡρδτ. (Παραγ. ἀπὸ τοῦ ἄω, ἄημι, ἄντιπερ αἰθήρ, ἀπὸ τοῦ αἴθω· πλείους δὲ ἐτυμολογ. ἴδε Πλτ. Κρτλ. σλδ. 410. Β. (ἡ πρώτη συλλ. ἀεὶ μακρά· Σφκ. Ἐλ. 87. ὑπὸ Herm. μία ἐξαίρεσις δὲ εὕρηται παρὰ τῷ Ψεφελδ. 102. ὑπὸ Seidl. dochm. p. 349). Οἱ δὲ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ἦρ, ὅθεν Ἦρι, ἐν τῇ πρωΐᾳ, πρὸς ὄρθρου. Ὁ Πίνδαρος δὲν ἐμεταχειρίσθη τελείως τὴν λέξιν Ἀήρ, ἀλλὰ τὴν Αἰθήρ, καὶ διὰ ταύτης ἐκφράζει καὶ τὴν ἀνωτέρω καὶ κατωτέρω χώραν τοῦ Ἀέρος.

Ἄησις, εως, ἡ· (ἄημι) = Ἄημα· τὸ πνέειν (φύσημα)· Εὐριπ. Ῥῆσ. 417. »ἄησις ψυχρά« ψυχρὸς ἀήρ, (κρύος ἄνεμος).

Ἀήσσητος, ὁ, ἡ· (ἡσσάω) ἀττκ. Ἀήττητος· Ἀνυπέρβλητος, Ἀνίκητος, Ἀκαταπόνητος· Θουκυδ. ς. 70.

Ἀήσυλος, ἐν Ἰλ. Ε. 876. ἀντὶ αἴσυλος· ἀσεβής, ἀνόσιος.

Ἀήσυρος, ὁ, ἡ· (ἄω, ἄημι) κυρίως λέγεται ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου, πνέων, φυσῶν· ὅθεν ἐλαφρὸς ὡς ὁ ἄνεμος· ὁ εἰς τὸν ἀέρα ἱστάμενος, ὠκυπέτης (ὅστις πετᾷ γλήγωρα)· εἰς τὴν κυ-

ρίαν αὐτοῦ σημασίαν ἐπὶ ἀνέμων κεῖται ποιητκ. μόνον· παρ' Ἀπολλ. Β'. 1103. πὰκ ἀρερμόνεσιν ἀήτυρος ἀκροτάτοισιν» ὁ ἐλαφρῶς πνέων, φυσῶν. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 452. κεῖται «ἀήσυροι μύρμηκεςι»· παρὰ Τρυφιοδ. «ἀήσυρες πόρκιςι»· παρ' Ὀρφ. «ἀήσυρα γυῖα»· ἄρα Ἐλαφρός, κοῦφος, ταχύς.

Ἀητέομαι, (ἀήτης) παρ' Ἀράτ. 523. ἵπταμαι (πέτομαι, πετῶ)· ἐκ τοῦ Ἄημι, Ἀήτης, Ἀητέω· ὅπου ἀντὶ τούτου Ἄηται κεῖται.

Ἀήτη, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀήτης· Ἡσιδ. Ἔργ. 643. 673. ποιητκ. Ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ο. 626. «δεινὸς ἀνέμοιο ἀήτη»· ἀντὶ Ἀήτης, ἀνέγνωσαν τινες· ὡς Ἀπολλ. Λεξικ. Ὁμηρ.

Ἀήτης, ου, ὁ· (ἄω, ἄημι) ἡ πνοή, (τὸ φύσημα) τοῦ ἀνέμου· Ὁμηρ. «ἀνέμων ἀήταις» Ἰλιάδ. Ε. 254. Ἡσιδ. Ἔργ. 623. «ἀνέμοισιν ἀήταις» Ἰλιάδ. Ο. 626. «Νότοιο ἀήταις» Ἡσιδ. Ἔργ. 677. ἔτι δὲ ἡ τοῦ ἀνέμου καταφορὰ (τὸ τράβηγμα τοῦ ἀνέμου· Luftzug)· ἔστι δὲ ἡ λέξις ποιητκ. μόνον ἐν χρήσει· ἔτι δὲ καὶ μόνον, ἀντὶ τοῦ Ἀήρ, Ἄνεμος· Ἡσίοδ.

Ἀητόρροος, καὶ Συναλ. **Ἀητόρρους**, ὁ, ἡ· (ῥοῦν, ῥέω) ὁ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ῥέων· ἀνέμοις κυμαίνων· ἄνεμον διεγείρων δι' ὁρμῆς ἢ διὰ ῥοῆς· Πλτ.

Ἄητος, ὁ, ἡ· (ἄω, ἄημι) ὁρμητικός, στερεός, δεινός· Ἰλιάδ. Φ. 395. «θάρσος ἄητον ἔχουσα»· ἀλλαχοῦ οὐχ εὑρηται ἡ λέξις παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις· ἐνελφθ. ἀντὶ τοῦ αἴητος· ἴδε Ὕπμ. Αξ. I. σλ. 233. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 783. ἀντὶ τοῦ Ἀκόρεστος· Ζήτ. ἐν τῷ Ἄω.

Ἀητός, ὁ· ἀντὶ Ἀετός, παρ' Ἀράτ. ποιητκ.

Ἀήττητος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀήσσητος, Δημοσθ.

Ἄηχος, ὁ, ἡ· (ἦχος) χωρὶς ἤχου, φωνῆς· Ἀρατ. Α'. 11.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Θ.

Ἀθαλάσσευτος, Ἀττκ. ἀθαλάττευτος· ὁ, ἡ, (θαλαττεύω) παρὰ Πολυδ. Α'. 121. «ἀθαλάττευτος ναῦς»· ναῦς ἥτις δὲν ἐμβῆκεν ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν, (δὲν ἐταξίδευσεν).

Ἀθάλασσος, **Ἀθάλαττος**, καὶ **Ἀθαλάττωτος**, ὁ, ἡ· (θάλαττα), κυρίως, χωρὶς θαλάσσης· μακρὰν τῆς θαλάσσης· 2) τροπκ. ἄπειρος τῆς θαλάσσης, τῆς ναυτικῆς, τῆς θαλαττομαχίας (τοῦ πολέμου εἰς τὴν θάλασσαν)· Ἀριστοφ. Βάτρ. 204. «Πῶς δυνήσομαι ἄπειρος, ἀθαλάττωτος ἀσαλαμίνιος ὤν;» ὅπερ διερμην. ὁ Σχολ. Μὴ ναυτικός· ἀθαλάττωτος δὲ καὶ ἀσαλαμίνιος ταυτὸν ἐστί· οἱ γὰρ Σαλαμίνιοι ἦσαν ἔμπειροι τῆς ναυτικῆς ὡς νησιῶται· ἀθλσ. ναῦς· πλοῖον μήπω πλεῦσαν (τὸ ὁποῖον δὲν ἐρρίφθη ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ δὲν ἐταξίδευσεν ἀκόμη)· οἶνος ἀθαλάσσωτος, ὁ μετὰ θαλαττίου ὕδατος μὴ μεμιγμένος. Ὁ Μένανδρ. ὀνομάζει «Ξένον ἀθάλαττον», τὸν πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τῆς θαλάσσης κατοικοῦντα ξένον. (⏑⏑–⏑)

Ἀθαλής, ὁ, ἡ· (θάλλω) μὴ θάλλων. (ὅστις δὲν πρασινίζει)· Πλτρ.

Ἀθαλπέως, Ἐπίρ. Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀθαλπῶς· ἄνευ θάλπους, χωρὶς θερμότητος (ζέστης). Ἱπποκρ. «Ἐγκοιμηθῆναι τοῦ μὲν χειμῶνος ἀρριγέως, τοῦ δὲ θέρεος ἀθαλπέως».

Ἀθαλπής, ὁ, ἡ· (θάλπος) χωρὶς θάλπους (χωρὶς ζέσταν. Κρύος).

Ἀθάμας, ντος, ὁ· κύρ. Ὀνμ. ἀρσν. παρ' Ἡσδ.

Ἀθαμβεί, Ἐπίρ. χωρὶς φόβου καὶ τρόμου, (ἄφοβα)· ἐκ τοῦ

Ἀθαμβής, ὁ, ἡ· (θάμβος) Ἀκατάπληκτος, ὅστις δὲν φοβεῖται, ἄφοβος, ἄτρομος· μετὰ γενκ. Πλουταρχ. ὅθεν

Ἀθαμβία, ἡ· Ἀκαταπληξία, ἀφοβία, ἔλλειψις φόβου καὶ τρόμου· Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. στρωμ. Β'.

Ἄθαμβος, ὁ, ἡ· Ἀθαμβής· Πλούτ.

Ἀθανασία, ἡ· (ἀθάνατος) ἔλλειψις θανάτου· ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτέ· Ἰσοκράτ.

Ἀθανατίζω, Μ. ίσω· ποιῶ τινὰ ἀθάνατον, αἰώνιον· παντοτεινόν· (κάμνω τινὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ποτέ)· παθτ. γίνομαι ἀθάνατος, αἰώνιος· Πολβ. 6, 54, 2. 2) νομίζω ἐμαυτὸν ἀθάνατον· Ἡρόδ. 4, 93. 94. 5, 4. ἐξ οὗ

Ἀθανατισμός, ὁ, ἡ· διαιωνισμός, παντοτεινὴ ζωή, Ἀποθέωσις· πιστεύειν τῇ Ἀθανασίᾳ. Διόδ. Σικ. Α'.

Ἀθάνατος, ὁ, ἡ· καὶ **Ἀθανάτη**, ἡ· παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ τριγενῶς ἐν χρήσει (θάνατος), ὁ μὴ ἀποθνήσκων ποτέ, αἰώνιος, παντοτεινός· πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ Ἡσδ. ἀντιθέτως τῷ, θνητὸς καὶ βροτός· ὅθεν **ἀθάνατοι**, παρ' Ὁμρ. οἱ Θεοί· ἄρα διαρκής, πολυχρόνιος, ἀΐδιος, παντοτεινός· «ἀθάνατον κακόν»· Ὀδσ. Μ. 118. οὕτω καὶ δόξα, πόλεμος, εἰρήνη κ. τ. τ. **στρατιῶται ἀθάνατοι**· στράτευμα συνεστηκὸς stehendes Heer· τῶν ὁποίων οἱ διάδοχοι (οἱ ὁποῖοι θέλει λάβουν τὸν τόπον των) εἶσί διωρισμένοι πρὶν ἀποθάνωσιν ἐκεῖνοι· ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφανισθῇ τὸ τάγμα των· οὕτω καὶ «ἀθάνατος ἀστὴρ» τοῦ ὁποίου ὁ διάδοχος ἢ ὁ τὸν τόπον του πληρώσων διορίζεται ζῶντος αὐτοῦ ἔτι· Ἡρόδ. 7. 83. 211. (–⏑⏑⏑. Ἐπκ. ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Pors. Μηδ. 139. σλ. 402. κατ' ἐξαίρεσιν μέν τοι· Elmsl. Ἀριστφ. Ἀχ. 47.

Ἄθαπτος, ὁ, ἡ· (θάπτω) ὁ μὴ τεθαμμένος, (παραχωμένος). Ἰλ. Χ. 386. «νέκυς ἄκλαυστος ἄθαπτος»· καὶ ὁ ἀνάξιος ταφῆς, ἐν Ἐπιγράμ. «Μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον».

Ἀθάρα, αττκ. **Ἀθάρη**, Herm. Μεουρ. σλ. 184. ἔτι δὲ καὶ ἀθήρη· ἄλευρος ἐκ ζειᾶς, ἢ σίτου καὶ ὁ ἐκ τούτων μετὰ γάλακτος βεβρασμένος ζωμὸς παρ' Αἰγυπτίοις· (Κουρκούτη) (⏑⏑–).

Ἀθαρσής, ὁ, ἡ· (θάρσος) χωρὶς θάρρους· δειλὸς (χωρὶς καρδιάν, φοβιτζάρης).

Ἀθαρώδης, ὁ, ἡ· (ἀθάρα) ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀθάρας, μαλακός, ἁπαλός· (σὰν Κουρκούτη)· Ῥοῦφ. «ἀθαρώδης ἐγκέφαλος».

Ἀθαυμασία, ἡ· ἤ, **Ἀθαυμαστία**, (ἀθαύμαστος) τὸ μὴ θαυμάζειν, ἔλλειψις θαυμασμοῦ· ἡ κατάστασις δηλ. ὅταν δὲν θαυμάζει τις, ἢ δὲν βλέπει τι μὲ θαυμασμόν· Στράβ. Α'.

Ἀθαυμαστεί, καὶ **Ἀθαυμαστί**, Ἐπίρ. χωρὶς θαυμασμοῦ· (ἀθαύμαστα).

Ἀθαύμαστος, ὁ, ἡ· (θαυμάζω) μὴ θαυμάζων, ὁ μὴ κινούμενος εἰς θαυμασμόν. Ἀθήν. παρ' Ἀντωνίν. τὸ **Ἀθαύμαστον**, ταυτὸν τῇ **Ἀθαυμαστίᾳ**. 2) μὴ θαυμαζόμενος ὑπό τινος, ὁ θαυμασμοῦ ἀνάξιος (ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν θαυμάζῃ τις). Λουκιαν.

Ἀθεαμοσύνη, ης, ἡ· τὸ μὴ βλέπειν· Πολυδ. ἐκ τοῦ

Ἀθεάμων, ονος, ὁ, ἡ· (θεάομαι) ὁ μὴ θεωρῶν, ὁ μὴ θεατὴς πράγματός τινος. Ἐπρμ. ἀθεαμόνως (⏑⏑––).

Ἀθεασία, ίας, ἡ· καὶ Ἰωνκ. **Ἀθεασίη** παρ' Ἀρεταίῳ Ε. 4. τὸ μὴ βλέπειν, θεωρεῖν· ἔλλειψις θεασίας.

Ἀθέατος, ὁ, ἡ· (θεάομαι) ἀόρατος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις· ὁποῖος δὲν φαίνεται, δὲν βλέπεται· καὶ Ἐνεργητικ. ὁ μὴ βλέπων, θεωρῶν, μετὰ γενκ. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α'. 31. «Καὶ τοῦ πάντων ἥδιστου θεάματος ἀθέατος».

Ἀθεεί, Ἐπίρ. (θεός) χωρὶς θεοῦ, χωρὶς τῆς τῶν θεῶν βοηθείας καὶ προστασίας. Ὀδυσ. Σ. 352.

Ἀθεΐα, ἡ· Ἀθεότης. Γρηγ. Νζ.

Ἀθείαστος, ὁ, ἡ· (θειάζω) ὁ ἐστερημένος θείας ἐμπνεύσεως· Πλούταρχ. «Ἐπίνοια οὐκ ἀθείαστος».

Ἀθέλβω, καὶ **Ἀθέλγω**, παρ' Ἱπποκρ. κεῖται ἅπαξ τὸ Ἀθέλγω, καὶ δὶς τὸ Ἐξαθέλγω· τὸ ὁποῖον συνωνυμεῖ μὲ τὸ Ἀμέλγω, καὶ Διηθέω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι Ἀθέλβω, καὶ Ἀθελβάζω· ὁ Ἐτυμολ. Ἀθέλδω, καὶ Ἀθέλγω· καὶ ἀκολούθως ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ παρ' Ἡσυχ. Βαθελάγει, Ἀμέλγει· ἀντὶ, Ἀθελάγει, Ἀθέλγει. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ Ἀθέλγω, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἀμέλγω συγγένειαν, φαίνεται ὀρθότερος.

Ἄθελος, ὁ, ἡ· (θέλω) ταυτὸν Ἄκων. Αἰσχύλ. ἱκετ. 875. ὅπου ἔτι καὶ Θέλεος, ἀντὶ τοῦ Θέλων, Θέλουσα, κεῖται· ἀμφβ.

Ἀθελέω, Μ. ήσω· (θέλω), δὲν θέλω· ἐξ οὗ

Ἀθέλητος, ὁ, ἡ· (θέλω) ὁ μὴ θέλων· Ἐπρμ. ἀθελήτως.

Ἄθελκτος, ὁ, ἡ· (θέλγω) = ἀθελγής· μὴ θελγόμενος, ὅστις δὲν θέλγεται, δὲν καταπραΰνεται· ἀφιλίωτος, ἀδυσώπητος· Λυκόφρ. 1335. «ἀθέλκτους ποινάς».

Ἀθεμέλιος, ὁ, ἡ· (θεμέλιον) χωρὶς θεμελίου, ἀθεμελίωτος· (καὶ χωρὶς πάτου).

Ἀθέμηλος· παράδοξος μετασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ, ἀθεμέλιος.

Ἄθεμις, ιτος, ὁ, ἡ· (θέμις) Ἄδικος· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπηγορευμένος ὑπὸ τῶν νόμων. Πινδ. καὶ Εὐριπ. Ἴων. 1093. «ἀθέμιτας γάμους ἀνοσίους». συγκρτ. ἀθεμίστερος.

Ἀθεμιστία· ἀσέβεια, ἀδικία, παρανομία· Ἀπτ.

Ἀθεμιστέω, πράττω ἄδικα. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Ἀθεμίστιος, ὁ, ἡ· ἄδικος, παράνομος, παρ' Ὁμρ. ἐν Ὀδσ. μόνον «ἀθεμίστια εἰδὼς» συνήθως· ἀδικεῖν ἐπιστάμενος.

Ἀθέμιστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. **Ἀθεμίστως**· ἄνομος, καταφρονητὴς τῶν νόμων, ἄνευ εὐνομίας· π. χ. οἱ Κύκλωπες Ἰλδ. Ι. 63. Ὀδσ. Ι. 106. πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἀθεμιστουργία, ἡ· ὥσπερ ἀθεμιστία· ἐξαιρέτως μία τις ἀσεβεστάτη πρᾶξις· ἀνοσιούργημα· ἀπὸ τοῦ

Ἀθεμιστοῦργος, ὁ, ἡ· (ἀθέμιστος, ἔργον) ἀνοσιοεργός, κακοῦργος, κακοποιός.

Ἀθεμιστογαμέω, ῶ· Εὐσέβ. Προπ. ς. 10. ὅπου μετὰ ταῦτα, Ἀθεμίστως γαμέω, κεῖται· παρὰ Ζωσ. Β'. δὲ κεῖται, **ἀθεμιτογαμέω**, ῶ· ὅθεν καὶ

Ἀθεμιτόγαμος, ὁ· ἡ· παρανόμως εἰς γάμον ἐλθών· (παράνομα πανδρεμένος) Νοβέλ. Ἰουστ. ιβ'.

Ἀθέμιτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ Ἀθέμιτος· παρ' Ἡρόδ.

Ἀθεμιτουργέω, ῶ· ἐργάζομαι, πράττω ἀθέμιτα, παρανομῶ· «Σοδομῖται ἀθεμιτουργήσαντες» Χρυσσ.

Ἄθεος, ὁ, ἡ· (θεός) μὴ πιστεύων εἰς θεόν, λόγῳ καὶ ἔργῳ ἔξαρνος τοῦ θεοῦ· ἐξαιρέτως δὲ ὁ παραμελητὴς τῶν θεῶν, οὓς ἡ πολιτεία ἐδέχετο· ὅθεν πλείονες τῶν φιλοσόφων ἐκλήθησαν ἄθεοι· κυρίως δὲ Ἀσεβής, παράνομος, ἄδικος· παρ' Ἀριστοφ. ὁ Πλάτ. εἰς Γοργ. 36. καὶ 79. Συντάττει τὸ Ἀθέως Ἐπίρ. μετὰ τοῦ Ἀδίκως, ἀντὶ τοῦ, Κατ' ἄθεον καὶ ἀσεβῆ τρόπον· 2) ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἄνευ θείας βοηθείας, θεῷ παραχωρήσει πάσχων· παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1181. καὶ ἐν Οἰδίπ. Τύρ. 254. ἴδε καὶ Sturtz Comm. soc. phil. Lips. 2. p. 64. Κατὰ δὲ Κλήμεντ. Στρωμ. ζ'. πάθεόσεπτος, ὁ μὴ νομίζων εἶναι θεόν. Κατὰ Παῦλ. πρὸς Ἐφσ. β'. 12. ἄθεος, ὁ ἔρημος θεογνωσίας. Κατὰ Θδρτ. ὁ μὴ γνωρίζων τὸν ὄντως ὄντα θεόν· κατ' Οἰκμ. εἰς β'. Ἐπιστλ. Ἰωάν. ὁ ἔξω τῆς ἐντολῆς τοῦ Εὐαγγελίου βαίνς· ὁ ἑαυτὸν ἀποσχοινίσας τοῦ ἔχειν θεόν· καὶ κατ'

Ἰουστ. ὁ μιτόθεος, ἀποστάτης τοῦ Θεοῦ· ἐξ οὗ

Ἀθεότης, ητος, ἡ· Ἀθεΐα. Τὸ μὴ πιστεύειν τῷ Θεῷ· τὸ παραμελεῖν τῶν Θεῶν, οὔς ἡ Πολιτεία τιμᾷ. Πλάτ.

Ἀθεραπεία, ἡ· = Ἀθεραπευσία.

Ἀθεραπευσία, ἡ· ἔλλειψις θεραπείας, φροντίδος, ἐπιμελείας, καὶ ἐπισκέψεως· ἀνεπιμέλεια πράγματός τινος. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. γ'. ἐκ τοῦ

Ἀθεράπευτος, ὁ, ἡ· (θεραπεύω) ἀνεπίσκεπτος, ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος τὴν λέξιν. Διονύσ. ὁ Ἀλεκ. συντάττει μετὰ τοῦ Ἄσιτος, σημαίνων (τοῦ σώματος αὐτοῦ μὴ ἐπιμελούμενος διὰ λουτρῶν, καθαρισμῶν, κ. τ. τ.) ἤτοι μὴ φροντίζοντα νὰ φυλάττῃ τὸ σῶμά του καθαρόν. 2) ἀνίατος (ἀϊάτρευτος) ἢ ἰατρείας ἀνεπίδεκτος (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἰατρευθῇ).

Ἀθερειγενής, ὁ, ἡ. Ζήτ. Θερειγένης. Νίκανδρ.

Ἀθερηΐς, ἡ· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 849. ἠρύγγου ῥίζαν ἀθερηΐδα· ἀντὶ, Ἀθερηΐδος ἠρύγγου, τοῦ ἀκανθώδους ἠρυγγίου δηλ. ἐκ τοῦ Ἀθήρ.

Ἀθερίζω, Μ. ίσω· παρ' Ἀπλ. Ῥδ. καὶ, ξω· καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι, δὲν φροντίζω οὐδόλως (δὲν μοὶ μέλει τίποτε) μετὰ Αἰτιατ. παρ' Ὁμρ. δὲ μετὰ γενικ. ὡς πάντα τὰ ἀμελεῖας σημαντ. ῥμτ. παρ' Ἀπλ. Ῥδ. πολλάκις κατὰ μτ. διαθ. παρὰ Δντ. Πργτ. 937. (ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ κρεῖττον ἀπὸ τοῦ Θέρω, θεραπεύω, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀθήρ.) ἀφαιρῶ τινός τὴν τιμήν.

Ἀθερίνη, ἡ· εἶδος ἰχθυδίου φαύλου καὶ πολυκεφάλου. Ἀθερίνα. Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ Ἀθήρ. (υυ−− Ὀππ.)

Ἀθέριξ, ικος, ὁ· Ἀθήρ. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ἀθερίσσω, Μ. ξω· Ἀθερίζω. Ἀπολλών.

Ἀθέριστος, ὁ, ἡ (ἀθερίζω)· ἠμελημένος, καταπεφρονημένος (καταφρονεμένος). 2) (θερίζω) ἀθέριστος.

Ἀθέρμαντος, ὁ, ἡ (θερμός)· μὴ θερμαινόμενος, μὴ θερμανθεὶς (ἀζέσταστος, ὅστις δὲν ἐζεστάθη, ἢ δὲν ζεσταίνεται). Αἰσχύλ. Χοηφ. 625. ναθέρμαντος ἑστίαν.

Ἄθερμος, ὁ, ἡ (θερμός)· μὴ θερμός, μὴ ζεστός, θερμότητος ἐστερημένος, ἄνευ θερμότητος (χωρὶς ζέσταν. Κρύος). Πλάτ. Φαίδ.

Ἀθερολόγιον, τό· χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ πιάνουσι καὶ ἐκβάλλουσι σουβλερά τινα σώματα. Χειρουργ. παλ. σελ. 97. ἐκ τοῦ

Ἀθερολόγος, ὁ, ἡ· ὁ σταχυολόγος (σταχολόγος, ὅστις μαζόνει στάχυα)· ἀθήρ, λέγω.

Ἀθηρώδης, ὁ, ἡ (ἀθήρ, εἶδος)· ὁ ἀστάχυος εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων (σὰν ἀστάχυ).

Ἀθέρωμα, ατος, τό· ἢ Ἀθήρωμα, (ἀθάρα, ἀθήρα) ἀπόστημα ἢ πρίσμα τι περὶ τὸ σῶμα συμβαῖνον, πλῆρες ἐμπυώδους τινὸς ὕλης ὁμοίας τῇ Ἀθάρᾳ. Γαλην.

Ἀθεσία, ἡ (ἄθετος)· ἀκαταστασία, μὴ σταθερότης, παράβασις καὶ ἀθέτησις συμφωνίας καὶ ὅρκων, ἀπιστία. Πολύβ. Β'. καὶ Γ'. ἐκ τοῦ, Ἀθετεῖν ὅρκους, πίστιν.

Ἀθεσμία, ἡ (ἄθεσμος)· παράβασις τῶν νόμων, παρανομία, ἀδικία.

Ἀθέσμιος, ὁ, ἡ (θεσμός)· ἄνευ θεσμῶν, δεσμοῦ, ἄνευ νόμων· ἄνομος, ὑπ' οὐδενὸς νόμου διωρισμένος, ἄδικος, ἀσεβής, παράνομος.

Ἀθεσμόβιος, ὁ, ἡ (βίος)· παρανόμως ἢ ἀνόμως ζῶν. «Φρονεῦντες ἀθεσμοβίαν. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ταυτὸν τῷ, Ἄθεσμα (ἄδικα, ἀσεβῆ) φρονοῦντες· ὅπου ἄλλοι, «ἄθεσμα, βίᾳ φωνεῦντες», ἀναγινώσκει.

Ἀθεσμόλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον)· παρανόμως ὑπανδρευμένος (παράνομα παντρεμένος). Λυκόφρ. 1142.

Ἄθεσμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀθέσμως. Ἀθέσμιος.

Ἀθέσφατος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀπλ. Ῥδ. καὶ ἀθεσφάτη (θέσφατος) κυρίως, ὃν οὔτε ὁ Θεὸς αὐτὸς δύναται νὰ ἐκφράσῃ· ὅθεν ἀνεκφράστως μέγας, μακρός, πολύς, δυνατός, βαθύς κ. τ. τ. ὄμβρος, θάλασσα, οἶνος, νύξ, βόες. παρ' Ὁμ. ὕμνος. παρ' Ἡσδ. ἰδὲ Ετυμ. Λξ. 1. σελ. 167.

Ἀθετέω, ῶ· Μ. ήσω (ἄθετος)· χαλῶ τὴν θέσιν, τὴν τάξιν ἢ τὸν νόμον τινός· ἀπορρίπτω, ἀποποιοῦμαι. Δὲν τιμῶ τι πλέον. Καταφρονῶ, ἀτιμάζω, καταπατῶ, ἢ παραβαίνω. Ἐξαιρέτως ἐπὶ συνθηκῶν καὶ ὅρκων· ὡς, «Ἀθετεῖν τὴν δοθεῖσαν πίστιν· τὴν ἀπόφασιν». Διόδ. Σικ. Παρὰ Πολύβ. 2) μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ Ἀρνοῦμαι, Ἀκυρῶ τὴν συγκατάθεσίν τινός, δὲν συμφωνῶ· οὗ ἐναντίον τὸ «Τίθεμαί τινι ψῆφον». 3) ὡς τεχνικὴ λέξις τῶν γραμματικῶν. καὶ τῶν Κριτ. ἀπ' Ἀριστάρχου, ἀποφαίνομαι, ἀποδεικνύω νόθον στίχον τινὰ τῶν πάλαι ποιητῶν.

Ἀθέτημα, τό· τὸ ἀποβεβλημένον, ἀπερριμμένον.

Ἀθέτησις, εως, ἡ· ἀποβολή, ἀπόρριψις· τὸ ἀθετεῖν.

Ἀθετητέον· ῥημτ. ἐπίρμ. (ἀθετέω) πρέπει νὰ ἀθετῆται ἢ ἀθετηθῇ. Πλβ. 3, 29, 2.

Ἄθετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀθέτως (τίθημι)· ἀποβεβλημένος, ἀπερριμμένος· ὅθεν ἀνωφελής, ἄχρηστος. Ἀνωφελής, Διοσκορ. Γ'. «Ἄθετος πρὸς βρῶσιν». Ὅποιος δὲν ἔχει καλὴν θέσιν· Ἀνεπιτήδειος· ὡς παρὰ Διοδ. Σικ. «Ἄθετος τόπος πρὸς ναυμαχίαν». Ἐπρμ. Ἀθέτως = ἀθέσμως. Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 150. ἄγνοια, ἀδιαγνωσία, τὸ ἀπροσέκτως ἀποβλέπειν πρός τι (ἀπρόσεκτον κύτταγμα) ἀπροσεξία.

Ἀθεωρησία, ἡ (ἀθεώρητος)· τὸ μὴ θεωρεῖν. Διόδ. Σικ. Α'. «τόπου ἀθεωρησίαν». Ἀπροσεξία ἐν τῷ βλέπειν καὶ παρατηρεῖν.

Ἀθεωρητί, Ἐπίρ. χωρὶς θεωρίας, ἢ σκέψεως χωρὶς νὰ θεωρήσῃ· ἢ νὰ ἀθεωρητί τις τι.

Ἀθεώρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω)· Ἐνεργ. μετὰ Γενικ. μὴ θεωρήσας, ἀνεπιστήμων, ἄνευ θεωρίας, ἐπιστημονος γνώσεως, ἢ διαγνώσεως ἀνεπιστήμων, ἢ ὅστις δὲν εἶδε τι· ὁποῖος δὲν ἔχει θεωρίαν, γνωριμίαν ἢ ἰδέαν πράγματός τινος. Πλούταρχ. «Οὔτ' ἀκριβῶς, οὔτε παντάπασιν ἀθεωρήτως». Παθητ. ἀντὶ τοῦ Ἀφανής, μὴ βλεπόμενος (ἄφαντος, ἀπαρατήρητος). Ἀριστοτ. Ἐπρμ. Ἀθεωρήτως.

Ἀθήητος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀθέατος.

Ἄθηλος, ὁ, ἡ (θηλή)· χωρὶς θηλῆς· ὁ ἐστερημένος θηλῆς (βυζιοῦ) ὁποῖος δὲν βυζάνει, ἢ δὲν ἐβύζαξε καὶ ὁ θηλῆς ἐστερημένος. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 581· καὶ Σιμων παρὰ Πλουτάρχ.

Ἀθήλυντος, ὁ, ἡ (θηλύνω)· μὴ γυναικώδης, μὴ θηλυπρεπὴς γεγονώς, (ὅστις δὲν ἔγεινεν ἢ δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ γένῃ σὰν γυναῖκα ἀδύνατος, δειλὸς κτ. τ.).

Ἄθηλυς, (θῆλυς) μὴ γυναικώδης, μὴ θηλυπρεπής.

Ἀθηνᾶ, ᾶς, ἡ· ἐκ τοῦ Ἀθηνάα κατὰ συναιρ. καὶ Ἀθήνη, Ἀθηναία, Ἀθηναίη. Δρ. Ἀθάνα. ἀλλὰ καὶ παρ' Αττι. Ποιητ. Αἰολ. Ἀθαναΐα. ἡ θεὰ τῆς σοφίας, καὶ ἡ ἔφορος, προστάτις τῶν Ἀθηνῶν. Ὁμηρικῶς δὲ, Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη.

Ἀθήναζε. Ἐπρμ. κινήσεως σημαντ. εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀθῆναι, ῶν, αἱ· ἡ πόλις Ἀθῆναι, Ὁμρ. ὡς Θῆβαι· ἀεὶ πληθυντ. διότι συνίστατο ἐκ πλειόνων μερῶν ἢ τμημάτων (ὅρα Γεωγραφ. Στράβωνος, καὶ Μελετίου τόμ. Β'. σελ. 356.), εἶον ἐκ τῆς κυρίως πόλεως, ἐκ τοῦ ἄστεος, ἐκ τῶν προαστείων κ. τ. τ. Ἑνικῶς δὲ εὕρηται μόνον ἐν Ὀδσ. Η. 80. Ἀθῆναι κυρίως = Ἀττική, ἅπασα ἡ χώρα. Ἡρδ. Ϛ. 17. Ἀθήναζε, εἰς τὰς Ἀθήνας (κινήσεως σημτ.) Ἀθήνηθεν, ποιητ. Ἀθήνηθε καὶ Ἀθήνοθεν, ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀθήνησι, ἐν Ἀθήναις (στάσ. ἢ ἠρεμ. σημαντ.) (μέτα εἰς τὰς Ἀθ).

Ἀθήναιον, ου· τό, καὶ Ἀθήναιον (Ἀθηνᾶ)· ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ντὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχουσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφὰ ἀνατρέματαν πρὸς τὸ Ἀθήναιον τὸ ἐν Σιγείῳ. Ἡρόδ. ἐν Τερψιχ. 95.

Ἀθηναῖος, ναία, ναῖον· ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Ἀθήνας. 2) Ἀθήναιος δὲ, ὀνμ. κύρ. γέν. Ἀρσ.

Ἀθήνηθεν καὶ **Ἀθήνηθε**. Ἐπρμ. ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἀθηνιάω, ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθω ἢ νὰ ζῶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ζήτ. ἐν Τροπομάσθλης.

Ἀθήρ, έρος, τὰ τοῦ στάχυος λεπτότατα ἄκρα, (τὰ ἄγανα, τὰ γένεια τῶν ἀσταχύων τοῦ σίτου). Ξενοφ. Ἔτι δὲ 2) καὶ ὁ στάχυς. Ἡσδ. Ἀσπ. 3, 2. 3) καὶ τὸ ὀξὺ (ἡ μύτη), τὸ σουβλερὸν μέρος τοῦ ξίφους· τὸ ἄλλως γλωχίν, ἢ κώπιον.

Ἀθήρα, ἡ· = Ἀθάρα.

Ἀθήρατος (θηράω)· μὴ θηραθεὶς (ἀκυνήγητος) ὃν οὐ δύναταί τις θηρᾶν, ἀπιαστος με, ἢ εἰς τὸ κυνῆγι. Λογγ. β'. 4. 2) ἄνευ θήρας (χωρὶς κυνῆγι). 3) = ἄθηρος· μὴ ἔχων θήρας (ἀγρίμια).

Ἀθήρευτος, ὁ, ἡ (θηρεύω)· = ἀθήρατος. Ξενοφ. Κυρουπ. «θηρίον ἀθήρευτον».

Ἀθήρη = **Ἀθάρη**.

Ἀθηρηλοιγός, ὁ (λοιγός, ἀθήρ)· ὄργανον γεωργικὸν ἐξολοθρευτικὸν τῶν Ἀθέρων, Χρησμοῦ λέξις περὶ τοῦ πτύου (πτυάρι· ἢ φκιάρι κοινῶς), πτύον, λικμητήριον. Ὀδυσ. Λ. 128 καὶ 275. Ὁ δὲ Σφκ. ἔχει ἀντ' αὐτοῦ ἀθηρόβρωτον (ἀπὸ τοῦ, βιβρώσκω). Ἀθηρόβρωτον· τὸ Φτυάρι δι' οὗ λιχνίζουσι τὸ σιτάρι εἰς τὸ ἀλώνιον.

Ἀθηρία, ἡ· κακὴ θήρα, ἔλλειψις θήρας· (ἄχαμνὸ κυνῆγι, κυνῆγι χωρὶς ἀγρίμια) ἔλλειψις θηρίων, (ἄθηρος). Αἰλιαν. Ζ'. Ἱστ. Η'. α'.

Ἀθηρόβρωτον, τό· (βρώσκω, ἀθήρ) οὕτως ὀνομάζει ὁ Σοφοκλ. τὸ Πτύον, ὅπερ ὁ Ὅμηρ. Ἀθηρόλοιγον, εἶπεν· ἰδὲ Ἀθηρηλοιγός.

Ἄθηρος, ὁ, ἡ (θήρα)· ἐστερημένος θήρας (κυνηγιοῦ)· ἄνευ θήρας, μὴ θηρεύσας (μὴ κυνηγήσας) μὴ θηρευόμενος (ὅστις δὲν πιάνεται εἰς τὸ κυνῆγι). 2) (θήρ) ἐστερημένος ἢ ἄνευ θηρίων (ὅστις δὲν ἔχει ἀγρίμια) ὡς «ἄθηρος χώρα» (τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκονται ἀγρίμια) Ἡρδτ. δ'. 185.

Ἀθηρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· = ἀθερώδης.

Ἀθήρωμα, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀθέρωμα.

Ἀθησαύριστος, ὁ, ἡ (θησαυρίζω)· μὴ τεθησαυρισμένος, μὴ θησαυριζόμενος. Ἐνεργ. μὴ θησαυρίζων· καταδαπανιστής (κακοξοδευτής).

Ἀθήτευτος, ὁ, ἡ (θητεύω)· ἐπὶ μισθῷ μὴ δουλεύσας, ἢ μὴ δουλεύων. Ἡσχ.

Ἀθηγής, ὁ, ἡ (θιγγάνω, θιγεῖν)· ἀνέπαφος (ἄγγιχτος, ἀνέγγιχτος).

Ἄθικτος, ἡ (θιγγάνω, θιγεῖν)· ἄψαυστος, παρθένειος (παρθένος)· ἀκήρατος, ἀβλαβὴς (ἀνήγγιχτος, ἀπείραχτος)· οὗ οὐδεὶς δύναται ψαύειν ἢ ἅπτεσθαι (τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐγγίζῃ ἢ πειράζῃ) ἅγιος, ἱερός. Σφκ. Οἰδ. Κ. 39. μετὰ γενικ. Οἰδ. 686. 2) ἐνεργτ. μὴ θιγγάνων.

Ἀθλ — τῶν οὕτως ἀρχομένων λέξεων (ἀπὸ τοῦ ἄθλος παργ.) ἀναλύεται Ἰωνικ. ἡ πρώτη συλλαβὴ εἰς ἀεθλ — (ἀεθλεύω, ἄεθλος, ἄεθλον

κ. τ. τ.) ὅθεν ἡ συλλαβή ἀθλ — ἐκφέρεται μακρῶς ὡς ἡ ἐν τῷ, Ἀστός.

Ἄθλαστος, ὁ, ἡ (θλάω)· μὴ τεθλασμένος (ἀτσάκιστος).

Ἀθλευτήρ, ῆρος, ὁ· ἀγωνιστής, ὁ ὑπὲρ ἄθλου ἀγωνιζόμενος· ἀπὸ τοῦ:

Ἀθλεύω, Μ. εύσω (ἆθλος)· ἀγωνίζομαι, τουτέστιν ἐπιμελοῦμαι νὰ κερδήσω τὸ ἆθλον, ἢ βραβεῖον (πρέμιον) εἰς τοὺς ἀγῶνας· πάλην, δρόμον δηλ. κ. τ. τ. (πάλευμα, τρέξιμον) ἐν Ἰλιάδ. 2) ἐργάζομαι, πάσχω, ὑποφέρω, δεινοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω. Ἰλ. Ω. 734. κατὰ τὸν Ἐπ. ὅμως τύπον, ἀεθλεύω, μόνον. Οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττικ. χρῶνται τῷ, ἀθλεύω κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν· κατὰ τὴν δευτέραν δέ, τῷ, Ἀθλέω.

Ἀθλέω· Μλ. ήσω· πάσχω, ὑποφέρω, ὑπομένω (καθαίνω). Ἰλ. Η. 453. Ο. 30 (τῷ τύπῳ ἀθλέω οὐδαμοῦ χρῆται ὁ Ὅμρ.) οἱ μεταγενέστ. δὲ χρῶνται τῷ ἀθλέω καὶ ἀντὶ τοῦ ἀθλεύω κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν αὐτοῦ.

Ἄθλημα, ατος, τό (ἀθλέω)· ἀγώνισμα, ὁ τρόπος τοῦ ἀγωνίζεσθαι. 2) ἐργατικὸν σκεῦος (ἐργαλεῖον) καὶ χειρεργοτεχνία (ἐργόχειρον)· Θεοκρίτ. ΚΑ΄. 9. »Χειρῶν ἀθλήματα«. τὰ Ἐργόχειρα.

Ἄθλησις, ἡ· γύμνασις, ἄσκησις, ἐξαιρέτως τῶν ἀθλητῶν· κυρίως δὲ πασαδήποτε Γυμνάσεις. Διόδ. Σικ. »διὰ τὴν ἐν τούτοις ἄθλησιν«.

Ἀθλητήρ, ῆρος· ἀγωνιστής, Ὀδσ. Θ. 164. ἀρχαῖος τύπος τοῦ:

Ἀθλητής, οῦ, ὁ· (ἀθλέω) ἀγωνιστής, παλαιστής, μαχητής· ὁ νικῶν ἢ νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ ἆθλον λαβών. Θουκυδ. Δ΄. 121. Ἐλέγοντο δὲ κυρίως Ἀθληταί, οἱ τὰ πέντε εἴδη τῶν Ἀγώνων ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ἀγωνιζόμενοι, καλούμενοι ἰδιαιτέρως, Παλαισταί, Δρομεῖς, Πύκται, Δισκοβόλοι, καὶ Ἁλτικοί. 2) Μεταφορικ. πᾶς ὁ γυμνάσεως καὶ ἐμπειρίας εἰς τινα τέχνην ἢ ἐπιστήμην, ἐντελής· πῶς Δημοσθ. Ἀθληταὶ τῶν καλῶν ἔργων ἐγένοντο. Πλάτ. »Ἀθληταὶ πολέμου«. »Ἀθληταὶ γῆς«· οἱ τὰ γεωργικὰ ἐξησκημένοι Γεωργοί. Φιλέστρ. »Ἀδικίας καὶ βδελυρίας ἀθληταί«· (Πρωτομάστορες) εἰς τὴν ἀδικίαν καὶ ἀδιαντροπίαν· οὕτω καὶ τὸ »Ἀθληταὶ τῆς ἀληθινῆς λέξεως«. Διονύ. Ἁλ. περὶ Συνθ. Μ. σλδ. 415. ὑπὸ Schaefer· ὅθεν

Ἀθλητικός, κή, κόν· δυνατός, ἐπιτήδειος καὶ ἐξησκημένος ἀθλητής. Ὁ ἀνήκων εἰς ἀθλητὴν ἢ εἰς τὸν ἀθλητήν· ἀντιθέτως τοῦ εὐγενοῦς γυμναστικοῦ. Γαλην. Προτρπ. σλδ. 110. ὑπὸ Willet.

Ἀθλητικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀθλητῶν. Πλουτ.

Ἀθλιβής, ὁ, ἡ (θλίβω)· μὴ τεθλιμμένος, πεπιεσμένος (ἀζούλιχτος) μὴ βεβλαμμένος (ἄβλαπτος) (◡ — —).

Ἄθλιος, ία, ιον, καὶ Ἀθλία (ἆθλος)· ὁ ἐν ἀγωνίᾳ ὢν καὶ μηδόλως ἄνεσιν ἔχων, ὁ πολλὰ πάσχων, πολλὰ πονῶν (κοπιάζων)· ὅθεν ταλαίπωρος, δυστυχής, κατ᾽ ἠθικὴν σημτ. δύσποτμος (κακόμοιρος, κακορρίζικος) πονηρός, κακός, φαῦλος (ἀχρεῖος, παταπός) Εὐριπ. Ἡρακλ. 1286. καὶ Δημοσθ. »Ἄθλιος καὶ ὠμὸς τὴν γνώμην«. 2) εἰς ἀγῶνα ἢ ἆθλον οἰκεῖος, ἀνήκων, ἁρμόδιος ἵππος ἀθλίης. Θγν. Ἐπρμ. Ἀθλίως· ὅθεν

Ἀθλιότης, ητος, ἡ· ταλαιπωρία, κακοπάθεια, (κακορριζικιά, ἀχρειωσύνη). Πλτ.

Ἀθλοθεσία, ἡ· τὸ προβάλλειν, διορίζειν ἆθλον.

Ἀθλοθετέω. ῶ, Μ. ήσω (τίθημι)· Προβάλλω ἆθλον. Διορίζω, διατάττω ἀθλητικοὺς ἀγῶνας· ὅθεν γενικῶς, Διορίζω βραβεῖα καὶ ἀνταμοιβάς, ἢ χαρίσματα. Ἀθήν. ΙΒ΄. »Περσῶν βασιλεὺς ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι«· ἔταξε νὰ δίδῃ χαρίσματα εἰς ἐκείνους οἵτινες τῷ ἐφανέρωναν νέας ἡδονάς. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὁδηγῶ, Διοικῶ. »Τὰ κατ᾽ αὐτὴν ἀθλοθετοῦντα τύχη«. Ἡλιόδ. Αἰθ.

Ἀθλοθετήρ, ῆρος, καὶ **Ἀθλοθέτης**, ὁ, ἡ· ὁ διορίζων ἆθλον, ὁ διατάττων τοὺς ἄθλους, ὁ διανέμων τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς Ἀθλητάς. Παυσαν. Β. 9. ὅπου »Ἀγῶνα τιθέναι« κεῖται, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποφασίζειν τὸ βραβεῖον εἰς τὸν νικητὴν = βραβεὺς καὶ βραβευτής· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ᾽ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ.

Ἀθλοθετία, ἡ· = ἀθλοθεσία.

Ἆθλον, τό· καὶ Ποιητικ. **Ἄεθλον**· τὸ βραβεῖον τοῦ ἀθλητοῦ (πρέμιον) ἤτοι τὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑπὸ τοῦ Ἀθλοθέτου εἰς τὸν νικητὴν εἰς τοὺς δημοσίους ἀγῶνας· νικητήριον δῶρον, κυρίως δὲ δῶρον, χάρισμα ἐξαιρετον, ἀνταμοιβή. Ἰλδ. Ψ. 413, 620. καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν Ὀδσ. δὲ μόνον, Λ. 548. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ βῆτρα, ἢ· τὸ κοινῶς στοίχημα. 2) πληθυντ. = ἆθλοι, ἀγῶν. Σοφ. Φιλ. 508. Δημοσθ. »τοῦ πολέμου ἆθλα ταῦτα τὰ χωρία«. »Ἆθλον τιθέναι«· ἀντὶ τοῦ κοινοῦ »βάνω στοίχημα«.

Ἆθλος, καὶ Ποιητικ. Ἄεθλος, ὁ, ἡ· ἐν πολέμῳ καὶ ἐν παιγνίοις (παιγνίδια) ἅμιλλα, ἔργον πολύμοχθον (κοπιαστικόν) στενοχωρία, ταλαιπωρία, μόχθος, κακοπάθεια. Ὁ Ὅμρ. χρῆται ἀεὶ τῷ, ἄεθλος καὶ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ. 160. τῷ συνήθει τύπῳ· παρ᾽ Ἡρδ. πολλάκις ἐν χρήσει. Περὶ τοῦ, τί διαφέρει δὲ ὁ ἆθλος ἀπὸ τοῦ, τὸ ἆθλον ἰδὲ Ἰσιδ. Πηγ. 37.

Ἀθλοσύνη, ἡ· = ἆθλος· ποιητ.

Ἀθλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· τὸ ἆθλον, ἤτοι τὸ νικητήριον δῶρον, φέρων (βαστάζων), καὶ ὁ αὐτὸ ἐπινέμων (μοιράζων ἢ δίδων). Ἵππος ἀθλφ. Ἰλδ. Ι. 124. Λ. 699. ἔτι δὲ καὶ ἐν Ἐπικ. τύπῳ ἀεθλοφόρος Ἰλδ. Χ. 22. 2) (φέρομαι) ἀποφέρων, ἀποκομίζων, κερδαίνων τὸ Ἆθλ. Καὶ ὁ ὑπομείνας τὸν ἀγῶνα.

Ἄθολος, ὁ, ἡ (θολός)· χωρὶς ῥύπου, μὴ λερωμένος (ἀλέρωτος) »Ἄθολον κάτοπτρον«. Λουκιαν. ἔτι δὲ καὶ ὁ μὴ θολός.

Ἀθόλωτος, ὁ, ἡ (θολόω)· ὁ μὴ θολωμένος· καθαρός. Ἡσιοδ. Ἐργ. 597.

Ἄθορος, ὁ, ἡ (θρώσκω, θορεῖν)· μὴ συνουσιασθεῖσα, μὴ ἐγκαστρωθεῖσα· μὴ ὀχευθεῖσα (ἀβάτευτος) ἐπὶ θηλυκῶν ἀλόγων ζώων· μὴ συνουσιασθείς, μὴ ὀχεύσας (μὴ βατεύσας) ἐπὶ ἀρσενικῶν. Ἀντων. Λιβερ. ΙΓ.

Ἀθορύβητος, ὁ, ἡ (θορυβέω)· μὴ θορυβούμενος, ἢ θορυβηθείς, μὴ ταραττόμενος ἢ ταραχθεὶς ὑπ᾽ ἄλλου τινος· ἀτάραχος, ἥσυχος, ἀνενόχλητος. Ξενοφ. Ἀγησ. ς. 7.

Ἀθόρυβος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. **Ἀθορύβως**· (θόρυβος) χωρὶς θορύβου καὶ ταραχῆς. Ἥσυχος. Πλουτ. »Ἀθόρυβον ἦθος«.

Ἀθραγένη, ἡ, παρὰ Θεοφ. Ε. Κεφ. ἐσχάτ. ὄνομα ἀγρίου φυτοῦ, ὅμοιον τῇ ἀμπέλῳ καὶ τῇ οἰνάνθῃ.

Ἄθρακτος, ὁ, ἡ. (θράττω) Ἀτάρακτος. Σοφοκλ.

Ἀθράνευτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Θρανεύω.

Ἄθραυστος, ὁ, ἡ· (θραύω) ἄθρυπτος, ἀσύντριπτος (ἀτσάκιστος, ἀκομμάτιαστος) ἀκατάλυτος, ἀδιάφθαρτος· (ἀχάλαστος) ἀβλαβής, ἀκέραιος· παρ᾽ Εὐριπ. »Ἄθραυστος πύργος«· ἀχάλαστος, ἀβλαβής, σῶος, γερός· »Ἄθραυστον ἔχοντα τὸ περὶ ἑαυτὸν μέρος τῆς δυνάμεως«. Διόδ. Σικ. »Ἄθραυστοι καὶ ἀσινεῖς«. Πολύβ. »Τῆς τύχης ὅπως ἄψαιτ᾽ ἀθραύστῳ«, »Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 57. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ Ἀπρόσκοπα, ἑρμηνεύει.

Ἄθρεπτος, ὁ, ἡ· (θρεπτός) μὴ τρέφων παθητ. μὴ τρεφόμενος.

Ἀθρέω, ῶ. Μ. ήσω. ἀττκ. ἀθρέω· προσεκτικῶς ἢ ἀκριβῶς, παρ᾽ Ὅμρ. συνήθως εἰς τι, ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. μόνη ἄνευ προθτ. Ἰλδ. Μ. 391. Ξ. 334. ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτώσ. ὁρῶ. Ὀδσ. Μ. 232. Τ. 478. θεωρῶ, (κυτάζω) παρατηρῶ, σκοπῶ. Προστκτ. Ἄθρει. Ἰδέ! (κύταξε) βλέπε! Τὸν Μέλ. ἀθρήσω παρ᾽ Εὐρπδ. Μηδ. 432. ἤθελεν ὁ Πορσώνης Porsoni ἀμφίβολον ἄνευ λόγου μάλιστα· (ἴσως ἐκ τοῦ, θεωρέω καὶ α ἐν τῇ συνθέσει, μὴ) ἐξ οὗ.

Ἀθρήματα, τά· (ἀθρέω) = ὀπτήρια δῶρα, (τὰ ὁποῖα δίδουσιν οἱ συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ τῇ νύμφῃ ὅταν τὴν βλέπωσι τὸ πρῶτον ἢ πηγαίνωσι νὰ τὴν χαιρετήσωσι) ὡς τὰ Θεώρητρα, καὶ Ἀνακαλυπτήρια, παρὰ Λεσβίοις. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ.

Ἀθρήνη, καὶ Ἀθρήνιον, παρὰ Σουίδ. ἐσφαλμ. ἀντί, Ἀνθρήνη.

Ἀθρηνί, Ἐπίρ. (θρῆνος) χωρὶς θρήνου καὶ κλαυθμοῦ.

Ἀθρητέον, ῥμτ. ἐπίθτ. (ἀθρέω) πρέπει νὰ θεωρῇ ἢ θεωρηθῇ τις· (ἂς θεωρῶμεν, παρατηρῶμεν, ἢ θεωρήσωμεν, παρατηρήσωμεν). Ξενοφ. Συμπ. Η. 39.

Ἀθρίγγωτος, ὁ, ἡ· (θριγγόω) ἄνευ θριγγοῦ (ἰδὲ θριγγός)· ἀπαραπέτωτος, χωρὶς περιθωρίου (περβαζίου, ἀπερβάζωτος, τὸ τοπρικοβάρβαρον). Γραμματ.

Ἄθριπτος, ὁ, ἡ· (θρίζω, ἀντὶ τοῦ θερίζω) ἀθέριστος, ἀχάλαστος, ἀβλαβής. 2) Ὁ Σχολ. τοῦ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Κ. 329. ἑρμηνεύει τὴν Ὁμηρικὴν λέξιν »Ἀκήλητος« διὰ τοῦ Ἄθριπτος, ὅπου πιθανῶς ἀναγνωστέον Ἄθελκτος, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι Σχολιασταὶ αὐτόθι ἔχουσιν.

Ἄθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· (θρίξ) ἄνευ κόμης (μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς). 2) (μετὰ τοῦ συνκτ. α) ὁμόθριξ. ὁμοίαν κόμην ἔχων. Ἐν Ἰλιάδ. Β. 765. κεῖται ἐπὶ ἵππων. »Ὄτριχας«· τὸ ὁποῖον οἱ Γραμματ. διὰ τοῦ, Ὁμότριχας, ἑρμην. ὁ δὲ Μάτρων παρ᾽ Ἀθην. ΙΔ΄. σελ. 656. ἔχει, Ἄτριχας, τὸ ὁποῖον καὶ συνηθέστερον, παρὰ τό, Ὄτριχας· μ᾽ ὅλον ὅτι ὁ σχηματισμὸς οὗτος φαίνεται καὶ εἰς τό, Ὀγάστωρ, καὶ εἰς ἄλλας ὀλίγας τινὰς λέξεις.

Ἀθριπήδεστος, ὁ, ἡ· (θρίψ, ἐδεστός) μὴ βεβλαμμένος ἢ μὴ βλαπτόμενος ὑπὸ θριπῶν· (ἀσκουληκοφάγωτος, ἀσαρακοφάγωτος). Θεοφραστ. Ε.

Ἀθροίζω. Μ. οίσω· (ἀθρόος) συναθροίζω, συνάγω, (Μαζώνω) καθτκ. ἀθροίζεσθαι, συναθροίζεσθαι συνάγεσθαι εἰς ὁλότητα. Μέσ. ἀθροίζομαι, συναθροίζω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ παρ᾽ ἐμαυτῷ (συνάζω διὰ τὸν ἑαυτόν ἢ διὰ χρείαν μου· συνάζω εἰς τὸν οἶκον μου) παρὰ Πλατ. δὲ

Ἀθροίσιμος, ὁ, ἡ· ὁ συναθροίζων, συνάγων, φέρων πολλοὺς εἰς ἕνα τόπον, ὡς Γρηγ. Ναζ. »Ἀθροίσιμος ἡμέρα«· ἡμέρα δηλ. καθ᾽ ἣν συνάγεται ὁ λαός· πανήγυρις. 2) Ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων ἰδιότητα καὶ δύναμιν εἰς τὸ ἀθροίζειν καὶ ἀθροίζεσθαι.

Ἄθροισις, εως, ἡ· Ἀθροισμός.

Ἄθροισμα, ατος, τό· συνάθροισμα (μάζωμα) πολλῶν μερῶν ὁμοειδῶν ἢ καὶ διαφορετικῶν εἰς Ὁλότητα· σωρός, σύλλογος, πλῆθος. Λατιν. Massa· Γαλ. la Masse· ὁ δὲ Ἐπίκουρος καὶ τὸ Σῶμα οὕτως ὠνόμαζεν, ὡς ἐκ πολλῶν μερῶν συνεστάμενον. (Δγν. Λρτ.)

Ἀθροισμός, ὁ· τὸ ἀθροίζειν, συνάγειν· σωρεύειν (σώρωμα).

Ἀθροιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. (ἀπὸ τοῦ Ἀθροίζω) πρέπει νὰ ἀθροίζηται ἢ ἀθροισθῇ. Ξεν. πλτ. Λκδμ. 7. 4. πρέπει νὰ ἀθροισθῇ, νὰ μαζωχθῇ. »Ἀθροιστέον χρήματα«· πρέπει νὰ συναχθῶσι χρήματα. Χ.

Ἀθροιστήριον, τό, τόπος συναθροίσεως· εἰς ὃν γίνεται ἡ ἄθροισις. Εὐστάθ.

Ἀθροιστής, οῦ, ὁ, ἡ· (ἀθροίζω) ἀθροίζων, συναθροίζων, συνάγων (συναχτής, μαζωχτής). ὅθεν

Ἀθροιστικός, ή, όν· ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ ἀθροίζειν, συνάγειν (συμμαζώνειν) ἐπίρρ. Ἀθροιστικῶς.

Ἀθρόος, α, ον, ὁ, ἡ· καὶ Συνῃρ. ἄθρους· ἀρχαϊ. ἀττικ. ἀθροῦς, οῦν· ὁ δὲ Βέκκερος, Bekker γράφει καὶ ἀθρόος παρὰ Πλτ. Τιμ. σελ. 64. C. 65. A. παράβλ. Βουτμ. Ἀνάπτ. Ἑλλην. Γραμματ. I. σλ. 248. (θρόος μετὰ τοῦ συνακτ. ἢ ἀθροιστ. α) συνηγμένος, συνηθροισμένος, (μαζωμένος) εἰς ἕν· (λέγεται ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων συνηγμένων εἰς ὁλότητα) συνχ. ἐν πληθ. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. τῷ ἑνικ. δὲ χρῆται ὁ Πινδ. »ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν« ἐπλήρωσεν ὅλην τὴν ζημίαν διὰ μιᾶς· Ἰλιάδ. O. 657. »μένεσαν ἀθρόοι οὐδ' ἐκέδασθεν« ἔμειναν συνηθροισμένοι καὶ δὲν ἐχωρίσθησαν (ἐσκορπίσθησαν) ὡς τὸ »ἀθρόοι καὶ τεταγμένοι« παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. Α΄. δ. 22. »ἀθρόῳ τῷ σώματι« Ὁ αὐτ. Ἱππικ. Η΄. 5. λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὅταν γαργαλίζεται ἤτοι ἐρεθίζεται διὰ τοῦ κέντρου, πτερνιστηρίου (σπερουνίου, τουρκοβαρβαριστὶ μαχμουζίου), καὶ συστελλόμενος (συμμαζωνόμενος) ῥίπτεται μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις. »Φανερὰ θήσω ἀθρόα πυρὶ ἔπεα« Πίνδαρ. Ὀλύμ. ΙΓ΄. 139. καὶ »ἀθρόον εἰρῆσθαι« ἀντὶ τοῦ, Καθόλου καὶ κυρίως εἰπεῖν, Ἀρεταῖος· παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσιν »ἀθρόως λέγειν« ὅταν ὀνομάζωσι τὸ ὅλον, ἀντὶ νὰ ἐκθέτωσι τὸ μέρος. »ἀθρόα πόλις« Θουκυδ. σύμπασα, ὅλη ὁμοῦ, ἤτοι ὅλον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· ὡς καὶ τὸ »ἀθρόος λαός« ὅλος ὁ λαὸς ὁμοῦ, ἐν Ἐπιγράμ. 2) πυκνός, ἐπισεσωρευμένος· πολύς, ὑπέρμετρος, περιττός, ὁ εἰς πλῆθος. »ἀθρόαι κῶμαι« Ξενοφ. Κυροπ. Ε΄. δ. 3. »ἀθρόαις ἁμέραις πέντε« εἰς πέντε ὁλοκλήρους ἢ σωστὰς ἡμέρας. Πίνδαρ. Πυθ. Δ΄. 231. »ἀθρόοι στέφανοι« Ἰσθμ. Ε΄. 10. »ἀθρόα ἔρνεα« αὐτόθ. Α΄. 37. »ἀθρόαν κακότητα« Πυθ. Β΄. 67. ἀντὶ τοῦ, Μεγάλη δυστυχία. »Ὅταν ὁ θεὸς αὐτὰ ἀγαν ἀθρόως ποτίζῃ« Ξενοφ. Συμπ. Β΄. 25. ὡς τὸ τῆς συνηθ. Ὅταν ῥίπτῃ βροχὴν μὲ τὸ καρδάρι· ὅ ἐστι, παραπολὺ βρέχει διὰ μιᾶς, ὡς καὶ τὸ »ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεῖσθαι« αὐτόθι 26. ἤτοι ὅλον διὰ μιᾶς· ὁ Ὅμ. συντάττει αὐτὸ πολλάκις μετὰ τοῦ, πᾶς. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ἀντὶ τοῦ, δαψιλής, περιττός, ὑπερβολικός, μέγας, πλήρης· παράβλ. τὸ πᾶς· τὸ ἀθρόον, τὸ πλῆθος, τὸ ὅλον. Ξενοφ. Κυρ. Δ. β. 20. »καθ' ἀθρόον« ἢ ἀθρόως εἰρῆσθαι ἐν γένει εἰπεῖν· »ἀθρόους ὤφθη« ἐφάνη ὁμοῦ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν ἢ μὲ ὅλ. τὸ στράτευμα. Πλτχ. Θμστ. 12. ὡσαύτως καὶ »ἀθρόους ἀπέστη« Πλτχ. Συλλ. 12. »ἀθρόοι εἰσῆλθον« ἐμβῆκαν ὅλοι ὁμοῦ. Συγκρτ. ἀθροώτερος καὶ ἀθρούστερος· ἀθροώτατος. Πλτχ. Κτρ. 20. Ἐπίρρ. Ἀθρόως, Αἰφνιδίως, Ἐξαίφνα, Διὰ μιᾶς, γενικῶς. Ἀπολλ. Α΄. 428. »Οὐ ἀθρόως αὖθι πατῶν« οὕτω καὶ Ἀθρόον, Ἐπίρρ. Ἐξαίφνα, τὸ ὅλον ὁμοῦ διὰ μιᾶς· »ἀθρόως λέγειν« παρὰ ῥήτορ. τὸ λέγειν τὸ ὅλον ἀντὶ ἑνὸς μέρους. Ἀθρέω, ῶ· περισκοπῶ, ὁρῶ μετ' ἐπιστάσεως· ἀτενίζων βλέπω, προσεκτικῶς θεωρῶ, ἐπιβλέπω (κυτάζω ὁλόγυρα, κυτ. μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ τὸ συνηθ. μὲ τέσσαρα μάτια) Σοφ. Αἰ. 1032. ἰσοδύναμον τῷ παπταίνω.

Ἄθροος, ὁ, ἡ· (θρόος καὶ α. στρτ.) χωρὶς θορύβου, ἢ κτύπου. Ἡσύχ.

Ἀθρότης, ητος, (ἀθρόος) ἡ· ἡ ὁλότης, τὸ ὅλον ὁμοῦ.

Ἄθρυπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀθρύπτως· (θρύπτω) μὴ στερηθεὶς τῶν δυνάμεων· ἀχαύνωτος, ἀμαλάκιστος, μὴ γυναικώδης, μὴ σαθρός. »Προσώπου σύστασις ἄθρυπτος εἰς γέλωτα« Ζήτ. ἐν τῷ, Σύστασις· μὴ μαλακή, ἢ πρὸς μαλάκυνσιν· ὡς καὶ τὸ »ἀθρύπτως, καὶ ἀδεῶς« Πλούταρχ. »δίαιτα ἄθρυπτος« Πυθαγ. λιτὴ δηλ. μὴ ἄσωτος καὶ πολυέξοδος· λέγεται Ἐνεργ. καὶ Παθητ. ἐξ οὗ

Ἀθρυψία, ἡ· λιτή, ἁπλῆ δίαιτα· (τρόπος ζωῆς, τράπεζα) Πλούταρχ. εἰς Ἡσίτ. »ἡ περὶ δίαιταν ἀθρυψία« ὁ ἁπλοῦς καὶ μὴ ἁβρὸς τρόπος τοῦ ζῆν· οὐ ἐναντίον τό, Θρύψις.

Ἀθυμέω, ῶ· Μ. ήσω, εἰμὶ ἄθυμος, κατηφής, δειλός, δὲν ἔχω θάρρος, λυποῦμαι, μελαγχολῶ, βαρέως φέρω, μοὶ κακοφαίνεται, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ΄. γ. 15. τὸ παρὰ Γάλ. perdre le courage.

Ἀθυμητέον· ῥηματ. ἐπίθ. ἀπὸ τοῦ ἀθυμέω· πρέπει νὰ ἀθυμήσῃς ἢ νὰ ἀθυμῶμεν. Ξενοφ. Ἀνάβ. 3. 2, 23.

Ἀθυμία, ἡ· δειλία, λύπη, κατήφεια, ἀνία (βαρυκαρδισμα). Ξενοφ. »τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας« κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον. Ὁ πρὸς τοὺς πολεμίους ὄκνος· δηλ. ὁ ἐκ μικροψυχίας φόβος Ἡρόδ. Ι. 27.

Ἄθυμος, ὁ, ἡ (θυμός)· δειλόκαρδος, δειλὸς (φοβιτσιάρης). Ὀδύσ. Κ. 463. Ἡρόδ. ζ. 11. Ἄκαρδος, λυπημένος, μελαγχολικός· »ἄθυμον εἶναι πρός τι« τὸ μὴ ἔχειν προθυμίαν (ὄρεξιν) εἰς τίποτε· ἀπροθύμως, ἀνυπερβέτως ποιεῖν τι (τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι σταχιασῶς, χωρὶς ὄρεξιν). Ξενοφ. Οἰκον. ΚΑ΄. 5. »ἄθυμος ποιεῖν« ἄνευ ὀργῆς, μὲ ἀπάθειαν (χωρὶς θυμόν, χωρὶς ἀφέκτο). Πλτ. Νμ. 10. σλδ. 888. λέγεται, καὶ ἐπὶ ἵππων. Ἄθυμος ἵππ. (ἄλογον ἥμερον) ἡ ἀντίκειται τῷ »θυμοειδής« (ἀφὺς) Αἰσχιν. ἐλγ. Α΄. 10. Ἐπίρρ. ἀθύμως, καὶ συγκρτ. ἀθυμοτέρως· ποιεῖν τι χωρὶς ὄρεξιν καὶ καρδίαν, ἤτοι σταχιασῶς. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀπηλπισμένος, λυπημένος, ὀκνηρός, ἀδύνατος, ἄκαρδος.

Ἀθυρεύομαι, Μ. εύσομαι· ἢ Ἀθυρέω, ταυτὸν τῷ Ἀθύρω. Ἡσύχ.

Ἀθυρίδωτος, ὁ, ἡ (θυρίς)· ἄνευ θυρίδων, ἢ παραθυρίων (χωρὶς παράθυρα, ἢ παραθύρια).

Ἄθυρμα, τος, τό (ἀθύρω)· παιγνίδιον, παιδιά. Ὁμ. τέρψις· Ὀδύσ. Σ. 328. ὡς τὸ ἄγαλμα· πᾶν ἐφ' ᾧ τέρπεται ἢ ἡδύνεταί τις (εὑρίσκει χαρὰν ἢ εὐχαρίστησιν)· ἑρμ. καλλώπισμα, κάλλυντρον (στολίδι) εἰκών, ἀνδριὰς (στάτουα), ἀγύρτευμα. Λουκ. 1. σλδ. 291. ὑπὸ Hemst. καὶ τὰ πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα παίζουσι τὰ παιδία, ὡς Κοῦκλαι, κ. τ. τ. Ἰλιάδ. O. 363. »Ὅτ' ἐπεὶ οὖν ποιήσει ἀθύρματα νηπιέῃσιν« ὡσαύτως ἐν χρήσει καὶ ἀττ.

Ἀθυρμάτιον, τό, καὶ ἀθύρμιον· Σουίδ. ὑποκορ. τοῦ, ἄθυρμα· παιγνιδάκι. Λουκιαν. »Εὗρε δ' ἀθυρμάτιον ἀρχαῖον σκύλακα« τουτέστιν εἶχεν ἀρκουδόπουλον διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρόν του μὲ αὐτό.

Ἀθυρογλωττέω, ῶ· Ἀθυρόγλωττος· εἰμὶ ἀθυρόγλωττος αὐθάδης εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἔχω ἀκράτητον γλῶτταν· ἐξ οὗ

Ἀθυρογλωττία, ἡ· ἀθυροστομία, φλυαρία, ἀχαλίνωτος καὶ ἀδιάντροπος ὁμιλία. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 434. ἐκ τοῦ

Ἀθυρόγλωσσος, καὶ -λωττος, ὁ, ἡ (θύρα, γλῶττα)· »ᾧ γλώττῃ θύρα οὐκ ἐπίκειται« ὅστις δὲν ἔχει θύραν εἰς τὴν γλῶσσάν του· ὅστις ὁμιλεῖ πάντοτε χωρὶς προσοχῆς καὶ ἐντροπῆς ἀχρείους λόγους καὶ φλυαρίας· ὁ Θέογν. στίχ. 421. ὁ δὲ Ἀριστοφ. Βάτρ. 838. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας »ἀπύλωτον στόμα« τίθησι.

Ἀθυρονόμος (ἀθύρω)· ὁ ἀθύρων τοῖς νόμοις· ὁ μὲ τοὺς νόμους παίζων· ὅ ἐστι καταφρονητὴς τῶν νόμων.

Ἄθυρος, ὁ, ἡ· χωρὶς θύρας· μὴ κεκλεισμένος· ἀνοικτός, ἐλεύθερος, ἰδὲ καὶ ἀθύρωτος.

Ἀθυροστομέω, ῶ, Μ. ήσω· εἰμὶ ἀθυρόστομος = Ἀθυρογλωττέω.

Ἀθυροστομία, ἡ· Ἀθυρογλωττία· ἀπὸ τοῦ

Ἀθυρόστομος, ὁ, ἡ (θύρα, στόμα)· Ἀθυρόγλωττος παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 188. μεταφρ. »ἀθυρόστομος ἀχώ«, ἢ φλύαρος ἠχώ.

Ἄθυρσος, ὁ, ἡ (θύρσος)· χωρὶς θύρσου, βακχικῆς ῥάβδου. Εὐριπ. Ὀρ. 1492.

Ἀθύρω, παίζω, διασκεδάζω τὸν καιρὸν μὲ παιγνίδια. Ἰλιάδ. O. 364. μετὰ τοῦ τινὶ καὶ ἄνευ· Μεταφρ. »μεγάλα ἔργα ἀθύρειν« ἀνδραγαθήματα πράττειν ὥς τε παίγνιον. Πίνδ. Νέμ. Γ΄. 78. »ἄθυρεν μεγάλα ἔργα« ὡς τὸ τῆς συνηθ. Τὰ μεγάλα ἔργα τὰ εἶχεν ὡς ἂν παιγνίδια· »ἔργα φωτῶν ἀθύρειν« ἐπὶ ὑποκριτῶν ἐν θεάτρῳ. Ἀνθολ. παρ' Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 485. καὶ κατὰ μτ. ἐπτ. (υ--) Ζήτ. ἐν τῷ, Θύω.

Ἀθύρωτος, ὁ, ἡ (θυρόω)· μὴ κεκλεισμένος μὲ θύρας, μὴ ἔχων θύρας, ὡς »ἀθύρωτον οἴκημα«· ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις παρ' Ἀριστοφ. καὶ ἐπὶ στόματος· »ἔχων ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀθύρωτον στόμα«· ἤτοι, ἀχαλίνωτον (ξέφραγον), αὐθάδες, ἀδιάντροπον, φλύαρον στόμα (υ).

Ἄθυστος, ὁ, ἡ· = Ἄθυτος, Ἀνάλεκτ. Α΄. σελ. 136. καὶ Σμιθ. ἐπ. Γττ. 56.

Ἄθυτος, ὁ, ἡ (θύω)· ἀθυσίαστος· μὴ θυσιασθείς, μὴ θυτὸς ἢ εἰς θυσίαν μὴ ἀνήκων· »βοῦς ἀθύτους« Πλτχ. ἔτι δέ, ὁ θυσίαν μὴ τιμώμενος ἢ μὴ τιμηθείς· ἄνευ θυσίας· »γάμους ἀθύτους«. »ἄθυτα τὰ πάτρια ἱερά« Λυσίας· ἀθυσίαστα, ἀπανηγύριστα, μὴ ἁγιασθέντα διὰ θυσίας· »ἱερὰ ἄθυτα« παρ' Αἰσχίν. τὸ ὁποῖον διὰ τῆς προσθέσεως ἀκαλλιέρητα, ἑρμην. ὅ ἐστι, Κακόθυτα. »ἄθυτος καὶ νόθη συνουσία« ἀντὶ τοῦ, Ἄτιμος πάρανομος μίξις. Ἰάμβλ. Πυθ. 193. Ἐνεργητ. ὁ μὴ θυσιάζων. Διων. Κάτ. ιθ΄. 20. καὶ ὕπατοι ἄθυτοι γίνονται ἐπὶ τῇ νίκῃ· δὲν θυσιάζουσιν ὑπὲρ ἢ περὶ τῆς νίκης.

Ἀθώητος, ὁ, ἡ· = Ἀθῷος, Ἡσύχ. σημ.

Ἀθῷος, ὁ, ἡ· (θωή) ἄμεμπτος, ἀνέγκλητος· ἄποινος· ἀναμάρτητος, μὴ ἄξιος τιμωρίας· συντττ. μετὰ γενκ. (ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος) Ἀριστ. Νεφ. 1417. κατὰ Elmsley. Εὐριπ. Μηδ. 1267. γραπτέον· ἀθῷος, ἀθῶος· Ἐπίρρ. ἀθώως (ἀθῷα, μὲ ἀθῷον, ἄκακον τρόπον). 2) Καθαρὸς ἔκ τινος ἐγκλήματος· μὴ ἔνοχος, Δημοσθ. ὅθεν

Ἄθωος, η, ον· (Ἄθως) εἰς τὸ ὄρος Ἄθω (Ἅγιον ὄρος) ἀνήκων. Αἰσχλ. Ἀγ. 276.

Ἀθωοσύνη (ἀθῷος)· ἀγνεία· τὸ ἄμεμπτον, ἀνέγκλητον.

Ἀθωόω, ῶ. Μ. ώσω· κυρίως, ἀφίημι τινὰ ἀτιμώρητον. Ἀπολύω τινὰ τῆς αἰτίας, τῆς ζημίας, ἢ τοῦ ἐγκλήματος· δὲν τὸν παιδεύω, δὲν τὸν ζημιῶ· ἀθωόω αὐτόν· Φωτίου Κώδ. 94.

Ἀθώπευτος, ὁ, ἡ· (θωπεύω) ἀκολάκευτος· ἀκατάπειστος διὰ κολακειῶν, ἀδωροδόκητος. Λυκόφρ. 1399. »ἀθώπευτος δίαιτα«· ὅθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀνήλεος· ἄγριος, θηριώδης, σκληρός, μετὰ γενκ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 460. ἐν Ἀνθολογ. »πατρὸς ἀθωπεύτου«. Ἡ ἀναγν. Ἀθώπευστος, τῆς Ἡσυχ. ἐστιν ἐσφαλμένη.

Ἀθωράκιστος, ὁ, ἡ· (θωρακίζω) μὴ τεθωρακισμένος, ἄνευ θώρακος (ἀσιδηροφόρητος). (υ---υ) Ξενοφ.

Ἀθώρηκτος, ὁ, ἡ· (θωρήσσω τὸ μεθύω Ἰωνικ.) μὴ μεθυσμένος, ἀμέθυστος. Ἱπποκρ.

Ἄθως, ω, ὁ, ποιητ. Ἀθόως, όω. Ἰλδ. Ξ. 229. τὸ ὄρος Ἄθως (ἅγιον ὄρος).

Ἀθώωσις, εως, ἡ· (ἀθωόω, ῶ) συγχώρησις, ἄφεσις ἐγκλήματος ἢ παιδείας τινός. Ιτησ. Περτια. 61.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ι.

Ἀι, Σύνδ. ἐπι. καὶ Δωρι. ἀντὶ τοῦ, εἰ· παρ' Ὁμρ. μόνον μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ κε· αἴκε καὶ αἴκεν· Δωρι. αἴκα· κατὰ κανόνα συντ. Ὑποτακτ. Ἐγκλ. ὁ γὰρ Βόλφιος Wolf ἐν Ἰλδ. Ε. 279. γράφει, αἴκε τύχωμι, ἀντὶ τοῦ, αἴκε τύχοιμι.

Αἰ· Ἐκφώνησις Εὐχῆς συντάσσετ. μετὰ εὐκτικ. Ἐγκλίσ. παρ' Ὁμρ. αἰ γάρ, ἢ αἰ γὰρ δή· παρὰ τοῖς Ἀττι. εἰ γάρ, ἢ ἡ γάρ· καὶ μόνον παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. αἰ ἁπλῶς. 2) μετ' Ἀπρμφ. καὶ γὰρ ἐχόμενον, Ὀδυσ. Η. 313. ὅπου ὑπακούετ. τὸ, Ἐθέλοι· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Ω. 375. »Αἲ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ«· ἀντὶ τοῦ Εἴθε (ἄμποτε)· ἴδε εἴθε.

Αἶ· Ἐκφώνησις θαυμασμοῦ, καὶ λύπης. Ἀλγηδόνος (πόνου)· Πανοσιακῶς τίθεται τὸ αἶ αἶ κατὰ συνέχειαν, ὡς τὸ ἒ· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργκ. ὡς γράφει καὶ ὁ Δινδόρφ ἐν Συκ. αἰαῖ σύνημμ. ὡς θαυμασμοῦ ἐκφ. συντσ. ἐνίοτε μετὰ αἰτιατ. καὶ τὸν Ἄδωνιν (ἡ τόνωσις αἲ ἔστι ψευδής. Σχλστ. Αἰσχλ. Προμθ. 136. καὶ Εὐρπ. Φοιν. 1449.).

Αἲ· Αἰολ. ἀντὶ ἀεί.

Αἱ· ἄρθρον θηλυκ. ὀνομαστικ. Πληθ.

Αἶα, ης, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ Γαῖα, ἡ γῆ· παρ' Ὁμ. οὐδαμοῦ πληθυντ. 2) Αἶα, ἡ· ἀρχαῖον ὄνμ. τῆς Κολχίδος (τὸ αἶα καὶ γαῖα παραβάλλει ὁ Δοιδερλεῖνος· Döderlein τῷ γερμανικῷ Au καὶ Gau).

Αἶαγμα, ατος, τό· θρῆνος, κλαυθμός, στεναγμός· ἐκ τοῦ

Αἰάζω, Μ. άξω· φωνάζω τὸ αἴ, αἴ· κλαίω, θρηνῶ, στενάζω, μοιρολογῶ· πάσπνιη καὶ αἰάζω. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ΄. Θ΄. 2) Ἀττι. οἰκτίζω, οἰκτείρω, κατοικτίζω, κατοικτίζομαι· (κλαίω, λυποῦμαι, κακοτυχίζω τινά).

Αἰαῖ· λύπης καὶ χαρᾶς Ἐπιφων. Ἀρστφ. Ἀχ. 1083. 84. Ὁ δὲ Δοιδρλ. γράφει αὐτὸ καὶ παρὰ τοῖς Τργκ. ἀντὶ τοῦ, αἲ αἴ.

Αἰαῖος, α, ον· Κολχικός (ἐκ τῆς Κολχίδος) νῦν Μεγγρελίας· Μλτ. Γρφ. ὑπὸ Γζ. ἐν Ὀδσ. ἀπὸ τοῦ Αἶα = Κολχίς.

Αἰακίδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Αἰακοῦ, ἢ ἀνεψιός· (ὁ Ἀχιλλεύς) παρ' Ὁμρ. ἀπὸ τοῦ

Αἰακός· οῦ, ὁ· κύρ. ὄνμ. ἀρσεν. γνωστὸν ἐκ τῆς Ἰλδ.

Αἰακτός, τή, τόν· ἐπιθτ. ῥημτ. (αἰάζω) θρηνῶν, ὀδυρόμενος, ὀλοφυρόμενος, θρηνητικός, λυπητερός, κλαυθμηρός. 2) παθτ. ὁ θρήνου καὶ κλαυθμοῦ ἄξιος. Αἰσχύλ. Θηβ. 851.

Αἰανής, ὁ, ἡ· Ἰων. αἰηνής (αἶ, αἰνός) ὀδυνηρός, λυπηρός, λύπης πρόξενος, σκυθρωπός. Ἐπρμ. Αἰανῶς. 2) (ἀεὶ, αἰώνιος) ἀΐδιος, παντοτεινός, αἰώνιος. Αἰσχλ. Εὐμν. 575. Σφκ. Αἰ. 657. Πνδ. Πυθ. Α΄. 161. Ἰσθμ. Α. 70. Αἰσχλ. Εὐμ. 569. 669.

Αἰανῶς, κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀεί· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. Αἰανόν, διὰ τοῦ, Αἰνόν, χαλεπόν· οὕτω λέγει καὶ ὁ Αἰσχύλ. Εὐμ. 940. »αἰανὸς νόσος«· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι, Αἰηνές, αἰώνιον, βλαβερόν· καὶ Ἀηνές, ἀΐδιον, λάβρον. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Ἀειναίους (ἀντὶ Ἀηνέος), οὐ προσηνοῦς, βλαβεροῦ· ἐκ τοῦ Ἠνής· ὁ αὐτὸς ἔχει ὅτι, Ἀεινὴ δένδρα, Ἀηνῆ, καὶ Αἰηνῆ· ἀντὶ τοῦ, Μικρὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα οὐδένα καρπὸν φέρουσι. »Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος«. Σοφοκλ. Αἰ. 681. ὅπου ἄλλοι γράφουσιν, Αἰανῆς, καὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, Μέλας, μαῦρος· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 413. »νυκτὸς αἰανῆ τέκνα«· ὅπου ἄλλοι, »Αἰανῆς γράφουσιν· ὁ αὐτὸς ἔχει« Αἰανῆ δύσθροα βάγματα. Πέρσ. 635. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 506. »ὡς ἔμολες αἰανὴ τᾷδε γᾷ«· ἀντὶ, Αἰνή, χαλεπή· εἰς τὴν ὁποίαν σημασίαν φαίνεται, ὅτι σημαίνει ἐκτάτασιν τινά· ἐκ τοῦ Αἰνός. Τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀρχιλόχ. »Προύθηκα παιτὶ δεῖπνον αἰηνὲς φέρων«, ἑρμην. ὁ Ἐτυμ. διὰ τοῦ Δεινόν, πολύστονον· ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον.

Αἰανός, ή, όν· παράδοξος τύπος ἀντὶ τοῦ αἰανής. Σφκ. Ἠλ. 506.

Αἰάντεια, ων, τά· ὑποκ. ἱερά. ἑορτὴ εἰς μνήμην τοῦ Αἴαντος.

Αἰαντίδης, ου, ὁ· υἱὸς τοῦ Αἴαντος· πατρωνυμκ. ἀπὸ τοῦ

Αἴας, αντος, ὁ· κλτκ. Αἶαν· ὄνομα ὀρθ. κύρ. δυεῖν ἡρώων παρ' Ὁμήρ. τοῦ ἐκ Σαλαμ. υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ καὶ μεγάλου ἐπικληθέντος, καὶ τοῦ ἐκ τῆς Λοκρίδος υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως, μικροῦ ἐπικλη. ἡ ἀξιοσημείωτος αἰτιατ. αὐτοῦ Αἶαν· παρὰ Πινδ. λψ. 179.

Αἰβοῖ· ἐκφώνησις λύπης, ἀγανακτήσεως, θαυμασμοῦ καὶ γέλωτος σημαντική· παρ' Ἀριστφ.

Αἶγα, ἡ· = Αἴξ. νεωτέρα λέξις παρ' Ἀμμν. σλ. 230. ὑπὸ Βαλκήναρος, Walkenar· Αἴγαγρος, ὁ· (αἴξ ἄγριος) ἀγρία αἴξ (ἀγριόγιδα, ἀγριοκάτσικον). Ὀππιαν. Κυν. Β΄. 338. ὅπου ἄλλοι, Αἴγαστρος, ἀνέγν.

Αἰγαί, ῶν, αἱ· μικρά τις νῆσος ἐν Εὐβοίᾳ, τῷ Ποσειδ. ἱερά· (νῦν Δικαστρῶνι· Μελτ. Γγρφ. ὑπὸ Γζ).

Αἰγαιοπελαγίτης, ου, ὁ· κάτοικος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἤτοι τῶν νήσων αὐτοῦ (ἀσπροθαλασσίτης) Βζντ.

Αἰγαῖος, αία, αῖον· = Αἴγειος· τὸ Αἰγαῖον (πέλαγος)· ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἅλμάτων κυματοῦσθαι. Σχλ. Ἀπολ. 1135. κατ' ἄλλους, ἀπὸ νήσου τινὸς Αἰγὸς καλουμένης· κατὰ Στρβ. Θ΄. ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Ποσειδῶνος· κυρίως δέ, ἀπὸ τοῦ δεκάτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Αἰγέως. Δέρ. Σαλ. δ΄ 62. καὶ Παυσν. Ἀττι. κβ΄.

Αἰγαίων, ωνος, ὁ· ἑκατόγχειρ γίγας ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ τῶν θεῶν δὲ Βριάρεως κληθείς· Ἰλδ. Α. 404. Ἡσδ. Θεγ. 714. 817. ἴδε καὶ Βριάρεως (πιθανῶς τῷ ἀΐσσω συγγενές).

Αἰγανέα, ἡ· (αἴξ, αἰγός, ἱέσθαι) ἀκόντιον (κοντάρι, σαΐτα) ἐπιτήδειον εἰς αἰγῶν θήραν· Ἰλιάδ. Β΄. 774. Ὀδυσ. Δ. 626.

Ἀΐγδην· Ἐπίρ. (ἀΐσσω) ταχέως, ὁρμητικῶς, σφοδρῶς· μὲ ὁρμητικὴν καὶ σφοδρὰν κίνησιν. (α, Ἀπολ. ῥδ. 2. 826.)

Αἰγέη, ἡ· ἀντὶ, Αἰγείη· δηλ. δορά· δέρμα Αἰγός. Ὀδυσ. Ι. 196. Ἡρδτ.

Αἴγειος, εία, καὶ Ἰων. είη, ειον· (αἴξ) γιδίσιος, γίδινος, ἀπὸ γίδαν. Ἰλ. Λ. 638. Γ. 247. Ὀδσ. Τ. 231.

Αἰγείπυρος, ὁ, ἡ· εἶδος χόρτου, οὗτινος τὸν καρπὸν αἱ αἶγες τρώγουσι.

Αἰγείρινος, ίνη, ινον· ὁ ἐξ αἰγείρου ἢ λεύκης (λευκάδι) γινόμενος, ἢ προερχόμενος, (λευκαδήσιος) Ὀδσ Ι. 141. παράβαλε Λεύκη· ὡς δένδρον ἐν ᾅδου Ὀδσ. Κ. 510.

Αἰγειρίτης, ὁ, ἡ· Αἰγύριος· Γεωπον.

Αἴγειρος, ὁ, ἡ· εἶδος δένδρου, (Λευκάδι) Ὀδσ. Η. 109. populus nigra. ὅθεν

Αἰγειρών, ὁ· παρὰ Στράβ. ιζ΄. τόπος κατάφυτος ὑπὸ αἰγείρων.

Αἰγελάτης, ὁ· (αἶγας, ἐλάω) αἰγιδοβοσκός (βοσκὸς τῶν γιδίων). Ἀνάλεκτ. Γ΄. σελ. 204.

Αἴγεος, έα, εον· Αἴγειος· Ὀδυσ. Ι. 196.

Αἰγιάζω· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ταύτην ἔκ τινος Ποιητοῦ· »Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος«· χωρὶς νὰ τὴν ἑρμηνεύσῃ, τὴν ὁποίαν ὁ Πόρτος ἑρμην. διὰ τοῦ, Βόσκω τὰς αἶγας· (ὅπερ ἐν ἄλλοις λεξικοῖς συνήθως Αἰγίζω κεῖται).

Αἰγιάλεια, είας, ἡ· ὄνμ. θλκ. κύριον ἐν Ἰλδ.

Αἰγιάλειος, ὁ, ἡ· καὶ

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ· = Αἰγιαλίτης· ὄνμ. κύρ. ἀρσν. Πινδ.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ· καὶ Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ· ὁ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν αἰγιαλόν· (παραθαλασσίτης) καὶ ὁ κατοικῶν παρὰ τὸν αἰγιαλόν· ἀπὸ τοῦ

Αἰγιαλός, ου, ὁ· (ἄγνυμι, ἅλς) παραθαλάσσιον, (ἀκροθαλασσιά) τὸ σύνορον τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, ἔνθα συνθλῶνται τὰ κύματα τῆς θαλάσσης προσβάλλοντα· Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. 2) Ὄνομα μέρους τινὸς ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἰλδ. Β. 575. καὶ πόλεώς τινος ἐν Παφλαγονίᾳ. Ἰλδ. Β. 855.

Αἰγιαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ εὑρισκόμενος.

Αἰγιβάτης, ου, ὁ· (αἴξ, βαίνω) αἶγας ὀχεύων (ὁ βατεύων τὰς γίδας) ἐπιθ. τῶν Τράγων, τῶν αἰγοβοσκῶν, καὶ τοῦ Πανός. Jac. Ap. p. 739. (ε)

Αἰγίβοσις, εως, ἡ· (βόσις) αἰγῶν νομὴ (γιδοβόσκημα).

Αἰγιβοσκός, ὁ, ἡ· (αἴξ, βόσκω) αἶγας βόσκων (γιδοβοσκός).

Αἰγιβότης, ὁ, ἡ· (βότης) ὁ αἶγας τρέφων· Αἰγιβοσκός.

Αἰγίβοτος, ὁ, ἡ· (βόσκω) ὑπ' αἰγῶν βεβοσκημένος (ὅπου ἐβόσκησαν τὰ γίδια). Ὀδσ. Δ. 606. »λειμὼν Αἰγίβοτος«· ἁρμόδιος εἰς νομὴν αἰγῶν (νὰ βόσκουν γίδια), θρεπτικὸς αἰγῶν. Ὀδσ. Ν. 246.

Αἰγίδιον, τό· ὑποκρ. μικρὰ αἴξ· (γιδάκι), ὅθεν προῆλθε τὸ τῆς συνηθείας κατ' ἀφαίρεσιν, Γίδιον. (ι)

Αἰγιθαλής, οῦ, ὁ· καὶ

Αἰγίθαλλος, ἡ· =

Αἰγίθαλος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ· (παπαδίτσα· ἢ καλογρίτσα) ὅρα Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. Η΄. 3. Θ΄. 15. καὶ 40. Λατ. parus.

Αἴγιθος, ὁ, ἡ· καὶ Αἴγινθος, καὶ Αἴγισθος πτηνόν τι εἰς αἱμασιὰς (ἀγκαθοφράκτας) φωλεῦον (τρεμοσάκης). Ἀριστοτ. ζώων Ἱστ. Θ. 1.

Αἰγίκνημος, ὁ, ἡ· (κνήμη) ὁ αἰγὸς κνήμας ἔχων (γιδοπόδαρος)· Ἐπίθετ. τοῦ Πανός.

Αἰγικορεύς, έως, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) ὁ τὰς αἶγας χορτάζων· (γιδοβοσκός). 2) ἀρχαία τις Ἀθηναίων φυλῶν γενεά.

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ, ἡ· (αἴξ, λείπω) κυρίως τόπος· καὶ ὑπὸ αἰγῶν μὴ πατούμενος· ὑψηλὸς δύσβατος. Ἰλ. Ι. 15. »αἰγίλιψ πέτρα«· καὶ παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 807. ὑψηλὴ καὶ δύσβατος ἤτοι ἀπότομος πέτρα, βράχος. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 857. τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν Αἰγίλιπος, ἀντὶ τοῦ κοινοῦ Αἰγίλωπος (Αἰγίλωψ). Καθ' Ἡσύχ. ὠνόμαζον οἱ Θούριοι καὶ τὴν Ἴτεαν οὕτως. (– ᴗ –)

Αἴγιλος, ὁ, ἡ· εἶδος χόρτου τὸ ὁποῖον βόσκουσιν ἡδέως αἱ αἶγες, Θεόκριτ. Ε΄. 128. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ Αἰγιλὶς διὰ τοῦ Λύγος· καθὼς καὶ ὁ Ἐτυμολ.

Αἰγιλώπιον, τό· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰγίλωψ ἀριθμ. 4.

Αἰγίλωψ, ωπος, καὶ ποιητ. οπος, ὁ· εἶδός τι κριθῆς (Βρόμης). 2) Ζιζάνιον φυόμενον μεταξὺ τῆς Κριθῆς, (ἀγρίο βρόμη)· avena fatua. Λιν. 3) Εἶδος δρυός, ἥτις φέρει γλυκείς βαλάνους· Tournefort, ἐπιστολ. η΄. 21. 4)

Ἀπόστημά τι εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἐγγυτέραν τῶν μυκτήρων κατὰ τοὺς κανθοὺς, ἔμπυον περιέχον· ὅθεν ὑπεκορ. **Αἰγιλώπιον**, τὸ, (Αἴξ, καὶ Ὤψ.) Thränenfistel γερμανιστί. (ι)

Αἴγινα, ίνης, ἡ· ἡ μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Πελοποννήσου κειμένη νῆσος Αἴγινα.

Αἴγινθος, ὁ· = αἴγιθος.

Αἰγινόεις, εσσα, εν· (αἴξ) αἰγῶν πλήρης, ἢ πλούσιος (γεμάτος ἀπὸ γίδια) Ὅμ. ἐν Ὕμν. Πανός. 12. »αἰγινόεντα ὄρεα«.

Αἰγινομεύς, έως, ὁ· = αἰγινόμος.

Αἰγινόμιον, τό· αἰγῶν ποίμνη· αἰγῶν νομή· (γιδοκόπαδο, γιδοβοσκή.)

Αἰγινόμος, ὁ, ἡ· (νέμω) αἶγας νέμων, ὑπ' αἰγῶν νεμόμενος· ὁ Αἰγινόμος = αἰγιβότης.

Αἰγινοπώλης, ου, ὁ· Παντοπώλης· ὁ φόρτον Αἰγινητικὸν ἐμπορευόμενος. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. Η'. 28.

Αἴγιον, τό· Ἀχαΐας πόλις τις. Ἰλδ.

Αἰγίοχος, ὁ, — (αἰγὶς, ἔχω) ὁ φέρων, βαστάζων τὴν αἰγίδα, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων· ἐπίθετ. τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

Αἰγίπαν, ανος· λέγεται ὁ Πὰν, ὡς προστάτης τῶν αἰγῶν, Horat. Carm. 1. 17. 2. ἢ καθότι ἔχει αἰγὸς πόδας, ἢ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν αἰγῶν ὤν· διότι ἔχει δασὺ καὶ τριχῶδες τὸ σῶμα, καὶ τοὺς πόδας ὡς αἱ αἶγες· ὁ δὲ Πλούταρχ. ἑρμηνεύει οὕτως τὸ Λατιν. Silvanus. (— ∪ —)

Αἰγιπόδης, ου, ὁ· (πούς) ὁ ἔχων αἰγὸς πόδας, (γιδοποδάρος) Ὁμρ. 2. 2. 37.

Αἰγίπους, ὁ, ἡ· πουν, τό· γεν. ποδος (πούς) = Αἰγιπόδης· Ἡρδτ. 4. 25.

Αἰγίπυρος, ὁ· (πυρὸς) εἶδός τι βοτάνης (γιδοβότανον).

Αἰγὶς, ίδος, ἡ· (αἴξ) δέρμα αἰγὸς (γιδοτόμαρον)· καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον ἔνδυμα (γιδόγουνα). Ἡρόδ. Μελπ. 2) Θώραξ, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἔφερον περὶ τὸ στῆθος· Ἡρδτ. 4. 189. κυρίως ὁ σκοτία, βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς φόβον ἐμβάλλων τοῖς πᾶσι θώραξ τοῦ Διὸς, ὃν ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασεν αὐτῷ, τὸν ὁποῖον ὅμως ἔφερεν ἐνίοτε ὅ,τε Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Ὁμρ. καὶ Ἡσδ. Ἡ ἀκριβὴς περιγραφὴ αὐτοῦ ἐν Ἰλδ. Ε. 738. Εὐριπ. Ἴων. 996. 3) Ἡ καρδία τοῦ ξύλου τῆς Πεύκης ἐξ οὗ γίνεται τὸ δαδίον· Ζήτ. ἐν τῷ Λοῦσσον. 4) Ἡ λευκὴ κηλὶς, (πάθος ὀφθαλμικὸν) ἥτις γίνεται μεταξὺ τῶν μεμβρανῶν τῆς κερατοειδοῦς· ἄλλοι ἔχουσιν ἀντὶ ταύτης Ἀγλίη, Αἰγιὰς, καὶ Αἰγιλλὶς, ἑρμηνεύοντες τοῦτο ὅτι καὶ διὰ τοῦ Ἀπόστιλψις, παράλαμψις τῶν ὀμμάτων. 5) Μεγάλη ταραχὴ τοῦ ἀέρος· (ἀνεμοστρόβιλος φορτοῦνα) οἷα ἐγίνετο σείοντος τοῦ Διὸς τὴν Αἰγίδα· Αἰσχ. Χοηφ. 591. (οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο καὶ ὡς μακρὸν τῷ ι Spohn. de extr. Od. parte, p. 175.

Αἴγισθος, ὁ· ἀντὶ αἴγιθος.

Αἴγισθος, ὁ· ὄνμ. κύριον. Ὀδσ.

Αἰγίσκος, ὁ· ὑποκορ. μικρὸς τράγος (τραγάκι, ζυγοῦρι).

Αἰγλάεις, Δωρκ. ἀντὶ αἰγλήεις· καὶ συγκπ. αἰγλᾶς, ἀντος· ὅθεν

Αἰγλᾶντα, κατὰ Συγκ. ἐκ τοῦ Αἰγλάεντα, Δωρικ. ἀντὶ Αἰγλήεντα.

Αἴγλη, ης, ἡ· λάμψις, ἀστραπὴ, στιλπνότης, (ὑάλισμα, ἀκτινοβόλισμα, στράψιμον) ἐπὶ Ἡλίου, Σελήνης, χαλκοῦ· Ὁμρ. »λευκὴ αἴγλη« τὸ καθαρὸν φῶς τῆς ἡμέρας. Ὀδσ. Ζ. 45. ἐν Ἰλ. Β'. 458. »χαλκοῦ αἴγλη«. τρπ. δόξα, τιμὴ, μεγαλοπρέπεια, ἐκλαμπρότης· »αἴγ. ποδῶν« εὔκλεια ποδῶν ταχύτητος. Πνδ. Ὀλ. 13. 49. ἔτι δὲ καὶ τὸ λάμπον, ἀκτὶς, φανὸς, λαμπάς· Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 208. 2) Ὀνμ. κύρ. θηλκ. Ἡσδ. λφ. 51. (Λάω, γλάω, ἀγλαὸς, γλαύσσω, γλαυκὸς, γλήνη, λεύσσω, λευκὸς)· ὅθεν

Αἰγλήεις, εσσα, ηεν· λαμπρὸς, ἀστραπηφόρος, στιλπνὸς, λευκὸς (ἄσπρος)· παρ' Ὁμρ. καὶ ἐπίθτ. τοῦ Ὀλυμπ.

Αἰγλήτης, ὁ· φωτοβόλος, ἀκτινοβόλος, ἀστραποβόλος· Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. Α'. Θ'. 26. σημ.

Αἰγλοβολεῖν· ταυτὸν καὶ Βάλλειν Αἴγλην, ῥίπτειν ἀστραπάς. Μανέθ. Δ'. 188.

Αἰγλοφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀστράπτων, φέγγων, φωτίζων. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 360.

Αἰγοβάτης, ου, ὁ· = τῷ ἀρχαιοτέρῳ, Αἰγιβάτης (α).

Αἰγοβοσκός, ὁ, ἡ = Αἰγίβοσκος.

Αἰγοβότης, ὁ· = Αἰγιβότης.

Αἰγογενής, ὁ, ἡ· (γένος) καταγόμενος ἀπὸ γένους αἰγῶν· ἐκ τοῦ γένους τῶν αἰγῶν.

Αἰγοδίωξ, κος, ὁ, ἡ· αἶγας διώκων = Αἰγιβότης.

Αἰγόδορος, ὁ, ἡ· (δορὰ) ἐκ δορᾶς (δέρματος) αἰγὸς (γιδοτομαρίσιος), »αἰγόδορος ῥινός«. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 356. ἀσκὸς ἐξ αἰγὸς δέρματος (τραγατσίκα).

Αἰγοθήλης, ου, ὁ· (αἴξ, θηλὴ) ὁ ἀμέλγων τὰς αἶγας· καὶ πτηνόν τι νυκτερινὸν, ὅμοιον χελιδόνι (νυχτοχελίδονο). Λατ. Caprimulgus.

Αἰγόκερας, ατος, τό· τὸ κέρατον τῆς αἰγὸς ἢ τοῦ τράγου· καὶ εἶδος χόρτου, foenum graecum. Πλίν 18. 16.

Αἰγοκερεύς, έως, ὁ· Αἰγόκερως, ὁ, ἡ· συγκοπ. ω καὶ αἰγοκέρος, ωτος, ὁ· (κέρας) αἰγὸς κέρατα φέρων, αἰγοκεράτινος. 2) Ὡς οὐσιαστικὸν, ἄγριος τράγος, (ἀγριόγιδο, ἀγριοκάτσικο) καὶ Ζῴδιον ἀστρονομικὸν, ἤτοι σημεῖον τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου.

Αἰγοκέφαλος, ὁ, ἡ· αἰγὸς κεφαλὴν ἔχων, (γιδοκέφαλος). 2) Εἶδος πτηνοῦ παρ' Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζώων. Β'. 22.

Αἰγόλεθρος, ὁ· (ὄλεθρος) ὀλέθρου καὶ φθορᾶς ταῖς αἰξὶ πρόξενος, οὕτω καλεῖται χόρτον τι, τὸ ὁποῖον τρώγουσαι αἱ αἶγες θνήσκουσι· Πλίν. 21. 13. πιθανῶς τὸ τοῦ Λιν. Azalea pontica.

Αἰγομελής, ὁ, ἡ· (μέλος) ὁ ἔχων μέλη ἢ πόδας αἰγὸς, = αἰγοσκελὴς, ἐπίθετ. τοῦ Πανός. Ὀρφ. Ὕμν. Γ. 5.

Αἰγονομεύς, έως, ὁ· = αἰγινομεύς· αἶγας νέμων, βόσκων (γιδοβοσκός).

Αἰγονόμιον, τό· τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βόσκουσιν αἱ αἶγες (τὰ γίδια)· καὶ ἡ ἀγέλη (τὸ κοπάδι) τῶν αἰγῶν.

Αἰγονόμος, ὁ, ἡ· = Αἰγινόμος· Παθητ. ὁ ὑπὸ αἰγῶν βεβοσκημένος.

Αἰγόνυξ, χος, ὁ, ἡ (ὄνυξ) = Αἰγώνυξ (Jac. Ap. p. 760.) ὄνυξ, ἡ χηλὴ αἰγὸς (γιδόνυχο), τῶν αἰγῶν. 2) Ἐπίθετ. ὁ ἔχων ὄνυχας ὁμοίους τοῖς ὄνυξι τῆς αἰγός.

Αἰγοπίθηκος, ὁ· εἶδος πιθήκων ὁμοίων μὲ τὰς αἶγας. Φιλοστόργ. Γ'. 11.

Αἰγόπλαστος, ὁ, ἡ· (πλάσσω) πεπλασμένος ἢ ἐσχηματισμένος ὡς αἴξ (γίδα).

Αἰγοπόδης, ου, ὁ· = Αἰγιπόδης. Ὁμρ. Ὕμν. εἰς Πᾶνα. 2.

Αἰγοπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὁ ἔχων πρόσωπον ὅμοιον μὲ τὸ τῆς αἰγός· (γιδοπρόσωπος) Ἡρδτ. 2. 46.

Αἰγόπυρος, ὁ· = αἰγίπυρος· εἶδος φυτοῦ, παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Β'. 9. καὶ παρὰ Θεοκρίτ. Δ'. 25. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. Βατρ. ἔχει τὸ ἄνθος ἐρυθρόν· πιθανῶς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τοῦ Λιν. ononis.

Αἰγοσκελής, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων σκέλη ἢ πόδας, ὡς τῆς αἰγὸς (γιδοπόδης). Φιλοστόργ. Γ'. 11.

Αἰγοτριχέω, ῶ· Μ. ήσω· (θρὶξ) παρὰ Στράβ. »πρόβατα αἰγοτριχοῦνται« τὰ ἔχοντα τρίχας αἰγὸς, ἀντὶ μαλλίων.

Αἰγότριψ, ιβος, ὁ, ἡ· (τρίβω) πεπατημένος ὑπ' αἰγῶν.

Αἰγοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ὁ τρώγων τὰς αἶγας· (γιδοφάγος) ἐπίθτ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας (α).

Αἰγόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμὸς) ὀφθαλμοὺς τοῖς αἰγῶν ὁμοίους ἔχων (γιδομμάτης).

Αἰγυπιός, ὁ· (γύψ) εἶδος ἀετοῦ, Γύψ, ὄρνεον ἁρπακτικόν. Ἰλ. Π. 428. »Αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες καὶ ἀγκυλοχεῖλαι«.

Αἰγυπτιάζω, Μ. άσω· ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς Αἰγύπτιος· μιμοῦμαι τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων· εἴτε κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν, ὅθεν »Αἰγυπτιάζω τῇ φωνῇ« ὁμιλῶ Αἰγυπτιακά, εἴτε κατὰ τὸ ἠθικὸν, εἴτ' οὖν, εἰμὶ πανοῦργος, δόλιος, ἀπατηλὸς ὡς οἱ Αἰγύπτιοι· ὅτι κατὰ τὸν Αἰσχύλ. οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν »δεινοὶ πλέκειν μηχανάς«. 2) Εἰμὶ μέλας τὸ χρῶμα (μαυροδερὸς) μελάγχρους (μελαχρινὸς), Αἰγυπτίῳ ὅμοιος. Καὶ »Αἰγυπτιάσαι τὴν χρόαν τινὸς λέγεται ὁ Ἥλιος, ἀντὶ τοῦ Ἐπικαῦσαι· ὁμφ. ἴσως ἐκ τοῦ Αἰγυπτιόω.

Αἰγύπτιος, ία, ιον· αἰγυπτιακὸς, ἐξ Αἰγύπτου (γύφτος). 2) Ὀνομ. κύρ. ἀρσ. Ὀδσ. Β. 15. (παρ' Ὁμρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἀεὶ τρισυλλάβως· παρὰ τοῖς Ποιητ. δὲ ἐνίοτε μόνον ὁ ποιηρόμενον).

Αἰγυπτιόω, ῶ· μελανίζω, μαυρίζω τινά· ποιῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὅμοιον Αἰγυπτίου προσώπῳ. Ἡσύχ.

Αἰγυπτιστί· Ἐπίρ. (αἰγυπτίζω) κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰγυπτίων. Ἡρόδτ. Παρὰ Θεοκρ. ΙΕ'. 48. κατὰ τὸν Αἰγυπτιακὸν τρόπον, ἤτοι δολίως καὶ ἀπατηλῶς.

Αἰγυπτογενής, ὁ, ἡ· καὶ Αἰγυπτιογενής, (ΓΕΝΩ) ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν Αἰγυπτίων· Αἰγύπτιος· ὁ ἐξ Αἰγύπτου τὸ γένος ἔχων· Αἰσχύλ. Πέρσ. 35.

Αἴγυπτος, ου, ὁ· παρ' Ὁμρ. ῥοῦς μόνον (ποτάμιον) παρ' Ἡσδ. δὲ ὁ Νεῖλος ποταμός. 2) Ἡ· ἡ χώρα Αἴγυπτος (τὸ Μισίρ τουρκοβαρβαριστ.) Ὀδσ. Ρ. 448. καὶ καθ' ἑξῆς. Ὁμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. 257. λέγεται ὁ Νεῖλος ποταμὸς, ὁ ποτίζων τὴν Αἴγυπτον· »Αἰγυπτον ἐϋῤῥείτην«.

Αἰγώλιος, ὁ· καὶ Αἰγώλιος, καὶ Ἐγώλιος, εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ'. 11. Ζήτ. ἐν τῷ, Αἰπόλιος.

Αἰγών, ῶνος, ὁ· μάνδρα αἰγῶν· ἀμφ. (γιδομάντρι).

Αἰγώνυξ, υχος, ὁ, ἡ. = Αἰγόνυξ· ὅθεν

Αἰγώνυχον, τό· εἶδος χόρτου, τὸ καὶ Λιθόσπερμον καλούμενον. Διοσκορ. Γ'. 158.

Αἰγωπός, οῦ, ὁ (ὤψ) ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ βλέμμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς αἰγός. Ἀριστ.

Ἀΐδας, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀΐδης. Ζήτ. ἐν τῷ Ἅδης. (∪ ∪ —)

Αἰδέομαι, οῦμαι, Μ. έσομαι· ποιητ. έσσομαι καὶ ήσομαι· ῥῆμ. ἀποθετ. τὸν μὲν Μέλ. μέσον, τὸν δὲ ἀόρ. παθτ. ᾐδέσθην σχηματίζον· ὁ γὰρ μέσ. ἀόρστ. ᾐδεσάμην παρὰ τοῖς ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ὁ δ' ἐπκ. ἐνεστ. αἴδομαι εἰμὶ αἰδήμων (ντροπαλὸς) ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, παρ' Ὁμρ. πολλάκις ἀπαντώμενον, τίθεται ἀεὶ εἰς ἠθικὸν φόβον, ἀντιθέτως τοῦ δέδια, τὸν φυσικὸν σημαίνοντος φόβον. Ἰλδ. Η. 93. ἐξαιρέτως εἰς θεοὺς, εἰς σεβάσμια πρόσωπα, καὶ εἰς ἀπηγορευμένας πράξεις ἀναφερόμενον· συντσ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσώπου· Ὀδσ. Β. 65. Ἰλδ. Α. 23. Χ. 124. μετ' ἀπαρμφτ. μόνον κατ' ἠθκ. σημτ. ὡς παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Η. 93. »Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι«· ὅπου ὁ Ποιητὴς διὰ μὲν τοῦ Αἴδεσθεν, τὸν ἠθικὸν φόβον, διὰ δὲ τοῦ Δεῖσαν, τὸν φυσικὸν

ὑπόδηλως παρέστησεν· ὡς καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Η. ά. 31. τό, Αἰδούμενος, σαφηνίζει διὰ τοῦ »Τὰ ἐν τῷ φανερῷ αἰσχρὰ φεύγοντα« ὅ ἐστιν, Ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον· ἤτοι ἔχω σέβας καὶ συστολήν, εἰς τὸ νὰ πράξω ἀπρεπές τι, ἐντροπῆς πρόξενον· ὅθεν Σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, τιμῶ· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ. ζ. 5. »τοὺς φρονιμωτάτους αἰδούμενος, καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους φοβούμενος«. Μετοχῇ δὲ σπανίως συντάττεται Σφκ. Αἰ. 506. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων εἰλήπται τὸ **αἰδομαι**· Ὁμρ. Ἰλ. Ι. 636. »αἰδεσσαι μέλαθρον« Αἰδεσθέντες ἀλκάν« Πνδ. Πυθ. 4. 307. Ἡ κατὰ τροπ. σημασίαν ἀντὶ τοῦ δέομαι (παρακαλῶ) ἱκετεύω, λίσσομαι, λιτανεύω χρῆσις αὐτοῦ ἐστι σπανιωτέρα· Σφκ. Οἰδ. Κ. 1556. Εὐρπ. Ἰφ. ἐν Αὐ. 1003. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ κεῖται κυρίως ἀντὶ τοῦ Δυσωποῦμαι, ἐρυθριῶ· ὅ ἐστιν, κατανύγεται ἡ καρδία μου ὑπὸ τῶν δεήσεών τινος· συμπονῶ τινὶ ἱκετεύοντι, καὶ συγχωρῶ, συγκατανεύω ὑπ' αἰδοῦς καὶ συμπαθείας ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐκπληρῶ αὐτάς, ἤτοι κλίνω εἰς τὰ θελήματά του καὶ εἰς τὰς παρακλήσεις του, ὡς ἐν Ἰλ. Χ. 82. »... τάδε τ' αἴδεο καὶ μ' ἐλέησον«. Αὕτη ἡ παθητικ. σημασ. προέρχεται ἐκ τοῦ Ἐνεργητ. Αἰδέω, τὸ ὁποῖον ἦτον ποτὲ ἐν χρήσει, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Καταιδέω, σημαῖνον τό, Δυσωπῶ, ἐξευμενίζω, ἐξιλάσκω, (καταπραΰνω τινὰ διὰ θερμῶν παρακλήσεων)· ὅθεν ἡ μετοχ. Πρκμ. παρὰ Δημοσθ. »Ἠδεσμένοις« ἐξευσπλαγχνισμένος, ἐξιλασμένος. Τὸν μσ. ἀόρστ. **αἰδέσασθαι** διακρίνει τοῦ παθτ. **αἰδεσθῆναι** ὁ Βουτμ. ἐκ τοῦ, ὅτι τῷ μσ. ἀορστ. χρῶνται οἱ Ἀττκ. κατὰ σημασ. τοῦ **συγγινώσκειν, συγχωρεῖν συγγνώμην ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι**· ἀλλ' ὁ Σφκ. Αἰ. 506. χρῆται αὐτῷ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν του, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογράφοις εὕρηται κυρίως μόνον παρὰ Δμσθ. Ἀρστκρτ. 72. ὁ δὲ Ὁμρ. χρῆται κατ' Ἐνεστ. τῷ τε **αἴδομαι** καὶ τῷ **αἰδέομαι**· πάντας δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους σχηματίζει ἀπὸ τοῦ, καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐν χρήσει, **αἰδέομαι**.

Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ· πᾶν ὅ,τι ἐμπνέει ἐντροπήν, αἰδῶ, σέβας, συμπάθειαν· Σεβάσμιος· »αἰδέσιμον ἱερόν« σεβάσμιον, ἅγιον, ἄσυλον τέμενος. 2) Πᾶν ὅ,τι δι' ἐντροπῆς καὶ συμπαθείας διεγείρει ἐρυθριασμόν, δυσωπίαν, συγκατάνευσιν· Ἀχιλ. Τάτ. Α'. σελ. 35. »τὸ σύνηθες τῆς κοινωνίας εἰς χάριν αἰδεσιμωτέρους«· οὕτω καὶ παρὰ Θεοφλ. »δῶρα αἰδέσιμα«· 3) αἰδήμων, αἰσχυντηρὸς (ἐντροπαλός)· ἀφ' οὗ

Αἰδεσιμότης, τος, ἡ· σεβασμιότης, τὸ αἰδεῖσθαι.

Αἴδεσις, εως, ἡ, τιμή, σέβας. Ἐρυθρίασις, συγκατάνευσις εἰς τὰς παρακλήσεις τινός, ἡ ἄφεσις, συγχώρησις ποινῆς τινος διὰ συμπάθειαν.

Αἰδεστός, στή, στόν· ῥηματ. ἐπίθτ. ἀπὸ τοῦ, **αἰδέομαι**· σεβαστός, ἄξιος τιμῆς· καὶ ἀντὶ τοῦ Αἰδέσιμος· Πλούταρ. »φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἁμαρτάνουσιν, αἰδεστοὶ δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ πολιτικοῖς«.

Αἰδέω, ῶ· Μ. ήσω· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰδέομαι.

Ἀΐδηλος, ὁ, ἡ· (α. στρτκ. καὶ ἰδεῖν) ἀφανίζων· ὅθεν ἀναιρέτης, καθαιρέτης, ἀφανιστής, ὀλέθριος, ἐπιβλαβής, χαλεπός· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ὁμρ. εἰς Ἐπίθτ. τοῦ Ἄρεως, τῶν μνηστήρων, τοῦ πυρός· Ἰλδ. Ε. 897. 880. 757. Β. 455. Φ. 220. Ὀδσ. Π. 29. 2) παθτ. ἀόρατος, ἀφανής· ἀσαφής, ἄσημος, ἄδοξος· Ἡσδ. Ἐρ. 754. Σφκ. Αἰ. 608. Μυστικός, κρυπτός· Ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος. Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 1. σελ. 247. Ἐπρρ. ἀϊδήλως.

Αἰδημονέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ αἰδήμων.

Αἰδημοσύνη· ἡ· αἰδώς, δυσωπία, κοσμιότης, εὐσχημοσύνη, σωφροσύνη ἀπὸ τοῦ

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ· ἐντροπαλός, δειλός, ἄτολμος, Ἀθήν. περὶ Ἰσοκρ. »ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος«· Ἐπρρ. αἰδημόνως.

Ἀϊδής, ὁ, ἡ· (α. στρτκ. ἰδεῖν) ἠφανισμένος, ἀόρατος, ἀφανής· Ἡσιοδ. Ἀσπ. 477. (υυ–).

Ἀΐδης, ου, ὁ· ποιητκ. ἀντὶ Ἅδης· τύπος συνήθης παρ' Ὁμρ. (παρ' Ὁμρ. υυ– παρὰ τοῖς Τργ. καὶ –υ– ὡσαύτως καὶ παρ' Ὁμ. ὑμ. Δμτ. 347. ἂν ἡ ὑπὸ Ἑρμάνου μεταβολὴ ἔχῃ ὀρθῶς· ἡ γενκ. αἴδεω παρ' Ὁμρ. τρισύλλαβος· παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ –υυ–· Εὐρπ. Ἑκ. 1018. ὑπὸ Pors. καὶ Jac. AP. p. 374).

Αἰδήσιμος, ου, ὁ, ἡ, ποιητκ = Αἰδέσιμος· Ὀρφ. Ἀργ. 1335.

Αἰδήφρων, ονος· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰδόφρων.

Ἀΐδιος· ία· ον· (ἀεὶ) παντοτεινός, αἰώνιος, ἀντὶ **ἀείδιος**· Ὑμ. Ὁμ. 29. 3. Ἡσδ. Ἀσπ. 310. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς λογογρφ. Ἀντφ. 8, 2. διεσταλήσεως· Πλτ. Τιμ. σελ. 37. Ε. (–υυυ) ἐξ αὐτοῦ.

Ἀϊδιότης, τος, ἡ· αἰωνιότης, ἡ διὰ παντὸς διαμονή, ἀθανασία· (α).

Ἀϊδίως· Ἐπίρ. αἰωνίως, παντοτεινά.

Ἀϊδνής, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ **ἀϊδνός**· Ὀππ.

Ἀϊδνός· ή· όν· (α· στρτκ. ἰδεῖν) ποιτ. ἀντὶ τοῦ ἀΐδιος, ἀϊδής· ἀφανής, ἀόρατος, κεκρυμμένος, ἄσημος· Ἡσδ. Θγ. 860. Ὀπ. Ἁλιευτ. Δ'. 245. »Πηλὸς ἀϊδνήεις«· Ἀπολλ. Α'. 569. καὶ Πλούταρχ. εἰς Θησ. 1.

Αἰδοιϊκός, κή, κόν, (αἰδοῖον) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ αἰδοῖα, ὡς, »αἰδοιικὰ φάρμακα«· Παῦλ. Αἰγιν. ἐκ τοῦ

Αἰδοῖον, ου, τό· Πληθυντ. Ἰλδ. Ν. 568. Ἡσδ. Ἐρ. 731. ὁ αἰδῶ, σέβας, ἐντροπήν, εὐλάβειαν πρόξενον, αἰδέσιμος, σεβάσμιος, αἰδοῦς καὶ τιμῆς ἄξιος· ἀεὶ μέντοι ἐπ' ἀνθρωπίνων σχέσεων, ἐξαιρτ. ἐπὶ προυχόντων, ἐντίμων, γονέων, καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ θείαν προστασίαν· ξένος, ἱκέτης, ταμίης Ὁμρ. ὅστις συντάσσει τὴν λέξιν συνήθως τῷ, **φίλος**. Τὰ αἰδοῖα· τὰ γεννητικὰ μόρια τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν· κυρίως δὲ τὸ Οὐδέτερον ἐκ τοῦ:

Αἰδοῖος, οία, οῖον· (αἰδομαι)· Ἰλ. Γ. 172. »Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσί«· Ὀδ. Λ. 359. »αἰδοιότερος ἀνθρώποισι«· ἐν δὲ Ὀδ. Ο. 234. »Δεινός τ', αἰδοῖός τε«· συνυπακούεται τό, Ξένος. 2) ἐνεργτκ. πρόξενος αἰδοῦς, σέβας, ἐντροπῆς, δυσωπίας· παρ' Ὁμρ. ἅπαξ· Ὀδσ. Ρ. 578. συγκρτ. αἰδοιέστερος· παρ' Ὁμρ. αἰδοιέστερος, -έστατος· παρὰ Πνδ. Ἐπρρ. αἰδοίως· Ὀδσ. Τ. 243. ἐξ οὗ

Αἰδοιώδης, ὁ, ἡ· (αἰδώς)· ὅμοιος τῷ αἰδῶ προξενοῦντι, ἢ τῷ αἰδοῦς ἀξίῳ.

Αἴδομαι, αἰδόμην· Ἐκτ. ἀντὶ **αἰδέομαι**· πολλάκις παρ' Ὁμρ. ἐν χρήσει, ἐν τῷ πεζῷ δὲ σπανιώτατον.

Αἰδωνεύς· ῆος· ὁ· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, Αἰδωνεύς· Ἀστκτρ. Σιδν.

Ἄϊδος, Ἄϊδι· Ἐκκ. γεν. καὶ δτκ. τοῦ Ἀΐδης, ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου Ἄϊς· παρ' Ὁμρ. πολλάκις· ὅστις καὶ Ἄϊδός δε ἐπίρρητκ. καὶ εἰς Ἄϊδός δε καὶ ἐν Ἄϊδος (ὑπακουομ. οἴκῳ) γράφει· ἀττκ. ἐν ᾅδου· (υυυ, προτεθειμένου δὲ τοῦ εἴσω, καὶ ἐκτεταμένου, Ἰλδ. Τ. 336. –υυ).

Ἀΐδουλος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἀείδουλος.

Ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ· (ᾄδης, φοιτάω) ὁ εἰς ᾅδου συχνάζων, Ἀθήν. σελ. 550. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει »Αἰδοφόλοι«, οἱ λεπτοὶ καὶ ἰσχνοὶ καὶ ἐγγὺς θανάτου ὄντες.

Αἰδόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (αἰδώς, φρήν) ὁ ἐντροπαλὰ φρονῶν, σεμνός· φιλότιμος, εὔσπλαγχνος· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 237. καὶ Εὐριπ. Ἀλκ. 653. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου, Αἰδήφρων, ἔχει.

Ἀϊδρεία· καὶ **Ἀϊδρία**, ἡ· Ἰων. ἀϊδρείη· Ἡρδτ. (ἄϊδρις) ἀμάθεια, ἀπειρία, ἀνεχεία παρ' Ὁμρ. πλθτ. Ὀδσ. Κ. 231. Λ. 272.

Ἀϊδρήεις, εσσα, ῆεν, νεώτερος παρασχηματισμὸς ἀπὸ τοῦ ἄϊδρις.

Ἀϊδροδίκης, ου, ὁ· Δωρ. ἀϊδροδίκας Πνδ. Νμ. 1, 96. (ε) καὶ

Ἄϊδρις, ὁ, ἡ· τό, ι. γενκ. ιος καὶ εος (ἴδρις) ἄπειρος, ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ἀνεπιστήμων· Ἰλ. Γ. 219. »ἀΐδρει φωτὶ ἐοικώς«· ὅμοιος ἀπαίδρῳ ἀνδρί· Ἀρεταῖος Α'. 10. »ἄνδρες ἄϊδριες« ἀμαθεῖς δηλ. καὶ ἀνεπιστήμονες· συντετ. γενικῇ.

Ἀϊδρία, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀϊδρεία.

Ἀϊδρόδικος, ὁ, ἡ· (δίκη) ὁ μὴ γνωρίζων τὸ δίκαιον, ἀμαθής, ἄπειρος τοῦ δικαίου· ἄδικος· ἄγριος Πνδ. Νεμ. Α'. 96. »θῆρας ἀϊδροδίκας« ἀντί, τὰ ἄγρια θηρία.

Ἀϊδροσύνη, ἡ· (ἀμάθεια, ἀπειρία· ὁ δὲ Ἐτυμλ. ἀντὶ τούτου, Αἰδροσύν, ἔχει.

Ἀΐδρυτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Ἀνίδρυτος· ἀσταθής, ἀκατάστατος, ἀβέβαιος.

Ἀϊδων· ωνος, ὁ = Ἀϊδωνεύς.

Ἀϊδωνεύς, έως, Ἰωνκ. ῆος, ὁ, ποιτκ. παρασχηματισμὸς τοῦ Ἅδης, ὁ Πλούτων παρ' Ὁμρ. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις Ἀϊδωνῆος, ῆι, ῆα (μακρᾷ τῇ πρώτῃ συλλβ.) τοῦ μέτρου ἕνεκα.

Αἰδώς, όος, οῦς, ἡ· Πρᾶξις, ἡ ἔργα ἐντροπῆς καὶ αἰσχύνης πρόξενα· »αἰδώς, Ἀργεῖοι«· Ἰλδ. Ε. 787. 2) τὰ γεννητικὰ μόρια, ἤτοι τὰ κρύφια μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὰ αἰδοῖα· ὡς παρ' Ὁμρ. ἐν Ἰλ. Β. 262. »Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει«. 3) ἠθικὴ ἐντροπή, ἐρυθρίασις τοῦ προσώπου, ἠθικὸς φόβος, συστολὴ τοῦ πράττειν ἀπρεπές τι, πρᾶξιν ἐντροπῆς· Σέβας, τιμή· Φιλοτιμία, κοσμιότης, σωφροσύνη· ὡς ἐν Ἰλ. Ν. 122. »Ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ« Ο. 561. 4) τὸ αἰδοῦς καὶ σέβας πρόξενον, εὐγένεια, σεμνότης, εὐσχημοσύνη, τρόπος σεμνός· Ὁμρ. Ὑμ. Δμτ. 214. »αἰδὼς καὶ χάρις« 5) συμπάθεια, εὐσπλαγχνία· Παυσαν. Η'. 27. »ἀπειθήσαντι, ἐγένετο ὅμως παρὰ τῶν Ἀρκάδων Αἰδώς«.

Αἰεθαλής· έος, ὁ, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀειθαλής· Ὀρφ. Ὑμν. Ζ'. 13.

Αἰεί· Ἰων. καὶ ποιτκ. ἀντὶ ἀεί· βραχείας δὲ τῆς ληγούσης λαμβανομένης **αἰέν**· Ὑμ. Ὁμ. Ἀφρ. 202. παρ' Herm. praef. Orph. p. IX. ἐν τῇ ληγούσῃ τοῦ ἑξαμέτρου τίθεται μᾶλλον αἰεί, εὐφωνίας χάριν, ἢ αἰέν· Αἰειγενέτης· ὁ Ὁμρ. ποιτκ. ἀντὶ ἀειγενέτης.

Αἰέλουρος· ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Αἴλουρος· Ἡρδτ. Ἀριστλ.

Αἰεί, Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Ἀεί.

Αἰείποτε, παρ' Ἡροδότ. Β'. 50. ἀντὶ τοῦ Ἀείποτε, πάντοτε, εἰς πάντα καιρόν.

Αἰείμνηστος, ὁ, ἡ· Ἀείμνηστος· Αἰσχύλ. Πέρσ. 757.

Αἰέν, Ἀεί, παρ' Ὁμήρ.

Αἰένυπνος, ὁ, ἡ· (ὕπνος) ἀεὶ τῷ ὕπνῳ παραδιδόμενος, ἀεὶ εἰς ὕπνον βεβυθισμένος (ὑπνιάρης)· Σφκ. Οἰδ. Κ. 1574. κατὰ Ἑρμάνον.

Αἰές· Δωρ. ἀντὶ ἀεί, αἰεί.

Αἰετηδόν· Ἐπρρ. (αἰετός) ἀετοῦ δίκην (σὰν ἀετός).

Αἰετιαῖος· αία· αῖον· (ἀετός). 2) εἰς τὸ ἀέτωμα (τῆς στέγης) ἀνήκων, ἢ εὑρισκόμενος· Ἐπιγρ. Ἰδὲ Müller de Min. Pol. p. 54.

Αἰετόεις, εσσα, εν· τῷ ἀετῷ ἀνήκων (ἀητάτης) (ἀπὸ τοῦ αἰετιαῖος 1).

Αἰετός, ὁ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀετός παρ' Ὁμρ καὶ κατὰ τοῖς Τργ.

Αἰετός, ἀντὶ Ἀετός Ἰλ. Θ. 247.

Αἰζήεις, **Αἰζήϊος**, καὶ **Αἰζηός**, Ἀκμάζων· ἀνδρεῖος, δυνατός, (γερός) ὁρμητικός, (ὀγλίγωρος) δραστήριος, ἄξυπνος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του· καὶ οὐχὶ Νεανίας ἁπλῶς, καθὼς συνήθως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν· ἐπειδὴ ὁ Ἡσίοδ. ἐν Ἔργ. 441. ὀνομάζει Αἰζηὸν, τὸν ἀροτρεύοντα τεσσαράκοντα ἐτῶν δοῦλον· »Τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο· ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Γ. 36. »θαλεροὺς αἰζηοὺς« τοὺς Κυνηγοὺς λέγει, καὶ παρ' Ἀθην. Δ. σελ. 183. »Πρόμαλος αἰζήεσσα« ἀντὶ τοῦ Εὐτραφής· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. »Αἰζᾶεν, εὐτραφὲς βλάστημα« καὶ »Αἰζηῶν ὀρῶν« ἀντὶ, ὑψηλῶν· Ὀδσ. Μ. 83. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ ὡς οὐσιαστ. ὁ ἄνθρωπος· Ἰδὲ Jac. del. epigr. 4, 95.

Αἴζηλος· ὁ, ἡ· οὕτως ἀναγνωστέον κατὰ γραμματ. παράδοσιν Ἰλδ. Β. 318. ἀντὶ ἀρίζηλος, κατὰ σημασ. τοῦ ἄδηλος· Ἰδὲ Βουτμ. Λξ. 1. σλ. 252.

Αἰηνής, Ἰων. = Αἰανής.

Αἰήτης· ου· ἐπι. ες· Ὀνμ. ἀρσεν. κύριον· Ὀδσ. καὶ Ἡρδτ.

Αἴητος, ὁ, ἡ· πέλωρ αἴητον καλεῖται ὁ Ἥφαιστος Ἰλ. Σ. 410. πιθανὸς = ἄητον· τὸ δεινὸν φόβημα· ἰδὲ Βουτμ. λξ. 1. σελ. 233. ὅπερ

Αἰητός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀετός, αἰετός, καὶ ἀητός· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ Πνευστικοῦ, ἢ πυρῶδες.

Αἰθάλεος, έα, εον· (αἰθάλη) σταχτοειδής, (σταχτηρός) ἀσβολώδης, καυστικός· Ἀπλ. ῥδ. καὶ Διονύσ. Περιηγ. 220.

Αἰθάλη, ης, ἡ· (αἴθω) στάκτη, (χόβολη, κάρβουνα· Καπνιά), Διοσκορ. Α. 79. ἐξ οὗ

Αἰθαλής, ὁ, ἡ· Αἰθάλεος.

Αἰθαλής, Ἀειθαλής· Τιμ. Λξ. ὑπὸ Ruhr Η. σλδ. 28. Ὀρφ. (‒ ◡ ◡ ‒).

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Τέττιγος· Θεόκρ. Ζ. 138. ὅπου ἔτι σημαίνει καὶ τὸ Μελανός· ἐπειδὴ καὶ ὁ Μελέαγρος (Ἐπιγρ. 111.) ἐπιθέτει εἰς τὸν Τέττιγα τὸ »Χρωτὶ αἰθίοπι« τὴν θερμότητα (ζέστην) ἀγαπῶν.

Αἰθαλόεις, εσσα, εν· (αἰθάλη) ἀσβολώδης, ἀποτεταφρωμένος, μέλας Ἰλδ. Β. 415. »κόνις αἰθαλόεσσα« στάκτη ὑπολάμπουσα (χόβολη) μέλαινα· Ἰλδ. Σ. 23. 2) (αἴθω) διάπυρος, ἔμπυρος, καίων, φλογώδης· κεραυνός· Ἡσδ. Θγ. 72. κυρίως δὲ, ἐπίθετον τοῦ πυρός.

Αἰθαλοκομπία, ἡ· διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἑρμην. ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σουίδ. τὴν λέξιν τοῦ Ἀριστοφ. Ψολοκομπία.

Αἴθαλος, ὁ· καπνιὰ τῆς καμίνου ἤτοι τῆς καπνοδόχου. 2) πῦρ, φλὸξ (φλόγα). 3) ἐπίθ. ὁ, ἡ· τὸ χρῶμα τῆς καπνιᾶς ἔχων· Νικάρ.

Αἰθαλόω· ῶ· ποιῶ τι αἴθαλον (καπνιάν) ἀποτεφρῶ, κατακαίω τι· Διοσκορ. Β. 81. Α. 79. Εὐριπίδ. Ἠλέκτ. 1140. πῶς ἂν αἰθαλώσῃς λιγνὺν αὐτάρκη· Διοσκ. Α. 96.

Αἰθαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος καπνιᾷ, ὡς σταχτοειδής· μέλας (μαῦρος).

Αἰθαλωτός, τή, τόν· ἐκδ. ῥημτ. (Αἰθαλόω) κεκαυμένος, εἰς στάχτην, ἢ καπνιὰν μεταβληθείς.

Αἶθε· Ἐπιρ. Δωρ. καὶ Ἐπι. ἀντὶ τοῦ Εἴθε· Ἰλ. Α. 415. αἴθ' ὤφελες· (ἄμποτε, μακάρι να).

Αἰθερεμβατέω, ῶ· Μ. ήσω· (αἰθήρ, ἐμβατέω) τοῦτ' ἔστιν ἐν αἰθέρι βατέω, περιφέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Αἰθέρα.

Αἰθέριος, ου, ὁ, ἡ· καὶ Αἰθέριος, ία, ιον· ἐκ τοῦ αἰθέρος, ἐν τῷ αἰθέρι, ἀέριος, οὐράνιος, ὑψηλὸς ὡς Ὄλυμπος.

Αἰθεριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ ὅμοιος μὲ τὸν αἰθέρα.

Αἰθερίως· Ἐπίρ. εἰς τὸν αἰθέρα, εἰς τὸν ἀέρα.

Αἰθεροβατέω, ῶ· Μ. ήσω, = αἰθερεμβατέω.

Αἰθεροβόσκος, ὁ· (βόσκω) ἐν τῷ αἰθέρι βόσκων, ἢ ζῶν· Διογ. Λαέρ. ς. 76. ἀντὶ τοῦ Ἀερίσιος.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) ἐν αἰθέρι τρέχων Ἀριστοφ. ὀρνιθ. 1381.

Αἰθεροειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) τὸ εἶδος τοῦ αἰθέρος ἔχων, ἢ ἀέρι ὅμοιος.

Αἰθερολογέω, ῶ· Μ. ήσω· ὁμιλῶ περὶ τοῦ αἰθέρος, ἢ περὶ αἰθερίων πραγμάτων· Ἐπιστ. Πυθαγ. πρὸς Ἀναξίμ. Διογν. Λρτ. ἀπὸ τοῦ

Αἰθερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) περὶ τοῦ Αἰθέρος, καὶ περὶ μεταφυσικῶν πραγμάτων λαλῶν· Διγν. Λρτ. 2, 4.

Αἰθερόνομος, ὁ, ἡ· (νέμομαι) ἐν τῷ αἰθέρι νεμόμενος ἢ οἰκῶν· Ἡσχ.

Αἰθερόπλαγκτος, ου, ὁ, ἡ· (πλάζομαι) ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος, ἢ περιφερόμενος.

Αἰθερώδης = αἰθεροειδής.

Αἴθη, ἡ (αἴθω) ὄνομα μιᾶς εὐγενοῦς δρομαίας ἵππου τοῦ Ἀγαμέμν. Ἰλδ. Ψ. 295. 409. κυρίως δὲ ἡ πυροειδής, ἡ πυρόχρους.

Αἰθήεις, εσσα, εν· (αἴθω) κεκαυμένος, ἤτοι μαῦρος ὡς αἴθαλος. 2) πυροειδής.

Αἰθήρ, έρος, ὁ· παρ' Ὁμρ. καὶ Πνδ. τὸ πλεῖστον, ἡ· (αἴθω) »αἰθὴρ ἐρῆμα, ψυχρά, ὑγρά« ὁ ὑψηλότερος, ὁ ὑπεράνω τῶν νεφῶν καθαρὸς καὶ λεπτότατος ἀήρ· ἀντιθέτως τῷ, ἀήρ· ὅθεν ὁ οὐρανός, τὸ οἰκητήριον τῶν θεῶν· Ἰλδ. Ο. 192. »Ζεὺς αἰθέρι ναίων« καὶ παρ' Ἡσδ. τὸ καθαρὸν τοῦ οὐρανοῦ φῶς, αὐγή Ἰλδ. Θ. 556. παρὰ δὲ τοῖς μεταγενστ. φέγγος, αἴθρη, (λάμψις, ξαστεριά) κυρίως· ἀλλὰ καὶ = ἀήρ, τὸ τοῦ ἀέρος ὑδρῶδες, ἀτμός, ὁμίχλη· Εὐρπ. Ηλ. 400. Πλατ. Τίμ. »Ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην Αἰθὴρ, ὁ δὲ θολερώτατος, ὁμίχλη τε καὶ σκότος« Ἰλιάδ. Π. 300. »Οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ« ὡς »αἰθὴρ ἐρῆμα, ψυχρά, ὑγρά«.

Αἴθικες· ων· οἱ· Θετταλῶν γενεά τις.

Αἴθινος, ίνη, ινον· καὶ ὁ, ἡ· (αἴθω) καύσιμος, ἐπιτήδειος εἰς καύσιμον, ὡς »Αἴθινον ξύλον« ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Καπνὸς αἴθινος, διὰ τοῦ Μέλας.

Αἰθιοπεύς· έως· ὁ· νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ Αἰθίοψ.

Αἰθιοπίζω· Ζῶ, πολιτεύομαι, λαλῶ ὡς Αἰθίοψ. παραβαλ. μὲ τὸ Αἰγυπτιάζω· Ἡρδτ. 2. 134.

Αἰθιοπικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, ἢ εἰς Αἰθίοπα.

Αἰθιόπιος· ία· ιον· = Αἰθιοπικός.

Αἰθιοπίς, ἡ· Διοσκορ. Δ. 105. εἶδός τι αἰθιοπικοῦ Χόρτου (φλασκομηλιᾶς) Λιν. Salvia aethiopis· ἀλλ' ἄλλοι θέλουσιν, ὅτι εἶναι ἡ τοῦ Διοσκορ. Φλόμις λυχνῖτις.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ· καὶ Θηλ. **Αἰθιοπίς**, ίδος, ἡ· σπανιώτερον ἡ Αἰθίοψ· (αἴθω, ὤψ) ὁ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας, (Ἀράπης). 2) ἐπίθτ. ἡλιοκαής, μελάγχρους (ἡλιοκαμμένος, μελαχρινός) ἰδὲ αἴθοψ· παρ' Ὁμρ. ἤδη Ἰλδ. Α. 423. εὑρηται τὸ ἀνώμαλον πληθ. **Αἰθιοπῆες**, ἀφ' οὗ, ἑπομένως ἐγένετο ἡ ὀνμστ. Αἰθιοπεύς

Αἰθόλιξ, ικος, φλυκτίς, (φουσκαλίδα ἀπὸ καύσιμον· κοκκίνη τις φουσκαλίδα γινομένη ἐπὶ τοῦ δέρματος), ἐκ τοῦ Αἴθω, Ἐρωτιαν. Γλωσ. ἐν ᾧ παρ' Ἱπποκρ. »Θόλικες« ἀντὶ τούτου κεῖται· ὁ Γαλην. ἔχει Αἰθόλικες, καὶ ἐκ τούτου, Αἰθολικώδης, ὁ, ἡ· ὁ ὅμοιος μὲ τοιαύτας φουσκαλίδας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Αἴθουκες, φλύκταιναι, καὶ Αἶθαι πομφόλυγες.

Αἰθοπία, ἡ· Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος· Jac. Anth. τ. τ. p. 183.

Αἶθος, εος, τό, καὶ αἶθος, ὁ· (αἴθω) καῦσις, θέρμη), πῦρ παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. 208. καὶ Ῥῆσ.

Αἰθός, θή, θόν· (Αἴθω) κεκαυμένος, (μαῦρος ἀπὸ καύσιμον)· Ἀρτεμ. Θημ. 246. 2) Μελανός, Μαῦρος· Ὅμοιος τῷ πυρί, πυροειδής, ἔχων χρῶμα πυρός· Πινδ. »ἀσπίδος αἰθᾶς«.

Αἴθουσα, ης, ἡ· ὑπονοεῖται τό, Στοά· (αἴθω) τὸ ἄνω ἐστεγασμένον καὶ πρόσω ἄνευ προθυματίου, ἢ κατσάδος (Gallerie) μέρος τῶν οἴκων· δι' οὗ εἰσήρχοντο ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τὸν πρόδομον (vestibulo, Ἰταλστ. vestibule, γαλλστ. Vorhaus γρμστ.) τῶν οἴκων, ἔκειτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς μεσημβρίαν, ἵνα φωτίζηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἢ ἡλιάζηται ἡ αἴθουσα· παρ' Ὁμρ. ἐκοιμῶντο ἐν αὐτῇ οἱ ξένοι, ὅσοι ἤθελον νὰ ἀπέρχωνται πρωΐμως· Ὀδσ. Γ. 339. ἐν Ὀδσ. Δ. 302. κεῖται δὲ αἴθουσα μετὰ τοῦ προδόμος δόμου· ὅθεν ἡ κρατοῦσα τῶν καθ' ἡμᾶς ἐξήγησις τῆς αἰθούσης »Σάλα« ἐστὶ ψευδής· ἁρμοδιωτέραν νομίζω τὴν λέξιν ἠλιακόν (ἡλιακό ἢ ξεσκεπαστό ὡς κοινότερον εἴωθε λέγεσθαι)· I. 408.

Αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ· (αἰθός, ὤψ) κατακεκαυμένος, μέλας, κατάξηρος. 2) καίων, φλέγων, σπινθηροβολῶν, πυροειδής· παρ' Ὁμρ. ἐπίθτ. τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ οἴνου σημαῖνον τὸ χρῶμα ἢ τὸ πῦρ (τὴν ἐκπύρωσιν) αὐτοῦ· ἅπαξ δὲ κεῖται Ὀδσ. Κ. 152. καὶ τοῦ καπνοῦ ἐπίθτ. μελανόχρους· ἰδὲ **Αἴθων**· 3) τρπκ. διάπυρος, ὀξύς, θερμός, ὀξύφρονος, σφοδρός, δεινός, λιμὸς αἴθ. Ἡσδ. Ἔργ. 361. ταυτὸν καί, Αἰθός, καὶ Αἴθων, λαμπρός, πυρώδης, ἀστράπτων, καθαρός· ἢ μέλας, μελανός, μαῦρος· ἢ σκοτεινός· Ἰλ. Ξ. 5. »σὺ μὲν νῦν πίνε αἴθοπα οἶνον«.

Αἴθρα, ας, ἡ· καὶ Ἰων. καὶ ἀττκ. Αἴθρη· (Αἰθήρ) ὡς τό, Γάστρη ἐκ τοῦ· Γαστήρ· ἐξ οὗ καὶ Αἰθρία, Αἰθρίη· ὁ καθαρός, καὶ ἀνέφελος οὐρανός· (ξαστεριά) νηνεμία· παρ' Ὁμρ. καθαρὸς ἀήρ, λαμπρὸς οὐρανὸς ψῦχος· Ὀξὺς ἀὴρ μετὰ πάχνης μεμιγμένος· Ἰλ. Ρ. 646. »Ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, ποίησον δ' αἴθρην«· 2) Αἴθρα, ἡ· κύρ. Ὀνμ. ἐν Ἰλδ.

Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ· καὶ Αἰθρηγενής, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ)· ἀμφότερα παρ' Ὁμρ. ἐπίθτ. τοῦ Βορέου Ὀδσ. Ε. 296. Ἰλδ. Ο. 171. καὶ ἐνεργητικῶς μὲν ὁ ποιῶν τὸν οὐρανὸν καθαρὸν (ξαστεριάν), ὁ γεννῶν ἢ ὁ προξενῶν ψύχραν καὶ πάχνην· παθτκ. δὲ ἐκ τοῦ αἰθέρος γεγεννημένος.

Αἰθρήεις, εσσα· εν· Αἴθριος· Σχόλ. Πινδάρ. »αἰθρίοις δόμοις«.

Αἰθρία, ἡ· ὡς αἴθρη· καθαρὸς ἀήρ, ἀνέφελος καὶ καθαρὸς οὐρανός, (ξαστεριά) ὡς Δίων Κάσ. ΛΖ. 35. »οἱ κεραυνοὶ ἐν αἰθρίᾳ πολλοὶ ἔπεσον«· 2) »ἐν αἰθρίᾳ« χωρὶς στέγης, ὑπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανόν. 3) ἐρημαία καὶ ψυχρὰ νύξ, τὸ ψῦχος, ψυχρὸς ἀήρ, πάχνη· αἰθρίας (ῡ ‒ Ἀριστφ. Νφ. 370.) ἀφ' οὗ

Αἰθριάζω, Μ. άσω· ἢ, **Αἰθριάω**, ἐκτίθημί τι ὑπ' οὐρανὸν (εἰς τὰ ἀνοικτά), ἀποψύχω τι (ἀερίζω ἢ κρυόνω τι 2) ποιῶ αἴθριον τὸν οὐρανὸν (κάμνω ξαστεριάν) ἢ καθαρὸν ἀέρα· Ἀριστοτ. Προβλ. Κς. 8. »αἰθριάζειν τὸν ἀέρα« τούτῳ ἀντίκειται τό, Ἐπινεφῆ ποιεῖν.

Αἴθρινος = αἴθριος.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, Μ. ήσω· (κοίτη)· κοιμῶμαι εἰς τόπον ἄστεγη, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· Θεόκρ. Εἰδυλ. Η. »ἁδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν« παρ' Αἰσχύλ. Στοβ. ὁμιλ.

233. ἐσφαλμένως κεῖται Αἰθριοκοποῦντων, ἀντὶ, Αἰθριοκοιτοῦντων.

Αἴθριος, ὁ, ἡ· καθαρὸς, ἀνέφελος, (ξάστερος) Ὕμ. Ὁμ. Ἀπ. 433. Θεόκρ. Εἰδυλ. Δ΄. πΧ΄ ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ᾽ ὕει· 2) ὁ ἐν ἀστεγεῖ τόπῳ, ὑπ᾽ οὐρανὸν, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα· 3) ψυχρὸς, κρυερὸς, παγετώδης, παχνώδης· Σοφ. Ἀντ. 358. παγος αἴθριος = κρύσταλλος.

Αἴθριον, τὸ, ὁ Ἰώσηπ. ἐξελλήνιζεν οὕτω τὸ Λατιν. Atrium ὁ Καλλίξενος παρ᾽ Ἀθην. Ε΄. σελ. 206. ὀνομάζει Ἄθριον, τὸ προαύλιον.

Αἰθροβάτης, ὁ, (βαίνω) ὁ εἰς τὸν αἰθέρα βαδίζων Μανέθ. Δ΄. 278. ἐκ τοῦ

Αἰθροβατέω, Αἰθροβατέω.

Αἰθροδόνητος, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῷ ἀέρι δονούμενος, κλονούμενος, κινούμενος· πτερόμος αἰθροδόνητος, Ἴβυξ. 298.

Αἰθροπλανής, οῦς, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῷ αἰθέρι πλανώμενος· Ἴβυξ. Δ΄. 583.

Αἰθροπολεύω, καὶ **Αἰθροπολέω**, παρὰ Μαξίμ. περὶ Καταρχῶν, Αἰθροβατέω, περὶ τῆς Σελήνης.

Αἶθρος, ὁ· ψῦχος τῆς αὐγῆς, παγετώδης ἀὴρ· Ὀδυσ. Ξ. 318.

Αἴθυγμα, ατος, τὸ· (αἰθύσσω) ἐρέθισμα, παρόρμημα· διέγερσις, τὸ φλέγειν, ἐκ = καίειν (τὸ ἄναμμα)· Πολύβ. Κ. 5. «λίαν ἰσχυρὰ τῆς εὐνοίας αἰθύγματα» Πλούταρχ. «ἀμαυρὸν καὶ δυσδέκτον αἴθυγμα» Ὅρμημα, παρὰ Σουίδ. «Ὁ δὲ βασιλείαν ὀνειροπολεῖ καὶ αἴθυγμα ἀμηγέπη καὶ φαντασίαν τινὰ ἐκτείνει μοναρχίας» ὅθεν 2) σπινθὴρ (σπινθαλίδρα) ἔναυσμα (προσάναμμα) ζώπυρον ἢ πυρὸς λείψανον (κάρβουνον σκεπασμένον μὲ στάχτην) 3) ἡ λάμψις φωτεινῶν κινουμένων σωμάτων.

Αἴθυια, καὶ Ἰωνικ. **Αἰθυίη**, εἶδος πτηνοῦ διατρίβοντος εἰς τὰς λίμνας, fulica, mergus· Ὀππιαν. Ἰξευτ. Β΄. 5. παρὰ δὲ Σουίδ. Αἴθυια, (Ζάροπαπι).

Αἰθυιόθρεπτος, ὁ, ἡ· (τρέφομαι), ὑπὸ Αἰθυίας τρεφόμενος· Λυκόφρ. 236.

Αἰθυκτήρ, ῆρος, ὁ· (αἰθύσσω) ἐφορμῶν, βίᾳ φερόμενος, ὁρμητικῶς προσελαύνων· ὀξέως καὶ ἀστάτως ἱπτάμενος· ἐπ᾽ ἀγρίων ζώων (θηρίων), βελῶν κ. τ. τ. Jac. AP. p. 199. ὅποιος διεγείρει καὶ παρορμᾷ, ἐξάπτει τινὰ· σφοδρὸς, βίαιος, ταραχώδης· Ὀππιαν. Κυν. Β΄. 332. καὶ Ἁλιευτ. 1368. ἔνθα τὰ χειρόγρ. Αἰθυντὴρ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἔχουσι· τὸ παρὰ Λεωνίδ. ἐν Ἐπιγράμ. «δούνακες αἰθυκτῆρες» εἶναι σκοτεινὸν καὶ ἀμφίβολον.

Αἰθυλικώδης, Ζήτ. ἐν τῷ Αἰθόλιξ.

Αἰθύσσω, Μ. ξω· (συγγενὴς τῷ αἴθω καὶ θύω) μεταβατ. τίθημί τι εἰς ταχεῖαν καὶ ἀβέβαιον κίνησιν, παρορμῶ, διεγείρω, διαταράττω, ζωπυρῶ «πολλὰς αἰθύσσει φρένας» Βακχυλ. 11. 2) ἀμετάβ. κινοῦμαι ταχέως καὶ ἐν πλάνῃ, μαρμαίρω (γυαλίζω), ἀστράπτω, σπινθηρίζω (εὐγάνω σπινθαλίδρας)· παράβαλε τὰ σύνθετα αὐτοῦ μετὰ τῶν προθ. ἀνὰ, διὰ, κατὰ, παρὰ· (τύπος ἀττ. αἰθύττω οὐδαμοῦ εὕρηται)· σείω, κινῶ, κουνῶ· Ὀρφ. Ἀργ. 899. ῥιπίζω, Ζήτ. Παραιθύσσω· καὶ Θύω.

Αἴθω· εἰς τὸν Ἐνεσ. καὶ Παρατ. μόνον ἐν χρήσει· καίω, κατακαίω, ἀνάπτω, φλογίζω· φωτίζω, φέγγω, λάμπω. «αἴθειν πυρὶ» ἀνάπτω φωτίαν· Ἡρόδ. 4. 145 παθητ. Ἡρόδ. 4. 61. «τὰ δὲ αἴθεται κάλλιστα» «καὶ Εὐρ. Ἱππ. 1279. «Γᾶ αἰθομένα» μεταβατ. δὲ σπανιώτερον ἢ ἀμετβτ. «λαμπτῆρες οὐκέτ᾽ ᾖθουν τὰ τῶν φυλακῶν πυρὰ δὲν ἔκαιον πλέον» Σοφ. Αἰ. 286. ὡσαύτως καὶ παθτκ. ἀλλ᾽ ὑπ᾽ ὀργῆς ἐκκαίεσθαι, «χόλον αἴθεσθαι» Ἀλεξ. Β. σελ. 82. Ὁ Ὅμρ. χρῆται μόνον τῇ μετχ. παθητικῶς «αἰθόμενος, ἡ, ον» Ἰλ. Π. «αἰθόμενον πῦρ» (φωτιὰ ἀναμμένη).

Αἴθων, ωνος, ὁ· (αἴθω) κυρίως ἔμπυρος, καίων, φλέγων, πυρπολῶν. ὡς «αἴθων κεραυνός» «πῦρ» κ. τ. τ. παρὰ Πινδ. ἴσως καὶ «λέβητες τρίποδες» παρ᾽ Ὁμρ. διότι ἐκαίετο ὑπ᾽ αὐτοὺς πῦρ· ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. παραινεῖ, διὰ τοῦ «Οἱ πυρὶ αἰθόμενοι». 2) ἐπὶ χρώματος· πυροειδής, στιλπνός, ἀστράπτων, αὐγάζων, ἀκτινοβολῶν, λάμπων· «αἴθωνι σιδήρῳ» ἐν Ὀδυσ. Α. 184. καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλ. Αἰ. 147. ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἴσως καὶ οἱ χαλκοῖ λέβητες καὶ τρίποδες· πυρρὸς (κόκκινος ὡς φωτιά) ξανθὸς, Πινδ. Ὀλ. 11, 20. καταπεπληγμένος, κεκαυμένος, μέλας ὑπὸ καπνοῦ (καπνισμένος), Πινδ. Πυθ. 1, 44. ἰδὲ αἴθοψ· 3) Τροπικῶς, ἀντὶ τοῦ, Θερμὸς, ὀξὺς, ὁρμητικός· παρ᾽ Ὁμρ. ἐπὶ ἵππων, λεόντων, ταύρων, ἀετῶν· ἂν κἀνταῦθα δὲν ἁρμόζῃ μᾶλλον νὰ ἐννοῆται ἄλλοτε πᾶσι τοῖς θηρίοις αὐτοῖς κοινὸν χρῶμα ὡς ἡ λατιν. λέξις fulvus, ἐπίξανθος ἢ χρυσοειδής· τέλος δὲ «αἴθων ἀνὴρ» θερμός, ὀξύρροπος· Σοφοκλ. Αἰ. 221, καὶ οὐχὶ ὡς λέγει ὁ Ἀλεξις (excerpt. Grotii, p. 557.), κεκαυμένος, μελανὸς (μαῦρος) ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Αἰθίοψ. 4) Ὄνμ. κύριον· Ὀδυ. Τ. 183.

Αἴκα, Δωρ. ἀντὶ εἴκε, ἐάν, μετὰ τῆς ὑποτκτ. Θεόκρ. 1, 10. Ὀδυσ. Χ. 7. «αἴκα τύχωμεν» (– –).

Αἰκάλλω· Μλ. αλῶ· κολακεύω, θωπεύω, κηλῶ, θέλγω· μετὰ αἰτιτκ. «αἰκάλλει καρδίαν ἐμὴν» θέλγει τὴν καρδίαν μου. Ἀριστφ. Θεσμ. 874. Ἱππ. 48. 211. κυρίως δὲ ὡς τὸ σαίνω, ἐπὶ κυνῶν τὴν οὐρὰν αὐτῶν διὰ χαρὰν κινούντων.

Αἴκαλλος, ὁ· ὁ Κόλαξ, παρ᾽ Ἡσυχ.

Αἴκε, αἴκεν· ποιητ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐάν· Ὁμρ.

Αἰκεία, ἡ· Αἰκία.

Αἰκέλιος, ὁ, ἡ· Ἀεικέλιος· Θεγ. 1344.

Ἀϊκή, ῆς, ἡ· (ἀΐσσω), ὁρμητικὴ κίνησις· ὁρμή. Ἰλ. Ο. 709. «τόξων ἀϊκάς» ὡς ῥιπαὶ (– – –). παρ᾽ Ὀρφ. Ὕμν. ΞΔ΄. 8. κεῖται «Ἀϊκὴν ἔπλωσαν» ἐσφαλμ. ἀντὶ «Ἀλκὴν ὅπλωσαν».

Ἀικής, ὁ, ἡ· Ἀεικής· Ἐπίρ. ἀικῶς· Ἰλδ. Χ. 336. (υυ–) ἔτι δὲ καὶ αἰκής, ὁ, ἡ· ὡς αἰκία· Τραγ. Αἰκῶς, ἐν Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 206. 102. 215.

Αἰκία, ίας, ἡ· (εἰς τὸ Πεζὸν) Ἀεικία, ἐνίοτε δὲ καὶ, Αἰκεία· λέγεται καταδήποτε ἀπρεπής, αἰσχρά, καὶ ὑβριστική, ἤτοι ἔξω τοῦ πρέποντος μεταχείρησις, καὶ μάλιστα σωματικῶς διὰ μαστίγων, στρεβλώσεων, καὶ τιμωριῶν, ὅθεν «Αἰκίας δίκη» νόμος, κατηγορία (ἔγκλημα), νόμος ἕνεκεν αἰκίας τινός· ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Δ΄. 631. κακοζήλως καὶ «Αἰκίστιν ἐρετμῶν» εἶπε, τὰ κτυπήματα τῶν κωπίων· κυρίως δὲ, πάθημα, ταλαιπωρία, ἀτυχία, δυστυχία, (–υ–, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 663).

Αἰκίζω, συνήθως ὅμως ὡς μτ. ἀποθ. πράττω ἄδικον, ὑβριστικήν, ἀπρεπῆ, ἀτιμωτικὴν πρᾶξιν· καταχρῶμαί τινα, ἐξαιρέτως διὰ μαστίγων, στρεβλώσεων, καὶ τιμωριῶν, κ. τ. τ. ὅ ἐστι, Παιδεύω, τιμωρῶ, ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαί τινα· ἐπὶ νεκρῶν, ἀνάπηρῶ, ἀκρωτηριάζω, κολοβῶ (κολοβώνω, κόπτω μέλη ἀποθανόντων)· δυσὶν αἰτ. τοῦ προσώπου δηλ. καὶ τοῦ πρᾶγμτ., ὡς ποιεῖν, Ξνφ. 3, 1, 18. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον, «αἰκίζειν τὰ χωρία» Δημοσθ. κατερημάζειν, ἀφανίζειν· παράβαλε τὸ ἐκκ. ἀεικίζω· τὸ ἐνεργτ. ἔστιν ἐν σπανιωτέρᾳ χρήσει· εὕρηται παρὰ Σοφ. Τραχ. 838· τῷ παθητ. ἀορίστῳ αἰκισθῆναι χρῆται κατὰ παθητ. σημασίαν ὁ Ξνφ. Ἀνβ. 2, 6, 29.

Αἰκίον, τὸ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἡροδότ. Ε. 89. ὅπου τανῦν, Ἀδίκιον, κεῖται· ὁ δὲ Ἐτυμολ. καὶ Ἀεικίον, ἀντὶ τοῦ Αἰκία, ἐσημειώσατο.

Αἴκισμα, ατος, τὸ· ὕβρις, μαστίγωσις· κατάχρησις, βάσανος, στρέβλωσις· κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, Αἰκία.

Αἰκισμός, ὁ = Αἴκισμα.

Αἰκιστής, οῦ, ὁ· καὶ Αἰκίστρια, ἡ· ὁ αἰκίζων, ὑβρίζων, μαστιγῶν, βασανίζων.

Αἰκιστικός, κή, κόν· εἰς τὸ Αἰκίζειν πρόθυμος ἢ ἐπιτήδειος.

Αἰκιστός, στή, στόν· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 206. ὁ αἰκίαν τινὰ παθὼν, ἢ ἐπιδεκτικὸς αὐτῆς.

Αἶκλον, τὸ· παρὰ Λακεδαιμ. τὸ δεῖπνον, (δείπνισμα).

Ἀίκτηρ· ῆρος· ὁ = αἴσσων· Ὀππ.

Ἄικτος, ὁ· (ἱκνέομαι) μὴ βατός, πορευτός· ὅπου οὐκ ἔξεστιν ἢ οὐκ ἔνεστιν ἐλθεῖν· ἄλλως δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπρόσιτος.

Αἴλινα, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Αἰλίνως· μὲ κλαυθμηρὸν τρόπον· θρηνητικῶς· Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Αἴλινος, ὁ, ἡ· κλαυθμηρός, θρηνητικός· Καλλίμ. καὶ Μόσχ. «αἴλινον γόεον» Σοφοκλ. Αἰας 627. «αἴλινον γράμματα» Ἀνάλεκτ. Β΄. σλ. 186. «αἰλίνῃ αἰλίνοισι» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. 2) Οὐσιαστικ. Αἴλινος, ὁ· ἐλέγετο θρηνητικός τις Ὕμνος, (Μοιρολόγι) Εὐριπ. Ὀρέστ. 1400. παρ᾽ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 123. «αἴλινον εἰπέ» ὁ Ἐπίχαρμ. παρ᾽ Ἀθην. σελ. 618. μεταχειρίζεται τὸ «Αἴλινος ᾠδή», ἐπὶ τῶν ὕμνων (τραγουδίων) τῶν Ὑφαντῶν· ἀλλ᾽ ἀντὶ τούτου κάλλιον εἶναι τὸ, Ἔλινος ᾠδή. Παρ᾽ Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 348. ἀντὶ τοῦ, Χαρούμενον τραγοῦδι· παράγτ. συνήθως ἀπὸ τοῦ αἶ καὶ Λίνος· ὁ περίφημος μελῳδὸς θρηνούμενος, ὅταν ἐτελεύτησε. περὶ τούτου ἴδε Παυσαν. Θ΄. 29. 3. ἰδὲ Λίνος.

Αἰλούριος, ὁ· (αἴλουρος) εἶδος χόρτου, τὸ ὁποῖον τρώγουσιν οἱ αἴλουροι.

Αἰλουρόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ὁ ἔχων εἶδος ἢ μορφὴν αἰλούρου.

Αἴλουρος, ὁ, ὁ γάτος, κυρίως δὲ Ἀγριόγατος· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ ἡ ἰκτὶς (νυφίτσα) (κατὰ Βουτμ. Λεξ. σελ. 77. ἀπὸ τοῦ αἰόλος καὶ οὐρά· οὐ μέντοι διὰ τὴν ποικιλίαν τῆς οὐρᾶς τῷ λοιπῷ τοῦ σώματος αὐτῆς χρώματι ἀνομοίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῖς αἰλούροις ἰδίαν ἰσχυρὰν καὶ ὀφιοειδῆ κίνησιν τῆς οὐρᾶς).

Αἷμα, ατος, τὸ· αἷμα, φόνος· διὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἐκχέον αἷμα· παρ᾽ Ὁμρ. «φόνος τε καὶ αἷμα» Δημοσθ. «ἐφ᾽ αἵματι φεύγειν» κατηγορεῖσθαι φόνου, καὶ φεύγειν ἐκ τῆς χώρας· ἔτι δὲ καὶ πληθυντ. Σοφ. Ἀντ. 121. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλτ. Νμ. 9. σλ. 872. D. Εὐρπ. Βκχ. 139. 2) Συγγένεια ἐξ αἵματος· ὡς καὶ τὸ Ὅμαιμος, Ὁμαίμων, Σύναιμος, Συναίμων, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσ. Θ. 583. «μεθ᾽ αἵματος καὶ γένος» μετὰ τῶν συγγενῶν· μὲ τὸ ἐξ αἵματος γένος· Καταγωγή, Γενεά, (Φαμιλία) Γένος. Ὀδυσ. Δ΄. 611. Π. 300. καὶ Ἰλ. Τ. 111. Συγγένεια ἐξ αἵματος· «αἵματος εἶναι, γενεῆς τε καὶ αἵματος εἶναι» «τὸ ἐν αἵματι» «μητρὸς αἷμα» Αἰσχύλ. Εὐμ. 603. καὶ 605. Ἔτι δὲ καὶ ὁ πλησιέστατος συγγενής, ὡς υἱός, θυγάτηρ, παιδίον. Πίνδ. Νεμ. Γ. 114. ΙΑ΄. 44. παρὰ τοῖς Πεζογρ. τὰ πλεῖστα «τὸ πρὸς αἵματος» «ἐπὶ ἐν αἵματι εἶναι» συγγν. ἐξ αἱμ. 3) ὁ Σοφ. Ἠλε. 1394. χρῆται τῇ λέξει αἷμα, ἀντὶ τῷ μάχαιρα.

Αἱμακορίαι, ὁ· **Αἱμακουρίαι**, ῶν, αἱ· (κορέννυμι) ἑορταὶ καὶ θυσίαι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν· τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα, παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς καὶ Δωριεῦσι· ὅθεν ἐν χρήσει παρὰ Πινδάρ. Ὀλύμ. Α΄. 146. Πλούταρχ. καὶ Ἀριστείδ. 21.

λέγονται οὕτως, ἐπειδὴ ἐχόρταινον (ἐξευμένιζον) τοὺς νεκροὺς μὲ τὸ αἷμα ὅπερ ἔχεον, ἢ ἐποίουν χέεσθαι ἐπὶ τοὺς τάφους αὐτῶν.

Αἱμακτός, τή, τόν· (αἱμάττω), ἐπιθ. ῥηματ. αἵματι μεμολυσμένος, ᾑμαγμένος (ματωμένος) ἢ αἵματι μεμιγμένος· Εὐριπ.

Αἱμαλέος, έα, έον· αἱματώδης· αἱματηρός, αἱμόχρους (κόκκινος 'σὰν αἷμα)· Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 515.

Αἱμαλωπίς, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ Αἱμάλωψ.

Αἱμάλωψ, πος, ὁ· (αἱμαλέος, ὤψ)· λέγεται ἄθροισμα αἵματος πεπωρωμένου, ἢ πεπηγμένου εἴς τι μέρος σώματος, διά τινος κτυπήματος· Ἱπποκρ. καὶ Ἀρετ. ὅθεν ἔτι καὶ τὸ μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συῤῥέει διά τινα αἰτίαν αἷμα· ὁ Διοσκορ. Β'. 88. φαίνεται νὰ ὀνομάζῃ οὕτω καὶ τὸ ἐν Β'. 97. Αἱμαλωπίς, ἥτις σημαίνει ὕλην τινὰ μεμιγμένην μετὰ αἵματος, ἢ ὁμοίαν αἵματι· ἀλλ' ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ Ὤψ δὲν εἶναι τόσον ὀρθή, ὅσον ἡ τοῦ Μώλωψ, καὶ Θυμάλωψ.

Αἱμαποσία· ἡ, = αἱματοποσία.

Αἱμάς, άδος, ἡ· αἱμοῤῥοΐς, ῥοῦς αἵματος, ἐκροὴ αἵματος Σοφοκλ. Φιλοκτ. 697. Αἵματος ῥύσις Σχόλ. παράβαλ. Σοφ. Τραχ. 778. ὑπὸ Herm. (ὄχι δὲ ἡ παρὰ Σνειδέρου Αἱματῖτις φλέψ.)

Αἱμασιά, ἡ· (αἱμός) Ἄκανθα, ἀκανθών (ἀγκάθι, ἀγκαθότοπος), Ὀδυσσ. Σ. 359. καὶ Ω. 224. «αἱμασιὰς λέγοντα» συλλέγειν, συνάγειν ἀκάνθας, ἢ ἀκανθώδεις θάμνους· ἐξ οὗ ἐγένετο ἀκανθῶν φράκτης (ἀγκαθοφράχτης)· Πᾶν περίφραγμα, ἐκ κεραμίδων ἢ καὶ λίθων, καὶ τεῖχος, τό· Ἡρόδοτος, Α'. 180. «Αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων» καὶ Δημοσθ. σελ. 1274. «Περιῳκοδόμητε τὴν αἱμασιάν». Ὁ Μοῖρις ἑρμηνεύει τὸ Ἀττικ. Αἱμασιά, διὰ τοῦ, Λιθολογία, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον.

Αἱμασιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁ κατὰ τρόπον αἱμασιᾶς ὤν· ὅμοιος μὲ φράχτην.

Αἱμάσσω, Ἀττ. Αἱμάττω· Μ. ξω· (αἷμα) προξενῶ αἷμα· (ξουγρινίζω μέρος τοῦ σώματος καὶ ἐκβαίνει αἷμα). Πληγώνω, μολύνω μετὰ αἵματος, αἱματόνω, θανατώνω, φονεύω· Σοφοκλ. Παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ'. 618. καὶ Ε'. 146. κεῖται «Αἱμάσσωσι» ἀντὶ τοῦ, Πληγωμένος, ἢ ὁ αἰσθανόμενος πόνους πληγῆς τινος· Ζήτ. ἐν τῷ, Περιημαστέω. 2) παρὰ τοῖς μεταγεστ. ἀμετβτ. εἰμὶ ᾑμαγμένος (ματωμένος) αἱματόχρους (κόκκινος 'σὰν αἷμα).

Αἱματεκχυσία, ἡ· (ἔκχυσις) τὸ χύνειν αἷμα, αἱματοχυσία.

Αἱματηρός, ρά, ρόν· καὶ ὁ, ἡ· ᾑματωμένος, αἵματι μεμολυσμένος· «Αἱματηραὶ σταγόνες»· σταλαγμοὶ αἵματος· Αἱματηρὰ φλόξ· ἡ ἀπὸ τοῦ αἵματος τῶν θυσιαζομένων ζώων ἀναπεμπομένη φλόξ. Σοφ. Τραχ. 766.

Αἱματηφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) αἵματος ἢ φόνου πρόξενος· Αἰσχύλ. Θηβ. 421.

Αἱματία, ἡ· ἐξ αἵματος ζωμός, ἤτοι ὁ γνωστὸς μέλας ζωμὸς (ἡ μαύρη σοῦπα) τῶν Λακεδαιμονίων· Πολύβ. ς'. «Ὁ δὲ μέλας ζωμός, τὸ λακωνικὸν ἔδεσμα, ἐστὶν ἡ καλουμένη αἱματία».

Αἱματίζω, Μ. ίσω· προξενῶ αἷμα. Κεντῶντι ἐκβάλλω αἷμα· ὡς ὁ Ἀριστοτ. «αἱ μυῖαι τῷ κέντρῳ θιγγάνουσαι αἱματίζουσι».

Αἱματικός, κή, κόν· ἐξ αἵματος γεννώμενος· αἷμα ἔχων· Ἀριστοτ. «Αἱματικὰ ζῶα»· καὶ σχολ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 241. δάκρυα αἱματικά· κυρίως ὅμως, Πᾶν ὅ,τι ἔχει αἷμα, ἢ προῆλθεν ἀπὸ αἷμα· ὡς Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. ς'. 3. «Στιγμὴ αἱματικὴ» τουτέστιν ἡ ἐξ αἵματος γεννωμένη ἢ προερχομένη.

Αἱματίνεος, ίνη, νον· σπάνιος παρασχηματισμός, ἀπὸ τοῦ, αἱματικός.

Αἱμάτιον, τό· ὑποκορ. ἐκ τοῦ Αἷμα, (αἱματάκι).

Αἱματίς, ίδος· ἡ = Αἱματία· Πολλ.

Αἱματίτης, ὁ, καὶ Αἱματῖτις, τιδος, ἡ· ὅμοιος αἵματι· ὡς «Αἱματίτης λίθος» (Αἱματοστάτης). Αἱματῖτις, ὑπακουομ. Φλέψ, ἡ· ἡ φλέβα τοῦ αἵματος· χορδὴ αἱματῖτις· ἀλλᾶς αἵματι κατεσκευασμένος (λουκάνικον ἀπὸ αἷμα)· ὁ δὲ Ἡσύχ. προσθέτει ἀκόμη καὶ τό, «Κάλλιστον δὲ αἱμοῤῥοΐς»· ὁ Ἀριστοτέλ. περὶ Χρωμ. β'. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς Κοχλίας φλεβῶν, τῶν ἐχουσῶν τὸν ἐρυθρὸν χυλόν.

Αἱματοδόχος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ἀγγεῖον αἵματος δεκτικὸν ἢ περιεκτικόν· ὁ περιέχων αἷμα.

Αἱματοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) αἵματι ὅμοιος, αἱματόχρους.

Αἱματόεις, όεσσα, όεν· αἱματωμένος, κόκκινος ὡς τὸ αἷμα· αἵματι καταῤῥαντισμένος, πελιδνὸς (τὸ μολυβδοειδὲς χρῶμα μέρους τινὸς τοῦ σώματος ὅταν διὰ σφοδρὰν θλίψιν ἢ κτύπημα ὑποτρέχει αἷμα, ὅπερ κοινότερον μελάνιασμα λέγεται)· Ἰλ. Ν. 617. Ἰλ. Ρ. 298. καὶ Ε. 82.

Αἱματολοιχός, ὁ, ἡ· (λείχω) αἷμα λείχων· (ὅστις γλείφει αἷμα)· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1489.

Αἱματοποσία καὶ αἱμαποσία, ἡ· τὸ πίνειν αἷμα· Πορφ. παρὰ Στεφ.

Αἱματοποιητικός, κή, κόν· (ποιέω) ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων ἰδιότητα τοῦ ποιεῖν ἢ προξενεῖν αἷμα· Γαλην.

Αἱματοποτέω, ῶ· πίνω ἢ ῥυφῶ (βυζάνω) αἷμα· ἐκ τοῦ

Αἱματοπότης, ου, (πίνω) ὁ πίνων ἢ ῥυφῶν (βυζάνων) αἷμα· Ἀριστοφ. Ἱππ. 193. 208.

Αἱματοπώτης, ου, ὁ = αἱματοπότης.

Αἱματοῤῥοέω, ῶ· (ῥέω) ὁ ῥέων αἷμα. Σχόλ. Βετ. Ἀριστοφ. Λυσ. 204. ἀμφ.

Αἱματοῤῥόφος, ὁ, ἡ· (ῥοφέω). Αἷμα ῥουφῶν, ἢ πίνων· Αἰσχύλ. Εὐμ. 194.

Αἱματόῤῥυτος, ὁ, ἡ· (ῥύω) αἷμα λειβόμενος, αἷμα στάζων Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1513. «ῥανίσιν αἱματοῤῥύτοις» μὲ ῥανίδας χυνούσας αἷμα.

Αἱματοσταγής, ὁ, ἡ· (στάζω) αἷμα στάζων· ᾑματωμένος· Εὐριπ. Ἱκέτ.

Αἱματοσφαγής, ὁ, ἡ· (σφάζω)· ὑπὸ αἵματος ἐσφαγμένων μεμολυσμένος· Αἰσχ. Περσ. 813. ἰδὲ σφάζω.

Αἱματοφλεβοίστασις, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. ἐπιδημ. ς'. 7. ἀνέγνωσαν οὕτως ὁ Διοσκορίδης, ὅπου ἄλλοι, Αἱματοφλεβοίστασις, ἀνέγνωσ. ὡς σημειοῖ ὁ Γαληνός· ἀλλ' ἀμφότερα εἰσὶν ἐσφαλμένα, καὶ πιθανῶς πρέπει νὰ λέγωνται, Αἱματοφλυξοστάσεις, καὶ Αἱματοφλεβοειδήτιες, τὸ στάσιμον δηλ. καὶ ἐμπόδιον τοῦ αἵματος, ὁπότε καὶ ἐξοιδοῦνται (φουσκώνουσιν) αἱ φλέβες.

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) αἵματι μεμιγμένος, ἢ μεμολυσμένος· (μὲ αἷμα βεβαμμένος, ἢ ματωμένος)· «βέλη αἱματόφυρτα» Ἐπιγραμ.

Αἱματοχαρής, καὶ αἱμοχαρής· ὁ, ἡ· (χαίρω) ἐπὶ αἵματι χαίρων ἢ διψῶν αἷμα· (ὅστις χαίρει νὰ βλέπῃ ἢ ἀγαπᾷ· νὰ χύνῃ αἷμα.)

Αἱματόω, ῶ· Μ. ώσω· αἱματόνω τινά, μολύνω μὲ αἷμα· φονεύω. Μεταβάλλω τι εἰς αἷμα· Γαλην. «αἱματοῦται ἡ τροφή» ἤτοι, μεταβάλλεται, γίνεται αἷμα.

Αἱματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = αἱματικός· ὁ ἔχων αἷμα· ὅμοιος μὲ τὸ αἷμα, παρὰ Γαλην. «αἱματώδης διαχώρησις»· διάῤῥοια αἵματι μεμιγμένη· (κένωσις ἀνακατωμένη μὲ αἷμα)· παρ' Ἀριστοτέλ. «Αἱματώδες ζῶον»· ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει αἷμα, ὅπου ἀντὶ τούτου Αἱματικόν, καὶ Ἔναιμον, ἔλεγε.

Αἱματωπός, ὁ· (ὤψ) ὁ ἔχων ὄμματα ἢ ὄψιν ὡς ἂν αἷμα· ἢ ὁ ἔχων αἷμα εἰς τὰ ὄμματα· Ἐπίθετ. τῶν Ἐριννύων. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 978.

Αἱμάτωσις, εως, ἡ· (αἱματόω) τὸ γίνεσθαι ἢ μεταβάλλεσθαι εἰς αἷμα· ἡ εἰς αἷμα μεταβολή, ἡ γένεσις τοῦ αἵματος· Γαλην.

Αἱματώψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = αἱματωπός· Εὐριπ. Ἡρακ. μ. 935.

Αἱμαυτής, ὁ· παρὰ Διοσκορ. ἐσφαλμ. ἀντί, Ἀλμευτής, Salgamarius· ὁ πωλῶν τὰς ἐν ἅλμῃ ὀπώρας, (ἁρμυρὰ ἀπὸ ὀπωρικά).

Αἱμηπότης, ου, ὁ· Ἰων. = Αἱματοπότης.

Αἱμηρός, ρά, ρόν· Αἱματηρός· Μανέθ. Α'. 333. «Αἱμηρῇσι γυναιξὶ φύσις κρυφὶ ἄλγεα δώσειν».

Αἵμιον, τό· ἀγγεῖον τοῦ αἵματος· οἱ περιεκτικοὶ τοῦ αἵματος σωλῆνες· λεκάνη δεκτικὴ αἵματος. Σουίδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. Αἵμιον, ἔχει· οὕτως ἀνέγνωσαν τινὲς τὸ ἐν Ὀδυσ. Γ. 444. «ἀμνίον».

Αἱμοβαρής, ὁ, ἡ· (βάρος) βαρὺς ὑφ' αἵματος· Ὀππ.

Αἱμοβαφής, ὁ, ἡ· (βάπτω) βεβαμμένος (βουτημένος) εἰς αἷμα· Σοφοκλ. Αἰ. 219. «σφάγια αἱμοβαφῆ».

Αἱμοβόρος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ὁ τρώγων αἷμα, ἢ κρέας ὠμόν· λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου, χαίροντος νὰ χύνῃ αἷμα, ἤτοι νὰ φονεύῃ· καὶ ἐπὶ ζώων ἀγρίων, χαιρόντων εἰς τὸ νὰ τρώγωσιν, ἢ νὰ χύνωσιν αἷμα· ὡς π. χ. λύκος, ἄρκτος, κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Η'. 11.

Αἱμοδαιτέω, ῶ· (δαίνυμαι) τρώγω ὠμόν, κρέας· Θεόφραστ.

Αἱμόδιψος, ὁ, ἡ· (δίψα) ὁ διψῶν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ πίῃ αἷμα· Λουκιαν.

Αἱμοδόχος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) = αἱματοδόχος. Σουίδ. ἐν Λ. Αἵμιον. «αἱμοδόχον ἀγγεῖον»· τὸ δεκτικὸν αἵματος.

Αἱμόδωρον, τό· Ζήτ. Λιμόδωρον.

Αἱμοκέρχνον, τό· (κέρχνος) βράγχος (βραχνάδα) ἥτις προξενεῖται μετὰ αἱμοπτυσίαν. Γαλην.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ· (μίγνυμι) ὁ αἵματι ἑαυτοῦ μιγνύμενος· (ὁποῖος σμίγεται μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα, ἤτοι ὁ συνευρισκόμενος σαρκικῶς μὲ θυγατέρα του).

Αἱμομιξία, ἡ· συνουσία σαρκικὴ μετὰ συγγενοῦς τινος· μῖξις (ἀνακάτωμα) αἵματος.

Αἱμονίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἵμονος· Ἰλιάδ. ρ. 467. Αἱμονίδης δέ, ὁ τοῦ Αἵμονος υἱός· Ἰλιάδ. Δ. 394.

Αἱμοποσία, ἡ· = αἱματοποσία.

Αἱμοπότης, ου, ὁ· Αἱμηπότης, καὶ αἱματοπότης.

Αἱμοπώτης, ου, ὁ· = αἱμοπότης.

Αἱμοπῶτις, ιδος, ἡ· τὸ Θηλυκ. τοῦ Αἱμοπώτης· ἡ πίνουσα αἷμα. Μανέθ. Δ'. 616. «νάρκας αἱμοπώτιδας».

Αἱμοῤῥαγέω, ῶ· Μ. ήσω· πάσχω ὁρμητικὴν καὶ σφοδρὰν ἔκχυσιν αἵματος· ἔχω αἱμοῤῥαγίαν· ἐκ τοῦ

Αἱμοῤῥαγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 825. «αἱμοῤῥαγὴς φλέψ»· ἡ μεθ' ὁρμῆς, ἤτοι μετὰ μεγάλης βίας καὶ ταχύτητος ἐκχέουσα αἷμα φλέβα· καὶ ὁ πάσχων αἱμοῤῥαγίαν.

Αἱμοῤῥαγία, ἡ· ἐξαίφνης καὶ σφοδρὰ ἔκχυσις καὶ ῥύσις αἵματος, ἥτις γίνεται μὲ ὁρμὴν ἔκ τινος μέρους τοῦ σώματος· Ἱπποκρ. «ἡ ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμοῤῥαγία» (τρέξιμον τοῦ αἵματος ἀπὸ τὴν μύτην).

Αἱμοῤῥαγικός, κή, κόν· ὑποκείμενος εἰς αἱμοῤῥαγίαν· ὁ πάσχων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς αὐτὸ τὸ πάθος· Ἱπποκρ.

Αἱμόῤῥαντος, ὁ, ἡ· (ῥαίνω) αἵματι ἐῤῥαντισμένος· Εὐριπ. Ἀλκ. 131.

Αἱμοῤῥοέω, ῶ· Μ. ήσω· (αἱμόῤῥοος) πάσχω αἱμοῤῥαγίαν· ὃ ἐστι, τρέχει αἷμα ἀπό τινος μέρους τοῦ σώματός μου.

Αἱμόῤῥοια, ἡ· ῥεῦσις (τρέξιμον) αἵματος· αἱμοῤῥαγία.

Αἱμοῤῥοϊκός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐξ αἱμοῤῥαγίας, ἢ ἀνήκει εἰς τὴν αἱμοῤῥαγίαν, ἢ προξενεῖ αὐτήν. Ἱπποκρ.

Αἱμοῤῥοΐς, ΐδος, ἡ· ἐξαιρέτως [δὲ] εἰς τὸ Πληθυντ. **Αἱμοῤῥοΐδες**, αἱ· ὑπακουομ. **Φλέβες**· οὕτω καλοῦνται φλέβες τινές, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ καιροὺς ἐκχύνεται αἷμα, καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος· τὸ ὁποῖον πάθος ἡ συνήθεια ζοχάδες ἢ ζωχάδες καλεῖ. Μ᾽ ὅλον τοῦτο ὁ Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Γ. 19. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης σφοδρᾶς ἐκχύσεως τοῦ αἵματος ἐκ τῶν ἀγγείων, ὡς «Νενοσηκότες αἵματος· αἱμοῤῥοῒς ἦτε ἐν ταῖς ῥισὶ καὶ ἡ περὶ τὴν ἕδραν·» καθὼς καὶ ἐν τῷ περὶ Ζώων μορίων· Γ. 5. καὶ Ζώων γενέσ. Α. 20. «Οὕτως ἐν ταῖς φλεψὶν αἵ τε ἄλλαι αἱμοῤῥοΐδες καὶ ἡ τῶν καταμηνίων· καὶ γὰρ καὶ αὕτη, αἱμοῤῥοΐς ἐστιν· ἀλλ᾽ ἐκεῖναι μὲν διὰ νόσον, αὕτη δὲ φυσική·» 2) εἶδός τι θαλασσίου κοχλίου· 3) = αἱμόῤῥοος, 2.

Αἱμόῤῥοος, ὁ, ἡ· καὶ Συναλ. **Αἱμόῤῥους**· ῥέω, ὁ αἷμα ῥέων· πᾶς τις ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει (τρέχει, χύνεται) αἷμα· ὁ πάσχων αἱμοῤῥαγίαν, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικός, τὰ καταμήνια ἐχούσης· 2) φαρμακερός τις ὄφις, διὰ δήγματος (δαγκάματος) τοῦ ὁποίου ῥέει τὸ αἷμα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ δηχθέντος (δαγκαμένου) σώματος. Νίκανδρ. Θηριακ. 282. καὶ ἑπομένως καλεῖται καὶ **Αἱμοῤῥοΐς**, ἡ· τὸ θῆλυ τοῦ ὄφεως αὐτοῦ haemorrhus καὶ haemorrhois.

Αἱμοῤῥοώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἐκ τοῦ εἴδους τῆς αἱμοῤῥοΐδος, ὁ πάσχων αἱμοῤῥοΐδας· καὶ ὁ ὅμοιος ταῖς αἱμοῤῥοΐσι. Ἱπποκρ.

Αἱμοῤῥυγχιάω, ῶ· ἔχω ᾑματωμένον ῥύγχος. Ἡσύχ. ἀμφ.

Αἱμοῤῥυής, ὁ, ἡ· = αἱμόῤῥυτος.

Αἱμόῤῥυσις, εως, ἡ· = αἱμόῤῥοια.

Αἱμόῤῥυτος, καὶ αἱμόρυτος, ὁ, ἡ· (ῥύω) Αἱμόῤῥοος. Ἐτυμ.

Αἶμος, ἢ **Αἱμός**· ὁ· = Δρυμός· πιθανῶς πᾶσα ὀξεῖα αἰχμή (μύτη σουβλερή) ὡς ἡ τῶν ἀκανθῶν, λογχῶν, βελονῶν κ. τ. τ. παρὰ γραμματικογράφοις μόνον (ἐκ τοῦ αἷμα, αἱματία· αἱμύλος· αἱμύσσω)· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ἔτι τὴν λέξιν, «Αἱμούς, ὀβελίσκους·» καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι ἡ ἰδέα τῆς λέξεως ἐπιστηρίζεται εἰς τὸ Ἄμος, Αἶμος, ὀξύτητα, (ἤτοι μύτην σουβλερὰν) σημαῖνον.

Αἱμοσάτης, ὁ· Διοσκορ. Ε. 173. λέγεται σκληρόν τι εἶδος Σαμίας γῆς.

Αἱμοσταγής, ὁ, ἡ· Αἱματοσταγής· Εὐριπ. Θησ. 23.

Αἱμόσταγμα, ατος, τό· ὁ σταλαγμὸς αἵματος, ἀμφίβ. ἐκ τοῦ Φαβωρίν. Λεξ.

Αἱμόφοβος, ὁ, ἡ· τὸ αἷμα φοβούμενος καὶ φοβούμενος τὸ νὰ φλεβοτομηθῇ (νὰ πάρῃ αἷμα)· Γαλην.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ, ἡ· (φορύσσω) ᾑματωμένος, μεμολυσμένος· Ὀδυσ. Υ. 348. «αἱμοφόρυκτα κρέα ἤσθιον»· ἔτρωγαν κρέατα ὠμά.

Αἱμόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) Αἱματόφυρτος.

Αἱμοχαρής, έος, ὁ, ἡ· Αἱματοχαρής.

Αἱμόχροος, καὶ Συναλ. **Αἱμόχρους**, ὁ, ἡ· (χρόα)· αἵματος χρῶμα ἔχων (κόκκινος ὡς τὸ αἷμα).

Αἱμόω, Αἱμύσσω· Ἡσύχ.

Αἱμυλία, ἡ· (αἱμύλος) χαρίεις, ἀρεσκευτικὸς τρόπος· κομψότης, κομψότης· (γλυκὺ καὶ πολιτικὸν φέρσιμον)· Πλούταρχ. Νουμ. 8. «τὴν ἐν τοῖς λόγοις αἱμυλίαν καὶ χάριν».

Αἱμύλιος, ὁ, ἡ· Θωπευτικός, κολακευτικός, ἀρεσκευτικός, παγιδευτικός· ἐξαιρέτως ἐπὶ λόγου· Ὀδυσ. Α. 56. συνήθως δὲ **αἱμύλος**.

Αἱμύλλω· Ἀπατῶ· διὰ θωπευτικῶν λόγων (μὲ κολακείας) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐξ οὗ παράγει τὸ ὄνομα Ἀρεμύλος· ἀμφίβ.

Αἱμυλομήτης, ου· ὁ· (μῆτις) Θωπευτικαῖς πανουργίαις χρώμενος· ἀρεσκόντως ἀπατῶν· Ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 13. πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, **αἱμυλόμυθος** κείμενον.

Αἱμυλοπλόκος, ὁ, ἡ· (πλέκω) πανουργίας, τεχνάσματα, δόλους πλέκων· Ησυχ. παράβαλε **δολοπλόκος**.

Αἱμύλος, ὁ, ἡ· καὶ **Αἱμύλη**, ἡ· ὁ [ἐν] τῷ λέγειν γλυκύς, εὐχαρής, (γλυκόλογος, κολακευτικός, χαϊδευτικός· κόπτης) χαρίεις, ἀρεστός, γλαφυρός, θελκτικός· ὅστις δηλ. ὁμιλεῖ γλυκὰ λόγια, καὶ διὰ τούτων θέλγει τοὺς ἀκούοντας, καὶ νοστιμεύονται νὰ τὸν ἀκούωσιν. Ὁ Ὅμηρος τάττει αὐτὸ μετὰ τοῦ, Μαλακός, ὡς ἐν Ὀδυσ. Α. 56. «Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγειν·» ὁ δὲ Ἡσίοδος, μετὰ τοῦ Ἐξαπατῶ, ὡς «Ἐξαπατᾶν αἱμύλα κωτίλλουσα·» καὶ «Ἐξαπατήσας αἱμυλίοισι λόγοισι·» καὶ ἐντεῦθεν ἄρα, ἀντὶ τοῦ, Ἀπατηλός, Πανοῦργος, Δόλιος· ὅστις δηλ. μὲ γλυκὰ λόγια καὶ μὲ πανουργίας ἀπατᾷ καὶ καταπείθει τινά· ὅθεν καὶ Ἀριστοφ. ἐν Λυσιστρ. 1269. τὰς ἀπατηλὰς καὶ πανούργους ἀλώπεκας **Αἱμύλας** καλεῖ· οὕτω καὶ Πλάτ. Νόμ. Ζ. λέγει «Θήρας αἱμύλος ἔρωτι»· ὁ δὲ Εὐριπ. ἐν Ῥήσ. 498. καλεῖ τὸν Ὀδυσσέα «Αἱμυλώτατον κρότημα»· τὸν ὁποῖον ὁ Σοφοκλ. «Πάνσοφον κρότημα» εἶπε· καὶ ἐκ τούτου προῆλθε, πιθανῶς, τὸ Λατιν. aemilius. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, Αἶμος, Αἵμων, ὅπερ ἐστὶ Εἰδήμων, καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ Συνετός· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, «Ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν», παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Αἶμος, ὀξύς, ἄρα, Ἄμος, Αἶμος, καὶ Ἐκθετ. Ἀμός, Αἱμός, ὅθεν Ἀμύς, Ἀμύσσω, καὶ Αἱμύς, Αἱμύλος, Αἱμύλιος, καὶ μετὰ τῆς δασείας Αἱμύλιος· ὀξύνους, ἐφευρετικός, πανοῦργος, δόλιος, ἀγχίνους ἐν τῷ λέγειν ἐξαιρέτως.

Αἱμυλόφρων, ὁ, ἡ· γεν. ονος (φρὴν) δόλια καὶ ἀπατηλὰ φρονῶν· Ησυχ.

Αἱμωδέω, ῶ· Μ. ήσω· (αἶμος, ὀδούς) ἔχω τοὺς ὀδόντας ᾑμωδιασμένους (μουδιασμένα δόντια)· ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται «Ὀδόντες ᾑμωδήκασι· καὶ «Ὀδόντας αἱμωδιῶν», ἐπὶ τῆς ναρκώσεως τῶν ὀδόντων, ὅταν τρώγῃ τις ὀξέα, δριμέα (ξυνὰ) πράγματα· ἔτι δὲ καὶ ὅταν βλέπῃ ἄλλον τοιαῦτα τρώγοντα, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. Ζ. 5. «Αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀξὺ ὁρῶντες ἐσθίοντας·» ὁ δὲ Σουίδ. ἔχει «Αἱμωδιᾷ καὶ τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμωδιᾷ·» ἀλλ᾽ ἡ τοῦ Κουστέρου ἔκδοσις ἐξήλειψε τό, Αἱμωδεῖς, ὡς περιττόν.

Αἱμώδης, ὁ, ἡ· (αἷμα, εἶδος) = Αἱματώδης, ἀμφ. Ζήτ. παρὰ Λουκιαν. τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν Αἱματώδεα ὀρθότερον, ἀντί, Αἱμώδεα.

Αἱμωδία, ἡ· νάρκωσις τῶν ὀδόντων, (μούδιασμα· μουδιασμένα δόντια).

Αἱμωδιασμός, ὁ· Αἱμωδία.

Αἱμωδιάω, ῶ· Αἱμωδέω.

Αἵμων, ονος, ὁ· = δαίμων, δαήμων· Εἰδήμων, ἔμπειρος, ἐν Ἰλιάδ. Ε. 49. «αἵμονα θήρης»· ἔμπειρος κυνηγός· 2) ἀπὸ τοῦ, **αἷμα**, = αἱματώδης· Εὐριπ. Ἑκ. 89. ποιητικὴ ἡ λέξις. 3) Ὄνομα κύριον ἐν Ἰλιάδ. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος δὲ **Αἵμων** σώζεται μόνον τὸ πατρωνυμ. Αἱμονίδης ἐν τῇ Ἰλιάδ.

Αἱμωπός, ὁ, ἡ· Αἱματωπός.

Αἰναρέτης, ου, ὁ· (αἰνός, ἀρετή)· ἐπὶ δυστυχίᾳ ἄλλων ἀνδρεῖος· ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν (ἀνδρείαν) κεκτημένος· Ἰλ. Π. 31.

Αἰνείας, ου, ὁ· Ὀμ. κύριον, πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. ἀπαντώμενον· ἡ γεν. ἐπικ. **Αἰνείαο** ἐν Ἰλιάδ. Κ. 534. δέ, **Αἰνείω**· Ἰδὲ Βτμ. γραμματ. 1. ausfr. p. 147.

Αἰνεσία, ἡ· ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν συχνάκις ἀντί, Ἐνεσία, καὶ Ἐνεσία.

Αἴνεσις, εως, ἡ· (αἰνέω) τὸ ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν· ἔπαινος, ἐγκώμιον.

Αἰνέτης, ου, ὁ· ἐπαινῶν καὶ ἐγκωμιάζων· (παινέτης).

Αἰνετός, τή, τόν· ῥματ. Ἐπιθ. (αἰνέω)· ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων ἄξιος. Ἐπαινετός.

Αἰνέω, ῶ· Μ. έσω· (αἶνος) (ἐπικ. δὲ καὶ παρὰ Πινδ. ήσω· ἀόριστ. ᾔνεσα· παθ. Πρκμ. ᾔνημαι· παθ. ἀόρ. ᾐνέθην· ἐπαινῶ, ἀγαπῶ, συναινῶ (καταινῶ, συγκατανεύω) ἀποδέχομαι, συγκατανεύω, προσμαρτυρῶ· ἐπὶ προσώπου τε καὶ πράγματ. μετὰ Αἰτιατ. Παρ᾽ Ὁμηρ. συνδεσμεύεται (εὑρίσκεται ἑλλειπ.) ἐπικρίνω, ἐπικυρῶ· παρὰ Ἡσιόδ. παραινῶ· (συμβουλεύω) ἐπαινῶ, τιμῶ· 2) παραιτοῦμαι (δὲν δέχομαί τι ἀποβάλλων αὐτὸ μὲ κομψὸν καὶ πολιτικὸν τρόπον) εὐχαριστῶ τινι περί τινος πράγματος κ. τ. τ. τὸ ὁποῖον δὲν θέλω νὰ δεχθῶ = ἀναίνεσθαι, παραιτεῖσθαι· Ἡσιόδ. Ἔργ. 645. ὡς τὸ Λατιν. laudare. Virg. Georg. 2, 412. 3) ὡς τὸ **ἀγαπᾶν**, ἀνέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, στέργω, εὐχαριστοῦμαι· μετὰ αἰτιατ. παιν. δόμοισι εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν οἰκίαν, ὅθεν δὲν μετοικῶ· Πινδ. Νμ. 1, 112. 4) λαλῶ γενικῶς, μόνον παρ᾽ Αἰσχλ. ὅθεν ὑπόσχομαι, καθομολογῶ, μόνον παρὰ Σοφ. Προτείνω προβάλλω, παρ᾽ Εὐριπ. Οἱ ἄριστοι τῶν πεζογρφ. χρῶνται τῷ, συνθ. **ἐπαινέω** μόνον, οὐδέποτε δὲ τῷ, αἰνέω. Μετὰ δὲ Δοτικ. ὡς καὶ τὸ Ἐπαινέω, εἶναι ἀντὶ τοῦ, Παραινέω, συμβουλεύω, νουθετῶ, συστήνω τι εἰς πεῖραν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 709.

Αἴνη, ἡ· Αἶνος, καὶ εὔκλεια· Ἡρόδοτ. Γ. 34. καὶ Η. 112.

Αἰνήϊος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ ὄρους **Αἴνου**· Ἡσύχ. λψ. 24.

Αἴνημι· Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ αἰνέω· Ἡσιόδ. Ἔργ. 685. Σιμων. παρὰ Πλατ. Πρωτ. σελ. 346. D.

Αἰνητός, ή, όν· ποιητ. ἀντί, αἰνετός.

Αἴνιγμα, ατος, τό· (αἰνίττομαι) σκοτεινὸν καὶ ἀσαφὲς λόγιον, πρόβλημα καὶ ζήτημα κατὰ συνέμφασίν τινος, ἀλληγορικὴ ὁμιλία· κερτομία, σκῶμμα (περιγέλασμα)· ἀσαφὴς καὶ ἀδιανόητος ἔκφρασις ἢ λόγος· ἀφ᾽ οὗ:

Αἰνιγματίας, ου, ὁ· Διόδ. Σικ. Ε. 31. **Αἰνιγματιστής**, ὁ ἐν αἰνίγματι λαλῶν.

Αἰνιγματίζομαι, Μλ. ίσομαι· μτ. ἀποθτ. λαλῶ αἰνιγματωδῶς, σκοτεινῶς καὶ ἀσαφῶς.

Αἰνιγματικός, κή, κόν· εἰς αἰνίγματα ἀνήκων.

Αἰνιγματικῶς, Ἐπίῤῥ. μὲ αἰνιγματικὸν τρόπον.

Αἰνιγματιστής, ὁ· Αἰνιγματίας.

Αἰνιγματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος μὲ αἴνιγμα, ὁ κατὰ αἰνιγματικὸν τρόπον ὤν, ἢ ἐκφρασθείς.

Αἰνιγματωδῶς, Ἐπίῤῥ. μὲ αἰνιγματώδη τρόπον, σκοτεινῶς καὶ ἀσαφῶς.

Αἰνιγμός, οῦ, ὁ· τὸ δι᾽ αἰνιγμάτων λαλεῖν· Αἴνιγμα. Πλάτ.

Αἰνίζομαι· Μ. ίσομαι· μσ. ἀποθτ. = αἰνέω· Ἰλ. Ν. 374. καὶ Ὀδυσ. Θ. 487. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ τῶν ποιητῶν καί, **αἰνίζω**.

Αἰνικτήρ, ῆρος· καὶ αἰνικτής, οῦ, ὁ· Θεσφάτων· ὁ· (αἰνίσσω) Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. ὁ τὰς θείας βουλήσεις διὰ χρησμῶν ἐν τοῖς μαντείοις ἀναγγέλλων· ὅθεν **Αἰνικτή-**

ριος, ὁ, ἡ· καὶ **Αἰνικτηρίως**, Ἐπίρ. ὁ δι' αἰνιγμάτων φανερώνων ἢ δηλοποιῶν τι· Αἰσχύλ. Προμ. «Αἰνικτηρίως προσαγορεύειν, καὶ φράζειν».

Αἰνικτής, οῦ, ὁ· Αἰνικτήρ.

Αἰνικτός, ή, όν· ἐν αἰνίγματι, αἰνιγματωδῶς ῥηθείς, αἰνιγματώδης.

Αἶνιος, ου, ὁ ὄνμ. κύριον ἐν Ἰλδ.

Αἰνίσσομαι, καὶ Ἀττικ. **Αἰνίττομαι**· Μ. ίξομαι· μτ. ἀποθτ. (αἶνος) λαλῶ δι' αἰνιγμάτων καὶ σκοτεινῶν λέξεων, ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐννοῶν. Σημαίνω, ποιῶ νὰ καταλάβῃ τίτις διά τινος νεύματος· ὁμιλῶ ἀλληγορικῶς εἴς τινα σκοπὸν ἀποβλέπων, ἢ κατά τινος. ἔτι δὲ καὶ χλευάζω τινα· «ἔπεα αἰνίσσεσθαι αἰνιγματωδῶς λαλεῖν»· Ἡρδτ. 5. 56. Παθητκ. εἰμὶ τὸ ἀντικείμενον αἰνίγματός τινος, περιπαίζομαι· Δίων Κατ. αἰνιττ. εἰς Φλάκκον. πρὸς τὰς διαβολάς κ. Ἀριστοφ. «Χρησμὸς ᾐνιγμένος».

Αἰνοβάκχευτος, ὁ, ἡ· (αἰνῶς πάνυ βεβακχευμένος, ἐνθουσιώδης· ἐν σφοδρῷ ἐνθουσιασμῷ ὤν· βακχεύω)· Λυκόφ.

Αἰνοβίας, καὶ Ἰων. **Αἰνοβίης**, ου, ὁ· (λίαν φοβερὸς· (ῑ) δυνατός.

Αἰνόγαμος, ὁ, ἡ· (γαμέω) ὁ δυστυχὴς γάμος· καὶ ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευμένος· Εὐριπ. Ἑλ. 1130.

Αἰνογένειος, ὁ, ἡ· (γένειον) φοβερὸν γένειον ἢ σιαγόνα ἔχων· Καλλίμ. Δῆλ. 93.

Αἰνοδότειρα, ἡ· (δότειρα τῶν αἰνῶν) ἡ διδοῦσα, ἢ ἡ προξενοῦσα δυστυχίας· Ὀρφ. Ἀργ. 35. ἀμφ.

Αἰνόθεν Αἰνῶς· Ἰλ. Η. 97. ἐπιτεταμένον Αἰνῶς, ἐκ δεινοῦ δεινῶς· Ἀπολλν. Λξ. λίαν, καὶ ἔξω τοῦ δέοντος, ὑπὲρ τὸ μέτρον, Αἰνῶς· κυρίως ἐκ τοῦ δεινοῦ ἢ τρομεροῦ· παράβλ. οἴοθεν.

Αἰνόθρυπτος, ὁ, ἡ (θρύπτομαι) πάνυ ἐστιατραφημένος, τῇ τρυφῇ καὶ ἁβρότητι ὅλως παραδεδομένος Θεοκρ. 15, 27. ὑπ' ἄλλων ἀντὶ οἰνόθρεπτος ἐνίοτε ἀναγινωσκόμενον.

Αἰνολαμπής, ὁ, ἡ· (λάμπω πάνυ, ἢ σφόδρα λάμπων· Αἰσχύλ. Ἀγ. 399.

Αἰνόλεκτρος, ὁ, ἡ· (λέκτρον) Αἰσχύλ. Ἀγ. 722. ἐν δυστυχεῖ συζυγίᾳ (δυστυχισμένα πανδρεμένος) 2) τρομερὰν κοίτην παρέχων, ἐπὶ τοῦ φωλεοῦ τῆς ἐχίδνης (τρύπας τῆς ὀχεντρας ἢ ὀχιᾶς)· Λυκόφρ. 1354. αἰνόλεκτρος μυχός· 3) ἐκ δυστυχοῦς συζυγίας γεγεν.

Αἰνολέτης, ου, ὁ· (ὄλλυμι)· φοβερὸς ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής.

Αἰνολεχής, ὁ, ἡ· (λέχος) Αἰνόλεκτρος· Ὀρφ. Ἀργ. 1172.

Αἰνολέων, οντος, ὁ· (λέων) φοβερός, τρομακτικὸς λέων· δυστυχίας πρόξενος λέων.

Αἰνόλινος, ὁ, ἡ· (λίνον) δυστυχής· (ἐλήφθη ἐκ τοῦ τῆς ζωῆς λίνου τῶν Μοιρῶν).

Αἰνόλυκος, ὁ· (λύκος φοβερός, τρομακτικός, κακῶν αἴτιος λύκος· Ἐπγρ.

Αἰνομανής, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) δεινῶς μαινόμενος· περιμανής.

Αἰνόμορος, ὁ, ἡ· (μόρος) δυστυχής, κακόμοιρος, κακορρίζικος· Ἰλδ. Χ. 481. Ὀδσ. Ι. 53. Ω, 169.

Αἰνοπαθής, ὁ, ἡ· (παθεῖν) δεινὰ πάσχων, ἢ παθών· Ὀδσ. Σ. 201.

Αἰνόπαρις, ιδος, ὁ· καὶ, Δύσπαρις· ὁ δυστυχής, ὁ κακὸς Πάρις, καὶ ὁ πρόξενος πολλῶν δυστυχιῶν· Εὐριπ. Ἑκάβ. 944.

Αἰνοπατήρ, ἔρος, ὁ, δυστυχής, δεινὰ παθὼν πατήρ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 313.

Αἰνοπέλωρον· τό· τρομερῶς μέγα καὶ φοβερὸν θηρίον.

Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήττω), σφοδρὰ πλήττων (κτυπῶν), βαρέως καὶ κακῶς τραυματίζων (πληγώνων) Νικανδρ.

Αἰνόποτμος, ὁ, ἡ· (πότμος) Αἰνόμορος· Ὀρφ.

Αἶνος, ὁ· λόγος, διήγησις· ἄλλως, μῦθος· Ὀδυσ. Ξ. 508. «αἶνος ἀμύμων ὃν κατέλεξας»· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Ψ. 795. «. . . εἰρήσεται αἶνος»· καὶ ἐντεῦθεν, Διήγησις μυθώδης καὶ πεπλασμένη, ὡς ἡ Αἰσώπειος, ἔνθα τὰ ζῶα λαλοῦντα πρὸς ἄλληλα εἰσάγονται, Ἡσιοδ. Ἔργ. 202. παροιμία, ἀπόφθεγμα, γνωμικόν· 2) λόγος ὑπέρ τινος, Ἰλδ. Ψ, 795. Ὀδσ. Φ, 110. καὶ Μτχ. παρὰ Στβ. ἔπαινος, δόξα, εὐφημία, αἴνεσις· Χρστμ. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς ἀρχ. ποιητ. συνήθης· Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 2. p. 112.

Αἰνός, νή, νόν· Ἰωνκ. καὶ ποιητ. ἀντὶ δεινός, συγγενὴς τῷ κατ' Ἐπέκτασιν Ποιητικ. Αἰανός, Αἰανής, καὶ Ἰωνικ. Αἰηνής· ὁ Ἡσύχ. ἡρμήνευσε τὴν λέξιν ὀρθότατα, διὰ τοῦ Δεινός, Χαλεπός, Ἐναγής· ὡς καὶ τό, Αἰνῶς, διὰ τοῦ, Δεινῶς, Χαλεπῶς, Λίαν, καί, Μάλιστα· παρ' Ὁμήρ. ἐπὶ πάντων τῶν ψυχ. παθημάτων, ἐπὶ μαχῶν, πολέμων, ἀναγκῶν, θρήνων, φόβου· ὅθεν κατὰ σαφῆ κακὴν ἔννοιαν, δυστυχής· ἄθλιος, 441. π. χ. μόρος· Ἰλδ. Σ. 465. ταλαίπωρος· Ὀδσ. Δ. Ἰλ. Π. 562. «Αἰνὸν μένος»· Ε. 886. Χ. 431. Α. 414. Ο. 355. Παρὰ Πινδάρῳ αἶνος, «φόβος, Τάρταρος, ὕβρις αἰνά»· καὶ Κόρος κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ συνέχειαν τοῦ λόγου, διὰ τῶν ἰσοδυνάμων· Δεινός, φοβερός, τρομακτικός, ἐπικίνδυνος, δυνατός, ἐπιζήμιος, λίαν φοβερός· βαρύς, δύσκολος, σκληρός, σφοδρός, αὐστηρός, χαλεπός, βαρετός, ἀνυπόφερτος, αὐθάδης, τολμηρός, ἀπόκοτος· δυστυχής· κ. τ. τ. καὶ τέλος διὰ τοῦ Μέγας, ἢ Λίαν, κατὰ πολλά.

Αἶνος, ου, ἡ· ὄνμ. πόλεως ἐν Θρᾴκῃ· Ἰλδ.

Ἄϊνος, ὁ, ἡ, (ἴς, ἰν) ἄνευ ἰνῶν ὁ Θεόφρ. καλεῖ οὕτω τὰ φύλλα, ἀϊνώδη, ἄφλεβα καὶ ἄϊνα (υ–υ).

Αἰνοτάλας, ανος, ὁ (τάλας) μόνον κατ' αἰτιατ. ἑνικ. αἰνοτάλαντα· πάνυ δυστυχής, ἢ ταλαίπωρος· Ἀντμ. ΑΒ. 3. σλ. 1422.

Αἰνότης, ητος, ἡ (αἰνός) Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ δεινότης.

Αἰνοτόκεια, ἡ· κατὰ δυστυχίαν ἑαυτῆς τεκοῦσα· δυστυχὴς μήτηρ.

Αἰνοτοκής· ὁ, ἡ =

Αἰνοτόκος, ὁ, ἡ· εἰς δυστυχίαν γεννῶν εἰς δυστυχίαν τίκτουσα, δυστυχὴς πατὴρ ἢ μήτηρ.

Αἰνοτύραννος· ὁ· τρομερός, φοβερός, τρόμου καὶ δυστυχιῶν πρόξενος τύραννος· (ῠ).

Αἴνυμαι, ἐλλειπὲς ἀποθτ. κατ' ἐνστ. καὶ παρτκ. μόνον ἐν χρήσει· (αἴρω, ἄρνυμαι) λαμβάνω, ἐμπεριέχω, χωρῶ (παίρνω) ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, κατέχω, περιπίπτω εἴς τι, εἰσέρχεταί μέ τι μετὰ αἰτιατ. καὶ μετὰ γενκ. «τυρῶν αἰνύμενοι ἀπὸ τῶν τυρῶν (τυριῶν) λαμβάνων, Ὀδσ. Ι. 225. «πόθος αἴνυταί με» εἰς πόθον περιπίπτω ἢ πόθος εἰσῆλθέ με· Ὀδσ. Ξ. 144. Ἡσδ. Ἀσπ. 41. Ὀδυσ. Φ. 53. καὶ ἀλλαχοῦ· Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 680. ἔστι δὲ ποιητ. μόνον ἡ λέξις.

Αἰνῶ, ἄχρηστον· παρὰ τοῖς γραμματικ. ὡς πρωτότυπον τοῦ δίαινω.

Αἴξ, αἰγός, ἡ· (ἀΐσσω) ἡ γίδα, ἀττκ. δὲ καὶ ὁ Αἴξ· ὁ τράγος· ἠρῶτ. παρ' Ὁμρ. δτκ. πλθ. αἴγεσιν· Ἰλδ. Κ. 486. «Αἴξ οὐρανίαν· ἐπίστα «Πέρας Ἀμαλθείας» 2) ὁ ἀστερισμός· Ἀρατ. 156. 3) Πυροειδές τι μετέωρον φαινόμενον· 4) παρὰ τοῖς μεταγεστ. μεγάλα θαλάσσης κύματα· Ἀρμσδ. 2, 12. (ἐκ τῆς Αἰτιατ. τοῦ Αἶγα, παρήχθη τὸ τῆς συνηθείας Γίδα, ἡ· κατ' ἀφαίρεσιν τῆς αι).

Ἄϊξ, ικος, ἡ· (ἀΐσσω) = αἰκή· ἐπιδρομή, σφοδρά, ὁρμητικὴ κίνησις «ἀνέμων ἄϊκες» Ἀπλλν. Ῥδ. 4, 820. (— —, γενκ. — — υ) (ἀφ' οὗ, πολυάϊξ, κορυθάϊξ, αἰγίς, ἀπαιγίζω, τριχάϊξ, καταιγίς, αἱ σύνθετοι, εὐχρηστοτέρα γὰρ ἐν συνθ. ἡ λέξις)· εὐχρηστοτέρα δὲ αὐτὴ ἡ λέξις ἐν τοῖς συνθέτοις Πολυάϊξ, Κορυθάϊξ, Τριχάϊξ, Αἰγίς, Καταιγίς.

Αἰξωνεία, ἡ· Βλασφημία.

Αἰξωνεύεσθαι, ἐκ τοῦ Αἰξωνῆς, δῆμος τις τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ἦτον ἐγνωσμένος ὡς βλάσφημος· ὅθεν ἐξέλαβον ταύτην τὴν λέξιν οἱ Κωμικοί, καὶ σημαίνει τὸ Βλασφημεῖν, Πονηρεύεσθαι.

Αἰολάω, ῶ· καὶ **Αἰολέω**, ῶ· Μ. ήσω· Κινῶ, (κουνῶ) ἐδῶ κ' ἐκεῖ· στρέφω· στριφογυρίζω· ταχέως κινῶ· παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Υ. 27. «ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει»· παθτκ. ἐπὶ ἀνησυχίας, τὴν ὁποίαν προξενοῦσιν αἱ μέριμναι, καὶ φροντίδες· «Δυσθυμεῖ τε καὶ αἰολᾶται τῇ γνώμῃ», Ἱπποκρ. Γυν. Β'. τὸ ὁποῖον ὁ Γαλην. διὰ τοῦ, Πλανᾶται, ἑρμην. «Πῦρ δὲ νιν οὐκ αἰόλλει»· Πίνδαρ. Πυθ. Δ'. 414. ἀντὶ τοῦ Τρομάζειν, φοβίζειν, ἀγωνίαν προξενεῖν· Ἀπὸ τοῦ ταχεῖα κινήσει ἀλλοιουμένου, καὶ πολλαχῶς μεταβαλλομένας ἀκτίνας ἐκπέμποντος φωτός, γεννᾶται ἡ ἀλλοιωτή, καὶ κυρίως ἡ εὐμετάβλητος ποικιλία, ἣν ἀποτελοῦσι καὶ ὑφάσματα, ἐφ' οἷς παίζουσι τὰ χρώματα· καὶ ἐντεῦθεν ἡ Ἰδέα τοῦ Ποικίλλειν (παρδαλίζειν) ὡς Πλάτ. ἐν Κρατύλ. 24. «Αἰολεῖν, Ποικίλλειν»· Ἐντεῦθεν «Ὄμφακες αἰόλλονται»· Ἡσίοδ. (αἱ ἀγουρίδες ἄρχισαν νὰ παρδαλίζωσι)· κυρίως δέ, ποιῶ τι νὰ δείχνῃ διαφορετικὰ χρώματα, ὡς Νίκανδρ. Θηρ. 155. «κύκλοις ποικίλον αἰόλλει». Ἡ ταχεῖα κίνησις καὶ ἀντικίνησις (vibratio, παλμὸς τῶν ἀκρεμῶν, καὶ τῶν χορδῶν), κεῖται καθόλου ἐν τῷ, Κορυθαίολος, καὶ ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ, Αἰολοβρόντας, παρὰ Πινδ. Ὀλύμ. Θ'. 64. ἡ δὲ σημασία τοῦ, Ἀπατᾶν, κεῖται ἐν τῷ, Ἀπαιολάω· Ἀπολλ. Γ. 471. «ἦ μὲν σφῷ ὡς ἐόλητο νόον μελεδήμασιν»· ὅπου ἄλλοι, Αἰόλητο, ἀνέγν. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Ἐόληται, τετάρακται, ἐπτόηται, ἐδόνηται.

Αἰολεύς· έως· ὁ· οἰκητὴς τῆς Αἰολίας.

Αἰολία· ἡ· ἡ Αἰολὶς χώρα· ἔτι δὲ καὶ ἡ νῆσος Αἰολία (νῦν Λιπάρα) ὅπου κατῴκει ὁ Αἴολος· Ὀδσ. Κ. 1.

Αἰόλη, ης, ἡ· ἡ ταχεῖα, εὐκίνητος, ἡ συνεχῶς ἑλισσομένη, μεταβλητή· Αἰσχύλ. Θήβ. 50. «αἰόλην πυρὸς καῦσιν»· Ζήτ. ἐν τῷ Αἰολάω.

Αἰολίας, ὁ· ποικίλος τις ἰχθὺς (παρδαλὸν ὀψάριον) Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Α'. 5.

Αἰολίδης· ου, ὁ· πατρωμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰόλου· Ὁμ. καὶ Ἡσδ.

Αἰολίζω· Μ. ίσω = αἰολάω· 2) Αἰολεύς) παρὰ Σοφκ. Οἰδίπ. πολιτεύομαι, (φέρομαι) ζῶ, πράττω μιμούμενος τὸν τρόπον, τὰ ἤθη· λαλῶ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰολέων· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπατῶ, δολίως φέρομαι, ὡς καὶ τὸ Αἰγυπτιάζω· Ζήτ. Αἴολος· Πρατίνας παρ' Ἀθην. ΙΔ', φησὶν «Αἰόλιζε τῷ μέλει»· ἀντὶ τοῦ, ἔψαλλε τὴν Αἰολικὴν μελῳδίαν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Στράβ. Η'. σελ. 514.

Αἰολικός· ή· όν· Ἐπρῤ. αἰολικῶς (Αἴολος) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἰόλου· ἰδὲ αἰολιστί.

Αἰολίς, ίδος, ἡ· ποιητ. κυρίως, θηλκ. τοῦ αἰολικός· Ἡσδ. Ἔρ. 638.

Αἰολιστί, (Αἰολίζω) κατὰ τὸν τρόπον, κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Αἰολέων· κατὰ

τὸν Αἰολικὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον· ἐκ τοῦ Αἰολίζω, καὶ Αἰολικός.

Αἰολίων, ωνος, ὁ· ὄνμ. κύρ. Ὕμ. Ὁμηρ. Ἀπλ. 37.

Αἰόλλησις, εως, ἡ· ταχεῖα κίνησις· 2) ποικίλος χρωματισμός, ἢ ποικίλον χρῶμα (παρδαλὴ βαφή) ποικίλω, ποικίλομαι (παρδαλίζω τι, παρδαλίζομαι), στολισμός.

Αἰόλλω, Μ. β. ολῶ· βάπτω τι διὰ χρωμάτων ποικίλως, ποιῶ τι ποικίλον, (κάμνω παρδαλόν, παρδαλίζω τι) Νίκανδρ. ποικίλον ποικίλον αἰόλλει· 2) ὡς τὸ αἰολέω· κινῶ τῇδε κἀκεῖσε, στρέφω, τρέπω, περιστρέφω· περιδινέω Ὀδύ. Τ. 27. ταράττω, ἐκπλήττω, φοβῶ τινα, φόβον ἐμβάλλω τινὶ (φοβίζω, τιμάζω, ξηπάζω) Παθτ. ποικίλομαι, μεταβάλλω χρώματα ἐν ἐμαυτῷ, ἀλλοιοῦμαι τὸ χρῶμα· «Ὄμφακες αἰόλλονται οἱ βότρυς ποικίλονται (τὰ σταφύλια, ἢ ἀγουρίδες παρδαλίζουν) Ἡσιό. Ἀσπ. 399. παράβαλε, αἰολέω, αἰόλος· Ὀδυσ. Τ. 27. ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει.

Αἰολόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλή) ὁ ποικίλος κατὰ βουλὴν καὶ γνώμην, πλήρης παντοίων μηχανημάτων, τεχνασμάτων, ἐπιβουλῶν· δόλιος, πανοῦργος, ἐπίβουλος.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ (βροντή) τὸν κεραυνὸν ὀφιοειδῶς (καγγελωτά) ἐκπέμπων· Ἐπθτ. τοῦ Διός. Πνδ.

Αἰολοδείκτης, ου· ὁ, ἡ αἰολόδεικτος ὁ, ἡ· (δείκνυμι) ἐν παντοίοις σχήμασιν ἢ ποικίλαις μορφαῖς δεικνύμενος· Ἐπθ. τοῦ Φοίβου (Ἀπόλλωνος), κιθαρῳδὴ ἀνάγτ. παρ' Ὀρφ. Ὕμ. 7, 12.

Αἰολόδειρος, ὁ, ἡ· (δειρή) πεποικιλμένον λαιμὸν ἔχων· (παρδαλολαίμης)· ποικίλας φωνὰς ἐκπέμποντα λάρυγγα. ἐπὶ τῆς ἀηδόνος· Νόν. παράβαλε ποικιλόδειρος.

Αἰολόδερμος, ὁ, ἡ· (δέρμα) ποικίλον δέρμα (παρδαλὸν τομάρι) ἔχων.

Αἰολόδικτος, ὁ, ἡ· (δείκω, δείκνυμι) παρ' Ὀρφ. Ὕμν. Ζ'. 12. ὅπου ἄλλα χειρόγρ. Αἰολίδικτε, ἔχουσιν· ἀλλ' ὁ Ἑρμάννος ὀρθότερον Αἰολόδεικτε, ἀνέγνωσεν, ὅ ἐστιν, Ἐφευρετὴς διαφορετικῶν τεχνῶν· ὁ διαφόρους τέχνας δείξας.

Αἰολόδωρος, ὁ, ἡ· (δῶρον) ταυτὸν τῷ ποικιλόδωρος· παντοῖα δωρούμενος (ὅστις δωρίζει ἢ χαρίζει διάφορα πράγματα)· Ἐριννύες αἰολόδωροι· παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 42.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ· (θώραξ) στιλπνὸν θώρακα ἔχων, ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν, δεξιὸς καὶ ταχὺς εἰς τὸ θωρακίζεσθαι· Ἰλ. Δ. 489. Π. 173.

Αἰολομήτης, ου, ὁ, νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰολόμητις· Αἰολόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις)· πλήρης παντοίων μηχανημάτων καὶ δόλων· πανοῦργος, ἐπιτρεπτής· εἰς τό, αἰολόβουλος Ἡσίοδ.

Αἰολομίτρης, ου, ὁ· (μίτρα) πεποικιλμένην ζώνην (παρδαλὸν ζωνάρι) ἔχων· Ἰλδ. Ε. 707. κατ' ἄλλους δέ, ὁ εὐκίνητον μίτραν (ὁπλιτικόν τι περίζωμα) ἔχων, ἢ ὁ ῥαδίως καὶ εὐπετῶς ἐν τῷ περιζώματι τούτῳ κινούμενος· 2) πεποικιλμένην μίτραν (ἀνάδεσμον τῆς κεφαλῆς, διάδημα) φορῶν· Δηρτ. 17, 19.

Αἰολόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ποικίλην μορφὴν ἔχων· Ποικιλόμορφος.

Αἰολόνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὁ ἔχων ποικίλα τὰ νῶτα (παρδαλὴν ῥάχιν).

Αἰολόπεπλος (πέπλος) ποικίλην ἢ ποικιλόχρουν ἐσθῆτα, ἢ στολὴν ἔχων· ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν.

Αἰολοπτέρυγος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῷ, Αἰολοπτέρυξ.

Αἰολόπωλος, ὁ, ἡ· (πῶλος) ἵππους δαμάζων ἢ περιάγων· Ἰλδ. Γ. 185. κατ' ἄλλους δέ, ποικιλότριχας ἢ ταχύποδας ἵππους ἔχων.

Αἰόλος, λη, λον· ταχύς, εὐκίνητος, ῥαδίως στρεφόμενος καὶ τρεπόμενος· εὔστροφος, εὐσταλής, ἐλαφρός· «πόδας αἰόλος ἵππος» ταχύπους· Ἰλδ. Γ. 404. ἄλλως δὲ παρ' Ὀμ. ἐπὶ σφηκῶν, σκωλήκων, μυιῶν (κατὰ βάτος τρέμουλλ.) «μέσον αἰόλοι» κατὰ τὸ μέσον εὐάγωγοι, εὐάρμοστοι, λέγονται αἱ μέλισσαι· Ἰλδ. Μ. 167. Πρὸς τούτοις λέγει Ὀμ. «αἰόλα τεύχεα, καὶ αἰόλον σάκος» ὅπερ τινὲς μέν, ἐλαφρόν, εὐκίνητον. τινὲς δὲ ποικιλόχρουν, στιλπνῶς αὐγάζοντα ἐκλιπμένον ἑρμηνεύουσι· «αἰόλ. κνώδοντα στίλβον ξίφος» Σφκ. Αἴ. 1024. 2) πολυχρώματος, ποικίλος, τὸ χρῶμα ἀλλοιούμενος, στίλβων· «νὺξ αἰόλ.» τὸ παρ' ἡμῖν ἀστροφεγγιά· Σφκ. πολύμορφος, παντοῖος, τροπικ. εὐμετάβλητος· «αἰόλαι ἡμέραι» Ἀκατάστατος, ἀπατηλός, πανοῦργος, δόλιος, ὡς τό, ποικίλος, τὸ ὁποῖον ἔστι καθ' ὅλα ταυτοσήμαντον τῷ, αἰόλος· (κατὰ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 73. ἀπὸ τοῦ ἄω, ἄημι· ἄρα κυρίως πνέων, φυσῶν, περιφερόμενος, ἐν ἀνέμῳ κινούμενος)· 3) προπαροξυτόνως, Αἴολος, ὁ, κύριον Ὀμ. Ὀδ.

Αἰολόστομος, ὁ· ἡ· (στόμα) πολυσημάντως λαλῶν, ἢ πολυσημάντου ἐννοίας ὤν· αἰνιγματώδης, χρησμῳδικός, ἀμφίβολος· Αἰσχύλ. Προμ. 660.

Αἰολόφυλος, ὁ, ἡ· ἐκ παντοίων φύλων συνιστάμενος· Ὀππ.

Αἰολόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνή) ποικίλην φωνὴν ἔχων, ἢ ποικίλως φωνῶν, ἠχῶν.

Αἰολοχαίτης, ου, ὁ, ἡ· (χαίτη) ποικίλως ἐστολισμένην, ἢ βεβοστρυχωμένην (στρεφογυρισμένην, κατσαρωτήν, μὲ πολλὰς πλεξούδας) ἔχων τὴν κόμην· ἢ ὡς ὁ Εὐσταθ. ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας· (παρδαλομάλλης).

Αἰολόχρως, ωτος, ὁ, (χρόα) μὲ ποικίλον χρῶμα· τὸ χρῶμα παντοίως ἀλλοιούμενος (ὅστις ἀλλάζει χρώματα διάφορα, ἢ παίζει τὰ χρώματα) Εὐριπ. παρὰ Κλημ. Στρωμ. Ε'. «αἰολόχρως ὄχλος ἄστρων».

Αἰονάω, ῶ, Μ. ήσω· καταῤῥαντίζω, ἐπιβρέχω, ὑγραίνω· Γαλην. ὅθεν

Αἰόνημα, ατος, τό· τὸ ἐπεῤῥαντισμένον ὑγρόν.

Αἰόνησις, εως, ἡ· τὸ ἐπιῤῥαντίζειν, ὑγραίνειν (ῥάντισμα) Δίων Κάσ. νς'. 17.

Αἴπεια, ης, ἡ· Πόλις τις ἐν Λακωνίᾳ· ἐν Ἰλδ. ἡ νῦν Κορώνη· Μλτ. γεωγρ. τμ. β'. 407. ὑπὸ Α. Γαζῆ.

Αἰπήεις, ήεσσα, ῆεν, ποιητ. ἀντὶ αἰπεινός· Ἰλδ. Φ. 87. Αἰπεινός, ή, όν (αἰπύς) ὑψηλός· παρ' Ὀμρ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ πόλεων εἰς ὑψηλὰ μέρη κειμένων· ἀκρωρειῶν· Ἰλδ. Β. 869. Γ. 58. Ὀδσ. Ζ. 123. μετέωρος, ἐξέχων, δυσανάβατος, προσάντης, ἀπότομος· Μεταφ. βαρύφθογγος, σοβαρός· Πνδ. Νμ. «κλέψεια» ἄδηλος, βαθύς, σκοτεινός.

Αἰπολέω, ῶ· Μ. ήσω· εἰμὶ αἰπόλος, ὅ ἐστι βόσκω αἶγας· Αἰσχύλ. Εὐμ. 196. Ζήτ. ἐν τῷ, Βουκολέω.

Αἰπολικός, κή, κόν· εἰς αἰπόλους ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος· ὡς, «Αἰπολικὴ ᾠδή».

Αἰπόλιον, τό· ποίμνη, (κοπάδι) αἰγῶν· «αἰπόλια αἰγῶν» Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. 2) νομὴ αἰγῶν.

Αἰπόλιος, ὁ· εἶδος πτηνοῦ· παρ' Ἀρτεμιδώρ. Δ'. 58. κεῖται Αἰπόλιος, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, Αἰγώλιος.

Αἰπόλος, ὁ, ἡ· βοσκὸς αἰγῶν (γιδοβοσκός)· ἀντὶ Αἰγοπόλος· ὡς καὶ τὸ Μαυτοπόλος, (αἴξ, πολέω) αἰγοβοσκός· παρ' Ὀμ. αἰπόλος αἰγῶν κ. τ. τ.

Αἶπος, εος, τό· ὕψος, κορυφή, ὕψωμα· Θεόκρ. Ζ'. 148. παρ' Εὐριπ. Ἀλκ. 503. μεταφρ. ταλαιπωρία, κόπος.

Αἰπός, πή, πόν· ἐπι. ἀντὶ Αἰπύς· Ἰλ. Ν. 625. Ὀδυσ. Γ. 130. «πόλις αἰπή» ὑψηλή· καὶ ἀντὶ τοῦ Βαθύς· Ἰλ. Φ. 9. «αἰπὰ ῥέεθρα».

Αἶπτω, ἐκ τούτου ὁ Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α. 3. παράγει τό, Ἰάπτω· λίαν ἀμφ. σημαντ.

Αἶπυ, εος, τό· Πόλις ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νέστορος· Ἰλδ.

Αἰπύδμητος, ὁ, ἡ· (δομέω) ὁ ἐφ' ὕψος ἢ ὑψηλὰ οἰκοδομημένος· ὑψηλὰ τείχη ἔχων.

Αἰπυδολωτής, ὁ· ἀπατηλός, δόλιος, ψεύστης· Τίμ. παρὰ Σέξτ. ια'. 21.

Αἰπύκερως, ὁ, ἡ· τό, ων· γενκ. ω· (κέρας) ὑψηλὰ ἢ ἀναπεταμένα κέρατα ἔχων.

Αἰπυμήτης, ου, ὁ· (μῆτις) ὑψηλὸν νοῦν, ἢ ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους στοχασμοὺς ἔχων, εἰς ὑψηλὰ καταγινόμενος πράγματα· Αἰσχύλ. Πρ. 18.

Αἰπύνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὑψηλὰ νῶτα ἔχων· ἢ καὶ ἐφ' ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς κείμενος· Αἰσχύλ. Προμ. 836. «αἰπύνωτος Δωδώνη».

Αἰπύς, εῖα, ύ· μετέωρος, ὑψηλός· Ἰλ. Κ. 367. «αἰπὺς Ὄλυμπος»· 2) Βαθύς· «αἰπὺς βρόχος» σχοινίον ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους ἀπεκρεμάμενον· Ὀδσ. Λ. 277. «χόλος αἰπύς» βαθεῖα, ἀνεξάλειπτος ὀργή· Ἰλδ. Ο. 225. «Ὄλεθρος αἰπύς» βαθύς, ἀναπόφευκτος ἀφανισμός· Ὀμ. «θάνατος» εἰς ὃν ῥαδίως καταπίπτει τις· ὡσαύτως «φόνος, δόλος» Ἡσδ. «θάνατος, ὕπνος» Πνδ. «αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται» «ἀδιάδραστον ἢ ἀνέφευκτον ἔσται αὐτῷ» Ἰλδ. Ν. 317. «αἰπεῖα ἰωή» βαθύς, βαθυηχὴς θόρυβος· Ἡσδ. Θγ. 682.

Αἴπυτος, ου, ὁ· ὄνομ. κύριον· ἀφ' οὗ ἐπίθετον τό:

Αἰπύτιος, ία, ιον· Ἰλιάδ. Β. 604. «αἰπύτιον τύμβον».

Αἶρα, ἡ· ἡ σφῦρα· (σφυρὶ χαλκέως)· ὅθεν «Αἰράων ἔργον» Καλλίμ. ἔργον τῆς σφύρας, ἤτοι τῶν χαλκέων· 2) ζιζάνιον φυόμενον μεταξὺ τοῦ σίτου· Λατ. Lolium· Θεόφρ. Ἱστ. Φ. Η'. 5. (κοινῶς μετίτσα).

Αἱρεσιαρχέω· Μλ. ήσω· εἰμὶ αἱρεσιάρχης· ἀρχηγὸς αἱρέσεως· ἀπὸ τοῦ:

Αἱρεσιάρχης, καί, **Αἱρεσίαρχος**, ου, ὁ· (ἄρχων, αἵρεσις) ἀρχηγός, πρῶτος, ἢ προστάτης αἱρέσεώς τινος

Αἱρεσιμάχος, ὁ, ἡ· καί

Αἱρεσιομάχος, ὁ, ἡ· (μάχομαι)· αἱρέσει τινὶ μαχόμενος· «αἱρεσιόν τινα νικᾶν»· 2) ὑπέρ τινος αἱρέσεως ἀγωνιζόμενος.

Αἱρέσιμος, ὁ, ἡ (αἱρέω) εὔληπτος, ῥαδίως κυριευόμενος, ἁλώσιμος· Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. «αἱρέσιμον τεῖχος»· ἐκ τοῦ

Αἴρεσις, εως, ἡ (αἴρω) τὸ αἴρειν, αἰωρεῖν (σήκωμα ὑψηλά).

Αἵρεσις, εως, ἡ· (αἱρέω) τὸ λαμβάνειν, (πέρνειν), ἁρπάζειν, κυριεύειν, κρατεῖν· κυρίευσις, ἅλωσις· Θουκυδ. «αἵρεσις πόλεως»· καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλαχοῦ· 2) (αἱρέομαι) τὸ προαιρεῖσθαι, γνώμην ποιεῖσθαι, διανοεῖσθαι, βουλεύεσθαι· ἐκλογή· «αἵρεσιν δοῦναι» ἐκλογὴν ἐπιτρέπειν Ἡρόδ. 1, 11. Κλίσις, γνώμη· σκοπός, διάνοια· ἐξαίρεσις· 3) ἐκλογὴ καὶ ἐξαιρέτως προτίμησις βίου, (τρόπου ζωῆς)· διδασκαλίας τρόπου· σχολείου, φατρίας, συστήματος, δόγματος. «Αἵρεσις Ἑλληνική» ἡ σπουδὴ τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων· ἤτοι ἡ κλίσις, καὶ ἐκλογὴ τοῦ σπουδάζειν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα· Αἰσχίν. Ἀξίοχ. Η'. «Ἡ ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσις τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς»· 4) «αἱρ. τῆς δυνάμεως» Πλτ. Γργ. 38. τὸ ἐπιθυμεῖν, ἐφίεσθαί τινος, ἢ τό πρᾶξαί τι ἢ ἀμφότερα σπουδάζειν· τὸ νὰ καταγίνωμαι, ἐπιθυμῶ ν' ἀπολαύσω ἢ κατορθώσω τι· 5) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λαμβάνεται ἐπὶ κακοῦ, σημαίνουσα δόγματι τῇ εὐσεβείᾳ ἀντικείμενον· ἢ μὴ ἀληθὴς δόξα τῆς πίστεως

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ· καὶ **Αἱρεσιῶτις**, ιδος, ἡ· Αἱρετικός· ὁ ἐξ αἱρέσεώς τινος ὤν.

Αἱρετέος, έα, έον· ῥηματ. Ἐπιθ. ἀπὸ τοῦ αἱρέω· ἄξιος, ἢ πρόσφορος νὰ ληφθῇ, (νὰ παρθῇ) κυριευθῇ· καὶ νὰ ἐκλεχθῇ. Ξενοφ.

Αἱρέτης, ου, ὁ, καὶ **Αἱρέτις**, ιδος, ἡ· ἐκλέγων (διαλεχτής).

Αἱρετίζω, παρ' Ἱπποκρ. Αἱρέω. ἐκλέγω. 2) προσαρτῶμαι, ἢ προσκολλῶμαι αἱρέσει τινί· ὅθεν

Αἱρετικός, ή, όν· εἰς αἵρεσιν ἀνήκων. 2) = Αἱρετός. Καν. Καθαρχ. «αἱρετικοὶ ἐπίσκοποι» κατὰ τὸν Βαλσαμ. οὓς αἱρετίσεται, ἤγουν ἐκλέξεται ὁ κατηγορούμενος ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐπισκόπων. Οὕτω καὶ Ζωναρ. εἰς τὸν κγ'. Καν. «Οἱ ἐπίσκοποι εἶεν ἄν, οὓς αἱρετίσονται οἱ κατηγορούμενοι· τοὺς γὰρ τοιούτους φησὶν ὁ Κανὼν αἱρετικούς, τουτέστιν αἱρετούς· ὅθεν καὶ «αἱρετικοὶ δικασταὶ» ἀντὶ τοῦ, αἱρετοὶ κριταί. Καν. 98. 3) Αἱρετικοὺς λέγομεν — τοὺς τὴν πίστιν μὲν τὴν ὑγιῆ προσποιουμένους ὁμολογεῖν, ἀποσχίσαντας δὲ καὶ ἀντισυνάγοντας τοῖς κανονικοῖς ἡμῶν ἐπισκόποις. Καν. 3'. Συνδ. Κωνσπλ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀλλοτριόφρων, ἀποστάτης, ὁ παρεκκλίνων τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· ὁ περὶ τὰ δόγματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως σφαλλόμενος· ὁ μὴ ὢν ὀρθόδοξος Ζωναρ.

Αἱρετιστής, οῦ, ὁ· ὁ προσκολλώμενος αἱρέσει τινί· (ὅστις παίρνει μέρος εἰς κάμμίαν αἵρεσιν, Ἰταλ. partito, ἢ τουρκοβαρβαρεστὶ εἰς κανὲν ταράφι) Διογ. Λαρτ. 9, 6. Πολύβ. καὶ Διόδ. Σικ. ΙΗ'. 75.

Αἱρετός, ή, όν· Ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ αἱρέω, ἐκλελεγμένος· ἄξιος ἐκλογῆς, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός· παρ' Ἡρόδ. πολλάκις. 2) εἰλημμένος (παρμένος) εὔληπτος (εὔκολος διὰ νὰ παρθῇ) εὐάλωτος (διὰ κυρίευμα εὔκολος). Ἡρόδ. 4, 201. ὅθεν Αἱρετώτερος, ἐπιθυμητότερος, ἤτοι ἀξιώτερος εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας· ἐκ τοῦ

Αἱρέω, ῶ· Μ. ήσω. Πρκμ. ᾕρηκα. Ἰων. ἀραίρηκα. παθτ. ἀραίρημαι. Ἀόρ. παθτ. ᾑρέθην. Μλ. πθτ. αἱρεθήσομαι· καὶ ἀπὸ τοῦ ἝΛΩ, Ἀόρστ. β'. εἷλον. Ἀπρμφ. Ἑλεῖν. μέσ. εἱλάμην, Ἐπκ. Εἱλόμην, Ὁμρ. (συγγενὲς τῷ ἄρω, αἴρω, ἄρνυμαι) Λαμβάνω (Πέρνω), κρατῶ, ἁρπάζω· δράττομαι (πιάνω), ἅπτομαι, νικῶ, καταστρεπόνω. Ἐξουσιάζω, κυριεύω, πρῶτας, πόλιν, νῆας, Ὁμ. «ἑλεῖν τινα χειρὸς» λαμβάνω τινὰ τῆς χειρὸς (πιάνω ἢ κρατῶ τινα ἀπὸ τὸ χέρι) Ὀδσ. Μ. 33. «χόλος, δέος, ἵμερος αἱρεῖ με» (μὲ κυριεύει θυμός, φόβος, ἐπιθυμία) ὡσαύτως καὶ «ὕπνος καὶ λήθη» (ἀλησμονησία), Ὁμ. καὶ ἀντιστρόφως «ὕπνον αἱρεῖν» κατακλίνομαι εἰς ὕπνον (πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ)· νικῶ εἰς μάχην καὶ ἐν κριτηρίῳ· «αἱρεῖν τὴν γραφὴν» νικῶ ἢ κερδαίνω τὴν κρίσιν δι' ἐγγράφου κατηγορίας· ἡ γὰρ αἰτιατ. γραφὴν ἀπολύτως κεῖται· ὡσαύτως καὶ «αἱρεῖν δίκην». Λαμβάνω ἢ καταλαμβάνω τινὰ ἐπί τινι, (πιάνω τινὰ ἔνοχον εἴς τι)· ἐξελέγχω τινά τινος (ἀποδείχνω τινὰ ὅτι ἔκαμέ τι), ἔτι «αἱρεῖν τινα κλέπτοντα» (ἀποδείχνω τινὰ ὅτι ἔκλεψε), Ἀριστ. Ἱππ. 835. «αἱρεῖν τά τινος» λαμβάνω (πέρνω) τὸ μέρος τινός· νικῶ, καταβάλλω, καταστρεπόνω, φονεύω, ὅλως δὲ καθαιρῶ, ταπεινῶ, ποιῶ τινα δυστυχῆ· ἐπὶ καλῷ, ἀνακτῶμαι, ἀρέσκομαί τινα (κερδαίνω τὴν ἀγάπην, τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀγαπᾷ). 2) μέσ. αἱρέομαι· προσλαμβάνω, παραλαμβάνω, ἄγω μετ' ἐμαυτοῦ (πέρνω μαζί μου) προσφέρομαι ἐμαυτῷ τι, ἀπολαύω τινος (ἀπολαμβάνω τι, τρώγω, ἢ πίνω τι). Ὀδσ. Ι. 157. μετὰ Ἀπαρμφ. Ὀδσ. Λ. 583. εἰσδέχομαι, δέχομαι, παραλαμβάνω. Ὀδσ. Β. 237. βούλομαι, θέλω, ἐκλέγω, προτιμῶ, εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, τί τινος· τί ἀντί τινος· τί πρό τινος· τί μᾶλλον ἤπερ, ὅθεν «μᾶλλον αἱρεῖσθαι» (ἀγαπῶ καλήτερα)· ἐξαιρ. «αἱροῦμαι τά τινος» (πέρνω τὸ μέρος τινος) «τὰ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τοὺς Ῥωμαίους» (κρατῶ μὲ τοὺς Ῥωμαίους) «αἱροῦμαι γνώμην» κρίνω ὀρθὴν ἢ δέχομαι τὴν γνώμην τινος. Ἡρόδ. 4, 137. 139. 3) ἀμεταβ. «αἱρεῖ λόγος» μετὰ ἀπαρμφ. ὁ ὑγιὴς νοῦς διδάσκει· ὡσαύτως καὶ αἱρ. γνώμη. Ἡρόδ. 7, 41. «αἱρέει ὁ λόγος». Ἡρόδ. 2, 33.

Αἱρησιτείχης, ὁ, ἡ· (αἱρῶ τεῖχος) κατεδαφίζων, κρημνίζων τὰ τείχη. Ἀθήν. σελ. 496.

Αἰρικός, ή, όν· (αἶρα) ζιζανικός, ὅμοιος ζιζανίῳ.

Αἴρινος, ίνη, ινον. = αἰρικός.

Ἄϊρος, ὁ· ἐν Ὀδσ. Σ. 73. «Ἶρος Ἄϊρος» δυστυχής, ἄθλιος, κακοδαίμων Ἶρος. παιδιὰ μετὰ τῆς λέξεως Ἶρος. (ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, ὁ καϋμένος ὁ ζήτουλας)· ὡς καὶ «δῶρα ἄδωρα», Αἰνόπαρις, Δύσπαρις. ὕπνος ἄϋπνος κ. τ. τ. (υ – υ).

Αἴρω, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἀείρω. Μ. ἀρῶ. ἀνάγω, σηκόνω) βαστάζω εἰς ὕψος ποιητ. ἀντὶ αἰπεινός. Ἰλδ. Φ. 87. Αἰπεινός, ή, όν· (αἰπύς) ὑψηλός· παρ' Ὁμρ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ πόλεων εἰς ὑψηλὰ μέρη κειμένων· ἐπὶ ἀκρωρειῶν. Ἰλδ. Β. 869. Τ. 58. Ὀδσ. Ζ. 123. μετέωρος, ἐξέχων, δυσανάβατος, προσάντης, ἀπότομος. Μεταφρ. βαρύφθογγος, σοβαρός, Πυθ. Νμ. «λόφοισι» δεινός, βαθύς, συνετός. Δημσθ. «Αἴρειν τὸ πρᾶγμα λόγῳ, καὶ φοβερὸν ποιεῖν». Εὐριπ. Ἡρακλ. «Πολλῷ σ' ἐπαίνῳ ὑψηλὸν αἴρουσι» καὶ Πλούταρχ. Καίσ. 23. «Κικέρωνος ὑπατείαν τῷ λόγῳ ἦρεν». 2) Μέσ. αἴρομαι παρ' Ὁμρ. μάλιστα· κτῶμαι, (ἀποκτῶ) καρποῦμαι, ἀπολαμβάνω. «κῦδος, κλέος, τιμήν, ἄεθλα ἀρέσθαι» ὡσαύτως καὶ «ἕλκος, ἀρέσθαι» τραυματίζομαι (πληγόνομαι). Ἰλδ. Ξ. 130. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργητ. παρὰ Σοφ. Τρχ. 80. 3) ὑφίσταμαι, ὑπέχω, ὑποδύομαι «κινδύνους», κινδυνεύω. Ὀδσ. Δ. 107. Ἐπιχειρῶ, ἐγχειρῶ, ἄρχομαι (ἀρχίζω) ἀρχὴν ποιοῦμαι· ἀλλὰ καὶ ἄλλοις περιποιοῦμαι ἢ περιποιῶ τι (προξενῶ) Ὀδσ. Α. 240. «καί κε ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω». 4) «Θυμὸν ἀρέσθαι» θαρρῶ (θαρρύνομαι, κάμνω καρδίαν)· «πόλεμον, ὅπλα ἀρ.» ἐκφέρω (ἀρχίζω) πόλεμον, ὅπλων ἅπτομαι (πιάνω τ' ἄρματα). 5) Παθτ. αἴρομαί τινι, μεγαλύνω ἐμαυτόν, σεμνύνομαι, ὅθεν τροπικ. γαυροῦμαι, βρενθύομαι, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω (εἶμαι περήφανος διά τι πρᾶγμα). 6) Ἀμτβ. «αἴρειν τῷ στρατῷ» (κινῶ μὲ τὸ στράτευμα) ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς «αἴρειν» (ἐκ Κρήτης) ἀποπορεύομαι (ξεκινῶ, σηκόνομαι ἀπό τι μέρος καὶ μισεύω)· ἀνατέλλειν, ἐπὶ ἡλίου. Σοφκλ. ἔτι δὲ «αἴρειν ἐς κόρακας» (τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν· νὰ πηγαίνῃ ς' ἀνάθεμα· ἢ νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ, ἢ, στὸν διάβολον) (τὸ α ἐστὶ βραχὺ ὅπου μένει ἀναύξητον, μόνον ἐν τῷ α'. ἀορ. ἐνργτ. τε καὶ μέσῳ ἀεὶ μακρόν, Εὐρπ. Ὀρστ. 3. Κυκλ. 471· ἐν δὲ τῷ Μλ. ἀρῶ, συνρτ. ἀπὸ τοῦ ἀερῶ, δίχρονον, Σοφ. Αἰ. 75. Εὐρπ. Μηδ. 848. Ἡρκ. 323. Αἰσχλ. Περσ. 781).

Αἰρώδης, εος, ὁ, ἡ· (εἶδος) = αἰρικός.

Ἄϊς, ϊδος, ὁ· ἄχρηστος ὀνομστ. ἀντὶ τοῦ, Ἅδης, ὅθεν Ἄϊδός δε, ἀντί, Εἰς ᾅδου οἶκον. Ὀδ. Κ. 560. Ἰλ. Κ. 835. «δῦν' Ἄϊδος κυνέην» ἐνεδύθη τὴν περικεφαλαίαν τοῦ ᾅδου· ἦτον δὲ αὐτὴ νεφέλη τις θεία καὶ ἀόρατος, ἤτοι σκοτεινή, τὴν ὁποίαν ἐνεδύοντο οἱ θεοί, ὅταν δὲν ἤθελον νὰ τοὺς γνωρίσῃ τις. Ἐκ τούτου δὲ καὶ Παροιμία. «Ἄϊδος κυνῆ» ἐπὶ τῶν ποιούντων τι ἀφανῶς.

Αἶσα, ης, ἡ· ὡς Μοῖρα, ἡ Θεὰ ἡ ἑκάστῳ τὴν ἀξίαν, ἢ τὸ αὐτῷ πεπρωμένον νέμουσα· (ἡ ὁποία δίδει εἰς καθένα ὅ,τι ἀξίζει, ἢ τὸ γραφτόν του). Ὀδσ. Η. 197. Ἰλδ. Υ. 127. 2) ὡς προσηγορία. ἡ τὴν τύχην ἢ μοῖραν διορίζουσα ἀπόφασις θεοῦ τινος. «Διὸς αἶσα, δαίμονος αἶσα». Ἰλδ. Ι. 608. 3) Διωρισμένος χρόνος τῆς ζωῆς, τὸ πεπρωμένον, (τὸ Γραφτόν)· Εἱμαρμένη, Μοῖρα, Τύχη δυστυχὴς ἢ εὐτυχής. Ἰλ. Α. 418. «τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον». Ἰλδ. Υ. 127. Ὀδσ. Η. 197. «ἅσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ»· ὅθεν, «ὑπὲρ Διὸς αἶσαν», ἐν Ἰλ. Ρ. 321. ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Διός. Ἀπολλ. ἀπόφασις τῆς μοίρας, ἤτοι τῶν θεῶν· ὡς καὶ τὸ «Θεῶν αἴσῃ». Δ'. 1468. «Εὔκρειος (?) αἶσαν ἔμμορες». Σὺ ἔλαβες τὸν κλῆρον τοῦ νὰ ἀρέσεις τῷ ἔρωτι, ἤτοι τῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ ἐν γένει περιφραστικῶς· τὸ ἐπιβάλλον μέρος ἢ μερίδιον εἴς τι (μοιρίδι)· «ληΐδος, ἐλπίδος αἶσα» μερδ. λαφύρων, τό, ὅ,τι μένει τινὶ νὰ ἐλπίζῃ. Ὁμρ. ὅθεν μέτρον, καὶ τεκμὴς (?) καθ' αὐτὸ «ἡμπαντες (?) αἶσαν» τὸ ἑκάστῳ ἀνῆκον, ἄλλως, καθῆκον· ἐξαιρέτως δὲ κατ' αἶσαν, ὡς κατὰ μοῖραν· ὡς πρέπει καὶ ἁρμόζει, πρεπόντως, προσηκόντως. Ἰλ. Γ. 716. ὅπερ ἐν Ἰλ. Α'. 286. «κατὰ μοῖραν ἔειπας»· κεῖται. ἀντιθτ. τῷ παρ' αἶσαν (συγγν. τῷ αἶνος, αἰνέω. Βουτμ. Λεξ. 2. σλ. 113. κατ' ἄλλους δὲ παράγτ. ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μοιράζω). Ἀπολλών. Γ. 613. «Μὴ παρὰ αἶσαν ἐνώπια μειλίξασθαι»· ἐναντίον τοῦ καθήκοντος καὶ πρέποντος. Πίνδ. Πύθ. Η'. 16.

Αἴσακος, ἡ· ὑπακουομ. κλάδος μυρσίνης ἢ δάφνης· ὅστις κατὰ Πλούταρχ. Προβ. Συμ. α'. 1. ἐδίδετο ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν παρακαθημένων τῇ τραπέζῃ, ἵνα ψάλλωσιν ὕμνον τινά· (κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ ᾄδειν, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, αἶσα).

Αἰσάλων, ὁ· εἶδός τι μικροῦ ἱέρακος· aesalon. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστ. Θ'. 36.

Αἴσηπος, ὁ· Ὄνομα πλειόνων ποταμῶν παρ' Ὁμήρ.

Αἰσθάνομαι, μέσ. Ἀποθετ. πρτ. ᾐσθανόμην. Μλ. αἰσθήσομαι. Ἀόρτ. ᾐσθόμην· παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. δὲ καὶ παθτκ. αἰσθηθῆναι, LXX. (αἴω, αἴσθω)· λαμβάνεται ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων, ἀφῆς, ὁράσεως, ὀσφρήσεως, ἀκοῆς, καὶ γεύσεως. Καταλαμβάνω, ἐννοῶ, (νοιώθω) ἀκούω, μανθάνω δι' ἀκοῆς· μετὰ Γενικ. καὶ Αἰτιατ. τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχῆς· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὡς κατ' Ὀριστικ. ἐγκλ. Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 40. Ἀπομν. Α'. β'. 31. «Τινὸς φήσαντος ᾐσθόμην» ἤκουσα νὰ ὁμιλῇ τις· «Αἰσθάνομαι τινὰς παραβαίνοντας». αὐτόθ. Ξ'. δ'. 21. ὁ αἰσθόμενος, μτχ. ἀντὶ τοῦ, συνετός, διαγιγνώσκων, εὖ ἢ ὀρθῶς κρίνων, καλῶς ἐπιστάμενος· ἔμφρων, νουνεχής, φρόνιμος «τἀγαθὰ καὶ κακὰ» ὁ εἰδὼς διακρίνειν τὸ ἀγαθὸν τοῦ κακοῦ, τὸ δίκαιον τοῦ ἀδίκου. Ξεν. «αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ κακῶν»· οἵτινες ἐδύναντο νὰ διακρίνωσι τὸ καλὸν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθ. ὁμοίως ἐκφράζει. «μετρίως αἰσθανόμενος» μετρίως ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ ἤτοι νὰ ἐννοήσῃ τὰ πράγματα· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θουκ. Α'. 71. Ἀντὶ τοῦ ἐνθυμεῖσθαι, ἀνακαλεῖν εἰς τὴν μνήμην, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. α'. 14. «ὁ Κῦρος ᾐσθημένος». Ἡσίοδ. Α'. «αἰσθόμενος πρός τινος» ἤκουσεν ἀπό τινος.

Αἴσθημα, ατος, τό· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ᾐσθάνθη, ἤκουσέ τις· τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε τὴν αἴσθησιν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Αἴσθησις.

Αἴσθησις, εως, ἡ· ἡ διὰ τῶν αἰσθήσεων γινομένη ἐνέργεια· τὸ γνωρίζειν καὶ καταλαμβάνειν διὰ τῶν αἰσθήσεων· ὅθεν πληθτ. Αἰσθήσεις, καὶ αὐτὰ τὰ ὄργανα τῶν Αἰσθήσεων, ἤτοι τὰ Αἰσθητήρια, οἷον, ὀφθαλμοί, ὦτα, ὄσφρησις, γεῦσις, καὶ ἐξαιρέτως ἡ Ἀφή. «Αἴσθησιν παρέχειν τινί». οὕτω πως ποιεῖν τι, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ ἢ νὰ καταλάβῃ τις αὐτό. Θουκυδ. Β'. 50. ποιῶ, (κάμνω) νὰ ἀκούσῃ τις.

Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ς'. 13. νέξον δὲ ἀπελθεῖν τοσοῦτον, ὡς μὴ αἴσθησιν παρέχειν τισίν· αἴσθησιν ἀκοῆς, νὰ μὴ καταλάβῃ (νοιώσῃ) τις. »Τὸ λυποῦν αἴσθησιν ἔχει ἑκάστῳ«. Θουκυδ. Β'. 61. ἀντὶ τοῦ, Καθ' εἷς αἰσθάνεται τι τῶν προξενούντων λύπην καὶ δυσαρέσκειαν· παρὰ Θηρευταῖς δὲ, λαμβάνεται ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, Ἴχνη (πατημασιαῖς, τορός, ὀσμαῖς). 2) Τὰ μέσα ἢ ὁ τρόπος τοῦ ἐννοεῖν καὶ ἀποφαίνειν τὰς τῶν Θεῶν βουλάς. Παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 6. »καὶ αἰσθήσεσιν«. Πλάτ. Φαιδ. 59. »Καὶ φήμας καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν«. 3) τὸ αἰσθάνεσθαι ἐσωτερικῶς, εἴτ' οὖν νοερῶς ἢ ψυχικῶς. Κατανόησις, γνῶσις, διάγνωσις, ἐπίγνωσις, κατάληψις, γνώρισις, νόησις, γνώμη, σύνεσις.

Αἰσθητήριον, τό. Τὸ αἰσθητικὸν ὄργανον· ἡ αἰσθητικὴ δύναμις· ὡς π. χ. τὸ οὖς, ἡ ἀκοή. κ. τ. λ.

Αἰσθητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀντιλαμβανόμενός τινος διὰ τῶν αἰσθητηρίων (ὅστις αἰσθάνεται τίποτε μὲ τὸ μέσον τῶν αἰσθητηρίων· δηλ. ἢ βλέπων, ἢ ἀκούων, ἢ ὀσφραινόμενος, ἢ γευόμενος, ἢ ψηλαφῶν) = αἰσθανόμενος. Πλάτ. Θεαίτ.

Αἰσθητικός, κή, κόν· ῥᾳδίως αἰσθανόμενος (ὅστις εἶναι πολὺ αἰσθαντικός). Ἐπῤῥ. αἰσθητικῶς, μὲ τρόπον ὁ ὁποῖος προξενεῖ αἴσθησιν· »αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ« ἀντὶ τοῦ, σύνοιδα ἐμαυτῷ (γνωρίζω τὸν ἑαυτόν μου). Ἐπίῤ. »Αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ« · ἀντὶ τοῦ Αἰσθάνομαι, Προσέχω, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΔ'. 23.

Αἰσθητός, ή, όν· (αἰσθάνομαι) ῥᾳδίως προσβάλλων τοῖς αἰσθητηρίοις καὶ δι' αὐτῶν αἴσθησιν προξενῶν· ἢ ῥᾴδιος εἰς αἴσθησιν (εὔκολα νὰ τὸν αἰσθάνηταί τις). Ἐπῤῥ. αἰσθητῶς.

Ἀΐσθω, (ἄω) Ἀποπνέω. ὅθεν »θυμὸν ἄϊσθε« τὸ ἀπεπνέ ἐξεψύχησε. Ἰλ. Π. 468. καὶ Υ. 403. παράβαλε Π. 468. (υ – –).

Αἰσιμία, ἡ· (αἴσιμος) Εὐδαιμονία Αἰσχύλ. Εὐμ. 994. »Ἐν αἰσιμίαις πλούτου« · ἀντὶ τοῦ, Ἐν ταῖς εὐδαιμονίαις, εὐτυχίαις· ὅπου ἄλλοι, Ἀζημίαις, ἀνέγνωσαν· κατὰ τοὺς γραμματικογράφους δὲ, ἐπιτηδειότης, τὸ πρέπον, εὐπρέπεια, τὸ κόσμιον. Ἐτυμ. καὶ κατὰ Σουίδ. Μαντεία.

Αἴσιμος, ὁ, ἡ· καὶ αἰσίμη. Ὁμρ. (αἶσα) πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἢ προξενεῖται ἢ εἶναι διωρισμένον (γραμμένον) ὑπὸ τῆς μοίρας· ὡς ἐν Ἰλ. Θ. 72. καὶ Χ. 112. »αἴσιμον ἦμαρ« · ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου, τὸ πεπρωμένον· (τὸ γραπτόν), ἡ ὑπὸ τῆς μοίρας διωρισμένη ἡμέρα τοῦ θανάτου. »αἴσιμόν ἐστιν« Ὁμ. (εἶναι γραπτόν). 2) σύμφωνος, ἐξαρμόζων τῇ ἀποφάσει τῆς εἱμαρμένης· ἀνάλογος, σώφρων, ἐπιεικής. = »τὸ καθῆκον, ἢ αἴσιμα εἰπεῖν εἰδώς« · παρ' Ὁμρ. πολλάκις. Ἰλ. Ζ. 62. »αἴσιμα παρειπών« · τὰ προσήκοντα καὶ κατ' ἀξίαν λεγόμενα· οὕτως ἔτι καὶ »Αἴσιμος φρίνας« (?). Ὀδυσ. Ψ. 14. ὑγιὴς κατὰ τὰς φρένας, ὅπου πρότερον »Σαόφρων« ἔκειτο. Ὀδ. Φ. 294. »αἴσιμα πίνειν« · κατὰ τὸ αἴσιον καὶ καθῆκον, μετρίως, ὅσον πρέπει.

Αἰσιμόω, ῶ. Μ. ώσω· κατὰ τὸν Σουίδ. Καταναλίσκω· τὸ ἁπλοῦν ἄχρηστον. Ζήτ. Ἀναισιμόω.

Αἰσιοποιῶ· Αἴσιον, ἢ Αἰσία, ἢ Αἰσίως ποιῶ.

Αἴσιος, ὁ, ἡ· καὶ αἰσία. Πεζ. εὐτυχίαν σημαίνων· καλός, εὐοίωνος· λέγεται ἐπὶ πάντων ὅσα νομίζονται ὡς σημεῖα μελλόντων καλῶν, ἢ μελλούσης εὐτυχίας, ἐξαιρέτως· »αἰετός, οἰωνός, ὄρνις αἴσιος« · εἰς ἁρμόδιον ἢ καλὸν καιρὸν ἥκων, Ἰλ. Ω. 376. 2) πρέπων, ἀνάλογος, δίκαιος. Νικάνδρ. 93. »Αἴσιος ὀλκήν« · ὅπου σημαίνει τό, Ὀρθόν, δίκαιον, σωστόν· τὸ εἰς τοῦτο ἀνῆκον, πρέπον, ἀπαιτούμενον· καὶ παρὰ Δίων. Κατ. ΛΘ'. 23. »ἐπινίκια αἴσια« Ἐπῤῥ. αἰσίως.

Αἰσιόω, ῶ. Μ. ώσω. Θεωρῶ ἢ νομίζω τι ὡς εὐτυχίας ἢ καλοῦ προσημαντικόν, (ἔχω τι διὰ καλόν). Μέσ. **Αἰσιόομαι** ἐκλαμβάνω τι ὡς καλὸν σημεῖον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. Ἀππιαν. καὶ Πλούταρχ.

Ἄϊσιτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀσιτος.

Αἰσονίδης, ου· πατρωμ. τοῦ Ἰάσονος, υἱοῦ τοῦ Αἴσονος. Ἡσδ.

Ἄϊσος, ση, σον· (ἴσος) ὁ μὴ ἴσος = ἄνισος. (υ – υ)

Ἀΐσσω, Μ. ξω. Ἀόρ. α'. Ἦξα. Ἀττ. ᾄσσω ἢ ᾄττω (ἔτι δὲ καὶ ἄττω). Μλ. ᾄξω, ἀόρστ. α. ἦξα παρ' Ὁμηρ. Κινοῦμαι μετ' εὐκολίας, ζωηρότητος, ὁρμῆς, καὶ ταχύτητος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ὁρμῶ, πίπτω βιαίως ἐπί τινα· τὸ πλεῖστον κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν. Μετὰ Δοτικ. »ἀΐσσειν ἵπποις, ὅπλοις« · »ἔγχει, φασγάνῳ, ποσίν« · ὅτε ὑπακούετ. ἢ Σὺν πρόθ. ἀναπηδῶ, ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω. Ἰλ. Σ. 506. »ἀΐσσονται« ἠγέρθησαν, ἐσηκώθησαν ὀρθοί· ὡς καὶ τὸ »Καπνὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα« · ἀναβαίνοντα, ὑψούμενον· ἐν Ὀδ. Κ. 99. »Δένδρον ἀΐσσειν«. Πίνδαρ. Νεμ. Η'. 69. »Μόχθος ἐκ μόχθων ἀΐσσει ἱππευτᾶν«. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 191. ἐγείρει. »Νέων ἀϊσσόντων γάμων« »Σοφοκλ. Τραχ. 843. ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, Προσβαλλόντων, ἑρμην. καταφέρομαι, καταβαίνω, κατέρχομαι. Ὀδσ. Χ. 187. ἐπὶ τῶν εἰς Ἅδου καταφερομένων ψυχῶν. Ὀδσ. Κ. 495 »σκιαὶ ἀΐσσουσιν« ὡσαύτως καὶ παθητ. »ἐκ χειρῶν ἡνία ἠχθήσαν« ἐξέφυγον τὰς χεῖρας του οἱ χαλινοί (ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια του). Ἐπὶ πτερυγιζόντων, ὑπὸ τοῦ ἀέρος κινουμένων πραγμάτων. »ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται« Ἰλδ Ζ. 510. 2) μεταβτκ. ὡς πάντα τὰ κινήσεως σημαντικὰ ῥήματα μετὰ αἰτιατ. χεῖρα, αὔραν ἀΐσσειν »ταχέως κινεῖν, πάλλειν, τινάσσειν Εὐρπ. Ὀρ. 1427. Σφκ. Αἰ. 40. (τὸ ἀΐσσω παρ' Ὁμ. καὶ – – ∪ πλὴν τοῦ συνθέτ. ὑπαΐξει. Ἰλ. Φ. 126. παρὰ τοῖς Τργ. κατὰ σπάνιαν ἐξαίρεσιν ∪ – –. Εὐρπ. Τρωδ. 157).

Αἰστήρ, ῆρος, ὁ· σφαλμ. ἀναγν. παρ' Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε. 120. »αἰστῆρα φέροντες« · ἀντί, Ταιστῆρα.

Ἄϊστος, ὁ, ἡ· (ἴδω, ἴσω, ἴσημι, ἱστός, καὶ ᾱ στερ.) ἀγνώριστος, ἀφανής· περὶ οὗ οὐδεὶς οὐδ' εἶδεν οὐδ' ἤκουσέ τι. Ὀδυσ. Α. 242. »Οἴχετ' ἄϊστος« · ἀφανής, ἀνιστόρητος, χωρὶς νὰ τὸν ἠξεύρῃ τις. Ἰλ. Δ'. 258. »καί κε μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ« · τουτέστι, καὶ πόντῳ ἐμβαλὼν μ' ἀφανίσειεν ἄν· ἤθελε με ἀφανίσῃ καὶ μὲ ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Παράβαλε, Λεξ. Ετμ. 1. σλ. 250. 2) ἐνργτ. μὴ βλέπων, μὴ γιγνώσκων, μὴ εἰδώς, ἀνεπιστήμων, συντάσ. μετὰ γενικ. »πάντας ὑμᾶς ἀϊστος« Εὐριπ. Τρωάδ. 1313. καὶ 1321· ὅθεν

Ἀϊστοσύνη, ης, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀπώλεια, ἀφανισμός. Ἐτυμολ. καὶ

Ἀϊστόω, ῶ. Μλ. ώσω· ποιῶ τινα ἀφανῆ, ἀγνώριστον, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ὀδυσ. Κ. 259. »οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν« · ἀφανεῖς ἐγένοντο, ἠφανίσθησαν. Υ. 79. φονεύω, κτείνω. Ἡρδτ. 3. 69, 127. Ἀττκ. ἀϊστόω. Σφκ. Αἰ. 515. ὁ Ἡρόδοτ. Γ'. 69.

Ἄϊστωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἵστωρ) ἄπειρος, ἀμαθής. Πλάτ.

Ἀϊστωτήριος, ὁ, ἡ· (ἀϊστόω) φθείρων, ἀφανίζων, ἐξολοθρεύων. Λυκόφ. 71.

Αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ· Ἰλδ. Ω. 347. κατὰ τοὺς ἀρίστους τῶν παλαι ἑρμηνευτῶν, συγγενὲς τῷ, **αἰσυμνήτης**, ἡγεμονικός, βασιλικός. μεγαλοπρεπής.

Αἰσυήτης, ου, ἐπτ. εο· ὄνμ. κύριον ἀρχαίου τινος τρωικ. ἡγεμόνος. Ἰλδ.

Αἰσυλοεργός, ὁ, ἡ· ὁ αἴσυλα ῥέζων, ἐργαζόμενος· κακὸς καὶ ἄδικος, παράνομος ἄνθρωπος· παρὰ Κλήμ. εἴληπται ἐξ Ὁμήρ. Ἰλ. Ε. 20.

Αἴσυλος, ὁ, ἡ· ἀντίθτ. τῷ, **αἴσιμος**. χαλεπός, ἀσεβής, παράνομος, ἄδικος, ἀχρεῖος, κακός. Ἰλ. Ε. 403. »... σχέτλιος ... αἴσυλα ῥέζων« · ἁμαρτωλά, μὴ καθήκοντα. ταυτὸν καὶ Ἀτηρά, καὶ Ἀτασθηρά· ἐν Ὀδυσ. Β'. 232. ἀντίκειται τῷ, Αἴσιμος. »Αἴσυλα μυθήσασθαι« Ἰλ. Ψ. 202. κακολογίας, βλασφημίας, κατάρας εἰπεῖν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀπρεπῆ, ἄδικα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 189. »Τίς ἂν τὰ λέξαι αἴσυλα« ; τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν σκληρότητά σου καὶ τὰς κακίας σου; (ἀπὸ τοῦ, **αἶσα**, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, ἄσαι, ἄτη).

Αἰσύμη, ἡ. Πόλις ἐν Θρᾴκῃ· ἐξ οὗ Ἐπῤῥ. Αἰσυμῆθεν· ἐκ τῆς Αἰσύμης. Ἰλδ. (ῡ)

Αἰσυμνάω, ῶ, Μ. ήσω· (αἶσα) παρέχω εἰς ἕκαστον τὸ δίκαιον, τὸν κλῆρον, τὸ μερίδιόν του· δικάζω, δικαιοδοτῶ, κρίνω· »αἴσια νέμειν« · ὅθεν Ἐξουσιάζω, δεσπόζω, κυριεύω. Εὐριπ. Μήδ. 19. »αἰσυμνᾷ χθονός« · ὡς καὶ τό, Θεμιστεύειν· καὶ τὸ λατ. jura dare.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ· τάξις, ἐξουσία, βασιλεία· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτ. γ'. 11. αἱρετὴ τυραννίς, ἢ κατ' ἐκλογὴν βασιλεία· ἐκ τοῦ

Αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ **Αἰσυμνήτης**· (αἰσυμνάω) κριτὴς καὶ βραβευτὴς τῶν ἀγώνων. Ὀδ. Θ. 258. »Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐῢ πρήσσεσκον ἕκαστα«. Αἰσυμνῆται, οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενοι Βραβευταί, καὶ Ἀγωνοθέται, ἤτοι ἐπίσκοποι τοῦ ἀγῶνος, καὶ εἴη ἂν κατὰ τὸ ἔτυμον, αἰσιονεμηταί, οἱ τὸ αἴσιον, ὅ ἐστι τὸ κατὰ μοῖραν καὶ καθῆκον ἀπονέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις· ὁ Σχολ. 2) Ἐκλελεγμένος ἐκ τοῦ πλήθους ἐξουσιαστής, καὶ κυρίως ἐπιστάτης, ἀγωνός, ἔφορος. Ἀριστοτ. Πολιτ. Δ'. 10. ὅθεν Θεόκρ. ΚΕ'. 48. ἐπιστάτης, ἐπιτηρητὴς τῆς γεωργίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Αἰσυητής.

Αἰσυμνητία, ἡ = αἰσυμνητεία. Διον. Αρτ. 1, 100.

Αἰσυμνῆτις, ιδος· θηλ. τοῦ, Αἰσυμνήτης.

Αἴσυμνος, ου, ὁ. Ὀνμ. κύρ. ἐν Ἰλδ.

Αἰσχήμων, ὁ, ἡ, τὸ ον· ἰδὲ αἰσχρήμων.

Αἴσχιστος, ση, στον καὶ Ἐπίῤ. **Αἴσχιστως**· ὑπερθτ. τοῦ, αἰσχρός, ἐπὶ φυσικῆς τε καὶ ἠθικῆς αἰσχρότητος· ἀσχημότατος· βλαβερώτατος. Ἰλ. Β. 216. »αἴσχιστος ἀνὴρ ἦλθεν« · ἀντὶ τοῦ Αἰσχρότατος, καὶ ἀσχημότατος. **Αἴσχιον** ἐν Ἰλ. Χ. 437. ἐντροπιαστικόν, ἐντροπῆς καὶ αἰσχύνης ἄξιον· »μὴ γὰρ ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον φυῆσαι«. Πινδ. καὶ Ἰσθμ. Ζ'. 32. ἐὰν ἀτιμάζει τὴν μορφήν του διὰ τῶν πράξεων.

Αἰσχίων, ονος, ὁ, ἡ· συγκριτ. τοῦ, Αἶσχος. Ζήτ. Αἴσχιστος.

Αἶσχος, εος, τό· ἀσχημοσύνη, ἀσχημάδα τῆς μορφῆς. Ξεν. Παιδ. Β. β. »πῶς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει«. παρ' Ὁμρ. τὸ πλεῖστον πληθτ. 2) φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Ὄνειδος, αἰσχύνη, ὕβρις, ἀτιμία, ἐντροπή. Ὀδ. Σ. 224. »Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο« · καὶ Ξενοφ. Ἱέρ. Η'. 6. »ἥκιστ' ἂν αἶσχος τοῦτο ὑπολογίζεται«. Γίνεται ἐκ τοῦ Ἴσχω Ἴσχος, καὶ προσθέσει τοῦ στερητ. ᾱ Ἄϊσχος, καὶ Αἶσχος, δηλ. ὃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἔχειν.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ, καὶ ἡ· (αἰσχρός) ἐπονείδιστος, μιαρός, πονηρός, ἐῤῥυπωμένος, δυσειδής· ἔτι δὲ καὶ **αἰσχήμων**, ἀμφίβολον ὅμως. Εὐρπ. Φοίν. 1627. Porsin. ἀμφότερα.

Ἐπιγρ. «αἰσχρήμων ἔνδειαν» ὅπου Ἀσχήμων ἀναγνωστέον.

Αἰσχροεπέω, ῶ· λέγω αἰσχρὰ πράγματα, λαλῶ αἰσχρὰ καὶ ἐντροπῆς ἄξια. Ἀθην. ἐκ τοῦ

Αἰσχροεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) αἰσχρὰ λαλῶν, αἰσχρολόγος. Ἀθην.

Αἰσχροεργέω, ῶ. Μ. ήσω. Π. ηκα. ... ητα· (ἔργον) πολιτεύομαι, καὶ πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα.

Αἰσχροκέρδεια, ας, ἡ· (αἰσχροκερδής) αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον κέρδος. Δημοσθ.

Αἰσχροκερδέω, ῶ. Μ. ήσω· εἰμὶ αἰσχροκερδής· καταγίνομαι νὰ κερδαίνω μὲ αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον τρόπον. Πολυδ. Γ. 23.

Αἰσχροκερδής, έος, ὁ, ἡ· (κέρδος) Ἐπίῤῥ. Αἰσχροκερδῶς· ὅστις ἐπιτηδεύεται νὰ κερδαίνῃ μὲ αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον τρόπον. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ΄. 25. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1. 187.

Αἰσχροκερδία, ας, ἡ. Ζήτ. Αἰσχροκέρδεια.

Αἰσχρολογέω, ῶ· Μ. ήσω· (αἰσχρολόγος) = αἰσχροεπέω.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ· ἀχρειολογία· ἡ δι' αἰσχρῶν καὶ ἀτίμων λέξεων ὁμιλία. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Νικομ. Δ΄. 8. «τοῖς μὲν γὰρ ἦν γελοῖον ἡ αἰσχρολογία.»

Αἰσχρολόγος, ου, ὁ, ἡ· (λέγω) ἄτιμα καὶ αἰσχρὰ λαλῶν.

Αἰσχρόμητις, ιος, ὁ ἡ· (μῆτις) αἰσχρὰν καὶ ἄτιμον συμβουλὴν δίδων, αἰσχρὰ βουλευόμενος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 231.

Αἰσχρομυθέω, ῶ. Μ. ήσω. (μῦθος) Αἰσχρολογέω. Ἱπποκρ.

Αἰσχροποιέω, ῶ. Μ. ήσω (αἰσχροποιός) πράττω αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα πράγματα, Ἱπποκ. σελ. 2. «αἰσχροποιεῖν τὰς τέχνας.» 2) ἐνεργ. ἀτιμάζω, ἀτιμῶ, καταισχύνω.

Αἰσχροποιΐα, ας, ἡ· πρᾶξις αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος· αἰσχρὰ πράττειν.

Αἰσχροποιός, οῦ, ὁ, ἡ· (ποιέω) αἰσχρά, καὶ ἐξαιρέτως ἀσελγῆ καὶ ἀκόλαστα πράττων. Εὐριπ. Μήδ. 1346.

Αἰσχροπραγέω, ῶ· (πρᾶγος) Αἰσχροποιέω.

Αἰσχροπραγία, ας, ἡ· Αἰσχροποιΐα.

Αἰσχροπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὁ ἔχων ἄσχημον ἢ δυσειδὲς πρόσωπον, ἢ βλέμμα· αἰσχρὰν ὄψιν ἢ πρόσοψιν ἔχων.

Αἰσχρῤῥημοσύνη, νης, ἡ· Αἰσχρολογία. Δημοσθ. Ἐπιστ. Δ΄.

Αἰσχρορρήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ῥῆμα, ῥηθῆναι) Αἰσχρολόγος, ὁ αἰσχρὰ καὶ ἄτιμα λέγων, ἢ ὁ λαλῶν περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων.

Αἰσχρός, ρά, ρόν, ἔτι δὲ καὶ δικατάληκτος. Ἐπιγ. Αἰσωπ. 307. 4. Ἐπίῤῥ. Αἰσχρῶς· (αἶσχος) παρ' Ὁμηρ. αἰσχύνης καὶ ἀτιμίας μετέχων, κακὸς καὶ ἀχρεῖος. Ἰλ. Β. 19. καὶ 98. «αἰσχρόν τοι» τοῦτο ἔστι σοὶ ἐντροπή. (σοὶ εἶναι ἐντροπή) «Αἰσχρὰ ἔπεα» ὀνειδιστικάς, ὑβριστικάς, ἀτιμωτικὰς λέξεις· Ἰλ. Γ. 38. Ζ. 325. Ν. 768. οὕτω καὶ τὸ «Αἰσχρῶς ἐνένιπεν» ἐν Ἰλ. Ψ. 473. καὶ Ὀδ. Σ. 320. οὕτω λέγει καὶ Εὐριπ. Τρῳάδ. 384. καὶ 1177. «αἰσχρὰ λέγεσθαι» ἀντὶ Κακά. Ἀντὶ δὲ τοῦ, Ἄσχημα καὶ ἐντροπῆς ἄξια (ἀδιάντροπα) κεῖται παρὰ Δημοσθ. «Ποιητὴς αἰσχρῶν ᾀσμάτων» καὶ «Αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης.» 2) ἀντιθ. τῷ καλός, ἄσχημος, δυσειδής, μυσαρός, βδελυκτός· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. τὸ πλεῖστον κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν, ἀνόσιος, μιαρός, πονηρός, μοχθηρός: παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς «τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν» ὅ ἐστιν, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ κακία· ἴδε Ξεν. Ἀπομν. Β. ς. 30. «αἰσχρὸς πρός τι» ἀνεπιτήδειος εἴς τι Ξεν. Κυνη. Ζ. 9. Ἀντὶ δὲ τοῦ κανονικοῦ Συγκριτ. Αἰσχρότερος, καὶ Ὑπερθ. Αἰσχρότατος, χρῶνται οἱ Ἀττ. τῷ ἀνωμάλῳ (ἐτυμολογίαν δὲ ἀστείαν τῆς λέξεως ἴδε Πλατ. Κρατ. σελ. 416. Α.) Αἰσχίων καὶ Αἴσχιστος· ὁ δὲ Ὅμηρ. καὶ Ἡρόδ. ἀεί· ὅθεν

Αἰσχρότης, τος, ἡ· κακομορφία, δυσείδεια, ἀμορφία (ἀσχημάδα) φυσικῶς μόνον· αἶσχος, φαυλότης, ὄνειδος· (ἀχρειοσύνη, ἐντροπή, ἀτιμία). φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς. Πλατ.

Αἰσχρουργέω, ῶ· συναιρ. = Αἰσχροεργέω.

Αἰσχρουργία, ας, ἡ· συναιρ. = αἰσχροεργία. πρᾶξις αἰσχρὰ καὶ ἄτιμος· ἢ ὁποιονδήποτε αἰσχρὸν ἔργον.

Αἰσχρουργός, οῦ, ὁ, ἡ· συγκρ. = Αἰσχροποιός· ὅθεν Αἰσχρουργότατα. Ἐπίῤῥ. Δίων Κάσ.

Αἰσχύνη, ης, ἡ· (αἶσχος) ἐντροπή, αἰδώς, αἰδημοσύνη διὰ αἰσχράς, ἀτίμους, πράξεις: διά τι κακῶς ἢ ἀτίμως πραχθέν: ἡ ἐκ τοιούτου τινος γιγνομένη ἐντροπή, ὕβρις, ἀτιμία, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. δυσώπησις: (διά τι αἰσχρῶς πραχθέν). Αἰσχν. παρὰ Δημητρ. Φαλ. 114 αἰδώς, δυσωπία εὐλάβεια (κοιν. ἀντίῤῥημα δι' αἰσχράν, ἄτιμον πρᾶξιν). Σοφ. Αἰ. 1089. 2) ἀτιμωτική, ὑβριστικὴ πρᾶξις· ἄλλοις περιαπτομένη ἀτίμωσις. «γυναικῶν αἰσχύνας.» Ἰσοκρ. «Ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν.» Δημοσθ. ὁ δὲ Πλάτ. ἀντὶ τούτου «Αἰσχύνην περιάπτειν τῇ πόλει» λέγει· «Αἰσχύνην συμβαίνειν τῇ πόλει.» Δημοσθ. «Αἰσχύνην ἔχειν» ἀντὶ τοῦ Ἀτιμίαν, ἤτοι Ἄτιμον εἶναι· ὁ αὐτ. «Δι' αἰσχύνης ἔχειν» ἐντρέπεσθαι. Εὐριπ. 3) τὰ αἰδοῖα, ἢ τὰ γεννητικὰ μόρια. (– – –)

Αἰσχυνομένως. Ἐπίῤῥ. μετοχ. μέσ. Ἐνεστ. ἀπὸ τοῦ, αἰσχύνω· δυσωπουμένως, αἰδημόνως (ἐντροπαλά).

Αἰσχυντέον· θετ. Ἐπίῤῥ. ἢ ῥημ. ἐπιθ. ἀπὸ τοῦ, αἰσχύνω· πρέπει νὰ ἐντρέπηται ἢ εὐλαβῆταί τις.

Αἰσχυντηλία, ἡ· αἰδημοσύνη, αἰδώς, ἀπὸ τοῦ:

Αἰσχυντηλός, ή, όν· (αἰσχύνη) αἰδήμων (ἐντροπαλός) ὁ ἔχων αἰδῶ καὶ σεμνὴν ἐντροπήν. Ἀριστ. Ἠθ. «νέους αἰδήμονας καὶ αἰσχυντηλούς.» τό, οὗ ἕνεκα αἰσχύνεταί τις: δι' ὃ πρέπει νὰ αἰσχύνηταί τις· τὸ ἐρυθρίασιν διεγεῖρον (τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ξηροκοκκινίζῃ). Ἀριστ. Ῥητ. Β΄. «τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ καὶ τὰ σημεῖα·» τὸ αἰσχ. = αἰσχυντηλία.

Αἰσχυντηλῶς, Ἐπίῤῥ. σεμνῶς (ἐντροπαλά).

Αἰσχυντήρ, ρος, ὁ· ἐντροπὴν προξενῶν, καταισχύνων· «νίκει γὰρ Αἰσχυντῆρος ὡς νόμου δίκην.» Αἰσχύλ. Χοηφ. 957.

Αἰσχυντηρός, ρά, ρόν. Ἀττ. = Αἰσχυντηλός· ὡς Σιγηλὸς = Σιγηρός· καὶ Κεφαλαλγία = κεφαλαργία· Αἰσχύλ. Χοηφ. 990. Πλάτ. Γοργ. 24. «Αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος.»

Αἰσχυντός, τή, τόν, αἰδήμων, δυσωπούμενος. 2) αἰσχρός, μιαρός, (ἐντροπιαστικός). Φωκυλ.

Αἰσχύνω. Μ. υνῶ· παθητ. Πρκμ. ᾔσχυμμαι· ἐπικ. ᾔσχυμμαι Ἰλιάδ. Σ. 180. παθητ. ἀόρ. ᾐσχύνθην (αἶσχος) ποιῶ ἄμορφον ἢ δύσμορφον (ἀσχημαίνω), διαφθείρω, κακῶς διατίθημι, κακῶς χρῶμαι (κακομεταχειρίζομαι) κόμην, νέκυς ᾐσχυμμένος. Ὁμηρ. ὅθεν ἀτιμάζω, ἐνυβρίζω, καταισχύνω (ἐντροπιάζω). Ἰλ. Χ. 75. «Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες.» Εὐριπ. Ἱππλ. 420. «αἰσχύνειν ἄνδρα, λέχος, εὐνήν, γυναῖκα.» Πινδ. Πυθ. δ΄. 170. «αἰσχύνει δὲ οἱ ἀπτὸν εἶδος» Παθητ. μετὰ τοῦ μέσ. Μελ. Ἰλιάδ. Σ. 280. **Αἰσχύνομαι**, ἐντρέπομαι. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ Νομίζω τι ἐντροπῆς πρᾶξιν· (ἔχω τι διὰ ἐντροπήν, ἀτιμίαν, καὶ ἀπρεπές). Ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι. Ὀδυσ. Η. 305. Φ. 323. «αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν» μετὰ ἀπαρεμφ. αἰσχύνομαι ἐπί τι· μετὰ μτχ. ἐπί τινι καὶ ἐπί τι· σέβομαι, δυσωποῦμαι, εὐλαβοῦμαί τινα (ἐντρέπομαι ἐμπρός εἰς κανένα). Αἰσχίν. «ᾐσχύνετο τοὺς πρεσβυτέρους.»

Αἴσων, ονος, ὁ· Ὄνομ. κύριον· ἐν Ὀδσ.

Αἰσωποποίητοι, λόγοι· ἐσφαλμ. ἀντί, Αἰσώπειοι λόγοι, ἤτοι οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, παρὰ Quintil. 5. 11. 20.

Αἶτα. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, εἶτα.

Αἰτέω, ῶ. Μ. ήσω. ζητῶ, παρακαλῶ, ἐπαιτῶ, (γυρεύω, ζητευλεύω, διακονεύω). Ὀδσ. Ζ. 44. ἀξιῶ, ποθῶ, ἐρευνῶ, «Αἰτεῖν ἀρχήν, τιμήν.» Πινδ. καὶ Πλτχ. ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τι· μετὰ αἰτιατικῆς τοῦ τε προσώπου καὶ τοῦ αἰτουμένου πράγματος «... αἰτήσων [illegible].» Ὀδυσ. Ρ. [illegible]. Ἰλιάδ. Ε. 358. «ὁδὸν αἰτεῖν» παρακαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ πορευθῶ τὴν ὁδόν μου. Ὀδσ. Κ. 17. ὅθεν καὶ διττὴ αἰτιατ. «αἰτεῖν τινά τι.» Ὀδσ. Β. 387. Ἡρόδ. 1. ὡσαύτως καί, τὶ παρά τινος. Μέσ. **Αἰτέομαι**, παρακαλῶ, δέομαι, οὐ μέντοι παρ' Ὁμηρ. ἀλλὰ λογογραφικῶς· τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. δέομαι νὰ λάβω τι, ὅθεν νὰ μοὶ δανείσωσιν «αἰτεῖσθαί τινα, τί τινα καὶ τὶ παρά τινος» «αἰτεῖσθαι τὰ ὅπλα, δῶρα.» Ξεν. Ἀνβ. Β΄. Θουκυδ. «αἰτοῦμαι ὑμᾶς» σᾶς παρακαλῶ. Ξενοφ. Ἀνβ. Α΄. α΄. 10. «Αἰτεῖται αὐτὸν εἰς δισχιλίους ξένους καὶ τριῶν μηνῶν μισθόν.» Θουκυδ. Β΄. «Αἴσχιον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ λαβεῖν» τὸ «Μεγαλητέρα ἐντροπὴ εἶναι νὰ σὲ ζητήσωσι καὶ νὰ μὴ δώσῃς, ἢ νὰ ζητήσῃς καὶ νὰ μὴ σοὶ δώσωσι·» αὐτόθ. ς΄. 46.

Αἴτημα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ζητεῖ, ἐπιθυμεῖ, (γυρεύει) τις παρά τινος· ζήτημα, παράκλησις, (παρακάλεμα, γύρευμα). «Τὰ τοῦ σώματος αἰτήματα» αἱ ἐπιθυμίαι, αἱ σαρκικαὶ ὀρέξεις. Ἐπιστολ. Σωκρ. ΙΔ΄. «Παρὰ τοῖς Μαθηματικοῖς Αἴτημα, λέγεται, Πρακτική τις ἀλήθεια δείξεως μὴ χρῄζουσα.» Postulat.

Αἰτηματώδης, εως, ὁ, ἡ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμ. ς. Η΄. 4. ὅμοιος τῷ αἰτήματι· ὅπου πρότερον, Αἱματῶδες, ἔκειτο· ἀλλ' ἐν ἄλλοις χειρογρ. ὀρθότερον, Πλασματῶδες, κεῖται.

Αἴτημι. Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, Αἰτέω, ὡς τὸ Βῆμι ἐκ τοῦ Βέω ἢ Βάω.

Αἴτης, ου, ὁ· ζητιάνος, διακονάρης· συνηθέστερον μέντοι τό, Προσαίτης· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Πτωχός· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 822. κεῖται, Περαίτης, ὅπου ἄλλοι, Καίπερ αἴτης· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας [illegible].

Ἀΐτης, ου, ὁ· καὶ Δωρικ. **Ἀΐτας**, παρὰ τοῖς Θετταλοῖς ἐλέγετο ὁ ἐρώμενος (ἀγαπητικός). Θεόκρ. ΙΒ΄. 14. κυρίως δὲ εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἑταῖρος· ὁ Ἀλκμᾶνος ὠνόμαζεν **Ἀΐτας**, τὰς [illegible] κόρας, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ κατὰ τοῦτο τὸ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. «Ἀϊτίας χορδάσι» τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐρωτικάς, πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Κόρας ἀϊτίας,» ἐκ τοῦ, «Ἀΐτις κόρα.» Ζήτ. ἐν τῷ, Εἴσπνηλος (υ – –).

Αἴτησις, εως, ἡ· (αἰτέω) ζήτησις, παράκλησις.

Αἰτητέον. Ἐπίῤῥ. Θετ. ἢ Ῥημτ. Ἐπθ. ἀπὸ τοῦ αἰτέω· πρέπει νὰ ζητῇ ἢ παρακαλῇ, ζητήσῃ ἢ παρακαλέσῃ τις. Ξεν.

Αἰτητής, οῦ, ὁ· Αἰτῶν, ὅστις ζητεῖ τι.

Αἰτητικός, κή, κόν· συνηθίζει νὰ ζητῇ· ἐξεύρει τὸν τρόπον τοῦ ζητεῖν, ἀγαπᾷ νὰ ζητῇ. 2) αἰτούμενος. Ἐπίῤῥ. αἰτητικῶς, ὅθεν, αἰτητικῶς ἔχειν πρός τινα, παρακαλῶ τινα. Δγν. Λρτ. 6, 31.

Αἰτητός, τή, τόν· Ἐπθτ. ῥημτκ. ἀπὸ τοῦ αἰτέω· ἄξιος αἰτήσεως.

Αἰτία, ίας, ἡ· τὸ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡρόδ. ἀρχή, πηγή, θεμέλιον, καὶ ὕλη πράγματός τινος, Ἀφορμή. π. χ. Ὠδῆς ἢ ποιήματός τινος. Νεμ. Ζ΄. 16. «Αἰτίαν ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.» 2) ἔγκλημα, ἁμάρτημα, πταῖσμα· κατηγόρη-

μα, κατηγορία «αἰτίαν ἔχειν» τὸ κατηγορεῖσθαι ἐγκαλεῖσθαι. Ἡρδτ. 5, 70, 73· καὶ ἀντιστρόφως «αἰτίαν ἔχει αὐτόν». Ἡρδ. 5, 70, 71. ἐν αἰτίᾳ εἶναί τινος κατηγορεῖται ἢ ἐγκαλεῖται ὡς ἔνοχος πταίσματός τινος, ἐν αἰτίᾳ τιθέναι τινά, Ἡρδτ. 8, 99· ἐν αἰτίᾳ ἔχειν τινα, Ἡρδτ. 5, 106. Θκδ. 1, 35. 2, 59· αἰτίαν ἐπιφέρειν τινι, ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, καὶ βάλλειν τινα ὑπ' αἰτίασθαι, κατηγορεῖν, ἐγκαλεῖν τινα πταίσαντα, ὑβρίσαντα, ἀδικήσαντα κ. τ. λ. Σφκ. Οἰδ. Τρν. 655. «αἰτίαν ὑπέχειν» τὸ ὑποδέχεσθαι ἢ ὑφίστασθαι ἔγκλημά τι· τὸ νὰ δίδῃ τις αἰτίαν νὰ τὸν ἐγκαλῶσιν· ὅθεν **αἰτία** = κατηγόρημα, ἔγκλημα (causa) δίκη, πρᾶγμα ἔνδικον, ἀγὼν (προτσέσον) μετὰ γενκ. τοῦ πράγμτ. ἐπ' ἀγαθῷ δέ, «αἰτίαν ἀγαθοῦ ἔχειν καὶ ἐπιθεῖναί τινι» τὸ γίνεσθαι αἴτιον ἀγαθοῦ, καὶ ἀποδίδειν εἰς ἄλλον τό, ὅτι ἐγένετο ἀγαθοῦ αἴτιος «αἰτία βελτίους γεγονέναι», Πλ. Γοργ. καὶ Πλ. 503. Β. «Αἰτία Θεῶν» τὸ παρὰ τῶν Θεῶν προερχόμενον ἀγαθόν, Αἰσχλ. Θβ. 4. Παράβαλε. **αἰτιάομαι**, **κατηγορέομαι**· αἰτίᾳ κατὰ δτκ. ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν παρὰ Θκδ. Δ. 48 καὶ Ζ'. 86. 3) Φιλοσοφικῶς δὲ «Αἱ αἰτίαι ἐξ ἀνάγκης»· ἀντὶ τοῦ, Αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως, αἱ ὁποῖαι ἐνεργοῦσι κατὰ τὸν ὁρισμὸν καὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Ἀριστοτ. Μεταφ. Α'. 4. Φυσικ. Β'. 7. ὅθεν

Αἰτιάζω, άσω = **Αἰτιάομαι**.

Αἰτίαμα, ατος, τό· ἔγκλημα, κατηγόρημα· (κατηγόρημα, ἐγκάλεσμα.) Θκδ. Αἰτιάομαι. Μλ. άσομαι· παθτκ. μέσ. κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, ἀποδεικνύω αἴτιον τινά τινος· ὡσαύτως καὶ ἐπ' ἀγαθῷ, ὡς τό, **αἰτία**· παρ' Ὁμρ. μέντοι ἀεὶ ἐπὶ κακῷ· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. καὶ γενκ. τοῦ πρᾶγμτ. ἄλλως δὲ διπλῇ αἰτιατ. **τινά τι**· μάλιστα αἰτιατ. ἢ ἐπιθτ. οὐδετέρου ἀντὶ οὐσιαστ. προστιθεμένου. Αἰτιάομαί τι κατά τινος, τινὰ περί τινος· δηλ. ἀναφορικῶς εἴς τι πρᾶγμα· ἐν πλαγίῳ λόγῳ, μετ' ἀπαρμφ. Ἡρδ. 5. 27. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. α'. 32. ᾐτιάθη ὑπό τινων προδοῦναι· ὡς καὶ Δίων Κσ. ΛΖ'. 56. «Ἤμελλε τοῦ καταδυμίου παντὸς αἰτιαθήσεσθαι»· ὅστις ἔτι καὶ «Οἱ αἰτιαθέντες»· ἀντὶ τοῦ, οἱ κατηγορηθέντες· εἶτα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅτι ἢ ὡς. Ὁ μέσ. Ἀόρστ. **ᾐτιασάμην** ἐν μεταβατικῇ σημασίᾳ, ὁ δὲ παθτκ. **ᾐτιάθην** ἐν παθητικῇ· παρὰ Θκδ. 6, 53. ὡσαύτως καὶ ὁ παθτκ. πρκμ. **ᾐτιᾶσθαι** (ασομαι). Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. κεῖται «Αἰτιάω τὰ μέτρια». Αἰολικ. ἀντί, Αἰτοῦ τὰ μέτρια· ὡς καὶ Ἀδικιάω, ἀντὶ Ἀδικέω, κ. τ. λ. ὅθεν

Αἰτίασις, εως, ἡ· τὸ ἐγκαλεῖν, κατηγορεῖν.

Αἰτιατέον, ἀπὸ τοῦ αἰτιάομαι· Ῥητκ. Ἐπίρ. ἢ ῥημτ. ἐπιθτ. πρέπει νὰ κατηγορῇ ἢ ἐγκαλῇ, κατηγορητέος ἢ ἐγκλητέος τις. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'. ε'. 6.

Αἰτιατικός, κή, κόν· καὶ Ἐπίρ. Αἰτιατικῶς· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ ἁρμόζει εἰς κατηγορίαν καὶ ἔγκλημα (ἐγκάλεσμα) ἤτοι εἰς αἰτίαν τινά. 2) Παρὰ Γραμματικοῖς. Αἰτιατική, ἡ ὑπακουομ. πτῶσις· τετάρτη πτῶσις· ὅθεν καὶ Ἐπίρ. Αἰτιατικῶς, κατὰ Αἰτιατικὴν πτῶσιν.

Αἰτιατός, τή, τόν· Ἐκθτ. ῥηματκ. ἀπὸ τοῦ **αἰτιάομαι** ἔκ τινος αἰτίας παραγόμενος· ἀποτέλεσμα αἰτίας τινός. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀποδίδεται ὡς αἰτία καὶ πηγή· ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποδίδει τις τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ θεμέλιον, ἤτοι τὴν αἰτίαν τινος. Φιλοσοφικῶς δέ, ἀναφέρεται ἐπὶ τό, Αἴτιον, ὡς, π. χ. Ὁ πατήρ ἐστι τὸ αἴτιον, ὁ υἱὸς τὸ αἰτιατόν· ἰδὲ αἴτιον.

Αἰτίζω, Μ. ίσω· (Αἰτέω) ζητῶ, παρακαλῶ, ἐπαιτῶ, διακονεύω) μετὰ αἰτιατκ. τοῦ προσώπου τε καὶ τοῦ πράγματος, τινά τι. Ὀδυσ. Ρ. 222. «Αἰτίζων ἀκόλους»· καὶ 502. «Ἀνέρας αἰτίζων»· ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως. Ὀδυσ. Γ. 228.

Αἰτιολογέω, ῶ· (αἰτιολόγος) ἀναζητῶ, ἐκζητῶ, ἐρευνῶ (ἐξετάζω νὰ εὕρω) καὶ ἀναφαίνω, ἀποδεικνύω τὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν πράγματός τινος ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ **αἰτιολογέομαι** ὡς μέσ. ἀποθετικόν.

Αἰτιολογία, ἡ· ἡ ἑρμηνεία καὶ ἡ δήλωσις αἰτίας τινος, ἡ δι' ἀποδείξεων γινομένη· ὁ ἔλεγχος, ἡ ἐγχείρησις (ἡ κατὰ βάθος ἐξέτασις καὶ ἀπόδοσις τοῦ λόγου πράγματός τινος)· καὶ τὸ τεκμήριον ἢ τὸ ἐγχείρημα (τὸ ζήτημα τὸ διὰ θεμελιωδῶν λόγων καὶ ἀποδείξεων ἀποδειχθέν). Στράβ. Α'. σελ. 93.

Αἰτιολογικός, κή, κόν· καὶ Ἐπίρ. Αἰτιολογικῶς· ἐπιτήδειος, ἐπιρρεπὴς εἰς ἔλεγχον, ἁρμόδιος τῷ ἐλέγχῳ.

Αἰτιολόγος, ου, ὁ, ἡ· (λέγω) τὸν ἔλεγχον ἢ τὴν ἐγχείρησιν ποιούμενος, καὶ τὸν λόγον ἀποφαινόμενος (ὁ ἐρευνῶν τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀποδείξων τὸν λόγον αὐτοῦ).

Αἴτιον, τό· κυρίως τὸ οὐδέτερον τοῦ ἑπομένου, = **Αἰτία**· ἀφορμή, ἡ ἀρχή· παρ' Ἀντων. Φιλοσ. τὸ Σχῆμα ἄνευ ὕλης, ὡς καὶ τό, Αἰτιῶδες.

Αἴτιος, ία, ιον· ὁ αἰτία καὶ ἀφορμὴ πράγματός τινος ὤν· ἀεὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἰλ. Α. 153. «Ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοι εἰσιν»· ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν μὲ ἔκαμον κἀνὲν κακόν. Σοφοκλ. «Οὔτι μνηστῆρες αἴτιοι εἰσὶν σοι»· δὲν τολμᾷς νὰ ἀποδώσῃς κἀνὲν σφάλμα εἰς τοὺς μνηστῆρας· ἑπομένως· ἐν γένει· ἀρχή, πηγή, ῥίζα, ἀφορμὴ πράγματός τινος, καλοῦ ἢ κακοῦ. Ἐπὶ καλῷ παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Β'. 33. «Παντὶ θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμενοι». Ἱστορ. Βουσ. 14. «τῶν καθεστώτων αἰτιώτερον»· Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. β'. 2. καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Ἡρδτ. 2. 26. «αἴτιος δὲ οὗτος οὗτος κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν, καὶ τὸν ἠέρα ξηρὸν τὸν ταύτῃ εἶναι», δικαιῶν τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ παρὰ Schaefer. Μελετμ. σλδ. 23. **ὁ αἴτιος** = ἐγκαλούμενος, ἔνοχος, ἀλλὰ καὶ πρωτουργός, τῆς ἀρχῆς καὶ ἀφορμῆς πράξεως. Ὑπερθτ. αἰτιώτατος, άτη, ατον· Λυσ. ἐν Ἐρατοσθ. 65.

Αἰτιώδης, ὁ, ἡ· τὴν αἰτίαν ἐν ἑαυτῷ ἔχων, τὴν αἰτίαν ἀποφαινόμενος. 2) Σχῆμα τὸ **αἰτιῶδες**· παρ' Ἀντωνίν. τὸ σχῆμα τῶν πραγμάτων ἄνευ ὕλης. Ἐπίρ. Αἰτιωδῶς, παρὰ Κλήμ. ἰδὲ Αἴτιον.

Αἰτναῖος, αία, αῖον· παραπλήσιος τῇ Αἴτνῃ, πῦρ ἀναφυσῶν, «πῶλος αἰτναία» ἵππος πηδῶσα καὶ φρυαττομένη. Σφκ. Οἰδ. Κ. 312. κατ' ἄλλους, πάνυ μεγάλη, ἢ ὑψηλή· ἰδὲ Ἀριστφ. Βτρ. 72. καὶ Σχλστ. ὡσαύτως Σχλ. Ἀριστφ. Ἀχρν. 348. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς. Ὀππ.

Αἶτος, τό· Δωρ. = τέμενος.

Αἰτρία, ἀντὶ ἀθρία, φησὶν ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 1001.

Αἰτώλιος, ὁ, ἡ· καὶ Αἰτώλειος· πτηνόν τι νυκτερινόν· Παρ' Ὁμήρ. δὲ ἐπιθτ. τοῦ Αἰτωλός.

Αἰτωλός, οἱ· ἑλληνικὴ τις γενεά. Ὁμ. ἐπιθτ. αἰτώλιος, ία, ιον· Ἰλδ.

Αἰφνηδόν· Ἐπίρ. Αἴφνης. Νικήτ.

Αἴφνης, καὶ Αἰφνῶς, Ἐπίρ. = Ἄφνως· ἄφνω. Εὐριπίδ. (ἔξαφνα).

Αἰφνιδιάζω· (αἰφνίδιος) αἰφνιδίως παρίσταμαι, ἢ ἐμπίπτω τινι· ἐξαφνίζω (ξηπάζω).

Αἰφνιδιάζομαι· ταράττομαι ἰδὼν σημαντικόν τι· ἐξαφνίζομαι (ξηπάζομαι).

Αἰφνίδιος, ὁ, ἡ· καὶ **Αἰφνιδίως**, Ἐπίρ. Ἔξαφνος, ταχύς, ἀνέλπιστος· συχνάκις δὲ ἀντὶ τοῦ Αἰφνιδίως, Αἰφνίδιον εὑρίσκεται (συγγεν. τῷ ἀφανής).

Αἰφνως· Ἐπίρ. ἰδὲ αἴφνης.

Αἰχμάζω, Μ. άσω· (αἰχμή) ῥίπτω τὴν αἰχμήν, τὸ δόρυ. Ἀκοντίζω, πολεμῶ μὲ τὴν αἰχμὴν (μπαγιονέταν). Ἰλ. Δ. 324. «αἰχμὰς αἰχμάσσουσι μάχεσθαι διὰ τῆς λόγχης· «αἰχμάζειν χέρα πρός τινι» τὴν πυγμὴν κατά τινος εἰς μάχην κινεῖν. Σφκ. Αἰ. 87. ὡς ἵημι· παρβλ. Σφκ. Τρχ. 355.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ· (ἅλωσις, αἰχμή) ἡ ἐν πολέμῳ δούλωσις, ἀνθρώπων, ἢ πόλεως.

Αἰχμαλωτεύω, Μ εύσω· καί, Αἰχμαλωτίζω· δουλῶ διὰ τῆς λόγχης εἰς τὸν πόλεμον.

Αἰχμαλωτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν. Εὐριπ. Τρωάδ. 871.

Αἰχμαλωτίς, ίδος, ἡ· γυνὴ αἰχμάλωτος (σκλάβα, πιασμένη εἰς τὸν πόλεμον) καὶ ὡς ἐπιθτ. θλκ. τοῦ, **αἰχμάλωτος** π. χ. χείρ· Σφκ. Αἰ. 71.

Αἰχμαλωτισμός, ὁ· (αἰχμαλωτίζω) αἰχμαλωτίζειν (αἰχμαλώτισμα, σκλάβωμα εἰς τὸν πόλεμον).

Αἰχμάλωτος, του, ὁ, ἡ· (αἰχμή, ἁλίσκομαι) ὁ ἐν πολέμῳ διὰ τῶν ὅπλων δουλούμενος (σκλάβος, πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον) καὶ πᾶν ὅ,τι ἐλήφθη, ἐπάρθη μὲ πόλεμον, ἢ εἰς καιρὸν πολέμου. Ἡρδτ. 9. 76. Ζήτ. Δοριάλωτος (α)

Αἰχμάω· μάχομαι διὰ τοῦ δόρατος (πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι ἢ μὲ τὴν βαϊονέταν).

Αἰχμή, ῆς, ἡ· ἡ ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου κορυφή, (μύτη) τοῦ δόρατος (κονταρίου) ὅθεν καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ. Ὁμρ. Ἰλδ. Μ. 45. καὶ Ἡρδτ. «προσδήκαντα μεταλλινος αἰχμή»· ἔτι δὲ καὶ τῶν ὀρνίθων οἱ ὄνυχες. 2) Πόλεμος, στρατός, μάχη· Ἡρόδ. Ζ'. 152. «ἐπειδή σφι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους κακῶς ἡ αἰχμὴ ἑστήκεε» (ὁ πόλεμος ἐπήγαινε κακὰ) «αἰχμᾷ τὸν Ἀργείων». Πινδ. Ὀλ. Ζ'. 35. μὲ τοὺς Ἀργείους αἰχμητάς· κυρίως δὲ καθάπερ **δόρυ**, μάλιστα ἐν συνθέσει ὡς **αἰχμάλωτος**, **μεταίχμιος** κ. τ. λ. (ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ Ἀκή, Ἀκμή, Ἀχμή, καὶ Αἰχμή).

Αἰχμήεις, εντος, ὁ· δόρατι ὡπλισμένος· Αἰσχ. Πέρσ. 136. «τὸν αἰχμήεντα θοῦρον», καὶ

Αἰχμητά, ὁ· ἐπι. ἀντὶ τοῦ, αἰχμητής. Ἰλδ. Ε. 197. (– – ◡)

Αἰχμητήρ, ῆρος, ὁ· = αἰχμητής· ἀφ' οὗ

Αἰχμητήριος, ία, ιον· πολεμικός, εἰς πόλεμον οἰκεῖος, ἡ ἀνήκων. Λυκφ. 454. «λύσσαν αἰχματηρίαν».

Αἰχμητής, τοῦ, ὁ· καί, **Αἰχμῆτις**, ιδος, ἡ· (αἰχμή) στρατιώτης, πολεμιστής, γενναῖος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δόρατι μάχεσθαι, ἀντιθέτως τῷ, τοξότης παρ' Ὁμρ. πολλάκις, **ἀνδραγαθητής**. Ἰλ. Γ'. 179. «κρατερός τ' αἰχμητής» παρὰ Πινδ. ὡς ἐπιθτ. δεινός, ὁρμητικός· «αἰχματὰν κεραυνόν»· Πινδ.

Αἰχμόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) αἰχμάλωτος δέσμιος. Σοφοκλ.

Αἰχμοφόρος, ου, ὁ· (φέρω) δόρατι ὡπλισμένος, δόρυ φέρων παρ' Ἡρδτ. ἐξαιρέτως, σωματοφύλαξ Α'. 8. «ἦν γὰρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων Γύγης ὁ Δασκύλου». Ζ. 40. «μετὰ δὲ αἰχμοφόροι χίλιοι».

Αἶψα· Ἐπίρ. ταχέως, εὐθέως, τάχιστα, ἐξαφνα· παρ' Ὁμρ. πολλάκις, μετὰ τοῦ **μάλα**, ἔπειτα «αἶψα μάλα», αἶψα δ' ἔπειτα (ἄφαρ, αἰφαρ ἔτος, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς ψ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ ὡς καὶ ἄφνω αἴφνω, ἄφνως, αἴφνως).

Αἰψηροκέλευθος, ου, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ταχυδρόμος, ταχέως καὶ ὁρμῇ τρέχων. Ἡσίοδ. Θεογ. 379. «Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον».

Αἰψηρός, ρά, ρόν· (αἶψα) ταχύς, ὀλιγώρος, ὁρμητικός· Ὀδσ. Δ. 103. «αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο» ὁ θρῆνος χορταίνεται ὀλίγωρα. Ἰλδ. Τ. 276. Ὀδσ. Β'. 257. «λῦσεν ἀγορὴν

αἰψηρὴν τὴν ταχέως συναθροισθεῖσαν· αἰσαύτως καὶ Ὀδσ. Θ. 38. »λῦσεν δ᾽ ἀγορὴν αἰψηρὴν« ἀλεγύνεται δαῖτα». Ἐκ τοῦ, Αἶψα, Ζήτ. Λαιψηρός.

Ἀΐω· Π. ἄϊον· κατ᾽ ἔκτατ. καὶ παρτατ. μόνον ἐν χρήσει· καταλαμβάνω, ἐννοῶ· ἐξαιρ. ἀκούω, αἰσθάνομαι. Ἰλ. Δ. 532. μετὰ γενικ. σπανίως μετὰ αἰτιατικ. παρ᾽ Ὁμρ. (– ᴗ –. ἡ πρώτη συλλαβὴ μέντοι ἐστὶ βραχεῖα παρ᾽ Ὁμρ. μακρᾶς τῆς τρίτης οὔσης· οἱ δὲ Τργ. χρῶνται αὐτῇ διχρόνως κατὰ τὴν χρείαν. Εὐρπ. Τρῳ. 156. σπανιώτερον δὲ κεῖται τὸ ἰῶτα μακρόν. Ἰλδ. Ο. 252. Ἡσδ. Ἐρ. 215.

Ἀΐω = ΑΩ, ἀημι· ἀποπνέω· ἅπαξ μόνον εὑρηται κατὰ Παρτατ. Ἰλδ. Ο. 252. »ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ« ἀπέπνεον τὴν ψυχήν· ὡς τὸ »θυμὸν ἄϊσθε«· Ἰλδ. Η. 403. ἄλλοι δὲ τὸ ἐκλαμβάνουσι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ προηγουμένου ἀΐω καὶ ἑρμηνεύουσιν αὐτό, ᾐσθόμην ἐν τῇ καρδίᾳ· ψευδῶς μέντοι (α).

Ἀἰών, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἠιών. Θεόκριτ. (– ᴗ –)

Αἰών, ῶνος, ὁ· Ἰων. δὲ, ἐπκ. καὶ τρχ. καὶ ἡ· χρόνος, χρόνου μέρος, διάρκεια χρόνου, ὁ τοῦ βίου χρόνος, βίος. Ὁμρ. συχνὰ συντάτ. ψυχὴ καὶ αἰών. Γενεά, ἡλικία· »Ἀπ᾽ αἰῶνος«· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν ἀνθρώπων· »νέος ἀπ᾽ αἰῶνος« νέος τὴν ἡλικίαν. Ἰλδ. Τ. 275. αὐσαύτως καὶ παρ᾽ Ἡρδτ. πολλάκις. Ξεν. Παιδ. Β΄. α΄. 7. »διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν«· καὶ Γ΄. γ΄. 3. »ἥδιον τὸν αἰῶνα διάγειν«· εὐχρηστότερον μέντοι τὸ, »τὸν βίον διάγειν«· καὶ Ἰλ. Χ. 58. »αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς«· καὶ Πινδ. Πυθ. Ε΄. 8. »κλυτᾶς αἰῶνος«. 2) Πολὺς ἢ μακρὸς χρόνος, αἰδιότης ἐκ τοῦ, Ἀεὶ ὤν, ὡς Ἀριστοτ. καὶ Φιλ. Κόσμ. »ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκεν«. »Ἐξ αἰῶνος«, ὁ ἐστιν ἀπ᾽ ἀρχῆς κόσμου, καὶ, »Εἰς αἰῶνα«. Ἐνίοτε δὲ καί, »Δι᾽ αἰῶνος«· ἄχρι τέλους τοῦ κόσμου· καὶ ἡ διάρκεια ἑβδομήκοντα ἐτῶν· ὡς ὁ Ἱερων. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, ἡ διάρκεια ἑκατὸν ἐτῶν. 3) Ὁ μυελός, ὁ ῥαχίτης μυελός. Πινδάρ. λειψ. καὶ Ὁμ. εἰς Ὕμν. Ἑρμοῦ 82. Β) Ἐκκλησιαστικῶς· 1) ἡ ζωὴ ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων· »τῆς ἑκάστου ζωῆς ἡμῶν τὸν χρόνον, αἰῶνα κέκληκεν ὁ θεῖος Δαβίδ«, Θδρτ. ὅθεν, αἰῶνα λιπεῖν· ἀντὶ τοῦ, ἀποθανεῖν· ἡδὺν αἰῶνα διάγειν· τὸ ζῆν εὐφροσύνως (τὸ νὰ ζῇ τις χαρούμενα καὶ εὐχαριστημένα, ἢ ζωὴν καλὴν καὶ εὐχαριστημένην)· τὸν αἰῶνα τελευτᾶν· τὸ θνήσκειν (τὸ νὰ τελειώσῃ τις τὴν ζωήν του)· 2 ἡ χιλίων, καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἡ ἑκατὸν ἐτῶν χρόνου συνεχὴς διάρκεια· 3) ὁ μετὰ τὴν κοινὴν ἀνάστασιν ἐσόμενος βίος· Χρσστμ. 4) »Αἰών, οὐ χρόνος, οὐ δὲ χρόνου τι μέρος ἡλίου φορᾷ καὶ δρόμῳ μετρούμενον, ἤγουν δι᾽ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν συνιστάμενον, ἀλλὰ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις, οἷόν τι χρονικὸν κίνημα καὶ διάστημα· ὅπερ γὰρ τοῖς ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις ἐστὶν αἰών« ἄρα ὁ Θεός«· Δαμσκ. »Ὁ αἰὼν τῶν αἰώνων, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων«. Διον. Ἀρ. »Αἰὼν λέγεται ὁ τῶν ὄντων Θεός, ὡς οὔτε ἀρχὴν ἔχων, οὔτε τέλος, οὔτε τὸ ἦν, οὔτε τὸ ἔσται, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἀΐδιον καὶ Ἀπερίγραπτον« Πχυμερ. »Βασιλεὺς λέγεται τῶν αἰώνων, ὡς πάντα αἰῶνα, καὶ πᾶν ὃ περιέχων, καὶ τὰ τοῦ χρόνου τμήματα, τὸ ἦν, τὸ ἔσται, τὸ γενέσθαι, τὸ γίνεσθαι διαπεξευγμένος.« Διον. Ἀρπγ. »ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων« ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀεὶ ὤν· Θδρτ. 5) Πονηρὸς αἰών« Παῦλ. πρὸς Γαλτ. ὁ πρόσκαιρος βίος ἡμῶν, ἐν ᾧ χώραν ἔχει τὸ πλημμελεῖν καὶ πρὸς Ἐφσ. »κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου περιπατοῦντες« Θεοφλκτ. »φρονοῦντες τὰ τοῦ κόσμου, καὶ τὰ πρόσκαιρα, καὶ κακῶς χρώμενοι τῷ αἰῶνι τούτῳ.« Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Οὐρ. Α΄. 11. γίνεται ἐκ τοῦ Ἀεί· καὶ σημαίνει τὸν χρόνον, τὸν περιορίζοντα τὸ εἶναι καὶ τὴν ὕπαρξιν πράγματός τινος· ἐξ οὗ

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ· καὶ

Αἰώνιος, ία, ιον· παντοτεινός, ἀδιάκοπος, ἀθάνατος· παντοτεινὴ διάρκεια πράγματός τινος· ὡς, »αἰώνιος μάθησις« »αἰώνιος δόξα«· καὶ τ. τ. Πλάτ. ἐπρρ. αἰωνίως.

Αἰωνόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ πολὺν χρόνον ζῶν· πολυχρόνιος, μακρόβιος· (ὅστις ζῇ πολὺν καιρόν) Ἐπιγραφ.

Αἰωνοχαρής, οῦς, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ παρὰ Κλήμεντι Ἀλεξ. ἐν ὕμνῳ, ὃν ὑποτυπώνει τῷ Γ΄. τῶν παιδαγ. στίχ. 18. »Σοφίας πρύτανι, στήριγμα πόνων, Αἰωνοχαρές«, δηλ. τοῖς αἰῶσι χαίρων, αἰώνιε, ἀθάνατε.

Αἰώρα, ρας, ἡ· (αἴρω) κρεμάθρα, καὶ πᾶν ἐργαλεῖον, σκεῦος, ἢ μηχανὴ χρησιμεῦον εἰς τὸ κρεμᾶν τι ἐν αὐτοῖς τιθέμενον οἷον· σκυρίς (ζεμπίλι, τουρκοβλεβ.) κάλαθος (καλάθι) κοίτη (κούνια, σαρμάτσα) ὀχήματος δίφρος κ. τ. τ. (κρεμαστάρι). Πλτ. Φδρ. 2) Τὸ ἵπτασθαι, ὡς ἀνεμέριος κίνησις, καὶ πασαδήποτε τῇ γῇ ἢ ἐδάφει τινὶ μὴ ἐγγίζουσα κίνησις· ὅθεν καὶ Διονύσ. Ἀρχαιολ. Γ΄. 47. »ἐγκύκλιον αἰώραν«· τὸ κυκλοειδὲς ἄροτρον λέγει· ἐν ταῖς συνθέτοις ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ πρωτοτύπου τό, Ἔωρα·

Αἰωρέω, ῶ· (αἰώρα) Μ. ήσω· ὑψῶ (ὑψώνω, σηκόνω ἢ κρατῶ τι ὑψηλά) κρεμῶ· Ἡρδτ. 7. 92. μετεωρίζω, ποιῶ τι ἐν ἀέρι κινεῖσθαι, ἢ κρεμᾶσθαι· Δημ. περὶ Στεφ. »Ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν«· κυρίως δὲ = ἀείρω, Βουτμ. Αξ. 1. σλ. 293. Παθητ. μετὰ μέσου μέλλοντος· καὶ κρέμαμαι, κλονοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα. Εὐριπ. Ἑκάβ. »τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος«· ὑψοῦμαι, μετεωρίζομαι, αἰσίσταμαι, ἄνω φέρομαι· μεταφορικ. κατ᾽ ἀφῃρημένην ἔννοιαν· ἀμφιβάλλω, εἰμὶ ἀβέβαιος, διστάζω, ἀπορῶ· ἀσαφές, ἄδηλόν ἐστι· ἐν ἀφανεῖ κεῖται· Ἡρδτ. 8. 100. . . »ἢ αὐτὸν καλῶς τελευτῆσαι τὸν βίον ὑπὲρ μεγάλων αἰωρηθέντα«· ἐν κινδύνῳ εἶναι, Θκδ. ἐξαρτᾶσθαι ἀπό τινος, αἰωρεῖσθαι ἔν τινι· ὁ Πλάτων δὲ τό, Αἰωρεῖσθαι, καὶ Ἀναρτᾶσθαι ἐκλαμβάνει ὡς συνώνυμα. »Αἰωροῦμαι τὴν ψυχήν«, ὑψοῦμαι κατὰ τὴν ψυχὴν ὑπὸ ἐλπίδων, ἐγκαρδιοῦμαι, λαμβάνω θάρρος. Ξενοφ. Κυν. Δ΄. 4. Δίων ὁ Κάσ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ὑψῶ, ἀναβιβάζω τινὰ εἰς τιμήν. Πλούταρχ. Κικ. 15. ἀντὶ τοῦ, προσδιατρίβω ἢ ἐνδιατρίβω τινί, διατρίβω περί τι (περνῶ τὸν καιρὸν εἰς τίποτε ἢ μὲ τίποτε)· ἐξ οὗ

Αἰώρημα, τος, τό· πᾶν τὸ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον, καὶ ἔνθεν κἀκεῖθεν κλονούμενον. Εὐρ. Ὀρ. 979. = τῷ ἑξῆς.

Αἰώρησις, σεως, ἡ· ὕψωσις, μετεώρησις, κρέμασις, κίνησις εἰς τὸν ἀέρα, κλόνησις· ὡς πρᾶξις ἀφῃρημένη.

Αἰωρητός, οῦ, ὁ, ἡ· κρεμαστός, κλονούμενος ἔνθεν κἀκεῖθεν εἰς τὸν ἀέρα. Μελεαγρ. 77.

Αἰωρίζω, ζεις, Μ. ίσω· εὐχρηστότερον τὸ συνώνυμον τούτου Μετεωρίζω, καὶ Αἰωρέω. Δίων Κάσ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Κ.

Ἀκά, ᾶς, ἡ· Δωρικ. ἀντί, Ἀκή· τὸ ὀξύ, κορυφή, (ἠκονισμένη μύτη σουβλερῶν πραγμάτων).

Ἀκᾶ ἢ ἀκᾷ· ἐπρρ. = ἀκήν· ἠρέμα, ἡσύχως Πινδ. Πυθ. Δ΄. 277. ἰδὲ ἀκέων, ἀκήν, ἀκαλά, ἦκα.

Ἀκαδημία· γυμνάσιόν τι πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, οὕτως ὀνομασθὲν ἀπὸ Ἀκαδήμου τοῦ Ἥρωος· περίφημον διὰ τοῦ Πλάτωνος, ἐν αὐτῷ διδάσκοντος ἐκεῖ τοὺς μαθητάς του, ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβε τοῦ νὰ ὀνομάζεται ἡ Πλατωνικὴ σχολὴ Ἀκαδημία. Διογ. Λαέρ. Γ΄. 7. ὡς καὶ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ Λύκειον. ὅρα Παυσανίαν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς· (ᴗ ᴗ – ᴗ̄ –, Ἀρστφ. Νφ. 1003. Ἑρμαν.)

Ἀκαδημαϊκός, κή, κόν· ὁ ἐκ τῆς Ἀκαδημίας· κυρίως ἐλέγοντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πλάτωνος. Λουκιαν. Ἰκαρομ. »Ἀκαδημαϊκόν τι πέπονθεν· ἔπαθε τὰ τῶν ἀκαδημαϊκῶν.

Ἀκάζω, καὶ ἀκάζομαι· ἄχρηστος ἐνεστ. εἰς παραγωγὴν τῆς μετοχ. ἀκαχμένος· ἰδὲ τοῦτο.

Ἀκαής, έος, ὁ, ἡ· (καίω) ἄκαυστος· (ὅστις δὲν καίεται ἢ δὲν ἐκάη).

Ἀκαθαίρετος, ὁ, ἡ· (καθαιρέω) ἀνακαίρητος, ἀκατάβλητος ἀδιάλυτος, ἀκατάλυτος· (τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ δὲν ἐδυνήθη τις νὰ ταράξῃ, κρημνίσῃ ἢ χαλάσῃ) ὅθεν τροπ. καὶ ἐπὶ ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων.

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ· (καθαίρω) ῥυπαρία, ῥύπος, (ἀπαστρία) ἔτι δὲ καὶ ἠθικῶς· αἰσχρότης, ἀνελευθερία, μοχθηρία, πονηρία. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. »τοῦτο οὐκ ἔχων ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας«.

Ἀκάθαρτος, του, ὁ, ἡ· (καθαίρω) ῥυπαρός, (ἀπάστρος) ἀχρεῖος· ἐρρυπωμένος, μεμολυσμένος ὑπ᾽ αἰσχρῶν πράξεων.

Ἀκαθαρτοφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν ἀκάθαρτα (ὀπάστρα φαγητά).

Ἀκαθεκτέω, ῶ· Μ. ήσω, δὲν λαμβάνω, δὲν δέχομαι· δὲν κρατῶ. Σέξ. Πυρρ. Γ΄. 124.

Ἀκάθεκτος, ὁ, ἡ· (κατέχω) καί, Ἀκαθέκτως. Ἐπίρ. ἀκράτητος, ὃν οὐδεὶς δύναται κατέχειν (ἀκράτητος ἀσταμάτητος). Φωκυλ. »ἀκάθεκτος Ἔρως«.

Ἀκαθήκουσα διαθήκη· (καθήκω) ἄπρεπος διαθήκη, ἥτις δὲν διατάττει τὸ καθῆκον· ἐμφβ.

Ἀκάθιστος, ὁ· ὕμνος ἀκάθιστος« ὁ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, οὗ ἀναγινωσκομένου οὐκ ἔξεστι καθέζεσθαι.

Ἄκαινα, νης, ἡ· = Ἀκὴ καί, Ἀκίς· ἄκανθα, (ἀγκάθι, κεντρί, σουβλί). 2) Ῥάβδος ποιμενικὴ, εὑρεθεῖσα ἐν Θετταλίᾳ τὸ πρῶτον· ὡς ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Βιβλ. Γ΄. 3) Ῥάβδος γεωμετρικὴ, δι᾽ ἧς ἐμέτρουν οἱ Θετταλοὶ τοὺς ἀγρούς· ὡς ὁ Σχολ. Καλλιμάχου· ὁ δὲ Εὐσταθ. τάς, Ἀκαίνας, Κάμακας καλεῖ· παρὰ τὸ στηρίζεσθαι τοῦ κλίνεσθαι τοὺς ὁρίζοντας περὶ γῆς, εἰς δι᾽ αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται· acnua, acna· αὕτη συνίστατο ἐκ δέκα ποδῶν βασιλικῶν, ἤτοι ἑκατὸν ἑξήκοντα δακτύλων γεωμτρ.

Ἀκαιρέω, (ἄκαιρος) δὲν ἔχω καιρόν, δὲν ἔχω εὐκαιρίαν· τούτῳ ἀντίκειται τό, Εὐκαιρέω· ὅθεν

Ἀκαιρία, ας, ἡ· ἀνευκαιρία, ἔλλειψις ἁρμοδίου καιροῦ. Πλτ. Πολτ. σλ. 305. D. ὅθεν 2) ἄκαιρος ἐνόχλησις· ἀκράτεια, ἀκρατία, ὑπερβολή, φορτικός, ὀχληρὸς καὶ ἀπρεπὴς τρόπος (ἄπρεπος φέρτιμος) Θεφρστ. Χρκτ. 12. ἰδὲ ἄκαιρος· 3) ἀντιθέτως τῷ, καιρός· Δημοσθ. Ὀλυνθ. Α΄. »τὴν ἀκαιρίαν ἐκείνου ἡμέτερον καιρὸν νομίσαντας«.

Ἀκαίριμος, μη, μον· ἄκαιρος, παράκαιρος, ὁ μὴ ἐν καιρῷ, ἀπρεπής· Αἰσχύλ. »Ὅτι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ«· ὅ,τι τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα. παροιμία· Διονυσ. περὶ Συνθ. σλδ. 12.

Ἀκαίριος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄκαιρος· Ἐπιγρ. 54.

Ἀκαιροβόας, ὁ, (βοάω) ὅποιος λαλεῖ παράκαιρα, ὁ ἀδιάκριτος φλύαρος· Κλήμ. Παιδ. Β΄.

πτοὺς ἀκαιροβόας καὶ τοὺς κεκράκτας ἀπεστομιστέον.

Ἀκαιροπαῤῥησιαστής, οῦ, ὁ· ἀκαίρως παῤῥησιαζόμενος (ὅστις ἄκαιρα, ἢ εἰς ἀνάρμοστον καιρὸν ἐλεύθερα καὶ θαῤῥητὰ ὁμιλεῖ παῤῥησίας· Εὐστθ.

Ἀκαιροῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἀκαιροπαῤῥησιαστής.

Ἄκαιρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαίρως, (καιρός) ὁ μὴ ἐν καιρῷ, παράκαιρα, ἔξω τοῦ πρέποντος, ἀνήκοντος, ἢ ἁρμοδίου καιροῦ ὤν· ἢ γινόμενος· ἐνοχλητικός, φορτικός, ἀπρεπής, μάταιος· «οἷς ἄκαιρα πονεῖν» (τὸ νὰ χάνῃ τὸν καιρόν του τις εἰς ματαίους κόπους), Θεογν. 899. ἀχθεινός, δύστροπος (βαρετός, ἀνυπόφερτος)· ἄκοσμος, ἀλαζών, προπετής, ἀπειρόκαλος· ἐξαιρέτως ὀχληρός, σχολαστικός (pedant γαλλστ.) 2) ἀσχολίαν ἔχων (ὅστις δὲν ἔχει καιρόν, δὲν εἶναι εὔκαιρος, δὲν ἀδειάζει δὲν εὐκαιρεῖ). Διονύσ. δὲ ὁ Ἀλικ. εἰς Λυσ. ὀνομάζει Ἄκαιρον, τὸν Συγγραφέα, ὅστις εἰς τὰ συγγράμματά του εἰσάγει, ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ καὶ ἄλλα ξένα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι τῆς ὑποθέσεώς του· Παθητικ. εὑρίσκεται ἐπὶ κέρδους, καὶ ἡδονῆς, ἀντὶ τοῦ Ἀπρεπής· Ξενοφ. Κυνηγ. Β'. 5. «Ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν» καὶ Κυρουπ. Δ'. β. 45. «Κρείττονς εἶναι ἀκαίρων κερδῶν» καὶ Ἐπιστ. Α'. 4. «Ἄκαιρα καὶ κενά» ἀνωφελῆ καὶ μάταια. Ἄκαιρον ποίημα· «παράκαιρον» «ἄκαιρος φυλάττειν». «Ξενοφ. Ἱππαρχ. Ζ'. 6. ἀντὶ τοῦ, Ἀνεπιτήδειος».

Ἀκαιροφάντασστος, ὁ, ἡ· ἄκαιρα καὶ ἀνάρμοστα φανταζόμενος. Ἐμνό.

Ἀκακαλλίς, ίδος, ἡ· ὁ σπόρος Αἰγυπτιακοῦ τινος θάμνου, ὅμοιος τῷ τῆς Μυρίκης· Διοσκορ. Α'. 119.

Ἀκακέμφατος, ὁ, ἡ· (κακέμφατος) εἰς κακὴν ῥῆσιν μὴ ὤν.

Ἀκάκης, ου, ὁ, ἡ· Παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 852. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἄκακος· ἀβλαβής, πρᾶος, ἐπιεικής, ἀνέγκλητος· κατὰ τὸν Σχολ. Ὁ καλός, ἢ εὐεργετικός· Ἀκακήσιος Ἑρμῆς, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμώμενος κατὰ τὴν τοῦ Ἀκάκου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος διάταξιν, ἢ ὁ τιμώμενος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ κτισθείσῃ πόλει Ἀκακήσιον καλουμένῃ. Καλλίμαχ. εἰς Ἄρτεμιν 143. καὶ Παυσαν. Η'. 3. Κατ' ἀρχὰς ἐπὶ Ὁμήρου, ἴσως ἡ λέξις ἦτον μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τό, Ἀκάκητα, ὁ, ἀντὶ Ἀκακήτης, ου, ὁ· καὶ ἐσχηματίσθη οὕτω καθὼς καὶ ἄλλαι πολλαὶ Αἰολικαί, οἷον, Μητίετα, ἀντὶ Μητιέτης, καθὼς καὶ οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τό, Poeta, Athleta, Cometa, ἀντὶ τοῦ Ποιητής, Ἀθλητής, Κομήτης, ὡς καὶ παρὰ Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. σώζονται. Ἔτι τὸ Ἀκάκητος παρ' Ὁμήρ. εὑρίσκεται δὶς (ἐν Ἰλιάδ. Π. 185., καὶ Ὀδυσ. Ω. 10.) ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ διαφόρως ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν Σχολιαστῶν, οἷον διὰ τοῦ «πανοῦργος», καὶ ἀγαθός, πρᾶος, (ἐκ τοῦ Ἄκακος). κοσμητικός, καὶ ὁ σπερίσσεων τὰς λύπας. Ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι, καὶ, Ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος. Παρήχθη δὲ ἐκ τοῦ, Ἄκακος, ὡς τὸ Γυμνός, Γυμνής, καὶ Γυμνήτης, οὕτω καὶ τὸ Ἄκακος, Ἀκάκης, Ἀκακήτης, ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. παρετήρησε.

Ἀκακήσιος, ἐπίθτ. τοῦ Ἑρμοῦ· ἰδὲ ἀνωτέρ. ἐν τῷ, Ἀκάκης.

Ἀκάκητα· Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἀκακήτης, Ἰλδ. Π. 185. Ὀδσ. Ω. 10. Ἐπίθτ. τοῦ Ἑρμοῦ 614. καὶ τοῦ Προμηθέως. Ἡσδ. Θγν. 614. «Προμηθεὺς ἀκάκητα» = ἄκακος, ἀγαθός, πρᾶος, ἐριούνιος· (ἀθῶος, εὐεργετικός). ἰδ. Ἀκάκης.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, ἰδὲ ἀκάκητα.

Ἀκάκητος, ὁ· = ἀκάκητα, ἀκακήτης.

Ἀκακία, ἡ· (ἄκακος) ἀθωότης, πραότης· ἔλλειψις κακίας.

Ἀκακία, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους αἰγυπτιακοῦ φυτοῦ. Παρὰ Διοσκορ. Α'. 133. καὶ Πλινίῳ· 24. 12. ὅτι δὲ τὸ αὐτὸ ὅπερ ὁ Θεόφρ. ἐκεῖνο τῶν ἀκανθῶν του, Ἄκανθαν καὶ Ἄκανθαν Αἰγυπτίαν, ἐκάλεσεν. τῆς ὁποίας ὁ ἐκ τῶν λοβῶν χυλός, καθὼς καὶ τὸ κόμμι ἦτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τὴν Ἰατρικήν, καὶ εἰς τοὺς βαφεῖς. Παρὰ τοῖς Λατίν. Acacia καλεῖται μόνος ὁ χυλός· ὁ Λιν. καλεῖ αὐτὴν Mimosa, Nilotica, καὶ Senegal.

Ἀκακοήθης, ους, = χρηστοήθης· Ἰσίδρ. Πηλ. δ'. Ἐπιστλ. 136.

Ἄκακος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκάκως· (κακός) ὁ μὴ κακός, μὴ πονηρός· ἀθῶος, πρᾶος· ἐξαιρέτως μὴ κακοήθης, μὴ κακότροπος, ἄνευ δόλου καὶ κακουργίας· Τιμ. Λξ. σλ. 16. τίμιος, ἁπλοῦς, οὕτως ὀνομάζει καὶ ὁ Ξιφιλ. παρὰ Δίωνι Κασσ.· 13. τὴν Κλεοπάτραν. «Μὴ ἄκακος γυνή» κακή, κακότροπος δηλ. «ἀλλὰ δραστηρία καὶ συνετή» ἀλλὰ τολμηρὰ εἰς πᾶν ἐπιχείρημα, καὶ πανοῦργος, οὕτως ὀνομάζει καὶ Δίων ὁ Κάσ. ΙΔ'. α'. τὸν Κόμμοδον, «Πανοῦργος μὲν οὐκ ἔφυ, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος ἀνθρώπων, ἄκακος» καὶ εὐθὺς κατωτέρω ἐπιφέρει. «Ὑπὸ δὴ τῆς πολλῆς ἁπλότητος». Ἐπῤῥ. ἀκάκως.

Ἀκακούργητος, ὁ, ἡ· (κακουργέω) οὐδὲν κακὸν παθών· ἀβλαβής, ἀδιάφθαρτος.

Ἀκακούργως, ἐπῤῥ. (κακοῦργος) ὡς ἐξήγησις τοῦ εὐθέως· Σχλ. Δημσθ. Ψευδ. Νμ. σλ. 391, 22. Schaef. appar. T. 2. σλ. 586.

Ἀκακόφρων, σφαλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἀθην. ἀντί, ἡ κακόφρων.

Ἀκάκυντος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκακύντως· (κακύνω) = ἀκάκωτος· Ἱερολ. Πυθαγ.

Ἀκάκωτος, ὁ, ἡ· (κακόω) μὴ κακωθείς, μὴ βλαβείς.

Ἀκαλανθίς, ίδος, ἡ· Ζήτ. Ἀκανθίς. 2) κωμικὸν ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀριστφ. Ὀρν. 873.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, ὁ· ἢ Ἀκαλάῤῥοος· ὁ, ἡ· (ἀκαλός, ῥέω) ὁ ἡσύχως, σιγανὰ ῥέων (τρέχων)· ἐπίθετον τοῦ Ὠκεανοῦ· Ἰλιάδ. Ζ. 422.

Ἀκαλάῤῥοος, ὁ, ἡ· καθ' Ὁμ. ἀντὶ τοῦ, ἀκαλαῤῥείτης.

Ἀκαλήφη, ης, ἡ· ἡ κνίδη (τζουκνίδα). 2) Ζωόφυτόν τι θαλάσσιον, καῦσιν καὶ κνησμὸν ἐμποιοῦν ὡς καὶ τὸ χόρτον· δι' ὃ καὶ τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν ἔλαχεν, (ἀκαλὴ ἁφή). Ἡ γραφή, Ἀκαλύφη, διὰ τοῦ υ· ἐστὶ ψευδής· 3) τροπ. ὀξύτης, σφοδρότης «ἀπὸ τῆς ὀργῆς τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι» (νὰ μὴ εἶναι τόσον ὀξύθυμος)· Ἀριστφ. Σφ. 917.

Ἀκαλλής, έος, ὁ, ἡ· χωρὶς κάλλους καὶ χάριτος· ἄσχημος, μὴ εὔμορφος.

Ἀκαλλιέρητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαλλιερήτως· (καλλιερέω) καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ, Ἱερά, ὡς «Ἀκαλλιέρητα ἱερά», θυσία μὴ εὐάρεστος, μὴ εὐπρόσδεκτος, ἥτις δὲν προσημαίνει καλὸν οἰωνόν.

Ἀκαλλώπιστος, ὁ, ἡ· (καλλωπίζω) (ἀστόλιστος), χωρὶς καλλωπισμοῦ καὶ ἀπέριττος, ἀφελής.

Ἀκαλός, λή, λόν· (ἀκή) ὡς ἥσυχος· Ἥσυχος, ἀτάραχος, ἄφοβος, πρᾶος· Ἐπίῤ. Ἀκαλῶς.

Ἀκάλυπτος, ὁ, ἡ· (καλύπτω) χωρὶς καλύμματος· (ἀσκέπαστος)· Σοφοκλ. Φιλοκ. 1327. καὶ Ἐπῤῥ. ἀκαλύπτως.

Ἀκαλυφής, ὁ, ἡ = ἀκάλυπτος· ὡσαύτως καὶ ἀκάλυφος, ὁ, ἡ· Διγν. Λρτ. 8, 72. καὶ Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. β. 2.

Ἀκαμαντίδης, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος, (πολίτης ἐν Ἀθήναις) ἥτις ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Δημοσθ. καὶ Πλούταρχ.

Ἀκαμαντόδετος, ὁ, ἡ· σφαλμ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 426. ἀντί, Ἀδαμαντόδετος· ἐπειδὴ καὶ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου προαπαιτεῖ ἐν ἐπίθτ. τοιαύτης σημασίας.

Ἀκαμαντολόγχης, ὁ, ἡ· (ἀκάμας λόγχη) ὁ ἀκάματος τῇ διὰ λόγχης ἢ διὰ δόρατος μάχῃ· (ὅστις δὲν κουράζεται εἰς τὸν πόλεμον μαχόμενος μὲ τὸ κοντάρι)· Πνδ. Ισθ. 7, 13.

Ἀκαμαντομάχης, ου, ὁ· (ἀκάμας μάχη) ἀκάματος ἐν τῇ μάχῃ· (ἀκούραστος εἰς τὸν πόλεμον) Πνδ. Πθ. 4. 303.

Ἀκαμαντόπους, ὁ, ἡ· πουν, τό· γεν. ποδος· (πούς) ἀκάματος τοὺς πόδας (ἀκούραστος εἰς τὸ περιπάτημα)· «Ἀκαμαντ. ἵππος, ἀπήνη» βροντῆς. Πίνδαρ.

Ἀκαμαντοχάρμης, ου, ὁ· (χάρμη) ἀκάματος ἐν μάχῃ ἢ ἔριδι· (ἀκούραστος νὰ πολεμῇ ἢ νὰ φιλονεικῇ, ἢ μαλώνῃ) Πνδ. λψ. 170. μετὰ τῆς ἀξιολόγου αἰτιατ., ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, ἡ· (κάμνω) μὴ ἀποκάμνων, μὴ ἀκάματος, ἀκαταπόνητος (ἀκούραστος, ἀπόσταστος), Ἰλ. Σ. 486. «Ἀκάμας ἠέλιος» «πόδας»· Ἰλ. Π. 176. Σπερχειός· 2) ὄνομ. κύριον ἀρσ. Ἰλδ.

Ἀκάματος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκαμάτη, ἡ· Ἡσδ. (κάματος) χωρὶς καμάτου, (ἔργον, δουλειάν), ὅστις δὲν αἰσθάνεται τοὺς κόπους τῆς δουλειᾶς, (ἀκούραστος)· ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος· παρ' Ὁμρ. ἀεὶ ἐπίθτ. τοῦ πυρός· ὅπερ ἀκαταπαύστως καίει ἐν ὅσῳ ἔχει καύσιμον ὕλην· Ἰλδ. Ε. 4. = ἀκάμας· ὡσαύτως γῆ, ἥτις οὐδέποτε ἀποκάμνει τοῦ φέρειν καρπούς· Σφκ. Ἀντ. 340. Ἐπῤῥ. ἀκαμάτως· (–∪∪∪· Ἐπκ. ὡς ἀθάνατος).

Ἀκαματοχάρμης, ὁ· = ἀκαμαντοχάρμης.

Ἀκάμμυστος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀκατάμυστος (καμμύω ἀντὶ καταμμύω) μὴ καταμμύων τοὺς ὀφθαλμούς· μὴ βλεφαρίζων, μὴ σκαρδαμύττων (ὅστις δὲν ἀνοιγοκλείει πυκνὰ τὰ ὀμμάτια, δὲν ζαβίζει, δὲν τσιβλώνει, δὲν παίζει τὰ ματόφυλλα, δὲν λαγιάζει τὰ μμάτια).

Ἀκαμπής, ὁ, ἡ· = ἄκαμπτος.

Ἄκαμπτος, ὁ, ἡ· (κάμπτω), ἀμετάβλητος, (ἀλύγιστος) σκληρός, ἀδιάτρεπτος, ἀνένδοτος (ἀκατάπειστος)· ἀφ' οὗ

Ἀκαμψία, ἡ, ἀτρεψία, αὐστηρότης, χαλεπότης, ἀδιατρεψία (ἀλυγισία), σκληρότης, σταθερότης, Ἀριστοτ.

Ἄκανθα, ης, ἡ· (ἀκή) κέντρον, ἐγκεντρίς (ἀγκάθι, κεντρί) Ὀδσ. Κ. 318 βάτος, ἢ βατία (βατζινιά, ζίγρια, παλιουριά). Αἰγυπτιακόν τι δένδρον· Ἡρδτ. 2. 96. παρὰ Θφρστ. «Ἄκανθα Αἰγυπτία». ἢ τοῦ Λιν. Mimosa nilotica, «σηπία ἀκάνθησι», Νίκανδρ. Θηρ. 330. καὶ Ἄρατος Διοσημ. ἢ τοῦ Λιν. Pappus, θάμνος τις ἀκανθώδης· ἐξαιρέτως = ἄκανθος (ἀρκουδοβότανον) αἱ ἄκανθαι τοῦ σπονδύλου ἐξαιρέτως τῶν Ἰχθύων· τὸ ῥαχιαῖον ὀστοῦν, ἡ ῥάχις· (τὰ ἀγκάθια εἰς τὸ ῥαχοκόκκαλον τῶν ὀψαρίων μάλιστα τὸ ἴδιον ῥαχοκόκκαλον)· Ἡρδτ. 4. 72. καὶ 2, 75. 2) Τροπικῶς «Ἄκανθαι τῶν ζητήσεων»· ζητήματα σκοτεινὰ δι' αἰνιγματωδῶν προβλημάτων· Κορ. Jac. Ἀνθλγ. 2, 1. σλδ. 123.

Ἀκανθεών, ῶνος, ὁ· τόπος κατάφυτος βάτων (ἀγκαθοτόπι).

Ἀκανθήεις, ήεσσα, ῆεν· Ἀκανθώδης· ὅμοιος μὲ ἀκάνθας, ἢ πλήρης ἀκανθῶν· (ἀγκαθηρός, ἀγκαθωτός, σὰν ἀγκάθι, γεμᾶτος ἀγκάθια.)

Ἀκανθίας, ὁ· κυρίως, ἀκάνθας ἔχων· ὅθεν εἴδος τι· 1) ἀκανθώδους ἀσπαράγου (ἀγκαθηρὸ σπαράγγι·) 2) Καρχαρίου (σκυλόψαρον)· 3) τέττιγος (τζίντσιρας).

Ἀκανθίζω, Μ. ίσω· ποιῶ τι ἀκανθωτόν· 2) ἀμετβ. εἶμαι ἀκανθωτός (ἀγκαθωτός).

Ἀκανθινός, νή, νόν· Ἀκανθήεις.

Ἀκάνθινος, ίνη, ινον· πᾶν ὅ,τι κατασκευάζεται ἐξ ἀκανθῶν ὡς, στέφανος· καὶ τ. τ. 2) ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ αἰγυπτιακοῦ δένδρου ἀκάνθα, Ἡρόδ. 2, 96. τοῦ κατὰ Λιν. Mimosa. περὶ οὗ φησι Στρβ. 3. σλ. 469. παρὰ Sieb. «Τὰ ἀκάνθια ὑφαίνεται καὶ ἐν Καππαδοκίᾳ, φέρει δὲ οὐδὲν δένδρον τὴν ἄκανθον, ἐξ ἧς ὁ φλοιός, ἀλλὰ χαμαίζηλός τις βοτάνη»· ὅπου ἐπιφέρει καὶ τὴν τοῦ Ποσειδωνίου μαρτυρίαν· 18) περὶ τῆς καὶ ἐν Καρχηδόνι τῆς Ἰταλίας φυομένης ἀκάνθης, λέγοντος. «Δένδρον ἐξ ἀκάνθης φλοιὸν ἀφιὲν, ἐξ οὗ ὑφάσματα γίνεται κάλλιστα» ἀμφότεροι ἐννοοῦσιν, ὡς φαίνεται, τὸ ἔριον τῆς Ἀνθήλης (pappus) ἐξ ἧς ὡς καὶ ἐκ τοῦ φλοιοῦ αὐτῆς κατεσκευάζετο τὸ λινοῦν καὶ καννάβινον ὕφασμα· Ὁ δὲ Διοσκρδ. 3, 18. λέγει περὶ τοῦ θάμνου αὐτοῦ. «Ἀκάνθιον, ἐμφερῆ τὰ φύλλα ἔχει τῇ λευκῇ ἀκάνθῃ, ἐπ' ἄκρῳ δὲ ἀκανθώδεις ἐξοχὰς, καθ' ἃς ἀραχνοειδής ἐστι χνοῦς, οὗ συλλεγομένου, καὶ ὑφ' ἓν τιθεμένου βαμβακοειδὴς γίνεται»· ὅπου ἄλλοι «γίνονται φασιν» ἀνέγνωσαν· ὁ δὲ Σαρακηνὸς ἀνέγνωσ. «οὗ ὑφαινομένου βαμβακοειδεῖς ἐσθῆτας γίνεσθαί φασι». Πλιν. 24, 12.

Ἀκάνθιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ἄκανθα (ἀγκαθάκι)· 2) εἶδός τι ἀκανθώδους φυτοῦ· Διοσκορ.

Ἀκανθίς, ίδος, ἡ· ὡς ἐπιθ. θηλ. ἀκανθώδης. (ἀγκαθηρή, ἀγκαθάτικα)· 2) εἶδος πτηνοῦ σμικροῦ καὶ εὐλάλου, (τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς γραμματίκι καὶ παπαδίτσα.) Θεόκρ. Ζ'.

Ἀκανθίων, ωνος, ὁ, (ἄκανθα) ὁ Ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος σακανζόχοιρος, καὶ σκάντζοχοιρος)· Γαλην.

Ἀκανθοβάτης, ὁ· καὶ **Ἀκανθοβάτις**, ιδος, ἡ· (βαίνω) ἐπ' ἀκάνθας βαίνων, ἀκάνθας πατῶν· τροπικῶς δὲ = ἀκανθολόγος (ὁ).

Ἀκανθοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω)· ἀκάνθας φύων· ῥόδον ἀκανθοβόλον Νίκ. 2) ὁ ἀνάθ. ἀρσν. χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ παρέλκονται ἄκανθαι, ἢ καὶ ὀστᾶ συμπεπηγότα (μὲ τὸ ὁποῖον εὐγάζουντι ἀγκάθια, ἢ καὶ κόκκαλα κολλημένα ἕνα μὲ τ' ἄλλο).

Ἀκανθολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω)· ὁ ἀκάνθας συλλέγων (ὅστις μαζόνει ἀγκάθια) ἐξαιρέτως δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μικρολόγων τῶν πρὸς λεπτολογίας καὶ κενοσπουδίας χαιρόντων· ἰδὲ Ἄκανθα· 3.

Ἀκανθόνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ἀκάνθας ἐπὶ τὰ νῶτα ἔχων (ὅστις ἔχει ἀγκάθια εἰς τὴν ῥάχιν· ἀγκαθοράχης).

Ἀκανθόπλεκτος, ὁ, ἡ· ἐξ ἀκανθῶν πεπλεγμένος (ἀγκαθοπλεγμένος, μὲ ἀγκάθια πλεγμένος)· Τζετζ.

Ἀκανθοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήσσω)· ὑπ' ἀκανθῶν τρωθεὶς ἢ ἀμυχθείς· (πληγωμένος ἢ ζουγραφισμένος ἀπὸ ἀγκάθι, ἀγκαθισμένος)· Σχλ.

Ἄκανθος, ἡ· **Acanthus**, Ἀρκουδοβότανον· εἶδός τι βοτάνης ὑπὸ τῶν τεκτόνων πολλάκις ἐπὶ κίονας κορινθιουργεῖς μάλιστα τεχνουργούμενον. «Ὑγρὸς ἄκανθος» Θεόκρ. Α'. 55. **Acanthus mollis**. Λινναῖος τὸ παρὰ Διοσκορ. Γ'. 13. ἔτι δὲ καὶ Ἄκανθα, καὶ Ἐρπάκανθα. 2) τὸ τοῦ Διοσκορ. Γ'. 20. «Ἄκανθα ἀγρία». Λιν. **Acanthus spinosus**· ἀκανθῶδες δένδρον τῆς Αἰγύπτου· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ'. 4. καὶ ἀκακία. Voss. Virg Georg. 2, 119. σκανιώτερον ὁ Ἄκανθος· Σχολ. Νικ. Θηρ. 645. (ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀκὴ καὶ ἄνθος· Ζήτ. Ἀκάνθινος.

Ἀκανθοστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω) μὲ ἀκάνθας ἐστεμμένος ἢ περιδεδεμένος (στεφανωμένος ἢ δεμένος ὁλόγυρα μὲ ἀγκάθια). 2) εἶδός τι ἰχθύος ἀκάνθας ἐπὶ τὴν ῥάχιν ἔχον· ὡς παρ' Ἀριστοτ. «Ἀκανθοστεφὴς ἰχθύς».

Ἀκανθοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἀκάνθας καταβιβρώσκων· (ἀγκαθοφάγος).

Ἀκανθοφορέω, ῶ· Μ. ήσω· φέρω ἢ φορῶ ἀκάνθας· ἀπὸ τοῦ

Ἀκανθοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὁ φέρων ἢ φορῶν ἀκάνθας.

Ἀκανθοφυέω, ῶ· Μ. ήσω· (φύω) γεννῶ, ἐκφύω ἀκάνθας (εὐγάνω, φυτρώνω ἀγκάθια).

Ἀκανθόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φύλλα ἀκανθώδη (ἀγκαθωτά) ἔχων.

Ἀκανθόχοιρος, ὁ· (σκανζόχοιρος σκάντζοχοιρος).

Ἀκανθόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἄκανθα) ἔχω ἀκάνθας· ἡ Ἐνεργ. ποιῶ τι ἀκανθωτόν.

Ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ· ὑποκοριστ. τοῦ, ἀκανθίς. 2.

Ἀκανθώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἀκανθήεις, ἀκανθοειδής, ἀκανθωτός.

Ἀκανθών, ῶνος, ὁ· Ἡρόδ. Ἰλ. 126. Ἀκανθεών.

Ἀκανίζω, Μ. ίσω, (Ἄκανος), Θεοφρ. γεννῶ καρποὺς ἀκανθώδεις· εἰμὶ ὅμοιος ἀκανθώδεσι καρποῖς. Θεοφρ.

Ἀκανικός, κή, κόν· ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Ἀκάνου· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἄκανον.

Ἀκανόνιστος, ὁ, ἡ· εἰς κανόνα μὴ ὑποβληθεὶς ἢ μὴ ὑποβαλλόμενος· (ὅστις δὲν ἐμβῆκεν ἢ δὲν ἐμβαίνει εἰς κανόνα).

Ἄκανος, ὁ, ἡ· ἄκρα, κορυφή, κέντρον, Ἄκανθα· καὶ (μύτη στυβλιρά, ἀγκάθι, τουβλί). 2) εἶδος ἀκανθίου (ἀγκαθιά)· 3) ἀκανθωτὸς καρπὸς φυτῶν τινων ὡς ὁ τῆς κινάρας (ἀγκινάρας).

Ἀκαπήλευτος, ὁ, ἡ· (καπηλεύω) ὑπὸ καπήλων μὴ νοθευθείς· (ὅστις δὲν ἐνοθεύθηκεν ἀπὸ μεταπωλητήν)· καθαρὸς, ἀνόθευτος· 2) ἐνεργ. μὴ καπηλεύων (ὅστις δὲν νοθεύει τὰ πράγματα ὡς κάμνει ὁ μεταπωλητής).

Ἀκάπηλος, ὁ, ἡ· = ἀκαπήλευτος Στράβ. 14. σελ. 781. «Βίος πρὸς τὰ συμβόλαια ἁπλοῦς, καὶ ἀκάπηλος» (ζωὴ, ἐλευθέρα ἀπὸ τὰ συνήθη ψεύματα καὶ ἀπάτας τῶν μεταπωλητῶν).

Ἀκάπνιστος, ὁ, ἡ· (καπνίζω) ὁ μὴ κεκαπνισμένος μὴ καπνιζόμενος, Στράβ. Θ'. «Ἀκάπνιστον μέλι»· τὸ ἄνευ καπνοῦ ἀκαρπούμενον μέλι· (τὸ ὁποῖον ἐκβάλλουν χωρὶς νὰ διώχνουν τὰς μελίσσας μὲ καπνόν).

Ἄκαπνος, ὁ, ἡ· (καπνὸς) ὁ ἄνευ καπνοῦ, μὴ καπνίζων, ἄκαυστος· «Ἄκαπνος θυσία»· ἥτις δὲν καίεται, δὲν γίνεται διὰ πυρὸς καὶ καπνοῦ· π. χ. ἡ εἰς καρποὺς παντοίους, εἰς τυρὸν, γάλα κ. τ. τ. γινομένη προσφορὰ, ἢ καὶ ποιήματος, ᾠδῆς ἢ ᾄσματός τινος ἀφοσίωσις· Jac. Ἀνθλ. 2, 1. σελ. 95. «Θύειν ἄκαπνα» παροιμία ἐπὶ τῶν παρασίτων.

Ἀκάπνωτος, ὁ, ἡ· (καπνόω) κενὸς καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ (ὅστις δὲν εἶναι γεμάτος μὲ καπνὸν ἢ μὲ ἀχνόν) Εὐρπ. λψ. 2, 54.

Ἀκάρδιος, ὁ, ἡ· χωρὶς καρδίας, χωρὶς νοὸς, ἄφρων· (χωρὶς νοῦν, τρελός· 2) «Ἀκάρδια ξύλα», τὰ μὴ ἔχοντα, ἐντεριώνην (ψυχὴν ἢ καρδιάν).

Ἀκαρεί, Ἐπίρ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀκαρής.

Ἀκάρηνος, ὁ, ἡ· (κάρηνον) χωρὶς κεφαλῆς (χωρὶς κεφάλι).

Ἀκαρής, ὁ, ἡ· (κείρω) κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν μικρῶν τριχῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κοποῦν (κουρευθοῦν) πλέον, καὶ ἐντεῦθεν Καθόλου ἀντὶ τοῦ Βραχὺς (κοντὸς) μικρὸς, κατὰ τόπον καὶ χρόνον· ἔστι δὲ ἐν χρήσει μάλιστα εἰς τὰς ἑξῆς συνθέσεις· «ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, ἐν ἀκαρεῖ, ἀκαρῆ χρόνον καὶ ἀκαρῆ» ὡς ἐπίρρημα δὲ, ἀκαρεί, ἀκαρῶς, ποιητ. ἀκαρέως ἔτι δὲ καί, ἀκαρᾶ, ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, παραχρῆμα, παραυτίκα, εὐθέως, τάχιστα (εὐθὺς εὐθὺς, τώρα εὐθὺς, αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἰς μίαν στιγμήν, ὅσῳ νὰ εἰπῇς καί, ὅσῳ νὰ κλείσῃς τὸ 'μμάτι)· πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐδέ· «οὐδ' ἐν ἀκαρεῖ, οὐδ' ἀκαρῆ, οὐδὲ μικρὸν οὐδ' ἐλάχιστον (οὔτε ψίχαν, οὔτε μίαν στιγμήν, μὲ τὴν ὁλότην)· Δημοσθ. «Ὅτι οὐδ' ἀκαρῆ μοι δανείσοιεν»· δηλ. οὔτε τὸ παραμικρότατον· «Ἀκαρῆς χρόνος»· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 244. καὶ ἐν Νεφ. 496. «Ἀκαρῆ διαλιποῦσα ὑπακούσομαι χρόνον»· καὶ ἐν Ὀρν. 1649. «Τῶν πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μετεστί σοι»· τουτέστι οὐδ' ἀκαρῆ· οὔτε διὰ τὸ παραμικρότατον· αὐτόθ. «Πλὴν τοῦθ' ὁ φέρεις ἀκαρῆ»· μικρότατον, εὐτελέστατον· Ἀλκίφρ. Γ'. 27. «Τὸν ἀγρὸν οὐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ἐργάσαι»· «Τὴν αὐτὴν ἀκαρὲς ὥρας μαραίνεσθαι· «Πλούταρχ. εἰς Ἀντώνιον· «Παρ' ἀκαρῆ»· ἀντὶ, Παρὰ μικρὸν, (εἰς τὴν στιγμὴν, Εἰς τὴν τρίχαν· ὀλίγον ἔλλειψε)· Αἰσχίν· Ἀξίοχ. 7. «ὥστε ἔγωγε καὶ ἀκαρῆ διέτρεψα τὸν βίον» (ὀλίγον ἔλλειψε νὰ χάσω τὴν ζωήν μου, ἢ Ἦλθα εἰς τὴν τρίχαν νὰ ἀποθάνω) Ἔτι δὲ καὶ μόνον τὸ, Ἀκαρῆ, Συνέσ. ἐπιστ. Λ'. «Ἐλάθομεν ἐγχρίψαντες ἀκαρῆ πέτρᾳ»· καὶ Ἀλκίφρ. Γ'. 7. «Ἐρρύσατό με ἀκαρῆ μέλλοντα παρὰ τοὺς πλείονας ἰέναι»· παρ' Ἡσυχ. Ἀκαρῆ, ἀντὶ Ἀκαρέα, (ἄνευ παραδείγμ.). Τὸ παρὰ τῷ Στεφάν. παράδειγμα, «Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέεσιν» ἀντὶ, Π[illegible] Ἀκαρῆ· κεῖται «Ἀκαρὴς εὔχετο ποιήσειν· ἔστι ὡς καὶ τοῦ Μενάνδρου παρὰ τῷ Ἐτυμολ. «Ὀρᾷς, ἀκαρὴς παραπόλωλας ἀρτίως»· 2) ἀκαρές, τὸ, ὁ δακτύλιος περὶ τὸν μύωπα· (τὸ δακτυλίδι εἰς τὸ μικρὸν δάκτυλον) Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Ἄκαρι, τὸ, λέγεται, μικρότατόν τι ζωΰφιον τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸν τυρὸν, εἰς τὸ ἄλευρον, καὶ εἰς ζώων δέρματα Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 32. λέγεται δὲ παρ' ἡμῖν πηδοῦλι κοινῶς.

Ἀκαριαῖος, αία, αῖον, (ἀκαρὴς) βραχύτατος, ὀλιγιστος, σμικρότατος (ὀλιγώτατος, πολὺ ἢ καθόλου μικρὸς, μὲ τὴν ὁλότην κοντός)· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου.

Ἀκαρῖνα, ας, ἡ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Δάφνη· Παρὰ Θεοφράστ. ς'. 3. καὶ 4. ἀνέγνωσάν τινες Ἀκορνα· τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ἔτι παρὰ Θεοφρ. Α'. 16. καὶ Πλιν. 21, 16. εἶδος Ἀκάνθης.

Ἀκάρναξ, κος, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ὁ λάβραξ (τὸ λαβράκι, εἶδος ὀψαρίου)· ὁ αὐτὸς ἔχει Ἀχάρνα, εἶδος ἰχθύος· καὶ Ἀχέρνα, ἰχθύς ποιός· παρ' Ἀθην. καλεῖται οὗτος ὁ ἰχθὺς Ἀχαρνὸς, καὶ εἰς Ἀκαρνᾶν· Παρ' Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Η'. α'., καὶ ΙΘ'. αἱ ἐκδόσεις καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσιν Ἀρχαῖος, Ἀχάρνος. Ἀρχαῖος, Ἀχάρνας. Ἀθάρινος, καὶ παρὰ Πλιν. 32. 11. **Acharne**.

Ἀκαρπέω, ῶ, (ἄκαρπος) εἰμὶ χωρὶς καρπῶν· ἢ δὲν ἔχω, δὲν φέρω κανένα καρπὸν, εἰμὶ ἄκαρπος.

Ἀκαρπία, ἡ, ἔλλειψις, στέρησις καρπῶν.

Ἀκάρπιστος, ὁ, ἡ· (καρπίζω) Ἀκάρπωτος· καρποὺς μὴ φέρων, μὴ καρποφορῶν· ἐπὶ θαλάσσης = ἀτρύγετος· Εὐρπ. Φοιν. 217. «Πεδία ἀκάρπιστα περίρρυτα», ὀνομάζει τὰς ἐκτάσεις τῆς θαλάσσης, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, ὡς ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. ὅπου ἄλλοι ὀρθότερον ἀνέγν. «Πεδία καρπιστὰ» τὰς καρποφόρους πεδιάδας τῆς Σικελίας.

Ἄκαρπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκάρπως· (καρπός) χωρὶς καρπῶν, ὅστις δὲν γεννᾷ, δὲν φέρει καρπὸν, δὲν καρποφορεῖ· μετὰ γενικ. «Λίμνη ἄκαρπος ἰχθύων» Παυσαν. Ε'. 7. (χωρὶς ψάρια). Ἔτι δὲ τροπ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀνωφελὴς, μάταιος, ἀλυσιτελής.

Ἀκάρπωτος, ὁ, ἡ· (καρπόω) ὁ μὴ κεκαρπισμένος, χωρὶς καρπῶν, χωρὶς κερδους καὶ ὠφελείας, ἄχρηστος· Σοφοκλ. Αἴας, 176. «Νίκας χάριν· ἀκάρπωτον· δι' ἀνεκπληρωμένην περὶ

τῆς νίκης· «Ἀκάρπωτος χρησμός» Αἰσχύλ. 711. ἀπλήρωτος, ἀτέλεστος.

Ἀκαρτέρητος, ὁ, ἡ· (καρτερέω) ἀνύποιστος, ἀφόρητος, ἄτλητος (ἀνυπόφερτος).

Ἄκαρτος, ὁ, ἡ· (κείρω), ἀκούρευτος, ἄξυρις, (ἀξυράφιστος, ἄκοπος), «ἄκαρτος πώγων» Ἀθήν.

Ἀκαρφής, ὁ, ἡ· (κάρφω) μὴ ἐξηραμμένος, μὴ ξηρός· (ἀστέγνωτος).

Ἀκαρῶς, Ἐπίῤ. εἰς τὴν στιγμήν· Ζήτ. Ἀκαρής.

Ἀκασκᾶ, καὶ ἀκασκὰ Ἐπίῤ. πράως, ἡσύχως, (Σιγανά, ἀγάλ' ἀγάλι)· Κρατῖνος παρ' Εὐσταθ. Ἰλ. Σελ. 696. «Σαύπτρειτιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα» παράβαλε ἀκᾶ, ἀκέων.

Ἀκασκαῖος, αία, αῖον· Αἰσχύλ. Ἀγμ. 750. «φρόνημα ἀκασκαῖον πραΰθυμος», (ἥμερον καὶ εὐμενῆ καρδίαν ἔχων)· ἰδὲ καὶ

Ἀκασταῖος, κατά τινας, (ἀπὸ τοῦ κεκαδεῖν) Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 739. «ἀκασταῖον ἄγαλμα πλούτου» κατὰ τὸν Σχολ. λίαν κεκοσμημένον, ἐκ τοῦ α Ἐπιτατ. καὶ Κάζω, (ὅθεν κεκασμένος), ἐστολισμένος, κεκαλλωπισμένος· ἄλλοι ὅμως ἀναγινώσκ. Ἀκασταῖον· ὅθεν Ἀκαστόφρων, παρ' Ἡσυχ. Συνετός, φρόνιμος, φρενὶ κεκασμένος· καὶ ἀκολούθως, Ἀκασμένα, ἡρμοσμένα.

Ἀκάστη, ἡ· κύριον Ὀνμ. ὠκεανίδος τινος Ἡσιδ. Θγ. 356.

Ἄκαστος, ου, ὁ· κύριον Ὀνμ. ἐν Ὀδύσ.

Ἀκαταβίαστος (καταβιάζομαι) εἰς βίαν μὴ ὑποπίπτων, ἢ μὴ ὑποπεσών (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσεν, οὔτε ἠμπορεῖ νὰ βιάσῃ τις) ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος «ἀκαταβίαστος γνώμη» Κύριλ.

Ἀκατάβλητος, ὁ, ἡ· (καταβάλλω) ὅστις δὲν καταβάλλεται, δὲν ῥίπτεται κάτω, (ἐπὶ πάλης)· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρημνίσῃ ῥίψῃ κανεὶς κάτω, ἢ νὰ τὸν νικήσῃ)· Ἀριστοφ.

Ἀκατάγγελτος, ὁ, ἡ· (καταγγέλλω) ἀκήρυκτος, ἀκηρύκευτος, χωρὶς νὰ προμηνυθῇ, νὰ προκηρυχθῇ· «πόλεμος ἀκατάγγελτος» Πλούτ.

Ἀκατάγνωστος, ὁ, ἡ· (καταγιγνώσκω) καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταγνώστως· ἀκατάκριτος, ἀκαταδίκαστος.

Ἀκαταγώνιστος, ὁ, ἡ· (καταγωνίζομαι) ἀνίκητος, μὴ νικηθείς, μὴ νικώμενος.

Ἀκαταδίκαστος, ὁ, ἡ· (καταδικάζω) ὅστις δὲν καταδικάζεται, ἢ δὲν κατεδικάσθη.

Ἀκαταθύμιος, ὁ, ἡ· (καταθύμιος) μὴ κατὰ θυμὸν καὶ ψυχήν· (πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι καθὼς ἀγαπᾷ τις καὶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του)· μὴ ἀρεστός (ν).

Ἀκαταιτίατος, ὁ, ἡ· (καταιτιάομαι) εἰς ἔγκλημα, ἢ κατηγορίαν, μὴ ὑποκείμενος· Ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἀκατηγόρησεν οὔτε ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις).

Ἀκατακάλυπτος, ὁ, ἡ· (κατακαλύπτω) διὰ προφάσεων μὴ κατακαλυπτόμενος, ἢ μὴ κατακαλυφθείς· ἄσκεπος, ὅλως ἀσκεπής· (ὅστις δὲν ἀποσκεπάζεται, ἢ δὲν ἀποκρύβεται μὲ προφάσεις· καθόλου ἀσκέπαστος, ξέσκεπος) (ᾱλ).

Ἀκατάκλαστος, ὁ, ἡ· (κατακλάω) μὴ κατακεκλασμένος, ἢ κατακλασθείς· ὅλως ἄθραυστος (ὅστις δὲν κατασπαράζεται ἢ δὲν κατεσπαράσθη, ὅλου ἀσπάραστος, ἀκομμάτιαστος).

Ἀκατακόσμητος, ὁ, ἡ· (κατακοσμέω) ἀκαλλώπιστος, ἀδιάτακτος, ἀδιάθετος· (ἀστόλιστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν).

Ἀκατάκριτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκατακρίτως· (κατακρίνω)· ὅστις δὲν κατακρίνεται, δὲν καταδικάζεται, δὲν κατεκρίθη, δὲν κατεδικάσθη, δὲν ὑπόκειται εἰς κατάκρισιν.

Ἀκαταληκτικός, παρὰ Γραμματικ. λέγεται ὁ στίχος, ὅστις ἐπὶ τέλους δὲν ἔχει καμμίαν περιττεύουσαν συλλαβήν· Ζήτ. ἐν τῷ Καταληκτικός.

Ἀκατάληκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταλήκτως· (καταλήγω) ἀκατάπαυστος· 2) = ἀκαταληκτικός.

Ἀκαταληπτέω, δὲν καταλαμβάνω· Σέξτ. ἐκ τοῦ

Ἀκατάληπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταλήπτως, (καταλαμβάνω) μὴ καταλαμβανόμενος, μὴ καταληφθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἔφθασεν, ἢ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ, ἢ νὰ πιάσῃ τις)· 2) ἐπὶ πραγμάτων ἀναφερομένων εἰς τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ Ἀκατανόητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ νὰ τὸν χωρέσῃ ὁ νοῦς).

Ἀκαταληψία· ἡ· τὸ μὴ καταλαμβάνειν, μὴ ἐννοεῖν· 2) ἡ ὑπόθεσις, ἡ δόξα τῶν Ἀκαδημαϊκῶν (ὀπαδῶν τοῦ Πλάτωνος) «nothing to κατάληπτον» Cic. ad Att. 13. 19.

Ἀκατάλλακτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταλλάκτως· (καταλλάττω) ἀδιάλλακτος, ἀφιλίωτος, (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταπραΰνῃ, ἡμερώσῃ τις).

Ἀκατάλληλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταλλήλως· (ἀλλήλων) ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος μετ' ἄλλου τινός· ἀνεπιτήδειος· Διογ. Λαέρτ. Ζ. 59.

Ἀκατάλυτος, ὁ, ἡ· (καταλύω) ὅστις δὲν καταλύεται, δὲν διαφθείρεται· ἢ δὲν κατελύθη, δὲν διεφθάρη· (ἀχάλαστος).

Ἀκαταμάθητος, ὁ, ἡ· (καταμανθάνω) ὅστις δὲν καταμανθάνεται, δὲν ἐννοεῖται· τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μάθῃ, νὰ καταλάβῃ τις· 2) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤκουσε, δὲν ἔμαθε, δὲν ἐπληροφορήθη, ἢ δὲν δύναται νὰ πληροφορηθῇ τις τίποτε· (μᾱ) Ἱπποκρ.

Ἀκατάμακτος, ὁ, ἡ· (καταμάσσω) ὅλως μὴ ἀποσπογγισμένος (διόλου ἀσφόγγιστος) 2) (μάσσομαι) ὅλως ἄφυρτος (ἄζύμωτος)· ἀμάλακτος, σκληρός· (ὅστις δὲν μαλακώνεται, δὲν πλάθεται).

Ἀκαταμάχητος, ὁ, ἡ· (καταμάχομαι) ἀκαταπολέμητος, ἀνίκητος· Ἀντωνῖν. Η΄. 48. (μᾱ).

Ἀκαταμέτρητος, ὁ, ἡ· (καταμετρέω) ὅστις δὲν δύναται νὰ μετρηθῇ, ἢ δὲν ἐμετρήθη ὅλος· Στράβ. Β΄. σελ. 130.

Ἀκατανάγκαστος, εἰς ἀνάγκην, ἢ βίαν μὴ ὑποκείμενος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναγκάσῃ, νὰ βιάσῃ τις).

Ἀκατανόητος, ὁ, ἡ· (κατανοέω) ἀκατάληπτος (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις)· 2) ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος· (ὅστις δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος).

Ἀκαταπάλαιστος, ὁ, ἡ· (καταπαλαίω) μὴ νικώμενος, ἢ μὴ νικηθεὶς εἰς τὴν πάλην· (ὅστις δὲν ἐνικήθη ἢ δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὸ πάλαιμα) (πᾱ).

Ἀκατάπαυστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταπαύστως· (καταπαύω) ἀδιάλειπτος, ἀδιάπαυστος, ἄληκτος· (τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ τὸν κάμῃ νὰ παύσῃ, νὰ τελειώσῃ ποτέ· καὶ ὅστις δὲν παύει, δὲν τελειώνει, ἢ δὲν ἔπαυσε, δὲν ἐτελείωσε ποτέ).

Ἀκατάπληκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταπλήκτως· (καταπλήττω) ἄφοβος, ἄτρεστος, ἄτρομος, (ὅστις δὲν ξηκάζεται, δὲν σκιάζεται καθόλου· ἀτρόμαχτος, ἀξήπαστος).

Ἀκαταπόνητος, ὁ, ἡ· (καταπονέω) ἀκάματος, ἀκμής (ὅστις ποτὲ δὲν ἀποκάμνει, δὲν ἀποσταίνει κοπιάζων· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ κάμῃ τις νὰ ἀποσταίσῃ, νὰ κουρασθῇ) 2) ἀνεκβίαστος, ἀήττητος· ἀνίκητος.

Ἀκατάποτος, ὁ, ἡ· (καταπίνω) μὴ καταποθείς, ἢ μὴ καταπινόμενος (ἀκατάπιωτος, ὅστις δὲν καταπίνεται, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν τον κατέπιε κανείς).

Ἀκαταπράϋντος, ὁ, ἡ· (καταπραΰνω) μὴ καταπραϋνόμενος, μὴ καταπραϋνθείς· (ὅστις δὲν καταπραΰνεται, δὲν εἰρηνεύεται· ἢ δὲν εἰρήνευσε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ καταπραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ).

Ἀκαταπτόητος, ὁ, ἡ· (καταπτοέω) ἄτρομος, ἀθαμβής, ἀτάραχος· (ἀφόβιστος, ἀξετρόμαχτος· ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν τρομάζει ἀπὸ τίποτε)· Σχολ. Ἰλ. Γ. 63.

Ἀκατάρδευτος, ὁ, ἡ· (καταρδεύω) ἄνυγρος (ἀβρεχτος, ἀμούσκευτος ἀπότιστος).

Ἀκατάσειστος, ὁ, ἡ· (κατασείω) ἀσάλευτος διόλου· μὴ κλονούμενος, μὴ κλονηθεὶς ποτέ· (ἀτράνταχτος).

Ἀκατασήμαντος, ὁ, ἡ· (κατασημαίνω) ἀσημείωτος, ἄγραπτος, μὴ ἀναγεγραμμένος· (ἀμάρκαριστος, ἄγραφτος) ὅθεν καὶ παρ' Ἡροδιαν. Γ. 38. «ἀκατασήμαντον ἔνταλμα» πρόσταγμα μὴ γεγραμμένον, ἀλλὰ διὰ ζώσης φωνῆς· ἔτι δὲ καὶ μὴ ὑπογεγραμμένος (ἀνυπόγραφτος).

Ἀκατάσκεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκατασκέπτως, Ἐπίῤ. ἀνεξέταστος, ἀνερεύνητος, ἀπαρατήρητος, ἀκατασκόπευτος (ἀσπιούνιστος)· μὴ παρατηρηθείς, μὴ παρατηρούμενος· ἔτι δὲ καὶ μὴ σκεπτόμενος ἐν ἑαυτῷ· (ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος).

Ἀκατασκεύαστος, ὁ, ἡ· (κατασκευάζω) ἀκατέργαστος, μὴ ἐξειργασμένος, ἀνεξέργαστος· αὐτοφυής· (ἀδούλευτος, ἀφτίαστος· καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις)· Ἐπίῤ. ἀκατασκευάστως.

Ἀκατάσκευος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκατασκεύως Ἐπίῤ. (κατασκευή) χωρὶς κατασκευῆς, ἐξεργασίας· ἀτεχνίτευτος, ἀφελής, ἀκαλλώπιστος, ἁπλοῦς Διον. Ἁλ. 2) ἀπαρασκεύαστος, χωρὶς οἰκήματος· χωρὶς τῶν ἀναγκαίων καλῶν ἐπίπλων (χωρὶς κατοικίαν· χωρὶς τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν κατοικίαν μομπίλια)· Σχολ. Πίνδ. Νέμ. Γ΄. 21.

Ἀκατασκήνωτος, ὁ, ἡ· ὁ (κατασκηνόω) ἀστρατοπέδευτος· χωρὶς σκηνῆς, χωρὶς καταλύματος· ἢ καταγωγίου· (χωρὶς τένταν, ἢ καλύβαν, χωρὶς κβαρτίρι Ἰταλστ. ἢ κονάκι τουρκοβαρβρστ.) ; μὴ ἁρμόδιος εἰς κατασκήνωσιν.

Ἀκατάσκιος, ὁ, ἡ· (κατάσκιος) ἀσκίαστος, μὴ ἐσκιασμένος· (χωρὶς ἴσκιον, ἀνίσκιωτος)

Ἀκατάσκοπος, ὁ, ἡ· (κατάσκοπος) ἀκατασκόπευτος (ἀπαρχμόνευτος).

Ἀκατάσκωπτος, ὁ, ἡ· (κατασκώπτω) ἄμεμπτος, ἀχλεύαστος· (ἀπερίπαιχτος, ἀπεριγέλαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐπερίπαιξεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιπαίξῃ, περιγελάσῃ κανείς).

Ἀκαταστασία, ίας, ἡ· (ἀκατάστατος) ἔλλειψις καλῆς καταστάσεως, ἀστασία, ἀνησυχία, ἀταξία, σύγχυσις, ἐπανάστασις.

Ἀκαταστατέω, εἰμὶ ἀκατάστατος· Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. ἐκ τοῦ

Ἀκατάστατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκαταστάτως· (καθίστημι) ἀσταθής, ἀβέβαιος, ἀνήσυχος· (ὅστις δὲν μένει ἥσυχος καὶ στερεὸς εἰς ἕνα τόπον)· «ἀκατάστατα οὖρα» (θολὸν κάτουρον) Ἱπποκρ.

Ἀκατάστρεφος, ὁ, ἡ· (καταστροφή) ἄνευ καταστροφῆς, χωρὶς τέλους (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαλασθῇ, νὰ ἀφανισθῇ ποτέ· ἢ δὲν ἐχαλάσθη, δὲν ἀφανίσθη) 2) ἐπὶ γραφῆς εἴδους (τρόπου τοῦ γράφειν) ἀγλάφυρος, ἄκομψος, χωρὶς στρογγυλότητος ἢ γλαφυρότητος· Διον. Ἁλικ.

Ἀκατάσχετος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκατασχέτως· (κατέχω)· ἀκράτητος, ἀκατάσχετος, ἀνήμερος, ἀνεπίσχετος, ἀκώλυτος· (ἀνεμπόδιστος· τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν δύναται

νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίσῃ ἢ νὰ σταματίσῃ· ἀνημέρευτος, ἀσταμάτιστος).

Ἀκατάτριπτος, ὁ, ἡ· (κατατρίβω) ἀσύντριπτος, ἀδιάθρυπτος, ἀκατάλυτος· (ἄτριφτος, ἀστούμπιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐσύντριψε, δὲν ἐλειώνισεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συντρίψῃ, λειανίσῃ, στουμπίσῃ κανείς).

Ἀκατάφρακτος, ὁ, ἡ· (καταφράσσω) ἄνευ σκέπης, φρουρᾶς, ἀμύνης, ὅπλων· ἄνοπλος, γυμνὸς ὅπλων· (ἀδιαφέντευτος, χωρὶς ἄρματα).

Ἀκαταφρόνητος, ὁ, ἡ· (καταφρονέω) τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὀλιγωρήσῃ, καταφρονήσῃ· ἄρα ἀξιόλογος, μεγαλεῖος, δεινὸς, φοβερὸς, σπουδαῖος, μέγας, ἐπίσημος· Ἡρωδιαν.

Ἀκατάψαυστος, ὁ, ἡ· (ψαύω) ἄθικτος, ἄψαυστος, ἀνέγγιχτος, ἀπασπάρευτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἔγγιξε, δὲν ἔβαλεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ βάλῃ κανεὶς χέρι ἐπάνω του) Ἡρόδοτ. Δ'. 191. ἀμφ. ὅπου ἄλλοι Ἀκατάψευστος, ἀναγινώσκ.

Ἀκατάψεκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκαταψέκτως· (καταψέγω) ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος· (ἀκατηγόρητος· τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν κατηγόρησεν, δὲν ἐπροσωποδίερε, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, προσωποδιέρῃ)· Ξενοφ. Κυρουπ.

Ἀκατάψευστος, ὁ, ἡ· (καταψεύδομαι) μὴ ἐψευσμένος, μὴ πλαστὸς, μὴ ἐπίπλαστος· (ὅστις δὲν εἶναι ψεύτικος, ἢ ψεύτικα καμωμένος)· Ἡρόδοτ. 4, 191.

Ἀκατέργαστος, ὁ, ἡ· (κατεργάζομαι) μὴ κατειργασμένος, μὴ τετελεσμένος (ἄφκιαστος· ἀδούλευτος).

Ἀκατεύναστος, ὁ, ἡ· (κατευνάζω) εἰς εὐνὴν ἢ κλίνην μὴ τεθεὶς, ἢ μὴ τιθέμενος, ἄϋπνος· (ἀπλάγιαστος, ἀκοιμήτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐπεκοίμησεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποκοιμίσῃ, ἢ νὰ τὸν βάλῃ νὰ πλαγιάσῃ)· τροπ. ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ καταπραΰνῃ, καθησυχάσῃ.

Ἀκατηγόρητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκατηγορήτως· (κατηγορέω) ἀνέγκλητος, ἀνεπίληπτος (τὸν ὁποῖον δὲν κατηγόρησε, δὲν ἠγκάλεσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, ἐγκαλέσῃ, νὰ εἰπῇ κανεὶς κακὸν περὶ αὐτοῦ).

Ἀκατήχητος, ὁ, ἡ· (κατηχέω) ὅστις δὲν ἐδιδάχθη ἀκόμη τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως· Ν. Δ.

Ἀκάτιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, Ἄκατος· πλοιάριον ἢ εὐκίνητον πλοῖον, ἐξαιρέτως πειρατῶν (μικρὸν καὶ ἐλαφροκίνητον καράβι, καραβάκι, μάλιστα τῶν κουρσάρων)· παρὰ Θουκυδίδ. ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἐξηγεῖ· «Ἀκάτιον ἀμφηρικόν ἐστι πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεττόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐρεττόντων δικωπίας ἐρέττει» καὶ Στράβ. ΙΑ'. 2) ὀθόνη, ἱστίον ἀνελκόμενον ἵνα ἐπιταχύνηται ὁ πλοῦς· (τὸ μεγάλον πανὶ τῶν καραβίων, ἡ Μαΐστρα)· ὅρα εἰς Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. β'. 27.· Παρ' Ἀγαθίᾳ Γ'. σελ. 97. «Νῆες φορτίδες . . . μετεώρους εἶχον τὰς ἀκάτους, καὶ ἀμφ' αὐτὰ ἤδη που τὰ καρχήσια τῶν ἱστίων ἀνῃρημένα» καὶ Λουκιαν. «Ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια»· ὅρα καθόλου, τὰ Ἄρμενα, τὰ Πανία τοῦ πλοίου· 2) Εἶδος ποτηρίου οὕτως ὀνομαζόμενον, διὰ τὸ ἐν εἴδει ἀκατίου σχῆμα αὐτοῦ· ὡς Κύμβη, Κύμβος, καὶ Κύπελλον, Κύφος, Σκύφος, Σκαφίς· Ἀθήν. Β'. 4.

Ἀκάτιος, ου, ὁ· ὁ μέγας ἱστὸς (τὸ μεγάλον κατάρτι).

Ἀκατονόμαστος, ὁ, ἡ· (κατονομάζω) ἀνώνυμος, ἀνονόμαστος· ἄγνωστος, ἄτιμος, ἄδοξος· (χωρὶς ὄνομα, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ, νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα αὐτοῦ: χωρὶς φήμην, ὅστις δὲν εἶναι ξακουστὸς· (εἶναι ἄγνωριστος εἰς τὸν κόσμον).

Ἄκατος, ὁ, ποιητ. δὲ καὶ ἡ· εἶδός τι ταχυπλόων πλοίων, Εὐριπ. «ἀκάτοισι θοαῖς προσαρμόζων ἐξαιρέτως τὸ σκάφος τοῦ Χάρωνος, ὁ Πίνδαρ. Νέμ. Ε. 5. ἔχει, «Ὁλκάς καὶ ἀκάτοισι» ἐκ παραλλήλου· καὶ Πυθ. ΙΑ'. 62. «Ἄκατον ἐναλίαν» ὁ Ἡρόδοτος καί τις Ποιητὴς παρ' Ἀθην. Α'. λέγει «Ἀκάτους σιταγωγούς, καὶ φορτηγοῦσα» ὁ Θουκυδ. Ζ'. λέγει ἀλληπαλλήλως· «Τριήρεις, πλοῖα, ἀκάτους»· τὰ εἰς στόλον ἀνήκοντα ἐπιλ. ὁ Λουκιαν. περὶ ἀληθ. Ἱστ. Α'. 5. «τὴν ναῦν, ἄκατος δὲ ἦν, ἀκρατουμένη»· Φαίνεται λοιπὸν ἐκ τούτων ὅτι τὸ, Ἄκατος ἦν ὅμοιόν τι τοῖς, ἰταλιστ. acampavia, λεγομένοις πλοίοις.

Ἀκατούλωτος, ὁ, ἡ· (κατουλόω) μὴ οὐλούμενος, ἢ μὴ οὐλωθεὶς· (ἀλούζνωτος· ὅστις δὲν ἀφίνει οὐλὴν ἢ λούζναν) ἐπὶ τραυμάτων, τῶν ὁποίων ἰαθέντων δὲν φαίνεται ἡ οὐλὴ ἐπὶ τὸ δέρμα.

Ἀκάττυτος, ὁ, ἡ· (καττύω) ἄνευ πέλματος (πατούσης) Τηλὴς παρὰ Στοβ. «Ἀκάττυτον ὑπόδημα»· (ὑπόδημα χωρὶς πατοῦσαν).

Ἄκαυλος, ὁ, ἡ· (καυλὸς) ἄνευ καυλοῦ, (πιάδι ἢ κοτσάνι) (ἐπὶ φυτῶν)· ἄνευ οὐρᾶς (χωρὶς οὐρὰν) (ἐπὶ ζώων)· Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Δ'. 12.

Ἀκαυστηρίαστος, ὁ, ἡ· (καυστηριάζω) μὴ κεκαυμένος· μὴ ἐστιγματισμένος, μὴ καυτηρίῳ ἢ στίγματι σεσημειωμένος (ἄκαυτος, ἀσημείωτος μὲ κεκαυμένον σίδηρον) ὡς στιγματίζουσιν ἵππους, βόας καὶ κακούργους ἀνθρώπους. Ζήτ. Καυτηριάζω.

Ἄκαυστος, καὶ **Ἄκαυτος**, ὁ, ἡ· (καίω) ὅστις δὲν καίεται, ἢ ὅστις δὲν ἐκάη.

Ἀκαυχησία, ἡ· (καύχησις) τὸ μὴ καυχᾶσθαι, μετριοφροσύνη· Ἰγνάτ. Ἐπιστ.

Ἀκαχείατο· ἐπι. ἀντὶ τοῦ, ἠκάχηντο· Ἰλ. Ἀκαχίζω· ὡς τὸ προηγούμ. λυπῶ, ἀνιῶ, ἀθυμίαν ἐμβάλλω τινί· Ὀδ. Παθ. λυποῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσθύμως ἔχω, ἀθυμῶ διά τι. Ὁμ. μετὰ μετχ. Ὀδ. Λ. 435. «θανὼν ἀκαχίζευ» μὴ λυποῦ διότι ἀπέθανες.

Ἀκαχμένος, ένη, ένον (ἀκὴ) ὀξυτενὴς, ὀξύστομος (μὲ πολὺ σουβληρὰν μύτην, ἢ κορυφὴν, πολὺ κοπτερὸς) παρ' Ὁμ. ἔστι δὲ μετοχ. παθητ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ῥήματος ἀκάζω. (ἐκ τοῦ Ἀκὴ, κατ' ἀναδίπλασ).

Ἀκάχω· ῥῆμα οὐδέποτε ἐν χρήσει εὑρεθὲν· οὗ οἱ ἐν χρήσει τύποι εἰσὶν οἱ ἑξῆς. Μλ. ἀκαχήσω, Ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 286. Ἀόρ. α' ἠκάχησα, ποιητ. ἀκάχησα. Ὁμ. ἀόρ. β'. ἤκαχον, ἀκαχεῖν· Ὁμ. λυπῶ, ἀνιῶ· ἀμετάβ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 868. ἀκάχων, λελυπημένος· Παθ. καὶ μέσ. Ἀόρ. ἠκαχόμην, ἀκάχοντο, Ὁμ. Παρκμ. ἀκήχεμαι, καὶ ἀναυξήτως, ἀκάχημαι· ἀμφότερα παρ' Ὁμ. ἀκηχέδαται ἀντὶ τοῦ, ἠκάχηνται, Ἰλ. Ρ. 647. Ἀπρμφ. ἀκάχησθαι· Μτχ. ἀκηχέμενος καὶ ἀκαχήμενος, Ὁμ. ἀκαχείατο ἀντὶ τοῦ, ἠκάχηντο· Ἰλ. Μ. 179. Ἰων. ἀκαχέατο· (ἄχος, ἄχομαι, ἄχνυμι).

Ἀκέανος, ὁ· εἶδός τι ὀσπρίου σκληροῦ, ὅμοιον τῇ φακῇ.

Ἀκέαστος, ὁ, ἡ· (κεάζω) ταυτὸν τῷ ἀκλάστος· Ἡσύχ.

Ἀκείομαι· Ποιητ. ἀντὶ Ἀκέομαι· ἐξ οὗ ἀκειόμενος· Ὀδ. Ξ. 383. Ἰλ. Π. 29. ὅπου ἀκειόμενος ψευδῶς ἀνεγνώσθη.

Ἀκείραστος, ὁ, ἡ· (κείρω) μὴ κεκαρμένος, ἀξύρης (ἀκούρευτος, ἀξυράφιστος) Χοιρλ. ἀμφβ. ἀναγν. ἰδὲ Naeke, σελ. 107.

Ἀκειρεκόμης, ὁ· = τῷ συνηθεστέρῳ Ἀκερσεκόμης· Πνδ.

Ἀκέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ἄνοδος, ἄστιβος, ἄνευ ὁδοῦ (χωρὶς στράταν).

Ἀκέλευστος, ὁ, ἡ· (κελεύω) ἀπρόστακτος, (τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσταξεν, ἢ δὲν προστάζει κανεὶς) αὐτεξούσιος.

Ἀκέλυφος, ὁ, ἡ· χωρὶς κελύφου· ἢ λεπύρου (χωρὶς ξώφλι, ἢ τσώφλι (ξεφλοισον)).

Ἀκενοδοξία, ἡ· ἔλλειψις κενοδοξίας, ματαιοφροσύνης, οἰήσεως.

Ἀκενόδοξος, ὁ, ἡ· (κενόδοξος)· ἄνευ οἰήσεως καὶ ματαιοφροσύνης.

Ἀκενόσπουδος, ὁ, ἡ· (σπουδὴ, κενὸς) μάτην, ἢ περὶ μάταια μὴ σπουδάζων· μάταια καὶ κενὰ μὴ θηρώμενος· (ὅστις δὲν καταγίνεται δὲν χάνει τὸν καιρόν του εἰς μάταια πράγματα, εἰς τὰ χαμένα) Cic. ad fam. 15, 17.

Ἀκέντητος, ὁ, ἡ· (κεντέω) μὴ κεντούμενος, μὴ κεντηθεὶς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐκτύπησεν ἢ δὲν κτυπᾷ τις μὲ τὸ κεντρὶ, ἢ σουβλὶ)· καὶ ἐπὶ ἵππου μὴ δεχομένου τὸ κέντημα τοῦ μύωπος (ὅστις δὲν ἀφίεται, νὰ τὸν κεντρίσουν, δὲν δέχεται τὸ φτερνιστῆρι, τὸ ξυγκὶ, ἢ μαχμουζὶ τουρκοβαρβ.) Πίνδαρ. Ὀλ. Γ'. 32.

Ἄκεντρος, ὁ, ἡ· (κέντρον) ὁ χωρὶς κέντρου· πλήκτρου, ἢ μύωπος (κεντρὶ, σουβλὶ) τροπ. ἄνευ παρορμητικῆς δυνάμεως, ἄνευ ἐνεργείας· Λογγίν. ΚΑ'. 2.

Ἀκένωτος, ὁ, ἡ· (κενόω) μὴ κενούμενος, μὴ κενωθεὶς· (ἀδειαστος· ὅστις δὲν ἀδειάζεται, ἢ δὲν ἀδειάσθηκε).

Ἀκέομαι· Μλ. ἔσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀκέων, ἀκὴν)· Ἰῶμαι, καταπαύω (ἰατρεύω, κάμνω νὰ παύσῃ) ἐξαιρ. ἐπὶ τραυμάτων (πληγῶν). «Ἕλκε' ἀκειόμενοισι» Ἰλ. Π. 29. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ τοῦ προσ. Ἰλ. Ε. 448. καὶ ἀπολύτως· Τὴν Ἰατρικὴν μετέρχομαι (κάμνω τὸν Ἰατρὸν) Ἰλ. Ε. 402. ἀκ. δίψαν· καταπαύω (σβύνω) τὴν δίψαν, Ἰλ. Χ. 2. Πινδ. Πυθ. 9, 180. ἀκ. φθόρας, Ἡρδτ. 4, 90. Ἐν γένει δὲ διορθῶ, ἐπιδιορθῶ, ἐπισκευάζω, ἀνασκευάζω (διορθόνω, φτειάνω πάλιν καλὸν) ἀκ. ἁμαρτίαν, Ἡρδ. 1, 167. νῆας, Ὀδ. Ξ. 383. Ἀπολύτως, βοηθῶ, προσβοηθῶ· (τρέχω εἰς βοήθειαν) Ἰλ. Ν. 115. Ὀδ. Κ. 69. Ἔτι δὲ καὶ ἀμύνω (διαφεντεύω) μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· «τὰ ἐπιφερόμενα» Ἡρδτ. 3, 16. ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐπὶ διορθώσεως οἱασδήποτε βλάβης ἢ ζημίας· ἐπὶ καταστάσεως ἐπὶ τὸ βέλτιον· ἐπὶ ἀνορθώσεως· ἐπὶ ἀποτροπῆς ἀπὸ κακῶν· ἐπὶ καθαρισμοῦ ἢ ἀγνισμοῦ ἁμαρτήματος, ἢ ἐγκλήματος. Καὶ βεβλαμμένων ἱματίων δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπισκευάζω, συῤῥάπτω (ἀμπαλώνω). Τὸ ἐνεργητ. ἀκέω, ἀπαντᾶται μόνον παρ' Ἱππ. ἀόρ. παθ. ἀκεσθῆναι ἐν παθητ. σημασίᾳ παρὰ Παυσ. 2, 27, 3. (ὅθεν ἡ ψευδὴς παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ, ἀκὴ).

Ἀκέραιος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἄκρατος, καθαρὸς, γνήσιος, Εὐρπ. Φοιν. 950. ἁπλοῦς, ἄνευ δόλου, Εὐρπ. Ὀρ. 910. ἁγνὸς, τέλειος· κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσίν του· ὅθεν 2) ὁλόκληρος, ὁλοτελὴς Δίων. Κσ. μ'. 43. καὶ νβ'. 31. ὁλομερὴς, σῶος, ἀβλαβὴς, ἀπήμων, ἀσινὴς, ἀθῷος, Ξνφ. Κρπ. ς'. Β. 31. ἄφθαρτος, ἀκαθαίρετος· (σωστὸς, ἀπείραχτος, ἀνέγγιχτος, ἀδιαγούμητος)· κκτ. πόλις· Ἡρδτ. 3, 146. κατὰ σημασίαν τοῦ κεραΐζω μεταγχθ. παράβλ. ἀκήρατος, ἀκηράσιος· Ἐπρρ. ἀκεραίως· (κάθαρα, σωστὰ) —

Ἀκεραιοσύνη, ἡ· καὶ

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ· τὸ εἶναι ἀκέραιον· ἀβλαβὴς, σῶα κατάστασις· 2) καθαρότης, εὐκρίνεια, εἰλικρίνεια· Σουΐδ. Πολύβ.

Ἀκέραστος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι), ἀμιγὴς, καθαρὸς (ἀνακάτωτος, καθάριος). «ἀκέραστος τόλμης ἀνδρεία». Πλάτ. 2) μὴ μιγνύμενος, μὴ μεμιγμένος, ἀσύμμικτος (ὅστις δὲν ἀνακατώνεται. δὲν ἑνώνεται, δὲν ἀνακατώθηκε, δὲν ἐνώθηκε μὲ τίποτε.) Διον. Ἁλικ.

Ἀκέρατος, ὁ, ἡ· (κέρας) ἄνευ κεράτων (χωρὶς κέρατα). Πλάτ.

Ἀκεραύνωτος, ὁ, ἡ· (κεραυνόω) μὴ κεκεραυνωμένος, μὴ κεραυνωθεὶς (ὅστις δὲν ἀστραποκαίεται, δὲν ἀστραποκαΐσθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν κτυπᾷ, ἢ δὲν ἐκτύπησε τὸ ἀστραποπελέκι).

Ἀκέρδεια, ἡ· (ἀκερδής) στέρησις ἢ ἔλλειψις κέρδους, ζημία (χαμός).

Ἀκερδής, ὁ, ἡ· (κέρδος) καὶ Ἐπίῤ. Ἀκερδῶς· ἄνευ κέρδους, ἀνωφελὴς (χωρὶς κέρδος, ἀνωφέλητος, ὅστις δὲν δίδει ἢ δὲν φέρει κανὲν κέρδος, ἀλλὰ μᾶλλον ζημίαν).

Ἄκερκος, ὁ, ἡ· (κέρκος) ἄνευ οὐρᾶς· (χωρὶς οὐράν).

Ἀκερματία, ἡ· (κέρμα) ἔτ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀκερματία. Πολυδ. Θ΄. 89. ἔλλειψις μικρῶν νομισμάτων. (μικρᾶς μονέδας).

Ἄκερος, ὁ, ἡ· Ἀκέρατος.

Ἀκερσεκόμης, ου, ὁ· (κείρω, κόμη) ἄκαρτον ἔχων τὴν κόμην (μὲ ἄκοπτα ἀκούρευτα μαλλιά· ὅστις δὲν κόπτει, δὲν κουρεύει τὰ μαλλιά τοῦ κεφαλιοῦ του). Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· Ἰλ. Υ. 39. σημεῖον παντοτεινῆς νεότητος· τῶν Ἑλλήνων γὰρ οἱ νεανίαι δὲν ἔκοπτον τὴν κόμην ἕως οὗ ἐγίνοντο ἔφηβοι (δέκα ὀκτὼ ἐτῶν).

Ἀκέρχνος, ὁ, ἡ· μὴ τραχύφωνος (ἀβράχνιαστος) Ζήτ. Κέρχνος.

Ἀκέρως, ρω, ὁ, ἡ· ων, τὸ· καὶ Ἀκέρωτος, ὁ, ἡ· (κέρας), μὴ ἔχων κέρατα (χωρὶς κέρατα) ὡς τὸ ἄκερος καὶ ἀκέρατος· Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 241. «ἀκέρωτος μόσχος»· μοσχάρι χωρὶς κέρατα.

Ἀκεσίμβροτος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι βροτούς), τοὺς ἀνθρώπους ἰώμενος (ὅστις ἰατρεύει τοὺς ἀνθρώπους)· ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ παρ' Ὀρφ.

Ἀκέσιμος, ποιητ. ἀκέσσιμος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι)· ἰάσιμος, ἰαματικὸς (ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἰατρευθῇ, καὶ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, καλὸς διὰ νὰ ἰατρεύῃ)· παρὰ Μαξίμ. στίχ. 149.

Ἀκεσίνοσος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀκεσσίνοσος (ἀκέομαι, νόσος) νόσους ἰώμενος· (ὅστις ἰατρεύει ἀῤῥωστίας).

Ἀκέσιος, ὁ, ἡ· ἰώμενος, σώζων (ὅστις ἰατρεύει, γλυττόνει, ἐλευθερόνει)· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀκεσίπονος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀκεσσίπονος (ἀκέομαι, πόνος)· πόνους ἰώμενος, καταπραΰνων (ὅστις ἰατρεύει, καταπραΰνει τοὺς πόνους): μόχθους ἀνακουφίζων (ὅστις ἐλαφρύνει τοὺς κόπους).

Ἄκεσις, εως, ἡ· (ἀκέομαι) ἴασις, ἰατρεία, σωτηρία· ἀρχηθ. ὡς πρᾶξις (ἰατρεία, γλυτωμός.) Ἡρδτ.

Ἄκεσμα, ατος, τό· ἰατρικόν, Αἰσχύλ. Προμ. 481. 2) Ἴασις, ὡς πρᾶγμα, ἀποτέλεσμα τῆς Ἰάσεως (ἰάτρευμα)· Πίνδ. Πυθ. Ε΄. 85.

Ἀκέσμιος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀκέσιμος.

Ἀκεσμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἄκεσμα· 2.

Ἀκεσσαμενός, ὁ· κύρ. Ὀμ. Ἰλ.

Ἀκέσσιμος, Ἀκεσσίνοσος, ἀκεσσίπονος, ποιητ. = ἀκέσιμος· κ. τ. λ. Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 149. ὅπου ταυτῶν «Ἀκεσσινόσοισι κεῖται.

Ἀκεστήρ, ῆρος, ὁ· σωτήρ, ῥύστης, ἰώμενος, ἀναῤῥώσεως πρόξενος, Ἰατρός· (λυτρωτής, ἐλευθερωτής)· «χαλινὸς ἀκεστὴρ» δι' τὸν ἵππον ἡμερῶν.

Ἀκεστήριος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκεστικός.

Ἀκεστής, οῦ, ὁ· = τῷ ἀρχαιοτέρῳ Ἀκεστήρ· ἐπισκευαστὴς ἱματίων τετριμμένων (φορεματομπαλωματής· ὅστις μπαλόνει χαλασμένα φορέματα) «ἀκεστὴς ἱματίων ῥαγέντων» Ξενοφ.

Ἀκεστικός, ή, όν· ἰαματικός, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος, εἰς τὸ ἰᾶσθαι, σώζειν, ἀναῤῥώννυσθαι· (ἰατρευτικός, ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ, γλυτώνῃ, νὰ κάμνῃ πάλιν καλὰ ὡς ἦτον προτήτερα). 2) τὸ Θηλ. Ἀκεστική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη· (ῥαπτική, μπαλωματική). Πλάτ.

Ἀκεστίς, ίδος, ἡ· παρὰ Διοσκορ. Ε΄. 84. σιδηραῖ τινες ῥάβδοι ἐν ταῖς βαύνοις (εἰς τοὺς φούρνους ἢ εἰς τὰ καμίνια), ἐν οἷς ἀναλύονται τὰ μέταλλα. «Εἰσὶ δὲ σιδηραῖ ἀκμαμεγέθεις ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι Ἀκεστίδες κατὰ κορυφὴν συνημμέναι πρὸς τὸ κατέχεσθαι καὶ ἐρείδειν τὰ ἀναφερόμενα σώματα ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ».

Ἀκεστορία· καὶ Ἰωνικ. Ἀκεστορίη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν, Ἰατρική· 2) ἐπανορθωτικόν, διορθωτικὸν μέσον· ἀφ' οὗ

Ἀκεστορικός, ή, όν· εἰς ἴασιν ἀνήκων.

Ἀκεστορίς, ίδος, ἡ· ἰωμένη, σώτειρα (ἰάτρισσα). Ἱπποκρ. ὅθεν παρ' αὐτῷ Ἀκεστορίδες, αἱ μαῖαι (μαμμαί).

Ἀκεστός, ή, όν· = Ἀκέσιμος· Ἰλ. Ν. 115.

Ἀκέστρα, ἡ· βελόνη ἁρμοδία εἰς τὸ συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥηγμένα· (βελόνι διὰ μπάλωμα.)

Ἀκέστρια, ἡ, = Ἀκεστρίς.

Ἀκεστρίς, ίδος, ἡ· Θηλ. τοῦ Ἀκεστήρ. Ἰωμένη, ἐξαιρ. μαῖα (ἰάτρισσα, μάλιστα μαμμή.) 2) ῥάπτρια (ῥάφτισσα).

Ἄκεστρον, τό· ἰατρικόν· Ἡσύχ.

Ἀκεστύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἄκεσις.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, ἡ· σωτήρ, ῥύστης (ἐλευθερωτής), ἰατρός.

Ἀκεσφορία, ἡ· Ἴασις, σωτηρία, ῥῦσις· (ἰατρεία, γλυτωμός) ἀπὸ τοῦ

Ἀκεσφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω), Ἰάσεως πρόξενος, ἢ χορηγός, ἰαματικός, σώζων (ἰατρευτικός, γλυτώτης, ἐλευθερωτής)· Εὐριπ. Ἴων «Ἀκεσφόρος λύπης, ὀδύνωνι.

Ἀκεσώδυνος, ὁ, ἡ· (ὀδύνη) ὀδύνας καὶ λύπας ἰώμενος (ὅστις ἰατρεύει πόνους καὶ λύπας) Ἱπποκρ. Ἐπιστ.

Ἀκέφαλος, ὁ, ἡ· (κεφαλή) ἄνευ κεφαλῆς (χωρὶς κεφάλι)· ἐπ' ἐμψύχων, οἱ ἀκέφαλοι, ζῶά τινα ἐν Λιβύῃ (Ἀφρικῇ) μυθολογούμενα· Ἡρδτ. 4, 191. 2) ἄνευ ἀρχῆς π. χ. ἐπὶ βιβλίων ἀρχὴν μὴ ἐχόντων, ὧν ἡ ἀρχὴ ἐλλείπει· «αἵρεσις ἀκέφαλος» τουτ' ἔστιν ἄνευ ἀρχηγοῦ· Μῦθος ἀκέφ· διήγησις, λόγος (ὁμιλία) ἀτελής· Στίχοι ἀκέφ· στίχ. ἑξάμετροι βραχείᾳ συλλαβῇ ἀρχόμενοι· 3) = ἄτιμος, ἰδὲ αὐτό, κατὰ σημ. τοῦ συγκαθευδήσας ἐπικηρυχθεὶς· capite imminutus, κεφαλῇ ἐλαττωθεὶς· (τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, τὸν ἐκόντεψαν μὲ ἕνα κεφάλι, ἢ τὸν ἔκαμαν κοντότερον μ' ἕνα κεφάλι). Ἐπίῤ. ἀκεφάλως.

Ἀκέω, Ἀκέομαι, ἅπαξ μόνον παρ' Ἱπποκρ.

Ἀκέων, έοντος, Ἀκέουσα· (ἀκήν) κατὰ τὸν τύπον μὲν μετοχή, κατὰ τὴν παρ' Ὁμρ. χρῆσιν δέ, Ἐπίῤ. ἡσύχως, ἀταράχως, ἠρέμα, σιγῇ· (ἥσυχα, ἀγάλι, σιωπηλά) καὶ κατ' ὄνομαστ. Τὸ ἑνικὸς ἀκέων ἐκλαμβάνεται καὶ κατὰ πληθυντικοῦ σημ. «ἀκέων δαίνυσθαι» ἡσυχάζοντες, σιωπῶντες· Ὀδσ. Φ. 21, 89. Ὑμ. Ὁμρ. Ἀπλ. 404: δυϊκῶς, ἀκέοντε, Ὀδσ. Ξ. 195. πληθυντ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται. Ἀλλ' εἰ εὕρηται ἐνίοτε ἐν Ἰλδ. καὶ ἐν Ὀδυσ. ἀκέουσα, ἐν Ἰλδ. Δ. 22. μέντοι προτείνεται καὶ ἀκέων Θηλ. οὐσιαστικῷ· «ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν». Παρ' Ἀπλλ. ῥοδ. δὲ 1, 765. εὕρηται καὶ αἰτιατ. ἀκέοντα· Παραβαλ. Βτμν. Λξ. 1, σλδ. 11. 300. (υ υ –) (ὁ Δάμμιος, Damm, νομίζει τὴν λέξιν ὡς τὴν, ἀκήν, ἀντὶ τῆς αἰτιατ. τοῦ ἐκλείψαντος Ἐπιθτ. ἀκαός παρηγμένου ἀπὸ τοῦ χάω, χαίνω).

Ἀκή, ἡ· ἀκμή, κορυφή, (μύτη) ὀξύτης (κόψη, ἀθέρας τῆς κόψης) (υ –) (ἀκίς, ἀκωκή, ἀκμή, αἰχμή, ἀκόνη, Λατινστ. acies, acuo).

Ἀκή, ἡ· Ἡσυχία, σιωπὴ κατ' Ὀρθογρ. ἀχρηστ. ἀντὶ τοῦ, ἀκήν· Ἰλ. Η΄. 92. «ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ»· ἡσύχασαν, ἐσιώπησαν· «Ἀκὴν ἦγεςα. παρ' Ἡσυχ. ἀντί, Ἡσυχίαν ἦγες· καὶ ἀκολούθως, ἀκήνισε, ἡσύχισε· Δωρικ. Ἀκᾷ· Πίνδ. Πυθ. Δ΄. 277. ἀντί, Ἀκήν, ἡσύχως, πρᾴως· ὅθεν τό, Ἀκαλός, καὶ Ἀκέων, καὶ Ἦκα.

Ἀκήδεια, ἡ· = ἀκηδία.

Ἀκηδεμόνευτος, ὁ, ἡ· (κηδεμών) χωρὶς κηδεμονίας, ἠμελημένος, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει.

Ἀκήδεστος, ὁ, ἡ· (κηδέω) Ἀκηδεμόνευτος, ἐξαιρέτως δὲ ἄταφος (ἄθαπτος, ἀπαράχωστος). Ἐν Ἰλ. Ζ. 60. Ἀκηδέστως, Ἐπίῤ. Κατ' ἐνεργτ. σημτ. δέ, περὶ οὐδενὸς φροντίζων, ἀσυμπαθής, ἀνοικτίρμων· (ἄσπλαχνος) Ἰλδ. Χ. 465.

Ἀκήδευτος, ὁ, ἡ· (κηδεύω), ἄταφος.

Ἀκηδέω, Μλ. ήσω· παρὰ τοῖς μεταγεν. ήσω· (κῆδος), ἀμελῶ, δὲν φροντίζω· μετὰ Γενικ. Ἰλ. Ξ. 427. καὶ Ψ. 70. «οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεσκες».

Ἀκηδής, έος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤ. Ἀκηδῶς· (κῆδος) ἐνεργτ. ἐλεύθερος φροντίδων, ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος· βέβαιος· Ἰλ. Ω. 526. «Φ. 123. Ἡσδ. Θγν. 489: ἀμελής, μεθήμων· Ἰλδ. Ω. 526. καὶ Φ. 123. «αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσίν» Ὀδυσ. Ρ. 319, «... γυναῖκες ἀκηδέες»· ἀμελεῖς· 2) Παθητικ. ὁ, περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ἠμελημένος. μάλιστα ἄταφος· Ὀδσ. Υ. 130. Ω. 186. (ἐπὶ νεκροῦ σώματος) ἐν Ἰλ.

Ἀκηδία, ἡ· (ἀκηδής) ῥαθυμία, ἀμέλεια, ἀδιαφορία, βραδύνοια· Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. 12. 45. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Β΄. 219. καὶ Γ΄. 298. «ἀκηδίας νόσος». 2) ἀμεριμνία, εὐθυμία, γλυκυθυμία, φαιδρότης.

Ἀκηδιάζω, Μλ. άσω καὶ

Ἀκηδιάω, νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἀκηδέω.

Ἀκήλητος, ὁ, ἡ· (κηλέω) δι' οὐδεμιᾶς γοητείας, δι' οὐδενὸς θελέατος ἀναπειθόμενος ἢ νικώμενος (τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ κερδήσῃ ἢ νὰ νικήσῃ οὔτε μὲ μάγευμα, οὔτε μὲ δόλον) ἀδιάτρεπτος, ἀνένδοτος, ἀνεκβίαστος· παρ' Ὁμρ. ἅπαξ μόνον «ἀκήλητος νόος» Ὀδ. Κ. 329. (ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ στίχου αὐτοῦ ἀμφιβάλλετο καὶ ὑπὸ τῶν πάλαι)· παρὰ τοῖς μεταγεν. δέ, σκληροκάρδιος, ἄκαμπτος, ἀπαραίτητος, χαλεπός, ἀπάνθρωπος.

Ἀκηλίδωτος, ὁ, ἡ· (κηλιδόω) ἄνευ κηλίδος· ἁγνός, καθαρός· (χωρὶς σπίλωμα, χωρὶς λεκὲν τουρκιβαρβάρ. παστρικός) (ι)

Ἄκημα, ατος, τό· (ἀκέομαι) φάρμακον, ἴαμα, παραμυθία, ἀνακούφισις (Ἰατρικὸν παρηγορία, ἐλάφρωσις) = ἄκεσμα «ἀκήματα ὀδυνάων» Ἰλ. Ο. 394.

Ἀκήν, κυρίως αἰτιατ. τοῦ ἀχρήστου ἀκή· εὕρηται μόνον ὡς Ἐπίῤ. Ἡσύχως, σιωπηλῶς· ὁ Ὁμρ. χρῆται πολλάκις αὐτῷ μετὰ τοῦ, ἐγένοντο σιωπῇ· Ἰλδ. Γ΄. 95. ἄλλως δὲ εὕρηται κατὰ δοτικ. Δωρικ. ἀκᾷ· ἢ ὡς Ἐπίῤ. ἀκᾷ Πνδ. Πθ. 4, 277. κατὰ σημτ. τοῦ, ἡσύχως, πρᾴως, ἀπαθῶς· παραβλ. ἀκαλός καὶ ἀκέων.

Ἀκήπευτος, ὁ, ἡ (κηπεύω) κῆπον μὴ κεκτημένος, ἐν κήποις μὴ ἀνατραφεὶς· (ὅστις δὲν ἔχει κῆπον, καὶ ὅστις δὲν ἀνετράφηκεν εἰς κήπους).

Ἄκηπος, ὁ, ἡ· (κῆπος) ἄνευ κήπου· «κῆπος ἄκηπος»· ἀνάξιος τοῦ καλεῖσθαι κῆπος (κῆπος ὅστις δὲν εἶναι κῆπος, δὲν ἀξίζει νὰ ὀνομάζηται κῆπος).

Ἀκηράσιος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἀμιγής, κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν (ἀνακάτωτος, καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις)· «οἶνος ἀκηράσιος» καθαρός, ἄκρατος, γνήσιος, (ἀνόθευτον, ἄκρατον κρασί)· Ὀδσ. Ι. 205. ὅθεν ἀδιάφθαρτος, ἀβλαβής, σῶος (ἀχάλαστος, ἄβλαπτος, σωστός). «Λειμῶνες ἀκήρασιοι» ἀθέριστοι, εἰς νομὴν ζώων μὴ χρησιμεύσαντες· (λιβάδια ἀβόσκητα

εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐβλάστησαν ζῶα) Ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 72. Κυρίως δὲ, καθαρὸς, γνήσιος, εἰλικρινὴς, ἀκιβδήλευτος, ἄδολος, δόκιμος = ἀκήρατος.

Ἀκήρατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) ἀμιγὴς, ἄδολος, καθαρὸς »ὕδωρ ἀκήρα« Ἰλδ. Ω. 303. »χρυσὸς ἀκήρα· (μάλαμα λαγαρισμένον· καθαρὸν) Ἡρδτ. 7. 10, 1. Παρ. Πλτ. Τίμ. σλ. 17. »ποτὸν ἀκήρα« (καθαρὸν ποτὸν) Αἰσχλ. 614. »λέχος ἀκήρα· κλίνη ἀμίαντος· (πιστὸν ἀνδρόγυνον) Εὐρπ. Ὀρστ. 569. »Παρθένος ἀκήρα« καθαρὰ, ἀνδρὶ ἀμιγὴς· (ἀνέγγιχτη ἀπὸ ἄνδρα) Εὐρπ. Τρῳ. 670. »φιλία ἀκήρα· εἰλικρινὴς· Ξεν. Ἱέρ. γ. 4. Μετὰ δοτκ. ἀκήρατος, ἀνδράσι, Εὐρπ. Ἱππ. 1125. ἄλγεσι· Ἀπλλ. α. 832. χωρὶς ἀνδρῶν, ἀκατοίκητος ὑπ᾽ ἀνδρῶν, ἀπαθὴς ὑπ᾽ ἀλγηδόνων (ἀνέγγιχτος, ἀπάτητος, ἀπὸ ἄνδρας) »πηγή« Εὐρπ. Ἱππ. 1171. ἀπαθὴς ἀλγηδόνων (ἀπείραχτος ἀπὸ πόνους) Συνήθως δὲ μετὰ γενκ. ἀκηρ· κακῶν, ὠδίνων· ἀθῶος, μὴ ἔνοχος κακῶν, ἄπειρος ὠδίνων (ὅστις δὲν ἐνέχεται εἰς κακὸν, δὲν ἐδοκίμασε τοὺς πόνους τῆς γέννας). κ. τ. τ. 2) ἀπείρακτος, λύπης ἀμιγὴς, ἀνελλιπὴς, ἀπήμων, ἀβλαβὴς, ἀμάραντος, ὑγιής· »κτήματα ἀκήρα« κτήματα σῶα καὶ ἀβλαβῆ Ὀδσ. Ρ. 532. »οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρ.« Ἰλδ. Ο. 498. »λειμὼν ἀκήρ.« (ἀθέριστον λειβάδι) Εὐρπ. Ἱππ. 73. 76. »κόμη ἀκήρα« (ἀκούρευτα μαλλ. τῆς κεφαλῆς) Εὐρπ. Ἰων. 1266. »φάρμακα ἀκήρα· γοητεύματα δεινὰ, πλήρη ἰσχύος· (μάγια δυνατὰ καὶ μὲ πολλὴν ἐνέργειαν) Ἀπλλ. Ῥδ. δ. 157. »πράξεις ἀκήρα· ἐντάξει ἀπείρακτος· Ξεν. Κύρ. ζ. 22. Παρ᾽ Ἡρδτ. 4. 152. δὲ »ἐμπόριον ἀκήρατον« ἀντὶ τοῦ, ἄνευ μεγάλης ἐπιμιξίας· (τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται ἀπὸ πολλοὺς ξένους) παράβλ. ἀκέραιος, ἀκραιφνής

Ἀκήριος, ὁ, ἡ· (κὴρ) ποιητ. ἄνευ βλάβης· ἀπήμων, ἀβλαβὴς, σῶος· Ἐν Ἰλιάδι δὲ οὐχ εὑρηται παράδειγμα· Ὀδσ. Μ. 98. Ψ. 328. »ἀκήριοι ἀπέρχεσθε« σῶοι, ἀπήμαντοι δηλ. τὸ γὰρ ἐν Ἰλδ. Η. 200. »ἀκήριοι« ὁ Ἀπολλ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἄψυχοι, δειλοὶ (ἄκαρδοι)· ὡσαύτως καὶ Ἰλδ. Χ 466. καὶ Λ. 392. »ἀκήριον αἶψα τίθησιν« ἄπνουν, νεκρὸν, (ξεψυχισμένον)· καὶ Ἰλδ. Ε. 812. »ἀκήριον δέος« τὸ ἀψυχοποιὸν, τὸ εἰς ἀψυχίαν ἄγον, ἤτοι τὸ ψυχῆς ἀποστεροῦν· (κέαρ, κὴρ) Παρὰ Ψευδοφωκλ. 99. »ψυχαὶ ἀκήριοι« = ἀθάνατοι, αἰώνιοι· ὅτε τῶν Κηρῶν τῇ ἰσχύϊ μὴ ὑποκείμεναι. παράβλ. τῷ ἑξῆς.

Ἀκήριος, (κὴρ) ἄνευ καρδίας, ἄνευ ψυχῆς, ἀκάρδιος, ἄψυχος, ἤτοι μὴ ζῶν, τεθνηκώς· (δίχως ζωὴν, ἀποθαμμένος), Ἰλδ. Λ. 392. Φ. 466. 2) ἄνευ καρδίας, ἤτοι εὐτολμίας, θάρρους, ἀθαρσὴς, ἄθυμος, ἄνανδρος, δειλὸς (ἄκαρδος, φοβιτσιάρης) »ἀκηρ· δέος« φόβος, διὰ δειλίαν. Ἰλδ. Ε. 812. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐχ εὕρηται παράδειγμα.

Ἀκηρότατος· Στρβ. 83. ποιητκ. κατὰ συγκπ. ἀντὶ τοῦ, ἀκηρατώτατος. ἐκ τοῦ Ἀκήρατος, Jac. AP. σλ. LXXXVI.

Ἀκηρυκτεὶ, καὶ **Ἀκηρυκτὶ**, Ἐπίρ. ἄνευ προηγουμένου κηρύγματος (χωρὶς νὰ δοθῇ ἢ νὰ δίδεται εἴδησις προτήτερα διὰ κήρυκος) Θουκδ.

Ἀκήρυκτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. **Ἀκηρύκτως**, (κηρύττω)· ἀνεπάγγελτος, μὴ προκηρυττόμενος, μὴ προκηρυχθεὶς (ὅστις δὲν γίνεται ἢ δὲν ἐγένετο γνωστὸς προτήτερα μὲ κήρυκα, ἢ διαλαλητὴν, ἀδιαλάλητος). »Πόλεμος ἀκήρυκτος« Ξενοφ. Ἀναβ. Γ. γ. 5. πόλεμος, ὅστις δὲν δέχεται κήρυκα, ἢ πρόβλημα εἰρήνης, ἀδιάλλακτος (ἀφιλίωτος) Ἡρδτ. 5. 81. καὶ παρὰ Δίων. Κατ. »Ἀκηρυκταὶ πολεμεῖν« ἀντὶ ἀδιαλλάκτως· ὅθεν »Ἀτρείδα καὶ ἀκήρυκτα πάντα Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ Ἀδιάλλακτα· καὶ Σοφοκλ. »Μόνος ἀκήρυκτος« χωρὶς νὰ σταλθῇ κῆρυξ, χωρὶς νὰ δώσῃ εἴδησιν περὶ ἑαυτοῦ· Ξεν. Σοφοκλ. Παρ᾽ Εὐριπ. Ἡρακλ. 91. »ὄνομα ἀκήρυκτον« ἀντὶ τοῦ, ἀγνωστον, μὴ περίφημον.

Ἀκήρωτος, ὁ, ἡ· (κηρόω) ὅστις δὲν εἶναι κεκηρωμένος, ἤτοι περικεκαλυμμένος μὲ κηρίον, ἀλειφθεὶς μὲ κηρί· Σουίδ. καὶ Λουκιαν. »ἀκήρωτα ὠκύπτερα« ὅπου πρότερον Ἀκήρατα, ἐκεῖτο

Ἀκηχέδατ᾽ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἀκηχέαται, ἠκήχηνται, γ. πληθ. πρκ. παθ. Πρκμ. τοῦ ῥήματ. ἀκάχω· Ἰλ. Σ. 637.

Ἀκηχεδὼν, όνος, ὁ· ἄλγος, μέριμνα (πόνος ψυχικὸς, θλῖψις, βάσανον)· Ἄχος.

Ἀκήχεμαι, ἢ Ἀκήχημαι· (ἐκ τοῦ ἀνεργητ. Ἀκήχημι) Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀκάχω.

Ἀκιβδήλευτος, ὁ, ἡ· (κιβδηλεύω) μὴ κεκιβδηλευμένος, νενοθευμένος· (ἀνόθευτος).

Ἀκίβδηλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκιβδήλως· (κίβδηλος) ἄνευ κιβδηλείας, ἀπαραχάρακτος, γνήσιος· (χωρὶς δόλωμα, καθαρὸς, ὅστις δὲν εἶναι κομμένος ἀπὸ παραχαράκτην, καλπουζάνην τουρκιστί.) Ἡρδτ. 5. 81.

Ἀκιδνὸς, νή, νόν· ἀσθενὴς, φθαρτὸς, φαῦλος, μικρὸς· (ἀδύνατος, κοντακὸς, ταπεινὸς) ὁ Ὅμρ. χρῆται καὶ τῷ συγκριτ. Ὀδυσ. Σ. 129. »Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο« οὐδὲν ἀσθενέστερον δηλ. Ὀδ. Θ. 169. »εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ« καὶ Ἀθήν. Γ. »ἀκιδνὸν ἔδεσμα« παράβλ. Ὀδσ. Ε. 217. καὶ Σ. 130.

Ἀκιδώδης, ὁ, ἡ· ες, τὸ (ἀκὶς, εἶδος)· ὀξὺς, (σουβλερός).

Ἀκιδωτὸς, ή, όν· (ἀκὶς) ἀπωξυμμένος, (σουβλερὸς, μυτηρός).

Ἀκίζω, Μ. ίσω· (ἀκὶς) ποιῶ τι ὀξὺ (σουβλερὸν) ἀποξύνω.

Ἀκίθαρις, ὁ, ἡ, ι, τό· γενκ. ιος (κίθαρις) ἄνευ κιθάρας (χωρὶς κιθάραν) Αἰσχλ. Ἱκ. 665.

Ἄκικυς, υος, ὁ, ἡ· (κίκυς) ἀσθενὴς, ὀλιγοδρανὴς (ἀδύνατος)· Ὀδυσ. Ι. 515. Φ. 131. (◡ – ◡).

Ἀκίναγμα, τό· Κίνημα, ἐκ τοῦ, κινέω, Κινάσσω, ἀκινάσσω, ἀκιναγμὸς, κίνησις. Ἡσύχ.

Ἀκινάκης, ου, ὁ· κυρίως ἡ λέξις Περσικὴ, σημαίνουσα μικράν τινα μάχαιραν, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν οἱ Πέρσαι κατὰ τὴν πλευράν· (τὸ καλεῖ τοῖς Τούρκ. Χαντσιάρι, ἢ γιαταγάνι λεγόμενον)· παρ᾽ Ἡρδτ. πολλάκις, ὅστις καὶ ἀκινάκεος, τοῦ, περιττοσυλλάβως κλίνει τὴν λέξιν (– ◡ ◡ –).

Ἀκινδυνὶ, Ἐπίρ. ἀκινδύνως, ἄνευ κινδύνου (χωρὶς κίνδυνον).

Ἀκίνδυνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκινδύνως, (κίνδυνος) εἰς κίνδυνον μὴ ὢν, ἢ μὴ ὑποκείμενος· ἀσφαλὴς (ἀκινδύνευτος, ὅστις δὲν εἶναι εἰς κίνδυνον, ἢ δὲν ἔχει κίνδυνον, σίγουρος). Εὐρπ.

Ἀκινδυνώδης, (εἶδος) Ἀκίνδυνος· Ἱπποκρ.

Ἀκινήεις, εσσα, εν = ἀκίνητος.

Ἀκινησία, ἡ· (ἀκίνητος) ἔλλειψις κινήσεως· (ἀκινησιά).

Ἀκινητέω, ῶ· Μ, ήσω· εἰμὶ ἀκίνητος, δὲν κινοῦμαι· ἡσυχάζω· ἐκ τοῦ

Ἀκινητὶ καὶ ἀκινητεὶ· Ἐπίρρ. ἀκινήτως (ἀκίνητα).

Ἀκινητίζω· Μλ. ίσω = ἀκινητέω· 2) ἀκίνητος μένειν, ἢ ἡσυχίαν ἄγειν ἐφίεμαι· (ἀγαπῶ νὰ μὴ κινοῦμαι, ἢ νὰ ἔχω ἡσυχίαν).

Ἀκινητίνδα· Ἐπίρρ. ὄνομα, »ἀκινητίνδα παίζειν« Παιδιά τις ἐν ᾗ ἁμιλλῶνται οἱ παίζοντες πρὸς τὸ κινεῖν εἰς τὸν ἕτερον ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἀκίνητος αὐτὸς μένων ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ· Πολδ. Θ. Ὡσαύτως καὶ βασιλίνδα καὶ ἄλλα εἰς παιδιὰς ἀναφερόμενα Ἐπίρ.

Ἀκίνητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκινήτη, ἡ, Ποιητ. καὶ Ἐπίρ. Ἀκινήτως· (κινέω) μὴ κινούμενος, ἢ μὴ κινηθεὶς. ἀκατάσειστος, ἔμπεδος ἀστεμφὴς, ἀσάλευτος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἠθικῶς, ἥσυχος, ἀτάραχος, εὐσταθὴς, σταθερὸς· (ὅστις δὲν κινεῖται, δὲν σαλεύει ἀπὸ τὸν τόπον του· ἥσυχος, στερεὸς, σταθερός· (βαρυκέφαλος, χοντροκέφαλος). »Ἡ ὕλη ἀργὸς ἐξ ἑαυτῆς καὶ ἀκίνητος« Πλούταρχ. »Ἀκίνητος καὶ δυσμαθὴς« Κέβ. πίν. 34. 2) δυσκίνητος δυσκολοκίνητος) Πλτ. Τιμ. σλ. 55. Ε. 3) ὃν οὐκ ἔξεστιν ἀνακινεῖν, φανερὸν ποιεῖν, εἰς τὸ φῶς ἄγειν (τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πειράξῃ τις νὰ τὸν εὐγάλῃ νὰ τὸν βλέπουν οἱ ἄνθρωποι) Ἡσιόδ. Ἐργ. 753. »Ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν« δηλ. ἐπὶ τάφοις· Ἡρδ. 1. 187. 6, 134. 4) πᾶν ὅ,τι πρέπει ν᾽ ἀποσιωπᾶται Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 623. Παρὰ Ξενοφ. Κυροπ. Α. »ἀκίνητον χωρίον« τὸ ἄσκαπτον· 5) ἀκέραιος, ἄλυτος (σωστὸς, ἀνέγγιχτος) (ῑ).

Ἄκινος, ὁ· εἶδος φυτοῦ εὐώδους ὅμοιον τῷ βασιλικῷ λεγομένῳ, · 2) Ἡ ῥάγα τῆς σταφυλῆς (◡ ◡ ◡).

Ἄκιος, ὁ, ἡ· (κὶς) ἄνευ σκωλήκων, ἄβρωτος ὑπὸ σκωλήκων (χωρὶς σκωλήκια, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν τρώγεται ἢ δὲν ἐφαγώθη (ὡς ξύλον) ἀπὸ σκωλήκια. ὑπερθ. ἀκιώτατος, Ἡσιόδ. Ἐργ. 433. »... ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες« ὅπου ἄλλοι, ἀκιρώτατοι, ὅ ἐστι, κάλλιστοι, ἀναγινώσκουσι.

Ἀκιρὸς, ὁ, ἡ· Θεοκρ. 28, 15. Ἀκιρῶς, παρ᾽ Ἡσδ. Ἐρ. 433. εὐλαβῶς, ἀτρέμας, καὶ Ἀκιρῆ, ἀσθενῆ, οὐκ ἐπιτεταμένα, ἀνησυχωτδέν, κεδνῶς = καιδνες.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ· (ἀκὴ) ἄκρα, κορυφὴ, ἀκμὴ, ὀξύτης· (μύτη, σουβλιερὴ) κυρίως δὲ ἡ ἐν τῇ συντθ. ἐκ τῆς Αἰτιατ. Ἀκίδα, καὶ παρεσθίεται τοῦ γ. Ἀγκίδα, »ὀνύχων ἀκίδας« Παρωνυχίδας· Ἀναλκ. γ. σελ. 78. 2) πᾶν ὀξυτενὲς, εἰς ὀξὺ λῆγον (σουβλερὸν) ἐργαλεῖον, ὅπλον, λόγχη, κάμαξ, σκόλοψ, τρίαινα· κ. τ. τ. 3) τροπικῶς· »πόθων ἀκίδες« πόθου ἢ ἐπιθυμίας κεντήματα (πόνος ψυχικὸς διὰ κανὲν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ τις). 4) παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ πᾶν ὀξὺ ἄλγους αἴσθημα (σφάχτης, σφαχτό). Ὀππιαν Ἀλ. Β 535. Ἱπποκρ. Παρ᾽ Ἀρετ. »τῆς κύστιος ἀκίδες« πόνοι τῆς κύστιος· (τῆς φούσκας).

Ἀκίχητος, ὁ, ἡ· (κιχάνω) καὶ Ἐπίρ. Ἀκιχήτως· ἀνέφικτος, ἀπαρακολούθητος, ἀκατάληπτος (ἄφθαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ τις ἢ εἰς τὸ τρέξιμον ἢ μὲ τὸν νοῦν του). Ἰλ. Ρ. 75. »ἀκίχητα διώκων« (κυνηγῶν ἄφθαστα πράγματα): Ἀκιχήτως· ἀπρόσιτος, ἀμείλικτος (ἀπραΰντος μὲ παρακαλέματα)· Αἰσχλ. Προμ. 192.

Ἄκιων, ονος, ὁ, ἡ· (κίων) ἄνευ στύλων (χωρὶς στύλους). Ἡσύχ.

Ἀκκίζομαι, Μ. ίσομαι· μέτ. ἀποθτκ. (ἀκκώ) προσποιοῦμαι μὴ θέλειν τι καίτοι ἐφετόν μοι (καμώνομαι ὅτι δὲν θέλω κανένα πρᾶγμα μ᾽ ὅλον ὅτι τὸ θέλω, καὶ τὸ ἐπιθυμῶ μάλιστα· κάμνω ὡς τὸ τῆς παρ. Τράβα με κι ἂς κλαίω) ἐξαιρέτως ἐπὶ γυναικῶν θρυπτομένων (αἱ ὁποῖαι καμαρώνουν, κάμνουν τζακίσματα καὶ θέλουν νὰ δείξουν τὴν αναταδεστον) Τιμ. σελ. 18. ὑπὸ Ruhnk. καὶ Λεξ. Ἐρτ. Κατὰ τὸ Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ Ἀκκὼ, ὄνομα ματαιόσχολου τινὸς γυναικὸς, ἥτις ὁμιλοῦσα πάντοτε εἰς τὸν καθρέπτην μὲ τὸ ἄγαλμά της, ὡς νὰ ὡμίλουν μετ᾽ ἄλλης γυναικὸς· κατ᾽ ἄλλους δὲ, ἤτον τὸ, Ἀκκὼ, ὄνομα φαντάσματος, μὲ τὸ ὁποῖον αἱ τιθῆναι (βάγιαι) ἐφόβιζον τὰ παιδία· ὡς καὶ τὸ Ἀλφιτὼ, παρὰ Πλουτάρχ. ὅθεν· 2) προσποιοῦ-

μαι ἀβελτηρίαν ἢ ἀνοησίαν (καμώνομαι μωρὸς ἢ ἀνόητος) Πλτ. Γργ. σλ. 497. Α. ἀφ᾽ οὗ

Ἄκκισμα, ατος, τό· Νεώτ. Εὐγέν. καὶ

Ἀκκισμός, ὁ· ὑπόκρισις, προσποίησις, ἄρνησις πεπλασμένη· ὅταν λέγῃ τις ὅτι δὲν θέλει ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μάλιστα καὶ ἀγαπᾷ· Μένανδρ. Μοίρ. σλ. 48.

Ἀκκώ, ἡ· ὄνομα ματαιόφρονος καὶ ἀρεσκευτικῆς τινος (Coquette) γυναικός, ἥτις ὁμίλει πρὸς ἑαυτὴν ἐνοπτριζομένη· Ἑρμλ. κατ᾽ ἄλλους δέ, ὄνομα γραϊδίου, καὶ κατ᾽ ἄλλους πάλιν φάσματός τινος, δι᾽ οὗ αἱ τιθῆναι (βάγιαις, βυζάχτραις) ἐφόβιζον τὰ παιδία· ὡς καὶ τὸ Μορμώ, καὶ τὸ Ἀλφιτώ, παρὰ Πλτχ. ἐξ οὗ τό, ἀκκίζομαι.

Ἀκλαγγί· (κλαγγή) Ἐπίρ. ἄνευ θορύβου, ἢ κραυγῆς καὶ βοῆς· ἐξαιρέτως ἐπὶ τοῦ ἤχου συγκρουομένων ὅπλων.

Ἀκλάδευτος, ὁ, ἡ· (κλαδεύω) ὁ μὴ κεκλαδευμένος.

Ἄκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) μὴ κεκλασμένος, (τσακισμένος, ἀτσάκιστος).

Ἀκλαυστεὶ καὶ Ἀκλαυστί, καὶ Ἀκλαυτεί, καὶ Ἀκλαυτί· Ἐπίρ. (κλαίω) ἄνευ δακρύων (ἀκλαυστά, χωρὶς κλάματα, χωρὶς δάκρυα)· ἔστι δὲ καὶ τὸ ι τῆς ληγούσης μακρόν· Δρακ. σλδ. 37, 95.)

Ἄκλαυστος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς· νεώτρ. σχηματισμ.

Ἄκλαυτος, ὁ, ἡ· (κλαίω) μὴ κλαίων, ἢ μὴ κλαυθείς (ὅστις δὲν κλαίει ἢ δὲν ἔκλαυσε). Ὀδσ. Δ. 494. Παθτ. περὶ οὗ δὲν κλαίει ἢ δὲν ἔκλαυσέ τις· ἐξαιρέτως ἐπὶ νεκρῶν. Ἰλδ. Χ. 386. μετὰ γεν. «φίλων ἄκλ.» Σφκ. Ἀντ. 847.

Ἀκλεής, ὁ, ἡ· αἰτιατ. ἀκλεᾶ, Ἰων. ἀκλεῆ, ποιητκ. ἀκλέα (-υυ) Ὀδσ. Δ. 728. (κλέος) ἄνευ κλέους, εὐφημίας, ἄδοξος, ἀνώνυμος, ἀνεπίσημος· (χωρὶς φήμην, χωρὶς μεγάλον ὄνομα) παρ᾽ Ὁμ. Ἐπίρ. ἀκλεὲς αὔτως. Ἰλδ. Η. 100. = ἀκλεῶς. Βτμ. Λξ. 1. σλ. 43, 44.

Ἀκλεία, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις κλέους, φήμης· ἀτιμία.

Ἀκλειής, Ποιητ. ἀντὶ Ἀκλεής· καὶ Ἀκλειῶς Ἐπίρ. Ὀδ. Ξ. 241. Ἰλδ. Χ. 304.

Ἄκλειστος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἄκληιστος, συνρτ ἄκληστος (κλείω) μὴ κεκλεισμένος (ἀσφάλιστος).

Ἄκλειτος = ἄκλειστος. Δυτ. Ἀλκ.

Ἄκλεπτος, ὁ, ἡ· (κλέπτω) μὴ κλέπτων, μὴ ἀπατῶν· καὶ μὴ κεκλεμμένος, μὴ κλαπείς.

Ἀκληής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀκλεής. Ἰλδ. Μ. 318.

Ἀκλήιστος, ὁ, ἡ· συνρτ. ἄκληστος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντί, Ἄκλειστος.

Ἀκληρέω, ῶ· Μ. ήσω. (ἄκληρος) εἰμὶ χωρὶς κληρονομίας, ἄνευ κτημάτων· κυρίως δὲ πτωχός, ἐνδεής, ἀτυχής· ὅθεν

Ἀκλήρημα, τό· δυστυχία, δυστυχὲς συμβεβηκός.

Ἀκληρία, ἡ· ἔνδεια, πτωχεία. δυστυχία, ἀτυχία. ἀθλιότης· ἐκ τοῦ

Ἄκληρος, ὁ, ἡ. (κλῆρος) ἄνευ κλήρου, ἄνευ ἐπιβάλλοντος μέρους, ἄνευ ἰδίων κτημάτων (χωρὶς λαχνόν, μοιράδι, χωρὶς βιό ἢ ἔχειν) ὅθεν πτωχός, ἐνδεής. Ὀδσ. Λ. 490. 2) Παθτ. μὴ διακληρωθείς, ἀδιανέμητος, ἄνευ κτήτορος· (ὅστις δὲν ἐβάλθηκεν εἰς λαχνόν, (λοτερίαν) δὲν ἐμοιράσθηκε, δὲν ἔχει αὐθέντην). Ὁμρ. Ὕμ. Ἀφρ. 123. (χωρὶς κλῆρον, μερίδιον, κληρονομίαν, ἢ περιουσίαν· χωρὶς νὰ ἔχῃ μέρος γῆς)· καὶ ἑπομένως, Πτωχός, ἐνδεής· «γῆν ἀκλήρόν τε καὶ ἄκτιστον» Ὕμν. Ἀφροδ. 123. ἀμοίραστον καὶ ἀγεώργητον γῆν.

Ἀκληρωτεί, ἡ, Ἀκληρωτί· (ἀκλήρωτος) ἄνευ κλήρου (χωρὶς λαχνόν).

Ἀκλήρωτος, ὁ, ἡ· (κληρόω) μὴ ἔχων κλῆρον, ἢ μέρος, ἢ κτῆμα (ὅστις δὲν ἔχει μοιράδι) μετὰ γεν. «ἀκλ. χώρας». Πινδ. 2) Παθτ. μὴ κληρωθείς, μὴ κληρούμενος (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μοιρασθῇ ἢ δὲν ἐμοιράσθηκε μὲ λαχνὸν (εἰς τὴν λοτερίαν). Πινδ. «ἀκλήρωτος χώρας».

Ἄκληστος, ὁ, ἡ· Αττκ. ἀντὶ Ἄκλειστος. Γρηγ. Ναζ. σλ. 100.

Ἀκλητί, Ἐπίρ. (κλητός) ἄνευ κλήσεως, παρακλήσεως, προσκλήσεως (χωρὶς κράξιμον, παρακάλεσμα, προσκάλεσμα). 2) Ἀνωνύμως (ἀνώμαστα) «Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι»· οἱ φίλοι ὑπάγουν νὰ συγχαίρωνται μὲ τοὺς φίλους, χωρὶς νὰ τοὺς κράξουν, ἤτοι νὰ τοὺς καλέσουν.

Ἄκλητος, ὁ, ἡ· (καλέω) μὴ κληθείς, παρακληθείς, προσκληθείς (ἄκραχτος, ἀπαρακάλεστος, ἀπροσκάλεστος). 2) Μὴ ὀνομασθείς (ἀνώμαστος).

Ἀκλινής, ὁ, ἡ· (κλίνω) = ἄκλιτος· ἐπίρ. ἀκλινῶς. Θεόκριτ. ΚΖ΄. 16.

Ἀκλισία, ἡ· τὸ μὴ ἐπιδέχεσθαι κλίσιν, ἐπὶ λέξεων.

Ἄκλιτος, (κλίνω) μὴ κλινόμενος, καμπτόμενος, ἀκίνητος· ἀνένδοτος, ἀπαραίτητος (ὅστις δὲν βαίζει, δὲν λυγᾷ· δὲν κλίνει, σκληρόκαρδος). Παρὰ Γραμματικ. «Ἄκλιτον», καὶ Ἀκλίτως Ἐπίρ. κλίσεως ἀνεπίδεκτον ὄνομα.

Ἀκλόνητος, ὁ, ἡ. (κλονέω) καὶ Ἄκλονος, ὁ, ἡ· (κλόνος) μὴ κλονούμενος, μὴ κλονηθείς· ἀδιάσειστος, στερεός, ἔμπεδος, ἀστεμφής (ὅστις δὲν κλονεῖται, δὲν σείεται, δὲν ταράζεται· στερεός, ἀτράνταχτος).

Ἄκλοπος, ὁ, ἡ· (κλοπή) μὴ κλεπτόμενος, μὴ κλαπείς (ὅστις δὲν κλέπτεται, δὲν ἐκλέφθηκε). 2) Κλοπὴν μὴ παθών (τοῦ ὁποίου δὲν ἔκλεψαν τίποτε).

Ἀκλυδώνιστος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀκλυδωνίστως· (κλυδωνίζομαι) ὑπὸ κυμάτων μὴ ταραττόμενος, μὴ ταραχθείς· ἀχείμαστος, ἥσυχος· (ὅστις δὲν κτυπᾶται ἢ δὲν ἐκτυπήθηκεν ἀπὸ κύματα, δὲν ὑποφέρει ἢ δὲν ὑποφέρει φορτοῦναν θαλάσσης). Πολύβ.

Ἄκλυστος, ὁ, ἡ· καὶ ἀκλύστη, ἡ· (κλύζω) μὴ ὑποκείμενος τῇ ὁρμῇ τῶν κυμάτων, ὡς, «λιμήν, γαλήνη ἀκλύστος»· (ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἢ κινήματα τῶν κυμάτων).

Ἄκλυτος, ὁ, ἡ· (κλύω, κλῦμι) μὴ ἀκουόμενος· θορύβου ἐλεύθερος (ὅστις δὲν ἀκούεται· καὶ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀκούει τις ταραχήν) «ἄκλυτος ἀήρ». Πλούτ. τόπος ὅπου δὲν ἀκούει τις ταραχάς.

Ἀκλώνητος, ὁ, ἡ· (κλών) ἄνευ κλωνῶν (χωρὶς κλωνάρια).

Ἄκλωστος, στου, ὁ, ἡ· (κλώθω) μὴ κλωθόμενος, μὴ κλωσθείς (ὅστις δὲν κλώθεται ἢ δὲν ἐκλώσθηκε).

Ἀκμάζω, Μ. άσω· (ἀκμή) εἰμὶ πλήρης ἀνθέων, ἀνθῶ· (εἶμαι γεμάτος μὲ ἄνθη) ἐξαιρέτως, ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰμὶ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ἔχω ὅλως νεότητα, εἰμὶ ῥωμαλέος· Θουκυδ. Β΄. «ἀκμάζουσα ἡλικία» καὶ μετὰ δοτ. «ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ αὐτόθι» παραβλ. ἡβάω. Ἐπὶ πραγμάτων· εἶναι ἢ φαίνεται εἰς ἀρίστην κατάστασιν, εἰς αὔξησιν, εἰς τὸν προσήκοντα καιρόν, ὥριμος· «ἀκμαζούσης ἡμέρας» περὶ μεσημβρίαν (τὸ μεσημέρι) «ἀκμαζούσης νυκτός», περὶ μέσας νύκτας (τὰ μεσάνυχτα). Ξενοφ. «ἀκμάζοντος τοῦ σίτου», ὅταν εἶναι ἕτοιμος διὰ θερισμόν· ὡσαύτως καὶ νόσος, πόλεμος, θέρος. Ἐπὶ πολέμου. Ἡρόδ. 1, 29. 6, 127. 2) Ἀκμάζει ἀπροσώπως· καιρός ἐστιν, ἐν καιρῷ δέοντι ἢ προσήκοντι· «ἀκμάζει τὰ πράγματα» εἶναι εἰς τὴν καλλίστην κατάστασιν. Παρ᾽ Αἰσχύλ. Ἠλ. 98. «ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι»· τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐναγκαλισθῶμεν τὰ ἀγάλματα· καὶ Χοηφ. 722. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 2, 9. «Ἀκμάζει νῦν πάντα ἐπιμελείας δεόμενα»· τώρα μάλιστα χρειάζεται ἡ μεγίστη προσοχή.

Ἀκμαῖος, αία, αῖον· ἐν πλήρει ἄνθει, ἀκραῖος, ὥριμος (ὡριμασμένος, φθασμένος, εἰς τὸ ἄνθος του, εἰς τὸν καιρόν του· εἰς τὴν ἡλικίαν του)· «ἀκμαία παρθένος»· κόρη διὰ ὑπανδρείαν· ὡραῖος, εἰς τὸν καιρόν, ὁρμητικός, σφοδρός. Σοφοκλ. Αἰ. 893. «ἀκμαῖος μόλοι»· ἔλθοι εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν· καὶ «ἀκμαιότατος χειμών» (ἡ καρδία τοῦ χειμῶνος). «Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν». Λουκιαν. εἰς τὸ ἄκρον θυμωμένος. «Ἀκμαιότεραι τῶν ὑποθέσεων»· ἀντικείμενα, μεγίστης προσοχῆς δεόμενα, Φλστρ. Ἐπίρ. ἀκμαίως.

Ἀκμαστής, στοῦ, ὁ· = Ἀκμαῖος. Ἡρωδιαν. Α΄. «νεανίσκον γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστήν».

Ἀκμή, ῆς, ἡ· (ἀκή καὶ παρενθέτει τοῦ μ ἀκμή) κυρίως, τὸ ἄκρον πράγματός τινος (ἡ κορυφή, τὸ κοπτερὸν μέρος, ἡ μύτη) μαχαίρας, ξυροῦ (ξυραφιοῦ). «Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς». Ἰλδ. Κ. 173. Ἡρδ. 6, 11. παροιμιωδῶς· ὅ ἐστιν, ἐν ἐσχάτῳ κινδύνῳ ἐστί· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Κρέμαται εἰς τὴν μύτην τοῦ μαχαιριοῦ»· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 988. καὶ Πλούταρ. «ἀκμὴ ὀνύχων» καί, «ἀκμὴ ὀμμάτων» παρ᾽ Αἰλιαν. καὶ «κατ᾽ ἀκμὴν χρόνου» αὐτίκα, παραυτίκα· (εἰς τὴν στιγμήν, τώρα, εἰς αὐτὴν τὴν στιγμήν) παραβλ. ἀκμὴν ἐπιρρηματ. «ἀμφιδέξιαι ἀκμαὶ ἀμφότεραι αἱ χεῖρες» (καὶ τὰ δύω χέρια) Εὐρ. Οἰδ. Τ. 1243. 2) Πᾶν ἀκρότατον, ἐξαιρέτως τοῦ ἄνθους, τῆς ὡραιότητος (τοῦ ὡριμάσματος) τῆς δυνάμεως. Ἐπὶ ἀνθρώπων, Τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅ ἐστι, τὸ ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἡλικίας μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ δευτέρου· ὅθεν λέγεται «ἀκμὴ τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῆς ἡλικίας» καί, «ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς», καί, «οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες». Ξεν. Γαλην. καὶ Ἀθήν. καὶ Λυσίας Ἠθικ. Η΄. 1. «τοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς καλὰς πράξεις». 3) Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἐπὶ χρόνου, «κατ᾽ ἀκμὴν χρόνου», (ὅ ἐστιν, εἰς τὸν ἁρμοδιώτατον καιρόν, «ἀκμὴ σίτου», καί, «σῖτος ἀκμάζων» (ὅταν τὸ σιτάρι φθάσῃ εἰς τὸν καιρόν του) καὶ Ἡσιόδ. «ἀκμὴ καλοῦ», ἀκμὴ καιροῦ· καί, «καιρὸς ἐν ἐπ᾽ ἀκμῇ», (ἁρμοδιώτατος καιρός) Ἀριστοφ. Πλούτ. 256. «οὐ καιρός ἐστιν ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀκμῆς»· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1364. «Οὐκέτ᾽ ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ᾽ ἔργων ἀκμή»· (δὲν εἶναι καιρὸς διὰ χάσιμον ἀλλὰ διὰ δουλειάν) «ἕδρας ἀκμή, λόγων ἀκμή» (καιρὸς νὰ καθήσωμεν, νὰ ὁμιλήσωμεν). Σφκ. Αἰ. 822. Φιλ. 12. «Εἰς ἀκμήν»· εἰς καιρόν. Εὐριπ. Ἡρκ. μαιν. «τὸ μὴ μέλλειν δ᾽ ἀκμή». Ἐν γένει δέ, τὸ ἀκρότατον ἐν παντὶ πράγματι· ὡς, «ἀκμὴ ἔρωτος», Δίων. Κ. «ἀκμὴ ἔρωτος, σώματος, νόσου, ὀδύνης, κακῶν, πολέμου»· τοιοῦτον καὶ τό, «Ἐπ᾽ ἀκμὴν εἰμὶ ἰδεῖν». Εὐριπ. Ἑλ. 903. ἀντὶ τοῦ, ἕτοιμος. 4) Ἀκμαί, παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἰατροῖς λέγεται τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἴονθοι· (ἐξανθημάτιόν τι εἶδος ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῶν νεανιῶν· τὸ κοινῶς, σπυριὰ τῆς νεότητος λεγόμενα). Κάττ. Πρέβ. ΛΓ΄.

Ἀκμήν, κυρίως αἰτιατ. τοῦ ἀκμή· Ἐπίρ. χρονικόν· ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, παραχρῆμα, αὐτίκα μάλα (τώρα εὐθύς· εἰς τούτην τὴν στιγμὴν ὅσῳ νὰ ᾽πῇς ναί). 2) Ἔτι (ἀκόμα, τώρα ἀκόμα) μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Π. Μοίρις. σλ. 79. Φρυνχ. σλ. 123.

Ἀκμηνός, νή, νόν· (ὀξύτ.) ταυτὸν καὶ ἀκμαῖος »θάμνος ἐλαίης«. Ὀδ. Ψ. 190. 191.

Ἄκμηνος, νου, ὁ καὶ ἡ· (προπαροξύτ.) ἄσιτος, ἄπαστος, ἀνάριστος, ἄγευστος (νηστικός) »σίτοιο, πότιος, καὶ ἐδητύος«. Ἰλδ. Τ. 163, 346. (ἀκμὴ = νηστεία, Αἰολ. Ἡσύχ. Β΄. Μακκαβ. Α΄. 7.)

Ἀκμής, ῆτος, ὁ, καὶ ἡ· (κάμνω) = Ἀκάμας, ἀντὶ ἀκάμης· ἀκαταπόνητος, ἄτρυτος (ἀκούραστος, ἀπόσταστος) νεαρός, ἀκμάζων. Ἰλ. Μ. 44. »ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ ὤσαιμεν« ἐν Ἐπιγράμ. »Πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου«, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Στερεός.

Ἀκμήτης, του, ὁ· ὅθεν Ἀκμῆται· καί, ἀκμήτην δύναμιν· ἐσφαλμένως, ἀντί, Ἀκμῆτες, Ἀκμῆτα. Διονύσ. Ἀλικ. σελ. 251. καὶ 1777.

Ἀκμητεί, καί, **Ἀκμητί**. Ἐπίῤ. ἀπόνως, ἀπονητί (ἀκοπίαστα, χωρὶς κόπον, εὔκολα.) (ι) Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. καὶ

Ἄκμητος, του, ὁ, καὶ ἡ· (κάμνω) ἀκαταπόνητος (ἀκούραστος) »ἄκμ. ποσίν« (ἀκούραστος νὰ τρέχῃ) Ὑμ. Ὁμ. Ἀπλλ. 520. 2) = ἀκμής· τὸ δέ, »ἄκμητον τύμμα«. Νίκανδρ. Θηρ. 737. 820. κτύπημα χωρὶς πόνον.

Ἀκμοθέτης = ἀκμόθετον.

Ἀκμόθετον, του, τό· (τίθημι, ἄκμων) ὁ τόπος, τὸ ξύλον ἐν ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων, (τὸ ἀμόνι) Ἰλ. Σ. 410. Ὀδσ. Θ. 274. κατὰ Συγκοπ. ἐκ τοῦ, Ἀκμονόθετον.

Ἄκμων, ονος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ἀκάμων (τὸ ἀμόνι) τῶν χαλκέων. Ἡρδτ. Ὀδ. Θ. 274. »ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα«. Αἰσχύλ. Πέρσ. 51. »ἄκμονες λόγχης« ἄκμονες ἀκοντισμῶν (διὰ νὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῶν κονταριῶν) κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν δέ, λόγχῃ ἀκάματοι (τοὺς ὁποίους δὲν ἠμποροῦν νὰ τρυπήσουν τὰ κτυπήματα τῶν κονταριῶν). 2) Παρ' Ἡσυχ. »εἶδος ἀετοῦ« παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ΄. εἶδος λύκου. 3) = οὐρανός. Σφκ. Αἰ. 814. ὑπὸ Lobeck σλ. 351.

Ἀκναμπτος, του, ὁ, ἡ· (κνάμπτω) = ἄγναμπτος· ἀλύγιστος, σκληρός, ἀκαταμάχητος. Πίνδ. Πύθ. Δ΄. 128. = ἄγναπτος.

Ἄκναπτος, του, ὁ, ἡ· = ἄγναπτος.

Ἄκναφος = ἄγναφος.

Ἄκνημος, μου, ὁ, ἡ· (κνήμη) ἄνευ σκελῶν ἢ κνημῶν (ὅστις δὲν ἔχει σκέλη, δηλ. στερεῖται τὰ μέλη ἀπὸ τὰ γόνατα καὶ κάτω. 2) (κνημίς) ἄνευ κνημίδων, ἢ ἄνευ παρακαλύμματος τῶν κνημίδων (χωρὶς καλέμια τῶν ποδῶν, ἢ χωρὶς χολέβια).

Ἄκνηστις, στιος, ἡ· (ἄκνηος) ἡ ῥάχις (τὸ ῥαχοκόκκαλον) τῶν ζώων. Ὀδ. Κ. 160. »τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα«. 2) Φυτῶν εἶδός τι. Νικάνδρ. Θηρ. 52.

Ἄκνισσος, ὁ, ἡ· κρεῖττον **ἄκνισος**· (κνίσσα, κνισσόω) ἄνευ κνίσσης· (χωρὶς βόχαν μυρωδιὰν ἢ παχὺν καπνὸν καιομένου κρέατος). Πλούταρ. Συμποσ. Δ΄. »βωμὸς ἄκνισσος«· ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν καπνίζουσι καιόμενα θυμάτων παχέα κρέατα.

Ἀκνίσσωτος, ὁ, ἡ· κρεῖττον **ἀκνίσωτος** (κνισσόω) = Ἄκνισσος. Λουκ. »πάγνια ἀκνίσσωτος«.

Ἀκοή, ῆς, ἡ· (ἀκούω) ἡ αἴσθησις τοῦ ἀκούειν. 2) Τὸ ὄργανον τῆς ἀκοῆς, τὸ οὖς ἢ τὸ ὠτίον (αὐτί). Ἡρδτ. 1, 38. Καλλμ. σλδ. 245. ὑπὸ Valck. καὶ Λουκιαν. »τὰς ἀκοὰς ἀποφράττων« (στουπώνω τὰ αὐτιά μου). 3) Πᾶν ὅ,τι ἀκούεται· λόγος, φήμη, διήγησις ἐξ ἀκοῆς, ἐκ παραδόσεως. Πλάτ. Τίμ. »Ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς« »ἀκοὴ φέρεται« (τρέχει ἕνας λόγος) Εὐρπ. Φοίν. 826. »ἀκοῇ εἰδέναι τι« (ἠξεύρω τι ἐξ ἀκοῆς) παράβλ. Ἡρδτ. 1, 38, 171. 2, 29, 148. 4, 16.

Ἀκοίλιος, ὁ, ἡ· (κοιλία) ἄνευ κοιλωμάτων (χωρὶς βαθουλώματα)

Ἄκοιλος, ὁ, ἡ· (κοῖλος) μὴ κοῖλος, μὴ βαθουλός.

Ἀκοίμητος, ὁ, ἡ· (κοιμάομαι) μὴ κοιμώμενος, μὴ κοιμηθείς (ὅστις δὲν κοιμᾶται ἢ δὲν ἐκοιμήθη) ἄϋπνος· ἄπαυστος. Αἰσχύλ. Πρ. 138.

Ἀκοίμιστος, στου, ὁ, ἡ· (κοιμίζω) μὴ κοιμιζόμενος, μὴ κοιμισθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἀπεκοίμησε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκοιμίσῃ τις) ἄσχολος (ἀνησύχαστος) ἀκατάπαυστος. Διόδ. Σικ.

Ἄκοινος, ὁ, ἡ· (κοινός) μὴ κοινός (ὅστις δὲν εἶναι διὰ καθένα, δὲν εἶναι κοινός.)

Ἀκοινωνησία, ας, ἡ· στέρησις, ἡ ἔλλειψις κοινωνίας, συναναστροφῆς· ἀπὸ τοῦ

Ἀκοινώνητος, ὁ, ἡ· (κοινωνέω) τὴν κοινωνίαν ἀποφεύγων· κοινωνίας ἀνεπιτήδειος· (ὅστις δὲν σμίγει, δὲν συναμώνεται, δὲν συναναστρέφεται μὲ ἄλλους· ἢ ὅστις δὲν εἶναι ἐπιτήδειος, δὲν ἔχει τρόπον ἢ ζέρτιμον διὰ νὰ συναναστρέφηται μὲ ἄλλους). Κικ. Ἀττικ. στ΄. 1. 3. 2) Μὴ κοινός, τῷ κοινῷ μὴ κτήσιος· (ὅστις δὲν εἶναι κοινὸς εἰς ὅλους, δὲν εἶναι ἁρμόδιος, δὲν ἀνήκει εἰς κοινὸν κτῆμα). Ἐπίῤῥ. ἀκοινωνήτως.

Ἀκοίτης, του, ὁ· (κοίτη μετὰ τοῦ ἀθροιστ. α.) σύγκοιτος, σύνευνος, σύζυγος· (ὅστις κοιμᾶται μὲ ἄλλον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κλίνην, εἰς ἕνα κρεββάτι· ἀνδρόγυνον) παρὰ Πλτ. Κρτλ. 405 C. D. = ὁμοκοίτης, τις. Ὀδ. Ε. 120.

Ἄκοιτις, τιος, ἡ· θηλυκὸν τοῦ ἀκοίτης. Ἰλ. Ι. 450. »τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν.«

Ἄκοιτος, ου, ὁ, ἡ· (κοίτη) ἄνευ κοίτης (χωρὶς κρεββάτι, χωρὶς στρῶμα τοῦ ὕπνου).

Ἀκολάκευτος, ὁ, ἡ· (κολακεύω) μὴ κολακευόμενος, μὴ κολακευθείς, ἀδιάφθαρτος διὰ κολακειῶν (ὅστις δὲν κολακεύεται ἢ δὲν ἐκολακεύθηκε, δὲν ἀγαπᾷ τὰς κολακείας· δὲν εἶναι χαλασμένος ἀπὸ κολακείας, δὲν κερδαίνεται μὴ κολακείας). Κικ. πρὸς Ἀττ. 13, 51. Ἐπίῤ. Ἀκολακεύτως.

Ἀκόλακος, ὁ, ἡ· (κόλαξ) ὅστις δὲν κολακεύει. Διογ. Λαέρ. »ἀκόλακον ψήφισμα«, τὸ μὴ ἐπιδεχόμενον κολακείαν.

Ἀκολασία, ας, ἡ· (ἀκόλαστος) ἀτιμωρησία, ἀσέλγεια, ἀκρασία, ἀσωτία, ἀκράτεια τῶν παθῶν, πρὸς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς ῥοπή· (ξεδομές.)

Ἀκολασταίνω, (ἀκόλαστος) ζῶ ἢ πολιτεύομαι ἀκολάστως· εἶμαι δεδομένος εἰς τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς (ξεδομένος).

Ἀκολαστέω = ἀκολασταίνω· ἀφ' οὗ

Ἀκολάστημα, τος, τό· πρᾶξις ἀκόλαστος ἢ ἀσελγής (κάμωμα ἄσεμνον καὶ ἄτιμον).

Ἀκολαστία = ἀκολασία· ἀπὸ τοῦ

Ἀκόλαστος, ου, ὁ, ἡ· (κολάζω) ἀτιμώρητος, ἀσωφρόνιστος· μὴ σωφρονισθείς, μὴ τιμωρούμενος (ἀπαίδευτος· ὅστις δὲν ἐπαιδεύθηκεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν παιδεύσῃ κανείς). Ἐπὶ δένδρων· ἀπερίτμητος, μὴ περιτεμνόμενος (ἀκλάδευτος ἀβλαστολόγητος καὶ ὄχι περιποιημένος καθὼς διορίζουν οἱ κανόνες (τῆς φυτοκομίας) περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ περιποιούμεθα τὰ δένδρα)· ὅθεν κατὰ μεταφρ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἀσωφρόνιστος, αὐθάδης, ἀτιμώρητος, ἀχαλίνωτος, ἀπαίδευτος. Ἐπίῤῥ. ἀκολάστως· συγκρτ. ἀκολαστοτέρως· »ἀκολάστως ἔχειν πρός τι« (κάμνω ἢ ἀπολαμβάνω τι πολὺ ἄμετρα, ὑπερβολικά). Ξνφ. Ἀπμν. 2, 1, 1.

Ἀκολλητί· Ἐπίῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἀκόλλητος (ἀκόλλητα, χωρὶς νὰ κολλήσῃ ἢ νὰ κολλᾷ).

Ἀκόλλητος, ου, ὁ, ἡ· (κολλάω) μὴ κεκολλημένος, μὴ κολλώμενος, ἢ μὴ συναπτόμενος, μὴ ἑνούμενος, μὴ συνημμένος, μὴ ἑνωθείς· (ὅστις δὲν ἀκολλᾶται, ἢ δὲν ἐκολλήθηκεν, δὲν ἑνώνεται ἢ δὲν ἑνώθηκε μὲ ἄλλον).

Ἄκολλος, ου, ὁ, ἡ· (κόλλα) ἄνευ κόλλης, (χωρὶς κόλλαν ἢ ἀκόλλητον) ἔτι δὲ καὶ = Ἀκόλλητος.

Ἄκολος, ου, ὁ· (κόλον) ἄρτου τεμάχιον, τὸ ἄλλως ψωμός· (κομματάκι ψωμί). Ὀδ. Ρ. 222. »αἰτίζων ἀκόλους.«

Ἀκολουθέω, ῶ. Μ. ήσω. (κέλευθος, μετὰ τοῦ ἀθροιστ. α. κατὰ Πλάτωνα) πορεύομαι κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ, ἕπομαι (πηγαίνω κατόπι εἴς τινα) μετὰ δοτκ. ἀκολ. τινί· ἔτι δὲ καὶ ἀκολ. μετά τινος ἀντὶ τοῦ συμπορεύομαί τινι (πηγαίνω μαζὶ μὲ ἄλλον) Φρυχ. 353. ὑπὸ Lobeck. Λουκ. »ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι« καὶ Δημοσθ. Ἀνδροτ. »γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ« »ἀκολουθεῖν τοῖς καιροῖς, δηλονότι ταῖς περιστάσεσι« Πολβ. 2) Τρκν. μιμοῦμαί τινα, ἐξισῶ ἐμαυτόν τινι (ταιριάζω τὸν ἑαυτόν μου μέ τινα) πείθομαι, ὑπακούω· Λουκ. διπ. Φν. »τῷ γὰρ τούτου σώματι φατὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μεμιμημένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα«. 3) Ἀκολουθῶ νοερῶς· ἐπὶ μαθητῶν σχετικῶς πρὸς τὸν διδάσκαλον, ἐξαιρέτως τῶν φιλοσοφικῶν σχολείων· μαθητεύω τινί (εἶμαι μαθητής τινος) ὡς τό, ἕπεσθαι· »ἀκολουθῶ τῇ γνώμῃ ἢ τῷ λόγῳ τινός«· εἶμαι ὀπαδός, μαθητὴς διδασκαλίας τινός. 4) Ἐπὶ πραγμάτων ὑπ' ἀλλήλων ἀναπτυσσομένων, τίθεται τὸ ῥῆμα ἀπροσώπως καὶ ἐξηγεῖται δύναται, ἕπεται, ἑπόμενόν ἐστι· »ὑμεῖς μὲν γὰρ ὄντων ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι« Ἀρσττλ. ἡ δὲ λέξις ἀπαντᾶται μόνον μετὰ τὸν Πίνδ.

Ἀκολούθημα, τος, τό· τὸ ἀκολουθεῖν, τὸ ἕπεσθαι, ἡ ἀκολούθησις· τὸ ἐπακολούθημα, τὸ ἀποβάν, ἡ ἀπόβασις.

Ἀκολούθησις, εως, ἡ = ἀκολούθημα.

Ἀκολουθητέον· δεκτ. Ἐπίῤῥ. ἢ Ονμ. ἐπίῤῥμ. ἀπὸ τοῦ, ἀκολουθέω· πρέπει νὰ ἀκολουθῇ ἢ ἀκολουθήσῃ τις. Ξνφ. Οἰκ. 21, 7.

Ἀκολουθητικός, κή, κόν· ἀσμένως, ῥᾳδίως, συνήθως ἀκολουθῶν· (ὅστις ἀκολουθεῖ πρόθυμα, εὔκολα· ὅστις συνειθίζει νὰ ἀκολουθῇ).

Ἀκολουθία, ας, ἡ· ἀκολούθησις· οἱ ἑπόμενοι, συνέχεια, ἀλληλουχία, οἱ συντεταγμένως ἀκολουθοῦντες· ἐπακολούθημα, ὁμορρυθμία· τὸ ὑπακούειν, τὸ πείθεσθαι· (ἀκολούθημα, πηγεμὸς μὲ τάξιν, περιπάτημα ἑνὸς κατόπι τοῦ ἄλλου, συμφωνία, ἀποτέλεσμα· ὑπακοή). 2) Ἐκκλησιαστ. = τελετή, μυσταγωγία, ὑμνῳδία, ὕμνος, κανών· (ὅσα ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθὼς διορίζει τὸ τυπικόν).

Ἀκολουθίσκος, σκου, ὁ· Ὑποκρ. τοῦ ἀκόλουθος· μικρός, φαῦλος ἀκόλουθος· (κοντακὸς καὶ οὐτιδανὸς δοῦλος). Ἀθήν. σελ. 550.

Ἀκόλουθος, ὁ, ἡ· ἀκολουθῶν, ἑπόμενος· παρακολουθῶν, ὀπαδός· (ὅστις ἀκολουθεῖ, πηγαίνει κατόπι εἰς ἄλλον) παρὰ Πλτ. Κρτλ. σλδ. 405. C. D. ἀντὶ τοῦ, ὁμοκέλευθος· ἀπὸ τοῦ ἀθροιστ. α καὶ κέλευθος· παραβλ. Βτμ. Ἑλλν. γρμμ. 2. σλ. 358. καὶ Doederl. Λατν. συνωνυμ. 4. σλδ. 203. ἀποβαίνων ἢ ἑπόμενος ἔκ τινος· προσήκων, ὅμοιος, παραπλήσιος, σύμφωνος, ἀνάλογος, μετὰ γενκ. Αρστφ. Ἀχ. 438. Δημοσθ. περὶ Στεφ. »ἀκόλουθα τούτοις πράττειν«. Δημοσθ. »Πάντα τ' ἀκόλουθα τῇ κοίμησει, ὅσα ἀνήκουν εἰς τὴν κοίμησιν. 2) Ἐπιθτκ. πᾶς ὀπαδός, ἀκόλουθος, μαθητὴς προσαρτώμενός τινι· ἐξαιρέτως ὁ τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ ἐξερχομένῳ ἀκολουθῶν δοῦλος· (καθεὶς ὅστις ἀκο-

λουθεῖ εἰς ἄλλον· μάλιστα ὁ δοῦλος, ὅστις πηγαίνει κατόπιν εἰς τὸν αὐθέντην του ὅταν εὐγαίνῃ ἔξω). Πλτ. Χρμ. σλδ. 155. Β'. ὑπὸ Heind. 3) Πληθυντ. οἱ ἀκόλουθοι, τὰ σκευοφόρα· (ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰς τὸ στράτευμα μὲ ζωοτροφίας καὶ λοιπὰ ἀναγκαῖα τοῦ στρατεύματος) bagage Γαλλστ. Troß. Γερμνστ. Ἐπῤῥ. ἀκολούθως.

Ἀκολουτέω· ἀντὶ ἀκολουθέω, λέγει μὲ βαρβαρικὴν προφορὰν ὁ Σκύθης, παρ' Ἀρστφ. Θσμ. 1198.

Ἀκόλυμβος, βου, ὁ, ἡ· (κολυμβάω) ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ κολυμβᾷ· Ὁμ. Βατρ. 157.

Ἀκομία, ας, ἡ· (ἄκομος) ἔλλειψις τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, φαλάκρα.

Ἀκομιστία, ας, ἡ· ἔλλειψις θεραπείας (περιποιήσεως). Ὀδ. Φ. 284. (◡◡–◡̄–) ἀπὸ τοῦ

Ἀκόμιστος, ὁ, ἡ· (κομίζω) ἀθεράπευτος, τῆς ἀναγκαίας θεραπείας στερούμενος (ἀπεριποίητος).

Ἀκόμμωτος, ὁ, ἡ· (κομμόω) ἀκαλλώπιστος, ἀπέριττος· (ἀστόλιστος, ἀψιμαρίδωτος) Θμστs.

Ἄκομος, ου, ὁ, ἡ· ἄνευ κόμης (χωρὶς μαλλιά) ἐπὶ δένδρων· ἄφυλλος, ἄνευ φύλλων· (χωρὶς φύλλα).

Ἀκόμπαστος, ὁ, ἡ· (κομπάζω) καὶ

Ἄκομπος, ὁ, ἡ· (κόμπος) ἀφελής, μὴ καυχώμενος, (ὅστις δὲν καυχᾶται, δὲν εἶναι καυχησιάρης, δὲν εἶναι καπετᾶς). Αἰσχύλ. Θηβ. 560.

Ἀκόμψευτος, ὁ, ἡ· (κομψεύομαι) ἀκαλλώπιστος (ἀστόλιστος). Διον. Ἀλικ.

Ἄκομψος, ὁ, ἡ· (κομψός) ἀκαλλώπιστος, ἀφελής, ἁπλοῦς, ἀκόσμητος (ἀστόλιστος, ἀτλιβάνωτος). 2) Κοινός, χυδαῖος, φαῦλος, ἀγελαῖος, ἀγοραῖος, ἀνεπιτήδειος· ἐξαιρέτ. λόγων ἄπειρος· (ποταπός, χωριάτης, ἀπελέκητος· μάλιστα εἰς τὴν ὁμιλίαν). Πλουτάρχ. «φαῦλος ἄκομψος· ἁπλοῦς καὶ ἀκόσμητος». Ζήτ. ἐν τῷ, Κομψός.

Ἀκονάω, ῶ· Μ. ήσω. (ἀκόνη) θήγω, ὀξύνω, (ἀκονίζω, τροχίζω) ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετ. διαθτ. Ξενοφ. Ἑλλ. «Πάντες δὲ ἠκονῶντο τὰς λόγχας». 2) Τρπκ. ὡς καὶ τὸ θήγω. Παροξύνω, διεγείρω, ἐξάπτω τινά· (κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, τὸν ἀνάπτω, τὸν φυτιάζω) Ἡρωδ. «αἱ ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν ψυχήν».

Ἀκόνδυλος, λου, ὁ, ἡ· (κονδύλη) ἄνευ κονδύλων· ἄνευ ἁρμῶν, ἄρθρων· (χωρὶς ῥόζους, χωρὶς κόμπους, χωρὶς κλειδώσεις). 2) Ἀκονδύλιστος (ἀγρόθιστος, ἄδαρτος μὲ γροθιαῖς) Λουκιαν. Γ'. σελ. 31. 3) Ἄνευ οἰδήματος πληγῆς, (χωρὶς πρίσμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ ξυλαῖς).

Ἀκόνη, νης, ἡ· (ἀκή) ὁ λίθος, ἀκόνη (ἀκόνι). Ἀκόναι πλθ. τμήματα πετρῶν ἔχοντα τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ὅμοια τῇ ἀκόνῃ. Στράβ. ΙΒ'. σελ. 814. «λίθου λευκοῦ, ὥσπερ ἀκόνας τινὰς οὐ μεγάλας ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λαβὰς τοῖς μαχαιρίοις κατεσκεύαζον»· καὶ παρὰ Πλουτάρχ. «Ἀκόναι μολύβδου»· τμήματα μολύβδου ἔχοντα τὸ σχῆμα τῆς ἀκόνης. 2) «γλῶσσα ἀκόνας λιγυρᾶς εἰς μέλος παροξυνθεῖσα γλῶσσα». Πνδ. Ὀλ. 6. 141.

Ἀκόνημα, τος, τό· (ἀκονάω) τὸ ἀκονᾶν, θήγειν· καὶ τρπ. τὸ παροξύνειν, διεγείρειν τινά. εἴς τι (τὸ ἀκόνισμα· καὶ τὸ φύτιασμα, ἄναμμα, δόσιμον αἰτίας εἰς θύμωμα).

Ἀκόνησις· εως, ἡ· τὸ ἀκονᾶν, ἀφηρημ. ὡς πρᾶξις. Ετ. Μγ.

Ἀκονητής· οῦ, ὁ· ἀκονῶν (ἀκονιστής) Γλσ.

Ἀκόνιον, ου, τό. Ὑποκ. τοῦ Ἀκόνη· (ἀκονάκι) 2) παρ' Ἰατροῖς, Ἰατρικόν τι διὰ τὰ ὄμματα, Διοσκορ. Ε'. 144. «γίνεται καὶ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθημα· οὕτως ὅτι καὶ ἐπὶ Ἐβενίου ξύλου, (ἀμπανόζ) «Εἰδέ τις ποιήσας ἀκόνιον ἐξ αὐτῆς χρῷτο εἰς τὰ κολλύρια, βέλτιον ἐνεργήσει».

Ἀκονιτί, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ ἀκόνιτος· ἄνευ κόνεως (χωρὶς κονιορτόν) ἐξαιρέτως τῆς ἐν παλαίστραις· ὅθεν τρπκ. ἄνευ ἀγῶνος, ἀπόνως, ἀσυντόνως (χωρὶς μάλωμα, χωρὶς κόπον) (κόνις). Θουκ. Δ'. καὶ Ἡρόδ. Β'. (◡◡––Δρκ.)

Ἀκονιτικός, κή, κόν· κατεσκευασμένος ἐξ ἀκονίτου. Ξενοφ. Κυνηγ.

Ἀκόνιτον, τό· καὶ, Ἀκόνιτος, ἡ· χόρτον τι φαρμακερόν, ἐν ἀκόναις, (ἀποῤῥωγάσι) φυόμενον· (τὸ ὁποῖον φυτρώνει εἰς βράχους) Νικ. Ἀλεξ. 13. Schneid. Διοσκ. Δ'. καὶ ς'. καὶ Θεόφρ. Θ'. 16.

Ἀκόνιτος, ὁ, ἡ· (κονίω)· μὴ κεκονιμένος, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου, ἄνευ συντάσεως (ἀκορνιάχνιστος· χωρὶς κόπον). Κοΐντ. Σμυρν. «ἀκόνιτος ἄεθλον ἔλαβεν». 2) = ἀκώνιστος· μὴ πεπισσωμένος, μὴ πισσωτός (ἀπίσσωτος, ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμμένος μὲ πίσσαν). Διοσκ. Α'. 94.

Ἀκονίτως, Ἐπίῤ. ἰδὲ Ἀκονιτί.

Ἀκοντί, Ἐπίῤ. τοῦ ἄκων (ἑκών)· ἀκουσίως (χωρὶς θέλησιν, βιασμένα), ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀεκοντί (◡––).

Ἀκοντίας, ου, ὁ· (ἄκων) εἶδος ταχυτάτου ὄφεως· ἡ κοινῶς Σαΐτα. 2) μετέωρόν τι, κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἐν χρήσει· (φαινόμενόν τι εἰς τὸν οὐρανόν).

Ἀκοντίζω, Μ. ίσω. (ἄκων) ῥίπτω τὸ ἀκόντιον (τὸ κοντάρι) ῥίπτω νὰ κτυπήσω τινὰ μὲ τὸ κοντάρι) κυρίως ἀφίημι, ῥίπτω τι βιαίως· «δοῦρί, καὶ δόρα ἀκοντίζειν τινος, καὶ εἰς, καὶ κατά τινα» Ὀδσ. Θ. 229. Χ, 263. Ἰλδ. Δ. 490 «ὡσαύτως καὶ ἔγχεϊ, αἰχμὰς ἀκοντ.» Ὁμ. ἄρα ὡς τὸ βάλλειν· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστ.· καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσώπου· «ἔνθα δὴ ὁ καθαρθεὶς τὸν φόνον, καλεόμενος δὲ Ἄδρηστος, ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τοῦ Κροίσου παιδός» Ἡρδτ. 1. 43. 2) Οὐδέτ. «Εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραίαν» διεκνεύονται (διαπερνοῦν) Εὐριπ. Ὀρέστ. 1245. Ἰων. 1155.

Ἀκόντιον, ου, τό· ὑποκρστ. τοῦ ἄκων, (κονταράκι) Ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 460. Ἡρδτ. 1, 34.

Ἀκόντισις, σεως, ἡ· τὸ ἀφιέναι ἀκόντιον, ἀφηρμ. ὡς πρᾶξις (τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ)· καὶ κυρίως τὸ ἀφιέναι, βάλλειν, ῥίπτειν τι βίᾳ.

Ἀκόντισμα, τος· τὸ ἀφιέμενον, ἡ βολὴ (τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ) 2) τὸ διάστημα ἐφ' ὅσον διικνεῖται ἡ βολὴ (ὅπου φθάνει τὸ κοντάρι) Ξεν. Ἑλλ. Δ'. «ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίησαν τοῖς ὁπλίταις»· 3) τὸ διὰ τοῦ ἀκοντίου τραῦμα (ἡ πληγὴ μὲ τὸ κοντάρι) Πλουταρ. εἰς Ἀλέξ. «πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως».

Ἀκοντισμός = ἀκόντισις, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀκοντίσεως· ὅθεν «ἀκοντισμὸς ἀστέρων» (τὸ πέταγμα τῶν ἄστρων, ὅταν φαίνηται, ὅτι ἓν ἄστρον πετᾷ ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο).

Ἀκοντιστήρ, ῆρος, καί, Ἀκοντιστής, στοῦ, ὁ ἀκοντίῳ ὡπλισμένος· τὸ ἀκόντιον βάλλων· (ἁρματωμένος μὲ κοντάρι, καὶ ὅστις ῥίπτει τὸ κοντάρι). Ὁμ. καὶ Ἡρδτ.

Ἀκοντιστικός, κή, κόν· εἰς ἀκόντιον ἀνήκων, καὶ ὁ γεγυμνασμένος, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀκοντίζειν. Ξεν. Π. Ζ'. «οὐδὲ ἧττά τι ἱππικοί, οὐδ' ἧσσον τι ἀκοντιστικοί».

Ἀκοντιστύς, στύος, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ ἀκόντισις. Ἰλδ. Ψ. 622. «οὐδ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι»· ἔνθα ὁ Σχολ. οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα καταλεύσῃ, εἰς Ἀκόντισιν δηλ.

Ἀκοντοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ὁ τὸ ἀκόντιον βάλλων = ἀκοντιστής.

Ἀκοντοδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὁ δεχόμενος τὸ ἀκόντιον, καὶ αὐτῷ προσέχων ἵν' ἀποφύγῃ τὴν βολὴν αὐτοῦ.

Ἀκοντοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὁ ἄκοντα φέρων, (ὅστις ἔχει, ἢ βαστάζει κοντάρι). Δίων Κάσ.

Ἀκόντως, Ἐπίῤ. ἀπὸ τοῦ ἄκων = Ἀκοντί. Ξενοφ.

Ἀκοπητί, Ἐπίῤ. (κόπος) ἄνευ κόπου καὶ μόχθου, (χωρὶς κόπον, ἀκοπίαστα).

Ἀκοπία, ἡ (ἄκοπος) ἀποφυγὴ παντοςδήποτε καμάτου, (κόπου). Cic. ad div. 16, 18.

Ἀκοπίαστος, ὁ, ἡ· (κοπιάω) ἀκαταπόνητος, ἀκάματος (ὅστις δὲν κουράζεται, ἀποσταίνει, ἢ δὲν ἀκουράσθηκε, δὲν ἀπόσταινε ἀπὸ κόπους 2) μὴ προξενῶν κόπους (κούρασμα, ἀπόσταμα) Ἐπῤῥ. ἀκοπιάστως.

Ἄκοπος, ὁ, ἡ· (κόπος) ἀκαταπόνητος, ἀκμής, ἄτριπτος, ἀβλαβής, (ἀκούραστος, ἀκοπίαστος) 2) ἀθριψέστος· (ἀτσαλιγκομάνωτος, ἀσαράκωτος· 3) μὴ καταπονῶν, τοῦ καμάτου ἀπαλλάττων· (ὅστις δὲν προξενεῖ κούρασμα, ἀπόσταμα· ὅστις φυλάττει ἀπὸ κούρασμα) Πλτ. Φέδ. σλ. 227. Α. Τιμ. σλ. 89. Α. ὅθεν τὸ ἄκοπον· ἀναληπτικόν, ζωπύρημα, (δυναμωτικόν). Ἐπῤῥ. ἀκόπως.

Ἀκόπριστος, ὁ, ἡ· (κοπρίζω) ὁ μὴ κεκοπρισμένος, ἄκοπρος, ὁ· (κόπρος) ἄνευ κόπρου, μὴ κοπρίζων· (χωρὶς κοπριάν, ὅστις δὲν κάμνει κοπριάν).

Ἀκοπρώδης, ὁ, ἡ· = ἄκοπρος· παρ' Ἱπποκρ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὴν κόπρον του· καὶ ὁ εἰς τοῦτο μὴ ἐνεργῶν.

Ἀκόρεστος, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) Ἀττκ· ἀντὶ ἀκόρητος· μὴ κορεννύμενος, μὴ κορεσθείς· (ὅστις δὲν ἐχόρτασεν ἢ δὲν χορταίνει, ἀχόρταστος, ἀχόρταγος). Ἰλ. Υ. 2. «... μάχης ἀκόρητοι». Παρὰ Ξενοφ. Συμ. Η'. 15. «ἀκορεστοτέραν». Ἐπῤῥ. ἀκορέστως· 2) ἐνεργητ. μὴ κορεννύων· (ὅστις δὲν κάμνει χορτασμόν) Αἰσχλ. Αγ. 1504.

Ἀκόρετος, ὁ, ἡ = ἀκόρεστος Αἰσχλ. Αγ. 1114. τροπκ. ἀκατάπαυστος. Αἰσχλ. Αγ. 1088.

Ἀκορής, ὁ, ἡ· Ἀκόρεστος, Σφκ. Οἰδ. Ηλ. 120. ὅπου ὁ Δοιδερλεῖνος, Döderlein ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὑβριστής· ὡς τό, κόρος = ὕβρις.

Ἀκόρητος, ὁ, ἡ· (κορέννυμι) = ἀκόρεστος· μετὰ γενκ. «ἀϋτῆς, πολέμου, μάχης, ἀπειλάων». Ἰλδ. 2) (κορέω) μὴ κεκορημένος· (ἀσκούπιστος, ἀφροκάλιστος, ἀσκούπιστος)· ἀκαλλώπιστος. Ἀρστφ. Νεφ. 45.

Ἀκορία, ἡ· ἀπληστία (ἀχορτασία).

Ἀκορίτης ὑπακ. οἶνος· ἐπὶ τὴν βοτάνην ἄκορον κατεσκευασμένος οἶνος· (κρασὶ μεταγγισμένον, κατεσκευασμένον μὲ τὸ χόρτον ἄκορον ὀνομαζόμενον).

Ἀκορνα, ἡ· κιτρινόδετις θαμνίσκος. Ζήτ. Ἄκαρνα.

Ἄκορον, τό· ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα τοῦ ἀκόρου· acorum. Διοσκορ. Α'. 2.

Ἄκορος· ὁ, ἡ· φυτόν τι, πιθανῶς τὸ γερμνστ. Kalmus.

Ἄκορος, ὁ, ἡ = ἀκόρητος (κορέννυμι) ὅθεν τρπκ. συνεχής, ἀκατάπαυστος. Πνδ. Πθ. 4. 360. 2) (κορέω) μὴ κεκορημένος (ἀσκούπιστος).

Ἀκόρυφος, ὁ ἡ· (κορυφή) ἄνευ κορυφῆς, ἄνευ ἀρχῆς· (χωρὶς σουβλερὴν μύτην, χωρὶς ἀρχήν) 2) = τῷ ἑπομένῳ. Διονύσ. Ἀλικ.

Ἀκορύφωτος, ὁ, ἡ· (κορυφόω) μὴ κατηριθμημένος, μὴ κεφαλαιούμενος· λογισμῷ ἀπερίληπτος· ἀναρίθμητος (ἀμέτρητος, ἀλογάριαστος, ἀτουμάριστος).

Ἄκος, κος, τό· (ἀκέομαι) ἴασις, θεραπεία, ἰατρικόν· «κακοῦ ἄκος.» Ἰλ. Ι. καὶ Ἡρδτ. (τρόπος ἢ μέσον νὰ διορθωθῇ τι) «ἄκος οὐδὲν ἀνιατόν ἐστι (ἀθεράπευτον, δὲν ἔχει ἰατρειάν). Αἰσχ.

Ἀκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἄκοσμος) εἰμὶ ἄτακτος,

κακοήθης, ἀπειθὴς, παρανομῶ (εἶμαι, φέρομαι, καὶ πολιτεύομαι ἄτακτα, ἀχρεῖα, μὲ κακὰ ἤθη, δὲν φυλάττω τοὺς νόμους) Σφκ. Φιλ. 387.

Ἀκοσμήεις, εσσα, εν. = ἄκοσμος· ποιητικ. παρὰ Νικάνδρ. ἀντὶ τοῦ Ἄγριος.

Ἀκόσμητος, ὁ, ἡ· (κοσμέω) μὴ συντεταγμένος, ὁ ἄτακτος· [illegible] (ἄβαλτος εἰς τάξιν· ἀστόλιστος) ἐπίῤῥ. Ἀκοσμήτως.

Ἀκοσμία, ας, ἡ· ἀταξία, σύγχυσις. Συνέσ. Ἐπιστ. 104. «πάντα ἀκοσμίας ἐμπέπλησται» καὶ ἀταξία κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἀσωτεία, ἀπώλεια, ἀπρέπεια, κακοήθεια. Δίων Κ. νζ΄. 16.

Ἀκόσμιος = ἄκοσμος.

Ἄκοσμος, ὁ, ἡ· (κόσμος) ἄτακτος, ἄνευ συντάξεως, συγκεχυμένος· ἀπρεπὴς, ἀπειθὴς, κακοήθης, ῥαθυμῶν, ἀσελγὴς, ἀκρατὴς· ἀκαλλώπιστος· παρ' Ὁμ. ἅπαξ περὶ τοῦ αὐθάδους καὶ αἰσχρολόγου Θερσίτου· (χωρὶς τάξιν, χωρὶς στολισμόν· ἄτακτος, ἀστόλιστος, ἀχρεῖος κατὰ τὰ ἤθη). Ἰλ. Β. 213. «Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδει.»

Ἀκοστέω, ῶ· καὶ ἀκοστάω. Μ. ήσω· ἀπαντώμενον μόνον ἐν τῷ «ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ» Ἰλδ. Ζ. 506. Ο΄. 263. καλῶς τεθραμμένος ἐν τῇ φάτνῃ. (ἄλογον καλὰ θρεμμένον εἰς τὸ παχνί)· ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκοστή· (κριθή) ἵππος κριθιῶν· (ἄλογον μὲ κριθάρι καλὰ θρεμμένον καὶ διὰ τοῦτο πολυθυμοειδὲς, τὸ τουρκοβαρβαριστὶ ἀγρίμιο λεγόμενον) ἰδὲ Ετμ. Λεξ. 2. σλ. 171. παράβαλε καὶ κριθιάω.

Ἀκοστή, ῆς, ἡ· ἡ κριθή, παρὰ Κυπρίοις καθ' Ἡσύχ. (τὸ κριθάρι ὠνόμαζον οὕτως οἱ Κυπριῶται) ἔστι δὲ ἐν χρήσει καὶ παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 106. «πολλάκι δ' ἐνθρύψειας ἐν ὀπταλέῃσιν ἀκοσταῖς»· ὅ ἐστιν, Ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς· παρὰ τὸ Ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινομένας.

Ἀκοστής· οῦ, ὁ (συγγεν. τῷ ἄκος) Ἰατρὸς φρυγιστί· (κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν φρυγῶν), Ἐτυμ. Τουδιάνου· κρείττων φαίνεται δὲ ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ ἀκεστής. Ετμ. Λξ. 2. σλ. 174.

Ἄκοτος, του, ὁ, ἡ· (κότος) ἄνευ ἔχθους, μὴ βυσσοδομεύων ὀργήν· (χωρὶς ἐχθροπάθειαν, ὅστις δὲν κρύπτει τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθραν του πρός τινα· τὸ κοινότερον· δὲν τὸ βράζει μέσα).

Ἀκουάζομαι, μετ. ἀποθτ. = ἀκούω· μετὰ γενικ. Ὁμ. 2) καλοῦμαι, προσκαλοῦμαι «δαιτὸς ἀκουάζεσθον» εἰς δαῖτα καλεῖσθε (σᾶς προσκαλοῦν εἰς φιλεῖον) Ἰλδ. Δ. 343. Ι. 7. ἰσοδύναμον τῷ, καλεῖσθαι. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ ἀκουάζω.

Ἀκούβιτον, τό. Ζωναρᾶς «ἡ λέξις τῶν ἀκουβίτων τῶν Λατίνων ἐστίν· ἀκούμβω γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις τὸ, ἀνακλίνω· σημαίνει δὲ στρωμνὰς ἡρμένας εἰς ὕψος καὶ μαλακὰς· αὗται δὲ τρυφῆς καὶ βλακείας εἰσί». Βαλσαμ. «Ἀκούβιτον λέγεται, πᾶν ἀνάκλιτον στρωμνῆς κατασκεύασμα εἰς ὕψος ἠρμένον καὶ μαλακὸν ὅθεν εὑρέθη, ὡς φαίνεται, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, ἀκουμβῶ.

Ἀκουή, ῆς, ἡ· παρὰ Ποιητ. ἀντὶ, Ἀκοή. Ὁμρ. κατὰ τὴν τρίτην μέντοι σημασίαν μόνον· δηλ. ὡς ἀποτέλεσμα, καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. Η. 129. μετ. μακρὰν ἠχος, θρούς, κτύπος ἐν Ὀδ. ἄς, φήμη, λόγος, [illegible].

Ἀκούρευτος, ὁ, ἡ· (κουρεύω) ὅστις δὲν κουρεύεται, ἢ δὲν ἐκουρεύθη.

Ἄκουρος, ὁ, ἡ· (κοῦρος ἀντὶ κόρος) ἄπαις, ἄνευ ἄρσενος διαδόχου ἢ κληρονόμου (χωρὶς ἀρσενικὸ παιδί) Ὀδσ. Η. 64. 2) ἄνευ κουρᾶς, μὴ κεκαρμένος (ἀκούρευτος, ἀξύριστος) Λκ.

Ἀκουροτρόφος, φου, ὁ· ἐν Ποιμάνδρ. ἀκουροτρόφος καὶ κεύθουν σώματος· φαίνεται δὲ τοῦ, ἀκουροτρόφος παρ' Ἱπποκρ. κυρίως φαίνεται τὸ εἶναι Ἀκοροτροφής, ὁ μὴ τροφῆς ὑπερπεπλησμένος· ἢ ὁ μὴ ἔχων βαρὺ καὶ παχὺ σῶμα.

Ἀκουσείω, θέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούσω· ἢ νὰ ἀκούω· (ἐκ τοῦ, Ἀκούσω· μέλ.)

Ἀκουσία, ας, ἡ· τὸ θηλυκ. τῆς μετχ. ἀκούσιος (‒ ‒ ◡ ‒).

Ἀκουσιάζω, Μ. άσω· ἀκουσίως ποιῶ ἢ πράττω τι· (κάμνω τι χωρὶς νὰ θέλω, στανικὰ, μὲ τὸ στανιό) (α) Ἀριθμ. ΙΕ΄.

Ἀκουσίθεος, ὁ, ἡ· (ἀκούω) τῷ Θεῷ εἰσακουόμενος (ὅστις εἰσακούεται εἰς τὸν Θεόν). Ἐπγρ. «φέγγος ἀκουσιθέοιο», δηλ. τὸ εἰς Θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον.

Ἀκούσιμος, ὁ, ἡ· ῥᾳδίως ἀκουόμενος, εὐάκουστος (ὅστις ἀκούεται εὔκολα) Σοφοκλ.

Ἀκούσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκουσία, ἡ· συνηρμ. ἀντὶ ἀεκούσιος· μὴ θέλων, βεβιασμένος, μὴ εἰδὼς καὶ μὴ βουλόμενος, παρὰ γνώμην καὶ βούλησιν· (ὅστις δὲν θέλει, ὅστις εἶναι βιασμένος νὰ κάμῃ ἢ νὰ εἰπῇ τι ἐναντίον τῆς θελήσεώς του· χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ νὰ ἠξεύρῃ) Ἑρμ. ἀκουσίως. Ἀριστοτ. «τὰ ἀκούσια», (α).

Ἄκουσις, σεως, ἡ· ἀκοή, τὸ ἀκούειν.

Ἄκουσμα, τό· τὸ ἀκουόμενον, τὸ ἀκουσθὲν (ὅ,τι ἀκούεται ἢ ἀκούσθηκε) τόσον μουσικῆς μέλος, ᾠδή, ᾆσμα (λάλημα, τραγῴδι, ψάλσιμον) Ξενοφ. Ἀπομ. Β΄. ά. 31. «ἀκούσμα ἥδιστον» ὡς καὶ φήμη, λόγος, διήγησις, διδασκαλία κ.τ.τ. Ἰσοκρ. Δημ. «Ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω»· ἀκρόαμα.

Ἀκουσμάτιον, τό· ὑποκριτ. τοῦ ἄκουσμα Λουκ.

Ἀκουστέον· καὶ ἀκουστέα· ἐστι. ἐπίῤῥ. ἢ ἐπίῤῥημα ὄνομα, ἀπὸ τοῦ ἀκούω· πρέπει ἀκούειν ἢ ἀκούειν, νὰ πείθεται ἢ νὰ πειθῇ τις [illegible] Εὐριπ. Ἰφ. 1. 10. Ἀκουστέα. Ἡρόδ. Γ΄. 61.

Ἀκουστής, στοῦ, ὁ· ἀκροατής, μαθητής· Διοδ. Σ. Ἀλεξ. Α΄. περὶ Ἰσοκ. «γενόμενος ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου καὶ Γοργίου.»

Ἀκουστιάω, ῶ Μ. άσω· ἀκουστικὸς εἶμαι, ἤτοι ἀκουστικὸς ἔχω· ἄπτομαι ἀκροᾶσθαι, προσέχω τι (ἀγαπῶ, προσέχω, ἐπιθυμῶ νὰ ἀκούω, νὰ μανθάνω)

Ἀκουστίζω, Μ. ίσω· παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα τὸ διδάσκειν ὡς, «ὅτι περὶ τῶν ἄλλων [illegible]» ὅ ἐστι, παρ' ἄλλου ἤκουσαν ἢ ἐδιδάχθησαν. Σουίδ. ἐν Λεξ. Δίγμ. Ζήτ. Ἀκουστής.

Ἀκουστικός, κή, κόν· ὁ προσεχὴς, ἐπιμελὴς ἀκροώμενος· οὕτως ἐκαλοῦντο (ἀκουστικοὶ) οἱ τοῦ Πυθαγ. μαθηταὶ, ἐπιμελῶς καὶ προσεχῶς τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ ἀκροώμενοι καὶ πολὺν χρόνον ἀκροαταὶ αὐτοῦ μόνον ὄντες 2) κτητικ. ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀκοήν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀκοήν, «Πόρος ἀκουστικός», ἢ, [illegible] ὃν ἀκούομεν· καὶ, «Ἀκουστικὴ αἴσθησις», ἡ αἴσθησις τῆς ἀκοῆς, ἡ ἀκοή.

Ἀκουστικῶς, Ἐπίῤ. τὸ προσεκτικῶς, καὶ ἐπιμελῶς ἀκούειν.

Ἀκουστός, στή, στόν· ἠκουσμένος, ἀκουόμενος (ὅστις ἠκούσθη ἢ ἀκούεται) Ὕμ. Ὁμρ. Ἑρμ. 512. Ἀκροατικὸς, ἡ προσοχῆς ἄξιος, (ὅστις ἀξίζει νὰ ἀκουσθῇ)· Ἐκδ. ῥημτ. ἀπὸ τοῦ ἀκούω.

Ἀκουτίζω, Μ. ίσω καὶ Ἀττικ. ιῶ· ταυτὸν τῷ, Ἀκουστίζω (κάμνω νὰ ἀκούσῃ τις τι) ποιῶ τινα ἐπιστρέφειν εἰς τὸ ἀκούειν. Ψαλμ. Ν΄. «ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν», «Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου» Ἀριστοτ. ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὑπακούειν. «Ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν» Γρ. εἰς τὸ ἅγιον Βάπτ. ἀντὶ τοῦ, διδαχθῶμεν, ἀκροασθῶμεν.

Ἀκούω, Μλ. ἀκούσομαι (ὁ ἐνργτ. τύπος, ἀκούσω, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων Ἀττ. εὕρηται· Schaef. Γρηγ. σελ. 1063· ἀλλὰ τὸ πρῶτον μὲν τρὶς παρὰ Λυκφ. εἶτα παρὰ τοῖς Ο΄. καὶ ἐν Ν. Δ. ἰδὲ Γραμμ. τῆς Ν. Δθ. ὑπὸ Winer σλ. 43. καὶ πολλάκις παρὰ τοῖς μεταγενστ. Διον. Ἀλκ. Λουκ. Πλ. 11. Jac. All. Τ. 1 σλ. Ι.. Τ. 3 σλ. 551. 580. 1024 καὶ μάλιστα Schaef. appar. Demosth. Τ. 2. σλ. 232) Παρμ. Ἀττ. ἀκήκοα. Δωρ. ἄκουκα. Schaef. Πλουτ. Ἀγησ. 21. παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἤκουκα. Ὑπρσ. συλ. ἠκηκόειν. Πρμ. παθτ. ἤκουσμαι, Ἀόρστ. ἠκούσθην· Ἀκούω, ἀκροάζομαι, (ἀφηροῦμαι) πυνθάνομαι· παρ' Ὁμρ. τὰ πλεῖστα μετ' αἰτιατ. τοῦ ἀκουομένου πράγματος (ὡς. μῦθον, ὄσσαν, κλέος) καὶ μετὰ γενικ· τοῦ λαλοῦντος προσπ. (ὡς. εἰπόντος)· μετ' ἀμφοτέρων τῶν πτώσ. ἅμα «πάντα Καλυψοῦς ἤκουσα» Ὀδσ. Μ. 389. διττὴ γενικ· τοῦ προσπ. καὶ τοῦ πργμτ. Δημσθ. περὶ Στφ. σλ. 228. καὶ Μειδ. σλ. 515. πολλάκις ὅμως εὕρηται καὶ γενικὴ τοῦ πράγμ. ἢ αἰτιατ. τοῦ προσπ. ἐκτὸς ὡς. Ὀδσ. Ο. 373 «ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης, οὐ μειλιχὸν ἔστιν ἀκοῦσαι». Παρὰ τοῖς πεζογρφ. πολλάκις· δοτικὴ μόνον σπανίως, Σφκλ. Ἠλ. 221. Τὸ πρόσωπον περὶ οὗ πυνθανόμεθα κεῖται αὐτοὺς ὁτὲ μὲν κατὰ γενικ. ὁτὲ δὲ κατ' αἰτιατ. Ὀδσ. Α. 287. 289. Δ. 458. Ἰλδ. Ω. 490. «πάι· περί τινος», Ὀδσ. Τ. 209. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετ' ἀπαρμφ. Ἰλδ. Ω. 543. μάλιστα παρὰ τοῖς Λογογράφοις· ἀκούω διδάσκαλον, ἀκροῶμαι τὰς διδασκαλίας αὐτοῦ 2) τὰ πλεῖστα μετὰ γενικῆς, ἀκούω, εἰσακούω, κλύω, ὑπακούω τινος· σπανιώτερον μετὰ δοτικ. Ἰλδ. Π. 515. ὡσαύτως ἐπικολάζει ἡ γενκ. καὶ παρ' Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ ἡ Αἰτιατ. οἷον· «ἄλλων μῦθον ἀκούειν» τὸν λόγον ἄλλου ἀκούειν, προσέχειν ἢ πείθεσθαι τῷ λόγῳ ἄλλου, Ὀδσ. Β. 314. Ἰλδ. Β. 200. ὅθεν ὅτε ἔστιν ὁ λόγος περὶ ἥττονος πρὸς ἀνώτερον = ὑπακούειν, συνεστ. μετὰ γενκ. Ὀδσ. Η. 11. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθεσ· ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ Ἰλδ. Δ. 331. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν παρ' Ὁμρ. μὲν σπανίως, παρὰ τοῖς πεζογράφοις δὲ πολλάκις· ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτιατ. παρὰ Σφκ. Ἀντγ. 64. 3) Οὐδέτ. κατὰ τὴν σημασίαν παραγγέλλεται· χρόνος· ὅθεν = εἰδέναι. Ὀδσ. Γ. 163. Δ. 94. Πλτ. Γοργ. σλ. 503. C. Πολιτ. 3. σλ. 407. Λ Νμ. 1. 1. σλ. 9.

Παρὰ τοῖς μετ' Ὅμηρον· 1) ἐσθλός, κακός, κόλαξ, ἀκούω· ἀκούω καλεῖν με (ἀκούω νὰ μὲ λέγωσι) ὅθεν ὀνομάζομαι, ἐσθλός, κακὸς κτ. λ. ὡσαύτως καὶ, εὖ, καλῶς, κακῶς, ἄριστα ἀκούειν· μὲ καλοῦσιν, ἢ ὀνομάζουσι. Ἡρδτ. 2. 173. 6, 86. 1, 8, 93. 9, 79. Ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπρμφ. «ἤκουεν εἶναι πρῶτος» τοὺς ἔλεγον ὅτι εἶναι πρῶτος. Ἡρδτ. 3. 131. ἀκούω ὑπ' ἐκείνου· 2) οὕτως ἀκούειν ἢ ἀκοῦσαι κατὰ πρώτην ἀκοήν, ἄνευ ἀκριβεστέρας ἐξετάσεως· ἐν χρήσει ἀεὶ ὡς αὐθύπαρκτος παρεμβεβλημένος λόγος. Δμσθ. Λεπτ. σλ. 235. ὑπὸ Wolf. Schaef. mel. σλ. 8. 3) ῥήματι δὲ πολυπραγμοσύνης ἢ περιεργείας σημαντικοῖς ἐπιφερόμενον, καταλιμπάνεται πολλάκις. Σφκ. Oid. Κ. 74· ὑπὸ Erf. 4) παρὰ Γραμματικοῖς = τῷ προσυπακούομαι, ἐνταῖς ἐλλείψεσι χρήσιμον.

Ἄκρα, ρας, ἡ· Ἰωνικ. ἄκρη (κυρίως θηλυκ. τοῦ, ἄκρος)· τὸ ἔσχατον μέρος πράγματός τινος, ἐξαιρέτως πρὸς τὰ ἄνω· ἄρα κορυφή, ἀκρωτήριον, ἀκρώρεια, ἐπ' ἀκρωρείας κείμενον φρούριον, ἢ ἀκρόπολις (κορυφή, μύτη, κορφοβούνι, Καστέλι) ἐπὶ ἀκρωτηρίου, ἢ τῆς ἄκρας χρῆται ὁ Ὁμρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πληθυντ. ἀρθμ. πλὴν ἐν Ὀδσ. Ι. 285. τῷ δ' ἑνικῷ ἀεὶ ἐν ταῖς φράσεσι «κατ' ἄκρης πέρθειν», ἑλεῖν, σμύχειν πόλιν Ἀττ. κατ' ἄκρας· κυρίως ἄνωθεν πρὸς τὰ

κάτω· ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἄρχεσθαι τὸ πορθεῖν, ἐδαφίζειν· ἡ γὰρ ἀκρόπολις ἐστὶ τὸ κύριον μέρος, ἡ σκέπη καὶ τὸ ἱερὸν τῆς πόλεως. Ἰλ. Ο. 557. Ω. 728. Ἡρδτ. 6, 18, 83. «αὐτοῦ καὶ πέλασε κῦμα κατ᾽ ἄκρης« τὸ κῦμα ἔλασεν (ἐκτύπησεν) ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω Ὀδσ. Ε. 313. παράβλ. ἄκρηθεν καὶ κατάκρηθεν· 2) ὑπερβολή· παρὰ Πνδ. Πθ. ια. 18 «ἄκρα ἐσπάραξε κνέφας (τορούπωμα ἡ σοροῦπι ατμα).

Ἀκράαντος, ὁ, ἡ· (κραιαίνω) = ἄκραντος· μὴ τετελεσμένος, ἀτέλεστος· μὴ ἀποβάς, ἄνευ ἀποβάσεως (ἀτελείωτος, μὲ χωρὶς ἀποτέλεσμα) Ἰλ. Β΄. 138. «ἄμμι δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον«. (υ – – υ).

Ἀκραγής, γέος, ὁ, ἡ· (κράζω) μὴ κράζων, ἄφωνος, βουβὸς (μοῦτος) 2) μετφρ. ἐπὶ ὀργίλων καὶ ἀσθενῶν, διὰ τὸ ἐλλείπειν τὴν φωνὴν ἐκείνοις μὲν δι᾽ ὀξυχολίαν, τούτοις δὲ δι᾽ ἀδυναμίαν. Ἡσχ. ὅστις καὶ ἄκραγος τίθησιν. Ὁδ᾽ Αἰσχύλ. Προμ. 809. «ἀκραγεῖς κύνας«. Ἐτυμολ. ἔχει καί, Ἀκραγὲς παιδίον, τὸ κλαῖον πάντοτε ἡ κεραπολύ· καί, Κραγὸν κράζων· τοῦ α κατ᾽ ἐπίτασιν, δηλ. μεγάλως κράζων.

Ἀκράδαντος, του, ὁ, ἡ· (κραδαίνομαι) ὁ μὴ κραδαινόμενος, μὴ κραδανθεὶς· ἄσειστος, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, (ὅστις δὲν σαλεύεται ἡ δὲν ἐσαλεύθη ἀπὸ τὸν τόπον του· ἀτράνταχτος).

Ἀκραεί, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ Ἀκραής· «ἀκραεὶ πλεῖν« εὐδίῳ ἀνέμῳ πλέειν (πλεύσιμον ἡ ταξείδι μὲ καλὸν καὶ ἁρμόδιον ἄνεμον).

Ἀκραής, έος, ὁ, ἡ· (ἄκρος, ἄημι) σφοδρῶς πνέων, παρ᾽ Ὁμ. καὶ Ἡσδ. ὁ Ζέφυρος, καὶ ὁ Βορρέας. Ὀδ. Β. 421. «ἀκραῆ Ζέφυρον«· ἔνθα ὁ Σχολ. «ἐπιτήδειον, ἄκρως πνέοντα πρὸς τὴν χρείαν, οὔτε πλέον, οὔτ᾽ ἔλαττον· ἡ τὸν μὴ κεκραμένον, ἀλλ᾽ ἀκριβῶς Ζέφυρον«· ὁ δ᾽ Ἀπολλών. Α΄. 605. «ἀκραὴς οὖρος«, ἐπιτήδειος πρὸς πλεύσιμον ἄνεμος· ὅθεν καὶ Ἡσύχ. «ἀκραέα, οὔριον«· τῷ αὐτῷ χρῆται, καὶ Ἀρριαν. Ἰνδικ. σελ. 339. «ἔπλεεν ἀκραεῖ«, ὅ ἐστιν εὐδίῳ ἀνέμῳ· παρὰ Κικ. Ἀττικ. Γ΄. 17. εὑρίσκεται καί, Ἀκραές, τὸ ἐναντίον τῆς ταραχῆς.

Ἀκραῖος, ὁ, ἡ· Ἄκρος· καὶ Πληθυντ. τὰ Ἀκραῖα, οὐσιαστ. ἀντί, τὰ ἄκρα τοῦ σώματος. Γαλην. «μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως« 2) οἱ ὑψηλοὺς τόπους, ἡ ἀκρωρείας οἰκοῦντες (ὅσοι κατοικοῦν εἰς ὑψηλὰ μέρη, ἡ εἰς τὰ κορφοβούνια) ἐπίθτ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὡσαύτως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει. «Ἀκραῖοι θεοί«, καὶ «Ἀφροδίτη ἀκραία«, Παυσαν. οἱ ἐν ταῖς Ἀκροπόλεσι θεοί.

Ἀκραίπαλος, ὁ, ἡ· (κραιπάλη) μὴ μεθυσκόμενος, μὴ μεθυσθείς, ἄνευ μεθύσεως· ἀμέθυστος· (ὅστις δὲν ἐμέθυσεν, ἡ δὲν μεθᾷ· χωρὶς μεθύσι, ἀμέθυστος) 2) Ἐνεργ. μεθύσεως μὴ προξενος, καὶ τὴν μέθυσιν κωλύων (ὅστις δὲν προξενεῖ μεθύσι, καὶ ὅστις ἐμποδίζει τὸ μεθύσι) ἀντιφάρμακον τῆς μεθύσεως, τό. Διοσκ. Α΄. 25. «κρόκος ἀκραίπαλός ἐστι μετὰ γλυκέος πινόμενος«.

Ἀκραιφνής, έος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκπ. τοῦ Ἀκεραιόφανής· Ἀκέραιος, ἀμιγής, καθαρός, γνήσιος (ἀνακάτωτος, καθάριος) Εὐρπ. πενία ἀκρ. (καθάρια πτώχεια) ὅθεν 2) ἀβλαβής, σῶος. Σφκ. Οἰδ. Κ. 1147. Ἐπίρ. Ἀκραιφνῶς.

Ἀκραλιπῆ, Καλλίμ. Ἐπιγρ. ἐσφαλ. ἀναγν. ἀντί, ἁβρὰ λίπη.

Ἄκραντος, ὁ, ἡ· (κραίνω) ἀτελής, ἀνεκπλήρωτος, ἄνευ ἀποτελέσματος, κενός, μάταιος (ἀτελείωτος, χωρὶς ἀπακολουθα, ἄδειος, κοῦφιος) Πινδ. «ἄκραντον ἔπος«, καὶ «ἄκραντος ἐλπίσι λόγος κενοί«, μάταιαι ἐλπίδες (ἄδεια λόγια, λόγια 'στὸν ἀέρα· κοῦφιαις ἐλπίδαις). Πνδ. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ Αἰώνιος, παντοτεινός, ἄνευ τέλους. Αἰσχύλ. Χοηφ. 63. «ἄκραντος νύξ«· (νύχτα μὲ χωρὶς τέλος).

Ἀκραξόνιον, (ἄκρος, ἄξων) τὸ τοῦ ἄξονος ἄκρον (ἡ κορυφὴ ἀπὸ τὸν ἄξονα). Πολυδ. Ὀνοματτ. Α΄. 145.

Ἀκρασία, ας, ἡ· (ἄκρατος) κακή, φαύλη μίξις (κακὸν ἀχρεῖον ἀνακάτωμα). Πλάτ. Γοργ. «ἀκρασία τοῦ ἀέρος«· διεφθαρμένος ἀὴρ (χαλασμένος, κακός, βλαβερὸς ἀέρας) ἀντίθετον τῷ, εὐκρασία. Δίων. Κατ.

Ἀκρασία (ἀκρατής) = ἀκράτεια· (‾υυυ–, Μόρχ. Ἀργυτ. 16.) «μὴ ἄλλος ἄλλον ἀκρασίᾳ νικᾶν σπουδάζωμεν· ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττόν, καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν, καὶ ταῦτα πεινώντων ἄλλων«. Γρηγ.

Ἀκραταῖος, αία, αῖον· (κρατέω) = Ἀκρατής, πάνυ ἐσφαλμένη ἀνάγν. Ἀριστίας παρ᾽ Ἀθην. 15, σελ. 686. Α. «πηδῶν ἀκραταίαν«· ἔνθα ὁ Dindorf ἀκρατέα γράφει. παρβλ. Σφκλ. Φιλ. 1097. ὑπὸ Ἑρμάνου.

Ἀκράτεια, ας, ἡ· (ἀκρατής) = ἀκρασία, ἀπὸ τοῦ, κράτος· ἀσέλγεια, ἀσωτία. 2) ὑπερβολή, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς γεννωμένη ἀδυναμία· ἡ τοῦ στομάχου ἀδυναμία διὰ πολυφαγίαν· καὶ Ἱπποκ. καὶ Ἀρετ. «ἀκρασίη σώματος, χειρός, γουνάτων κ. τ. λ.« ὅθεν καὶ παρὰ Ξενοφ. Κ. Π. ς΄. «ἀκράτεια τῶν προσφερομένων«. 3) ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία· (ἀκράτητη γλῶσσα). Πλτ. ἐν Λυκοῦρ. 4) Ἀνωμαλία, Ἰώσηπ. «οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ χειρῶν ἀκρασίαν ἀλίσκονται«. Ἀκρασία δὲ ἀκολασίας διαφέρει, ἡ μὲν γὰρ κατὰ προαίρεσιν πράττει τὰ αἰσχρά, λέγεται καὶ Ἀκράσιον. «οὔποτε εἰς πᾶσαν ἀκράσιον ἀκαιρομανίαν τρίβουσι«. Ἀκρασία δέ, ἕξις βιαστικὴ περὶ τὸν ὀρθὸν λογισμόν. Εὐδημ. Λεξ. ἀντίκειται δὲ ἡ ἀκράτεια τῇ ἐγκρατείᾳ (ᾱ).

Ἀκρατεύομαι, Μλ. σομαι μτ. ἀποθτ. εἰμὶ ἀκρατής, ζῶ καὶ πράττω ἀκρατῶς (εἶμαι δοσμένος εἰς τὰ πάθη). Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ζ. 3. 3.

Ἀκρατευτικός, κή, κόν· ἐξ ἀκρατείας προερχόμενος.

Ἀκρατέω· εἰμὶ ἀκρατής· ἐκ τοῦ

Ἀκρατής, ὁ, ἡ· (κράτος) ἀσθενής, ἀδύνατος ἄναλκις, ἀδρανής, ἥσσων πράγματός τινος (ὅστις κυριεύεται ἀπὸ κανένα πάθος), μετὰ γενικ. ἀκρ. γάμων, ἀτελής (ἐξεδόμενος)· ἀκρ. χειρός· (κλέπτης, ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ χέριτου): «ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ« (δὲν ἠμπόρησε νὰ κρατήσῃ τὸ κριάρι ἀπὸ τὰ κέρατα). Λουκ. Β, σλ. 112. Ἐξαιρέτως, ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν, ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ ἐπιστυρόμενος. (ὅστις δὲν ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόντου, ὅστις κυριεύεται ἀπὸ τὰ πάθη του) ἀσελγής, ἄσωτος, ἀχαλίνωτος, θρασύς, ἀναίσχυντος, ὑβριστικός. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «ἀκρατὴς δαπάνη« (ὑπερβολικὰ ἔξοδα), «ἀκρατὲς στόμα« (ἀκράτητον, αὐθάδικον στόμα). Ἐπρρ. ἀκρατῶς.

Ἀκράτησις, εως, ἡ· (ἀκρατέω) ἀμετρία. Ἰάμβλ.

Ἀκράτητος, ὁ, ἡ· (κρατέω) ἀδάμαστος, ἀχαλίνωτος (τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐξουσιάσῃ ἡ ἐμποδίσῃ· ὡς, «ἐπιθυμία ἀκράτητος«.

Ἀκρατί. Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ἀκρατής = ἀκρατῶς Ἀρετ. «ἀκρατὶ τὰ οὖρα ἐκχέειν«· ἀμφ.

Ἀκρατία, ας, ἡ· = ἀκράτεια. Αττι. Θουκδ.

Ἀκρατίζομαι, μέσ. ἀποθτ. Μλ. ἰσῶμαι· (ἄκρατος) ἀκρατοποτῶ, πίνω οἶνον ἄκρατον, ἀριστῶ· (πίνω καθαρὸν καὶ ἄδολον κρασί, προγεύομαι ψωμὶ καὶ κρασί)· οὕτω συνήθιζον νὰ ἀριστῶσι (προγεύωνται) ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πάλαι Ἕλληνες. Ἀθην. Α΄. «οὐκοῦν ἀκρατισώμεθα· ἐν ἰσθμῷ γὰρ ἀριστήσομεν.«

Ἀκράτισμα, τος, τό· ἄριστον (πρόγευμα) Ἰλ. Ω. 124. (υ – – υ)

Ἀκρατισμός, ὁ· «τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ βρέχειν, καὶ προσίεσθαι ψωμούς.« Ἀθην. Α΄.

Ἀκράτιστος, ὁ, ἡ· (ἀκρατίζομαι) ἀριστήσας (προγευμένος, ὅστις ἐπρογεύθηκε)· «πρὶν ἡ ἀκράτιστον καθίζῃ«. Θεοκρ. Εἰδ. Α΄. 51. ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις, καθ᾽ Ἕρμανον, προσλήψει καὶ τοῦ, ἐπὶ ξηροῖσι, ἀκράτιστος ἐπὶ ξηροῖσι, ἀνάριστος· (προγευμένος 'ς τὰ ξηρά, δηλ. ἀπρόγευτος) (κρᾱ).

Ἀκρατοκώθων, ωνος, ὁ, ἡ· ὅστις πίνει πολὺν οἶνον ἐκ τοῦ κώθωνος (ἀπὸ τὸ μπουκάλι). Ἀθην. ς. καὶ ΙΑ΄. «ἀκρατοκώθωνας καλοῦσι τοὺς πλεῖον ἄκρατον σπῶντας«.

Ἀκρατοποσία, ας, ἡ· Ἰων. ἀκρητοποσίη· τὸ ἀκρατοποτεῖν. (τὸ νὰ πίνῃ τις ἀνέρωτον, ἄδολον κρασί.) «Σκύθαι καὶ Θρᾷκες ἀκρατοποσίῃ παντάπασι χρώμενοι«. Ἀθην. Γ. Ἡρδτ. 6, 84· καὶ

Ἀκρατοποτέω, ῶ· Μ. ήσω· πίνω ἄκρατον οἶνον (πίνω ἀνέρωτον, ἄδολον κρασί). «Σκύθαις ὁμιλήσαντα μαθεῖν ἀκρατοποτεῖν«. Ἀθην. ΙΑ΄. ἀπὸ τοῦ:

Ἀκρατοπότης, του, ὁ· Ἰων. ἀκρητοπότης (ἄκρατος, πίνω) ἀκράτου οἴνου πίνων (ὅστις πίνει ἄδολον, ἀνέρωτον, ἀκράτον κρασί) Θλκ. ἀκρατοπότις, ιδος, ἡ. Ἡρδτ. 6, 84.

Ἄκρατος, του, ὁ, ἡ· καὶ Ἰων. Ἄκρητος (κεράννυμι) καθαρός, ἀμιγής, ἄδολος, γνήσιος (καθάριος, ἀνακάτωτος, ἀκράτος, ἀνέρωτος) κυρίως ἐπὶ οἴνου «ἄκρητοι σπονδαί«. Ἰλδ. Δ, 59. Ἄκρατον, τό· οἶνος ἀμιγὴς ὕδατι· καὶ ὁ ἄκρατος, Ἀρστφ. Ἱππ. 105. Θεοκρ. Εἰδ. ΙΔ΄. «Ἄλλαμος, πάνυ ἄκρατος ἦν, αἰ μή τις ὕδωρ ἐπιχέοι«· Ξενοφ. Ἀναβ. Δ΄ ε΄. 27. ὅθεν 2) πυρετώδης, καυματώδης, μεθυστικόν· κυρίως δέ, σφοδρός, ἰσχυρὸς (ἀψύς, δυνατός, βαρύς) Jac. Ἀνθλ. 2, 1 σλ. 309. 3) Μεταφρ. ὑπερμητικός, ὑπέρμετρος, πλέον τοῦ μετρίου καὶ τοῦ δέοντος, ἀχαλίνωτος. «Ἄκρατος ὀργήν«. Αἰσχύλ. Προμ. οὕτω καὶ «Παῤῥησία, φιλονεικία, δημοκρατία ἄκρατος«. Πλτ. καὶ τὰ τοιαῦτα· Συγκρτ. ἀκρατέστερος, παρ᾽ Ὑπερδ.

Ἀκρατόστομος, ὁ, ἡ· (ἀκρατής) ἀκρατὲς στόμα ἔχων· ἀθυρόστομος· (ὅστις δὲν κρατεῖ τὸ στόματου) Σχλστ. Αἰσχ. Προμθ. 907.

Ἀκρατότης, τος, ἡ· (ἄκρατος) ἡ ἀμιγὴς (μὴ ἀνακατωμένη) κατάστασις πράγματός τινος· καὶ Ἰωνικ. Ἀκρητότης· «μέγα μὲν διαφέρει καὶ οἴνου καὶ μέλιτος ἀκρητότης εἰς ἰσχὺν ἀμφοῖν«. Ἱπποκρ.

Ἀκρατοφόρος, ὁ, ἡ· ἀκρατοφόρον, τό· ἀγγεῖον διὰ τὸ ἄκρατον (ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον γεμίζουσι μὲ ἄδολον κρασί) ἄλλως ψυκτὴρ λεγόμενον. Πολυδ. Γ. 70.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ· = Ἀκρατής· Σοφκλ. Φιλ. 486 (κρᾱ).

Ἀκράτως, Ἐπίρρ. καὶ Ἰων. Ἀκρήτως· (ἄκρατος) ἀμιγῶς, ἄνευ μίξεως (ἀνακάτωτα) (κρᾱ).

Ἀκρατῶς (ἀκρατής)· ἴδε ἀκρατής.

Ἀκρατοσύνη, ης, ἡ· καὶ Ἀκρατωσύνη· ἀδεία Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ἀκρασία. Γαλουμ. «πλάξοιμεν ἀντίκειον ἀκρατωσύνῃ«.

Ἀκραχολία, ας, ἡ· καὶ Ἰων. Ἀκρηχολίη. ὀργιλότης, ὀξυθυμία· (θύμωμα εὔκολο, ἀψάδα, ἀψὺς θυμός)· ἐκ τοῦ

Ἀκράχολος, λου, ὁ, ἡ· καὶ Ἀκρήχολος· ὀργίλος, ὀξύθυμος, πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιος· (ἀψύς, θυμώδης) κυρίως δὲ ὀξυῤῥόπου ψυχικῆς διαθέσεως, ἡ ἐμπαθείας, π. χ. ὀξύῤῥοπος εἰς ἀθυμίαν, ἀγωνίαν· (ὁποῖος θυμώνει, λυπεῖται καταπολλά)· παρὰ Θεοκρ. ΚΔ΄. 60. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐστὶν ἀμφίβολος· οἱ μὲν γὰρ παράγουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἄκρος καὶ χόλος, οἱ δὲ ἀπὸ

τοῦ ἀκρατος καὶ χόλος· πιθανωτέρα μέντοι ἡ πρώτη: ἡ παραβολὴ τοὐλάχιστον πρὸς τὸ, Ἀτλαγενὴς ἀντὶ Ἀτλαντογενὴς φαίνεται ἀνάρμοστος (‿ – ‿ ‿).

Ἄκρεα, τά· ἀντὶ, Ἄκρα. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β΄. «ἄκρεα ῥινόων» κορυφὴ τῆς μύτης· ἐκ τοῦ, Ἀκρης, ὁ, ἡ· ἀντὶ, Ἄκρος.

Ἀκρεμονικός, κή, κόν· εὐβλαστής, πολυβλαστής, πολλοὺς ἢ μεγάλους κλῶνας ἔχων (μὲ πολλὰ καὶ μεγάλα κλωνάρια) «ἀκρεμονικαὶ ἀποφύτειαι». Θεόφρ. Δ΄. ἀπὸ τοῦ

Ἀκρέμων, ονος, ὁ· (ἄκρος) τὸ ἄκρον, ἡ κορυφὴ τοῦ κλωνός (κλωνάρι ον)· κλάδος, κλὼν αὐτόφυτος· (κλαδί, κλωνάρι) Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. «ἐκ γὰρ ἀπὸ παραφυάδος, καὶ ῥίζης, καὶ κλωνός, οὐ πάντως δόξειεν ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος, καὶ συκῆ»· ὁ δὲ Ἡσύχ. Κλάδος, Βλαστός· ὡς καὶ Διοσκ. Γ΄. 81. «ἀκρέμονας μαλάθρου»· καὶ Μεταφ. ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ «ὄζος Ἄρηος». Ἀκρέμονας σοφίας· τοὺς κρατίστους, καὶ ἐξαιρέτους σοφοὺς ἄνδρας, ὡς ὁ Εὐσταθ. σημειοῖ· ὅθεν καὶ Νικήτ. Χρονικ. Η΄. 3. «κοσμιωτάτους καὶ ἀκρέμονας», τοὺς κρατίστους καὶ ἐξαιρέτους, καλεῖ.

Ἄκρεος, ον, ὁ, ἡ· (κρέας) ἄνευ κρέατος, σαρκολιπής, γυμνὸς κρέατος (χωρὶς κρέας, γυμνὸς ἀπὸ κρέας)· Ἱπποκρ. «τὰ ἄκρεα τοῦ σώματος μέρη».

Ἀκρέσπερος, ὁ, ἡ· (ἄκρος, ἑσπέρα) κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπέρας γινόμενος· (ὅστις γίνεται κατάβραδα, μὲ τὸ σουρούπωμα). Νικανδ. Σχολ. Ἀκρέσπερον, τό. Ἐπίρρ. περὶ τὸ ἑσπέρας (κατάβραδα, ὅταν σουρουπιάζῃ)· κατὰ Γαλην. ἄκρας ἑσπέρας. Θεόκριτ. ΚΔ΄. 75. ἐκ τοῦ

Ἀκρήβης, ὁ, ἡ· βος· τό = ἀκρηβος. «ἐν ἀκρῳ τῆς ἥβης ὤν»· πάνυ νέος· (πολλὰ νέος, καλλικαράκι). Θεόκρ. Εἰδ. Η΄. 93.

Ἀκρήδεμνος, ὁ, ἡ (κρήδεμνον)· ἄνευ κρηδέμνου, ἄνευ κεφαλοδεσμίου (χωρὶς κεφαλόδεμα). Ὀππ. Κυν. α΄. 496.

Ἄκρητος, ου, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἄκρατος. Ὁμηρ. «ἄκρητοι σπονδαὶ καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν» ἀκράτου οἴνου· (συμφωνίαι αἱ ὁποῖαι ἀπεβεβαιώθησαν μὲ χύσιμον ἀκράτου κρασίου). Ἰλιάδ. Δ. 159. Μελέαγρ. 30. «Ἡδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράσαι γλυκὺ νᾶμα μελισσᾶν».

Ἀκρηχολία, ἡ· καὶ ἀκρήχολος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἀκραχολία, ἀκράχολος.

Ἀκρία, ας, ἡ· ἡ Θεὰ τῆς Ἀκροπόλεως· παρ' Ἀργείοις ἡ Ἀθηνᾶ, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη. Ουσιατε. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Ι. 400. Κ. 281. καὶ Ξ. 2. παράβαλ. ἀκριός. 2) ὑπακουσμ. γῆς ἄκρα, (κορυφὴ γῆς). Ξεν. 2. κάνω ἀμφίβλ.

Ἄκρια, τά· = Ἄκρεα. = τὰ ἄκρα, ἀπὸ τοῦ ἄκρος.

Ἀκριβάζω = Ἀκριβόω, παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἀκριβάζομαι· ζόμην. Μ. βάσομαι· δοκιμάζομαι. Ἐκκλησ. μς. «ἠκριβάσθη προφητεία», ἀντὶ τοῦ, ἐξητάσθη, ἐδοκιμάσθη καὶ ἀπηρτίσθη· ὅθεν

Ἀκρίβασμα, τος, τό· = ἀκρίβωμα· παρὰ τοῖς Ο΄. ἀπὸ τοῦ ἀκριβόω (ῐ).

Ἀκριβασμός, ὁ· = ἀκρίβωσις· παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἀκρίβεια, είας, ἡ· ἡ μεγίστη ἐπιμέλεια, σπουδή, φροντίς (ἀκουρατέσσα): φροντὶς περὶ τὰ τῆς οἰκονομίας, φειδωλία, φειδωλή. «ζῶμεν δ' ἀκριβείᾳ» (ζῶ μὲ ἄκραν οἰκονομίαν): ἐπίπονος, ἀκριβής, σύντονος ἐπιμέλεια (μεγάλη, ἀδιάκοπη ἐπιμέλ.): κυρίως δὲ ζῆλος, προσεκτικὴ φροντίς, σπουδαιότης. Καθ' ὑπερβολὴν ἀναφορικῶς, μεγίστη δικαιοσύνη, αὐστηρὸς δίαιτα (τακτικὴ ζωή)· ὀρθότης τοῦ τῆς γραφῆς εἴδους (καλὸς τρόπος τοῦ γράμματος) ἀγχίνοια ἐν ἀνακρίσεσι, ζητήσεσιν, ἐρεύναις· ὀξύτης τῶν

αἰσθήσεων· τελειότης τῶν περὶ τὰς τέχνας· ἔτι δὲ καὶ καθ' ὑπερβολήν. Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. Β΄. 9. «ἀκρίβεια τῶν κινδύνων», τὸ ὑπερβάλλον τῶν κινδ. (ὑπέρμετρος κίνδυνος): σχολαστικὴ ἀκριβολογία (ἄνοστος λογικωτάτη) (ῑ).

Ἀκριβής, ὁ, ἡ· (ἄκρος)· ἐπιμελής, ἐπιστρεφής, δεινός, περιεσκεμμένος, σπουδαῖος, εὐσυνείδητος, φειδωλός, ἀκριβολόγος, εὐτακτον βίον ἄγων, τὸν βίον οἰκονομῶν, (ἐπιμελής, προσεκτικός, καλοσυνείδητος, οἰκονόμος, μὲ ζωὴν τακτικήν)· ἀγχίνους, δεινὸς εἰς ἐρεύνας, ἀναζητήσεις: (ἐπιτήδειος νὰ ἐξετάζῃ τὰ πράγματα καλὰ καὶ βαθειά): Ἐπὶ πραγμάτων καὶ ἰδεῶν· τέλειος, ἐντελής, σαφής, ἀσφαλής, ὀρθός, δίκαιος. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπίψογον ἔννοιαν· γλίσχρος, ἀνελεύθερος, σφιχτός (ἀκριβός, ἀκριβοχέρης). Εἰς, ἐπί, ἢ πρὸς τὸ ἀκριβές· εἰρημένως, πάσῃ ἐπιμελείᾳ, συντόνῳ σπουδῇ. Ἐπίῤῥ. ἀκριβῶς· μετ' ἀκριβείας, μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπιμελείας (μὲ ἀκουρατέσσαν, ἕως εἰς τὴν τρίχαν)· «ἀκριβῶς καὶ μόλις μόλις καὶ μετὰ βίας». Πλατ.

Ἀκριβοδίκαιος, ὁ, ἡ· πάνυ δίκαιος (δίκαιος μὲ ὅλα τὰ σωστά του, ὁ καταπολλὰ δίκαιος.

Ἀκριβολογέομαι. Μ. ἠσομαι. σπανίως· ἀκριβολογέω· εἰμὶ ἀκριβολόγος, λαλῶ, διηγοῦμαι, ἐρευνῶ, δοκιμάζω, ἀνακρίνω, λογίζομαι, ἀριθμῶ, μετ' ἀκριβείας. (ὁμιλῶ, ἐξετάζω, μετρῶ, λογαριάζω μὲ προσοχήν, μὲ ἐπιμέλειαν· διηγοῦμαι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν).

Ἀκριβολογία, ας, ἡ· ἐπιμέλεια καὶ προσοχὴ ἐν τῷ λαλεῖν, διηγεῖσθαι, ἐρευνᾶν, ἀνακρίνειν, λογίζεσθαι, ἀριθμεῖν· εἰς τὰ περὶ τὴν οἰκονομίαν (εἰς τὴν ὁμιλίαν, διήγησιν, ἐξέτασιν κτλ.).

Ἀκριβολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) εἰμὶ προσεκτικὸς εἰς τὸ λαλεῖν, διηγεῖσθαι κτλ.: φειδωλὸς (οἰκονόμος).

Ἀκριβόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, πράττω, διατάττω: μανθάνω, γιγνώσκω, διερευνῶ, ἀναζητῶ, δοκιμάζω: γνωρίζω, ἐννοῶ μετ' ἀκριβείας. Ξενοφ. Οἰκον. Κ. 10. ἐξ οὗ:

Ἀκρίβωμα, τος, τό· ἀκριβής, τελεία διάταξις, διακόσμησις, διάθεσις, γνῶσις, πεῖρα, ἐπιμέλεια. Φιλόδημ. Κολ. 22. (ῐ)

Ἀκριβῶς, Ἐπίῤῥ. ἐν ἀκριβείᾳ καὶ τελειότητι, (πολλὰ καλά, ἐπιμελῶς, μὲ ἀκουρατέσσαν, ἕως εἰς τὴν τρίχαν). Ξενοφ. Κ. Π. Α΄. 3. 14. 2) Φειδωλῶς (μὲ οἰκονομίαν), «ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν».

Ἀκρίβωσις, σεως, ἡ· (ἀκριβόω) ἡ μετ' ἐπιμελείας καὶ τελειότητος ἔρευνα, ἐξέτασις, μελέτη, οἰκονομία· ἐξαιρέτως ἡ ἐπιστρεφὴς διαπραγμάτευσις τῶν περὶ τὴν παιδείαν.

Ἀκρίδιον, ου, τό· ὑποκοριστ. τοῦ ἀκρίς (τσακρτσάλι).

Ἀκριδοθήκη, ἡ· (ἀκρίς, θήκη) ἀποθήκη ἀκρίδων (ἀγγεῖον, ἢ τόπος διωρισμένος, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλουσιν ἀκρίδας οἱ ἀκριδολόγοι (ὅσοι συναθροίζουν ἀκρίδας).

Ἀκριδοθήρα, ρας, ἡ· (ἀκρίς, θηράω) παγὶς ἢ δίκτυον εἰς θήραν ἀκρίδων (παγίδα ἢ βρόχια μὲ τὰ ὁποῖα πιάνουν τὰς ἀκρίδας). Θεόκρ. Εἰδ. Α΄. 52. «αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν». Λογγ. 1, 10. (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰς παραπλησίους συνθέσεις, δυνάμεθα ἐξηγεῖν τὴν λέξιν καί, θήρα ἀκρίδων (ἀκριδοκυνηγεσία).

Ἀκριδοφάγος, ὁ, ἡ· (ἀκρίς, φαγεῖν) ἀκρίδας τρώγων (ὅστις τρώγει ἢ ζῇ μὲ ἀκρίδας, τσακρτσάλια) (ᾰ)·

Ἀκριδώδης, (ἀκρίς, εἶδος) ὅμοιος ἀκρίδι.

Ἀκρίζω, Μ. ίσω· (ἄκρος) ἀναβαίνω ἐπ' ἀκρωρείας (ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, εἰς τὰ κορφοβούνια). Εὐρ. 2) ἐπ' ἄκρων βαδίζω (περιπατῶ 'ς ταῖς μύταις ἀπὸ τὰ ποδάρια, 'ς τὰ νύχια). 3) ἀποκόπτω, ἢ ἀποτέμνω τὰς ἄκρας ἢ κορυφάς τινος (κόπτω τὴν κορυφήν, τὴν μύτην, ἀπὸ κἀνένα πρᾶγμα, τζουμπίζω· ἐπὶ φυτῶν δέ, κορφολογῶ).

Ἀκρίς, ίδος, ἡ· ἀκρίδα (τσακρτσάλι) τὸ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ἰλιάδ. Φ. 12.

Ἄκρις, ιος, ἡ, (ἄκρος). Ἰων. ἀντὶ ἄκρα· ἰδὲ τοῦτο· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδυσ. καὶ ἀεὶ πληθυντικῶς. «ἠνεμόεσσαι ὑπ' ἀνέμων πνεόμεναι». Ὀδυσ. Ι. 400. κυρίως, ὀρεινὸς τόπος, ὀρεινὴ χώρα (βουνοτόπι)· ὅθεν ἐν Ὀδυσ. Κ. 281. ἀκριας = τῷ 275. βῆσσαι.

Ἀκρισία, ἡ· (ἄκριτος, κρίσις) ἔλλειψις κρίσεως, ἡ δοκιμασίας· ἀπερισκεψία, ἀβουλία, ἀλογιστία, κακὴ κρίσις τῶν πραγμάτων· κακὴ ἔρευνα, κακὴ ἐκλογή, ὡς παρὰ Λουκιαν. «ἡ περὶ τοὺς φίλους ἀκρισία». 2) ἀδιακρισία, μὴ διακεκριμένη κατάστασις, σύγχυσις τῶν πραγμάτων. 3) παρὰ Ἰατροῖς, ἀντὶ τοῦ, ἔλλειψις κρίσεως τῆς νόσου.

Ἀκρίσιος, ὁ· κύρ. Ὀνμ. ἀφ' οὗ Ἀκρισιώνη, ἡ· πατρωνυμ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου, Δανάη. Ἰλιάδ.

Ἀκρίσσιος, ὁ, ἡ· (ἵππος) ὁ καθήμενος, ἢ ὑψούμενος ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἵππου. Ἡσύχ.

Ἀκριτί. Ἐπίῤῥ. (κρίνω) ἀπὸ τοῦ, ἄκριτος· ἄνευ κρίσεως, ἐρεύνης, ἐκλογῆς: ἀκρίτως καὶ ἀδίκως, (χωρὶς κρίσιν, ἀδιάκριτα, ἀδιάλεκτα, ἄδικα). 2) ἄνευ διακρίσεως, διαιρέσεως, διαγνώσεως, συγκεχυμένως. (‿ ‿ ‿)

Ἀκριτόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλή) ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος, ἀπροβούλευτος (ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος).

Ἀκριτόδακρυς, ὁ, ἡ· ρυ, τό· γεν., υος (δάκρυ)· κλαίουσα δάκρυα χέων (ὅστις χύνει ἄμετρα δάκρυα, κλαίει καταπολλά). Ἀνθ.

Ἀκριτόγωνος, ὁ, ἡ· = Πολύγωνος. Ἡσύχ.

Ἀκριτόμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἀκατάληπτος τοῖς ἀκούουσι, συγκεχυμένα, ἀπεριτρέπτως λαλῶν, φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ συγχυσμένα καὶ δὲν τὸν καταλαμβάνουν οἱ ἄλλοι, δὲν στοχάζεται τί λέγει, φλύαρος, ὅστις λέγει ἀσυλλόγιστα καὶ ἀστόχαστα. Ἰλ. Β. 246. 2) ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι. Ὀδυσ. Τ. 560. οἱ δυσκατάληπτον σημασίαν ἐμφαίνοντες, σκοτεινοὶ ὄνειροι (ὀνείρατα δυσκολοεξήγητα).

Ἄκριτος, ὁ, ἡ· (κρίνω) μὴ διακριθείς, μὴ διευκρινηθείς, ἀδιάθετος, ἄτακτος, συγκεχυμένος, μεγάδην (ἀξεχώριστος, ἄβαλτος εἰς τάξιν, ἀνακατωμένος) «τύμβος ἀδιάκριτος τάφος ἐν ᾧ κεῖνται διάφοροι νεκροὶ ἀδιακρίτως». Ἰλιάδ. «μῦθοι ἀδιάκριτοι λόγοι συγκεχυμένοι, λῆροι, κενολογίαι, φλυαρίαι. 2) ἀδιάκριτος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίβολος· ἐπὶ κατηγορίας ποτε ἔριδος, ἀμφιλογίας, ἀδιάκριτος ἀγῶνος «ἀκρ. νεῖκος». Ἰλιάδ. ἄεθλος, Ἡσιόδ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἀδίκαστος, ἄνευ καταδικασμένης δίκης (ἀκαταδίκαστος) ἀνεξέλεγκτος, ἀνεξέταστος· ἄνευ κρίσεως καὶ δικαίου. Ἡρόδ. 3, 80. Δημ. Αρτ. 3, 19. 3) ἀπαυστος, ἀκατάπαυστος· ἀπαραμύθητος ἀνεκλάλητος (ἀτελείωτος, ἀπαρηγόρητος) ἀκατάπαυστος· ἐπὶ παντηλέποτε ἐμπαθοῦς, ἢ παραφόρου ψυχικῆς καταστάσεως «ἄχεα πενθεῖν ἄκριτα». Ἰλιάδ. Γ, 412. Ὀδ. Σ, 174. Τ. 120. Ἐντεῦθεν ἐγεννήθη ἡ ἐρωτηματικὴ λέξις ἀναρίθμητος, ἄπειρος, μυρία καὶ ἄκριτα ἐν πλείσταις συνθέσεσι φαινομένη. 4) = ἀλόγιστος, μὴ κρίνων, μὴ ἐκλέγων, ἄνευ λογικοῦ, αὐτεξουσίως, ἀδιάκριτος. Ἡρόδ. 8, 124. Jac. Ἀνθ. 3, 2. σελ. 221. Ἐπίῤῥ. ἀκρίτως.

Ἀκριτόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φύλλα μὴ ἀπ' ἀλλήλων διακρινόμενα ἔχων, δασύφυλλος,

μυριόφυλλος, (δένδρον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα δὲν διακρίνονται ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· μὲ πυκνά, μὲ ἀναρίθμητα φύλλα)· Ἰλιάδ. Β. 868. «Ἀκριτόφυλλον ὄρος».

Ἀκριτόφυρτος, ὁ, ἡ· (φύρω) συγκεχυμένος, πάνυ διαμεμιγμένος (ἀξεδιάλεχτα ἀνακατωμένος)· Αἰσχύλ. Θήβ. 362.

Ἀκριτόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνή) ἀσαφῶς, ἀδιανοήτως λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ ἀνακατωμένα ὥστε δὲν καταλαμβάνει τις τὴν ὁμιλίαν του) ὡς τό, βαρβαρόφωνος.

Ἀκρόαμα, τος, τό· (ἀκροάομαι) πᾶν ὅ,τι ἀκούει τις, ἐξαιρέτως ὅ,τι ἄσμενος ἀκούει ἀναγινωσκόμενον, ᾀδόμενον. ᾀδόμενον· Ξενοφ. Ἱέρ. α΄. 14. ἔτι δὲ καὶ = Θέαμα· (καθετὶ τὸ ὁποῖον ἀκούει τις μὲ εὐχαρίστησίν του νὰ ἀναγινώσκουν, νὰ παίζουν μὲ μουσικὰ ὄργανα, νὰ ψάλλουν, νὰ τραγῳδοῦν· ὁμοίως καὶ ὡς τὸ θέαμα· δηλ. ὅ,τι βλέπει τις μὲ εὐχαρίστησίν του) 2) ἐπὶ τραπέζης ὑπαναγινώσκων, ᾄδων, μελῳδῶν (ὅστις εἰς καιρὸν τραπέζης ἀναγινώσκει, ψάλλει, τραγῳδεῖ, παίζει μουσικὸν ὄργανον διὰ νὰ ἀκούουν οἱ ἄλλοι)· πᾶν ὅ,τι ἀκούει τις, μάθημα, διδασκαλίαν, εἴδησιν κ. τ. τ. ἐλθόντα ἐξ Ἰταλίας ἀκροάματα· παρ' Ἀθην. Δ΄ = Τεχνῖται σκηνικοί· τραγῳδισταὶ καὶ οἱ παίζοντες τὰ θέατρα, καὶ τὰ τραγῳδεῖα ἢ κωμῳδίας αὐτῶν· ἀφ' οὗ

Ἀκροαματικός, κή, κόν· ἀκουστός, τῇ ἀκοῇ μόνον προσήκων (ὅστις ἠμπορεῖ ἢ ἀξίζει νὰ ἀκούηται, ὅστις εἶναι ταμιευμένος, ἢ ἁρμόδιος μόνον διὰ νὰ ἀκούηται). «Ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι», Πλούταρ. διδασκαλίαι, τὰς ὁποίας οἱ μαθηταὶ ἤκουον μόνον παρὰ τοῖς Φιλοσόφοις, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν συγγεγραμμέναι, τὰς ὁποίας καὶ Ἐποπτικὰς ὁ αὐτὸς καλεῖ· ὡς οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς· ἀντίθετος τῷ, ἐποπτικαί.

Ἀκροάομαι, ῶμαι· Μ. άσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀπὸ τοῦ ἀκούω, ἀκόω, ἀκοάομαι, ἀκορᾶομαι· Ἡσυχ. κατὰ μετάθεσιν)· ἀκούω, ἀκροάζομαι, μανθάνω, ἀκούω τινὸς ὡς μαθητής· 2) πείθομαι, ὑπακούω (ὑποτάσσομαι) μετὰ γενικ. (ᾱσομαι).

Ἀκρόασις, σεως, ἡ· τὸ ἀκούειν· ἀκοή· 2) τὸ ἀκροᾶσθαι, προσέχειν τὸν νοῦν τινι, ἀγχιμ. ὡς πρᾶξις· 3) τὸ ἀκροάσει παραλαμβανόμενον, λόγος, ἀνάγνωσις εἰς ἀκρόασιν· ὡς πρᾶγμα (ὅ,τι ἀκούει τις νὰ λέγουν, ἀναγινώσκουν) 3) ὁ τόπος ἐν ᾧ, καὶ ἡ εἰς αὐτὸν συνέλευσις ἀνθρώπων, ὑπὲρ ὧν οἱ λόγοι· (ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖται τίποτε, καὶ ἡ σύναξις τῶν ἀνθρώπων εἰς αὐτόν, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται ἡ ὁμιλία, διήγησις· κ. τ. τ.) ὡς τὸ «Ἀκρόασιν ποιεῖσθαι· πόθεν ὁρᾷν ἐστιν αὐτοὺς ἄρξασθαι τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας» Πλτχ. 4) ἀποτέλεσις τοῦ ἀκουσθέντος, ὑπακοή· (τὸ νὰ κάμῃ τις ὅ,τι τῷ εἶπαν ἢ ἤκουσεν, ὑποταγή, ὑπακοή).

Ἀκροατέος· ἐπιθ. Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἀκροάομαι· ὅς τις ἢ ὅ,τι πρέπει νὰ εὕρῃ ἀκρόασιν, τῷ ὁποίῳ πρέπει νὰ πειθώμεθα ἢ πειθώμεθα (εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑπακούωμεν, ἢ ὑπακούσωμεν, νὰ κάμωμεν ὡς λέγει ἢ ὡς εἶπε)· Ἀρστφ.

Ἀκροατήριον, ου, τό· ὁ τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἀκρόασις ἀναγνώσεως ἢ ὁμιλίας, ἢ ἔνθα παραδίδονται μαθήματα· Πλούταρ.

Ἀκροατής, τοῦ· ὁ· ὅστις ἀκροάζεται, ἀκούει τινά: μαθητής· Ἰσοκρ.

Ἀκροατικός, κή, κόν· πρὸς τὴν ἀκρόασιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος· ὡς Πλούταρ. «ἀκροατικὸς μισθός», τὸ ἀκροάσεως ἕνεκα καταβαλλόμενον ῥητὸν ἀργύριον· (τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώνῃ ὅς τις θέλει νὰ ἀκούῃ, ὅσα ἀναγινώσκονται ἢ ὁμιλοῦνται διὰ τὸ κοινόν) Παρὰ Γελλίῳ δέ, καὶ ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀκροβάμων, μονος· ὁ, ἡ· (βαίνω) ἄκροις ποσίν, ἢ ὄρθιος βαίνων· (ὅστις περιπατεῖ 'ς ταῖς μύταις τῶν ποδαριῶν, ἢ εἰς τὰ νυχοπόδαρα) Βασίλ. (⏑⏑––).

Ἀκροβαρέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἄκρος, βάρος) βαρύνω ἐπὶ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ζυγοῦ (τῆς ζυγαριᾶς)· Μαξιμ. Ἀρχαῖοι· σελ. 28. «ἵνα μὴ ἀκροβαρῆται περιεύχῃ».

Ἀκροβατέω, ῶ· Μ. ήσω· ἀκροποδητί, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων, ἢ ὄρθιος βαίνω: κεφαλαγμένως καὶ ἄκρᾳ προσοχῇ βαδίζω (περιπατῶ 'ς τὰ νύχια τῶν ποδαριῶν, ἢ μὲ ἴσιον κορμί: μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ προφύλαξιν)· Ἀρχ. Α΄· 1217. 2) ἀναρριχῶμαι· (σκαρφαλόνομαι νὰ ἀναβῶ) Πολυαιν. Δ΄. 3. 23.

Ἀκροβατικός, κή, κόν, ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ Ἀκροβατεῖν.

Ἀκροβαφής, φέος, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἐπὶ τὰ ἄκρα ἐμβαφείς: ἐπιπολαίως, ὀλίγον, ἢ μετρίως βεβαμμένος ('ς ταῖς ἄκραις μόνον βουτισμένος· ἐλαφρά, ὀλίγον, ἀπάνω ἀπάνω μόνον βαμμένος).

Ἀκροβελής, ὁ, ἡ· (βέλος) εἰς ὀξὺ λήγων· (μυτηρός, σουβλερός).

Ἀκροβελίς· ίδος, ἡ· ἡ τοῦ βέλους αἰχμή· (ἡ μύτη τῆς σαΐτας).

Ἀκροβηματίζω = Ἀκροβατέω· Ἡσύχ.

Ἀκρόβλαστος, στου, ὁ, ἡ· (βλαστάνω) κατὰ τὰ ἄκρα βλαστάνων (ὅστις ἔχει, ἢ ἐκβάλλει βλαστάρια 'ς τὰς κορυφάς).

Ἀκροβολεύς, έως, ὁ· = Ἀκροβόλος· Ἀνθολογ. «ἀκροβολεῖς ἀκίδεσσι» τουτ' ἔστιν, οἱ μακρόθεν βαλλόμενοι οἰστοί.

Ἀκροβολέω, ῶ· Μ. ήσω· μακρόθεν βάλλω, τοξεύω, ἀφίημι, ῥίπτω, ἀψιμαχῶ (ἀπὸ μακρυὰ ῥίχνω νὰ βαρέσω τι· τουφεκίζω, ἀρχινῶ τὸν πόλεμον) εἰμὶ ἀκροβόλος· ὅθεν

Ἀκροβολής, ὁ, ἡ = Ἀκροβόλος· ὁμοβ.

Ἀκροβολία, ας, ἡ· τὸ τοξεύειν, τὸ ῥίπτειν μακρόθεν βέλος· ἀψιμαχία· (τὸ ῥίξιμον ἀπὸ μακρυὰ νὰ κτυπήσῃ τι, τὸ τουφέκισμα, ἡ ἀρχὴ τοῦ πολέμου).

Ἀκροβολίζω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀποθ. διάθ. βάλλω, τοξεύω, ἀφίημι βέλος μακρόθεν· μάχην συνάπτω: ἐρεθίζω τοὺς πολεμίους εἰς μάχην, ἀψιμαχῶ, συμβάλλω τοῖς πολεμίοις, ἅπτομαι χειρῶν· (ῥίχνω ἀπὸ μακρυὰ νὰ βαρέσω· ἀρχινῶ τὸν πόλεμον, πιάνομαι μὲ τὸν ἐχθρόν): τροπ. «ἔπεσι ἀκροβολ.» (ῥίχνω ἀπὸ μακρυὰ λόγια διὰ νὰ ἀρχίσω φιλονεικίαν, νὰ μαλώσω μὲ κἀνένα) Ἡρόδ. 8, 64.

Ἀκροβολίς, ίδος, ἡ· ὀξυτενές, κοῦφον ἀκόντιον (σουβλερὸν καὶ ἐλαφρὸν κοντάρι).

Ἀκροβόλισις, σεως, ἡ = **Ἀκροβολισμός**, ὁ, = ἀκροβολία.

Ἀκροβολιστής, στοῦ, ὁ = τῷ ἑξῆς.

Ἀκροβόλος, λου, ὁ, ἡ· (βάλλω), μακρόθεν βάλλων, κυρίως, ὁ μακρόθεν ὅπλοις βολαίοις (βέλεσι, τοξεύμασι) μαχόμενος· (ὅστις πολεμεῖ μὲ ἅρματα, τὰ ὁποῖα ῥίχνει πρὸς τὸν ἐχθρόν· καθὼς μὲ σαΐτας, τουφέκι, σφενδόναις κ. τ. τ.) Ξενοφ. Κ. Π. ϛ΄. 1, 16. Αἰλιαν. Αἰσχ. Θήβ. 162.

Ἀκροβυστία, ας, ἡ· τὸ δέρμα, τὸ τὴν βάλανον τοῦ γεννητικοῦ μορίου τῶν ἀνδρῶν περικαλύπτον, ἀκροποσθία· ταύτῃ ἀντίκειται ἡ Περιτομή· ἐκ τοῦ

Ἀκρόβυστος, στου, ὁ· (βύω, ἄκρον) ἀπερίτμητος, ἀκροπόσθιον ἔχων (ἀσουνέτευτος [illegible]).

Ἀκρογένειος, ὁ, ἡ· (γένειον, γένυς) ἐξώγενυς, ὁ τὴν γένυν προέχουσαν ἔχων· (ὅστις ἔχει τὸ κατωσάγωνον ἐμπροστόβαρον, ἐμπροστὰ βγαμένον).

Ἀκρογωνιαῖος, αία, αῖον· (γωνία) κατὰ τὴν ἐσχάτην γωνίαν, ἢ εἰς τὸ ἄκρον τῆς γωνίας ὤν· κατωτάτω κείμενος· ὡς τὸ «λίθος ἀκρογωνιαῖος» ὁ πρῶτος λίθος τῆς γωνίας τοῦ θεμελίου, ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεται ὁ οἶκος· Ν. Δ.

Ἀκροδακτύλιον, τό· (δάκτυλος) τὸ ἄκρον (ἡ κορυφή, ἡ μύτη) τοῦ δακτύλου· (ῡ).

Ἀκρόδετος, ὁ, ἡ· (δέω) εἰς τὸ ἄκρον, ἀνωτάτω δεδεμένος (δεμένος καθόλου εἰς τὴν ἄκρην, ἀπάνω 'ς τὴν κορυφήν).

Ἀκροδίκαιον, τό· τὸ ἔσχατον τῆς δίκης, τὸ ἀκριβῶς ἐξεταζόμενον δίκαιον· Κλήμ. Στρωμ. Β΄.

Ἀκρόδρυον, (δρῦς) παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὀνομάζεται πᾶν καρποφόρον δένδρον· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΘ΄. 12. «φυτεύειν καὶ τ' ἄλλα ἀκρόδρυα πάντα» καὶ Δημοσθ. σελ. 1251. «πρῶτα ἀκροδρύων γενναίων ἐμβεβλημένων· τὰ ἐνωφθαλμισμένα (ἐμβολιασμένα ἢ ἐμβολισμένα, καὶ θηλιασμένα μὲ ἄλλα καρποφόρα δένδρα. 2) Οἱ καρποὶ οἵτινες ἔχουσι σκληρὰ ἐπικάλυμμα, ὡς, κάρυα, ἀμύγδαλα, κάστανα, βάλανοι, καὶ τὰ τοιαῦτα· Λουκιαν. Νεκυομ. «καὶ σιτία ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον»· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς, τὰ ἀκρόδρυα, ἐν χρήσει.

Ἀκροέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω) κατὰ τὰ ἄκρα ἀνειλιγμένος ('ς τὴν κορυφὴν τυλιγμένος).

Ἀκρόζεστος, ὁ, ἡ· (ζεστός) ἐπιπολαίως, ἢ ὀλίγον ζέων, ἢ θερμός· (ὅστις ἀπάνω ἀπάνω μόνον, ἢ ὀλίγον βράζει, ἢ ζεστός)· Διοσκ. «ἀκρόζεστος κράμβη ἀνακοιλιοῖ»· χλιαρὸς δηλ.

Ἀκροζύγια, τά· (ἡ μέση τοῦ ζυγοῦ).

Ἀκροθάλυκτος, κτου, ὁ, ἡ· (θαλύπτω, θάλπω) ταυτὸν τῷ Ἀκρόκαυστος· Ἡσύχ.

Ἀκρόθεν, ποιητ. καὶ ἄκροθε· Ἐπίρρ. ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου ἄκρου, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω (ἀπὸ τὴν ὑστερινὴν κορυφήν· ἀπὸ πάνω κάτω).

Ἀκρόθερμος (θερμός) πάνυ θερμός· ἢ καὶ ἐπιπολαίως θερμός· (πολὺ ζεστός, καυτός· ἢ καὶ ἀπάνω ἀπάνω μόνον ζεστός).

Ἀκρόθι, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ Ἄκρος, κατ' ἀρχάς, ἐν ἀρχῇ, περὶ τὰς ἀρχάς· μετὰ γενικ. Ἀρατ. 308. «ἀκρόθι νυκτός» (μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς νύκτας, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ νυκτώνῃ).

Ἀκροθιγγάνω· ψαύω, ὀλίγον τι ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν πραγματός τινος· Ἡσύχ.

Ἀκροθιγής, ὁ, ἡ· ἐπιπολαίως, κούφως τεθιγμένος, ἢ ἐπιψαύων (ἀπάνω ἀπάνω, ἐξώφης (ἐξ ὄψεως) ἐγγιγμένος, ἢ ὅστις ὀλίγον μόνον ἐγγίζει εἰς τίποτε)· Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 14.

Ἀκροθιγῶς, Ἐπίρ. ἐπιπολαίως, κατ' ἐπιφάνειαν, ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι· ὡς, «ἀκροθιγῶς ἅπτεσθαι» καὶ, «ἀκροθιγῶς λαβεῖν τινα»· λαβεῖν τι τῷ ἄκρῳ τοῦ δακτύλου· Ἡσύχ. καὶ Διοσκ. Α΄. 105. «κάλλιον πρῶτος εἰς τὸν κηρὸν ἀκροθιγῶς ἐμβάπτειν, πρὸς τὸ ἐλάχιστόν τι αὐτοῦ ἐφέλκεσθαι» (πολλὰ ὀλίγον νὰ βουτισθῇ)· καὶ μεταφ. «ἀκροθιγῶς βλέπειν» ὅ ἐστι, ὀλίγον νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα· μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ὀμματιοῦ.

Ἀκρόθινα, τά· Πθδ. ἀντὶ ἀκροθίνιον.

Ἀκροθινιάζω, Μ. άσω· (θίν) ἅπτομαι τοῦ ἄκρου ἢ τῆς κορυφῆς σωρείας τινος, λαμβάνω τι ἀπ' αὐτοῦ ἵνα προσενέγκω αὐτὸ ἀπαρχὴν θυσίαν τοῖς θεοῖς· (πιάνω τὴν κορυφήν τινος, καὶ παίρνω ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον προσφέρω ὡς ἀπαρχάς, καὶ θυσίαν τοῖς θεοῖς)· κυρίως λαμβάνω, ἢ ἐκλέγω τι ἐκ τινός· Μτ. ἀκροθινιάζομαι, λαμβάνω τι ἐκ τῆς κορυφῆς σωρείας τινος, ἢ ἐκλέγω τι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· (διὰ τὸν ἑαυτόν μου)· Εὐριπ. Ἡρ. μαιν. 476. ὅθεν

Ἀκροθίνιον, τό· (θίς) ἐπὶ τὸ πλεῖστον Πληθυντ. τὰ Ἀκροθίνια· Πθδ. ἔτι δὲ καὶ ἀκρόθινα· τὸ ὑπέρτατον παντὸς ὑψηλοτάτου σωρείας, τὸ ἄκρον, τὸ ἐξαίρετον αὐτῆς· ὅθεν συνήθως τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς θινὸς (θημωνιᾶς) γεννημάτων λαμβανόμενον ἐξαίρετον καὶ τοῖς θεοῖς οἱ

ἀπαρχὴν θυσίαν προσφερόμενον μέρος· Κυρίως δὲ τὸ κάλλιστον καὶ ἐξαίρετον τῶν λαφύρων τοῖς θεοῖς ἀνατιθέμενον ἀνάθημα (ἀφιέρωμα εἰς τοὺς θεούς), ὡς τό, ἀπαρχαί· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. Εὐριπ. Φοιν. 211. «ἀκροθίνια πολέμου» οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Πινδ. Ὀλυμ. 2, 7. ἐπειδὴ τῶν ἀγώνων αὐτῶν ἡ κατάστασις ἐκ πολέμου λαφύρων ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς. Τὸ οὐδέτρ. κυρίως ἀπὸ τοῦ Ἐπιθ. ἀκροθίνιος, ἀφ' οὗ πάλιν ἀκροθίνια· ἀπαρχαί· παρ' Αἰσχλ. καὶ ἀκροθίνιος (ἡ)· Σουΐδ. καὶ Εὐστάθ. Εὐριπ. Φοίν. 289. «Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον».

Ἀκροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, (θωρήσσω) ὀλίγον προσομιλήσας τῇ μέθῃ, μικρόν τι ἔξοινος (ὡς τὸ Τουρκοβαρβ. τζακίρ κέφι).

Ἀκρόκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπός) τοὺς καρποὺς κατὰ τὰ ἄκρα φέρων (δένδρον τὸ ὁποῖον ἔχει τοὺς καρποὺς εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλωναρίων, ἡ ὑψηλὰ εἰς τὴν κορυφήν του) π. χ. ὡς ὁ Φοῖνιξ (ἡ χουρμαδιά) Θεόφρ.

Ἀκρόκαυστον, ου· τό· τὸ πυρὶ μεμολυσμένον, ἤγουν τοσοῦτον προσομιλῆσαν τῷ πυρὶ ὅσον μολυνθῆναι· (καψαλισμένον).

Ἀκροκελαινιάω, ῶ· (κελαινός) κατὰ μετοχὴν μόνον ἐν χρήσει ἀκροκελαινιόων· ἐπιπολαίως μελαινόμενος, ἐπισκοταζόμενος, μελανθεὶς ἢ ἐπισκοτισθείς (μελανιάζω ἢ σκοτεινιάζω μόνον ἀπὸ ἐπάνω)· ἐπὶ σφοδρῶς καὶ ἀγρίως ἐξογκουμένου ποταμοῦ· Ἰλ. Φ. 249. «οὐδ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτῷ ἀκροκελαινιόων» (πλεοναζ. τὸ ο) ἔνθα ὁ Σχολ. «τὸ ἄνω μέρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελαινόμενος· τοιοῦτοι δὲ εἰσὶ πάντες οἱ ὀξεῖς ποταμοί· ὁ δὲ Εὐστάθ. «τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος».

Ἀκροκέραια, ων· τά (κέρας) κυρίως, τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαὶ τῶν κεράτων· καὶ τὰ ἄκρα τῶν ἀντεννῶν εἰς τὰ πλοῖα, Πολύβ. Α'.

Ἀκροκιόνιον, τό· (κίων) ἡ κορυφή, ἄκρα τοῦ κίονος (στύλου).

Ἀκροκνέφαιος, ὁ, ἡ· (κνέφας) ἅμα τῇ ἕω, κατὰ τὸ περίορθρον, περὶ τὸ περίορθρον, ὑποφαινούσης τῆς ἡμέρας, ἅμ' ἡμέρᾳ — ἢ δείλης ὀψίας, περὶ δείλην ὀψίαν (τὴν βαθεῖαν χαραγήν, 'ς τὰ ξημερώματα — ἢ τὸ σουρούπωμα, 'ς τὸ μούρτζωμα)· Ἡσιόδ. Ἔρ. 565.

Ἀκροκνεφής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκροκόμης, ὁ· = ἀκρόκομος· Ἡσιόδ. «ἀποτέλλεται ἀκροκνέφαιος».

Ἀκρόκομος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκροκόμη, ἡ· (κόμη) ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ κρανίου τριχωτός (ὅστις 'ς τὴν κορυφὴν τοῦ κεφαλιοῦ μόνον ἔχει μαλλιά·) ἐπίθ. τῶν Θρᾳκῶν, οἵτινες εἴτε συνέπλεκον τὴν κόμην, εἴτε ἔφερον μόνον ἐπὶ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τρίχας (μαλλιά), καὶ τὸ ἐπίλοιπον ἐξύριζον· Ἰλ. Δ'. 533. «Θρήϊκες ἀκρόκομοι» ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τοὺς ἄκρως κομῶντας, ἢ ἀκρηκομόωντας, λέγει· ἄκρα τοῖς μεταγενεστ. δέ, ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἄκρον τριχωτός, κατὰ κορυφὴν φυλλοφόρος.

Ἀκροκόρυμβος, ὁ, ἡ· «πόδες ἀκροκόρυμβοι». τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν (ἡ μύτες τῶν ποδαριῶν)

Ἀκροκόρυφος, ὁ, ἡ· (κορυφή) ὑψηλὰς κορυφὰς ἔχων.

Ἀκροκυματέω, ῶ· Μ. ήσω· (κῦμα) κολυμβῶ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφήν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν κυμάτων· κωμικῶς ὑπὸ τοῦ Λουκ. σχηματισμένη λέξις.

Ἀκρωμία, ἡ· ἡ ὠμοπλάτη· (ὁ πλάτης). Πολύβ. Β'. «ἀκρωμία, ἀκρωμία, ὠμοῦ κεφαλή, καὶ ἐπωμίς, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος».

Ἀκροκώλιον, τό· (κῶλον) ἐξαιρέτως κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. τὰ ἔσχατα μέλη τοῦ σώματος, μάλιστα τοῦ τῶν θηρίων· οἷον· προβοσκίς, ὦτα, πόδες, ῥύγχη· κ. τ. τ. Φερεκρ. παρ' Ἀθην. Δ'. «ἀλλὰ μὴν ζωμός τε μέλας, ἀκροκώλιά θ' ἑφθά» καὶ Ϛ'. «πτελίδες δολοκηλοι πλησίον τακερώταται ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ δίεφθ' ἀκροκώλια, ἥδιστον ἀτμίζοντα. καὶ χόλικες βοός» καὶ Β. «ἀκροκώλι' ὀφθὸν ἔστι, ῥύγχη, πόδας» καὶ Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΓ'. 40. τὸ ἑνικ. Ἀκροκώλιον. (Πατζιάδες, τουρκοβαρβ.)

Ἀκρόλειον, τό (λεία) = ἀκροθίνιον· τὸ κάλλιστον μέρος τῶν λαφύρων, τὸ ὁποῖον προσεφέρετο τοῖς θεοῖς ἀφιέρωμα. «Πολυξένην κατασφάξαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον».

Ἀκρόλιθος, ὁ, ἡ· (λίθος) ἐπὶ τὸ ἔσχατον λίθου ἄκρον· «ξόανον» ἀνδριάς (ψυχοῦρα) ἐκ ξύλου κατεσκευασμένον, καὶ τὴν κεφαλήν, τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη μόνον λιθοποίητα ἔχον. Vitruv. B. 8. καὶ τὸ ἴδιον ξόανον τὸ ἐκ πέτρας κατεσκευασμένον Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 255. Jac. Ἀνθολ. 3, 1. σελ. 298. Stackelberg περὶ τοῦ ἐν Βασσαίῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλ. σελ. 98.

Ἀκρολίνιον, τό, τὸ κράσπεδον (ἡ ἄκρα ὀλόγυρα, τὸ γραντί)· δικτύου

Ἀκρόλινος, ὁ· (λίνον) ὁ κατὰ τὰ ἔσχατα ἄκρα τοῦ δικτύου. Ὀππιαν.

Ἀκρολίπαρος, ὁ, ἡ· (λίπος) ἐπιπολαίως λάμπων, ἡ παχύς (ς)· Ἀθήν. Θ'.

Ἀκρολογέω, ῶ· Μ. ήσω· συλλέγω κορυφάς, τὰ ἄκρα· Ἀνθολ. «ἀκρολογεῖν στάχυας» κόπτω, θερίζω στάχυας· ἀπὸ τοῦ

Ἀκρολόγος, γου, ὁ, ἡ· ὁ τὰ ἄνω πράγματός τινος ἀποτέμνων, ἢ ἀπαρύτων· (ὅστις κόπτει ἢ παίρνει τὸ ἐπάνω, τὸν ἀνθόν, ἀπὸ τίποτε)· Ἀθήν. Γ. «μελίττης τῆς ἀκρολόγου».

Ἀκρολοφία, ἡ· (λόφος) τὸ ἄκρον ἢ κορυφὴ λόφου, ἢ ὀρεινὴ χώρα (βουνοτόπι) ἢ κατὰ στενὰν κορυφὴ βουνοῦ τινος καὶ λόφου· Πολύβ.

Ἀκρολοφίτης, ὁ· τὰς κορυφὰς ὀρέων οἰκῶν· (κορφοβουνίτης) (ς, Jac. περὶ Ἐπιγρ. 10, 36, 9.)

Ἀκρόλοφος, ὁ, ἡ· ὑψηλὰ ἄκρα ἔχων, ὑπερέχων, ἐξέχων (μὲ ψηλὲς κορυφάς)· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 418. «πρῶνες ἀκρόλοφοι» ὑψηλαὶ καὶ ἀπότομοι πέτραι· 2) ὁ ἀκρόλοφος = ἀκρολοφία.

Ἀκρόλοχος· (λοχάω) ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ἀνθέων λοχῶσα (παραμονεύουσα) ἐν αὐταῖς κρυπτομένη· Ἐπίθ. τῆς Μελίσσης, ἐσφαλμ. ἀναγν. παρ' Ἐπιχ. Ἀθην. σελ. 432. C.

Ἀκρολυτέω, ῶ· (λύω) λύω τὰ ἄκρα μόνον, οὐχὶ δὲ τὸ ὅλον· Ἀνθολ.

Ἀκρόμαλλος, ὁ, ἡ· (μαλλός) βραχύμαλλος· (κοντομάλλης)· Στράβ. Δ'. σελ. 300 «ἡ δ' Ἔρεα τραχεῖα μέν, ἀκρόμαλλος δέ».

Ἀκρομανής, νέος, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) τῇ μανίᾳ ἡ παραφροσύνῃ ἐγγύς, ἐν ἀρχῇ τῆς μανίας ὤν, ἢ πάνυ ἐμμανής, εἰς ὑπερβολὴν μαινόμενος· (ὅστις κοντεύει νὰ τρελλαθῇ, ἄρχισε νὰ λωλαίνηται· ἢ εἶναι κατὰ πολλὰ τρελλός)· Ἡρόδ. Ε'. 42.

Ἀκρομέθυσος, ὁ, ἡ· = Ἀκροθώραξ· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας.

Ἀκρομόλυβδος, ὁ· (μόλυβδος) μολύβδωτος κατὰ τὰ ἄκρα (μὲ μολύβι 'ς ταῖς ἄκραις, ὡς τὸ δίκτυον τῶν ψαράδων)· Ἐπιγρ. «ἀκρομόλυβδον λίνον».

Ἀκρομφάλιον, ου, τό· (ὀμφαλός) τὸ μέσον τοῦ ὀμφαλοῦ· Ῥοῦφ. Ἐφέσ.

Ἀκρόμφαλον, τό = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκρομφύλη, ἡ· τὸ στρογγύλον ὀστοῦν τὸ ἐπικαλύπτον τὸ γόνυ· Ἡσυχ.

Ἄκρον, τό· οὐδέτρ. τοῦ, ἄκρος· οὐσιαστ. τὸ ἔσχατον, τελευταῖον, καὶ ὕψιστον παντὸς πράγματος· ὅθεν α) ἄκρα, κορυφή, ὕψος· Πλάτ. τόμ. Γ'. σελ. 422. καὶ Ὅμ. «ἄκροις Ἴδης ὑψηλῆς», καὶ, «ἄκρον ὄρους» καὶ Πληθ. «Ἄκρα τῶν ὀρῶν», ἡ ἀκρώρεια, ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ· β) Ἀκρότης, ὑπέρτατος βαθμός· ὡς, «εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς». Λουκ. γ) Ἄκρα, ἀντί, τὰ πρωτεῖα· Ἐπιγρ. «ἄκρα φέρειν», ἤτοι ἔχειν τὰ πρωτεῖα· Ἡρόδ. 6, 100. δ) κράσπεδον, χεῖλος, παρυφή, ἐπιφάνεια. «ἄκρον ἐπιλήγδην». Ἰλ. Γ. 593. οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν· ὁ σχολ.

Ἀκρονέφαιος· ἐσφαλμ. ἀναγν. παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 565, ἀντὶ τοῦ, ἀκροκνέφαιος.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ· κύρ· Ὄνομά τινος τῶν εὐγενῶν Φαιάκων· Ὀδσ.

Ἀκρόνηον, τό· (ναῦς) ἡ ἄκρα, τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ πλοίου.

Ἀκρονύκτιος, ὁ, ἡ· (νύξ) ἅμα τῇ νυκτί, περὶ τὸ ἑσπέρας (ὅταν μουργιάζῃ ἢ σουρουπιάζει, τὸ βράδυ, κατάβραδα)· ὡς τὸ ἀκρόνυχος· ὅθεν τὸ ἀκρονύκτιον, ἀρχομένης τῆς νυκτός, δείλη ὀψία.

Ἀκρόνυκτος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκρόνυξ, κτος, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀκρονυχία = Ἀκρονύκτιον· Σχλ. Ἀπολ. Ῥοδ. σελ. 233. ὑπὸ Schaef.

Ἀκρονυχής, ὁ, ἡ· καὶ ἀκρονυχῶς Ἐπίρ. (νύσσω)· ὁ κατὰ τὰ ἄκρα νυττόμενος, ἢ νυγείς, νύττων ἢ νύξας· (ὅστις κεντᾷ, σουβλίζει, ἢ τὸν κεντοῦν, σουβλίζουν 'ς ταῖς ἄκραις· ὁποῖος ἐγγίζει, ἢ κεντᾷ ἀλλοτινὰ μὲ τὸ ἄκρον· ἢ ὁ εἰς τὸ ἄκρον κεντημένος, σουβλισμένος).

Ἀκρονυχί, Ἐπίρ. ἄκρῳ ὄνυχι· (μὲ τὴν μύτην τοῦ νυχιοῦ)· ἀντὶ ἀκρωνυχί· Jac. ΑΠ. σελ. 760. (⏑⏑⏑–)· Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ΚΕ'.

Ἀκρονυχία, ἀντὶ ἀκρόνυξ.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ· (νύξ) κατ' ἀρχὰς τῆς νυκτός, ἅμα δείλῃ ὀψίᾳ· περὶ τὸ ἑσπέρας.

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ· (ὄνυξ) = ἀκρώνυχος· Φιλ. Θεσσ. 15. Κόϊντος Σμυρν. 8, 15.

Ἀκροπαγής, έος, ὁ, ἡ· (πήγνυμι)· κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρον ὀχυρός, ἢ καθηλωμένος, προσπεπατταλωμένος (εἰς τὴν ἄκραν, ἢ κορυφὴν περιτειχισμένος ἢ καρφωμένος). Νόννος.

Ἀκρόπαθος, ου, ὁ, ἡ· (πάθος, παθέω)· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος πάσχων, ἢ βεβλαμμένος· Ἱπποκρ.

Ἀκρόπαστος, ὁ, ἡ· (πάσσω)· ἐπιπολαίως πεπασμένος, (πασπαλωμένος, ἢ πασπαλισμένος) π. χ. ἅλατι· ὅθεν ὑφάλμυρος (ὀλίγον ἁλατισμένος, ἁρμυρούτσικος· πασπαλωμένος, κυρίως μὲ ἅλας)· Ἀθήν. Γ'.

Ἀκροπενθής, θέος, ὁ, ἡ· (πένθος) εἰς ἄκρον λελυπημένος· Αἰσχλ.

Ἀκρόπηλος, ου, ὁ, ἡ· (πηλός) ἐπιπολαίως πηλοειδής, ἢ ἰλυώδης, πάνυ πηλώδης, βορβορώδης (ἀπὸ ἐπάνω λασπωμένος, πολὺ λασπωμένος, καταλασπωμένος)· Πολύβ. Γ'. 55.

Ἀκρόπλοος, ὁ, ἡ· οον· τό· συνῃρ. ἀκρόπλους, ουν· (πλοῦς) ἐπιπολαίως, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν πλέων: τροπκ. ἐπιπόλαιος (ὅστις πλέει, κολυμβᾷ ἐπάνω: ὅστις εἶναι ἐλαφρόγνωμος) καὶ Μεταφ. «νοῦς ἀκρόπλοος καὶ ἀβέβαιος»· Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1216. καὶ Πλούταρ. Η'. σελ. 337. (δηλονότι νοῦς, ὅστις δὲν βαθύνει).

Ἀκροποδητί, ἢ, Ἀκροποδιτί, Ἐπίρ. (πούς) ἐπὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἄκροις ποσί, ('ς ταῖς μύταις ἀπὸ τὰ ποδάρια ἢ 'ς τὰ νύχια)· Λουκιαν.

Ἀκρόπολις, εως, ἡ· (πόλις), τὸ ὑψηλότερον, καὶ ὀχυρώτερον μέρος τῆς πόλεως· (Κασσέλι, Κάστρον)· Οὗτ. ἐν Ἀθήναις ἐξαιρέτως.

Ἀκρόπολος, ὁ, ἡ· (πολέω) ἐν ὕψει διατρίβων, ἢ βαδίζων· τοῦτ' ἔστιν ὑψηλός, μετέωρος, ἐξέχων, ὕψιστος, ὑπέρτατος· (ὅστις εὑρίσκεται ἢ περιπατεῖ ὑψηλά· δηλαδὴ ὑψηλός, πολὺ ὑψηλός) Ἐπίθ. τῶν ὀρέων παρ' Ὅμ. Ὀδ. Τ. 205. «ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν».

Ἀκρόπορος, ου, ὁ, ἡ· (πείρω) τῇ αἰχμῇ διαπείρων, διατρυπῶν, διακεντῶν (ὅστις τρυπᾷ μὲ τὴν τουβλερὴν μύτην πέρα πέρα)· Ὀδυσ. Γ΄. 463. ποίπτυον δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντες· ἤγουν ὀξεῖς, ὧν τὸ ἄκρον διὰ τῶν περωμένων εὐχερῶς δίεισι διὰ τὴν ὀξύτητα· ὁ Σχολ. Ἐπίθετ. τῶν ὀβελῶν· (τῶν σουβλίων)· 2) παθητ. προκαροξυντονούμενον· κατὰ τὸ ἄκρον διαπεπαρμένος, ἢ ὀπὴν ἔχων (τρυπημένος, ἢ μὲ τρύπαν 'ς τὴν κορυφήν).

Ἀκροπόρφυρος, ἡ· πορφυροῦν τὸ κράσπεδον, ἢ τὸ χεῖλος, ἢ τὸ περιστόμιον, πορφύρᾳ περύφαντος· (βαθυὰ κόκκινος 'ς τὰς ἄκρας: μὲ βαθὺ κόκκινο γύρω ἢ οὐλίτζι)· πορφυρᾶν ἔχων ἐν ἄκρῳ, ἐν τῇ περιοχῇ πορφυροῦς.

Ἀκροποσθία, ἡ· (πόσθη) τὸ ἄκρον δέρμα τῆς πόσθης (πόσθη γὰρ παρὰ Πολυδ. τὸ δέρμα τὸ περικαλύπτον τὴν βάλανον τοῦ γεννητικοῦ μορίου τοῦ ἀνδρός).

Ἀκροπόσθιον, τὸ· ὑποκοριστικ. τοῦ, ἀκροπόσθη.

Ἀκρόπους, δος, ὁ· (πούς) Παυσ. Β΄. 4. τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν· (μύτης τῶν ποδαριῶν) ἐσφαλμ. ἀνάγνωσ.

Ἀκρόπρωρον, ου, τὸ· (πρῶρα) τὸ ἄκρον μέρος τῆς πρώρας τοῦ πλοίου· Στράβ.

Ἀκρόπτερον, τὸ· (πτερόν) τὸ ἄκρον τῶν πτερύγων (ἡ ἄκρη ἢ κορυφὴ ἀπὸ τὰ φτεράκια) κυρίως δὲ τὸ ἔσχατον μέρος.

Ἀκρόπτολις, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀκρόπολις.

Ἀκρόῤῥιζος, (ῥίζα) ἐπιπολαίως καὶ οὐ κατὰ βάθος ἐῤῥιζωμένος (ὅστις δὲν εἶναι βαθυὰ ῥιζωμένος, ἀλλ' ἔχει τὰς ῥίζας ὀλίγον μόνον εἰς τὴν γῆν).

Ἀκροῤῥίνιον, τὸ· (ῥίς) τὸ ἄκρον τῆς ῥινός (ἡ κορυφὴ τῆς μύτης)· Πολυδ. (ρι).

Ἀκροῤῥύμιον, ου, τὸ· (ῥυμός) τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐν ἁμάξαις (ἡ κορυφὴ τοῦ μακρυοῦ ξύλου 'ς τὰ ἁμάξια ἀνάμεσα 'ς τὰ ἄλογα ἢ βόιδια· ἢ ῥοῦντα)· Πολυδ. ἀκροῤῥύμιον τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ ὑπερθεν ἐκδεδεμένον τῷ ζυγῷ.

Ἄκρος, ρα, ρον· (ἀκή), πᾶν ἔσχατον, ἐξώτατον, ἀνώτατον, ὑπέρτατον, ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἢ ἀνωτάτῳ μέρει εὑρισκόμενον: ὀξὺ λῆγον, ὀξυτενές, ὀξύστομον· (κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ ὀλοὐστερινὸν ἢ 'ς τὸ ὑψηλότατον μέρος· σουβλερόν, μυτερόν, κοφτερόν) ἡ λέξις παρ' Ὁμ. κατὰ ταύτην τὴν φυσικὴν σημασίαν, ἐξαιρέτως ἐπὶ ὀρέων, ἀκροπόλεων, φρουρίων, δένδρων, ἐπιφανείας θαλασσῶν, δοράτων, περικεφαλαιῶν κορυφῆς, τριχῶν, δακτύλων, κρατηρίδου, περιστομίου, χειλέων ἄκρου· ἐπὶ κωπῶν ἢ ἐρετμῶν (κουπιά)· Ὀδύσ. Ι. 540. ἔτι δὲ καὶ καθ' ὑπερθεσιν ἄκρος μυελόεις· ὁ ἐσώτατος Κόρπ. 2) ἐπὶ χρόνου· ἄκρα νὺξ ἡ ἀρχὴ τῆς νυκτός· Σχολ. Αἰ. 285. 3) τροπ. τὸ καθ' ἑαυτὸ ὑπέρτατον, ἐξοχώτατον, μέγιστον, ἄριστον, πάντων ἀκρότερον, ἐκπρεπέστατον, βέλτιστον· ἄκροι Δαναῶν, ποιητικῶς οἱ ἄριστοι, πάντων διαπρέποντες μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, τῶν ποιητῶν· Valck. Ad. σλ. 414. ἄργεος ἄκρα Πελασγοῖσι οἱ πρεσβύτατοι, οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τοῦ Ἄργους· Θεοκρ. 15, 142. ἄκρος ὀργὴν πάνυ ὀργίλος· Ἡρόδ. 1, 73. ἄψυχην οὐκ ἄκροσι οὐ καρτερόψυχος, οὐ γενναιόκαρδος· Ἡρόδ. 5, 124. ἀπολύτως, 5, 112. 6, 122. 7, 5. ἄκροι τὰ πολέμια· Ἡρόδ. 7, 111. πολεμικώτατοι· 4) ὡς ἐπίθετον τὸ θηλ. ἐν χρήσει· ἡ ἄκρα· τὸ δὲ οὐδέτερον ἑνικῶς τε καὶ πληθυντ. ἄκρον Ἀθηνῶν, Ἴδης· Ὁμρ. 5) Ἐπίῤῥ. ἄκρως καὶ ἄκρον ἐπιῤῥηματικῶς πάνυ, ἄγαν, λίαν, σφόδρα, ὅτε μάλιστα, ἐξαιρέτως, μάλα· ὡσαύτως, ἄκρα· ἔτι δὲ καὶ εἰς ἢ ἐπ' ἄκρον· Διον. περὶ Συνθ. σλ. 872. ὑπὸ Schaef Jac: AП. σλ. 209. ὑπερθτ. Ἐπίῤῥ. ἀκροτάτως.

Ἀκροσαπής, ὁ, ἡ· (σήπομαι) τὰ ἄκρα σεσηπὼς ἢ σηπόμενος (ὅστις ἐσάπησε, σαπισμένος, ἢ σαπίζει 'ς ταῖς ἄκραις)· Ἱπποκρ.

Ἀκροσίδηρος, ὁ, ἡ· (σίδηρος) τὰ ἄκρα σιδήρῳ περιβεβλημένος· σιδηρᾶν αἰχμὴν ἔχων (σιδηρωμένος 'ς ταῖς ἄκραις, μὲ σιδηρένια μύτην ἢ κορυφήν)· Ἀνάλεκ. Β΄. 170. Ἀντιφίλ. Δ΄. Βουστρόφον ἀκροσίδηρον.

Ἀκροσκιρία, ας, ἡ· (σκίρον) τὸ ἐξωτερικὸν μέρος, ἤτοι ἡ ἄκρα ἀποτόμου τινὸς πέτρας, ἢ γυψώδους τινὸς τόπου· Πίνδ. Ἡρακλ.

Ἀκρόσοφος, ὁ, ἡ· (σοφός) σοφώτατος πάντων.

Ἀκροσπάθια, τὰ· (σπάθη) τὰ ὑποχόνδρια, αἱ τρυφεραὶ ἄκραι τῶν πλευρῶν. Πολυδ. σπάθη γὰρ ἡ πλευρά.

Ἀκρόστοος, ὁ, ἡ· (κροσσός) ἄνευ κροσσῶν, ἢ θυσάνων (χωρὶς φοῦντας).

Ἀκροστήθιον, τὸ· (στῆθος) τὸ ἄκρον, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ στήθους· Ἀριστοτ.

Ἀκροστιχίς, δος, ἡ· καί, Ἀκρόστιχον· (στίχος) ἡ ἀρχὴ στίχου· 2) Ποίημα, ἐν ᾧ τὰ ἀρκτικὰ γράμματα ἑκάστου στίχου ἀποτελοῦσι μίαν λέξιν, ἢ ἰδιαιτέρου στίχου διαφόρου ἐννοίας, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω κατὰ κάθετον ἀναγινωσκόμενον· ὡς ἡ Σίβυλλα ἐν τριάκοντα καὶ τέσσαρσι στίχοις τέλειον ἐκδέδωκε λόγον· ἔστι δὲ ἡ ἀκροστιχὶς αὕτη· Ἰησοῦς Χρειστὸς (Χριστὸς) Θεοῦ Υἱός, σωτήρ, σταυρός· παρὰ τῷ Εὐσεβ. ἐν Βίῳ· Κωνσταντ. Cicero Divin. 2. 54. καὶ Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Δ΄. 62. συνώνυμον δὲ τούτῳ ἐστὶ καὶ τό, Παραστιχίς, ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὀνόματος Συγγραφέως βιβλίου τινὸς κ. τ. τ. Διογ. Λαέρτ. Ε΄. 93. καὶ Η΄. 78.

Ἀκροστόλιον, τὸ· (στόλος) τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ πλοίου, ὅθεν α΄) τὸ ἀνώτατον χεῖλος τοῦ πλοίου· Ἀθήν. β΄) τὸ εἰς τὰ ἄνω ὕψει προέχον ἐμπρόσθιον ἄκρον μέρος (ἡ πρῶρα) τοῦ πλοίου, ἔνθα τίθεται ἐνεπιγεγραμμένος ἢ ἐζωγραφημένος καλλωπισμός τις ἢ τὸ παράσημον συνήθως τοῦ πλοίου· Κτρ. μγ. ἔνθα κρεμῶσι στολίσματά τινα· Ἀθήν. Ε΄.

Ἀκροστόμιον, ου, τὸ· (στόμα) Ἡσύχ. τὸ ἄκρον τοῦ στόματος τοῦ φυσητηρίου· 2) = ἀκροφύσιον.

Ἀκροσφαλής, ὁ, ἡ· (σφάλλω) ῥαδίως σφαλλόμενος, εὐκατάφορος εἰς τὸ σφάλλεσθαι, παραφέρεσθαι, ὀλισθαίνειν (ὅστις εὔκολα σφάλλει, ξεγλιστρᾷ, παραπέφτει)· Πλάτ. Πολιτ. Γ΄. σελ. 293. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὑγιείαν· ὅ ἐστι, ὑγιείας ἀσταθοῦς καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξιφάρμακ. ἀκροσφαλέσι· τὸ ἄκρως σφαλερόν· Σχολ. ὁ δὲ Σουίδ. ὁ ἐν τῷ βαδίζειν σφαλλόμενος· ἀκροσφ. εἰς ὀργήν· Πλουτ. 2) ἐνεργτ. ῥᾳδίως σφάλλεσθαι ποιῶν, ὀλισθηρός, ἐπικίνδυνος (ὅστις εὔκολα κάμνει ἄλλον νὰ σφάλλῃ, παραπέσῃ εἰς τίποτε, γλιστηρός, κινδυνώδης)· Ἐπίῤῥ. ἀκροσφαλῶς.

Ἀκροσφύριος, ὁ, ἡ· (σφυρίν) ὅθεν Ἀκροσφύριον ὑπόδημα· Πολυδ. Ζ΄. 93. εἶδος ὑποδημάτων γυναικείων, τὰ ὁποῖα ἔφθανον ἕως εἰς τὰ σφυρά· (κότσια) ὁ Ἡσυχ. Ἀκρόσφυρον, καὶ Ἀρρίσφυρον, ἀντὶ τούτου ἔχει.

Ἀκροσχιδής, ὁ, ἡ· (σχίζω) κατὰ τὰ ἄκρα ἐσχισμένος.

Ἀκροτελεύτιον, ου, τὸ· (τελευτή) τὸ τέλος, τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος στίχου, ἢ ποιήματος, ἢ βιβλίου ἢ ἐπιστολῆς· Θουκυδ. Β΄. 35. κυρίως οὐδέτερ. τοῦ ἀκροτελεύτιος, ὁ ἐσχατώτατος, ὕστατος· Αἰσχ. Ἱκε. σλ. 353.

Ἀκρότης, ητος, ἡ· (ἄκρος) = Ἄκρον, Κολοφών, κορυφή, τελειότης· Μεταφ.

Ἀκρότης, ου, ὁ· ἀρχηγέτης, πρωτιστεύων (ὁ πρῶτος, ἡ κεφαλή, ὁ καπετάνιος) ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 997. ἀκρόται στρατοῦ· ταυτὸν τῷ Ἄκροι· ἔνθα πρότερον Ἀγρόται, ἔκειτο.

Ἀκρότητος, ὁ, ἡ· (κροτέω) μὴ κρουόμενος, μὴ συγκρουόμενος, μὴ κρουσθείς, μὴ συγκρουσθείς (τὸν ὁποῖον δὲν ἐχτύπησαν ἢ ὁ ὁποῖος δὲν χτυπιέται μὲ ἄλλον του διὰ νὰ κάμνῃ ἦχον) ἀκρότ. κύμβαλα τὰ μὴ ἐπικροτούμενα (τουμπλέκια τουρκοβαρβαρικὰ τὰ ὁποῖα δὲν τὰ χτυποῦν ἢ δὲν τὰ παίζουν σύμφωνα, διὰ νὰ συμφωνῇ ὁ ἦχος τοῦ ἑνὸς μὲ τοῦ ἄλλου) Ἠλέκ. 2. σλ. 283. καὶ Ἀθήν. Δ΄. ἀπολέρους ἀναγινώσκει, καὶ μέλη πάρωλα, καὶ ἀκρότητα κύμβαλα, καὶ μετὰ τὰς καλὰς ταύτας ἀμουσολογίας, περιέρχεται τὰς οἰκίας· ἔνθα ὁ Ἡσύχ. κτὰ οὐκ ἀντικροτοῦντα, ὅ ἐστι, τὰ μὴ συμφωνοῦντα· 3) Χαῦνος, ἀσυμπάγητος, ἀστιβής, (ἀστοίβαχτος, ἀπάτητος, μπούχαυος) Ἠλιόδ. Αἰθ. Θ΄. η. κεῖνο τῆς γῆς κατ' ἐκεῖνο χαῦνόν τε καὶ ἀκροτήτου σωρευθεῖσης.

Ἀκροτομέω, ῶ· Μ. ήσω· τέμνω τὰ ἄκρα, (κόπτω τὰς κορυφάς) Ξενοφ. Οἰκον. ΙΗ΄. 2. ἐκ τοῦ

Ἀκρότομος, ὁ, ἡ· (τέμνω) ὀξέως ἀποτετμημένος, προτάνυτης, ἀπόκρημνος· Σουίδ. παρὰ τοῖς Ο΄. παρὰ Μαθμτκ. δέ, τὰ ἀκρότομα, τὰ ἀποτετμημένα ἄκρα.

Ἀκροτόμος, ὁ, ἡ· Ἐνεργ. ὀξέως τέμνων, ὀξυτόμος (πολλὰ κοπτερός).

Ἀκρότονος, ὁ, ἡ· (τείνω) ἄνω τεταμένος· (τεντωμένος 'ς τὸ ἐπάνω μέρος)· Πλ. Ἀθην. σελ. 553.

Ἀκροτόνος, ὁ, ἡ· τὰ ἄκρα μέλη τοῦ σώματος, βραχίονας, σκέλη δηλ. κ. τ. τ. τείνων, ἀνατείνων (ὅστις τεντώνει, ἐξαπλώνει με δύναμιν τὰ χέρια, ποδάρια, κλ.) ὅθεν δυνατός.

Ἄκροτος, ὁ, ἡ· (κρότος) ἄνευ κρότου, ἄνευ κροτήσεως· μὴ ἐπικροτούμενος ἢ μὴ ἐπικροτηθείς (ὅστις δὲν ἐπαινέθηκεν ἢ δὲν τὸν ἐπαινοῦν οἱ ἄνθρωποι χτυποῦντες τὰ χέρια).

Ἀκρουλος, ὁ, ἡ· (οὖλος) ἑλικοειδὲς τὸ ἄκρον ἔχων (ὅστις ἔχει τὴν κορυφὴν κουλουριασμένην, εἶναι κατσαρὸς ἢ σγουρὸς εἰς τὴν κορυφήν)· Ἀριστοτ. Φ. 2.

Ἀκρουρανία, ας, ἡ· τὸ ἄκρον (ἡ κορυφὴ) τοῦ οὐρανοῦ· Λουκ. εἰς Λεξιφ. λέξις ἄχρηστος.

Ἀκρουχέω, (ἄκρον, ἔχω) κέκτημαι, κατέχω τὰ ἄκρα, οἰκῶ, νέμομαι τὰ ἄκρα (ἔχω, ἐξουσιάζω, ὠφελοῦμαι τὰς κορυφάς, κατοικῶ εἰς κορυφάς).

Ἀκροφαής, ὁ, ἡ· (φάος) = τῷ ἑξῆς

Ἀκροφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀνώτατα, τὸ πρῶτον φαινόμενος ἢ λάμπων· 2) ἐπίθ. τῆς ἠοῦς, παρὰ Νόνν. ἀκροφανὴς Ἠώς· ἥτις φαίνεται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, ἢ εἰς τὰς ἄκρας τοῦ ὁρίζοντος, τὸ λυκαυγὲς τοῦ ὄρθρου.

Ἀκροφυής, ὁ, ἡ· (φύω) ἐν ἄκροις φυόμενος (ὅστις γεννᾶται καὶ βλαστάνει ἐπάνω εἰς κορυφάς)· 2) (φυή) εὐγενής, πάνυ εὐφυής, ἀγαθοφυής· (ὅστις εἶναι ἀπὸ εὐγενικὸν γένος, εὐγενής, τέλειος κατὰ τὰ φυσικὰ προτερήματα)· ὡς Συνέσ. Ἐπιστ. 40. πέπομφά σοι δῶρον ἵππον ἀκροφυέστατον εἰς ἅπασαν ἀρετήν.

Ἀκροφύλαξ, κος, ὁ· (φύλαξ) ἀκροπόλεως ἢ φρουρίου φύλαξ, ἢ φρουρός· (ὅστις φυλάττει ἀκρόπολιν, κάστρον, ἢ Καστέλι) (υ). Πολύβ.

Ἀκρόφυλλος, ὁ, ἡ· (φύλλον) φυλλοφόρος κατὰ τὰ ἄκρα (ὅστις ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν φύλλα).

Ἀκροφύσιον, τὸ· (φῦσα, υ) τὸ πρὸς τὸ πῦρ τρεπόμενον ἄκρον τοῦ φυσητηρίου ἢ τῆς φύσης (ἡ κορυφή, τὸ μασοῦρι τῆς φύσας ἢ τοῦ φυσητηρίου, τὸ ὁποῖον βάλλομεν πρὸς τὴν φωτιὰν καὶ τὴν φυσοῦμεν (υ). Θουκυδ. Δ΄. ἔνθα ὁ Σχολ.

στὰ μέρη τῶν φυτῶν τὰ τοῖς χαλινοῖς ἐνιέμενα καλοῦνται ἀκροφύσια, καὶ ἀκροστόμια, ἃς ἂν φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς· ἃ τὸ παρὰ Δίωνι Κασ. ΟΗ΄. 30. ἀμφίβ. στομάτια.

Ἀκρόχαλις, καὶ **Ἀκροχάλιξ**, κος, ὁ, ἡ· (χάλις) = **Ἀκροθώραξ**. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 433.

Ἀκροχανής, ὁ, ἡ· (χαίνω) παρατεταμένῳ στόματι χαίνων ἢ χασμώμενος· (ὅστις χάσκει ἢ χασμᾶται ἀνοίγωντας καὶ τανύζοντας πολὺ τὸ στόμα). Ἐπιγρ.

Ἀκρόχειρ, ρος, ἡ· (χείρ) τὸ μέρος τοῦ βραχίονος ἢ πήχεως ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τῶν δακτύλων· (τὸ μέρος τοῦ βράτσου ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ἕως εἰς τὰ δάχτυλα). Ἱπποκρ.

Ἀκροχειρία, ἡ· = **Ἀκροχείρησις**. = ἀκροχειρισμός.

Ἀκροχειριασμός, ὁ = ἀκροχείρισις, ἀκροχειρισμός.

Ἀκροχειρίζομαι, Μ. ίσομαι. ὡς μέσ. ἀποθετ. κινοῦμαι διὰ τῶν μετακαρπίων· κυρίως ἐπὶ πάλης τρόπου τινός, ἐν ᾗ ὁ παλαίων διὰ χειρῶν μόνον συμπλεκόμενος τῷ ἐναντίῳ ἠγωνίζετο καταβαλεῖν αὐτόν. (κινοῦμαι μόνον μὲ τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῶν χεριῶν, δηλαδὴ ὄχι μὲ τοὺς βραχίονας· μάλιστα εἰς ἕνα εἶδος παλαίματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἕνας πιάνει τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, δάχτυλα μὲ δάχτυλα, καὶ πασχίζει νὰ τὸν βάλῃ κάτω, καθὼς ὅταν βάλλουν στοίχημα νὰ γυρίσῃ ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου·) Runk. Τιμ. σλ. 19.

Ἀκροχειρίζω· λαμβάνω τι, ἢ ἔχομαί τινος ἄκροις δακτύλοις· (πιάνω τίποτε ἢ κρατιοῦμαι ἀπὸ τίποτε μὲ ταῖς μύταις ἀπὸ τὰ δάχτυλα). Ἀρισταίν. Α΄. Ἐπιστ. Δ΄. »ἀκροχειρίζουσα τὸν κόλπον». ὅπερ ἐν Α΄. Ἐπιστ. ΙΕ. περιφραστικῶς διερμηνεύει »Τῆς ἀμπεχόνης ἄκροις δακτύλοις ἐφαπτομένη τῶν προστηθίων· χρησιμώτερον δὲ κατὰ μέσην διέλθετε.

Ἀκροχείρισις, σεως, ἡ· καὶ **Ἀκροχειρισμός**. κίνησις τοῦ μετακαρπίου (τοῦ μέρους ἀπὸ τὴν κάτω κλείδωσιν τοῦ βραχίονος ἕως εἰς ταῖς μύταις τῶν δακτύλων, τὸ ὁποῖον μέρος τοῦ χεριοῦ, ὀνομάζεται κυρίως χεὶρ ἢ χέρι.) 2. γύμνασις παλαιστικὴ διὰ τῶν μετακαρπίων μόνον· ἴδε τὸ προηγούμενον.

Ἀκροχειριστής, ὁ· παλαιστής, ὁ ἐν τῷ ἀκροχειρισμῷ ἀγωνιζόμενος. Παυσαν. Ἠλιακ. Β΄. »περιλαμβανόμενος γὰρ ἄκρων τοῦ ἀνταγωνιζομένου τῶν χειρῶν ἔκλα, καὶ οὐ πρότερον ἀνίει, πρὶν αἴσθοιτο ἀπαγορεύσαντος».

Ἀκροχεριστής = ἀκροχειριστής.

Ἀκροχηνίσκοι, σκων, οἱ· Πληθυντ. (χηνίσκος, ἄκρος) τὰ ἄκρα μέρη τοῦ ζυγοῦ μετὰ τὰς ζεύγλας. Πολυδ. Ζητ. Χηνίσκος.

Ἀκροχλίαρος, ὁ, ἡ· (χλιαρός) πάνυ θερμός, ἢ ὑπόθερμος· (πολὺ ζεστὸς ἢ ζεσταινούτσικος, χλιαρούτσικος) (1).

Ἀκροχολέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀκρόχολος) εἰμὶ ὀξύθυμος, ὀργίλος· (εὔκολα θυμώνω).

Ἀκροχολία, = Ἀκραχολία, ὀξυθυμία, ὀργιλότης, εὐοργησία· (εὐκολοθύμωμα).

Ἀκρόχολος, ὁ, ἡ = ἀκράχολος· ὀργίλος, ὀξύθυμος (εὐκολοθύμωτος).

Ἀκροχορδονώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) σχῆμα ἢ εἶδος ἀκροχορδόνος ἔχων· ὁ δὲ Τζέτζης εἰς Σχολ. Λυκόφρ. 603. πλήρης ἀκροχορδόνων, ἑρμηνεύει τὴν λέξιν.

Ἀκροχορδών, δόνος, ἡ· (χορδή) ἐξανθημάτιόν τι εἶδος ἐπὶ τὸ δέρμα σκληρὸν μὲν τὴν κορυφήν, τὸ πρὸς τὴν ῥίζαν δὲ μέρος λεπτότατον ἔχον (εἶδος σκυρίων τὰ ὁποῖα ἄλλοι μὲν **βαρδακίτσες**, ἄλλοι δὲ μπασδραβίτσαις ὀνομάζουν).

Ἀκρόψιλος, ὁ, ἡ· (ψιλός) ἄτριχος ἢ φαλακρὸς κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ ζώων· ἄφυλλος κατὰ τὸ ἄκρον, ἐπὶ φυτῶν· γυμνὸς κατὰ τὸ ἄκρον ἐπ᾽ ἄλλων πραγμάτων· (χωρὶς τρίχας ἢ μαλλιά, χωρὶς φύλλα, χωρὶς τίποτε εἰς τὴν κορυφήν). Ἱπποκρ.

Ἀκρόψωλος, ὁ, ἡ· κάνω ἢ κατὰ κορυφὴν μόνον ψωλός. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 960.

Ἄκρυπτος, ὁ, ἡ· (κρύπτω) μὴ κεκρυμμένος, μὴ κεκαλυμμένος· (ὅστις δὲν κρύβεται δὲν σκεπάζεται· δὲν ἐκρύφθηκε, δὲν ἐσκεπάσθηκεν· ἀκρυφτος, ἀσκέπαστος).

Ἀκρύσταλλος, ὁ, ἡ· (κρύσταλλος) ἄνευ κρυστάλλου, μὴ κεκρυσταλλωμένος, μὴ κρυσταλλούμενος (χωρὶς πάγον· ὅστις δὲν παγώνει ἢ δὲν ἐπάγωσεν, ἀπάγωτος.).

Ἀκρωβελία, ἡ· (ὀβελίας) ἡ ἄκρα τοῦ ἄρτου (ψωμίου) ὀβελοῦ καλουμένου· καὶ

Ἀκρωβελίας ἄρτος· καὶ παρ᾽ Ἡσυχ. ἀκρωβέλια, Πληθυντ. (ἀκρωβέλιον, τὸ ἑνικ.) τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίτου, καὶ τοῦ ὀβολιαίου ἄρτου· ἐκ τούτου κατὰ διαφθορὰν προῆλθε τὸ τῆς συνηθ. Καρβέλι.

Ἀκρωλένιον, τό· (ὠλένη) τὸ ἄκρον ἢ τελευταῖον μέρος τῆς ὠλένης, ἢ τοῦ πήχεως τῆς χειρός.

Ἀκρωμία, ἡ· (ὦμος) τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ βραχίονος, (τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ βραχίονος ἢ τοῦ βράτσου, ὅπου ἑνώνεται μὲ τὴν πλάτην). 2) Τὸ μέρος τῆς ῥάχεως τοῦ ἵππου, ἔνθα συμβάλλουσι τὰ πρόσθια σκέλη, ὅπερ καὶ ὀσφὺς διπλῆ λέγεται καὶ ἐξοχή. (τὸ μέρος τῆς ῥάχης τοῦ ἀλόγου, ὅπου ἑνώνονται ἡ πλάταις τῶν ἐμπροσθινῶν ποδαριῶν). Πολυδ. Α΄. 190. Ξενοφ. Ἱππ. Γ΄. η΄. »καὶ αὖ ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν παρέχεται».

Ἀκρώμιον, τό· καὶ

Ἀκρωμίς, ίδος, ἡ = ἀκρωμία.

Ἄκρων, ωνος, ὁ· τὸ ἄκρον μέλος τοῦ σώματος· Ἱππίατρ. παρὰ Celsus· »ἄκρων χείρεσσι» λέγεται τό, Χερομέρι.

Ἀκρωνία, ἡ· ἀκρωτηρίασις, πήρωσις, κολόβωσις τῶν ἄκρων μελῶν, ῥινός, χειλέων, ὤτων κ. τ. τ. (κόψιμον, κολόβωμα τῶν ἐξωτερικῶν μελῶν τοῦ σώματος, δηλ. τῆς μύτης, τῶν χειλέων, τῶν αὐτιῶν κ. τ. τ.) ἴδε ἀκρωτηριασμός· παρ᾽ Αἰσχύλ. Εὐμεν. 183. »Κακοῦ τε χλοῦνις ἠδ᾽ ἀκρωνίαι». ὅπερ ὁ Σχ. ἡ ἐκτομὴ τῶν μορίων (δηλαδὴ τῶν γεννητικῶν) ἑρμηνεύει.

Ἀκρῶνυξ, υχος, ὁ· (ὄνυξ) = **Ἀκρώνυχος**.

Ἀκρωνυχία, ἡ· τὰ ἄκρα τῶν ὀνύχων. Σουίδ. καὶ

Ἀκρωνύχια, τά. Πληθυντ. τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Πολυδ. (ἐσφαλμένως δὲ διὰ τοῦ ο.)

Ἀκρωνυχία, ἡ· ἀντὶ τοῦ **Ἀκρώρεια**· ἡ κορυφή, ὀρέων (κορφοβούνι)· Ξενοφ. Ἀν. Γ΄. 4. καὶ 25. »ἐπεὶ δὲ ἑώρα ὁ Χειρίσοφος προκατειλημμένην τὴν ἀκρωνυχίαν τοῦ ὄρους, ἀφ᾽ ἧς ἡ κατάβασις ἦν εἰς τὸ πεδίον».

Ἀκρώνυχος, ὁ, ἡ· (ὄνυξ) διὰ τῶν ὀνύχων, χηλῶν, ὁπλῶν, δακτύλων τῶν ποδῶν ἐγγίζων, κεντῶν, πλήττων, ἐχόμενος· (ὅστις ἐγγίζει κεντᾷ, σπάζει, κτυπᾷ, κρατιέται κ. τ. τ. μὲ τὰ νύχια (οἱ ἄνθρωποι, τὰ πουλιά, κλ.) μὲ τὰς μπίτσαις (τὰ ἄλογα, βόδια κ. τ. τ.). »ὡς εἶδεν ἴχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσεις» καὶ »προσπαθῶν ἀκρώνυχος». Πλτχ. Γωμ. Ζ΄. 260 καὶ 271. »τοῖς ἐμπροσθίοις ποσὶν ἀκρωνύχοις ἐπιψαύειν». Πλτχ. Εὐμ. 11. »ἀκρώνυχα δισσὰ χειρόςι» Μελεαγ. 79.

Ἀκρώπης, ου, καὶ ἀκρώπις, ιδος, ὁ· κατὰ τὰ ἄκρα φαινόμενος· (ὅστις φαίνεται ς τὴν κορυφήν). Ἵππαρχ. παρ᾽ Ἀρατ. Φαιν. ἀμφιβλ.

Ἀκρώρεια, ἡ· (ὄρος) ὄρους ἄκρα (βουνοῦ κορυφή, κορφοβούνι· ὁ ζυγὸς τοῦ βουνοῦ). Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ΄. 2. 10.

Ἀκρωρία, ἡ· (ὥρα) ὄρθρος, λυκόφως, (χαραγή, γλυκειὰ χαραγή). Θεόφρστ.

Ἀκρώσσω = Ἀκρόω.· ὡς Ἀγρώσσω, ἐκ τοῦ Ἀγρέω, Ἀγρόω. Ἡσύχ.

Ἀκρωτήρ, ῆρος, ὁ = ἀκρωτήριον.

Ἀκρωτηριάζω, Μ. άσω· (ἀκρωτήριον) ἀποτέμνω τὰ ἄκρα μέλη σώματός τινος, ἐξαιρέτως, χεῖρας καὶ πόδας· ταῦτα δὲ συνδεδεμένα ἀπὸ τῶν μασχαλῶν κρεμᾶν, **μασχαλίζειν**. Ἐπὶ πλοίων (καραβίων) καθαιρῶ (κατεβάζω, χαλνῶ)· τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῶραν. Ἡρδτ. 3. 59. τροπικ. πηρῶ, κολούω, κολοβῶ, λωβῶμαι, λυμαίνομαι (κολοβόνω, κουτσουρεύω, τουρκεβεββίζω, σακατεύω) συγκόπτω, συντέμνω, συστέλλω, μειῶ, ἐλαττῶ, διαφθείρω· (κοντεύω, χαλνῶ, κάμνω μικρότερον) »ἀκρωτ. τὰς πατρίδας». Δημοσθ. 2) ἀμεταβάτως· σχηματίζω ἀκρωτήριον, ὅ ἐστι σχῆμα ἀκρωτηρίου φέρω, προέχω ἢ ἐξέχω ἀκρωτηρίου δίκην. (φαίνομαι ὡσὰν βουνοῦ μύτια). Στρβ. 1, σελ. 93· ὑπὸ Κατωβ. ὅθεν

Ἀκρωτηρίασμα, τος, τό· τὸ ἀποτετμημένον μέλος, τὸ διαχωρισθὲν ἢ διαλυθὲν μέρος.

Ἀκρωτηριασμός, ὁ· = **Ἀκρωτηρίασις**· ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἀκρωτηριάσεως.

Ἀκρωτήριον, τό· (Ἄκρος) πᾶν ὑψιστον, ἐξώτατον, προέχον μέρος· τὸ ἐν θαλάττῃ εἰσβάλλον ὄρους ἄκρον (μύτια τοῦ βουνοῦ, κάβος Ἰταλ.) Ἀκρώρεια (κορφοβούνι)· »ἀκρωτ. τοῦ οὔρεος». Ἡρδτ. 7, 217. ἐξαιρέτως τὸ ἔμβολον τῶν πλοίων, τουτέστι τὸ τῇ πρώρᾳ πολεμικῶν πλοίων προστιθέμενον ὀξύτονος ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου κατεσκευασμένον ἀμυντήριον ὅπλον. Ἡρδτ. 8, 121. Ξενφ. Ἑλλ. β΄. 3, 6. »ἀπάγων τὰ τῶν αἰχμαλώτων ἀκρωτήρια, καὶ τὰς τριήρεις» παρ᾽ Ὁμ. εἰ. Ὑμ. 33, 10· καὶ »ἀκρωτήρια πρύμνηςι» λεγόμενα. Τὰ ἄκρα μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Χεῖρες, πόδες, δάκτυλοι, ῥὶς· ὦτα κλ. ἐπὶ οἰκοδομῶν δέ, τὸ αἴτωμα, ἐπάλξεις, προμαχῶνες· (καβαλάρης, ἡ κορυφὴ τῆς σκεπαστῆς· πολεμήστρα, ἢ τὰ μπεντένια τουρκεββίττ.) ἐξαιρέτως δὲ τὰ ἐπ᾽ αὐτὰς ἱδρύμενα ἀγάλματα, καὶ τὰ ὑπόβαθρα, ἕδραια αὐτῶν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς πληθυντ. ἀριθμ. Ἀθήν. Ε΄. »ἑξῆς ἐπεφέρετο κυλίκια ἀργυρᾶ δωδεκαπήχη δύο, ὕψος πηχῶν ἕξ· ταῦτα δ᾽ εἶχεν ἄνωθεν ἀκρωτήρια, καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλω».

Ἀκρωτηριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκρωτηρίῳ παραπλήσιος. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρμ. 726.

Ἀκτάζω, (ἀκτή) εὐωχοῦμαι, ἑστιῶμαι παρὰ τὴν ἀκτήν· ἐν καταφυτικῷ τόπῳ, τρώγω καὶ πίνω (φιλεύομαι, ξεφαντόνω εἰς τὸ ἀκρογιάλι, ἢ εἰς δροσερὸν τόπον).

Ἀκτάζω, (ἀκτίν) = ἀκταίνω.

Ἀκταία, ἡ· = ἀκτέα· δένδρον τὸ λεγόμενον Κουφοξυλιά. Λιν. **Sambucus nigra.** 2) λεπτή τις μεγαλοπρεπείας περσικὴ ἐσθής· (ἐλαφρὸν καὶ λαμπρόν τι φόρεμα τῶν Περσῶν). Ἀθήν. σελ. 575.

Ἀκταίνω, Μ. ανῶ· (ἀκτίν) ὡς τό, ἀΐσσω· κινοῦμαι ὁρμητικῶς καὶ ταχέως, σκιρτῶ, ἀναπηδῶ, ὁρμῶ, ὁρμῶμαι, ἀφορμῶ, ἀπολαύω· κατ᾽ ἔμφασιν τῆς δυνάμεως, τῆς ὁρμῆς, τῆς σφοδρότητος, τῆς τρυφηλῆς ἐπιθυμίας· ἐξαιρέτως ἐπὶ θυμοειδῶν ἵππων. »ἀκταίνειν βάσιν» εὐτόνως ἢ συντόνως βαδίζειν, ἢ ἐνεργητ. τὸ βῆμα ταχύνειν (περπατεῖ ὀγλίγωρα, ἢ κάμνει ὀγλίγωρες δρασκελιές, τὸ τουρκοβάρβαρον ἔχει τσιαπκίνι.) Αἰσχλ. ἔτι δὲ καὶ ἐξ᾽ ἀπελγομένων, ἀσώτων ἀνθρώπων. Runk, Τιμ. σλ. 20. **Barker in Friedem. καὶ Seeb, misc.**

στ. 2, 1. σλ. 53. ἔτι δὲ καὶ ἀκταινόω, ἀκταίζω, ἰδὲ ὑπερεκταίνομαι.

Ἀκταῖος, αία, αῖον· (ἀκτή) παρὰ τὴν ἀκτὴν κείμενος, κατοικῶν, τῇ ἀκτῇ προσήκων (ὅστις εὑρίσκεται ἢ κατοικεῖ, ἢ ἁρμόζει, ἢ ἀποβλέπει εἰς τὸ ἀκρογιάλι ἢ περιγιάλι). 2) Ἀκταία, ἡ· ὑπ. γῆ· παραθαλάσσιος· (ἀκρογιαλιά, ἀκροθαλασσιά) ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς ὀνομασία, ἔτι δὲ καὶ Ἀκτὴ λεγομένης. 3) ὄνομα τῶν Νηρηΐδων τινος. Ἰλ. Σ. 41. Ἡσ. Θγ. 249.

Ἀκταιωρέω, ῶ· ἢ Ἀκτωρέω, Μ. ρήσω· φυλάττω τὰ παραθαλάσσια· ὅθεν

Ἀκταιωρία, ἡ· φυλακὴ τῶν παραθαλασσίων· καὶ

Ἀκταιώριον, τό, Ἀκτώριον· ὁ τόπος, ἔνθα διατρίβουσιν οἱ τῶν παραθαλασσίων φύλακες.

Ἀκταίωρος, ἡ Ἀκτωρος (ἀκταῖος, ἀκτή, ὥρα) φύλαξ, τῶν παραθαλασσίων. Ἡσχ.

Ἀκτέα, ἡ· ἀττ. συνηρ. ἀκτῆ. ταυτὸν τῷ, Ἀκταία, (βουζουλιά, ἡ κουφουξυλιά) sambucus nigra, Λιν. Λουκιαν. Τραγοπ. 74.

Ἀκτέανος, ὁ, ἡ· (κτέανον) ἄνευ κτημάτων, ἀκτήμων, πένης· (χωρὶς ἔχειν, χωρὶς βιό, χωρὶς ὑποστατικά· πτωχός). Ἡσχ.

Ἀκτένιστος, ὁ, ἡ· (κτενίζω) μὴ κτενιζόμενος, μὴ κτενισθείς, (ὅστις δὲν χτενίζεται ἢ δὲν ἐχτενίσθηκεν· ἀχτένιστος).

Ἀκτέον· θετ. Επρρ. ἡ ἐπιρρηματικὸν ὄνομα, ἀπὸ τοῦ ἄγω· δέον ἄγειν, δέον ἐλαύνειν (πρέπει νὰ φέρωμεν, πηγαίνωμεν, τραβῶμεν, νὰ φέρῃ, πηγαίνῃ, σύρῃ, τραβᾷ κ. τ. τ.). Ξενφ. Ἑλλ. ς. 4. 5. πακτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας ἡμῖν ἀγωμεν, (ἂς ὑπάγωμεν)· «εἰρήνην ἀκτέον» εἰρήνην δέον ἄγειν (πρέπει νὰ ἔχωμεν ἢ νὰ κρατοῦμεν εἰρήνην (Δμσθ. Χερσ. 5. σλ. 91.

Ἀκτερέϊστος, ὁ, ἡ· (κτερίζω) λαμπρᾶς ἢ μεγαλοπρεποῦς κηδείας μὴ τυχών, ἀκήδευτος· (ὅστις δὲν ἐνταφιάσθηκε (ἐπαραχώθηκε) μὲ παράταξιν· ἀπαράχωτος). Επιγρ.

Ἀκτερής = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀκτέριστος, ὁ, ἡ· (κτερίζω) = ἀκτερέϊστος.

Ἀκτή, ἡ· (ἄγνυμι) ἠϊών, αἰγιαλός, παραλία (περιγιάλι, ἀκρογιάλι, ἀκροθαλασσιά). Ὁμ. κυρίως τὸ ῥαχιῶδες μέρος, ἔνθα περικλῶνται τὰ κύματα προσβάλλοντα· (ὅπου χτυποῦν καὶ σκορπίζονται τὰ κύματα)· ἀντιθέτως τῷ, λιμήν, ὡς τὸ Ῥηγμὴν ἀπὸ τοῦ ῥήγνυμι· ὅθεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑψηλή, ἀπόκρημνος παραλία: παροβλής. τραχεῖα, ὑψηλή. Ὁμ.: ἔτι ἡ θαλάσσῃ γειτνιῶσα χώρα (τόπος ὅστις συνορεύεται μὲ τὴν θάλασσαν). Ἡρδτ. ς. 38. Ἐπὶ ποταμῶν οὐδέποτε. 2) ἐξαιρέτως, τὰ ἐξέχουσαν ἢ προεχούσῃ τῇ κατασκευῇ ἐποικοδομούμενα πράγματα· οἷον Βωμός, τύμβος κτλ. Σφκ. Οἰδ. Τ. ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ μέντοι παρὰ ποιηταῖς μόνον, ἐξαιρέσει δήπου τοῦ παρὰ Ξενφ. Ἀν. 6, 2, 1. ἅπερ ὁ Larcher ἐκ τοῦ Στράβ. ἄκραν ἐθέλει γράφεσθαι. 3) ὡς κύρ. Ὁμ. ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἀττικῆς, ὡς τό, Ἀκταία.

Ἀκτή (ἄγνυμι)· θηλυκ. τοῦ ἀκτός (συντετριμμένος) κυρίως ἀληλεσμένος, ἐρεικτὸς σῖτος· (ἀλεσμένον, κοπανισμένον ἢ στουμπισμένον σιτάρι) ἔρεγμα, ἄλφιτον, ἄλευρον, ὁ ἐξ αὐτῶν παρασκευαζόμενος ἄρτος (τρίμματα σιταρένιο, ἀλεύρι, τὸ ψωμὶ ἀπὸ αὐτά, ἢ καὶ τὸ τουρκοβάρβαρον βλιγούρι ἢ κατσέκι)· «Δημήτερος ἀκτήν». «Ἀλφίτου ἀκτὴ ἱεροῦ». «Μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῇ». Ἰλδ. Δ, 630. Ν, 322. Ὀδσ. Β, 355. τινὲς μὲν προσλαμβάνουσι καὶ τό, τροφή, τινὲς δ' αὐτό, ἀκτὴ ἀντὶ τοῦ, δωρεά. Ἀπὸ Ἡσδ. δέ, εὕρηται τό, Δημήτερος ἀκτή. Ἐργ. 464. καὶ ἀντὶ σπέρου κόκκος.

Ἀκτῆ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ ἀκτέα· ἰδὲ αὐτό.

Ἀκτημοσύνη, ἡ· στέρησις κτημάτων, πενία (πτωχεία).

Ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ· (κτῆμα) κτημάτων στερούμενος, πένης, ἐνδεής (ὅστις δὲν ἔχει κτήματα, βιό· πτωχός) μετὰ γενκ. «ἀκτήμων Χρυσοῖο χρυσοῦ στερούμενος. Ἰλδ. Ι, 126. Θεόκρ.

Ἀκτήρ, ρος, ἡ· ποιητ. = ἀκτίς, ἀναγινωσκομένου πρότερον, Ὑμ. Ὁμρ. 32, 6.

Ἀκτηρία καὶ ἀκτηρίς, ἰδὲ Στηριγξ.

Ἀκτησία, ἡ = ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, ὁ, ἡ· (κτάομαι) μὴ κτητός, καὶ μὴ κτηθείς (ὅστις δὲν ἀποκτᾶται, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀπέκτησέ τις). Πλάτ.

Ἀκτίν, ῖνος, ἡ· (ἀχτῖδα) ἐξαιρέτως τοῦ ἡλίου ὡς παρ' Ὁμ. πανταχοῦ· ἀστραπή, φῶς, κεραυνός. Λουκ. Σφκ. Τρχ. 1086. ἀπαύγασμα, λάμψις, ἀμαρυγή, αἴγλη, χρωμάτων στίλβη: ἔτι δὲ καὶ τρπκ. «ἀκτῖνες ἀργμάτων καλῶν, ὄλβου «λαμπραὶ πράξεις, λαμπρὰ τύχη. Πνδ. 2) πᾶν τὸ ἀπό τινος κέντρου ἀκτινηδὸν ἐξιόν, π. χ. αἱ ἐν τοῖς ἁμαξῶν τροχοῖς κνημίαι· (καθετὶ τὸ ὁποῖον εὐγαίνει ἀπὸ τὸ κέντρον (μέσην) κάποιου πράγματος σὰν ἀχτίδες· καθὼς εἰς τὸν τροχὸν ἀπὸ ἁμάξια τὰ ξυλάκια τὰ ὁποῖα εἶναι ἐμπηγμένα εἰς τὴν μέσην τοῦ τροχοῦ ὁλόγυρα καὶ ἀκουμβοῦν εἰς τὸν γῦρον τοῦ τροχοῦ.) ὁ ἀρχαῖος τύπος τῆς λέξεως ἔστιν ἀκτίν, τῷ ἀκτὶς δὲ ἐχρήσατο τὸ πρῶτον ὁ Πνδ. ἡ παραγω. κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ ἄγνυμι, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω (⏑ –).

Ἀκτινηδόν, Ἐπίρ. ἀκτίνων δίκην (σὰν ἀχτίδες, παρόμοια μὲ ταῖς ἀχτίδες).

Ἀκτινοβολέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀκτινοβόλος) ἀκτῖνας ἐκπέμπω (εὐγάνω, σκορπίζω ἀχτίδες). Παθητ. Ἀκτινοβολοῦμαι, φωτίζομαι ὑπὸ ἀκτίνων· ἀφ' οὗ.

Ἀκτινοβολία, ἀκτίνων ἐκπομπή (σκόρπισμα φώτισμα τῶν ἀχτίδων)· ἐκ τοῦ

Ἀκτινοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ἀκτῖνας ἐκπέμπων (ὅστις εὐγάνει, σκορπίζει ἀχτίδες).

Ἀκτινογραφία, ας, ἡ· (γράφω) περὶ ἀκτίνων διδασκαλία, καὶ σύγγραμμα περὶ ἀκτίνων. Δγν. Αρτ. 9, 48.

Ἀκτινοειδής, έος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀκτῖσι παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ ἀχτίδες).

Ἀκτίνεος, ὁ, ἡ· (ἀκτή) ἐκ ξύλου ἀκτῆς (ἀπὸ κουφοξυλιᾶς ἢ βουζουλιᾶς ξύλον καμωμένος). (– ⏑ ⏑)

Ἀκτινοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀκτῖνας, φέρων, ἢ πέμπων.

Ἀκτινωτός, τή, τόν· ἀκτῖνας ἔχων, ὑπ' ἀκτίνων κυκλούμενος (ὅστις ἔχει ἀχτίδες, ἢ εἶναι τριγυρισμένος μὲ ἀχτίδες· ἀχτιδωτός).

Ἄκτιος, ου, ὁ, ἡ· (ἀκτή) ἐν παραλίᾳ κείμενος, παραλίᾳ ἀνήκων (ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀκρογιάλι, ἢ ἀποβλέπει εἰς αὐτό) Ἐπθ. τοῦ Πανός (τοῦ Θεοῦ τῶν ποιμένων) ὡς προστάτου τῶν παραλιῶν. Θεοκ. 5, 14. παραβλ. ἁλίπλαγκτος, καὶ λιμενίτης.

Ἀκτίς, ῖνος, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ, ἀκτίν. ὅπερ ἰδέ.

Ἄκτιστος, ὁ, ἡ· (κτίζω) μὴ κεκτισμένος, μὴ ποιηθείς: μὴ γεωργηθείς· (ὅστις δὲν ἐκτίσθηκε, δὲν ἐφκιάσθηκε: δὲν ὠργώθηκεν, ἄχτιστος, ἀφκίαστος: ἀόργωτος).

Ἀκτίτης, ὁ· (ἀκτή) ἐν παραλίᾳ οἰκῶν, ἢ εὑρισκόμενος (ὅστις κατοικεῖ, ἢ εὑρίσκεται ς' τὸ ἀκρογιάλι). ἀκτ. λίθος (– – –).

Ἄκτιτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄκτιστος, ἀγεώργητος, ἀκαλλιέργητος. Ὑμ. Ὁμ. Ἀφρ. 123.

Ἀκτωρίς, ίδος, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Ὀδσ.

Ἀκτορίων, ωνος, ὁ. Πατρωνυμικὸν τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄκτορος Ἰλδ.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ· (ἄγω) ὁδηγός, Αἰσχλ. 2) ἀγωγεύς (καπίστρι). Ἡσχ. 3) κύριον Ὀνμ. Ἰλδ.

Ἀκτωρέω, ῶ. ἀκτὴν φυλάττω, φύλαξ παραλίων εἰμί (φυλάγω τὸ ἀκρογιάλι) ἀπὸ τοῦ

Ἀκτωρός, ὁ (ἀκτή, ὤρα) ἀκτῆς ἢ παραλίας φύλαξ (φύλακας τοῦ ἀκρογιαλιοῦ).

Ἀκυβέρνητος, ὁ, ἡ· (κυβερνάω) ἄνευ κυβερνήτου (χωρὶς τιμονιέρην).

Ἀκύβευτος, ὁ, ἡ· κυβεύω) κύβους μὴ παίζων ἢ μὴ παίξας (ὅστις δὲν παίζει ἢ δὲν ἔπαιξε τὰ ζάρια). 2) τρπκ. μὴ παραβαλλόμενός τι, μὴ διακινδυνεύων, μὴ κινδυνεύσας τι: προσεκτικός, περίσκεπτος (υ). Ἀντωνιν. α'. 8.

Ἀκύθηρος, ὁ, ἡ· = ἀναφρόδιτος. Ἐρωτικῆς ὁρμῆς στερούμενος, μὴ πρὸς ἔρωτα φερόμενος, μὴ πρὸς ἔρωτα ὁρμητικῶς ἔχων· ἐνεργτ. εἰς ἔρωτα μὴ κινῶν· (ὅστις δὲν αἰσθάνεται τὴν γλυκάδα τῆς σαρκικῆς ἀγάπης, καὶ ὅστις δὲν ἔχει τὴν χάριν νὰ παρακινῇ εἰς ἀγάπην σαρκικήν). (υ) Κικέρ.

Ἄκυθος, ὁ, ἡ· (κυέω) = ἄκυτος.

Ἀκύκλιος, ὁ, ἡ· τὰ ἐγκύκλια μαθήματα μὴ διδαχθείς· ἐγκυκλίου παιδείας ἄμοιρος (ὅστις δὲν ἔμαθε τὰ μαθήματα, ὅσα πρέπει νὰ μαθαίνουν οἱ προκομμένοι νέοι) ἀντίκειται τῷ ἐγκύκλιος.

Ἀκύλη, ἡ. Ζήτ. Ἄκυλος. Πορφ. Εὐσέβ. Προπαρ. Δ'. 80. «ἀκυλέων διεγένοντο».

Ἀκύλιστος, ὁ, ἡ· (κυλίω) μὴ κυλιόμενος, μὴ κυλισθείς, ἀμετακίνητος, ἀμετάθετος, στερεός (ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κυλισθῇ, ἢ δὲν ἐκυλίσθηκεν, ἀτράνταχτος, ἀσάλευτος ἀπὸ τὸν τόπον του). 2) τρπκ. «καρδίη ἀκύλ. ἀμετάτρεπτος, ἀνέκκλητος (καρδιὰ ἀμέβιστη) Τιμ. Σιλ. οὐκ ἀκύλιστος· εὔστροφα καὶ στωμύλα λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ ὀλίγωρα καὶ νόστιμα). Λουκ. (υ)

Ἄκυλος, ἡ· βρώσιμος βάλανος, καρπὸς τοῦ πρίνου (πρινοκρίου ἢ κορνοκριου)· ἢ τῆς ἀρίας (ἀριάδας). Ὀδσ. Κ. Λεξ. Hex. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 6. «καλοῦσι δὲ τὸν μὲν τοῦ πρίνου καὶ τὸν ταύτης (τῆς ἀρίας) καρπόν, ἄκυλον, τὸν δὲ τῆς δρυὸς βάλανον». 2) φηγός (ὀξυά). Νίκ.

Ἀκύμαντος, ὁ, ἡ· (κυμαίνω) καί, Ἀκυμάντως, Ἐπίρ. μὴ κυμαινόμενος, μὴ κλυδωνιζόμενος· νήνεμος, ἤπυχος, γαλήνιος (ἀκυμάτωτος, χωρὶς κύματα, χωρὶς φορτοῦνα). (υ)

Ἀκύμαστος, ὁ, ἡ· = Ἀκύμαντος. (υ)

Ἀκύματος, ὁ, ἡ, = ἀκύμαντος. (υ)

Ἀκύμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀκύμαντος· (κῦμα) (υ). Λουκιαν. Διάλ. Ζέφ. καὶ Νότ. «ἡ γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο». Μεταφ. «ἀκύμων βίοτα», ἡ ἤπυχος ζωή.

Ἀκύμων, ὁ, ἡ· γενκ. ονος (κυέω)· ἄτεκνος, ἄπαις, ἄκαρπος, ἄγονος, στεῖρος· ἐπ' ἀνθρώπων, ἀλόγων ζώων καὶ ἐπὶ γῆς. Εὐριπ. Ἀνδρ. 158. «ἀκύμονα νηδύν»· ὁ αὐτὸς παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 242. «νηδὺν ἀκύμονα». (⏑ – –).

Ἀκυπρις, ιδος, ὁ, ἡ· (Κύπρις) = ἀκύθηρος. Ἡσχ.

Ἀκυρέω· (ἀκυρής) ὡς τὸ ἀτυχέω· οὐδαμῶς τυγχάνω, λαγχάνω ἢ ἐπιτυγχάνω (δὲν ἐπιτυχαίνω) ἐξ οὗ

Ἀκυρής, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀτυχής.

Ἀκυρία, ἡ· (ἄκυρος) μὴ κυρία χρῆσις λέξεώς τινος. Ἑρμογ.

Ἀκυρίευτος, ὁ, ἡ· (κυριεύω) μὴ κυριευόμενος, μὴ κυριευθείς, ἄνευ βασιλέως ἢ ἄρχοντος, ἄρχοντα μὴ ὑποφέρων (ὅστις δὲν ἐξουσιάζεται ἢ δὲν ἐξουσιάσθηκε· δὲν ἔχει, δὲν ὑποφέρνει ἐξουσιαστήν).

Ἄκυρμα, ατος, τό· = ἀκύρημα.

Ἀκυρολογέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀκυρολόγος), λαλῶ ἄκυρα, κατ' ἄκυρον σημασίαν (ὁμιλῶ ἄκυρα, καὶ ἀνάρμοστα) ἀφ' οὗ

Ἀκυρολογία, ἡ· τὸ ἄκυρα λαλεῖν (ὁμιλία ἥτις δὲν ἔχει κῦρος).

Ἀκυρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω), λέγω ἄκυρα, ἢ ἐκφέρω λέξεις ἢ φράσεις ἀχρήστους· (ὁμιλῶ λόγια χωρὶς κῦρος, ἢ λέγω λέξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν συνειθίζονται)· Ἐπῤῥ. ἀκυρολόγως.

Ἄκυρος, ὁ, ἡ· (κῦρος) ἄνευ κύρους, οὐδὲν ἰσχύων, μὴ νόμιμος, ἠθετημένος, καταλυθείς· (ὅστις δὲν ἔχει κῦρος, δὲν ἔχει καμμίαν δύναμιν· δὲν ἀξίζει πλέον, δὲν τὸν συνειθίζουν)· «ἄκυροι λόγοι»· Ἰσοκρ. «ἄκυρον ποιεῖν»· ἀντὶ τοῦ, ἀθετεῖν, ἀποβάλλειν, ἀναιρεῖν· ὅθεν ἀδόκιμος, οὐκ ὀρθός· ἐξαιρέτως ἄνευ νομίμου ἰσχύος καὶ κοινῆς ἀποδοχῆς παρὰ τῆς πολιτείας· 2) ἀντιθτ. τῷ κύριος, ἐπ' ἀνθρώπων δικαίωμά τι μὴ ἐχόντων, πρὸς οὐδὲν δυναμένων· μετὰ γεν. (ὅσοι δὲν ἔχουν κανένα δίκαιον, δὲν ἔχουν δύναμιν εἰς τίποτε)· Δημοσθ. «ἀκύρους ὄντας ὑμῶν». Πλάτ. Τόμ. Β'. σελ. 107. καὶ Δημοσθ. «ἄκυροι πάντων γενήσεσθαι», ὁ αὐτός, «Ἐὰν ἐπιδείξητε ἀκύρους ὄντας ὑμῶν . . . νῦν γάρ φασιν εἶναι κυρίους»· καὶ Πλάτ. «Ὁ δὲ ὀφλὼν τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ»· Ἐπὶ λέξεων μὴ ἐχουσῶν τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, πεπαλαιωμένων καὶ ἐκτὸς χρήσεως (ἀνάρμοστος, ἀτέριαστος)· ἀφ' οὗ

Ἀκυρόω, ῶ· Μ. ώσω· ἄκυρον ποιῶ, ἀποδοκιμάζω· ἀθετῶ, ἀναιρῶ. ἀφ' οὗ

Ἀκύρωσις, σεως, ἡ· ἀθέτησις, ἀποδοκιμασις, ἀναίρεσις, κατάλυσις· (ῡ).

Ἀκύρωτος, ὁ, ἡ· (ἀκυρόω)· ῥημάτ. ἐπίθ. ἠθετημένος, ἀποδεδοκιμασμένος, καταλυθείς, ἀναιρεθείς· (ῡ).

Ἀκυτήριον, τό· ὑποκ. φάρμακον· ἐκβόλιον, ἐκβόλιον, διεκβόλιον (ἰατρικὸν τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστρωμένας νὰ ἀποῤῥίχνουν).

Ἄκυτος, ὁ, ἡ· (κύω) ἄγονος, ἄκαρπος, στεῖρος, ὡς καὶ τό, Ἄκυθος· Καλλίμαχ.

Ἀκωδώνιστος, στου, ὁ, ἡ· (κωδωνίζω)· ἀνερεύνητος, ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος· ὡς, «ἵππος ἀκωδώνιστος»· Σχ. Ἀριστοφ. Βάτρ. Ζήτ. Κωδωνίζω.

Ἀκωκή, κῆς, ἡ· (Ἀκή· κατὰ διπλ.) ὀξύτης, αἰχμή, (μύτη· κορυφὴ σουβλερὴ καὶ κοφτερή)· «δουρός, ἔγχεος, βέλεος ἀκωκή»· Ὅμηρ.

Ἀκώλιστος, ὁ, ἡ· (κωλίζω) εἰς μέλη καὶ κῶλα μὴ διῃρημένος, ὡς τὸ ἑξῆς.

Ἄκωλος, ὁ, ἡ· ἐστερημένος τῶν μελῶν· (χωρὶς μέλη)· «ἄκωλος περίοδος»· ἡ μὴ διῃρημένη εἰς Κῶλα, ὡς καὶ τὸ Ἀκώλιστος· Διον. Ἀλικ.

Ἀκώλυτος, ὁ, ἡ· τον, τό, (κωλύω)· ἀνεμπόδιστος, (ὁποῖος δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ τίποτα) ἐλεύθερος. Ἐπῤῥ. ἀκωλύτως.

Ἀκωμῴδητος, ὁ, ἡ· (κωμῳδέω)· ἐπὶ τῆς κωμικῆς σκηνῆς μὴ ἀχθείς, μὴ κωμῳδηθείς (τὸν ὁποῖον δὲν ἐπαράστησαν εἰς τὴν κωμῳδίαν, εἰς τὸ θέατρον) κυρίως μὴ καταγελασθείς, μὴ σκωφθείς, μὴ χλευασθείς, γελασθείς (ἀπεριγέλαστος, ἀπερίπαικτος) Ἐπῤῥ. ἀκωμῳδήτως.

Ἄκων, οντος, ὁ· (ἀκή) δόρυ, ἀκόντιον, (κοντάρι μικρότερον καὶ ἐλαφρότερον παρὰ τὸ ἔγχος)· «. . . κατὰ γαῖ' ἤλασε δεινὸς ἄκων»· Ἐπτρ. καὶ Ὀδυσ. Ξ. 531.

Ἄκων, ὁ· **Ἄκουσα**, ἡ, **Ἆκον**, τό· γενικ. ἄκοντος, ἀκούσης, ἄκοντος· Ἀττκ. κατὰ συγκρ. ἀντὶ ἀέκων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ὁμ. ἰδὲ ἀέκων· (τὸ α, μακρόν).

Ἀκώνιστος, ὁ, ἡ· (κωνίζω) ἀπίσσωτος· Γεωπ. Β'. 20.

Ἄκωνος, ὁ, ἡ· (κῶνος) ἄνευ κωνικῆς κορυφῆς (ὅστις δὲν ἔχει τὴν κορυφὴν σουβλερὴν καθὼς εἰς κεφάλι ἀπὸ ζάγχαρι) ἐξαιρέτως ἐπὶ περικεφαλαίας, πίλου, ἢ σκιαδίου (καπέλλου), «ἀκώνους πίλους»· Ἰωσήπ.

Ἀκώπητος· ὁ, ἡ· (Κωπέω)· ἄνευ κωπῶν ἢ ἐρετμῶν (δίχως κουπιά)· ἐν γένει δέ, ἀπαρασκεύαστος, μὴ ἐξωπλισμένος (ἀνέτοιμαστος, ἀρμάτωτος).

Ἄκωπος, ὁ, ἡ· (κώπη) ἄνευ κώπης, καὶ ἄνευ χειρολαβίδος, ἢ χειρολαβῆς (δίχως κουπί, καὶ δίχως χερούλι)· Ἀνθολ. Ἐπιγρ. «τὸν ἄκωπον ναύτην».

Τὸ Α μετὰ τοῦ Λ.

Ἀλάβα, ης, ἡ· καὶ **Ἀλάβη**· ἄνθραξ, ἀνθρακῖτις κόνις, αἰθάλη, αἰθάλη, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς κατασκευαζόμενον μέλαν· (κάρβουνον, σκόνη ἀπὸ κάρβουνα, καπνιὰ καὶ ἡ μαύρη βαφὴ ὁποῦ γίνεται ἀπὸ αὐτήν). Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ· μέλαινος, μαῦρος, καπνισμένος· Ἡσύχ.

Ἀλαβαρχέω, εἰμὶ ἀλαβάρχης.

Ἀλαβαρχεία, ἡ· = ἀλαβαρχία· ἀπὸ τοῦ

Ἀλαβάρχης, ου, ὁ· = ἀλάβαρχος.

Ἀλάβαρχος, ὁ· γενικῶς μὲν γραφεύς, ἐξαιρέτως δὲ ὁ τῶν τελωνίων· τελώνης, ὁ τὰ τέλη ὠνούμενος· (γραμματικός· καὶ μάλιστα ὁ γραμματικὸς τῆς δουάνας, τουρκοβαρβαριστὶ τοῦ κουμερτζοῦ· δουανιέρης, κουμερτζάρης· ὅστις ἀγοράζει, πακτώνει τὴν δουάναν, τουρκοβαρβ. Ἰλτιζαμτζῆς τοῦ κουμερτζοῦ)· ὁ Κικέρων ὀνομάζει τὸν Πομπήιον, Ἀλαβάρχην, θελήσαντα ν' αὐξήσῃ τὸ τελώνιον τῶν Ῥωμαίων· ΙΘ'. 5. καὶ ΙΗ'. 6. καὶ \Β. 2) ἀλάβαρχος, κατὰ τὸν Εὐσέβ. Ἐκλ. Ἱστ. Β'. 5. ἐλέγετο· ὁ μέγιστος ἄρχων τῶν Ἰουδαίων ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Αἰγύπτῳ· παρὰ δὲ Ἰωσήπ. ἀντὶ τοῦ Ἐθνάρχης.

Ἀλαβαρχία, ἡ· ἀρχὴ (ἀξία, ὀφφίκιον), ἡ κατοικία τοῦ τελώνου ἢ ἀλαβάρχου.

Ἀλαβάστιον, τό· ὑποκοριστ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ἀλαβάστριον.

Ἀλάβαστος, ὁ· Ἀττκ. ἀντὶ τοῦ, ἀλάβαστρος· Ἀριστφ. Ἀχ. 1053. ὑπὸ Brunk. Ἀθην. ὑπὸ Schweich. anim. T. 3. σελ. 151.

Ἀλαβάστριον, τό· ὑποκ. τοῦ, Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστρίτης, ὁ· καὶ Ἀλαβαστρῖτις, ιδος, ἡ· ὑποκειμ. τό, λίθος· ἰδὲ Ἀλάβαστρον.

Ἀλαβαστροθήκη, ἡ· καὶ ἄνευ τοῦ ρ, **Ἀλαβαστοθήκη**· (θήκη) θήκη, ἐν ᾗ τίθενται τὰ ἐξ ἀλαβάστρου φιλοτεχνήματα· ἐξαιρέτως μυροθήκη ἐξ ἀλαβάστρου πεποιημένη· (Θηκάρι, τουρκοβαρβ. κλίφι ἢ κλουβὶ εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν τὰ ἀπὸ ἀλάβαστρον κατασκευασμένα πράγματα· μάλιστα κιβώτιον, σκάτουλα Ἰταλ. κουτὶ τουρκβαρ. διὰ μυρωδιάς.)

Ἀλάβαστρος, ὁ, ἡ· γυψώδης τις τοῦ κοινῶς ἐν τῇ Εὐρώπῃ γνωστοῦ διαφόρως ἰνώδης καὶ ἀφθαρτος λίθος (εἶδος πέτρας ὡσὰν γύψος ἄσπρος καὶ ἁπαλός· ὁ ὁποῖος συνίσταται ἀπὸ Ἶνας, ἱδρώνει ἐπάνω καὶ εἶναι διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην)· τὸ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. γ'. 20. 3) τὰ ἐξ αὐτοῦ φιλοτεχνήματα, οἷον κιβώτια, λάγηνοι, καὶ μάλιστα ληκύθια, ὄλπαι κ. τ. τ. (ὅσα τεχνικὰ πράγματα κατασκευάζονται ἀπὸ αὐτόν, π. χ. σκάτουλες, κουτάκια, μποτίλια, καὶ μάλιστα διὰ μυρωδικά)· ἀπὸ τοῦ εἰς ὀξὺ ἄνω λήγοντος σχήματος αὐτοῦ ὀνομάζει ὁ Πλίν. 9, 35. καὶ 21, 4. τὸν ῥόδων κάλυκα (βουβούκι ἀπὸ τριαντάφυλλα) ἀλάβαστρον. Καθ' ἑτερογενῆ πληθυντ. ἀριθμ. ἀλάβαστρα, χρῆται αὐτῷ ὁ Θεόκρ. 15, 114. Ἀγαθ. Ἐπιγ. 61. Ὁ Διοσκρ Ε. 153. ὀνομάζει αὐτὸν καί, Ὄνυχα· ὡς καὶ Πλίν. 36. 7. καὶ 8. ὁ δὲ Ἀθην. ἀναφέρει καὶ «Πλειάδας ἐκ πέτρας ἀλαβαστριτίδος». 3) μέτρον Ῥωμαϊκὸν χωροῦν ἥμισυν ξέστην· (20 οὐγγίας περίπου)· τοιοῦτον τὸ παρὰ τοῖς Εὐαγγελ. Μάρκ. ιδ', 3. καὶ Λουκ. ζ', 37.

Ἀλαβαστροειδής, ὁ, ἡ· ἀλαβάστρῳ παραπλήσιος, ἢ τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα ἀλαβάστρου ἔχων.

Ἀλαβαστροειδῶς, Ἐπίῤ. κατὰ τὸ εἶδος καὶ σχῆμα ἀλαβάστρου· (ὡς ἂν τὸ ἀλάβαστρον).

Ἀλαβαστροφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἀλάβαστρον, ἢ ἐξ ἀλαβάστρου φιλοτεχνήματα φέρων (ὅστις βαστάζει ἢ κουβαλεῖ ἀλάβαστρον ἢ ἀγγεῖα ἀπὸ ἀλάβ. καμωμένα).

Ἀλάβη, ἡ· = Ἀλάβα, ἰδὲ αὐτό.

Ἀλαβής, έος, ὁ, ἡ· (λαβή) ἄνευ λαβῆς· λαβὴν μὴ ἔχων, οὗ οὐ δύναταί τις ἅπτεσθαι (χωρὶς χερούλι, ἢ πιάσι· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ τις).

Ἀλαβώδης, ὁ, ἡ· μέλας, αἰθαλώδης, ἠσβολωμένος (μαῦρος, καπνισμένος, μὲ καπνιὰν βαμμένος).

Ἅλαδε, Ἐπίῤ. τόπου· (ἅλς) πρὸς τὴν Θάλασσαν (πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσ.) εἰς τὴν θάλασσαν· ὁ δὲ Ὅμ. λέγει καὶ εἰς ἅλαδε· 2) «Ἅλαδε μύσται»· ἐλέγετο ἡ δεκάτη ἕκτη ἡμέρα τοῦ Βοηδρομιῶνος, ἤτοι ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς τῶν Ἐλευσινίων ἑορτῆς.

Ἁλάδρομος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) ἐπὶ τὴν θάλασσαν θέων (ὁποῖος περιπατεῖ, ἢ τρέχει ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν)· ἔκφρασις δωροβαρβικὴ γελοιώδης τῶν Κωμικῶν· 2) ὁ ἁλάδρομος· δρόμος ἐπὶ τὴν θάλασσαν· Ἀριστφ. Ὄρν. 1394. «τὸν ἁλάδρομον ἁλάμενος»· ἔνθα ἄλλοι, «τὸν ἅλα (εἰς) δρόμον», οὐχ ὑγιῶς ἀναγινώσκουσι.

Ἀλαζονεία, ἡ· ὁ τρόπος τοῦ ἀλαζόνος (τὸ φέρσιμον, ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα ἑνὸς ἀλαζόνος, ζουρλοπερήφανου)· μεγαλαυχία, οἴησις, κόμπος, μεγαληγορία, αὐθάδεια, προπέτεια, ὑψηλοφροσύνη, περιαυτολογία, ἐξωτερικὴ ὑπερηφάνεια, ὑπερφρονύνη, φανατισμός· (ψευτοπερηφάνεια, φαντασία, παχιὰ λόγια, φούσκωμα, ἀπάτη, ψευτιά· κυρίως ὅταν θέλῃ τις νὰ δείχνῃ καὶ νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι τέτοιος ὅ,τι λογῆς δὲν εἶναι, καὶ ὅτι ἔχει ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἔχει)· Θεόφρ. Χαρακτ. ΚΓ'. «ἔστι γὰρ ἀλαζονεία προσποίησις δυνάμεως ἄν τις οὐ δύναται ποιεῖν».

Ἀλαζονίας, ου, ὁ· κομπαστής, ὑψαγόρας, μεγάλαυχος· (ψευτοπερήφανος, καυχητζάρης, παινέτης).

Ἀλαζονίη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀλαζονεία.

Ἀλαζόνευμα, τό· = Ἀλαζονεία, ὡς πρᾶγμα· τὸ ἀλαζονεύεσθαι, κομπάζειν ἐν λόγοις καὶ ἐν πράξεσι· (ψευτοπερηφάνευμα εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰ καμώματα).

Ἀλαζονεύομαι, Μ'. εύσομαι· μέτ. ἀποθ. παρέχω ἐμαυτὸν ἀλαζόνα· γαυροῦμαι, ἐπαίρομαι, ἐγκαυχῶμαι, τερατεύομαι, ψευδολογῶ (δείχνω ὅτι εἶμαι ἀλαζών, φέρνομαι σὰν ἀλαζών, ἔχω ψευτοπερηφάνειαν, καυχοῦμαι, λέγω μωρολογίαις, ὁμιλῶ ψέματα)· Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. 7. 5. «καὶ τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας»

Ἀλαζονικός, κή, κόν· οἰηματίας, μεγαλαυχής, μεγαληγόρος, ἐπιτήδειος τοῦ ἀλαζονεύεσθαι· (φαντασμένος, καυχητζάρης, ἐπιτήδειος νὰ ψευτοπερηφανεύηται, νὰ παίζῃ τὸν ἀλαζόνα)· Ἐπῤῥ. ἀλαζονικῶς.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, ὁ· (χαῦνος, φλύαρος) ἔκφρασις κωμικὴ τοῦ Ἀρχεστράτου παρ' Ἀθην. χαῦνος, καὶ μάταιος φλύαρος καὶ κομπαστής.

Ἀλαζών, όνος, ὁ, ἡ· (ἄλη) ἀγύρτης, πλάνης, περιπλανώμενος· ὅθεν ῥαψῳδός, λαπιστής, γόης, τερατοποιός, ψευδολόγος, φέναξ· ἐξαι-

ρέτως ἐπὶ ψευδοπροφητῶν, καὶ μεγαληγόρων σοφιστῶν, ὡς τό, ἀγύρτης· Runk. Τιμ. σλ. 22., Θεοφρστ. χαρκτ. 23., Ξεν. Κρπ. Β΄. β΄. 12. Ἀριστ. Νικ. Δ΄. 4. 2) ὡς ἐπίθ. ἐν γένει, κομπαστής, ὑψαγόρας, ὑψηλόφρων, αὐθάδης, ὑβριστής, σημαντίας, περιαυτολόγος· (πλάνος, καυχητάς, ψευτοπερήφανος, τουρκ. λαφαζάνης, φανταζιάρης· ψεύτης, ἀπατεών, φλύαρος, σαρλατᾶνος, καυχησιάρης) «ἀλαζόνες λόγοι» ψευδηγορίαι· Πλτ.

Ἀλάθεια, ἡ· καὶ Ἀλαθής, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλήθεια, ἀληθής.

Ἀλαθείς, Δωρ. ἀντὶ ἀληθείς· παθητ. ἀόρ. α΄. τοῦ ἀλάομαι.

Ἀλάθητος, του, ὁ, ἡ· (λαθεῖν)· μὴ ὑποκρυπτόμενος ἢ κατακρυπτόμενος· λήθῃ μὴ ὑποπίπτων, μὴ ἐξαπατώμενος, μὴ ὑπαγόμενος· (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποκρυφθῇ, ἀποσκεπασθῇ· νὰ λησμονηθῇ, ξεχασθῇ· νὰ ἀπατηθῇ, γελασθῇ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ γελάσῃ ἢ ἀπατήσῃ, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ τις)· (ξ)· Αἰσωπ. ις΄. 5. «τὸ θεῖον ἀλάθητον».

Ἀλαίνω = ἀλάομαι· περιπλανῶμαι, ἀλινδοῦμαι· παρεκβαίνω· ἐκβολὴν ποιοῦμαι (πλανῶμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἐβγαίνω ἀπὸ τὸ νόημα τῆς ὁμιλίας)· μετὰ γενικ. παρὰ τοῖς Τραγ. Ζήτ. Εὐριπ. Φοίν. 1532.

Ἀλαιός, ὁ, ἡ· = ἄφρων· Αἰσχ. παρ' Ἡσχ. (παράβαλε ἀλαῖος, ἀλαός).

Ἀλαῖος, ὁ, ἡ, = ἀλαός· «ἀλαία φθίσις» τουτ' ἔστι τυφλὴ καὶ ἀόρατος· Γαλην. ἐξ Ἱπποκρ.

Ἀλαλά· = Ἀλαλή. Πινδ. Νμ. γ΄. 103. «ἀλαλὰ δορίκτυπος» καὶ Εὐρπ. Ἑλ. 1360.

Ἀλαλαγή, ἡ· (ἀλαλάζω) κραυγή, ἦχος θορυβώδης, ἐν πολέμῳ· «ἀλαλαγὴ τυμπάνων, αὐλῶν»: ἐπινίκιος ὕμνος· Ἡσχ. ἐπινίκιος ἐν πολέμῳ κρότος· Χρστμ.

Ἀλάλαγμα, ατος, τό· καὶ

Ἀλαλαγμός, ὁ· = ἀλαλαγή· Ἡρδτ. 8. 37. Εὐριπ. Ἠλεκ. 65. καὶ 594. Ἑλ. 1365. «τυμπάνων, αὐλοῦ ἀλαλαγμός».

Ἀλαλάζω, Μ. άξω· (ἀλαλή) ἀφίημι, ἐκπέμπω θορυβώδη φωνήν, ἀλαλὰ βοῶ, ἐξαιρέτως μάχης ἀρχομένης, εἰς τιμὴν τοῦ Ἄρεος καὶ παρακέλευσμον τῶν μαχομένων (κάμνω φωνὴν συγχυστικήν, φωνάζω ἀλαλά, μάλιστα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ τῶν πολέμων Ἄρεος, καὶ διὰ νὰ θαρρύνω ἢ ἐγκαρδιόνω ἐκείνους ὅπου πολεμοῦν) Ξνφ. Κρ. Π. Γ΄. β΄. 9. Ἀνβ. Ε΄. β΄. 11. Δ΄. β΄. 7. 2) μεταβατ. ἀγγέλλω, κηρύττω ἀγαλλίασιν τραχῇ καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, «ἀλαλ. νίκην» Σφκ. Ἀντ. 133.

Ἀλαλάξιος, ὁ, ἡ· Ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος (θεοῦ τοῦ πολέμου) εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ὁ ἀλαλαγμός)· Κορνοῦτ. ΚΑ΄.

Ἀλαλή· Δωρκ. ἀλαλά· κραυγὴ ἐν πολέμῳ, μάλιστα ἐν τῇ προσβολῇ: παρὰ Πνδ. ἡ προσβολή, ἡ μάχη αὐτή· (φώναγμα ᾽ς τὸν πόλεμον, μάλιστα ᾽ς τὸ ἀτάκο, ὅταν ὁρμοῦν πρὸς τοὺς ἐχθρούς: ὁ ἴδιος πόλεμος)· Πνδ. Νεμ. γ΄. 103. Εὐρπ. Ἑλ. 1360. 2) προσωποποιουμένη, ὡς θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ τῶν πολέμων, ἐν τοῖς παισὶ (πολεμικὸν τραγοῦδι νίκης) Πλούτχ. περὶ δόξ. Ἀθην. σλ. 349. C. περὶ Φιλαδλφ. σλ. 483. C. 3) πασαδήποτε τραχὴ καὶ μεγάλη φωνή, κραυγή, θόρυβος, ἀγαλλιάσεως ἢ συγχύσεως καὶ ταραχῆς· (ὁ τύπος ἀλαλή ἀμφιβάλλεται· Βουτμ. Ἑλληνικ. γραμμ. 1, σλ. 140).

Ἀλάλημαι, παρακείμ. μόνον ἐν χρήσει = ἀλάομαι, πολλάκις παρ' Ὁμρ. [illegible] περιφέρομαι μάτην, ἀεργός, ἀπράγμων [illegible] (εἶμαι [illegible] χωρὶς [illegible] λεζάν, καὶ [illegible]) Ὀδσ. Φ, 327. (κυρίως δὲ παρακείμ. τοῦ ἀλάομαι).

Ἀλαλητός, ὁ· (ἀλαλή) κραυγὴ ἐν πολέμοις, ἐπινίκιος φωνή· Ἰλδ. ἔτι δὲ καὶ οἰμωγή, θρῆνος, ὀδυρμός· Ὀδσ. Φ. 10. κυρίως δὲ κραυγὴ μεγάλη.

Ἀλάλητος, ὁ, ἡ· (λαλέω) ἄρρητος, ἄφατος, ἀνέκφραστος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφωνήσῃ ἢ δὲν ἐκφωνητά τις)· (ξ).

Ἀλαλητύς, ύος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἀλαλητός· Ἀνάλ. Γ΄. σελ. 184. ἀμφβλτ.

Ἀλαλκε· γ΄. ἑνκ. πρτκ. τοῦ ἀορστ. β΄. ἀεὶ ἀναυξήτως· ἀλαλκών, ἀλαλκεῖν, ἀλαλκέμεν, ἀλαλκέμεναι, ἀλάλκοις, ἀλάλκοι, ἀλάλκοιεν, ἀλάλκητε· ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου πρωτοτύπου ἄλκω = ἀλέξω, ποιητικῷ διπλασιασμῷ· εἴργω, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ἀμύνω· (ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, σπρώχνω ὀπίσω, διαφεντεύω)· τινί τι, τινὶ τι· παρ' Ὁμρ. δὲ καί, τινί τι· κρατός· Ὀδσ. Κ. 288. «...ὅ κέν τοι κρατὸς ἀλαλκῇσι κακὸν ἦμαρ». ὁ ἐνεστ. δὲ καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι εἰσὶν ἄχρηστοι. Περὶ τῆς παραγωγῆς δὲ ἀπὸ τοῦ ἀλέκω καὶ τῆς συγγενείας αὐτοῦ μετὰ τοῦ, ἀλκή, Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 289.

Ἀλαλκομενεύς, έως, ὁ, Ἐπιθτ. τοῦ Διός· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Δ. 8. καὶ Ε. 908. «Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη»· ἡ ἀλαλκουσα μετὰ μένους, (ὅ ἐστι, βοηθοῦσα μὲ ἀνδρίαν, δυνατὴ εἰς πόλεμον)· κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχ. ἡ παρὰ τῷ Ἀλαλκομένει τῷ Βοιωτῷ τραφεῖσα· ἢ ἡ ἐν Ἀλαλκομεναῖς, πόλει τῆς Βοιωτίας, τιμωμένη· κατ' ἄλλους δέ, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν, ἡ ἀμύνουσα, ἀμύντειρα (διαφεντεύτρια) ἰδὲ Ἀδράστεια· 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, καὶ τῆς Ἥρας ἐπίθτ.

Ἀλαλκομένιος, ὁ· παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἐλέγετο ὁ παρ' Ἀττικ. Μαιμακτηριὼν καλούμενος Μήν.

Ἀλαλκτήρ, ῆρος, ὁ· βοηθός· ἀφ' οὗ

Ἀλαλκτήριον, τό· Ἴαμα, ἄκεσμα, ἐπικούρημα, βοήθημα (βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικόν). Νίκανδρ. Θηριακ. «ἀλεξτήρια νούσων»· κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀλαλκτήρια.

Ἀλάλκω, ἄχρηστον· ἰδὲ ἄλαλκε.

Ἄλαλος, ὁ, ἡ· (λάλος) ἄφωνος, ἄγλωττος, ἐνεός· (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, μουτὸς βουβός).

Ἀλάλυγξ, γγος, ἡ· = λυγμός (λύγκισμα) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 18 κατ' ἄλλους δέ, ἀδημονία, ἀγωνία, θλιμμός, ἀμηχανία (στενοχώρια, θλίψις) ὅθεν

Ἀλαλύκτημαι· (ἀλύω, ἀλυκτέω) περιφέρομαι πλήρης ἀδημονίας καὶ ἀγωνίας· εἰμὶ ἔμφροντις, πολύφροντις, πολυμέριμνος, πολυμέριμνος (τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ γεμάτος στενοχώριαν, θλίψιν· εἶμαι γεμάτος φροντίδες καὶ ἀνησυχίαν)· Ἰλ. Κ. 94. «... οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι».

Ἀλάμπετος, ὁ, ἡ· (λάμπω) ἄνευ λάμψεως, ἄνευ φωτός, σκοτεινός· Ὑμ. Ὁμ. 32, 5. «... στίλβει δ' ἀλάμπετος ἀὴρ» ἔνθα μέντοι ὁ Ἕρμανος, διὰ τὸν στίχον, ἀπολάμπετος θέλει ἀναγινώσκεσθαι· πολλάκις δὲ ἐπὶ τοῦ Ἅδου.

Ἀλαμπής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· «ἀλαμπὴς ἡλίου» ὑπὸ τοῦ ἡλίου μὴ φωτιζόμενος· (ὅστις δὲν φωτίζεται ἀπὸ τὸν ἥλιον· ὅπου δὲν φέγγει ὁ ἥλιος) Σοφκ. Τρχ. 691.

Ἀλαμπία, ἡ· ἔλλειψις λάμψεως, ἢ φωτός· (σκοτάδι) Φωτ. Βιβλ.

Ἀλάομαι, ῶμαι· παρτκ. ἠλώμην· ἀορτ. ἠλήθην· ποιητ. ἀλήθην· μέλλ. ἀποθτ. ἢ καὶ παθητ. περιπλανῶμαι, ἀποπλανῶμαι, μάτην περιφέρομαι· (πλανῶμαι πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ)· Ὁμρ. καὶ Ἡρδτ. ἀπολείπω, ἀφαμαρτάνω, πόρρω γίγνομαι (παραστρατίζω, χάνω τὴν στράταν) μετὰ γενικ. Πίνδ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ τόπου δι' οὗ ἀλᾶταί τις, Εὐρπ. Ἑλ. 532. Θεοκρ. 13, 66. ζῶ φυγὰς ἐν ἀλλοδαπῇ (ἐξωρισμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα μου ζῶ ᾽ς τὰ ξένα) ὡς τό, φεύγειν· Σφκλ. 2) τροπ. πλανῶμαι ἐν νῷ, διστάζω, ἀπορῶ Σφκ. Αἰ. 23. (τῷ καθ' ἑαυτὸ βραχεῖ α τῆς ἀρκτ. συλλβ. χρῶνται οἱ ποιηταὶ ὡς μακρὸν ἐνίοτε).

Ἀλάξευτος = ἀλατόμητος.

Ἀλαός, ὁ, ἡ· τυφλός, ἀόμματος· Ὀδ. Θ. 195. «Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων»· ἀλαοί, οἱ νεκροί, ἀντιθέτ. τῷ δεδορκότας· Αἰσχ. 2) σκοτεινός, ἀφεγγής· Ἀπλ. Ῥδ. (υυυ· παρ' Ὁμ. δὲ – – υ, ἂν ἡ λήγουσα λαμβάνηται θέσει μακρά)· (τῇ συνήθει παραγωγῇ ἀπὸ τοῦ λάω, λεύσσω ἀντίκειται ὁ τόνος; Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον δέ, ἐστὶ συγγενὲς τῷ ἀλάομαι, καὶ σημαίνει τὸ στερεῖσθαι, μὴ ἔχειν, ἀποτυγχάνειν, σφάλλεσθαι· ταύτην δὲ τὴν σημασίαν μετέβαλεν ἡ συνήθεια εἰς τό, στερεῖσθαι τῆς ὁράσεως).

Ἀλαοσκοπία, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀλαοσκοπίη· (ἀλαός, σκοπέω) τυφλή, τουτ' ἔστιν ἀπρόσεκτος, εἰς μάτην, καὶ ἀνωφελὴς φυλακή (φύλαξις) Ἰλ. Ν. 10. Ξ. 135. Ὀδσ. Θ. 285. Ἡσδ. Ἡ τονῶσις ἀλαοσκοπίη εὕρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Κ. 515 (υυ–υυ–).

Ἀλαοτόκος, ὁ, ἡ· τυφλὰ τίκτων (ὅστις γεννᾷ τυφλὰ τέκνα).

Ἀλαόω, ῶ· Μ. ώσω· τυφλῶ, ἐκτυφλῶ (τυφλόνω, εὐγάζω τὰ ὀμμάτια τινος)· ὁ Ὁμρ. προστίθησι καὶ τὴν γενικήν, ὀφθαλμοῦ· Ὀδ. Ι. «ὅν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν».

Ἀλαπαδνός, δνή, δνόν· (ἀλαπάζω) εὐκαταπόνητος, εὐδάμαστος, εὐάλωτος: (ὅστις εὔκολα ἀδυνατίζεται, νικᾶται, πέρνεται, ἀποστέρεται): ἀδύνατος, ἄναλκις, ἀσθενής, ἄτονος· «ἀλαπ. στίχες, σθένος, μῦθος» Ὁμ. ἀφ' οὗ

Ἀλαπαδνοσύνη, ἡ· ἀδυναμία, ἀναλκεια, ἀδράνεια, ἀτονία, ἀσθένεια· στέρησις δυνάμεως· (ἀδυναμία).

Ἀλαπάζω, Μ. άξω· (λαπάζω μετὰ τοῦ α ἐφωνητ. α) ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ, καταπενῶ, πένητα, πτωχὸν ποιῶ (ἀδειάζω, κάμνω ν' ἀποστάσῃ, κάμνω πτωχόν)· Ὀδσ. Ρ. 424. ἐξαιρέτως, ἀνίσχυρον, ἀδύνατον ποιῶ, νικῶ, καταβάλλω, ἀποκτείνω, ὑποχείριον ποιοῦμαι, καταγωνίζομαι (ἀδυνατίζω, νικῶ, σκοτόνω, ὑποτάζω) «ἀλαπ. στίχας ἀνδρῶν, φάλαγγας νέων, πόληας» Ὁμ. Ἰλ. Λ, 503. ἄρα καὶ ἐκπολιορκῶ, κατατρέχομαι καὶ διαρπάζω, πορθῶ.

Ἅλας, ατος, τό· (ἅλς) ἅλας (ἀλάτι) κατὰ Σουίδ. μόνον εἰς τὴν παροιμιώδη φράσιν «ἅλατιν ὕδατι ἐν χρήσει»· ὅθεν μόνον ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ χρήσιμος ἡ λέξις, κἄν γε δὲ τοῖς κρείττοσι συγγραφεῦσι ξένη· πάνυ εὔχρηστος μέντοι ἐν τῇ καινῇ Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλησ.

Ἀλασταίνω· = τῷ ἑξῆς.

Ἀλαστέω, Μ. ήσω· (ἄλαστος) ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, ὀργίζομαι, ἀθυμῶ, ἀθύμως ἔχω· (λυποῦμαι, μοὶ κακοφαίνεται, θυμόνω) Ἰλδ. Μ. 163. Ξ. 21. ἀεὶ ἀπολύτως· κυρίως δὲ, μνησικακῶ, οὐκ ἀπαλγῶ τι, οὐ λήθην ποιοῦμαί τινος· (φυλάττω τὴν ἔχθραν, κρύβω τὸν θυμόν μου, δὲν ἀλησμονῶ, δὲν ξεχνῶ τὸ ἄδικον ὅπου ἔπαθα).

Ἀλαστορία, ἡ· (ἀλάστωρ) ἀσέβεια, ἀθεμιστία, πονηρία.

Ἀλάστορος, ὁ, ἡ· ὑπ' ἐκδικητικῆς τινος Θεότητος κατάρατος, ἐπὶ βιαίας τινὸς ἢ ἀνοσιουργήματος δίκην ὑπέχων· (καταραμένος ἀπὸ ἐκδικητικὸν Θεόν· τιμωρημένος διὰ μεγάλην ἁμαρτίαν)· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 974. «ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοισιν»· εὔχρηστον δὲ μόνον εἰς τὸν τύπον ἀλαστόροισι· παραβαλ. Βτμαν. Γραμμ. 1, σλ. 222.

Ἄλαστος, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἄληστος, (λήθω, λανθάνω) ἀλάθητος· λήθη μὴ ὑποπεσών, ἢ μὴ ὑποπίπτων· μὴ ἀπαλγηθείς, μὴ ἀπαλγούμενος, ἢ μὴ ἐκλανθανόμενος, μὴ ἐκλελησθείς· (ἀλησμόνητος, ἀξέχαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀλησμονεῖ ἢ δὲν ἀλησμόνησε, δὲν ξεχᾷ ἢ δὲν ἐξέχασέ τις)· ὅθεν ἄτριπτος, ἀφόρητος. ἄτλητος (ἀνυπόφερτος)· »ἄλαστ. πένθος, ἄχθος« Ὅμ. ἄλαστον ὀδύρομαι, ἀπαύστως ὀδύρομαι, Ὀδ. ὁ Ἀχλ. λέγει τῷ Ἑκτ. Ἰλδ. Χ. 261. »μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε« ὦ ἀλάθητέ μοι (τοῦ οὗ τῶν δεινῶν καὶ ἀνεπιλήστων πράξεων οὐδέποτε λήθομαι οὐδ' ἀπαλγήσω αὐτάς) μή μοι περὶ συνθηκῶν διαλέγου· 2) δυστυχής, ἄθλιος, δείλαιος, ταλαίπωρος, κατάρατος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1672. »ἄλαστον αἷμα« καὶ 1483. »ἄλαστος ἀνήρ«. ἰδὲ ἀλάστωρ.

Ἀλαστρέω· ἐσφαλμένος ἀντὶ τῶν χρόνος· οὗ ὁ ἀληθὴς τύπος ἀλαστρέω· ἰδὲ αὐτό.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ· σπανιώτερον ἡ· Κακοῦργος, κακοποιός, ἀσεβουργός, ὁ ἀνεπιλήστου ἀνοσιουργίας, μάλιστα φόνου ἔνοχος, ὁ κἂν τὸ αὐτῷ προσπελάζον μιαίνων, καὶ ὅθεν ὑπὸ πάντων ἀποτρεπόμενος, οὗ πάντες διὰ τοῦτο ἀφίστανται· (κακοποιός, ὅστις ἔπραξεν ἀλησμόνητον κακόν, μάλιστα φόνον· ὅστις μολύνει ὅλα ὅσα ἐλθοῦν πλησίον, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἀποφεύγει καθένας) μιαρός, φονεὺς ὑπὸ πάντων μισούμενος καὶ ἀποστρεφόμενος· 2) ὁ κακουργίας δίκην λαμβάνειν μὴ ἀμνηστῶν (ὅστις δὲν ἀλησμονεῖ νὰ τιμωρῇ τὴν κακὴν πρᾶξιν), ἐξαιρέτως ἡ ἐκδικητική, τιμωρὸς Θεότης, μετά, καὶ ἄνευ τοῦ, δαίμων· Πλτχ. περὶ Ψ. Χρηστ. »δαιμόνων οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν, ὡς ἀλήστων τινῶν καὶ παλαιῶν μιασμάτων ποινὰς ἀπεξιόντας«· ὅτι δὲ καὶ Ζεὺς ἀλάστωρ, ἔκδικος. Ὁ Σοφ. καλεῖ καὶ τὰς Ἐριννύας, ἀλάστορες, (ἐκδικητικάς, βασανιστικάς)· Τροπ. δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ὡς ἄλλαι Ἐριννύες ἄλλους καταδιωκόντων καὶ αὐτοῖς ἐγκειμένων· (ὅσοι κατατρέχουν ἄλλους καὶ δὲν τοὺς ἀφίνουν εἰς ἡσυχίαν ποτέ)· »Βουκόλων ἀλάστορα« λέγεται ὁ λέων παρὰ Σοφ. Τρχ. 1097. 3) ὁ Ἀλάστωρ, ὄνομ. κύρ. ἐν Ἰλδ. ἐξ οὗ Ἀλαστορίδης, ου, πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλάστορος· Ἰλδ. Υ. 463. (παράγεται ἀναμφισβητήτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτύπου ἀφ' οὗ καὶ τό, ἄλαστος).

Ἀλάτας· Δρχ. ἀντὶ ἀλήτης (υ – –).

Ἀλατεία, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Ἀλητεία.

Ἀλάτινος, ὁ, ἡ· ἅλινος, ἐξ ἅλατος πεποιημένος· (ἁλατένιος) Κλμ. Ἀλεξ. νεωτέρα λέξις (ᾱ).

Ἀλάτιον, τό· ὑποκριτ. τοῦ ἅλας, (ἁλατάκι) (ᾱ).

Ἀλατόμητος, ὁ, ἡ· (λᾶας, τέμνω) μὴ λατομηθείς (ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔκοψαν δὲν εὔγαλαν πέτρας)· μεταφρ. δέ, σῶος, ἀδιάφθορος· ἰδὲ λατομητός.

Ἀλατοπωλία, ἡ· (ἅλας, πωλέω) πώλησις ἅλατος· ἡ ἄδεια τοῦ πωλεῖν ἅλας· Ἀριστοτ.

Ἀλάχανος, ὁ, ἡ· (λάχανον) ἄνευ λαχάνων (ᾰ).

Ἀλάω· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀλάομαι.

Ἀλαῶπις, ιδος, ἡ· ἐξαιρέτως Θηλκ. τοῦ ἀλαωπός.

Ἀλαωπός, ὁ, ἡ· (ἀλαός, ὤψ) ἀλαοὺς ἔχων τὰς ὦπας, τυφλὸς τὰ ὄμματα· τυφλώψ, πηρός, διεφθαρμένος τοὺς ὀφθαλμούς· (τυφλομμάτης)· 2) ἀμαυρός, ἀφεγγής, σκοτεινός.

Ἀλαωτύς, ύος· (ἀλαόω) ἀποτύφλωσις, ἐκτύφλωσις, τὸ ἐκτυφλοῦσθαι, ἀποτυφλοῦσθαι (τὸ τύφλωμα, τὸ νὰ γένῃ τις τυφλός· τύφλωσις, τυφλαμάρα), τοῦ Ὀφθαλμοῦ· Ὀδσ. Ι. 503. τυφλότης, ἀβλεψία· (τύφλα).

Ἀλαώψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = ἀλαωπός.

Ἀλγεινός, νή, νόν· (ἄλγος) ἀλγηδόνος, ἄλγους πρόξενος· πικρός, λυπηρός, ὀχληρός· (ὅστις προξενεῖ πόνον: ὅστις προξενεῖ λύπην, πίκραν)· 2) ἀλγηδόνας, ἄλγος πάσχων, λυπούμενος, δυσχεραίνων, λύπην ὑποφέρων, βαρέως φέρων· (ὅστις βασανίζεται, πικραίνεται, σκανιάζει) Σοφ. Ἐπρρ. ἀλγεινῶς.

Ἀλγεσίδωρος, ὁ, ἡ· (δῶρον) ἀλγηδόνας, ἄλγος γεννῶν· (ὅστις φέρει, γεννᾷ πόνον) Σοφ. παρὰ Μέξ. Τύρ.

Ἀλγεσίθυμος, ὁ, ἡ· (θυμός) λυπῶν καὶ πικραίνων τὴν καρδίαν· Ὀρφ. Ὕμν. ΞΔ'. 6.

Ἀλγέω· ῶ· Μ. ήσω· (ἄλγος)· αἰσθάνομαι ἀλγηδόνος, ἄλγους σωματικοῦ· (αἰσθάνομαι πόνον) Ὅμρ. ἀσθενῶ, νοσῶ (ἀῤῥωστῶ, εἶμαι ἄῤῥωστος) Ἡρδτ. 2) τρπκ. λυποῦμαι, δυσχεραίνω, ἀθυμῶ, δυσθυμίαν ἔχω, ἀδημονῶ· (λυποῦμαι, βασανίζομαι, σκανιάζω)· Ὀδσ. Μ. 27. Παρὰ τοῖς Πεζογρφ. πολλάκις ἄχθομαί τινι, ἢ ἐπί τινι ἢ περί τινος· Schaef. Bos. σλδ 26. Σφκ. Ἠλ. 1201. »ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων« Δημσθ. Τὸ οὐδέτ. τῆς μετχ. τὸ ἀλγοῦν = ἄλγος.

Ἀλγηδών, όνος, ἡ· ἄλγους αἴσθημα (πόνος) ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. 5, 18. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις φιλοσόφοις, Δγν. Λρτ. 2, 85. 10. 129.

Ἄλγημα, τό· αἴσθημα ποιῆσαν, προξενηθὲν ἄλγος (πόνος τὸν ὁποῖον ᾐσθάνθη τις, ὁ ὁποῖος προξενεῖται εἰς αὐτόν).

Ἀλγηρός, ρά, ρόν· ἄλγος, λύπην προξενῶν· (ὅστις κάμνει, προξενεῖ πόνον, λύπην).

Ἄλγησις, εως, ἡ· ἄλγους αἴσθημα (αἴσθησις πόνου ἢ λύπης)· Σφκ. Φλκτ. 792.

Ἀλγητικός, κή, κόν· = τῷ προηγουμένῳ· εἰς πόνους πολλάκις ὑποκείμενος, ἢ ἔχων ἰδίωμα τοῦ νὰ προξενῇ λύπας καὶ πόνους.

Ἀλγινόεις, εσσα, εν· (ἄλγος) ἄλγους πλήρης, πολυπενθής, πολύφροντις (γεμάτος πόνους, μὲ πολλὰς φροντίδας καὶ βάσανα) Ἡσδ. Θγν. 214. 226.

Ἀλγίων, ὁ, ἡ· τὸ ον· γενκ. ονος· ἀνωμλ. συγκρτ. τὸ ὑπερθ. ἄλγιστος, η· ον· ὡς τό, καλλίων, κάλλιστος· ἐκ τοῦ θετκ. ἄλγος· παρ' Ὅμρ. εὕρηται μόνον τὸ οὐδέτ. τοῦ συγκρ. ἄλγιον, ὥστε τινὲς ἔλαβον αὐτὸ ὡς οὐδέτερον θετικοῦ τινος ἄλγιος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν σχήματι τοῦ παρ' ἡμῖν, τόσον χειρότερα· Ὀδσ. Δ. 292. παράβαλε γλώσσας. Τὸ ὑπερθτ. ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλδ. Ψ. 655.

Ἄλγος, εος, τό· παρ' Ὅμ. πατηςδήποτε ἀλγηδόνος (πόνου) πάθημα, σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς· ἀνάγκη, ἀπορία, ταλαιπωρία, στενοχωρία, ἀθλιότης, κακοπάθεια, λύπη, μέριμνα, φροντίς, δυσθυμία, πένθος, συμφορά· ὁ Ὅμρ. χρῆται αὐτῷ πολὺ μᾶλλον κατὰ πληθυντ. ἢ καθ' ἕνα ἀριθμόν· 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. πᾶν τὸ λύπης, ἢ ἀλγηδόνος πρόξενον· Jac. Ἀνθ. 1, 2. σελ. 33. (συγγενὲς τῷ ἀλέγω)· ἀφ' οὗ

Ἀλγύνω, Μ. υνῶ· προξενῶ λύπην καὶ ἄλγος (πόνον) λυπῶ τινα· δοτκῇ αἰτιατκ. ἀλγῶ τινα τι· λύπης ἢ ἄλγους πρόξενος γίγνομαί τινι (κάμνω τινὰ νὰ αἰσθάνηται λύπην ἢ πόνον) Σφκ. Φιλ. 66. 2) ἀμεταβτ. καὶ παθητκ. αἰσθάνομαι ἄλγους, δυσθυμῶ, κεντρομοῦμαι, ἀνιῶμαι· (αἰσθάνομαι πόνον· λυποῦμαι, καταθλίβεται ἡ καρδία μου, μοὶ βαρυφαίνεται).

Ἀλδαίνω, Μλ. ανῶ (ἄλω, ἄλθω, ἀλδῶ) τρέφω, ῥωννύω, κρατύνω, αὐξάνω, ἰσχυρὸν ποιῶ, μεγαλύνω (θρέφω, δυναμόνω, κάμνω νὰ τρανεύῃ, κάμνω νὰ μεγαλώσῃ, νὰ αὐξήσῃ) »ἤλδανε μέλεα« ἐποίει εὐπρεπῆ, μεγαλοπρεπῆ τὰ μέλη· Ὀδσ. Σ. 70. Ω. 367. »Τὴν πρίονες ἀλδαίνουσι« Νίκανδρ. Ἀλεξ. 402. τὴν ὁποίαν γεννῶσι καὶ τρέφουσι τὰ ὄρη. Ἐπαυξάνω, πλέον ποιῶ, προάγω, προβιβάζω, ὠφελῶ (κάμνω νὰ γίνῃ περισσότερον)· Νον. »καρπὸν ἀναλδαίνειν«, Νίκανδ. συνδέτως, »ἀνάλδησαν κορύνησιν«· παθητκ. αὐξάνομαι, ἐπίδοσιν λαμβάνω, μείζων γίγνομαι (τρανεύω, γίνομαι μεγαλήτερος)· »λήιον ἀλδήσκοντος«, Ἰλ. Ψ. 597. Ἔστι δὲ ποιητκ. ἡ λέξις.

Ἀλδέω· Μλ. ήσω· = ἀλδαίνω· Ὀρφ.

Ἀλδήεις, εσσα, εν· αὐξανόμενος, ἐπὶ τὸ πλέον προχωρῶν, ἐπίδοσιν λαμβάνων· ποιητκ.

Ἀλδήμιος, ὁ· (ἀλδαίνω) Ἐπίθτ. τοῦ Διὸς Ἑρμλ. μγ.

Ἀλδήσκω· αὐξάνομαι, ἐπιδίδωμι, προχωρῶ ἐπὶ τὸ πλέον, προκόπτω· Ἰλδ. Ψ. 599. 2) μεταβτ. αὐξάνω, τρέφω, ἀνατρέφω, θεραπεύω (περιποιοῦμαι) Θεφ. 17, 78. Sch. f. ὁ δὲ τύπος Ἀλδίσκω, πάνυ ἀμφίβολος.

Ἀλδύνω, καὶ = Ἀλδαίνω, Κοΐντ. Σμυρν. Θ'. 472. ἀμφβλ.

Ἄλδω· ἐξηρημένον πρωτότ. τοῦ ἀλδαίνω κτλ. μόνον παρὰ Γραμματικογρ.

Ἀλέα, ἡ· Ἰων. ἀλέη, (ἄλη, ἀλεύω) τὸ διαφεύγειν, ἐκφεύγειν, ἐκχωρεῖν, ὑποχωρεῖν· φυγή, καταφυγὴ ἀπό τινος· (ἀποφυγή, παραμέρισμα, φευγατειό, καταφύγιον) Ἰλ. Χ. 301. »οὐκέτι ἀλέη«· Ἡσδ. Ἔρ. 547.

Ἀλέα, ἡ· Ἰων. ἀλέη· αττκ. ἀλέα (ἄλω) Θερμότης, θάλπος (ζέστα, μάλιστα τοῦ Ἡλίου· Ὀδσ. Ρ. 23. παραβλ. ἕλη, εἵλη, Βουτμ. Λξ. 2. σλ. 91. ἀφ' οὗ

Ἀλεάζω, Μ. άσω· Ἀττκ. ἀλεάζω· θερμός εἰμι· (εἶμαι ζεστός)· Ἀριστοτ. πολλαχοῦ.

Ἀλεαίνω· αττκ. ἀλεαίνω· θερμαίνω, θάλπω· ἡλιῶ, ἀνηλιάζω, ἡλιάζω (ζεσταίνω, ἡλιάζω· 2) ἀμεταβτ. θερμαίνομαι (ζεσταίνομαι)· Ἀρστφ. Ἐκκλ. 540.

Ἀλεείνω = ἀλεείνω· ἀμφβ.

Ἀλέασθαι, ἀλέασθε· τύποι τοῦ α'. ἀορστ. τοῦ ἀλέομαι ῥημτ. Ὅμ. Ὀδσ. Ι. 413. Ἡσδ. Ἔργ. ὁπικῶς δέ, ἄνευ τοῦ σ. ἰδὲ ἠλευάμην.

Ἀλεγεινός, νή, νόν· (Ἀλγεινός) ἀλγηρός, ὀδυνηρός, πικρός, λυπηρός, ἄθλιος, ταλαίπωρος, χαλεπός· »ἵπποι ἀλεγεινοὶ δαμῆναι« δυσδάμαστοι (ἄλογα δυσκολοημέρευτα)· Ἰλδ. Κ. 402. 2) ἄλγους, δεινοπαθείας, κινδύνου πρόξενος (ὅστις προξενεῖ πόνον, λύπην, κακοπάθειαν, κίνδυνον).

Ἀλεγήνωρ, ορος· ὁ· ὄνμ. κύρ. ἀφ' οὗ Ἀλεγηνορίδης, ου· ἐπικ. αο, πατρωνμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεγήνορος· »ἀλεγεινὰ ῥέεθρα«· ἀντὶ τοῦ ὁρμητικά, σφοδρά, ἐπικίνδυνα· Ἰλδ. Ρ. 749.

Ἀλεγίζω, Μ. ίσω· (ἀλέγω) λυποῦμαι, ἄχθομαι ἐπί τινι· μέλει μοι, λόγον ποιοῦμαι, φροντίζω τινός· παρ' Ὅμ. »αἰεὶ οὐκ ἀλεγίζειν« μετὰ γενκ. ὀλιγωρῶ, οὐδένα λόγον ποιοῦμαί τινος· (ἀδιαφορῶ, δὲν μοὶ μέλει) καταφρονητικῶς· παρ' Ἀπλ. Ῥδ. ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ Κοΐντ. Σμυρ. δέ, μετὰ αἰτιατ.

Ἀλεγύνω· (ἀλέγω) παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδσ. καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ, δαῖτα καὶ δαῖτας· δειπνοποιῶ, δεῖπνον παρασκευάζω ἐμαυτῷ οὐχὶ δὲ ἄλλοις (ἑτοιμάζω φαγί, μαγειρεύω, διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὄχι ὅμως δι' ἄλλους) ἄρα ὡς τὸ »μιμνήσκεσθαι δόρποιο« δειπνῶ, δειπνοποιοῦμαι (τρώγω τὸ γεῦμα ἢ τὸν δεῖπνον)· ἄλλοις δεῖπνον παρασκευάζω (μαγειρεύω διὰ ἄλλους) μόνον ἐν Ὀδσ. Λ. 186. ἀπὸ Ἀπλ. Ῥδ. δέ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημτ. πολλάκις.

Ἀλέγω· (λέγω, μετὰ τοῦ αὐξτ. α.) ἄνευ πτωτικοῦ· φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, σπουδάζω, ἐνθύμιον ποιοῦμαι, ἢ ἐνθυμοῦμαί τι· αἰδοῦμαι, εἰς αἰδοῦς ἄγω, σέβομαι· Ὅμρ. μετὰ γενκ. τοῦ πρσπ. »αἰδ. ἀλλήλων, Διός« Ὀδσ. Ι, 115, 275.

μετὰ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. ἐπιμελοῦμαι, ὑπηρετῶ, διαπράττω, διοικῶ· καταλογίζομαι, ὑπολογίζομαι, ὑπολογῶ, ἐναριθμοῦμαι, λογίζομαι (φροντίζω, ἑτοιμάζω προμηθεύω, λογαριάζω, κάμνω τὸν λογαριασμόν) φροντίζομαι, εὐλαβοῦμαι κλπ. ἐπιθεῶνα· Ἰλδ. Π. 388. τιμῶ, σέβομαι, Πνδ. παρ' Ὀμρ. σπανίως ἄνευ τοῦ, οὐκ· ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως συναριθμῶ, καταριθμῶ, καταλογίζομαι (μετρῶ ἢ λογαριάζω μαζὶ μὲ ἄλλο τίποτε)· καὶ οὕτω χρῆται αὐτῇ ὁ Πνδ. Ὀλ. 2, 142. «ἐν τιμᾷ ἀλέγεσθαι» ἔστι δὲ συγγεν. μᾶλλον τῷ ἀλεγίζω, καὶ ἀλεγύνω, κατὰ σημτ. τοῦ, ἄλγος, ἀλγεῖν.

Ἀλεεινός, νή, νόν· (ἀλέα, ἄλω) Θερμός, διάθερμος, διάπυρος, (ζεστός, καυτός)· τὸ δὲ τοῦ Φωκλ. «ὑπερβατίαι δ' ἀλεεινοῖα· φευκτέα» κτλ. ἀπὸ τοῦ, ἀλεείνω· ἰδὲ τὸ ἑξῆς· Ξενοφ. Ἀπομν. Γ. η. 9. «θέρους μὲν ψυχεινὴν (οἰκίαν) ἔχειν, χειμῶνος δὲ ἀλεεινὴν».

Ἀλεείνω, = ἀλέομαι, ἀλεύομαι· (ἀλέα, ἄλη)· ἐκκλίνω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, φεύγω, κατὰ σημασίαν τοῦ φυλάττεσθαι, παρ' Ὀμρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. ἀλλά γε καὶ μετ' ἀπρμφτ. «ἀλεείνει κτεῖναι», ἀλέξασθαι· (ἀπέφυγεν, ἐφυλάχθη τοῦ νὰ τὸν φονεύσῃ, βοηθήσῃ) Ἰλδ. Ζ. 107. Ν. 356. 2) ἀμετβ. ἀφ' ἀλεείνειν· ὑποχωρεῖν, ἐνδιδόναι· (παραμερίζω, τραβιοῦμαι ὀπίσω) Ἀπλλ. Ῥ.

Ἀλέες, (ἀλίζω) πληθυντ. τοῦ Ἀλής· συνηγμένοι, συνηθροισμένοι· Ἡσιόδ. «ἀλέες εἰς ἓν χωρίον εἰσαγαγοῦσα»· ἰδὲ ἀλής.

Ἀλέη, Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ, Ἀλέα.

Ἀλεής, (ἀλέα, ἄλω) παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 859. «ἀλεὴς ὕπνος» ἀλεεινός, θερμαίνων, εὐφραίνων, ἀναζωπυρῶν (θεραπευτικός, ἀναπαυτικὸς ὕπνος) κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν θέλουσί τινες ἀναγινώσκεσθαι καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 493. «Ἐπ' ἀλέα λέσχην» (‒∪‒). Τάσυχ.

Ἀλέθω, ἀλέθων = ἀλήθω, ἀλήθων.

Ἀλεία, ἡ· = Ἁλιεία, ἁλιευτικὴ (ψαρευτική) ὡς τὸ ὑγεία ἀντὶ ὑγιεία· ἀμφβ. Ἀριστλ. Οἰκ. 2, 3. Schneid.

Ἀλεία, ἡ· (ἄλη) τὸ περιπλανᾶσθαι, περιπορεύεσθαι; (πλάνημα, τρέξιμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ χωρὶς σκοπόν)· ταυτὸν τῷ, Ἀλητεία.

Ἀλείαντος, ὁ, ἡ· (λεαίνω) ἀνώμαλος, μὴ λεῖος (μὴ ἴσιος).

Ἄλειαρ, ατος, τὸ· πυροῦ ἢ σίτου ἄλευρον· (ἀλεῦρι ἀπὸ γέννημα) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, ἄλευρον ἐν γένει (ἄλευρα) Ὀδσ. Υ. 108. πληθυντικ.

Ἄλειμμα, ατος, τό· (ἀλείφω) τὸ ἀλείφειν, τὸ χρίειν, τὸ ἐντρίβειν εὐώδεσιν ἐλαίοις κ.τ.τ. (ἄλειψιμον μὲ μυρωδικὰ) καὶ πᾶν τὸ δι' οὗ ἀλείφει ἢ χρίει τις (ἄλειμμα, ἀλειφή) παράβαλε χρῖσμα· ἀφ' οὗ

Ἀλειμμάτιον, τὸ· ὑποκρστ. τοῦ ἄλειμμα· Δγν. Αρτ. 6, 51.

Ἀλειμματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλείμματι παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ ἄλειμμα).

Ἀλεινός, νή, νόν· ἐσφαλμ. ἀντί, Ἀλεεινός· Στράβ. Γ.

Ἀλειπτήριον, τό· (ἀλείφω) τόπος ἔνθα, παρ' Ἕλλησι μὲν ἐν ταῖς παλαίστραις, παρὰ Ῥωμαίοις δὲ ἐν τοῖς λουτρῶσι, ἠλείφοντο περὶ προσεδρεύοντες (καθήμενοι κοντὰ 's τὴν φωτιὰν διὰ νὰ ἱδρώνουν), Schneid. Vitruv. 5, 10, 5.

Ἀλείπτης, ου, ὁ· χρίων, ἀλείφων (ἀλειφτής, τουρκ. Ἰρττ. τελλάκης) οὕτως ἐλέγετο ἐξαιρέτως ὁ δοῦλος ὁ τὸν δεσπότην αὐτοῦ ἐν τῷ λουτρῶνι ψήχων καὶ ἐλαίῳ ἐντρίβων· (ὅστις ἔτριβε τὸν αὐθέντην του εἰς τὸν λουτρὸν καὶ τὸν ἄλειφε μὲ λάδι) Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Γ. 2) ἐν ταῖς παλαίστραις, ὁ γυμναστιάρχης ἢ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν, καὶ διατάκτωρ τῶν περὶ τὴν παλαιστικήν, οὗ ἐπιστατοῦντος ἠλείφοντο (ἀλείφονταν μὲ λάδι) οἱ γυμναζόμενοι. 3) τρπκ. Πᾶς εἰσηγητὴς οὑτινοσδήποτε πράγματος, (ἐπιστάτης, διοικητὴς ἀπὸ κάθε πρᾶγμα) διδάσκαλος. «κλ. τῶν πολιτειῶν». Πλουτχ. «κλ. τῆς κακίας», Sext. Emp. Salm Tert. pall. σλ. 273. ἀφ' οὗ

Ἀλειπτικός, ή, όν· τῷ ἀλείπτῃ οἰκεῖος ἢ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ἀλείφειν. Ἐπρβ. ἀλειπτικῶς, ἀλείπτου δίκην (σὰν ἀλειφτής).

Ἄλειπτος, ὁ, ἡ· (λείπω) μὴ λειπόμενος, μὴ λειφθείς (ὁποῖος δὲν ἔμεινεν ἢ δὲν τὸν ἄφησαν ὀπίσω). Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἀγωνιστικὴ λέξις· = ἀνίκητος. Δίων Κάσ.

Ἀλείπτρια, ἡ· θηλ. τοῦ Ἀλείπτης.

Ἄλειπτρον, τό· μυροθήκιον, κιβώτιον ἐν ᾧ ἐτίθετο τὸ ἄλειμμα· (σκάτουλα, κουτάκι εἰς τὸ ὁποῖον ἔβανον τὸ ἄλειμμα.) Ἀθήν.

Ἀλείς, εῖσα, ἐν· συνειλημμένος, συνηγμένος συνηθροισμένος (συμμαζωμένος, σωρευμένος)· ἀνεστραμμένος, διεσκευασμένος (τραβηγμένος ὀπίσω). Ὁμ. Μετχ. παθτ. ἀορτ. α΄. ἀπὸ τοῦ εἴλλω, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ ἄλημι, ἀλλὰ τοῦ εἴλω, εἰλέω.

Ἀλείσιον, τό· κύρ. Ὁμ. παλαιότατος πόλεως τῆς Ἤλιδος. Ἰλδ.

Ἄλεισον, τό· (λεῖος) ποτήριον σκαλιστὸν ἐγκολαπτόν (σκαλισμένον) ἐν γένει πανθήποτε ποτήριον. Ὁ Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει μετὰ τοῦ δέπας· ἐξαιρέτως ἐπικεχρυσωμένον καὶ βαρύτιμον. Ὁμηρ.

Ἄλεισος, ὁ = ἄλεισον. Ἀρττρ.

Ἀλειτεία, ἡ· (ἄλη) = Ἀλίτημα. Σουΐδ.

Ἀλείτης, ὁ· (ἄλη) πλανῶν, παράγων, ἐξαπατῶν, διαφθείρων, πλάνος, ἀπατεών, διαφθορεύς (ὅστις πλανᾷ, ἀπατᾷ, καὶ ὅστις χαλνᾷ τὰ ἤθη τινος) παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ Πάριδος καὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ἰλ. Γ. 28. καὶ Ὀδ. Υ. 121. Ἀπολλ. Α΄. 1338. «ἀλείτης τινός», ἀδικῶν τινα, πλημμελῶν εἴς τινα, ἀσεβῶς πρὸς ἔχων· (ὁποῖος ἁμαρτάνει εἴς τινα διὰ τινος ἀδικίας) ἰδὲ ἀλιτρός, ἀλοιτός.

Ἀλειτουργησία, ἡ· (λειτουργέω) τὸ εἶναι ἐλεύθερόν τινα πάσης λειτουργίας, δημοσίου εἰσφορᾶς, παντὸς φόρου καὶ δημοσίου ἔργου· (τὸ νὰ εἶναι τις ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε δούλευσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἀπὸ κάθε δόσιμον καὶ ἀπὸ κάθε δουλεμὰν διὰ τὸ κοινόν) ἡ λέξις δέ, ἀτέλεια ἐστὶν εὐχρηστοτέρα ἀντὶ τῆς, ἀλειτουργησία. Στράβ. Η΄.

Ἀλειτούργητος, ὁ, ἡ· ἄνευ λειτουργίας, ἐλεύθερος δημοσίου λειτουργίας καὶ φόρου· (ὅστις εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ κοινὰς πολιτικὰς ἐκδουλεύσεις, καὶ ἀπὸ τὰ κοινὰ δοσίματα.

Ἀλείτω, ἐξηρημένον μέν, ὅλως ἄχρηστον ὅμως πρωτότυπον τοῦ, ἤλιτον, ἀντὶ τοῦ, ἀλιταίνω. «Ἐκ γάρ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν»· ἀντί, ἥμαρτε. «Ἀθανάτους ἤλιτεν»· ἤ, ἀλιτέσθαι. ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς θεούς. «Ἢν δέ τις παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω νέα μήτηρ». Φωκυλ. (ἂν τὸ παιδίον σφάλλῃ, ἂς τὸ ἐμποδίζῃ ἡ μήτηρ.) «Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς», Ἰλ. Ω. ἁμαρτάνω εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ Διός. «ὅστις σφι ἀλίτηται ὀμόσσας»· ὁ ψευδῶς ὀμνύων τοὺς θεούς, ἁμαρτάνων εἰς αὐτούς. Ἰλ. Τ. Μετοχ. «ἀλιτήμενος θεοῖσι». Ὀδυσ. Δ. ὁ ἁμαρτήσας εἰς θεούς· ὁ παράνομος. Ἰλ. Ω. 158. «... οὔτ' ἀλιτήμων, ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός».

Ἄλειφαρ, ατος, τό· (ἀλείφω) ἄλειμμα, χρῖσμα ἐλαίου, ἔλαιον, λίπος (λάδι, λίγδα) εἰς ἐχρῶντο ἐν τοῖς ἐναγισμοῖς (τὰ ὁποῖα ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὰς θυσίας ὁποῦ ἐπρόσφερον εἰς τοὺς νεκρούς). Ὁμ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, ἐν ταῖς παλαίστραις χρήσιμον· «ἄλειφαρ ἀπὸ κέδρου, ἀπὸ σιλλικυπρίου» κεδρελαίου, κικελαίου (κεδρόλαδον, ῥιτζινόλαδον). Ἡρδτ. 2, 87, 94. 2) ἐν γένει δὲ πᾶν εἰς περιχρίσεις ἢ κατακλάσεις χρησιμεῦον ἄλειμμα (κάθε λογῆς ἄλειμμα ἢ χρῖσμα) ὅθεν παρὰ Θεοκρίτ. Ζ΄. 147. «πῖθον κρατὸς ἀλείφαρι»· τὸ χρῖσμα δι' οὗ ἐπιχρίουσι τὰ στόματα πιθαρίων. Αἰσλχ. ἄλειφα· οἱ τύποι δὲ ἀλείφατος. Βρχτ. παρ' Ἀθν. 5. ἀλείφατι. Αἰλν. Ζω. Ἱστρ. ιβ΄. 41. ἀλείφατα. Ἱππκρ. ἀμφιβάλλονται.

Ἀλειφατίτης, ὁ· παρ' Ἀθην. «ἀλειφατίτης ἄρτος»· ἄρτος ἐλαίῳ ἢ λίπει συμπεφυρμένος (ψωμὶ ζυμωμένον μὲ λάδι ἢ μὲ πάχος).

Ἀλειφή, ἡ· = Ἀλοιφή.

Ἀλειφόβιος, ὁ, ἡ· παρὰ Φιλ. «ἀλειφοβίους καὶ φαινασταῖς εἰσιόντες»· ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἀλειφομένους, ἔχουσι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ Ἀλειφοβίους, διὰ τοῦ, Πένητας· ὡς καὶ τὸ Ἀλιφιλεῖς, διὰ τοῦ Πτωχοί. Τινὲς δὲ ἀναγινώσκ. Ἀλιτιβίους, ἢ Ἀλιτοβίους, εἰς τό, Ἀλιτρόβιος συγγεγραμμένοι.

Ἀλείφω, Μ. ψω. συνήθως δὲ ὁ παθτ. ἀορτ. ἠλείφθην· τὸν γὰρ ἀορτ. β΄. «ἐξηλίφην» κατέστησε παρὰ Πλτ. Φδρ. σλδ. 258. Β΄. ὁ Βέκκερος, Bekker, ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων. (λέξις μετὰ τοῦ αὐξ. α) παρ' Ὁμ. ἐλαίῳ χρίω, ἐλαιῶ τὸ δέρμα (ἀλείφω μὲ λάδι τὸ σῶμα) ὅπερ ἐποίουν μάλιστα ἀπολουσάμενοι. Τῷ ἀλεῖψαι ἢ ἀλείψασθαι λίπα ἐλαίῳ ἐπιφέρει ὁ Ὁμρ. καὶ αἰτιατικὴν πτωτικὸν πολλάκις· οἷον, χροα καλόν: Τὸ ῥῆμα δὲ μόνον ἄνευ ἐλαίῳ, ἐν Ὀδσ. Ζ, 227. ἀλλὰ τὸ λίπα ἀεὶ πρόσκειται αὐτῷ· ἐν Ὀδσ. δέ, Μ. 47. 177. καὶ 200. «... οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων, κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ τῶν ἄλλων». Μέσ. ἀλείφεσθαι. Οἱ δὲ μεταγενστ. χρῶνται τοῖς παρακειμένοις ἤλειφα, ἀφ' οὗ ἀλειφή κτλ. Ἀττκ. ἀλήλιφα, Δμσθ. Ηλλην. 29. παθτ. ἀλήλιμμαι. Ἡ δὲ γενικὴ σημασία τῆς λέξεως, χρίω, ἐπιχρίω, περιχρίω, περιπλάττω: ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν ἀγώνων· ὅθεν κατὰ μεταφοράν, παρακελεύομαι, παρορμῶ, προτρέπω, ἐρεθίζω, διεγείρω, παρασκευάζω, προπαρασκευάζω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω, ἑτοιμάζω, «ἀλείφειν ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας, ἀλ. ὑπὲρ τῆς πατρίδος». Πλτχ. 3) ἐξαφανίζω ἐξαλείφω, ὡς καὶ τὸ Ἀλοιφή· ὃ ἐστὶ σκεπάζω τι διὰ τῆς ἀλείψης καὶ ἐξαλείφεται.

Ἄλειψις, εως, ἡ· = Ἄλειμμα.

Ἀλεκτήρ, ῆρος, ὁ· (ἀλέξω) προστάτης, ἐπίκουρος, φύλαξ.

Ἀλεκτόρειος, ὁ, ἡ· (ἀλέκτωρ ὑπ' ἀλέκτορος, ἢ ὑπ' ἀλεκτορίδος (ἀπὸ κοκκόρι, ἢ ὄρνιθα, ὀρνιθήσιος). Καλλίμ.

Ἀλεκτορίς, ίδος, ἡ· ἡ ὄρνιθα (κότα).

Ἀλεκτορίσκος, ὁ· ὑποκρστ. τοῦ Ἀλέκτωρ (πετεινάρι καὶ πετεινοπούλι, ὀρθοπούλι).

Ἀλεκτορόλοφος, ὁ, ἡ· (λόφος) ὡς ἀλέκτωρ λόφον ἔχων (ὅστις ἔχει χορχάλι, ὡσὰν πετεινός). Πλιν.

Ἀλεκτοροφωνία, ἡ· ἀλέκτορος φωνή (λάλημα τῶν πετεινῶν). Ν. Δ.

Ἄλεκτος, ὁ, ἡ· (λέγω) μὴ λεχθείς, λέγεσθαι ἢ λεχθῆναι μὴ ἔχων, ἀνέκφραστος (ὅστις δὲν ἐξεστομαρίσθηκε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξεστοματισθῇ, τὸν ὁποῖον δὲν εὔγαλεν ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐγάλῃ τις ἀπὸ τὸ στόμα του, νὰ τὸν εἰπῇ εἰς ἄλλον).

Ἀλέκτρινος, νη, νον· Δωρκ. ἀντὶ Ἠλέκτρινος· Καλλίμ.

Ἀλεκτροπόδιον, τό· (πούς) ἀλέκτορος πούς (πετεινοπόδαρον)· 2) Φυτόν τι· 3) τὸ ἄστρον Ὠρίων (λητροπόδι).

Ἄλεκτρος, ὁ, ἡ· (λέκτρον) ἄλοχος, ἡσυχίας ἀναπαύσεως, ὕπνου στερούμενος (ὅστις δὲν ἠμ-

φορεῖ νὰ πλαγιάζῃ εἰς τὸ κρεβάτι, δὲν ἔχει ἡσυχίαν, ἀνάπαυσιν, ὕπνον)· 2) ἄγαμος (ἀνύπανδρος)· Σφκ. Ἠλ. 962.

Ἀλεκτροφωνία, ἡ· = Ἀλεκτοροφωνία· Σουίδ.

Ἀλεκτρύαινα, ἡ· = ἀλεκτορίς, παρακλησίως τῷ λέαινα· κωμικῶς ἐσχηματισμένη λέξις ἐκ τοῦ ἀλεκτρυών· Ἀριστφ. Νφ. 848. (ῠ)

Ἀλεκτρυόνιον, τό· ὑποκρτ. τοῦ ἀλεκτρυών.

Ἀλεκτρυονοπώλης, (πωλῶ) ἀλεκτρυόνας ἢ ἀλεκτορίδας πωλῶν (ὀρνιθοπωλητής).

Ἀλεκτρυονοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀλεκτρυόνας τρέφων· (ὅστις θρέφει ὀρνίθια καὶ τὰ πωλεῖ· ὀρνιθᾶς).

Ἀλεκτρυονώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλεκτρυόνι ἢ ἀλεκτορίδι παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ πετεινὸν ἢ μὲ ὄρνιθα, σὰν πετεινός, σὰν ὄρνιθα).

Ἀλεκτρυοπώλης, ου, ὁ· = ἀλεκτρυονοπώλης· ἀρ' οὗ

Ἀλεκτρυοπωλητήριον, τό· ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται αἱ ὄρνιθες (ὀρνιθοπάζαρο).

Ἀλεκτρυών, όνος, ὁ, ἡ· (πετεινός, ὄρνιθα) 2) ὄνμ. κύρ. Ἰλδ. Ρ. 602.

Ἀλέκτωρ, ορος, ποιητ. = Ἀλεκτρυών· 2) Ὄνμ. κύρ. Ὀδ. Δ. 10. Παράγεται ἀπὸ τοῦ ἄλεκτρος = ἄυπνος· κατ' Ἀθην. δέ, ὁ ἐκ τοῦ λέκτρου τοὺς ἀνθρώπους ἐγείρεσθαι ποιῶν.

Ἀλέκτωρ, ορος, ἡ· = ἄλεκτρος καὶ ἄλοχος· πίνε ἀμφῆ.

Ἀλέκω, οὐ πάνυ ἐν χρήσει τύπος ἀντὶ τοῦ ἀλέξω· ἀποτρέπω, ἀμύνω, ἀπωθῶ, τί τινος (διαφεντεύω, βοηθῶ) ἀφ' οὗ παράγεται ὁ παρ' Ὁμρ. ἀπαρεμφατικὸς μέλ. ἀορσ. ἀλέξασθαι μετὰ αἰτιατικ. ἀμύνομαι, ἀποτρέπομαι, ἀπωθοῦμαί τι (διαφεντεύω τὸν ἑαυτόν μου, διαφεντεύομαι). Παράδειγμα τοῦ ἐνεστῶτος αὐτοῦ, οὐδόλου πάνυ βέβαιον, παρέχει ἡμῖν ὁ Διόδ. Σαρδ. ὁ νεώτ. Ἐπ. 1, 6. ἰδὲ ἀλέξω καὶ ἀλκω.

Ἀλέλαιον, τό· (ἅλς, ἔλαιον) ἁλατόν ἁλμῆρον, ἢ ἅλατι μεμιγμένον ἔλαιον (ἁλατισμένον, ἢ μὲ ἅλας ἀνακατωμένον λάδι).

Ἀλέματος, ὁ, ἡ· Δωρικ. ἀντί, Ἠλέματος· ὅθεν ἀλεμάτως· Ἐπίρ. ἀντί, ἠλεμάτως.

Ἀλεν, Δωρ. καὶ Ἐπ. γ'. πλθ. ὁρστ. παθητ. ἀορστ. β'. τοῦ εἴλω ἀντὶ ἐάλησαν· ὑπεχώρησαν (τραβήχθησαν ὀπίσω)· Ἰλδ. Χ. 12.

Ἀλέν· Ἰλδ. Ψ. 420. ἰδὲ ἀλείς.

Ἀλεξαίθριος, ὁ, ἡ· (αἴθρη, ἀλέξω) τὴν αἰθρίαν εἴργων (ὅστις ἐμποδίζει τὸν καθαρὸν ἀέρα)· Σφκ.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ· Πόλις ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κτισθεῖσα· ἀφ' ἧς

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ· οἰκητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας· (ἀλεξανδρινίτης, ἀλεξανδρινός).

Ἀλεξανδρίζω, μιμοῦμαι τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον· φρονῶ ἢ πράττω τὰ τοῦ μγ. Ἀλεξάνδρου· πείθομαι, προσκαρτερῶ, προσκολλῶμαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ (εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος, ἢ κρατῶ μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀλεξάνδρου· κρέμομαι ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον)· ὡς καὶ τὸ Φιλιππίζω.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον· ἐξ Ἀλεξανδρείας (Ἀλεξανδρινός, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν).

Ἀλεξανδριστής, οῦ, ὁ· μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὤν· τὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου πράττων, τῷ Ἀλεξάνδρῳ συμπράττων (ὅστις κρατεῖ μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ἔχει ἕνα μὲ τὸν Ἀλέξανδρον)· Πλτχ.

Ἀλεξανδροκόλαξ, κος, ὁ· (κόλαξ) τὸν Ἀλέξανδρον κολακεύων· τοῦ Ἀλεξάνδρου κόλαξ (ὅστις κολακεύει τὸν Ἀλέξανδρον, κόλακας τοῦ Ἀλεξάνδρου)· Ἀθν. 12. σλδ. 538. F.

Ἀλέξανδρος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ἀλέξω) ἔν τινι τῶν Δελφίων Ἐπιγράμματι παρὰ Διοδ. Σικ. ΙΑ'. 14. »Ἀλέξανδρος πόλεμος« · ἐπίκουρος, φύλαξ, βοηθὸς τῶν ἀνδρῶν· 2) κύρ. Ὁμρ. τὸ πρῶτον ἐν Ἰλδ. ἀπαντώμενον.

Ἀλεξανδρώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) τῷ Ἀλεξάνδρῳ παραπλήσιος, Ἀλεξάνδρου δίκην· (ὅμοιος μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, σὰν Ἀλέξανδρος)· Μενδ.

Ἀλεξάνεμος, ὁ, ἡ· (ἄνεμος) τὸν ἄνεμον εἴργων· ἀπὸ τοῦ ἀνέμου σκεπάζων, διαφυλάττων (ὅστις ἐμποδίζει τὸν ἄνεμον, ὅστις φυλάγει ἀπὸ τὸν ἄνεμον)· Ὀδυσ. Ξ. 529. (ᾰ).

Ἀλεξέω· Ἀλέξω· κατ' ἐνεστ. χρόν. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 12. μόνον· τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δὲ παραγομένους χρόνους ἰδὲ ἐν τῷ Ἀλέξω.

Ἀλέξημα, τό· ἀμυντήριον, ἐπικούρημα, ἄμυνα (διαφεντευτικὸν μέσον, διαφέντευμα).

Ἀλεξήνεμος· = ἀλεξάνεμος.

Ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) τοῖς ἀνθρώποις ἐπαρκῶν, βοηθῶν, συλλαμβανόμενος (ὅστις βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους)· ἰδιαίτερον ἐπίθτ. τοῦ Ἡφαίστου καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀλέξησις, εως, ἡ· = τῷ Ἀλέξημα, ἀφῃρημένως, ὡς πρᾶξις.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ· ἀμυντήρ, ὑπέρμαχος, ὑπερασπιστής, ἐπίκουρος, ἀρωγός, βοηθός· (διαφεντευτής, βοηθός)· »Ἀλεξ. μάχης« πρόμαχος, τὴν μάχην ἀπὸ τοῦ πλήθους εἴργων, ἀποτρέπων (ὅστις πολεμεῖ ἐμπρός, ἐμποδίζει ἀπὸ τὸν λαὸν τὸν πόλεμον)· Ἰλδ. Υ. 396. Τὸ θηλ. Ἀλεξήτειρα (διαφεντεύτρια)· ἀφ' οὗ

Ἀλεξητήριος, ία, ιον· εἰς τὸ ἀμύνειν, ὑπερμαχεῖν, βοηθεῖν ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος· (καλὸς νὰ βοηθῇ, διαφεντεύῃ)· τὸ Ἀλεξητήριον, ὑπκτμ. φάρμακον· σωστικόν, ἐπικούρημα, ἰαματικόν, (βοηθητικὸν μέσον, ἰατρικόν).

Ἀλεξητικός, ή, όν· = ἀλεξητήριος.

Ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ· = ἀλεξητήρ· Σφκ.

Ἀλεξιάρη, ἡ· (ἀρά) ἀρὰς ἀπείργουσα, ἀποτρέπουσα· παραστάτης, ἡ βοήθεια ἐν βασκανίαις, καταγοητείαις ἢ ἀραῖς· (βοηθήτρια, προστάτισσα, διαφεντεύτρια, ἀπὸ κατάρας, βάσκαμα, μάγευμα)· Ἡσδ. Ἔρ. (υ-υυ-).

Ἀλεξιβέλεμνος, ὁ, ἡ· (βέλεμνον) τὰ βέλη εἴργων, ἀπωθῶν, ἀπὸ τῶν βελῶν διαφυλάττων, διασώζων (ὅστις ἐμποδίζει, σπρώχνει ὀπίσω τὰς σαΐτας, διαφεντεύει, φυλάγει ἀπὸ σαΐτες).

Ἀλεξίκακος, ὁ, ἡ· (κακός) τὸ κακὸν εἴργων, ἀπὸ κακῶν σώζων, διαφυλάττων (ὅστις ἐμποδίζει τὸ κακόν, φυλάγει ἀπὸ κακὰ καὶ δυστυχίας)· Ἰλδ. Κ. 20.

Ἀλεξίλογος, ὁ, ἡ· (λόγος) τὸν λόγον, τὸ λέγειν, προάγων, προβιβάζων, τὸ λέγειν συμπράττων, ἐπαρκῶν ἢ συλλαμβανόμενός τινι (ὅστις βοηθεῖ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὁμιλίαν) »ἀλεξίλ. γράμματα« τοῦ λόγου συντελεστικά· Ηρτ. Δψ. 1, 9. σλδ. 33. Bach. ἀμφ.

Ἀλεξίμβροτος, ὁ, ἡ· (βροτός) ἀνθρώποις ἀμύνων ἢ βοηθῶν (ὅστις διαφεντεύει ἢ βοηθεῖ τοὺς ἀνθρώπους)· »ἀλεξ. λόγχη« ἢ τὸν ὄλεθρον τῶν ἀνθρώπων ἀποτρέπουσα· Πνδ. Νμ. 8, 50. »ἀλεξ. ποιμαίνει ἀγέλας«, ἀρὰς ἢ κακὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀπελαύνουσαι, ἢ ἀποτρέπουσαι· Πνδ. Πθ. 5. 122.

Ἀλεξίμορος, ὁ, ἡ· (μόρος) τὸ εἱμαρμένον ἢ τὸν θάνατον ἀποτρέπων, εἴργων (ὅστις ἐμποδίζει τὸ γραπτὸν ἢ τὸν θάνατον) Σφκ.

Ἀλέξιμος, ὁ, ἡ· = Ἀλεξητήριος, Νίκανδρ.

Ἀλεξιτήρ, ῆρος· πάνυ σφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἀλεξητήρ.

Ἀλεξιφάρμακον, τό· ἀντιφάρμακον (ἰατρικὸν διὰ φαρμάκι): Ἐπιγραφὴ διδακτικοῦ τινὸς ποιήματος ὑπὸ Νικάνδρου·

Ἀλεξίχορος, ὁ, ἡ· (χορός) διὰ χορικῶν ὀρχήσεων ἀμύνων, ἢ βοηθῶν· (ὅστις διαφεντεύει μὲ τὸ μέσον τυρτοῦ χοροῦ) παρ' Heyne comm. soc. Gotting. 2. σλ. 321.

Ἀλέξω, ἀπαξ παρὰ Πνδ. αὐταύτως καὶ ὁ Ἐνστ. ἀλεξέω, Μλ. ἀλεξήσω· μέσ. Μλ. ἀλεξήσομαι, εὐκτ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. ἀλεξήσειε· Ὀδσ. μέσ. ἀόρ. α'. ἀπρμφ. ἀλέξασθαι· Μτχ. ἀλεξάμενος· Υποτκτ. ἀλεξώμεσθα· Ὁμ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ποιητ. ἀόρ. β'. ἤλαλκον (σπανίως ἀναυξήτως, ἄλαλκον)· ἀπρμφ. ἀλαλκεῖν παραγόμ. ἀπὸ τοῦ ἄλκω, Ὁμ. Εἴργω, ἀποτρέπω, ἀπωθῶ, ἀπελαύνω, ἀπείργω, ὅθεν ἀμύνω· (ἐμποδίζω, διώχνω ἢ σπρώχνω ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο, διαφεντεύω). Παρ' Ὁμ. τὸ μὲν ἀντικείμενον, ὑπὲρ οὗ ἡ ἄμυνα, κεῖται ἀεὶ κατὰ δοτκ. τὸ δέ, καθ' ὃ ἡ τῆς ἀμύνης ἐνέργεια, κατ' αἰτιατικήν. »Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ· ἀλλήλοις πόνον ἀλέξειν«· Ἰλδ. καὶ ἐνίοτε μὲν κεῖται τὸ ἓν μόνον τῶν δυοῖν πτωτικῶν, ἐνίοτε δὲ οὐδὲν ἀμφοτέρων· Ἰλδ. Ε. 779. Ὀδσ. Γ. 346. Πολλάκις δ' εὕρηται καὶ ἀπολύτως παρ' Ηρδτ. »Ζεὺς τόδ' ἀλεξήσειεν«· Ἰλδ. Λ. 469. παράβαλε ἄλαλκε· Μέσ. ἀλέξασθαί τινα· ἀμύνομαι, ἀποτρέπομαι, ἀπομάχομαί τινα (διαφεντεύομαι ἀπό τινα, διαφεντεύω τὸν ἑαυτόν μου) Ἰλδ. Ν. 475. Ηρδτ. 7, 207. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. Πεζογρφ. ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζειν, προστατεῖν· αὐτιάτως καὶ τὸ μέσ. μετὰ δοτκ. ἀλέξασθαί τινι· ἀντὶ τοῦ παρίστασθαι, βοηθεῖν· παράβαλ. λεξ. Ετμλ. 2. σλ. 251.

Ἀλεός, ὁ, ἡ· Δωρκ. ἀντὶ τοῦ ἠλεός· κενόδοξος, ἀνόητος, ἄφρων, ἠλίθιος, μάταιος (κουφόμυαλος, ξεχασμένος, μωρός).

Ἀλεότης, τος, ἡ· (ἀλής) συλλογή, συναγωγή, ἄθροισις (σύναξις, συμμάζωξις)· ὁλότης, τὸ σύμπαν.

Ἀλεόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (ἠλεός, φρήν) ματαιόφρων, παράφρων, μωρὰ καὶ ἀνόητα φρονῶν.

Ἀλέπαδνος, ὁ, ἡ· λέπαδνον μὴ φέρων (ὅστις δὲν φορεῖ ζυγολούρι) ἄζευκτος· Ἡσύχ.

Ἀλεπίδωτος, ὁ, ἡ· (λεπιδωτός) ἄνευ λεπίδων, λεπίδων, μὴ λεπιδωτός· (μὲ χωρὶς λέπια).

Ἀλέπιστος, ὁ, ἡ· (λεπίζω) μὴ λεπιζόμενος, μὴ λεπισθείς· (τοῦ ὁποίου τὰ λέπια δὲν εὐγαίνουν, ἢ δὲν εὐγάλθησαν· ὅστις δὲν ξεφλουδίζεται, ἢ δὲν ἐξεφλουδίσθησαν· ἀξεφλούδιστος).

Ἄλεσις, εως, ἡ· (ἀλέω) τὸ ἀλέθειν· ἀφῃρημένως ὡς πρᾶξις (τὸ νὰ ἀλέθῃ τις).

Ἀλεσούριον, ἰδὲ Ὀλεσούριον.

Ἀλεστής, οῦ, ὁ· (ἀλέω) μυλωθρός, μυλωρός (μυλωνᾶς).

Ἀλεται· ἐπικ. συγκοπὴ τοῦ ὑποτακτ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ῥήμ. ἅλλομαι· πηδῶ· Ἰλδ. Δ. 192. 207.

Ἀλέτης, ου, ὁ· ἀλήθων· δι' οὗ ἡ ἄλεσις γίνεται· »ἀλέτης λίθος« μυλίας λίθος (μυλωνόπετρα) παρὰ Ξνφ. δὲ »ἀλέτης Ὄνος«, ἡ ὑποκάτω ἀκίνητος μυλωνόπετρα.

Ἄλετος, ου, ὁ· = ἄλεσις ὡς πρᾶγμα· τὸ ἀληθόμενον (ἄλεσμα).

Ἀλετός, ὁ· = ἄλητον· ἄλευρον (ἀλεύρι) παρὰ τοῖς μεταγεν.

Ἀλετρεύω· Μλ. εὔσω· ἀλήθω (ἀλέθω) Ὀδσ. Η. 104.

Ἀλετρίβανος, ὁ· (τρίβω) διὰ τοῦ ἀλήθειν κατατρίβων· ἡ ἐν τοῖς χειρομύλοις σιδηρᾶ ὀδοντωτὴ μηχανή, ἧς περιστρεφομένης γίνεται ἡ σύντριψις τοῦ ἀληθομένου· (τὸ ὀδοντωτὸν σίδηρον εἰς τοὺς χειρομύλους); ὕπερον, ἢ ὕπερος (γουδοχέρι, γουδόστομπος)· (υυ-υυ· Seidl. dochm. σελ. 394).

Ἀλετρίς, ίδος, ἡ· δούλη ἡ τὸν σῖτον ἀλήθουσα, μυλωθρίς· (μυλωνοῦ)· »γυνὴ ἀλετρίς« Ὀδσ. Υ. 105. 2) ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν ταῖς θυσίαις τὸν ἄλευρον εἰς κατα-

στευτὴν κονάκων καὶ πεμμάτων (λαγγίτες) παρασκευάζουσα παρθένος· Ἀριστφ. Λυσ. 643.

Ἀλετών, ῶνος, ὁ· τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἄλεσις· μύλος· Ἀθην. σελ. 263 ὁ δ' Ἑλλάδ. καὶ Μεσούρ. ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν, ἀντὶ τῆς κινητῆς ἢ τῆς ἐπάνω μυλωνόπετρας.

Ἀλευάδαι, οἱ· ἐλέγοντο ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας οἱ ἀπὸ τοῦ Ἀλεύου βασιλέως τὴν καταγωγὴν ἔχοντες.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ· ἐκ σιταρίου ἀλεύρου (ἀπὸ ἀλεύρι σιταρίσιο).

Ἀλευρόμαντις, εως, ὁ· διὰ παρατηρήσεως ἐν ἀλεύροις προφητεύων· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος (ἀλευροπροφήτης)· Κλήμ.

Ἄλευρον, τό· (ἀλέω) ἄλευρον σιτάνιον (ἀλεύρι σιταρίσιον· ἐν γένει δὲ πᾶν λεπτότατον ἄλευρον (ἀλεύρας ἀπὸ κάθε λογῆς ἀλεύρι)· συνήθως κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. διάφορον τοῦ, ἄλφιτα· Ἡρδ. 7, 119.

Ἀλευροκοπέω· ἄλευρον κόπτω· (κάμνω ἢ φκιάνω ἀλεύρι).

Ἀλευρόσησις, εως, ἡ· (ἄλευρον) σήστρον ἀλεύρου (ἀλευρόσειτα, σίτα μὲ τὴν ὁποίαν κοσκινίζουν ἀλεύρι). 2) τὸ ἄλευρον διαττήθειν (ἀλευροκοσκίνισμα). 3) διαττημένον ἄλευρον (ἀλεύρι κοσκινισμένον).

Ἀλεύω· (ἄλη, ἀλέα, κατὰ τὴν α'. σημασ.)· σπανίως ἐν χρήσει κατ' ἐνεργ. διάθεσιν· ἀπομακρύνω· πόρρω, ἢ ἐκποδὼν ποιοῦμαι, ἀπαλλάττω (ἀπομακρύνω) Αἰσχλ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀποτροπῆς πονηρῶν δαιμόνων δυνάμεως· Μσ. ἀποθ. ἀλεύομαι, ἐκτρέπομαι, ἐκφεύγω, φυλάττομαι (ἀποφεύγω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἐαυτόν μου, φυλάγομαι)· ὡς τὸ ἀλέομαι· μετὰ αἰτ. σπανιώτερον δὲ μετὰ ἀπαρεμφ. ἢ ἀπολύτως· ὁ Ὁμρ. χρῆται μάλιστα τῷ συγκοπτομένῳ ἀοριστ. ἀλευάμην, ἀντ. ἠλευάμην· ἀπαρεμφ. ἀλέασθαι, Μτχ. ἀλευάμενος· Προστακτ. ἄλευαι.

Ἀλεχής, ὁ, ἡ· (λέχος) = αἰνολεχὴς ἀνεγγαμοτέον, ἴσως, παρ' Εὐρπ. Ἠλ. 480.

Ἀλέω, Μλ. ἀλέσω· Πρτκ. ἤλεσα· Παρκμ. ἐνεργ. Ἀττκ. ἀλήλεκα· παθητ. Πρκμ. ἀλήλεσμαι· παρὰ Θεδ. 4, 26. εἰς ἀλήλεμαι μένοντος τοῦ Βεκκέρου Bekker, μεταβληθέν· ἀλλ' ὅμως παράτε Ἀμφ. Ἀθήν. 14. σλ. 643. Δ. καὶ παρ' Ἡρδ. 7, 23. ἐσφαλμένως προσλήψει τοῦ σ κείμενον. Ἀλέθω καὶ ἀλήθω (ἀλέθω εἰς τὸν μύλον)· κατὰ πυρὸν ἀλετρεύειν Ὀδσ. Τ. 109. (συγγεν. κατὰ παραγωγ. τῷ ἄλω, ἀλαί, οὐλαί· Βτμν. Λξ. 1, σελ. 195).

Ἀλέω = ἀλεύω, ἀλέομαι· ἀμφβ.

Ἀλέω· (ἀλής) = ἀλίζω (ἀλατίζω).

Ἀλεωρή, ἡ· (ἀλέα, ἄλη) ἀλέξημα, ἄμυνα, ἔρυμα (βοήθημα, διαφέντευμα προφύλαγμα, στερέωμα ἀπὸ τι κακόν) κατὰ, δηίων ἀνδρῶν· Ἰλδ. Μ. 57. ἐν Ο'. δέ, 533. ἐπὶ διώκτου· Ω. 216. ἀποφυγή, ἔκκλισις· ἐξαιρέτως δὲ ἐπικούρημα ἐχθρῶν, βοήθεια, ἐπικουρία, τιμωρία· (διαφέντευμα ἀπὸ ἐχθρούς, βοήθεια, συνέργημα)· Ἡρδ. 9, 6. Παρ' Ὀππν. δέ, καταφυγή.

Ἀλέως, Ἐπρρ. ἀπὸ τοῦ ἀλής· ἀντὶ ἀθρόως.

Ἀλεώσσω = ματαΐζω, μωραίνω· παρ' Ἡσυχ. δὲ Ἀλεώττω, ἐκ τοῦ ἀλεός = ἠλεός.

Ἄλη, ἡ· πλάνη, τὸ περιπλανᾶσθαι, ἀλωδεῖσθαι τῇδε κἀκεῖσε ἄοικον, ἄπολιν, ἄστεγη περιφέρεσθαι (πλάνεμα, τὸ νὰ περιφέρηταί τις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔρημος, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς σπῆτι, χωρὶς στεκατὴν νὰ σταθῇ πουπέτω)· Ὀδσ. 2) τρπκ. λογισμῶν, περιέλαξις, ἀγωνία, φροντίς, ἀδημονία, παράνοια, παραφροσύνη, φρενοβλαβία· (τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ τοὺς στοχασμούς του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· στενοχώρια, θλίψις, τρέλλα)· παρὰ τοῖς Τργκ. 3) ἐνεργητ. πάλαι βροτῶν· τὸ ἀποπλανᾶν, ἐξαπατᾶν ἀνθρώπους (ξεπλάνευμα τὸ νὰ ξεπλανᾷ, ἀπατᾷ τις τοὺς ἀνθρώπους)· Αἰσχ.

Ἀληγός, ὁ, ἡ· (ἅλς, ἄγω) ὁ ἄγων καὶ ὁ, ἐν ᾧ ἄγεται ἅλας· (ἀλατοκουβαλητής, ὅστις κουβαλεῖ, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον βάνουν καὶ κουβαλοῦν ἅλας) κἀληγὸν πλοῖον· (καράβι ἀλατοφορτωμένον)· Πλτχ.

Ἀληθάργητος, ὁ, ἡ· (λήθαργος) ληθαργίας ἐλεύθερος, ληθαργίαν μὴ παθὼν ἢ μὴ πάσχων (ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ληθαργίας, δηλ. ἀπὸ ἀκατάπαυστον βαθὺν ὕπνον· ὅστις δὲν ἔπαθεν ἢ δὲν πάσχει ἀπὸ ληθαργίαν).

Ἀλήθεια, ἡ· Ἰων. ἀληθείη, καὶ ἀληθηΐη· Ἡρδτ. ὁ Ὁμρ. χρῆται ἀεὶ τῇ φράσει ἀληθείην μυθεῖσθαι, καταλέγειν, ἢ ἀποειπεῖν· ἀληθῆ ἢ ἀλήθειαν λέγειν· πᾶσαν ἀληθείην παιδὸς μυθήσομαι· τὴν τελείαν ἀλήθειαν περὶ τοῦ υἱοῦ λέξω σοι· (τὴν καθάριαν ἀλήθειαν θὰ σ' εἰπῶ διὰ τὸν υἱόν)· Ὀδσ. Λ. 505. πᾶς ἀληθείας λέγειν (τὴν σωστὴν ἀλήθειαν νὰ ὁμιλῇς)· Μένδ. 2) Πιστότης, τὸ φιλαλῆθες, τὸ ἁπλοῦν καὶ πιστόν, ἁπλότης, χρηστότης, ἀνυποκρισία, ὁ τρόπος τοῦ ἀληθοῦς· (πιστοσύνη, ἁπλότητα, ἀνοιχτὴ καρδία, ἀδιπροσωπία, ὁ χαρακτῆρας τοῦ ἀληθινοῦ)· 3) Οὐσία, ὑπόστασις, τὸ ἀληθῶς ὄν, ὕπαρξις, τὸ καθ' ὑπόστασιν εἶναι, τὸ κατὰ φύσιν ὄν, πραγματικὴ ἀπόδειξις, πλήρης ἀπόβασις, π. χ. ὀνείρατος, μαντείας, προφητείας· Τιμαι. σελ. 113. ὑπὸ Ruhnk. Διτ. περὶ τυφθ. σλ. 272. ὑπὸ Schaef. 4) σαπφείρινός τις στολισμὸς (στολίδι ἀπὸ ζαφείρι) τῶν Αἰγυπτίων ἀρχιερέων, σύμβολον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης· Διόδ. 1. 48. Αἰλ. πκλ. Ἱστρ. 14, 34.

Ἀληθευτικός, ή, όν· ὄντως ὤν, ὑπάρχων, ἀληθινός.

Ἀληθεύω· Μλ. εύσω· εἰμὶ ἀληθής, ἀνυπόκριτος, εἰλικρινής, ἄνευ δόλου, ἀνυπόστολος· λαλῶ ἀλήθειαν· (εἶμαι ἀληθινός, μὲ χωρὶς δόλον, ἀνοιχτόκαρδος, ἀδιπρόσωπος, ὁμιλῶ τὴν καθάριαν ἀλήθειαν, δὲν λέγω ἕνα δι' ἄλλο): ἐπὶ μαντειῶν καὶ χρησμῶν· προλέγω, προμαντεύομαι ὀρθῶς, ὥστε ἡ προμαντεία ἐφαρμόττει, συμβαίνει (ὁμοιάζει, συμφωνεῖ, τεριάζει καθὼς προφητεύσα)· Μσ. δέ, ἀληθεύομαι, ἔχω ἀπόβασιν, ἀποτελεῖται, ἐκπληροῦται, ἀποβαίνει κατὰ τὸ ὂν ἡ μαντεία (γίνεται μὲ τὰ σωστά, εὐγαίνει καθὼς εἶπα)· Ξνφ. Ἀνβ. Δ. 15. ἐπειδ' ἀληθεύσειαν ἡ μαντεία. 2) μετὰ αἰτιατ. λέγω, ἀπαγγέλλω, μαρτυρῶ ὡς ἀληθές· Βτρχμχ. ἀλήθευσον πάντα· λέγω ὅτι ἀληθῶς ἔχει τι, ἀποδεικνύω μί τι ἀληθές, βεβαιῶ, ἐκπληρῶ τὸ ῥηθὲν (βεβαιώνω, δείχνω μὲ τὰ σωστὰ ὅτι εἶπα τὴν ἀλήθειαν) ὅθεν, ἐπιτελῶ ἃ ὑπεδεξάμην (κρατῶ τὸν λόγον μου).

Ἀληθής, ὁ, ἡ· (λήθω, λαθεῖν)· ἀνυπόστολος, ἀψευδής, ἀνυπόκριτος, ἄδολος, εἰλικρινής, ἀληθινός· παρ' Ὁμρ. ἀεὶ περιφραστικῶς, ἀληθέα μυθήσασθαι, εἰπεῖν, ἐνισπεῖν, ἀγορεύειν· πλὴν ἐν Ἰλδ. Μ, 433. ὡς ἀληθὴς γυνὴ, ἀγαθή, χρηστή, δικαία, ἀπειρόκακος. ἄκακος γυνή, οὐχὶ δὲ ὡς τινες ἐθέλουσιν = ἀκριβής. 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἀληθινός, ὀρθός, πρέπων, οἰκεῖος τῇ ἀληθείᾳ, ὄντως οὕτω καὶ οὐκ ἄλλως ἔχων, ἀσφαλής, ἀναμφίβολος, πιστός, γνήσιος· κἀληθ. λέγειν· Ἡρδτ. ἰδὲ ἀληθινός· 3) Ἐπρρ. ἀληθῶς, Ἰων. ἀληθέως, Ἡρδτ. ὅτι δὲ καὶ τὸ οὐδέτερον προπαροξυτονούμενον κατ' ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν, ἄληθες; ὄντως; οὐκ ἄρα γε; ἢ γάρ; εἰρωνικῶς (μὲ τὴν ἀλήθειαν; μὲ τὰ σωστά; ἔτζι;) Σφκ. Οἰδ. Τ. 350. Ἀριστφ. Ἀχ. 557. Βάτρ. 840. Τὸ ἀληθές· ὄντως, τῷ ὄντι, ἐπ' ἀληθείας· Ἡρδτ.

Ἀληθίζομαι, μέσ. ἀποθ. = ἀληθεύω· Ἡρδτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, καὶ ἀληθίζω.

Ἀληθινολογία, ἡ· τὸ ἀληθῆ λέγειν.

Ἀληθινός, ή, όν· ἀψευδής, ἀνυπόκριτος, δικαίας, ὀρθῆς γνώμης· ἀδόλου ψυχικῆς διαθέσεως· 2) πιστός, ἀναμφίβολος, βέβαιος, ἀκριβής, γνήσιος· τῷ ὄντι ὤν· Ἐπρρ. ἀληθινῶς· Ξνφ. Ἀνβ. Α'. 9. 17.

Ἀληθογνωσία, ἡ· (γνῶναι) γνῶσις, κατάληψις, σύνεσις, νόησις, διάγνωσις, γνώρισις τοῦ ἀληθοῦς· (γνώρισμα τῆς ἀληθείας· τὸ νὰ γνωρίζῃ, διακρίνῃ, καταλαμβάνῃ τις τὴν ἀλήθειαν).

Ἀληθοεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) ἀληθῆ λέγων· (ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν).

Ἀληθόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) τὴν ἀλήθειαν προφητεύων (ὅστις προφητεύει τὴν ἀλήθειαν)· Αἰσχλ. Ἀγμ. 1249.

Ἀληθομυθεύω· λέγω τὴν ἀλήθειαν· Δμκρ. παρὰ Στοβ. Ὁμλ. ια'. ἀπὸ τοῦ

Ἀληθόμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἀληθῆ λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει τὴν ἀλήθειαν)· Δμκρ. Γνμ.

Ἀληθορκέω· (ὅρκος) ἀληθῆ ὀμνύω· (ὀμόνω, ὁρκίζομαι τὴν ἀλήθειαν) Αἰσχλ. Ἀγμ. 1252.

Ἀληθοσύνη, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἀλήθεια· Θγν. 1177.

Ἀληθουργής, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἀληθῆ πράττων, ἢ ποιῶν, εἰλικρινῶς προσφερόμενός τινι· ὀρθῶς χρώμενός τινι (ὅστις φέρεται ἀληθινά, μὲ εἰλικρίνειαν, κάμνει τὰ πράγματά του μὲ ἀλήθειαν, χωρὶς δόλον) Ἡρκλ. Ἀλληγ. 67.

Ἀλήθω, Μλ. ἀλήσω· κοινὸς τύπος τοῦ, ἀλήθω· ἀντὶ τοῦ Ἀττκ. ἀλέω.

Ἀληθῶς· Ἐπρρ. ἀπὸ τοῦ ἀληθής, ὅπερ ἰδέ.

Ἀλήϊον πεδίον, τό· χώρα τις ἐν Λυκίᾳ, (τῇ τουρκοβαρβαριστὶ Ἀϊδινελλί)· Ἰλδ. Ζ. 201.

Ἀλήϊος, ὁ, ἡ· (λήϊον) ἀγροῦ ἐστερημένος, ἄνευ φανερῶν κτημάτων, ἀκτήμων, χρημάτων ἐνδεής, ἄκληρος, πτωχός (ὅστις δὲν ἔχει χωράφια, ἀκίνητα κτήματα, ὑποστατικά, εἶναι χωρὶς κατάστασιν, πτωχός)· Ἰλδ. Ι. 125, 267. ἀντιθέτως τῷ πολυλήϊος· 2) (ληΐη Ἰων. ἀντὶ λεία) ἄνευ λαφύρων, σκύλων, σκυλευμάτων (τῶν ἐν πολέμοις)· ἄνευ ἁρπάγματος, συλήματος (διὰ ληστείας) (ὅστις δὲν ἐκούρσευσε δὲν ἅρπαξε, δὲν ἔκαμε πλιάτσικα, τὸ τῶν τουρκοβαρβάρων τῆς Ἠπείρου).

Ἄληκτος, ὁ, ἡ· (λήγω) ἀκατάπαυστος, ἀδιάλειπτος, καὶ Ὁμρ. ἀεὶ τῷ ποιητκ. τύπῳ ἄλληκτος, χρώμενος· κἄλληκτος χόλοιο· οὐδέποτε ὀργῆς παυόμενος (ὅστις δὲν παύει νὰ εἶναι πάντοτε θυμωμένος) Ἰλδ. Ι. 636. Ἐπίρρ. Ἀλήκτως.

Ἀλήλεκα, ἀλήλεσμαι, ἀττκ. παθτκ. καὶ ἐνργ. Παρκμ. τοῦ ἀλέω.

Ἀλήλιφα, ἀλήλιμμαι· ἀττκ. ἐνργ. καὶ πθτκ. Πρκμ. τοῦ ἀλείφω.

Ἄλημα, τό (ἀλέω) κυρίως, τὸ λεπτότατον ἄλευρον (ἀλεύρι)· 2) τρπκ. πολύτροπος, ἐπίτριπτος, πανοῦργος ἄνθρωπος (διαβολικός, τετραπερατμένος, δόλιος). ὡς τό, παιπάλημα, τρίμμα: οὕτω καλεῖται ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ Σφκ. Αἰ. 381, 389. (ἡ δὲ παραγ. τῆς λέξ. ἀπὸ τοῦ ἄλη, ψευδής ἐστι).

Ἀλήμεναι, ἀντὶ ἀλῆναι· Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. παθτκ. ἐκ τοῦ ἐάλην τοῦ εἴλω· Ἰλδ. Ε. 823. Σ. 76. ὑποχωρεῖν, εἰς τὰ ὀπίσω τρέπεσθαι (τραβιοῦμαι ὀπίσω, ῥετιράρω ἰταλ.).

Ἄλημι, ὑποθετικὸν ἢ νομιζόμενον πρωτότυπον ῥῆμα εἰς παραγωγὴν τοῦ τῷ εἴλω προσήκοντος παθτκ. ἀόρ. β'. ἐάλην, ἀπρμφ. ἀλῆναι, Ἐπκ. ἀλήμεναι· Ἰλδ. Ε. 823. Ν. 408. Τ. 163. Βτμν. λξ. 2. σλδ. 145.

Ἀλημοσύνη, ἡ· (ἄλη) περιπλάνησις· Διον. Περιηγ. 715.

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἀλάομαι) ἀγύρτης, πλάνης (πλάνος, βαγαπόντος Ἰταλ. ξεμαχονάρης, ματτσουκᾶς, σακκολέβης)· Ὀδσ.

Ἀλῆναι· ἀπρμφ. παθητ. ἀόρ. β΄. ἀπὸ τοῦ ἐάλην, τῷ εἴλω προσηκ. Ἰλδ. Π. 714. ὑποχωρεῖν· ἰδὲ ἀλήμεναι.

Ἀλήπεδον, τό· ἰδὲ ἀλίπεδον.

Ἄληπτος, ὁ, ἡ· (λαμβάνω) μὴ λαμβανόμενος, μὴ ληφθείς, ἀκαταμάχητος· (ὅστις δὲν πιάνεται, δὲν ἐπιάσθηκε, δὲν παίρνεται, δὲν πάρθηκεν· ἀνίκητος)· 2) ἀνέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἀνεπίληπτος, ἄμεμπτος· (ὅστις δὲν πιάνεται ἔνοχος εἰς τίποτε, ἀκατηγόρητος· μὲ χωρὶς λεκέν, τὸ τουρκοβάρβαρον)· Θεό. Α΄. α΄. 3) ἀκατάληπτος, ἀκαταμάθητος, ἀδιανόητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ καταλάβῃ, νοήσῃ)· Πλτχ. 4) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς δέ, ἄληπτα λέγονται τὰ ἀπαράδεκτα πράγματα, ἀντιθέτως τῷ ληπτά· Σεξτ. ἀλήπτως· (ἄπιαστα, ἄπαρτα).

Ἀλής, ὁ, ἡ· καὶ ἀλής, Ἐπκ. καὶ Ἰων. = τῷ Ἀττκ. ἀθρόος· συνηγμένος, συναθροισμένος, συλλελεγμένος, σεσωρευμένος, σωρηδόν, πανδημεί, πανστρατιᾷ, παμπληθεί (συναγμένος, σωριασμένος, ὅλοι μαζί, μὲ τὸν σωρόν) παρ᾽ Ἡρόδ. πολλάκις· (ἀλέω, ἀλίζω, ἀλία· ἔστι δὲ συγγν. καὶ τῷ, ἀολλής)· (α;).

Ἀλήσιμος, ὁ, ἡ· (ἀλέω) ἀλήθεσθαι, συντρίβεσθαι ἔχων· (ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἀλέθηται νὰ ἀλεσθῇ, νὰ συντρίβηται, νὰ συντριβῇ).

Ἄλησις, εως, ἡ = ἄλη· ἐπὶ τῆς τοῦ ἡλίου περιφορᾶς· Ἀρτ.

Ἀλήστευτος, ὁ, ἡ· (ληστεύω) ἄσυλος, ἀδιάρπαστος· (ἀκούρσευτος· ὅστις δὲν κουρσεύεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κουρσευθῇ, δὲν ἐκουρσεύθηκε).

Ἄληστος, ὁ, ἡ· (λήθω) Ἰων. ἀντὶ ἄλαστος· εἰς λήθην μὴ ὑποπεσών, μὴ ὑποπίπτων· μὴ ἀπαλγηθείς, μὴ ἀπαλγούμενος· πικρός, χαλεπός (ἀλησμόνητος, ἀξέχαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀλησμόνησε, δὲν ἐξέχασε, δὲν εἶναι δυνατὸν ν᾽ ἀλησμονήσῃ νὰ ξεχάσῃ τις, πικρός, θλιβερός).

Ἄληται· ὑποτακτ. μέσ. ἀόρ. β΄. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ ἄλλομαι, πηδῶ, σκιρτῶ· Ἰλδ. Φ. 536.

Ἀλητεία, ἡ· πλάνη, περιπλάνησις· ἀπὸ τοῦ:

Ἀλητεύω· (ἀλήτης) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν· (τρέχω ἀπὸ τόπον εἰς τόπον 'σὰν χαμένος· ζητιανεύω, ξενιτεύομαι)· ἐν Ὀδσ. Σ. 113. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν τὰς χώρας περιοδευόντων ἀγυρτῶν, ἐπαιτῶν, μεταιτῶν· (ζητιάνων, ζητιάνων). Ἐπὶ κυνηγῶν Ὀδσ. Μ. 330. ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται.

Ἀλητήρ, ῆρος, ὁ· ὀρχήσεώς τις τρόπος παρὰ Σικυωνίοις (εἶδος χοροῦ τὸν ὁποῖον συνήθιζαν οἱ Βασιλικιῶται 'ς τὸν Μωρέαν).

Ἀλητήριος· ὁ· = κατήγορος, ἢ συκοφάντης· (ἀγκαλεστής, καταδότης)· ὠνόμασται ἀλητήριον, ὅτι ἀλεύεσθαι καὶ φυλάξεσθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχεν· Πλτχ. Πρβλ. Ἑλλην. καὶ ὁ αὐτὸς περὶ Πολυπρ. ~~λέ~~γεται δὲ καὶ τὸν ἀλητήριον ἐκ φιλοπραγμοσύνης κατονομασθῆναι τὸ πρῶτον· λιμοῦ γάρ, ὡς ἔοικεν, Ἀθηναίοις ἰσχυροῦ γενομένου, καὶ τῶν ἐχόντων πυρὸν εἰς μέσον οὐ φερόντων, ἀλλὰ κρύφα καὶ νύκτωρ ἐν ταῖς οἰκίαις ἀλούντων, περιιόντες ἐτήρουν τῶν μύλων τὸν ψόφον, εἶτα ἀλητήριοι προσηγορεύθησαν.

Ἀλήτης, ὁ· (ἀλάομαι) πλάνης, περιπλανώμενος, ἀγύρτης (πλάνος, ὅστις περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ 'ς τὰ χαμένα)· ἐν Ὀδσ. παντοῦ, ἐπαίτης, προσαίτης (ζήτουλας, ζητιάνος, ζητιάρης)· ἐν Ἰλδ. δὲ οὐχ εὕρηται· πλὴν οὐ ἐκλείπει παρ᾽ Ἡρόδ. 3, 52. ~~β~~ίος ἀλήτης (ζωὴ πλανημένη, μὲ χωρὶς κατάστασιν, ὅταν ζῇ τις τρέχων ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον χωρὶς νὰ κατασταθῇ εἰς κανένα μέρος)· Θηλκ. Ἀλῆτις, ιδος, ἡ· ἐξαιρ. ὡς Ἐπιθτ. ἡ ἀλῆτις ἑορτή, ἡμέρα. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Ἠριγόνης, Θυγατρὸς τοῦ Αἰγίσθου, ἄλλως καὶ αἰώρα λεγομένη Ἡσχ. καὶ Ἐτυμλ. παρὰ Πλδχ. εἰ, Δ΄. 45. Ἀλ. ᾠδή, καὶ ὕμνος τις εἰς τιμ. τῶν Ἡρώων.

Ἀλητοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) τὸ εἶδος, ἢ χρῶμα ἀλεύρου ἔχων· ἀλευροειδής· (ὅμοιος μὲ ἀλεύρι, 'σὰν ἀλεύρι), ἀπὸ τοῦ:

Ἄλητον, τό· (ἀλέω) ἀληλεσμένον ἄλευρον· (ἀλεσμένον ἀλεύρι, ἄλεσμα).

Ἀλητύς, ύος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄλη· Ἡλημ. Αφρ. 277.

Ἀλθαία, ἡ· ἀγρία μαλάχη· (ἀγριομόλοχα)· 2) ὄνμ. κύρ. ἐν Ἰλδ.

Ἀλθαίνω, ἀλθέω, ἀλθέσω, ἀλθήσκω, ἀλθίσκω, ἰδὲ ἄλθω· Ἰῶμαι (ἰατρεύω) Λυκφ. 532. κακὸν μίασμα, ἐμφύλιον ἀλθαίνων κακῷ· παραπλήσιον τῷ τῆς κοινῆς παρ᾽ ἡμῖν παροιμίας κάθε κακὸν ἐξωχεῖται μὲ ἄλλον κακόν.

Ἄλθεξις, εως, ἡ· Ἴασις, θεραπεία (ἰατρεία, ἰάτρευμα)· ἀπὸ τοῦ:

Ἀλθέσκω = ἄλθω· Ἰῶμαι (ἰατρεύω).

Ἀλθεστήριος, ὁ, ἡ· = ἀλθηστήριος· ἀμφβ.

Ἀλθεύς, εως, ὁ· Ἰώμενος, Ἰατρὸς (Ἰατρευτής, Ἰατρός).

Ἀλθέω = ἀλθαίνω.

Ἀλθήεις, εσσα, εν· Ἰατικός, ἰατήριος (ἁρμόδιος εἰς ἰάτρευμα, ἰατρευτικός· ὅστις ἔχει δύναμιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ).

Ἀλθήσκω = ἀλθαίνω.

Ἀλθηστήριος, ὁ, ἡ· Ἰατικός, ὑγιαστικός· (καλός, ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ)· ἀλθηστήρια, ὑπακμ. φάρμακα (ἰατρικά, καλὰ διὰ ἰατρεία)· Νκδ. Θηρ. 493.

Ἄλθος, εος, τό· Ἴασις, φάρμακον (ἰάτρευμα, Ἰατρικόν).

Ἄλθω, ἄλσω· αὐξάνω, αὔξω (μεταβτ.) πληρῶ, ἐμπίπλημι· Ἰῶμαι, ὑγιοποιῶ, θεραπεύω, ὑγιᾶ ποιῶ, σώζω· (κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, γὰ θρέψῃ, μεγαλώσῃ· γεμίζω· Ἰατρεύω, κάμνω νὰ γιατρευθῇ, γερέψῃ, γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀρρωστίαν)· ὁ ἐνστ. ἐνεργτ. τε καὶ παθτκ. ἄνευ παραδείγματος· Παρατκ. παθτκ. ἤλθετο χεῖρα· (ἰατρεύθηκε τὸ χέρι)· Ἰλδ. Ε΄. 417. ἄλλοι τύποι αὐτοῦ εἰσὶ τό: ἀλθαίνω, ἀλθέω, ἀλθέσκω, ἀλθήσκω, ἀλθίσκω, πάντες μέντοι σπανίως ἐν χρήσει.

Ἁλία, ἡ· Ἰων. ἁλίη (ἀλής) συνάθροισις, σύνοδος, συνέλευσις (σύναξις) Ἐκκλησία, ἀγορὰ (κοινὴ σύναξις, σύναξις τοῦ λαοῦ) π. χ. τῶν Μιλησίων· ὁ Ἡρόδ. ἐπιφέρει τῇ λέξει τό, ποιεῖσθαι καὶ συλλέγειν· ἁλίην ποιεῖσθαι, ἁλ. συλλέγειν (γίνεται σύναξις). Ἐξαιρέτως τὸ τῶν Βυζαντίων βουλευτικόν· Δμσθ. ὅθεν οὐ Ἡλιαία, τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον: ἐν γένει δὲ, παρὰ Δωριεῦσι = τῷ παρ᾽ Ἀθ. Ἐκκλησία· Δωρ. Χαρ. σλ. 242. (– ᴗ – ;)

Ἁλιά, ἡ· (ἅλς) ἁλοδοχεῖον· (ἁλατιέρα) παλαιὰν τρυπῶσα παροιμ. τὴν ἁλιὰν ἐνόξει ξέων· (ξύει τὸ ἁλατιέρο μὲ τὰ νύχια) ἐπὶ ἐνδεῶν λεγομένη· (τόσον πτωχὸς δηλ. ὥστε οὐδὲ ἅλας ἔχει) Καλλ. παρ᾽ Ἀπολλ. Τυαν. Ἐπστ. Ζ.

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ· (ἅλς) ναῦται, ναυβάται, ναυτίλοι· (θαλασσινοί, ἄνθρωποι τῆς θαλάσσης, ταξιδιῶται, ὅσοι ταξιδεύουν εἰς τὴν θάλασσαν)· Σοφ. Αἰ. 879.

Ἁλιάετος, ποιητ. ἁλιαίετος, ὁ· (ἅλς, ἀετός) ἀετὸς θαλάσσιος (Θαλασσαιτός) (ᴗᴗ – ᴗᴗ).

Ἁλιαής, ὁ, ἡ· (ἄημι) ἐπὶ θάλασσαν πνέων, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κατὰ θάλασσαν πνέων (ὅστις φυσᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις φυσᾷ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς στερεᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν) ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Δ΄. 361. παράβαλε καὶ Ι. 285.

Ἁλιάκμων, ονος, ὁ· ποταμὸς ἐν Μακεδ. (νῦν ἰνδζέκαρασου ἢ τρνβ. καλούμενος)· Ἡσδ. Θγν. 341.

Ἁλιανθής, ὁ, ἡ· (ἄνθος) κυρίως τὸ ἀνθηρὸν αὐτοῦ χρῶμα ἐκ τῆς θαλάσσης ἔχων· (ὅστις ἔχει τὴν ζωηρὰν βαφήν του ἀπὸ τὴν θάλασσαν): παραπλη. τῷ ἁλιπόρφυρος, πορφυροῦν, γνήσιον χρῶμα ἔχων (βαθὺ κόκκινον, 'σὰν τὸ αἷμα) Ὀρφ. Ἀργ. 586.

Ἁλιαρός, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἅλατι ἠρτυμένος· ἁλιστός (ἁλατισμένος, ἁλατιστός).

Ἁλίαρτος, ου, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ὁ· Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (νῦν Παλαιοπαναγιὰ ἢ Τριβίσι) Ἰλδ.

Ἁλιάς, άδος, ἡ· (ἅλς) τῇ θαλάσσῃ ἀνήκουσα (Θαλασσινική)· ἡ ἁλιάς, ὑπακμ. κύμβα ἁλιέων ἢ ἁλιευτικὴ σκάφη (βάρκα Ἰταλστ. καὶ τουρκοβαρβστ. καΐκι ψαράδικον) Ἀλκφ. Α΄. Ἐπστλ. ιβ΄. αἱ Ἁλιάδες· Θαλάσσιαι νύμφαι· (ξωτικαὶ ἀπὸ τὴν θάλασσαν).

Ἀλίασμα, τος, τό· Δωρ. ψήφισμα τῆς ἐκκλησίας (ἀπόφασις, καὶ ἰταλ. δεκρέτον, τῆς συνάξεως τοῦ λαοῦ)· Ἐπιγρ.

Ἀλίαστος, ὁ, ἡ· (λιάζομαι) ἀδιάτρεπτος, ἀμετάτρεπτος, ἀνένδοτος, ἄληκτος, ἀμείλικτος, ἀκατάσχετος, ἀδιάδραστος (τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλῃ, νὰ κάμῃ ἀλλέως, νὰ ἀποφύγῃ, νὰ κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίσῃ τις, ὅστις δὲν στέκεται, δὲν παύει) παλ. μάχη, πόλεμος, ὅμαδος, γόος, Ἰλδ. ἀλίαστον ὀδύρεσθαι· ἀπαύστως ὀδύρεσθαι, θρῆνον ποιεῖσθαι, ζωντελογεῖσθαι (νὰ κλαίῃ, θρηνῇ, παρακαλῆται ἀκατάπαυστα) Ἰλδ. Ω΄. 549. Β. 797. Μ. 471. Π. 296. παρβλ. Ετμ. Αἴ. 1. σελ. 74· ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ Ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλιβάνωτος, ὁ, ἡ· (λιβανωτός) ἄνευ λιβανωτοῦ, μὴ λιβανωτιζόμενος, μὴ λιβανωτισθείς (χωρὶς θυμίαμα, ὅστις δὲν θυμιατίζεται, δὲν θυμιατίσθηκεν, ἀθυμιάτιστος).

Ἁλίβαπτος, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἐν θαλάσσῃ βαπτόμενος ἢ βαπτιζόμενος, βαπτισθείς, καταδυόμενος, καταδυθείς (βουτισμένος εἰς τὴν θάλασσαν, ὅστις βουτίζεται, ἢ ἐβουτίσθηκεν· ἐπνίχθηκε, κατεβυθίσθηκεν εἰς τὴν θάλασσαν)· (ᴗᴗ – ᴗ, παρὰ Νκ. Ἀλ. δέ, 618, καὶ ᴗ – – ᴗ).

Ἀλίβας, αντος, ὁ· (λίβας) ἄχυλος, ἄχυμος. ζωτικῆς τροφῆς ἐστερημένος, μαραινόμενος, ἀπομαραινόμενος, νεκρός· (χωρὶς χυμόν, χωρὶς ὑγρασίαν, χωρὶς οὐσίαν ζωῆς, μαραμένος, πεθαμένος, λιγωμένος) Πλτ. Πολ. Γ΄. σλ. 387. C. ἀντιθ. τῷ διερός: ὅθεν οἱ ἀλίβαντες = νεκροί: ἀλίβας οἶνος· Καλλμ. Αψ. 88. ὑπὸ Bentl. ὁ ἐν σπονδαῖς μὴ λειβόμενος, ὅτε τροπίας ἐστί, (χαλασμένον, κομμένον, ξυνὸν κρασί)· (– ᴗ –).

Ἀλίβατος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἠλίβατος· Πνδ. καὶ Εὐρπ. Ἱπ. 91.

Ἀλιβδύω· Μλ. ύσω· Αἰολ. ἀντὶ ἀλιδύω· καθίημι ἐν θαλάσσῃ, καταποντίζω, βυθίζω, εἰς τὴν θάλασσαν)· ἐν γένει δὲ καταδύομαι, ἢ καταδύω (καταβυθίζω, βουλιάζω, ἢ βουλιάζω).

Ἁλίβρεκτος, ὁ, ἡ· (βρέχω) βεβρεγμένος, ἢ βρεχθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης· (Θαλασσοβρεγμένος, ὅστις βρέχεται ἢ νοτίζεται, ἐβράχηκεν ἀπό, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν).

Ἁλίβρομος, ὁ, ἡ· (βρέμω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιβρεμόμενος (ὅστις κυκλώνεται ἀπὸ τὸν ἦχον τῆς θαλάσσης)· ὥσπερ θάλασσα βρέμων, ἠχῶν, ῥοθῶν (ὅστις ἠχεῖ, βοΐζει, κάμνει κρότον 'σὰν θάλασσα) Σχλ. Σοφ. Αἰ. 604.

Ἁλίβροχος, ὁ, ἡ· = ἁλίβρεκτος· Ἀπολλ. Ῥδ.

Ἁλίβρως, ωτος, ὁ, ἡ· = ἁλίβρωτος.

Ἁλίβρωτος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ὑπὸ τῆς θαλάττης καταβρωθείς, περιβρωθεὶς ἢ περιτρωγόμενος, καταποθείς· (ὅστις ἐρρουφήθη ἀπὸ τὴν θάλατταν, τὸν ὁποῖον τρώγει ὀλόγυρα, τὸν ὁποῖον κατάπιεν ἡ θάλαττα) Λυκφ. 443.

Ἁλίγδουπος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἁλίδουπος.

Ἁλιγείτων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος· (γείτων) τῇ θαλάττῃ γειτνιῶν (ὅστις γειτονεύει μὲ τὴν θάλατταν, εἶναι κοντὰ ᾽ς τὴν θάλατταν) Ἐπιγρ. Ὀμρ. 4.

Ἁλιγενής, ὁ, ἡ· (γένος) ἐκ τῆς θαλάττης φυόμενος, ἢ φύς, βλαστάνων, ἢ βλαστήσας, ἢ γεννηθείς (ὅστις ἐφύτρωσεν, ἢ φυτρώνει, γεννᾶται, ἢ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν θάλατταν).

Ἁλίγκιος, ία, ιον· (ἧλιξ) ὅμοιος, παραπλήσιος τινι· (ὅμοιος μέ τινα) Ὁμ. ὅτε δὲ ἐν χρήσει μᾶλλον συνθέτως ἐναλίγκιος· τὸ Θηλ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐν χρήσει.

Ἁλίγλωττος, ὁ, ἡ· ἡλικίας φωνῆς ἢ λαλιᾶς ἐστερημένος (ὅστις δὲν ἔχει γλῶσσαν ἐν φωνῇ ἢ ὁμιλίᾳ)· Στρ. Μ. Ϛ. 57. ποῦ ἀλίγλωττος, ἀντὶ λιγύγλωττος, εὔφωνος (γλυκὺς ᾽ς τὴν ὁμιλίαν).

Ἁλιδινής, ὁ, ἡ· (δίνη) ὑπὸ τῆς θαλάττης περιδινούμενος (τὸν ὁποῖον κάμνει ἡ θάλαττα νὰ στριφογυρίζῃ) κατὰ θάλατταν περιπλανώμενος (ὅστις περιπλανᾶται περιφέρεται, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν θάλατταν) Ἀντ. Πργτ. 928.

Ἁλίδονος, ὁ, ἡ· (δονέω) ὑπὸ τῆς θαλάττης ἢ ἐπὶ τὴν θάλατταν περιδονούμενος (ὅστις κλονίζεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν θάλατταν, ἢ εἰς τὴν θάλατταν)· Αἰσχλ. Πρ. 274.

Ἁλίδουπος, ὁ, ἡ· (δοῦπος) θαλάττης δίκην βρέμων, δουπῶν (ὅστις βοίζει κάμνει κρότον ᾽σὰν θάλαττα) Ἐπθτ. τοῦ Ποσειδῶνος· ἰδὲ ἁλίβρομος· Ὀρφ. Ὑμ. Ποσ. 4.

Ἁλίδρομος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) τὰς θαλάττας δρόμῳ διερχόμενος, διαπλέων· (ὅστις τρέχει εἰς τὴν θάλατταν, ταξιδεύει).

Ἁλιδύω, Μλ. ύσω· (ἅλς, δύω)· καθίημι, βυθίζω εἰς τὴν θάλατταν (βουτίζω ἢ βουτῶ τι εἰς τὴν θάλατταν) ἐν γένει δὲ καταβυθίζω, καταποντίζω (ἐν τῷ Ἐνεστ. ◡◡◡–, ἐν τῷ Μέλ. ◡◡––).

Ἁλιεία, ἡ· (ἁλιεύς) ἡ ἁλιευτική, ἀσπαλιεία· (ἡ ψαράδικη τέχνη),

Ἁλιεργής, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἐν θαλάττῃ ἐργαζόμενος· ἀσπαλιευόμενος, ἁλιεύων (ὅστις δουλεύει εἰς τὴν θάλατταν, ψαρεύει, ψαρᾶς)· 2) ἁλιεργὴς καὶ κρτ. ἁλουργής· ἐκ γνησίας πορφύρας κατεσκευασμένος (ἀπὸ ἀληθινὴν πορφύραν καμωμένος, βαμμένος).

Ἁλιεργός, ὁ, ἡ· = ἁλιεργής.

Ἁλιερκής, ὁ, ἡ· (ἕρκος) ὑπὸ τῆς θαλάττης περικυκλούμενος, περιφραττόμενος, περιεχόμενος, ὠχυρωμένος (περικυκλωμένος, περιτριγυρισμένος, φυλαγμένος ὁλόγυρα ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Πνδ.

Ἁλίευμα, ατος, τό· (ἁλιεύω) = ἁλιεία ὡς πρᾶγμα (ψάρευμα, τὸ πιάσιμον ψαριῶν, τὰ πιασμένα ψάρια) Στρβ.

Ἁλιεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ· (ἅλς) ἁλιευτής, ἀσπαλιεύς, γριπεύς, ἰχθυοθήρας (ψαρᾶς) Ὀδσ. Μ. 251. Χ. 384. 2) Θαλαττουργός, ναυτίλος· ναύτης, ναυάτης, πορθμεύς· (ταξιδιώτης, μαρινάρος, βαρκαρόλος Ἰταλτ.) Ὀδσ. Ω. 418: ὡς ἐπίθτ. φέρ. τας ἁλιῆας, κωπηλάτας ἐν θαλάττῃ· Ὀδσ. Π. 349. ὥσπερ ἁλιεὺς στρατός, τὸ κατὰ θάλατταν στρατιωτικὸν (μαρίνα Ἰταλτ. marine γαλλτ.) Ὀππ. τῇ συνήθ. γενικ. ἁλιῶς χρῆται ὁ ἀφηγητ.· ΑΒ. Ϛ. σλ. 383.

Ἁλιευτής· = ἁλιεύς.

Ἁλιευτικός, ή, όν· τῇ ἁλιείᾳ ἢ τῷ ἁλιεῖ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος (ψαράδικος)· Ἐπίρ. ἁλιευτικῶς· ἁλιέων δίκην (σὰν ψαράδες, ψαράδικα).

Ἁλιεύω, Μλ. εύσω· (ἅλς) ἀσπαλιεύομαι, (ψαρεύω)· 2) ἁλιεύς εἰμί, μετέρχομαι τὴν ἁλιευτικήν (εἶμαι ψαρᾶς)· ζῶ ἐπὶ θάλατταν (περνῶ τὴν ζωήν μου ᾽ς τὴν θάλασσαν εἰς τὰ καράβια) ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἁλιεύομαι.

Ἁλίζω, Μλ. ίσω· (ἀλής) συνάγω, συλλέγω, συναθροίζω, συσσωρεύω (συνάζω, συμμαζώνω, σωριάνω ἕν ἐπάνω τ᾽ ἄλλο) πολλάκις παρ᾽ Ἡρδτ. Παθητ. ἁλίζομαι· συναθροίζομαι, συνάγομαι (συμμαζώνομαι, συνάζομαι) Ἡρδτ. 1, 63, 79. 7, 172, 203. ἔτι δὲ καὶ Ξεν. Ἀνβ. 6, 3, 3. (τὸ α πιθανῶς μακρόν, ἰδὲ συναλίζω).

Ἁλίζω· Μλ. ίσω· (ἅλς) ἅλατι ἀρτύω (ἁλατίζω), 2) ἅλατι τρέφω, ἅλας λείχειν παρέχω (θρέφω μὲ ἅλας, δίδω ἅλας νὰ γλείφουν· π. χ. πρόβατα, βόδια· κ. τ. τ.)

Ἁλίζωνος, ὁ, ἡ· (ζώνη) θαλάττῃ περιεζωσμένος, περιειλημμένος (περιζωσμένος, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν θάλατταν)· 2) Ἀλίζωνοι, καὶ Ἀλιζῶνες, οἱ· Ποντικόν τι ἔθνος· Ἰλδ.

Ἁλίζωος, ὁ, ἡ· (ζωή) ἐν θαλάττῃ, ἐπὶ τὴν θάλατταν, ἀπὸ τῆς θαλάττης ζῶν· (ὅστις ζῇ μέσα, ἢ ἐπάνω ᾽ς τὴν θάλατταν, ἢ ἀπὸ τὴν θάλατταν) Ἀνθλγ. Α΄. σλ. 243. Ἀθν. Ζ΄. σλδ. 322.

Ἁλίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἁλία.

Ἁλιήρης, ὁ, ἡ· (ἐρέσσω) ἐν θαλάττῃ κωπηλατῶν (ὅστις τραβᾷ τὸ κουπί, λάμνει, ᾽ς τὴν θάλατταν) Εὐρπ. Ἑκ. 455.

Ἁλιήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἁλιεύς· Ἐπγ. Ὁμρ. Ἀνλκ. Γ΄. 148.

Ἁλιηχής, ὁ, ἡ· (ἦχος) = ἁλίβρομος.

Ἁλιθέρσης, ου, ὁ· Ὀνμ. κύρ. ἐν Ὀδσ.

Ἁλίθιος· Δωρτ. ἀντὶ ἠλίθιος.

Ἄλιθος, ὁ, ἡ· (λίθος) ἄνευ λίθων, μὴ λίθινος, μὴ λιθαῖος, μὴ πετραῖος, (χωρὶς πέτρας· ὄχι ἀπὸ πέτραν· ὄχι πετρένιος).

Ἁλικία, ἡ· Δωρτ. ἀντὶ Ἡλικία.

Ἁλικίς, ίδος, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρότης, ἁλμυρίς (ὑποκορ.) (ἁρμύρα, ἁρμυρίλα).

Ἁλίκλυστος, ὁ, ἡ· (κλύζω) ὑπὸ τῆς θαλάττης κατακλυζόμενος, περικλυζόμενος, προσκλυζόμενος (ὅστις πλημμυρίζεται, ἀπὸ τὴν θάλατταν, ἢ βρέχεται ὁλόγυρα, ἢ χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάττης)· 2) ἁλικ. πόντος· ἡ κύμασιν οἰδουμένη θάλαττα (θάλατ. ὅπου φουσκώνει μὲ κύματα, κάμνει μεγάλα κύματα)· Σφκ. Αἰ. 1236. Ὀρφ. Ἀργ. 331.

Ἁλίκμητος, ὁ, ἡ· (κάμνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀποκάμνων, ἢ ἀποκεκμηκώς· καταπονούμενος, ἢ καταπονηθείς (ὅστις ἀποκάμνει, κουράζεται, ἢ ἀποσταίνεται, ἀπέκαμεν, ἐκουράσθηκεν, ἢ ἀπέσταινεν ἀπὸ τὴν θάλατταν) Παύλ. Σιληντρ.

Ἁλίκος, ία, ίκον· Δωρτ. ἀντὶ ἡλίκος.

Ἁλικός, ή, όν· (ἅλς) ἁλμυρός, ἁλμήεις, (ἁρμυρός)· 2) τῇ θαλάττῃ ἀνήκων, θαλάττιος· ἐκ τῆς θαλάττης (θαλάττιος, θαλασσινός, ἀπὸ τὴν θάλατταν)· ἀφ᾽ οὗ

Ἁλικότης, ητος, ἡ· = ἁλικίς.

Ἁλίκρας, ατος, ὁ, ἡ· (κεράννυμι) θαλαττίῳ ὕδατι, ἢ ἅλμῃ κεκραμένος (ἀνακατωμένος μὲ θαλαττονέρι, ἢ μὲ ἁρμύραν) (◡◡–, γενικ. ◡◡–◡, Δρία.)

Ἁλικρείων, οντος, ὁ, (κρέων, κρείων) Θαλαττοκράτωρ· (βασιλέας, ἢ ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάττας).

Ἁλικρήπις, (οὐχὶ δὲ ἁλικρηπίς), ιδος, ὁ, ἡ· (κρηπίς) ἐν θαλάττῃ, ἢ ἐπὶ τὴν θάλατταν τεθεμελιωμένος, τῇ θαλάττῃ προκείμενος· (εἰς τὴν θάλατταν, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλατταν θεμελιωμένος, καὶ ὅστις εἶναι κοντὰ ᾽ς τὴν θάλατταν) Νον.

Ἁλικρόκαλος, ὁ, ἡ· (κροκάλη) πλήρης θαλαττίων χαλίκων, ἢ λεπτομεροῦς θαλαττίου ψαμάθου (γεμάτος μὲ χαλίκια, πετροπούλας, στιλιάσια, ἢ μὲ χονδρὸν ἄμμον τῆς θαλάσσας) Ὀρφ. Ἀργ. σλ. 332.

Ἁλίκτυπος, ὁ, ἡ· (κτυπέω) ὑπὸ τῆς θαλάττης κτυπούμενος, περικυμαινόμενος, περικλυζόμενος, περιβρύχιος, περιβρεμόμενος· (ὅστις χτυπιέται, βρέχεται ὁλόγυρα ἀπὸ τὴν θάλατταν, ἀπὸ τὰ θαλαττινὰ κύματα, ἢ ἠχολογεῖ ἀπὸ τὸν χτύπον καὶ ἀπὸ τὸν κρότον τῶν θαλαττινῶν κυμάτων) ἐπὶ ἀκρωτηρίων, ἐπιθαλαττίων, (ὅσοι κατοικοῦν ᾽ς τὰ παραθαλάσσια, παραθαλαττίτες) καὶ πλοίων· 2) ἐνεργτ. ἐν θαλάττῃ, ἢ ἐπὶ θάλατταν θορυβῶν, ῥοχθῶν· (ὅστις κάμνει ἦχον, ῥοχάζει μέσα εἰς τὴν θάλατταν ἢ ἐπάνω ᾽ς τὴν θάλ.) καλ. κῦμα, ἁλ. ἀήτης· Σφκ. Ἀντ. 953. Εὐρ. Ἱππ. 754. Ἀνκρ. λγ΄. Εὐρ. Ὀρ. 375.

Ἁλικύμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος· (κῦμα) ὑπὸ τῆς θαλάττης περικυμαινόμενος (ὅστις περικυκλώνεται, χτυπιέται ὁλόγυρα ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα)· Ἀνλκ. β΄. σλ. 140. (◡◡––).

Ἁλικώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) συνηθέστ. ἁλυκώδης· ἁλατοειδής (σὰν ἅλας) Θεφρ. σ. Ἱστ. Θ΄. 12.

Ἁλιλάτ, ἀραβική λέξις· = Οὐρανία· Ἡρδτ. 3, 8.

Ἅλιμα, τά· ἰδὲ ἅλιμος.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ· (μέδων) Θαλαττοκράτωρ, ὡς ποντομέδων· = ἁλικρείων· ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος· (ἐξουσιαστὴς τῆς θαλάττας) Ἀριστφ. Θσμ. 323.

Ἁλιμενία, ἡ· ἔλλειψις λιμένος (ὅπου δὲν εἶναι λιμιωνάς, πόρτο Ἰταλτ.) ἀπὸ τοῦ:

Ἀλίμενος, ὁ, ἡ· (λιμήν) ἄνευ λιμένος· ἄνευ καταφυγίου· (χωρὶς λιμιωνα ἢ πόρτον· χωρὶς καταφύγιον)· (ᾶ). ἀφ᾽ οὗ:

Ἀλιμενότης, ἡ· = ἁλιμενία· Ξνφ. Ἑλλ. δ΄. 8, 7.

Ἀλιμένωτος, ὁ, ἡ· = ἀλίμενος.

Ἁλιμήδη, ἡ· Νηρηΐδος (Νηρεΐδας) ὄνομα· Ἡσδ. Θγν. 255.

Ἁλιμήδης, ὁ, ἡ· (μῆδος) περὶ τῆς θαλάσσης ἢ τῶν περὶ τὴν θάλατταν φροντίζων, ἐπιμελούμενος· τῇ θαλάττῃ ἢ τοῖς περὶ τὴν θάλ. προσέχων (ὅστις φροντίζει ἢ προσέχει διὰ τὴν θάλατταν, ἢ διὰ τὰ θαλασσινὰ πράγματα) ὡς τὸ ἁλιήτωρ Ἀντ. παρεμβ. 930.

Ἁλίμικτος, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) ὡς τὸ ἁλίκρας.

Ἅλιμος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἁλμυρός, ἁλμήεις (ἁρμυρός)· 2) τῇ θαλάττῃ ἀνήκων (θαλάττινος, θαλαττίτικος)· 3) ὁ ἅλιμος καὶ τὸ ἅλιμον, θαμνοειδής τις ἀτράφαξις (εἶδος σπανακιοῦ ᾽σὰν χοιτζάλαθον)· τὰ ἅλιμα· ἁλμήεντι φυτὸν αὐτό τε καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ· (δένδρον ἁρμυρὸν καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός του) παρὰ τοῖς Ο΄. (◡◡◡).

Ἄλιμος, ὁ, ἡ· (λιμός) ἄνευ πείνης, μὴ πεινῶν, κεκορεσμένος (χωρὶς πεῖναν, ὅστις δὲν πεινᾷ, χορτασμένος)· 2) ἐνεργ. τὴν πεῖναν ἀποβάλλων ἢ παύων, χορτάζων (ὅστις παύει τὴν πεῖναν, χορταστικός) Ἀθν. σλ. 58.

Ἁλιμυρήεις, εσσα, εν· (μύρω) ἐν θαλάσσῃ ῥέων, εἰς θάλατταν εἰσβάλλων (ὅστις τρέχει, χύνεται ᾽ς τὴν θάλασσαν) ποταμῶν ἁλιμυρηέντων· Ἰλδ. Φ. 190.

Ἁλιμυρής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· Ἀπλλ. Ῥδ. 2) = ἅλιος, ία, ιον· πέτρης ἁλιμυρέεσσι θαλαττίου, ὑπὸ τῶν ὑδάτων τῆς θαλάττης περιρρεομένης· Ὀππ. Ἁλ. β. 258.

Ἁλινδέω· Μλ. ήσω· ἄλλως δὲ καὶ ἀλίνδω, ὡς τὸ καλινδέω = κυλινδέω· κυλίω, κυλινδεῖσθαι ποιῶ· (κυλῶ, κάμνω νὰ κυλίεται) ἐξαιρέτως ἐπὶ ἵππων (ἀφίνω τὸ ἄλογον νὰ κυλισθῇ ᾽ς τὸν ἄμμον, ᾽ς τὸ νερὸν κ. τ. τ.) ἐνεργητικῶς δέ, πάντῃ ἄχρηστος ἔοικεν ἡ λέξις· Παθητ. ἀλινδεῖσθαι· Ἀττ. Ἡ ἀρχαία πρωτότυ-

πος ἀλίω, ἀλίζω διετηρήθη μόνον συνθέτως, ἐξαλῖσαι· Π. Μοιρ. σλ. 52. σπανία μένται ἡ χρῆσις αὐτῆς.

Ἁλινδέσεις, εως, ἡ· = ἀλίνδησις.

Ἀλινδήθρα, ἡ· τόπος εἰς κύλισιν ἐπιτήδειος· (τόπος διὰ κύλισμα, κυλίστρια) περὶ ἀθλητῶν τε καὶ περὶ ἵππων, ἄλλως δὲ κονίστρα. τροπ. ἀλινδήθρα ἐπῶν, λέξεις ἀθρόως καὶ σωρηδὸν, ἢ ἀσυντάκτως καὶ συγκεχυμένως ἐκφερόμεναι· τὸ παρ' ἡμῖν κοπρότερον, λόγια μὲ τὸν σωρὸν)· Ἀριστ. Βάτ. 955.

Ἀλίνδησις, εως, ἡ· κύλισις, κυλίνδησις ἐν κόνει ἢ ψάμμῳ (κύλισμα εἰς κονιορτὸν ἢ εἰς ἄμμον): πάλη χαμαὶ κειμένων τῶν παλαιστῶν· (πάλεμα 'ς τὰ πλαγιαστά) Ἱππ. Διαιτ. β'. 11. καὶ Ἐπιτ. 4.

Ἀλινδέω· = ἀλινδέω· Νικάνδ. Θηρ. 156.

Ἀλινέω καὶ ἀλίνω· κατὰ τοὺς Γραμματικούς. = ἀλείφω.

Ἀλινήκτης, ου, ὁ· Θηλ. ἀλινήκτειρα, ἡ (νήχω) ἐν θαλάσσῃ νηχόμενος (ὅστις κολυμβᾷ 'ς τὴν θάλασσαν (ἀλινήκτειρα, ∪ – – – ∪, Ἀνθ.)

Ἀλινηχής, ὁ, ἡ· = ἀλινήκτης.

Ἄλινος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ἀλατοποίητος, ἐξ ἅλατος κατεσκευασμένος (μὲ ἅλας ἢ ἀπὸ ἅλας καμωμένος, φκιασμένος) Ἡρδ. 4, 185.

Ἄλινος, ὁ, ἡ· (λίνον) ἄνευ δικτύων, ἀμφιβλήστρων (χωρὶς δίχτυα, χωρὶς βρόχια) ἄλινος θήρα κυνηγέσιον ἄνευ δικτύων· (κυνήγι εἰς τὸ ὁποῖον δὲν μεταχειρίζονται βρόχια) Ἐπιγρ.

Ἆλιξ· Δωριστ. = ἧλιξ.

Ἀλίξαντος, ὁ, ἡ· (ξαίνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀποπλυνόμενος, ἀποπλυζόμενος, αποπλυθεὶς, ἀποπλυσθεὶς (τὸν ὁποῖον ξεπλύνει ἢ ἐξέπλυνεν ἡ θάλασσα) ἰδὲ ξαίνω.

Ἅλιος, ὁ· Δωριστ. ἀντὶ ἥλιος.

Ἅλιος, ία, ιον· (ἅλς) Θαλάσσιος· τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων, ἐν θαλάττῃ νεμόμενος, διαιτώμενος (Θαλασσινός, θαλασσινικὸς, θαλαττίτικος, ὅστις ἀνήκει, κατοικεῖ, ζῇ 'ς τὴν θάλασσαν) Θεαὶ, ἀθάνατοι, γέρων, κοῦραι, ψάμαθοι. ἀλ. Ὁμηρ. Ἅλιαι, αἱ Θεαὶ τῆς θαλάσσης αἱ Νηρηΐδες (Νεράϊδες) Ἰλιάδ. Σ, 432. ἰδὲ καὶ 86. 2) Ἅλιος, ὁ· ὄνομ. κύρ. Ὁμηρ. Ἁλία, ἡ· ὀνομάτιον τῶν Νηρηΐδων· Ἰλιάδ. Σ. 40. Ἡσιόδ. Θεογ. 245. 3) (ἄλη)· = μάταιος· ἀλυσιτελὴς, ἀνωφελὴς (ἄκαρπος, ἀνωφέλευτος) ἀλ. πόνος, ἔπος, μῦθος, βέλος, ἄκων, στρατός, ὁδός, ὅρκιον, σκοπός· Ὁμηρ. ὅστις χρῆται πολλάκις καὶ τῷ οὐδετέρῳ γέν. ἐπιρρηματικῶς· ὅθεν κενὸς, ἀξίτηλος, οὐδενὸς ἄξιος, ἐσφαλμένος, ἐψευσμένος· (ἄδειος, κανενὸς ἄξιος, σφαλμένος, ψεύτικος). Παρ' Ἀττ. ἐσθ' ὅτε ἀκατάληπτος. (Τινὲς δὲ παράγουσι τὴν λέξιν καὶ κατὰ τὴν τρίτην σημασίαν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἅλς, διότι οἱ πάλαι τὴν ἀγχρημένως σημασίαν τῆς λέξεως Θάλασσα ὑπενόουν συγγενῆ τῇ τῆς μάταιος, ἀλυσιτελής). Ἐπίρρ. Ἁλίως· μάτην, εἰς μάτην, κενῶς, εἰκῇ, εἰς κενὸν (μάταια, 'ς τὰ χαμένα).

Ἁλιοτρεφής, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἐν θαλάττῃ ἐκφὺς, αὐξηθεὶς, ἐκ τῆς θαλάσσης τρεφόμενος· (γεννημένος, τραφόμενος 'ς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅστις θρέφεται ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Ὀδυσ. Δ. 442.

Ἁλιόω· Μέλ. ώσω (ἅλιος) ματαιῶ, ἀλυσιτελὲς ποιῶ (ματαιώνω, κάμνω νὰ μὴν ἀξίζῃ νὰ μὴν ὠφελῇ τίποτε)· ἀλιῶ νόον τινός, τὴν γνώμην, τὸν σκοπὸν τινος· Ὀδ. Ε. 104. βέλος· Ἰλιάδ. Π. 737.

Ἀλιπαρής, ὁ, ἡ· (λιπαρής), μὴ οἰκείως ἔχων πρὸς δεόμενον, ἢ προσευχόμενον· τοῦτ' ἔστιν ἀξιωθεὶς ἢ κατὰ τὰ ἐκτὸς ἠμελημένος, ἀτημέλητος, ἀκαλλώπιστος, αὐχμηρὸς (ὅστις δὲν περιποιεῖται, ἢ εἶναι ἀνάρμοστος εἰς ἀνθρώπου ὁποῦ παρακαλεῖ ἢ προσεύχεται δηλ. ἄπαστρος, ἀστόλιστος, ῥυπαρὸς, λερωμένος)· οὕτως ἐθέλουσιν ἐξηγεῖν τὴν λέξιν ἐν μέσῳ τῷ χωρίῳ παρὰ Σοφ. Ἠλ. 451. ἔνθα κεῖται ὡς ἐπίθ. τοῦ Θρὶξ· ἀλλ' ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Schaef. mel. σλδ. 129. εὐλόγως ἀμφίβολος ἡ ἐξήγησις.

Ἀλίπαστος, ὁ, ἡ· (πάσσω) ἅλατι πεπασμένος· (μὲ ἅλας πασπαλωμένος ἢ πασπαλισμένος).

Ἁλίπεδον, τὸ (πεδίον) κυρίως πεδιὰς τῇ θαλάττῃ προσκειμένη, παραθαλάσσιον πεδίον· Λυκρ. 681. (κάμπος, ἰσιάδι κοντὰ 'ς τὴν θάλασσαν) ἐξαιρέτως δὲ ἡ ἐν Ἀθήναις τῷ λιμένι Πειραιεῖ προσκειμένη πεδιὰς γῆ· Ξενοφ. Ἑλλ. β'. 4. 21. ὅθεν ἐν γένει· 2) πᾶσα πεδιὰς, πᾶν ἰσόπεδον, μάλιστα ψαμμώδες, ἄλλοτε θαλάττῃ ὑποβρύχιον, πᾶσα παραθαλάσσιος ὁμαλὴ χώρα (κάθε κάμπος, Ἴσιωμα ἢ ἰσιάδι, μάλιστα ἀμμουδερὸν, τὸ ὁποῖον ἦταν προτήτερα σκεπασμένον ἀπὸ τὴν θάλασσαν· κάθε τόπος ἴσιος παραθαλασσινός)· ἔτι δὲ καὶ ἀλίσπεδον καὶ ἀλήπεδον· Βαρι. Γρηγ. σλ. 914. (∪ – ∪ ∪, Λυκρ. 681.)

Ἀλιπής, ὁ, ἡ· (λίπος) ἄνευ λίπους, ἰσχνὸς, λεπτὸς (μὲ χωρὶς πάχος, ἄπαχος, στεγνὸς) 2) ἄνευ ἐλαίου, ἄχριστος (χωρὶς λάδι, ἀλάδωτος, ὅστις δὲν ἀλείφεται ἢ δὲν ἀλείφθηκε μὲ λάδι).

Ἀλίπιστος, ὁ, ἡ· = ἀλιπής· Θεοφρ.

Ἀλίπλαγκτος, ὁ, ἡ· (πλάζω) ἐν θαλάσσαις περιπλανώμενος· ἐπὶ θάλατταν, ἢ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιαγόμενος, περιπλανώμενος, ἐν θαλάσσῃ περιπετόμενος, περικολυμβῶν, παρὰ τὴν θάλασσαν περιπλανώμενος· (ὅστις περιπλανᾶται εἰς τὴν θάλατταν, τὸν ὁποῖον σέρνει καὶ σπρώχνει ἡ θάλαττα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ὅστις κολυμπᾷ ἢ πλέει παντοῦ 'ς τὴν θάλατταν· ὅστις περιφέρεται κοντὰ 'ς τὴν θάλατταν) π. χ. ὁ Πὰν ὡς Θεὸς τῶν παραλίων (ἀπὸ τὰ ἀκρογιάλια)· Σοφ. Αἴ. 695. 2) Ἐπὶ νήσων· ὑπὸ τῆς θαλάττης περικλυζομένη, περικυμαινομένη, ἢ ὑπὸ ναυτίλων περιπλεομένη (νησὶ τὸ ὁποῖον περιβρέχεται καὶ χτυπιέται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θαλ. ἢ τὸ ὁποῖον περιτριγυρίζουν μὲ τὸ καράβι οἱ ταξειδιῶται) Σοφ. Αἴ. 594. ὑπὸ Ἑρμ.

Ἀλίπλακτος, Δωριστ. ἀντὶ ἀλίπληκτος· Πινδ. Πυθ. 4, 14. ὑπὸ Boeckh.

Ἁλιπλανής, ὁ, ἡ· (πλάνη) ἐν θαλάσσῃ περιπλανώμενος (ὅστις περιφέρεται 'ς τὴν θάλ.) ἀφ' οὗ

Ἁλιπλανία, ἡ· κατὰ θάλασσαν πλάνη (περιπλάνημα 'ς τὴν θάλασσαν)· Ἐπιγρ.

Ἀλίπλανος, ὁ, ἡ, = ἀλιπλανής.

Ἁλιπλεύμων, ονος, ὁ· Θαλάττιος πνεύμων, Ἰχθύος τι εἶδος (θαλασσοπλεμόνι, εἶδος ψαριοῦ).

Ἀλίπληκτος, ὁ, ἡ, (πλήσσω) ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης πληττόμενος, κυματούμενος· (τὸν ὁποῖον χτυποῦν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης) ὡς τὸ Θαλασσόπληκτος.

Ἀλιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· = ἀλίπληκτος.

Ἀλίπλοος, ὁ, ἡ· συναιρτ. ἀλίπλους, ὁ, ἡ· τὸ ουν· (πλέω) ἐν θαλάσσῃ νηχόμενος, κολυμβῶν, βυθιζόμενος, καταποντιζόμενος· Ἰλιάδ. Μ. 26. Ἀνθ. γ'. σλδ. 327. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ τὴν θάλατταν διαπλέων, τὴν θάλατταν πλέων· (ὅστις κολυμβᾷ, καταβυθίζεται εἰς τὴν θάλ. ὅστις ταξειδεύει 'ς τὴν θάλασσαν). Ὡς ἐπίθ. ὁ ἀλίπλοος· ἁλιεὺς, ναύτης, ναυτίλος· (ψαρᾶς, μαρινέρος, ταξειδιώτης)· Ἀπολλ. Ἀργ. γ'. 1328. Καλλιμ. Δῆλ. 15.

Ἀλίπνοος, ὁ, ἡ· (πνέω) ἀπὸ τῆς θαλάσσης πνέων· (ὅστις φυσᾷ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλ.) 2) ὀσμὴν θαλάττης ἔχων· θαλάσσης ἀποπνέων· (ὅστις μυρίζει ἀπὸ θάλασσαν).

Ἁλιπόρος, ὁ, ἡ· (πείρω) τὴν θάλασσαν διατέμνων, διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος (ὅστις διαχωρίζει τὸ νερὸν τῆς θαλασ. τρέχει ἀνάμεσα 'ς τὰ νερὰ τῆς θαλ.)

Ἁλιπόρφυρος, ὁ, ἡ· (πορφύρα) θαλασσοπόρφυρος, καθαρᾷ πορφύρᾳ κεχρωματισμένος, ἢ πορφυρόβαπτος, ἁλουργής· (βαθὺ κόκκινος βαμμένος, θαλασσοκόκκινος· ὅστις ἔχει τὴν βαφὴν τῆς θαλάσσης) ἠλάκατα, φάρεα ἁλιπόρφ. Ὀδυσ. Ν. 108.

Ἁλιπτοίητος, ὁ, ἡ· (πτοιέω) ὑπὸ τοῦ ψόφου τῆς θαλάσσης ἐπτοημένος, ἐκπεπληγμένος, πτοούμενος ἢ ἐκπληττόμενος (ὅστις σκιάζεται, ξηπάζεται, ἐσκιάχθηκεν ξηπάσθηκεν ἀπὸ τὴν βοὴν τῆς θαλάσσας) Νον. Διον. 13, 119.

Ἁλιρραγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) τὰ θαλάττια κύματα διαθραύων (ὅστις συντρίβει, κατασχίζει τὰ θαλασσινὰ κύματα)· σκόπελος ἁλιρ. Φιλ. Θεσσ. 67. σκόπελος ἐφ' οὗ προσβάλλοντα διαρρήγνυνται τὰ κύματα· (βράχος εἰς τὸν ὁποῖον χτυποῦν καὶ κατακομματίζονται τὰ κύματα).

Ἁλιρραίστης, ὁ· (ῥαίω) ἄγριος, ἁρπαλέος δράκων θαλάττιος (ἁρπακτικὸς θαλασσινὸς δράκοντας) Νικ. Θηρ. 822.

Ἁλίρραντος, ὁ, ἡ· (ῥαίνω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης βρεχόμενος, ὑγραινόμενος, βραχεὶς, ἢ ὑγρανθεὶς (ὅστις βρέχεται ἢ νοτίζεται, ἐβράχηκεν ἢ ἐνοτίσθηκεν ἀπὸ τὴν θάλατταν)· Ἐπιγρ.

Ἁλίρρηκτος, ὁ, ἡ· = ἁλιρραγής.

Ἁλιρροθία, ἡ· καὶ

Ἁλιρρόθιον, τό· ῥόθος, ῥόχθος τῆς θαλάσσης (ἦχος, βοὴ, βάξιμον τῆς θαλάσσας) Διόδ. Σαρδ. Ἐπιγ. 15.

Ἁλιρρόθιος, ὁ, ἡ· καὶ ἁλίρροθος, ὁ, ἡ· (ῥόθος) ὡς θάλασσα ῥοχθίζων, θαλαττίοις κύμασι θορυβῶν, θαλάσσης δίκην σμαραγῶν, ἢ καὶ ὑπὸ τῆς θαλάττης περιβρέμων· (ὅστις βογκάζει, ἠχολογεῖ σὰν ἡ θάλασσα, βάζει, βροντολογεῖ ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ κύματα)· Ὀρφ. Ἀργ. 1285. Ἀνάλκ. β'. 24. ἁλιρ. πόρος· Σοφ. παράβαλε ἀλίκλυστος καὶ ἀλίκτυπος.

Ἁλίρροθος, ὁ, ἡ· = ἁλιρρόθιος.

Ἁλίρροος, ὁ, ἡ· συναιρτ. ἁλίρρους, ὁ, ἡ· ουν, τό· (ῥέω) ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐπὶ τὴν θάλασσαν ῥέων, εἰς τὴν θάλατταν εἰσβάλλων· (ὅστις τρέχει, χύνεται 'ς τὴν θάλατταν, ὅστις ξεστομίζει 'ς τὴν θαλ.): ὑπὸ τῆς θαλάττης περιρρεόμενος (ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον τρέχει ἡ θάλαττα).

Ἁλίρρυτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περικλυζόμενος, περιρρεόμενος (ὅστις βρέχεται ὁλόγυρα, περικυκλώνεται ἀπὸ θάλασσαν); ἁλίρρυτον ἄλσος· ἡ θάλασσα αὐτή· Αἰσχλ. Ἱκετ. 881.

Ἅλις· Ἐπίρρημα· (ἁλής) σωρηδὸν, ἀθρόως, συχνῶς, θαμὰ, θαμίνως, ἀγεληδὸν, ἀφθόνως, ἀφειδῶς (μὲ τὸν σωρὸν, σωρωμένα, συχνὰ, πυκνὰ, σὰν κοπάδι, παραπολὺ, μὲ τὸ παραπάνω, ἀμέτρητα, πλῆθος μαζὺ)· μάλισσαι ἅλις πεποτήαται· Τρωαὶ ἅλις ἦσαν· δένδρεα ἅλις πεφύκασι· χρήματα ἅλις δώομεν, κόπρος ἅλις κέχυτο· ἅλις ἔσταν ἀμφ' αὐτήν· Ὁμ. ἄνευ διαφορᾶς τῆς πτώσεως τοῦ οὐσιαστικοῦ· 2) ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἐξαρκούντως, ἐπαρκούντως, ἀποχρώντως· (ἱκανὰ, ἀρκετὰ)· ἅλις ἄρουραι· ἅλις χαλκόν χρυσόν τε δέδεξο· ἅλις ἔλαιον· Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ ῥημάτων· ἅλις νηυσὶ ἄσθω· φορτιζέτω ἀποχρώντως (ἂς φορτώσῃ τὸ καράβι ἀρκετὰ) Ἰλιάδ. οὐχ ἅλις, ὅτι —; (δὲν εἶναι ἀρκετὸν, δὲν φθάνει ὅτι —;) Ἰλιάδ. ὡσαύτως καὶ, οὐχ ἅλις, ὡς — Ὀδυσ. Β. 312. οἱ μεταγενεστ. χρῶνται

τῷ προσκειμένῳ συστατικῷ πολλάκις κατὰ γεν. πτῶσιν· ὁ Ὅμηρος δὲ οὐδέποτε: εἰς ἅλις ἀρκούντως, ἀφθόνως (ἀρκετά, μὲ τὸ παραπάν) Θεοκρ. ἅλις εἰπεῖν· ἐνὶ λόγῳ (μ' ἕνα λόγον, μὲ μιᾶ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ. ἅλις ἐστί μοί τινος· ἱκανόν, ἀρκοῦν, ἄφθονον ἔχω· πληθύω τινί, ἤ τινος· (ἔχω ἀρκετόν, μοὶ φθάνει) Ἡρδ. 9, 27. Εὐρπ. 248. (υυ).

Ἀλίς, ίδος, ἡ· (ἅλς) ἀλμυρότης (ἁρμυρίδα).

Ἄλισις, εως, ἡ· (ἀλίζω) ἀλισμός (ἀλάτισμα) ἀφηρμ. ὡς πρᾶξις.

Ἁλίσκομαι, παθτ. (τὸ ἐνεργητ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ἀλλὰ τὸ αἱρέω ἀντ' αὐτοῦ) παρτττ. ἡλισκόμην· μελ. ἁλώσομαι, ἀόρττ. κατὰ συγκ. ἥλων· Ἡρδτ. 3, 15. Ξνφ. Ἀνάβ. 4, 4. 21. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθ. ἑάλων· Ἀπρμφ. ἁλῶναι· Μτχ. ἁλούς· Ὑπτατ. ἁλῶ· Ὅμ. δὲ, ἁλώω· Εὐκτ. ἁλοίην· Ὅμ. ἁλώην· Ἰλδ. Ι. 592. Πρκμ. ἥλωκα, ἑάλωκα· τῷ δευτέρῳ τύπῳ τούτῳ χρῆται ἀεὶ ὁ Θκδ. καὶ ὁ Δμσθ κατὰ παθτ. σημτ. ὁ Ὅμ. δὲ μόνον τῷ ἀορττ. Συλλαμβάνομαι, καταλαμβάνομαι, αἱροῦμαι, κρατοῦμαι, κατατρίβομαι, ὑπό τινος γίνομαι (πιάνομαι, πέρνομαι, μὲ προφθαίνουν καὶ μὲ πιάνουν, ἐξουσιάζομαι, κυριεύομαι) ἐπ' ἀνθρώπων καὶ πόλεων· Ὅμ. Ἡρδ. καὶ Α: ἁλίσκομαι εἰς πολεμίους· ἑκών, ἢ περιϊδὼν ζωγροῦμαι ὑπὸ τῶν πολεμίων (ἀφίνομαι θεληματικῶς ἢ παραβλέψα καὶ μὲ πιάνουν οἱ ἐχθροὶ σκλάβον)· Πλτ. Δημκ. 5. σλ. 468. A. ὑπὸ Stallb. β) Θανάτῳ ἁλῶναι· ἀναιροῦμαι, πίπτω ἐν μάχῃ (σκοτόνομαι, πέφτω 'ς τὸν πόλεμον) γ) καὶ τῆς λέξεως Θανάτῳ μὴ προσκειμένης· ἀναιροῦμαι, φονεύομαι, ἀποκτείνομαι, (μὲ σκοτόνουν) Ὅμ. 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δικανικὴ λέξις· καταφωρῶμαι, κατηγοροῦμαι, αἰτιῶμαι, ἐγκαλοῦμαι, εἰς δικαστήριον ὑπάγομαι, δίκην φεύγω, δίκην ὑπέχω, ἐξελέγχομαι, ἀπελέγχομαι, καταγινώσκομαι, κατακρίνομαι, καταψηφίζομαι (μὲ πιάνουν ἐπάνω εἰς τὸ σφάλμα, μὲ ἐγκαλοῦν, μὲ σύρουν εἰς τὸ κριτήριον, μὲ κρίνουν, μὲ ἀποδείχνουν ἔνοχον, ὅτι ἔφταιξα, μὲ καταδικάζουν) ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδ. 2, 174. 7, 102. σιωπώντως· ἐν γένει δὲ, νικῶμαι εἰς ἀγῶνα τινα, εἰς διαδικασίαν τινα (χάνω τὴν κρίσιν, ἢ τὸ προτσέσον)· μετὰ γεν. τοῦ πράγματος· ἁλίσκομαι παρανοίας, ἀσεβείας· κ.τ.τ. (καταδικάζομαι ἢ ἀποδείχνομαι ὅτι εἶμαι μωρός, παράφρων, ἀσεβὴς κ. τ. τ.) ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐπί τινι· 3) κυριεύομαι ὑπ' ἔρωτος, ἐρωτεύομαι, μετὰ γεν. προσωπικοῦ σημ. τῆς λέξεως ἔρωτι· ἁλίσκομαι τῆς παιδίσκης (ἐρωτεύομαι 'ς τὴν καμαριέραν)· (ἡ μετχ. ἁλόντε, ἅπαξ μόνον, καὶ μακρῷ τῷ α, ἐν Ἰλδ. Κ. 487).

Ἄλισμα, τό· εἶδός τι φυτῶν ἐν ὕδασι φυόμενον· Διοσκρ. γ'. 169. Primula auricula, κατὰ τὸν Column.

Ἀλίσμηκτος, ὁ, ἡ· (σμήχω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυσθείς, κατακλυζόμενος (ὅστις πλημμυρίζεται σκεπάζεται, ἢ πλημμυρισμένος, σκεπασμένος ἀπὸ τὴν θάλατταν).

Ἀλισμός, ὁ· (ἀλίζω) = ἄλισις· ὡς πρᾶγμα.

Ἀλίσπαρτος, ὁ, ἡ· (σπείρω) ἅλατι ἐσπαρμένος, πεπασμένος (μὲ ἅλας σπαρμένος, πασπαλισμένος).

Ἀλίσπεδον, τό· ἰδὲ ἀλίπεδον· Πολδ.

Ἀλιστέφανος, ὁ, ἡ· (στέφανος) καὶ

Ἀλιστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεστεμμένος, περικυκλούμενος (περιτριγυρισμένος ἀπὸ τὴν θάλασσαν)· Ὀππ.

Ἀλίστονος, ὁ, ἡ· (στένω) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἠχῶν Αἰσχλ. Πρμ. 718. (ὅστις βάζει, ἠχολογεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) παράβαλε ἀλίβρομος, ἀλίκτυπος.

Ἀλιστός, ή, όν· (ἀλίζω) ἅλατι ἠρτυμένος (ἀλατισμένος).

Ἄλιστος, ὁ, ἡ· (λίσσομαι) οὗ οὐκ ἐδεήθη· ὃν οὐκ ἐπεκαλέσατο, οὐχ ἱκέτευσέ τις· (τὸν ὁποῖον δὲν παρακάλεσε, τοῦ ὁποίου τὴν βοήθειαν δὲν ἐζήτησέ τις, ἀπαρακάλεστος).

Ἀλίστρα, ἡ· = ἀλινδήθρα.

Ἀλίστρεπτος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑπομένῳ.

Ἀλιστρεφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἔνθεν κἀκεῖθεν στρεφόμενος, κυλινδούμενος, ἀναστρεφόμενος (ὅστις στρεφογυρίζεται, κυλίεται, ῥίχνεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν θάλασσαν) Ἀνλ. β'. σλ. 205.

Ἀλίστροφος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀλιταίνω, Μλ. ήσω· (ἄλη)· πλανῶμαι, ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, πλημμελῶ, σφάλλομαι· ὁ Ὅμρ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργτ. ἀορττ ἤλιτον, Ἰλ. Ι. 375. καὶ πολλάκις τῷ μέσ. Ἀορττ. ἀλίτοντο, ἀλιτέσθαι μετὰ τῆς αἰτιατ. Θεοὺς ἀλιτέσθαι· εἰς τοὺς Θεοὺς ἁμαρτάνειν· ἐφετμὰς Διὸς ἀλιτέσθαι· εἰς τὴν Διὸς βούλησιν ἁμαρτάνειν· Ὅμρ. παράβαλ. Σφκ. Οἰδ. Κ. 364. ὑπὸ Doederl· μετ' ἀθανάτους ἀλιτεῖν, Ἡσδ. Ἀσ. 80. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ δοτικῇ· Θεοῖς ἀλιτεῖν· παρβλ. ἀλιτήμενος· Ἐνεστ. ἀλείτω ἢ ἀλίτω, οὐδαμοῦ εὕρηται· παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 332. κεῖται ἀλιταίνεσθαι· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργτ. ἀλιταίνω, ἄνευ τινὸς παραδείγματος, ὡς ἔοικε· (παράγεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλη, ἡ πλάνη, ἀλίτης, ἀλείτης καὶ τλ. οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦ λιτή).

Ἀλιτάνευτος, ὁ, ἡ· (λιτανεύω) μὴ ἐκλιπαρούμενος, μὴ ἐκλιπαρηθείς, ἀπαραίτητος (ὅστις δὲν ἐξιλεοῦται, δὲν ἐξιλεοῦθη μὲ παρακάλεσιν, ἀσυγκατάνευτος)· 2) = ἄλιστος.

Ἀλιτενής, ὁ, ἡ· (τείνω) μέχρι θαλάσσης, ἡ πρὸς θάλατταν ἐκτεινόμενος (ὅστις φθάνει ἕως εἰς τὴν θάλατταν, ἢ κοντὰ 'ς τὴν θάλ.) ὅθεν 2) ἀβαθής, πεδινός, ταπεινός (ῥηχός, ὄχι βαθύς, ἴσιωμα, χαμηλός) ἐξαιρέτως ἐπὶ βραχιῶν, τεναγῶν, καὶ ἀβαθῶν πλοιαρίων· Πλτχ. Θεμ. 14. Ἀλην. Ἀνπ.

Ἀλιτέρμων, ὁ, ἡ· γενκ. ονος (τέρμα) ὑπὸ τῆς θαλάσσης ὁριζόμενος, τῇ θαλάσσῃ γειτνιῶν· (ὅστις περιορίζεται ἀπὸ τὴν θάλατταν, συνορεύεται μὲ τὴν θάλ.)

Ἀλιτεύω καὶ ἀλιτέω· νεώτεροι τύποι ἀντὶ τοῦ ἀλιταίνω· πλανῶμαι, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω, σφάλλομαι: ἐν σημτ. τοῦ πλημμελεῖν παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 316. κατὰ Ἕρμανον, ἀλλ' ὑπὸ Doederl. ἀμφιβ. Σφκ. Οἰδ. Κ. 371.

Ἀλιτέω· ἰδὲ ἐν τῷ ἀλιτεύω.

Ἀλίτημα, τό· πλάνη, ἁμάρτημα, σφάλμα, πταῖσμα, πλημμέλημα.

Ἀλιτήμενος, μετχ. Ἐνστ. τοῦ ἀχρήστου ῥήματ. ἐνστ. ἀλίτημι, ἀλίτημαι· ἁμαρτάνω· ἐκ τοῦ ἀλιταίνω σχηματισθεὶς· πλανώμενος, ἁμαρτάνων (ὅστις πλανᾶται, κάμνει ἁμαρτίαν)· Ὀδσ. Δ. 807. Θεοῖς ἀλιτήμενος· εἰς τοὺς Θεοὺς ἁμαρτάνων· ἄνευ πτωτικοῦ δὲ, παρ' Ἡσδ. Ἀσπ. 91. ἐσφαλμ. ἀναγ.

Ἀλιτήμερος, ὁ, ἡ· (ἀλιταίνω, ἡμέρα) σφαλλόμενος τῆς ἡμέρας, τοῦ καιροῦ· (ὅστις δὲν γίνεται ἢ δὲν ἔχει τὴν ἡμέραν ἢ τὸν καιρὸν ὅπου πρέπει) ὅθεν ἀκαίρως ἢ πρὸ τοῦ καιροῦ γεννηθεὶς (ὅστις γεννᾶται πρωτήτερα ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρὸν· ἄγωστος) Ἡσδ. Ἀσ. 91. ὡς τὸ ἠλιτόμηνος· Schaef. Greg. σλ. 879.

Ἀλιτημοσύνη, ἡ· = ἀλίτημα· ποιητ. ἀπὸ τοῦ

Ἀλιτήμων, ὁ, ἡ· γενκ. ονος· (ἀλιτέω)· μάταιος, ψευδής, ἁμαρτωλός, ἀσεβής, ἄδικος: ὑβριστής, ἀνόσιος, κακοῦργος· Ἰλδ. Ω. 157. Ἀπλλ. Ἀργ. γ'. 1057. δίκη ἀλιτήμων· ἄδικος κρίσις, ψῆφος· (ἄδικη ἀπόφασις κριτηρίου) ὡς τὸ ἀλιτήριος.

Ἀλιτήριος, ὁ, ἡ· Θκδ. 1, 126. ἔτι δὲ καὶ ἀλιτηρός, ὁ, ἡ· (ἀλείτης)· ἀνόσιος, ἀσεβής, μοχθηρός, ἁμαρτωλός, ἄδικος, κακοῦργος· ἐναγής· Θεοῖς ἀλιτήριοι· εἰς Θεὸν ἀσεβοῦντες· Ἀρστφ. Ἱππ. 437. Θκδ. 1, 126. 2) ἔνοχος δεινοῦ πλημμελήματος· (μεγάλου σφάλματος, μεγάλης ἁμαρτίας)· «οὗ οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ἔγωγε κοινὸν ἀλιτήριον τῶν μετὰ ταῦτα ἀπολωλότων ἁπάντων εἰπεῖν ἀνθρώπων, τόπων, πόλεων . . . οὕτως ἦν τῶν φύντων κακῶν αἴτιος»· Δμσθ. 3) ἀλιτήριος δαίμων = ἀλάστωρ· ἐκδικητικὴ Θεότης· Τίμαι. σλ. 24. ὑπὸ Ruhnk. (παρὰ Σφκ. Οἰδ. Κ. 364. ἔστι ἀμφοτέρων τῶν τύπων τὸ ι μακρόν, κατὰ Δοιδερλῖνον).

Ἀλιτηριώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος)· τῷ ἀλιτηρίῳ προσήκων· ἔνοχος, αἴτιος ἁμαρτίας, ἀσεβήματος· «ἀλιτηριώδης οἶστρος, τύχη· δύναμις ἀλιτηριώδης ἑαυτῷ τε καὶ τῷ γένει»· Πλτ. Νμ. (φθοροποιός) μετὰ δοτκ.

Ἀλιτηρός, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἀλιτήριος.

Ἀλίτης, ου, ὁ· = ἀλείτης παρὰ Γραμμτκ.

Ἀλιτόμηνος, ὁ, ἡ· (ἀλιταίνω, μήν) = ἠλιτόμηνος· Θεολογούμ. Ἀριθμτ. σλ. 55.

Ἀλιτόξενος, ὁ, ἡ· (ἀλιταίνω, ξένος) εἰς ξένον ἀλιταίνων· (ὅστις ἁμαρτάνει, φέρεται ἀσεβῶς πρὸς ξένον, ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς τὸ σπήτι του, πρὸς κανένα ὅστε Ἰταλ. τὸ τουρκοβάρβ. μουσαφίρην) Hind.

Ἀλιτοφροσύνη, ἡ· (φρήν) ἀσεβὴς γνώμη, ἀσεβὲς φρόνημα (κακή, ἄδικος καρδία, ψυχή) Ἀνάλκ. Α'. 237.

Ἀλιτραίνω = ἀλιταίνω· Ἡσδ. Ἔρ. 332. ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ Δοιδερλ. Σφκ. Οἰδ. Κ. 364. καὶ ἤδη ἀποδοκιμασθὲν ὑπὸ Spohn.

Ἀλιτρεφής, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης τρεφόμενος, ἐν θαλάσσῃ φυόμενος, αὐξανόμενος (ὅστις τρέφεται, ζῇ εἰς, ἢ ἀπὸ τὴν θάλ. ὅστις γεννᾶται καὶ αὐξάνει, τραφεῖ 'ς τὴν θάλ.)

Ἀλιτρέω = ἀλιτέω· ἀνεγινώσκετο πρὸ τοῦ Ἑρμάνου παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 309.

Ἀλιτρία, ἡ· (ἀλιτρός) ἀσέβεια, πονηρία, μοχθηρία· Ἀρστφ.

Ἀλιτρίας, ὁ· = ἀλιτηρός· Ἡσχ.

Ἀλίτριος, ὁ· οὕτ. ἤθελεν ὁ Reisig ἀναγινώσκεσθαι παρὰ Σφκ. Οἰδ. Κ. 364. ἀντὶ τοῦ, ἀλιτηρός.

Ἀλιτρόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ἀσεβῶς βιῶν (ὅστις ζῇ ἀθεόφοβα) Νον.

Ἀλιτρόνοος, ὁ, ἡ· (νόος) ἀσεβῆ φρονῶν (ὅστις ἔχει φρονήματα, καρδίαν, ψυχὴν ἀθεόφοβα).

Ἀλιτρόπος, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἀλιτρόπους· πλανωμένοις ποσὶ φερόμενος, ὅ ἐστι πλανώμενος, πλάνης, ἀστεθής, ἀκατάστατος· πιθανὴ ἀνάγν. παρὰ Ψευδφλ. 133. ἀντὶ ἀλίτρεπος: ὥπερ ἀντιλέγει ὁ Nehlhorn παρ' Ἀνκρ. 3Ϛ, 14.

Ἀλιτρός, ὁ· κατὰ συγκπ. ἀντὶ ἀλιτηρός, ἀσεβής, ἁμαρτωλός· δαίμοσιν ἀλιτρός· εἰς Θεοὺς ἁμαρτάνων· Ἰλδ. Ψ. 595. Tückebold: ἔτι δὲ καθ' ἧττον ἀκριβῆ ἔννοιαν, πανοῦργος, ἀπατεών, δόλιος, μηχανορράφος (ὅστις μεταχειρίζεται κάθε λογῆς δόλους καὶ πανουργίας)· Ὀδσ. Ε. 182. Ἰλδ. Θ'. 361. Ἀπὸ Θεογν. δὲ καὶ Πνδ. ὡς ἀπαράλλακτον ἐπίθτ. ἁμαρτωλός, ἀσεβής, κακός, πονηρός· ὅρκος ἀλιτρός· ἐπιορκία, ψευδορκία (ψεύτικος ὅρκος)· Θγν. ἀρ' οὐ

Ἀλιτροσύνη, ἡ· = ἀλιτρία· ποιητ. Ἀπλλ. δ'. 698.

Ἀλίτροφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸν βιοπορισμὸν αὐτοῦ ἔχων (ὅστις ζῇ, ἔχει τὸν πόρον τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν θάλ.)

ἁλιεὺς, ναύτης, ναυτίλος· καὶ τ. τ. (ψαρᾶς, καραβοκύρης, ταξειδιώτης) = ἁλιτρεφής.

Ἀλίτρυτος, ὁ, ἡ· ἀλλὰ καὶ ἁλιτρύτη, ἡ· (τρύω)· ὑπὸ τῆς θαλάσσης κυμαινόμενος, ὑπὸ τῶν θαλαττίων κυμάτων κοπτόμενος, ὑπὸ τῆς θαλάττης ἀπειρηκὼς, ἀποκαμὼν (ὅστις χτυπιέται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὰ κύματά της, ἀποσταίνει ἢ ἀπόσταται ἀπὸ κόπους εἰς τὴν θάλ.). Χεῖρες ἁλίτρυτοι· κεκμηκυῖαι (κουρασμένα χέρια ἀπὸ θαλασσινὴν δουλειάν) κύμβη ἁλ. ρ. σκάφη, πλοιάριον ἁλίτυπον (καραβάκι, βάρκα, θαλασσοχτυπημένον) γέρων ἁλιτ. Θεόκρ. 1. 45. (ὅστις ἐγήρασεν εἰς τὰς φορτούνας τῆς θαλ.).

Ἀλίτυπτος = ἁλίτυπος· ὁ, ἡ.

Ἀλίτυρος, ὁ (τυρός) εἶδος τυροῦ· ἁλιστὸς τυρὸς (ἓν εἶδος τυριοῦ, ἁλατισμένον τυρί) Φιλοξ. 30 Ἐπ.

Ἀλίτω· ἄχρηστος Ἐνεστ. ἀφ' οὗ παράγεται ὁ ἀόριστ. ἀλιτεῖν. Δοιδερλ. παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κ. 364. ἰδὲ ἀλιταίνω.

Ἄλιφα, ἰδὲ Ἄλειφαρ.

Ἀλιφθερόω· παρ' Ἡσυχ. ἀφανίζω, ἀπόλλυμι· κυρίως δὲ τὸ, καταποντόω, πνίγω, βυθίζω εἰς τὴν θάλατταν, καταποντίζω· ὅθεν «ὁ τόκος σου ἀλιφθερόει.» Σωφρ. Ἐτυμολ. μέγ. σελ. 714. Koen ad Grg. σελ. 158.

Ἀλιφθορία, ἡ· δυστύχημα κατὰ θάλατταν, ναυαγία, ναυφθορία (καραβοτσάκισμα, δυστυχία εἰς τὴν θάλ.) Ἀνάλ. β'. 403. ἀπὸ τοῦ

Ἀλίφθορος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ὁ κατὰ θάλατταν φθειρόμενος, ἢ φθαρείς, ναυαγὸς (ὅστις χάνεται, ἢ ἐχάθηκε 'ς τὴν θάλασσαν· καραβοτσακισμένος). 2) ἐνεργητ. παροξυτόνως, ἀλιφθόρος, ὁ, ἡ· κατὰ θάλατταν φθείρων, ἀφανίζων, ἁρπάζων· (ὅστις ἀφανίζει, φθείρει, χαλάει, ἁρπάζει, σκοτώνει εἰς τὴν θάλατταν)· ὡς οὐσιαστικὸν δὲ, ὁ ἀλιφθόρος = πειράτης (κουρσάρος).

Ἁλίφλοιος, ὁ, ἡ· (φλοιός) θαλάττιος φλοιὸς (θαλασσόφλουδα, ἢ θαλασσόπετσα) βαλάνων εἶδός τι· παρὰ Θεοφρ. δὲ, Ἱστορ. Φυτ. 3, 9. εἶδός τι ἰχθύων ἀγνώστων.

Ἀλιφροσύνη, ἡ· ματαιοφροσύνη, κενοφροσύνη, μωρία, ἄνοια, ἀφροσύνη (φαντασία, ξεχαμάρα, ἀττοχατίζα, τρέλλα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλίφρων, ονος, ὁ, ἡ· γενικ. ονος (ἅλιος, φρήν) ματαιόφρων, κενόφρων, παράφρων, μωρὸς, ἠλίθιος (φαντασμένος, ξεχασμένος, τρελλός).

Ἁλίχλαινος, ὁ, ἡ· (χλαῖνα) πορφύραν ἐνδεδυμένος (ὅστις φορεῖ ἐπανωφόρεμα, οἷον τὸ τουρκοβάρβαρον μπενίσι, ἢ τσεμπέ, βαθὺ κόκκινον) παράβαλε ἁλιπόρφυρος.

Ἀλίω· ἄχρηστος τύπος ἐκ τοῦ ἀλινδέω.

Ἁλίως ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ἅλιος· μάτην, ματαίως, εἰκῆ, εἰς μάτην (μάταια, 'ς τὰ χαμένα). «τὴν δ' ἁλίως ἔχομεν τόξων.» Σοφ. Φιλοκτ.

Ἀλκάθοος, όου, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ἰλ.

Ἀλκάθω, ποιητ. ἀπὸ τοῦ ἀλκέω παραχθέν. Σοφ.

Ἀλκαία, ἡ· κέρκος, οὐρὰ, ἐξαιρέτως ἡ λέοντος· (λεοντοουρά) Ἀπολλ. Γλ. Ἀργ. Δ. 93. ἀπὸ τοῦ ἀλκή πιθανῶς παραγόμ. ὀργιζόμενος γὰρ ὁ Λέων βίᾳ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ πάλλει· ἄρα θηλυκὸν κυρίως τοῦ:

Ἀλκαῖος, αία, αῖον (ἀλκή) ἰσχυρὸς, ῥωμαλαῖος, δυνατός: ἀμυντικὸς, μάχιμος, πολεμικός· (δυνατὸς, ἀνδρειωμένος: ἄξιος νὰ διαφεντεύηται, ἄξιος 'ς τὸν πόλεμον.) Εὐριπ. Ἑλ. 1157. 2) ὀνομ. κύριον κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιοδ. Ἀσπ. 112.

Ἀλκάνδρη, ἡ· Ὀνομ. κύριον. ἐν Ὀδυσ.

Ἄλκανδρος, ὁ· κύριον Ὀνομ. ἐν Ἰλ.

Ἄλκαρ, τό· (κατὰ γενικ. καὶ δοτικ. ἄχρηστον) ἀντίφραγμα, προβολὴ, ἄμυνα, ὀχύρωμα, ἔρυμα· (κάθε μέσον διαφεντευτικὸν ἀπὸ ἐχθροὺς· μὲ τὸ ὁποῖον ἐμποδίζεται, σπρώχνεται ὀπίσω ἡ ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν) μετὰ δοτικ. «Οὐδὲ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι. Ἰλ. Ε. 644. καὶ μετὰ γενικ. Λ. 822. καὶ Ὕμ. Ὁμ. Ἀπόλ. 193. καὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. ὑετοῦ ἄλκαρ· καὶ Φωκυλ. 2) βοήθεια, ἐπικούρημα, σκέπη, ἄμυνα, προστασία (ἀπὸ τοῦ, ἀλκή).

Ἀλκέα, ἡ. Μαλάχης (μολόχας) εἶδος Διοσκ. Γ'. 164. alcea.

Ἀλκείδης, ου, ὁ· Πατρωνυμικὸν τοῦ Ἀμφιτρύωνος, υἱοῦ, ἢ ἀπογόνου τοῦ Ἀλκαίου. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 112 συνήθ. ὁ Ἡρακλῆς.

Ἀλκέω. Μλ. ήσω. βοηθῶ, ἀμύνω (διαφεντεύω), μετὰ δοτικ. ἰδὲ ἀλέξω.

Ἀλκή, ἡ· ῥώμη τοῦ σώματος· (δύναμις, σωματικὴ δύναμις) Ἰλ. Ρ, 212. Ὀδυσ. Ι, 214. Γ, 497. τῆς ψυχῆς ῥώμη, εὐθάρσεια, εὐψυχία, εὐτολμία (δύναμις τῆς ψυχῆς, καρδιὰ, τόλμη Ἰταλιστ. κοράζιο) Ἰλ. Ρ, 499. Τ, 381. πολλάκις μετὰ τοῦ μένος, σθένος, βία, ἠνορέα συνεκφερόμενον, ἀτινήθως· θηρία ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα. Ἡρόδ. 3, 110. παρ' Ὁμ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον πολεμικὴ εὐθάρσεια, ἀνδρία, δύναμις μετὰ ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ῥώμης (καρδιὰ εἰς τὸν πόλεμον, δύναμις ἠνωμένη μὲ θάρρος, καὶ μὲ δύναμιν τοῦ σώματος) ἐν προσβολαῖς τε καὶ ἀμύναις· ὅθεν 2) ἄμυνα, νίκη, ὀχύρωμα, ἔρυμα, βοήθεια, (διαφέντευσις) Διὸς, καὶ ἐκ Διὸς ἀλκή. Ἰλ. Θ, 140. Ο, 490: τὸ ἀμύνεσθαι, τὸ ἀντέχειν (τὸ νὰ διαφεντεύῃ τις τὸν ἑαυτόν του). Ὀδυσ. Χ, 305. ἀλκὴ κακοῦ· ἀποτροπὴ, ἄπωσις (τσακίζιμον ὀπίσω, διώξιμον) τοῦ κακοῦ, φυλακὴ ἀπὸ τοῦ κακοῦ (φύλαγμα ἀπὸ τὸ κακόν). Ἡσυχ. Ἀλκή τινος· ἄμυνα κινδυνεύοντός τινος (διαφέντευσις πρός τινα, ὅστις κινδυνεύει) Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 459. ἀλκήν τινος ποιεῖσθαι: βοήθεια, ἐπικουρία, βοήθημα, ἐπικούρημα. 3) ἐν γένει δὲ, ἀγὼν, ἔρις, μάχη (ἀγώνισμα, φιλονεικία, μάλωμα, πολέμημα) Εὐριπ. Ῥῆσ. 934. Φοίν. 434 Θουκ. Β', 8. ὅθεν εἰς, ἢ πρὸς ἀλκὴν τρέπεσθαι, τὸ ἀμύνεσθαι (διαφέντευμα τοῦ ἑαυτοῦ του). Ἡρόδ. 3, 78. 4, 125. Doederl. lect. Hom. 3. p. 7. — ἰδὲ καὶ τὸ ἑξῆς:

Ἄλκη, ἡ· θηρίον τι. Παρὰ τὸ Λατινιστὶ Alces ἢ Achlis (καὶ Γερμανιστ. Ellenthier ἢ Elenthier) ἐγένετο, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Ἕλλην· τὸ γὰρ Ellen τῶν πάλαι Γερμανῶν ἀναλογεῖ τῷ Ἑλλ. ἄλκη.

Ἀλκήεις, εσσα, εν· Ῥωμαλέος, ἐρρωμένος, εὔρωστος, θαρραλέος, εὐθαρσὴς, ἀνδρεῖος, ἄλκιμος, μάχιμος, πολεμικὸς (ἀνδρειωμένος, δυνατὸς, τολμηρὸς, καρδιακλῆς, παλληκάρι, ἄξιος 'ς τὸν πόλεμον, παλλίκαρος, παλληκαρᾶς).

Ἀλκηστής, οῦ, ὁ· πρόμαχος, προστάτης, ἀμύντωρ, μαχητὴς, ἀγωνιστὴς (διαφεντευτής) ποιητικ.

Ἄλκηστις, ιδος, ἡ· Ὀνομ. κύριον ἐν Ἰλ.

Ἀλκί· δοτικ. πτῶσις τοῦ, Ἀλκή ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου ἀλξ, ἀφ' οὗ αὕτη μόνη ἡ πτῶσις διετηρήθη, παρὰ ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει· τοῦ σώματος ῥώμην ἐξαιρέτως σημαίνουσα. Ὁ Ὅμηρος, παρὰ τῷ ὁποίῳ πεντάκις εὕρηται, χρῆται αὐτῇ καὶ περιφραστικῶς, ἀλκὶ πεποιθώς· καὶ Ἰλ. Σ. 158. ἐξαιρέτως μόνον ἐπ' ἀνημέρων θηρίων, μάλιστα λεόντων.

Ἀλκίβιος καὶ Ἀλκιβιάδειος, ὁ· εἶδος ἀγνώστου χόρτου. Νικ. Θηρ.

Ἀλκιμάχη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀλκίμαχος, ὁ, ἡ· (μάχομαι) ῥωμαλέως μαχόμενος (ὅστις πολεμεῖ ἄφοβα καὶ μὲ ἀνδρείαν σωματικήν).

Ἀλκιμέδων, οντος, ὁ· Ὀνμ. κύριον ἐν Ἰλ.

Ἀλκιμίδης, ου· Πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλκίμου. Ὀδυσ.

Ἀλκιμοποιός, ὁ, ἡ· ὁ ἄλκιμον, ῥωμαλέον ποιῶν τινα (ὅστις ἀνδρειώνει ἐγκαρδιώνει τινα).

Ἄλκιμος, ὁ, ἡ· ἐπ' ἐμψύχων, ῥωμαλέος, εὐσταθὴς, σταθερὸς, καρτερὸς, δεινὸς ἐν μάχῃ: (ἀνδρειωμένος, ὑπομονητικὸς εἰς τὰ κακά· παλληκαρᾶς 'ς τὸν πόλεμον, παλληκάρι) ἐπ' ἀψύχων· ἁδρὸς, ἐπιτήδειος, στερρὸς, στερεὸς (δυνατὸς, σίγουρος, ἁρμόδιος). Ἔγχος, δοῦρα ἄλκ. Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. ἄλκιμος τὰ πολέμια. Ἡρόδ. 3, 110. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ θηλυκ. ἀλκίμη. Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι· παροιμία ἐπὶ ποτὲ μεγαλοπρεπείας, ἢ λαμπρότητος· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· ἦταν μεγάλος, ἢ πλούσιος ἄνθρωπος ἕνα καιρόν. 2) ὁ Ἄλκιμος, οὐσιαστ. κύριον. Ὀνμ. Ἰλ.

Ἀλκίνοος, ου, ὁ· Ὀνμ. κύριον. Ὀδυσ.

Ἀλκίππη, ης, ἡ· Ὀνμ. κύριον. Ὀδυσ.

Ἀλκιστής· ἰδὲ ἀλκηστής.

Ἀλκίφρων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος (φρὴν) εὔψυχος, εὔτολμος, εὐκάρδιος, μεγαλόψυχος, καρτερόθυμος. Αἰσχλ. Περσ. 91. 2) κύριον Ὄνομα.

Ἀλκμάων, ονος· ὁ· κύριον Ὀνμ. Ὁμ. (— — ⏑) Ἰωνικ. Ἀλκμαίων. Δωρικ. Ἀλκμάν, ᾶνος.

Ἀλκμήνη, ης, ἡ· κύριον Ὀνμ. Ὁμ.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ (ἀλκέω) ἀλέξημα, ἐπικούρημα· ἀποτρεπτικὸς (διαφέντευμα, διαφεντευτικὸς) μετὰ γενικ. τοῦ ἀποτρεπομένου, ἢ τοῦ, καθ' οὗ τὸ ἀλέξημα. Ἀλκ. ἀρῆς, κυνῶν καὶ ἀνδρῶν. Ὁμ. Ὀδυσ. Ξ, 531. Φ, 340. καὶ μετὰ δοτικ. τοῦ, ὑπὲρ οὗ ἡ ἀλέξησις, ἢ ἀφ' οὗ ἀποτρέπεταί τι. Ἡσ. Ἐν γένει δὲ, βοηθὸς, ἀμύντωρ (διαφεντευτής)· ἀφ' οὗ

Ἀλκτήριος, ὁ, ἡ· ἀμυντὴρ, ὑπερασπιστής, βοηθός.

Ἀλκτήριον, τό· ἀμυντήριον, ἐπικούρημα, ὠφέλημα· (διαφεντευτικὸν, βοηθητικὸν μέσον.) Νικ. Θηρ.

Ἀλκυόνειον καὶ ἀλκυόνιον, τό· Ἀττικ. ἀλκυόνιον· ζωοφύτου τι εἶδος, διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ τῇ καλιᾷ τῆς ἀλκυόνης (μὲ τὴν φωλιὰν τοῦ θαλαττινοῦ πουλιοῦ Ἀλκυόνη) οὕτως ἐπονομασθέν. Διοσκ. Ε. 136. παρὰ Δην. τὸ πρῶτον εἶδος halcyonium cotoneum, ἰδὲ Pallas Elenchus Zoophyt, p. 359. Τὸ ἐκ τῆς Προποντίδος δὲ, πέμπτον εἶδος τῶν ἀλκ. ζωοφύτων ὀνομάζετο ἐξαιρέτως Ἀλοσάχνη· ἰδὲ καὶ Ἀριστλ. Ζῶ. Ἱστ. Θ, 14.

Ἀλκυόνη, ἡ. Ὀνμ. κύριον. Ἰλ.

Ἀλκυονίδες, αἱ· Ἀττικ. Ἀλκυονίδες, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ἡμέραι· αἱ δεκατέσσαρες τῶν χειμερινῶν τροπῶν ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ Ἀλκυὼν εἰωθε νεοττεύειν τὴν καλιὰν αὐτῆς. Ἀριστφ. Ὀρν. 1594. εἰσὶ δὲ αὗται γαληνιῶσαι καὶ ἥσυχοι. Πλν. 10, 32. «Ἡ δὲ Ἀλκυὼν τίκτει περὶ τροπὰς χειμερινάς· δι' ὃ καὶ καλοῦνται, ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαὶ, ἀλκυόνειοι ἡμέραι· «περὶ μὲν οὖν τοὺς ἐνταῦθα τόπους οὐκ αἰεὶ συμβαίνει γίνεσθαι ἀλκυονίδας ἡμέρας περὶ τροπὰς, ἐν δὲ τῷ Σικελικῷ πελάγει σχεδὸν ἀεί.» Ἀριστλ. Ζῶ. Ἱστρ. Ε'. 8.

Ἀλκυόνιον, τό· Ἀττικ. ἀλκυόνιον = ἀλκυόνειον.

Ἀλκυόνιος, ὁ, ἡ· Ἀττικ. ἀλκυόνιος· ἐκ τῆς Ἀλκυόνος, ἢ τῇ Ἀλκυόνι ἀνήκων.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ· Ἀττικ. Ἀλκυονίς· ὑποκοριστ. τοῦ, Ἀλκυών· νέα Ἀλκυών· (Ἀλκυονόπουλον).

Ἀλκυονίτιδες, αἱ· ὑπακουόμ. ἡμέραι. Ἀττικ. Ἀλκυονίτιδες· πιθανῶς κατὰ ψευδῆ ἀνα·

γοωσιν μόνον, προελθοῦσαν παρὰ τοῦ σχολιαστοῦ τῶν Ἀρστφ. Ὀρν. 251. ἰδὲ ἀλκυονίδες.

Ἀλκυών, όνος, ἡ· Ἀττ. Ἀλκυών· εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ (θαλασσοπούλι). »Ὄρνις μὲν ἔτη μικρῷ στρουθῷ, χροιὰν δὲ ποικίλη· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπόρφυρος, ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐπίμηκες, χλωρόν· ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μέσῳ ὡς ἑπτὰ ἡμέρας τὴν καλιὰν ἐργάζεσθαι, ἑπτὰ δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττεύς· ὅτε δὴ καὶ τὸ πέλαγος ἀκύματον καθάπαξ καὶ νήνεμον.« Ἀρστλ. Ζώ. Ἱστρ. Θ, 14. Λατινστ. alcedo ipsida. Voss. Virg. Georg, 1, 310. παράβαλε κηρύλος· (παραγωγὴ, ἀπὸ τοῦ ἅλς καὶ κύω). 2) ὄνομα κύριον ἐν Ἰλιδ.

Ἀλκω· ἄχρηστος τύπος ἐκ τοῦ ἀλαλκεῖν· ἰδὲ ἀλέξω.

Ἀλλά. Σύνδεσμος, ἀπὸ τοῦ ἄλλος· Συμπλεκτικός. (Ἀμή, ἀμ.) Ἀρνήσεως δὲ προηγουμένης, ἐναντιωματικός (ὅμως, μά). Ἔστι δὲ ἐξαιρέτως χρήσιμος ἐν ταχείαις ἀντιθέσεσι καὶ ἐπαλλάξεσιν ἐννοίας μεταβατικῶς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην· μάλιστα δὲ ἐν διαλόγοις, τῆς ἀποκρίσεως ἄλλου τινὸς δηλωτικός, ἥτις δύναται θεωρεῖσθαι ἀεὶ ὡς ἐναντιωματική: Ἐν ἐπείξεως παρακελευσμοῖς, ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἄγετε, ἀλλ' ἄγε δή· (ὀγλίγωρα! κάμε ὀγλίγωρα! καὶ τὸ τουρκοβάρβαρον, ἄιντε! ἄιντε! ντέ)· ὡσαύτως καὶ ἀλλ' ἴθι! (τρέξε! τρέχα! μὴ στέκεσαι! κάμε ὀγλίγωρα! μὴ χάνεις καιρόν!) Ὁμ. καὶ Πεζογρ. Ἔτι δὲ καὶ ἀλλ' οὖν! (ἐτζιδά! ἔτζι! καὶ μετὰ τοῦ τουρκοβαρβ. ντε, ἔτζι ντέ!) Εὐκτικοῖς καὶ προστακτικοῖς προτιθέμενος ῥήμασιν, ἐστὶν ἐπιτατικὸς τῆς εὐχῆς ἢ τοῦ προστάγματος, ἀμετόχως τῆς σημασίας τοῦ, εἴθε· ἀλλὰ μάχεσθε! (πολεμεῖτε δά!) κ. λ. τ. τ. Ὁμ. καὶ Πεζογρ. Ἐν ἀρχῇ λόγου, ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' ἡμῖν κοινῶς, μὲ ἢ ὅμως· ἀλλὰ μάλ' ὤφελες Διΐ τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν . . . Ὀδ. Δ. 472. καὶ παρὰ Ξνφ. πολλάκις· μάλιστα δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ τελείου ἐγγράφου λόγου. »Ἀλλ' ἐγὼ ἐννοήσας ποτὲ, ὡς ἡ Σπάρτη . . . Ξνφ. Λακεδ. Πολτ. καὶ »Ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα . . . Ξνφ. Συμπσ. καὶ παρὰ Δίω. Χρυσστμ. λγ. 12. καὶ ἀλλαχοῦ: Ἀλλ' ἄρα, (ὅμως πολὺ περισσότερον, μ' ὅλον τοῦτο) ὡς ἐπιτατικὸν τοῦ ἄρα ἀρνήσεως προηγουμένης. Ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν, ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν. Ἰλδ. Ζ. 418. Ἀλλ' ἄρα καὶ ἰς ἐσθλή. Μ. 320: Λογογρφ. ἀλλὰ γάρ (βέβαια, μάλιστα) ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστι· (ὅμως εἶναι ἀδύνατον· μὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ). Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους· Ὀδσ. Τ. 591. καὶ Λογογρφ. Schaefmel. σλ. 76. 77, παρ' Ἡρδτ. 1, 14. Ἀλλ' οὐδὲν γὰρ μέγα ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἄλλο ἐγένετο· κ. 9, 27. »Ἀλλ' οὐ γάρ τι προέχει τουτέων ἐπιμεμνῆσθαι: Ἐλάσσονος δὲ προτάσεως τῷ ἀλλὰ γὰρ ἐπιφερομένης, ἡ αἰτία τοῦ, τῷ ἀλλὰ ἀντικείμενος δευτέρου ῥήματος, κεῖται ἐν τῷ γάρ. »Ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν, τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα. Σφκλ. Φιλκ. 81. Πευτμ. καὶ »Ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος· μέλει δέ μοι μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς πέρι θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς προσκείμενόν τι πῆμα τὴν δάκνει φρένα. Εὐρπ. Ἡρκλ. 481. Elmsl. Matth. ausfr. Gr. Gr. 2, σλ. 1243. καὶ πότε τὸ, ἀλλὰ γάρ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἐπεί: Ἐνίοτε δὲ ὁ ἡγούμενος λόγος ἄρχεται διὰ τοῦ οὐ γάρ, καὶ ὁ ἑπόμενος διὰ τοῦ, ἀλλά.« Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ, εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ· ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηΐ . . . Ὀδσ. Κ. 174. κ. 190. »Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος . . . ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον; εἴ τις . . . Παράβαλε Franke Callin. σλ. 175: Ἀλλ' ἤτοι (ὅμως, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ) κατ' ἐνεστῶτα μέρει ἐνδόσεως. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖθις. Ἰλδ. Α. 140. »Ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι εἰσορόωσαι τέρπεσθον.« Ἰλδ. Δ. 9. καὶ 62. »Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.« καὶ Ὀδσ. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, λέξομαι εἰς εὐνήν . . .« Ἀλλὰ καὶ ὥς (ὅμως πάλιν, καὶ μὲ ὅλον τοῦτο) »Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐθέλω δόμεναι, εἰ τό γ' ἄμεινον.« καὶ τὸ ἐναντίον, »Ἀλλ' οὐδ' ὥς« (μ' ὅλον τοῦτο, καὶ πάλιν) Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.« Ὀδσ. Α, 6: Ἀλλά περ, σχηματίζει τὸν ἐλάσσω λόγον, τῷ εἰ ἐπιφερόμενος· (ἂν . . ., τότε) »Εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας . . .« Ὡσαύτως κεῖται καὶ τὸ, ἀλλά τε ἐν τῷ ἐλάσσονι μετὰ τὸ εἴπερ τε, εἴπερ γάρ, εἴπερ γάρ τε· (ἂν καὶ . . ., ὅμως πάλιν, μ' ὅλον τοῦτο) »Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ.« Ἰλδ. Α. 81. »Εἴπερ γάρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσιν, ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει . . .« Φ, 577. »Τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ.« Χ, 192. Τῷ οὐδὲ, ἐπιφερόμενος, ἐναντιωματικὸς ἁπλῶς ἐστιν. »Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ' ἔλαιον« Ἰλδ. Β. 754. Ἔτι δὲ, τοῦ ἀλλ' εἰ, ἢ τοῦ ἐπειδὴ ἐν τῷ μείζονι λόγῳ κειμένου, ὁ ἐλάττων ἄρχεται τῷ ἀλλὰ ἁπλῶς. »Ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι . . ., ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες . . .« Ἰλδ. Ω, 771. »Ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, οὐδέ τι φῇσθα . . ., ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς.« Ὀδσ. Ξ, 151. Ἐν ἀμέσως ἐχομέναις προτάσεσι κεῖται δὶς ἀλληλοπαλλήλως τὸ ἀλλὰ ἐν Ἰλδ. Β, 241. »Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσίν, ἀλλὰ μεθήμων· καὶ 859. »Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν, ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο . . .« καὶ Ὀδ. Ξ. 151. καὶ παρὰ Λογγρφ. Τὸ ἀλλὰ, μετὰ τὸ ἄλλος ἀρνητικῶς κείμενον, ἰσοδυναμεῖ τῷ ἢ (παρὰ) συγκριτικῶς. »Ἀτὰρ οὔτε μοι αἴτιος, ἀλλὰ τοκῆε δύω« καὶ Φ, 72. »οὐδέ τιν' ἄλλην . . ., ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι . . »Σπανίως δ' εὕρηται οὐδὲν — ἀλλὰ, ἀντὶ οὐδὲν — ἀλλ' ἤ. ». . . ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων, οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους . . .« Ἀρστφ. Ἀχρ. 680.

Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον γράφονται τῷ ἀλλὰ οὐχ ὥσπερ Ὅμηρος λόγου ἀεὶ ὁριστικῷ, ἀλλὰ μιᾷ ἢ ἐνίαις λέξεσιν ἐπιφερομένῳ, καὶ τότε ἀναφέρεται οὐχὶ πρὸς ὅλον τὸν λόγον, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἑπομένην λέξιν μόνον ἀντὶ τοῦ, τοὐλάχιστον (κἄν)· »τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ;« (εἰς τί ἤθελε δυνηθῶ νὰ σοὶ βοηθήσω τώρα τοὐλάχιστον;) Σφκ. Ἀντγ. 552. »Πειράσατε ἀλλ' ὑμεῖς . . .« (δοκιμάσατε κἂν ἐσεῖς) Οἰδ. Κλ. 1276. καὶ 1405 . . . »ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ τὰ σκληρὰ . . . μήτοι με, πρὸς θεῶν . . . μή μ' ἀτιμάσητέ γε. . .« καὶ Ἀρστφ. Ἀχρ. 1033. »Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα, εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.« Ἀλλὰ καὶ ὡς ὁριστικὸν λόγου ἔχει τὴν αὐτὴν ἐμφατικὴν σημασίαν, Ξνφ. Ἔτι δὲ κεῖται πολλάκις, ἀλλά γε (μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον). »Εἰ δὲ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττώμεθα, ἀλλὰ τόγε πῦρ τοῦ καρποῦ κρεῖττόν ἐστιν. Ξνφ. Ἀνβ. II, V, 19. Τὰ δ' ἀλλά τε, ἀλλά γε, ἢ ἀλλ' οὔτε, σχηματίζει πολλάκις τὸν ἐλάσσω λόγον, Εὐρπ. Ἡλλ. 645. παρὰ Doederl. spec. καὶ Σφ. σλ. 58. Ἐν πευστικοῖς λόγοις δὲ ἐστὶ τὸ ἀλλὰ πλειόνων ἀλληλεχομένων πεύσεων συμπλεκτικόν· μόνον δὲ κείμενον, ἀμφιβόλου πεύσεως ἐστὶν εἰσηγητικόν. »Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; . . . ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον; . . .« Εὐρπ. Φοσ. 1634. 1635. Οὐ ἀλλ' ἢ, σφοδρᾶς, παραφέρου πεύσεως ἐστὶν ὁριστικός, ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν προσδοκωμένην ἐχούσης· »ἀλλ' ἢ μέμηνας;« (μὰ ἐτρελλάθης; ἔχασες τὸν νοῦν σου;) Σφκ. Ἐν ἀρχῇ ἀποκρίσεως κείμενος ὁ ἀλλὰ, ἐμφαντικωτέρας βεβαιώσεως σημαντικός ἐστιν· (βέβαια, μάλιστα, τωόντι) »ἀλλ' ἀνάγκη« (βέβαια εἶναι ἀναγκαῖον) »ἀλλὰ δέχομαι« (τὸ δέχομαι μάλιστα) Ξνφ. ὑπὸ Heind. Πλατ. Γοργ. σλ. 463. d. Τῷ, οὐ μόνον, ἐπιφερόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ (μὰ καὶ) κεῖται. Μετὰ μορίων κείμενος, ἀλλά γε, ἀλλ' ἢ, καὶ τῷ οὐδὲν ἄλλο, πολλάκις ἐπιφερόμενος (τὸ ὀλιγώτερον ὅμως· κἄν· παρὰ μόνον) σημαίνει. Ἱππρ. 932. ὑπὸ Valck. ὅθεν καὶ βεβαιωτικός ἐστι· »ἀλλ' ἢ τρεχόβρωτες τοὺς λόγους μου κατέφαγον· ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι. Ἀρστφ. Ἀχρ. 1111. 1112. Ἐν γένει δὲ ὁ ἀλλ' ἢ, ἀρνητικοῖς ἐπιφερόμενος τὸ μόνον σημαίνει· »πῶς σ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦθ' αὐθ', ὅτι ἡσσου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύεις.« Ἀρστφ. Ἱππ. 780. ὑπὸ Bergl. ὅθεν καὶ πεύσεσιν ταῖς ἀρνήσεως περιεκτικαῖς ἐπιφερόμενος· »ταυτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα ἀλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι; Ἀρστφ. Βτρχ. 439. ὑπὸ Herm. Vig. σλ. 812. Ὡσαύτως καὶ ἀλλά γοῦν (μὰ πάλιν, ὅμως κἄν) ἀλλὰ καὶ, πολλάκις τῷ οὐ μόνον ἐπιφερόμενοι, τὸ ὁποῖον καὶ ἐλλείπει συχνάκις, (μὰ καί, μάλιστα) Volf [illegible]epl. σελ. 226, ἀλλὰ καὶ δή (μάλιστα καί): ἀλλὰ μέντοι (μὰ πάλιν, μὰ μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως βέβαια) ἀλλὰ μήν γε (ὅμως πάλιν, τὸ ὀλιγώτερον). Διον. Ἀλκ. περὶ συνθ. σλ. 104. ὑπὸ Schaef. Ἀλλ' οὖν, ἀλλ' οὖν γε (καὶ μ' ὅλον τοῦτο, τὸ ὀλιγώτερον ὅμως). Ἀλλ' οὐ, ἀντὶ καὶ οὐ. Πλτ. Γοργ. σλ. 470. c. ὑπὸ Heind. Τὸ ἀλλ' οὐδὲ, ἐστὶν ἐπιτατικὸν οὐδὲ, ἐλλειπτικῶς, ἰδὲ Erf. obss. crit. in Ath. σλ. 25. ». . . τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἀνερεβίνθου.« Ἀρστφ. Νφλ. 1397. Τῷ μᾶλλον ἢ πλέον ἐπιφερόμενος ὁ Ἀλλὰ, βεβαίωσιν κατ' ἐξαίρεσιν σημαίνει (παρά, πάραξ)· »Ἔστιν ὁ πόλε-

μος οὐχ ὅπλων τὸ πλέον, ἀλλὰ δαπάνης . . . Θεδ. α'. 83.

Ἀλλαγή (ἀλλάττω)· μεταβολή, τροπή, μεταλλαγή, ἀλλοίωσις· μετάλλαξις, φορτίων ἀμοιβή, ἐμπορεία ἐν γένει, χρηματισμός ἐν ὠνῇ τε καὶ πράσει· (ἀλλαξιμά, ἄλλαγμα· πάρσιμον καὶ δόσιμον, πραγμάτεια τόσον εἰς ἀγόρασμα ὅσον καὶ εἰς πώλημα.) Ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται. Πλτ. Πολτ. Β'. »δεῖ δ' πάντα δὲ σύμβλητά πως εἶναι, ὧν ἐστιν ἀλλαγή, ἐφ' ὅτῳ νόμισμα ἐλήλυθε.« Ἀριστλ. Ἠθ. Ε'. 2) ἐναλλαγή, μεταλλαγή, ἀμοιβή, ἀνταλλαγή, σταθμός· οἷον τῶν ἵππων ἐν ταχυδρομίαις (ἄλλαγμα, στατσιόνη Ἰταλ., π. χ. τῶν ἀλόγων εἰς τὴν Πόσταν, ἢ τὸ τουρκοβὶρβ. εἰς τὸ μενζίλι)· »ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, ἢ παριππεύσῃ.« Παιδιτ. ἰδὲ σταθμός. 3) ἀνταλλαγμός, ἐξιλασμός· ἐξιλασμός, ἐξίλασις, διαλλαγή, διάλυσις· συναλλαγή, συνάλλαξις, ξύνθημα, ξύνθεσις (ἀντίταγμα, ἐξίταγμα· παύσιμον ἔχθρας, φιλίωμα, συμβιβασμός, συμφωνία, τέργιανσις). Διον. Ἀλκ. Α'. 54.

Ἄλλαγμα, τό = ἀλλαγή, ὡς πρᾶγμα ἢ ἀποτέλεσμα τῆς ἀλλαγῆς· τὸ ἀλλαττόμενον, ἢ ἀλλαγέν (ὅ,τι ἀλλάζεται, ἢ ἀλλάχθηκεν).

Ἀλλαγμός, = ἀλλαγή, ὡς πρᾶξις.

Ἀλλακτικός, ή, όν· ὠνήσεως, ἢ ἀλλαγῆς ἐπιδεκτικός· (ὅ,τι ἐπιδέχεται πώλησιν ἢ ἀλλαγήν, ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ, νὰ ἀλλαχθῇ μὲ ἄλλο τίποτε) ἐξιτασμοῦ, ξυναλλάξεως, ξυνθέσεως ἐπιδεκτικός, ἢ ἐξιτασμὸς ἀνήκων (ὅ,τι ἁρμόζει ἢ ἀνήκει, εἰς τέργιανσιν, συμβίβασμα, ἐξίταγμα κτλ.). Ἀριστλ. Ἠθ. Ε.

Ἀλλακτόν, τό· ἐξιτασμὸς διὰ μαστιγώσεως, ἢ σιαστμοῦ· (ἐξίταγμα μὲ δαρμόν, μὲ ξυλιαῖς) »ὁ ἔχων γυναῖκα καὶ πορνεύων, διὰ δώδεκα ἀλλακτῶν σωφρονιζέσθω.« Σύνδ. Κεφ. Θ'. ὑπ' ἄλλων δὲ ἐξηγεῖται ἡ λέξις διὰ τοῦ, ἑβδομήκοντα φραγκέλλια, μαγκλάβιος δαρμός.

Ἀλλαντοειδής, ό, ή· (ἀλλᾶς) ἀλλᾶντι ὅμοιος (ὅμοιος μὲ λουκάνικον, σὰν λουκάνικον)· ἀλλαντοειδὴς ὑμὴν· ἡ κύστις (ἡ φούσκα ἀπὸ τὸ κάτουρον). Γαλ.

Ἀλλαντοποιέω· ποιῶ, κατασκευάζω ἀλλᾶντας (φτιάνω λουκάνικα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλαντοποιός· (ἀλλᾶς, ποιῶ) ἀλλᾶντας ποιῶν, ἢ κατασκευάζων (ὅστις φτιάνει λουκάνικα, Λουκανᾶς).

Ἀλλαντοπωλέω. Μλ. ήσω· ἀλλᾶντας πωλῶ (πωλῶ λουκάνικα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ· (ἀλλᾶς, πωλέω) ἀλλᾶντας πωλῶν (ὅστις πωλεῖ λουκάνικα).

Ἀλλάξ. Ἐπῤῥ. (ἀλλάττω) ἀμοιβαίως, κατ' ἀλλαγήν (ἀλλαχτά, μὲ ἄλλαγμα).

Ἄλλαξις, εως, ἡ (ἀλλάττω) ἀλλαγή, ἀμοιβή (ἀλλαξιά).

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ· (λουκάνικον) ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως πιθανολογεῖται ὑπό τινων ἀπὸ τῆς allium Λατινστ. τὸ σκόρδον (σκόρδον) σημαινούσης, ὅπερ πρὸς τοῖς ἄλλοις χρησιμεύει εἰς τὴν ἀλλαντοποιΐαν (εἰς τὸ κατασκεύασμα ἀπὸ τὰ λουκάνικα).

Ἀλλάττω, Μλ. άξω, Ἀττ. ἀλλάσσω· παθτκ. ἀόριστ. α'. ἠλλάχθην, ἀεὶ παρ' Ἡρδτ. συνήθ. παρὰ τοῖς Τραγ. παρ' Ἀριστφ. ἐνίοτε. Παθτκ. Ἀόριστ. β'. ἠλλάγην, παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογγρφ. μάλιστα ἐν χρήσει· (ἀπὸ τοῦ, ἄλλος)· ἀλλοῖον ποιῶ, ἀλλοιῶ, μεταβάλλω, μετανεοῶ »ἀλλάττων τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς.« Πλτ. Πολτ. Β'. (ἀλλάζω, κάμνω ἀλλοιῶς, ἢ ἀλλοιώτικον). 2) λαμβάνω, ἢ δίδωμί τι ἀντ' ἄλλου τινος, ἀνταποδίδωμι, ἀποδίδωμι, ἀμείβομαί τί τινος, μεταλλάττω τι πρός τι, ἀνταλλάττω τί τινος· »ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον.« Πλτ. Πλτ. Β'. (παίρνω ἢ δίδω τι δι' ἄλλο τι· ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι, κάμνω ἀλλαξιάν·) ἀλλάσσειν τόπον, γῆν καὶ τ. τ. ἰδὲ ἐν παραλλάττω τὸ 1 καὶ τὸ γ'. Κατὰ μέσ. διαθ. ἀλλάττομαί τί τινος, ἢ ἀντί τινος, σπανιώτερον τί τινι, ὡς παρ' Ἡρδτ. 7. 152. » . . . εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκήϊα κακὰ εἰς μέσον συνενείκαιεν, ἀλλάξασθαι βουλόμενοι τοῖσι πλησίοισι . . .« ὠνοῦμαι, (ἀγοράζω) πωλῶ.

Ἀλλαχῇ. Ἐπῤῥ. (ἄλλος) ἄλλως (ἀλλοιώτικα, μὲ ἄλλον τρόπον). 2) ἀλλαχοῦ, ἄλλοθι, ἀλλαθίπου, ἑτέρωθι (ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο μέρος πουθενά, εἰς ἄλλον τόπον) ἄλλος ἀλλαχῇ, (ἕνας ἐδῶ κι' ἄλλος ἐκεῖ).

Ἀλλαχόθεν. Ἐπῤῥ. ἄλλοθεν (ἀπ' ἄλλο μέρος, ἀπ' ἄλλον τόπον).

Ἀλλαχόθι. Ἐπῤῥ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ μέρει (εἰς ἄλλο μέρος, 'ς ἄλλον τόπον) στάσεως σημαντικόν.

Ἀλλαχόσε. Ἐπῤῥ. εἰς, ἢ πρὸς ἄλλον τόπον ἢ μέρος· — κινήσεως σημαντικόν, »τῇ στρατιᾷ ἀλλαχόσε χρῆσθαι.« Ξνφ. Ελ. Π. Ζ. 4.

Ἀλλαχοῦ = ἀλλαχῇ· ἀλλαχοῦ γέγραπται. Ξνφ. Ἀνβ. Β'. 6.

Ἄλλεγον, ἀλλέξαι. Ὁμ. ἀντὶ ἀνέλεγον, ἀναλέξαι. Ἰλ. Φ, 321 καὶ Ψ, 253. ἰδὲ ἀναλέγω.

Ἀλλεπαλληλία, ἡ· ἄθροισις ἑνὸς ἐπ' ἄλλο, ἐπισώρευσις· (μάσιμον ἓν ἀπάν' τ' ἄλλο, σώρευμα).

Ἀλλεπάλληλος, ό, ή· εἷς ἐπ' ἄλλου, συνεχὴς πυκνός (ἕνας ἀπάνω τὸν ἄλλον, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον).

Ἀλλῇ. Ἐπῤῥ. κυρίως δοτικὴ τοῦ ἄλλη = ἀλλαχόσε, ἄλλοτε· (ἀλλοῦ πουθενά) Ἰλ. Ε, 187. Ὀδ. Σ, 287. »ἔρχεται ἄλλῃ τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, πάγει 'ς τὰ χαμένα. Ἰλ. Α. 120. Παρὰ Λογγρ. ἀπὸ Ἡρδτ. καί, τῇ ἄλλῃ, ἀναπληρουμένου συνήθως διὰ τοῦ, ὁδῷ. Schaef Bos. σλ. 353. ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ· ἔνθα καὶ ἔνθα, δεῦρο κἀκεῖσε (ἐδῶ κ' ἐκεῖ). 2) ἀλλαχοῦ, ἀλλαχῇ, ἀντὶ ἄλλοθι, ἀλλαχόθι (ἀλλοῦ, ἀλλοῦ πουθενά). Ἡρδτ. ἄλλος ἄλλῃ· (ἕνας ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ.) 3) = ἄλλως (ἀλλεγῶς, ἀλλοιώτικα, μ' ἄλλον τρόπον, ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν). Ἰλ. Ν, 49. Ο, 51. Ἡρδτ. 6, 21: δι' ἄλλην αἰτίαν· »ἄλλοι ἄλλῃ ψέχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.« Ξνφ. καὶ Αἰλ. Ποικλ. Ἱστ. Θ', 59· ὁ δὲ Ἡρδτ. χρῆται αὐτῷ ἐνάρθρως τὰ πλεῖστα.

Ἀλλ' ἤ· ἀλλ' ὅτι (πλὴν ὅτι) τίθεται μετὰ τὸ ἄλλος, ἢ ἕτερος, ἢ μετ' ἄρνησίν τινα· ἀπὸ Ἡροδότου ἐν πολλῇ χρήσει· ἰδὲ ἄλλος.

Ἀλλ' ἦ· τοσοῦτο; οὕτως; (ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά;) εἰς ἐναργῆ πεῦσιν »ἀλλ' ἦ προθυμον οὔταν οὐκ ἐᾷ Θεὸς ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσαν;« Εὐρπ. Ἡρκλ. 326. Πλτ. Νμ. σλ. 591. 2) ὄντως, βεβαίως· (βέβαια, ἀληθινά, χωρὶς μέτωρα) εἰς ἐμφατικὴν βεβαίωσιν· (μὴ γραφέσθω δέ, ἀλλ' ἤ) ἰδὲ ἀλλά.

Ἀλληγορέω. Μλ. ήσω (ἄλλος, ἀγορεύω)· ἄλλο λέγω ἀντὶς δι' ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει νὰ καταλάβουν· ὁμιλῶ ἀλληγορικά, δηλ. ἄλλο λέγω καὶ ἄλλο νοῶ. 2) διηγοῦμαι, ἐξηγοῦμαι, σαφηνίζω τι ἀλληγορικῶς· ἀφ' οὗ:

Ἀλληγόρημα, τό· ἀλληγορικὴ φράσις, λέξις, ἢ ἐξήγησις.

Ἀλληγορητής, οῦ, ὁ· ἀλληγορίας σαφηνίζων· ἀλληγορικὸς ἑρμηνευς ἢ ἐξηγητὴς μύθου τινος (ὅστις ἐξηγεῖ ἀλληγορικὰ κανένα μῦθον, ὅστις ἐξηγεῖ ἀλληγορίας) οὕτως ἐπονομάζεται ὁ Παλαίφατος.

Ἀλληγορία, ἡ· ἀλληγορική, εἰκονικὴ ἔμφασις, ἡ παράστασις δι' ἄλλου ὀνόματος ἢ δι' ἄλλης εἰκόνος· (παράστησις ἢ εἰκόνα, ἡ ὁποία ἄλλο σημαίνει παρὰ ἐκεῖνο ὁποῦ φανερώνουν οἱ λόγοι ἢ ἡ ζωγραφιά.) 2) ἀλληγορικὴ ἑρμηνεία ἢ ἐξήγησις ἐξαιρέτως μυθικῶν λόγων, καὶ μύθων κατά τε τὸ φυσικὸν καὶ κατὰ τὸ ἠθικόν· (ἐξήγησις ἢ ἀπολέκασμα ἀπὸ παραμύθια καθὼς συνειθίζεται νὰ λέγῃ ἕνας κανένα παραμύθι διὰ νὰ τὸ ἀποκάτῃ ὁ ἄλλος, π. χ. τί εἶναι ἕνα κολοκύθι μὲ ἑπτὰ τρύπες; κεφάλι ζώου.)

Ἀλληγορικός, ή, όν· κατ' ἀλληγορικὴν ἔννοιαν ἐκφερόμενος, ἢ ἀλληγορικὴν σημασίαν ἔχων· (καθὲ τι τὸ ὁποῖον ἐκφράζομεν μὲ ἀλληγορικὸν τρόπον, ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει ἀλληγορικὸν νόημα) ἀλληγορικοὶ ὄνειροι. Εὐστθ. ἀλληγορικαὶ μέθοδοι. Ἑρμγ.

Ἀλληγορικῶς. Ἐπῤῥ. ἀλληγορικῷ τρόπῳ· (ἀλληγορικά, μὲ ἀλληγορίαν, μὲ τρόπον ἀλληγορικόν.)

Ἀλλήκτι. Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἀλήκτι (λαγχάνω) ἄνευ κλήρου (χωρὶς λαχνόν) Ἡσύχ.

Ἀλληλάζω· ἰδὲ ἀλληλίζω.

Ἀλληλανεμία, ἡ· διαφόρων ἀνέμων ἀλλεπάλληλος πνοὴ (τὸ φύσημα ἀπὸ διαφόρους ἀνέμους εἰς τὸν ἴδιον καιρόν). Ἰωάνν. Λαυρέντ. Βροντοσκ. σλ. 252.

Ἀλληλέγγυον, τό· οὐσιαστ. (ἀλλήλων, ἐγγύη) ἀμοιβαία ἐγγύησις (τὸ νὰ στέκηται ἕνας καλὸς δι' ἄλλον καὶ ἐκεῖνος δι' αὐτόν).

Ἀλληλέγγυος, ό, ή· (ἀλλήλων ἔγγυος) ἀμοιβαίως ἐγγυούμενος (ὅστις στέκεται καλὸς δι' ἄλλον καὶ ἐκεῖνος δι' αὐτόν).

Ἀλληλεγγύως. Ἐπῤῥ. ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους ἐγγυήσει· (μὲ ἐγγύησιν, ἢ δόσιμον, μὲ ὑπόσχεσιν ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον) ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι.

Ἀλληλεδωταί, οἱ· (ἀλλήλων ἐδωδή) ἀλλήλους κατατρώγοντες· (ὅσοι τρώγονται ἀναμεταξύ τους ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.) Ἡσχ. ἀλληλοβόροι.

Ἀλληλένδετος, ό, ή· (ἐνδέω) ἑτέρῳ ἀμοιβαίως δεδεμένος, συνεχής· (ὅστις εἶναι δεμένος ἀπὸ ἄλλον καὶ ἐκεῖνος ἀπ' αὐτόν· π. χ. ἡ ἀλυσίδα) Νεοφ. Προσφ. Χριστ.

Ἀλληλίζω. Μ. ἴσως ἐπιτιθεμένῳ μοι τινι ἐπιτίθεμαι· (ὁρμῶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ὁρμάει ἐναντίον μου.) 2) λαλῶ, ἄλλα ἀντ' ἄλλων ἀεὶ λέγων· (ὁμιλῶ λέγοντας πάντοτε ἄλλα ἀντὶς διὰ ἄλλα, ἢ ἀλλάζοντας πάντοτε τὴν ὁμιλίαν.) οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἡσχ. μόνος τὴν λέξιν, ὅστις καὶ τὸ ἀλληλάξαι διὰ τοῦ ἀλλήλους ἐλάσαι ἐξηγεῖ.

Ἀλληλοβασία· ἡ. ἀμοιβαίαν ἐν συνουσίᾳ ἐπίβασις. Κλημ. Ἀλεξ. σλ. 223.

Ἀλληλοβόρος, ό, ή· (βιβρώσκω, βορά) τὸν βιβρώσκοντα βιβρώσκων· (ὅστις τρώγει ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν τρώγει.) Ἡσχ. πληθυντ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλογραφία, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως γράφειν) (τὸ νὰ γράφῃ τις πρὸς ἐκεῖνον ὅστις γράφει πρὸς αὐτόν)· παρ' ἡμῖν δὲ συνήθως ἀνταπόκρισις, κορρισποδέντζα Ἰταλιστί.

Ἀλληλοδιάδοχος· ό, ή· (διάδοχος) ἀμοιβαίως διαδεχόμενος· (ὅστις πέρνει, μεταχειρίζεται τίποτε, τὸ ὁποῖον ἄφησεν ἄλλος, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπῆρε, μεταχειρίσθηκεν ὁμοίως ἀφ' οὗ τὸ ἄφησεν ἄλλος· καὶ ὅστις ἐμβαίνει εἰς τὸν τόπον ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἐμβῆκεν, ἀφ' οὗ τὸν ἄφησεν ἄλλος) ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν μόνον ἐν χρήσει. Ἐπῤῥ. ἀλληλοδιαδόχως.

Ἀλληλοκτονεύω = ἀλληλοκτονέω· ἀμφβ.

Ἀλληλοκτονέω· Μλ. ήσω· (ἀλληλοκτόνος) τὸ ἀμοιβαίως κτείνειν (τὸ ἀλληλοφονεύει, σκοτώνει ἕνας τὸν ἄλλον) Ἱππρ. Ἐπιστ. πρὸς Δημκρ. ἀφ' οὗ·

Ἀλληλοκτονία· ἡ· ἀμοιβάδην κτόνος· (σκοτωμὸς ἑνὸς μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλοκτόνος, ὁ, ἡ· (ἀλλήλων, κτείνω) ἀμοιβαίως κτείνων (ὅστις φονεύει τὸν φονέα του) ἐπ' ἀνθρώπων: ἀμοιβαίας φθορᾶς πρόξενος (ὅστις φθείρει τὸν φθορέα του) ἐπὶ πραγμάτων· ἔστι δὲ ἡ λέξις πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλομαχέω· (μάχομαι) ἀμοιβαίως μάχομαι (πολεμῶ ἐκεῖνον ὅστις μὲ πολεμεῖ) μόνον κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν χρήσιμον· ἀλληλομαχοῦμεν· κτλ. (πολεμοῦμεν ἀναμεταξύ μας· κτλ.) ἀφ' οὗ

Ἀλληλομαχία, ἡ· μάχη πρὸς ἀλλήλους· (πόλεμος, τὸν ὁποῖον κάμνουσιν ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον).

Ἀλληλομάχος (μάχομαι) ἀμοιβαίως μαχόμενος (ὅστις πολεμεῖ ἐκεῖνον ὅπου τὸν πολεμεῖ)· Ἀριστλ. Ζω. Ἱστ. 9, 2, 9. κατὰ Const. Gloger, de avib. ab Aristot. commem. Bresl. 1830. σλ. 50.

Ἀλληλοτομέω· (τέμνω) ἀμοιβαίως τέμνω· ἢ τεμνόμενος τέμνω· (κόπτω ἐν ᾧ μὲ κόπτουν, ἢ ἐκεῖνον ὅστις μὲ κόπτει) Περίπατος ἀλληλοτομούμενος, οἱ σταυρηδὸν ἀλλήλους τέμνοντες (σταυροδρόμι).

Ἀλληλότροπος, ὁ, ἡ· (τρέπω) σχῆμα ἢ εἶδος ἀμοιβαίως ἀλλάττων· (ὅστις ἀλλάζει πότε ἕνα καὶ πότε ἄλλο σχῆμα ἢ εἶδος)· κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν μόνον ἐν χρήσει· «φαντασίαι ἀλληλότροποι« αἱ ἀμοιβαίως τρεπόμεναι καὶ πρὸς ἀλλήλας μεταβαλλόμεναι· Στοβ. Φυσικ. σλ. 232.

Ἀλληλοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) ἀμοιβαίως τρεφόμενος (ὅστις θρέφει ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον θρέφεται), πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει.

Ἀλληλοτυπέω· (τύπτω) τὸν τύπτοντά με τύπτω· (κτυπῶ ἐκεῖνον ὅπου μὲ κτυπᾷ).

Ἀλληλοτυπία, ἡ· ἀμοιβαῖος αἰκισμός, ἀμοιβαία μαστίγωσις, πληγὴ (κτύπημα, ξύλισμα, πλήγωμα ἕνας μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλούϊα· Ἑβραϊκὴ λέξις, ἣν ὁ μὲν Θεοδοτίων ἑρμηνεύει: αἰνεῖτε τὸ Ὤν· ὁ δ' Ἡσύχ. αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ· αἰνεῖτε τὸν Κύριον· Ἰουστῖνος ὁ μάρτ. ὑμνήσατε μετὰ μέλους τὸ Ὤν· ὁ Γερμανός, Ἐκκλησιαστ. Θεωρία, σλ. 155. ἐδέλει τὴν λέξιν ἐκ τριῶν ἑβραϊκῶν λέξεων σύνθετον· Ἀλ, Ἠλ, Ουϊα· ὧν τὸ μὲν Ἀλ σημαίνει. «ἔρχεται, ἐφάνη· τὸ δὲ Ἠλ· «ὁ Θεός« καὶ τὸ Ουϊα, «αἰνεῖτε καὶ ὑμνεῖτε τὸν ζῶντα Θεόν·« καὶ ἄλλως· Ἀλ, ὁ πατήρ· Ἠλ, ὁ υἱός· Ουϊα, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· καὶ ἄλλως· «Ἀλληλούϊα, «Θεὸς ἰσχυρός, κραταιός, αἶνος Θεοῦ· » . . . Ἀλληλούϊα« αἶνον Θεοῦ σημαίνει τριττῶς, διὰ τὴν τρισυπόστατον πατρός, υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος ἑνιαίαν Θεότητα« καὶ ἄλλως· Ἀλληλούϊα· «κῆρυξ τοῦ εὐαγγελίου πρᾶξιν, ὁ Κύριος ἔρχεται.« Κυρίως δὲ σημαίνει τό, αἰνεῖτε τὸν ὄντα Θεόν· αἶνος τῷ ὄντι Θεῷ, αἰνέσατε· ὑμνήσατε.

Ἀλληλουχέω· (ἀλληλοῦχος) ἀμοιβαίως ἔχομαι, ἀρτῶμαι, συνδέδεμαι· (κρατιοῦμαι, κρέμομαι, εἶμαι δεμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κρατιέται, κρέμεται, εἶναι δεμένος ἀπὸ ἐμένα, π. χ. καθὼς ἡ κλείδωσις ἀπὸ ἄλυσον)· ἀφ' οὗ

Ἀλληλουχία, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως, ἔχεσθαι, ἀρτᾶσθαι, συνάπτεσθαι (κρέμασμα ἢ πιάσιμον, δέσιμον ἓν ἀπὸ τ' ἄλλο)· Διον. Ἀλικ.

Ἀλληλοῦχος, ὁ, ἡ· (ἔχω) ἀμοιβαίως ἐχόμενος, ἀρτώμενος, συνημμένος· (ὅστις κρατιέται, κρέμεται, εἶναι πιασμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις κρατιέται κρέμεται, πιάνεται ἀπὸ αὐτόν).

Ἀλληλοφαγέω· (ἀλληλοφάγος) τὸν τρώγοντά με τρώγω· (τρώγω ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ τρώγει) Ἀριστ. Ζω. Ἱστ. 8. ἀφ' οὗ

Ἀλληλοφαγία, καὶ Ἰων. ἀλληλοφαγίη, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως τρώγεσθαι· (φάγωμα ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ἀναμεταξύ τους)· Ἡρόδ. 3, 25. «πυθόμενος δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, δείσας τὴν ἀλληλοφαγίην, ἀπεὶς τὸν ἐπ' Αἰθίοπας στόλον. . .« καὶ Πλτ. Ἐπινμ. σλδ. 975. Α. «ἔστω δὴ πρῶτον μέν, ἡ τῆς ἀλληλοφαγίας τῶν ζώων, ἡμᾶς τῶν μέν, ὡς ὁ μῦθός ἐστι, τοπαράπαν ἀποστήσασα, τῶν δὲ εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν καταστήσασα.

Ἀλληλοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἀμοιβαίως καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, φθείρων· (ὅστις κατατρώγει, χαλνάει, ἀφανίζει, φθείρει ἐκεῖνον, ὅστις τὸν κατατρώγει χαλνᾷ κτλ.) πληθυντ. μόνον ἐν χρήσει· Ἡρόδ.

Ἀλληλοφθονία, ἡ· (φθόνος) ἀμοιβάδην φθόνος· (φθόνημα, ζήλεια καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος)· Διον. Ἀλικ.

Ἀλληλοφθορέω· Μλ. ήσω· τὸν φθείροντά με φθείρω· (φθείρω ἐκεῖνον, ὁποῦ μὲ φθείρει)· ἀφ' οὗ

Ἀλληλοφθορία, ἡ· ἀμοιβάδην φθορά, κτόνος, κατάλυσις· (χάλασμα, ἀφανισμός, σκοτωμὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη) Πλτ. Πρωταγ.

Ἀλληλοφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ἀμοιβαίως φθείρων· κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. ἐν χρήσει μόνον· ἀλλήλους φθείροντες (ὅσοι φθείρονται ἀναμεταξύ των, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον).

Ἀλληλοφίλος, ὁ, ἡ· (φιλέω) ἀμοιβαίως φιλῶν πληθυντ. μόνον χρήσιμον· ἀλλήλους φιλοῦντες (ὅσοι ἀγαποῦνται, εἶναι φίλοι ἀναμεταξύ τους)· (ι).

Ἀλληλοφονία, ἡ· ἀμοιβαῖος φόνος (σκοτωμὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη) Πνδ. Ὀλ. Β. 73.

Ἀλληλοφόνος, ὁ, ἡ· (φονεύω) ἀμοιβαίως φονεύων· πληθυντικῶς μόνον ἐν χρήσει· ἀλλήλων φονεῖς, ἀλλήλους φονεύοντες (ὅσοι σκοτώνονται ἀναμεταξύ τους, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον)· «τυράννοισιν ἀλληλοφόνους γεγενημένους«· Ξνφ. Ἱερ. Γ. 8.

Ἀλληλοφόντης, ου, ὁ· = ἀλληλοφόνος. πληθυντικῶς μόνον.

Ἀλληλοφυής, ὁ, ἡ· (φύω) πληθυντ. μόνον χρήσιμον· ἀμοιβαίως φυόμενος, γεννώμενοι (ὅσοι γίνονται, γεννοῦνται ἀναμεταξύ των, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον)· Πλτχ.

Ἀλλήλων· γενκ. πληθυντ. οὗ ὁ ἑνικὸς ἀριθμὸς καὶ ἡ ὀνομαστικὴ ἀνεγχώρητος διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως· δοτ. ἀλλήλοις, αις, οις, αἰτιατ. ἀλλήλους, ας, α· (ἴσως ἀπὸ τοῦ ἄλλος· Basi. Greg. σλ. 519.) εἷς τοῦ ἄλλου· τῷ ἄλλῳ, τὸν ἄλλον κτλ. (ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, μὲ τὸν ἄλλον, 'ς τὸν ἄλλον· κτλ.) ὅθεν μεταξύ, ἀναμεταξύ των (ἀνάμεσά τους)· δήλωσις τῆς ἀμοιβαίας τῶν τριῶν προσώπων ἐνεργείας· Ἰλδ. Δ. 62. Ε. 874. Ὀδσ. Α. 209. Ἀσυνήθως ἀντὶ τοῦ, ἕτερος (ἕνας ἀπὸ τοὺς δύω) ἐν Ὀδσ. Μ. 102. «τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ, πλησίον ἀλλήλων·« ἀντὶ πληθ. τοῦ ἑτέρου. «Ὁ δι' ἀλλήλων τρόπος«· κυκλικὸν σχῆμα ἐν λογικοῖς συλλογισμοῖς, ἐν ᾧ, τὸ ἀποδεδειγμένον πρῶτον, λαμβάνεται εἰς ἀπόδειξιν τοῦ δευτέρου. Ἐκ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμ. χρῆται Ὁμ. τῇ δοτ. ἀλλήλοιϊν, ἀντὶ ἀλλήλοιν, ἴσως καὶ ἀντὶ γενκ. Ἰλδ. Κ. 65. «αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν ἐρχομένω« παρὰ Πεζογράφοις δὲ σπανία ἐστὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμ. ἡ χρῆσις.

Ἀλλήλως· Ἐπίρρ. ἀμοιβαίως, ἀμοιβάδην, ἀμοιβαδίς, ἀμοιβαδόν· (ἀναμεταξύ των, ἀνάμεσά των, ἀλλαχτά, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη).

Ἄλλην· αἰτιατ. πτῶσις τοῦ ἄλλη· ἐπιρρηματικῶς σημαίνει τό, ἄλλοσε (εἰς ἄλλο μέρος, εἰς ἄλλον τόπον) ἀναπληροῦται δὲ συνήθως διὰ τοῦ, ἐπ' ἄλλην ὁδόν «ἐπ' ἄλλην καὶ ἄλλην« νῦν μὲν ἐνθάδε νῦν δ' ἐκεῖσε· ἔνθεν κἀκεῖθεν· (πότε 'ς ἕνα μέρος πότε 'ς ἄλλο· πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ)· «ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμέρα«· Πλάτ.

Ἀλληνάλλως· Ἐπίρρ. ὡς ἔτυχε· Σουΐδ.

Ἄλληξ, ηκος, ἡ· καὶ

Ἄλλιξ, ικος, ἡ· ἱμάτιον, χλαῖνα παρὰ Θετταλοῖς· (πανωφόρεμα ἐνδρόμιο) «ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσι« Καλλμχ. Αψ. 149. Εὐφορ. Αψ. 112. καθ' Ἡσύχ. χιτὼν χειριδωτός· χλαμὺς πορφυρᾶ· χλαμὺς ἀλληλόχειρος· (φόρεμα μὲ μανίκια· φόρεμα κόκκινον καὶ κοντὸν ἕως 'ς τὸ ζωνάρι, τὸ τουρκοβλάχ. πετλί)· παράγεται δὲ πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἀλλάσσω.

Ἄλλιστος, ὁ, ἡ· (λίσσομαι) ἀλιτάνευτος, ἄκαμπτος, ἀπαραίτητος· (ἀκαταπράϋντος, ἀλύγιστος· ὅστις δὲν καταπραΰνεται μὲ παρακαλέματα)· «ὦ ἄλλιστ' Ἀΐδη« Κρινηγόρ. Επιγρ.

Ἀλλιτάνευτος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἀλιτάνευτος.

Ἀλλογενής, ὁ, ἡ· (γένος) ἐξ ἄλλου γένους, ἢ ἔθνους· (ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλο γένος, ἀπὸ ξένον ἔθνος).

Ἀλλογλωσσία, ἡ· ξένη γλῶσσα· γλώσσης διαφορά· Ἰώσπ. ἀρχ. α΄, 5.

Ἀλλόγλωσσος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) ξένην, ἢ ἄλλην γλῶσσαν λαλῶν· ξένος· (ὅστις ὁμιλεῖ ξένην ἢ ἄλλην παρὰ τὴν ἐδικήν μας γλῶσσαν)· Ἡρόδ. Β. 154. «πρῶτοι γὰρ οὗτοι ἐν Αἰγύπτῳ ἀλλόγλωσσοι κατοικίσθησαν.«

Ἀλλογνοέω· Μλ. ήσω· (νοέω) ἄλλον ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς ὄντος γιγνώσκω· ἄλλον ἀντ' ἄλλου ἡγοῦμαι· οὐκ ὀρθῶς κρίνω, οὐ κατὰ τὸ ὂν δέχομαι· σφάλλομαι τῆς περί τινος κρίσεως· (ἀλλοιώτικον γνωρίζω ἀπὸ τοῦ ὅ,τι εἶναι· ἄλλο ἀντὶς δὲ ἄλλο νομίζω· παραγνωρίζω, σχημνὰ ἢ σφαλμένα γνωρίζω): ἀλλογνώσας Ἰωνκ. ἀντί, ἀλλογνοήσας· Ἡρόδ. 1, 85. 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, παραφρονῶ· (δὲν εἶμαι 'ς τὰς φρένας μου)· Γαλην. Γλωσσαρ.

Ἀλλόγνως, ωτος, ὁ, ἡ· = ἀλλόγνωτος· Ἐμπδ. «ἀλλόγνωτι χιτῶνι.«

Ἀλλόγνωτος, ὁ, ἡ· (γιγνώσκω) ἄλλοις γνωστός, ὅθεν ἡμῖν ἄγνωστος· ξένος· (εἰς ἄλλους γνώριμος· εἰς ἡμᾶς ἀγνώριστος)· «. . . ὄδ' ὤλετο τηλόθι πάτρης διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ«· Ὀδσ. Β. 366. ὁ δ' Εὐσταθ. ἐξηγεῖ τὴν λέξιν, πολέμιος, ξένος, ἄλλα γινώσκων ἤπερ ἡμεῖς.

Ἀλλοδαπής, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ

Ἀλλοδαπός, ή, όν· ξένος, ἐκ ξένης χώρας, ἀλλοεθνής· (ἀπὸ ξένον τόπον, ἀπὸ ξένον ἔθνος ἢ γένος)· «μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνήγαγες«· Ἰλδ. Γ. 48. (κατὰ τὸ σχῆμα ἐστὶν ἡ λέξις εἴτε παρατεταμένη ἀπὸ τὸ ἄλλος ἁπλῶς, ὡς ἡ ποδαπός, ἡμεδαπός· εἴτε σύνθετος τῇ, ἔδαφος· ἰδὲ ποδαπός. Ὁ δὲ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 135. ἀποδέχεται ἀρχαίαν τινὰ ἀναστροφήν, (ἄλλου ἄπο).

Ἀλλόδημα· Ἐπίρρ. = ἀπόδημα· μακρὰν τῆς πατρίδος, ἐν ξένῃ χώρᾳ (μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα, 'ς τὰ ξένα) Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Ἀλλοδημία, ἡ· (δῆμος) Ἰωνικ. ἀντὶ, ἀποδημία· ἐν ξένῃ χώρᾳ διατριβὴ (ξενιτεία, ξενίτευμα)· Ἰάμβλ. 257. «ἐν ἀλλοδημίᾳ» ἀντὶ ἐν ἄλλῳ δήμῳ· Πλατ. Νμ. 12. σελ. 954. Ε.

Ἀλλοδοξέω· Μλ. ήσω· (δόξα) = ἑτεροδοξέω· ἄλλα φρονῶ, ἐξαιρ. ἁμαρτάνω τῆς γνώμης· (ἀλλοιότικην γνώμην ἔχω· ἀλλοιῶς στοχάζομαι· μάλιστα, ἡ γνώμη μου εἶναι σφαλμένη, δὲν ἔχει τὸν τόπον της)· «παρέσχε γάρ, ὡς φῂς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλοδοξεῖν εἶναι»· Πλτ. Θεαίτ. παράβαλε, ἀλλοφρονέω.

Ἀλλοδοξία, ἡ· ἀλλοία, ἡ ἐσφαλμένη, ψευδὴς δόξα· (διαφορετική, ἡ πλανεμένη, ψεύτικη γνώμη)· «ἀλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν, ψευδῆ φαμὲν εἶναι δόξαν, ὅταν τίς τι τῶν ὄντων, ἄλλο αὖ τῶν ὄντων ἀνταλλαξάμενος, τῇ διανοίᾳ φῇ εἶναι»· Πλάτ. Θεαίτ.

Ἀλλοεθνής, ὁ, ἡ· (ἔθνος) ἐκ ξένου ἔθνους· (ὅστις εἶναι ἀπὸ ξένον λαὸν, ἀπὸ ξένην φυλήν· ἀλλόφυλος)· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοεθνία, ἡ· ἔθνους διαφορὰ (διαφορετικὸν ἔθνος, ἀλλοιότικη φυλή)· Στρβ. ΙΒ΄.

Ἀλλοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλλοῖος τὸ εἶδος, (ὅστις εἶναι ἀπὸ ἀλλοιότικον, διαφορετικὸν εἶδος)· «τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι»· Ὀδσ. Ν. 194. (ἔνθα τὸ ἀλλοειδέα ἀντὶ τρισυλλάβου καὶ ὡς Μολοσσὸς, ‒‒‒, στίχου ποὺς κεῖται)· ἀλλοειδῶς· ἐπίρρ. Διογν. Λαέρτ.

Ἀλλοθ', κατὰ ἔλλειψιν, παρ' Ὁμ. ἀεὶ· ἀπὸ τοῦ, ἄλλοθι.

Ἀλλοθα· Δωρκ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ἄλλοθεν — ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. Δυσκόλου, ὡς ἄκυρος λέξις.

Ἀλλοθεν· Ἐπίρρ. κινήσεως σημαντικόν· (ἄλλος) ἐξ ἄλλης ἢ ξένης χώρας, γῆς, ἐξ ἄλλου μέρους ἢ τόπου· (ἀπὸ ἄλλον τόπον, ἀπ' ἄλλο μέρος) ὁ Ὁμ. συντάττει τὴν λέξιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, ἄλλος, «φοίτων ἄλλοθεν ἄλλος»· Ὀδσ. Ι. 401. «προσεξεόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων»· Εὐρπ. Φοιν. 1263. «κεῖνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων»· Ὀδσ. Γ. 318. Ἀλλοθέν ποθεν· ἐξ ἄλλου τινὸς μέρους ἢ τόπου· (ἀπ' ἄλλο κἀνένα μέρος, ἀπ' ἄλλον κἀνένα τόπον).

Ἀλλοθι· Ἐπίρρ. στάσεως σημαντικόν· ἐν ἄλλῃ ἢ ξένῃ χώρᾳ, ἐν ἄλλῳ μέρει ἢ τόπῳ (εἰς ἄλλο μέρος εἰς ἄλλον τόπον) παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρδτ. ἐνίοτε μετὰ γενικ. ἄλλοθι γαίης· ἐν ἄλλῃ χώρᾳ· ἄλλοθι πάτρης· οὐκ ἐν τῇ πατρίδι, τουτέστι μακρὰν τῆς πατρίδος, Ὀδσ. Β. 131. Γ. 318. ἄλλοθι οὐδαμοῦ, (εἰς κἀνένα ἄλλο μέρος, κἀμμοθενὰ ἀλλοῦ)· παρὰ Πλάτ. δὲ, = ἐν ἄλλοις.

Ἀλλόθροος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ἀλλόθρους· ὁ, ἡ, ουν, τό· (θρόος)· ἄλλην, ἢ ξένην γλῶσσαν λαλῶν (ὅστις ὁμιλεῖ ἄλλην, ἢ ξένην γλῶσσαν)· «Τελμησσέες μέντοι τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμα εἶναι Κροίσῳ ἐπὶ τὴν χώραν»· Ἡρδτ. 1, 78. καὶ 3. 11. καὶ, «... μεμφόμενοι τῷ Φάνῃ, ὅτι στρατὸν ἤγαγε ἐπ' Αἴγυπτον ἀλλόθροον...» καὶ Ὀδσ. Α. 183. «ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους»· ὅθεν κυρίως ξένος, ἄλλως φθεγγόμενος· ἑτερότροπος, τρόπου ἀλλοτρίου· Σφκ. καὶ Αἰσχλ. ἀλλόθ. γνώμα.

Ἀλλοινία, ἡ· (οἶνος) τὸ ποικίλον, τουτέστιν ἄλλοτε ἄλλον πίνειν οἶνον ἐπὶ τραπέζης· (τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις τὸ κρασὶ εἰς τὴν τράπεζαν πίνοντας πότε ἀπὸ ἕνα καὶ πότε ἀπὸ ἄλλο· ἀλλαξοκρασιά)· «καὶ γὰρ ἀλλοινίαι λεγόμεναι τάχιστα μεθύσκουσι»· Πλτχ. Συμπ.

Ἀλλοιοειδής, ὁ, ἡ· (ἀλλοῖος, εἶδος) ἀλλοῖον εἶδος ἔχων (ἀλλοιότικος) Σχλ. Νικ.

Ἀλλοιόθετος, ὁ, ἡ· (ἀλλοῖος, τίθημι) ἀλλοίαν, ἢ διάφορον θέσιν ἔχων· (διαφορετικὰ, ἢ ἀλλοιότικα βαλμένος).

Ἀλλοιόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ἀλλοίαν, ἢ διάφορον μορφὴν ἔχων· ἄλλως μεμορφωμένος· (ὅστις ἔχει διαφορετικὸν, ἢ ἀλλοιότικον σχῆμα ἢ πρόσωπον).

Ἀλλοῖος, οία, οῖον· (ἄλλος) κατ' ἄλλον τρόπον ὤν, ἄλλως ἔχων, διάφορος τὴν μορφὴν, τὸ σχῆμα, τὸ εἶδος· καὶ τ. τ. ἀεὶ κατὰ παραβολικὸν σημασίαν· (ἀλλοιότικος, διαφορετικός)· Ἰλδ. Δ. 258. «ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ» Ὀδσ. Π. «ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον, ἠὲ πάροιθεν» Τ. 265. «καὶ γάρ τίς τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα κουρίδιον» Ἡρδτ. 2. 35. «... φύσιν ἀλλοίην παρεχομένῳ, ἢ οἱ ἄλλοι ποταμοί ...» ἄλλοτε ἀλλοῖαι· Πνδ. Ἄλλοτε ἀλλοῖος, ἑκάστοτε διάφορος, (κάθε φορὰν ἀλλοιότικος, πότε ἔτζι, καὶ πότε ἔτζι, κάθε φορὰν διαφορετικός), Ξεν. ἀλλοῖόν τι· διάφορον τοῦ ὅ,τι ἐδείξεν εἶναι· ἀναφέρεται δὲ ἡ ἔννοια τῆς λέξεως εἰς κακὸν, καὶ τίθεται κατ' εὐφημίαν ἀντὶ τοῦ, κακόν τι «... ἵνα μή τι ἀλλοῖον περὶ σεῦ οἱ Σπαρτιῆται βουλεύσωνται» Ἡρδτ. 5, 40. Συγκρτ. ἀλλοιότερος Ἡρδτ. 7, 212. «ὡς δὲ οὐδὲν εὕρισκον ἀλλοιότερον οἱ Πέρσαι ἢ τῇ προτεραίῃ ἐνώρων, ἀπήλαυνον» καὶ Θκδ. Δ΄. «οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας» ἀλλοιότερον, ἐπιρρηματικῶς, Ξεν.

Ἀλλοιόστροφος, ὁ, ἡ· (στροφὴ) ἀλλοίας καὶ διαφόρους στροφὰς ἔχων· Σχλστ. Ἀριστφ. Βάτρ. 1295.

Ἀλλοιόσχημος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀλλοιοσχήμων, ὁ, ἡ, ον, τό· γενικ. ονος (σχῆμα) μεταβεβλημένον ἢ διάφορον σχῆμα ἔχων· Σέξ. Μαθμτ. Ζ΄. 206.

Ἀλλοιότερον· Ἐπίρρ. συγκριτικὸν, ἀπὸ τοῦ ἀλλοῖος· μᾶλλον διαφερόντως (πολὺ ἀλλοιότικα)· Ξεν.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ· (ἀλλοῖος) διαφορὰ, ἀνομοιότης· Ἱππκρ.

Ἀλλοιοτροπέω· Μλ. ήσω· = ἀλλοτροπέω· ἀμφιβάλλεται· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοιότροπος, ὁ, ἡ· = ἀλλότροπος· ἀμφβ.

Ἀλλοιόχροος, ὁ, ἡ· καὶ συνρτ. ἀλλοιόχρους, ὁ, ἡ, ουν, τό· (χρόα) μεταβεβλημένου ἢ διαφόρου χρώματος· (ὅστις ἄλλαξε, ἢ ἔχει διαφορετικὸν χρῶμα, βαφήν)· Σέξ.

Ἀλλοιόω· Μλ. ώσω· (ἀλλοῖος) μεταβάλλω, μεταλλάττω, μεταποιῶ (μεταβάλλω, ἀλλάζω, κάμνω ἀλλοιῶς): ἀλλοιῶ τινα· μεταπείθω· [ἐπ' ἀνθρώπων] μεθαρμόζω [ἐπὶ πραγμάτων] (ἀλλάζω τὴν γνώμην τινος· κάμνω τίποτε ἀλλοιότικον). Παθητ. ἀλλοιοῦμαι, τὴν γνώμην καὶ τῇ γνώμῃ· (ἀλλάζω τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου). Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, μεταβάλλομαι, ἀλλοῖος γίνομαι· «ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται» Πλτ. Πολτ. Β΄.

Ἀλλοιώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) διαφέρου εἴδους ὢν· τὸ εἶδος διαφόρως μεταβάλλων· μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος· (ὅστις ἔχει διαφορετικὸν εἶδος, ἢ ἀλλάζει διαφορετικὰ καὶ εὔκολα τὸ εἶδος του).

Ἀλλοίωμα, τό· = τῷ ἑξῆς.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ· μεταβολὴ, ἀλλαγὴ, μεταλλαγὴ, μετάλλαξις· (ἄλλαγμα, μετάβαλμα)· «πολλοὶ δὲ διὰ τὴν πρὸς τὸν οἶνον ἐπιθυμίαν οὐδ' ὑπνῶσαι δύνανται χωρὶς ἀλλοιώσεως καὶ μέθης» Πολύβ. ἐξαιρέτως δὲ, μεταβολὴ γνώμης, μετάνοια (μετανοιωμα).

Ἀλλοιωτικός, ἡ, όν· εἰς ἀλλοίωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος (ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ μεταβολὴν, νὰ κάμνῃ τίποτε ἀλλοιότικον).

Ἀλλοιωτός, ἡ, όν· μεταβλητὸς, εὐμετάβλητος (ὅστις μεταβάλλεται, γίνεται ἀλλοιότικος, ἀλλάζει εὔκολα, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάζῃ τις εὔκολα)· τὸ ἀλλοιωτόν, εὐμεταβλησία· (εὐκολία νὰ ἀλλάζῃ νὰ γίνεται, ἢ νὰ κάμνῃ τίποτε ἀλλοιότικον).

Ἄλλοκα· Δωρκ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε· «Χ' ὦ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει» Θεοκρ. Εἰδ. Δ΄.

Ἀλλόκοτος, ὁ, ἡ· ἀλλοῖος, διάφορος τοῦ συνήθους τρόπου, γένους, σχήματος, εἴδους· τῆς συνήθους μορφῆς, ποιότητος· (διαφορετικὸς, ἀλλοιότικος ἀπὸ τὸ συνηθισμένον), ὅθεν θαυμάσιος, τερατικὸς, τεράστιος, ἄτοπος, θαυμαστὸς, τρόπου ἀλλοτρίου, παρὰ φύσιν, (παράξενος, ἀφύσικος, ἀσυνήθιστος)· «οἱ μὲν γάρ που διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διελήσεις, ἀλλόκοτοί τε εἰσὶ καὶ ἀναίσιοι» Πλτ. Νμ. Ε΄. «ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος» Πλούτχ. Ἔτι δὲ, παρηλλαγμένος, μετασχηματισμένος, μεταμεμορφωμένος. Τιμαῖος, ὑπὸ Ruhnk. σλ. 24. Ἱπποκρ. Γαλη. γλωσσά· Σφκλ. Φιλ. 1191. «ἀλλόκοτος γνώμη» (Τινὲς μὲν ἐθέλουσι τὴν λέξιν σύνθετον ἐκ τοῦ, κότος· ὀργὴν, ἦθος ἐνταῦθα σημαίνειν λέγοντες· «Ἀλλόκοτον σημαίνει μὲν τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου· πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν, καὶ παραπληξίαν· ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλοις κοτῶν, ἀλλόκοτος ἂν καλοῖτο» Φρύνχ. προπαρσκ. Σοφστ. ἄλλοι δὲ ὀρθότερον κρίνουσι τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς καθ' ὑπερβιβασμὸν, ἀντὶ, ἀλλότοκος)· Ἐπίρρ. ἀλλοκότως.

Ἄλλομαι· Μλ. οῦμαι· ἀόρστ. α΄. ἡλάμην· Ἀπρμφτ. ἅλασθαι· (ἡ ἀρχικὴ συλλαβὴ ἔστι μακρὰ καὶ ἐν τοῖς ἀναυξήτοις χρόνοις)· Ἀόρστ. β΄. ἡλόμην· Ἀπρμφτ. ἁλέσθαι· (Ὁ δ' Ἑρμᾶνος ἀποδοκιμάζει, παρὰ Σφκ. Οἰδ. Τ. 1131. «ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου;» τὸν ὁριστικ. ἀόρστ. β΄. ἀποδεχόμενος μόνον τὸν εὐκτικ. ὑποτακτ. ἀπαρμφ. καὶ τὸν μετοχικόν). Ἔστι δὲ τὸ ῥῆμα μέσ. ἀποθτ. Σκιρτῶ, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, (χορεύω)· «καὶ ἔλαφοι ἥλοντο πρὸς οὐρανόν» Ξεν. Κπ. Α. 4. Ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ κατὰ συγκτ. ἀόρστ. ἐν τῷ β΄ καὶ γ΄. προσώπῳ, ἆλσο, ἆλτο· Μετχ. ἅλμενος, ἐν συνθέσει μόνον, ὑποτακτ. ἅληται καὶ ἆλεται: ἐπὶ πασησδήποτε ταχείας κινήσεως· ἆλτο ὀϊστός, Ἰλδ. Δ. 125. «ἠμὲν ἔπειτα εἰς ἅλα ἆλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου» Α. 532. προσθέω, θυμῷ φέρομαι, ἐπίτινα, ἐπιφέρομαι, ἐπιτρέχω τινί· (τρέχω ὁρμητικὰ, ὁρμῶ, τρέχω καὶ πετάχνομαι ἐπάνω εἰς τινα, πέφτω κατεπάνω του)· «ἣ καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο» Ἰλδ. Τ. 353. «Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς» Φ. 174: ἅλλεται ὀφθαλμὸς, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, χτυπάει, παίζει τὸ μμάτι μου· Θεοκρ. «ὀφρὺς δεξιὰ ἅλλεται» Μέλαμ. παραβλ. ἅλμα.

Ἀλλόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ἀλλοίαν, διάφορον, ξένην μορφὴν ἔχων· (ὅστις ἔχει ἀλλοιότικην, διαφορετικὴν, παράξενην ὄψιν,

θεωρίαν)· »ἀλλόμορφα τέρατα« Ἱππ. Ἐνύπ. 7, 8.

Ἀλλοπάθεια, ἡ· τὸ πάσχειν τι ὑπ' ἄλλου τινὸς προερχόμενον (τὸ νὰ πάσχῃ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ ἄλλου, ἢ τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἄλλος εἰς αὐτόν)· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοπαθής, ὁ, ἡ· (πάσχω, παθεῖν) ἄλλου δυνάμει, ἢ ὑπ' ἄλλου προερχόμενόν τι πάσχων· (ὅστις πάσχει, παθαίνει, ἢ ὑποφέρει τίποτε, τὸ ὁποῖον προξενεῖ, κάμνει, ἢ ἐνεργεῖ εἰς αὐτὸν ἄλλος). Παρὰ τοῖς γραμματικογράφοις δὲ λέγεται ῥῆμα ἀλλοπαθὲς τὸ μεταβατικόν· ἰδὲ αὐτοπαθής.

Ἀλλίπους· σφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Σοφ. Οἰδ. Τ. 467. ἀντὶ ἀελλόπους.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ· τοῦτ' ἔστιν, ἄλλοτε πρὸς ἄλλον· ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον, ὁτὲ μὲν ἔνθα, ὁτὲ δ' ἔνθα τρεπόμενος· τὸν μὲν ἄλλῳ, τὸν δ' ἄλλῳ συμπράττων· (ὅστις τρέχει πότε εἰς ἕνα καὶ πότε εἰς ἄλλον· πότε παίρνει τοῦ ἑνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου τὸ μέρος· πότε τὸν ἕνα, καὶ πότε τὸν ἄλλον πιάνει φίλον καὶ δὲν μένει πιστὸς εἰς κανένα). Ἐπίθετον τοῦ Ἄρεος· »Ἄρηα τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἀλλοπρόσαλλον« Ἰλ. Ε. 831. καὶ 889. »μή τι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε.«

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο· (ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἄλλος τις, καὶ παρ' Ὁμ. τις ἄλλος »Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη« Ὀδ. Κ. 327. καὶ Λ. 557. »οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, ἀλλὰ Ζεύς...« Ἔτι δὲ ἡ σημασία αὐτοῦ ὅλως παραβολική, καὶ ἐν τελείᾳ συγκρίσει ἐπιφέρεται αὐτῷ ὁ διαζευκτικὸς ἤ· πολλάκις δὲ καὶ ἡ γενική· ἄλλος, ἐμοῦ, σοῦ κτλ. Γρηγ. Κορινθ. ὑπὸ Schaef. σελ. 582. σπανιώτερον ὁ ἀλλά, καὶ μόνον ὅταν τῷ ἄλλος προτεθῇ καὶ ἀρνητικόν τι· »Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιώνων, ἀλλὰ φίλη μήτηρ...« Ἰλ. Φ. 275. »ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, ἀλλὰ τοκῆε δύω« Ὀδ. Θ. 311. καὶ Λ. 557. ὡσαύτως καὶ τὸ εἰ μή. »Τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν« Ὀδ. Ρ. 383. »οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος ἀθανάτων, εἰ μὴ νεφεληγερέτα Ζεύς..« Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 78. Ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀντί· »καὶ τοῦ σύ γ' αὐτός, κ' αἴτιος ἄλλος ἀντὶ σοῦ...« Σοφ. Οἰδ. Κ. 448: καὶ τὸ πλήν, »ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν εἴδωλ'..« Αἰ. 125. »ἐὰν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ« Εὐρ. 39. Πολλάκις δὲ συντάττεται καὶ οὐσιαστικῶς μετὰ γενκ. ἄλλος Θεῶν, ἄλλος ἀθανάτων· Ὁμ. Ἐκ τῆς σημασίας ἄλλος ἤ, προκύπτει τό, διάφορος· ἄλλα δεκαίων· μετριώτερον ἀντὶ ἀδέκα· Ξεν. καθ' ἣν σημασίαν πολλάκις κεῖται τὸ ἄλλος, ὥστε τίθεται καὶ ἀπολύτως ἀντὶ τοῦ κακός (ἄλλος, ἢ ἀγαθός)· »... οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω« Ὀδ. Δ. 348. καὶ Ρ. 139. 2) ἄλλος = ἕτερος· ἐπαναλαμβανόμενον ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Λογογράφοις μὲν ἐναρθρως, παρ' Ὁμ. δὲ συνήθως ἄλλος μέν, ἄλλος δέ· ἔτι δὲ καί, τὰ μὲν — ἄλλα δὲ »Φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει...« Ἰλ. Ζ. 147: σπανιώτερον, ἕτερος — ἄλλος· »ἀξίστωσαντα ζυγὰ ἠλασυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων« Σοφ. Ἠλ. 739. καὶ Θεοκρ. 6, 45. »νίκη μὲν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο« 3) οἱ ἄλλοι, τὰ ἄλλα καὶ συναλρ. τἄλλα κατὰ Βόλφιον· Wolf. Anal. 2, σελ. 431. κατὰ Gottling. δέ, Θεοδοσ. γραμμ. 1, σελ. 116. 2, σελ. 191. τἆλλα· παρ' Ὁμήρῳ δέ, οἱ ἄλλοι = οἱ ἐχ'ροίτιοι· Ε) ὁ ἄλλος, = ὁ πλειόνων ἔσχατος· Πλάτ. Νμ. 8, 4. σελ. 843. Β. ὑπὸ Art. καὶ Sturz. Lex. Ξεν. 1, σελ. 133. 4) = ἀλλότριος· »Ὁππότε κεν δήμου ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης φήῃ...« Ὀδ. Ψ. 374. ἀντιθέτως τῷ, πολίτης· »οὐδ' εἴ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω« Σοφ. Οἰδ. Τ. 230. 5) πλεοναστικῶς δῆθεν »μήτηρ οὔτε πέπυσται, οὐδ' ἄλλαι δμωαί« Ὀδ. Β. 412. ὅπου τὸ ἄλλαι χρησιμεύει εἰς ἐμφατικωτέραν ἔκφρασιν τῆς ἀντιθέσεως τῶν δμωῶν πρὸς τὴν δέσποιναν, καὶ εἰς ῥητὴν δήλωσιν τῆς Πηνελόπης καὶ τῶν ἄλλων, ἤτοι τῶν δμωῶν· ὡσαύτως καὶ »Πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων..« Ὀδ. Α. 132. καὶ »ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι« Ζ. 84. καὶ »αὐτὰρ οἱ ἄλλοι σκηπτοῦχοι βασιλεῖς...« Θ. 40. καὶ »...ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων« Ι. 193. »μήτηρ, ἠδὲ πατρίς, ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι« καὶ Ι. 367. Καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »ἁγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα...« Σοφ. Οἰδ. Τ. 7. καὶ Πλάτ. Γοργ. σελ. 473. D. ὑπὸ Heind: Πολλάκις δὲ καὶ κατὰ γενικὴν σημασίαν τοῦ, πρὸς τούτοις, καὶ ἅμα, πρὸς δέ, ἰδοὺ· »Ἰοῦ, ἰοῦ· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα« Σοφ. Φιλ. 38. ὅπου τό, ἄλλα ῥάκη, κεῖται προσθετικῶς τῷ, ἔκπωμα καὶ πυρεῖ'· γ) τῷ, ἄλλος εὕρηται πολλάκις συγκριτικὸν ἐπιρρήματον· τό, ἀμείνων, καὶ χερείων· »...πὰρ δ' ὄχεσφιν ἄλλον, Κεβριόναο χερείονα, κάλλιπεν Ἕκτωρ« Ἰλ. Μ. 92. καὶ 232. »οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον, ἀμείνονα τοῦδε, νοῆσαι« ἢ τό, ἕκαστος· »οἱ δ' ἄλλοι φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος« Ἰλ. Π. 697. ἢ προηγούμενον αὐτοῦ τό, ἐς πλησίον· »ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον« Ἰλ. Δ. 81. δ) ἄλλα παρὰ ταῦτα, Διον. περὶ συνθ. σελ. 117. ὑπὸ Schaef. 6) προτυπικευόμενον· »...Ἑωσφόρος Ἠριγένεια, ἄστρα τε λαμπετόωντα...« (ἀντὶ ἄστρα τε ἄλλα)· Ἡσδ. Θεογ. 411. πολλάκις ἐν τῷ, Ζεὺς καὶ Θεοί· »τί δ' οὖν ἀνάσχετ' ἔστιν, ὦ Ζεῦ καὶ Θεοί...« (ἀντὶ καὶ ἄλλοι θεοί)· Ἀριστφ. Πλτ. 898. ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ προτασσόμενον δ' εὕρηται, Ἰλ. Ζ. 476. »Ζεῦ, ἄλλοι τε Θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι...« ἔτι δὲ ὑπακουόμενον· ὦ Ζεῦ καὶ πάντες Θεοί· Δημ. Στεφ. σελ. 323. καὶ (ἀντὶ καὶ πάντες ἄλλοι)· »Ζηνὶ φίλος καὶ πᾶσιν ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν« Ἡρδτ. 1. 65. (ἀντὶ καὶ πᾶσιν ἄλλοις). Ὡσαύτως παραλείπεται, τὸ ἄλλος καὶ ἐν πύσματι· »ποίῳ τρόπῳ; (ἀντὶ ποίῳ ἄλλῳ τρόπῳ)« Σοφ. Οἰδ. Κ. 474. καὶ »ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;« (δηλ. τί ἄλλο χρή..) Τραχ. 392: ε) εἴ τις, ἀντί, εἴ τις ἄλλος· εὕρηται μέντοι καὶ προτασσόμενον· »...καὶ τλήμων εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ« Εὐρ. Φοίν. 1612. ς) αἱ δύο (ἀντὶ αἱ δύο ἄλλαι)· »...τὴν τριτάτην μὲν μοῖραν ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, τὰς δὲ δύο παρὰ μητρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν« Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 447. καὶ »...ἡ μὲν ἔην θνητή, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω« Ἡσδ. Θεογ. 278. 7) Ἐπιρρηματικῶς τὸ ἄλλο, καὶ τὰ ἄλλα = ἄλλως· »..ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ...« Ἰλ. Ψ. 454. καὶ παρὰ Λογογράφ. πολλάκις: παρὰ Τραγ. δὲ = πρὸς τούτοις, πρὸς δέ· »ἄλλα ἑκατὸν δάνεισον« Ξεν. ΚΠ. γ'. α'. 19. Ὡσαύτως καὶ ὡς χρονικὸν Ἐπίρρ. = ἄλλοτε· Ξεν. ὥσπερ καὶ ἐπίθετ. ἐπὶ χρόνου, ὁ ἄλλος χρόνος· = ὁ παρῳχημένος· Ἀττ. Ἰδὲ καὶ ἰδιαιτέρως τό, ἄλλου, ἄλλῃ, ἄλλην, ἄλλως. Σημειωτέαι δέ, ὅτι ὁ Ὁμ. ἐξαιρέτως καὶ οἱ Ἀττ. τὸ ἄλλος, εἰώθασι συντάττειν ἄλλῳ τινὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πτώσεων, ἢ καί τινος τῶν ἐκ πρωτοτύπου συγγενοῦς αὐτῷ λέξεων· π. χ. ἄλλος ἄλλον, ἄλλοθεν ἄλλος, ἄλλος ἐξ ἄλλου, ἄλλος-ἀλλοῖος καί· τ. τ. Wyttenb. ep. cr. σελ. 245. Διον. περὶ Συνθ. σελ. 62. ὑπὸ Schaef. Παραπλήσιον τούτοις ἐστὶ τό· »ἄλλος ἄλλας οἶδε τευχέων τρόπος« Εὐρ. Φοιν. 133. ἀντὶ τοῦ, τὸν μέν, οὕτως, τὸν δ' ἄλλως: ἄλλως τε καὶ ἄλλως. Ὁ δ' Ἡρδτ. συναιρεῖ τό, οἱ ἄλλοι εἰς ὧλλοι συνήθως· ἄλλοι δ' αὖ γράφουσιν ὤλλοι.

Ἄλλοσε· Ἐπίρρ. εἰς ἄλλον τόπον ἢ μέρος· »Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος;« Ὀδ. Ψ. 184. κινήσεως, καὶ 2) ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἢ μέρει, ἀναφορᾶς σημαντικόν.

Ἄλλοτα, Αἰολ. ἀντὶ ἄλλοτε.

Ἄλλοτε· Ἐπίρρ. (ἄλλος, ὅτε) ἐν ἄλλῳ χρόνῳ (εἰς ἄλλον καιρόν, ἄλλην φοράν). Ὁ Ὁμ. χρῆται αὐτῷ συνήθως ἐν ἀντιθέσεσιν· ἄλλοτε — ἄλλοτε· (μιὰ φορά, ἄλλη φορά, πότε — πότε)· ἔτι δὲ καὶ ὁτὲ μὲν ἄλλοτε δέ »Ὡς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων« Ἰλ. Λ. 64: ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δ' αὖτε· Ἡσδ. Ἀσπ. 221: Τότε μέν, ἄλλοτε δέ· »...ἠλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος κάρα...« Σοφ. Ἠλ. 739: Ποτὲ μέν, ἄλλοτε δέ· »...ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει« Ἀντγ. 367. Πολλάκις δὲ παραλείπεται τὸ προηγούμενον ἄλλοτε Herm. Vig. σελ. 793: Ἄλλοτε ἄλλος (πότε τοῦτος καὶ πότ' ἐκεῖνος· πότε ὁ ἕνας καὶ πότ' ὁ ἄλλος, πότε ἔτζι, καὶ πότε ἔτζι): Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε· ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, ἔσθ' ὅτε (μερικαῖς φοραῖς, ἀπὸ καμμιὰ φορά) Ξεν. ἔστι δὲ καὶ παραβολικῶς πάνυ εὔχρηστον ὡς τό, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλλοτε ἄλλῃ καὶ τ. τ.

Ἀλλότερος· αἰολ. ἀντὶ ἀλλότριος· ἀδέσποτον

Ἄλλο τι· ἢ ὀρθότερον ἄλλο τι· Ἐπίρ. (ἄλλος τις) παρ' Ἀττ. ἐρωτηματ. ἄλλο τι; ἐπειδὴ καὶ τί ἄλλο τίθεται Τὸν διαζευκτικόν, ἤ, ἐπιφερόμενον ἔχον, ἀποτελοῦς διπλοῦς σχηματίζει λόγον, ἀντὶ ἄλλο τι γένοιτ' ἂν ἤ-, »τοῦτ' ἄλλο τι ἢ θεοφιλὲς γίνεται;« Πλτ. Εὐθ. 19. »ἄλλο τι ἢ διαφέρει;« Κρτ. 11. »ἄλλο τι ἢ λείπεται τὸ ἐνθαῦτα ἐμοὶ κινδύνων ὁ μέγιστος;« Ἡρδτ. 1. 109. Ἔτι δὲ τίθεται καὶ ἄλλο τι οὖν, ἤ — Πλτ. Μεν. σελ. 82. D. Κριτ. σελ. 50. Α. 53. D. 2) ἄνευ τοῦ ἢ δὲ = ἢ γάρ; οὐκοῦν; (δῆλον ἀλήθεια; δὲν εἶναι ἔτζι;) ἄρα καταφατικόν· »ἄλλο τι οὖν οὐδὲ ἰατρός« ἄρα λοιπὸν οὔτε ἰατρός· Πλτ. Κλιθ. 18.

Ἀλλοτριάζω· (ἀλλότριος) ἀλλοτρίως, ἢ δυσμενῶς ἔχω, ἢ διάκειμαι πρός τινα (ἐχθρεύομαί τινα· δὲν μοὶ ἀρέζει τις, δὲν ἔχω πλέον εἰς τον)· Παλβ'. ΙΕ.

Ἀλλοτριόγαμος, ὁ, ἡ· (γάμος) ἐξ ἀλλοτρίου — παρανόμου — γάμου γεγεννημένος· ἢ ἀλλοτρίᾳ γαμετῇ, ἢ παρανόμως γυναικὶ συζῶν· (ὅστις εἶναι γεννημένος ἀπὸ παράνομον ὑπανδρείαν· ἢ ὅστις ζῇ μὲ ξένην γυναῖκα, ἢ εἶναι 'πανδρευμένος παράνομα) ἀμφιβ. ἡ λέξις.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ὁ, ἡ· (ἐπίσκοπος) ἀλλοτρίοις προσέχων πράγμασι· ἀλλότρια σκοπιωρούμενος, ἢ κατασκοπῶν, κατάσκοπος· (ὅστις παρατηρεῖ, περιεργεύεται ξένα πράγματα, σπιοῦνος.) Πτρ. Ἀπόστ. 4, 15.

Ἀλλοτριολογέω, Μ. ήσω· (λέγω) λαλῶ ἀλλότρια τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀπρεπῆ, ἢ μὴ προσήκοντα· (ὁμιλῶ λόγια ἀνάρμοστα εἰς τὸ προκείμενον, ἢ 'ς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας.) Στρβ. 11, σελ. 108.

Ἀλλοτριομορφοδίαιτος, ὁ, ἡ (μορφή, δίαιτα) ἐν ἀεὶ ἀλλοίᾳ μορφῇ ζῶν, φαινόμενος, ἢ ὁρώμενος (ὅστις ζῇ, φαίνεται ἢ τὸν βλέπουν πάντοτε μὲ ἀλλοιότικην μορφὴν μὲ ἀλλοιώτικον σχῆμα). Ἐπιθτ. τῆς Φύσεως. Ὀρφ.

Ἀλλοτριονομέω, Μλ. ήσω· (νέμω) ἀλλότρια διανέμω, παρέχω, ἢ προστίθημι, προσάπτω· (ξένα μοιράζω, δίδω, ἢ προσθέτω, προσαρμόζω.) Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 195. Α. ἔνθα ἄλλος οὐκ εὐλόγως ἀλλοτριονομέω τοῦτ' ἔστιν ἀλλοτρίῳ ὀνόματι ἐπικαλοῖ, ἢ τὸ ἀληθὲς ὄνομα μεταλλάττω, ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι. Ruhnk. Τιμαι. σλ. 25.

Ἀλλοτριοπραγέω. Μλ. ήσω· (πράσσω) ἀλλότρια χρηματίζω, μὴ προσήκοντά μοι πράττω, περὶ ἀλλότρια σπουδάζω· ὄχλον παρέχω, ἐνοχλῶ τινι, ταράττω τινα· (ἀνακατόνομαι εἰς ξέναις δουλειαῖς, εἰς ξένα πράγματα, εἰς πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουν εἰς ἐμένα· ἐνοχλῶ, δὲν δίδω ἡσυχίαν.)

Ἀλλοτριοπραγία· ἡ· τὸ ἀλλότρια χρηματίζειν, περὶ ἀλλότρια σπουδάζειν, μὴ προσήκοντα πράττειν· πολυπράγμων σπουδή, οὐκ ὀρθὴ φιλοπραγμοσύνη (τὸ νὰ ἀνακατώνηταί τις εἰς ξέναις δουλειαῖς, εἰς πράγματα ὅσα δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτόν).

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ· ἄκαιρος, περὶ ἀλλότρια σπουδή· ὡς τὸ προηγούμενον· (ἀνακάτωμα εἰς ξέναις δουλειαῖς, εἰς ξένα πράγματα) ἰδὲ πολυπραγμοσύνη. Πλάτ.

Ἀλλοτριοπράγμων· ὁ, ἡ· γενκ. ονος· (πράττω) περὶ ἀλλότρια, αὐτῷ μὴ προσήκοντα σπουδάζων, ἀλλότρια χρηματίζων· ἀκαιρίᾳ χρώμενος· (ὅστις εἶναι περίεργος εἰς ξένα πράγματα, ἀνακατόνεται εἰς ξέναις δουλειαῖς.) Πλατ.

Ἀλλότριος· ία, ιον· (ἄλλος) ξένος, ἀλλοδαπός, ἀλλόφυλος· (ξενομερίτης, ἀπὸ ξένον τόπον) «ἀλλότριος φώς.» Ὀδσ. Σ, 218. ἔτι δὲ καί, ὡς τὸ ἄλλος, πολέμιος, δυσμενής (ἐχθρός) «. . . αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς, εἰ μὴ . . .» Ἰλδ. Ε, 214. 2) ἄλλοις προσήκων, ἢ πρέπων, ἄλλοις ἴδιος· (ὅστις ἀνήκει εἰς ἄλλους, δὲν εἶναι ἰδικός μας) ἀλλότρ. βίοτος, νηῦς ἄχεα. Ὁμ. «ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι . . .» (τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, τὰ ξένα χαρίζει τινὰς εὔκολα). Ὀδσ. Ρ, 452. καὶ Υ, 347. «Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων ἀλλοτρίοισιν· (ἐτάνυζαν καὶ στράβωναν τὸ στόμα ἀπὸ τὰ γέλοια 'σὰν νὰ μὴν ἦταν ἰδικόν των· τὸ κοινότερον, 'κόφτονταν ἀπὸ τὰ γέλοια.) 3) ἑτερότροπος, ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ἀλλόκοτος, παράξενος. «Οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου. Δημσθ. περὶ Στφ. 4) μετὰ γενκ. ἀλλοῖος, διαφέρων, ἐξηλλαγμένος· (ἀλλοιότικος, διαφερετικός, ἀσυνή-

θιστος) «ἀλλοτρία κατάστασις.» Δίων Κασ. Ἐπιρρ. ἀλλοτρίως, ἀφ' οὗ

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ· τὸ ἀλλότριον εἶναί τινα (ἡ κατάστασις τοῦ ξένου). 2) τὸ ἑτερότροπον, ἀλλόκοτον, τὸ ξενίζον τινα, τὸ ξένον δοκοῦν τινι (ἀλλοιώτικον, ἀσυνήθιστον, ἀνάρμοστον, παράξενον). 3) κακόνοια, ἀπροθυμία, ἀδιαφορία (ἐχθρότης, κακὴ ψυχή). Πλάτ. καὶ Δμσθ.

Ἀλλοτριούσιος, ὁ, ἡ· (οὐσία) ξένης οὐσίας ἢ ὑποστάσεως μέτοχος, ἐκ ξένης οὐσίας ὤν· (ὅστις δὲν ἔχει τὸ φυσικὸν εἶναί του.) Ἀθανάσιος.

Ἀλλοτριοφαγέω· ἀλλότρια κατεσθίω, κατατρώγω, καταναλίσκω, ἐξ ἀλλοτρίων ζῶ (τρώγω ξένα, ζῶ ἀπὸ ξένο ψωμί)· ἀπὸ τοῦ

Ἀλλοτριοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ἐξ ἀλλοτρίων βιῶν, ἀλλότρια καταναλίσκων (ὅστις ζῇ ἀπὸ ξένα, τρώγει τὸ ξένον ψωμί)· Ἀθην.(α).

Ἀλλοτριοφθονέω· (φθονέω) ἀλλοτρίων ἀγαθῶν (φθονῶ τὰ ξένα καλά) σφλμ. ἀνάγν. ἐν Ὀδσ. Σ, 18. ὅπερ ὁ Βόλφιος, Wolf. ἀλλοτρίων φθονέειν, διῃρημένως, γράφει.

Ἀλλοτριοφρονέω· (φρονέω) ἀλλοτρίως ἔχω, δυσμενῶς διάκειμαι πρός τινα (ἐχθρεύομαί τινα). 2) τἀναντία φρονῶ, ἀναντιοῦμαι τῇ γνώμῃ τινός, φεύγω τὴν τινος γνώμην· (διαφορετικὴν γνώμην ἔχω, δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην τινός.) Διόδ. Σικλ.

Ἀλλοτριόχρως· (χρώς) ἀλλοτρίῳ δέρματι ἑαυτὸν καλύπτων· ἀλλοτρ. χρώματι ἐμφαινόμενος· (ὅστις σκεπάζει τὸ σῶμά του μὲ ξένον δέρμα, ὅστις ἀλείφεται μὲ ξένην, διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ἰδικήν του βαφὴν καὶ ἀλλάζει τὸ χρῶμά του). Ἀνλ. 2. σλ. 2.

Ἀλλοτριόχωρος, ὁ, ἡ· (χώρα) ἀλλοδαπός (ξένος, ἀπὸ ξένον τόπον.) Ἰώσπ.

Ἀλλοτριόω, Μλ. ώσω· (ἀλλότριος) ἀπαλλοτριῶ, ἀπηξενῶ, ἀποστάτην, ἢ ἀφίστασθαι ποιῶ· τι τινος, ἢ τίτινι. «ἢν δὲ φρουρέα ἡμῖν, γένηται, ταῦτα δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν . . .» Ξνφ. Κπ. 6, 6, 16. (ξενιτεύω, ἀπομακρύνω τινα) παθτκ. δέ, ἀλλοτριοῦμαι· χαλεπῶς, δυσμενῶς διάκειμαι πρός τινα, προτρέπομαι ἢ εἰς ἔχθραν ἐγχειρίζομαι· (ἐχθρεύομαι, μαλώνω, τὰ χαλνῶ μέ τινα.) 2) ἰδιοποιοῦμαι ἀλλότριόν τι· ἀποδίδομαι, πωλῶ τι, ξέναις χερσὶν ὑποβάλλομαί τι· (κάμνω ἰδικόν μου τίποτε ξένον πρᾶγμα, πωλῶ, κάμνω νὰ πέσῃ, ἢ περάσῃ τίποτε εἰς ξένα χέρια.) Παθητκ. ἄλλος, ἢ ξένος γίγνεταί μου ἐγκρατής (πέφτω εἰς ἄλλα, ἢ ξένα χέρια). «ἐκείνως μὲν γὰρ ἀλλοτριοῦται (ἡ σὴ ἀρχὴ) εἰς τὸν παῖδα τοῦτον περιιοῦσα, ἐόντα Πέρσην.» Ἡρδτ. 1, 120. 3) στερῶ, ἀποστερῶ, καταιστηρίζομαι, ἐκκλέπτω, ὑφαρπάζω· (κάμνω τὸ ξένον ἰδικόν μου μὲ κρυφὸν ἢ δόλιον τρόπον.)

Ἀλλοτριωνυμέω, Μλ. ήσω· μεταβάλλω τὸ ὀρθὸν ὄνομά τινος, ποιῶ ὀνομάτων ἐναλλαγήν· (ἀλλάζω τὰ ὀνόματα, δίδω εἴς τινα ἄλλο, ξένον ὄνομα ἀντὶς διὰ τὸ ἰδικόν του.) Πλτ. Θεαίτ.

Ἀλλοτρίως· μὴ προσηκόντως, πολεμίως, δυσμενῶς (ἄπρεπα, ἐχθρικά). Ἰσκρ. «ἀλλοτρίως διάκειμαι, ἢ ἔχω πρός τινα (σὲ ἐχθρεύομαι) καὶ Συγκρτ. ἐπίρρμτκ. ἀλλοτριώτερον. Ἰσκρ. Πανθ. «ἀλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.»

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἀποστροφή· ἀντιπάθεια, τὸ δυσκόλως πρός τι ἔχειν, τὸ ἀποστρέφεσθαί τι· ἔχθρα, ἀπέχθεια (τὸ νὰ μὴ θέλῃ, μὴ ἀγαπᾷ, μισῇ τις τίποτε.) 2) ἄφεσις, τὸ ἀφίστασθαι, ἢ προΐεσθαί τι· ἀπόδοσις, πρᾶξις παράδοσις εἰς ἐχθρόν· (ἄφημα, τράβηγμα χέρι, πούλησις, παράδομα 'ς τὸν ἐχθρόν) «. . . καὶ μέγιστον ὅτι οἵ τε αὐτοὶ πολέμιοι ἡμῖν ἦσαν . . . , καὶ οὗτοι οὐκ ἀσθενεῖς . . . , καὶ ναυτικῆς καὶ οὐκ ἠπειρώτιδος τῆς ξυμμαχίας διδομένης, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις. Θκδ. 1, 35. 3) νοσφισμός, στέρησις, ἀφαίρεσις. (τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸ ξένον, μὲ κρυφὸν καὶ δόλιον τρόπον ἰδικόν του· ἅρπαγμα, ἀποστέρημα).

Ἀλλοτροπέω, Μλ. ήσω· μεταβάλλομαι· εἰμὶ εὐμετάβλητος (ἀλλάζω εὔκολα) ἀπὸ τοῦ

Ἀλλότροπος, ὁ, ἡ· ἑτερότροπος, ἄλλοτε ἄλλως μεταβαλλόμενος (ὅστις κάθε τόσον μεταβάλλεται, ἀλλάζει, γίνεται ἀλλοιώτικος) ἔστι δὲ ἐπιρρηματικῶς ἐν χρήσει μάλιστα, ἀλλοτρόπως, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, διαφόρως (ἀλλοιώτικα, μὲ ἄλλον τρόπον, ἀλλοιῶς, διαφορετικά.)

Ἀλλοῦ. Ἐπρρ. κυρίως δὲ γενικὴ τοῦ, ἄλλος, ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ, τόπου· ἄλλου τόπου, ἢ ἀλλουτόπου· ἄλλοθι, ἀλλαχοῦ, ἀλλαχῇ (ἀλλοῦ κουθενά.) Λυσ. σλ. 755.

Ἀλλοφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἄλλως φαινόμενος· (ὅστις φαίνεται ἀλλοιώτικος.) Νον.

Ἀλλοφάσσειν· παρ' Ἱππκρ. ὑπότινων μέν, συγκεχυμένα, ἄκριτα λαλεῖν· ὑπ' ἄλλων δέ, τεταραγμένον φαίνεσθαι, ἑρμηνευόμενον.

Ἀλλόφασις, εως, ἡ· θόρυβος, ταραχή. Ἡσχ.

Ἀλλόφατος, ὁ, ἡ· ὑπ' ἄλλου ἀναιρεθείς, ἀποκτανθείς· (φονευμένος, σκοτωμένος ἀπὸ ἄλλον) ὡς τὸ Ἀρηίφατος. Ἡσύχ. 2) = ἀλλοῖος (διαφορετικὸς ἀλλοιότικος). Νκδρ. Θηρ. 148. «ἀλλόφατος χροιή.»

Ἀλλοφέρβων, ὁ, ἡ. γενκ. ονος· (φέρβω) ἀλλοδαπός· ἐν ἀλλοδαπῇ ἀνατραφείς· (ξένος, ἀναθρεμμένος εἰς ξένον τόπον.) Ἡσύχ.

Ἀλλοφος, ὁ, ἡ· ἐπκ. ἀντὶ ἄλοφος «ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον . . .» Ἰλδ. Κ, 258.

Ἀλλοφρονέω, Μλ. ήσω· (ἀλλόφρων) ἄλλα φρονῶ, ἄλλως δοξάζω, ἀλλοίαν δόξαν ἔχω, πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχω, ἀλλοῖόν τι ἐνθυμοῦμαι· (ἀλλοιῶς στοχάζομαι, ἄλλα ἔχω 'ς τὸν νοῦν μου, ἀλλοῦ ἔχω τὸν νοῦν μου· ἄλλα βάζω μὲ τὸν νοῦν μου) «παρεκάλεε ὦν ἐς τὸν πόλεμον, θέλων εἰδέναι . . . οἱ δὲ, ἀλλοφρονέοντες ἔπεμπον. Ἡρδτ. 7, 205. 2) παραφρονῶ, συγκεχυμένα λαλῶ, παραφρονῶ, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ εἰμι· ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν, παρίστακα φρενῶν (ὁμιλῶ μωρά, καὶ ἀνακατωμένα· παραταιάζω· ὁ νοῦς μου ἔχασα τὰς φρένας μου, δὲν εἶμαι 'ς τὸν ἑαυτόν μου) «. . . καί σφι ἔλκουσι, βροντήν τε, καὶ ἅμα τῇ βροντῇ σεισμὸν ἐπιγενέσθαι· τοὺς δὲ τριηρίτας τοὺς ἕλκοντας, ὑπὸ τουτέων ἀλλοφρονῆσαι.» Ἡρδτ. 5, 85. Ὁ Ὅμηρος δὲ χρῆται τῇ μετοχῇ μόνον, ἅπαξ μὲν κατὰ σημασίαν τοῦ, ἄλλοις προσέχειν τὸν νοῦν, ἔξω ἑαυτοῦ γίγνεσθαι· σύννουν εἶναι, ἐνθυμεῖσθαι ἢ σκέπτεσθαί τι· «ἀλλ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, ἀλλ' ἧμην ἀλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.» Ὀδσ. Κ, 374. τὸ δεύτερον δέ, ἀντὶ τοῦ, ἀναισθήτως ὑπὸ πληγῶν διακεῖσθαι «κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες.» Ἰλδ. Ψ. 699. Κατὰ σημασίαν τοῦ, φρενῶν παρεστηκέναι, χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Ἡρδτ. «ἄλλο παρὰ τὰ ὄντα φρονεῖν.» ἀφ' οὗ.

Ἀλλοφροσύνη, ἡ· ἀλλοία, ἢ διάφορος γνώμη. 2) παραφροσύνη· φρενῶν ἔκστασις (παρατιαλίσμα τοῦ νοῦ).

Ἀλλόφρων, ὁ, ἡ· γενκ. ονος (φρήν) ἄλλως, ἢ διάφορα φρονῶν (ὅστις στοχάζεται διαφορε-

τικά). 2) παράφρων· ἄφρων (παλλαβός, σαλός, παρασταλισμένος).

Ἀλλοφυής, ὁ, ἡ (φυή)· ἀλλοίας, ἡ διαφόρου φύσεως, ἡ καταστάσεως· (ὅστις ἔχει ἀλλοιώτικην ἢ διαφορετικὴν φύσιν, ἡ κατάστασιν.)

Ἀλλοφυλέω. Μλ. ήσω. (ἀλλόφυλος) αἱροῦμαι ἀλλότρια ἤθη, ἔθη, θρησκείαν (δέχομαι ξένα ἤθη, ξένας συνηθείας, ξένην πίστιν). Ἰωσπ. Μακβ. ιθ. ἀφ᾽ οὗ

Ἀλλοφυλία, ἡ· ἀλλότριον ἦθος, ἔθος, ἀλλοτρία θρησκεία (ξένη συνήθεια, Πίστις, ξένον ἦθος).

Ἀλλοφυλίζω. Μλ. ίσω· μιμοῦμαι ξένα ἤθη, ἔθη. = ἀλλοφυλέω.

Ἀλλοφυλισμός· ὁ· τὸ μιμεῖσθαι ξένα ἔθη, ἤθη. Ἰσπ. Μακβ. 4.

Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ· (φυλή) ἐκ ξένης φυλῆς, ἀλλοεθνής, ἀλλογενής· ξένος, ἀλλοδαπός (ἀπὸ ξένον τόπον). Θεδ. Α.

Ἀλλοφωνία, ἡ· ἀλλοία, (ἀλλοιώτικη) ξένη φωνή, γλῶσσα, ὡς τὸ, ἀλλογλωσσία. Ἰσπ. ἀπὸ τοῦ

Ἀλλόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνή) ἄλλως φωνῶν, ἠχῶν· ἄλλως φθεγγόμενος, ξένην λαλῶν γλῶσσαν· (ὅστις κάμνει ἀλλοιώτικην φωνὴν, ἀλλοιώτικον ἦχον· ὁμιλεῖ ἀλλοιῶς, ξένην γλῶσσαν) ὡς τὸ ἀλλόγλωσσος.

Ἀλλοχροέω. Μ. ήσω· (ἀλλόχροος) μεταβάλλω, ἀλλοιῶ τὸ χρῶμα (ἀλλάζω τὴν βαφήν) ἀφ᾽ οὗ

Ἀλλοχροία, ἡ· χρώματος μεταβολή (ἄλλαγμα τῆς βαφῆς).

Ἀλλόχροος, ὁ, ἡ· καὶ συνῃρ. ἀλλόχρους, ὁ, ἡ· ουν, τό· (χρόα) ἀλλοῖον ἢ μεταβεβλημένον χρῶμα ἔχων· (ὅστις ἔχει ἀλλοιώτικην, ἀλλάζει ἢ ἄλλαξε τὴν βαφήν του) »τὶ δεδήληται δέμας ἀλλόχροον βασιλείας« Εὐρπ. Ἰπλ. 177.

Ἀλλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· (χρώς) = τῷ προηγ. 2) ἀλλοίαν ὄψιν, ἀλλοῖον εἶδος, ἢ σχῆμα ἔχων, ἀλλότριος δοκῶν, ἢ φαινόμενος (ὅστις ἔχει ἀλλοιώτικον πρόσωπον, ἡ κορμί· ὅστις φαίνεται ξένος) »καὶ μὴν ὅδ᾽ ἀλλόχρωστις ἔνδημος ξένος . .« Εὐπδ. Ἀνδμχ. 880.

Ἀλλυδις. Ἐπρρ. (ἄλλος) = ἄλλῃ· ποιητ. ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει μόνον προσλήψει τοῦ, ἄλλος. »Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος« διεσκορπίσθησαν φεύγοντες δεῦρο κἀκεῖσε (σκορπίσθηκαν ἕνας ἐδῶ κι᾽ ἄλλος ἐκεῖ). Ἰλδ. Λ, 486. ἔτι δὲ καὶ διπλασιασμῷ, ἀλλυδις ἄλλῃ· »τοῦ μὲν γὰρ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ« τοῦ δειλοῦ τὸ χρῶμα μεταβάλλεται ἀπ᾽ ἄλλου εἰς ἄλλο· (ἀλλάζει ποτὲ τέτοιο καὶ ποτὲ ἀλλοιώτικο.) Ἰλδ. Ν, 279. »τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασεν ἄλλυδις ἄλλῃ.« ἄλλο ἀλλαχόσε (ἕνα ᾽δῶ κι᾽ ἄλλο ᾽κεῖ). Ὀδσ. Ε, 370.

Ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα. Ὁμ. Ἐπιρ. ἀντὶ τοῦ, ἀνέλυε, ἀναλύουσα. (— — — υ) ἰδὲ ἀναλύω.

Ἄλλυτος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἄλυτος = ἀνάλυτος Ὀππ. Ἁλι. 1, 625.

Ἄλλως. Ἐπρρ. ἀπὸ τοῦ ἄλλος· κατ᾽ ἄλλον τρόπον, διαφόρως (ἀλλοιῶς, ἀλλοιώτικα, διαφορετικά) ἐπὶ καλοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἐπὶ καλοῦ μὲν, ὅτε ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ, κρεῖττον, εὕρηται ἐνίοτε παρ᾽ Ὁμ. »κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο· ἦ τ᾽ ἄλλως ὑπ᾽ ἐμεῖο« τὸ βέλος πέμπεται κρεῖττον ὑπ᾽ ἐμοῦ, ἢ ὑπ᾽ ἀνάλκιδος.« Ἰλδ. Λ, 391. Ἐπὶ κακοῦ δὲ, ἀπαντᾶται πολλάκις, κατ᾽ συσχηματισμὸν κείμενον, καὶ ἐξαιρέτως ὡς ἀντίθεσις τῷ ἀληθεῖ, δηλ. διαφόρως τοῦ ἀληθοῦς, ὅπερ ἐστὶ, ψευδῶς. ». . . οὐ μοι δοκέουσι ἀρχὴν γενέσθαι, ἀλλ᾽ ἄλλως αὐτὰ Αἰγύπτιοι σεμνοῦν.« Ἡρδτ. 3, 16. τούτῳ συνέχεται ἡ σημασία, παρέργως, ἀμελῶς, ἐπιτροχάδην, ἀδιαφόρως· ὀλιγώρως, ἐκ περιουσίας, μάτην, εἰκῇ, ἀκουσίως, ἀπροβουλεύτως, ἀπροθέτως· (ἀπρόσεκτα, ἀμελημένα, ἀλαφρά, ἀδιάφορα, καταφρονητικά, χωρὶς ἀνάγκην, μάταια, ς τὰ χαμένα, χωρὶς νὰ θέλω, χωρὶς κανένα σκοπόν.) ». . . οὕτις ἐκεῖνον . . . ἐλθὼν πείσειε, . . . ἀλλ᾽ ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι . . . ψεύδονται. Ὀδσ. Ξ, 124. καὶ Τ, 211. »νῦν δ᾽ αἰμὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ καν ἄλλως ἀνδρὶ γ᾽ ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων« ὑπαξίως ἐστὶ κεῖσθαι τὸ ἄλλως καὶ Ἰλδ. Τ, 99. »Καὶ δ᾽ ἄλλως τοῦ γ᾽ ἰθὺ βέλος πέτετ᾽ . . .« Παρ᾽ Ἡρδτ. πολλάκις καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. = μάτην, Τιμαι. σλ. 108, ὑπὸ Ruhnk. σπανίως δὲ κατὰ σημασίαν τοῦ, δωρεάν, προῖκα (χαρισμένα, τὸ τουρκοβέρβ. μπαςιχαβά). »Ἐγὼ ταύτην πωλέω μὲν οὐδενὸς χρήματος· δίδωμι δὲ ἄλλως, εἴπερ . . . Ἡρδτ. 3, 139. Τέλος δὲ, καὶ = μόνον, ἁπλῶς, καθ᾽ αὑτό· »ἀγάλλονται γὰρ τῷ ὀνείδει καὶ οἴονται ἀκούειν ὅτι οὐ λῆροί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ᾽ ἄνδρες . . .« Πλτ. Θεαιτ. σλ. 176. D. Οὕτω καὶ παρὰ Λουκ. »ἄλλως ἠρέμησα. 2) = πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ, προσέτι, ἔτι δὲ· κατ᾽ ἄλλον τρόπον, ἄνευ τούτου. »Μὴ ὀφείλεις λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλείωνα, ὁδ᾽ Ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως.« Ἰλδ. Ι, 695. ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ παρ᾽ Ἀττ. ἐξαιρέτως πάνυ χρήσιμοι φράσεις, ἄλλως τε καὶ, ἄλλως τε πάντως καὶ, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ εἰ καί· μάλιστα, ἐξαιρέτως, οὐχ ἥκιστα, διαφερόντως, καὶ πάνυ, καὶ μάλιστα. Wytt. ep. cr. σλ. 220. Φιλόστρ. Εἰκ. σλ. 296. ὑπὸ Jac. Ἐν ταύταις ταῖς φράσεσιν οὐδέποτε καταλιμπάνεται τὸ καί. Τοῦ πως προηγουμένου δὲ, παραλείπεται ἐνίοτε τὸ ἄλλως, ὡς παραλείπεται καὶ τὸ ἄλλος, τοῦ, ποίῳ τρόπῳ προηγουμένου. Γρηγ. Κρθ. σλ. 360, ὑπὸ Bast.

Ἅλμα, τό· (ἅλλομαι) πήδημα, ὡς γυμνικὸς ἀγὼν παρ᾽ Ὁμ. ἤδη »Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν.« Ὀδσ. Θ, 103. καὶ 128. »Ἅλματι δ᾽ Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν.« 2) Ὁ τόπος ἐν ᾧ, ἢ ἀφ᾽ οὗ πηδῇ τις, ὅθεν »καλὸν ἅλμα.« Πλτ. »καὶ, πρὸς τοῦ βιαίου τυγχάνουσιν ἁλμάτων; Εὐρπ. Ἑκβ. 1248. »ἅλματα μακρὰ ὑποσκάπτειν.« Πνδ. Νμ. Ε, 37. 3) σπασμὸς τῶν τοῦ σώματος μελῶν· ἰδὲ ἅλλομαι. 4) = ἄλσος. Λυκφ. 518. ἰσφλμ. ἀντγ.

Ἁλμαία, ἡ· τὸ κοινῶς παρ᾽ ἡμῖν σαλαμοῦρα. 2) = τὰ ἁλμαῖα.

Ἁλμαῖος, αία, αῖον (ἅλμη) ἁλμυρός· ὅθεν τὰ ἁλμαῖα· ἐν ὕδατι, ἢ ὄξει τεταριχευμένοι (εἰς ἁρμύραν βαλμένοι καρποί, ῥίζαι, λάχανα εἰς διατήρησιν ἐν καιρῷ χειμῶνος· βαλμένα εἰς σαλαμοῦραν).

Ἁλμάς, άδος, ἡ = ἁλμαία, εἰς ἅλας καὶ νερὸν ἢ ξύδι, εἰς σαλαμοῦραν βαλμένα λάχανα, ἐλαῖς κτ. τ. »Ἁλμὰς ἐλαία, γογγυλίς.« Ἀθήν.

Ἁλματίας, ου, ὁ· σπασμοὺς τῶν μελῶν πάσχων, καὶ μάλιστα ἐν τῷ περιπατεῖν (ὅστις ἔχει σπασμοὺς — κομβουλπιόνες — εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματός του, καὶ μάλιστα ὅταν περιπατῇ· παρτσακλές. Ἀδαμάντ. Φυσιογ. σλ. 220.

Ἁλμεναχιον, ἡ Ἀλμεναχόν· λέξις Περσική, πίνακα ἀστρονομικόν, μηνολόγιον, ἡμερολογεῖον, ἡ ἡμερολόγιον (τὸ κοινῶς Καλενδάριον, τ. καλεντάρι Λατινιστ.) σημαίνουσα. Παρερ. παρὰ Εὐσβ. προπαρασκ. Εὐαγγ. γ΄.

Ἅλμευσις, εως, ἡ· (ἁλμεύω) ταρίχευσις· (εἰς ἁρμύραν ἢ σαλαμοῦραν βάλσιμον· τὸ νὰ βάνῃ τις εἰς σαλαμοῦραν φαγώσιμα πράγματα διὰ νὰ τὰ φυλάγῃ).

Ἁλμευτής, οῦ, ὁ· ὁ ταριχεύων, καὶ ὁ ταριχευτὰ πωλῶν· (ὅστις βάνει φαγώσιμα πράγματα εἰς ἁρμύραν, καὶ ὅστις πωλεῖ αὐτά.)

Ἁλμεύω, Μλ. εύσω· (ἅλμη) ὡς τὸ ταριχεύω· (βάνω εἰς ἁρμύραν φαγώσιμα πράγματα.)

Ἅλμη, ἡ· (ἅλς) θαλάττιον ὕδωρ (θαλασσόνερον) ». . . στόματος δ᾽ ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν . . .« Ὀδσ. Ε. 322. ὁ ἀπὸ θαλαττίου ἐξατμισθέντος ὕδατος ἐπὶ τὸ σῶμα μένων ῥύπος. ». . . ὄφρ᾽ ἐγὼ αὐτὸς ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι . . .« Ζ, 219. καὶ 225. »αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους.« 2) ἅλας εἰς ὕδωρ ἀναλελυμένον (σαλαμοῦρα)· ἐν γένει δὲ ἁλμυρότης, ἁλμυρὸς χυμός, φύσει ἁλμυρὰς ποιότητος. »πεδίον δὲ τὴν Αἴγυπτον . . . κογχύλιά τε φαινόμενα . . . καὶ ἅλμην ἐπανθέουσαν . . .« Ἡρδτ. 2, 12. ». . . καὶ ὡς ἡ ἅλμη κολάζεται μιγνυμένη πᾶσι τοῖς ἀνάλμοις καὶ ὑγροῖς τε καὶ ξηροῖς.« Ξεν. Οἰκ. 20, 12. πανδέκοτα ἁλμυρόν. 3) παρὰ τοῖς μεταγενστ. τῶν Ποιητῶν καὶ ἡ θάλαττα αὐτή. ὡς παρ᾽ Εὐρπ. Μήδ. 1252. »καίτοι δ᾽ ἁ τάλαιν᾽ ἐς ἅλμαν, φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ, ἀκτῆς ὑπερτείνουσα ποντίας πόδα.«

Ἁλμήεις, εσσα, εν· (ἅλμη) ἁλμυρός, ἁλιστός (ἁλατισμένος). 2) τῇ θαλάσσῃ ἀνήκων, θαλάσσιος (θαλασσινός) »εἶτ᾽ ἀνὰ πολύρρυτον ἁλμήεντα πόρον . . .« Αἰσχλ. Ἱκτ. 840.

Ἅλμια, τά· ταριχευτά, ἁλιστά, τεταριχευτά· (ἁλατισμένα φαγώσιμα πράγματα.) Ἀθήν. Δ΄.

Ἁλμοπότης, ου, ὁ· ἅλμην πίνων (ὅστις πίνει σαλαμοῦραν, ἁρμυρὸν νερόν)· Θηλκ. Ἁλμοπότις, ιδος, ἡ· Ἀθήν. Α΄.

Ἁλμοράξ, γος· ἀσφαλμ. ἀντὶ ἁλμυρὰξ παρὰ Πλιν. 31, 10 ἀναγνωσθ. ἔστι δὲ ἡ λέξις χημ. σημαίνουσα τὴν ἐν ταῖς χημ. ἀναλύσεσι ἐκκριθεισομένην ἅλμην, τὸ παρὰ τοῖς Χημ. Νάτρον, Natrum.

Ἁλμύρια, τά. Ἁλοπήγια, ἁλυκίδες (ἁλυκές) ἀμφιβ.

Ἁλμυρίζω· (ἁλμυρός) ἅλιμος, ἁλμυρός εἰμι (ἁρμυρίζω).

Ἁλμυρίς, ίδος, ἡ· ἁλμύρα (σαλαμοῦρα). 2) ἁλμυρότης, ἁλμυρὰ ποιότης (ἁρμύρα). 3) ἁλμυρὰ γῆ. »ἁλμυρίδος αὐχμηρᾶς (γῆς δηλ.). Πλτρχ. Εὐμ. 16. »Ἁλμυρίδες αἰγιαλοί. Ἡσυχ. οὕτως ἐκαλεῖτο καθ᾽ Ἡσύχ. χωρίον τι ἐξαιρέτως (ἕνας τόπος) παρὰ τὸν Πειραιᾶ. Παρ᾽ Ἀθην. δὲ, Κράμβη ἁλμυρίς· ἡ ἐν παραθαλαττίοις φυομένη ἀγρία κράμβη· (ἀγριοκαρμπολάχανον.)

Ἁλμυρός, ά, όν· (ἅλμη) ἁρμυρὸς κοινῶς. ὁ Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει ἐν τῇ Ὀδσ. μόνον καὶ μετὰ τοῦ ὕδωρ· »ἁλμυρὸν ὕδωρ« (τὸ ἁρμυρόπικρον νερὸν τῆς θαλάσσης)· ἐν γένει δὲ, πικρός, στυφνός, στυπτικός· ἀηδής (ἄνοστος)· ἔτι δὲ καὶ μεταφορικ. ἄχαρις, λυπηρός »ἁλμυρὰ ἀκοή.« Ἡρδτ. ὡς τὸ παρ᾽ ἡμῖν κοινότερον, πικρὴ εἴδησις· ἀφ᾽ οὗ.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ· (ἁλμυρός) τὸ, ἁρμυράδα κοινότερον, καὶ ἁρμύρα.

Ἁλμυρώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἅλατος δίκην, (σὰν ἅλας) ὑφάλμυρος (ὀλίγον ἁρμυρός, ἁρμυρούτζικος). Ἱπποκρ.

Ἁλμώδης, ὁ, ἡ· (ἅλμη, εἶδος) ἅλμῃ παραπλήσιος (σὰν σαλαμοῦρα). Θφρστ.

Ἄλξ, ἀλκός· ἄχρηστον κατ' ὀνομαστικήν, ἀλλὰ κατὰ δοτικὴν μόνον ἐν χρήσει, ἀλκί· ἰδὲ αὐτό.

Ἀλξεῖς, εων, αἱ (ἀλέξω) προμαχεῶνες προμαχῶνες (πολεμίστρα, παραπέτο Ἰταλ. μπεντένια τουρκοβαρβ.) Πολύβ. ἰδὲ ἔπαλξις.

Ἀλοάω. Μλ. ήσω· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἀττ. δὲ, καὶ ἀλοάσω (ασω). Ἀττ. ἀλοιάω· ποιητκ. ἀλοιάω· ἐν Ἰλ. ἀλωνεύομαι, ἀλωνίζω, κτίω, πλήττω, ῥαβδίζω, τρέπω· ἐπειδὴ ὁ ἀλοητὸς ἐγίνετο καὶ διὰ ῥάβδων, οἷς ἐκόπτοντο οἱ ἀστάχυς ἀντὶ τοῦ συντρίβεσθαι ὑπὸ ποδῶν τῶν περιελαυνομένων ὑποζυγίων, ὡς καὶ νῦν εἴθισται πανταχοῦ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. 2) περιελαύνω, περιάγω, (διώχνω ὀλόγυρα, κάμνω νὰ γυρίζῃ ὀλόγυρα) κτυπῶ· διότι ὁ ἀλοητὸς (τὸ ἀλώνισμα) ἐγίνετο καὶ πάλαι, ὡς καὶ νῦν ἔτι γίνεται παρ' Ἕλλησι διὰ βοῶν ἢ ἵππων περιελαυνομένων εἰς τὴν ἅλωνα (ἐς τὸ ἀλώνι) «...τοῦτο μὲν οἶσθα, ὅτι ὑποζυγίοις ἀλοῶσι τὸν σῖτον ...καὶ ὑποζύγιά γε καλούμενα πάντα ὁμοίως, βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους.» Ξεν. Οἰκ. 18, 3, 4: «ἀπολεῖμ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.» Ἀριστφ. Θεσμ. 2) Παθητκ. ἀλοάομαι· ἀλῶμαι, περιπλανῶμαι.

Ἀλοατός, ὁ· Δωρκ. = ἀλοητός.

Ἄλοβος, ὁ, ἡ (λοβός) ἄνευ λοβοῦ, λοβὸν μὴ ἔχων· (ὅστις δὲν ἔχει, ἢ τοῦ ὁποίου λείπει τὸ ἓν αὐτὶ τοῦ συκωτίου) ἐπὶ σφαγίων, τῶν ὁποίων τὸ ἧπαρ δὲν ἦτον ἐντελές, ὅθεν ἡ θυσία ἐνομίζετο ἀπαίσιος· «θυομένῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά.» Ξεν. Ἑλλ. Γ, 4, 15.

Ἀλογεύομαι. Μλ. εύσομαι· μέσ. Ἀποθετ. (ἄλογος) ἀλόγως βιῶ, ἢ παρέχω ἐμαυτόν· (ζῶ, ἢ φέρνομαι σὰν ἄλογον ζῶον).

Ἀλογέω. Μλ. ήσω· (ἄλογος) οὐδένα λόγον ποιοῦμαι, οὐ φροντίζω τινος, οὐ μέλει μοί τινος ἢ τι· ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ τινος· ὀλίγου ποιοῦμαί τι (καταφρονῶ, ὀλίγον με μέλει, ἀδιαφορῶ διὰ τίποτε, δὲν μὲ μέλει) ἄνευ πτωτικοῦ· «εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, φραζέσθω...» Ἰλ. Ο, 162. συνήθως δὲ γενκ. συντάττεται. «Πολυκράτης δὲ, πάσης συμβουλίης ἀλογήσας, ἔπλεε...» Ἡρδτ. 3, 125. καὶ 8, 46. «ἀλογήσαντες δὲ τῶν ἐντολέων ἀπίκατο...» 2) παθητκ. σφάλλομαι, ψεύδομαί τινος, παραλογίζομαι· ἀφαμαρτάνω ἢ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ· (σφάλλω, γελοιοῦμαι, δὲν ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου). Παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς δὲ, ἁμαρτάνω εἰς τοὺς λογισμοὺς κανόνας· αφ' οὗ.

Ἀλόγημα, τό· σφάλμα, ἀγνόημα, ἁμάρτημα, παρόραμα, κακοτυχία, ἀτυχία.

Ἀλογία, ἡ· (ἄλογος) ἀπροσεξία, ὀλιγωρία, καταφρόνησις· «ἐν ἀλογίαις ἔχω· ἐν ἀλογίᾳ ποιοῦμαι, ἀλογίαν τινος ἔχω· = ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, οὐδένα λόγον ποιοῦμαί τινος. Ἡρδτ. 2) ἀφροσύνη, ἀσυνεσία, ἀνοησία, ἀπεριτσκεψία, ἀστοχασία· 3) ἀφωνία, ἀγλωσσία (βουβαμάρα, μουταμάρα).

Ἀλογίου δίκη· δίκη τοῦ περὶ τῶν δημοσίων χρημάτων λόγον μὴ ὑπέχοντος (ἔγκλημα εἰς τὸ κριτήριον ἐκείνου, ὅστις δὲν δίδει λογαριασμὸν διὰ τὰ ἄσπρα τῆς κοινότητος) ἰδὲ λογιστής.

Ἀλογισμός, ὁ· παραφροσύνη, ἄνοια, μωρία.

Ἀλογίστευτος, ὁ, ἡ· μὴ λογιζόμενος, μὴ διανοούμενος· (ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος) Ἱερεμ.

Ἀλογιστέω· (ἀλόγιστος) εἰμὶ ἀπερίσκεπτος, ἀλόγιστος, ἄτοπος, ἀπροβούλευτος ἐν τῷ πράττειν καὶ λαλεῖν· (δὲν συλλογίζομαι, δὲν στοχάζομαι τί κάμνω ἢ τί λέγω) Λογγ. 10, 5.

Ἀλογιστί. Ἐπίρρ. ἀπὸ τοῦ, ἀλόγιστος· ἀλογίστως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως (ἀσυλλόγιστα, ἀστόχαστα).

Ἀλογιστία, ἡ· ἀπερισκεψία, ἀβουλία, ἀπροβουλία (ἀσυλλογιστιά, ἀστοχασιά) Πολύβ.

Ἀλόγιστος, ὁ, ἡ (λογίζομαι) ἄσκεπτος, ἀπερίσκεπτος, ἄβουλος· (ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος, ξεχασμένος)· «κἀν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν ἰδόντε καὶ παθοῦσα.» Σφκ. Οἰδ. Κ. 1675. «Οὕτως ἀλόγιστος εἰμὶ ὥστε οὐ δύνασθαι λογίζεσθαι.» Πλτ. Ἀπολ. 2) ἄπειρος, ἀναρίθμητος (ἀμέτρητος· ὅστις δὲν ἐμετρήθηκεν, ἢ δὲν μετρεῖται) Ἐπίρρ. Ἀλογίστως· (ἀσυλλόγιστα, ἀμέτρητα, χωρὶς μετρημόν).

Ἄλογος, ὁ, ἡ (λόγος) ἄνευ λογικοῦ, ἄνευ ἀρχῆς, ἄνευ αἰτίου· (χωρὶς νοῦν, χωρὶς θεμέλιον)· «τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα, λόγῳ κρατήσας.» Πλατ. Τιμ. «ἄλογος τριβὴ» πεῖρα ἄνευ θεωρίας καὶ γνώσεως· ὡς τό, ἄτεχνος. β') ἐναντίος τῇ συνέσει, τῷ λογισμῷ· ἄτοπος, ἀπρεπὴς, ἀλλόκοτος, ἀνάρμοστος· «νομίζων ἄλογον εἶναι ... ἱεροσύλους καλεῖν.» Ξεν. Ἀγ. ια'. γ') ἀπροσδόκητος, παράλογος, παράδοξος· «καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν τὰ περὶ τῶν Ἐγεσταίων, τοῖν δὲ ἑτέροιν καὶ ἀλογώτερα.» Θκδ 6, 46. Ἐπίρρ. Ἀλόγως· μόνον κατὰ τὰς ἀνωτέρω σημασίας ἐν χρήσει, ἐξαιρέτως ἄνευ ἀρχῆς ἢ αἰτίου· 3) ἄνευ φωνῆς, ἢ λαλιᾶς, ἀναυδής, ἄναυδος, ἄφωνος, ἄλαλος, κωφὸς (βουβὸς, μουτός. δ') παθητκ. ἄρρητος, ἀνέκφραστος (ἀξεστόμιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὸ στόμα του) Διονυσ. περὶ συνθ. σελ. 180, ὑπὸ Schaef. 3) τῷ λογικῷ μὴ ὑπείκων ἢ μὴ χρώμενος· (ὅστις δὲν κυβερνᾶται ἀπὸ τὸ λογικόν) «Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις ... ὄρεξις ἄλογος.» Πλάτ. Ματθ.

Ἀλογοτροφεῖον, τό· κτηνοστάσιον, κτηνοτροφεῖον· (σταῦλος, σταλὸς, τουρκοβαρβ. ἀχοῦρι).

Ἀλογώδης· ὁ, ἡ (ἄλογος, εἶδος) = ἄλογος.

Ἀλόη, ἡ· φυτοῦ τι εἶδος, οὗ ὁ ἐκ τῶν φύλλων ἐκπιεζόμενος χυλὸς ἐστὶ χρήσιμος ἐν τῇ φαρμακοποιΐᾳ. Διοσκρδ. Γ', 25.

Ἀλόησις, εως, ἡ· (ἀλοάω) ἀλοητὸς, τὸ ἀλοᾶν· συντρίβειν, κόπτειν, ἀλήθειν· (ἀλώνισμα, τρίψιμον, κτύπημα, ἄλεσμα) ἰδὲ ἀλοάω.

Ἀλοητός, ὁ (ἀλοάω) ἀλόησις (τὸ ἀλώνισμα) «ἄλλως δὲ τὸ ἀνόμενον κόψουσι, καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητός, τίνι τοῦτο...» Ξεν. Οἰκ. ΙΗ', 5. 2) ὁ καιρὸς τοῦ ἀλοᾶν· (ὁ καιρὸς ὅταν γίνεται τὸ ἀλώνισμα).

Ἅλοθεν. Ἐπίρρ (ἅλς) ἀπὸ μέρους τῆς θαλάσσης, ἐκ τῆς θαλάσσης· ὅθ' Ὁμ. καὶ προσλήψει τῆς Ἐκ προθ. «...εἴσομαι ἐξ ἅλοθεν χαλεπὰν ὄρσουσα θύελλαν...» Ἰλδ. Φ. 335.

Ἀλοιάω. Ἀττκ. ἀλοιάω· ποιητκ. ἀλοάω. (ἰδὲ τοῦτο) πλήττω, τύπτω (κρούω, κτυπῶ) «πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία.» Ἰλδ. Ι, 564. αὐτκύτως καὶ Ἀριστφ.

Ἀλοιδόρητος, ὁ, ἡ (λοιδορέω) μὴ λοιδορούμενος, μὴ λοιδορηθεὶς, λοιδορίας ἀνεπίδεκτος· (ὅστις δὲν κατηγορεῖται, δὲν κακολογεῖται· δὲν ἀξίζει νὰ τὸν κακολογοῦν ἢ μαλόνουν· δὲν ἐκακολογήθηκε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ, νὰ εἴπῃ τις κακὸν δι' αὐτόν) Ἐπίρρ. ἀλοιδορήτως.

Ἀλοίδορος· ὁ, ἡ· μὴ λοιδορῶν· (ὅστις δὲν συνειθίζει νὰ κακολογῇ, νὰ μαλόνῃ, νὰ λέγῃ κακὸν λόγον διὰ κανένα) «πάρεστι σιγᾶν, ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄδιστος, ἀφομένων, ἰδεῖν.» Αἰσχλ. Ἀγμ. 412. 2) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀλοιητήρ, ῆρος, ὁ (ἀλοιάω) ἀλοῶν, κατααλῶν (ἀλωνιστὴς, ὅστις ἀλωνίζει, τσαλαπατεῖ) Ἐπιγρ. «ἀλλοιητῆρες ὀδόντες» οἱ γόμφιοι, μυλῖται (τὰ μεγάλα ὀπισθινὰ δόντια).

Ἀλοιτηρός, ὁ, ἡ = ἀλιτήριος· «νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλοιτηρίου φρενὸς εἰσῆλθε...» Σφκ. Οἰδ. Κ. 1371. ὡς νομίζει ὁ Ἕρμαν.

Ἄλοιμα, τό = ἄλειμμα, ἐπάλειψις· ποιητκ. Σφκ.

Ἀλοιμός, ὁ = τῷ προηγ. ποιητκ. «τὰς χρήσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς καλοῦσι.» Ησ. ἰδὲ καὶ Μαρμάν.

Ἀλοΐτις, ιδος, ἡ = ἀλόη.

Ἀλοίτης, ου, ὁ· Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ἀλείτης «ἀλοίτης θάνατος» Πλτχ. ἐξ Ἐμπεδ. Γ, σελ. 579.

Ἀλοιτός, ὁ (ἀλιτέω) = ἀλείτης, ποιητκ.

Ἀλοιφαῖος, α, ον· εἰς τὸ ἀλείφειν ἁρμόδιος ἐπιτήδειος (καλὸς διὰ ἄλειμμα) Λκφ. 579.

Ἀλοιφή· ἡ (ἀλείφω)· ἡ καὶ κοινῶς ἀλοιφή· πᾶν δι' οὗ δυνατὸν ἐστιν ἀλείφειν, ἔλαιον, λίπος, πίσσα, κηρὸς κ. τ. τ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον στέαρ ὕειον (γουρουνόλιγδα) πιμελὴ (πάχος) τόσον τῷ κρέατι συμπεφυκὸς, «ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ῥάχιν, τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.» Ἰλδ. Ι, 208 ὅσον καὶ ἐκτηκὸς εἰς τὸ ἀλείφειν δέρματα, ἢ τὸ τόξον κ. τ. τ. (ἀναλυμένον) «...βοείην λαοῖσιν δῶκε τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ.» Ἰλ. Ρ, 390. καὶ 392. «δύνει δέ τ' ἀλοιφή...» καὶ Ὀδσ. Φ, 179. «ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ, τόξου πειρώμεθα» Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρίστου ἐλαίου, (λάδι διὰ ἄλειμμα) «Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ» Ὀδσ. Σ, 178. 2) τὸ χρίειν, καταλείφειν, ἐπιχρίειν· (τὸ ἴδιον ἄλειμμα ἢ ἀλείψιμον) Πολυαί. Ε', 34. 3) τὸ ἐξαλείφειν, κατασβεννύναι, ἀφανίζειν (ἐξάλειμμα, σβύσιμον) Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐξαλειφθὲν, κατασβεσθὲν· (καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἐξαλείφθηκεν, ἐσβύσθηκεν) Πλτχ.

Ἀλοίω, ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, ἀλοάω, ἀλοιάω. Ἐπιγρ. Διογν. Λρτ. 7, 31.

Ἀλοκίζω. Μλ. ίσω. (ἄλοξ) ἄλοκας ἢ αὔλακας ποιῶ (κάμνω αὐλάκια) «ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον» Ἀριστφ. Σφκ. 850. Ὅθεν εἴληπται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πάσης δήποτε τῷ ἀλοκίζειν συνδεομένης πράξεως, οἷον ἐπὶ κηρωτοῦ πίνακος (τεφτέρου) γράφειν, Λυκφ. 381. γραμμὰς ἄγειν ἢ τείνειν (τραβῶ γραμμὰς, λινίρω, χαρακόνω) ἀμύττειν (ξουρανίζω) «ὄνυξιν ἠλοκισμεθα» Εὐρπ. Ἰκτ. 825. τραυματίζειν (πληγόνω) σχίζειν, διαχωρίζειν.

Ἄλομαι = ἅλλομαι.

Ἀλόντε (– – υ) δυϊκ. μετοχ. ἀορτ. τοῦ ἁλίσκομαι. Ὁμ.

Ἄλοξ, οκος· ἡ· Δωρκ. Ὦλαξ, καὶ παρ' Ὁμ. ὦλξ. πιθανῶς ἀπὸ τοῦ ἕλκω. Βτμ. λξ Ι, σλ. 243. αὖλαξ, ὄγμος, ῥηγὴ, ῥῆγμα, αὐλὴ (αὐλακιά, ἀλετριά, σχισμάδα, λούζνα) 2) τὸ ἀλοκίζειν, ἀροτριᾶν, σπείρειν· (αὐλάκισμα, ὄργωμα, σπόρσιμον) ἔθεν τροπ. ἄλοκες, ἡ εὐνὴ, τὸ λέχος (τὸ κρεββάτι ἀπὸ ἀνδρόγυνον) οἱονεὶ σπόριμος χώρα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· «μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ» Εὐρπ. Φοιν. 18. καὶ «πατρῷαι ἄλοκες.» Σφκ. Οἰδ. Τ. 1211. ἰδὲ ἀροκώ. Αἰσχ.

Ἀλόπεδον· ἰδὲ ἁλίπεδον.

Ἀλόπη, ἡ· ὄνμ. Πόλεως ἐν τῇ Φθιώτιδι. Ἰλδ.

Ἀλοπήγια, τά· αἱ ἁλυκίδες· κοινότερον ἁλικάς. Πλούτ. ἀπὸ τοῦ.

Ἀλοπηγός (ἅλς, πήγνυμι) ὁ τὰ ἅλας παρασκευάζων ἢ ποιῶν· κυρίως ὁ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ διὰ τοῦ ἀέρος ἀνατμίζων, ὥστε ὑπολείπεσθαι τὰ

ἁλατώδη μόρια καὶ συμπηγνυσθαι· (ὅστις κάμνει τὸ ἅλας εἰς τὰς ἁλυκὰς ἀφίνοντας τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης νὰ ἐξατμίζηται ᾽ς τὸν ἀέρα) Νεο. Ἀλεξ.

Ἀλόπιστα δένδρα· παρὰ Θφρστ. ἀντὶ τοῦ, ἀλίπιστα· τὰ μὴ αὐξοντα· (ὅσα δένδρα δὲν τραχύνουν ἢ δὲν χοντραίνουν).

Ἄλοπος, ὁ, ἡ (λέπω, λοπός) ἄξεστον, ἀλάστον λίθον (ἄχλε ἄριστον λιθάρι) «ἀμοργὶς ἄλοπος« Ἀρστφ. Λυσστρ. 738· ἰδὲ καὶ ἀμοργίς.

Ἄλος, ου, ὁ· ὄνομ. πόλεως ἐν τῇ Φθιώτιδι. Ἰλδ.

Ἁλοσάνθινος (ἅλη, ἄνθος) ἐκ λεπτοτάτου ἅλατος κατεσκευασμένος. Διοσκρδ. ε΄, 76.

Ἁλοσάχνη, ἡ· Ζωόφυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀλκυονείων· κυρίως δέ, ἁλὸς ἄχνη, θαλάσσιος ἀφρός «...ἀμφὶ δέ τ᾽ ἄκρας... ἀποπτύει δ᾽ ἁλὸς ἄχνην« Ἰλδ. Δ. 426.

Ἁλοσύδνη, ἡ (ἅλς, ὕδνη), εἰ οὐκ ἔστιν ἡ λέξις ποιητικός τις τύπος ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, ἁλοσύνη = ἁλία) ἐκ τῆς θαλάσσης φῦσα, ἐκβλαστήσασα (φυτρωμένη εἰς τὴν θάλασσαν) Ἐπίθτ. τῆς Ἀμφιτρίτης· «ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι, νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης« Ὀδσ. Δ. 404. Ὡς οὐσιαστ. προσηγορ. δὲ ἐν τῷ «...μητρὸς δὲ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης« Ἰλδ. Υ, 207.

Ἀλοσύνη, ἡ (-υυ-) ἀμφβ. ἀναγν. ἀντὶ ἠλοσύνη· ἄνοια, μωρία. Νικδ. Ἀλεξ. σλ. 420.

Ἀλότριψ, ιβος, ὁ (τρίβω) = ἀλετρίβανος. Ἀνθλ.

Ἁλούργημα, τὸ ἰδὲ ἁλουργίς· ἀμφβ.

Ἁλουργής, ὁ, ἡ = ἁλουργός. Ἀθήν. ιε΄.

Ἁλουργικαῖος, α, ον = ἁλουργός. Osann syll. inscr. 1, σλ. 84. Ἀνκ. Βκκ. 1, 380.

Ἁλουργίς, ίδος· ἡ· πορφυροβαφὴς χλαῖνα (φόρεμα μεγαλοπρεπείας ἀνδρίκιον ἀλικοκόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Ἁλουργοπώλης, ου (πωλέω) ἁλουργίδας πωλῶν· ἁλουργίσιν ἐμπορευόμενος (ὅστις πωλεῖ, κάμνει πραγματείαν μὲ ἁλουργίδας).

Ἁλουργοπωλική, ἡ· (ὑπακουομ. τέχνη) (πραγματεία μὲ ἁλουργίδας) Ἰσαῖος.

Ἁλουργοπώλιον, τό· ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται ἁλουργίδες· (ἁλουργιδοπάζαρον).

Ἁλουργός, ή, όν (ἅλη, ἔργον) γνησίᾳ πορφύρᾳ βεβαμμένος, εἰς διάκρισιν τῶν ποιότητος εὐτελεστέρας πορφύρᾳ βεβαμμένων· κυρίως δέ, ἐν θαλάττῃ ἐργαζόμενος, ἢ εἰργασμένος.

Ἁλουργοῦς, ὁ, ἡ· οῦν, τὸ = ἁλουργός· ἐξ οὗ τὸ οὐδέτ. παρὰ Πλτ. Τιμ. σλ. 68. Β. «ἐρυθρὸν δὲ δὴ μέλανι λευκῷ τε κραθέν, Ἁλουργοῦν.«

Ἀλουσία, ἡ· (ἄλουτος) τὸ μὴ λούεσθαι· (ἀλουσιά, ἀπλυσιά) «... ηὐχμηκὼς σπουδαῖος ... ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.« Εὐρπ. Ὀρ. 226.

Ἀλουτέω· Μλ. ήσω· οὐ λούομαι· (δὲν λούζομαι, δὲν πηγαίνω ᾽ς τὸν λουτρόν) Ἱππκρ.

Ἄλουτος, ὁ, ἡ· (λούω) μὴ λουόμενος, μὴ λουσθείς (ἄλουστος, ἀλούστρευτος· ὅστις δὲν λούζεται, ἢ δὲν ἐλούσθηκε).

Ἀλοφάζω· παρὰ Σουίδ. σκιρτῶ, πηδῶ, ἔνθα ἀλλοφάζω ἐπιλευστέτιας ἀναγινώσκεσθαι. Ὁδ᾽ Ἡσχ. λέγει, ἀλλοφάσσειν οὐχ ὑποφέρειν τὸ βάρος· ἀπὸ τοῦ ἄλοφος γινόμενον καὶ ἀλόφως φέρειν, τὸ ἐναντίον τοῦ εὐλόφως φέρειν σημαῖνον· ἐπὶ ἀγρίου ζώου τὸν ζυγὸν μὴ ὑποφέροντος.

Ἄλοφος, ὁ, ἡ· παρ᾽ Ὁμ. ἄλλοφος· (λόφος) ἄνευ λόφου ἐπὶ τὴν περικεφαλαίαν «ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον.« Ἰλδ. Κ. 258. 2) Παρὰ τοῖς μεταγεν. δέ, τὸ ἐναντίον τοῦ, εὔλοφος· ἰδὲ αὐτό.

Ἄλοχος, ου, ἡ· (λέχος μετὰ τοῦ ἀθροιστ. α) παρακοιτις, σύγκοιτις, γαμετή, γυνή (γυναῖκα ὑπανδρευμένη, σύζυγος, συμβία) Ὁμ· = ἄκοιτις· «...παρ᾽ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι.« Ἰλδ. Β. 355. Ἔτι δὲ καί, Παλλακίς· «ἔχει δ᾽ ἄλοχον θυμαρέα« Ι, 336. καὶ «Σῖτον δέ σφ᾽ ἄλοχοι καὶ λιπαρήδεμνοι ἔνεικαν.« 2) (μετὰ τοῦ στερητ. α) παρθένος, γυνὴ μήπω τεκοῦσα· «κουριδίης ἀλόχου« Ἰλδ. Α. 114. «αἰτίαν δέ γε τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε.« Πλτ. Θεαιτ. σλ. 149. Β.

Ἀλόω· Ἐπκ. ἀντὶ προστακτ. ἀπὸ τοῦ ἀλάομαι ἀντὶ ἀλάου, ἀλῶ· «Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλόω κατὰ πόντον, εἰσόκεν ...« Ὀδσ. Ε. 377.

Ἀλόω· προτότ. ἄχρηστον, ἀφ᾽ οὗ παράγονται χρόνοι τινες τοῦ ἁλίσκομαι.

Ἀλπεινος, εία, ειον· ἐκ τῶν Ἄλπεων· τὰ Ἄλπεια ὄρη· δι᾽ ὧν περατοῦται ἡ Ἰταλία πρὸς Βορρᾶν μὲν τῇ Γερμανίᾳ, πρὸς Δυσμὰς δὲ τῇ Γαλλίᾳ· ἀπὸ τοῦ

Ἄλπεις, εων, αἱ· τὰ Ἄλπεια ὄρη· ἀφ᾽ οὗ

Ἄλπια, τά, ὑπακουόμ. ὄρη. Ποσιδ. παρ᾽ Ἀθην. β. σλδ. 233. D.

Ἀλπνιστος, ὁ, ἡ· ὑπερθτκ. τοῦ

Ἄλπνος, ου, ὁ· ὅπερ ὡς ἁπλοῦν ἄχρηστόν ἐστι· συνθέτ. δὲ ἐπαλπος· ἡδύς, χαρίεις, ἐπίχαρις, κεχαριτωμένος (νόστιμος, χαριτωμένος) παρὰ Πνδ. Πυθ. 8, 120. «τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη...« καὶ Ἰσθ. Κ. 14. «Δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ« Κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ, ἄλπω, κατ᾽ ἄλλους δέ, ἀπὸ τοῦ, ἄλφω, ὀρθότερον μέντοι ἀπὸ τοῦ, θάλπω.

Ἅλς, ἁλός, ὁ· τὸ ἅλας, παρ᾽ Ὁμ. σπανίως κατὰ ταύτην τὴν σημασ.: «... πάσσε δ᾽ ἁλὸς θείοιο·« χρῆται ὅμως καὶ τῷ παρὰ τοῖς μεταγενστ. πληθυντ. ἀριθμ. ἅλες «... οὐδὲ θ᾽ ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·« Ὀδσ. Λ. 122. Ἀπὸ Ἡρδτ. δὲ εὑρίσκεται ἡ λέξις ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς: Ὡς οὐσιῶδες μέρος πάσης ἑστιάσεως καὶ ξενίσεως, ἐγένετο τὸ ἅλας σύμβολον τῆς φιλοξενίας. «Ποῦ δ᾽ ἅλες, ποῦ τράπεζαι, ποῦ σπονδαί;« Δμσθ. παραπρσβ. «τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης« Αἰσχν. Ἅλα ἢ ἅλας καὶ τράπεζαν παραβαίνειν· τὸ τὴν φιλοξενίαν ἀθετεῖν (τὸ νὰ ἀδικῇ τις κάνένα μὲ τὸν ὁποῖον ἔφαγε ψωμὶ καὶ ἅλας, ὡς κοινότερον εἰώθαμεν λέγειν). Bart. ep. cr. σλ. 233. καὶ τῶν ἁλῶν μεθέμενοι συγκαταληλοπωσι παροιμιώδεις· τὸ παρ᾽ ἡμῖν ἔφαγα ψωμὶ καὶ ἅλας μὲ αὐτόν). Διὰ τὴν εὐτέλειαν ἡ εὐωνίαν (φτήνειαν) τοῦ ἅλατος ἐγεννήθη ἡ παροιμία «οὐδ᾽ ἅλα δοίης« τὸ παρ᾽ ἡμῖν κοινότερον· δὲν δίδει οὔτε σπυρὶ ἅλας· (οὐδὲ τὸν ἀγγελόντου νερόν) ἐπὶ σκνιφῶν (πολὺ φιλαργύρων) λεγομένη· «οὐ σύ γ᾽ ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ᾽ ἅλα δοίης, ὅς...« Ὀδσ. Ρ. 455. παράβλ. ἁλάνητος. β) μετφρκ. Ἅλες· δηκτικοί, μετ᾽ ἀστειότητος σκωπτικοὶ λόγοι· (ἀλληγορικά, πειρακτικὰ λόγια.) Ἀστειότης. 2) Ἡ Ἅλς· θάλασσα, ἐπιρροὴ τῆς θαλ. παρ᾽ Ὁμ. πλεονεκτικῶς, «...οὐδέ μιν ἔσχε πόντος ἁλὸς πολιῆς ...« Ἰλδ. Φ. 59. «ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν Θεογν. 10. ὑπὸ Bekker. «...ἢ ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.« Ὀδσ. Μ. 27. Παρὰ Λογογρφ. δέ, σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀλσηίδες, ίδων, αἱ, (ἄλσος) Νύμφαι τῶν δασῶν· (ἐξωτικὲς ἀπὸ τοὺς λόγγους) δασῶν οἰκήτριαι (γυναῖκες ὁποῦ κατοικοῦν εἰς λόγγους ἢ λαγκάδια.).

Ἀλσίνη, ἡ· θαυματοποιοῦν τι ἄγνωστον φυτόν· Διοσκρ. δ΄, 85.

Ἄλσις, εως, ἡ· (ἅλλομαι) πήδησις, σκίρτησις (πηδήματα).

Ἄλσις, εως, ἡ· (ἀλδαίνω) αὔξησις, ἐπαύξησις, προχώρησις (ἄξεμα, τράνεμα) προκοπή. Ἀρσττ. Φτ. Ζώων γ΄. 32.

Ἄλσο· Ἐπκ. β΄. ἐνκ. πρτκ. ἀορτ. β΄. τοῦ ἅλλομαι Ὁμ.

Ἀλσοκομέω· Μλ. ήσω. (κομέω) ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι ἄλσους τινος· (περιποιοῦμαι λόγγον).

Ἀλσοκομία, ἡ· πρόνοια, ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ ἀλσῶν· (φροντίδα, ἐπιμέλεια διὰ λόγγους).

Ἀλσοκόμος, ὁ, ἡ· περὶ ἀλσῶν φροντίζων, ἐπιμελούμενος· (ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει διὰ λόγγους) ἀφ᾽ οὗ

Ἀλσοκομικός, ή, όν· τῇ ἀλσοκομίᾳ ἀνήκων, εἰς ἀλσοκομίαν ἐπιτήδειος. Πολυδ.

Ἄλσος, εος, τό· (ἀλδέσκω, ἀλδαίνω) ἱερόν, θεότητί τινι ἀφιερωμένον δάσος, ἡ σύνδενδρος καὶ ὕδασι διάρρυτος τόπος (λαγκάδι, ἢ τόπος μὲ πυκνὰ δένδρα καὶ νερά, ἀφιερωμένος εἰς θεότητα καμμίαν). Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, καὶ πᾶς σύνδενδρος τόπος. 2) = τέμενος· πᾶς τόπος, πᾶν χωρίον ἱερόν· «ἔρημα δ᾽ ἄλση καὶ θεῶν ἀνάκτορα φόνῳ καταρρεῖ« Εὐρπ. Τρ. 15. ἔτι δὲ καὶ ἄδενδρος. «Ὀγχηστόν θ᾽, ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος.« Ἰλδ. Β. 506. «Διὸς αἰτεῖ πανδόκῳ ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ...« Πνδ. Ὀλ. γ΄. 32. «Πόντιον ἄλσος« ἡ τῷ Ποσειδῶνι ἱερὰ θαλάσσης ἐπιφάνεια· «ἔμολον δ᾽ εὐρυπόρου θαλάσσης πολιαινομένης ... ἐς ...ρὰν, πόντιον ἄλσος« παρ᾽ Αἰσχλ. Περσ. 111. ὡς τὸ, ἅλς δῖα, ἱερὸν οἶδμα: συγγενὲς δ᾽ αὐτῷ ἐστιν ἀλωή. Τὸ παρὰ Παυλ. Σιλ. ἄλσα πληθυντ. ἐσφαλμ. ἀναγνῶ· ἀντὶ τοῦ, τέλσα.

Ἀλσώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἄλσει παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ λαγκάδι, σὰν λαγκάδι) δενδρώδης· (τόπος μὲ δένδρα).

Ἁλτῆρες, ων, οἱ· (ἅλλομαι) Τμήματα, ἢ σφαῖραι μολύβδου ἅπερ οἱ εἰς τὸ ἅλμα (πήδημα) γυμναζόμενοι εἶχον ἐν χερσὶν εἰς τὸ αὐξάνεσθαι μᾶλλον τὴν ἐν τῷ ἀναπηδᾶν ῥοπήν. Κατὰ Γαλην. α΄. ὑγιειν· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ πηδῶντες οὕτω πως· «Ἔνιοι μὲν καταθέντες ἁλτῆρας ἐν τῷ πρόσθεν, διεστῶτας ἀλλήλων ὀργυιάν, εἶτ᾽ ἐν μέσῳ ἱστάντες αὐτῶν, ἀναιροῦνται προκύπτοντες, τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ, τὸν ἐν τοῖς ἀριστεροῖς, τῇ δὲ ἀριστερᾷ, τὸν ἐν τοῖς δεξιοῖς, καὶ αὖθις ἑκάτερον εἰς τὴν οἰκείαν κατατίθενται χώραν· καὶ τοῦτο ποιοῦσιν ἐφεξῆς πολλάκις, ἀτρεμίζοντες τῇ βάσει.« ἀφ᾽ οὗ

Ἁλτηρία ἡ· τὸ πηδᾶν τινα τοὺς ἁλτῆρας ἐν χερσὶν ἔχοντα· «ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον γύμνασμα (ἡ ἁλτηρία) οὐδὲν ἄλλο, ἢ παρασκευὴ χειρῶν« Ἀρτμδ. α΄. 59.

Ἁλτηροβολία, ἡ = τῷ προηγουμένῳ. Ἰαμβλ. Πυθ.

Ἄλτης, ου· Ἐπκ. αο καὶ εω· ὁ· Ὁμ. κύριον. Ἰλδ.

Ἁλτικός, ή, όν· (ἅλλομαι) ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἅλλεσθαι, ἢ ὀρχεῖσθαι· (νὰ πηδᾷ, νὰ χορεύῃ) ταχύπους (ἀλαφροπόδαρος, ὅστις τρέχει, πηδᾷ ἐλαφρὰ, πηδᾷ πολύ).

Ἄλτις, ιος, ὁ· τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ τῷ Διὶ ἱερὸν ἄλσος· «... περὶ δὲ πάξαις Ἄλτιν μὲν ὅγ᾽ ἐν καθαρῷ διέκρινε...« Πνδ. Ὀλμ. 10, 56.

Ἄλτο· Ἐπ. γ΄. Ἐν. προσ. ἀορίστ. β΄. τοῦ ἅλλομαι· κατὰ συγκοπ. Ὅμ.

Ἀλυβάζω· ἐσφαλμ. ἀναγ. παρὰ Πλουτ. Μάρ. 36. ἀντὶ τοῦ ἀλογίζω· παρ᾽ Ἀριστλ.

Ἀλύβας, αντος, ἡ (υυ–) Ὀδσ. καὶ

Ἀλύβη, ης, ἡ· (υυ–) Ἰλδ. Πόλεων Ὀνμτ.

Ἀλυδμαίνω = ἀλύζω· Ἡσχ.

Ἀλύκη, ἡ· (ἀλύω) ταραχή, ἐνόχλησις, θόρυβος, ἀδημονία, ἀγωνία (στενοχώρια, θλῖψις, ἀνησυχία) ὡς τὸ ἄλη, ἄλυσις, ἀλυσμός· Ἱππ. καὶ Γαλην. (υυ–).

Ἀλυκίς, ίδος, ἡ· (ἅλς) ἁλοπήγιον (ἁλυκή).

Ἀλυκός, ή, όν = ἁλμυρός.

Ἀλυκότης, ητος, ἡ = ἁλμυρότης.

Ἀλυκρός, ά, όν = θαλυκρός, ὑπόθερμος, χλιαρός (ζεστούτσικος, χλιαρός). Νκνδ.

Ἀλυκτάζω, Μλ. άσω (ἀλύω) ἐν ταραχῇ, ἐν ἀγωνίᾳ εἰμί (στενοχωριοῦμαι, θλίβομαι) „... πεσόντος τοῦ τείχεος ... ἀλυκτάζοντες οἷα ἐν ὀλίγῳ χώρῳ πεφοβημένοι τε καὶ ...“ Ἡρδτ. 9. 70. Ὡσαύτως καὶ ἀλυκταίνω, ἀλύκτημαι, ἀλαλύκτημαι· ἰδὲ ἀλύσκω, ἀλυσκάζω.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ· (ἄλυκτος, πέδη, κατὰ τὴν β΄. σημ.) ἀκατάλυτος δεσμός (δέσιμον ἄλυτον, τὸ ὁποῖον δὲν λύνεται)· τὸ πλεῖστον πληθυντ. ἐν χρήσει· „δῆσε δ᾽ ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον, δεσμοῖς ἀργαλέοισι ..“ Ἡσδ. Θεογ. 521.

Ἄλυκτος, ὁ, ἡ· (ἀλύω) τεταραγμένος, περιδεής, ἀδήμων, περίφοβος· (τρομαγμένος, φοβισμένος, στενοχωρημένος). 2) (λύω) = ἄλυτος, μὴ λελυμένος, μὴ λυόμενος (ὅστις δὲν ἐλύθηκεν, ἢ δὲν λύνεται).

Ἀλυκτοσύνη, ἡ· ἀνάγκη, ἀπορία, ἀδημονία, ἀδημοσύνη, στενοχωρία, ταραχή, ἀγωνία.

Ἀλυκώδης, ὁ, ἡ· (ἁλυκός) ἁλατοειδής· Ἱππκρ.

Ἀλύμαντος, ὁ, ἡ· (λυμαίνω) ἀβλαβής, ἀπήμων, ἀδιάφθαρτος, ἄφθορος (ἄβλαφτος, ἀχάλαστος· ὅστις δὲν ἐβλάφθηκε, δὲν ἐχαλάσθηκε)· μὴ διαφθειρόμενος, βλάβης ἀνεπίδεκτος (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ βλαφθῇ, νὰ χαλασθῇ) (υ).

Ἄλυξις, εως, ἡ· (ἀλύσκω) φυγή, ἀπόδρασις, ἐκτροπή, ἀποφυγή· (φευγατειό, παραμέρισμα), 2 = ἀλυσμός· ἀπὸ τοῦ, ἀλύω.

Ἀλύπητος, ὁ, ἡ· (λυπέω) μὴ λυπούμενος, μὴ λυπηθείς, λύπῃ μὴ ὑποπίπτων (ὅστις δὲν λυπεῖται, δὲν ἐλυπήθηκε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν λυπήσῃ τίποτε). 2) Ἐνργτ. μὴ λυπῶν· (ὅστις δὲν προξενεῖ, δὲν φέρει λύπην). Ἐπρρ. ἀλυπήτως (ἀλύπητα, χωρὶς λύπην) (υ).

Ἀλυπία, ἡ· (ἄλυπος) ἔλλειψις λύπης, ἀμεριμνία, ἀναλγησία, εὐθυμία (ἀλυπησιά, ἀφροντισιά· χαρούμενη καρδιά). „Οὐκ ἔστι τε χρημάτων ὤνιον ἀλυπίαν“. Πλουτχ. 2) Ἐνργτ. ἀβλάβεια (ἀβλαβωσύνη, ἀβλαφειά).

Ἄλυπος, ὁ, ἡ· (λύπη) ἄνευ λύπης, ἀμέριμνος, ἀνώδυνος, ἀνώδυνος, ἄφροντις (χωρὶς λύπην, χωρὶς πόνον, χωρὶς φροντίδα, χωρὶς βάσανον, ὅστις δὲν λυπεῖται, δὲν βασανίζεται, δὲν χολοσκάζει). 2) Ἐνργτ. μὴ λυπῶν, μὴ ἀνιῶν, παυσίλυπος, παυσώδυνος (ὅστις δὲν προξενεῖ λύπην, βάσανον): πολλάκις μετὰ τῆς γενικ. τοῦ ἀνίας, ἄτης, γήρως· Σφκλ. παράβαλ. Schaef mel. σλ. 79. 3) Τὸ ἄλυπον. Ἰαματική τις βοτάνη. Ἐπρρ. ἀλύπως.

Ἄλυρος, ὁ, ἡ· (λύρα) ἄνευ λύρας, μὴ ἐκλυρίζων ἢ προσλυρίζων (χωρὶς λύραν, ὅστις δὲν ἔχει λύραν, καὶ ὅστις δὲν παίζει τὴν λύραν ὅταν τραγωδῇ· δὲν ἀκομπανιάρῃ μὲ τὴν λύραν): μεταφ. ὕμνος ἄλυρος· θρῆνος, θρηνῳδία (μοιρολόγι) „... μέλψουσι, κατ᾽ ἑπτάτονόν τ᾽ ὀρείαν χέλυν, ἔν τ᾽ ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις ...“ Εὐρπ. Ἀλκ. 454.

Ἄλυς, υος, ὁ· (ἀλύω, ἄλη) τὸ ἀπραγεῖν, ῥαθυμεῖν, ἀργία, ῥαθυμία, νωθρεία (ἀδουλευτιά, ἀκαμοσιά, ἀκαματοσύνη, τὸ τουρλοβάρβρ. τεμπελιά.) „καὶ ἀπὸ τῶν μυροπωλείων καὶ χρυσοχοείων ἄλυς“ Κλημ. Παιδγ. „καί τε ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος διαλύουσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν“ 2) ὀχληρία, ἀηδία, στενοχώρια, πλῆξις, Γερμ. Langeweile Γαλ. ennui Πλτρχ. Εὐμ.

Ἀλυσηδόν· Ἐπρρ. ἀλύσου δίκην (σὰν ἀλυσίδα) Μανθ.

Ἀλυσθαίνω, καὶ ἀλυσταίνω (ἀλύω) νοσῶ, ἀσθενῶ (εἶμαι ἄρρωστος, ἀδύνατος, φιλάσθενος) „πὰν δὲ νόον πεδάωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνίαι“ Νκνδ. Θηρ. 427.

Ἀλυσίδετος, ὁ, ἡ (ἅλυσις, δέω) ἀλύσεσι δεδεμένος (ἀλυσιδωμένος)· Ἡσχ.

Ἀλυσίδιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ ἅλυσις· (ἀλυσιδίτσα).

Ἀλυσιδωτός, ή, όν· καὶ ἀλυσιδωτός (ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλυσιδόω) ἁλύσεως δίκην ἐξειργασμένος (καμωμένος, δουλευμένος, ἢ φκιασμένος σὰν ἀλυσίδα) „τοὺς δ᾽ ἄλλους ἀλυσιδωτοὺς περιτίθεται θώρακας“ Πλβ. 6, 21.

Ἀλύσιον = ἀλυσίδιον· „περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιον τί σοι δίδωμι“ Μνδρ.

Ἄλυσις, εως, ἡ (ἀλύω) θλῖψις, ἀγωνία, ἀμηχανία (στενοχώρια, πλῆξις) Γαλην. Λξ. Ἱππ. 2) ἅλυσις· ἄλυτος δεσμός (ἀλυσίδα· ἄλυτον δέσιμον) „τὸν μέν, ὡς ἐκ τοῦ ζωστῆρος τοῦ θώρηκος ἐφόρεε χαλκέῃ ἁλύσει δεδεμένην ἄγκυραν σιδηρέην“· Ἡρδτ. 9, 74. ὡς ἀπὸ τοῦ λύω· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δὲ γράφεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον δασυνόμενον ἅλυσις· Γρηγ. Κορνθ. σλ. 523. ὑπὸ Schaef.

Ἀλυσιτέλεια, ἡ· βλάβη, ζημία· Πολβ. δ΄, 47 ἀπὸ τοῦ.

Ἀλυσιτελής, ὁ, ἡ (λύω, τέλος) ἀνωφελής, ἀνόνητος, ἀχρήσιμος, ἀχρεῖος· οὐδενὸς ἄξιος, οὐδὲν ὠφελῶν (ἀνωφέλευτος, ὅστις δὲν ἀξίζει τίποτε) „φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ᾽ ἐχθρὸν ἐμφανίζεσθαι“ Δμσθ. Συμμρ. Ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος (βλαβερός) Ἐπρρ. ἀλυσιτελῶς· (ἀνωφέλευτα) „ἀλυσιτελῶς βιώσεται“ Ξνφ. Ἀπμνμ. α΄, 7.

Ἀλυσκάζω, Μλ. άσω· τύπος ἐκλείψας, ἀντὶ τοῦ, ἀλύσκω· παρ᾽ Ὅμ. κατ᾽ ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἐν χρήσει, καὶ οὕτω τοὺς χρόνους τοῦ ἀλύσκω ἀναπληροῦν.

Ἀλυσκάνω· τύπος ἐκλείψας, ἀντὶ τοῦ ἀλύσκω εὑρίσκεται ἅπαξ μόνον Ὀδσ. Χ, „Τερπιάδης δ᾽ ἔτ᾽ ἀοιδὸς ἀλύσκανε κῆρα μέλαιναν“· ὅπου ἀναπληροῦται αὐτὸ ἐκ τοῦ Ἀπολλ. λεξ.

Ἀλύσκω· Μλ. ύξω (ἀλεύομαι) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποφυγεῖν πειρῶμαι, διασώζομαι, ἀποδιδράσκω, μεθίσταμαι, ἐκκλίνω, ἐκτρέπομαι, ὑποχωρῶ, ἀποκλίνω (ἀποφεύγω, ζητῶ ἢ πασχίζω νὰ γλυτώσω, ξεγλυτώνω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, παραμερνῶ) μετὰ αἰτιατ. παρ᾽ Ὅμ. δὲ πολλάκις καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ Μέλ. καὶ ἀορστ. α΄. σπανίως δὲ τῷ ἐνεστ. „ἤλυξα ἑταίρους“ Ὀδσ. Μ, 335. „ἐν Γερήνῳ ἄλυξεν“ Ἡσδ. λφ. 22. Ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ φεύγω μετὰ γενικ. „αὐτή τε, χ᾽ ἡ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου“ Σφκ. Ἀντ. 438. καὶ Ἠλ. 627. „ἀλλ᾽, οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν, θράσους τοῦδ᾽ οὐκ ἀλύξεις“ Μέσ. ἀλύξομαι χρῆται ὁ Ἡσδ. μόνον „ἀλύξεται λιμόν“ Ἐργ. 365. 2) ἀμεταβ. πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, ὡς τό, ἀλύω· Ἀπολλ. Ῥδ.

Ἀλυσμός, ὁ (ἀλύω) ἀδημονία, ἀγωνία, (στενοχώρια, ἀπορία) ἐξαιρ. ἐπὶ νοσούντων· Ἱππκρ. ἀφ᾽ οὗ

Ἀλυσμώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) περιδεής, ἀδημονῶν, περίφοβος, ἀδήμων (τρομαγμένος, φοβισμένος, στενοχωρημένος)·

Ἄλυσσον, τὸ (λύζω) βοτάνης εἶδος ἀντιλυγμωτικόν· (τὸ ὁποῖον ἰατρεύει ἢ σταματίζει τὸν λούξιγκα ἢ τὸ λύγκισμα) Διοσκ. γ΄, 103.

Ἄλυσσος, ὁ, ἡ (λύσσα) πηγή· Κατὰ Παυσν. 8, 19, 2. πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ τῶν κυνῶν τὴν λύσσαν (τὸ λύσσιασμα τῶν σκυλιῶν) καταπαύουσα.

Ἀλύσσω (ἀλύω) Μλ. ύξω· εὕρηται μόνον Ἰλδ. Χ, 23, 70. „ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ“ τεταραγμένοι τὸν νοῦν, ἀφραίνοντες, παραφρονοῦντες· δυσφοροῦντες· τινὲς δὲ παράγουσιν αὐτό, οὐχ ὑγιῶς, ἀπὸ τοῦ, λυσσάω.

Ἀλυσταίνω, ἰδὲ ἀλυσθαίνω.

Ἀλυτάρχης, ὁ· (ἄρχω)· τῶν Ἀλυτῶν πρωτεύων (πρῶτος ἀπὸ τοὺς Ἀλύτας) τὴν ἀξίαν δὲ πρώτος μετὰ τοὺς Ἑλλανοδίκας „ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς παρελθών ...“ Λουκ. Ἑρμτ. ἐπεστάτευε δὲ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ὁ Ἀλτ. εὐταξίας χάριν.

Ἀλύτης, ου, ὁ· τοῦ Ἀστυνόμου ὑπηρέτης (ἄνθρωπος τῆς Ἀστυνομίας, ἢ Πολιτσίας Ἰταλ.) „τοὺς ῥαβδοφόρους καὶ μαστιγοφόρους ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τούτων τὸν ἄρχοντα Ἀλυτάρχην“ Ἐτυμλγ.

Ἄλυτος, ὁ, ἡ (λύω) ἀκατάλυτος, μὴ λυόμενος, μὴ λυθείς· (ὅστις δὲν λύνεται, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν λύσῃ, ὅστις δὲν ἐλύθηκε) ἄλυτοι πέδαι ἀκατάλυτα δεσμά· Ὅμ. 2) τροπκ. ἀδιάκριτος, ἄκριτος, πολύπλοκος, περιπεπλεγμένος (ἀνακατωμένος, ἀξεχώριστος, λυστιασμένος, περιπλεγμένος, ὅστις δὲν ξελογιάζεται, δὲν ξεχωρίζεται, δὲν ξελογιάσθηκε, δὲν ξεχωρίσθηκε, δὲν ξεμπερδεύθηκε) ἐπὶ μαχῶν πολυπλόκων. „Τοὶ δ᾽ ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ... ἄρρηκτόν τ᾽ ἄλυτόν τε, ...“ Ἰλδ. Ν. 360. Ἀσαφής, ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, ἀδιεξέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος (ὅστις δὲν ἐξηγήθηκε, δὲν ξεδιαλέχθηκε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ, ξεδιαλέξῃ κανείς)· Ἐπρρ. ἀλύτως.

Ἄλυχνος, ὁ, ἡ (λύχνος) ἄνευ λύχνου, ἄνευ φωτός· (χωρὶς λυχνάρι, χωρὶς φῶς, χωρὶς φέξιν). Πολδ. ζ, 178.

Ἀλύω, Ἀττ. ἀλύω, κατ᾽ ἐνεστ. καὶ Παρατατ. μόνον ἐν χρήσει· (ἄλη, ἀλάομαι) παραφρονῶ (δὲν εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου) παρ᾽ Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκπλήττομαι, ἐκταράττομαι, δυσθύμως ἔχω, δυσχεραίνω, λυποῦμαι, λύπην ἔχω, ἢ ἄγω, ὀδυνῶν ἢ ἀλγηδόνων μεγάλων ἥττων εἰμί· (ξηπάζομαι, βαρυὰ ὑποφέρνω, λυποῦμαι, βασανίζομαι, τυραννιοῦμαι ἀπὸ μεγάλους πόνους) „τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν, ἄλλοτ᾽ ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τότε δ᾽ ὀρθὸς ἀναστὰς δινεύεσκ᾽ ἀλύων παρὰ θῖν᾽ ἁλός“ Ἰλδ. Ω, 12. δι᾽ ὑπερβάλλουσαν χαρὰν παραπλήκτῳ ἔοικα· (ἀπὸ ὑπερβολικὴν χαρὰν γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, σὰν τρελλός, παραπέρνομαι) „ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἤ νύ τοι ... ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην“ Ὀδσ. Σ, 332. παράβαλ. γαυριᾶν· Jac. AP. σελ. 760. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν της ἐπικρατεστέρα οὖσα ἡ λέξις ἀνεκτύχθη μᾶλλον· ἀπορῶ, ἀμηχανῶ (δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, πῶς νὰ βοηθηθῶ) „ὡς ἔφαθ᾽· ἡ δ᾽ ἀλύουσ᾽ ἀπεβήσατο· τεῖρετο δ᾽ αἰνῶς“ Ἰλδ. Ε΄. 352: ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι, πενθῶ (θρη-

νῶ, παρακινοῦμαι, λυπιοῦμαι)· δυσαρεστοῦμαι δι' ἀπραξίαν (βαριοῦμαι, ἔχω πλῆξιν, ἀνοξάρω· Ἰταλ. δὲν ἠξεύρω πῶς νὰ περάσω τὸν καιρόν)· »Ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν ἵνα μὴ ἀλύῃ, φιλύριον εἶχε καὶ μ« Αἰλ. ιδ', 12. Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τόπον, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, οὐχ ἦν ἐν χρήσει ἡ λέξις, ὡς φαίνεται· ἔπαθε δὲ πολλοὺς μετασχηματισμούς· οἷον· ἀλύσσω, ἀλυκτέω, ἀλυκτάζω, ἀλυκταίνω, ἀλύκτημαι, ἀλυσθαίνω· ἀφ' ὧν τὸ ἀλεκτάζω συγγενέστερόν ἐστι τῷ ἀλεύομαι. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἀττικ. δὲ, διετηρήθη τὸ ἀρχαιότερον ἀλύω· Ξεν. Ἐρτ. σλ. 172. (τὸ υ παρ' Ὁμ. ἀεὶ βραχὺ καὶ μόνον Ὀδσ. Ι. 398. »ἄκρο δὲ χερσὶν ἀλύων »μακρόν» Οἱ μεταγενεστ. Ἐποποιοὶ χρῶνται αὐτῷ ἀδιορίστως κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· οἱ δ' Ἀττικ. μάλιστα μακρῷ· Graefe Mel. 25. Meineke, cur. criti. Ἀθην. σλ. 54.)

Ἀλυώδης· ἀμφιβ. ἀνάγν. παρ' Ἱππκ. ὑπ' ἄλλων μὲν καὶ ἀλιώδης, ὑπ' ἄλλων δὲ καὶ Ἀλκώδης ἀναγινωσκόμενον.

Ἄλφα, τὸ· ἄκλιτος λέξις· ἰδὲ Α, τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἄλφα, καὶ ὑπερτ. ἀλφάδιον καλεῖται, διὰ τὸ σχῆμα αὐτοῦ, ὁ γνώμων ἢ ἡ στάθμη τῶν τεκτόνων· Εὐστρτ. ὑπομν. εἰς τὰ Ἠθκ. τοῦ Ἀρστλ. 6, 7.

Ἀλφαίνω, Μλ. ἀνῶ καὶ ήσω· ἀόρστ. ἦλφον. Εὐστθ. ἄλφει· ὡς τὸ εὑρίσκω· ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ· τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, κτῶμαι (ἐπιτυγχαίνω, ἀποκτῶ) κομίζομαι, συγκομίζομαι, συλλέγω· (φέρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, συνάζω) μετὰ δοτικ. τοῦ προσπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγματ. »ἄλφη βίοτον, ἑκατόμβοιον, μυρίον ὦνον, ἄξιον ἀλφαίνω· ἀποφέρει, προσοδεύει, ἄξιον ἐστι, κέρδος φέρει, προσόδους παρέχει (δίδει διάφορον, ἀξίζει) καὶ ἐπὶ πραγματειῶν ἐμπορείας« Ὀδσ. Ο, 451. ἀλφαίνει τιμήν· εὑρίσκει τιμήν, τοῦτ' ἔστιν ἀξίζει. Ἔτι δὲ καὶ ἀλφάνω. Παρὰ τοῖς Γραμματικογρφ. δὲ, καὶ ἀλφάζω, ἀλφαίω, ἀλφάω, ἀλφέω, ἄλφω· Δωρκ. ἀλφάσσω.

Ἀλφάνω = ἀλφαίνω. Παρὰ τοῖς Τραγ. ἅπαξ μόνον· »ᾗ δ' ἔνον πρὸς αὐτῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ« Εὐρπ. Μδ. 299. παρὰ τοῖς Κωμκ. δὲ πολλάκις.

Ἀλφειός, ὁ· Ποταμὸς ἐν τῇ Ἤλιδι· Ὁμ. νῦν Ῥουφιᾶς, εἰς τὸ Γαστούνι τῆς Πελοποννήσου, κατὰ Μελτ. ὑπὸ Γαζῆ.

Ἀλφεός, ὁ = Ἀλφειός· Πνδ.

Ἀλφεσίβοιος, οἷα, οιον· (ἀλφαίνω, βοῦς) κατὰ λέξιν. βόας εὑρίσκων, βόας κτώμενος· ὅθεν »ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὀρχεῦντ'· »Ἰλ. Σ, 593. δηλονότι, παρθένοι αἱς οἱ μνηστῆρες αὐτῶν πολλὰς ἐδίδοντο βοῦς εἰς γαμήλιον· ὅρα, πολλὰ καὶ ὀφιλὴ γαμήλια κτώμεναι, πολλοῖς μνηστῆρσιν ἐπιθυμηταί· θρέμματα γὰρ ἐδίδοντο τὸ πάλαι τοῖς γονεῦσι τῶν παρθένων προγαμιαία δωρεὰ »πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς . . . »Ἰλδ. Λ, 244. ὅθεν παρὰ Λυκφ. 549. Ἀλφὴ ἀέδνοτος. Κτῆσις παρθένου, τουτέστι γάμος ἄνευ τῆς συνήθους προγαμιαίας δωρεᾶς· Ὕδωρ ἀλφεσίβοιον δὲ παρ' Αἰσχλ. Ἱκτ. 861, καὶ Ἀλεξ. Παρθέν. εἰ. τὸ τοὺς βόας λιπαῖνον· (νερὸν τὸ ὁποῖον παχαίνει τὰ βόδια).

Ἀλφή, ἡ (ἀλφαίνω) εὕρεσις, ἐξεύρεσις, εὕρημα, κέρδος, περιουσία, πόρισμα.

Ἄλφησις, εως, ἡ = ἀλφή.

Ἀλφηστήρ, ῆρος, ὁ = τῷ ἑξῆς.

Ἀλφηστής, οῦ, ὁ (ἀλφαίνω) εὑρέτης, εὑρών, ἐξευρών· κερδήσας, κτησάμενος (ἐφευρέτης, ὅστις ἐκέρδησεν, ἀπέκτησε)· Παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον τῇ λέξει ἐν Ὀδσ. χρωμένῳ ἐπονομάζονται ἄνδρες ἀλφησταί, κατ' Εὐστθ. μὲν, οἱ ἄνθρωποι ἐν γένει, καθ' ὅσον διαφέρουσι τῶν ἀλόγων ζώων διὰ τοῦ λογικοῦ καὶ διὰ τῆς ἐξευρετικῆς ἢ ἐπινοητικῆς δυνάμεως αὐτῶν· κατὰ τὸν Βόσσιον (Voss), δὲ καὶ ἄλλους, οἱ ἐξαιρέτως εὐμήχανοι καὶ ποικιλόφρονες (ἐφευρετικοί, πανοῦργοι) ἄνδρες· καὶ κατὰ τὸν Νίτσχιον, (Nitzsch) ἐν Ὀδσ. Α. » . . ὅστε δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ« οἱ εὔτολμοι, πρακτικοὶ (ἐπιχειρηματικοί, ἰντραπρεντέντες Ἰταλ.) δραστήριοι (ἐνεργητικοί) φιλοπράγμονες· »εἴταν δ' ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων, Ὀδσ. Ζ, 8. καὶ Ν, 261. » . . . δς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσιν« καὶ Ὑμ. Ὁμ. Ἀπλ. 458. αὕτη μέν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφηστάων, ὁπότε . . . ἔλθωσι . . «: Πλεονέκτης, αἰσχροκερδής· »Πανδώρην . . . . δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν« Ἡσδ. Ἔρ. 72. καὶ Αἰσχλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θηβ. 790. »πρυμναῖσι δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς« ἐξαιρέτως ἐπὶ ναυτίλων· (ταξειδιωτῶν 'ς τὴν θάλασσαν). Ἐν δὲ Θγν. 512. » . . Ἐπιμηθέα, ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν« καὶ Ἀπλ. Ῥδ. 29. » . . . ὄφρα Θεσσοῖσιν ἀνδράσι τ' ἀλφηστῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ« κεῖται ἀναμφιβόλως ὡς ἐπίθετον πάντων τῶν εὐμηχάνων καὶ δραστηρίων ἀνθρώπων. 2) Θαλάσσιός τις ἄγνωστος ἰχθύς.

Ἀλφηστοσάλπιγγας· ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἀριστοσαλπιγκτής. Πλδ. δ', 87.

Ἄλφι, τό· ποιητκ. ἄκλιτος κατ' ἀποκπ. τοῦ, ἀλφίτου, τύπος· » . . ἄνωγε δ' ἄρ' ἄλφι καὶ ὕδωρ δοῦναι μίξαντα πιέμεν. .« Ὑμ. Ὁμ. Δμτ. 208.

Ἀλφιταμοιβός, ὁ (ἀμείβω) ἄλφιτα ἀνταλλάττων, ἢ πωλῶν (ὅστις πωλεῖ κριθάρι ξεφλουδισμένον καὶ χοντροκοπανισμένον)« . . . ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς . . . ἀλφιταμοιβοί . . .« Ἀρστφ. Ὀρ. 490.

Ἀλφιτεία, ἡ· καὶ ἀλφιτία· τῶν ἀλφίτων κατασκευή, (τὸ ξεφλούδισμα καὶ κοπάνισμα τοῦ κριθαρίου).

Ἀλφιτεῖον· τό· ὁ τόπος ἢ ὁ μύλος ἔνθα κατασκευάζεται τὸ ἄλφιτον.

Ἀλφιτεύς, έως, ὁ· ἄλφιτον κατασκευάζων, ἀλφίτων ἀλετής· (ὅστις κάμνει τὸ ξεφλουδισμένον κριθάρι, ἢ μυλωνᾶς ἀπὸ ξεφλουδισμένον κριθάρι).

Ἀλφιτεύω· κατασκευάζω ἄλφιτον· (κάμνω ξεφλουδισμ. κριθάρι).

Ἀλφιτηδόν· Ἐπίρρ. ἀλφίτου δίκην· (σὰν ξεφλουδισμένον κριθάρι).

Ἀλφιτηρός, ά, όν· ἀλφίτῳ ἀνήκων, ἢ παραπλήσιος (ὅστις ἀνήκει εἰς ξεφλ. κριθάρι).

Ἀλφιτία, ἡ = ἀλφιτεία.

Ἀλφιτικός, ή, όν· ἐξ ἀλφίτου· (ἀπὸ ξεφλδ. κριθάρι).

Ἀλφιτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος) ἀλφίτῳ παραπλήσιος (σὰν ξεφλουδ. κριθάρι).

Ἀλφιτοθήκη, ἡ· (θήκη) ἀλφιτοδοχεῖον· (τόπος ὅπου βάνουν τὸ ξεφλδ. κριθάρι).

Ἀλφιτόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) δι' ἀλφίτων μαντευόμενος, ἰδὲ ἀλευρόμαντις.

Ἄλφιτον, τό· (λέγεται τὸ ξεφλουδισμένον καὶ χοντροκλασμένον κριθάρι· τὸ ὁποῖον τὴν σήμερον ἄλλοι μὲν ὀνομάζουσιν ὄρζον, ἄλλοι φάρον καὶ ἄλλοι ἄλλως κατὰ τόπους καὶ χώρας, καὶ τὸ μεταχειρίζονται κυρίως βράζοντές το εἰς ζωμὸν κρέατος, ζουμὶ ἀπὸ τοῦ γερμανικοῦ λεγομένην, ἢ τουρκοβαρβαριστὶ Τζορβᾶν· ὡς κατασκευάζεται καὶ τὸ βουλγούρι, ἢ πσιτέκι, ὡσαύτως τουρκοβάρβαρος λέξις, τὸ ὁποῖον διαφέρει τοῦ ἀλφίτου μόνον καθ' ὅσον κατασκευάζεται ἀπὸ σιτάρι)· Παρ' Ὁμ. τὸ ἄλφιτον σημαίνει καὶ τὴν μάζαν, ἢ πεμματειδή τινα ἄρτον (μπογάτζαν τουρκβ. μὲ λάδι ζυμωμένην) συνήθως ὅμως τὸν χόνδρον (ὄρζον ἢ φάρον) ἐπὶ Ὁμ. ἤδη ἐν χρήσει· »καὶ οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, δημόθεν ἄλφιτα δῶκα . . . »Ὀδσ. Τ, 197. καὶ Ἡρδ. 7, 119.« δασάμενοι σῖτον ἐν τῇσι πόλισι οἱ ἀστοὶ, ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίευν πάντες . . . « Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ κριθῆς ἄλευρον, παιπάλη, Poudre γαλλ. τῷ ὁποίῳ ἐχρῶντο αἱ Κανηφόροι πασπαλίσαι τὴν κόμην αὐτῶν (ἐπασπάλιζαν τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς των) Ἀρστφ. Ἐκκλ. καὶ Ὀρν. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ τὸ ἄλφιτον καὶ, μυελὸν ἀνδρῶν· διότι ἦτον κοινὴ καὶ θρεπτικὴ τροφὴ τοῦ ὄχλου· ὅθεν 2) τὰ ἄλφιτα κατ' ἐκτεταμένην σημασίαν, τὰ εἰς τροφὴν δέοντα (ζωοτροφία)· τὰ πρὸς τὸν βίον χρήσιμα: »παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τῇ νηὶ οἶνον καὶ ἄλφιτα καὶ . . .« Θκδ. 3, 49. Ἄλφιτα πατρῷα· ἡ πατρικὴ περιουσία· Ἀρστφ.

Ἀλφιτοποιία, ἡ· Ἀλφίτων κατασκευή, παρασκευή· (τὸ φκιάσιμον, ἑτοίμασμα ἀπὸ ξεφλδ. κριθάρι) Ξεν. Ἀπμν. β', 7, 6.

Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) ἄλφιτα πωλῶν· καὶ θηλκ. Ἀλφιτοπῶλις, ιδος ἡ· Ἀρστφ. ἀφ' οὗ

Ἀλφιτοπωλητήριον, τό· Ἀγορὰ ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἄλφιτα.

Ἀλφιτόπωλις, στοὰ ἐν Ἀθήναις = ἀλφιτοπωλητήριον· Ἀθην.

Ἀλφιτοσιτέω· Μλ. ήσω· ἐσθίω ἀλφίτων (τρώγω κριθαροψωμί) »ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην τὴν μάζαν ἐσθίει« Ξεν. Κπ. 6, 2, 28.

Ἀλφιτοσκόπος, ὁ (σκοπέω) = ἀλφιτόμαντις.

Ἀλφιτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) ἄλφιτα ἐσθίων, Αἰλι. (ς).

Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) χρῶμα ἀλφίτου ἔχων (ὅστις ἔχει χρῶμα ὡς κριθαράλευρον) ὅθεν Ἀλφιτόχρως κεφαλή, ἡ πολιά (ἀσπρομάλλης) Εὐστθ. 868.

Ἀλφιτώ, όος καὶ συνρ. οῦς, ἡ· ὡς καὶ Ἀκκώ· φασματώδους τινος γραιδίου ὄνομα, δι' οὗ ἐφόβιζον αἱ τιθῆναι τὰ παιδία· (τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν στειχειὸ λεγόμενον).

Ἄλφοι· συγκπ. ἀόρστ. τοῦ ἀλφαίνω· Ὁμ.

Ἀλφός, ὁ· λευκή τις κηλὶς ἐπὶ τὸν χρῶτα (ἀνθρώπινον δέρμα) ἐξαιρέτως ἐπὶ τὸ πρόσωπον φυομένη· Ἱππκρ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἰατροῖς λεύκη· οἵτινες μέντοι διαστέλλουσιν αὐτὸν εἰς μέλανα καὶ λευκὸν ἀλφόν· ἀφ' οὗ τὸ λατιν. albus, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ὀρφός, ὀρφανὸς τὸ orbus.

Ἄλφω, ἰδὲ ἀλφαίνω.

Ἄλω, ἰδὲ ἅλομαι· ἀφ' οὗ τὸ λατιν. Salio.

Ἄλω· ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις ἀφ' ἧς παρήχθησαν τὸ, ἀλδέω, ἀλδαίνω, ἄλθω, ἀλθέω, ἀλθαίνω, ἀλέω, ἀλδαίνω· ἀφ' οὗ τὰ Λατιν. alo, halo, olo, adolesco.

Ἀλωά καὶ ἀλωά, ἡ· παρ' Ὁμ. Ἰωνκ. δὲ ἀλωή· ἡ ἅλως, ἡ ἅλων· (ἁλώνι) Ἰλδ. Ε, 499. »ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς . . . 2) πᾶσα ἥτις ποτὲ ἐπιμελῶς καλλιεργουμένη, ἐσπαρμένη, ἢ κατασπεφυτευμένη χώρα (τόπος) λαχανοφόρος, καρποφόρος, σπόριμος, δενδρώδης (τόπος μὲ δένδρα) οἰνοπέδη (ἀμπέλι)

«Ἔνθ' ἐπίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν καὶ Ὀδ. Α, 193. . . ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο Ἰλ. Σ, 561. καὶ Ι, 546. . . «ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα. . .» Ἀλλὰ, Ποσειδάωνος ἀλωή, ἡ θαλάσσης ἐπιφάνεια, ὡς καὶ τὸ, Ποσειδ. ἄλσος· 3) τὰ περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἄστρα, καὶ ὑπὸ τῶν νῦν χωρικῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀλῶνι λεγόμενα· ὁ δ' Εὐσταθ. σλ. 1218. σημειοῖ ὅτι, ἡ Ἀλωὴ δασυνομένη μὲν τὴν ἅλωνα σημαίνει, ψιλουμένη δὲ, ἀμπελόφυτον γῆν.

Ἀλῶα, ων, τά· Ἑορτὴ τῶν γεωπόνων ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, τὴν γεωργίαν διδαξάσης· Παυσ. «διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς ἀπὸ τῆς ἅλω τότε καταχρᾶσθαι φέροντας εἰς Ἐλευσῖνα· ἢ ὅτι ἐν ἅλωσιν ἔπαιζον κατὰ τὴν ἑορτήν. Εὐσταθ. σλ. 772.

Ἀλωαῖος, αία, αῖον (ἅλως) ἐξ ἅλω, ἢ ἐκ σπορίμου χώρας ἐρχόμενος· (ὅστις ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἁλῶνι ἢ ἀπὸ χωράφι) καὶ εἰς ἅλω ἢ σπόριμον χώραν ἀνήκων· Ὀρφ.

Ἀλωάς, άδος· ἡ· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ἰδὲ Ἀλωΐς.

Ἀλώβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι) ἀβλαβής, ἀπήμων (ἄβλαφτος, ἀπείραχτος): ἀμώμητος, ἄψογος (ἀκατηγόρητος).

Ἀλωεινός, ή, όν· (ἅλως) ἐν ἅλῳ ἢ σπορίμῳ χώρᾳ εὑρισκόμενος, ἢ συμβαίνων (ἀλωνίσιος· ὅστις εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει εἰς τὸ ἁλώνι ἢ εἰς τὸ χωράφι) Ἐπιγρ.

Ἀλωεύς, έως, ὁ· ὁ ἐν ἅλῳ ἢ ἐν ἀγρῷ ἐργαζόμενος (ἀλωνιστής, ζευγίτης· ὅστις δουλεύει 'ς τὸ ἁλῶνι ἢ 'ς τὸ χωράφι) «πάντη δέ τε πολλοὶ ἀλωεῖς αἰεὶ καπταίνεσιν· Ἄρατ. Ἀλοῶν, ἀλοητήρ· γεωργός, ἀροτήρ· κηπευτής· κηπευτής, κηπουρός· ἀμπελουργός, ἀμπελοφύτης· (ἀλωνιστής· ὀργωτής· περιβολάρης, ἀμπελοδουλευτής)· Ἀπλλ. Ῥό. γ', 1400.

Ἀλωή· ἰδὲ ἀλωά.

Ἀλώῃ· Ἐπι. γ'. πρόσω. ὑποτ. Ἀορστ. β'. ἀντὶ ἁλῷ, ἀπὸ τοῦ ἁλίσκομαι· «βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ» Ἰλδ. Ξ. 81. Ἀλοίη δὲ, Ἐπι. γ'. προσ. Εὐκτ. Ἀορστ. β'. ἀντὶ ἁλοίη· πολλάκις παρ' Ὁμρ.

Ἀλώιος, ια, ιον = ἀλωεινός.

Ἀλωΐς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ Ἀλωάς· Ἐπιθ. τῆς Δημτ. Σχλττ. Θεοκ. ζ', 155.

Ἀλώκαντι· Λακωνιστὶ καὶ Δωριστὶ ἀντὶ τοῦ, ἑαλώκασι· γ'. πληθ. προσ. Παρκμ. τοῦ ἁλίσκομαι· Πλτχ.

Ἀλώμεναι· Ἐπι. ἀντὶ ἁλῶναι· Ἀπρμφ. ἀόρστ. β'. τοῦ ἁλίσκομαι· Ὁμ.

Ἀλώμενος, η, ον· μτχ. τοῦ ἀλάομαι· Ὁμ.

Ἄλωμι· ἀπὸ τοῦ ἁλόω· κατὰ παθητ. σημτ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἁλίσκομαι· ὅθεν ἀόρστ. β'. ἥλων, ἑάλων· μτχ. ἁλούς· Εὐκτ. ἁλοίην καὶ ἁλώην· «. . εἴ κεν ἁλώῃ, ἦκε φύγοι» Ἰλδ. Ξ. 81. καὶ «ἐλοιμί κεν, ἦεν ἁλοίην» Ὀδσ. Ἀπρμφ. ἁλῶναι· «γράμματα ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας» (ἐπιάσθηκαν δηλ. τὰ ἐπιστολὰ καὶ τὰ ἔφεραν εἰς τὰς Ἀθήνας) Ξεν. Ἑλ. Α'. 1, 23.

Ἅλων, ωνος, ἡ = ἅλως.

Ἀλῶναι· ἰδὲ ἅλωμι.

Ἀλωνεύομαι· ἐργάζομαι ἐν ἅλῳ ἢ ἐν ἀγρῷ· (δουλεύω εἰς τὸ ἁλώνι ἢ 'ς τὸ χωράφι· ἀλωνίζω, ὀργόνω, σπέρνω, θερίζω· κ. τ. τ.) Ἀπ.

Ἀλώνητος, ὁ, ἡ· (ἅλς, ὠνέομαι) ἅλατος ὠνούμενος, ἢ ὠνημένος· (ὅστις ἀγοράζεται ἢ ἀγοράσθηκε μὲ ἅλας)· δοῦλος ποταπός, ἀνδράποδον· δουλάριον· «ἀλώνητα δουλάρια εὔωνα καὶ οὐδενὸς ἄξια ἐλέγοντο τὰ πάλαι οἱ εὐτελέστατοι καὶ φαυλότατοι δοῦλοι (οἱ ἐφθηνότατοι καὶ ποταποὶ σκλάβοι) ἐν τῇ Θρᾴκῃ· οἱ γὰρ Θρᾷκες ἠνοῦντο τοὺς δούλους μεταξὺ τῶν ἐπὶ τιμῇ ἅλατος· Εὐσταθ. σλ. 692. ὡς καὶ Μνδρ. «Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ καὶ πρὸς ἅλας ὠνημένος» ἀφ' οὗ καὶ Παροιμία· Ἀλώνητον ἀνδράποδον· ἐπὶ τῶν φαυλοτάτων καὶ οὐδενὸς λόγου ἀξίων· Παρ' Εὐσταθ. ἐξηγεῖται καὶ βάρβαρος· οἱ γὰρ Θρᾷκες, φησιν, ἁλῶν ἀπεδίδοντο.

Ἀλωνία, ἡ = ἅλως (τὸ ἁλώνι) Ἀθην. σλ. 524.

Ἀλωνίζω, Μλ. ίσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς.

Ἀλώνιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ ἅλων· (ἀλωνάκι).

Ἀλώνιος, α, ον = ἀλωεινός· (ἀλωνίσιος, ἀλωνίσιμος).

Ἀλωνοτριβέω (τρίβω) ἐν τῇ ἅλῳ τρίβω, ἀλωνίζω Λογγ. γ'.

Ἀλωπά = ἀλώπηξ· Ἡσχ.

Ἀλωπεκέω· ἰδὲ ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκεύς· ποιητ. = ἀλώπηξ· Ὀππ.

Ἀλωπεκῆ, ἡ· συνρτ. Ἀττ. ἐκ τοῦ ἀλωπεκέη, ὑπακουομ. δορά· Δέρμα ἀλώπεκος (ἀλωπουτόμαρον, ἀλεπού·) Ἡρδ. 7, 75. καὶ Παροιμ. «ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι τὴν ἀλωπεκῆν» (ὅπου ὁ φοβερισμὸς δὲν ὠφελεῖ πρέπει νὰ μεταχειρίζηται ὁ γνωστικὸς τὴν πανουργίαν)· Πλούτ. Ἀποφ. 2) δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς (Ἡσχ.) ἐξ οὗ ἀλωπεκῆθεν, ἀλωπεκεύς, ἀλωπεκικός· Σουίδ.

Ἀλωπεκία, ἡ (ἀλώπηξ) ἀλώπεκος φωλεός, ἀλώπ. κευθμών· (ἀλεπουφωλεά, ἀλεπότρυπα) 2) πάθος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ὅτε ἀπορρέουσιν αἱ τρίχες καὶ ψιλοῦται ὡς ἡ τῆς ἀλώπεκος (ὅταν πέφτουν ἢ μαδιοῦνται τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς) «Ἀλωπεκία ψίλωσις τριχῶν ἀπροφάσιστος μάλιστα περὶ τὴν κεφαλήν» Ἀρστ. Προβλ. 3) Εἶδος περικεφαλαίας, ἔτι δὲ καὶ νήσου τινος ὄνομα· Σουίδ.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ· δόλιος, πανοῦργος, ὡς ἡ ἀλώπηξ· ἀλωπεκῆς χρῶμα ἔχων· 2) εἶδος ἰχθύος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελαχίων· «ὁ δὲ καλούμενος ἀλωπεκίας, ὅμοιός ἐστι τῇ γεύσει τῷ χερσαίῳ ζώῳ, δι' ὃ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε» Ἀθην. Η'.

Ἀλωπεκίασις, εως· τὸ πάσχειν ἀλωπεκίαν κατὰ τὴν β'. σημασίαν τῆς λέξεως Ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκιάομαι· ἀλωπεκίαν πάσχω· (μαδιοῦνται ἢ πέφτουν τὰ μαλλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ μου). 2) πανουργεύομαι.

Ἀλωπεκιδεύς, έως, ὁ· τὸ νέον ἀλώπεκος (ἀλεπόπουλον).

Ἀλωπεκίζω· Μλ. ίσω· εἰμὶ δολερός, ὕπουλος, πανοῦργος ἀλώπεκος δίκην (εἶμαι δόλιος πανοῦργος, φέρνομαι 'σὰν ἀλεπού) «οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν οὐδ' ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλους» Ἀριστφ. Σφκ. 2) Ἐνεργτ. δόλῳ ἐξαπατῶ, κατασοφίζω, φενακίζω· (ἀπατῶ, μεταχειρίζομαι δόλον καὶ πανουργίας)· καὶ Παροιμ. «ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα» ὅταν δύο δόλιοι ἄνθρωποι ζητοῦν νὰ ἀπατήσουν ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀλωπέκιον, τό· ὑποκρστ. τοῦ Ἀλώπηξ = ἀλωπεκιδεύς (ἀλουπάκι, ἀλουπίτζα).

Ἀλωπεκίς, ίδος, ἡ· = ἀλωπέκιον. 2) νοθογενὴς κύων ἐκ κυνὸς καὶ ἀλώπεκος (σκύλος γεννημένος ἀπὸ ἀλεπού καὶ σκύλον) Ξεν. Κυνη. γ'. 1. Πολλ. 5, 38. 3) Ἀλωπεκῆ (ἀλωπουτόμαρον) ἐξ ἧς κατεσκευάζετο ἐν Θρᾴκῃ κεφαλῆς κάλυμμα· «. . . Θρᾷκες τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φοροῦσι καὶ τοῖς ὠσί . . .» Ξεν. 7, 4. 4. 4) Οἰνάδος εἶδος τῇ οὐρᾷ Ἀλώπεκος παρεμφερὲς (ἀμπελόκλημα τὸ ὁποῖον φαίνεται 'σὰν ἀλεπουρά), Πλιν. 14, 3.

Ἀλωπέκουρος, ὁ· (οὐρά) Ἀλώπεκος οὐρὰ (ἀλουπουρά) φυτοῦ εἶδός τι. Θεφρ. Φυτ. ζ'. 10.

Ἀλωπεκοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀλωπεκοειδής· (ὅμοιος μὲ Ἀλουπού): δόλιος, πανοῦργος.

Ἀλώπηξ, εκος, ἡ· (ἀλῶ, ὤψ) κοινότερον Ἀλουπού ἀλεπὰς παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρδ. κατὰ πρῶτον: μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων δολίων, πανούργων, δολοπλόκων, ἀπατηλῶν· «πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ.» Λυκ. ιγ'. Τὸ παρ' Ὀππ. Κυνγ. α'. 432. Ἀλωπήκεσσι, διορθοῦται ὑπ' ἄλλων, ἀλωπεκέεσσι· (καρχγ. κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ ἀλᾶν τὰς ὦπας, κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ παίζω, ἢ ἐν τῇ ἄλῃ (πλάνῃ) παίζουσα) β') = ἀλωπεκῆ. Τίμ. σλ. 257. ὑπὸ Ruhnk, ὡς καὶ λέων ἀντὶ λεοντῆ. 2) Πτηνόν τι ἐν κευθμῶσι καὶ φωλεαῖς ἀλώπεκος δίκην διαιτώμενον (εἶδος πουλιοῦ, τὸ ὁποῖον ζῇ μέσα εἰς τρύπας ὡς ἡ ἀλουποῦ) Ἀρσττ. ἄλλως δὲ καὶ Χηναλώπηξ λέγεται. 3) Θαλάσσιός τις Ἰχθύς. 4) Οἱ τῶν ἰσχίων μυῶνες (τὸ κρέας ὅπου εὑρίσκεται εἰς τὰ λαγγόνια ἢ γόφους)· «ὑπάρχει μυωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν μύας, οἱ δὲ ἀλώπεκας καλοῦσι» Ἀθν. Θ. «μυώδη τινὰ μέρη μεταξὺ τῶν γλουτῶν» Βουδαῖος. «καὶ ἔσωθεν τῆς ὀσφύος μυῶνας» Πλθ. 5) Εἶδος ὀρχήσεως (χοροῦ) Ἡσχ. 6) = ἀλωπεκία κατὰ τὴν β'. σμτ.

Ἄλωπος καὶ ἀλωπός· παρά τισι μὲν ὑπόλευκος (ἀσπρολιάρικος) κατ' ἄλλους δὲ ἀλωπέχρους, πυρρὸς τὸ χρῶμα (κοκκινομάλλης 'σὰν ἀλουπού). Πλούτ. Κορ. σλ. ιῶ'. 2) = Κυναλώπηξ, πανοῦργος· «Οὗτοι γάρ εἰσι θῶες ἀλωποὶ ἀνθρωπόμιμοι πίθηκοι» Σηρ. καὶ Ἰγν Ἐπστ. 9. ἀφ' οὗ

Ἀλωπόχροος· καὶ συνρτ. ἀλωπόχρους, ὁ, ἡ· οὗν τὸ· ἀλώπεκος χρῶμα ἔχων· ἀλουπουχρώμινος). Ὁ δ' Εὐστ. ἐν Ὀδσ. Τ. σλ. 1963. «ὁ πολιὸς κατὰ ἀλώπεκα» ἰδὲ Κυναλώπηξ. Σουίδ. δὲ, πολιός, ἐξηγεῖ τὴν λέξιν.

Ἀλωρήτης, ου, ὁ, ἡ· (ἅλως, ὠρέω) τῆς ἅλωος ἢ τῆς ἀσπίδος φύλαξ. Ἐν Ἀιλ. β'. 80. δὲ, ἐπονομάζεται ἡ Δηὼ ἀλωρήτης, καὶ αἱ ὧραι, ἀλωρῆται.

Ἅλως, ω, ἡ· = τῷ ποιητ. ἀλωὰ (ἁλώνι, «ἐδ' ἐλης τῆς ἅλω οἴσεται σοι τὰ ἄχυρα» Ευρ. Οἰκ. 18. 2) Ὁ περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ἄστρων κύκλος (κοινῶς ἁλώνι αὐτολέξως λεγόμενος) «ἅλως ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περίαυγος· διαφέρει δὲ Ἴριδος, ὅτι ἡ μὲν Ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως, κύκλῳ παντὸς ἄστρου» Ἀρσττ περὶ Κσμ. 3) ἀσπίδος περιφέρεια καὶ κύκλος· «ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω . . .» Αἰσχλ. 7. ἐπὶ Θηβ. 489. ὅπερ κατά τινας μὲν ὑπεμφαίνει τὸν ἥλιον αὐτὸν ἢ τὴν σελήνην· κατὰ τὸν Σχλ. δὲ, τὸν ῥοῖζον (ἦχον) καὶ τὴν συνεχῆ κίνησιν τῶν ἀσπίδος ἀκτίνων. 4) Ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι μεταξὺ σφενδόνης καὶ ἴριδος κύκλος (ἡ στρογγυλάδα 'ς τὴν μέσην τοῦ ματιοῦ), Ἰουλ. Πολ. 5) Μεταφ. ἡ Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία. «Ἅλωνα, τὴν πάνδημον τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησίαν προσαγορεύει, ἐν ᾗ πάντα τὸν ἀριθμὸν συναγείρει τῆς ἀνθρωπότητος» Ἰσίδ. Πηλ α'. Ἐπιστλ ξε'· καὶ Θεοφλακτ. «Καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, τοῦτ' ἔστι, τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις πολλοὺς μὲν ἔχει βεβαπτισμένους, ὥσπερ ἐν τῇ ἅλωνι πᾶν τὸ γεώργιον· ἀλλ' ἐν τούτοις οἱ μὲν εἰσὶν ἄχυρα, ὅσοι κοῦφοι εἰσὶ καὶ τοῖς πνεύμασι τῆς πονηρίας κινούμενοι· ὁ δὲ σῖτος, ὅσοι καὶ ἑτέρους

αἰφνιδίως καὶ τρέφουσι διὰ διδασκαλίας καὶ πράξεως·« (πρὸς τῇ γεν. ἁλῶ, Αττ. εὕρηται καὶ ἅλωος· ἔστι δὲ ὁ πληθυντ. ἀριθμ. περιττοσυλλάβως μάλιστα ἐν χρήσει· οἱ Αττ. μέντοι χρῶνται καὶ τῷ ἰσοσυλλάβῳ; αἱ ἅλοι· Παράγ. δὲ ἀπὸ τοῦ, ἀλέω ἢ ἀλίζω, ὅθεν καὶ δασύνεται).

Ἁλώσιμος, ὁ, ἡ· (ἁλίσκομαι) εὐάλωτος, εὐάλωτος, αἱρέσιμος (εὐκολόπιαστος, εὐκολοκυρίευτος, εὐκολόπαρτος) »Οἱ δὲ Ἀσσύριοι, ὡς ἐδόκει ἁλώσιμος εἶναι ὁ Γαδάτας, εὐθὺς . . .« Ξεν. Κυ. 5, 4, ή. »... πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρῳ ἐδόκεε ἁλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλών.« Ἡρδτ. 3, 153. »Παιὰν ἁλώσιμος«, ὕμνος πολεμικὸς εὐχαριστήριος περὶ ἐκπορθήσεως, ἢ περὶ νίκης. Αισχ. 7. ἐπὶ Θηβ. 637. »Καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον, αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν, ἁλώσιμόν τε βάξιν« τὴν περὶ ἁλώσεως τῆς Τρ. δηλ. εἴδησιν. Αἰσχλ. Αγμ. 10.

Ἅλωσις, εως, ἡ· (ἁλίσκομαι) αἰχμαλωσία, πόρθησις, ἀνασκάφωσις, καταστροφή (πιάσιμο εἰς τὸν πόλεμον· κυρίευμα, χάλασμα· πολιτείας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς). Ἡρδτ. καὶ Πλτ. Νμ. γ΄. 2) Δικανικῶς· φώρασις, ἀπέλεγξις, κατάγνωσις, καταψηφισμὸς (φανέρωσις σφάλματος· ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἐναντίος ἔχει ἄδικον· κατάδικασμα) »καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως τοὺς δεσμοὺς μὴ παυέσθω διπλασιάζων.« Πλτ. Νμ. 11.

Ἁλώσω, καὶ ἁλώσομαι· ἰδὲ ἁλίσκω· »εἴ τι κλέπτοντες ἁλώσοιντο·« ἂν τοὺς πιάσουν ὡς κλέπτας, ἢ ὅτι ἔκλεψαν. Ξεν. Ελλ. γ. α.

Ἁλωτός, ή, όν· ῥηματ. ἐπιθ. ἀπὸ τοῦ ἁλίσκομαι· κατειλημμένος, ἐγκαταλειμμένος, ᾑρημένος, πεπορθημένος, πολέμῳ ἢ βίᾳ κεκτημένος (πιασμένος, ἁρπαγμένος, παρμένος, κυριευμένος, μὲ βίαν ἢ μὲ πόλεμον ἀποκτημένος). 2) = ἁλώσιμος· »ἁλωτὰ πόνῳ πάντα· μὲ κόπον καὶ ἐπιμέλειαν ἀποκτοῦνται ὅλα)· »τὸ ζητούμενον ἁλωτὸν, ἐκφεύγει δὲ τ' ἀμελούμενον« (ὅ,τι ἐπιθυμεῖ τις τὸ ἀποκτᾷ ἂν ἐπιμεληται, κ' ὅμως τὸ ἀμελήσῃ τὸν φεύγει). 3) Υποκείμενος εἰς τίποτε. »Νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτά.«

Ἁλώφητος, ὁ, ἡ· (λωφάω) ἀκαταπαύστως πονῶν· παῦλαν μὴ λαμβάνων τινός· προσκαρτερῶν τινι· ἀδιαλείπτως, ἀδιαπαύστως σπουδάζων περί τι· (ὅστις κοπιάζει ἀκατάπαυστα χωρὶς νὰ πάρῃ τὴν ἀνάπαυσίν του· δὲν παύει καθόλου· ἐπιμελεῖται, καταγίνεται ἀδιάκοπα, ἀκατάπαυστα)· »ἀλώφητος ἀγῶσι κατατέτριπτο.« Πλούτ.

Ἁλῴω· Επι. ὑποτακτ. ἀορτ. β΄. τοῦ ἁλίσκομαι, ἀντὶ τοῦ, ἁλῶ. Ομ.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Μ.

Ἀμ, παρ' Ομ. καὶ Αισχλ. ἀντὶ τοῦ, ἀνά· ὅτε ἡ ἑπομένη λέξις ἄρχεται τῷ β, π, φ, μ. οἷον ἂμ βωμοῖσι, ἂμ μέσον, ἂμ πεδίον, ἂμ πέλαγος, ἂμ φυτά.

Ἅμα· Επίρρ. ἐπὶ χρόνου· ἐν ταυτῷ, ἢ ἐν τῷ αὐτῷ· (εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν) »ἅμα οἰμωγὴ καὶ εὐχωλή.« Ιλ. Θ. 64. »ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει« Γ. 109 καθ' ἣν σημασ. καὶ λογογραφικῶς πάνυ χρήσιμον. Σπανιωτέρα σύνταξις αὐτοῦ, »ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον« Ιλ. Τ. 242. τὸ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. »ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον« εἰς δήλωσιν ταχείας, ἀμέσου συνεχείας· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμεν εὐθύς. Ετι δὲ καὶ, »ἅμα λέγων ἀνεῖρπε· καὶ, ἅμα ἠγόρευε καὶ ἀνεῖρπε· καὶ, ἅμα ταῦτ' ἔλεγε καὶ ἀπῄει.« Σοφ. Φοιν. 1194. — Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ προθέσεως μετὰ δοτ. σημαῖνον τὸ, σύν, ὁμοῦ (μαζὺ μέ, μέ) ἅμ' ἠοῖ, ἅμ' ἠελίῳ καταδύντι, ἢ ἀνιόντι· Ομ. ἅμα ἡμέρῃ. Ηρδτ. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμψύχων »... τοὺς ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους ἀποκτείνασαι...« Ηρδ. 6, 138. ἅμ' ἐμοί, ἅμα τῇ μητρί. Καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. ἅμα τῷ φανεῖναι. 2) Τὸ ὁμοῦ εἶναι, ἐν τόπῳ· ὡσαύτως μετὰ δοτικ. (μαζὺ μέ) ἕπεσθαι ἅμα τινί· παρ' Ομ. καὶ παρὰ τοῖς Πεζογράφοις ὡσαύτως· »Ἅμ' αὐτῷ ἕποντο« Οδσ. Δ. 371. Πάντες ἅμα· καί, ἅμα πάντες· ὡς τὸ ἅπαντες, σύμπαντες· (ὅλοι μαζὺ) »ἅμ' ἄμφω, (καὶ οἱ δύο μαζύ, ἕνας κατόπι τὸν ἄλλον). »Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν, ἅμ' ἄμφω σὺν ῥ' ἔπεσον...« Ιλδ. Η. 255. Ετι δὲ καὶ ἐπὶ δυοῖν ἰδιοτήτων τοῦ αὐτοῦ ὑποκειμένου »... οἱ σφίσι γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους ...« Οδσ. Ι, 48. 3) Παραβολικῶς· ὁμοιότητος, ἰσότητος σημαντικόν· εἰς τὸ ὁμοίως, ὥσπερ καθάπερ (καθὼς, σάν, τόσον, ὅσον) »ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο« Οδσ. Α. 98. »ἅμα κρατερός καὶ ἀμύμων« Γ. 111. »ὅσοι ἅμα κλαίω καὶ ἐμέ.« Ιλδ. Ω. 773. καὶ λογογραφικῶς· ἅμα μὲν, ἅμα δέ· οὐ μόνον, ἀλλὰ καί· τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ· (ὄχι μοναχά, μὰ καί· πότε, καὶ πότε). Τὸ δὲ ἅμα καὶ ἅμα· εὐθύς, ταχέως· (εὐθύς, εὐθὺς 'ς τὴν ἰδίαν στιγμήν). Πλτ. Απλ. σελ. 32. Α. — Ἀμᾶ καὶ ἀμᾶ Δωρ. ἰδὲ καὶ ἀμάω.

Ἀμαγγάνευτος, ὁ, ἡ· (μαγγανεύω) διὰ μαγγανειῶν μὴ ἀπατώμενος, ἢ μὴ ἀπατηθείς· μὴ γοητευόμενος μὴ γοητευθείς· τερατεύματι μὴ προσέχων, προσοχὴν μὴ δούς· (ὅστις δὲν ἀπατᾶται, δὲν ἀπατήθηκε μὲ μαγείας ψευτιάς· δὲν ἔδωκεν, δὲν δίδει προσοχὴν εἰς τὰς τέχνας ἐκείνων ὁποῦ κάμνουν ψευτοθαύματα, τυφλοκαιγάτματα· ἀτυφλοκάγιαστος)· ἰδὲ μαγγανεύω.

Ἀμαδρυάς, άδος, ἡ· (δρῦς) τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς ἐν χρήσει· δένδρων νύμφαι, αἱ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννώμεναι καὶ συμφθειρόμεναι (δενδρόνυμφαις, ξωτικαῖς ἀπὸ τοὺς λόγγους, αἱ ὁποῖαι κάθε μία ὅταν φυτρώσει δένδρον γεννᾶται μαζὺ μὲ αὐτό, καὶ ἀποθνήσκει ὅταν στεγνώσῃ ἢ κοπῇ τὸ δένδρον); ἡ προσωποποιουμένη τῶν φυτῶν ζωή· »κοῦραι ἀμαδρυάδες« Ορφ. Υμ. 50. Ετι δὲ καὶ Ἀδρυάς.

Ἀμαζονίδες, ίδων, αἱ· ἰδὲ Ἀμαζών.

Ἀμαζόνιος, ία, ιον· ἀμαζονικός· (σὰν ἀμαζόνα). 2) Ὁ Ἀμαζόνιος· ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἄρτεμιν. 3) Τὸ Ἀμαζόνειον· τόπος τις πλησίον τῶν Ἀθηνῶν οὕτω κληθείς, ὅτι ἐκεῖσε ἀπέκλινε τὸ ἀριστερὸν κέρας τῶν Ἀμαζόνων, ἐν τῇ μετὰ τῶν Ἀθηναίων μάχῃ αὐτῶν. Πλούτχ. εἰς Θησ.

Ἀμαζονομαχία, ἡ· ἡ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μάχη τῶν ἀμαζόνων. Σχολ. Ιλδ. Β. 219. ἀπὸ τοῦ

Ἀμαζών, όνος· ἡ· κατὰ πληθ. ἀρθ. συνηθέστερον· μαχιμώτατόν τι γυναικῶν πλῆθος· παρ' Ομ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμαζονίδες παρὰ Πινδ. »λέγονται δὲ Ἀμαζόνες, ἢ ὅτι μάζαις καὶ ἄρτοις οὐκ ἐχρῶντο· ἢ ὅτι ἔκαιον τοὺς μαζούς· ἢ ὅτι οὐδόλως εἶχον μαζούς· ἢ ὅτι μαζὸν οὐκ ἐθήλαζον, ἀλλὰ φορβάδων γάλα ἤσθιον, οὖσαι νεογναί.« Σχλ. Αισχλ. Προμ. 722. (γυναῖκες πολλὰ πολεμικαὶ, αἱ ὁποῖαι, καθὼς λέγει ἡ μυθολογία, ἔκοπταν, ὅταν ἦταν μικρὰ κορίτσια, τὸ δεξὶ βυζί των διὰ νὰ μὴ τὰς ἐμποδίζῃ ὅταν εἰς τὸν πόλεμον ἔρριχναν τὸ δοξάρι). 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀμαθαίνω· (ἀμαθής) ἀπαίδευτος, ἀμαθής, μωραίνων εἰμί, ἢ ἀμαθῶς πράττω καὶ προσφέρομαι (εἶμαι ἀμαθής, ἀγράμματος, ἀδίδακτος, μωρός, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς τοιοῦτος)· συντάσ. μετὰ αἰτ. ἁπλῶς, ἢ μετὰ τῆς εἰς· »... ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν ...« ἀμαθαίνω εἰς ταῦτα..« Πλτ. Νμ.

Ἀμαθεί· Επίρρ. ἀμαθῶς (ἀμάθητα)· Σουίδ.

Ἀμάθεια, καὶ ἀμαθία, ἡ· (ἀμαθής) ἀπαιδευσία; ἀμουσία (ἀμαθωσύνη, τὸ νὰ μὴ μαθαίνῃ, ἢ νὰ μὴν ἔμαθε τίς τίποτε)· ἔλλειψις παιδείας, ἀγωγῆς, χρηστοηθείας; πείρας, ἐμπειρίας, δεξιότητος (τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις καλλιέργειαν, ἀνατροφήν, χρηστοήθειαν, πεῖραν, μάθησιν); ἀλογιστία (ἀσυλλογισιά) μωρία· »Ἀμαθία μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον, ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας« Θυκ. γ. 37.

Ἀμάθεια, ἡ· (ἄμαθος) ὄνομα Νηρηΐδος τινος· Ιλδ. Σ. 48.

Ἀμαθής, ὁ, ἡ· (μανθάνω) ἄμουσος, ἀπαίδευτος, ἀδίδακτος, ἀγράμματος; ἄπειρος, ἀδαήμων, ἀναγωγος, ἀνεπιστήμων (χωρὶς μάθησιν, ἀπολίτευτος, ἀπελέκητος; χωρὶς πεῖραν, ἀνήξευρος, χωρὶς ἀνατροφήν)· 2) = ἀγροῖκος· Λεξ. σελ. 339. ὑπὸ Wolf. μωρός, ἀνόητος· »... κάρτα δόξας ἀμαθὴς εἶναι ...« Ηρδτ. 1, 33. καὶ Πλτ. Ευθδ. σελ. 276. Β. ὑπὸ Heind: συντάσ. μετὰ γενικ. ἀμαθὴς πράγματός τινος· καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ τῆς πρὸς προθ. ἀμαθὴς πρός τι· 2) παθητ. ἄγνωστος (ἀγνώριστος) »σὺ δ' ἐμὸς γενέτας καὶ σὸς γ' ἀμαθὴς οἰωνοῖς ἕδρας ...« Εὐρπ. Ιων. 929. 3) ὀλιγομαθής· Επίρρ. ἀμαθῶς· ἀντὶ ἀπροσδοκήτως, ἀνελπίστως (ἀνυπάντυχα, ἀνέλπιστα). »Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι, ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου« Θυκ. 1, 140· καὶ ἀμαθεί.

Ἀμάθητος, ὁ, ἡ· = ἀμαθής· »ἦν δὲ ἀμάθητος γραμμάτων·« Σουίδ. εἰς Ιουστ.

Ἀμαθία· = ἀμάθεια· ἰδὲ αὐτό.

Ἀμαθῖτις, ιδος, ἡ· (ἄμαθος) ἐν ψάμμῳ ζῶν, διαιτώμενος· (ὅστις ζῇ, εὑρίσκεται εἰς τὸν ἄμμον)· »ἀμαθίτιδες κόγχοι« (κοχύλια τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται χωμμένα 'ς τὸν ἄμμον)· Αθν. γ.

Ἀμαθόεις, όεσσα, όεν· (ἄμαθος) ψαμμώδης· (ἀμμουδερός, σὰν ἄμμος).

Ἄμαθος, ἡ· ἄμος, ἄμμος, ψάμαθος, ψάμμος (ἄμμος); πληθυντ. ἄμαθοι Θῖς, Θῖν· (παραθαλασσιά, ἀκρογιαλιά) »ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐνιχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς« Υμ. Ομ. Απλ. 439.

Ἀμαθύνω, (ἄμαθος) συντρίβω, ἀφανίζω, ἐξαλείφω, καταλύω, καταστρέφω (κατασυντρίβω, κατακομματιάζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω)· »ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ πῦρ ἀμαθύνει« Ιλδ. Ι. 589. »χρόνῳ ἀμαθύνεται ἦτορ καρτερόν« Κυιντ. Σμυρ. β, 333. 2) κρύπτω ἐν ἄμμῳ· »Ἀνθρακιὴν δ' ἐμάραινε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν παννύχιος« Ομ. Υμ. Ερ. 140. ἐν γένει δὲ κατακρύπτω, συγκαλύπτω.

Ἀμαθώδης, ὁ, ἡ· (ἄμαθος, εἶδος) ἀμμοειδής (σὰν ἄμμος).

Ἀμαθῶς· Επίρρ. τοῦ ἀμαθής· ἰδὲ αὐτό.

Ἀμαί· Ιωνι. ἀντὶ τοῦ ἅμα· Καλλ. ἀποσπ.

Ἀμαίευτος, ὁ, ἡ· (μαιεύω) μὴ μαιευθεῖσα, μήποτε μαίας χρείαν λαβοῦσα· ἄρα παρθένειος (ὁποία δὲν ἐμαμμεύθηκεν, δὲν ἔλαβε ποτὲ χρείαν

ἀπὸ μαμμὴν· ὅθεν ὁποία δὲν ἐγέννησεν, καὶ εἶναι ὡσὰν παρθένος)· 2) ἄνευ μαίας, ἄνευ μαιευτικῆς ἀντιλήψεως (χωρὶς μαμμήν, χωρὶς νὰ χρειασθῇ τὴν βοήθειαν τῆς μαμμῆς).

Ἀμαιμάκετος, έτη, ετον· μέγιστος, τερατώδης, τρομερός, δεινός, ἀνυπόστατος, ἀκατάσχετος (μεγαλώτατος, τρομαχτικός, φοβερός, δυσκάθεκτος, ἀκράτητος). Ἐν Ὀδύσ. ἐπίθ. ὑψηλοῦ ἱστοῦ (κατάρτι)· «ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηός·» Ὀδύσ. Ξ. Ἐν Ἰλιάδ. Π. ἐπίθ. Χιμαίρας καὶ τοῦ πυρός· «Χίμαιραν ἀμαιμάκετον·» ὁ Σοφ. ἐπονομάζει οὕτω τὸ πῦρ καὶ τὰς Εὐμενίδας· «πῦρ ἀμαιμάκετον· εἰς τὰν δ' ἀμαιμακέταν κουρᾶν·» καὶ οὕτω διαφορεῖται ἡ σημασία τῆς λέξεως ἐπὶ ἀψύχων τε καὶ ἐμψύχων· (ἡ ἀπὸ τοῦ, ἄμαχος, μαίμαχος κατὰ διπλασιασμὸν πως παραγωγὴ αὐτῆς δοκεῖ ὀρθοτέρα τῆς ἀπὸ τοῦ μακετός, μακεδανός, μακεδνός, μακρός, μαιμακετός).

Ἀμαίωτος, ὁ, ἡ· = ἀμαίευτος· Ὀππ. Κυνηγ. α'. 40. ἀρχβ. ἀνγ.

Ἀμαλακιστία, ἡ· τὸ μὴ θηλύνεσθαι, διαθρύπτεσθαι ὑπὸ τρυφῆς: τὸ μὴ ἀποκάμνειν, ἀπαγορεύειν πρός τι: Καρτέρησις, ἄσκησις τοῦ σώματος· (τὸ νὰ μὴ τρυφεραίνηται ἀπὸ τὰς ἡδονάς, γίνεται ὡς γυναῖκα: τὸ νὰ μὴ ἀποσταίνῃ, μὴ κουράζηται ἀπὸ δουλειάν· τὸ νὰ ὑπομένῃ μὲ σταθερότητα τοὺς κόπους· ἀκουρασία, σκλήρωμα τοῦ σώματος ἀπὸ κόπους)· Διόδ. δ'.

Ἀμάλακτος, ὁ, ἡ· (μαλάσσω) ἀδιάθρυπτος, ὑπὸ τρυφῆς μὴ θηλυνόμενος, μὴ μαλακυνόμενος, μὴ ἁπαλυνόμενος· ἄκαμπτος, ἀδιάστρεπτος, σκληρός· (ὅστις δὲν γίνεται ἀπὸ τὰς τρυφὰς ὡς γυναῖκα· ἀμαλάκωτος, ἀλύγιστος, σκληρός)· «τὰς ἐννοίας ἀμαλάκτους φέροντος·» Λογγ. ὡσαύτως καὶ ἀμάλθακτος.

Ἀμαλάπτω· = ἀμαλδύνω· Λυκ.

Ἀμάλδακτος, ὁ, ἡ· = ἀμάλακτος· «ἀμάλδακτος ξυμφορίη·» Ἀρετ.

Ἀμαλδάω· = ἀμαλδύνω· Παρ' Ἀπολλ. 834. ἀντὶ τοῦ, κρύπτω· ἀποτυπῶ.

Ἀμαλδύνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀμαλύνω, καὶ ἀμαλόω· (ἀμαλός) κυρίως, ἐκμαλάττω, μαλάττω· διαθρύπτω, μαλακίζω, ἐξασθενίζω (μαλακόνω, ἁπαλαίνω, τρυφεραίνω, ἀδυνατίζω, ἢ κάμνω ἀδύνατον)· ὅθεν ἐν γένει, διαφθείρω, ἐξαφανίζω, ἀφανές, ἀδιάγνωστον, δυσγνώριστον ποιῶ· (κάμνω νὰ μὴ φαίνηται, νὰ μὴ γνωρίζηται πλέον)· «. . δὴ τότε μητιόωντο . . . . τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. .» Ἰλιάδ. Μ. 18. καὶ παθητ. «. . . . ὡς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν·» Ἰλιάδ. Η, 463: κρύπτω, ἀποκρύπτω, καλύπτω (σκεπάζω)· «ὤχετ' ἀπ' ἀνθρώπων . . . . εἶδος ἀμαλδύνουσα πολὺν χρόνον·» Ὁμ. Ὕμ. Δημ. 94. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ἀμαυρῶ.

Ἀμαλεύω· = ἀμαλλεύω.

Ἀμάλη· = ἄμαλλα.

Ἀμαλητόμος, ὁ, ἡ· (ἄμαλλα, τέμνω) δράγματα ἢ δέσματα σταχύων τέμνων· ἀμητής, θεριστής (ὅστις κόπτει τὰ δεμάτια ἀπὸ στάχυα· θεριστής)· Ὀππ. Κυνηγ. α'. 521.

Ἀμάλθακτος, ὁ, ἡ· (μαλθάσσω) = ἀμάλακτος.

Ἀμάλθεια, ἡ· ἡ τὸν Δία θηλάσασα αἴξ· (ἡ γίδα ἡ ὁποία ἐβύζαξε τὸν Δία). Ἐκ τῶν κεράτων τῆς ὁποίας ἔρρεεν (ἔτρεχεν) ἡ Ἀμβροσία, ὅθεν καὶ ἡ Παροιμ: Κέρας Ἀμαλθείας· ἀφθονίας ἀγαθῶν δηλοῦν τι· (κέρατον ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐγαίνουν ἄπειρα καλά)· ὅθεν ἐλέγετο καὶ τὸ χωρίον (ὑποστατικὸν) τοῦ Ἀττικοῦ· Ἀμαλθεῖον· Κικερ. πρὸς Ἀττ. 1, 16. 2, 1. καί, «χρύσεον Ἀμαλθ. κέρας·» ὁ ἐνιαυτὸς ἀναφαίνων τοῖς περὶ γῆν τὰ κατὰ βίον καλά, (εὐτυχισμένος χρόνος)· Ἀθην. ια'. Παρ' Ἡσυχ. δὲ εὕρηται καὶ ῥῆμα ἀμαλθεύω· πλουτίζω, τρέφω, πληθύνω σημαῖνον· (συγγεν. ἴσως τῷ ἀμέλγω, ἀμέργω).

Ἀμαλθία, ἡ· παρὰ Σωκρ. ἀντὶ τοῦ, ἀλυπησία· «ἐν ὅταν μάλθων τις ᾖ.»

Ἀμαλθητικὸν κέρας· = Ἀμαλθείας κέρας.

Ἀμαλίζω· = ἀμαλλίζω.

Ἄμαλλα καὶ ἀμάλη, ἡ· (ἀμάω) δεσμίς, δράγμα σταχύων (δεμάτι ἀπὸ στάχυα) Διον. Περιηγ. 358. «σταχύων ἀμάλλαις·» παρ' Ἀθην. δὲ ἀμάλη· «τὰ τῶν κριθῶν δράγματα αὐτὰ καθ' ἑαυτά·» Παρ' Εὐσταθ. δέ, Ἀμάλλη, τὸ ὑπ' ἀγκάλη συμπλεσμα τῶν δραγμάτων· καὶ παρωνυμεῖν κάμαλλαι δέ, κατὰ τοὺς παλαιούς, δράγματα σίτου.» 2) ἐλλεδανός, σχοῖνος, εἰς σφίξιν τῶν δραγμάτων (τὸ καλαμόσχοινον μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ δεμάτια) Φιλοστ. Εἰκ. γ'. 10. 3) τὰ ἄσφικτα κείμενα δράγματα (ἢ χειροβολάς, τὰ ἀκόμι ἄδετα δεμάτια ἀπὸ στάχυα)—κατὰ Κυίντ. Σμυρ. ια'. 156. παρηγ. ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας· ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι—ἰδὲ καὶ Ἄμελλα.

Ἀμαλλεύω καὶ ἀμαλλίζω (ἄμαλλα, δέω) δράγματα σφίγγω (δένω χειροβολὰς εἰς δεμάτια) παρ' Εὐσταθ. 1162. δραγματεύω: ἐνγένει δέ, δέω, (δένω) σφίγγω· ἔτι δὲ καὶ ἀμαλεύω, καὶ ἀμαλίζω.

Ἀμάλλιον· τό· ἐλλεδανός, σχοῖνος, δι' οὗ σφίγγουσι τὰ δράγματα (καλαμόσχοινο καὶ δεματικόν, με τὸ ὁποῖον δένουν τὰ δεμάτια)· «. . ὃ νῦν τινες Οὐλόδετον οἱ δὲ Ὡρόδετον καλοῦσι· τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμόν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα, καὶ τὴν ἐκ τούτων συγκειμένην ἀμάλλαν·» Εὐσταθ. σλ. 1162· Ἰλ. Σ.

Ἀμαλλοδετήρ, ῆρος, ὁ· (ἄμαλλα, δέω) τὰ δράγματα σφίγγων (δεματοδέτης, ὅστις δένει τὰς χειροβολὰς εἰς δεμάτια)· «. . . ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο·» Ἰλιάδ. Σ. 553. καὶ Ἐπιγρ. «. . μουσομανὴς τέττιξ θέλγει ἀμαλλοδέτην·» 2) = ἀμάλλιον.

Ἀμαλλοδέτης, ὁ· = ἀμαλλοδετήρ.

Ἀμαλλοτόκεια, ἡ· δράγματα τίκτουσα· ἐξαιρ. θηλυκ. τοῦ

Ἀμαλλοτόκος, ὁ, ἡ· δράγματα γεννῶν· «ἄρουρα ἀμαλλ.» (τόπος, γῆ, χωράφι ὅπου γεννᾷ δεμάτια) Νον. 7. σλ. 106.

Ἀμαλλοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) δράγματα φέρων (ὅστις φέρνει, κουβαλεῖ ἢ κρατεῖ 'ς τὰ χέρια δεμάτια· 2) Ἐπιθ. τῆς Δημητρ. Εὐστ. 1162.

Ἀμαλός, ή, όν· Ἰωνικ. Ἀττ. ὁμαλός· ἁπαλός, ἁβρός, τρυφερός· παρ' Ὁμ. ἐπὶ νέων κτηνῶν (ζώων ἡμέρων)· «. . ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν·» Ἰλιάδ. Χ. 310. καὶ Ὀδύσ. Υ. 14. «ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα ..» ὅθεν· 2) ἀσθενής, ἀδύνατος· «. . . γέροντ' ἀμαλόν·» Εὐριπ. Ἠλ. 75. 3) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. = ὁμαλός, (ἴσιος) δι' ὅ, ἀμαλῶς· μετρίως, ῥαδίως· (ἀπὸ τοῦ μαλακὸς μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α. Ἐτυμ. Λεξ. 2. σλ. 262).

Ἀμαλόω· (ἀμαλός) καὶ

Ἀμαλύνω· = ἀμαλδύνω.

Ἀμάμαξυς, υος καὶ υδος· καὶ ἀμάμυξ, υκος· καὶ ἀμάμυξις· ιδος· εἰνάδος εἶδος τι δενδροειδῶς, ἐπὶ πασσάλους παραλλήλως ἀνατεινόμενον, (ἀμπελόκλημα τὸ ὁποῖον κάμνουν νὰ αὐξάνῃ καὶ νὰ ἐξαπλόνηται ἐπάνω εἰς παλούκια· καὶ ἡ κοινῶς κληματαριά, ἢ περγουλιά)· «ἀμάμαξυς, σταφυλῆς γένος, οἱ δὲ ἀναδενδράδα φασίν·» Διοσκ. Ἰδὲ καὶ Εὐστ. Ὀδύσ. Ε, σλ. 1524. Ὁ δὲ Ἡσυχ. λέγει· «καὶ ἐπὶ χωλοῦ τινος εἴρηται Ἀμάμυξ, δύο βακτηρίας ὑπὸ τὰς μασχάλας ἐρειδομένου καὶ ἀπηρτημένου ἔχοντος τὸν πόδα ὡς βότρυν·» Παρ' ἡμῖν δὲ κοινῶς λέγεται ἡ Ἀναδενδράς, δενδρόκλημα, καὶ ἀγριόκλημα καὶ διαφέρει τῆς Ἀμαμάξυος (κληματαριᾶς). Ἰδὲ Ἀναδενδράς.

Ἀμαμηλίς, ίδος, ἡ· (μῆλον)· θαμνῶδες δένδρον τι γλυκὺν καὶ ἀπιοειδῆ καρπὸν φέρον· περὶ τοῦ ὁποίου ὁ μὲν Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. σλ. 878. λέγει «. . Ἀμαμηλὶς καὶ ἀμάμηλις, σῦκον τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν, καὶ μῆλον ἀμάσυκον, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν· ἕτεροι δὲ εἰπόντες ἀμάμηλον τοὺς ἀπίους παρ' Ἀττικοῖς λέγεσθαι . . .» Ὁ δὲ Αἰσχυλίδ. Γεωρ. γ'. «ἀπίους ἡ νῆσος φέρει κρατίστας κατὰ τὰς ἐν Ἰωνίᾳ καλουμένας ἀμαμηλίδας·» Ὁ δὲ Δίφιλ. «ἐπιμελίδες τὰ μῆλα τὰ μικρά, ἅπερ καὶ ἀμαμηλίδες ὀνομάζονται» καὶ ὁ Αἰτλδ. πάλιν παρ' Ἀθην. ιδ'. «αἱ δ' ἀμαμηλίδες, οὐκ εἰσὶν ἄπιοι, ὥς τινες οἴονται, ἀλλ' ἕτερόν τι καὶ ἥδιον καὶ ἀπύρηνον·» Ὁ δὲ Γαλ. ἐν Λ. Ἱπποκρ. «Μεσπίλου εἶδος ἐν Ἰταλίᾳ γεννώμενον·» καὶ ὁ Ἡσυχ. «Ἀπίου γένος, ἢ μήλου ἢ μεσπίλου·» λέγει· ἐξ ὧν, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ὑπὸ Διοσκ. λεγομένων δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἀμαμηλὶς λέγεται ἡ παρ' ἡμῖν χαμομηλιά.

Ἀμάνδαλον· τό· παρ' Ἀλκαίῳ ἀντὶ τοῦ, ἀμάλδυνον, τὸ ἀφανές (ἄφαντον)—ἀπὸ τοῦ ἀμαλδύνω, ἀμαλδάω.—

Ἀμανῖται· ῶν· οἱ· Μύκητες, βρώσιμοι, βρώσιμοι (μανιτάρια, τὰ ὁποῖα εἶναι καλὰ διὰ φαγί) Διοσκ. δ'. 25.

Ἀμάντευτος, ὁ, ἡ· (μαντεύομαι) μὴ μαντευόμενος, μὴ μαντευθείς (ὅστις δὲν ἀπεικάζεται, δὲν προφητεύεται, ἢ δὲν ἀπεικάσθηκε, δὲν ἐπροφητεύθηκε)· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ μαντεύων (ὅστις δὲν προφητεύει, δὲν ἀπεικάζει).

Ἅμαξα, ἡ· Ἰων. Ἀμαξαία· Ἀττ. ἅμαξα· (ἄγω). Ἅμαξα, καὶ ἐξαιρέτως ἡ φορταγωγός· (ἁμάξι καὶ μάλιστα διὰ φόρτωμα, βαρυάμαξον). Παρ' Ὁμ. ταὐτοσήμαντος τῇ ἀπήνῃ· τετράκυκλος (μὲ τέσσαρας τροχούς) ὑπὸ βοῶν ἢ καὶ ἡμιόνων συρομένη εἰς ἀπαγωγὴν ἀποσκευῶν (βοϊδάμαξον, ἢ καὶ μουλαράμαξον διὰ φόρτωμα μὲ πράγματα)· «Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην ὅπλεον·» Ὀδ. Ζ. 72. ἀντιθέτως τῷ, ἅρμα· «. . . οὐκ ἂν τήν γε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι ἐσθλαί, τετράκυκλοι. .» Ὀδ. Ι. 241. καὶ Ζ. 37. «Ἀλλ' ἄγ' ἀπότρυνον . . , ἡμιόνους τε καὶ ἅμαξαν ἐξοπλίσαι, ἥ κεν ἄγῃσι ζῶστρά τε καὶ πέπλους, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα·» καὶ Ἡρ. 1, 188. «..πολλαὶ κάρτα ἅμαξαι τετράκυκλοι ἡμιόνειαι κομίζουσι...» ἔτι δὲ καὶ εἰς ἀπαγωγὴν νεκρῶν· «. . δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν·» Η. 426. καὶ Ω. 182. «καὶ δ' ὑφ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν. . . ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες·» β') ὡσαύτως καὶ τὸ ἀροτροφόρον (τὸ ἀλέτρι, ἀλετράμαξον). «Πὰρ δ' ἔργα βόεσσι· φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἅμαξαν . . .» Ἡσιόδ. Ἔργ. 425. καὶ 397. «. . . τριςπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ·» 2) ὁ ἀστερισμός, τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ἅμαξα καὶ μικρὰ ἄρκτος (ἀλετροπόδι) λεγομένη· «Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν . . .» Ἰλιάδ. Σ. 487. καὶ Ὀδύσ. Ε. 273. 3) λεωφόρος, ἁμαξιτὸς καὶ ἁμαξήλατος (βασιλικὴ στράτα)· «ἅμαξα πάμφορος.» Ἐπιγρ. Καὶ παροιμία ἐπὶ λοιδόρων «τὰ ἐξ ἁμάξης λαλεῖ·» (τὸ ἡμέτερον· λέγει ὅσα σέρνει τὸ φουσάλι)· Σχλττ.

Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1015. »Αἱ γὰρ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο, ὡς ἐφ' ἁμαξῶν οὖν ὀχουμένων αὐτῶν, ὅταν εἰς Ἐλευσίνα βαδίζωσιν εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, καὶ λοιδορουσῶν ἀλλήλαις ἐν τῇ ὁδῷ . . . ἔθος γὰρ ἐν αὐταῖς τοῦτο· « — Φράσις· ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει· τὸ παρ' ἡμῖν, ἔλα δάσκαλε νὰ σὲ μάθω γράμματα — καὶ ῥητὰ καὶ ἄρρητα, ὀνομάζει ὥσπερ ἐξ ἁμάξης· « λέγει ὅ,τι τοῦ ἔρχεται 'ς τὸ στόμα. Ἰδὲ καὶ πομπεύω.

Ἀμαξαία, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἅμαξα.

Ἀμαξαῖος, α, ον· = ἁμαξιαῖος· ποιητ.

Ἀμαξάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ ἅμαξα (ἀμαξάκι).

Ἀμαξεία, ἡ· τὸ ὀχεῖσθαι ἢ ὁδεύειν ἐπὶ ἀποσκευῶν ἢ φορταγωγοῦ ἁμάξης· (στράτευμα, τὸ νὰ στρατεύῃ τις μὲ ἁμάξι ἀγωγιάτικον φορτωμένον μὲ πραγματείας)· Ἡσχ.

Ἀμαξεύς, έως· — ἁμαξᾶς ἀπὸ ἀγωγιάτικον ἀμάξι — βοῦς ἁμαξεῖος· ὁ ὑποζύγιος· (βόιδι τοῦ ἀμαξιοῦ, ὁποῦ τραβᾷ τὸ ἀμάξι).

Ἀμαξεύω· Μλ. εύσω· ἁμαξεύς εἰμί· ἐλαύνω φορταγωγὸν ἅμαξαν· (εἶμαι ἁμαξᾶς ἀγωγιάτης, ἢ ἀπὸ βαρὺ ἀμάξι). »Πατρὸς μὲν ἁμαξεύοντος διὰ πενίαν·« Πλούτ. — Παθητ. ἁμαξεύομαι· τρίβομαι (πατοῦμαι) ὑπὸ τῆς ἁμάξης· π. χ. ὁδὸς ἁμαξεύεσθαι δυναμένη (στράτα ἡ ὁποία πατιέται ἀπὸ ἀμάξια, ἡ εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ περνᾷ ἀμάξι) Στρβ. 4. σλ. 318. καὶ »ἐποίευν τε, οὐκ ἑκόντες Αἴγυπτον, τοπρὶν ἐοῦσαν ἱππασίμην καὶ ἁμαξευομένην πᾶσαν...« Ἡρδτ. 2, 108. 2) τροπκ. βίοτον ἁμαξεύειν· ταλαιπώρως βιοῦν (τὸ νὰ ζῇ τις ταλαίπωρην ζωὴν)· »ἠμάξευσα τοῦτον δύςζωον κ' ἄβιωτον βίον·« Ἀνθλ. Ἐπιγ. 3) [ἁμαξόβιος εἰμί — ζῶ ἢ περνῶ τὴν ζωήν μου ἐπάνω 'ς τὸ ἀμάξι — Φιλττρ. Ἀπολλοδ. ζ. 26.

Ἀμαξηδόνια, τά· ἰδὲ Παραξόνια.

Ἀμαξήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ὑφ' ἁμαξῶν φορτοφόρων τριβόμενος (ὅστις πατιέται, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἀπερνοῦν, ἢ περπατοῦν βαρυὰ ἀμάξια): ἡ ἁμαξήλατος· ὑπακουομ. ὁδός (ἀμαξόστρατα).

Ἀμαξήποδες· οἱ· ἰδὲ ἁμαξόπους.

Ἀμαξήρης, ὁ, ἡ· (ἄρω)· ἁμάξῃ ἐφηρμοσμένος ἢ προςπεπηγμένος· ἐν ἁμάξῃ εὑρισκόμενος· ἁμάξῃ ἀνήκων· (ὅστις εἶναι ἁρμοσμένος, καρφωμένος, ἢ εὑρίσκεται, ἢ εἶναι 'ς τὸ ἀμάξι): ἁμαξήρης θρόνος· δίφρος, (τόπος διὰ καθίσματα εἰς τὸ ἀμάξι· ἢ καὶ ἀμάξι διὰ καθίσματα ὡς τὸ Caleche, καλέτα, μπούτκα, καρότσα· τουρκβαρ. κουτζί, χιντέβι). Αἰσχλ. ἐνίοτε δὲ = ἁμαξιαῖος.

Ἀμαξητός, ή, όν· = ἁμαξήλατος.

Ἀμαξηφόρητος, ὁ, ἡ· (φέρω) ἐφ' ἁμάξης φερόμενος (τὸν ὁποῖον φέρνει, κουβαλεῖ τὸ ἀμάξι)· »ὡς ἁμαξηφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·« Πνδ. Απσ.

Ἀμαξία· ἡ· ἁμαξοτροχιά· (τύπος, ἢ σημάδι τὸ ὁποῖον κάμνει 'ς τὴν στράταν ὁ τροχὸς ἀμαξιοῦ· ἀμαξηλή) ἔτι καὶ ἁμαξία, οὐ πάνυ εὐλόγως, παραξυτονούμενον.

Ἀμαξιαῖος, α, ον· φορταγωγῷ ἁμάξῃ ἀνήκων (ὅστις ἀνήκει εἰς βαρὺ ἀμάξι)· 2) μέγας ἢ βαρύς, ὥστε φορταγωγοῦ ἁμάξης χρεία εἰς ἀπαγωγὴν αὐτοῦ· (τόσον μεγάλος ἢ βαρύς, ὥστε βαρὺ ἀμάξι ἠμπορεῖ νὰ τὸν κουβαλήσῃ)· »... τὰ ζεύγη ἐκέλευσε πάντα ἁμαξιαίους λίθους ἄγειν καὶ καταβάλλειν ..« Ξνφ. Ἑλ. 4. 37.

Ἀμαξιεύς, έως· ὁ· = ἁμαξεύς· 2) ἁμαξουργός, ἁμαξοπηγός (ἁμαξᾶς, ὅστις φτιάνει ἀμάξια).

Ἀμαξιναῖος, η, ον· εἰς φορταγωγὸν ἅμαξαν ἀνήκων (ὅστις ἀνήκει εἰς βαρὺ ἀμάξι). 2) βόρειος, πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς μικρᾶς ἄρκτου κείμενος (ὅστις εὑρίσκεται πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς γῆς).

Ἀμάξιον, τό· = τῷ ἑπομένῳ.

Ἀμαξίς, ίδος· ἡ· ὑποκριτ. τοῦ, ἅμαξα· μικρὰ ἅμαξα (ἀμαξάκι)· »...ἁμαξίδας γὰρ ποιεῦντες ὑποδέουσι αὐτάς . . .« Ἡρδτ. 3, 113. 2) εἰς ἄθυρμα παιδίων (ἀμαξάκι διὰ νὰ παίζουν μικρὰ παιδιά)· »..ὅτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα·« Ἀριστφ. Νφ. 864.

Ἀμαξίτης, ου, ὁ· φορταγωγῷ ἁμάξῃ ἀνήκων, ἐπ' αὐτῇ κείμενος (ὅστις ἀνήκει ἢ καὶ ὅστις εὑρίσκεται εἰς βαρὺ ἀμάξι)· »ἁμαξίτης φόρτος·« Ἀνθλ. Ἐπιγρ.

Ἀμαξιτός, ή, όν· Ἀττκ. ἁμαξιτός (ἅμαξα, εἶμι) ὑπὸ φορταγωγῶν ἁμαξῶν τριβόμενος (εἰς τὸν ὁποῖον περιπατοῦν, ἀπερνοῦν βαρυάμαξα): ἡ ἁμαξιτός καὶ Ἀττκ. ἁμαξιτός, ὑπακουμ. ὁδός· ἁμαξήλατος τρίβος· (στράτα ὅπου ἀπερνοῦν βαρυάμαξα)· »...τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·« Ἰλδ. Χ. 146. ἐν Ὀδσ. Κ. 104. δέ, »οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν ᾗπερ ἅμαξαι ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην·« καὶ Πολδ. Θ΄. 37. »τὰς μὲν εὐρυτέρας ὁδοὺς λεωφόρους, καὶ ἁμαξιτοὺς ἐκάλεις, καὶ ἁμαξηλάτους·« καὶ Ξνφ. Ἑλλ. 4. »..ἐχώρουν κατὰ τὴν εἰς τὸν Πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν·« Ἰδὲ ἁμαξήλατος· σημειωταί δὲ ὅτι καὶ ὁ Ἡρδτ. χρῆται τῷ Ἀττικῷ τύπῳ.

Ἀμαξοβιότης, ου, ὁ· = ἁμαξόβιος.

Ἀμαξόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ἐφ' ἁμάξης βιῶν, πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ἐφ' ἁμάξης Νομάδων δίκην συμπεριάγων (ὅστις περνᾷ τὴν ζωήν του, καὶ φέρνει μαζύ του ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον τὰ πράγματά του καθὼς οἱ Νομάδες· οἱ ὁποῖοι εἶναι καθὼς οἱ τουρκόγηφτοι λεγόμενοι)· »..οὐδὲ γὰρ τοῖς ἁμαξοβίοις Σκύθαις φησὶ·« Πορφ. Ἀποχ. Ἐμψ. γ΄. 15. καὶ Αἰσχλ. Προμθ. 715. »..πλεκτὰς στέγας ναίοντες ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις Σκύθαι νομάδες.«

Ἀμαξοειδῶς· Ἐπίρ. ἐν εἴδει ἁμάξης φορταγωγοῦ· (καθὼς βαρυάμαξον, ἢ ὅμοιον μὲ βαρυάμαξον) Εὐστθ.

Ἀμαξοικος, ὁ, ἡ· (οἰκέω) ἐφ' ἁμάξης οἰκῶν (ὅστις κατοικεῖ 'ς τὸ ἀμάξι) = ἁμαξόβιος· Στρβ. Β΄.

Ἀμαξοκυλιστής· ὁ· (κυλίνδω) ἅμαξαν κυλινδῶν, σύρων, ἢ προωθῶν (ὅστις σέρνει, σπρώχνει ἐμπρὸς ἀμάξι). Ἀμαξοκυλισταὶ ἐλέγοντο οἱ Μεγαρεῖς, οἵτινες μόνοι μετεχειρίζοντο ἁμάξας ὑπ' ἀνθρώπων συρομένας· Πλουτ. Ἑλλ.

Ἀμαξοπηγέω, (ἁμαξοπηγός) ἁμάξας τεκταίνω, (ἀμάξια φτιάνω) Πλδ. Ζ. ..

Ἀμαξοπηγία, ἡ· = ἁμαξουργία· ἡ τέχνη τοῦ ἁμαξοπηγεῖν (ἀμαξευτική) Πολδ.

Ἀμαξοπηγός, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) ἁμάξας τεκταίνων (ἁμαξᾶς, ὅστις φτιάνει ἀμάξια).

Ἀμαξοπληθής, ὁ, ἡ. (πλῆθος· πλῆθος) μέγας, ὥστε ἅμαξαν πληροῦν (τόσον μεγάλος, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ ἕνα ἀμάξι)· »... λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ ἁμαξοπληθῆ·« Εὐρπ. Φοιν. 1164.

Ἀμαξόποδες, οἱ· (πούς) ἁμαξόπους, δος· πληθ. μόνον ἐν χρήσει· »ξύλα κεκοιλωμένα, ἐν οἷς περιλαμβανόμενος ὁ ἄξων ἑκατέρωθεν περιστρέφεται·« Πολδ. 253. κατὰ Βιτρούβιον δέ, τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα, ἐφ' οἷς περιστρέφεται ὁ τροχός (τὰ ἄκρες ἀπὸ τὸν ἄξονα ὅπου γυρίζει ὁ τροχὸς καὶ διὰ νὰ μὴν εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸν ἄξονα εἶναι μπηγμένον ἐμπροστὰ τὸ καρφί)· λέγονται δὲ καὶ ἁμαξήποδες.

Ἀμαξοτροχία, ἡ· (τροχός) = ἁμαξιά· Πολδ.

Ἀμαξουργία, ἡ· = ἁμαξοπηγία.

Ἀμαξουργός, ὁ, ἡ· (ἜΡΓΩ) = ἁμαξοπηγός.

Ἀμαξοφόρητος· (φορέω) = ἁμαξηφόρητος.

Ἆμαρ· τό· Δωρκ. ἀντὶ τοῦ ἦμαρ.

Ἀμάρα, ἡ· Ἰωνκ. Ἀμάρη· ὄρυγμα, ὑδραγωγός, ὀχετός (νεραύλακο)· »..ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων..« Ἰλδ. Φ. 259. παρὰ Πολδ. Ι. 5. »δι' οὗ δὲ τὸ ὕδωρ φέρεται, ἀμάραι, ὑδρορρόαι, ὀχετοί, σωλῆνες·« ὁ δὲ Ἡσχ. »αὔλαξ ἡ ἐν τοῖς κήποις ὑδρορρόη·« (αὐλάκι ὁποῦ ποτίζουν τοὺς κήπους)· 2) βορβόρου ἐκδοχεῖον, ὀζοθήκη (νεροδιάβατη, κανάλι Ἰταλ. ἢ λαγοῦμι καὶ γεαρίζι τουρκοβαρ. διὰ νὰ ξετρέχουν ἡ βρῶμες ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα καὶ λ. τ. τ.) Θεοκρ. 22, 52. 3) τάφρος ὑδραγωγός (βαθαύλακο, τουρκβαρ. χαντάκι διὰ νὰ ξετρέχουν νερὰ ἀπὸ μεγάλες χωραφιῶν· (ἐτυμολ. ἀπὸ τοῦ, ἅμα, ὁμαλῶς ῥεῖν, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ Ἀμαιρεῖσθαι, (⏑ – –).

Ἀμαράκινος, ίνη, ινον· ἐκ μάρου, ἢ σαμψύχου (ἀπὸ ματζοράναν, ἢ μαντζοράναν).

Ἀμαρακόεις, εσσα, εν· ἀμαράκῳ, ἢ σαμψύχῳ παραπλήσιος (ὅμοιος μὲ μαντζοράναν).

Ἀμάρακον· τό· καὶ ἀμάρακος, ὁ· σάμψυχον, μάρον· (ματζοράνα, μαντζοράνα) κρομμυοειδές τι ἄγνωστον φυτόν· ὁ δὲ Θεφρ. Αἰτ. Φ. α΄. δ΄ καὶ ὁ Νκνδ. Θηρ. 575. »ἀμάρακος χλωρός, παχεῖά τις καὶ κρομμυοειδὴς ῥίζα« λέγει· (⏑ – ⏑ ⏑).

Ἀμάρακος· = ἀμάρακον.

Ἀμαράντινος, ίνη, ινον· (ἀμάραντος) ἐξ ἀμαράντου κατεσκευασμένος (ἀπὸ μάραντον καμωμένος· μαραντένιος)· 2) μὴ μαραινόμενος· (ὅστις δὲν μαραγγιάζει, ἀμαράγγιαστος).

Ἀμάραντος, ὁ, ἡ· (μαραίνω) μὴ μαραινόμενος· μὴ μαρανθείς (ἀμαράγγιαστος· ὅστις δὲν ἐμαράγγιασεν, ἢ δὲν μαραγγιάζει). 2) ἀνθεμόν τι μὴ μαραινόμενον· (λουλοῦδι τὸ ὁποῖον δὲν μαραγγιάζει, καὶ ὀνομάζεται καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἀμάραντος, καί, μάραντος).

Ἀμάρατος, ὁ, ἡ· = ἀμάραντος.

Ἀμάργαρος, ὁ, ἡ· (μάργαρον) ἄνευ μαργάρων, ἐστερημένος μαργάρων (χωρὶς μαργαριτάρια· ὅστις δὲν ἔχει μαργαριτάρια).

Ἀμάρευμα, τό· τὰ διὰ τῆς ὀζοθήκης ἐκρέοντα βορβορώδη ὑγρά (ἡ ἀκαθαρσίαις καὶ βρώμαις ὁποῦ ξετρέχουν ἀπὸ ταῖς νεροδιάβαταις)· ἐκ τοῦ

Ἀμαρεύω· (ἀμάρα) ῥέω, ἐκρέω διὰ τῆς ἀμάρας (ξετρέχω, ξεχύνομαι ἀπὸ τὸ νεραύλακο, ἢ ἀπὸ νεροδιάβατην) ἰδὲ Ἀμάρα· Ἡσυχ.

Ἀμαρησκαπτήρ, ῆρος· ὁ· ἀμάρας σκάπτων (ὅστις σκάπτει νεραύλακα, νεροδιάβατες, χαντάκια). »Ἀμφοδικῶν οἰκτροὺς τ' ἀμαρησκαπτῆρας·« Μανέθ. δ΄. 252.

Ἀμαρία, ἡ· = ἀμάρα.

Ἀμαριαῖος, αία, αῖον· ἐν ἀμάρᾳ ῥέων· (ὅστις ξετρέχει, ξεχύνεται ἀπὸ νεραύλακο, νεροδιάβατην, χαντάκι)· ἀμαρ. ὕδωρ· τὸ δι' ἀμάρας ῥέον· (αὐλακόνερον)· »..δένδρα ἐπιζητεῖ μᾶλλον ἀμαριαῖον ὕδωρ, ἢ τὸ ἐκ Διός·« Θεφρτ. Φ. Ἱστ. Β΄. 6.

Ἀμαρίς, ίδος, ἡ· ὑποκριτ. τοῦ, Ἀμάρα· (νεραυλακάκι, μικρὴ νεροδιάβατη, χαντακάκι).

Ἀμαρτάνω· Μελ. ἁμαρτήσομαι· ὁ δὲ ἐνεργ. ἁμαρτήσω, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς μόνον· Ἀόριστ. ἥμαρτον, Ἀπαρμφ. ἁμαρτεῖν, ἀνθ' οὗ Ὅμ. καὶ τῷ Ἐπκ. ἤμβροτον χρῆται· Πρκμ. ἡμάρτηκα· (ὁ δ' Ἀόριστ. α΄. ἡμάρτησα, μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Φρυχ. σλδ. 732. ὑπὸ Lobeck.) ἁμαρτάνω, ἐξαμαρτάνω, διαμαρτά-

νω, ἀστοχῶ, ἀποτυγχάνω· (σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω) ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀκοντισμοῦ· »ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν· ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός·« Ἰλδ. Κ. 372. καὶ Δ. 491. »...τοῦ δ' ὅμιλον ἀκόντισε δουρί· τοῦ μὲν ἅμαρθ'...« Οὕτως Ἰωνικῶς καὶ Ἀττικῶς παρὰ τοῖς Λογογρ. »...φανείσης δ' ἄρκτου...ὁ μὲν τῶν ἄρχων οὗτος ἀκοντίσας ἥμαρτεν...« Ξεν. Κυ. 4. 6. 3. 2) σφάλλομαι βλάπτομαι, ἀποσφάλλομαι, ἀμοιρῶ, στεροῦμαι, ἀποστεροῦμαι, ἀποβάλλω, ἀπολλύω ἀπόλλυμι, ζημιοῦμαι, διαρπάζομαι· (ἀκατορθοῦμαι, δὲν τὸ εὐγάνω πέρα, γελιοῦμαι, δὲν ἔχω μοιράδι, ὑστεροῦμαι, χάνω, μὲ ξεγυμνώνουν, μοῦ ἁρπάζουν τὰ πράγματά μου· βλάβομαι, ζημιόνομαι)· μετὰ γεν. »...ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν...« Ὀδσ. Φ. 155. καὶ Ἡρδτ. 9. 7. »...ἐπειδὴ γὰρ ἡμάρτομεν τῆς Βοιωτίας...« Καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· »...ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες·« Ἰλδ. Ε. 287. »...ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ...« Θεοφρστ. Φυτ. γ'. 18. καὶ Ξεν. Ἱέρ. 5. »Ἔπεισέ με ἁμαρτεῖν οὐδεὶς ἄλλος, ἀλλ' ἀγνωμονῶ σοί·« Ἁμαρτάνω τινος· (δὲν ἐπιτυχαίνω, δὲν ἀπολαμβάνω, δὲν κατορθόνω τὸν σκοπόν μου εἴς τινα) ὡς τό, ἀποτυγχάνω· (χάνω, ὑστεροῦμαι)· »...οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ', οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ·« Σφκ. Φιλκ. 230. καὶ Ὀδσ. Ι. 512. »...χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς·« καὶ Εὐρπ. Ἀνδρμ. 373. »ἀνδρὸς ἁμαρτάνουσ' ἁμαρτάνει βίου·« (ἡ γυναῖκα ὁποῦ χάσῃ, στερηθῇ τὸν ἄνδρα της στερεῖται τὸν κόσμον)· 3) ἐξαμαρτάνω, ἀποπλανῶμαι, ἀποσφάλλομαι· (κάμνω σφάλμα ἢ λάθος εἰς τίποτε, δὲν τὸ καταλαμβάνω, δὲν τὸ λέγω ἢ δὲν τὸ κάμνω ὡς πρέπει)· »...αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·« Ὀδσ. Λ. 510. καὶ Η. 292. »...ἦ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ·« καὶ Ἡρδτ. 7, 139. »...νῦν δὲ Ἀθηναίους ἄν τις λέγων σωτῆρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τἀληθέος·« 4) μετφρ. πταίω, σφάλλομαι, διαψεύδομαι, παραγνωρίσκω, πλημμελῶ, ἁμαρτάνω, ἀδικῶ, παραβαίνω· (φταίγω, σφάλλω, παραγνωρίζω, κάμνω ἁμαρτίαν), ἄνευ πτωτικοῦ· »Ζεύς σφέας τίσαιτο...ὅς τε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ·« Ὀδσ. Ν. 214. καὶ μετὰ αἰτιατ. »ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἤμβροτον...« Χ. 154. καὶ Σφκλ. Αἰ. 1095. »...ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι, τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη·« καὶ μετὰ τῆς εἰς Πρθ. ἁμαρτάνειν εἰς Θεούς· σπανιώτερον μετὰ δοτικ. »ἡμαρτηκέναι τῷ Θεῷ·« Ἱπποκρ. καὶ μετὰ τῆς περὶ μετὰ Αἰτιατ. »...οἱ εἴσονται, ὅτι, ἤδη περὶ ἡμᾶς ἁμαρτάνωσι, περὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ἁμαρτάνουσι·« Ξεν. ΚΛ. 3, 2. 20. 5) οὐκ ἀπολείπω τινος (δὲν ἀμελῶ, δὲν παραβλέπω νὰ κάμω τὸ χρέος μου, ἢ τίποτε)· »...ὡς γὰρ ἔμοιγ', ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων...« Ἰλδ. Ω. 68. Παράβλ. ἀβροτάζω· (περὶ τῆς ἐτυμολογ. παραγωγ. τῆς λέξεως ἴδε Βτμ. Λξ. 1, σλ. 137).

Ἁμαρτάς, άδος, ἡ. Ἰωνκ. ἀντί, Ἁμαρτία. Ἡρδτ.

Ἁμαρτέω = ἁμαρτάνω· παλαιὸς τύπος· καὶ ἄχρηστος.

Ἁμαρτῇ. Ἐπίρρ. (ἅμα, ἀτάω) ἅμα, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ (μαζῇ, ἀντάμα, εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν) ἐπὶ πράξεων πλειόνων εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν τελουμένων: παρ' Ὁμ. ἐπὶ συγχρόνου βολῆς πλειόνων ἀκοντίων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· »...καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἤϊξαν...« Ἰλδ. Ε, 656. καὶ Ὀδσ. Χ, 81. »...ὁ δ' ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς ἰὸν προϊεὶς βάλλε...« (Τινὲς δὲ γράφουσιν ἁμαρτῆ, ὡς ὁ Βόλφιος· ἐν τῇ νεωτ. Ἰλδ. ἢ καὶ ἁμαρτῆ, ἄλλοι δ' αὖ ὁμαρτῇ καὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ. Ἀπολλ. Λξ. σλ. 741. ὑπὸ Toll.

Ἁμάρτημα, τό = ἁμαρτία. Ξεν. Κυ. Ε', 5.

Ἁμαρτηρός, ά, όν· ἁμαρτάνων, σφαλλόμενος· (ὅστις κάμνει σφάλμα ἢ λάθος, δὲν ἐπιτυχαίνει).

Ἁμαρτητικός, ή, όν· εἰς τὸ ἁμαρτάνειν ἐπιρρεπής, ῥᾳδίως ἢ συνήθως ἁμαρτάνων· (ὅς τις ἔχει κλίσιν νὰ κάμνῃ σφάλματα, σφάλλει, κάμνει λάθος εὔκολα, ἢ συχνά)· ἀντίκειται δὲ τῷ, κατορθωτικός »...περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν· ὁ δὲ κακός, ἁμαρτητικός.« Ἀρσττλ. Ἠθ. Β'.

Ἁμαρτία, ἡ· ἁμάρτημα, ἁμαρτωλή, ἀγνόημα, σφάλμα, πταῖσμα: πλημμέλημα, ἀσέβημα, ἀθεμιτουργία (παραδρομή, λάθος, φταίξιμον: παρανομία, ἄδικον καὶ κακὸν κάμωμα, παραστράτημα ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ).

Ἁμαρτίνοος, ὁ, ἡ (νόος) διατεταραγμένος τὸν νοῦν, παράφρων, παράπληκτος· (μωρός, μουρλός, σαλός, παρασαλισμένος) »...τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν, ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα, ὅς...« Ἡσδ. Θγν. 511. καὶ Αἰσχλ. Ἱκτ. 540. »...ἔνθεν Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει ἁμαρτίνοος, πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα φῦλα.«

Ἁμάρτιον, τό = ἁμάρτημα· »...εἰ τάδε δυνατὰ δυνατὰ περὶ τᾷ σᾷ δίδυμα διάγοιεν ἁμάρτια πάσᾳ γᾷ σᾷ τάδε...« Αἰσχλ. Πρσ. 677. (περὶ τοῦ τύπου δέ, παράβαλ. ἀμπλάκιον).

Ἁμαρτοεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) εἰς τὰς λέξεις ἁμαρτάνων, τοῦ σκοποῦ τῶν λόγων τοῦ διαψευδόμενος, τοῦ ὀρθοῦ τῶν λόγων διαπταίων: συγκεχυμένα καὶ μωρὰ λαλῶν· (ὅστις σφάλλει εἰς τοὺς λόγους τῆς ὁμιλίας του· δὲν ἐπιτυχαίνει τὸν σκοπὸν τῶν λόγων του· εὐγαίνει ἀπὸ τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας του: ὁμιλεῖ ἄλλα ἀντ' ἄλλων, μωρολογεῖ). »Αἶαν, ἁμαρτοεπές, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;« Ἰλδ. Ν, 824: τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Γ, 215. »...ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος, ἦεν·« ἔτι δὲ = τῷ, μύθων ἁμαρτών.

Ἁμαρτολόγος, ὁ, ἡ (λόγος) ἐν τῷ λέγειν ἁμαρτάνων (ὅστις σφάλλει, κάμνει λάθη 'ς τὴν ὁμιλίαν του). Ἀθην. ιδ', σλ. 164.

Ἀμαρτύρητος, ὁ, ἡ· (μαρτυρέω) μὴ μαρτυρούμενος, μὴ μαρτυρηθείς: ἄνευ μαρτύρων, ἢ μαρτυρίας (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μαρτυρηθῇ, ἀποδειχθῇ μὲ μάρτυρας, δὲν ἐμαρτυρήθηκεν, δὲν ἀπεδείχθηκεν μὲ μάρτυρας: ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε μάρτυρας). »...Οὑμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πέσοι.« Εὐρπδ. Ἡρκλ. 290.

Ἀμάρτυρος, ὁ, ἡ = ἀμαρτύρητος· 2) ἐνεργτ. μὴ μαρτυρῶν· (ὅστις δὲν μαρτυρεῖ, δὲν δίδει μαρτυρίαν) Ἐπίρρ. ἀμαρτύρως.

Ἁμαρτῶ· πρωτοτ. ἄχρηστον, ἀφ' οὗ τὸ ἁμαρτάνω.

Ἁμαρτωλή· ἡ = ἁμαρτία· »...ἦν μή τις εἰς ἁμαρτωλὴν εἴη τοῦ πλήθεος...« Ἀρτ. α', 4. παρ' Ἱπποκρ. δέ, καὶ ἁμαρτωλίη Ἰωνκ. ἀντὶ τοῦ.

Ἁμαρτωλία, ἡ = ἁμαρτωλή· ἀμφβλ. ἀνγν.

Ἁμαρτωλός, ὁ, ἡ· ἀνόσιος, ἀσεβής, ἄδικος, πονηρός· ἀναμάρτητος· πλημμελής.

Ἀμαρυγή, ἡ· (ἀμαρύσσω) = μαρμαρυγή. Λάμψις, αἴγλη, αὐγασμός, φέγγος, στιλπνότης, στίλβη, ἀπαύγασμα, λαμπηδών· (λάμψιμον, γυάλισμα, ἀστράψιμο, ἄστραμα, φέξη, ἀκτινοβόλημα) κινητῶν σωμάτων· οἷον τοῦ φωτός, τῶν ὀφθαλμῶν· (εἰς πράγματα ὁποῦ κινοῦνται, καθὼς τὸ φῶς, τὰ μάτια) »πῶς δ' ὁπότ' ὠκὺ νόημα.... ἢ ὅτε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί...« Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 45. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. β'. »...οὔπερ καλλισται ἔασιν ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί·« καὶ γ'. »...τῆς δ' ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν ἥρπασεν ἔρως« 2) ταχεῖα, ἐλαφρά, εὐπετὴς κίνησις· »καὶ κεῖα Μουσῶν φάτις οἷάπερ ἵππων ἀμαρυγά.« Ἀρστφ. Ὀρ. 925. καὶ Πολδ. β'. »καὶ ὁ ἐν τῷ μετώπῳ γραμμαί, στολίδες καὶ ἀμαρυγαί.«

Ἀμαρυγκείδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμαρυγκέως. Ἰλδ.

Ἀμαρυγκεύς, έως, ὁ· Ὄνομα κύριον. Ἰλδ.

Ἀμάρυγμα, τό· = ἀμαρυγή. 2) εὐπετής, ἐλαφρά, ἐπιτερπής, χαρίεσσα (χαριτωμένη) κίνησις· »...ὠκυτέρη ἀμαρύγματος ἠδὲ βολάων ἠελίου...« Ἀπολλ. Ἀργ. δ'. παρ' Ἡσδ. δέ, ἀμάρ. χαρίτων, καὶ παρὰ Θεοκρ. κγ'. 7. »οὐδέ τι τῶν πυρσῶν περαμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα χείλεος, οὐκ ὄσσων...«

Ἀμαρύσσω. Μλ. ξω = μαρμαίρω. Λάμπω, φέγγω, στίλβω, ἀστράπτω· ἐξαιρέτως ἐπὶ λάμψεως ὀφθαλμῶν »...ἐκ δέ οἱ ὄσσων θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.« Ἡσδ. Θγν. 827. καὶ Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 415. »τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, πυκνὰ ἀμαρύσσων, ἐγκρύψαι μεμαώς« 2) ἐνργ. σπινθηρίζω, σπινθηρακίζω (σπινθηροβολῶ, εὐγάζω, πετῶ σπιντσιλίθρες) ἐπὶ πυρός· παρὰ τοῖς μεταγεν.

Ἀμαρύτται, ῶν, οἱ· ὀφθαλμοί, ὄμματα, Ἡσυχ. ἴδε κιλλαμαρίζω.

Ἀμάς, άδος, ἡ· πλοῖον, πλοιάριον, σκάφος· (καράβι, καραβάκι, βάρκα) κατὰ τὸν Ἐτυμλ. Αἰσχ. Ἱκτ. 841. ἴδε ἀμίς.

Ἀμάς, Δωρκ. ἀντὶ ἁμάς· ἡμετέρας· (δικάς μας) ἀντωνυμ. »...ὔμμιν ἔγωγε μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς.« Ἰλδ. Ν, 96.

Ἀμάσητος, ὁ, ἡ· (μασάομαι) μὴ μασώμενος, μὴ μασηθείς (ἀμάσητος· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μασηθῇ, δὲν ἐμασήθηκε).

Ἀμαστίγωτος, ὁ, ἡ (μαστιγόω) μὴ μαστιγωθείς· (ὅστις δὲν ἐδάρθηκε μὲ μαστίγια, τουρκβαρβ. καμτσίκι) (?).

Ἀμάστικτος, ὁ, ἡ· (μαστίζω) = τῷ προηγουμένῳ. Σχολ. Πνδ. Ὀλμ. α', 32.

Ἄμαστος· ὁ, ἡ· (μαστός) ἄνευ μαστῶν, μαστῶν στερούμενος· (χωρὶς βυζιά· ὅστις δὲν ἔχει βυζιά).

Ἀμασυκάς, άδος· ἡ· καθ' Ἡσχ. ἄπιος ἢ ἅμα συκαῖς ἀνθοῦσα (ἀπιδιά ἡ ὁποία ἀνθίζει ὅταν ἀνθοῦν ἡ συκαῖς).

Ἀμάσυκον· τό· (σῦκον) ὀπώρα τις σύκῳ παραπλησία· (πωρικὸν ὅμοιον μὲ σῦκον) κατ' Εὐστθ. δέ, σλ. 873. τὸ ἅμα, ἢ συγχρόνως τῷ σύκῳ ἀνθοῦν· καὶ ἀμάσυκον μῆλον· ἴδε ἀμαμηλίς.

Ἀματαιότης, ητος, ἡ (μάταιος) ἡ δύναμις τοῦ μὴ παράγεσθαι ὑπὸ ματαιότητος (τοῦ νὰ μὴ ἀπατᾶταί τις ἀπὸ ματαιότητα) Δγν. Λ, 7, 47.

Ἀματροχάω· (ἅμα, τρέχω) συντρέχω, συνθέω· (τρέχω, πηλαλῶ μαζῦ). Ὁμ. χρῆται μόνον τῇ μετχ. ἀματροχόων· »παῖδα γὰρ ἀνδρὸς .... ἀτιτάλλω .... ἀματροχόωντα θύραζε, τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός.« Ὀδσ. Ο, 450.

Ἀματροχία, ἡ· τροχῶν ἁμάξης σύγκρουσις· (ὅταν ἔρχωνται τόσον κοντὰ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο δύω ἁμάξια, ὥστε κτυποῦν οἱ τροχοὶ τοῦ ἑνὸς μὲ τοὺς τροχοὺς τοῦ ἄλλου) »...τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιὰς ἀλεείνων.« Ἰλδ. Ψ, 422. 2) τὸ ἐφ' ἁρμάτος σταδιοδρομεῖν, (τὸ τρέξιμον μὲ ἁμάξια ὅταν βάνουν στοίχημα νὰ περάσῃ ἕνας τὸν ἄλλον).

Ἀμαυρόβιος, ὁ, ἡ (ἀμαυρός, βίος) ἀμαυρὸν βίον ἄγων (ὅστις ζῇ ἢ ἔζησε χωρὶς νὰ κάμῃ κανένα μεγάλον, ἐξακουστὸν πρᾶγμα) »Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι...« Ἀριστ. Ὀρ. 684.

Ἀμαυρόκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπός) μελανόχροος, μέλανας καρποὺς φέρων· (ὅστις κάμνει μαύρους καρπούς.)

Ἀμαυρός, ά, όν· (μαυρός, μαίρω, μαρμαίρω) σκοτεινός, νεφώδης (συννεφιασμένος) ἀμυδρῶς λάμπων, ἢ φαινόμενος (ὅστις φέγγει ἀδύνατα, ὥστε μόλις φαίνεται) »Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν·« τοῦτ' ἔστι τὸ σκιῶ παραπλήσιον φάντασμα. Ὀδσ. Δ, 824. Πᾶν τὸ τελείῳ φωτὶ μὴ φαινόμενον· ἀσαφές, δυσγνώριστον, ἀσήμαντον· (ὅ,τι δὲν φαίνεται μὲ τελείαν λάμψιν, δὲν διακρίνεται, εἶναι σκοτεινόν, ἀγνώριστον, δυσκολογνώριστον) »ἀμαυρὸν λυχνίδιον« (λυχνάρι τὸ ὁποῖον ὀλίγον φέγγει, κοντεύει νὰ σβύσῃ) Λουκ. »...ὅπου δ' ἂν ἦ αὐταῖς ἀμαυρὸν τὸ ἴχνος, σημεῖον θέσθαι...« Ξνφ. Κυνγ. 6, 21. καὶ 5, 26. »...ἡ ὄψις οὖν διὰ ταῦτα ἀμαυρὰ ἐσκεδασμένη.« 2) ἀφανής, οὐδενὸς ἢ μικροῦ ἄξιος, φαῦλος, σμικρός, ὀλίγος, ἀδόκιμος (ἀτίμαστος, ὄχι ξακουστός, ποταπός, μικρὸς) »...ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ... ψεύσεται, τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρη γενεὴ μετόπισθε λέλειπται.« Ἡσδ. Ἐρ. 281. καὶ παρ' Ἀρριαν. »ἀμαυρὰ ἐλπίς« καὶ παρ' Ἀρατ. »ἀμαυροὶ πυρετοί« 3) μὴ βλέπων· τυφλοῦ δίκην (ὅστις δὲν βλέπει· σὰν τυφλός·) »ἕπου μοι, ἕπε' ὧδ' ἀμαυρῷ κώλῳ πάτερ, ᾧ σ' ἄγω·« τουτέστι τυφλοῦ ποδὶ (καθὼς περπατεῖ ὁ τυφλός) Σφκ. Οἰδ. Κλ. 182. παράβαλε τυφλός· 4) ἐνεργ. ἀφανῆ ποιῶν, τὰς δυνάμεις ἐλαττῶν (ὅστις ἀφανίζει, ὀλιγοστεύει τὴν δύναμιν) »ἀμαυρὰ νοῦσος« Διοσκ. ἐπ. 10. Ἐπῤῥ. ἀμαυρῶς· »...ἔπειτα καταχεόμενοι ἀμαυρῶς βοῶσιν τινὲς ὑπὲρ κεφαλῆς περιελαυνομένους.« Πλούτχ. Σωκρ. Εὕρηται δὲ καὶ μαυρός, ἐξ οὗ, ὡς φαίνεται, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς μαῦρος, ἀντὶ τοῦ μέλας.

Ἀμαυροφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ἀμαυρὸν φῶς, ἢ λάμψιν ἔχων, μόλις φαινόμενος· (ὅστις ἔχει ἀδύνατον, ὀλίγον φῶς, ὀλίγον φέγγει, μόλις φαίνεται). Στοβ. Φυσ.

Ἀμαυρόω. Μλ. ώσω· (ἀμαυρός) σκοτίζω, ἐπισκοτίζω, ἀφαιρῶ τὴν λάμψιν· (θαμπόνω, κάμνω νὰ σκοτεινιάζῃ, νὰ φαίνηται σκοτεινόν, νὰ μὴ λάμπῃ, νὰ μὴ φέγγῃ.) »ἀμαυρῶ τὰς ὄψεις· τυφλῶ, ἐκτυφλῶ (τυφλόνω, ἀποτυφλόνω). β) μεταφ. ἐλαττῶ (ὀλιγοστεύω, κάμνω μικρότερον, κατώτερον) »...τό τε θεσπέσιον Φόρκοιο ἀμαύρωσεν γένος ...« Πνδ. Πθ. ιβ'. 24. δηλονότι τὴν εὔκλειαν (φήμην) τῆς γενεᾶς· »τοῦ Λεωνίδου τὴν μεγίστην ἠμαύρωσε πρᾶξιν.« Πλτχ. περὶ Ἡροδ. Παθητ. ἀμαυροῦμαι· σκοτίζομαι »...θυομένῳ οἱ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ, ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῷ οὐρανῷ.« Ἡρδτ. 9, 10. Μεταφρ. ἐλαττοῦμαι (ὀλιγοστεύω), βλάπτομαι, φθείρομαι· »...δεινὸν τ' εἴ χ' ἐφ' ἅμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας, ἄξονα καυάξαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθείη.« Ἡσδ. Ἐρ. 693. καὶ Ἀριστλ. Ἠθ. Ι, 4. »...δι' ὃ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται ....« καὶ Πλτχ. εἰς Περικλ. »... ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένος τὸ ἀξίωμα ...« καὶ Ἱπποκρ. »ἀμαυρούμενον ὄμμα.« κτλ.

Ἀμαύρωσις, εως, ἡ· σκοτασμός, ζόφωσις, ἐπισκότησις· ἀπόδυσμα, ἐλάττωσις, μείωσις, διαφθορά· (σκοτείνιασμα, ἀδυνάτισμα, ὀλιγόστευμα, βλάψιμον).

Ἀμαυρωτικός, ή, όν· ἱκανός, ἐπιτήδειος, οἰκεῖος εἰς τὸ ἀμαυροῦν (ὅστις εἶναι ἁρμόδιος, ἔχει ἰδιότητα, ἢ δύναμιν νὰ σκοτίζῃ, ἀδυνατίζῃ, ὀλιγοστεύῃ, βλάπτῃ).

Ἀμάχαιρος, ὁ, ἡ· (μάχαιρα) ἄνευ ξίφους, ἄνευ μαχαίρας (ὅστις δὲν ἔχει σπαθί, ἢ μαχαίραν).

Ἀμαχεὶ = ἀμαχί. Ἐπῤῥ. ἀπὸ τοῦ ἄμαχος.

Ἀμάχετος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμάχητος· »...βρέμει δ' ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀρεοτύπου.« Αἰσχλ. Θηβ. 85.

Ἀμαχητεί. Ἐπῤῥ. = τῷ ἑξῆς.

Ἀμαχητί. Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμάχητος· ἄνευ μάχης (χωρὶς πόλεμον) Ἰλδ. Φ, 437, »...αἴ κ' ἀμαχητὶ ἴομεν.« παρ' Ἡρδτ. δὲ πολλάκις καί, ἄνευ ἔριδος, ἢ ἀντιλογίας. (χωρὶς φιλονεικίαν, χωρὶς μάλωμα.)

Ἀμάχητος, ὁ, ἡ· (μάχομαι) μὴ μαχόμενος, μὴ ἀγωνιζόμενος· μάχης ἔτι ἄπειρος, εἰς μάχην μήπω ἐλθών (ὅστις δὲν πολεμάει, δὲν εἶναι εἰς τὸν πόλεμον· δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμα πόλεμον, δὲν ἦτον ἀκόμα εἰς πόλεμον). Ξνφ. Κπ. 6, 4, 14. »... οἱ δὲ ἀμάχητοι ἀκατέρων, εἰ μὲν τῶν πολεμίων ἴσασιν, ὅτι ...« 2) παθτκ. ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· παρὰ Σφκλ. Φλκ. 198. »... τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη ...« ἰδὲ ἄμαχος.

Ἀμαχί. Ἐπῤῥ. = ἀμαχεὶ = ἀμαχητί.

Ἄμαχος, ὁ, ἡ· (μάχη) ἄνευ μάχης, ἀγῶνος, ἔριδος· μὴ μαχόμενος, μὴ μαχεσάμενος, (χωρὶς πόλεμον, χωρὶς μάλωμα· ὅστις δὲν πολεμεῖ, δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἦτον εἰς πόλεμον, »... ἡμέραν ἄμαχος διήγαγον ...« Ξνφ. Ἑλλ. δ'. 4. 2) Παθτκ. ἀκαταμάχητος, ἀναμφήριστος· ἀκαταγώνιστος, ἀπαράβατος, ἀνίκητος, ἀπόρθητος· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἀντιστάθηκε, δὲν ἔβλαψε, δὲν ἐνίκησε· δὲν ἐνικήθη, δὲν ἠμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, ἀνυπόστατος, βιαστής, ἀνίκητος, νικητής τις) »οὐ γὰρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἁλῷ κοτε· ἀπότομός τε γάρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις καὶ ἄμαχος.« Ἡρδτ. 1, 84, καὶ 5, 3. »...εἰ δ' ὑπ' ἑνὸς ἄρχοιτο, ἢ φρονέοι κατὰ τὠυτό, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη, καὶ ...« καὶ Πλτχ. περὶ Ἀδλτχ. »...οὕτως ἄμαχόν τι κακὸν καὶ ἀνουθέτητον ἡ συνήθεια ποιεῖ τὴν ἀδολεσχίαν« καὶ Πνδ. Ὀλ. 13, 16. »ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.« καὶ Ἀριστφ. Λυσ. 1013. »... οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον.« 3) = ἀμήχανον· (ἐναντίον εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκεται Ἰατρικόν, ἢ βοήθεια. »ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν.« Πνδ. Καὶ ἐπὶ κάλλους. Ξνφ. Κπ. 6, 1, 36. »Καὶ σοὶ δὲ τούτου τοῦ πράγματος ἐγὼ αἴτιός εἰμι· ἐγὼ γάρ σε συγκαθεῖρξα τούτῳ τῷ ἀμάχῳ πράγματι.«

Ἀμάω. Μλ. ήσω· (ἅμα) συλλαμβάνω, συλλέγω, συνάγω· (χεριάζω, συνάζω, μαζόνω) ἐνεργητ. ἐξαιρέτως, θερίζω, τέμνω, σφίγγω δράγματα (θερίζω, κοπίζω, δένω δεμάτια) »...μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν.« Ὀδσ. Ι. 135. καὶ Ἰλδ. Ω, 451. »...αὐτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.« καὶ Ἡρδτ. 6, 28. »... πέρην διαβαίνοι, ἐκ τοῦ Ἀταρνέος ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον ...« Μεταφορ. ἀποτρώγω, κατακόπτω, κατακτείνω· (κατακόφτω, κατακομματιάζω, κατασκοτόνω.) Valck. diatr. σλ. 225, Μέσ. συνάγω τι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· (μαζόνω διὰ τὸν ἐαυτόν μου) »... αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε.« Ὀδσ. Ι, 247. Συντακτ.(?) μετὰ δοτ. »ἀμῶμαι γῇ κίαν, κόνιν.« Ἀνθλ. Τ, 1, 2. σλ. 174. ὑπὸ Jac. σπανίως δὲ ἐνεργητ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. (τὸ ἀρκτικὸν α τοῦ μὲν ἐνεργ. μακρόν, τοῦ δὲ μέσου βραχὺ παρ' Ὁμ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· ἰδὲ π. χ. Θεοκρ. 10, 7. 16. 11, 73.) Σφκ. Ἀντ.

(**Ἀμβ—** συνήθ. συγκοπὴ τοῦ ἀναβ— ἧ ἐχρῶντο ἐλευθέρως οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἐποποιοὶ ἐν πάσαις ταῖς οὕτως ἀρχομέναις λέξεσι, καὶ ἑπομένως μετῆχθη καὶ εἰς τοὺς Ποιητάς. Ἐν τῷ παρόντι λεξικῷ ἀπάγονται διαῤῥήδην τὰ παρ' Ὁμ. μόνον σπουδαιότερα παραδείγματα τῆς συγκοπῆς αὐτῆς, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ, ἀναβ—).

Ἀμβαίνω, Ἰων. καὶ Ἐπι. ἀντὶ ἀναβαίνω. »αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν.« Ὀδ. Ο, 210.

Ἀμβαλλώμεθα. Ἰων. καὶ Ἐπι. ἀντὶ ἀναβαλλώμεθα. Ὁμ.

Ἄμβασις, εως, ἡ· ἀντὶ Ἀνάβασις. Ἰων. καὶ Επ. Σφκ. Οἰδ. Κ. 1070.

Ἀμβάτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ ἀναβάτης. Ξνφ.

Ἀμβατός, όν. Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ ἀναβατός. Ὁμ.

Ἄμβη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἄμβων.

Ἄμβικος, ου, ὁ = ἄμβιξ.

Ἄμβιξ, ικος, ὁ· (ἄμβη) ἔκπωμα, ποτήριον, κύλιξ, κοτύλη, δέπας, κώθων (ποτήρι, κούπα, κοτλί, κούπα). 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἐπίβλημα χυλιστικοῦ ἀγγείου (τσίπασμα, ταρκβαρ. καπάκι ἀπὸ ἀγγεῖον διὰ λαμβικάρισμα, καθὼς εἶναι τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ παρ' ἡμῖν λαμβίκου λεγομένου) »... θέντες ἐπὶ λοπάδας κεραμέας κόγχον σιδηροῦν ἔχοντα κιννάβαρι, περικαλύπτουσιν ἄμβικα περιαλείψαντες πηλῷ, εἶτα ὑποκαίουσιν ἄνθραξιν· ἡ γὰρ προσίζουσα τῷ ἄμβικι αἰθάλη, ἀποξυσθεῖσα καὶ ἀποψυχθεῖσα, ὑδράργυρος γίνεται.« Διοσκρ. Ε, 110. (τὸ ι, τῆς παραληγούσης τῶν πλαγίων πτώσεων ἐστι μακρόν. Δρκ. σλ. 28.) Ἀπὸ τῆς γενικῆς ἄμβικος ἐσχηματίσθη, πιθανῶς, καὶ ἡ παρ' ἡμῖν τοῦ τοιούτου ἀγγείου ὀνομασία Λαμβίκος, προσλήψει τοῦ λ, καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου, ὡς καὶ τὸ νῶμος, ἀντὶ ὦμος καὶ λ. τ. τ.

Ἀμβλακίσκω = ἀμπλακίσκω. Ἀρχίλ. παρὰ Κλήμ. Στρωμ. β, σλ. 73.

Ἀμβλάκημα, τό· ἰδὲ ἀμπλακίσκω.

Ἀμβλακία, ἡ· ἰδὲ ἀμπλακίσκω.

Ἀμβλήδην. Ἐπῤῥ. Ἰων. καὶ Ἐπι. ἀντὶ ἀναβλήδην· »... ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν.« Ἰλδ. Χ, 476. ὅπερ ὁ Σχλστ. ἀθρόως τὸ πνεῦμα ἀναφέρουσα, ἑρμηνεύει, ἀπὸ τοῦ ἀμβολάδην κατὰ συγκοπήν, ὕδατος ἀναβρασμὸν σημαίνοντος.

Ἀμβλίσκω. Μλ. ἀμβλώσω· (ὀρθότερον ἀπὸ τοῦ, βλώσκω, παρὰ ἀπὸ τοῦ ἀμβλύς) ἀπαμβλῶ, ἐξαμβλῶ, ὠμοτοκῶ, ἀποφθείρω· (ἀ-

πορρίχνω, ἀποβάλλω) »... καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξει ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσιν.« Πλτ. Θεαί. 6. Παρὰ Πολυδ. δὲ, γ', 49. καὶ ἀμβλισκάνω. 2) παρὰ τοῖς μεταγεντ. = ἀμβλύνω.

Ἀμβλόω = ἀμβλίσκω· ἰδὲ ἀπαμβλόω.

Ἀμβλυγώνιος, ὁ, ἡ· (ἀμβλὺς, γωνία) ἀμβλεῖαν, μὴ ὀξεῖαν γωνίαν ἔχων· (ὅστις δὲν ἔχει σουβλερὴν, μυτηρὴν ἄγκωνα) μαθηματικὴ λέξις.

Ἀμβλύζω = ἀναβλύζω. Ὀρφ. Ἀργ. 1128.

Ἀμβλυντήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμβλύνω) ἀμβλύνων, ἐξατονίζων (ὅστις ἀποστομώνει, χαλνάει, ξεουμπίζει τὴν μύτην ἢ τὴν κόψην ἀπὸ σουβλερὸν, ἢ κοφτερὸν πρᾶγμα· π. χ. ἀπὸ σούβλαν, μαχαίρι καὶ τ. τ. καὶ ὅστις ἀδυνατίζει, κάμνει νὰ χάνῃ τὴν ὀξύτητα, στερεὴν δύναμιν του κάνενα πρᾶγμα).

Ἀμβλυντικός, ή, όν· εἰς τὸ ἀμβλύνειν ἐπιτήδειος, (ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔχει δύναμιν νὰ ἀποστομώνῃ, ξεουμπίζῃ, ἀδυνατίζῃ κάνενα πρᾶγμα).

Ἀμβλύνω. Μλ. υνῶ. Ἀπαμβλύνω, ἀποστομῶ· ἐξατονίζω, κατατείνω· (ἀποστομώνω, ξεουμπίζω, ἀδυνατίζω τι.) ἐπὶ πραγμάτων ὧν ἡ φυσικὴ δύναμις ἐλαττοῦται, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ ὀξυστόμων ἐργαλείων, καὶ ἐπὶ ὀξυδερκοῦς ὁράσεως. ἀμβλύνω τὴν μάχαιραν, τὸ δόρυ· τοὺς ὀφθαλμούς· (ἀποστομώνω, ξεουμπίζω τὸ μαχαίρι, τὸ κοντάρι· ἀδυνατίζω, θαμπόνω τὰ μμάτια.) 2) μεταφρ. βραδύνουν ποιῶ: ὀκνηρὸν καθίστημι· (κάμνω νὰ χονδρύνῃ ὁ νοῦς: κάμνω φοβιτσιάρην, νὰ μὴν ἔχῃ τόλμην, καρδίαν): Ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν· καταπαύω, καταστέλλω, πραΰνω, παραμυθοῦμαι (ἡσυχάζω, καταπραΰνω τὸν θυμὸν, τὴν λύπην, παρηγορῶ.) Ἀνθλ. 3, 2, σλ. 50, 207, ὑπὸ Jac. Δίων. Νέστ. Πλούτχ. — Παθητ. εἰμὶ ἢ γίνομαι ἀμβλὺς, ἀδύνατος, ἀσθενὴς, δειλὸς, ἄτονος, ἀθρανὴς, βλάπτομαι· (ἀποστομώνομαι· χάνω τὴν τόλμην, ἀδυνατίζω, βλάπτομαι·) »... ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πρωτοτόμου ἀμπέλου.« Θεφρ. Φτ. Αἰτ.

Ἀμβλύς, εῖα, ύ· (πιθανῶς τῷ, ἀμαλὸς συγγεν.) ὀξύτητα μὴ ἔχων· ἀσθενὴς, ὀλιγοθρανὴς, ἄτονος· νωθρὸς, βλὰξ, ῥάθυμος· χαλαρὸς, ἄνετος, χαῦνος, (ξεούμπος, ἀδύνατος, ἀπραγής, ἀτέντωτος, χαυνωμένος·) ἐπὶ δυνάμεων ἐλαττώσεως· κυρίως βραδύνους, ἀμβλύωψ, ἀθρανὴς (χοντροκέφαλος, κοντόφθαλμος, χωρὶς ἐνέργειαν)· ἐπὶ ἀμβλύτητος ὀξυστόμων ἐργαλείων, ὀξυδερκοῦς ὁράσεως, ῥωμαλεότητος, ἀγχινοίας, ἀλγηδόνων ἀναισθησίας· »... ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀνῄρησε, καὶ ..« Πλτχ. εἰς Ἀρτξ. »ἀμβλὺ ὁρᾶν.« Πλτ. Μετφν. »ἀμβλὺς τὴν φύσιν.« ἀντιθέτως τῷ, εὐφυής. Θεδ. »ἀμβλὺς πρὸς δρόμον« νωθρὸς Ξνφ. »ἀμβλὺς περὶ τὴν κρίσιν« ἀντιθτ. τῷ, ἀγχίνους. Λουκ. »ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς μάχην« = δειλοτέρους. Πλτχ. »εἰς τὸ φαγεῖν μὲν ταχὺς, πρὸς δρόμον δὲ ἀμβλὺς ὑπάρχεις« Ἐπιγρ. παραπλήσιον τῷ παρ' ἡμῖν κοινῷ, Ἀγλίγωρος 'ς τὸ χουλιάρι καὶ ἀργὸς 'ς τὴν δουλειάν. Παρ' Εὐρπ. δὲ ἀμβλὺς λέγεται ὁ ἀγεννὴς καὶ μηδέποτε κακῶν αἴτιος »Ὀρέστης νῦν ἀμβλὺς εἰμι καὶ κατηφειαῶς κακῶν.« Ὀρστ. Ἔτι δὲ καὶ = ἀμαυρός. 2) ἐνεργτ. ἀμβλύνων· ἐξατονίζων, κολάζων, δαμάζων.

Ἀμβλυσθαίνω καὶ ἀμβλυσταίνω, ἀντὶ ἀναβλυσταίνω. Σχλ. Πλάτ.

Ἀμβλυσμός, ὁ· ἰδὲ Ἄμβλωμα· »γίνεται γὰρ ἐπὶ ἀμβλυσμῷ καὶ βιαίῳ τόκῳ.« Ἀρτ. Β. ὅπερ ἄλλοι ἀμβλωσμὸς ἀναγνω.

Ἀμβλύτατα. Ἐπίῤῥ. παρὰ τὸ ἀμβλύ. Πλάτ.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις ὀξύτητος, ἐξασθένισις, ἄνοος, νωθρότης, χαλαρότης, ἀτονία, δυσαισθησία, ἀναισθησία (ξεούμπισμα, ἀδυναμία, δειλία, ἀκαμωσύνη, ἀναισθησία, χαύνωμα).

Ἀμβλυωγμός, ὁ· (ἀμβλυώττω) ὁράσεως ἀμαύρωσις· ἀμυδρὰ ὅρασις, ἀμβλυωπία· (πάγιασμα τῶν μματιῶν· κοντοφθαλμοσύνη) »... ἐν πυρετῷ καυσώδει ἤχων προσγενομένων μετὰ ἀμβλυωγμοῦ.« Ἱππ. Προῤῥ.

Ἀμβλυωπέω· ἀμβλύωψ εἰμὶ (εἶμαι κοντόφθαλμος, δὲν βλέπω μακρυά) »... ἐπανερωτᾶν χρὴ εἰ ἀμβλυωπέουσι.« Ἱππ. Προγ.

Ἀμβλυωπής, ὁ, ἡ· (ὤψ) ἀμβλυωπὸς, μύωψ (κοντόφθαλμος). »... καὶ ἀμβλυωπεῖς ἐπιγίνονται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν.« Θεφρ. Αἰτ. Φ, γ'. καὶ ἐπὶ φυτῶν. »ἀμβλυωπεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου« αὐτόθι.

Ἀμβλυωπία· ἡ = ἀμβλυωγμός. Πλουτ. Συμ. δ'.

Ἀμβλυωσμός, ὁ = ἀμβλυωγμός. Ἱππ.

Ἀμβλυώσσω. Ἀττ. ἀμβλυώττω. Μλ. ώξω. (ἀμβλὺς) μύωψ, ἀμβλυωπός εἰμι. (εἶμαι κοντόφθαλμος, δὲν βλέπω μακρυά.) »οἱ ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν.« Πλάτ. Πλτ. 6.

Ἀμβλωθρίδιον· τὸ· (ἀμβλόω, ἀμβλίσκω) ὑπεκκρουόμενον, παιδίον. Κάτρωμα· (ἀπόῤῥιγμα· τὸ παιδὶ ὁποῦ ἀποῤῥίχνει ἡ ἐγγαστρωμένη). 2) ὑπεκκρουόμ. φάρμακον. Φθόριον, ἐκβόλιον, διεκβόλιον, ἀκυτήριον· (ἀποῤῥιχτικὸ βοτάνι ἢ ἰατρικὸν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστρωμένας νὰ ἀποῤῥίχνουν.)

Ἄμβλωμα, τὸ· (ἀμβλόω, ἀμβλίσκω) τὸ ἀμβλίσκειν ἀτελῶς ὡς πράξις (ἀποῤῥίξιμον).

Ἀμβλωπής, ὁ, ἡ = ἀμβλυωπής.

Ἀμβλωπός, ὁ = ἀμβλυωπός.

Ἀμβλώσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμβλόω, ἀμβλίσκω) εἰς τὸ ἀμβλίσκειν ποιήσιν ἢ ἐπιτήδειος (ἀποῤῥιχτικός).

Ἀμβλωσις, εως, ἡ = ἄμβλωμα.

Ἀμβλώσσω = ἀμβλυώττω.

Ἀμβλωσμός, ὁ = ἄμβλωμα.

Ἀμβλώττω = ἀμβλυώττω. 2) = ἀμβλόω, ἀμβλίσκω.

Ἀμβλωτικὸν = ἀμβλωθρίδιον κατὰ τὴν β'. σημασίαν (ἀποῤῥιχτικὸν βοτάνι). Γαλ. Ἐπιδ.

Ἀμβλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ· = ἀμβλυωπής. »Τίς εἰ ποτ' ἀνδρῶν συμμάχων; κατ' εὐφρόνην ἀμβλῶπες αὐγαί, τοῦ σε γνωρίσαι τορῶς.« Εὐρπ. Ῥτ. 740.

Ἀμβλώω = ἀμβλίσκω. ὠμοτοκῶ· (ἀποβάλλω τὸ παιδί, ἀποῤῥίχνω.)

Ἀμβόαμα, τὸ = ἀναβόημα. »... ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα.« Αἰσχλ. Χοηφ. 33.

Ἀμβοάω = ἀναβοάω. Ἡρδτ.

Ἄμβολα, τά· τὸ μέσον τῆς κερκίδος καθ' ὅσον δέεται τῷ ἱστῷ· (ἡ μέση τῆς ἀντένας τῶν καραβίων, ὅπου εἶναι δεμένη μὲ τὸ κατάρτι) »τῆς δὲ κερκίδος τὸ μέσον τὸ κατὰ τὸν ἱστὸν, Ἄμβολα καὶ Σύμβολα.« Πολυδ. α'.

Ἀμβολάδην. Ἐπίῤῥ. Ἰων. καὶ Ἐπι. ἀντὶ ἀναβολάδην· (ἄνω, βάλλεσθαι) σὺν παφλασμῷ, μετὰ καχλασμοῦ (χοχλωτὰ) ἐπὶ ζέοντος καὶ παφλάζοντος ὕδατος (ὅταν βράζῃ νερὸν καὶ πηδάει τὸν ἀνήφορον) »λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ ..., πάντοθεν ἀμβολάδην.« Ἰλ. Φ, 364. καὶ Ἡρδ. 4, 181. »ἀπεὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν, ἐς τὸ θερμὸν ἐς μέσας νύκτας πελάζει, τηνικαῦτα δὲ ζέει ἀμβολάδην.« 2) ἀναβολικῶς, ἀναβλητικῶς· δι' ἀναβολῆς, μεταξὺ γινομένης· (διακοπτὰ, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν) »ἀδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ κώμασαν.« Πνδ. Νμ. 10, (61.) 33. καὶ Ὀμ. Ὕμ. Ἑρ. 425. »τάχα δὲ λιγέως κιθαρίζων γηρυετ' ἀμβολάδην, ... κραίνων ἀθανάτους τε Θεοὺς, καὶ γαῖαν ἐρεμνήν.«

Ἀμβολαδίς. Ἐπίῤῥ. ἀντὶ ἀναβολαδίς· χερσὶν ἀνατεταμέναις (μὲ τὰ χέρια σηκωμένα τὸν ἀνήφορον) Καλλμ. εἰς Ἀρτμ.

Ἀμβολάς, άδος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀναβολὰς, γῆ. δι' ὀρυγμοῦ ἐπεσωρευμένη γῆ· (χῶμα σωρωμένον, σωρὸς ἀπὸ ξεσκαμμένον χῶμα.) »Ἀμβολὰς γῆ λέγεται, ἡ ἐν τῷ ὀρύττεσθαι ἀναβαλλομένη, ἤγουν ἄνω ῥιπτομένη, τουτ' ἔστιν ὁ ἐξ ὀρυγμοῦ ἀναγόμενος χοῦς.« Ἐττθ. »Ἀνέστησε δὲ καὶ πολλοὺς πύργους ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς.« Ξνφ. Κτ. ζ', 5, 6.

Ἀμβολή, ἡ. Ἐπι. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναβολή.

Ἀμβολία, ἡ = ἀμβολή· ὅθεν

Ἀμβολιεργός, ὁ, ἡ· (ἀναβάλλω, ἔργον)· Ἰων. καὶ Ἐπι. ἀντὶ ἀναβολιεργός. Τὸ ἔργον ἢ τὴν πρᾶξιν ἀναβάλλων: ὀκνώδης, μέλλων, ὀκνηρὸς, βραδὺς (ὅστις ἀργοπορεῖ, κάμνει διακοπὴν εἰς τὴν δουλειάν του, πότε δουλεύει, καὶ πότε δὲν δουλεύει: ὀκνηρὸς, ἀργοπορινός). »Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.« Ἡσδ. Ἔρ. 411.

Ἀμβολίη, ἡ. Ἐπι. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀναβολία. Τρυφ.

Ἀμβρακεύομαι = καρτερέω. Ἡσχ.

Ἀμβρακίδες, αἱ. Ὑποδημάτων εἶδος τι (τσαρούχια φορούμενα 'ς τὴν Ἄρταν).

Ἀμβροσία, ἡ. Ἐπι. δὲ καὶ Ἰων. ἀμβροσίη· — κυρίως θηλκ. τοῦ ἀμβρόσιος, ὑπεκνοουμ. ἐδωδή, τροφή. — ἡ ἐδωδή, τὸ ἔδεσμα τῶν Θεῶν, ὥσπερ καὶ ἡ πόσις αὐτῶν, ἀθάνατον ποιοῦσα τὸν αὐτῆς ἐσθίοντα ὡς καὶ τὸ νέκταρ τὸν πίνοντα αὐτὸ, δι' ὃ τοῖς θνητοῖς ἀπηγορευμένη· (φαγὶ τῶν Θεῶν, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔκαμνε νὰ μὴν ἀποθνήσκουν, καὶ διὰ τοῦτο ἦταν ἐμποδισμένον νὰ τὸ τρώγουν ἄνθρωποι) »ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν ἀμβροσίης πλήσασα.« Ὀδσ. Ε, 93. Παρὰ Σαπφοῖ δὲ καὶ Ἀλκμᾶνι ἀντιστρόφως, Ἀμβρ. ἡ τῶν Θεῶν πόσις. Ἀθν. 2, σλ. 39. Α. 2) εὐῶδές τι καθαρτήριον ἄλειφαρ, ἢ χριστὸν ἔλαιον τῶν Θεῶν (μυρωδικὸν λάδι μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφονταν οἱ Θεοί). »Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν.« Ἰλ. Ξ, 171, καὶ Π, 670, καὶ 680. »... χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.« 3) Πᾶς πλησμὸς τῶν θεῶν, πᾶν κεχαριτωμένον, ἢ ἐν ἡδονῇ αὐτοῖς ὄν· (κάθε θελκτικὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀρέσκει εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς εὐφραίνει) ὅθεν καὶ ὁ Σιμόεις ποτμ. ἀνεφύησεν (ἔκαμε νὰ φυτρώσῃ). Ἀμβρ. τοῖς ἵπποις τῆς Ἥρας· »τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.« Ἰλ. Ε, 777. καὶ ἡ Εἰδοθέα παρέσχε τῷ Μενελάῳ νὰ ὀσφρανθῇ Ἀμβροσ. διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν Φωκῶν· (διὰ τὴν βρῶμαν ἀπὸ τὰς φώκας.) »Ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε φέρουσα, ἡδὺ μάλα πνείουσαν.« Ὀδσ. Δ. 445. 4) Εἰς τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νομιζόμενα (εἰς τὰ θρησκευτικὰ πράγματα) σύγκραμά τι ἐλαίου, ὕδατος, καὶ διαφόρων καρπῶν. Ἀθν. καὶ οὕτως ἐννοοῦσί τινες τὸ »Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν...« Ἰλ. Ξ, 170. (Κατὰ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 132, 133. Ἡ λέξις ἦν ἐξ ἀρχῆς

ἀντιαττικὴ παρὰ τό, βροτός, ἄμβροτος = ἀθανασία.

Ἀμβρόσια, τά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου, παρὰ τοῖς Ἴωσι.

Ἀμβροσιόδμος, ὁ, ἡ· (ὀδμή) θεῖος, ἢ ἀμβροσίαν ἀποπνέων, ἀμβροσίας ὄζων· (ὅστις μυρίζει ἀπὸ ἀμβροσίαν.)

Ἀμβρόσιος, ία, ιον· (ἄμβροτος) Ἀθάνατος, θεῖος, θείας φύσεως. »... ἔνθα τε νύμφη ἀμβροσίη λόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος.« Ὁμ. Ὑμ. Ἑρμ. 230. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐπονομάζονται πολλάκις παρ' Ὁμ. ἡ νὺξ Ἰλδ. Β, 57. Κ, 41, 142. Σ, 268. καὶ ὁ ὕπνος Ἰλδ. Β, 19, ὅτε δῶρα τῶν θεῶν, ὡς καὶ ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὸν κνέφας. »... τετράς τε, καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ.« Ἡσδ. Ἔρ. 715. οὐ μέντοι διὰ τοῦτο νοητέον ἀειδίως διαρκοῦντα, ἢ (ἐνεργητ.) ἀναζωπυροῦντα, τοῦτ' ἔστιν ἀθανασίαν παρέχοντα αὐτά. Ὡσαύτως καὶ ὕδωρ. »... Οἳ πόλιν ... ναίετε ... ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θείου ποταμοῖο ...« Ἐπιγρ. Ὁμ. α΄. καὶ, δ΄. »... ἦντε δὲ ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μέλητος.« 2) Ἔτι δὲ ἐπονομάζεται ἀμβρόσιον καὶ πᾶν, ὅ,τι κέκτηνται οἱ θεοί, ἢ τῇ οὐσίᾳ καὶ τῇ ὑποστάσει αὐτῶν ἀνῆκον, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι τὸ τοιοῦτον ὑπὸ τῆς οὐσίας αὐτῶν διαλαμβανόμενον, ὅθεν· θεῖος μέγα, καλόν, ὑψηλόν, λαμπρόν (θεϊκὸ μεγάλον, εὔμορφον, ψηλόν, λαμπρόν). Παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. θεῖον κάλλος, μέλος, ᾆσμα· θεῖος ὕμνος, θεία φωνή.« Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ...« Ὀδσ. Σ, 192. »... αἳ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ, ἀμβροσίῃ μολπῇ.« Ἡσδ. Θγν. 70. Ἔτι δὲ θεῶν κόμη, πλόκαμοι, πέπλος, ἐσθής, ἴχνος, ἄλειφαρ (ἄνευ ἀναφορᾶς πρὸς εὐωδίαν) »ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.« Ἰλδ. Α, 529. »... ἰδὲ χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς, καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.« Ξ, 178, καὶ »..δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε.« Φ, 507 καὶ »... ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια...« Ω, 341. καὶ »...ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, ἵνα μή.« Ψ, 187. ὡσαύτως καὶ ἡ τροφή, καὶ αἱ φάτναι τῶν ἵππων αὐτῶν. »ἔνθ' ἵππους ἔστησε..., παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.« Ε, 369. καὶ Θ, 434. »...καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν.« ἐν οἷς ἡ κατ' ἐνέργειαν σημασία οὐκ ἐγχωρεῖ· διετηρήθη δὲ ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς λέξεως, μᾶλλον ἐπὶ πραγμάτων, ἢ ἐπὶ προσώπων, καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς μεταγενεστέροις. Ὁ δὲ Εὐρπ. χρῆται τῇ λέξει διασταλτικῶς. Παραβλ. ἀμβροσία, ἄμβροτος, ἄβροτος. Βουτμ. Λεξ. 1, σλ. 132.

Ἀμβροτεῖν, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀόρστ. β΄, τοῦ ἁμαρτάνω, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτεῖν.

Ἀμβροτόπωλος, ὁ, ἡ· (πῶλος) θεῖος πῶλος (θεϊκὸ πουλάρι) Εὐρπ. Τρ. »..καὶ Δαρδανίας ἄταν θεᾶς δώσων, χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπώλου· ὑπ' ἄλλων δὲ ἄμβροτα πώλου ἀναγινωσκόμενον.

Ἄμβροτος, ὁ, ἡ· (βροτός, μετὰ τοῦ στερητικοῦ α καὶ παρενθέτου τοῦ μ). Ἀθάνατος, θεῖος, θείας φύσεως· ὡς τὸ ἀμβρόσιος, τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον καθ' ὅσον ὁ Ὁμ. χρῆται αὐτῷ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων· »..οὐδὲ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη, τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο.« Ἰλδ. Υ, 358. καὶ Ὀδσ. Τ, 444. »αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ ἐγγύθεν εἱστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐῴκει.« Ἔτι δὲ ἐπονομάζει οὕτω τὸ κάλλος, τὸ αἷμα, Ἰλδ. Ε, 339, 870. Π, 670, 680. τὴν ἐσθῆτα, τὸν πέπλον τῶν Θεῶν· τὸ θαυμάσιον κεφαλόδεσμον, ἢ ζώνην τῆς Λευκοθέας, »τῷ δὲ τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσαι ἄμβροτον.« Ὀδσ. Ε, 346. τὴν νύκτα· ἰδὲ εἰς τό, ἀμβρόσιος· τοὺς ἵππους καὶ τὰς βοῦς τῶν θεῶν. »Ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι ἄμβροτοι ...« Ἰλδ. Π, 381. καὶ Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 71. »ἔνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὖλιν ἔχεσκον βοσκόμεναι ...« ὡσαύτως τὸ ἔδεσμα τῶν Θεῶν καὶ τὰ παρ' αὐτῶν παρεχόμενα ὅπλα καὶ ἄλλα δῶρα. »... Ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε Πηλείδαο Ἀχιλῆος, ἅ οἱ Θεοὶ οὐρανίωνες πατρὶ φίλῳ ἔπορον.« Ἰλδ. Ρ, 194. Ὀδσ. Σ, 190. »... τέως δ' ἄρα δῖα θεάων ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί.« Ἔτι δὲ τὸ ὑπὸ θεᾶς ἐξειργασμένον ὕφασμα. »Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον .... ἱστὸν ἐποιχομένης, μέγαν ἄμβροτον· οἷα θεάων λεπτά τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.« Ὀδσ. Κ, 223. Ὁ δὲ Ἡσδ. καὶ τὴν φωνὴν τῶν Θεῶν ἄμβροτον προσαγορεύει· »..αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι, θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ.« Θεογ. 43. Πινδ. Νμ. 10. 12.

Ἄμβυξ, υκος, ὁ = ἄμβιξ.

Ἄμβων, ωνος, ὁ· Ἰων. ἄμβη. ὀφρὺς ἀσπίδος, ἢ χεῖλος λεκάνης, λοπάδος ἴτυς· (ὁ γῦρος ἀπὸ ἀσπίδαν, τὰ χείλη ἀπὸ λεκάνην καὶ ἀπὸ ἄλλα ἀγγεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα κενώνουν φαγητά): πυθμήν, πύνδαξ ἐκπώματος (ὁ πάτος ἀπὸ ποτήρι)· παρὰ τοῖς Ῥοδίοις δὲ καὶ ἡ ἀκρώρεια (ἡ κορυφὴ βουνοῦ). 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ὁ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις Ἄμβων (ὁ ἄμβωνας 'ς τὴν Ἐκκλησίαν). Κατ' Αἰσχύλ. αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρέων, οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι· ὅθεν καὶ παρὰ Ποιητ. τὸ »ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι.« Ὁ δὲ Εὐστθ. σλ. 1636. φησί. »Ἄμβωνες λέγοι ὀρῶν καὶ ἴτυς πᾶσα, καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή· καὶ χείλη δὲ λοπάδων· οἷον· »ἀπολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας·« καὶ Πολυδ. 6, 6. »Τοῦ δὲ κώθωνος ἑκατέρωθεν πλευραί, ὥσπερ καὶ τῆς χύτρας, ἄμβωνες καλοῦνται·« καὶ Πλουτ. Λυκ. »Τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν ὑδάτων καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν ἀπέκρυπτε τῇ χρόᾳ, καὶ τοῦ θολεροῦ προσκόπτοντος ἐντός, καὶ προσισχομένου τοῖς ἄμβωσι, καθαρώτερον ἐπλησίαζε τῷ στόματι τὸ πινόμενον.« Ὅπερ βεβαιοῖ καὶ ὁ Ἀθην. ια΄. »ὁ Κώθων, ἐκπωμα χρησιμώτατον εἰς στρατείαν, οὕνεκα στρατιωτικῶν πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν· πρῶτον μὲν οὖν τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πῶμα· εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρόν·« καὶ Γαλην. »ἄμβωνες τῶν κοτυλῶν.«

Ἀμβωνίζομαι· ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ἄμβωνα, ἢ λαλῶ ἐπ' ἄμβωνος (βγαίνω λέγων 'ς τὸν ἄμβωνα) Συνοδ.

Ἀμβώσας, Ἰων. μετοχ. ἀορσ. α΄. ἀντί, ἀναβοήσας· »ὁ δὲ μέγ' ἀμβώσας εἶπε.« Ἡρδτ.

Ἀμεγέθης, ὁ, ἡ· (μέγεθος) μὴ μέγας, μικρός, βραχύς (ὄχι μεγάλος, μικρός, κοντὸς ἢ στενός)· »Τὰ μὲν μέγεθος ἔχει, τὸ δὲ τῆς ἡλικίας ἀμεγέθεις.« Θφρ. Φ. Ἱστ. α΄. 21.

Ἀμέγαρτος, ὁ, ἡ· (μεγαίρω μετὰ τοῦ στερητ. α.) ἐπὶ πραγμάτων· τὸ οὐδένα εἰς φθόνον κινοῦν, οὗ οὐδεὶς τῷ αὐτὸ ἔχοντι, ἢ πάσχοντι φθονεῖ· δηλονότι ἀνιαρόν, χαλεπόν, φοβερόν, αἰσχρόν· ἀθλιότης, ἀτύχημα, συμφορά· (κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν προξενεῖ φθόνον· διὰ τὸ ὁποῖον δὲν φθονεῖ, δὲν ζηλεύει κανεὶς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ ἔχει, ἢ ὁποῦ τὸ παθαίνει· δηλαδὴ λυπηρόν, κακόν, φοβερόν, ἄχρειον, ταλαιπωρία, δυστυχία, κακορριζικιά). »... ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.« Ἰλδ. Β, 420. καὶ Ἡσδ Θγν. 666. »... μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν..« καὶ Ὀδσ. Λ, 399. »... ἦέ σε γ' .... ἐδάμασσεν, ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν.« καὶ Αἰσχ. Πρμθ. 402. »... στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας .... ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς .... πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.« καὶ Ἱκτ. 639. »αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον.« Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. Ποιηταῖς. 2) Ἐπὶ προσώπων· Εὐτελής, ἄζηλος, ἀνεπίφθονος· (ταπεινός, ἀζήλευτος, ἀφθόνητος) »Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, πτωχόν, ἀνιηρόν; ..« Ὀδσ. Ρ, 219. καὶ Φ, 362. »Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, πλαγκτέ;« καὶ Ὑμ. Ἑρ. 539. »ἀνθρώπων δ' ἄλλον δηλήσομαι, ἄλλον ὀνήσω, πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων·« (τὴν μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α, δευτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Μέγας, τεραστιώδης, ἀφειδής, ἄφθονος· ἀποδοκιμάζει ὁ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 261.)

Ἀμέθεκτος, ὁ, ἡ· (μετέχω) μὴ μετέχων, μὴ μετασχών, ἀμέτοχος, (ὅστις δὲν μετέχει, ἢ δὲν μετεῖχεν ἀπὸ τίποτε) Δντ. Ἀρ. 2) Οὗ οὐδεὶς μετέχειν ἢ μετασχεῖν δύναται (ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ μετέχῃ, ἢ δὲν μετεῖχεν) Ἐπρρ. ἀμεθέκτως· ἀφ' οὗ

Ἀμεθεξία, ἡ· τὸ μὴ μετέχειν τινός τι, στέρησις μετοχῆς τινος (τὸ νὰ μὴ μετέχῃ τις ἀπὸ τίποτε). Νορν. λέ.

Ἀμεθόδευτος, ὁ, ἡ· (μεθοδεύω) καὶ

Ἀμέθοδος, ὁ, ἡ· (μέθοδος) ἄνευ εἰσηγήσεως, προπαιδεύσεως, προκατασκευῆς· ἄνευ μεθόδου, ἄνευ τοῦ προσήκοντος τρόπου καὶ κανόνος· (ἀπροδιδάχτος, ἀπροετοίμαστος· χωρὶς μέθοδον, χωρὶς τὸν τρόπον καὶ τὸν κανόνα, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ τις τίποτε, ἢ νὰ γίνηται τίποτε).

Ἀμέθυσος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀμέθυστος, ὁ, ἡ· (μεθύω) μὴ μεθύων, μὴ μέθυσος, μὴ πάροινος. μὴ παροίνιος· (ὅστις δὲν μεθᾷ, δὲν πίνει τόσον ὥστε νὰ μεθάσῃ· δὲν εἶναι παραδομένος 'ς τὸ νὰ πίνῃ). 2) Ἐνεργ. τὴν μέθυσιν, τὴν κραιπάλην κωλύων, κατέχων (ὅστις ἔχει ἐνέργειαν νὰ ἐμποδίζῃ τὴν μέθην) π. χ. φάρμακον (ἰατρικόν, βοτάνι) ἀμέθυστον. 2) Ἀμέθυστος, ἡ· τὴν μέθυσιν εἰωθυῖα καταπαύειν (ὅστις καταπραΰνει τὴν μέθην, κάμνει νὰ παύσῃ, περάσῃ ἡ μέθη, ἡ τὸ μεθύσι). Πλτχ. Πρβλ. Σ. 3. β) ὄνομα πολυτίμου λίθου, ἥτις καὶ Ἰβηρικὴ καὶ Ἰνδικὴ καὶ Βρεττανικὴ λέγεται· (ὄνομα ἀπὸ ἕνα πετράδι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσπροκόκκινον καθὼς τὸ νερωμένον κρασί)· »ἀμέθυστον καλεῖσθαι τὴν λίθον οὐ διὰ τὸ πρὸς τὰς οἰνώσεις βοηθεῖν, ἀλλ' ὅτι ὑδαρεῖ τὴν κρᾶσιν οἴνῳ τὸ χρῶμα προσέοικε.« Πλτχ. Συμπ. Γ, 1. γ) ἀγνωστόν τι εἶδος τοιοῦδε φυτοῦ εἶδος, Πλτ. Συμπ. Γ, 1.

Ἀμειαγώγητος, ὁ, ἡ· οὗ τὸ βάρος δὲν ἐσταθμήθη δὲν ἐξητάσθη εἰ ἐστὶ δίκαιον ἢ οὔ (τοῦ ὁποίου τὸ βάρος δὲν ἐδοκιμάσθηκε 'ς τὸ

ζύγι· ἂν εἶναι σωστὸν ἢ ὄχι) Συντ. Ἐπιτ. Ε. ἰδὲ Μεῖον.

Ἀμείβομαι· ἰδὲ ἀμείβω, 2).

Ἀμείβοντες, οἱ· ἰδὲ ἀμείβω, 3).

Ἀμείβω· Μλ. ψω· ἀοριτ. ἤμειψα. Ἀλλάττω, ἀνταλλάττω· (ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγὴν δίδοντας τίποτε πρᾶγμα καὶ παίρνοντας ἄλλο τίποτε δι' αὐτό). »Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ .... ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε, χρύσεα χαλκείων . .« Ἰλδ. Ζ. 235. καὶ, Ξ, 381. » . . . οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον, ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν«: ἐναλλάττω (ἀλλάζω, ποτὲ τὸ ἕνα, ποτὲ τὸ ἄλλο βάνω, παίρνω, τραβῶ· κλ. τ. τ. π. χ. ὅταν περιπατῶ σαλεύω ποτὲ τὸ ἕνα, ποτὲ τὸ ἄλλο ποδάρι· ὅταν παίζω βιολὶ πατῶ τὲς χόρδες ποτὲ μὲ τὸ ἕνα, ποτὲ μὲ τὸ ἄλλο δάχτυλο· κ. τ. τ.) » . . . τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς, ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων·« τουτέστι βραχὺ προποδίζων, ἢ ὀπίσω χωρῶν καὶ μὴ μακρὰ βιβάζων (κάμνοντας κοντὰ δρασκέλια ἐμπρὸς ἢ ὀπίσω) Ἰλδ. Λ. 546. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ σπανίως χρῆται ὁ Ὅμηρος· οἱ Ἀττ. δὲ, πολλάκις: Μεταβαίνω ἀφ' ἑνὸς εἰς ἄλλο (ἀπὸ ἕνα πάγω ς' ἄλλο· ἀφίνω ἕνα κι' ἀρχίζω ἄλλο) »θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα.« Εὐρπ. Καταλείπω, ἀπέρχομαι (ἀφίνω, φεύγω) »σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω, ἔξελθ' ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.« Σφκ. Φιλ. 1262. καὶ Εὐρπ. »ἄμειψον δώματα·« καὶ Ἀπλλ. »γαῖαν ἀμείβονα« καὶ Ἡρδτ. 5, 72. » . . . ἡ δὲ ἱρείη ἐξαναστᾶσα ἐκ τοῦ θρόνου πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμεῖψαι, εἶπε . . .« Μεταβάλλω, ἀλλοιῶ (ἀλλάζω, κάμνω ἀλλοιώτικον) »μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, πάρειμι...« Εὐρπ. Βκχ. 4. Μεταφορ. ἀνταποδίδωμι· (ἀντιπληρώνω, κάμνω εἰς τινὰ ὅ,τι μοὶ ἔκαμεν αὐτός) » . . . τῶν δὲ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων · · « Εὐρπ. Ὀρ. 1004. 2) Μέσ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Ἀποκρίνομαι· ἀμείβομαί τινα μύθῳ, μύθοις, λόγοις, ἔπεσι· ἐνίοτε δὲ ἄνευ τῆς αἰτιατ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρδτ. πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ τοῦ μύθῳ· ἔτι δὲ καὶ περιφραστικ. ἀμειβόμενος προσέφη, προσηύδα, προσέειπε. Ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, ἀποκρίνομαι: »ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ.« Ὀδσ. Λ. 214. Σπανιώτερον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρᾶγμ. »Ταῦτα ἀμείψατο« Ἡρδτ. 1. 37. καὶ 8. 58. »καὶ οὐδὲν πρὸς ταῦτα ἀμειψάμενος ᾔιε . .« ἢ διπτῇ αἰτιατ. τοῦ προσκ. καὶ τοῦ πρᾶγμ. »Ὁ δὲ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀμείβεται τὸν πατέρα . .« Ἡρδτ. 3. 52. Καὶ δοτ. τοῦ πρᾶγμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ προσ. »Ὁ δὲ ἀμείβετο τοισίδε αὐτούς.« Ἡρδτ. 2. 173. Ἐρίζομαι (ἀλλάζω λόγια, μαλώνω): »Ὣς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἀνστάσαν.« Ὀδσ. Γ. 148. καὶ Δ, 81. »Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἥμεθ'.« καὶ 454. Ἔτι δὲ καὶ συνδιαλέγομαι (ὁμιλῶ) »Νῶϊ μὲν ὣς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'« 224. Ὁ παθητ. ἀόρ. παρὰ Πνδ. Πθ. 4, 166 κ. 182. »Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις ὧδ' ἀμείφθη·« ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μεταγεστ. Κατ' ἐνεργ. σημασ. »τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε, καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ.« Ὀδσ. Τ, 284. καὶ Λ, 375, » . . . ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους·« καὶ Ἰλδ. Ι, 409. »Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων·« καὶ ἀντεστραμμένως, τουτ' ἔστιν ἔξωθεν εἰς τὰ ἔνδον· περὶ τοῦ ποτοῦ γὰρ ὁ λόγος· ἐν Ὀδσ. Κ, 328. » . . . οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.« Ἐν γένει δὲ, ἐκδέχομαι, ἢ διαδέχομαι: ἀλλοιοῦμαι (παίρνω τὴν δουλειὰν ἢ τὸν τόπον, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν, ἢ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλος: ἀλλάζω, γίνομαι ἀλλοιώτικος)· »οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον.« Ἰλδ. Ι. καὶ Ὀδσ. Ι. »Τάρφε' ἀμειβόμενοι« καὶ »ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἥδιστον διαδέχεται.« Εὐστθ. καὶ Γρη. Μετοχικῶς δὲ, τελικῷ συντασσόμενον ῥήματι ἐπιρρηματικῶς σχεδὸν κεῖται. »Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, θρήνεον.« Ὀδσ. Τ, 60. = ἀμοιβαδίς· καὶ Ι, 409. »Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.« Σπανίως μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· »μῆτιν ἀμείβετο« Πνδ. ὡς τὸ κατ' ἐνεργ. σημασ. »πύλας ἀμείβεσθαι, οὐδὸν ἀμείβεσθαι« Θεοκ. καὶ τ. τ. παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον: Ἔτι δὲ καὶ ἀνταποδίδωμι κακὸν, ἢ καλὸν (ἀντιπληρώνω) »ἀμείβ. χάρεσιν« Εὐρπ. Φοιν. καὶ Κύκ. 312. »πολλοῖσι γὰρ κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο.« καὶ Ἡρδτ. »ἀμείβομαι χαριζόμενος.« Δημσθ. δὲ, »ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις« καὶ Ξεν. Ἀπομ. δ. 3. »τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι.« Ὁ δὲ Λουκ. Ἐπ. »τοιγαροῦν ἀμείψομαί τε τοῦδε τῆς δικαιοσύνης.« 3) Μετχ. ἐνεργ. οἱ ἀμείβοντες· οἱ συστάται· (ἀκβαλλάρης, ἢ γρατζαλίς τῆς σκεπαστῆς, ἢ ὁπαῖαις κρατοῦν τὴν σκεπαστήν)· »Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων, δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.« Ἰλδ. Ψ. 712. Ἀμείβοντες δὲ λέγονται ξύλα ὑπερέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο ἐξ ἀποστάσεως τῆς κάτω ἄνω συναγόμενα, ἀντερείδουσιν ἀλλήλα, ὡς οἱ τεχνικοὶ χυδαίᾳ γλώττῃ, προσφιλοῦντες φασί. Εὐστθ. σχ. 1321. Ἐν ἀμείβοντι = ἀμοιβαδίς· Δένδρεα τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις ἄνθος εὐῶδες φέρειν, πλούτῳ ἴσον, ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι.« Πνδ. Νμ. 11, 54. ἰδὲ ἀμεύω.

Ἀμειδής, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀμείδητος, ὁ, ἡ· (μειδιάω) μὴ μειδιῶν· μὴ ὑπογελῶν (ἀχαμογέλαστος· ὅστις δὲν χαμογελᾷ δὲν ἐχαμογέλασε) περίλυπος· σκυθρωπὸς στυγνός· (λυπημένος· σοβαρός, μπουτζωμένος) »ἀμειδήτων νεκύων ὑπὸ γαῖαν ἄνασσαν Περσεφόνην.« Επγρ. »ἀμειδὲς πρόσωπον.«

Ἀμείλικτος, ὁ, ἡ· (μειλίσσω) ἀπηνὴς, χαλεπὸς, ἀνήμερος, ἀπαραίτητος, ἄκαμπτος, ἀνεξίλαστος, σκληρός· (ἀνημέρευτος, δύσκολος, ἀλύγιστος, σκληρόκαρδος) »ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν.« Ἰλ. Λ, 137. καὶ Ἡσδ. Θγν. 660. » . . ἄψορρον ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν ἤλυθαμεν . . . . ἀνάελπτα παθόντας.« Επιρρ. Ἀμείλικτα, παρὰ Λουκ.

Ἀμείλιχος = ἀμείλικτος. »Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος, ἠδ' ἀδάμαστος.« Ἰλ. Ι, 158.

Ἀμεινότερος, ἔρα, ερον· ἰδὲ ἀμείνων.

Ἀμεινόνως· Επρρ. ἰδὲ ἀμείνων.

Ἀμείνων· ὁ, ἡ· γενκ. ονος· ἀνώμλ. συγκρ. τοῦ, ἀγαθός· ἀγαθώτερος, ἰσχυρότερος, ἀνδρειότερος (καλήτερος, δυνατώτερος) παρ' Ὁμ. ἐπὶ προσώπων· δεξιώτερος, ἐπιτηδειότερος, δικαιότερος, δεινότερος, ἐναργέστερος · — πάντα κατ' ἠθικὴν καὶ νοερὰν σημασίαν — (καλήτερος)· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ. »ἀμείνων μαντεύεσθαι, προνοῆσαι« καὶ τ. τ. Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, κρείττων, καλλίων, χρησιμώτερος, ἁρμοδιώτερος, μᾶλλον συμφέρων, ὠφελιμώτερος (καλήτερος, συμφερώτερος) »Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον.« Ἰλδ. Α. 116. καὶ 274. » . . . ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον·« καὶ Γ, 11. » . εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω« καὶ Θεό. Δ. » . . . ὥσπερ ἔμοιγε ἄμεινον δοκεῖ εἶναι.« Πληθ. οἱ ἀμείνονες = ἐγκριτώτεροι, προέχοντες· (οἱ μεγαλήτεροι, οἱ πρῶτοι). Επρρ. ἀμεινόνως. Πλάτ. Παρὰ Φρυχ. Ἐκλ. σλδ. 54. Ἐν Ἀνεκδ. Β. σλ. 532. εὕρηται νέος συγκρ. τύπος ἀμεινότερος, ρα, ρον.

Ἀμείρω· Μλ. ερσω, ερῶ· (μείρομαι) ἄμοιρον, ἀμέτοχον ποιῶ· ἀποστερῶ· ἀφαιροῦμαι, (κάμνω τινὰ νὰ μὴν ἔχῃ μέρος εἰς τίποτε, νὰ μὴ λάβῃ μοιρασιὰ· τὸν ὑστερῶ ἀπὸ τίποτε). »Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς ἀμεῖρειν γονέων βίον πεπρωμένον« Πνδ. Πθ. 6, 27. Παρ' Ὁμ. δὲ καὶ παθητ. »Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος . . . . ὄφρα σαώσῃς Τρῶας καὶ Τρῳάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς·« Ἰλδ. Χ, 58.

Ἄμειψις, εως, ἡ (ἀμείβω)· Ἀλλαγή, ἀμοιβή, μετάλλαξις, ἐναλλαγή, ἀνταλλαγή: μετάληψις, μεταβολή, ἀλλοίωσις· ἀντίδοσις, ἀνταπόδοσις χάριτος· ἀπόδοσις, χάρις· ἐκδικία, ἐκδίκησις: ἀπόκρισις· (ἀλλαξία· μετάβαλμα· ἀνταπόδομα· εὐχαριστία· ἐκδίκησμα).

Ἀμειψικοσμέω = μετακοσμοῦμαι· Δμέρ.

Ἀμειψικόσμη = μετακόσμησις.

Ἀμειψιρυσμέω (ἀμείβω, ῥυσμός) = μεταμορφοῦμαι· Δμκρ. ὅθεν

Ἀμειψιρυσμίη = μεταμόρφωσις· Δμκρ. παρὰ Λαερτ. 47.

Ἀμειψίχρωος, καὶ συνρ. χρους ὁ, ἡ· τὸ χρῶμα ἀλλοιῶν· (ὅστις ἀλλάζει τὴν βαφήν, τὸ χρώματου) Ἡσχ.

Ἀμείωτος, ὁ, ἡ (μειόω) μὴ ἐλαττούμενος, μὴ μειούμενος· μὴ σμικρυνόμενος· μὴ ἐλαττωθείς, μὴ μειωθεὶς μὴ σμικρυνθείς· ἀκέραιος· ἄρτιος· ὁλοτελής, ὁλόκληρος· (ὅστις δὲν ὀλιγοστεύει, δὲν μικραίνει, δὲν γίνεται ὀλιγώτερος ἢ μικρότερος· δὲν ὀλιγόστευσε, δὲν ἐμικροτερεύθηκε· ἀκέριος· σωστός).

Ἀμέλγω· Μλ. ἔλξω· — ἀρμέγω — »ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας« Ὀδσ. Ι, 238. καὶ 244. καὶ 308. καὶ παθητ. »Τρῶες δ', ὥστ' ὄϊες . . . μυρίαι ἑστήκασιν, ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν . . .« Ἰλδ. Δ, 434. Μέσως· θηλάζομαι (βυζάνω, δίνω νὰ βυζάξῃ) 2) ἐν γένει, βδάλλω, μυζῶ, χυλῶ· ῥοφῶ· (βυζάνω· ζουλίζω ἢ σφίγγωντι καὶ εὐγάνω τὸ ζουμίτου· ῥουφῶ)· Ἀμελ. φίλτρον· Βίων· Ἀμελ. νέκταρ. γάνος ἐκ βοτρύων. Ανθλγ. 3) τρπκ. ἐπὶ ἀπατεώνων, κολακων, τυράννων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν — »Ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ὁ δῆμος ἀναίδειαν, ἥπερ μόνη προστατεῖ τῶν ῥητόρων, ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, πρῶτος ὤν« Ἀριστφ. Ἱππ. 326. καὶ Παροιμ. »Τὴν

παροῦσαν ἄμελγε, τί τὸν φεύγοντα διώκεις;« Θεκρ. Κυκλ. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· μὴν ἀφίνεις τὰ ἥμερα καὶ κυνηγῆς τ' ἄγρια· (ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγεν. τῷ, ἀμέρδω).

Ἀμελδέω· ἴδε ἀμελέω.

Ἀμέλει· κυρίως μὲν προστακτ. β'. πρσπ. τοῦ ἀμελέω· ἀμερίμνει, μὴ μελέτω σοι περί τινος (μὴ σοὶ μέλει, μὴ φοβῆσαι, μὴ φροντίζεις) λόγου χρατικοῦ, παρὰ Ξνφ. Κπ. 5, 2, 13. »... δεῖξον δή μοι, ποῦ οὗτοί εἰσιν, ἵνα ... Ἀμέλει, ἔφη, οὐδὲν ἐμοῦ σε δεήσει πυνθάνεσθαι« ὅθεν ἐπιῤῥηματικῶς βεβαιωτικὸν ἐστι· πάντως, ὄντως, βεβαίως, καὶ μάλα· πῶς γὰρ οὔ; — καταφατικῶς — μάλιστά γε· (βέβαια, μὲ τὰ σωστά, μάλιστα, χωρὶς ἄλλο)· ἐνιοτε καὶ εἰρωνικῶς· Ἀρστφ. Βατ. πῶς δοῦλος ὢν καὶ θνητός, Ἀλκμήνης ἔσει; ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὐτ'· ἴσως γάρ τοι ποτε ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ Θεός, θέλει.

Ἀμέλεια, ἡ (ἀμελής) ἄνεσις, ἀτέλεια, εὐωρία· (ἀφροντισιά, ἀταραξιά, ἀδιαφορία)· ὁ τρόπος, τὸ ἦθος (ὁ χαρακτήρας) τοῦ ἀμελοῦς· »οἱ θεοί σε ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται« Ξνφ. Ἀπμ. Α, 4. καὶ Εὐρπ. »ἀμελεία δὲ ταῦτα«.

Ἀμελετησία, ἡ (μελετάω)· Ἔλλειψις μελέτης, ἀσκήσεως, τριβῆς· ἀτημελία, ὀλιγωρία (ἀγυμνασία· τὸ νὰ μὴν ἐπιμελῆται, τὸ νὰ καταφρονῇ, νὰ φροντίζῃ τις ὀλίγον ἢ καθόλου διὰ τίποτα) Ἀῤῥ. Ἐπικ. Β', 16.

Ἀμελέτητος, ὁ, ἡ (μελετάω)· μὴ μελετῶν, μὴ ἀσκούμενος, ἀπαρασκεύαστος, μὴ προγεγυμνασμένος, μὴ ἐπιτηδευόμενος ἔν τινι· (ὅστις δὲν γυμνάζεται, δὲν προετοιμάζεται εἰς κανένα πρᾶγμα)· »... ἀσκεῖν, ὅπως μὴ ἀμελετήτους ὄντας ἀγωνίζεσθαι δέῃ« Ξνφ. Ἱππ. Α', 19. Ἐπῤῥ. ἀμελετήτως· »ἀμελετήτως ἔχω τινός« (εἶμαι ἀγύμναστος, δὲν ἐγυμνάσθηκα εἰς τίποτε).

Ἀμελέω· Μλ. λήσω· (ἀμελής) ἀμελῶς ἔχω τινός· οὐ μεριμνῶ, οὐ φροντίζω, ὀλιγωρῶ, ἀκηδῶ τινος (δὲν ἐπιμελοῦμαι, δὲν φροντίζω, ἀδιαφορῶ, καταφρονῶ, δὲν μοὶ μέλει διὰ τίποτε)· Ὁ Ὅμ. ἐν Ἰλδ. μόνον τῇ λέξει χρώμενος, συντάσσει αὐτὴν ἀεὶ τῷ ἀρνητικῷ οὐ· »Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε, κασιγνήτοιο πεσόντος« Θ, 330. τοῦτ' ἔστιν οὐκ ὠλιγώρησε τοῦ ὑπερασπίσαι αὐτόν· ἐν Ρ, 9. δὲ »Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος« δηλ. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶχε, προσεῖχεν εἰς τὸ σκυλεῦσαι αὐτόν· 2) Παρὰ τοῖς Πεζογρφ. συνήθως μεταβατικὸν μετὰ γενκ. Ἀφροντιστῶ, οὐκ ἐπιμελοῦμαί τινος, οὐ σκουδάζω περί τι· οὐ προσέχω τὸν νοῦν τινι· ἐν ἀμελείᾳ τίθεμαί τι· ἀπολείπομαί τι· ἀπολείπομαί τινος, παραλείπω τι· (δὲν φροντίζω, δὲν δίδω προσοχήν, ἀφίνω, τραβῶ χέρι, δὲν κάμνω) »ἀμελῶ ἀσκήσεως, τοῦ ὀργίζεσθαι« κλ. τ. τ. »ἀμελήσας τοῦ ὀργίζεσθαι, ἐπειρῶ εὐποιήσας πραΰνειν« Ξνφ. Ἀπμ. Β, 3. καὶ Αἰσχ. »οὐκ ἠμέλητας τῶν τοιούτων τῷ νομοθέτῃ« (ἀπροσώπως)· Παρὰ Λυκοῦργ. δὲ, σλ. 137. ὑπὸ Reiski καὶ μετὰ δοτκ. Παθητκ. ὀλιγωροῦμαι, ἐν ἀμελείᾳ εἰμί, ἢ κεῖμαι, οὐ θεραπεύομαι, ἀφροντιστοῦσι περὶ ἐμοῦ· (μὲ ἀμελοῦν, μὲ καταφρονοῦν, δὲν τοὺς μέλει, δὲν φροντίζουν, δὲν φωτοῦν δι' ἐμένα)· »οὐδὲν τούτων ἀμελεῖται« Ἰσχρ.

Ἀμελής, ὁ, ἡ· (μέλει) ἄφροντις, ἀμέριμνος, ἄωρος, μαθύμων, ῥᾴθυμος· (ἀφρόντιστος, ὀκνηρός) 2) ἀνεπιμέλητος, παρημελημένος, ἐν ἀμελείᾳ κείμενος, ἀθεράπευτος, ἀνεπίσκεπτος, ἀτιμώμενος, ὀλιγωρούμενος· (ἀμελημένος, ἀπεριποίητος, καταφρονεμένος)· ὅθεν ἀπροσώπως· ἀμελές ἐστί μοι· οὐ μέλει μοι· »οὐδὲν τούτων ἀμελές« καὶ οὐδ' αὐτῷ τῷ πλουσίῳ ἀμελὲς τοῦτο· »Ἰσχρ. (δὲν μοὶ μέλει) Ἐπῤῥ. ἀμελῶς· ἀμελῶς ἔχω = ἀμελῶ· »ἀμελῶς ἔχειν περὶ Θεοὺς καὶ γονέας« Ξνφ. Κπ. Α, 2. καὶ ἀμελέστερον· ἐπιῤῥηματκ. Ξνφ. Ἑλλ. δ', 8.

Ἀμέλης, ητος, ὁ (μέλει) Ποταμὸς ἐν Ἅδου· »... σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμόν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει...« Πλατ. Πλτ. 10, 15. σλ. 621. Α.

Ἀμελησία, ἡ· καὶ

Ἀμέλησις· ἡ = Ἀμέλεια.

Ἀμελητέος, έα· έον· θετκ. ἐπῤῥ. ἢ ἐπῤῥματκ. ἐπιθτ. Ἀμελείας ἄξιος (ὅστις ἀξίζει νὰ μὴ τὸν ἐπιμελοῦνται, νὰ μὴ φροντίζουν δι' αὐτόν) καὶ ἀμελητέον ἀπῤῥμτκ. δεῖ ἢ ἔξον ἀμελεῖν· (πρέπει νὰ μὴ φροντίζῃ τις, νὰ μὴ τὸν μέλει)· »τῶν τοιούτων ἀμελητέον« Ἰσχρ. εἰς Δῆμ.

Ἀμελητί· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμέλητος = ἀμελῶς (ἀμελημένα, ἀφρόντιστα). Παρὰ Κυριλ. δὲ ἀντὶ ἀμελλητί = ἀνυπερθέτως, ταχέως (γλίγωρα, χωρὶς χαμὸν καιροῦ, χωρὶς χασομέρι).

Ἀμέλητος, ὁ, ἡ (ἀμελέω) = ἀμελής, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας αὐτοῦ. »Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει« Θγν. 413.

Ἀμελία, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἀμέλεια· Γρηγ. σλ. 55. ὑπὸ Schaef.

Ἀμελλητί· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀμέλλητος· ἄνευ μελλήσεως ἢ ἀναβολῆς· ἀνυπερθέτως (χωρὶς ἀργοπορίαν, εὐθὺς, γλίγωρα).

Ἀμέλλητος, ὁ, ἡ· (μέλλω) μὴ ἀναβάλλων, μὴ παρέλκων, εἰς μῆκος μὴ προάγων, μὴ μηκύνων, μὴ βραδύνων· μὴ ἀναβληθείς, μὴ παρελκυσθείς, εἰς μῆκος μὴ προαχθείς· ἀνυπέρθετος, ἀπροφάσιστος, πρόθυμος· (ὅστις δὲν ἀργοπορεῖ, δὲν ἀφίνει τὸ πρᾶγμα ὀπίσω, δὲν τραβίζει εἰς μάκρος· ἢ δὲν ἀργοπορήθηκεν, δὲν τραβίχθηκεν εἰς μάκρος· δὲν πρέπει νὰ τραβιχθῇ εἰς μάκρος, νὰ ἀργοπορηθῇ· δὲν μεταχειρίζεται, ἢ δὲν ἐμεταχειρίσθηκε προφάσεις· ἄοκνος, πρόθυμος) »... ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμὴν« Λουκν. εἰς Νίγρ. Ἐπῤῥ. ἀμελλήτως.

Ἄμελξις, εως· ἡ (ἀμέλγω) τὸ ἀμέλγειν· (ἄρμεγμα) »εἰς ἄμελξιν γάλακτος αἶγας Σκυρίας« Ηνδ. Αψ.

Ἀμελῴδητος, ὁ, ἡ (μελῳδέω) ἄνευ μελῳδίας (χωρὶς ψάλσιμον, χωρὶς ψαλμῳδίαν)· Ἀρτεξ.

Ἄμεμπτος, ὁ, ἡ· (μέμφομαι) ἀμύμων. ἀμωμός, ἀνεπίληπτος, ἀκατάψεκτος, ἀνέγκλητος· ἐντελῶς χρηστὸς ἢ καλός· ᾧ οὐδείς τι μέμφεσθαι, ἢ ᾧ οὐδεὶς κακίζειν ἔχει· (ἀκατηγόρητος· τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν κατηγόρησε, ἢ δὲν εἶπε κακὸν δι' αὐτόν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ ἢ νὰ εἰπῇ κακὸν δι' αὐτόν· καθόλου καλός, ἢ εὔμορφος)· ὅθεν ἐπαρκής, ἐξαρκής, ἀφειδής· (ἀρκετός, πλουσιοπάροχος· τὸ τουρκοβ. μπόλικος, καί, χωρὶς κουσοῦρι) »Οὐ γὰρ μόνον δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας, ἀλλὰ καὶ θεάματα καὶ ἀκροάματα ἥδιστα παρέχεις« Ξνφ. Συμ. 2, 2. καὶ Κπ. 5, 5. 32. »... ἆρ' ἂν δύναιο τὸν τοιοῦτον ἄμεμπτον φίλον νομίζειν;« καὶ Ἀπμ. γ', 1, 2. »οὐ ῥᾴδιον ἐνὶ ἀνθρώπῳ περιτυχεῖν ἄμεμπτα πάντα ἔχοντι« 2) ἐνεργτ. μὴ μεμφόμενος, μὴ φιλομεμφής, μὴ φιλόψογος, μὴ φιλεπιτιμητής, μὴ ψέκτης· εὔκολος, αὐτάρκης· (ὅστις δὲν κατηγορεῖ, δὲν ἀγαπᾷ ἢ δὲν συνειθίζει νὰ κατηγορῇ, νὰ κατακρίνῃ· εὐχαριστημένος) »... τοῖς δ' ἀπιοῦσι δωρησάμενος πολλά, καὶ ἀμέμπτους ποιησάμενος .... ἀπεπέμψατο« Ξνφ. 8, 28. Ἐπῤῥ. ἀμέμπτως· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας.

Ἀμεμφής, ὁ, ἡ· = ἄμεμπτος· ποιητκ. »... δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ ἰῷ μελισσᾶν καδόμενοι« Πνδ. Ὀλ. 6, 79. Παρὰ Λογγῖν. δὲ σπανίως ἐν χρήσει· Πλουτ. 4, σλ. 410. ὑπὸ Schaef.

Ἀμεμφία, ἡ· τὸ μὴ μέμφεσθαι· (τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ, νὰ μὴ συνειθίζῃ τις νὰ κατηγορῇ, κατακρίνῃ)· Ἦθος καὶ τρόπος τοῦ ἀμέμπτου· Σχολσт. Ἀρστφ. Πλ. 2) τὸ μομφῆς ἀνεπίδεκτα καθεστῶτά τινος, αὐτάρκεια (ὅταν δὲν ἔχῃ τις αἰτίαν νὰ παραπονεθῇ· ὅταν εὐχαριστῆται μὲ τὴν κατάστασίν του) »... οὐκ ἀμεμφία φίλοις« παρ' Αἰσχλ.

Ἀμεμψίμοιρος, ὁ, ἡ· (μεμψίμοιρος)· τῇ ἑαυτοῦ μοίρᾳ ἀγαπῶν ἢ στέργων· τὴν ἑαυτοῦ τύχην ἀγαπητῶς ἔχων· (ὅστις εὐχαριστεῖται, δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν μοῖραν ἢ τύχην του).

Ἀμέναι· Ἐπι. ἀπαρεμφ. Ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι· ἄειν, παρὰ τὸ ἄω· κορεσθῆναι, χορτάζειν· Ἰλδ. Φ. 70. »... ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο« Παραβλ. Δξ. Βερ. 2, σλ. 130. (– ᴗ –).

Ἀμενηνός· ἡ, ὀν (μένος) ἀσθενής, ἄῤῥωστος, ἀδύνατος, ἀναλκὴς· ἄθυμος, ὑφειμένος· ἐξίτηλος· λειπόθυμος, λειπόψυχος (ἀδύνατος, ἀκαμάς, φοβιτζάρης· φθαρτός, ὀλιγόψυχος· λειποθυμημένος, ψυχομαχῶν) ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τετρωμένων, τραυματιῶν· (πληγωμένων)· νεκρῶν, καὶ ἐπὶ ὀνείρων· (ὀνείρατα) »... ἤ τε κε δηρὸν αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσιν, ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι« Ἰλδ. Ε, 887. »πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα ...« Ὀδσ. Κ, 521. καὶ 536. καὶ Τ, 561. »δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων« καὶ Τμ. Δμτ. 352. »... ἐπεὶ μέγα μήδεται ἔργον φθῖσαι φῦλ' ἀμενηνὰ χαμαιγενέων ἀνθρώπων« καὶ Σοφοκλ. Αἰ· 861. ἀφ' οὗ

Ἀμενηνόω· Μλ. ώσω· ἐξασθενίζω, χαλῶ, παραλύω, συστέλλω, μειῶ· ματαιῶ· (κάμνω ἀδύνατον, ξετεντώνω, ὀλιγοστεύω, ματαιόνω)· »... ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα ... ἐγγύθεν ὁρμηθείς· ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν κυανοχαῖτα Ποσειδάων ...« Ἰλδ. Ν, 562.

Ἀμενής, ὁ, ἡ· (μένος) = ἀμενηνός· Εὐρπ. Ἱκτ.

Ἀμέργω· Μλ. ξω· ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ἐκστραγγίζω (ζουλίζω ἢ σφίγγω νὰ εὐγάλω ζουμί, στραγγίζω)· ὡς τὸ ἀμέλγω· 2) ἀποψήχω, ἀπομάττω, ἀποψῶ, ἀποτρίβω· ἀποδρέπω, ἀποδρέπομαι, ἀπολέγω, καρπολογῶ· (τρίβω μὲ τὴν παλάμην τοῦ χεριοῦ· σφογγίζω, μαζόνω μὲ τὸ χέρι, π. χ. χορτάρι, λουλούδια καὶ τ. τ. μαζόνω, πωρικὰ ἀπὸ τὸ δένδρον) »... ἦλθεν δ' ἑσπέριον εἰς αὐλάν, χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον χερὶ καρπὸν ἀμέρξων ...« Εὐρπ. Ἡρ. μαιν. 396. Μέσ. ἀμέργομαι· λαμβάνω, δράττομαι· (πέρνω, πιάνω, μαζόνω τίποτε διὰ χειρός μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου) παρὰ τὸ ἅμα καὶ εἴργω· πολλάκις τῷ ἀμέλγω καὶ ἀμέρδω συγχεόμενον· εἰσὶ δὲ πάντα ταῦτα ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ὀμόργνυμι συγγενῆ.

Ἀμέρδω· Μλ. σω· (μείρομαι, ἀμείρω) στερῶ, ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ, ἀφαιροῦμαί τινα τὸ αὐτῷ ἐπιβάλλον μέρος, ἢ μοῖραν· ἢ τοῦ αὐτῷ ἐπιβάλλοντος μέρους· (ὑστερῶ, παίρνω τὸ μοιράδι κάποιοῦ)· »... εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας ἄμερσε πάτρας·« Πινδ. Ὀλ. 12, 24. ἐπὶ δὲ καὶ πραγμάτων, ἅπερ ἑαυτοῦ εἶναι ἐξαιτεῖ τις ἀξιοῦν (τὰ ὁποῖα ἔχει τις δίκαιον νὰ τὰ λέγῃ ἰδικά του)· Ἰλ. Π, 53. »Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, καὶ ...« τοῦ στερῆται δηλ. αὐτὸν τοῦ αὐτῷ ὥσπερ καὶ παντὶ ἄλλῳ προσήκοντος· Ἔτι δὲ καὶ διττῇ αἰτιατ. τοῦ προσ. καὶ τοῦ πράγμ. »... γεράων τ' ἐρικυδέα τιμὴν καὶ θυσιῶν, ἤμερσαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντας...« Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. 312· Παθητ. ἀμέρδομαι· στέρησίν τινος πάσχω, ὅθεν στεροῦμαι, ἐνδεῶς ἔχω, ἐνδεὴς εἰμί τινος· »Ἀ δειλὲ ξείνων .... οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι ...« Ὀδυ. Φ. 290. καὶ Ἰλ. Χ, 58. »Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος .... μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς, Πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς ..« 2) Τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ζωῆς, τῆς λάμψεως στερῶ· »... τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε ..... ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν·« Θ, 64. καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 332. »οὔτ' ἂν δὴ Κύπρου γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσῃς, τὸν μὲν ἔπειτ' ...« καὶ Ἰλ. Ν, 340. »..ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων ...« καὶ Ὀδυ. Τ, 18. »... ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς καλά, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει ..« 3) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, ἁρπάζειν, ἀφαιρεῖν, βλάπτειν· δοτικῇ τοῦ πραγμτ. »... ἐὰν δ' ἀπὸ φέγγος ἀμέρσαν αὐτοφόνοι ..« Ὀππ. Κυν. α', 768. καὶ Ἀπολ. 335. ὑπὸ Jac. Παράβλ. ἀμέργω· Περὶ τῆς Ἐτυμλγ. δέ, ἰδὲ καὶ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 137.

Ἀμερής, ὁ, ἡ· (μέρος) ἄνευ μερῶν, ἀμέριστος· ὁλομερής, ὁλοτελής, ὁλόκληρος· ὅλος· (χωρὶς νὰ εἶναι μοιρασμένος, κομματιασμένος· σωστός, ἀκέριος)· »σημεῖα τινὰ ἀμερῆ καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς·« Λουκ. καὶ Γρηγ. περὶ τῆς ἁγ. Τριάδος· »ἀμερής«. Παρὰ Λουκ. δὲ περὶ Διαβ. ἐπὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπροσωπολήπτως· »δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις·« Ἐπρῤ. ἀμερῶς· ἀφ' οὗ

Ἀμερία, ἡ· τὸ μὴ διαμερίζεσθαι, μὴ διατέμνεσθαι εἰς μέρη· τὸ ἀμέριστον· (τὸ νὰ μὴ κόπτεται εἰς κομμάτια, νὰ μὴ μοιράζηται· ἀμοίραστον, ἀκέριον).

Ἀμεριαῖος, αία, αῖον· πάνυ σμικρός, μερισμοῦ, ἢ διαιρέσεως ἀνεπίδεκτος (πολύ, καθόλου μικρός, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ εἰς κομμάτια)· ὡς τό, »ἀκαριαῖος καὶ ἀμεριαία εὐδαιμονία·« Χρύσ. παρὰ Πλουτ. ΙΘ, σλ. 327.

Ἀμεριμνάω· Μλ. ήσω· (ἀμέριμνος) ἄνευ μερίμνης, ἢ ἀμέριμνος εἰμί· ἀφροντιστῶ· (δὲν φροντίζω, δὲν βασανίζομαι, δὲν μὲ κόφτει τίποτε, δὲν σκοτίζομαι)· 2) ἀμελοῦμαι, ὀλιγωροῦμαι· ἀφ' οὗ

Ἀμεριμνησία, ἡ = ἀμεριμνία.

Ἀμεριμνία, ἡ· ἔλλειψις μερίμνης, ἀφροντισία, εὐηθία, ἄνεσις, εὐκοχία· (ἔλλειψις ἀπὸ φροντίδας, ἀπὸ βάσανα, ἀφροντισιά, ἀβασανισιά, ἀνάπαυσις) »... ἔδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν« Ἡρδν. ἀπὸ τοῦ

Ἀμέριμνος, ὁ, ἡ· (μέριμνα) μὴ μεριμνῶν, ἄφροντις, ἀφροντιστῶν, εὔκοχος, ἀκηδής, ἀνεπίστρεπτος (ἀφρόντιστος, χωρὶς φροντίδες καὶ ζάλης, ἥσυχος) »εἰς σώφρονα καὶ ἀμέριμνον βίον μεταχθέντες« Ἡρδν. Β. 2) περὶ οὗ οὐδεὶς φροντίζει, ὀλιγωρούμενος· (καταφρονεμένος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν φροντίζει, τὸν ὁποῖον δὲν μετράει κανεὶς διὰ τίποτε)· »..κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκνοῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρᾶς·« Σοφ. Αἴας, 1168. 3) τὸ ἀμέριμνον = ἀμεριμνία· Ἡρδν. »ἐκείνῳ δὲ παρέξοντα τῆς βασιλείας τὸ ἀνανέγκλητόν τε καὶ ἀμέριμνον«· Ἐπρῤ. ἀμερίμνως.

Ἀμέριος Δωρ. ἀντὶ ἡμέριος.

Ἀμέριστος, ὁ, ἡ· (μερίζω) μὴ μεριζόμενος, μὴ μερισθεὶς (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μοιρασθῇ, δὲν ἐμοιράσθηκε) ἁπλοῦς· καὶ = ἀμερής.

Ἀμερμηρεὶ καὶ ἀμερμηρί· (μέρμηρα) Ἐπῤῥμ. = ἀμερίμνως.

Ἄμερσα, ἀμέρσαι· ἀόρστ. α'. τοῦ ἀμέρδω· Ὁμ.

Ἀμερσίγαμος, ὁ, ἡ (ἀμέρδω, γάμος) γάμου στερῶν (ὅστις κάμνει τινὰ νὰ μὴν ὑπανδρεύηται) Νον.

Ἀμερσίνοος, ὁ, ἡ· (νοῦς) καὶ

Ἀμερσίφρων, ὁ, ἡ· γεν. ονος (φρὴν) τὸν νοῦν, τὰς φρένας ἀφαιρῶν (ὅστις παίρνει, συνεπαίρνει τὸν νοῦν τινος, τὸν εὐγάνει ἀπὸ τὰς φρένας του) »ἀμερσίνοος λύσσα.«

Ἄμεσος, ὁ, ἡ· (μέσος) ἄνευ μέσου (μὲ χωρὶς μέσον, χωρὶς μεσολάβητρα). Παρὰ Μαθημτ. δέ, ἄμεσος πρότασις, ἧς ἡ ἀπόδειξις οὐδενὸς μέσου χρῄζει. Ἐπρῤ. ἀμέσως (ἀμεσολάβητα).

Ἀμετάβατος, ὁ, ἡ· (μεταβαίνω) μὴ μεταβαίνων (ὅστις δὲν ἀπερνάει ἀπὸ ἕνα μέρος εἰς ἄλλο) »... Οὐκ ἔστι δ' ἀκίνητος (ὁ ἥλιος) οὐδ' ἀμετάβατος.« Κλεομδ. Τὸ ἀμετάβατον ῥῆμα, παρὰ τοῖς Γραμματ. = οὐδέτερον· οὗ ἡ ἐνέργεια ἀμετάβατος ἐπ' ἄλλο τι. Ἐπρῤ. ἀμεταβάτως.

Ἀμεταβλησία, ἡ· (ἀμετάβλητος) τὸ μὴ μεταβάλλεσθαι· ἀμετατροπία, ἀδιατρεψία, τὸ ἀμετάλλακτον· (τὸ νὰ μὴ μεταβάλλεται, μὴ ἀλλάζῃ), μὴ γίνεται ἀλλοιότροπος τις ἤ τι).

Ἀμετάβλητος, ὁ, ἡ· (μεταβάλλω) ἀδιάτρεπτος, ἀμετάτρεπτος, ἀμετάλλακτος, ἀμεταποίητος, ἀναλλοίωτος· μὴ μεταβαλλόμενος, μὴ μεταβληθεὶς (ἀμετάβαλτος· ὅστις δὲν μεταβάλλεται, δὲν γίνεται ἀλλοιώτικος, δὲν ἀλλάζει· ἢ δὲν ἐμεταβλήθηκεν, δὲν ἄλλαξεν, δὲν ἔγινεν ἀλλοιώτικος) Ἐπρῤ. ἀμεταβλήτως.

Ἀμετάβολος, ὁ, ἡ· (μεταβολὴ) = τῷ προηγουμένῳ. Παρὰ Γραμματ. δέ, ἀμετάβολα τὰ ἐν συντάξει λόγου, ἢ λέξεως συνθέσει μὴ τρεπόμενα γράμματα.

Ἀμεταγνώστος, ὁ, ἡ· (μεταγιγνώσκω) ἀμετάθετος, ἐπίμονος, ἄτροπος, ἀμετάκλητος (ὅστις δὲν ἀλλάζει τὴν γνώμην του) »ἀμετάγνωστον μῖσος.« Ἰώσπ. Ἀρχ. 16, 10. 2) τὸ μεταθέσεως, παλιλλογίας, ἢ μετανοίας μὴ χρῇζον· (ὅ,τι δὲν εἶναι χρεία νὰ τὸ μετανοήσῃ τις.)

Ἀμετάδοτος, ὁ, ἡ· (μεταδίδωμι) μὴ μεταδιδόμενος, μὴ ἀνακοινούμενος, μὴ μεταδοθείς, μὴ ἀνακοινωθεὶς (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταδίδηται, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ δώσῃ μέρος εἰς ἄλλους, δὲν ἐμεταδόθηκε, δὲν ἐδόθηκεν ἀπὸ αὐτὸν μέρος εἰς ἄλλους). 2) ἐνεργτ. μὴ μεταδίδων, μὴ ἀνακοινῶν (ὅστις δὲν μεταδίδει ἀπὸ τίποτε μέρος εἰς ἄλλους). Ἐπρῤ. ἀμεταδότως.

Ἀμετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι) μὴ μετατιθέμενος, μὴ μετατεθείς, μὴ μετακινούμενος, μὴ μετακινηθεὶς (ὅστις δὲν μετατίθεται, δὲν ἐμετατέθηκε, δὲν μετακινεῖται, δὲν ἐμετακινήθηκεν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλο μέρος) ἀκίνητος, ἀμετάτρεπτος (ἀμετάβαλτος) στερεός. Ἐπρῤ. ἀμετακινήτως. Ἰσερ. (ε)

Ἀμετάκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) ἄκαμπτος, ἄκλαστος, ἀμετάτρεπτος (ὅστις δὲν λυγίζεται, δὲν τσακίζεται, δὲν μεταβάλλεται· δὲν ἐλυγίσθηκε, δὲν ἐτσακίσθηκε, δὲν ἐμεταβλήθηκεν· ἀλύγιστος, ἀτσάκιστος, ἀμετάβαλτος.) »τὸ ἀμετάκλαστόν σου τῆς γνώμης.« περιφραστικ. Ξενφ. Ἐπιστ. α', 2.

Ἀμετάκλητος, ὁ, ἡ· (μετακαλέω) μὴ μετακαλούμενος, μὴ μετακληθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν ἠμπόρεσέ τις νὰ μεταλλάξῃ, νὰ μεταγυρίσῃ, νὰ τὸν κάμῃ ἀλλοιώτικον ἀπὸ ὅ,τι ἔγινεν)· »... τὸ πλῆθος ἀμετάκλητον ὁρμὴν ἔσχεν εἰς ...« Πλβ. λα'. καὶ Ἡλιόδ. Αἰθ. β'. »ἀμετάκλητος ὀργή.«

Ἀμετακλινής, ὁ, ἡ· (μετακλίνω) ἄλλως ἄκαμπτος, ἢ ἄτρεπτος (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ λυγίσῃ ἀλλέως, νὰ τὸν κάμῃ νὰ κλίνῃ, νὰ γυρίσῃ ἢ νὰ βαίνῃ ἀλλέως.)

Ἀμετάληπτος, ὁ, ἡ· (μεταλαμβάνω) μὴ μεταλαμβανόμενος, ἐμπεριλαμβανόμενος, καὶ ἀπερίληπτος· (ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ λάβῃ μοιράδι· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταχωρήσῃ εἰς ἄλλο· τὸν ὁποῖον δὲν χωρεῖ ὁ νοῦς τινος) »ἀμετάληπτος λέξις.« Εὐστθ.

Ἀμετάλλακτος, ὁ, ἡ· (μεταλλάσσω) μὴ μεταλλαττόμενος, ἀλλοιούμενος, μὴ μεταλλαχθείς, ἀλλοιωθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ μεταλλάξῃ, νὰ τὸν κάμῃ ἀλλοιώτικον· δὲν μετάλλαξεν, δὲν ἔκαμεν ἀλλοιώτικον. 2) ἀναλλοίωτος, ἀμετάτρεπτος, εὐσταθής· (ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν γίνεται ἀλλοιώτικος· μένει ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι.) Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιη'.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ἡ· (μεταμέλει) μεταμελείας μὴ πρόξενος (ὅστις δὲν προξενεῖ ἢ δὲν προξένησε μετανόησιν, δὲν κάμνει, ἢ δὲν ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον νὰ μετανοήσῃ δι' αὐτόν.) 2) μὴ μεταμελούμενος, μὴ μετανοῶν (ὅστις δὲν μετανοεῖ). Ἐπρῤ. ἀμεταμελήτως.

Ἀμετανόητος, ὁ, ἡ· (μετανοέω) = τῷ προηγουμένῳ. Ἐπρῤ. ἀμετανοήτως.

Ἀμετάπειστος, ὁ, ἡ· (μεταπείθω) μὴ μεταπειθόμενος, μὴ μεταπεισθείς· (τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀλλάξῃ· ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμην του) »ἀμετάπειστος συμμαχία.« Διόδ. Σιλ.

Ἀμετάπλαστος, ὁ, ἡ· (μεταπλάσσω) μὴ μεταπλαττόμενος, μὴ μετασχηματιζόμενος, μὴ μεταμορφούμενος· μὴ μεταπλασθείς, μετασχηματισθείς, μεταμορφωθεὶς (ὅστις δὲν ἀλλάζει, δὲν ἄλλαξε τὸ σχῆμα του· τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα δὲν ἠμπόρεσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τις ἀλλοιώτικον).

Ἀμεταποίητος, ὁ, ἡ· (μεταποιέω) μὴ μεταποιούμενος, μὴ μεταβαλλόμενος· μὴ μεταποιηθείς, μὴ μεταβληθείς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ, ἢ δὲν ἔκαμεν ἀλλοιώτικον).

Ἀμετάπτωτος, ὁ, ἡ· (μεταπίπτω) μὴ ἀνατρεπόμενος, μὴ καταβαλλόμενος· μὴ καταλυόμενος, μὴ ἀκυρούμενος· μὴ ἀνατραπείς, μεταβληθείς, καταλυθείς, ἀκυρωθείς· ἀναλλοίωτος· ἀδιάψευστος· (ὅστις δὲν χαλνᾶται, δὲν χάνει τὸ κῦρος του, δὲν ἐχαλάσθηκε, δὲν ἔχασε τὸ κῦρος του· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ χαλάσῃ, μεταβάλλῃ, ἀκυρώσῃ· ἀμετάβαλτος, ἀλάνθαστος) Γαλην.

Ἀμεταπτωσία, ἡ· ἀδιατρεψία, ἀμετατρεψία, ἀμεταβλησία· εὐστάθεια· (τὸ νὰ μὴ μεταβάλληται, νὰ μὴ γίνηται ἀλλοιότικον· σταθερότητα.) Χρύσ. ἀπὸ τοῦ

Ἀμετάπτωτος, ὁ, ἡ· (μεταπίπτω), ἀμετάτρεπτος, βεβαιότατος, σταθερώτατος, ἔμμονος, ἀδιάλειπτος· ἔμπεδος, ἀσφαλής· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ τις· καθόλου βέβαιος, φανερός· παντοτεινός, στερεός, σίγουρος) «φίλος ἀμετάπτωτος καὶ βέβαιος.» Πλούτ. Συμ. δ'. Ἐπίῤῥ. ἀμεταπτώτως.

Ἀμετάστατος, ὁ, ἡ· (μεθίστημι) μὴ μεθιστάμενος, μὴ μετασταθείς, ὃν οὐδεὶς μεταστῆται δύναται· ἀναλλοίωτος· ὡς τὸ ἀμετάθετος· (ὅστις δὲν ἀλλάζεται, δὲν γίνεται, δὲν ἔγινεν ἀλλοιότικος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀλλοιότικον) «ἀμετάστατος μέχρι θανάτου.» Πλάτ. Πλτ. Β'.

Ἀμεταστρεπτί καὶ ἀμεταστρεπτί. Ἐπίῤῥ. παρὰ τὸ ἀμετάστρεπτος· ἀμεταστρόφως (ἀμεταγύριστα) «πάσῃ τῶν κακῶν συνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί.» Πλατ. Ν. 10.

Ἀμετάστρεπτος, ὁ, ἡ· (μεταστρέφω) μὴ ἐπιστρεφόμενος, ὑποστρεφόμενος, μεταστρεφόμενος· μὴ ἐπιστραφείς, ὑποστραφείς, μεταστραφείς· μὴ διατρεπόμενος, λόγον μὴ ποιούμενός τινος· μὴ φροντίζοντός τινος· (ὅστις δὲν μεταγυρίζεται, δὲν μεταγυρίσθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταγυρίσῃ τις· ὅστις δὲν ἀ...εται, δὲν τὸν μέλει, ἀδιαφορεῖ).

Ἀμετάστροφος, ὁ, ἡ· (μεταστρέφω) μὴ μεταστρεφόμενος, μετατρεπόμενος, ἀναλλοίωτος· (ὅστις δὲν μεταλλάζεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταλλάξῃ, νὰ κάμῃ τις ἀλλοιῶς.) «Λάχεσιν μὲν τὴν πρώτην εἶναι, Κλωθὼ δὲ τὴν δευτέραν· τὴν Ἄτροπον δὲ τρίτην..., ἀπεικασμένα τῇ τῶν κλωσθέντων τῷ πυρί, τὴν ἀμετάστροφον ἀπεργαζομένων δύναμιν.» Πλάτ. Νμ. σλ. 960. D. Ἐπίῤῥ. ἀμεταστρόφως.

Ἀμετάτρεπτος, ὁ, ἡ· (μετατρέπω) ἀμετακίνητος, ἀμετάβλητος (ὅστις δὲν μεταβάλλεται· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ, δὲν ἐμετάβαλε κανείς.) Ἐπίῤῥ. ἀμετατρέπτως.

Ἀμετατρεπία, ἡ· τὸ μὴ μετατρέπεσθαι, μετακινεῖσθαι, μεταβάλλεσθαι· (τὸ νὰ μὴ μεταλλάζηται, ἢ γίνεται ἄλλης λογῆς.) Σχλ. Ἀπολλ. δ'. σλ. 1802. ἀπὸ τοῦ

Ἀμετάτροπος, ὁ, ἡ· (μετατρέπω) = ἀμετάτρεπτος.

Ἀμετάφορος, ὁ, ἡ· (μεταφέρω) μὴ μεταφερόμενος, μὴ μεθιστάμενος· μὴ μετενεχθείς, μὴ μετασταθείς· ἀμετάβλητος· ἄνευ μεταφορᾶς· (ὅστις δὲν μεταφέρεται, δὲν ἐμεταφέρθη· τὸν ὁποῖον δὲν ἔβαλε, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ ἀλλοιότικα, ἀμετάβαλτος· χωρὶς νὰ εἶναι μὲ μεταφορικὸν τρόπον.)

Ἀμετάφραστος, ὁ, ἡ· (μεταφράζομαι) μὴ μεταφραζόμενος, μὴ μεταφρασθείς· μὴ περιγραφόμενος, περιγραφείς. Σχολ. Ἰλδ. 1, (ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταφρασθῇ, δὲν μεταφράσθηκεν εἰς ἄλλην γλῶσσαν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ περιγράψῃ, δὲν ἐπεριέγραψέ τις).

Ἀμεταχείριστος, ὁ, ἡ· (μεταχειρίζω) μὴ μεταχειριζόμενος, μὴ μεταχειρισθείς (τὸν ὁποῖον δὲν μεταχειρίζεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ, δὲν ἐμεταχειρίσθη τις). Ἀρστφ.

Ἀμετεώριστος, ὁ, ἡ· (μετεωρίζω) μὴ μετεωριζόμενος, αἰωρούμενος, μὴ αἰωρηθείς, μετεωρισθείς· μὴ ἐλαφρός· μὴ κοῦφος· ἀνέκπληκτος, ἀδεής (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ σηκώσῃ, δὲν ἐσήκωσε ψηλά· βαρύς· ὄχι ἐλαφρόγνωμος, σταθερόγνωμος, ἀξίπαστος, ἀσκέπαστος, ἄφοβος.)

Ἀμέτοχος, ὁ, ἡ· (μετέχω) μὴ μετέχων, μὴ μετασχόντος· (ὅστις δὲν μετέχει, δὲν μετεῖχεν ἀπὸ τίποτε.) Θυδ.

Ἀμετρής, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἀμέτρητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμετρήτη, ἡ· Πινδ. (μετρέω) μὴ μετρούμενος, μὴ μετρηθείς· μέτρου ἀνεπίδεκτος· μέγιστος. (ὅστις δὲν ἐμετρήθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἐμέτρησεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τις, ὁ ὁποῖος δὲν δέχεται μέτρημα· πολὺ μεγάλος) «...ἀλλ' ἔτ' ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται...» Ὀδσ. Ψ, 249. καὶ Διόδ. Σικλ. «ἀμέτρητα πεδία.» Ἐπίῤῥ. ἀμετρήτως.

Ἀμετρί. Ἐπίῤῥ. παρὰ τὸ ἀμέτρητος = ἀμετρήτως· (ἀμέτρητα, χωρὶς μετρημόν).

Ἀμετρία, ἡ· (ἄμετρος) τὸ ἄνευ μέτρου, ὑπερβολή· πλῆθος μέγιστον· (ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται χωρὶς μέτρον· ὑπερβολή· πολλὰ μεγάλον πλῆθος) «ἀμετρία γαστρός· (τὸ νὰ τρώγῃ τις ὑπὲρ τὸ μέτρον.) Πλτχ. «κακῶν ἀμετρίαι» (ἀμέτρητα κακά).

Ἀμετροβαθής, ὁ, ἡ· (βάθος) ὑπὲρ τὸ μέτρον βαθύς· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τις πόσον εἶναι βαθύς· παραπολὺ βαθύς, βαθὺς χωρὶς πάτον).

Ἀμετρόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) μακροβιώτατος (ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησεν ἀμέτρητα, δηλ. παραπολλὰ χρόνια.) «ἀμετροβίων ἐλεφάντων.» Μανέθ. α', 53.

Ἀμετροεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) ὑπὲρ μέτρον, ὑπερβαλλόντως λαλῶν· φλύαρος (ὅστις ὁμιλεῖ παραπολλά· πολυλόγος, φλύαρος). 2) τοὺς λόγους αὐτοῦ μὴ ἀντεξετάζων, ἐν τῷ λέγειν οὐδένα λόγον τοῦ, καιρίου καὶ τοῦ πρέποντος ποιούμενος· (ὅστις δὲν ζυγίζει τὰ λόγια του, δὲν στοχάζεται τί λέγει, ὁμιλεῖ ὅ,τι τοῦ ἔρχεται εἰς τὴν γλῶσσαν· δὲν τοῦ μέλει τὸ νὰ παραβαίνῃ μὲ τοὺς λόγους του τὸ πρέπον καὶ ἁρμόδιον)...« Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα...» Ἰλδ. Β, 212.

Ἀμετρόκακος, ὁ, ἡ· (κακός) ὑπὲρ μέτρον κακός· (παραπολὺ κακός)· «ἀμετρόκακος πλεονεξία.» Σουΐδ. ἐν Λεξ. Ῥουφῖνος.

Ἀμετρολογέω, Μλ. ήσω· (λόγος) εἰς ὑπερβολὴν λαλῶ (ὁμιλῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολλά) φλυαρῶ· ἀμφβ.

Ἀμετροπότης, ου, ὁ· (πίνω) ὑπὲρ μέτρον πίνων (ὅστις πίνει παραπολύ· κρασοπατέρας, καὶ τό, ἐκ τοῦ τουρκοβαρβ. σχηματισθέν, μπεκρῆλαρας.)

Ἄμετρος, ὁ, ἡ· (μέτρον) ὑπὲρ μέτρον· μέτρου ἀνεπίδεκτος, ὑπερφυής, τερατώδης, μέγιστος· ἀκρατής, ἀσελγαίνων· (ἀμέτρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ κανείς· παρα τραγός, παρα μεγάλος· ὅστις δὲν φυλάγει μέτρον, δὲν ἐγκρατεύεται· ξεδομένος.) 2) Ἀπὸ ποιητικῆς μέτρου, τὸ προσῆκον ποδῶν μέτρον μὴ ἔχων, ὑπερβαίνων· ἐπὶ στίχων, ἀντιθέτως τῷ, ἔμμετρος. Ἐπίῤῥ. ἀμέτρως.

Ἀμευσιεπής, ὁ, ἡ· (ἀμεύω, ἔπος) ἔπεσιν ἀμειβόμενος, ἀποκρινόμενος, ἀνταποκρινόμενος· (ὅστις ἀποκρίνεται, εἰς ἐκεῖνα ὅπου τοῦ λέγουν).

Ἀμεύσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμεύω) δι' οὗ δύναταί τις ἐξέρχεσθαι, διέρχεσθαι· διαβατός· (ὀνόματα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ εὐγαίνῃ, ν' ἀπεράσῃ, διαβαίνῃ τις.) Ἀπολλ. δ', 297.

Ἀμευσίπορος, ὁ, ἡ· (πόρος) τρίοδον, ἐν ᾧ αἱ ὁδοὶ ἐναλλάττονται (σταυροδρόμι). «Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην, ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν.» Πνδ. Πθ. 11, 58.

Ἀμεύω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀμείβω, τῷ ὁποίῳ ἐστὶν μὲν ὅλως ὅμοιον κατά τε τὴν σημασίαν καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν, ἐν σπανιωτέρᾳ ὅμως χρήσει· καί, ὡς φαίνεται, Δωρικῶς μόνον· ἰδὲ ἀμείβω. Ἐν δὲ τῷ «Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεὶ τ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων, μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.» Πνδ. Πθ. α', 87. γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ἐννοίας ὅτι σημαίνει τό, ὑπερβάλλειν, ὑπερέχειν, ὑπερβαίνειν τινά τινι· ὑπερέχειν τινός τινι, νικᾶν τινα ποσουνοῦν κατά τι, κρείττω εἶναι τινός τι ἤ εἴς τι.

Ἄμη, ἡ. Σκαπάνη· λίστρον καὶ λίστριον· σκαφίον· σκαλίς, μάκελλα, σμινύς καὶ σμινύη· (τσαπαρίδα, τσαπί· σιδηρόφτυαρο· στενοτσάπι· σκαλιστήρι· τζάπα) κυρίως παραπλήσιον τῇ δικέλλῃ γεωργικὸν ἐργαλεῖον· «ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας.» Αἰσχυ. Κτησιφ. — Ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ παρὰ τό, ἀμάω, ἐστὶν ἀμφίβολος, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς σημασία τοῦ, δρέπανον, ἅρπη, ἄνευ παραδείγματος. 2) ἀμφορεύς, καδίσκος, ἀντλητήριον· (κασάβι, ἢ τουρκοβαρβ. κουβᾶς) «ἄμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι» παροιμία παρὰ Πλουτ. ἐπὶ πασησδήποτε ἀφθονίας· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, μὲ τὰ καρδάρια. 3) ἀγρείφνα, ἁρπάγη, κτένες κηπουρικοί (ξυλοξουγράνα, μὲ τὴν ὁποίαν μαζώνουν τὸ χορτάρι ὅταν τὸ κοσίσουν). Τὸ ἐσφαλμένην γράφεσθαι τὴν λέξιν, ἄμη, ἀποδοκιμάζουσιν οἱ κρείττους τῶν Γραμματικογρ. Bremi ἐν Αἰσχ. Κτησφ. σλ. 122. (υ-)

Ἀμῇ, ἢ ἀμῇ. Ἐπίῤῥ. Ἀττι. ἀμῇ. Κυρίως δοτ. πτῶσις τοῦ θηλ. ἀμή, ἡ· παρὰ τὸ ἀμός = ... Τρόπῳ τινί, ὅπως δήποτε, καθ' ὅ,τιοῦν (κάπως, μὲ κάποιον τρόπον, μὲ ἕνα τρόπον, καθὼς τύχοι), ἐξαιρέτως ἐν ταῖς συνθέσεσι. ἀμηγέπη, ἀμηγέπου, ἀμηγέπου, ἀμηγέπως = ὁπωσοῦν. Ruhnk. Tim. σλ. 29. «Ἀΐτιον δὲ τί, ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, τουσδὶ δὲ μηδέν;» Elmsl. ἐν Ἀρστφ. Ἀχρν. 608. ἰδὲ ἀμός καὶ ἀμῶς.

Ἀμηγέπη. Ἐπίῤῥ. καὶ

Ἀμηγέπει. Ἐπίῤῥ. καὶ

Ἀμηγέπου. Ἐπίῤῥ. καὶ

Ἀμηγέπως. Ἐπίῤῥ. ἰδὲ ἀμῇ.

Ἀμήν. Ἐπίῤῥ. βεβαιωτ. = ναί, ἀληθῶς, βεβαίως, οὕτως, ἀσφαλῶς. Ὁ Ἀρέθας ἐν Ἀποκλψ. κεφ. ε'. λέγει περὶ ταύτης τῆς λέξεως. «Τὸ Ἀμήν, ἀπὸ τῆς Ἑβραΐδος εἴληπται διαλέκτου ἐπὶ βεβαίᾳ συγκαταθέσει προφερόμενον ἰσοδυναμοῦν τῷ, Ναί, ἀληθῶς καὶ ἀμετακινήτως.» 2) = γένοιτο. (ἄμποτε, μακάρι.) Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὁμολογίας, μαρτυρίας καὶ συγκαταθέσεσι. Κατὰ τὰ ὑπ' Ἀρέθα ἡ λέξις νομίζεται Ἑβραϊκή, ἔοικε μέντοι, ὅτι μετεσχηματίσθη κυρίως ἀπὸ τοῦ Δωρικοῦ ἦ μάν, ἦ μάν, ἦ μήν Ἀμήν.

Ἀμήνιον, τό. περὶ οὗ Διοσκρ. ε'. 110. λέγει. «σκευάζεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμμηνίου λεγομένου, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τούτου Κινναβάρεως λεγομένου.» Ἰδὲ Ἄμμιον.

Ἄμηνις, γενν. ιος· ὁ, ἡ· (μῆνις) = τῷ

Ἀμήνιτος, ὁ, ἡ· (μηνίω) μὴ μηνίων, μὴ ὀργιζόμενος· (ὅστις δὲν θυμόνει, δὲν γανιάζεται τουρκοβαρβ.) «...τουτέων δέ, ἔφη, ἐπήβολος γενόμενος, τοῦ λοιποῦ ἀμήνιτος εἶναι, καὶ δίκην οἱ ταύτην ἀποχρῶν γενομένην.» Ηρδτ. 9, 94. Ἄνευ ὀργῆς, ἀγανακτήσεως, (χωρὶς θυμόν, χωρὶς κάκωμα) «νοστηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἥκοντα..., πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;» δηλ. ὑπὸ τῆς θεῶν ὀργῆς ἐγερθέντα.

Ἀσχλ. Ἀγμ. 649. Ἐπῤῥ. ἀμηρύτως. Αἰσχλ. Ἱκτ. (υ – – υ)

Ἀμήρυτος, ὁ, ἡ· (μηρύω) μὴ νηθόμενος, κλωθόμενος· μὴ νηθεὶς, μὴ κλωσθεὶς, ἀκλώστος· (ὅστις δὲν γνέθεται, δὲν κλώθεται, δὲν ἐγνέσθηκε, δὲν ἐκλώσθηκεν, ἄγνεστος)· ὅθεν τροπκ. μήκιστος, ἀπείρως μακρὸς, διατεταμένος· ἄληκτος (πολὺ μακρὸς, παραμακρὺς, χωρὶς τέλος) »γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκων.« Ἀπολλ. Ἀργ. Β, 221. οὕτως καὶ, λόγοι ἀμήρυτοι.

Ἀμης, ητος, ὁ· εἶδος πλακοῦντος γαλακτουργουμένου· (εἶδος ἀπὸ πλακούντας μὲ γάλα καμωμένας, ὅπως ἡ παρ' ἡμῖν γαλατόπιτα) »ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί..« Ἀριστφ. Πλτ. 999.

Ἀμήτειρα, ἡ· Θηλ. τοῦ ἀμητήρ. θερίστρια. (– – – υ)

Ἀμητήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμάω) θεριστής. »Οἱ δ', ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνουσι,« Ἰλδ. Λ, 67. 2) μεταφορ. ἀναιρέτης, καθαιρέτης, ἀφανιστής (χαλαστής, ξολοθρευτής (– – –).

Ἀμητικός, ή, όν· (ἄμητος) τῷ ἀμήτῳ ἀνήκων (θεριστικὸς, ὅστις ἁρμόζει διὰ θέρισμα) »δρέπανον ἀμητικόν.« Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 14, 37 (a)

Ἀμητίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ ἄμης· »τοὺς μικροὺς ἄμητας, ἀμητίσκους λέγουσιν Ἴωνες.« Ἀθ. ιδ'.

Ἄμητος, ὁ· (ἀμάω) τὸ θερίζειν, ἡ τῶν γεννημάτων συγκομιδή· (θέρισμα, τὸ συνάγμα καὶ τὰ θερισμένα γεννήματα) τὸ θέρος, »... ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπήν..« Ἰλδ. Τ, 223. οὕτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 2) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. 3) Θερισθέντες καρποὶ, ἔτι δὲ καὶ ὁ θερισθεὶς ἀγρός· (θερισμένα γεννήματα, θερισμένον χωράφι.) ἴδε καὶ τὸ ἑξῆς.

Ἀμητός, ὁ· (ἀμάω) ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ· »Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων, ἄρχεσθ' ἀμητοῦ.« Ἡσδ. Ἔρ. 384. (Περὶ τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας ἑκατέρας τῶν δύο τούτων λέξεων ἀκριβέστερον (ἄμητος, προπαροξυτόνως, καὶ ἀμητός, ὀξυτόνως) διαφωνοῦσιν ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Εὐστθ. ὁ μὲν γὰρ φησιν. »Ἄμητος, τῆς μὲν πρώτης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα· τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν.« Ὁ δ' Εὐστάθιος σλ. 1181, συμφώνως αὐτῷ δὲ καὶ ὁ Σουίδας. »Ἄμητος μὲν, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾷν· ἀμητὸς δὲ ὀξυτόνως, αὐτὴ ἡ τοῦ ἀμᾷν ἐνέργεια καὶ ὁ τεθερισμένος καρπός. Παραβλ. Τρυγητὸς καὶ Τρύγητος. (– – υ)

Ἀμήτωρ, ὁ, ἡ, ορ, τό. γενι. ορος (μήτηρ) ἄνευ μητρὸς, μητρὸς ἐστερημένος ἢ ἔρημος· (ὅστις δὲν ἔχει μητέρα, χωρὶς μητέρα) »ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις· ἐν τῇ ἐγένετο Ἐτέαρχος βασιλεύς· ὃς ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι..., ἐπὶ ταύτῃ ἔγημε ἄλλην γυναῖκα.« Ἡρδτ. 4, 154. 2) μήτηρ ἄστοργος, ἡ ἄστοργος· δυσμήτηρ, (κακὴ μητέρα· μητέρα ἡ ὁποία δὲν ἀξίζει νὰ ὀνομάζηται μητέρα). Σφκλ. Ἠλεκ.

Ἀμηχανέω, Μλ. ήσω· (ἀμήχανος) ἐν ἀμηχανίᾳ, βουλῆς ἄπορος, ἀβοήθητος, ἔρημος εἰμί· (εἶμαι εἰς ἀπορίαν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, τί νὰ ἀποφασίσω, πῶς νὰ βοηθηθῶ)· ἀμηχανῶν βιοτεύω, (ζῶ χωρὶς νὰ ἔχω τὰ ἀναγκαιότατα εἰς ζωὴν, δηλ. εἰς μεγάλην ἀθλιότητα). »Λούσαντες δὲ οἱ Πέρσαι ἀνόμιταν, οἱ παρακαλούμενοι..., μὴ θέλητουσι ταῦτα ποιεῖν, δικαίως ἂν διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῖτε; βιοτεύειν.« Ξεν. Κυ. 1, 1, 19. Ἀμηχανῶ περί τινος (εἶμαι εἰς ἀπορίαν, στενοχωρίαν διὰ κἀνένα πρᾶγμα, ἔχω ἔλλειψιν ἀπὸ τίποτε) μετὰ γενικῆς τοῦ ἐλλείποντος. »Ἀνδρῶν τε φίλων τυγχάνεις ἄγονος ἐών, καὶ ἐλήλυθας ἐς φίλους, ἔνθα ἀμηχανήσεις χρήματος οὐδενὸς μένων ἐν ἡμετέρου.« Ἡρδτ. 1, 35. Παράβαλε ἀπορέω.

Ἀμηχανής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμήχανος. »Νόσφι σέθεν... τίς τέχνη, τίς μοῦσα ἀμηχανέων μελεδώνων, τίς τρίβος...« Ὁμ. Ὕμ. Ἡρ. 446.

Ἀμηχάνητος, ὁ, ἡ· (μηχανάομαι) μὴ δελεαζόμενος· πάσης μηχανοῤῥαφίας ἢ ἀπάτης ἀνώτερος. (Ὅστις δὲν πλανεύεται, δὲν πιάνεται, δὲν γελᾶται μὲ τέχνας καὶ μὲ ἀπάτην.) Παρ' Ἰωσ. Ἀρχαιολ. α', 19. ὑπ' ἄλλων δὲ ἀμηχάνητος ἀναγιν. ἀμαθ.

Ἀμηχανία, ἡ· (ἀμήχανος) ἀπορία, ἀβουλία, ἀβοηθησία, ἀδημονία, ἀθυμία, στενοχωρία, ἔνδεια, ἀνάγκη· (τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις τί νὰ ἀποφασίσῃ, πῶς νὰ βοηθηθῇ, ταλαιπωρία, δυστυχία, στενοχώρια, στερησις)· »ἡμεῖς δ' ἀκαχείοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας, σχέτλια ἔργ' ὁρόωντες· ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν.« Ὀδσ. Ι, 295. καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλαχοῦ· καὶ Ξεν. Οἰκ. Θ', 1. καὶ Ἑλλ. α', 4. »...ἠναγκάσθη ὑπ' ἀμηχανίας δουλεύων θεραπεύειν τοὺς ἐχθίστους.« 3) Ἐπὶ πραγμάτων· χαλεπότης, δυσχέρεια, ὄκνος· ταλαιπωρία, κακοπάθεια (δυσκολία· ἀμφιβολία, ὑποψία μὲ φόβον· ταλαιπωρία)· »...μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίη καταμάρψῃ σὺν πενίῃ..« Ἡσδ. Ἔρ. 497. 467. ταὐτοσήμ. τῷ, ἀπορία, ἀντιθέτως τῷ, εὐπορία.

Ἀμηχανοεργός, ὁ, ἡ· (ἔργον)· ἀργός, σκαιός, ἀδέξιος εἰς τὸ ἐργάζεσθαι· (ἀνεπιτήδειος, μωρὸς, ἀνάξιος εἰς τὴν δουλεύσιν) Ἡσδ. καὶ παρὰ Στρβ. 10, σλ. 723. »..Σάτυροι οὐτιδανοὶ καὶ ἀμηχανοεργοί.«

Ἀμηχανοποιοῦμαι· μέσ. ἀποθτ. ἀργῶς, ἀνεπιτηδείως ἅπτομαι τοῦ ἔργου, ἢ ἐπιχειρῶ τὸ ἔργον· (μωρὰ καὶ ἀνεπιτήδεια μεταχειρίζομαι τὴν δουλείαν μου)· »Χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας μηχανὰς, ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι, ἢ μὴ μηχανᾶσθαι· αἰσχρὸν γὰρ ἄτεχνον μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιεῖσθαι.« Ἱππκρ.

Ἀμήχανος, ὁ, ἡ· (μηχανή)· ἄβουλος, βουλῆς ἄπορος· ἀβοήθητος, ἔρημος· ἐσχάτως ἀπορῶν, ὑπὸ πάντων ἐγκαταλελειμμένος (ὅστις δὲν ἠξεύρει τί νὰ ἀποφασίσῃ, πῶς νὰ βοηθηθῇ, εὑρίσκεται εἰς μεγαλωτάτην ἀπορίαν, εἶναι ἀπὸ ὅλους ἀρημένος, πανέρημος)· ἐν ἐσχάτῃ ἀδημονίᾳ καὶ θλίψει περί τινος ὤν (ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι εἰς μεγαλωτάτην θλίψιν διὰ κἀνένα). »Ὤμοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἔχθηρε θεουδέα θυμὸν ἔχοντα...« Ὀδσ. Τ, 363. ὅθεν, ὅτε ὁ ἀμήχανος αὐτὸς τῆς ἀμηχανίας κἂν οὐ αἴτιός ἐστιν· ἀφυὴς, σκαιός, ἀδέξιος· (ὅταν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι αἴτιος τῆς στενοχωρημένης καταστάσεώς του· δηλ. μωρὸς, ἀνάξιος, ἀνεπιτήδειος)· »..ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ βραχεῖᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη·« Εὐρπ. Ἱππλ. 647. 2) παθητ. χαλεπὸς, δυσχερὴς, ἐπίπονος, ἀγώδης· περὶ τοῦ ὁποίου οὐδεὶς τρόπος, οὐδεμία μηχανὴ ἰσχύει τι· (δύσκολος, βαρὺς, κοπιαστικός· διὰ τὸν ὁποῖον δὲν βοηθεῖ κανένας τρόπος, κανένα μέσον). »Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι·« Ἰλδ. Ν, 726. καὶ Ξ. 262. »νῦν δ' αὐτοῦ τὸ μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι·« καὶ Ξεν. Κ. Α. 1, 2, 21. »...ἡ δὲ εἰσβολὴ ἦν ὁδὸς ἁμαξιτὸς, ὀρθία ἰσχυρῶς, καὶ ἀμήχανος εἰσελθεῖν στρατεύματι, εἴ τις ἐκώλυεν.« Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ οὐδετέρου· ἀμήχανόν ἐστι (εἶναι δύσκολον, ἀδύνατον πρᾶγμα) »... ἀλλὰ γάρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήκοτε ἐγγένηται.« Ἡρδτ. 5, 3. ἄλλως δὲ ἀπαρεμφάτῳ συντάττει αὐτὸ καὶ ὁ Ἡρδτ. συνήθως. 3) δεινότατος, ἀνυπέρβλητος, ἀνυπόστατος, ἀκατάσχετος, καθ' οὗ οὐδὲν διαπράττειν ἔχει τις· πρὸς ὃν οὐδὲν ἰσχύει· (φοβερώτατος, ἀήττητος, ἀνίκητος, ἀκράτητος· ἐναντίον εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατορθώσῃ τις τίποτε, δὲν βοηθεῖ κανένα μέσον, κανένας τρόπος.) καθ' ἣν σημασίαν χρῆται τῇ λέξει συνήθως ὁ Ὅμηρος· οὕτως προσαγορεύεται παρ' αὐτῷ ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα, ὁ Ἀχιλλεύς, ὥστε πρὸς τὰ τεχνάσματα ἢ πρὸς τὸ κράτος καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν οὐδὲν ἀντεῖχε. Ἀμήχανα ἔργα· ἄφυκτον, ἀπαράτρεπτον κακὸν, καθ' οὗ οὐδὲν δύναταί τι. »...Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο..., εἰ μὴ...« Ἰλδ. Θ, 130. Ἀμήχανός ἐστι· (ἀκράτητος, ἀνίκητος εἶναι, μὲ τίνα δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κατορθώσῃ τίποτε, δὲν τὸ συμβαίνει πέρα, ἢ εἰς κεφάλι)»...σὺ μὲν κόνευ οὔποτε λήγεις..., οὕνω καὶ ἄλλοι ἴσασι...; τῷ δὲ ἀμήχανός ἐστι γεραιέ·« ὡς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀμήχανον κάλλος (εὐμορφία εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντισταθῇ κανεὶς, ἐναντίον εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ ἅρματα δὲν ὠφελοῦν). Ἀμήχανον κακὸν καὶ τ. τ. (ἀνυπόφερτον). Ἐξαιρέτως δέ. Ὄνειροι ἀμήχανοι, ὧν ἡ ἑρμηνεία ἀδύνατός ἐστι· (ἀνεξήγητα ὀνείρατα.) »...Ξεῖν', ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι γίνοντ', οὐδέτι..« Ὀδσ. Τ, 560. »Ἀμηχ. δεσμά.« ἀδιάῤῥηκτα, ἀναπόφευκτα. »..νῦν σε μάλ' οἴω ἤ τάχ' ἀμήχανα δεσμὰ περὶ πλευρῇσιν ἔχοντα..., περήσειν, ἤ..« Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 157. Ἀμήχανον οἷον· ἀκαταλήπτως, ἀφράστως, ἀῤῥήτως. »ἐπειδὴ δὲ φράσαντος τοῦ Κριτίου ὅτι ἐγὼ εἴην ὁ τὸ φάρμακον ἐπιστάμενος, ἀνέβλεψέ τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι οἷον, καὶ ...« Πλάτ. Χρμ. σελ. 155. D. ἔτι δὲ καὶ, ἀμήχανον ὅσον, ὑπὲρ λόγον πολὺ, πάνυ, σφόδρα (παραπολύ)· Πλάτ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις μετὰ αἰτιατ. ἀμήχανος τὸ κάλλος, τὸ πλῆθος· δηλ. ἀκαταμάχητος, ἀνυπόστατος διὰ τὸ κάλλος· ἀνίκητος διὰ τὸ πλῆθος, τουτ' ἔστιν ἀπειρέσιος, ἀναρίθμητος· κλ. τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀμηχάνως.

Ἀμία, ἡ· καὶ Ἀμίας, ου, ὁ· Θύννων εἶδός τι· (εἶδος θαλασσινοῦ ψαριοῦ ὅμοιον μὲ τὸ κοινῶς Λαμπρὸς, καὶ Ἰταλ. Tonina λεγόμενον)· Ἀθην. ζ', 135. Ἀριστλ. Ζώων Ἱστ. 6, 17.

Ἀμίαντος, ὁ, ἡ (μιαίνω) ἄνευ μιασμοῦ, καθαρὸς, ἄσπιλος, ἀμόλυντος, ἀκήρατος, ἄμωμος, ἀμώμητος, αἰδέσιμος· (χωρὶς σπίλωμα, καθάριος, ἀλέρωτος, παστρικὸς· τὸ τουρκοβλάχ. ἀλέκιαστος, ἢ μὲ χωρὶς λεκέν· ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος)· »εὐμενὲς ἦθος καὶ βίος ἀνέξευσίᾳ καθαρὸς καὶ ἀμίαντος.« Πλτχ. Περικλ.; Ἡ ἀμίαντος, προσαγορεύεται ὑπ' Αἰσχλ. ἡ θάλασσα· »..γναμπτόμενοι δ' ἁλὶ δινεῦ, φεῦ, σπύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἠὲ, παίδων τᾶς ἀμιάντου..« Περσ. 578. 2) ὁ ἀμίαντος· λίθος ὑπόχλωρος, νηματώδης· τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτοῦ στήμονος ὑφάσματα ἄκαυστα· ὅθεν καὶ ἄσβεστος ἔτι λέγεται· (εἶδος πέτρας, ἡ ὁποία εἶναι ἀπροσκράτιστη καὶ γνέθεται, καὶ τὸ

καὶ ὅπου κατασκευάζουν ἀπὸ τὸ στημόνι της δὲν φθείρεται ἀπὸ τὴν φωτιάν).

Ἀμίας, ου, ὁ = τῷ, Ἀμία.

Ἀμιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι), μὴ μιγείς· ἄκρατος· καθαρός· (ὅστις δὲν εἶναι ἀνακατωμένος· δὲν ἀνακατώθηκεν μὲ ἄλλο τίποτε, ἀνακάτωτος· καθάριος)· Ἐπίρ. ἀμιγῶς.

Ἀμιθρέω· κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ, ἀριθμέω· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδ. ποιηταῖς, Καλλιμ. καὶ Ruhnk ep. cr. σλ. 172.

Ἄμικτος, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) μὴ μιγνύμενος, μὴ μιγείς, καθαρός· ἀσύμμικτος, ἀσυμμιγής· (ὅστις δὲν ἀνακατώνεται, δὲν σμίγεται, δὲν ἑνώνεται, δὲν ἀνακατώθηκε, δὲν ἐσμίχθηκε, δὲν ἑνώθηκε μὲ ἄλλο τι· καθάριος)· 2) ἀκοινώνητος, ἀπροσόμιλος, ἀνεπίμικτος, ἀνομίλητος, ἀπρόσμικτος· ὀκνηρός, εὐλαβής· (ὅστις δὲν σμίγει, δὲν ὁμονοιάζεται, δὲν συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἀνθρώπους· ὑποψιάρης, δειλός, ἀντροπαλός)· Ἄμικτος τόπος, γαῖα· ὁ ἐπιμιξία πρὸς ἄλλον τόπον μὴ χρώμενος· (τόπος ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει πραγματείαν, νὰ πέρνῃ καὶ νὰ δίδῃ, μὲ ἄλλον τόπον) Παυσ. καὶ Ἱστρ. ἄμικτος ἀλκήν· ἀπροσπέλαστος ἐν ἀγῶνι (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τολμάει τις νὰ τὸν πλησιάσῃ εἰς τὸν πόλεμον, νὰ πολεμήσῃ μαζύ του)· Λυκφ. σλ. 518. Ἄμικτος δράκαινα, φοβερά, τρομερά· Ἀθην. Ἐπίρ. ἀμίκτως.

Ἅμιλλα, ἡ· Ἔρις, ἀγών, ζήλωσις· (συνέρισμα, ζηλεία, φιλονεικία) Ἅμιλλα ἰσχύος, πτερύγων, ἀρετῆς (συνέρισμα διὰ τὴν δύναμιν, διὰ τὸ γλήγωρον πέταγμα, διὰ τὴν ἀρετήν· δηλ. ποῖος νὰ φανῇ δυνατώτερος, ἐναρετώτερος, ὅτι πετάει γληγορώτερα) Πλούτχ. Πλτ. «... Οἳ, τὰν σὰν πόλιν αὔξων ... βωμοὺς ἓξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις ὑπὸ βουθυσίαις ἀέθλων τε πεμπταμέροις ἁμίλλαις...» Πιδ. Ὀλ. 5, 14. καὶ Ἰσθ. 5, 7. «... διὰ τεάν, ὦ Ϝάνασσα, τιμάν, ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλλαισι κέλονται» καὶ Νμ. 3, 27.« . ὅς τότε μὲν βασιλεύων κεῖθι, νεαισί θ' ἑορταῖς ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις .. ἀμφαινε κυδαίνων πόλιν» Ἐν γένει ἔρις, ἀγών (ἀγώνισμα, συνέρισμα, πόλεμος)· «ἅμιλλαι γινόμεναι πρὸς τὰ θηρία·» Πλούτχ. ἅμιλλαν ποιεῖσθαι περί τινος· = ἁμιλλᾶσθαι· «τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ δωρεαῖς·» Ἰσκρ. ἐπὶ μισθῷ μάχεσθαι· ἁμιλ. ποιεῖσθαι τῆς εὐεργεσίας· Πλτ. Ἐξ ἁμίλλης, (συνεριστά, ἀπὸ συνέρισμα). 2) τὸ ἀντικείμενον περὶ οὗ ἡ ἅμιλλα· (τὸ αἴτιον τοῦ συνερίσματος)· «... νυμφιδία δ' ἀπόλωλε [λέχη] φυγᾷ σᾷ λέκτρων ἅμιλλα κούραις·» Εὐρπ. Ἱππλ. 1155. (παραγ. παρὰ τὸ ἅμα, ἴλη, συγγεν. τῷ, ὅμιλος, ὁμιλεῖν).

Ἁμιλλάομαι· Μλ. ἥττομαι τινὶ περί τινος· — Ἀποθτ. μετὰ μέσου μέλλοντος καὶ ἀορτ. παθητ. ἁμιλληθῆναι· εὕρηται μέντοι παρ' Ἀρστδ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἁμιλλήσασθαι· τὸ δὲ ἁμιλληθὲν παρὰ Θκδ. 6, 31. «τὸ δὲ πεζὸν καταλόγοις τε χρηστοῖς ἐκκριθέν, καὶ ὅπλων καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν μεγάλῃ σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους ἁμιλληθέν·» ἑρμηνεύουσί τινες κατὰ παθητικὴν διαθ. κείμενον· — (παρὰ τό, ἅμιλλα). Ἅμιλλαν ποιοῦμαι, ἀγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι, τινί, ἢ πρός τινα· ἐρίζω καὶ ἐρίζομαί τινι, ἢ περί τινος· ζηλῶ τινα· φιλοτίμως ἔχω πρός τινα· διαμιλλῶμαι πρός τινα ὑπέρ τινος· (συνερίζομαι, φιλονεικῶ, ἀγωνίζομαι· πασχίζω νὰ γένω ἢ νὰ φανῶ ὅμοιος μὲ τινα)· «... ἐλθόντες δὲ ταύτην τὴν πόλιν, θαρσέοντες ἤδη τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζετε·» (κατὰ Valken δέ, ἀναγνωστέον ἁμιλλᾶσθε ἀντὶ τοῦ, ἐρίζετε) Ἡρδτ. 5, 49. Ἔτι δὲ μετὰ αἰτιατικῆς ἁπλῶς· ἁμιλλῶμαι τὸ στάδιον, τὸν δίαυλον, τὸν ἐφίππιον· Πλτν. Νμ. Η. «τῶν μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶκτον, ποίοις ἁμιλλασῶ γόοις ἢ τίνα..» Εὐρπ. Ἑλλ. 165. καὶ Ξνφ. 8, 6. «.. μαθόντες ὅτι Πέρσαι καὶ Ὀδρύσαι ἅπαντες τὰ κατάντη ἁμιλλώμενοι, οὐδὲν ἧττον τῶν Ἑλλήνων ὑγιεῖς τοὺς ἵππους ἔχουσι·» Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς πρός· «ἁμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, πρὸς ἀλλήλους, πρὸς τοὺς Παῖδας·» Εὐρπ. μετὰ τῆς Ἐπί· «..ἁμιλλωμένους ἐπὶ τὰ θηρία καὶ φιλονεικοῦντας·» Ξνφ. Κ. Π. α', δ', 15. τουτέστι ἁμιλλ. τὸ φέρεσθαι ἐπὶ τὰ θηρ. Καὶ δοτικῇ· ἁμιλλᾶσθαι τοῖς ἵπποις·» Πλτ. Νμ. η'. δηλ. τὸ δρόμῳ φέρεσθαι ἐπὶ τοῖς ἵπποις. Καὶ γενικῇ μετὰ τῆς Περί· «ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἐσχάτων ἀέθλων·» Πιδ. Ν. 10, 58. Καὶ μεταφορ. «τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον.» Εὐρ. Ἑκβ, 271. 2) Ἐν γένει δέ, ἰσχυρίζομαι, διατείνομαι, συντόμως ποιῶ τι, σπεύδω· (βάνω τὰ δυνατά μου, καταγίνομαι μὲ ἐπιμέλειαν, βιάζομαι ἢ κάμνω βιαστικά, γλήγορα)· «πρὸς οὖρ' ἁμιλλᾶται ποδί» Εὐρπ. Τὸ ἐνεργτ. ἁμιλλάω, ἑρμηνεύει ὁ Ἡσχ. διὰ τοῦ ταχυτραχέω.

Ἁμίλλημα, τό· (ἁμιλλῶμαι) τὸ ἁμιλλᾶσθαι, ἀγωνίζεσθαι· = τῷ, ἅμιλλα· «ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ, ἁ δειναῖς κρυπτομένα λόχοις, χαλκόπους Ἐρινύς, ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ', οἷσιν οὐ θέμις·» Σφκ. Ἠλ. 493. ὅπερ ὀρθότερον δοκεῖ κατ' εὐφημισμὸν περίφρασιν τῆς συνουσίας ἐκλαμβάνεσθαι.

Ἁμιλλητέον· θετ. Ἐπίρ. ἢ ἐπίρρημ. Ὀυμ. δέον ἁμιλλᾶσθαι· (πρέπει νὰ συνερίζηται, ἀγωνίζηται, πασχίζῃ τις)· Ἰστρ.

Ἁμιλλητήρ, ῆρος, καὶ ἁμιλλητής ού, ὁ· ἁμιλλώμενος (ὅστις συνερίζεται, πασχίζει, ἀγωνίζηται)· «ἀλλ' εὖγέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας Ἡλίου τελῶν ... ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας·» Σφκ. Ἀντγ. 1065. ὅπερ ὁ Σχλστ. ἑρμηνεύει· «τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους τροχούς, διαδοχικῶς τὸν χρόνον τῶν ἀγώνων πάλιν φέροντας.»

Ἁμιλλητήριον, τό· ἀγῶνος πεδίον (ὁ τόπος ὅπου γίνονται οἱ ἀγῶνες)· κυρίως δὲ οὐδέτερον τοῦ

Ἁμιλλητήριος, ία, ιον· τῇ ἁμίλλῃ ἢ τῷ ἁμιλλᾶσθαι ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων· (ὅστις εἶναι ἁρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος εἰς συνέρισμα ἢ ἀγώνισμα)· «ἁμιλλητήριοι ἵπποι» Ἀρστείδ.

Ἁμιλλήτης, ου, ὁ = ἁμιλλητήρ.

Ἁμιλλητικός, ή, όν = ἁμιλλητήριος.

Ἀμιμητόβιος, ὁ, ἡ· (ἀμίμητος, βίος) βίον ἀμίμητον βιῶν (ὅστις ζῇ ζωὴν τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ ἄλλος νὰ μιμηθῇ διὰ νὰ ζῇ καθὼς αὐτός)· Πλούτχ. εἰς Ἀντωνί. 28.

Ἀμίμητος, ὁ, ἡ· ὃν οὐδεὶς μιμεῖται, οὐδεὶς ἐμιμήθη, ἢ μιμεῖσθαι δύναται· (τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν μιμεῖται, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μιμηθῇ, ἢ δὲν ἐμιμήθη)· Πλτχ. Ἐπίρ. ἀμιμήτως· (υ — — υ).

Ἀμιξία, ἡ· (ἄμικτος) τὸ μὴ μίγνυσθαι, συμμίγνυσθαι, συγκιρνᾶσθαι· καθαρότης, ἀκρασιότης· (τὸ νὰ μὴ ἀνακατώνηταί τι μὲ ἄλλο τίποτε· καθαρωσύνη· εἰλικρίνεια)· 2) ἀκοινωνησία, ἀπροσμιξία· (τὸ νὰ μὴ συναναστρέφηταί τις μὲ τοὺς ἀνθρώπους)· 3) ἔλλειψις ἐπιμιξίας, χρηματίσεως· (τὸ νὰ μὴ ἔχῃ ἀποληψίαν ἕνας ἄνθρωπος μ' ἄλλον, ἢ ἕνας τόπος μὲ ἄλλον· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ μὴ τρέχῃ ἡ πραγματεία, τὸ Ἰταλ. κάλμα) «ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος, ἔλεγον ἀμιξίας ἐούσης πολλῆς χρημάτων, γενέσθαι νόμον Αἰγυπτίοισι.» Ἡρδτ. 2, 136.

Ἄμιππος, ὁ, ἡ· (ἅμα, ἵππος) μεθ' ἵππων, ἐν ἵπποις ὤν (ὅστις εἶναι μαζὺ μὲ ἄλογα, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλογα)· Ἵππῳ παραπλησίως, ταχύπους ὥσπερ ἵππος (ὅμοιος μὲ ἄλογον, γλήγορος σὰν ἄλογον) «.. ἁ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων... τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις τράφη θυέλλῃσιν ἐν πατρῴαις Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου Θεῶν παῖς.» Σφκ. Ἀντγ. 985. 2) ἅμιπποι, οἱ· Πεζικὸν μετὰ ἱππικοῦ· πεζοὶ καὶ ἱππεῖς φύρδην· (πεζοῦρα καὶ καβαλαρία ἀνακατωμένη)· «ἱππεῖς πεντακόσιοι καὶ ἅμιπποι ἴσοι·» Θυδ. Ε. αὐταύτως καὶ παρὰ Ξεφ. Παρ' Εὐστθ. δὲ ἐκ Παυσ. «ἅμιπποι, ἵπποι ὁμοῦ συνεζευγμένοι· τουτέστιν ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, ἐφ' ὧν ὁ μὲν τις ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὡπλισμένος ἐπέβητο, εἰ καὶ αὐτοὶ διὰ τό, εἰ καὶ χωρὶς ἑκάτερος, ὅμως δ' ὅμως ἱππεύειν, ἅμιπποι ἐλέγοντο.»

Ἀμίς, ίδος, καὶ ἀμίς· ἡ· οὐροδοχεῖον, οὐροδόχιον, οὐροδόχη, ἐνουρήθρα· (κατουρολάγηνο, κατουροτσούκαλον) «... ἀμὶς μέν, ἣν οὐρητιάσῃς, αὐτηὶ παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ πατταλου·» Ἀρστφ. Σφκ. 807. καὶ 635. «... ἀμίδα μοι δότω» καὶ Θσμφ. 634. «ποῦ γὰρ ἦν ἀμίς·» (υυ).

Ἀμίς, ίδος, ἡ· παρ' Αἰσχλ. Ἱκτ. 839, καὶ 845. εἰς τό, ἀμὰς ἀντὶ τοῦ ναῦς· πλοιάριον· «σοῦσθε, σοῦσθ' ὀλόμεν' ἐπ' ἀμίδα· εἴτ' ἀνὰ πολύῤῥυτον ἁλμήεντα πόντον.» «.. γομφοδέτῳ τε δορὶ δι' ὀλοῦ, αἱμον ἔξω σ' ἐπ' ἀμίδα ἢ σὺ δουπία τάποινα·» ἔνθα ἐλήφθη ἐκ τοῦ μεγάλου Ἐτυμολγ. ἀμάδα· ἔστι δέ, πιθανῶς, αὐτὴ ἡ προηγουμένη λέξις κυρίως· Παράβαλε σκάφος, σκαφίς, σκαφίον· (υ — κατὰ Ἕρμανον παρὰ Seidl. dochm. σλ. 414. ἰδὲ μέντοι τὸ προηγούμενον).

Ἀμίσαλλος, ὁ, ἡ· ἄλλοις ἄμικτος· ἀπροσόμιλος· ἀκοινώνητος· δύσκολος, δυστρόπος· κατ' ἔνδειξιν τοῦ γ' ἀντὶ ἀμίσγαλλος· «ἀμίσαλλοί τε γ' ῥέοντες.»

Ἀμισγής, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμιγής.

Ἀμισής, ὁ, ἡ· (μῖσος) εἰς μῖσος μὴ διεγείρων· μὴ μισούμενος, μὴ μισηθείς· (ὅστις δὲν προξενεῖ μῖσος· ἀμίσητος· τὸν ὁποῖον δὲν μισεῖ, δὲν ἐμίσησέ τις) Συγκρ. ἀμισέστερος· ἧττον δυσχερής, ἢ ἀνιαρός, ἢ ὀχληρός· (ὀλιγώτερον βαρετός, ἢ λυπηρός) «.. ἀμισέστερα γὰρ ταῦτα τῷ ἵππῳ·» Ξνφ. Ἱππ. η', 9.

Ἀμισθεὶ καὶ ἀμισθί· Ἐπίρ. ἄνευ μισθοῦ (χωρὶς μισθόν, χωρὶς πληρωμήν, τὸ τουρκοβάρβαρον μπατιχαβά)· «τὰ μισθὶ στρατηλάτας ἐξέπεμψας·» Εὐρπ. Τρδ. 409. ἰδὲ ἄμισθος· ἀπὸ τοῦ

Ἀμισθία, ἡ· τὸ μὴ λαμβάνειν μισθόν· (τὸ νὰ μὴ πέρνῃ τις μισθόν, ἢ πληρωμήν, ἢ ῥόγαν)· Ἀππν. παρὰ τὸ

Ἄμισθος, ὁ, ἡ· (μισθός) ἄνευ μισθοῦ ποιῶν τι· (ὅστις κάμνει τίποτε, ἢ δουλεύει χωρὶς νὰ πέρνῃ πληρωμήν)· «... ἀμίσθους ἱππέας παρέχων·» 2) παθητ. ἄνευ μισθοῦ γινόμενος, ἢ γεγονώς· (ὅ,τι γίνεται ἢ ἔγινε χωρὶς πληρωμήν)· ἀντίθετος τῷ ἔμμισθος· «οὐ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ δόξης κρείττω καὶ ἄμισθον·» Πλτχ. Ἀριστ. 3.

Ἀμίσθωτος, ὁ, ἡ· (μισθόω) ἄμισθος, ἀγέραστος· ἐξαιρέτως ἐπὶ μισθῷ μὴ ποιῶν τι, ἀδωροδόκητος (χωρὶς ἀνταμοιβὴν, χωρὶς πληρωμὴν διὰ τὸν κόπον· μάλιστα ὅστις δὲν κάμνει δούλευσιν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πληρώσουν δι' αὐτὸν· δὲν χαλνᾶται μὲ δωρήματα, ἀφιλοδώριστος)· Διό. Σελ.

Ἀμιστύλλευτος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

Ἀμίστυλλος, ὁ, ἡ· (μιστύλλω) μὴ τεμαχιζόμενος, διαμιστυλλόμενος, διασπαραττόμενος· μὴ τεμαχισθεὶς, διαμιστυλληθεὶς, διασπαραχθεὶς· (ὅστις δὲν κομματιάζεται, δὲν καταλιανίζεται· δὲν ἐκομματιάσθηκε, δὲν ἐλιανίσθηκε· ἀκομμάτιαστος, ἀκαταλιάνιστος).

Ἄμισχος, ὁ, ἡ· (μίσχος) ἄνευ μίσχου — ἐπὶ καρπῶν —, ἄνευ πέλματος, — ἐπὶ μήλων κυρίως καὶ ἀπίων — ἄνευ καυλοῦ — ἐπὶ ἀνθέων — (χωρὶς κλάδι, χωρὶς κοτσάνι).

Ἀμισώδαρος, ου, ὁ· κύρ. ὄνομα, ἐν Ἰλδ.

Ἄμιτρος, ὁ, ἡ· (μίτρα) ἄνευ μίτρας, ἢ ταινίας· ἄνευ τοῦ παρθενικοῦ ζωστῆρος· (χωρὶς κεφαλόδεμα· χωρὶς τὸ ζωνάρι τὸ ὁποῖον φοροῦν αἱ ἀνύπανδροι γυναῖκες καὶ ὄχι τὰ κορίτσια)· ἐπίθτ. τῶν Παρθένων· »..πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους«· Καλλμ. Ἀρτμ. Ὑμν.

Ἀμιτροχίτωνες, οἱ· Ἐπίθτ. τῶν Λυκίων στρατιωτῶν. »Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ', ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας..« Ἰλ. Π. 419. ἑνδιαφηνὶν ὁ Εὐστθ. »τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς χιτῶσιν, ὅ ἐστι τοῖς θώραξιν, ἀλλ' ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν, καὶ οὐ συμβλητὴν κατὰ τοὺς πολλούς· τινὲς δὲ, ἀμιτροχίτωνας μόνους τοὺς κειμένους νοοῦσιν, ὡς ἤδη ἐκλελυμένους τάς τε μίτρας, τούς τε χιτῶνας.« (κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ ἀρθρικοῦ α, ἐπιτατικοῦ, κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, στερητικοῦ λαμβανομένου).

Ἀμιχθαλόεις, εσσα, εν· (μίγνυμι)· ἀπρόσβατος, ἀπροσόδευτος· ἄξενος· τῇ ἀπειρίᾳ ἀνεπιτήδειος [ὡς τὸ, ἄμικτος κατὰ τὴν β'. σημασίαν αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἡ λέξις κατ' ἐπίτασιν· οὐχὶ δὲ ἀπὸ τοῦ, ἄμικτος, ἢ ἀμιγὴς κατὰ τὴν ἅλα· διότι τὸ — αλόεις οὐκ ἔστιν ἐπιθετικὴ λήγουσα τῆς λέξεως· ἄλλοι δὲ πάλιν νομίζουσιν αὐτὴν, οὐχ ὑγιῶς, = ὀμιχλώδης]· (εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζυγώσῃ κανεὶς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν τόπον της, ἀνάρμοστη διὰ πραγματείαν ἢ ἀγγόττισαν, Ἰταλ. ἀφιλόξενη). Ἐπίθετον τῆς Λήμνου νήσου. »...Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς πέρνασχ'..... ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·« Ἰλδ. 753. καὶ Ὑμ. Ἀπλλ. 36. »..πᾶσι θνητοῖσιν ἀνάσσεις, ὅσους Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ..... Ἴμβρος τ' εὐκτιμένη, καὶ Λῆμνος ἀμιχθαλόεσσα..«

Ἀμμ — ποιητκ. ἀντὶ ἀναμ —· ὡς τὸ ἀμμίγδην, ἀντὶ ἀναμίγδην.

Ἅμμα, ατος, τό· (ἅπτω)· καθόποτε ἀμματιζόμενον, συνδεόμενον, προσαρτώμενον· ἔναμμα, κάθαμμα, ταινία, ἱμὰς, ζώνη, πόρπη, δεσμὸς, (καθέτι τὸ ὁποῖον δένομεν, κομποδένομεν, ἢ πιάνομεν, δηλ. κάμνομεν νὰ κρατιέται μαζὶ μὲ ἄλλο· ἢ δένομεν τὴν μίαν ἄκρην του μὲ τὴν ἄλλην· δέμα, κανελίκα Οὐγγαρκ. ἢ κορδέλλα Ἰταλ. λωρὶ, ζωνάρι, θηλύκι ἢ θηλυκωτάρι, κόμπος). »Ταῦτα δὲ εἴπας καὶ ἅψας ἅμμασι ἑξήκοντα ἐν ἱμάντι..« Ἡρδτ. 4, 98. καὶ Εὐρπ. Ἱππ. 781. »..ὦ τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης·« 2) παρὰ Παλαισταῖς ἡ συμπλοκὴ τῶν χειρῶν πρὸς ἀλλήλους· (ὅταν οἱ παλαιστάδες πιάνονται ἀπὸ τὰ χέρια ἴσια μὲ τὸν ἄλλον· 3) σχοῖνος τεσσαράκοντα πηχῶν (σχοινὶ ἀπὸ 40 πήχεις, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸν τόπον, στρεμματόσχοινο κοινῶς λεγόμενον..) Ἥρων.

Ἀμμᾶς, ᾶδος, ἡ· πνευματικὴ μήτηρ (καλόγραια, ἡγουμένισσα) Παλλάδ.

Ἀμματίζω· (ἅμμα) ἅπτω, συνάπτω, δέω, συνδέω (πιάνω ἢ κάμνω νὰ πιάσουν δύω πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· δένω, θηλυκόνω, δένω δύω ἢ περισσότερα πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο)· ποιητκ. »ἀμματίσας περὶ σῶμα·« Παλ. 65.

Ἄμμε· ἀρχαῖον Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμᾶς· Ὁμ.

Ἀμμεναι· ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ἄμεναι ὅπερ ἰδέ.

Ἀμμένω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναμένω.

Ἄμμες· ἀρχ. Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμεῖς· Ὁμ.

Ἀμμέσον· ποιητκ. ἀντὶ ἀνὰ μέσον· Ἡσδ.

Ἄμμι, ἄμμιν· ἀρχ. Αἰολ. Δωρκ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἡμῖν· Ὁμ.

Ἄμμιγα· Ἐπρρ. ποιητκ. ἀντὶ ἀνάμιγα.

Ἀμμίγδην· Ἐπρρ. ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίγδην, ἀνάμιγα· Νκ.

Ἄμμιον, τὸ (ἄμμος) τὸ ἁπλοῦν, ἀπροπαρασκεύαστον Κιννάβαρι, ἢ Τιγγάλαρι εἰς ψάμμου ψήγματα (εἰς σπυριὰ ἢ τρίμματα ἀπὸ ἄμμον)· minium Λατν.

Ἀμμίσγω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναμίσγω.

Ἀμμίτης, ὁ· καὶ ἀμμῖτις, ιδος, ἡ· (ἄμμος) ὑπακουομ. Λίθος· ψαμμίνος λίθος· (ἀμμόπετρα).

Ἀμμνάσει, ἀμμνάσειεν· Δωρκ. ἀντὶ ἀναμνήσει, ἀναμνήσειεν. Πνδ.

Ἀμμοβάτης· ὁ (ἄμμος, βαίνω) ἐπ' ἄμμου ἢ ἐν ἄμμῳ βαίνων· (ὅστις περιπατεῖ 'ς τὸν ἄμμον)· ἔτι δὲ καὶ = ἀμμοδύτης.

Ἀμμόδρομος, ου· ὁ· (δρόμος) γῆ, ἢ τόπος ψαμμώδης εἰς γύμνασιν ἐν τῷ ἱππάζεσθαι, ἱππεύειν· ὀχεῖσθαι, ἁρματεύειν, ἁρματηλατεῖν· Ἱππόδρομος, στάδιον, ἢ στάδιος· (ἀμμότοπος διὰ γύμνασμα εἰς τὴν καβάλαν· εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἁμάξι).

Ἀμμοδυγότης, οῦ, ὁ· = τῷ ἑξῆς.

Ἀμμοδύτης, ὁ· (δύω) εἰς ἄμμον ἕρπων, εἰς ἄμμον ἐκλυόμενος (ὅστις σέρνεται μὲ τὴν κοιλιάν εἰς ἄμμον) ὄνομα ὄφεως (φιδιοῦ) τινος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου· [— ◡◡ —, ἔστω καὶ — ◡ — —, παράβαλε χηραμοδύτης· Λυκφ. Ἀλξ. 91, 3. καὶ πετυροδύτης].

Ἀμμοδυνώτης, ου, ὁ· = ἀμμοδύτης· ἀμφβ.

Ἀμμοκονία, ἡ· (κονία) κονία ἄμμῳ σύμφυρτος· (ἀσβέστης ἀνακατωμένος μὲ ἄμμον)· Στρβ. Ε. σλ. 376.

Ἀμμόνιτρον, τό· νίτρον ἄμμῳ συμπεφυρμένον· τὸ ἐκ τῆς τήξεως αὐτοῦ ἀκάθαρτον ὑάλου φύραμα· (ἄμμος ἀνακατωμένος μὲ νίτρον — τουρκιστ. γκιοβερτζιλὶ —· τὸ ἀκάθαρτον ζυμάρι ὁποῦ γίνεται ἀφ' οὗ ἀναλύσουν τὸ ἀμμόνιτρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν τὸ ὑαλί.)

Ἀμμοπλυσία, ἡ· (πλύνω) τὸ ἄμμον ἀποπλύνειν· ἄμμου πλύσις ἢ πλυσμός· (τὸ πλύσιμον ἄμμου· τὸ νὰ πλύνῃ ἢ ξεπλύνῃ τις ἄμμον).

Ἀμμορία, ἡ· (μόρος) κακοτυχία, δυστυχία· ποιητκ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου Ἀμορία· »Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσέστιχε..... ἐς Δία τερπικέραυνον, ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα μοῖράν τ' ἀμμορίην τε, καταθνητῶν ἀνθρώπων·« Ὀδσ. Υ. 76. καὶ Ἐκγρ. »Ἀμμορίης δὲ αὐτὸς ἄναξ μακάρων ἐστὶ μέσος Κρονίδης.«

Ἀμμορία, ἡ· = ὁμορία· Δημσθ. σλδ. 86. ἰδὲ· ἀμορία.

Ἄμμορος, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ἄμορος, ἄμοιρος· (μόρος)· ἄνευ μέρους, μερίδος, μοίρας· μὴ κοινωνῶν, μὴ μετέχων, ἀμέτοχός τινος· μὴ κοινωνήσας, μὴ μετασχών· ἀμοιρῶν, ἀμοιρήσας, ἐξαιρέτως καλοῦ τινος. (χωρὶς μοιρίδι· ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε μοιράδι ἀπὸ τίποτες μάλιστα καλὸν πρᾶγμα)· »..οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο·« Ἰλδ. Σ. 489. καὶ Ὀδσ. Ε. 275. καὶ Πνδ. Ὀλ. 1, 134. »Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων καλῶν ἄμμορος·« Ὅθεν δυστυχής· (κακόμοιρος)· »..οὐδ' ἐλέαιρεις παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι..« Ἰλδ. Ζ. 408. καὶ Ω. 773.

Ἄμμος, ἡ· καὶ ἄμμος· Ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος (ἄμμος) ἔτι δὲ καὶ = ἀμμοκονία· Θφρστ. περὶ Λίθων 2. Παρὰ Στρβ. δὲ, 51. σλδ. 376. καὶ τὸ χῶμα ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὰ διαφανῆ κεράμεα ἀγγεῖα (πορσελάνια, ἢ πουρτσελάνια).

Ἀμμότροφος, ὁ, ἡ· (τρέφομαι) ἐν ἄμμῳ τρεφόμενος, ἢ τραφεὶς· ἐν ἄμμῳ φυόμενος ἢ φὺς, ἐν ἄμμῳ ζῶν, ἢ ζήσας· (ἀμμοθρεμμένος, ἀμμογεννημένος· καὶ ἀμμοτραφημένος· καὶ ὅστις ζῇ, ἢ ἔζησε 'ς τὸν ἄμμον).

Ἀμμόχρυσος, ὁ· (χρυσός) εἶδος πολυτίμου λίθου· Πλν. λζ', 11. (ἕνα εἶδος ἀπὸ Πετράδια)· 2) χρυσῖτις ἄμμος· (χρυσὸς ἄμμος).

Ἀμμοχωσία, ἡ· = ψαμμισμός· Ὀρβάσ.

Ἀμμώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἄμμῳ παρεμφερής· ἄμμου πλήρης· (σὰν ἄμμος· γεμάτος μὲ ἄμμον· ἀμμοθηρός).

Ἄμμων, ωνος, ὁ· Ἐπίθτ. τοῦ Διὸς παρὰ Λιβύοις· νομίζεται δὲ ἡ λέξις αἰγυπτιακή. »...Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία·« Ἡρδτ. 2, 42.

Ἀμμωνιακὸν, τό· ἅλας ἀμμ. ἅλας καθαρὸν, ἢ ὀρυκτὸν χρήσιμον περὶ τὴν ὀψοποιίαν· (ἅλας τοῦ μαγειρείου, ἄσπρον, ἢ ἅλας ἡλιασμένον, ἢ ἀπὸ ἁλατοβούνι)· 2) κόμμι ἐκ ναρθηκοειδοῦς τινος φυτοῦ ἐν Λιβύῃ γινόμενον· Παρὰ Γαλν. ἀμμωνιακὸν θυμίαμα λεγόμενον· Λατιν. Gummi ammoniacum. (κομμίδι, τουρκομαρ. Νισαντίρι· τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἀπὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον εἶναι σὰν καλάμι)· Διοσκ. Ε. 126. καὶ Γ'. 98. »..ὀπὸν ὄντα νάρθηκος ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ γενομένου.«

Ἀμμωνιάς, άδος· καὶ

Ἀμμωνίς, ίδος, ἡ· ὑπακουομ. ἕδρα· ἡ τοῦ Ἄμμωνος καθέδρα, ἡ Λιβύη· (Ἀφρικὴ· ἢ Μπαρμπαριά).

Ἀμνάμος καὶ ἀμνάμων, ὁ (ἀμνός). Ἔγγονος, ἀπόγονος, υἱός· (ἀνεψίδι, ἀπογόνι)· Λυκφ. (◡ — ◡, ◡ — —).

Ἀμνάς, άδος, ἡ· Θηλκ. τοῦ, ἀμνός· Ἀμνή· (θηλυκὸν ἀρνί)· ἀντὶ ἀμνίς ἀναμφιβ. παρὰ Θεοκ. 5, 3. »οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες;«

Ἀμναῖος, α, ον· ἐξ ἀμνοῦ· (ἀρνήσιος). »Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν παῖδα·« Θεοκ. κδ'. 61.

Ἀμνή, ἡ· = ἀμνάς.

Ἀμνημόνευτος, ὁ, ἡ· (μνημονεύω) οὗ οὐδεὶς μνείαν ποιεῖται, ἢ ἐποιήσατο· ὃν οὐδεὶς μνημονεύει· (τὸν ὁποῖον δὲν ἐνθυμεῖται, δὲν ἀναφέρει, δὲν ἐνθυμήθηκε, δὲν ἀναφέρει τις τὸ ὄνομά του)· 2) ἐνεργ. = ἀμνήμων· Δγν. Δρτ. 1, 36.

Ἀμνημονεύω· = ἀμνημονέω· Αχν. καὶ Λουκ.

Ἀμνημονέω· Μλ. ήσω· (ἀμνήμων), οὐ μέμνημαι· οὐ ποιοῦμαι μνήμην τινος· οὐ λόγον ποιοῦμαι, ἢ ἐμβάλλω περί τινος· λήθην ποιοῦμαι, ἀμνηστῶ τινος· τῇ λήθῃ παραδίδωμί τι· λήθην ποιοῦμαί τινος· ἀποσιωπῶ, κατασιωπῶ, σιγῇ παρέρχομαί τι· (δὲν ἐνθυμοῦμαι, δὲν ἀ-

παφέρνω τό ὄνομά τινος· ἀλησμονῶ, ἀστοχῶ, ξεχάνω· ἀποσιωπῶ, ἀπερνῶ τε μέ σιωπήν)· μετά γενι. σπανίως δέ καί μετά αἰτιατ.

Ἀμνημοσύνη, ἡ· λήθη, ἐπιλησμοσύνη, ἀμνηστία· (ἀλησμονησιά! ἀστόχημα) «ἐδείκνυσι γάρ ὁ Διός ἐκ παίδων ἀμνημοσύνας..» Εὐρπ. Ἴων. 1114.

Ἀμνήμων, ὁ, ἡ· γενικ. ονος. Ἐπῤῥ. ἀμνημόνως· μετά γενι. (μνήμη) ἀμνημονεύων, ἀμνηστῶν· ἐπιλήσμων, ἀμνηστικός· (ὅστις ἀλησμονεῖ, ξεχάνει, ἀστοχάει· ἀλησμονησιάρης, ἀστοχιάρης· 2) παθτ. λήθῃ ἐνεχόμενος, ἀμνημονευόμενος· ἄμνηστος· (ἀλησμονημένος, ἀστοχημένος.)

Ἀμνησικακέω (ἀμνησίκακος) οὐ πρός τῷ ἀδικήσαντι ἢ βλάψαντί με τήν γνώμην ἔχω· λήθην ποιοῦμαι τοῦ κακῶς ποιήσαντός με (δέν βάνω εἰς τόν νοῦν μου, δέν στοχάζομαι, ἀλησμονῶ ἐκεῖνον ὁποῦ μέ ἔκαμε κακόν, μέ ἀδίκησεν) Διό. Σικ.

Ἀμνησικάκητος, ὁ, ἡ = ἀμνησίκακος· ὅθεν ἀμνησικάκητον ποιοῦμαί τι· τῇ λήθῃ παραδίδωμι ἀδικίαν τινα· λήθην ποιοῦμαι τοῦ βλάψαντός με· (ὅστις ἀλησμονεῖ, ξεχάνει τό κακόν ὁποῦ ἔπαθεν ἀπό ἄλλον)· «τήν ἁμαρτίαν ἀμνησικάκητον ἐποιήσατο.» Πλβ. λά.

Ἀμνησικακία· ἡ· λήθη τοῦ ἀδικήματος· (ἀλησμόνημα τοῦ κακοῦ ἢ τῆς ἀδικίας ὁποῦ ἔπαθέ τις ἀπό κανένα).

Ἀμνησίκακος, ὁ, ἡ· (μιμνήσκω, κακός) λήθην ποιούμενος τοῦ ἀδικήματος ᾧ περιπέπτωκε· μή μνησικακῶν· οὐ ῥᾴδιος πρός τήν τιμωρίαν· μή τιμωρητικός, μή ἐκδικητικός· (ὅστις ἀλησμονεῖ τό κακόν ὁποῦ τόν ἔκαμαν, δέν εἶναι ἐκδικητικός). Ἐπῤῥ. ἀμνησικάκως.

Ἀμνηστεία, ἡ (ἄμνηστος) τό ἀμνηστεῖν, ἡ λήθην ποιεῖσθαι, καί ἐξαιρέτως τοῦ ἀδικήματος· ἐνεργητικ. καί παθητικῶς· (τό νά ἀλησμονῇ, ἢ ξεχνᾷ τις, καί μάλιστα τό κακόν ὁποῦ ἔκαμαν εἰς ἄλλον, ἢ ἔπαθεν αὐτός ἀπό ἄλλον).

Ἀμνήστευτος, ἡ (μνηστεύω) μή μνηστευθεῖσα, μνηστή μή οὖσα (ἀῤῥαβωνιαστη, ἀσύβαστη) «γυνή ἀμνήστευτος» = παλλακίς Εὐρπ. Φοίν.

Ἀμνηστεύτως καί ἀμνήστευτα· ἄνευ μνηστείας· (χωρίς ἀῤῥαβώνιασμα) «μηδείς ἀμνήστευτα βίῃ κούρησι μιγείη.» Φωκλ.

Ἀμνηστέω (ἄμνηστος) = ἀμνημονέω.

Ἀμνηστία, ἡ = ἀμνηστεία· «ἐν ἀμνηστίᾳ εἶναι» Πλτ. καί Πλτχ. Πολ. «πάλλ' οἷόν τε ἐστί τό ψήφισμα τό τῆς ἀμνηστίας ἐπί τοῖς τριάκοντα.»

Ἀμνηστικός, ἡ, όν· ἐπιλήσμων, ταχέως ἢ ῥᾳδίως ἀμνηστῶν, ἢ ἐπιλανθανόμενός τινος· (ἀλησμονησιάρης, ἀστοχιάρης· ὅστις ἀλησμονεῖ ἢ ξεχάνει ὀγλήγορα ἢ εὔκολα). Παρά Πλουτ. εἰς Κάτ. ἀναμνηστικός, ἐσφαλμ. ἀντί ἀμνηστικός κεῖται.

Ἄμνηστος, ὁ, ἡ (μνάομαι)· ἐπιλελησμένος· οὗ οὐδείς μνημονεύει· (ἀλησμονημένος, ἀστοχημένος· τον ὁποῖον δέν θυμᾶται, δέν ἀναφέρνει κανένας)· 2) ἐνργ. = ἀμνήμων. Θεοκρ.

Ἀμνίον, τό· τοῦ αἵματος τῶν σφαγίων δεκτικόν ἀγγεῖον· (εἰς τό ὁποῖον ἐδέχοντο, ἢ ἐμάζωναν τό αἷμα ἀπό τά ζῶα ὁποῦ ἐθυσίαζαν) «Περσεύς δ' ἀμνίον εἶχεν.» Ὀδσ. Γ. 444. τινές δέ γράφουσιν ἀμνίον καί αἱμνίον ἀπό τοῦ, αἷμα, παράγοντες· 2) ὁ τό ἔμβρυον περιβάλλων ὑμήν· (τό σακκοῦδι ὁποῦ εἶναι τυλιγμένον τό βρέφος εἰς τήν κοιλίαν τῆς μητρός). (Ὁ τονισμός τῆς λέξεως ἀμνίου οὐκ ἔστιν ὀρθός).

Ἀμνίον· τό· ἴδε τό προηγούμενον.

Ἀμνίς, ίδος, ἡ = ἀμνή. Θηλκ. τοῦ ἀμνός «ποίας ἀπό τᾶς κράνας οἶστ' ἀμνίδας;» Θεοκρ. Εἰδ. ε', 3.

Ἀμνισός, ἡ. Πόλις ἐν Κρήτῃ· «στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης...» Ὀδσ. Τ, 188.

Ἀμνοκῶν, οῦντος, ὁ (ἀμνός, κοάω, κοέω)· μωρός, εὐήθης, ἀβέλτερος, ἀξύνετος, ἠλίθιος, παχύνους (μωρός, ξεχασμένος, ἀνόητος· προβατόμυαλος)· «..καί σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν, ὅστις ἐστίν ἀμνοκῶν..» Ἀριστφ. Ἱππ. 264.

Ἀμνός, ὁ. Ἀρνός· (ἀρνί ἀρσενικό, ντάτζος)· πρόβατον· «κἠγών γάρ ἰδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ κάτ τῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη ἀνυσάμαν τάν ἀμνόν.» Θεοκρ. ε', 144. καί 147. «..φυλάσσω τυ πρίν ἤ γέρα καλλιερῆσαι ταῖς Νύμφαις τάν ἀμνόν.» Ἐξαιρέτως δέ θηλκ. ἀμνή, ἀμνάς (θηλυκό ἀρνί, καί προβατίνα) ἀμνίς.

Ἀμνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω) ἀμνόν φέρων· (ὅστις κουβαλεῖ, φέρει ἀρνιά) ἡ ἀμνοφόρος, ἀμνόν ἐν γαστρί φέρουσα οἶς· (προβατίνα ἐγγαστρωμένη) «τρίς γαρ ἔδωκε ἐνδεκα νεβρῶς, πάσας ἀμνοφόρως...» Θεοκρ. Εἰδ. ια', 41. ὑπ' ἄλλων δέ μαννοφόρως, ἀντί ἀμνοφ. ἀναγ.

Ἀμογητί. Ἐπῤῥ. (παρά τό, ἀμόγητος)· ἀπόνως, ἄνευ μόχθου· (ἀκοπίαστα, χωρίς κόπον) «..οὐκ ἀμογητί ἐχειρώσαντο.» Δίων Κασ.

Ἀμόγητος, ὁ, ἡ (μογέω) ἄπονος, ἀργός· ἀκάματος, ἀκαταπόνητος· (ὅστις δέν κοπιάζει, εἶναι ἀργός, ἀκαμάτης· ἀκούραστος, ἀπόσταστος) «Ἆρες ὑπερμενέτα, βρισάρματε ... καρτερόχειρ, ἀμόγητε...» Ὕμ. Ὁμ εἰς Ἄρεα, 3.

Ἀμόθεν. Ἀττκ. ἁμόθεν. Ἐπῤῥ. (ἀμός) ποθέν, ἀπό τινος τόπου· (ἀπό κανένα μέρος, ἀπό κάποιον τόπον, πόθεν κἄν τύχῃ)· «τῶν ἀμόθεν γε, θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ καί ἡμῖν» (πόθεν θέλεις ἄρχισαι καί διηγήσου μας διά τόν Ὀδυσσέα) Ὀδσ. Α, 10. καί Πλτ. Νμ. 7, σλ. 798. Β. «..μηχανήν δή δεῖ τόν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν, ὅντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει» καί Ὀππ. Κυνγ. α', 401. «τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καί εἴδεα ποῖαι» παράβλ. οὐδαμόθεν.

Ἀμόθι, ἡ κατά Βέκκερον (Bekker) ἀμοθί. Ἐπῤῥ. (ἀμός) ποί· (εἰς κανένα τόπον, στάσεως σημ. εἰς κάποιον μέρος) «καί δέ κατῶν ἀκτός Πελοποννάσου τίς ἐπί τήν Πελοπόννασον γᾶν ἴῃ ἐπί κακῷ, ἀλεξίμεναι ἀμόθι βουλευσαμένους, ὅπα καί δικαιότατα δοκῇ τοῖς Πελοποννασίοισι.» Θκδ. ε', 77. Ἐκ τοῦ συμβατηρίου λόγου (δεκρέτου) τῶν Ἀργείων καί τῶν Λακεδαιμονίων· ὅπερ ὁ Σνάϊδερ θέλει γράφεσθαι ἀμόθε = ἀμόσε· ὁ δέ Βούτμανος· γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 285, ἀμάδις.

Ἀμοί· Ἐπῤῥ. (ἀμός) πή, ποί· — κινήσ. σημαντ. — (εἰς κάποιον μέρος, πουθενά).

Ἀμοιβάδιος, ία, ιον, ποιητκ. = ἀμοιβαῖος. Ὀππ.

Ἀμοιβαδίς καί ἀμοιβαδόν. Ἐπῤῥ. (ἀμοιβή) ἀμοιβαίως, ἐκ διαδοχῆς, ἐκ περιτροπῆς, κατά διαδοχήν· (ἀλλαχτά· ἕνας ἀπό τόν, ἢ μέ τόν, ἢ μετά τόν, ἢ πρός τόν ἄλλον)· «ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς» Ἀπλλ. Ῥδ. καί «ἀμοιβαδίς ἀνέρος ἀνήρ» καί «ὡς οἵ γ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδόν ἠγορόωντο αὐτόθι.» Ἴδε ἀμοιβηδίς.

Ἀμοιβαῖος, ὁ, ἡ· ἔτι δέ καί ἡ ἀμοιβαία· (ἀμοιβή) ἐναλλάξ, ἢ ἐπαλλάξ, ἢ ἐκ διαδοχῆς γινόμενος, συμβαίνων καί τ. τ. (ὅστις ἢ ὅ,τι γίνεται, λέγεται καί τ. τ. ἀλλαχτά, πρῶτα ἀπό τόν ἕνα ὕστερα ἀπό τόν ἄλλον)· ἐξαιρέτως ἐν διαλόγοις, ἢ ᾄσματι. «Χορός εἰς ἀμοιβαῖα συγκεκροτημένος» Πλτχ. Πομπ. καί Πνδ. Ὀλ. α, 63. «ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων» Ἀμοιβαῖα βιβλία· τό ἀμοιβαίως ἐπιστελλεσθαι (ἀλληλογραφία, Ἰταλ. κοῤῥεσποδέντσα) «Μετά δέ, ὁ Ἱστιαῖος .... τοῖσι ἐν Σάρδεσι ἐοῦσι Περσέων ἔπεμπε βιβλία, ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ ἀποστάσιος πέρι, ὁδέ ... πρός τούς μέν ἀπεπέμφθη, οὐ διδοῖ, φέρων δέ ἐνεχείρισε τά βιβλία Ἀρταφέρνεϊ· ὁδέ ... ἐκέλευε τόν ... τά μέν παρά τοῦ Ἱστιαίου δοῦναι φέροντα τοῖσί περ ἔφερε, τά δέ ἀμοιβαῖα τά παρά τῶν Περσέων ἀντιπεμπόμενα Ἱστιαίῳ, ἑαυτῷ δοῦναι.» Ἡρδτ. 6, 4. Ἆσμα ἀμοιβαῖον· ἐπειδή καί, τά ἀμοιβαῖα· 2) εἰς ἐναλλαγήν, ἀνταλλαγήν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος (ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι, ἁρμόζει διά νά ἀλλάζεται μέ ἄλλο)· 3) τό ὅμοιον ἀποδίδων τινι, ὁμοίοις τινά ἀμειβόμενος, ἀντευεργετῶν τινα, χάριν ἀποδιδούς τινι, εὖ παθών· ὁμοίοις ἀμυνόμενός τινα, κακῶς παθών, ἀντεκδικούμενος· (ὅστις κάμνει τό ἴσιον εἰς ἐκεῖνον, τό ὁποῖον ἔκαμεν εἰς αὐτόν ἐκεῖνος· ὅστις κάμνει καλόν εἰς τόν εὐεργέτην του· ὅστις ἀνταπληρόνει τό κακόν εἰς ἐκεῖνον, τό ὁποῖον ἔπαθεν ἀπ' αὐτόν)· «ἀμοιβαία Νέμεσις» ἡ ὁμοίως τούς κακῶς ποιοῦντας ἀμειβομένη. Παρά Μαρκελ. Βίος Θκδ. δέ, καλεῖται καί ὁ Θουκυδίδης ἀμοιβαῖος, διότι εἰς τήν καθ' αὐτόν Ἱστορίαν εἰσάγει ἑαυτόν, ἐνίοτε, ἑαυτῷ διαλεγόμενον. Ἐπῤῥ. ἀμοιβαίως.

Ἀμοιβάς, άδος, ἡ· ἐξαιρ. θηλκ. τοῦ ἀμοιβαῖος· εἰς ἐναλλαγήν ἁρμοδία (τήν ὁποίαν ἠμπορεῖ νά ἀλλάζῃ τις) «..ἐπί δέ χλαῖναν βάλλεν αὐτῷ πυκνήν καί μεγάλην, ἥ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβάς, ἕννυσθαι, ὅτε τις χειμών ἔκπαγλος ὄροιτο.» Ὀδσ. Ξ, 521. τουτ' ἔστιν ἥτις ἦν ἁρμοδία εἰς χρῆσιν ἀντί ἱματίου· οἱ δέ τήν λέξιν ἀμοιβάς, τῷ παρεχέσκετ' ἀποδίδοντες ἀναγινώσκουσιν αὐτήν ὡς αἰτιατ. τοῦ, ἀμοιβή.

Ἀμοιβή, ἡ· (ἀμείβω) ἀντίδοσις, ἄμειψις, ἀντιδωρεά· (ἀνταμοιβή) «Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει, αὖθις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι...σοί δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.» Ὀδσ. Δ. 318: Ἀντικατάστασις, παραθυμία· τιμωρία, πρόστιμον· (ἀντιπληρωμή, βάλσιμον πάλιν εἰς τόν τόπον)· «παῖδά μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν, δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καί..» Μ. 382. καί Ἡσδ. Ἔρ. 307. «..τῷ δή τοι Ζεύς αὐτός ἀγαίεται, ἐς δέ τελευτήν ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπήν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.» Παρά τοῖς μεταγενστ. δέ, ἐναλλαγή, ἀνταλλαγή (ἀλλαξιά, ἄλλαγμα). «ἀμοιβή δέκα μνῶν» καί «ἀμοιβαί τῶν σχημάτων», Πλτχ. «ἀμοιβή ζώων», Συντ. (ἄλλαγμα τῶν ἀλόγων εἰς τήν Πόσταν = Πόστα). Παρ' Ἡρδτ. δέ, καί ἀπόκρισις· «..σύ μέν τοι ἀποδεξάμενος ὑβρίσματα ἐν τῷ λόγῳ, οὔ με ἔπεισας ἀσχήμονα ἐν τῇ ἀμοιβῇ γενέσθαι.» 7, 160. ἔτι δέ καί χάρις καί ἐκδικία· (εὐχαριστία, ἐκδίκησις) κατά τό τῇ ἀμοιβῇ οἰκεῖον πρᾶγμα.

Ἀμοιβηδην· Ἐπῤῥ. = ἀμοιβηδίς.

Ἀμοιβηδὶς· Ἐπίῤῥ. (ἀμοιβὴ) ἀμοιβαίως, ἐναλλὰξ, ἐν μέρει· (ἀλλαχτὰ, καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλον μέρος· ἕνας μὲ, ἢ μετὰ, ἢ ἀπὸ τὸν ἄλλον) Ὁμ. παραβλ. ἀμοιβαδίς.

Ἀμοιβηδόν· Ἐπίῤῥ. = ἀμοιβηδίς.

Ἀμοιβὸς, ὁ· (ἀμείβω) ἀντί τινος τεταγμένος, διάδοχος (ὅστις εἶναι βαλμένος εἰς τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἄλλος)· »... οἵ ῥ᾽ ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί.« Ἰλ. Ν. 793. »Ἀμοιβὸς διδασκαλίας.« Ἀνθ. Β. 446. οἱ ἀμοιβοί· ἐπὶ πολεμιστῶν, οἱ τοὺς μαχομένους διαδεχόμενοι· ἄλλως διάδοχοι· (ὅταν εἰς τοῦ πολέμου τὴν φωτιὰν ἀλλάζωνται οἱ στρατιῶται). Ὡς ἐπίθετον δὲ = ἀμοιβαῖος.

Ἀμοιρέω. Μλ. ήσω (ἄμοιρος) ἄμοιρος, ἀμέτοχός τινος εἰμί· στεροῦμαι· (δὲν ἔχω μοιράδι ἀπὸ τίποτε, δὲν μετέχω, ὑστεροῦμαι) ἀμοιρῶ τροφῆς, εὐδαιμονίας· καὶ τ. τ. σφ᾽ ο.

Ἀμοίρημα· τό. Ἀμεθεξία, τὸ μὴ μετέχειν τινος, στέρησις· (τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις μέρος ἀπὸ τίποτε, στερημός) ὅθεν δυστυχία.

Ἄμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα) ἀμέτοχος, ἄκληρος, ἐνδεῶς ἔχων, στερούμενός τινος (ὅστις δὲν ἔχει μέρος εἰς τίποτε, ὅστις πάσχει ἔλλειψιν, ὑστερεῖται) »ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ᾽ ἄμοιροι τέκνων« Εὐρπ. Ἱκ. 421. καὶ Φοιν. 623. »νόθος μὲν πέφυκας, ἀλλ᾽ οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος· ὅς μ᾽ ἄμοιρον ἐξελαύνεις« σπανίως ἀπηλλαγμένος κακοῦ τινος, ὡς, ἄμοιρος κακοπαθείας. Διόδ. Σικ. 2) ἄνευ πτωτικοῦ· ἀτυχὴς, δυστυχής· »ἄμοιρος κυνηγέτης« δυστυχὴς ὁ κυνηγός. Διόδ. Σικ.

Ἀμολγαῖος, αία, αῖον· (ἀμέλγω) ἀμελγόμενος, ἀμέλξεως ἐπιδεκτικός· ὃν ἀμέλγειν τις δύναται· (ὅστις ἀρμέγεται, ἠμπορεῖ νὰ ἀρμεχθῇ, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀρμέγῃ τις). Τὸ δὲ »... ἀλλὰ τότ᾽ ἤδη εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ Βίβλινος οἶνος, μᾶζά τ᾽ ἀμολγαίη, γάλα τ᾽ αἰγῶν...« Ἡσδ. Ἔρ. 552. κατά τινας μὲν ἑρμηνεύεται γαλακτουργούμενος ἄρτος (γαλατοψώμι, ψωμὶ ζυμωμένο μὲ γάλα): κατ᾽ ἄλλους δὲ = ἀμορβαία· ποιμενικὸς, γεωργικὸς ἄρτος (χωριάτικο ψωμί) ἢ = ἀκμαία (ψωμὶ ἀνεβατό), οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ τῷ ἀμολγὸς ἀντὶ τοῦ ἀκμὴ ἐχρῶντο· ἄρα ἄρτος τέλειος, ἢ ὡς παρ᾽ ἡμῖν ῥεβιθένιος (ῥεβιθένιο ψωμὶ, τουτέστι εἰς τὸ ὁποῖον βάζουν τὴν μαγιὰν ἀπὸ ῥεβίθια λεγομένην, διὰ νὰ φουσκώσῃ) ὅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βούτμαννος Λξ. 2, σλ. 45, ὅστις καὶ τὸ παρὰ Λέοντι Τκ. 98. Ἀμολγαῖον μαστὸν, ἐννοεῖ μαστὸν ἐν ἀκμῇ, τουτέστι μαστὸν σφριγῶντα· ἰδὲ Ἀμολγός.

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ· (ἀμέλγω) ἀγγεῖον εἰς ἄμελξιν χρήσιμον (ἀγγεῖο διὰ ἄρμεγμα· καρδάρι). »πηναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδυμα τρέφοισαν αἶγα, ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ. Θεο. 8, 87.

Ἀμολγὴς, έος, ὁ· καὶ ἀμολγὶς, ίδος, ἡ = ἀμολγεύς.

Ἀμόλγιον τό, ὑποκρτ. τοῦ ἀμολγεύς. »... ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ᾽, ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.« Θεο. κε, 106.

Ἀμολγὸς ὁ· (ἀμέλγω) Κατὰ τὴν συνήθη ἐξήγησιν, τὸ ἀμέλγειν, ὁ καιρὸς, ἐν ᾧ συμβαίνει ἀμέλγεσθαι τὰ πρόβατα, ἄρα δειλὴ ὀψία, καὶ τὸ περιόρθριον· (ἄρμεγμα· ὁ καιρὸς ὅταν συνειθίζουν νὰ ἀρμέγουν τὰ πρόβατα· λεπτὸν κατάβραδα, καὶ βαθειαῖς χαραγαῖς): Ὁ Ὅμηρος συντάττει τὴν λέξιν ἑκάστοτε μετὰ τοῦ, νυκτὸς, καὶ τοιουτοτρόπως σημαίνει ὅτε μὲν τὸ τελευταῖον τριτημόριον [τὴν τρίτην νυκτερινὴν φυλακὴν] τῆς νυκτὸς, ὅ ἐστι τὸν ὄρθρον, ὅτε συμβαίνει γίγνεσθαι τοὺς ἐναργεῖς ὀνείρους· »φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ.« Ὀδσ. Δ. 841: τὴν φθινοπωρινὴν καταρχὴν τῆς ἀνατολῆς τοῦ Σειρίου »... παμφαίνονθ᾽ ὥστ᾽ ἀστέρ᾽ .... ὅς ῥά τ᾽ ὀπώρης εἶσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι, μετ᾽ ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ..« Ἰλδ. Χ, 28. ὅτε δὲ τὴν πρώτην νυκτερινὴν φυλακὴν, ὅ ἐστι τὴν ἐπερχομένην νύκτα. »Οἷος δ᾽ ἀστὴρ εἶσι μετ᾽ ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.« Χ, 317. ἄρα ἡ λέξις ἀμολγὸς σημαίνει καθ᾽ Ὅμ. καὶ ἀρχομένην καὶ φθίνουσαν τὴν νύκτα. Ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ δὲ, σημαίνει ἐν γένει τὸ νυκτέριον σκότος ὅτε τὰ σαρκοβόρα θηρία ὁρμῶνται ἐπ᾽ ἄγραν »οἱ δ᾽ ἔτι καμμέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς, ἅστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ πάσας.« Ἰλ. Λ, 173. καὶ Ο, 324. »οἱ δ᾽ ὥστ᾽ ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ μέγ᾽ οἰῶν θῆρε δύω κλονέουσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ, ἐλθόντ᾽ ἐξαπίνης ...« καὶ Ὕμ. Ἑρ. 7. »... ἄντρον ἔσω ναίουσα παλίσκιον, ἔνθα Κρονίων νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ μισγέσκετο νυκτὸς ἀμολγῷ.« Ὁ Εὐρπ. δὲ λέγει καὶ νύκτα ἀμολγὸν, τῇ λέξει ὡς ἐπιθέτῳ χρώμενος· ὅπερ ὁ Ἡσχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ζοφερὸς, σκοτεινός· παραβλ. Αἰσχύλ. παρ᾽ Ἀθην. 11. σλδ. 469. Ε. Παρ᾽ Εὐρπ. δὲ, Φαέθ. λψ. 2, 6. ἑρμηνεύει αὐτὴν ὁ Ἕρμαννος διὰ τοῦ quidquid turbidum, πᾶν ὅσον θολερὸν, καὶ ὅθεν ὡς κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως ἐννοεῖ τὸ ὀῤῥῶδες (τυρόγαλα) τὸ θολερόν. [Τινὲς δὲ, ἵνα ποιήσωσιν ὠφελιμωτέραν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, παράγουσιν αὐτὴν παρά τινος ἀρχαίας Ἀχαϊκῆς λέξεως ἀμολγὸς = ἀκμὴ, καὶ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν πανταχοῦ, ἀκμὴν νυκτὸς (τὰ μεσάνυχτα)· ἰδὲ Εὐστθ. εἰς Ἰλδ. Ο, 324. Κατὰ τὸν Βόλφιον, δὲ, ἐν Idelers Handb. der Chronol. T. I. σλδ. 226, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀμέλγω ἀντὶ μέλγω, τὸ περιόρθριον (ταῖς βαθειαῖς χαραγαῖς, ὅταν δὲν ἦναι ἀκόμα οὔτε ἡμέρα οὔτε νύχτα) σημαίνον, ὅτε πιθανῶς, ἤμελγον τὰ πρόβατα εἰς νομὴν ἀπιόντα. Ἀλλ᾽ ὁ Βούτμαν Λξ. 2. σλ. 34. ἀποδοκιμάζει πάσας, πρὸς τὸ ἀμέλγειν ἐκτεθειμένην ἀναφορὰν τῆς λέξεως ὡς ἀβελτηρὸν καὶ παιδαριώδη, καὶ ἀποδέχεται ὡς κυρίως σημασίαν αὐτῆς συμφώνως τῷ Εὐσταθίῳ τὴν, ἀκμὴ νυκτὸς (τὰ βαθύτατα μεσάνυχτα) παρὰ τὸ Ἀχαϊκὸν ἀμολγὸς = ἀκμή: [Τοιουτοτρόπως οὖν ἡ λέξις σημαίνει τὴν βαθυτάτην νύκτα, εἰ καὶ ἄνευ ἀκριβοῦς διορισμοῦ τοῦ καθ᾽ αὐτὸ χρόνου τοῦ μεσονυκτίου, μίαν ἴσως φυλακὴν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἢ μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Καθ᾽ Ὅμηρον δὲ, τὸν ζόφον τῆς νυκτὸς κυρίως. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, οἷον παρ᾽ Ὀρφ. Ὕμ. 33, 12. σημαίνει σκότος ἁπλῶς· παράβλ. ἀμολγαῖος.] ἰδὲ καὶ ἀμορβός.

Ἀμόλυντος, ὁ, ἡ· (μολύνω) ἄνευ μολυσμοῦ· ἄσπιλος, ἀμίαντος, ἁγνὸς, καθαρός· (χωρὶς λέρωμα, καθάριος, παστρικὸς, τὸ τουρκοβ. χωρὶς λεκέν· ὅστις δὲν λερώνεται, δὲν ἐλερώθηκε, δὲν εἶναι τρόπος νὰ λερωθῇ) »ἀμόλυντον φάρμακον.« Γαλλην. μολυσμοῦ ἀποτρεπτικόν.

Ἀμόμφητος, ὁ, ἡ· = ἄμομφος· ἄσφαλμ. ἀνάγν. παρ᾽ Αἰσχλ. Χγ. 307.

Ἄμομφος, ὁ, ἡ· (μομφή) = ἀμώμητος. Αἰσχλ.

Ἀμοπάων, ονος, ὁ· Ὀνμ. κύριον Τρωός τινος. Ἰλδ. Θ, 276. (⏑⏑‒‒)

Ἀμόρα, ἡ· εἶδος πέμματος, ἢ πλακοῦς μελιτουργημένος· (χαλαγγίτα, πιτ(τ)ίδα, μὲ μέλι ζυμωμένη) παραπλήσιον ἴσως τῷ παρ᾽ ἡμῖν κοινῶς λουκούμια, ἢ τῷ τῶν Χίων Σβίγγοι· κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ὑπ᾽ Ἀθην. ιδ᾽. Ἀμόρας, μελιττώματα πεπεμμένα, λέγοντος.

Ἀμορβαῖος, ὁ, ἡ· κατά τινας μὲν ἄγροικος, ποιμενικὸς (χωριάτικος, εἰς πιστικὸν ἁρμόδιος, τὸ τουρκοβρβ. τζομπανίτικος)· κατ᾽ ἄλλους δὲ, σκοταῖος, σκοτεινός· ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀρχαία. ποιητ. σπανίως ἀπαντωμένη. »... δρυμοὺς κελαστῶνας ἀμορβαίους τε χαράδρας.« Νκ. Θηρ. 28. ἰδὲ καὶ ἀμολγαῖος.

Ἀμορβὰς, άδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἀμορβός. »... τῇ δ᾽ ἅμα νύμφαι ἕποντται ἀμορβάδες.« Ἀρτ. γ᾽.

Ἀμορβεὺς, έως, ὁ = ἀμορβός· »ἡγῶνες ἀμορβῆες.« Ὀππ. Κυνγ. γ᾽.

Ἀμορβεύω καὶ ἀμορβέω μετὰ δοτ. (ἀμορβός) ἕπομαι, παρακολουθῶ· συμπαρομαρτῶ, ὀπαδῶ· ὑπηρετῶ, διακονῶ τινι· (ἀκολουθῶ, συνοδεύω, συντροφεύω· χρησιμεύω τινὰ εἰς τίποτε, δουλεύω τινα) παρὰ τοῖς Ἀλξ. ποιητ. »Βουταίοι ζυγέεσσιν ἀμορβεύουσιν ὀρῆες.« Νκ. καὶ μέσως παρὰ τῷ αὐτῷ Θηρ. 349. »... Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ.«

Ἀμορβὴς, ὁ, ἡ = ἀμορβός· ἀμφβλ.

Ἀμορβὸς, ὁ· ἑπόμενος, ἀκόλουθος, ὀπαδὸς (ὅστις ἀκολουθεῖ, συνοδευτὴς, συντροφευτής)· »Χαῖρε δὴ Τιτυὲ, οὕνεκα Λητοΐδε θυγατέρας πέμπει ἀμορβούς.« Καλλμ. εἰς Ἀρτμ. 2) ποιμὴν, βοσκός· ἄγροικος ὡς τῶν ποιμνίων παραπομπός: καὶ ἐπιθτ. ποιμενικὸς, ἀγροίκῳ οἰκεῖος· (πιστικὸς, χωριάτης, ὡς συνοδευτὴς τῶν ζώων ὅταν βόσκουν: ὅστις ἁρμόζει εἰς πιστικὸν, εἰς χωριάτην). 3) ὡς Ἐπιθ. σκοτεινός. Σχλστ. Νκ. Θηρ. 28, πάνυ ἀμφίβολον μέντοι εἰ καί τινες θέλουσιν ἀναγινώσκειν· καὶ παρ᾽ Ὁμ. νυκτὸς ἀμορβῷ, ἀντὶ τοῦ, ἀμολγῷ. (Παραγ. παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁρμάω· ὅθεν γράφουσί τινες καὶ ἀμορμὸς, ἀμορμεύω· ἅπερ ἰδὲ ἐν τῷ οἰκ. τόπῳ.)

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ· τὴν ἀμόργην ἐκχυλίζων· (ὅστις πατεῖ τὰς ἐλαιὰς καὶ εὐγάνει τὸ ζουμί των). Πολδ. Α᾽, 222.

Ἀμόργη, ἡ· καὶ ἀμόργης, ου, ὁ· (ἀμέργω) τὸ ἐν τῷ ἐκχυλίζειν τὰς ἐλαίας ἐκρέον ὑδατῶδες ὑγρόν· (τὸ νερόζουμι ὁποῦ εὐγαίνει ἀπὸ ταῖς ἐλαιαῖς ὅταν ταῖς πατοῦν νὰ εὐγάλουν τὸ λάδι). 2) ἡ ὑποστάθμη τῶν ἐλαιῶν, ἢ καὶ τοῦ ἐλαίου (ὁ πάτος, τὸ κατακάθισμα ἀπὸ ταῖς ζουλιγμέναις ἢ πατημέναις ἐλαιαῖς, ἢ καὶ ἀπὸ τὸ λάδι, τὸ τουρκοβρβ. ζυρὰς). Θφρ. Αἰτ. Φυτ. α᾽, 13.

Ἀμόργης, ου, ὁ· ἰδὲ ἀμόργη.

Ἀμοργίδιον, τό· ὑποκρτ. τοῦ, ἀμοργίς.

Ἀμοργικὸς, ἡ, όν· ἐξ ἀμοργίδος ἐσκευασμένος: ἐρυθρὸς, πορφυροῦς· (καμωμένος ἀπὸ πολὺ ψιλὸ λινάρι: κόκκινος, ἄλικος.)

Ἀμόργινος = ἀμοργικός· »ἱμάτιον ἀμόργινον.« Πλτ.

Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ· λεπτότατον λίνον, ἐν τῇ Ἀμοργῷ νήσῳ φυόμενον· (πολὺ ψιλὸν, Ἰταλ. φίνον λινάρι, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ᾽ς τὸ νησὶ Ἀμοργὸ) ὅθεν τὰ ἀμόργινα, ὑπακουόμ. ἱμάτια, ἀμόργινοι χιτῶνες, καὶ ἀμοργίδες, λεπτόταται γυναικεῖαι στολαὶ ἐξ ἀμοργίνου λίνου, ἐρυθροβαφεῖς συνήθως ἢ πορφυραῖ οὖσαι· (κολλα φίνα γυναικεῖα φορέματα ἀπὸ Ἀμοργί-

την λοιπήν, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν σάπια, ἡ ἄλεσμα).

Ἀμοργμός, ὁ· συλλογή, ἄθροισμα, (σύναγμα, μάζωμα) παρὰ Μελεάγρῳ Ἐπιγρ. 129. ... ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἀμοργμὸν ... ἀμφβ.

Ἀμοργός, ἡ, ὸν (ἀμέργω) ἐκπιεστής, ἐκχυλιστής, ἀμέλγων, ἀποστραγγίζων, ἐκπιέζων, καταπονῶν (πατητής, ζουλιχτής, ὅστις ζουλίζει τίποτε νὰ εὐγάζῃ τὸ ζουμί του· ὅστις βυζάνει νὰ εὐγάζῃ τίποτε· ὅστις κάμνει τίποτε νὰ λιγναίνῃ, νὰ ξηραίνηται· ὅστις ἀδειάζει τίποτε μὲ τὴν ὀλίγην, ὅστις προξενεῖ κακόστημα, κάμνει νὰ ἀποστεγνόνουν, ἀποκάμνουν).

Ἀμορία, ἡ (ἅμα, ὅρος) τὸ ὁμορεῖν, ὅμορον, μεθόριον εἶναι τινι· τὸ ἐχατθαι τινός· ὅρων ἡ ὁρίων συμβολή· (τὸ συνόρευμα· τὸ μέρος ὅπου ἀνταμόνονται τὰ σύνορα δύω, ἢ διαφορετικῶν τόπων); κοινότ. ἀμμορία.

Ἀμορίτης, ου, ὁ· (ἀμόρα) ὑπακουόμ. ἄρτος· μελιττόφυρτος (ψωμὶ ζυμωμένον μὲ μέλι).

Ἀμορμεύω = ἀμορβεύω.

Ἀμορμός, ὁ· ἰδὲ ἀμορβός.

Ἄμορος, ὁ, ἡ (μόρος) = ἄμοιρος· μετὰ γενκ. κυρίως δυστυχής; Ἀττ. ἀντὶ ἄμμορος· Σοφ.

Ἀμορφία, ἡ· (ἄμορφος)· δυσμορφία, αἶσχος, δυσειδία, κακομορφία (τὸ νὰ εἶναι χωρὶς μορφὴν τίποτε, κακοσχημωμένος εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ κορμί· ἀσχημάδα): ἔλλειψις εὐσχημοσύνης (ἀπὸ καλόν, εὔμορφον σχῆμα, ἀπὸ πολιτικήν).

Ἄμορφος, ὁ, ἡ (μορφή) δύσμορφος, δυσειδής, ἀσχήμων, αἰσχρός, αἰσχροπρόσωπος· (ἄσχημος, κακοσχημωμένος, κακοπρόσωπος): ἀσχημάτιστος, ἄνευ ὡρισμένου ἢ μονίμου σχήματος (χωρὶς στερεὸν σχῆμα) 2) τροπ. ἀπαίδευτος, ἄκομψος, ἀκαλαίσθητος, ἄκοσμος, ἀπειρόκαλος· (ἀπολίτευτος, ἀπελέκητος, μὲ ἄσχημα ἤθη) ὡς τὸ, αἰσχρός· Ἐπίρρ. ἀμόρφως· Συγκρτ. Ἰων. ἀμορφέστερος, Ὑπερθτ. ἀμορφέστατος· Ἡρδτ.

Ἀμόρφωτος, ὁ, ἡ (μορφόω) ἀσχημάτιστος, ἀνεξέργαστος· (ὅστις δὲν ἔχει τὸ σωστὸν σχῆμά του, ἀδούλευτος, ἀτελείωτος).

Ἄμος, ἡ = τῷ κατ' ἐπίτασιν ἄμμος, ἄμαθος· (∪∪).

Ἀμός, ἡ, ὸν· Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ ἡμός, ἡμέτερος· πολλάκις παρ' Ὁμ. οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἐχρῶντο αὐτῷ ὡσαύτως, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐμός (ἐδικός μου)· Οἱ Δωρ. ἔγραφον ἁμός· ὁ Πινδ. ὅμως προκρίνει τὸν Ὁμηρικὸν τύπον (– ∪).

Ἀμός· Ἀττ. ἁμός = τίς, ἐν χρήσει μόνον εἰς τοὺς ἐπιρρηματικοὺς τύπους ἀμοῦ, ἀμῇ, ἀμῶς, ἀμόθεν.

Ἆμος· Δωρ. ἀντὶ ἦμος· ὅτε, ἡνίκα, ἐπειδή, ὡς, ἐπεί.

Ἄμοτον· Ἐπίρρ. παρὰ τὸ ἄχρηστον ἄμοτος· ἀκαταπαύστως, ἀπλήστως, ἀπαύστως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, διὰ παντός, ἀεί, ἐς ἀεί· (ἀχόρταστα, ἀκατάπαυστα, συχνά, ὅλο ἕνα, παντοτεινά) παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, μεμάασι, μεμαώς, μεμαυῖα· ἀδιαλείπτως ἐπιθυμῶν, ἐφιέμενος, ὀρεγόμενος· ἀπλήστου ἐπιθυμίας, ζήλου πλήρης· ὡσαύτως καὶ ἄμοτον κλαίειν, χολοῦσθαι: τὸ δέ « ... μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνοιιν· αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο· φέρον δ' ἐσθῆτα ... » Ὀδσ. Ζ. 83. ἐχώρουν πρόθυμα ἀσχόλως αἱ ἡμίονοι. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ· πάνυ, λίαν, ἄγαν, κάρτα, σφόδρα, δεινῶς· ποιητ. μόνον ἐν χρήσει « ... πῦρ ἄμοτον ἀνέλαμψεν ἐξ ἀπίνης » Μόσχ. γ'. 104. τὴν παραγ. αὐτοῦ θέλουσί τινες παρὰ τὸ μοτόν (ξαντόν, ξεφτιλισμένον πανὶ τὸ ὁποῖον βάνουν εἰς τὰς πληγάς, τουρκοβλαχ. τιφτίκι).

Ἀμοῦ· Ἐπίρρ. Ἀττ. ἁμοῦ, παρὰ τὸ ἀμός = τίς· ποὺ (εἰς κάποιο μέρος, ἡ τόπον, πουθενά)· ἀμοῦ γέ που καὶ ἀμουγέπου· ἔν τινί που τόπῳ· στάτ. σημασ. Λσ. ὑπὸ Bremi, de Inval. 20. παράβαλ. ἀμόθεν καὶ ἀμῇ.

Ἀμουσία, ἡ· Τρόποι, ἤθη τοῦ ἀμούσου· στέρησις φιλοτεχνίας, ἢ αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ, τοῦ ἡδέος καὶ χαρίεντος, κάτης εὐγενοῦς γνώμης, διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἐλευθεριότητος, φιλοφροσύνης, καὶ ἀστοχία παιδείας εἰς τὸ κομψὸν καὶ κόσμιον· (ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀμούσου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἀγάπην διὰ τὰς καλάς, εὐγενικὰς τέχνας· ἢ νὰ μὴν αἰσθάνηται τὸ καλόν, τὸ εὔμορφον, τὸ χαριτωμένον, νόστιμον· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ εὐγενικὴν γνώμην, εὐγενικὰ φιλικὰ φρονήματα, γενναιότητα, εὐγενικὴν ἀνατροφήν)· κυρίως δὲ ἀπαιδευσία, ἀμαθία, ἀγροικία, ἀπειροκαλία, ἀκοσμία· δυσμάθεια: ἐξαιρέτως διαφωνία, ἀπήχησις, δυσαρμοστία· (ἀνυπρεκοπιά, ἀμαθοσύνη, χωριατωσύνη, χοιτροκοπιά, ἀπολιτωσύνη, ἀνηξεροσύνη: κακὸς ἀπ' αὐτὰ καὶ κακοφωνία εἰς τὴν μουσικήν, εἰς τὸ ψάλσιμον, εἰς τὸ τραγούδημα).

Ἀμουσολογία, ἡ = ἄμουσοι λόγοι (χωριάτικη, ἄνοστη ὁμιλία.)

Ἄμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα)· στερημένος νοερᾶς τέρψεως, πνευματικῆς ἡδονῆς, ψυχαγωγικῆς κηλήσεως ἄμοιρος, ἀναισθήτως διακείμενος τῆς ἡδονῆς τοῦ εὐφραίνεσθαι ἀσχολίαν ἔχων περὶ τὰς ἐλευθερίους τέχνας, τοῦ ἀσχολεῖσθαι διὰ τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν· ἀναίσθητος τοῦ κάλλους, τῆς εὐσχημοσύνης, τοῦ σωφρονῶς κεκοσμημένου σχήματος, τῶν ἐσθλῶν τρόπων, τῆς χρηστοηθείας· (ὅστις ὑστερεῖται τὴν αἴσθησιν τῆς ψυχῆς εὐχαρίστησιν· δὲν αἰσθάνεται πόση καὶ ποία χαρὰ εἶναι ὅταν καταγίνηται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὰς εὐγενικὰς τέχνας δηλ. εἰς τὴν μουσικήν, ζωγραφίαν, ποιητικήν, ῥητορικήν· δὲν αἰσθάνεται τὸ καλὸν καὶ εὔμορφον· τὸ νόστιμον καὶ σεμνὸν σχῆμα, τὸ καλὸν φέρσιμον, τὰ καλὰ ἤθη): ἀπαίδευτος, ἀνεπιστήμων, ἀδίδακτος, (ἀπολίτευτος, ἀνήξευρος, ἀγράμματος, χοντρός). Ἐπὶ πραγμάτων· ἀτερπής, ἀηδής, ἄχαρις· (ὅστις δὲν προξενεῖ εὐχαρίστησιν, εἶναι ἄνοστος, ἄχαρος): ἐξαιρέτως ἀνεπιστήμων τῆς μουσικῆς, τῆς μελῳδίας (ὅστις δὲν ἠξεύρει τὴν μουσικήν, τὴν ψαλτικήν): Παροιμία· « λειβηθρίων ἀμουσότεροι » ἐπὶ τῶν νοερᾶς παιδείας ὅλως στερουμένων· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· σὰν τὸ βόϊδι, ἢ καθόλου ἀπελέκητος, ἢ μπούφος μὲ τὴν ὀλότη.

Ἀμουσότης, ητος, ἡ = ἀμουσία.

Ἀμοχθεί, καὶ ἀμοχθί, Ἐπίρρ. παρὰ τὸ, ἄμοχθος· ἀπόνως, ἀκμητεί· (ἀκοπίαστα, χωρὶς κόπον).

Ἀμοχθί· Ἐπίρρ. = ἀμοχθεί.

Ἀμόχθητος, ὁ, ἡ· (μοχθέω) = τῷ ἑξῆς.

Ἄμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος) μὴ πονῶν, μὴ μοχθῶν· μὴ μοχθήσας, μὴ πονήσας (ὅστις δὲν κοπιάζει, δὲν ἐκοπίασε)· μόχθον, πόνον, ἀγῶνα, συντονίαν μὴ ἀπαιτῶν, μὴ προξενῶν· μὴ ἀπαιτήσας, μὴ προξενήσας· (ὅστις δὲν προξενεῖ, ἢ δὲν ἐπροξένησε κόπον· διὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖος κόπος, νὰ κάμῃ τις κόπον) 3) ῥάθυμος, μὴ ἐργαζόμενος, ἀπρακτῶν (ἀκαμάτης, ὀκνηρός· ἀδουλευτάρης· ὅστις δὲν κάμνει τίποτε) « ... πρὸς παρεστιναῖος ἡδίων, ἢ τοῖς ἀμόχθοις » Ξεν. Ἀπ. Β. 1. Ἐπίρρ. ἀμόχθως.

[**Ἀμπ** – παρ' Ἰωσιν, Ἐπικ. καὶ Δωρικῶς· συνήθης συγκοπὴ ἀντὶ ἀναπ –, ὑπὸ τὸν ὁποῖον τέλειον τύπον τοῦτον ζητείσθω αἱ τῷ ἀμπ – ἀρχόμεναι λέξεις· ὧν μόνον αἱ παρ' Ὁμ. καταλέγονται ἐνταῦθα].

Ἀμπαιπαΐζω = ἀναπαιπαΐζω· ἀμφβ.

Ἀμπαιδες, οἱ = ἀνάπαιδες· παιδαγωγοὶ παρὰ Λακεδαιμ.

Ἀμπαλίνωρος, ὁ, ἡ = ἀναπαλίνωρος, καὶ ἀναπαλίνορτος· « ποῖ κακόδ', ὦ κόρη, ἐπιδὴς ἀμπαλίνωρος; » Φιλεταίρ. παρὰ Σουίδ.

Ἀμπάλλω = ἀναπάλλω.

Ἄμπαλος, ὁ, ἡ = ἀνάπαλος· « ... μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν » Πινδ. Ὀλμ. ζ', 110.

Ἄμπαυμα, τὸ = ἀνάπαυμα· « ... τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε ... λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων » Ἡσδ. Θγν. 55.

Ἀμπαυσις, ἡ = ἀνάπαυσις· Ἐπγρ.

Ἀμπαυστήριος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀναπαυστήριος· « κἀμπαυστήριος θῶκος » Ἡρδτ. τὸ παρὰ τοῖς νεωτέροις Εὐρωπ. Καναπές, ἡ τουρκοβλ. σοφᾶς.

Ἀμπαύω = ἀναπαύω· ἀμπαύομαι = ἀναπαύομαι· Θεοκρ. Εἰδ. α'.

Ἀμπεδιήρης = ἀναπεδιήρης· « ... διὰ δ' Ἰαόνων χέρας τυτθάγ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτὸν ὡς ἀκούομεν Θρῄκης ἀμπεδιήρεις δυσχειμόνους κελεύθους » Αἰσχλ. Περσ. 566. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀμπεδίον, ἀμπεδιήρης· ψευδ. ἀνάγν. παρ' Ὁμ. καὶ Αἰσχλ. ἀντὶ ἂμ πεδίον, ἂμ πεδιήρεις· ὡσαύτως καί, ἀμπέλαγος, ψευδ. ἀνγ. ἀντὶ ἂμ πέλαγος, παρ' Ὁμ. καί, ἀμπέτραις, ψευδ. ἀνγ. ἀντὶ ἂμ πέτραις, παρ' Αἰσχλ. καί, τ. τ.

Ἄμπειρα = ἀνάπειρα· Στρβ. Δ'.

Ἄμπειρος, ὁ· ἀντὶ ἔμπειρος· Ἡσχ.

Ἀμπείρω· Ἐπκ. ἀντὶ ἀναπείρω· Ἰλδ.

Ἀμπέλαγος· ἐσφαλ. γεγραμ. ἀντὶ ἂμ πέλαγος· « πῶς φέρετ' ἀμπέλαγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς ἀφρός ... » Ἡσδ. Θγν. 190.

Ἀμπελάνθη, ἡ (ἄμπελος, ἄνθος)· ἀμπέλου ἄνθος (ἄνθισμα ἀμπελιῶν) ἄλλως οἰνάνθη· Λουκ.

Ἀμπελεῖον, τὸ· ἄμπελος (ἀμπέλι)

Ἀμπέλειος, ὁ, ἡ· ἐξ οἰνάδος, ἢ ἐξ ἀμπέλου· (ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρον, ἢ ἀπὸ ἀμπέλι).

Ἀμπελεών, ῶνος, ὁ· Ποιητ. ἀντὶ ἀμπελών.

Ἀμπελικός, ἐξ οἰνάδος, οἰνάδι ἀνήκων· ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρον, ὅστις ἀνήκει εἰς ἀμπελοκούτσουρον.

Ἀμπέλινος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμπελίνη, ἡ = ἀμπελικός· « νῆ δέ, πυθομένη ... ἐλεγε τάδε· ἄπληστε αἵματος Κῦρε, μηδὲν ἐπαρθῇς τῷ γεγονότι τῷδε πρήγματι, εἰ ἀμπελίνῳ καρπῷ, τῷ περ αὐτοὶ ἐμπιπλάμενοι μαίνεσθε οὕτω ... » Ἡρδτ. 1, 12. καὶ 2, 37. « οὐδὲ δοται δὲ σφι καὶ οἶνος ἀμπέλινος » καὶ 60. « ... καὶ οἶνος ἀμπέλινος ἀναισιμοῦται πλέων ἐν τῇ ὁρτῇ ταύτῃ ... » καὶ Μεταφρ. « ἀγρανὺς ἀμπελίνη » ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, κρασομάνα· Ἀνθλ.

Ἀμπέλιον· τὸ· ὑποκριτ. τοῦ ἄμπελος· Ἀριστφ. λφ. 598. καὶ Ἀχαρ. 612. « καιμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα » ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἀμπέλιον, ἀντὶ τοῦ οἰνοπέδη.

Ἀμπελίς, ίδος, ἡ· = ἄμπελος· « ... πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν ... » τὰ πλεῖστα ὅμως ὡς ὑποκοριστ. 2) ὄνομα πτηνοῦ, ἄλλως ἀμπελίων· « τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε κίττα, τριγών ... κολυμβίς, ἀμπελίς, φήνη ... » Ἀριστφ. Ὀρ. 303. 3) θαλάσσιόν τι φυτόν, ἄγνωστον· Ὀππ. Ἰξ. β', 7.

Ἀμπελῖτις, ιδος, ἡ· τῇ οἰνάδι ἀνήκων· (ὅστις ἀνήκει εἰς ἀμπελοκούτσουρον) « ἀμπελῖτις γῆ » (ἀμπελόχωμα) Διοσ. ε', 173.

Ἀμπελίων, ωνος, ὁ· πτηνόν τι ἄγνωστον· «ἀκριβέστερον» Ἀμπελίωνες οἰκουφότατοι»· Ὀππ. Ἰξ. γ', 2., ὅπερ καὶ ἀμπελὶς λέγεται· Ἀρστφ. Ὀρ. 303.

Ἀμπελογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ) ἐκ τοῦ γένους τῶν οἰνάδων· οἰνάδας φύων ἢ φέρων (ἀπὸ τὸ γένος ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρα· ὅστις φυτρόνει, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον φυτρόνουν ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελόεις, εσσα, εν· Πλήρης οἰνάδων, πολυάμπελος (γεμάτος μὲ ἀμπελοκούτσουρα, ὅστις ἔχει πολλὰ ἀμπελοκούτσουρα· «. . Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον»· Ἰλδ. Β, 561. εὕρηται δὲ ἐν τῇ Ἰλδ. ἅπαξ καὶ ὡς δικατάληκτον· 2) ἐξ οἰνάδος πεποιημένος, ἢ εἰλημμένος· (καμωμένος, ἢ παρμένος ἀπὸ ἀμπελοκούτσουρον).

Ἀμπελοεργός, ὁ, ἡ = τῷ συνηρ. ἀμπελουργός.

Ἀμπελόκαρπον, τὸ = ἀπορίνη· Δσκρ. γ', 183.

Ἀμπελομιξία, ἡ (μίγνυμι) ἀνάμιξις μετὰ οἰνάδων (ἀνακατωμὸς πράγματος τινος μαζὺ μὲ ἀμπελοκούτσουρα).

Ἀμπελόπρασον, τὸ· ἀμπέλου πράσον· (ἀγριόπρασον, πρασουλίδα) Δσκρ. β', 180.

Ἄμπελος, ἡ· οἰνάς, κλῆμα· (ἀμπελοκούτσουρον, ἀμπελόκλιμα, κλιματσίδα) «. . ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται πυροὶ καὶ κριθαί, ἠδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον . .» Ὀδσ. Ι, 110. καὶ 133. καὶ Πνδ. Ὀλ. ζ, 3. «Φιάλαν ὡς εἴτις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς λαβών, ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοισαν δρόσῳ, δωρήσεται. .» 2) ἀμπελών, οἰνοπέδη, ἀμπελεῖον (ἀμπελότοπος, ἀμπέλι) 2) πολιορκητικὴ μηχανὴ φυλλοφόρῳ ἀμπελῶνι παρεμφερής· Λατν. vinea.

Ἀμπελοστρωτέω· ἄμπελον φυτεύω.

Ἀμπελοστάτης, ου, ὁ· (ἵστημι) ἀμπέλων φυτευτὴς (ἀμπελοφυτευτής).

Ἀμπελουργεῖον, τὸ· φυτοῦργιον, φυτώρειον ἀμπέλου· ἀμπελών· (τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύουν πρὸς καιρὸν ἀμπελοκούτσουρα καὶ τὰ περιποιοῦνται, διὰ νὰ τὰ μεταφυτεύσουν εἰς ἀμπέλι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴδιον ἀμπέλι).

Ἀμπελουργέω· Μλ. ήσω· (ἀμπελουργὸς) ἀμπέλους φυτουργῶ, σκαλεύω, κλαδεύω, περικόπτω, φυλλίζω, καλλιεργῶ ἀμπελῶνα: ἐξαιρέτως τὰ κλήματα περιτέμνω, συντέμνω· ὅθεν τρπκ. ἁρπάζω, λῃστεύω· (φυτεύω εἰς ξεχωριστὸν τόπον ἀμπελουκλήματα καὶ τὰ περιποιοῦμαι ξυλακίζωντάς τα, κλαδεύωντας, κόφτωντας τὲς περιττὲς κλιματσίδες καὶ τὰ περιττὰ φύλλα των, κονταίνωντάς τα: δουλεύω τὸ ἀμπέλι, μάλιστα τὸ κλαδεύω· ὅθεν μεταφορικά, ἁρπάζω, κουρσεύω, ξεγυμνόνω) Θσρ.

Ἀμπελούργημα, τὸ· τὸ ἀμπελουργεῖν (τὸ νὰ δουλεύῃ, περιποιῆται τις τὰ ἀμπέλια).

Ἀμπελουργία, ἡ· ἀμπέλου φυτουργία· (φύτευμα καὶ περιποίησις ἀπὸ ἀμπελουκλήματα).

Ἀμπελουργικός, ή, όν· εἰς ἀμπελουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος· (ὅστις ἀνήκει ἢ ἁρμόζει εἰς φύτευμα καὶ περιποίησιν ἀπὸ ἀμπελουκλήματα): ἡ ἀμπελουργική· ὑπακουομ. τέχνη· (ἡ τέχνη τοῦ νὰ φυτεύῃ καὶ περιποιῆται τις ἀμπελουκλήματα) Πλάτ. Πλτ.

Ἀμπελουργός, ὁ (ἄμπελος, ἔργον) ἀμπελῶνα ἐργαζόμενος· (ὅστις δουλεύει ς' τὸ ἀμπέλι) Ἔτι δὲ καὶ ἐπιθετικῶς· ἀμπελουργός, ὁ, ἡ· (ἀμπελοδουλευτής).

Ἀμπελοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν) τὰς οἰνάδας κατατρώγων, καταβιβρώσκων, φθείρων· (ὅστις κατατρώγει καὶ χαλνᾷ τὲς ἀμπελόβεργες, τὰ ἀμπελουκλήματα)· (α).

Ἀμπελοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) οἰνάδας ἢ κλήματα φέρων (ὅστις βαστάζει, κουβαλεῖ ἀμπελόβεργες).

Ἀμπελόφυλλον, τὸ· (φύλλον)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς.

Ἀμπελοφύτης· ου, ὁ (φύω) οἰνάδας φυτεύων· (ὅστις φυτεύει ἀμπελουκλήματα· ἀμπελουφυτευτής)· (υυ).

Ἀμπελόφυτος, ὁ, ἡ· οἰνάσι, κλήμασι κατάφυτος· (τόπος φυτευμένος μὲ ἀμπελουκλήματα, ἀμπελογκούτσουρα).

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ· ἀμπέλους ποιῶν· (ὅστις κάμνει νὰ γεννιοῦνται ἀμπελουκλήματα)· Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου· «. . ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ» Ἐπγρ. (–υυ––).

Ἀμπελώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) ἀμπέλῳ παρεμφερής· πολυάμπελος· (σάν, ἢ ὅμοιος μὲ ἀμπελόκλιμα· ὅστις ἔχει πολλὰ ἀμπελοκλίματα εἶναι γεμάτος μὲ ἀμπελουκλήματα).

Ἀμπελών, ῶνος· ὁ· οἰνοπέδη· (ἀμπελότοπος, ἀμπελοτόπι, ἀμπέλι).

Ἀμπεπαλών· ἐπικὸς διπλασιασμὸς τοῦ μετοχ. ἀορστ. β'. ἀντὶ τοῦ, ἀναπεπαλών· παρὰ τὸ ἀναπάλλω· Ὀμ.

Ἀμπερές· Ἐπῤῥ. διὰ δ' ἀμπερές, κατὰ τμῆσιν· Ἐπκ. ἀντὶ διαμπερὲς δέ· «. . ἧκε δ' ὀϊστὸν ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων πρώτης στειλειῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς χαλκοβαρής»· Ὀδσ. Φ, 422.

Ἀμπετής, ὁ, ἡ = ἀναπετής· «ὄμμα ἀμπετέςι»· Ἠλδ. παρὰ Στβ.

Ἀμπέτραις, ἀντὶ ἀμ πέτραις· ἰδὲ ἀμπεδίον.

Ἀμπεχόνη, ἡ· (ἀμπέχω) ἐσθής, στολή, ἱμάτιον λεπτοϋφές· (Φόρεμα· ἀπανωφόρεμα ψιλόν, ὅ,τι λογῆς συνηθίζουν νὰ φοροῦν, αὐτὸς ἀπὸ τὲς γυναῖκες, καὶ ὅσοι ἀγαποῦν τὰ στολίδια καὶ φορέματα ὁποῦ ἁρμόζουν μάλιστα εἰς γυναῖκες παρὰ εἰς ἄνδρας)· Πλτ.

Ἀμπεχόνιον, τὸ, ὑποκρστ. τοῦ, ἀμπέχονον.

Ἀμπέχονον, τὸ = ἀμπεχόνη.

Ἀμπέχω· Μλ. ἀμφέξω· ἀόρστ. ἤμπισχον, ἀμπισχεῖν· Μέσ. ἀμπέχομαι· Μλ. ἀμφέξομαι· ἀόρστ. ἀμπισχόμην· (ἀμφί, ἔχω) περιβάλλω, περιτίθημι, περικυκλῶ, περικλείω· (σκεπάζω ὁλόγυρα, βάνω ὁλόγυρα, περικυκλόνω «αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς ἅλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους»· Ὀδσ. Ζ. 225. καὶ Σφκ. Οἰδ. Κ. «. . κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει»· ὅθεν ἐν γένει, περικαλύπτω, κατακαλύπτω (σκεπάζω)· Μέσ. περιβάλλομαι, ἐνδύομαι (ντύνομαι, φέρνω τὸ φόρεμα ἐπάνω μου).

Ἀμπεχών· ὁ· ἐσφαλ. ἀναγν. παρὰ Στρβ. ις', ἀντὶ ἀμπεχόνη.

Ἀμπήδησε· Ἐπκ. ἀντὶ ἀνεπήδησε, ἀναπηδάω· Ἰλδ.

Ἀμπί· Αἰολ. ἀντὶ ἀμφί· Γρηγ. Κορ. ὑπὸ Koen. σελ. 344.

Ἀμπίπλημι· Ἰων. καὶ Δωρκ. ἀντὶ ἀναπίμπλημι· «μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ, ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διὶ νέμονται, τὰν δ' . . . πότμον ἐμπιπλάντες ὁμοῖον»· Πνδ. Νμ. 10, 106.

Ἀμπισχνέομαι, ἀμπισχνοῦμαι = ἀμπέχομαι· μέσ. τοῦ, ἀμπέχω. «Εὐδαιμον φῦλον πτηνῶν οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν χλαίνας οὐκ ἀμπισχνοῦνται»· Ἀρστφ. Ὀρ. 1090. ἀντὶ ἴσχω.

Ἀμπίσχω = ἀμπέχω.

Ἀμπλακέω· ὅλως ἄχρηστος ἐνεστώς· ἀφ' οὗ ὁ Μλ. ἀμπλακήσω, ἀόρστ. β'. ἤμπλακον, ἀμπλακεῖν· = ἁμαρτάνω· συγγενές, πιθανῶς, τῷ πλάζω. Ἁμαρτάνω, σφάλλομαι, πλημμελῶ· (γελιοῦμαι, φταίγω, κάμνω σφάλμα, κάμνω ἁμαρτίαν)· 2) μετὰ γεν. παραβαίνω, πλανῶμαι· ἀποβάλλω, ἀπόλλυμι· ἀποτυγχάνω, στεροῦμαι, οὐ λαμβάνω, οὐκ ἔχω· (παραστρατίζω, πλανιοῦμαι, χάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω, ὑστεροῦμαι, δὲν λαβαίνω, δὲν ἔχω) Πνδ. καὶ Τραγ. «. . καὶ πῶς Ἀχιλλεύς, λέκτρ' ἀμπλακών, οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαίρει σοί, σῇ τ' ἀλόχῳ;» Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 124. καὶ Σφκ. Ἀντγ. 910. «. . πόσις μὲν ἄν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ἦν, καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἤμπλακον.»

Ἀμπλάκημα, τὸ· ἁμάρτημα, σφάλμα, πλημμέλημα, πρόστιμον τοῦ πλημμελήματος: παραφροσύνη· (πλάνεμα, φταίξιμον, ἁμαρτία, τιμωρία διὰ τὴν ἁμαρτίαν· παρασφάλισμα τοῦ νοῦ).

Ἀμπλάκητος, ὁ, ἡ (ἀμπλακεῖν) ἀνόσιος, μοχθηρός, ἁμαρτωλός, ἔνοχος ἐγκλήματος· (κακός, ἀθεόφοβος, ἁμαρτωλός, ἔνοχος ἀπὸ κακὸν σφάλμα) «. . θεοῖς δ' ἄν, ἀμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός . . γένοιτ' ἂν εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά»· Αἰσχ. Ἀγμ. 345. 2) μετὰ γεν. πλανώμενος, σφαλλόμενος, μακρὰν μένων, ἀφεστώς τινος· (ὅστις πλανιέται, παραστρατίζει, δὲν ἐπιτυχαίνει, μένει ἢ εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τίποτε)· «. . ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀμπλάκητον Ἀΐδα σφε δόμων ἐρύκει»· Σφκ. Τρχ. 120.

Ἀμπλακία, ἡ = ἀμπλάκημα: τὸ μὲν θηλυκ. ἐν τοῖς τριμέτροις τραγ. τὸ δὲ οὐδέτερον ἐν τοῖς Λυρικ. ποιήμ. μάλιστα χρήσιμον.

Ἀμπλάκιον, τὸ· προσποιητὸν ὑποκρστ. = ἀμπλακία καὶ ἀμπλάκημα· «. . τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον»· Πνδ. Πθ. 11, 41. — περὶ τοῦ τύπου δέ, ἰδὲ ἀμάρτιον.

Ἀμπλακίσκω· Ἐνεστ. τύπος τοῦ ἀμπλακεῖν, παρὰ Θεκγ. Στεβ. μόνον ἀπαντώμενος.

Ἀμπλέκω = ἀναπλέκω.

Ἀμπνείω = ἀναπνέω, ἐξ οὗ ἀναπνειέτω· Ἀπλλ. γ'. 231.

Ἄμπνευμα· τὸ = ἀνάπνευμα· «ἄμπνευμα σεμνόν»· Πνδ. Νμ. α'.

Ἀμπνεῦσαι, Ἐπκ. Ἀόρστ. α'. ἀπαρμφ. ἀντὶ ἀναπνεῦσαι.

Ἀμπνέω = ἀναπνέω.

Ἀμπνοά, ἡ· ποιητ. καὶ Δωρκ. ἀναπνοή. «. . εἰ τις ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι μαιομένων μεγάλαν ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν, τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.» Πνδ. Ὀλ. 8, 9.

Ἄμπνυμι. Ἐπκ. ἀντὶ ἀναπνέω. «αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἠγέρθη.» Ὀδσ. Ω, 348.

Ἄμπνυε. Ἐπκ. ἀόρ. β'. προστ. ἀντὶ ἀνάπνυε, παρὰ τὸ ἀναπνέω. «ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. . .» Ἰλδ. Χ, 222. (–υυ)

Ἀμπνύνθη. Ἐπκ. παθτ. Ἀόρστ. α', γ'. προσπ. ἀντὶ ἀνεπνύνθη· παρὰ τὸ, ἀναπνέω. Ἰλδ.

Ἄμπνυτο (––υ). Ἐπκ. συγκ. τοῦ Ἀορστ. β'. ἀντὶ ἀνέπνυτο, ἀπὸ τοῦ ἀναπνέω. Ὀμ.

Ἀμπολέω = ἀναπολέω. «ταῦτα δὲ τρὶς τετράκις ἀμπολεῖν, ἀπορία τελέθει . . .» Πνδ. Νμ. ζ, 54.

Ἀμπόλιν = ἀνὰ πόλιν. Ἀπολλ.

Ἀμπόνον = ἀνὰ πόνον. Ἰλδ. Η καὶ Π. «ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν.»

Ἀμπρεπής, ὁ, ἡ· (πρέπω) = ἐμπρεπής. ψευδ. ἀναγν. παρὰ Αἰσχλ. Ἱκτ. 120. «ἰή, ἰή, Ἰηλέμοισιν ἀμπρεπῆ (ἀντὶ ἐμπρεπῆ), θρεομένη μέλη . . .»

Ἀμπρεύω (ἄμπρον) ἕλκω, ἑλκύω, σύρω, ἀφέλκω (τραβῶ, σέρνω, σβαρνίζω)· παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. Ποιητ. τροπκ. παρὰ Λυκφρ. λυπρὸν

βίαν ἀμπρεύειν· δεινῶς καὶ ταλαιπώρως βιοῦν· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, «σέρνομαι κ' ἐγὼ 'ς αὐτὴν τὴν ζωὴν σὰν καλιγοπάπουτζον·» καὶ παρ' Ἀριστλ. «ὡς καὶ ἀπειρηκὼς διὰ γῆρας, συναμπρεύων παρακορευόμενος παρώξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον.» ὡς τὸ ἀμαξεύειν, ἕλκειν.

Ἄμπρος, ὁ· κατά τινας μὲν κάλως, κάμιλος εἰς τὸ ἀποσπᾷν καὶ σύρειν βάρη, (χοντρὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον τραβοῦν σέρνοντες βάρη.) κατ' ἄλλους δὲ ὁλκὸς, ἡ ῥυτὴρ τῶν ὑποζυγίων (τὰ σχοινία ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰς τὸ ἀμάξι, μὲ τὰ ὁποῖα τὸ τραβοῦν τὰ ἄλογα) ἢ καὶ ὁ ζυγὸς αὐτός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑποζυγίων ἐν χρήσει.

Ἀμπτάμενα = ἀναπετάμενα. Εὐρπ.

Ἀμπτολίεθρον· ἀντὶ ἀνὰ πτολίεθρον. Ἀπολλ. Ἀργν.

Ἀμπτυχαί, αἱ· ἀντὶ ἀναπτυχαί· «. . . νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι. . .» Εὐρπ. Ἠλ. 873.

Ἀμπυκάζω, Μλ. άσω· καὶ

Ἀμπυκίζω. Μ. ίσω· (ἄμπυξ) συνείρω τῇ προμετωπίδι, ἢ τῇ μίτρᾳ τὰς προμετωπιδίους τρίχας (τεριγιάζω, δένω, δένω μὲ τὴν πανλῖναν, ἢ κορδέλλαν τὰ μαλλία ὁποῦ εἶναι πρὸς τὸ μέτωπον). Ἐπὶ ἵππων· ἐγχαλινῶ, ἐμβάλλω τὸν χαλινὸν (βάνω τὰ χαλινάρια χαλινόνω τὸ ἄλογον)· ὅθεν ἐν γένει δεσμεύω, συνδέω, περιβάλλω, στέφω· (δένω, σφίγγω, πλέκω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, στεφανόνω) «. . . κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν.» Ἀνλγ. σλ. 421.

Ἀμπυκίδης, ου, ὁ· Πατρωνμ. τοῦ Μόψου, υἱοῦ τοῦ Λαπίθου Ἀμπύκου ἢ Ἄμπυκος. «. . . Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος . . .» Ἡσδ. Ἀσπ. 181.

Ἀμπυκτήρ, ῆρος, ὁ· = ἄμπυξ. Παρ' Αἰσχλ. δὲ, καὶ ἵππων χαλινοί· παρὰ Σφκ. δὲ, Οἰδ. Κ. 1069. «. . . πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός, πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἀμβασις.»

Ἀμπυκτήριος, ία, ιον· τῷ ἀμπυκτῆρι ἀνήκων.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς Τργκ. δὲ, ἡ· (ἀμπέχω) Μίτρα, ταινία, ᾗ χρῶνται αἱ γυναῖκες εἰς τὸ συνείρειν καὶ ἀναδεῖν τὰς προμετωπιδίους τρίχας· (πανλῖνα, κορδέλλα, μὲ τὴν ὁποίαν δένουν ἡ γυναῖκες τὰ μαλλιά ἀπὸ τὸ μέτωπον). «. . . Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην . . .» Ἰλδ. Χ, 469. Ἔτι δὲ καὶ τῇ μίτρᾳ συμπεπλεγμέναι τρίχες· (πλεξοῦδα μαζὺ μὲ πανλῖναν καὶ μαλλία.) 2) τὸ προμετωπίδιον τῶν ἵππων· (τὸ στολίδι ὁποῦ κρέμεται ἀπὸ τὸ χαλινάρι 'ς τὸ μέτωπον τοῦ ἀλόγου.) 3) διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος, καὶ ὁ τροχός· «λόγοις μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διὸς Ἰξίονα κατ' ἄμπυκα δρομάδα δέσμιον.» Σφκ. Φλκ. 468. Ὡσαύτως καὶ τὸ περιφερὲς πωμαστήριον ποτηρίων, κυπέλλων· (τὸ στρόγγυλον σκέπασμα, τουρέβαρ. καπάκι ἀπὸ ἀγγεῖον ὁποῦ πίνουν, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν Ποκάλια λεγόμενα). «. . . οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι, λιπαράμπυκα, οἱ δὲ μάττουσιν.» Ἀρστφ. Ἀχρ. 670. ἐν γένει δὲ πανόήποτε περιφερές. 4) δεσμά.

Ἀμπώλημα = ἀναπώλημα.

Ἄμπωσις, εως, ἡ· ἀντὶ ἀνάπωσις· (ἀναπνέω) τὸ ἀναπίνειν, ἐκπίνειν, (τὸ νὰ πίνῃ τις μὲ γεμάτον στόμα, νὰ πίνῃ ὅλον τίποτε)· ἐξαιρέτως ἐπὶ θαλάττης ἡ ἀνάρροια, ἀντιθέτως τῇ πλήμῃ, πλημμύρα, ῥαχία· (τὸ κατέβασμα τῆς θαλάσσης, ὅταν τραβιοῦνται τὰ νερά της ὀπίσω· τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὸ φούσκωμα τῆς θάλ. ὅταν ἀναβαίνουν πάλιν τὰ νερά της.) 2) ἡ τῶν ὑγρῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπὸ τῶν ἐξωτέρων εἰς τὰ ἐνδότερα μέλη ὑποχώρησις. Ἱππκ. (τοῦ τύπου ἄμπωτις ἡ χρῆσις ἐστὶ σπανιωτέρα.)

Ἀμπωτίζω· Ἀναρρέω· ἐπὶ θαλάσσης· (τραβιοῦμαι, χύνομαι ὀπίσω· λέγεται μόνον διὰ τὴν θάλασσαν ὅταν τραβιοῦνται τὰ νεράτης ὀπίσω.) «πέλαγος ἀμπωτίζον.» Φίλων. ἀπὸ τοῦ

Ἄμπωτις, εως, καὶ ιδος, ἡ Ἰωνκ. ιος, ἡ, = ἄμπωσις· ἡ ἀνάρροια τῆς θαλάσσης· «. . . ἀπὸ δὲ τουτέων τῶν χώρων ἤιε ἐς τὴν Μηλίδα παρὰ κόλπον θαλάσσης, ἐν τῷ ἄμπωτίς τε καὶ ῥηχίη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν γίνεται.» Ἡρδτ. 7, 192. καὶ 8, 129. Ὁ δὲ Ἀρστλ. περὶ Κοσμ. φησι. «Ἄμπωτις γὰρ πάθος ἐστὶ [illegible] πολλαχοῦ, ἀπονοστοῦντος τοῦ [illegible] ὕδατος, καὶ οἷον ἀναπινομένου . . ., πολλαὶ δὲ ἀμπώτεις λέγονται καὶ κυμάτων ἀρτίως συμπεριοδεύειν αἰεὶ τῇ σελήνῃ, κατά τινας ὡρισμένους καιρούς.»

Ἀμυγδαλέα, συνρτ. [illegible]. — [illegible] λιά. —

Ἀμυγδαλέος, έα, έον· τῇ ἀμυγδαλῇ ἀνήκων· (ἀπὸ μυγδαλιάν, ὅστις ἀνήκει 'ς τὴν μυγδαλιάν.)

Ἀμυγδάλη, ἡ· ὁ τῆς ἀμυγδαλῆς καρπός· (μύγδαλον, σπόρος ἀπὸ μυγδαλιάν).

Ἀμυγδαλῆ, συνηρ. [illegible] ἀμυγδαλέα.

Ἀμυγδάλινος, νη, νον· ἐξ ἀμυγδάλων (ἀπὸ μύγδαλα, μυγδαλένιος).

Ἀμυγδάλιος, ία, ιον = [illegible]. Ἱππκ.

Ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ = [illegible].

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ· ἐξ [illegible] ἀμυγδάλων παρεσκευασμένος· (ἀπό, ἢ μὲ μύγδαλα καμωμένος). Ἀμυγδ. ἄρτος ([illegible]). Παρὰ Πλιν. δὲ, κτ. καὶ εἶδος χόρτου, ὅπερ ὁ Διοσκρ. Ἀμυγδαλοειδῆ καλεῖ.

Ἀμυγδαλοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀμυγδάλῳ παρεμφερής (σὰν ἢ ὅμοιος μὲ [illegible]).

Ἀμυγδαλόεις, εσσα, εν· ποιητ. = ἀμυγδαλέος.

Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ· (κατάγνυμι) ἀμύγδαλα κατάγνων· (μυγδαλοσπαστης, τόσον ὁ ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον τζακίζει τις μύγδαλα). καὶ Λάκωνες τὸν ἀμυγδαλοκατάκτην, μονοκρόβατον καλοῦσιν, ὡς καὶ μονήρεις τὰ ἀμύγδαλα. Ἀθην.

Ἀμύγδαλον, τὸ = ἀμυγδάλη. Π. Ναρ. σλ. 10.

Ἀμύγδαλος, ἡ = ἀμυγδαλῆ. Λουκ.

Ἀμυγδαλώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀμυγδαλοειδής.

Ἄμυγμα, τὸ· (ἀμύσσω) σπάραγμα, διάσπασμα, ἀμυχή, οὐλή, ῥωγή· (ξέσχισμα, σχίσιμον, ζουγράνισμα) λουρία, σχισμάδα)· τὸ διεσπαραγμένον, διερρηγμένον, ἠμυγμένον (τὸ ξεσχισμένον, ζουγρανισμένον). 2) ὡς τὸ ἀμυγμός· τὸ καταπάλλειν· (μάδημα) «πολιᾶς ἀμύγματα χαίτης.» Σφκλ.

Ἀμυγμός, ὁ· (ἀμύσσω)· τὸ σπαράττειν, ἀποδρύπτειν, ἀμύττειν, καταπάλλειν· (τὸ νὰ καταξεσχίζῃ, ζουγρανίζῃ, μαδίζει τις τι).

Ἀμυγνόν, τό· μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. Σουιδ. ἐν Σφκλ.

Ἀμυδις, Ἐπρρ. τῷ ἅμα, ὅλως ταὐτοσήμαντον, ἀφ' οὗ καὶ παράγεται. Καὶ χρόνου· ἐν τῷ αὐτῷ, ἐνταυτῷ, συγχρόνως (εἰς τὸν ἴδιον καιρόν). «Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν.» Ὀδσ. Μ, 415. Πολλάκις δὲ ἐπὶ τόπου· ὁμοῦ, ἅμα· εἰς τὸ αὐτὸ — κατὰ συνεχοῦς κινήσεως ἀναλογίαν — ἐν τῷ αὐτῷ. — κατὰ στάσεως ἢ ἠρεμίας σημασίαν — συνάμα, σωρηδόν· (σύσσωμα, μαζὺ, σωρόν, ὅλοι, ὅλοι μαζὺ). «Οὐδὲ [illegible] Τρῶας ἀγήνορας εἴασεν Ἕκτωρ εὕδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους.» Ἰλδ. Κ, 300. καὶ Υ, 114. «Ἠδ' ἄμυδις καλέσασα Θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε.» καὶ Μ, 385. «. . . ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας· θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς.» καὶ, ἄμυδις ἱστᾶσιν, συνιστᾶσιν. «Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων . . ., οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην.» Ν, 336. καὶ Ψ, 217. «. . . παννύχιοι δ' ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον, φυσῶντες λιγέως.» Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις μετὰ δοτικῆς· παρ' Ὀππ. δὲ, ἄνευ πτωτικοῦ (ἐστὶ δὲ ἡ λέξις Αἰολ. [illegible]) ἐσχηματισμ. καὶ τῷ, ἀλλήλ. [illegible].

Ἀ[illegible].

Ἀ[illegible] μυδρωσις, παρ' Λεξ. [illegible].

Ἀμυδρός, ά, όν, [illegible], τὸ αὐτὸ κατὰ [illegible]. Σκοτεινός, σκοταῖος, κνεφαῖος, [illegible], [illegible] (σκοτεινὸς, [illegible] δεμένος, δυσκολοξεχώριστος)· «ἀμυδρὰ γράμματα.» Θκδ. 6. [illegible] «. . . [illegible] πὲς ἀμυδρὰ μὴ παντάπασιν ἔρρεις τὰ πράγματα.» Πλτχ. εἰς Ἀλεξ. σμικρὰ ἀμαυρὰ ἐλπίς. Ἐπρρ. ἀμυδρῶς.

Ἀμυδρότης, ἡ· ἀσάφεια, τὸ ἄδηλον, τὸ ἄσημον, ἀσημότης· ἀδυνασία, ὀλιγοδρανία, ἀσθένεια, ἀτονία, ἀμβλύτης τῶν αἰσθητηρίων, ἐξαιρέτως τῆς ὁράσεως· (τὸ νὰ μὴν εἶναι καθαρὸ [illegible]· τὸ νὰ εἶναι ἀσήμαντον, μικρόν· ἀδυναμία, ὀλίγη, ἢ οὔτε μικρὴ ἐνέργεια· ἀδυναμία εἰς τὰ ὄργανα τῆς αἰσθήσεως καὶ μάλιστα 'ς τὰ μμάτια.

Ἀμυδρόω, (ἀμυδρός)· σκοτίζω, ἀμαυρῶ, ἐξαλείφω) [illegible] [illegible] μαυρίζω, ἀδυνατίζω τίποτε) ἀφ' οὗ.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ· σκοτασμός, ἐπισκότησις, ἀσθένημα, μείωσις, ἐλάττωσις· (σκοτείνιασμα, μαύρισμα, ἀδυνάτισμα, ὀλιγόστεμα) ὡς τὸ ἀμαύρωσις.

Ἀμυδών, ῶνος, ἡ· Πόλις ἐν Παιονίᾳ (Μακεδονίᾳ οὕτω κληθεῖσα). Ἰλδ. Β.

Ἀμύελος, ὁ, ἡ· (μυελός) ἄνευ μυελοῦ, μυελὸν μὴ ἔχων (ὅστις δὲν ἔχει μυαλὸν 'ς τὰ κόκκαλα) (υ – υ υ).

Ἀμύζω = μύζω μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α· μυζῶ, βδάλλω συμπιέζων τὰ χείλη· (βυζάνω σφίγγοντας τὰ χείλια) «. . . τούτους δ' ἔδει, ὁπότε τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα ἀμύζειν.» Ξνφ. Ἀνβ. 4, 5, 27. καὶ Λουκ. ὑπὸ Hemst. T. 1, σλ. 114.

Ἀμυησία, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις μυήσεως· (ἀδιδαξία, ἀκατηχησία).

Ἀμύητος, ὁ, ἡ· (μυέω) ἀμυσταγώγητος, ἀτέλεστος, ἀκατήχητος, ἀνίερος, βέβηλος· (ὅστις δὲν ἐδιδάχθηκε τὰ μυστήρια· ἀκατήχητος, ἀνιέρωτος, λαϊκός. Ἰταλκ. προφάνος). 2) (μύω) οὐ δυνάμενος μύειν = στέγειν· (ὅστις δὲν κλείεται, δὲν σφαλίζει καλά). «καὶ τοῦτο . . ., παράγων τῷ ὀνόματι, διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πειστικὸν, ὠνόμασε πίθον, τοὺς δὲ ἀνοήτους, ἀμυήτους· τῶν δ' ἀμυήτων τοῦτο τῆς ψυχῆς, οὗ αἱ ἐπιθυμίαι εἰσί, τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν, ὡς τετρημένος εἴη πίθος, διὰ τὴν ἀπληστίαν ἀπεικάσας . . ., οὕτως ἀπλησ-

νατος ἂν εἴεν, εἰ ἀμύητοι, καὶ φοροῖεν εἰς τὸν τετρημένον πίθον ὕδωρ ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ. Πλτ. Γοργ. σλ. 493. 2) κύρ. Οδσ. (∪∪−−) Δωρκ. Ἀμυθάν, ᾶνος Πνδ.

Ἀμύθητος, ὁ, ἡ· (μυθέομαι) ἀνέκφραστος, ἄρρητος, ἄφραστος, ἀδιήγητος, ἀνεκδιήγητος· ἀφράστως πολὺς ἢ μέγας· (τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ, νὰ διηγηθῇ, νὰ περιγράψῃ τις μὲ λόγους· παραπολὺ μεγάλος ἢ πολύς) »... πράγματά μοι ἀμύθητα παρέχων διετέλεσε.« Δμσθ. κατὰ Μειδ. καὶ »ἡ τῶν ἀμυθήτων φθορὰ θρεμμάτων.« Φιλπ. β′ (υ).

Ἄμυθος, ὁ, ἡ· (μῦθος) ἄνευ μύθων, ἄνευ λόγων (μὲ δίχως μύθους, παραμύθια, μὲ χωρὶς λόγους)· »οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδὲ ἀψευδῆ ποίησιν.« Πλτχ. περὶ Ποιημ.

Ἀμύκητος, ὁ, ἡ· (μυκάω) μὴ μυκώμενος ἢ μὴ βληχώμενος· μὴ μυκηθέμενος, βληχησάμενος· ἄνευ μυκήματος, βρυχηθμοῦ, βληχῆς, βληχηθμοῦ, βληχήματος· (ὅστις δὲν μουγκρίζει, δὲν βελάζει· δὲν ἐμούγκρισε, δὲν ἐβέλαξεν· ἀμούγκριστος, ἀβέλαχτος) ἐξαιρέτως ἐπὶ βοῶν (υ−−υ).

Ἀμύκλαι, ῶν, αἱ· ἡ πάλαι ποτὲ μητρόπολις τῆς Λακωνίας. Ἰλδ.

Ἀμύκλαι, αἱ· καὶ Ἀμυκλαΐδες· εἶδός τι ἐμβάδων, παρὰ τὴν πόλιν Ἀμύκλας οὕτω καλουμένων (εἶδος καπτσούλια ἢ τουρκ. Παπούτζια.) Θκρτ.

Ἀμυκλαΐζω. Ἀμυκλαϊστί, τουτέστι Λακωνιστί λαλῶ (ὁμιλῶ 'σὰν Λάκωνας, Μανιάτης). »Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνήλος, φαίη χ' ὡμυκλαΐζων· τὸν δ' ἕτερον.« Θκρ. 12, 13.

Ἀμύκτηρ, ηρος· ὁ, ἡ· (μυκτήρ) ἄνευ μυκτήρων, ῥινός· ἄριν· (μὲ δίχως μύτην· ὅστις δὲν ἔχει μύτην) Στρβ.

Ἀμυκτικός, ή, όν· (ἀμύσσω) κεντητικός, ἐπισμητικός· κνηστικός, ξεστικός, σχιστικός· (ἐπιτήδειος, ἢ καλὸς νὰ κεντρώνῃ, ξεσχίζῃ, ξουραφίζῃ.) Ἐπρῤ. ἀμυκτικῶς.

Ἀμύλιον, τό· Πλακοῦς (πίττα, ζυμαρικόν) ἰδὲ ἄμυλος· 2.

Ἄμυλον, τό· – ὑπακουόμ. ἄλευρον· (ἀλεῦρι, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἀλέθουν εἰς τὸν μύλον, ἀλλὰ τὸ κατασκευάζουν μὲ ἄλλον τρόπον· τὸ κοινῶς τουρκιστὶ νισεστές λεγόμενον): »Ἄμυλον ὠνόμασται διὰ τὸ χωρὶς μύλου κατασκευάζεσθαι·« Πλν. ιη′, 7. καὶ Διοσκ. β′. 123.

Ἄμυλος, ὁ, ἡ· (μύλη) ἄνευ μύλης· μὴ ἠλησμένος, μὴ ἀλεσθείς, μὴ ἀλεσμένος· (χωρὶς μύλον· ὅστις δὲν εἶναι ἀλεσμένος, δὲν ἀλέσθηκε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀλεσθῇ)· 2) ὡς Ἐπθτ. ὁ ἄμυλος· πλακοῦς, πέμμα, ἐκ λεπτοτάτων ἀλφίτων· (Πίττα, κουλλίκι, λαλαγγίτα, καμωμένη ἀπὸ πολὺ ψιλὸν κριθάλευρον)· »... ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.« Θκρ. Θ. 21. καὶ Ἀρστφ. Αψ. ὑπὸ Dind. 1109. – ὁ δὲ θηλ. τύπος ἡ ἀμύλη, ἀμυλίς.

Ἀμύμων, ὁ, ἡ· ον, τό· γενκ. ονος (μῶμος κατ' Αἰολ. μεταπλτ. ὥσπερ Χελώνη, Χελύνη)· ἄμεμπτος, ἀνεπίληπτος, ἀψεγής· ἀκατάκριτος (ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν κατηγόρησαν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις ἢ νὰ εἰπῇ κακὸν λόγον δι' αὐτόν· ὁ ὁποῖος δὲν ἀξίζει κατηγορίαν): Παρ' Ὁμ. Ἐπθτ. πάντων τῶν ἀξιώματι ἢ τιμῇ, σεμνότητι, μεγαλοφροσύνῃ, γενέσει, πράξεσιν ἢ ἄλλως διαπρεψάντων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἄνευ ἀναφορᾶς τινος μάλιστα πρὸς ἠθικὴν ἀρετήν, ὥστε καὶ ὁ Αἴγισθος αὐτὸς ἀμύμων προσαγορεύεται· »... μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο.« Οδ. Α. 29. Θεοῖς δὲ οὐδέποτε ἐπιτίθεται ἡ λέξις. Ὁ Ἀσκληπιὸς ἐπονομάζεται ἀμύμων· »Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον, φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος...« Ἰλδ. Δ. 194. Ὡσαύτως καὶ ἡ θνητὴ νύμφη Νηΐς· »... ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῒς ἀμύμων Ἤνοπι βουκολέοντι...« Ξ. 444. Χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐνίοτε· »... οἶκος δ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων·« Ἰλδ. Π. 232. »μῆτις ἀμ.« Οδσ. Ι. 414. καὶ Ἰλδ. Κ. 19. καὶ Ἰλδ. Ν. 367. ἀμύμ. ὀρχηθμός· καὶ Θ. 463. ἀμύμ. τόξον· καὶ Οδσ. Ψ. 145. μέγαν καὶ ἀμύμ. τύμβον· κλ. (υ−−).

Ἄμυνα, ύνης, ἡ· (ἀμύνω) τὸ ἀποτρέπεσθαι, ἀπωθεῖσθαι ἀδίκημα, προσβολήν, ἐπιφοράν, ἐπίθεσιν· τὸ ἀπομάχεσθαι, κακῶς παθόντα ἀντιδιατιθέναι· τὸ ὅμοιον ἀποδιδόναι· τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι τινά τινος· δίκην ἐπιτιθέναι τινί τινος· τιμωρίαν λαμβάνειν τινὸς παρά τινος· (τὸ νὰ ἀμπαέχῃ, σπρώχνῃ τις ὀπίσω, ἐμποδίζῃ ἀπὸ τὸν ἐναντίον του ὁρμήν, ἀδικίαν ὅπου θέλει νὰ τὸν κάμῃ κανείς· τὸ νὰ ἀποδίδῃ τὸ κακὸν ἢ νὰ κακοποιῇ ἐκεῖνον ὅπου τὸν ἐκακοποίησε· τὸ νὰ ἐκδικῆται). Ὡς πρὸς τρίτον πρόσωπον δέ, ἐπικουρία, τιμωρία, ἀντίληψις, βοήθεια· Τιμ. σλ. 26. ὑπὸ Ruhnk. Ἔστι δὲ χρήσιμος ἡ λέξις μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. Φρυχ. σλ. 23. ὑπὸ Lobek.

Ἀμυνάθω· κατ' Αττκ. ἐκτατ. τὸ ἀμύνω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἀμυνάθομαι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τργ. »... βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; ἢ μή, ξίφος λαβοῦσ', ἀμυναθοῖτό σε δεδοικυῖ';« Εὐρπ. Ἀνδρ. 722. καὶ Αἰσχλ. Εὐμ. 438. »... λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς τὰς σάς, ἔπειτα τὸν δ' ἀμυνάθου ψόγον.« Ἀλλὰ καὶ Ἀρστφ. Νφ. »Ἰού, ἰού· ὦ γείτονες, καὶ δημόται, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.«

Ἀμυνητί· Ἐπρῤ. = ἀμυνόμενος, ἢ ἀμύνων μετ' ἀπαρεμφάτου· (διαφεντευτικά, μὲ διαφεντευτικὸν τρόπον).

Ἀμυνίας, ου, ὁ· κύρ. Ὄνομα ἀρχιστρατήγου ἐν Ἀθήναις· περὶ τὴν 89, 2. Ὀλμπδ. ὡσαύτως καὶ τοξογλύφου τινός· Ἀρστφ. Νφλ. 30.

Ἀμυνίας, ου, ὁ· ὀνμ. προσηγορκ. »ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας« ἀντὶ ἀμυντικός· Ἀρστφ. Ἱππ. 570. παρὰ τὸ ἀμύνω.

Ἀμυντέον· Θετκ. Ἐπρῤ. δέον ἀμύνειν ἢ ἀμύνεσθαι (πρέπει νὰ διαφεντεύῃ ἢ διαφεντεύηταί τις· κ.λ.) »... καὶ γάρ, ἤν τί που δεινὸν γίγνηται, ἡμῖν ἔσται ἀμυντέον·« Ξνφ. Κ. Π. 8, 6, 6.

Ἀμύντειρα, ἡ· θηλκ. τοῦ ἀμυντήρ.

Ἀμυντέος, έα, έον· ῥηματ. Ἐπθτ. παρὰ τὸ ἀμύνω· ὡς τὸ ἀμυντέον· Ἀρστφ.

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ· (ἀμύνω) πρόμαχος, ἐκδικητής, προστάτης, τιμωρός, ἐπίκουρος, φύλαξ· (βοηθός, ἐκδικητής, τιμωρητής, διαφεντευτής) ἐν ἔργῳ. Ἀπολογούμενος, συνήγορος· διὰ λόγου· 2) Ἀμυντῆρες, οἱ· τὰ κέρατα τῆς ἐλάφου τὰ πρὸς τὸ μέτωπον κλίνοντα· Ἀρστλ. ζώων Ἱστ. Θ. 5. ἀφ' οὗ

Ἀμυντήριος, ὁ, ἡ· εἰς τὸ ἀμύνειν, ἢ ἀμύνεσθαι, ἐκδικεῖν ἢ ἐκδικεῖσθαι ἱκανός, ἐπιτήδειος· (καλός, ἄξιος, ἐπιτήδειος νὰ διαφεντεύῃ, ἐκδικῇ, διαφεντεύηται, ἐκδικῆται): Τὸ ἀμυντήριον, ὑπακουόμ. ὅπλον (ἅρμα διὰ διαφέντευμα ἢ διαφεντευτικόν)· »ἀμυντήριοι ὀδόντες·« Ἀρστλ. κάπρου ἢ συάγρου ὀδόντ. (τὰ δόντια τοῦ κάπρου ἢ τοῦ ἀγριογούρουνου).

Ἀμυντικός, ή, όν· = ἀμυντήριος· δεινός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀμύνειν, ἀμύνεσθαι κτλ.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ· ποιητ. = ἀμυντήρ· παρ' Ὁμ. τῷ, ἀμυντὴρ μὴ χρωμένῳ, πολλάκις ἐν χρήσει, καὶ ἀεὶ κατὰ σημασίαν τοῦ, βοηθός, ἀρωγός, προστάτης, σύμμαχος, συνεργός, συμπράκτωρ. 2) κύρ. Ὀνμ. Ἰλδ.

Ἀμύνω· Μλ. υνῶ· (μύνη) ἀπαλαλάζω, ἀποτρέπω, εἴργω, ἀπωθῶ· (ἀποδιώχνω, ἀπομακρύνω, χτυπῶ, ἢ διώχνω ἢ κρατῶ ἢ σπρώχνω τι ὀπίσω· διαφεντεύω, ἐμποδίζω νὰ γένῃ τίποτε κακὸν εἰς ἄλλον κανένα)· ὁ Ὁμ. συντάσσει τὴν λέξιν μετὰ αἰτιατ. τοῦ, καθ' οὗ τὸ ἀμύνειν ἄνευ διαφορᾶς εἰ ἔστι πρᾶγμα ἢ πρόσωπον· καὶ μετὰ δοτκ. τοῦ, ὑπὲρ οὗ τὸ ἀμύνειν· »... εἴποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι τοῖς ἄλλοις...« Ἰλδ. Α. 341. καὶ 456. »... ἤδη ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον·« καὶ Οδσ. Θ. 525. »... ὅς τε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν, ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·« Πολλάκις δὲ ἐλλείπει ἡ δοτκ. »... τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·« Ἰλδ. Ε. 603. καὶ Ζ. 463. »... σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ·« ἔνθα ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου ἐννοεῖται ἡ δοτκ. Ἀλλὰ καὶ ἡ αἰτιατ. παραλιμπάνεται· »... τύνη δ' ἕστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι.« Ε. 486. καὶ Ζ. 262. »... Ὡς τύνη κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσι·« καὶ Ο. 688. »αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν·« καὶ Οδσ. Λ. 499. »οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, τοῖος ἐών, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργείοισιν·« καὶ Ἡρδτ. 8, 87. »... νομίσας τὴν νῆα τὴν Ἀρτεμισίης ἢ Ἑλληνίδα εἶναι, ἢ αὐτομολέειν ἐκ τῶν βαρβάρων, καὶ αὐτοῖσι ἀμύνειν, ἀποστρέψας πρὸς ἄλλας ἐτράπετο·« καὶ 9, 6. »προεῖπαί τε, ὅτι εἰ μὴ ἀμυνεῦσι Ἀθηναίοισι, ὡς καὶ αὐτοί τινα ἀλεωρὴν εὑρήσονται·« ἐν οἷς ἅπασιν ὑπακούεται ἡ λέξις λοιγὸν καὶ τ. τ. κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου. Ἀντὶ τῆς δοτκ. τίθεται πολλάκις ἡ γενκ. »... ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·« Ἰλδ. Ο. 731. καὶ Δ. 11. »τῷ δ' αὖτε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει.« Σπανιώτερον δὲ καὶ μετὰ τῆς ἀπό· »οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι·« καὶ Οδσ. Ρ. 538. »οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι·« Ἔτι δὲ καὶ ὅλως ἄνευ πτωτικῶν· »... ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν·« Ἰλδ. Ν. 814. καὶ 312. »... νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι...« Ἅπαξ δὲ καὶ προσλήψει τῆς Περί· κατὰ παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τοῦ, δίκην λαμβάνειν· »... ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις, ἤ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα, σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος·« Ἰλδ. Ρ. 182.

Τέλος δὲ, καὶ δοτικῇ ὀργανικῇ· »... τοῖος γὰρ Γαιήοχος ἐννοσίγαιος ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·« Ἰλ. Ν. 678. αὗται αἱ συντάξεις ἀπαντῶνται πᾶσαι καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Μέσως· ἀμύνομαι· Ἀποτρέπομαι, ἀπομάχομαι, ἀπωθοῦμαι· ἀλέξομαι, ἀποτρίβομαι, ἀνθίσταμαι· ἀντέχω· βοηθεῖν ἐμαυτῷ ἐπιτρέπω· (σπρώχνω, ἀποδιώχνω, διώχνω, κρατῶ μακρυὰ, ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου κανένα κακόν, διαφεντεύομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι, εὑρίσκω τρόπον νὰ βοηθηθῶ, διαφεντευθῶ)· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. »...τῷ ῥα καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ..« Ἰλ. Ν. 514. καὶ Δ. 484. καὶ Ρ. 510. »...ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ' ὅσσοι ἄριστοι, ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμυνέσθαι στίχας ἀνδρῶν..« καὶ Ἡρδτ. 3. 158. »...οἱ μὲν γὰρ δὴ Βαβυλώνιοι ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τεῖχος, ἠμύνοντο τὴν Δαρείου στρατιὴν προσβάλλουσαν,« Ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. »Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμυνέσθαι φίλον ἔστω, οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους·« Ἰλ. Π. 556. καὶ Ἡρδτ. 1, 80. »Κροῖσον δὲ αὐτὸν μὴ κτείνειν, μηδ' ἢν συλλαμβανόμενος ἀμύνηται·« καὶ 5, 27. »Οἱ μὲν δὴ Λήμνιοι καὶ ἐμαχέσαντο εὖ, καὶ ἀμυνόμενοι ἀνὰ χρόνον ἐκακώθησαν·« καὶ 9, 17. »...κρέσσον γάρ, τοιαῦτάς τι καὶ ἀμυνομένους τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, ἤπερ παρέχοντας διαφθαρῆναι αἰσχίστῳ μόρῳ·« Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Περί. »Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης·« Ἰλ. Μ, 243. ἔνθα τὸ ἀμύνεσθαι, ἐκδικήσεως σημαντικόν ἐστι. Ἀλλὰ καὶ γενικῇ ἁπλῶς· »οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν, καὶ κλισιάων, νηῶν τ' ὠκυπόρων·« Μ, 155. καὶ 179. Ἐν Ὀδσ. σπανιώτερον εὕρηται ἡ λέξις. Παρὰ τοῖς Πεζογρ. δὲ ἀπαντᾶται καὶ κατὰ τὴν ἑξῆς σύνταξιν· »..ἀλλὰ νῦν οἱ μὲν πολιτευόμενοι ἐν ταῖς πατρίσι καὶ νόμους τίθενται, ἵνα μὴ ἀδικῶνται καὶ..., καὶ ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνωνται τοὺς ἀδικοῦντας, καὶ..« Ξνφ. Ἀπμ. 2, 1, 14. δηλ. ἵνα δίκην λαμβάνωσι· ὡσαύτως καὶ περί τινος ἀμύνεσθαί τινα· Δάρ. Παρὰ Θουκδ. δὲ, τὸ ὅμοιον ἀποδίδοσθαι. »Ὧν ἐνθυμηθέντες, καὶ νεώτερός τις παρὰ πρεσβυτέρου αὐτὰ μαθών, ἀξιούτω τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι·« 1, 42.

Ἀμυξ, υχος, ἡ· = ἄμυξις, ἀμυχή· Ἡσχ.

Ἀμύξ· Ἐπίῤ. (ἀμύσσω) ἐπιτέμνων, ἀμύττων, κεντῶν, κνήθων, ἀνασχίζων, παίζων πως ἔστι· (τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ξουγραφίζωντας, σχίζωντάς το ἐλαφρὰ καὶ ἐπάν' ἐπάνω, κεντῶντας ἢ σπαζωντάς το).

Ἄμυξις, εως, ἡ· (ἀμύσσω) ἀμυχή, ἐκτομή, κέντησις, κνησμός, τὸ κνήθειν, κνισμός, ἀνάῤῥηξις, ἐξαιρ. ἐλαφρὰ τῆς ἐπιδερμίδος βλάψις, ἐπιπόλαιον τραῦμα· (ξουγρατισιὰ, ξουγράτισμα, ἐλαφρὸ κόψιμον, κέντρισμα, τζίμπημα, ξέσχισμα· μάλιστα ἐλαφρὸν βλάψιμον τῆς πέτσας, πληγώματα ἐξόφθ). Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς δὲ, σχάσις· (τὸ κόψιμον ὅταν πέρνουν βεντούζες).

Ἀμύριστος, ὁ, ἡ· (μυρίζω) μὴ μυρωθεὶς, μύρῳ μὴ κεχρισμένος· μύρου μὴ ὄζων, μὴ μυρίπνους (ὅστις δὲν ἀλείφθηκε μὲ μυρωδικὰ, δὲν μυρίζει ἀπὸ μυρωδικά) Πλτχ. (υυ–υ).

Ἄμυρος, ὁ, ἡ· (μύρον) ἄνευ μύρου· μὴ μυρούμενος, μὴ μυρωθεὶς (χωρὶς μυρωδικόν· ὅστις δὲν ἀλείφεται, δὲν ἀλείφθηκεν μὲ μυρωδικά).

Ἀμύσσω· Ἀττ. ἀμύττω· Μλ. υξω· ἀνασχίζω, κεντῶ, κνίζω, τιτρώσκω, ἐμπτίζω, καθαμάττω· (ξεσχίζω τὴν πέτσαν, κεντρίζω, ξουγρανίζω, πληγώνω ἐλαφρὰ, ματώνω ἢ κάμνω νὰ βγῇ αἷμα)· »..λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε στήθεά τ', ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα·« Ἰλ. Τ, 284. σπαράττω, κατασπαράττω (κατασουγρανίζω, κατακομματιάζω)· »ὠθιζομένων δ' αὐτῶν, ἐγκαθηλτραφων ἑπτὰ ζεύγεα, δύο αἰγυπιῶν ζεύγεα διώκοντά τε καὶ τίλλοντα καὶ ἀμύσσοντα·« Ἡρδτ. 3, 76. καὶ 108. »...ἐπεὰν ὁ σκύμνος ἐν τῇ μήτρῃ ἐὼν ἄρχηται διακινεόμενος, ὁ δὲ, ἔχων ὄνυχας θηρίων πολλὸν πάντων ὀξυτάτους, ἀμύσσει τὰς μήτρας·« Ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ κατηςδήποτε τῆς ἐπιδερμίδος βλάψεως ὁπωςδήποτε γινομένης. Παρ' Ἰατροῖς δὲ, σχάζειν (τὸ πάρσιμον βεντούζες). Μέσως· ἀμύττομαι· τραυματίζω, καθαιμάττω, ἢ βλάπτω μέλος τι τοῦ σώματός μου· (πληγόνω, ματόνω ἢ βλάπτω κανένα μέλος μου)· 2) μτφρ. λυπῶ, κεντρῶ, ἀνιῶ, ὀδυνῶμαι· ἐμβάλλω τινὶ (λυπῶ, φαρμακόνω τὴν καρδίαν τινος, τὸν κάμνω νὰ σκανδαλίζῃ, χολοσκάζῃ)· »..σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.« Ἰλ. Α, 243. καὶ ἐν Ἐπιγρ. »μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσουσα, καὶ Αἰσχλ. »..καὶ με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς...Φρὴν μοι ἀμύσσεται φόβῳ·« (Περὶ τῆς καρδιᾶς. ἰδὲ αἷμα).

Ἀμυσταγώγητος, ὁ, ἡ· (μυσταγωγέω) τὰ μυστήρια μὴ μυηθεὶς, μὴ διδαχθείς· (ὅστις δὲν ἐδιδάχθηκε, δὲν ἐκατηχήθηκεν εἰς τὰ μυστήριά της θρησκείας).

Ἀμυστηρίαστος, ὁ, ἡ = τῷ προηγουμένῳ. Σχλστ. Θεο.

Ἀμυστί. Ἐπίῤ. (μύω)· ἀπνευστὶ (μὲ μίαν ἀνάσαν, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀνασασμόν· ὅταν πίνῃ τις μὲ μίαν χωρὶς νὰ κλείῃ τὰ χείλια ἢ τὸ στόμα)· »ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν.« Λουκ. Λεξφ.

Ἀμυστίζω (ἀμυστί) πίνω ἀπνευστὶ (πίνω χωρὶς νὰ πάρω ἀνάσαν).

Ἄμυστις, ιος, καὶ εως, ἡ. Πόσις ἀμυστὶ γινομένη. Πότος, φιλοποσία, κωθωνισμός· (πιοτὸ μὲ μίαν ἀνάσαν· τζούξιμον, τζουτζούνισμα, σβέσσιμα) »Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, κελέβην, ὅκως ἄμυστιν προπίω.« Ἀνκρ. 37. καὶ Ἀριστφ. Ἀχρ. »..καὶ πρός γ', ἄκρατον ἐγχέας, ἄμυστιν ἐξέλαψα·« καὶ Εὐρπ. Ηλ. 417. »ὅσ', ἔκπλεως ὢν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς, ἐδέξατ', ἐσπασέν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας, καπύνεσ', ἄρας χεῖρα.« 2) Κώθων, (κανάτα, λαγῆνα, μποκάλι) ᾧ ἐχρῶντο οἱ Θρᾷκες ἐν τοῖς πότοις.

Ἀμυστός, ὁ, ἡ = ἀμύητος. Δντ. Ἀρητ.

Ἀμύττω = ἀμύσσω.

Ἀμυχή = ἄμυξις· 2) οὐλή, μώλωψ· ῥωγμή, διαῤῥαγή, διαῤῥωγή· (λούξα, μελάνιασμα τῆς πέτσας ἀπὸ κτύπημα· χαραγματιά, σχισμάδα).

Ἀμυχηδόν. Ἐπίῤ. = ἀμύξ.

Ἀμυχί. Ἐπίῤ. = ἀμύξ.

Ἀμυχιαῖος, αία, αῖον· (ἀμυχή), ἠμυγμένος, ἐπιπολαίως βεβλαμμένος (ξουγρανισμένος, ξόφθη βλαμμένος) ὅθεν τροπ. ἐπιπόλαιος, κοῦφος, φθαρτός, ἐξίτηλος, βραχὺ διαρκοῦν (ἀπάν' ἀπάν· ἐλαφρὸς, εὐκολοπέραστος, ὅστις χάνεται γλίγωρα, δὲν κρατεῖ πολὺν καιρὸν) »τὰ μὲν ἡδέα, ἀμυχιαῖα καὶ πτηνά, τὰ δὲ ἀλγεινὰ δυσαιρετὰ καὶ πολυχρόνια« Ἀξχν. Σωκρ. γ'. 5.

Ἀμυχμός, ὁ = ἄμυξις, ἀμυχή· ὅθεν ἀμυχμὸς ξίφεος· τραῦμα διὰ ξίφους· »ἀδύρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα, ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν.« Θεο. κβ', 104.

Ἀμυχνός, ἀμυγνός, ἀμυχρός, ἀμυγρός (μυττω)· μύξας μὴ χρανθείς· ἀκηλίδωτος, ἀμίαντος, καθαρός· (ἀμαγάριστος· ἀλέρωτος· παστρικός, καθαρός).

Ἀμυχώδης, ὁ, ἡ (ἀμυχή, εἶδος)· οὐλῇ, μώλωπι, ῥωγῇ παρεμφερής (τὰν λούξα, τὰν μελανιασμένη πέτσα, τὰν σχισμάδα) 2) διαῤῥωγῶν πλήρης, ῥηγματώδης· (γεμάτος σχισμάδες, χαραγματιάς)· »τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.« Ἱπκρ. Προγ.

(Ἀμφ — ἀρχαία καὶ ποιητ. συγκπ. ἀντὶ ἀναφ— παραβλ. ἀμπ—).

Ἀμφαγαπάζω, Μλ. ασω (ἀγαπάζω)· ἀγαπητικῶς περιπτύσσομαί τινα· ἠπίως, φιλοστόργως, φιλοφρόνως χρῶμαι ἢ προσφέρομαί τινι· φιλοξένως δέχομαι, φιλοφρόνως ξενίζω, ἑστιῶ τινα· (μὲ ἀγάπην ἀγκαλιάζω· γλυκὰ, φιλικὰ μεταχειρίζομαί τινα ἢ φέρνομαι πρός τινα· μὲ φιλίαν καὶ ἀγάπην δέχομαι 'ς τὸ σπῆτί μου καὶ φιλεύω τινα). »Ὅς τ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς, ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.« Ὀδσ. Ξ, 381. Ὡσαύτως· καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν, ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα.« Ἰλ. Π, 192. καὶ Ὑμ. Ὁμ. Δμτ. 290. »..ἀτρόμεναι δέμας ἀμφὶς ἐλευσίου ἀσπαίροντα, ἀμφαγαπαζόμεναι.«

Ἀμφαγαπάω. Μλ. ήσω· (ἀγαπάω) = τῷ προηγμ. »πολλὰ δ' ἄρ' ἀμφαγάπησε κάρην Δημήτερος ἁγνήν..« Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. 439. καὶ Ἡσδ. Ἐρ. 48. »τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες τέρπωνται κατὰ θυμόν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.«

Ἀμφαγερέθομαι = τῷ ἑξῆς. »..ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους« — κατὰ διαίρεσιν τῆς ἀμφί. — Ὀδσ. Γ, 34.

Ἀμφαγείρομαι (ἀγείρω)· κύκλῳ ἀγείρεσθαι, συνέρχεσθαι· (συνάζομαι, συναθροίζομαι μαζὺ μὲ ἄλλους ὁλόγυρα εἰς κανένα, ἢ εἰς τίποτε, περικυκλόνω. »Θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.« Ἰλ. Σ, 37.

Ἀμφαγνοέω· παράδειγμα πρωτότυπον εἰς παραγωγὴν τοῦ ἠμφιγνόουν· οὕτως ἀναγινωσκόμενον παρὰ Ξνφ. Κ. Ἀ. 2, 5, 33. »Οἱ δὲ Ἕλληνες τήν τε ἱππασίαν αὐτῶν ἐθαύμαζον, ἐκ τοῦ στρατοπέδου ὁρῶντες, καὶ ὅ,τι ἐποίουν, ἠμφιγνόουν, πρὶν Νίκαρχος...« Παραβλ. Valk. Amm. σλ. 69. Πιθανὸν δὲ τὸ γράφεσθαι τὴν λέξιν ἠμφεγνόουν, παρὰ τὸ ἀμφεγνοέω. Ετμ. Γρμ. Ἑλλ. I, σλ. 345.

Ἀμφαδά· ποιητ. Ἐπίῤ. = ἀμφαδόν· »αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσσατο, μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.« Ὀδσ. Τ, 391.

Ἀμφαδίην· ποιητ. Ἐπίῤ. = ἀμφαδόν. Ἀρχίλ. 31.

Ἀμφαδίην· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀμφάδιος, ία, ιον· (ποιητ. συγκπ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀναφάδιος· ἰδὲ ἀμφαδόν. Φανερός, δῆλος, ἐμφανής, κατάδηλος, σαφής· ἐναργής, λαμπρός, περιφανής. »Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, ἥ τ' ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων ἀνδράσι μίσγη-

ται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 288. Πλὴν τούτου χρῆται ὁ Ὅμ. ἐπιῤῥηματικ. τῷ θηλ. ἀ μ φ α δ ί η ν· Ἐμφανῶς, δημοσίως, φανερῶς· ἀπαρακαλύπτως, ἀνυποστόλως, τραχέως, εὐκρινῶς· (φανερά, ἀφοβα, ἀσβόλετα, ὁλοστά, καθάρια). »Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξόμενος ὀλέσσαι, λάθρη δ' αἰεν ἄγειρε κατὰ στρατὸν, ἀνδρὶ ἐοικώς.« Ἰλ. Κ, 356. καὶ Η, 196. »Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω, τόφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται· ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης. Ἀπολλ. ὁ Ῥόδ. χρῆται αὐτῷ ὡς τῷ, ἀμφαδίς.

Ἀ μ φ α δ ό ν. Ἐπῤῥ. ἀντιθέτως τῷ, λ ά θ ρ α, ἢ κ ρ υ φ η δ ό ν. Σαφῶς, δημοσίως, φανερῶς, (φανερά, εἰς τὸ φανερόν). ὁ Ὅμ. χρῆται αὐτῷ κατ' ἀντίθεσιν τῷ, δ ό λ ο ς, »Αὐτὰρ ἐπεὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι κτείνῃς, ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ...« Ὀδ. Λ, 119. Ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἐπιθ. ἀ μ φ α δ ό ς, ή, όν· τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ ἀ μ φ α δ ί η ν καὶ ἀ μ φ α δ ὰ ἐπιῤῥηματικῶς αὐτούσως, ἔστιν ἐν χρήσει, μόνον. Τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ ἦν τὸ, ἀ ν α φ α δ ὸ ν (ἀναφαίνομαι), ἀλλ' αὐτότε, ὡς καὶ τὸ, ἀ ν α φ ά δ ι ο ς ἐξέλιπεν καὶ μόνον τὸ ἀ ν α φ α ν δ ὸ ν ἔμεινεν ἐν χρήσει.

Ἀ μ φ α ί ν ω, ἀντὶ ἀναφαίνω. »Ὅς τότε μὲν βασιλέων καὶ..., νέκασι δ' ἑορταῖς ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις χρυσαῖσί τε γλαφυροῖς ἀμφαίνε κυδαίνων πόλιν. Πινδ. Νμ. 3, 29.

Ἀ μ φ α ΐ σ σ ο μ α ι. Παθτ. (ἀΐσσω) πανταχόθεν ἐπιφέρομαι, ἐπιτίθεμαι· πανταχόθε περιίπταμαι, περιφέρομαι, ἢ θέω, τρέχω· (ὁρμῶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· κινοῦμαι ὁλόγυρα ἢ τρέχω εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ) »ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει ...ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται...« καὶ Λ, 417. »Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοὶ σεύωνται, ὁ δέ τ' εἶσι... θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν, ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται...«

Ἀ μ φ α ι ω ρ έ ω· περικρέμαμαι, περιαιωροῦμαι, περιίπταμαι (κρέμομαι, πετῶ ὁλόγυρα, κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα) »..πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰνδάλματα τινὰ ἀμφαιωρέουσιν. Ἀρετ. γ, 1.

Ἀ μ φ α λ ά λ η μ α ι (ἀλάλημαι) περιπλανῶμαι.

Ἀ μ φ α λ έ ο μ α ι (ἀλέομαι) = τῷ προηγουμένῳ. Ὀππ. Κυν. γ, 423.

Ἀ μ φ α λ λ ά ξ. Ἐπῤῥ. (ἀμφαλλάσσω) = τῷ ἀλλὰξ, κατ' ἐπίτασιν. Ἀμοιβηδὸν, ἐκ περιτροπῆς, ἐκ διαδοχῆς· (ἀλλαχτὰ· ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο) Ἀθήν. Ἀθην. γ. σλ. 116.

Ἀ μ φ α λ λ ά σ σ ω, Μλ. ξω (ἀλλάσσω)· ὅλως μεταβάλλω, ἀλλοιῶ· (ἀλλάζω, μεταβάλλω, κάμνω ἄλλος ὅτε καθόλου)· »..πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς, καὶ θῆρας ἐποίησεν ἀμειψάμενος κουρήτας.« Ὀππ. Κυν. γ.

Ἀ μ φ α μ ι ῶ τ α ι, ῶν, οἱ· ἐλέγοντο παρὰ Κρησὶ (ἀπὸ τοὺς Κρητικοὺς) οἱ δοῦλοι, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἵλωτες. »Ἀμφαμιώτας λέγουσιν οἱ Κρῆτες τοὺς κατ' ἀγρὸν δούλους, ἐγχωρίους μὲν ὄντας, δουλωθέντας δὲ κατὰ πόλεμον.« Ἀθην. 6.

Ἀ μ φ α ν δ ό ν. Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἀ ν α φ α ν δ ὸ ν· »..κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων, Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἁδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.« Πινδ. Πθ. 9, 73. Ἰδὲ ἀ μ φ α δ ό ν.

Ἀ μ φ α ν έ ε ι ν· ποιητ. Μλ. β'. ἀπρμφ. ἀντὶ ἀ ν α φ α ν ε ῖ ν, παρὰ τὸ ἀ ν α φ α ί ν ω· »Ἀλλ' ὅτε δὴ μεγάλοιο Διὸς νόος ἐξετελεῖτο... καὶ τότ' ἐγείνατο παῖδα πολύτροπον... ὅς τάχ' ἔμελλεν ἀμφανέειν κλυτὰ ἔργα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν·« Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 16.

Ἀ μ φ α ξ ο ν έ ω. Μλ. ήσω. (ἄξων) τῇδε κἀκεῖσε κινοῦμαι, ἀστατῶ, (κλονίζομαι, κινοῦμαι πότ' ἐδῶ πότ' ἐκεῖ· δὲν στέκομαι, δὲν κάθομαι στερεά) κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἀξόνων ἑκατέρωθεν φερομένων. Εὐστθ.

Ἀ μ φ α ρ α β έ ω. Μλ. ήσω· (ἀραβέω) περιψοφῶ, περικροτῶ (κάμνω κτύπον ὁλόγυρα) »ἔπεσε δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας· τεύχεά τ' ἀμφαράβησε.« Ἰλ. Φ, 408. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ὅλως ἐπική.

Ἀ μ φ α ρ α β ί ζ ω· = τῷ προηγουμένῳ· »..ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.« Ἡσιόδ. Ἀσπ. 64.

Ἀ μ φ α ρ ί σ τ ε ρ ο ς, ὁ, ἡ (ἀριστερός)· ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ἢ ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ἀριστερά· (ὅστις εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ δύω ζερβός· τουτέστιν ὅστις κάμνει ὅλα ζερβά, δηλαδὴ ἀνάποδα)· ὅθεν ὅλως ἀδέξιος, σκαιὸς, ἀβέλτερος, ἄγροικος, ἀπειρόκαλος (καθόλου ἀνεπιτήδειος, ἀνόητος, μωρὸς, ἀπολίτευτος) οὗ ἀντίθετον τὸ, ἀ μ φ ι δ έ ξ ι ο ς.

Ἀ μ φ α σ ί η, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀ φ α σ ί α. Ἀναυδία· φωνῆς ἔλλειψις· ἀεὶ μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης ἐννοίας τοῦ δ έ ο υ ς, φ ό β ο υ, ἐ κ π λ ή ξ ε ω ς, τ α ρ α χ ῆ ς ἀναύδου καὶ ἀφώνου γίγνεσθαι ποιούντων τὸν ἄνθρωπον· (βουβαμάρα, βούβαμα ἀπὸ φόβον, τρόμον, ἢ ξήπασμα· ὅταν ὁ ἄνθρωπος χάνῃ τὴν φωνήν του ἀπὸ φόβον ἢ ξήπασμα, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ). »Ὣς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ· δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε.« Ὀδ. Δ, 704.

Ἀ μ φ α υ ξ ι ς, εως, ἡ· (αὐξάνω)· ὑπόφυσις, παραβλάστησις (τὸ αὔξημα, τὸ φύτρωμα ἀπὸ νέα βλαστάρια ἢ κλαδάκια εἰς κούτσουρον δένδρου κομμένου ἢ κλαδεμένου). Θφρ. Φτ. Ἱστ. γ, 8. Ὡσαύτως καὶ ἀ μ φ ι φ ύ α.

Ἀ μ φ α ϋ τ έ ω. Μλ. ήσω. (αὐτέω) περιηχῶ, περιψοφῶ· (κάμνω ὁλόγυρα ἦχον, κρότον, ἀντηχοῦμαι, βροντοκοπῶ, βροντολογῶ). »Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλε' ἔῤῥεον, ἠμὲν Ἀχαιῶν, ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν, βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.« Ἰλιάδ. Μ, 160. κατὰ διαίρεσιν τῆς ἀμφι- (– ∪ – ∪ –).

Ἀ μ φ α φ ά ω· καὶ μέσ. ἀμφαφάομαι· (ἀφάω) ψαύω, ἐπιψαύω, ἐπιθιγγάνω, ἐφάπτομαι, ἐπιψηλαφῶ πανταχόθεν (ψηλαφῶ, πασπατεύω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη)· »..ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε. Καί κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων·« Ὀδσ. Θ, 196. ἔτι δὲ καὶ, καταψῶ, κολακεύω (χαϊδεύω μὲ τὰ χέρια, λέγω χαϊδευτικά, γλυκὰ λόγια). »Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμωαὶ καὶ πότνια μήτηρ χείρεσσιν ἀμφαφόωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο.« Ὀδσ. Ο, 461. Ὅθεν, μεταχειρίζω, μεταχειρίζομαι, ἐπιχειρῶ· (βάνω χέρι εἰς τίποτε, ἀρχίζω νὰ κάμνω τίποτε)· »..πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄεθλοι· εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι· πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι...« Θ, 215. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ καὶ ὡς τὸ χρῶμαι, ἢ προσφέρομαί τινι, διατίθημί τινα (φέρνομαι πρός τινα, τὸν μεταχειρίζομαι). »Ὢ πόποι· ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρηθεν πυρὶ κηλέῳ.« Ἰλ. Χ, 373. Χρῆται δὲ ὁ Ὅμηρος τῇ ἐνεργητικῇ ἐξ ἴσου τῇ μέσῃ διαθέσει.

Ἀ μ φ ε λ ε λ ί ζ ο μ α ι· παθτ. (ἐλελίζω) κύκλῳ φέρομαι, κυκλοφοροῦμαι, κυκλοῦμαι περί τι (γυρίζω ὁλόγυρα στὰν φοῦρλα· ἔρχομαι ὁλόγυρα εἰς τίποτε ἀκατάπαυστα)·

Ἀ μ φ έ λ ι κ τ ο ς, ὁ, ἡ, περικυκλούμενος, περικυκλωμένος, περιελιττόμενος, περιειλημμένος (περιτριγυρισμένος, περικυκλωμένος· περιτυλιγμένος· τὸν ὁποῖον περικυκλώνουν, περιτριγυρίζουν, περικύκλωσαν, περιτριγύρισαν· ὅστις τυλίγεται, ἢ ἐτυλίχθηκεν ὁλόγυρα). Εὐρπ. παρὰ τὸ

Ἀ μ φ ε λ ί σ σ ω· Ἀττκ. ἀμφελίττω· Μλ. ίξω· (ἑλίσσω) περιελίττω, περιπλέκω, καθελίττω· (περιτυλίγω, τυλίγω ὁλόγυρα)· »Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες·« Πινδ. Νμ. α', 89. »ὁ ἐστὶ πανταχόθεν τοῖς ὀδοῦσι τὰ τέκνα κατασπαράξαι προθυμούμενοι· ὁ δὲ Σχλ. φησίν· »ἀμφελίξασθαι γνάθους τέκνοις· ἀντὶ τοῦ μασσᾶσθαι· διὰ τὸ συστρέφειν τὰς γνάθους τοὺς μασσωμένους.«

Ἀ μ φ έ λ κ ω· Μλ. ξω· (ἕλκω) πανταχόθεν ἐπισύρω· ἐπισύρομαι· (σέρνω, τραβῶ, σβάρνιζω τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη: σέρνω, τραβῶ ὀπίσω μου ἢ κατόπιμου ἀπὸ παντοῦ τίποτε). »Πόντον ἀμφέλκεται·« Διον. Πργ. 268. ἀντὶ ἕλκεται ἐπὶ πόντον.

Ἀ μ φ ε λ υ τ ρ ό ω· Μλ. ώσω· (ἔλυτρον) περικαλύπτω, κατακαλύπτω: ἐνελίττω, περιελίττω, ἐνειλῶ, περιειλῶ (σκεπάζω ὁλόγυρα, ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τι μὲ τίποτε: τυλίγω ὁλόγυρα, κουλουριάζω, κουβαριάζω). Λκφ. 75.

Ἀ μ φ ε λ ύ τ ρ ω σ ι ς, εως, ἡ· τὸ περικαλύπτειν, κατακαλύπτειν; ἐνείλησις, περιείλησις — ἀφηρημένον ὡς πρᾶξις — τὸ νὰ σκεπάζῃ τις τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη: τὸ τύλιγμα, κουλούριασμα, κουβάριασμα). 2) κάλυμμα, περικάλυμμα, ἔλυτρον· — ὡς πρᾶγμα — (σκέπασμα, τύλιγμα, μὲ τὸ ὁποῖον τυλίγει τις τίποτε· τσόφλι, ἢ ξόφλι ἢ τσέφλι) Λκφ. 845.

Ἀ μ φ ε ν έ π ω· τὸ ἐνέπω κατ' ἐπίτασιν· ἀγγέλλω, ἀπαγγέλλω, διηγοῦμαι διεξοδικῶς: (μηνῶ, εἰδοποιῶ, διηγοῦμαι διεξοδικὰ τίποτε· 2) ἐπιτιμῶ, λοιδορῶ, ψέγω ἀφειδῶς· (μαλόνω, βρίζω, κατηγορῶ ὑπὲρ τὸ μέτρον).

Ἀ μ φ έ π ω· = ἀμφιέπω· »..γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ·« Ὁμ. Σ, 348. καὶ Ψ, 167. »πολλὰ δ' ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον.«

Ἀ μ φ ε ρ ε ί δ ω· (ἐρείδω)· ἐπερείδω, ἀντερείδω πάντοθεν ἢ κύκλῳ (στηλόνω, τὸ τουρκεβαρ. στεγιαζόνω τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη).

Ἀ μ φ ε ρ έ φ ω· (ἐρέφω) ἐπιστεγάζω κύκλῳ, ἢ πανταχοῦ (βάνω τὴν σκεπαστὴν ὁλόγυρα, ἢ παντοῦ)· »ἀμφερέφεις καλύβην·« Ἐπγρ.

Ἀ μ φ ε ρ κ ή ς, ὁ, ἡ· περίφρακτος (φραγμένος ὁλόγυρα, ἢ ἀπὸ παντοῦ).

Ἀ μ φ ε ρ υ θ α ί ν ω· Μλ. ανῶ, κύκλῳ ἢ πανταχοῦ ἐρυθαίνω, ἐρυθραίνω· (κοκκινίζω ἢ βάφω, κάμνω τίποτε κόκκινον ὁλόγυρα ἢ 'ς ὅλα τὰ μέρη). »Αἵματι δ' ἀμφερύθηνε·« Κοϊντ. Σμρν. α', 59.

Ἀ μ φ έ ρ χ ο μ α ι· μέσον ἀποθτ. μετὰ ἐνεργ. ἀορστ. β', καὶ ἀπαρεμφάτου· περιέρχομαί τινα, ἤ τι· περικυκλῶ· (ἔρχομαι ὁλόγυρα εἴς τινα ἢ εἰς τίποτε, κάμνω γύρους ὁλόγυρα τινος)· ὁ Ὅμρ. χρῆται τῷ ἀορστ. μόνον ἅπαξ μὲν μετὰ αἰτιατικῆς, τὸ δεύτερον δὲ μετὰ δοτκ. »Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ, νυμφάων, αἵ...« Ὀδσ. Ζ, 122. καὶ Μ, 369. »Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης, καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμή.«

Ἀ μ φ έ ρ ω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναφέρω· Αἰσχλ.

Ἀ μ φ ε τ ή τ υ μ ο ς, ὁ, ἡ· Λυκφ. 620. »ἀμφετητύμους ἀρούραις βαλεῖν ἀναγνωστέον διῃρημένως· ἀμφὶ ἀρούραις ἐ τ η τ ύ μ ο υ ς βαλεῖ.

Ἀ μ φ ε ύ γ ω· ποιητκ. ἀντὶ ἀναφεύγω.

Ἀ μ φ έ χ ε ε· γ. ἑνκ. προστ. ἀορστ. β'. τοῦ ἀμφιχαίνω· »..ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε

στεγαστή, καὶ λέχε' γενόμενον περ. Ἰλ. Ψ, 79.

Ἀμφεχύθη· ἀμφέχυτο· καθτ. ἀορστ. τύποι, τοῦ ἀμφιχέω μετ' ἀμεταβάτου σημασίας· »..τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·« Ὀδσ. Ψ, 716. καὶ Ἰλ. Ξ, 253. »ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔθελξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο ἀμφιχυθείς..« καὶ Ψ, 63. καὶ Ὀδσ. Π, 214. »Τηλέμαχος δὲ ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων·« καὶ Ἰλ. Β, 41. »Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή.«

Ἀμφέχω, ποιητ. ἀντὶ ἀμπέχω· »κακὸν δέος ἀμφέχε Τρῶας·« Κοϊντ. Σμρ.

Ἀμφήκης, ὁ, ἡ· (ἀκή) δίστομος, ἀμφίθηκτος, δίθηκτος, ἀμφίκοπος· (μὲ δύο κόψῃς). »Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης φάσγανον ἀμφῆκες...« Ἰλ. Κ, 256. καὶ Ὀδσ. Π, 80. »..δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες καὶ ποσσὶ πέδιλα.« καὶ Φ, 341. καὶ Ἰλ. Φ, 118. καὶ Σφ. Αἰ. »ἀμφήκεσ ἔγχεσιν« καὶ τρπ. »ἀμφήκης γλῶσσα·« Ἀριστοφ. Νφ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν δίστομος καὶ κοινότερον, κοφτερὴ γλῶσσα.

Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ· (ἡλικία) — πάνυ ἀμφβ. ἀνάγνωσις παρὰ Φρυν. σελδ. 84. ὑπὸ Lobeck. ἀντὶ τοῦ ἀμφίλιξ· — ἀμφιβόλου, ἀσαφοῦς γένους· ἑρμαφρόδιτος, ἀνδρόγυνος· (ὅστις δὲν γνωρίζεται ἂν εἶναι ἄνδρας ἢ γυναῖκα· ἀρσενικοθήλυκος). Παρὰ Κρατ. δὲ, πρεσβύτερος, γερόντειος, γεροντικός· καταγήρως· (γερασμένος, γεροντεμένος· καθόλου γέροντας, παππούλης, καλόπαππος).

Ἀμφήλυθε· ἀόρστ. β'. τοῦ ἀμφέρχομαι· Ἰδὲ αὐτό.

Ἀμφημερινός, ή, όν = ἀμφήμερος.

Ἀμφήμερος, ὁ, ἡ· (ἡμέρα) ἐφημερινός, ἐφημέριος· (καθημερινὸς, ὅπως λέγει, κάμνει καὶ τ. τ. κάθε ἡμέραν)· »ἀμφημερινὸν δὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὡσαύτως συμβαίνουσι·« Γαλη.

Ἀμφηρεφής, ὁ, ἡ· (ἐρέφω) ἑκατέρωθεν, κύκλῳ, ἄνω τε καὶ κάτω περικεκαλυμμένος, περιεστεγασμένος, περιπεφραγμένος, περικεκλεισμένος (καὶ ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη, ὁλόγυρα ἢ τριγύρω, ἀπάνω καὶ κάτω, σκεπασμένος, κλεισμένος, σφαλισμένος, τὸ τουρκοβ. καπακωμένος)· ἐπίθετον τῆς φαρέτρας (τὸ κουτὶ ὅπου ἔβαναν τὲς σαΐτες, τὸ παρ' ἡμῖν τουρκοβ. καλάτκα)· »..βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ, τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·« Ἰλδ. Α, 45.

Ἀμφήρης, ὁ, ἡ· (ἐρέσσω) ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενος, ἢ ἐρετμοὺς, κώπας, ἐρετμὰ ἔχων· (μὲ κουπιὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη)· ναῦς ἀμφήρης· (καράβι δίκωπον) Ἡσχ. 2) (ἄρω) ἀμφήρη ξύλα· τὰ πανταχόθεν συνημμένα, προσηρμοσμένα, ἐφηρμοσμένα, ἢ περίφρακτα πυρᾶς ξύλα (τὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καλὰ βαλμένα, ἁρμοσμένα, [illegible], ἢ ὁλόγυρα φραγμένα ξύλα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔκαμναν σωρὸν καὶ ἔκαιγαν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τοὺς νεκρούς)· ἀμφῆρες στόμα· τὸ διστοιχίαν ὀδόντων ἔχον, (στόμα μὲ διπλὰς ἀράδες ἀπὸ δόντια· ὄχι δὲ, στόμα ἐπάνω καὶ κάτω ἔχον ὅλους τοὺς ὀδόντας)· ἀμφήρη σκηναί· αἱ πανταχόθεν εὐπηγεῖς (καλύβες καλὰ χτισμένες ἀπ' ὅλα τὰ μέρη)· »...σὺ μὲν νῦν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μηχανήμασι. ..« Εὐρπ. Ἰων. 1142. (ὅστι δὲ, πιθανῶς, ἡ ηρης παραγωγικὴ κατάληξις, τῆς δὲ λέξεως ἡ παραγωγὴ γινέσθω ἁπλῶς ἄνευ τῆς ἀμφί).

Ἀμφηρικός, ή, όν· ἀκάτιον, πλοιάριον, σκάφος λεπτρικὸν ἐν ᾧ ἕκαστος δυσὶν ἐρετμοῖς ἤρεσσε, ἢ δυσὶν κώπαις ἐλαυνόμενον· (καραβάκι, βάρκα Ἰταλ. τὸ τουρκ. καΐκι κουρτόρων, εἰς τὸ ὁποῖον καθένας λάμνει μὲ δύο κουπιὰ, ἢ τὸ ὁποῖον εἶναι καμωμένον μόνον μὲ δύο κουπιά)· »..οἱ προειδότες τῶν Μεγαρέων αὐτοὶ τοιόνδε ἐποίησαν· ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσταὶ, ἐκ πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἀνοιξιν τῶν πυλῶν, εἰώθεσαν ἐπὶ ἁμάξῃ, πείθοντες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκπλεῖν·« Θυκ. δ', 67.

Ἀμφήριστος, ὁ, ἡ· (ἐρίζω) ἑκατέρωθεν ἀμφισβητούμενος, ἐνδοιαστὸς, ἀμφίβολος, ἐνδοιάσιμος, [illegible], ἀδιάκριτος, (ἀμφίβολος, διὰ τὸν [illegible] φιλονεικία, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη [illegible], ὁ ὁποῖος δὲν ἀποφασίζεται, [illegible] ἀλέγχθηκε, πῶς ἢ τί πρέπει νὰ εἶναι [illegible] ἢ ἀμφήριστον [illegible] μὴ Τυδέος υἱὸς κατέσσατο Φοῖβος Ἀ[illegible] Ἰλδ. Ψ, 382. καὶ 527. »εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι, τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.« 2) Ἀντίπαλος, ἴσος, ἰσόμαχος, ἐνάμιλλος, ἐν ἴσῳ ὢν, μὴ εἴκων τῷ ἑτέρῳ, μὴ ἥττων τοῦ ἑτέρου ἐν μάχῃ, ἀγών· ἐξ οὗ τὸ ἀμφίβολον καὶ ἄδηλον τῆς νίκης· (ὅστις εἰς τὸν πόλεμον εἶναι τόσον δυνατὸς καὶ ἐπιτήδειος, καθὼς καὶ ὁ ἐναντίος του, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀμφίβολον ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο θὰ νικήσῃ). Λεν.

Ἀμφί· Πρόθεσις· γενικῇ, δοτ. καὶ αἰτιατ. συντασσομένη· ὁμοιοσύντακτος καὶ ἰσοδύναμος τῇ Περί, καὶ παρ' Ἴωσι καὶ ποιηταῖς μᾶλλον ἐν χρήσει.

Α) Μετὰ γενικῆς, σημαίνει 1) τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, (τὸ διὰ τί)· ὡς τὸ ἕνεκα· (διὰ, γιά)· »πῶς δ' ὅτε σὺν σκάμματα λίθων ἐβλήσατο χάρμῃ.. μέγα φρονέοντε μάχεσθον, πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω..« Ἰλδ. Π. 825. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 216. τὴν βεβαίωσιν μεθ' ὅρκου· ἀντὶ τῆς Πρὸς (μά). »Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι.« 2) τὸ, πράγματός τινος ἕνεκεν, ὡς ἡ περί μετὰ γεν. Ὀδσ. Θ, 267. »..ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος, ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης·« ἄλλως δὲ οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. μετὰ γενικ. παρὰ Πινδ. δὲ πολλάκις· καὶ Πινδ. Ὀλ. 12, 11. »ἀμφὶ πράξιος ἐσσομέναςα« καὶ Ἰσθ. 8, 146. »ἀμφὶ παγκρατίου·« Πθ. 4, 491. »ἀμφὶ Κυράνας·« καὶ Νμ. 6. »ἀμφὶ Μακοίτας·« καὶ παρ' Ἡρδτ. 6, 131. »Ἀμφὶ μὲν κρίσιος τῶν μνηστήρων τοσαῦτα ἐγένετο..« 3) τὸ κύκλῳ (ὁλόγυρα, τριγύρω) ἐπὶ τόπου, καθ' Ὁμηρικὴν χρῆσιν· »ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλεως« καὶ καθ' Ἡρδτ. 8, 104. καὶ Δσ. περὶ συνθ. σλ. 351. ὑπὸ Schaef.

Β) Μετὰ δοτικῆς· τὸ κύκλῳ· (ὁλόγυρα, τριγύρω) ἐπὶ τόπου· »ἀμφὶ κεφαλῇ, ὤμοις, στήθεσι·« Ἰλδ. Γ. 328. Ζ, 509. Κ, 34. Λ, 527. Ο, 266, 479. Π, 135. Σ, 203, 205, 538. Τ, 372. Β, 388, 544. Ε, 454. Μ, 425. Ἀμφί οἱ· (τριγύρω του) »..ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ·« Ἰλδ. Μ. 396. καὶ Ι, 466. μοι μετὰ τῆς Ἀμφί καὶ τῆς Περί ἅμα· »Εἰσάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ περὶ νύκτας ἴαυον·« ὡσαύτως καὶ Ὀδσ. Λ, 608. »..σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ χρύσεος ἦν τελαμών..« Πολλάκις τὸ σημαινόμενον τῆς δοτικῆς ἐννοεῖται ὥς τι πανταχόθεν ὅλως περικεκλεισμένον· »..μίστυλλόν τ' ἄρα τἆλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν·« Ἰλδ. Β, 428. καὶ Ι, 210. (τοῦτ' ἔστι τὰ ἄλλα κρέατα σούβλισαν ἔτζι, ὥστε δὲν φαίνονταν ἡ σούβλαις) ἐξ οὗ ἐγεννήθη· 2) ὁ γενικώτερος τόπου διορισμὸς — ἐν, πρός, παρά — (εἰς, κοντὰ, ἀνάμεσα, συμὰ, μαζὺ μὲ, κοντὰ εἰς) ὡς ἡ Ἐπί· »..πλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός·« Ἰλδ. Γ, 362. (ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι του κοντὰ εἰς αὐτόν)· καὶ Σ, 344. »Ὣς εἰπὼν, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος Ἀχιλλεύς, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν..« (νὰ βάλουν εἰς τὴν φωτιὰν τὸν λέβητα, τὸ τουρκοβ. καζάνι)· καὶ Ὀδσ. Λ, 422. »..τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις ἀμφ' ἐμοί·« (τὴν ὁποίαν ἐφόνευσε κοντὰ εἰς ἐμένα)· καὶ Ἰλδ. Δ, 493. »..ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.« (ἔπεσε κοντὰ εἰς αὐτόν)· καὶ Ἰλδ. Ν. 704. »..ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς·« (ἀνάμεσα εἰς τὴν ῥίζαν ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ εἰς τὸ μέτωπον). 3) Πραγματικὴ συνύπαρξις ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ — πρὸς, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ, ἅμα — (ἐνταυτῷ ὁμοῦ καὶ, μαζὺ μὲ, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν)· »..ἄλλα δὲ καὶ Δεινιάδαν θέλει φράσαι, ἀμφότε Λατοΐδα σοφίᾳ βαθυκόλποιτε Μοισᾶν·« (ὁμοῦ καὶ τὴν σοφίαν τῶν Μουσῶν)· Πνδ. Πθ. α', 22. καὶ Νμ. α, 42. »Ἀγησιδάμου παῖ, σᾷ δ' ἀμφὶ τρόπῳ τοῦτο καὶ τῶν χρήσεις« — πρὸς τῷ σῷ τρόπῳ — (μαζὺ μὲ τὰ φρονήματά σου, ἐνταυτῷ θέλεις χρήσασθαι) καὶ Νμ. ζ. 118. »Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει ἁσυχᾷ·« (εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁποῦ ψάλλεις διὰ τὴν Νεμέαν ψάλλε καὶ διὰ τὸν Δία). 4) ὡς μετὰ τῆς γενικ. — ἕνεκα, περί — (διὰ, γιά)· »..αὐτὰρ ἐμ' ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·« Ἰλδ. Γ, 70. (γιὰ τὴν Ἑλένην νὰ πολεμήσωμεν)· καὶ 157. »Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·« (νὰ κακοπαθαίνουν γιὰ μία τέτοιαν γυναῖκα) παραβλ. καὶ Λ, 672. »..ἀμφὶ βοηλασίῃ·« καὶ Μ, 421. »ἀμφ' οὔροισιν« καὶ Π, 647. »ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου« καὶ Ὀδσ. Χ, 227. »..ἀμφ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ«: Τὸ εἴς τι, πρός τι, κατά τι· (ὡς πρός· ὅσον διὰ, ὅσο γιά)· »..ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν κατακαίεμεν οὔτι μεγαίρω·« (ὅσον διὰ τοὺς νεκρούς). Ἰλδ. Η, 408. καὶ Ν, 382. »ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ἀμφὶ γάμῳ·« καὶ Ὀδσ. Λ, 48. »..Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ.« καὶ Δ, 151. καὶ Τ, 95. »ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι.« Ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλάκις· »καὶ ἀμφὶ μὲν τῷ νόμῳ τούτῳ ἐχέτω, ὡς καὶ ἀρχὴν ἐνομίσθη·« καὶ 3, 32. »Ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς..λέγεται λόγος·« καὶ 5, 19. »ἀλλὰ ἀνέχευ' ὁρέων τὰ ποιεύμενα· ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμοὶ πείσομαί τοι·« 52. »Ἔχει γὰρ ἀμφὶ τῇ ὁδῷ ταύτῃ ὧδε·« καὶ 6, 62. »Οὐδ', οὐδὲν φοβηθεὶς ἀμφὶ τῇ γυναικί...« Ἔτι δὲ καὶ ἀμφί τινι λέγεσθαι, ὡς ἡ Περί μετὰ γενικ. π. χ. παρ' Ἡρδτ. 3, 32. »Ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς, ὥσπερ περὶ Σμέρδιος, λέγεται λόγος.« Ὅθεν μετὰ δοτικ. σημαίνει καὶ τὴν αἰτίαν, τὸ μέσον, δι' οὗ συμβαίνει τι· »τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολωθείς, ἔτρωσεν χαλκέας λόγχας αἰχμᾷ·« Πνδ. Νμ. 10, 113. — διὰ τοὺς βοῦς — (ἐξ αἰτίας διὰ τὰ βόδια) καὶ Ἡσδ. Ἔρ. 188. »ἡ δ' ἐλαιῶν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι, μύρετο« — ὑπὸ τῶν ὀνύχων πεπαρμ. — (τρυπημένη ἀπὸ τὰ νύχια)· Jac. ΑΠ. σλ. 664.

Γ) Μετὰ Αἰτιατικῆς, ἐνίοτε καὶ παρὰ Λογογράφοις ἐν χρήσει· 1) ὡς καὶ μετὰ δοτ. τὸ κύκλῳ, πέριξ (ὁλόγυρα, τριγύρω)· τὸ πλεῖστον ὅμως κατὰ παρεμβεβλημένην σημασίαν τοῦ, ποῦ (ποῦ, εἴς τι, εἰς ποῖο μέρος)· »..ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα.« Ὀδσ. Κ, 365. καὶ Ε, 313. »ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ·« καὶ Ζ, 117. »ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν ἄν-

τυξ..« 2) μὴ πάνυ ἀκριβεῖς, οἱονεὶ ἐγγὺς μέσον κείμενον ἢ ὑπάρχον, τὸ ἀντικείμενον δηλοῦντας διορισμούς: Ἐπὶ τόπου δηλώσεως· »..τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς κτεινομένους·« Ἰλ. Α, 409. (πρός, ἢ κατὰ τὰ παράλια καὶ τὴν θάλασσαν). »..Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι..« Β, 461. Ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τῆς Περὶ ἅμα· »..ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, ἱεροὺς κατὰ βωμούς, ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας,« Β, 305. καὶ Ψ, 391. »..μὴ πρόμνος ἠλέκτρο στίλβη ἀμφὶ περὶ χρόα ἕκαστη, ἤδε μέλισσαι« καὶ Θεοκρ. ζ, 142. »..ποτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι« καὶ Λ, 705. »ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς·« ἀμφὶ τὰ μέσα· σχεδὸν περὶ τὰ μέσα (κατά, ἢ πρὸς τὴν μέσην). Ὡσαύτως τὸ πλησίον ἀνθρώπου τινος· »..πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.« Ἰλ. Β, 417. καὶ 445. »οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρεΐωνα διοτρεφέες βασιλῆες θῦνον κρίνοντες.«: Τοὺς ἀκολούθους τινος· (ὅσοι ἀκολουθοῦν τινα, πηγαίνουν κατόπι του)· »οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον θ', Ἱκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος, Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ..« Ἰλ. Γ, 146. (δηλ. ὁ Πρίαμος, ὁ Π, ὁ Θ, ὁ Λ, ὁ Κ, ὁ Ἰ. μὲ τοὺς ἀκολούθους των Οὐκαλ., καὶ Ἀντ.) καὶ Ἡρόδ. 3. Τὸ δὲ »..οἱ μὲν ἀμφὶ Κορινθίους ἐτράποντο διὰ τῆς ὑπωρέης καὶ τῶν κολωνῶν... οἱ δὲ ἀμφὶ Μεγαρέας τε καὶ Φλιασίους διὰ τοῦ πεδίου...« αὐτόθι 9, 69. ἐστὶν = οἱ Μεγαρέες καὶ Φλιάσιοι, ὡς παρακατιὼν κεῖται· »ἐπεὶ δὲ ἀγχοῦ τῶν πολεμίων ἐγίνοντο οἱ Μεγαρέες καὶ Φλιάσιοι..« ὡσαύτως καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ αὐτῷ, »οἱ ἀμφὶ Κορινθίους = οἱ Κορίνθιοι. Ἐξ οὗ ἐσχηματίσθη ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἰδίως περιφραστικὴ χρῆσις τῆς Ἀμφὶ μετὰ αἰτιατ. κυρίου Ὀνόματος μάλιστα· π. χ. οἱ ἀμφὶ Κρίτωνα, τουτ' ἔστιν ὁ Κρίτων αὐτός· κατὰ σημασίαν ὅμως οὐ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ὑποκειμένου τοῦ Κρίτωνος ἀκριβῶς καὶ τελέως δηλοῦσαν, ἀλλὰ τὰ τοῦ Κρίτωνος, τουτ' ἔστι τὰ ἰδιώματα τοῦ Κρίτ. ὅσα ἦν δυνατὸν καὶ ἄλλοις κοινὰ εἶναι. Οὕτως ἔχουσιν οὖν καὶ αἱ φράσεις, οἱ ἀμφὶ Πλάτωνα· ὁ Πλάτων δηλονότι μετὰ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ· οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα· ἀντὶ ὁ Εὐθύφρων καὶ οἱ αὐτῷ ὁμοιότροποι. »Τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ πιστεύεις, ὡς ἔοικας... δοκῶ γάρ μοι τι καθορᾶν πιθανώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφρονα« Πλτ. Κρατ. σελ. 399. Ε. ὑπὸ Heind ὡσαύτως καὶ μετὰ τῆς Περί. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ στρατηγοῦ, ἢ ἡγεμόνος· »οἱ ἀμφὶ Κῦρον« Ξεν. ὁ Κῦρος δηλ. μετὰ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ· ὅθεν ἐν γένει, ἡ θεραπεία τινος, οἱ ἑπόμενοι, συνεπόμενοι, παρεπόμενοι, οἱ συνομιλοῦντές τινι, οἱ κοινωνοί, οἱ ἑταῖροι, οἱ ἀκόλουθοι, οἱ ἀκροαταὶ ἢ μαθηταί τινος· (οἱ δοῦλοι, ὅσοι ἀκολουθοῦν τινα, πηγαίνουν κατόπι του μαζῦ, τὸν συνοδεύουν, συναναστρέφονται μὲ αὐτόν, ὅσοι εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος ἢ τὸ τουρκοβ. ἀπὸ τὸ ταράφι τινος, οἱ σύντροφοι, τὸ ἰταλ. καμαράτιδες ἢ τὸ τουρκοβ. γιολντάσιδες, οἱ μαθητάδες τινος). Τοῦ οὐδετέρου δὲ ἄρθρου πληθυντ. τῆς ἀμφὶ προτιθεμένου σημαίνεται πρᾶγμά τι μετὰ τῶν αὐτῷ ἀνηκόντων· π. χ. τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον, δηλονότι ὁ πόλεμος καὶ πάντα ὅσα τῷ πολέμῳ ἀνήκουσι. Σπανιώτατα καὶ μόνον παρ' Ὁμ. εὑρηται, κλαίειν ἀμφί τινα, ἀντὶ περί τινος ἢ ὑπέρ τινος· »ἀμφὶ δέ σε Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι·« Ἰλ. Σ, 340. ὡσαύτως καὶ, μνήσασθαι ἀμφί τινα· ἀντί τινος· »Ἀμφὶ Διώνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν, μνήσομαι, ὡς..« Ὕμ. Ὁμ. Διον. 1. — 3) Τὸν σχεδὸν ἢ περίπου διορισμὸν χρόνου, μέτρου, ἢ μεγέθους· »ὁ νικῶν δέ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν« Πνδ. Ὀλ. 1, 157. καὶ 2, 55. »λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον« ἀντὶ διὰ βίου, διὰ παντὸς χρόνου, ἢ τὸν πάντα χρόνον (ἐσαεὶ ζῇ, 'ς ὅλον τὸν καιρόν). Καὶ παρὰ Ξεν. ἀμφὶ τὸν χειμῶνα, ἀμφὶ δόρπηστον, ἀμφὶ μέσον ἡμέρας· Ξεν. ἀντὶ τῆς περὶ ἢ τῆς κατὰ μετὰ αἰτιατ. κατὰ τὸν χειμῶνα, περὶ δόρπον, περὶ μέσην τὴν ἡμέραν· (πρὸς τὸν χειμῶνα, πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ δείπνου, κατὰ τὸ μεσημέρι) Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἡ Εἰς· πλὴν ὅτι τῇ Εἰς οὐδέποτε ἐπιφέρεται τὸ ἄρθρον, τῇ δὲ ἀμφὶ ἀεί· ἀμφὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη εἶναι· ἀντὶ εἰς 40., ἢ περὶ τὰ 40 ἔτη (ἕως σαράντα χρόνια ἔχει ἢ εἶναι)· ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας· εἰς 12, ἢ περὶ τὰς 12· μυριάδας (ἕως ἑκατὸν εἴκοσι χιλιάδες). Ξεν. — 4) Ἀττικαὶ φράσεις· εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἀμφὶ ἐπιφέρεται μετὰ ἐπιρρήματος, οὐσιαστικοῦ καὶ ῥήματός τινος· π. χ. ἐπιμελῶς ἀμφί τι ἔχω = ἐπιμελοῦμαί τινος ἢ φροντίζω ὑπέρ τινος· (ἐπιμελοῦμαι ἢ φροντίζω διὰ τίποτε) ὡσαύτως καὶ εἰμί, διατρίβω, στρατεύομαι ἀμφί τι· κ. τ. τ.

Δ) Ἄνευ πτωτικοῦ καὶ ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κύκλῳ, πέριξ, πάντοθεν· (ὁλόγυρα, τριγύρω, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη) παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅστις πολλάκις χωρίζει αὐτὴν τοῦ αὐτῇ συνθέτου ῥήματος, ὥστε ἀμφιβάλλεται ἐνίοτε ἂν πρέπῃ νὰ ἐκλαμβάνηται ἡ ἀμφὶ καθ' ἑαυτὴν ὡς Ἐπίρρ. ἢ ὡς μέρος τοῦ ῥήματος· π. χ. »ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε« Ἰλ. Ε, 310. καὶ Η, 316. »ἀμφὶ δ' ἄρον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα.« Πολλάκις δὲ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται τὸ ῥῆμα ἐκ τῶν προηγουμένων· π. χ. »ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες, σαῖνον« Ὀδ. Κ, 218. ὅπου ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ ῥήματος γίνεται ἐκ τοῦ προηγουμένου, 217. στίχου. »ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτηθεν ἰόντα σαίνωσι.« Ἔτι δὲ καὶ ἀμφὶ περί, ἐπιρρηματικῶς ὡσαύτως· Ἰλ. Ψ, 10. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ »ἀμφὶ σοῦ« ἕνεκα ἀντὶ ἕνεκά σου· Σοφ. Φιλ. 554. ὑπὸ Herm. Vig. σλ. 854. — 2) = ἀμφὶς κατὰ τὴν γ'. σημ. ὡς τὸ χωρίς, δίχα (ξέχωρα, χωριστά, ξεχωριστά, ἄχωρια) »ἀμφὶ δὲ τιμῆς κείνου τῆς οὐσίης ἐπιβήσομαι, ἥπερ Ἀπόλλωνι« Ὕμ. Ὁμ. Ἑρ. 172. καὶ Δη. 85. »ἀμφὶ δὲ τιμὴν ἄλλαχεν, ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη.«

Ε) Ἐν συνθέσει σημαίνει, τό, κύκλῳ, πέριξ, πανταχόθεν, ἑκατέρωθεν (ὁλόγυρα τριγύρω, ἀπὸ ὅλα ἢ καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη) ὥστε ἐνίοτε φαίνεται ἀντὶ τοῦ δύο κειμένη, καὶ τὸ ἄμφω σημαίνουσα· π. χ. ἀμφίστομος = δίστομος. Παράβαλε ἀμφίαλος. Ἐνίοτε δὲ σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς συνθέσεως καὶ ποιητικὸν τὸ αἴτιον· π. χ. »νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ·« Ἰλ. Σ, 20. τουτέστι περὶ τοῦ νεκροῦ μάχονται· καὶ »τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια« Ὀδ. Δ, 820. δηλ. τοῦδ' ἕνεκα τρομέω· — Ἡ Ἀμφὶ οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφήν, εἰ καὶ ἐνίοτε ἐπιφέρεται τῷ ῥήματι· ὡς ἐν Ὀδ. Κ. 218. »ὡς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες, ἠδὲ λέοντες, σαῖνον.«

Ἀμφιάζω, (ἀμφί, ὡς ἀντιάζω παρὰ τὸ ἀντί) περικαλύπτω, ἐνδύω, σκεπάζω· Ἐπὶ ἱματίων· Ἀλεξ.

Ἀμφίαλος, ὁ, ἡ· (ἅλς) ὁ ἀμφοτέρωθεν περικυκλωμένος ἀπὸ θάλασσαν τόπος· ὁ πάντοθεν περιεχόμενος τῇ θαλάσσῃ· ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἰθάκης· Ὀδ. Α. 386. »ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ.« 2) Κατὰ τὸν Πολυδ. Ἀμφιθάλαττος· ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν ὡς ἡ Κόρινθος. Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 13. 3) κύριον Ὀνομ. εὐγενοῦς τινος Φαίακος (Κορυφιώτου)· Ὀδυσ.

Ἀμφιάνακτες, των, οἱ· (ἄναξ) οἱ τῶν διθυράμβων Ποιηταὶ οὕτω καλοῦνται, ὅτε ἤρχοντο ἐν τοῖς ἑαυτῶν ποιήμασιν ἐκ τοῦ, Ἀμφί, καὶ Ἄναξ· ὡς τό· »ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβε ἄναξ Δήλιε« παρ' Ἀριστοφ. Σχολ. Νεφ. 596. καὶ 591. ἀφ' οὗ

Ἀμφιανακτίζω, ᾄδω, προοιμιάζω ἐνθουσιασμένος κατὰ τὸν Τερπάνδρου νόμον, τὸν καλούμενον Ὄρθριον, ἦν γὰρ αὐτῷ προοίμιον ταύτην ἔχον τὴν ἀρχήν· »ἀμφί μοι αὖτε ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀειδέτω φρήν.«

Ἀμφιάραος· Ἰων. Ἀμφιάρηος· Ἀττ. Ἀμφιάρεως, ω, ὁ· ὄνμ. κύρ. ἐν Ὀδσ. κατὰ πρῶτον.

Ἀμφίας, ου, ὁ· παρὰ Σουίδ. καὶ Ἄμφις, παρ' Ἀθην. Α'. 31. καὶ Ἄμφος, εἶδος ἀχρείου οἴνου τῆς Σικελίας· ἢ κατ' ἄλλους, τὸ ἄνθος τοῦ οἴνου, ἢ καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος.

Ἀμφίασις, εως, ἡ· (ἀμφιάζω) καὶ Ἀμφιασμός, ὁ, καὶ Ἀμφίασμα, τό· ἔνδυμα, σκέπασμα; 2) τὸ ἐνδύεσθαι τὰ ἱμάτια· Διονύσ. Ἀλικ. Η'. 62. ὅπου τὰ χειρόγραφα Ἀμφιασμὸς ἔχουσι.

Ἀμφιάχω, (ἰάχω) περιηχῶ, φωνάζω ὁλόγυρα· Ὁ ἀνώμαλ. Παρακμ. τῆς μετοχ. ἀμφιαχυῖα, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β. 316. »Τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν« θρηνοῦσαν περὶ τὰ τέκνα αὐτῆς· ἱπταμένην ὁλόγυρα καὶ θρηνοῦσαν.

Ἀμφιβαίνω, Μλ. ἀμφιβήσομαι (βαίνω ἀνώμ.) ὑπάγω, περιπατῶ, ὁλόγυρα· πολλάκις ἐπὶ Θεῶν = ὑπερασπίζω, προστατεύω, διαφεντεύω· »Χρύσην ἀμφιβέβηκας« Ἰλ. Α, 37. καὶ Ὀδσ. Α, 198. »ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει·« σπανιώτερον δὲ ἐπ' ἀνθρώπων »ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς« Ἰλ. Ξ. 477. Περιέρχομαι, περιπατοῦμαι, περιφέρομαι· Ἰλ. Π. 777. »ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει·« ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Κ. 371. »ἀμφ' ἐπὶ σώματι βαίνε, πέλη θ' ὡς ἵππον ἐλαύνων« κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀναβαίνω· ἀνέβη καὶ ἐκάθητεν ἐπάνω εἰς τὸ δισκάρι· 2) φράζω, ἢ σκεπάζω ὁλόγυρα, περικυκλόνω, κατασκεπάζω »ἀχός φρένας ἀμφιβέβηκε« Ἰλ. Ζ, 355. κατέλαβε κατεπλάκωσε τὴν καρδίαν σου· καὶ Ὀδσ. Θ, 541. Σπανίως μετὰ δοτικ. »νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσίν« Ἰλ. Π, 66. καὶ Εὐρπ. »ἀμφιβαίνεσθαι θράσος« 3) Περισκέπω· ἐπὶ ζώων τὰ ὁποῖα περικαλύπτουσι καὶ διευθετεύουσι τὰ μικρά των εἰς καιρὸν ἀνάγκης, καθὼς π. χ. ἡ κλωσσαρεὰ σκεπάζει τὰ πουλάκια της. Ὀππιαν. Κυν. Γ'. »περὶ παιδὶ ἀμφιβεβῶσα« καὶ ἐντεῦθεν γενικῶς ἀντὶ τοῦ Ὑπερασπίζομαι, Διαφεντεύω· ὡς π. χ. εἰς καιρὸν μάχης, ὁπόταν φονευθῇ μαχητής τινας, τὸν ὁποῖον θέλει ὁ ἐχθρὸς νὰ τὸν ξεγυμνώσῃ, ἢ νὰ τὸν ἐπάρῃ, παρ' Ὁμήρ. Ὁ ἕτερος Ἰωνικὸς σχηματισμὸς Ἀμφισβητέω, ἀντὶ Ἀμφιβατέω, ὁμοῦ μὲ τὴν παραγωγήν του ἐκράτησε καὶ τὴν ἐκ τούτου παραγομένην ἰδιαιτέραν σημασίαν τοῦ, Μάχομαι, φιλονεικῶ, ἐρίζω, ἀντιλογῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἀμφιβάλλω, Ἀντιλέγω· Ἡρόδοτ. Θ'. 74. »λόγος τῷ πρότερον λεχθέντι ἀμφισβατέων« καὶ »Ἐντεταμένως ἀμφισβατέειν« ἀντὶ τοῦ, Ἐπιβεβαιοῦν μετ' ἀντιλογίας· καὶ ἐντεῦθεν Ἀμφισβήτησις, καὶ »Ἀμφισβασίη λόγων« παρ' Ἡροδότ. Η'. 81. Ἀντιλογία, φιλονεικία, ἡ διὰ λόγων μάχη· ὡς καὶ τὸ ἐν Δ'.

13. »οἱ ἀμφισβατίας τοῖσι λέγουσι ἀπικνέεσθαι.«

Ἀμφίβαιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Κυρηναίοις = ἀμφίγαιος, γαιήοχος· Τζέτζης, καὶ Λυκ. 749.

Ἀμφιβάλλω, Μ. βλήσω· Π. βέβληκα· (βάλλω· σύμλ.) Περιβάλλω, περιτίθημι, ῥίπτω, βάλλω ὁλόγυρα· ἐνδύω, φορέσω· Ἰλ. Γ. 742. »κρατερόν τε μένος ἀμφιβαλόντες ἡμίονοι·« ὡς καὶ τὸ ἄλλως »Ἐπιειμένοι ἀλκήν·« συμβαλλόντες καὶ εἰς ἓν συναγαγόντες τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις, ἤτοι ἀντερείσαντες ἀλλήλοις. 2) Ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ ὁλόγυρα, ἑκατέρωθεν βάλλω· ἀμφοτέρωθεν βάλλω τὸν νοῦν· ὅ ἐστιν, Ἐνδοιάζω, διστάζω, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ΄. 53. 3) Μέσως δὲ Ἀμφιβάλλομαι, περιτίθεμαι, ὁπλίζομαι, ἁρματώνομαι, ζώνομαι, ἐνδύομαι· Ὀδυσ. Χ. 103. »κυνέην ἀμφιβαλεῦμαι·« περιθήσομαι, σκεπασθήσομαι· »Ἀμφιβαλοῦ τὸ ξίφος·« Φωκυλ. ζῶσαι τὸ σπαθί· 4) παρὰ τοῖς μεταγεν. Οὐδετέρ. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἐκπίπτω (ξεπέφτω) ἀπὸ τὴν προτέραν μου κατάστασιν· ἀνακατωσυρίζω, πίπτω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλο. Ἀλκίφρ. Α΄. 37. »ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἰώθε τὰ ψέλτρα καὶ ἀποτελευτήσειν εἰς ὄλεθρον.« Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Περιλαμβάνω, περικλείω, περικυκλόνω· καὶ ἀντὶ τοῦ Περιπλέκομαι, ἀγκαλιάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ. 97. »ἀλλήλους ἀμφιβαλόντε·« ὅπου ἄλλοι, Ἀμφιχυθέντε, ἐναγκαλισθέντε. 5) »ἀμφιβάλλω εἰς αὐλήν·« κτηνεύω, ἐμβαίνω εἰς χωρικὴν οἰκίαν· Εὐρπ. Κυκλ. 60.

Ἀμφιβασία, ας, ἡ· καὶ **Ἀμφίβασις**, εως, ἡ· (ἀμφιβαίνω) τὸ περιΐστασθαι· περικύκλωσις πρὸς διαυθέντευσιν, σκέπη, βοήθεια· Ἰλ. Ε. 623. »Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων·« ὑπερμάχησιν, συνασπισμόν· ἢ τὴν περικύκλωσιν τῶν νεκρῶν τὴν γινομένην πρὸς διαυθέντευσιν τοῦ νεκροῦ σώματος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 299. ὅπου κεῖται τὸ ῥῆμα. Ζήτει Ἀμφιβαίνω· καὶ ἐντεῦθεν. 2) γενικῶς ἀντὶ τοῦ, Μάχη, ἔρις, φιλονεικία· παράβαλε καὶ τὸ παρ' Ἡρόδ. ἀμφισβασίη. »οἱ ἀμφισβασίας λέγουσιν ἀπικνέεσθαι·« λέγουν ὅτι ἤρχοντο εἰς φιλονεικίας, ἐφιλονεικοῦσαν· εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εὑρίσκεται παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὸ, Ἀμφίβασις.

Ἀμφιβατέω, ῶ. Μ. ήσω. καὶ Ἀμφιβάω. Ζήτ. Ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβατήρ, ῆρος, ὁ· διαφεντευτής· ἰδὲ ἀμφιβαίνω.

Ἀμφιβάω. Μ. ήσομαι· Πρκ. βηκα, καὶ Ἀμφιβέβαα· ἡ Μετοχ. **Ἀμφιβεβαώς**, καὶ **Ἀμφιβεβώς**· περιτρέχω, περικυκλόνω, ὑπερμαχῶ, διαυθεντεύω. Ὀππ. Κυνηγ. Γ΄. »ὃν παῖδ' ἀμφιβεβῶτα,« δηλ. περικυκλόνοντα, καὶ διαυθεντεύοντα τὸν υἱόν του· καθὼς καὶ ἡ κύων τὰ σκυλάκιά της, καὶ τὰ ἄλλα ζῶα τὰ τέκνα των.

Ἀμφίβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὁ διττῶς ζῶν, ὁποῖος ζῇ καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ μέσα εἰς τὸ νερόν. Ὁμ. Βατραχ. 59. »ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε μορφὴν βατράχοισι Κρονίωνι« κατὰ Θυρστ. Λψ. 12, 12. ὁ Δημόκριτος μετεχειρίσθη πρῶτον τὴν λέξιν.

Ἀμφίβλημα, τος, τό· (ἀμφιβάλλω) πᾶν ὅ,τι τινὰς περιβάλλεται, ἐνδύεται· φόρεμα, ἔνδυμα Εὐριπ. Φοίν. 786. »πάνοπλα ἀμφιβλήματα·« δηλ. πολεμικὰ φορέματα, ὡς θώρακες, κτλ. 2) Περιβολή, περίφραγμα ὁ αὐτ. Ἑλέν. 70. »βασίλεια ἀμφιβλήματα·« αἱ περιβολαὶ τῶν βασιλικῶν παλατίων.

Ἀμφιβληστρευτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀμφίβληστρον· ὡς, »ἀμφιβληστρευτικὴ τέχνη,« ἡ ψαρική.

Ἀμφιβληστεύω· (ἀμφίβληστρον) μεταχειρίζομαι τὸ ἀμφίβληστρον, ψαρεύω.

Ἀμφιβληστρικός, κή, κόν· ὅμοιος ἀμφιβλήστρῳ· ἀνήκων, ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ χρησιμεύων εἰς ἀμφίβληστρον. Ἡ ἀμφιβληστρική, ὑπακουομ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλέκῃ τις δίκτυα.

Ἀμφιβληστροειδής, δέος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος ἀμφιβλήστρῳ, ἀραχνοειδής. Πολυδ. »ὁ ἀμφιβληστροειδὴς τοῦ ὀφθαλμοῦ χιτών.«

Ἀμφίβληστρον, ου, τό· (ἀμφιβάλλω) τὸ δίκτυον, τὸ πλεμμάτι τῶν ψαράδων. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 215. »εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον.« καὶ Ἡρόδ. 1, 141. »λαβεῖν ἀμφίβληστρον, καὶ περιβαλεῖν τε πλῆθος . . .« καὶ 2, 95. 2) Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει ἢ βάλλει τις ὁλόγυρα, φόρεμα ἔνδυμα. Σοφοκλ. Τραχιν. »καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον·« ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου ἓν μάλλινον φόρεμα· »τὰ ἀμφίβληστρα.« Εὐριπ. Ἑλέν. 1085. ἐνδυμασίαι, φορεσιαί· παρ' Αἰσχύλ. τὰ Δεσμά, Προμ. 81. Ζήτ. Ἀμφιβολή.

Ἀμφιβόητος, ὁ, ἡ· (βοάω) Περιβόητος, περίφημος. Ἐπιρρ. ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται, ἢ ἔγινε ταραχή, θόρυβος, κτύπος.

Ἀμφιβολεύς, έως, ὁ· (ἀμφιβάλλω) ἁλιεύς, ψαρᾶς· ὁ μεταχειριζόμενος τὸ ἀμφίβληστρον.

Ἀμφιβολή, ῆς, ἡ· = ἀμφίβληστρον. Ὀππιαν. Ἀλ. Δ΄. 49. »λίνου ἀμφιβολάς.« ἀντὶ τοῦ, λίνον ἀμφιβαλλόμενον, ἢ ἀμφίβληστρον· ὁ Σχολ.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ· τὸ νὰ ἀμφιβάλλῃ, νὰ μὴ εἶναι βέβαιος τις. 2) ἀμφίβολος κατάστασις, ἀπορία, στενοχωρία· ὡς, »ἐν μεγάλῃ καθεστήκεε ἀμφιβολίῃ.« Ἡρόδ. Ε. 74.

Ἀμφίβολος, ὁ, ἡ· (ἀμφιβάλλω) ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν· ὁ διπλοῦς κατὰ τὴν γνώμην, ἀβέβαιος. 2) ὁποῖος βάλλεται, κτυπᾶται μὲ τὰ βέλη καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἢ πανταχόθεν. Θουκυδ. Δ΄. »ἀμφίβολοι ὄντες οὐκ ἔτι ἀντεῖχον·« καὶ Ἀρριαν. Γ΄. 18. Δ΄. 29. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Πληγωμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη διὰ τῶν βελῶν. 3) ἀπὸ φορέματα, δεσμά, δίκτυα περικυκλωμένος, περιτυλιγμένος. Εὐριπ. Ἴων. 1490. »ἀμφίβολος σπάργανα·« ἀντὶ τοῦ, περιτυλιγμένος· καὶ Τρῳάδ. 537. »λίνα ἀμφίβολα·« καὶ Ἐπιγρ. »πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφίβολον·« ἀντὶ Ἀμφίβληστρον. 4) ἐνεργ. ὅστις κτυπᾷ, ἐπιτυχαίνει καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ταρ. 24. ἀμφιβ. ὑπὸ Erkl. Παρ' Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. δ΄. δέ, Ἀμφίβολοι καλοῦνται οἱ ἀμφοτέρωθεν μετερχόμενοι τὰ ἀφροδίσια.

Ἀμφιβόλως. Ἐπίρρ. μὲ ἀμφίβολον τρόπον· μὲ ἀμφιβολίαν. Αἰσχλ. Θβ. 865.

Ἀμφιβόσκομαι· (βόσκομαι) βόσκω ὁλόγυρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· κατατρώγω. Λουκιαν. Τραγοπ.

Ἀμφίβουλος· (βουλή) ἀμφίβολος, ἀβέβαιος· ἀναποφάσιστος, ὅστις πότε ἕνα πότε ἄλλο ὀνειρατίζει. Αἰσχύλ. Εὐμ. 720.

Ἀμφιβράγχια, ων, τά· (βράγχος) ὁ περὶ τὰ παρίσθμια τόπος, αἱ γαργαλίθραι τοῦ λαιμοῦ. Ἱπποκρ. »νοστέει δὲ ἢ ἀπὸ κυνάγχης, ἢ ὑπὸ σταφυλῆς, ἢ ὑπὸ τῶν ἀμφιβραγχίων ἐμπύων γενομένων,« ὅπου Ἀντιβράγχια, κεῖται.

Ἀμφίβραχυς, εῖα, υ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν βραχύς· καὶ ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας κοντός. 2) ὁ, πούς μετρικὸς ἐκ τριῶν συνιστάμενος συλλαβῶν, ὧν ἡ μέση μὲν μακρά, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἄκρα, βραχεῖαι· καθὼς, π. χ. Βοηθός. (υ – υ)

Ἀμφίβροτος, τη, τον· ἔτι δὲ καὶ ἀμφιβρότης, ου, ὁ· (βροτὸς) πανταχόθεν τὸν βροτόν, ὅ ἐστι, τὸν ἄνθρωπον περιέχων καὶ σκεπάζων· ὡς, »ἀσπίδος ἀμφιβρότης.« Ἰλ. Β. 389. ὁ δὲ Νίκανδρ. καὶ »κωδείαν ἀμφιβρότην,« εἶπε.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ, ἡ· (βρέχω) ὁ πανταχόθεν βεβρεγμένος, ὅλου βρεγμένος. Ἐπιγρ. 2) Μεταφορ. μεθυσμένος.

Ἀμφιβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός) περὶ τὸν βωμὸν ὢν ἢ κείμενος, τὸν βωμὸν περικυκλῶν, (ὅστις εἶναι ἢ εὑρίσκεται ὁλόγυρα εἰς τὸ θυσιαστήριον, Ἰταλ. ἀλτάρε· ἢ ὅστις περικυκλώνει τὸ θυσιαστ. Εὐρπ. Τρῳ. 578.

Ἀμφίβωτος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιβόητος· κατὰ συγκοπ. Ἐπιγρ. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι καὶ Ἀμφιβῶτος, ὁ, ἡ.

Ἀμφιγάνυμαι· (γάνυμαι) = ἀμφιγηθέω· πανταχόθεν χαίρω. Κοϊντ. Σμυρν. Α΄. 61. »λαοὶ δ' ἀμφεγάνυντο.«

Ἀμφίγειος, ου, ὁ, ἡ· γείτων, πλησιόχωρος, πλησίον τῆς γῆς. Διονύσ. Περιηγ.

Ἀμφιγένεια, ης, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἤλιδι. Ἰλ. Β, 593.

Ἀμφιγένυς, υος, ὁ, ἡ· (γένυς) μὲ διπλῆν γνάθον, σιαγόνα· ὅθεν τροπ. παρ' Ἡσυχ. »ἀμφιγένους ἀξίνη,« ἡ ἑκατέρωθεν, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κόπτουσα ἀξίνη. = τὸ Ἀμφήκης.

Ἀμφιγηθέω. Μ. ήσω. Παρακ. Ἀμφιγέγηθα. (γηθέω) κατὰ πολλὰ χαίρω. Ὁμ. Ὑμν. Ἀπόλ. 273. ». . . σὺ δὲ φρένα ἀμφιγεγηθώς.«

Ἀμφίγλωσσος, ὁ, ἡ· (γλῶσσα) μὲ δύο γλώσσας, μὲ δύο σημασίας. 2) ὅστις ὁμιλεῖ δύο γλώσσας.

Ἀμφιγνοέω, ῶ· Μ. ήσω· (νοέω· Αἰολ. γνοέω) ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀβέβαιος, δὲν ἠμπορῶ ν' ἀποφασίσω· διστάζω, ἀπορῶ ἐνδοιάζω, εἶμαι εἰς δύο γνώμας· »ἀμφιγνοῶ μέντοι, ὦ Πῶλε, ἐφ' ἑκάστου, ὧν λέγεις.« Πλάτ. εἰς Γοργ. δηλ. ἀμφιβάλλω, διστάζω διὰ καθὲ ἕνα ἀπὸ ὅσα λέγεις. 2) ἐνεργ. δὲν γνωρίζω καλῶς. Πλουτ. εἰς Πελοπ. »τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον·« ἀντὶ τοῦ δὲν ἐγνώριζαν καλῶς, καὶ Ξεν. Ἑλλ. ϛ΄. 5. »καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, εἰ μή τις ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε·« ἀντὶ τοῦ ἀγνώριστος· ἀφ' οὗ

Ἀμφίγνοια· ἡ· τὸ ἀμφιγνοεῖν, τὸ νὰ εἶναι τις μὲ δύο γνώμας. Σχλ. Σοφ. Αἰ. 2.

Ἀμφίγονος, ὁ· (γονή) προγονός, ἐκ προτέρας γυναικὸς ἢ ἐκ προτέρου ἀνδρὸς υἱός. Ἡσύχ.

Ἀμφιγυήεις, ήεντος, ήεσσα, ῆεν· ὁ κατ' ἄμφω τοὺς πόδας χωλός· ὁ κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου. Ἰλ. Α. 607 »περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Ἥφαιστος·« παρὰ τὸ γυιός, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ γυῖον.

Ἀμφίγυιος, καὶ **Ἀμφίγυος**, ὁ, ἡ· κυρίως ἑκατέρωθεν μέλη, ἢ εἰς ἑκάτερα τὰ ἄκρα (ἐξαιρ. χεῖρας, πόδας), γόνατα ἔχων. Ὁ Ὅμρ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ δόρατος, ἴσως διότι πληγώνει καὶ μὲ τὰς δύο ἄκρας, ἢ διότι εἶναι μὲ σίδηρον καὶ εἰς τὰς δύο ἄκρας, ἢ διότι τὸ ῥίχνουν καὶ μὲ τὰ δύο χέρια. Ἰλ. Ν. 147. »ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν.« τοῖς ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις, καὶ τὰ γυῖα βλάπτειν δυναμένοις· ὁ Σχολ. ὅρα Εὐστάθ. 925. καὶ παρὰ Σοφοκλ. Τραχιν. 504. »ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν ἀμφίγυιοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές,« ἀντὶ τοῦ, Ἀντίπαλοι, πολέμιοι, ὁ Σχολ. ἄλλοι δὲ ἑρμην. αὐτὸ διὰ τοῦ, Ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, ἀμφότεροι τεθωρακισμένοι, ἢ παρωξυμμένοι.

Ἀμφιγυόω, ῶ· Μ. ώσω· ἀκρωτηριάζω, κολοβόνω τι. Ἡσύχ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀμφιδαής, έος, ὁ, ἡ· δίστομος, δίκοπος. Σουΐδ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀμφιδαίω· (δαίω ἀνέμ.) Παρ. ἀμφιδέδηα· ἀμεταβάτως περικαίω, ἀνάπτω, καίω ὁλόγυρα·

οὕτω χρῆται Ὅμ. τῇ λέξει κατὰ Περιττ. καὶ Ὑπερσυντ. Ἰλιάδ. Ζ, 329. »... πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε« καὶ Μ, 35, »τότε δ' ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει.« Μεταφορ. περικυκλόνω, περικαλύπτω Ἡσιόδ. Ἀσπ. 62. »... κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδήει.«

Ἀμφιδάκνω. Μλ. δήξομαι· (δάκνω, ἀνμλ.) δαγκάνω ὁλόγυρα. 2) ὑποφέρω σταθερῶς τὸν πόνον, κρύπτω τὸν πόνον τὸν ὁποῖον πάσχω.

Ἀμφιδάκρυτος, ὁ, ἡ· (δακρύω) τὸν ὁποῖον κλαίουσι πανταχόθεν, ἢ κατὰ πολλά. Εὐριπ. Φοιν. 332.

Ἀμφιδάμας, αντος, ὁ· ὄνμ. κύρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ.

Ἀμφίδασυς, ασεια, ασυ· (δασύς), ὁ πανταχόθεν δασύς, ἀμφίμαλλος· ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν μαλλιαρός. Ἐπιθ. τῆς Αἰγίδος. Ἰλ. Ο. 309. »... ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν, δεινὴν, ἀμφιδάσειαν·« δηλ. ἐξ ἑκατέρου μέρους κροσσοὺς ἔχουσαν· καθ' Ἡσχ.

Ἀμφίδεα, τὰ, Ἀμφιδέαι, αἱ, καὶ Ἀμφιδέες, αἱ· (δέω)· ψέλλιον, περισκελίς, δακτύλιον, καὶ πᾶν κόσμημα, ὅ,τι περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν λαιμὸν καὶ τὰς κνήμας περιδένεται. Ἱπποκρ. Ἡρόδ. Β. 70. »ἀμφιδέας περὶ τοὺς πόδας διδόντες.« Ἀριστοφ. »οὐ δυνάμενοι δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέας δεδέσθαι τὰς θύρας·« τὸ τουρβ. οἱ ῥάζες δὲ ὧν στηρίζεται ἡ θύρα διὰ νὰ μὴ σηκώνεται· καὶ Juven. 3, 304. καὶ ἐν Ἐπιγρ. Χάνδλερ »ἀμφίδεα χρυσίδια μικρά,« καὶ »ἀμφιδέαι χρυσαῖ πλεκταί.«

Ἀμφιδεής, έος, ὁ, ἡ· (δέος) ὁ κατὰ πολλά, ἢ πάντοθεν φοβούμενος, δειλός.

Ἀμφιδέμω, καὶ Ἀμφιδέμομαι, Μέσ. κτίζω, οἰκοδομῶ ὁλόγυρα. Ἰώσηπ. ς'. »τὸ ἱερὸν ἀμφεδείμαντο.«

Ἀμφιδέξιος, ὁ, ἡ· (δεξιός) δεξιὸς κατ' ἄμφω τὰς χεῖρας, ἀμφοτεροδέξιος. Πολυδ. »ἀμφιδέξιον λέγουσι, τὸν ταῖς δυσὶ χερσὶν ἐνεργοῦντα δεξιῶς·« ὅθεν, ὁ κατὰ πολλὰ ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος· ὡς τὸ περιδέξιος ἀντιθέτως τῷ ἀμφαριστερός· παρ' Εὐρπ. δὲ, Ἱκετ. 7801 καὶ = δίστομος. »ἀμφιδέξιος σίδηρος,« ὁ ἀμφήκης, ἤτοι ὁ ἀμφοτέρωθεν τέμνων. Σοφοκλ. »ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.« 2) δίπλευρος, δίμορφος, ἀμφίβολος, ἀσαφής. Λουκιαν. »ἀμφιδέξιον ἔπος,« τὸ ἀπαμφοτερίζον, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ κατὰ δύο τρόπους· καὶ Ἡρόδ. Ε. 92. »ἀμφιδέξιον χρηστήριον,« δηλ. μαντεῖον, τὸ μαντεῦον ἀμφίβολα πράγματα, τὰ ὁποῖα διττῶς ἐκλαμβάνονται. 3) = ἀμφότεροι. Σοφ. Οἰδ. Τ, 1243. καὶ Οἰδ. Κ. 1112.

Ἀμφίδιον, ου, τὸ, παρ' Ἱπποκρ. τὸ τοῦ στομίου τῆς μήτρας τὸ ἐν κύκλῳ ἄκρον, ὅπερ καὶ συνωνίας χείλεσιν ἔοικε, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν γυναικείων ψελλίων ὀνομασμένον. Γαλην. Λέξ. Ἱπποκρ. ὁ δὲ Ἐρωτιανὸς, τὸ πέριξ τοῦ τῆς μήτρας τραχήλου, λέγει, ἐν Ἐπιγραφ. Χανδλερ. εὑρίσκεται. »Ἀμφίδεα χρυσίδια μικρά.« καὶ »Ἀμφιδέαι χρυσαῖ λεπταί.«

Ἀμφιδεξίως, Ἐπίρ. λίαν ἐπιτηδείως. Ἀθην. ΙΕ'. »διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως.«

Ἀμφιδέρκομαι, μέσ. ἀποθ. (δέρκομαι) βλέπω, κυττάζω ὁλόγυρα.

Ἀμφιδέτης, ὁ· (δέω) μέρος τι τῶν ζυγῶν βοῶν, τὸ ὁποῖον βάλλουσι περὶ τὸν λαιμὸν πλησίον εἰς τὸ ζυγόδεσμα (ἢ τὰς ζεύγλας) τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρτεμ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἀμφιδέτης.

Ἀμφίδετος, ὁ, ἡ· (δέω) ἑκατέρωθεν δεδεμένος· στερεῶς δεδεμένος εἰς, »ἀμφιδέτους ἀθύνας·« περιδεδεμένος, καθὼς π. χ. πέτρα ἀπὸ δακτυλίδι.

Ἀμφιδεύτατα, ἀναγινωσκόμενον παρὰ Πινδ. Ὀλύμπ. Α'. »ἀμφιδεύτατα κρεῶν ὅπου ἤδη ἀμφὶ δαίματα κεῖται.

Ἀμφιδέω, Μλ. δήσω (δέω) περιδέω, δένω ὁλόγυρα. Ἀπολ. Ἀργ. Β. »ὦκα δ' ἱμάντας ἀμφέδεον.«

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι· μετ. ἀποθ. (δηριάω) μετὰ Δοτικ. τοῦ πργμτ. φιλονεικῶ, μαλώνω διὰ κανὲν πρᾶγμα. Ἀνάλεκτ. Α'. 128. καὶ Λυκόφρ. 1437.

Ἀμφιδήριτος, ὁ, ἡ, (δηρίομαι) ἐκεῖνος περὶ οὗ γίνεται φιλονεικία· ἀμφισβητήσιμος, ἀτέλεστος, ἀμφίβολος. Θουκυδ. »ἀμφιδήριτος νίκη·« δηλ. νίκη, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Ἀμφιδιαίνω· (διαίνω) περιβρέχω, περιϋγραίνω, ποιῶ τι δίολον ὑγρόν. Ἐπιγρ.

Ἀμφιδινεύω, καὶ Ἀμφιδινέω· (δινέω) περιστρέφω, στρεφογυρίζω τι εἰς δίνας καὶ κύκλους· φέρω ἢ τραβῶ τι ἢ βάλλω ὁλόγυρα· χύνω ὁλόγυρα· καὶ Ἀμφιδινεύομαι, καὶ Ἀμφιδινέομαι· περιστρέφομαι. Ἰλ. Ψ. 562. »ἀμφιδεδίνηται χεῦμα κασσιτέροιο·« δηλ. ἐν κύκλῳ περικέχυται ὁ κασσίτερος· καὶ Ὀδ. Θ, 450. 2) περιάγω εἰς κύκλον (–∪–∪–).

Ἀμφιδοκεύω· (δοκεύω) περιβλέπω, κυττάζω τριγύρω εἰς ὅλα τὰ μέρη, κατασκοπεύω, παραμονεύω.

Ἀμφιδοκέω. Ζήτ. Διαμφοδέω.

Ἀμφίδομος, ὁ, ἡ· (δέμω) ὁλόγυρα κτισμένος· κύκλῳ οἰκοδομημένος, κυκλικὴν οἰκοδομὴν ἔχων. Ὀππ.

Ἀμφιδονέω, ῶ. Μ. ήσω· (δονέω) συντρέχω, φέρνω ὁλόγυρα, τριγυρίζω, κάμνω σβουράλλαν, σβουραλλίζω. »Ἔρως φρένας ἀμφεδόνησε.« Θεοκρ. 13, 48. Παρ' Ἀθην. δὲ, περιφέρω, κάμνω κτύπον ὁλόγυρα. Ἐπιγρ.

Ἀμφιδοξέω, ῶ. Μ. ήσω· ἀμφιβάλλω, ἔχω δύο γνώμας· εἶμαι ἀμφίδοξος, ἀναποφάσιστος, »ἀμφιδοξοῦσι διαιτηταί·« δὲν ἀποφασίζουσι μήτε τὸ ἕνα, μήτε τὸ ἄλλο.

Ἀμφίδοξος, ὁ, ἡ· (δόξα) ἀμφίβολος, ὁ ἔχων δύο γνώμας· ἀμφιρρεπής, ἀναποφάσιστος. Πολύβ. »πολλ' ἀεί πως ἀμφίδοξα τὰ τέλη τῶν κινδύνων ἀπέβαινε.« Ἀμφίδοξον, οὐσιαστ. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Α'. »ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ,« ἀντὶ, ἐν ἀμφιβόλῳ.

Ἀμφίδορος, ὁ, ἡ· (δέρω) ὁλόγυρα ἐγδαρμένος. Ἐπιγρ. »σκύτος ἀμφιδόρου σκιατὸν ἀχαιίνεω·« δέρμα ἐγδαρμένον ὁλοστρόγγυλα.

Ἀμφίδουλος, ὁ, ἡ· (δοῦλος) τοῦ ὁποίου ἄμφω οἱ γονεῖς εἶναι σκλάβοι· ὁ γεννηθεὶς ἀπὸ σκλάβους γονεῖς. Εὐστάθ.

Ἀμφίδοχμος, ου, ὁ· (δοχμή) τόσον μέγας, ὥστε περιλαμβάνεται μέσα εἰς τὴν χοῦφταν. Ξενοφ. Ἱπ. Δ'. 4. »λίθων στρογγύλων ἀμφιδόχμων·« ἄλλως δὲ καὶ χειροπληθὴς λέγεται.

Ἀμφιδραμοῦμαι, ὁ Μέλλ. Ἀόρ. β'. ἀμφέδραμον »πέλας λάβρον ἀμφέδραμε,« Πινδ. Πυθ. γ'. 70.

Ἀμφιδρόμια, ων, τὰ, ἡ πέμπτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους, καθ' ἣν ἐτίθεσαν τῷ βρέφει τὸ ὄνομα· (ὡς παρὰ τοῖς χριστιανοῖς τὰ βαφτίσια λεγόμενα)· λέγεται δὲ οὕτως, ὅτι κατὰ ταύτην ἐκαθαρίζοντο αἱ Μαῖαι (μαμμαί), καὶ περιέτρεχον ὁλόγυρα εἰς τὴν ἑστίαν μετὰ τοῦ βρέφους· ἐπρόσφερον δὲ καὶ δῶρα εἰς τὸ βρέφος οἱ φίλοι, καὶ ἁπλῶς οἱ συγγενεῖς. Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 160. Ε. »μετὰ δὲ τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ·« ἐκ τοῦ

Ἀμφίδρομος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν), περιτρέχων· τρέχων ὁλόγυρα εἰς κύκλους, στρεφογυρίζων. Σοφοκλ. Αἰ. »κῦμα φονίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται,« τὸ πάντοθεν περιτρέχον. 2) Παθητ. πάντοθεν περιτρεχόμενος, ὁλόγυρα εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τρέχῃ τις »ἀμφίδρομον τεῖχος.« Εὐστάθ. Παρὰ Στράβ. δὲ, »τόποι ἀμφίδρομοι,« τόποι, ἔνθα γίνονται αἱ παλίρροιαι· ὡς ὁ Σικελικὸς πορθμὸς, ὁ τῆς Εὐρίπου, κ. τ. τ.

Ἀμφίδρυπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφιδρυφής, έος· καὶ Ἀμφίδρυφος, ὁ, ἡ· (δρύπτω) ζουγρανισμένος ὁλόγυρα, καταζουγρανισμένος, καταματωμένος· »ἄλοχος ἀμφιδρ.« ἡ σύζυγος, ἡ ὁποία ἔχει κατασχισμένον τὸ πρόσωπον· ἢ ἔχουσα κατασπαραγμένας, καταζουγρανισμένας ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς (τὰ μάγουλα) διὰ μεγάλην λύπην. Ἰλ. Β. 700. καὶ Λ. 393. ἐν Ἐπιγράμ. καὶ Φιλοστρ. καὶ Ἰλιάδ. Λ, 393. καὶ Ἡρόδ. 6, 77.

Ἀμφίδυμος, ου, ὁ· (ἀμφιδύομαι) ὁ ἔχων ἐξ ἑκατέρου μέρους ἢ πάντοθεν εἴσοδον, ἔμβασμα. Ὀδ. Δ. 847. »... λιμένες ἀμφίδυμοι·« καὶ Ἀπολ. Ἀργ. Α'. »ἀμφίδυμοι ἀκταί·« αἱ ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσαι· ἤγουν, ὅπου ἠμπορεῖ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ ἀράξῃ καράβι· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, διπλοῦς (διπλός) ὥστε τὸ —δυμος εἶναι ἐπιθετικὴ μόνον κατάληξις ὡς ἐν τῷ δίδυμος, τρίδυμος κ. τ. τ. Ὀππ.

Ἀμφιδύω. Μ. ύσω· (δύω) περιβάλλω, ἐνδύω, μέσ. ἀμφιδύομαι· ἐνδύομαι »ἐκείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ.« Σοφοκλ. Τραχ. 605. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ Μέλ. μακρὸν, ἐν τῷ ἐνεστ. δὲ, δίχρονον).

Ἀμφιέζομαι· μέσ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνμλ.) κάθομαι ὁλόγυρα.

Ἀμφιέζω = ἀμφιέννυμι. Πλτχ. Γ. Γράκ. 2.

Ἀμφίεκτον, τό· ὡς ἔγγιστα τοῦ Ἡμιέκτου, καὶ τοῦ Ἀμφορέως. Θεμίστ. Κ. εἶδος μέτρου, ἴσως τὸ ἕκτον μέρος τοῦ διπλοῦ Ἀμφορέως, ἄρα τὸ δωδεκατημόριον μέτρου αὐτοῦ.

Ἀμφιέλικτος, ὁ, ἡ· (ἑλίσσω) περιστρεφόμενος καὶ εἰς κύκλους στρεφογυριζόμενος· ὡς, »ἀμφιέλικτος τροχός·« καὶ »ἀμφιέλικτος σελήνη.«

Ἀμφιέλιξ, ικος, ὁ, ἡ· = ἀμφιέλικτος. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 108.

Ἀμφιέλισσος, α, ον· (ἑλίσσω) ἑκατέρωθεν πρόσω ἐλαυνόμενος, κινούμενος, ἢ εὐθυνόμενος· παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐπίθετ. τῶν πλοίων. Ἰλ. Ε. 165. »Μετὰ δὲ νῆας ἄλαδ' ἑλκέμεν ἀμφιελίσσας·« τὰς ἀμφοτέρωθεν κώπαις ἐλαυνομένας· τινὲς ὅμως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν, ἀμφοτέρωθεν κυρτός, σημαίνουσα, ὡς καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 15. »ἀμφῆρες δόρυ.« τὰς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καμπύλας καὶ κυρτὰς νῆας, ὅπερ ἐστὶν ἡ Πρῷρα καὶ ἡ Πρύμνα. ὡς καὶ τὸ Κορωνίς. 2) τροπικ. τῇδε κἀκεῖσε ἐλαυνόμενος· ῥάθυμος, ἀμελής, ἀχαμνόν, ἀμφίβολος. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 457. »ἀμφιέλ. μενοινή·« ἀμφιρρεπὴς, ἀμφίβολον πνεῦμα· καθὼς π. χ. ὅταν κυριευθῇ ἀπὸ στοχασμούς, καὶ δὲν ἠξεύρῃ τί ν' ἀποφασίσῃ.

Ἀμφιελίσσω. Μ. ίξω. (ἑλίσσω) περιτυλίγω, περιστρέφω. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἀμφίεμαι· ἴδε Ἀμφιέννυμαι. Πολυδ.

Ἀμφιέννυμι· καὶ Ἀμφιεννύω. Μ. έσω. Ἀττ. ἀμφιῶ· ἀόρστ. ἠμφίεσα· ποιητκ. ἀμφίεσα· (ἕννυμι, ἀνμλ.) ἐνδύω, φορένω, περιβάλλω. Ὀδυσ. Σ. »εἵματά τε ἀμφιέσαι.« Μέσ. Ἀμφιέννυμαι ἀόρ. ἠμφιεσάμην. Ὁμ. ἀμφιέσαντο. Προστκτ. ἀμφιέσασθε· ἐν Ὀδσ. »ἀμφ. εἵματα, χιτῶνας.« Παρακμ. παθητ. ἠμφίεσμαι, σπανιώτερον ἀμφιεῖμαι· παρὰ τοῖς Λογογρ. χρησιμώτερον τοῦ ἁπλοῦ.

Ἀμφιέπω, καὶ Ἀμφέπω· (λέξις ἐν χρήσει εἰς τοὺς Ποιητάς, ἥτις ἐστὶν ἰσοδύναμος μὲ τὴν λογογραφικὴν Περιέπω· μετὰ Αἰτιατικ. καὶ σημαίνει, τὸ, Περιβάλλω, περιπατῶ. Εἶμαι ἢ ἵσταμαι ὁλόγυρα τινός, περικυκλόνω· ἠχά-

στρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε.« Ὅμ. ὅθεν 2) Καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι περί τι· ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἐνεργῶ εἴς τι. Ἑτοιμάζω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι· ἐπιστατῶ, περιποιοῦμαι, θεραπεύω, ὑπηρετῶ, δουλεύω· τιμῶ· Ὀδύσ. Θ. 61. »βοῦς δέρον ἀμφί τε ἕπον·« καὶ Ἰλιάδ. Ω. 804. »ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος.« ἠσχολοῦντο, περιεῖπον. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 562. »πηδάλιον ἀμφιέπεσκεν·« ἐκράτει, ἀνὰ χεῖρας εἶχεν. »τιμαῖς ἀμφ.« Πινδ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, τιμαῖς, Πινδ. Ἡ δὲ μετοχὴ κεῖται καὶ ἀπολύτως »ἵππους ἀμφιέποντες ἐζεύγνυσαν.« Ἰλιάδ. Τ, 392. παράβλ. καὶ Ε, 667. καὶ Ὀδύσ. Γ, 118. 3) Ἐχθρικῶς δὲ ἐκλαμβανόμενον, κεῖται ἀντὶ τοῦ, βλαπτικῶς ἐνεργῶ, καταδιώκω, κατατρέχω τινά. βιάζω, θλίβω, στενοχωρῶ. Κοΐντ. Σμυρ. ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἀόρ. ἄμφεπον καὶ ἀμφίεπον· τῷ μέσῳ δὲ, ἐν ταύτῃ τῇ συνθέσει, οὐδαμοῦ· παρὰ τοῖς Πεζογρ. δὲ, χρησιμώτερον τὸ περιέπω.

Ἀμφίεργος, ὁ, ἡ· (ἔργον) δουλευμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Θεόφρ. αἰτ. φ. Γ'. 28. »μηδ' ἡμίβρεχῆ, καὶ ἡμίξηλον, ἣν δὴ καλοῦσί τινες ἀμφίεργον·« ἡ ἑκατέρωθεν δουλευμένη γῆ, ἡ ἡ ἐξ ἡμισείας βρεγμένη, καὶ ἡ ἄλλη ξηρά.

Ἀμφιέρχομαι· ἴδε ἀμφέρχομαι. Ὀδύσ. Ζ, 122. Μ, 369. »ἀμφήλυθεν, ἀμφήλυθε.«

Ἀμφίεσμα, τος, τό· (ἀμφιέννυμι) ἔνδυμα, φόρεμα, σκέπασμα. Πλάτ. Πολ. Β'. »στολὴ καὶ ἀμφιέσματα.« Διοσκ. »ἀμφίεσμα,« τὸ περικάλυμμα, σκέπασμα τῶν καρπῶν, ἡ φλοῦδα, τὸ ἐξωφλοιον· καὶ τὸ κρυσταλλοειδὲς τοῦ ὀφθαλμοῦ κάλυμμα.

Ἀμφίεσις = ἀμφίεσμα.

Ἀμφιεστρίς, δος, ἡ· μικρὸν ἐπανωφόρι, νυκτικὸν φόρεμα.

Ἀμφιετάζομαι· ἐσφαλμ. γεγραμ. ὡς φαίνεται· ἀντὶ ἀμφιετέομαι. Στρ. Θεσ. 1, σελ. 1292.

Ἀμφιετεί, = Ἀμφίετες, οὐδέτερ. ἐκ τοῦ Ἀμφιετής. Ἐπίῤ. χρονικῶς, κατ' ἔτος. Εὐσταθ. Ὀδ. Λ. σελ. 1385.

Ἀμφιετέομαι, ἐν σπανιωτέρᾳ χρήσει ἀντὶ τοῦ ἀμφιετίζομαι.

Ἀμφίετες = Ἀμφιετεί. Π. Μοιρ. σελ. 45. »τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγεται.«

Ἀμφιετέω, ῶ, θυσιάζω κατ' ἔτος. Ἐτυμολ.

Ἀμφιετηρίς, δος, ἡ· (ἔτος) ἡ κατ' ἔτος ἑορτή· ὡς καὶ τὸ, τριετηρίς.

Ἀμφιέτηρος, ὁ, ἡ· (ἔτος) = ἀμφιετής. Ὀρφ. Ὕμ. ΙΧ'. 10.

Ἀμφιετής, έος, ὁ, ἡ· χρονικὸς, ἐτήσιος. Ὀρφ. ΝΒ'. 1. καὶ Λειψ. σελ. 309. »κάτησιν ἐν ὥραις ἀμφιέτησιν·« καὶ Ἀμφίετες. Ἐπίῤ. χρονικῶς. Μοίρ. Ἀττικ. »τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγεται.«

Ἀμφιετίζομαι, παθτ. (ἔτος) Μ. ίσομαι. ἐπανέρχομαι καθ' ἕκαστον ἔτος (ἐπανέρχομαι κάθε χρόνον), ἐπὶ ἑορτῶν, θυσιῶν, ἢ καιρῶν τοῦ ἔτους. Ἐτυμολ. ὅπου ἔτι καὶ ἀμφιετεῖσθαι, εὑρίσκεται.

Ἀμφιέχω. Μ. ἕξω· περιέχω, περικυκλόνω, κατακυριεύω· κρατῶ πανταχόθεν.

Ἀμφιζάνω· (ἵζάνω) κάθημαι, ἐπίσης κύκλῳ προσκολλῶμαι. Ἰλ. Σ. 25. »Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.«

Ἀμφίζευκτος, ὁ, ἡ· (ζεύγνυμι) ἑκατέρωθεν ἐζευγμένος, δεδεμένος εἰς τὸν ζυγόν· ἢ περιεζωσμένος, περικυκλωμένος, ἡνωμένος. 2) ἐνεργτ. ὅστις συνδέει, περιζώνει, περικλείει. Αἰσχύλ. Πέρσ. 130.

Ἀμφιήκης, εος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀμφήκης.

Ἀμφιζέω. Μλ. έσω· (ζέω) βράζω ὁλόγυρα, ἀναβράζω.

Ἀμφίζωστος, ὁ, ἡ (ζώννυμι) περιεζωσμένος.

Ἀμφιθάλαμος, ὁ, ἡ· (θάλαμος) ἑκατέρωθεν ἔχων θαλάμους, ἤτοι δωμάτια.

Ἀμφιθάλασσος, καὶ ἀττκ. ἀμφιθάλαττος, ὁ, ἡ = Ἀμφίαλος· ἑκατέρωθεν, ἢ πανταχόθεν, ἔχων θάλασσαν. Πινδ. καὶ Ξεν.

Ἀμφιθαλής, έος, ὁ ἡ· (θάλλω) κυρίως, ὁποῖος θάλλει, ἀνθεῖ, ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ἐξαιρέτως προσηγορεύοντο οὕτω τὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ζῶντας ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς των. Ἰλ. Χ. 496. »Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε·« ὁ κατ' ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς θάλλων· ἤτοι ὁ ἔχων ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς· ὁ Σχολ. καὶ Ἡσχ. 1, σελ. 300, ὑπὸ Albin. καὶ Ἡλιόδ. Αἰθ. Λ'. 22. »Ἐφεσίων τὰ πρῶτα γεγονότες, καὶ ἀμφιθαλεῖς ὄντες,« δηλ. ἔχοντες ζῶντας καὶ τοὺς δύο γονεῖς. 2) καὶ ἐπὶ εὐτυχοῦς καταστάσεως· ἄφθονος, πλουσιοπάροχος, ὁ ἀφθόνως μεταχειριζόμενός τι, πλούσιος, εὐτυχής. »ἀμφιθαλὴς ἀλήθεια.« Τιμ. σελ. 28. ὑπὸ Ruhnk. πλήρης, τελεία ἀλήθεια· παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376. δὲ, »ἀμφιθ. κακοῖς.«

Ἀμφιθάλλω· Μ. λῶ, ὁ Παρακ. ἐν Ἐντατ. σημασ. Παρ. ἀμφιτέθηλα· (θάλλω) ἀνθῶ ἑκατέρωθεν, ἢ πανταχόθεν. Ἐπιγρ. »ἀμφιτέθηλε χάρις.«

Ἀμφιθάλπω· (θάλπω) περιθερμαίνω· θερμαίνω, ἢ ζεσταίνω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἢ κατὰ πολλά· καὶ, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι πολύ.

Ἀμφιθέα, ας. Ἐπκ. Ἀμφιθέη, ἡ· κύρ. Ὀνμ. ἐν Ὀδύσ. Τ, 416.

Ἀμφιθέατρον, ου, τό· (θεάομαι) τόπος, ἐν τῷ ὁποίῳ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ βλέπῃ πανταχόθεν ἀπὸ ὁμφαλοειδῶς ἐξῆς ἀλλήλων προβαλλομένων ὑψωμάτων· ἐξαιρέτως ἐκκλησίαι (τόποι εὐρύχωροι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐσυνάζετο ὁ λαὸς διὰ κοινὰς ὑποθέσεις) καὶ θέατρα: ἔτι δὲ καὶ ἐπιθετικῶς, ὁ, ἡ· τόπος, ἔχων σχῆμα Ἀμφιθεάτρου. Διονύσ. Ἀλ. Δ'. »Ἱππόδρομος ἀμφιθέατρος.«

Ἀμφιθέτης, ου, ὁ· παρ' Ἀρτεμ. Β'. 24. μέρος τι τοῦ βοείου ζυγοῦ, ἐγγὺς τοῦ ζυγοδέσμου· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ Ἀμφιδέτης.

Ἀμφίθετος, ὁ, ἡ· (τίθημι) θεμένος ὁλόγυρα, Ἰλ. Ψ. 616. »Ἀμφίθετος φιάλη·« ἤγουν, ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ τὸ στόμιον· ἐπειδὴ καὶ ἡ βάσις αὐτῆς καὶ τὸ στόμιον εἶναι πλατὺ καὶ μόνον τὸ μέσον γαστροειδές· παράβλ. ἀμφικύπελλος. Κατ' Εὐστθ. δὲ, ὡς ἀμφιφορεύς· δύο λαβὰς ἔχουσα ἤτοι χερούλια. ἰδὲ Εὐσταθ. 1299. καὶ Ἀθήν. ΙΑ, σελ. 501.

Ἀμφιθέω. Μ. θεύσομαι. (θέω, ἀνμλ.) περιτρέχω· τρέχω κυκλικῶς, ὁλόγυρα· »ἀμφιθέουσι τέρπεα« Ὀδύσ. Κ, 413. 2) ἀμεταβ. περιφέρομαι, περιπλανῶμαι· »νόος ἀμφιθέει·« Μηχ.

Ἀμφιθηγής, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἀμφίθηκτος, ὁ, ἡ· (θήγω) ὁ ἑκατέρωθεν ἠκονημένος· (μὲ δύο κόψες) = Ἀμφήκης. Σοφκλ. Ἀντ. 1309.

Ἀμφίθλασις, εως, ἡ· θλάσις, σύντριμμα ἢ ζούληγμα, ῥάϊσμα γινόμενον εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἀρετ. Α'. 6. »δύσκρητον γὰρ τῆς τυλίνης ἡ ἀμφίθλασις.«

Ἀμφιθλάω. Μ. άσω· (θλάω) συντρίβω, ζουλίζω, ῥαΐζω τι πανταχόθεν· καὶ Ἀμφιθλάομαι, ωμαι. Παθ. Ἀρετ. Α'. 7. »καὶ τῶν μήλων σάρκες ἀμφιθλασθεῖται.« (ατω).

Ἀμφιθόη, ἡ· Νηρηΐδος τινὸς ὄνομ. Ἰλιδ. Σ, 42.

Ἀμφιθορεῖν. Μηχ. ἀμφιθορών· πηδῶν χορεύω ὁλόγυρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. ἀόρστ. β', τοῦ ἀμφιθρώσκω. Ἀπολ. Ἀργ. Γ. 1372.

Ἀμφίθρεπτος, ὁ, ἡ· (τρέφω) Σοφκλ. Τραχ. 572. »αἷμα ἀμφίθρεπτον τῶν ἐμῶν σφαγῶν,« ἀντὶ, τρεφόμενον ἀμφὶ τὰς ἐμὰς σφαγάς· ἤτοι πηγνύμενον περὶ τὰς σφαγάς.

Ἀμφίθρυπτος, ὁ, ἡ· (θρύπτω) ἑκατέρωθεν, ἢ κύκλωθεν ζουλημένος, συντετριμμένος. Ἀρετ. Β'. 4. 2) ἐνεργ. πανταχόθεν συντρίβων, συνθλῶν.

Ἀμφίθυρος, ὁ, ἡ· τό· (θύρα) ἑκατέρωθεν ἔχων θύρας. Λυσίας. »Ἀμφίθυρος οἰκία,« ἡ ἔχουσα δύο θύρας· καὶ Θεόκρ. »ἰδὼ δ' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος·« ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου, ὁ Σχολ. καὶ Σοφ. Φιλ. 159. »ποίκιν μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης.«

Ἀμφιίστημι· ἰδὲ ἀμφίστημι.

Ἀμφικαλύπτω. Μ. ψω· (καλύπτω) περισκεπάζω, περικαλύπτω, πανταχόθεν σκεπάζω τι. Ἰλ. Β. »χλαῖναν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει·« ἐξαιρ. μὲ φορέματα· ἐπὶ δὲ σωροῦ, ἢ νεκροθήκης. »ἀμφικαλ. ὀστέα.« Ἰλιδ. Ψ, 91. ἐγκλείει, περιέχει ἐν ἑαυτῇ, ἐμπεριέχει· οὕτω καὶ »ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγαν ἵππον.« Ὀδύσ. Θ, 511. καὶ »πρὶν ἕως δόμος ἀμφεκάλυψεν κεῖτάμε νοστήσαντα.« Ο, 113. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ διαφόρους μεταφοράς. »Ἔρως ἀμφικ. με φρένας« δηλ. ἐσκότισε.« Θανάτου νέφος μὲν, ἢ θάνατος·« περιεκάλυψε, κατεκάλυψε. »νὺξ ὄσσε συνεκάλυψε.« Ἰλιδ. Γ, 442. Ε, 68. Λ, 356. Π. 350. Παραβλ. Μ, 116. Ὀδύσ. Ε, 493. 2) ἀμφικ. τινί τι· σκεπάζω, προφυλάττω, ὅθεν »ἀμφικ. σάκος τινι« περισκεπάζω μὲ τὴν ἀσπίδα ἐν πολέμῳ μάχῃ: ἐπικαλύπτω, ἐπισκιάζω. »Ὄρος πόλει ἀμφικ.« πυργόω ἢ σωρόω βουνὸν ὡς πύργον ὁλόγυρα. Ἰλδ. Θ, 331. Ε, 506. Ὀδύσ. Ν, 158, 177.

Ἀμφικάρηνος, ὁ, ἡ· ὡς ἡ Γόργ. (κάρηνον) ὁ ἑκατέρωθεν ἔχων κεφαλὴν, δικέφαλος.

Ἀμφικαρής, ὁ, ἡ (κάρη) = τῷ προηγουμ. Νίκανδρ. Θηρ. »ἀμφικαρὴς σκολόπενδρα·« παρ' Ὁμήρ. ἐν Ὀδ. Ρ. 231. τινὲς δὲ οὐχ ὑγιῶς ἀναγινώσκουσι »ἀμφικαρῆ σφέλα« ὡς καὶ ἄλλοι διεσπαρμένως· ὡς ἐν Ὀδ. Σ. 333. »ἀμφὶ κάρη.«

Ἀμφίκαρπος, ὁ, ἡ· (καρπός) καρποὺς ἑκατέρωθεν ἔχων, ἢ φέρων· καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μὲ καρπούς.

Ἀμφίκαυσις, εως, ἡ· ἡ Ἀμφίκαυστις (καίω)· μὴ τελείως ὡριμασμένη κριθή· τὸ μὴ ἀκόμη καλῶς φθασμένον κριθάρι, τὸ ὁποῖον ψήνουσι (καψαλίζουσι) καὶ ἔπειτα κατασκευάζουσι τὰ Ἄλφιτα· ἡ κοινῶς Ψάνη καὶ Μπουρζάλα λεγομένη. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1233.

Ἀμφικεάζω. Μ. άσω. Ἰωνκ. αττω· (κεάζω) περισχίζω, περικόπτω εἰς δύο· κόπτω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ξεφλουδίζω. Ὀδ. Ξ. 12. »τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.«

Ἀμφίκειμαι· (κεῖμαι.) περίκειμαι, κεῖτομαι ὁλόγυρα. Πινδ. Λειψ. »ἀμφίκειται δεσμὸς ὑπερφίαλος.«

Ἀμφικείρω. Μ. κερῶ· (κείρω) περικείρω, ψαλιδίζω, κουρεύω ὁλόγυρα. Τὸ Παθ. Ἀμφικείρομαι. Ἐπιγρ »ἀμφεκάρη.«

Ἀμφικέλεμνος, ὁ, ἡ· ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, Ἰσοβαρής, ἀμφιβαρής, ἀμφίξυλος, ἀμφοτέρωθεν ἐκέλλων, ἤτοι στηριζόμενος· φαίνεται δὲ ὅτι ἐπὶ Δίφρου λέγεται· τούτῳ δὲ φαίνεται νὰ εἶναι συγγενὲς τὸ, Ἀμφικέλλεινς, ἡ κατ' ὦμον ἰσόῤῥοπος, περιφερμασις καὶ, Ἀκέλευθος· οὐ βεβηκὼς ἀσφαλῶς· εἰ δὲ, τὸν σκληρὸν σίδηρον σημαίν· θέλουσι.

Ἀμφικέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) μεταξὺ δύω ὁδῶν κείμενος, ἑκατέρωθεν προσβατός. Ἐπιγρ. »ἀμφικέλευθος τάφος.« τάφος ἀνάμεσα εἰς δύω στράτες.

Ἀμφίκερως, ὁ, ἡ· ων, τό· γεν. ω (κέρας) μὲ δύω κέρατα, καὶ εἰς τὰ δύω μέρη μὲ κέρατα.

Ἀμφίκιλος· παρ' Ἡσυχ. »ἀμφίκιλος κλίνη,« ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντήριον, προσκεφάλαιον.

Ἀμφίκερος· ὁ, ἡ· (κέρας, κεραία). Κοΐντ. Σμυρν. ΙΔ'. 498. »οὐτ' ἄρα λαιφη ἔνδεισεν ἀμ-

φίσερα· δηλ. τὰ πανιά, τὰ ὁποῖα ἦταν ἀπλωμένα εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς κεραίας (ἀντένας).

Ἀμφικεύθω. Μ. εύσω, (κεύθω) περισκεπάζω, περικαλύπτω, περικρύπτω, ἐπιμελῶς κρύπτω.

Ἀμφικέφαλος, ὁ, ἡ· (κεφαλή) δύο κεφαλὰς ἔχων. Πολυδ. Γ. 36. »ἀμφικέφαλος καθέδρα« ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα ἀνακλιντήριον, ἀκουμβιστήριον, ἢ προσκεφάλαιον· ὅπου ἄλλοι Ἀμφικνέφαλος, ἀνέγνωσ. ἐκ τοῦ, κνέφαλον, γνάφαλον.

Ἀμφικινύρομαι· μέσ. ἀποθ. (κινύρομαι) περιέρχομαι παντοῦ ὀδυρόμενος, ὀλολύζων· οἰμώζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως καὶ ἀκαταπαύστως. (–◡◡–◡–)

Ἀμφικίων, ονος, ὁ· ἡ (κίων) ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μὲ στύλους· περιτριγυρισμένος ἀπὸ στύλους ἢ Ἰταλ. κολόνας· ὡς τό, περίστυλος. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 285. »Ἀμφικίονας ναούς.« (–◡––)

Ἀμφίκλαυτος = ἀμφίκλαυστος.

Ἀμφικλάω. Μλ. άσω (κλάω) συνθλῶ, καταθλῶ, (κατατζακίζω) ὁλόγυρα (2)

Ἄμφικλος, ὁ· κύρ. Ὀνμ. Τρωϊκὸς τινος. Ἰλδ.

Ἀμφίκλαστος, ὁ, ἡ· (κλάω) ὁ ἑκατέρωθεν, ἢ πανταχόθεν κεκλασμένος (κατατζακισμένος)· ὡς, »κλείψασιν ἀμφίκλαστον« παρὰ Σουΐδ.

Ἀμφίκλαυστος, ὁ, ἡ· (κλαίω)· παντοῦ κλαμένος, τὸν ὁποῖον κλαίουσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη κατὰ πολλὰ ἢ μεγαλοφώνως.

Ἀμφικλύζω. Μ. ύσω· (κλύζω) πλημμυρίζω ὁλόγυρα, κτυπῶ μὲ κύματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφίκλυστος, ὁ, ἡ· πανταχόθεν ἢ ὁλόγυρα παντοῦ πλημμυρισμένος, ἢ ἀπὸ τὰ κύματα κτυπούμενος. Σοφοκλ. Τραχιν. »πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν« τὴν ἐκ τοῦ πόντου ἀμφοτέρωθεν κλυζομένην· ὁ Σχολ.

Ἀμφικνέφαλος, ὁ, ἡ· παρὰ Πολυδ. »ἀμφικνέφαλος κλίνη«. Ζήτ. Ἀμφικέφαλος.

Ἀμφικνεφής, έος, ὁ, ἡ· (κνέφας) ἑκατέρωθεν, ἢ πανταχόθεν περικυκλωμένος ἀπὸ νέφη· κατασυννεφιασμένος· ἢ τρογύρω, γύρω σκοτεινός.

Ἀμφίκοιλος, ὁ, ἡ· (κοῖλος) βαθουλὸς· ὁλόγυρα κοῖλος, βαθουλωμένος. Σουΐδ. »ἀμφίκοιλον ξύλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαντες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν« ἢ κάλλιον, ἀμφίκυρτον.

Ἀμφίκολλος, ὁ, ἡ· (κολλάω) ὁλόγυρα ἢ πανταχόθεν κολλημένος. Ζήτ. Παράκολλος.

Ἀμφικομέω, ῶ· (κομέω) πανταχόθεν φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 179.

Ἀμφίκομος, ὁ, ἡ· (κόμη) πάντοθεν κομῶν· ὁ ἔχων πολλὴν καὶ καλὴν κόμην (μαλλιά)· καὶ ἐπὶ φυτῶν· πολύφυλλος, μὲ πολλὰ φύλλα. Ἰλ. Ρ. 677. »θάμνῳ ὑπ᾽ ἀμφικόμῳ κατακείμενος«, ἔνθα ἑρμηνεύει ὁ Εὐστάθ. δασεῖα θάμνος πάντοθεν κομῶσα· τὴν δὲ τοιαύτην οἱ Ῥήτορες καὶ Ἀμφιλαφῆ λέγουσιν«. Ζήτ. Κόμη.

Ἀμφίκοπος, ὁ, ἡ· (κόπτω) ἑκατέρωθεν κόπτων· ὡς, »ἀμφίκοπος ξίφος«, τὸ ἀμφίστομον, δίστομον (μὲ δύο κόψες) Εὐστάθ. 1531.

Ἀμφίκορος, ὁ, ἡ· ὁ μεσαῖος τριῶν ἀδελφῶν. Σουΐδ.

Ἀμφίκουρος, ὁ, ἡ· = Περίκουρος.

Ἀμφικραδαίνω· καὶ **Ἀμφικραδάω·** περιστρέφω, περισείω, περιδονίζω.

Ἀμφίκρανος, ὁ, ἡ· (κρανίον) = Ἀμφικάρηνος. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1274. »τήν τ᾽ ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα ὕδραν φονεύσας«.

Ἀμφικρέμαμαι. Μ. άσομαι· παθητ. (κρεμάννυμι) κρέμαμαι τριγύρω, κινοῦμαι εἰς τὸν ἀέρα, κλονοῦμαι ὁλόγυρα, κλονίζομαι. Πίνδ. Ἰσθμ. Β΄. 63. »θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδεσσι« ἀφ᾽ οὗ

Ἀμφικρεμής, ὁ, ἡ· κρεμάμενος, ἢ κινούμενος εἰς τὸν ἀέρα ὁλόγυρα. Ἐπιγρ. »ἀμφικρεμῆ ὤμων φαρέτρην«.

Ἀμφίκρημνος, ὁ, ἡ· (κρημνός) ὁλόγυρα, ἢ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κρημνώδης, περικυκλωμένος ἀπὸ ἀποτόμους κρημνούς. Εὐριπ. Βακχ. 1049. »ἀμφίκρημνον ἄγκος«. 2) τροπ. κατηφορικὸς· σφαλερός, κινδυνώδης, ὀλισθηρός· »ἀμφίκρημνος ἀκάτιος« ἡ ὁποία ῥίπτει τὸν ἄνθρωπον εἰς ἔσχατον δυστυχίαν. Λουκιαν. καί, »ἀμφίκρ. ἐρώτημα« δηλονότι δόλιον, σοφιστικόν, ἐπιβουλευτικόν.

Ἀμφίκρηνος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἀμφίκρανος 2) τὴν κεφαλὴν περικαλύπτων· ὡς, »ἀμφικρήνοις πίλοισι«.

Ἀμφικτίονες, ονων, οἱ· (κτίζω) περιοικοῦντες, γείτονες· πρόσοικοι, πρόσχωροι· ὅτι δὲ καὶ **περικτίονες.** Ἀνδροτίων παρὰ Παυσαν. Ι΄. Ἡρδτ. 8, 104. »πᾶσιν τοῖσι ἀμφικτίοσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος« καὶ Πίνδαρ. Νέμ. ς΄. 60. 40. ὑπὸ Boeckh.

Ἀμφικτύονες, ονων, οἱ· οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, περὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν περὶ τὴν θρησκείαν των πραγμάτων, εἰς τὴν συμμαχικὴν συνέλευσιν ἥτις ἐγίνετο εἰς τὰς Θερμοπύλας· ἡ Ἀμφικτυονικὴ συμμαχία, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Ἕλληνος· πιθανώτερον δὲ φαίνεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὠνομάζοντο ἀμφικτίονες, καὶ ἀκολούθως προετίμησαν τὸ νὰ γράφωνται **Ἀμφικτύονες** διὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης· (ἰδὲ Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 29. καὶ Boeckh ἐν Πνδ. Νμ. 6, 40)· ἡ συνέλευσις αὕτη ἐγίνετο τὴν ἄνοιξιν μὲν εἰς Δελφούς, τὸ φθινόπωρον δὲ εἰς τὴν Ἀνθήλην, καὶ διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος, ἢ κατ᾽ ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους· ὅρα Ἡρόδ. Ζ. καὶ Στράβ. Θ΄. 2) οἱ πρόεδροι ἐν τοῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν· ἀφ᾽ οὗ.

Ἀμφικτυονεύω· εἰμὶ τῶν ἀπεσταλμένων ἐν τῇ Ἀμφικτυονικῇ συνόδῳ.

Ἀμφικτυονία, ας, ἡ· ἡ Ἀμφικτυονία συμμαχία· ἡ συνέλευσις αὐτῆς Στράβ. Η΄. σελ. 574.

Ἀμφικτυόνειος, ὁ, ἡ· εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων. Δημοσθ. »ἀμφικτυόνειος χώρα«, καί, »ἀμφικτυόνειος μάχη«.

Ἀμφικτυονικός, κή, κόν· = Ἀμφικτυόνειος. Δημοσθ. »ἀμφικτυονικὸς πόλεμος«· τὸ **Ἀμφικτυονικόν,** σύνταγμά τι ἀνδρῶν διατιθέντων τὰ ἱερά. Εὐστάθ.

Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ· ὑπακουομ. πόλις, κοινωνὸς τῆς Ἀμφικτυονικῆς συμμαχίας· καὶ »ἀμφικτυονίδος Δήμητρος ἱερόν« τῆς τιμωμένης παρὰ τῶν Ἀμφικτυόνων.

Ἀμφικυκάω. Μλ. ήσω (κυκάω) ἀνακατόνω.

Ἀμφικυλίω. Μ. ίσω. (κυλίω)· περιστρέφω περικυλίω. Πίνδ. Νέμ. Η΄. 40. »ἀμφικυλίσταις φασγάνῳ« (τὸ ι ἔστιν εἰς πάντας τοὺς χρόνους μακρόν, ὅθεν καὶ τὸ γράφειν ἀμφεκύλισσε, ἀντὶ ἀμφεκύλισε, ψευδές).

Ἀμφικύπελλος, ον, τό· (κύπελλον) παρ᾽ Ὁμ. πανταχοῦ ἐπίθετον τοῦ, **δέπας.** Ἰλ. Α΄. 584. »δέπας ἀμφικύπελλον« κατὰ τὸν Ἡσύχ. ποτήριόν τι περιφερές· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τὸ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές. Εὐστάθ. δέ, »τὸ πανταχόθεν, λέγει, ἐπὶ τὰ ἄνω κεκυφός«. Παρὰ δὲ Ἀθην. **Ἀμφικύπελλα,** τὰ ἀμφίκυρτα, ἀπὸ τῶν ὤτων, διὰ τὸ τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ· ἢ τὰ περίποτα, ἤγουν τὰ ἑκατέρωθεν εἰς τὸ πίνειν ἐπιτήδεια· συνήθως ὅμως ἑρμην· τὸ ἔχον δύο χεροῦλια. Παρθένιος δὲ παρ᾽ Εὐστάθ. »διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια, καὶ παραπλήσια εἶναι πολλαῖς συνηγμέναις μᾶλλον εἰς τὸ κυφώτερον«, φησι. Πιθανώτερον ὅμως τὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ΄. 40. »καὶ δὲ θυρίδας καὶ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν σχαδόνων, ἀμφίστομοι, περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσίν, ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μέν, ἐντός, ἡ δέ, ἐκτός« ἐξ ὧν συνάγεται ὅτι τὸ ἀμφικύπελλον ἦτον διπλοῦν τι ποτήριον, τοῦ ὁποίου ἡ βάσις ἦτον ἐσχηματισμένη παραπλησίως ὡς τὸ ἄνω αὐτῆς μέρος, τὸ κυρίως κύπελλον· τουτέστιν ὁ πάτος ἦτον κάμωμένος βαθουλὸς καθὼς τὸ ἀπάνω μέρος, ἢ καθ᾽ αὐτὸ κοῦπα· σχεδὸν κατὰ τρόπον ὅπου εἶναι κατεσκευασμένον τὸ ἅγιον ποτήριον τῶν ἀχράντων μυστηρίων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ πάτος τοῦ ἀμφικυπέλλου ἦτον τόσον ὑψηλὸς καὶ βαθουλὸς ὑποκάτω, καθὼς τὸ ἀπάνω μέρος, καὶ ἠμποροῦσε τις νὰ κερνᾷ καὶ εἰς αὐτὸν γυρίζοντας τὸ ποτήρι καὶ κάμνοντας τὴν κορυφὴν του πάτον· παραβλ. ἀμφίθετος.

Ἀμφίκυρτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀμφικύρτη· (κυρτός) ἑκατέρωθεν κυρτός, μηνοειδής, ἢ ἀκριβέστερον ὡς ἡ σελήνη (τὸ φεγγάρι) ὅταν εἶναι πεφωτισμένη ὑπὲρ τὸ ἥμισυ αὐτῆς· παράβαλε μηνοειδής, καὶ διχότομος.

Ἀμφιλαβής, έος, ὁ, (λαβεῖν) παρὰ τοῖς Γραμματκγρ. μόνον ὡς γλώσσημα (σχόλιον) τοῦ **ἀμφιλαφής.** Παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Ῥητορ. Γ΄. κατὰ Σουΐδ· τὸ δύο λαβὰς ἔχον, ἢ τὸ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ληφθῆναι δυνάμενον. ἴδε Schaef. mel. σλ. 49.

Ἀμφιλαῖος, αία, ον· ἀντί, Ἀμφαριστερός· ἐκ τοῦ Λαιός· ἀμφιβ.

Ἀμφίλαλος, ὁ, ἡ· (λαλέω) πολύλαλος, πανταχοῦ φλυαρῶν· »ἀμφιλάλοις χείλεσιν«. Ἀριστοφ. Βάτρ. 679.

Ἀμφιλαμβάνω. Μ. λήψομαι· (λαμβάνω· ἀνωμλ.) περιλαμβάνω ἑκατέρωθεν, ἢ πανταχόθεν πιάνω· »ἀμφιλαμβάνεται καὶ ἴσχει κραταιῶς«. Ἀρετ. Β΄.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ· καὶ Ἀμφιλαφία· περίμετρος, κύκλος, περιοχή. 2) Ἀφθονία, εὐπορία, μέγεθος, πλοῦτος· ἐκ τοῦ

Ἀμφιλαφής, ὁ, ἡ· προσπεριβαλλόμενος, ὁλόγυρα τοῦ ἐκτεινόμενος, περιλαμβάνων· πλατύς, εὐρύχωρος, ἐκτεταμένος, πολλὰ περιέχων· »ἀμφιλ. δύναμις« Πνδ. »ἀμφιλ. βρονταὶ« μεγάλη, πολὺ ἐκτεταμένη δύναμις, πολλαί, δειναὶ βρονταί· »βρονταὶ ἦμος τῇ ἄλλῃ γίνονται, τηνικαῦτα μὲν οὐ γίνονται, θέρεος δὲ ἀμφιλαφέες.« Ἡρδτ. 4, 28. Ἐξαιρέτως ἐπὶ χωρίων, πόλεων, πεδιάδων ἐν γένει· ὅθεν ἐπὶ δένδρων τῶν ὁποίων οἱ κλῶνες ἐκτείνονται κύκλῳ πανταχοῦ· »οἱ δὲ (φοίνικες) πολλοὶ καὶ ἀμφιλαφέες πεφύκασι, πάντες ἐόντες καρποφόροι«. Ἡρδτ. 4, 172. καὶ 3, 114. καὶ Πλάτ. Φαίδ. σλ. 230. Β. »ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή«. Ἐπ᾽ ἀνθρώπων δὲ σπανίως ἐστὶν ἐν χρήσει. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 27. ἐπὶ θηρίων, παρ᾽ Ἡρδτ. 3, 114. »αὕτη δὲ χρυσόν τε φέρει πολλὸν καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας.« Ἐπίρ. ἀμφιλαφῶς· (κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματκγρ. παρὰ τὸ λαβεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀμφιλαβής· κατὰ Βυττέρχιον δέ, παρὰ τὸ λαφύω, λαφύσσω).

Ἀμφιλαφία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀμφιλάφεια.

Ἀμφιλαχαίνω· (λαχαίνω) περισκάπτω. Ὀδ. Ω. 241. »φυτὸν ἀμφελάχαινε«, δηλ. ἔσκαπτεν ὁλόγυρα εἰς τὸ φυτόν. »Περισκάπτει γὰρ τὴν περὶ αὐτὸ γῆν, καὶ κούφη γίνεται πρὸς αὔξησιν τοῦ φυομένου« ὁ Ἀπολ. τὸ παρ᾽ ἡμῖν ξυλαχίζω.

Ἀμφιλέγω. Μ. ξω· (λέγω) ὁμιλῶ ὁλόγυρα πρὸς ὅλα ἢ καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη· ὅ ἐστιν, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἀμφισβητῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. Β΄. »ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε στρα-

τιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου. 2) Ἀμφιβάλλω, Ξενοφ. Ἀπολ. ΙΠ'. «βρονταῖς ἀμφιλέξειεν τις, ἢ μὴ φωναῖν, ἢ μὴ μέγιστον οἰωνιστήριον εἶναι». 3) ἀρνοῦμαι.

Ἀμφιλείπω, (λείπω) καταλείπω, ἀφίνω ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφίλεκτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀμφιλέγω) ἀμφισβητήσιμος. Εὐριπ. Φοίν. 503. «ἀμφίλεκτος ἔρις»· ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. φιλόνεικος, ἐριστής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 890. «ἀμφιλ. πήματα» καὶ στίχ. 1596. «κρατεῖ ἀμφίλεκτος» ὁ ἐρίζων, φιλονεικῶν διὰ τὸ κράτος, ἤτοι μὴ συμφωνῶν μὲ τοὺς ἄλλους. 2) ἀμφίβολος, ἀβέβαιος. Ἐπίρ. ἀμφιλέκτως.

Ἀμφίλινος. Ζήτ. Κροὔκαλον.

Ἀμφιλογέω· ῶ· (ἀμφίλογος) κατὰ μέτ. διάθεσ. μᾶλλον ἐν χρήσει· ἀμφιλογέομαι. Μέσ. ἐρίζω, φιλονεικῶ περί τινος. Πλ. Λυσ. 22. = ἀμφιλέγω.

Ἀμφιλογία, ας, ἡ· ἀμφιβολία, ἡ ἔρις, φιλονεικία. Ἡσιοδ. Θεογ. 229. «Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφιλογίας τε» (τὸ ι τῆς παραληγούσης ἐστὶ παρὰ Ἡσ. ἐν τῷ προηγ. στίχῳ μακρόν).

Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφιλόγως Ἐπίρ. = Ἀμφίλεκτος καὶ ἀμφιλέκτως. Ξενοφ.

Ἀμφίλοξος, ὁ, ἡ· (λοξὸς) ὁ ἑκατέρωθεν λοξὸς, πλάγιος. Λουκιαν. «ἀμφίλοξα μαντεύεσθαι» πάνυ πλάγια, δηλ. ἀμφίβολα, [ἀσαφῆ], σκοτεινά.

Ἀμφίλοφος, ὁ, ἡ· (λόφος) τὸν τράχηλον περιλαμβάνων (ὅστις περιτυλίζει τὸν λαιμὸν, περιτυλώνει τὸν λαιμὸν ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω). Σοφοκλ. Ἀντιγ. «ἀμφίλοφον ζυγὸν ἄγεται».

Ἀμφίλοχος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. Ὀδσ.

Ἀμφιλύκη νύξ, ἡ. Ἰλ. Η. 433. «Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ» καὶ Ἀπολλ. Β'. 671. ἄλλως δὲ καὶ λυκόφως λεγομένη· ὁ βαθὺς ὄρθρος, τὸ γλυκοχάραγμα, ἢ Λυκοχάραγμα, βαθεῖαις χαραγαῖς· ὡς καὶ Εὐσταθ. φησί· «τὸ πρὸ τῆς ἠοῦς μέρος τῆς νυκτὸς, ὅπερ οὔτε ἡμέρα ἤδη ἐστὶν, ἀλλ' οὐδὲ νὺξ ἐστιν ἁπλῶς, καὶ ὅπερ ἡ χυδαία λογιότης, γλυκόφως, καλεῖ». Ἐτυμολ. δὲ παρὰ τὴν λύγην, ὅ ἐστι σκοτίαν, ἢ παρὰ τὸ λυκοῦ ἐοικέναι, τοῦτ' ἐστι, λύκου δορᾷ· ἴδε Εὐσταθ. 689. ἀρσενικὸν, ὁ Ἀμφίλυκος, οὐχ εὕρηται.

Ἀμφίμακρος, ὁ, ἡ· (μακρὸς)· καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη μακρύς· 2) ὁ· πούς στίχου τρεῖς ἔχων συλλαβὰς, ὧν ἡ μέση μὲν βραχεῖα, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἄκρα, μακραί· ὡς, ἡγεμών. (–υ–) λέγεται δὲ καὶ Κρητικός.

Ἀμφίμαλλος, ὁ, ἡ· (μαλλὸς)· ἑκατέρωθεν τριχώδης, δασὺς, μαλλιαρὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη, «τοῦ Σιληνοῦ χιτὼν ἀμφίμαλλος». Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ. 40. ὃς παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Ε'. 72. Μαλλωτὸς, καλεῖται· καὶ, «ἀμφίμαλλοι τάπητες». Πολυδ. οἱ ἑκατέρωθεν δασεῖς.

(Ἀμφιμάομαι)· ἄχρηστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ ὁ Ἀόρ. ἀμφιμάσασθε· «καὶ δὲ σπόγγοισι τραπέζας πάσας ἀμφιμάσασθαι» σφογγίσατε, πατρέψατε τριγύρω. Ὀδσ. Υ, 152. (μάω, μάσσομαι, μαίομαι).

Ἀμφιμαρπτέω· = ἀμφιμάρπτω.

Ἀμφιμάρπτω· (μάρπτω· ἀνώμαλ.) ἐπιχειρῶ, περιάπτομαί τινος, πιάνω τι ὁλόγυρα, ἐπιψηλαφῶ· πασπατεύω τριγύρω.

Ἀμφιμάσσομαι· ἴδε ἀμφιμάομαι.

Ἀμφιμάσχαλος χιτών· φόρεμα, τὸ ὁποῖον σκεπάζει καὶ τὰς δύω μασχάλας, ἢ ἔχει δύω μασχ. ἤτοι χειρίδας, δηλ. δύω μανίκια τουρκικ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 878. «τοῦ πώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας, χειμῶνος ὄντος» ᾧ συνωνυμεῖ τὸ, Ἑτερομάσχαλος· τοιούτους χιτῶνας ἐφοροῦσαν τὸ πάλαι οἱ ἐλεύθεροι, οἱ δὲ δοῦλοι, ἑτερομασχάλους. Πολυδ. Ζ'. 13.

Ἀμφιμάτωρ, ορος, ὁ· Δωρ. ἀντὶ, Ἀμφιμήτωρ.

Ἀμφιμάχητος· ὁ, ἡ· (μάχομαι) ἄξιος μάχης, ἀγῶνος, φιλονεικίας· ὅθεν ποθητὸς, ἐπιθυμητός. Σοφοκλ. Τραχ. «ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας», περιφρακτικῶς, ἀντὶ, περιμάχητος, περικαλλὴς νύμφη. 2) ἀμφιμ. τόπος· εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται μάχη, ἀγών. Jac. περὶ Ἐπιγρ. 9, 16, 4. (ε).

Ἀμφιμάχομαι· Μλ. οῦμαι. μέτ. ἀποθ. (μάχομαι) πολεμῶ διὰ κανένα τόπον, ὁρμῶ νὰ τὸν κυριεύσω (νὰ τὸν πάρω μὲ ὁρμὴν, μὲ ἀσάλτο Ἰταλ.) κάμνω πόλεμον τριγύρω εἰς αὐτόν· συντ. μετὰ αἰτιατ. «ἀμφιμ. Ἴλιον, πόλιν, στρατόν» Ἰλδ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. «εἷος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἐκτοθι νηῶν» Ἰλδ. Ο, 391. 2) μάχομαι ὑπὲρ, ἢ περί τινος ἀνθρώπου, ὑπερασπίζω, τὸν διαφεντεύω· μετὰ γενικ. «Κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ» Ἰλδ. Σ, 20. (ε)

Ἀμφίμαχος, ὁ· Ὀνμ. κύριον· ἐν Ἰλδ.

Ἀμφιμέδων, οντος, ὁ· κύριον Ὀνμ. ἐν Ὀδσ.

Ἀμφιμέλας· λαινα, λαν. (μέλας) παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ τοῦ φρένες. Ἰλ. Α. 103. «μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο» καὶ Ρ, 83. «Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμέλαινας» καὶ 499. καὶ Ὀδσ. Δ, 661. Ἐπεὶ δὲ πάντων τῶν χωρίων αὐτῶν ἡ ἔννοια δὲν ἐμφαίνει ἀπεικότη τινὰ τῆς καρδίας διὰ λύπην, εἶναι πιθανώτατον ὅτι σημαίνει τὴν φυσικὴν ποιότητα ἤτοι κατάστασιν τῆς φρενὸς, εἰς τὸ ἐνδότατον ἀφώτιστον μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κειμένης· οὐχὶ δὲ ὡς λέγει ὁ Εὐσταθ· «καὶ δίκην καπνοῦ τῷ θυμῷ μελαινόμεναι, ἢ αἱ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεταὶ διάνοιαι αὐτοῦ, ἢ αἱ τεταραγμέναι διὰ τὴν ὀργήν»· ὅθεν ἀμφιμέλας· ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὁλόγυρα σκοτεινὸς, τριγύρω σκοτεινιασμένος, μὲ σκότος περιτριγυρισμένος, κλεισμένος ὁλόγυρα ἢ βαθειὰ κρυμμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιμέλει (μέλει, ἀνωμλ) παρακολῦ μοὶ μέλει.

Ἀμφιμερίζω. Μ. ίσω· (μερίζω) μοιράζω πανταχοῦ, εἰς ὅλα τὰ μέρη ὁλόγυρα· καὶ

Ἀμφιμερίζομαι. Μ. ίσομαι· διαιροῦμαι, διαχωρίζομαι, μοιράζομαι εἰς δύο μέρη, ἢ πανταχοῦ ὁλόγυρα. Ἀναλ. Γ'. 51. «πηλοδόμοις τοίχοις ἀμφιμεριζομένοισι».

Ἀμφιμήτορες, οἱ, αἱ, τὰ ἐκ δύο μητέρων καὶ ἑνὸς πατρὸς ἀδέλφια, ὡς καὶ «ἀμφιπάτορες» τὰ ἐκ μιᾶς μητρὸς, καὶ δύο πατέρων. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 466. «οὐδέ ποτ' ἂν δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν, οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους».

Ἀμφιμήτριος, ὁ, ἡ· (μήτρα) περὶ τὴν μήτραν ὤν. Ἱπποκρ. Ἐπ. Β'. «ἀμφιμήτριον σημεῖον», ἔνθα ὁ Γαλην. τὸ δηλωτικὸν τῶν περὶ τὰς μήτρας διαθέσεων, ἑρμηνεύει· ἢ καθ' Ἡσύχ. τὸ σημαντικὸν τῶν περὶ τὴν μήτραν παθῶν. 2) Ἀμφιμήτριον, τὸ, οὐσιαστ. ἡ τρόπις, ἡ καρίνα τοῦ καραβίου. Πολυδ. Α'. «τὸ μὲν ἔδαφος τῆς νηὸς κύτος καὶ γάστρα, καὶ ἀμφιμήτριον ὀνομάζεται»· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. Ἀμφιμήτρια, τὰ μετὰ τὴν τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτεθέμενα. Ἀρτεμιδ. δὲ Ὀνειροκ. Δ'. 23. «ἀμφιμήτρια τῆς νεὼς», τὰ ἐγκοίλια, λέγει. 3) = ἀμφιμήτορες.

Ἀμφιμιγής, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) ὁ πανταχόθεν μεμιγμένος, καλὰ ἀνακατωμένος.

Ἀμφιμίγνυμι. Μ. μίξω· (μίγνυμι) ἀνακατόνω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἢ καλά.

Ἀμφίμιτος, ὁ, ἡ (μίτος) μὲ διπλὸ στημόνι ὑφασμένος, ὡς τὸ δίμιτος, κοινότερον δίμιτον: διπλὰ ἢ μὲ δυὸ κλωστὲς κλωσμένος.

Ἀμφιμυκάομαι· μέσ. ἀποθ. (μυκάομαι, ἀνμλ.) μυκῶμαι, μουγκρίζω, κάμνω θόρυβον; ταραχὴν παντοῦ ὁλόγυρα. Ὀδ. Κ. 227. «δάπεδον ἅπαν ἀμφιμέμυκεν».

Ἀμφινάω (νάω) ἐπὶ ὑγρῶν· τρέχω, χύνομαι ὁλόγυρα.

Ἀμφινεικής, ὁ, ἡ (νεῖκος) περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε φιλονεικία· ὅστις κατήντησεν εἰς φιλονεικίαν: καὶ ὅστις ἀξίζει νὰ φιλονεικήσῃ τις δι' αὐτόν: ἐπιθυμητὸς, ἀγαπητὸς, ὡς τὸ, ἀμφιμάχητος· παρὰ τοῖς Τραγ.

Ἀμφινείκητος, ὁ, ἡ (νεικέω) = ἀμφινεικής.

Ἀμφίνεικος, ὁ, ἡ· = ἀμφινεικής. Σοφοκλ. Τραχ. «τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν» καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 697. «τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν».

Ἀμφινέμομαι· (νέμομαι) μέσ. κατοικῶ ὁλόγυρά που. Ἰλ. Σ. 186. «οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται» καὶ «οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφινέμοντο»· Β, 521, 574, 634. καὶ 639. Κρήτην, καὶ 655. Ῥόδον· καὶ Ὀδσ. Ι, 132. Ἰθάκην· διετηρήθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτάτου νομαδικοῦ βίου καὶ σημαίνει κυρίως τὸ περινέμεσθαι, τὸ νὰ βόσκῃ τις ὁλόγυρα· 3) ἀντὶ τοῦ, περιέχω· «τὰ δ' ἄλσος ἀμφινέμεται». Πιδ. Πθ. ε', 18.

Ἀμφινοέω, (νοέω) εἴς τι· στοχάζομαι καὶ εἰς τὰ δύω μέρη· σκέπτομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι· συλλογιοῦμαι καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη· δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀποφασίσω, ἀμφιβάλλω· «πῶς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ τόδε». Σοφ. Ἀντ. 376.

Ἀμφινόμη, ἡ· κύρ. ὄνομ. Νηρηΐδος τινος. Ἰλδ. Σ, 44.

Ἀμφίνομος, ὁ· ὀνμ. κύριον· ἐν Ὀδσ.

Ἀμφίνοος, ὁ, ἡ· ὅστις σκέπτεται, στοχάζεται ἢ συλλογίζεται τὰ πράγματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· σκεπτικὸς, στοχαστικός· διὸ καὶ ὁ Τίμων Φλίας καλεῖ τὸν Δημόκριτον ἀμφίνοον λέσχην.

Ἀμφινωμάω· κινῶ τι ὁλόγυρα, τὸ φέρνω γύρω; «αὐτὰρ ὅγ' αὐτὸς βοῦς κόκκον δόνακα φαγεῖν μαλακοῖσι λάθρη, ἀμφὶ ἐνωμήσας..» Ὑμ. Ὁμ. Ἑρ. 373. ἀμφιβ.

Ἀμφιξέω. Μ. ξέσω· (ξέω) πελεκῶ, ἰσιάζω τι μὲ τὸν ξυρὸν ὁλόγυρα· λειαίνω· γυαλίζω τὸ Ἰταλ. πολετζάρω τίποτα· «κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ εὖ καὶ ἐπισταμένως..» Ὀδσ. Ψ, 196.

Ἀμφίξοος, ὁ, ἡ· καὶ συνηρτ. ἀμφίξους· ουν, τό· ξύων καὶ πελεκῶν τι ὁλόγυρα. Ἐπιγρ. «ἀμφίξουν τε σκέπαρνον»· τὸ καλῶς ξέον· Σουΐδ.

Ἀμφίον, καὶ ἄμφιον τό· = ἀμφίεσμα· ἐπανωφόρεμα, σκέπασμα. Σοφοκλ. «ἄμφιον χρυσεοκήνητον» καὶ «μέλαιναν ἀμφίοισα». Διονύσ. Ἀρχ. Δ'. 40. (ἀπὸ τῆς ἀμφὶ, ὡς καὶ, ἀντίος ἀπὸ τῆς ἀντί).

Ἀμφιορκία· ἡ· (ὅρκος), ὅρκος τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κάμνουν εἰς τὸ κριτήριον καὶ τὰ δύω κρισολογούμενα μέρη· ὁ ἐνάγων καὶ ὁ ἐναγόμενος. Ἡσύχ. ταυτοσημ. Ἀμφωμοσία. Πολυδ. Η'. 122.

Ἄμφιος, ὁ· κύρ. Ὀνμ. Τρωός τινος (ε)

Ἀμφιπαγής, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) πάντοθεν στερεωμένος, στηριγμένος, στερεῶς ἱστάμενος, κείμενος. Νόνν. «ἀμφιπαγῆς λίθοισι».

Ἀμφίπαλτος, ὁ, ἡ· (πάλλω) ὅστις θορυβεῖ ἢ φωνάζει, κάμνει ὁλόγυρα ἦχον μὲ τὰς φλυαρίας του, «ἀμφίπαλτος αὐδά»· φωνὴ ἡ ὁποία ἀντηχεῖ. Σουΐδ.

Ἀμφιπαλύνω· (παλύνω) περιῤῥαντίζω, πασπαλίζω ὁλόγυρα. Ζήτ. Παλύνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1247.

Ἀμφιπατάσσω, Μ. άξω· (πατάσσω) κτυπῶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἢ πανταχόθεν. Ἐπιγρ.

Ἀμφιπάτορες, ρων, ἀδέλφια ἐκ μιᾶς μητρὸς καὶ δύο πατέρων. Ζήτ. Ἀμφιμήτορες.

Ἀμφιπεδάω. Μλ. ήσω. (πεδάω) βάλλω δεσμά, ἢ δένω ὁλόγυρα.

Ἀμφίπεδος, ὁ, ἡ· (πέδον) ὁ ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἔχων πεδία, ἢ κάμπους. Πίνδ. Π. Θ΄. 94. πὲς ἀμφίπεδον ἔχθοιν.

Ἀμφιπείρομαι. Μ. οὖμαι. Π. ἀμφιπέπαρμαι μὲ σουβλίζουν, μὲ τρυποῦν ὁλόγυρα. Κοίντ. Σμ. Α΄. 346. «Ἵππον δ' ἀμφὶ βέλεσι πεπαρμένοισι», ἀντὶ τοῦ, ἀμφιπεπαρμένοι τοῖς βέλεσι.

Ἀμφιπέλεκκος, ὁ, ἡ· οὕτως ἀνέγνωσάν τινες τὸ «σὺ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο· καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ» ἐν. Ἰλ. Ν. 612. καὶ ἑρμην. αὐτὸ διὰ τοῦ, Δίστομος.

Ἀμφιπέλομαι· μέσ. ἀποθ. κατ' Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. μόνον ἐν χρήσει (πέλομαι) μετὰ δοτικ. εἶμαι ὁλόγυρα εἴς τινα, περικυκλόνω, πετῶ ὁλόγυρα. Ὀδ. Α. 352. «Τὴν γὰρ ἀοιδὴν . . ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται· περιγένηται, συντελεσθείη· ὁ Ἀπολλ. ὁ δὲ Εὐσταθ. «Γνωμικῶς λέγει τοῦτο ὁ Ποιητής· παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου, καὶ Ἀθηναῖοι, εἰς φεὶ ἔρασις τὰ καινότερα ἀκούειν» σημαίνει δὲ κυρίως τό, Ἀμφιστρέφεται, ἤγουν περιστρέφεται, καὶ κατ' ἐκτατικὴν σημασίας, περιΐσταται, περιηχεῖται.

Ἀμφιπένομαι, μέσ. ἀποθ. μόνον κατ' Ἐνεστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον (πένομαι) μετὰ αἰτιατ. τὰ πλεῖστα ἐκ' ἀγαθῷ· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἰατρῶν· φροντίζω, πίνομαι ἀμφί τινα· ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι, Ἰλ. Π. 28. «Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται» καὶ Τ, 455. ἐν γένει δέ, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι. Ὀδυσ. Ο. 400. κοῦρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπας, ἠδὲ τραπέζας ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἱ μὲν πατέρ' ἀμφεπένοντο» καὶ Ἰλ. Τ, 278. «Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο, βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο». Ἐπὶ κακῷ δὲ ἐν Ἰλ. Ψ. 184. «τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο» τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· οὔτε τὰ σκυλιὰ δὲν τὸν ἔτρωγαν· καὶ Φ, 203. «τὸν μέν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο, δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.»

Ἀμφιπεριίστημι· στήνω, βάνω ὁλόγυρα ἢ τριγύρω εἴς τι.

Ἀμφιπερικλάω, ῶ. Μ. άσω· συντρίβω, τζακίζω ὁλόγυρα (ἀ τοῦ).

Ἀμφιπερικτίονες, (περικτίονες). Θέογν. περίοικοι· οἱ κατοικοῦντες ὁλόγυρα.

Ἀμφιπεριπλάζομαι· παθητ. περιπλανῶμαι, πλανῶμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὀρφ.

Ἀμφιπεριπλεχθὴν, Ἐπίρ. (πλέκω) περιπεπλεγμένα, περιτριγυρισμένα. Ἀγαθ. Ἐπιγράμ.

Ἀμφιπερισκαίρω· σκιρτῶ, πηδῶ, ῥίχνομαι ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπεριστέφω· (στέφω) στεφανόνω ὁλόγυρα, περιστεφανόνω. Ὀδ. Θ. 175. «Ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν» τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· τὰ λόγια του δὲν ἔχουν κάμμιαν χάριν.

Ἀμφιπεριστενόω· στενεύω, κάμνω στενὸν τριγύρω. Καλλιμ.

Ἀμφιπεριστρέφω. Μ. ψω. (στρέφω) γυρίζω τε ὁλόγυρα, τὸ γυρίζω πρὸς ὅλα τὰ μέρη, τὸ κατευθύνω, τὸ διοικῶ· ταυτὸν τῷ, περιστρέφω· καὶ

Ἀμφιπεριστρωφάω, ποιητ. Μλ. ήσω =

Ἀμφιπεριτρομέω· τρέμω ὁλόγυρα.

Ἀμφιπεριτρύζω = ἀμφιπεριτρίζω. Ἀμφιπεριστρέφω. Ἰλ. Θ. 348. «Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους».

Ἀμφιπεριτρίζω. Μ. ίσω· ἢ, ίξω. μουρμουρίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ψιθυρίζω ὁλόγυρα· κρατσίζω τριγύρω· ῥῆμα πεποιημένον ἀπὸ τοῦ ἤχου κινουμένων θυρῶν.

Ἀμφιπεριφθινύθω· (φθίνω) φθείρομαι, μαραγκιάζω ὁλόγυρα, φθείρομαι διόλου παντελῶς· ποιητικ. Ὀμ. Ὕμν. Ἀφρ. 272. «Φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει» ἀφανίζεται καθόλου.

Ἀμφιπεριφρίσσω· τρέμω ἀπὸ τὴν κρυάδα ὅλος· παγόνω, κοκκαλιάζω ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπεσοῦσα· μετοχ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἀμφιπίπτω. Ὀμ.

Ἀμφιπετάννυμι. Μλ. — πετάσω (πετάννυμι· ἀνωμ.) ἐξαπλόνω, τεντόνω ὁλόγυρα (ἄσω)

Ἀμφιπέτομαι· μέσ. ἀποθ. (πέτομαι· ἀνώμ.) μετὰ αἰτιατ. πετῶ ὁλόγυρα. Ὀππ.

Ἀμφιπήγνυμι. Μλ. — ήξω (πήγνυμι· ἀνωμ.) στερεόνω, στηλόνω, τὸ τουρκιστὶ ντανιαντίζω

Ἀμφίπηρος, ὁ, ἡ· ὁ διόλου κολοβωμένος. Ἡσύχ.

Ἀμφιπιάζω. Μ. σω. (πιέζω) θλίβω, ζουλίγω τε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Δωρικ. ἀντί, Ἀμφιπιέζω. Θεόκριτ.

Ἀμφιπίπτω. Μλ. — πεσοῦμαι (πίπτω· ἀνωμ.) πέφτω ἐπάνω εἴς τινα, τὸν σφιχταγκαλιάζω Ὀδ. Θ. 523. «ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα» ἔνθα φησὶν ὁ Εὐσταθ. τὸ Ἀμφιπεσοῦσα, κυριώτατα ἐῤῥέθη ἐπὶ νεκρῷ· τὸ γὰρ Ἀμφιβαλεῖν ἐπὶ ζῶσι λέγεται μετὰ αἰτιατ. ἤτι, καὶ πλαγιάζω ὁλόγυρα εἴς τι.

Ἀμφιπιτνέω, ῶ· καὶ **Ἀμφιπίτνω** (πιτνέω ἀνωμ.) = ἀμφιπίπτω. ποιητικ. πίπτω κατὰ γῆς, ἢ εἰς τοὺς πόδας τινός· ἢ ὁλόγυρα τινός. Σοφοκλ.

Ἀμφιπλεκής, ὁ, ἡ. = Ἀμφίπλεκτος. Σοφοκλ.

Ἀμφίπλεκτος, ὁ, ἡ (πλέκω) πλεγμένος ὁλόγυρα· πλεγμένος, λεβιασμένος, μπερδεμένος.

Ἀμφιπλέκω. Μ. ξω. (πλέκω) πλέκω ὁλόγυρα, τυλίγω τε τριγύρω. Παθητικ. ἀμφιπλέκομαι· βάνω, ἁπλόνω τὰ χέρια μου ὁλόγυρα, ἀγκαλιάζω· μετὰ αἰτιατ.

Ἀμφίπλευρος, ὁ, ἡ· (πλευρά) Μαθηματ. Παλ. σελ. 81. «ἀμφίπλευρος θυρίς» ἤτοι θύρα μὲ δύο πτέρυγας, ἤτοι κανάτια τὸ τουρκεβὲρ.

Ἀμφίπληκτος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) χτυπημένος, ἢ χτυπούμενος ὁλόγυρα· δαρμένος ἀπὸ δυῶ μέρη, ἐπιτυχημένος ἀπὸ δυῶ μεριές· ἀπὸ τὰ κύματα χτυπούμενος. Πολυδ. «ἀμφιπλήκτοις ἰσθμοῖς» τοῖς ἑκατέρωθεν πληττομένοις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· καὶ Σοφ. Φιλ. 688. «τόδε θαῦμ' ἔχει με, πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν».

Ἀμφιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) ὅστις χτυπᾷ καὶ μὲ τὰ δυῶ τὰ μέρη, ἐπιτυχαίνει καὶ εἰς τὰ δύω τὰ μέρη· κοφτερὸς καὶ ἀπὸ τὲς δυῶ μεριές· μὲ δυῶ κόψες· ἀμφίστομος· «καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἀρά, βλέποντα νῦν μὲν ὀρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.. » Σοφ. Οἰδ. Τ, 417. καὶ Τρχ. 930. «ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην».

Ἀμφιπλίξ, Ἐπίρ. (πλίσσω) δρασκελιστὰ ὁλόγυρα, ἢ κάμνοντας δρασκελιὰ ὁλόγυρα· μ' ἀνοιχτά, φαρδιὰ δρασκέλια, καβαλικευτά. Ἀρτεμ. Ἀχαρ.

Ἀμφιπλίσσω· (πλίσσω) ἁπλόνω ἢ συμπρέπω τι ὁλόγυρα· δρασκελῶ ἢ κάμνω δρασκελιὲς ὁλόγυρα, φαρδοπατῶ, κάμνω μεγάλα δρασκέλια. Πολυδ. Β΄. 172.

Ἀμφιπλύνω· (πλύνω) ἀποπλύνω, ξεπλύνω τι ὁλόγυρα.

Ἀμφιπολεῖον, τὸ = περιπόλιον. Ἐπιγρ. παρὰ Müll. Αἰγιν. σλ. 100.

Ἀμφίπνευμα, τος, τό· τὸ δυσκόλως ἀναπνέειν. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Δ΄. ἀμφ.

Ἀμφίποκος, ὁ, ἡ. = Ἀμφίμαλλος· ἐκ τοῦ πόκος. Ἡσύχ.

Ἀμφιπολεία, ας, ἡ. Διόδ. Σικ. ις΄. «ἀμφιπολεία Διόςι» οἱ τῷ ἱερατικῷ ἀξιώματι τετιμημένοι, καὶ ὑπηρετοῦντες ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διός· ἐκ τοῦ

Ἀμφιπολεύω, (ἀμφίπολος) εἶμαι ἠσχολημένος, καταγίνομαι διὰ τινα ἄνθρωπον ἢ διὰ κανὲν πρᾶγμα· ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διὰ τινα ἢ διά τι, περιποιοῦμαι τινα ἢ τι· «οὐ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι» Ὀδσ. Σ, 253. καὶ Τ, 127. καὶ Ψ, 243. «Ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημοσύνη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον» καὶ 257. ὡσαύτως καὶ «ἵππους, καὶ ἡμιόνους ἀμφιπ.» Ἐξαιρέτως ἐπὶ δούλων μετὰ δοτικ. ὅθεν δουλεύω, ὑπηρετῶ· «ἔπειτα δουλεύουσα αὐτόθι ἱδρύσασθαι ὑπὸ φηγῷ πεφυκείῃ Διὸς ἱρόν· ὥσπερ ἦν εἰκός, ἀμφιπολεύουσαν ἐν Θήβαις ἱρὸν Διόςι» παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον δέ, καὶ ἐπὶ Ἰατρῶν· 2) ἀμεταβ. εὑρίσκομαι εἰς κανὲν μέρος· εἶμαι κοντὰ ἢ ὁλόγυρα εἴς τινα ἢ μαζί του, ἔχω συναναστροφήν, κάμνω δουλὲς μὲ αὐτόν· «καί ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν». Ὀδσ. Τ, 78.

Ἀμφιπολέω, ῶ. Μ. λήσω, (ἀμφίπολος) = τῷ προηγουμένῳ. Πινδ. ὅστις χρῆται αὐτῷ καὶ κατὰ τὴν 2) τὴν ἀμετάβατον σημασίαν· «ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ». Πυθ. 4, 280. δηλ. μὲ περικυκλόνει· καὶ 483. «τρωμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν» δηλ. περιποιεῖται, Ἰατρεύει.

Ἀμφιπολία, ἡ (ἀμφίπολος) = ἀμφιπολεία. ἀξίωμα ἱερέως, ἱερωσύνη. Διό. Σελ.

Ἀμφίπολις, ι, ὁ, ἡ, τό· γεν. εως, Ἰων. ιος. Ποιητικ. ἀμφίπτολις· (πόλις) ὅ,τι εὑρίσκεται ἢ συμβαίνει μεταξὺ εἰς δύο πόλεις ἢ καὶ πολιτείας «ἀμεῖ δ', ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν θεοὶ προσήνεγκανε. Αἰσχλ. Χφ. 72. ἀμφβ. 2) ἡ Ἀμφίπολις. Πόλις κειμένη ἀνάμεσα εἰς δύω θαλάσσας ἢ ποταμούς. 3) Ὄνομα πόλεως ἐν τῇ Θρᾴκῃ.

Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ· (πέλω, πολέω) κυρίως ὁποῖος εἶναι ἢ εὑρίσκεται ὁλόγυρα τινός, ἤτοι εἶναι μετά τινος, καταγίνεται, ἀνασχολεῖται μὲ ἢ εἰς τίποτε. Ἡ χρῆσις τῆς λέξεως ὅμως παρ' Ὀμ. ἡ ὁποία δὲν διαφέρει καὶ παρ' Ἡρδτ. μετεσχηματίσθη αὐτὴν εἰς θηλ. οὐσιαστ· ἡ ἀμφίπολος· θεράπαινα, ὑπηρέτισσα, δουλεύτρα, ἡ παρ' ἡμῖν δουλή. Ἰταλ. καμαριέρα· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν χρῆται τῇ λέξει Ὀμ. πολλάκις διακρίνων τὰς πιστάς, καλὰς καὶ κοσμίας, θεραπαίνας ὅτι ἐπονομάζων αὐτάς, τὰς δὲ λοιπὰς προσαγορεύει δμωὰς καὶ δούλας. Ἐνίοτε δὲ συντάσσει τὴν λέξιν καὶ μετὰ δευτέρου οὐσιαστικοῦ οἷον· «ἀμφίπολος ταμίη, γραῦς ἀμφίπολος». Αἱ ἀμφίπολοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐφρόντιζον περὶ τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων καὶ εὑρίσκοντο περὶ τὴν δέσποιναν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἔξω τοῦ οἴκου. Ἰλ. Γ. 143. «ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο», καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις ἴδε Εὐσταθ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, καὶ θεῶν ὑπηρέτιδες, Ἱέρειαι (καλογραῖαις)· «ἀμφίπολοι θεῶν» 3) τῷ ἀρσεν. ὁ ἀμφίπολος, ἐχρήσατο μόνος ὁ Πινδ. ὡς φαίνεται, ἐν Ὀλ. 6, 53. «κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν» ἐν Ὀλ. α΄, 149. δέ, ὡς Ἐπιθ. «τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ» ἀντὶ ἀμφιπολούμενον τύμβον.

Ἀμφιπονέομαι, οῦμαι μελ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. μετὰ αἰτιατ. (πονέω) φροντίζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ὡς τὸ ἀμφιπένομαι, Ἰλ. Ψ. 159. . . «τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα», καὶ 681. «τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο θαρσύνων ἔπεσιν» ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ θαρ-

ῥύσαντάς του· καὶ Ὀδσ. Υ, 307. «καὶ κέν τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο.»

Ἀμφιποτάομαι, ῶμαι· Μλ. –ήσομαι· μετὰ αἰτιατ. (ποτάομαι) ποιητ. πετῶ ὁλόγυρα· Ἰλ. Β, 315. «Μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο» περὶ τὰ τέκνα της ἐπέτατο· ὁ Σχολ.

Ἀμφιπποι, ων, οἱ· (ἵππος) ἱππεῖς (καβαλάριδες) οἱ ὁποῖοι πηδοῦν, ἐν ᾧ εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ ἄλογον, ἀπὸ ἕνα ἄλογον εἰς ἄλλο. Αἰλιαν. Τακτ. 37. «Ἀμφίππους ἔλεγον τοὺς εἰθισμένους μεταβαίνειν ἀπ' ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους» ὅπερ παρὰ Διοδ. ΙΘ'. 29. Ἀνάπτοι, ἐσφαλμένως κεῖται.

Ἀμφιπποτοξότης, ου, ὁ· (τοξότης) ἱππεὺς εἰς τὴν πολεμικ. ἀλαφρὴν καβαλαρίαν λεγομένην· οἱ τοιοῦτοι ἱππεῖς ὁμοῦ μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν ἀμφίππων, εἶχαν καὶ τὴν τοῦ νὰ τοξεύουν ἐν ταὐτῷ. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν ἀφιπποτοξότης καὶ ἐφιπποτοξότης· Διοδ. καὶ Πλούτ.

Ἀμφιπρονεύω· (νεύω) κάμνω νεῦμα ὁλόγυρα ἀπερνῶντας, δηλ. χαιρετῶ ὁλόγυρα, προσκυνῶ πρὸς ὅλα τὰ μέρη· Νικ. Θηρ. 374.

Ἀμφιπρόστυλος, ου, ὁ· Βιτρούβ. 3. 1. λέγεται ὁ ναός, ὅστις ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν ἔχει τέσσαρας στύλους, καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν πλευρῶν οὐδένα.

Ἀμφιπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) ὅστις ἔχει ἕνα πρόσωπον ἐμπρός, καὶ ἄλλο ὀπίσω· μὲ δυὼ πρόσωπα, καθὼς μυθολογοῦσι περὶ τοῦ Ἰανοῦ.

Ἀμφίπρυμνος, ὁ, ἡ· (πρύμνα) μὲ δύο πρύμνας· δηλ. μὲ δύο τιμόνια, ἕνα ἐμπρὸς καὶ ἄλλο ὀπίσω «ναῦς ἀμφίπρυμνος» Ζήτ. Δίπρωρος.

Ἀμφίπταμαι· Μ. ήσομαι· μέτ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνωμ.) ὡς τό, ἀμφιποτάομαι· πετῶ ὁλόγυρα.

Ἀμφιπτολεμοπηδησίστρατος, ὁ, ἡ· Κωμικὴ λέξις τοῦ Εὐπόλιδος παρὰ Βεκκ. ἀνεκδ. 2. σλ. 702.

Ἀμφιπτύσσω· Μλ. –ξω (πτύσσω) διπλόνω ἢ σουφρόνω τι ὁλόγυρα· περιπλέκω· ἀφ' οὗ

Ἀμφιπτυχή, ἡ· δίπλωμα, σούφρωμα ὁλόγυρα, περιτύλιγμα, περιπλέξιμο : ἀγκάλιασμα· «πῶς χερὸς φίλημά μοι σᾶς, σώματός τ' ἀμφιπτυχάς» Εὐρπ. Ἰων. 531. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· ἀρκεῖ νὰ σοῦ φιλήσω τὸ χέρι καὶ νὰ σ' ἀγκαλιάσω.

Ἀμφίπυλος, ὁ, ἡ· (πύλη) μὲ δύο θύρας, ἢ πύλας. Εὐριπ. Μήδ. «ἐπ' ἀμφίπυλον μέλαθρον.»

Ἀμφίπυρος, ὁ, ἡ· (πῦρ) καίων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὅλος εἰς τὸ πῦρ· περικυκλωμένος ἀπὸ φλόγας· Σοφοκλ. Αἰ. 1422. «ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθαι» 2) ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ Τραχιν. 214. «Ἄρτεμις ἀμφίπυρος» ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δᾳδουχοῦσα.

Ἀμφιρρεπής, έος, ὁ, ἡ· (ῥέπω) ὁ κλίνων καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πότε εἰς τὸ ἕνα μέρος, καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο· μὲ δυὼ γνώμας· ἐξαιρτ. ἐπὶ πλάστιγγος· ζυγαριᾶς.

Ἀμφιρρήγνυμι, (ῥήγνυμι, ἀνωμ.) ξεσχίζω ὁλόγυρα· Ἡσύχ.

Ἀμφιρρηδής, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὅστις πέφτει ἢ χύνεται κάτω, καὶ ὅστις βυθίζεται εἰς τὸ νερόν· ἰδὲ περιρρηδής· Ζήτ. Περιρρηδής· ἐρραντισμένος αἵματι· Ῥητορ. Λεξ.

Ἀμφίρροπος, ὁ, ἡ· (ῥοπή) == Ἀμφιρρεπής.

Ἀμφίρρυτος, ὁ, ἡ· καὶ –ρύτη, ἡ· (ῥέω) περίρρυτος, ἑκατέρωθεν ἢ κυκλόθεν περιρρεόμενος, περιβρεχόμενος· περικυκλωμένος ἀπὸ νερόν· ἐν Ὀδυσ. ἀεὶ ἐπίθετον νήσων καὶ κατὰ θηλ. γένος Ὀδ. Α. 298. «Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ» τῇ ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένῃ· ὁ Σχολ. πειρῆται δὲ τῷ Ποιητ. Ἀμφίρρυτος πρὸς διαστολὴν τῶν χερσονήσων· ἐκεῖναι γὰρ οὐκ ἀμφίρρυτοι.» Εὐστάθ. καὶ Σοφοκλ. «τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου» ἀποβληθέντος τοῦ ἑνὸς ρ. διὰ τὸ μέτρον· παρ' Ἡσδ. δέ, καὶ παρ' Ἡρδτ. κατὰ κοινὸν γένος· «τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη, βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ» Θγν. 983. καὶ Ἡρδτ. 4, 164. «ἐκεῖ μαθὼν τε τὸν κεχρησμένον θάνατον, καὶ δοκέων ἀμφίρρυτον τὴν Κυρήνην εἶναι» Αττικ. ἀμφίρρυτος, ὁ, ἡ· καὶ οὐδέποτε ἀμφιρρύτη.

Ἀμφιρρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ· ἑκατέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἐσχισμένος, ἀνεωγμένος. Ἀπολ. Ἀργον. «ἀμφιρρῶγες πέτραι.»

Ἀμφίρω, ους, ἡ· ὄνομ. τῶν Ὠκεανίδων τινός· Ἡσδ. Θγν. 360.

Ἀμφις, ιος, ὁ· Ζήτ. Ἀμφίας.

Ἀμφίς, Ἐπίρ. (Ἀμφί) ἑκατέρωθεν, ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κύκλωθεν, πάντοθεν, ὁλόγυρα· εἰς πρόσωπον ἢ καὶ πρᾶγμα καταγινόμενος, ἢ ποιῶν τίποτε· Ὁμ. «ἀμφὶς ἔχω» περιέχω, περικυκλόνω· «δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν» Ὀδσ. Θ, 340· ἀλλὰ καί, φέρω, φορῶ, ἔχω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἢ σηκόνω· «οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες» Ὀδσ. Γ, 486. «ἀμφὶς ἀρωγοί» βοηθοὶ ὁλόγυρα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὅθεν καὶ τὸ ἑκατέρωθεν· «χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην, καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν, ὥς τε θεώ περ ἀμφὶς ἀριζήλω» Ἰλδ. Σ, 519. καὶ Φ, 162. «ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.» Κατὰ τὸν Voss δὲ καὶ ἐν Ὑμ. Δμτ. 85. 2) τὸ νὰ ἔχῃ τι ἢ τις τίποτε ὁλόγυρά του, ἢ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δηλ. νὰ εἶναι ἀνάμεσα· «τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐγγύθι τάφρον» ἢ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα» Ἰλδ. Η, 342. καὶ Γ, 115. «τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.» Καὶ ἐπειδὴ πᾶν τὸ μεταξὺ κείμενον χωρίζει καὶ διαιρεῖ τὰ ὁλόγυρά του ὄντα, 3) χωρίς, δίχα, ξέχωρα, χωριστά· «ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι» Ὀδσ. Α, 54. καὶ Ἰλδ. Ν, 706. «τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει ἱεμένω κατὰ ὦλκα» καὶ Λ, 559. «ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας νωθής, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ» δηλ. ἐκόμματι ἀπάνω ἢ ἐσχίσθησαν εἰς δύο κομμάτια, ἢ εἰς τὴν μέσην· Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδίᾳ μένειν· ἀπομένω, στέκομαι μακρυά· «οὐδ' ἄρα τοίγε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων» Ἰλδ. Ο, 709. 4) τρόπ. μὲ διαφορετικὴν γνώμην, καθένας κατὰ τὴν γνώμην του χωριστά· «οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες ἀθάνατοι φράζονται» Ἰλδ. Β, 13. ὡσαύτως Ν, 345. «τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε» καὶ Ὀδσ. Τ, 46. «ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα» θέλει μ' ἐρωτήσει ὅλα ἀπὸ ἕνα ἕνα.

Β) Ὡς Πρόθεσις δέ, σπανιώτερον ἐν χρήσει· 1) μετὰ γενκ. πόρρω, μακράν, παράμερα· «ἔπειτα δὲ χερσὶ δίεσσε ἀμφοτέρῃσι νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα θύρηθ' ἐκ ἀμφὶς ἐκείνων» Ὀδσ. Ξ, 352. καὶ Ἰλδ. Θ, 444. «αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη ἥσθην» καὶ Ὀδσ. Π, 267. «ἀμφὶς φυλόπιδος» καὶ «ἀμφὶς ὁδοῦ» Ἰλδ. Ψ, 393. β) τὸ κύκλῳ, πέριξ· τριγύρω, ὁλόγυρα· «εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδών, πολέμοιο μεδέσθω» Ἰλδ. Β, 384. 2) μετὰ δοτκ. ὡς ἡ Ἀμφί· «σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφίς» Ἰλδ. Ε, 723. 3) μετὰ Αἰτιατ. ὡς ἡ Ἀμφί· «Κρόνον ἀμφὶς» Ἰλδ. Ξ, 274. καὶ Ἡσδ. Θγν. 851. καὶ «Ποσειδήϊον ἀμφίς» Ὀδσ. Ζ, 266. παράβλ. καὶ Ι, 600· καὶ Ὑμν. Δμτρ. 289. — Ἡ ἀμφὶς δοτικῇ μὲν συντασσομένη ὁτὲ μὲν προηγεῖται τοῦ πτωτικοῦ, ὁτὲ δὲ ἐπιφέρεται αὐτῷ· αἰτιατ. δέ, ἀεὶ ἐπιφέρεται κατὰ κανόνα. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ὁμηρικὴ καὶ Ἐπική· παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. ποιηταῖς οὐ πολὺ ἐν χρήσει, παρὰ τοῖς Ἀττικ. δέ, ὅλως ἄχρηστος· παράβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 217.

Ἀμφισαλεύω· (σαλεύω) κλονοῦμαι τριγύρω πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ.

Ἀμφίσβαινα, ης, ἡ· (βαίνω) εἶδος ὄφεως ὅστις περιπατεῖ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω. Νίκανδρ. Θηρ. 372. «Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν δήεις ἀμφικάρηνον» ὅρα Αἰλιαν. φύσ. ζώων Η. 8. καὶ Θ'. 23. 2) Αἱ φλέβες αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν μήτραν τῆς γυναικός, καὶ φθάνουν ἕως εἰς τοὺς μαστούς· Μελέτ. Φύσ. Ἀνθρ. ς. 9.

Ἀμφισβασίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀμφισβήτησις, «εἰς ἀμφισβασίας ἀπικνεῖσθαί τινι» φιλονεικῶ, μαλόνω, ἀλλάζω λόγια μέ τινα· Ἡρδτ. 4, 14.

Ἀμφίσβασις, εως, ἡ· (βάσις) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀμφισβήτησις.

Ἀμφισβατέω, ῶ· Δωρικ. == Ἀμφισβητέω· ἐνίοτε πάνυ διαφόρως ἀναγινωσκόμενον· Ἡρδτ. 9, 74.

Ἀμφίσβατος, ου, ὁ· παρ' Ἡσυχ. Δωρ. ἀντὶ Ἀμφισβήτητος· ἀμφβ. τὸ Ἀμφισβήτητος κεῖται παρὰ Παυσαν. Κ. 6. «ἀμφίσβητοι ἦταν» ὅπου ἀναγνωστέον Ἀμφισβητέουσιν.

Ἀμφισβησίη, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀμφισβήτησις· ἀμφβ. Ἡρδτ. 4, 14. 8, 81.

Ἀμφισβητέω, ῶ· Μ. ήσω· Παρτ. ἠμφισβήτουν· Ἀόρστ. ἠμφισβήτησα· Δμσθ. (βαίνω) ὡς τό, ἀμφὶς φράζομαι, εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης· Ἡρδτ. 4, 14. «ἐσκεδασμένου δὲ ἤδη τοῦ λόγου ἀνὰ τὴν πόλιν, ὡς τεθνηκὼς εἴη ὁ Ἀριστέας, εἰς ἀμφισβασίας τοῖσι λέγουσι ἀπικνέεσθαι ἄνδρα Κυζικηνόν· καὶ τοῦτον μὲν ἐντεταμένως ἀμφισβητέειν.» Ἐρίζω, φιλονεικῶ· μαλόνω, κριτολογοῦμαι· διαφέρομαι, λογομαχῶ, ἐρευνῶ δὲ ἐξετάζων καὶ φιλονεικῶν διὰ νὰ εὕρω τὸ ἀληθές· ἀμφιβάλλω, ἀντιλέγω· μετὰ γενκ. καὶ μετὰ δοτκ. Boeckh. Ἐπιγρ. 1, σλ. 114. Πλάτ. Πρωταγ. «περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή» δηλ. ἀντιλέγετε μὲν ἀναμεταξύ σας περὶ τῶν λόγων, μὴ φιλονεικεῖτε ὅμως· καὶ αὐτόθ. «Ἀμφισβητεῖν ἐπὶ φίλων (λέγεται), ἐρίζειν δὲ ἐπὶ ἐχθρῶν» καὶ Ἰσαῖος· «ἠμφισβήτει οὖν αὐτῷ μέρους τινὸς τοῦ χωρίου» ἀντὶ τοῦ, ἐκριτολόγει, ἔκαμνε κρίσιν διὰ ἕνα κομμάτι χωραφίου· Ἀριστοτ. Β'. «ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασιν ἀεὶ τό, ἴσως, καὶ τάχα» ἤγουν, ὅταν ἀμφιβάλλουν· καὶ Πλάτ. «ὅρα οὖν ὦ Πρώταρχε, πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν,» ἀντὶ τοῦ, ἀντιλέγειν· ὁ αὐτ. «πολίτην ἀμφισβητοῦντα τῇ κολάσει» 2) == ἀμφιβαίνω· σπανίως μετὰ δοτκ.

Ἀμφισβητέομαι, οῦμαι· ἀμφιβάλλομαι· ἀντιλέγουν, φιλονεικοῦν τινὲς ὑπὲρ ἐμοῦ· Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ. «ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν» δηλ. ἐὰν ἀκολουθήσῃ περί τινος ἔρις, καὶ λογομαχία, πρέπει νὰ τὸ διακρίνητε διὰ τῆς κρίσεως· καὶ Θουκυδ. «ἀμφισβητούμενα κατὰ σπονδάς» ἤγουν, πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρήνης ἐρίζουσι, καὶ λογομαχοῦσιν ἔτι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· καί, «τοῦτο ἀμφισβητεῖται,» ἀντὶ τοῦ, εἶναι ἀμφίβολον, ἤτοι φιλονεικοῦσι, λογομαχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ· ὅθεν

Ἀμφισβήτημα, τος, τό· ἐκεῖνο, περὶ οὗ φιλονεικοῦσιν, ἢ ἀμφιβάλλουσιν : ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία, κριτολογία· κ. τ. τ.

Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ· ἀμφίβολος, περὶ τοῦ ὁποίου κινεῖταί τις ἔρις, λογομαχία, καὶ κριτολογία· Ξεν. Ἑλλ. Γ. 5. «ἀμφισβητήσιμος χώρα Φωκεῦσί τε καὶ Λοκροῖς.»

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ· (ἀμφισβητέω) ἔρις, φιλονεικία, λογομαχία, μάλωμα· τὸ τουρκοβ. καυγᾶς· ἀμφιβολία· Ἰσοκρ.

Ἀμφισβητητικός, κή, κόν· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ἰδίωμα, ἢ ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἐπιῤῥεπὴς εἰς ἀμφισβήτησιν· φιλόνεικος, τὸ τουρκοβ. καυγατζής· Πλάτ. εἰς Θεαίτ.

Ἀμφισβήτητος· Πᾶς, ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἀμφισβήτησιν, ἢ ἐπιδέχεται φιλονεικίαν.

Ἀμφισβητικός, κή, κόν· = ἀμφισβητητικός· Πλατ. ἰδὲ Heind. ἐν Πλάτ. καὶ Σοφ. σελ. 225. Β. ἀλλ' ὁ Βέκκερ διωρθώσατο πανταχοῦ ἐκ χειρογράφων, ἀμφισβητητικός γράφας.

Ἀμφίσβητος, ου, ὁ, ἡ· = ἀμφισβήτητος, ἀμφβ.

Ἀμφίσκιος, ὁ, ἡ· (σκιά) ὁ ποιῶν ἑκατέρωθεν ἴσκιον· ὁ ἔχων καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἴσκιον· ὡς οἱ κατοικοῦντες ἐντὸς τῆς διακεκαυμένης ζώνης, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκηται εἰς τὰ νότεια μέρη, ποιοῦσι σκιὰν πρὸς τὰ βόρεια, καὶ ὅταν ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ βόρειον μέρος κλίνῃ, τότε ἡ σκιά των γίνεται πρὸς τὰ νότεια. Στράβ. Β'.

Ἀμφίσκω· ἐνδύω, περιβάλλω, φορένω, περιτίθημι· ἐκ τοῦ, Ἀμφί, καὶ Ἕω. ἀμφβ.

Ἀμφισμα, τος, τό· παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ, Ἀμφισβητήσιμον· παρὰ δὲ τῷ Πάππῳ· Ζ. ἐν Προοιμ. κάθε γραμμή, ἢ ἐπίπεδον, τὸ ὁποῖον περιφέρεται κύκλῳ, εἰς ἀποτέλεσιν σχήματός τινος· ἀμφ.

Ἀμφίσταμαι· περιίσταμαι, στέκομαι ὁλόγυρα· Ἰλ. Σ. 233. . . «φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι·» ἰδὲ ἀμφίστημι.

Ἀμφιστάτηρ, ρος, ὁ· = ἀμφιστάτης· 2) Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ.

Ἀμφιστάτης, ου, ὁ· (ἀμφίστημι) ἐξεταστής, ἐρευνητής· Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 219.

Ἀμφίσταυρος, ὁ, ἡ· μὲ δύο σταυρούς.

Ἀμφιστέλλω· Μ. ελῶ· (στέλλω) τυλίγω ἀνάμεσα, περιπλέκω· ἐνδύω· συνδέω, δένω καλὰ ἢ σφίγγω· περιτυλίγω, κολλουριάζω ὁλόγυρα· περικοσμῶ, στολίζω, σταφνίζω, ἐνδύω· «ξυστίδα ἀμφιστειλαμένη·» Θεοφρ. στολισμένη μὲ ξυστίδα, ἐπανωφόρεμα γυναικῶν μακρύ, ὥστε ἐσύρετο ὀπίσω· ὡς τὸ Ἰταλστ. φόρεμα μὲ κόδαν, καὶ Γερμ. μὲ σλέπε.

Ἀμφιστένω· (στένω) στενάζω ὁλόγυρα εἴς τι.

Ἀμφίστερνος, ὁ, ἡ· (στέρνον) μὲ διπλοῦν στῆθος· Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ιγ. 29.

Ἀμφιστεφανόω· κυκλόνω ἢ τυλίγω τι ὁλόγυρα ὡς μὲ στεφάνι· «πολλαὶ δὲ νύμφαι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι παίζομεν, ἀμφὶ δ' ὅμιλος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο·» Ὁμ. Ὑμ. Ἀφρδ. 120. δηλ. ἦτον ὁλόγυρά μας.

Ἀμφιστεφής, ὁ, ἡ· (στέφω) περιπεπλεγμένος, περιστεφανωμένος, πλεγμένος, βαλμένος ὁλόγυρα ὡσὰν στεφάνι, ἢ εἰς κύκλον· Ὁμ. περὶ τῶν τριῶν κεφαλῶν δράκοντός τινος· Ἰλ. Λ. 40. . . «κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν τρεῖς ἀμφιστεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι·» ἤγουν, κατὰ κύκλον καμπτόμεναι, ἢ ἀμφιστεφεῖς, ὅ ἐστιν ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι· «Ἀμφιστεφὴς κρατὴρ·» γεμάτον κοτήριον ἕως εἰς τὰ χείλη· Ζήτ. Ἐπιστεφής.

Ἀμφίστημι· (ἵστημι) στήνω, βάνω ὁλόγυρα· Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μέσῳ ἀμφίσταμαι, καὶ τῷ ἀμεταβάτῳ· Ἀόρστ. ἀμφέστην· Παρκμ. ἀμφέστηκα· 2) ἐρευνῶ, ἐξετάζω, παρὰ τοῖς μεταγενεστ.

Ἀμφίστομος, ὁ, ἡ· (στόμα) μὲ δύο στόματα· μὲ δύο στόμια, ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα ἔχουν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη στόμα, εἶναι ἀνοιχτὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, μὲ δύο τρύπες· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ'. 20. «αἱ δὲ θηρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ αἱ τῶν σχαδόνων, ἀμφίστομοι,» δηλ. δίστομοι, ἔχουν δύο τρύπας ἑκατέρωθεν, ὡς ἡ κηρίθρα· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 473. «λαβαὶ ἀμφίστομοι κρατήρων·» αἱ ὁποῖαι ἔχουσι διπλᾶς τρύπας, ἤτοι ἐξόδους. Πλούταρχ. «πλαίσιον ἀμφίστομον·» καὶ Ἡρόδ. 3, 60. «τούτου τὸ ὄρυγμα κάτωθεν ἀρξάμενον ἀμφίστομον·» 2) μὲ δύο κόψες, Διοσκορ. «Ἀμφίστομος μάχαιρα,» καὶ, «Ἀμφίστομος πέλεκυς,» ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος, κοπτερὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· 3) Παρ' Αἰλιαν. δὲ, «Ἀμφίστομος φάλαγξ·» ἡ τοὺς ἡμίσεας ἐν τοῖς λόχοις ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντινώτους εἶναι· ὥστε δηλ. καὶ αἱ δύο τάξεις αἱ βλέπουσαι ἑκατέρωθεν εἶναι ἕτοιμοι πρὸς πόλεμον· τούτῳ συνώνυμοί καὶ τό, «Ἀμφιπρόσωπος μάχη·» καὶ τὸ, «Ἀμφίστομος δύναμις·» παρὰ Πολυβ. Β'. 28. καὶ 29. τὸ Ἰταλ. μὲ δύο φρόντες.

Ἀμφιστρατάομαι, Μέλ. —ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (στρατός) περικυκλόνω μὲ στρατείαν, πολιορκῶ· «τὴν ἀμφιστρατόωντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες·» Ἰλδ. Λ, 712. ὅρα καὶ Εὐστάθ. σελ. 923. Ἐκδ. Ῥώμ. 2) Ἀμφίγλωσσος, ψεύστης δηλ.

Ἀμφιστραφής, έος, ὁ, ἡ· Ἐκφάντης παρὰ Στοβ. «ἦθος καὶ ἀμφιστραφής·» ἀντὶ τοῦ, Εὔκολος· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει· Ἀμφιστροφή, καὶ ἑρμην. αὐτὸ διὰ τοῦ Ἐκχώρησις, καὶ Ὑποστροφή.

Ἀμφιστρεφής, ὁ, ἡ· (στρέφω) περιτυλιγμένος, περιπεπλεγμένος· οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες ἐν Ἰλ. Λ. 40. ἀντὶ ἀμφιστεφέες.

Ἀμφιστρόγγυλος, ὁ, ἡ· (στρογγύλος) πάντοθεν στρογγύλος, ὁλοστρόγγυλος.

Ἀμφίστροφος, ὁ, ἡ· (στρέφω) εὔκολος νὰ στρέφηται καὶ γυρίζηται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκ. 895. «βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον ὅσον τάχιστα·» κατὰ τὸν Σχλστ. = ἀμφιέλισσαν. ὁ Σχολ. «ἀμφίστροφος βᾶρις.»

Ἀμφισφάλλω· (σφάλλω) ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω· παθητ. ἀμφισφάλλομαι· γυρίζω, γυρεύομαι πότε ἀπὸ τὸ ἕνα πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐπὶ ἀῤῥώστων· Ἱπποκρ. ὅθεν

Ἀμφίσφαλσις, εως, ἡ· στρίψιμον, γύρισμα πότε ἀπὸ τὸ ἕνα πότε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· στρεφογύρισμα: παθτ. γύρισμα ἀνάποδα, ἐξαιρέτως κινουμένου σώματος.

Ἀμφίσφυρον, τό· (σφυρὸν) ὑπόδημα, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως εἰς τὰ σφυρά, ἢ τὰ κότσια τῶν ποδῶν.

Ἀμφίσωπος, ὁ, ἡ· (ὤπη) ἀνοιχτός, τρύπιος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· Αἰσχύλ. παρὰ Ἡσυχ. ἀμφιβ.

Ἀμφιταλαντεύω· σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· παρὰ τὸ

Ἀμφιτάλαντος, ὁ, ἡ· ὅστις ἰσοσταθμεῖ, ἰταλ. μπιλαντσιάρει, εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγι· 2) τρπκ. ἀμφίβολος Γρηγ. Ναζ. «ἀμφιτάλαντος ὁδός.»

Ἀμφιτάμνω· ἀντὶ Ἀμφιτέμνω, Ἰωνικ.

Ἀμφιτανύω· ποιητ. ἀντὶ ἀμφιτείνω.

Ἀμφιτάπης, τος, ὁ, ἡ· **Ἀμφίταπις**, δος, ἡ· (τάπης, τάπις) τάπης ὁ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασύς, μαλλιαρός· Εὐστάθ. 746. Ζήτ. Τάπης·

Ἀμφίταπος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιτάπης, 2) ὁ ἀμφίταπος = τῷ προηγουμένῳ· Ἀμφίμαλλος, μαλλιαρὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ἀμφιταράσσω· Μ. άξω· (ταράττω) ταράζω, συγχίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· προξενῶ ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν εἰς ὅλα τὰ μέρη.

Ἀμφιταρβής, έος, ὁ, ἡ· (τάρβος) πάντοθεν τρομασμένος, περιφοβισμένος· Αἰσχύλ. Χοηφ.

Ἀμφιτείνω· (τείνω) τεντόνω, ἁπλόνω· ἐξαπλόνω τι ὁλόγυρα ἀπ' ὅλα τὰ μέρη· ἐξ οὗ μετοχ. παθ. **Ἀμφιταθείς**, ἐξαπλωθείς.

Ἀμφιτειχής, ὁ, ἡ· (τεῖχος) ὁ περικυκλόνων, περιτριγυρίζων τὰ τείχη· ὁ περὶ τὰ τείχη ἱστάμενος· Αἰσχύλ. Θηβ. 294. «γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος, τὸν ἀμφιτειχῆ λεών·» 2) παθητ. ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κλεισμένος μὲ τείχη· περιτειχισμένος.

Ἀμφιτέμνω· (τέμνω· ἀνμλ.) κόφτω ὁλόγυρα, κουρεύω, κοντεύω τι· ἰδὲ **Περιτέμνω**.

Ἀμφίτερμος, ὁ, ἡ· (τέρμα) μὲ σύνορα ὁλόγυρα· περιωρισμένος· διωρισμένος· Ἐπῤῥ. ἀμφιτέρμως· Σοφκλ. παρ' Ἡσχ.

Ἀμφιτεύχω (τεύχω· ἀνμλ.) κάμνω, φκιάνω, ἑτοιμάζω, ἢ προσαρμόζω, ὁλόγυρα.

Ἀμφιτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) θέτω, βάλλω ὁλόγυρα, ὁ Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐπὶ ἐνδυμάτων ἢ ὅπλων (ἁρμάτων) π. χ. «ἀμφιτ. κεφαλῇ κυνέην· στήθεσσι χιτῶνα·» οἱ δὲ μεταγενστ. ἀναστρέφουσι τὸ πτωτικόν· Ἀθην. «πλεκτοὺς ἀμφιτεθεὶς στεφάνους·» καὶ Εὐριπ. Ἑκ. 432. «ἀμφιτίθημι πέπλοις κάρα.»

Ἀμφιτινάσσω· Μ. άξω· (τινάσσω) τινάζω ὁλόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη: κατασπαράζω, κατακλονίζω· «φρένας ἀμφετίναξε,» σφοδρῶς κατακλόνησε, κατετάραξε.

Ἀμφιτιτυβίζω καὶ ἀμφιττυβίζω· (τιτυβίζω) συρίζω, τσιρίζω ὁλόγυρα· «ὥστε τ' ἐν ἄλσει θαμὰ βῶλον ἀμφιτιτυβίζει ᾠδὰς λεπτὰς ἡδόμενα φωνᾷ·» Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 236.

Ἀμφιτόμος, ὁ, ἡ· (τέμνω) ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν κόπτων, δίκοπος· 2) παθητ. δὲ, προπαροξυτονούμενον, ἀμφίτομος· ἑκατέρωθεν, ἤτοι ὁλόγυρα κομμένος.

Ἀμφίτορνος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀμφιτόρνωτος, (τορνόω) κύκλῳ τετορνευμένος, ὁλοστρόγγυλος· «ἀμφίτορνος ἀσπίς·» Εὐριπ. Τρωάδ. 1156. καὶ Λυκόφρ. 704.

Ἀμφιτράχηλος, ὁ, ἡ· (τράχηλος) τὸν λαιμόν, ἢ τὸν τράχηλον περικλείων· Σχολαστ. Σοφκ. Ἀντγ.

Ἀμφιτρέμω· (τρέμω) τρέμω καθ' ὅλα τὰ μέλη, ἢ ὁλόγυρα.

Ἀμφιτρέχω· (τρέχω· ἀνμλ.) τρέχω ὁλόγυρα, περιτρέχω· περιῤῥέω· χύνομαι ὁλόγυρα· «χάρις ἀμφιτρ.» Σιμν.

Ἀμφιτρής, ῆτος, ὁ· (τράω) = τῷ ἑπομένῳ· ἡ ἀμφιτρὴς δὲ, μεγάλη πέτρα, ἡ μπιστηριὰ λεγομένη, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τρυπημένη, διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τις «πέραν κάτω δ' ἐπ' ὄχθον εἰμί, καίπερ ὢν τυφλός, δι' ἀμφιτρῆτος τῆσδε προσβαίνων ποδί·» Εὐριπ. Κυκλ. 707. Ἔτι δὲ καὶ ὡς οὐδέτερ. «πέπταται δ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή·» Σοφκλ. Φιλ. 19.

Ἀμφιτριβής, ὁ, ἡ· (τρίβω) τριμμένος ὁλόγυρα.

Ἀμφιτρίβω· = περιτρίβω.

Ἀμφιτρίτη, ης, ἡ· ἡ γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς μεσογείου θαλάσσης· Ὁμ. 2) Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία θάλαττα. (– ⏑ – –).

Ἀμφιτρομέω, ῶ· (τρέμω) μετὰ γενκ. τρέμω, εἶμαι εἰς φόβον ἢ φροντίδα διά τινα· «τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια μή τι πάθῃσιν·» Ὀδύσ. Δ, 820. ταυτὸν καὶ Ἀμφιτρέμω· Οδ. Δ, 820.

Ἀμφιτροχάω· = Ἀμφιτρέχω· Ποιητ. Ἀπολλ. Α'. 9, καὶ 12.

Ἀμφιτρυχής, ὁ, ἡ· (τρύχος) πάντοθεν διεῤῥωγώς, κατακουρελιασμένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· Εὐριπ. Φοιν. 335. «δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη» ἀναγιν. τινες, ἀμφιτρύχη· ἀμφβ.

Ἀμφιτρύων, ωνος, ὁ· ὁ θνητὸς πατὴρ τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· Ὅμ. (ῠ)

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. τοῦ προηγουμένου· Πιν.

Ἀμφίτυπος, ον, ὁ, ἡ· (τύπος) κύκλῳ ἀνάγλυπτος· δουλευμένος ὁλόγυρα μὲ σηκωτὸν στόλισμα· 2) ἀμφιτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω) δίστομος, μὲ δύω κόψες Κοιντ. Α', 158. »δεξιτερῇ δὲ ἀμφιτύπον βουπλῆγα (εἵλετο).«

Ἀμφιφαείνω (φαίνω) φέγγω, λαμπρύνω ὁλόγυρα· »αἴγλη δέμαν ἀμφιφαείνει« Ὅμ. Ὕμ. Ἀπ. 202.

Ἀμφιφανής, ὁ, ἡ· (φάος) πανταχοῦ ὁρατός· ὁ πάντοτε φαινόμενος· Ἀριστοτ. Κόσμ. »τὰ μὲν τούτων (τῶν φαντασμάτων) ἑσπέρια· τὰ δέ, ἑῷα· τὰ δέ, ἀμφιφανῆ θεωρεῖται« Ζήτ. ἀμφιφαής.

Ἀμφίφαλος, κυνέη, ἡ· Ἰλ. Ε. 743. »κὰκ ἀμφίφαλον κυνέην« καὶ Λ, 41. ἡ ἑκατέρωθεν φάλους, ὅ ἐστιν ἥλους καὶ ἀσπιδίσκια ἔχουσα· ἢ ἔχουσα δηλ. ἀπ' ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν καρφία μὲ κεφαλὰς καρφωμένας μὲ τῆς ἀσπίδος διὰ στολισμόν. Κατὰ Βουτμ. δέ, Λξ. 2, σελ. 242. περικεφαλαία, τῆς ὁποίας ὁ φάλος ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ λόφου οὐ μόνον ἔμπροσθεν ἕως εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ὅλον τὸ ἡμισφαίριον ὀπίσω· Ζήτ. Τετραφάληρος.

Ἀμφιφαεννής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φαίνεται εἰς ὅλους, πασίδηλος, γνωστὸς τοῖς πᾶσι· ἐξαιρ. ἄστρα ἀμφιφ. τὰ δὶς τῆς ἡμέρας φαινόμενα, δηλ. τὸ πρωῒ καὶ τὸ ἑσπέρας· ὡς, »ἀμφιφαεννὰ ἄστρα« παρὰ Εὐριπ. Ἀνδρ. 834. κατ' ἄλλους δὲ τὰ ἀνατέλλοντα καὶ δύοντα ὁμοῦ μὲ τὸν ἥλιον.

Ἀμφιφάω, ῶ· πανταχόθεν λάμπω, φωτίζω· παρὰ τοῖς μεταγενεστ.

Ἀμφιφέρω (φέρω, ἀνώμ.) φέρω, κουβαλῶ ὁλόγυρα.

Ἀμφίφλοξ, γος, ὁ, ἡ· (φλόξ) ἀμφίβολος καὶ ἀκατάληπτος λάμψις ὥστε δὲν ἠξεύρει τις πόθεν ἔρχεται· Εὐριπ.

Ἀμφιφοβέω (φοβέω) ἐκπλήττομαι, ξηπάζομαι, τρέμω ἀπὸ φόβον ὁλόγυρα εἴς τινα εὑρισκόμενος, ἢ περί τινος· »Τρῶες μὲν ἀμφεφόβηθεν« Ἰλ. Π, 290. ἔτρεμαν ὁλόγυρά του. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν· »ἕτεροι μὲν ἀμφὶ φόβηθεν« ἔτρεμαν δὲ αὐτόν· Κοιντ. Σμ. 2, 546.

Ἀμφιφορεύς, έως· Ἰων. ῆος, ὁ· (φέρω, φορέω) μέγα τι ἀγγεῖον· ἀγγεῖον, λάγηνος, στάμνα μὲ δύο λαβὰς (χερούλια), τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸ βαστάξῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· Παρ' Ὅμ. εἶναι τὰ τοιαῦτα ἀγγεῖα χρυσᾶ, ἤτοι μαλαγματένια, καὶ λίθινα ἢ πέτρινα· καὶ χρήσιμα εἰς τὸ νὰ βάνουν εἰς αὐτὰ μέλι, μυρωδικὰ λάδια· ἐξαιρέτως δέ, οἶνον· ἐχρησίμευον δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ μαζόνουν εἰς αὐτὰ τὴν στάχτην ἀπὸ τὰ καιόμενα νεκρῶν σώματα· Ἰλ. Ψ. 92. »ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶιν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ« παράβλ. καὶ Ὀδυσ. Ω. 74. ἀφ' οὗ κατὰ συγκ. ἀμφορεύς.

Ἀμφιφράζομαι· Μέσ. (φράζομαι) στοχάζομαί τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, στοχάζομαι παντοῦ, συλλογίζομαι καλά, προσέχω· »ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι« Ἰλ. Σ, 254.

Ἀμφιφυά· ἡ = Ἀμφαυξις.

Ἀμφιφῶν, ῶντος, ὁ· κυρίως μετοχ. τοῦ ἀμφιφάω· ὁλόγυρα φέγγων· οὕτως ὠνομάζετο πλακοῦς τις εἰς θυσίαν τῇ Ἀρτέμιδι προσφερόμενος ὑπὸ δᾳδῶν τὴν λάμψιν· Ἡσύχ. ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει, »πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀμφιφῶντες· καὶ ὅτι ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης ἐκαλοῦντο· καὶ διότι ἐνόμιζον αὐτοὺς δᾳδία ἡμμένα περιπηγνύντες ἐπ' αὐτούς· καὶ ὅτι προσηγορεύθη πλακοῦς διὰ τοροῦ, ἐφ' οὗ δᾳδία πήξαντες ἅπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν« Ἀθήν. δὲ (ΙΔ'. σελ. 645.) »Πλακοῦς, φησίν, Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχων ἐν κύκλῳ καιόμενα δᾳδία« διότι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ τὸν Φιλόχορον, ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς εἰς τὴν ἡμέραν δηλ. ὅτε ὁ ἥλιος εἶναι εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ ἡ σελήνη εἰς τὴν δύσιν) ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀμφιφαὴς γίνεται.«

Ἀμφίφως, τος, ὁ· = ἀμφιφῶν.

Ἀμφιχαίνω· Μ. ανῶ· (χαίνω) χάσκω ὁλόγυρα, στέκομαι ἢ τριγυρίζω μὲ ἀνοιχτὸν στόμα φοβερίζων νὰ καταπιῶ τι· »ἔστας δ' ὑπὲρ μελάθρων, φονίαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα, ἔβα..« Σοφοκ. Ἀντιγ. 118. καὶ Ἰλ. Ψ. 79. »ἐμὲ Κὴρ ἀμφέχανε« δηλ. ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου μὲ κατέπιε· καὶ Νας. »ἀμφιχανὼν ἰχθὺς« ὁ καταπίνων καὶ τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸ δόλωμα.

Ἀμφίχαιτος, ὁ, ἡ· (χαίτη) μαλλιαρὸς ὁλόγυρα· ἑκατέρωθεν ἔχων χαίτην, Διόδ. Σικ. Β'. 53. καὶ ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν παντοῦ φύλλα, εἶναι φουντωτά.

Ἀμφιχαλκοφάλαρος, ὁ, ἡ· (χαλκός, φάλαρα) μὲ χαλκωματένια στολοπετσίδια ὁλόγυρα στολισμένος· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1072. »ἀμφιχαλκοφάλαρον δῶμα« ἔκφρασις κωμική· τὸ ὁποῖον ὅμως αἱ πλεῖσται ἐκδόσεις διῃρημένως ἀμφὶ χάλαρος ἔχουσι.

Ἀμφιχανής, ὁ, ἡ· (χαίνω) ὁλόγυρα χάσκων, μέγα χάσμα ἔχων, νὰ καταπιῇ φοβερίζων.

Ἀμφιχάσκω· = Ἀμφιχαίνω· Αἰσχύλ. Χοηφ. 543. »ὄφις τε κοιναῖσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο, καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον.«

Ἀμφιχεύω· = ἀμφιχέω.

Ἀμφιχέω· Μ. εύσω· (χέω· ἀνώμ.) μετὰ αἰτιατ. χύνω τι ὁλόγυρα, περιχύνω, περικυκλόνω· χύνω τι ἐπάνω, ἐφαπλόνω· »ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ« Ὀδ. Θ, 278. Ὅμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ παθ. διαθέσει· »Θείη δ' ἀμφέχυτ' ὀμφή« Ἰλ. Β, 41. »τὴν ἄχος ἀμφεχύθη« Ὀδ. Δ, 716. Ἀντὶ τοῦ ἐναγκαλιάζω· »οἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντο Ὀδυσῆα« Ὀδ. Χ, 498. Ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῇ· »ἀμφιχυθεὶς πατέρα« Ὀδ. Π, 214.

Ἀμφιχολέομαι, οῦμαι· (χολέομαι) ὀργίζομαι, χαλεπαίνω κατά τινος ἢ περί τι· Νας.

Ἀμφιχορεύω· Μ. εύσω· (χορεύω) περιχορεύω, χορεύω ὁλόγυρα.

Ἀμφίχροος, ὁ, ἡ· συνῃρ. —χρους, ουν, τό· (χρόα) ἀμφοτέρωθεν βαμμένος, ἢ γύρωθεν χρωματισμένος· μὲ δύο βαφαῖς βαμμένος.

Ἀμφίχρυσος, ὁ, ἡ· (χρυσός) ὁλόγυρα, ἢ πανταχόθεν χρυσωμένος, μαλαματισμένος.

Ἀμφίχυτος, ὁ, ἡ· (ἀμφιχέω) χυμένος ὁλόγυρα, περικυκλωμένος, ἐξαιρέτως ἐπὶ χαρακωμάτων διὰ προχώματος (περιτριγύρισμα μὲ χαντάκι, ταμπούρι) Ἰλ. Υ, 145. »τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον« ἔνθα ὁ Εὐστάθ. τὸ βουνοειδὲς καὶ ἀμφοτέρωθεν κατακεχυμένον τῇ ἐξ ὑψηλοῦ ἐφ' ἑκάτερα χθαμαλότητι, ἢ τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ περικεχυμένον, ἤγουν ἐξ ἀναχώματος ὄν· ἢ ὡς ὁ Ἀπολλ. τὸ περιεσχωσμένον ἑκατέρωθεν· ἤτοι τὸ ἔχον ὕψωμα χώματος ὁλόγυρα.

Ἀμφιχέω· ἀντὶ ἀμφιχέω, (χύω, χέω, ὡς ῥέω καὶ ῥύω) ὅθεν μετ. Παρεμ. »ἀμφικέχυτο« Ἰλ. Β, 41.

Ἀμφίχωλος, ὁ, ἡ· (χωλός) κουτζός, καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια· Ἀνθολογ.

Ἀμφίων, ονος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. ἐξαιρ. περιβόητος τοῦ κτίστου τῶν Θηβῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ὅμ. (ῑ)

Ἀμφοδάρχης, ὁ· ὁ ἄρχων τῶν Ἀμφόδων.

Ἀμφόδιον, = τῷ ἑξῆς.

Ἄμφοδος, ἡ· καὶ (ὁδός) πᾶσα ὁδὸς ὁλόγυρα εἴς τι μέρος, μάλιστα ῥύμη, ἀγυιά, δρόμος μέσα εἰς τὴν πόλιν ἤτοι μεταξὺ τῶν οἴκων· 2) = λαύρα· ἡ ἀγυιὰ μαζὺ μὲ τοὺς οἴκους ὑπὸ τῶν ὁποίων σχηματίζεται, δηλ. συνοικία, Ἰταλ. Κοντράδα, τὸ τουρκοβ. Μαχαλᾶς. Ξενοφ. Ἀναβ. »ἀμφόδιος χιλιαστύς.«

Ἀμφόδους, οντος, ὁ, ἡ· (ὀδούς) ἔχων ὀδόντας καὶ ἐπάνω, καὶ κάτω· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. »τῶν δὲ τετραπόδων, ὅσα μή ἐστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, τέσσαρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους« ἐπειδὴ καὶ ὅσα ἀναμηρυκάζονται (μηρυκάζουσι) δὲν ἔχουσιν ἐμπροσθινοὺς ὀδόντας.

Ἀμφορεαφορέω, ῶ· φέρω, βαστάζω, ἢ κομίζω ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἀμφορέας· κουβαλῶ νερὸν μὲ τὴν πληρωμήν· Ἀριστοφ. »παρέχεται μισθοὺς αὐτῶν ἀμφορεαφορεῖν.«

Ἀμφορεαφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) καθ' Ἡσύχ. ὁ ἐπὶ μισθῷ τὰ κεράμια φέρων, ἤτοι ὁ φέρων καὶ κουβαλῶν νερόν, ὑδροφόρος· Μένανδρ »εἶτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων« ὁ δὲ Σουίδ. Ἀμφορεαφόρους, λέγει, τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας.

Ἀμφορείδιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ ἀμφορεύς· Ἀριστοφ. Λυσ. 202.

Ἀμφορεύς, έος, ὁ· (φέρω) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐμετροῦσάν τι, μὲ χερούλια καὶ εἰς τὰ δύο μέρη· ἐξαιρ. χρήσιμον εἰς νερὸν ἢ κρασί· ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ ἁλατίζουν εἰς αὐτὸ κρέατα· τὸ τουρκοβ. νὰ κάμνουν παστρωμᾶν· »καὶ δελφῖνα τεμάχη ἐν ἀμφορεῦσιν εὑρίσκετο τεταριχευμένα« Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 4, 28. 2) μέτρον ῥευστῶν· »χωροῦσαν ἀμφορέας ἑξακοσίους« Ἡρόδ. 1, 51. 3) Φέρετρον, καὶ Φορεῖον· εἶδος κρεββατίου, ἢ εὐρυχώρου σκαμνίου, τὸ ὁποῖον κουβαλοῦν ἄνθρωποι, τὸ γαλλιστὶ brancard, τουρκοβαρ. ταχτερβάνι, καὶ τὸ εἰς μετακόμισιν τῶν νεκρῶν κοινότερον παρ' ἡμῖν ξυλοκρέββατον· ἔστι δὲ ἡ λέξις κατὰ συγκ. τοῦ ἀμφιφορεύς.

Ἀμφορίδιον· ὑποκ. τοῦ ἀμφορεύς· μικρὸς ἀμφορεύς. Ἀριστοφ. »ὕδατια ἀμφορίδια.«

Ἀμφορικός, κή, κόν· κατὰ τὸν τρόπον ἀμφορέως κατεσκευασμένος· Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ὀρν.

Ἀμφορίσκος, ὁ· = Ἀμφορίδιον.

Ἀμφοτεράκις· Ἐπίρ. (ἀμφότερος) κατὰ δύο λογιῶν τρόπους· Ἀριστοτ. Ἠθικ.

Ἀμφοτερίζω· Μ. ίσω· καὶ Ἀττ. ιῶ· περικυκλόνω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· Στράβ. ς'. »καὶ τρεῖς ἄκραι, ἀμφοτερίζουσι τὰς πλευράς« τρία ἀκρωτήρια περικυκλώνουσι, ἤτοι περικλείουσι τὰς πλευράς.

Ἀμφοτερόβλεπτος, ον, ὁ, ἡ· (βλέπω) ὅστις κυτάζει εἰς δύω μέρη, ἀμφίβολος, δίβουλος· ὅστις δὲν ἀποφασίζει ἔτι οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀμφοτερόγλωσσος, Ἀττ. — γλωττος, ὁ, ἡ· (γλῶττα) μὲ δύω γλώττας, ὅστις ὁμιλεῖ καὶ ὑπὲρ καὶ κατά τινος ἐνταυτῷ, ἤτοι ὅστις ἐπαινεῖ καὶ κατηγορεῖ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἢ πρόσωπον· Πλούτχ. ὁ δὲ Τίμων, Διογέν. Θ'. 25. ὀνομάζει τὸν Ζήνωνα οὕτως, τὸν ἐν τοῖς διαλόγοις ὁμιλοῦντα ὡς δύο πρόσωπα, ἤτοι ὀνόματα.

Ἀμφοτεροδέξιος, ὁ, ἡ· = Ἀμφιδέξιος· Εὐστάθ.

Ἀμφοτέρως· Ἐπίρ. εἰς δύω μέρη· οὕτω θέλει ὁ Δοιδερλὶν (Doederlin) νὰ ἀναγινώσκηται τὸ παρὰ Θεό. 1, 13. »καὶ ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα, δυνατὴν ἔσχον χρημάτων προσόδῳ τὴν πόλιν.«

Ἀμφοτερόπλοος, ὁ, ἡ· συνῃρ. ους, ουν, τό· (πλόος) ὅπου ἠμπορεῖ νὰ πλευσθῇ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· ὡς Πολυδ. Θ'. »γῆ ἀμφοτερό-

πλους· γῆ, ἥτις ἠμπορεῖ νὰ πλευσθῇ ἑκατέρωθεν· 2) τὸ «Ἀμφοτερόπλουν δάνειον, ἢ ἀργύριον,» ἄσπρα τὰ ὁποῖα δανείζονται εἰς τὰ καράβια ταξειδιάτικα, ὥστε νὰ ὑπάγῃ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν τὸ καράβι· τὸ Ἰταλ. cambio maritimo λεγόμενον· ὅταν δὲ τὸ δάνειον αὐτὸ γίνεται μόνον διὰ τὸν πηγεμὸν τοῦ καραβίου τότε λέγεται ἑ τ ε ρ ό π λ ο υ ν· Ζήτ. Ναυτικὸν Δημοσθ. Boeckh Staatsh. 1, σλ. 147.

Ἀ μ φ ό τ ε ρ ο ν· Ἐπίῤ. ἀντὶ Ἀμφοτέρως· παρ' Ὁμήρ. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀ μ φ ό τ ε ρ ο ς, έρα, ερον· (ἄμφω) καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος· σπάνιον καθ' ἑνικὸν ἀριθμόν: Ὁμ. χρῆται αὐτῷ οὐδετέρως μόνον καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· «ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής·» Ἰλδ. Γ, 179. καὶ οὕτω καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἀναλλοιώτως. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Πιδ. ἀ μ φ ό τ ε ρ α, καὶ παρ' Ἡρδτ. 7, 10, 2. ἀ μ φ ο τ έ ρ ῃ· πολλάκις χρῆται αὐτῷ Ὁμ. δυϊκῶς, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς. Ἰδιαίτεραι φράσεις «κατ' ἀμφότερα·» εἰς δυὸ μέρη, Ἡρδτ. 7, 10, 2. «ἀπ' ἀμφοτέρων·» ἀπὸ δυὸ μέρη· Ἡρδτ. 7. 97. «ἐπ' ἀμφότερα·» πρὸς τὰ δυὸ μέρη, κατὰ δύο ἀναφοράς· Ἡρδτ. 3, 87. 8, 22. 9, 9, 97. «παρ' ἀμφοτέρων καὶ παρ' ἀμφοτέροις» = ἀμφοτέρωθεν· Διον. περὶ Συνθ. ὑπὸ Schaef. σλ. 113. «ἀμφοτέροις βλέπειν·» ὑπαχ. ὄ μ μ α σ ι· «ἀμφοτέρῃσι·» ὑπαχ. χ ε ρ σ ί· Καλλμ. Ἐπιγ. ἀμφοτέρῃσι· Ὀδσ. Κ, 264. αὐτὰρ ὅγ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων.

Ἀ μ φ ο τ ε ρ ό ς, ο· ὄνμ. κύρ. τῶν Αυκίων τινος· Ἐν Ἰλδ.

Ἀ μ φ ο τ ε ρ ό χ ω λ ο ς· = ἀμφίχωλος.

Ἀ μ φ ο τ έ ρ ω θ ε ν· Ἐπίῤ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· παρ' Ὁμ. ἀπὸ τὰς δύω ἄκρας· «κεῖσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, ἐΰστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν πλεξάμενος·» Ὀδσ. Κ, 167.

Ἀ μ φ ο τ έ ρ ω θ ι· Ἐπίῤ. καὶ εἰς τὰ δύο μέρη.

Ἀ μ φ ο τ έ ρ ω ς· Ἐπίῤ. κατὰ δύο τρόπους.

Ἀ μ φ ο τ έ ρ ω σ ε· Ἐπίῤ. πρὸς τὰ δύο μέρη. Ἰλδ.

Ἀ μ φ ο υ δ ί ς· Ἐπίῤ. Ὀδ. Ρ. 237. «ἠὲ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας·» τουτέστι· σηκώσας τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ ἀπὸ κάτω, διὰ νὰ τὴν καταχτυπήσῃ ῥίχνοντάς την πάλιν πρὸς τὴν γῆν (πιθαν. ἀπὸ τοῦ ἀ μ φ ί ς κατὰ τὴν γ. σημσ. καὶ οὖδας· οὐ πάνυ ὀρθῶς παρὰ τὴν ἀ μ φ ί.) ὁ δ' Ἑλλάδιος (Χρηστομαθ. σελ. 13.) παράγει τὸ Οὐδίς, καὶ Ἀμφουδίς, ἐκ τοῦ Οὐδίζω, Οὐδίσω. Ἄλλοι φαίνεται ὅτι ἀνάγνωσαν. «Ἀμφ' οὖδας ἐρείσας·» καὶ ἡρμήνευσαν αὐτὸ διὰ τοῦ, Ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν εἰς τὸ οὖδας ῥίψας.

Ἀ μ φ ρ ά σ σ α ι τ ο· Ἐὐκτ. μέσ. ἀόρισ. α'. ποιητ. ἀντὶ ἀναφράσσαιτο, παρὰ τὸ, ἀναφράζομαι. ἐπιγινώσκω, καταλαμβάνω· ἀναγνωρίζω· Ὀδ. Τ. 391. «μὴ οὐλὴν ἀμφράσσαιτο,» δηλ. μήπως γνωρίσῃ.

Ἀ μ φ υ λ ά ω, ῶ· (ὑλάω) περιυλακτῶ, φωνάζω ὁλόγυρα.

Ἀ μ φ ύ σ κ η, ης, ἡ· ἡ κυρτωμένη καλάμη· χούρτα, ἢ ταυτὸν τῷ, Δόνακι· Ἡσύχ.

Ἀ μ φ ύ ω· ἀντὶ, Ἀναφύω, ἀναβλαστάνω.

Ἄ μ φ ω· τώ, τά, τώ· καὶ οἱ, αἱ· τά· γενκ. καὶ δτκ. ἀμφοῖν· ὄχι μόνον ἐπὶ ἰδιαιτέρων προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δύω στρατῶν ἢ καὶ ἐθνῶν· «ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω·» Ἰλδ. Α, 363. καὶ «Ἀχαιοί τε Τρῶές τε ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω·» Β, 124. Ὁμ. χρῆται μόνον τῇ ὀνομ. καὶ τῇ αἰτιατ. ἄ μ φ ω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ συντάττει αὐτὸ πληθυντ. ὀνόμασιν ἢ ῥήμασι· Ἐνίοτε δὲ ἔστιν ἡ λέξις ἄκλιτος ὡς τὸ, δύο· «ἠδ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν» Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 15. καὶ Ἀπλλ. Ῥδ. 1, 1169. (περὶ τῆς πρωτοτ. συγγεν. τοῦ ἄμφω, τῇ ἀμφί, ἰδὲ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 218.

Ἀ μ φ ώ β ο λ ο ς, ὁ, ἡ· (ὀβελός) εἶδος βέλους, ἢ κονταρίου, πιθανῶς μὲ αἰχμὴν, μύτην, καὶ εἰς τὰ δύω μέρη· Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1130. παρὰ δὲ Σοφοκλ. τὰ Ἀμφώβολα, αἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντεῖαι· Ἡσύχ. καὶ Εὐσταθ.

Ἀ μ φ ώ δ ο υ ς, ὁ, ἡ· τό· Ἀ μ φ ω δ ο ν· ὡς, «ἀμφώδοντα ζῶα,» τὰ ἔχοντα ἀπὸ τὰ δύο μέρη ὀδόντας, καὶ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος δηλ. καὶ ἀπὸ τὸ κάτω· ὡς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἵππος, κτλ.

Ἀ μ φ ώ δ ω ν, οντος, ὁ, ἡ· = Ἀμφώδους· 2) ὁ, ἡ ὄνος παρὰ Λυκόφρ. 1401. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. «τῶν ἀμφωδόντων γάλα οὐ τυρεύεται.»

Ἀ μ φ ώ η ς, ὁ, ἡ· (οὖς) ἔχωτος μὲ δυὸ αὐτιά· ἐπὶ ἀγγείων, μὲ δυὸ χερούλια· Θεόκρ. Εἰδ. Α'. «κισσύβιον ἀμφῶες.»

Ἀ μ φ ω λ έ ν ι ο ς, ὁ, ἡ· (ὠλένη) ὅστις ἢ ὅ, τι εἶναι ὁλόγυρα εἰς τὸν βραχίονα ἢ ἀγκῶνα, ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας· Ἀρισταίν. Ἐπ. Α'. 25. 2) τὸ ἀμφωλένιον· τὸ περιβραχιόνιον, βραχιόλι, τουρκιθ. μπελεντζίκι, μπιλτζίκι.

Ἀ μ φ ω μ ο ς, ὁ, ἡ· (ὦμος) πᾶν ὅ τι ἐπὶ τῶν ὤμων φέρεται· ἢ εἶναι ὁλόγυρα εἰς τοὺς ὤμους· Ἡσύχ.

Ἀ μ φ ω μ ο σ ί α, ας, ἡ· (ὄμνυμι) = Ἀμφιορκία.

Ἀ μ φ ω τ ι ς, ίδος, ἡ· καὶ ἀμφωτίς, ίδος· (οὖς) ὡς τὸ ἀ μ φ ώ η ς, ἀγγεῖον μὲ δύο αὐτιά, ἢ χερούλια, ἐξαιρ. ἀγγεῖον ὅπου ἀρμέγουν γάλα 2) μάλλινον ἢ δερμάτινον σκέπασμα τῶν αὐτιῶν τῶν πυκτομάχων, ἐκείνων δηλ. ὅσοι παλεύουν μὲ τὸν γρόνθον· Κλήμ. δὲ ὁ Ἀλεξ. καλεῖ ταύτας ἔτι καὶ Ἀντωτίδας, καὶ παρατηρεῖται ὅτι οἱ παῖδες εἰς καιρὸν παλαίσματος ἐσκέπαζον τὰ ὦτα αὐτῶν μὲ ταύτας, διὰ νὰ τὰ προφυλάγωσι· τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ Ἀκούειν· Καλεῖται δὲ ἔτι οὕτως καὶ ἓν μέρος τοῦ Πλοίου, ὅπερ ἄλλως Ἐπωτὶς λέγεται· Πολυδ. Β'. 83. 3) = ἐπωτίς.

Ἄ μ φ ω τ ο ς, ὁ, ἡ· (οὖς) = Ἀμφώης· Ὀδ. Χ. 10.

Ἀ μ φ ε ν· Ἐνεργτ. Εὐκτ. Ἐνεστ. γ'. πρόσπ. ἀντὶ ἀμφαίεν· Ὀδσ. Ι, 135. (– – υ).

Ἀ μ ώ μ η τ ο ς, ὁ, ἡ· (μωμάομαι) ὁ μὴ ἄξιος μώμου· ὁποῖος δὲν ἐπιδέχεται μῶμον· ἄμεμπτος, ἀκατηγόρητος, ἄψογος· Ἰλ. Μ. 109. Ἐπῤῥ. ἀμωμήτως· Ἡρδτ. 3, 82.

Ἀ μ ω μ ί ς, ίδος, ἡ· εἶδος φυτοῦ ὅμοιον τὴν γεῦσιν μὲ τὸ ἄμωμον· Διοσκ. Α'. 14.

Ἀ μ ω μ ί τ η ς, ὁ· οἶνος, μὲ ἄμωμον κατεσκευασμένον κρασί· (ῑ)· Διοσκ. Ε'.

Ἄ μ ω μ ο ν, ου, τό· Ἰνδικόν τι φυτὸν ἀρωματικόν· Διοσκ. Α'. 14. καὶ Θεόφρ. Θ'. 7. Λατ. amomum.

Ἄ μ ω μ ο ς, ὁ, ἡ· (μῶμος) χωρὶς μῶμον (ψεγάδι) καὶ κατηγορίαν· ἀκατηγόρητος, καθαρός· Ἡρδτ. 2. 177.

Ἀ μ ῶ ν· Δωρκ. ἀντὶ ἡμῶν.

Ἄ μ ω ρ ο ς, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄωρος.

Ἀ μ ῶ ς· Ἀττκ. ἀμῶς· Ἐπίῤ. ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου ἀ μ ό ς = τίς, ἐξαιρέτως ἐν τῇ συνθέσει, ἀμωσγέπως· τρόπον τινὰ ἁμωσγέπως, καθ' ὁποιονδήτινα τρόπον· ἰδὲ ἀ μ ῇ.

Ἄ μ ω τ ο ν, τό· παρ' Ἀθην. Β'. «πόποι δὲ γίνονται τὰ κάρυα τὰ σινωπικὰ, ταῦτα τὰ δένδρα ἐκάλουν ἄμωτα· ἃ καὶ, πλάτιμα κάρυα, καὶ Εὐβοϊκὰ, ὁ αὐτὸς ὀνομάζει· τὰ παρ' ἡμῖν Κάστανον λεγόμενον.

Ἀ μ ώ ω· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀμάω.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Ν.

Ἄ ν· μόριον, τὸ ὁποῖον, ῥήματι προτεθειμένον, σημαίνει ἐν γένει τὴν παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τῆς ὑποθέσεως, ἤτοι· ὅτι τὸ διὰ τοῦ ῥήματος σημαινόμενον πρᾶγμα πρέπει νὰ ἐννοῆται ὡς ὑπό τινων περιστάσεων ἐξαρτώμενον· Ἀντ' αὐτοῦ χρῆται Ὁμ. καὶ τῷ ἐγκλιτικῷ Ἐπιρ. μορίῳ κ ε ν, φωνήεντος ἐπιφερομένου, κεν· περὶ τοῦ ὁποίου πάντες οἱ ἑξῆς κανόνες ἐξ ἴσου χρήσιμοι· (Ἔστι δὲ τὸ ἄν κατὰ κανόνα μὲν βραχὺ, φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ Τραγ. χρῶνται αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ὡς μακρῷ· ἰδὲ Dind. ἐν Σοφ. Αἰ. 1339. ὁ Ἕρμαν δὲ ἀποδοκιμάζει ἀπολύτως τὴν μακρότητα αὐτοῦ· Herm. Opusc. 4. σλ. 373. fg. – σελ. 131, a. ἐν τῷ τέλει: ἐπαναληπτ. ἐν Herm. Opusc. 4, σλ. 373. fg. – σλ. 131, a. κατὰ τὸ τέλος: ἐπαναληπτ. ἐν Herm. Opusc. T. 4. τέλος δὲ καὶ ὁ Rost Ausg. von Damm's Lex. Hom. σλ. 9... fg.)

Ἐν τῇ ὁριστικ. ἐγκλ. ὡς σημαντικ. τοῦ ἀληθῶς ὄντος χρησιμεύει τὸ ἄν εἰς μετρίασιν τῆς βεβαίας σημασίας τοῦ ῥήματος καὶ ποιεῖ αὐτὴν ἀσθενεστέραν· Ἐν τῇ εὐκτικῇ καὶ Ὑποτακτ. δὲ, διορίζει μᾶλλον τὴν σημασίαν αὐτῶν, ὡς μέσον πιθανότητος προτασσόμενον τῷ ῥήματι.

I. Εὐκτικοῖς ῥήμασι προσκείμενον τὸ ἄ ν, τοῖς ὁποίοις ἀπ' Ὁμήρου συντάσσεται μάλιστα, σημαίνει ὅτι ἡ ἔννοια μόνη ἡ διὰ ταύτης τῆς ἐγκλίσεως ἐκφραζομένη, δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ κατὰ λόγον τοῦ ἀληθοῦς, τοῦτ' ἔστι, κατά τινας περιστάσεις, ἔργῳ ἀποδεικνυμένη· π. χ. «οὐκ ἀ ν α σ χ ο ί μ η ν·» εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρω· δὲν ἤθελεν ὑποφέρω· (τὸ ὑποφέρειν δηλ. μοὶ φαίνεται καθ' αὑτὸ ἀδύνατον χωρὶς νὰ στοχασθῶ τὰς προκειμένας περιστάσεις, καὶ τὰ συμβεβηκότα ὑφ' ὧν ἐξαρτᾶται, ἢ τὰ ὁποῖα ποιοῦσί με νὰ ὑποφέρω) ἐξ ἐναντίας δέ· «οὐκ ἂν ἀνασχοίμην·» βέβαια δὲν ἤθελον ὑποφέρω· (αἱ περιστάσεις δηλ. δὲν ἤθελον εἶναι τοιαῦται ὥστε νὰ ὑποφέρω)· Παράβαλε ἄν ἀπαρεμφάτῳ καὶ μετοχῇ προσκείμενον, εἰς συντασσόμενον τὴν αὐτὴν, ἀνωτέρω, σημασίαν ἔχει.

II. Ὑποτακτικοῖς ῥήμασι προσκείμενον τὸ ἄν μόρ. σημαίνει (1) ἐ ν τ ῷ ἁ π λ ῷ λ ό γ ῳ, ὅτι πρᾶγμά τι ἀποδειχθήσεται ἐν ἔργῳ διά τινων περιστάσεων μόνον· π. χ. «ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ·» δηλ. διὰ τῆς ὑβριστικῆς ὑπερηφανείας του θέλει συμβῇ ταχέως ποτὲ τὸ νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωήν του· Ἰλδ. Α, 205. (τὸ, ὀ λ έ σ σ ῃ ἄνευ τοῦ ἂ ν ἤθελε σημαίνῃ τὸν χαμὸν τῆς ζωῆς ὡς βέβαιον, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ὑπὸ περιστάσεων· τὸ, ὀ λ έ σ σ ῃ ἂ ν ὅμως, σημαίνει ὅτι ὁ χαμὸς τῆς ζωῆς ἐννοεῖται εὐκρινῶς ἀντικείμενον, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεστωσῶν περιστάσεων). Οὕτω χρῆται τῷ μορίῳ αὐτῷ ἐξαιρ. Ὁμ. καὶ οἱ ποιηταί· οἱ δ' Ἀττ. πεζογράφοι σπανιώτερον. 2) Ἀναφορικοῖς, χρονικοῖς τε καὶ συναπτικοῖς μορίοις συντασσόμενον τὸ ἄ ν, σημαίνει ὅτι ὁ λόγος οὐκ ἔστι περὶ ἑνός τινος ὡρισμένου πράγματος ἢ πλειόνων καθ' ἕκαστον, ἀλλὰ περὶ φαινομένων, τὰ ὁποῖα δύναται νὰ συμβῶσι διὰ συντυχίας καὶ δυνάμεως ἔξωθεν περιστάσεων· π. χ. «συμμαχεῖν καὶ προσέχειν τὸν νοῦν τούτοις ἐθέλουσιν ἅπαντες, ο ὓ ς ἂ ν ὁ ρ ῶ σ ι παρεσκευασμένους καὶ πράττειν ἐθέλοντας ἃ χ ρ ή·» Δμσθ. Φιλ. 1. τοὺς ὁποίους ἤθελε βλέπωσιν ἢ ὁσάκις μόνον ἤθελε τοὺς βλέπωσι· «ἐπειδὰν τοῦτο γένηται» ἂν τυχὸν, ἢ ὑποθετέον ὅτι γίνεται τοῦτο.

III. Ὁριστικοῖς ῥήμασι συντάσσεται τὸ μόρ. ἂν μόνον· 1) κατὰ Μέλλοντα, δηλοῖ, ὅτι καὶ τὸ ὡς ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸ εἰς τὸ μέλλον θεωρούμενον, δύναται ἀληθῶς γενέσθαι, δυνάμει ἔξωθεν περιστάσεων ὡσαύτως· τὸ ἂν λοιπὸν ἐν τῷ ὁριστ. μέλλοντι χρησιμεύει πρὸς ἐπίτασιν τῆς πιθανότητος· π. χ. «τάχα κεν ἑ κύνες ἔδονται» βέβαια ὁλίγωρα θέλει τὸν φάγωσιν οἱ σκύλοι· Ἰλδ. λ, 42. «οὐκ ἄν σοι πείσεται·» βέβαια δὲν θέλει σοὶ ὑπα-

ρούται· 2) κατὰ Παρατατικόν, Ἀόριστον καὶ Ὑπερσυντέλικον, καὶ μάλιστα α') ἐν τῷ ἀνεξαρτήτῳ λόγῳ, δηλοῦν ὅτι πρᾶγμα τι οὐχ ἅπαξ οὐδὲ ἐν διωρισμένῳ τινὶ χρόνῳ συνέβη, ἀλλ' ὁσάκις συνέπεσον περιστάσεις τῆς γενέσεως αὐτοῦ πρέπουσαι· β') ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ ὑποθετικῶν λόγων, δηλοῦν ὅτι πρᾶγμα τι οὐ συνέβη, οὐδ' ἔστι δυνατὸν συμβῆναι, τὸ ὁποῖον ἐν ἄλλαις περιστάσεσι ἤθελε συμβῇ· π. χ. νίκησαν ἂν, ἐκράτησαν ἂν ἤθελε νικήσωσιν, ἐὰν —: εἶχον ἂν ἤθελον ἔχωσιν, ἐὰν — τῷ Ὁριστικῷ Παρακειμένῳ οὐ συντάττεται τὸ μόρ. ἄν, ὥσπερ οὐδὲ τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει.

IV. Ἀπαρεμφάτῳ προτασσόμενον τὸ ἂν μόρ. ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἣν λαμβάνει τὸ ἀπαρμφ. ἀναλυθὲν δι' ὁριστικοῦ τελείου ῥήματος· π. χ. ἴσως ἂν ἀπεξελθεῖν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἂν περιιδεῖν τμηθῆναι« = ἴσως ἂν ἀπεξέλθοιεν καὶ οὐκ ἂν περιίδοιεν« Schaef. mel. σελ. 60. Matth. Γραμματ. Ἑλλ. σελ. 879. οὐχὶ δὲ δι' ὑποτακτικοῦ· τὸ γὰρ ἀπαρμφ. μετὰ τοῦ ἂν ἀεὶ κατηγορούμενον ἐστὶ τοῦ ἰδίου ἑπομένου λόγου, ἐν τῷ ὁποίῳ (ἐξαιρέσει τῆς Ἑκάτης γλώσσης) οὐδέποτε ἔχει χώραν ὑποτακτ. ἐγκλιτ. ῥῆμα: τὸ ἂν μετὰ ἀπαρμφτ. ἐνεστῶτος μέν, ἀναλύεται κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ λόγου, εἴτε δι' εὐκτ. ἐνεστ. μετὰ τοῦ ἂν· εἴτε δι' ἀπαρεμφ. Μετὰ ἀπαρμφ. Ἀορστ. δέ, δι' εὐκτ. ἢ δι' ὁριστ. Ἀορ. Καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Μέλ. ἀναλύεται εἴτε δι' εὐκτ. εἴτε δι' ὁριστ. Μέλλοντος· Παράβαλε Wolf. ἐν Δμτσ. Λεπτ. σελ. 259.

V. Μετοχῇ προτασσόμενον τὸ μόρ. ἄν, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν ὡς καὶ ἀπαρεμφάτῳ· ὅθεν τῷ θέλοντι ἀναλύειν εἰς μετοχικὴν σύνταξιν ἡγούμενόν τινα λόγον π. χ. ὑποτακτικῆς ἐγκλ. τὸ ἂν προτασσόμενον ἔχοντα, οὐκ ἔξεστι προτάσσειν τῇ μετοχῇ μηδέποτε τὸ ἄν· Schaef. mle σελ. 125. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σελ. 880.

VI. Ἀλλεπάλληλα μόρια· 1) ἂν κα, πλεοναστικῶς· κατὰ συνέχειαν ἀμέσως κείμενα· « . . φάλαγγες καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθών« Ἰλ. Ν, 127. « οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι« Ὀδ. Ι, 334. Πολλάκις καί, ἂν μὲν κεν. Παρὰ μεταγενεστ. Ποιηταῖς δὲ καί, κεν ἄν· Herm. Ὀρφ. Λιθ. 247. 2) δὶς ἐν τῷ αὐτῷ ῥήματι, συνήθως ἐν μακροτέρῳ, ἢ διὰ παρεμβεβλημένης προτάσεως ἐγκοπτομένῳ λόγῳ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν εὐκτ. ἐγκλ. τοῦτο δὲ οὐ κατὰ πλεονασμὸν κυρίως, ἀλλ' εἴτε εἰς διατήρησιν τῆς ἐννοίας, εἴτε πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐμφάσεως· ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὑρίσκεται· Schaef. ἐν Γρηγ. Κορ. σελ. 43. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰσθητῆς τινος δυνάμεως αὐτῶν εἰς τοῦ λόγου τὴν ἔννοιαν· π. χ. ἐν τῇ συντάξει ἂν οὐκ ἂν παρὰ Σοφ. Αἰ. 1144. « ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὕροις, ἡνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετ' . . « Μάλιστα δὲ καὶ τρὶς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· « ἐφ' οἷς δ' ἐσπούδακε, τῇ γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ, σπείρας εἰς τὸ προσῆκον, ἀγαπῴη ἂν ἐν ὀγδόῳ μηνὶ ὅσα ἔσπειρε τέλος λαβόντα; « Πλατ. Φαιδρ. σελ. 276. Β. Παρ' Ἀριστφ. δέ, Ἀχ. 212. καὶ τετράκις. « Οἴμοι τάλας, τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν· οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθράκων φορτίον ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων, ὧδε φαύλως ἂν ὁ σπονδοφόρος, ὑπ' ἐμοῦ διωκόμενος ἐξέφυγεν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο. Πολλάκις δὲ ἐν τοῖς λόγοις τούτοις πρόσκειται τῷ κυρίῳ ῥήματι καὶ μετοχῇ ἢ ἀπαρέμ. προσλαμβάνον ἅπαξ τὸ μόριον· Herm. Vig. σελ. 814. Matth. Γραμ. Ἑλλ σελ. 883. 3) Τὸ ἂν· τίθεται ἔν τε τῷ ἡγουμένῳ καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ ὅταν ὁ ἡγούμενος διορίζεται ὑπὸ τοῦ εἰ· συνήθως ἀμφοτεράκις κατ' Εὐκτ. Ἐγκλ. « εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε κλέος ἐσθλόν« Ἰλ. Ε, 273. καὶ 196. καὶ 205. καὶ Ν, 288. « εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος . . « τοῦτο δὲ παρὰ τοῖς Ἐποποιοῖς μόνον, παρὰ τοῖς Ἀττκ. δὲ οὐδέποτε· Schaef. mel. σελ. 51.

VII. Τὸ ἂν μόρ. παραλείπεται· 1) ἐν τῇ Ὁριστ. ἐγκλ. « ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ . . « ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε« ἀντὶ ἀπόερσε ἄν· Ἰλ. Ζ, 348. Matth. Γρμμ. Ἑλλ. σελ. 715. ἐξαιρ. ἐν τῷ Παρατατ. ἦν, τοῦ ἑπομένου λόγου· Poppo obs. cr. ἐν Θυκ. σελ. 142. 2) ἐν τῇ ὑποτακτ. « καί ποτέ τις εἴπῃσιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν« ἀντὶ εἴπῃσιν ἄν· καὶ Η, 87. ἐξαιρ. ἐν τῷ πρίν, ἕως, ὄφρα, μέχρι· Matth. Γρμμ. Ἑλλ. σελ. 727. Poppo· ἐν Θυκ. σελ. 143. 3) Ἐν τῇ Εὐκτ. « ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν« Ἰλ. Ε, 303. ἀντὶ φέροιεν ἄν· καὶ Η, 48. « Ἦ ῥά νύ μοι τι πίθοιο; « ἀντὶ τί ἂν πύθοιο; Herm. Vig. σελ. 818. καὶ Σοφ. Αἰ. 904. Heind. καὶ Πλάτ. Γορ. σελ. 461. Α. Κρτλ. σελ. 397. Α: 4) μετὰ ἀναφορικὰς ἀντωνυμ. ἢ Ἐπρρ. Εὐρπ. Ὀρστ. 131. Heind. Πλάτ. Πρτγ. σελ. 345. ἐν τῇ ὑποτακτ.

VIII. Τίθεται δὲ τὸ ἂν μόριον ἐν συντάξει λόγου ὁτὲ μὲν προηγούμενον τοῦ ῥήματος, ὁτὲ δὲ ἐπιφερόμενον αὐτῷ. Εἰ ἔξεστι δὲ καὶ ἀρκτικὸν λόγου εἶναι, ἀμφισβητεῖται ἔτι· Ὁ Erf. ἐν Σοφ. Οἰδ. Τ. 929 ἀντιφάσκει τῷ Heind. ἐν Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σελ. 299. Α. Φαίδ. σελ. 87. Α. καὶ τῷ Jac. ἐν Ἀθην. σελ. 174. Ἐνίοτε δὲ παρεμβάλλεται « οὐδ' ἂν εἷς, ἀντὶ οὐδεὶς ἄν· Schaef. ἐν Γρη. Κρθ. σελ. 56. ὁ Αἰσχ. συνάπτει αὐτὸ τῷ, γε, ἄν γε· ὁ δὲ Σοφ. τῷ, δε· ἂν δέ.

Ἄν· Σύνδεσμος ὑποτακτ. ῥήμ. συντασσόμενος = ἐάν· ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττ. πολλάκις τῷ ἤν χρῶνται· Οἱ Τραγ. χρῶνται αὐτῷ μόνον ἐν τῇ συντάξει οὐδ' ἄν· Schaef. ἐν Σοφ. Οἰδ. Τ, 1062. καὶ μάλιστα ἐν τῇ κράσει κἄν: Εὑρηται δ' ἴσως καὶ μετὰ τῆς Εὐκτ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ· Herm. Vig. σελ. 822. (ὁ μὲν Brunck ἐν Γνωμ. σελ. 336. καὶ ἐν Ἀριστφ. Πλτ. 482. ἐξέλει αὐτὸ πανταχοῦ βραχύ· ὁ δ' Herm. praec. Attic. σελ. 17. Vig. σελ. 1812. καὶ ὁ Erf. obs. cr. ἐν Ἀθην. σελ. 476. (3) μακρὸν ἄνευ ἐξαιρέσ. ὁ δὲ Schaef. ἐν Ὀδ. Pors. σελ. 147. καὶ ἐν Τυρτ. 2, 16, καὶ ὁ Franke Callin. σελ. 186. ἐθέλουσιν αὐτὸ εὐλογώτερον, διχρόνως κείμενον.

Ἄν· Ἐπικ. κατ' ἀποκοπὴν πρὸ συμφώνου ἀντὶ ἀνὰ πρὸ τοῦ ν, καὶ τ, κείμενον· « ἂν νέκυας« Ἰλ. Η, 298. « ἄν τε μάχην« Τ, 310. « ἂν τὸν ὀβελόν« Ἀριστφ. Ἀχ. 795. Πρὸ τῶν λαρυγγοφώνων γ, καὶ κ, τρέπεται εἰς ἀγ κατὰ Boeckh διαφόρους ἀναγν. ἐν Πνδ. Ὀλ. 7, 61. πρὸ τῶν χειλικῶν δὲ συμφώνων τρέπεται εἰς ἀμ. Τὸ ἂν ἄνευ τόνου δοκεῖ ὀρθότερον τοῦ τονιζομένου ἄν· Βουτμ. Ἑλλ. 2, σελ. 296.

Ἄν· κατ' ἀποκοπ. τοῦ ἄνα; ἀντὶ ἀνέστη, ὥσπερ καὶ τὸ ἄνα ἀντὶ τοῦ ἀνέστη· Ἰλ. Γ, 268. Ψ, 837. 860. 887. ἔνθα ἰστέον μέντοι ὅτι τὸ ἂν τίθεται ἀεὶ ἀντὶ ὁριστ. Παρῳχημ. τὸ δ' ἄνα, ἀντὶ προστακτ. Ἐνεστ. παρ' οἱ Γραμματ. Δωρι. εἰώθασι λέγειν.

Ἀν — τίθεται ἐνίοτε πρὸ τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων ἀντὶ τοῦ στερητ. α. ἔοικε δὲ ὅτι τὸ ν οὐκ ἔστιν ἐφελκυστικόν· διότι εἰς τὰς πλείστας τῶν λέξεων τὸ στερητ. α συνάπτεται ἀμέσως τῷ συμφώνῳ (ἄσκοπος, ἄπαις, ἄελπτος) ἀλλ' ὅτι ἀνήκει τῇ ῥίζῃ τῆς ἑνώσεως ἥτις πιθανῶς ἦν, ἄνα — ἐξ οὗ τὸ ἄναυ διατηρηθὲν ἐν ταῖς λέξεσιν ἀνάεδνος, ἀνάελπτος· Βουτμ. Λεξ. 1, σελ. 274. Lobeck, ἐν Φρυν. σελ. 728. Κυρίως ὅμως ἐγράφοντο αἱ ἀνωτέρω λέξεις διὰ τοῦ διγάμματος.

Ἀνά· Πρόθεσις γενκ. δοτ. καὶ αἰτιατ. συντασσομένη. Ἀλλὰ γενκ. μὲν καὶ δοτκ. μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ τοῖς Δωρ. ποιηταῖς: Πάσχει δ. ἀποκπ. ἄν, ἡ ἀνὰ πρὸ τῶν λαρυγγοφ. γραμμάτων εἰς ἀγ. πρὸ τῶν χειλικῶν δὲ εἰς ἀμ τρεπομένη· τοῦτο δὲ μόνον παρὰ τοῖς Ἰω· καὶ Δωρ. ποιηταῖς. Κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν της δὲ ἔστιν ἀντίθετος τῇ Κατά.

Α) Μετὰ γενκ. τὴν εἰς τὰ ἄνω κίνησιν σημαίνουσα, μόνον ἐν Ὀδσ. ἐν ταῖς λέξεσιν ἀνὰ νηὸς βαίνειν· « ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν' « Α, 416. « πῶς εἶπον ἀνὰ νηὸς ἔβησαν« Ι, 177. εἰ μὴ θέλει τις νὰ μὴν ἀποδεχθῇ κἀνταῦθα τὴν τμῆσιν ἀλλὰ νὰ ἐννοῇ αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἀναβαίνειν νηός· ὅπερ ὅμως οὐ πάνυ εὔλογον, διότι τὸ ἀναβαίνειν συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. συνήθως.

Β) Μετὰ δοτκ. = Ἐν· μόνον παρ' Ἰω· καὶ Δωρ. ποιηταῖς· Παρ' Ὁμ. φέρει κυρίως ἔννοιαν ὑψώσεως, ἀρτήσεως, τὴν τοῦ Ἐπρρ. ἄνω· Ἰλ. Α, 15. « ἀνὰ σκήπτρῳ« ἐπάνω εἰς τὸ σκῆπτ. Ὀδσ. Λ, 127. « ἀνὰ ὤμοισι« ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους· Ἰλ. Ο, 152. « ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ« : 2) = σύν, ἄνευ βεβαίων παραδειγμάτων.

Γ) Μετὰ Αἰτιατ. = Ἐν· « ἀνὰ στόμα ἔχειν« Ἰλ. Β, 250. « ἀνὰ θυμόν« ἀντὶ ἐν στόματι, ἐν θυμῷ· Ηρδ. 9, 86. « ἀνὰ τοὺς πρώτους εἶναι« ἀντὶ ἐν τοῖς πρώτοις (τὸ κοινότ. μεταξὺ εἰς τοὺς πρτ. ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους) ἔχει δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις αὐτῆς οὕτω πως ὥστε διὰ τῆς Ἐν οὐ σημαίνεται ὡρισμένως ἰδιαίτερόν τι τόπου μέρος, ἀλλὰ μείζων καὶ ἐκτεταμένος τόπος· ὅθεν πολλάκις κατὰ σημασίαν κινήσεως εἰς τόπον καὶ ἀπὸ τόπου· ὡς ἡ Κατά· « ἀνὰ δῶμα« Ἰλ. Α, 570. κατὰ πᾶν τὸ δῶμα (παντοῦ εἰς τὸ σπῆτι, εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σπητιοῦ)· « ἀνὰ στρατόν« Ηρδτ. 1, 85. ἄνω κατὰ στρατόπεδον· ἢ κατὰ τὰ ἄνω τοῦ στρατοπέδου (πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος ἀπὸ τὸ στρατόπ.) Ἐν Ἰλ. Δ, 209. Κ, 82. δέ, ὡς ἡ Διά· Παράβαλ. Ἰλ. Κ, 198. Ὀδσ. Ξ, 34. Ηρδτ. 1, 96. 2, 135. ἀνὰ μάχην, ὅμιλον, κλόνον, δηϊοτῆτα, νῆας, ἄστυ, πύργον, πεδίον· Ὁμ. Διότι τῇ φυσικῇ αἰσθήσει τοῦ ἀνθρώπου, πάντα ὅσα κεῖται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καὶ δύναται νὰ διατρέχῃ, καταλαμβάνῃ (φθάνῃ), ἐπικρατῇ (κυριεύῃ) αὐτά, φαίνονται ὡς ὑψηλότερόν τι εἰς τὸ ὁποῖον ἵνα φθάσῃ πρέπει νὰ σπεύσῃ ὡς ἄνω κινούμενος — Ὡσαύτως 2) καὶ ἐπὶ ἀδιορίστου χρόνου σημαίνει διάρκειαν, συνέχειαν· « ἀνὰ νύκτα« Ἰλ. Ξ, 80. δηλ. διαρκούσης τῆς νυκτός· καθ' ἣν σημασίαν σπανίως εὕρηται ἀλλοῦ παρ' Ὁμ. Παρ' Ηρδτ. δέ, 2, 37, 130. 6, 61. « ἀνὰ τὸν πόλεμον, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν« διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, καθ' ἑκάστην· ὡσαύτως καὶ 1, 136. 2, 99. 3, 160. « ἀνὰ πᾶν ἔτος« καὶ 8, 65. « ἀνὰ πάντα ἔτεα· ἀνὰ χρόνον« β') χρόνῳ, (μὲ τὸν καιρὸν) « πᾶν δὲ τῷ ἐπιτυχεῖν ἐνεστὶ ἀγαθά, εἰ μὴ παραιτίας δοκέοντα εἶναι, ἀλλ' ἀνὰ χρόνον ἐξευρίσκειν ἄνω« Ηρδτ. 7, 6. 10. 3) ἐν ἀριθμοῖς· διανομήν· « ἀνὰ πέντε παρασάγγας τῆς ἡμέρας« Ξεν. Ἀνβ. 4, 6. δηλ. πρὸς 5. παρασ. κάθε ἡμέραν· « ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτεκεν« Ἀριστλ. δηλ. κάθε φορὰν πρὸς πέντε· φανερῶς δὲ καταριθμεῖται ἐνταῦθα καὶ « Τέκτος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα χεῦεν« Ὀδσ. Θ, 209. ὅπου ἡ ἀνὰ συνάπτεται τῷ χεῦε, δηλ. ἀνέχευε 20. μέτρα. 4) περιφραστικῶς κατ' ἐπιρρήμ. ἔννοιαν· « ἀνὰ κράτος« ἀντὶ βιαίως (μὲ βίαν): « ἀνὰ κράτος λαβεῖν« ἀντὶ ἐπιδρομάδην· (τὸ ἰταλ. με ἀσάλτο): « ἀνὰ μέρος« ἀντὶ ἀμοιβαίως, ἐκ μέρους, καθ' ἑκάστους (καὶ ἀπό, ἢ εἰς τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ ἕν

εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καθίσας εἰς τὸ μέρος του)· : 5) ἀντὶ τοῦ ἄνω, εἰς τὸ ἄνω· «ἀνὰ ποταμὸν πλέειν» Ὀδύσ. Χ, 176. ἄλλως δὲ προθετικῶς μόνον ἐπὶ ῥοῆς ποταμῶν· «ἀνὰ ποταμὸν πλέειν» Ἡρόδ. δηλ. πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ, ἀντιθέτως τῆς κατὰ· Valck. ἐν Ἡρόδ. 1, 194. 2, 96. 3, 16. ἐν συνθέσει δὲ ποικιλότερα.

Δ) ἄνευ πτωτικοῦ, ἐπιῤῥηματικῶς παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ποιηταῖς· ἀντὶ τοῦ ἐπάνω· κατὰ σημασίαν τῆς διὰ μείζονος τόπου διαιρέσεως· «ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, καλὴν καὶ χρυσείην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν» Ἰλιάδ. Σ, 562. δηλ. πανταχοῦ ἐπὶ τὴν ἀλωήν· Πολλάκις δὲ κεῖται παρ' Ὁμ. ἡ Ἀνὰ ὡς Ἐπίῤῥημα κατὰ τμῆσιν κεχωρισμένη οὕτω τοῦ ῥήματος αὐτῆς, μετὰ τοῦ ὁποίου σχηματίζει ἀδιαίρετον σημασίαν· «ἀνὰ δ' ἴσχετο» ἀνὰ δ' ὤρτο· ἀντὶ ἀνέχου δὲ, ἀνῶρτο δέ· «ἀνὰ τεύχε' ἀείρας· ἀνὰ κρητῆρα κεράσαι» ἀντὶ τεύχεα ἀναείρας, κρητῆρα ἀνεκέρασαν· κ. τ. τ.

Ε) Ἐν συνθέσει· 1) ὡς ἐν Β. 1 = ἄνω· ἀντιθέτως τῆς Κατά· ὡς «ἀναβαίνω, ἀνίστημι, ἀναπνέω»: Ἐνίοτε δὲ παρὰ Ποιητ. καὶ ἐντατῶς· «ἀνὰ ὀρσοθύρην ἀναβαίνειν» Ὀδύσ. Χ, 132. β) ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς κατὰ τόπον ὑψώσεως προκύπτει ἡ ἐπιτάσεως σημασία· π. χ. ἐν τῷ, ἀναγινώσκω· ἀνέρομαι· τὸ ἀντίθετον σχηματίζεται διὰ τῆς Κατά, ἐπὶ τοπικῆς ὑψώσεως· καὶ διὰ τῆς Ὑπὸ ἐπὶ ἐπιτάσεως· γ) ἐπὶ ἀφίξεως εἴς τι πέρας· τοὐτέστιν ἐπιτεύξεως σκοποῦ τινος, τίθεται ὡς ἐν Β, 2. σημαίνουσα ἐπανάληψιν πράξεώς τινος, δευτέρωσιν σκοποῦ, μεταχειρισμοῦ, ἐπανόρθωσιν, διόρθωσιν, ἡ ἀνάληψιν ὀπίσω, πάρτιμον πράγματός τινος· π. χ. «ἀναβλαστάνω, ἀναγινώσκω, ἀνατίθημι, ἀναχωρῶ, ἀνακαλῶ, ἀναχαιτίζω»· β) ἐπὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἀντὶ τοῦ πάλιν, ὀπίσω· Günther de praep. ap. Hom. σλ. 28. — Ἡ Ἀνὰ ὡς Πρόθ. οὐδέποτε πάσχει ἀναστροφὴν· εἰ καὶ ὁ Herm. cons. Med. Elmsl. Στχ. 1143. ἐθέλει αὐτὸ ὡς ἄτοπον γνώμην τῶν Γραμματικογράφων: ἴδε καὶ τὰ ἑξῆς· (υυ).

Ἄνα· κατ' ἀναστροφὴν τύπος τῆς πρόθ. Ἀνά· 2) ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ ἀνάστηθι· Ἰλ. Σ. 178 «Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο» ἤγουν, ἀνάστα, σηκώσου, καὶ μὴ κείτεσαι πλέον· καὶ Ζ, 331. καὶ Ι, 247. καὶ Ὀδύσ. Ξ, 13. καὶ Εὐρ. Τρ. 98. «ἄνα, δυσδαίμων, πεδόθεν κεφαλὴν ἐπάειρε δέρην τε». Ἡ λήγουσα οὐδέποτε πάσχει θλίψιν· «ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων» Σοφ. Αἰ. 194. Τὸ δὲ ἀποστροφούμενον ἂν κεῖται ἀεὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάστη· (υυ).

Ἄνα· κλητ. τοῦ ἄναξ, μόνον μετὰ τοῦ ὦ κλητ. Ἐπιῤῥ. ὦ ἄνα· Ἰλ. Γ. «Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε» καὶ Ἰλ. Π. 233. «Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ» καὶ συνηρ. ὦ να· Εὐρ. ἐν χρήσει δὲ ἐπὶ τῶν θεῶν μόνον, καὶ οὐδέποτε ἐπὶ θνητῶν βασιλέων· Ὁμ. Παρὰ Σαπφοῖ δὲ καὶ ἀντὶ ὦ ἄνασσα· ἴδε καὶ Πυθ. Πλ. 12. 6. (υυ).

Ἀνάβα· Ἀττ. ἀόρ. β. προστακτ. ἀντὶ ἀνάβηθι, παρὰ τὸ ἀναβαίνω· (υυ–).

Ἀναβάδην· Ἐπιῤῥ. (ἀναβαίνω)· ἀναβαίνων, εἰς ὑψηλὸν τόπον πορευόμενος, ἢ καθήμενος, ἢ κείμενος· «ἀναβάδην ποιεῖ τραγῳδίαν» Ἀριστ. Ἀχ. 399. καὶ 410. ἀναβάδην ποιεῖς, ἐξὸν καταβάδην· καὶ Πλτ. 1123. «ἀναβάδην ἀναπαύομαι» καὶ Πολύβ. γ'. 9. «ἀναβάδην καθίζεσθαι» καὶ δ'. 175. ἄνω κειμένοις καὶ ἐκτεταμένοις ποσὶ καθήμενος· «αὐτὸς δὲ (ὁ Σαρδανάπαλος) ἀποδιδράσκων εἰς τὴν γυναικωνῖτιν καθῆστο ἐπὶ χρυσηλάτου κλίνης ἀναβάδην ὑπὸ ἁλουργέσι παστάσιν» Δίων· λόγ. 162. καὶ Πλουτ. περὶ τοῦ αὐτοῦ· «ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καθήμενος . . ἐξαίνειν» ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀντίθετος τῷ, καταβάδην· (ε).

Ἀναβαδὸν, Ἐπιῤῥ. (ἀναβαίνω) εἰς ὕψος ἀναβαίνων· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς. «καὶ δὲ ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κατακεκλιμέναι ἐπὶ τῆς γῆς».

Ἀναβαθμικὸς, κὴ, κόν· (βαθμός) εἰς τὸ ἀναβαίνειν κατεσκευασμένος· κλιμακωτὸς, κατασκευασμένος μὲ ἀναβαθμίδας, ἤγουν σκαλίδια.

Ἀναβαθμὶς, ἴδος, ἡ· (ἀναβαίνω) βαθμὸς, ἤγουν σκαλὶ τῆς κλίμακος (τῆς σκάλας) Ἐξοδ. 20. 2) τὸ ἀναβαίνειν.

Ἀναβαθμὸς, οῦ· ὁ (ἀναβαίνω) σκαλὶ, σκαλοπάτι, σκαλοπάτημα· κλίμαξ. Ἡρόδ. 1. 2) τὸ ἀναβαίνειν, Ἀνάβασις.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ· (ἀναβαίνω) κλίμαξ, σκάλα, κινητὴ κλίμαξ, χειρόσκαλα.

Ἀνάβαθρον, τό· σκαλὶ, σκαλοπάτι, σκαλοπάτημα· καὶ αὐτὸς ὁ τόπος τῆς σκάλας· ἔτι δὲ ὑψωμένη ἕδρα, θρόνος· θρονὶ, κάθισμα ὑψηλὸν μὲ σκαλοπατήδια, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀναβῇ τις διὰ νὰ καθίσῃ εἰς αὐτό· καὶ καθέδρα πρὸ τῆς σκάλας· παρὰ τὸ

Ἀναβαίνω, Μ. βήσομαι· Ἀόρ. ἀνέβην· μέσ. Ἀόρ. ἀνεβησάμην (βαίνω· ἀμλ.) ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. κατ' ἀμετάβ. σημ. 1) παρ' Ὁμ., πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων, ἐπὶ ναυτίλων, σημαίνει ὁτὲ μὲν τὸ ἀναβαίνειν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς εἰς τὸ πλοῖον (τὸ ἰταλ. ἰμπαρκάρομαι) ὁτὲ δὲ τὸ ἀποπλέειν (κάμνω πανιὰ) ὅτε παραλείπεται συνήθως τὸ νῆα, ἢ ἅλα: σπανιώτερον χρῆται αὐτῷ ἐπ' ἀναβάσεως εἰς ὑψηλὸν τόπον· Συντάσσεται δὲ τῇ αἰτιατικῇ μόνῃ· ἄρα ἡ σημασία αὐτοῦ εἰς τὸ μεταβατ. πάλιν κλίνουσα· «ἀναβ. οὐρανὸν, ὑπερώϊα» Ἰλιάδ. Α, 497. Ὀδύσ. Σ, 302. καὶ τρας. «φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει» Ὀδύσ. Ζ, 29. ἡ φήμη ἀναβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· τοὐτέστι κυριεύει, νικᾷ ἢ φθάνει εἰς τοὺς ἀνθρ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ προτάσσεται αὐτῷ ἡ Εἰς· «ἀναβ. εἰς ἐλάτην, ἐξελάμψασ Χ, 142. εἰς δίφρον» Ἰλιάδ. Ξ, 287. Π, 657. Τὸ δὲ «καὶ Τροίην ἀναβαίνεμεν» Ὀδύσ. Α, 210. καὶ Ν, 285. «καὶ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες ᾤχοντ'» ἀντὶ τοῦ πλέειν· ἐξ ἐναντίας δὲ «ἀπὸ Κρήτης ἀναβαίνειν» Ὀδύσ. Ξ, 252. τὸ ἀπελθεῖν ἡ τὴν ἀπὸ τόπου σημαίνει κίνησιν· Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ «ἀναβαίνειν ἀπὸ χώρας εἰς χώραν» (τόπον)· Παρὰ τοῖς Λογογρ. δὲ μετὰ τῆς Ἐπί· «ἀναβὰς ἐπὶ τὴν τριήρη· ἐπὶ τὸν ἵππον· ἐπὶ τὸ ἅρμα» Ξεν. Μετὰ δοτ. ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. «ἑκάροις ἀναβαίνεμεν» Ἰλιάδ. Η, 409. Μετὰ τῆς Ἀνά· ἀνά τι ἀναβ. «οὐδ' ἄν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη» Ὀδύσ. Χ, 132. β') ἐπὶ ὁδοιπορειῶν ἀπὸ τῆς παραλίας ἄνω εἰς τὴν μεσογείαν ἐξαιρ. εἰς τὰ ἐνδον τῆς Ἀσίας· Ἡρόδ. καὶ Ξεν. ἐξ Αἰγύπτου εἰς Αἰθιοπίαν· Παυσ. γ') ἐπὶ ῥητόρων· πολλάκις ἄνευ τοῦ, ἐπὶ τὸ βῆμα· Wolf ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 372. 2) ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν, αὐξάνεσθαι, ἐπὶ φυτῶν· «ἀνέβη τὰ ἀκανθαι» β') ἐπὶ ποταμῶν ἀντὶ τοῦ αὐξάνεσθαι, πλημμυρεῖν· «νῦν δὲ, εἰ μὴ ἐπ' ἑκκαίδεκα ἢ πεντεκαίδεκα πήχεας ἀναβῇ τοὐλάχιστον ὁ ποταμὸς οὐχ ὑπερβαίνει εἰς τὴν χώραν» Ἡρόδ. 2, 13. (ὅπερ καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς εἴθισται· ἀνέβηκε τὸ ποτάμι, ἀνέβηκαν τὰ νερά·): 3) ὡς τὸ ἀποβαίνειν καὶ ἐκβαίνειν· (λαμβάνει ἢ παίρνει τέλος, ἀπογίνεται, συμβαίνει, καταντᾷ) Valck· ἐν Ἡρόδ. 7, 10, 8. 4) ἀντὶ τοῦ μεταβαίνειν· (ἔρχεται εἰς ἄλλον, πίπτει, ἀπερνάει εἰς ἄλλα χέρια). «Εἰς Λεωνίδην ἀνέβαινεν ἡ βασιληΐη» Ἡρόδ. 7, 205. ἴδε καὶ 1, 109. 5) ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφειν· «ἀνέβη ἐπὶ τοὺς ἀδελφούς» Ξεν. Ἑλλ. γ'. 1.

Β) μεταβατ. Ἀναβαίνω· Μλ. ἀναβήσω· Ἀόρ. ἀνέβησα· Ἰων. καὶ ποιητ. (ἀντὶ ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ ἀναβῇ, ἀνεβάζω, τὰ παρ' ἡμῖν κοινότερα) ἐξαιρ. εἰς πλοῖον· «ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον βήσομεν» Ἰλιάδ. Α, 144. ἴδε καὶ Πινδ. Πυθ. 4, 340. «καὶ ῥα οἱ μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς Μόψος ἄμβασε στρατὸν, πρόφρων». Ἀλλὰ καὶ «ἐπὶ τὰς καμήλους ἀνέβησεν ἄνδρας» Ἡρόδ. 1, 80. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. Ἀόρ. «οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, νὼ ἀναβησάμενοι» Ὀδύσ. Ο, 474. 2) ἀντὶ τοῦ ὀχεύω, ἐποχεύω (βατεύω) «ἵπποι δὲ οἱ αὐτοῦ ἦσαν ἰδίῃ, πάρεξ τῶν πολεμιστηρίων, οἱ μὲν ἀναβαίνοντες τὰς θηλέας ὀκτακόσιοι, αἱ δὲ βαινόμεναι ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι· ἀνέβαινε γὰρ ἕκαστος τῶν ἐρσένων τούτων εἴκοσι ἵππους» Ἡρόδ. 1, 192. Παράβαλε ἀναβάτης· 2).

Ἀναβακχεύω, (Βάκχος) ἀόρ. παροργίζω, παροξύνω, βάλλω εἰς μανίαν, Εὐριπ. Ὀρ. 340. «ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχεύει» 2) Οὐδέτερ. ἐκβακχεύομαι, μαίνομαι, ἀγριαίνομαι, ἀρχίζω νὰ μαινάζω καὶ νὰ περιφέρωμαι ὡς αἱ βακχευταί· Εὐριπ. Βακχ. 852. καὶ Διονύσ. Ἀλικ. καὶ Πλούτ. Παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 108. «ἀναβακχεύω τὴν πόλιν» ἀντὶ Ἀνὰ τὴν πόλιν· ἀντὶ Ἀνὰ τὴν πόλιν βακχεύω.

Ἀναβακχιόω = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναβάλλω, Μ. λῶ· (βάλλω· ἀμλ.) ῥίπτω ὑψηλὰ, εἰς ὕψος αἴρω· σηκόνω, «Ἀναβάλλω τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον» «βάλλω ἤτοι ἀναβιβάζω τινὰ ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον» Ξενοφ. Κυροπ. Ζ. α'. 38. «ἀναβ. καὶ καταβάλλω τὰ ὄμματα» σηκόνω ἢ ἀνεβάζω καὶ καταβάζω κυτάζων τίποτε· «ἀναβάλλω κίνδυνον» Ἡρόδ. 5, 49. καὶ Αἰσχλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θῆβ. 1030. ῥίπτω ἐπάνω μου κίνδυνόν τινα· ἔτι δὲ καὶ Μέσ. «μάχην ἀναβάλλεσθαι» Ἡρόδ. 5, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τοῦ, ῥίπτειν τοὺς κύβους· τοιοῦτον ἔτι καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυροπ. Ζ. Ε. 10. «Ὤρυττον τάφρον καὶ τὴν γῆν ἀνέβαλλον πρὸς ἑαυτούς» ἔῤῥιπτον ἐπάνω τὴν γῆν, τὸ χῶμα· καὶ τὸ τοῦ Καλλιμάχ. «Κρήνη δ' ἐκ νῦν ὕδωρ ἀναβάλλει» ἀνέβλυζε, δηλ. Καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ Ἵππων. «Ἀναβάλλει τὸν ἱπποβάτην» ῥίπτει, τινάζει εἰς ὕψος τὸν καβαλλάρην, καὶ οὕτω ῥίπτει αὐτὸν κατὰ γῆς 2) Ἀναβάλλω, 3) ὑπερτίθεμαι τὸν καιρόν· χτυπῶ τὴν δουλειὰν ὀπίσω· ἀφίνω νὰ περάσῃ καιρός· ἀφίνω τι νὰ τὸ κάμω ὑστερώτερα· Διον. περὶ συνθ. σχ. 309. ἔτι δὲ καὶ μέσ. «Κλεομένης δὲ ἀμείβετο τοῖς δε· Ὦ ξεῖνε Μιλήσιε, ἀναβάλλομαί τοι εἰς τρίτην ἡμέραν ἀποκρινέεσθαι» Ἡρόδ. 5, 49. 3) ἐξαιρ. μέσ. Ὀδύσ. Τ. 584. Μνηστῆρ' ὧν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνὶ τοῦτον ἄεθλον· 3) Ἐπὶ Ὕμνου, ἢ Μουσικῆς· ἀντὶ τοῦ ἀρχίζω νὰ ψάλλω ἢ τραγῳδῶ· σηκόνω τὴν φωνήν μου· Ὀδύσ. Α. «Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν» καὶ Θεόκρ. 6. 20. «τῷ δ' ἐπ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν» παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, ἄνευ τοῦ ἀείδειν· Προοιμιάζομαι, προανακρούω, (καθὼς συνειθίζουν νὰ κάμνουν οἱ ψάλται πρὶν ἀρχίσουν νὰ ψάλλουν) παρὰ τοῖς Γραμματογρ. δὲ ἐπὶ τῆς πρώτης ἄρσεως τῆς ᾠδικῆς φωνῆς· ὅθεν «ἀναβεβλημένον μέλος» τό, Ἰταλ. andante «Ἀναβεβλημένον καὶ λιγυρὸν προανακρούσθαι τοῦ λόγου» Σωστ. τὸ ὁποῖον ἀναβεβλ. μέλ. ὁ Ἡλιόδ. Βιβλ. β'. τάσσει ἐπ' ἐναντίας τῷ, Ἐπίτροχον ἰταλ. Adagio· ἐν γένει, ἄρχεσθαι, ἀρχὴν ποιεῖσθαι· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λόγου· (ὅταν θέλῃ τις νὰ ἀρχίσῃ κάμμίαν ὁμιλίαν)· Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. Ε. «Ἀναβάλλεσθαι τινὰ ὁρμήνα» ὁποῖος ἔχει κατὰ νοῦν ἐπιχείρημά τι καὶ θέλει νὰ τὴν ἀρχίσῃ· ὅθεν ἐν Ἡρωϊκ. Α'. τό. «Ἐν ἀναβολῇ τοῦ ἑρμήνεια.

Ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται συχνὰ τὸ «Ἐν ἀναβολῇ» καὶ «Ἐν ἀναβολαῖς» ἀντὶ τοῦ Ἀρχίζειν, ἀρχὴν ποιεῖν. 4) ἀναβάλλεσθαι· μετὰ τοῦ ἱματίου ἢ καὶ ἄνευ· ὡς τὸ περιβάλλεσθαι· Ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ φορεμάτων· ἐξαιρέτως ὅταν ἔχοντες τὸ περιβόλαιον (ἰταλ. μαντέλλον, τὸ τουρκ. γιαπουντζίν) σηκώνῃ τὸ ἄκρον τοῦ ποδέσιος (τὴν ἄκρην τῆς ποδιᾶς) καὶ βάλλει αὐτὸ ἐπὶ τὸν βραχίονα ὥστε τοιουτοτρόπως σχηματίζεται μεγάλη πτυχή (δίπλωμα τι). «Εἶτα τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένην.» Δημοσθ. περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Σόλωνος, λέγουσι· καὶ Πλούταρχ. (Φωκ. 4.) «Οὐδ' ἐκτὸς ἔχοντα τὴν χεῖρα τῆς περιβολῆς ὅτε τύχει περιβεβλημένος.» Ζήτ. Ἀναβολή· ὁ Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 97. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τοῦ «Ἀναβαλλομένη», τὸ «Συσταλάμεναι θοιμάτια.» «Σφηκ. 1132. τὴν δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.» ὅπου φαίνεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἀμπίσχεσθαι, ἐνδύεσθαι, φορέσεσθαι· ὁ Σουΐδας λέγει, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ τάσσουσι τὸ, Ἀναβάλλεσθαι, ἀντὶ τοῦ, Περιβάλλεσθαι· καθὼς καὶ ἐκ τοῦ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. 25. γίνεται δῆλον· ὅπου φησὶν «ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως.» ἐπὶ τοῦ ῥίψιματος τοῦ φορέματος ἐκείνου εἰς τὸν ὦμον, δι' οὗ ἐγνωρίζοντο οἱ ἐλεύθεροι.

Ἀναβαπτίζω, ἐκ δευτέρου βαπτίζω, ξαναβαπτίζω.

Ἀναβαπτισμός, ὁ· ὁ ἐκ δευτέρου βαπτισμός.

Ἀναβάπτισις, ἡ· ἐκ δευτέρου βάπτισις.

Ἀναβαπτιστής, ὁ, ὁ ἐκ δευτέρου βαπτίζων.

Ἀναβάσιμος, ὁ, ἡ· (βαίνω) ἐπιτήδειος ἢ εὔκολος εἰς ἀνεβασμόν, ἢ ἐφ' οὗ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀνέβῃ· ὁμῳ.

Ἀνάβασις, εως, ἡ· (ἀναβαίνω) τὸ ἀναβαίνειν· τὸ ἀνέβασμα· εἰς βουνὸν «κάτω γὰρ τοῦ οὔρεος ἡ κατάβασις συντομωτέρη ἐστὶ καὶ βραχύτερος ὁ χῶρος πολλόν, ἤπερ ἡ περίοδός τε καὶ ἀνάβασις» Ἡρόδ. 7, 223: ἐφ' ἵππου (καβαλίκευμα) παρὰ Σοφ. δὲ, Οἰδ. Κολ. 1070 «πᾶσα ἱππίων ἄμβασις» ἀντὶ πᾶν τὸ ἱππικὸν (ἡ καβαλαρία)· Δρόμος, ὁδοιπορία, ταξίδι, ἐκστρατεία· ἀπὸ Παραλίας εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ξηρᾶς ἐξαιρ. εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὡς ἡ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὑπὸ Ξεν. «Κύρου Ἀνάβασις» κληθεῖσα, μ' ὅλον ὅτι μόνον τὸ πρῶτον βιβλίον πραγματεύεται περὶ αὐτῆς κυρίως· ἔτι δὲ καὶ ἡ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὰς Ἰνδίας· 2) προχώρησις, αὔξησις.

Ἀναβασμός, = ἀναβαθμός.

Ἀναβαστάζω, ζω· Μ. άσω, καὶ άξω· (βαστάζω) σηκώνω, κρατῶ ἀπάνω· φορτόνω, καβαλῶ· Λουκιαν. Ἀναχ. «ὡς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον.»

Ἀναβατήριον, τό, ἐκκλησιασμ. Ἱερόν. Θυσία, τὴν ὁποίαν ἔπεμπον, ὅταν ἔμελλον νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὴν ναῦν καὶ νὰ ἀποπλεύσωσι· Πλούταρχ. παρὰ τὸ ἀναβαίνω.

Ἀναβάτης, ου, ὁ· ὅποιος ἀναβαίνει, ὁ ἔφιππος, καβαλάρης· Ξενοφ. Ἑλλ. Ε. 3. «ἵππους, καὶ τοὺς ἀναβάτας ὡπλισμένους» ἐν Ἀπομν. Γ. γ. 3. κατὰ συγκ. Ἀμβάτης, κεῖται· 2) Ὁ ἄρρην ἵππος, ὁ βατεύων, ὀχεύων τὰς θηλείας· (Ϛ).

Ἀναβατικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸ ἀναβαίνειν, καβαλικευτικ· καλὸς καβαλάρης, ἢ στὴν καβάλαν· Ξενοφ. Ἀπ. Γ. 3.

Ἀνάβατος, ὁ, ἡ· παρ' Ὁμ. ἄμβατος (ἀναβαίνω) εὐκολοανάβατος, τὸν ὁποῖον ἢ εἰς τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀναβαίνῃ· εὔκολος, εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τινὰς νὰ ἀναβῇ· Ἰλ. Ζ, 434. «ἔνθα μάλιστα Ἄμβατός ἐστι πόλις.» καὶ Ὀδυ. Λ, 315. καὶ ἐπὶ θαλάσ. Ἡσίοδ. Θεογ. 679. «τότε δ' ἀμβατός ἐστι θάλασσα» ἤγουν, πλεύσιμος.

Ἀναβέβρυχεν· ἐπὶ πηγῶν αἱ ὁποῖαι ἀναβράζουσι (χοχλάζουν) ἀπαύστως· «ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, καλόν, τεθηλός . . .» Ἰλ. Ρ, 54. ὡς ἐνεστ. αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ ἄλλου κοινῶς μὴ ἀπαντώμενον ἀναβρύω· ἄλλοι δὲ ἀναγνῶσι τὴν λέξιν παραβάλλοντες αὐτὴν τῇ, ὑποβρύχια εἰς τὸ ἀναβράχω· τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι σημαίνει καὶ τὸ ὑπὸ Ζηνοδότου ἀναγινωσκόμενον ἀναβέβροχεν· Ἰδὲ Βουτμ. Λεξ. 2. σλ. 123. Τὸ πρωτότυπον αὐτῆς συγχέεται τῷ βλύζω, βλύω, βρύω. Τὸ σκοτεινὸν τοῦ Ὁμ. ἦν καὶ τοῖς ἀρχαίοις ἀμφίβολον καὶ μετέβαλον αὐτὸ παντοίως, εἰς μάτην ὅμως.

Ἀναβάω, ὅθεν τὸ Ἀναβαίνω, καὶ Ἀνάβημι, Ἐνεργητ. = Ἀναβιβάζω· Ὀδ. Ο. 473. «Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον. — Νῶι ἀναβησάμενοι» ἀναβιβάσαντες αὐτοὶ ἡμᾶς (ἀφ' οὗ μᾶς ἀνέβασαν, μᾶς ἔβαλον καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν ναῦν.)

Ἀναβεβλημένως, Ἐπίρ. (ἀναβάλλω) βραδέως, ἀργοπορητά, ὀκνηρῶς· Διον. Ἀλικ.

Ἀναβήμεναι, Δωρικ. ἀντὶ Ἀναβῆναι· Ὀδ. Λ. 210. «Πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι» δηλ. πρωτοῦ νὰ ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν Τρωάδα.

Ἀνάβημι, ταυτὸν καὶ Ἀναβαίνω· ὑπάγω ἐπάνω, ἢ εἶμαι ἐπάνω· ὅθεν Ἀναβῆναι ἀντὶ τοῦ ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· παρ' Ἀντιφῶντι.

Ἀναβησίνεως, ω, ὁ· ὀνοματικὸς τῶν Φαιάκων· Ὀδυ. Θ, 113. κυρίως ὅμως ὁ ναῦν ἀναβαίνων· (ὅστις ἀναβαίνει εἰς καράβι).

Ἀναβήσσω, ἢ Ἀναβήττω· καὶ Ἀναβήττομαι· Μ. ήξω· ἀποχρέμπτομαι· πτύω βήχοντας· Ἱπποκρ. «Ἀναβήττειν αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος.»

Ἀναβιβάζω, = τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ κατ' ἀποκοπὴν — Ἀνεβάζω, ἤτοι βάλλω, ἢ φέρω τι ἐπάνω εἰς τι· κάμνω νὰ ἀνέβῃ τι, ὡς Ξενοφ. «Ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸ ὄχημα» ἀνεβάζω, βάλλω ἐπάνω εἰς τὸ ἁμάξι: «ἐπὶ ἵππους» Ἡρόδ. 1, 63. 4, 72. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πλοῖον (τὸ ἰταλ. ἰμπαρκάρω) ἐν γένει, βάλλω τι ἐπάνω εἰς πλοῖον· 2) τραβῶ ἐπάνω, θέτω τι εἰς ὑψηλὸν μέρος· 3) ἐπὶ πλοίων, ὡς τὸ ἀνελκύω· 4) «Πρὸς τὴν γῆν ἀνεβίβαζε τὰς τριήρεις» τὰς ἔσυρε, τὰς ἔσυρε ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· Τραπεζ· «ἀναβιβάζω τι εἰς τιμήν» ἀνεβάζω τὴν τιμήν, ἀκριβαίνω, κάμνω ἀκριβώτερον· ἔτι καὶ προβιβάζω τινὰ εἰς μεγαλητέραν ἀξίαν Μετ. προάγω, εἰσάγω· παρουσιάζω τινὰ εἴς τινα ἢ πρὸς ἄλλους πλείονας· «οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῷ ἐνταυθοῖ, οὐδὲ ἐλέγξαι οὐδένα» Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 18. D. 4. καὶ «παιδία τε αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος, ἵνα ὅτι μάλιστα ἐλεηθείη, καὶ ἄλλους τῶν οἰκείων καὶ φίλους πολλούς» 34. C. D. 5) παρουσιάζω εἰς τὸ κριτήριον τὸν ἐνάγοντα παρόντος καὶ τοῦ ἐναγομένου· (ἰταλ. κομφροντάρω) Λυσ. ἐν Ἐρατοσθ. 24. 6) σπανίως κατ' ἀμετάβατ. διαθ. = ἀναβαίνω.

Ἀναβιβασμός, ὁ· Ζήτ. Σχοινίον.

Ἀναβιβαστέον· Θετικ. ἐπίθ. παρὰ τὸ ἀναβιβάζω· πρέπει νὰ προστάξῃ τις νὰ ἀναβῇ τις· Ξενοφ. Ἱπ. Α'. 2. «ἀναβιβαστέον σοι ἱππέας» δηλ. πρέπει νὰ ἀναβιβάσῃς ἱππεῖς, νὰ τοὺς προστάξῃς νὰ καβαλικεύσουν· καὶ Πλάτ. Πολιτ. 5, σλ. 467. «ἐπὶ τοὺς ἵππους, ἦν δ' ἐγώ, ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους, καὶ διδαξαμένους ἱππεύειν ἐφ' ἵππων.»

Ἀναβιβρώσκω, Μλ. ἀναβρώσω (βιβρώσκω· ἀνωμ.) κατεσθίω, κατατρώγω.

Ἀναβιόω, ῶ· καὶ Ἀναβίωμι, ὅθεν τὸ Ἀναβιῶναι Μλ. — ώσομαι, (βιόω· ἀνωμ.) ξαναζῶ· ἀποθανὼν ἐκ τῶν νεκρῶν ἔρχομαι πάλιν εἰς τὴν ζωήν· Ἀθην. Θ. «ὄρτυγα σφυράδιον τὰ ἀναβιῶναι» Μόσ. ἀναβιώσεσθαι· ποιῶ τινα ἤτι νὰ ἀναβιώσῃ νὰ ξαναζήσῃ· Πλάτ. Φαιδ. σλ. 89. C. ἀλλὰ καὶ κατ' ἐνεργητ. διάθεσιν· Παλαιφ. 41. ἀφ' οὗ

Ἀναβίωσις, εως, ἡ· (βιόω) ἀνάζησις, ἀνακαίνισις τῆς ζωῆς, ἀνάστασις, ἡ ἐκ δευτέρου ζωή.

Ἀναβιώσκομαι· Μλ. — ώσομαι· μέσ. ἀποθετ. ποιῶ ἀναβιοῦν· ἀνασταίνω, κάμνω νὰ ξαναζῇ· Πλάτ. Κρίτ. σλ. 48. C. «καὶ μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν εἰ οἷοί τ' ἦσαν.» Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν κεῖται καὶ τὸ ἐνεργτ. ἀναβιώσκω παρὰ τῷ Σχλ. Κορπ. Ἀλκ. 1. καὶ ἀναβιώσκομαι παθητ. παρὰ Πλάτ. Φαιδ. σλ. 72. C. D. «ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο.» 2) ἀμετάβ. = ἀναβιόω· καὶ Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ιβ'. 19.

Ἀναβλαστάνω, Μ. ήσω· (βλαστάνω, ἀνωμ.) ξαναβλαστάνω, ἢ τὸ ἁπλῶς βλαστάνω, φυτρώνω, γίνομαι· «καὶ δὲ παραυτίκα αὐτά τ' ἔδραμον καὶ ἀνέβλαστεν.» Ἡρόδ. 7, 156. Μεταφ. ἀναβλ. κακά· «ἔδει δὲ ἐκ τοῦ Ἠετίωνος γένου Κορίνθῳ κακὰ ἀναβλαστεῖν» Ἡρόδ. 5, 92, 4. ἰδὲ καὶ 3, 62. 2) κοινῶ ἀναβλαστάνειν.

Ἀναβλάστημα, τος, τό· (βλαστάνω) ξαναβλάστημα, φύτρωμα.

Ἀναβλάστησις, εως, ἡ· = βλάστημα. Θεόφ.

Ἀνάβλεμμα, τος, τό· (βλέπω) τὸ βλέπειν εἰς τὰ ἄνω, τὸ πρὸς τὰ ἄνω κύτταγμα· Ξεν. Κυν. Δ'. 4. «ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων, καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγωοῦ» τὸ κύτταγμα.

Ἀναβλέπω, Μ. έψω· (βλέπω) κυττάζω εἰς τὰ ἄνω· Ξεν. Π. ϛ. 4. «ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπεύξατο» καὶ βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον· Αὐτόθ. Α'. 4. «οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου ἔτι δύναμαι» ἄκρα ἄλλοι ἀντιβλέπειν, ἀναγινώσκουσι· καὶ ἀνοίγω τὰ ὄμματα· Αὐτόθ. Η'. 3. «κατακειμένῳ ἤδη — ἀναβλέψας δὲ ἐρωτᾷ» καί, Ξαναβλέπω, ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασίν μου, τὸ φῶς μου· Ἀριστοφ. Πλούτ. «πάνυ γὰρ ἀνέβλεψας ἐν μακρῷ χρόνῳ» καὶ Ξαναβλέπω πάλιν τινά· ὅθεν

Ἀνάβλεψις, εως, ἡ· κύτταγμα ἀπάνω, ξανάβλεμμα· 2) τὸ ἐπαναλαμβάνειν πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀναβληδήν, Ἐπίρ. Ἰων. καὶ Ὁμ. ἀμβλήδην (ἀναβάλλομαι)· πηδῶ, πετάγομαι διὰ μιᾶς σφοδρᾶ ἐπάνω, ἢ ὀπίσω· «ἀμβλήδην βοόωσα» Ἰλ. Χ, 476. κλαίων φωνάζω, παρακοπτικὰ φωνάζω ὅσον ἠμπορῶ· παρ' Ἀράτ. Διοσ. 338. Ἀναβληδὴν ὀχεῖσθαι, ἐπὶ κτηνῶν, καὶ ζωΰφιον, τὰ ὁποῖα ὀχεύονται (βατεύονται) πηδηχτὰ ὡς αἱ βόες, ἵπποι· ἢ κατοχτὰ ὡς τὸ στρουθία (σπουργίτια)· βατεύονται.

Ἀναβληδόν, Ἐπίρ. (ἀναβάλλομαι) περιβεβλημένως, ῥιχτὰ ἐκάνω, ἤτοι κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς ἐπανωφορίου, τὸ ὁποῖον ῥίπτει τινὰς εἰς τοὺς ὤμους του.

Ἀνάβλησις, εως, ἡ· (ἀναβάλλω) ἀργοπορία, βραδύτης, ἀναβολὴ τινὸς εἰς ἄλλον καιρόν· ἔργημα, ἢ χτύπημα ὀπίσω κάμματος δουλειᾶς ἢ ὑποθέσεως· Ἰλ. Β. 380. «Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἠβαιόν.»

Ἀναβλητικῶς, Ἐπίρ. = ἀναβληδήν· 2) ἀργοπορητά, μὲ ἀναβολὴν καιροῦ· Κύριλλ.

Ἀναβλύζω, Μ. ύσω· (βλύζω) ἀνάβρυσμα· ἀναβρύω, ἀναπηγάζω· κυρίως ἐπὶ πηγῆς. Ἀθην. «ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου» καὶ Μεταφ. «φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσαι.» Ἀριστοφ. καὶ Στράβ. περὶ τῆς Αἴτνης· «πυκνὰ εἰ τῆς γὰρ ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβλυσθείσης.» 2) κάμνω νὰ ἀναβρύζῃ, χοχλάζει.

Ἀνάβλυσις, εως, ἡ· (βλύζω) ἀμετβ. ἀνάβρυσις, ἐκπήδησις· Ἀριστοτ. 2) βρύσις.

Ἀναβλυσταίνω, παρὰ Πρόκλ. = Ἀναβλύζω· ἀμφβ. ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Στράβ. σελ. 208. ὁ Οὐϊττόνιος ἔχει, Ἀναβλυστάνουσα· ὁ Σουΐδ. ἔχει Ἀναβλυστανήσεται, τὸ ἀναβλύσαι ἢ ἀναβλαστήσεται, ἐκ τοῦ Κόπλ. Δήμ.· ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ρ. σελ. 1095. ἔχει Ἀναβλυστονεῖν, καὶ ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀναφερομένην ῥίζαν βλύζω. Ἰδὲ ἐν τούτοις Bast. Ep. cr. append. σλ. 55.

Ἀναβλύω, ταυτὸν καὶ Ἀναβλύζω (υ-υ-).

Ἀναβόαμα, τό· Ποιητ. ἀμβόαμα = ἀναβόησις.

Ἀναβοάω, ῶ· Μ. — ήσομαι· Ἀόρ. Ἰων. ἀμβῶσαι, Ἡρόδ. (βοάω) φωνάζω δυνατά, ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον· φωνάζω πρός τινα νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ κάμῃ τι· προσκαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς με διὰ τῆς φωνῆς· Ξενοφ. Κύρου π. Γ. α. 13. Ζ. α. 38. καὶ Ἀνάβ. Κ. δ. 31. »ἀναβοᾷ εἰς οἰμωγὴν« θρηνῶ μεγαλοφώνως· 2) μετὰ αἰτιατ. »ἄχη, ξυμφορὰν ἀναβοᾶν« Τραγ. κλαίω τὴν δυστυχίαν, τὸ κακόν μου, φωνάζων δυνατά· ἀφ' οὗ

Ἀναβόησις, εως, ἡ μεγάλη βοή, φωνή, κραυγή.

Ἀναβοθρεύω· σκάπτω, κάμνω λάκκον

Ἀναβολάδην, Ἐπίρ. Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἀμβολάδην· (ἀναβολή) = ἀναβλυστικῶς· »λέβης ζεῖ ἀμβολάδην« Ἰλ. Φ, 364. ὁ λέβης (τὸ χάλκωμα, τουρκ. τὸ καζάνι) χοχλάζει, βράζει χοχλαστά. Παρὰ Πινδ. ἐπὶ ἀρχῆς τῆς φωνῆς· (ὅταν ψάλλῃ ἢ τραγῳδῆ τις σηκώνωντας τὴν φωνήν)· 2) ἀργοπορῶν, χτυπῶντας τὸν καιρὸν ὀπίσω· ὁ Ἡρόδ. συνάπτει τῇ λέξει τό, ἀναβάλλειν, μάλιστα· »ἀμβολάδην ἀναβάλλειν.«

Ἀναβολαδίς· Ἰων. ἀμβολαδίς = ἀναβλαδην.

Ἀναβόλαιον, ου, τό· (ἀναβάλλω) ἐπανωφόριον, περικάλυμμα, μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζεταί τις· εἰς τὸ Δ. τοῦ Ἡσαίου. 2) Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ σύρουσί τι πρὸς τὰ ἄνω· Παῦλ. Αἰγιν. ἐκ τοῦ Ἀναβάλλω.

Ἀναβολάς, άδος, ἡ· ὑπακ. γῆ· χῶμα ἀνεσκαμμένον (σωρωμένον, ὅταν σκάπτουν λάκκον ἢ ἄλλο τοιοῦτον τι καὶ τὸ ῥίχνουν ἐπάνω) ἐν χρήσει συνήθως κατὰ τὸν Ἰων. τύπον, ἀμβολάς· Ξεν. Κυ. 7, 5, 6.

Ἀναβολεύς, έως, ὁ· τὸ σκαλοπάτημα εἰς τὴν σέλλαν, τουρκοβάρ. ζεγκί· τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ πάλαι δὲν μετεχειρίζοντο ὡς εἰσαγηθὲν εἰς χρῆσιν· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἦτον δοῦλος, ὅστις τοὺς ἐβοήθει νὰ ἀναβαίνωσιν ἐπὶ τὸν ἵππον, καὶ ὁ τοιοῦτος δοῦλος ὠνομάζετο ἀναβολεύς. Οἱ δὲ πολεμισταὶ εἶχον εἰς τὰ δόρατα αὐτῶν προσηρμοσμένον τι βαθμίδος δίκην, ἐπὶ τὸ ὁποῖον πατοῦντες ἀνέβαινον ἐπὶ τὸν ἵππον· — δοῦλος, ὅς τις βοηθεῖ τὸν αὐθέντην του διὰ νὰ καβαλικεύσῃ, ὁ ὁποῖος καὶ χρησιμεύει εἰς τόπον σκάλας. Πλούτ. Κ. Γράχ. 7. »καὶ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι παρεβίβαζον.« Ἀππ. Πουν. 106. Ξεν. Ἀνάβ. 4, 4, 4.

Ἀναβολή, ῆς, ἡ· (ἀναβάλλω) ἀργοπορία, βραδύτης, ὑπέρθεσίς τινος εἰς ἄλλον καιρόν· Πλάτ. Νομ. ΙΑ. »μηδὲ ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν, μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός« »καὶ δὲ, ὡς ἐπύθοντο ταῦτα, οὐκέτι ἐς ἀναβολὰς ἐποιεῦντο τὴν ἀποχώρησιν« Ἡρόδ. 8, 21. 2) Ἔνδυμα, φόρεμα· Πλάτ. Πρωταγ. »ἀναβολὰς βραχείας φοροῦσιν.« 3) Τὸ ἐκ τάφρου ἀναβαλλόμενον χῶμα· Ξεν. Ἀνάβ. Ε. 2. 4) Προοίμιον εἰς τὸ ᾄδειν, προανάκρουσις τοῦ ᾄσματος· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς διθυραμβ. ποιηταῖς. Ἀριστοφ. Εἰρ. »ξυνδιαλέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι« ἔνθα ὁ Σχολ. τὰς ἀρχάς, φησί, τῶν ᾀσμάτων· Ζήτ. ἐν τῷ Διθύραμβος· 5) ναυστόλημα (τὸ ἰταλ. τρανσπόρτο) ἐπὶ ποταμόν, ἢ ἐπὶ θάλασσαν, ἢ διανομὴ (τραντπόρτο) ἐπὶ βοσ... Πολύβ. Γ. 50. εἶναι ἀντὶ τοῦ Ἀνάβασις ὄρους τινός· 6) παρὰ Στράβ. ἀντὶ τοῦ Γαλλ. Apelation: Ζήτ. Δικαιοδοσία.

Ἀναβολικός, ή, όν· ἐν Ἐπιγρ. ἀργοπορητικός· ἀφ' οὗ

Ἀναβολικῶς, = ἀναβλήδην· Εὐστάθ.

Ἀναβόλιμος, ὁ, ἡ· »ἀναβόλιμοι δίκαι, αἱ διά τινα περίστασιν ὑπερτιθέμεναι εἰς ἄλλον καιρόν« Ἡσυχ.

Ἀναβορβορύζω, (βορβορύζω) κρυφομουρμουρίζω, ὁμιλῶ πρός τινα μουρμουρίζων, ὥστε μόλις καταλαμβάνει τοὺς λόγους μου· »καὶ ὁ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀνεβορβόρυξεν« Ἀριστ. Ἐκκλ. 433. καθὼς ὅταν τινὰς πράττῃ τι μὲ δυσαρέσκειαν· Ζήτ. Βορβορύζω.

Ἀναβουκολέω· (βουκολέω) ἀπατῶ ἐκ νέου· Ἡράκλ.

Ἀναβουλεύομαι· σκέπτομαι, συλλογίζομαι ἐκ νέου· Εὐστάθ.

Ἀναβράζω, (βράζω) Κάμνωτι νὰ βράζῃ καὶ νὰ χοχλάζῃ, ἀφρίζῃ ἀπὸ βράσιμον Ἀπολλ. Β'. 566. »κῦρτο δὲ πολλὴ ἅλμη ἀναβρασθεῖσα.« Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ βράζω, μαγειρεύω φαγητά· Ἀριστοφ. Βάτρ. »κρέα ἀνάβραστα ἐφθά.« 2) Οὐδέτερ. ἀντὶ τοῦ, Βράζω, χοχλάζω, ἀναβρύω· ἀμφβ. ἀφ' οὗ

Ἀνάβρασις, εως, ἡ· (βράζω) βράσιμον, χόχλασμα· ἀμφβ.

Ἀναβράσσω· Ἀττ. ἀναβράττω· Μλ. ξω· (βράττω) = ἀναβράζω· Ἀριστφ. Βατ. 510. Εἰρ. 1107. Ἀχ. 1005. Ἀριστλ. Μετεωρ. 2, 16.

Ἀνάβραστος, ὁ, ἡ· (ἀναβράζω) νερόβραστος, βραστός, βρασμένος· Ἀριστοφ. Βάτρ. »ἀνάβραστα κρέα.«

Ἀναβράχω· (βράχω) ἀποτελῶ ἦχον, ψόφον, κτύπον· ἐπὶ πανοπλίας Ἰλ. Τ. 13. τεύχε' ἔθηκε — τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα »ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν« ὁ Σχολ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἢ πίπτοντα κατὰ γῆς, ἢ τριβόμενα ἀποτελοῦσιν ἦχον· καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναβλύζοντος μετὰ ψόφου· Ἀπολ. Ἀργ. Α'. »ἀνέβραχεν ἀλληκτον ὕδωρ« »ἐπὶ θυρῶν ἀνοιγομένων, κρατινῶ, κρετσινίζω· Ὀδυσ. Φ. 48. »ἀνέβραχε καλὰ θύρετρα« »ἔτριξεν ἡ θύρα, ἐν τῷ ἀνοίγεσθαι· Ζήτ. ἐν τῷ Βράχω.

Ἀναβρέχω, Μ. ἔξω· (βρέχω) βρέχω τι ἐκ δευτέρου, μεταβρέχω, ξαναβρέχω· Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΑ'. 6.

Ἀναβρόζω· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβρόχω.

Ἀναβρομέω· (βρέμω) ἀποτελῶ κρότον, ψόφον, ἦχον, Ἀθήν.

Ἀναβροντάω· (βροντάω) βροντῶ δυνατά, κατὰ συνέχειαν.

Ἀναβρόξειε, »πάλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ« Εὐσταθ. Ἐνεργ. Ἀόρ. α'. Ὀδυσ. Μ. 240 ὁσάκις ἡ Χάρυβδις κατέπινε τὸ θαλ. ὕδωρ. Εὕρηται δὲ καὶ παθητ. μετοχ. ἀόρ. »ποταμὸς ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν,« Ὀδυ. Λ, 585. δηλ. ἀναποδίν, ἀναρροφηθὲν ὕδωρ. παράβαλ. καὶ Βουττμ. λεξ. 2, σλ. 121. ἰδὲ καὶ καταβρόξειε.

Ἀναβροχίζω· Μ. ίσω· δένω τι μὲ βρόχον καὶ τὸ σύρω ἐπάνω· Παῦλ. Αἰγ. ὅθεν

Ἀναβροχισμός, οῦ, ὁ· τὸ διὰ βρόχου δέσιμον καὶ σύρσιμον εἰς τὰ ἄνω· ὁ Αὐτ. ς. 13.

Ἀναβρόχω, Μ. ὄξω· ἀναρροφῶ, ξανακαταπίνω· ἔστι δ' ἐξ αὐτοῦ μόνον τὸ, ἀναβρόξειε ἐν χρήσει.

Ἀναβρυάζω· Μλ. — άξω· (βρυάζω) ἐπὶ μανίας, ἢ εὐφροσύνης ἀντὶ τοῦ φωνάζω μεγάλως, καὶ τολμηρῶς· Ἀριστοφ. Ἱππ. 602. ταυτὸν καὶ Ἀναβορβορέω.

Ἀναβρυχάομαι· μέσ. ἀποθ. (βρυχάομαι) κλαίων ἢ παραπονούμενος φωνάζω μεγάλως, θρηνῶ, ὀρυλιάζω· Πλάτ. Φαίδρ.

Ἀναβρύχω· ἰδὲ ἀναβέβρυχε.

Ἀναβρύω· Μ. ύσω· (βρύω) = ἀναβλύω· (υυυ-).

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ· (ἀναβιβρώσκω) τὸ κατατρώγειν τι.

Ἀναβρώσκω· = Ἀναβιβρώσκω.

Ἀναβρωτικός, ή, όν· (βιβρώσκω) ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατατρώγειν.

Ἀναβωλακία, ας, ἡ· τὸ εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου γινόμενον αὐλάκι· αὐλακιά· Πίνδ. Πύθ. δ'. 406. »ἀναβωλακίας σχίζε νῶτον γᾶς« Ζήτ. Βωλάκιος.

Ἀναβῶσαι· Ἰων. ἀντὶ ἀναβοῆσαι· Ἡρόδ.

Ἀναγαλλίς, ίδος, ἡ· εἶδός τι φυτοῦ· ἰδὲ ἀγαλλίς.

Ἀναγαργάλιστον· Δωρικ. παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ Ἀναγαργάριστον.

Ἀναγαργαρίζω· Μ. ίσω· (γαργαρίζω) κάμνω γαργάραν, ἐκπλύνω τὸν λάρυγγα μὲ νερόν, ἢ ἄλλο τι· Πολυδ. »ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι« Ὅθεν

Ἀναγαργάρισμα, καὶ Ἀναγαργαρισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀναγαργαρίζειν.

Ἀναγαργάριστον, ου, τό· ἰατρικὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἀναγαργαρίζειν· Ἱπποκρ.

Ἀναγγελία, ἡ· (ἀναγγέλλω) δημόσιος δηλοποίησις.

Ἀναγγέλλω· Μ. λῶ· (ἀγγέλλω) ξαναδηλοποιῶ, ἀντιειδοποιῶ, μηνύω, φανερόνω, δίδω εἴδησιν· Ξενοφ.

Ἀνάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος) χωρὶς εἰδοποίησιν, ἢ εἴδησιν· ὅστις δὲν δηλοποιεῖται, ἢ δὲν ἐδηλοποιήθηκε· π. χ. μάχη ἀνάγγελος· ταυτὸν καὶ Ἀκήρυκτος· ἡ γινομένη χωρὶς νὰ προμηνυθῇ· Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 166.

Ἀναγείρω· (ἀγείρω) ξανασυναθροίζω, ξανασυνάζω.

Ἀναγελάω, ῶ· Μ. άσω, (γελάω) γελῶ μεγαλοφώνως· ἀρχίζω νὰ γελῶ, μὲ πέρνουν τὰ γέλοια. (ᾰσω)

Ἀναγεννάω, ῶ· Μ. ήσω· (γεννάω) γεννῶ ἐκ δευτέρου, ξαναγεννῶ· ὅθεν

Ἀναγέννησις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου γέννησις, ξαναγέννησις.

Ἀναγεύω, Μ. εύσω, (γεύω) δίδω νὰ γευθῇ τις τίποτε. Ἀριστοφ. Νεφ. 523. »ἀναγεῦσ' ὑμᾶς«

Ἀναγηρύομαι· μέσ. ἀποθ. (γηρύω) φωνάζω δυνατά (τὸ υ, δίχρονον).

Ἀναγής, ὁ, ἡ· (ἄγος) = ἄναγνος· (υυ-)

Ἀναγιγνώσκω, νεώτερ. μὴ ἀττικ. τύπος ἀναγινώσκω· Μλ. — γνώσομαι (γιγνώσκω· ἀνώμ.) ἀκριβῶς, ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως γνωρίζω· τὸ γιγνώσκω κατ' ἐπίτασιν· αὕτη ἐστὶ παρ' Ὁμ. ἡ μόνη σημασία τῆς λέξεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας μόνον τῷ ἀορίστῳ ἀνέγνων χρῆται· ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἡ σημασία τοῦ ξαναγνωρίζω· Ἡρόδ. 2, 91. »ποιεῦντα ἐκ Λιβύης τὴν Γοργοῦς κεφαλήν, ἔφασαν ἐλθεῖν καὶ παρὰ σφέας καὶ ἀναγνῶναι τοὺς συγγενέας πάντας.« Ἔτι δὲ διακρίνω, καὶ ἐκ τούτου ἡ συνηθεστέρα σημασία τοῦ διαβάζω· »γράμματα, βιβλία ἀναγινώσκειν« Ἰωνικ. ἰδίως· Ἑρμ. Γραμ. σλ. 503. Ἠρόδοτος δὲ ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἔργον οὐχ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί« Ἰων. ἔστι καὶ ὁ ἐν ταύτῃ τῇ συνδέσει ἀπαντώμενος ἀόρ. α'. ἀνέγνωσα· Ἡρόδ. 1, 68, 87, καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις.

Ἀναγκάζω· Μ. άσω· (ἀνάγκη) βιάζω, στενοχωρῶ, θλίβω τινὰ διὰ λόγων, καὶ φοβερισμῶν· δι' ὀρθῶν ἀποδείξεων, δι' εὐλόγων παραστάσεων πείθω, ἀναπείθω τινά· Valck ἐν Εὐριπ. Ἱππ. 921. Ἐπὶ πραγμάτων· ἀπαιτῶ κατορθόνω τι μὲ βίαν· ἀποδεικνύω τι ὡς ἀναγκαῖον· ἀφεν πιστικοῦ· Πλάτ. Θεαί. σλ. 1523. C. »καὶ ἐπὶ τούτοις, τὸν πολεμικὸν ἀναγκάζω προσβιβάζων τὴν χρυσῆν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ

τὸν τλῆον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖα. ἀποδέχομαί τι ὡς ἀποδεδειγμένον, ἀναγκαίως πιστεύω. Πλτ. Κρατ. σλ. 432. C. «τὸ δὲ μὴ, καὶ μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ πράγματα, ἵνα κομιδῇ ᾖ τοιοῦτον οἷόν περ οὗ ὀνομάζεται» 2) ὑποβάλλω εἰς ἀνάγκην. «ἀναγκάζω τινά τι» βιάζω τινὰ εἴς τι, κατορθόνω τι εἴς τινα μὲ βίαν. Πλτ. Φαιδ. σλ. 242. «καὶ ἐγὼ τὸν ποταμὸν τοῦτον διαβὰς ἀπέρχομαι, πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μεῖζον ἀναγκασθῆναι». Α. ὅθεν παθητ. «ἀναγκάζομαί τι» ἢ ἀναγκάζομαι, βιάζομαι εἴς τι. 3) τυραννῶ, στρεβλῶ.

Ἀναγκαθέτησις, εως, ἡ· βιαστικὸς νόμος. Εὐσέβ. ς. 7.

Ἀναγκαίη, ης, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνάγκη. Ὅμ. καὶ Ἡρδτ.

Ἀναγκαῖον, τό· ταὐτὸν καί, Ἀνάγκη. 2) Ἀναγκαῖον, ἢ Ἀνακαῖον· ἀντὶ τοῦ, φυλακή, δεσμωτήριον. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε΄. ιδ΄.

Ἀναγκαῖος, αία, αῖον· παρὰ τοῖς Ἀττικ. δέ, καὶ δικατάληκτος. Θεό. 1, 2. 4, 87. 5, 8. 7, 60. Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 554. Α. 559. Α. (ἀνάγκη)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀναγκαῖος, δηλ. ὅστις πρέπει χωρὶς ἄλλου νὰ γίνῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀλλέως· «ἀναγκαίῃ μύθοισι» Ὀδσ. Γ, 339. λόγος ἐξουσιαστικός, μὲ κῦρος, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πεισθῇ τις· «ἀναγκ. χρειοῖ» Ἰλδ. Θ, 57. στενὴ χρεία, μεγάλη ἀνάγκη· «ἦμαρ ἀναγκαῖον» Ἰλδ. Π, 836. ὅπερ ἄλλως «δούλιον ἦμαρ»· δηλ. ἡ βιαστικὴ ἡμέρα ἡ ὁποία κάμνει τοὺς ἐλευθέρους δούλους· ὅθεν δουλικὸς βίος (οὐχὶ δὲ ὥς τινες ἑρμηνεύουσι θανάτου ἡμέρα) ὡς παρὰ Σοφ. Αἰ. 485. «τύχη ἀναγκαία» τουτέστι δουλική· 2) παθητ. ἀναγκασμένος, βιασμένος, στενοχωρημένος, χωρὶς τὴν θέλησίν του· «πολεμισταὶ ἀναγκαῖοι» Ὀδσ. Ω, 498. δηλ. οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ μάχωνται καὶ θέλοντες καὶ μὴ θέλοντες· «δμῶες ἀναγκαῖοι» 209. δηλ. βιασμένοι νὰ δουλεύωσι· 3) ἐπειδὴ πᾶν βεβιασμένον γίνεται ἀκουσίως· ἀτερπής, ἀηδής, ὀχληρός, ἀνιαρός, λυπηρός. Θεογ. 291. 464. 4) φυσικὸν ἢ ἠθικὸν καθῆκον, ἄρα ἀναγκαῖον, ἀναπόφευκτον: «τὰ ἀναγκαῖα» δηλ. χωρὶς τῶν ὁποίων δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τις· οἷον· τροφή, ὕπνος, ἀκκινδύνευσις· ὁμοίως αἱ κατὰ φύσιν ἐπιθυμίαι, χρεῖαι· ἔτι δέ, τὰ ἀναγκαῖα, τὰ κατά τινα μοῖραν ἀνάγκης βεβαίως συμβαίνοντα· οἷον, γῆρας, θάνατος, κ. τ. τ. «τὰ ἐκ θεοῦ ἀναγκαῖα» ἡ ὑπὸ θεοῦ διαταχθεῖσα τῶν πραγμάτων τάξις· «τὸ ἀναγκαῖον» δηλ. τὸ κύριον, οὐσιῶδες, μέγιστον· ὅθεν καὶ = αἰδοῖον· 4) δι' ἐξ αἵματος συγγενείας· ἄρα κατὰ θείαν διάταξιν ὑπόχρεως· συγγενής. Ἐπίρρ. ἀναγκαίως· ὡσαύτως ἔστιν ἐν χρήσει καὶ «ἀνάγκῃ» ἐπιρρηματικῶς· «ἀναγκαίως ἔχει» εἶναι ἀναγκαῖον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ ἀλλέως. Ἡρδτ. 1, 89. 8, 140, 1. Εὐρπ. Ἡρκ. 859. Κύκ. 32. ἀφ' οὗ

Ἀναγκαστέον. Ἐπίρρ. ῥηματ. παρὰ τὸ ἀναγκάζω· πρέπει νὰ βιάζῃ, ἀναγκάζῃ τις. Πλατ. Πολτ. 378. = D

Ἀναγκαιότης, ἡ. Συγγένεια, οἰκειότης. Διον. Ἁλικ.

Ἀναγκαιοφαγέω. Ζήτ. Ἀναγκοφαγέω.

Ἀνάγκασμα, = Ἀνάγκη, Ἰωσηπ. ιδ΄. 12.

Ἀναγκαστήριος, ία, ιον. βιάζων, θλίβων, στενοχωρῶν· «τὰ ἀναγκαστήρια» Διονύσ. Ἁλικ. «Δικαιοσύνης ἀναγκαστήρια» τὰ βιάζοντα καὶ στενοχωροῦντα μέτρα.

Ἀναγκαστικός, ή, όν = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναγκαστός, στή, στόν· ῥηματ. Ἐπίθ. παρὰ τὸ ἀναγκάζω· βιασμένος, ἀναγκασμένος. Ἡρδτ. 6, 58.

Ἀνάγκη, ἡ. Ἰωνικ. καὶ Ὁμ. ἀναγκαίη (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἀνάγω· κατὰ Doederl. δέ, παρὰ τὸ ἄγχω) βία, χρεία, στενοχωρία, βιαστικὸν μέτρον· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται μάλιστα τῇ δοτικῇ, συντάσσεται μετὰ ῥημάτων ἐπιρρηματικῶς· βιαίως, ἀκουσίως κατὰ προσταγὴν πράττειν, ποιεῖν κ. τ. τ. «ἀνάγκῃ ἀείδειν, ἀφ' ἱμεν, πολεμίζειν, φεύγειν» κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἀνεσηγητ. «ἀνάγκη ἴσχειν, ἄγειν, κελεύειν». Ἐν Ὀδυσ. Κ, 434. δέ, τῇ δοτικῇ πρόσκειται τὸ καὶ κατ' ἐπίτασιν· «οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκῃ, ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξ'» 2) ὡς φυσικὴ δὲ ἀνάγκη· ἡ κατὰ φύσιν ὁρμὴ ἢ ἐπιθυμία· φυσικὸς νόμος· μοῖρα, τὸ εἱμαρμένον, πεπρωμένη, χρεὼν τό (γραπτὸν) τύχη· «ἀνάγκαι ἐκ θεῶν» ὅσα διέταξεν ὁ θεός· 3) ὡς ἠθικὴ ἀνάγκη· πάντα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ μεταχειρίζηταί τις εἰς τὸ νὰ ἀποτελῇ τι εἰς ἄλλους καὶ χωρὶς τῆς θελήσεώς των. Πειθοῦς δεσμός· (ῥητορικὴ) μετὰ λόγου ἡ δικαία βία· ἀναντίρρητος, ἡ ἀνυπόστατος ἔλεγχος (ἀπόδειξις): 4) βιαστικὰ μέτρα· οἷον βάσανος, στρέβλωσις, κόλασις, παιδεία, τιμωρία, ποινή, ἐπιτίμιον, δεσμά, εἱρκτή· (φυλάκισμα) κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν συνήθως. Ἡρδτ. 1, 116. «Ἀστυάγης δέ μιν οὐκ εὖ βουλεύεσθαι ἔφη, ἐπιθυμέοντα ἐς ἀνάγκας μεγάλας ἀπικνέεσθαι» καὶ Διόδ. 3, 14. «ἀνάγκας ἐπιφέρειν» «ἀνάγκην προστιθέναι». Ξεφ. Ἱέρ. ὅθεν καί, λύπη, ἄλγος (πόνοι) ἀθλιότης, ταλαιπωρία, ἔνδεια, κίνδυνος, θλίψις· 5) φυσικὸς δεσμός, συγγένεια ἐξ αἵματος. Κατ' ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν «ὑπ' ἀνάγκης» εὑρηται Ὀδσ. Τ, 156. «Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης» ὡσαύτως καί, «πρὸς ἀνάγκην», καὶ «δι' ἀνάγκης» ἔτι δὲ καί, «πολλὴ γ' ἀνάγκη», ἡ «ἀνάγκη πολλή». Valck εἰς Εὐρπ. Φοιν. καὶ «πᾶσα ἀνάγκη» Wolf εἰς Δημοσθ. Λεπτ.: ἀνάγκη (ἐστί), ἀναγκαῖόν ἐστιν.

Ἀναγκόδακρυς, ὁ, ἡ· υ, τό· γεν. υος (δάκρυ) ὅστις βιάζει τὸν ἑαυτόν του νὰ κλαύσῃ, θέλει νὰ δείξῃ ὅτι κλαίει, δὲν κλαίει διὰ λύπην. Α. Beckk. 1, σλ. 20, 14.

Ἀναγκοσιτέω, ῶ. Μ. ήσω. βιάζω, στενοχωρῶ τινα νὰ φάγῃ, χορτάζω, (θρέφω, τὸ τουρκοβ. ταΐζω) σταυικῶς· ἐπὶ κτηνῶν. Ἀθήν. Β. παρὰ τό.

Ἀναγκόσιτος, ὁ, ἡ· (σιτέω) ὅστις εἶναι βιασμένος, τὸν βιάζουν νὰ τρώγῃ· ὅστις πρέπει νὰ φυλάττῃ αὐστηρὰν δίαιταν.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω. (τρέφω) τρώγω ἐξ ἀνάγκης, χωρὶς νὰ θέλω· τρώγω κατ' αὐστηρὰν δίαιταν καὶ ὄχι κατὰ τὴν ὄρεξίν μου· ὡς ἔπρεπε νὰ τρώγωσιν οἱ ἀθληταὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον προσδιωρισμένη καὶ ἡ ποιότης καὶ ἡ ποσότης τῶν φαγητῶν. δηλ. τί φαγὶ καὶ πόσον ἔπρεπε νὰ τρώγουν.

Ἀναγκοφαγέω, ῶ· (ἀναγκοφάγος) = ἀναγκοτροφέω· ἀφ' οὗ

Ἀναγκοφαγία, ἡ· τὸ τρώγειν ἐξ ἀνάγκης τὸ διωρισμένον, ἐξαιρ. οἱ ἀθληταί. Ἀριστοτ. Πολ. Η. 3. ὅπου τινὰ χειρόγρ. Ξηροφαγίαις ἔχουσι.

Ἀναγκοφάγος, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) = ἀναγκόσιτος.

Ἀναγκοφορέω, ῶ. Μ. ήσω. (φέρω) ὑπομένω τι ἐξ ἀνάγκης μὴ δυνάμενος νὰ τὸ ἀποφύγω. Διονύσ. Ἁλικ. Γ΄. 16.

Ἀνάγκυλος, ὁ, ἡ, (ἀγκύλη) Διόδ. Σικ. Γ΄. 8. «ἀνάγκυλα ἀκόντια» κοντάρια χωρὶς ἀγκύλην, λωρίον διὰ τὸ ῥίψιμον.

Ἀναγλυκαίνω. Μ. ανῶ. (γλυκαίνω) κάμνω τι νὰ γένῃ γλυκόν.

Ἀνάγλυπτος, (γλύφω) ὁ, ἡ· ὁ εἰς ὕψος γεγλυμμένος, σκαλισμένος· ὡς «ἀνάγλυφον ποτήριον» τοῦ ὁποίου τὰ πλουμίδια ἐξέχουσιν.

Ἀναγλυφάριος (γλύφω) ὁ τεχνίτης ὅστις κάμνει σηκωτὰ ἢ πεταχτὰ σκαλισμένα πράγματα. Μακάρ.

Ἀναγλυφή, ῆς, ἡ· τὸ εἰς τὰ ἄνω, ἤτοι πρὸς τὸ ἔξω πεταχτόν, σηκωτόν, σκάλισμα, πλουμισμα· τὸ γαλλ. Basrelief.

Ἀνάγλυφον, τό = ἀναγλυφή.

Ἀνάγλυφος = ἀνάγλυπτος

Ἀναγλύφω. Μ. ψω. (γλύφω), σκαλίζω· κάμνω νὰ φαίνεται ὑψωμένον τὸ σκαλισμένον· οὐ τὸ ἐναντ. Διαγλύφω.

Ἀναγνάμπτω. Μ. άμψω. (Γνάμπτω) στρεβλόνω τι ἢ λυγίζω. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ξ. 348. — «δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί» ἀντὶ τοῦ, ἔλυσαν τὸν δεσμόν· ὅθεν

Ἀναγνάμπτομαι, ἀνακάμπτομαι, στρεβλόνομαι, 348. — «ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή» ἐλύγισεν ἢ ἐστρέβλωσεν ἡ μύτη τοῦ κονταρίου.

Ἀναγνάπτω, (γνάπτω) ξαναλευκαίνω, μεταστρίζω, μετακαστρεύω, ὡς ὁ γναφεύς· λευκαστής.

Ἀναγνεία, ἡ· (ἄναγνος) ἀκαθαρσία, μολυσμὸς διὰ τινος κακοπραγίας, ἐκ τοῦ Ἁγνός, καθαρός.

Ἀνάγνιστος, ὁ, ἡ· (ἀγνίζω) ὅστις δὲν ἐκαθαρίσθηκε, δὲν ἐπαστρεύθηκε, δὲν ἔπλυνε μὲ μετάνοιαν τὸ σφάλμα, τὴν ἁμαρτίαν του. Ὀρφ. Ἀργ. 1229. καί

Ἄναγνος, ὁ, ἡ· (ἁγνός) ἀκάθαρτος, ἀπάστρος· τὸ ἀπὸ τοῦ τουρκοβ. λερωμένος ἢ μαγαρισμένος· αἰσχρόβιος, μὴ σώφρων· κυρίως δὲ ὅστις ἔχει ἐπάνω του μολυσμὸν ἐγκλήματος· δηλ. ὅστις ἔκαμε μεγάλην ἁμαρτίαν.

Ἀναγνωρίζω, Μ. ίσω. ἀττ. ιῶ· (γνωρίζω) ἀποδέχομαι, στέργω τι, ξαναγνωρίζω. Πλάτ. Πολ. ὅθεν

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ· ξαναγνώρισις, τὸ γνωρίζειν ἐκ δευτέρου· τὸ ἀποδέχεσθαί τι. Πλάτ.

Ἀναγνώρισμα, τος, τό· τὸ σημεῖον, δι' οὗ ἀναγνωρίζεταί τι· πληθυντ. «τὰ ἀναγνωρίσματα» στολισμοὶ ἢ ἐνδύματα (παιγνίδια) νηπίων ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ γονεῖς γνωρίζουν ἐκτεθειμένα παιδία των (τὰ ὁποῖα ἡ μητέρες των καθὼς τὰ γεννήσουν τὰ βάλουν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ τὰ εὕρῃ ἄλλος νὰ τὰ ἀναθρέψῃ) Πλάτ.

Ἀναγνωρισμός, ὁ· Ἀναγνώρισις.

Ἀναγνωσείω· ἐφετικὸν ῥῆμα παρὰ τὸ ἀναγιγνώσκω· ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ ἀναγνώσω.

Ἀνάγνωσις, εως, ἡ· (ἀναγιγνώσκω) ξαναγνώρισις. Ἡρόδοτ. Α΄. 116. 2) ἀνάγνωσις, διάβασμα. Πλουτ. «ὥσπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι· τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἡ ἀνάγνωσις». 3) κατάπεισις, τὸ διὰ λόγων καταπείθειν τινά. 4) ὑπόμνησις, ἡ ἡ ἄνωθεν γνῶσις. Θεοφύλα. 5) περικοπὴ ἀπό τινος Γραφῆς, ἥτις ἀναγινώσκεται ἐν Ἐκκλησίαις. 6) ῥητόν. Ἀθανάσ.

Ἀνάγνωσμα, τό· διάβασμα εἰς ἐπήκοον· (νὰ ἀκούηται)· 2) τὸ ἀναγνωσμένον, ὅ,τι ἀνεγνώσθηκεν, ἐδιαβάσθηκε, μάλιστα μεγαλοφώνως καὶ τὸ ἤκουσαν ἄλλοι = Ἄκουσμα, Ἀκρόαμα· τὸ ἀναγνωσθὲν χωρίον (περίοδος ἢ μέρος ἀπὸ κἀνὲν βιβλίον).

Ἀνάγνωστος, ὁ, ἡ (ἀναγιγνώσκω) ὅστις διαβάσθηκε, εἶναι ἡμπορεῖ νὰ διαβασθῇ, ἠμπορεῖ νὰ διαβασθῇ· 2) = ἄγνωστος· ὅστις δὲν γνωρίζεται· δὲν πρέπει νὰ διαβασθῇ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν διαβάσῃ τις· 3) ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωσις γραφῆς τινος. Βασίλ.

Ἀναγνωστήριον, ου, τό. τόπος ἔνθα γίνεται ἡ ἀνάγνωσις, 2) = ἀναλογεῖον.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ· ὁ ποῖος ἀναγινώσκει, διαβάζει τι. Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. «τὸν ἀναγνώστην τοῦ Καλλισθένους».

Ἀναγνωστικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἡ ἀνήκων εἰς τὸ ἀναγινώσκειν.

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ· ἀνακήρυξις, δημόσιον διαλάλημα καὶ φανέρωσις, ὅταν προβιβάζεταί τις εἴς τι ἀξίωμα· ἐκ τοῦ

Ἀναγορεύω, Μ. εύσω· (ἀγορεύω) ἀνακηρύτ-

τω, δημοσίως δηλοποιῶ, διαλαλῶ τὸν προβεβασμένον τινος. Δημοσθ.

Ἀνάγραμμα, τος, τό· (ἀναγράφω) τὸ μετατιθέναι τὰ στοιχεῖα λέξεώς τινος, δι' οὗ γίνεται ἄλλη τις λέξις· π. χ. ἦρα, ἀήρ· ἀρετή, ἐρατή. Ἀρσινόη, ἴον Ἥρας· κλ. τ. τ.

Ἀναγραμματίζω. Μ. ίσω. ποιῶ ἀναγραμματισμόν, ποιῶ διὰ τῆς μεταθέσεως τῶν στοιχείων ἄλλην λέξιν.

Ἀναγραμματίζομαι· πάσχω ἀναγραμματισμόν. Εὐσταθ. «ἀναγραμματισθεὶς γὰρ καὶ τὸν ὁ χόλος, τὸν λόχον ποιεῖ· ὡς καὶ τὸ ἄνειμας, ἔμεινας γίνεται».

Ἀναγραμματισμός, οῦ, ὁ· μετάθεσις τῶν στοιχείων λέξεως, ὥστε ἄλλην τινὰ λέξιν γίνεσθαι· συγγραφὴ ἀναγράμματος.

Ἀνάγραπτος, ὁ, ἡ, (ἀναγράφω) γεγραμμένος εἰς τι μέρος, διὰ παντοτεινὴν ἐνθύμησιν. Θουκυδ. «κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ αἰεὶ ἀνάγραπτος».

Ἀναγραφεύς, έως, ὁ· ὅποιος γράφει, ἢ ἀντιγράφει, περνᾷ τι εἰς τὸ Κατάστιχον, ὁ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας διωρισμένος γραφεύς, τὸ Ἰταλ. Νοτάριος, παρὰ Λυσίᾳ «Ἀναγραφεὺς νόμων» *Scriba publicus.*

Ἀναγραφή, ῆς, ἡ· γράψιμον, μεταγράψιμον, ἀπέρασμα εἰς κατάστιχον, τὸ Ἰταλ. ρεγιστράρισμα· τὸ γεγραμμένον, ἀπερασμένον εἰς κατάστιχον τὸ Ἰταλ. ρεγίστρον· τὰ διαπεπραγμένα ψηφίσματα, ἢ ὑπομνήματα, τὸ Ἰταλ. ἄκτα τὰ ὁποῖα ἐθεωρήθησαν εἰς τὸ κριτήριον. Ἀθήν. ΙΕ. «τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή» ἐστιν, ἀπομνημόνευμα πράξεων τινῶν ἐνδόξων. Διόδ. Σικ. «οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατεσκευασμένων» καὶ Ξενοφ. Πολ. Γ, 11. «πόλεις τῆς ἀναγραφῆς ὀρεγόμεναι» ἀντὶ τοῦ, δημοσίας καταγραφῆς.

Ἀναγράφω. Μ. ψω. γράψω· (γράφω) γράφω εἰς τὰ Πρακτικά, εἰς τοὺς Κώδικας, εἰς τὰ Κατάστιχα, «ἀναγράφειν εἰς καταλόγους». Ἰσοκρ. ἀντὶ τοῦ, γράφειν, περᾶν εἰς τὸν κατάλογον. Πλούτ. «ἀναγράφειν κληρουχίας», ἤγουν γεγραμμένας ἔχειν τὰς διὰ λαχνοῦ κληρονομίας· τρόπ. «ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις». Δίων. ἀντὶ τοῦ, συναριθμεῖν, κατατάττειν τινὰ εἰς τὸν κατάλογον τῶν φίλων. «Ἀναγράφω ὡς εὐεργέτην μου»· θεωρῶ, μετρῶ, κρατῶ τινα ὡς εὐεργέτην, τὸν ἀπερνῶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν εὐεργετῶν μου· «ὅτι Θεμιστοκλῆς μὲν διὰ τοῦτο τοῦ ἔργου Σάμου ἐτυράννευσε... Φύλακος δ' εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη». Ἡρδτ. 8, 85. καὶ «Μενεκράτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον». Ἀθην «στήλην ἀναγράφω» ἀντὶ ἐπιγράφω καὶ στήνω εἰς δημόσιον ἀνάγνωσιν· «ποιήσαντες στήλην ἐψηφίσαντο ἀναγράψαι τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας». Ἀντφ. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀφιερόνω· «ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν». Θεδ. ὡσαύτως καὶ σκῦλα ἀναγράφειν· καὶ νόμους ἐν τῇ στοᾷ ἀναγράφειν, ἰδὲ ἐγγράφειν· 2) συγγράφειν «ἀναγράψαι βιβλίον» Γαλην· 3) ἀντιγράφω κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου· «δεῖ γὰρ ὑποτυποῦσθαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι». Ἀριστλ. Νικομ. α', 7. «ὁ ἀναγράψας τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀριστοτέλους». Δημήτρ. 231. ἀντὶ τοῦ συλλέξας. (γρ.)

Ἀνάγραφον, τό. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀναγραφεύς.

Ἀναγρεύομαι· μέσ. ἀποθτ. (ἀγρεύω)· εἶμαι εἰς τὸ κυνήγι, κυνηγῶ. Ἀθήν. σελ. 60.

Ἀναγρία, ας, ἡ· (ἄγρα) ἔλλειψις κυνηγίου, ἐμποδισμένο κυνήγι· ὁ καιρός, καθ' ὃν εἶναι ἐμποδισμένον τὸ κυνήγι. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ. 34.

Ἀναγρύζω. Μ. ύξω (γρύζω) γρυλλίζω, φωνάζω ὡς χοῖρος. Ἀριστοφ. Νεφ. 944. Ξενοφ. Οἰκ. Β', 11. «οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας» δηλ. δὲν μοὶ ἔδωκας ἄδειαν νὰ ὁμιλήσω οὔτε γρῦ.

Ἀναγυμνόω· ῶ. Μ. ώσω· (γυμνόνω) ξεγυμνόνω, ξενδύνω τὰ φορέματά τινος καὶ τὸν ἀφίνω καθὼς τὸν ἐγέννησεν ἡ μητέρα του: ξεσκεπάζω.

Ἀνάγυρις, εως, ἡ· καὶ Ἀνάγυρος, ὁ καὶ ἡ· βρομερός τις θάμνος (κουτσουλέδι) τὸ ὁποῖον κάμνει καρποὺς ὁμοίους μὲ ξυλοκέρατα (πιθανῶς ∪∪–∪) Ζήτ. Ὀνόγυρις.

Ἀναγχιππέω, (ἀνάγκη, ἱππεύω)· ἀναγκασμένος, χωρὶς τὴν θέλησίν μου εἶμαι εἰς τὸ ἱππικὸν (εἰς τὴν καβαλαρίαν στρατιώτης) Εὔπολ. παρὰ Σουίδ.

Ἀνάγχω (ἄγχω) κρεμνῶ, πνίγω τινὰ μὲ τὸ σχοινί, μὲ τὴν θηλειάν.

Ἀνάγω, Μ. ἀνάξω, ἀόρτ. ἀνήγαγον· (ἄγω· ἀνμλ.) φέρω ἐπάνω, ἀνεβάζω, φέρω εἰς ὕψος, σηκόνω, ὑψόνω, φέρω τι ἀπὸ χαμηλότερον εἰς ὑψηλότερον τόπον ὡς, «ἀνήγαγον εἰς ὑπερῷον». Πράξ. Ἀποστ. Θ'. 39. ἀπὸ τὸ αἰγιαλὸν ἐνδότερον (βαθύτερα) εἰς τὴν ξηράν· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν ὑψηλότερα κειμένην Τρῳάδα «τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας Ἀτρείδης;» Ἰλδ. Ι, 338. δύναται ὅμως νὰ ἐκληφθῇ καὶ τοῦτο κατὰ τὴν ὑπὸ Ἡροδ. πολλάκις χρῆσιν τῆς λέξεως· **ἐκπλέω εἰς τὸ πέλαγος**· ὡσαύτως καὶ ἀνάγειν ἁπλῶς ἄνευ τοῦ, **νῆας**· 1) «ἐπειδὴ ἐγίνοντο μέσαι νύκτες, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἑσπέρης κέρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνα, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κέον τε...» Ἡρδτ. 8, 76. Οὕτω καὶ «γυναῖκα ἀνάγειν» γυναῖκ' εὐειδέ' ἀνῆγες ἐξ Ἀπίης γαίης». Ἰλδ. Γ, 48. παράβαλ. καὶ Ζ, 292 καὶ Ὀδσ. Σ, 114. ἔτι δὲ καὶ κομίζω (φέρνω) ὀπίσω· «τοὺς μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον». Ἰλδ. Ο, 29. Πολλάκις δὲ χρῆται Ὁμ. τῇ λέξει κατὰ ἐλαχίστην διαφορὰν τοῦ ἁπλοῦ ἄγω· «τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε» Ὀδσ. Γ, 272. καὶ Δ, 534. καὶ Ἰλδ. Θ, 203. Ἐπὶ αἰχμαλώτων εἰς τὴν πατρίδα ἀγομένων· «τοὺς δ' ἄναγον ζωούς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ» Ὀδσ. Ξ, 272. «Ἐς φάος ἄγειν» ἀνακαλεῖν ἐκ τοῦ ᾅδου εἰς τὸν κόσμον. Ἡσδ. Θγ. 626. «ἀλλά σφεας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι... ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις». **Ἀνάγειν πνεῦμα**, ἀντὶ ἀναπνέειν βαθέως (βαθὺ ἀνάπνευμα). Ἡ κυρία σημασία τῆς λέξεως ὑμετριάσθη πολλαχῶς μεθ' Ὁμ. Ἀνάγω τινα· τουτέστι ὑψόνω μὲ ἐπαίνους· «εἰς τιμὰς ἀνάγ.» δηλ. τιμῶ μὲ προβιβασμὸν ἀξίας· ἔτι καὶ ὅτε ἀνατρέχω· β) ἀναφέρω τὸ Ἰταλ. ρηφερίρω (ρηφερένω) τι εἰς τὸ κριτήριον «ἀνάγω τι εἰς τοὺς Ἄρχοντας», τὸ λατιν. referre ad Senatum: μεταφ. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· ἀναφέρω τι εἰς τὸ κύριον ἀξίωμα: δίδω ὀπίσω, ὡς τὸ λατιν. redhibere· «ἀνάγειν λόγ.» ἀναφέρω τὴν διήγησιν εἰς προηγούμενα ἔργα, ἢ πράγματα, ἢ πεπραγμένα· τὸ λατ. altius repetere. γ') Ἄνευ οὐσιώδους δυνάμεως τῆς προθέσεως· ἀνάγω τινα εἰς βασιλέα δηλ. παρουσιάζω· «ἑορτήν, θυσίαν, παιᾶνα ἀνάγειν» ἑορτάζω ἑορτήν, θυσίαν, πανηγυρικήν, παρ' Ἡρδτ. πολλάκις· οὕτω καὶ χορὸν ἀνάγω. «Ἡσδ Ἀσ. 280. αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα» «ὅτε δὲ αἷμα ἀνάγουσι τὸ κοινόν», πέρνω αἷμα· δ') ἀμεταβάτ. Ἐπὶ στρατηγοῦ· «ἀνάγει» ὑπαχ. ἑαυτὸν ἢ πόδα· δηλ. τραβίζεται ὀπίσω, τὸ Ἰταλ. ῥετιράρει. Ξνφ. Κατὰ μετ. διάθ. ἀπὸ Πλουτάρχου δὲ καὶ κατὰ παθτ. **ἀνάγομαι**, μετὰ μετ. ἀορστ. ἐκπλέω εἰς τὸ πέλαγος (κάμνω πανιά). Ἡρδ. 6, 96. «ταῦτα δὲ ποιήσαντες καὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγοντο» καὶ 8, 84. Μέσως, ὡς τὸ ἀναβάλλεσθαι· ἄρχομαι, ἐξάρχομαι (ἀρχινῶ κάμνω ἀρχήν) ὁ ἀντίθετον τὸ κατάγω· ἀφ' οὗ

Ἀναγωγεύς, έως, ὁ· ὁ κυρίως φέρων τι εἰς τὰ ἄνω. Ἀνάλεκτ. Β'. 42. (ἡλεῖ) «ψυχῶν ἀναγωγεῦ»· κατὰ διωρισμένην δὲ σημασίαν ἐν χρήσει συνήθως, πάντοτε μὲ τὸ ὁποῖον ἕλκει, σύρει τις τι ἄνω· δηλαδὴ σχοινίον, λωρίον, καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ τὸ λωρίον τῆς ἀσπίδος ἐπωάζει· δεσμὸς τῆς ἀσπίδος· ὡς παρ' Ὁμ. ὁ τελαμών, ὃν ὁ Εὐσταθ. Ἀναγωγέα, καὶ Ἀναφορέα ἐξηγεῖ· ἔτι δὲ καὶ τὰ λωρία τῶν σανδαλίων· (τὰ λουριὰ ἀπὸ τζαρούχια) καὶ αὐτὸ τὸ ὄπισθεν μέρος (ἡ φτέρνα) τῶν σανδ. ἢ καὶ ὑποδημάτων.

Ἀναγωγή, ῆς, ἡ· τὸ φέρσιμον εἰς τὰ ἄνω· ἀνέβασμα, ὕψωσις· τὸ πάρσιμον τῆς ἀνάγκης β) τὸ ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος πλεύσιμον τοῦ καραβίου. Δημοσθ. «ἀναγωγὴ τῶν νεῶν» καὶ Ξεν. Ἑλλ. Α. 6. Ἀναφορά, τὸ ἰταλ. ρεφερίρισμα, κριτολογουμένου πράγματος ἐξαιρ. εἰς τὸ οἰκεῖον δικαστήριον· γ) ἡ ἀνατροφή, παιδεία, διδασκαλία τῆς νεολαίας. Ζήτ. Ἀνάγω. Ἀποβολή, Ἔκβλημα· τὸ νὰ πάρῃ τινὰς αἷμα, παρ' Ἰατροῖς «ἡ ἀναγωγὴ αἵματος». Ἐπιστροφή, φέρσιμον εἰς τὰ ὀπίσω. Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. Ἀνατροφή, παιδεία τῶν τέκνων. Συνέτ. «καὶ γὰρ ἐφυ καὶ τέθραπται καλῶς καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως» καὶ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. «ἡ δὲ ἀναγωγή, καὶ ἣν καλοῦσί τινες τῶν φυτῶν παιδείαν» οἷον σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων· δ) ἡ ἀναφορὰ λόγου εἰς ἀξίωμά τι· ε) ἀπόδοσις (ὀπίσω δόσιμον) πράγματός τινος· καὶ ζήτησις διὰ κριτηρίου ἀντιληφθείσης ζημίας τινος· τὸ λατ. regresso. Πλατ. Νμ. ια'. ϛ') Παρὰ Θεολ. θεωρία ὑψηλή, καθ' ἣν ἐξηγεῖται ἀναγωγικῶς, δηλ. ἀλληγορικῶς τὰ κατὰ τὴν θείαν γραφήν, ὕψωσις δηλ. τοῦ πνεύματος ἀπὸ τὰ ταπεινὰ εἰς ὑψηλότερα.

Ἀναγώγια, ων, τά· ὑπακ. ἱερά· (ἀνάγω) = ἀναβατήριον· ἑορτὴ καὶ θυσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν, ὅτε ἔμελλεν νὰ πλεύσωσι, νὰ ταξιδεύσωσιν, Αἰλιαν.

Ἀναγωγία, ας, ἡ· (ἀνάγωγος) ἀπαιδευσία, ἔλλειψις ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας· Πλούτ.

Ἀναγωγικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. Ἀναγωγικῶς· ὁ φέρων τι εἰς τὰ ἄνω· ὁ ὑψώνων, σηκόνων ἀπὸ τὰ ταπεινὰ εἰς τὰ ὑψηλά· τὸν νοῦν ὑψόνων· παρὰ Θεολόγ. δὲ «Νοῦς ἀναγωγικός», νόημα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται καὶ ἐξηγεῖται ἀλληγορικῶς, δηλ. ἄλλως παρὰ τὸ σημαινόμενον τῆς λέξεως, μὲ ὑψηλοτέραν ἔννοιαν.

Ἀναγώγιος, ὁ, ἡ· (ἀνάγω) ὅστις ἄγει (φέρνει) εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· Ἀνάλεκτ. Β'. 443.

Ἀναγωγός, ὁ, ἡ· (ἀνάγω) = ἀναγώγιος· Κατὰ Μαξ δὲ καὶ Παχυμ. «ἀνάγωγος ζωὴ μὲν ἡ κακὴν ἀγωγὴν ἔχουσα, ἀκόλαστος καὶ ἀπαίδευτος· ἀναγωγὸς δὲ (ὀξυτόνως) ἡ τὰ ἄνω ζητοῦσα καὶ πρὸς θεὸν ἐπεστραμμένη».

Ἀνάγωγος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀναγώγως· (ἀγωγή, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀπαίδευτος, στερημένος ἀνατροφῆς καὶ παιδαγωγίας, κακοαναθρεμμένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ, νὰ ἀναθρέψῃ, παιδεύσῃ, διδάξῃ τις, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· Ξενοφ.

Ἀναγώνιστος, ὁ, ἡ· (ἀγωνίζομαι) μὴ ἀγωνιζόμενος, ὅποιος δὲν γυμνάζεται, δὲν ἀγωνίζεται, ἀνάξιος εἰς ἀγῶνα, εἰς πόλεμον· Πλτν. Νμ. 12, σελ. 835. (ν. 2) ἀργός, ὀκνηρός, ἀκρατής, δειλός Ξεν. Π. α'. 5. 10.

Ἀναδάζομαι = τῷ ἑξῆς.

Ἀναδαίω, Μελ. -δάσομαι (δαίω, ἀνωμλ.) Μοιράζω ἐκ νέου, ξαναμοιράζω· Θουκ. Ε. «καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι» ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξ ὑπαρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι· καὶ Ἡρόδοτ. Δ. 159. «τῆς γῆς ἀναδασ-

μένησα· μοιραζομένης, διαιρουμένης εἰς μερίδια· ἐν γένει μοιράζω, διαμοιράζω, ἐξαιρέτως ἀδιαίρετον (μὲ πόλεμον κυριευμένην) ἢ κατὰ νέον σύνταγμα (τὸ Ἰταλ. κονστιτουτσιόνη) κυβερνηθησομένην χώραν, μεταξὺ εἰς τοὺς κατοίκους της· Ruhnk. ἐν Τιμ. σελ. 33.

Ἀναδαίω (δαίω) = ἀνακαίω· ἀνάπτω τι, βάνω φωτιὰν εἴς τι καὶ τὸ καίω· «κάμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει φλογὸς μέγαν πώγωνα . . .» Αἰσχλ. Ἀγμ. 305.

Ἀναδάκνω, Μ. δήξω· (δάκνω· ἁπλ.) δαγκάνω πάλιν ὅ,τι εἶναι ὁλόγυρά μου· δαγκάνω ἐκ δευτέρου· Ἀρετ. α', 2.

Ἀναδασμός, οῦ, ὁ· (ἀναδάζομαι) ἐκ δευτέρου μοιρασμός· διαίρεσις, μοίρασις· Δημοσθ. εἰς Τιμοκρ. «οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῶν Ἀθηναίων» καὶ Ἡρόδ. 4, 159, 163.

Ἀνάδαστος, ὁ, ἡ· (ἀναδάζομαι) ἐκ δευτέρου ἀμοιρασμένος, ξαναμοιρασμένος· κυρίως μοιρασμένος· «ἀνάδαστος γῆ» ἡ εἰς ἕνα μερίδια διανενεμημένη (διαμοιρασμένη) Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε'. «θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον, ἠξίουν ἀνάδαστον ποιῆσαι τὴν χώραν» 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, μάταια ἐπιχειρισμένος, ἄκυρος, ἀπορριμμένος· Τιμ. σελ. 33. Δίων. Κατ. ΝΔ'. 28. «Ἀνάδαστος κρίσις» Δίων. Χρ. 37. ἀντὶ τοῦ, χαλασμένη, ἀνατετραμμένη· «Ἀνάδαστον δικαστήριον» Λουκιαν. τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει, δὲν δέχεται τινάς· ὃ ἐστὶ δὲν ὑποτάττεται εἰς αὐτό.

Ἀναδέδρομα· β'. Παρακμ. γ'. ἑνικ. προσ. παρὰ τό, ἀνατρέχω· Ὁ ἴσ.

Ἀνάδειγμα, τος, τό· (ἀναδείκνυμι) εἰκών, τύπος πράγματός τινος διὰ δεῖξιμον τῆς ποιότητος ἐκείνου τοῦ πράγματος· δεῖγμα, τὸ κοινότερον μόστρα· Ἡσύχ. «τὸ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς δεικνύμενον εἴδωλον» 2) περιδέραιον τῶν κηρύκων (εἶδος λαιμοδέτου τὸ τουρκ. γκετζουρτάκι, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν οἱ κήρυκες, ἢ δημαλαλητάδες) δεσμός τις περὶ τὸν τράχηλον τοῦ κήρυκος· Πολύβ. Δ'. 93. ἰδὲ Φορβεία· Jac. ἐν Ἀνθ. 5, 2, σελ. 62.

Ἀναδείκνυμι, καὶ **Ἀναδεικνύω**· ὁ Μέλλ. δείξω· Δείχνω τι σηκόνων αὐτὸ εἰς ὕψος, ὅθεν «σημεῖον ἀναδεικνύναι» ὡς Πολύβ. «σημεῖον ἀνέδειξαν», ἀντὶ τοῦ ἔδωκαν, ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς σημεῖον· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ παθητ. διάθεσιν· ὅθεν 2) διὰ σημείων δίδω νὰ καταλάβουν, φανερόνω καὶ Πλατ. Χαρμ. καὶ Ξεν. Ἑλλ. γ'. ε', 16. ἀνοίγω, ξεσκεπάζω· «πύλας ἀναδεικνύναι» Σχολ. Ἠλεκτ. 1434. «τὸν νυρτὸν ἀναδείξαντες» 3) δηλοποιῶ τι τελειωμένον πρᾶγμα ἐξαιρ. προκαλῶ (τὸ Ἰταλ. προκλαμάρω) κοινοποιῶ τὴν ἐκλογήν τινος, εἴς τινα ἀξίαν προχειρίζομαι, ψηφίζω· ἐκλέγω, διορίζω εἴς τι, ἀφιερόνω· (τὸ Ἰταλ. ντεντικάρω)· Πλούτ. εἰς Καίσ. «ὕπατον ἀνέδειξας ἑαυτόν»· Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1454. «πύλας ἀναδεικνύναι».

Ἀνάδειξις, εως, ἡ· δείξιμον· 2) κοινοποίησις, δηλοποίησις, φανέρωσις εἰς τὸ κοινόν· ἀναγόρευσις (χειροτόνημα) τὸ Λατιν. renuntiatio, ἢ τὸ γνωστότερον Ἰταλ. πρεζεντατσιόνη· 3) ἐκλογή, ψήφισις, διορισμός, ἀφιέρωσις· δήλωσις· ἔδειξ.

Ἀναδείπνια, ων, τά· τὰ μετὰ τὰ κρέα καὶ τοὺς ἰχθῦς παρατιθέμενα ὀπωρινὰ ἐδέσματα τραγηματώδη· παρὰ τοῖς Λυκίοις· Εὐστάθ. τὸ μαλλ. dessert. Ἰταλ. κομφέτα.

Ἀναδέκομαι· Ἰων. ἀντὶ ἀναδέχομαι.

Ἀναδεκτικός, ή, όν· (ἀναδέχομαι) ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀναδεχθῇ, νὰ πάρῃ ἐπάνωτου τὸ νὰ κάμῃ τι.

Ἀνάδελφος, ὁ, ἡ· (ἀδελφὸς μὴ ἔχων ἀδελφόν, ἢ ἀδελφήν· Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. 3.

Ἀνάδεμα, τος, τὸ (δέω) = Ἀνάδημα.

Ἀναδέρομαι· μέσ. (δέρω· ἁπλ.) ἀνακοδερμῶ, ξαναπετσῶ, ἀνακαινίζω.

Ἀναδενδράς, άδος, ἡ· (δένδρον) ἀγριάμπελον, ἢ ἀγριόκλημα, τὸ ὁποῖον περιτυλίγεται εἰς τὰ δένδρα, 2) σταφυλόκλημα, τὸ ὁποῖον κάμνουν νὰ αὐξάνῃ καὶ ἁπλόνεται ἐπάνω εἰς ὀρθὰ στημένα ξύλα· τὸ παρ' ἡμῖν κληματαριά, ἢ περγολιά.

Ἀναδενδρίτης, ου, ὁ· θηλ. — ῖτις, ίτιδος· ὅστις περιτυλίγεται εἰς δένδρα, ἢ εἶναι τραβηγμένος ἐπάνω εἰς δένδρα· «ἀναδενδρίτης οἶνος» ὁ ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ἀναδενδράδος κατεσκευασμένος· Ἀθήν. Α'. «ἡδύπορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ᾧ μηδένα συγκρίνεσθαι».

Ἀναδέξαι· Ἰων. ἀντὶ ἀναδεῖξαι· ἐνεργ. Ἀόριστ. α'. ἀπαρέμφ. παρὰ τό, ἀναδείκνυμι.

Ἀναδέξιμος· τὸν ὁποῖον ἀναδέχεταί τις ἀπὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος· τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν ἐκ τοῦ Ἰταλ. κομπάρος· Καν.

Ἀναδέομαι· Μλ. — δήσομαι· στεφανόνω τὴν κεφαλήν μου, θέτω στεφάνι.

Ἀναδενδρομαλάχη, ης, ἡ· — Δενδρομαλάχη, δενδρομολόχα· Γαλην. ἀρφ.

Ἀναδέρκω· (δέρκω· ἁπλ.) κυττάζω ἔξω, βλέπω, κυττάζω εἰς τὰ ἄνω· 2) μετὰ λειποθυμίαν ἀνοίγω πάλιν τὰ ὀμμάτια· Ἰλ. Ξ. 436. «ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν».

Ἀναδέρω· Μ. ερῶ· (δέρω) γδέρνω· τραβῶ ἀπάνω, σηκόνω ἢ ξύω τὴν πέτσαν πληγῆς ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ἰατρεύηται μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι σκεπασμένη, τὸ Λατ. refricare ulcus· 2) Μεταφ. ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην παλαιάν τινα δυσάρεστον ἐνθύμησιν· Φιλόστρ. Σοφιστ. Α'. 25. «πῶς μὴ ἀναδέροιτο»· Παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1106. «ὅ, τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον τάτε παλαιὰ καὶ τὰ καινά»· ὅπου «τὰ παλαιὰ ξεσκεπάζω, γυμνόνω» Λουκιαν. ψευδολ. 20. εἶναι ἀντὶ τοῦ ξεσκεπάζω.

Ἀνάδεσις, εως, ἡ· (ἀναδέω) πρὸς τὰ ἄνω δέσιμον· Λουκιαν. «ἀνάδεσις τῆς κόμης»· Πλούτ. «στεφάνωσις»· δέσιμον ἑνὸς πράγματος μὲ ἄλλο· ἢ μιᾶς ἄρκας μὲ τὴν ἄλλην.

Ἀναδεσμεύω· Μ. εύσω = Ἀναδεσμέω.

Ἀναδέσμη, ης, ἡ· κεφαλόδεμα τῶν γυναικῶν· ἔτι δὲ καὶ τὸ δέσιμον τῆς κόμης (τῶν μαλλιῶν των) ὁλόγυρα εἰς τὸ μέτωπον ἢ καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς μὲ πλεξοῦδες, ἢ κλῶσις· ἄλλως δὲ καὶ μίτρα.

Ἀναδεσμός, ὁ = ἀναδέσμη· «δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν» Εὐρπ. Μηδ. 974. ταύτην τὴν λέξιν νομίζουσιν ὁ Matth. ὁ Lips, καὶ ὁ Elmsl. 984, σελ. 244, οὐχ Ἑλληνικήν· Ἰλ. Χ. 469. «ἄμπυκα κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην»· Εὐριπ. Μήδ. 978. «χρυσέων ἀναδεσμῶν».

Ἀνάδετος, ου, ὁ ἡ· (ἀναδέω) ἀπάνω ἢ ὀπίσω ἕνας μὲ τὸν ἄλλον μαζὺ· 2) ἐνεργ. ὅστις δένει τι ἀπάνω, ὀπίσω, ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· δεμένος· Εὐρπ. Ἐλ. 913. «ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν»· ἔνθα φησὶν ὁ Σχολ. «ηὐτρέπιζον κατὰ τάξιν καὶ ἐκόσμουν ἐν μίτραις καὶ ταινίαις ἐπάνω τῆς κεφαλῆς δεδεμέναις.

Ἀναδεύω· Μ. εύσω· (δεύω) βρέχω, ὑγραίνω, βάπτω· χρωματίζω, ἐντυπόνω· ἀνακατόνω τι ὑγρὸν μὲ ξηρόν, ζυμόνω, Πλούτ. «ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύρεντες» καὶ εἰς Νουμ. «διὰ τῆς παιδείας οἷον ἀνάδευσε τοῖς ἤθεσι τοὺς νόμους»· βαθέως ἐνετύπωσε· 2) ἀμεταβάτως· ἐπὶ μεθύσων· «τὰ μὲν δύο ἐγχέας ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ ἀναδεύων βασσαρήσω» Ἀνκρ. 55, 6. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· ν' ἀνάψουν τὰ κεντύλια· γιὰ νὰ σκορπισθοῦν τὰ φαρμάκια.

Ἀναδέχομαι· Μ. ξομαι· μέσ. ἀποθ. (δέχομαι· ἁπλ.) εὐχαριστοῦμαι μὲ τίποτε, τὸ ὑποφέρω· «κύματα δ' ἀνεδέγμεθ' οἰζύν» Ὀδσ. Ρ. 563. 2) δέχομαί τι, τὸ ὁποῖον ῥίχνει ἄλλος πρὸς ἐμένα ἢ πρὸς ἄλλον καὶ τὸ πιάνω, ἢ το κτυπῶ ὀπίσω· π. χ. ὡς ὅταν παίζουν τὸ τόπι· «σάκος ἀνεδέξατο δοῦρατα» Ἰλδ. Ε. 619. 3) δέχομαί τι, ὑπόσχομαι νὰ τὸ κάμω, μετὰ ἀπαρεμφτ. μέλλοντ. «καὶ ἀναδεκομένους ὑποχειρίας ποιήσειν τὰς Ἀθήνας» Ἡρόδ. 5, 91. καὶ 4) ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι, τὸ κοινότερον στέκω καλὸς διά τινα· Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. στ'. 18. «ἐγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν» τὸ τοῦ Φαλάρ. «ἀπαιτῶ τὴν πρεῖκα ἀναδέχου».

Ἀναδέω, ῶ· Μ. δήσω· παθητ. Παρακ. δέδεμαι (δέω, ἁπλ.) δένω τι ἐπάνω εἴς τι· δένω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, δένω ὁλόγυρα, περιδένω, συμπλέκω, ἢ στεφανόνω· Θουκυδ. Δ'. «χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν» καὶ παρὰ Πινδ. πολλάκις· «ἀναδ. τινα διαδήματι» ἀντὶ στεφανόνω εἰς βασιλέα· ἢ, ἀναδ. τὴν πατρίδα εἴς τινα ἀνάγω τὴν γενεάν μου μέχρι γενάρχην, προπάτορα, γενεαλογῶ, ἢ δείχνω ὅτι κατάγομαι ἀπὸ αὐτὸν «καὶ ἀναδήσαντί τε τὴν πατριὴν ἐς ἑκκαιδέκατον θεόν, ἐποίησαν οἱ ἱρέες τοῦ Διός, οἷόν τι καὶ ἐμοὶ οὐ γενεηλογήσαντι ἐμεωυτόν» Ἡρόδ. 2. 142. Παθητ. «Ἀναδεῖσθαι δόξαν», κλέος· ἀποκτῶ κάμνω, ἢ προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου δόξαν, τιμήν.

Ἀνάδημα, τος, τό· (ἀναδέω) = ἀναδέσμη· ἔτι καὶ πλεγμένα μαλλιά, πλεξοῦδες· Εὐριπ. Ἱππόλ. «χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι»· ἐν γένει καθ' ἕτι τὸ ὁποῖον δένει τις ὁλόγυρα, ἢ μὲ ἄλλο τι· ὡσαύτως ἐλέγετο καὶ ὁ στέφανος τῶν νικητῶν· Πινδ. Σχολ. Νεμ. Ζ'. 116. καὶ Ξενοφ. Συμπ. Ε. 9.

Ἀνάδηξις, εως· ἡ· (ἀναδάκνω) δάγκαμα, τὸ δαγκάνειν· 2) κνησμός, κνισμονή· δάγκαμα π. χ. ψύλλου, κοριοῦ· κ. τ. λ. τὸ κοινότερον φάγωμα.

Ἀναδιαρθρόω, Μλ. — ώσω· τὸ διαρθρόω κατ' ἐπίτασιν· Θεοφρ.

Ἀναδιδάσκω· Μ. δάξω· (διδάσκω· ἁπλ.) διδάσκω, διδασκαλεύω τινα· κάμνω τινα νὰ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην του· Ἡρόδ. Η'. 63. ξαναδιδάσκω, μεταδιδάσκω· Φιλόστρ. Ἀπολ. ς'. 11. «τὰ δράματα ἀνεδιδάσκετο»· ἐκ νέου καὶ μεταβεβλημένως ἐδίδασκε τὰ δράματα· Blomf. σελ. XXII, ἐν Αἰσχλ. Περσ. 3) ἐξηγῶ, σαφηνίζω, σημαίνω, προμηνύω· «πῶς οὐκ ἀναδιδάσκεις σε τῶν λογίων ἀκοὴν, ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλινον . . .» Ἀριστοφ. Ἱππ. 1045.

Ἀναδίδωμι· Μ. ώσω· (δίδωμι) δίδω ἀπάνω· 2) δίδω, παρέχω προσφέρω, γεννῶ· ἐξαιρ. ἐπὶ γῆς ἐκ τῶν κόλπων της καρποὺς ἀναδιδούσης, φυούσης· Θουκυδ. «ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀναδίδωσιν ἀγαθά», καὶ Ἡρόδ. 1, 179. Παθητ. δέ, ἐπὶ πηγῶν ἀναβλυζουσῶν· ἐπὶ φλογὸς αἴφνης ἐξορμωμένων· ἐπὶ φυτῶν ἀναβλαστανόντων· παραβλ. παρακατιὼν ὑπὸ ς. ἀμεταβ. 3) δίδω ὁλόγυρα, μοιράζω· π. χ. ἀναδ. τὴν ψῆφον· μοιράζω εἰς τοὺς παρόντας τὰς ψήφους (τὸ Ἰταλ. τὰ βότα) διὰ νὰ βάλῃ καθεὶς ὁποίαν θέλει· ὅθεν ἐπιψηφίζω· ἀφίνω τι νὰ διακριθῇ μὲ τὰς ψήφους τὸ Ἰταλ. νὰ βοτάρουν δι' αὐτό· Παθητ. «τροφὴ ἀναδίδεται εἰς τὸ σῶμα»· μοιράζεται, διαδίδεται, τουτέστι χωνεύει· 4) ἀμεταβ. α') ἀναφύομαι, ἀναβλύζω, ἀναβλαστάνω, φυτρόνω· Ἡρόδ. 7, 26. Πλάτ. Νμ. Ε'. β') πηγαίνω ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω· ἀναποδίζω· τὸ κοινότερον ἡμῶν, τρέχω τὰ ὀπίσω· Ἀριστλ. Ῥητρ. β', 15. ἀντιθέτως τῷ, ἐπιδίδωμι.

Ἀναδιδράσκω, ἀντὶ τοῦ Ἀποδιδράσκω,

φεύγω, Πολύβ. Περσεὺς ἡττηθεὶς, ἀναδέδρακεν.

Ἀναδικάζομαι· Μλ. -σομαι· μέσ. (δικάζω) ἐπαναλαμβάνω, ἀρχίζω πάλιν ἐκ δευτέρου μίαν κρίσιν, ἥτις ἐθεωρήθη πρότερον· τῇ ἐνεργητ. διαθ. χρῆται μόνον ὁ Ἀγάθ. ἐπὶ δικαστοῦ, μεταβάλλοντος τὸ ψήφισμα) τὸ ἰταλ. σεντένσα) τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου.

Ἀδικεῖν (δικεῖν· ἀνωμ.) ἐλλειπτικὸς Ἀόρστ. ῥίχνω ὀπίσω· Ἡσύ. ἀφ' οὗ, ἀνέδικε Ἐπικ. ἀντὶ ἀνέδικε· Ἀνέκδ. Βεκκερ. 1, σλ. 394.

Ἀναδικία, ας, ἡ· τὸ ἐκ δευτέρου δικάζειν: ἡ ἐπαναθεώρησις κρίσεως (τὸ Ἰταλ. πρετσέσου) τινός.

Ἀνάδικος, ὁ, ἡ· (δίκη) τὸ ἐκ δευτέρου δικαζόμενον, κρινόμενόν τε· Δημοσθ. »τὴν δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν· καὶ Πλάτ. Νομ. ΙΑ΄. »τὴν δίκην ἀνάδικον γίνεσθαι« δηλ. δεομένην πάλιν ἀνακρίσεως, ἤτοι δευτέρας θεωρίας ἐπὶ κριτηρίου.

Ἀναδινεύω, (δινεύω) σηκόνω τι εἰς ὕψος, καὶ συγχρόνως τὸ στριφογυρίζω· ὡς τὸ ἀνακινέω.

Ἀναδινέω (δινέω) = ἀναδινεύω.

Ἀναδιπλασιάζω· Μ. άσω (διπλασιάζω) = ἀναδιπλόω: ἀφ' οὗ.

Ἀναδιπλασιασμός, ὁ· = ἀναδίπλωσις.

Ἀναδιπλόω, ῶ· Μ. ώσω· πάλιν διπλόνω, ξαναδιπλόνω δηλ. τὸ διπλοῦν κάμνω ἄλλας δύω φορὰς τόσο· ἀφ' οὗ.

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ· ξαναδίπλωμα· Δημήτ. Φαλ. »ἀναδίπλωσις λέγουν· ὅταν τὸ λεχθὲν πάλιν μεταλέγεται.

Ἀναδιφάω, ῶ, Μ. ήσω· ξαναζητῶ, ξαναερευνῶ· Κρατῖν. Κλήμ. Στρωμ. Α΄. 3.

Ἀναδοιδυκάζω· Μ. άσω· = ἀναδοιδυκίζω· Ἡσυχ.

Ἀναδοιδυκίζω· Μλ. -ίσω· (δοιδυκίζω) ἀνακατόνω τίποτε μέ τι πρᾶγμα, διὰ τοῦ ὁποίου προξενῶ σύγχυσιν εἰς αὐτό· τὸ κάμνω ἄνω κάτω· Ἐτυμ. μέγα.

Ἀναδορά, ἡ· (ἀναδέρω) τὸ ἔκβαλμα τοῦ δέρματος· γδάρσιμον.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ· (ἀναδίδωμι) τὸ εἰς τὰ ἄνω διδεῖν, παρέχειν, ἀναβλάστησις (φύτρωμα) ἐξαιρ. ἐπὶ γῆς, ἥτις δίδει τοὺς καρπούς, ἐπὶ πηγῶν αἱ ὁποῖαι ἀναβλύζουσιν ὕδωρ. ἐπὶ ἀνέμων οἵτινες ἐξορμῶμενοι· ἐν γένει, γέννησις, διανέμησις, ἡ μοίρασμα· κοινοποίησις· ἔτι δὲ καὶ χώνευσις τῶν φαγητῶν· ὅθεν Μεταφορ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. ἐπὶ τινος αἰσθήματος μεταδοτικοῦ. »Οὐδ' ὠφελεῖ τὰ τοιαῦτα τοὺς θεωμένους, πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος οὐδ' ἀνάδοσις κινοῦσα προθυμίαν καὶ ὁρμήν« ἰδὲ, ἀναδίδωμι.

Ἀναδοτικός, κή, κόν· (ἀναδίδωμι) ὅστις διαδίδει, χωνεύει· διαμοιράζει, μεταδίδει· Γρηγ. »ἀναδοτικὴ ἡ κοιλία τῶν τροφῶν. Ὁ στόμαχος, ὅστις χωνεύει, καὶ διαδίδει τὴν τροφὴν εἰς ὅλον τὸ σῶμα· παρ' Εὐσταθ. »τὸ ζωογόνον καὶ ἀναδοτικὸν τῶν καρπῶν« δηλ. ἡ δύναμις ἡ γεννῶσα, καὶ αὐξάνουσα τοὺς καρπούς.

Ἀνάδοτος, ὁ, ἡ· (ἀναδίδωμι) ὀπίσω δοσμένος· 2) ὅστις εἶναι ἢ πρέπει νὰ δοθῇ ὀπίσω· Θουκυδ. Γ΄. 52. »ἀνάδοτος εἴη« Πολυδ. δὲ, Ἀνάδοτον, τὸ μετὰ τὴν πρᾶσιν ἀποδοθὲν, ἐξηγεῖ· ἢ ἡ τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίρεσις.

Ἀνάδου· προστακτ. ἀόρ. β΄. μέσ. Ἀττ. ἀντὶ ἀνάδοσο, παρὰ τὸ ἀναδίδωμι.

Ἀναδούλωσις, εως, ἡ· (δουλόω) ἐκ δευτέρου δούλωσις, σκλάβωσις.

Ἀναδοχεύς, έως, ὁ· = Ἀνάδοχος.

Ἀναδοχή, ῆς, ἡ· (ἀναδέχομαι) ὑποδοχή, δεξίωσις: ὑπόσχεσις, ἐγγύησις· ἐξαιρέτως, τὸ νὰ πάρῃ τις ἐπάνω του βάρος, ὑπόθεσιν, ἢ ἔργον ἀπὸ ἄλλον τινα· τὸ νὰ ἀλλάξῃ αὐτά, δηλ. παίρνοντας ποτὲ ἕνα ποτὲ ἄλλο: συνέχεια περισσοτέρων ἔργων, τὸ κοπιότερον ἡμῶν δουλεία ἐπάνω ς' τὴν δουλείαν· Σοφοκλ. Τραχ. 825. »ἀναδοχὴ πόνων« ὅπερ ὁ Σχολιαστ. ψευδῶς ἐξηγεῖ, ἀνάπαυσις, ἀνακωχή, ἄνεσις.

Ἀνάδοχος, ὁ, ἡ· (ἀναδέχομαι) ὅστις παίρνει ἢ δέχεται τι ἐπάνω του; ὅστις ὑπόσχεταί τι, στέκει καλὸς, δεχόμενός τι ἐπάνω του· δίδει ἐγγύησιν· Πλούταρχ. ἐγγυητής, (τὸ ἰταλ. καβέντης ἢ γαραντης, καὶ τουρκοβ. κεφίλης)· ὅστις παραλαμβάνει τι· Παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησ. Ἀνάδοχος (νουνός), ἤγ. ὅστις ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ βαπτισθὲν βρέφος.

Ἀναδρομέω = ἀνατρέχω.

Ἀναδράμω· ἄχρηστον, = Ἀνατρέχω· ὅθεν Ἀναδράμεται, ὡς Μέλλ. θέλει γυρίσει, ἐπιστρέψει ὀπίσω· Ἀνάλεκτ. Β΄. σλ. 218.

Ἀναδρομή, ῆς, ἡ· (ἀνατρέχω, ἀναδραμεῖν) τὸ πρὸς τὰ ἄνω τρέξιμον· ὑψηλὰ ἀνέβασμα· π. χ. τοῦ χυμοῦ εἰς τὰ φυτά· ὅθεν βλάστησις, αὔξησις· δευτέρωσις, προκοπή, διόρθωσις, καλλιτέρευσις· Θεόφρ. »Ἀναδρομαὶ εἰς βλαστήσεις« καὶ 2) τρέξιμον εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀναδύομαι· Μλ. -δύσομαι· μετὰ Ἀορστ. ἀνέδυν καὶ Παρακ. ἀναδέδυκα· (δύω, ἀνωμ.) ἔρχομαι, ἀναβαίνω ἐπάνω, ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὸ ὕψος· μετὰ τῆς γενικ. ἁλός, λίμνης. Ἰλ. Α. 359. »Καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλός· καὶ Ὀδύσ. Ε, 337. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατ. Ἰλ. Α. 496. »ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης.« Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἀπολύτως· ἐξαιρ. ἐπὶ Ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνατέλλειν φαινομένου, καὶ ἐπὶ πηγαζόντων ὑδάτων· »Ἀφροδίτη ἀναδυομένη.« Ἀθην. ιγ΄. ἀπὸ τοῦ βάθους μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀνελθοῦσα· ἐξ οὗ μεταφ. ὁ Πλουτ. εἰς Πομπ. »ὅπου γὰρ ἄν, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ ἱππικαὶ καὶ πεζικαὶ δυνάμεις« δηλ. θέλει ἀνέλθουν ἐκ τῆς γῆς, θέλει ἀναβρύσουν. 2) Ἐπιστρέφω, γυρίζω τραβοῦμαι ὀπίσω, Ὀδύσ. Ι, 337. »ἐς ὅμιλον« Ἰλιάδ. Η, 217. καὶ μετὰ αἰτιατ. »ἀναδύεται πόλεμον« ἀποφεύγει τὴν μάχην. Ἰλιάδ. Ν, 225. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. δὲν θέλω νὰ κάμω τι, διστάζω. Ἀριστοφ. Βάτρ. »οὐκ ἀναδύομαι δάκνειν« καὶ Δημοσθ. »Τί ἀναδυόμεθα« 3) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, »Λαμβάνω, παίρνω ὀπίσω τὸν λόγον, ἢ τὴν ὑπόσχεσιν. 10) Πλατ. Θεαί. σλδ. 145. C. Εἰσαγητικὸς δὲ, φαίνεται ἄχρηστον (τὸ υ ἔστι βραχὺ μόνον εἰς τὸ, ἀνδῦναι).

Ἀνάδυσις, εως, ἡ· (ἀναδύομαι) ἐκ βάθους εἰς ὕψος ἀνάβασις, ἀνάκυψις· οὗ ἐναντίον τὸ, Κατάδυσις. 2) ἔκλειψις, ἀποφυγή, στρέψιμον, γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω· παραίτησις, ἄρνησις, πρόφασις, ὑποχώρησις. Φυγή, Θεόφρ. »μία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις, θάνατος.« 3) τὸ νὰ παρῃ τις ὀπίσω, νὰ μὴ κρατῇ τὸν λόγον, τὴν ὑπόσχεσίν του, τὸ νὰ γίνεται ἄπιστος.

Ἀναδύω. Ζήτ. Ἀναδύομαι.

Ἀνάεδνος, ὁ, ἡ· (ἔδνον μετὰ τοῦ στερητ. α) χωρὶς ἔδνα, ἤτοι χαρίσματα ἀπὸ τὸν γαμβρόν, Ἰλ. Ι. 146. »τάων ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω πρὸς οἶκον« καὶ χωρὶς προῖκαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς· ἐν Ἰλ. Ν. 366. »ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην ἀνάεδνον.«

Ἀναείρω. Μ. ερῶ· (ἀείρω) σηκόνω, στηκόνω ἐπάνω, »πολλὰ κεν ἀθάνατοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι.« Ἰλιάδ. Η, 130· Ἰλ. Ψ. 724. »Ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ« καὶ, 614. »Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα« ἀντὶ τοῦ, Ἔλαβεν. ποιητ.

Ἀνάελπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἔλπομαι, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὡς τὸ ἄελπτος· τελείως ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος. Ἡσίοδ. Θεογ. 960. — »Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.«

Ἀναέξω· (ἀέξω) αὐξάνω, μεγαλύνω τι ποιητ.

Ἀναεργάζω. Μ. άσω. (ἐργάζω) ἀντὶ τοῦ Ἀναείρω, κατ' ἐπέκτασιν.

Ἀναζάω, ῶ. Μ. ζήσω· ἀπαρεμφ. ἀναζῆν (ζάω, ἀνώμλ.) ἐκ δευτέρου ζῶ, ἀναβιόω. Νόν. »ὁππότε νεκροὶ αὖθις ἀναζήσωσι.«

Ἀναζείω. Ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀναζέω. Ἀπολλ. »ἀναζείουσα χόλον.« μεταφ. ἀνάπτουσα, παροξύνουσα τὸν θυμόν.

Ἀνάζεμα, τος, τό· (ἀναζέω) ἀνάβρασμα, πάφλασμα, χούχλασμα· χουρχούλασμα.

Ἀνάζεσις, εως, ἡ· (ἀναζέω, ἀναβράσιμον, χουχούλασμα, ξέσπασμα φλόγας. Ἀριστοτ. περὶ Θαυμ. Ἀκ. 40 »ἀνάζεσις πυρός.«

Ἀναζεύγνυμι, καὶ **Ἀναζευγνύω**. Μ. εύξω (ζεύγνυμι· ἀνωμ.) ξαναζεύγω, καθυποβάλλω πάλιν εἰς τὸν ζυγόν· ζεύγω πάλιν τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ὡς ἑπόμενον εἰς αὐτό, ἀναχωρῶ, μισεύω· ἐξαιρ. μὲ τὸ στράτευμα (τὸ ἰταλ. μαρτσιάρω ἢ τὸ γερμανοϊταλ. μαρσιρω.) τολμηρότερον χρῆται τῇ λέξει Ἡρόδ. 9. 41, 58. ἀναζευγνύω τὸν στρατόν, τὸ στρατόπεδον· μάλιστα δὲ, 8, 60, »καὶ νῆας ἀναζευγνύναι« πάλιν. Ξενοφ. Κυρουπ. Β΄, ς΄. 8. καὶ 28. »ἡγήμας δὲ ὁ Κῦρος εὐθὺς ἔχων ἀναζεύγνυε« κάμνω πανιά, κινῶ. 4) ἐν γένει, ἀντὶ τοῦ ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὴν Πατρίδα. Πλτχ. Λιτ. 85.

Ἀνάζευξις, εως, ἡ. Ἐκστρατεία, ὁδοιπορεία, κίνησις, μισευμός, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστροφή, γύρισμα εἰς τὴν Πατρίδα.

Ἀναζέω. Μ. έσω· (ζέω) ξαναβράζω, χουρχουλάζω, ἀγριεύω. 2) Ἐνεργητ. βάλλω τι ὀχ βράσῃ, κάμνω τι νὰ ξεσπάσῃ, ἀνάπτω, τὸ κοινότερον φουσκώνω· ὅθεν καὶ τροπικ. ἐπὶ παθημάτων. »χόλον ἀναζ.« Ἀπολ. Ῥό.

Ἀναζητέω, ῶ. Μ. ήσω· (ζητέω) ἐρευνῶ, ἀκριβῶς ἐξετάζω· Ἱστορ. »τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες« ὅθεν

Ἀναζήτησις, εως, ἡ· ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβής.

Ἀναζυγή, ῆς, ἡ· = Ἀνάζευξις. 2) ἄνοιγμα θυρῶν: ἰδὲ ἀναζυγόω.

Ἀναζυγόω, ῶ. Μ. ώσω· (ζυγόω) ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω, σηκόνω τὸν Ζυγόν, ξεζεύγω· ἐξαιρ. ἀνοίγω, ἢ τραβῶ ὀπίσω τὸν ζυγὸν ἢ ζύγωθρον, τὸ κοπότερον δηλ. ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον κλείεται ἡ θύρα, καὶ τὸ σύρτι μὲ τὸ ὁποῖον κλεί. αἱ κιβωτοὶ (Ἰταλ. κάττα, ἢ τουρκβ. σεντούκι) τουτέστιν ἀνοίγω. Ἔτι δὲ καὶ μεταφ. »ἀναζ. στόμα,« Ἀνοίγω τὸ στόμα, καὶ ἐντεῦθεν, Ἀναζυγή, τὸ Ἄνοιγμα τῶν θυρῶν· οὗ ἐναντίον τὸ, »Ἐπιζυγόω« κλείω τὴν θύραν, καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ζύγωμα πυλῶν.«

Ἀναζυμόω, ῶ· Μ. ώσω· (ζυμόω) ἀνακατόνω μὲ προζύμι, ζυμόνω, καὶ οὕτω κάμνω νὰ φουσκώσῃ.

Ἀναζωγραφέω· (ζωγραφέω) ζωγραφίζω, ἱστορῶ, περιγράφω. Στραβ. Η΄.

Ἀναζωγρέω, ῶ. Μ. ρήσω (ζωγρέω) ξαναζωντανεύω τι, ἀνακαλῶ πάλιν εἰς τὴν ζωήν. Ἐπιγρ.

Ἀναζώννυμι, καὶ **Ἀναζωννύω**. Μ. ζώσω. (ζώννυμι, ἀνμλ.) ζώνω, περιζώνω, ζώνω ὁλόγυρα.

Ἀναζωοποιέω, ῶ. Μ. ήσω· ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν ζωήν· κάμνω τι νὰ ξαναζήσῃ· ἀμγ.

Ἀναζωόω, ῶ. Μ. ώσω. ποιῶ τι πάλιν ζωντανόν. καὶ μεταφ. ποιῶ τινὰ πάλιν εὐτυχῆ. Εὐσταθ.

Ἀναζωπυρέω, ῶ, Μ. ήσω· (ζωπυρέω) ἀνάπτω πάλιν, διεγείρω πάλιν, κάμνω νὰ ξανανάψῃ, νὰ ἀνάψῃ πάλιν· καὶ τροπ. θαρρύνω, ἐγκαρδιόνω τινα, κάμνω νὰ λάβῃ θάρρος πάλιν. Π. Μοιρ. σλ. 170. 2) ἀμεταβ. ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου. Πλτχ. Τιμολ. 24. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Β. δ. »τὰ τῶν Θηβαίων ἀνεζωπυρεῖτο.« ὅθεν

Ἀναζωπύρησις, εως, ἡ· ξανάναμμα, ξαναφούντωσμα, ξαναζωντάνωμα, ξαναθάρρεμα.

Ἀναζωτικός, κή, κόν· (ζωόω) ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀναζωώσῃ, καὶ ἐνδυναμώσῃ, ἐνθαρρύνῃ, ἐγκαρδιώσῃ. Ἀρεοπ.

Ἀναθάλλω. Μλ. -θαλῶ καὶ θαλήσω. (θάλλω) ἀναβλαστάνω, αὐξάνω πάλιν, ξαναπρασινίζω, ξαναπρασινίζω· ἐκβάλλω νέα βλαστάρια, κλωνάρια· «τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει . . . οὐδ' ἀναθηλήσει.» Ἰλ. Α, 236. μεταφορ. δὲ, Ἀποκτῶ πάλιν νέας δυνάμεις, νέαν ζωήν· καὶ Ἐνεργητικ. παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ Κάμνω νὰ βλαστήσῃ τι πάλιν. Ζήτ. Ἀναθηλέω.

Ἀναθάλπω, Μ. ψω· (θάλπω) ξαναζεσταίνω· θερμαίνω, ζεσταίνω ἐκ δευτέρου.

Ἀναθαῤῥέω, ῶ· (θαῤῥέω) ἀναλαμβάνω θάῤῥος, κάμνω καρδιὰ πάλιν. Πλούτ. εἰς Ποπλ.

Ἀναθάῤῥησις, εως, ἡ· τὸ ἀναλαμβάνειν θάῤῥος, κάμνειν πάλιν καρδίαν, ξαναθάῤῥεμος. Ὀνόσανδ.

Ἀναθαῤῥύνω· (θαῤῥύνω) κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ θάῤῥος. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. 4. 23. «ἀναθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας.»

Ἀναθαρσέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ἀναθαῤῥέω. Θουκυδ.

Ἀναθαρσύνω. Μ. νῶ. Ἰων. ἀντὶ Ἀναθαῤῥύνω.

Ἀναθαυμάζω· (θαυμάζω) πάλιν θαυμάζω, ξαναθαυμάζω.

Ἀνάθεμα, τος, τό· (ἀνατίθημι) = ἀνάθημα· ἀφιέρωμα. Ἰουστῖν. «ἀνάθεμα λέγεται τὸ ἀνακείμενον καὶ ἀφωρισμένον Θεῷ, καὶ εἰς κοινὴν χρῆσιν μηκέτι λαμβανόμενον.» 2) παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, τὸ ἀπηλλοτριωμένον Θεοῦ διὰ κακίαν· κατάρα, βλασφημία. Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. «ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ Χριστοῦ·» δηλ. ἀλλότριος, χωρισμένος ἀπὸ τὸν Χριστόν· ἀφ' οὗ

Ἀναθεματικός, ή, όν· = τῷ ἀχρηστοτέρῳ ἀναθηματικός.

Ἀναθεματίζω, Μ. ίσω· καὶ Ἀναθεματιῶ. Ἀττ. καταρῶμαι, βάλλω τινὰ εἰς τὸ ἀνάθεμα. Ἐκκλσττ.

Ἀναθεματισμός, οῦ, ὁ· κατάρα, ἀναθεμάτισμα, κατάρα, ἀνάθεμα, ἐπὶ κακοῦ. Ἰουστῖν. ὑπὸ τὸν κοινὸν ἀχθεὶς ἀναθεματισμόν.

Ἀναθερμαίνω, Μ. ανῶ, (θερμαίνω) ξαναζεσταίνω, ποιῶ τι ἐκ δευτέρου θερμὸν, ζεστόν. Πλούταρχ. «ἀναθερμαίνειν τὴν μέλλησιν τινός» ἀντὶ ἀναθαῤῥύνειν.

Ἀνάθεσις, εως, ἡ· (ἀνατίθημι)· ἔκθεσις εἰς κοινὴν θεωρίαν (βάλσιμον κἄνενὸς πράγματος νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· ἐξαιρέτως, ἀφιέρωμα πραγμάτων εἰς τοὺς ναούς. Ἀθήν. «ἡ τῶν στεφάνων ἀνάθεσις.» 2) Ὑπέρθεσις, ἀργοπορία, καὶ ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ. Ἡρωδιαν. Ζ. 4. «τὰ χρήματα δώσειν ὑπέσχετο, τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντες ἀνάθεσιν.» αἰτήσαντες, στερίωσις, διάταξις 3) τὸ νὰ ἀποδίδῃ τίς τι εἴς τινα, δηλ. νὰ τὸν νομίζῃ αἴτιον ἀπό τι: τὸ νὰ ἀνάγῃ (ἀναφέρῃ) τι εἰς τὴν πρώτην ἀρχήν του. 4) ἀναβολὴ, ἀργοπόρημα, τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τις τὸν καιρόν.

Ἀναθετέον, πρέπει νὰ ἀνατεθῇ, νὰ ἀναβληθῇ νὰ ἀναβληθῇ εἰς ἄλλον καιρόν. Πλούτ. «ἀναθετέον γὰρ τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον.»

Ἀναθέω, Μ. εύσομαι· (θέω) τρέχω πρὸς τὰ ἄνω· τὸν ἀνήφορον.

Ἀναθεωρέω, ῶ, Μ. ήσω· (θεωρέω) παρατηρῶ προσεκτικῶς, στοχάζομαι, παρατηρῶ ἀκριβῶς, εἰς Θεόφρ. Φ. Ιλ. Α. Β. «πειρατέον δ' εἰπεῖν τὰς κατὰ μέρος διαφορὰς, ὕστερον ἐπὶ πλεῖον ὥσπερ ἀναθεωρεῖσθαι» ξανακαρατηρῶ. Διόδ. Σικελ. ιβ'. ια'. ὅθεν, Ἀναθεωρούμενον, τὸ μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐξεταζόμενον. Λογγ. ἀφ' οὗ

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ· προσεκτικὴ παρατήρησις, ἀκριβὴς ἐξέτασις: σύννοια· βαθὺς στοχασμός· παρὰ Σουίδ. «μεγάλης δὲ οὔσης κατὰ τὴν κωμῳδίαν ἀναθεωρήσεως.»

Ἀναθεωρισμός, οῦ, ὁ, ξανακαρατήρησις ἐξετασθέντος πράγματος.

Ἀναθήκη, ἡ· = Ἀνάθεσις. Ἡσύχ.

Ἀναθηλάζω. Μλ. -άσω (θηλάζω) βυζάνω, θρέφω μὲ τὸ βυζί. Φίλ.

Ἀναθηλέω. Μλ· -ήσω· (θηλέω) ὡς τὸ Ἀναθάλλω. Ἰλ. Α. 236.

Ἀνάθημα, ατος, τό· (ἀνατίθημι) τὸ βάλσιμον πραγματός τινος ἐπάνω εἴς τι μέρος· ἐξαιρ. ἐπὶ καλλωπιστικῶν δώρων εἰς τοὺς ναοὺς, οἷον· τρίποδες, εἰκόνες, ἀγάλματα, ἐπιγράμματα κ. τ. τ. εἴτε κείμενα εἴτε κρεμάμενα, εἴτε ἱστημένα· τὸ ἴδιον δῶρον, ἡ ἀφιέρωμα. Ἡρόδ. Α'. «Γύγης δὲ τυραννεύσας ἀπέπεμψεν ἀναθήματα εἰς Δελφοὺς οὐκ ὀλίγα.» καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντὸς δώρου, χαρίσματος, διὰ ἐνθύμησιν φυλαττομένου· ὅθεν πᾶς ἐκλεκτὸς στολισμὸς, καλλωπισμός. Στράβ. «Ἀναθημάτων πολλῶν καὶ καλῶν κατεπλήρωσαν τὴν πόλιν.» ὁ δὲ Ὅμηρ. ὀνομάζει, τοὺς ὕμνους, τοὺς χοροὺς, τὰ κρούματα (παίξιμον μουσικῆς ὀργάνων) ἀναθήματα δαιτός· στολισμοὺς τῆς τραπέζης. Ὀδ. Α. 152. «Μολπή τ' ὀρχηστύς τε . . ἀναθήματα δαιτός.» καὶ Φ, 430.

Ἀναθηματικός, κή, κόν. ἁρμόδιος εἰς ἀφιέρωμα· ὅστις ἀγαπᾷ ἢ συνειθίζει νὰ ἀφιερώνῃ.

Ἀναθλάω. Μλ-άσω (θλάω) θλίβω, ζουλίζω δυνατά· (ασω)

Ἀναθλίβω, Μ. ίψω. θλίβω, ζουλίζω ἐπάνω εἴς τι· σφίγγω δυνατὰ, ξεστραγγίζω τι. (ι)

Ἄναθλος, ὁ, ἡ· (ἆθλος) μὴ ἀθλήσας, μὴ ἀθλῶν, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ ἀθλεῖν.

Ἀναθολόω, Μ. ώσω, (θολόω) θολόνω τι βάλλων εἰς αὐτὸ θολὸν (λούστην): ἀνακατόνω τι εἴς τι· ἀνακατόνω τι· ἀφ' οὗ

Ἀναθόλωσις, εως, ἡ· θόλωμα πράγματός τινος διά τινος μίξεως· «ἀναθ.» ἐπιών. Πλ. μίξις, ἢ ἀνακάτωμα μὲ χυλὸν ἀπὸ χόρτα.

Ἀναθορέω, ῶ. Μ. ήσω. (θορέω· ἀμλ.) = ἀναθρώσκω, πηδῶ ἐπάνω, σηκώνομαι, τινάζομαι ἐπάνω, ἀναπηδῶ· παρὰ τοῖς μεταγεν. Πλούτ. εἰς Κάμ. «ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος» καὶ παρὰ Λουκ.

Ἀναθόρνυμαι (θόρνυμαι) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀναθορυβέω, ῶ. Μ. ήσω· (θορυβέω) κάμνω θόρυβον, κρότον καὶ ταραχὴν μὲ φωνὰς, φωνάζω μεγάλως· δείχνω μὲ μεγάλον κρότον, ὅτι μοὶ ἀρέσει ἢ δὲν μοὶ ἀρέσει τι. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 276. Β. καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε'. α'. 3. καὶ ς'. α'. 30. «οἱ στρατιῶται ἀνεθορύβησαν, ὡς εὖ λέγοιεν.»

Ἀνάθρεμμα, ατος, τό· (ἀνατρέφω) ὅ, τι ἀνέθρεψέ τις. Θεόκριτ. ΚΔ'.

Ἀνάθρεπτος, ὁ, ἡ· (ἀνατρέφω) ἀναθρεμμένος.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ· (ἀνατρέφω) ἀνατροφή· ὡς πρᾶξις ἀφηρημένως· νέα τροφὴ, νέα αὔξησις. Ἱπποκρ. Ἀφορ. «πάλιν ἀνάθρεψιν λαμβάνει τὸ σῶμα.»

Ἀναθρέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀθρέω) κυτάζω κατευθεῖαν πρὸς τὰ ἄνω: θεωρῶ, παρατηρῶ μὲ προσοχὴν, ὡς τὸ ἀναθεωρέω. Θουκυδ. Δ'. 87. «τὰ ἔργα ἐκ τῶν λόγων ἀναθρούμενα.»

Ἀνάθρησις, εως, ἡ (ἀναθρέω) θεωρία, παρατήρησις, ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβής· Σέξτ.

Ἀναθρύπτομαι, (θρύπτω) ξανασπολίζομαι, ξαναστολίζομαι, ξαναστολιδώνομαι.

Ἀναθρώσκω, Μλ. ἀναθοροῦμαι· Ἀόρ. β. ἀνέθορον· ἀπαρέμφ. ἀναθορεῖν (θρώσκω· ἀμλ.) Μ. ώσω, ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπάνω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἐπὶ πραγμάτων· χτυπῶν εἴς τι καταχθονίας ὀπίσω· ὡς ὅταν μία πέτρα χτυπᾷ που καὶ πηδᾷ ὀπίσω· «ὕψι ἀναθρώσκων» Ἰλ. Ν, 140. ἐπὶ ἀνθρώπων· πηδῶ ἐπάνω εἴς τι· «ἀναθ. ἐπὶ τὸν ἵππον.» Ἡρόδ. 7, 19. καὶ 3, 64. ὁ κοινότερ. μόνον ὁ Ἀόριστ. α'. ἀνέθρωξα, παρ' Ὀππ.

Ἀναθυιάω, ῶ, Μ. άσω· (θυιάω) διεγείρομαι πάλιν εἰς ἐπιθυμίαν συνουσιασμοῦ· κυρίως ἐπὶ θηλυκῶν χοίρων· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς'. 18. καὶ Σουίδ. ἐκ τοῦ Φερεκράτους· «Πάλιν αὖθις ἀναθυιῶσιν αἱ γεραίτεραι.» Ἡσύχιος ἑρμην. διὰ τοῦ Ἀνατινάσσειν, καὶ Ἀνανεάζειν· Διογενιαν· Παροιμ. «γραῦς ἀναθυιᾷ·» ἐκ τοῦ Θυὰς, ἀντὶ, Ὗς, ἡ Σῦς, πρωτοτύπου.

Ἀναθυμιάζω, Μ. άσω: ἐξατμίζω, καπνίζω, ἀναδίδω ἀναθυμίασιν, ἀναλύομαι εἰς ἀτμοὺς· ἀμφ.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τό· ἀνέβασμα καπνοῦ, ἀτμοῦ· κάπνισμα· καπνὸς, θυμίαμα ἀναβαῖνον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ· ἀνέβασμα ἀτμῶν εἰς τὸν ἀέρα· κάπνισμα· παρὰ τῷ Ἀριστοτ. Μετεωρ. «Ἔστι γὰρ ἀτμίδος μὲν φύσις ὑγρὸν καὶ θερμὸν, ἀναθυμιάσεως δὲ θερμὸν καὶ ξηρόν· καὶ ἔστιν ἀτμὶς μὲν δυνάμει οἷον ὕδωρ, ἀναθυμίασις δὲ δυνάμει οἷον πῦρ.»

Ἀναθυμιάω, Μλ.-άσω· (θυμιάω) κάμνω νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τὸν ἀέρα ἀτμὸς, αὐχμὸς, καπνίζω: μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν: πάλιν διεγείρω, (ξανα, ανάβω) π. χ. παρὰ Πολυβ. ΙΕ. 25. «ἀνεθυμιᾶτο πάλιν τὸ προϋπάρχον μῖσος.» Παθητ. διαλύομαι εἰς ἀτμόν· ἀναβαίνω εἰς τὸν ἀέρα ὡς καπνός· «ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιῶνται.» Πλτχ. Συμπ. καὶ Ἀριστλ. Μετεωρ. α'. 3. «συνανασφέρεται τῷ ἀναθυμιωμένῳ πυρί.» καὶ Ζώων· μορ. β', 7. «ἀναθυμιωμένης τῆς τροφῆς, τῆς ἀτμίδος.» Νέος. ἐφέλκω, τραβῶ, ἀτμοὺς ἀναβαίνοντας εἰς τὸν ἀέρα· «τὸν ἥλιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναθυμιᾶσθαι.» Ἀριστλ. Προβλ. κγ. 30. 2) ἀμετβ. ἀναβαίνω ὡς καπνὸς, ἢ ἀτμὸς εἰς τὸν ἀέρα· (ω, ασω).

Ἀνάθυρμα, τό· = ἄθυρμα· ἀμφ. παρ' Εὐσταθ.

Ἀνάθυσις· ἡ· ἐσφαλμένη ἀνάγνωσ. παρὰ τῷ σχολιαστῇ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 565. ἀντὶ, Ἀνάῤῥυσις· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀχαρν. 146.

Ἀναθύω, Μ. ύσω· (θύω) ἁμιλλῶμαι μὲ ὁρμήν· πηδῶ ἐπάνω εἴς τι, ἀναπηδῶ (κατάχνομαι, σηκόνομαι ὁρμητικά) κατασταλῶ εἰς μανίαν ἀπό τι πάθημα· οἷον· θυμὸν, χαρὰν κ. τ. τ. (υ υ - -).

Ἀναθωΰσσω, Μλ. ύξω (θωΰσσω) φωνάζω δυνατὰ, ἐξαιρέτως ἐπὶ μαχομένων ὡς τὸ ἀναβοάω· ποιητ.

Ἀναίδεια, ἡ· Ἐπικ. ἀναιδείη· εὕρηται δὲ καὶ ἀναιδεία· Ἀριστφ. Δαιτάλ. λείψ. 29. ὑπὸ Dind. (ἀναιδής) ἔλλειψις αἰδοῦς, ἀδιαντροπία, ἀναισχυντία, ἀσχημοσύνη· Ἰλ. Α. 149. «Ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε·» καὶ «ἀναιδείης ἐπιβῆναι·» Ὀδσ. Χ, 424.

Ἀναιδέομαι· μέσ. Ἀποθ. μετὰ μέσ. Μέλλ. ἀναιδέσομαι = τῷ ἑπομένῳ· Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 838.

Ἀναιδές, έος, τό· οὐσιαστ. ἀντὶ, Ἀναίδεια· ἐνίοτε δὲ, καὶ Ἐπίῤῥ. ὡς, «ἀναιδὲς βλέπειν» ἀντὶ τοῦ ἀναιδῶς· Ἀδιάντροπα.

Ἀναιδεύομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀναιδής) εἶμαι ἀναίσχυντος, πράττω ἀδιάντροπα καὶ αἰσχρά·

Ἀναιδήμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος· (αἰδήμων) ἀδιάντροπος. Ἐπίῤῥ. ἀναιδημόνως.

Ἀναίδην, ὡς ἐπίῤῥ. τοῦ ἀναιδής, πλὴν ἀμφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψευδῶς ἀναγινώσκ. ἀντὶ ἀναιδὴν. Ατμ. ἐν Heind. Πλάτ. Γοργ. σλ. 523. ἀμφίβ. συνήθως ὅμως γράφεται, Ἀνέδην, ἐσφαλμέν.

Ἀναιδής, ὁ· ἡ, τὸ ές· (αἰδέομαι) ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ἀδιάκριτος, αὐθάδης, ὡς οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. ὅθεν καὶ μὴ φειδόμενος· (ὅστις δὲν ἀψυχᾷ) «νῦν μὲν ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος» ταραχὴν (ἀνακατω-

μὸν) τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία δὲν ἀψυχᾷ τοὺς πολεμοῦντας· ὡσαύτως λέγεται ἐν Ὀδύσ. Λ, 597. καὶ ὁ λίθος τοῦ Σισύφου διότι δὲν ἀψυχοῦσε τοὺς κόπους του. Ἰδὲ καὶ Ἰλιάδ. Δ, 521, 139. καὶ Πινδ. Ὀλ. 10, 123. ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι ταῦτα, αὐθάδης, καὶ μεγιστος. Ἐπίρρ. ἀναιδῶς καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 48. ἀναιδέως.

Ἀναιδίζομαι = ἀναιδεύομαι.

Ἀναιδίη, ἡ· ποιητ. ἀναίδεια. Ἀρχλ.

Ἀναιθύσσω (αἰθύσσω) παροτρύνω, διεγείρω, παρορμῶ, παρακινῶ· βάλλω εἰς κίνησιν· «φλόγα», Εὐριπ. Τρῳ. 343. Πινδ. «ἀναιθύσσειν θόρυβον μέγαν» 2) ἀμεταβ. κινοῦμαι ἔμπρος, ὁρμῶ· παροξύνομαι (πίρνω φωτιά).

Ἀναίθω, (αἴθω) ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν. Εὐριπ. Κύκ. 330. «Ἀναίθειν πῦρ» 2) ἀμβτ. ἀνάφτω πάλιν, ξανακαίω, ξαναφλογίζομαι.

Ἀναιμακτί. Ἐπίρρ. παρὰ τὸ ἀναίμακτος χωρὶς αἷμα, χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα.

Ἀναίμακτος, ὁ, ἡ· (αἱμάττω) χωρὶς αἷμα, ὅστις δὲν ἔχει αἷμα· καὶ ὅστις δὲν ἐμολύνθη ἀπὸ αἷμα, δὲν εἶναι φονεύς.

Ἀναιμάκτως, Ἐπίρρ. = ἀναιμακτί.

Ἀναίματος, ὁ, ἡ = ἄναιμος· χωρὶς αἷμα. Ἀθήν.

Ἀναιμία, ας, ἡ· ἔλλειψις αἵματος. Ἀριστ. Ζ. Μ. παρὰ τό.

Ἄναιμος, ἄνευ αἵματος· ὅστις δὲν ἔχει αἷμα.

Ἀναιμόσαρκος, ὁ, ἡ· (αἷμα, σάρξ) κρέας χωρὶς αἷμα· ἢ ὅστις ἔχει κρέας τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει αἷμα. Ἀνακρ. 43.

Ἀναιμότης, τητος, ἡ· = Ἀναιμία. Ἀριστλ.

Ἀναιμόχροος, καὶ συναιρ. χρους, ὁ, ἡ, (χρόα) μὴ ἔχων χρῶμα αἵματος· χλωμὸς· ὠχρ.

Ἀναίμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἄναιμος. οὕτω προσαγορεύονται οἱ θεοί. Ἰλ. Ε. 342. «Τοὔνεκ' ἀναίμονές εἰσι».

Ἀναιμωτεί, νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἀναιμωτί. Ὀδύσ. Σ, 148.

Ἀναιμωτί. Ἐπίρρ. ὡς τὸ ἀναιμακτί. Ὁμ. (⏑ – – –)

Ἀναίνομαι, Μ. νοῦμαι. Παρατ. ἠναινόμην, ποιητ. ἀναινόμην. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. οἷς παρ' Ἀγάθ. οὐ σπανίως καὶ ἀνηνόμην. Ἀόριστ. ἠνηνάμην, ἀνήνασθαι· ὑποτακτ. ἀνήνηται· (οἱ λοιπ. χρν. ἄχρηστοι) Μέσ. ἀποθτ. δὲν δέχομαι δὲν ἀποδέχομαι, ἀρνοῦμαι, ἀποῤῥίπτω· «ἀναίνε· ἔργον ἀεικές», ἐστυγνα Ὀδύσ. Γ. 265. Δ. 651. μετὰ παρεμβεβλημένης σημασίας τοῦ ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ· «τῶν ἄλλων οὔ τινα ἀναίνομαι» δὲν ἀποβάλλω, δὲν ἐντροπιάζω. Ὀδύσ. Θ, 213. Ἰλιάδ. Ι, 679. Ἄνευ πτωτικοῦ μετ' ἀπαρεμφ. ἀρνοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι· «ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι» Ἰλιάδ Σ, 450. καὶ μετὰ πλεοναστ. ἀρνητικοῦ· «ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι»· δὲν ἠθέλησε νὰ πάρῃ τίποτε. Ἰλιάδ. Σ, 500. Πολλάκις δὲ καὶ ἀπολύτως ἄνευ ἀπαρεμφ. Ὁμ. 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἀπαγορεύω, (ἐμποδίζω) μὲ λόγον ἢ προσταγήν) ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκω τι 3) μεταμελοῦμαί τι· ἐντρέπομαι ὅτι ἔκαμά τι· πολλάκις μετὰ μετχ. ἀντὶ τοῦ ἀπαρμφ. «οὐκ ἀναίνομαι τεθνηκυῖαν» δὲν ἐντρέπομαι ὅτι ἐπέθανα. Valck. ἐν Καλλ. σλ. 250. «ἀναίνομαι τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν»· ἐντρέπομαι, ἢ μοὶ κακοφαίνεται νὰ βλέπω τὰ γηράματά σας. Herm. ἐν Εὐριπ. Βακ. 248. παράβλ. Ἰφιγ. ἐν Αὐλ. 1502 Ἡρακ. 1124. (κατὰ Damm, παρὰ τὸ αἶνος, αἰνέομαι, καὶ τὸ στερητ. α. κατὰ Βουτμ. Ν. 1, σλ. 274. 2, σλ. 272. ἀμέσως ἐκ τῆς ἀρνητικῆς ῥίζης ἂν — ὥστε τό, αἴνομαι ἔστι ῥηματικὴ ἁπλῶς κατάληξις· κατ' ἄλλους δ' αὖ, παρὰ τὸ ναὶ καὶ τὸ στερητ. α = οὔ φημι).

Ἀναίρεμα, ατος, τό· (ἀναιρέω) = Ἑλώριον, Σχολ. Ἀπολ. Β. 264.

Ἀναίρεσις, εως, ἡ· (ἀναιρέω) ἀφαίρεσις, στέρησις, ἅρπαγμα, πάρσιμον μὲ βίαν, φθορά, ἀνύψωσις· εἰς «ἀναίρ. νόμων», γραφῆς· ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, χαλασμὸς κατὰ κράτος φόνευμα, σκοτωμός: ἐξαιρ. ἐνταφιασμός ἢ ταφή, μάζωμα νεκρῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. ς. 3. «τῇ Πλαταιέων τε καὶ Θεσπιέων ἀναιρέσει» καὶ Ἑλλ. Α. 7. «τὴν ἀναίρεσιν τῶν ναυαγῶν» Θεύδ. 2, 34. «οἳ ἂν μὴ εὑρεθῶσιν εἰς ἀναίρεσιν» 3, 24. «ἐσπένδοντο ἀναίρεσιν τοῖς νεκροῖς».

Ἀναιρέτης, ου, ὁ. Φθορεύς, ἀφανιστής, φονεύς. Εὐσταθ. Ὅθεν

Ἀναιρετικός, κή, κόν, ἀφανιστικός, ἐξολοθρευτικός, φονικός, θανατωτικός. Ἀριστοτ.

Ἀναιρετικῶς. Ἐπίρρ. στερητικά, ἀρνητικά. Δγν. Λρτ.

Ἀναιρέω, ῶ. Μλ. -ήσω. Ἀόρ. β. ἀνεῖλον· (αἱρέω· ἁμλ.) σηκόνω ὑψηλά, παίρνω τι καὶ τὸ φέρνω ἀλλοῦ, τὸ σηκόνω ἀπὸ τὸν τόπον του· κερδαίνω. Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἄθλων τὰ ὁποῖα κερδαίνει τις μὲ πολὺν κόπον· «ἀναιρεῖν νίκην, ἀγῶνα, Ὀλύμπια, Ὀλυμπιάδα» Ἰλιάδ. Ψ, 725. κερδαίνω βραβεῖον εἰς τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἡρδτ. ὅστις ὅμως χρῆται ἀντ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἀναιρεῖσθαι, «ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα σφι ἀνελόμενος τεθρίππῳ προσέβαλεν» 6, 70, 103, 123, 125. καὶ 9, 33, 64. καὶ καθεξῆς· ἐν γένει δὲ χρῆται καὶ Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῇ μέσῃ διαθ. ἐπειδὴ ἡ σημασία τοῦ ῥήματος ἀντεστρέφει πάντοτε εἰς τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον: σηκόνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, παίρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου· «εἴτ' ἂν ἐλοίμην αἴ ἤθελες πάρω» διὰ τὸν ἑαυτόν μου, δηλ. εἰς δούλευσίν μου. Ὀδύσ. Σ, 356. καὶ «Ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι» Τ, 22. τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· νὰ πάρῃς ἀπὸ λόγια· καὶ «σῖτα ἀναιρέεσθαι» Ἡρδτ. 4, 129. παίρνω φαγὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, δηλ. τρώγω· καὶ 4, 134. «ποινήν τινος ἀνελέσθαι» παίρνω, τιμωρίαν διά τινα, δηλ. κάμνω τὴν ἐκδίκησιν διά τινα· καὶ 6, 29. «φιλοψυχίην ἀναιρ.» παίρνω, δηλ. αἰσθάνομαι ἀγάπην διὰ τὴν ζωὴν καὶ 2, 52. «τὰ ὀνόματα ἀναιρ.» παίρνω ἐπάνω μου, δηλ. δέχομαι τὰ ὀνμ. Καὶ γυναικῶν δέ, ἀναιρεῖσθαι = συλλαμβάνειν (ἐγγαστροῦσθαι) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων· «καὶ τὸ μὲν ἐὸν τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί· τὸ δὲ ψιλόν· τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται, τὸ δὲ ἀναιρέεται». Ἡρδτ. 3, 108. καὶ 6, 69. 2) ἀντὶ ἀναλαμβάνω, παίρνω ἐπάνω μου νὰ κάμω τι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. «πόλεμον ἀναιρεῖσθαι» σηκόνω πόλεμον. Ἡρδτ. καὶ Ξν. τινί, ἐναντίον εἴς τινα Ἡρδτ. 5, 36. «Ἔργον ἀναιροῦμαι» συμφωνῶ καὶ παίρνω ἐπάνω μου μίαν δουλειάν. Πλατ. 3) ἁρπάζω, σηκόνω ἀπὸ τὸν τόπον του «στατῆρα ἀναιρ.» χαλνῶ, σηκόνω τὴν καλύβην ἢ τέντην: Ἐπὶ πολιτικῶν συνταγμάτων· π. χ. «ἀναιρ. ὀλιγαρχίαν» Ξεν. σηκόνω τὴν ὀλιγαρχικὴν ἐξουσίαν· ὅθεν ἀκυρόνω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξαλείφω. Ἐπ' ἀνθρώπων· σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν κόσμον ἢ ἀπὸ τὴν μέσην· δηλ. φονεύω, σκοτόνω. Ἐπὶ νεκρῶν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινότερον, σηκόνω τὸν νεκρόν, δηλ. τὸν ἐνταφιάζω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. πολλάκις· «τοὺς δὲ προσήκοντας τῷ νεκρῷ ἐπὶ τὸ ἀναγήϊον παραλαβόντας, ἔχοντας τὰ προσήγορα, ὡς ἀναιρησομένους.» Ἡρδτ. 4, 14. ἰδὲ καὶ 9, 22. 23. Ἐπὶ δικαστικῶν· καταδικάζω. Πλούτχ. 4) «παῖδας ἀναιρεῖσθαι» παίρνω τὸ νεογεννημένον παιδὶ εἰς τὰ χέρια, τὸ σηκόνω ὑψηλὰ καὶ μὲ τοῦτο φανερόνω, ὅτι τὸ γνωρίζω ἰδικόν μου· 5) ἀναιρεῖν, ὑπακου. φωνήν, ἐπὶ τῶν χρηστηρίων κυρίως· σηκόνει τὴν φωνὴν ἀπὸ τὸν βαθόν, τὸν ἅγιον τόπον, δηλ. δίδει ἀπόκρισιν ἢ χρησμόν· κυρίως χρησμοδοτῶ, προφητεύω· πολλάκις παρ' Ἡρδτ Κ. Γρηγορ. σλ. 493. πάλιν δὲ μεταβατικῶς μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον προφητεύει ἡ Θεότης. Schneid. ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 6. «καὶ ἀνεῖλεν αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων θεούς, οἷς ἔδει θύειν» κατὰ Vectig δὲ ἐν 6, 3, ἡ ἀνάγν. ἐστιν ἀμφίβολος.

Ἀναίρω· Μλ. ἀναρῶ· (αἴρω) (ἄνω – αἴρω) σηκόνω ἐπάνω, ὑψόνω, ἁρπάζω· παίρνω καὶ φέρνω ἀλλοῦ· καὶ

Ἀναισθησία, ας, ἡ· (ἀναίσθητος) ἔλλειψις τοῦ αἰσθάνεσθαι, Ἀνοησία, μωρία· ἔτι δὲ καὶ ἀπροσεξία, σκορπισμένος νοῦς, ὅταν ὁ ἄνθρωπος βλέπων δὲν βλέπῃ καὶ ἀκούων δὲν ἀκούῃ, ἔχων τὸν νοῦν ἀλλοῦ· τὸ νὰ μὴ αἰσθάνηταί τις. Θεόφρ. Χαρακτ. ΙΔ'.

Ἀναισθητεύομαι, Μ. εὔσομαι· μέσ. ἀποθτ. ζῶ, πολιτεύομαι, καὶ φέρομαι ὡς ἀναίσθητος, εἶμαι ἀναίσθητος· εὕρηται δὲ καὶ κατὰ ἐνεργητ. διάθεσ. ἀναισθητεύω, Lobeck ἐν Φρυχ. σλ. 349.

Ἀναισθητέω, τῶ· (ἀναίσθητος) εἶμαι ἀναίσθητος, μωρός, χοντρόμυαλος, χοντροκέφαλος Δημοσθ. περὶ Στφ. «τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπιτετιμημένῳ· καὶ πολλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναισθητοῖς» κτλ. ἔτι δὲ νεκρός. Ἐπίκουρ. «ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς».

Ἀναίσθητος, ὁ, ἡ· (αἰσθάνομαι) χωρὶς αἴσθησιν, μὲ χοντρὸν νοῦν, μωρός· «ἀναίσθητος ὑπάρχει, ὧν πάσχει» Γαλην. 2) ὁποῖος δὲν ἔχει αἴσθησιν, δὲν αἰσθάνεται· καὶ Πλάτ. «ἀναίσθητος τῶν κακῶν». Παθητικ. τὸ μὴ ὑποπίπτον εἰς αἴσθησιν· ὅ,τι πρᾶγμα δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ αἰσθανθῇ· δηλ. ἀκούσῃ, ἰδῇ, πιάσῃ κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Πολ. Β'. «ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν» καί, «ἀναίσθητος θάνατος» παρὰ Θουκυδ. Δ'.

Ἀναισθήτως, Ἐπίρρημ. χωρὶς αἴσθησιν· ὡς Ξενοφ. Κυρ. ΙΒ'. 13. «ἀναισθήτως μὲν τῶν κακῶν ἔχοντες, τῶν δὲ ἡδονῶν αἰσθόμενοι»· ἀντὶ τοῦ δὲν αἰσθάνονται τὰ κακά, ἀδιαφοροῦν εἰς αὐτά· ὅθεν, «Ἀναισθήτως ἔχω». Ἰσοκρ. δὲν αἰσθάνομαι, ἀδιαφορῶ.

Ἀναισιμόω, ῶ. Μ. ώσω. (αἶσα· τὸ ἁπλοῦν αἰσιμόω, ἄχρηστον) ἀναλίσκω, ἐκπανῶ, ἐξοδεύω, φθείρω· παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἡροδ. α'. 179. «ἀναισιμώθη ἐκ τῆς τάφου ἡ γῆ», ἀντὶ τοῦ ἐχρησιμεύσεν εἴς τι, τὴν μεταχειρίσθηκαν εἰς τίποτε· «πέντε ἡμέρας ἀναισιμοῦνται» δηλ. εἶναι ἀναγκαῖαι, ἀπαιτοῦνται εἴς τι, πρέπει νὰ περάσουν ὅσω νὰ γένῃ τι. Ἡρδ. α', 72. καὶ 3, 31. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκω τὸ Ἰταλ. κονσουμάρω, τελειόνω τίποτε τρώγωντάς το «αὕτη δ' ἡ μελίσσα, ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, τότε ἦν ἄψαυστος» Ἡρδτ. 8, 41. Ἀλλὰ τὸ ἐν 7, 20. ἐν πλείοσιν ἐκδόσεσι «πέμπτῳ δὲ ἔτεϊ ἀναισιμουμένῳ» ἐστὶ πάνυ ἀμφίβολον καὶ πιθανῶς, ἀναγνωστέον ἀνομένῳ. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἰωνικ. ἀνθ' ἧς χρῶνται οἱ Ἀττικ. τῷ, ἀναλίσκω καὶ δαπανάω. Ἰδὲ καταισιμόω.

Ἀναισίμωμα, ατος, τό· (ἀναισιμόω) ἀνάλωμα, δαπάνημα, ἐξόδευμα· ἐξοδιασμένα ἄσπρα, ἐξαιρέτως διὰ χρείας στρατεύματος, ἔξοδα πολέμου· «ἀναισιμ. τῇ στρατιῇ». Ἡρόδ. Ε. 31.

Ἀναίσιος, ὁ, ἡ. Πλάτ. Νομ. Ε. «τόπος ἀλλόκοτος καὶ ἀναίσιος»· ὅπου ὁ Ρουνκέν. Ἀπαίσιος, ἢ Ἐναίσιος, ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ· ἄλλοι δὲ Ἐναίσιος, γράφουσιν.

Ἀναΐσσω, Μ. ίξω. Ἀττικ. ἀνάττω καὶ ἀνάσσω (ἀΐσσω) ἀνατρέχω, πηδῶ, ὁρμῶ, τινάζομαι πρὸς τὰ ἄνω· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων· ὅταν ἀπὸ τύχην κείμενα ἢ καθήμενα, σηκόνονται ἔξαφνα καὶ ἐνεργοῦσιν ἀναπηδῶντα,

ἀξορμώμενα. Ἰλ. Λ. 584. »Ὡς ἄρ᾽ ἔφη καὶ ἀναΐξας« ἀντὶ ἀνορμήσας, ἀναπηδήσας, σηκωθείς· ἔτι δὲ καὶ πνόος ἀνέμος ἀναΐσσει. Ε. 15, 80. καὶ πηγαὶ ἀναΐσσουσι Ἰλ. Χ. 148. »πηγαὶ ἀναΐσσουσιν« ἀντὶ τοῦ· ἀνορμῶσι, ἀναβρύουσι· καὶ Ξεν. Κ. ς. 17. »ὁ δὲ (λαγωὸς) ἐξαίφνης ἀναΐξας« καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Ω, 440. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀρχίζω τι, προχωρῶ εἴς τι· μετὰ ἀκαρμφ. Ὀππ. (υ – – –)

Ἀναισχυντέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀναίσχυντος) εἶμαι ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, ξεδιάντροπος· πολιτεύομαι ἀδιάντροπα, ξεδιάντροπα. Ξεν. Συμ. Η. 33. Ἔτι δὲ καὶ »ἀναισχυντῶ ποιῶν« Ἀρστφ. Θσμφ. 708. ἀφ᾽ οὗ

Ἀναισχύντημα, ατος, τό· ἀδιάντροπος πρᾶξις. Σχ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 709.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ· ἔλλειψις αἰσχύνης, ἀδιαντροπία, ξεδιαντροπία, αὐθάδεια. Πλάτ.

Ἀναισχυντογράφος, ου, ὁ, ἡ· (γράφω) ὅστις γράφει αἰσχρά, καὶ ἀδιάντροπα πράγματα. Πολύβ. ἐκ τοῦ ς. »ὑπομνήματα τῶν ἀναισχυντογράφων«. (α)

Ἀναίσχυντος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀναισχύντως· χωρὶς ἐντροπήν, ἀδιάντροπος, ἀναιδής, ξεδιάντροπος. Ξεν. Π. Β. 2. »πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν σφοδροὶ καὶ ἀναίσχυντοι« καὶ ἐπὶ πραγμάτ. ἀντὶ τοῦ Βδελυρόν, συγχαμερόν, ἀποστροφῆς ἄξιον, καθὼς ὁ ἀδιάντροπος. »καὶ πολλοὶ εἰς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων« Θουκυδ. Β, 52.

Ἀναιτία, ας, ἡ· (αἰτία) ἀθωότης, ἔλλειψις αἰτίας. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀναιτιολόγητος, ὁ, ἡ· (αἰτιολογέω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ δώσῃ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λόγον· τὸ διατί δηλ. ἀκολουθεῖ οὕτω. Διοτκ.

Ἀναίτιος, ὁ, ἡ· (αἰτία) χωρὶς λόγον, αἰτίαν, ἀφορμήν. Ἀθῷος, ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος, ὁ μὴ αἰτίας τινὸς πρόξενος. Ξεν. Π. Α. 6. 10. »ἀναίτιος ἔσῃ παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις«. Ὅμ. συντάττει τὴν λέξιν συνήθως τῷ αἰτιᾶσθαι Ἰλ. Δ. »653. Δεινὸς ἀνήρ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο« καὶ Ἡσδ. Ἔρ. 825 »ἀναίτιος ἀθανάτοισι« ἀθῷος πρὸ τῶν θεῶν, μὴ ὑπεύθυνος· »ἀναίτιος ἀφροσύνη« τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει τις αἰτίαν νὰ ὀνομάσῃ ἄφρονα· χωρὶς βάσιν, χωρὶς σκοπόν. Παρ᾽ Αἰσχλ. δὲ καὶ Θηλ. ἡ ἀναιτία.

Ἀναιωρέω, Μλ. ήσω. (αἰωρέω) σηκόνω τι ὑψηλά, κρατῶ εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενον. Παρὰ Θεολόγ. ὁ μὴ ἔχων αἰτίαν καὶ ἀρχὴν τοῦ εἶναι, καὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Γρηγ. Ναζ. »ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀναίτιος« καὶ Ἐπίρ. Ἀναιτίως.

Ἀνακαγχάζω, Μ. άσω· (καγχάζω) γελῶ μεγάλως, καὶ ἄσεμνα. Πλάτ. Πολιτ. Α.

Ἀνακαθαίρω, Μ. αρῶ· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (καθαίρω) ξανακαθαρίζω, ξανακαστρεύω· ξεκαθαρίζω ξεκαστρεύω· τόπον τινά, ἀπὸ τίποτε, δηλ. διώχνω τινὰ ἀπὸ ἕνα τόπον· »τὸ βαρβαρικὸν ἀνακαθαίρων« διώχνω τὸ βαρβαρικὸν στράτευμα· Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. Πλάτ. Νομ. Α. »Παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενοι« διὰ μακροῦ λόγου δηλ. νὰ καθαρίσῃ, ὥστε νὰ σαφηνίσῃ τὸ λεγόμενον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Γ. Παρ᾽ ἰατροῖς δὲ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν καθαίρω, καθαρίζω τὸν στόμαχον ἀπὸ ἐπάνω ὄχι ἀπὸ κάτω, δηλ. μὲ ἐμετικὸν ἢ ξερατικόν, καὶ ὄχι μὲ κενωτικόν· ὅθεν.

Ἀνακάθαρσις, εως, ἡ· κάθαρσις, καθαρισμός, κάστρευσις τινος πράγματος. Στράβ. ις. ξεκάστρεμα μὲ διώξιμον ἢ ἀφανισμὸν τοῦ κακοῦ. Παρὰ Θεολόγ. ἡ ἀνάπτυξις, σαφήνεια, ἑρμηνεία, καθαρὰ ἐξήγησις σκοτεινῆς τινος ἀλληγορικῆς ῥήσεως. Παρ᾽ ἰατροῖς δὲ κάθαρσις δι᾽ ἐμετικοῦ.

Ἀνακαθαρτικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καθαρίζειν· ὅστις καθαρίζει, καστρεύει μὲ ξερατικόν.

Ἀνακάθημαι, (κάθημαι) κάθομαι ἴσια δηλ. ὄχι πλαγιασμένα ἢ ἀκουμβῶντας· 2) ξανακάθομαι.

Ἀνακαθίζω, Μ. ίσω. (καθίζω) βάνω τινὰ νὰ καθήσῃ ἴσια· ἰσιάζω τι πρὸς τὰ ἄνω· 2) ξανακαθίζω τὸν ἑαυτόν μου, δηλ. ξανακάθομαι. 3) Μέσ. σηκόνομαι ὅταν εἶμαι πλαγιασμένος καὶ κάθομαι· καθήμενος κρατῶ τὸ σῶμά μου ἴσια. Ξεν. Κυν. ε. 7. »ὑπεκτρέχων (ὁ λαγωὸς) καὶ ἀνακαθίζων«.

Ἀνακαθίζομαι, Μέσ. = τῷ ἀνωτέρῳ. Πλάτ. Φαίδρ. Γ. »ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος«.

Ἀνακαινίζω, Μ. ίσω· καὶ Ἀττ. -ιῶ· (καινίζω) ξανακαινουργόνω, ἀνανεόνω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου καινούριον. Ἰσοκρ. ὅθεν

Ἀνακαίνισις, εως, ἡ· ἀνανέωσις, ξανακαινούργωμα, ἀποκατάστασις, βάλσιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον.

Ἀνακαινουργέω = ἀνακαινίζω.

Ἀνακαινισμός, οῦ, ὁ· Ἀνακαίνισις.

Ἀνακαινόω, ῶ, Μ. ώσω. (καινόω) = Ἀνακαινίζω· ὅθεν

Ἀνακαίνωσις, εως, ἡ· = Ἀνακαίνισις.

Ἀνακαῖον, ἢ κατ᾽ ἄλλους Ἀναγκαῖον, φυλακή, εἰς τὴν ὁποίαν φυλακόνουν τοὺς κακούργους ἀφ᾽ οὗ ἐξετασθῇ τὸ σφάλμα των καὶ τὸ ὁμολογήσουν, καταδικάζοντες τους διωρισμένον τινὰ καιρὸν νὰ δουλεύουν εἰς τὸ ἀνακαῖον εἰς σωφρονισμόν των· τὸ παρὰ Γερμαν. Zuchthaus.

Ἀνακαίω, Μ. αύσω· (καίω· ἀμλ.) ἀνάπτω, κάμνω φωτιά, παρ᾽ Ὅμ. ἀνακ· πῦρ. Ὀδ. Η. 12. »Ἥ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει« ὡσαύτως καὶ παρ᾽ Ἡρδτ. Τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ διεγείρω, ἐξάπτω, φωτιάζω τινά, τὸν θυμόν. Παθητ. ὀργίζομαι. Ἡρδτ. 5, 19. »Ὦ παῖ, σχεδὸν γάρ σευ ἀνακαιομένου συνίημι τοὺς λόγους« ἔτι δὲ καὶ μέσ. 8, 19· αὐτόθι.

Ἀνακαλέω, Μλ. έσω· (καλέω· ἀμλ.) μεγαλοφώνως κράζω, φωνάζω, καλῶ τινά· κράζω ὀπίσω, ξανακράζω. Μέσ. ἀνακαλέομαι· κράζω τινὰ πρός με Θσδ. 7, 73. »οἱ, προσκαλέσαντες, ἐξ ὄντους ἔμελεν ἀκούσεσθαι, καὶ ἀνακαλεσάμενοί τινας, ὡς ὄντες τοῖν Ἀθηναίων ἐπιτήδειοι«. Ἀλλὰ »ὑπὸ τὰς ἀνακαλέσθαι« Ξνφ. φωνάζω τοὺς σκύλους νὰ ὁρμήσουν, τὸ κοινότερον παρ᾽ ἡμῖν· ἀχαμνῶ (σουσσίζω) τὰ σκυλιά.

Ἀνακαλινδέω, ῶ, Μ. ήσω, = ἀνακυλινδέω.

Ἀνακαλλύνω (καλλύνω) κάμνω τι πάλιν εὔμορφον.

Ἀνακαλυπτήρια, τά· (ἀνακαλύπτω) παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ γάμου, καθ᾽ ἣν ἡ νύμφη ἐφαίνετο εἰς τὸν ἄνδρα χωρὶς τοῦ νυμφικοῦ καλύμματος εἰς τὸ πρόσωπον (χωρὶς σκέπην, τὴν ὁποίαν καὶ τὴν σήμερον συνειθίζεται νὰ φοροῦν ἡ νύμφη ὅταν πηγαίνουν νὰ στεφανωθοῦν) καὶ ἐλάμβανε παρ᾽ αὐτοῦ δῶρα· 2) τὰ δῶρα αὐτά, ἄλλως ἀνακαλυπτρα καὶ θεωρήτρα λεγόμενα.

Ἀνακάλυπτρα, τά· = ἀνακαλυπτήρια. 2) Διόδωρ. Σικελ. Ε. 2.

Ἀνακαλύπτω, Μ. ύψω, (καλύπτω) ξεσκεπάζω, ἀνοίγω, φανερόνω. Εὐριπ. »ἀνακαλύψω λόγους« ἀντὶ τοῦ, σαφηνίσω, φανεροὺς ποιήσω· 2) ἀμεταβ. εἶμαι ξέσκεπος, ξεσκεπάζω τὸν ἑαυτόν μου »καὶ νῦν ἀνακάλυπτ᾽, ὦ κασίγνητον κάρα ἐκ δακρύων τ᾽ ἄπελθε, καὶ μάλ᾽ ἀθλίως ἐχομένα«. Εὐρπ. Ὀρ. 288.

Ἀνακάλυψις, εως, ἡ· ξεσκέπασις, φανέρωσις.

Ἀνακαμπή, ἡ· κάμψις, λύγισμα πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω. Μαθημ. Παλ.

Ἀνακαμπής, ὁ, ἡ· = ἀκαμπής, ἄκαμπτος, ἀλύγιστος. Φιλ. δ.

Ἀνακαμπτήριον, τό· ὁ τόπος ὅπου λυγοῦν τι. Εὐσβ. ἀφ᾽ οὗ

Ἀνακάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω) εἰς τὸ ὕψος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω λυγίζω, στρέφω τι πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ κάμνω νὰ παραστραλίσῃ, ξελλίνῃ· ἐπὶ τὸ στάδιον ἢ τὸν ἱππόδρομον φθάσας εἰς τὸν ἐξώτατον στύλον πέρνω τὸν δρόμον κλίνωντας πρὸς τὸ ἄλλο μέρος ἀπὸ τὸν στύλον. Ὅθεν στρέφω ἢ γυρίζω ὀπίσω μὲ τὸ ἁμάξι. Πλατ Φαίδ. 72. Β. »Ἀλλ᾽ εὐθεῖά τις εἴη ἡ γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρύ, καὶ μὴ ἀνακάμπτει πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον, μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο« ὅθεν πηγαίνω ἐπάνω καὶ κάτω εἰς τὸ δῶμα (ὀντᾶν) ἢ ὅπου ἀλλοῦ, τὸ συνήθως σεργιανίζω (?) λεγόμενον. Δμ. Αρτ. Ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβάτως· λιγῶ, κάμνω καμπήν (καμπήλωμα, καμπηλόνω) »κάστρη μὲν λήγει ἀνακάμπτει ἑπτὰ εἴρηται τὸ ὄρος«. Ἡρδτ. 2. 8.

Ἀνακάμψερως, ωτος, ὁ. Εἶδος τι βοτάνης (χορτάρι) τὴν ὁποίαν ἐγγίζωντας ὁποῖος ἔχασε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἐνέργειά του ἔκαμνε νὰ ἔλθῃ πάλιν ὀπίσω. Πλίνιος ΚΔ. 17. καὶ Πλούταρχ.

Ἀνακαμψίπνοος, ὁ, ἡ, (πνοή) λέγεται ὁ ἄνεμος, ὅστις δὲν φυσᾷ ἀπὸ ἓν μέρος κατ᾽ εὐθεῖαν, ἀλλὰ πολλάκις ἀλλάζει τὸ φύσημά του ὡς ὁ ἀνεμοστρόβιλος· τοιοῦτος εἶναι ὁ Καικίας. Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. Β. τούτῳ ἀντίκειται ὁ »Εὐθύπνοος« ὁ ἐκ εὐθείας γραμμῆς φυσῶν.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ· (ἀνακάμπτω) λύγισμα, στρέψιμον, ἐπιστροφὴ πάλιν εἰς τὸ πρῶτον, ἢ ὀπίσω.

Ἀνάκανθος, ὁ, ἡ· (ἄκανθα) χωρὶς ἀγκάθια, χωρὶς ῥαχοκόκκαλον. Ἡρδτ. 4, 53. »κήτεά τε μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀντακαίους καλέουσι« καὶ Ἀριστοτέλ. »ἰχθύες ἀνάκανθοι«.

Ἀνακάπτω, Μ. άψω· (κάπτω) χάφτω τι λαίμαργα, καταπίνω, καταβροχθίζω· »πᾶς τῶν ξηρῶν τὸ σπέρμ᾽ αὐτῶν ἀνακάψαι«. Ἀρστφ. Ὀρ. 580. καὶ Ἡρδτ. 2, 93.

Ἀνάκαρ, Ἐπίρ. (κάρα)· πρὸς τὸ ἄνω μέρος, μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἀνήφορον, Ἀρστφ. Ὀρν. ἂν δὲν πρέπῃ νὰ γράφηται ἀνὰ κάρ· παράβλ. ἀνακὰς καὶ Ἐπίκαρ, οὗ ἐναντίον τὸ Κατώκαρα. Ἱπποκρ.

Ἀνακάρδιον, τό, καί, Ἀνακάρδιος· δένδρον Ἰνδικόν, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ. Ἀνακάρδια· καλεῖται οὕτω διὰ τὸ ἔχειν τὸ χρῶμα, καὶ τὸ εἶδος τῆς καρδίας μικροῦ τινος κτηνοῦ. Παῦλ. Αἰγιν.

Ἀνακατάκυπτος βίος. Γελ. ἐν Μενάνδρ. ἀντὶ τοῦ, ζωὴ ταπεινή, κοταπή.

Ἀνακατάταξις, εως, ἡ (καταγνυμι) ξανατσάκισμα.

Ἀνάκαυσις, εως, ἡ· (ἀνακαίω) ἄναμμα φωτιᾶς.

Ἀνακαχλάζω, Μ. άσω· (καχλάζω) χοχλάζω, βράζω χοχλάζωντας τὸν ἀναφέρος (?). Ὀππιαν. Κυνηγ. Α. 275. ἀφ᾽ οὗ

Ἀνακάχλασις, εως, ἡ· τὸ χούχλασμα, χοχλούλασμα. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 367.

Ἀνάκαψις, εως, ἡ· (ἀνακάπτω) χάψιμον, λαίμαργον κατάπιωμα. Ἀριστοτ. Ζῶ. Γεν. Β. 5.

Ἀνακεάζω, Μ. άσω. (κεάζω) σχίζω, ξεσχίζω.

Ἀνάκεια, ων, τά (πληθυν.). Ἑορτὴ τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Εὐσταθ. ἐκ Παυσαν· »ἀνάκεια ἑορτὴ Διοσκούροιν ἀνακοῖν, ὡς σοφοῖν. τριταίαν δέ φησι τὴν θυσίαν ταύτην εἶναι συμβαίνει, Διοσκούρους καὶ Ἑλένη· δι᾽ ἣν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλόντες ἐκεῖνοι, οὐκ ἠδίκησαν οὐδένα τῶν ἐγχωρίων«. σελ. 1425. Ἰδὲ Ἄνακες.

Ἀνάκειμαι, Μ. κείσομαι. Μέσ. ἀποθν. (κεί-

μαι, ἀνωμλ.) κείτομαι ἐμπρός, κείτομαι φανερὰ ἐμπρὸς βλέπουν ὅλοι· ἐπὶ πάντων ὅσα ἐκτίθενται δημοσίως, ἢ βάνονται ἔξω που νὰ τὰ βλέπῃ καθένας· π. χ. ἀγάλματα. Λυκργ. 12, 6. ἀφιερώματα, εἰκόνες κ.τ.τ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. οὕτω πως, ὥστε τὸ ἀνάκειμαι ὡς παθητ. συνέχεται τῷ ἐνεργητ. ἀνατίθημι· 2) μεταφρ. ἀφιερόνω τὸν ἑαυτόν μου εἴς τι πρᾶγμα, κυριεύομαι ὅλως ἀπὸ αὐτό, εἶμαι προσηλωμένος εἰς αὐτό· μετὰ δοτικ. ἢ μετὰ αἰτιατ. καὶ τῆς πρός. Ἀθήν. Α'. «Ἀνακεῖσθαι δέ φαμεν ἐπὶ ἀνδριάντων» καὶ Ἀστερ. «Παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις εὑρήσετε ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀθλητὰς ἀνακειμένους, παρ' ἡμῖν δὲ στρατηγοὺς ἀγαθούς» καὶ Θουκυδ. Γ. «Τὰ δὲ νῦν ἀνακείμενα ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ἱεροῖς· ἀνάκειται δὲ ἐξ αὐτῆς Ἠλεῖος παλαιστής» 3) «ἀνάκειται ἐς σέ» Ἡρδτ. 3, 31. δηλ. εἰς σένα ἀποδίδεται, εἰς σένα ἀναφέρεται. Χρυσόστ. «δεῖ γὰρ τοὺς ἀνακειμένους Θεῷ οὕτω διακεῖσθαι» καί, «διὰ παντὸς ἀνάκειται τῷ Θείῳ» δηλ. εἶναι καθ' ὅλα ἀφιερωμένος τῷ Θεῷ, «ἀνάκειται σκώμμασιν, λοιδορίαις, πέρσαις, ὕβρεσι», Θουκυδ. Ζ'. «πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις εἰς τὰς ναῦς» 4) «ἀνάκειται ἐπὶ σοὶ» ἀπὸ σένα κρέμεται, 'ς τὴν ἐξουσίαν σου εἶναι, 'ς τὸ χέρι σου στέκεται. Ἀρτεμ. Ὀρ. 642. «ἀνάκειται εἴς τινα πράγματα» ἀπὸ καθένα πρᾶγμα, ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν δηλ. ἢ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμά του· 5) «ἀνάκειταί μοι ἐς τοῦτον» ἀναφέρεται εἰς ἐμένα, εἶναι χρέος ἐδικόν μου, εἶναι ἐδική μου δουλειά. 6) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ κάθημαι εἰς τὸ τραπέζι· καθ' ἣν σημασίαν ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν ὁ Φρυν. Ἐκλ. σλ. 216. Φαλαρ. Ἐπιστ. 63. «οὐκ εἰς ἅπαντας ἡ δίκη ἀνάκειται» καὶ Εὐστθ. «τὸ ἀνακεῖσθαι κεῖται καθὰ καὶ τὸ ἀνατιθέναι ἐπὶ ἀναθημάτων· διὸ οἱ ἐπὶ κατακειμένων λέγοντες τὸ Ἀνακεῖσθαι ἐκωμῳδοῦντο, ὡς ἐν τῷ, «ἐγὼ δ' ἕως μέν τινες, ἀνακείμενοι» πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἀκούων ἔφη, «ἀνάκεινται» ὡς εἴπερ εἶπεν, Ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. Πάλιν δέ τινος εἰπόντος. «Δειπνῶν ἀεὶ ἀνακείμενος παρ' αὐτῷ» ἐπιφέρει ὁ ἀκούσας. «Πότερον ἀνδριάντα σιτίζει;»

Ἀνάκειον, ου, τό. (Ἄνακες) ναὸς ἀφιερωμένος τοῖς Διοσκούροις.

Ἀνακέκλομαι (κέκλομαι) ποιητ. ἀντὶ ἀνακαλέω, ἐπικαλοῦμαι Ὁμ. Ὕμ. Πάν. 5. «Πᾶν' ἀνακεκλόμεναι, νόμιον θεόν, ἀγλαέθειρον, αὐχμήεντ'».

Ἀνακείρω, Μ. ερῶ· (κείρω) κουρεύω, κόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κατακόπτω, κατακουρεύω.

Ἀνακελαδέω, ῶ, Μ. ήσω (κελαδέω) κάμνω θόρυβον μεγάλον· τὸ ἰταλ. ἀλλάρμαν Σχολ. Σοφοκλ. Ὀρ. 184. ἐφ' οὗ

Ἀνακέλαδος, ὁ, ἡ· θόρυβος, ταραχή, μετὰ μεγάλων φωνῶν. Εὐριπ. Ὀρεστ. 182. «σῖγα, σῖγα φυλαττομένα στόματος ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος ἥσυχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις φίλᾳ.»

Ἀνακέομαι. Μλ. -έσομαι· μέτ. ἀποθ. (ἀκέομαι) ξαναδιορθόνω, ξαναμπαλόνω.

Ἀνακέομαι, Ἰων. ἀντὶ ἀνάκειμαι.

Ἀνακεράννυμι, καί, Ἀνακεραννύω, Μ. άσω. (κεράννυμι. ἀνωμλ.) ξανακερνῶ, καὶ ἐκ δευτέρου ἀνακατόνω, συγκιρνῶ πάλιν. Ὀδ. Γ. 390. «Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν». Αἰσχ. εἰς Ἀξίοχ. «τὰ μὲν ἥδοντα ἀμυχιαῖα καὶ πτηνά, καὶ πλείοσιν ὀδύναις ἀνακεκραμένα» τουτέστι, συγκεκραμένα, ἀνακατωμένα πλείοσιν ὀδύναις· ἐν γένει, ἀνακατόνω, συγκιρνῶ

Ἀνάκερμα, τος, τό· (ἀνακείρω) ἀποτμῆμα, πελεκούδι, κομμάτι, κομματάκι.

Ἄνακες, κων, οἱ· κυρίως οἱ βασιλεῖς, ἡ πληθυντ. τοῦ Ἄναξ· ἐξαιρέτως δὲ οἱ Διόσκουροι, οἱ υἱοὶ τοῦ Διός, ὁ Κάστωρ, καὶ Πολυδεύκης. Ὀδσ. Γ, 390.

Ἀνάκεστος, ὁ, ἡ· ἀν-στερητ. (ἀκέομαι) ἀνίατος, ἀνεπίστρεπτος, Ἱπποκρ. ὡς καὶ Ἀνήκεστος.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, Μ. ώσω· (κεφαλαιόω) ἐπαναλαμβάνω, ἐπαναλέγω συντόμως καὶ κεφαλαιωδῶς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν, ξαναλέγω ἢ ξαναγράφω μὲ συντομίαν ὅσα εἶπα ἢ ἔγραψα διεξοδικῶς προτήτερα, τὸ Ἰταλ. ῥεκαπιτολάρω. Ἀριστοτ. «τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενος». Παῦλ. Ἐφεσ. Α'. «Ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ» ἀντὶ Ὑπὸ μίαν κεφαλήν, τὸν Χριστόν, ἔφερεν, ἥνωσε τὰ πάντα· ὅθεν

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ· ἡ σύντομος ἐπανάληψις τοῦ λόγου, ἡ σύνοψις καὶ ἐπιτομὴ τῶν κυριωτέρων κεφαλαίων ὑποθέσεώς τινος ἐγγράφου ἢ διὰ λόγου· «τὰ διὰ μακρῶν λεγόμενα εἰς βραχὺ συστεῖλαι· τὰ διὰ πολλῶν λεγόμενα συντόμως εἰπεῖν» καὶ «εἰς τὸν Σωτῆρα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν φέρει» Χρυσστμ. — συμπλήρωσις, κεφαλαιώδης ἐπίλογος. Ἑρμογ. τὸ Ἰταλ. ῥεκαπιτολατσιόνη.

Ἀνακεφαλαιωτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀνακεφαλαίωσιν. Διον. Ἁλικ.

Ἀνακηκίω, (κηκίω) ἀναβρύω, ξεχύνομαι ὁρμητικά, τρέχω καταχτά, τὸ κοινότερον τουρτουρίζω· ἐπὶ ὑγρῶν. Ἰλ. Η. 262. «Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα» καὶ Ἰλ. Ν. 705. «πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς» καὶ Ψ. 5.7. Πλάτ. Φαῖδρ. δὲ «Ζῇ καὶ ἀνακηκίει» ἀντὶ ἀνακηκίῃ, κατὰ Σουΐδ. (τὸ ι, παρὰ τοῖς Ἐπικ. βραχύ· παράβαλε κηκίω)

Ἀνακήρυκτος, ὁ, ἡ· (ἀνακηρύσσω) διαλαλημένος, γνωστοποιημένος εἰς τὸ κοινόν, ἐξαιρ. διὰ τοῦ κήρυκος.

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ· γνωστοποίησις εἰς τὸ κοινόν, διαλάλημα.

Ἀνακηρύσσω, Ἀττ. Ἀνακηρύττω. Μ. ύξω. (κηρύττω) γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινόν, εἰς ὅλους, δημοσίως, διαλαλῶ, ἐξαιρ. ἐπὶ νικητῶν, φανερόνω εἰς τὸν λαὸν ὅτι ἐνίκησέ τις. Ξενοφ. Ἱέρ. ΙΑ'. 8. «τὴν σὴν νίκην οὐκ ἂν εἷς εἴη ὁ ἀνακηρύττων, ἀλλὰ πάντες ἄνθρωποι ὑμνοῖεν». Παθητκ. δὲ π.χ. Ἡρδτ. ἀντὶ ἀκούω, ἐγκωμιάζω εἰς ὅλους. «Μετὰ δέ, τῇ ὑστέρῃ Ὀλυμπιάδι τῇσι αὐτῇσι ἵπποισι νικῶν, παραδιδοῖ Πεισιστράτῳ ἀνακηρυχθῆναι». 7, 103.

Ἀνακής. = Ἀνήκεστος. Σχολ.

Ἀνακινδυνεύω, Μ. εύσω. (κινδυνεύω) ξανακινδυνεύω, ἐκ δευτέρου δοκιμάζω τὴν τύχην μου· τὸ Ἰταλ. ῥιτεντάρω· μετὰ δοτκ. Ἡρδτ. 8, 68, 1. καὶ μετὰ μετοχ. 9, 26. 41.

Ἀνακινέω, ῶ. Μ. ήσω. (κινέω) ῥίχνω ἢ κινῶ τι πρὸς τὰ ἄνω. Ἡρδτ. 4, 94. «ἀνακινήσαντες αὐτὸν μετέωρον, ῥιπτεῦσι ἐς τὰς λόγχας» στήνω ὀρθά, σηκόνω, ξυπνῶ, διεγείρω, 2) ἀμετάβ. δοκοῦν, ὡς παλαιστικὴ λέξις, ἁπλόνω, τεντόνω καὶ τινάζω τὰ χέρια, διὰ τοῦ ὁποίου τρόπου οἱ παλαισταί, ἑτοιμάζονται εἰς πάλην· ἀνακ. ὑπακ. τὰς χεῖρας. Ζήτ. καὶ Ἀνακίνησις.

Ἀνακίνημα, ατος· τό, κίνησις πρὸς τὰ ἄνω. Ἱπποκρ. (ῑ)

Ἀνακίνησις, εως, ἡ· τὸ νὰ κινήσῃ τις τι εἰς τὰ ἄνω, τὸ νὰ σηκώσῃ τι ὑψηλά, ἐξαιρέτως τὰς χεῖρας ὡς προγύμνασμα τῶν πηκτῶν (ὁποῖον ὅσοι παλαίουν μὲ τὸν γρόθον· ὅθεν ἐν γένει, προοίμιον, εὐδόσιμον (ὅταν οἱ μουσικοὶ παίζουν μικρά τινα πρὶν νὰ ἀρχίσουν· τὸ ἰταλ. πρελούντιο, τουρκ. πεστρέβ.) προγύμνασμα. Πλάτ. Νομ. Δ'. «λόγων πάντων προοίμιά τε ἐστὶ καὶ σχεδὸν οἷον τινες ἀνακινήσεις, ἔχουσαί τινα ἔντεχνον ἐπιχείρησιν». 2) παρόρμησις, κίνησις, διέγερσις ἐκ τῆς ἡσυχίας. Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 225. «ἐγρεῖων ἀνακινήσεις». (⏑⏑⏑–⏑)

Ἀνακίρνημι, (κίρνημι) = ἀνακεράννυμι· μέτ. παρ. Εὐριπ. Ἱππόλ. 255. «εἰς ἀλλήλους φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι» ἀντὶ κάμνουν δεσμοὺν φιλίαν ἀναμεταξύ των.

Ἀνακλάζω. Μ. -κλάγξω (κλάζω, ἀνωμλ.) κοντοφωνάζω, ἠχῶ· λέγεται ἐπὶ σκύλων ὅταν πλησιάζοντες εἰς τὸ θηρίον διακεκομμένως γαυγίζουσι. Ξεν. Παιδ. Α'. δ'. 15.

Ἀνακλάγγω, = τῷ ἀνωτέρῳ· (ὅθεν Ἀόρ. β'. Ἀνέκλαγον, παρ' Εὐριπ. ἀντὶ ἐκραύγασαν, ἔκαμναν βοήν, ταραχήν.

Ἀνακλαίω, Μ. -κλαύσομαι (κλαίω, ἀνωμλ.) κινοῦμαι εἰς δάκρυα, ἀρχίζω νὰ κλαίω. Ἡρόδ. Γ. 14. Καθόλου δέ. Κλαίω, θρηνῶ, χύνω δάκρυα, παραπονοῦμαι, τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν μοιρολογῶ· μόνος δὲ χρῆται αὐτῷ. Σοφοκλ. Φιλ. 939.

Ἀνάκλασις, εως, ἡ· (ἀνακλάω) εἰς ὕψος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω λύγισμα, δίπλωμα ἢ τζάκισμα· Ἡρωδιαν. Α'. «γραμματεῖον τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων» ἐξαιρ. ἡ ἀνάκαμψις (τὸ χτύπημα καὶ ὀπίσω γύρισμα) ἡ ἀνάκαμψις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτός. Refraction.

Ἀνακλασμός, ὁ· = Ἀνάκλασις.

Ἀνάκλαστος, ὁ, ἡ· (ἀνακλάω) ἀπάνω, ἢ ὀπίσω τζακισμένος, ἢ λυγισμένος· λυγιστός.

Ἀνάκλαυσις, εως, ἡ = τῷ ἀνωτέρῳ.

Ἀνακλαυσμός, ὁ = ἀνακλαυθμός.

Ἀνακλαυθμός, οῦ, ὁ· (ἀνακλαίω) θρῆνος, ὀδυρμός, ὀλοφυρμός· δυνατὸ κλάψιμον.

Ἀνακλάω, ῶ, Μ. άσω· (κλάω, ἀνωμλ.) ὑψηλά, ἢ ὀπίσω λυγίζω, διπλόνω ἢ τσακίζω, ἢ γυρίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀκτίνων φωτὸς καὶ ἐπὶ ἤχου· ἐν γένει δὲ τσακίζω. Θουκυδ. Ζ'. 25. (τὸ α, βραχὺ εἰς πάντας τοὺς χρόνους).

Ἀνακλέπτομαι· κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω ὀπίσω, ξεκλέφτομαι, δηλ. ἀναχωρῶ ἀπὸ μίαν συναναστροφὴν χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν.

Ἀνακληθρα, τά· πέτρα τινὸς ἐν τῷ πρυτανείῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἐν αἷς ἐκάθησε ποτὲ ἡ Δημήτρα, κράζουσα τὴν θυγατέρα της· καὶ ἑορτὴ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τούτου, Παυσαν.

Ἀνάκλημα, ατος, τό· (ἀνακαλέω) κράξιμον πρός τινα νὰ ἔλθῃ, κράξιμον εἰς βοήθειαν ὡς ἀνάκλησις. Ἰουλιαν. 2) ὅ,τι κράζεται.

Ἀνακληρωτεί. Ἐπίρρ. (κληρόω) μὲ τὸν λαχνόν. Ἐπιγρ.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ· (ἀνακαλέω) κράξιμον πρός τινα νὰ ἔλθῃ, ἢ ἁπλῶς εἰς τὸ ὄνομά του· κράξιμον εἰς βοήθειαν· Θουκυδ. Ζ. «ἀναθαρρήσαντά τε ἄν, καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτράποντο» ξανακράξιμον, κράξιμον ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν.

Ἀνακλητήρια, τά· (ἀνακαλέω) ἑορτὴ ἐπὶ δημοσίας ἀναγορεύσεως (ὅταν σηκόνουν τινὰ εἰς κανένα ἀξίωμα) ἐξαιρέτως ἐπὶ βασιλέως ἀναγορεύσεως· ἔτι δὲ ἡ ἀναγόρευσις τοῦ βασιλέως αὐτή· παρὰ Πολυβ.

Ἀνακλητικός, κή, κόν. ὅστις κράζει τινὰ νὰ ἔλθῃ, ἢ φωνάζει πρός τινα παρακινῶντάς τον εἰς τίποτα· ὅστις κράζει τινὰ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, νὰ ἐπιστρέψῃ. Πλούτ. εἰς Λυκ. «ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν». Διοσκ. «ἀνακλητικὴ ὀρέξεως» 2) οὐσιαστ. τὸ Ἀνακλητικόν, ὑπονοουμένου, σημεῖον, ἢ Ἆσμα, σημεῖον πρὸς τοὺς στρατιώτας ὅταν πολεμοῦν νὰ τραβηχθοῦν ὀπίσω, Ἰταλ. ῥετιράρουν· «τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνειν» ἢ σαλπίζειν τὸ φώνημα μὲ τὴν σάλπιγγα, Ἰταλ. τρομπέτο, ἢ κάμωμα σημείου διὰ τράβηγμα ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάχην.

Ἀνάκλητος, ὁ, ἡ· (ἀνακαλέω) ὀπίσω κραγμένος, πάλιν κραγμένος νὰ δουλεύσῃ ὡς στρατιώτης· λατιν. evocatus ὅπερ ἑρμηνεύων Δίων

ὁ Κάτ. λέγει· »τοὺς ἀνακλήτους ἄν τις ἐλληνίσαι, ὅτι πεπαυμένοι τῆς στρατείας, ἐπ' αὐτὴν αὖθις ἀνεκλήθησαν, ὀνομάσειεν.«

Ἀνακλήτωρ, ορος, ὁ· πράκτης εἰς τὸ κριτήριον, ὁ δοῦλος τοῦ κριτηρίου.

Ἀνάκλιμα, τό· (ἀνακλίνω) ἀκούμπημα· λοξὸς ἢ τὸ κοινὸν μὲ κρεβάτι ἀνήφορος.

Ἀνακλινοπάλη, ἡ· = Παγκράτιον· Salm. Selin. σελ. 205.

Ἀνακλιντήριον, ου, τό· καὶ Ἀνάκλιντρον, (ἀνακλίνω) σκαμνὶ ἢ θρονὶ ἀναπαυτικόν· τὸ γαλλ. κανapὲς, ἡ τουρκοβ. σοφᾶς.

Ἀνακλίνω, Μ. ινῶ· (κλίνω) ἀκουμβιῶ τι ἐπί τι, ἢ ὀπίσω, προτερεύω, κατατίθεμαι, ἢ βάνω τίποτε, κατασκηνῶ, κατασπρατοπεδεύω (διορίζω τὸ στράτευμα νὰ στρατοπεδεύσῃ, τὸ τουρκβ. νὰ κάμνῃ τὰ τσαντίρια του)· »ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι« Ὀδσ. Λ, 524. Ἐξαιρ. δὲ παθητικῶς ἀνακλίνομαι· ἀκουμβιῶ, κλαγιάζω ὀπίσω· »ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος« Ὀδσ. Ι, 371. Ἐπὶ κωπηλατῶν· »οἱ δ' ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἅλα πηδῷ« Ν, 78. Ἐπὶ κοιμωμένων· »πολλὰ δ' ἀνακλινθεῖσα« Σ, 189. ἀνακλ. πρός τι καὶ πρός τινι· Ἀντερείδω, ἀκουμβῶ τίποτε εἰς στερεόν τι· »καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας« Ἰλ. Δ, 113: 2) ἀκουμβισμένον τι τραβῶ ὀπίσω, κλεισμένον τι ἀνοίγω· »Θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν κάλλιπεν ἀγκλίνας« Ὀδσ. Χ, 156. καὶ Ἡρδτ. 5, 16. »ὅταν τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν ἀνακλίνῃ, κατίει σχοίνῳ σπυρίδα κεινὴν ἐς τὴν λίμνην« Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Αττ. »θύρας ἀνακλίνειν« ἀνοίγειν τὰς θύρας· καὶ »ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι« δηλ. νὰ κλείουν καὶ ἀνοίγουν τὸν οὐρανόν· Ὁμ. Ε, 751. καὶ Θ, 395. Ἔτι δὲ καὶ »ἀνακλίνας αὐτὸν ἀπ' ἀγκῶνος« τὸ παρ' ἡμῖν ἀκουμβῶ εἰς τὸν ἀγκῶνα· Λουκ. καὶ »οὓς μὲν εἰστήγεν, οὓς δ' ἀνέκλινεν« τὸ ἡμέτερον ἔβαλε νὰ καθήσουν· Ἀθήν. καὶ Εὐαγγ. »ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ.« Τῷ ἀνακλίνω κεῖται ἀντιθέτως τὸ ἐπιτίθημι, βάνω ἀπάνω, ὅ ἐστι κλείω Valck ἐν Σχλ. Εὐρπ. Φοιν. 115. (τὸ ι. ἐν τῷ Ἐνεστ. ἐστὶ μακρόν).

Ἀνάκλισις, εως, ἡ· κάθισμα, ἢ πλάγιασμα, τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ ἀκούμβημα· ὅθεν καὶ ἀκούμβημα ἁπλῶς, καὶ πλάγιασμα κατάραχα ἢ ἀνάσκελα· Ἱπποκρ.

Ἀνακλισμός, οῦ, ὁ· = τῷ προηγουμένῳ· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνακλιντήριον, σκαμνὶ εὐρύχωρον, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν σύνηθες κανapὲς ἢ σοφᾶς· Ἱπποκρ.

Ἀνακλιτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος διὰ κάθισμα, πλάγιασμα, ἀκούμβημα.

Ἀνάκλιτος, ὁ, ἡ· καθισμένος, πλαγιασμένος, ἀκουμβημένος· παρὰ Πλουτάρχῳ δὲ »θρόνος ἀνάκλιτος« ἀντὶ τοῦ, Ἀνακλιντήριος, ἄλλως δὲ καὶ τὸ ἀνάκλιτον.

Ἀνακλονέω· (κλονέω) κλονίζω, ταράζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀπάνω κάτω.

Ἀνακλύζω· Μ. ύσω· (κλύζω) ξεπλύνω, καταβρέχω, κτυπῶ· ἐπὶ κυμάτων. Ἀπολ. Ἀργ. Β'. — »ἀνακλύζεται ἰοῦσα Νηὸς ῥόος« καὶ Πλούτ. »κυματαραττομένου, καὶ ἀνακλύζοντος.«

Ἀνακλώθω, Μ. ώσω· (κλώθω) ξανακλώθω, μετακλώθω, κλώθω ἀνάποδα, ξεκλώθω· ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἱ ὁποῖαι ξεκλώθουν τὴν μόλις κλωσθεῖσαν κλωστὴν τῆς ζωῆς διὰ νὰ ἀλλάξουν ἢ μεταβάλλουν τὴν τύχην. Λουκιαν. »ἀλλ' οἶμαι οὐδὲ Κλωθὼ ἔτι ἀνακλώσειεν.«

Ἀνακναδάλλω, Ζήτ. Κναδάλλω.

Ἀνακνισσόω· (κνισσόω) κατακαπνίζω μὲ κνίσσαν (βόγαν ἀπὸ καιόμενον κρέας)· γεμίζω μὲ ἀτμόν.

Ἀνακογχύζω· γεμίζω τι ἢ χύνω τι μὲ τὴν κόγχην· ᾧ ἀντίθετον τὸ ἀποκογχύζω.

Ἀνακογχυλιάζω, Μ. άσω· (κόγχη) = ἀναγαργαρίζω· Πλάτ. Συμπ. »εἰδὲ μὴ (παύσηται ἡ λύγξ) ὕδατι ἀνακογχυλίασον« ὁ δὲ Πολυδ. ς', 3. λέγει, »οἱ μέντοι ἀναγαργαρίζεσθαι νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίζεσθαι ἔλεγον, τὸ ἀνακλύζεσθαι τὴν φάρυγγα. 2) ξεβουλώνω, καὶ ξαναβουλώνω· μὲ ψευδῆ βοῦλαν· Ἀριστφ. Σφκ. ἀφ' οὗ

Ἀνακογχυλιασμός, ὁ· τὸ ἀναγαργάρισμα, ἀναγαργαρισμός· Ἀθήν. Ε'. χάλασμα καὶ ψεύτισμα βούλας.

Ἀνακογχυλιαστός, στή, στόν· ξαναγαργαριστός· Πολυδ. ς'. 3.

Ἀνακογχυλίζω, Μ. ίσω· = Ἀνακογχυλιάζω· Ἡσύχ. ἀφ' οὗ

Ἀνακογχυλισμός, ὁ· = ἀνακογχυλιασμός.

Ἀνακοῖ, ῶν, οἱ· = Ἄνακες Κ. Γρηγόρ. σελ. 592. ἔτι δὲ καὶ κατὰ δυϊκὸν ἀριθμ. χρήσιμον· Ἡσχ.

Ἀνακοιλιασμός, ὁ· παρὰ Καιλ. Αὐρηλ. Χρον. ἐκ τοῦ Διοκλέους ἀντὶ τοῦ, Κίνησις τῆς κοιλίας, ἢ μέσον πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειον· ἀμφ.

Ἀνάκοιλος, ὁ, ἡ· (κοῖλος) κούφιος, βαθουλός, Πολυδ.

Ἀνακοίλωμα, ατος, τό· παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἐσφαλμένως, ἀντί, Αὖον κοίλωμα.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι· Παθητ. μετὰ μέσ. Μέλ. παρὰ Ποιηταῖς δὲ καὶ μετὰ μέσ. ἀορστ. (κοιμάομαι) πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, καὶ πλαγιασμένος κοιμῶμαι.

Ἀνακοινόω, ῶ, Μ. ώσω· (κοινόω) κοινοποιῶ τι εἴς τινα, κάμνω τι μαζὺ μὲ ἄλλον· ἐξαιρ. συμβουλεύομαι μέ τινα, ζητῶ τὴν συμβουλήν του. Κάμνω συμβούλιον Ξενοφ. Ἀν. Γ'. α'. »ἀνακοινῶσαι τῷ Θεῷ, περὶ τῆς πορείας« Ἔτι δὲ καὶ τί τινι. 2) Μέσ. σχεδὸν ὡς ἐνεργητ. κάμνω κοινὸν μέ τινα τίποτε, ἑνόνω, σμίγω μὲ τὸ ἐδικόν του ἀπὸ τὸ ἐδικόν μου. Ἐπὶ ποταμοῦ· »ἀνακοινοῦται τῷ Ἴστρῳ τὸ ὕδωρ.« Ἡρδτ. 4, 48. Συμβουλεύομαι μέ τινα· ὁμιλῶ μέ τινα κοινοποιῶντας τῳ τὴν γνώμην μου καὶ ζητῶν καὶ τὴν ἐδικήν του· Ξεν. Κ. Π. Ε'. δ'. 15. »οὔτε ἀνακοινωσάμενος, οὔτε εἰπὼν οὐδὲν τῷ Κύρῳ« Ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλως κατὰ ἐνεργητ. σημασίαν· Π. Μοίρ. σελ. 20. παράβαλε, συμβουλεύω.

Ἀνακοινωνέομαι· (κοινωνέω) Μέσ. = τῷ προηγουμένῳ· Πλτχ. Βρούτ. 12.

Ἀνακοίνωσις, εως, ἡ· κοινολόγησις, κοινὴ ὁμιλία, συμβουλὴ μετά τινος.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, Μ. ήσω· = τῷ κοιρανέω κατ' ἐπίτασιν, δεσπόζω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ ἀρχικῶς· Ἰλ. Ε. 824. »Γινώσκω γὰρ Ἄρηα μάχην ἀνακοιρανέοντα« διατάττοντα, διέποντα· ὅπου ἄλλοι· »Μάχην ἄνα κοιρανέοντα« ἀναγινώσκουσι.

Ἀνακοκκύζω· (κοκκύζω) φωνάζω δυνατὰ ὡς ὁ κοῦκκος· κακαρίζω φωνάζων ὡς πετεινός, ἢ ὡς ὄρνιθα ἀφ' οὗ γεννήσῃ τὸ αὐγόν· Εὐστθ. Ὀδσ. Ι, σελ. 1479, 42. Σχολ. Θεσ. 7, 124. Bekk. Ἀνεκδ. 3, σελ. 1452.

Ἀνακολλάω, ῶ· Μ. ήσω· (κολλάω) ἀκολλῶ τι μὲ κόλλαν, ἢ καλύνω ἢ περισσότερα μαζύ.

Ἀνακόλλημα, ατος, τό· τὸ κολλημένον.

Ἀνακόλλησις, εως, ἡ· ἀκόλλημα, Διοσκορ

Ἀνακολουθία, ας, ἡ· ἔλλειψις ἀκολουθίας, ἢ συνεχείας· ὅταν πρᾶγμά τι δὲν κρατῆται μὲ ἄλλο, δὲν ἀκολουθῇ ἀμέσως εἰς ἄλλο· ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Γραμματικ. ὅτε ὁ λόγος τελειώνει κατὰ διαφορετικὴν σύνταξιν παρὰ τὴν, μὲ τὴν ὁποίαν ἄρχισεν, καὶ ὅθεν τηρεῖται μᾶλλον ἡ ἔννοια γενικῶς παρὰ ἡ κατὰ γραμματικὴν ἀκριβὴς ἔμφασις αὐτοῦ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνακόλουθον· ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλ. συγγραφέων πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι· ὅταν δηλ. τὸ τελευταῖον μέρος ἑνὸς λόγου δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ πρῶτον, δὲν ἔχῃ ταιριὰν πρέπουσαν μὲ τὰ προηγούμενα· ἀσυμφωνία, τὸ ἀνάρμοστον· Δημητ. Φαλ. 154. ἀπὸ τοῦ

Ἀνακόλουθος, ὁ, ἡ· (ἀκολουθέω, μετὰ τοῦ στερητ. α) χωρὶς ἀκολουθίας, καὶ συνεχείας· ὅταν δηλ. τὸ ἑπόμενον δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ προηγούμενον, τὸ Γαλλ. inconsequent, καὶ Ἰταλ. Ἰγκονσεκουέντε, ἀνάρμοστος, ἀπρεπής. Παρὰ τοῖς Γραμματικ. δὲ, ὁ τὴν σύνταξιν τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου παραβαίνων· τὸ ἀνακόλουθον = ἀνακολουθία· Ἐπίρ. ἀνακολούθως.

Ἀνακολπάζω· = τῷ ἐπομένῳ· Ἀριστφ. Θεσμφ. 1174. »πρῶτον μὲν διελθὲ κἀνακόλπασον.«

Ἀνακολπίζω· Μλ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (κολπίζω) σηκόνω, μαζόνω ἢ κρατῶ τὰς ποδιὰς τοῦ φορέματος διὰ νὰ μὴ σύρωνται· ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβ. ἀνασκομπόνομαι.

Ἀνακολπόω· (κολπόω) = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀνακολυμβάω, ῶ, Μ. ήσω· (κολυμβάω) κολυμβῶ ἐπάνω, εὐγαίνω πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀφ' οὗ βουτήξω ὑποκάτω εἰς τὸ νερόν· 2) Ἐνεργ. φέρω ἐπάνω, ἀμβάλλω τι ἀπὸ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἔξω· Θεόφρ. Φ. Ἱ. δ'. 7. »τὸ δὲ πόντιον φῦκος, ὃ οἱ σπογγεῖς ἀνακολυμβῶσι πελάγιον, καὶ ἐν Κρήτῃ φύεται.«

Ἀνακομάω, ῶ, Μ. ήσω· (κομάω) ἀποκτῶ πάλιν ἐκ δευτέρου κόμην (τρίχας) εἰς τὸ κεφάλι· Λουκιαν. Ἑρωτ. Διάλ. ΙΒ'. καὶ ἐπὶ δένδρων ὅταν ἀποκτῶσι πάλιν φύλλα.

Ἀνακομιδή, ῆς, ἡ· (ἀνακομίζω) ξαναφέρσιμον, ξαναπόκτησις τινος πράγματος· ξανερχομός, ξαναγύρισμα, ξαναπάρσιμον· Δημοσθ. »περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς.«

Ἀνακομίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (κομίζω) φέρω τι ὑψηλά, ἢ ἐπάνω· ἐξαιρ. φέρω τι εἰς τὸ καράβι πλέωντας ἄνω ποταμοῦ (τὸν ἀνήφορον) τὸ Ἰταλ. τραντσπορτάρω· κατὰ παθητ. διάθεσιν παρὰ Ἡρδτ. 2, 115. ἀντὶ τοῦ συμμαζόνω, συνάζω· »ἀνακομισθέντων δὲ πάντων, πρῶτα τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πρωτεὺς« Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. γ'. »ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ξυνέθηκαν« καὶ Κυρουπ. ς'. α'. 14. Ἀναβ. Δ'. ζ'. 1. καὶ 17. φέρνω ὀπίσω: ξαναποχτῶ: Πλδ. Μέσ. συνάζω ἢ παίρνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου: ξαναευρίσκω· Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. 10. »ἄν τις τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ« Ἀναλαμβάνω πάλιν τὴν ὑγείαν μου· Γαλ. »ἐκ νόσων ἀνακομίζεσθαι« Παθητ. ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· τραβιοῦμαι ὀπίσω. Δίων Κάσ. καὶ Πολδ. γλυτόνω· Γαλην. »λειποθυμήσαντες μὲν, ἀνακομισθέντες δ' οὐκ ἔτι.«

Ἀνακοντίζω, Μ. ίσω· (ἀκοντίζω) ῥίπτω πρὸς τὰ ἄνω, πετάγνω τίποτε τὸν ἀνήφορον· δροσίζω ἢ ῥαντίζω ἐπάνω εἴς τι· 2) ἀμεταβ. πηδῶ τὸν ἀνήφορον, καθήμενος συνόνομαι ἐξαφνα: χοργολάζοντας πηδῶ ἐπάνω· »αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος« Ἰλ. Ε, 113. καὶ, »καὶ ἐν κορυφῇσι ἑκάστου τοῦ κολωνοῦ ἀνακοντίζει ἐκ μέσου ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ« Ἡρδτ. 4, 181.

Ἀνακοπή, ῆς, ἡ· (ἀνακόπτω) διώξιμον, ζούλιγμα, ἀμπόδισμα, ἐμπόδισμα, σταμάτημα, ἀποσύρσιμον· στρώξιμον, κράτημα εἰς τὰ ὀπίσω: Πλούτ. »Πολλαὶ καὶ συνεχεῖς ἀνακοπαὶ τῆς προθυμίας« σταμάτημα νεροῦ· τὸ χτύπημα τῶν κυμάτων καὶ γύρισμα ὀπίσω. Ἐπὶ θαλάσσης, τὸ ἐκ τῆς ἐπιρροῆς ὀπίσω μένον νερόν, ἢ ἄλλως πλημμύρησις· Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 34. »τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἀνακοπὴν εἶναι« ὁ δὲ Διον. Ἁλ. καὶ »Συλλαβῶν ἀνακοπάς« λέγει, τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀντιστροφήν.

Ἀνακόπτω, Μ. όψω· (κόπτω) χτυπῶ, ἀμπώχνω, ἢ τραβῶ τι ὀπίσω· κ. χ. τὸν διάβρο-

μου θύρας· Ὀδ. Φ. 47. «θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας ἄντα τιτυσκομένη·» ἔνθα ὁ Εὐστ. Ὀχῆας φασὶ τὰς λεγομένας βαλάνους τὰς ἐν τῷ χηλωνίῳ καὶ ἀντικρὺ τῆς κλειδὸς, αἳ περιάγονταί φασι, καὶ ἀνοίγονται, διὸ καὶ καταστοχάζεται τῶν βαλάνων ἐν τῷ ἀνοίγειν· ἵνα λέγῃ ὅτι ἐνῆκεν ἡ Πηνελόπη τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέκρουσεν ἄνωθεν τὰς βαλάνους· Κάμνω τὸ κράβι νὰ λύσῃ ἄλλον δρόμον Θ. Χρετ. 25. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. κατέχω, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ξανασύρω· κατακόπτω, ἀποκόπτω· Παθητ. χτυπῶ που καὶ κατέχομαι ὀπίσω: κομπιάζομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· Λουκιαν. εἰς Νιγρ. «τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτέν τε, καὶ ἀνεκοπτόμην·» ἐκόπηκεν ἡ ὁμιλία μου καὶ ἐκομπιάζομουν, δηλ. δὲν ἠξεύρω ἢ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ὁμιλήσω πλέον.

Ἀνακορέω· (κορέω) ξανασκουπίζω, μεταφρονκαλῶ, ξανασαρόνω.

Ἀνακος, ὁ = ἄναξ· ἐτερόκλιτον ὥσπερ φύλακος ἀντὶ φύλαξ, Κ. Γρηγ. σελ. 592. Σχολ. Βεν. Ἰλ. Ω. 565. Φιλμ. Λεξ. 269, σελ. 186.

Ἀνακοσμέω, Μλ. ήσω· (κοσμέω) ξαναβάνω τι εἰς τάξιν, ξανασιάζω, ξαναστολίζω· Αρστδ. Εγκ. Ρωμ. Τ. 1, σελ. 393.

Ἀνάκουστος, ου, ὁ, ἡ· = Ἐπάκουστος.

Ἀνακουφίζω, Μ. ίσω· (κουφίζω) σηκώνω ἀπάνω, σηκόνω ὑψηλὰ, εὐγάζω ἀπὸ τὸ βάθος· Σχολ. Οἰδ. Τ. 23. «ἀνακουφίζω πρὸς βυθῶν·» 2) ἐλαφρύνω, εὐκολύνω· Παθητ. αἰσθάνομαι εὐκολίαν, ἢ τὸν ἑαυτόν μου ἐλαφρὸν· ἀρχίζω πάλιν νὰ ἐλπίζω· Ξενοφ. Ἱπ. Ζ. 2. «ἐπειδὰν δὲ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν.»

Ἀνακούφησις, εως, ἡ· σήκωμα, κίνησις εἰς τὸ ὕψος· 2) ἐλάφρωσις, εὐκόλυνσις· καὶ

Ἀνακούφισμα, ατος, τό· τὸ σηκωμένον ἀπάνω, τὸ κινούμενον, πρὸς τὸ ὕψος κίνησις· 2) σήκωμα ὑψηλὰ, ἐλάφρωμα· 3) καὶ Μηχανή τις δι' ἧς ἐλαφρύνουσι τὰ βάρη, δι' ἧς σηκόνει τίς τι εἰς ὕψος· Ἱππιατρ.

Ἀνακούω, Μ. ούσομαι· (ἀκούω, ἀνωμλ.) ξανακούω, ἀκούω καὶ δευτέραν φορὰν, μετὰ γενικ. Τὸ ὑπὸ τῶν λεξικογράφων ἐνταῦθα ἀναφερόμενον παράδειγμα ἐκ τοῦ Σοφ. Ἠλέκτ. 81. «θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ· κἀνακούσωμεν γόων.» ἀνήκει κατὰ τὸ ἐνακούω ὅπου ἰδέ· 2) δίδω ἀκρόασιν.

Ἀνακραδαίνω· (κραδαίνω) ταράζω, τινάζω, κουνῶ, σείω, σαλεύω τι ἀπάνω ἢ ὑψηλά.

Ἀνακραδάω = τῷ προηγουμένῳ.

Ἀνακράζω, Μ. ξομαι· (κράζω, ἀνωμλ.) φωνάζω δυνατὰ, ἀρχίζω δυνατὴν, μακρυνὴν ὁμιλίαν· «ἀλλ' ἐπεὶ δὴ τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω·» Ὀδσ. Ξ. 467. κράζω τινὰ φωνάζων, φωνάζω τὸ ὄνομά τινος: ὁμιλῶ δυνατὰ, ὁμιλῶ χωρὶς φόβον, δὲν ἀντιφρονοῦμαι 'ς τὴν ὁμιλίαν μου, ὁμολογῶ ἢ βεβαιόνω τι. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. «ἐάν τις ὑμῶν ἀδικούμενος ἀνακράγῃ, προσδραμοῦνται καὶ παρέσονται βοηθοῦντες·» καὶ Ξενοφ. Παι. Γ. 3. «καὶ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον.»

Ἀνάκρασις, εως, ἡ· (ἀνακεράννυμι) ἀνακάτωμα.

Ἀνακράτος, ἀντὶ ἀνὰ κράτος· Σουίδ. Ἐπίρ. ὁρμητικὰ Ξενοφ. Παιδ. Α. δ. «οἱ δὲ διώκοντες ᾕρουν πολλοὺς ἀνακράτος.»

Ἀνακραυγάζω· Μλ. άσω· (κραυγάζω) φωνάζω δυνατά· ἀφ' οὗ

Ἀνακραύγασμα, τό· δυνατὰ φώναγμα.

Ἀνακρέκομαι· (κρέκω) κυρίως ἀρχίζω νὰ χτυπῶ ἢ παίζω μουσικὸν ὄργανον· μεταφρ. δὲ, ὑμνῶ, επαινῶ, ἐγκωμιάζω. «πᾶσας ὄρνις εἰς σὲ ἀνακρέκεται·» κάθε πτηνὸν (πουλί) φωνάζει διὰ σένα, κάθε πτηνὸν κελαδεῖ εἰς τιμήν σου· Κρινηγ. 27, 8. (ΑΠ. 9, 562, 8.) Ἀναλ. Β. σελ. 147.

Ἀνακρέμαμαι· Παθητ. (κρέμαμαι· ἀνωμλ.) κρέμομαι, κρέμομαι κάτω, κρέμομαι 'ς τὸν ἀέρα.

Ἀνακρεμάννυμαι καὶ **Ἀνακρεμάω**, Μλ. ασω· (κρεμάννυμι, ἀνωμλ.) κρεμῶ τι, κρεμῶ τι σηκωμένον 'ς τὸν ἀέρα· «..χιτῶνα, πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι·» Ὀδσ. Α. 440. καὶ Ὕμ. Ἀπ. 8 καὶ Ἀππιαν. «ἤκουσεν ὅτι τὸ τεῖχος ἀνακρέμηται·» Παθητ. εὑρίσκομαι εἰς στενοχωρίαν, ἀδημονίαν, φροντίδα, ἀμφιβολίαν, προσμένω ἀνυπόμονα Αἰσχίν. «ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων·» ἀφ' οὗ

Ἀνακρεμασμός, ὁ· κρέμασμα· Ἀνέκδ. Βεκκερ 1, σελ. 437.

Ἀνακρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) ἐρωτῶ μὲ ἀκρίβειαν, ἐξετάζω, ζητῶ ἀπόκρισιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου: ἐρευνῶ, ἐξετάζω κατάλεπτῶς, δοκιμάζω μὲ κάθε τρόπον νὰ εὕρω τὴν ἀλήθειαν, ξετεμῶ τι. Ἐπὶ ἐνδίκων ἢ τοῦ κριτηρίου πραγμάτων, τὸ Ἰταλ. Processare· «ἀνακρίνειν τὴν δίκην·» ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν ἐννέα ἀρχόντων λεγόμενον· ἐξετάζω δηλ. ἂν ἡ κρίσις ἔχῃ δικαία, ἢ ὄχι. Παθητ. ἐξετάζομαι, ἢ μὲ ἐξετάζουν εἰς τὸ κριτήριον Μέσ. ἀνακρίνομαι πρός τινα· ἔχω κρίσιν ἢ κρισολογοῦμαι, φιλονεικῶ, διαφέρομαι, μαλόνω μέ τινα, ἐξετάζομαι ἔναι μὲ τὸν ἄλλον τὸν λογαριασμόν μας· «ἐπεὶ ἀνακρινομένους ἡμᾶς κατελάμβανε·» Ἡρδτ. 9, 56. Δικανικῶς· ἐξετάζω καθὼς πρέπει κρισολογίαν τινὰ ἢ δίκην, τουτέστι ἔγκλημα κρισολογίας πρὸ τοῦ νὰ δεθῇ εἰς τὸ κριτήριον· ἰδὲ ἀνάκρισις.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ· ἐξέτασις, ἔρευνα, συνομιλία, φιλονεικία τῶν διαφερομένων, τὸ κοινῶς γνωστότερον διαφορὰ ἢ Ἰταλ. disputa· «οἱ δὲ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ... ἐτέρποντο τῇ ἀνακρίσει, ὡς ἀπολεμίσῃ αὐτῆς:» Ἐξέτασις, ξεκαθάρισις πράγματος τινὸς φιλονεικουμένου. Ἐπὶ δικαστηρίων δὲ ἡ προηγουμένη ἐνδίκου πράγματος ἔρευνα εἰς ἐξακρίβωσιν ἂν τὸ πρᾶγμα ἀπαιτῇ νὰ ἐξετασθῇ δικαστικῶς πρὸ τοῦ δικαστηρίου· «πολλὰ δὲ λεχθῆναι ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς πειθοῦς ἕνεκα ἐλέχθησαν·» Πλάτ. Φδρ. σελ. 277. Ε. Ξενοφ. Συμ. Κ. 2. «εἰς ἀνάκρισιν τῆς δίκης σε καλοῦμαι·» καὶ Ἡροδότ. Η. 69.

Ἀνακριτικός, κή, κόν· εἰς ἀνάκρισιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Ἀνακροταλίζω, Μ. ίσω· = Ἀνακροτέω· Ἀθήν. σελ. 129.

Ἀνακροτέω, ῶ, Μ. ήσω· (κροτέω) σηκόνω τὰς χεῖρας καὶ κτυπῶ τὰς παλάμας· δείχνω τὴν εὐαρέσκειάν μου χτυπῶν τὰς παλάμας, τὸ Ἰταλ. applaudire· «οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θεοφράστου μόνου·» Ἀριστφ. Σφ. ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, τὰς χεῖρας.

Ἀνάκρουσις, εως, ἡ· χτύπημα πράγματός τινος ἐπάνω εἰς ἄλλο τι· ἄμπωμα ὀπίσω, κράτημα ὀπίσω· ἐμπόδισμα τῆς ὁρμῆς ἢ τῆς κινήσεώς τινος· Θουκυδ. «ἡ ἀνακρούσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς εἰς τὸν λιμένα·» καὶ, «τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι αὐτοῖς ὠθουμένοις, ἄλλοσε ἢ εἰς τὴν γῆν·» 2) Ἐπὶ μουσικῆς· τὸ κρόαμα, ἢ ἡ ἀρχὴ τῆς ψαλμῳδίας ὡς π. χ. τὸ, ἀνανές, τὸ ὁποῖον συνηθίζουν οἱ ψάλται πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσουν ἢ ἐν ᾧ ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν· τὸ πρῶτον χτύπημα μουσικῶν ὀργάνων, τὸ ὁποῖον συνηθίζουν οἱ μουσικοὶ εἰς τὰς ἀρχὰς, τὸ κοινότερον γνωστὸν Ἰταλ. φιορίτο ἢ πρελούδιο λεγόμενον· 3) ἐν τῇ μετρικῇ, τὸ τῶν συλλαβῶν ἑκάστου ποδὸς διὰ τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς μέτρημα· Herm. elem metr. σελ. 11.

Ἀνακρουστέον, πρέπει νὰ ἀνακρουσθῇ· Ξενοφ.

Ἀνακρουστικός, κή, κόν· (ἀνακρούω) εἰς τὰ ὀπίσω σπρώχνων· ἢ διώχνων ἢ χτυπῶν τι ὀπίσω.

Ἀνακρουστός, ὁ, ἡ· εἰς τὰ ἄνω ἢ τὸν ἀνήφορον χτυπημένος· παρ' Ἰσιδώρ. Ἐπιστ. «ἀνακρουστὸν ὑφαινόμενον ἱμάτιον·» δηλ. τὸν ἀνήφορον ὑφασμένον, τουτέστιν εἰς ἐργαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον βάνεται τὸ στημόνι κρεμαστὰ καὶ ὄχι πλάγια, καὶ διὰ τοῦτο γίνεται καὶ τὸ ὕφασμα κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὁ ὑφαντὴς πρέπει νὰ στέκῃ ὀρθὸς ὅταν ὑφαίνῃ.

Ἀνακρούω, Μ. ούσω· (κρούω) χτυπῶ ἢ σπρώχνω τι ὀπίσω, κρατῶ τι ὀπίσω· μὲ βίαν· ἐμποδίζω τι τραβῶντας ὀπίσω· «ἀνακρούσαι ἵππον τῷ χαλινῷ·» Ξενοφ. ἐμποδίζω τὸ τρέξιμον τῶν ἀλόγων τραβῶντας ὀπίσω τὸ χαλινάρι· ἐν γένει, ἐμποδίζω, σταματῶ, κάμω νὰ παύσῃ τι, δὲν ἀφήνω νὰ προχωρήσῃ· Μέσος· «ἀνακρούεσθαι ναῦν,» πρύμναν κρατῶ, ἐμποδίζω τὸ πλοῖον, καὶ τὸ στρέφω ὀπίσω· ἠπίως, ὥστε ἡ πρύμνη μένει πάντοτε πρὸς τοὺς ἐχθροὺς κατ' εὐθεῖαν, καὶ τὸ πλοῖον ἕτοιμον εἰς ἀντίστασιν· «οἱ μὲν δὴ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο·» Ἡρδτ. 8, 84. Παράβαλ. Gron. obs. 4, 26, σελ. 825. ὅθεν, **ἀνακρούομαι**, ἐν γένει ὑποχωρῶ (Ἰταλ. retrocedere) ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω ἠπίως ἢ μὲ εὐταξίαν; γυρίζω ὀπίσω· 2) κρούω, χτυπῶ ἐνάντιά τι· ἐπὶ Μουσικῆς, Προοιμιάζομαι· ἰδὲ ἀνάκρουσις· Καθόλου δὲ Ἀρχίζω, κάμω ἀρχὴν παρ' Ἀλκίφρ. Γ. 66. «καὶ ῥαλτημὸν ἀνακρούεται·» καὶ Πλούταρχ. Ηλεομ 16. «ἁρμονίας ἐκλελυμένην αὖθις ἐπὶ τὸν σώφρονα νόμον ἀνακρούειν.» Μέσ. ἀνακρούομαί τι, ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἀκολουθῶν τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου· «κἀγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτὰς τῶν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω·» Θεοκρ. 4, 31.

Ἀνακρύπτω· (κρύπτω) κρύβω τι μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

Ἀνακρωτηρίαστος, ὁ, ἡ· (ἀκρωτηριάζω) ὅστις δὲν εἶναι κολοβωμένος, τὸ τουρκοβλαχικὸν σακατεμένος· ἀκολόβωτος, ἀσακάτευτος· Εὐστάθ.

Ἀνακτάζω, (Ζήτ. Ἀκτάζω) πηδῶ ἐπάνω.

Ἀνακτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι· Μέσον ἀποθτ. (κτάομαι), ἀνωμλ.) ἀποκτῶ πάλιν, ξαναποκτῶ, λαμβάνω πάλιν ὀπίσω· Ἀριστοτέλ. «ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν» καὶ Ἡροδτ. (**ἀνακτῶμαι ἐμαυτὸν**, λαμβάνω πάλιν τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· Valck. Ad (Ἀνέκδ. διαφ.) σελ. 365. Β. καὶ Γαλην. Θεραπ. 10. «τὴν δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος·» φέρω ἢ βάνω τι πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατάστασίν του, ἀποκαταστένω τινα εἰς τι· π. χ. ἐξωρισμένον τινα ἀποκαταστ. πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰ δίκαιά του· 2) ἄνευ δυνάμεως τῆς Ἀνὰ, ἀποκτῶ, κερδαίνω τινα, δηλ: τὴν ἀγάπην, τὴν φιλίαν τινος. Ξεν. Παιδ. Β. 2. «μικρῷ ἔφη παμπόλλους φίλους ἀνακτήσασθαι.» καὶ ἄνευ τοῦ, φίλον· Πολ. Ε. 8 «ἀνακτᾶσθαι τοὺς Ἕλληνας·» καὶ Ἡρδτ. 1, 50. «ἐλπίζων τὸν θεὸν μᾶλλόν τι τούτοισι ἀνακτήσεσθαι.»

Ἀνακτέον, ῥημτ. ἐπίθτ. παρὰ τὸ ἀνάσσω· πρέπει νὰ βασιλεύῃ, ἐξουσιάζῃ· 2) παρὰ τὸ Ἀνάγω. πρέπει νὰ ἀναχθῇ, νὰ ἀνατραφῇ, νὰ ἀνακομισθῇ, νὰ ξανασφερθῇ.

Ἄνακτες, οἱ, των· (Πληθ. ἐκ τοῦ ἄναξ) προσηγορικῶς οἱ βασιλεῖς· ὁ δὲ Ἀριστοτ. ἐν τῇ Κυπρίων Πολιτ. λέγει· «καλοῦνται δὲ (παρὰ Κυπρίοις) οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι·» καὶ τάγμα ἔνδοξον ἐν Κρφ. ἄνακτας ἐκαλοῦντο, πρὸς οὓς ἀνεφέρετό φασιν, ἑκάστης

ἡμέρας πρὸς τῶν ἀνακουτεούντων, ὅ,τι ἂν ἀκούωσιν, Εὐστάθ. 947. Ζήτ. Ἄναξ.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ· (ἀνακτάομαι) ξαναπόκτησις, ξανακέρδημα· 2) ξαναδυνάμωμα, ἀπόκτημα πάλιν τῶν πρώτων δυνάμεων καὶ αὔξησις αὐτῶν.

Ἀνακτητικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, καλὸς διὰ νὰ ξαναποκτᾷ, ξανακερδαίνῃ.

Ἀνακτίζω, Μ. ίσω· (κτίζω) ξανακτίζω, ἀνανεόνω, κατορθόνω· ἔθεν

Ἀνάκτισις, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου κτίσιμον, ξανακτίσιμον, ἀνανέωμα, κατόρθωμα.

Ἀνακτίτης, ου, ὁ· πατρίδι, τὸ τουρκιστὶ τεβαιρικό, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Γαλακτίτης. Ὀρφ. Λιθ. 192.

Ἀνακτόρειος, α, ον· = ἀνακτόριος.

Ἀνακτορία, ας, ἡ· (ἀνάκτωρ) βασιλικὴ ἀξία, βασιλεία, ἐξουσία, διοίκησις, Ἡνιοχεία· τὸ νὰ βασιλεύῃ, ἐξουσιάζῃ, κυβερνᾷ, διοικῇ π. χ. τὰ ἄλογα εἰς τὸ ἅμαξι· Ὕμν. Ἀπόλλ. 234. »οἱ δὲ τέως μὲν κείν' ὄχεα κροτέουσιν, ἀνακτορίην ἀφιέντες.«

Ἀνακτόριος, ία, ον· βασιλικός, δεσποτικός, ἀρχοντικός, ἀφεντικός· ὅστις ἀνήκει εἰς βασιλέα, ἐξουσιαστήν, ἄρχοντα· Ὀδ. Ο. 397. »δεσποίνας ἀμ' ἔσπετο ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι.«

Ἀνακτόριον, ου, τό· = Ἀνάκτορον· Ἡρόδ. »Ἱερὸν ἀνακτόριον.«

Ἀνάκτορον, ου, τό· (ἀνάκτωρ) κατοικία ἄρχοντος, βασιλικὸν παλάτιον· πολλάκις, οἶκος θεῶν ἢ ναός· »...ἐμπρήσαντας τὸ ἱρὸν τὸ ἐν Ἐλευσῖνι ἀνάκτορον·« Ἡρόδ. 9, 65. ὅπου ἄλλοι ἀνακτόριον ἀναγινώσκουσι· Ἐξαιρ. δὲ = Ἀνάκειον· τῶν Διοσκούρων, οἵτινες Ἄνακες, καὶ Ἄνακτες καλοῦνται· ἔτι δὲ καὶ τό, Ἄδυτον ἐν ᾧ ἐδίδοντο οἱ χρησμοί· Εὐριπ. Ἴων. 55. καὶ 1224. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 13.

Ἀνακτοτελεσταί, ῶν, οἱ· (ἄναξ, τελέω) οἱ Ἔφοροι τῶν μυστηρίων τῶν Κορυβάντων, Κλήμ. Ἀλεξαν.

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ· (ἀνάσσω) κύριος, δεσπότης, ἐξουσιαστής, ἄρχων, οἰκοδεσπότης.

Ἀνακυίσκοι = Κυίσκοι.

Ἀνακυκάω, ῶ, Μ. ήσω· (κυκάω) ἀνακατώνω τι διὰ νὰ σμίξῃ μὲ ἄλλο· Ἀριστοφ. Πλούτ.

Ἀνακυκλέω, ῶ, Μ. ήσω· (κυκλέω) φέρω τι ὁλόγυρα εἰς κύκλον, κάμνω μὲ αὐτὸ γύρους· τριγυρίζω, κάμνω γύρον δηλ. καταντῶ πάλιν εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐκινήθηκα, κυκλοφορῶ, κλωθογυρίζω· Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. »ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον·« τὸν ἔφερον δηλ. τὰ πάθη ὀπίσω πάλιν εἰς τὴν προτέραν διαγωγήν του· καὶ Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ'. »τὰς τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτούς·« Πλούτ. »ἡ φύσις ἄλλους ἐπ' ἄλλους ἀνακυκλήσει·« δηλ. φέρει ἄλλους εἰς τὸν τόπον· καὶ Δαμασκ. »διὰ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄρχεται·« Ἔτι δὲ ἐπαναλαμβάνω, τουτέστι τελειώνωντας τίποτε τὸ ξαναρχινῶ πάλιν καὶ τὸ κάμνω ὡς καὶ προτήτερα· Πλούτ. »τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλεῖ·« καὶ Λουκιαν. Νιγρ. »ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα·« τὸ δὲ παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 225. »αὖθις μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας·« ἀντὶ τοῦ στῆσόν με ὡς τὸ πρὶν εἶμην, ἢ εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν· ἀφ' οὗ

Ἀνακύκλησις, εως, ἡ· τριγύρισμα, ἐρχομός, ἢ φέρσιμον ὁλόγυρα εἰς τὸν ἴδιον τόπον· στριφογύρισμα, κυλίνδρισμα· καταστροφὴ πολιτικῆς διοικήσεως· καὶ Πλούτ. »ἡ ἀνακύκλησις τοῦ τριάδος διὰ πάντων·«

Ἀνακυκλικός, ή, όν· πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται ἀνακύκλησιν· τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ στριφογυρίζῃ καλὰ ἢ εὔκολα· ἐξαιρ. ὠνομάζοντο ἀνακυκλικὰ ποιημάτια τινα καὶ ἀντιστρόφως δηλ. ἀνάποδα, ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχὴν των εὐκόλως ἀναγινωσκόμενα· Λέων Ἀλεξαν. 31.

Ἀνακυκλισμός, οῦ, ὁ· = ἀνακύκλησις· Διοδώρ. Σικ. ΙΒ'. 36.

Ἀνακυκλόω, ῶ, Μ. ώσω· = Ἀνακυκλέω· Παθητ. περιπατῶ ἢ τρέχω ὁλόγυρα σχηματίζωντας κύκλον· Μέσ. ἐπαναλαμβάνω· ἀφ' οὗ

Ἀνακύκλωσις, εως, ἡ· = Ἀνακύκλησις· Ἡρωδιαν. »πάντα τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυρριχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ·« καὶ Πολύβ. Δ'. 7. »τῶν πολιτειῶν ἀνακύκλωσις·« ἀντὶ τοῦ κατάλυσις ἢ καταστροφή· τὸ κοινῶς Ἰταλ. γνωστότερον ῥεβελουτσιόνη.

Ἀνακυκλισιντουσίας, ὁ· Ἀθην. ς'. ἐπίθετον πολλὰ πλουσίων ἀνθρώπων.

Ἀνακυκλισοντούσιος, ου, ὁ, καὶ ἡ· (οὐσία, ἀνακυκλέω) παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 237. »ἀνακυκλισοντούσιος ὀφρῦς,« ἐπὶ τῆς ὁποίας ὅλα τὰ πλοῦτη ἐγκυκλεύουσι.

Ἀνακυλινδέω = ἀνακυλίω.

Ἀνακυλισμός, οῦ, ὁ· πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω κύλισμα· ἀπὸ τοῦ

Ἀνακυλίω, Μ. ίσω· (κυλίω) κυλῶ τίποτε τὸν ἀνήφορον, ἢ ὀπίσω· Λουκιαν. Παλ. »λίθους ἀνακυλίοντες.« (;)

Ἀνακυμβαλιάζω, Μ. άσω· (κύμβαλον) εὑρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλ. Π. 379. — »ὑπὸ δ' ἄξονι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον·« δηλ. ἐχτυποῦσαν τὰ ἁμάξια ἓν μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἠχοῦσαν, ἢ βροντοῦσαν, καθὼς κύμβαλον, τὸ τουρκιστ. τουμπλέκι· ὁ δὲ Εὐστάθ. φησιν, »Ἀνεκρότουν, ἢ ἀνεπήδων· μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδᾷ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις· εἰ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι τὸ ῥῆμα βομβῶδες ὄν, ἔμφασιν ἔχει τῆς μετὰ ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς, ἢ καὶ ἄλλως ἀνεκυμβαλίαζον, ἀντὶ τοῦ, πῇ μὲν προσηράσσοντο ἀλλήλοις, πῇ δὲ διίσταντο μετὰ ἤχου, καθ' ὁμοιότητα καὶ τοῦτο κυμβάλων· ἢ ἀνετρέποντο ἄνω κάτω γινόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάλων. Ἰδὲ καὶ Λ, 160. ὅπερ παραβάλλων καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν Ζεύξιδ. λέγει· »τὰ δὲ ἅρματα ἀνατρέψαντα, καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου, — δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. Ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἐξετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβάλλοντες, Κατ' ὄχεα κροτάλιζον·« καὶ ἀλλαχοῦ Κροτέοντες, εἶπεν. Ἄλλοι δὲ ἀνέγνωσαν »Ἀνεκυμβαχίαζον,« ἀνετρέποντο, ἀνεκαποδογύριζαν· ἀπὸ τὸ κύμβαχος· τουτέστιν ὅστις πίπτει κατακέφαλα.

Ἀνακυπόω, Μ. ώσω· (κυπόω) ἀνατρέπω, ἀνακαποδογυρίζω, βάνω ἢ κάμνω νὰ σταθῇ εἰς τὸ κεφάλι καὶ τὰ ποδάρια τὸν ἀνήφορον, ἢ ἐπάνω. Νίκαν. Θηρ. 705. »τὴν δ' ἀνακυπώσας, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀρᾶξαι Μαυλίδι χαλκείῃ·« ἔνθα ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, ταύτην ὑπτίαν ποιήσας, καὶ ἀνατρέψας ἐπὶ νώτων, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπόκοψον χαλκῇ μαχαίρᾳ· καὶ Λυκόφ. 13·. »ἀνακυπώσας δέμας.« Ζήτ. Κυπόω.

Ἀνακύπτω, Μ. ψω· (κύπτω) σηκόνω τὸ κεφάλι καὶ κυττάζω πρὸς τὰ ἄνω, καθὼς κάμνουσι τὰ πτηνὰ ὅταν πίνωσι νερόν. Ἀριστοτ. περὶ Ζώων· ς'. »ἀνακύπτει πίνων·« καὶ Ἡρόδ. Εὐγαίνω ἐπάνω ἀπὸ τοῦ βάθους ὕδατος· Τροπικῶς, Ἀνορθοῦμαι, ἐλαφρύνομαι, ἀναπαύομαι ἀνάγκης, κινδύνου, καὶ λαμβάνω ἀναψυχήν· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 5. »οὕτω δὲ ἐγὼ ἀνέκυψα ἀκούσας.« ἐν Ἀριστ. Θεσμ. 1188. »καλό γε τὸ πυγὴ ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει·« κατ' ἀσελγῆ σημασίαν.

Ἀνακυρίωσις, εως, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. περὶ Εὐσχημοσύνης· ἔνθα ἄλλοι, Ἀνακύρωσις δ' ἐστὶν Ἀποκύρωσις, ἢ ἄλλοι κάλλιον Ἀνάκρησις, ἀναγινώσκουσι.

Ἀνάκυρτος, ὁ, ἡ· (κυρτός) ἐπάνω ἢ ὀπίσω λυγισμένος.

Ἀνακωδωνίζω, Μ. ίσω· (κωδωνίζω) προστάζω νὰ τραβίζουν τὸ κωδοῦνι· ἐξετάζω ἢ δοκιμάζω τι ἀπὸ τὸν ἦχον ὁποῦ κάμνει· Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Γ'. »λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον.«

Ἀνακωκύω, Μ. ύσω· (κωκύω) κλαίω, θρηνῶ μεγαλοφώνως.

Ἀνάκωλος, ὁ, ἡ· (κῶλον) κοντοπόδης, κοντότερος, καμωμένος κοντός· Πλούτ. »χιτωνίσκων ἀνακώλων·« καὶ Διόδ. »ἀνάκωλος κάμηλος·« κοντοπόδαρος καμήλα.

Ἀνακωλύω· Μ. ύσω· ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

Ἀνάκωμα, τό· ὁ εἴς τινα ἐξουσίαν ἀνήκων τόπος· Πυθαγορικὴ λέξις· ἰδὲ Φιλόλαος ὑπὸ Boeckh σλ. 174.

Ἀνακωμῳδέω, ῶ, Μ. ήσω· (κωμῳδέω) περιγελῶ, περιπαίζω κατὰ τρόπον κωμῳδίας· Πλούταρχ.

Ἀνακῶς· ἐπίρ. = ἐπιμελῶς· μὲ ἐπιμέλειαν· »Ἀνακῶς ἔχειν τινός·« ἀντὶ τοῦ, Ἐπιμελεῖσθαι, φροντίζειν, προσέχειν· Ἡρόδοτ. 1, 24. 8, 109. ὅτι δὲ ἡ λέξις Ἰων. κυρίως· χρῆται ὅμως αὐτῇ καὶ Θεό. 8, 102. καὶ Π. Μοίρ. σλ. 43. καὶ Πλτχ. Θησ. 33. παράβλ. Ἀνέκ. Bekk. 1, σλ. 391. (παρὰ τό, ἄναξ, ἀνακός· ἔφορος, ἐπίτροπος, ἐπιστάτης· κατὰ Doederl. δέ, ἀντὶ ἀνεχῶς· παράβλ. ἀνέχομαι, ἀνακωχή).

Ἀνακωφάω, ῶ, Μ. ήσω, ἢ Ἀνακωφόω, ῶ· κάμνω τινὰ κωφόν, ξεκουφαίνω. Ἀριστοφ. Ἱπ. 317. »ἀνακεκώφηκάς·« τουτέστι τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν, μᾶς ἔπρησες τ' αὐτία, μᾶς ξεκούφανες.

Ἀνακωχεύω, (ἀνέχω, ἀνοχή) ἀναχαιτίζω, βαστῶ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων τὰ ὁποῖα ἔχουν ῥιγμένην τὴν ἄγκυραν εἰς τὸ πέλαγος· »οἱ δὲ βάρβαροι τῇσι νηυσὶ ὑπεραιωρηθέντες Φαλήρου . . ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας ἀπέπλωον· Ἡρόδ. 6, 116. 7, 100, 168. καὶ Σοφ. Ἠλ. 732. »γνοὺς δ' οὐξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει·« ἰδὲ κωχεύω· 2) ἐν γένει, κωλύω, ἀναχαιτίζω· »ἵνα ἀνακωχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων·« Ἡρόδ. 7, 36. Ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. ἐπ' ἀνθρώπων, κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ἢ κρατοῦμαι ὀπίσω, ἢ μένω ἥσυχος· »πρὶν μὲν νῦν ἢ πυθέσθαι, ἀνακώχευε, θέλων εἰδέναι . .« Ἡρόδ. 9, 13.

Ἀνακωχέω· οὐ πάνυ χρήσιμος τύπος παρὰ τὸ ἀνακωχεύω.

Ἀνακωχή, ἡ· ὀπίσω κράτημα, ἐμπόδισμα, διακοπή, ἢ ἀποκόψιμον· ἀνάπαυμα, ἐξαιρ. διακοπὴ εἰς τὸν πόλεμον, τὸ Ἰταλ. κοινῶς γνωστότερον ἀρμιστίτσιον, ὅταν δηλ. δύω στρατεύματα ὁποῦ πολεμοῦν ἀναμεταξύ των συμφωνοῦν καὶ διορίζουν ἕνα καιρὸν νὰ μὴ πολεμήσουν πρὶν ἐὰν τελειώσῃ ἡ διορία ἐκείνη· Θεό. ὅστις χρῆται καὶ »ἀνακωχὴν ποιεῖσθαι·« ἀντὶ τοῦ ἀνακωχεύειν. Τινὲς τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν γράφουσιν ἀνοκωχή, καὶ ἐνδέχεται νὰ εἶναι ὀρθότερος ὁ τύπος οὗτος Valck. ἐν Ἑρμην. 1, 5. σλ. 24. τὸν ὁποῖον ἀποδέχεται καὶ ὁ Ἕρμαν ἐν Θεό.

Ἀναλάζομαι, Μ. άσομαι· (λάζομαι) ἀναλαμβάνω· »Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέρην ἀνελάζετο μορφήν·« Μόσχ. 2, 159.

Ἀναλακτίζω, Μ. ίσω· (λακτίζω) χτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια εἰς τὰ ὀπίσω, κλοτσῶ, ῥίχνω κλοτσαίς. Κλήμ.

Ἀναλαλάζω, Μ. άξω· (ἀλαλάζω) φωνάζω μεγαλοφώνως, ἀλαλά, ἐξαιρέτ. μάχης ἀρχομένης, ὅταν ἀρχίζουν νὰ χτυπιοῦνται ς τον

πόλεμον» Ξεν. Ἀναβ. Δ'. γ'. 17. Εὐριπ. Ἱκέτ. 19.

Ἀναλαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω· ἀνμλ.) λαμβάνω, πέρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου π. χ. δοῦλον, πέρνω ἐπάνω μου, δηλ. ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διά τι· ἀναδέχομαι· ἐξαιρέτως δὲ κατὰ σημασίαν ὥστε πολλάκις ἡ μετοχὴ φέρει τὴν ἔννοιαν τῆς Σὺν ἢ τῆς Μετὰ προθέσεως· «τοὺς ἄνδρας ἀναλαβόντες ἴτε» Ξεν. δηλ. λαβόντες μεθ' ὑμῶν· «παρήγγειλε καὶ τοῖσι Λακεδαιμονίοισι, ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα ἰέναι κατὰ τοὺς ἄλλους τοὺς προϊόντας» Ἡρδτ. 9, 53. καὶ 57. «ἀναλαβόντα τὸν λόχον τὰ ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στῖφος» Παράβαλε καὶ 1, 78. «ἀναλαμβ. πρόσωπον» τὸ κοινῶς σύνηθες παίζω τὴν ῥόλαν τινός· τουτέστιν ὑποκρινόμενος λέγω καὶ πράττω ὅσα καὶ ὅπως λέγει καὶ πράττει ἐκεῖνος: κατανοῶ, μανθάνω, ἐκστηθίζω· Πλούτ. Ἀγησ. 20. «καὶ λόγον ἀναγνοὺς ἐν βιβλίῳ ἀπολελειμμένον . . . ἔμελλε δὲ λέγειν ἀναλαβὼν ὁ Λύσανδρος ἐν τῷ δήμῳ»: πάλιν λαμβάνω, ξανακέρνω, ξανακάμνω ἰδικόν μου· «τὴν ἀρχὴν ἀναλαμβ.» Ἡρδτ. 3, 73. καὶ Ξνφ. πέρνω πάλιν τὴν ἐξουσίαν· ὅθεν 2) πέρνω ὀπίσω, κρατῶ ἢ βαστῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· «ἀναλαμβ. ἵππους» Ξνφ. καὶ Πλάτ. «ἁμαρτίαν ἀναλαμβ.» Σφκ. Φιλ. 1249. Εὐρπ. Ἴων. 426. Δμσθ. πέρνω ὀπίσω: δηλ. τὴν διορθόνω, κάμνω ὡς νὰ μὴν ἔγινε ποτέ: Καινουργόνω τι, ἀποκαθιστάνω ἢ βάνω πάλιν εἰς τὸν τόπον, δίδω, πέρνω ἀναψυχήν, δυναμόνω καὶ ξαναλαμβάνω δυνάμεις. «Μετὰ δὲ τοῦτο τὸ τρῶμα ἀναλαβόντε καὶ ἀνεμαχέσαντο οἱ Κᾶρες» Ἡρδτ. 5, 121, καὶ 8, 109. καὶ Θκδ. 8, 27. Ἀναλμβ. ἐμαυτόν· ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, δηλ. ξεκουράζομαι, ξαναγερεύω· ἀλλὰ καὶ ἀναλαμβάνω ἀπλῶς, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετάβ. σημασίαν· «ἀναλαβ. τὴν πόλιν ἐκ τῆς πρόσθεν ἀθυμίας» Πλάτ. Πολ. 5, σλ. 487. Β. καὶ Ξνφ. Μέσ. ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου τὸ νὰ κάμω τίποτε· «ἀναλμβ. κινδύνους, μάχας» Ἡρδτ. 3, 69. 5, 49.

Ἀναλάμπω, Μ. άμψω· (λάμπω) φέγγω, λάμπω ἐπάνω, εὐγάζω φλόγα, ἀρχίζω νὰ καίομαι· Ξενοφ. Παιδ. Ε'. α'. «τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει» καὶ Ἀναβ. Ε'. β'. «ἐξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκία τις, καὶ ταχὺ ἐκαίοντο (οἰκίαι)» Μεταφορ. ἀρχίζω πάλιν μὲ ὁρμὴν π. χ. «ὁ πόλεμος ἀναλάμπει» ἤτοι ἀρχίζει πάλιν, ξαναανάπτει· Πλτχ. εἰς Βρτ. 2) ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου· ὁ πόλεμος· ὁ αὐτὸς εἰς Βρούτ. 15.

Ἀναλγής, έος, ὁ, καὶ ἡ· (ἄλγος) χωρὶς πόνον, ὅστις δὲν προξενεῖ πόνον: ἄπονος, ὅστις δὲν αἰσθάνεται πόνον, ἄσπλαγχνος, σκληρός· ὅποιος δὲν ἔχει πόνον.

Ἀναλγησία, ας, ἡ· ἀναισθησία, μωρία, ὡς τό, ἀναισθησία· Πλούτ. εἰς Πουβλίκ. «εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν» Δημοσθ. κατὰ Κτησιφ. «συμφέρει δὲ τῆς ἀναλγησίας, καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων».

Ἀνάλγητος, ὁ, ἡ· = ἀναλγής· ἄπονος, ἀσυμπαθής, ἄσπλαγχνος· «ἀνάλγητα βουλεύματα» Παυσν. 10, α'. Παρὰ Σφκ. πολλάκις «ἀναλγητότερον εἶναι» τὸ νὰ εἶναι τις ὀλιγώτερον εὐαίσθητος, νὰ αἰσθάνηται ὀλιγώτερον τὴν λύπην· καὶ Θκδ. γ'. «καὶ μὴ ἀναλγητότεροι διαφεύγοντες τῶν ἐπιβουλευσάντων» Ἐπρῤ. ἀναλγήτως.

Ἀναλδαίνω· (ἀλδαίνω) εὐγαίνω, ψυτρόνω Νόν. «οὗτος ἀναλδαίνει καρπόν» δηλ. αὐξάνει, ψυτρόνει, βλαστάνει, ἀναδίδει.

Ἀναλδής, ὁ, ἡ· (ἀλδαίνω, μετὰ τοῦ στερ. α) ὅστις δὲν αὐξάνει δὲν τρανεύει, δὲν πάγει ἐμπρός, ἀδύνατος· Ἀρστγ. Σφκ. 104. 2) ὅστις ἐμποδίζει τὸ αὔξημα, ἢ τὸ τράνεμα· Ἀρατ. Ἀναλδῶς Ἐπιρ. ἤγουν, ἀναυξήτως· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ Ἄναλδος.

Ἀναλδήσκω, (ἀλδήσκω) αὐξάνω, τρανεύω, ψυτρόνω τὸν ἀνήφορον, ξαναψυτρόνω, ξανατρανεύω, ξαναβλαστάνω· Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 1363. «λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός» Σχολ. παρ' Ὀππιαν. Κυν. Β'. 397.

Ἀναλδία, ας, ἡ· Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, Ἀτροφία· ἀμφ.

Ἀναλεαίνω· (λεαίνω) ξανακάμνω γυαλιστηρόν, ξαναλειάζω τι· 2) καταλέθω, κατατρίβω.

Ἀναλέγω· Μελ. λέξω (λέγω· ἀνμλ.) συνάζω, συναθροίζω, μαζόνω τὰ σκορπισμένα· Ἡρόδ. εἰς Θάλ. «τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλῶν στατῆρας ἐπέμενος ὁ ἱκέτης ἀνελέγετο» ἐν Ἰλδ. «ὀστέα ἀλλέξαι». 2) Ἀντὶ τοῦ, Ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, στοχάζομαι, μετρῶ, λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, παραβάλλω ἓν μὲ τὸ ἄλλο· «εἴ μοί τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων» Μσ. συναθροίζω, συμμαζόνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου: Ἡρδτ. «ἀναλ. κεῖμαι» πέρνω πάλιν τὴν ἀνάστασιν· Μελεαγ. 58. β') ἀναγινώσκω, διαβάζω νὰ ἀκούῃ καὶ ἄλλος· «ἐγὼ μὲν ἠρόμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ πείσματα» καὶ Γαλην. «τοὺς ἀναλεγομένους ταῦτα».

Ἀνάλειπτος, (ἀλείφω) = Ἀνάλειφος· ἐσα τῶν Ἀνδτ. Βεκκ. ὅμως σλ. 396. ἀμφβ.

Ἀναλειψία, ας, ἡ (ἀλείφω) τὸ νὰ μὴν ἀλείφηται, ἀμέλεια τοῦ νὰ ἀλείφηταί τις μὲ μυρωδικά· Ἱπποκρ. Διαιτ. «ἡ ἀλουσίη καὶ ἡ ἀναλειψίη ξηραίνει».

Ἀνάλειφος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἀλείφεται μὲ μυρωδικά· Θμίστ. Λόγ. κ' ἀνάλειπτος· ψευδῶς ἐσχηματισμένος τύπος· Lobeck ἐν Φρυνχ. σλ. 572, 702.

Ἀναλείχω, Μ. ξω (λείχω) γλείφω μὲ τὴν γλῶσσαν· Ἡρδτ. 1, 74. «τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων».

Ἀνάλεκτα, των, τά· συνηγμένα, συναθροισμένα ψωμίου κομματάκια, ἢ ψίχαι· ὁ δὲ Martialis libr. 7. καλεῖ οὕτω τὰ διαφόρων εἰδῶν ποιημάτια, τὰ εἰς ἓν συνειλεγμένα.

Ἀνάλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀναλέγω) συνηγμένος, συναθροισμένος, ξεδιαλεγμένος.

Ἀναλήθης, ὁ, ἡ· (ἀληθής) μὴ ἀληθής, μὴ εἰλικρινής, ψευδής· παρὰ Πλουτάρ. Ἀλκιβ. 2. μετὰ τοῦ, Πανοῦργος.

Ἀναληθῶς, Ἐπίρ. μὴ ἀληθῶς, ψευδῶς.

Ἀνάλημμα, τος, τό· (ἀναλαμβάνω) ὕψωσις, ὄρθωσις, καλλιτέρευσις, διόρθωσις, ἐπισκευάσις. 2) Παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Γ'. 69. Δ. 59. Διοδ. Σικ. ΙΖ'. 70. Ἀνωνυμ. καὶ παρὰ Σουίδ. καὶ Βιτρουβ. 9. 4 πληθυντ. ἀναλήμματα λέγονται τείχη εἰς στήριξιν οἰκοδομῶν κτιζόμενα ὑποκάτω ὡς θεμέλια: ὑψηλὰ τείχη ἐπὶ τὴν γῆν: ὑποστηζόμενα βάθρα, Ἰταλ. κοσταμέντα, ἔτι δὲ καὶ πᾶν τὸ ἐπ' αὐτὰ κείμενον· π. χ. παρὰ Βιτρβ. σκιαθῆραι ἢ ὡρολόγια τοῦ ἡλίου, τὰ ὁποῖα μᾶς δείχνουσι τοῦ Πόλου τὸ ὕψος «Ἀναλήμματα»· τὰ ὁποῖα μᾶς δείχνουσι τὴν μεσημβρινὴν γραμμὴν τινός, τόπου· καὶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ἀναληπτήρ, ρος· ὁ· (ἀναλαμβάνω) ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦσιν ὑγρά· ἄλλως δὲ καὶ ἀναρυστὴρ λεγόμενος· Ἰωσηπ. Ἀρχαιολ. Η'. 3.

Ἀναληπτικός, κή, κόν· (ἀναλαμβάνω) ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος εἰς τὸ ἀναλαμβάνειν, ἐνδυναμόνων· Γαλην. «ἀγωγὴ ἀναληπτική»· δυναμωτικὴ ἀγωγή: καταξυνατικός, δυναμωτικός· Ἐπρῤ. ἀναληπτικῶς· Γαλην.

Ἀνάληψις, εως, ἡ· (ἀναλαμβάνω) ἀναδέξιμον· π. χ. ἀξίας, τὸ κοινῶς γνωστότερον ὀψικίον· παιδίου τινος ὡς ψυχοπαίδι; κατανόησις, μάθησις, ἰδιοποίησις· Πλούτ. εἰς Πουβλ. «ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογνοῦσι» Ἀνάῤῥωσις, Βασιλ. «προσδιατρίβειν τῇ ἀναλήψει τῶν μαθημάτων» 2) Ξαναπάρσιμον, πάρσιμον ὀπίσω: τὸ νὰ ξαναλάβῃ πάλιν τις τίποτε: διόρθωμα σφάλματος, ξαναγιάτρεμα, δυνάμωμα, ξεκούρασμα· 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἡ εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψις τοῦ κοσμοσωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ· Εὐαγγ.

Ἀναλθής, ὁ, ἡ, (ἄλθω) ἀνίατος, ἀνιάτρευτος· Ἱπποκρ. 2) ἐνεργτ. ὅστις δὲν ἰατρεύει δὲν εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἰατρεύῃ.

Ἀνάλθητος, ὁ, ἡ· = Ἀναλθής.

Ἀναλίγκιος, ὁ, ἡ· (ἀλίγκιος) ἄνισος, ἀνόμοιος.

Ἀνάλιος· Δωρικ. ἀντί, Ἀνήλιος.

Ἀνάλιπος, ὁ, ἡ· Δωρκ. Ἀνήλιπος· Ζήτ. Νήλιπος· γυμνοπόδαρος, ξυπόδητος· Θεκρ. 4, 55. «οἷς ὄρος οὐχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε».

Ἀναλικμάω, ῶ, Μ. ήσω (λικμάω) λιχνίζω, θερίζω, ξανεμίζω.

Ἀναλικναλικνάω = ἀναλικμάω, κατὰ παθητικ. διαθ. παρὰ Πλατ. Τιμ. σλ. 52. Ε.

Ἀναλίσκω, Μ. ἀναλώσω, Ἀόρ. Α'. Αττκ. ἀνάλωσα, ἀναυξήτως· Σφκ. Αἰ. 1028. Παρὰ τοῖς μὴ Ἀττ. συγγραφεῦσι δὲ ὁτὲ μὲν ἀνήλωσα, ὁτὲ δὲ ἠνάλωσα, ὡσαύτως καὶ ὁ Πρκμ. Αττκ. ἀνάλωκα, μὴ Αττκ. ἀνήλωκα καὶ ἠνάλωκα· Εὐρπ. Φοι. 591. Παθητ. Παρακμ. ἀνάλωμαι· Ἀόρστ. ἀναλώθην καὶ ἀνηλώθην: ὁ ἐνστ. ἀναλόω, σπανίως· ἐξοδεύω, φθείρω, δαπανῶ, εἴς τι· Ξενοφ. Ἑλλ. Β'. 4. «χρήματα ἀνήλωσα εἰς στρατιώτας» καὶ Ἰσοκρ. «μᾶλλος γὰρ ἡ χρόνος ἀναλώσει, ἢ νόσος ἀμαρανεῖ» ἐν γένει ἐξοδιάζω, καταξοδιάζω, μεταχειρίζομαι εἰς χρείαν μου, τὸ Ἰταλκ. κονσουμάρω· 2) διαφθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, φονεύω· Ξενοφ. Π. Α'. ἴσως παρὰ τὸ ἁλίσκομαι· (τὸ α τῆς προπαραληγούσης ἀεὶ μακρόν).

Ἀνάλιστος, ὁ, ἡ· (ἁλίζω) ἀνάλατος· Τίμ. Φλίας· «ἀνάλιστος πλατυρημοσύνη τὸ κοινὸν ἡμῶν, λόγια ἀνάλατα» (◡◡—◡).

Ἀναλιχμάομαι, Ἀναλείχω· Ἰώσηπ.

Ἀνάλκεια, είας, ἡ· (ἀλκή) ἀδυναμία, ἀνανδρία, δειλία· Ἰλ. Ζ. 74. «Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείῃσι δαμέντες» καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ ὅμως κατὰ πληθυντ. ἀριθμ.

Ἀναλκία, ἡ = ἀνάλκεια.

Ἀναλκις, ιδος, ὁ, ἡ· (ἀλκή) ἄνανδρος, ἀσθενής, ἀδύνατος· δειλός, ἀνάξιος εἰς πόλεμον· Ὁμ. ὅστις συντάττει τὴν λέξιν πολλάκις μετὰ τοῦ ἀπτόλεμος καὶ κακός· Ἰλ. Β'. 201. «σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀνάλκις» χρῆται δὲ συνήθως τῇ αἰτιατ. ἀνάλκιδα, ἅπαξ δὲ ἀναλκιν· Ὀδσ. 3, 75.

Ἀνάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἀλλάττω), ὅστις δὲν ἀλλάζεται, δὲν μεταβάλλεται, δὲν ἀλλάχθηκε δὲν μεταβλήθηκε· ἀμετάβλητος· Ὀρφ.

Ἀναλληγόρητος, ὁ, ἡ· (ἀλληγορέω), ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθῇ μὲ ἀλληγορίαν· ὅστις δὲν εἶναι ἀλληγορικός· Εὐστάθ.

Ἀναλλοίωτος, ὁ, ἡ, (ἀλλοιόω) μὴ ἀλλοιούμενος, μὴ μεταβαλλόμενος· δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ· Ἐπρῤ. ἀναλλοιώτως· Δγν. Λρτ.

Ἀνάλλομαι· μέσ. ἀποθτ. (ἅλλομαι ἀνμλ.) πηδῶ ὑψηλὰ ἢ ἐπάνω· Ξενοφ. Ἱππ. Η'. 3. «ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι».

Ἄναλμος, ὁ, ἡ (ἅλμη) ὁ μὴ ἁλμυρός, χωρὶς ἁρμυράδαν· Ξενοφ. Οἰκ. Κ'.

Ἀνάλμυρος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ Γαλην.

Ἀναλογάδην, Ἐπίρ. (ἀναλόγως) κατ' ἀναλογίαν.

Ἀναλογεῖον, τό· τόπος, ἔνθα τίθενται βι-

βλία· εἰς ἀνάγνωσιν, ἄλλως ἀναγνωστήριον λεγόμενον· Πολύβ. 10, 60.

Ἀναλογέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνάλογος) εἶμαι ἀνάλογος, ἔχω ἀναλογίαν πρός ἄλλο τι· Γαλην. »ἀναλογεῖ, ὑγεία μὲν πρὸς σωφροσύνην, καὶ ῥώμη σώματος, πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς.«

Ἀναλογητικός, ή, όν· εἰς ἀναλογίαν ἀνήκων· μὲ ἀναλογίαν μεταχειριζόμενός τι· Δημ. Αρτ.

Ἀναλογία, ας, ἡ· λέξις Μαθηματική κοινῶς γνωστοτέρα προπορτσιόνη Ἰταλ. ὁμοιότης καὶ ἰσότης τοῦ λόγου, ὅταν δηλ. δύο ποσότητες πρὸς ἑτέρας δύο τὴν ἰδίαν ἔχωσιν ἀναλογίαν· : οἷον, ὡς τὰ Δύο πρὸς τὰ Τέσσαρα, οὕτω τὰ Τρία, πρὸς τὰ Ἕξ, ἔνθα τὰ, Δύο, καὶ Τρία, ἔχουσιν ἴσον λόγον πρὸς τὰ, Τέσσαρα, καὶ Ἕξ, ἤγουν τὰ Δύο εἶναι ἡμίσεα τῶν τεσσάρων καὶ τὰ Τρία ὡσαύτως ἡμίσεα τῶν ἕξ.

Ἀναλογίζομαι, Μ. ίσομαι (λογίζομαι) μέσ. ἀποθετ. λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι, στοχάζομαι μὲ ἀκρίβειαν· Ξενοφ. Ἑλλ. Β΄. δ΄. 23. καὶ 40. »ἢ ἀναλογίσασθε ἐπὶ τίνι μέγα φρονητέον.« Λουκιαν. »ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους.« παραβάλλω τὴν ἀναλογίαν δύο πραγμάτων καὶ ἔπειτα ξετιμῶ αὐτά: διακρίνω, γνωρίζω ἢ καταλαμβάνω ἀφ' οὗ συλλογισθῶ καλά.

Ἀναλογικός, κή, κόν· (ἀνάλογος) ὅστις εἶναι κατὰ ἀναλογίαν· ἀνάλογα σύμφωνος ἢ ὅμοιος.

Ἀναλόγιον, τό· = Ἀναλογεῖον· Ἡσύχ.

Ἀναλόγισμα, τος, τό· (ἀναλογίζομαι) τινός πρός τι· Παραβάλτισμον ἢ τέργιασμα δύο πραγμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο· καὶ γνώρισμα τῆς ἀναλογίας των· Πλάτ. εἰς Θεαίτ. σλ. 186. C. »τὰ ἀναλόγισμα περὶ τούτων πρὸς οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν.«

Ἀναλογισμός, οῦ, ὁ· (ἀναλογίζομαι) λογάριασμα πολλῶν ἀριθμῶν εἰς ἕνα· τὸ Ἰταλ. σουμάρισμα· ξαναλογάριασμα διὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν τὸ λογάριασμα ἔγινε καλά: λογάριασμα μὲ τὸν νοῦν, δηλ. συλλόγισμα, ἐξέτασις κατὰ νοῦν, κρίσις, σκέψις, καὶ ἡ γνώμη ἡ ὁποία γεννᾶται διὰ τῆς σκέψεως: ἀνάλογος συλλογισμός, ὀρθὸς καὶ δίκαιος συλλογισμός· ἔτι δὲ καὶ = ἀναλογία.

Ἀναλογιστικός, κή, κόν· εἰς συλλογισμὸν ἢ εἰς κατὰ ἀναλογίαν κρίσιν, ἢ εἰς ἀκριβῶς διωρισμένας ἀναλογίας ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Ἀναλογιστικῶς, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον ἀναλογίας, κατ' ἀναλογίας, κατ' ἀναλογίαν.

Ἀνάλογος, ὁ, ἡ (λόγος) τινός καὶ τινί· ἴσος, ὅμοιος, σύμφωνος· σύμμετρος μὲ τὴν ἀναλογίαν· Πλάτ. Νομ. 10. »ἡ τοιαύτη κίνησις ἀνάλογον ἑαυτὴν δεικνύμει σμικροῖς τε καὶ μείζοσι.« σύμφωνος μὲ τὸν διωρισμένον κανόνα. Ἀνάλογον, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, ἀναλόγως· Πλάτ. εἰς Τίμ. »ἔκ τε οὐσίας τριῶν τούτων συγκραθεῖσα μοιρῶν, καὶ ἀνάλογον μερισθεῖσα καὶ ξυνδεθεῖσα· »Ἀνάλογον«· Οὐσιαστ. Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ΄. τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις, ἐὰν ᾖ παθητική τε καὶ ἠθική, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον«, ἀντὶ κατὰ τὴν ἀναλογίαν· »Ἀνάλογον σῶμα«, τοῦ ὁποίου τὸ πλάτος ἐστὶ τριτημόριον τοῦ μήκους· Εὐστάθ. Ὀδ. Λ. 310.

Ἀναλόγως, Ἐπίρ. ὅμοια, σύμμετρα, κατ' ἀναλογίαν.

Ἄναλος, ὁ, ἡ· (ἅλς) χωρὶς ἅλας, ἀνάλατος· Ἀριστοτ.

Ἀναλόω, ῶ, Μ. ώσω· σπανίως ἐν χρήσει Εὐστ. ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκω, τὸ ὁποῖον λαμβάνει τοὺς χρόνους αὐτοῦ παρὰ τὸ ἀναλόω· Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θ΄. 815. »ἀναλοῖ γένος«, φθείρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει· πλείονα παραδείγματα ἰδὲ Γρηγόρ. σλ. 706, 916. ὑπὸ Schaef.

Ἄναλτος, ὁ, ἡ (ἅλς) = ἄναλος· ἀνάλατος, μὴ ἁλατισμένος· Ἱπποκρ. »ἄρτος, τυρὸς ἀνάλτος«.

Ἄναλτος, ὁ, ἡ (ἄλθω μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀχόρταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορτάσῃ τις· Ὀδ. Ρ. 228. »γαστέρ' ἄναλτον«· κοιλία ἀχόρταστος, ἡ ὁποία δὲν γεμίζει, δὲν ἔχει ποτὲ ἀρκετόν· τὴν, καὶ Σ. 113. »τὸν ἄναλτον« (Ἶρον), τὸν ἀπλήρωτον, ἀκόρεστον.

Ἀναλύζω, Μ. ύσω· (λύζω) λυγγιάζω: κλαίω μὲ λουξίγκα· Κοΐντ. Σμυρν. ΙΔ΄. 280. ὅπου Ἀνολύζεσκε, ἀντί, Ἀναλύζεσκε, κεῖται.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ· (ἀναλύω) συνθέτου σώματος λύσις, καὶ ἀποκατάστασις εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη· Ἔτι δὲ λύσις, ξεδιάλεγμα δυσκολίας ἢ ἀπορίας τινος· ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν, ἐξήγησις, σαφηνισμός: καθαίρεσις, ἀκύρωσις νόμου, καὶ τ. τ. ἐξολόθρευσις: ἐλευθέρωσις, γλυτωμός »Ἀνάλυσις κακῶν«· Σοφοκλ. Ἠλ. 142. Ἔτι δὲ Ἀναχώρησις, μισευμός· καὶ παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ Ἐπιστροφή· Παρὰ Μαθημ. ἡ μέθοδος δι' ἧς εὑρίσκονται αἱ προτάσεις, δι' ὧν συνήχθη τὸ συμπέρασμα, ἀπὸ μιᾶς ὡρισμένης ἀληθείας δηλ. προβαίνω εἰς ἄλλην, ἀόριστον, ἕως οὗ νὰ φθάσω εἰς τὴν πρώτην πηγὴν τῆς ἀληθείας.

Ἀναλυτήρ, ῆρος, ὁ (ἀναλύω) λυτρωτής, ἐλευθερωτής· Αἰσχύλ. Χοηφ -- »ἀνὴρ ἀναλυτὴρ δόμων«.

Ἀναλύτης, ου, ὁ· ἐλευθερωτής· ἐξαιρ. ὅστις χαλάει τὰ μάγια.

Ἀναλυτικός, κή, κόν· ὅστις κάμνει ἀναλύσεις, ὁ ἔχων δύναμιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς ἀναλύσεις.

Ἀναλυτρόω, ῶ· Μ. ώσω, λυτρόνω, ἀπολύω, ἐλευθερόνω τινα, μὲ χρήματα ξαγοράζω· Διόδωρ. Σικ. Ἀμφ.

Ἀναλύω, Μ. ύσω (λύω· ἀναλ.) Ἰωνικ. καὶ Ὁμηρ. ἀλλύω· λύνω, ξεμπλέκω κομποδεμένον ἢ λαζιασμένον τι· ξεῤῥάφτω, ξετυλίγω, ξεϋφαίνω· π. χ. ἡ Πηνελόπη τὸ πανί· ». . ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκε μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν . .« Ὀδυσ. Β. 105. καὶ 109. ξεκομποδένω, ξεδένω· »ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι« Ι, 178, 562. Λ, 637. Μ, 145. Ο, 548. λύνω, ἐλευθερόνω ἀπὸ τὰ δεσμά· »ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνάλυσαν« Μ. 200. κάμνω τυφλὸν νὰ βλέπῃ· »ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκεομίτρα Κάστορος« Πινδ. Νμ. 10, 168. Ἐν Ἰλιάδι δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξις· 2) χαλνῶ, κάμω ἄκυρον, ἢ ἀλλάζω καθόλου, π. χ. νόμον, πολιτικὸν σύνταγμα, καὶ τ. τ. λύω θεσοδίμων ἢ μαγικήν τινα ἀνάγκην· τὸ κοινὸν ἡμῶν χαλνῶ τὰ μάγια· Ἡσύχ. 1, σλ. 330. ὑπὸ Alb. 3) σηκόνω τὰς δυσκολίας, ἐλαφρύνω τί, κάμνω εὐκολοκατάληπτον, ἐξηγῶ· π. χ. Πρόβλημα· 4) κατὰ ναυτικὴν γλῶσσαν, μετὰ τοῦ, ἢ καὶ ἄνευ ἄγκυραν· σηκόνω τὴν ἄγκυραν ἢ τὸ σίδηρον, κάμνω πανιά· (τὸ υ ἐστὶ καὶ αὐτὸ βραχύ· γίνεται δὲ μακρὸν πρὸ τοῦ σ καὶ κ ἐν τῷ, ἀναλύσω, ἀνέλυσα, ἀναλέλυκα· ἐξ ἐναντίας δὲ μένει βραχὺ ἐν τῷ, λέλυμαι, ἐλύθην· κατὰ τὸν Ὁμηρ. τύπον ὅμως, ἀλλύεσκε, ἀλλύουσα, ἀεὶ μακρὸν μένει).

Ἀναλφάβητος, ου, ὁ, ἡ, παντελῶς ἀγράμματος, ὅστις μήτε τὸ ἀλφάβητον δὲν ἠξεύρει· Ἀθην. Δ΄. »καὶ ὁ ἐντελέστατος παρ' ἡμῖν ἰδιώτης, προσέτι καὶ ἀναλφάβητος, οὗτος ἐστὶ συνήθως«.

Ἀνάλωμα, ατος, τό (ἀναλόω) ὅ, τι ἐξοδεύθηκεν, ἐχρησιμευσεν εἰς τίποτε: ἐξόδευμα ἢ ξόδιασμα, ἔξοδα· Θουκυδ. »ὀλίγον ἀνάλωμα φέρειν«· καὶ Δημοσθ. περὶ στεφ. »ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθώπλισαν τοὺς πλείστους« ἀπὸ τὰ ἴδια ἔξοδά των.

Ἀναλωμάτιον, τό· (λῶμα) Μαθημ. καλ. σλ. 67. ἐξηγεῖται, ἐσχατιά, ἄκρον· extremitas· τὸ τέλος ἢ ἄκρα τινὸς πράγματος.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ· (ἀναλόω) ἐξόδευσις, δαπάνησις, τὸ νὰ ἐξοδεύῃ τις, μεταχειρίζεται τίποτε· Δημοσθ. »ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος«, καί, »ἀνάλωσις χρημάτων«· (υ – υ).

Ἀναλωτέος, τέα, τέον, πρέπει νὰ ἐξοδεύηται, νὰ δαπανᾶται· Ἀριστοτ. »ἀναλωτέον τὴν σπουδὴν« . . . καθητ.

Ἀναλωτής, ὁ· ὅποιος ἐξοδεύει πολλά, ἐξοδευτής, κακοξοδευτής· Πλάτ. ἀφ' οὗ

Ἀναλωτικός, κή, κόν· ἐξοδευτικός, ἐξοδεύων πολλά, κατεξοδευτής, κακοξοδευτής: ὅστις προξενεῖ πολλὰ ἢ χονδρὰ ἔξοδα· Πλάτ. ἐν Γοργίᾳ.

Ἀνάλωτος, ὁ, ἡ· (ἁλίσκομαι· μετὰ τοῦ στερητ. α)· ἀπόρθητος, ἀκυρίευτος, ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· ἐξαιρ. ἐπὶ πόλεων, ἢ φρουρίων· Ἡρόδ. 1, 84. ». . . περιενειχθέντος τοῦ Λέοντος τὸ τεῖχος, ἔσονται Σάρδεις ἀνάλωτοι« καὶ 8, 51. (υ υ – υ)· Ξενοφ. Ἀγησ. Η΄. 8.

Ἀναλωφάω, Μ. ήσω (λωφάω) ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου· Ἀρετ. Ζήτ. Λωφάω.

Ἀναμαιμάω, μῶ, Μ. ήσω· (μαιμάω) ἀγριεύω, κινοῦμαι σφοδρὰ μὲ μανιώδη καὶ παράφρενα ὁρμὴν ἀκάματα ἀπό τι ἢ εἰς τίποτε· Ἰλ. Τ. 490. »Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ οὔρεος ἀζαλέοιο«, (υ υ – – –).

Ἀναμαλάσσω, Μ. άξω· (μαλάσσω) ξαναμαλάσσω, κάμνω τι ἐκ δευτέρου μαλακὸν καὶ ἁπαλόν· Σουΐδ.

Ἀναμανθάνω, Μλ. μαθήσομαι· (μανθάνω· ἀναλ.) ξαναμανθαίνω, μεταμανθαίνω: ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, καὶ πληροφοροῦμαι· »χρόνῳ οὐ πολλῷ σφι ὕστερον δῆλα ἀναμανθάνουσι ἐγένετο« · Ἡρόδ. 9, 101. καὶ Φιλόστρ. Ἀπολ. Α΄. 11.

Ἀναμαντεύομαι, μέσ. ἀποθ. (μαντεύομαι) κάμνω νὰ μὴν ἔχῃ κῦρος, χαλνῶ, χρησμόν τινα. Δίων Κάσ.

Ἀναμάξευτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀμαξεύω) ὁδὸς ἢ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀκαρποῦν βαρυάμαξα, ἀμάξια φορτωμένα. Ἡρόδ. 2, 108. »πεδινὰ πάντα, ἄνιππος καὶ ἀναμάξευτος γέγονε« Ἡρόδοτ. Ζήτ. Ἀμαξεύω.

Ἀναμαρμαίρω, Μ. ρῶ· μαρμαίρω κατ' ἐπίτασιν, ἀναλάμπω, φωτίζω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ΄. 130. ὅπου ὁ Ruhnken νομίζει ὀρθότερον Ἀναμορμύρω.

Ἀναμαρτησία, ίας, ἡ· ἀφταιξιά: ἔλλειψις ἁμαρτίας, σφάλματος, ὄστειν, ἀθωότης.

Ἀναμάρτητος, ήτου, ὁ, ἡ· (ἁμαρτάνω, ἁμαρτεῖν) χωρὶς ἁμαρτίαν, σφάλμα, πταῖσμα, ὅστις δὲν ἔσφαλε, δὲν ἔκαμε κανένα σφάλμα, δὲν ἔπταιξεν· ἀθῶος, ἄκακος, ἀκατηγόρητος. Πλάτ. Πολ. Α΄. »Πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτάνειν« καὶ Γαλην. πρὸς Γλαύκ. Α΄. »μόνος γὰρ οὗτος εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις.« Ξενοφ. Ἑλλ. Ε΄. 3. »πέρα τῶν ἀνθρώπων, οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα.« Παρ' Ἡρόδ. δὲ καὶ μετὰ δοτικῆς »ἐοῦσαν ἀναμάρτητον ἑαυτῷ.« 5, 39. καὶ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ οὐδετέρως, ἀντὶ ἡ Ἀναμαρτησία. Διον. Λογγ. »τοῦ ἀναμαρτήτου πολὺ ἀφεστῶτες οἱ τηλικοῦτοι«, καὶ Ξενοφ. εἰς Ἀγησ. ς΄. 7. »τὸ ἀθορυβότατον, καὶ ἀναμαρτητότατον.« ὑπερθετ.

Ἀναμαρτήτως, Ἐπίρ. ἀπταιστα, χωρὶς σφάλμα, ἀμεταβλήτως, ἀμεταθέτως. Ξενοφ. Ἀπομ. Β΄. 8.

Ἀναμαρτοεπής, έος, ὁ, ἡ· μὴ σφάλλων εἰς τοὺς λόγους του· Κύριλ.

Ἀναμασάομαι, ῶμαι· μέσ. ἀποθ. (μασάομαι) ξαναμασῶ, ἀναμηρυκῶμαι, τὸ κοινότερον μαρυκοῦμαι: τροπ. ξαναστοχάζομαι, ξανατυλ-

λεπτεύομαι, ξανακρεσωνῶ τι με τὸν νοῦν μου, ξαναεξετάζω. Ἀριστοφ. Σφ. »Μόλις τὸ πρᾶγμα ἐγνώσθην ἀναμασώμενοι.«

*Ἀναμασσάομαι = ἀναμασάομαι.

Ἀναμάσσω, Μ. άξω· Ἀττ. ἀναμάττω, μεταχειρίζω, πέρνω, ἔχω τι εἰς τὰ χέρια, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πιάνω αὐτό, τὸ δουλεύω μὲ τὰ χέρια, καὶ ἐντεῦθεν ζυμόνω, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. 2) ἐκτυπόνω, ἀποτυπόνω· ἐπὶ τῶν πλαστικῶν τεχνιτῶν. π. χ. ἐκτυπόνω μορφήν τινα (τὸ κοινότερον γνωστὸν Ἰταλ. φιγούραν) εἰς κηρί, γύψον κ.τ.τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. ἰδὲ ἀναμάσσω· »ὁ δ' ὅλον ἐκ κηροῦ ἀνεμάττετο τὴν σφραγίδα.« Θεμίστ. 3) ἐπαλείφω, ἐπιχρίω· ἀλείφω, καταβάφω. Ὀδ. Τ, 92. »οὔτι με λήθεις ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.« τὸ ὁποῖον θέλει προστρίψεις, προσκολλήσεις εἰς τὴν κεφαλήν σου, δηλ. με τὸ ὁποῖον θέλει βάψεις, τὸ τουρκοβ. θέλει λερώσεις τὸ κεφάλι σου, τοῦ ὁποίου θέλει γένεις ἔνοχος, καὶ θέλει τὸ πληρώσεις μὲ τὸ κεφάλι σου. Ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ. 1, 155. »τὰ μὲν γὰρ πρότερον ἐγώ τε ἔπρηξα, καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας φέρω.« ὅθεν μολύνω, σπιλόνω, τὸ τουρκοβ. μουνταρεύω τι· πιάνω ἢ ἐγγίζω τι τάξτο. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν· ἀναμάττομαι τινί τι. »Καὶ τῷ προσώπῳ ἀναματτομένη . . . ἐκάλει.«

Ἀναμαστεύω, Μ. εύσω. (μαστεύω) ἀναζητῶ, σκαλίζω, ἐρευνῶ μετ' ἀκριβείας.

Ἀναμασχαλιστήρ, ῆρος, ὁ· (μασχάλη) βραχιόλι τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν ἡ γυναῖκες εἰς τὸν βραχίονα ὀλίγοντι παρακάτω ἀπὸ τὴν μασχάλην· εἶδος γυναικείου στολισμοῦ, ὃν ἔφερον ἐν τῇ μασχάλῃ. Πολυδ. Ε'. 100.

Ἀνάματος, ὁ, ἡ· (νᾶμα) χωρὶς νᾶμα, χωρὶς νερόν. Ἐπιγ. »ἀνάματος νᾶσος« οὐ τὸ ἐναντίον, Εὔυδρος. (υ—υυ)

Ἀναμάττω, Ζήτ. Ἀναμάσσω.

Ἀναμάχομαι, Μ. ήσομαι· καὶ έσομαι· μέσ. ἀποθ. συνήθως — χοῦμαι (μάχομαι ἁπλ.) ξαναπολεμῶ, ἀνανεόνω τὴν μάχην ἢ τὸν πόλεμον διὰ νὰ διορθώσω νίκην τὴν ὁποίαν ἔπαθα προτήτερα. Ξενοφ. Κυνηγ. ΙΒ'. 5. »τοὺς πολεμίους νενικηκότας ἀναμαχόμενοι ἐτρέψαντο.« Ἡρό. 5, 121. 8, 109. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, καὶ μετὰ τῆς αἰτιατ. ἧτταν· »ἀναμ. σφάλματα« ἐπανορθῶ τὸ σφάλμα, ἢ τὴν νίκην μὲ δευτέραν μάχην· »ἀναμ. φθοράν« διορθόνω, βάνω εἰς τὸν τόπον τὴν ζημίαν ὁποῦ ἔπαθα. Βυττρ. σλ. 182. »ἀναμ. τὸν λόγον« προσπίπτω, ξαναρχίζω τὴν ὁμιλίαν ἀπὸ ἐκεῖ ὁποῦ μὲ τὴν εἶπα. Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σλ. 286, D. »νίκαι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχούμενος τὸν λόγον.« (μᾱ)

Ἀνάμβατος, ὁ, ἡ· (ἀναβαίνω) ὅστις δὲν εἶναι δι' ἀνέβασμα, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν ἀναβῇ. Ἐπὶ ἵππων· ἀκαβαλλίκευτος ἀκόμα· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ καβαλλικεύσῃ τις. Ξεν. Παιδ. Δ'. ε'. 46. »καὶ ἔπεμψαν ἀναμβάτους ἵππους.« ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἐπιβάτην, ἀκαβαλλικεύτους.

Ἀναμέλγητος, ὁ, ἡ· = ἀνάμελκτος, ὁ, ἡ· ἀμεβ. ἀρμέχθη, ἢ δὲν ἀρμέγεται. Σχόλ. Θεοκρ. Α'. 6.

Ἀνάμελκτος, ὁ, ἡ· (ἀμέλγω) ἄρμεχτος, ὅστις δὲν ἀρμέχθη.

Ἀναμέλπω, Μ. ψω· (μέλπω) ψάλλω, ἀνυμνῶ· ἀρχίζω ψαλμῳδίαν, νὰ ψάλλω, νὰ τραγῳδῶ· »ἀναμέλπ. τὸν ὑμέναιον.« Πλούτ. καὶ Ἀνακρ. 41. Θεοκρ. ΙΖ'. 113.

Ἀναμεμιγμένως. Ἐπίρ. παθητικοῦ μετοχ. Παρακμ. παρὰ τὸ ἀναμίγνυμι· ἀνακατωμένα.

Ἀναμένω, Μ. νῶ· (μένω, ἁπλ.) μετὰ αἰτιατ. προσμένω, καρτερῶ· »ἀνέμεινα εὔθρονον ἠῶ δῖαν.« Ὀδσ. Τ, 342. »ἀναμ. νύκτα.« Ἡρδτ. 7, 42.) β) »ἀναμ. νόμους« φυλάγω, κρατῶ ἀπαράβατα τοὺς νόμους. 2) ἀμετβ. ἀπαντυχαίνω, καρτερῶ ἀνυπομονα· ἐπιμένω, μένω σταθερός. Ξεν. Ἑλλ. Γ'. 5. »οὐκ ἔτι ἡσυχίαν ἔχων ἀνέμενε τὸ στράτευμα.« Ἰσοκρ. »ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσιν. β) Ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι τὸν καιρόν· χτυπῶ ἢ τραβῶ τὸν καιρὸν ὀπίσω· μετὰ αἰτιατ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἔστ' ἂν καὶ ἕως ἄν. Ξνφ. ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἀνβ. 3, 1, 14, 34. καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ μετχ. Ξνφ.

Ἀνάμερος. Δωρικ. ἀντὶ Ἀνήμερος.

Ἀνάμεσος, ὁ, ἡ· (μέσος) ὅστις εἶναι εἰς τὴν μέσην ἢ ἀνάμεσα εἰς τίποτε. Ἡρδτ. 2, 108. »ἀναμέσους πόλεις ἐκέκτηντο.« εἰς τὴν μέσην τοῦ τόπου.

Ἀνάμεστος, ὁ, ἡ, (μεστός) γεμισμένος, γεμάτος. Ἀριστοφ.

Ἀναμεστόω, ῶ, Μ. ώσω· γεμίζω τι. Ἀριστοφ.

Ἀναμετρέω, ῶ. Μλ. ήσω· (μετρέω) ξαναμετρῶ, ξαναμετρῶ· ἐξαιρ. γυρίζω ἀπὸ τὴν ἰδίαν στράταν με τὴν ὁποίαν ἐπῆγα πρῶτον, »ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.« Ὀδσ. Μ, 428. τουτέστιν ἵνα διέλθω, παρέλθω πάλιν διὰ τῆς Χαρύβδεως, δηλ. κολυμβητὴς πάλιν ὀπίσω τὸ ἴδιον μέρος, ἐν γένει δέ, ἐπαναλαμβάνω, ἤτοι κάμνω ἢ λέγω τι ἐκ δευτέρου· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. »ἀναμ. ὁδόν.« βηματίζω, ἤτοι μετρῶ μὲ τὰ δρασκελία κάμνοντας τὸν ἴδιον δρόμον ὀπίσω· τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. Ἀναμετρέομαι, Μέσ. κυρίως, ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 203. »τὴν ἀναμετρεῖσθαι.« Ὀδυσ. ὁ δ' Εὐσταθ. λέγει· »τὸ Ἀναμετρήσαιμι ἐπαινεῖται παρὰ τῶν παλαιῶν, ὡς διὰ τὸ σημαντικώτατον τῆς φωνῆς μηδὲ δυνάμενον μεθερμηνευθῆναι· δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Δὶς μετρῆσαι, ληφθῆναι ἡ λέξις· ἐμέτρησε γὰρ αὐτὴν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ πρῶτον ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἀναρροφήσασαν, νῦν δὲ ἀναμετρεῖ αὐτὴν ἐξεμέσασαν·« ὡσαύτως χρῆται τῇ λέξει καὶ Ἡρδτ. 2, 109. »ὅδε ἔπεμπε τοὺς ἐπισκεψομένους καὶ ἀναμετρήσοντας, ὅσῳ ἐλάσσων ὁ χῶρος γέγονε . .« 2) ἐκμετρῶ, καταμετρῶ, διαμετρῶ, δηλ. μετρῶ μὲ ἀκρίβειαν, κρίνω ἀφ' οὗ μετρήσω καλά· συνήθως κατὰ μέσ. διάθ. καὶ μεταφορ. μετρῶ μὲ τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, καὶ ἐκ τούτων συμπεραίνω καὶ ἀποφασίζω »τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων.« Λουκ. καὶ Εὐριπ. Ὀρέστ. 14. »ἀναμετρήσασθαι τὰ ἄρρητα· τὰς πράξεις.« 3) μέτ. τροπ. ἀποδίδω, ἀπονέμω, ἀφοσιῶ, δηλ, προσφέρω τι ὡς καθῆκον, ἀφιερόνω. »ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν εἰς ξένους γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων ἀεί, εἰς τοὐμόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυα.« Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 347.

Ἀναμέτρησις, εως, ἡ· ξαναμέτρησις, ἀκριβὴς μέτρησις Στράβ. Α'. »ἀναμέτρησις τῆς γῆς.« συλλόγισμα, ξετίμημα. Πλούτ. εἰς Σόλ. »ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον·« τοῦτ' ἔστι, μετρᾷ, καὶ ξετιμᾷ τὴν εὐδαιμονίαν μὲ τὸ χρυσίον.

Ἀναμηλόω, ῶ. Μ. ώσω· (μηλόω) μετρῶ, ἐρευνῶ καλά, προστατικά, μὲ τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, μήλην. οὕτω γράφει ὁ Wolf συμφώνως τῷ Rhunk. ἐν Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 41. »ἔνθ' ἀναμηλήσας (ἀντὶ τοῦ κειμένου ἀναπηλήσας) γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου.« Ζήτ. Καταμηλόω.

Ἀναμηρυκάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. (μηρυκάομαι) ξαναμασσῶ τὸ φαγητόν· ξαναμαρυκοῦμαι (ῡ ;).

Ἀναμηρύομαι, Μ. ύσομαι· μέσ. ἀποθ. (μηρύομαι) ξετυλίγω, ξεκουβαριάζω, τραβῶ ῥάμμα ἢ κλωστὴν ἀπὸ κουβάρι. Πλούτ. (ῡ)

Ἀναμηχανάομαι, νῶμαι, Μ. ήσομαι· (μηχανάομαι) ξαναμεταχειρίζομαι τρόπους, δίχαβολές, πανουργίες· ξαναδουλεύω.

Ἀνάμιγα, Ἀνάμιγδα, καὶ Ἀναμίγδην. Ἐπίρρ. (ἀναμίγνυμι) ποιητ. ἄμμιγα, ἄμμιγδα, ἀμμίγδην, ἀνακατωμένα, ἀναμεμιγμένα. Σοφοκλ. Τραχ. 519. »τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος, ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων.« ἔτι δὲ = ἅμα (ἐν ταὐτῷ) Wunderl. obs. cr. σλδ. 24. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ.

Ἀναμίγνυμι, καὶ Ἀναμιγνύω, Μ. ίξω· (μίγνυμι ἁπλ.) ἀνακατόνω τι, ἢ δύο ἢ περισσότερα πράγματα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο εἰς ἕνα· ἀνακατόνω. Ξενοφ. Λακεδ. Ε'. 5. »ἀνέμιξε παιδεύεσθαι τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας.« ἄμμιξας ἀντὶ ἀναμίξας. Ἰλδ. Ω, 529.

Ἀναμίγνυμαι, καὶ Ἀναμιγνύομαι, Παθητ. Μ. ίξομαι· ἀνακατόνομαι, σμίγομαι. Λουκιαν. »ἀναμίγνυσθαι τῇ ἅλμῃ.« καὶ ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει· ὁ Αὐτ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. η'. 6. (Μῆτον) »καὶ Μάρωνες ἐν μέσοις ἀναμεμιγμένοι τοῖς Ἕλλησι.«

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ, καὶ ἡ· (ἁμιλλάομαι, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀφιλονείκητος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν φιλονεικεῖ τις, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται φιλονεικία· περὶ οὗ φιλονεικία οὐ γίνεται.

Ἀναμιμέομαι, οῦμαι· = μιμοῦμαι. Πλούτ. ἀμφ.

Ἀναμιμνήσκω, Μ. ἀναμνήσω· Ἀόρ. ἀνέμνησα (μιμνήσκω, ἁπλ.)· ἐνθυμίζω τινά τι, κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τι, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν νοῦν του πάλιν. Ὀδ. γ'. 211. »ἀνέμνησάς με ταῦτα« ὡσαύτως καὶ δοτ. αἰτιατ. καὶ Ξενοφ. Ἀν. Γ'. 2. »ἀναμνήσω ὑμᾶς τοὺς τῶν προγόνων κινδύνους« καὶ Ἡρδτ. 6, 140. Ἔτι δὲ καὶ γενικῇ τοῦ πράγμ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Παθητ. ἀναμιμνήσκομαι (ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν) τινος, σπανιώτερον τι, ἔτι καὶ περί τι. Πλάτ. Πολτ. 1, σλ. 329. Α. Παρὰ Ξνφ. συνήθως γενικῇ τοῦ προσπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ.

Ἀναμίμνω, Μ. μνῶ· (μίμνω) ποιητ. ἀντὶ ἀναμένω, προσμένω, καρτερῶ. Ἰλδ. Δ, 171. »οἱ δ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον·« ἀμεταβ. ὡσαύτως καὶ Π. 363. »Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους·« ὅπου ὁ Εὐσταθ. οὐ γὰρ ἔμενεν ὁ Ἕκτωρ ὡς ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀνέμενεν, ἤγουν ὑποχωρήσας μικρὸν πάλιν ἔμενε.

Ἀναμινυρίζω, Μ. ίσω· μὲ μικράν, βραχεῖαν καὶ λεπτὴν φωνὴν ψάλλω· παρ' Ἀθην. Δ'. »τῷ ἤδει μοναύλῳ τὰς ἡδίστας ἁρμονίας ἀναμινυρίζειν.«

Ἀναμίξ, Ἐπίρ. = ἀνάμιγα· ἀναμεμιγμένως, ἀνακατωμένα· μετὰ Δοτικ. Διόδ. καὶ Ἡρδτ.

Ἀνάμιξις, εως, ἡ· (μίγνυμι) ἀνακάτωσις, δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων σμίξις.

Ἀναμίσγω, Μ. ίξω· (μίσγω) ποιητ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ ἀναμίγνυμι· »σίτῳ φάρμακα« Ὀδ. Κ, 235. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει.

Ἀναμισθαρνέω, ῶ· (μισθαρνέω) λαμβάνω ἐκ δευτέρου μισθόν, δουλεύω ἐκ δευτέρου διὰ μισθόν. Πλούτ.

Ἀναμισθόω, ῶ· δίδω τι ἐκ νέου μὲ μισθόν, ξανανοικιάζω· ξαναπαχτόνω, ξαναδίδω μὲ κυρᾶν.

Ἄναμμα, ατος, τό· (ἀνάπτω) ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον, ὅ,τι καίει· λαμπάς, φανός· τὸ γνωστότερον τουρκοβ. μασταλάς· παρὰ Διογ. Λαερτ. Ζήτ. 145. καὶ Πλουτχ. 9, 525. »πυρὸν ἄναμμα« λέγεται ἀναμμένον τι σῶμα· χειρόγραφα δέ τινα ἔχουσιν ἄναμμα, ὅπου ὁ Πλάτ. τίθησιν ἅμμα.

Ἀνάμματος, ὁ, ἡ· (ἅμμα, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὅστις δὲν ἔχει κόμπον. Ξενοφ. Κ. Β'. 5. »περιδρόμους ἀναμμάτους«.

Ἀναμνάω, ῶ· ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ ἀναμιμνήσκω.

Ἀναμνάομαι, μνῶμαι· = Ἀναμιμνήσκομαι.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ· (ἀναμιμνήσκω) ἐνεργτ.

ἐνθύμισις, τὸ ἐνθυμίζειν τινά. 2) Παθητ. ἡ ἐνθύμησις, ὅταν ἐγὼ ὁ ἴδιος ξαναενθυμοῦμαί τι.

Ἀναμνηστικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει καλὸν ἐνθυμητικόν, καὶ εὐκόλως ἐνθυμεῖταί τι; ὅστις διεγείρει τὴν ἐνθύμησιν· ἢ ἀνήκει εἰς ἐνθύμησιν. Ἀριστοτ.

• Ἀνάμνηστος, ὁ, ἡ· ἐνθυμητικός, τὸν ὁποῖον ἔχει τις εἰς τὴν ἐνθύμησίν του, τὸν ὁποῖον ἐνθυμεῖται. Πλάτ.

Ἀναμολεῖν, ἀνέμολον (μολεῖν) β΄. ἀόρστ. τοῦ ἀναμόλω ἀχρήστου ἐνεστῶτος· πηγαίνω τὸν ἀνήφορον, ἀναβαίνω· ἐπιστρέφειν, γυρίζειν ὀπίσω.

Ἀναμολύνω, Μ. ῶ· τὸ μολύνω κατ' ἐπίτασιν, καταμολύνω· καταλερώνω τὸ τουρκ. κατακερατάρω.

Ἀναμονή, ῆς, ἡ· (ἀναμένω) τὸ προσμένειν, καὶ καρτερεῖν τι; τὸ ὑποφέρειν, ὑπομένειν, ὑπομονή: τὸ νὰ μένῃ τις ὀπίσω.

Ἀναμόργνυμι, Μ. όρξομαι· (μόργνυμι) ἀναπατόνω ἀντὶ μὲ ἄλλο· κάμνω τι νὰ κολλήσῃ εἰς ἄλλο τίποτε τρίβοντάς το ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο· τροπικ. κατὰ μέσ. διάθ. οἰκειοποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω τι ἐδικόν μου, συνεθίζω εἰς τίποτε. Πλούταρχ. εἰς Κικέρ. «τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν, τοῖς πολιτευομένοις».

Ἀναμορμύρω, (μορμύρω) ἀναβράζω, χουχλάζω, χοχλάζω, ὡς τὸ ἀναζέω· ἐπὶ θαλάσσης Ὀδ. Μ. 238. «Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη» ἐπὶ τοῦ ῥόχθου φυσητηρίων· ἢ τὸ ῥόχασμα τὸ ὁποῖον κάμνουν τὰ φυσούνια τουρκοβ. μουχάνια τῶν χαλκιάδων. Ἀπλ. Ῥδ. 3, 1300. κατά τινας οὐ πιθανὴν ὅμως μεταβολὴν ἀπὸ Ruhnk. (ῡ)

Ἀναμορφόω, ῶ· Μ. ώσω· (μορφή) δίδω ἐκ δευτέρου μορφὴν εἴς τι· ξαναμορφώνω· ξανασχηματίζω, σχηματίζω καινούργιον· ἀπὸ τοῦ

Ἀναμόρφωσις, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου μόρφωσις, ξαναμόρφωσις· μετασχημάτισμα.

Ἀναμοχθίζομαι, Μ. ίσομαι· (μοχθίζω) βαθυαναστενάζω, ἀναστενάζω. Αἰσχλ. Πρμ. 741. «τί δ' αὖ κέκραγας κἀναμοχθίζεις» ὅπερ ἄλλοι ἀναμυχθίζεις γράφουσι.

Ἀναμοχλεύω· Μ. εύσω (μοχλεύω) ἀνακινῶ, σηκώνω τι ἀπάνω μὲ μοχλὸν ἤτοι λοστόν· σταλίζω τι μὲ λοστόν· Λουκιαν. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. «τὴν Ὄσσαν ἀναμοχλευσάμενοι» μεταφρ. φανερόνω ἢ εὑγάνω εἰς τὸ φανερὸν κανένα κρυφὸν πρᾶγμα. Εὐριπ. Μήδ. 1317. «τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας»; Κ. Γρηγόρ. σελ. 203. καὶ Ἡλιόδ. Αἰθ. Α΄. 8. «τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις»;

Ἀναμπέχονος, ὁ, ἡ· (ἀμπεχόνη) χωρὶς ἀμπεχόνην, δηλ. χωρὶς γυναικεῖον ἐπανωφόρεμα. Ἀθην. «κἀναμπέχονος καὶ μονοχίτων ἦν».

Ἀναμπίσχω = Ἀμπίσχω· Ἀριστοφ. Σφήκ. 1189. Ἀμφ.

Ἀναμπλάκητος, ὁ, ἡ· (ἀμπλακεῖν) ὅστις δὲν σφάλλει, δὲν φταίγει, δὲν πλανᾶται, οὕτως ἀναγινωσκόμενον παρὰ Σοφ. Οἰδ. Τ. 472. ὅπου τίθη, διὰ τὸ μέτρον τοῦ στίχου, ἀναπλάκητος κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν κεῖται· ἰδὲ ἀμπλάκητος· παρὰ Στοβ. κεῖται ἐσφαλμ. Ἀναμπλακέως, ἀντὶ, Ἀπ' ἀτρεκέως.

Ἀνάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ· (ἄμπυξ) χωρὶς Ἀμπυκα, ἤτοι κεφαλόδεμα. Καλλιμ. ἰδὲ ἄμπυξ.

Ἀναμυλλαίνω = Ἀνανεύω, ἀρνέομαι. Ἡσύχ. Ζήτ. Μυλλαίνω.

Ἀναμυρίζω· Μ. ίσω. ἀναχρίω, ἀλείφω ἐκ δευτέρου μὲ μύρον· ὅθεν

Ἀναμυρισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἐκ δευτέρου χρῖσμα μὲ μυρωδικά.

Ἀναμυχθίζομαι, Μ. ίσομαι· (μυχθίζω) μὲ κλεισμένον στόμα τραβῶ δυνατὰ τὸν ἀέρα μὲ τὰ ῥουθούνια· ὅθεν ἀναστενάζω βαθυά. Αἰσχ. Προμ. 744. ἔνθα ἄλλοι, κἀναμοχθίζομαι, ἀναγινώσκουσι· καὶ ὡς χλευαστικὴ ἢ σκωπτικὴ καὶ ὑβριστικὴ λέξις.

Ἀναμύω· Μ. ύσω· ἀναβλέπω, ξανανοίγω τὰ ὄμματα· οὗ ἐναντίον τὸ, καταμύω, καὶ συμμύω. Μεταφ. ἐπὶ δένδρων, ἀντὶ τοῦ, βλαστάνειν.

Ἀναμφήριστος, ὁ, ἡ· (ἀμφήριστος) ἀφιλονείκητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν, ἢ δὲν γίνεται φιλονεικία, ἀναμφισβήτητος, βέβαιος, ἀναμφίβολος.

Ἀναμφηρίστως· Ἐπίρ. χωρὶς φιλονεικίαν, ἀναμφιβόλως.

Ἀναμφίβολος, ὁ, ἡ· (ἀμφίβολος) μὴ ἀμφίβολος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀμφιβάλλει τις, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, βέβαιος.

Ἀναμφιβόλως· Ἐπίρ. χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Ἀναμφίδοξος, ὁ, ἡ· (ἀμφίδοξος) ὅστις δὲν στοχάζεταί τι μὲ δύω γνώμας, ἢ ἀμφίβολα· δὲν εἶναι ἀσταθὴς εἰς τὴν γνώμην του. Ἐπίρ. ἀναμφιδόξως.

Ἀναμφίεστος, ὁ, ἡ· (ἀμφιέννυμι) μὴ ἐνδεδυμένος, ἢ ἀνένδυτος, μὲ χωρὶς φορέματα. Ἐπίρ. ἀναμφιέστως.

Ἀναμφίλεκτος, ου· ὁ, ἡ· (ἀμφίλεκτος) = τῷ ἑξῆς. Ἐπίρ. ἀναμφιλέκτως.

Ἀναμφίλογος, ὁ, ἡ· (ἀμφίλογος) ἀναντίρρητος, ἀναμφίβολος· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντειπῇ, νὰ ἐναντιωθῇ, νὰ ἀμφιβάλῃ, ἢ νὰ φιλονεικήσῃ τις. Ξενοφ. Συμπ. Γ΄. 4. «ἡ δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία ἐστὶν ἀναμφιλογωτάτη». Ἐπίρ. ἀναμφιλόγως. Ξεν. Οἰκ. Δ΄. 7. «τοῖν πολεμικῶν ἀναμφιλόγως ἐπιμελεῖσθαι» καὶ ς΄. 3. «κἀναμφιλόγως διελθεῖν» ἀντὶ τοῦ ἀναμφιβόλως.

Ἀναμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ· (ἀμφισβητήσιμος) βέβαιος, ὅστις δὲν ἐπιδέχεται φιλονεικίαν, ἀμφιβολίας.

Ἀναμφισβήτητος, ὁ, ἡ· (ἀμφισβήτητος) ἀναμφίβολος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγειναν φιλονεικία; Ξεν. Π. Η΄, ε΄. 6. «χώρα ἀναμφισβήτητος»· τόπος γνωρισμένος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πλανηθῇ· ἢ νὰ μὴν εὕρῃ τις εὔκολα. «Εἰς ἀναμφισβήτητον πάντες κατεχωρίζοντο» δηλ. χωρὶς ν' ἀποπλανηθῶσιν. Ἐπίρ. ἀναμφισβητήτως. Δημοσθ. περὶ Στεφ. «τῶν κατορθουμένων ἐν μεγίστοις ἀναμφισβητήτως ὑπάρξειν αἴτιαι.»

Ἀναμωκάομαι, ῶμαι· μέσ. ἀποθετ. (μωκάομαι) περιπαίζω, περιγελῶ. Σχολ. Ἀριστ. Βάτρ.

Ἀναναγκαστος, ὁ, ἡ· (ἀναγκάζω) ὁ μὴ ἠναγκασμένος, θεληματικός. Ἀῤῥιαν.

Ἀνανδρεία, ἡ· = τῷ ἑξῆς· σπάνιος τύπος· Schaef mel. σλ. 42.

Ἀνανδρία, ἡ· ὁ τρόπος (χαρακτήρας) τοῦ ἀνάνδρου· δειλία, χαμερπὴς καὶ γυναικώδης τρόπος (φέρσιμον, πολίτευμα). Δημοσθ. κατὰ Φιλ. Α΄. «πᾶξ ἂν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν, καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες». 2) Φυσικῶς = ἄνηβος, ὅστις δὲν ἔχει ἀκόμι τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. 3) Ἔλλειψις ἢ στέρησις συζύγου, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ἡ γυναῖκα ἄνδρα.

Ἀνανδριεῖς, οἱ· οἱ εὐνοῦχοι· τὸ γνωστότερον τουρκοβ. χαντούμιδες, ἢ τὸ Ἰταλ. καστράτοι. Ἱπποκρ. ὅπου ἄλλοι ἐξ Ἡροδότ. Α΄. 105. Ἐναρέες, ἀναγινώσκουσι.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἄνανδρος, ἐκχαυνοῦμαι. Ναζ. «ὡς Φρυξὶ τὸ κατατέμνεσθαι ὑπ' αὐλῶν κηλουμένοις, καὶ ἀνανδρουμένοις ὑφ' ἅλματος».

Ἄνανδρος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) δειλός, ἄτολμος, ἀπόλεμος, ἤτοι ἀνάξιος διὰ πόλεμον, γυναικώδης, Ἰσοκρ. εἰς Εὐαγ. «πᾶξ ἀνάνδρων δὲ, πολεμικῶν» καὶ Πλούτ. εἰς Σόλ. «κἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσιν». Ξενοφ. Παιδ. Β. 6. «πεῦ ὡπλισμένοι, καὶ ἀνάνδροι». 2) Χωρὶς ἄνδρα ἢ σύζυγον, ἐπὶ παρθένων τε καὶ χηρῶν· «Ἀνανδρος γυνή». 3) Ἀνανδρον. Οὐδέτ. ἀντὶ, ἀνανδρία· Θουκυδ. Γ΄. «Τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα» δηλ. ἡ σωφροσύνη εἶναι πρόσχημα τῆς ἀνανδρείας. Παρ' Ἡρόδ. ἀνάξιος νὰ ὀνομάζηται ἀνήρ. παρὰ Πλάτ. εἰς Γοργ. «σχῆμα ἀνάνδρου» ἀντὶ τοῦ, φυγανθρωπεύων, ἤτοι μισάνθρωπος. Ἐπίρ. ἀνάνδρως· ἀφ' οὗ

Ἀνανδρόω· Μ. ώσω· (ἀνδρόω) εὐνουχίζω· ἀφ' οὗ

Ἀνάνδρωτος, του, ἡ· εὐνοῦχος. 2) Χήρα, μὲ χωρὶς ἄνδρα. Σοφοκλ. Τραχ. «εὐναῖς τ' ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι»· ἐρήμαις τοῦ ἀνδρός· ὁ Σχολ.

Ἀνανεάζω, Μ. άσω· (νεάζω) ἀνανεόνω τινά, ἤτοι κάμνω ἐκ δευτέρου νέον, ἢ καινούριον. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «πάλιν ἀνανεάζειν σεαυτὸν αἰτεῖ».

Ἀνανέμω· (νέμω, ἀνωμλ.) ποιητ. ἀνέμω· ξαναμοιράζω ὡς τὸ, ἀναδάζομαι. 2) Ἀπαριθμῶ, μετρῶ, ἤτοι εὑρίσκω τρόπον νὰ κάμω τι; καταλέγω, ἀπαριθμῶ· κατὰ μέσην διάθ. μόνον κείρομαι ὑπ' ἑτέρου τὸν πλησίον, τὶς εἶη, καταλέξαι ἑωυτὸν μητρόθεν, καὶ τὰς μητρὸς ἀνανεμέεται, τὰς μητέρας». Ἡρόδ. I, 173. β) διέρχομαι ἀναγινώσκων, ἀναγινώσκω εἰς ἐπήκοον· ἤτοι ἀπέρνω τι διαβάζοντάς το· ἐξαβάζω νὰ μὲ ἀκούουν ἄλλοι· ὡς τὸ ἀναγιγνώσκω, Δωρ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἐν χρήσει· «γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται — ὡς παριών τις ἀνανείμῃ — Δωριστί, Σέβου μ' Ἑλένας φυτὸν εἰμί». Θεοκρ. 18, 48.

Ἀνανέομαι· μέσ. ἀποθ. (νέομαι, ἀνωμλ.) ἀναβαίνω ὑψηλά, πηγαίνω τὸν ἀνήφορον, ἀνηφορίζω· ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· συνήθ. «κἀνανεῖται ἠέλιος». Ὀδύσ. Κ, 192. ἀντὶ ἀνανεῖται· δηλ. ἀνατέλλει.

Ἀνανεόω, ῶ· (νεόω) = ἀνανεάζω· ξανανεόνω, ξανακαινουργόνω; φέρνω πάλιν εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου· ἔτι δὲ καὶ μέσ. «. . φάτεις πρὶν ἡμᾶς ἀνανεώσασθαι λόγους». Σοφ. Τρχ. 396. καὶ Μέσ. Ἀνανεόομαι, οῦμαι· ταυτὸν καὶ Ἀνανεάζω.

Ἀνάνετος, ὁ, ἡ· (ἄνετος, μετὰ τοῦ στερητ. α.) ὅστις δὲν ξετεντόνεται, δὲν ξεταιριάζεται, δὲν ἐκλύεται, ἤτοι δὲν ξεπολιέται· ὅθεν τεταμένος· σύντονος, εἰς ἀκατάπαυστον σύντασιν, δηλ. ἐπιμελής, ἀκούραστος.

Ἀνάνευσις, εως, ἡ· (ἀνανέω) ἡσυχία, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἀνάνευσις, εως, ἡ· (ἀνανεύω) κίνημα τῆς κεφαλῆς, πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐντεῦθεν ἄρνησις, ἀντὶ τοῦ ὄχι; ἀρνητικὴ ἀπόκρισις.

Ἀνανευστικός, ή, όν· ἀρνητικός· ὅστις συνειθίζει νὰ λέγῃ τὸ ὄχι, νὰ μὴ θέλῃ νὰ κάμῃ ἢ νὰ ἀκούῃ τίποτε.

Ἀνανεύω, Μ. εύσω· (νεύω) κυρίως κινῶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ἄνω ἢ κλίνω αὐτὴν ὀπίσω ὡς ἀρνήσεως σημεῖον· ὅθεν ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαι, ἀποβάλλω τι· μετὰ αἰτιατ. ἢ μετ' ἀπαρμφ. ἢ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· τινί τι. Ὀδ. Φ, 129. «Ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ» καὶ Ι, 468. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Α΄. ς΄. 12. «ἐπειδὴ τοῦτο ἀνένευσεν» τούτῳ ἀντίθετον τὸ ἐπινεύω, κατανεύω. 2) Ἐν γένει· τείνω ἢ σηκώνω τὴν κεφαλὴν ἄνω· κυτάζω ἀπάνω στέκομαι ὀρθὸς, ἴσια πρὸς τὰ ἄνω. Πολυβ. α΄. 23.

Ἀνανέω, ῶ, Μ. -νεύσομαι (νέω, ἀνωμλ.) εὔσω· (ἄνω, νέω) πλέω, κολυμβῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸ βάθος νεροῦ ἀπάνω· μεταφορικῶς τι, ἐλευθερώνομαι ἐξαιρέτ. ἀπὸ δυστυχίαν.

Ἀνανέωσις, εως, ἡ· (ἀνανεόω) ξανανέωσις, ξανακαινούργωσις· ξαναφέρσιμον εἰς τὴν ἐνθύμησιν. Ἄδηλ.

Ἀνανεωτικός, κή, κόν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ξανανεώνῃ, ξανακαινουργώνῃ. Ἰωσήπ.

Ἀνανηπιεύομαι, (νήπιος) γίνομαι ἐκ δευτέρου νήπιον, ξαναγίνομαι βρέφος. Γαζ.

Ἀνανήφω, Μ. ήψω· (νήφω) μ' ἀπέρασε τὸ μεθύσι, ξεμεθῶ· ἐν γένει, ξαναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου· «Λουκιαν», νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήψας ὁρῶ». 2) Ἐνεργητ. κάμνω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς φρένας του, εἰς τὸν ἑαυτόν του. Δυκ.

Ἀνανήχομαι, Μ. ήξομαι· (νήχομαι) = Ἀνανέω.

Ἀνανθέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀνθέω) ἀνθίζω πάλιν ἐκ δευτέρου, ξαναανθίζω. Θεοφρ.

Ἀνανθής, ὁ, ἡ· (ἄνθος) ὅστις δὲν ἔχει ἄνθη, χωρὶς ἄνθη. Θεόφρ. Φ. Ἱ. Α'. «ἀνάνθων δένδρων». Μεταφορ. ἀδύνατος παρὰ Πλάτ. «ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ» · ἀντὶ ἀδυνάτῳ.

Ἀνάνιος, ὁ, ἡ· (ἀνία) ἄλυπος, χωρὶς λύπης· ὅστις δὲν εἶναι λυπημένος, δὲν ἔχει, ἢ δὲν αἰσθάνεται λύπην, δὲν λυπεῖται, δὲν βασανίζεται. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν προξενεῖ λύπην· δὲν κάμνει βλάβην. Ἐπίρ. ἀνανίως. Ἀνάνιος, ὁ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἀνήνιος, χωρὶς χαλινόν, ἀχαλίνωτος, ὑπερήφανος. (υ – υυ)

Ἀνανίσσομαι· (νίσσομαι) = ἀνανέομαι.

Ἀνανοέω, ῶ, Μ. ήσω· ξανασυλλογοῦμαι, ξαναστοχάζομαι. Ξενοφ. Κύρ. Α'. ια'. μετὰ Αἰτιατ.

Ἀνανοίγομαι· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ς'. «ἀνανοίγοιτο εἰς τὸ πέλαγος», ἀντὶ τοῦ, εὔγαιναν πάλιν εἰς τὸ πέλαγος. Ζήτ. Ἀνοίγω.

Ἀνανομή, ῆς, ἡ· (ἀνανέμω) ξαναμοίρασμα. Εὐριπ.

Ἀνάνομος· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀνάριθμος.

Ἀνανοστέω, ῶ, Μ. ήσω· νοστῶ ἐκ δευτέρου, ξαναγυρίζω.

Ἄναντα, Ἐπίρ. παρὰ τὸ ἀνάντης· Ἰλ. Ψ. 116. «Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον». (οὐ παρὰ τὸ ἀναντὴς ἢ ἀνάντης, ἀλλ' ἀμέσως παρὰ τὸ ἀνὰ καὶ ἄντα σχηματισμένον).

Ἀνανταγώνιστος, ὁ, ἡ· (ἀνταγωνίζομαι) χωρὶς ἀνταγωνιστήν, ἤτοι, ἐναντίον· ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος· Θουκυδ. Β'. «τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται.»

Ἀνανταπόδοτος, ὁ, ἡ· (ἀνταποδίδωμι) ἄνευ ἀνταποδόσεως· ὅπου ἐλλείπει ὁ ἐλάσσων λόγος· τὸ ἀνανταπόδοτον ὑπαχ. σχῆμα· ἀτελὴς λόγος ἢ πρότασις, τοῦ ἐλάσσονος ἐλλειπής· ὡς τὸ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α. 135. «ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί»· λείπει γὰρ τό, παύομαι, ἢ ἡσυχάσω· καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Πλούτ. «εἰ μὲν ἀποφήνω μόνος κ. τ. λ. «εἰ δὲ μή, ποιεῖτον ἤδη κ. τ. λ. ἔνθα ὑπονοεῖται τό, Ἐάσατε, ἢ παύσασθε, ἢ ἡσυχάσατε. Σχλ. Θουκδ. 3, 3. Σχλ. Ἀριστφ. Πλτ. 469. Γρηγ. Κορ. διαλ. Ἀττ. 12, σλ. 47.

Ἀνάντης, ου, ὁ, ἡ· (ἀνά, ἀντάω) ἀνωφερής, ἀνήφορος· δυσχερὴς ἢ δύσκολος. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 6. 11. «πρὸς τὸ ἄναντες» καὶ Κυνηγ. Ε'. 17. «θέουσι τὰ ἀνάντη, ἢ τὰ ὁμαλά, τὰ δὲ κατάντη ἥκιστα»· ἀντίθ. τῷ κατάντης.

Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντιβλέπω) τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τολμᾷ νὰ ἰδῇ τις κατ' εὐθεῖαν, νὰ τὸν κυττάξῃ 'ς τὰ μμάτια.

Ἀναντίλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀντιλέγω) ἄνευ ἀντιλογίας, ἀντιλογίας ἀνεπίδεκτος· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ ἀντειπῇ, νὰ ἀντιστοιχηθῇ. Ἰώσηπ. «ἀναντίλεκτος ἐπιθυμία»· Ἐπίρ. ἀναντιλέκτως.

Ἀναντίῤῥητος, ὁ, ἡ· (ἀντερεῖν) = τῷ προηγουμένῳ = Ἀναντίλεκτος.

Ἀναντιῤῥήτως· Ἐπίρ. χωρὶς ἀντίῤῥησιν· προθύμως.

Ἀναντιφωνησία, ας, ἡ· (ἀντιφωνέω) τὸ νὰ μὴ ἀντιλέγῃ, ἀνταποκρίνεταί τις. Κικρ. πρὸς Ἀττ. 15, 13.

Ἀναντιφώνητος, ὁ, ἡ· Ἀναντίλεκτος. Κικρ. πρὸς Ἀττ. 6, 1.

Ἀναντλέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀντλέω) κυρίως εὐγάνω ὅλον τὸ νερὸν τοῦ πηγαδιοῦ· τραβῶ ἐπάνω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι ἢ ἀπὸ ἄλλο βαθὺ μέρος· τροπ. τελειόνω τι μὲ κόπον, ὑποφέρω κόπους. Διονύσ. Ἀλικ. Η'. 51. «ἀναντλεῖ πόνους» τὸ διὰ κόπων ἐκτελεῖν τι.

Ἀνάνυτος, ου, ὁ, ἡ, τό· ἀτελής, μὴ τελειωμένος, ὡς καὶ τό, Ἀνήνυτος, παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιῤῥηματικ. «ἀνάνυτα κωτίλλοντας», ἀντὶ τοῦ ἀτελῶς, ματαίως· ἀμφ.

Ἄναξ, ἄνακτος, ὁ· (ἴσως παρὰ τὸ ἀνά, ἄνω, ἢ ἀνύω καὶ ἀκέω) ὁ πρώτιστος, βασιλεύς, ἡγεμών, ἄρχων, δεσπότης, ἐπὶ πάντων τῶν οὐρανίων τε καὶ τῶν ὑποχθονίων Θεῶν· πολλάκις παρ' Ὁμ. μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. οἱ Διόσκουροι· ἰδὲ καὶ Ἄνακες καὶ Ἄνακοι. Ἡ ἀνώμ. κλητικὴ ὦ ἄνα, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. συναιρ. ὦναξ καὶ ὦ 'ναξ, καὶ ὦναξ γραφομένη, λέγεται μόνον ἐπὶ Θεῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἰδὲ ἄνα. 2) Πᾶς ἐπίσημος ἄρχων, ἐξουσιαστής, ἡγεμών, δεσπόζων, στρατηγός, ἀρχιστράτηγος· Ὁμ. προσαγορεύει πάντας τοὺς ἥρωας αὐτοῦ ἄνακτας· τὸν δ' Ἀγαμέμνονα, ἅτε ἀρχιστράτηγον, ἄνακτα ἀνδρῶν. Ὁ Ὀρσίλοχος μέντοι ἐπονομάζεται ἅπαξ, ἄναξ ἄνδρεσσιν. Ἰλδ. Ε, 546. Πάντες οἱ προὔχοντες ἄνδρες οἷον· ὁ Τειρεσίας. Ὀδσ. Λ, 144. οἱ υἱοὶ ἢ συγγενεῖς τῶν βασιλέων· ἐν γένει οἱ προεστῶτες πόλεως τινος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγικ. Σοφ. Οἰδ. Τ, 85. 904. 3) Ὁ οἰκοδεσπότης (νοικοκύρης) οὕτως· «οἴκοιο ἄνακτα». Α, 397. ἀλλὰ καὶ ὁ Ὕπνος. Ἰλδ. Ξ, 233. «Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε Θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων». Ἐξαιρ. σημαίνει ἡ λέξις ἄναξ τὴν τοῦ δεσπότου πρὸς τὸν δοῦλον ἀναλογίαν ἐν Ὀδσ. πολλάκις· ἀλλὰ καὶ ὁ βοσκημάτων κτήτωρ προσαγορεύεται ὡσαύτως Ὀδσ. Ι, 440. ὅπου ὁ Κύκλωψ ἀντιτάττεται ἐκ τούτου εἰς τὰ ποίμνια αὐτοῦ. 4) Γενικῶς· πᾶς ἐπιστάτης, προστάτης, ἔφορος, κηδεμών, κυβερνήτης ὁποιοσδήποτε π. χ. «κώπης, νεῶν ἄνακτες» Αἰσχλ. Πρ. 376, 381. ἰδὲ ἀνάσσω. — Σπανιώτατον ἐστιν τό, ἡ ἄναξ ἀντὶ ἄνασσα. Πνδ. Πυ. 12, 6. Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 58. [υ–, τὸ γὰρ χωρίον· Ὀππ. Κυν. 4, 308, ὅπου ἔδει τὴν παραλήγουσαν μακρὰν εἶναι διωρθώσατο ὁ Schneider]

Ἀναξαίνω, Μ. ανῶ· (ξαίνω) ξύω πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω ξύω, ἢ ξεσχίζω μὲ τὰ νύχια π. χ. τὴν πέτζαν τῆς πληγῆς· καὶ μεταφορ. ἀνανεόνω, πάλιν διεγείρω· ἐξαιρ. πόνον, λύπην καὶ τ. τ. «Ἕλκος ἀναξαίνεται» «διαφορᾶς ἀναξαινομένης». Πολύβ. ΚΖ'. 6. ἀντὶ· Ἀνανεουμένης. Παθητ. ἐπὶ πληγῶν, ἐξελκοῦμαι, ἤτοι αἱματώνω, δηλ. ἡ πληγὴ ματώνει.

Ἀναξία, ἡ· = ἄνασσα· πάνυ ἀμφβ.

Ἀναξηραίνω, Μ. ανῶ (ξηραίνω) ξαναστεγνόνω τι, κάμνω νὰ μαραγγιάσῃ νὰ ἐξαλειφθῇ, ἀφανισθῇ, νὰ στέψῃ· «ταύτην τὰ ὑποζύγια μοῦνα πινόμενα ἀνεξήρηναν» Ἡρόδ. 7, 109. ἀξηράνῃ. Ἐπικ. ἀόρ. α'. ὑποτακτ. ἀντὶ ἀναξηράνῃ· Ἰλδ. Ψ, 347. ἐν γένει δὲ ἀπομαραίνω, καταναλίσκω· ἀφ' οὗ

Ἀναξήρανσις, εως, ἡ· στέγνωμα, μαράγγιασμα, στέψιμον.

Ἀναξηραντικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος νὰ ξηραίνῃ, νὰ στεγνώνῃ. Πλούτ. «Ἀναξηραντικαὶ δυνάμεις».

Ἀναξηρασία, ἡ = ἀναξήρανσις.

Ἀναξία, ἡ· (ἀνάσσω) Πρόσταγμα, κέλευσμα, ἐντολή, ἤτοι προσταγή· «.. τῆλθον κείνους γε πείθεσθαι ἀναξίαις ἑκόντας» Πνδ. Νμ. 8, 17. 2) = βασιλεία. Αἰσχλ. παρ' Ἡσχ.

Ἀναξία, ἡ· (ἄξιος) τὸ νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν τιμήν νὰ μὴν ἀξίζῃ τις ἢ τι τίποτε· «καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονῇ πρὸς λύπην ἐστίν, ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις»; Πλάτ. Πρτγ. 356. Α'. (ἔστι δὲ ἡ λέξις, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν παρατήρησιν τοῦ Lobeck, θηλ. ἐπιθ. τοῦ ἀνάξιος. Φρύνχ. σλ. 106. ἀλλ' ὅμως κατὰ Ζήν. παρὰ Διογ. Λρτ. 7, 105, φαίνεται ὅτι ἔξεστιν ἐκλαμβάνειν αὐτὴν ὡς οὐσιαστ.)

Ἀναξιδώρα, ας, ἡ· (ἀνάγω, Μ. ἀνάξω) ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα, ὅ ἐστι, τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὡς θεᾶς τῶν καρπῶν· = ἀνησιδώρα. Ἡσχ.

Ἀναξιόλογος, ὁ, ἡ· (ἀξιόλογος) ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀναφέρῃ τις· μικρός, ποταπός, οὐτιδανός.

Ἀναξιοπάθεια, είας, ἡ· τὸ νὰ παθαίνῃ τις ὅ,τι δὲν ἀξίζει νὰ παθαίνῃ· κακὴ μεταχείρησις· ἀδικία δυσαρέσκεια διὰ κακὴν μεταχείρησιν, διὰ πρᾶγμα ὅπου παθαίνει τις χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζῃ. Ἰώσηπ. ἀφ' οὗ

Ἀναξιοπαθέω, ῶ, Μ. ήσω. (ἀνάξιος, παθεῖν) πάσχω τι χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω· μοὶ κακοφαίνεται ὅτι μὲ μεταχειρίζεταί τις ὡς δὲν ἀξίζω. Ἰώσηπ.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, ἡ· παρ' Ἀττκ. δὲ πολλάκις καὶ ἡ ἀναξία (ἄξιος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς· ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος διὰ τίποτε· ἀνάξιος κατὰ πᾶσαν σημασίαν· «νῦν ἴσως καταγελᾶται ἡμῖν ὄντας ἀναξίους.» Ἡρδτ. 7, 9. καὶ δὲν πράττει ἢ δὲν πολιτεύεται κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ τιμήν του. Δημοσθ. περὶ Στεφ. «δεινὸν ἡγεῖται εἶναι καὶ ἀνάξιον τῆς τῶν προγόνων δόξης»· συντάσ. μετὰ γενκ. πολλάκις δὲ καὶ ἀπαρεμφ. Ἐπίῤῥ. ἀναξίως.

Ἀνάξιος, ὁ, ἡ· (ἄναξ) βασιλικός· ὅστις ἀνήκει εἰς, ἢ ἀξίζει διὰ βασιλέα· ἀγῶνες ἀνάξιοι Σχλστ. Βεν. Ἰλδ. Ψ.

Ἀναξιόω, ῶ· ἀναγνωσμ. παρ' Εὐριπ. Ἠλ. 236. ἀντὶ ἀπαξιόω.

Ἀναξιφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ· (ἀνάσσω, φόρμιγξ) βασιλεὺς τῆς κιθάρας. Πίνδ. Ὀλ. Β'. «ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι»· ἐπίθετον τῶν ὕμνων οἵτινες ψάλλονται μὲ τὴν κιθάραν· οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες, ἄνακτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγξ τῶν ὕμνων, ὅτε πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ἁρμόζεται.

Ἀναξυνόω, ῶ· (ξυνός) = Ἀνακοινόω. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 30. «Ὧν γὰρ ἐγίγνωσκε τοὺς ἐπιεικεστάτους, .. συναλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ, ἀνεξυνοῦτο, ὅ,τε ἔμελλε λέγειν ἢ πράττειν.»

Ἀναξυρίς, ίδος, ἡ· ἔστι δὲ εἶδος βρακιὰ φαρδιὰ καὶ μακριὰ τῶν Περσῶν καὶ ἄλλων βαρβάρων ἐθνῶν· τὸ τουρκοβ. τσαλβάρι ἢ Τζακσίρια. Ξενοφ. Παιδ. Η'. 3. 7. «ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν (ὁ Κῦρος) ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς» καὶ Ἀναβ. Α'. ε'. 8. καὶ Ἡρδτ. κατὰ πληθυντ. ἀριθ. ἀεὶ ἐν χρήσει· ἡ δὲ παραγω. παρὰ τὸ ἀνασύρομαι ψευδής· ἔστι γὰρ ἡ λέξις ὀνόματί τε καὶ πράγματι Περσική· διότι παρ' Ἕλλησιν ὠνομάζοντο θύλακοι Πολυδ. Ζ'. 58.

Ἀναξύω, Μ. ύσω· (ξύω) ἀποξύω, ξύω ἀπ' ἐπάνω· κάμνω τι γυαλιστερόν, τὸ Ἰταλ. πολίρω ἢ πολιτίρω· π. χ. «λίθον ἀναξύειν»· ξύω, στιλβόνω, δίδω λοῦστρον: ξαναξύω ἢ ξαναξῶ,

μεταπτιλβόνω, μεταπολίρω· σφουγγίζω, ξύωντας ἐξαλείφω, παστρεύω, »τὰ ἐν τῇ γῇ ὄντα σημεῖα ἀναξύοντα« σημεῖα τοῦ φονευθέντος, τοῦ αἵματος διὰ νὰ μὴ φαίνωνται. Πλουτάρχ. Πούπλ. 15. Ἐπὶ στηλῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκ δευτέρου ἀποξύονται καὶ λαμβάνουσι λοῦστρον (στιλπνότητα), »πληγέντες καὶ ἀναξυσθέντας« (ω),

Ἀνοοίγω, Μλ. ξω· ποιητ. ἀντὶ ἀνοίγω· »τρεῖς δ' ἀνοοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων«. Ἰλ. Ω, 455.

Ἀναπαγγέλλω, Μ. λῶ· ἀπαγγέλλω ἐκ δευτέρου· ἀμφ.

Ἀναπαιδευτότροπος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπαίδευτος κατὰ τὰ ἤθη, ἀπολίτευτος. Διόδ. Σιχ. ἀμφ.

Ἀναπαιδεύω, Μ. σω· (παιδεύω) ἐκ δευτέρου, ἤτοι ἐκ νέου παιδεύω, διδάσκω τινά. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1099. »καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ γεροντογωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν«.

Ἀναπαιστικός, ή, όν· τῷ εἴδει τῶν Ἀναπαίστων ἀνήκων· παρὰ τὸ

Ἀνάπαιστος, ὁ· (ἀναπαίω) ὅστις χτυπᾷ ὀπίσω, ἀντανακλᾷ, βαρεῖ ὀπίσω ὅ,τι χτυπᾷ ἐπάνω του. 2) Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. ὁ ἀνάπαιστος· πούς μετρικός συνιστάμενος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μιᾶς μακρᾶς· [υυ—] παρὰ τὸ, Ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον, ὡς Ἀντιδάκτυλος ὤν· [—υυ] Ὁ Φιλόστρατ. Σοφιστ. Β'. κ'. 3. καλεῖ αὐτοὺς »Ἀναπαίοντας ῥυθμούς« ἀντὶ Ἀναπαιστικούς· καὶ ὁ Ἀθήν. »ῥυθμὸν ἀνάπαιστον«, καὶ Τατ. »Τὸ Ἀναπαιστικόν«. β) τὰ ἀνάπαιστα. Παρὰ Διον. Κατ. Στρ. 9 »πολλὰ καὶ ἀναιδῆ καὶ ἀνάπαιστα« Σκώμματα εἰς μέτρον ἀναπαίστων ποδῶν· ἐπὶ τούτῳ γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο τοῖς ἀναπαίστοις· ὡς καὶ παρ' Ἀλκίφρ. Γ'. 43. »Εὔκροτα ἀνάπαιστα«.

Ἀναπαιστρίδες, δων, αἱ· τὰ τῶν χαλκέων σφυρία· παρὰ τὸ, ἀναπαίειν.

Ἀναπαίω, Μ. σω· (παίω, ἀνωμ.) χτυπῶ τι ὀπίσω, ἢ ἐκ δευτέρου, ξαναχτυπῶ.

Ἀναπαλαίω, Μ. αίσω· (παλαίω) ἀνανεόνω τὴν πάλην, ξαναπαλαίω· ὡς τὸ ἀναμάχομαι· ὁ Θεοδώρητ.

Ἀναπάλειπτος, ὁ, ἡ· (ἀπαλείφω, μετὰ τοῦ στερητ. α.) ἀνεξάλειπτος, ὅστις δὲν ἐξαλείφεται.

Ἀναπάλη, ης, ἡ· (πάλη) ἐκ δευτέρου πάλη, ξαναπάλαισμα. 2) Εἶδος χοροῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δι' οὗ οἱ νέοι διὰ πηδημάτων καὶ σχημάτων ἐμιμοῦντο τὸ πένταθλον, ἤτοι τοὺς πέντε ἄθλους. Ἀθήν. ΙΔ'.

Ἀνάπαλιν Ἐπίρ. (πάλιν) ἐξ ἐναντίας, κατ' ἐναντίον τρόπον· ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἀντικρὺ ἢ ἀντίκρυτα, ἀντιστρόφως, ἢ ἀνάποδα. Ξενοφ. Παιδ. Β'. β'. 2. »ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἄρχεσθαι καὶ ἀνάπαλιν περιφέρειν.« »ἀνάπαλιν ἔχειν« εἶναι διαφορετικὸν ἢ τὸ ἐναντίον. »Ἀνάπαλιν ἐστὶν ἡμῖν, ἢ τοῖς ἄλλοις« εἰς ἡμᾶς εἶναι ὅλον τὸ ἐναντίον. = ἔμπαλιν.

Ἀναπαλινδρομέω, ῶ, ήσω· τρέχω ἢ ὑπάγω πάλιν ὀπίσω. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀναπάλλω, Μ. αλῶ· (πάλλω) σείω, ἢ κουνῶ, ἢ τινάσσω (τραντάζω) τι σηκόνωντάς το ὑψηλά· »κἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.« Ἰλ. Γ, 355. δηλ. τινάξας ἢ τάραξας κρατῶν εἰς τὸ χέρι τὸ μακρὺ κοντάρι, διὰ νὰ τὸ ῥίξῃ μὲ περισσοτέραν δύναμιν· καὶ Εὐριπ. Βακχ. 1179. »ἔγχος ἀναπάλλειν« κατὰ μέσ. ἢ καὶ παθητ. διάθεσ. ῥίχνομαι, πετάχνομαι ὑψηλά.

Ἀναπάλλομαι Μ. λοῦμαι. Ἰλ. Υ. 244. — »αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς ἴδ', ὡς ἀνέπαλτο« δηλ. ἀνεπήδησεν διὰ χαράν, καὶ Ψ, 692. »Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι . . . ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'« τουτέστι καθὼς πηδᾷ ἢ πετάχνεται τὸ ψάρι ἐπάνω 'ς τὸν ἄμμον· ἔτζι καὶ αὐτὸς ὅταν πληγώθηκεν· κυριολεκτεῖται δὲ κατ' Εὐστάθ. καὶ ἐπὶ ἵππου ὀρθοῦ ποτε στάντος διὰ πτυρμὸν ἢ ἄλλο τι πάθος· ὅταν τὸ ἄλογον σηκωθῇ ἢ πάθῃ ἄλλο τίποτε καὶ ὀρθοστατήσῃ· »πληγήσας δ' ἀνέπαλτο, (ὁ ἵππος) βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ.« Ἰλ. Θ, 85. Οἱ τύποι, ἀναπλήσας ἐν Ὕμ. Ἑρ. 41. καὶ ἀνεπήλατο, Μόσχ. 2, 109. ἀμφιβάλλονται· ὁ δ' Ὁμηρ. Ἀόρ. ἀνέπαλτο, διαφορεῖται μὲν τὸ πρὸς τὸν τύπον μεταξὺ τοῦ ἀναπάλλομαι καὶ ἀναφάλλομαι, ἀνήκει ὅμως πανταχοῦ τωόντι εἰς τὸ ἀναπάλλω.

Ἀνάπαλος, ὁ· ποιητ. ἄμπαλος (πάλος). Πίνδ. Ὀλ. Ζ. ἐκ δευτέρου κλῆρος, λαχνός· ἀμφβ.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ· (ἀναπάλλω)· ἀνατειναγμός, ἀναπήδησις, τὸ σείειν καὶ κινεῖν καὶ ἐν ταὐτῷ ῥίπτειν εἰς τὰ ἄνω. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. Δ'. 29. »οἱ δὲ ἀναπάλλοντες καὶ ταῖς εἰς ὀρθὸν ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σειόμενον, παλματίαι λέγονται.«

Ἀναπάντητος, ὁ, ἡ· (ἀπαντάω) ὅστις δὲν ἀπαντᾷ ἢ συναπαντᾷ τινα, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀπαντᾷ τις.

Ἀναπαριάζω· πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Παρίων· μεταβάλλω μὲ ἄπιστον τρόπον, ὡς ἄπιστος; (τὸ τῶν Ἠπειρωτῶν, παμπαζίκα, ἢ μὲ χωρὶς μπέσταν·) γνώμην καὶ ἀπόφασιν καθὼς ἔκαμαν οἱ Πάριοι μὲ τὸν Μιλτιάδην. Κορνήλ. εἰς Μιλτιάδ. παροιμιωδῶς λεγόμενον.

Ἀναπάρτιστος, ὁ, ἡ· (ἀπαρτίζω) ἀτελείωτος, ἄτακτος. Διογ. Λαέρτ.

Ἀνάπας, ασα, αν· ἀντὶ τοῦ, Ἅπας, σύμπας; ἐκ τοῦ Ἀνά, Πᾶς. ἀμφ.

Ἀναπάσσω, Μ. άσω· (πάσσω) πασπαλίζω, σκορπίζω ἐπάνω· μεταφορ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. Γ. 113. »τίν δ' ἁδυεπής τε λύρα γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν.« δηλ. σ' εὐχαριστεῖ μ' ἐπαίνους.

Ἀναπατάσσομαι, Μ. ξομαι. = Ἀνακρούομαι, ἐπὶ μουσικῆς. Ἡσύχ.

Ἀναπατέω, Μ. ήσω· (πατέω) πατῶ, ἢ περιπατῶ ἐπάνω του ἢ ὀπισωπατῶ.

Ἀναπαύδητος, ὁ, ἡ· (ἀπαυδάω) ἀκούραστος. Κλήμ.

Ἀνάπαυλα, λης, ἡ. (ἀναπαύω) ἡσυχία, ἀνάπαυσις. Ἡρωδιαν. »ὁδοιπορῶν τοῖς καμάτοις ἀνάπαυλαν«: Ὁ τόπος, εἰς ὃν τινὰς ἡσυχάζει καὶ ἀναπαύεται. Πλάτ. Νομ. Α'. »ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδὸν ὡς εἰκός.«

Ἀναπαύλησις, εως, ἡ = τῷ προηγ. ἀμφβ.

Ἀνάπαυμα, Ἰων. ἄμπαυμα = Ἀνάπαυλα.

Ἀνάπαυσις, εως, ἡ· ἡσυχία, κατάπαυσις· τὸ νὰ παύσῃ, ἢ νὰ κάμῃ νὰ παύσῃ τις ἀπὸ τίποτε· ἄνεσις, ἀνάψυξις, ἡσύχασμα, ὕπνος, τελείωμα, τέλος. Ξενοφῶν. Ἀπομ. Δ'. γ'. 3.

Ἀναπαυστήριος, Ἰων. ἀμπαυστήριος· εἰς ἡσύχασμα καὶ ἀνάπαυμα ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος. »μεσοῦντι δέ κου τῆς ἀναβάσιός ἐστι καταγωγή τε καὶ θῶκοι ἀμπαυστήριοι, ἐν τοῖσι κατίζοντες ἀμπαύονται οἱ ἀναβαίνοντες.« Ἡρόδ. 1, 181. δηλ. καθίσματα διὰ νὰ ἀναπαύωνται. Τὸ ἀναπαυστήριον, τόπος διὰ ἀνάπαυμα, ἡσύχασμα, ἔτι δὲ καὶ πᾶν ἀναπαύσεως πρόξενον ἢ εἰς ἀνάπαυσιν ἁρμόδιον μέσον. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ'. 3. »νὺξ . . ἀναπαυστήριον κάλλιστον« ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, τὸ γινόμενον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ στράτευμα, ὡς καὶ τὸ Ἀνακλητικὸν διὰ νὰ σταθῇ, νὰ ἐπιστρέψῃ· ὑπακουστ. σημεῖον

Ἀναπαύω, Μ. σω· Ἰων. ἀμπαύω· (παύω) κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ παύσῃ, νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ κόπους, ἢ ἄλλο τι. Ἰλ. Ρ. 550. (χειμῶνος) . . »ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Φονεύω, Θανατόνω. Πλούτ. ο'. »Ἀναπ. δάφνην.« Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Β'. 41. καὶ »Ἀνέπαυσε τὸ φαντάλιον« αὐτ. Ζώων Ἱστ. Ζ'. 29. Μέσ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω. παύω τοῦ νὰ κάμνω τι· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ Ξεν. Παιδ. Δ'. 5. »σύ, ὦ ἄγγελε, ἀναπαυσαι, ἐπεὶ πεπόνηκας« πλαγιάζω, τὰ κοιμηθῶ. Ξενοφ. Παιδ. ς'. »ταύτην μὲν δὴ τὴν ἡμέραν οὕτω δειπνήσαντες ἀνεπαύσαντο.« καὶ Παιδ. Ζ'. 5. »ὁ φιλοπονώτατος πόλεμος ἀναπέπαυται« καὶ μετὰ Μετοχ. Ἀναβ. Δ'. 2. »οὐδ' ἀνεπαύσαντο ὅλης τῆς νυκτὸς κυλινδοῦντες λίθους« ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δὲν συγχίζομαι, δὲν ταράττομαι. Ξενοφ. Κυροπ. ς'. α'. 11. »τῆς διανοίας ἐκείνης ἀναπαύομαι«. Ἀναβ. Ε'. ς'. 30. 2) Παύω τοῦ βίου, ἀποθνήσκω. Ἡρωδιαν. »νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο« δηλ. ἐτελεύτησε· συντάσ. γενικῇ. Ἐνίοτε δὲ κεῖται καὶ τὸ ἐνεργητ. κατ' ἀμετάβατ. σχηματ. τοῦ μέσου.

Ἀναπείθω, Μ. είσω, (πείθω) μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 6, 123. »πείθει οὗτοί γε ἀληθέως ἦσαν οἱ τὴν Πυθίην ἀναπείσαντες προσημαίνειν Λακεδαιμονίοισι« καταπείθω τινὰ εἴς τι καὶ ἀναπ. τινὰ τι ν..ῆν, ἣν ἀναπείσω τουτονί, σωθήσομαι. Ἀριστοφ. Νφ. 77. Ἐρεθίζω, ἀπατῶ, ἀπαπλανῶ ἤτοι ξεγελῶ ἢ ξευγάλω τινὰ νὰ ὀρέγηται τίποτε, ἐπὶ πάσης σαρκικῶν ἡδονῶν απαγωγῆς καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. γ'. 11, 10. »καὶ ὅτι ἄριστοί σοι εἰσὶν οἱ φίλοι, οὐδ' ὅτι οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ ἀναπείθεις« καὶ α'. 3, 6. »συνεβούλευε φυλάττεσθαι τὰ ἀναπείθοντα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν, μηδὲ διψῶντας πίνειν«. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. 1. »δέδοικα μὴ ἐκείνη ἀναπείσῃ με ἐλθεῖν« παρακινῶ· ἐμβάλλω εἰς στάσιν· »τοῦτ' εἰπών, ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.« Βατραχομυομ. 122. διττῇ αἰτιατ. Jac. Ἀνθ. Π. σλ. 667.

Ἀναπεινάω, ῶ· Μ. νάσω· (πεινάω ἀνωμ.) ἐκ δευτέρου πεινῶ, ξαναπεινῶ. Ἀθήν. Δ'. »τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἀναπεινῆν γίνεται τὸν ἐσθίοντα«. (ῶ)

Ἀνάπειρα, ας, ἡ· δοκιμή, γύμνασις· παρὰ τὸ

Ἀναπειράω, Μ. άσω καὶ ήσω· Ἰων. (πειράω) ξαναδοκιμάζω, πειράζω· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διάθ. κάμνω πάλιν καὶ δευτέραν δοκιμήν· ἐν γένει, κάμνω δοκιμήν. Θουκυδ. Ζ'. »οἵ τε Συρακούσιοι ναυτικὸν ἐπλήρουν καὶ ἀνεπειρῶντο καταπλεῖν τὰς ναῦς, τὰς ὑπηρεσίας ἐμβιβάζειν, καὶ τῆς εἰρεσίας ἀνάπειραν λαμβάνειν« παρὰ Σουίδ. Εἰς τὴν πολεμικὴν γλῶσσαν, γυμνάζομαι· τὸ κοινῶς γνωστότερον Ἰταλ. ἐξερτσιτάρω ἢ ἐξερτσίρω· πολλάκις προσλήψει τοῦ ναῦν ἢ ναῦς· ἀντὶ τοῦ ἐκπλέω, κάμνω πανιά. Ἡρόδ. »καὶ ἐσβαίνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐς τὰς νέας, οὐδ' ἀναπειρᾶσθαι«. Ἡρόδ. 6, 12. καὶ Δημοσθ. »ἀνεπειρῶντο ἐμοῦ πρότερον, ἐπεπλήρωτό μοι, καὶ πάντες ἑωρᾶθ' ὑμεῖς ἀναπειρωμένην τὴν ναῦν« καὶ Πολυβ. 26, 7, 9. (άω, άσω)

Ἀναπείρω, Μ. ερῶ· (πείρω) σουβλίζω, κεντῶ, διαπερῶ· Ἀριστοφ. »φέρετε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας«. Ἐπι. μετοχ. ἀόρ. 1. ἀμπείραντες· Ἰλιάδ. Β, 426. τῇ λέξει χρῆται καὶ Ἡρόδ. 4, 94. »τὴν μὲν δὴ ἀποθάνῃ ἀναπαρείς..« καὶ 103. »ἀναπείρας ἐπὶ ξύλου μεγάλου ἱστᾶ ὑπὲρ τῆς οἰκίας« καὶ ἀντιπ. ἀνάτι. Ἀριστοφ. Ἀχ. 795. »καὶ γίνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρέας ἥδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον.«

Ἀνάπεισμα, τος, τό· (ἀναπείθω) κατάπεισμα, ξεθάῤῥευμα, θάῤῥος, ἀσφάλεια, πίστευμα· ἐκ τοῦ Ἀναπείθω. 2) Παρὰ Πολυδ. σχοινίον τι ναυτικόν, δι' οὗ σύρουσί τι εἰς τὸ ὕψος, Ἀναπιέσματα ἀναγινωστέον.

Ἀναπειστήριος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε καὶ τρικατάληκτος· (ἀναπείθω) ἔτι δὲ καὶ ἀναπειστηρία, ἡ· ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπείθειν. Ἀριστοφ. Νεφ.

Ἀνάπειστος, ὁ, ἡ· (ἀναπείθω) καταπεισμέ-

νος, ξεγελασμένος, ἀπατημένος, εἰς στάσιν διηγερμένος, ἀκολουθῶν εἰς τὰ θελήματα τινός.

Ἀναπελάζω, ἀντὶ ἀμπελάζω.

Ἀναπελάσας· ἀναρῥιφθείς. Ἡσύχ.

Ἀναπελέω, ἰδὲ Εὐηπελία.

Ἀναπεμπάζω, Μλ. ασω· (πεμπάζω) ξαναμετρῶ, πάλιν μεταμετρῶ, ξαναλογαριάζω. β) κάμνω τι ἐκ δευτέρου, ἀναπολῶ ἤτοι φέρνω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου τι, καὶ τὸ ξαναστοχάζομαι. 2) μεταφορ. ξανασυλλογίζομαι, καθ' ἣν σημασ. προκρίνεται ἡ μέσ. διαθ. Ruhnk. Τιμ. σλ. 33. ἰδὲ ἀναματάομαι.

Ἀναπέμπω, Μ. ψω· (πέμπω) στέλλω ἀπάνω, ἢ ὑψηλά. Ξενοφ. Παιδ. Ζ. 5. «φρουροὺς εἰς τὰς ἄκρας ἀνέπεμψεν· στέλλω ὀπίσω, διώχνω ἀπὸ κοντά μου, στέλλω ἔξω: ἐξαιρέτως ἐπὶ πάντων ὅσα ἔχουν δυσχερῆ μυρωδιὰν, ἀναδίδω ἐξαπλόνω μυρωδιὰν, κάμνω ἀποφορὰν, αὐχμόν. Ἀλέξ. Ἀφροδ. «βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν· ὡς τὸ Ἀνάγω, καὶ Ἀναφέρω.

Ἀναπεπταμένος, η, ον· παθητ. μετχ. Παρακ. παρὰ τὸ ἀναπετάννυμι· «οὐ' ἐπικεκλιμένας σανίδας.. ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴτιν' ἑτάρων... σαώσειαν μετὰ νῆας». Ἰλδ. Μ, 122.

Ἀναπέπτω, Μ. ψω· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀναπέσσω.

Ἀναπεπτωκότως· Ἐπῤῥ. παρὰ τὸ ἀναπεπτωκα παρακ. μετοχ. τοῦ ἀναπίπτω· ἀθύμως, ὀκνηρῶς· ἄκαρδα, δειλά, ὀκνηρά.

Ἀναπέσσω· Ἀττ. ἀναπέττω· Μλ. πέψω· (πέσσω, ἀνμλ.) ξαναμαγειρεύω, ξαναζεσταίνω τι Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς. 10.

Ἀναπετάννυμι, καὶ Ἀναπεταννύω, Μλ. -πετάσω καὶ -πετῶ (πετάννυμι, ἀνμλ.) ξετυλίγω, τεντόνω, ἀνοίγω, ἐξαπλόνω. «ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν». Ἰλδ. Α, 480. Ὀδσ. Θ, 54. Κ, 506. ἀντὶ ἅπλωσαν, ἄνοιξαν τὰ πανιά. «ἀλλ' ἀναπεπταμένας (σανίδας) ἔχον ἀνέρες». Ἰλδ. Μ, 122. εἶχαν ἀνοικτὰς τὰς πύλας (τὰς πόρτας) ὡσαύτως καὶ Ἡρδτ. 3, 158. «οἱ δὲ Ζώπυρος τάς τε Κισσίας καὶ Βηλίδας καλεομένας πύλας ἀναπετάσας ἐσῆκε τοὺς Πέρσας εἰς τὸ τεῖχος». Μεταφ. φανερώνω, ἀποκαλύπτω, δηλῶ, ἤτοι ἐξηγῶ, φανερόνω: Πέλαγος ἀναπεπταμένον, ἀνοικτὴ θάλασσα, δηλ. ὅπου δὲν βλέπει τις ἀπὸ κανὲν μέρος γῆν κοντά· «πρὸς μὲν τῷ Ἰσθμῷ συμβάλλων ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ ναυμαχήσεις». Ἡρδτ. 8, 60, 1. «ἀναπεπταμένως» μετοχ. παθτ. Παρακ. ἀνοικτὰς (ατω). Ξενοφ. Συμπ. Κ. 6. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀρνιθείων πτερύγων.

Ἀναπετής, ὁ, ἡ· (ἀναπετάννυμι) ἐξαπλωμένος, ἀνοιγμένος.

Ἀναπέτομαι, Μ. πτήσομαι· (πέτομαι, ἀνμλ.) πετῶ ἀπάνω, πετῶ ὑψηλὰ καὶ πρὸς τὰ ἔξω. «ἀναπτ. ἐκ Θηβαίων». Ἡροδτ. 5. ἰδὲ ἀνίπταμαι.

Ἀναπέττω· Ζήτ. Ἀναπέσσω.

Ἀναπεφλασμένως· Ἐπῤῥ. μετοχι. παθτ. Παρακειμ. τοῦ ἀναφλάω. κορδόνω· «καὶ κ' εἴδον ἀμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως». Ἀρστφ. Λυσ. 1099.

Ἀναπηγάζω, Μ. άσω· (πηγή) ἀναβλύζω, ἢ κάμνω τι νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἀναβρύσῃ.

Ἀναπήγνυμι, Μ. πήξω· (πήγνυμι, ἀνωμλ.) = Ἀναπείρω.

Ἀναπηδάω, ῶ, Μ. ήσω· (πηδάω) πηδῶ ὑψηλὰ, ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἢ εἰς τὰ ἔξω· «ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα». Ἰλδ. Λ, 379. καὶ Ἀρστφ. Ὀρν. 493. «ὁπόταν μόνον ὄρθριον ᾄσῃ, ἀναπηδῶσι πάντες ἐπ' ἔργον». καὶ Ξενοφ. Παιδ. Α'. 4. «ἀναπηδήσεν ἐπὶ τὸν ἵππον ὥσπερ ἐνθουσιῶν». Ξενοφ. Παιδ. Α'. 2. «τὸν Κῦρον ἐγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον». Ἀριστοφ. Βάτ. 568. «κὼ δὲ δείσασά γε που ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν». (ω) ἀφ' οὗ

Ἀναπήδησις, εως, ἡ· ἐπάνω εἴς τι, ἢ ὑψηλὰ, καὶ πρὸς τὰ ἔξω.

Ἀναπηλέω = ἀναπάλλω, εἰς τὸ ἀναπηλέω, ἀντὶ ἀναπάλλω· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐν Ὕμ. Ἑρ. 41. ἐνῷ ὁμὲν Herm. ἀναπιλέω παθαν. ἰδὲ πιλέω· ὁ δὲ Wolf συμφων. τῷ Ruhnk ἀναμηλέω γράφει.

Ἀναπηνίζομαι, μέσ. ἀπαθτ. (πηνίζομαι) (πήνη) κουβαριάζω· «ἐκ δὲ τούτου τοῦ ζώου (τοῦ σκώληκος τῆς μετάξης) καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι, κἄπειτα ὑφαίνουσιν». Ἀρσττλ. Ζω. Ἱστ. 5, 19.

Ἀναπηρία, ας, ἡ· κολόβωσις, ἀκρωτηρίασις τῶν μελῶν· καὶ αὐτὸ τὸ κολοβωμένον μέλος· (σακατλίκι τουρκβ.)

Ἀνάπηρος, ὁ, ἡ· (πηρός) κολοβωμένος, ὁ ἔχων μέλος τι τοῦ σώματος κομμένον· (σακάτης, Τουρκοβαρ.) καὶ βίος. Ὀμ. 23. ἔτι δὲ φιλάσθενης, ἀδύνατος, ἀῤῥωστιάρης. Walck. Ανε. ὄρρ. σλ. 317. Α. Πλάτωνι· «ἀνάπηρος ψυχή»· ἀφ' οὗ

Ἀναπηρόω, ῶ, Μ. ώσω· ἀνάπηρον ποιῶ, ἀκρωτηριάζω (σακατεύω τὸ τουρκβ.) Πλτχ.

Ἀναπιδύω, Μ. ύσω· (πιδύω) κάμνω νὰ ἀναβλύσῃ, νὰ ἀναβρύσῃ· Πλουτ. εἰς Αἰμιλ. «τὰ γὰρ ὀρυττόμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει, καὶ δίδωσι πρὸς τὴν τοιαύτην ψηλάφησιν». μέτ. ἀναβλύζω, ἀναβρύω, πλημμυρίζω, φουσκόνω· ἐπὶ ποταμῶν. (υ)

Ἀναπιέζω, Μ. έσω· (πιέζω) θλίβω, ζουλίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω· ἀφ' οὗ

Ἀναπίεσμα, τος, τό· μηχανή τις ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐν Ἀθ. ἐπὶ τῆς ὁποίας πατῶν ἠγωνίζετο ὁ ὑποκριτὴς βυθιζόμενος αἰφνιδίως ὑπὸ τὴν σκηνήν· ἄλλως καταβάτης· τὸ τουρκοβ. αλαβανή. = Ἀνάπιεσμα.

Ἀναπίλναμαι· (πίλνημι) πηδῶ ἀπάνω, ἢ ἔξω. Μόσχ. 2, 109. «πᾶρα δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος»· ἄλλοι ἄλλως· ἀνεπήλατο καὶ ἀνεκίδνατο κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. γράφουσι.

Ἀναπίμπλημι, Μ. πλήσω· (πίμπλημι, ἀνμλ.) ἀναπληρῶ ἢ γεμίζω ἕως ἀπάνω, τὸ κοινῶς βίτσα, βίττα· κάμνω τι νὰ γεμίσῃ ἕως ἀπάνω. Ὀμ. συνάπτει τῇ λέξει καὶ μοῖραν, πότμον, οἶτον, κακὰ, ἄλγεα, κήδεα ἀναπίμ. τουτέστιν Υπομένω, Υποφέρω. καὶ Ἡρόδοτ. 5, 4. «τὸν μὲν γινόμενον περιζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δεῖ, ἐπείτε ἐγένετο, ἀναπλῆσαι κακὰ, ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήϊα πάντα πάθεα» καὶ 9, 87. Ἀντὶ τοῦ τελέω, ἐκτελέω, ἢ τελειόνω. «Αἴσά σοι κήδεα ἀναπλῆσαι». Ὀδσ. Ε. 207. 2) Γεμίζω, χορταίνω κάμνω νὰ εὐχαριστηθῇ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παθημάτων, ἢ ψυχικῶν παθῶν· «τίνα δειμάτων παραβάντες, τάδε ἀναπίμπλαμεν». Ἡρδτ. 6, 12. «Ἀναπλῆσαι θυμόν» ὅ ἐστι, καταπραΰνειν διὰ τῆς ἐκδικήσεως. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΕ. 12. «Ὕδωρ ἀναπίμπλησιν» καὶ «Τὸ γλίσχρον ἢ ὑγρὸν ἀναπληστικόν» χορταστικόν· καὶ Πλούταρχ. «τὴν φιλίαν ἀπιστίας» καὶ, τοὺς ἀκροατὰς φόβου ἀναπίμπλησιν· καὶ «Ἀναπληροῦν ἀβελτηρίας καὶ φόβου». 3) Γεμίζω τι μὲ τίποτε: μεταφορ. μολύνω, λερόνω, σπιλόνω τι μὲ ἀῤῥωστίαν, μὲ σφάλματα, μὲ κακίαν καὶ τ. τ. «ἀναπ. καταπυγοσύνης» Ἀρστφ. Νφ. 1023. «καὶ ὅτι ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ὥσπερ τὰ πρόβατα ἔθνησκον». Θυ. β'. 51. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 31. Cor. ἐν Ἡλιοδ. σλ. 123.

Ἀναπίμπρημι· (πίμπρημι, ἀνμλ.) ἐπὶ ἀνέμων, φυσῶ τι καὶ φουσκόνω, φουσκόνω τι, ἐπὶ πυρὸς, φυσῶ νὰ ἀνάψῃ.

Ἀναπίνω· (πίνω, ἀνμλ.) πίνω ὅλον, πίνω ῥουφῶντας, ἢ βυζάνοντας (ι)

Ἀναπιπράσκω, Μ. ἀναπιπράσω (πιπράσκω, ἀνμλ.) πωλῶ ἐκ δευτέρου, μεταπωλῶ· Πολυδ.

Ἀναπίπτω, Μ. πεσοῦμαι· (πίπτω, ἀνμλ.) πέφτω πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζω ς τὴν ῥάχην, λιγῶ τὸ κορμί μου ὀπίσω. Ξενοφ. Οἰκ. Η. 8. «ἐν τάξει μὲν κάθηνται, ἐν τάξει δὲ προσκινοῦσιν, ἐν τάξει δὲ ἀναπίπτουσιν». Ἐπὶ Ἵππων. Ξεν. Ἱππ. Γ. 14. «ὑπτίους ἀναπεπτωκότας ἐλαύνειν»· κάθομαι πλαγιαστὰ, κάθομαι ς τὴν τράπεζαν· ὡς τὸ ἀνάκειμαι· (κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεσ. ὁ Φρύν. Ἐκλ. σλ. 216. ἀποδοκιμάζει αὐτὴν ὅλως. 2) Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Χάνω τὴν καρδιὰν, τὸ θάῤῥος, τὴν ὄρεξιν: ἀθυμῶ, ὀκνεύω, ἀμελῶ, κ. τ. τ. Θουκ. Α'. «νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι»· καὶ Δημοσθ. «δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε» ἀντὶ ὀκνάζοντες· καὶ ὁ αὐτ. «ἀναπεπτωκέναι τὰ τῆς ἐξόδου»· ἤγουν, Ημελήθη ἡ ἔξοδος.

Ἀναπιστεύω· Μ. εύσω· (πιστεύω) ξαναθαῤῥῶ, λαμβάνω ἐκ δευτέρου θάῤῥος καὶ καρδίαν.

Ἀναπιτνέω· ποιητ. ἀντὶ ἀναπίπτω.

Ἀναπίτνημι· ποιητ. ἀντὶ ἀναπετάννυμι. Πίνδ. Ὀλύμ. ς. 44. «Ἀναπίτνημι πύλας» ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐν Ἰσθμ. Δ. 79. «κλιόσπηξ ἀναπιτναμέναν ἔχει», ἀντὶ τοῦ, ἀναπίπτουσα, ὑπτία, πεσμένη κατὰ γῆς, εἰς τὰς πλάτες, ἀνάσκελα.

Ἀναπιτυσμός, ὁ· τὸ ἀφήνειν τι νὰ χυθῇ, χύσιμον· Μαθημ. κλ. ἐκ τοῦ

Ἀναπιτύω· ῥίπτω νερὸν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν εἰς τὸ ὕψος· ῥαντίζω· Μαθημ. κλ.

Ἀναπλάκητος, = Ἀμπλάκητος.

Ἀνάπλασις, εως, ἡ· (ἀναπλάττω) ἡ ἐκ δευτέρου πλάσις, ὁ ἐκ νέου σχηματισμός· 2) προδιατύπωσις, φαντασμὸς, σόφισμα· ἤτοι πλάσμα, γέλασμα, ἐφεύρεσις, ψεῦμα· Γρηγ. «ἢ δι' ὀνειράτων ἀνάπλασιν»· καὶ Ἱπποκρ. «ἀνάπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται».

Ἀνάπλασμα, τό· (ἀναπλάττω) μεταπλασμένον, μετασχηματισμένον, ἐφεύρεμα, φαντασμα· παράστημα κατὰ μίμησιν, δηλ. καθὼς κάμνει ἢ λέγει τίποτε ἄλλος: σχηματισμα· εἶδος· «ἀνάπλασμα σώματος» Διό. Σικ. β', 256.

Ἀναπλασμός, ὁ = ἀνάπλασις· «τὸν ἐκ τῶν ματαίων ἐλπίδων ἀναπλασμόν» Πλούτχ.

Ἀναπλάσσω, Ἀττ. Ἀναπλάττω· Μ. άσω· (πλάττω) μετασχηματίζω, ξανασχηματίζω, σχηματίζω νέον· ἐν γένει, σχηματίζω, ἢ μορφόνω· Ἡρόδοτ. Η'. 109. «οἰκίην ἀναπλασάσθαι»· ἐκ δευτέρου κτίζειν· ξανακτίζειν· πλάθω μὲ τὸν νοῦν μου· Γρηγ. «ὕλην ἐξ οὐκ ὄντων, κἄν τινες ἀγέννητον ἀναπλάττωσι»· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐν χρήσει.

Ἀναπλείω· Ἐπ. ἀντὶ ἀναπλέω.

Ἀναπλέκω, Μ. ξω· (πλέκω) πλέκω ἢ δένω τι ἐπάνω εἴς τι: ξαναπλέκω, δένω ὁλόγυρα, πλέκω τι μὲ ἄλλο τι· καὶ κατὰ μέσ. διαθ. Λουκιαν. «πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται» δηλ. πλέκουσι τὰ μαλλία των.

Ἀνάπλεος, έα, εον = ἀνάπλεως.

Ἀνάπλευσις, εως, ἡ· (ἀναπλέω) κολύμβημα ἢ πλεύσιμον τοῦ καραβιοῦ τὸν ἀνήφορον (ἄνω ποταμοῦ) ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω μέρη· τὸ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος πλεύσιμον· καὶ παρ' Ἱπποκρ. «ἀνάπλευσις ὀστέου», ὅταν τὸ κόκκαλον εἶναι σεσηπὸς, καὶ ἕτοιμον νὰ πέσῃ.

Ἀναπλέω, Μ. εύσομαι ἢ πλευσοῦμαι (πλέω, ἀνμλ.) κολυμβῶ, ἢ ἀρμενίζω πρὸς τὰ ἄνω, δηλ. ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος· Θουκυδ. «ἀναπλεύσαντας ἀπὸ θαλάσσης εἰς Νεῖλον»· πλέω ἄνω ποταμοῦ· δηλ. πρὸς τὰς πη-

γὰς τοῦ ποταμοῦ· «ττεινωπὸν ἀναπλ.» Ὀδσ. Μ. 234. δηλ. εἰς κορθμὸν· ἤτοι ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι εἰς τὸ στένωμα θαλάσσης ὡς τὸ «ἐπανάγομαι ἐς Τροίην» Ἰλιάδ. Λ, 22. 2) ξαναπλέω εἰς τὸν ἴδιον δρόμον, ἀρμενίζω ὀπίσω, ὅθεν ἀρμένιτα πρῶτα· Ξεν. 3) ὀδόντες ἀναπλέουσιν Ἱπποκρ. καὶ Νικάρ. ἀντὶ κινοῦνται, καὶ πέφτουν, ἢ εἶναι ἕτοιμοι νὰ πέσουν· Παθητ. ἀναπλέεται· δηλ. εἶναι πλεύσιμος, ἠμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ ἐπ' αὐτόν· π. χ. ὁ ποταμὸς ἀναπλέεται· Ἀλέξ. Ἀφρ. «οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσιν».

Ἀνάπλεως, ὁ, ἡ· ων, τό· γενικ. ω· ἔτι δὲ καί, ἡ ἀνάπλεα· Πλάτ. Φαίδ. σελ. 83. D. ὑπὸ Heind. Ἀττικ. ἀντὶ ἀνάπλεος (πλέως) πλήρης, γεμάτος· Ἡρόδ. καὶ Λουκιαν. Εὐάγγ. «τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεω» 2) νοτοπεκοιημένος ἀπὸ ἀρρωστίαν κολλητικήν· ἰδὲ Ἀναπίμπλημι.

Ἀναπλήθω, Μ. ήσω· (πλήθω) ποιητ. ἀντὶ ἀναπίμπλημι, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει· γεμίζω, ἐξαιρέτως μὲ ῥύπον, ἤτοι λέραν, ἀκαθαρσίαν· δηλ. ῥυπαίνω τὸ τούρκ... μουρδαρεύω· Ἡσιόδ. 2. σελ. 123. Bast. ep. cr. σελ. 138.

Ἀναπλημμυρέω, Μ. ρήσω· (πλημμυρέω) ξεχειλίζω, πλημμυρῶ.

Ἀναπλημμύρω· = τῷ προηγουμένῳ· Κοΐντ. Σμυρν. ΙΔ΄. 634. «ἀνεπλήμμυρε θάλασσα» ἀντὶ τοῦ, ἀναπλημμυρεῖν ἐποίησε.

Ἀναπληρόω, Μ. ρώσω· (πληρόω) γεμίζω ξαναγεμίζω· γεμίζω ὅλον τι· προσθέτω ὅ,τι λείπει· κάμνω τι νὰ γένῃ σωστόν· βάνω εἰς τὸν τόπον ὅ,τι ἔλλειψεν· ἀναπληρῶ τὸ διάκενον· ἤτοι γεμίζω ὅ,τι εἶναι ἀνάμεσα ἄδειον, ἢ ὅ,τι λείπει ἀνάμεσα· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Πλάτ. Συμπ. «Εἴτι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον ἀναπληρῶσαι» Εὐριπ. Ἑλέν. 913. «ἀναπληρ. δόμους». ἀφ' οὗ

Ἀναπλήρωμα, τος, τό· ἀπογέμισμα, τέλειον γέμισμα· προσθήκη τοῦ ἐλλείποντος, βάλσιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον· τὸ Ἰταλ. σουπλεμέντο ἀφ' οὗ

Ἀναπληρωματικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος νὰ ἀπογεμίζῃ.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ γεμίζῃ τις καλά, νὰ ἀπογεμίζῃ τι.

Ἀναπλήσσω, Μλ. ξω (πλήσσω, ἀμλ.) ἀναπάλλομαι ἤτοι χτυπῶ ἐπάνω εἴς τι σκληρὸν ἢ ἐλαστικὸν καὶ πετάχνομαι ἀπάνω, καθὼς π. χ. εἰς τὸ παιγνίδι τὸ τόπι· Ἀράτ. 1108. «ἀναπλήσσωσι πόδεσσιν» ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ Ἅλλεσθαι, ἑρμην.

Ἀναπληστικός, κή, κόν· (ἀναπίμπλημι) νοσοποιητικός, ἤτοι κολλητικός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ μολυνθῇ, νὰ πιάσῃ ἀρρωστίαν.

Ἀναπλοκή, κῆς, ἡ· (ἀναπλέκω) ἐπὶ μουσικῆς· ὁ κατὰ συνάφειαν τῶν μουσικῶν τόνων συνεχὴς ἀναβιβασμός· ἤτοι τὸ ἀπὸ ὀλίγον ἀνέβασμα τῆς φωνῆς εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τραγούδημα· ἀντιθ. τῇ, καταπλοκή.

Ἀνάπλοος, ὁ· συνῃρ. ους· ὁ· (ἀναπλέω) τὸ ἄνω ποταμοῦ ἤτοι πρὸς τὰς πηγὰς ποταμοῦ κολύμβημα, ἢ ἀρμένισμα, μὲ καράβι πλεύσιμον· Ἡρόδ. 4, 2) τὸ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ πρὸς τὸ πέλαγος πλεύσιμον· 3) τὸ εἰς τὰ ὀπίσω ἀρμένισμα· Στράβ. ε΄. ἀντιθέτ. τῷ, κατάπλους.

Ἀναπλόω, Μ. ώσω· (ἁπλόω) ἐξαπλόνω, ξεδιπλόνω· Διοσκορ. Β΄. 189.

Ἀναπλύνω, Μ. υνῶ· (πλύνω) ξεπλύνω.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ξεπλύνῃ τις τίποτε.

Ἀνάπλωσις, εως, ἡ· (ἁπλόω) ἄνοιγμα, ἐξάπλωμα, ξετύλιγμα, καὶ Μεταφ. ἐξήγησις, σαφήνισις.

Ἀναπλωτάζω, Μ. άσω· Ἀναπλέω· Κλήμ. Παιδ. Β΄. ὁμ.

Ἀναπλώω, Μ. ώσω· (πλώω) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀναπλέω· Ἡρόδοτ.

Ἀναπνείω· Ἰωνικ. ἀμπνείω Ἐπικ. ἀντὶ Ἀναπνέω· Ἐπιγρ. «ἦσσω μυκτῆρος ἀναπνείοντα».

Ἀνάπνευμα, τὸ (ἀναπνέω) ἀναψυχή, ἡσύχασμα, ἀνάπαυμα· τόπος ἁρμόδιος εἰς ἀνάπαυμα· Ἰωνικ. ἄμπνευμα.

Ἀνάπνευσις, εως, ἡ· (ἀναπνέω) τὸ πάρσιμον τῆς ἀναπνοῆς· ἀνάσα, ἀνασασμός· Ἀριστοτ. Προβ. «ἡ μὲν ἔκπνευσις δίωσίς ἐστιν, ἡ δ' ἀνάπνευσις, συναγωγή» 2) ἡσύχασμα Ὁμ. Ἰλιάδ. Π. 43. καὶ Σ. 201. «ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο» ἀντὶ κατάπαυσις, ξεκούρασις.

Ἀναπνευστικός, κή, κόν· ἁρμόδιος εἰς ἀναπνευστικὴ ἀνάπαυσιν, ἀναπαυστικός, ἡσυχαστικός· «δύναμις ἀναπνευστική» Ἀντων. ς. 15. ἡ δύναμις τοῦ ἀναπνέειν.

Ἀνάπνευστος, ὁ, ἡ· (πνέω, ἀμλ.) ὅστις δὲν ἀνασαίνει, δὲν παίρνει ἀνάσαν· μὲ χωρὶς ἀνασασμόν· ποιητ. ἀντὶ ἄπνευστος· «ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει» Ἡσιόδ. Θεογ. 797. παράβ. ἀνάεδνος.

Ἀναπνέω, Μ. εύσω· (πνέω, ἀμλ.) ἀνασαίνω, παίρνω τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνασασμόν μου· ξανανασαίνω, παίρνω πάλιν τὸν ἀνασασμόν μου· καὶ ὅθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, μετὰ γενικ. Ἰλ. Π. «ἀναπνεύσωσι πόνοιο» καὶ Λ. 327. «Ἀχαιοὶ φεύγοντες, ἀνέπνεον, Ἕκτορα δῖον» Ὁμ. χρῆται καὶ τοῖς κατὰ συγκ. τύποις ἄμπνυε, ἄμπνυτο ἀντὶ ἀνάπνυε ἀνέπνυτο· καὶ ἀμπνύνθη ἀντὶ ἀνεπνύνθη· Ἡρόδ. 8, 12. «ἀναπν. ἐκ τῆς ναυαγίης καὶ χειμῶνος» 2) ἀναπν. τινός· ζητῶ ἢ θέλω τι μὲ ἐπιθυμίαν, μὲ πόθον, ὡς νὰ θέλω νὰ τὸ ἁρπάξω· Μεταφορ. ἐπιθυμῶ, ἐπιποθῶ· Πίνδαρ. Νέμ. Ζ΄. 7. «ἀναπνέομεν ἐπὶ ἴσα» παράβαλε δὲ Dissen σελ. 442. 3) ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· γίνομαι πάλιν δυνατός· «Θεόφραστ. τὸ πῦρ ἀναπνεῖν» ἀντὶ ἀνάπτει, εὐγάνει φλόγας· ἰδὲ ἀναπνοή· 2-4) ἀναπν. τινος, ἐπατμίζω τι, κάμνω νὰ εὐγάνῃ ἀχμόν· «ἢν ἐτεόν πεπρωμένον ἐρυμένοις πολέμου πτολιπόρθοις ἐν μάχαις λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν» Πινδ. Ὀλμ. 8, 40.

Ἀναπνίγω, Μ. ίξω· παρὰ Πολυδ. 4, 414. «ἀναπνίγω τὸ φθέγμα» (οὗ ἐναντίον τό, Καταπνίγω) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν εἰς ὑψηλοὺς ὀξεῖς τόνους (τὸ Ἰταλ. δισκάντο) ἐκπιεζομένην φωνήν, ὥσπερ τό, καταπνίγω τὸ φθέγμα, τὴν εἰς βαρεῖς (ἰταλ. μπάσσο) τόνους συμπιεζομένην.

Ἀναπνοή, ῆς, ἡ· (ἀναπνέω) ἀνάσα, ἀνασασμός· Ἀριστοτ. «τῆς δὲ ἀναπνοῆς, τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι, τὸ δὲ εἰσπνοή» 2) Ἀνάπαυσις, ἡσυχία, κατάπαυσις ἀπὸ κόπους· Πλούτ. εἰς Ῥωμ. «ἀναπνοὴν αὐτοῦ ἀπολαβεῖν» 3) τρύπα διὰ τῆς ὁποίας εὐγαίνει ὁ ἀέρας ἀπό τι μέρος· Ἀρριαν. Ἰνδικ. «ὀπαὶ τῇσι θηλέεσσιν αἱ παρὰ τοῖσι κροτάφοισιν ἀναπνοαὶ ἀνοιχθεῖσαι ἐκπνέουσιν» δηλ. αἱ τρύπαι, δι' ὧν γίνεται ἡ ἐξάτμησις· Ἀνάπνυε, ἀνέπνυτο, ἀνεπνύνθη· ἰδὲ ἀναπνέω.

Ἀνάπνοια, ας, ἡ· ἀντὶ Ἀναπνοή.

Ἀνάπνυμι· καὶ Μέσ. Ἀνάπνυμαι, καὶ κατὰ Συγκ. ἰδὲ Ἀναπνέω· παρ' Ὁμήρ.

Ἀναποβλέπω· τὸ ἀναβλέπω κατ' ἐπίτασιν· Ἰάμβλ.

Ἀναπόβλητος, ὁ, ἡ· (ἀποβάλλω) μὴ εὐκαταφρόνητος, ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἀποβληθῇ, νὰ ἀπορριφθῇ, καταφρονηθῇ.

Ἀναπόγραφος, ὁ, ἡ· (ἀπογράφω) ἀπέραστος, ὅστις δὲν εἶναι ἀπερασμένος εἰς τὸ κατάστιχον ἢ εἰς κατάλογον· ἐξαιρέτως τὸν δημόσιον κατάλογον διὰ νὰ πληρώσῃ φόρον· ἤτοι δόσιμον· Πολυδ. Θ΄. «καὶ τὸ τελούμενον παρ' αὐτῶν, τελῶν ἀπογραφή, τὸ δὲ μὴ ἀπογραφέν, ἀναπόγραφον».

Ἀναπόδεικτος, ὁ, ἡ· (ἀποδείκνυμι) μὴ δυνάμενος ἀποδειχθῆναι· καὶ ὅστις δὲν ἀπεδείχθη· Διον. περὶ συνθ. σελ. 29. ὑπὸ Schaef. Ἐπίρρ. ἀναποδείκτως, χωρὶς ἀπόδειξιν.

Ἀναπόδεκτος, ὁ, ἡ· (ἀποδέχομαι) μὴ δεκτός· τὸν ὁποῖον δὲν ἀποδέχεται, ἢ δὲν στέργει τις, ἀλλὰ τὸν ἀποῤῥίχνει.

Ἀναποδίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (πούς)· πατῶ πρὸς τὰ ὀπίσω· βάλλω τὸν πόδα εἰς τὰ ὀπίσω· ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ «Εἰς τοὐπίσω» παρ' Ἡρωδιαν. Ε΄. «ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ᾔει πρὸ ἅρματος ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω». 2) μεταβατ. Προστάζω, ἢ λέγω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω· ξαναρωτῶ τινα νὰ μοὶ εἰπῇ πάλιν ὅσα μοὶ εἶπε· Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «πολλάκις ἀνεπόδιζε τὸν γραμματέα» τὸν ἐπρόσταζε ἢ τοῦ ἔλεγε νὰ ἐπαναλάβῃ, νὰ ξαναδιαβάσῃ· καθ' Ἡσχ. ξαναρωτῶ τὰ ἴδια καὶ ἐξετάζω μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν· καὶ Ἡρόδ. Ε΄. 92. «ἐπειρωτῶν τε καὶ ἀναποδίζων τὸν κήρυκα» «τὸ δὲ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀναπόδισεν ἑωυτόν». Ἡρόδ. 2, 116. ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπεν, ἔκαμεν ἀντίφασιν, ἀνῄρεσεν ὅσα εἶπε προτήτερα· κατὰ Schweigh. Τὸ δὲ παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. Β΄. «ἀναποδίσαντα τῆς εὐνῆς ἐσφαλμένον», ἀντὶ Ἀναπηδήσαντα· ὅθεν

Ἀναπόδισις, εως, ἡ· ὀπίσω πάτημα, ὀπισογύρισμα· 2) ἐπανάληψις τῶν λεχθέντων, ἐκ δευτέρου ἐρώτησις, ξαναξέτασις.

Ἀναποδισμός, οῦ, ὁ· Ἀναπόδισις· Ἀλέξ. Ἀφρ. «κατὰ ἀνάλυσιν καὶ ἀναποδισμὸν εἰπεῖν».

Ἀναπόδοτος, ὁ, ἡ· (ἀναποδίδωμι) ὅστις δὲν εἶναι διὰ δόσιμον ὀπίσω, νὰ τὸν δώσῃ τις ὀπίσω, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀντιπληρώσῃ καὶ ὅστις δὲν ἐδόθηκεν ὀπίσω, δὲν ἀντεπληρώθηκεν· 2) τὸ ἀναπόδοτον = ἀνανταπόδοτον· παρὰ Γραμματ. ἰδὲ Γρηγόρ. Κορ. σελ. 46, 985. ὑπὸ Schaef.

Ἀναπόδραστος, ὁ, ἡ· (ἀποδιδράσκω) ἀναπόφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, νὰ κάμῃ ἀλλέως· Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν» καὶ ἐνεργ. δὲν δύναται νὰ φύγῃ· Πλούτ. «δοῦλος ἀναπόδραστος».

Ἀναποιέω, ῶ· (ποιέω) φτιάνω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω τι, μόνον παρὰ τοῖς Ο΄. ἐν Λευϊτικ. Ζ. «ἄρτους σεμιδάλεως ἀναπεποιημένους ἐλαίῳ» δηλ. ζυμωμένους μὲ λάδι.

Ἀναποιπάλλω, Μ. λῶ· Ἀναπάσσω· Σχολ. Πινδ.

Ἀνάποινος, ὁ, καὶ ἡ· (ἄποινον) χωρὶς ἐξαγόρασμα, ἀξαγόραστος· ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετέρῳ ἐπιρρηματικῶς· Ἰλ. Α. 99. «ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄνευ πράσεως, καὶ δώρων» Σχολ. Ἐπίρρ. ἀναποίνως.

Ἀναπόκριτος, ὁ, ἡ· (ἀποκρίνομαι, ἀπόκριτος) χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀποκρίθηκεν ἢ δὲν ἀποκρίνεταί τις· «ἀναπόκριτος ἀποστέλλεται», ὅ ἐστιν, χωρὶς ἀπόκρισιν· 2) ἐνεργητ. ὁποῖος δὲν ἀποκρίνεται.

Ἀναπόλαυστος, ὁ, ἡ· (ἀπολαύω) ἀπόλαυστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀπολαύσαν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ τις 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀπολαμβάνει· Ἡσύχ.

Ἀναπολεμέω, ῶ, Μ. ήσω· (πολεμέω) ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου πολεμῶ, ξαναπολεμῶ· Στράβ. ΙΖ΄. ἀφ' οὗ

Ἀναπολέμησις, εως, ἡ· τὸ ἐκ νέου ἢ ἐκ δευτέρου πολεμεῖν· ξαναπολέμημα· Στράβ. ΙΑ΄.

Ἀναπολεμόω· (πολεμόω) παρακινῶ τινὰ νὰ ξαναρχίσῃ πόλεμον.

Ἀναπολέω, ῶ· (πολέω) κυρίως, ἀνακυλίω, κυλίω ἐκ δευτέρου, ἀναγυρίζω, μεταγυρίζω, γυρίζω ἀνάποδα· ἐπὶ ἀγρῶν, ξαναοργόνω ἢ δευτεροργόνω, ὥστε ἡ γῆ ἀπὸ τὸ πρῶτον ὄργωμα γυρίζεται πάλιν ὑποκάτω; ἐπὶ τροφῆς, ἡ φαγητοῦ, ξαναμασσῶ, μαρυκοῦμαι· Αἰλιαν. Β΄. 54. «μόνος ὁ θαλάττιος σκάρος ἀναπολεῖ, ὥσπερ καὶ τὰ βληχητὰ, ἃ δὴ μηρυκᾶται»· τροπ. ξανασυλλογίζομαι, ξανασυλλογίζομαι, φέρω πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου, ἀνακαλοῦμαι εἰς τὴν μνήμην μου· Πλάτ. Φιληβ. «καὶ μὴν ὅταν ἡ ψυχὴ ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος, αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἑαυτῇ»· καὶ Σοφ. Φιλ. 1238. «δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;» ἰδὲ ἀνακεμπάζω.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ· (ἀναπολέω) ξαναγύρισμα, μεταστρέψιμον. ξαναμάσσημα, ξαναστόχασμα, μετασυλλόγισμα.

Ἀναπολητικός, ή, όν· ἐπιτήδειος νὰ ἀναπολῇ, δηλ. μεταγυρίζῃ, στρεφογυρίζῃ τι, ξαναστοχάζεται, ξανασυλλογίζεται.

Ἀναπολίζω, Μ. ίσω· Ἀναπολέω· ἐπὶ ἀγρῶν· Πινδάρ. Πυθ. ς΄. 2. «ἄρουραν ἀναπολίζομεν».

Ἀναπολόγητος, ὁ, ἡ· (ἀπολογέομαι) χωρὶς ἀπολογίαν καὶ δικαιολογίαν· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ ἀθωωθῇ· 2) παθητ. ἀξιαρέστευτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀξιαρεστεύει τις, δὲν ἀξιαρεστευτεῖ τις.

Ἀναπόλυτος, ὁ, ἡ, (ἀπολύω)· ἀπόλυτος· ὅστις δὲν ἀπελύθηκε, δὲν ἐλευθερώθηκεν, δὲν τὸν ἄφησαν ἐλεύθερον, ἀλευθέρωτος.

Ἀναπομπή, ῆς, ἡ· (ἀναπέμπω) πρὸς τὰ ἄνω ῥίψιμον, στάλσιμον, ὀπίσω στάλσιμον· Πολυβ. Λ. 9. «ἡ εἰς Ῥώμην ἀποστολὴ (στάλσιμον) τῶν αἰχμαλώτων»· παρὰ Λουκιαν. «ἀναπομπὴ θησαυρῶν» τὸ ξεσκάψιμον, ξεσκάψιμον θησαυρῶν.

Ἀναπόμπιμος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι διὰ στάλσιμον ὀπίσω: ὅστις ἐστάλθηκε πάλιν ὀπίσω· Λουκιαν. περὶ Πένθ. «ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται»· καὶ Σοφοκλ. «ἀναπέμπιμον δῶρον»· τὸ πεμφθὲν μέν, αὖθις δὲ ἀναστραφὲν διὰ τὸ δυσαρεστηθῆναι· Εὐσταθ. «Δίκη ἀναπόμπιμος εἰς Ἰταλίαν»· Λουκιαν. ἡ στελλομένη εἰς Ἰταλίαν.

Ἀναπομπός, ὁ, ἡ· (ἀναπέμπω) πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω ἢ εἰς τὰ ἄνω πέμπων, στέλλων, οὕτω προσαγορεύεται ὁ Πλούτων, ὅτε στέλλει πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀποθανόντα Δαρεῖον· Αἰσχύλ. Πέρσ. 643. «Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείη Ἀϊδωνεὺς Δαρεῖον, οἷον ἄνακτα Δαρεῖον».

Ἀναπόνιπτος, ὁ, ἡ· (ἀπονίπτω) ἄνιπτος, ἀπάστρος, ἄπλυτος· Ἀριστοφ. «κἄπιπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας».

Ἀναπορεύομαι, Μ. σομαι· παθητ. μετὰ μέσου Μλ. (πορεύομαι) πηγαίνω ἐπάνω, ἐμπροστά, ὑψηλά· ἀναβαίνω· Δίων Κ. «οἱ δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων ἀναπορευθήτωσαν».

Ἀναπόσβεστος, ὁ, ἡ· (ἀποσβέννυμι) ἄσβεστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ σβύσῃ τις, ὅστις καίει πάντοτε.

Ἀναπόσπαστος, ὁ, ἡ· (ἀφίστημι) ἀπομάκρυντος· ἀξεκόλλητος· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν χωρίσῃ, νὰ παραμερίσῃ· «τὸ κοινῶς σύνηθες παρὰ πολλοῖς τουρκοβάρ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τινάξῃ τον τι ἀπάνω του»· Πλουτ. περὶ Δεισιδ.

Ἀναποτάομαι, ῶμαι· Ἀναπέτομαι· εὕρηται μόνον παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 774. «ἢν δὲ διαστῶσι καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι».

Ἀναποτνιασμός, οῦ, ὁ· ἐπίκλησις καὶ ἀπόλαυσις θείας βοηθείας εἰς τὰ πάθη· Γρηγ. «τὸ δὲ τοιοῦτον ἆσθμα σύμπτωμα λύπης ποιούμεθα, στεναγμὸν αὐτὸ καὶ ἀναποτνιασμὸν ὀνομάζοντες»· ἐκ τοῦ, Ποτνιάω.

***Ἀναπότευκτος**, ὁ, ἡ (ἀποτυγχάνω) μὴ ἀποτυγχάνων, μὴ σφαλλόμενος, μὴ ἀστοχῶν· ὅστις ἐπιτυγχάνει βέβαια.

Ἀναπότριπτος, ὁ, ἡ· (ἀποτρίβω) ἀνεξάλειπτος· Ἡσύχ.

Ἀνάπραξις, εως, ἡ· (ἀναπράσσω), ἀπαίτησις, ζήτησις χρέους, τιμωρίας· Διονύσ. Ἀλικ. «ἀνάπραξις τῆς δίκης».

Ἀνάπρασις, εως, ἡ· (ἀναπιπράσκω) μεταπώλησις, δηλ. πώλησις τοῦ πράγματος τὸ ὁποῖον ἀγόρασέ τις· δευτέρα πώλησις, ὅταν τὸ ἀγορασθὲν ξαναπωληθῇ· Πολυδ.

Ἀναπράσσω, Ἀττ. **Ἀναπράττω**, Μ. ξω· (πράσσω) ζητῶ νὰ πληρώσῃ, συνάζω ὅ, τι μοὶ χρεωστεῖ τις, συνάζω, ἀπαιτῶ τὸ χρέος· Θουκυδ. «ἀναπράττω χρήματα»· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διαθ. Ἀναπράττομαι, ζητῶ, ἀπαιτῶ νὰ μοὶ πληρώσῃ τις ὅ, τι μοὶ χρεωστεῖ: κατορθόνω, τελειόνω τίποτε διὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἀναπράτης, ου, ὁ (ἀναπιπράσκω) μεταπράτης, μεταπωλητής· Πολυδ. (⏑⏑‒‒).

Ἀναπράω· συγκοπ. ἀντὶ, **Ἀνακεράω**· Ἱπποκρ.

***Ἀναπρεπής** (πρέπω) ὅστις γίνεται περίφημος διὰ κάνεν κατόρθωμά του.

Ἀναπρεσβεύω, Μ. εύσω (πρεσβεύω) στέλλω πρεσβείαν, τὸ ἰταλ. ἀμπασαδόρον ἢ τὸ τουρκοβ. ἐλτσήν· εἰς ἐπικράτειαν γεωγραφικῶς ἀνωτέρω τῆς ἰδικῆς μου κειμένην· ἐξαιρ. εἰς τὴν Ῥώμην· Ἰώσηπ. ΙΗ΄. β΄. 4.

Ἀναπρήθω, Μ. ήσω· (πρήθω) κυρίως ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν· Ὁμ. Ὀδ. Β. 81. καὶ Ἰλ. Ι, 433. «δάκρυ ἀναπρήσας», ἀντὶ κρουνηδὸν χέων· τὸ συνηθέστερον θερμὰ ἢ μαῦρα δάκρυα χέων· ἀπὸ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ ῥήματος μεταφορ. λαμβανόμενον· διότι καθὼς τὸ ἀνάπτω διεγείρει ὁρμητικὴν φλογὸς κίνησιν ἐκ τῆς καιομένης ὕλης, οὕτω καὶ τότε δάκρυα προξενοῦν πάθος, διαταράττον τὴν πάσχουσαν ψυχὴν ποιεῖ αὐτὴν ἀφθόνως δάκρυα χέειν· ὡς καὶ ἡμεῖς συνήθως λέγομεν· κλαίω διότι καίει ἡ καρδιά μου ἢ μ' ἔκαψε τὴν καρδιάν· ὁ Δοιδέρλειν ὅμως (Doederl. tecit. Hom. 2, σλ. 8) ἀπέλει ὅτι τὸ, κατὰ ταύτην τὴν Ὁμ. σημασίαν, ἀναπρήσας παράγεται οὐχὶ παρὰ τὸ πρήθειν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀναπερᾶν κατὰ συγκ. ὡς τὸ, πλῆτο ἀντὶ πελᾶν.

Ἀναπρίζω, Μ. ίσω· (σπάνιος παρασχηματισμὸς παρὰ τὸ ἀναπρίω· ίσω).

***Ἀναπρίω** (πρίω) σχίζω τι διὰ τοῦ πρίονος· μὲ τὸ πριόνι· (ῑ).

Ἀνάπρισις, εως, ἡ· σχίσιμον μὲ τὸ πριόνι, πριόνισμα· Ἱπποκρ. ἔνθα (ἐν χειρογρ.) «ἀνάτρησις», ἀναγινώσκεται.

Ἀνάπταιστος, ὁ, ἡ· = ἄπταιστος· (περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως ἰδὲ ἀνάεδνος.)

Ἀναπτάω· ἰδὲ Ἀνίπτημι.

Ἀναπτερόω, ῶ, Μ. ώσω· (πτερόω) δίδω πτέρυγας (πλατάρια) εἴς τι, κάμνω νὰ λάβῃ πτέρυγας· ἀνοίγω ἢ σηκόνω τὰς πτέρυγας ἢ τὰ πτερά· ἐν γένει σηκόνω ἐπάνω, ὑψηλά. Ἀχιλ. Τάτ. Α΄. «ἀναπτεροῦται τὸ κάλλος»· ἐπὶ Παγωνίου, τὸ ὁποῖον ἀνοίγει τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς του. Εὐριπ. Ἑλ. 639. «Κρατὶ ὀρθίους ἔθειρας ἀναπτέρωσα»· τροπ. ἐξαιρέτως ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, διεγείρω, βάλλω εἰς σφοδρὰν κίνησιν· μετὰ ἀπαρεμφ. «ἀλλ' ἀναπτερώσας αὐτὴν, (τὴν Ἑλένην) οἴχεαι ἔχων, ἐκκλέψας». Ἡρόδ. 2, 115. «φόβος ἀναπτεροῖ με» Εὐριπ. καὶ «ἀναπτεροῦν τινα λόγοις» Ἀριστοφ. ἐξαιρέτως κάμνω τινὰ νὰ προσμένῃ ἀνυπόμονα. Παθητ. ἀναπτεροῦμαι, ἀνοίγω τὰ πλατάρια νὰ πετάξω, ἀποκτῶ καινούρια φτερά, ἢ ἀλλάζω τὰ φτερά. Πλάτ. Φαιδρ. σλ. 249. D. Μεταφ. «ὅταν τὸ τῇδέ τις ὁρῶν κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς ἀναμιμνησκόμενος ἀναπτερῶται, ἀναπτερούμενος δέ, προθυμεῖται ἀναπτέσθαι»· τὸ δὲ «Ἀναπτερῶσαι τὰς διεξόδους» παρ' αὐτῷ ἐσφαλμ. ἀντὶ, Ἀναστομῶσαι. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ΄. 1. 11. «ἀναπτερωθεὶς ὑπέτεινον, ὡς αἰσχρὸν εἴη γυναῖκα ἄρχειν»· καὶ Συμπ. Θ΄. 5. «ἀνεπτερωμένοι ἐθεῶντο»· καὶ Ἀριστοφ. Ὀρ. 432. «πολλῶν γὰρ ὧν σύ μοι λέγεις λόγων, ἀνεπτέρωμαι».

Ἀναπτερυγίζω, Μ. ίσω· (πτερυγίζω) ἀνοίγω τὰς πτέρυγας διὰ νὰ πετάξω· πετῶ ψηλά, φεύγω πετῶντας. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Δ΄. 20.

Ἀναπτῆναι, ἀναπτέσθαι· ἀπαρμφ. ἀόρ. παρὰ τὸ, ἀνέπτην, ἀνεπτάμην, ἀνεπτόμην, ἐκ τοῦ, ἀναπέτομαι, ἀνίπταμαι. «Οὐκ ἔστιν ὅποι ἀναπτήσομαι». Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ.

Ἀνάπτης, ου, ὁ· (ἀνάπτω) ἐξάπτης, διεγείρων τινά. Γρηγ. Ὁμ. ΛΒ΄. «νόμου ἀνάπται».

Ἀναπτοέομαι· παθητ. (πτοέω) σκιάζομαι, ξηπάζομαι μεταφορ. καταταράττομαι κινούμενος ἀπὸ ψυχικὸν πάθος, π. χ. φόβον, ἐλπίδα, ἀτυχίαν· καὶ τ. τ. «ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικός».

Ἀναπτοέω· Μλ. ήσω· βάνω εἰς φόβον τινὰ, τὸν φοβίζω, τὸν σκιάζω· μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. ἀντὶ χρῆσει, οἷον· Ὀππ. καὶ Νόν.

Ἀνάπτομαι, Μ. ψομαι· κατὰ συγκ. Ποιητ. ἀντὶ, Ἀναπέτομαι. Ἀριστοφ. Ὀρνιθ.

Ἄναπτος, ου, ὁ, ἡ· (ἅπτομαι μετὰ τοῦ στερητ. α.) ἀνέγγιχτος, ἀπείραχτος. 2) (ἅπτω) ἀκρέμαστος. 3) ἄναφτος.

Ἀνάπτυκτος· (ἀναπτύσσω) ξεδιπλωμένος, ξετυλιγμένος, ἀνοιγμένος: ἐξηγημένος. Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Δ΄. 7.

Ἀνάπτυξις, εως, ἡ· ξεδίπλωσις, ἄνοιγμα. Ἀριστοτ. «ἀνάπτυξις τοῦ στόματος»· περὶ Ζ. Μορ. Γ΄. σαφήνισις, διασάφησις, ἐξήγησις· ὡς τὸ, Ἀνάπλωσις· ἐκ τοῦ

Ἀνάπτυσις, εως, ἡ· (ἀναπτύω) φτύσιμον.

Ἀναπτύσσω, Μ. ξω. (πτύσσω) ξεδιπλόνω, ξετυλίγω, ἐξαπλόνω, ἀνοίγω· π. χ. φορέματα, κολουρισμένα χαρτιά, βιβλία «μετὰ δὲ, ἀναπτύξας τὸ βιβλίον καὶ ἐπιλεγόμενος . . .» Ἡρόδ. 1, 125. κατὰ τὴν πολεμικὴν γλῶσσαν ἀναπτ. φάλαγγα, κάμνω τὴν παράταξιν τῆς μάχης, ἡ παρατάττω τοὺς στρατιώτας εἰς μάχην κατὰ πλεῖον βάθος τάξεως, (δηλ. νὰ στέκωνται περισσότεραι ἀράδες στρατιωτῶν μία ὀπίσω τῆς ἄλλης) τὸ ὁποῖον γίνεται ὅταν οἱ στρατιῶται, καθὼς εἶναι εἰς τὴν τάξιν, στρέφονται ἄλλοι δεξιὰ καὶ ἄλλοι ἀριστερὰ καὶ στέκονται ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου, καὶ οὕτω ὅσον ὀλιγοστεύει κατὰ μάκρος ἡ τάξις, τόσον αὐξάνεται κατὰ βάθος. Γαλλικ. replier. «Ἀκούσας ὁ Κῦρος ταῦτα . . παρήγγειλεν, ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἑκατέρωθεν τοὺς ὁπλίτας ἀναπτύσσοντας τὴν φάλαγγα στῆσαι παρὰ τὸ ἑστηκὸς τοῦ στρατεύματος, ἕως γένοιτο ἑκατέρωθεν τὸ ἄκρον καθ' ἑαυτὸν καὶ κατὰ τὸ μέσον». Ξνφ. Κ. Π. 7, 5, 3. Ἀλλὰ τὸ, ἀναπτ. τὸ κέρας· ἀντίστροφον ἔχει τὴν σημασ. δηλ. κάμνω νὰ παραταχθῇ μέρος τοῦ στρατεύματος κατὰ μῆκος μᾶλλον παρὰ κατὰ βάθος· «ᾔδεισαν οἱ Ἕλληνες, μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας, καὶ περιπτύξαντες ἀμφοτέρωθεν αὐτοὺς κατακόψειαν· καὶ ἐδόκει αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρας καὶ ποιήσασθαι ὄπισθεν τὸν ποταμόν.» Ξνφ. Κ. Α. 1, 10, 9. ὅτι δὲ καὶ «τὰς πτέρυγας ἀναπτ.» ἰδ. οὐ

Ἀναπτυχή, ῆς, ἡ· = Ἀνάπτυξις· ἐξαιρ. «ἀναπτυχαὶ ἡλίου, αἰθέρος». Εὐριπ. Ἱππ. 606. «ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαί, οἵων λό-

γων ἀῤῥητον εἰσήκουσ' ὅπαι ἀντὶ τὸ πανταχοῦ ἀπεκτεταμένον ἡλίου φῶς· καὶ Ἴων. 1461. »ἰὼ, ἰώ· λαμπρᾶς αἰθέρος ἀνάπτυχαί, τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω;« ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ ἐκτεινομένου αἰθέρος· ἀντιθ. τῷ, πτυχή.

Ἀνάπτυχος, ὁ, ἡ· = ἀνάπτυκτος· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ. »τῶν δὲ διθύρων, τὰ μὲν ἐστιν ἀνάπτυχα, οἷον οἱ κτένες καὶ μύες.«

Ἀναπτύω· Μ. ύσω· (πτύω) φτῶ· φτῶ ἐπάνω· ἐπὶ θαλάσσης, εὐγαίνω ἐπάνω. Ἀπολ. Β. 570. »καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην«· μεταφ. ἀποπτύω, περιπαίζοντάς τινα ἀποῤῥίπτω· Γαλην. »ὁ τὰς Ἡροφίλου ἀποπτύων διατομάς«· (τὸ υ, παρὰ μὲν τοῖς Ἐποπ. δίχρονον, παρὰ τοῖς Αττικ. δὲ, κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μακρὸν Σοφ. Ἀντ. 1009. κατὰ Μέλ. καὶ ἀόρ. δὲ, βραχύ).

Ἀνάπτω· Μ. ἄψω· (ἅπτω) ἐξαρτῶ, ἢ κρεμῶ τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, κομποδένω ἢ δένω μίαν ἄκρην μὲ τὴν ἄλλην, ἢ δύω πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· πιάνω δύω ἢ περισσ. πράγμ. μὲ τὸ κομποβέλονο· ἐν γένει προσκολλῶ τι εἴς τι· ἐν Ὀδυσ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ κομποδέματος τῶν κάλων (ἰταλ. γούμεναις) τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Γ. 273. »πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν«· ἀντὶ τοῦ ἱερόω, ἢ στήνω, ἀφιερόνω δῶρα εἰς τοὺς Θεοὺς, ὡς τὸ ἀνατίθημι, τῇ ὁποίᾳ λέξει χρῶνται ὡσαύτως καὶ οἱ μεταγενέστ. πεζογρ. καὶ τὸ Ὀδυσ. Β. 86. »ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι« δηλ. νὰ μοὶ προσκολλήσης, προσάψης καὶ μῶμον, ἐγένετο κοινὸν τῇ γλώσσῃ. Μέσως, Ἀνάπτομαι· ἀντὶ ἐνδένομαι, πέρνω ἐπάνω μου, σύρω μαζύ μου, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου· π. χ. ἀνάπτομαι ναῦς, δένω τὰ κερδεμένα ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν καράβια εἰς τὸ ἐδικόν μου καὶ τὰ σύρω κατόπιν μου· ἀνάπτομ. χάριν τινί· Ἀπολ. β. 6, 4. ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστῶ· ὁ παθητ. παρακμ. ἐξαιρ. ὁ μετοχικὸς συντάσσεται αἰτιατ. τὸ δὲ παρ' Ἀπολ. ς. 11. λέγει· »Γρᾶες ἀνημμέναι κόσκινα« ἀντὶ τοῦ ἔχουσαι ἐπάνω των κρεμασμένα κόσκινα· οἱ μεταγενέστ. συντάσ. τὸ ῥῆμα γενικῇ τῆς Ἀνά, ἕνεκα. 2) Μετὰ τοῦ Πῦρ, ἢ Πυρὶ, καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, Ἀνάπτω, βάλλω φωτιάν· Τροπικῶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐγκαρδιόνω, θαῤῥύνω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ.

Ἀνάπτωσις, εως, ἡ· (ἀναπίπτω) κάτω ἡ καταγῆς πέσιμον, πλάγιασμα, κάθισμα ʼς τὴν τράπεζαν· τροπ. ἀθυμία, χάσιμον τοῦ θάῤῥους, δειλία, ἀτονία, παραλυσία.

Ἀναπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι· μέσ. ἀποθ. (πυνθάνομαι, ἀνωμλ.) ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς διὰ νὰ μάθω τι· μετὰ γενικ. τοῦ προσπ. Ξεν. Κ. Α. 5, 7, 1. »Οἱ δὲ στρατιῶται ἀνεπύθοντο ταῦτα πραττόμενα.«

Ἀναπυρόω· ῶ. Μ. ώσω· (πυρόω) ἀνάπτω, φλογίζω, βάλλω φωτιάν. Ἀριστοτ.

Ἀναπυρσεύω· Μ. εύσω· (πυρσεύω) ἀνάπτω, κρατῶ ὑψηλὰ, ἀναμμένην λαμπάδα ἢ ἄλλο τι διὰ νὰ δώσω σημεῖον· τροπ. κάμνω χρῶμα τι φωτεινότερον, ἢ ζωηρότερον »ἀναπυρσεύω τὴν βαφὴν τῆς πορφύρας«· Πολύ.

Ἀνάπυστος, ου, ὁ, ἡ· (ἀναπυνθάνομαι) φανερὸς, τὸν ὁποῖον ἐρωτῶντας ἢ ἐξετάζοντάς τις μανθάνει, τοῖς πᾶσι γνωστός. Ὀδ. Δ. 273. »Ἄψορ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν«· καὶ Ἡρόδ. »πέδε δὲ, ὡς ἔοικε, ἀνάπυστα γενόμενα ταῦτα, καταπαῦσαι Δημάρατον τῆς βασιληΐης« καὶ 66. »ὑστέρῳ μέντοι χρόνῳ ἀνάπυστα ἐγένοντο ταῦτα,« καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀναπυτίζω· Μλ. ίσω· (πυτίζω) φτῶ ὑψηλὰ ἢ τὸν ἀνήφορον· κάμνω νὰ ἀναβρύῃ τι.

Ἀναπωλέω· Μ. ήσω· (πωλέω) ξαναπωλῶ, μεταπωλῶ· Πολυδ.

Ἀναπώλημα, τος, τό· μεταπώλημα, ξαναπώλημα· Πίναξ. Ἡρακλ. κατὰ Συγκοπ. Ἀμπώλημα.

Ἀναπωμάζω· (πῶμα) ἐκβάλλω τὸ πῶμα, ξεσκεπάζω, ἀνοίγω ἢ σηκόνω τὸ καπάκι τουρκοβαρ. Μαθημ. Πολ.

Ἀνάπωτις, εως, ἡ· (ἀναπίνω) τὸ νὰ πίνῃ τις ὀλοντι· ἐξαιρ. ἡ ῥαχία, ὅτι δὲ ἀνάῤῥοια καὶ παλίῤῥοια τῆς θαλάσσης, τὸ ἰταλ. γνωστότερον φλοῦσσο καὶ ῥιφλοῦσσο· δηλ. τὸ φούσκωμα, ἢ ἀνέβασμα καὶ κατέβασμα τῆς θαλ. Ὁ Ἰων. κυρίως τύπος Ἄμπωτις εὑρίσκεται πολλάκις καὶ παρὰ τοῖς μὴ Ἴωσι συγγραφεῦσι. Πίνδαρ. Ὀλ. Θ. 77.

*Ἀναρ-- ἐν συνθέσει τῆς ἀνὰ προθ. μετὰ λέξεων τῷ ρ, ἀρχομένων, διπλασιάζεται κανονικῶς τὸ ρ, ὡς ἀναῤῥαίζω καὶ λ. τ. μόνον παρὰ τοῖς Ποιητ. καὶ τοῖς Ἴωσι παραβαίνεται, ἐνίοτε, ὁ κανὼν οὗτος.

Ἀναραίζομαι· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀναῤῥαίζομαι.

*Ἀναραιρηκώς· παρακμ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀνῃρηκώς, παρὰ τὸ, ἀναιρέω.

Ἀναράομαι, ῶμαι· μέσ. ἀποθ. (ἀράομαι, ἀνωμλ.) κάμνω ἄκυρον, σηκόνω τὴν κατάραν· Καλλισθ. παρὰ Σουίδ.

Ἀνάρβυλος, ὁ, ἡ· (ἀρβύλη) χωρὶς ὑποδήματα, ἀνυπόδητος, ξυπόλυτος.

Ἀνάργυρος, ὁ, ἡ· (ἄργυρος) χωρὶς ἀσήμι συνήθως χωρὶς ἄσπρα· ὅστις δὲν ἔχει ἄσπρα, δὲν ἀξίζει τὸ γρωσσόν. Ἰταλ. δὲν κοστάρει ἄσπρα; ὅστις δὲν δέχεται ἄσπρα, δὲν κερδαίνεται μὲ ἄσπρα, ἀδωροληπτος. Πλάτ. Νομ. Γ.

Ἀνάρδευτος, ὁ, ἡ· (ἀρδεύω) ἄβρεχτος, απότιστος, ξηρός.

Ἀνάρθμιος, ὁ, ἡ· (ἀρθμός) = Ἀνάρσιος· Πλούτχ. ὅπου ἐσφαλμ. Ἀνάρτιος, κεῖται.

Ἄναρθρος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον) χωρὶς ἄρθρα, ὅστις δὲν ἔχει κλειδώσεις εἰς τὰ κόκκαλα. Ἀριστοτ. Φυσιογν. »καὶ ὅλον ἀναρθρόν τε καὶ ἀσύμμετρον«· ὅστις εἶναι τόσον παχὺς, ὥστε δὲν φαίνονται αἱ κλειδώσεις τῶν μελῶν του. Ἱππ. 2) Ἐπὶ φωνῶν καὶ τόνων· φωνὴ μόνον χωρὶς λέξεις· καθὼς εἶναι ἡ φωνὴ τῶν ἀλόγων ζώων. 3) Παρὰ τοῖς Γραμμ. λέξεις χωρὶς ἄρθρον. Πλούτ. εἰς Σωκρ. »μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους.«

Ἀναριθμέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀριθμέω, μετὰ τοῦ στερητ. α.) μετρῶ ἐκ δευτέρου, ξαναμετρῶ, μετρῶ ἀνάποδα, ἐτλ. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ἄπανω. Μέσ. δὲ, στοχάζομαι πάλιν, ἀναμιμνήσκομαι, ξανασυλλογίζομαι. Αἰσχίν. Σωκρ. εἰς Ἀξίοχ. Γ. »νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσομαι τὰ λεχθέντα.«

Ἀναρίθμητος, ὁ· ἡ· (ἀριθμέω, μετὰ τοῦ στερητ. α.) ἀμέτρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀριθμήσῃ, μετρήσῃ τις· ἄπειρος, ἐπὶ χρόνου παρὰ Σοφοκλ. Αἴας 646. »ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται.« 2) Ὅστις δὲν ἐμετρήθη· τὸν ὁποῖον δὲν μετρᾷ τις μαζὺ μὲ ἄλλα, τὸν παραβλέπει, τὸν καταφρονεῖ· Παρ' Εὐριπ. Ἴων. 837. καὶ Ἑλ. 1695. 3) ἐνργτ. ὅστις δὲν ἔμαθεν ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ μετρᾷ, ἢ λογαριάζῃ.

Ἀνάριθμος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀνήριθμος· (ἀριθμὸς μετὰ τοῦ στερητ. α.) χωρὶς ἀριθμόν· ἀμέτρητος, πολὺς δηλ. παρὰ ποιητ. ἐνίοτε μετὰ γεν Σοφοκλ. Αἰ. 597. ὅστις δὲν ἔχει μέτρον εἰς τίποτε· δηλ. δὲν φυλάττει μετριότητα· 2) ὅστις δὲν συναριθμήθη, δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἄλλων, ἤτοι εἰς τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον παράβλεψαν, καταφρόνησαν. Σοφοκλ. Αἴας 603. Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 202. Σοφοκλ. Ἠλ. 232. »ἀνάριθμος θρήνων« ἀντιθ. τῷ ἐναρίθμιος· (υυυ̲–, Δωρκ. ἔτι δὲ καὶ υ–υ̲υ ἀντὶ ἀνηρίθμος).

Ἀναριστάω, ῶ· (ἀριστάω) δὲν προγεύομαι Ἱπποκρ. Διαιτ.

Ἀναρίστησις, εως, ἡ· ἔλλειψις ἢ στέρησις προγεύματος; τὸ νὰ ἐγκρατεύηταί τις ἀπὸ τὸ νὰ κάμῃ πρόγευμα.

Ἀναρίστητος ὁ, ἡ· (ἀριστάω) ἀπρόγευτος, ὅστις δὲν ἐπρογεύθηκε, τὸ τουρκοβ. δὲν ἔκαμε καχβαλτί· Ἀριστοφ. »ἐκ τῆς ἀγορᾶς τρέχω ἀναρίστητος« ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἵππων Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. 5. »ὄντας ἀναρίστους καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι.«

*Ἀναριστία, ἡ· (ἄριστον) = ἀναρίστησις.

*Ἀνάριστος, ὁ, ἡ· (ἄριστον) = ἀναρίστητος· (υ––υ)

Ἀναρίτης, ὁ· εἶδος θαλασσίου κοχλίου· Ἀθην. »ἀναρίτην λέγουσιν εἶναι κογχῶδες ὄστρεον προσεχόμενον ταῖς πέτραις ὥσπερ αἱ λεπάδες·« λέγεται δὲ καὶ νηρίτης. (υ–––)

Ἀναριτοτρόφος, ὁ, ἡ· (τρέφω) = ἀναρίτας τρέφων· εἰς τὸν ὁποῖον γεννῶνται οἱ ἀναρίται, σάλπιγγες θαλασσιναί· Ἐπιθ. νήσου τινὸς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ.

*Ἀναριχάομαι ἀντὶ ἀναῤῥιχάομαι.

Ἄναρκτος, ὁ, ἡ· (ἄρχω) ἀνεξουσίαστος, ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἴς τινα ἄρχοντα· καὶ ὅστις δὲν ἀφήνεται νὰ ἐξουσιασθῇ ἀπὸ ἄλλον· Αἰσχύλ. καὶ Θουκυδ. Ε.

Ἀνάρμενος, (νος), ὁ, ἡ· (ἄρω) ἀναρμάτωτος, χωρὶς ἅρματα· ὅστις δὲν εἶναι ἁρματωμένος, Ἀνάλεκτ. Γ. Σελ. 332.

Ἀναρμόδιος, ὁ, ἡ· (ἁρμόζω μετὰ τοῦ στερητ. ἀν—) ὁ μὴ ἁρμόζων, ὁ μὴ ὢν ἐπιτήδειος· Ζώσιμ. Α. 32. ἐπῤῥ. ἀναρμοδίως. ἀνάρμοστα, ἀνεπιτήδεια.

Ἀναρμόζω, Μλ. όσω· (ἁρμόζω) = Ἁρμόζω.

Ἀναρμοστέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀνάρμοστος) εἶμαι ἀνάρμοστος, ἀταίριαστος, δὲν συμφωνῶ, δὲν ταιριάζω· Πλάτ. Πολ. Ε. »παρὰ ἃ νῦν διήλθομεν εἰς μὲν τοῦ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ;« ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων· ἀσύμφωνος, ὅστις δὲν εἶναι συμφωνημένος, τὸ τουρκοβ. χωρὶς ατουζένι, ὅστις κάμνει κακοφωνίαν· Πλάτ. Γοργ. σελ. 482. Β.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἁρμόζῃ, νὰ μὴ ταιριάζῃ, νὰ μὴν εἶναι πρέπον τι· Πλάτ.

Ἀνάρμοστος, ὁ, ἡ· (ἁρμόζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἁρμόζει, δὲν πρέπει, δὲν ταιριάζει, δὲν συμφωνεῖ· ἀταίριαστος, ἀπρεπὴς, ἀσύμφωνος· ἀνοίκειος· ὁ μὴ συμφωνῶν, ταιριάζων· ἀνεπιτήδειος, ἀπρεπὴς, βαρετὸς, μὴ ἁρμόδιος· Παρ' Ἡροδ. Γ. 80. ἐπῤῥ. ἀναρμόστως.

Ἀναρμόττω, = ἀναρμόζω.

Ἀναρπάγδην· Ἐπίῤῥ. (ἀναρπάζω) ἁρπακτικὰ, ἀπάνω τραβηχτά· Ἀπολλ. Ῥόδ.

Ἀναρπαγή, ἡ· = Ἁρπαγή· Εὐριπ. Ἑλ. 50.

Ἀναρπάζω, Μ. άσω· καὶ ξω· (ἁρπάζω) ἁρπάζω ἀπάνω, ἁρπάζω βιαίως, Εὐστ.: ἀναρπ. ἔγχος· Ἰλ. Χ. 276. ἁρπάζω τις σηκόνω κοντάρι τὸ ὁποῖον εἶν' ἐμπηγμένον ʼς τὴν γῆν· καὶ Ξεν. Ἀνβ. 7, α. »οἱ στρατιῶται ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα..« ἁρπάζω τινα καὶ φεύγω μὲ αὐτόν· Ἰλδ. Ι. 560. »τὴν μιν (τὴν Ἀλκυόνην) ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων·« ἔτι δὲ καὶ γλυτόνω τινὰ ἀπὸ κίνδυνον. Παρὰ τοῖς Πεζογρ. δὲ, ἁρπάζω, σύρω μὲ βίαν, ἐξαιρ. σύρω ἢ τραβῶ τινα, καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ κριτήριον: ἁρπάζω αἰχμαλώτους, ληστεύω, πιάνω ἢ πέρνω σκλάβους ξένους, ἐρημόνω, πόλεις· Φοίν. Εὐρ. 1095: ἐν γένει, κάμνω τι δυναστικά, κακομεταχειρίζομαι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. τὸ ἁρπάζω, ἀπολαμβάνω, πέρνω εἰς χεῖρας· Ξενοφ. Ἀν. Ζ. α. »οἱ στρατιῶται, ἀναρπάσαντες τὰ ὅπλα, καὶ

Ἀναρπάξανδρος, ὁ, ἡ· τοῦτ' ἔστιν ἄνδρας ἀναρπάζων· ἁρπάζων· Αἰσχύλ. Ονθ. 778. »πό-

τον τότ' Οἰδίπου τέκν, ἀναρπαξάνδραν κὴρ' ἀγελοῦσα χώρας;«

Ἀνάρπαστος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναρπάστη, ἡ· (ἀναρπάζω) ἁρπαγμένος, τὸν ὁποῖον ἥρπαξέ τις, ἐπῆρε μὲ βίαν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν ἔσυρε μαζύ του. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ΄. 2. »πολλοὺς ἀναρπάστους πρὸς βασιλέα γεγονέναι, καὶ ἐκεῖ δουλεύειν.« = τῷ ἀποσυστέῳ· παρ' Ἡρδτ. 4, 203. »ὡς γὰρ δὴ τάχιστα ἐκ τῆς Λιβύης τεταμένη τοὺς Βαρκαίους ἀπενόστησε ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπέθανε κακῶς·« ὁ δὲ Porons ἐθέλει ὀξυτονουμένην τὴν λέξιν ὡς ἐν Εὐρπ. Ἑκβ. 206. »τκύμνον γάρ μ' ὡς τ' οὐριθρέπταν, μόσχον, δειλαία, δειλαίαν εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον.«

• **Ἀναῤῥαίζομαι**, παθτ. (ῥαίζω) γίνομαι πάλιν ὑγιής, λαμβάνω πάλιν τὴν ὑγείαν μου, γλυτόνω ἀπὸ βαρειὰν ἀῤῥωστείαν· ξαναγερεύω, ἐλαφρύνομαι ἢ εὑρίσκω ἐλάφρωσιν.

Ἀναῤῥάπτω· Μ. ψω· (ῥάπτω) ἀμπαλόνω τι, ῥάφτω ὀπίσω ἀμπάλωμα, ῥάφτω τι μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε· Πλούτ. εἰς Νουμ.

Ἀναῤῥαφή, ῆς, ἡ· ἀμπαλωματιά, ῥάψιμον μαζύ. Παρ' ἰατροῖς δὲ, κατὰ Παῦλ. Αἰγ. 6, 8. λέγεται χειρουργικὴ τις πρᾶξις· τὸ δὲ χειρουργικὸν περὶ ταύτης ἐργαλεῖον, ἀναῤῥαφευτικὸν σμιλίον καλεῖται· Ζήτ. Καταῤῥαφή.

Ἀναῤῥαψῳδέω, ῶ· Μ. ήσω· (ῥαψῳδέω) ψάλλω κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν, ἐν γένει δὲ ἀρχίζω νὰ ψάλλω· Λουκιαν. 6. σελ. 239.

• **Ἀναῤῥέπω**· (ῥέπω) ἐπὶ πλάστιγγος ἢ ζυγαριᾶς, ἀνασηκόνομαι, ὅταν τὸ ἓν μέρος χαμηλώνῃ ἢ σηκόνεται ἐπάνω.

Ἀναῤῥέω· Μλ. -εύσομαι (ῥέω, ἀνωμλ.) ἐπὶ ὑγρῶν· τρέχω, δηλ. χύνομαι πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ εἰς ἀνηφορικὸν μέρος· πρὸς τὰ ἄνω, ἤτοι τὸν ἀνήφορον, Λουκιαν. »παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης ἀναῤῥεῖ σταγὼν οἴνου.« Ἀναῤῥέω· Μλ. ἀνερῶ (παρὰ τὸ ἄχρηστον ῥέω), διδω εἴδησιν διὰ λόγου: κηρύττω, διαλαλῶ· κάμνω γνωστὸν μεγαλοφώνως, ἐξαιρ. ἐκλογὴν λειτουργιῶν τῆς πολιτείας, δηλ. ἐκείνων, ὅσοι ἐκλέγονται νὰ ἔχουν πολιτικὴν δούλευσιν.

Ἀναῤῥήγνυμι, Μ. ξω· (ῥήγνυμι, ἀνωμλ.) διαχωρίζω, σχίζω, ξεσχίζω· Ἰλ. Υ. 63. »γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·« ἔνθα φησὶν Εὐστάθ. τὸ ἀναῤῥηγνύναι, καὶ ἐπὶ γῆς κυριολεκτεῖσθαι, καθὰ καὶ ἐπὶ γαστρὸς, τὴν ἀναῤῥήξει λέων· δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ, διασχίζει, διασπάται· καὶ Ἡρδτ. 2, 14. »..οἳ οὔτε ἀρότρῳ ἀναῤῥηγνύντες αὔλακας ἔχουσι πόνους..« ὡς κάμνω τι νὰ σκάσῃ, νὰ σχισθῇ, νὰ κρημνισθῇ, νὰ ἀνοιχθῇ· »ῥῆξαι μὲν ..τεῖχος ἀναῤῥήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι..« Ἰλ. Η, 461. ὅθεν φανερόνω, ἀποκαλύπτω, εὐγάνω εἰς τὸ φανερόν: »ἀναῤῥ. νεῖκος·« διεγείρω, τεχνεύομαι, γίνομαι αἴτιος νὰ γένῃ φιλονεικία, μάλλωμα καὶ, τ. τ. »αἰδ' ὑμῖν φράδια πόλεμον καθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοῖα ἔχθεα λῦσαι..« Θεοκρ. 22, 172. Παθητ. σκάζω, σχίζομαι· 2) ὁ μεταβ. καὶ ξεσπῶ, ξεσπάζω· εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, ὁρμῶ, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν ἐναντίον τινος, τὸν πλησιάζω ἐξαφνα· Πλούταρχ. »Ἀναῤῥάγη πόλεμος·« ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἐξέσπασε πόλεμος· »ὕδατα ἀναῤῥάγη·« Ἀριστοτλ. Μετεωρ. ὡσαύτως καὶ παθητ.

Ἀναῤῥήτως· Ἐπίῤ. Ἀῤῥήτως· ἄσχιστα, ἀξέσχιστα, ἀσπάστα, ἄσπαστα· περὶ τοῦ σχηματισμ. τῆς λέξ. ἰδὲ ἀνάεδνος.

Ἀναῤῥηθείς· μετοχ. παθ. ἀόρ. ἐκ τοῦ ἀναῤῥέω Μλ. ἀνερῶ· Δημοσθ. »ἀναῤῥηθεὶς στέφανος,« ὁ κηρυχθείς· καὶ Ξεν. Ἑλλ. Α΄. 4. »ἀναῤῥηθεὶς αὐτοκράτωρ·« ἀντὶ τοῦ, ἀναγορευθείς, κηρυχθείς.

Ἀνάῤῥημα, τος, τό· (ἀναῤῥέω· Μλ. ἀνερῶ) κήρυγμα, φανέρωσις διὰ τοῦ κήρυκος δημοσίας προσταγῆς· τὸ Ἰταλ. editto.

Ἀνάῤῥηξις, εως, ἡ· (ἀναῤῥήγνυμι) ξέσχισμα, σχίσμα· ξέσπασμα, σπάσιμον· Πλούτ. »ἐμβολαὶ νεῶν οὐκ οὖσαι, οὐδὲ ἀναῤῥήξεις.«

Ἀνάῤῥησις, εως, ἡ· (ἀναῤῥέω Μλ. ἀνερῶ)· ἀνακήρυξις, ἀναγόρευσις, διαλάλημα διὰ τοῦ κήρυκος, φανέρωσις δημοσίας προσταγῆς, ἐξαιρ. ἀξιωματικῶν ἐκλογῆς, Αἰσχίν. »ὁρᾶν προϊόντα τὸν κήρυκα, καὶ τὴν ἐκ τοῦ ψηφίσματος ἀνάῤῥησιν μέλλουσαν γίνεσθαι·« ἔτι δὲ καὶ δημοσίως γινόμενος ἔπαινος, Ἐγκώμιον τινος.

Ἀνάῤῥινον, ου, τό· εἶδος χόρτου· Ἀριστοτ. Προβλ. 20, 22. ὅπερ καὶ, λυχνὶς ἀγρία καλεῖται· Λατ. Nasturtium, παρ' Ἱπποκρ. ἁπλῶς Κάρδαμον, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον γαρδοῦχα.

Ἀναῤῥιπίζω, Μ. σω· (Ῥιπίζω) ξανακτυπῶ μὲ ἀνεμιστῆρι τὴν φωτιάν, ξαναχυτῶ διὰ νὰ ἀνάψῃ: καὶ μεταφ. ξαναερεθίζω, ξαναζωογονῶ, ξαναφωτιάζω· Λουκιαν. Ἀνάχ. »τὴν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπιζόμενα.«

Ἀναῤῥιπτέω, ῶ, Μ. ήσω· (ῥιπτέω) = ἀναῤῥίπτω· μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· Ὁμ. Ὀδ. καὶ Ἡρδτ.

Ἀναῤῥίπτω, Μ. ίψω· (ῥίπτω, ἀνωμλ.) ῥίχνω εἰς τὸ ἄνω, ἢ τὸν ἀνήφορον· Ὀδ. Η. 328. »Νῆες ἐμαὶ, καὶ κοῦροι ἀναῤῥίπτειν ἅλα πηδῷ·« δηλ. νὰ ῥίχνουν τὸ νερὸν τῆς θαλάσ. μὲ τὰ κουπιὰ ἐπάνω, νὰ τὸ μετάχνουν τὸν ἀνήφορον· εἰς δήλωσιν συντόνου καὶ σφοδρᾶς κωπηλασίας· ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ πηδῷ (κωπί) Κ. 130. »Οἱ δ' ἅλα πάντες ἀνέῤῥιψαν ἐλαύνοντες ἔλεθρον·« ἤγουν, ἐκωπηλάτησαν ὅλοι ὁμοῦ μὲ ὅλην τους τὴν δύναμιν· ὅπου ὅμως ἡ ἀνάγνωσις εἶναι πάνυ ἀμφίβολος, ὅθεν ὁ Βόλφ ἀναγινώσκει ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐσχάτῃ ἐκδόσει, ἅλα πηδῷ· 2) ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, ῥιψοκινδυνεύω· μεταχειρίζομαί τι ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ, ἢ ὡς κοινότερον λέγομεν· ὅπου τὸ εὔγαλῃ ἡ κερα· τὸ Ἰταλ. ristiar(?)o, ἢ ῥιζικάρω· Θουκυδ. Δ΄. »τόσον δὲ κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν·« καὶ Ἡρδτ. 7, 50, 2. »νῦν δὲ κινδύνους ἀναῤῥιπτέοντες ἐς τοῦτο σφεα προηγάγοντο·« ὡσαύτως καὶ Θεὶ. 5, 103. »τοῖς δ' ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναῤῥιπτοῦσι — δάπανος γὰρ φύσει — ἅμα τε γιγνώσκεται σφαλέντων·« καὶ 6, 13. »παλ' ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ὡς μέγιστον δὴ τὸν πρὶν κίνδυνον ἀναῤῥιπτούσης, ἀντιχειροτονεῖν, καὶ ψηφίζεσθαι.« ὡσαύτως καὶ **μάχην ἀναῤῥίπτω**, δηλ. δοκιμάζω τὴν τύχην μου μὲ μίαν μάχην· εἴληπται δὲ ἡ λέξις μεταφορ. ἀπὸ τῆς κυβείας (τὸ παίξιμον τῶν κύβων ἤτοι τῶν ζαριῶν) ὅθεν καὶ ἐν Πλουτάρχ. »τὸν περὶ πατρίδος κύβον διὰ μάχης ἀναῤῥιπτεῖν·« ἀντὶ τοῦ νὰ ἀρίνηταί τις εἰς πόλεμον ἔχων τὰς ἐλπίδας του νὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ τύχη· οἱ μεταγεν. χρῶνται τῷ ῥήματι καὶ ἄνευ προσθήκης τινος· ὡς παρὰ Πλουτχ. »ὁ δὲ Πύῤῥος τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἀναῤῥίψας κύβον τοῖς ὅλοις ἐσφάλη·« δηλ. ἐλπίσας εἰς τὴν τύχην νὰ τὰ κατορθώσῃ ὅλα, ἠπατήθη· καὶ Παυσαν. »Ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀναῤῥίψαι·« ἀντὶ τοῦ, νὰ βάλλῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του εἰς κίνδυνον διὰ ξένας ὑποθέσεις· ἀντὶ τοῦ ἐρεθίζω, παρακινῶ· π. χ. »Ἀναῤῥίπτειν τάσιν·« Διον. Ἀλικ. Γ΄. 17. ἔστι δὲ καὶ τὸ **ἀναῤῥιπτέω** καθ' ὅλας τὰς σημασίας αὐτὰς χρήσιμον.

Ἀναῤῥιχάομαι, ῶμαι· Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ῥιχάομαι) ἀναβαίνω που, πιανόμενος μὲ χεῖρας καὶ πόδας, ὡς ἡ ἀράχνη· τροπ. σπουδάζω, καταγίνομαι εἰς ὑψηλὰ πράγματα, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω μεγάλος ἢ νὰ ἀποκτήσω μεγάλον ὄνομα, ἀγαπῶ τὰ τρανά· Ἰωνικ. εὑρηται ὅμως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 69. »ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος πρὸς ταῦτ' ἀνηῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν·« τὸ κοινῶς, γραπατζοῦνομαι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· οἱ δὲ Γραμματ. προκρίνουσι τὸν τύπον **ἀναριχάομαι** Herm. ἐν Θωμ. Μαγ. σλ. 61. ἀφ' οὗ

• **Ἀναῤῥίχησις**, εως, ἡ· γραπάτσωμα τὸν ἀνήφορον· ἐπιμέλεια νὰ ἀποκτήσῃ τις μεγάλον ὄνομα· τὸ κοινότερον· ἀγάπη γιὰ τὰ τρανά.

Ἀνάῤῥιψις, εως, ἡ· (ἀναῤῥίπτω) τὸν ἀνήφορον, ἢ εἰς τὰ ἄνω ῥίψιμον· Πλούτ.

Ἀνάῤῥοια, ας, ἡ· (ἀναῤῥέω) παλίῤῥοια, ἄμπωτις· Ἀθήν.

Ἀναῤῥοιβδέω· (ῥοιβδέω) ξαναῤῥοφῶ, ῥοφῶ πάλιν ὅ,τι εὔγαλα προτήτερα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· καταπίνω· Ὀδ. Μ. 236. »Χάρυβδις δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.« καὶ 104. ἀφ' οὗ

Ἀναῤῥοίβδησις, εως, ἡ· ξαναῤῥόφησις, μεταῤῥόφημα, ὀπίσω πάλιν κατάπιομα.

Ἀναῤῥοιζέω· (ῥοιζέω) τρέχω, ἢ πηγαίνω εἰς ἀνώτερον μέρος, ἢ τὸν ἀνήφορον, ἢ ὀπίσω μὲ ὁρμήν· Πλούταρχ. 7, σελ. 189.

Ἀναῤῥοπία, ας, ἡ· (ἀνάῤῥοπος) βάσιμα ποτ' ἐδῶ, ποτ' ἐκεῖ, ἰσιασμα, κίνημα ἐξαιρ. τῆς ζυγαριᾶς· Ἱπποκρ.

Ἀνάῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ἀναῤῥέπω) ὅστις κινεῖται, κλονίζεται, ἰσιάπαινω· βαίζει πρὸς ἐπάνω· καθὼς τὸ ἐλαφρότερον μέρος τῆς ζυγαριᾶς.

Ἀνάῤῥους, ὁ· = ἀνάῤῥοια· Εὐστάθ. δὲ λέγει ὅτι τὸ »Ἀνάῤῥουν χωρεῖν,« ἀντίκειται τῷ κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι· καὶ ὅτι παροιμιάζεται ἐπὶ τῶν ἐξ εὐτυχίας μεταβληθέντων εἰς τὸ ἀνάπαλιν· Σελ. 1709.

Ἀναῤῥοφάω, ῶ· καὶ ἀναῤῥοφέω· Μλ. ήσω (ῥοφάω, ῥοφέω) = παρὰ Λουκιαν. καὶ Φιλοστρ. Ἀναῤῥοιβδέω· ὅθεν

Ἀναῤῥόφησις, εως, ἡ· = Ἀναῤῥοίβδησις.

Ἀναῤῥοχθέω, ῶ· Μ. ήσω· (ῥοχθέω) ἠχολογῶ, κτυπῶντας που γυρίζω ἢ πέφτω μὲ κρότον καθὼς τὸ κῦμα· Ὀρφ. Ἀργ. 704.

Ἀνάῤῥυσις, εως, ἡ· (ἀναῤῥύω) ἐλευθέρωσις· μὲ ἅρπαγμα γλύτωμας ἀπὸ κίνδυνον· 2) ἡ δευτέρα ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων· Ἀριστοφ. Εἰρ. 890. »εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν.«

Ἀναῤῥύω, Μ. ύσω· (ῥύω, ἐρύω) σύρω γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω· τραβῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξαιρ. τὸν λαιμὸν τοῦ θυομένου ζώου, ὥστε νὰ βλέπῃ εἰς τὸν οὐρανόν· θυσιάζω, σφάζω, ὡς τὸ Ὁμηρ. ἀνερύω· 2) μέσ. λυτρόνω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω· τὸ δὲ, **ἀναῤῥύομαι** ἤτταν ἀντὶ τοῦ διορθόνω τὴν νίκην ὁπού ἔπαθα· Διον. Ἀλικ.

Ἀναῤῥώννυμι, καὶ Ἀναῤῥωννύω, Μ. ώσω. (ῥώννυμι· ἀνωμλ.) ξαναδυναμόνω τινα, κάμνω νὰ λάβῃ νέας δυνάμεις· Σουίδ. »ὁ δὲ Νικηφόρος ἐνόσησε καὶ πολλάκις ὁ Θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτόν.« Παθτ. ἀναλαμβάνω τὰς προτέρας μου δυνάμεις, ξαναδυναμόνομαι· π. χ. ἀπὸ μίαν ἀῤῥωστείαν.

Ἀναῤῥώομαι· μέσ. ἀποθτ. (ῥώομαι) Μλ. ώσομαι· ἀναπηδῶ, χοροπηδῶ: σπεύδω ὀπίσω, ἢ τρέχω γυρίζω ὀπίσω· Επκ. ὁ ἐνεστ. τύπος ἐστι πάνυ ἀμφίβολος· Herm. εἰς Ὀρφ. Ἀργ. 1203.

Ἀνάῤῥωσις, εως, ἡ· (ἀναῤῥώννυμι) ἀνάληψις τῆς ὑγείας, ξαναδυνάμωσις.

Ἀνάρσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναρσία, ἡ· Σοφ. Τρχ. 642. (ἄρω, ἄρτιος) Ἀνάρμοστος, ἀσύγκριτος, ἀνάρμοστος· ὅθεν ἐχθρικός, ἢ μὲ ἐχθρικὰ φρονήματα, θανάσιμος ἐχθρός· παρ' Ὁμηρ. μετὰ τοῦ δυσμενής· Ἰλ. Ω. 365. »Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι·« πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ τοῦ **δυσμενής**, Ὀδ. Λ, 401, καθ' ἣν σημασ. ὑπερέχει ἡ χρῆσις τῆς

λέξεως: Καὶ πραγμάτων· ἐνάντιον, ἐνοχλητικόν, δυσάρεστον, Ἡρόδ. Β΄. 10. »οὐδὲν οἱ μέγα ἀνάρσιον πρῆγμα συνηνείχθη·« καὶ 5, 89, 90.

*Ἀναρτάω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀρτάω) κρεμνῶ τι εἴς τι· ἀναρτ. τινος Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 789. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπικ. »ἀναρτῶ τινα ἐλπίσιν·« κάμνω τινὰ νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀμφιβολίαν διά τίποτε, νὰ μὴν ἠξεύρῃ βέβαια τί θέλει γένει· τὸ σύνηθες παροιμιωδ. παρ' ἡμῖν· ἀφίνω τινὰ μέσον φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας. Ἀλλὰ καὶ ἀναθαρρύνω τινὰ μὲ τὴν ἐλπίδα, δὲν ἀφίνω νὰ ἀπελπισθῇ· ὡς τό, μετεωρίζω, καὶ αἰωρέω. Παθητ. δέ, ἀντὶ τοῦ εἰμὶ πολλὰ προσεκτικός, ἔχω ὅλον τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἴς τίποτε· 2) ἀναρτῶ ἐμαυτὸν εἴς τινα· ἀντὶ τοῦ παραδίδομαι εἴς τινα, κάμνω ὅλα διὰ νὰ τὸν ἀρέσω, τὸ τουρκοβ. διὰ χατῆρι του· ἀφιερόνομαι εἰς αὐτόν, ζῶ κατὰ τὴν θέλησίν του: »ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων εἰς τὸν δῆμον ἀνήρτησαν ἑαυτούς·« Δημοσθ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀναρτῶμαι τὰς ἐλπίδας εἴς τινα. »Εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσιν τὸν Νουμᾶν·« ἐκρέματεν, ἔβαλλε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Θεόν. »Ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον·« καὶ Μέτ. »Ἀνηρτημένος ταῖς ὄψεσι πρὸς αὐτόν·« προσήλωσαν τὰ ὀμμάτια των εἰς αὐτόν· καὶ »οὕτω πάντα εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται·« Πλάτ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρέμονται ὅλα, δηλ. ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ πᾶν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἢ καὶ εἶναι αἴτιος εἰς ὅλα· Πλάτ. 3) Μέσως, »Ἀναρτῶμαί τινα·« φέρω τινὰ εἰς τὰ μέρα μου, τὸν κάμνω νὰ μοὶ προσκολληθῇ, νὰ γένῃ φίλος μου, κερδαίνω τὴν ἀγάπην του· Ξενοφ. Κυρουπ. Α΄. δ΄. 4) Μετὰ Ἀπαρεμ. παίρνω ἐπάνω μου, ἐπιχειρῶ, καταχειρίζω· »ἀνηρτημένου σοῦ ἀνδρὸς βασιλέος χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν·« Ἡρδτ. 1, 90. καὶ »μαθὼν δὲ τότε τοὺς Ἀθηναίους ἀνηρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς..« 6, 88. ἀφ' οὗ

*Ἀνάρτησις, εως, ἡ· κρέματμα ἀπό τι· δέσιμον τινος ἀπ' ἄλλο τι: ὑποχρέωσις; προσκόλλημα εἴς τινα· τὸ νὰ ἀφιερονεταίτις καθ' ὅλα εἰς τὴν θέλησιν ἄλλου.

*Ἀνάρτιος, ὁ, ἡ· (ἄρτιος) ἐπὶ ἀριθμῶν· μονός, ὅστις δὲν εἶναι ζυγός »ἄρτιος, ἢ ἀνάρτιος·« τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν παιγνίδιον· ζυγὰ ἢ μόνα; καὶ κοινότερον· ζύγα, μόνα; 2). = Ἀνάρσιος.

*Ἀνάρτυτος, ὁ, ἡ· (ἀρτύω) ἀνέτοιμος, ἀτοίμαστος: ἐπὶ φαγητῶν δέ, ἄρτυστος, μὲ χωρὶς ἄρτυμα δηλ. χωρὶς μυρωδικά, τουτέστι χωρὶς κρομμύδι, κανέλαν, καρυοφύλλι καὶ τ. τ. μαγειρευμένος· καὶ ἀκολούθως ἢ ἀκόρευτος.

*Ἀναρτύω, = ἀρτύω· ἀμφ.

*Ἀναρυστήρ, ρος, ὁ· ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλοῦμεν· εὐγάνομεν ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον του, καθὼς π. χ. ὁ κουβᾶς· τὸ μεγάλον χουλιάρι μὲ τὸ ὁποῖον κενόνομεν ἢ εὐγάζομεν ζούπαν· καὶ τ. τ. Ἡσύχ. καὶ ἀναρύω· Μλ. ύσω (ἀρύω, ἀρύτω) ἀντλῶ τι δηλ. εὐγάνω κανὲν ὑγρὸν ὡς π. χ. ἀπὸ τὸ πηγάδι νερόν· ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον τῆς ζούπας μὲ τὸν ἀναρυστῆρα (μεγάλο χουλιάρι) εἰς τὸ δισκάριον (πιάτον, ταϊέρι, ταλέρι) καὶ· λ. τ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους)· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. »τοφίῃ ψυχὴν ἀναρύεται παθῶν·« ἤγουν καθαρίζει, καστρεύει ἀπὸ τὰ πάθη.

*Ἀναρχαΐζω· Μ. ίσω· κάμνω τι πάλιν ἀρχαῖον, παλαιόν· Ἀνάλεκτ. Α΄. Σελ. 501. »Ἤγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαΐσας.«

*Ἀναρχία, ας, ἡ· (ἄναρχος) ἔλλειψις ἐξουσίας, ἔλλειψις ἐξουσιαστοῦ ὑπερτάτου· Ἡρδτ. ὅπου δηλ. δὲν εἶναι βασιλεύς, ἢ ἄλλος δυνατὸς ἐξουσιαστής, καὶ καθεὶς κάμνει ὅ,τι θέλει: ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἀναρχία τὸ α΄. ἔτος (ὁ χρόνος) τῆς 94 Ὀλυμπ. ὅτε ἐξουσίαζον οἱ 30. τύραννοι. »Τῷ δὲ ἐπιόντι ἔτει, ἐν ᾧ ἦν Ὀλυμπιάς, . . ὃν Ἀθηναῖοι, ὅτι ἐν ὀλιγαρχίᾳ ᾑρέθη, οὐκ ὀνομάζουσιν, ἀλλ' ἀναρχίαν τὸν ἐνιαυτὸν καλοῦσιν..« Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 1. καὶ Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 128. ὑπὸ Βολφ. Πλάτ. Νομ. Β΄. »τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου.«

*Ἀνάρχομαι, = ἄρχομαι· ἀρχίζω πάλιν, ξαναρχίζω· Πλουτ. Συλλ. 30.

*Ἄναρχος, ὁ, ἡ· (ἀρχή) ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν γεννήσεως· οὕτω λέγεται μόνος ὁ Θεός· Θεολόγ. »ἄναρχος ὁ Θεός,« δηλ. μὴ ἔχων ἀρχὴν γεννήσεως. 2) μὴ ἔχων ἀρχηγόν, ἐξουσιαστήν· Ἰλ. Β. 703. »ἄναρχοι ἦσαν·« καὶ Πλάτ. Νομ. ΙΒ΄. »μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι..« »Ἐπίρ. ἀνάρχως.

*Ἀναρχοφωτομυστός, ὁ, ἡ· χωρὶς ἀρχὴν καὶ χωρὶς φῶς ἐξηγημένος· Ἐπιγρ. ἀμφ.

*Ἀνασαλεύω· Μ. σω· (σαλεύω) ἀνακατόνω, κουνῶ, σαλεύω, ταράζω, κουνῶντας ἢ ταράζοντάς τι κάμνω νὰ κινῆται ὑψηλά· Ἀλκίφρ. Α΄. 39. »τὴν ὀσφὺν ἀνεσάλευσεν.«

*Ἀνασάξιμος, ὁ, ἡ· (σάττω) τὸ ἀνασάξιμον, μεταλλευργεῖον, τουρκοβ. μαντέμι, τὸ ὁποῖον, ἀφ' οὗ ἀφήσουν ἀδούλευτον καὶ παραχωσθῇ ἢ στουπωθῇ, τὸ ἀνοίγουν πάλιν καὶ τὸ δουλεύουν· Ἐπιγρ. 1, σλ. 189. ὑπὸ Boeckh. παρὰ τὸ

*Ἀνασάττω. Μλ. ξω· (σάττω) ξαναχόνω λάκκον ἢ τρύπαν ὁποῦ ἐστουπώθηκεν ἢ ἐγέμισε, καὶ τὸν ξαναδουλεύω.

*Ἀνασειράζω· Μ. άσω· (σειράζω) σύρω, τραβῶ τι ὀπίσω μὲ σχοινί, ἢ μὲ τὸν χαλινόν· Ἀπολ. Ἀργον. Α΄. »πὰφ ἀνασειράζοντες ἄγον προτέρωσε κιοῦταν·« 2) παραστρατίζω τινά, τὸν κάμνω νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ· Εὐριπ. Ἱππολ. 238. »ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει, καὶ παρακόπτει φρένας.«

*Ἀνασειρασμός, οῦ, ὁ· ὀπίσω τράβιγμα· μὲ σχοινί, ἐξαιρ. μὲ τὸ χαλινάρι, π. χ. τὸ κεφάλι ἀλόγου ὁ καβαλάρης· Νεα. Χρον. ΗΑ΄. 3.

*Ἀνασεισίφαλλος, ου, ὁ, ἡ· (ἀνασείω, φαλλός) Ἐπίθ. τῶν ἑταιρίδων.

*Ἀνάσεισμα· = τῷ ἑξῆς.

*Ἀνασεισμός, οῦ, ὁ· (ἀνασείω) κίνημα, τάραγμα, σείσιμον, τίναγμα, κίνημα πράγματός τινος ὑψηλά· 2) φοβέρα, φοβέρισμα· Διον. Ἀλικ. »ἀνασεισμὸς τῶν ἀποστατῶν.«

*Ἀνασείω· ποιητ. ἀνασσείω· Μ. σω· (σείω) σείω, τινάζω, κινῶ, κουνῶ, ταράζω τι σηκόνοντάς το ὑψηλά· Ἡσίοδ. Ἀσπ. 344. »Ἀθήνη Αἰγίδ' ἀνασσείσασα·« καὶ Ξεν. Οἰκ. Γ΄. 12. »ἱμάτια καὶ στρώματα ἀνασείεται, καὶ συνθεῖναι·« »ἱστία ἀνασείω·« τραβῶ, ἀνοίγω ὁλίγωρα τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ· »ἀνασείσας τὰ ἱστία· Φιλστ. εἰς Ἀπολλω. 3, 13.: βοὴν ἀνασείειν καταχρηστικῶς· »ἔμελλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν μετὰ βοῆς·« Ἀριστφ. Ἀχαρ. 347. 2) βάνω τι εἰς κίνησιν ἢ κάμνω νὰ κινῆται ταράζων ἢ κουνῶντάς το: διεγείρω, παρακινῶ εἰς ἐπανάστασιν· 3) φοβερίζω σηκόνωντας ὑψηλὰ τὸ χέρι ἢ ἄρμα: φοβερίζω νὰ καταδώσω ἢ ἐγκαλέσω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον· — ὁ ἀόρ. Παρατατ. ἀνασείσασκε ἀντὶ ἀνασείσασκε· ἐν Ὕμ. Ἀπολ. »πάντοσ' ἀνασσείσασκε, τίνασσε δὲ νῆα δοῦρα·« 403. Δημοσθ. κατὰ Ἀριστογ. »τὴν κατὰ Δημοκλέους εἰσαγγελίαν ἀνασείσας ποι ἔτρεφεν·« 4) Διὰ σεισμοῦ καὶ κλονοβάλλω τι εἰς κίνησιν.

*Ἀνασελγαίνω· (ἀσελγαίνω) αὐθάδικα καὶ ἀδιάντροπα πειράζω, τὸ Ἰταλ. σεκάρω, ὑβρίζω, περιγελῶ τινα· Ἀριστοφ. Σφήκ. 62. »Οὐδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης· ὅπου ὅμως ὁ Dind. ἤδη ἀνασελγαινόμενος γράφει.

*Ἀνασεύω· Μλ. εύσω (σεύω, ἀμλ.) σηκόνω τι ὑψηλὰ καὶ τὸ κουνῶ· Παθητ. δὲ μετὰ μέσ. ἀορ. κατὰ συγκ. πετάχνομαι ὑψηλά· »αἷμα δ' οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο·« Ἰλδ. Λ, 458.

*Ἀνασηκόω, ῶ· Μ. ώσω· (σηκόω) ισιάζω τὸ βάρος, δηλ. βάνω τὸ φόρτωμα ἢ πρᾶγμα εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς, διὰ νὰ ἰσταθῇ τὸ βάρος· ὅπερ ἄλλως Ἀντισηκόω, λέγεται· Πολυδ.

*Ἀνασημαίνω· Μ. νῶ· φανερόνω τι διὰ σημείων.

*Ἀνασθμαίνω· Μ. νῶ· (ἀσθμαίνω) κοντανασαίνω, βαρυὰ ἀναπνέω· Ὀππ. Ἁλ. Ε΄. 212.

*Ἀναστιλάομαι μέσ. ἀποθ. (ἀνάστιλλος) ἔχω κόμην (τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου) κοριζαχτισμένην, ἀχτένιστον, ἀνακατωμένην, τὸ ἀνήφορον σηκωμένην· ἐξαιρ. ἀφίνω μέρη τῆς κόμης νὰ κρέμωνται εἰς τὸ μέτωπον λοξιασμένα· τὸ τουρκβ. φορῶ περτσέν.

*Ἀναστιλλονομάω = τῷ προηγουμ. Πλτχ. ἀμφβ.

*Ἀνάστιλος, καὶ Ἀνάστιλλος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις φορεῖ κόμην λοξιασμένην καὶ ἀχτένιστον· ἐξαιρ. καταπρὰ χαμωμένην καὶ ὑψηλὰ σηκωμένην, ἢ μέρη αὐτῆς κατασπρωμένα εἰς τὸ μέτωπον: Πλουτρχ. εἰς Κράσ. 24. »τῶν ἄλλων Πάρθων ἔτι σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν τῷ ἀναστίλλῳ κομώντων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς λέοντος· Ἀριστλ. Φυσιογ. Ε΄. περὶ Λέοντος· »ἄνωθεν τοῦ μετώπου κατὰ τὴν ῥῖνα τρίχας ἐγκλινεῖς οἷον ἀνάστιλλον· 2) δουλικόν τι κωμικὸν προσωπεῖον (προσωπίδι, τὸ Ἰταλ. παρὰ πολλοῖς συνηθέστερον λάρφα)· πιθανῶς ἐκ τῆς ἀγρίας πλεγμένης καὶ ἀμελῶς ἐχούσης κόμης τῶν δούλων (σκλάβων) οὕτω κληθέν· (ἔστι δὲ ἡ λέξις ἐν σπανίᾳ χρήσει καὶ οὔτε τὴν ὀρθογραφίαν οὔτε τὴν παραγωγὴν κεκανονισμένην ἔχουσα· ἔοικε μέντοι συγγενὴς εἶναι τῷ, ἀνασείω).

*Ἀνασιμαίνομαι· μέσ. ἀποθ. ἀντὶ ἀνασιμόω. Πολδ. 2, 73.

*Ἀνάσιμος, ὁ, ἡ· (σιμός) ὅστις ἔχει τὴν μύτην ἐπάνω μὲν βαθουλήν, κάτω δὲ σηκωτήν· τὸ κοινῶς σιαφλομύτης: ὅθεν ἐν γένει λυγισμένος ἐπάνω ἢ εἰς τὴν ἄκρην· ὅθεν καὶ ἐπὶ πλοίων. Ἀριστοτ. »ἀνάσιμα τὰ πλοῖα ποιοῦνται·« ἀφ' οὗ

*Ἀνασιμόω· ῶ, Μ. ώσω· στραβόνω, σηκόνω τὴν ἄκρην τῆς μύτης· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν θηρίων ὅταν σηκόνουν τὴν κεφαλήν, σουφρόνουν τὴν μύτην καὶ ὀσφραίνονται τὸν ἀέρα ἐπὶ πλησιαζούσης μεταβολῆς καιροῦ· Κυρίως δὲ Ἀνασιμοῦν, ἐπὶ τῶν ζώων, ὅταν τὰ ἀρσενικὰ αὐτῶν ὀσφραίνωνται κοντὰ εἰς τὰ θηλυκά. Ἡσύχ. »ἀνασιμοῦν, τὸ τὰ ζῶα πρὸς ὀχείαν ὁρμῶντα ὀσφραίνεσθαι«

*Ἀνασκαίρω (σκαίρω) πηδῶ, ῥίχνομαι τὸν ἀνήφορον χορεύωντας τὸν πηδηχτὸν χορὸν λεγόμενον.

*Ἀνασκαλεύω. Μ. σω. (σκαλεύω) ξεσκαλίζω, γυρεύω, σκαλίζω, ξεσκάφτω, ἐρευνῶ· ἀνακατόνω τι μὲ τὸ σκαλιστήρι· πολλάκις κατὰ μεταφορικὴν ἔννοιαν. Διονύσ. Ἀρεοπ. »ἐγὼ τοὺς ἀναποκειμένους ἐν σοὶ τοῦ θείου πυρὸς ἀνασκαλεῦσαι σπινθῆρας.«

*Ἀνασκάπτω, Μ. ψω. (σκάπτω) ξεσκάφτω, ξανασκάφτω, ξεπαραχόνω· ξερασκάφτω, μετασκάφτω: εὐγάνω τι μαζῦ μὲ τὰς ῥίζας του: ξερριζόνω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ κατὰ κράτος· ἐπὶ πόλεων ἐξαιρ. Δίων. »λαβὼν δ' Ἑλλάδα καὶ τὰ ἀνασκάψας, ἔπεισε καὶ τοὺς ἄλλους αὐτὸν μιμήσασθαι.« Διονύσ. Ἁλικ. Β΄. 40.

*Ἀνασκεδάζω, Ἀνασκεδάννυμι. Ἀμφ.

*Ἀνασκεδάννυμι. Μλ. -δάσω. Ἀττικ. -σκε-

δῶ· (σκεδάννυμι) διώχνω τι σκορπίζωντάς το: κατασκορπίζω. (ἄσω)

Ἀνασκέπτομαι, Μ. ψομαι. μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) προσεκτικῶς στοχάζομαι, θεωρῶ· παρατηρῶ καλά· παρατηρημαι. τύπος παρὰ τὸ, ἀνασκοπέω, οὗ ἡ χρῆσις κατ' ἐνεστ. ἀμφιβάλλεται εἰσέτι.

Ἀνασκευάζω, Μ. άσω. (σκευάζω) μαζεύω τὰ πράγματά μου, τὸ συνηθ. Ἰταλ. Ἰμπακάρω, ξανακιμπακάρω. π. χ. ὅταν θέλω νὰ μετενοικήσω. Θεὀ. Τμ. ι. 1, σλ. 245. ὑπὸ Poppo. ἐξαιρ. ἐπὶ πολεμικῶν σκευῶν· ξαναφορτόνω, φέρνω μακρύτερα ἢ μετακομίζω αὐτά, φεύγω μαζὺ μὲ αὐτά· σηκόνω τὸ στρατόπεδον καὶ ἀναχωρῶ: στέλνω μακρύτερα, παραμερίζω τὰ πράγματά μου, ἢ καὶ ἄλλων: κλέφτω, ἁρπάζω, διαγουμῶ, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω: Ἐπὶ τραπεζιτῶν, Ἰταλ. Βαγκιέρων ἢ τουρκ. σαράφιδων, σηκόνω τὸ γραφεῖον, τὸ σκριττώριόν μου Ἰταλ. ἀπὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ μεταφέρω ἀλλοῦ: ἔτι δὲ καὶ χρεωκοπῶ, τὸ Ἰταλ. βαγκερατάρω ἢ τουρκ. μουφλιζουζεύω: Ἐπὶ ῥητόρων καὶ συνηγόρων, Ἰταλ. ἀβοκάτων· ἀναιρῶ, κάμνω ἄκυρα τὰ δικαιολογήματα τοῦ ἐναντίου, ἀποδείχνω, ὅτι δὲν ἔχουν τὸν τόπον τα· ἀντιθέτως τῷ, κατασκευάζω. Πολλάκις κατὰ μέσ. διάθ. μαζεύω, ἀνασηκόνω τὰ πράγματά μου· ὅθεν ἀναχωρῶ, μισεύω: ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ ἐρημόνω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἁρπάζω, στέλλω μακρύτερα ἢ παραμερίζω τι, ἡ κατὰ μέσ. διάθ. χρῆσις τοῦ ῥήματος οὐκ ἔστι σπανία· 2) ξαναδιορθόνω, βάνω πάλιν εἰς τάξιν, ξαναχτίζω. Στρβ. ἔτι· σηκόνω ἢ μαζεύω τὴν τράπεζαν· ἐν γένει· βάνω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, εἰς τάξιν, ξαναδιορθόνω.

Ἀνασκευαστικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνασηκώσῃ, μαζώσῃ, ἢ Ἰταλ. ἰμπακάρῃ, παραμερίσῃ πράγματα, νὰ χαλάσῃ, ἐξολοθρεύσῃ, νὰ ἀναιρέσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄκυρον· 2) νὰ ξαναχτίσῃ.

Ἀνασκευή, ῆς, ἡ· ἀνασκέρισμα, παραμέρισμα πραγμάτων, ἐρήμωσμα, χάλασμα: ἀνασκευὴ τραπέζης, τὸ Ἰταλ. βαγκαρόττα, βαγκαροτίρισμα, τὸ τουρκ. μουφλιζουζλίκι· ἀντιθ. τῇ, κατασκευῇ: ἀναίρεσις ἀρθεὶς τῶν λόγων τοῦ ἐναντίου: ἐγκράτεια ἀπὸ σαρκικὰς ἡδονάς, τὸ κοινότερον, πνίξιμον ἢ ζούληγμα ἐπιθυμίας. »Ἀνασκευὴ τῆς ἐπιθυμίας«. Ἀῤῥιαν. Ἐπικ. Δ΄. Α΄. 2) Ἀνοικοδόμησις, ξαναχτίσιμον.

Ἀνασκήπτω. Μ. ψω. ἀντὶ τοῦ, Ἀποσκήπτω. Ἡρόδ. ἐμφ.

Ἀνασκησία, ας· ἡ· ἔλλειψις ἢ ἀμέλεια γυμνάσεως, ἀσκήσεως, ἀγυμνασία. Πολυδ. παρὰ τό.

Ἀνάσκητος, ὁ, ἡ· (ἀσκέω) ὅστις εἶναι ἀγύμναστος: ὅστις γυμνάζεται. Ξενοφ. Παιδ. Μ΄. 8. Ἐπῤῥ. ἀνασκήτως· ἀγύμναστα. Φιλ. »ἀνασκήτως διακειμένοις«.

Ἀνασκίδνυμι· (σκίδνημι) κατασκορπίζω διασκορπίζω, Παθητ. κατασκορπίζομαι· διασκορπίζομαι.

Ἀνασκινδυλεύω. Μ. εύσω· (σκινδυλεύω) κρεμνῶ (ς τὴν κρεμασταριάν) παλουκόνω· ὡς τό, ἀνασκολοπίζω. Πλάτ. Ἀττ. κυρίως ἀνασχινδυλεύω. Π. Μοιρ. σλ. 360. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 32.

Ἀνασκιρτάω, ῶ. Μ. ήσω· (σκιρτάω) πηδῶ εἰς τὰ ἄνω· πρὸς τὰ ὀπίσω. Πολιαιν.

Ἀνασκολοπίζω. Μ. ίσω· (σκολοπίζω)· παλουκόνω, σουβλίζω· κρεμνῶ, σταυρόνω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἀνασκολόπισις, σεως, ἡ· σταύρωμα, σούβλισμα, παλούκωμα.

* **Ἀνασκολοπισμός**· = ἀνασκολόπισις.

Ἀνασκολύπτω· ἀνασπῶ τὴν πόσθην.

Ἀνασκοπέω, ῶ. Μ. ήσω· (σκοπέω) παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς. Ξεν. Πελ. Ε΄. 11. »εἴ τις τὰ προγεγενημένα ἀνασκοποίη, πῶς ἀποβέβηκεν«. καὶ περίτινος. Δν. Ἀλκ.

Ἀνασκοπή, ῆς, ἡ· θεωρία, ἀκριβὴς ἐξέτασις. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀνασμύχω. Μ. ξω. (σμύχω, ἀσμλ.) ἐξατμίζω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον βάνωντας ὑποκάτω ὀλίγην φωτιάν: κάμνω τι νὰ σώνηται, φθείρηται. Ἀρετ. Α΄. »ταχὺ ἀνασμύχεται καὶ δάπτεται«. (ῡ)

Ἀνασοβέω, ῶ, Μ. ήσω· (σοβέω) σκιάζοντας, ἢ ξυπνάζωντας διώχνω ἢ κάμνω τι νὰ φύγῃ. Πλάτ. Ἐπ. Ζ΄. »διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσοιμι«. Παρὰ Λουκιαν. δέ, »ἔρχεται τεταρῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην«· ὅ ἐστιν, ἔχοντας ἀνατζουτζουρωμένα τὰ μαλλιὰ ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον.

Ἀνασόβησις, εως, ἡ· φυγὴ ἀπὸ σκιάξιμον, ξύπνημα.

Ἀνασπαράσσω, Μ. ξω. (σπαράσσω) κατακομματιάζω, κατακομματιάζω· τραβῶ ἢ σύρω ἐπάνω μὲ ὁρμὴν ἢ δυνατά. Εὐριπ. Βάκχ. 1093. »ῥίζας ἀνασπάραττον ἀσιδήροις μοχλοῖσι«.

Ἀνάσπασις, εως, ἡ· (ἀνασπάω) εἰς τὰ ἄνω τράβηγμα: σφίξιμον. Ἱππκρ.

Ἀνασπαστήριος, ὁ, ἡ· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τραβῇ ἀπάνω· εἰς τὸ νὰ τραβοῦν τι μὲ αὐτὸν ἀπάνω.

Ἀνάσπαστος, ὁ, ἡ· (ἀνασπάω) τραβηγμένος ὑψηλά, ἢ ἀπάνω, ἢ πέρα: τραβηγμένος νὰ ἔλθῃ ὀπίσω: ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Ἡρόδ. Ζ΄. 8. »ἀνασπάστους ποιῆσαι τοὺς Παίονας εἰς τὴν Ἀσίαν« καὶ 80. »ἐν τοῖσι τοὺς ἀνασπάστους καλεομένους κατοικίζει βασιλεὺς« καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· ἔτι δὲ καί, θηλυματικῶς φευγάτος, ξενιτεμένος: Ἐπὶ πυλῶν ἢ θυρῶν· ἀνάσπ. πύλη· ἀντὶ ἀνοιχτή. Σφκ. Ἀντ. 1085. ὅπου ὅμως ἐξυτόνως κεῖται· »καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης χαλῶσα..« 2) οἱ ἀνάσπαστοι. Ἀθην. καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Θ΄. 11. ὑποκοσυμ. »ἱμάντες«· τὰ λουρία τῶν ὑποδημάτων. ἀμφβ.

Ἀνασπάω, ῶ. Μ. άσω· ποιητ. ἀνσπάω (σπάω) τραβῶ τι ἀπάνω· ἢ ὑψηλά, ἢ ἔξω· ἀνασπῶ ἔκ τινος. »Ἡρόδ. 2, 92. »τὴν δὲ βύβλον τὴν ἐπέτειον γινομένην, ἐπεὰν ἀνασπάσωσιν ἐκ τῶν ἑλέων«. Ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων εἰς ξηρὰν ἑλκομένων, ὡς τὸ ἀνέλκω. Πνδ. Πθ 4. Ἡρδτ. 4, 153. »ἀνασπάσας δὲ ἀπίκετο ἐς τὴν Θήρην«. καὶ 7, 188. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »ἐκ χειρὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο« Ἰλδ. Ν, 574. β΄) τραβῶ, ἀντὶ ῥουφῶ, καταπίνω. Αἰσχλ. Εὐμ. 2) ἀνασπῶ τὰς ὀφρῦς, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον· ἀντὶ τοῦ ψηλόνω τὰ φρύδια, συνοφρύνω τὸ μέτωπον, κάμνω σοβαρὸν πρόσωπον. Λουκ. νεκρ. διάλγ. 10. παράβαλε Ἀλκφρ. 1, 34. L. ὑπὸ Dind. Ξνφ. Συμ. 3, 10. »τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν«. Ἀριστφ. 1069: »λόγοις ἀνασπῶ τινα«· λέγω καυχηττικά, περήφανα λόγια πρός τινα ὀνειδίζωντας, ὑβρίζωντάς τον· »τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινὶ λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολύν«. Σφκ. Αἰ. 307. 3) ἀμεταβ. τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. τραβῶ μὲ βίαν, ἁρπάζω: Ἐνεργητ. δέ, καὶ διώχνω, ἐξορίζω. Ἰσοκρ. (ᾰ)

Ἀνασπογγίζω. Μ. σω. (σπογγίζω) σφογγίζω τι μὲ σφογγάρι, τραβῶ ἢ βυζάνω ὑγρασίαν καθὼς τὸ σφογγάρι. Ἱπποκρ.

Ἄνασσα, ης, ἡ· βασίλισσα· (ἐκ τοῦ, ἄναξ)· ἔτι δὲ καὶ προσφωνητ. ἐπὶ θεαινῶν, παρ' Ὁμ. δὶς ὅστις ἐπὶ θνητῆς γυναικὸς ἅπαξ μόνον χρῆται τῇ λέξει ἐν Ὀδσ. Ζ, 149. ὁ Ἡσ. δέ, οὐδαμοῦ· ἐγένετο δὲ ἡ λέξις χρησιμωτέρα ἀπὸ Πινδάρου.

* **Ἀνασσείασκε**. Ἐπι. Παρατ. γ΄. ἑνικ. πρόσπ. ἀντὶ ἀνασσείεσκε, ἀνέσειε, παρὰ τό, ἀνασείω.

Ἀνάσσυτος, ὁ, ἡ· (ἀνασσεύω) ὅστις σύρεται, κινεῖται τὸν ἀνήφορον· ὅστις περιπατεῖ ὀπισώκωλα, ἢ κινεῖται εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀνάσσω, Μ. ξω. (Ἄναξ), βασιλεύω, ἐξουσιάζω· προστατεύω· τοῦτο ἐπὶ θνητῶν ὡς καὶ ἐπ' ἀθανάτων ἐν χρήσει. Ὁμ. συντάσσει τὴν λέξιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον δοτικῇ τοῦ ἐξουσιαζομένου λαοῦ, ἢ τόπου: εὑρηται ὅμως καὶ γενικ. συντασσόμ. »Τενέδοιο, Ἀργείων, πεδίοιο ἀνάσσω«. Ἰλδ. Α, 38. Κ, 33. Ὀδσ. Δ, 62. γενικῇ τε καὶ δοτ. ἅμα. »Τρώεσσιν ἀνάσσειν τιμῆς« Ἰλδ. Υ, 180. Ὀδσ. Ω, 30. »μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις« δηλ. μεταξὺ τῶν θεῶν. Ἰλδ. Δ, 61. »μετ' Ἀργείοισιν« Ψ, 471. »ἐν Θήβῃ ἤνασσε« Ὀδσ. Λ, 275. Ἰλδ. Π, 572. τὸ δέ, ἶφι ἀνάσσειν, κατ' ἐπίτασιν τῆς σημασίας· »κτήμασιν ἀνάσσειν«· ἐξουσιάζειν εἰς τὸν οἶκον του. Ὀδσ. Α, 402· »κτήμασιν οἶσιν« εἰς τὰ κτήματα εἰς τὸ ἔχειν του. Ὀδσ. Α, 117. Δ, 309. Παθητ. »ἀνάσσονται δμωαί«· ἐξουσιάζονται ἀπὸ ὑμᾶς. Ὀδσ. Δ, 177. ἅπαξ δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »τρὶς ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν« νὰ βασιλεύσῃ τρεῖς γενεὰς ἀνθρώπων· τοῦτ' ἔστι τρὶς φορὰς νὰ γένῃ βασιλεὺς καὶ κάθε φορὰν νὰ βασιλεύῃ τὸν καιρὸν μιᾶς γενεᾶς, δηλ. 33. χρόνους. Ὀδσ. Τ, 245. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. δὲ ἐξουσιάζω, διοικῶ, κυβερνῶ ἐν γένει. Σφκ. Φιλ. 140. »Παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται«· ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸ σκῆπτρον νὰ ἐξουσιάζῃ. Ὀχῶν ἀν. Εὐρπ.

* **Ἀνάσσω**, Ἀττ. ἀντὶ ἀναΐσσω.

* **Ἀνάστα**· ἀόριστ. β΄. προστακτ. ἀντὶ ἀνάστηθι, παρὰ τὸ ἀνίστημι.

Ἀνασταδόν. Ἐπίῤ. (ἀνίστημι) ὀρθά, ἱστάμενος. Ἰλ. Ψ. 469. »ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὕμμες ἀνασταδόν«

Ἀνασταλάω· (σταλάω) κάμνω νὰ στάξῃ. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ΄. 324.

Ἀνασταλτικός, κή, κόν. (ἀναστέλλω) ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος νὰ διώχνῃ ὀπίσω, νὰ ἐμποδίζῃ, νὰ κρατῇ τὴν κίνησίν τινος· »ἀνασταλτικὰ φάρμακα«. Ἰατρ.

* **Ἀνασταλύζω**· τό, σταλύζω, ἀσταλύζω, κατ' ἐπίτασιν. Ἀνακρ.

Ἀναστάς, άδος, ἡ· παρ' Ἀπολ. Α΄. 789. Παστάς.

Ἀναστάσιμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἀνάστασιν.

Ἀνάστασις, εως, ἡ· γενικ. εως, Ἰων. ιος (ἀνίστημι) σήκωμα, τὸ νὰ σηκώνηται ἢ σηκωθῇ τις πλαγιασμένος ἢ καθήμενος· ἐξαιρ. προσήκωμα, εἰς τιμήν τινος. Πλάτ. Πολ. 4, 4: σήκωμα ἀπὸ τὸν ὕπνον· »ἀνάστ. ἐξ ὕπνου« Σφκ. Φιλ. 276: »ποίαν ἀνάστασιν δοκεῖς αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε«; σήκωμα ἀπὸ ἀῤῥωστείαν· ἀνάῤῥωσις, ἤτοι ξανασηκωμα: τὸ νὰ σηκωθῇ τις ἀπὸ ἐνέδραν, ἤτοι ἀπὸ κανένα καρτέρι ὅπου κάθεται καὶ παραμονεύει: Ἐπανάστασις: σήκωμα ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ἔρχομος εἰς ἄλλον τόπον· δηλ. τὸ νὰ ἀφήσῃ τις τὴν πατρίδα του καὶ νὰ κινηθῇ νὰ ζήσῃ εἰς ξένον τόπον· 2) ἐνεργτ. σήκωμα· ἀπάνω, ἵδρυσμα, ξύπνισμα: Εὐρπ. Φοιν. 581. »ἀνάστ. τειχῶν«· ξαναχτίσιμον. Δμσθ. β΄) κατ' ἐχθρικὴν σημασ. διώξιμον, ἐξόρισμα ἀπὸ τὴν πατρίδα: χαλασμός, ἀφανισμὸς τῆς πατρίδος. Δμσθ. ἐν γένει· αἰτία τοῦ νὰ ἀφήσῃ τις τὴν πατρίδα του καὶ νὰ

πηγαίνη εἰς τὰ ξένα· «ἀπικόμενοι δὲ ἐς Σάμον οἱ Ἕλληνες ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅκη χρεὼν εἴη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι». Ἡρδτ. 106. γ) Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἡ ἐκ νεκρῶν ἔγερσις· ἀνόρθωσις τοῦ πεσόντος καὶ διαλυθέντος· ἡ ἄνωθεν στάσις· 2) μετωνυμικῶς· «ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις» ἀντὶ τοῦ, οὐ δέομαι βοηθείας ἑτέρας· ἀπ' ἐμαυτοῦ πάντα ποιῶ. Χρυστ. «περίπτωσιν ἀνάστασιςα» ἡ εἰς ἀθανασίαν καὶ αἰώνιον ζωὴν μετάπλασις τῶν φθαρτῶν ἀνθρώπων. Θεοφύλ. Μεταφρ. ἡ ἐκ τοῦ πτώματος τῆς ἁμαρτίας ἀνόρθωσις· 3) ἡ ἐν τῇ ἀναστάσει κρίσις τοῦ Θεοῦ. Χρυστ. 4) παλιγγενεσία, ἀναστοιχείωσις, ἀποκατάστασις εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς φύσεως. Θεοδρτ. «ἀνάστασιν σωμάτων περιμένομεν· τοῦτο γὰρ καὶ ἡ προσηγορία δηλοῖ· ἀνάστασις γάρ, ἡ ἄνωθεν στάσις· τὸ σῶμα δὲ ἐστι τὸ φθειρόμενον καὶ διαλυόμενον καὶ εἰς χοῦν μεταβαλλόμενον· τῆς γὰρ ἀθανάτου ψυχῆς οὐκ ἀνάστασις, ἀλλ' ἐπάνοδος γίνεται πρὸς τὸ σῶμα».

Ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ· (ἀνίστημι) ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής. Αἰσχύλ. Χοηφ. 300. «χθονὸς ἀναστατῆρα».

Ἀναστατήριος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀνάστασιν, εἰς [illegible]· ἐπίθετ. [illegible], τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον, ὅταν ἐσηκώνοντο ἀπὸ ἀρρωστίαν. Ἡσχ.

Ἀναστάτης, ου, ὁ. = Ἀναστατήρ. Αἰσχύλ.

Ἀναστατικός, κή, κόν. = ἀναστάσιμος. Ἐπίρρ. καὶ Ἀναστατικῶς.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ· (ἀνίστημι) σηκωμένος, σκασμένος, ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἢ φυγάτος εἰς τὴν ξενητείαν. «φέρε στήσωμεν ἡμέοις αὐτῶν βασιλέα· καὶ οὕτω ἥ τε χώρη εὐνομήσεται, καὶ αὐτοὶ πρὸς ἔργα τρεψόμεθα, οὐδὲ ὑπ' ἀνομίης ἀνάστατοι ἐσόμεθα». Ἡρδτ. 1, 97. καὶ 7, 118: Ἐπὶ πόλεων καὶ πολιτειῶν· ἠρημωμένη, διαγουμισμένη, χαλασμένη· «ἀνάστατον ποιεῖν, ἀνάστατον γίγνεσθαι». Ἡρδτ. 1, 155, 178. 7, 56. καὶ ἀλλαχοῦ. «Ἀνάστατοι γίνονται αἱ πόλεις». Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β'. 29. ἐνίοτε μετὰ γεν. Πλουτάρχ. «χαρίτων ἀνάστατος συμποσίων» σπανιώτερον δουλωμένος, ὑποταγμένος = ὑποχείριος. Ἡρδτ. 1, 177. 2) ἐπιθετ. ὁ ἀνάστατος, ἐν Ἀθην. καὶ εἶδος ἄρτου οὕτω καλουμένου «ἀνάστατος ἄρτος» ἴσως ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ῥεβιθένιον ψωμί. Valck. Adon. σελ. 398. B.

Ἀναστατόω, ῶ. M. ώσω. (ἀνάστατος) ἀνασηκώνω τινὰ· τὸν διώχνω ἀπὸ τὴν πατρίδα του· τὸν ἐξορίζω· τὸν κάμνω ἐπαναστάτην· ἐρημάζω, διαγουμίζω, χαλνῶ κατὰ κράτος πόλιν ἢ τόπον τινά· ἔστι δὲ ἡ λέξις νεωτέρα· ἀντὶ ἀνίστημι, ἢ Ἀνάστατον ποιῶ. ἀφ' οὗ

Ἀναστάτωσις, εως, ἡ· χαλασμός, φθορά, ἐρήμωσις, ἀφάνισμα. Εὐστάθ.

Ἀνασταυρόω, ῶ. M. ώσω· (σταυρόω) σταυρόνω, κρεμνῶ, παλουκόνω τινὰ = ἀνασκολοπίζω. Ξεν. Ἀναβ. Γ'. 1. «ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν ἀνεσταύρωσεν». ἀφ' οὗ

Ἀνασταύρωσις, εως, ἡ· σούβλισμα, παλούκωμα, σταύρωμα.

Ἀνασταχνόω = ἀνασταχύω. Ἀπολλ. Ῥόδ.

* **Ἀνασταχύω** (στάχυς) αὐξάνω, τραχύνω, γίνομαι ψηλὸς καθὼς τὸ στάχυ· εὐγάνω στάχυα ἢ σταχόνω.

Ἀναστεγνόω, ῶ. M. ώσω· (στεγνόω) ἀκολλῶ δύο πράγματα ἐν μὲ τὸ ἄλλο. Ἀθην.

Ἀναστείβω. τὸ στείβω κατ' ἐπίτασιν. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σελ. 287.

* **Ἀνάστειος**, ὁ, ἡ (ἀστεῖος) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ πόλιν· ὅθεν χωριάτης, ἀπολίτευτος, χονδρός, ἀπελέκητος.

Ἀνάστειρος, ὁ, ἡ· (στεῖρα) ἐπὶ πλοίων· μὲ ὑψηλὴν πρῶραν· τοῦ ὁποίου ἡ πρῶρα εἶναι ὑψηλή. Πολυβ. «ἀναστείρου τῆς νεὼς οὔσης».

Ἀναστείχω· (στείχω) πηγαίνω τὸν ἀνήφορον, ἀνηφοριάζω. Εὐστάθ.

Ἀναστέλλω, M. ελῶ. (στέλλω) στέλνω, σηκόνω ὑψηλά. «Ἀναστέλλω ὀκωπάς». Ἐπιγρ. σηκόνω τὰ μμάτια, ἢ κυτάζω ἀπάνω: ἐξαιρέτως ἐπὶ φορεμάτων· σηκόνω, μαζεύω, ἢ κρατῶ ἀπάνω τὸ φόρεμά μου διὰ νὰ μὴ σύρηται, σβαρνίζηται· «ἀνεσταλμένας προτευρεῖν». Πλουτχ. «ἀνεσταλμένος χιτώνων ἐπανωφόρεμα μαζωμένον, ἀνασκωμπωμένον». Ἰδὲ ἀνασύρω· β') ἀνοίγω πάλιν, ξανανοίγω. Εὐρπ. Βάκχ 685. 2) στέλνω ὀπίσω, διώχνω ὀπίσω: ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἤτοι δὲν ἀφίνω νὰ κινῆται ἔμπρος: ἐμποδίζω τι ἀπό τινα, δηλ. διαφεντεύω τινα· «ἀναστέλλω τί τινος» π. χ. ἐμποδίζω ἐχθρικὸν στράτευμα τοῦ νὰ ὁρμήσῃ που. Ξνφ. καὶ Θκδ: Παθητ. διώχνομαι ὀπίσω· ὅθεν γυρίζω, ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω «ποξευόμενοι δὲ ἀνεστέλλοντο». Θκδ. προσποιοῦμαι, ἤτοι καμόνομαι ὡς νὰ θέλω νὰ τραβηχθῶ ὀπίσω, ἢ νὰ σταθῶ, νὰ μὴ κινηθῶ ἔμπρος. Πολύβ. ὑπεκρίνομαι, ἢ καμόνομαι: ἔτι δὲ, καὶ ἀποβάλλω, ἢ δὲν δέχομαί τι, ἀρνοῦμαι ἢ λέγω ὄχι: ἐγκρατεύομαι· π. χ. «ἀναστέλλομαι τροφήν». Αἰλ. Ἱστ. Ζώ. 2, 14.

Ἀναστενάζω. M. ξω. = ἀναστένω. Ἡρδτ. 1, 86. Σφκ. Αἰ. 931.

* **Ἀναστεναχίζω**· ἀναστενάζω βαθυά, θρηνῶ μεγαλοφώνως· «ὡς πυκίν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζ' Ἀγαμέμνων νειόθεν ἐκ κραδίης». Ἰλδ. K, 9.

* **Ἀναστενάχω** (στενάχω) ἀναστενάζω δυνατά, θρηνῶ, κλαίω μὲ βαρεῖς ἀναστεναγμούς· μετὰ αἰτιατ. «ὣ ἔνι κεῖται Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί». Ἰλδ. Ψ, 211. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. «παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες». Σ, 315.

* **Ἀναστένω** (στένω) ἀναστενάζω, παραπονοῦμαι.

* **Ἀνάστερος**, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄναστρος.

* **Ἀναστεφανόω** (στεφανόω) στεφανόνω, ἢ τὸ πολλοῖς σύνηθ. Ἰταλ. κορονιάζω.

Ἀναστέφω. M. ψω· (στέφω) στεφανόνω, δένω τι ὁλόγυρα ὡς στεφάνι. Πλούτ. Θησ. κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον.

Ἀναστηλόω. M. ώσω. (στηλόω) στήνω στύλον· βάνω τι ἐπάνω εἰς στύλον νὰ φαίνηται εἰς τιμήν τινος, εἰς ἐνθύμησιν. Πλούτ. «εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας» ὅθεν

Ἀναστήλωσις, εως, ἡ· στήσιμον στύλου· βάλσιμον πράγματός τινος ἐπάνω εἰς στύλον ἢ Ἰταλ. κολόναν. Ἡφαιστ. «ἀναστήλωσις τοῦ λέοντος».

Ἀνάστημα, τος, τό· (ἀνίστημι) βάλσιμον τινος ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε ὑψηλόν· σήκωμα ὑψηλά: ὕψωμα ἢ ψήλωμα π. χ. βουνοῦ, λόφου καὶ τ. τ. μέγεθος σώματος ζωντανοῦ· τὸ Ἰταλ. στατοῦρα, ἢ τουρκοβ. μπόϊ· «ἀνάστημα βασιλικὸν» ἀντὶ βασιλικὴ μεγαλειότης. Διόδρ.

Ἀναστηρίζω. M. ξω. (στηρίζω) στήνω τι ἐπάνω εἰς στερεὸν θεμέλιον· στήνω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι διὰ τιμὴν ἢ ἐνθύμησιν. Ἀνάλεκτ. Σελ. 233. «πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης».

* **Ἀναστησείω**· ἐφετικὸν ῥῆμα, παρὰ τὸ ἀνίστημι· ἀγαπῶ, θέλω, ἔχω ὄρεξιν νὰ στήσω τι ὀρθὸν, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε ὑψηλόν· νὰ σηκώσω τι ὑψηλὰ, νὰ τὸ βάλω εἰς ψήλωμα διὰ νὰ φαίνηται.

Ἀναστίζω. M. ξω. (στίζω) κάμνω σημεῖον εἰς τίποτε βάνοντας ἐπάνω ἀναμμένον σίδηρον· καθὼς σημειόνουν ἄλογα, βόϊδια, καὶ πολλοὺς κακούργους.

Ἀναστοιβάζω. M. σω. σπρώχνω πρὸς τὰ ὀπίσω. Νικήτ. Χρον. B'. 6.

Ἀναστοιχειόω. M. ώσω. μεταπλάθω, μετασχηματίζω· παρὰ δὲ Γρηγ. ἀντὶ τοῦ, ἀναλύω τι εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη στοιχεῖα.

Ἀναστοιχείωσις, εως, ἡ· μετάπλασις, καὶ ἀνάλυσις πράγματός τινος εἰς τὰ, ἐξ ὧν συνετέθη· 2) ἀνάπλασις· ἰδὲ Ἀνάστασις. 4. Γρηγ. Νύσ. εἰς Πουλχ. «Τοῦτο γὰρ ἡ ἀνάστασις, ἡ εἰς τὸ ἀρχαῖον τῆς φύσεως ἡμῶν ἀναστοιχείωσις». Καὶ ἐν τῷ βαπτίσμ. «ἡ ἄνωθεν γέννησις, ἀναστοιχείωσίς τις τοῦ ἀνθρώπου γίνεται» = μεταστοιχείωσις, καὶ μεταποίησις.

Ἀναστοιχέω, ῶ. M. ήσω. Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ. Δ'. 114. «τὴν φωνὴν ἀναστοιχήσας ἄνω» ὑψώσας. ἀμφ.

Ἀναστολή, ῆς, ἡ· (ἀναστέλλω) ὀπίσω ῥίξιμον ἢ χτύπημα, ἀνασήκωμα ἤτοι τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε νὰ στέκῃ ἀνασηκωμένον ἢ ὑψηλό. π. χ. παρά. Πλούτ. «ἀναστολὴ τῆς κόμης» 2) γύμνωμα ἢ ἄνοιγμα πληγῆς ὅταν τραβῇ τις ὀπίσω τὸ κρέας ταινίζοντάς την· χειρουργ. λέξις.

Ἀναστομόω, ῶ, M. ώσω. (στομόω) ἀνοίγω στόμιον ἢ τρύπαν εἰς τι, κατὰ σημασίαν ἐκτάσεως, δηλ. διὰ νὰ τὸ κάμω πλατύτερον, ἢ φαρδύτερον· ἐξαιρ. τὸ μέρος ὅπου ξετρέχει ποταμὸς, ἢ λάκκος. Ξεν. Παιδ. Z. ζ. 15. «ἀνεστόμωσε τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμόν». Μέταξ. «Χεῖλος φάρυγγος ἀναστόμωσον τεὸν ἐστιν» ἄνοιξαι τὰ χείλη τοῦ στόματός σου. Εὐρπ. Κυκ. 357. Παθητ. «ἀναστομοῦνται ποταμοὶ» ἀντὶ χύνονται, ξετρέχουν· 2) στενεύω τὸ στόμιόν τινος, τὸ περιορίζω, τὸ συμμαζόνω. Ἀρστλ. Κοσμ. 3. — 3) ὀξύνω τι, ἀκονῶ, ἢ τὸ κάμνω σουβλερὸν, κοφτερόν: Μεταφορ. γαργαλίζω τὸν οὐρανίσκον τοῦ στόματος, προξενῶ ὄρεξιν.

Ἀναστόμωσις, εως, ἡ· ἄνοιγμα, φάρδεμα· στόμιον, ἤτοι ὁ τόπος ὅπου ξετρέχει, ξεχύνεται ποταμὸς εἰς θάλασσαν, ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· λάκκος εἰς ἄλλον λάκκον ἢ ποταμὸν καὶ τ. τ. 2) στένευμα, συμμάζωμα, περιόρισμα στομίου τινος· 3) γαργάλισμα, παρακίνημα εἰς ὄρεξιν.

Ἀναστομωτήριος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

Ἀναστομωτικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀνοίγῃ, φαρδύνῃ, κάμνῃ κοφτερὸν, σουβληρὸν, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ προξενῇ ὄρεξιν φαγητῶν.

Ἀναστοναχέω, ῶ. M. ήσω. καὶ

* **Ἀναστοναχίζω** = ἀναστένω.

Ἀναστραγαλίζω, ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ, Ἀστραγαλίζω. Ἀθην.

Ἀναστράγαλος, ου, ὁ, ἡ· (ἀστράγαλος) ὅστις δὲν ἔχει ἀστραγάλους ἤτοι ζάρια· μὲ χωρὶς ζάρια.

Ἀναστρατεύομαι, M. σομαι. μέσ. ἀποθτ. (στρατεύομαι) ὑπάγω ἐκ δευτέρου εἰς πόλεμον, εἰς ἐκστρατείαν· τοῦ ἐνεργ. ἀναστρατεύω, χρῶνται μόνον οἱ μεταγενέστ. κατὰ σημασ. τοῦ στρατολογῶ.

Ἀναστρατοπεδεία, ας, ἡ· εἰς τὰ ὀπίσω μετάθεσις τοῦ στρατοπέδου: ξεκίνημα τοῦ στρατεύματος· παρὰ τό.

Ἀναστρατοπεδεύω. M. εύσω· (στρατοπεδεύω) ἀλλάζω τὸν τόπον τοῦ στρατοπέδου, τραβῶ ἢ κάμνω παρακοπίσω τὸ στρατόπεδον. Διον. Ἀλικ. Γ'. 55.

Ἀνάστρεμμα, τος, τό· γύρισμα τῶν ὀφθαλμῶν ἄνωθεν κάτωθεν. Ξεν, Κυνηγ. Δ'. 4. «ἐμβλεμμάτων εἰς τὴν ὕλην, καὶ ἀναστρεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας».

* **Ἀναστρεπτέον**. Ῥητ. Ἐπίρρ. πρέπει νὰ ἀναστρέψῃ ἢ ἀναστρέψῃ τις.

Ἀναστρέφω, M. ψω. (στρέφω) γυρίζω τι εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἀναποδογυρίζω, «... δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐυπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃ-

σι πέσωσιν..» Ἰλιάδ. Ψ, 436. καὶ πόρος ἀνεστραμμένος ἐν τῇ ζητήσει. Ἡρόδ. 6, 47: γυρίζω, στρέφω γυρίζω τι, ὥστε τὸ ἔμπροσθεν μέρος νὰ ἔλθῃ ὀπίσω. Ξεν. Ἀνάβ. 4, 3, 29. «ἐπειδὰν δὲ ἀναστρέψωσιν οἱ πολέμιοι, καὶ .. ἀναστρέψαντας ἐπὶ δόρυ ἡγεῖσθαι μὲν τοὺς οὐραγούς..»: ἀναγυρίζω τὸ χωράφι, δηλ. ὀργόνω. «Εἰ οὖν ἀρχοίμεθα, ἔφη, ἐροῦν τὴν γῆν χειμῶνος, .. καὶ τὴν πόαν ἀναστρεφομένην, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τηνικαῦτα κόπρον μὲν τῇ γῇ ἤδη παρέχειν..» Ξεν. Οἰκ. 16, 11. β') ἐκ δευτέρου μεταστρέφω ἢ ξαναγυρίζω τι· ἐν γένει, ἐπαναλαμβάνω λόγον ἢ πρᾶξίν τινα. Ἀμεταβ. στρέφω, γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου, γυρίζω ὀπίσω. Τὸ ἀναστρέφον μετοχ. λέγεται ποίημά τι, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ διαβάσῃ τις ἀνάστροφα, δηλ. ἀπὸ τὸ τέλος πρὸς τὴν ἀρχήν του. Ἰδὲ ἀνακυκλικός. 2) Παθητ. μετὰ μέσ. Μέλ. ἀναστρέφομαι· ἔρχομαι διὰ ὑποθέσεις εἰς ξένον τινὰ τόπον. «ἐξέσται (τοῖς πολεμίοις) ἐν τῇ χώρᾳ ἀναστρέφεσθαι ἄνευ μάχης». Ξεν. Κ. Π. 8, 8. καὶ Ὀδυσ. Ν, 326. «οὐ γὰρ ὀΐω ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν' ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι».: Καταγίνομαι εἴς τι ἔργον· «ἐὰν δ' ὁρᾷ καὶ ὑπὸ πλήθους ποτὲ στρατευμάτων τῶν ἔργων στερηθῶσιν οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι». Ξεν. Οἰκ. 5, 13. τοιοῦτον καὶ τό, «καὶ ταῦτα οὐ μόνον πράττων ἔχαιρεν, ἀλλὰ καὶ ἐνθυμούμενος ἠγάλλετο, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσαις εὐφροσύναις ἀνεστρέφετο, τὸν δὲ βάρβαρον ἑώρα, εἰ μέλλοι..» Ξεν. Ἀγησ. 9, 4: τριγυρίζω, ἢ κάμνω γύρους καθὼς ὁ ἥλιος εἰς τὸν οὐρανόν, δηλ. καταγίνομαι προσέχων παντοῦ καὶ φροντίζων καθ' ὅλους τοὺς τρόπους διά τινα σκοπόν μου. «καὶ ὅταν αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται .. πάλιν αὖ τρέπεσθαι καὶ προσχωρεῖν, καὶ ἐνταῦθα τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα ἂν μάλιστα ἡμᾶς ὠφελοίη»; Ξεν. Ἀπομ. 4, 8: Εἰς τὸ πολεμικὸν ἰδίωμα· γυρίζω ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν· κλίνας εἰς αὐτὸν στέκομαι ἀντικαραγωγμένος· τὸν προσμένω ἀτάραχος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον· τρέπομαι εἰς φυγήν, φεύγω. Παθητ. δὲ τό, ἐμοὶ τοῦτ' ἀνέστραπται. Ξεν. Ἱέρ. 4, 5. ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμένα εἶναι τὸ ἐναντίον.

Ἀναστρολόγητος, ὁ, ἡ· (ἀστρολογέω), ὅστις δὲν ἔμαθε, δὲν ἠξεύρει τὴν ἀστρολογίαν. Στράβ.

*Ἄναστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον) χωρὶς ἄστρα, ὅστις δὲν ἔχει, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκονται, δὲν φαίνονται ἄστρα.

Ἀναστροφάδην, Ἐπίρ. (ἀναστρέφω) ἀνάστροφα, ἀνάποδα. Ἡσύχ.

Ἀναστροφή, ῆς, ἡ (ἀναστρέφω) γύρισμα ἢ στρέψιμον εἰς τὸ ἄλλο μέρος, κυβέρνησις πράγματός τινος π. χ. τοῦ ἁμαξίου ὅταν σύρηται ἀπὸ τὰ ἄλογα. Ξεν. Παιδ. Ε'. δ'. 18. «Ἅρμα ἠλίσκετο ἐν τῇ ἀναστροφῇ»· δηλ. ἐν ᾧ ἐγύριζεν· τὸ νὰ φέρῃ τις γύρους εἰς ἕνα πρᾶγμα καταγινόμενος εἰς αὐτό. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ τίποτε· εἰς τὸν ὁποῖον διατρίβει ἢ ἀπερνᾷ τὸν καιρόν του. Κατοικία, πραγματεία, ἢ πάρσιμον, δόσιμον. Συναναστροφή· διαγωγὴ ἤτοι φέρσιμον τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἀσχολία, ἤτοι τὸ νὰ καταγίνηταί τις εἰς τίποτε, νὰ ἀπερνᾷ τὸν καιρόν του μὲ τίποτε. Ἀναβολή, ἤτοι τὸ νὰ τραβᾷ τις τὸν καιρὸν ἔμπρος, νὰ χτυπᾷ τὴν δουλειάν ὀπίσω: ἐν γένει ὡς τό, διατριβή: γύρισμα πάλιν ὀπίσω ἀπὸ τὴν φυγήν, ξαναγυρισμὸς εἰς τὴν μάχην, τὸ ἰταλ. πολλοὶς γυροστρέψαι εἰς τὴν μπατάλιαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 3. «ἐδίωκεν καὶ μηκέτι δοῦναι αὐτοῖς ἀναστροφήν». παρὰ Γραμμ. ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου· ἀπὸ τῆς λήγουσης ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν ἐξαιρ. εἰς τὰς προθέσεις, ὅταν βάλλωνται ὀπίσω τῆς λέξεως μὲ τὴν ὁποίαν συντάσσονται. π. χ. Ἄπο, ἀντὶ Ἀπό.

Ἀνάστροφος, ου, ὁ, ἡ· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρισμένος, ἀναποδογυρισμένος. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀναστρόφως, Ἐπίρ. ἀνάποδα, ἀναποδογυρισμένα.

*Ἀναστρωπή· ἡ· κωμικὴ λέξις παρὰ τό, ἀναστρέφειν τὰς ὦπας ἀστείως ἐσχηματισμένη εἰς παραγωγὴν ἀπ' αὐτῆς τοῦ, ἀστραπή. Πλάτ. Κρατ. σελ. 409. C. «ἡ δὲ ἀστραπὴ ὅτι τοὺς ὦπας ἀναστρέφει, ἀναστρωπὴ ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλωπισθεῖσα κέκληται».

*Ἀναστρωφάω· ποιητ. ἀντὶ ἀναστρέφω· γυρίζω, στρέφω τι πρὸς ὅλα τὰ μέρη. «Ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα, πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα μὴ..» Ὀδυσ. Φ. 395.

*Ἀναστυφελίζω· τὸ στυφελίζω κατ' ἐπίτασιν.

*Ἀναστύφω = στυγνάζω· ἔχω λυπηρὸν ἢ σοβαρὸν πρόσωπον· 2) = ἀναστύω· λέξις κωμικὴ. Ἡσύχ. Πολδ. 2, 176. (ῡ)

*Ἀναστύω, τὸ στύω κατ' ἐπίτασιν (ῡ)

Ἀνασύνταξις, εως, ἡ (ἀνασυντάσσω) μεταβολὴ καὶ διορισμὸς τῆς εἰς τὸν πόλεμον εἰσφορᾶς τὸ ἰταλ. κοντριμπουτσιόνε ντὲ γκουέρρα· τουρκιστί ..., ἀναλόγως κατὰ τὴν κατάστασιν τῶν πολιτῶν. Ἁρποκρ. «Ἀνασύνταξίς ἐστιν, ὅταν τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις δέξῃ τῷ δήμῳ χρῄζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας· καὶ Ἀνασυντάττειν, τὸ ἀναθεωρεῖν τὸ στήσιον δόσιμον τοῦ πλήθους, καὶ διορίζειν τὰ δόξαντα».

*Ἀνασυντάσσω, Μλ. ξω. (συντάσσω) ξαναδιορίζω τὰς εἰσφορὰς ἢ τὸ δόσιμον τῶν πολιτῶν διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, ξετιμώντας ἐκ νέου τὴν κατάστασιν καθενός.

Ἀνάσυρμα, τος, τό· πᾶν ὅ,τι εἰς τὰ ἄνω σύρεται· λέξ. κωμικὴ ἐπὶ τῶν λαθραίως γεννωμένων νόθων παιδίων. Εὔβουλ. «ἀνάσυρμα παρθένου»· παρὰ Πολυδ. κυρίως σημαίνει τὸ εἰς τὰ ἄνω σηκωμένον, τραβηγμένον.

Ἀνασυρτόπολις, εος, ἡ· παρὰ Σουΐδ. ἐσφαλμένον, ἀντί, Ἀνασυρτόπεπλος· παρὰ τὸ Ἀνασύρεσθαι τὸν πέπλον. Ἐπίθ. ἀναισχύντου τινὸς ἑταιρίδος.

Ἀνασύρω. Μ. υρῶ. (σύρω) ἀνασέρνω, τραβῶ ἐπάνω, σηκόνω, ξεσκεπάζω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἱματίων, ἢ φορεμάτων· ὅθεν γυμνόνω τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Διογ. Λαέρτ. «πότερον δὲ τοῦτ' ᾔδει Στίλπων, τὴν Ἀθηνᾶν μὴ εἶναι θεόν, ἀλλὰ θεάν; ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο»; Μέσ. ξεσκεπάζομαι, σηκόνω τὰ φορέματά μου ἐπάνω· ἡ μετοχ. ἀνασεσυρμένος, η, ον, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφορ. ἀναίσχυντος, ἀνέντροπος, τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν ξεσπίτωτος· παρὰ Συνεσ. «κωμῳδία ἀνασεσυρμένη», δηλ. χωρὶς ἐντροπήν, ἀδιάντροπος, ἐναντία εἰς τὴν χρηστοήθειαν. (ὑστ. υρῶ. Μλ. υρῶ)

Ἀνασφαδάζω. Μ. σω. (σφαδάζω) πηδῶ, ἢ χτυπῶ μὲ τὰ ποδάρια τὴν γῆν ἀπὸ πόνον, λύπην, θυμόν. Σουΐδ.

Ἀνασφάλλω. Μ. λῶ. (σφάλλω) σηκόνω τινὰ ὅπου ἔπεσεν. Οὐδέτ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγιείαν μου ἔκ τινος ἀρρωστείας. 2) πέφτω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀνασφραγίζω. Μ. ίσω, (σφραγίζω) χαλῶ τὴν βοῦλαν, ξεβουλόνω.

*Ἀνασχέθω· ἄχρηστος ἐνεστ. ἀφ' οὗ ὁ Ἐπικ. ἀόρ. ἀνέσχεθον, ἀνασχεθεῖν = ἀνέσχον, ἀνασχεῖν· παρ' Ὁμ. καὶ ἄλλοις Ἐποποιοῖς χρήσιμον· ἰδὲ ἀνέχω.

*Ἀνασχεῖν· ἀπαρέμφ. ἐνεργητ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀνέχω.

*Ἀνασχέσθαι· ἀπαρέμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀνέχω.

Ἀνάσχεσις, εως, ἡ· (ἀνέχομαι) τὸ νὰ ἀνεχθῇ τις τίποτε, τὸ νὰ ὑπομένῃ, νὰ ὑποφέρῃ τι· τὸ ἰταλ. τολεράντσα. Πλούτ. «ἀνάσχεσις τῶν δεινῶν»· 2) «ἀνάσχεσις ἡλίου»· ἡ ἀνατολή· ἰδὲ ἀνατολή, ἀνοχή.

Ἀνασχετός, τή, τόν. (ἀνέχομαι) ὑποφερτός. τὸν ὁποῖον ὑποφέρει τινάς. Ποιητ. ἀνάσχετος· «οὐ γὰρ ἔτ' ἀνασχετὰ ἔργα τετεύχαται..» Ὀδυσ. Β, 63. Ἡρόδ. 3, 81. «καίτοι τυράννου ὕβριν φεύγοντας ἄνδρας, ἐς δήμου ἀκολάστου ὕβριν πεσεῖν, ἐστὶ οὐδαμῶς ἀνασχετόν»· καὶ 7, 165. καὶ Εὐριπ. Ἀνδρ. 600. «δρόμους, παλαίστρας τ', οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοί, κοινὰς ἔχουσι»· προκριτώτερος δὲ ὁ ἐξυτονούμενος τύπος· ἄλλως δέ, ἀνεκτός.

Ἀνασχέω, ῶ. Μ. ήσω. ἄχρηστος ἐνεστ. ἀφ' οὗ εἰώθασι παράγειν τὸν τοῦ ἀνέχω ἀόριστ. ἀνασχεῖν.

Ἀνασχίζω. Μ. ίσω. (σχίζω) σχίζω, κατασχίζω. ξεσχίζω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἐν γένει, κόφτω, κομματιάζω.

Ἀνασχινδυλεύω. Ἀττ. ἀντὶ ἀνασκινδυλεύω.

Ἀνασώζω. Μ. ώσω. (σώζω) γλυτόνω τι ἀπό τινος κινδύνου, τὸ ὁποῖον ἐστοχάζετο ὡς χαμένον, τὸ φέρω πάλιν εὐτυχῶς ὀπίσω· τὸ ἀποκαταστήνω πάλιν εἰς τὴν πρώτην καλὴν κατάστασίν του· τὸ κάμνω πάλιν ἐδικόν μου· κατὰ μέσ. διαθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. «καὶ οὕτω ἀνεσώσαντο τὴν ἀρχὴν Μῆδοι, καὶ ἐπεκράτεον τῶνπερ καὶ πρότερον»· 1, 160. καὶ 3, 65, 73. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐνεργ. φυλάγω εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου τίποτε, δὲν τὸ ἀλησμονῶ· «μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίην ἐδίωκε ἀνασώζων ἐκεῖνο τὸ ἔπος, τὸ εἶπε Ἀρίστων τότε..» Ἡρόδ. 6, 65: Ἀνανεόνω, διατηρῶ, δείχνω ἄξιον τὸν ἑαυτόν μου διά τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀνήκει· «ἀλλ' αἰσχυνόμενοι, εἰ παρόντες μηδὲν ὠφελήσειαν τοὺς συμμάχους, ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέρραξαν, ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν». Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 16.

*Ἀναταινύω. Μλ. ύσω. (τανύω) = ἀνατείνω ποιητ.

Ἀναταράσσω, Ἀττ. Ἀναταράττω. Μ. ξω. (ταράσσω, ἀμλ.) καταταράζω τι, ἀνακατόνω, θολόνω· «ἀναταρ. οὖρον». Ἱπποκρ. ὅθεν συγχύζω, προξενῶ ταραχήν, ξηπάζω, σκιάζω, φοβίζω, βάνω εἰς ἀταξίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. ζ. 19.

Ἀνάτασις, εως, ἡ· (ἀνατείνω) τέντωμα, τάνυσμα, ἐξάπλωμα κατὰ μάκρος καὶ ὕψος· σήκωμα τῆς χειρὸς ἐπάνω πρός τινα εἰς φοβέρισμα. Πολύβ. «καταπλαγέντες τὴν ἀνάτασιν τοῦ Φιλίππου ἐπανῆλθον»· καὶ Πλούτ. εἰς Κατ. «ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθεῖσα».

Ἀνατάσσω, Ἀττ. Ἀνατάττω. Μ. ξω. (τάσσω) διατάζω, βάνω εἰς τάξιν ἢ καθὼς ἀπαιτεῖ ἡ τάξις. Μέσ. ξαναλογαριάζομαί τι καὶ τὸ μεταεξετάζω ἢ τὸ σκέπτομαι κατὰ τάξιν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. Ἐξαιρ. Θεωρήματα, ἢ καὶ ἄλλα ἐπιστημονικὰ ἀντικείμενα. Πλούτ. «ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀνατάττόμενος τὰ μαθήματα, καὶ μελετῶν»· καὶ Λουκ. «ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν».

Ἀνατατικός, κή, κόν· (ἀνατείνω) ὅστις συνηθίζει νὰ σηκόνῃ τὸ χέρι καὶ νὰ φοβερίζῃ: νὰ λέγῃ ὑπερήφανα καὶ ὑβριστικὰ λόγια. Διοδ. Σικ. «ἀπειληταὶ καὶ ἀνατατικοί».

Ἀνατατικῶς. Ἐπίρ. Σουΐδ. «ἀνατατικῶς κελεύων»· ἀντὶ τοῦ προστακτικῶς, ἐμβριθῶς, ἀπειλητικῶς.

Ἀνατεί, καὶ **Ἀνατί**. Ἐπίῤ. (ἄτη) χωρὶς βλάβην, ζημίαν. Πλάτ. »ἀνατεὶ τυπτόμενοι.«

Ἀνατείνω, Μ. τενῶ. (τείνω) ἁπλόνω ὑψηλά, κρατῶ ἐπάνω, σηκόνω ὑψηλά· Ξενοφ. Παιδ. ς. 1. »ἀνατείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπώμοσεν« ἐξαπλόνω, τανύζω, ξανοίγω, ἀραιόνω, ἁπλόνω, π. χ. τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην. Ξεν. σηκόνω ἐπάνω τὴν χεῖρα εἰς σημεῖον ὅτι δέχομαί τι, εἶμαι σύμφωνος καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ΄. 2. »ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες.« Ξεν. Παιδ. Ζ΄. 1. »ἀετὸς χρυσοῦς ἐπὶ δόρατος χρυσοῦ ἀνατεταμένος« ὑψωμένος καὶ ἐξαπλωμένας ἔχων τὰς πτέρυγας· καὶ »ἀνατεταμένος τὴν μάχαιραν, ὡς παίσων.« Αὐτόθ. Δ΄. 1. Μέτ. ἁπλόνω ἢ κρατῶ τι ἐναντίον τινος φοβερίζωντάς τον. ἀνατ. τινί τι· ἀντὶ τοῦ ἀπειλῶ, ὑβριστικῶς φοβερίζω. Δημοσθ. »ἐκεῖνος μὲν ἂν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερόν.« Παθητ. μὲ φοβερίζουν, μοὶ λέγουν τὰ πάρια τὰ μέτρα μου· 2) σηκόνω ὑψηλὰ καὶ δείχνω τι· »τί δαὶ φέρεις; — χοίρους ἐγώνγα μυστικάς· — καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον· — ἀλλὰ μὰν καλά· — ἄντεινον, αἰ λῆς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.« ὡς καὶ τ. μεῖς· σήκωσαι νὰ ἰδῶ. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 765. »ἀνατείνω ψυχήν, ὄμμα καὶ τ. τ. Πλάτ. ἀντὶ ὑψόνω τὸ βλέμμα, τὸν νοῦν μου, κυτάζω, στοχάζομαι τὰ ὑπεράνω. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 32. 3) ἀμεταβ. φθάνω ὑψηλά, ἁπλόνομαι ἐπάνω· »πέδιλα δ᾽ ἐς γόνυ ἀνατείνοντα εἶχον« δηλ. ἔφθανεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ἡρόδ. 7, 67. β΄.) παρ᾽ Ἀῤῥ. Ἐπικτ. »ἀνάτεινον« ἀντὶ ἐγκράτευου τοῦ νὰ φάγῃς ἢ νὰ τρώγῃς τι. Μεταφρ. παρὰ Θεολόγ. »προτεθῆξω ἱερῶς ἀνατείνεσθαι« δηλ. ὑψόνεσθαι διὰ τοῦ νοός.

Ἀνατειχίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω) κάμνω τὸ τεῖχος ἐκ δευτέρου, τὸ ξανακτίζω, κτίζω νέον τεῖχος. Ξεν. Ἑλλ. Δ΄. 4. »ἀνατειχίσαι τὰ διῃρημένα τείχη.«

Ἀνατειχισμός, οῦ, ὁ· ἀνακαινισμός, ξανακτίσιμον τῶν παλαιῶν ἢ κρημνισμένων τειχῶν· κτίσιμον νέου τείχους. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. 8. »χρήματα προτέθηκεν αὐτῷ εἰς τὸν ἀνατειχισμόν.«

Ἀνατέλλω, Μ. λῶ. (τέλλω) κάμνω νὰ εὔγῃ τι ἐπάνω, νὰ φυτρώσῃ· »ἀμβροσίην ἀνέτειλεν ἵπποισι.« Ἰλ. Ε, 777. »ὕδωρ ἀνατέλλειν« δηλ. νὰ κάμνῃ νὰ ἀναβρύῃ, νὰ πηδᾷ ἐκ τῆς γῆς ἐπάνω. Πινδ. Ἰσθ. β. 111. Διόνυσον ἀνέτειλεν« ἔκαμε νὰ γεννηθῇ νὰ εὔγῃ εἰς τὸν κόσμον. Ἰσθμ. 7. 5. ἐν γένει· γεννῶ, δίδω τὸ εἶναι, εὐγαίνω εἰς τὸν κόσμον· »μυρί᾽ ἀπ᾽ αἰσχρῶν ἀνατέλλειν.« Σοφ. Φιλ. 1138. τουτέστι νὰ κάμῃ νὰ γεννηθοῦν ἀπὸ αἰσχρότητας ἄπειρα ἐπακόλουθα: σηκόνω ὑψηλά, κρατῶ ἐπάνω νὰ φαίνηται· 2) ἀμεταβ. εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν, σηκόνομαι ὑψηλά. Ἐξαιρ. ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης. Ἡρόδ. 4, 40, 45. Ξεν. Κ. Π. 8, 3. ὡς τὸ ἀνίσχω: Παρ᾽ Ἡρόδ. 2, 142. κατὰ σημασίαν ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως ἅμα· »ἐν τοίνυν τούτῳ τῷ χρόνῳ τετράκις ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι· ἔνθά τε νῦν καταδύεται, ἐνθεῦτεν δὶς ἐπαντεῖλαι· καὶ ἔνθεν νῦν ἀνατέλλει, ἐνθαῦτα δὶς καταδῦναι.« Ἐπ᾽ ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου χρησιμώτερον τὸ ἐπιτέλλω. Σχλ. Ἀπλ. Ῥδ. 4, 263. Ἰδὲ ἀνατολή. Ἐπὶ πηγῶν ποταμοῦ. Ἡρόδ. 4, 52. »ἐκ ταύτης ὦν ἀνατέλλων ὁ Ὕπανις ποταμὸς ῥέει« κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν εὕρηται καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »Τοῖσιν ἐν δυσμαῖσιν αὐγὰν φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παννυχίζει, αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα καπνῷ.« Πινδ. Ἰσθ. 4, 111.

Ἀνατέμνω, Μ. εμῶ. (τέμνω, ἀνμλ.) κατακόπτω, καταχωρίζω Ἀθην. 18. »ἠλετουπήτας τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος« παρὰ δὲ Ἰατροῖς, **Ἀνατέμνειν**, ἀντὶ τοῦ, τέμνειν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, διὰ νὰ βλέπωσιν οἱ μανθάνοντες τὴν ἰατρικήν, τὴν ἐσωτερικὴν του κατασκευὴν φυσικῶς.

Ἀνατεταμένως. Ἐπίῤ. μετοχ. παθητ. Παρακμ. παρὰ τὸ ἀνατείνω· ἁπλωτά, ἐξαπλωτά: μὲ μεγάλην σπουδήν, προσοχήν, ἐπιμέλειαν. Σοφκλ. Ἠλ. 1566.

Ἀνατήκω, Μ. ξω. (τήκω) κάμνω τι νὰ γένῃ ἁπαλόν, τὸ ἀναλυῶ, τὸ κάμνω νὰ ἀναλύσῃ. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, ἐκλύω, χαυνόνω, ἀδυνατίζω τι· »ἀνατήκειν τὰ σώματα ταῖς ἡδοναῖς.« Πλούταρχ.

Ἀνάτηξις, εως, ἡ· (ἀνατήκω) ἀνάλυμα π. χ. τῆς χιόνος.

Ἀνατί. Ἐπίῤ. Ζήτ. Ἀνατεί.

Ἀνατίθημι, Μ. θήσω. (τίθημι) στήνω τι ὀρθόν· τὸ βάνω ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε, κρεμνῶ τι ἐπάνω· παρ᾽ Ὁμ. ἅπαξ μόνον »ἐλεγχείην ἀναθήσει μοι« Ἰλδ. Χ, 100. ὡς τὸ μῶμον ἀνάπτειν; βάνω ἐπάνω, ἐπιφορτίζω, ῥίχνω τὸ βάρος σφάλματός τινος εἴς τινα: ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἀποδίδω τι εἴς τινα, λέγω ὅτι εἶναι αἴτιος καλοῦ τινος ἢ ἔκαμε καλόν τι· »κοῦ γὰρ ἂν οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι τοιαύτην.« Ἡρόδ. 2, 134. καὶ 135. καὶ Πινδ. Ὀλ. 5, 16. »τὶν δὲ κῦδος ἁβρὸν νικάταις ἀνέθηκε..« 2) ὡς ἀφιέρωμα, βάνω τίποτε ἢ κρεμνῶ εἴς τινα ναόν· ἀπὸ Ἡσιόδ. Ἔρ. 643. »ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι, μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ᾽ ἀπολείπων, μήτ᾽ ἐπιθεὶς μάλα πολλά..« καὶ ἀπ᾽ Ἡρόδ. πολλάκις ἐν χρήσει. Ὅθεν ἐκλήθη καὶ τὸ ἀφιέρωμα **ἀνάθημα** καὶ »ἀνάθημα ἀνατιθέναι« Ἡρόδ. 2, 182. 8, 121. καὶ Ξεν. Ἀναβ. Ε. γ΄. 5. καὶ 6. »Ἀνάθημα ποιησάμενος ἀνατίθησιν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θησαυρόν« λέγουσι δέ, »ἀνατίθημι ἐν Δελφοῖς καὶ εἰς Δελφούς.« Κατὰ μέσ. διάθ. σπανιώτατον. 3) βάνω τι ἀλλέως, μεταβάλλω, μετατίθω, ἀλλάζω τὸν τόπον του π. χ. εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ Ζατρίκ, ἢ τῆς Δάμας, ὅταν ἀλλάζω τὸν τόπον τῆς πέτρας τὴν ὁποίαν πρότερον δὲν ἐκίνησα καλῶς. Πλάτ. Ἵππαρχ. κατὰ μέσ. διάθ. παρ᾽ Ἡρόδ. 5, 77. κατὰ Schweigh. Μεταφ. ἀλλάζω γνώμην, παραιτῶ τὸν σκοπόν μου, παίρνω τὴν γνώμην μου ὀπίσω, ὅ ἐστι δὲν ἐπιμένω εἰς αὐτήν· »ἀνατίθεμαι γάρ τοι, ὅσα τύραννος μὴ πείσας γράφει, νόμον εἶναι.« Ξεν. Ἀπμ. 1, 2, 44. καὶ Ἡσυχ. 1, σλ. 322. ὑπὸ Alb. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑπερτίθημι, Ἀναβάλλω τὸν καιρόν, ἀφήνω ὀπίσω. Σοφοκλ. Αἰ. 476. »τί γὰρ παρ᾽ ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦγε κατθανεῖν;« Μέτ. μεταβάλλω τὸν σκοπόν μου. πολλάκις παρὰ Πλάτ. 4) Μέτ. ἀναδέχομαι, ὑπομένω, ὑποφέρω.

*** Ἀνατίκτω**. Μλ. τέξω (τίκτω, ἀνμλ.) γεννῶ πάλιν, ξαναγεννῶ.

Ἀνατίλλω, Μ. λῶ. ἀνατιλῶ, μαδῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ.

Ἀνατιμάω, ῶ. Μ. ήσω. (τιμάω) ἀναβάζω τὴν τιμὴν τινος πράγματος· δηλ. τὸ κάμνω ἀκριβώτερον. Ἡρόδοτ. Θ΄. 33. καὶ Δίων Κάσ. ΛΗ΄. 5. ἐξαιρ. ἀκριβαίνω τὸ σιτάρι ἀδίκως καὶ παραλόγως· ὡς τό, Ἐπιτιμάω.

Ἀνατιναγμός, οῦ, ὁ· ξετίναγμα, ῥίξιμον πράγματός τινος ὑψηλά· παρὰ τοῖς Ο΄. ἀπὸ τοῦ τιναγμός, ῥίψις εἰς τὰ ἄνω.

Ἀνατινάσσω, Μ. ξω. (τινάσσω) ξετινάζω, ῥίχνω ὑψηλά.

Ἀνατιταίνω, Μ. νῶ. (τιταίνω) = ἀνατείνω.

Ἀνατιτραίνω, Μ. νῶ. Ἀττ. παρασχηματισμός τοῦ ἀνατιτράω.

*** Ἀνατιτράω**. Μλ. τρήσω (τιτράω, ἀνμλ.) τρυπῶ, διατρυπῶ, τρυπῶ πέρα πέρα. Διοσκ. Α΄. 79. »ἐνδολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρου πρίσμασιν, ἅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται.«

Ἀνατλάω, Μ. ήσω· ἄχρηστος. Ἐντ. ἀφ᾽ οὗ παράγονται οἱ πλεῖστοι χρόνοι τοῦ ἀνάτλημι.

Ἀνάτλημα, τος, τό· ὑπομονή· παρὰ τῷ

Ἀνάτλημι· Μλ. τλήσομαι (τλῆμι, ἀνμλ.) ὑπομένω, ὑποφέρω, ἐπὶ σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν παθῶν· »ὅππόσα κήδε᾽ ἀνέτλης« Ὀδσ. Ξ, 47. »οὐδέ τις, ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακα ἀνέτλη« Κ, 327. καὶ Ξεν. Κ. Π. α΄, 2. »πόνον ἀνατλῆναι.«

Ἄνατλος, ου, ὁ, ἡ· ἀκρατής· Ἡσύχ.

*** Ἀνατμίζομαι**· (ἀτμίζω) ἐξατμίζομαι.

Ἀνατοιχέω, ῶ· (τοῖχος) κλονοῦμαι πότ᾽ ἐδῶ πότ᾽ ἐκεῖ· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν ναυτῶν, τοὺς ὁποίους ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης σπρώχνει ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ καραβιοῦ εἰς τὸ ἄλλο· οἱ δὲ Γραμματιστ. προτιμῶσι τό, Διατοιχέω· Ἀῤῥιαν. Ἐπικτ. Γ΄. 12. »ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον« παραβλ. Φρυν. σλ. 161. ὑπὸ Lobeck.

Ἀνατοκίζω, Μ. ίσω· (τοκίζω) παίρνω διάφορον ἐπάνω εἰς τὸ διάφορον· τουτέστι λογαριάζω τὸ διάφορον εἰς τὸ κεφάλαιον, καὶ παίρνω καὶ ἀπὸ αὐτὸν πάλιν διάφορον· Κικ. Ἀττικ. ὅθεν

Ἀνατοκισμός, οῦ, ὁ· τὸ παίρνῃ τις διάφορον ἀπὸ τὸν διάφορον.

Ἀνατολή, ῆς, ἡ· (ἀνατέλλω) ποιητ. ἀντολή· ἀνατολή, τὸ εὔγαλμα τοῦ Ἡλίου, καὶ τῆς Σελήνης· Ὀδσ. Μ, 12. »ἀντολαὶ ἠελίοιο· καὶ Ἡρόδ. 4, 8. Παρὰ τοῖς Τραγ. δέ, καὶ ἄστρων ἀνατολή· Εὐρπ. Φοιν. 506. 2) τὸ μέρος ὅπου ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος· ἐξαιρ. κατὰ πληθυντ. ἀριθ. Ἀριστ. περὶ Κόσμ. »αἱ μὲν θεριναὶ ἀνατολαί, αἱ δὲ ἰσημεριναί, αἱ δὲ χειμεριναί« Πλούτ. »τοῖς πρὸς τὰς ἀνατολὰς ἀποβλέπουσιν ἐν ἀριστερᾷ γένηται τὸ βόρειον.«

Ἀνατολικός, κή, κόν· τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου ἀνήκων, = Ἀσιατικός.

Ἀνατολμάω, ῶ· Μ. ήσω, (τολμάω) ἐκ δευτέρου τολμῶ· ἢ λαμβάνω ἐκ δευτέρου θάῤῥος· Πλούτ. εἰς Ἀντών. ἐν Εὐρπ. Μή. 325. ἀμφιβάλ. ὑπὸ τοῦ Pors.

Ἀνατομή, ῆς, ἡ· (ἀνατέμνω) κόψιμον, κατακόψιμον, ἐξαιρ. τῶν μελῶν σωμάτων τῶν ζώων· ἢ ἀνατομία. Ἀριστ.

Ἀνατομικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὴν ἀνατομίαν· Ἀριστ.

Ἀνάτονος, ὁ, ἡ· (ἀνατείνω) τεντωμένος: ἀνατεταμένος, ὅστις ἁπλόνεται ἀνάσκελα.

Ἀνατοπόομαι (τόπος) ἀντὶ ἄλλου τινος ἀπαρτῶ ἐγὼ εἰς τὸ κατάστιχον, ἢ βάλλω τι εἰς κανένα τόπον· τουτέστιν ἀντὶ νὰ τὸ κάμῃ ἄλλος τὸ κάμνω ἐγὼ ἀναπληρῶν τὸν τόπον του· Φιλστ. Ἀπολ. α΄. 3, 32.

Ἄνατος, ὁ, ἡ· (ἄτη) ἀβλαβής· ὅστις δὲν βλάπτει, δὲν προξενεῖ ζημίαν· 2) παθητ. ἀβλαπτος, ὅστις δὲν ἐβλάφθηκε, δὲν ὑπέφερε ζημίαν: ἀτιμώρητος· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 786. »κακῶν ἄνατος τῶνδε.«

Ἀνατράω· Μλ. τρήσω = ἀνατιτράω· Ἀθήν. »ἀνατρᾷν κόλους.«

Ἀνατρεπτικός, κή, κόν· (ἀνατρέπω) ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ γυρίζῃ τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· νὰ ἀναποδογυρίζῃ, ἐρημόνῃ, ἀφανίζῃ, ἐξολοθρεύῃ, νὰ φέρῃ τὰ πράγματα ἄνω κάτω.

Ἀνατρέπω, Μ. ψω· Παρακ. τέτροφα· (τρέπω ἀνμλ.) γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καταστημνίζω, ἀναποδογυρίζω, **ἀνετράπετο** = ὕπτιος ἔπεσε· τουτέστι κατακέφαλα· Ἰλδ. Ζ, 64. Ξ, 447· ὅθεν 2) χαλνῶ, ἀφανίζω, ὡς τὸ **ἀπόλλυμι**· Τροπκ. »πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεός, προῤῥίζους ἀνέτρεψε« Ἡρόδ. 1, 32. ἀντιθέτ. τῷ, **σώζω**: »τράπεζαν ἀνατρέπω« ἐπὶ τραπεζιτῶν· τοῦτ᾽ ἔστι

χρεωκοπῶ, τὸ Ἰταλ. Bancarottiere, ἢ τὸ τουρκ. μουφλιζ ουζέω· 3) ῥίχνω κάτω, ἀναιρῶ, κάμνω ἄκυρον τίποτε δικαίως καὶ εὐλόγως· 4) Παθητ. μετὰ μέσ. Μέλ. παρὰ ποιητ. συνήθως· ἔτι δὲ καὶ μετὰ μέσ. ἀορ. ἀνατράπεσθαι, χάνω τὸ θάῤῥος, δειλιάζω, ὀλιγοψυχῶ· »ὡς δὲ κατετρύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπῃ ἅτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀνέχοιτο·« Θεόκρ. 8, 90. ὡσαύτως καὶ »ταῖς ψυχαῖς ἀνατρέπεσθαι·« Διοδ. Σικ. ὁ νεώτερ. τοῦ Παρακειμ. τύπος ἀνατέτρεφα εὕρηται παρὰ Δορχ. Φιλοχ. σελ. 93. παρὰ Δημοσθ. σελ. 23. μετὰ τοῦ παραλλαγ. ἀνατέτροφα παρὰ Δημοσθ. ἐπιδιορθ. σελ. 324, 27. Ἀτχν. Τιμοχ. σελ. 179. Κτησ. σελ. 545. Βουτμ. Γραμματ. 1, σελ. 423. τῷ μέσ. ἀορ. β'. κατὰ παθητ. σημασ. χρῆται Πλάτ. Κρατ. σελ. 395. D.

Ἀνατρέφω, Μ. —θρέψω (τρέφω, ἀνωμ.) κυρίως, δυναμόνω τινὰ μὲ τροφὴν ἢ τρέφω τινάς του. Ποιῶ ἐν ἀσθενὲς σῶμα διὰ τροφῆς νὰ ἀναδυναμωθῇ. Ἱπποκρ. καὶ Μεταφορ. παρὰ Ξενοφ. »Ἀναθρέψαι φρόνημα« δυναμόνω τὸν νοῦν μὲ διδασκαλίας· 2) ἀμεταβ. ἀντὶ αὐξάνω· Jac. Ἀνεκ. Παλατ. σελ. 81. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, γηροκομῶ· Ξενοφ. Κ. γ'. »ἐγὼ ἀνέτρεφον τὸν πατέρα ἕως ἔζη.«

Ἀνατρέχω, Μ. ἀνατρέξομαι, καὶ ἀναδραμοῦμαι καὶ —δράμομαι· παρὰ Φιλ. Θεσσαλ. 24, 4. ἀορ. —δραμον (τρέχω, ἀνωμ.) τρέχω πρὸς τὰ ὀπίσω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, φεύγω· »αὖτις ὀπίσω ἀνέδραμε·« Ἰλδ. Ε, 599. Π, 813. ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστ. μεταβάλλω γνώμην, ἀλλάζω τὸν σκοπόν μου εἰς τὸ καλλήτερον· διορθόνω, ἀναπληρόνω, συνεργῶ, ἐπανορθόνω· 2) τρέχω πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ ὑψηλά, τὸν ἀνήφορον· πηδῶ ἐπάνω, ἐπὶ ἀνθρώπων, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πηδῶ ἔξω, πρίσκεται, ξουταίνει, ἐκτείνεται εἰς τὰ ἄνω· »... λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη·« Ὀδσ. Ε, 410. καὶ Κ, 4. ἐν Παρακειμ. κατὰ ἐνεστ. σημασ. ἀντὶ φαίνεται τὸν ἀνήφορον ὑψουμένη· »περὶ κεφαλῆς δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς·« Ἰλδ. Γ, 297. ἀντὶ ἐκπήδησεν ἔξω ἀπὸ τὴν πληγήν· »πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον·« Ἰλδ. Ψ, 717. δηλ. ἐφούσκωσαν, ἐπρίσθησαν· ἀφ' οὗ ἐγεννήθη ἡ μεταφορ. σημασία· αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, τρανεύω· »ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος·« Ἰλδ. Σ, 56. καὶ Ἡρόδ. 66. »οἷα δ' ἔν τε χώρῃ ἀγαθῇ καὶ πλήθεϊ οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν, ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθενήθησαν·« καὶ 7, 156. καὶ 8, 55. παρὰ Φιλ. »ἀνατρέχω πρὸς τὸν οὐρανόν·« Ἐπὶ ἡλικίας ἀνθρώπου· ἀντὶ αὐξάνει ἡ ἡλικία μου· γηράζω· ὡσαύτως καὶ Πολύβ. »ἀνατρέχει τοῖς χρόνοις.«

Ἀνάτρησις, εως, ἡ· (ἀνατράω) τρύπημα· 2) βαθούλωμα, κοίλωμα, τρύπα· Πλουτχ. εἰς Κάτ. Παρ' Ἰατρ. δὲ καὶ τὸ τρύπημα τοῦ κρανίου ἐπὶ ὑδροκεφάλου· ὅταν δηλ. εὑρίσκεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἤτοι εἰς τὰ μυαλὰ νερὸν καὶ τρυποῦν τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ξετρέξῃ· τὸ γαλλ. τρεπανασιόν· Treponation.

Ἀνάτρητος, ὁ, ἡ· τρυπημένος· Συνέσ. Ἐπ. 52. »ἐμβάδας ἀνατρήτους·« τὰ διακεκομμένα καὶ διατρυπημένα ὑποδήματα.

Ἀνατριαινόω· (τρίαινα) ἀνακατόνω τι μὲ τὴν τρίαιναν· ἢ τριπράνι (καμάκι)

Ἀνατρίβω, Μ. ψω· (τρίβω) τρίβω μὲ τὸ χέρι π. χ. ὅταν μὲ ἀγκάθι ψύλλος καὶ τ. τ. ξύω· Ξενοφ. »ἀνατρίψαντα τὰς κύνας ἀπιέναι·« στουμπίζω ἢ τρίβω τι εἰς τὸν τρίφτην· 2) τρίβοντας ἐξαλείφω, ἀφανίζω 3) τρίβω δύω ἢ διάφορα πράγματα μαζὺ διὰ νὰ ἀνακατωθοῦν· π. χ. χρώματα (1).

* Ἀνατρίζω· (τρίζω) ψιθυρίζω, τζιτσιρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἀνάτριπτος, ὁ, ἡ· (ἀνατρίβω) τριμμένος· »Ἀνάτριπτα ἱμάτια·« Διοσκ. Γ. 40. δηλ. φορεμένα, παλαιά· ἔτι δὲ καὶ τὰ κοντόμαλλα καὶ συγυρευτὰ ὑφασμένα καθὼς ὁ ἐξάμιτος τουρκ. κατηφές.

Ἀνάτριχος, ου, ὁ, ἡ· (θρίξ) ὅστις ἔχει τρίχας ἢ μαλλιὰ ἀνάστροφα ἤτοι σηκωμένα ἐπάνω, καθὼς ἡ χαίτη τοῦ χοίρου· τῆς κεφαλῆς του πρὸς τὰ ὀπίσω γυρισμένας· Πορφύρ.

Ἀνάτριψις, εως, ἡ· (ἀνατρίβω) Τρίψιμον, ξύσιμον· Ἱπποκ. »ἀνατρίψιες τοῦ προσώπου.« ἀνακάτωμα δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων μὲ τρίψιμον· 2) τρίψιμον ἢ ἄλλειμμα μὲ μυρωδικά, μὲ λάδι καὶ τ. τ.

Ἀνατροπεύς, έως, ὁ· (ἀνατρέπω) ἀφανιστής, ἐξολοθρευτής, φθορεύς· Πλουτ.

Ἀνατροπή, ῆς, ἡ· ἀναποδογύρισις, ἀφάνισις, χάλασμα· Διοσκ. »ἀνατροπὴ στομάχου.«

* Ἀνατροφεύς, έως, ὁ· (ἀνατρέφω) ὅστις τρέφει ἢ ἀνατρέφει τι ἤ τινα.

Ἀνατροφή, ῆς, ἡ· θρέψιμον· ἔτι δὲ καὶ ἡ διδασκαλία τῶν νέων ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* Ἀνατροχάζω· Μλ. άσω· καὶ

Ἀνατροχάω, ῶ· νεώτεροι ἀμφίβολοι σχηματισμοὶ παρὰ τὸ Ἀνατρέχω.

* Ἀναττικός, ἡ, όν· (Ἀττικός) μὴ Ἀττικός.

Ἀνατυλίσσω. Ἀττ. ἀνατυλίττω· Μλ. ξω· (τυλίσσω) τυλίγω εἰς τὰ ὀπίσω, ξετυλίγω: μεταφ. »ἀνατυλίττω τοὺς λόγους, οὓς ἤκουσα πρὸς ἐμαυτόν«· ἀντὶ ξαναθεωρῶ, ξαναστοχάζομαι, φέρω πάλιν εἰς τὴν μνήμην μου· Λουκιαν.

Ἀνατυπόω, ῶ· Μ. ώσω· ξανατυπόνω, μετατυπόνω, μεταμορφόνω: πλάθω μὲ τὸν νοῦν μου εἰκόνα πράγματός τινος· φαντάζομαι τί ποτε. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Ἀνατύπωμα, τος, τό· τυπωμένον τίποτε, καμωμένη εἰκόνα, φαντασία πράγματός τινος τὸ ὁποῖον πλάθω μὲ τὸν νοῦν μου.

Ἀνατύπωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ξανατυπόνῃ, μεταμορφόνῃ, μετασχηματίζῃ, καὶ τὸ νὰ πλάθῃ τις μὲ τὸν νοῦν του τίποτε.

Ἀνατυπωτικός, κή, κόν· ὅστις κάμνει ἢ δίδει τύπον τινά· Σιμπλ. »φαντασίαι ἀληθῶν ἀνατυπωτικαί·« αἱ δίδουσαι εἰκόνας ἀληθῶν ἀντικειμένων.

Ἀνατυρβάζω, Μ. σω· (τυρβάζω) συγχίζω, φέρω εἰς ἀταξίαν· Ἀριστοφ.

Ἀναύγητος, ὁ, ἡ· (αὐγή) χωρὶς λάμψιν· σκοτεινός, ἀφώτιστος· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐκφώνησεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκφωνήσῃ· Αἰσχύλ. Πέρ. 1030.

Ἀναυδής, έος, ὁ, ἡ· (αὐδή) ἄφωνος, ἄλαλος, βουβός· Σοφοκλ. Αἰ. 691. καὶ

Ἀναύδητος, ὁ, ἡ· (αὐδάω) ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος, ἀνήκουστος· Σοφοκλ. Αἰ. 726. (715) »κοὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν·« 2) βουβός, μουτος

Ἀναυδία, ας, ἡ· βουβαμάρα, μουταμάρα· Γαλην. Ἐπιδ. Γ. »τί τοιοῦτον μοχθηρότερον εἶναι τῆς ἀναυδίας, τὸ μηδ' οἰμῶξαι μηδὲ βοῆσαι δύνασθαι·« παρὰ τὸ

Ἄναυδος, ὁ, ἡ· βουβός, μουτος· 2) ἀνέκφραστος· Ὀδ. Ε. 456. »ἄπνευστος καὶ ἄναυδος·« καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 961. »ἄναυδον ἔργον·« ἐπίῤῥ. ἀναύδως.

Ἄναυλα· Ἐπίῤ. χωρὶς αὐλόν· ἤτοι φλογέραν· Πλουτ. Τιμ. »τῶν ἱερέων ἄναυλα θυόντων.«

Ἀναυλεί· Ἐπίῤ. (ναῦλον) χωρὶς ναῦλον.

Ἄναυλος, ὁ, ἡ· (αὐλός) χωρὶς αὐλόν· χωρὶς λάλημα αὐλοῦ ἢ φλογέρας, Ἰταλ. φλαουτας· Εὐριπ. Φοιν. 801. καὶ Πλουτ. »θυσία ἄχορος, καὶ ἄναυλος·« τοῦτ' ἔστι λυπηρά. 2) Ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ λαλήσῃ τὸν αὐλόν. Λουκιαν. »ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις ἀδύνατον.«

Ἀναυλόχητος, ὁ, ἡ· (ναυλοχέω) ὅστις δὲν ἐφέρθηκεν εἰς λιμένα εἰς σύνηθες ἀγκυροβόλημα· Λυκόφρ. 745. »ἀναυλόχητον σκάφος,« ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν αὐτό· χωρὶς ναύτας ἰταλ. μαρινάρους, παράγοντες τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ναῦς καὶ λόχος.

Ἀναυμάχητος, ὁ, ἡ· (ναυμαχέω) χωρὶς πόλεμον εἰς τὴν θάλασσαν· »ἀναυμάχητος ὄλεθρος·« δηλ. ὁ μὴ προξενηθεὶς ἀπὸ ναυμαχίαν (ε).

Ἀναυμαχίου δίκη· ἔγκλημα εἰς τὸ κριτήριον ἐκείνου, ὅστις δὲν ἦλθεν, δὲν παρευρέθηκεν εἰς τὴν ναυμαχίαν, ἤτοι εἰς τὸν πόλεμον τῆς θαλάσσης· ἢ ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος, νὰ πολεμήσῃ μαζύ· παράβαλ. »λειποταξίου, καὶ λειποστρατίου δίκη.«

Ἀναυξής, ὁ, ἡ· (αὔξω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὅστις δὲν πληθύνεται δὲν γίνεται περισσότερος· 2) ἀμετ. ὅστις δὲν αὐξάνει, δὲν τρανεύει. Θεοφρ.

* Ἀναυξησία, ἡ· τὸ νὰ μὴν αὐξάνῃ τις ἢ τι· ἔλλειψις αὐξήσεως· Εὐσταθ. σελ. 42. 2) παρὰ Γραμματ. ἡ μὴ αὔξησις τῶν ῥηματικῶν χρόνων.

* Ἀναύξησις, εως, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ.

Ἄναυξον, ου, τό· = ἀναυξής· Πλουτ. »τὸ τεχθὲν ἀτελὲς μένει καὶ ἄναυξον.«

Ἀναύξητος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀναυξήτη, ἡ· = ἀναυξής· 2) παρὰ Γραμματ. ἄνευ αὐξήσεως τῶν ῥηματ. χρόνων· Ἐπίῤῥ. ἀναυξήτως. Ἀριστοτ. »ἀναύξητοι παρῳχημένοι·« παρὰ Γραμ. οἱ μὴ ἐπιδεχόμενοι αὔξησιν.

Ἀναύξω, Μ. ήσω· τὸ αὔξω κατ' ἐπίτασιν δυνάμει τῆς ἀνά.

Ἄναυος, ὁ, ἡ· (ἄνω) θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον τοῦ Ὁμηρ. ἄνεω· ἰδὲ Ἄνεως.

Ἄναυρος, ὁ, ἡ· (αὔρα) χωρὶς ἀέρα.

* Ἄναυρος, ὁ· Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡσδ. Ἀσπ. 477. (ὅστις τρέχει κοντὰ εἰς τὰ Λεχώνια λεγόμενα) οἱ μεταγενεστ. ποιηταὶ χρῶνται τῇ λέξει ἀντὶ προσηγορικοῦ, καὶ σημαίνει παντὸς εἴδους χείμαῤῥον, ἤτοι ξηρόλακκον ὅστις μόνον ὅταν βρέξῃ κατεβάζει νερόν· Ἀνκρ. 7, 4. »νῦν δ' ἐξ ἴσου μ' ἀναύρους, ξυλόχους τε καὶ φάραγγας τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς..« καὶ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 235. »ὃ δ' ἐκ ἀπόμυττεν ἄναυροι.«

* (Ἄναυς) γενικ. ἄναος, ὁ, ἡ· (ναῦς) χωρὶς καράβια: νῆες ἄναες· καράβια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πλέον καράβια· δηλ. χαλασμένα, ἄχρηστα· Αἰσχλ. Πρ. 677. ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ μόνον εὕρηται, καὶ οὐδαμοῦ κατὰ ἐνικὴν ὀνομαστ· Schaef. εἰς Εὐρπ. Ἑκ. 610. ἰδὲ Ἄπρος.

Ἀναυσία· τὸ νὰ μὴ ἀναγουλιάζῃ μὴ ἀηδιάζῃ τις· Σουίδ.

Ἀναυτέω, ῶ· Μλ. ήσω· (αὐτέω) μεγαλοφώνως φωνάζω, κραυγάζω· Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 501. (υυ—υ—).

Ἀναύχην, ενος, ὁ, ἡ· (αὐχήν) χωρὶς αὐχένα· ἤτοι βαρβαροφωνότερον χωρὶς σβέρκον ἢ ζβέρκι· χωρὶς λαιμόν· Ἀριστοτ.

Ἀναύω, Μ. σω· (αὔω, τὸ ξηραίνω) Ἀνάφτω, καίω, τίποτε.

Ἀναύω· (αὔω, τὸ φωνῶ) = ἀναυτέω· Θεόκρ. Δ'. 37. »ταὶ δὲ γυναῖκες μακρὸν ἀΰτευν.«

Ἀναφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω) φωτίζω, λαμπρύνω, φέγγω τι· κάμνω νὰ εὐγάλῃ φλόγας, νὰ περικυκλωθῇ ἀπὸ φλόγας· »ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαὶ Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος.« Ὀδσ. Σ, 309. μεταφορ. δὲ, δείχνω, εὐγάνω εἰς τὸ φανερόν, δηλοποιῶ· »θεοπροπίας·« Ἰλδ. Α, 87. »ἐπεσβολίας·« Ὀδσ. Δ, 159. »ποδῶν ἀρετήν·« Ἰλδ. Τ, 411: Παθητ. μετὰ μέσ. Μλ. ἀναφανοῦμαι· φανερόνομαι, δείχνομαι, μὲ βλέπουν· »ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται ἀστήρ·« Ἰλδ. Λ, 62 »ἡμῖν ὄλεθρος·« Γ, 244. »πατρὶς ἄρουρα·« Ὀδσ. Κ, 29. »τὸ δὲ, θαυμαζόμενος

δὲ δὴ ὧν ἐγένετο μούναρχος οὗτος.« Ἡρδτ. 3, 82. ἀντὶ τοῦ, ἀνηγορεύθη. Ἐνίοτε δὲ κεῖται τὸ μέσ. κατ᾽ ἐνεργ. σημασίαν ὡς παρὰ Πινδ. Ἰσθ. 4, 119. »ἔνθα λευκωθεὶς κάρα μύρτοις ὅδ᾽ ἀνὴρ διπλόαν νίκαν ἀνεφάνατο.« Τὸ δ᾽ ἐνεργητ. κατ᾽ ἀμεταβ. σημασίαν μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. εὕρηται· »τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ὀπάτιον.« ἀντὶ ἀναφαινόμενον. Ἡλιοδ. Αἰθ. 5.

Ἀναφαίρετος, ὁ, ἡ· (ἀφαιρέω) τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ, ἤτοι νὰ σηκώσῃ, πάρῃ, ἁρπάξῃ· »ἀναφαίρετον κτῆμα ἡ ἀρετή.« Διογ. Λαέρ.

* **Ἀναφάλακρος**, ὁ, ἡ· (φαλακρός) = ἀναφάλαντος.

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ· = Ἀναφάλαντος· Λουκιαν.

Ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ· κατ᾽ Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Γ. ια. ἡ κατὰ τὰς ὀφρύας λειότης, ἤτοι τὸ μάδημα, ἢ πέσιμον τῶν τριχῶν τῶν ὀφρυδίων· κυρίως δὲ, ἀντὶ τοῦ, Φαλακρότης· ἐκ τοῦ

Ἀναφάλαντος, ὁ, ἡ· (φάλαντος) χωρὶς ὀφρύδια, μὲ μαδημένα τὰ ὀφρύδια· κυρίως δὲ, φαλακρός· Λευιτ. ΙΓ. 41. »Ἐὰν κατὰ πρόσωπον μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ, ἀναφάλαντός ἐστι.«

Ἀναφαλάντωμα, ατος, τὸ· = Ἀναφαλαντίασις.

Ἀναφάλας, αντος, ὁ· = Ἀναφάλαντος· Μαλαλ. Χρον. Α᾽.

Ἀναφανδά, (ἀναφαίνω) Ἐπίῤ. Ὁρατῶς, σαφῶς, φανερὰ· εἰς τὸ φανερὸν, φανερωμένα· »οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε Θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη.« Ὀδσ. Γ, 221, 222. ἀντιθ. τῷ, κρυβδὴν· παρ᾽ Ἀπολ. Ῥδ. δὲ καὶ ὡς οὐδέτ. ἐπίθ.

Ἀναφανδὸν, Ἐπίῤ. = τῷ προηγουμ. Ἰλδ. Π, 178. Ἡρδτ. 1, 46.

Ἀναφαντάζω, Μ. άσω· (φαντάζω) = ἀναφαίνω· κατὰ μέσ. διάθ. πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἀντὶ τοῦ, ἀναφαίνομαι.

Ἀναφέρω· Μλ. ἀνοίσω (φέρω, ἀνμλ.) φέρω, κουβαλῶ ἐπάνω· »Κέρβερον ἐξ Ἀΐδαο.« Ὀδσ. Λ, 625. ἐξαιρῶ, ἀσφαλίζω ἤτοι σηκόνω· Ἡρδτ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. βάνω κατὰ μέρος, σηκώνω τὸ ἐδικόν μου, παρ᾽ Ἡρδτ. πολλάκις· ἐξαιρ. ἐκ βάθους ψυχῆς φέρω ἐπάνω, δηλ. ἀναστενάζω βαρυά· φωνάζω ἢ εὐγάνω φωνὴν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας· καὶ τ. τ. Ἰλδ. »ἀναφ. αἷμα.« Ὀρφ. σελ. 822. εὐγάζω, πτύω ἢ φτύω αἷμα: εὐγάζω τι ἀπὸ τὸ σκότος, ἀπὸ τὴν λήθην ἢ ἀλησμονησιάν, ἐξαιρῶ τοῦ ὕπνου, ἤτοι ἐξυπνίζω τινὰ, φέρω εἰς ἀνάμνησιν: σηκόνω, ὑψόνω τινὰ μὲ ἔπαινον· Πλάτ. 2) πέρνω, φέρω ἐπάνω μου, ὑποφέρω, ὑπομένω· 3) φέρω ὀπίσω· ἀποδίδω εἴς τινα ἢ εἴς τι τὴν αἰτίαν· συντασσόμ. μετὰ τοῦ εἴς τινα καὶ τινί· ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβ. ἀναφέρομαι εἴς τινα· »ἀλλ᾽ ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων, καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρύωνος . . .« Πλάτ. Θεαί. σελ. 175. Α. καὶ Φαίδ. σελ. 237. D. 4) φέρω ὀπίσω, ἐνδηλοποιῶ, εἰδοποιῶ, ὡς τὸ ἀπαγγέλλω· πολλάκις παρ᾽ Ἡρδτ. »ἀναφ. εἴς τινα περί τινος.« Ἡρδτ. 1, 157. 3, 71, 80. Ἀναφέρω τὴν γενεάν μου εἴς τινα προπάτορα· »ἀναφ. εἴς τινα.« μετὰ τοῦ, γένος καὶ ἄνευ· Schaef. Bos. σελ. 77. Τραβῶ ὀπίσω τὰ χέρια ἢ τὰ ποδάρια, φεύγω· Valck. ἐν Ἱππ. σελ. 1288.: πέρνω ὀπίσω, ἀναιρῶ, ἀκυρόνω: Κατὰ μέσ. διάθ. τραβιοῦμαι ὀπίσω· »πολυτάων δὲ οἱ μὲν πλεῖστοι ἀνέβησαν ἐς τοῦ Παρνησσοῦ τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνείκαντο.« Ἡρδτ. 8, 36. 5) φέρω, κουβαλῶ μέσα· 6) ἀμεταβ. ἔρχομαι ἀπάνω, ἀνεβαίνω ὑψηλὰ· π. χ. τὰ ἄστρα: Ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις, ξεκουράζομαι, ξαποσταίνω· Ἡρδτ. 3. καθ᾽ ἣν σημασίαν τὸ παθητικὸν χρησιμώτερον ἐστι· Ἡρδτ. 1, 116. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀναφεύγω, Μ. εύξομαι· (φεύγω) φεύγω ἐπάνω, ἢ ὀπίσω, ἢ καὶ ἁπλῶς φεύγω. Ξενοφ. Ἀναβ. ς. 4. »κατὰ τὸ ὄρος ἀνέφυγον.« καὶ Ἑλλ. ς. 5. »ἐὰν τὸν ἀναφύγωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι.« »ἡγοῦντο ὁ Κριτίας ὅτι, εἰ ἐπιτρέψει τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο.« Ξενοφ.

** **Ἀναφευκτικός**, ή, όν· ἐπιτήδειος νὰ φεύγῃ.

** **Ἀνάφευξις**, εως, ἡ· φυγὴ, φευγατιό.

Ἀναφής, έος, ὁ, ἡ· (ἀφή) ἀψηλάφητος, ὁπίαστος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ψηλαφήσῃ. 2) Ἐπιεικὴς, ὑποχωρητικὸς, ἢ μὴ σκληρὸς, ὅστις ἀποφεύγει φιλονεικίαν, δυσαρέσκειαν καὶ τ. τ.

Ἀναφθέγγομαι, Μ. γξομαι. μέσ. ἀποθτ. (φθέγγομαι) φωνάζω, κράζω δυνατά 2) ξαναφωνάζω, ἀποκρίνομαι.

Ἀναφθείρομαι, Μ. ροῦμαι. παθητ. (φθείρω) φθείρομαι, δυστυχῶ· γίνομαι δυστυχὴς, χάνομαι, ἀφανίζομαι, ἀποθνήσκω· »κατὰ τί δεῦρ᾽ ἀνεφθάρης;« Ἀρστφ. Ὀρ. 913.

Ἀναφλασμός, οῦ, ὁ· τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον. Σουίδ. ἐκ τοῦ

Ἀναφλάω, ῶ. (φλάω) μαλάσσω, τρίβω (ἐπὶ τῶν αἰδοίων) Ἀρστφ. (ξω, ασω)

Ἀναφλεγμαίνω, Μ. μανῶ (φλεγμαίνω) πρίσκομαι, φουσκόνω ἐξ αἰτίας φλογώσεως Ἰταλ. Ἰνφλαματσιόνης. Πλούτ. εἰς Ἀντών.

Ἀναφλέγω, Μ. ξω· (φλέγω) ἀνάπτω, ξανανάφτω. Μελέαγρ. Ἀνθλ. Γ. σελ. 160. 2) καὶ μετφρκ. διεγείρω, ἐρεθίζω· Πλούτ. εἰς Ἀλκιβ. »οὐ δὲ παντάπασι τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέξας αὐτοῦ.«

Ἀνάφλεξις, εως, ἡ· ἄναμμα, μετάναμμα. 2) ἐρεθισμὸς· Πλούτ. εἰς Λύσανδρ.

Ἀναφλογίζω, Μ. ίσω· = ἀναφλέγω. Μελέαγρ. 26.

Ἀναφλύζω, Μ. ύσω· = τῷ ἑξῆς

Ἀναφλύω, Μ. ύσω· (φλύω) ἀναβράζω, χοχλάζω, εὐγάνω φουσκαλίδες καθὼς ὅταν βράζῃ νερὸν (∪∪∪–) Ἰλδ. Φ. 361. »ἀνὰ δ᾽ ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.«

Ἀναφοβέω, ῶ, Μ. ήσω· (φοβέω) φοβίζω, σκιάζω, ξυπνάζω. Ἀριστοφ.

Ἀναφοιβάζω, Μ. άσω· (φοιβάζω) τὸ φοιβάζω κατ᾽ ἐπίτασιν. Ἡσύχ.

Ἀναφοιτάω, ῶ. Μ. ήσω· (φοιτάω) ἀναβαίνω, ἢ πηγαίνω ἐπάνω: γυρίζω ὀπίσω, ἢ ἐπιστρέφω· »εἰς οὐρανοὺς ἀνεφοίτησεν.« Δαμασκ.

* **Ἀναφοίτησις**, εως, ἡ· ἄνοδος, ἢ ἀνέβασμα, πηγεμὸς ἀπάνω; ἐπάνοδος, γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή.

Ἀναφορά, ᾶς, ἡ· (ἀναφέρω) σήκωμα ἀπάνω, ἢ ὑψηλὰ, ἴτεσμα πρὸς ἀπάνω. 2) Ἀμετβ. ἀνέβασμα ἀπάνω, ἢ ὑψηλά. 3) ἔφεσις, παράδοσις κτήματός τινος εἰς ἄλλου τὴν ἐξουσίαν: διήγησις ἢ πληροφορία εἴς τινα περί τινος ὑποθέσεως διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀπόφασιν, τὸ Ἰταλ. ῥελατσιόνη. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ. »ἐκπλεῖ γὰρ ἐπὶ τῆς θαλάττης (ὁ ἰχθὺς) τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος ἐντεῦθεν ἐκ τοῦ Βυζαντίου· καὶ Ἀθην. »κύματος ἀναφοράν.« Ἀριστοτ. »ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν δῆμον ἐστίν.« ἄτονία, ἄνεσις. Πλούτ. 4) προτίμησις, εἰσόδημα »ἀναφορὰν φέρειν ἀνδρὶ μὲν ἑβδομήκοντα κριθῶν μεδίμνους.« Πλούτ. Λυκοῦρ. τὸ νὰ ἀναφέρεταί τις εἴς τινα ἢ εἴς τι πρᾶγμα· τὸ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τίποτε: τὸ νὰ ἀνακρέμεται εἰς τὴν μαρτυρίαν τινος, ἢ εἰς τὴν κρίσιν, ἀπόφασιν, ἢ καὶ προσταγὴν τῆς ἐξουσίας: τὸ νὰ κάμῃ ἀναβολὴν ἢ χτύπημα ὀπίσω τινὸς πράγματος ἢ κόμματος ὑποθέσεως· ἐξαιρ. νὰ ἀποδίδῃ τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλον· »ἀκεῖνοις δ᾽ εἶναι περὶ αὐτῶν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀναφοράν.« Δμοσθ. Τιμκρ. 5) Ἀναλογία, σχέσις »ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν.« Θφρ. Αἰτ. Φυτ. 6.

Ἀναφορεύς, έως, ὁ· ὅστις σηκόνει, βαστάζει: Πᾶν ἐργαλεῖον εἰς τὸ ὁποῖον κρεμοῦμεν τίποτε, μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦμεν, ἢ κουβαλοῦμεν τίποτε· ἐξαιρ. λωρὶ, σχοινὶ, καὶ τ. τ. ὡσαύτως καὶ τὸ κυρτὸν ἤτοι λυγισμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον βάνουν ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον καὶ κρεμνοῦν ἀπὸ τὰς ἄκρας του ὅμοια βάρη καὶ τὰ κουβαλοῦν, καθὼς εἰς πολλοὺς τόπους συνηθίζουν ἢ χωριάτισσαις νὰ κουβαλοῦν τὸ νερὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἄσιλλα ἄλλως ὀνομάζεται.

Ἀναφορέω, ῶ· = **Ἀναφέρω**· πολλάκις παρ᾽ Ἡρδτ. παρὰ δὲ Προκοπ. 25. »εἰς Λιβύην ἀναφορέω.« ἀντὶ τοῦ, ἐπιστρέφω εἰς τὴν Λιβύαν μὲ ἀγῶγι.

Ἀναφορικός, κή, κόν· ὅστις ἀναφέρεται πρός ἄλλο τι. 2) Παρὰ Γραμματκ. μέρη τινὰ τοῦ λόγου. 3) Παρ᾽ Ἰατρ. ὅστις πτύει αἷμα, φλέγμα καὶ τ. τ. 4) Παρ᾽ Ἀστρονόμοις, ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν θεωρίαν περὶ τῆς ἀνατολῆς τῶν ἀστέρων. Ἰδὲ ἀναφέρω· Ἐπῤῥ. ἀναφορικῶς· παρ᾽ Ἀρστφ. Βτρ. 8, »τὸ πάνυ γελοῖον εἴπω; νὴ Δία, θαῤῥῶν γε· μόνον ἐκεῖν᾽ ὅπως μὴ ᾿ρεῖς· τὸ τί; μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς·« κεῖται ἀντὶ τοῦ ἄσιλλα ἰδὲ ἀναφορεύς·

Ἀνάφορον, ου· τό· = Ἀναφορεύς.

Ἀναφορτίζομαι· φορτίζομαι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. »κἄμπεφόρτισμαι πάλιν«· ἀντὶ, ἀνακαφόρτισμαι.

Ἀναφορύσσω, Μ. ύξω. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. = Ἀναφυράω. Ἱπποκρ. Γυναικ. Β᾽. »πάλαιον στέαρ μαλθακῷ ἀναφορύξας.«

Ἀναφράγνυμι = ἀναφράσσω.

* **Ἀναφράζομαι**· Μλ. άσομαι· Μέσον. (φράζομαι) κατανοῶ, ξαναπαρατηρῶ, ἢ γνωρίζω σωστά· »παύτικα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο, μή ἑ λαβοῦσα οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.« Ὀδσ. Τ, 391.

Ἀνάφραξις, εως, ἡ· χόρτασμα, ὅπερ καὶ Ἀνέμφραξις λέγεται. Θεόφρ. καὶ Ἱπποκρ.

Ἀναφράσσω, Μ. άξω· (φράσσω) ἀνοίγω τι κλεισμένον, ἢ φραγμένον, ξεφράζω, Ἡσυχ. ἔτι δὲ, καὶ Ἀναφράγνυμι. Θμστ. Λγ. 7.

Ἀναφρίσσω, Ἀττκ. Μ. ίξω· (φρίσσω) φρίζω, τρομάζω, τσιγουτσιουργιάζω, ἀνατριχιάζω.

Ἀναφροδισία, ας, ἡ· (ἀφροδίτη) στέρησις ἐραθισμοῦ. Ἐνεργ. ἔλλειψις τοῦ ἐραθίζοντος, θέλγοντος, ἔρωτα ἐμπνέοντος. Παθητ. ἀποχὴ τοῦ εἰς ἔρωτα διεγείροντος· τὸ μὴ παρακινεῖσθαι εἰς ἔρωτα· παρὰ τὸ

Ἀναφρόδιτος, ον, ὁ, ἡ· ἄνευ θελγήτρου, μὴ παρακινῶν εἰς ἔρωτα, χάριτος στερούμενος: ἄνευ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς συνουσίας καὶ τῶν δωρεῶν αὐτῆς ἄμοιρος. 2) Ἄνευ ἔρωτος· εἰς ἔρωτα μὴ διεγειρόμενος, ἐφυτῆς εἰς ἔρωτα· ἐν γένει μὴ ἐρῶν, μὴ φιλεραστῶν, ἤτοι ὅστις δὲν ἔχει ἔρωτα, δὲν εἶναι ἐρωτευμένος. Ξενοφ. Συμπ. Η᾽. 15 Λουκιαν. »ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικά.«

Ἀναφρονέω, ῶ· Μ. ήσω· (φρονέω) ἀναλαμβάνω τὰς φρένας μου, ξαναφρονιμεύω, μ᾽ ἔρχεται πάλιν ὁ νοῦς εἰς τὸ κεφάλι, ἔρχομαι ς τὰ μέτρα μου, γίνομαι πάλιν γνωστικός. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ᾽. 8. »ἐμεθύουσιν ἐῴκεσαν . . ἀμφὶ δὲ αὐτὴν ὥραν ἀνεφρόνουν.«

Ἀναφροντίζω, Μ. ίσω· Ἀττκ. ιῶ (φροντίζω) στοχάζομαι, συλλογίζομαι καλὰ καὶ τὸ ἓν καὶ τἄλλο· σκέπτομαι, στοχάζομαι, διανοοῦμαι. Πίνδ. Ὀλ. Α᾽. 111.

Ἄναφρος, ου, ὁ, ἡ· (ἀφρός) ἄφριστος· χωρὶς ἀφρόν. Ἱππκρ.

Ἀναφυγή, ῆς, ἡ· (ἀναφεύγω) φευγατεὸ ὀπίσω, φευγατεό, γλυτωμός: ὑποχώρησις ἤτοι τράβηγμα ὀπίσω, τὸ Ἰταλ. ῥετιράτο· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 940. Πλουτάρχ. Αἰμύλ. 16.

Ἀνάφυμι = Ἀναφύομαι.

Ἀνάφυξις, εως, ἡ· = ἀναφυγή. Πλούτ. Νουμ. Δ'· ἐκ τοῦ Ἀναφεύγω.

Ἀναφυράω, ῶ, Μ. ήσω· (φυράω) ἀνακατώνω ἀνάμεσα, ἀνακατώνω ἕνα μὲ τ' ἄλλο· ἀνακατώνω τι μὲ τίποτε, οἷον μὲ χουλιάρι, ξύλον καὶ τ. τ. βρέχω ἢ ποτίζω τίποτε; ζυμόνω; ξανανακατόνω, ξαναβρέχω ἢ ξαναποτίζω τίποτε, τὸ τουρκ. μπεταιφουρτίζω καὶ ξαναπεσκιρουρτίζω.

Ἀναφύρω, Μ. υρῶ· (φύρω) = τῷ προηγουμ. Ἡροδτ. Ἐξαιρέτως· καταμιαίνω, σπιλῶ, τὸ τουρκ. καταμουρνταρεύω· «οἱ δὲ Βαβυλώνιοι ὁρέοντες ἄνδρα τῶν ἐν Πέρσῃσι δοκιμώτατον ῥινός τε καὶ ὤτων ἐστερημένον, μάστιξί τε καὶ αἵματι ἀναπεφυρμένον . . .» Ἡρδτ. 3, 157. (⏑⏑ – –)

Ἀναφυσάω, Μ. ήσω· (φυσάω) πυκνανασταίνω, κονταναταίνω. 2) Ἐνεργ. φουσκόνω ἢ προξενῶ φούσκωμα, καθὼς π. χ. τὰ ὄσπρια. φυσῶ εἰς τίποτε; Τροπκ. φουσκόνω τινα, τὸν κάμνω νὰ περηφανεύηται· «καὶ πράξεις ἀνεφύσησαν ἐμέ.» Ἀθην. δ'. Παθητ. φουσκόνομαι, καμαρόνω, φέρομαι ὑπερήφανα· «ὑπὸ τῶν τοιούτων λόγων ἀναφυσώμενοι.» Ξεν. Κ. Π. 7, 2. καὶ «ταῦτα ἀκούσαντες ἀνεφυσῶντο.» Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1. 3) Φυσῶ, καὶ ἀρχίζω νὰ φυσῶ εἰς τὸν αὐλὸν ἤτοι φλογέραν· ἀφ' οὗ

Ἀναφύσημα, τος, τό· φούσκωμα, φύσημα ὑψηλά· ὅ,τι εἶναι φουσκωμένον, ὑψηλὰ φυσημένον, περηφάνευμα, τὸ τουρκ. φουντολίκι, (υ) Λουκιαν. παρὰ δὲ Ἀριστοτ. «ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βάθους τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν.»

Ἀναφύσησις, εως, ἡ· πυκνανασταιμός, κονταναταιμός, τὸ νὰ φυσᾷ τις εἰς τίποτε· τὸ νὰ προξενῇ φούσκωμα ἢ ἀέραν εἰς τὸ στομάχι, τὸ Ἰταλ. φλάτο. 2) Τὸ νὰ κάμῃ ἀρχὴν νὰ φυσᾷ εἰς τὸν αὐλόν· ἤτοι τὸ πρῶτον φύσημα ὅπου κάμνει τις ὅταν θέλῃ νὰ ἀρχίσῃ νὰ παίξῃ τὴν φλογέραν· τὸ ἰταλ. ἰμποκατούρα. Ἀριστοτ. «πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, ὡς Λιπάρα καὶ Αἴτνη.»

* **Ἀναφυσητικός**, ή, όν. ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ πρῶτον φύσημα τῆς φλογέρας, εἰς τὴν ἰμποκατούραν, Εὐστθ.

Ἀναφυσιάω, (φυσιάω) ξανασπέρνω ἢ βαθειὰ πέρνω ἀνάσαν, ξαναφυσῶν εἰς τίποτε, χοχλάζω ἢ φυσῶ πυκνὰ ἀπὸ τὸν λάρυγγα διὰ νὰ ζεσταίνω τι, καθὼς ὅταν κρυώνουν τὰ χέρια μου καὶ θέλω νὰ τὰ ζεσταίνω· ὅθεν ἀσθμαίνω ἤτοι κονταναταίνω, ἐπὶ τῶν Δαλφίνων· «πάροι δ' ἀναφυσιόωντες ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς.» Ἡσδ. Ἀσπ. 211.

Ἀναφυτεύω, Μ. εύσω· (φυτεύω) ξαναφυτεύω, ξανασπέρνω.

Ἀναφύω, Μ. ύσω· (φύω, ἀνμλ.) φυτρόνω, δηλ. κάμνω νὰ φυτρώσῃ, γεννῶ, βλαστάνω· «ποίαις ἀνέφυσεν.» Ἀπολλ. κατὰ μέτ. διαθ. μετὰ ἀορ. β. ἀνέφυν, φυτρόνω· «τοῖσι δὲ κτήνεσι ἡ ποίη ἀναφυομένη ἐν τῇ Σκυθικῇ ἐστι ἐπιχολωτάτη πασέων ποιέων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν.» Ἡρδτ. 4, 58. ξαναφυτρόνω, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς. «ὁ δὲ, τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν, ἔστιξε, καὶ ἀνέμεινε ἀναφῦναι τὰς τρίχας.» Ἡρδτ. 5, 35. Κατὰ Hemst. παρὰ Valck ἐν Εὐρπ. Φοιν. 647. τὸ ἀναφύω ἐχρῶντο ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἔχουσι ῥίζας εἰς τὴν γῆν, τὸ ἀναδύω δὲ, ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα εὐγαίνουν ἢ γεννῶνται ἐλευθέρως ἐκ τῆς γεννητικῆς αὐτῶν ὕλης (υσω).

Ἀναφωνέω, ῶ· Μ. ήσω· (φωνέω) φωνάζω, κραυγάζω, μεγαλοφώνως ὁμιλῶ, κηρύττω, ἀναγορεύω, τὸ ἰταλ. προκλαμάρω. «Ἐλευθερίαν ἀναφωνεῖν.» Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἀναφώνημα, τος, τό· φώναγμα πρός τινα, κήρυγμα, κράξιμον, φώναγμα εἰς ἐγκαρδίωμα.

Ἀναφώνησις, εως, ἡ· τὸ νὰ φωνάζῃ τις πρός τινα, τὸ νὰ κηρύττῃ τίποτε: τὸ νὰ γυμνάζηταί τις εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ δυνατὰ καὶ μὲ ἔμφασιν, καθὼς π. χ. οἱ ὑποκριταὶ θεάτρου, (οἱ κωμεδιάνοι,) τὸ Ἰταλ. δεκλαμάτσιον.

Ἀναφωτίς, δος, ἡ, νεωτέρα λέξις σημαίνουσα παράθυρον. Νικήτ. Χρον. Δ'.

Ἀναχάζω, Μ. άσω· σπανιώτατα κατ' ἐνεργτ. διαθ. ἐν χρήσει· ἀλλ' ὅμως ἀπαντώμενον οὐ μόνον παρὰ Ποιητ. ὡς Πινδ. Νμ. 10, 129. ἀλλὰ καὶ παρὰ λογογρ. Ξεν. Ἀνβ. 4, 1, 16. (χάζομαι, ἀνμλ.) κάμνω τινα νὰ ὑποχωρήσῃ ἤτοι νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω· τὸν βιάζω νὰ ὑποχωρήσῃ. χτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμήν του, τὸν στρώχνω μὲ ὁρμὴν ὀπίσω· «ἔνθεν ἁρπάξαντες . . ἔμβαλον στέρνοις Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὔτι φλάσαν, οὐδ' ἀνέχασσαν.» Πνδ. Νμ. 10, 129. Παρὰ Ξεν. δὲ, κατ' ἀμετβ. σημασίαν· παραμερίζω, κοντοστέκομαι· γυρίζω ὀπίσω, τραβιοῦμαι ὀπίσω· τὸ ἰταλ. ῥετιράρω· ἐν μέσῃ διαθ. μάλιστα χρήσιμον. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. 1. «ἐπιδιώκοντες καὶ πάλιν ἀναχάζοντες.» καὶ Παιδ. Ζ'. 1. ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο.» Ὁμ. χρῆται μόνον τῇ μέτ. διαθ. Ὀδσ. Η, 280. «ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν·» καὶ Λ, 96. «ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος, ξίφος ἀργυρόηλον κουλεῷ ἐγκατέπηξα· ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ. Ἰλ. Η, 264.

Ἀναχαίνω, Μ. ανῶ· (χαίνω, ἀνμλ.) χάσκω, κυτάζω τι μὲ ἀνοιχτὸν στόμα, χάσκω τὸν ἀνήφορον, τὸ κοινῶς σύνηθες, εἶμαι χάχας, χασκανήφορος, χαχάλας. χάσκω· Λουκιαν. περὶ Ἀλ. Ἱστ.

Ἀναχαιτίζω, Μ. ίσω· (χαίτη) κυρίως ἐπὶ ἀγρίου ἵππου· ὅταν δηλ. ἄγριον ἄλογον ὀρθοστατῇ καὶ σηκώσῃ ἀπάνω τὴν χαίτην· ὅθεν ὡς τὸ ἐκτραχηλίζω· δηλ. ὀρθοστατεῖ, ῥίχνει κάτω τὸν καβαλάρην, καὶ φεύγει· εἶναι ἄγριον, ἀδάμαστον· ἐπὶ ἀνθρώπων οἵτινες δὲν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς νόμους, εἶναι ἀποστατικοί, τὸ ἰταλ. ῥεμπέλιδες, χαλνοῦν καὶ ἀφανίζουν τὴν πολιτικὴν τάξιν τῶν πραγμάτων. Δμσθ. ἀποῤῥίχνουν τὸν τυραννικὸν ζυγὸν, ἐλευθερόνονται ἀπὸ τυραννικὴν καὶ παράνομον ἐξουσίαν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας. Σηκόνω κεφάλι. Μεταφορ. Διον. Ἀρχ. Β', «Οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσὶ, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείουσιν· μετὰ γενκ. «ὡς πρῶτον ἀναχαίτισε τῶν πραγμάτων.» Πλουτχ. Ἀντω. 21. τουτέστιν ἔῤῥιψε πέρα, ἄφησε τὰς ὑποθέσεις ἠλευθερώθη ἀπὸ φροντίδας. 2) Κρατῶ ὀπίσω, Ἐμποδίζω. «Ἀναχαιτίζειν τὴν ναῦν τοῦ δρόμου.» Λουκιαν. ὡς καὶ «Ἀναχαιτίζειν αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς.» τραβῶ τινα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ ὀπίσω, τὸν κρατῶ μὲ βίαν, τὸν βιάζω νὰ σταθῇ.

Ἀναχαίτισμα, τος, τό· ἐμπόδισμα, κράτημα, τράβηγμα εἰς τὰ ὀπίσω.

* **Ἀναχαιτισμός**, ὁ· = ἀναχαίτισμα.

Ἀναχαλασμός, οῦ, ὁ· (ἀναχαλάω) ξετέντωμα, χαύνωσις, ἐλάφρωσις, χάλασμα.

Ἀναχαλαστικός, κή, κόν· χαυνωτικός, εὐκολυντικός, μαλακτικός. Διοσκ. «ἀναχαλαστικὰ φάρμακα.

Ἀναχαλάω, ῶ· Μ. άσω· (χαλάω) χαυνόνω, ξετανύζω, εὐκολύνω, μετριάζω, ἐλαφρύνω τι.

* **Ἀναχαλκεύω**· (χαλκεύω) ξαναστφυροκοπῶ, μετατρυρίζω χάλκωμα ἢ σίδηρον. Κύριλ.

Ἀναχαραγή, ἡ· = Ἐγχαραγή. Μαθ. Παλ. ἀμγ.

Ἀναχάραξις, εως, ἡ· ξαναχάρισμον. Πλούτ. 1. «πρὸς τὴν ἀναχάραξιν τοῦ ἰοῦ»· μεταφορ. διέγερσις, ἐρεθισμός· παρὰ τὸ

Ἀναχαράσσω, Ἀττκ. ἀναχαράττω, Μλ. ξω. (χαράττω) ξαναξῶ· ξανασκάφτω, ξανασκαλίζω, ξεριζώνω: ξαναπληγόνω τι ἢ τὸ ξανακάμνω σουβληρόν· ἀριτζόνω ἤτοι σηκόνω τὰ μαλλιὰ καθὼς εἶναι ἡ χαίτη τοῦ χοίρου. μεταφ. παροξύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, προξενῶ. Πλούτ. «ἀναχαράσσει ὁ ἀὴρ πολὺν ἰὸν ἐξ αὐτοῦ καὶ γαλοίδην· γεννᾷ, διεγείρει διὰ τῆς ὀξύτητος.

Ἀναχάσκω = Ἀναχαίνω. Ἀρστφ. Ὀρ. «καθ' ὕπτιος ἀναχάσκων, ὀβολὸν κατεβρόχθισαν· μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ Παρτατ. ἐν χρήσει.

Ἀναχαυνόω = Ἀνακουφίζω· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 43.

Ἀναχειρίζομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποθτ. (χειρίζω) ἐμποδίζω. Δίων Κάσ. ΛΗ'.

Ἀναχελύσσομαι· μεσ. ἀποθτ. (χελύσσω) βήχω καὶ φτῶ φλέγμα. Ἱπποκρ.

Ἀναχέω, Μ. εύσω· (χέω, ἀνμλ.) ἐπάνωθεν, ἐπάνω ἢ ὀπίσω χύνω: χύνω ἔξω. Παθητ. ἐπὶ ποταμῶν· ξεχύνομαι, ξετρέχω. Γρηγορ. καὶ Πλουτ. «ποταμοὶ ἀθρόοι ἀναχεόμενοι·» Μεταφ. διαδίδομαι, ἐξαπλόνομαι «τῆς φήμης ἀναχεομένης εἰς τὸ πλῆθος.» Πλτχ.

Ἀναχλαινόω, ῶ. Μ. ώσω· (χλαινόω) φορένω, ἐνδύω τινὰ μὲ χλαῖναν· ἐπανωφόρεμα, ἢ μαντέλλον ἰταλ. τὸ τουρκ. βάνω τινα τὸ καυτάνι.

Ἀναχλιαίνω, Μ. ανῶ· (χλιαίνω) κάμνω τι πάλιν χλιαρόν.

Ἀναχνοαίνω, Μ. ανῶ· (χνόος) ἀφίνω νὰ αὐξήσουν ἢ πρώτης τρίχες ἀπὸ τὰ γένεια ἢ μουστάκια. Ἀριστοφ. λέγει διὰ τὰ μικρὰ χοιρίδια, Ἐὰν «ἀναχνοανθῇ ἐν τριχὶ, κάλλιστος ἔστι χοῖρος.» Παθητ. ἀποχτῶ χνοῦδι· ἢ εὐγαίνουν ἡ πρώτης τρίχες ἀπὸ τὰ γένεια καὶ μουστάκια μου.

* **Ἀναχνοάω** = τῷ προηγμ. συνηθέστ. τύπος.

Ἀναχοή, ῆς, ἡ, (ἀναχέω) τὸ νὰ χύνηταί τι ἔξω, νὰ ξεχύνηται, νὰ ξετρέχῃ κοῦ. Ἡσυχ.

Ἀναχορεύω, Μ. εύσω· (χορεύω) ἀρχίζω χορόν· «. . πέρατοις ἐν ὕμνοις Εὔιον, Εὔιον, εὐοῖ ἀναχορεύουσι.» Ἀρστφ. Θσμφ. 994. β') ξηπάζω, σπαράζοντας διώχνω· «ποῦχ' ἄρμα μισοῦν ἀνεχόρευσ' Ἐριννύσιν;» Εὐρπ. Ὀρ. 575. 2) Χορεύω τυρτὸν χορόν.

Ἀναχόω, Μ. ώσω· ἀρχαῖος κανονικὸς ἐνστ. ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀνωμ. ἀναχώννυμι, ὅπερ ἰδὲ.

Ἀναχράομαι, ῶμαι· = Διαχράομαι· ἀμφβ. ἀναγν. παρὰ Θουκυδ. Α'. 126.

Ἀναχρέμπτομαι, μέσ. ἀποθτ. (χρέμπτομαι) βήχω καὶ φτῶ, ξεροχαλίζομαι· κατ' ἐνεργτ. διαθ. ἀναχρέμπτω, σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀνάχρεμψις, εως, ἡ· τὸ νὰ βήχῃ καὶ νὰ φτᾷ τις, ξεροχάλισμα.

Ἀναχριαίνω, Μ. ανῶ· παρ' Ἡσυχ. πάλιν χρίω.

Ἀναχρίω· καὶ κατὰ Συγκοπ. Ἀγχρίω· Μ. ίσω· χρίω τι ἀπάνωθεν, ἀλείφω, σκεπάζω διὰ τοῦ χρίσματος. Μαλάλας Β'.

* **Ἀναχρονίζω** (χρονίζω) λέγω ὅτι συνέβη, ἢ ἔγινε τίποτε εἰς ἄλλον καιρὸν, ἐξαιρ. ὄχι μὲ δίκαιον λόγον; δηλ. σφαλερὰ τὸ λέγω: ἀλλάζω τοὺς καιροὺς, τουτέστι σφάλλω εἰς τὸν διορισμὸν τοῦ καιροῦ.

* **Ἀναχρονισμός**, ὁ· ἀλλαγὴ τῶν καιρῶν, λανθασμένη χρονολογία. Εὐρπ. Φοιν.

Ἀναχρώννυμι, Μ. ώσω· (χρώννυμι, ἀνμλ.)

χρωματίζω, βάφω τι, ξεχρωματίζω, ξεβάφω τι, κάμνω νὰ χάσῃ τὴν βαφήν του, τὸ λερόνω· ἀφ' οὗ

Ἀναχρωσις, εως, ἡ· βάψιμον, τὸ νὰ ἀλείφῃ τις τίποτε μὲ βαφήν: τὸ νὰ κάμνῃ τι νὰ χάσῃ τὴν βαφήν του, νὰ ξεβαφῇ: τὸ νὰ λερώνῃ τις τίποτε ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ἢ νὰ χαλάσῃ ἡ βαφή του. Πλούταρχ.

Ἀνάχυμα, τος, τὸ· ξέχυμα, ξέτρεγμα· καθὼς ὑγρὸν τὸ ὁποῖον ἐξαπλόνεται εἰς τὴν γῆν· ἐξαιρ. οἱ τόποι τοὺς ὁποίους σκεπάζει ἡ θάλασσα μὲ τὴν ἐπιρροήν της, ὅταν φουσκώσῃ. Ἀριστοτ. Νικομ. «ἀνάχυμα αἰθέριον», ἡ ἐξάπλωσις τοῦ αἰθέρος.

Ἀναχύρωτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀχυρόω) καθαρισμένος ἀπὸ ἄχυρα; χωρὶς ἄχυρα.

Ἀνάχυσις, εως, ἡ· (ἀναχέω) τὸ νὰ ξεχύνηται, ξετρίχυσι. 2) = ἀνάχυμα. Πέτρ. Δ. «πάσης τῆς ἀναχύσεως». Μεταφ. Στράβ. «ἀναχύσεις λέγονται αἱ πληρούμεναι κοιλάδες τῇ θαλάττῃ ἐν ταῖς πλημμυρίσι, καὶ ποταμῶν δίκην ἀνάπλους εἰς τὴν μεσόγαιον ἔχουσαι».

Ἀναχύω, Μ. ύσω· = ἀναχέω· παθητ. ἀναχύομαι = ἀναχέομαι. Σουίδ. «καὶ οἱ ποταμοὶ πληρωθέντες ἀνεχύθησαν».

Ἀνάχωμα, τος, τὸ· (ἀναχόω, ἀναχώννυμι) τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον εὐγάζεται ἀπὸ σκαμμένον λάκκον, καὶ ῥίπτεται ἔξω, ἢ ἐπάνω, ὡσὰν σωρὸς· τὰ χείλη ἤτοι ἡ ἄκρης λάκκου ἢ γούρνας σκαμμένης: κρημνός, ἤτοι γερέμορας.

Ἀναχωματισμός, οῦ, ὁ· τὸ πρὸς τὰ ἄνω ῥίψιμον τοῦ σκαπτομένου χώματος. Σουίδ.

Ἀναχωνεύω, Μ. εύσω· (χωνεύω) ἀναλύω τι εἰς τὸ χωνευτήριον: ξαναχωνεύω, μεταχωνεύω τίποτε. Στράβ. Θ'.

Ἀναχώννυμι, (χώννυμι, ἀνωμ.) Μλ. ώσω· γεμίζω ἢ κάμνω τι ὑψηλότερον ῥίχνοντας ἢ σωρεύοντας χῶμα. Δημοσθ. πρὸς Καλλικλ. «τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, καὶ ὑψηλοτέραν ποιοῦντες» ὅπου τὸ, Ὑψηλοτέραν ποιοῦντες, ἐπεξήγησίς ἐστι τοῦ, Ἀνακεχωκότες· τουτέστι ἔκαμαν αὐτὴν τὸ γαλλιστὶ λεγόμενον σημαντὶ chausée.

Ἀναχωρέω, ῶ, Μ. ήσω· (χωρέω) ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις προσθέτει, ἐνίοτε, καὶ τὸ ἄψ ὡς ὁ Ἡρδτ. τὸ ὀπίσω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐκ ἢ καὶ ἁπλῶς μετὰ γενικῆς τοῦ πτωτικοῦ συντάττουν τὴν λέξιν· «πάλιν δὲ ἂψ ἀναχωρήσουσιν» Ἰλδ. Κ. 210, 411. Ὀδσ. Ρ, 461. «νῦν δὴ σ' οὐκ ἔτι καλὰ διὲκ μεγάροιο γ' οἴω ἂψ ἀναχωρήσειν..» καὶ Χ, 270. «μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε»· 2) ἐπὶ πραγμάτων· ἔρχεται πάλιν εἰς τὰ χέρια τοῦ πρώτου ἢ τοῦ ὀρθοῦ ἢ νομίμου κτίτορος· «ἀποθανόντος δὲ τοῦ Δαρείου, ἡ βασιληΐη ἀνεχώρησεν ἐς τὸν παῖδα τὸν ἐκείνου Ξέρξεα» Ἡρδτ. 7, 5. 3) παραιτῶ λειτουργίαν τινὰ ἤτοι πολιτικὸν ἀξίωμα, τραβῶ χέρι ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, δὲν ἀνακατόνομαι πλέον εἰς πράγματα τῆς πολιτείας· «Εἰ πολιτικὸν τὸ ἡσυχάζειν ἀναχωρήσαντα ποια ἀνακεχωρηκὼς τόπος· τοῦτ' ἔστι τόπος ἀναπαύσεως, τὸν ὁποῖον ἐκλέγει τις διὰ νὰ ζήσῃ ἡσύχως καὶ μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον καὶ τὰς ταραχὰς τοῦ κόσμου· Θφρστ. ἀνακεχωρηκὸς ῥῆμα· τοῦτ' ἔστι λέξις παλαιὰ καὶ ἄχρηστος πλέον· 4) τραβιοῦμαι ὀπίσω ἀηδιάζων ἀπὸ τίποτε, ἢ τρομάζω βλέποντάς τίποτε· ὅθεν παρὰ Χρυσοστ. «τὸ ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως», τὸ ἀποστροφῆς ἄξιον· 5) ἀπὸ μεγαλήτερον ἀξίωμα καταντῶ εἰς μικρότερον· «.. καὶ εἴ τις ῥᾳδιουργείῃ ἀναχωρήσηται εἰς τὴν ἀτιμοτέραν ἕδραν» Συν. Κ. Π. 8, 4.

Ἀναχώρημα, τος, τὸ· τράβηγμα, ἢ ὀπίσω γύρισμα· Ἀριστοτ. «ἀναχωρήματα τῆς θαλάσσης» 2) τόπος ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ἀναχώρησις, εως, Ἰων. ιος, ἡ· τὸ νὰ τραβιχθῇ ἢ παραιτηθῇ τις ἀπὸ τίποτε; τόπος ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴν ταραχὴν τοῦ κόσμου, καταφύγιον· «ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπειν» Δημοσθ. ὀπίσω τράβηγμα, τὸ Ἰταλ. ῥετιράδα· Ἡρδτ. ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω.

Ἀναχωρητής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀναχωρεῖ, παραιτεῖται, ἀπομακρύνεται, τραβάει χέρι, φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμον, ἢ ἀπὸ πολιτικὰς ὑποθέσεις· Ἐρημίτης, ὁ ἀσκητής.

Ἀναχωρητικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἀναχωρῇ, καθ' ὅλας τὰς σημασίας τῆς ἀναχωρήσεως· Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Β'. α'. 11.

Ἀναχωρίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (χωρίζω) διώκω, φέρνω, ὁδηγῶ, στέλνω, τραβῶ ὀπίσω· βιάζω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω· ἀφίνω τινὰ νὰ ἐπιστρέψῃ, νὰ πηγαίνῃ ὀπίσω.

Ἀνάχωσμα, τος, τὸ· Σχολ. Ἀριστφ. Ἱππ. 522. «ἀνάχωσμα ποταμοῦ»· ὁ σωρὸς ἄμμου, ἢ χώματος, τὸν ὁποῖον κάμνουν οἱ ποταμοί.

Ἀναψαθάλλω, (ψαθάλλω) ψηλαφῶ, ἢ κασπατεύω ἀπὸ ἐπάνω, ἢ ἐλαφρά.

* **Ἀναψαλάσσω** (ψαλάσσω) ἀνοίγω μὲ βίαν ἢ ὁρμητικά: ἀνοίγω ἁπλῶς.

Ἀναψάω, ῶ· Μ. ήσω· (ψάω) σφογγίζω, μὲ σφογγάρι, μὲ μαλλὶ καὶ τ. τ. ὡς τὸ ἀνασπογγίζω· Κτησίας· «ἀνὰ ἐρίῳ ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποπιέζουσιν εἰς ἀλαβάστρους λιθίνους».

Ἀναψηλάφησις, εως· ἴδε Ψηλάφησις· Εὐσταθ. Ὀδ. Β. κατκάτειμα.

Ἀναψηφίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (ψηφίζω) κάμνω νὰ δώσουν καὶ ἐκ δευτέρου τὰς ψήφους των, Ἰταλ. τὰ βότα, νὰ ξαναβοτάρουν: ξαναρχινῶ κάμμίαν δουλειάν, τὴν κάμνω ἄλλοτε, τὴν ξανακάμνω· Ἐκ δευτέρου· Θουκυδ. ς'. 14. ἀφ' οὗ

Ἀναψήφισις, εως, ἡ· ἡ ἐκ δευτέρου ψήφισις, μεταψήφισμα, ξαναβοτάρισμα· ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου ἐπιχείρησις πράγματος τινός, μεταβολὴ ὑποθέσεως τινος.

Ἀναψήχω· Μλ. ξω· (ψήχω) = Ἀναψάω.

Ἄναψις, εως, ἡ· (ἀνάπτω) ἄναμμα, τὸ νὰ ἀνάψῃ τις τίποτε.

Ἀναψυκτήρ, ῆρος, ὁ· ὅστις προξενεῖ ἀναψυχήν· Εὐριπ. Ἀνδρ. 10.

Ἀναψυκτικός, κή, κόν· δροσιστικός· Γαλην.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ· δρόσισμα ψυχικὸς καὶ σωματικὸς, ξεκούρασμα, ξεκόπιασμα, ἀνάπαυσις· τὸ Ἰταλ. ῥεφρεσκάρισμα.

Ἀναψυχή, ῆς, ἡ = τῷ προηγμ. Πλάτ. Συμπ. «χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου καὶ δέομαι ἀναψυχῆς τινος» 2) Ἀθήν. ἀναπνοή, ἀνασασμός· καὶ Εὐσταθ. ἀναψυχή, ψυχῆς ἀνάκτησις ἐκ λειποθυμίας.

Ἀναψύχω, Μ. ξω· (ψύχω)· 2) Δροσίζω, ἀερίζω, προξενῶ ἀνάπαυσιν, Ὀδ. Δ. 568. «Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους»· καὶ «οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ» Ἰλδ. Ν. 84. παραβλ. καὶ Κ, 575. καὶ Ἡρδτ. 7, 59. «ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες»· καὶ διττῇ αἰτιατ. «αὐτὰρ ἔπειτα δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, καὶ βόας λῦσαι» Ἡσδ. Ἐρ. 568. Τὸ δὲ «κοῦρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἕλκος ἀναψύχοντα» Ἰλδ. Ε, 795. σπάνιον· ὅθεν οἱ μεταγενέστ. «πόνον ἀποψύχοντα» ἔγραψαν· Ὀππ. Κατὰ μέσ. διαθ. ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ξαποσταίνω, ξεκουράζομαι, λαμβάνω πάλιν τὰς δυνάμεις μου, δροσίζομαι, πνέω καθαρὸν ἀέρα, χορταίνω τὸν ὕπνον. 3) Ξηραίνω εἰς τὸν ἀέρα· Πλούτ. Θεμιστοκλ. «τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας ἀνέψυχον» δηλ. ἐξήραινον διὰ τοῦ ἀέρος· τὰς ἐστέγνωσαν· (χ)

Ἀνδαίω· ποιητ. ἀντὶ Ἀναδαίω· Αἰσχύλ. Ἀγ. 315.

Ἀνδάνω· (ἧδος, ἥδομαι) Παρατατ. ἥνδανον· Ὁμ. καὶ ἐήνδανεν, παρὰ τοῖς Ἀττι. ἀπὸ ὅτε ἑάνδανον· Μλ. ἁδήσω· Ἡρδτ. καὶ Ἀττι. Ἀόρ. ἕαδον· ἀνθ' οὗ χρῆται Ὁμ. τῷ Ἀορστ. εὔαδον, ὅστις, ὡς καὶ ὁ ἅδον (∪∪) ποιητ. μόνον ἐστὶν ἐν χρήσει· Παρακ. ἕαδα, Δωρ. ἅαδα· Ἀρέσκω, φαίνομαι ἀρεστός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἰων. καὶ ποιητ. χρήσιμος ἡ λέξις καὶ σχεδὸν τῇ κανονικῇ ἥδομαι ὁμοία τὴν χρῆσιν, πλὴν τῆς παρ' Ὁμ. ἀεὶ δοτικῆς τοῦ προσωπ. συντάξεως, ἀνδάνει μοι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. Ἀλλὰ καὶ διττῇ δοτ. «ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ» Ἰλδ. Α, 24. Ἔτι δὲ καὶ ἀνδάνω τινί, τὸ τουρκ. κάμνω τὸ χατῆρι τινος· «καὶ ποιέειν ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἁδήσειν» Ἡρδτ. 5. 39. Ἀπὸ Θεόγν. δέ, 26. «οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει οὔτε ἀνέχων» εὕρηται ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. συντασσόμ. Π. Μοιρ. σλ. 173. κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀρέσκω, ὅτε ἐκλαμβάνεται κατὰ τὴν ἀμετάβ. σημασίαν, χαροποιῶ, εὐφραίνω, τέρπω, τὸ τουρκοβ. ἐγλεντίζω, κάμνω τινὰ νὰ εὐχαριστηθῇ: ἡ δ' ἀμφιβολία τοῦ Pors. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 1624. «ποῦ γὰρ ἀνδάνουσιν αἱ καταί»· οὐκ ἔστιν εὔλογος· κατὰ μέσ. διαθ. ἀνδάνεται, εὕρηται παρ' Ἀρχίᾳ· ἐπ. 16.

Ἀνδέκτορος, ὁ, ἡ· = ἀναδέκτωρ· παρὰ Πλουτάρχ. «ἀνδέκτ. πόνων»· ἐσφαλμ. ἀναγ. ἴδε ἀναδέκτωρ.

Ἄνδεμα, ἀνδεσμός, ἀνδέω· ποιητ. ἀντὶ ἀνάδεμα, ἀναδεσμός, ἀναδέω· «Ἀνάδεμα μήτρας» Ἀνάλεκτ. Β'. 31.

Ἄνδημα, Ἀνάδημα· ποιητ.

Ἄνδηρον, ου, τό· ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. τὰ Ἄνδηρα· Ἡσυχ. αἱ ὄχθαι, τὰ χείλη ποταμῶν, διωρύγων, ὀχετευμάτων, Ἰταλ. κανάλιων, λακκωμάτων, τάφρων, τουρκ. χαντακίων: Πρασιαί, ἤτοι τὰ ὑπὸ τῶν κηπουρῶν μας συνήθως λαχανιαῖς, στρώματα ἢ κρεβάτια ἀπὸ λάχανα ἢ λουλούδια ἐσπαρμένα, φυτώρεια, τοῦτ' ἐστι τόποι εἰς τοὺς ὁποίους φυτεύουν νέα δένδρα καὶ τὰ περιποιοῦνται πρὸς καιρὸν διὰ νὰ τὰ μεταφυτεύσουν ἀλλοῦ· Jac. Ἀνθλ. 2, 3. σλ. 86. Ἔτι δὲ παντὸς ἀνεσκαμμένου τόπου τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον οἱ σκάπτοντες ῥίχνουσιν ἔξω καὶ σχηματίζει σωροὺς εἰς τὰ χείλη τοῦ τοιούτου τόπου· 2) λάκκοι, ὀρύγματα, ἡ γούρναις, διώρυγες, ὀχετοί, τάφροι· Πλτχ. Προβλ. συμπ. Γ. 2. καὶ 3. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως παρὰ τὸ ἀναθέω, ἀμφιβάλλεται· οἱ παρὰ τὸ ἀνθέω παράγεσθαι τὴν λέξιν θέλοντες, γράφουσιν αὐτὴν ἄνθηρον ἀντὶ ἄνδηρον).

Ἀνδιδοῖ· ἀντὶ ἀναδιδοῖ· Πλάτ.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ· ἀντὶ ἀναδείκτης· (ἀναδίκω) ἴπος, ὁ ἤτοι σκάνταλος ἢ σκαντάλι εἰς τὴν μυάγραν ἤτοι ποντικοπαγίδαν, καὶ εἰς πασανδήποτε παγίδαν· ἄλλως καὶ ῥόπτρον λεγόμενον.

Ἀνδίκω, ἀντὶ Ἀναδίκω· Ἡσύχ.

Ἄνδιχα, Ἐπίρ. (ἀνά, δίχα) ξέχωρα, ξεχωριστά, ἀχώριστα, χωριστὰ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον· εἰς δύο κομμάτια. Ἐν Ἰλδ. συντασσόμ. τῷ κεάζω, καὶ δάσασθαι· «τὴν δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη» Π, 412. καὶ 578. καὶ Τ, 378. «ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι» Σ, 511, Χ, 120. «δίχα δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν» Ἡσδ. Ἐρ. 3-2) ὡς Πρόθτ. γενικῇ συντασ. ὡς τὸ Ἀμφίς, ἢ χωρίς· Ἀπλ. Ῥδ. καὶ ἔστι ταυτοσήμαντον αὐτοῖς.

Ἀνδοκάδην, Ἐπίρ. ἀντὶ Ἀναδοκάδην· (ἀναδοχή) ἀμοιβαίως.

Ἀνδοχεύς, έως, ὁ· ἀντὶ Ἀναδοχεύς· Ἀνάδοχος.

Ἀνδραγαθέω, ῶ· Μ. -θήσομαι (ἀνήρ, ἀγαθός) κάμνω ἀνδραγαθίας· εἶμαι καλὸς, ἀγαθὸς, ἀνδρεῖος, δίκαιος, τίμιος ἄνθρωπος· φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς τοιοῦτος· ὅθεν

Ἀνδραγάθημα, τος, τό· τίμιον, ἀνδρεῖον, δίκαιον, θαῤῥαλέον, ἄξιον φέρσιμον.

Ἀνδραγαθία, ας, ἡ· τὸ νὰ φέρηταί τις τίμια, δίκαια, ἀνδρειωμένα· θάῤῥος, ἀνδρία, τιμιότης, εὐτολμία· Ἡρότ. ἀνδρεία πρᾶξις, κατόρθωμα· καὶ ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀγαθοῦ, καὶ ἀνδρείου ἀνθρώπου· Ἡρόδοτ.

Ἀνδραγαθίζομαι· Μ. ίσομαι· Ἀττ. ιοῦμαι· μετ. ἀποθ. πολιτεύομαι ἀνδρειωμένα, δίκαια, θαῤῥετά, τιμημένα· βεβαιόνω μὲ τὸ φέρσιμόν μου, ὅτι εἶμαι ἀνδρεῖος, τίμιος, δίκαιος· ὡς τὸ ἀνδραγαθέω· (ἀνὴρ ἀγαθὸς) ἀνδρίζομαι εἰς τὰ ἀγαθά· γίνομαι ἰσχυρὸς μὲ τὰς ἀνδραγαθίας, ἢ φέρομαι ἀνδρείως· Θουκυδ. Γ'. 40. καὶ Β'. 63. πράττω ὡς τίμιος ἄνδρας.

*Ἀνδραγαθικός, ἡ, όν· ὅστις ἁρμόζει, ἁρμόζει εἰς τίμιον, καλὸν, ἀνδρεῖον, εὔτολμον, δίκαιον ἄνδρα· Ἱππερ.

Ἀνδράγρια, ων, τά· (ἀνήρ, ἄγρα) τὰ ἐκ τῶν φονευθέντων ἐχθρῶν ἁρπαγέντα λάφυρα· Ἰλ. Ξ. 509. ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν ἤρατο.

Ἀνδράγχυνος, ου, ὁ· ἢ Ἀνδράγχος· παρ' Εὐσταθ. εὐφημότερον ἐπίθετον τοῦ Δήμιος.

*Ἀνδραδέλφη, ἡ· ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρὸς ὑπανδρευμένης γυναικός· ὁ Ζωναρ. ὀξυτονεῖ, οὐχ ὑγιῶς τὴν λέξιν τὴν ὁποίαν καὶ ἡ συνήθεια μεταχειρ. παροξυτόνως.

*Ἀνδραδελφίς, ίδος, ἡ = ἀνδραδέλφη· Περρυττ. Ἰλ. Ω, 729.

Ἀνδράδελφος, ου, ὁ· (ἀδελφός) ὁ τοῦ ἀνδρὸς ὑπανδρευμένης γυναικὸς ἀδελφός· Σουΐδ. ἐν τῷ γαλόως· παρὰ Φρυχ. σλ. 304. δὲ, ἀξυτονεῖται ἡ λέξις, οὐκ ὀρθῶς.

*Ἀνδραιμονίδης, ου, ὁ· Πατρωνυμ. τοῦ ἑπομένου· = Θόας· Ἰλ.

*Ἀνδραίμων, ονος, ὁ· κύρ. Ὀνομ. Αἰτωλοῦ τινος· σύζυγος τῆς Γόργης, ἀδελφῆς τοῦ Μελεάγρου, καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, βασιλεύσας ἐν Καλυδῶνι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Οἰνέως· Ἰλ. Β, 638. Ἀπλδρ.

Ἀνδρακάς, Ἐπίῤ. (ἀνήρ) κατ' ἄνδρας, παρ' Ὁμ. καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1587. ἄνδρα πρὸς ἄνδρα πολλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν, ἠδὲ λέβητα, ἀνδρακάς· Ὀδυ. Ν, 14. δηλ. εἰς κάθε ἄνδρα· ὅπου τινες ἐδέλουσιν ἀναγινώσκειν καὶ ἀνδραδάς παρὰ τὸ δαίω, τὸ μοιράζω· ὡσαύτως καὶ παρ' Αἰσχλ. Ἀγμ. 1587. Παρὰ Νικ. Θηρ. 64. δὲ, κεῖται ἡ ἀνδρακὰς ἀντὶ μερίς· τὸ Ἰταλ. porzione.

*Ἀνδραπόδεσσι· μεταπλασμ. δοτικ. τοῦ ἀνδράποδον, ἀντὶ ἀνδραπόδοις· Ἰλ.

*Ἀνδραποδία, ἡ = ἀνδραποδισμός.

Ἀνδραποδίζω· Μ. ίσω· Ἀττιχ. ιῶ· (ἀνδράποδον), ποιῶ τινα σκλάβον, σκλαβόνω· καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ πόλεως ὁλοκλήρου· Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. Ζ'. 6. Συμποσ. Δ'. 36. κάμνω πραγματείαν μὲ ἀνθρώπους ὄχι μόνον αἰχμαλώτους, ἤτοι σκλαβωμένους εἰς τὸν πόλεμον· ἀλλὰ καὶ μὲ κλεμμένους, ἁρπαγμένους ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς των· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. ἐν σημασ. ἀξιοτιμωρήτου αἰσχροκερδείας· Ξεν. εἰς Ἀπομν. Α'. β'. 62. Δ'. β'. 14. ἐξαιρ. παρ' Ἡρδ. πολλάκις, κατὰ σημασίαν μέσου τοῦ ἐνεργητ. καὶ εἷλε μὲν τῶν Πτερίων τὴν πόλιν καὶ ἠνδραποδίσατο... » 1, 76. 3, 59. ἀφ' οὗ

Ἀνδραπόδισις, εως, ἡ· = τῷ ἑξῆς· Ξεν.

Ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ· μεταβολὴ ἐλευθέρου ἀνθρώπου εἰς δοῦλον, ἤτοι σκλάβον, ἐξαιρ. διὰ πωλήσεως, καταδουλώσεως· ὅταν δὲ ὁ ἀνδραποδισμὸς ἐπίταγμα τῆς πολιτικῆς διδόμενον καθ' ὁλοκλήρου αἰχμαλωτιζομένου πόλεως· ὡς πρᾶξις δὲ ἰδιωτῶν· κλοπὴ, ἁρπαγὴ, πώλησις ἀνθρώπων· Ξεν. Ἀπολ. 25. Ἀπομν. Α'. β'. 62.

Ἀνδραποδιστήριος, α, ον· ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἅρπαγμα καὶ πώλημα ἀνθρώπων.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀνδραποδίζων, αἰχμαλωτίζων, ἢ σκλαβόνων· ὅστις κλέφτει τὸν σκλάβον ἄλλου διὰ νὰ τὸν πωλήσῃ μακρύτερα· Πλάτ. Γοργ. σλ. 508. Ε. τροπ. ἀνδραπ. ἑαυτοῦ· Ξεν. Ἀπομν. Α'. 2. 6. οὕτω ὀνομάζει ὁ Σωκράτης ἐκείνους, οἵτινες ἐπώλουν τὸν ἑαυτόν των, τὴν διδασκαλίαν των, καὶ τὴν ἐλευθερίαν των.

Ἀνδραποδιστικός, ή, όν = ἀνδραποδιστήριος.

Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ· (κάπηλος) ὅστις κάμνει πραγματείαν μὲ σκλάβους, Λουκιαν. (κγ)

Ἀνδράποδον, ου, τό· δοῦλος, σκλάβος· ἐξαιρ. αἰχμάλωτος, ἢ δορυάλωτος, πιασμένος σκλάβος εἰς τὸν πόλεμον, ἢ μὲ πόλεμον· δηλ. στρατιώτης ἢ πολίτης· ὁ Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει μόνον εἰς δοτ. κατὰ μεταπλασ. ἀπὸ τοῦ περισπωμ. ἀνδράπους· νεῖκον ἄρ' ὤϊζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ, ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν, ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· Ἰλδ. Η, 475. ἀλλ' οἱ πάλαι Κριτικοὶ ἀπεδοκίμασαν ὅλον τὸν στίχον, ὡς τῆς λέξεως οὐχ Ὁμηρικῆς ἀλλὰ μεθ' Ὅμ. οὔσης· ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ἴσως, ἀπὸ τοῦ τρόπου τοῦ ἀνδραποδιζομένου γονυκλιτῶς τὴν ἐπ' αὐτὸν ἰσχὺν τοῦ νικητοῦ αὐτοῦ ἐπιγινώσκοντος· (κατὰ Doederl. δὲ, οὐχὶ παρὰ τὸ ἀνήρ καὶ πούς, ὡς συνήθως νομίζεται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀνήρ καὶ ἀποδόσθαι)· (κ)· ἀφ' οὗ

Ἀνδραποδώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) δουλικός· ὅστις φέρεται ὡς δοῦλος, ἤτοι σκλάβος, οὐτιδανὸς, ποταπὸς, μάλιστα μὲ οὐτιδανὰς πανουργίας καὶ δολιότητας, ὅστις κυριεύεται ἀπὸ αἰσχρὰ καὶ χαμερπῆ πάθη, ἢ ἐπιθυμίας, τὸ τουρκιστὶ κιουλιχάς· Ξενοφ. Ἱέρ. Ε'. 2. καὶ ἀνδραποδώδεις, διότι οὐδ' αὐτοὶ ἀξιοῦσιν ἐλεύθεροι εἶναι· Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 258. Ε. ἢ Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ ἀμουσίας· Σχόλ. ἐπὶ ἀνοητίας ληφθὲν ἀπὸ τῆς τῶν ἀνδραπόδων κουρᾶς, ἣν φασιν οἱ ἐλεύθεροι ὄντες ἥλαττον Ἀθηνησιν· Ἐπίῤ. ἀνδραποδωδῶς.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ· δουλοπρέπεια, χαμέρπεια· τὸ νὰ ἔχῃ τις φρονήματα ποταπὰ καὶ οὐτιδανὰ, τὸ νὰ φέρηται μὲ σκλαβικὴν ταπεινότητα καὶ μικροπρέπειαν, τὸ νὰ ὁμιλῇ καὶ πράττῃ μὲ δουλικὸν, σκλαβικὸν τρόπον.

*Ἀνδραποδώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι) ὅστις κάμνει πραγματείαν μὲ ἀνδράποδα.

Ἀνδράριον, ου, τό· ὑποκοριστ. τοῦ ἀνήρ· ἀνδράκι, ἀνθρωπάκι, ἀνθρωπάρι· μικρὸς καὶ ἀξιοκαταφρόνητος ἄνθρωπος· (-∪∪∪) Συνέσ.

Ἄνδρασι δοτι. πληθυντ. τοῦ ἀνήρ· τὸν τύπον ἄνδρασσι Ἰλδ. Ρ, 308. «... οἷαι ναιετάασι, πολέες ἄνδρασσιν ἀνάσσειν» ἐξήλειψεν ὁ Βόλφ.

Ἀνδράπαξις, εως, ἡ· ἀντὶ Ἀτράπαξις.

Ἀνδραφυστέω, ῶ· ἐγκαλῶ τινα, ἢ ἐγκαλοῦμαι, ἕνεκα φόνου· Ἡσύχ. ὅστις καὶ Ἀνδραπαιστεῖν, Κατ' ἄνδρα ἀφάπτεσθαι γησι· καὶ, Κατηνδράφυξας, ἀντὶ τοῦ, Κατέσεισας.

Ἀνδραχθής, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ἄχθος) τόσον βαρὺς, ὥστε μόλις ἄνδρας ἠμπορεῖ νὰ τὸν σηκώσῃ, νὰ τὸν βαστάξῃ, ἢ νὰ τὸν κοβαλήσῃ· Ὀδυ. Κ. 121. «Οἵ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλεον.

Ἀνδράχλη, ης, ἡ· ἢ ἀνδράχνη, ἡ· καὶ ἀνδραχλος· Παυσαν. Θ'. 22. καὶ 28. εἶδος φυτοῦ, Portulak· 2) Ἀνδράχλη, Αἴδρανος· τὸ τουρεβ. μαγκάλι, ἢ τεντοῦρι· κατὰ ταύτην τὴν σημασ. δὲ, μόνον ἀνδράχλη· καθ' ἣν πιθανῶς συγγεν. τῷ ἄνθραξ· Εὐσταθ. 1571. 3) Ἡ ἀγριοκουμαριά.

Ἀνδρεία, ας, ἡ· ἀμφίβολος τύπος ἀντὶ ἀνδρία ἀναλόγως τῷ Ἰωνι. ἀνδρηίη, ὑπὸ Schaef. mel. σλ. 41. ἀρνούντως περὶ αὐτοῦ ἀπολογουμένου· ὑπὸ Stallb. κατὰ Δμσθ. 1, σλ. 539. ὡς τὸν ἀρχαιότ. Ἀττι. κατὰ Πλάτ. Γοργ. σλ. 492. Α. καὶ Μεν. σλ. 88. Α. καὶ ὑπὸ Ruckert Πλάτ. Συμ. σλ. 192. Α, μάλιστα δὲ καὶ κατ' Ἀστεφ. Νφ. 506. προτιμῶντος ἀποδεικνυόμενος· τοὐναντίον δὲ, ὑπὸ Bekkert Α. Ι., Ζ. 1810. ἐν Ἱέν. ἐφημ. 187. σλδ. 289. καὶ Βτμ. Γραμμ. 2. σλ. 323. Ἴδε ἀνδρία.

Ἀνδρείκελον, ου, τό· (εἴκελος) ἀπεικόνισμα, εἰκὼν, ἀνδρὸς ἢ ἀνθρώπου· ἐξαιρ. ἀνδριάς· 2) μῖξις βαφῶν δι' ἧς παριστάνουσιν οἱ ζωγράφοι εἰς τὰς εἰκόνας τὸ φυσικὸν τοῦ ἀνθρώπου χρῶμα· Ξενοφ. Οἰκ. Γ'. 5. καὶ Πλάτ. εἰς Κρατ. 55. Ἴδε Ruhnk. Τιμ. σλ. 36. περὶ δὲ τῆς λέξεως ἴδε Barker ἐν Wolf. Anal. 1, σλ. 388. Ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως τὸ οὐδέτερον τοῦ

*Ἀνδρείκελος, ὁ, ἡ· ἀνδρὶ, ἢ ἀνθρώπῳ ὅμοιος.

Ἀνδρειόθυμος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ἀνδρικὸν θάῤῥος· Σουΐδ. ἐν τῷ ψυχικός.

Ἀνδρεῖος, α, ον (ἀνήρ) ἀνδρικός, ῥωμαλέος, θαῤῥαλέος, κόσμιος, σεμνὸς, ἤτοι ὅστις φέρεται καθὼς πρέπει εἰς ἄνδρα. Τὸ ἀνδρεῖον οὐδέτερ. ἀνδρία, ἀνδρειότης· β') πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἄνδρα, ἤτοι ἀνδρίκιος· Πλάτ. Ἐπ. ποῖος ὅστις ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος· καὶ Ἀνδρεῖος πρός τι· Ξενοφ. ἀνδρεῖον ἱμάτιον· καὶ αὐτ. ὑποδήματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα· γ') τὰ ἀνδρεῖα, συσσίτια παρὰ Κρησὶν, ὡς τὰ Φειδίτια παρὰ τοῖς Σπαρτ. Ἀριστλ. Πολ. β'. 8. ἄλλως ἀνδρεῖα οὐχ ὑγιῶς γραφ. Ἐπίῤ. ἀνδρείως.

Ἀνδρειότης, τος, ἡ = ἀνδρία· Ξενοφ. Ἀπ. ς'. 5.

Ἀνδρειφόντης, ου, ὁ· (φονεύω) ὅστις ἐφόνευσεν ἄνδρα· ὅστις φονεύει ἀνθρώπους· Ἰλδ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος· παράβλ. Ἀνδροφόνος.

*Ἀνδρειών, ῶνος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ ἀνδρεών, ἀνδρών.

Ἀνδρεράστρια, ἡ· (ἐράστρια) γυνὴ, ἥτις ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας· ἀσελγὴς ἢ ἐρωμένη· «... τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶ ...» Θεμγ. 392.

*Ἄνδρεσι· Ἐπικ. δοτι. πληθ. ἀντὶ ἀνδράσι.

Ἀνδρεύμενος, η, ον· Ἰωνι. μετχ. ἐνεστ. ἀντὶ ἀνδρευόμενος, παρὰ τὸ ἀνδρόω· Ἡρόδ. Α'. 12.

Ἀνδρεύομαι· Μ. σομαι· = ἀνδρίζομαι.

Ἀνδρεών, ῶνος, ὁ· Ἰωνι. ἀντὶ ἀνδρών· Ἡρόδ.

*Ἀνδρηΐη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀνδρεία.

*Ἀνδρήϊος, ίη, ιον· Ἰωνι. ἀνδρεῖος, α, ον· Ἡρόδ.

Ἀνδρηλατέω, ῶ· Μ. ήσω· ἐξορίζω, διώχνω ἄνδρα ἐκ τῆς πατρίδος. Πλάτ. Πολιτ. Η. παρὰ τὸ

Ἀνδρηλάτης, ου, ὁ· (ἐλαύνω) ὅστις ἐξορίζει, καὶ ἀποδιώχνει ἀνθρώπους ἐκ τῆς πατρίδος. Αἰσχύλ. Θηβ. 639. «... σοὶ ξυμφέρεσθαι, καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας, ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τὼς σ' ἀνδρηλάτην φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον». (κ)

Ἀνδρία, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀνδρειότης· ἀνδρικὴ δύναμις, ἡλικία, καρδία· ἀνδρικὸν φέρσιμον, φρόνημα, θάῤῥος, τόλμη· πολλά-

κις ἐναντιθέτως τῷ, δειλία. Ἡ ἀστεία παραγωγ. τῆς λέξ. κατὰ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 414. A. ἔχει οὕτω. »Μετὰ γὰρ δικαιοσύνην τί λείπεται ἡμῖν; ἀνδρίαν, οἶμαι, οὔπω διελήλυθεν· ἀδικία μὲν γὰρ δηλονότι ἐστὶν ὄντως ἐμπόδισμα τοῦ διαϊόντος· ἀνδρία δὲ σημαίνει, ὡς ἐν μάχῃ ἐπονομαζομένης τῆς ἀνδρίας· μάχην δ' εἶναι ἐν τῷ ὄντι, εἴπερ ῥεῖ, οὐκ ἄλλο τι ἢ τὴν ἐναντίαν ῥοήν· ἐὰν οὖν τις ἐξέλῃ τὸ δ τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρίας, αὐτὸ μηνύει τὸ ἔργον τὸ ὄνομα ἡ ἀνρία· δῆλον οὖν ὅτι οὐ πάσῃ ῥοῇ ἡ ἐναντία ῥοὴ ἀνδρία ἐστὶν, ἀλλὰ τῇ παρὰ τὸ δίκαιον ῥεούσῃ· οὐ γὰρ ἂν ἐπῃνεῖτο ἡ ἀνδρία· καὶ τὸ ἄῤῥεν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ.« 2) Κατὰ κακὴν σημασίαν· αὐθάδεια, ἀναισχυντία, ἀναίδεια. Wytt ep. cr. σλδ. 233. 275. Ὁ δὲ τύπος ἀνδρεία οὐ παραλόγως ἀπορ ἅλλεται.

•'Ανδρια, τά· ἀσυναλμ. ἀνάγ. ἀντὶ ἀνδρεῖα· ἰδὲ ἐν τῷ ἀνδρεῖος.

•'Ανδριαντάριον, τό· ὑποκρ. τοῦ ἀνδριάς. Σχολ. Λουκ. Λεξφ. 3.

'Ανδριαντίσκος, ου, ὁ· μικρὸς ἀνδριάς, μικρὸν ἄγαλμα.

'Ανδριαντογλύφος, ὁ, ἡ· (γλύφω) ὅστις πελεκᾷ, τορνεύει, σκαλίζει ἀνδριάντας (ν). Σχολ. Λυκόφρ. 615.

'Ανδριαντοπλάστης, ου, ὁ· (πλάττω) ὅστις πλάθει, ἢ κατασκευάζει ἀγάλματα ἀπὸ γύψον, ἢ ἀπὸ κηρί· ἀφ' οὗ

'Ανδριαντοπλαστική, ἡ· ὑπακ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλάθῃ, σχηματίζῃ τις ἀνδριάντας ἀπὸ πηλὸν, γύψον, ἢ κηρί.

'Ανδριαντοποιέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀνδριαντοποιός) κατασκευάζω, φτιάνω, κάμνω ἀνδριάντας.

'Ανδριαντοποιητική, ἡ· ὑπακ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ, φτιάνῃ τις ἀνδριάντας.

'Ανδριαντοποιΐα, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ· κατασκεύασμα ἢ φτιάσιμον ἀνδριάντων.

•'Ανδριαντοποιική, ἡ· = ἀνδριαντοποιητική.

'Ανδριαντοποιός, οῦ, ὁ· ὅστις κατασκευάζει ἀνδριάντας.

'Ανδριαντουργέω, ῶ, Μ. ήσω· = 'Ανδριαντοποιέω· παρὰ τὸ

•'Ανδριαντουργός, ὁ· (ΕΡΓΩ) = ἀνδριαντοποιός.

'Ανδριάς, άντος, ὁ· (ἀνήρ) σχῆμα, μορφή, εἰκόνα, εἰκόνισμα ἀνδρός· ἐξαιρ. ἄγαλμα, τὸ παρὰ πολλοῖς συνηθέστερον ἰταλ. φιγοῦρα ἢ στάτουα, ἀπὸ γύψον, ἢ πέτραν, ἢ χάλκωμα, καὶ τ. τ. κατασκευασμ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ. σπανίως δὲ ἀντὶ ζωγραφισμ. εἰκόνα. Πλάτ. Πολ. Δ'. σλ. 420. C. »Ἀνδριάντας γράφοντας«· ὁ Δμτσ. χρῆται τῇ λέξει σκωπτικῶς ἢ αἱμύλως (χαϊδευτικά) ἐπὶ κορασίου, κορίτσι, κοριτσάκι, κοριτσόπουλον.

'Ανδρίζω, Μ. ίσω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον, δυνατὸν, ἄνδρα· δηλ. τὸν συνειθίζω νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ κόπους, ζέσταν, κρυάδα, δυστυχίας καὶ τ. τ. Ξενοφ. Οἰκ. Ε. »ἡ γεωργία τοὺς γεωργοῦντας ἀνδρίζει«. Παθητ. εἶμαι, γίνομαι ἄνδρας, ἀνδρειόνομαι· μπαίνω 'ς τὴν ἡλικίαν τῶν ἀνδρῶν; κατ' ἠθικ. σημ. στοχάζομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι σὰν ἄνδρας· ἔχω φρονήματα ἀνδρεῖα, δείχνω ὅτι εἶμαι ἄνδρας· ὑποφέρνω κάθετι μὲ ἀνδρίαν, σταθερότητα, γενναιότητα. ἀντιθ. τῷ, βλακεύω, μαλθακίζομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. γ'. 34. καὶ Ε'. η'. 15.

'Ανδρικός, ή, όν· ἀνδρίκιος ἢ ἀνδρίτικος· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ πρέπει εἰς ἄνδρα, π. χ. »ἀνδρικὸν ἱμάτιον«· »χορὸς ἀνδρικός«. Ξενοφ. 2) ὅστις ἔχει φρονήματα ἀνδρεῖα, φέρνηται ὡς ἄνδρας, εἶναι δυνατὸς, ἀνδρειωμένος, ὑπομονητικὸς, ἄφοβος, θαῤῥετός. Ξενοφ. »ἀνδρικὸν φρόνημα«· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· δυνατὸς, δυναμωμένος, τὸ τολμότερον ἐπὶ ἵππων μάλιστα συνηθίζ. καρδιακλῆς, ἀντὶ τοῦ θυμοειδὴς· ἐπίῤῥ. ἀνδρικῶς· παραβλ. ἀνδρεῖος.

'Ανδρίον, ου, τό· ὑποκρ. τοῦ ἀνήρ, ἀνδράκι. 'Αρστφ. Βτρ.

*'Ανδρισμός, ὁ· = ἀνδρία· ἀνδρείωμα.

'Ανδριστέον· 'Επιθ. ρημ. παρὰ τὸ ἀνδρίζω· πρέπει τις νὰ εἶναι, νὰ φέρνηται, νὰ στοχάζηται, νὰ ὑπομένῃ καὶ τ. τ. ὡς ἄνδρας.

'Ανδριστής, οῦ, ὁ· (ἀνδρίζομαι) ὅστις φέρνεται σὰν ἄνδρας, εἶναι ἀνδρεῖος. Νικήτ. Χρον. Α'. 9. ὡς καὶ τὸ, Ὠμηστής.

'Ανδριστί, 'Επίῤ. κατὰ τρόπον καὶ πολίτευμα ἀνδρός. Θεόκρ. ΙΗ'. 33. καὶ παρ' Ἀρστφ. πολλάκις (‒ ‒ ◡).

'Ανδρίφιλος, ὁ, ἡ· (φίλος) ὅστις εἶναι φίλος τῶν ἀνδρῶν, ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας.

'Ανδριφόντης, ου, ὁ· = 'Ανδρειφόντης.

'Ανδροβαρής, έος, ὁ, ἡ· (βάρος) = 'Ανδραχθής.

'Ανδροβατέω, ῶ, Μ. ήσω· (βαίνω) παιδεραστῶ, εἶμαι ἀρσενοκοίτης. Μελέαγρ. 48. 2.

'Ανδροβάτης, ου, ὁ· παιδεραστής, ἀρσενοκοίτης. Ἡσύχ.

'Ανδροβόρος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ἀνθρωποφάγος.

'Ανδρόβουλος, ου, ὁ, ἡ· (βουλή) ὅστις ἔχει ἀνδρικὸν φρόνημα, εἶναι ἀνδρεῖος, δυνατὸς, φρόνιμος· ὡς πρέπει εἰς ἄνδρα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 11. »..ὧδε γὰρ κρατεῖν γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζω κέαρ«· οὐ ἐναντίον τὸ Γυναικόβουλος. Χοηφ. 626. »..γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ..«

'Ανδροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) = ἀνδροβόρος.

'Ανδρόβρωτος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) φαγωμένος ἀπὸ ἀνθρώπους, τὸν ὁποῖον ἔφαγαν οἱ ἄνθρωποι. Εὐρπ. 2) = ἀνδροβρώς.

'Ανδρογένεια, ας, ἡ· (γένος) ἀρσενικοὶ ἀπόγονοι· ἀρσενικὰ τέκνα, ἀγόρια. 2) Πολλαπλασιασμὸς τῶν ἀνθρώπων.

'Ανδρογίγας, αντος, ὁ· (γίγας) ἄνδρας μεγάλος ὡσὰν γίγαντας. Καλλίμ. Δήμητρ. 34.

'Ανδρογόνος, ου, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ὅστις γεννᾷ ἄνδρας· ἡμέρα ἀνδρογόνος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 883. καὶ 833. Ἐπίθ. ἡμέρας, καθ' ἣν, ἐὰν γεννηθῶσιν ἀγόρια, γίνονται εὐτυχεῖς ἄνδρες· »ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν· ἀνδρογόνος τ' ἀγαθή«. Ἡσδ. Ἔρ. 728. καὶ 733.

'Ανδρογύνης, ου, ὁ· (γυνή) ὅστις εἶναι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα· ἀρσενικοθήλυκος. ἔτι δὲ καὶ γύνανδρος, καὶ ἑρμαφρόδιτος: γένος ἀνθρώπων μυθολογούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλάτ. Συμ. σλ. 189. »ἡ γὰρ πάλαι ἡμῶν φύσις οὐχ αὐτὴ ἦν ἥπερ νῦν, ἀλλ' ἀλλοία· πρῶτον μὲν γὰρ τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχ ὥσπερ νῦν δύο, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ· ἀλλὰ καὶ τρίτον προσῆν κοινὸν ὂν ἀμφοτέρων τούτων, οὗ νῦν ὄνομα λοιπὸν, αὐτὸ δὲ ἠφάνισται· ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄῤῥενος καὶ θήλεως· νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον.« 2) εὐνοῦχος, τὸ ἰταλ. καστράτος, ἢ τὸ τουρκ. χατζούμης· ἄλλως δὲ ἡμιγύναιξ καὶ ἡμίανδρος· ἐν γένει. 3) κίναιδος τὸ τουρκ. Ἱππεῖς· »πέρσαντας ἀνδρογύνους.« Λουκ. Jac. Ἀνθ. 2, 1, 280. (ῡ)

•'Ανδρόγυνος· ἀρσενικοθήλυκος. Πλάτ. Συμπ. σλ. 190. Β. 2) κοινὸς, ἤτοι καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας χρήσιμος· »ἀνδρόγυνα λουτρά.« Ἐπγρ. ἀδεσ. 252. δηλ. λουτρὰ εἰς τὰ ὁποῖα λουτρεύονται ἐν ταυτῷ ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζί. 3) γυναικώδης, ἐκνευρισμένος· ὅστις ζῇ ὡς γυναῖκα· δειλὸς, ἄνανδρος. Ἡρδτ. 67. »οἱ δὲ Ἐνάρεες, οἱ ἀνδρόγυνοι, τὴν Ἀφροδίτην σφι λέγουσι μαντικὴν δοῦναι.«

'Ανδροδάϊκτος, ου, ὁ, ἡ· (δαΐζω) ἀπὸ ἄνδρας φονευμένος, ἢ σκοτωμένος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 857. καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 1264. 2) Ἐνεργ. ὅστις φονεύει ἄνδρας.

'Ανδροδάμας, αντος, ὁ· (δαμάω) ὅστις νικᾷ, ἡμερώνει, φονεύει ἄνδρας. Πινδ. Νεμ. Γ'. 66. (ᾰ)

*'Ανδροδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὅστις δέχεται εἰς τὸ σπήτι του ἄνδρας.

'Ανδρόδομος, ου, ὁ· = 'Ανδρών. Ἡσύχ.

'Ανδροθέα, ας, ἡ· 'Επίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Σμ.

'Ανδρόθεν· 'Επίῤ. ἐξ ἀνδρὸς, ἀπὸ ἄνδρα.

*'Ανδρόθηλυς, ὁ, ἡ· = ἀνδρόγυνος.

'Ανδροθνής, ῆτος, ὁ, ἡ· (θνήσκω) ὅστις ἐφονεύθησαν, ἢ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ἄνδρες, ἢ ἄνθρωποι. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 821. »φθορὰ ἀνδροθνής.«

'Ανδροκάπηλος, ου, ὁ, ἡ· (κάπηλος) = ἀνδραποδοκάπηλος (ᾰ).

'Ανδροκλάς, ὁ· παρ' Ἰουλίου Φιρμίκου καλεῖται χρόνος τις κλιμακτηρικὸς, ὅστις κατ' ὀλίγον ὀλίγον φθείρει ὅλην τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς.

'Ανδροκμής, ῆτος, ὁ, ἡ· (κάμνω) ὅστις κάμνει τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀνθρώπους νὰ πάσχουν· ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον πάσχουν οἱ ἄνθρ. οἱ ἄνθρ. »ἀνδροκμῆτα λοιγὸς, μόχθοια = λοιμὸς, μόχθος ἀνδρῶν καμόντων. Σφκ. Αἰ. 323. ὑπὸ Lob. ὅθεν 2) ὅστις φονεύει, φθείρει ἄνδρας, ἀνθρώπους: φθοροποιὸς, ὀλέθριος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 889. καὶ Εὐμεν. 954.

'Ανδρόκμητος, ου, ὁ, ἡ, τό-τον· (κάμνω) ἀπὸ ἀνθρώπινα ἢ ἀνδρεῖα χέρια καμωμένος, φτιασμένος. Ἰλ. Λ'. 371. »Ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ« ὡς καὶ τὸ, Θεόδμητος, ὁ ὑπὸ Θεοῦ οἰκοδομηθείς· τινὲς τῶν παλ. ἐξηγοῦσιν αὐτὸ, καμωμένος δι' ἀποθαμμένον.

•'Ανδροκοιτέω· (κοίτη) κοιμοῦμαι μὲ ἄνδρα. Ἀετ.

'Ανδροκόμος, ὁ, ἡ· (κομέω) ὅστις περιποιεῖται τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἀνθρώπους· ὅστις φροντίζει διὰ τοὺς ἄνδ. διὰ τοὺς ἀνθρ.

'Ανδροκόρινθος, ου· ἐπίθτ. τῆς Κορίνθου· ἡ ἀνδρεία, ἢ ἀνδρείους γεννῶσα ἄνδρας Κόρινθος. Ἀθην. σλ. 351.

'Ανδροκτασία, ας, ἡ· (κτείνω) φόνος, σκοτωμὸς τῶν ἀνδρῶν· ἐξαιρ. εἰς καιρὸν πολέμου Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρθ. »αὐ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε.« Ἰλδ. Η, 237. Ε, 909. Ω, 548. Ὀδσ. Λ, 612. φόνος εἰς καιρὸν εἰρήνης· »εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος ἤγαγεν ὑμέτερον δ', ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς.« Ἰλδ. Ψ, 86.

'Ανδροκτονέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνδροκτόνος) φονεύω ἀνθρώπους, ἢ ἄνδρας.

'Ανδροκτονία, ἡ· = 'Ανδροκτασία.

'Ανδροκτόνος, του, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις φονεύει, σκοτόνει ἄνδρας, ἀνθρώπους. Ἡρδτ. 4, 110.

'Ανδρόλαγνος, ὁ, ἡ· (λάγνος) ὅστις ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ, λιμπίζεται τοὺς ἄνδρας, ζουρλαίνεται διὰ ἄνδρας. Θεόφρ. Χαρακτ. 28. ἐσφαλμ. ἀνδρόλαλος ἀναγινώσκ.

'Ανδρολέτειρα, ἡ· (ὀλέτειρα) ἡ φθείρουσα, ἡ φονεύουσα ἄνδρας, ἢ ἀνθρώπους. Ποιητ.

'Ανδρολήμη, ἡ· (λῆμα) γυναῖκα ἡ ὁποία εἶναι φρόνιμη, θαῤῥετὴ, ἀνδρεία, τολμηρὴ ὡς ἄνδρας. Ἡσύχ.

'Ανδροληψία, ας, ἡ· καὶ

'Ανδρολήψιον, ου, τό· (λαμβάνω) οὕτως ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἓν δικαίωμα ἐκδικητικὸν

στερημένον ἀπὸ τὴν διοίκησιν. Ὅταν δηλ. ἐφόνευαν εἰς ξένον τόπον κἀνένα Ἀθηναῖον πολίτην, καὶ δὲν παρέδιδεν ἡ διοίκησις τοῦ τόπου ἐκείνου τὸν φονέα εἰς τὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, εἶχαν τὸ δικαίωμα οἱ Ἀθηναῖοι νὰ πιάνουν τρεῖς πολίτας ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον καὶ νὰ κάμνουν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐκδίκησιν. Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκρ.

*Ἀνδρολήψιον, τό· = ἀνδροληψία.

Ἀνδρολογέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνδρολόγος) στρατολογῶ, ἤτοι συνάζω ἄνδρας εἰς στρατιώτας. Λουκ. Τόξ. ἀφ' οὗ

Ἀνδρολογία· στρατολογία, ἤτοι σύναξις, ἐκλογή, ἀνδρῶν εἰς στρατιώτας.

Ἀνδρολογίζω, Μ. ίσω· = ἀνδρολογέω.

*Ἀνδρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) στρατολόγος· ὅστις συνάζει ἄνδρας εἰς στρατιώτας.

Ἀνδρομανής, έος, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) ὅστις μαίνεται ἢ λωλαίνεται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἄνδρας· ἀντιθ. τῷ Γυναικομανής· ἀφ' οὗ

Ἀνδρομανία, ας, ἡ· ὑπερβολική, παράλογος ἀγάπη πρὸς τοὺς ἄνδρας. Γρηγ.

Ἀνδρόμαχος, ου, ὁ, ἡ· (μάχομαι) ὅστις πολεμεῖ μὲ ἄνδρας· καὶ Θηλυκ. Ἀνδρομάχη, ἡ· διά τι λέξεως παίγμα παρὰ Pallad. Ἐπιγ. 14. 2) Ἀνδρομάχη, ἡ· ὄνμ. κύρ. τῆς συζύγου τοῦ Ἕκτορος. Ἰλ. Ζ, 405. (ξ)

Ἀνδρομεγέθης, εος, ὁ, ἡ· = Ἀνδρομήκης. Νικ. Χρον. Η'.

Ἀνδρόμεος, έα, εον· (ἀνήρ) ἀνδρίκειος, ἀνθρώπινος· ἀπὸ ἄνδρα, ἀπὸ ἄνθρωπον· »αἷμα, κρέας, χρόος ἀνδρμ.« Ἰλ. »ψωμοὶ ἀνδρόμεοι« Ὀδσ. Ι, 374. δηλ. κομμάτια ἀπὸ ἀνθρώπινον κρέας· »Ὅμιλος ἀνδρμ.« Ἰλ. Λ. 538.

Ἀνδρομήκης, ὁ, ἡ· (μῆκος) ψηλός, ἢ μακρὺς ὅσον εἶναι τὸ ἀνάστημα (τουρκ. μπόϊ) ἀνδρός, ἴσια μὲ ἄνδρα. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'. 2.

Ἀνδρομηρόν, ἢ Ἀνδρομητὸν ἐγχειρίδιον· (ἀνδρομή) ἐγχειρίδιον, τὸ ἰταλ. γνωστότερον στιλέτον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ὑποκριταὶ θεάτρων (κωμεδιάνοι) καὶ τοῦ ὁποίου ἡ κόψη, ὅταν κτυπῶσι τινα, τὸν ὁποῖον δείχνουν ὡς νὰ θέλουν νὰ μαχαιρώσουν, τραβιέται ὀπίσω εἰς τὴν λαβίδα ἤτοι μανίκι· μὲ τοιοῦτον ἐγχειρίδιον ἔδειξεν ὁ ὑποκριτὴς εἰς τὴν τραγωδίαν τοῦ Αἴαντος ὅτι ἐσφάχθη, καθὼς ποτὲ ὁ Αἴας. Ἡσχ. ἰδὲ Ἀχιλ. Τατιον 3, 20, 21. ἄλλως δὲ λέγεται καὶ Συσπαστὸν καὶ Ἄπιστον.

Ἀνδρονομούμενοι, οἱ· παρ' Ἀντων. Γ, 19. ἀντὶ τοῦ Ἀλαζονευόμενοι, καυχώμενοι.

Ἀνδρόπαις, δος, ὁ· (παῖς) λέγεται ὁ νέος ἄνθρωπος ὅστις πλησιάζει εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. 2) ὅστις ἔχει ἀνδρικὰ φρονήματα. Σοφοκλ. καὶ Αἰσχύλ. Θηβ. 537.

Ἀνδροπλαστία, ἡ· (πλάττω) ἡ τέχνη τοῦ νὰ πλάττῃ, σχηματίζῃ, κάμνῃ τις εἰκονίσματα ἀνθρώπινα (φιγοῦρας) ἀπὸ γύψον, κηρί, καὶ τ. τ.

Ἀνδροπλήθεια, ἡ· (πλῆθος) πλῆθος ἀπὸ ἄνδρας, ἢ ἀνθρώπους. Αἰσχλ.

*Ἀνδροποιός, ὁ· (ποιέω) ὅστις κάμνει τινὰ νὰ φέρνηται καθὼς ἄνδρας.

Ἀνδρόπορνος, ὁ· κίναιδος· τὸ τουρκοβρ. ἱμπνές.

Ἀνδροπρεπής, έος, ὁ, ἡ· (πρέπω) ὅστις πρέπει ἢ ἁρμόζει εἰς ἄνδρα.

Ἀνδροπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) μὲ πρόσωπον ἀνδρίκιον, ἢ ἀνθρώπινον.

Ἀνδρόπρωρος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμ. Ποιητ. ἰδὲ πρῶρα.

Ἀνδροσάδης, εος, ὁ· καὶ

Ἀνδροσάκων, νος, ὁ· Ἐπίθετ. παιδὸς μεγάλα ἔχοντος αἰδοῖα. Ἡσύχ. Ζήτ. Σάθη.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τό· (αἷμα) εἶδος βοτάνης, ἡ ὁποία ἔχει ζουμὶ ὅμοιον μὲ αἷμα. Διοσκρδ. Γ'. 171. Αν. Hypericum androsaemon.

τούτου τρία τὰ εἴδη, ὧν τὸ δεύτερον Ἄσκυρον, λέγεται. Hyper ascyron. καὶ τὸ τρίτον Κόρις. Hyper Coris.

Ἀνδρόσακες, τό· Διοσκ. Γ'. 150. ἀδιόριστον τι φυτόν.

Ἀνδρόσινις, ιδος, ὁ, ἡ· (σίνις) ὅστις βλάπτει, φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνδροσύνη, νης, ἡ· = Ἀνδρία. Εὐσέβ.

Ἀνδρόσφιγξ, γος, ὁ· ἄγαλμα τῆς σφιγγὸς τὸ ὁποῖον ἔχει κεφαλὴν καὶ στῆθος ἀνδρός, ἐπειδὴ τὸ συνηθισμένον παραστήνεται τὸ ἥμισυ μὲ μορφὴν γυναικός. Ἡρόδοτ. Β'. 175.

Ἀνδρότης, τητος, ἡ· = ἀνδρεία, ἀνδρικὴ ἡλικία ἐν Ἰλ. Π, 857. Χ, 363. Ω, 24. κεῖται, ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν στίχων δηλοῦται, ἐσφαλμένως ἀντὶ ἁδροτής.

*Ἀνδροτομέω· (τέμνω) εὐνουχίζω ἄνδρας. Σέξ. Ἐμπ.

Ἀνδροτυχής, ὁ, ἡ· (τυγχάνω) ὅστις ἐπιτυγχάνει, εὑρίσκει, κέρδει, αποκτᾷ ἄνδρα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 957.

Ἀνδροφαγέω, ῶ. Μ. ήσω· τρώγω ἄνδρας· σφαλρ. ἀναγ. παρ' Ἡρδτ. 4, 106. παρὰ τὸ

Ἀνδροφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ἄνδρας· ἢ ἀνθρώπινον κρέας. Ὀδ. Κ. 200. (ξ)

Ἀνδροφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ὅστις φθείρει, ἀφανίζει, σκοτώνει ἀνθρώπους· »ἀνδροφθόρον αἷμα.« Σοφ. Ἀντ. 1022. δηλ. αἷμα σκοτωμένου ἀνθρώπου· ὅλως ἀσύνηθες.

Ἀνδροφονέω, ῶ, Μ. ήσω· φονεύω ἄνδρας· ἢ ἀνθρώπους.

Ἀνδροφονία, ἡ· ἀνδρῶν, ἢ ἀνθρώπων φόνος.

Ἀνδροφόνος, ὁ, ἡ· ὅστις ἐφόνευσεν ἢ φονεύει ἄνδρας· παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ φόνου ἐν μάχῃ· ἐξαιρ. ἐπίθετ. τοῦ Ἕκτορος: ἀλλὰ καὶ φάρμακον ἀνδρ φ. Ὀδσ. Α, 261. 2) »Ἀνδροφόνος γυνή«· ἡ φονεύσασα, τὸν ἄνδρα της, ὡς ἡ Κλυταιμνήστρα.

Ἀνδροφόντης, ου, = Ἀνδρειφόντης. Αἰσχύλ. Θηβ. 574.

*Ἀνδρόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρὴν) ὅστις ἔχει ἀνδρικὰ φρονήματα. Σοφ.

*Ἀνδροφυής, ὁ, ἡ· (φυή) ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν φύσιν.

Ἀνδρόφωνος, ὁ, ἡ· (φωνή) ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν φωνήν.

Ἀνδρόω, ῶ, Μ. ώσω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον. Ὅθεν καὶ μεταβάλλω εἰς ἀνδρικὴν μορφήν, εἰς ἄνδρα. Λυκφ. 176. 2) παθητ. γίνομαι ἄνδρας, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν· λαμβάνω ἀνδρικὰς δυνάμεις. Ἡρόδ. »τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσι;« 2) ἀπλήρωσι τὸ ἀνδρικὸν πάθηκον. Ἱππκ. περὶ Ἀέ. 2, σλ. 367. Καὶ γυναικός, ἀνδρὶ συγκοιμῶμαι· ὅθεν ἀνδρωθεῖσα ἡ ἀνδρὶ μιγεῖσα. Εὐρπ. Ἱππ.

Ἀνδρύνω, Μ. υνῶ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀδρύνω.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνδρικός. Λουκ. Εὐνχ. τὸ ὑπερθ. Ἀνδρωδέστατος. Ξεν. Ἀπομ. Δ'. 8.

Ἀνδρωδῶς, Ἐπίρ. ἀνδρείως, ἰσχυρῶς. Ἰσοκρ. Πανηγ.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ· καὶ Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ· λέγεται μέρος τοῦ οἴκου, ἔνθα κατοικοῦσιν ἢ τρώγουσιν οἱ ἄνδρες. Ξενοφ. Συμποσ. Α'. 4. καὶ 13. καὶ Οἰκον. Θ'. 5. οὗ ἐναντίον τὸ, Γυναικών, καὶ Γυναικωνῖτις· τὸ μέρος ἔνθα κατοικοῦσιν αἱ γυναῖκες. 2) Παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο οὕτω ἡ μεταξὺ δύο οἴκων αὐλῶν ὁδός. Vitruvius 6. 10. καὶ Plinius junior. 2. 17.

*Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀνδρωνυμέω, ῶ· Μ. ήσω· ἔχω ὄνομα ἀνδρός. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1231. »πῶς ἀνδρωνύμενον ἀνεγέγραφε Κλειταγόραν« ὅπου ἀναγνωστέον, Ἀνδρωνυμοῦνται, ἢ Ἀνδρώνυμον· ἐκ τοῦ

Ἀνδρώνυμος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ, ὄνομα) ὅστις ἔχει ἀνδρίκιον ὄνομα· ἀφ' οὗ

Ἀνδρωνυμικός, κή, κόν· ἐξαιρ. παρὰ Γραμματκ. τὸ ἀνδρωνυμικὸν ὑπεξ. ῥῆμα· κυρίως λέξις ἐπί τινος ζώου λεγομένη ἐκ' ἀνθρώπου μετενεχθεῖσα, π. χ. σαύμνος, πῶλος.

Ἀνδρῷος, ῴα, ῷον· = Ἀνδρεῖος.

*Ἀνδύεται, ποιητ. ἀντὶ ἀναδύεται. Ἰλδ.

*Ἀνδώκε, ποιητ. ἀντὶ ἀνέδωκε, παρὰ τὸ, ἀναδίδωμι. Πνδ.

*Ἀνέβωσε· Ἰων. ἀντὶ ἀνεβόησε.

Ἀνεγγυάω, ῶ· Μ. ήσω· = Ἐγγυάω· ἀμφ.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ· ἡ· (ἔγγυος) χωρὶς ἐγγύησιν· ὡς »Ἀνέγγυος γάμος.« Πολυδ. καὶ Πλουτ. εἰς Ῥωμ. »Ἀνέγγυοι θυγατέρες« αἱ μὴ ἀρραβωνισμέναι· ἐπὶ τέκνων, νόθος, κοπέλι· τὸ ἰταλ. μπάσταρδος· ὡς τὸ, σκότιος.

Ἀνεγείρω. Μ. -ερῶ. (ἐγείρω, ἀνμλ.) ἐξυπνίζω τινα· »αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.« Ἰλδ. Κ, 138, 157. »νέα λεχέων μ' ἀνεγείραις.« Ὀδσ. Δ, 730. Τροπ. διεγείρω, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω· »κὰδ δ' ἀνέγειρα δ' ἑταίρους μειλιχίοις ἐπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον.« Ὀδσ. Κ, 172. »ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπινίκιον.« Πνδ. Ὀλ. 8, 98. Ἐπὶ κτιρίων, κτίζω. Παθητ. ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον: Ἀόρ. παθτ. ἀνηγέρθη, ἀπαραλλάκτως ὡς ὁ μέσ. ἀνήγερτο. »Περίφοβος δ' εὐθὺς ἀνηγέρθη καὶ τὸ ὄναρ πῇ μὲν ἔκρινεν ἀγαθόν.« Ξνφ. Αν. 3, 1, 12. ἀφ' οὗ

Ἀνεγέρμων, νος, ὁ, ἡ· ξυπνισμένος, σηκωμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον. Ἀνθλ. Β'. 297. »κοίτας ἀνεγέρμονες«.

Ἀνέγερσις, εως, ἡ· ξύπνισμα· σήκωμα ὑψηλά, κτίσιμον. Πλούταρχ.

Ἀνέγερτος, ὁ, ἡ· (ἐγείρω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀξύπνιστος, ἀξύπνητος· ὅστις δὲν ἐσηκώθηκε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ τις, καὶ ὅστις δὲν ξυπνεῖ. Ἐπρρ. ἀνεγέρτως.

*Ἀνεγκλητί. Ἐπρρ. παρὰ τὸ ἀνέγκλητος· τὸ αὐτό. Πλάτ.

Ἀνέγκλητος, ὁ, ἡ· (ἐγκαλέω) ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγκαλεῖ τις ὡς πταίστην· ὅστις δὲν ἀξίζει κατηγορίαν, νὰ εἰπῇ τις κακὸν δι' αὐτόν· ὅστις δὲν δίδει αἰτίαν νὰ τὸν κατηγορήσουν. Ἐπρρ. Ἀνεγκλήτως. Ξεν.

Ἀνέγκυος, ἡ· (ἔγκυος) μὴ ἐγκαστρωμένη.

Ἀνεγκωμίαστος, ὁ, ἡ· (ἐγκωμιάζω) ἀπαίνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπαινοῦν, δὲν ἐγκωμιάζουν, ἢ δὲν ἐπαινεῖται.

*Ἀνέγνω, ἀνέγνων, ἀνμλ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀναγιγνώσκω. Ὁμ.

Ἀνέγρω, ἀντὶ Ἀνεγείρω.

Ἀνέγρομαι, ἀντὶ Ἀνεγείρομαι. Λεξ.

Ἀνεγχώρητος, ὁ, ἡ· (ἐγχωρέω) ἄτοπος, παράνομος, τὸν ὁποῖον νὰ ὀνομάσῃ, ἢ νὰ κάμῃ τις δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι συγχωρημένον, ὁποῖος δὲν ἐγχωρεῖ, δὲν ἀφήνεται, ἀδύνατος, ἀσυγχώρητος. Ζήτ. καὶ Ἀνένδεκτος.

Ἀνεδάφιστος, ὁ, ἡ· (ἐδαφίζω) ἐπὶ τόπου· ὅστις δὲν εἶναι καλὰ κατημένος, δὲν εἶναι ἰσιωμένος, δὲν εἶναι ἐσιασμένος ὡσὰν ἀλώνι· 2) ἀθεμελίωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐθεμελίωσαν, ἢ ὅστις δὲν ἐπατεῖ, δὲν ἔγεινεν ἴσια μὲ τὴν γῆν. Ἐπὶ τειχῶν, τοίχων, οἰκοδομῶν.

*Ἀναδέγμεθα. Ἐπικ. συγκ. Ἀορσ. τοῦ ἀναδέχομαι. Ὀδσ. Ρ, 563.

Ἀνέδην, Ἐπίρ. (ἀνίημι) ἀνημμένα, ἀχαλίνωτα, ἀνεμπόδιστα. 2) ἀναντίρρητα, χωρὶς συστολήν, τὸ κοινότερον, ἴσια καὶ πέρα, ἢ τὸ ἰταλ. χωρὶς κομπλιμέντα, ἢ χωρὶς τζεριμόνιες, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γαλλ. ἀξενίριστα. Ἀῤῥιαν. »ἀνέδην ὑβρίζεσθαι, παρίεσαι«· πολλάκις κατὰ σκωπτικὴν σημασίαν. Εὕρηται δὲ κατὰ τὰς

ἀνωτ. σημασ. καὶ ἀνείδην παρὰ τὸ ἀειδὴς, οὐχ ὑγιῶς μέντοι γραφόμενον· 3) ἐπὶ βρώσεως καὶ πόσεως· πλουσιοπάροχα, μὲ τὸ παραπάν· ὅσον θέλει τις· ἀπράγματα, ἀνεμπόδιστα· »ἀνέδην φεύγειν«. Αἰσχ. Ἱκέτ. 15. (ἢ παρὰ τὸ ἔδος παραγ. τῆς λέξεως, κατὰ τὸ μέγ. Ἐτυμλ. καὶ Ἀνεκδ. Βέκκερ. σλ. 400, ἀποβλητέα).

* **Ἀνέδραμε**, ἀνέδραμον· αἰμλ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνατρέχω. Ἰλδ.

Ἀνέδραστος, ὁ, ἡ· (ἑδράζω) ἀκατάστατος· ὅστις δὲν μένει στερεὸς εἰς ἕνα μέρος· νεωτ. λέξις. Διον. Ἁλικ.

Ἀνέζω. Μ. ἕσω. (ἕζω) βάνω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω που· μόνον κατ' ἀόρ. ἂν χρῆται »ἐς δίφρον ἀνέσαντες«. Ἰλδ. Ν, 657. Κατὰ τὸν τύπον αὐτῆς δύναται παραγ. τὴν λέξ. παρὰ τὸ, ἀνέω, ἀνίημι· τοῦ ὁποίου τῇ σημασίᾳ οὐκ ἀντίκειται »οἱ δ' ἀνστάντε πάλαι καὶ ἀπώσαν ὀχῆας«. Ἰλδ. Φ. 537. Ἀλλ' ὅμως οἱ ἄριστοι τῶν Γραμματικ. κρίνουσι παρὰ τὸ, ἀνέζω ὀρθοτέρ. τὴν παραγ. αὐτῆς.

Ἀνεθελησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ λέγῃ, ἢ κάμνῃ τις τίποτε μὲ τὴν θέλησίν του, ἀλλὰ βιασμένα· ἀθελητιά.

Ἀνεθέλητος, ὁ, ἡ· (ἐθέλω) τὸν ὁποῖον δὲν θέλει, δὲν εὔχεταί τις· ὅστις γίνεται βιασμένα, ἐναντίον τῆς θελήσεως τινος, ὄχι κατὰ τὴν εὐχήν του· λυπηρός. Ἡρόδ. Ζ΄. 88. καὶ 133. »ἀνεθέλητος συμφορά«· παραβλ. ἀναγκαῖος. Ἐπρ. ἀνεθελήτως μὲ τὸ στανιό.

* **Ἀνεθίζομαι**, παθτ. (ἐθίζομαι) συνεθίζω, ἢ εἶμαι συνηθισμένος εἰς τίποτε. Δγ. Δρτ· 2, 96.

Ἀνέθιστος, ὁ, ἡ· (ἐθίζω) ἀσυνήθιστος.

Ἀνείδεος, ὁ· ἡ· (εἶδος) χωρὶς εἶδος καὶ μορφὴν, ἀσχημάτιστος. Θεμίστ. »Ὕλη ἄμορφος καὶ ἀνείδεος«.

Ἀνείδω, (ἀνὰ, εἴδω) θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω τίποτε.

Ἀνειδωλοποιέω, ῶ· Μ. ήσω· = Εἰδωλοποιέω. Πλούτ. ἀφ' οὗ

Ἀνειδωλοποιΐα· ας, ἡ. Κλήμ. καὶ

Ἀνειδωλοποίησις, εως, ἡ· = Εἰδωλοποιΐα. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀνεικάζω, Μ. άσω· = Ἀνατυπώνω. Κύριλ.

* **Ἀνεικαιότης**, τητος, ἡ· (εἰκαιότης) φρονιμάδα, πρόνοια, ἤτοι προβλέψιμον, τὸ νὰ προβλέπῃ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ.

Ἀνείκαστος, ὁ, ἡ· (εἰκάζω) ἀπείκαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπεικάσῃ, νὰ καταλάβῃ τις· ἀκατανόητος. 2) ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος, ἤτοι ἀτέρμαστος, χωρὶς τέρι τὸ τουρκ. ἀκατάληπτος. Δαμασκ.

Ἀνεικής, ὁ, ἡ· (νεῖκος) ἀφιλονείκητος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φιλονεικεῖ, ἢ δὲν ἐφιλονείκησε ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ φιλονεικήσῃ τις· οὕτως ἤθελον τινὲς ἀναγνώσκεσθαι τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Μ. 435. »Ἀνεικέα μισθόν«.

Ἀνεικόνιστος, ου, ὁ, ἡ· (εἰκονίζω) ἀζωγράφιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐζωγράφισεν, ἢ δὲν δύναται νὰ εἰκονίσῃ, νὰ ζωγραφίσῃ τις.

Ἀνειλείθυια, ἡ Ἀνειλήθυια, ἡ· χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς Εἰληθυίας, τουτέστι μαμμῆς· τὴν ὁποίαν δὲν ὠφελεῖ ἡ βοήθεια τῆς μαμμῆς· δηλ. μὲ μεγάλους, παραδυνατοὺς πόνους τῆς γέννας. 2) ἡ ὁποία δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη, δὲν ἐχρειάσθηκε μαμμήν. Εὐριπ. Ἴων.

Ἀνεικοτολαλεῖν· Ἀντίγον. Καρυστ. 141. ὅπου τὰ χειρόγρ. »ἀνεικοτολαβεῖν« ἔχουσιν. Κριτικός δέ τις »Κομπολακεῖν« ἀναγινώσκει. παραινεῖ.

Ἀνειλέω, ῶ. Μ. ήσω· (εἰλέω, ἀνμλ.) ξετυλίγω, ξεδιπλώνω. Πλούτ. »ἀνειλήσαντα γραμματίδιον«· ἀφ' οὗ

Ἀνείλημα, τό· ξεδίπλωμα, ξετύλιγμα: ξεδιπλωμένον, ξετυλιγμένον. 2) πληθυντ. φυσήματα τῆς κοιλίας, ἢ ἀέρας εἰς τὴν κοιλίαν, ὅστις ἀσπλατώνει τὰ ἄντερα καὶ προξενεῖ κοιλοπονήματα, ἄλλως στρόφος λεγόμενα.

Ἀνείλησις, εως, ἡ· = τῷ προηγουμ. Ἱπποκρ. »ἀνειλήσιες στρόφοι«.

* **Ἀνείλιξις**, εως, ἡ· (ἀνειλίσσω) ξεδίπλωσις, ξετύλιξις. Πλατ.

Ἀνειλίσσω, Μλ. ξω. ποιητ. ἀντὶ ἀνελίσσω· »ἀνειλίσσειν βιβλίον«. Ζήτ. Εἰλέω, καὶ Ἴλλω.

Ἀνείλλω, καὶ ἀνειλέω· (εἴλλω, εἰλέω, ἀνμλ.) ξεδιπλόνω, ξετυλίγω, ξακολλουριάζω· τινὲς δὲ γράφουσιν ἀνίλλω· Ruhnk. Τιμ. σλδ. 34. ἰδὲ ἀνελίσσω.

Ἀνειλυσπάομαι, ταυτὸν καὶ Ἀναῤῥιχάομαι. Ἡσύχ. Σουΐδ.

Ἀνείμαρται· ἑνκ. γ΄. πρόσ. παθτ. Παρκ. (εἵμαρται) δὲν εἶναι γραφτόν· ἀντὶ τοῦ οὐχ εἵμαρται· παρὰ Πλτχ. ἀνειμάρθαι· ἀμφβ. ἰδὲ εἵμαρται, μείρομαι.

Ἀνειμένως, Ἐπρῤ. παρὰ τὸ ἀνειμένος· παθτ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ἀνίημι· χαυνωμένα, ἀπολυμένα, ἀτέντωτα, ἄτανυστα, ἀχαλίνωτα· χωρὶς φροντίδα, χωρὶς ζάλην, ἀστενοχώρητα, τὸ ἰταλκ. κόμοδα, μὲ κομοδιτάν. Ξεν. Ἀν. Β΄. δ΄. 7. »ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλονται τῶν φίλων«· ὁ Αὐτ. Παιδ. Δ΄. δ΄. 17. »ἀνειμένως ἔπινον«.

Ἄνειμι· Μ. ήσω· (εἶμι) εὐγαίνω ἀπάνω, ἀναβαίνω· »ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι« ὅταν εὐγαίνῃ ὁ ἥλιος. Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. πηγαίνω ἀπάνω, ὑψηλά· ἀναβαίνω εἰς ὑψηλὸν τόπον. »ἀνήϊον ἐς περιωπήν«. Ὀδσ. Κ, 146. εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, κάμνω πανιά· ὡς τὸ, ἀναπλέω· »ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ« Ὀδσ. Κ, 332. 2) πατῶ κανενὸς τὸ κεφάλι, ἢ τὸ φόρεμα· παρακαλῶ τινὰ, ζητῶν τὴν βοήθειάν του· »ἄνεισι ἐς πατρὸς ἑταίρους.« Ἰλδ. Χ, 492. 499. 3) ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. καὶ Ξεν. Παιδ. Β΄. δ΄. 17. »ὅσους σὺ λαβὼν, εὐθὺς ἄνιοιεν«.

Ἀνείμων, ονος, ὁ, ἡ· (εἷμα) χωρὶς φόρεμα, χωρὶς σκέπασμα, γυμνὸς, ξέσκεπος. Ὀδσ. Γ΄. 348. »...ὥστε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, ἠὲ πενιχροῦ, ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐν οἴκῳ, οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς, οὔτε ξείνοισιν, ἐνεύδειν«.

Ἀνειπεῖν· Ἀπαρέμφ. (εἰπεῖν, ἀνμλ.) διαλαλῶ, κάμνω γνωστὸν μεγαλοφώνως, ἀναγορεύω, τὸ ἰταλκ. προκλαμάρω. Πνδ. ἐξαιρ. ἐπὶ κηρύκων. Schaef ἐν Γρηγορ. σλ. 492. ἀπολύτως· »ὁ δ' ἀνεῖπεν«. Ἀριστφ. Ἀχρ. 11. Ξενοφ. Παιδ. Δ΄. 5. »ἀνειπεῖν ἐκέλευσεν ἐκφαίνεσθαι«. 2) Λέγω πρός τινα τίποτε κράζωντάς τον μὲ τὸ ὄνομά του. Ἑλλ. Γ΄. 1. »ἀνεῖπε τοὺς δορυφόρους, θέσθαι τὰ ὅπλα.« 3) Λέγω τι πρός τινα μὲ τόνον, τὸν προτωπόθέρνω. Παιδ. Δ΄. 2. »τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα χαλεπὰ ἀνεῖπε«.

Ἀνείργω, Μ. είρξω· (εἴργω) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· διώχνω, ἢ κοντώ, ἢ ἀμπώχνω ὀπίσω. Ἰλδ. ἔνθα πανταχοῦ κεῖται κατὰ Παρατ. ἀνέεργον ἀπὸ τοῦ ποιητκ. ἀνεέργω.

Ἀνειρξις, εως, ἡ· (ἀνείργω) κράτημα ἢ σπρώξιμον, διώξιμον ὀπίσω· ἄμπωγμα, κοίστημα, ἐμπόδισμα.

Ἀνείρομαι· Ἐπκ. ἀντὶ, Ἀνέρομαι· ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω νὰ ἀκούσω ἢ νὰ μάθω τίποτε· μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. Ὁμ. χρῆται καὶ διττῇ αἰτ. »τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς«. Ἰλδ. Γ. 177. χρῆται δὲ τῷ ῥήματι κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. μόνον.

Ἀνειρύω, Μ. ύσω· ποιητ. ἀντὶ ἀνερύω· τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, π. χ. καράβια εἰς τὸ περιγιάλι· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. 9, 96. »ἀνείρυσαι τὰς νῆας, καὶ περιβαλέσθαι ἔρκος« καὶ 97. »ἐνθαῦτα τάς τε νῆας ἀνείρυσαν καὶ περιεβάλοντο ἕρκος καὶ λίθων καὶ ξύλων . . .«

Ἀνείρω· Μ. ερῶ· (εἴρω, ἀνμλ.) δένω τίποτε μὲ ἄλλοτι, κομποδένω· »καὶ ἀνείρας περὶ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, περὶ τοὺς αὐχένας αὐτῶν ἔδησεν. Ἡρόδ. 3, 118. πλέκω· π. χ. στεφάνους ἀνείρω· ὡς ἐνεργ. δὲ παρὰ τὸ ἀνείρομαι, ἄχρηστον.

* **Ἀνείσακτος**, ὁ, ἡ· (εἰσάγω) ἀνέμβαστος, ἄφραστος μέσα: ἀδίδακτος κανενὸς πράγματος· ἄλλως ἀμύητος.

* **Ἀνεισίδωρος**, ὁ, ἡ· = ἀνησίδωρος.

Ἀνείσοδος, ὁ, ἡ· (εἴσοδος) χωρὶς εἴσοδον, ἢ ἔμβασμα, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐμβῇ· ὅστις δὲν ἔχει θύραν, ἢ πόρταν, δὲν ἔχει πόθεν νὰ ἐμβῇ τις.

* **Ἀνεισφορία**, ἡ· (εἰσφορά) ἡ ἐλευθερία ἀπὸ τὸ δόσιμον διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ γενικῶς ἀπὸ κάθε ξεχωριστὸν δόσιμ. εἰς τὴν πολιτείαν. Πλτχ. εἰς Εὐμ.

Ἀνείσφορος, ὁ, ἡ· (εἰσφορά) ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ δόσιμον διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ πολέμου, καὶ ἐν γένει ἀπὸ κάθε ἄλλο ξεχωριστὸν δόσιμον, ἔξω ἀπὸ τὸ νόμιμον καὶ συνηθισμένον· ἰδὲ εἰσφορά. Διον. Ἁλικ. ὅθεν

Ἀνέκαθεν, Ἐπρῤ. ὡς τὸ ἄνωθεν ἐπὶ τοπικῆς σημασ. 2) ἐπὶ χρονκ. σημ. ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια· ἀπὸ ἕνα καὶ πρῶτον· ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ γενεαλογίας· »ἡ ἀνέκαθεν ἀκολουθία, τὸ ἀνέκαθεν γένος, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον ἀπὸ πάππου πρὸς πάππον«. Ἡρόδ. 3) ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ πρώτην ἀρχὴν, ἀπὸ τὴν πρώτην αἰτίαν ἢ ἀφορμήν. Πολύβ. »ἀνέκ. πειρᾶσθαι τὴν ἐξήγησιν συντάσσειν«· τὰ πλεῖστα παρὰ τοῖς Ἀττκ. παρὰ τὸ

Ἀνεκάς, Ἐπρῤ. (ἄνω, ἑκάς) εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἄνω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἀττκ. οἵτινες καὶ ἄνεκας τονίζουσι τὴν λέξιν: ἐπὶ διατριβῆς ἐν τόπῳ ἢ χρόνῳ, οὐδέποτε ἐν χρήσει »ὅταν Θεοῦ μοῖρα πέμπῃ ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν«. Πνδ. Ὀλ. 2, 23. Boeckh.

Ἀνέκβατος, ὁ, ἡ· (ἐκβαίνω) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, εὔγαλμα· δηλ. πόθεν νὰ εὐγῇ τις ἔξω.

Ἀνεκβίαστος, ὁ, ἡ· (ἐκβιάζομαι) ἀβίαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ βιάσῃ, ἀναγκάσῃ, στενοχωρήσῃ τις· κυρίως δὲ, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις κατὰ κανένα τρόπον νὰ διώξῃ, εὐγάλῃ ἔξω. Ἐπρῤ. Ἀνεκβιάστως.

Ἀνεκδαρτί, Ἐπίῤ. παρὰ Σουΐδ. = Ἀδορεί.

Ἀνέκδαρτος, ὁ, ἡ· (ἐκδαίρω) = Ἄδορος.

Ἀνεκδήμητος, ὁ, ἡ· (ἐκδημέω) ὅστις δὲν εἶναι ἄξιος νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, νὰ ξενιτευθῇ: παρὰ Πλούτ. »Ἡμέρα ἀνεκδήμητος, καὶ ἀνέξοδος«· δηλ. εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι καλὸν, ἢ τυχηρὸν νὰ μισεύῃ τις διὰ κανὲν μέρος, νὰ ἐκστρατεύσῃ.

Ἀνεκδιήγητος, ὁ, ἡ· (ἐκδιηγέομαι) ἀδιήγητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διηγηθῇ, νὰ περιγράψῃ τις. Ἐπρῤ. ἀνεκδιηγήτως.

Ἀνεκδίκητος, ὁ, ἡ· (ἐκδικέω)· ἀτιμώρητος. Ἰώσηπ.

Ἀνέκδοτος, ὁ, ἡ· (ἐκδίδωμι) ὅστις δὲν ἐξεδόθη, δὲν ἐδημοσιεύθη, δὲν ἔγινε τοῖς πᾶσι γνωστός· μυστικὸς, κρυφός· 2) ἐπὶ κορασίων· ἀνύπανδρος. »Ἀνέκδοτος θυγάτηρ«. Δημοσθ.

Ἀνέκδρομος, ὁ, ἡ· (ἐκτρέχω) ἄφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Ἐπιγράμ.

Ἀνεκθέρμαντος, ὁ, ἡ· (ἐκθερμαίνω) ἀζέστατος, ὅστις δὲν ζεσταίνεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζεστάνῃ τις.

Ἀνέκθυτος, ὁ, ἡ· (ἐκθύομαι) ὅστις δὲν ἐξιλεοῦται μὲ θυσίας· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξιλεώσῃ τις.

Ἀνεκκλησίαστος, ὁ, ἡ· (ἐκκλησιάζω) ὅστις

δὲν ἔρχεται εἰς τὰς συνελεύσεις (συνάξεις) τοῦ λαοῦ· ὅστις δὲν ὑπόκειται εἰς τὰς ἀποφάσεις τῶν κοινῶν συνελεύσεων· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν γίνεται κοινὴ συνέλευσις. Ἀθήν. »ἀνεκκλησίαστον θέατρον« 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἀποδιωγμένος ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐξωεκκλησιασμένος, ἔξω τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀφωρισμένος. »Κληρικὸς ἀνεκκλησίαστος ἔστω«. Κανὼν κζ΄. τῆς ἐν Χαλ. Συν.

*Ἀνέκκλιτος, ὁ, ἡ (ἐκκλίνω) ἄφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραμερήσῃ.

Ἀνέκκριτος, ὁ, ἡ· παρὰ τοῖς Παλ. Ποιητ. »Ἀνέκκριτος γαστήρ« στουπωμένη κοιλία, σῶμα πάσχον ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

Ἀνεκλάλητος, ὁ, ἡ· (ἐκλαλέω) = Ἀνεκδιήγητος. (ᾱ)

Ἀνέκλειπτος, ὁ, ἡ· (ἐκλείπω) ὅστις δὲν ἐλαττοῦται, δὲν ὀλιγοστεύεται, ἀκατάπαυστος· διαρκής, ἀνεξάντλητος. Στράβ. καὶ Διόδ. Σικ. Ἐπίῤῥ. ἀνεκλείπτως.

*Ἀνέκλεκτος, ὁ, ἡ (ἐκλέγω) τὸν ὁποῖον δὲν ἔκλεξαν.

Ἀνεκλιπής, έος, ὁ, ἡ· = Ἀνέκλειπτος.

Ἀνεκλόγιστος, ὁ, ἡ· (ἐκλογίζομαι) ὅστις δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ δώσῃ λογαριασμούς: ὅστις δὲν δίδωκε λγμ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ πάρῃ λγμόν. Ἐπίῤῥ. ἀνεκλογίστως· ἀλογάριαστα· χωρὶς μέτρα καὶ χωρὶς στοχασμόν, ἀστόχαστα, ἀσυλλόγιστα. Ἀθην.

Ἀνέκνιπτος, ὁ, ἡ· (ἐκνίπτω) τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ νίψῃ καὶ ξεπλύνῃ.

Ἀνεκπίμπλημι. Μ. ἀνεκπλήσω (ἐκπίμπλημι. ἀνμλ.) ξαναγεμίζω. Ξεν. Ἀναβ. Γ΄. δ΄. 22. ὁ Κρύγερ ὅμως ἐν auth. Anab. σλ. III. καὶ ἐν Ἀνβ. 1, 5, 2, ἀποδοκιμάζει ὅλως τὴν λέξιν.

Ἀνέκπληκτος, ὁ, ἡ· (ἐκπλήσσω) ἄφοβος, ἀτρόμακτος, ἀξάφνιστος· ἀταραχτος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν προξενεῖ ἔκπληξιν, φόβον, δὲν κάμνει καθόλου ἐντύπωσιν. Ἐπίῤῥ. ἀνεκπλήκτως.

Ἀνεκπλήρωτος, ὁ, ἡ· (ἐκπληρόω) ἀγέμιστος, ὅστις δὲν γεμίζεται ἢ δὲν ἐγεμίσθηκε.

Ἀνέκπλυτος, ὁ, ἡ· (ἐκπλύνω) ἀξέπλυτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεπλύνῃ, ἐξαλείψῃ, ἀφανίσῃ. Πολυδ. Α΄.

Ἀνεκποίητος, ὁ, ἡ· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποξενώσῃ. Ἐκκλ.

*Ἀνεκπομπεύτως. Ἐπίῤῥ. χωρὶς πομπὴν ἢ παράταξιν. Διο. Ἀρπγ.

Ἀνεκπύητος, ὁ, ἡ· (ἐκπυέω) ἀναίμπυαστος· ὅστις δὲν ἠμπυάζει, δὲν γίνεται αἴμπυον· ὅτις ἐμποδίζει τὸ αἴμπυασμα, δὲν ἀφίνει νὰ αἰμπυάσῃ τι. (ῡ)

Ἀνέκπυστος, ὁ, ἡ· (ἐκπυνθάνομαι) ἀνερεύνητος, ἀνεξέταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἢ δὲν ἠμπόρησέ τις νὰ ξετυπώσῃ, ἢ νὰ ἀκούσῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ ἐξετάζοντας καὶ ἐρωτῶντας. ἀνεξέταστος. Ἰώσηπ. ΙΖ΄. ια΄. 2.

Ἀνεκρίζωτος, ὁ, ἡ· (ἐκριζόω) ἀξερίζωτος, ὅστις δὲν ξεριζώθηκεν ἢ δὲν εἶναι τρόπος νὰ ξεριζωθῇ. Ἰουστῖν. Μάρτ.

*Ἀνεκτέος· παρὰ τὸ ἀνέχομαι· ῥημτ. ἐπίθ. ἄξιος, ἢ πρέπει, νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις. Σφαλ.

Ἀνεκτικός, κή, κόν· (ἀνέχομαι) ὑπομονητικός· τὸ Ἰταλ. tolerante.

Ἀνεκτός, ὁ, ἡ· (ἀνέχομαι) ὑποφερτός. Ὅμ. εἴωθε συντάττειν τὴν λέξιν ἀρνητικῶς. Ἐν Ἰλδ. Κ, 118. Δ, 109. καὶ Θεό. 7, 87. εἰλῆπται ἀκατάληπτος ἡ λέξις. Οἱ μεταγεν. γράφουσι καὶ ἡ ἀνεκτή.

Ἀνεκτῶς. Ἐπίῤῥ. ὑπομονητικῶς, ὑποφερτά. Ξεν. Ἑλλ. Ζ. 3. »ἀνεκτῶς ἔχειν« ἀντὶ ὑποφέρνεται. Ὅμ. δέ· οὐκέτ' ἀνεκτῶς· δὲν ὑποφέρεται πλέον.

Ἀνέκτριπτος, ὁ, ἡ· (ἐκτρίβω) ὅστις δὲν ξετρίβεται, δὲν ξεπλύνεται, ἀνεξάλειπτος.

Ἀνέκφευκτος, ὁ, ἡ· (ἐκφεύγω) = ἀνέκκλιτος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εἶναι ἀρκετός, ἄξιος, ἐπιτήδειος νὰ φύγῃ· ὡς τὸ ἀναπόδραστος. Πλούτ. »Ἀνέκφευκτος δουλεία«.

Ἀνεκφοίτητος, ὁ, ἡ· (ἐκφοιτάω) ὅστις δὲν εὐγαίνει ἀπὸ τὸ σπήτι, ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, δὲν ἔρχεται ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνέκφορος, ὁ, ἡ· (ἐκφέρω) ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ ἔξω, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τινὰς νὰ τὸν εὐγάλῃ ἔξω, νὰ τὸν φανερώσῃ εἰς τὸν κόσμον.

Ἀνέκφραστος, ὁ, ἡ· (ἐκφράζω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τις, νὰ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομά του, ἢ νὰ τὸν περιγράψῃ. Ξεν. Ἀπομ. Δ΄. 3.

Ἀνεκφώνητος, ὁ, ἡ· (ἐκφωνέω) = τῷ προηγ. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. ἀνεκφώνητα γράμματα λέγονται ὅσα γράφονται μέν, δὲν ἐκφωνοῦνται ὅμως εἰς τὸ διάβασμα. π. χ. τὸ ὑπογεγραμ. Ἰῶτα.

Ἀνέλαιος, ὁ, ἡ· (ἐλαία, ἔλαιον) χωρὶς ἐλαῖς, χωρὶς λάδι, χωρὶς ἐλαιόδενδρα.

*Ἀνέλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ἀσφυροκόπητος ἀσφύριστος: τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διώξῃ τις. Αριστλ.

Ἀνέλεγκτος, ὁ, ἡ· (ἐλέγχω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀξέταχτος, ἀναπόδειχτος: ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ἀπόδειξιν, ἀναίρεσιν· τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἀναιρέσῃ. Ἐπίῤῥ. ἀνελέγκτως.

Ἀνελέγχω. Μ. ξω. (ἀνά, ἐλέγχω) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἐκ δευτέρου, ἀποδείχνω τι μὲ λόγον καὶ σωστά. Εὐριπ. Ἰων. 1470.

*Ἀνελεημοσύνη, ἡ· ἀσπλαγχνία, ἀπονησία· παρὰ τὸ

Ἀνελεήμων, ονος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀνελεήμων (ἐλεήμων) ἄσπλαγχνος, ἄπονος σκληρόκαρδος: ἔτι δὲ καὶ ἀνηλεήμων: Ἐπίῤῥ. ἀνελεημόνως.

Ἀνελεής, έος, ὁ, ἡ· (ἔλεος) παρὰ τοῖς πάλαι συγγραφεῦσι χρησιμώτερον τό, ἀνηλεής· ἄσπλαγχνος. Ἐπίῤῥ. ἀνελεῶς.

Ἀνελέητος, ὁ, ἡ· (ἐλεέω) ἀλεημόνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐλεεῖ, δὲν σπλαγχνίζεταί τις. Αἰσχίν. Ἐπίῤῥ. ἀνελεήτως.

Ἀνελελίζω. Μ. ξω. (ἐλελίζω) ταράζω, κουνῶ, κλονίζω, κινῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ τὸ ἀνάφορον, ἰσιαπάνω. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ΄. 302.

Ἀνελευθερία, ας, ἡ· (ἀνελεύθερος) φέρσιμον ἄπρεπον καὶ ἀνάρμοστον εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον. »Ἔστι δὲ ἡ Ἀνελευθερία ἕξις φαύλη περὶ τὰ χρήματα, μὴ ἀναλίσκουσα ταῦτα, εἰς ἃ δεῖ, καὶ ὅσα δεῖ, καὶ ὅτε δεῖ« μικροπρέπεια, δουλοπρέπεια, χαμέρπεια, ἐξαιρ. ποταπή φιλαργυρία, γιυπτοσύνη, τὸ κοινότερον τσιγγάνεμα.

Ἀνελευθεριότης, τος, ἡ· = τῷ προηγουμένῳ. Ἀριστοτ. Ἠθ. Α΄.

Ἀνελεύθερος, ὁ, ἡ· (ἐλεύθερος) ὅστις δὲν ἔχει ἐλεύθερον, εὐγενικὸν φέρσιμον· ὅστις εἶναι μικροπρεπής, χαμερπής, εὐτελικός, ἐξαιρ. φιλάργυρος μὲ ὑπερβολήν· τὸ κοινῶς λεγόμενον, τρέμει καὶ διὰ ἕνα λεπτόν, στεγνώνει τὸ .. του καὶ τὸ τρώγει. Ἐπίῤῥ. ἀνελευθέρως. Πλάτ.

Ἀνέλευσις, εως, ἡ· (ἔρχομαι, ἐλεύσομαι) ἐρχομὸς ἐπάνω· ξαναγύρισμα ὀπίσω· ξαναερχεμός. Ἰουστῖν.

Ἀνελήμων, ονος· ὁ· ποιητ. ἀντὶ ἀνελεήμων.

Ἀνέλιγμα, τος, τό· (ἀνελίσσω) ξετυλιγμένον, ξελοξιασμένον, ξεκουβαριασμένον· κατσάρωμα τῶν μαλλιῶν· »ἀνέλιγμα χαίτης«. Αἰθλ.

Ἀνελινύω· ἐσφαλμ. Ἀπολλ. Α΄. 868. ἀντὶ »Ἀν ἐλίνυον«.

Ἀνέλιξις, εως· ἡ· (ἀνελίσσω) περιτύλιξις, κουβάριασμα, 2) ἡ περιστροφή, ἤτοι τὸ στριφογύρισμα τοῦ οὐρανοῦ. Πλάτ. »Ἀνέλιξις τοῦ παντός« 3) τὸ στριφογύρισμα, ὁλογύρισμα εἰς τὸν χορόν. Πλτχ.

Ἀνέλιπος, ου, ὁ, ἡ = ἀνήλιπος. Ἡσχ. φαίνεται ἀμφβ.

Ἀνελίσσω, Ἀττ. ἀνελίττω. Μλ. ίξω. ποιητ. ἀνειλίσσω· (ἑλίσσω) ξεκουλλουριάζω, ξετυλίγω· ἐξαιρ. ἐπὶ χάρτου ἀνειλημένου, ἤτοι κουλλουριασμένα χαρτιά, τὸ Ἰταλ. rolla, τὰ ὁποῖα θέλω νὰ διαβάσω. Ξεν. Ἀπομ. Α΄. ς΄. 14. »τὰ βιβλία ἀνελίττων διέρχομαι« 2) τυλίγω, κουλλουριάζω, κουβαριάζω· 3) μεταφ. »ἀνελίττω βίον« ἀπερνῶ τὴν ζωήν μου. Πλούταρχ. Νουμ. 14.

Ἀνελκτος, ὁ, ἡ· (ἕλκω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀτράβηχτος, ἄσυρτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ τραβήξῃ, νὰ σύρῃ.

Ἀνελκύω, Μ, ύσω. = τῷ ἑξῆς.

Ἀνέλκω, Μ. ξω. Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐντάσεως τόξου, (τάνυσμα ἢ τέντωμα τοῦ δοξαριοῦ) μετά, καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ, τόξον· »ὁ δὲ τόξον πῆχυν ἀνέλκεν« Ἰλδ. Λ, 375. Ν, 583. Ὀδσ. Φ, 128. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλάστιγγος (ζύγιασμα εἰς τὴν ζυγαριάν) »ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει..« Ἰλδ. Μ, 434. καὶ Μέσ.: τραβῶ τίποτε, ὁποῦ σύρω πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. εὐγάζοντας τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ θηκάρι· »περὶ γὰρ δίε, μή τις Ἀχαιῶν ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον, ἢ ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας..« Ὀδσ. Χ, 97. τραβῶ τὰ μαλλιά μου, μαδιοῦμαι· »πὰρ δ' ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσί, τίλλων ἐκ κεφαλῆς« Ἰλδ. Χ, 77. 2) σύρω, τραβῶ ὀπίσω, εὐγάνω τι ἀπὸ τὸ νερὸν (ἕλκω) σύρω, τραβῶ ἀπάνω, »ἰχθὺν ἀγκίστρῳ ἀνέλκειν« ἐξαιρ. ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν τραβῶ καράβι. Ἡρόδ.

Ἀνέλκωτος, ὁ, ἡ· (ἕλκος) ἀπλήγωτος, ἄβλαπτος.

Ἀνέλλην, νος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι Ἕλλην. Αἰσχύλ.

Ἀνελλήνιστος, ὁ, ἡ· (ἑλληνίζω) χωρὶς ἑλληνισμόν· »ἀνελλήνιστος σύνταξις« ἡ μὴ γινομένη κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τρόπον.

Ἀνελλιπής, έος, ὁ, ἡ· (ἐλλείπω) ὅστις δὲν ἔχει, δὲν πάσχει ἔλλειψιν ἀπό τι, δὲν τῷ λείπει τίποτε: ὅστις δὲν λείπει, ἀλλὰ εἶναι, εὑρίσκεται πάντοτε· ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν γίνεται ποτὲ ἔλλειψις. Αἰλιαν. π. Ἱστ. Α΄. 33.

Ἀνελπις, ιδος, ὁ, ἡ· (ἐλπίς) χωρὶς ἐλπίδα. Εὐριπ.

Ἀνελπιστέω, ῶ· (ἀνέλπιστος) = ἀελπτέω. Σουίδ. ἀφ' οὗ

Ἀνελπιστία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἐλπίδα, ἀπελπισία, ἀπελπισμός.

Ἀνέλπιστος, ὁ, ἡ· (ἐλπίζω) ἀνέλπιστος, ἄξαφνος, ἀνέλπιστυχος: 2) ὅστις δὲν ἐλπίζει, δὲν ἔχει ἐλπίδα, ἀπελπισμένος· 3) ὅστις ξαναελπίζει· »καὶ νῦν οὔτε ἀνέλπιστοί πω μᾶλλον Πελοποννήσιοι ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο, εἴτε καὶ πάνυ ἔῤῥωνται«. Θυκ. 6, 17. ἀμφβ. Ἐπίῤῥ. ἀνελπίστως.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ, ἡ· (ἔλυτρον) χωρὶς σκέπασμα, τύλιγμα.

Ἀνέμβατος, ὁ, ἡ· (ἐμβαίνω) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, νὰ ἐμβῇ τις. Ἐπιγρ. »ἀνέμβατος Ῥοδίοις ὄρνεις« 2) ὅστις δὲν ἐμβαίνει, δὲν πηγαίνει, ἢ δὲν ἐμβῆκεν, ἐπῆγε μέσα.

Ἀνεμέσητος, ὁ, ἡ· (νεμεσάω) ἄμεμπτος, ἀφθόνητος, ἀκατηγόρητος: ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος ἀπὸ τὴν θεὰν τῆς δικαιοσύνης, Νέμεσιν. 2) ὅστις δὲν φθονεῖ, δὲν ζηλεύει: ὅστις δὲν κακίζει, δὲν θυμώνει διὰ κανὲν κακὸν κάμωμα, ἢ σφάλμα. Ἐπίῤῥ. ἀνεμεσήτως.

Ἀνέμετος, ὁ, ἡ· (ἔμετος, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀξέραστος· ὅστις δὲν ξερνᾷ, ἢ δὲν ἐξέρασε. Ἐπίῤῥ. Ἀνεμέτως· χωρὶς ξερατόν. Ἱπποκρ.

Ἀνεμέω, ῶ. Μλ. έσω (ἐμέω) ξερνῶ. Ἱπποκρ.

Ἀνέμητος, ὁ, ἡ· (νέμω) ἀμέριστος, ἀμοίραστος. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἔχει μοιράδι ἀπὸ τίποτε, δὲν μετέχει τίποτε· ἀμέτοχος.

Ἀνεμία, ας, ἡ· καὶ Ἰωνικ. Ἀνεμίη. = Ἐμπνευμάτωσις. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Β΄.

Ἀνεμιαῖος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ, αία, αῖον· (ἄνεμος) ἀνεμώδης, γεμάτος ἀπὸ ἄνεμον· ὡς, «Ἀνεμιαῖον ὠόν»· γεμάτον ἄνεμον, κοῦφιον ἢ κλούβιον αὐγόν. Ἀττ. ὑπηνέμιον. Π. Μοιρ σλ. 73. 2) μεταφ. ἄσεμος, μάταιος, χωρὶς οὐσίας, κοντινοτάτινος, ἀνεμόμυαλος, ἀβέβαιος, ἀνυπόστατος· «ἀνεμ. ἐλπίδεσι»· δηλ. χαμένες, 'ς τὸν ἀέρα. Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 151.

Ἀνεμίδιον, ου, τό· ὑποκοριστ. ἐκ τοῦ Ἄνεμος, ἀμφιβ.

* **Ἀνεμίδιος**· ία, ιον = ἀνεμιαῖος· ἀμφ. ἄλως ἀποδοκιμασθὲν ὑπὸ Osann auct. lex. σλ. 16.

Ἀνεμίζω. Μ. ίσ.ο. κινῶ διὰ τοῦ ἀνέμου· ὡς, «Κλύδων ἀνεμιζόμενος»· δηλ. διὰ τοῦ ἀέρος κινούμενος. Ν. Δ. 9. Ἰακ. Α. 6.

Ἀνέμιος, ία, ιον. = Ἀνεμιαῖος.

Ἀνεμόδρομος, ὁ, ἡ· (τρέχω, δραμεῖν) γλίγωρος 'σὰν ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εσσα, όεν. Ἰων. ἠνεμόεις· γεμάτος ἄνεμον· 2) ὑποκείμενος εἰς τοὺς ἀνέμους, τόπος δηλ. ὅπου φυσοῦν συνήθως δυνατοὶ ἄνεμοι· 3) γλίγωρος 'σὰν ἄνεμος· (υυυ–, ἀλλὰ καὶ –υυ– εἰς Δωρ. τύπος παρὰ τὸ ἠνεμόεις. Πνδ. Πυ. 1, 177. Σοφ. Τρχ. 964.)

* **Ἀνεμοζάλη**, ἡ (ζάλη) θαλασσοφουρτοῦνα. (ξ)

* **Ἀνεμόθροος**, ὁ, ἡ (θρόος) ὅστις βάζει ἢ βοΐζει ἀπὸ ἄνεμον.

Ἀνεμοκοῖται, ῶν, οἱ· (κοίτη) κατ' Εὐσταθ. οἱ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, οἱ μάγοι δηλ. οἵτινες καταπαύουν τοὺς ἀνέμους· παρὰ Κορινθίοις.

Ἄνεμος, ου, ὁ· (ἄημι, οἱονεὶ ἄεμος) φύσημα, σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἀέρος. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος (ὁ ἄνεμος) πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος»· κάθε ἄνεμος ὅστις φυσᾷ ἀπὸ κάθε μέρος. Ὅμ. ὅστις τέσσαρας μόνον ἀνέμους ἀναφέρει, Εὖρον, Νότον, Ζέφυρον καὶ Βορέαν· τοὺς πλείοσιν Ἰταλ. γνωστοτέρους Σιρόκον, Λεβάντε, Πονέντε, καὶ Γραῖγον ἢ μπόρραν, συντάττει αὐτοῖς πολλάκις συνωνύμους δοκούσας λέξεις· «θύελλα ἀνέμοιο· ἀϋτμὴ ἀνέμοιο· ἀϋτμὴ καὶ ἄελλαι ἀνέμων· πνοιαὶ ἀνέμοιο». Πρὸς ἄνεμον, κατὰ τὸν ἄνεμον ἢ ἐναντία εἰς τὸν ἀνεμ. σὺν ἀνέμῳ, μὲ τὸν ἄνεμον· δίδωμί τι ἀνέμοις· τὸ χτυπῶ 'ς τὸν ἀνεμ. Ἀπλ. Τ.

Ἀνεμοσκεπής, έος, ὁ, ἡ· (σκέπη) ὅστις σκεπάζει, ἢ διαφυλάττει τινὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμον. Ἰλ. Π. 224. «Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων.»

Ἀνεμοστρεφής, καὶ Ἀνεμοτρεφής, ὁ, ἡ· ὅστις γυρίζεται, στρέφεται, κλονεῖται ἀπὸ ἄνεμον· ἀνεμοτούρα, ἢ ἀνεμοδούρα.

Ἀνεμόστροφος, ὁ, ἡ· (στρέφω) ὅστις περιστρέφεται ἀπὸ ἄνεμον, τὸν ὁποῖον στριφογυρίζει ὁ ἄνεμος· 2) παρεξυτόνως, ἀνεμοστρόφος, ὁ, ἡ· ὅστις κάμνει τοὺς ἀνέμους νὰ στριφογυρίζωνται· «τὸ μὲν σὺν πόμα κερασθὲν ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες· τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ». Ἀνακρ. 41. 14. ὅπου ὁ μὲν Salmas διορθοῖ γράφων ἀνεμότροφος = ἀνεμοτρεφής· ὁ δὲ Brunck ἀνεμότροφος· ἄλλοι δ' αὖ ἀνεμότροπος. Ἀνακρ. 41. «ἀνεμόστροφος θυέλλα».

Ἀνεμοσφάραγος, ὁ, ἡ· (σφάραγος) ὅστις ἠχολογεῖ ἀπὸ ἄνεμον, τὸν ὁποῖον κάμνει ὁ ἄνεμος νὰ βάζῃ· «...τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λατοΐδας ἅρπασ'...» Πνδ. Πυ. 9. 7. (υυ–υυυ)

Ἀνεμοτρεφής, ὁ, ἡ· = Ἀνεμοστρεφής.

Ἀνεμοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω) ὅστις τρέφεται, δυναμόνεται ἀπὸ ἄνεμον, ἢ ἀέρα, ἢ τὸν ὁποῖον τρέφει ὁ ἄνεμος. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει δὶς· ἅπαξ μέν. Ἰλ. Ο. 625. «κῦμα ἀνεμοτρεφές»· κῦμα φουσκωμένον ἀπὸ τὸν ἄνεμον· ἐπειδὴ ὅταν φυσᾷ ἄνεμος δυνατὸς σηκόνονται καὶ τὰ κύματα μεγαλήτερα, ἄρα ὡς νὰ τὰ τρέφῃ καὶ τὰ μεγαλύνῃ· καὶ τὸ δεύτερον. Ἰλ. Λ. 256. «ἔγχος ἀνεμοτρεφές»· τουτέστι κοντάρι ἀπὸ ξύλον δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐφύσουσαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη οἱ ἄνεμοι καὶ διὰ τοῦτο ἐτράφησαν καὶ ἔγιναν στερεὰ τὰ ξύλα ἢ τὰ κλωνάρια του. Τινὲς δὲ θέλουσιν ἀναγνώσειν ἀνεμοτραφές ἢ ἀνεμοστραφές.

* **Ἀνεμότροφος**, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἀνεμόστροφος.

Ἀνεμούριον, ου, τό· (οὖρος) ἀνεμοδείχτης.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ· φθορά, βλάβη, τὴν ὁποίαν πράττει ὁ ἄνεμος. πληγὴ τῶν ἀνέμων, κατὰ Σουίδ. ἐκ τοῦ

Ἀνεμόφθορος, ὁ, ἡ· (φθείρω) βλαμμένος, χαλασμένος, σκορπισμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον.

Ἀνεμοφόρητος, ὁ, ἡ· (φορέω) τὸν ὁποῖον φέρνει, κουβαλεῖ, βαστάζει, παίρνει, σκορπίζει· ἢ ἔφερεν, ἐκουβάλησεν, ἐβάσταξεν, ἐπῆρεν, ἐσκόρπισεν ὁ ἄνεμος.

Ἀνεμόω, ῶ, Μ. ώσω. ἀνεμίζω, ἀερίζω, εὐγάνω, ἢ βάνω τι εἰς τὸν ἀέρα νὰ ἀερισθῇ ἢ νὰ ξηρανθῇ, στεγνώσῃ· β΄) προξενῶ φουσκώματα, ἢ φουσκόνω τι. Ἱπποκρ. —Παθητ. κινοῦμαι ἢ κουνοῦμαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον ἐδῶ κ' ἐκεῖ· σύρομαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον, μὲ παίρνει, μὲ σηκόνει ὁ ἄνεμος· ὁ παθητ. Παρακμ. πολλάκις μετὰ αἰτιατικ. Καλλιστρ. Εἰκ. ΙΔ΄. «Ἠνεμωμένος τὴν τρίχα» τοῦ ὁποίου τὰ μαλλιὰ φυσᾷ καὶ σκορπίζει ὁ ἄνεμος· καὶ Λουκιαν. «Ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε τῇ ἑτέρᾳ· καὶ τὸ ὄμμα ἠνεμωμένος». Ἡλιοδ. γ) φουσκόνομαι ἀπὸ τὸν ἄνεμον· «κόλπος ἠνεμωμένος». Ἀνθ. α΄, 255.

Ἀνέμπληκτος, ὁ, ἡ· (ἐμπλήσσω) ἀτάραχος, ἀξύπαστος, ἄφοβος, ἀτάραχτος. Ἐπιῤῥ. ἀνεμπλήκτως. Πλούτ. εἰς Γάλβ.

Ἀνέμπληστος, ὁ, ἡ· (ἐμπίπλημι) ἀχόρταστος, ἀγέμιστος· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ χορτάσῃ, νὰ γεμίσῃ τις· 2) ἀχόρταγος, τὸν ὁποῖον δὲν χορταίνει, δὲν βαρύνεται νὰ βλέπῃ, ἀκούῃ καὶ τ. τ. τὸ τουρκ. ἀμπαξέριστος. Θεμίστ. «ἀνέμπληστον θέαμα».

Ἀνέμπλοος, ὁ, ἡ· (ἐμπλέω) ὅστις δὲν πλέει, δὲν ταξιδεύει· 2) εἰς τὸν (?) μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ, ταξιδεύσῃ· ἄχρηστος διὰ ταξίδι.

Ἀνεμπόδιστος, ὁ, ἡ· (ἐμποδίζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμποδίζει τις ἢ τίποτε. Ἐπιῤῥ. ἀνεμποδίστως.

* **Ἀνεμπόλητος**, ὁ, ἡ· (ἐμπολέω) ἀπούλητος, ὅστις δὲν ἐπωλήθηκε.

Ἀνέμπτωτος, ου· ὁ, ἡ· (ἐμπίπτω) ὅστις δὲν πέφτει, δὲν καταντᾷ εἰς τίποτε· «ἀνέμπτωτος εἰς πάθη». Διογ. Λαερτ.

Ἀνεμφανής, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν φαίνεται, δὲν εὐγαίνει εἰς τὸ φανερὸν (ἐμφαίνομαι) ἀμφ.

Ἀνέμφαντος, ὁ, ἡ· (ἐμφαίνω) = τῷ ἑξῆς. ἀμφβ.

Ἀνέμφατος, ὁ, ἡ· (ἔμφασις) ὅστις δὲν παρασταίνεται, δὲν περιγράφεται μὲ γνωριστικὰ σημεῖα· τὸν ὁποῖον δὲν παραστήνει, δὲν περιγράφει τις· 2) ὅστις δὲν ἔχει ἔμφασιν, δὲν κάμνει ἐντύπωσιν· ὅστις δὲν ἐκφράζει, δὲν φανερόνει τι καθαρά. Πλουταρχ. «ἀνέμφατος ὕβρισις». Ἐπιῤῥ. ἀνεμφάτως.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις ἔχει ἢ εὐγάνει πολὺν ἄνεμον· εἶναι γεμάτος ἄνεμον· εἰς τὸν ὁποῖον φυσᾷ πάντοτε ἢ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνεμος· ὅστις εἶναι 'σὰν ἄνεμος· 2) μεταφ. κοντινοτάτινος· ὅστις δὲν ἀξίζει τίποτε.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ, ἡ· (ὠκύς) γλίγωρος 'σὰν ἄνεμος· ὡς τὸ ποδώκης ἐσχηματισμένον.

Ἀνεμωλία, ας, ἡ· παρὰ Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. Ζ. 10. = Ἀνεμώνη.

Ἀνεμώλεια, Ζήτ. Ἀνεμώνεια.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ, ἡ· ἀνεμώδης. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει μεταφορ. μόνον· μάταιος, χωρὶς ἐνέργειαν καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα· κοντινοτάτινος, ἀνωφελής. Ἰλ. Δ΄. 355. «ἀνεμώλια βάζεις»· δηλ. μάταια, λόγια 'ς τὸν ἀέρα· καὶ Τ. 123. «ἀνεμώλια τόξα»· ἀνενέργητα, ἀνωφέλευτα. (παρὰ τὸ ἄνεμος, ἐπιθτ. ἀνεμώλιος· περὶ τοῦ σχηματισμοῦ δὲ τῆς λέξεως ἰδὲ μεταμώνιος.)

Ἀνεμώνη, ης, ἡ· ἀνεμολουλοῦδον καὶ ἀνεμολοῦδον· οὕτως ὀνομαζόμενον, διότι ὁ ἄνεμος σκορπίζει εὔκολα τὰ ἀνθόφυλλά του. Μλγρ. 1, 46. παρὰ δὲ Διοσκ. καὶ Ἠνεμώνη καλεῖται. Μεταφ. «ἀνεμῶναι λόγων». Λουκ. οἱ μάταιοι λόγοι· λόγια τοῦ ἀέρος.

Ἀνεμωνίς, ίδος, ἡ· = Ἀνεμώνη. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην.

Ἀνεμώρεια, ἡ. Ὀνμ. Πόλ. πλησίον τῶν Δελφῶν. Ἰλ.

Ἀνεμῶτις, ιδος, ἡ· καταπραΰνουσα καὶ παύουσα τοὺς ἀνέμους. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀνενδεής, έος, ὁ, ἡ· (ἐνδεής) ὅστις δὲν ἔχει ἔλλειψιν, δὲν πάσχει ἔνδειαν, δὲν στερεῖται τὰ ἀναγκαῖα. Ἐπιῤῥ. ἀνενδεῶς.

Ἀνένδεκτος, ὁ, ἡ· (ἐνδέχομαι) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ δεχθῇ, στοχασθῇ, πιστεύσῃ τις ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ, νὰ γένῃ, νὰ συμβῇ, παράβλ. ἀνεγχώρητος.

Ἀνενδοίαστος, ὁ, ἡ· (ἐνδοιάζω) ἀναμφίβολος· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ, διστάζῃ τις. Λουκιαν. Ἐπιῤῥ. ἀνενδοιάστως. Φίλων.

Ἀνένδοτος, ὁ, ἡ· (ἐνδίδωμι) ὅστις δὲν ἐνδίδει, δὲν τραβᾷ χέρι ἀπὸ τίποτε, δὲν τὰ βάνει κάτω· σταθερός, αὐστηρός. Ἐπιῤῥ. ἀνενδότως. σκληρῶς. Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀνένδυτος, ὁ, ἡ· (ἐνδύω) ἄνδυτος, ὅστις δὲν εἶναι ἐνδυμένος.

Ἀνένεικα· ποιητ. ἀντὶ ἀνήνεικα Ἰων. καὶ Ὁμηρ. (ἐνέγκω) ἀόρ. τοῦ ἀναφέρω. Ὀδσ. Λ. 264. καὶ μεσ. ἀόρ. ἀνενείκατο. Ἰλ. Τ. 314. «ἀνενείκατο», ἔβγαλε φωνὴν στεναγμοῦ. Ἡρόδτ. Α΄. 86. «Ἀναστενάξαντά τε καὶ ἀναστεναξάντα, ἐπὶ πολλῆς ἡσυχίας». μετχ. παθτ. ἀόρ. ἀνενειχθείς. Εὐσταθ. Τὸ ἀνένεικα οὐδέποτε ἦν ἐν χρήσει· ἰδὲ φέρω.

Ἀνενεργής, έος, ὁ, ἡ· (ἐνεργής) ὅστις δὲν ἔχει καμμίαν δύναμιν.

Ἀνενεργησία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ κάμνῃ, νὰ μὴν ἐνεργῇ τις ἢ τι τίποτε. Σέξτ. Ἐμπ. παρὰ τὸ

Ἀνενέργητος, ὁ, ἡ· (ἐνεργέω) ὅστις δὲν κάμνει καμμίαν ἐνέργειαν, εἶναι χωρὶς ἐνέργειαν. Γρηγ.

Ἀνενήνοθε, Ἡσχ. ἰδὲ ἐνήνοθε.

Ἀνενθουσίαστος, ὁ, ἡ· (ἐνθουσιάζω) ὅστις δὲν ἐνθουσιάζεται, δὲν ἐνθουσιάσθηκε. Πλούτ. «ἀνενθουσίαστος ἔρως». Ἐπιῤῥ. ἀνενθουσιάστως.

Ἀνεννόητος, ὁ, ἡ· (ἐννοέω) ἀνόητος, ὅστις δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει, δὲν ἔχει καμμίαν ἰδέαν τινός· δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν του καμμίαν ἰδέαν· 2) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν στοχάζεται ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ στοχασθῇ, ἢ νὰ φαντασθῇ τις. Δίων Κασ. «Ἀνεννόητος τῆς μεταβολῆς»· «καὶ μεθ' ἡμᾶς ἀνεννόητοι τούτων ὑπάρχοντες». Πολυβ. Ἐπιῤῥ. ἀνεννοήτως.

Ἀνενόχλητος, ὁ, ἡ· (ἐνοχλέω) ὅστις δὲν ἐνοχλεῖται, δὲν πειράζεται. Ἐπιῤῥ. ἀνενοχλήτως.

*Ἀνέντατος, ὁ, ἡ· (ἐντείνω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀτέντωτος, χωρὶς τόνον καὶ δύναμιν. Πολυβ.

Ἀνέντευκτος, ου, ὁ, ἡ· ἀπλησίαστος, ἀξύγωστος, ἀσύμμικτος· ὅστις δὲν συναναστρέφεται, δὲν ὁμιλεῖ μὲ κανένα, ἀποφεύγει τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων· 2) κατὰ παλαιὰν σημασίαν· ἀξεγέλαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεγελάσῃ, ἀπατήσῃ μὲ κολακείας, μὲ δῶρα καὶ τ. τ. (ἐντυγχάνω).

Ἀνεντρεχής, ὁ, ἡ· τὸ ἐναντίον τοῦ Ἐντρεχής· Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Δ. Σελ. 72. 4. ἀργός, βαρύς, ἀνεπιτήδειος.

Ἀνέντροπος, ου· ὁ, ἡ· τὸ -πον· (ἐντρέπομαι) ὅστις δὲν ἐντρέπεται, δὲν ἔχει σέβας πρός τινα, δὲν τὸν μέλλει διὰ τίποτε.

Ἀνεξάκουστος, ὁ, ἡ· (ἐξακούω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀκούει ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τις τίποτε.

Ἀνεξάλειπτος, ὁ, ἡ· (ἐξαλείφω) ὅστις δὲν ἐξαλείφεται, δὲν ἀφανίζεται.

Ἀνεξάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἐξαλλάσσω) ὅστις δὲν μεταλλάσσεται, δὲν μεταβάλλεται· ἀμετάβλητος.

Ἀνεξάντλητος, ὁ, ἡ· (ἐξαντλέω) ἄπαυστος, ἀτελείωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τελειώσῃ· ὁ ὁποῖος δὲν παύεται, δὲν τελειώνει, δὲν παύει ποτέ.

*Ἀνεξαπατησία· ἡ· τὸ νὰ μὴν ἠμπορῇ ἢ νὰ μὴ θέλῃ τις νὰ κάμῃ ἀπάτην· παρὰ τὸ

Ἀνεξαπάτητος, ὁ, ἡ· (ἐξαπατάω) ὅστις δὲν ἀπατᾶται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεγελάσῃ, ἀπατήσῃ.

*Ἀνεξαρίθμητος, ὁ, ἡ· (ἐξαριθμέω) ἀμέτρητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετρήσῃ τις ὅλον, ἢ νὰ τὸν τελειώσῃ μετρῶντάς τον.

Ἀνεξάρνητος, ὁ, ἡ· (ἐξαρνέομαι) ὅστις δὲν ἀρνεῖται, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τις.

Ἀνεξέλεγκτος, ὁ, ἡ· (ἐξελέγχω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ, ξεσκεπάσῃ ἐξετάζοντας, δὲν ἠμπορεῖ νὰ παρατήσῃ, ἀποδείξῃ μὲ βεβαιότητα καὶ μὲ ὀρθὸν λόγον· ὡς τὸ ἀνέλεγκτος: ὅστις δὲν ἐξετάσθηκε, δὲν ἐρευνήθηκε, δὲν ἀποδείχθηκε μὲ ὀρθὸν λόγον καὶ μὲ βεβαιότητα: ὅστις δὲν ἀνατρέθηκε μὲ ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου· τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀναιρέσῃ ἀποδεικνύοντας τὸ ἐναντίον· Ἐπίῤῥ. ἀνεξελέγκτως· »καὶ δ' ἁπᾶται αὐται τοὺς μὲν ἔξω πως δύναιντ' ἂν ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾶν, συνόντας δὲ . .« Ξεν. Οἰκ. 10, 8.

Ἀνεξέλευστος, ὁ, ἡ· = Ἀνεξίτητος. Ἡσύχ.

Ἀνεξέλικτος, ὁ, ἡ· (ἐξελίσσω) ἀξετύλικτος. Σέξτ. Ἐμ. Μ. Ζ. 191.

Ἀνεξελίκτως, Ἐπίῤῥ. ἀξετύλικτα.

Ἀνεξέργαστος, ὁ, ἡ· (ἐξεργάζομαι) ἀδούλευτος, ἀτελείωτος. Λουκιαν.

Ἀνεξερεύνητος, ὁ, ἡ· (ἐξερευνάω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπόρησε ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πληροφορηθῇ, νὰ μάθῃ, νὰ ἀκούσῃ τίποτε ὅσον καὶ ἂν ἐρευνᾷ καὶ ἐξετάζῃ.

Ἀνεξέταστος, ὁ, ἡ, (ἐξετάζω) ἀξέταστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξέτασε, δὲν ἐδοκίμασέν τις. Πλάτ. Ἐπίῤῥ. ἀνεξετάστως· χωρὶς ἐξέτασιν.

Ἀνεξεύρετος, ὁ, ἡ· (ἐξευρίσκω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ ποῦ, ἢ τί, ἢ πῶς, ἢ ποῖος εἶναι. Θουκυδ. Γ. 87. »ἀνεξεύρετος ἀριθμός.«

Ἀνεξήγητος, ὁ, ἡ· (ἐξηγέομαι) ἀπεριήγητος, ἄπειρος. 2) ἀξήγητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξήγησεν, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τις. Γαλην.

*Ἀνεξία, ἡ· (ἀνέχω) τὸ νὰ ἠμπορῇ, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τις· τὸ ἰταλ. tolleranza. Κυρ. Ἀττ. 5, 11.

Ἀνεξικακέω, ῶ. Μ. ήσω· εἶμαι ἀνεξίκακος· ὑπομένω δυστυχίαν, ὑποφέρω τὰς καταδρομὰς καὶ ἀδικίας τῶν κακῶν ἀνθρώπων.

Ἀνεξικακία, ας, ἡ· μακροθυμία, ὑπομονὴ εἰς τὰ κακά, τὰ ὁποῖα ὑποφέρει τις ἀπὸ ἄλλους· παρὰ τὸ

Ἀνεξίκακος, ὁ, ἡ· (ἀνέχομαι, κακός) ὅστις ὑπομένει τὸ κακὸν ὁποῦ πάσχει, ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν του, εἶναι σταθερὸς καὶ γενναῖος. Ἐπίῤῥ. ἀνεξικάκως.

Ἀνεξίκμαστος, ὁ, ἡ· (ἐξικμάζω) ἀστέγνωτος, ὅστις δὲν ἐστέγνωσε, δὲν ἐξηράνθη, ὁποῖος δὲν ἐξικμάζεται, δὲν στεγνώνει, δὲν χάνει τὴν ἰκμάδα του.

*Ἀνεξικώμη· ἡ· ἧς οὐκ ἂν ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη. Κρατιν. παρ' Ἡσχ. τοῦτ' ἔστι, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελεν ὑποφέρῃ ὁλόκληρον χωρίον.

Ἀνεξίλαστος, ὁ, ἡ· (ἐξιλάσκομαι) ὅστις δὲν ἱλεοῦται, δὲν ἐξιλεώνεται, δὲν ἡμερώνεται· ἀκαταπράϋντος, Ἁρποκρατ.

Ἀνεξίτηλος, ὁ, ἡ· (ἐξίτηλος) ὅστις δὲν εἶναι φθαρτός, προσωρινός, περαστικός, ὀλιγοχρόνιος.

Ἀνεξίτητος, ὁ, ἡ· (ἔξειμι) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, ἢ εὔγαλμα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐγῇ τις. Ἡσύχ.

Ἀνεξιχνίαστος, ὁ, ἡ· (ἐξιχνιάζω) τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη, τὲς πατημασιές, τὲς ουμπλὲς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τις.

Ἀνεξοδίαστος, ὁ, ἡ· (ἐξοδιάζω) ὅστις δὲν ἐξοδιάζεται, δὲν ἔχει ἀπέρασιν, ἢ δὲν ἐξοδιάσθηκεν, δὲν εἶχεν ἀπέρασιν.

Ἀνέξοδος, ὁ, ἡ· (ἔξοδος) ὅστις δὲν ἔχει ἔξοδον, ἤτοι εὔγαλμα· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὐγῇ τις.

Ἀνέξοιστος, ὁ, ἡ· (ἐκφέρω, ἐξοίσω) = Ἀνέκφορος. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. ἐκ τοῦ Ἐξοίσω, ὁ ἔστιν, Ἐκφέρω.

Ἄνεος, ἡ, Ἄνεοι. Ζήτ. Ἄνεως.

Ἀνεόρταστος, ὁ, ἡ· (ἑορτάζω) ἀξεόρταστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἑορτάζουν, δὲν ἑώρτασαν· χωρὶς ἑορτάσιμον χαράν, χωρὶς ἑορτήν. Δημοκρ. παρὰ Στοβ. »βίος ἀνεόρταστος, μακρὰ ὁδὸς ἀπανδόκευτος.«

Ἀνέορτος, ὁ, ἡ· (ἑορτή) χωρὶς ἑορτήν, ὅστις δὲν ἔχει ἑορτήν, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν κρατοῦν ἑορτήν: ὅπου ἄλλοι ἀνέορτος γράφουσι.

Ἀνεοστατίη, ης, ἡ· (ἄνεως, ἵστημι) = ἀνεοστατίη. Ruhnk. ep. cr. σλ. 212.

Ἀνεπάγγελτος, ὁ, ἡ· (ἐπαγγέλλω) ἀπροσκάλεστος, ἄκραχτος. 2) ἀμήνυτος, ἀκήρυχτος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐμήνυσεν, δὲν εἰδοποίησέ τις προτήτερα τίποτε. Πολυβ. Δ. 16. »ἀνεπάγγελτος πόλεμος« · ὡς ἀκήρυκτος.

Ἀνεπαίσθητος, ὁ, ἡ· (ἐπαισθάνομαι) τὸν ὁποῖον δὲν αἰσθάνεταί τις, καὶ ὁποῖος δὲν πίπτει εἰς τὴν αἴσθησιν. 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν αἰσθάνεται, δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει. Ἐπίῤῥ. ἀνεπαισθήτως.

Ἀνεπάκουστος, ὁ, ἡ· (ἐπάκουστος) ὅστις δὲν ἀκούσθηκεν ἢ δὲν ἀκούεται, ἀνήκουστος.

Ἀνεπαισχυντος, ὁ, ἡ· = Ἀναίσχυντος. Ἐπίῤῥ. ἀνεπαισχύντως.

Ἀνεπαιτίατος, ὁ, ἡ· (ἐπαιτιάομαι) ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγκαλεῖ, δὲν κατηγορεῖ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν παραπονέθη, δὲν παραπονεῖταί τις· ἄμεμπτος, ἀθῷος. Ἰώσηπ.

Ἀνεπάλλακτος, ὁ, ἡ· (ἐπαλλάττω) ὅστις δὲν ἀλλάζει τὴν θέσιν, τὸν τόπον του. Ἀριστοτ. »ὀδόντα ἀνεπάλλακτα« λέγονται ὅταν τὰ εἰς τὸ πλάγι μετικὰ ὀδόντια καὶ τῶν δύο σιαγόνων, ὅταν τὸ ζῶον κλείῃ τὸ στόμα, δὲν ἐμπαίνουν οὔτε τὰ κάτω εἰς τὸν ἀνάμεσα ἄδειον τόπον τῶν ἀπάνω, οὔτε τὰ ἀπάνω εἰς τὸν ἀνάμεσα τόπον τῶν κάτω, καθὼς π. χ. τὰ ὀδόντια αὐτὰ τῶν σκύλων καὶ τῶν γατῶν, ἀλλὰ ἡ κορυφαῖς των ἀπαντοῦν ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην.

*Ἀνέπαλτο· ἀόρ. β', προστ. γ', κατ' Ἐπικ. συγκ. ἀντὶ ἀνεπάλετο, παρὰ τὸ ἀναπάλλω· κατὰ παθητ. σημασ. μέσης διαθ. τύπου· »πληγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ.« Ἰλ. Θ, 85, καὶ Υ, 424, καὶ Ψ, 694. Τρυφιόδ. σελ. 360. ὑπὸ Wernicke· (ἡ ἑτέρα παραγω. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀμφβ. τοῦ τόνου ἕνεκα· ἔδει γὰρ γράφεσθαι ἀνεπᾶλτο, ὡς ἐπᾶλτο: ἡ σημασία δὲ μένει ἡ αὐτή.)

Ἀνεπανόρθωτος, ὁ, ἡ· (ἐπανορθόω) ἀδιόρθωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διορθώσῃ τις.

Ἀνέπαφος, ὁ, ἡ· (ἐπαφή) ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, ἄψαυστος, ἀπείραχτος, ἀβλαβής· »ἀνέπαφος ὕβρεως.« Δμοσθ. Διονυσόδ. 38. 40. Ἀντιφῶν.

Ἀνεπαφρόδιτος, ὁ, ἡ· = Ἀναφρόδιτος.

Ἀνεπαχθής, ὁ, ἡ· (ἐπαχθής) μὴ βαρετός, μὴ ὀχληρός, ὅστις δὲν προξενεῖ βάρος, ἐνόχλησιν. Ἐπίῤῥ. ἀνεπαχθῶς· »φέρω ἀνεπαχθῶς« δὲν τὸ πέρνω πρὸς βάρος, δὲν μοὶ κακοφαίνεται, δὲν μὲ πειράζει. Ἀν. Β'.

Ἀνεπέλευστος, ὁ, ἡ· (ἐπέρχομαι) ὅστις δὲν ἦλθεν ἢ δὲν ἔρχεται ὀπίσω. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 182. ἀνεπέλευστος ἐστι· τὸ παρ' ἡμῖν πηγαὶ ὁ τὸν ἀγύριστον· ἢ πήγεν ἐκεῖ ὅπου δὲν γυρνοῦν.

Ἀνεπηρέαστος, ὁ, ἡ· (ἐπηρεάζω) ἀπείραχτος, ἀβρίστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐπείραξεν εἰς τὴν τιμήν του, δὲν ἔβλαψε, δὲν ὕβρισε, τὸ Ἰταλ. δὲν ὀφεντάρησέ τις, μὲ κανένα τρόπον.

Ἀνεπής, έος, ὁ, ἡ· (ἔπος) χωρὶς λόγον, χωρὶς ὁμιλίαν, ἄφωνος, βουβός.

Ἀνεπίβατος, ὁ, ἡ· (ἐπιβαίνω, βάω) ἄβατος, ἀπάτητος· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἀναβαίνῃ· χωρὶς στράταν.

Ἀνεπιβούλευτος, ὁ, ἡ· (ἐπιβουλεύω) χωρὶς ἐπιβουλήν, ἐνεργ. καὶ παθ. ὅστις δὲν ἐπιβουλεύει τινα· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιβουλεύει τις. Θουκυδ.

Ἀνεπίγνωστος, ὁ, ἡ· (ἐπιγιγνώσκω) ἀπαρατήρητος· ἀπαλογνώριστος· τὸν ὁποῖον δὲν παρατήρησε, δὲν παρατηρεῖ, δὲν ἐγνώρισε, δὲν γνωρίζει τις σωστὰ καὶ καλά. Ἐπίῤῥ. Ἀνεπιγνώστως. Σχολ. Πινδ.

Ἀνεπίγραφος, ὁ, ἡ· (ἐπιγραφή) χωρὶς ἐπιγραφήν, χωρὶς πανώγραμμα: ἐπὶ βιβλίων, χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως, ἀδέσποτος.

Ἀνεπιδεής, ὁ, ἡ· = Ἀνενδεής.

Ἀνεπίδεικτος, ὁ, ἡ· (ἐπιδείκνυμι) ὅστις δὲν δείχνεται, δὲν θέλει νὰ τὸν βλέπουν, δὲν ἀγαπᾷ ἐπίδειξιν, τὸ κοινότερον, δὲν ἀγαπᾷ τὰ τράκα. Γρηγ.

Ἀνεπίδεκτος, ὁ· ἡ· (ἐπιδέχομαι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται, δὲν δέχεται, δὲν στέργει τι: ὅστις δὲν δίδει ἀκρόασιν εἰς τίποτε, δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ ἢ νὰ ἠξεύρῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα τῷ λέγουν· μετὰ γενι. ἀνεπίδεκτος λόγων· τὸ κοινότερον δὲν πέρνει ἀπὸ λόγια. 2) ὅστις ἢ ὅ,τι δὲν ἔχει χώραν, δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ συμβῇ, νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τίποτε. »Ἀνεπίδεκτος κακίας.« Βασιλ.

Ἀνεπίδετος, ὁ, ἡ· (ἐπιδέω) χωρὶς ἐπανωδεμα, ἄδετος ἀπ' ἐπάνω. Γαλην. »ἀνεπίδετον ἕλκος.«

Ἀνεπίδικος, ὁ, ἡ· (ἐπίδικος) ἀφιλονείκητος, ἀκριτολόγητος: ἡ ἀνεπίδικος, ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς κόρη, διὰ τὴν περιουσίαν ἢ τὸ ἔχειν τῆς ὁποίας, δὲν ἔχουν δίκαιον, δὲν ἠμποροῦν οἱ συγγενεῖς της νὰ φιλονεικήσουν, νὰ ἀνοίξουν κρίσιν.

*Ἀνεπιδόκητος, ὁ, ἡ· (δοκέω) ἀπροσδόκητος, ἄξαφνος, ἀνεπάντυχος. Σμυθ. Ἀφ. 223.

Ἀνεπίδοτος, ὁ, ἡ· (ἐπιδίδωμι) ὅστις δὲν ἐπιδίδει, δὲν προκόπτει, δὲν αὐξάνει· ἀπρόκοπος. Θεόφ. Φ. Ἱστ. Δ'. 7.

'Ανεπιείκεια, ας, ἡ· σκληροκαρδία, ἀπαρεμβλεψία, ἀπανθρωπία. Δημοσθ. παρὰ τὸ

'Ανεπιεικής, ὁ, ἡ· (ἐπιεικής) ἀσυγκατάβατος, σκληρόγνωμος, ἀπάνθρωπος. 'Επῤῥ. ἀνεπιεικῶς.

'Ανεπιζητησία, ἡ· παρ' 'Ανδρονίκ. περὶ Παθῶν. σελ. 745. τὸ μὴ ἐπιζητεῖν· ἀφροντισία.

* 'Ανεπίθετος, ὁ, ἡ· (ἐπιτίθημι) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ προστεθῇ τίποτε πλέον· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔφθασεν εἰς τὸν ὑψηλότατον βαθμόν. Damasc. παρὰ Creuz. mel. 3. σλ. 185.

'Ανεπιθόλωτος, ὁ, ἡ· (θολόω) ἀθόλωτος, καθαρός. Σέξτ. 'Εμπ.

'Ανεπιθύμητος, ὁ, ἡ· (ἐπιθυμέω) ὅστις δὲν ἔχει ἐπιθυμίαν, δὲν ἐπιθυμεῖ, χωρὶς ἐπιθυμίαν. Κλήμ. (ῡ)

'Ανεπικάλυπτος, ὁ, ἡ· (ἐπικαλύπτω) ἀσκέπαστος, φανερός. 'Επῤῥ. ἀνεπικαλύπτως. (ῠ)

'Ανεπίκαυστος, ὁ, ἡ· (ἐπικαίω) ἄκαυτος, ἄκαυτος.

'Ανεπίκαυτος = ἀνεπίκαυστος.

'Ανεπικηρύκευτος, ὁ, ἡ· (ἐπικηρυκεύομαι) = ἀκήρυκτος· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται ἢ δὲν ἔγινε συνομιλία περὶ συμβιβασμοῦ μὲ τὸ μέσον κήρυκος. 'Ησύχ. (ῡ)

'Ανεπίκλητος, ὁ, ἡ· (ἐπικαλέω) χωρὶς ἔγκλημα, ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος. Θουκυδ. Α'. 92. 'Επῤῥ. ἀνεπικλήτως.

'Ανεπικοινώνητος, ὁ, ἡ· (ἐπικοινωνέω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κοινοποιήσῃ, μεταδώσῃ, φανερώσῃ τις εἰς ἄλλον. 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν συνειθίζει νὰ κοινοποιῇ τι. Εὐστάθ. 'Ιλ. Α. σελ. 55. 32.

'Ανεπικούρητος, ὁ, ἡ· (ἐπικουρέω) ἀβοήθητος· τὸν ὁποῖον δὲν βοηθεῖ κανείς.

'Ανεπικρισία, ας, ἡ· τὸ ἀδύνατον νὰ κάμῃ τινὰς ἐπίκρισιν, ἢ ἀπόφασιν: ἐμπόδισμα ἢ κράτημα ὀπίσω τῆς ἀποφάσεως· τὸ 'Ιταλ. τῆς σαστισμένης· παρὰ τὸ

'Ανεπίκριτος, ὁ, ἡ· (ἐπικρίνω) ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κρίσιν, νὰ γνωρίσῃ καὶ ἀποφασίσῃ τίποτε. 2) παθτ. περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγινε κρίσις καὶ ἀπόφασις. 'Επῤῥ. ἀνεπικρίτως.

'Ανεπίκρυπτος, ὁ, ἡ· (ἐπικρύπτω) ὅστις δὲν ἀποσκεπάζεται, δὲν κρύπτεται, ἢ δὲν εἶναι τρόπος νὰ κρυφθῇ, ἀποσκεπασθῇ.

'Ανεπικώλυτος, ὁ, ἡ· (ἐπικωλύω) ἀνεμπόδιστος. 'Επῤῥ. ἀνεπικωλύτως.

'Ανεπίληπτος, ὁ, ἡ· (ἐπιλαμβάνομαι) ἄπταιστος εἰς τίποτε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ τις. ἀκατηγόρητος, ἄμεμπτος. Ξενοφ. Παιδ. Α'.

'Ανεπίληστος, ὁ, ἡ, (ἐπιλανθάνω) ἄκρυπτος· τὸν ὁποῖον ἢ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρύψῃ τις, ὥστε νὰ μὴ καταλάβῃ ἄλλος, ὅπου κρυφὰ καὶ ἂν τὸ κάμῃ. 2) (ἐπιλανθάνομαι) ἀλησμόνητος, ὅστις δὲν λησμονεῖ.

'Ανεπιλόγιστος, ὁ, ἡ· (ἐπιλογίζομαι) ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος. 2) ἀλογάριαστος. 'Επῤῥ. ἀνεπιλογίστως.

'Ανεπιμέλητος, ὁ, ἡ· (ἐπιμελέομαι) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν φροντίζει, δὲν ἐπιμελεῖται, ἢ τὸν ὁποῖον παραβλέπει, καταφρονεῖ τις. Σχολ. 'Απολ. Α'. 1175.

'Ανεπίμικτος, ὁ, ἡ· μετὰ γενικ. (ἐπιμίγνυμι) ἀνακάτωτος, μὲ ἄλλο τίποτε, καθαρός. Διονυ. »ἀνεπίμικτος φοβερίας.« 2) ὅστις δὲν ἔχει κοινωνίαν, συναναστροφὴν μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Στράβ. Η'. 514. »'Ανεπίμικτος ἀνθρώπων« ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Τόπου· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συχνάζουσιν ἄνθρωποι· ὅστις δὲν ἔχει ἐμπόριον, ἢ πάρτιμον καὶ δόσιμον, τὸ 'Ιταλ. κομέρτσιο, δὲν κάμνει πραγματείαν μὲ ἄλλους τόπους. Διόδ. Σικ. Ε'. 21. 3) 'Ανεπίμικτον. Οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, 'Ανεπιμιξία, ἀκοινωνησία. Πλούτ. 'Επῤῥ. ἀνεπιμίκτως.

'Ανεπιμιξία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι ἀνακατωμένον, ἢ νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ ἀνακατωθῇ τι μὲ ἄλλο τίποτε. 2) ἔλλειψις, ἢ παῦσις συναναστροφῆς: παρσίματος καὶ δοσίματος, ἢ πραγματείας, τὸ 'Ιταλ. κάλμα.

'Ανεπίμονος, ὁ, ἡ· (ἐπιμένω) ὅστις δὲν ἐπιμένει εἴς τι, ἀκατάστατος.

'Ανεπινοησία, ας, ἡ· ἀνοησία, ἀστοχασία. Σέξ. 'Εμπ. παρὰ τὸ

'Ανεπινόητος, ὁ, ἡ· (ἐπινοέω) ὅστις δὲν ἐννοεῖ, δὲν ἔχει ἰδέαν τινός· ἀνάξιος ἢ ἀνίκανος νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ, ἰδεασθῇ τι. 2) ἀπαρατήρητος, ἀγνώριστος· τοῦ ὁποίου δὲν ἐστοχάσθη, δὲν ἐπαρατήρησε, δὲν ἐγνώρισεν· ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ στοχασθῇ, παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ, καταλάβῃ τις. »'Ανεπινόητος τῆς ποικιλίας.« Διόδ. Σικ. Β'. 50. ΙΘ'. 94.

'Ανεπίξεστος, ὁ, ἡ· (ἐπιξέω) ἀστίλβωτος, ἀστάφωτος, ἀγύαλιστος, τὸ γερμανικοιταλ. ἀπολιτίριστος: ἀτελείωτος, ἄπαστος, τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ ἢ τὸ ζωγράφισμα δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη· »μηδὲ δόμον ποιεῖν ἀνεπίξεστον καταλείπειν.« 'Ησιόδ. 'Εργ.

'Ανεπίπλαστος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλάσσω) ἀλείφωτος, ἀψιμυθίωτος.

'Ανεπίπλεκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλέκω) ἀπερίπλεκτος μὲ ἄλλον· ὅστις δὲν ἔχει σχέσιν, κοινωνίαν, στενὴν συναναστροφὴν μὲ ἄλλους. Στράβ. Β'. ὡς καὶ 'Ανεπίμικτος.

'Ανεπίπληκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιπλήσσω) ἀμάλωτος, ἀπροσωποδάρτος, ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος: ὅστις δὲν ἀξίζει ἐπίπληξιν, ἤτοι μάλωμα, κατηγορίαν. Ξεν. ὅστις δὲν ἐπιδέχεται διόρθωσιν· καθόλου ἀχρεῖος, κακός. 2) ἐνεργτ. ὅστις δὲν μαλόνει, δὲν προσωποδέρνει, δὲν παιδεύει, δὲν τιμωρεῖ. 'Αντων. Α'. 10. 'Επῤῥ. ἀνεπιπλήκτως· ἀφ' οὗ

'Ανεπιπληξία, ας, ἡ· ἀτιμωρησία, τὸ νὰ μὴ παιδεύῃ, τιμωρῇ, μαλόνῃ, προσωποδέρνῃ τις τινα. Πλάτ. Νομ. Γ'. ἀδιορθωσία· τὸ νὰ μὴν ἠμπορῇ τις νὰ διορθώσῃ τινα.

'Ανεπίῤῥεκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιῤῥέζω) ὅστις δὲν ἐχρησίμευσεν, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὰ τῆς θυσίας. »χυτρόποδες ἀνεπίῤῥεκτοι« ὡς ἄθυτοι. 'Ησιόδ. 'Εργ. δηλ. ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τὴν θυσίαν.

'Ανεπισήμαντος, ὁ, ἡ· (ἐπισημαίνω) ἀσημείωτος, τὸ 'Ιταλ. ἀμάρκαστος, μὲ χωρὶς μάρκαν: ὅστις δὲν ἔχει ἀκουστὰς μὲ ἔπαινον ἢ μὲ κατηγορίαν: τὸν ὁποῖον δὲν παρατηρεῖ τις, ἢ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ὀλίγον ἀναφέρεται· ὅστις εἶναι ὀλίγον γνωστός. Διόδ. Σικελ.

'Ανεπισημείωτος, ὁ, ἡ, (ἐπισημειόω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔκαμέ τις ἐπισημειώσεις, παρατηρήσεις· ἀξήγητος, ἀσχολίαστος. Κλήμ.

'Ανεπίσκεπτος, ὁ, ἡ· (ἐπισκέπτομαι) ὅστις δὲν ἐξετάζει, δὲν ἐρευνᾷ. 'Ηρδτ. 2, 45. 2) παθτ. τὸν ὁποῖον δὲν παρατηρεῖ, ἀλλὰ παραβλέπει, ἀμελεῖ. Ξεν. 'Απομ. Β'. δ'. 3. »οὐδὲν τῶν κτημάτων ἐῶντας ἀθεράπευτον οὐδ' ἀνεπίσκεπτον.«

'Ανεπισκεύαστος, ὁ, ἡ· (ἐπισκευάζω) ἀδιόρθωτος, τὸ τουρκ. ἀμερεμέτιστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ πάλιν εἰς τὸν τόπον.

* 'Ανεπισκεψία, ἡ (ἀνεπίσκεπτος) ἀπροσεξία, καταφρόνησις.

* 'Ανεπισκόπευτος, ὁ, ἡ· χωρὶς ἐπίσκοπον, ἢ ἐπιστάτην. 'Ολμέρ.

'Ανεπισταθμευτος, ου· ὁ, ἡ· (ἐπισταθμεύω). ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ νὰ δίδῃ σταθμόν, τὸ τουρκ. κονάκι, εἰς τοὺς στρατιώτας. Πολύβ.

'Ανεπίσταθμος· ὁ, ἡ· = 'Ανεπισταθμευτος.

'Ανεπιστασία, ας, ἡ· (ἀνεπίστατος) ἀνοησία, ἀσυλλογισία. 'Απροσεξία. Αἰσχίν. εἰς 'Αξίοχ. Γ'.

'Ανεπιστάτητος, ὁ, ἡ· (ἐπιστατέω) χωρὶς ἐπιστάτην.

'Ανεπίστατος, ὁ, ἡ· (ἐφίστημι) ὅστις δὲν προσέχει, δὲν δίδει προσοχήν· δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται. Πολύβ. Γ'. 40. καὶ 47. 'Επῤῥ. ἀνεπιστάτως.

'Ανεπιστημοσύνη, ης, ἡ· ἀμάθεια, ἀπειρία. Ξενοφ. Οἰκον. Κ'. καὶ Πλάτ. παρὰ τὸ

'Ανεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ· (ἐπιστήμων) χωρὶς ἐπιστήμην, ἀνεπιτήδειος, ἀμαθής, ἀπαίδευτος· πολλάκις παρ' 'Ηρδτ. παρὰ τοῖς 'Αττ. τὸ πλεῖστον μετ' 'Απαρμφ. Θουκ. »ἀνεπιστήμων καὶ ἄπειρος, ὅπει τράπηται.« οὕτω καὶ Ξεν. 'Απ. Β'. γ'. 7. »ἀνεπιστήμων ἵππῳ χρῆσθαι.« 'Επῤῥ. ἀνεπιστημόνως καὶ ἀνεπιστημοσύνως. Ξεν. Κυν. Γ'. 11. »κύνας ἡγμένας ἀνεπιστημόνως.«

'Ανεπιστρεπτεὶ, καὶ ἀνεπιστρεπτὶ (ἐπιστρέφομαι) 'Επῤῥ. χωρὶς νὰ γυρίσῃ, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὸν ἑαυτόν του, δηλ. νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν του· μεταφ. ἀφρόντιστα, χωρὶς ἐπιμέλειαν, χωρὶς προσοχήν.

'Ανεπιστρεπτέω, ῶ· εἶμαι ἀνεπίστρεπτος, ἀμελής, ἀφρόντιστος· δὲν προσέχω, δὲν φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει διὰ τίποτε· Διογ. Λαέρτ. ς'. 91. ὅπου ἐσφαλμ. κεῖται 'Ανεπιτρεπτέω· 'Αῤῥιαν. 'Επίκ. Β'. 5.

'Ανεπίστρεπτος, ὁ, ἡ· (ἐπιστρέφομαι) ὅστις δὲν στρέφεται, δὲν γυρίζει, δὲν ἀλλάζει τὴν θέσιν του· μεταφ. ἀφρόντιστος, ἀχάλιστος· ὅστις δὲν ζαλίζεται, δὲν φροντίζει, δὲν τῷ μέλει τίποτε: ἀσυγκατάβατος· 'Επῤῥ. 'Ανεπιστρέπτως.

'Ανεπιστρεφής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ.

'Ανεπιστρεψία, ας, ἡ· ἀμέλεια, ἀφροντισία· 'Αῤῥιαν. 'Επίκτ. Β'. α'. 14.

'Ανεπίστροφος, ὁ, ἡ = ἀνεπίστρεπτος· 'Επῤῥ. 'Ανεπιστρόφως· Σχόλ. Σοφ.

'Ανεπισφαλής, ὁ, ἡ· (σφάλλω) = 'Ασφαλής· Θεμίστ. ΙΕ'. σελ. 190.

'Ανεπίσχετος, ὁ, ἡ· (ἐπέχω) ἀκράτητος, ἀνεμπόδιστος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐμποδίσῃ, κρατήσῃ ὀπίσω· 'Επῤῥ. ἀνεπισχέτως.

'Ανεπίτακτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτάσσω) ἀπαράγγελτος, ἀδιόριστος, ἀπρόστακτος. 2) αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς κανένα· ἀνεξάρτητος. Θουκ. »ἀνεπίτακτος ἐξουσία.« 'Επῤῥ. ἀνεπιτάκτως.

'Ανεπίτατος, ὁ, ἡ· (ἐπιτείνω) ἀτέντωτος· ὅστις δὲν τεντόνεται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ τεντώσῃ, νὰ τανύσῃ.

'Ανεπίτευκτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτυγχάνω) ὅστις δὲν ἀπέλαυσε δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του· Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν.

'Ανεπιτέχνητος, ὁ, ἡ· (ἐπιτεχνάομαι) ἀτέχνευτος, χωρὶς νέαν ἐφεύρεσιν, χωρὶς ἐπιμέλειαν ἢ σκέψιν· 'Επῤῥ. ἀνεπιτεχνήτως.

'Ανεπιτήδειος, ὁ, ἡ· 'Ιων. ἀνεπιτήδεος, ἡ, ον· (ἐπιτήδειος) ἀνάρμοστος, ἀτήδευτος, ἀνωφελής, ἀσύμφορος: ἐναντίος, ἄτοπος· 'Ηρδτ. ἀντιφερόμενος, ἐχθρικός, δυσάρεστος· 'Επῤῥ. ἀνεπιτηδείως· Ξενοφ. ἀφ' οὗ

'Ανεπιτηδειότης, τος, ἡ· ἀνεπιτηδειότητα, ἀναρμοστία, ἀτοπία.

'Ανεπιτήδευτος, ὁ, ἡ· (ἐπιτηδεύω) ὁ χωρὶς φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν, χωρὶς τέχνην καμωμένος, φκιασμένος, κατασκευασμένος. Λουκιαν. 'Επῤῥ. ἀνεπιτηδεύτως.

'Ανεπιτίμητος, ὁ, ἡ· (ἐπιτιμάω) ἀμάλωτος, ἀτιμώρητος, ἀπαίδευτος· ἀξετίμητος, ἀπόδοτος, ὅστις δὲν πληρώνει δόσιμον· διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι διωρισμένον δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· »'Ανεπιτίμητα χωρία« χωράφια, τὰ

ὁποῖα δὲν ἐξετιμήθησαν εἰς τὸ νὰ πληρώσωσι τὸ διωρισμένον δέσιμον. (-τι-).

Ἀνεπίτροπος, ὁ, ἡ· (ἐπίτροπος) χωρὶς ἐπίτροπον· 2) (ἐπιτρέπω) = ἀνεπίτρεπτος.

Ἀνεπιτυχής, ὁ, ἡ· (ἐπιτυγχάνω) = ἀνεπίτευκτος· Ἀρτεμίδ. Δ΄. 24.

Ἀνεπίφαντος, ὁ, ἡ· (ἐπιφαίνομαι) ὅστις δὲν ἔγινεν ὁρατός, φανερός, ὅστις δὲν στολίζεται, δὲν καλλωπίζεται, δὲν λαμπροφορεῖται, δὲν κάμνει εἰς τὸν ἑαυτόντου περιέργους τοὺς ἀνθρώπους· δὲν προξενεῖ περιέργειαν, θαυμασμόν· δὲν ἔγινε περίφημος, εἶναι ἄγνωστος εἰς τὸν κόσμον· Ἐπίρ. ἀνεπιφάντως· Ἀντωνῖν. Λ΄. 9.

Ἀνεπίφατος, ὁ, ἡ· (ἐπίφατος) παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. Ἀπροσδόκητος· ὁ Σουίδ. ἔχει ἐν παράδ. τοῦ Ἀνεπιφάτως, »Ἐντειλάμενος ἀνεπιφάτως ἐντυχεῖν τῷ βασιλεῖ«· ὁ δὲ Φίλ. Β΄. σελ. 57. »Ἀμέσως καὶ ἀνεπιφάτως τὰ λεχθέντα ποιεῖν«· ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἀνεπάφως, ἔχουσι, καὶ σημαίνει τὸ Ἀκατηγορήτως, Ἀμέμπτως, χωρὶς ψόγον, ἐκ τοῦ Ἐπίφατος· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν σελ. 76. κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν κεῖται ἐν σελ. 521. »Ἀνεπιφάτως καὶ ἀφωράτως κατάγεται«· ὅπου κάλλιον Ἀνεπιφάντως, ἀναγνωστέον.

Ἀνεπίφθονος, ὁ, ἡ· (ἐπίφθονος) χωρὶς φθόνον, ὁ μὴ ἄξιος φθόνου, ψόγου, καὶ κατηγορίας· Ξενοφ. Ἱερ. Ζ΄. 10. Ἐπίρ. ἀνεπιφθόνως.

Ἀνεπίφραστος, ου· ὁ, ἡ· (ἐπιφράζομαι) ἀπαρατήρητος, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· Ἀπολλων. Α΄. 129. »μυρίαι βροτοῖσι κῆρες, ἀνεπίφραστοι δύαι«.

Ἀνεπιχείρητος, ου· ὁ, ἡ, (ἐπιχειρέω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πιάσῃ, νὰ νικήσῃ, νὰ τὸν βάλλῃ εἰς τὸ χέριτου, νὰ τὸν ὑποτάξῃ.

Ἀνεπόπτευτος, ὁ, ἡ· (ἐποπτεύω) ὅστις δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐποπτῶν, τουτέστιν ὅστις δὲν ἐδιδάχθηκεν ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος.

Ἀνεπόψιος, ου, ὁ, ἡ· (ἐπόψιος) ὅστις ἢ ὅτι δὲν εἶναι ὀφθαλμοφανές· τουτέστι δὲν ἔχει τις πρὸ ὀφθαλμῶν του, δὲν τὸ βλέπει μὲ τὰ ἴδιά του ὄμματα.

Ἀνέραμαι· ποιητ. ἀντὶ ἀνεράομαι.

Ἀνεράομαι· ἀόρ. ἀνηράσθην (ἀνά, ἐράω· ἀνωμ.) ξαναγαπῶ, ἀγαπῶ πάλιν, ἐκ νέου, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπων πρότερον· »... ὥρα ἂν εἴη λέγειν, πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα πάλιν ἀνερασθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας.« Ξενοφ. Ἀπμ. 3, 5, 8. καὶ Ξενοφ. Ἐφ. σελ. 139. ἡ λέξις σπανίως ἐν χρήσει.

Ἀνεραστία, ας, ἡ· ζωὴ χωρὶς ἔρωτα, ἢ ἀγάπην· ἀποχὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπην: τὸ νὰ εἶναι τις ἄπειρος εἰς τὴν ἀγάπην. Θεμίστ. ΙΓ΄. 163. παρὰ τὸ

Ἀνέραστος, ὁ, ἡ· (ἐράω μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀγάπητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ τις· ἀνάξιος ἀγάπης. »Θανάτου ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματα«. 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀγαπᾷ, δὲν ἔχει ἀγαπητικήν, ἢ ἀγαπητικόν· δὲν αἰσθάνεται τὴν ἡδονὴν τῆς ἀγάπης· τελήρεσχρδος, ἄχαρος. »Τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν μειράκιον.«

● Ἀνεργάζομαι. Μλ. άσομαι (ἀνά, ἐργάζομαι) τελειόνω, κάμνω, φτιάνω τίποτε τελείως.

Ἀνέργαστος, ὁ, ἡ· (ἐργάζομαι μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀνετοίμαστος, ἀτελείωτος.

Ἄνεργος, ὁ, ἡ· (ἔργον) ἄκαμωτος, ἀγένωτος· ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν συνέβηκε. Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 306. »ἔργα ἄνεργα.« δηλ. δουλὰς ἀδούλευτες.

Ἀνέργω· ἀρχ. ποιητ. τύπος τοῦ ἀνείργω· κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω· ἐμποδίζω, σπρώχνω ὀπίσω τὴν ὁρμήν τινος ἢ κανένα τι· ποιητ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀνεέργω, οὗ τοῦ Παρατ. ἀνέεργε, ἀνέεργον. χρῆται Ὅμ. Ἰλ. Η, 55. Γ, 77. Ρ, 752. ὅστις ὅμως δύναται παράγ. καὶ παρὰ τὸ ἀνέργω.

Ἀνερεθίζω, Μ. ίσω. (ἐρεθίζω) διεγείρω, παρεξύνω, παρακινῶ τινα, ἐξαιρ. εἰς θυμόν. Θουκ. Α΄. 21. καὶ Ξεν. Ἀναβ. ς. 6. »ὑπὸ τοῦ Δεξίππου ἀνερεθιζόμενος.«

Ἀνέρεικτος, ὁ, ἡ· ἀθραυστος, ἀσύντριπτος, ἀσπάκιστος, ἀλείωτος. Ἱπποκρ.

Ἀνερείπομαι. Μλ. ψομαι· ἁρπάζω σηκόνω ὑψηλά· ἁρπάζω, τραβῶ τι καὶ τὸ παίρνω μὲ βίαν. Ὅμ. χρῆται πανταχοῦ τῷ γ΄. πληθ. προσ. τοῦ ἀόρ. ἀνερείψαντο· »καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.« Ἰλ. Τ, 234. »νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι.« Ὀδσ. Δ, 727. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν Ἁρπυιῶν. »νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο«. Ὀδσ. Α, 241. Ξ, 371. Τ, 77. 2) παρὰ τοῖς μεταγν. παίρνω ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι· καθ' ἣν ἔννοιαν ὁ Ὅμ. πανταχοῦ καὶ τῷ ἀόρ. χρῆται. Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἐπικ. μόνον· (παρὰ τό, ἐρείπω, ὅπερ κυρίως οὐδὲν διέφερε τοῦ ἐρέπτω: ἡ ὑπόθεσις Εὐστ. ἀνερείπτω, ὅλως παράλογος· ἀλλὰ καὶ τοῦ μόνου ἀπαντωμένου ἀορ. ὁ σχηματισμὸς παρὰ τὸ ἀνερέπτω οὐκ εὔλογος φαίνεται).

Ἀνερέπτω· (ἐρέπτω) σύρω, τραβῶ μὲ βίαν ἴσια ἀπάνω· τραβῶ ἀπάνω. Παθτ. »στόμαχος ἀνερεπτόμενος« στομάχι τὸ ὁποῖον ἔχει σπασμούς, τὸ Ἰταλ. κονβουλσιόνη, εἰς τὸ ἀπάνω μέροςτου, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς νὰ μαζόνηται, σφίγγηται, σηκόνεται ἴσια ἀπάνω, προξενεῖ ἀναγούλιαν, καὶ φέρει ξερατόν. »περὶ στόμαχον βάρος ἵξει πρῶτ' ἀνερεπτόμενον.« Νικάρ. Ἀλεξ. 256.

Ἀνερεύγω, Μ. ξω· (ἐρεύγω) ἐρεύγομαι, τὸ κοινότερον ῥεψαλίζω, ἀναγουλιάζω, μ' ἔρχεται νὰ ξεράσω. 2) μέσ. ἀνερεύγομαι, ἐπὶ ποταμῶν· ξεχύνομαι, ξετρέχω. Ἀπολ. Β΄. »ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.«

Ἀνερευνάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἐρευνάω) ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ προσοχήν· ἀφ' οὗ

Ἀνερεύνησις, εως, ἡ· ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα καὶ ἐξέτασις, ζήτησις.

Ἀνερεύνητος, ὁ, ἡ· ἀνεξέταστος· τὸ ὁποῖον δὲν ἐξέτασε, δὲν ἐρεύνησέ τις· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ μάθῃ, νὰ ἀκούσῃ τίποτε ἐρωτῶν καὶ ἐξετάζωντας, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ οὐδεμίαν ἔρευναν. Ἀριστοτ. Νικομ. Γ΄. 9.

Ἀνερίθευτος, ὁ, ἡ· (ἐριθεύομαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀγοράσῃ, νὰ τραβίξῃ τις πρὸς τὸ μέρος του μὲ δῶρα καὶ χαρίσματα· ἀπροσωπόληπτος, ἀδωροδόκητος· ἐπὶ δικαστῶν ἢ κριτῶν μάλιστα· χωρὶς ἔριδα, φιλ. »ἡγεμονία ἀφιλόνεικος καὶ ἀνερίθευτος.« καὶ »Ἀστασίαστα καὶ ἀνερίθευτα.« (ῐ)

Ἀνερίναστος, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ὡρίμασε, δὲν ἔφθασε, δὲν ἔγινεν ὥριμος μὲ τέχνην. Ἐπὶ σύκων μόνον ἐν χρήσει. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Β΄. 13. »ἀνερίναστα σῦκα.« ὅτα ὡριμάζουν ἄνευ τινὸς τέχνης· χωρὶς νὰ βάλλουν εἰς αὐτὰ ἀγριόσυκα· ἰδὲ Ἐρινάζω. (ῐ)

Ἀνέριστος, ὁ, ἡ· (ἐρίζω) ἀφιλονείκητος.

Ἀνερκής, έος, ὁ, ἡ· (ἕρκος) χωρὶς φράκτην, ἄφρακτος, ἄφραχτος· ἀπεριφράκτευτος. Κοϊντ. Σμυρν. Γ΄. 493. »καὶ στρατὸν εὐρὺν ἀνερκέα θῆκας.«

*Ἀνέρπω = ἀνέργω. ἀναγινώσκουσιν οἱ Σχολ. Ὀδσ. Λ, 18.

Ἀνερμάτιστος, ὁ, ἡ· (ἑρματίζω) ἀσαβούρωτος, χωρὶς σαβοῦρα· ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. Πλάτ. Θεαί. σελ. 144. Α. Χρυσόστ. »ἀνερμάτιστον πλοῖον.« 2) Μεταφ. ἀκατάστατος, χωρὶς σταθερότητα. Λογγ. 2, 2.

Ἀνερμήνευτος, ὁ, ἡ· (ἑρμηνεύω) ἀνεξήγητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξηγεῖ, δὲν ἐκφράζει τις καθαρά· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τις. Εὐστάθ. Ἐπίρ. ἀνερμηνεύτως.

Ἀνέρομαι· (ἔρομαι) ἐρωτῶ, ἐξετάζω, θέλω νὰ ἀκούσω, νὰ μάθω τίποτε ἀπό τινα ἐρωτῶντας· φαίνεται δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὁ ἀόρ. ἀνηρόμην ἦν μόνον ἐν χρήσει, σπανιώτερον δὲ ὁ Μλ. ἀνερήσομαι· οἱ δ' ἐλλείπ. χρν. ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ, ἀνερωτάω. Οἱ δ' Ἐπικ. ἐχρῶντο τῷ ἐνεστ. ἀνείρομαι, ὅπερ ἰδέ.

Ἀνερπύζω, Μ. σω. = Ἀνέρπω.

Ἀνέρπω· (ἕρπω) κουλουσύρομαι, κωλοσύρομαι ἀπάνω; πρυφανεβαίνω κου.

Ἀνέῤῥω. Μλ. ἀνεῤῥήσω. ἀόρ. ἀνήῤῥησα (ἔῤῥω. ἀνωμ.) Ὑπάγω εἰς δυστυχίαν· κρημνίζομαι, χάνομαι, φθείρομαι, ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ προστακτ. Ἐγκλ. μὲ ὀργῆς ἢ δυσαρεστείας τόνον τοῦ ὁμιλοῦντος π. χ. »Ἀνέῤῥε, φύγε, κρημμένου ἀπ' ἐδῶ, πήγαινε 'ς τὸ ἀνάθεμα, ἄμε 'ς τὸν διάβολον, βγάλε τὸν λαιμόν σου, ξεκουμπίσου. Ἱππαρ. σελ. 793 Κόλλ. »πῶς μόλις ἀνήῤῥησεν.« ὅπερ ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀνεχώρησε, καὶ κοινότερον, Μόλις ἐκρημνίσθη. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἀνήῤῥησα, ἐσφαλμ. ἀντί, Ἀνήῤῥηξα, Ἀνελεξάμην ἐμαυτὸν ἐκ τόπου.

*Ἀνερυγγάνω (ἐρυγγάνω) = ἀνερεύγω.

Ἀνερυθριάω, Μλ. άσω· (ἐρυθριάω) ἀρχίζω νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπήν. Ξενοφ. Συμπ. Γ΄. 13. »ἀνερυθριάσας εἶπεν.« (ᾱσω).

Ἀνερύω, Μ. ύσω· (ἐρύω) σύρω, τραβῶ ἀπάνω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ, Αὐερύω. ἀνερύω. (ῠω, ῡσω)

Ἀνέρχομαι, Μ. ἀνελεύσομαι· ἀόρ. ἀνήλυθον· συνήθως κατὰ συγκ. ἀνῆλθον· (ἔρχομαι, ἀνωμ.) ἔρχομαι ἀπάνω, ἀναβαίνω εἰς ὑψηλὸν μέρος »ἐς σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών.« Ὀδσ. Κ, 97, 148. 194. »ἄστυ δ' ἀνελθών.« Τ, 190. β) ἐκβλαστάνω, εὐγάνω βλαστάρια. »φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.« Ὀδσ. Ζ, 163. 2) ἐπιστρέφω, ἔρχομαι, γυρίζω ὀπίσω, εἰς τὴν πατρίδα μου· καθ' ἣν σημασίαν Ὅμ. προστίθησι τὸ αἶψ καὶ αὖθις. 3) ἀνέρχ. εἴς τινα· ἀναφέρομαι εἴς τινα, εἶμαι εἰς τὴν προστασίαν, ὑπὸ τὴν σκέπην του. »Νόμος εἰς σ' ἀνελθών.« Εὐριπ. Ἑκάβ. 796. καὶ »Ἀρχὴ ἀνῆλθεν εἰς σέ·« (ἀνερχομένῳ· ἅπαξ μόνον μετὰ μακροῦ τοῦ α. Ἰλ. Δ, 392. »Ἂψ ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν ἄγοντες·« ὅπερ τοσῷ μᾶλλον παραδοξότερον διὰ τὸ ἐν Ζ, 187. »Τῷ δ' ἂρ ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε.«)

Ἀνερωτάω, ῶ, Μ. ήσω· (ἐρωτάω) ἐρωτῶ, ξαναρωτῶ, πάλιν ῥωτῶ, συχνερωτῶ· ῥωτῶ νὰ πληροφορηθῶ ὡς καὶ τὸ Ἀνέρομαι. Ὀδσ. Δ, 251.

Ἀνερωτίζω. = Ἀνερωτάω.

*Ἀνέσαιμι. Ὁμηρ. ἐνεργ. εὐκτ. ἀόρ. α΄. τοῦ ἀνίημι· κανονικῶς ἐσχηματισμένος ἅπαξ μόνον. Ἰλ. Ξ, 209. ἰδὲ καὶ ἀνέσαι.

*Ἄνεσαν· πληθ. γ΄. πρόσ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνίημι. Ἰλ. Φ, 537.

Ἀνέσαντες· ἐνεργ. μετχ. ἀόρ. α΄. τοῦ ἀνέζω. Ἰλ. Ν, 657. οὕτω σχηματιζ. ὑπὸ τῶν ἀρίστων πάλαι Γραμματ. καίτοι κατά τε τύπον καὶ σημασ. εἴς τε τὸ προηγούμ. καὶ εἰς τὸ ἑπόμενον ἀνάγεσθαι ἔχον.

*Ἀνέσαι. Ὅμ. ἀντὶ ἀνεῖσαι. ἐνεσ. Μλ. πρσ. γ΄. τοῦ ἀνίημι. Ὀδσ. Σ, 265. Τοῦ ἰδίου σχηματισμοῦ ὑποτίθησιν Ὁμηρ. κανονικοῦ ἀορ. ἴχνη ἐκ τοῦ Μελ. ἀνέσω ἐσχηματισμένου· ἰδὲ ἀνέσαιμι.

*Ἀνεσία, ἡ = ἄνεσις.

Ἀνέσιμος, ὁ, ἡ· ξετεντωμένος, ἀναπαυμένος, ἀργός. Σχόλ. Λυκόφρ. 18. ἐκ τοῦ

Ἄνεσις, εως, ἡ· Ἰων. ιος· (ἀνίημι). ξετέντωσις, χαύνωσις, ἐξαιρ. ἐπὶ δυνατὰ τεντωμένων πραγμάτων· ἄνεσις κακῶν· μετρίασμα δυστυχίας, Ἡρδ. 5, 27. ὅπου ἐσφαλμ. κεῖται ἀ-νεω (κακῶν. Τρπκ. ἀτονία τῶν δυνάμεων, ἀπόσταμα, ἀνάπαυσις, ἀναψυχὴ ἀπὸ κόπους καὶ ὅταν ἡ ἀτονία τῶν δυνάμεων ᾖ ὑπερβολική· ἔκλυσις, ἀῤῥωστία. 2) ἄφεσις, παραίτησις, συγχώρησις. «ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων.» Ἀριστοτ. Πολ. μεταφ. Ἀχαλινωσία, τρυφή, ἡδυπάθεια ξεσομός, ἀσωτεία· καθ' ἣν ἔννοιαν συμπίπτει πάλιν τῇ σημασίᾳ, ἀλυσμίας δι' ἡδυπάθειαν.

Ἀνέσπερος, ὁ, ἡ· (ἕσπερος) χωρὶς ἑσπέραν· ἀβασίλευτος. Γρηγ. Ναζ.

* **Ἀνέσσυτο**. παθτ. ἀορ. ἐνκ. γ'. πρόσ. τοῦ ἀνασεύω· κατ' Ἐπκ. συγκ. Ἰλδ. Λ, 458.

Ἀνέστιος, ὁ, ἡ· (ἑστία) χωρὶς ἑστίαν· ὅθεν καὶ τὸ ἱερὸν αὐτῆς μὴ δεχόμενος. «ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.» Ἰλδ. Ι, 63. 2) χωρὶς ἰδικήν του παρεστίαν. δηλ. ἀσπίτωτος, ἀνοικοκύρευτος· χωρὶς πατρίδα, φευγάτος, πλανώμενος 'ς τὰ ξένα, ξενομημένος.

Ἀνεστραμμένως, (ἀναστρέφω). Ἐπίῤῥ. ἀνακοδογυρισμένα, ἀνάποδα, 'πίσ' ἀνάποδα. ξεστροφα.

* **Ἀνέσχεθε**, ἀνεσχέθομαι. ποιητ. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἀνέσχε, ἀνέσχομαι· ἐκ τοῦ ἀνέχω, ὡς ἐκ τοῦ ἀνασχέθω. Ὁμ.

Ἀνετάζω, Μ. άσω· (ἐτάζω) ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω.

Ἀνέταιρος, ὁ, ἡ· (ἑταῖρος) χωρὶς ἑταίρου, τὸ ἰταλ. καμεράτου· τὸ τουρκ. καπίγιολντάς. χωρὶς φίλον. Πλουτ.

Ἀνετέος, έα, έον. Ῥηματ. Ἐπθ. τοῦ ἀνίημι ὅστις πρέπει νὰ ἀφεθῇ, ξετεντωθῇ, ξεπανωθῇ· νὰ λάβῃ ἄνεσιν, νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἀνετεροίωτος, ὁ, ἡ· (ἑτεροιόω) ἀναλλοίωτος, ἀμετάβλητος· ἄτρεπτος εἰς ἄλλο τι. Ἀριστοτ. Κόσμ. Β'. 9.

Ἀνετατικός, κή, κόν. (ἀνετός) ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ ξεπανώσῃ, ξετεντώσῃ, χαυνωτικός: ἀνετικὰ λέγονται ἀντιθέτως τῷ ἐπιτατικὰ, παρὰ Γραμματ. τὰ ἄνεσιν σημαίνοντα· οἷον τὰ Ἐπῤῥ. ἠρέμα, ἡσυχῇ· τὰ ὁποῖα σημαίνουσιν ὕφεσιν ἢ ἄνεσιν.

* **Ἀνέτλη**, ης, ἡ· ἀόρ. β'. τοῦ ἀνατλημι.

Ἀνέτοιμος, ὁ, ἡ· (ἕτοιμος) ὁ μὴ ἕτοιμος, ἀτοίμαστος· ὅστις δὲν εἶναι ἕτοιμος· ἀπρόθυμος, ὅστις δὲν εἶναι πρόθυμος, δὲν ἔχει προθυμίαν.

Ἀνετος, ὁ, ἡ· (ἀνίημι) ξεπανωσμένος, ξετεντωμένος, χαυνωμένος· λέγεται τοῦτο ἐπὶ τόξου, ὅπου καὶ ἐπὶ δυνάμεων, καὶ θάῤῥους τῶν ἀνθρώπων: ἄνετος τὴν κόμην, μὲ ἁπλωμένα, ἄπλεχτα μαλλιά· 2) ξεζομένος, παραλυμένος, ἄτακτος, ἄτακτος· ἐπὶ τόξου, δυνάμεως, καὶ θάῤῥους· αὐθάδης, ἀλαζών, ὡς παρ' Ἡροδ. «Ἄνετος ἐξουσίᾳ» ἀφημένος, ἀπολυμένος, ἐλευθερωμένος, ἀπαργιατμένος ἀπὸ δουλείαν καὶ κόπους· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων, ὅσοι ἦσαν ἀφιερωμένοι νὰ δουλεύουν εἰς καμμίαν θεότητα· ἱεροὶ λεγόμενοι· π. χ. ἄνετοι βόες· οἱ ὁποῖοι ἀφίενται ἐλεύθεροι καὶ δὲν τοὺς ἔζευγαν πλέον· Ἐπῤῥ. ἀνέτως.

Ἀνετυμολόγητος, ου, ὁ, (ἐτυμολογέω) τοῦ ὁποίου ἡ ἐτυμολογία καὶ ἡ παραγωγὴ εἶναι ἄγνωστος ἢ ἀδύνατος· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀνέτυμος, ου· ὁ, ἡ· = τῷ προηγ. ἐπῤῥ. ἀνετύμως· χωρὶς ἐτυμολογίαν, καὶ παραγωγήν.

Ἄνευ· Ἐπίῤ. καὶ Πρόθ. ἐκτός, δίχως· ἀντιθ. τῷ, σύν· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· «ἀλλὰ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ» Ἰλδ. Ρ, 407. 2) μακρυά, ξέχωρα, ἀχώριστα, χωριστά, ἀπὸ τίποτε· «οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηίων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ'.» Ν, 556. παρβλ. Ὀδσ. Π, 239 — 3) τρπκ. ἄνευ θεοῦ χωρὶς τὴν βοήθειαν, χωρὶς φωτισμόν, χωρὶς θέλησιν τοῦ θεοῦ· «θάρσει μαῖ'· ἐπεὶ οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή» Ὀδσ. Β, 372. «οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις» Ο, 530. ἄνευ τινος, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ τις, κρυφὰ ἀπὸ κανένα· χωρὶς τὴν προσταγήν τινος· ἄνευ ἐμέθεν, χωρὶς νὰ ἠξεύρω καὶ νὰ θέλω ἐγώ· Ἰλδ. Ο, 213. Οἱ μετγν. συντάττουσιν αὐτὸ τῷ πτωτικῷ αὐτοῦ ἐπιφερόμενον, τούτων ἄνευ· Ὁμ. δὲ, οὐδέποτε· ἔτι δὲ οἱ Πεζογ. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἀντὶ τοῦ χωρίς· ἐξαιρ. μετὰ ἀπαρμφ. «τί δ' ἄνευ τοῦ ὑγιαίνειν; τί δ' ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τὰς εὑρημένας εἰς πόλεμον τέχνας», Ξνφ. Κπ. 1, 6, 14. Παρὰ τοῖς Βοιωτ. καί τισι τῶν Ἀλεξανδ. ἄνις· (ἔστι δὲ τὸ ἄνευ, συγγενέστατον τῇ προηγ. συλλ. αν-ἢ ανα- ἐξ οὗ καὶ τὸ Λατιν. in-καὶ τὸ Γερμ. un-ohn- καὶ χυδαιογερμν, ahn-ἐκ τοῦ ἄνευ ἐγένετο πάλιν τὸ, ἄνευθε, ἀπάνευθε· ἅπερ ἰδὲ, παραπλησίως ὡς ἀπὸ τοῦ ἄτερ, ἄτερθε, ἀπάτερθε)· μετὰ Γενικ.

Ἀνευάζω, Μ. άσω· (εὐάζω) φωνάζω χαροποιά, λέγω μεγαλοφώνως τὸ Βακχικὸν Εὐοῖ· Λυκόφρ. 207. καὶ Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. Κ'.

Ἀνευδαιμονέω· (εὐδαιμονέω) εἶμαι ἀνευδαίμων, δυστυχής· Στοβ.

Ἄνευθε, καὶ πρὸ Φωνήεντος ἄνευθεν· ποιητ. Ἐπῤῥ. καὶ μετχ. μετὰ γενκ. (παρὰ τὸ ἄνευ, ὥσπερ ἄτερθε, παρὰ τὸ ἄτερ.) χωρίς, ἀχώριστα, χωριστά, ἐπὶ προσ. καὶ πργμ. «οἷος ἄνευθ' ἄλλων» Ἰλδ. Ψ, 378. ὡς παρὰ τοῖς μεταγ. οἷος ἀπ' ἄλλων: «ἄνευθε πόνου» Ὀδσ. Η, 192. Ἰλδ. Φ, 78. μακρυά, ξέμακρα· «ἄνευθε θεοῦ» Ἰλδ. Ε, 185. Ἰδὲ ἄνευ θεοῦ: «πατρὸς ἄνευθε» Ἀπολλ. Ῥδ. 4, 746. Ὁμ. οὐδέποτε τίθησι τὸ ἄνευθε ἐπιφερόμενον, ἀλλ' ἐνίοτε πλείονας λέξεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πτωτικ. αὐτοῦ· «ἄνευθε δέ τε μέγα οὖλιν Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται» Ἰλδ. Χ. 88. 2) χωρὶς πτωτικοῦ· μακράν, πόῤῥω· ἀντιθ. τῷ ἐγγὺς ἢ ἐγγύθε· «νῦν δὲ δή ἐγγύθι μοι θάνατος κακός· οὐδέ τ' ἄνευθεν, οὐδ' ἀλέη» Ἰλδ. Χ, 300. καὶ Ψ, 378. Κατὰ μέρος, παράμερα· «ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες» Ψ, 241. Ὀδσ. Ι, 26. Λ, 87. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ μετχ. ὤν, οὖσα, ὄν· ἔστι δὲ τὸ ἄνευθε παρὰ ποιητ. μόνον.

Ἀνεύθετος, ὁ, ἡ· (εὔθετος) ἄσχημα βαλμένος, διατεταγμένος· ἄτακτος, ἄπρεπος, ἀτέριαστος.

Ἀνευθυνία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναι τις ὑπόχρεως νὰ τὸν ἐξετάζουν, ἐρευνήσουν, νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν· ἀπεριόριστος· παρὰ τὸ

Ἀνεύθυνος, ὁ, ἡ· (εὐθύνη) ἐλεύθερος ἀπὸ τοῦ νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν, λογαριασμὸν καὶ ἀπόκρισιν· μὴ ὑποκείμενος εἰς ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν· «πῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη, τῇ ἔξεστι ἀνευθύνῳ ποιέειν τὰ βούλεται»; Ἡρόδ. 3, 80. ἀντιθ. τῷ, ὑπεύθυνος· ὅθεν ἀπεριόριστος εἰς τὴν ἐξουσίαν του, νὰ κάμῃ ὅ, τι θέλει χωρὶς νὰ εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐρωτηθῇ κατὰ κἀνένα· Παρ' Ἀρστλ. δέ, καὶ ἀθῷος· διότι ὁ τοιοῦτος εἶναι περιττὸν νὰ ἐξετασθῇ· Ἐπῤῥ. ἀνευθύνως.

* **Ἀνευθύντος**, ὁ, ἡ (εὐθύνω) ἀνίσιαστος· ὄχι στρεβλός· Ἀρσττ. μετεωρ. 4, 13.

Ἄνευκτος, ὁ, ἡ· (εὔχομαι) τὸν ὁποῖον δὲν εὔχεται, δὲν ἐπιθυμεῖ τις· 2) ἐνργ. ὅστις δὲν εὔχεται.

Ἀνευλαβής, έος, ὁ, ἡ· (εὐλαβής) ἀπρόσεκτος· ὅστις δὲν δίδει προσοχήν, δὲν προβλέπει τὰ πράγματα, δὲν προφυλάττεται· 2) ἄφοβος· ἐξαιρ. ὅστις δὲν φοβεῖται τὸν θεόν, ἀθεόφοβος· μὴ εὐλαβής, ἀπροφύλακτος, ἄφοβος· καὶ Γρηγ.

* **Ἀνευπαράδεκτος**, ὁ, ἡ (παραδέχομαι) τὸν ὁποῖον δὲν δέχεται, δὲν στέργει τις· Κύρλ.

Ἀνεύπορος, ὁ, ἡ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἂν Εὔπορος· Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 18.

* **Ἀνευπρεπής**, ὁ, ἡ (εὐπρεπής) ἀνευπρέπιστος, ἀστόλιστος· Ἐπῤῥ. ἀνευπρεπῶς· Ἡσχ. ἐν λξ. Σχεδίη.

Ἀνεύρεσις, εως, ἡ· (ἀνευρίσκω) ἀνακάλυψις, ἀφεύρεσις, ἤτοι εὕρεσις κἀνενὸς ἀγνώστ. πράγματος.

Ἀνεύρετος, ὁ, ἡ· (εὑρίσκω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνεφεύρετος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐφεύρηκε, δὲν ἀνεκάλυψε, δὲν ἐξεσκέπασε· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφεύρῃ, ἀνακαλύψῃ τις· Ἐμπδ.

Ἀνευρίσκω, Μ. ήσω· ἀόρ. ἀνεῦρον· μὲ Ἀττκ. ἀνευράμην· παθτ. ἀνευρέθην (εὑρίσκω, ἀνμλ.) ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω, ξεσκεπάζω τίποτε χαμένον, ἢ ἄγνωστον, εὐγάζω εἰς τὸ φανερόν· Ἡρόδ. 7, 8, 3. «πάγχυ δ' ἐν αὐτοῖσι τοιάδε ἀνευρίσκω λογιζόμενος» Ξεν. Παιδ. Α'. 6. «καὶ κύνες τῇ ὀσμῇ τὸν λαγὼ ἀνευρίσκουσιν» «ἀνευραμένη» Ἡλιόδ. Αἰθ. σπανίως μετὰ χρονκ. αὐξήσεως.

Ἄνευρος, ὁ, ἡ· (νεῦρον) χωρὶς νεῦρα· ἀδύνατος, χαῦνος.

Ἀνευρύνω, Μ. υνῶ· (εὐρύνω) πλατύνω, φαρδύνω τι: ἀφ' οὗ

Ἀνεύρυσμα, τος, τό· καὶ **Ἀνευρυσμός**, ὁ· φάρδεμα, πλάτυσμα, τέντωμα· παρ' Ἰατροῖς, Πρίσματι ἐκ τῆς ἐξαπλώσεως ἢ σχίσματος τῶν ἀρτηριῶν.

Ἀνεύρω, ὅθεν τὸ, Ἀνεῦρον Πλουτάρχ. Ἀρχαιολόγ. κ. τ. λ. Ζήτ. Ἀνευρίσκω.

* **Ἀνευτρεπής**, ὁ, ἡ (εὐτρεπής) ἀπροετοίμαστος· Ἐπῤῥ. ἀνευτρεπῶς· Ἡσχ. ἐν λέξ. Σχεδίη.

Ἀνευφημέω, ῶ, Μ. ήσω· (εὐφημέω) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὰ μεγαλοφώνως· φωνάζω χαρᾶς φωνήν· 2) θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω· Πλατ. Φαιδ. σλ. 60. Α'. Εὐριπ. Ὀρ. 1336. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 1. Σοφ. Τρχ. 785. «πᾶς δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ λεώς, τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου» (ὅπου μέντοι ὁ Ἕρμαννος ἐννοεῖ κραυγὴν μόνον ἄνευ καλῆς προσημασίας).

Ἀνεύφραντος, ὁ, ἡ· (εὐφραίνω) ὅστις δὲν εὐφραίνει, δὲν προξενεῖ εὐφροσύνην· Σουίδ. καὶ Σχολ. Αἰσχ. Θηβ. 363.

Ἀνευφωνέω, ῶ, Μ. ήσω· = ἀνευφημέω· ἐσφαλμ. ἀνάγ. παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 783. ἀντὶ ἀνευφήμησε.

Ἀνεύχομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ. -ξομαι (εὔχομαι) ξαναεὔχομαι, ἤτοι ξαναπαρακαλῶ· 2) παίρνω τὴν παρακάλεσίν μου ὀπίσω, τὴν ἀναιρῶ· Ἱππ. 890. ὑπὸ Valck. παρβλ. ἀναμέχομαι.

Ἀνεφάλλομαι, Μ. οῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνμλ.) ξαναπηδῶ ἴσια ἀπάνω· πηδῶ ἐπάνω εἰς τίποτε, ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ὁρμᾷ πρὸς με· Πολλάκις ἀποδίδεται εἰς ταύτην τὴν λέξιν ὁ ἀνώμλ. τύπος ἀνέπαλτο· οὐχ ὑγιῶς μέντοι· πανταχοῦ γὰρ σχηματίζεται παρὰ τὸ ἀναπάλλω.

Ἀνέφαπτος, ὁ, ἡ (ἐφάπτω) = ἀνέπαφος· ἐξαιρ. δὲ λέγεται ἀνέφαπτος πᾶς τις, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις, δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ τὸν δουλώσῃ, ἤτοι νὰ τὸν κάμῃ σκλάβον του· Ἐπιγραφ. τοῦ Χανδλερίου· ἀριθμ. 150. «Εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο ἐπὶ καταδουλισμῷ».

Ἀνέφελος, ὁ, ἡ· (νεφέλη) χωρὶς νέφη (σύν-

νερα), ἀσυννέφιαστος· ξεκαθαρωμένος ἢ ξάστερος· «οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη» Ὀδσ. Ζ, 45. (Παρὰ τοῖς Ἐποπ. — ∪ ∪ ψ, ὡς τὸ, ἀθάνατος).

*Ἄνεψθος, ὁ, ἡ (ἑψθός) ἄβραστος, ἀμαγείρευτος.

Ἀνέφικτος, ὁ, ἡ· (ἐφίκομαι) ἄφθαστος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται κανεὶς νὰ φθάσῃ, ἢ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ· Λουκιαν.

Ἀνεχέγγυος, ὁ, ἡ· (ἐχέγγυος)· ἀδέσποτος· ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν πιστεύσῃ τις ὡς σωστὸν καὶ ἀληθινόν· «ἵνα τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι» Θουκυδ. Δ΄. 55.

Ἀνέχω, (ἔχω, ἀνμλ.) Μλ. ἀνέξω, καὶ ἀνασχήσω· μέσ. ἀνέξομαι, ἀνασχήσομαι· Ἀόρ. ἀνέσχον· μέσ. ἀνεσχόμην· παθτ. ἀνεσχέθην· Πρκμ. ἀνέσχηκα· (Ὁμ. χρῆται ἔτι τῷ ποιητ. μόνον χρησίμῳ ἐνεργ. ἀόρ. ἀνέσχεθον, ες, ε· οὗ ἐνεστ. ἀνασχέθω, οὐδὲ σχέθω, οὐδαμοῦ εὑρηται· ἔτι δὲ καὶ τῷ γ΄. προσ. ὑποτ. ἐνεστ. ἀνέχῃσι ἀντὶ τοῦ, ἀνέχει, οἱονεὶ παρὰ τὸ ἀνέχημι· Ὀδσ. Τ, 111. ὥσπερ τὸ, καμφαίνῃσι, προφέρῃσι· Βτμ. Γρμματ. 95. α. Σημτ. 5. Πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ Παρτατ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., κατὰ τὴν σημασ. ὑποφέρω, διττὴν πάσχουσιν αὔξησιν παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἠνειχόμην, ἠνεσχόμην)· Κρατῶ τὴν ὁρμήν τινος ὀπίσω, ἐμποδίζω· «ἄνεχ' ἵππους» Ἰλδ. Ψ, 426. ὅθεν, κρατῶ ὀρθά, κάμνω νὰ σταθῇ στερεά· στήνω σίγουρα· στερεόνω· «... ὥστε θεουδὴς ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, εὐδικίας ἀνέχῃσι» Ὀδσ. Τ, 111. τουτέστι, σώζει, διατηρεῖ· 2) κρατῶ ὑψηλὰ, εἰς τὰ ἄνω, ἁπλόνω ἀπάνω ἢ ὑψηλὰ, σηκόνω ἐπιπάνω· κεφαλὴν, χεῖρας, χλαῖναν, ἀσπίδα καὶ τ. τ. Ὁμ. Ἀλλὰ καὶ «χεῖρας ἀνέχων» ἁπλόνω ἢ σηκόνω τὰ χέρια νὰ παλαίψω μὲ τὸν τρόπον· Ὀδσ. Σ. 89. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως συχνότερον κατὰ μέσ. διάθεσ. Κρατῶ τι ὑψηλὰ διὰ νὰ τὸ ἀφιερώσω εἰς τοὺς θεούς· «λυκέην καὶ δόρυ Ἀθηναίῃ Ληΐτιδι ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρί» Ἰλδ. Κ, 460. Ἔτι δὲ καὶ, κρατῶ τι ὑψηλὰ διὰ νὰ τὸ δείξω εἰς τοὺς θεούς, νὰ τοὺς ἔχω μάρτυρας· «ὣς εἰπών, τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν» Ἰλδ. Η, 412. ὅθεν καὶ περὶ τῆς Ἑκάβης· «μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυ χέουσα, κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε...» Ἰλδ. Χ, 80. δηλ. κρατοῦσα ἀπάνω τὸ βυζί της τὸ ἔδειξεν εἰς τὸν Ἕκτορα διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ λάβῃ συμπάθειαν καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸν σκοπόν του: Σηκόνω τινὰ ὑψηλὰ, ὑψόνω, μὲ ἔπαινον, μὲ ἐγκώμια· ὡς τὸ, ἀναφέρω· «παῖ τοῦ Φρυγίου Τελεύταντος, λίγ', ἐπεί σε, λέχος δουριάλωτον, στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας, ὥστ' οὐκ ἂν αἰδῶς ὑπείποις» Σφκλ. Αἴ. 212. καὶ Εὐρπ. Ἑκ. 120. «τὸ δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων λέκτρ' Ἀγαμέμνων» — ἀμεταβ. στέκω πρὸς τὰ ἔξω ἢ ἐμπρὸς, ὑψηλὰ· ἐξέχω· «ἀνέσχεν αἰχμή» Ἰλδ. Ρ, 310. Ἐπὶ ἀκρωτηρίων ἄνω τῆς θαλασσ. ἐπιφανείας ὑψωμένων· Ἡρδτ. 7, 123. «... συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραῖον ἄκρην, τὸ δὲ πάσης τῆς Παλλήνης ἀνέχει μάλιστα» Εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ· «οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν, μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς» Ὀδσ. Ε, 320. καὶ Ἡρδτ. 8. «λέγεται γὰρ ὡς ἐξ Ἀφετέων δὺς ἐς τὴν θάλατταν οὐ πρότερον ἀνέσχε, πρὶν ἢ ...» Εὐγαίνει εἰς τὸ φανερὸν, γεννᾶται, προκύπτει, εἶναι ἐπακόλουθον· ἀνεχ. ἐπί τινος· «ἀνέχει ὁ ἥλιος» εὐγαίνει ἢ ἀνατέλλει: Μετὰ γεν. τῆς μάχης, τοῦ πολέμου, τῶν καμάτων ἀνέχω· δηλ. εὐγαίνω, γλυτόνω· Σφκ. Οἰδ. Τ. 173. «οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται, οὔτε τόκοισιν ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες» ὡς τὸ, ἀνατείνω· Κατείνομαι, ἐπὶ τόπου· Θυδ. 4, 53. «πᾶσα γὰρ ἀνέχει πρὸς τὸ Σικελικὸν καὶ Κρητικὸν πέλαγος»: σταματῶ, τραβῶ χέρι, παύω: ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως· ἐπιμένω, καρτερῶ· Ξνφ. Ὁμ. χρῆται τῷ Ἀορ. μόνῳ κατ' ἀμετβ. σημασ.

Μέσ. ἀνέχομαι, Παρατ. ἠνειχόμην, Ἀόρ. ἠνεσχόμην· κυρίως, στέκομαι, βαστιοῦμαι ὀρθὸς, δὲν πέφτω κάτω, δὲν νικιοῦμαι· ἐξαιρ. ἐπὶ πληγωμένων· «βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, οὐδέ σ' ὀΐω δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι» Ἰλδ. Ε, 285. Κρατῶ τὸν ὕπνον μου, μένω ὀρθὸς, δὲν πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· «οὐδέ πω ὥρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ ... καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σύ ...» Ὀδσ. Λ, 374. Ὑπομένω, ὑποφέρω· ἀνχμ. κήδεα, κακά, Ὁμ. Ὅστις καὶ ὅστε. συντάσσει αὐτὸ ἅπαξ, «βουλοσύνῃς ἀνέχεσθαι» Ὀδσ. Χ, 423. Παρ' Ἡρδτ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ. ἢ μετὰ αἰτιατ. μένω σταθερὸς, δὲν χάνω τὸ θάῤῥος: Πλεονατ. «ἀνεχόμενοι φέρουσι τὸν χειμῶνα» Ἡρδτ. 4, 28. «ἐκείνους ἀνέχομαι» ἤτοι ὑποφέρω· τὸ Ἰταλ. τολεράρω· Ὀδσ. 32. παραβλ. Τ, 27. ὅθεν φιλοξενίζω· Ὀδσ. Ρ, 13. Τῷ ἀνέχομαι κατὰ σημασ. τοῦ ὑπομένω, ὑποφέρω συντάσ. Ὁμ. εἰς τὸν ἐξηρτημ. λόγον, μετοχῇ ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀπαρμφ. «οὐ σ' ἀνέξομαί σε ἄλγε' ἔχοντα» ἀντὶ σὲ ἄλγε' ἔχειν· «παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην ἥμενος» ἀντὶ ἧσθαι· «οὐδ' ἀνέχεσθαι εἰσορόωντ'» ἀντὶ εἰσορᾶν· Ἰλδ. Ε, 895. Ὀδσ. Δ, 595. Π, 277. Τὸ ὁποῖον καὶ παρ' Ἀττκ. πολλάκις χρήσιμον· Εὐρπ. Φοιν. 550. καὶ Ἡρδτ. 5, 19. παράβλ. τλῆμι· Συντάσσεται δὲ κανονικῶς αἰτιατ. τοῦ ἀντικειμένου, σπανίως δὲ δοτικῇ. Πολλάκις χρῆται τῇ λέξει· καὶ ἀπολύτως Ὁμ. μάλιστα ἐν προστακτ. Ἐγκλ. ἀόρ. «ἀνάσχεο, ἄνσχεο» = τέτληθι, θάῤῥει· ἐν γένει, μετριάσου, ἐγκρατεύσου· 2) βαστιέται, κρατιέται ἕνας μὲ τὸν ἄλλον· κρέμηται ἓν ἀπὸ τ' ἄλλο· Ὀδσ. Ω, 8. «... ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται» σπάνιον· 3) = ἀνέχω· 2. κρατῶ ὑψηλὰ, ὅταν ᾖ ὁ λόγος διὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνήκουν εἰς ἡμᾶς, καὶ πρέπῃ νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι ἐδικά μας· «δόρυ, ἔγχος, μελέην, χεῖρας ἀνέχομαι» σηκώνω ἁπλώνω τὰ χέρια νὰ πολεμήσω (κατὰ μέσ. διάθ. οὐδέποτε, νὰ παρακαλέσω, ὡς κατὰ ἐνργτ. διάθ.) Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, χεῖρας· «πλῆξεν ἀνασχόμενος» Ἰλδ. Γ. 362. Χ, 34. Ὀδσ. Ξ, 425. Σ. 95. ἰδὲ καὶ ἀνίσχω.

Ἀνέψανος, ὁ, ἡ· (ἕψω) δύσκολος νὰ βρασθῇ, νὰ μαγειρευθῇ· νὰ ἀρχίσῃ νὰ βράσῃ· δυσκολόβραστος· Ἱπποκρ. «ἀνέψανοι ὕδασι» εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολα βράζουν, ἀπαλύνονται τὰ ὄσπρια.

*Ἀναψέω· (ἕψω) ξαναβράζω, ξαναμαγειρεύω τι.

Ἀνέψητος, ὁ, ἡ· (ἑψητὸς μετὰ τοῦ στερητ. α)· ἀμαγείρευτος, ἄβραστος.

Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ· παρὰ τὸ, ἀνεψιός· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· θυγατέρα ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς· κοινῶς πρώτη ἐξαδέλφη· Ξεν. ἀρ' οὗ

*Ἀνεψιαδέη, συνρτ. ἀνεψιαδῆ, ἡ· θυγατέρα ἐξαδέλφης, ἢ ἐξαδέλφου· καὶ

*Ἀνεψιάδης, ου, ὁ· υἱὸς ἐξαδέλφης, ἢ ἐξαδέλφου.

*Ἀνεψιαδοῦς, οῦ, ὁ = ἀνεψιάδης.

Ἀνεψιός, οῦ, ὁ· (πρῶτος ἐξάδελφος· υἱὸς ἀδελφοῦ, ἢ ἀδελφῆς· ἀλλὰ κατ' ἐπιτεταμένην σημασίαν καὶ πᾶς ἄλλος ἐξ αἵματος συγγενής· Ὁμ. καὶ Ἡρδτ. θηλκ. ἀνεψιά· (Ὁμ. χρῆται καὶ τῇ παραληγούσῃ μακρᾷ, τῆς ληγούσης μακρᾶς οὔσης· «ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;» Ἰλ. Ο, 554.).

Ἀνεψιότης, τος, ἡ· συγγένεια· μακρυτέρα ἐξ αἵματος συγγ. ἐξαιρ. ἡ μεταξὺ πρώτων ἐξαδέλφων.

*Ἀνέψομαι· Μλ. ἀνεψήσομαι (ἕψω, ἀνμλ.) ἀναβράζωσι, ἐκ τῆς Εἰρεσιώνης· Σχλ. Ἀριστ. Ἱππ. 729.

Ἀνέω, πάνυ ἄχρηστος σχεδὸν ἐνεστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται κανονικῶς ἄνιοι μόνον· χρόνοι εἰς τὸ ἀνίημι· ὅπερ ἰδέ· παρ' Ἡρδτ. 2, 165. ὅμως, κεῖται ἀνέονται εἰς τὸ μάχιμον ἀντὶ ἀνίενται.

*Ἀνεῳ ἢ ἄνεω, ἰδὲ παρακατιὼν ἄνεως.

*Ἀνέῳγα· Ἀττκ. Παρκμ. β΄. τοῦ ἀνοίγω· καὶ ἀμεταβ.

*Ἀνέῳγον· Παρατατ. τοῦ ἀνοίγω· Ὁμ.

*Ἀνεῳγότως· Ἐπίῤῥ. μετοχκ. Παρκμ. ἀνεῳγὼς, παρὰ τὸ, ἀνοίγω· ἀνοιχτὰ, φανερωμένα, χωρὶς κρύψιμον.

Ἄνεως, γενκ. ω, ὁ, ἡ, νομίζεται ὡς Ἀττικὸς τύπος τοῦ ἀχρήστ. Ἐπιθ. ἄναυος, ἄναος (ἄνευ, αὔω, τὸ φωνάζω)· ἄφωνος, βουβὸς, χωρὶς φωνὴν, χωρὶς κραυγήν· Ὁμ. χρῆται τῷ ἐνικ. ὀνμστ. θηλυκ. ἄνεω, καὶ τῷ πληθυν. ἀρσενικ. ἄνεῳ, ταύτῃ δὲ ἐξάκις· ἀλλὰ μόνον μετὰ τριῶν ῥημάτων· «ἄνεῳ ἐγένεσθε, ἢ ἐγένοντο· ἦσαν, καὶ ἧσθε» θηλκ. δὲ ἅπαξ μόνον· Ὀδσ. Ψ, 93. «ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο ...» Ὁ Ἀρστρχ. ἐνόμιζε τὴν λέξιν παραπλησίως τῷ ἀκὴν ὡς Ἐπίῤῥ. σιωπηλὰ, ἥσυχα, χωρὶς κρότον ἢ θόρυβον, καὶ ὅθεν ἤθελε γράφεσθαι πανταχοῦ ἄνεῳ. Τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀπεδέξατο Βτμ. Λεξ. 2, σλ. 1. καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ τοῦ θηλκ. ὁ τύπος ἄνεω ἔστι πάνυ ἀμφίβ. ὡς ἐπίῤῥ. δὲ ἁρμόζει πανταχοῦ τὸ ἄνεῳ· 2) ἄνεως κακῶν παρ' Ἡρδτ. 5, 28, ἐνομίζετο ἀντὶ ἄνευ κακῶν· ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις διεφθάρη, καὶ ὁ Schweigh ἔγραψεν ὀρθότερ. ἄνεσις κακῶν.

Ἄνη, νης, ἡ· (ἄνω) = ἄνυσις· τελείωσις, κατόρθωσις.

Ἀνηβάσκω· ἰδὲ ἀνηβάω· γίνομαι ἐκ δευτέρου νέος, ξανανεόνομαι· Ξενοφ. Παιδ. Δ΄. ς΄. 7. «Ἀνηβῆται πάλιν δοκῶ μοι» Θγν. 1005. 2) αὐξάνω, τρανεύω, φθάνω εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, ἤτοι γίνομαι παλληκάρι· Καλλμ. 55. (ὁ τύπος ἀνηβάσκω νομίζεται ὑπὸ τῶν Γραμματ. οὐ πάνυ ὀρθός· Θωμ. Μαγί· σλ. 415. Φθάνω εἰς τὴν τῆς ἥβης ἡλικίαν, αὐξάνω.

Ἀνηβητήριος, ία, ιον· (ἀνηβάω) ἐπιτήδειος νὰ ξανανεώσῃ· ὅστις ξανανεώνει τινά· Εὐριπ. «ἀνηβητήριος ῥώμη».

Ἄνηβος, ὁ, ἡ· (ἥβη) ὅστις δὲν ἔφθασεν εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ἥβης, ἀνήλικος ἀκόμη· ἀντιθ. τῷ Ἔφηβος· Θεόκρ. Εἰδ. Η΄. 3. «ἄμφω τώγ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω».

*Ἀνήγαγον· Ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνάγω.

Ἀνηγεμόνευτος, ὁ, ἡ· (ἡγεμονεύω) ὅστις δὲν ἔχει ἡγεμόνα, ἀρχηγὸν, ὁδηγὸν, ἐξουσιαστήν.

Ἀνηγέομαι, οῦμαι· Μλ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι) λέγω τίποτε διηγηματικῶς, διηγοῦμαι· Πνδ. Νμ. 10. 35. Ἡρδτ. 5, 4. ὡς τὸ διηγέομαι καὶ ἐξηγέομαι· 2) ἔρχομαι ἀφ' ἁμάξης· Πνδ. Ὀλμ. 9, 86.

Ἀνήγρετος, ὁ, ἡ· Νήγρετος· Νόν.

Ἀνήδομαι· Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀνὰ, ἥδομαι) δὲν χαίρομαι πλέον δι' ἐκεῖνο ὁποῦ ἐχαιρόμουν προτήτερα, τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον μ' ἐχαροποίει πρότερον, δὲν μὲ χαροποιεῖ πλέον· «τοῦ ἥσθην, ταῦτα νῦν ἀνήδομαι» ὥσπερ τὸ ἀνεύχομαι· (ἔστι δὲ σύνθετος ἡ λέξις οὐ τῷ στερητ. ἀν — ἀλλὰ τῇ ἀνὰ προθέσει, τὸ ὀπίσω σημαινούσῃ).

Ἀνήδονος, ὁ, ἡ· (ἡδονή, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἡδονήν· ὅστις δὲν προξενεῖ ἡδονήν, χαρὰν, εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ βάρος, ἐνόχλησιν· Ἱππηκ.

Ἀνήδυντος, ὁ, ἡ· (ἡδύνω) ὅστις δὲν εἶναι γλυκισμένος, νοστιμομαγειρευμένος· ἐν γένει χωρὶς χάριν· ἄχαρος· Πλούτ. »τρυφὴ ἀνήδυντος«.

* **Ἀνήδυστος**, ὁ, ἡ = ἀνήδυντος.

* **Ἀνήη**, Ἐπικ. διεστασμ. ἀντ. γ΄. προσπ. ὑποτακτ. Ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνίημι, ἀντὶ ἀνῇ· Ἰλδ. Β. 34.

Ἀνηθικευτος, ὁ, ἡ· (ἠθικεύομαι) Ἀνηθοποίητος· Σχόλ. Λυκόφρ. 14.

Ἀνήθινος, νη, νον· (ἄνηθον) ἀπὸ ἄνηθον ἢ ἄνθον κατασκευασμένος, καμωμένος· π. χ. ἀνήθινος στέφανος· Θεόκρ. Διοσκορ. Α΄. 62.

* **Ἀνηθίτης** οἶνος· κρασὶ κατασκευασμένον μὲ ἄνηθον· εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν ἄνηθον καὶ ἀνθομυρίζει.

Ἄνηθον, τό· τὸ χόρτον ἄνηθον· κοινότ. ὁ ἄνηθος· ἄλλως δὲ καὶ ἄνησον καὶ ἄνητον· Λιν. Anethum graveolens· Ἀριστοφ. Νεφ.

Ἀνηθοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ· ὅστις ἔχει τὸ εἶδος ἀνήθου· ὅμοιος μὲ τὸ ἄνηθον.

Ἀνηθοποίητος, ὁ, ἡ· (ἠθοποιέω) ὅστις δὲν εἶναι καλὰ μὲ λόγους παραστημένος, περιγραμμένος· τοῦ ὁποίου τὰ ἤθη, τὸν χαρακτῆρα δὲν παρασταίνει, δὲν εἰκονίζει, δὲν περιγράφει καλὰ ὁ ποιητής, ἢ ὁ συγγραφεύς· 2) χωρὶς σταθερὸν χαρακτῆρα, χωρὶς ἤθη· κακοήθης, κακοαναθρεμμένος· Ἀλεκ.

* **Ἀνήιξαν**· ἀόρ. α΄ τοῦ ἀναΐσσω· Ὁμ.

* **Ἀνήϊον**, ες, ε· Ἐπι. Παρατατ. τοῦ ἄνειμι, ἀντὶ ἀνῄειν· Ὀδσ.

Ἀνήκεστος, ὁ, ἡ· (ἀκέομαι μετὰ τοῦ στερτ. α) ἀνίατος, ἀϊάτρευτος· Ὁμ συντάττει τῇ λέξει τό, ἄλγος, καὶ χόλος, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνίατα, ἢ διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εὑρίσκεται Ἰατρικόν, ἢ βοηθητικὸν μέσον νὰ τὰ μετριάζῃ, καταπραΰνῃ· Ἰλδ. Ε, 394. Ο, 217.: Πάθος, λώβη, λῦμαι· Ἡρδτ. 137. 3, 154. ῦ, 12. διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει κανὲν Ἰατρικὸν νὰ τὰ ἐξαλείψῃ· ἄρα ἀϊάτρευτος καθόλου, χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, χωρὶς γλυτωμόν, χαμένος: ἀνήκ. χαρά· τουτέστι τόσον ὑπερβολικὴ ὥστε προξενεῖ ἀϊάτρευτον βλάβην· Σοφ. Αἴ· 52. ἀνκ. πῦρ Ἠλκ. 888. ἀνήκεστα πάσχω· μετριωτ. ἄκρατος, ἀντὶ τοῦ, μὲ φονεύει ὁ δήμιος, τὸ τουρκ. ὁ τσελάτης· Πλούτχ. Τομ. 3. ὅθεν σκληρότατος, ὀλεθριώτατος· ἐξαιρ. ἐπιρρηματικῶς· »ἀνηκέστως διατεθησεσθαι«· Ἡρδτ. 7, 155. »ἀνήκεστα λέγω«, χρῶμαι τοῖς ἐχθροῖς.

Ἀνηκής, ὁ, ἡ (ἀκος) = Ἀνήκεστος.

* **Ἀνηκιδωτί**· Ἐπρρ. (ἀκή, ἀκίς) χωρὶς μύτην ἢ σουβλὶ ἤτοι τὸ κοινότερον· ξιεῦμπος· Αἰσχλ. παρ᾽ Ἡσυχ. ἴσως ἀνηκιδωτί, παρὰ τὸ ἀνακιδωτός.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἀκούῃ τις, κουφαμάρα· Πλούτ. 2) Ἀπείθεια, τὸ νὰ μὴν ὑπακούῃ τις· 3) Ἀμάθεια, ἀπαιδευσία· τὸ νὰ μὴ μανθάνῃ, διδάσκεται, ἢ νὰ μὴν ἔμαθε, νὰ μὴν ἐδιδάχθη ποτέ τις τίποτε.

Ἀνήκοος, ὁ, ἡ· (ἀκοή) χωρὶς ἀκοήν, ὅστις δὲν ἀκούει, κωφός: στερημένος ἀκοῆς· Ξεν. Ἀπομ. Β΄. α΄. 31. »Ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος«· ἀνήκοος εἰμί τινος· δὲν ἤκουσα κανὲν πρᾶγμα· Ἱερ. Α΄. 14. »Εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων«· δὲν ἤκουσε, δὲν ἔμαθε, δὲν ἐδιδάχθη τι· ἀμαθής· Ξενοφ. Ἀπομ. Δ΄. ζ΄. 5. β) παθητ. ὅστις, ἢ ὅ, τι δὲν ἀκούεται· δηλ. ὁμιλεῖ τόσον χαμηλὰ ὥστε δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀκούσῃ 2) ὅστις δὲν ἀκούει, ἢ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ, δὲν ὑπακούει, δὲν ὑποτάσσεται, ἀπειθής· »Ἀνηκόως ἔχοντα ἀστρολογίας«· Πλούτ. »καὶ τοι οὐδὲ τούτων γε ἀνήκοος ἦν«· Ἐπρρ. ἀνηκόως.

Ἀνηκουστέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνήκουστος) δὲν ἀκούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω, δὲν ὑπακούω, δὲν πείθομαι· μετὰ γεν. Ἰλ. Ο. 235. — »οὐδ᾽ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλωνα« καὶ Δοτικ. Ἡρόδοτ. ς΄. 14. »ἀνηκουστήσαντες τοῖσι στρατηγοῖσι«· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ χρῆται Ἡρδτ. τῇ λέξει ἀπολύτως.

Ἀνηκουστία, ας, ἡ· Ἀνηκοΐα· κουφαμάρα· Ἱππ. 2) Παρακοή, ἀπείθεια· Πλάτ. Νομ. Β΄. »Παρρησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας« παρὰ τό

Ἀνήκουστος, ὁ, ἡ· (ἀκούω) ὅστις δὲν ἀκούεται, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκούσῃ τις, ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἀκούσῃ τις· 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀκούει ἢ δὲν ἤκουσε· δὲν ὑπακούει, δὲν πείθεται, δὲν ἀφηκρᾶται· ἀπειθής· Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. Ἀνήκουστον· οὐσ. ἀντὶ τοῦ Ἀνηκουστία· Ξεν. Κυρ. Γ΄. 8. »τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαι«· Ἐπρρ. ἀνηκούστως.

Ἀνήκω, Μλ. ξω· (ἥκω) ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ ἀπάνω που: ἁπλόνομαι καὶ φθάνω τι· συνήθ. μετὰ τῆς εἰς· παρ᾽ Ἡρδτ. δὲ καὶ μετὰ τοῦ πρόσω· »οὐδ᾽ ἄν, συμβαλλομένου τοῦ αὐτοῦ, πολιήτης ἀνὴρ τὰ ἄριστα οἱ δοκέοντα εἶναι ὑπεθέετο, εἰ μὴ πρόσω ἀρετῆς ἀνήκοι«· Ἡρδτ. 7, 237. οὕτως καὶ ἐπιτυχαίνω: τροπ. ἀναφέρομαι, ἔχω ἀναφοράν, τὸ Ἰταλ. ἀπαρθενεύω εἰς τίποτε· »τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα«· τὸ δέ, εἰς οὐδὲν ἀνήκει ἀντὶ τοῦ παρ᾽ ἡμῖν κοινῶς, δὲν συγκλίνει τίποτε, δὲν εἶναι κανὲν ὄφελος, κανεὶς διάφορος ἀπ᾽ αὐτό· αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ, ἢ νὰ εἴπῃ τίποτε· αὐτὸ δὲν δηλοῖ τίποτε· » . . καὶ ὅτι μελάγχροές εἰσι καὶ οὐλότριχες· καὶ τοῦτο μὲν εἰς οὐδὲν ἀνήκει· εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι«· Ἡρδτ. 2, 104. φθάνω, ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι ἕως εἴς τι μέρος »ἡγεομαίνει εἰς τὰ μέγιστα ἀνήκοντες« δηλ. ἕως εἰς τὴν τελευταίαν ἄκραν, ἢ εἰς τὸ ἐλευθερικὸν μέρος τῆς χώρας· Ἡρδτ. 8, 111. καὶ Παρὰ Διοδ. Γ΄. 10. καὶ 15. »Φάραγξι ταῖς τὸ μῆκος ἀνηκούσαις«, »Ἀνήκων μέγιστον διάστημα«.

Ἀνηλακάτος, ὁ, ἡ· (ἠλακάτη) χωρὶς ἠλακάτην ἤτοι ῥόκαν· ὅστις δὲν γνέθει, ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ γνέσῃ· Ἀθην. Δ΄.

Ἀνήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) ἀκαταδάμαστος, ἀχαλίνωτος· ἀπειθής, ἄγριος, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων· μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων· π. χ. »Ἀνήλατος ἄκμων«· σκληρὸν ἀμόνι.

Ἀνηλεγέω· ἀμελῶ, δὲν φροντίζω, παρὰ τὸ ἀλέγω. »Εἰ δ᾽ ἂν ἀνηλεγέοντες ἐμᾶς πατέοιτε θέμιστας«· οὕτω θέλει τὴν λέξιν ὁ Ἡρδν. παρ᾽ Ἀπολ. Ῥοδ. 2, 17. ἀντὶ τοῦ, ἀπηλεγέω.

Ἀνηλεγής, ὁ, ἡ· ἀμελής, ἀφρόντιστος· Ἐπρρ. ἀνηλεγέως· ἴδε ἀπηλεγής, ἀπηλεγέως.

* **Ἀνηλεήμων**, ονος, ὁ, ἡ = ἀνελεήμων Γρηγ. σλ. 163.

Ἀνηλεής, ὁ, ἡ· (ἔλεος) = ἀνελεής. Ἐπρρ. Ἀνηλεῶς.

Ἀνηλέητος, ὁ, ἡ· = ἀνελέητος.

Ἀνήλειπτος, καὶ Ἀνήλειφος καὶ Ἀνήλιφος, ου, ὁ· ἡ· (ἀλείφω) ἄλειπτος, ἄχριστος, ἀμύρωτος· ὅθεν καὶ ἄνιπτος, ἄπλυτος· ἀφ᾽ οὗ

Ἀνηλειψία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἀλείφηται, χρίηται, μυρώνηται, νίβηται, πλύνηταί τις· ἀναλειψία, ἀπλυσία, ἀλουσία. Πολύβ. Γ΄. 87.

Ἀνήλης, Ποιητ. συναιρ. ἀντὶ Ἀνηλεής.

Ἀνηλιάζω. Μ. άσω. (ἀνά, ἡλιάζω) βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον νὰ ἡλιασθῇ, ἡλιάζω. Ἀθην. Γ΄.

Ἀνήλικος, ὁ, ἡ· (ἧλιξ) = Ἄνηβος. Σουίδ.

Ἀνήλιος, ὁ, ἡ· (ἥλιος, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ἥλιον, σκοτεινός, σκιώδης. Γρηγ. Ἀνήλιον φῶς· τὸ μὴ προερχόμενον ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἀνήλιπος, ὁ, ἡ· Δωρκ. ἀνάλιπος· γυμνοπόδαρος, ξυπόλυτος ἢ ξεπέλυτος. »Εἰς ὄρος ὄχ᾽ ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε«. Θεόκρ. 4, 56. παράβλ. νήλιπος, νηλίπους· (ἡ παραγ. τῆς λέξ. ἀσαφής· ἡ δὲ σημασία ἀναμφίβολος· πιθανώτατα παρὰ τὸ ἦλιψ, δωρικόν τι ὑπόδημα, ἀφ᾽ ἧς ἱκανῶς σὐρμηνεύονται γίνονται ἀμφότεροι οἱ ἀρνητικοὶ τύποι τῆς λέξ. ἡ ἑτέρα παραγ. παρὰ τὸ ἀλίσσειν τὸν πόδα, ἀντιφάσκει τῇ σημασίᾳ τῆς λέξ. ἐν γένει δὲ τὸ ἀποδέχεσθαι σύνθεσίν τινα μετὰ τοῦ ποῦς, ὡς ὁ Damm ἐθέλει, πάνυ παράλογον δοκεῖ). Νήλιπος.

Ἀνηλιφής· ὁ ἡ = ἀνήλειπτος. Εὐσταθ. »ἀνηλιφὴς παῖς« · ἢ μὴ ἀλειφεῖσα πίσσῃ.

* **Ἀνήλιφος**, ὁ, ἡ = ἀνήλειπτος.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ· (ἀνέρχομαι) ἀνηφορισμὸς ἀπάνω· 2) γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή· ἔτι δὲ καὶ ἀνέλευσις.

Ἀνήμελκτος, ὁ, ἡ· (ἀμέλγω) ἄρμεχτος. Ὀδ. Ι, 439. »Θήλειαι δ᾽ ἐμέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς«· ἀντὶ τοῦ, »ἀνάμελκτοι«· κατὰ τροπήν.

Ἀνήμερος, ὁ, ἡ· (ἥμερος, μετὰ τοῦ στερτ. α) μὴ ἥμερος, ἄγριος, ἀδάμαστος, σκληρός· ἐπὶ ζώων· καὶ ἀνθρώπων. Γρηγ. »θηρίον πονηρόν, καὶ ἀνήμερον«: ἐπὶ φυτῶν, ὅ, τι δὲν αὐξάνει εἰς κῆπον, ἀλλ᾽ εἰς τὰ βουνά, εἰς τὰς πεδιάδας, ἀγρούς, ἤτοι εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὰ χωράφια. Ἐπρρ. ἀνημέρως.

Ἀνημερότης, τος, ἡ· ἀνημερωσύνη, ἀγριοσύνη, σκληρότητα.

Ἀνημερόω, ῶ· Μ. ώσω; (ἀνά, ἡμερόω) ἡμερόνω, κάμνω τι ἥμερον.

Ἀνημιωβολιαῖος, αία, αῖον· ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ ἂν ἡμιωβολιαῖος· παρ᾽ Ἀριστοφ. Βάτρ. 554. »Κρέα ἀνάβραστ᾽ εἴκοσιν ἂν ἡμιωβολιαῖα«.

* **Ἀνήνασθαι**· ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ ἀναίνομαι ἀφ᾽ οὗ χρόνου ἔχει Ὁμ. καὶ τό, ἀνήνατο καὶ ἀνήνηται.

Ἀνηνεμέω, (ἀνήνεμος) δὲν ἔχω ἄνεμον, ἔχω ἡσυχίαν ἀνέμων. Στράβ. Ζ΄. ὅπου ἄλλοι Νηνεμεῖν, ἔχουσιν.

* **Ἀνηνεμία**, ἡ· ἔλλειψις, ἡσυχία ἀνέμου· παρὰ τό

Ἀνήνεμος, (ἄνεμος) ὅστις δὲν ἔχει ἄνεμον, »ἀνήνεμος χειμώνων« ἀντὶ ἄνευ ἀνέμου χειμώνων· ἤτοι χωρὶς φύσημα ἀπὸ ἀνεμοζάλας, φορτούνας. Σοφ. Οἰδ. Κ. 677. »Ἀνήνεμος πάντων χειμώνων« (ὑπάρχει δὲ καὶ ὁ ταυτοσήμαντος τύπος νήνεμος νηνεμία, ἀλλ᾽ ἡ ἄρνησις οὐδὲν ἰσχύει εἰς τὴν τροπὴν τοῦ α εἰς η, ἐπειδὴ παρ᾽ Ὁμ. ἤδη εὕρηται τὸ ἁπλοῦν ἠνεμόεις: ὡσαύτως ἀνήρ, ἠνορέη, ἀνήνωρ) Λουκιαν. ἐν ψευδ. περιπαίζει ταῦτο, ὡς καὶ τὸ Ἐκχύνω, ἀντὶ Ἐκχέω.

Ἀνήνιος, ὁ, ἡ· (ἡνία) Δωρκ. ἀνάνιος· ἀχαλίνωτος, χωρὶς χαλινάρι· ξεμπολυμένος, αὐθάδης, περήφανος.

* **Ἀνήνιος**, ὁ, ἡ (ἀνία) Ἰωνκ. ἀντὶ ἀνάνιος· χωρὶς πόνον, χωρὶς λύπην· ἀπόνητος, ἀλύπητος· ὅστις δὲν αἰσθάνεται, ἢ δὲν προξενεῖ λύπην, πόνον.

Ἀνήνοθε. Ἐπι. Πρκμ. β΄. κατ᾽ ἀμετβ. σημασ. Ἐνεστ. οὗ τὸ γ΄. πρόσπ. καὶ ἀντὶ ἀορ. χρησιμοποιεῖ: σηκόνομαι, κινοῦμαι ὁρμητικὰ ἐπάνω· πιτάχνομαι, πηδῶ ὑψηλὰ πρὸς ἔξω· ἀναβαίνω ὑψηλά. Ὁμ. χρῆται δὶς τῇ λέξει. »αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς«. Ἰλδ. Δ, 266. ἀπήδησεν ἐπάνω τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγήν· καὶ »κνίσση ἀνήνοθεν« Ὀδσ. Ρ, 270. ἀνέβαινε ψηλὰ ἡ μυρωδιὰ τοῦ καιομένου κρέατος, ἡ τσίκνα· (ῥίζα, ἡ πρωτότυπος ἀρχὴ τῆς λέξεως ἐστὶ πιθανῶς ἡ ἀνὰ πρόθ. κατ᾽ ἐπιρρηματικὴν ση-

ματ.) ἄνω· ὥσπερ ἡ ἀντὶ τοῦ ἄντομαι, καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν αὐτῆς, συγγενὴς ὅτι ἔγγιστα τῷ ἀνθέω. Ὁ δὲ Βτμ. Λξ. 1, σλ. 266 ἀποδοκιμάζει εὐλόγως τὸ εἶναι σύνθετον τὴν λέξιν, καὶ ἀποδέχεται ἀντὶ τούτου, συμφώνως παλαιοῖς Γραμματ. τὸ κατ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἐπίτασιν ἀρχαῖον ἄνθω· διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχηματισμοῦ παράβαλε τὸ ἐνήνοθε, οὗ ἡ πρωτότυπος ἀρχὴ ὅμως πάνυ διάφορος φαίνεται.)

Ἀνήνυστος, ὁ, ἡ· (ἀνύω) ὡς τὸ ἀτέλεστος· ἀτελείωτος, ὅστις δὲν τελειώνει, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λάβῃ τέλος· χωρὶς τέλος· ἔργον ἀνήνυ· δουλειὰ 'ς τὰ χαμένα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εὐγαίνει τίποτε. Ὀδ. Π. 111. «ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ» καὶ Πολύβ. «μῆκος ἀνήνυστον τῆς ὁδοῦ»· δρόμος, ἡ στράτα χωρὶς τέλος.

* **Ἀνήνυτος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγουμ. χρησιμώτερον παρὰ τοῖς Πεζογρ. Valck. Adon. σλ. 379. C. Ἐπίῤῥ. ἀνηνύτως.

Ἀνήνωρ, ορος, ὁ· (ἀνὴρ) ἄνανδρος, δειλὸς, μικρόψυχος, ἄκαρδος. Ὀδσ. Κ, 301. 341. Τὸ δὲ, ἀνὴρ ἀνήνωρ· ἀντὶ ἀνὴρ ἠνορέας στερούμενος· τουτέστιν ἀνίκανος νὰ ἐκπληρώνῃ τὸ ἀνδρικὸν καθῆκον· «μή σ' ἐπ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃ.» ... παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅ τ' ἀνὴρ ἀνήνορα ποιεῖ». Ἡσδ. Ἔρ. 696.

Ἀνηπελία, ας, ἡ· = Νηπελία.

Ἀνήπυστος, ου, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀνάπυστος. Φρν. σλ. 701.

Ἀνηπύω. Μ. ύσω· (ἠπύω) = ἀναφωνέω· φωνάζω δυνατὰ, οὐρλιάζω· (τὸ υ παρὰ τοῖς παλαιοῖς βραχύ· παρὰ Μτχ. δὲ, 2, 97. μακρόν· «... Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούσειν». Schaef. mel. σλ. 125.)

Ἀνὴρ, ὁ· γεν. ἀνδρὸς — δρί — δρα. κλητ. ἄνερ. Πλη. ἄνδρες, — δρῶν — δράσι — δρας. Παρ' Ἐπικ. δὲ καὶ, ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα· ἀνέρες, ἄνδρεσσι, ἀνέρας. Ἀνήρ, ἀντιθ. τῷ γυνή, ἡ γυναῖκα· «...ἤτ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός». Ἰλδ. Ρ, 435. Εἰ καὶ παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ φυσικὸν τῶν Ποιήσεων αὐτοῦ ἡ λέξις σημαίνει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡγεμόνας, ἄρχοντας, ἀρχηγοὺς καὶ τ. τ. πλὴν χρῆται ὁ Ποιητὴς τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν· π. χ. ἀνὴρ δήμου· τουτέστιν ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν λαὸν, ἕνας κατώτερος· «ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι.» Ἰλδ. Β, 198. καὶ Ὀδσ. Ρ, 352. «παιδὶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ». Ὅταν σημαίνῃ δὲ μεγάλον τινὰ ἔχει προσκείμενον πάντοτε καὶ ἐπίθετον τῆς ἀξίας τοῦ ὑποκειμένου δηλωτικόν· π. χ. βουληφόρος, ἀρχός, βασιλεύς, ἀγός, ἡγήτωρ, ἔξοχος ἀνήρ· 2) ἄνθρωπος ἀντιθ. τῷ, Θεός. «Πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε». Ὁμ. «Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν». Ἰλδ. Α, 334. 403. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἐνίοτε μέντοι καὶ ἑνικῶς· π. χ. Ἰλδ. Ν, 321. ἐξαιρ. Σ, 432, 433. «... ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν, Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν». Herm. Vig. σλ. 722. Πολλάκις δὲ αἱ ἰδιαιτέρας τῆς θνητῆς φύσεως σημαντ. λέξεις· βροτὸς ἢ θνητὸς ἀνήρ· σπανιώτερον ἄνδρες ἡμίθεοι. Ἰλδ. Μ, 23. ἄνδρες ἥρωες δὲ, ἐν πλείοσι χωρίοις· 3) ἀκμαῖος ἀνήρ, ἤτοι ἄνδρας εἰς τὸν καιρόν του, ἀντιθ. τῷ νεανίας, ἢ παλληκαράκι· τὸν ὁποῖον Ὁμ. διακρίνει διὰ πλειόνων ὁρισμῶν· οἷον· νέος, νεώτερος, κουρότερος, ὁπλότερος, νεηνίης ἀνήρ· ὡσαύτως σημαίνεται ἀντιθέτως τῷ ἀκμαῖος, ὁ γηραλαῖος· ἀνὴρ γέρων ἢ προγενέστερος. Ὀδσ. Λ, 332. Σ, 53. Ὅπου δὲ οὐδεὶς τῶν διορισμῶν αὐτῶν προστίθεται τῇ λέξει, εἰννοεῖ Ὁμ. διὰ τοῦ ἀνὴρ ἁπλῶς, τὸν ἐν ἡλικίᾳ ἄνδρα, τοῦτ' ἔστιν, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ φορέσῃ ἅρματα. Ἐν Ἰλδ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν πολεμιστήν. 4) Ἀνήρ, μετὰ διαφερόντως τιμητικῆς ἐμφάσεως· ὁ ὄντως ἀνήρ, ἀνδρεῖος δηλ. δίκαιος, ἀγαθὸς, γενναῖος καὶ τ. τ. «ἀνέρες ἔστε φίλοι». Ἰλδ. Κ, 529. Πολὺ μᾶλλον παρ' Ἡρδτ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Αττι. παρὰ τοῖς ὁποίοις ὅμως κατὰ τὴν τιμητικὴν ἀξίαν τοῦ ἀνδρός. Ἡρδτ. 7, 210. «δῆλον δ' ἐποίευν παντί τεῳ, καὶ οὐκ ἥκιστα αὐτῷ βασιλεῖ, ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες». παραβ. Ἀρστφ. Ἀχ. 77. Ἱππ. 392. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 239. Β. ἀντιθέτ. τῷ, ἄνθρωπος. Ἡρδτ. 9, 39. «... λαμβάνουσι ὑποζύγια τε πεντακόσια ... καὶ ἀνθρώπους, οἳ εἵποντο τοῖσι ζεύγεσι ... οὐ φειδόμενοι οὔτε ὑποζυγίου οὐδενὸς οὔτε ἀνθρώπου». — 5) Σύζυγος. Ἰλδ. Τ, 291. «Ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.» Ὀδσ. Ω, 195. Ἡρδτ. 1, 146. Ἐς ἀνδρὸς ἰέναι ἢ ἐλθεῖν, τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ, πάρῃ ἄνδρα. Γρηγ. σλ. 45. Πολλάκις κεῖται καὶ ἄνευ σημαντ. συζύγου, ἀντιθέτως τῷ, ἄφθαρτος πρὸς γυναῖκας, ἤτοι παρθένος· ἄρα παλλακευόμενος· «νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.» Θεκρ. 15. 131. Ἱππκ. 490. Ἰουλ. Καισ. 25, 15. καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτ. τῷ, πόσις. Σφκ. Τρχ. 551. «ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ». Πολλάκις συντάσσεται τὸ ἀνὴρ ἄλλοις ἐπιθ. οἷον βουκόλος ἀνήρ, ἀνὴρ βασιλεύς, μάντις καὶ τ. τ. δι' ὧν τιμιωτέρα καθίσταται ἡ λέξις. Ἀλλὰ καὶ ἐθνικοῖς ὀνόμασιν οἷον· ἄνδρες Πυγμαῖοι, Κίλικες, Θρῇκες. Ὁμ. ὅτε χρησιμεύει κυρίως εἰς τὸ νὰ δίδῃ τῷ καθ' αὐτὸ ἐπιθέτῳ. κυρίῳ ὀνόματι τὴν πλήρη ὀυσιαστικ. δύναμιν αὐτοῦ· π. χ. ἐν τῷ γνωστῷ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Ἴδε Ἄνθρωπος.

Σημειωτέαι δὲ πρὸς τούτοις ὅτι οἱ Αττι. ὅπου συντάττουσιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν τὰ Ὀνόμ. ἄνδρες, γυναῖκες ἄνευ συνδέσμου εἰώθασι ποιεῖν τὴν σύνταξιν αὐτῶν· «... ἀνδρῶν, γυναικῶν, σοῖς δόμοις κωκύματα». Σφκ. Ἀντγ. 1079. Ἀρστφ. Βατρ. 157. καὶ ὅτι, οἱ μὲν Ἰων. κατὰ Κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου ὡνήρ, οἱ δὲ Αττ. ἀνήρ (— —) εἰώθασι γράφειν. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 58. Ε ἀνὴρ ὅδε = ἐγώ. Ἡρδτ. 1, 108. ὡσαύτως καὶ εἰς πάντας τοὺς τύπους τῆς ὀσματ. αὐτομ. πάνυ χρήσιμον ἐν διαλόγοις παρὰ τοῖς Αττι. Τὴν αὐτὴν τοῦ, ἀνὴρ πρωτότυπον ἀρχὴν ἔχει ἀναμφιβόλως τὸ ἄρην, Ἄρης, ἀρείων, ἄριστος, ἀρετή. Περὶ τῆς ἀστείας δὲ παραγωγῆς τῆς λέξεως ἴδε Πλάτ. Κρατύλ. σλ. 414. Α. (οἱ Ἐποπ. χρῶνται τῆς παραληγούσης τῷ, α μακρῷ μὲν ἐν τῇ ἄρσει, βραχεῖ δὲ ἐν τῇ καθέσει τῶν μετρ. ποδῶν, εἰς τοὺς τρισυλλάβους δὲ τύπους αὐτοῦ, ἀεὶ μακρῷ. Οἱ Αττ. δὲ τοὐναντίον ἀεὶ βραχεῖ, ἐὰν μὴ τύχῃ θέσει μακρὸν κεῖσθαι. Ὁ Αἰσχ. μόνος φαίνεται ὅτι διετήρησεν ἐσθ' ὅτε τὴν Ὁμηρ. χρῆσιν Herm. ἐν Τμ. Δμτ. 381. Pors. ἐν Εὐρπ. Φοι. 1670. Meineke quest. Men. σλ. 36. Ἀνέρων, μετὰ μακροῦ α, ἔχει ἐν μελικῇ τινι στροφῇ καὶ Σφκ. Οἰδ. Τ. 869. παράβλ. καὶ Σφκ. Αἰ. 1183. Ὅτι δὲ τὸ α ἐστὶ μακρὸν ἐνίοτε καὶ ἐν τοῖς τριμέτροις δεικνύουσι Wellauer comm. Αἰσχ. σλ 68. καὶ Pinzger καὶ Sange ἐν Αἰσχ. Πρ. 609, σλ. 215.

Ἀνήρειπτος, ὁ, ἡ ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀνέρειπτος.

Ἀνηρέμητος, ὁ, ἡ· (ἠρεμέω) ὁ μὴ ἠρεμῶν, μὴ ἡσυχάζων· ὁποῖος δὲν ἡσυχάζει· ἀνησύχαστος· Ἐπίῤῥ. ἀνηρεμήτως.

Ἀνήρεστος, ὁ, ἡ· (ἀρεστὸς) ὅστις δὲν ἀρέσει· 2) καθ' Ἡσύχ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀρεστός· ἀμφιβ. οὐ γὰρ εὑρηταί που ῥῆμα, ἀνηρέσκω.

Ἀνηρεφής, ὁ, ἡ· (ἐρέφω) χωρὶς σκεπαστήν· ἀσκέπαστος· Ἀπολλ. Β'. 1174. «Ἀνηρεφέος νεὼς».

Ἀνήρης, ὁ, ἡ· (ἄρω) χωρὶς ἁρμογὴν, χωρὶς συνδέσμου· ὅθεν ἀσύζευκτος, ἀνύπανδρος.

Ἀνήριθμος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ Ἀνάριθμος· Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 232. «ἀνήριθμος θρήνων».

Ἀνηρίνακτος, ὁ, ἡ· Ἀνερίνακτος· καὶ Παροιμ. «ἐπὶ τοῦ μὴ κρατοῦντος ἃ ἔχει»· μεταφ. ἀπὸ τῶν συκῶν.

Ἀνήριστος, ου· Ἀνέριστος.

Ἀνηρὸς, οῦ, ὁ· Νίκανδρ. Θηρ. 701. ὅπου οἱ καλλιεπ. ὀρθότερον, Ἀνηρὸς, ἔχουσι.

Ἀνήροτος, ὁ, ἡ· (ἀρόω) ἀγεώργητος· ἀόργωτος· Ὀδ. Ι. 123. «ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται»· ἰδιαίτερος δὲ Αττ. τύπος, ἀνάροτος, οὐχ εὑρηται.

Ἀνησίδανος, ὁ, ἡ· (δάνος, ὅ ἐστι δῶρον) = τῷ ἑξῆς.

Ἀνησίδωρος, ὁ, ἡ· (ἀνίημι, δῶρον) ὅστις στέλνει, εὐγάνει ἀπάνω, τουτέστι κάμνει νὰ φυτρώνουν δῶρα· Ἐπίθτ. τῆς Γῆς καὶ τῆς Δήμητρος· ὡς καὶ τὸ, Ζείδωρος· Πλούταρχ. πρεβ. συμ. Η'. 14. ἔτι δὲ καὶ ἀνησιδώρος· Ἀλκφ. 1, 3.

* **Ἄνησον**, τό· Ἰων. ἀντὶ ἄνηθον· Ἡρδτ. οἱ νεώτρ. συγγραφ. ὅμως προκρίνουσι τὸν τύπον ἄννηρον.

Ἀνήσσητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀνήττητος· (ἡττάω) ἀνίκητος, ἀκαταπολέμητος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ νικήσῃ, ἢ δὲν ἐνικήθη.

Ἄνηστις, ιος, ὁ, ἡ· (ἔδω, ἐσθίω) = νῆστις, πλεονασμ. τοῦ α. Νηστικός· Ηρατιν. παρ' Ἀθην. ὡς καὶ τὸ Νώνυμος, καὶ Ἀνώνυμος· νήνεμος, ἀνήνεμος, νήριθμος, ἀνήριθμος.

Ἄνητον, ου, τό· καὶ ἄνητος Δωρικ. καὶ Αἰολικ. ἀντὶ Ἄνηθον· Ἀθην. 15. σλ. 674. D. Ἐπιθ. ἀνήτινος ἀντὶ ἀνήθινος· Ἡρόδ. Δ. 71. καὶ Θεόκρ. Εἰδ. Ζ'.

* **Ἀνήττητος**, ὁ, ἡ· Αττ. ἀντὶ ἀνήσσητος.

Ἀνήφαιστος, ὁ, ἡ· (Ἥφαιστος) χωρὶς Ἡφαίστου, τὸν θεὸν τῆς φωτιᾶς· ὅ ἐστι, χωρὶς φωτιάν· Εὐριπ. Ὀρέστ. 620.

* **Ἀνήφθω**· γ'. ἑνικ. προσ. παθτ. προστακτ. Παρακμ. τοῦ ἀνάπτω· Ὀδσ. Μ, 51.

Ἀνηχέω, ῶ· Μ. ήσω· κάμνω μεγάλον, δυνατὸν ἦχον· τὸ νεωτέρον ἀντιλαλῶ· 2) ἀντηχῶ Ἐπιγρ. «ἀνήχει μολπήν».

Ἀνθαιρέομαι, Μλ. ήσομαι· μέσ. ἀποθτ. (αἱρέω· ἀνμλ.) ἐκλέγω, προκρίνω, προτιμῶ· τίποτε ἀντὶ δι' ἄλλο τίποτε· προτιμῶ ἐν ἀπὸ τ' ἄλλο· (τί τινος) Εὐρπ. Ξεν. Ἑλλ. ς'. 2. «παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται» — 2) ἁρπάζω, πέρνω μὲ βίαν τίποτε ἀπό τινα, τὸν ὕστερον ἀπὸ κανένα πρᾶγμα· φιλονεικῶ διὰ ν' ἀποδείξω ὅτι εἶναι ἰδικόν μου· (τινί τι) Εὐρπ. Ἐκ. 656.

Ἀνθαιρετέος, έα, έον· ὅστις πρέπει νὰ προκριθῇ, προτιμηθῇ, προκρίνηται, προτιμᾶται ἀντὶ δι' ἄλλον τινα, τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ προτιμήσουν· Συνέσ. Ἐπ. 57.

Ἀνθαλίσκομαι. Μλ. —λώσομαι. Παθητ. μετὰ μέσ. Μλ. καὶ Ἐνεργ. ἀορ. καὶ Παρακμ. (ἁλίσκομαι· ἀνμλ.) ἀντεγκαλοῦμαι, ἢ ἀμοιβαίως ἐγκαλοῦμαι, ἐξελέγχομαι, καταδικάζομαι· τουτέστιν ἀφ' οὗ ἐγκάλεσα ἄλλον εἰς τὸ κριτήριον, ἀπέδειξα ὅτι ἔχω δίκαιον καὶ τὸν κατεδίκασα, μὲ ἐγκαλεῖ αὐτὸς ἐξ ἐναντίας, ἀποδείχνει τὸ ἐναντίον καὶ μὲ καταδικάζουν· «εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρύματα, οὐκ ἄν γ' ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν». Αἰσχλ. Ἀγμ. 340. (ἁλίσκομαι)

Ἀνθάλωψ, πος, ὁ· μυθῶδές τι θηρίον, ὅμοιον τῇ ἐλάφῳ· ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγίνεν ἡ Ἀντιλώπη. Εὐστάθ.

Ἀνθαμιλλάομαι, ῶμαι Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. μετὰ μέτ. Μλ. ἀόρ. δὲ, παθητ. συνήθως, ἐνίοτε ὅμως καὶ μέσου· ὅστε. συντατόμ. (ἁμιλλάομαι) ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, φιλονεικῶ ἐξ ἐναντίας· ἀνταγωνίζομαι.

Ἀνθάμιλλος, ὁ, ἡ· (ἅμιλλα) ὅστις συνερίζεται, ἀγωνίζεται, φιλονεικεῖ διότι μὲ ἄλλον τινά· ἀνταγωνιστής, ἀντεραστής. Εὐριπ. Ἴων. 605.

Ἀνθάπτομαι. Μ. ψομαι. Ἰωνικ. ἀντάπτομαι. μέτ. ἀποθ. (ἅπτομαι), προθύμως πιάνω, ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι εἴς τι· ἐπαγγέλλομαι, καταγίνομαι εἴς τίποτε· «οὔτε βουλομένων τῶν πολλῶν ἀντάπτεσθαι τοῦ πολέμου, μηδιζόντων δὲ προθύμως.» Ἡρόδ. 7, 138. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων τῆς πολιτείας. Πλάτ. καὶ Θουκ. «ἀνθάπτομαι τοῦ ἔργου, τῶν πραγμάτων. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημασίαν, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ. Ἐπιτίθεμαί τινι, τὸ ἰταλ. ἀτακάρω τινα, ἀδικῶ, βλάπτω ἢ ὑβρίζω, τὸ ἰταλ. ὀφεντέρω· λυπῶ, περιγελῶ, κατηγορῶ, περιπαίζω τινα.

*Ἄνθεια, ἡ. Πόλις ποτὲ ἐν Πελοποννήσῳ. Ἰλ. 2) Πόλις τῶν Μυρμιδόνων. Ἡσ. Ἀσ. 381.

Ἀνθεινός, νή, νόν. = Ἀνθινός.

***Ἄνθειον**, τὸ (ἄνθος) = ἄνθος. Ἀριστφ. Ἀχ. 869.

Ἀνθεκτέον, ῥηματ. Ἐπιθ. ἢ Θετ. Ἐπίρ. παρὰ τὸ ἀντέχω· πρέπει νὰ κρατεῖ τις εἴς τι ἢ ἀπό τι, νὰ κρατῇ στερεά, νὰ κρέμηται ἀπό τι, νὰ ἀντικρατῇ· 2) νὰ ἐναντιώνηται, νὰ ἀντεπιμελῆται, νὰ ἀνταγωνίζηται.

Ἀνθελιγμός, οῦ, ὁ· (ἑλίσσω) ἀντιτύλιγμα, ἀντιστρεφογύρισμα, ἐξ ἐναντίας τριγύρισμα.

Ἀνθέλιξ, κος, ἡ· τὸ μέρος τοῦ αὐτίου, ὅπου ἀρχίζει ἡ τρύπα. Πολυδ. Β'. «ἡ δὲ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, ἕλιξ, καὶ τὸ ἀντεστηκὸς αὐτῇ, Ἀνθέλιξ καλεῖται.»

Ἀνθελκόντως, Ἐπίρ. μετοχ. Εὐστ. παρὰ τὸ ἀνθέλκω, ἀντιτραβηχτά· τοῦτ' ἔστι τὸ νὰ τραβῶ τι πρὸς τὸν ἑαυτόν μου τὸ ὁποῖον τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸν ἑαυτόν του· ἕνας τραβᾷ ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ.

Ἀνθέλκω. Μ. ἕλξω· (ἕλκω) ἀντισύρω, ἀντιτραβῶ τίποτε, δηλ. ἐν ᾧ τὸ τραβᾷ ἄλλος πρὸς τὸν ἑαυτόν του τὸ τραβῶ καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου: τραβιοῦμαι εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· τοῦτ' ἔστι· κάμνω ἐναντίαν κίνησιν: τραβῶ, σύρω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐμποδίζω. Ἡρόδ. Η'. «ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν. Γρηγ. «μηδὲν ἀνθελκέτω σου τὴν προθυμίαν.»

Ἄνθεμα, τος, τὸ· ποιητ. ἀντὶ Ἀνάθεμα, καὶ Ἀνάθημα, ἀφιέρωμα. Ἀνάλεκτ. Β'. 170. Ὕμ. Ὁμ. Ἀφρδ. β'. 9.

***Ἀνθεμίδης**, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Ἀνθεμίων, ἀντὶ Ἀνθεμιωνίδης. Ἰλ.

Ἀνθεμίζομαι. Μ. σομαι. μέτ. ἀποθ. (ἀνθεμίς), κόπτω τὸ ἄνθος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 76. «ἀνθεμίζομαι γοεδνά· δηλ. τὸ ἄνθος τῶν γόων ἀποδρέπομαι· ὁ Σχολ. ὡς τὸ ἀπανθίζω. Χοηφ. 148. «Ἀπανθίζω καυτοῖς ὕμνους».

Ἀνθέμιον, ου, τό· (ἄνθος) = ἄνθος, λουλοῦδι. καὶ χόρτον τι· παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Α'. 22. ὅπερ καὶ Ἄνθεμον καλεῖται. 2) τὸ Ἰωνικ. σμιλάρισμα τῶν στυλῶν, δηλ. κοχλιοειδὴς ἤτοι στρεφογυριστὴ γραμμή· 3) πλουμπισμα μελῶν τινων τοῦ σώματος, καθὼς συνειθίζουν οἱ βάρβαροι τρυποῦντες πρῶτον μὲ βελόνι τὸ δέρμα ἐξαιρ. εἰς τοὺς βραχίονας, καὶ ἔπειτα τρίβοντες ἐπάνω μπαρούτι, καὶ οὕτω ἀφ' οὗ ἰατρευθῇ τὸ μέρος ἐπάνω μένουν τὰ πλουμπίσματα ἀνεξάλειπτα. Ξεν. Ἀναβ. Ε'. δ'. 32. «Ποικίλους τὰ νῶτα καὶ τὰ ἔμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθέμιον.» «Ἀνθέμιον χρυσοῦν. Ἐκκλ. ΙΒ'. 16.

κατὰ τὸν Ἡσύχ. τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον· καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἐν τῇ ἀκροπόλει.

Ἀνθεμίς, ίδος, ἡ· = ἄνθος Dioim. ep. 2. 2) εἶδος χόρτου ὅμοιον μὲ τὰ μεγάλα χαμαίμηλα, κοινότ. ἄρμενες λεγόμενα. Λιν. Chamomilla romana.

***Ἀνθεμίων**· ωνος· ὁ· κύρ. Ὀνμ. Τρωός τινος. Ἰλ.

Ἀνθεμοειδής, ὁ, ἡ, (ἄνθεμον, εἶδος) ὅμοιος μὲ τὸ ἄνθος, ἀνθώδης, γεμάτος ἀπὸ ἄνθη· πολυχρώματος, παρδαλός.

Ἀνθεμόεις, εσσα, εν· ἔτι δὲ καὶ διατελής. Ἡσδ. λείψ. 22. γεμάτος ἀπὸ ἄνθη, ἀνθηρός· ἐπὶ λειμώνων ἢ λειβαδιῶν καὶ πεδιάδων, ἢ κάμπων Ἰταλ. Ἰλ. Β. «ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι»· ὁ αὐτὸς χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἐξειργασμένων μεταλλικῶν ἀγγείων· κρητήρ, λέβης ἀνθεμ. τὰ ὁποῖα εἶχον, ὡς φαίνεται, σκαλιστὰ πλουμπίσματα. Ἰλ. Ψ, 885. Ὀδυσ. Γ, 440. Ω, 275. παρὰ τὸ

Ἄνθεμον, ου, τὸ (ἀνθέω) = ἄνθος· λουλοῦδι, ἄνθος· ἐξαιρ. τὸ πολυτιμότατον, τὸ ἄριστον, τὸ ἐκλεκτόν· τὸ κοινότ. ὁ ἀφρὸς πράγματός τινος· χρυσοῦ, ἕρσης ἄνθεμον. Πινδ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ.

Ἀνθεμόρρυτος, ὁ, ἡ· (ῥέω) ὅστις τρέχει ἢ χύνεται, πηγάζει ἀπὸ ἄνθη· ἀπὸ λουλούδια ῥέει καὶ τρέχει. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 633. «ἀνθεμόρρυτον γάνος».

Ἄνθεμος, ὁ, ἡ· = Ἄνθινος· ὁμ.

Ἀνθεμουργός, ὁ, ἡ· (ἔργον. ΕΡΓΩ) ὅστις κατασκευάζει, δουλεύει, φκειάνει λουλούδια· λουλουδᾶς· καὶ Ἐπίθ. τῶν μελισσῶν, αἵτινες καταγινόμεναι εἰς τὰ ἄνθη, συνάζουσιν ἐξ αὐτῶν τὸ μέλι. Αἰσχύλ. Πέρσ. 611.

Ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ· = Ἀνθεμοειδής.

Ἄνθεξις, εως, ἡ· (ἀντέχω) τὸ νὰ κρατῇ τίς τι ἐνάντια, στερεά· τὸ νὰ κρατῇ ἐξ ἐναντίας, ἐμποδίζῃ τι· τὸ σφιχταγκάλιασμα. Πλάτ. «ταῖς ἀνθέξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας συμπλοκήν.»

***Ἄνθεο**. Ἐπικ. μετ. ἀόρ. β'. προστακτ. τοῦ ἀνατίθημι· ἀντὶ ἀνάθετο, ἀνάθου.

Ἀνθερεών· ῶνος, ὁ· ἡ κάτω σιαγών, τὸ καταγώνιον. Ὁμ. «χειρὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλεῖν» τὸ νὰ ἐγγίζῃ τις μὲ τὰς ἄκρας τῶν δακτύλων τὴν ἄκρην τοῦ καταπηγωνίου, καθὼς καὶ τὸ νὰ πιάνῃ τὸ γόνυ, ἢ γόνατον τινος ἦτον σημεῖον παρακαλέματος· «. . καὶ λάβε γούνων σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα.» Ἰλ. Α. 501. 2) παρ' Εὐφρ. καὶ ἄλλοις· ὁ λαιμός, ὁ λάρυγγας· (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν λέξ. παρὰ τό, ἀνθέω· ἄλλοι δὲ παρὰ τό, ἀθὴρ ἀνθέριξ: ἡ πρώτη παραγ. πιθανωτέρα, ἐπειδὴ Ὁμ. χρῆται τῷ ἀνθεῖν ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν γενείων· «πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι. Ὀδσ. Λ, 319.)

Ἀνθερίκη, ἡ· = ἀνθέρικος, ἀνθέριξ. Ἀναλ. Α'. Σελ. 481.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ· = ἀνθέριξ. Ἰλ. Υ. 227. ὁ κάλαμος τοῦ σίτου, ἡ καλαμιά· πρὸ Θεοφρ. ἄχρηστον· 2) εἶδος φυτοῦ, φλοιόρριζον, κεφαλόρριζον.

Ἀνθερικώδης, ὁ, (εἶδος) ὅμοιος μὲ τὴν καλαμιάν· 2) ὅμοιος μὲ τὸ κεφαλόρριζον.

Ἀνθέριξ, κος, ὁ (ἀθήρ) τὸ ψιλάδι τοῦ σταχυοῦ· καὶ τὸ ἴδιον στάχυ· «. . ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων.» Ἰλ. Υ, 227. 2) ἐν γένει κλαδί, κοτσάνι· π. χ. τοῦ ἀσφοδέλου. Ἡρδτ. 1, 190.

***Ἀνθερίσκος**, ὁ = ἀνθέρικος· ἀμφβ. παρὰ Ἀντγ. 1, 10. Ἰδὲ ὅμως Ἀνεκδ. Bekker 1, σλ. 403. ὁ καυλὸς ἢ τὸ κλαδὶ τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀνθερών, ῶνος, ὁ = ἀνθερεών· ἀμφβ.

***Ἄνθεσαν**. Ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἀνέθεσαν, παρὰ τὸ ἀνατίθημι.

***Ἀνθεσιπότητος**, ὁ, ἡ (ποτάομαι) ὅστις πετᾷ ὀλόγυρα εἰς ἄνθη, λουλούδια.

Ἀνθεσίχρως, ωτος, ὁ, ἡ· (χρώς) λουλουδοχρώματος· ὅστις ἔχει χρῶμα ἄνθους ἢ λουλουδιοῦ.

Ἀνθεστήρια, ίων, τά· κυρίως· ἑορτὴ τῶν ἀνθέων ἢ λουλουδιῶν· ἡ μεγάλη τριήμερος ἑορτὴ τῆς ἀνοίξεως εἰς τιμὴν τοῦ Νυσσαίου Βάκχου ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα. Kanngiesser kom. Buhne, σλ. 207, 284.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ· ὁ ὄγδοος μὴν παρ' Ἀθηναίοις· διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε· καθ' ὃν ἑωρτάζοντο καὶ τὰ Ἀνθεστήρια· ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰς ὑστερινὰς 14. ἡμέρ. τοῦ ῥωμαϊκοῦ Φεβρουαρίου καὶ μὲ τὰς πρώτας τοῦ Μαρτίου· μὲ τὸν Φεβρ. δὲ μάλιστα καὶ διότι τῇ γ'. ἡμέρᾳ τῶν Ἀνθεστηρίων ἑωρτάζοντο καὶ οἱ Χύτροι, ἑορτὴ περὶ τῶν ἀποθαμένων, παρακλησία τῇ Inferiae τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἑώρταζον ὡσαύτως περὶ τῶν ἀποθαμ. Πλούτ. εἰς Σύλ. 14. «ἐκεῖνο δὲ τὰς Ἀθήνας αὐτός φησιν ἐν ὑπομνήματι Μαρτίαις καλάνδαις, ἥτις ἡμέρα συμπίπτει μάλιστα τῇ νουμηνίᾳ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος Μηνός·» τούτοις συμφωνεῖ καὶ Ἀππιαν· «τελευτῆσαι τὸν Καίσαρα ἐν ἡμέραις, αἷς καλοῦσιν εἰδοῖς Μαρτίαις Ἀνθεστηριῶνος μάλιστα μέσου.»

Ἀνθεστιάω, ῶ. Μ. άσω. (ἀντί, ἑστιάω) ἀντιφιλεύω, ἀμοιβαίως φιλεύω, φιλεύω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἐφίλευσε. Πλούτ. (ἀπτω)

Ἀνθεσφόρια, ίων, τά· ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης, οὕτω καλουμένης, ὅτι ὁ Πλούτων τὴν ἥρπασεν, ὅταν ἐσύναζεν ἄνθη. Πολυδ. Α'. 37. παρὰ τὸ

Ἀνθεσφόρος, ου, ὁ, ἡ· (ἄνθος, φέρω) ὅστις φορεῖ, ἢ φέρει, κουβαλεῖ λουλούδια· 2) αἱ ἀνθεσφόροι· γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἐώρταζαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὰ ἀνθεσφόρια. Πολδ. δ'. 78. Εὐριπ. Βάκχ.

***Ἄνθετο**. Ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρτ. μετ. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἀνέθετο, παρὰ τό, ἀνατίθημι.

Ἀνθευτικὰ σπέρματα. Κλήμ. Στρωμ. Α'. 7. τὰ ἐκ τῶν ἀνθέων συλλεγόμενα σπέρματα· ὡς καὶ τὸ Ἀνθεύω, συλλέγω, τραβῶ, μαζεύω ἄνθη.

Ἀνθέω, ῶ, Μ. ήσω· φυτρώνω, κατὰ ταύτην τὴν ἀρχαιοτάτην καὶ κυρίαν σημασίαν του, εὑρηται μόνον ἐν Ὀδσ. Λ, 319. «. . πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι . .» παράβλ. ἀνήνοθε. — 2) ἀνθῶ, εὐγάνω ἄνθη, λουλουδιάζω· ἀπὸ Ἡσιόδου καὶ ἑξῆς συνήθης σημασία τῆς λέξ. πολλάκις δὲ καὶ τροπ. ἀκμάζω, λάμπω, ἀστράπτω, εἶμαι εἰς λαμπράν, ἐξαίρετον κατάστασιν. Ἐπὶ πόλεων καὶ πολιτειῶν. «ἀνθεύσης τῆς Ἀσίης· ἀνθεύσης Ἐρετρίης.» Ἡρδτ. 4, 1. 6, 127. καὶ μετὰ δοτ. τῇ δόξῃ ἀνθεῖ, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς δόξης: ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, δόξῃ· «οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος.» Ἀριστφ. Ἱππ. 530. Ξενοφ. Κυροπ. ς'. Δ'. 1. «ἤνθει δὲ φοινικαῖς πᾶσα ἡ στρατιά·» καὶ Λουκιαν. «ὁ χῶρος ἀνθεῖ πολλαῖς ἐπιθυμίαις·» 3) μεταβατικῶς κάμνω νὰ εὐγῇ, νὰ φυτρώσῃ. Ἀριστ. Πλοῦτ.

Ἄνθη, ης, ἡ· = ἄνθος, καὶ Ἄνθησις. Πλάτ. Συμπ. 34. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. Π. Μυρ. σλ. 4. Θωμ. Μαγ. σλ. 127. Περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξ. καὶ τὰς πολλάκις οὐκ ὀρθῶς κριθείσας ἀναλογίας της πρὸς τὸ ἄγαν, ἀγάπη κ. λ. τ. ἰδὲ Εὐσταθ. Ἰλ. Α. σλ. 74, 1. 2) ὄνομ. Πόλεως τῶν Μυρμιδόνων. Ἡσδ. Ἀσ. 474.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ· (ἄνθος, ἔδω) Ἐπίθ. τῆς μελίσσης, ἡ τρώγουσα, ἤτοι βυζάνουσα τὰ ἄνθη.

Αἰλ. (ἄλλοι δὲ παράγουσι τὴν λέξιν φυσικώτερον ἄνευ συνθέσεως, παρὰ τό, ἀνθέω, ὡς ἀλγηδών, ἀηδών, Κηληδών. — 2) πόλεως ὄνομ. ἐν Βοιωτίᾳ. Ἰλ.

*Ἀνθήεις, εσσα, εν = ἀνθηρός.

Ἀνθήλη, ἡ· (Ἀνθηλός, ἀντὶ Ἀνθηρός) τὸ ἄνθισμα, τὸ ἄνθος· ἐξαιρέτως δὲ κατὰ τὸν Διοσκορ. Γ'. 113. τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν καλάμων ἢ βουβουνίων λεπτότατον ἄνθος, ὅμοιον μὲ τρίχας βαμβακίου, χνοῦδι κοινῶς λεγόμενον. Ἔτι δὲ καὶ ἡ φούντα λεγομένη εἰς τὴν κορυφὴν τῶν καλαμιῶν. Λατιν. panicula. »Ἀνθήλη καλάμου« Διοσκορ. Α'. 114. καὶ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'. 11. »τοῦ φλεὼ τὴν καλουμένην ἀνθήλην, ᾗ χρῶνται πρὸς τὰς κονιάσεις·« κατὰ Πολυδ. Γ'. 41. καλεῖται ἔτι οὕτω καὶ τὸ φυτὸν Λυχνίς.

Ἀνθήλιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ, ἀνθήλη. Διοσκορ.

Ἀνθήλιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. Ἀνθήλιος· ὅποιος ἵσταται ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἡλίου, ἢ ἀντικρὺ τῶν ἀνατολῶν τοῦ ἡλίου. 2) Ἀνθήλιος λέγεται καὶ ἓν μετέωρον φαινόμενον ὅταν ἀντικρὺς τοῦ ἡλίου διὰ τῆς εἰς τὰ σύννεφα ἀντανακλάσεως τῶν ἀκτίνων του, παρασταίνηται ἄλλος τις ἥλιος, ὃ καὶ Παρήλιον. Σχολ. Ἀράτου. 3) Κατ' Εὐστάθ. καὶ τὸ σκέπασμα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τινας ἐπάνω του διὰ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου· τὸ Γαλλιστὶ καρατολ. Parasole. 4) Σοφοκλ. Αἰ. 805. »οἱ δ' ἀνθηλίους ζητεῖτ' ἰόντες,« ἀντὶ τοῦ, ἑῴους, ἀνατολικούς· τοὺς πρὸς τὰ ἀνατολικὰ μέρη κειμένους· ἔτι δὲ καὶ τὰ δερμάτινα πτερύγια, τὰ ὁποῖα εἶναι ῥαμμένα εἰς τὴν κεφαλαρίαν λεγομένην τοῦ χαλιναρίου, καὶ σκεπάζουν ἀπὸ τὸ πλάγι τὰ ὄμματα τῶν ἀλόγων.

Ἄνθημα, τος, τό· (ἀνθέω) ἄνθησις, λουλούδισμα: εὔχρηστον δὲ τὸ σύνθ. Ἐξάνθημα, καὶ ἄλλα σύνθετα.

Ἀνθηματικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἄνθισμα· ταυτὸν καὶ Ἀνθηφόρος· ἀμφ.

Ἀνθήμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀνθεμόεις.

Ἀνθηρογραφέω, (γράφω) Μ. ήσω· γράφω ἀνθηρά, ἤτοι μὲ ἀνθηρὸν τρόπον. Κικ. Ἀττικ. Β'. 6.

Ἀνθηροποίκιλος, ὁ, ἡ· ὁ μὲ ἄνθη πεποικιλμένος, ἢ ποικίλως κεχρωματισμένος. Φιλ. Ε'. ἀμφ.

*Ἀνθηρόπους, οδος, ὁ, ἡ· πουν. τό· ὅστις ἔχει ἀνθηροὺς πόδας. Σχολ. Ἀριστοφ.

Ἀνθηρός, ρά, ρόν· (ἀνθέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀνθηρός, ὅστις ἀνθίζει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν του, νέος, καινούργιος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ζωηρός, θελκτικός, ἀρεστός· ὅστις εἶναι εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, τῆς εὐμορφίας κ. τ. τ. ὡς παρ' Ἰσοκρ. μετὰ τοῦ, Χαρίεις· νεαρός, νέος, τρυφερὸς ὡς τὰ ἄνθη. — 2) παρδαλός, λουλουδωτός, λουλουδοχρώματος: Ἀνθηρὸν μένος· ὁ εἰς ἔσχατον βαθμὸν θυμός. Σοφ. Ἀντ. 960. παραβλ. ἄνθος. — 3) ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον μὲ ἐκλεκτάς, ἀνθηρὰς λέξεις. Ἐπίῤῥ. ἀνθηρῶς.

Ἀνθηρότης, τος, ἡ· ζωηρότης· χάρις. τὸ τουρκ. νοῦρι: λαμπρὰ κατάστασις. Σχολ. Πινδ. Ὀλύμπ. Γ'. 54.

Ἄνθησις, εως, ἡ· = Ἄνθη· τύπος οὐκ Ἀττ. κυρίως.

Ἀνθησσάομαι, παθητ. (ἀντί, ἡσσάομαι) ἀμοιβαίως νικῶμαι: νικῶμαι ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐνίκησα προτήτερα: παραχωρῶ, ἤτοι παραβλέπω, εἰς ἐκεῖνον, ὅστις παρέβλεψε προτήτερα εἰς ἐμένα τίποτε. Θουκ. Δ'. 19. »παρόμοια ἀνθησσᾶσθαι τοῖς μὲν ἑκουσίως ἐνδοῦσιν ἀνθησσᾶσθαι μεθ' ἡδονῆς, πρὸς δὲ τὰ ὑπεραυχοῦντα καὶ παρὰ γνώμην διακινδυνεύειν.«

Ἀνθητικός, κή, κόν· (ἀνθέω) ὅστις ἀνθίζει, εὐγάνει ἄνθη.

Ἀνθηφόρος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀνθεσφόρος. Ἐπιγρ.

Ἀνθίας, ου, ὁ· εἶδος ἰχθύος. Ἀριστοτ. ὅστις »καὶ ἱερὸς ἰχθύς,« καὶ κάλλιχθυς, καὶ καλλιώνυμος, καὶ ἔλλοψ λέγεται· ἴδε Εὐστ. 1067.

Ἀνθιερόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἱερόω) ἀντιαγιάζω, ἀντιαφιερόνω, ἤτοι ἀμοιβαίως ἀγιάζω, ἀφιερόνω.

Ἀνθίζω. Μ. ίσω· (ἄνθος) χρωματίζω, ζωγραφίζω, πλουμίζω, παρδαλίζω, στολίζω μὲ ἄνθη. Ἡρόδ. 1, 98 παθητ. »οὕτω πάντων τῶν κύκλων οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι.« Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 15. »βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα·« καὶ Διον. Ἁλικ. »ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν« ἤγουν νὰ τὴν καλλωπίσῃ· τροπ. ἠνθισμένος τουτέστιν γέροντας, ὅστις ἔχει ἄσπρα μαλλιά· ἀσπρομάλλης: »οὐ γάρ τι μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ γνῶσ', οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.« Σοφ. Ἠλ. 43. καὶ Ἀθήν. »Δελφάκια κρέα πρὸς ἀφαῖς ἠνθισμένα« δηλ. καλοψημένα, τὸ κοινῶς λεγόμενον Ῥοδοκόκκινα.

Ἀνθικός, κή, κόν· = ἀνθινός, ἀνθήρειος, ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄνθη ἢ λουλούδια, ἢ ἀνήκει εἰς ἄνθη· ἢ εἶναι ἀπὸ ἄνθη κατεσκευασμένος. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Δ'. 80.

Ἄνθιμος, ὁ, ἡ· = Ἀνθινός. Ὀρφ. περὶ Λιθ. 48. 94.

Ἀνθίνη, νης, ἡ. = Ἄνθος. Ἀθήν. Β'. 6. ἀμφ.

Ἀνθινός, νή, νόν· (ἄνθος) ὅστις εἶναι ἢ συνίσταται ἀπὸ λουλούδια, ἀνθίζει, ἔχει λουλούδια, εἶναι παρδαλός· λουλουδιάζει: ὁ Ὅμ. ὀνομάζει τὸν φαγώσιμον λωτὸν »ἄνθινον εἶδαρ,« Ὀδύσ. Ι, 84. τὸ ὁποῖον οἱ μὲν ἐννοοῦσιν ἐπὶ τῆς τρυφερότητος, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς ποικιλότητος τοῦ χρώματος, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῆς ὕλης τοῦ φαγητοῦ: πιθανῶς δὲ σημαίνει τὴν φυτικὴν ἀντιθέτως τῇ θηριώδει τροφήν: — Ἄνθινος οἶνος, κυκεών, ἔλαιον· τουτέστι κρασί, λαχανοζούμι, λάδι, κατασκευασμένον μὲ ἄνθη: ἀνθινά. ὑπακ. ἱμάτια. πλουμιστὰ ἢ παρδαλὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα μόνον αἱ ἑταῖραι ἐφοροῦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας: ἀνθινὰ φορεῖν· τὸ νὰ φορῇ τις φορέματα παρδαλά, λουλουδωτά: ἀνθινὸν μέλι. δηλ. ἀνοιξιάτικον.

Ἄνθιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ, ἄνθος, λουλουδάκι.

Ἀνθιππάζομαι. Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (ἱππάζομαι) τρέχω καβαλλάρης ἐναντίον ἄλλου καβαλ. ὅστις τρέχει ἐναντίον μου· ἐπὶ μαχῶν· ἀφ' οὗ

Ἀνθιππασία, ας, ἡ· τὸ νὰ τρέχῃ τις καβαλλάρης ἐναντίον ἄλλου καβαλ. ὁ ὁποῖος τρέχει πρὸς αὐτόν, πόλεμος καβαλλαρίας μὲ καβαλλαρίαν. Ξεν. Ἱππαρχ. Α'. 20. »μελέταις ταῖς τῆς ἀνθιππασίας.«

Ἀνθιππεύω. Μ. εύσω· (ἱππεύω) = Ἀνθιππάζομαι. Ξεν. Ἱππ. »Ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις.«

Ἀνθιπποι, ων, οἱ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄμφιπποι.

Ἄνθισμα, τος, τό· (ἀνθίζω) στολισμὸς μὲ ἄνθη, ἢ μὲ χρώματα. Κλήμ. Παιδ. Γ'.

Ἀνθίστημι. Μ. ἀντιστήσω (ἵστημι) βάνω, ἢ σταίνω τι ἀντικρύς, ἢ ἐναντίον τινός, ἐξαιρ. ἐπὶ μάχης. βάνω τὸ στράτευμά μου ἐναντίον ἢ ἀντικρὺ εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ: μεταφ. ἀντικρίζω, παραβάλλω· (τί τινι). Ὅμ. χρῆται τοῖς ἀμεταβάτ. χρόνοις κατὰ μέσ. διαθ. καὶ τῷ ἀόρ. — 2) ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· (τινί). Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. ὁ δ' Αἰσχ. Πέρ. 700. καὶ μετὰ γεν. »πένθος ἀνθίσταται φρενῶν« παραβ. Κουΐν. Σμυρ. 1, 520. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, πρός τινα. Ξεν. Συμπ. Ε'. 1. »ἀνθίσταμαι εἰς ἀγῶνα πρός τινα.«

Ἀνθοβαφεία, ας, ἡ· τὸ βάψιμον, ζωγραφίζειν ἄνθη, παρδάλισμα· παρὰ τὸ

Ἀνθοβαφής, ὁ, ἡ· (βάπτω) ἀνθοβαμμένος, λαμπρὰ βαμμένος, τουτέστι μὲ ἀνθηρὰν λαμπρὰν βαφήν· μὲ παρδαλίσματα, παρδαλός· ἀφ' οὗ

Ἀνθοβάφος, ου, ὁ, ἡ· βαφεύς, χρωματιστής, ὅστις βάφει μὲ καλάς, τὸ Ἰταλ. φίνες βαφάς· τουρκ. μποϊατσής. Πλούταρχ.

Ἀνθοβολέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀνθοβόλος) ῥίχνω, σκορπίζω που ἄνθη, λουλούδια, στρόνω τι ἢ τό πασπαλίζω μὲ λουλούδια. Παθ. μὲ βαραίνουν, χτυποῦν, μὲ λουλούδια, ῥίχνουν ἐπάνω μου λουλούδια· ὡς σημεῖον τιμῆς· ῥίπτω, διασκορπίζω ἄνθη εἰς τιμήν τινος. Πλούτ. κ. Ἐπιγρ. ἀφ' οὗ

*Ἀνθοβόλησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ῥίχνῃ τις, σκορπίζῃ, πασπαλίζῃ λουλούδια: τὸ πέσιμον ἢ τὸ τίναγμα τῶν ἀνθέων τῶν δένδρων.

Ἀνθοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω) ὅστις ῥίχνει, σκορπίζει που λουλούδια· ὅστις χτυπᾷ μὲ λουλ. 2) ἀμετβ. ὅστις εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει, λουλουδιάζει: ὅστις μυρίζει 'σὰν λουλούδι· »ἀνθοβόλος Ὥρα,« Ἐπιγρ. Ἀργεν. 23.

*Ἀνθοβοσκός, ὁ, ἡ· (βόσκω) ὅστις θρέφει, ζωογονεῖ τὰ ἄνθη, τὰ λουλούδια. Σοφ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀνθοδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὅστις ζῇ ἀπό, ἢ εἰς λουλούδια. Μελέαγρ. 108. »ἀνθοδίαιτος μέλισσα.«

Ἀνθοδμον, ου, τό· (ὀδμή) μυρωδιὰ λουλουδιῶν· λουλούδι μυρωδικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει μυρωδιάν.

Ἀνθοδόκος, ὁ, ἡ· (δέχομαι) ὅστις δέχεται, χωρεῖ, τουτ' ἔστι εἰς τὸν ὁποῖον βάνουν, μαζόνουν λουλούδια. Μόσχ. Εἰδ. Β'. — »ἔχεν δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη ἀνθοδόκον τάλαρον.«

*Ἀνθοκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον) ὅστις φορεῖ 'ς τὸ κεφάλι λουλούδια· στεφανωμένος μὲ λουλ. Ὀππ.

Ἀνθοκομέω, ῶ. Μ. ήσω· περιποιοῦμαι τὰ λουλούδια: ἀνθίζω, εὐγάνω ἄνθη, λουλούδια, λουλουδιάζω· »... καὶ ἐαρινὰς ἀνθοκομεῖ βοτάνας·« τουτέστι περιποιοῦ τὰς βοτάνας ὡς περιποιοῦνται τὰ λουλούδια. Ἐπιγρ. ἀδεσπ. 650. παρὰ τὸ

Ἀνθοκόμος, ὁ, ἡ· (κομέω) ὅστις εὐγάνει, γεννᾷ ἄνθη, εἶναι γεμάτος ἄνθη: ὅστις φορεῖ λουλ. ἢ στολίζεται μὲ λουλ., παρδαλός.

*Ἀνθοκρόκος, ὁ, ἡ (κρέκω) παρδαλοτελειωμένος· παρδαλοπλεγμένος· ὅστις ἔχει σκέπασμα, τύλιγμα, παρδαλόν, εἶναι πλεγμένος, ὑφασμένος μὲ λουλούδια, παρδαλίσματα. »... ζεύξομαι ἅρματι πώλους, ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις ...« Εὐριπ. Ἑκ. 471. (ἡ παραγ. παρὰ τό, κρόκος, ψευδής ἐστί.)

Ἀνθοκρατέω, ῶ· ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πολλὰ ἄνθη. Νουμ. ψευδολ. »ἀνθοκρατεῖν καὶ σφενδονίζειν.« Ζήτ. ἐν τῷ, Τροχομάσθλης.

Ἀνθολκή, ῆς, ἡ· (ἀνθέλκω) τὸ νὰ τραβῇ τις εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· τουτ' ἔστιν ἐναντία ἀπ' ὅθεν τραβᾷ ἄλλος· ἀντιτράβηγμα· ἐπὶ ζυγίου, σήκωμα, ἀντισήκωμα.

Ἀνθολκός, ὁ, ἡ· (ἀνθέλκω) ὅστις τραβᾷ ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἀντιτραβηχτής· ὡς τὸ Ἀντίῤῥοπος.

Ἀνθολογέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀνθολόγος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνθολογῶ, ἢ συνάζω, μαζόνω ἄνθη.

Ἀνθολογία, ας, ἡ· (ἀνθολόγος) τὸ νὰ μαζόνῃ, συνάζῃ τις ἄνθη, λουλούδια· ἀνθολόγημα: Ἀνθολογίαι, λέγονται διάφοροι συλλογαὶ συντόμων Ἑλληνικῶν ποιημάτων (ἐξαιρ. ἐπιγραμμάτων) πλειόνων συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ἐκδίδει τις διὰ τοῦ τύπου συνειρμένα ὡσὰν στέφανον ἀνθέων, εἰς ἰδιαιτέραν βίβλον. Κατὰ πρῶτον ἐποίησε τοιαύτην συλλογὴν ὁ ἐκ Γαδά-

ρων τῆς Συρίας Μελέαγρος 100 περίπου ἔτη πρὸ Χ. γ. μετ' αὐτὸν δὲ, Φίλιππος ὁ Θεσσαλονικεὺς, καὶ τρίτος ὁ ἱστοριογρ. Ἀγαθίας. Εἰς ἡμᾶς διεσώθησαν Ἀνθολογίαι, ἡ τοῦ Κωνσταντίνου Κεφαλᾶ (ἔτι δὲ καὶ ἡ Βατικανική, ἤδη εὐλογώτερον Παλατινική, Πφαλζιστική ἡ Ἑδελβεργική πάλαι καλουμένη) καὶ ἡ τοῦ Μαξίμου Πλανούδου.

* **Ἀνθολόγιον**, τὸ = ἀνθολογία.

Ἀνθολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις συνάζει, μαζόνει ἄνθη, λουλούδια. 2) ὁ ἀνθολογίαν ποιῶν· συλλέγων, συνάζων ἄνθη.

Ἀνθομιλέω, ῶ Μ. ήσω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὁμιλῶ, ἀνταποκρίνομαι. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀνθόμοιος, ὁ, ἡ· (ἀντί, ὅμοιος) καθόλου ὅμοιος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1375.

Ἀνθομολογέω, ῶ. Μ. ήσω. (ὁμολογέω) συμφωνῶ, κάμνω συνθήκην μετά τινος. Πλούτ. εἰς Βροῦτ. « καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν ἀνθομολογούμενοι διὰ τῶν προσώπων ὡς χρὴ μὴ περιμένειν τὴν σύλληψιν. » 2) Ὁμολογῶ ἁπλῶς, καὶ ὁμολογῶ ἀμοιβαίως· ἐν γένει, ὁμολογῶ ἐλεύθερα καὶ μὲ ἀνοιχτὴν καρδιάν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. χρήσιμον· ἀφ' οὗ

Ἀνθομολόγησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία συνθήκη, συμφωνία, ὑπόσχεσις.

Ἀνθομολογία, ας, ἡ. = Ἀνθομολόγησις.

Ἀνθονομέω, ῶ· βόσκω ἄνθη, λουλούδια. Αἰσχλ. Ἱκ. 44. κατὰ Πορσῶνα (Porson) παρὰ τὸ

Ἀνθονόμος, ὁ, ἡ· (νέμομαι) ὅστις βόσκει, τρώγει ἄνθη. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 540. « ἀνθονόμους ἐπωπάς. »

Ἀνθοπλίζω. Μ. ίσω· (ὁπλίζω) ἁρματόνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως. Ξενοφ. Οἰκ. Η'. 12. ἀφ' οὗ

Ἀνθοπλίτης, ου, ὁ, ἁρματωμένος ἐχθρὸς εἰς τὸν πόλεμον· ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ὡπλισμένος. Λυκόφρ. 63. (ῑ)

Ἀνθοποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις κατασκευάζει, κάμνει, καὶ ὅστις εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει.

Ἀνθοπωλέω, ῶ. Μ. ήσω· (πωλέω) πωλῶ ἄνθη, λουλούδια.

* **Ἄνθορε**, ποιητ. γ'. ἑν. προσ. ἀορ. β'. τοῦ ἀνθρώσκω, ἀντὶ ἀνέθορε.

Ἀνθορίζω. Μ. ίσω· (ὁρίζω) διορίζω τι ἐναντίον ἄλλου τινος· ἀντιτάττω ἢ ἀντιπροβάλλω εἰς ἄλλον τινὰ ὁρισμὸν πράγματός τινος, τὸ Ἰταλ. defnire contro· ἀφ' οὗ

Ἀνθορισμός, οῦ, ὁ· ἐναντίος ὅρος τὸ ἰταλ. contradefinizione.

Ἀνθορμέω, ῶ. Μ. ήσω· (ὁρμέω) ἀράζω εἰς λιμένα ἀντικρὺ ἄλλου τινος· ἐξαιρ. ἐπὶ δυοῖν ἐχθρικῶν στόλων· ὅταν δύω στόλοι ἐχθρικοὶ ἀράζουν ἢ ῥίχνουν σίδηρον ὁ ἕνας ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου καὶ ἑτοιμάζονται διὰ νὰ ἀρχίσουν τὸν πόλεμον. Θουκ.

Ἄνθος, εος, τό· τὸ πρῶτον φύτρωμα τῶν βλασταριῶν· « οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης . . τὸ δέ τε πνοαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ. » Ἰλ. Ρ, 56. καὶ Ὀδ. Ι, 439. . « ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἄνθεα ποίης . . » Ἀλλ' ἀφ' Ὁμ. ἐπεπόλασεν ἡ σημασία, ἄνθος (λουλοῦδι), τόσον ἐφ' ἑνὸς ἰδιαιτέρου κάλυκος, (μπουμπούκι) ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιαιτέρως ἀνθίμων εἰδῶν (εἴδη λουλουδιῶν) καὶ ἐπὶ καιροῦ παντὸς ἀνθοῦντος φυτοῦ, π. χ. ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθ' ὃν ἀνθοῦσι τὰ ῥόδα. Μεταφ. ἐπ' ἀνθρώπων. Ἰλ. Ν. 484. « Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον, » ἀκμὴ ἡλικίας δηλ. Ὡσαύτως καὶ κούρειον καὶ ὥρειον ἄνθος. Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 108. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων· πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπάνω που, ἢ κολυμβᾷ ἐπάνω, ὡς ὁ ἀφρὸς ἐπὶ ὕδατα, ἡ ἀνυψουμένη φλόξ· « τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας, θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν. » Αἰσχλ. Πρμ. 7. Ἄνθος οἴνου· ἡ κοινῶς τσίπα λεγομένη ἥτις σχηματίζεται ἐπάνω εἰς ἐξαίρετον παλαιότατον κρασί. Schneid. Colum. σελ. 627. 638. Ὅθεν πᾶν ἐξαίρετον, ἀξιολογώτατον, εὐγενέστατον, λαμπρότατον. Ἄνθεα ὕμνων. Πινδ. οἱ ἄριστοι ὕμνοι: ἔτι δὲ καὶ ἄνθη ἁπλῶς ἄνευ προσθήκης τινος· τὰ ἄριστα χωρία συγγράμματός τινος. Ξεν. Ἀττ. 16, 11. στολισμός, καλλωπισμός, λαμπρότης, εὔκλεια, ὑπερτάτη δόξα, τιμή: ἐκ τῆς εὐχροίας τῶν ἀνθέων ἐλήφθη ἡ σημασία, λάμψις, ἀπαύγασμα, χρωμάτων λαμπρότης: οὕτω τε, ἄνθος καθαρόν, ἐπὶ τῆς καθαρᾶς λάμψεως τοῦ χρυσοῦ. Θγν. 444. « εὑρήσεις δ' ἐμὲ πᾶσιν ἐπ' ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, τριβόμενον βασάνῳ, τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰός. » Ἄνθος μανίας δὲ, ἀντὶ ἡ ἐσχάτη, εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν κατασταθεῖσα. Σχ. παράβλ. Valk. diatr. σλ. 179. Ἡ γενικ. πληθ. ἀνθέων, οὐ συναιρεῖται Ἀττ. Γρηγ. Κ. σελ. 380. (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν λέξ. παρὰ τὸ, ἄω, ἄζω, ἄημι: ἄλλοι δὲ, ὀρθότερον ἐκ τοῦ, ἀνά, ἄνω· τὸ ἀνιὸν· ἴδε ἀνήνοθε, ἀνθέω, ἄωτος.)

Ἀνθοσμίας, ου, ὁ· (ὀσμή) ὁ ἔχων εὐωδίαν ἀνθέων, κυρίως, ὁ εὐώδης. Ἐξαιρ. ἐπὶ οἴνου· « ἀνθοσμίας οἶνος. » παλαιός, μάλιστα μὴ προξενῶν, γλυκύς, μελανόχρους, εὐωδέστατος, ἔτι δὲ καὶ ὁ διὰ διαφόρων ἀνθέων κατεσκευασμένος. Ἀθην. ὁ παρ' ἡμῖν κοινῶς, μοσχάτον κρασὶ λεγόμενος· « ἡ μὲν σιπύη μεστὴ 'στὶ λευκῶν ἀλφίτων· οἱ δ' ἀμφορεῖς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου. » Ἀρστφ. Πλ. 807. Ἔτι δὲ καὶ ἀνθοσμίας ἁπλῶς ἄνευ προσλήψεως τοῦ, οἶνος.

Ἀνθοσύνη, ης, ἡ· τὸ ἄνθισμα τῶν δένδρων, λουλουδίων, καὶ λ. τ. τ. Ἐπιγρ.

* **Ἀνθοτρόφος**, ὁ, ἡ· (τρέφω) = ἀνθοβοσκός. Ἡσχ.

Ἀνθοφορέω, ῶ. Μ. ήσω· (φέρω) φέρω, ἔχω ἄνθη. Διοσκ.

Ἀνθοφόρια, ίων, τά· = Ἀνθεσφόρια.

Ἀνθοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) ὅστις φέρει, κουβαλεῖ λουλούδια: ὅστις ἀνθίζει, ἔχει ἄνθη. « Παῖδες Κύπριδος ἀνθοφόροι. » Μελέαγρ. Β'. καὶ λα'.

Ἀνθοφυής, ὁ, ἡ· (φυή) ὅστις γεννᾷ, εὐγάνει ἄνθη, ἀνθίζει. 2) ὅστις εἶναι ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀνθέων, λουλουδιῶν· ἀνθήσιμος, λουλουδίσιμος· λουλουδένιος, λουλουδωτός, παρδαλός. Ἐπιγράμ. « ἀνθοφυὴς πτέρυξ. »

Ἀνθρακεύς. έως, ὁ (ἄνθραξ) καρβουνάρης.

* **Ἀνθρακευτής**, οῦ, ὁ = ἀνθρακεύς. Φωτ. Λεξ. σλ. 182.

* **Ἀνθρακευτός**, ή, όν. καρβουνισμένος, ὅστις ἔγινε κάρβουνον. Ἀρσττλ. μετ. 4, 13. παρὰ τὸ

Ἀνθρακεύω. Μ. σω· (ἀνθρακεύς) εἶμαι καρβουνάρης, κατασκευάζω κάρβουνα· γίνομαι κάρβουνον. Θεόφρ. « ἄφαυλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. »

* **Ἀνθρακηρός**, ά, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς κάρβουνα· καρβουνίσιος, καρβουνίτικος, καρβουνένιος

Ἀνθρακιά, ᾶς, ἡ· σωρὸς ἀπὸ κάρβουνα: ἀναμμένα κάρβουνα τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν Χόβολη. Ἰλιάδ. Ι, 213. καὶ Διοσκ. Κ. « ἀνθρακιῷ προσεμβάλλειν. » 2) ἀντὶ ἀνθρακεία, τὸ νὰ κάμνῃ τις κάρβουνα. 3) μελανία, ἤτοι βαφὴ ἀπὸ κάρβουνα. Θεόφρ. « Τέμνουσι δὲ καὶ ἐξηθοῦσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ εὐθέα τῶν ξύλων καὶ νέα. » Μελανία.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ· μαῦρος, ὡσὰν τὰ κάρβουνα. Λουκ. « ἀνθρακίας τις ἰδεῖν καὶ σποδοῦ πλέως. »

Ἀνθρακίζω. Μ. σω· καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνον· τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν σκρουμπίζω, κάμνω σκρούμπον· κατασκευάζω, κάμνω κάρβουνα. Ἀριστοφ. 2) ἀμετβ. φαίνομαι 'σὰν κάρβουνον, ἢ ὡς τὸ πρίσμα ἄνθραξ ὀνομαζόμενον· « κέρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων. » Ἀραθ.

* **Ἀνθράκιον**, τό· ὑποκρ. τοῦ ἄνθραξ. καρβουνάκι. 2) ἡ μικρὰ πολύτιμος πέτρα. Ῥουβινάκι. 3) ἐσχάρα, ἡ κοινότερον σκάρα.

Ἀνθράκινος, ὁ, ἡ· μαῦρος, ὡσὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ· ψητὰ ἀπὸ κάρβουνα, χόβολη. 2) πληθυν. πᾶν ὅ,τι ψήνεται 'ς τὴν σκάρην· ἐξαιρ. εἶδος μικρῶν ψαριῶν· τὰ παρ' ἡμῖν τσιρόνια. Ἀθν.

* **Ἀνθρακίτης**, ου, ὁ· θηλ. ἀνθρακῖτις, ιδος, ἡ· ὅμοιος μὲ κάρβουνον.

Ἀνθρακογένεσις, εως, ἡ· ἡ γένεσις ἤτοι τὸ κάμωμα, ἢ φκιάσιμον τῶν ἀνθράκων. Πλούτ. ταυτὸν καί, Ἄνθρακος γένεσις.

* **Ἀνθρακογραφία** (γράφω) τὸ νὰ γράφῃ, σχεδιάζῃ τις τίποτε μὲ κάρβουνον. Γρηγ. Θαυματ. εἰς Ὠριγ.

* **Ἀνθρακοειδής**, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅμοιος μὲ κάρβουνον, μαῦρος 'σὰν κάρβουνον, καπνηρὸς 'σὰν κάρβουνον.

Ἀνθρακόεις, εσσα, εν· = ἀνθρακίτης· καί, ἀπὸ κάρβουνα καμωμένος, καρβουνένιος.

Ἀνθρακοκαύστης, ου, ὁ· (καίω) = ἀνθρακεύς. Σχλ. Ἀρστφ. Ἀχ. 326.

Ἀνθρακοπώλης, ὁ· (πωλέω) ὅστις πωλεῖ κάρβουνα· πωλῶν κάρβουνα. Πολυδ.

Ἀνθρακόω, ῶ. Μ. ώσω· (ἄνθραξ) φουρνίζω, κάμνω κάρβουνα: καίω τι καὶ τὸ κάμνω κάρβουνα.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνθρακοειδής· ὅμοιος μὲ τὰ κάρβουνα, ἢ ὁ καίων ὡς ὁ ἄνθραξ.

Ἀνθράκωσις, εως, ἡ· ἀντὶ τοῦ Ἄνθραξ· 3. Γαλην.

Ἄνθραξ, ακος, ὁ· τὸ ἰταλ. κοινῶς κάρβουνον· Ἀθήν. « ἀνθρακες ἡμμένοι »· ἀναμμένα κάρβουνα. « Ἄνθραξ γαιώδης »· τὰ ὀρυκτὰ κάρβουνα· τὰ ἐκ τοῦ Γερμαν. Steinkohle παρὰ πολλοῖς πετροκάρβουνα. Θεόφρας· περὶ Λίθ. παρ' Ἀστερ. Καρυστ. δέ, καὶ « Ἄνθρακες ἐκ τῆς γῆς »· 2) πολύτιμος πυρρά, ἡ βαθὺ κόκκινη πέτρα, ἡ κοινῶς Ἰταλ. γνωστοτ. ῥουμπίνι — 3) μόλυσμά τι ψωριῶδες φαγεδαινικόν, ἤτοι πρίσμα, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰς ὁλόγυρα τοῦ σάρκας. Λατιν. Carbunculus· 4) κινναβάρινος βῶλος· 5) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Σχλστ. Ἀρστφ. Εἰρ. 440.

* **Ἀνθρηδών**, όνος, ἡ = τῷ ἑξῆς· ὡσαύτως καὶ πεμφρηδών, καὶ τενθρηδών.

Ἀνθρήνη, ης, ἡ· ἀγριομέλισσα· σφῆκα. παρὰ Ποιηταῖς δὲ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, Μέλισσα· ἀφ' οὗ.

Ἀνθρήνιον, ου, τό· τῶν μελισσῶν ἡ κηρῆθρα. Φιλόστρ. Εἰκ. Γ'. « κηρυτῶν ἀνθρήνιον· » παρ' Ἀρστφ. σφηκοφωλιά· ἀφ' οὗ.

* **Ἀνθρηνιώδης**, ὁ, ἡ· ὅμοιος μὲ κηρῆθραν, σφηκοφωλιάν.

* **Ἀνθρηνοειδής**, ὁ, ἡ· (ἀνθρήνη, εἶδος) ὅμοιος μὲ ἀγριομέλισσαν, σφῆκαν.

Ἄνθρυσκον, τό· φυτὸν ὅμοιον τῷ Ἀνήθῳ καὶ Μαράθῳ· Σουίδ. Ἡσύχ. δέ, ὅμοιον τῷ Ἀνήθῳ, ἢ Ἀνίσῳ· ὁ Πολυδ. ς'. 106. ἀριθμεῖ τὸ Ἄνθρυσκος μεταξὺ τῶν στεφανωματικῶν· γράφεται δὲ διαφόρως· Sneid. ἐν Θεοφρ. h. pl. 7, 7.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ· τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ, ἡ· (ἀρέσκω) ὅστις πάσχει διὰ νὰ ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνθρωπάριον, ου, τό· ὑποκρ. τοῦ, ἄνθρωπος· ἀνθρωπάκης· Ἀριστοφ. (– – ∪ ∪ ∪).

Ἀνθρωπέη, συναιρ. ἀνθρωπῆ, ἡ· ἀνθρωποτόμαρον· ὡς ἀλωπεκῆ, λεοντῆ.

Ἀνθρώπειος, εία, ειον· ἀνθρώπινος: ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ἄνθρωπον· κατ' ἀνθρώπινον τρό-

που: ἰδιώματα, πράξεις, τύχη, μοῖρα· καὶ τ. τ. Ἐπῤῥ. ἀνθρωπείως· ἀνθρωπινά.

Ἀνθρωπέομαι, παθτ. εἶμαι ἄνθρωπος· Πλούτ. σπανία λέξις.

Ἀνθρωπεύομαι· Μ. σομαι. μέσ. ἀποθ. κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἄνθρωπον· πραγματεύομαι, φέρομαι ὡς ἄνθρωπος· ἀντιθέτως τόσον πρὸς τὸν Θεόν, ὡς καὶ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα· «ψυχὴ ἀνθρωπευομένη». Στοβ. ἡ εἰς ἄνθρωπον κατοικοῦσα.

* Ἀνθρωπήιος, ίη, ιον· Ἰων. ἀντὶ ἀνθρώπειος· Ἡρόδ. ὅθεν ἡ ἀνθρωπηίη, ὑπακ. δορὰ = ἀνθρωπέη· ἀνθρωποτόμαρον. Ἡρόδ. 5, 25.

* Ἀνθρώπησις, εως, ἡ = ἐνανθρώπησις· Ἀθαν.

Ἀνθρωπίζω· Μ. σω. κάμνω ἄνθρωπον· 2) παθητ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. γίνομαι ἄνθρωπος· 3) Οὐδετ. πραγματεύομαι, ζῶ, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ἄνθρωπος. Λουκιαν. καθ' ἣν σημασ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ. χρήσιμον. Ἀριστοφ. Πολυβ. Β΄. 5.

Ἀνθρωπικός, κή, κόν· ἀντιθ. τόσον πρὸς τὸ θεϊκόν, ὡς καὶ πρὸς τὸ θηριώδες: «Ἀνθρωπικὰ ἁμαρτεῖν». Ξενοφ. Κυρουπ. Γ΄. α΄. 40. πράττω, κάμνω ἀνθρώπινα ἁμαρτήματα, σφάλματα· ὡς τὸ, ἀνθρώπειος· Ἐπῤῥ. ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρώπινος, ίνη, ινον· ἀνήκων εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἀπὸ ἄνθρωπον προερχόμενον· ἀνθρώπου ἴδιον· ὡς, «ἀνθρώπινος νοῦς· ἀνθρώπινον ἔργον»· πᾶν τὸ ἀνθρώπινον· ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Ἡρόδ. 1, 86. τὸ ἀνθρώπινον· ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων. Πλάτ. «τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον»· τὰ ἀνθρώπινα· αἱ περιστάσεις, δυστυχίαι, σφάλματα, πλάνη, κ. τ. τ. τῶν ἀνθρώπων· ἀνθρωπίνη δόξα, ὁ εὔκολα σφάλλων νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Πλάτ. Σοφ. σλ. 229. Α. Ὑπερθτ. Ἀνθρωπινούστατος, ἀντὶ ἀνθρωπινώτατος· Στράβ.

Ἀνθρωπίνως, Ἐπίρ. ἀνθρώπινα· Ἀθην. «ἀνθρωπίνως λαλεῖν». 2) Ἀντὶ τοῦ, φιλανθρώπως· Δημ. εἰς Ἀριστοκ. «νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος».

Ἀνθρώπιον, ου, τό· καὶ Ἀνθρωπίσκος· ὑποκρ. τοῦ, ἄνθρωπος· Ἀνθρωπάκης, μικρὸς ἄνθρωπος. Ξεν. Παιδ. Ε΄. 1. «τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια».

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ· (ἀνθρωπίζω) ἡ διὰ τῶν ἠθῶν παίδευσις τοῦ ἀνθρώπου· τὸ νὰ γένῃ τις ἄνθρωπος, νὰ παιδευθῇ, στολισθῇ μὲ χρηστοήθειαν, παιδείαν ἢ μάθησιν κ. τ. τ. ἀνθρώπῳ ἰδία παιδεία; ἀνθρωπότης· «ὁ δ' ἀπαίδευτος ἀνθρωπισμοῦ δέεται». Ἀριστοφ.

Ἀνθρωποβορέω, ῶ· τρώγω ἀνθρώπους· παρὰ τό.

Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ, ἡ· (βιβρώσκω) ἀνθρωποφάγος.

Ἀνθρωπόγλωσσος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀνθρωπόγλωττος· (γλῶσσα) ὅστις ἔχει γλῶσσαν ἢ ὁμιλίαν ἀνθρώπου, ὁ ὁμιλῶν ὡς ὁ ἄνθρωπος. Ἀριστοτ. «ψιττακὸς ἀνθρωπόγλωττος».

Ἀνθρωπογναφεῖον, ου, τό· τὸ λουτρὸν· παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Κλήμ. Ἀλεξ. «διότι ἐν αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι πλύνονται καὶ τρίβονται δίκην γναφείου».

Ἀνθρωπογονία, ας, ἡ· (γονή) ἡ γέννησις τῶν ἀνθρώπων· Ἀρετ.

Ἀνθρωπογράφος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ζωγραφίζει ἀνθρώπους. Πλίν.

Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ· (δαίμων) ὡς τὸ, Ἥρως· θεοποιημένος, ἢ ἀποθεωμένος ἄνθρωπος. Εὐριπ. Ῥῆσ. 971. 2) πονηρὸν πνεῦμα εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον· διάβολος μεταμορφωμένος. Προκόπ.

Ἀνθρωπόδηκτος, ου, ὁ, ἡ· (δάκνω) δαγκασμένος ἀπὸ ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποδίδακτος, ὁ, ἡ· (διδάσκω) διδαγμένος ἀπὸ ἄνθρωπον.

Ἀνθρωποειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις ἔχει μορφὴν ἀνθρπ., ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον· «μὲ ἀνθρώπου παιδείαν στολισμένος»· Ἡρόδ. 2, 86, 142. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποειδῶς. Ἀθην. ἀνθρώπινον εἶδος.

Ἀνθρωποθηρία, ας, ἡ· (θήρα) τὸ νὰ κυνηγῇ, πιάνῃ τις ἀνθρώπους· ἀνθρωποκυνηγία. Πλάτ. καὶ Σοφοκλ.

Ἀνθρωπόθυμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει θυμόν, καρδίαν, τόλμην, ἀνθρώπου· ὡς καὶ τὸ, λεοντόθυμος. Πλούταρχ.

Ἀνθρωποθυσία, ας, ἡ· (θύω) τὸ νὰ θυσιάζῃ τις ἀνθρώπους. Στράβ.

Ἀνθρωποθυτέω, Μ. ήσω· θυσιάζω ἀνθρώπους.

* Ἀνθρωποκάπηλος = σωματέμπορος· ὅστις κάμνει πραγματείαν μὲ ἀνθρώπους· δηλ. πωλεῖ καὶ ἀγοράζει ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποκομικός, κή, κόν· (κομέω) ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ περιποιῆται τοὺς ἀνθρώπους. Θεμίστ. λόγ. ΙΚ΄.

Ἀνθρωποκτονέω, ῶ· Μ. νήσω, (ἀνθρωποκτόνος) φονεύω ἀνθρώπους. Γρηγ.

* Ἀνθρωποκτονία, ἡ· τὸ νὰ φονεύῃ, σκοτώνῃ τις ἀνθρώπους· παρὰ τό.

Ἀνθρωποκτόνος, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις φονεύει, σκοτώνει ἀνθρώπους· Εὐρπ. 2) παθτ. δέ, προπαροξυτονούμενον ἀνθρωπόκτονος, ὁ, ἡ, ὅστις ἐφονεύθη ἀπὸ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσεν ἄνθρωπος. Σχλ. Σοφ. Αἰ. 40.

Ἀνθρωπολατρεία, ας, ἡ· τὸ νὰ τιμᾷ, λατρεύῃ, προσκυνῇ τις ἄνθρωπον ὡς θεόν· παρὰ τό.

Ἀνθρωπολατρέω, ῶ· (λατρεύω) τιμῶ, λατρεύω, προσκυνῶ ἄνθρωπόν τινα ὡς Θεόν· ἀφ' οὗ

Ἀνθρωπολάτρης, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις λατρεύει, προσκυνεῖ, τιμᾷ ἄνθρωπόν τινα ὡς Θεόν.

Ἀνθρωπόλεθρος, ὁ, ἡ· (ὄλεθρος) ὅστις φθείρει, σκοτόνει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τοὺς ἀνθρώπους.

* Ἀνθρωπόλιχνος, ὁ, ἡ· (λίχνος) ὅστις ὀρέγεται, ἐπιθυμεῖ ἀνθρώπους.

* Ἀνθρωπολογέω, (λόγος) ὁμιλῶ, διηγοῦμαι περὶ ἀνθρώπων. Παχυμ.

* Ἀνθρωπολογία, ἡ· τὸ νὰ ὁμιλῇ, διηγῆται τις περὶ ἀνθρώπων. 2) ἐπιστήμη πραγματευομένη περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ· παρ' Ἰατρ.

Ἀνθρωπολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις ὁμιλεῖ περὶ ἀνθρώπων. Ἀριστοτ.

Ἀνθρωπομάγειρος, ὁ, ἡ· (μαγειρεύω) ὅστις μαγειρεύει ἀνθρώπινον κρέας. Λουκιαν.

Ἀνθρωπόμιμος, ου, ὁ, ἡ· (μιμέομαι) ὅστις μιμεῖται τοὺς ἀνθρώπους. Πλούτ.

Ἀνθρωπομορφισμός, ὁ· τὸ νὰ σχηματίζῃ τις τι ὡς ἄνθρωπον.

Ἀνθρωπόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) ὅστις ἔχει ἀνθρωπίνην μορφήν. Στράβ.

Ἀνθρωπομορφόω, ῶ· Μ. ώσω· σχηματίζω τίποτε ὡς ἄνθρωπον· δίδω εἴς τι μορφὴν ἀνθρώπου.

Ἀνθρωπονομικός, κή, κόν· (νέμω) ὅστις βόσκει, ὁδηγεῖ ὡς ποιμὴν ἀνθρώπους. Πλάτ. «ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη».

* Ἀνθρωπόνοος, συναιρ. ἀνθρωπόνους· ὁ, ἡ· -νουν. τό· (νοῦς) ὅστις ἔχει ἀνθρώπου νοῦν.

Ἀνθρωπόομαι, οῦμαι· παθητ. = Ἀνθρωπέομαι, ἢ Ἀνθρωπεύομαι.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ· (ἀνθρωποπαθής) ἀνθρώπινον πάθος, ἡ αἴσθησις· ἀνθρωπίνη ἱλαρότης, πρᾳότης, ἡμερότης. Ἀλκιφ. Β΄. Ἐπιστ. Α΄. κ. τ. λ.

Ἀνθρωποπαθέω, ῶ. Μ. ήσω· πάσχω ἀνθρώπινα· ἔχω ἀνθρώπινα πάθη, ἢ αἴσθησιν.

Ἀνθρωποπαθής, ὁ, ἡ· (πάθος) ὅστις πάσχει ἀνθρώπινα πάθη· αἰσθάνεται, φέρνεται ἢ πολιτεύεται ὡς ἄνθρωπος. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποπαθῶς.

Ἀνθρωποποιία, ας, ἡ· τὸ νὰ ποιῇ, πλάττῃ τις ἀνθρώπους. Λουκιαν.

Ἀνθρωποποιός, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις ποιεῖ, πλάττει, σχηματίζει ἀνθρώπους· ὁ αὐτ.

* Ἀνθρωποπολίτης, ου, ὁ· ὅστις ζῇ, πολιτεύεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων παντοῦ, ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἀνθρωποπρεπής, έος, ὁ, ἡ· (πρέπω) ὅστις πρέπει, ἁρμόζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπῤῥ. ἀνθρωποπρεπῶς.

* Ἀνθρωποῤῥαίστης, ου, ὁ· (ῥαίω) = ἀνθρωπόλεθρος.

Ἄνθρωπος, ὁ· ὡς προσηγορικὴ λέξις καὶ ἀμφοτέρων προσώπων δηλωτική· ἄνθρωπος· ἀπὸ Ὁμ. τόσον τῷ, Θεός ὅσον καὶ τῷ, ἄλογον ζῶον ἀντιθέτως. «Ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε Θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.» Ἰλδ. Ε, 442. «ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων». Ξ, 361. «τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων». Τ, 131. Ἐξαιρ. δὲ Ἀνήρ· «εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν». Ὀδσ. Υ, 79. Ὡσαύτως καλεῖ ἀνθρώπους Ὅμρ. καὶ τοὺς θανόντας καὶ εἰς τὴν νῆσον τῶν μακάρων μεταβάντας θνητούς, ὡς πρὸς τὸ ὅ,τι ἦταν· «ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσιν·· τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν». Ὀδσ. Δ. 365. 368. Πληθυντικῶς οἱ ἄνθρωποι· πολλάκις ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν· «τὰ πρὸς Ἠῶ, ἢ Ἑσπερίων ἀνθρώπων». Ὀδσ. Θ, 29. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐπὶ παντὸς τοῦ κόσμου· ὅθεν «μαντήϊα μοῦνα ἐν ἀνθρώποισι». Ἡρόδ. 1, 53. ἀντὶ ἐν τῷ κόσμῳ· καὶ μετὰ ὑπερθτ. «τὰ ἐν ἀνθρώποις δεινότατα» τουτέστι ἐν τῷ κόσμῳ· ὡσαύτως καὶ «ὁ ἄριστος ἐν ἀνθρώποις ὄρτυξ». Πλάτ. Λυσ. σλ. 211. Ε. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔλεγον καὶ «τὸ ἐξ ἀνθρώπων κάλλος» τὰ ἐξ ἀνθρ. χρήματα· Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 170. Ε. Ἐξαιρέτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἠλδ. 2, σλ. 54. Ἀλλ' εὕρηται ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. «αἱ ἐξ ἀνθρώπων πληγαί»· Αἰσχν. ἀντὶ αἱ δεινόταται. Καὶ ἐπιῤῥηματικῶς· Τιμαρ. 59. Ἐνίοτε δὲ συντάσσεται ἡ λέξις, ὡς τὸ, ἀνήρ, μετ' ἄλλου τινὸς οὐσιαστ. ἀνθρ. ὁδίτης. Ἰλδ. Π, 263. Ὀδσ. Ν, 123. Ἔτι δὲ καὶ μετ' ἐθνικοῦ ὀνόματος· Τμ. Ἀπόλ. 42. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ, ἄνθρωπος οὐσιαστ. προσκείμενον, ὀλιγωρίας ἔννοιαν ὑπεμφαίνει τὰ πλεῖστα· π. χ. ἄνθρωπος δοῦλος, ἀνθρ. κόλαξ, ἀνθρ. ὑπογραμματεύς, κ. τ. τ. Valck. Orati. σλδ. 366. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 87. Β. Ἀλλὰ τῆς περιφράσεως ταύτης ἡ ἔννοια οὐδὲν διαφέρει τῆς διὰ τοῦ ἀνήρ. Κατὰ ταύτην τὴν ὀλίγωρον σημασίαν κεῖται πολλάκις καὶ τὸ, ἄνθρωπος μόνον· ἐξαιρτ. ἐπὶ δούλων· «λαμβάνουσι ὑποζύγιά τε πεντακόσια... καὶ ἀνθρώπους, οἳ εἵποντο τοῖσι ζεύγεσι.. οὐ φειδόμενοι οὔτε ὑποζυγίου οὐδενός, οὔτε ἀνθρώπου». Ἡρόδ. 9. 39: Κατὰ κρᾶσιν Ἰων. ὤνθρωπος. Ἀττ. ἄνθρωπος. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. «ἄνθρωπός ἐστι ποίημα Θεοῦ λογικόν, κατ' εἰκόνα γενόμενον τοῦ κτίσαντος αὐτόν». Ἀθαν. Κατὰ ἄνθρωπον· «σαρκικὰ καὶ ἀνθρώπινα καὶ πρόσγεια φρονεῖν». Υἱοὶ ἀνθρώπων· «οἱ ἐν πονηρίᾳ ζῶντες, οἱ πρὸς κακίαν ἐπιῤῥεπεῖς». Κλήμ. παιδαγ. α΄. Ὁ ἔσω ἄνθρωπος· «τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχή»· ὁ ἔξω ἀνθρ. τὸ σῶμα· παλαιὸς ἀνθρ. «ὁ τῆς προτέρας ἀναστροφῆς τρόπος· ἡ παλαιὰ ζωὴ καὶ ἐφάμαρτος· ὁ κατεγνωσμένος βίος· ὁ ἐν ἁμαρτίαις παλαιωθείς· ὁ καταγηράσας βίος τοῖς παραπτώμασι· ἡ πονηρὰ γνώμη»· νέος ἀνθρ. «ἡ κατὰ Θεὸν προαίρεσις, ἥτις οὐ παλαιοῦται, ἀλλ' ἀεὶ ἀκμάζει πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν θείων ἐπίγνωσιν, ἀεὶ καὶ ἀεὶ νεωτέρα δεικνυμένη». Χρυσστ. — «Καινὸν ἄνθρωπόν φησι

τὸν ἐν ἀρετῇ διαζῶντα· τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα· ὁ γὰρ ἐν ἀρετῇ ζῶν, κατὰ Θεὸν ἔκτισται, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτεύεται. Θεοφλ. — νεὸν οἶδεν ἄνθρωπον ἡ Γραφὴ τὸν ἐνάρετον· παλαιὸν δὲ τὸν ἀσεβῆ. Οἰκουμ. — Σαρκικὸς ἄνθρ. ὁ τοῖς παροῦσι προσηλωμένος καὶ ἐν τούτοις διὰ παντὸς ὤν, καὶ τῆς τοῦ πνεύματος ἐνεργείας ἐκτὸς τυγχάνων. Χρυσοστ. — Χοϊκὸς ἄνθρ. ὁ γήϊνος, ὁ σαρκικὸς καὶ τὰ κάτω φρονῶν. Οἰκουμ. — Ἄνθρωπος παρὰ τὸ ἀναθρεῖν ἃ ὄπωπεν, ἤγουν ἀναλογίζεσθαι ἃ εἶδε καὶ ἤκουσε, τῶν ἄλλων ζώων μὴ λογιζομένων. Εὐσθ. πρ. Ἐλαγγ ις — ἄνθρωπος λέγεται διὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν τὸν ὦπα· τοῦτ᾽ ἔστι· διὰ τὸ ἄνω θεωρεῖν τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὴν ἐνέργειαν· ὁ γὰρ ὀφθαλμὸς καὶ ὁ νοῦς πάντοτε ἄνω ὁρᾷ. Ἀνστ.

Τὸ Θηλυκ. ἡ ἄνθρωπος· ἀντὶ γυνή· κατὰ πρῶτον παρ᾽ Ἡρδτ. 1, 60. «προτεύχοντό τε τὴν ἄνθρωπον καὶ ἐδέκοντο τὸν Πεισίστρατον». Ὁμοίως δὲ καὶ παρὰ ῥήτορσι μάλιστα. Valck Adon σελ. 395. καὶ Ἡσύχ. δὲ, ἔλεγον καὶ οἱ Λάκωνες ἡ ἀνθρωπώ· (τινὲς μὲν παράγουσι τὴν λέξιν παρὰ τὸ, ἄνω ἀθρεῖν· ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Κρατυλ. παρὰ τὸ, ἀναθρεῖ ἃ ὄπωπε. Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἀνήκει ἀναντιρρήτως εἰς τὸ ἀρχαῖον πρωτότυπον ἀνά, ἄνω, ἄνθος, ἀνθέω, οὐδεὶς ἀντιφάσκει· ἄνευ τινος συναιτέσεως ὅμως, ὅτις εἰς οὕτω ἀρχαίαν καὶ πολύχρηστον λέξιν ἀκατανόητος φαίνεται.

* Ἀνθρωποσφαγέω (σφάττω) σφάζω, θυσιάζω ἄνθρωπον.

* Ἀνθρωπόσχημος, ὁ, ἡ· (σχῆμα) = ἀνθρωπόμορφος. Ἀθηνᾶς.

Ἀνθρωπότης, τος, ἡ· (ἄνθρωπος) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ἀνθρωπότης, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις.

* Ἀνθρωποτόκος, ου, ἡ· ἡ τὸν Θεὸν τέξασα. Γρηγ. Νύσ.

Ἀνθρωπουργία, ας, ἡ· Ἀνθρωποποιΐα. Λουκ. παρὰ τὸ

Ἀνθρωπουργός, ὁ, ἡ· (ΕΡΓΩ) = Ἀνθρωποποιός.

Ἀνθρωποφαγέω, ῶ. Μ. ήσω. τρώγω ἀνθρώπους· ἢ κρέας ἀνθρώπινον.

Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ· τὸ τρώγειν ἀνθρώπους.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ, ἡ· (φαγεῖν) ὅστις τρώγει ἀνθρώπους, ἤτοι ἀνθρώπινον κρέας (α).

Ἀνθρωποφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φαίνεται ὡς ἄνθρωπος, ἢ ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον. Φιλόστρ.

* Ἀνθρωποφθόρος, ὁ, ἡ· (φθείρω) = ἀνθρωπόλεθρος.

Ἀνθρωποφυής, ὁ, ἡ· (φυή) ὅστις ἔχει ἀνθρωπίνην φύσιν· εἶναι πλάσμενος ὡς ὁ ἄνθρωπος· μὲ ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἡρόδ. 1, 131.

Ἀνθρωπώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = ἀνθρωποειδής.

* Ἀνθρώσκω. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀναθρώσκω. Ἡρδτ.

Ἀνθυβρίζω. Μ. σω· (ὑβρίζω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑβρίζω τὸν ὑβρίσαντά με. Πλούτ. Παραλ.

Ἀνθυλακτέω, ῶ. (ὑλακτέω) ἐξ ἐναντίας ὑλακτῶ, γαυγίζω ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἐγαύγισε· ξαναγαυγίζω.

Ἀνθύλλιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ, ἄνθος· λουλουδάκι· ὡς τὸ, ἀνθύλλιον παρὰ τὸ ἔπος· 2) = ἀνθυλλίς.

Ἀνθυλλίς, ίδος, ἡ· φυτόν τι διττοῦ εἴδους. Διοσκ. Γ΄. 153 ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ δεύτερον εἶναι τὸ τοῦ Λιν. *Salsola fruticosa.* κυρίως δὲ ὑποκοριστικ. τοῦ Ἄνθος. Ἀντων. Δ΄. 20.

Ἀνθυπάγω. Μ. ξω· (ὑπάγω· ἀνωμλ.) ὡς δικαστ. λέξις· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον· Θουκ. Γ΄. «ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους» 2) ἀνθυποφέρω.

Ἀνθυπαλλαγή, ῆς, ἡ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἡ ἀμοιβαία ἀλλαγή· τὸ ἰταλ. κόντρα κάμπιο· παρὰ τὸ

Ἀνθυπαλλάσσω. Ἀττ. ἀνθυπαλλάττω. (ὑπαλλάσσω) Μ. ξω· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἀλλάζω.

* Ἀνθυπαντάω· Μλ. ήσω· (ὑπαντάω) ἀπαντῶ τῷ ὑπαντοῦντί μοι· τουτέστιν ἐν ᾧ ἔρχεταί τις πρὸς ἐμένα πηγαίνω καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν.

Ἀνθυπατεία, ας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀνθυπάτου· Ἡρωδιαν. Λατιν. προκονσολᾶτον· παρὰ τὸ

Ἀνθυπατεύω. Μ. σω· εἶμαι ἀνθύπατος· ἀκολ.

Ἀνθυπατικός, κή, κόν· ὅς τις ἢ ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Πλούτ.

Ἀνθύπατος, ου, ὁ· (ὕπατος) ὁ ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ ὑπάτου· τὸ Λατ. προκόνσουλος· τουρκοβ. καιμακάμης· Πλούτ. «ἀνθύπατος Λιβύης γενόμενος.»

Ἀνθυπείκω· Μ. ξω· (ὑπείκω) ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, ἐνδίδω· τουτέστι γίνομαι καὶ ἐγὼ συγκαταβατικὸς πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι συγκαταβ. πρὸς ἐμένα. Πλούτ.

Ἀνθύπειξις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ὑποχώρησις, συγκατάβασις.

Ἀνθυπενέγκω, Ἀνθυποφέρω. Χρυσόστ.

Ἀνθυπερβάλλω. Μ. βαλῶ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑπερβάλλω, ὑπερνικῶ. Ἰώσηπ. Ἰστ. ς΄ 2.

* Ἀνθυπερφρονέω, (ὑπερφρονέω) δείχνομαι ἢ φέρνομαι, πολιτεύομαι καὶ ἐγὼ ὑπερήφανα, ἀλαζονικά, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις φέρεται τοιουτοτρόπως πρὸς ἐμένα.

Ἀνθυπηρετέω, ῶ· Μ. ήσω· (ὑπηρετέω) τινί τι ἀμοιβαίως ὑπηρετῶ, τοῦτ᾽ ἔστι κάμνω δούλευσιν, ἢ χάριν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔκαμεν ἢ κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς ἐμένα· ἀντιχαρίζομαι· εἶμαι ἢ γίνομαι ἢ φαίνομαι ἀρεστὸς· πράττω πρὸς ἀρέσκειαν καὶ χάριν· Ἀρίστοτ. «ἀνθυπηρετεῖν δεῖ τῷ χαρισαμένῳ.»

Ἀνθυπισχνέομαι, Μλ. ἀνθυποσχήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ὑπισχνέομαι· ἀνωμλ.) ἐξ ἐναντίας, πάλιν ὑπόσχομαι· δίδω ἀμοιβαίως την ὑπόσχεσίν μου.

Ἀνθυποβάλλω, Μ. λῶ· (ὑποβάλλω· ἀνωμλ.) ἀντιλέγω εἰς ἐκεῖνον ὅς τις ἀντιχαρίζεται ἐναντίον μου· παρατηρῶ τὸ ἐναντίον τῆς γνώμης, την ὁποίαν θέλει καὶ διισχυρίζεται νὰ βεβαιώσῃ τις· ἀντιπροφασίζομαι.

Ἀνθυποκαθίστημι, Μ. ἀνθυποκαταστήσω· (ὑποκαθίστημι.) ἀντικαταστατεύω· ἀποκαταστατεύω· βάνω ἄλλο εἰς τὸν τόπον.

Ἀνθυποκρίνομαι· Μλ. — νοῦμαι (ὑποκρίνομαι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ὑποκρίνομαι, τὸ κοινότ. καμώνομαι ἢ προφασίζομαι καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις προφασίζεται πρὸς ἐμένα· Ἡrod. ς΄. 86.

Ἀνθυπόμνυμι· Μλ. — ομοῦμαι (ὑπόμνυμι.) κάμνω ὅρκον διὰ τὸ ἐναντίον, διὰ τὸ ὁποῖον ὡρκίσθηκεν ἄλλος προτήτερα.

Ἀνθυποπτεύω, Μ. εύσω· (ὑποπτεύω) ὑποπτεύω καὶ ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἢ δείχνει ὑποψίαν πρὸς ἐμένα.

Ἀνθυποστρέφω· Μ. ψω· (ὑποστρέφω) ἐξ ἐναντίας στρέφω, γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἐγύρισεν ἄλλος προτήτερα.

Ἀνθυπόταττος· ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, Ἀνθυπόστατος.

Ἀνθυποτιμάομαι, Μέσ. (ὑποτιμάω) ξετιμῶ, τὸ ἰταλ. βαλουτάρω τὴν τρίτην φορὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξετίμησαν δύο φορὰς προτήτερα.

Ἀνθυπουργέω, ῶ, Μ. ήσω· (ὑπουργέω) = ἀνθυπηρετέω· τινί τι· «σὺ δὲ φὰς ὑγιέα ποιήσειν, ἐξορκοῖ μιν, ἦ μὴν οἱ ἀνθυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο, τὸ ἂν αὐτῆς δεηθῇ» Ἡρδτ. 3. 133. ἀνθυπουργ. χάριν τινί· Συν. ἀφ᾽ οὗ.

Ἀνθυπούργημα, τος, τό· ἀμοιβαῖον ὑπούργημα· ἀντιδούλευμα, ἀμοιβαία χάρις.

Ἀνθυπούργησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ὑπηρεσία, δούλευσις, ἀντιδούλευψις.

Ἀνθυποφέρω, Μ. ἀνθυποίσω· ἀόρ. β. Ἀνθυπήνεγκον· (ὑποφέρω) φέρω ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ μέσον τὴν ὑπόθεσιν· ἀντιλέγω· ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ὀνειδίζω· ὀνειδίζω, φέρω τὰ ἴδια ἐναντίον τινός· ἀφ᾽ οὗ

Ἀνθυποφορά, ᾶς, ἡ· ἀντιλογία εἰς τὴν ἀντιλογίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἢ κάμνει ἄλλος.

Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ· (ὑποχωρέω) ἀμοιβαῖον εἰς τὰ ὀπίσω τράβιγμα· τὸ νὰ τραβιέται τις ὀπίσω, τὸ ἰταλ. ῥετιράδη, ἐν ᾧ καὶ ὁ ἄλλος ἢ ὁ ἐναντίος κάμνει τὸ ἴδιον· Πλούταρχ.

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ· (ὑφαιρέω) ἀμοιβαία ἀφαίρεσις, ἡ ἁρπαγή, πέρσιμον.

Ἀνθυφαιρέω, ῶ· (ὑφαιρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως, πέρνω, ἁρπάζω τι ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις πῆρεν, ἢ ἥρπαξεν τίποτε ἰδικόν μου.

Ἀνθυφίσταμαι· Μλ. ἀνθυποστήσομαι· (ὑφίσταμαι) ἀνθίσταμαι, ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου διὰ νὰ κάμω, ἢ κατορθώσω ἐξ ἐναντίας.

Ἀνθώδης, ώδες, ὁ, ἡ· (ἄνθος, εἶδος) ἄνθινος μὲ λουλούδια· λουλουδιωτός· γεμᾶτος λουλούδια.

Ἀνθ᾽ ὧν· ἀντὶ τούτων, ὅτι· ἀντὶ δὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα. Λουκιαν. «ὦ πόδες, ὦ κατάρατα, τὰ πορθμεῖα, ἀνθ᾽ ὧν σε διεπορθμευσάμην» δηλ. πλήρωσέ μοι τὸν ναῦλον ἢ τὰ καραβιάτικα, διὰ τὰ ὁποῖα σὲ ἔφερα ἐδῶ.

Ἀνθωραΐζομαι· Μ. σομαι· (ὡραΐζω) ἐξ ἐναντίας στολίζομαι, καλλωπίζομαι.

Ἀνία, ας, ἡ· Ἰων. ἀνίη. Λύπη, θλίψις, φροντίς, μέριμνα, ἀθυμία. Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργητ. «ὀχλεῖ· στ..... προξενεῖ ἀθυμίαν, ἀηδίαν ἐπὶ τραπέζης» Ὀδυ. Ρ, 466. οὕτως καλεῖται καὶ τὸ τέρας Σκύλλη, ἀνίη ἀπρηκτος· Ὀδυ. Μ. 223. τουτέστιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φυλαχθῇ τις· παρ᾽ Ὁμ. ἀεὶ ∪ — —· ἀπὸ Σαπφοῦς δὲ καὶ Θεόγν. καὶ ∪ ∪ —: οἱ δὲ μεταγενεστ. χρῶνται τῇ λέξει κατὰ χρείαν τοῦ μέτρου· τὸ Ὁμηρ. ὅμως διατηρεῖται συνήθως ὑπὸ τῶν Ἐποπ. μᾶλλον· Ruhnk. ep. cr. 273. Pors. Εὐρ. Φοί. 1334.)

Ἀνιάζω, Μ. άσω· (ἀνία) κάμνω περίλυπον· «τῷ δ᾽ ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων τοῦτον ἀνιάζῃ θυμοφθόρος ἐών» Ὀδυ. Τ, 323. τοῦτο μέντοι ἅπαξ μόνον ἐνεργητ. — 2) ἀμετβ. εἶμαι περίλυπος, δύσθυμος, ἢ κακοκαρδισμένος· πικραίνομαι, ἔχω λύπην, φροντίδας, ταραχάς· «πολλ᾽ ὅτε δὴ ρ᾽ ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί» Ἰλ. Ψ. 721. καὶ Ὀδυ. Χ. 87. «θυμῷ ἀνιάζων» λυπούμενος κατάκαρδα· «τὰ δὲ κατακτεάτεσσιν ἀνιάζοντα» Ἰλ. Σ. 300. φροντίζων καὶ φοβούμενος διὰ τὰ κτήματά του. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ᾽ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον· τοὺς λοιποὺς χρόνους δέχτ. ἐκ τοῦ ἀνιάω· (Καὶ Ὁμ. χρῆται τῷ ι ὁτὲ μὲν μακρῷ, ὁτὲ δὲ βραχεῖ, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· ὡσαύτως καὶ οἱ μεταγενεστ.) λυπῶ, θλίβω, τινά·

Ἀνιάομαι, ῶμαι Μλ. — ἀσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἰάομαι) ξαναθεραπεύω, ξανατακτοποιῶ, κάμνω τι πάλιν καλά· Ἡρδτ. 7, 237. γράφει τὸ Ἰων. ἀνεῶνται· (τὸ ι, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὸν· πολλάκις ὅμως καὶ βραχύ· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Κωμικ. ὅθεν πιθανῶς καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ καθομιλουμένου βίου· ἄλλως δὲ, ῶμαι, ασομαι) παρ᾽ Ἡροδότ.

Ἀνιαρός, ρά, ρόν· Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. ἀνιηρός (ἀνιάω) γίνομαι ἐνοχλητικὸς, προξενῶ λύπην, δυσαρέσκειαν· Ὀδυ. ὅπου εὑρηται καὶ τὸ ἀνωμλ. συγκρτ. ἀνιηρέστερος· Ὀδυ. Β, 190. παράβλ. ἄκρατος· — 2) εἶμαι λυπημένος, τεθλιμμένος, ἄθυμος· Ξεν. Παιδ. Α΄. δ. 14. 3) Ἀνιαρά· παρὰ Δημοσθ. ἀντὶ τοῦ, δυστυχίαι,

δυσπραγίαι· Ἐπῤῥ. ἀνιαρῶς· (παρ' Ὁμ. καὶ Σοφ. ἀεὶ, ∪ – – ∪: παρ' Ἀριστφ. καὶ Εὐρπ. τὸ ι βραχύ· καὶ οὕτω καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἴσως· οἱ μεταγενστ. χρῶνται αὐτῷ κατὰ τὴν χρείαν· τὸ δὲ α τῆς παραλγ. ἀεὶ μακρόν.)

Ἀνίατος, ὁ, ἡ· (ἰάομαι) ἀθεράπευτος, ἀθεράπευτος· Πλάτ. Ἐπῤῥ. ἀνιάτως· ἀθεράπευτα, χωρὶς ἰατρείαν· (∪ ∪ – ∪, Σχλστ. Ἡφαιστ. σλ. 2.)

Ἀνιάτρευτος, ὁ, ἡ· (ἰατρεύω) = τῷ προηγουμ. (∪ ∪ – – ∪).

Ἀνιατρολόγητος, ὁ, ἡ· (ἰατρολογέω) ὅστις δὲν ἔμαθε, δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἠξεύρει τὴν ἰατρικὴν τέχνην.

*Ἀνιατρολογικὸς, ή, όν = ἀνιατρολόγητος.

Ἀνίαχος, ὁ, ἡ· ψευδ. ἀναγ. ἐν Ἰλ. Ν. 41. ἀντὶ αὐίαχος.

Ἀνιάχω, Μλ. — χήσω· (ἰάχω) μεγάλως ἠχῶ, φωνάζω, [illegible]

Ἀνιάω, ῶ· Μλ. άσω· Ἰων. — ήσω. (ἀνία) ὡς τὸ ἀνιάζω· τινα· Ὁμ. δὲ καὶ δισσῇ αἰτιατ. «τί ταῦτ' ἀνιᾷς με;» Σοφ. Ἀντ. 550. Ἐν Φιλ. δὲ, σλ. 50. ὑπὸ Wunder, καὶ ἐπιῤῥηματικῶς: Παθητ. μετὰ μέλ. Μεσ. ἐνοχλοῦμαι, αἰσθάνομαι ἀηδίαν, λύπην, ἀηδίαν, δυσαρέσκειαν· ἀνιᾶται παρεόντι Ὀδσ. Ο, 335. ἐνοχλεῖται, δυσαρεστεῖται διὰ τὴν παρουσίαν τινος· Ὁμ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ παθητ. μετοχ. ἀορ. ἀνιηθεὶς ἀπολύτως πολλάκις, ἐπὶ τῶν παντὸς δήποτε εὐθυμίαν καὶ βίου ἡδονὴν ἀποβαλόντων (ὅσοι ἐβαρέθησαν τὴν ζωήν των): ἀνιῴατο· Ἰων. γ'. πληθ. πρτκ. παθτ. εὐκτκ. ἐντ. Ἡρδτ. 4, 130. Ἔστι δὲ ἡ λέξις λογογραφικῶς χρησιμοτέρα τοῦ ἀνιάζω· (τὸ ι παρ' Ὁμ. ἀεὶ μακρὸν, παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ βραχύ· τὸ α τῆς παραλγ. κατ' ἐνεστ. μὲν ἀεὶ βραχύ· κατὰ Μλλ. δὲ καὶ τοὺς λοιπ. χρ. μακρόν· ὅθεν Ἰων. τρέπεται εἰς η.)

Ἀνιαρὸς, ά, όν = ἀνιαρὸς· παρὰ τοῖς μεταγενστ. ποιητ. εἰον. Ὀππ.

Ἀνιδεῖν· ἀπαρμφ. ἀόρ. παρὰ τὸν ἀχρ. ἐνεστ. ἀνείδω, κυττάζω ἄπάνω· ὅπου ὁ Ἑρμῆς κρεῖττον ἀνειδὴν ἀπαγγειλάμενος προβάλλει· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 804.

Ἀνίδιος, ὁ, ἡ· (ἴδιος) ὅστις δὲν ἔχει τίποτε ἰδικόν του· Ἀστήμων.

*Ἀνιδιτί· Ἐπῤῥ. (ἰδίω) = τῷ ἑξῆς· Πλάτ. Νμ. 4, σλ. 718. Ε.

*Ἀνιδίω (ἰδίω) ἱδρόνω ὥστε τρέχει ὁ ἱδρώς· ἤτοι ἱδρῶτας κοιντ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 74. C. κατὰ Bekk.

Ἀνιδρωτί· Ἐπῤῥ. (ἱδρώς) χωρὶς ἱδρῶτα, ἀνιδρωτα· μεταφ. χωρὶς κόπου, ὡς τὸ, ἀκονιτί.

Ἀνιδρος, ὁ, ἡ· (ἱδρώς) ἀνίδρωτος· ὅστις δὲν ἱδρώνει.

Ἀνιδρόω, ῶ· Μ. ώσω, (ἱδρόω) ξαναϊδρώνω· 2) δὲν ἱδρώνω· Ἱπποκρ.

Ἀνίδρυτος, ὁ, ἡ· (ἱδρύω) ἀστερέωτος, ἀσταθής· μεταφ. ἀκατάστατος, ἀμφίβολος, εὐμετάβλητος· 2) ὅστις δὲν ὑποφέρει κἀνένα ἄνθρωπον, μισάνθρωπος, δυσάρεστος. Δημοσθ. «Ἀπρόσιτος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος ἀνθρώποις»· Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 809. καλεῖται ὁ μισάνθρωπος Τίμων· «Ἀνίδρυτος ἀβάτοισιν ἐν σκώλοισιν» ὁ τύπος ἀόρατος· [illegible]

Ἀνιδρύω, Μ. ύσω· (ἱδρύω) στήνω, στηρίζω, στερεόνω, θεμελιόνω· (περὶ μέτρου τῶν συλλαβ. ἰδὲ, ἱδρύω.)

Ἀνίδρωσις, εως, ἡ· (ἀνιδρόω) τὸ νὰ ἱδρώνῃ τις· ἱδρὼς, ἢ ἱδρωτας κοπετ.

Ἀνιδρωτὶ, Ἐπῤῥ. = Ἀνιδρωτί· Ἰλ. Ο, 228. ὅθεν, ἀμελημένα, ἀγάλι γάλι, ἢ ἀπὸ γάλι· Ξενφ. Παιδ. Β'. 2. (∪ – – –)

*Ἀνίδρωτος, ὁ, ἡ· (ἱδρόω) ὅστις δὲν ἵδρωσεν· ὅστις δὲν ὑποφέρει ἱδρῶτα ἀπὸ κόπον.

Ἀνίεμαι· Παθητ. ἐκ τοῦ Ἀνίημι.

Ἀνίερος, ου, ὁ, ἡ· (ἱερὸς, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὁ μὴ ἱερωμένος, μὴ ἁγιασμένος, βέβηλος. Ἐπῤῥ. ἀνιέρως· (∪ ∪ ∪ ∪)

Ἀνιερόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀνὰ, ἱερόω) ἁγιάζω, ἀφιερόνω· κάμνω τι ἄθικτον· δηλ. νὰ μὴ τολμᾷ κἀνεὶς νὰ τὸ ἐγγίξῃ, πειράξῃ· Στράβ. Θ'. καὶ Διον. Ἀλικ. ὅθεν

Ἀνιέρωσις, εως, ἡ· ἁγίασις, ἀφιέρωσις.

*Ἀνίεσκε· Ἰων. παρατατ. κατ' ἐπίτατ. παρὰ τὸ ἀνίημι· ἀντὶ ἀνίει, ἀνίη· Ἡσδ. Θγν. 157.

*Ἀνιηθείς· Ἰων. μετοχ. παθτ. ἀόρ. τοῦ ἀνιάω, ἀντὶ ἀνιαθείς. Ὁμ.

Ἀνίημι, (ἵημι) παρτατ. ἀνίην· Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀνίειν, εις, ει· ὡσαύτως καὶ Ὁμ. ὅθεν τὸ τοῦ Ἡσδ. ἀνίεσκε· Μλ. -ήσω· Ὁμ. δὲ, καὶ ἀνέσω· Ἀόρ. α'. ἀνῆκα· Ἰων. ἀνέηκα· Ὁμ. δὲ, καὶ ἀνῆκα· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ὁ εὐκτ. ἀνέσαιμι ἀπαντᾶται ἔτι· τὴν γὰρ Ὁμηρ. μετοχ. ἀνέσαντες, ἤνεγκαν οἱ Ἀττ. εἰς τὸ ἀνίζω· Παρκ. ἀνεῖκα. Ἀόρ. β'. ἐνικῶς ἐν τῇ ὁριστ. ἄχρηστος· Ἀπαρμφ. ἀνεῖναι: Ὁμ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ τῷ γ. πληθ. πρστ. ἄνεσαν· Ὑποτ. ἀνῇ ἀντὶ ἀνῇ· Εὐκτ. ἀνείη· Μτχ. ἀνέντες· Παθτ. ἀνίεμαι· Παρκμ. ἀνεῖμαι· — 1) πέμπω, στέλλω ἐπάνω, ὑψηλά· «Ζεφύροιο ἀήτας ἀνήσιν Ὠκεανός» Ὀδσ. Δ, 568: ἔξω, ἢ ἔμπροσθεν στέλλω. ἐξαιρ. εὐγάνω βλαστάρια, ἢ ἔμπροσθεν στέλλω· ἐξαιρ. εὐγάνω βλαστάρια ἢ κάμνω νὰ εὐγοῦν. «πρὶν γ' ἐπιτηλεθέθ', οὐ πρὶν γῆς καρπὸν ἀνήσειν» Ὑμ. Ὁμ. Δμτ. 332. σπάνιον· — 2) πέμπω, στέλλω ὀπίσω· στέλλω τινὰ εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ τὸν ἀφίνω νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρ. εἰς τὸ σπήτι του· «τῷ οὐκ οἶδ', εἴ κέν μ' ἀνέσει θεὸς, ἦ κεν ἁλώω αὐτοῦ ἐν Τροίῃ» Ὀδσ. Σ, 264. σπάνιον· — 3) ἀφίνω, παραιτῶ, ἡ μᾶλλον ἐν χρήσει σημασ. ἀπ' Ὁμήρου: ἐπ' ἐξωτερικῶν πραγμάτων· ὕπνος ἀνῆκεν ἐμέ· μ' ἄφησεν ὁ ὕπνος, μὲ παραίτησεν· πολλάκις παρ' Ὁμ. σπανιώτερ. μετὰ γενικ. τοῦ πράγματ. «δεσμῶν ἀνίεισι» Ὀδσ. Θ, 359. τοὺς ἔλυσε, τοὺς ἀπόλυσε: Ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσ. «ἐμὸν θυμὸν οὐκ ἀνίεις ἐθέλων» Ἰλ. Ο, 24. ὁποῖος δὲν ἄφησεν ἐλευθέραν τὴν ψυχήν μου· «πύλας ἀνέσαν» Ἰλ. Φ, 537. ἄφησαν τὰς θύρας· δηλ. ἔλυσαν τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ἦσαν τραβηγμέναις καὶ δεμέναις ἀπὸ μέσα τὰς ἄνοιξαν: Ἀπὸ τῆς ὑφέσεως τῶν χαλινῶν ἵππου, ἢ τοῦ ῥυταγωγέως (λουρί) θηρευτικῶν σκύλων (λαγωνικῶν) προέκυψε πιθανῶς ἡ μεταφορ. σημασία: κάμνω νὰ ὁρμήσῃ τις ἢ τι ἐναντίον τινος, παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ τινα ἤ τι ἐναντίον τινος· «τοί τοῦτον ἀνῆκε θεά» Ἰλδ. Ε, 405. ὅθεν ἐν γένει διεγείρω, παροτρύνω, παροξύνω, δίδω πρόφασιν εἴς τι· τὸ πλεῖστον μετὰ ἀπαρμφ. «Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι» Ὀδσ. Θ, 73. παρβλ. Ἰλδ. Β, 276. Ξ, 200. Καὶ μετὰ αἰτιατ. μόνον· θυμὸν ἀνῆκεν· παρακίνησεν εἰς θυμὸν, ἠρέθισε τὴν καρδίαν του· πολλάκις παρ' Ὁμ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Ὀδσ. Β, 185. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. περιποιητικῆς· «τοῖσιν Θρασυμήδεα ἀνῆκεν» Ἰλδ. Ρ, 705. δηλ. εἰς βοήθειάν των ἔπεμψε τὸν Θρασυμ. — Μέσ. ἀνίεμαι· ἀπολύω, ἀφίνημι, ἤτοι λύω, ἀπολύω· ὅθεν γυμνόνω, ξεσκεπάζω· μετὰ αἰτιατ. κόλπον ἀνιεμένη· Ἰλδ. Χ, 80. δηλ. ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ κόρφου της, καὶ Ὀδσ. Β, 300. «αἶγας ἀνιεμένους» ἐγδυμένας τὰς γίδας, τοῦτ' ἔστι τὰς εὔγαναν τὰ δερμάτια, τὰς ἔγδερναν. — Παθητικ. ἀνίεμαι· μὲ ἀφίνουν, μὲ ἀκολουθοῦν τὸ χαλινάρι. συνηθ. κατὰ τρκμ. σημασ. εἶμαι ξεδομένος· τρυφαῖς ἀνεῖσθαι ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐς καὶ πρός τι: ἀνειμένος γέλως, ξεδομένος, ἀδιάντροπος. Wytt. ep. cr. σλ. 159. Κατὰ ταύτην τὴν μεταφ. σημασ. τὸ παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα ἡ ἐνεργτ. διάθ. ἐν χρήσει· ξεταντόνω, ξετεντώνω· π. χ. τὸ δοξάρι· ἀντιθτ. τῷ, ἐντείνω· ὅθεν τὸ ἀνειμένον, χαύνωσις, ἀμέλεια: Ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ χαυνωθῇ, ἀδυνατίζω· δὲν γυμνάζω π. χ. τὸ σῶμα, ὅταν παραδίδομαι εἰς τρυφὰς καὶ εἰς ἀργίαν: Παραβλέπω, παραμελῶ· π. χ. σφάλμα εἴς τινα, δὲν τὸν ἐπιπλήττω, δὲν τὸν παιδεύω· τινί τι: Ἀφίνω, παραιτῶ, τραβῶ χέρι· ὅθεν ἀνεῖται τὰ θηρία, παραιτοῦνται, ἀφίνονται εἰς τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ· τοῦτ' ἔστι ἀφιερόνονται: ἀνεῖται χῶρος ἱερὸς εἶναι: ἀφίνεται ὡς ἀφιέρωμα εἰς τὸν Θεόν: δένδρεα ἀνειμένα ἤτοι ἀφιερωμένα· καὶ τ. τ. κατὰ παθητ. διάθ. μόνον· Ἡρδτ. 2, 63. ὑπὸ Valck. παρβλ. ἀνετός· — 4) ἀνίεμαι· ἀμετβ. χαυνόνομαι, γίνομαι ἀμελὴς, ἀκαμάτης· «ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείνατο παῖδ' ἀΐδηλον·» Ἰλδ. Ε, 880. Παρ' Ἡρδτ. δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολὺ μᾶλλον «τῇ ἡδονῇ, τῇ ὀργῇ, ἰσχυρῷ γέλωτι ἀνιέναι» ἀναπληρούμενα διὰ τοῦ ἑαυτὸν ἢ θυμόν· Lobeck ἐν Σοφ. Αἰ. 248. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάσσεται γενικῇ ἢ μετοχῇ συνήθως· παρ' Ἡρδτ. δὲ, μετοχῇ μόνον· εὑρίσκεται δὲ καὶ ἀμετβ. συντάξ. ἅμα· π. χ. Εὐρπ. Μηδ. 454. (∪ ∪ – ∪, Ἐπκ. ∪ – – ∪, Ἀττκ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. τὸ ι μακρὸν ἐν τοῖς τύποις ἀνίει καὶ ἀνιέμενος, ἀντιστρόφως δὲ χρῆται αὐτῷ καὶ Ἀριστφ. ἐστὶν ὅτε μακρῷ· Seidl. ἐν Δοχμ. Ἀριστφ. σλ. 27.)

Ἀνιηρὸς· Ἰωνκ. ἀντὶ, Ἀνιαρὸς· Ὁμ. καὶ Ἡρδτ.

Ἀνίκα· Δωρκ. ἀντὶ, Ἡνίκα· (– ∪ ∪)

Ἀνίκανος, ὁ, ἡ· (ἱκανὸς, μετὰ τοῦ στερτκ. α) ὅστις δὲν εἶναι ἀρκετὸς, δὲν φθάνει: διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι τίποτε ἀρκετὸν· ὃν τὸν ἀρκεῖ τίποτε· Ἀῤῥιαν. Ἐπικ. Δ'. α'. 106. (ι)

Ἀνίκατος· Δωρ. ἀντὶ, Ἀνίκητος.

Ἀνικεί· (νίκη) χωρὶς νίκην.

Ἀνικέτευτος, ὁ, ἡ· (ἱκετεύω) ἀπαρακάλεστος, ἀξιλέωτος· τὸν ὁποῖον δὲν παρεκάλεσαν, δὲν ἐξιλέωσαν· 2) ὅστις δὲν παρακαλεῖ· Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1002.

Ἀνίκητος, ὁ, ἡ· (νικάω) ὅστις δὲν νικᾶται ποτὲ, ἢ δὲν ἐνικήθη· Ἡσδ. Θγν. 489. Σοφ. Φιλ. 78. (∪ – – ∪)

Ἀνικμάζω, Μ. άσω· (ἄνικμος, μετὰ τοῦ στερτ. α) ξηραίνω, στεγνόνω τι· — 2) (ἱκμάζω) ὑγραίνω, νοτίζω τίποτε· ἄνευ ἀσφαλῶν παραδειγμάτων ὅμως· Διοσκ. Β'. «πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.»

Ἀνικμάω, ῶ· (ἰκμάω) = ἀναλικμάω· Πλάτ. «σῖτον» λιχνίζω, καθαρίζω, κοσκινεύω, τὸ σιτάρι.

Ἄνικμος, ὁ, ἡ· (ἰκμὰς, μετὰ τοῦ στερτ. α) χωρὶς ὑγρασίαν, ξηρός· Πλούτ. τὸ δὲ ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ· Ἀρτεμίδ. Α'. 19. «Ἀνίκμους καὶ κουριώσας τρίχας.»

Ἀνίλαστος, ὁ, ἡ· (ἵλαμαι) ὅστις δὲν ἐξιλεόνεται, καταπραΰνεται· σκληρόκαρδος, ὁ μὴ εὔσπλαγχνος· Πλούταρχ.

Ἀνίλεως, ω, ὁ, ἡ· (ἵλεως) Ἀττ. ἀντὶ, ἄσπλαγχνος, ἀνελεήμων, σκληρός· Ἰάκ. Β'. (∪ – – ∪)

Ἀνίλλωμα, τό· (ἰλλὸς) Ἀνάβλεμμα. Πολυδ.

Ἀνίμαστος, ὁ, ἡ· (ἱμάσσω) ἄδαρτος, ἀμαστίγωτος. Νόν.

Ἀνιμάω, ῶ, Μ. ήσω· συνηθέστ. -ήσομαι (ἱμάω) ἀνασύρω, τραβῶ πρὸς τὰ ἄνω, τὸν ἀνήφορον (ἐξαιρ. μὲ λωρί.) π. χ. νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι· Ξενφ. Ἀναβ. Δ'. β'. 8. ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι· ὁ Μέλ. καὶ ὁ Ἀόρ. χρησιμώτερ. κατὰ μέσ. διάθ. ἀφ' οὗ

Ἀνίμησις, εως, ἡ· ἀνάσυρμα, πρὸς τὰ ἄνω τράβηγμα.

Ἀνίον, καὶ Ἀνίοχος· ἀντὶ, Ἡνίον, καὶ Ἡνίοχος.

Ἄνιος, ὁ, ἡ· (ἀνία) = Ἀνιαρός. Αἰσχύλ. Περ. 256. 1060. 1055. (υυυ)

Ἀνίουλος, ου, ὁ, ἡ· (ἴουλος) χωρὶς ἴουλον ἤτοι χνοῦδι, ἀγένειος· ὅστις δὲν εὔγαλεν ἀκόμι γένεια· παιδί.

Ἀνιππεύω, Μ. σω· (ἱππεύω) καβαλικεύω· ἀναβαίνω που καβαλάρης, μὲ ζευγμένα ἄλογα ᾽ς τὸ ὄχημα, ἤτοι ἁμάξι· »Ἀνιππεύει ἥλιος«. Εὐριπ. Ἴων. 41.

Ἄνιππος, ὁ, ἡ· (ἵππος) ὅστις δὲν εἶναι καβαλάρης· Ἡρόδ. ἐπὶ δυσβάτων τόπων, ὅπου δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ πηγαίνῃ καβαλάρης· καὶ ἐπὶ τόπων οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι καλοί, νὰ θρέφωνται εἰς αὐτοὺς ἀγέλαις ἀπὸ ἄλογα· Ἡρόδ. 2, 108. χωρὶς ἵππον, ἢ ἄλογον Ἡρόδ. »ἄνιππος ὁδός« καὶ Αἰνέας Τακτ. 5. »τὰ ἐπιτάτιμα τῆς χώρας ἄνιππα ποιεῖν« 2) ὅστις δὲν εἶναι ἐπιτήδειος νὰ καβαλικεύῃ, καὶ ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ περιπατῇ τὸ ἄλογον.

Ἀνίπταμαι, Μ. ἥτομαι· μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀπλ.) πετῶ ὑψηλά, φεύγω πετῶντας· πηδῶ ἀπὸ χαράν· Σοφοκλ. Αἰ. 693. »περιχαρὴς δ᾽ ἀνεπτάμην.«

Ἀνιπτόπους, δος, ὁ, ἡ· (ἄνιπτος, πούς) ὅστις ἔχει ἄπλυτα ποδάρια· Ἰλιάδ. Π, 235. »ὑποφῆται ἀνιπτόποδες«· Ἐπιθ. τῶν Σελλῶν τῶν Δωδωναίων ἱερέων τοῦ Διός· οἱ ὁποῖοι ἔζων ἀρνούμενοι πᾶσαν τοῦ βίου ῥαστώνην, τὸ ἐναλλάξ ὅλας τὰ κομοδιτὰς τῆς ζωῆς· Heyne T, 7. σ. 288.

Ἄνιπτος, ὁ, ἡ· (νίπτω) ἄνιφτος, ἄπλυτος· Ἰλιάδ. Ζ, 266. »χερσὶ δ᾽ ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι« καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 681. ὅστις δὲν πλύνεται, ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πλυθῇ· Ἡσιόδ. »χέρες ἄνιπτοι.«

Ἆνις, Ἐπίρ. Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ, Ἄνευ. Νίκ. »ἄνις τιθήνης« δηλ. ἄνευ τροφοῦ.

Ἀνισάζω, Μ. άσω· (ἰσάζω) ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσιον· ἐξισάζω, κάμνω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τι.

Ἀνισάριθμος, ὁ, ἡ· (ἰσάριθμος) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος κατὰ τὸν ἀριθμόν· Ξεν. »τὸ ἀνισάριθμον τῶν ἰσοτήτων.«

Ἀνισασμός, ὁ· (ἀνισάζω) ἐξίσωσις. Εὐσταθ.

Ἀνισίτης, ου, ὁ· θηλ. ἀνισῖτις· εἶδος· ἡ· κρασί, κατασκευασμένος μὲ ἄνισον· ἤτοι γλυκάνισον.

Ἀνισοειδής, ὁ, ἡ· (ἰσοειδής) ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιον εἶδος, σχῆμα, μορφήν· Πορφύρ.

Ἀνισόκυκλος, ὁ, ἡ· (ἰσόκυκλος) ὅστις δὲν εἶναι ἴσος κατὰ τοὺς κύκλους· ἔχει ἀνίσους κύκλους.

Ἀνισόμετρος, ου, ὁ, ἡ· (ἰσόμετρος) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ ἄλλον τινὰ κατὰ τὸ μέτρον.

Ἀνισομήκης, ὁ, ἡ· (ἰσομήκης) ὅστις δὲν εἶναι ὅμοιος μὲ ἄλλον κατὰ τὸ μάκρος.

Ἄνισον, ου, τό· ὁ ἄνηθος, γλυκάνισος· συγγεν. τῷ, ἄνηθον, ἄνητον (πιθανῶς (υ−υ.)

Ἀνισοπαχής, ὁ, ἡ (ἰσοπαχής) ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιον πάχος ἤτοι χόνδρον· δὲν εἶναι ὅμοια χονδρός.

Ἄνισος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀνίση, ἡ· (ἴσος) ὅστις δὲν εἶναι ἀναλόγως ὅμοιος· Ξεν. »καὶ σχαλίδες ἄνισοι«: τὸ ἄνισον· ἀνομοιότης· — 2) μετφ. ἀνόμοια μοιρασμένος: ἄδικος· Ἐπίρρ. ἀνίσως· ἀνόμοια· (τὸ ι Ἐπ. μὲν μακρ. Ἀττ. δὲ βραχ.) ἐφ᾽ ᾧ

Ἀνισότης, τος, ἡ· (ἄνισος) ἀνομοιότης· τουτέστ. ἔλλειψις ἀναλογίας· 2) ἀδικία.

Ἀνισότιμος, ου· ὁ, ἡ· (ἰσότιμος) ὅστις δὲν ἀξίζει ὅ,τι ἀξίζει ἄλλος, δὲν ἔχει ἴσην τιμὴν μὲ ἄλλον· Γρηγ.

Ἀνισοστοιχέω, ῶ· Συμπλίκ. Ἐπίκτ. 38. ἐπὶ πλοίου τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ ἕνα μέρος.

Ἀνισοφυής, ὁ, ἡ· (ἰσοφυής) ὅστις εἶναι φυσικὰ ἀνόμοιος, χωρὶς ἀναλογίαν πεφυκώς· Κύριλ. Ἀλ.

Ἀνισόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀνά, ἰσόω) ἰσιάζω, κάμνω ἴσιον: ἐξισάζω· Μέσ. καὶ παθητ. γίνομαι ὅμοιος, ἔρχομαι, ἢ γίνομαι ἴσια ἴσια μὲ ἄλλον παραβαλλόμενος· κατὰ παθτ. διάθ. παρ᾽ Ἡρόδ. 7, 103. »δοκέω δὲ ἔγωγε καὶ ἀνισωθέντας πλήθεϊ, χαλεπῶς ἂν Ἕλληνας Πέρσῃσι μούνοισι μαχέσθαι.«

Ἀνίστα καὶ ἀνίστη· προστατ. ἀντὶ ἀνίστηθι· παρὰ τὸ ἀνίστημι.

Ἀνίστημι· Μ. στήσω· (ἵστημι) κατ᾽ Ἐνεστ. Παρατ. Μέλ. καὶ Ἀόρ. α΄. ἐνεργτ. σηκώνω τινὰ ἀπὸ τὸ κάθισμα, ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἄρα καὶ ἐξυπνίζω τινά· »ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα« Ἰλιάδ. Ξ, 336. »γέροντα δ᾽ ἀνίστη« Ω, 689: ἀνασταίνω νεκρόν· »οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα« Ἰλιάδ. Ω, 551. καὶ 756. »ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ᾽ ὥς« Μεταφ. σηκώνω ἢ παρακινῶ, θαρρύνω, ἐγκαρδιόνω, τινὰ ἀπὸ τὴν ἀργίαν εἰς ἐργασίαν· ἐξαιρ. εἰς μάχην· »ἀλλ᾽ ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν, καὶ Φυλέος υἱὸν ἀνστήσονα« Ἰλιάδ. Κ, 176. 179. Ο, 64: Ἀνίστ. τινὰ ἐπ᾽ ἐχθρ. σημτ. ἐναντίον τινος »τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀνστήσουσιν Ἀχαιοί« Ἰλιάδ. Η, 116. παροξύνω, ἐρεθίζω, παρακινῶ εἰς ἐπανάστασιν κατὰ νομίμου ἐξουσιαστοῦ· »διάνδιχα μερμήριξεν ἢ ὅγε φάσγανον· τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ᾽ Ἀτρείδην ἐναρίζοι..« Ἰλιάδ. Α, 191: Σηκώνω λαὸν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν στέλλω νὰ κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον· »ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδής, εἶσεν δ᾽ ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστάων.« Ὀδύσ. Ζ, 7. καὶ Ἡρόδ. 5, 71. 9, 73. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ φράσις πόλιν ἀναστῆσαι ἔχει πολλάκις τὴν παρασημαντικὴν ἐχθρικῆς δυνάμεως, πόλιν τινὰ διὰ αἰχμαλωσίας ἐρημοῦν· ὅθεν χώρα ἀνεστηκυῖα, ἡ ὑπ᾽ ἐχθρῶν ἐρημωθεῖσα· »..ὅκως τινὰ ἴδοιεν ἐν ἀνεστηκυίῃ τῇ χώρῃ ἀγρὸν εὖ ἐξεργασμένον, ἀπεγράφοντο τοὔνομα τοῦ δεσπότεω τοῦ ἀγροῦ« Ἡρόδ. 5, 29. παράβλ. ἀνάστατος· Ἰδιαιτέρως δὲ ἐπὶ στρατιωτῶν· δίδω προσταγὴν καὶ σηκώνω ᾽ς τὸ ποδάρι στρατεύματα. »Ἀνίστησιν οὖν, ἐκ τῶν Ὀδρυσῶν ὁρμώμενος, πρῶτον μὲν τοὺς ἐντὸς τοῦ Αἵμου τε ὄρους καὶ τῆς Ῥοδόπης Θρᾷκας..« Θουκ. 2, 96: Ἀνίστημι στρατόν· ξεκινῶ τὸ στράτευμα: Ἀττ. ἐκκλησίαν· σηκώνω τὴν σύναξιν τοῦ λαοῦ, τουτέστι κάμνω ἀπόλυσιν, τελειόνω τὴν σύναξιν· Ξεν. — β΄) σηκώνω τινὰ ὅστις κοίτεται· ἅμα μὲ τὴν παρασημασ. τοῦ ἐνθαρρύνω, παρηγορῶ, ἐγκαρδιόνω λυπημένον, περίλυπον τινά· »γέροντα χειρὸς ἀνίστη« ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐσήκωσε τὸν περίλυπον γέροντα Πρίαμον ὅστις ἦτον γονατισμένος ἔμπρός του· Ἰλιάδ. Ω, 515. Ὀδύσ. Ξ, 319. χρῆται δὲ τῇ λέξει Ὅμ. ἐπ᾽ ἐμψύχων μόνον· — γ΄) σηκώνω, στήνω· ἐπ᾽ ἀψύχων π. χ. οἰκοδομήν, στύλην, τρόπαιον· κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν δέ, Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. χρήσιμον.

2) εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, Ἀόρ. β΄, Παρακμ. καὶ Ὑπερσυντ. σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου ἢ προσηκόνομαι εἰς τιμήν τινος. »Θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον« Ἰλιάδ. Α, 533: σηκόνομ. ἀπὸ τὴν κοίτην, κρεβάτι, ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν μου, ἐξαιρ. εἰς μάχην καὶ δραστηριότητα: ἀνίσταμ. τινι σηκόνομ. ἐναντίον τινος· »πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα· Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ, ὅς μοι ἀνέστη.« Ἰλιάδ. Ψ, 635. Ὀδύσ. Σ, 334. Σηκόνομ. ἀπὸ τὸ κρεβ. ὅπου ἐκειτόμουν πληγωμένος, τουτέστι ἰατρεύομαι· »οἷοι δ᾽ αὖτ᾽ ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας Ἕκτωρ.« Ἰλιάδ. Ο, 287: σηκόνομαι ἀπὸ ἀρρωστίαν, γερεύω· »τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανε παραυτίκα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίως.« Θουκ. 2, 49. Λουκ. Τοξ. 19. Ἔτι δὲ καὶ ἀνασταίνομαι ἀπὸ τοὺς νεκρούς· »κλῶνες ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος« Ἰλιάδ. Φ, 56. Ἡρόδ. 3, 66, 67. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἀπ᾽ Ὅμ. σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου διὰ νὰ ὁμιλήσω· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. — 3) Μέσως· σηκόνω, ἢ παρουσιάζω τινὰ νὰ εἰπῇ ἢ νὰ κάμῃ τι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἤτοι εἰς βοήθειαν, διαφέντευσίν μου· ἀνίστασθαι μάρτυρα. Πλάτ. ἀνίσταμαι εἰς — μισεύω νὰ πηγαίνω πουθενά· Πλάτ. Φαίδ. σελ. 116. Α. ἀνίσταμαι ἐκ τῆς ἐνέδρας· σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἔκαμνα καρτέρι καὶ εὐγαίνω ἔμπρὸς εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔκαμνα καρτέρι ἢ παραμόνευα· ἐν γένει δὲ ὡς εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόνους· σηκόνομαι, ἀναλαμβάνω, γερεύω: παρὰ Ξεν. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μένω ᾽ς τὸν τόπον μου, στέκω ἢ στέκομαι ὀρθός.

Ἀνιστορέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀνά, ἱστορέω) ἀνερευνῶ, δι᾽ ἐρωτήσεων ἐξετάζω, ἐρωτῶ· Εὐριπ. Ἱππόλ. »τοῦδε καί μου ἀνιστορεῖς πέρι; δηλ. περὶ τίνος μὲ ἐρωτᾷς;

Ἀνιστορησία, ας, ἡ· ἄγνοια τῆς ἱστορίας· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις τὴν ἱστορίαν· Κοι. Ἀττικ. παρὰ τὸ

Ἀνιστόρητος, ὁ, ἡ· (ἱστορέω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὅστις δὲν ἠξεύρει τὴν ἱστορίαν, δὲν ἔχει εἴδησιν τῆς ἱστορίας: τὸν ὁποῖον δὲν ἀναφέρει, δὲν διαλαμβάνει περὶ αὐτοῦ ἡ ἱστορία· ἀγνώριμος· 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐρώτησε διὰ τίποτε νὰ τὸ μάθῃ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν διηγήθη τινάς· ὁ ἐν τῇ ἱστορίᾳ μὴ ἀναφερόμενος. τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἱστορήσῃ τινάς, δὲν ἐρεύνησεν, δὲ ἐξέτασε. Ἀρριαν. Ἐκ. Α΄. ς΄: 23. Ἐπίρρ. ἀνιστορήτως. Πλουτ. εἰς Δημ. »ἀνιστορήτως ἔχειν.«

Ἀνίστω· παθητ. προστατ. τοῦ ἀνίσταμαι ἀντὶ ἀνίστασο. Αἰσχλ. Εὐμ. 129. Ἀνέκδ. Rekker σελ. 405.

Ἀνίσχαλος, ὁ, ἡ· Ἐτυμολ. Ἄτοκος, Ἀνήμελκτος, ἡ Ἀθήλαστος· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Ἀνίψαλος, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ Ἰάπτω, Ἴπτω· καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀβλαβής· ἀλλ᾽ ἔτι προστίθησι καὶ δὲ ἡλικίας τάξιν· καὶ ἐκ τούτου φανεροῦται, ὅτι ὁ Ἡσύχ. εἶχεν ὑπ᾽ ὄψιν τὴν ῥῆσιν, »Ἀνίψαλον, οὐ βεβλαμμένην, οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν«. Πιθανῶς εἶναι ἐκεῖνος ἄλλης ῥήσεως, ἥτις ὠνόμαζε νέονει ζῶον, ὡς βοῦν, αἶγα, ἢ πρόβατον· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Ἰσχαλεῦσαι, ἀντὶ Θηλάσαι, καί, Σχαλίσαι, ἀντὶ τοῦ, Θηλάσαι.

Ἀνίσχιος, ου· ὁ, ἡ· (ἰσχίον) χωρὶς γόφους ἢ κωλομέρια· ὅστις δὲν ἔχει γόφους· τοῦ ὁποίου οἱ γόφοι δὲν ἔχουν κωλομέρια· τοῦτ᾽ ἔστι ὅστις δὲν εἶναι παχὺς εἰς τὰ κωλομέρια, τὸ κοντότερον δὲν ἔχει παχὺν ὀπισθινόν. 2) χωρὶς μηριά, τοῦ ὁποίου τὰ μηριὰ εἶναι ἄπαχα. Ἀριστ.

Ἀνίσχυρος, ὁ, ἡ· (ἰσχύς) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν ἀνίσχυρος, ἀδύνατος.

Ἄνισχυς, υος, ὁ, ἡ· (ἰσχύς) χωρὶς ἰσχύν, ἀδύνατος· παρὰ τοῖς Ο΄. Ἡσαΐας. 40.

Ἀνίσχω· (ἴσχω) = ἀνέχω· παρ᾽ Ὅμ. ἐνεργ. μόνον· σηκόνω ἐπάνω, ὑψηλά, ψηλόνω τι. Ἰλ. Θ, 347. »χεῖρας ἀνίσχοντες.« παρὰ τοῖς μεταγ. δὲ καὶ ἀμεταβ. ἀνίσχει ἥλιος· ἀντὶ ἀνατέλλει· ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι· εὐθὺς ὡς εὐγῇ ὁ ἥλιος· πολλάκις παρ᾽ Ἡρόδ. εἶναι ἑπόμενον, ἀκόλουθον, ἀνίσχ. ἔκ τινος. »ἐκ τοῦ σοί τε ἢ μέγα ἢ σμικρὸν ἔμελλε λυπηρὸν ἀνασχήσειν;« Ἡρόδ. 5, 106. καὶ 7, 14. »ἢν περ μὴ αὐτίκα στρατηλατέῃς, τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἀνασχήσει.« παρὰ Θεόφ. δὲ »Ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας.« ἀντὶ τοῦ, ἀναδίδει, βλαστάνει. Θουκ. »ναῦς ἀνίσχουσι πελάγιοι« ἀντὶ τοῦ, προσορμίζονται, ἀράζουν. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. μόνον κατ᾽ ἐνεστ.

καὶ παρτί. ἐν χρήσει. ὁ τύπος ἀνισχάνω παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 447.

Ἀνίσων, ωνος, ὁ· κρασὶ ἀνακατωμένον μὲ νερόν, ἴση ᾳ νερὸν ἴση ᾳ κρασί. ἀμφ.

Ἀνίσως, Ἐπίῤ. χωρὶς ἰσότητα, ἀνομοίως· παρὰ τὸ, ἄνισος.

Ἀνίσωσις, εως, ἡ· (ἀνισόω) ἐξίσωσις, ἴσασμα, παρομοίωσις.

* Ἀνιύζω (ἰύζω) ποιητ. φωνάζω δυνατά, ὅσον ἠμπορῶ. (υ---)

Ἀνιχθυς, υος, ὁ, ἡ· (ἰχθύς) χωρὶς ἰχθύας. ἤτοι ψάρια. Στρβ.

* Ἀνίχνευσις, εως, ἡ· (ἀνιχνεύω) τὸ νὰ ζητῇ νὰ εὕρῃ τις τίποτε κρυμμένον· τὸ νὰ ζητῇ μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν καθὼς ὁ σκύλος τὸ ἀγρίμι ἀκολουθῶν τὴν μυρωδιάν ἀπὸ τὰ πατήματά του, τὸ κοινότ. ἀπὸ τὰς σύμπλαις του.

Ἀνίχνευτος, ὁ, ἡ· (ἰχνεύω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀνεύρητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὕρῃ τις ποῦ εἶναι κρυμμένος, νὰ τὸν ξετρυπώσῃ ὡς κοινότ. λέγομεν.

Ἀνιχνεύω. Μ. εύσω· (ἀνά, ἰχνεύω) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, ὑπάγω κατόπι εἰς τὰ ἴχνη τινός· καθὼς ὁ σκύλος ζητεῖ τὸ ἀγρίμι. »τὸν δ', εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ.« Ἰλδ. Χ, 192. καὶ Πλούτ. εἰς Καίσ. »διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων.«

Ἀνιχνίαστος, ὁ, ἡ· (ἰχνιάζω) = Ἀνίχνευτος.

Ἀνίψαλος, ου, ὁ, ἡ. Ζήτ. Ἀνίτχαλος.

Ἀνιώδης, εος, ὁ, ἡ· (ἀνία, εἶδος) ὅστις προξενεῖ βάρος, λύπην, λυπηρός, ὀχληρός. Θεόφρ. ἀμφβ.

Ἀνίωτος, ου· ὁ, ἡ· (ἰόω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὅστις δὲν σκουριάζει, δὲν ἐσκούριασεν· ἀσκούριαστος. Ἀριστοφ. »ἀνίωτος σίδηρος.« (υ--υ)

Ἀννεῖται· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀναινεῖται, παρὰ τὸ ἀναρέομαι. Ὀδυσ. Η, 192. ». . . οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται.«

Ἀννεμεῖν. Δωρικ. ἀντὶ, Ἀναγνῶναι. Πτόχ.

* Ἀννέφελος, ὁ, ἡ· νεφέλη, δι' ἄγνοιαν τοῦ Ὁμηρ. μέτρου γεννηθεῖσα παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἐποπ., γραφὴ ἀντὶ ἀνέφελος.

Ἄννητον, τό· ποιητ. ἀντὶ ἄνητον, Νικ. κατά τινας δέ, καὶ τύπος τοῦ παρ' Ἡρδ. ἐν χρήσει· ἄρα Ἰωνικ. κυρίως.

* Ἀννητοειδής· (εἶδος) ὅμοιος μὲ τὸ ἄννησον. Σχλ Νικ. Ἀλξ. 186.

* Ἄννητον, τό· ποιητ. ἀντὶ ἄνητον.

* Ἀννιβίζω (Ἀννίβας) εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀννίβα, κρατῶ μὲ τὸν Ἀννίβ. ὡς τὸ Φιλιππίζω.

* Ἀννῶνα· παρὰ Μαρκ. καὶ Δωρθ. ἐκ τοῦ Λατιν. annona περιττῶς σχηματισθ. εἰς δήλωσιν τοῦ σιτηρεσίου, ἢ δασμὸς ἐτήσιος.

Ἀνξηραίνω, ποιητ. ἀντὶ, Ἀναξηραίνω. Ἰλδ. Φ, 247.

* Ἀνόδευτος, ὁ, ἡ· (ὁδεύω) χωρὶς ὁδὸν, ἢ στράταν· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι στράτα νὰ πηγαίνῃ τις· ἢ ἡ στράτα εἶναι κακή.

Ἀνοδία, ας, ἡ· (ἄνοδος) δύσβατος ὁδὸς, κακή, χαλασμένη στράτα.

Ἄνοδμος, ὁ, ἡ· (ὀδμή) χωρὶς μυρωδίαν, ὅστις δὲν μυρίζει, δὲν εὐωδιάζει, χωρὶς ὀσμήν, ὁποῖος δὲν ἔχει μυρωδίαν τινά.

* Ἀνόδοντος, ὁ, ἡ = ἀνόδους.

Ἄνοδος, ου, ὁ, ἡ· (ὁδὸς καὶ α στερ.) χωρὶς δρόμον, δύσβατος. Ξεν. Ἀναβ. Δ'. 8. »τῇ μὲν γὰρ ἄνοδον, τῇ δὲ εὔοδον εὑρήσομεν τὸ ὄρος.«

Ἄνοδος, ου, ἡ· (ἀνά, ὁδός) ἀνηφόρισμα· ἀνήφορος. Ἐκστρατεία εἰς τὰ ἔνδον χώρας τινος, εἰς τὴν μέσην εἰς τὴν καρδίαν κανενὸς βασιλείου· ἢ καὶ εἰς ὑψηλοτέραν χώραν· ὡς τὸ, Ἀνάβασις. Ἡρδτ. — 2) εἰς τὰ ὀπίσω γύρισμα τοῦ στρατεύματος. Ξενοφ. »ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη.«

Ἀνόδους, οντος, ὁ, ἡ· (ὀδοὺς μετὰ τοῦ στερητ. α) χωρὶς ὀδόντια· ἢ ὅστις ἔχει ὀλίγα ὀδόντια, ἄχαμνα δόντια.

Ἀνοδύρομαι, Μ. οῦμαι· μέσ. ἀποθ. κλαίω μεγαλοφώνως, (ὀδύρομαι) θρηνῶ, χύνω μαῦρα δάκρυα. Ξνφ. (ῡ)

Ἀνόδυρτος, ου· ὁ, ἡ· (ὀδύρομαι, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἄκλαυστος, ἀθρήνητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἔκλαυσαν δὲν ἐθρήνησαν. 2) ὅστις δὲν κλαίει, δὲν θρηνεῖ· ἢ δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐθρήνησε.

Ἄνοζος, ου, ὁ, ἡ· (ὄζος) χωρὶς κλωνάρια.

Ἀνόημα, (νοέω) μωρὸν κάμωμα, ἢ μωρὸς λόγος ἢ μωρὸν φέρσιμον· ἀμφβ.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ, ἡ· (νοέω) ἀνόητος, ἀναίσθητος, ἀσυλλόγιστος· (υ) νήφαλος, χοντροκέφαλος, Ὀδσ.

Ἀνοησία, ας, ἡ· (ἀνόητος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνοησία· τὸ νὰ μὴ νοῇ τις, ἀστοχασία.

Ἀνοηταίνω. Μ. ανῶ, (ἀνόητος) δὲν νοῶ, εἶμαι ἀνόητος, ἀστόχαστος.

* Ἀνοητεύω = ἀνοηταίνω. ἀμφβ.

Ἀνοητία, ας, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνοησία. Μυρ. σλ. 28.

Ἀνόητος, ου, ὁ, ἡ· (νοέω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν στοχάζεται ἢ δὲν ἐστοχάσθη τις· ἀνέλπιστος κατὰ θαυμασίου, ἔννοιαν π. . . »ἔρρεξ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα.« Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 80. τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ, δὲν καταλαμβάνει τις. Σοφ. — ἐνεργ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀνόητος, ὅστις δὲν νοεῖ, δὲν καταλαμβάνει, δὲν στοχάζεται, μωρὸς, χοντρόμυαλος: Παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ καὶ ἀντιθ. τοῦ, σώφρων· ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐξουσιάζῃ τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη του. Ἐπίῤ. ἀνοήτως.

Ἀνόθευτος, ου· ὁ, ἡ· (νοθεύω) μὴ νοθευμένος, γνήσιος, καθαρός.

Ἄνοια, ας, ἡ· (ἄνους) τὸ νὰ μὴ νοῇ τις· μωρία, ἀκαταληψία, ἀνοητία. Ξεν. Π. Α'. ς'. παρ' Ἡρδτ. δὲ καὶ ἀνοίη. Brunn. ἐν Σοφ. Τρχ. 350. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 494. παράβλ. ἄγνοια.

Ἄνοιγμα, τος, τό· (ἀνοίγνυμι) ἄνοιγμα, τρύπα, τὸ μεταξὺ κενὸν, σχισμάδα, θύρα. »Ἄνοιγμα δύο δακτύλων« τὸ μεταξὺ δύο ἀνοικτῶν δακτύλων διάστημα.

Ἀνοίγνυμι καὶ Ἀνοίγω. Ἐπικ. ἀναοίγνυμι. Μλ. -οίξω· οἱ αὐξάνοντες χρόνοι πάσχουσι πρὸς τῇ χρονικῇ καὶ συλλαβικὴν αὐξ. Παρτ. ἀνέῳγον. Ἀόρ. α'. ἀνέῳξα. Ἀπρμφ. ἀνοῖξαι. Πρκμ. α'. ἀνέῳχα. Πρκμ. β'. ἀνέῳγα. Ὁ δ' ἀόρ. ἤνοιξα καὶ παθτ. ἠνοίγην, παρὰ τοῖς μεταγενστ. (οἴγνυμι, οἴγω. ἀνμλ.) ἀνοίγω· ἐπὶ θυρῶν, πυλῶν, κιβωτῶν, κιστῶν, σκευοθηκῶν (θύρας, τὸ ἰταλ. κόφτες, κάσες, τὸ τουρκ. σεντούκια· τὸ ἰταλ. αρμάρια ἢ τουρκ. δουλάπια) καὶ ἐν γένει ἐπὶ παντων ὅσα κλείονται.» κληῖδα ἀνοίγεσκον« Ἰλδ. Ω. 455. »ἀπὸ χηλοῦ πῶμα ἀνέῳγε.« Π, 221. καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλάκις. — β') τρπκ. σχίζω, ξεδιπλώνω, ἁπλόνω, ξετσεπάζω. — γ') ἐπὶ ναυτίλων· εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος· »ὡς ἔμελλεν ἤνοιγον ὑπὸ θάλατταν. Ξνφ. Ἑλλ. 1, 1, 2. 5, 13. 6, 21. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. φαίνεται, ὅτι ἡ αὐξ. γίνεται χρονικ. μόνον· ἤνοιγον καὶ τ. λ. Παθητ. ἀνοίγομαι, εἶμαι, εὑρίσκομαι ἀνοικτός. Lobeck. ἐν Φρυν. σλ. 157. Ὁ β'. Παρκ. ἀνέῳγα, ἔχει ἀεὶ τοῦ ἀμετβ. ἐνεργ. τὴν σημασ. εὕρηται δὲ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. οἱ γὰρ παλαιοὶ ἐχρῶντο ἀντ' αὐτοῦ τῷ παθτ. Παρκμ. ἀνέῳγμαι. Περὶ τοῦ ἤνοιξα καὶ ἠνοίγην δὲ, ἰδὲ Ἀνεκδ. Bek. Her. 1, σλ. 399.

* Ἀνοίγω. Μ. ἀνοίξω· ἰδὲ ἀνοίγνυμι.

Ἀνοιδαίνω. Μ. ήσω· (οἰδαίνω) φουσκόνω τι. — 2) ἀμετβ. φουσκόνω, πρίσκομαι, αὐξάνω, μεγαλόνω, καὶ Μεταφορ. ἐπὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων, φουσκόνω ἀπὸ θυμόν, ἀπὸ γέλοια, κ.τ.τ.

* Ἀνοιδαίνω. Ἐπικ. ἀντὶ ἀνοιδέω.

* Ἀνοιδέω. Μλ. -ήσω· (οἰδέω) = τῷ ἀνοιδαίνω· φουσκόνω τίποτε. 2) ἀμτβ. φουσκόνω. π. χ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, φουσκόνω ἀπὸ θυμὸν, ἀπὸ γέλοια, ὑπερηφάνειαν καὶ τ. τ. »τοῦ νῦν τὸ δ' ἐξεπίστατο, ὡς ἐν τοῖσι ὠσὶ τῶν ἀνθρώπων οἰκέει ὁ θυμός· ὃς χρηστὰ μὲν ἀκούσας, τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα· ὑπεναντία δὲ τουτέοισι ἀκούσας, ἀνοιδέει.« Ἡρδτ. 7, 39. πρίσκομαι, χοντραίνω· αὐταύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ἀνοίδησις, εως· φούσκωμα, πρίξιμον.

Ἀνοιδίσκω, = ἀνοιδέω. μετβ.

* Ἀνοίζεια, ίων· τά = Ἐγκαίνια. Ἐκκλ.

Ἀνοίκειος, εία, ον· καὶ, Ἀνοίκειος, ὁ, ἡ· (οἰκεῖος) ὅστις δὲν εἶναι οἰκεῖος, οἰκειακός, σπιτιακός, συμπατριώτης, συγγενής, καὶ ἐμπιστευμένος. 2) ἀνάρμοστος, ἄχρηστος, ἀταίριαστος. Πλούτ. ἀγαθ. τινὶ καὶ πρός τι· ἀφ' οὗ

Ἀνοικειότης, τος, ἡ· ἔλλειψις οἰκειότητος, συγγενείας, φιλίας, ἐμπιστοσύνης. 2) τὸ νὰ μὴ ταιριάζῃ, ἁρμόζῃ τι.

Ἀνοικής, ὁ, ἡ· (εἰκός) ὁ μὴ πιθανός. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμ.

Ἀνοίκητος, ὁ, ἡ· (οἰκέω) ἀκατοίκητος, ἀνάρμοστος, ἢ ἄχρηστος εἰς κατοίκησιν.

Ἀνοικίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ· (οἰκίζω) ξαναχτίζω· ἀνοικ. πόλιν: ἐπὶ λαῶν, ἢ ἀνθρώπων ἰδιαιτέρ. στέλλω νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον. Παυσαν. »Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μαμμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα.« Ἀλλὰ καὶ τοὺς φέρω πάλιν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν πατρίδα των. Στράβ. ΙΓ. »τοὺς περιγενομένους ἀνθρώπους ἐκεῖσε ἀνοικίσαι.« Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀλλάζω τὴν κατοικίαν μου. Συνέσ. »Ἀνῴκισμαι εἰς νότον ἄνεμον.« Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ φεύγω ἀπὸ τὸν τόπον μου ἢ πατρίδα μου: ἐρημόνω τόπον τινὰ ἀπὸ ἀνθρώπους, τὸν ἀδειάζω, χαλνῶ, ἀφανίζω. Ἀρστλ. Ῥητ. Β'. Παθτ. καὶ Μέσ. ἀνοικισθῆναι καὶ ἀνοικίσασθαι, ἀλλάζω τόπον, τουτέστι πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ἄλλην πόλιν, ἢ χωρίον. Φιλόστ. Ἀπολ. ζ'. — 2) κτίζω πόλιν, ἢ κατοικίζω εἰς ὑψηλότερον μέρος, τουτέστι μακρυὰ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, βαθυὰ εἰς τὴν ξηράν. Θεύ.

Ἀνοίκισις, εως, ἡ· τὸ νὰ στείλῃ τις ἀνθρώπους νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τὴν κατοικίαν του· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τόπον πηγαίνοντας νὰ κατοικήσῃ βαθύτερα εἰς τὴν ξηράν, δηλ. μακρυὰ ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἀνοικισμός, οῦ, ὁ· = ἀνοίκισις. 2) ξαναχτίσιμον πόλεως. Ἡρόδ Β'. »ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα πλεῖστα εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων.«

Ἀνοικοδομέω, ῶ. Μ. ήσω· (οἰκοδομέω) ξαναχτίζω τίποτε. Ἡρδτ. 2) χτίζω, φράζω τίποτε μὲ τοῖχον. Ἀρστφ. Ὀρ. 100. »τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν, καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν.« καὶ Osann. ἐν Αυκουρ. 32. σλ. 137.

* Ἀνοικοδόμητος, ὁ, ἡ. (οἰκοδομέω, μετὰ τοῦ στρτ. α) ἄχτιστος.

Ἀνοικονόμητος, ου· ὁ, ἡ· (οἰκονομέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄβολτος εἰς καλὴν τάξιν καὶ κατάστασιν· παρ' Ἀθην. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, δὲν κυβερνεῖ καλῶς τὰ πράγματά του, κακοξοδευτής.

Ἄνοικος, ου, ὁ, ἡ· (οἶκος) ἀσπίτωτος, ἀνοικοκύρευτος, χωρὶς σπίτι. Ἡρόδοτ.

Ἀνοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ· (οἰκτίρμων) ἄσπλαγχνος, σκληρός. Σφρ.

*Ἀνοίκτιστος (οἰκτίζω) τὸν ὁποῖον δὲν εὐσπλαγχνίζεται κανείς.

Ἀνοικτός, ή, όν (ἀνοίγνυμι) ἀνοιγμένος, ἀνοικτός· διὰ ἄνοιγμα, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ ἀνοιχθῇ, ἤτοι νὰ τὸν ἀνοίξῃ τις· παρ' Εὐριπ. Ἰων. 1387. »Ἀνοικτέον.«

Ἄνοικτος, ον· ὁ, ἡ· (οἶκτος) ὅστις δὲν ἔχει οἶκτον, ἄσπλαγχνος, σκληρός. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. ἀνοίκτιστος.

Ἀνοίκτως, καὶ Ἀνοικτεί, καὶ -οικτί, Ἐπίρ. ἀσπλάγχνως, σκληρῶς.

Ἀνοικτρός, ον, ὁ, ἡ· (οἰκτρός) ὅστις δὲν εὑρίσκει εὐσπλαγχνίαν εἰς κανένα, δὲν τὸν φοσπλαγχνίζεται κανείς· ὅστις εἶναι ἀνάξιος εὐσπλαγχνίας, ὁ τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει τινὰς νὰ σπλαγχνισθῇ.

Ἀνοιμώζω. Μλ. [illegible] (οἰμώζω, ἀνὰ) κλαίω μὲ μεγάλους [illegible]. Α[illegible].

Ἀνοιμωκτεί. Ἐπίῤ. = τῷ ἑξῆς.

*Ἀνοιμωκτί. Ἐπίῤ. (οἰμώζω, μετὰ τοῦ στερ. α) χωρὶς παράπονα, χωρὶς στεναγμόν· ἀπαραπόνετα, ἀστέναχτα· »ὦ δεινὰ ῥήματα ἀνοιμωκτὶ χανεῖν« Σοφ. Αἰ. 1227. (υ – – υ)

Ἀνοίμωκτος, ον, ὁ, ἡ· (οἰμώζω· μετὰ τοῦ στερ. α) ἄκλαυστος, ἀθρήνητος, ἀναστέναχτος. Αἰσχύλ.

Ἄνοιξις, εως, ἡ· = Ἄνοιγμα.

Ἄνοισις, εως, ἡ· (ἀναφέρω, ἀνοίσω) ἀνακόμισις, ὀπίσω [illegible].

Ἀνοιστέος, [illegible] — καὶ νὰ φέρεται, ἢ νὰ φέρῃ [illegible].

Ἀνοιστος. Ἴδε. ἐν τῷ Ἀνοιστος.

Ἀνοιστικός, ή, όν (ἀναφέρω) [illegible] ἐπίτω· τὸν ὁποῖον [illegible] εἰς τὸν κριτήν, ἢ εἰς τὴν [illegible] νὰ κάμῃ περὶ αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν· τὸ ὁποῖον [illegible], ἢ ἐγκαλεῖται εἰς τὸ κριτήριον· ἢ τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐδόθη εἰς τὸ κριτήριον. Valck ἐν Ἡρδτ. 1, 157. 6, 66. ἀναφέρεται εἴς τινα. Ἡρόδ. ς΄. 66. »ἀνοιστοῦ γενομένου εἰς τὴν Πυθίην.«

Ἀνοιστρέω, ῶ· (οἶστρος) ἐρεθίζω, [illegible] τινα εἰς [illegible], ἐξαιρ. εἰς Βακχικὴν μανίαν. Εὐριπ. Βάκχ. 977.

*Ἀνοίσω. Μλ. τοῦ ἀναφέρω. Ἡρδ.

*Ἀνοιστο· ἀόρ. παθ. ἐνεστ. τοῦ ἀνα[illegible]. Ἠλ.

Ἀνοχωχή, ῆς, ἡ· ἄτερος γραφὴ ἤ τρόπος ἀντὶ τοῦ Ἀνακωχή· ὅπερ ἴδε

Ἀνολβία, ας, ἡ· ἔλλειψις εὐτυχίας· δυστυχία, ταλαιπωρία. Ἡσιόδ. Ἔρ. 317. (υ – υ –)

Ἄνολβος, ὁ, ἡ· = τῷ ἑξῆς. Ἡρδτ. χωρὶς τύχην καὶ εὐτυχίαν, πτωχός, ἄθλιος, δυστυχής. Ἡρδτ. 2) ἄφρων, μωρός· καθ' ὅσον ἡ φρόνησις ἐστὶ τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν. Σοφοκλ. Αἰ. 1156.

*Ἄνολβος, ὁ, ἡ· (ὄλβος).

Ἀνόλεθρος, ον· ὁ, ἡ· (ὄλεθρος) ἀξολόθρευτος, ἀφάνιστος, ἀφθάρτος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξωλόθρευσαν, δὲν ἀφάνισαν, δὲν ἐπείραξαν, δὲν ἔβλαψαν· ὅστις γλύτωσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Ἰλ. Ν. 761. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν χαλνᾷ, δὲν ἀφανίζει, δὲν προξενεῖ φθοράν· ἴδε ἀνώλεθρος· ὅπερ Ἀττικώτερον· χωρὶς ὄλεθρον, ὁποῖος δὲν ἐφονεύθη. Ἰλ. Ν. 761.

Ἀνολκή, ῆς, ἡ· σύρσιμον, τράβιγμα ὑψηλά, ἀπάνω· ἐξαιρ. τῶν καραβιῶν ἐπάνω 'ς τὴν ξηράν. Θουκ. »πρὸς λίθων ἀνολκήν.«

Ἀνολκητόν, οῦ, ὁ· καθ' Ἡσύχ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον τραβοῦν τι ἀπάνω.

Ἀνολολύζω. Μ. ξω· (ὀλολύζω) φωνάζω ἐλελεῦ· κλαίω μεγαλοφώνως· φωνάζω δυνατά· ὅσον ἀπὸ φόβον, ὅσον καὶ ἀπὸ χαράν. Σιμ. 76. 2) ἐνεργ. κλαίω, θρηνῶ, κακοτυχίζω τινὰ μὲ μεγάλην φωνήν. »στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν.« Σοφ. Ἠλ. 750.

Ἀνολοφύρομαι. Μ. οῦμαι· μόν. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι) = ἀνοδύρομαι· κλαίω μεγαλοφώνως. Ξεν. Παιδ. Ζ. 3. »ἢ δὲ πρόσθε ἀνολοφύρατο.« (ῡ)

Ἀνολύζω. Μ. ύσω· ἀρχαῖον ἀχρηστον καὶ Ἀνολολύζω Κοιντ. Σμυρν. ΙΔ΄. 282. »οἰκτρὸν ἀνολύζοντες.«

*Ἀνολυμπιάς· άδος, ἡ· ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Ὀλυμπιάδων μὴ ἀναγραφεῖσα Ὀλυμπιάς. Παυσ. 6, 22, 2.

*Ἄνομαι (– υ –) ἴδε τὸ ῥῆμα ἄνω.

Ἀνομβρέω, ῶ· τὸ ὀμβρέω κατ' ἐπίτασιν· κάμνω νὰ γίνῃ μεγάλη βροχή· ἢ νὰ βρέχῃ. Φλ. ἀφ' οὗ.

Ἀνομβρήεις, εσσα, εν· δυνατὰ ἢ πολλάκις βρεγμένος ἀπὸ δυνατὴν ἢ πολλὴν βροχήν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 288.

Ἀνομβρία, ας, ἡ· ἔλλειψις βροχῆς· τὸ νὰ μὴ βρέχῃ· τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν στέγνη· ἐκ τοῦ

Ἄνομβρος, ον, ὁ, ἡ· (ὄμβρος μετὰ τοῦ στερ. α) ἄβροχος, χωρὶς βροχήν. Ἡρδτ.

Ἀνομέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἄνομος) εἶμαι ἄνομος, φέρομαι, καὶ πολιτεύομαι χωρὶς νόμους, ἢ ἐναντίον τῶν νόμων· ἀφ' οὗ

Ἀνόμημα, τος, τό· ἀνόμημα παράνομον. Διόδ. Σικ.

Ἀνομία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ ἢ νὰ μὴ φυλάττῃ τις τοὺς νόμους· καταφρόνησις τῶν νόμων, τὸ νὰ μὴ πείθεται εἰς τοὺς νόμους, νὰ πράττῃ τὰ ἐναντία αὐτῶν· παρανομία, ἀδικία.

Ἀνομιλέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, Ὁμιλέω. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ΄. 64. ἐσφαλμ. ἀνέγν.

Ἀνομίλητος, ὁ, ἡ· (ὁμιλέω) μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ συναναστρέφηταί τις. 2) ἐνεργ. ἀσυνάστροφος· ὅστις δὲν συναναστρέφηται, δὲν ἔχει συναναστροφὴν μὲ κανένα· μετὰ γενικ. ἀνομ. παιδείας· ἀγνώριμος μὲ τὴν παιδείαν, μὴ γνωρίζων παιδείαν, τοῦτ' ἔστιν ἀπαίδευτος, ἀμαθής, ἀπολίτευτος. Πλάτ. καὶ ἀνομίλητος ἰδιώτης. Λουκιαν. ἀπολίτευτος, χωριάτης (ῐ).

Ἀνόρμενος, ὁ, ἡ· ψευδὴς ἀναγν. ἀντὶ ἄνορμος. Boekh, ἐν Πλάτ. Μιν. σλ. 52.

Ἀνόμιχλος, ὁ, ἡ· (ὀμίχλη) χωρὶς ὀμίχλην, ἢ κατιχνιάν· χωρὶς σύννεφα.

Ἀνόμματος, ὁ, ἡ· (ὄμμα) χωρὶς ὀμμάτια, τυφλός. Σοφοκλ.

*Ἀνομογενής, ὁ, ἡ· (ὁμογενής) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ ὅμοιον γένος.

Ἀνομοειδής, ὁ, ἡ· (ὁμοειδής) ὅστις δὲν εἶναι ἀπὸ ὅμοιον εἶδος.

Ἀνομόζηλος, ὁ, ἡ· (ὁμόζηλος) ὅστις ἀγαπᾷ ἄλλο τι· π. χ. μίαν τινὰ τέχνην, καὶ τὴν μεταχειρίζεται. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀνομοθέτητος, ὁ, ἡ· (νομοθετέω) ἄτακτος· χωρὶς νόμους καὶ τάξιν, κακοδιατεταγμένος. Πλάτ. Νμ. 8. σλ. 846. C.

Ἀνομοιογενής, ὁ, ἡ· (ἀνόμοιος, γένος) ὅστις εἶναι ἀπὸ διάφορον γένος, ἢ εἶδος, παρὰ Γραμματ. Ἀλλὰ καὶ Ἐκκ. παρὰ Δμ. Αρτ. 10, 37. Ἐπίῤ. ἀνομοιογενῶς.

Ἀνομοιόπτωτος, ὁ, ἡ· (ὁμοιόπτωτος) τοῦ ὁποίου αἱ πτώσεις κλίνονται καὶ λήγουσιν ἀνομοίως ἀλλήλαις. Γραμματ.

Ἀνόμοιος, ὁ, ἡ· ὅτε δὲ καὶ ἀνομοία, ἡ· (ὅμοιος τὸ θηλ. ὁμοία) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐπίῤ. ἀνομοίως.

Ἀνομοιόστροφος, ὁ, ἡ· (στροφή) ὅστις συνίσταται ἐκ διαφόρων στροφῶν. Γραμματ.

Ἀνομοιότης, τος, ἡ· (ἀνόμοιος) ἀνομοιότητα.

Ἀνομοιόχρονος, ὁ, ἡ· (χρόνος) ἀνόμοιος κατὰ τὸν χρόνον, κατὰ τὸ μέτρον τοῦ χρόνου, ἢ κατὰ τὴν μακρότητα τῶν συλλαβῶν. Γραμματ.

Ἀνομοιόω, ῶ. Μ. ώσω· (ἀνόμοιος) κάμνω τι ἀνόμοιον. Πλάτ. Παθητ. εἶμαι ἀνόμοιος, διαφορετικός, ὡς πρὸς ἄλλον.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κάμῃ τις τι ἀνόμοιον· ἀνομοιότητα. Πλάτ.

Ἀνομολογέομαι. Μλ. -ήσομαι (ὁμολογέω) εἶμαι καθ' ὅλα σύμφωνος, συνωμονημένος, τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους· μετὰ αἰτ. — β) πληρόνω ἄσπρα διὰ διαγραφῆς· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπ. συνηθέστ. Ἰταλ. μὲ ἄβιζο, ἢ μὲ ἀσσιγνατιόνην· Boekh. Insc. 1 σλ. 222. — 2) παθτ. δὲ τὸ ἀνάπαλιν· δὲν εἶμαι σύμφωνος, ἡ γνώμη μου εἶναι διαφορετική· τινὶ ἢ πρός τι· τοῦτο δὲ μόνον κατὰ μετοχ. ἐν χρήσει, ἀνομολογούμενος. Heind. ἐν Πλατ. Γοργ. σλ. 495, Α. »Ἵνα δήπου μὴ ἀνομολογούμενος ᾖ ὁ λόγος.« Καί, ἀνομολογηθῆναι τὰ εἰρημένα « παρ' Ἀριστοτ. Ἀναλ. Α΄. 34. »Ἀνομολογούμενον τοῖς προειρημένοις« καὶ παρὰ Θεοφράστ. »Ἀνομολογουμένην πρὸς τὴν τοῖς προειρημένοις.« τὸ ἄρκτικὸν α ὅμως μὴ θεωρείσθω ὡς στερητικόν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν τῷ ἀναπράσσομαι καὶ ἀνεύχομαι· παράβλ. Stallb. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλδ. 495. Α. Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀνομολογέω, παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων συγγραφ. χρήσιμος· ἀφ' οὗ

*Ἀνομολόγημα, τος, τό· συμφωνία δύω ἢ πλειόνων πρὸς ἀλλήλους. 2) διαγραφὴ περὶ καταβολῆς χρημάτων, τὸ ἰταλ. ἄβιζο διὰ πληρωμήν. 3) πληρωμὴ μὲ ἄβιζο ἢ ἀσσιγνατσιόνην.

Ἀνομολογία, ας, ἡ· [illegible] σύμφωνος γνώμη. 2) ἀντιλογία, ἐναντιολογία, διαφωνία ἐμβαλλόμενον· Μὲ ἀνομολογέομαι Στράβ. Α΄. 69.

Ἄνομος, ὁ, ἡ· (νόμος) χωρὶς νόμον, ἐναντίος τῶν νόμων, παράνομος. Ἡρδτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πράξεων: Παρ' Καλ.: ἐναντίον τῶν θείων νόμων πολιτευόμενος· παντελῶς ἀνήκοος τῶν θείων νόμων· τῷ νόμῳ μὴ ὑποκείμενος, ἀνυπότακτος· Βατλ. Ἐπίῤ. ἀνόμως· »ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται« Παῦλ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαφροτέραν ὑποστήσονται τὴν τιμωρίαν, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἔλεγχον τὸν ἐκ τοῦ νόμου ἀπειλήν τε καὶ διόρθωσιν· Χρσ. »ὅτε γὰρ ἀνόμως, χωρὶς τῆς τοῦ νόμου κατακρίσεως ἐστὶ« Θεοφ.

Ἀνόνητος, ὁ, ἡ· (ὀνίνημι) ὅστις δὲν ὠφελεῖ ἢ δὲν βοηθεῖ καθόλου· ἀνωφελής· οὐτιδανός. Σοφοκ. Αἰ. 758. »κεῖνα γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις ἔφασχ' ὁ μάντις . .« 2) μετὰ γενικ. ὅστις δὲν ὠφελεῖται, παραβλέπει, ἀμελεῖ νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὠφέλειαν ἀπὸ κανὲν πρᾶγμα. Δμσθ. Παραπρσ. σλ. 442. »ὥστε ἀνόνητον ἐκεῖνον ἁπάντων εἶναι.«

Ἀνονόμαστος, ὁ, ἡ· (ὀνομάζω) ἀνώμαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ὀνομάζει κανείς, δηλ. ὁ ὁποῖος δὲν ἔγινεν ὀνομαστός, περίφημος· δὲν ἔχει, δὲν ἀπόκτησε μεγάλον ὄνομα, εἶναι ἀγνώριστος.

*Ἄνομος, ὁ, ἡ (νόμος) ὅστις δὲν ἔχει μουσικῆς νόμον, τὸ κοινότερον παρ' ἡμῖν, χωρὶς ἦχον, σκοπόν, τὸ Ἰταλ. ἄριαν, τουρκ. χαβᾶν.

Ἄνοος· καὶ συναιρ. Ἄνους, ὁ, ἡ· (νοῦς) χωρὶς νοῦν, ἀνόητος, ἀναίσθητος· Ἰλ. Φ. 441. »ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις.«

Ἀνόπαια· Ὀδ. Α. 320. »ὄρνις ὡς ἀνόπαια διέπτατο«· ὅπερ διαφόρως, τοῦτ' ἔστι καὶ ἀνοπαῖα καὶ Ἀν' ὀπαῖα, καὶ Πανόπαια γράφεται καὶ ἑρμηνεύεται· ἔστι δέ, κατ' Ἡρδ. παρ' Εὐστθ., πιθανῶς ἐπιρρηματικόν, παρὰ τὸ ὄψομαι, ὀπτάνω· ὅθεν »ἀοράτως διέπτατο ὥσπερ ὄρνις«· ἢ παρὰ τὸ ἄνω = ἀναφερές ὅθεν »διέπτατο εἰς τὰ ἄνω«, ὥσπερ καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς περὶ τοῦ Πυρὸς εἶπεν »Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον«· ἄλλοι δ' αὖ »διέπτατο ἀν' ὀπαῖα, τοῦτ' ἔστιν ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀροφῆς, ἤτοι διὰ τῆς καπνοδόχης: καὶ ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν ἀνόπαια ἢ πανόπαια κατ'

Ἀρττρχ. καὶ ἐννοοῦσιν ὠκυπετῶν ἀετῶν τι εἶδος, ἢ χελιδόνα· διὰ τὸ ἐν Ὀδσ. Χ, 239, 240. «αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον ἕζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλη ἄντην».

* Ἀνοπαῖον· τό· ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀνώπαιον.

Ἀνόπιν· Ἐπίρ. κατόπιν, εἰς τὰ ὀπίσθεν, ἀπ' ὀπίσω· ἰδὲ Κατόπιν.

Ἄνοπλος, ὁ, ἡ· (ὅπλον) χωρὶς ὅπλα, ἀναρμάτωτος, ξαρμάτωτος· ἔτι δὲ καὶ χωρὶς βαρυὰ ἄρματα, χωρὶς ἀσπίδα· Ἡρδτ. 9, 62. «λήματι μέν νυν καὶ ῥώμῃ οὐκ ἥσσονες ἦσαν οἱ Πέρσαι, ἄνοπλοι δ' ἐόντες, καὶ πρὸς ἀνεπιστήμονες ἦσαν, καὶ οὐκ ὅμοιοι τοῖσι ἐναντίοισί σοφίην»· Ἐπίρ. ἀνόπλως.

Ἄνοπτος, ου· ὁ, ἡ· (ὁράω, ὄψομαι) ὅστις δὲν φαίνεται, ἀόρατος, ἀφανής.

Ἀνόρατος, ὁ, ἡ· (ὁράω) Ἄνοπτος· Πλάτ.

Ἀνοργάζω· καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, ἀνακινῶ· παρ' Ἱπποκ. «ὅταν ἀνοργισμένον ᾖ τὸ σῶμα πρὸς τὴν φαρμακοποσίην»· τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ Ἀναμεμαλαγμένον, ἀλλ' ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἔπρεπε νὰ λέγῃ, Ἀνοργασμένον.

Ἀνόργανος, ου· ὁ, ἡ· (ὄργανον) χωρὶς ὄργανα, ἐργαλεῖα· Πλούτ. εἰς Περικλ. 16. «Ἀνόργανος βίος».

* Ἀνοργάνωτος, ὁ, ἡ· (ὀργανόω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὠργανισμένος· ἀνοργάνιστος· ἄνευ παραδείγμ.

Ἀνοργία, ας, ἡ· (ὄργια) = ἀμυησία, εἰς τὰ ὄργια· 2) χωρὶς ὄργια· τοῦτ' ἔστιν· εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἑορτάζονται ὄργια· Ἀριστοφ.

Ἀνοργίζω· = Ἀνοργάζω.

Ἄνοργος, ὁ, ἡ· (ὀργή) χωρὶς ὀργήν, ὅστις δὲν θυμώνει· ἀφ' οὗ ὁ κοινὸς τύπος, ἀνόργητος, ὁ· ἡ· Μοιρ. σλ. 12.

Ἀνορέα, ας, ἡ· χρησιμώτερον κατὰ τὸν Ἰων. τύπον Ἠνορέη· ἀνδρία, γενναιότης· θάρρος· εὐτολμία (– ∪ ∪ –).

Ἀνορεκτέω, ῶ· Μ. ήσω· εἶμαι ἀνόρεκτος· δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω τι· παρὰ τό

Ἀνόρεκτος, ὁ, ἡ· (ὀρέγομαι) ὅστις δὲν ἔχει ὄρεξιν εἰς τίποτε, ἐξαιρ. φαγητοῦ· Ἐπίρ. ἀνορέκτως· Γαλν. Πλούτ. Συμπ.

Ἀνορεξία, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ὄρεξιν, ἔλλειψις ὀρέξεως εἰς τὸ νὰ φάγῃ τι· Διοσκορ.

Ἀνόρεος, ρία, ρεον· (ἀνήρ) ἰσχυρός, δυνατός, θαρρετός, ὡς τό, ἀνδρεῖος· ποιητ. (– ∪ ∪ ∪) Σοφοκλ. «κἀνόρεος πόλεμος».

Ἀνορθιάζω, Μ. άσω· (ὀρθιάζω) φωνάζω, κράζω δυνατά· Ἀνδροκίδ. «καὶ γὰρ οἱ λόγοι τῶν κατηγόρων ταῦτα δεινὰ καὶ φρικώδη ἀνορθίαζονται».

Ἀνορθόω, ῶ· Μ. ώσω· (ὀρθόω) στήνω ἢ βάνω ἢ κάμνω νὰ σταθῇ τίποτε ὀρθόν, ἰσιαπάνω· ὀρθώνω· ξανορθώνω, ξανοικοδομῶ, ξαναχτίζω· Ἡρδτ. 8, 140. «. . ἣν δὴ βούλωνταί γε ἐμοὶ ὁμολογέειν, ἀνορθῶσαι, ὅσα ἐγὼ ἐνέπρησα»· ἰσιάζω στραβόν τίποτε· Τροπ. διορθώνω, ἐπανορθώνω, ἀποκαθιστάνω, κάμνω πάλιν εὐτυχῆ τινα: πολλάκις δὲ τῇ αὐξήσει· ἠνώρθουν· καὶ τ. τ.

* Ἄνορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος) ἀνόρκιστος· ὅστις δὲν ἔκαμεν ἢ δὲν ἔβαλε τὸν ὅρκον του· δὲν ὡρκίσθηκε.

Ἀνορμάω, ῶ· Μ. ήσω· (ὁρμάω) ξανορμῶ, πηδῶ, σηκώνομαι μὲ ὁρμήν, τὸ κοινότ. κατάχνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου: χτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, ὡς κάμνουν πολλοὶ θυμωμένοι.

Ἀνορμίζω, Μ. ίσω· (ὁρμίζω) εὐγαίνω μὲ τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος· σηκώνω τὸ σίδηρον, κάμνω πανιά· Δίων Κάσ.

Ἄνορμος, ὁ, ἡ· (ὅρμος) χωρὶς ὅρμον, ἤτοι ἀγκυρότοπον· χωρὶς εὐρύχωρον τόπον διὰ ἄραγμα· χωρὶς λιμένα, ἤτοι κοινότ. λιμνιόνα, τὸ Ἰταλ. πόρτο.

Ἀνόρνυμι· Μλ. ἀνόρσω· (ὄρνυμι, ἀμλ.) διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω.

Ἀνορούω, Μ. ούσω· (ὀρούω) πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἀνορ. ἐκ θρόνων, ἐξ ὕπνου· πετάχνομαι καὶ σηκώνομαι ἀπὸ τὸ σκαμνί, ἀπὸ τὸν ὕπνον· πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπηδῶ· ποιητ. Ὀδ. Χ. «ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα»· καὶ Ξεν. «ἐπ' ὄχθους ἀνορούσαντα». Ἀλλὰ καὶ «ἠέλιος ἀνόρουσεν εἰς οὐρανὸν» ἀντὶ τοῦ, ἀνέτειλεν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἀνέβηκε ψηλὰ ὁ ἥλιος· Ὀδσ. Γ. 1.

Ἀνόροφος, ὁ, ἡ· (ὄροφος) χωρὶς ὄροφον ἤτοι σκεπαστήν· Εὐριπ. Βακχ. 38.

Ἀνορροπύγιος, ὁ, ἡ· (ὀρροπύγιον) χωρὶς οὐράν, κολοβός· Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ'. «ἀνορροπύγιος πτῆσις»· λέγεται ἐπὶ ἐντόμων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσιν οὐρὰν ὡς τὰ πτηνά· (ῡ).

Ἀνορταλίζω, Μ. ίσω· (ὀρταλίζω) κυρίως ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ἤτοι πετεινῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅταν νικήσουν ἄλλον πετεινόν, χτυποῦσι τὰ πλατάρια καὶ καμαρόνουν· ὡς τό, πτερύσσομαι· ὅθεν μεταφορ. καμαρόνω, τζουτζουρένομαι· «. . τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις, ἀνωρτάλιζες κἀκορύστειας»· Ἀριστοφ. Ἱπ. 1334.

Ἀνορύομαι· (ὠρύομαι) φωνάζω μεγαλοφώνως, ὀλολύζω· Μελέαγρ. . . . «. . . δ' οὐκ ὑμέναιος ἀνωρύετο φυλακαῖς» (ῡ).

Ἀνορύσσω, Ἀττ. ἀνορύττω· Μλ. ξω (ὀρύσσω) ξεσκάφτω, ἀνασκάφτω, ξεπαραχώνω· Πλούτ. εἰς Σόλ. «τῶν δ' ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέῤῥιψαν ὑπὲρ τοῦ ὅρους»· καὶ Ἀρττρ. Ὀρν. 606. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κατεδαφίζω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω.

Ἀνορχέομαι· Μ. ήσομαι· (ὀρχέομαι) πηδῶ ἰσιαπάνω, ῥίχνομαι τὸν ἀνήφορον, χορεύω ὁλόγυρα, ἢ γυριστὸν χορόν· Εὐριπ.

Ἄνορχος, ὁ, ἡ· (ὄρχις) χωρὶς ὀρχίδια, ὁ εὐνοῦχος, μουνουχισμένος.

Ἀνόρω· ἀχρηστος Εὐστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται πλεῖονες χρόνοι εἰς τό, ἀνόρνυμι· ἰδὲ ὄρω· Ἀπολλ.

* [ΑΝΟΣ· πολλῶν κυρίων ἐξαιρ. ἀρσν. ὀνομάτων λήγουσα, ἐξαιρέτ. παρὰ τοῖς μεταγενέστ. οἷον· Λουκιανός, Ἰουλιανός, Ἀμμιανός· κλ. τ. τ. Τὸ α ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρ. ἔστιν δὲ καὶ βραχ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· Δραπ. σλ. 16. 17. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 396. 582.]

Ἀνόσητος, ὁ, ἡ· (νοσέω) χωρὶς ἀῤῥωστιῶν, ὅστις δὲν ἀῤῥώστησε δὲν ἀῤῥωστᾷ.

* Ἀνοσία, ἡ· (ἄνοσος) τὸ νὰ μὴν ἀῤῥωστήσῃ τις, ἔλλειψις ἀῤῥωστιᾶς.

Ἀνόσιος, ὁ, ἡ· σπανίως καὶ ἀνοσία, ἡ· (ὅσιος) ὅστις δὲν εἶναι ὅσιος, δὲν εἶναι ἱερός· ὅστις εἶναι ἀκάθαρτος, ἄθεος, ἀσεβής· πολλάκις παρ' Ἡρδτ. ἀνόσιος νέκυς· νεκρὸς εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔκαμαν τὰ συνηθισμένα διὰ τοὺς νεκρούς· ἄρα = ἄταφος· ἀπαράχωτος· Σφκ. Ἀντ. 1071. «ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν»· Ἐπίῤῥ. ἀνοσίως· ἀφ' οὗ

Ἀνοσιότης, τος, ἡ· ἀνιερωσύνη, ἀσέβεια, ἀθεΐα.

Ἀνοσιουργέω, (ἀνοσιουργός) φέρνομαι, πολιτεύομαι, κάμνω ἔργα ἢ καμώματα ἀνόσια, ζῶ ἀσεβῶς· Πλάτ.

Ἀνοσιούργημα, τος, τό· πρᾶξις, ἔργον ἀνόσιον, ἀσεβές.

Ἀνοσιουργία, ας, ἡ· τὸ νὰ ζῇ, πολιτεύεται, φέρεται τις ἀνόσια, ἄθεα, κάμνῃ καμώματα, ἀθεόφοβα, ἀνόσια.

Ἀνοσιουργός, ὁ, ἡ· (ἀνόσιος ΕΡΓΩ) ὅστις ζῇ, πολιτεύεται ἀθεόφοβα, κάμνει ἔργα ἀσεβῆ· ἀσεβής, ἄθεος.

Ἄνοσμος, ὁ, ἡ· (ὀσμή) = Ἄνοδμος.

Ἄνοσος, ὁ, ἡ· (νόσος) ἐπὶ ἐμψύχων· ὑγιής, χωρὶς νόσον· 2) ἐνεργ. ὅστις διώχνει, σηκώνει τὴν ἀῤῥωστιάν· βοηθεῖ, ὠφελεῖ τὴν ὑγείαν· ἐπὶ ἀψύχων· τόπου δηλ. ἀέρος, καιροῦ τοῦ ἔτους καὶ τ. τ. μετὰ γενκ. ὡς τὸ ὑγιεινός· ἄνοσος κακῶν· ὅστις δὲν ἔχει δὲν πάσχει κανὲν κακόν· Ἐπίῤῥ. ἀνόσως.

Ἀνόστεος, ου· ὁ, ἡ· (ὀστέον) χωρὶς κόκκαλα· ὅστις δὲν ἔχει κόκκαλα· Ἡσίοδ. Ἐργ.

Ἀνόστητος, ου· ὁ, ἡ· (νοστέω) ἀγύριστος ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα του· ὅστις δὲν ἐπέστρεψεν, ἢ δὲν ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ξενιτειάν· καὶ Ἐπιγρ. «εἰς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβησε»· τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἐπῆγε εἰς τὸν ἀγύριστον.

* Ἀνόστιμος, ὁ, ἡ (νόστιμος) ὅστις δὲν ἠμπορεῖ, δὲν τῷ εἶναι δυνατόν, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ σπίτι του.

* Ἄνοστος, ὁ, ἡ (νόστος) = τῷ ἀνόστιμος· «καί νυ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους . .» Ὀδσ. Ω, 528. Υπερθτ. ἀνοστότατος· Ἀνθ. Ὀδσ. Δ. 182. «. . ὃς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν»· τὸν ἔστειλε 'ς τὸν ἀγύριστον· – 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐπιστρέψῃ.

* Ἀνόσφιστος· ὁ, ἡ· (νοσφίζω) πᾶν ξένον πρᾶγμα, . . . ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐνοσφίσθη, νὰ τὸ κάμῃ τις ἰδικόν του· δηλ. μὲ ἁρπαγήν, κλεψιὴν καὶ τ. τ. Χρυσστμ.

Ἀνότιστος, ου· ὁ, ἡ· (νοτίζομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ξηρός, στεγνός.

Ἀνοτοτύζω, Μ. ύσω· (ὀτοτύζω) φωνάζω παραπονεμένα· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. μουτσοκλαίω· «τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου; οὐ γὰρ τοιοῦτος, ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν»· ὀτοτοτοτοῖ ποποῖ δᾶ· Ἄπολλον, Ἄπολλον· Αἰσχ. Ἀγμ. 1074.

* Ἀνούατος, ὁ, ἡ· (οὖς) ὅστις δὲν ἔχει αὐτιά· τὸ ἡμέτερον κουτσαφτίτης: ὅστις δὲν ἔχει χερούλι· Θεοκρ.

Ἀνουθέτητος, ου· ὁ, ἡ· (νουθετέω) ὅστις δὲν δέχεται νουθεσίαν, συμβουλήν· τὸ ἡμέτερον· δὲν παίρνει ἀπὸ λόγια· Κλήμ. 35.

Ἄνους· ὁ, ἡ· ουν· τό· κατὰ συναίρ. ἀντὶ Ἄνοος.

Ἀνούσιος, ὁ, ἡ· (οὐσία) χωρὶς οὐσίαν· χαμοτεπίνης.

* Ἄνουσος, ὁ, ἡ (νοῦσος) Ἰωνκ. ἀντὶ ἄνοσος· Ὀδσ. Ξ, 255. Ἡρόδτ. 1, 32.

Ἀνούτατος, ὁ, ἡ· (οὐτάω) ἀπλήγωτος· ἐξαιρ. ὅστις δὲν εἶναι πληγωμένος μὲ σπαθὶ καὶ μὲ κοντάρι· «ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ . .» Ἰλδ. Δ. 540.

Ἀνουτητί· Ἐπίρ. ἀπλήγωτα, χωρὶς πληγήν· «οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη»· Ἰλδ. Χ, 371. (ῑ) παρὰ τό

* Ἀνούτητος, ὁ, ἡ = ἀνούτατος.

* Ἀνοφρυάζομαι (ὀφρυάζω) ψηλόνω τὰ φρύδια· ὡς τό, ἀνασπᾶν τὰς ὀφρῦς· μεταφορ. καμαρόνω, κάμνω τὸν μεγάλον.

Ἀνοχεύομαι, Μ. σομαι· (ἀνοχή) κάμνω ἀνοχὴν ὁρμάτων· Νικήτ. Χρον. 10'. 2.

Ἀνόχευτος, ὁ, ἡ· (ὀχεύω) ἀβάτευτος.

Ἀνοχέω· κόνδυλον τι κρατῶντας το ψηλά· Ὀλυμπιόδ.

Ἀνοχή, ῆς, ἡ· (ἀνέχω) τὸ νὰ κρατῇ ὀπίσω, σταματᾷ, ἐμποδίζῃ τις τίποτε· ἐξαιρ. τὸν πόλεμον· ἀνακωχὴ ὅπλων· τὸ ἰταλ. ἀρμιστίτσιο· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. – 2) (ἀνέχομαι)· τὸ νὰ παραιτῇ, παραβλέπῃ, εἶναι συγκαταβατικός, ὑποφέρῃ τις τίποτε· τὸ Ἰταλκ. τολεράντσα· – 3) = ἀνατολή· ἰδὲ ἀνίσχω.

Ἀνοχλέω, ῶ· (ὀχλέω) = Ἀνοχλίζω· Σέξτ. Ἐμπ.

* Ἀνοχλησία, ἡ· = ἀοχλησία· Δγ. Ἀρτ. 2, 87.

Ἀνοχλητικός, κή, κόν· (ἀνοχλέω) ὅστις σηκόνει ἢ κινεῖ τίποτε εἰς τὰ ἄνω, ὑψηλά· Ἐπίῤῥ. ἀνοχλητικῶς.

Ἀνοχλίζω, Μ. ίσω· (ἀνά, ὀχλίζω) σηκόνω τι ἀπάνω, ἢ ὑψηλά· κινῶ τίποτε πρὸς τὰ ἄνω, ἢ ἀπάνω· μακραίνω ἢ φέρνω τι μακρύτερα, ἢ τὸ κάμνω ν' ἀπομακρύνεται κινῶντάς το· Ἀπολλ. Γ.

Ἄνοχλος, ὁ, ἡ· (ὄχλος μετὰ τοῦ στερ. α) τὸν ὁποῖον δὲν ἐνοχλοῦν, δὲν βαρύνουν πολλοὶ ἄνθρωποι, δηλ. εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πηγαίνουν πολλοὶ ἄνθρωποι· ἐν γένει ἀνενόχλητος· τὸν ὁποῖον δὲν βαρύνει, δὲν πειράζει κανείς· — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐνοχλεῖ, δὲν προξενεῖ βάρος· δὲν εἶναι ἐνοχλητικός, βαρετός.

Ἀνοχμάζω· Μ. άσω· (ὀχμάζω) σηκόνω τι ὑψηλά· κρατῶ, βαστάζω τι ἀπάνω.

Ἄνοχος, ου, ἡ· σφοδρὰ ἔκκρισις τῆς κοιλίας· Θεοφρ. Γ.

Ἀνόχυρος, ὁ, ἡ· (ὀχυρὸς) ὅστις δὲν ἔχει ὀχύρωμα, δὲν εἶναι προβλημένος μὲ προφυλακτικά, ὀχυρωτικὰ μέσα· ψευδ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Ἀγησ. 6, 6. «πάντα καὶ τὰ ἐχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη . . » Διόδ. Σικ.

Ἀνοψία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὄψου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις προσφάγι νὰ τρώγῃ μαζὺ μὲ τὸ κρέας· ἢ νὰ μὴν ἔχῃ ἄλλο φαγὶ παρὰ ἀπὸ κρέας μόνον, ἐξαιρέτως νὰ λείπουν εἰς κάμμίαν φαγητὰ ἀπὸ ψάρια· Ἀθην. καὶ Πλούτ. παρὰ τὸ

Ἄνοψος, ου, ὁ, ἡ· χωρὶς ἄλλο φαγὶ παρὰ κρέας μόνον, χωρὶς προσφάγι, χωρὶς ψάρια μαγειρευμένα· στερημένος ὄψου, φαγητοῦ· ἐκ τοῦ, Ὄψον.

* Ἄν περ = ἤν περ.

* Ἀνρεία, ἡ· ὡς πρωτότ. τοῦ ἀνδρεία, ἀνδρία, παραδεκτὸς τύπος παρὰ Πλάτ. Κρατ. σλ. 414. Ε. τὸ δὲ ἀνρία ἧττον ὀρθόν.

* Ἄνστα· κατ' Ἐπ. συγκ. Προστακτ. ἀντὶ ἀνάστα, τουτέστιν· ἀνάστηθι.

* Ἀνστάς, ἀνστήμεναι, ἀνστήσεις, ἀνστήσων, ἀνστήτην· Ὁμ. κατ' Ἐπ. συγκ. τύποι ἀντὶ ἀναστάς, ἀναστήμεναι, ἀναστήσεις, ἀναστήσων, ἀναστήτην.

* Ἀνστρέψειαν· ἀντὶ ἀναστρέψειαν· Ἰλδ.

* Ἀνσχεθέειν, ἄνσχεο, ἀντὶ ἀνασχεθεῖν, ἀνάσχου· Ὁμ. Ἰλ. Ψ. 587.

Ἀνσχετός, ἀντὶ, Ἀνασχετός· Ὀδυσ. εὕρηται δὲ σκοράδην καὶ προπαροξυτονούμενον· ἄνσχετος.

Ἄντα· Ἐπίῤῥ. (ἄντην· ὡς κρύβδην, κρύβδα) ἐξ ἐναντίας, ἀντικρὺ κατὰ πρόσωπον, ἀντίκρυτα, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Ὁμ. ὅστις συντάσσει αὐτὸ μάλιστα τῷ, μάχεσθαι· νὰ πολεμῇ ἕνας πρὸς ἕνα· τῷ, ἰδεῖν καὶ τῷ ἐοικεῖ· θεοῖς ἄντα ἐῴκει· ὡμοίαζε μὲ τοὺς θεοὺς ἀντιπροσωπευτάς του· τοῦτ' ἔστι παραβαλλόμενος τὸ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· δηλ. τοὺς ὡμοίαζεν ἀπαράλλακτα· Ἰλδ. Ω, 630. ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ ψευδὴς γνώμη ὅτι τὸ ἄντα συντάσσεται καὶ δοτικῇ· ἄντα τιτύσκεσθαι· νὰ μάτιάζῃ ἔμπροσθέν του· Ὀδυσ. — 2) ὡς Πρόθεσις, μετὰ γενικ. ὡς ἡ ἀντί· παῖ ναίουσι πέρην ἁλός, Ἤλιδος ἄντα· Ἰλδ. Β. 626. ἄντα παρειάων ἀντὶ πρὸ τῶν παρειῶν· ἐπὶ πέπλου καλύπτοντος μέρος τοῦ προσώπου· ἄντα σέθεν ἔμπροσθέν σου, παρόντος σου· Ὀδυσ. Δ, 160. αὐταύτως καὶ παραβολῆς σημασίαν ὡς τὸ ἀντάξιος· εἰ πάντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ κίκλομεν εἶναι· Ἰλδ. Φ, 332. — 3) Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων κατ' ἐχθρικὴν σημασ. ἐναντίον· πάντα Διὸς πολεμίζειν· Ἰλδ. Θ, 428. καὶ 424. «Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι αὐταύτως καὶ ἄντα θεῶν, Τρώων καὶ τ. τ. παραβλ. ἐναντία· μετὰ Γενικ. Ἰλ.

Ἀνταγοράζω, Μ. άσω (ἀντί, ἀγοράζω) τί τινος· ἀγοράζω ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως· ἀντὶ ἑνὸς ἀγοράζω ἄλλο.

Ἀνταγορεύω, Μ. εύσω· (ἀγορεύω) ἀντιλέγω, ὁμιλῶ ἐναντία, ἀποκρίνομαι· Πινδ. Πυθ. Δ. 277. 2) ἀντιφάσκω.

* Ἀνταγωνία, η = ἀνταγώνισμα· ἀνταγ. βίου· ὁ ἀγὼν ἐν τῷ κόσμῳ, αἱ ἐναντίαι περιστάσεις, τὰ κακά, αἱ δυστυχίαι τῆς ζωῆς· Ἐπιγρ. παρὰ Welcker Syll. Ἐπιγρ. 79. 6.

Ἀνταγωνίζομαι· Μ. σομαι· Ἀττ. ιοῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ἀγωνίζομαι) ἀγωνίζομαι, μάχομαι, φιλονεικῶ ἐναντίον τινός, ἀντιπολεμῶ· ἐξαιρ. ἐπὶ πολέμου, ἢ ἐπὶ κριτηρίου· ἀφ' οὗ

Ἀνταγώνισμα, τό· ἐναντίωσις, φιλονεικία, μὲ ἄλλον τινά· Κλήμ.

Ἀνταγωνιστής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀνταγωνίζεται, ἀντιφιλονεικεῖ, ἐναντιώνεται εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐναντιώνεται πρὸς αὐτόν· ἀντίζηλος, ἐχθρός.

* Ἀνταγώνιστος, ὁ, ἡ· περὶ τοῦ ὁποίου φιλονεικεῖ, μαλόνει, ἢ πολεμεῖ τις· Ἐπίῤῥ. ἀνταγωνίστως, κατὰ τρόπον ἀνταγωνιστοῦ· Πολύβ. Α. 157. ἀμφ.

Ἀντάδελφος, ου, ὁ· (ἀδελφὸς) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀδελφοῦ, τὸ κοινῶς συνηθὲς παραδελφός· (ε).

Ἀνταδικέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀδικέω) ἀδικῶ καὶ ἐγὼ τὸν ὅς τις μὲ ἀδίκησε· ἐξ ἐναντίας ἀδικῶ· λυπῶ, ὑβρίζω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὕβρισεν, ἐκδικοῦμαι ἀποδίδοντας κακὸν μὲ κακόν.

Ἀντᾴδω· Μ. ᾄσω· καὶ -ᾄσομαι· (ᾄδω) ἀντιψάλλω, ἀντιτραγῳδῶ, ψάλλω ἢ τραγῳδῶ ἀμοιβαίως· ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον ὅπου ψάλλει ἢ τραγῳδεῖ ἄλλος, εὐθὺς ὡς παύσῃ ἐκεῖνος.

Ἀνταείρω· Μ. ρῶ· (ἀείρω) = ἀνταίρω· Μσ. ἀνταείρομαι χεῖράς τινι· σηκόνω χέρι εἰς τινα, τοῦτ' ἔστι νὰ τὸν χτυπήσω, νὰ τὸν πολεμήσω· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ ἀντ. πολεμόν τινι· «τί μαθόντες πόλεμον βασιλεῖ ἀνταειρόμενοι;» Ἡρόδ. 8, 140. 1.

* Ἀντάεις, εσσα, εν· Δωρ. ἀντὶ ἀντήεις.

Ἄνταθλος, ὁ, ἡ· (ἆθλος) Ἀνταγωνιστής· Μελέαγρ.

Ἀνταιδέομαι· Μλ. έσομαι (αἰδέομαι) ἀμοιβαίως αἰδοῦμαι, τιμῶ, σέβομαι τινα· Ξεν. Π. Η. 1Δ.

Ἀνταῖος, αία, ον· (ἄντα) ἀντικρυνός, ὅστις στέκεται ἀντίκρυτα ἢ ἀγνάντια· ὅστις ἀντιστέκεται, ἐναντιώνεται· ἐχθρός· «Ἀνταία πληγή» πληγὴ ἀπ' ἔμπροσθεν, ἤτοι εἰς τὸ στῆθος· ὅτε δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, πληγή· Εὐρ. Φοιν. Σοφ. Ἀντ. δηλ. ἐναντίος, δυσμενής, ἐχθρικός· — 2) τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τις· ὡς τό, προστρόπαιος· παραβλ. καὶ λιτήσιος· ἐξαιρέτως δὲ ἐλέγετο ἡ Ἑκάτη Ἀνταία· Ἡσύχ.

Ἀνταίρω· Μ. ρῶ, (αἴρω) ἐξ ἐναντίας σηκόνω· ἀντισηκόνω· (2 ἀμετβ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιόνομαι· σηκόνω χέρι, ἅρματα, ἐναντίον τινός· ἀνταί· τινὶ καὶ πρός τι· ὑπακούομ χεῖρας· τὸ ὁποῖον τίθεται καὶ ἐνίοτε· «οὔτε χεῖρας ἀνταιρομένους, οὔτε πολεμίους, . . .» Θουκ. 3. 32. Πλάτ. Εὐθ. σλ. 272. Β. Παρὰ δὲ Πλούτ. «πρὸς τὴν τινὸς δύναμιν ἀνταίρωσι» Παρὰ Στράβ. «καὶ ἐπὶ ὑψηλῆς ἀποτόμου πέτρας» ἥτις ὑψοῦται ἔμπροσθέν μας· κατ' ἀμτβ. σημασ. ἢ μέσ. διαθ. μᾶλλον χρήσιμος· Ξεν. Π. Ε. 4. «ἤν τις τῶν ἐμῶν ὅπλα ἀνταίρηται σοι».

Ἀνταισχύνομαι· Μ. νοῦμαι· παθ. μετὰ μέσ. Μελ. (αἰσχύνομαι) ἀμοιβαίως ἐντρέπομαι· Ἀχιλλ. Τάτ.

Ἀνταιτέω· ῶ· Μ. ήσω, (αἰτέω) τί τινος· ζητῶ, ἀπαιτῶ τι ἀμοιβαίως· Θουκ. Δ. 19. «τῆς ἀμνηστείας ὀλίγα ἀνταιτεῖν».

Ἀνταιτιάομαι· Μλ. -άσομαι· μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι) ἐγκαλῶ ἤτοι ἐγκαλῶ τινα ἀμοιβαίως· καταδίδω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κριτήριον ἐκεῖνον, ὅστις μὲ κατάδωκε.

* Ἀντακαῖος· ὁ· εἶδος κήτους· κατά τινας τὸ κοινῶς γραπτὸν Μερσοῦνα· «κήτεά τε μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχευσιν . .» Ἡρόδ. 4, 53. ἀντακαῖον τάριχος· τὸ χαβιάρι.

Ἀντακολουθέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἀκολουθέω) ἐξ ἐναντίας ἀκολουθῶ, ἢ ἀμοιβαίως· ἀφ' οὗ

Ἀντακολουθία, ας, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἀκολούθησις· ἀμοιβαῖον συνόδευμα.

* Ἀντακόλουθος, ὁ· ὅστις εἶναι εἰς τόπον συνοδευτοῦ.

Ἀντακοντίζω· Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (ἀκοντίζω) ἀκοντίζω, ρίχνω τὸ κοντάρι ἐναντίον ἐκείνου, ὅς τις μὲ ἠκόντισε· ἐξ ἐναντίας ἀκοντίζω.

Ἀντακούω· Μ. -ούσομαι (ἀκούω· ἀνωμ.) ἀκούω, ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου, ἐξ ἐναντίας ἀκούω· Σοφοκλ. Αἴ. 1130. Ξεν. Ἀν. 2, 5, 16.

Ἀντακροάομαι, Μλ. -άσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀκροάομαι) = Ἀντακούω· Ἀριστοφ.

* Ἀντακρωτήριον, τό (ἀκρωτήριον) ἀπέναντι κείμενον ἀκρωτήριον· τὸ Ἰταλ. κάβος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀντίκρυτα· Στράβ.

Ἀνταλαλάζω· Μ. ξω· (ἀλαλάζω) ἐξ ἐναντίας φωνάζω τὸ Ἀλαλά· Ἀμοιβαίως φωνάζω· Αἰσχύλ. Πέρσ. 388.

Ἀνταλλαγή, ῆς, ἡ· (ἀνταλλάσσω) τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις τίποτε μὲ ἄλλο τίποτε· τὸ Ἰταλ. μπαράτο, τουρκ. τράμπα.

Ἀντάλλαγμα, τος, τό· τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον παίρνει καὶ δίδει τις εἰς ἀλλαγήν· ἀλλαγή, Εὐριπ. Ὀρ. 1161. «οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖττον ἢ φίλος σαφής, οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου» ἐξαπφιλίσμα.

Ἀντάλλαγος, ὁ, ἡ· ἀλλαγμένος μὲ ἄλλο τι, ὅστις ἐδόθηκεν εἰς ἀλλαγήν· Μένανδρ. παρὰ Σουίδ.

Ἀνταλλάσσω, καὶ Ἀττ. Ἀνταλλάττω· τί τινος. Μ. ξω. (ἀλλάσσω) ἀλλάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ ἄλλο· κάμνω ἀλλαξιάν. Πλούτ.

Ἀνταμείβω, Μλ. ψω. (ἀμείβω) ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· ἤτοι δίδω τίποτε δι' ἄλλο τίποτε ὁποῦ ἔλαβα. Μέσ. -αμείβομαι, τινὶ ἀντί τινος· κάμνω ἀνταμοιβήν· π. χ. διὰ ἕνα καλὸν τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμέ τις, κάμνω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸν ἄλλον καλόν· ἢ καὶ τὸ ἐναντίον· ἀποδίδω τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον μ' ἔκαμέ τις· «ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀνταμειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκὸς ἀντὶ τῶνδε.» Ἀριστοφ. Θεσμ. 722. -αμείβομαί τινα· εὐχαριστῶ τινα διὰ κάμμίαν χάριν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμε· ἀλλὰ καὶ τιμωρῶ τινα· «τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.» Αἰσχύλ. Χο. 121. ἀποκρίνομαι. «Ἀλλ' οἱ κτίσαντες ἄνδρα . . . φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε· ἀλλ' ἀνταμείψατ', οὐ γὰρ εἰκός . .» Σοφ. Φλ. 230. ἀφ' οὗ

Ἀντάμειψις, εως, ἡ· ἀνταλλαγή, ἀνταπόδοσις καλοῦ ἢ κακοῦ.

Ἀνταμειβή, ῆς, ἡ· = Ἀντάμειψις.

Ἀνταμειβόμενος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀνταμείβει, ἀνταποδίδει τὸ καλόν, ἢ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἤθελε λάβῃ ἀπὸ κἀνένα.

* Ἀντάμυναξ, ἡ· ἐξ ἐναντίας διαφέντευμα· νεωτέρα λέξις· παρὰ τὸ

'Ανταμύνομαι. Μ. νοῦμαι. Μέσ. (ἀμύνομαι) ἀντιδιαφεντεύομαι· ἀντεκδικοῦμαι· τινά.

'Ανταμφοδεύω. Μ. εύσω. ὑπάγω ἐναντίον τινός καὶ πλακώ αὐτόν. ἀμφ.

'Ανταναβιβάζω. Μ. άσω. (ἀναβιβάζω) κάμνω τινὰ νὰ ἀναβῇ ἐξ ἐναντίας. Ξενοφ. 'Ελλ. Γ'. 2. »ἀνταναβιβάσαντες ἐς τὰ μνημεῖα τινά«· στήνω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι.

'Ανταναγινώσκω· (ἀναγινώσκω) διαβάζω τι ἀντιγραμμένον καὶ τὸ παραβάλλω μὲ τὸ πρωτότυπον· τὸ ἰταλ. κολλατσιονάρω. Κρατν. ἀφ' οὗ

'Ανταναγνώστης, ὁ· ὅστις ἀναγινώσκει ἢ διαβάζει τι παραβάλλοντάς το μὲ τὸ πρωτότυπον, ἢ μὲ ἄλλο ὅμοιον.

'Ανταναγω, Μ. ξω. (ἀνάγω, ἀνμλ.) ἀνεβάζω, τραβῶ ἐπάνω τι ἐξ ἐναντίας· ἐξαιρ· εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος καράβια πολεμικὰ ἢ στόλον ἐναντίον τινος, ὅστις εὐγαίνει στόλον ἐναντίον μου· κάμνω πανιὰ ἢ ἀρμενίζω ἐναντίον εἴς τινα. Παυσ. 10, 18. 4. Ξεν. 'Ελλ. Α'. 5. »ἐπεὶ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἀντανήγαγεν« ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. χρήσιμον.

'Ανταναδίδωμι. Μ. ώσω. (ἀναδίδωμι) δίδω τίποτε ἐπάνω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως δίδω ὀπίσω: ὑψαιρῶ τι· τὸ ἰταλ. μπατάρω. Σοφοκλ.

'Ανταναίρεσις, εως, ἡ· τὸ νὰ πάρῃ μὲ βίαν, ἁρπάξῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας δι' ὅ,τι ἐπῆρεν, ἥρπαξεν ἄλλος ἀπὸ αὐτόν· παρὰ τὸ

'Ανταναιρέω· (ἀναιρέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως σηκόνω, παίρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω, ἀφανίζω, φονεύω. Πλούταρχ.

'Ανταναιρετικός, κή, κόν. Στοβ. »'Ανταναιρετικὴ ἐπιστήμη, καὶ μὴ κεφαλαιωτικὴ τῶν γιγνομένων« ἢ ἐξ ἐναντίας ἀναιροῦσα τὰς ἄλλας.

'Ανταναίρω. Μ. αρῶ. (ἀναίρω) ἐξ ἐναντίας σηκόνω, ὑψόνω τι.

'Ανταναάκλασις, εως, ἡ· (ἀνακλάω) κτύπημά του καὶ γύρισμα ὀπίσω, τὸ νὰ κτυπᾷ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε καὶ νὰ ἀντικτυπιέται, νὰ γυρίζῃ πάλιν ὀπίσω· π. χ. αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτός, ὁ ἦχος ἢ ἡ φωνὴ καὶ τ. τ. 2) παρὰ ῥήτορσι, τὸ νὰ δίδῃ τις ὀπίσω ἢ λέγῃ τὴν ἰδίαν λέξιν ὁποῦ τῷ λέγουν, μὲ ἄλλην σημασ. ὅμως. Quinctil. 9, 3, 68.

* 'Ανταναακλασμός, ὁ = τῷ προηγουμ.

'Ανταναακλαστικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀντανάκλασιν.

'Ανταναακλάω, ῶ, Μ. άσω. (ἀνακλάω, ἀνμλ.) ἀντιγυρίζω, ἀντικτυπῶ ἢ κτυπῶ ὀπίσω τι τὸ ὁποῖον κτυπᾷ ἐπάνω μου· ἀντηχῶ, ἀντιφέγγω· τοῦτ' ἔστι κάμνω τὸν ἦχον ἢ τὸ φῶς, ὁποῦ κτυπᾷ ἐπάνω μου, νὰ γυρίζῃ ὀπίσω· π. χ. ὁ καθρέπτης τὰς ἀκτῖνας φωτός, τὰ λαγκώματα τὸν ἦχον. (ε)

'Ανταναακοπή, ῆς, ἡ· ἀντιβάρεμα, ἀντισπρώξιμον, ἀντικρούσισμα· παρὰ τὸ

'Ανταναακόπτω. Μ. ψω. (κόπτω) ἀντιβαρῶ ἀντικρούω, ἀντισπρώχνω, ἀντικρούω.

'Ανταναλίσκω. Μλ ἀνταναλώσω· (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν ἐξοδιάζω, ἀφανίζω· ἐξολοθρεύω »..δράσας τι χρήζει τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν, ἵν' ἀνταναλώσω μέν, οἵ με προὔδοσαν..« Εὐριπ. 'Ορ. 1164.

'Ανταναμένω. Μ. νῶ. (ἀναμένω) ἀντιπροσμένω, ἀντικαρτερῶ τίποτε ἤ τινα.

* 'Ανταναπαύομαι. Μέσ. (ἀναπαύω) ἀναπαύομαι ἐξ ἐναντίας.

* 'Ανταναπίμπλημι (πίμπλημι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως γεμίζω τι: ξαναγεμίζω. Ξεν.

'Ανταναπλέκω, Μλ. ξω. (πλέκω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καθ' ἅμιλλαν, δηλ. θέλοντας νὰ πλέξω τι καλήτερα, τὸ πλέκω καὶ ἐγὼ πάλιν· ἐξ ἐναντίας πλέκω. 'Επιγρ.

'Ανταναπλήθω. = 'Ανταναπληρόω. Ξεν. 'Ελλ. Β'. 4. »καὶ δὲ ἀντανέπληστον τὴν ὁδόν.«

'Ανταναπληρόω, ῶ. Μ. ώσω. (πληρόω) = ἀνταναπίμπλημι. ἀφ' οὗ

* 'Ανταναπλήρωσις, εως, ἡ· ἀντιξαναγέμισμα. 'Επερ. περὶ Δημ. Δρτ. 10, 48.

'Ανταναφέρω. Μ. νοίσω. (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι ὀπίσω.

* 'Ανταναχωρέω. Μ. ήσω (χωρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ παρομοίως τραβιοῦμαι ὀπίσω.

'Ανταυδρος, ου, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀνδρός, ἢ ἀντ' ἄλλου τινός· ὁ ἀντὶ ἀνδρός. Λουκιαν. Καταπλ.

'Αντάνειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἀναβαίνω, ἢ σηκόνομαι. Θουκυδ. »ἀντανῄει αὐτῷ.«

'Ανταυίστημι. Μ. ἀντιστήσω· (ἵστημι) ἐξ ἐναντίας στήνω ἢ βάνω τι ὀρθόν: βάνω τι ἀντίκρυ· στήνω, ἢ κτίζω τι εἰς τόπον ἄλλου· τί τινος. Μέσ. ἀνίσταμαι· σηκόνομαι, τοῦτ' ἔστιν ἐναντιόνομαί τινα· ὡς τό, ἀντείρω· σηκόνω, ὑψόνω τι ἐξ ἐναντίας. Πλούτ. Νουμ. »ἀντανασττῆναι ἔρωτι.«

'Ανταυίσχω· (ἴσχω) = ἀντανέχω· 2) ἀμεταβ. ἐξ ἐναντίας ἀναβαίνω. Σουίδ.

'Ανταυίσωμα, τος, τό· ἰσοζύγιον· ἰσότης καὶ εἰς τὰ δύο μέρη τοῦ ζυγοῦ· ἴδε 'Αντανισόω· ἄνευ παραδείγμ.

* 'Ανταυοίγω. Μλ. ξω. (ἀνοίγω) ἀντιανοίγω, ἢ ἐξ ἐναντίας ἀνοίγω· ἀνταναοίγω τὰ ὄμματά τινι· κυτάζω τινὰ ὀρθὰ 'ς τὰ μμάτια.

'Ανταυύω· ποιητ. ἀντί, 'Ανατανύω. 'Ανάλεκτ. Γ'. 710.

'Αντάξιος, ία, ιον· (ἄξιος) συντ. Γενικ. ἰσότιμος, ὅμοιος εἰς τὴν τιμὴν μὲ ἄλλον τινα· ἴσος κατὰ τὴν ἀξίαν· »οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον« δὲν ἀξίζει κανένα πρᾶγμα ἴσια μὲ τὴν ζωήν μου· τοῦτ' ἔστι δὲν ἀλλάζω ἐγὼ τὴν ζωήν μου μέ. 'Ιλιάδ. Ι, 401. καὶ Λ, 514. »ἰητρὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.« δηλ. ἀξίζει διὰ πολλοὺς ἄλλους· ὡσαύτως καὶ παρ' 'Ηρδτ καὶ Ξνφ. 'Απομ Β'. 10. »πολλῶν ἱκετῶν ἀντάξιον«. 'Επρρ. ἀνταξίως· ἀφ' οὗ

'Ανταξιόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐξ ἐναντίας τιμῶ τίποτε: ζητῶ ὡς τιμήν, ἰταλ. κόστος, διὰ τι πρᾶγμα: ἐξ ἐναντίας ζητῶ.

'Ανταπαιτέω, ῶ. Μ. ήσω. (αἰτέω) ἐξ ἐναντίας ζητῶ ὀπίσω. Θουκυδ.

'Ανταπαμείβομαι· τὸ ἀμείβομαι κατ' ἐπίτασιν. Τυρτ.

'Ανταπαστράπτω· Μλ. ψω (ἀστράπτω) ἐξ ἐναντίας ἀστράπτω.

'Ανταπειλέω, ῶ· (ἀπειλέω) ἐξ ἐναντίας ἀπειλῶ, φοβερίζω. Θεμίστ. Ζ'.

'Ανταποδείκνυμι· Μλ-δείξω· (ἀποδείκνυμι) ἐξ ἐναντίας ἀποδείχνω: ἀντιδείχνω· »καὶ πρῶτον μέν, ὅτι ἀπήνεσαν, ὡς ὁ παῖς σὺν τοῖς σχήμασιν ἔτι καλλίων ἐφαίνετο ἀνταπέδειξεν, ὅτι κινοίη τοῦ σώματος, ἄπαν τῆς φύσεως γελοιότερον.« Ξεν. Συμ. Β'. 22.

'Ανταποδίδωμι. Μ. δώσω. (δίδωμι) πάλιν δίδω, ἐπιστρέφω τι ὀπίσω: ἀνταμείβω τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔκαμέ τις. 'Αριστοτ. »ἀνταποδίδειν τὴν τιμήν« πληρόνω τὸ χρέος μου. ὅ,τι χρεωστῶ· »χρησαμένη γὰρ ὕφηνα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι« Βατρχμ. 185. »ἀνταποδίδωμι τὸ ὅμοιον« κάμνω ὅ,τι μ' ἔκαμεν. 'Ηρδτ. 1, 18. »οὗτοι δὲ τὸ ὅμοιον ἀνταποδόντες ἐτιμώρεον« κτυπῶ, σπρώχνω ὀπίσω, ὡς τὸ φῶς, ὁ καθρέπτης· τὸν ἦχον τὰ βουνά, τὰ λαγκώματα· ὅθεν ἀντιλάμπω, ἀντηχῶ: ἀποκρίνομαι εἰς κάμμίαν ὁμιλίαν. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 71. »οὐκ ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταύτῃ χωλὴ ἔσται ἡ φύσις;« ἀφ' οὗ

'Ανταπόδομα, τος, τό· = τῷ ἑξῆς.

'Ανταπόδοσις, εως, ἡ· (ἀνταποδίδωμι) τὸ νὰ δίδῃ τις τίποτε ἀμοιβαίως ὀπίσω· τὸ νὰ κάμῃ ἀνταμοιβὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις τῷ ἔκαμε τίποτε· τὸ νὰ ἀντιπληρόνῃ τις τίποτε: τὸ νὰ πληρόνῃ τίποτε· τινὸς καλοῦ, ἢ κακοῦ ἀνταμοιβή, πληρωμή· 2) ἐναντία εὔθυνσις ἢ κατάστησις: ἀντίθεσις λόγου: ἀντιλάμψιμον, ἀντήχημα. Πολύβ. Δ'. 43.

* 'Ανταποδοτέος, έα, έον· ῥηματ. 'Εκθ. παρὰ τό, ἀνταποδίδωμι· πρέπει νὰ ἀνταποδίδῃ τις τίποτε· »ἀνταποδοτέον τῷ εὐεργέτῃ..« 'Αριστλ.

'Ανταποδοτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς ἀνταμοιβήν, ἀντιπληρωμήν, πληρωμήν, 2) εἰς ἀνταπόδοσιν, ἀντίθεσιν. Γραμματ. 'Επρρ. ἀνταποδοτικῶς.

'Ανταποδύομαι. Μέσ. μετὰ ἐνργτ. 'Αορ. καὶ Παρκμ. (ἀποδύω) ἐξ ἐναντίας ξεντύνομαι· ξεντύνομαι διὰ νὰ κτυπηθῶ ἐναντίον τινος· ὅθεν ἑτοιμάζομαι διὰ νὰ πολεμήσω, παλέψω μέ τινα.

* 'Ανταποθνήσκω (θνήσκω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἀποθνήσκω, τουτέστι ἀντὶ δι' ἄλλον, εἰς τόπον ἄλλου. 'Αντιφ.

* 'Αντάποινα· ων· τά· (ἄποινον) ζημίας ἀντικατάστασις· »ἀντάποινα δ' ἐκτίνων, τόλμα, διδοὺς γε τῶν δεδραμένων δίκην.« Εὐρπ. 'Ηρακ. μαιν. 737.

'Ανταποκρίνομαι· (ἀποκρίνομαι) ἀμοιβαίως, ἢ πάλιν ἀποκρίνομαι, ἢ ἀποκρίνομαι ἐναντίον τινός· ὅθεν

'Ανταπόκρισις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀπόκρισις.

'Ανταποκτείνω. Μ. ενῶ· (κτείνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύω. Ξεν. 'Ελλ. Β'. »οἱ δὲ ἀνταπέκτειναν Καλλίστρατον« καὶ 'Αριστφ. 'Αχρ. 326.

'Ανταπολαμβάνω. Μ. λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας λαμβάνω· λαμβάνω τί δι' ἄλλο τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔδωκα· ἀμοιβαίως δέχομαι. Δμσθ.

'Ανταπόλλυμι. Μλ-λέσω· (ἀπόλλυμι. ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀφανίζω. Μέσως. Μλ-οῦμαι· μετὰ β. Παρκμ. ὑπέρ τινος, χάνομαι, ἀφανίζομαι διά τινα, τοῦτ' ἔστι μὲ φονεύουσιν εἰς ἐκδίκησιν διά τινα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα ἐγὼ ἢ ἄλλος συγγενής ἢ συμπατριώτης μου· »ἤγοντο δὲ ποινὴν τίσοντες Μιτυληναίων τοῖσι ἐν Μέμφι ἀπολομένοισι σὺν τῇ νηΐ· ταῦτα γὰρ ἐδίκασαν οἱ βασιλήϊοι δικασταί, ὑπὲρ ἀνδρὸς ἑκάστου δέκα Αἰγυπτίων τῶν πρώτων ἀνταπόλλυσθαι.« 'Ηρδτ. 3, 14.

'Ανταπολογέομαι, μέσ. ἀποθτ. (ἀπολογέομαι· ἀνμλ) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἀπολογοῦμαι, διαφεντεύω τινά, ἢ διαφεντεύομαι διὰ λόγου.

* 'Ανταποπαίζω. Μλ. ξω. (ἀποπαίζω) παίζω καὶ χάνω ὅσα ἢ ὅ,τι ἐκέρδησα.

'Ανταπόπαλσις, εως, ἡ· (ἀποπάλλω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κτύπημα, ἢ σπρώξιμον εἰς τὰ ὀπίσω, τὸ εἰς τὰ ὀπίσω πηδᾶν. Κάσσ. Προβλ.

'Ανταποπέμπω. Μ ψω. (ἀποπέμπω) ἐξ ἐναντίας στέλλω ἢ ξαναστέλλω· στέλλω τινὰ εἰς τόπον ἄλλου.

'Ανταποπέρδω. Μλ-παρδήσομαι· (πέρδω) ἀντιπέρδω.

'Ανταποστέλλω, Μ. λῶ· (στέλλω) = ἀνταποπέμπω.

'Ανταποστροφή, ῆς, ἡ· (ἀποστρέφομαι) ἀμοιβαία ἀποστροφή, ἢ ἀπομάκρυνσις διὰ φυσικὴν ἀντιπάθειαν: τὸ νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ ὑποφέρῃ τις ἐκεῖνον, ὅστις δὲν τὸν ὑποφέρει ὁμοίως.

'Ανταποταφρεύω. Μ. εύσω· (ταφρεύω) ἀμοιβαίως κάμνω τάφρους, τὸ τουρκ. χαντάκια· τοῦτ' ἔστι χωρίζομαι, ἢ ξεχωρίζω τὸν τόπον

μου ἀπό τινα, σκάπτωντας καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου τάφρους ὡς ἔσκαψε καὶ αὐτός. Ἀππιαν.

Ἀνταποτειχίζω. Μ. ίσω· (τειχίζω) ἀμοιβαίως κάμνω ὀχυρώματα, τείχη, τουτ' ἔστι, ξεχωρίζομαι ἀμοιβαίως ἀπό τινα κάμνωντας καὶ ἐγὼ τείχη ἢ τειχώματα ἐκ μέρους μου ὡς ἔκαμε καὶ αὐτός.

Ἀνταποτίω. Μ. ίσω. (τίω) ἀμοιβαίως πληρώνω, ἀποδίδω τι ὀπίσω. (ι).

Ἀνταποφαίνω. Μ. ανῶ· (φαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀποδείχνω, φανερόνω τι. Θουκυδ. Γ. 67. καὶ Μέσως· ἀνταποφαίνομαι. Μ. ανοῦμαι· ἀνταποφαίνομαι γνώμην, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, γνώμην ἐξ ἐναντίας λέγω, φανερόνω τὴν γνώμην μου· ἢ ἐξ ἐναντίας βεβαιόνω τὸν λόγον μου. Ἰώσηπ. ΙΘ'.

Ἀνταποφέρω. Μλ-οίσω (φέρω· ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας φέρω ἢ πέρνω τίποτε ὀπίσω.

Ἀνταποχή, ῆς, ἡ· (ἀποχή) χρεωστικὴ ὁμολογία, ἀπόδειξις ἔγγραφος, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ χρεώστης πρὸς τὸν δανειστήν του, τὸ ἰταλ. κρεδιτέρον του, ὀβλιγαττσιόνη Ἰταλκ. 2) ἐξοφλητικὸν γράμμα, τὸ Ἰταλκ. κβιτάντσα, τὸ ὁποῖον δίδει ὁ δανειστὴς πρὸς τὸν χρεώστην, τὸ Ἰταλκ. δεμπιτόρεν του, βεβαιόνων ὅτι ἐπλήρωσεν ὅσα ἐχρεώστει.

* Ἀντάπτομαι. Ἰωνκ. ἀντὶ ἀνθάπτομαι. Ἡρδτ.

Ἀνταπωθέω, ῶ. Μλ-ωθήσω, καὶ ἀνταπώσω· (ὠθέω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας σπρώχνω, ἀμπώχνω, κουντῶ ὀπίσω, ἀντισπρώχνω. ἀφ' οὗ

Ἀνταπώθησις, καὶ Ἀντάπωσις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἄμπωγμα, κούντημα, σπρώξιμον. Πλουτ.

Ἀνταράτης, ου, ὁ· (ἀράομαι) ἀποστάτης, συνωμότης ἐναντίον νομίμου ἐξουσιαστοῦ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ.

Ἀνταριθμέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἀριθμῶ) ἐξ ἐναντίας μετρῶ· ἢ ἀριθμὸν μὲ ἀριθμὸν παραβάλλω.

Ἀνταρκέω, ῶ. Μ. έσω· (ἀρκέω) τινί· εἶμαι ἀρκετὸς νὰ ἐναντιωθῶ κατά τινος. Πλάτ.

Ἀνταρκτικός, κή, κόν· (ἄρκτος) ὅστις εὑρίσκεται ἀντικρὺ εἰς τὸ ἀρκτικὸν ἢ βόρειον μέρος τοῦ οὐρανοῦ· ὡς «ἀνταρκτικὸς πόλος». Γεωγρ. ὁ νότιος, ὅστις ἀντίκειται εἰς τὸν βόρειον.

Ἀνταρσία, ας, ἡ· ἡ κρεῖττον, Ἀντάρσις, εως, ἡ· (ἀνταίρω) ἐπανάστασις, ἀποστασία, συνωμοσία κατά τινος, τὸ Ἰταλκ. ἰνσουρεττσιόνη κωστάρ. λξ.

Ἀντάρτης, ου, ὁ, ὁ ἀποστάτης, ἐναντίον νομίμου ἐξουσίας· τὸ Ἰταλ. Ἰνσουργέντης.

Ἀντασπάζομαι. Μ. σομαι. Μν. ἀποθ. (ἀσπάζομαι) ἀντιχαιρετῶ; ἀμοιβαίως ἀσπάζομαι, ἀγκαλιάζω, δέχομαι τινὰ μετὰ χαρᾶς: ἀνταγαπῶ. Ξεν. Παιδ. Α'. 3. «ἀντασπαζόμενος Κῦρον.»

Ἀνταστράπτω, (ἀστράπτω) ἐξ ἐναντίας ἀστράφτω, ἀντιστράφτω.

* Ἀνταστιμάζω. Μλ. σω. (ἀτιμάζω) ἀτιμάζω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἀτιμάζει. Σοφ. Αἰ. 1339. κατὰ Seidler καὶ Bothe.

Ἀνταυγάζω. Μ. άσω· (αὐγάζω) ἀντιλάμπω· ξανάλάμπω, κτυπῶ τὴν λάμψιν ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἀνταυγασία, ας, ἡ· ἀντίλαμψις, ξανάλαμψις.

Ἀνταύγεια, ας, ἡ· (ἀνταυγής) = ἀνταυγασία. Ξεν. Κυνηγ. Ε'. 18.

Ἀνταυγέω, ῶ, = Ἀνταυγάζω.

Ἀνταυγής, ὁ, ἡ, (αὐγή) ὅστις ἀντιλάμπει, ξαναλάμπει, κτυπᾷ, γυρίζει τὴν λάμψιν ὀπίσω. Ἀριστφ. Θσμφ. 902. «γύναι, τί εἶπας; στρέφον ἀνταυγεῖς κόρας.» γυρίζει τὰ ἀκτινοβολοῦντα μμάτια του καὶ κύταξε.

Ἀνταυδάω, ῶ. Μ. ήσω· (αὐδάω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ δευτέρου ὁμιλῶ, ἀνταποκρίνομαι· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. «ποῦ γὰρ αἰσθάνει πάλαι ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;» Σοφ. Ἠλκ. 1478.

* Ἀνταΰω, Μλ-ύσω (αὔω) ἀντιβροντῶ· ἐπὶ οὐρανίου βροντῆς· «πὰ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα.» Πινδ. Πυθ. 4. 350. (– ᴗ – –)

Ἀνταφαιρέω, (ἀφαιρέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας πέρνω, ἁρπάζω τι.

Ἀνταφεστιάω ἰδὲ ἀντεφεστιάω.

Ἀνταφίημι. Μλ-φήσω (ἀφίημι) ἐξ ἐναντίας ἀφίνω, ἀπολυῶ τι· ἀφίνω νὰ πέσῃ: τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε, τὸ παραιτῶ. Εὐριπ. «ἀνταφίημι δάκρυα·» ἀφίνω νὰ τρέξουν δάκρυα, τουτέστι κλαίω καὶ ἐγὼ, ξανακλαίω.

Ἀντάω, ῶ. Ἰων. ἀντέω. Μλ-ήσω· (ἄντα, ἀντί) ἀπαντῶ· τυχαίνει καὶ ἀπαντῶ τινα ἢ τίποτε. Παρ' Ὁμ. Ἐπὶ προσπ. μὲν καὶ γενκ. καὶ δοτκ. Ἐπὶ πραγμ. δὲ, ἀεὶ γενικῇ· «ἀντήσειε μάχης· ἤντησας ὀπωπῆς, δαίτης· ἤντεον ἀλλήλοις.» Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικ. σημασ. ἀπαντῶ τινα εἰς τὸν πόλεμον τουτ' ἔστι τὸν ἀντικρύζω, πολεμῶ σπαθὶ μὲ σπαθί· μετὰ γενκ. «τῶν εἶχεν πάντων ἀντήσομεν ἔνθεν ἰόντων, μὴ πολύπειρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.» Ὀδσ. 11, 254. Παρ' Ἡρδτ. γενκ. τοῦ πράγματ. Παρὰ Σοφ. μετὰ αἰτ. ὡς τὸ ἀντιάω κατὰ σημασ. τοῦ μετέχω· «ἁ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων ἄντασ' Ἐρεχθειδᾶν.» Ἀντγ. 982.

Ἀντεγγράφω. Μ. ψω· (ἐγγράφω) ἀπερνῶ εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου (α)

Ἀντεγείρω. Μ. ερῶ· (ἐγείρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀντὶ διὰ ἄλλον σηκόνω κτήριον ἤτοι κτίζω τι.

Ἀντεγκαλέω, ῶ. Μ. έσω. (ἐγκαλέω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ αμοιβαίως ἐγκαλῶ, δίδω ἢ ρίχνω τὸ σφάλμα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἐγκαλεῖ, ρίχνει εἰς ἐμένα τὸ σφάλμα. ἀφ' οὗ

Ἀντέγκλημα, τος, τό· ἀμοιβαῖον ἐγκάλεσμα, ἐξ ἐναντίας ἀποδομένον σφάλμα· ἀντικατηγόρημα. ἀφ' οὗ

Ἀντεγκληματικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς ἀντέγκλημα.

* Ἀντεγκύκλιος, ὁ, ἡ· ἐναντίος τοῦ ἐγκυκλίου, ὅστις δὲν εἶναι ἐγκύκλιος, ἢ ἐναντιόνεται εἰς τὸν ἐγκύκλιον. Κεκλ.

Ἀντεγχειρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ.-ιῶ (ἐγχειρίζω) ἐξ ἐναντίας ἐγχειρίζω, παραδίδω εἰς τὸ χέρι.

* Ἀντεια, ἡ· ὄνομα κύρ. Ἰλδ. Ζ, 160.

Ἀντεικάζω. Μ άσω. (εἰκάζω) ἐξ ἐναντίας, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, παραβάλλω τι.

Ἀντείνω· ποιητ. ἀντὶ Ἀνατείνω.

Ἀντειπεῖν, (εἰπεῖν· ἀνμλ.) ἀπαρέμ. ἐκ τοῦ Ἀντέπω ἀχρήστ. λέγω, ὁμιλῶ ἐναντία, ἀντιλέγω, ἐναντιόνομαι· δὲν δίδω τὴν γνώμην μου εἴς τι· μετὰ δοτ. Ξεν. Ἀγησ. Β'. 21. «Ἀγησίλαος ἀντεῖπε τῇ εἰρήνῃ·» ἐμποδίζω, ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαι· ἀντειπεῖν ὑπέρ τινος· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰς διαφέντευσιν ἄλλου: κατ' Ἀόρστ. μόνον ἐν χρήσει· οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ ἀντερεῖν.

Ἀντείρομαι. Ἰωνκ. ἀντὶ ἀντέρομαι. Ἡρδτ.

Ἀντεισάγω. Μ. άξω. (ἄγω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου φέρω μέσα, ἐμβάζω τι ἤ τινα. ἀφ' οὗ

Ἀντεισαγωγή, ῆς, ἡ· βάλσιμον, φέρσιμον μέσα εἰς τόπον ἄλλου, ἤτοι ἀντὶ διὰ ἄλλο.

* Ἀντεισάκτος, ὁ, ἡ· (ἀντεισάγω) ἀντιβαλμένος, ἀντιθεμένος· τουτέστι τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις εἰς ἀνθυποφοράν· δηλ. διὰ νὰ ἐναντιωθῇ δι' αὐτοῦ εἰς κατηγορίαν τινα, ἢ πρόφασιν. Ῥητορκ. Κικ. πρὸς Κουίν. Αφ. 2, 10.

Ἀντεισβάλλω. Μ. Μλ-βαλῶ. (βάλλω, ἀνμλ.) ἀντιρρίχνω μέσα, ἐξ ἐναντίας ρίχνω καὶ ἐγὼ τίποτε μέσα· 2) οὐδτ. ὁρμῶ ἐξ ἐναντίας, ἐμβαίνω μὲ στράτευμα εἰς τὸν τόπον ἐκείνου, ὅστις ὥρμησεν, ἐμβῆκεν εἰς τὸν ἐδικόν μου.

* Ἀντείσειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἐμβαίνω, ἢ πηγαίνω μέσα που.

Ἀντεισέρχομαι. Μ. ἀντεισελεύσομαι (ἔρχομαι) ἐξ ἐναντίας εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω· ἔρχομαι εἰς τόπον ἄλλου· δηλ. ἀντὶ νὰ ἔλθῃ ἄλλος ἔρχομαι ἐγὼ εἰς τόπον αὐτοῦ. Γρηγ.

Ἀντεισφέρω. Μ. οίσω. (φέρω· ἀνμλ) ἐξ ἐναντίας φέρω τι μέσα, συνεργῶ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου: πληρόνω καὶ ἐγώ τι εἰς ἐλάφρωσιν χρέους, ἢ ἐξόδων· 2) φέρω, καταστήνω τι ἤ τινα ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινος, τὸ ὁποῖον, ἢ ὁ ὁποῖος ἀνῃρέθη, εὐγάλθηκεν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον· «νόμον ἀντεισφέρειν.» Δμσθ.

Ἀντεκδρέμω. = Ἀντεκτρέχω.

Ἀντεκθλίβω. Μ. ίψω. (θλίβω) ἐξ ἐναντίας, ζουλίζω, σφίγγω, στραγγίζω τι (ι)

Ἀντεκκλέπτω, Μ ψω. (κλέπτω) κλέφτω καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις ἔκλεψεν ἀπὸ ἐμένα· ἀντικλέφτω· «κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο.» Ἀριστφ. Ἀχρ. 527.

Ἀντεκκομίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κομίζω) ἐξ ἐναντίας εὐγάνω τι ἔξω· ἢ παίρω τι καὶ ἐγὼ καὶ ἀναχωρῶ, ὡς ἔκαμεν ἄλλος εἰς ἐμένα, ἐξ ἐναντίας φέρω τι ἔξω.

Ἀντεκκόπτω, Μ. όψω. (κόπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου κτυπῶ τι καὶ τὸ πετάχνω ἔξω, ἢ τὸ κάμνω νὰ σχισθῇ, νὰ κοπῇ, τὸ ἀφανίζω. Δημοσθ. «ὀφθαλμὸν ἀντεκκόπτειν·» ἀντὶ τοῦ· κτυπῶ καὶ εὐγάνω τὸ μμάτι τινος.

Ἀντεκπέμπω, Μ. ψω. (πέμπω) ἐξ ἐναντίας στέλλω ἔξω. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 8. «ἀντεκπέμπουσι Θρασύβουλον σὺν ναυσί.»

Ἀντεκπλέω, Μ. εύσω. (πλέω· ἀνμλ.) κάμνω πανιὰ, εὐγαίνω μὲ στόλον καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἐναντίον τινός.

* Ἀντεκπλήσσω. Μλ. ξω. (πλήσσω· ἀνμλ.) ξηπάζω, σκιάζω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ μὲ ξηπάσῃ ἢ μ' ἐξήπασε.

Ἀντέκτασις, εως, ἡ· ἡ ἀμοιβαία ἔκτασις, ἐξάπλωσις.

Ἀντεκτείνω. Μ. ενῶ. (ἐκτείνω) τινί τι. ἐξ ἐναντίας ἁπλόνω τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τι ἁπλωμένον· ὅθεν καὶ παραβάλλω, συγκρίνω· «ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις.» Ἀριστφ. Βτρ. 1042.

Ἀντεκτίθημι. Μ. θήσω. (τίθημι) ἐξ ἐναντίας εὐγάνω, βάνω τι ἔξω, εἰς τὸ φανερόν· καὶ παρασταίνω, ἐξηγῶ. Πλουτ. Ἀρατ. Α'.

Ἀντεκτίνω, Μ. ίσω. (τίνω· ἀνμλ) ἀμοιβαίως ξεπληρόνω, πληρόνω, ἀποδίδω, ἀνταμείβω, τιμωρῶ. (ι) ἀφ' οὗ

Ἀντέκτισις, εως, ἡ· ἀνταπόδοσις, ἀντάμειψις, καὶ ἀντιπλήρωμα, ἀντιτιμωρία.

Ἀντεκτίω. = Ἀντεκτίνω. (ι)

Ἀντεκτρέφω. Μ. θρέψω (τρέφω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέφω, ἀνατρέφω τι ἤ τινα.

Ἀντεκτρέχω. Μλ.-δραμοῦμαι (τρέχω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἔξω, ἢ ἐμπρός· ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐχθρόν, τὸν πλακόνω ἔξαφνα, κάμνω προσβολήν, τὸ Ἰταλκ. τὸν ἀτακάρω. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'.

Ἀντεκφέρω. Μλ.-οίσω. (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι ἔξω, ἢ τὸ πέρνω καὶ εὐγαίνω: βάλλω τι καὶ ἐγὼ ἐναντίον, ἐναντιόνομαι, ἢ ἐκφράζω τι ἐξ ἐναντίας. Πλουτ. «ἀντεκφέρειν τι παρρησίᾳ·» ἤγουν λέγειν τι εἰς τὸ φανερόν.

Ἀντελαττόομαι, Μ.-τωθήσομαι· (ἐλαττόω) νικῶμαι καὶ ἐγὼ ὅσον τὸ πρὸς ἐμέ· τὸ κοινῶς λεγόμενον, τὰ βάνω καὶ ἐγὼ κάτω· ἀμοιβαίως νικῶμαι.

Ἀντελεγμός, οῦ, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ **Ἀνθελεγμός**· ἀντιτείλεγμα.

Ἀντέλλω· ποιητ. ἀντὶ **Ἀνατέλλω**.

Ἀντελπίζω· Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (ἐλπίζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ δευτέρου ἐλπίζω. Θουκυδ.

* **Ἀντεμβαίνω**· Μλ -βήσομαι (ἐμβαίνω) ἐξ ἐναντίας ἐμβαίνω, ἢ πηγαίνω μέσα.

Ἀντεμβάλλω· Μ. βαλῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ὡς τὸ ἀντεισβάλλω· ἐξ ἐναντίας ῥίχνω τι μέσα· 2) Οὐδ. ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἐναντίον τινός· ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους του· Ξεν. Ἑλλ. Γ'. 5. «Θηβαῖοι ἀντεμβαλόντες εἰς τὴν Φωκίδα.»

* **Ἀντέμβασις**, εως· ἡ (ἀντεμβαίνω) τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις που ἐξ ἐναντίας.

Ἀντεμβιβάζω· Μ. άσω· ἐμβάζω τι, ἢ ἀναβάζω μέσα εἰς τόπον ἄλλου. Θουκυδ.

Ἀντεμβολή, ῆς, ἡ· (ἐμβάλλω) τὸ νὰ ὁρμᾷ, ἐμβαίνῃ τις ἐξ ἐναντίας μὲ στράτευμα εἰς τοὺς τόπους ἄλλου, καθὼς ἐμβῆκεν ἐκεῖνος εἰς τοὺς ἰδικούς του.

Ἀντεμβριμάομαι, Μλ. ήσομαι· (ἐμβριμάομαι) μετὰ δοτ. ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως φοβερίζω. Νεχεμ. Θ'. 16.

Ἀντεμπαίζω· Μ. ξομαι· (ἐμπαίζω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας περιπαίζω, περιγελῶ τινα. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1112.

Ἀντεμπήγνυμι· Μ. πήξω· ἐξ ἐναντίας μπήγω, σπρώχνω μέσα. Ἀριστοφ. «οὐκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀξύς, ὀδυνηρός, ὀπίσωπος, ἵνα μήποτε πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.»

* **Ἀντεμπίμπλημι**· Μλ -πλήσω· (πίμπλημι· ἀνμλ.) ἀντιγεμίζω καὶ ἐγώ τι μὲ τίποτε «τὴν οἰκίαν ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων» Ξεν. Ἀν. 4. 5. καὶ Πλάτ. Νμ. 4, σλ. 705. Β.

Ἀντεμπίμπρημι· Μ. πρήσω· (πίμπρημι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἀνάπτω, καίω, βάνω φωτιὰν καὶ ἐγὼ εἴς τι.

Ἀντεμπλέκω· Μ. ξω· (πλέκω) ἀμοιβαίως περιπλέκω ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· Μέσ. ἀντεμπλέκομαι· Μ. ξομαι· ἀμοιβαίως ἀγκαλλιάζω τινά· ἀφ' οὗ

Ἀντεμπλοκή, ῆς, ἡ· ἡ ἀμοιβαία περιπλοκή, ἀγκάλιασμα· ἀμοιβαῖον περίπλεγμα, μπέρδεμα.

Ἀντεμφαίνω, Μλ -φανῶ· (φαίνω) ἐξ ἐναντίας κάμνω ἔνδειξιν εἰς τὸ κριτήριον, τὸ ἰταλ. desouttiarω· ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου· Πολύβ. ΙΖ'.

Ἀντεμφανίζω· Μ. σω· = τῷ προηγμ.

Ἀντέμφασις, εως, ἡ· (ἀντεμφαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαία ἔνδειξις εἰς τὸ κριτήρ. τὸ ἰταλ. desouttsio· ἀντιλογία, ἐναντίωσις.

Ἀντεναγωγή, ῆς, ἡ· (ἐναγωγή) ἀμοιβαία ἀγωγὴ εἰς τὸ κριτήριον· ἀμοιβαῖον ἔγκλημα.

Ἀντεναντίωσις, εως, ἡ· σχῆμα ῥητορικόν· ὁπόταν ἐκφράζῃ τις τὸ ἐναντίον διὰ ἄλλου ἐναντίου· ὡς π. χ. «Οὐκ ἐλάχισται» ἀντὶ «τὰ μέγισται» κ. τ. τ.

Ἀντενδείκνυμι, Μ. δείξω (δείκνυμι) ποιῶ ἐναντίαν ἔνδειξιν· ἐπὶ κριτηρίου· παραστένω τὸ ἐναντίον τοῦ, ὅ,τι λέγει ἢ εἶπεν ὁ ἐναντίος μου: πείθω τινὰ μὲ λόγον, διὰ νὰ μὴ κάμῃ τι· ἀφ' οὗ

Ἀντένδειξις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας παράστασις πράγματός τινος εἰς τὸ κριτήρ: τὸ νὰ καταπείθῃ τις τινὰ μὲ λόγον διὰ νὰ μὴ κάμῃ τι. Γαλην.

Ἀντενδύομαι· Μ. σομαι· (ἐνδύω) ἐνδύομαι ἐξ ἐναντίας, ἢ μὲ ἀλλιώτικον φόρεμα.

Ἀντενέδρα, ἡ· (ἐνέδρα) ἀντιπαραμόνεμα· καρτέρι ἐξ ἐναντίας· ἐξ ἐναντίας ἐπιβουλὴ εἰς ἐπιβουλήν. Πολύβ.

Ἀντενεδρεύω· Μ. σω· (ἐνεδρεύω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως παραμονεύω· κάμνω καρτέρι, βιγλίζω: ἀμοιβαίως ἐπιβουλεύομαί τινα, καθὼς αὐτὸς ἐμένα.

Ἀντενεργέω, ῶ. Μ. ήσω· ἐνεργῶ ἐναντίον εἴς τι: κάμνω ἐναντίαν ἐνέργειαν· Διοσκ. «ἀντενεργεῖ ὕπνους χαλεποὺς» ἀφαλεῖ, βοηθεῖ εἰς τὴν ἀϋπνίαν.

Ἀντενεχυράζομαι· Μ. σομαι· (ἐνεχυράζω) παίρνω ἐνέχυρον ἀπό τινα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσα καὶ ἐγὼ ἐνέχυρον· τὸ τουρκ. ῥεέμι ἢ ἀμανέτι.

Ἀντενέχυρον, ου· τὸ ἀμοιβαῖον ἐνέχυρον.

Ἀντεξάγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐξάγω, εὐγάζω τι· ἐξαιρ. στράτευμα· τοὐτ' ἔστι ἀντιπαρατάττομαι εἰς μάχην· ἀντικρούζω τὸν ἐχθρὸν εἰς τὸν πόλεμον· Πλοῦτ. εἰς Ποῦβλ «ἀντεξῆγεν τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι»· 2) ἀμετβ. μετὰ δοτκ. ἀντιλέγω, ἐναντιόνομαι· «ἀντεξάγειν τοῖς πεπραγμένοις» Πολύβ. καὶ Ξνφ. Πελ. Β. 2. «ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα ἔστιν ἀντεξάγειν.»

Ἀντεξαιτέω, (αἰτέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ζητῶ νὰ λάβω τι ὀπίσω· τὸ ἰταλ. ῥεκλαμάρω.

Ἀντεξαπατάω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως ἀπατῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἀπάτησεν· ἢ θέλει νὰ μὲ ἀπατήσῃ.

Ἀντέξειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας ἤτοι καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου εὐγαίνω· ἐκστρατεύω καὶ ἐγὼ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅστις ἔρχεται ἐναντίον μου· Ξνφ. Κ. Παιδ. Β'. 3. «οὐκ ἀντεξῄεσαν οἱ Ἀσσύριοι.»

Ἀντεξελαύνω· Μ. άσω· Ἀττ. -ελῶ. (ἐλαύνω· ἀνμλ.) = τῷ προηγουμένῳ· προσλήψει μέντοι, **στρατόν**, **ἵππον**, **ναῦν**.

Ἀντεξέρχομαι· Μλ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = **Ἀντέξειμι**· Ξνφ. Κ. Παιδ. ς'. 3. «**Ἀντέξελθε σύ.**»

Ἀντεξετάζω· Μ. άσω· (ἐτάζω) τοὐτ' ἔστι δύω ἀντιφερομένους πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξετάζω, τὸ ἰταλ. κομφροντάρω: παραβάλλω, συγκρίνω τι μὲ ἄλλο. Μέσ. ἀντεξετάζομαι· Μλ. σομαι· ἐξετάζω, ἢ δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου παραβάλλοντάς τον πρὸς ἄλλον τινά· ἐξετάζω, μετρῶ τὰς δυνάμεις μου ὡς πρὸς τὰς δυνάμεις ἄλλου· ἐξαιρ. φιλονεικῶ, κριτολογοῦμαι μέ τινα· ὡς τὸ Ἀντιδικέω· ἀφ' οὗ

Ἀντεξέτασις· εως, ἡ· ἐξέτασις ἀμοιβαία, σύγκρισις: ἐξ ἐναντίας ἐξέτασις· τοὐτ' ἔστι ἐξέτασις σύγχρονος δύω ὑποκειμένων πρόσωπον πρὸς πρόσωπον περί τινος πράγματος τοῦ ὁποίου ὁ ἕνας λέγει τὸν ἄλλον ἔνοχον· τὸ ἰταλ. κονφροντατσιόνη: ὁ τύπος **ἀντεξετασμός**· ὁ· ἀμφβ.

Ἀντεξορμάω, ῶ· Μ. ήσω· (ὁρμάω) μετὰ, δοτκ. ὁρμῶ κατά τινος· ἐκστρατεύω· εὐγαίνω νὰ πολεμήσω μέ τινα· ἀφ' οὗ

Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐκστρατεύῃ τις ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅστις ἔρχεται ἐναντίον του· τὸ νὰ ὁρμᾷ τις πρός τινα· Θουκ. Α'.

* **Ἀντέξωσις**, εως, ἡ· (ἐξωθέω) ἀντισπρώξιμον· ἄμπωγμα πρὸς ἄμπωγμα· ἀντικεύντημα.

Ἀντεπάγω· Μ. ξω· (ἄγω· ἀνμλ.) ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινος· ἐξαιρ. ὁδηγῶ στρατιώτας εἰς τὴν μάχην, τουτέστιν εἰς τοὺς στρατιώτας οἱ ὁποῖοι μάχονται, εἶναι εἰς τὴν φωτιάν, ὁδηγῶ καὶ ἄλλους: ὁδηγῶ πάλιν στρατιώτας εἰς τὴν μάχην, δηλ. ξαναρχίζω τὴν μάχην· Διόδρ. καὶ Ἀρριαν. 2) ἀμεταβ. μετὰ δοτ. ὁρμῶ μὲ στράτευμα ἐναντίον τινος διὰ νὰ τὸν ἀπαντήσω ἐρχόμενον ἐναντίον μου.

Ἀντεπᾴδω· Μ. -ᾴσομαι (ἐπᾴδω) κάμνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου μαγείας μὲ μαγικὰς ψαλμῳδίας, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς ἐμένα· ἀμφ.

Ἀντεπαινέω, ῶ, Μ. έσω· (αἰνέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπαινῶ. Ξνφ.

Ἀντεπανάγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) = Ἀντεπάγω. Θκδ.

Ἀντεπανέρχομαι· Μ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ξαναέρχομαι· ἀμφβ.

Ἀντέπειμι· (εἶμι) **τινί**· = τῷ ἀντεπέρχομαι· Θκδ.

Ἀντεπεισάγω· Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ νέου, ἢ ἐξ ἐναντίας ἐμβάζω, ὁδηγῶ μέσα που.

Ἀντεπείσοδος, ου, ἡ· (εἴσοδος) ἀμοιβαία ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους εἴσοδος ἤτοι ἔμβασμα.

Ἀντεπεισφέρω· Μ. οίσω· (φέρω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις φέρω, κουβαλῶ τι μέσα.

Ἀντεπενέγκω· Ζήτ. Ἀντεπιφέρω.

Ἀντεπεξάγω· Μ. άξω· (ἄγω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου εὐγάνω, ὁδηγῶ ἔξω, ἐξαιρ. στρατιώτας εἰς τὴν μάχην. Θκδ.

Ἀντεπέξειμι· (εἶμι) ὁρμῶ κατά τινος· εὐγαίνω καὶ ἐγὼ μὲ στράτευμα ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἐναντίον μου. Ξεν. Κ. Παιδ. Γ'. 3.

Ἀντεπεξελαύνω· Μ. λάσω· (ἐλαύνω· ἀνμλ.) = **Ἀντεξελαύνω**· προσλήψει, ἢ ὑπακουομ. τοῦ, **στρατόν**, **ἵππον**, ἢ **ναῦν**.

Ἀντεπεξέρχομαι = τῷ προηγμ. Θκδ.

Ἀντεπέξοδος, ου, ἡ· (ἔξοδος) ἐξ ἐναντίας ἔξοδος· τοὐτ' ἔστιν ὅταν ἀπὸ πολιορκούμενον τόπον εὐγαίνει ἔξαφνα μέρος στρατεύματος καὶ ὁρμᾷ εἰς τὸν ἐχθρὸν διὰ νὰ τὸν διώξῃ· τὸ ἰταλ. σορτίτα: προσβολὴ ἐναντία· τὸ ἰταλ. φάλσο ἀτάκο· τοὐτ' ἔστιν ὅταν ὁρμῶ εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ ἕνα μέρος θέλοντας νὰ στρέψω ὅλην τὴν προσοχήν του ἐκεῖ, καὶ ἐνταυτῷ ὁρμᾷ τὸ λοιπὸν στράτευμά μου ἀπὸ ἄλλο μέρος καὶ τὸν φέρει εἰς ἀταξίαν.

Ἀντεπερείδομαι· μεσ. Μλ. -είσομαι (ἐρείδω) μετὰ δοτκ. ἀκουμβῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀκουμβᾷ εἰς ἐμένα· π. χ. ὡς ὅταν δύω παλεύουν ῥάχιν πρὸς ῥάχιν.

Ἀντεπέρχομαι· (ἔρχομαι· ἀνμλ.) Μ. -λεύσομαι· **τινί**· ὁρμῶ ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὁρμᾷ πρὸς ἐμένα· εὐγαίνω νὰ ἀπαντήσω τὸν ἐχθρὸν εἰς πόλεμον.

* **Ἀντεπερωτάω**· Μλ. ήσω (ἐρωτάω) ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας ἐρωτῶ· ἐπάνω εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν κάμνει ἄλλος πρὸς ἐμέ· ἀφ' οὗ

Ἀντεπερώτησις, εως, ἡ· ἡ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαία ἐρώτησις. τουτέστιν ἐρώτησις ἐπάνω εἰς τὴν ἐρώτησιν ἄλλου.

Ἀντεπηχέω, Μλ. ήσω· (ἠχέω) ἀντηχῶ ἀμοιβαίως· τουτέστι κάμω καὶ ἐγὼ κρότον ἐναντίον εἰς τὸν κρότον ἄλλου, ὥστε νὰ μὴν ἀκούηται τί λέγει.

Ἀντεπιβαίνω· Μλ. -βήσομαι· (βαίνω· ἀνμλ.) ὁρμῶ καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας: ἀναβαίνω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντεπιβουλεύω· Μ. σω· (ἐπιβουλεύω) τινί· ἐπιβουλεύω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἐπιβουλεύει.

Ἀντεπιγράφω· Μ. ψω· (γράφω) ἐξ ἐναντίας προσθέτω τι γράφωντας ἐγὼ ἀντὶ εἰ ἄλλον: ἐξ ἐναντίας γράφω τι ἐπάνω που: ἀλλάζω τὴν ἐπιγραφὴν ἢ τὸ πανώγραμμα. — 2) γράφω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, τοὐτ' ἔστιν ἀποκρίνομαι εἴς τι ἐγγράφως· γράφω ἀντὶς διὰ ἄλλον.

Ἀντεπιδείκνυμι· Μ. δείξω· (δείκνυμι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως δείχνω τι· βάνω νὰ ἔψιν τι ὡς δοκιμὴν ἢ διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσουν, ἐξετάσουν, δοκιμάσουν· ἐπιδ. **φωνήν**· σηκώνω τὴν φωνήν μου ἐναντίον τινος· δηλ. φωνάζω ἐναντίον του, παραπονοῦμαι ἀπὸ αὐτόν· Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 12.

Ἀντεπίθεσις, εως, ἡ· (ἀντεπιτίθημι) ἀμοιβαία ὁρμὴ ἐναντίον τῆς ὁρμῆς τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἰταλ. κόντρ' ἀττάκο.

Ἀντεπιθυμέω, Μλ. ήσω· (ἐπιθυμέω) ἐξ ἐναν-

τίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιθυμῶ· παθητ. μὲ ἐπιθυμοῦν ἀμοιβαίως· Ξεν. Ἀπομ. Β΄. ς΄. 28. »ἀντεπιθυμοῦμαι τῆς συνουσίας« · τοῦτ' ἔστι καὶ ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ τὴν συναναστροφήν μου, τοῦ ὁποίου τὴν συναναστροφὴν ἐπιθυμῶ καὶ ἐγώ.

Ἀντεπικαλέω· Μλ. έσω· (ἐπικαλέω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας κράζω τινα, ἢ ζητῶ τὴν βοήθειάν του.

Ἀντεπικηρύσσω· Μλ. –ξω· (κηρύσσω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κηρύττω· ἢ διαλαλῶ, ἢ κάμνω γνωστὸν εἰς τὸ κοινόν.

* **Ἀντεπικουρέω·** Μλ. ήσω· (ἐπικουρέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως βοηθῶ· Ξεφ.

Ἀντεπικρατέω, Μλ. ήσω· (κρατέω) τινος· ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας νικῶ· Δίων Κάσ.

Ἀντεπιλαμβάνομαι· Μλ. –λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) τινος· ἐξ ἐναντίας κρατῶ στερεά τι, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ μοὶ πάρῃ, ἁρπάξῃ τις.

Ἀντεπιμελέομαι· παθτ. ἀποθ. μετὰ μέσ. Μλ. (ἐπιμελέομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος. Θεό.

Ἀντεπιμέλλω· Μλ. –μελλήσω· (μέλλω, ἀνμλ.) ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, διὰ νὰ καταπορίσω, ἤτοι ἀκαντήσω μὲ δόλον ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον πρὸς ἐμένα· Θουκ. Γ΄. 12.

Ἀντεπιμετρέω, Μλ. -ήσω· (μετρέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπιμετρῶ· τοῦτ' ἔστι δίδω τὸ ἰσότιμον, μέτρον πρὸς μέτρον.

Ἀντεπινοέω· Μλ. ήσω· (νοέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω.

Ἀντεπιπλέω· Μλ. –πλεύσομαι· (πλέω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁρμῶ μὲ τὰ πλοῖα κατά τινος. Θουκυδ.

Ἀντεπιῤῥέω· Μλ. –ῥεύσομαι· (ῥέω· ἀνώμαλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ῥέω, τρέχω· χύνομαι εἴς τι.

Ἀντεπίῤῥημα, τος, τό· ἀντιστροφὴ διηγηματικοῦ ᾄσματος, θεατρικοῦ χοροῦ· ἰδὲ Ἐπίῤῥημα.

Ἀντεπισκώπτω· Μ. ψω· (σκώπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ.

* **Ἀντεπίσπαστος,** ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀνεπίσπαστος· ὅπερ ἰδέ. Κύριλ.

Ἀντεπιστέλλω· Μ. ελῶ· (στέλλω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γράφω, ἀνταποκρίνομαι.

Ἀντεπιστρατεύω· Μ. σω· (στρατεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁρμῶ, κινοῦμαι εἰς πόλεμον ἐναντίον τινός. Ξεν. Ἑλλ. Δ΄. η΄. 33.

Ἀντεπιστρέφω· Μ. ψω· (στρέφω) ἀντιγυρίζω, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρίζω, ἐξ ἐναντίας γυρίζω τι· Ἀμετβ. γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου κατά τινος. Ξεφ. ἀφ' οὗ

Ἀντεπιστροφή, ῆς, ἡ· τὸ ἀμοιβαῖον γύρισμα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· τὸ νὰ γυρίζῃ τις τὸν ἑαυτόν του πρὸς ἄλλον, νὰ τῷ δείχνῃ τὴν ῥάχιν του· »ἐναντίους«. Πλούτ. »ἀντεπιστροφὴ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ὦμον.«

Ἀντεπιτάσσω· Μ. ξω· (τάσσω) ἐξ ἐναντίας προστάζω, διορίζω.

Ἀντεπιτειχίζω· Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (τειχίζω) κάμνω τεῖχος ἐναντίον ἄλλου τείχους· ἤτοι ὀχυρώματα, ἐναντίον τῶν ὀχυρωμάτων τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντεπιτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, ἢ στήνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου τί ἐπ' ἄλλο τίποτε· δίδω παραγγελίαν, ἢ προσταγὴν καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου πρός τινα μὲ τὸ μέσον ἄλλου· »ἐπιστολὴν ἀντεπιτίθημι«· δίδω ἔγγραφον ἀπόκρισιν εἴς τινα νὰ τὴν φέρῃ εἰς ἄλλον. Θεό. 1, 129. Μέσ. ἀντεπιτίθεμαι· τινι· ὁρμῶ ἐξ ἐναντίας, ἔξαφνα πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀρχίζω τὴν μάχην· τὸ ἰταλ. attaccare· ἐν γένει μεταχειρίζομαί τινα ἐχθρικῶς, ἐν ᾧ καὶ αὐτὸς εἶχε τὸν ἴδιον σκοπὸν πρὸς ἐμένα. Στράβ. »ἀντεπιτίθεσθαι τοῖς ἐχθροῖς.«

Ἀντεπιτρέχω· Μ. ἀντεπιδραμοῦμαι (ἐπιτρέχω) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἐναντίον τινός, ὅστις τρέχει πρὸς ἐμέ. Σουίδ.

Ἀντεπιφέρω· Μ. οἴσω· (ἐπιφέρω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω τι κατά τινος, ἢ προσθέτω τι εἰς τὴν διήγησιν τὸ ἐναντίον των, ὅσα λέγει αὐτός. Τίμ.

Ἀντεπιφιλοτιμέομαι, Μλ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως φιλοτιμοῦμαι, καταγίνομαι περί τι διὰ νὰ τὸ κατορθώσω.

Ἀντεπιχειρέω, ῶ· Μ. ήσω· (ἐπιχειρέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βάλλω χέρι, ἐπιχειρίζομαί τι· φέρω ἀποδείξεις ἐναντίας· ἀφ' οὗ

Ἀντεπιχείρησις, εως, ἡ· ἀμοιβαίως ἐναντία ἐπιχείρησις, κατά τινος· ἐναντία ἀπόδειξις.

Ἀντερανίζω· Μλ. ίσω· (ἐρανίζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐρανίζω· συντρέχω καὶ συμβοηθῶ· »χρήμασιν ἀλλοτρίοις ἀντερανιζόμενος«. Ἐπιγράμ.

Ἀντεραστής, οῦ, ὁ· ἀντίζηλος· ὅστις ἀγαπᾷ μίαν, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος· τὸ ἰταλ. rivale· θηλ. ἀντεράστρια· ἡ· παρὰ τὸ

Ἀντεράω, ῶ· Μ. –ράσομαι· (ἐράω, ἀνμλ.) γενικῇ τε καὶ αἰτιατ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἀγαπῶ, τοῦτ' ἔστιν ἀγαπῶ ἐκείνην ἥτις μὲ ἀγαπᾷ. 2) Εἶμαι ἀντεραστής· μετὰ Δοτικ.

Ἀντεργολαβέω, ῶ· Μλ. ήσω· ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου ἔργον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀναδεχθῇ ἄλλος· ἐξαιρ. ὡς ἀντίζηλος αὐτοῦ· φιλονεικῶ μὲ ἄλλον θέλων νὰ ἀναδεχθῶ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀναδεχθῇ καὶ αὐτός· τὸ ἰταλ. τοῖς πλείστοις συνηθέστερον, concorrere μέ τινα διὰ κανὲν ἔργον.

Ἀντερείδω· Μλ. –είσω (ἐρείδω) ἀντιστυλόνω τίποτε. Ξεν. Ἑλλ. Ε΄. 2. »ξύλα ἀντήρειδον.« 2) Οὐδετ. ἀνθίσταμαι· ἢ ἀντιστέκω ἀκουμβῶν πρὸς ἄλλο τίποτε, ἐπὶ πληρῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ὑποχωροῦσι. Ξεν. Παιδ. Η΄. ή. 16. τρπκ. ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι μὲ ἐπιμονήν· καθόλου δὲ ἀντὶ

* **Ἀντερεῖν·** (ἐρεῖν· ἀνμλ.) Μελ. ἀπαρεμφ. τὸ νὰ ἀντιλέγῃ τις· ὁ ἐνεστ. ἄχρηστος· Μλ. ὁριστ. ἀντερῶ. Παρκ. ἀντείρηκα· ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ἀντειπεῖν.

Ἀντέρεισις, εως, ἡ· ἀντιστύλωσις, στερέωσις τινὸς πράγματος ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους. 2) Ἀντίστασις, ἐναντίωσις· ἀντισκρούσιμον, ἀντικούστημα.

Ἀντέρεισμα, τος, τό· στύλωμα· ἤτοι τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀντιστυλόνομεν τίποτε· τὸ τουρκ. ντα[illegible].

Ἀντερίζω· Μ. σω· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως φιλονεικῶ μετά τινος. Ἡσυχ.

Ἀντερις, δος, ἡ· (ἔρις) ταυτὸν καὶ Ἀνταγώνισμα· ἀμφ.

Ἀντέρομαι· Μ. ρήσομαι· (ἔρομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως ἐρωτῶ. Ξεν. Παιδ. Β΄. 2. »ἄλλος ἀντήρετο τοῦτον, τίνα λέγοιμ;« Ἰωνκ. ἀντείρομαι· Ἡρόδ.

Ἀντερύομαι· Μλ. ύσομαι (ἐρύω) κάμνω τὴν ζυγαρίαν νὰ ἔχῃ ἰσοσταθμίαν εἰς τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ζυγιάζω· ὅθεν τιμῶ ἀξίου, ξετιμῶ τι καθὼς τόσον τι ἀξίζει. Θεογν. 77. »πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι ἄξιος« ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ σύνηθες· ἀξίζει νὰ τὸν ζυγιάσῃς μὲ μάλαμα· Ἰλ. Χ, 350. »οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι« παραβλ. ἀντισηκόω· καὶ ἐρύω. (ᾱ)

Ἀντερῶ, Μλ. τοῦ ἀντερεῖν· ὅπερ ἰδέ· καὶ Ἀντερῶν, οῦντος, μετοχ. Ἀντιλέγειν.

Ἀντέρως, ωτος, ὁ· (ἔρως) κατὰ τὰς παλαιὰς παραδόσεις· ὁ ἐκδικητὴς θεὸς καταφρονημένης ἀγάπης. Παυσ. 1, 30, 1. Ἔρως κολαστὴς τῶν ὑπερηφάνων. Πλουτ. Ἐρωτ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δαίμων τις μετὰ τοῦ Ἔρωτος παλαίων ὡς παρεστάνετο εἰς τὴν παλαίστραν ἐν Ἤλιδι. Παυσ. 6, 23, 4· ἐνομίζετο δὲ ὁ Ἀντέρως ὡς θεὸς ἀμοιβαίας ἀγάπης. Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 255. D. Πλτχ. Ἀλκιβ. 4.

Ἀντερωτάω, ῶ· Μ. ήσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐρωτῶ· ἀφ' οὗ

Ἀντερώτησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἐρώτησις, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐρώτησις.

Ἀντεστραμμένως· Ἐπίρ. παθητ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ἀντιστρέφω· ἀντιγυρισμένα, ἀντίστροφα, ξανάστροφα, ἀνάποδα.

* **Ἀντετέτυξο·** ψευδ. ἀνάγ. ἐν Ἰλ. Θ, 163, ἀντὶ τοῦ, ἀντὶ τέτυξο.

Ἀντευεργετέω, Μ. ήσω· (εὐεργετέω) εὐεργετῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖνον, ὅστις μ' εὐεργέτησε· Ξεν. Ἀπομ. Β΄.

Ἀντευεργέτημα, τος, τό· ἡ ἀμοιβαία εὐεργεσία.

Ἀντευεργέτης, ου, ὁ· ὅστις εὐεργετεῖ καὶ ἐκ μέρους του τὸν εὐεργέτην του· κάμνει καὶ αὐτὸς καλὸν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔκαμεν εἰς αὐτὸν τίποτε καλόν.

Ἀντευεργετικός, κή, κόν· πρόθυμος, ἢ ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ εὐεργετῇ τοὺς εὐεργέτας του.

Ἀντεύκρατος ζώνη· ἡ ἐναντία, ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ Ἰσημερινοῦ εὔκρατος ζώνη. Κλεομήδ.

Ἀντευνοέω, ῶ· Μ. ήσω· (εὐνοέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως εἶμαι φίλος, ἀγαπῶ, θέλω τὸ καλὸν ἐκείνου, ὅστις εἶναι φίλος μου, μὲ ἀγαπᾷ, θέλει τὸ καλόν μου. Ξεν. Παιδ. Η΄. »ἀντευνοοῦντα τοῖς εὐνοϊκῶς ἔχουσι.«

Ἀντευπάσχω· Μλ. ἀντευπείσομαι (πάσχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως παθαίνω καλόν, τοῦτ' ἔστι εὐεργετοῦμαι ὑπό τινος· Πλάτ. Γοργ. σλ. 520. E. ὑπὸ Schaef. μὲν mel. σλ. 68. ἀντ' εὖ πείσεται, γράφεσθαι θέλοντος, ἀμφιβαλλόμενον· ὑπὸ Heind. δὲ καὶ Bekker ἀποδεδεγμένον.

Ἀντευποιέω· (εὐποιέω) τινά. = Ἀντευεργετέω. Ξεν. Ἀναβ. Ε΄. 5.

Ἀντεφεστιάω, Μλ. –άσω· (ἑφέστιος) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φιλεύω, ἀντιφιλεύω, Πλάτ. Τιμ. σλ. 17. B. ἔνθα ὁ Boeckh. Spec. σλ. 13. συμφώνως τῷ Procl. Schol. ἀνθεστιάω ἀναγινώσκεσθαι προκρίνει· ἀλλὰ τὸ, ἀντεφεστιάω εὕρηται καὶ παρὰ Φιλοστρ. καὶ Αἰλιαν. καὶ ὁ Bekker διατήρησεν αὐτό. (ᾱ)

Ἀντεφευρίσκω· ἐξ ἐναντίας ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ τι.

Ἀντεφοδεύω· = Ἀντεπέρχομαι. Σουίδ.

Ἀντεφοδιάζω. Μ. άσω· ἐξ ἐναντίας ἑτοιμάζω τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν, ἢ ἑτοιμάζω· ἢ βοηθῶ. Ἰώσηπ. Ἀργ. ΙΕ΄. 9. καὶ ἁπλῶς. »ἀντεφ. τὰ κακά.«

Ἀντεφορμέω. Μλ. ήσω· (ὁρμέω) μὲ ἁρματωμένα καράβια εἶμαι ἀραγμένος εἰς λιμένα, ἢ στέκω 'ς τὴν ἄγκυραν ἀντικρὺ εἰς τὰ πλοῖα τοῦ ἐχθροῦ· εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάμω κανένα ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν.

Ἀντέχω. Μ. ἀνθέξω· (ἔχω, ἀνμλ.) ἀντικρατῶ· κρατῶ στερεὰ τίποτε· ἀντέχω αὐτοῦ τὴν χεῖρα· ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος κρατῶ· »χεῖρα ἀντέχειν τινός·« ἔτι δὲ καὶ ἀντέχω τινός ἢ τινὶ ἢ πρός τι ἁπλῶς· ἀμετβ. Ἀντέχω τοῖς πολεμίοις, τῷ πόνῳ, ταῖς ἐπιθυμίαις, πρὸς τοὺς καμάτους. Βαστῶ, διαρκῶ, διαμένω. Ὑπομένω, ὑποφέρω τι. Ἀνθίσταμαι, ἢ ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ὅθεν καὶ εἶμαι ἀρκετός, ἀρκετὰ δυνατός· εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ κάμω τίποτε, δύναμαι, ἠμπορῶ· μετὰ Ἀπαρεμφάτ. παρ' Ἡρδ. πολλάκις· »μηδὲ πρὸς τὸ φεύγειν ἀντεῖχον.« Σουίδ. »ἀντέχει βαστάζειν.« Ἀλέξ. Ἀφροδ. Ἀλλά, ἀντέχω τινί τι· φέρω εἴς τινα τίποτε ἀρκετὸν ἢ πολύ . .

»ἐνθεῦτεν δὲ κάμπτων τὸν κόλπον.., καὶ Μέλανα ποταμόν, οὐκ ἀντισχόντα τότε τῇ στρατιῇ τὸ ῥέεθρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, τοῦτον τὸν ποταμὸν διαβάς..., ἤϊε πρὸς ἑσπέρην..« Ἡρδτ. 7, 58. τοῦτ' ἔστιν ὁ ποταμὸς δὲν ἐβάστα, δὲν ἐπρόσφερεν δηλ. δὲν ἔβγαλεν ἐμπροσθέν τους πολὺ νερὸν ὥστε νὰ μὴν ἠμπορέσουν νὰ τὸν διαβοῦν. Μέσ. ἀντέχομαι· μετὰ αἰτιατ. κρατῶ ἐμπρός μου τίποτε, ἐξαιρ. διαφεντευτικὸν ἅρμα. »φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων« Ὀδσ. Χ, 74. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. μετὰ γενικ. κρατοῦμαι, βαστάζομαι στερεὰ ἀπὸ τίποτε· ἐμμένω εἰς τίποτε καὶ βαστάζω, δηλ. μένω σταθερὸς εἰς αὐτό· προσκολλῶμαι εἰς τίποτε δυνατά, δηλ. τὸ ἀγκαλιάζω, τὸ θέλω μὲ ὅλην μου τὴν ψυχήν, δὲν τραβῶ χέρι ἀπὸ αὐτό· μεταφορ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. »ἀντέχεσθαι τῆς ἀρετῆς.« Ἡρδτ. 1, 134. καὶ Ξνφ. Ἀντέχ. τοῦ πολέμου. Ἡρδτ. 7, 53. τῆς εἰρήνης. Ἱππρ. τῆς θαλάσσης. Θυδ. Κατὰ πρῶτον εὕρηται ἡ λέξις παρὰ Πνδ. Νμ. 1. 50. »ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως..«

Ἀντέω, Ἰωνικ. παρὰ τὸ ἀντάω· ὅπερ καὶ Ὅμ. Ἰλ. Η, 423. ἐχρήσατο. »..οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν. Ζ. Ἀντάω.

*Ἄντη, ἡ (ἄντομαι κατὰ τὴν 2. σημασ.) δέησις, παράκλησις ἤτοι παρακάλεσμα· λέξις ὑπὸ Herm. σχηματισθεῖσα καὶ ἐν Σφκ. Ἠλ. 138. γραφεῖσα· ἀλλ' εἰσέτι πάνυ ἀμφβ.

Ἀντήδην. Ἐπίῤῥ. (ἀντάω) Ἱκετευτικῶς. Ἡσύχ.

*Ἀντήεις, εσσα, εν· (ἄντα) ἐναντίος, ἐχθρός. Δωρικ. ἀντάεις.

Ἀντήλιος, ὁ, ἡ· (ἀντί, ἥλιος) ὅποιος ἵσταται ἢ κεῖται ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἡλίου, τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου· ἐστραμμένος εἰς τὸν ἥλιον· ἤτοι τὸν ὁποῖον ψήνει ὁ ἥλιος, εἶναι πάντοτε 'ς τὸν ἥλιον· ὅθεν· »δαίμονες ἀντήλιοι.« Αἰσχλ. Ἀγμ. 530. τὰ εἰκονίσματα ἢ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα ἦταν βαλμένα ἐμπρὸς εἰς τὰς πύλας (τὰς πόρτας) τῶν σπητιῶν καὶ τὰ ἔψηνε πάντοτε ὁ ἥλιος· καὶ »ἐσπέρους ἀγῶνας αἱ δ' ἀντηλίους.« Σοφκλ. Αἴας 805. 2) Ὁ ὅμοιος μὲ τὸν ἥλιον· ὡς τὸ, ἀντίθεος. Εὐριπ. Ἰων. 1550. 3) ἀντήλια = παρήλια· (ἔστι δὲ ὁ τύπος τῆς λέξ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀνθήλιος· ὅμως παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Ποιητ. ὡς καὶ πλείους ἄλλαι ἐν χρήσει. Σοφ. Αἴ. 805. Ὁ δὲ Ἀττ. κυρίως τύπος ἀνθήλιος εὕρηται πρῶτον παρ' Εὐρπ. καὶ τοῖς μεταγενστ. λογογρ.

Ἀντήλιον, τό· τὸ κοινῶς Ἰταλ. ἐμπρέλλα ἢ Γαλλ. παρατέλ. γιοστρόν. Εὐστάθ.

Ἀντημοιβός, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀνταμοιβός. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 52.

Ἄντην, Ἐπίῤῥ. (ἀντί) ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον, ἀντικρύς, ἀντίκρυσα, ἀγνάντια. »ἄντην στήσομαι.« Ἰλδ. Σ, 308. ἀντιθέτως τῷ, φεύξομαι. παράβαλ. καὶ Λ, 590. Ἐμπρός, ἐμπροστά· »ἄντην ἔρχεσθαι.« Ἰλδ. Θ, 399. ἀντιθ. τῷ, πάλιν τρέπεσθαι· »ἄντην βαλλόμενοι.« Ἰλδ. Μ, 152. Κατὰ πρόσωπον, μμάτια πρὸς μμάτια· ἐμπρὸς 'ς τὰ μμάτια· φανερά· »ἄντην εἰσιδέειν.« Ἰλδ. Τ, 15. Ω, 223. »ἄντην λοέσσομαι.« Ὀδσ. Ζ, 221. παραβλ. Θ, 158, 213. »ἄντην ἀγακέζειν.« Ἰλδ. Ω, 464. Πολλάκις εἰς παράστασιν τῆς ὁμοιότητος, ὡς ἐπιτατικὸν τῆς σημασ. ταύτης ἐν χρήσει· εἴκελος ἄντην, ἐναλίγκιος ἄντην· ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Ὅμ. παράβλ. ἄντα. Πεζοῖς δέ, οὐδέποτε συντάσσεται ἡ λέξις.

*Ἀντηνορίδης, ου· ὁ. Πατρωμ. τοῦ, Ἀντήνωρ. Ἰλδ.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ· (ἀνήρ) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἀνδρός, ἢ ἀνθρώπου. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 452. — 2) κύρ. Ὀνομ. Ἰλδ. [illegible]

Ἀντηρετέω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους κωπηλατῶ, τραβῶ τὸ κουπί.

Ἀντηρέτης, ὁ· (ἐρέτης) ὅστις τραβᾷ τὸ κουπί, λάμνει, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ἐν γένει δέ, ἐναντίος, ἐχθρός· ἀντὶ τοῦ, ἀντιστάτης. Παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θ 268.

Ἀντήρης, ὁ, ἡ· ὅστις κεῖται, ἢ στέκεται ἀντίκρυσα· ἀντικρυνός. Ἐξαιρ. κατ' ἐξοχ. σημσ. ὅστις πολεμεῖ ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος· ἐναντίος, ἀνταγωνιστής, ἀντίπαλος, »πληγαὶ στέρνων ἀντήρεις.« Σφκ. Ἠλ. 89. δηλ. πρὸς τὸ στῆθος, ἀπ' ἐμπρός· (ἔστι δὲ ἡ λξ. εἴτε σύνθ. παρὰ τὸ ἀντὶ καὶ αἴρω, ὡς τὸ, εὐήρης. Ἰδὲ Heath. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 498. εἴτε ὡς ἀνθτ. παρὰ τὸ, ἀντὶ ἀμέσως ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, ἀγχήρης παρὰ τὸ ἄγχι· καὶ λ. τ. τ. Ἡ σύνθ. αὐτῆς δέ, τῷ ἐρέσσω, πάνυ σφαλερά· ἰδὲ ἀντηρίς.

*Ἀντηρίδιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ ἀντηρίς.

Ἀντηρίς, ιδος, ἡ· ἀκουμπιστήρι· τὸ τουρλ. ντζίκι· στυλωτήρι· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἀντὶ ἄντην. Ἡ σύνθεσις αὐτοῦ τῷ, ἄρω, μὲν πάνυ ἀπίθανος, τῷ ἐρείδω δέ, ὅλως σφαλερά.)

Ἄντησις, εως, ἡ· (ἀντάω) συναπάντημα, συναπάντησις. — 2) πλησίασμα. Ἱκεσία ἤτοι θερμὴ παρακάλεσις. Ἡσυχ.

Ἀντηχέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἠχέω) ἀντηχῶ, ἀντηχοῦται. Θεόφρ. ἀφ' οὗ

Ἀντήχησις, εως, ἡ· ἀντηχολόγημα, ἀντηχολόγημα.

Ἀντί, πρόθ. ἀεὶ μετὰ Γενικῆς· σημαίνει δὲ κυρίως, τό, ἐναντίον. — 1) Κατ' ἀκριβῆ τόπου σημασίαν· τὸ κατέναντι, ἀπέναντι, ἀντικρύ, ἐμπρός. Ἀντὶ ὀφθαλμοῖϊν. Ὀδσ. Δ, 115. ὡς τό, ἄντα παρειάων. Ἡσδ. Ἐρ. 672. »μηδ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀμιχεῖν.« Ἀντί τινος στῆναι. Ἰλδ. Φ, 481. — 2) Κατ' ἐξοχ. σημασ. ἐναντίον· κατά τινος. »μαχέσατο ἀντὶ Αἴαντος. Ἰλδ. Ο, 415. ὅπου ὅμως ὁ Wolf, ἄντα γράφει· οὕτως σπάνιον. — 3) Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ σημαίνει ἡ Ἀντί· ἰσοτιμίαν, ἴσην ἐκτίμησιν· ἀντικατάστασιν τινος δι' ἰσοτίμου· διαδοχήν, ἢ τόπον ἄλλου ἐπέχειν· »ἀντί πολλῶν λαῶν ἐστί.« Ἰλδ. Ι, 116. τὸ ὑμέτ. ἀξίζει διὰ πολλούς, τοῦτ' ἔστι τόσον, ὅσον ἄλλοι πολλοὶ ἀξίζουν εἰς τὸν τόπον του. »ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται« ... »κάσιος ἔστιν ἀντὶ ἀδελφοῦ.« Ὀδσ. Θ, 546. τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν ἀξίζει ἢ εἶναι ἴσια μὲ ἀδερφόν· »ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο« Ἰλδ. Φ, 75. δηλ. εἰς τόπον ἱκέτου· παραβλ. καὶ Θ, 163. 233. καὶ Ψ, 650. καὶ Ω, 254. καὶ Ὀδσ. Θ, 405. Αὕτη τῆς λέξεως ἡ χρῆσις ἐγένετο παρὰ τοῖς Πεζογράφοις τελειοτέρα καὶ πολυσημαντοτέρα. α) τιμήματος ἢ ἀξίας δηλωτική; δόξα ἀντὶ σώματος· ἢ κινδύνῳ ζωῆς κτωμένη· τοιαύτην σημασίαν φέρει καὶ ἡ πολλαχῶς τοῖς ἀναφορικοῖς σύνταξις αὐτῆς· ἀνθ' οὗ, ἀνθ' ὅτου, ἀνθ' ὧν·—τὸ ἀνθ' ὧν ὅμως ἀναπληροῖ καὶ τό, ἀντὶ τούτων ὅτι — διὰ τοῦτο, ἐπειδή: ἀντὶ τοῦ, πρὸς τί; διὰ τί; Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς δοτικ. Ἀντωνυμ. »σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.« Ἰλδ. Ψ, 650. καὶ Ἡρδτ. 3, 59. κατὰ Wess. καὶ Schaef. L. Bos. σελ. 410. — β') Τοῦ, τόπον ἄλλου ἐπέχειν. Ἀντί τινος βασιλεύειν· νεκρὸς ἀντὶ νυμφίου: χρήσιμος ἀντὶ ἀχρήστου· »καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους.« Ἡρδτ. 6, 32. καὶ Ξεν. »μᾶλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ« Κ. π. 3, 1. Ἔτι δὲ καὶ μεταβολῆς· δοῦλον ἀντὶ βασιλέως ποιεῖ. — γ') Ὡς συγκριτικὸν μόριον· ἓν ἀνθ' ἑνός. Πλάτ. Φιλήβ. σλ. 63. Β. Πολ. σλ. 331. Β. Νόμ. σλ. 705. Β. Παράβλ. Πρὸς μετὰ αἰτιατ. κατὰ σημσ. Γ. 3. δ'. Ἔτι δὲ καὶ τοῖς συγκριτ. ἐπιφερομένη· πλέον ἀντὶ σοῦ· μείζων ἀντὶ τῆς πάτρας. Σφκλ. Τρχ. 577. Ἀντγ. 182. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 627. Ὡσαύτως καί, ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. Σφκ. Αἴ. 444. Ἀριστφ. Νφ. 653. Schaef. L. Bos. σλ. 737. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 818. Ἔτι δὲ καί, αἱρεῖσθαί τι ἀντί τινος· εἶθα τό, τί τινος χρησιμώτερον. Ξνφ. Ἀπμν. 1, 7. 2, 7, 10. 3, 4, 9. 9. παραβλ. Πρὸ κατὰ σημσ. 4, β'. καὶ Πρὸς μετὰ αἰτιατ. κατὰ σημσ. Γ. 2. δ. — δ') μετὰ βεβαιωτικῶν, παρακλητικῶν, ἱκετευτικ. ῥημάτων ὡς ἡ Πρὸς μετὰ γενικ. »ἀντὶ παίδων τῶνδε ἱκετεύομεν.« Σφκ. Οἰδ. Κ. 1326. Ἀπολ. Ῥδ. 216. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. ὅμως ἐννοεῖται ἡ τοπικὴ ἀναφορὰ τοῦ, ἐμπρός, ἀντικρύ, ἐνώπιον. — Οἱ Ποιηταὶ εἰώθασι μὲν ἐνίοτε ἐπιφέρειν τὴν Ἀντὶ τῇ λέξει ἣ συντάσσεται »..τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.« Ἰλδ. Ψ, 650. ἀλλ' ἡ ἀναστροφὴ οὐκ ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην χρῆσιν· ὅπερ ὁ Herm. cen. Med. Emsl. w. 1143. ἐφεύρεσιν ἁπλῶς τῶν Γραμματγρ. εἶναι λέγει. — Ὡς Ἐπίῤῥ. ἀνάρθ. ἀπαρεμφτ. συντάσσεται ἡ Ἀντί· ἐξαιρ. παρ' Ἡρδτ. »ἀντὶ ἄρχεσθαι ὑπ' ἄλλων ἀντί, νῦν ἄλλων ἄρχεσθαι.« Ἡρδτ. 1, 210. παραβλ. 6, 32. 7, 170. Ἔστι δὲ ἡ σύντξ. αὕτη Ἰωνικ. μόνον· οἱ γὰρ Ἀττικ. ἔναρθρ. τιθέασι τὸ ἀπαρεμφτ. π. χ. ἀντὶ τοῦ ἄρχεσθαι· δι' οὗ ἡ Ἀντὶ προθέσεως τόπον ἐπέχει. — Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ Ἀντὶ τό, ἐναντίον, ἀντικρύ· ἀντιβαίνω· ἀντιμέτωπος, ἀντίπορος: Ἐχθρικὴν ἐναντίωσιν· ἀντιπολεμῶ· ἀντιλέγω· ἀντίπαλος: τὸ ἀμοιβαῖον· ἀντιδεξιόομαι· τὸ τόπον ἐπέχειν τινος· ἀντιβασιλεύς, ἀνθύπατος· ἀντιταμίας. Ὡσαύτως καὶ ὁμοιότητα, ἢ ἀναλογίαν· ἀντίμωρ· ἀντίθεος· ἀντάξιος, ἀντιάνειρα· ὅθεν καὶ τὸ ἀντίθετον· ἀντίμορφος· ἀντιπρόσωπος, ἀντίτυπος. — Ὡς Ἐπίῤῥ. ἀφ' οὗ τό, ἄντα, ἄντην. Ἐπίθτ. ἀντίος ὡς τό, ἄπιος παρὰ τὸ ἀπό. Ῥημτ. ἀντιάω, ἀντιάζω, ἄντομαι, ἀντάω κ. τ. τ.

Ἀντία, συνήθως Ἐπίῤῥ. = ἄντην κυρίως δὲ Οὐδέτ. πληθυντ. ἐκ τοῦ, Ἀντίος ὅπερ ἰδὲ. Ὅμ. καὶ Ἡρδτ. ὡς καὶ τὸ, Πρῶτα, κ. τ. τ.

Ἀντιάζω, Μ. άσω· Δωρ. -ξω· (ἀντί) κατὰ φιλικ. καὶ ἐχθρικὴν σημασίαν· μετὰ αἰτιατ. Ἡρδτ. 4, 80, 118. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. »καὶ γὰρ οἱ θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχαν ἀντιάζωσιν.« Πνδ. Νμ. 1, 101. — 2) Ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν τινος· ἀντιάζω τινα. »καί σ' ἀντιάζω πρὸς ἐφεστίου Διός.« Σφκ. Αἴ. 492. 3) Αὐτθ. Ἠλκ. 869. μετὰ γενκ. ἀντὶ τοῦ, τυγχάνω, λαμβάνω. ἰδὲ ἀντιάω. Ἀπαιτῶ.

Ἀντιαμοιβός, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Ἀνταμοιβός.

Ἀντιάνειρα, ας, ἡ· (ἀντί, ἀνήρ) ὡς τό, βωτιάνειρα, κυδιάνειρα, καὶ τ. τ. Ἔστι δὲ τὸ μόνον θηλκ. ὄνομα ἀπό τινος ἀρσεν. εἰς ανωρ, ἢ ηνωρ λήγοντος· (ὅτε δὲ οὐ δυνατὸν παράγεσθαι τὴν λέξιν ἀπὸ ἀρσενικ. εἰς ας λήγοντος, διδάσκει τὸ βραχὺ α τοῦ θηλκ.) παραβλ. δώτειρα, σώτειρα καὶ τ. τ. Ἐν Ἰλδ. ἀεὶ ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων· ὁμοία ἢ ἴση μὲ ἄνδρας εἰς τὴν μάχην· ὡς τό, ἰσανδρος· παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. ΙΒ'. 23. »Στάσις ἀντιάνειρα.« τοῦτ' ἔστιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα μάχεται· τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. ἕνας πρὸς ἕνα.

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, ἡ· (ἄξων) ὁ ἀπέναντι τοῦ κόσμου ἢ τῆς γῆς πόλος.

Ἀντιάς, άδος, ἡ· πληθ. Ἀντιάδες· αἱ ἀδένες ἤτοι τὰ παραμάγκαλα ἤγουν αἱ βαλανίδες τοῦ λαιμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἄλλως καὶ Παρίσθμια λέγονται. Παῦλ. Αἰγ. ἐξαιρ. ὅταν ἦναι πρησμέναι.

Ἀντιαχέω, (ἀχέω) ἀντιφωνάζω, ἢ ἀντικράζω. Ὀππ. Ἀργ.

*Ἀντιάχω, (ἰάχω) = τῷ προηγουμ[illegible]

Ἀντιάω, ῶ. Μ. άσω· παρ' Ὁμ. ἀντιόω. Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, φιλ. καὶ ἐχθρ. ἐπὶ προσ. καὶ πραγμ. ὁρμῶ κατά τινος, πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐχθροῦ· μετὰ γεν. »ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν.« Ἰλδ. Η, 231. συνηθέστερον δὲ ἐπὶ πραγμάτων· εὐγαίνω εἰς τὸν πόλεμον, πηγαίνω εἰς κἀνὲν κινδυνῶδες ἔργον καὶ τ. τ. **Ἀντιᾶν πολέμοιο, πόνοιο, μάχης, ἔργων, ἀέθλων.** Ὁμ. ὅταν τὸ ῥῆμα ᾖ ἀποτελεσματικῆς ἐννοίας σημαντικόν, τὸ πρᾶγμα τίθεται κατὰ γεν. »στέρνου ἀντιόωντος.« Ἰλδ. Ν, 290. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ θεῶν, οἵτινες δέχονται εὐμενῶς τὰς αὐτοῖς προσφερομένας θυσίας. **Ἀντιᾶν ἑκατόμβης, ἱρῶν, κνίσσης αἰγῶν.** Ὀδσ. Α. 25. Γ, 436. Ἰλδ. Α, 67. ὅθεν καὶ γεν. ἀπολαμβάνω, μετέχω, ἔχω μοιράδι εἰς τίποτε· μετὰ γεν. »... ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.« Ὀδσ. Ζ, 193. Φ, 402. Ἰλδ. Ω, 62. Ἅπαξ δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. »ἀντιάασθε γάμου.« Ἰλδ. Ω, 62. Κατὰ σημασίαν ἐγγυτέραν σπουδῆς εἰς βοήθειαν ἅπαξ αὐτούτως. »Μήτηρ ἐξ ἁλὸς ἦλθε, σὺν ἀθανάτῃσ' ἁλίῃσιν, ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηότος ἀντιόωσα.« Ὀδσ. Ω, 56. ἀλλὰ κἀνταῦθα μετὰ γεν. διὰ τὸ εἶναι ἀποτελεσματικὴν τὴν πρᾶξιν. 2) συναπαντῶ καθ' ὁδόν· ἀπαντῶ τινα 'ς τὸν δρόμον, ὅρα κατὰ περίστασιν, ἀνέλπιστα· μετὰ δοτ. »μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ.« Ὀδσ. Σ, 146. ἄμποτε νὰ μὴ τὸν ἀπαντήσῃς. »ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.« Ἰλδ. Φ, 151. τὸ ἡμέτρ. θὰ τοὺς εὕρει ὁ θυμός μου, θὰ πέσουν 'ς τὰ χέρια μου. Πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. »Ἀλλά τιν' ὑμμ' εἴω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα.« Ἰλδ. Η, 551. ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλως κατὰ γενικὴν σημασ. »ὡς κεν γαλήνης, θεά, γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι, καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ.« Ὀδσ. Ν, 312. ἔνθα τό, ἀντιάσαντι = τῷ ἐντυχόντι. 3) πηγαίνω που νὰ ἑτοιμάσω, νὰ βάλω τι εἰς τάξιν· μετὰ αἰτιατ. μόνον ἐν Ἰλδ. Α, 31. »ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν.« παράβλ. κορτυνῶ. — 4) παρακαλῶ, δέομαι· μετὰ αἰτιατ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἐποπ. μόνον ὡς τὸ ἀντιάζω. Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 694. — 5) Μέσ. = ἐναντιόομαι· μετὰ δοτ. Θουκ. 2, 40. »καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς.« ὅπερ κατὰ Reisig Conj. ἐν Ar. 1. σλ. 194, **ἠντιώμεθα**· κατὰ Goeller δέ, **ἀντιώμεθα**, ἀντὶ ἠναντιώμεθα, ἀναγνωστέον. (τὸ α τῆς παραλγ. ἀεὶ βραχύ, ὥστε τοιουτοτρ. ὁ Μλ. καὶ ὁ Ἀόρ. ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἀντιάζω.)

Ἀντιβάδην, Ἐπίρρ. (βαίνω) ἐναντιωτικά, ἀντικρυστά· ἀντίκρυτα πηγαίνοντας, πατῶντας. 2) Ἀνάποδα, πρὸς τὰ ὀπίσω. Πλούταρ.

Ἀντιβαίνω. Μ. ήσομαι· (βαίνω, ἀνμλ.) ἐναντίον ὑπάγω, ἢ πατῶ· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι. συντ. Δοτ. Ἡρδτ.

Ἀντιβάλανος, ἡ· = Κηκίς· ἐπειδὴ καὶ ἀπεπλανήθη ἀπὸ τὸν τόπον τῆς βαλάνου.

Ἀντιβάλλω. Μ. βαλῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ἀντιρρίχνω, ἐναντιόνομαι· »... κεἰ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς, ἀπολοίμην.« Ἀρστφ. Ἱππ. 569. δηλ. στεκόμενος ἐγὼ μόνος ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν. — 2) Παραβάλλω, συγκρίνω. Στράβ. »ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους.« — 3) ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω κατὰ τύχην τινά, συνομιλῶ. Ἡρδτ. καὶ Λουκᾶς ΚΔ΄. 17. τινί.

Ἀντιβασιλεύς, έως, ὁ· (βασιλεύς) βασιλέως τόπον ἐπέχων· ὅστις εἶναι εἰς τόπον βασιλέως· τὸ Ἰταλ. βίτσε ῥέ.

Ἀντιβασιλεύω. Μ. σω· εἶμαι ἀντιβασιλεύς. Ἰώσηπ. Δ΄. Ζ΄. 1. Διων. Ἀλκ.

Ἀντίβασις, εως, ἡ· (ἀντιβαίνω)· πηγμὸς ἐναντία, ἢ ἀντίκρυτα· ἀντιπολέμημα, ἐναντίωσις, φιλονεικία.

Ἀντιβάτης, ου, ὁ· ὅστις πηγαίνει ἀντίκρυτα ἢ ἐναντίωσιν τινος. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 201. ἀντίμαχος, ἐναντίος. 2) ὁ σύρτης μὲ τὸν ὁποῖον κλείεται ἡ θύρα, διάδρομος. (3) ἀφ' οὗ

Ἀντιβατικός, ή, όν· ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς ἐναντίωσιν.

Ἀντιβίῃ· δοτικὴ πτῶσ. τοῦ ἀντίβιος, ἀντὶ ἐπιρρ. ἐν χρήσει. = ἀντιβίην.

Ἀντιβιάζομαι. Μ. σομαι· μετ. ἀποθ. (βιάζομαι) μεταχειρίζομαι βίαν ἐξ ἐναντίας, μὲ βίαν ὑπομακρύνω τὴν βίαν· τὸ κοινὸν ἡμῶν· μὲ καρφὶ βγάνω τὸ καρφί.

Ἀντιβιβρώσκω· (βιβρώσκω) Μλ. -βρώσομαι· ἀντιτρώγω, τρώγω ἐκεῖνον ὅπου μὲ τρώγει.

Ἀντιβίην. Ἐπίρρ. ἐναντίον, ἐνάντια, ἐναντιωματικά· »**ἀντιβίην ἐρίζειν**« ἀντιφιλονεικῶ, »**ἀντιβίην ἐλθεῖν**« ἀντιορμῶ, »ἀντιβ. **πειρηθῆναι**« δοκιμάζω τινὰ μὲ τὸν πόλεμον, δηλ. πολεμῶντας μαζί του· **τινί**. Ἰλδ. Φ, 226. Ὡσαύτως ἐχρησίμευε καὶ τό, **ἀντιβίῃ**· παρὰ τοῖς Πεζογρ. δὲ τό, ἀντιβίᾳ· κυρίως δοτικ. γεν. θηλ. παρὰ τὸ

Ἀντίβιος, ία, ιον· καὶ **Ἀντίβιος**, ὁ, ἡ· (βία) ὅστις μεταχειρίζεται βίαν ἐναντίον εἰς βίαν· ὅστις ἀντιστέκεται, ἐναντιόνεται· ἐν γένει ἐναντίος· ὡς ἐπιθ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντάξει **ἀντιβίοις ἐπέεσσι**· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ἀντιβίην καὶ ἀντίβιον, ἐπίρρημα. ὡς τό, ἄντα.

Ἀντιβλάπτω. Μ. ψω· (βλάπτω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βλάπτω, ἀδικῶ.

Ἀντιβλέπω. Μ. ψω· (βλέπω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. βλέπω, κυττάζω, ἴσια ἢ ἀντίκρυτα· μετὰ δοτ. »ἀντιβλέπειν τῷ ἡλίῳ, τῷ φωτί, τῷ πατρί.« Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ εἴς τι· ἀφ' οὗ

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ· ἀντικύτταγμα. Ξεν. Ἱέρ. Α΄. 35. »παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἥδισται αἱ ἀντιβλέψεις.«

Ἀντιβοάω. Μλ. -βοήσομαι (βοάω) ἀντιφωνάζω, ἀντικράζω. Βίων.

Ἀντιβοηθέω. Μλ. ήσω (βοηθέω) **τινί**. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βοηθῶ. Ξεν. Ἑλλ. Ζ΄. 4. »ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς.«

Ἀντίβοιος, ου, ὁ, ἡ· (βοῦς) ὅστις ἀξίζει τόσα, ὅσα ἕνα βόιδι.

Ἀντιβολέω. Μλ. -βολήσω (ἀντιβάλλω) ἀπαντῶ, συναπαντῶ, ἔρχομαι ἢ πηγαίνω ἀντίκρυτα· μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον, πηγαίνω ἐναντίον τινος· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. παρ' Ὁμ. ὅστις πολλάκις χρῆται τῇ λέξει καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. Ἔτι δὲ καὶ γενικῇ τοῦ προσ. Ὀδσ. Σ, 273. σπανίως δοτ. τοῦ πράγμ. ἀντιβ. **φόνῳ ἀνδρῶν, τάφῳ**. Ὀδσ. Λ, 416. Ω, 87. — 2) ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω τι κατὰ τύχην, μετέχω, ἔχω ἢ παίρνω μέρος εἰς τίποτε· ἀεὶ μετὰ γενικ. τοῦ πράγμ. Ἀντιβ. **μάχης, τάφου, ἐπητύος**. Ὁμ. **γάμου**. Ἡσδ. — 3) παρακαλῶ διὰ βοήθειαν· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. Ξνφ. Πολ. Ἀθ. 1, 18. ἄνευ πτωτικοῦ, Ἀρστφ. Ἱππ. 672. (ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξεως, ἀντιρρίχνω, ἢ ῥίχνω ἐναντίον, φαίνεται ἄχρηστος.) ἀφ' οὗ

Ἀντιβολή, ῆς, ἡ· καὶ **Ἀντιβόλησις**, εως, ἡ· καὶ **ἀντιβολία** ἡ· ῥίψιμον ἐναντίον, ἀντιρρίψιμον, Σύγκρισις, παραβολή. 2) συναπάντησις. 3) Παρακάλεσις, ἱκεσία. Θουκ. Ζ΄. 75.

*Ἀντιβόλησις, εως, ἡ· = τῷ ἐπμ.

*Ἀντιβολία, ας, ἡ = ἀντιβολή.

*Ἀντιβομβέω. Μλ. -ήσω. (βομβέω) ἀντιβοΐζω ἢ ἀντιβάζω, ἀντικροτῶ.

Ἀντιβουκολέω, ῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν γελῶ, ἀπατῶ. Ἰουστῖν.

Ἀντιβραδύνω. Μ. νῶ· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ἀργοπορῶ. Σχολ. Θουκυδ.

Ἀντιβροντέω, ῶ. Μ. ήσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐξ ἐναντίας βροντῶ. Λουκιαν.

Ἀντιβρώσκω· ἰδὲ **Ἀντιβιβρώσκω**.

Ἀντιγέγωνα, (γέγωνα) ἀντιφωνάζω, ἐξ ἐναντίας φωνάζω.

Ἀντιγενεαλογέω. Μλ. -ήσω (γενεαλογέω) κάμνω τὸν κατάλογον τῆς γενεαλογίας, ἢ ἀποδείχνω τὴν γενεαλογίαν τινος κατ' ἄλλον τρόπον, ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, κατὰ τὸν ὁποῖον τὴν κάμνει αὐτὸς ἢ ἄλλος τις. »Ἑκαταίῳ δὲ γενεηλογήσαντι ἑωυτόν, καὶ ἀναδήσαντι ἐς ἑκκαιδέκατον θεόν, ἀντεγενεηλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει.« Ἡρδτ. 2, 143.

Ἀντιγεννάω. Μλ. ήσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γεννῶ.

Ἀντιγηροτροφέω, ῶ. Μ. ήσω· (γηροτροφέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως γηροκομῶ, τρέφω τινὰ εἰς τὰ γηρατειά του.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ. Μ. ήσω· εἶμαι ἄλλης γνώμης, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, περί τινος. Ξεν. Παιδ. Δ΄. 3. παρὰ τὸ

***Ἀντιγνώμων**, ονος, ὁ, ἡ· ον, τό· (γνώμη) ὅστις ἔχει ἐναντίαν γνώμην, εἶναι ἐναντίας γνώμης, φρονεῖ ἀλλοιῶς· ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν ἰδέαν περί τινος, ἢ στοχάζεται καὶ κρίνει διαφορετικά.

Ἀντίγραμμα, τος, τό· (ἀντιγράφω) γράμμα, τὸ ὁποῖον δίδει τις δι' ἄλλο ὅπου ἔλαβε π. χ. ὅταν ὑποσχεθῇ τις νὰ κάμῃ τίποτε διὰ κάποιον καὶ δίδει τὴν ὑπόσχεσίν του ἔγγραφον· καὶ ὁ ἄλλος δίδει ὡσαύτως εἰς αὐτὸν ἔγγραφον ὅτι ἂν τὸ κάμῃ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν του θέλει τὸν πληρώσῃ ὅσα ἐσυμφώνησαν· ὅμοιον γράμμα· σύμφωνον γράμμα μὲ τὸ πρωτότυπον· τὸ ἰταλ. κόπια.

***Ἀντιγραφεύς**, έως, ὁ· ὅστις εἶναι διωρισμένος εἰς βασιλικὴν ἢ πολιτείας κάσαν νὰ ἀντιγράφῃ ἢ νὰ γράφῃ ἁπλῶς καὶ αὐτὸς ὅσα γράφει καὶ ὁ Κασίερος, ὅσα παίρνει καὶ δίδει, διὰ νὰ μὴ γίνηται ἀπάτη ἐκ μέρους τοῦ Κασίερου· τὸ ἰταλ. Κοντρολόρος. Boeckh. in Ath. Staatshausch. 1, σλ. 98. 198. 201. ὄχι δέ, ὁ **γράφων ἴσια καὶ ὁ γράφων τὰ ἐναντία**· ὡς ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ὁ Κούμας· ὅστις καὶ τὸ ἀντίγραμμα, **τὸ ἀντιγραμμένον** ἁπλῶς ἐξηγεῖ.

Ἀντιγραφή, ῆς, ἡ· ἀμοιβαῖον γράμμα, ἀπόκρισις ἔγγραφος. — 2) Ἐπὶ κριτηρίου· ἔγγραφον ἔγκλημα ἐναντίον εἰς τὸν ἐγκαλεστήν· γενικῶς δέ, ἔγκλημα. Stallb. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 27. C. — 3) τὸ ἰταλικ. κοινῶς γνωστόν, Κοπιάρισμα.

Ἀντίγραφον, ου, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὰ **ἀντίγραφα**· ἡ κόπια πρωτοτύπου τινὸς γράμματος· ἔστι δὲ ἡ λέξις τὸ οὐδέτρ. τοῦ

Ἀντίγραφος, ον, ὁ, ἡ· πρωτότυπον σύμφωνα ἀντιγραμμένον. Ἰταλ. κοπιαρισμένον· γραμμένον διὰ νὰ φυλάγηται εἰς παντοτεινὴν ἐνθύμησιν, ἢ διὰ νὰ μὴ χαθῇ.

Ἀντιγράφω. Μ. ψω· (γράφω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ ἰταλ. κοπιάρω· ξαναγράφω· ἐγγράφως ἀποκρίνομαι. 2) ἐγκαλῶ καὶ ἐκ μέρους μου ἐγγράφως τὸν ἐγκαλεστήν μου εἰς τὸ κριτήριον· ἐν γένει ἐγκαλῶ· αἰτιατ. τοῦ προσώπου. β΄) δίδω ἔγγραφον ἐξαίρεσιν ἐναντίον ἐγκλήματός τινος εἰς τὸ κριτήριον (3). ἀφ' οὗ

***Ἀντίγραψις**, εως, ἡ = ἀντιγραφή. 2: ἔγγραφον ἔγκλημα· ἐξαίρεσις ἐναντίον ἐγκλήματος διδομένη εἰς τὸ κριτήριον. Bremi Lys. Ἐπῤῥ. Panel. 10.

Ἀντιδάκνω. Μ. δήξομαι· (δάκνω, ἀνμλ.) ἀντιδαγκάνω, ξαναδαγκάνω. Ἡρδ. Δ΄. 168. δαγκάνω εἰς τίποτε.

***Ἀντίδειξις**, εως, ἡ· (δεῖξις) λόγος· ἐναν-

τίου τινος. Θεσ. 3, 42. Poppo ἐν Θεσ. T. I. 1. σλ. 243.

Ἀντίδειπνος, ου, ὁ, ἡ· (δεῖπνον) ὅστις τρώγει ἀντὶς διὰ ἄλλον, ἢ εἶναι εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τόπον ἄλλου. Λουκιαν.

Ἀντιδεξιόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι· (δεξιόομαι) ἀμοιβαίως προτείνω τὴν δεξιάν μου χεῖρα, ὑποδέχομαι τινὰ μὲ ἀμοιβαίαν δεξίωσιν· τὸν ἀγκαλιάζω ἀμοιβαίως. Ξενοφ. Παιδ. Δ΄. 2.

* **Ἀντιδέομαι**. Μλ. -δεήσομαι (δέομαι, ἀνωμλ.) ἀντιπαρακαλῶ. Πλάτ. Λάχ. σλ. 186. D.

Ἀντιδέρκομαι· (δέρκω, ἀνωμλ.) Μλ. -δέρξομαι. = Ἀντιβλέπω. Εὐριπ. Ἡρακλ. 162.

Ἀντιδέχομαι· Μ. ξομαι· (δέχομαι, ἀνωμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως δέχομαι, λαμβάνω, τίποτε.

Ἀντιδημαγωγέω, Μλ. ήσω· (δημαγωγέω)· φέρομαι, ὁμιλῶ, πολιτεύομαι ὡς ἐναντίος ἄλλου δημαγωγοῦ· πράττω καὶ λέγω τὰ ἐναντία τῶν, ὅσα πράττει καὶ λέγει αὐτός· Εὐσταθ.

Ἀντιδημιουργέω, Μλ. ήσω (δημιουργέω)· ἐξ ἐναντίας δημιουργῶ, κτίζω, κατασκευάζω, φτιάνω· Κλήμ. Σελ. 226. καὶ Ἀθήν. 459.

Ἀντιδιαβαίνω· Μ. βήσομαι· (διαβαίνω, ἀνωμλ.) ξαναδιαβαίνω, ἢ διαβαίνω ἀπεναντίως· διαβαίνω, ἀπερνῶ πέρα, ἤτοι εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος· Ξεν. Ἀγησ. Α΄. 8.

Ἀντιδιαβάλλω· Μ. βαλῶ· (διαβάλλω, ἀνωμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως διαβάλλω, κατηγορῶ, τὸ τουρκ. βάλλω [illegible].

Ἀντιδιαίρεσις, εως, ἡ· ἐναντία διαίρεσις, ὑποδιαίρεσις, ἀντιμοίρασμα, ἤτοι μοίρασμα εἰς ἐναντία μερίδια· τοῦ μοιρασμένου ξαναμοίρασμα, Γαλην. παρὰ τὸ

Ἀντιδιαιρέω, Μλ. -ρέσω· (αἱρέω, ἀνωμλ.) ἀντιμοιράζω, ἢ ἀλλέως μοιράζω, κάμνω ἐναντίον μοίρασμα τοῦ, ὅ,τι ἔκαμεν ἢ κάμνει ἄλλος· Στράβ. ΙΒ΄. Σελ. 806.

Ἀντιδιάκονος, ου, ὁ, ἡ· (διάκονος) ὅστις ὑπηρετεῖ ἀμοιβαίως· ὅστις ξαναϋπηρετεῖ, μεταϋπηρετεῖ· Στράβ. Ιϛ΄. (–υυ–υυ).

* **Ἀντιδιαλέγομαι**· Μλ. –ξομαι (διαλέγομαι) ἀντιλέγω, λέγω τὰ ἐναντία τῶν, ὅσα λέγει ἄλλος, φιλονεικῶ· Χρύσιπ. παρὰ Διογ. Λαρτ. 7, 202.

Ἀντιδιαλλάσσομαι· Μλ. –ξομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀλλάσσομαι) κάμνω ἀμοιβαίαν ἀλλαγήν· παίρνω ὀπίσω τὸ ἰδικόν μου, τὸ ὁποῖον μ' ἐπῆρεν ἄλλος καὶ δίδω τὸ ἰδικόν του, τὸ ὁποῖον ἐπῆρα ἐγώ· π. χ. αἰχμαλώτους εἰς τὸν πόλεμον· 2) κάμνω ἐναντίαν ἀλλαγήν, δηλ. ὄχι τὴν πρέπουσαν.

Ἀντιδιάμετρος, ἡ· (διάμετρος) ἐκ διαμέτρου, ἤτοι ἰσιακέρα ἐναντίος.

Ἀντιδιαπλέκω· Μ. ξω· (πλέκω) ἀντιπλέκω, ἤτοι πλέκω ἐναντία, τὸ κοινότ. μπερδεύω, λοξιάζω· ἐξ ἐναντίας· Μεταφ. Αἰσχίν. «ἀντιδιαπλέκει λόγους»· δηλ. εἰς τὴν ὁμιλίαν του μεταχειρίζεται δολιότητας, διὰ νὰ φέρῃ σύγχυσιν εἰς τοὺς ἀκροατάς, νὰ μὴ καταλαμβάνουν τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ὁμιλίας του.

Ἀντιδιαστέλλω· Μ. λῶ· (στέλλω) βάλλω ἕν τι ἀντίκρυτα 'ς τ' ἄλλο, καὶ οὕτω διακρίνω ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· Διονύσ. Ἀλικαρ. ἀφ' οὗ

Ἀντιδιαστολή, ῆς, ἡ· ἀντίκρυσμα δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων ἓν πρὸς τὸ ἄλλο καὶ τοιουτοτρόπως διάκρισις, ἢ γνώρισμα τῆς μεταξύ των διαφορᾶς.

Ἀντιδιαστροφή, ἡ· (στρέφω) ἐναντία διαστροφή.

Ἀντιδιατάσσω· Μ. ξω· (τάσσω) ἀντιδιατάζω, κάμνω διαταγήν, διάταξιν ἐναντίαν εἰς ἄλλην, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἄλλος· ἀντιδιορίζω

Ἀντιδιατίθημι· Μ. -θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, διορίζω τι· ἀλλάζω τὴν κατάστασιν, τὴν θέσιν, τὸν τόπον τινός· «κακῶς παθόντα ἀντιδιατίθημι»· ἐκδικοῦ τινα διὰ τὸ κακὸν ἢ διὰ τὴν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν ἔπαθε· Εὐσταθ.

* **Ἀντιδιδάσκαλος**, ὁ· (διδάσκαλος) συνήθως κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἀντιδιδάσκαλοι οἱ ποιηταί, ἢ χορηγοί, οἵτινες χορηγοῦσι, τοῦτ' ἔστι παρασταίνουσι χορούς θεατρικούς, ἢ δράματα, ἀντιπαρατασσομένους εἰς ἅμιλλαν· Casaub. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 525. καὶ Schwgh. ἐν Ἀθήν. T. 3. σλδ. 369. ἰδὲ ἀντιδιδάσκω.

Ἀντιδιδάσκω, Μ. –διδάξω (διδάσκω, ἀνωμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· διδάσκω ἐναντία ἢ ἀλλέως 2) ἐπὶ δραματοποιῶν· παρασταίνω νέον δρᾶμα ἰδικόν μου, διὰ νὰ παραβληθῇ μὲ τὸ δρᾶμα ἄλλου ποιητοῦ, καὶ οὕτω φιλονεικῶ περὶ τῆς νίκης, δηλ. τίνος δρᾶμα θέλει φανῇ καλήτερον· Ἀριστοφ. Σφηκ. 1410. «Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης».

Ἀντιδίδωμι, Μ. δώσω· (δίδωμι) ἀντιδίδω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως δίδω, ἀνταμείβω· ἤτοι, δίδω ἄλλο τι πρὸς ἀνταμοιβήν· ἀντιδ. τὴν οὐσίαν τινί· προσφέρω εἰς τινα τὴν περιουσίαν μου εἰς ἀλλαγὴν μὲ τὴν ἰδικήν του· Wolf ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 261. ἰδὲ ἀντίδοσις.

Ἀντιδιέξειμι· (εἶμι) ἀντιεξηγῶ, ἀντιδιηγοῦμαι τίποτε.

Ἀντιδιεξέρχομαι, Μ. –λεύσομαι· = τῷ προηγμ.

Ἀντιδιΐστημι, Μ. –στήσω· (ἵστημι) = Ἀντιδιαστέλλω.

Ἀντιδικάζω, Μ. άσω· (δικάζω) κριτολογοῦμαι, ἔχω ἢ τραβῶ κρίσιν μέ τινα, τὸ Ἰταλκ. προτεστάρω· ἀφ' οὗ

Ἀντιδικασία, ας, ἡ· δίκη, κρίσις, τὸ ἰταλκ. προτέστον, κριτολογία· ἐναντίον τινός.

Ἀντιδικέω· Μλ. ήσω· (ἀντίδικος) τινί· κριτολογοῦμαι, ἔχω διαφοράν, ἀντιφέρομαι, προτεστάρω μέ τινα· ὁ Παρατ. ἠντιδίκουν, Ἀόριστ. ἠντιδίκησα· Δημοσθ.

Ἀντιδίκησις, εως, ἡ· = ἀντιδικασία.

Ἀντιδικία, ας, ἡ· = ἀντιδικασία.

Ἀντίδικος, ὁ, ἡ· (δίκη) ὅστις ἀντιμάχεται, φιλονεικεῖ ἐπὶ κριτηρίου, κριτολογεῖται μέ τινα· γενικῶς δέ, Ἐναντίος, ἐχθρός· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 40.

Ἀντιδιορύσσω, Ἀττ. –ύττω· Μλ. –ύξω· (ὀρύσσω) ἀντισκάπτω, ἐξ ἐναντίας σκάπτω, σκάπτω ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος· τὸ τουρκ. σκάπτω ἐξ ἐναντίας λαγοῦμι· τὸ Ἰταλ. κοντραμινάρω. Στράβ.

Ἀντιδογματίζω, Μ. σω· (δογματίζω) ἔχω ἐναντία δόγματα· δογματίζω τὰ ἐναντία, ἤτοι διδάσκω διδασκαλίαν ἐναντίαν τῆς διδασκαλίας ἄλλου.

Ἀντιδοκέω, Μ. δόξω· (δοκέω) ἀντιφρονῶ· ἔχω ἐναντίαν, ἢ ἄλλην γνώμην περί τινος.

Ἀντιδοξάζω, Μ. άσω· = τῷ προηγμ. Πλάτ. 2) Ἐνεργ. ἐξ ἐναντίας δοξάζω, τιμῶ τινά.

Ἀντιδοξέω, ῶ = **Ἀντιδοκέω**· Στράβ. ἐκ τοῦ

Ἀντίδοξος, ὁ, ἡ· (δόξα) ὅστις ἔχει ἐναντίαν, ἢ ἄλλην δόξαν, γνώμην περί τινος· φρονεῖ τὸ ἐναντίον· Ἀρισταιν. Α΄. 10.

Ἀντίδορος, ὁ, ἡ· (δορά) ἐνδυμένος ὡς μὲ δερμάτι· τοῦ ὁποίου τὸ ἔνδυμα εἶναι 'σὰν ἀπὸ δερμάτι· «κάρνον χλωρῆς ἀντίδορον λεπίδος»· Jac. ἐν Ἐπιγρ. 1, 90, 4. ἀμφβ.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ· (ἀντιδίδωμι) ἀμοιβαῖον δόσιμον, ἀνταμοιβή, ἀντιπληρωμή, δόσιμον πράγματός τινος διὰ μίαν τινὰ τιμήν· ἤτοι πώλησις, ἀλλαγή, ἀλλάξιμο· τὸ νὰ δώσῃ τίς τι καὶ νὰ λάβῃ ἄλλο τι εἰς τόπον ἐκείνου· **Ἀντίδοσις** ἰδιαιτέρως ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίοις τὸ εἰς τὸ κριτήριον πρόβλημα τινός, ὅτε θέλει νὰ ἀλλάξῃ τὴν περιουσίαν, ἤτοι τὸ ἔχειν, τὸ βιό, τὸ τίποτέ του, μὲ τὴν περιουσίαν ἄλλου τινός· ὅταν ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ τὰ κατὰ περίστασιν ξεχωριστὰ δοσίματα εἰς τὴν πολιτείαν, ἐξαιρ. διὰ ἔξοδα πολέμου, προφασιζόμενος, ὅτι δὲν ἔχει τόσην περιουσίαν ἢ κατάστασιν, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ πληρώσῃ τὸ ἰδιαίτερον ἐκεῖνο δόσιμον· ὅθεν ὁ ἄλλος ἐπρόβαλλεν ὅτι πληρώνει αὐτὸς ἂν ὁ προφασιζόμενος τῷ δώσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς ἀλλαγὴν μὲ τὴν ἰδικήν του· τὸ ὁποῖον ἀπέδειχνεν ὅτι ὁ τὸ πρόβλημα αὐτὸ ποιῶν ἦτον βέβαιος, ὅτι ὁ ἄλλος ἦτον πλουσιώτερός του· Wolf ἐν Λεπτ. σλ. CXXIII. Boeckh Ath. Staatshaush. 2, σλ. 122. Δημοσθ. κατὰ Μδ. καὶ κατὰ Φαιν. Ἰσοκρ. περὶ ἀντιδόσεως.

Ἀντίδοτος, ὁ, ἡ· (ἀντιδίδωμι) ὅστις δίδεται, ἢ τὸν ὁποῖον δίδουσιν ἐναντίον τινός, τουτέστιν εἰς ἐναντίαν ἐνέργειαν· ὅθεν ὡς ἐπιθ. θηλ. **ἀντίδοτος** ἡ· καὶ οὐδτ. **ἀντίδοτον**· τὸ· ὑπακ. **δόσις** καὶ **φάρμακον**· τὸ κοινῶς καὶ παρ' ἡμῖν ἀντιφάρμακον.

Ἀντιδουλεύω, Μ. εύσω· (δουλεύω) εἶμαι ἐξ ἐναντίας δοῦλος, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλκ. σκλάβος, σκλάβος κοινότ. σύνηθες· τοῦτ' ἔστι δουλεύω εἰς τόπον ἄλλου δούλου, ἢ σκλάβου· Εὐριπ. Ἱκέτ. 361. «παισὶ τεκοῦσι γάρ, δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει τέκνων».

Ἀντίδουλος, ου· ὁ, ἡ· (δοῦλος) ὅστις εἶναι εἰς τόπον ἄλλου δούλου· ἤτοι σκλάβου· ὅστις δουλεύει, εἶναι σκλάβος ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως· Εὐριπ. Χοηφ. 133.

Ἀντίδουπος, ὁ, ἡ· (δουπέω) ὅστις ἀντηχεῖ, ἀντικροτεῖ· κάμνει ἐξ ἐναντίας καὶ ἐκ μέρους του ἦχον, κρότον.

Ἀντιδράσσομαι = Ἀντιλαμβάνομαι· Σχολ. Θουκ. Γ΄. 12.

Ἀντιδράω, Μ. άσω· (δράω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ποιῶ, κάμνω τι, ἀνταμείβω· (ἄσω)

Ἀντιδρομέω· Μλ. –ήσω (δρόμος) ἀντιτρέχω, ἢ ἀντιπηλαλῶ· ἐξ ἐναντίας τρέχω· Θεόφρ.

Ἀντιδυσχεραίνω, Μ. ρανῶ· (δυσχεραίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θυμόνω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι· Ἀντωνῖν. ϛ΄. 26.

Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ· (δωρεά) ἀμοιβαῖον δῶρον, χάρισμα, ἀντάμειψις.

Ἀντιδωρέομαι, Μλ. –ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (δωρέομαι)· κάμνω ἀντιδωρεάν, ἀνταμείβω· δίδω δῶρα ἀμοιβαίως· Ἡρόδοτ. Β΄. 30.

Ἀντίδωρον, ου, τό· = ἀντιδωρεά· 2) Ἐκκλ. ὁ ἡγιασμένος ἄρτος ἐν τῇ προθέσει προσενεχθεὶς καὶ τῇ λόγχῃ σφραγισθεὶς (ἐξ οὗ τὸ μεσαίτατον ἐκβληθὲν ἱερουργήθη)· οὗτος παρέχεται ὕστερον τοῖς μὴ μετασχοῦσι, ἀντὶ τῶν θείων δώρων· Συμ. Θεσσαλ.

Ἀντιζηλόομαι, οῦμαι· Μλ. –ώσομαι (ζηλόω) εἶμαι ἀντίζηλος, ἀντεραστής· Κλήμ. 318. μετὰ Δοτικ.

Ἀντιζητέω, ῶ Μλ. –ήσω· (ζητέω) ἐξ ἐναντίας, ὁμοίως ζητῶ· ζητῶ ἄλλον ἢ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ζητεῖ· Ξεν. Οἰκ. Η΄. 23.

Ἀντίζομαι· Ἰων. ἀντὶ Ἀνθίζομαι, ἀπ' ἐναντίας, ἢ ἀντικρύ, ἢ κατὰ πρόσωπον τινὸς κάθημαι.

Ἀντίζυγος, ου· ὁ, ἡ· (ζυγός) ὅστις ἀντισηκόνει τὴν ζυγαριάν· δηλ. τὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς βάρος· τοῦτ' ἔστιν εἶναι τόσον βαρύ, ὅσον τὰ δράμια, τὰ ὁποῖα βάλλουν εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγρ. ὡς τὸ ἀντίρροπος· 2) ὅστις στέκει ἀντίκρυτα ζευγαρωτά, δηλ. ὡς ζευγάρι του, ἀντικρυνόν· ὄχι δὲ ὁ **κρατῶν τὸν ζυγόν**, καὶ ἀνὰ δύω **εἰς ἀντικρὺ τοῦ ἄλλου ἱστάμενος**· ὡς παρεξηγῶν καὶ αὐτὴν τὴν λέξιν ἔγραψεν ὁ Κούμας· Πλούτχ. «πέταλα ἀντίζυγα αἱ ἑκατέρωθεν πλά-

στεγγες· τὸ τουραβῆ, τὰ τάσια ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς· ἀφ' οὗ Ἡσύχ.

Ἀντιζυγόω, Μλ. ώσω· ἀντισηκόνω τὸ ἀντικρὺ εἰς τὴν ζυγαριὰν βάρος· ζυγιάζω ἴσια μὲ τὸ ἀντικρυνὸν βάρος· ἰσοσταθμῶ, τὸ ἰταλ. μπιλαντσάρω· Εὐσταθ.

Ἀντιθάλπω· Μ. ψω· (θάλπω) ἀντιζεσταίνω· ζεσταίνω ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ζεσταίνει.

Ἀντίθεος, έη, εον· (θεός) ὅμοιος, ἴσος μὲ Θεόν, ὡς τό, ἰσόθεος· παρ' Ὁμ. σύνηθες ἐπίθ. τῶν ἡρώων· οὐχὶ κατ' ἠθικὴν σημασίαν, ἀλλ' ἁπλῶς ἐν γένει, διότι οἱ Ἥρωες διέφερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἰσχύν, τὸ κράτος, τὸ κάλλος καὶ τ. τ. οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ὁμ. αὐτὸς τὴν λέξιν «Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον .. Ἕκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο»· Ἰλ. Ω, 258. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν χρῆται τῇ λέξει Ὁμ. «κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν»· Ἰλ. Μ, 408. καὶ Ὀδ. Λ, 117. (ἐπεὶ δὲ ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ αὐτῇ λέξει καὶ ἐπὶ ὑβριστῶν καὶ ἀλαζόνων· οἷον ἐπὶ τῶν μνηστήρων καὶ ἐπὶ τοῦ Πολυφήμου κύκλωπος, ἐξήγησαν τὴν λέξιν εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα διὰ τοῦ, ἀσεβής, ἄθεος καὶ τ. τ. πάνυ ἀχρηστίμως καὶ τῆς σημασίας τοῦ Ὁμ. λόγου ἐναντίον· 2) ὁ ἀντίθεος· θεὸς ἐχθρικός· Ἠλέρ. δ'.

Ἀντιθεραπεύω, Μ. σω (θεραπεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θεραπεύω, περιποιοῦμαι, τιμῶ, τινά.

Ἀντιθερμαίνω, Μ. ανῶ· (θερμαίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θερμαίνω, ἤτοι ζεσταίνω.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ· (ἀντιτίθημι)· τὸ νὰ θέσῃ, βάλλῃ τις τι ἐναντίον ἄλλου τινος· δηλ. τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν δύναμιν, σημασίαν καὶ τ. τ. ἄλλου τινος ἐναντίον· 2) ἐναντίωσις.

Ἀντίθετος, ὁ, ἡ· (ἀντιτίθημι) ὅστις εἶναι βαλμένος, ἢ στέκει ἀντίκρυτα ἢ ἐξ ἐναντίας· 2) τὸ Ἀντίθετον· σχῆμα ῥητορικόν· ὡς τό, «ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα»· ἀντιθετικὸν γὰρ τὸ εἰπεῖν· οἱ μὲν εἶχον, τοὺς δὲ εἶχε· καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ· οἱ μὲν εἶχον, οἱ δὲ εἴχοντο· Εὐσταθ. Ἰλ. Ι. 1. Ἐπίρρ. ἀντιθέτως.

Ἀντιθέω· Μλ. -θεύσομαι· (θέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω ἤτοι ἐνάντια· 2) τινί· ἁμιλλῶμαι, ἀνταγωνίζομαι μετά τινος εἰς τὸ τρέξιμον· Ἡρόδ. Ε. 22.

Ἀντιθλίβω· Μ. ψω· (θλίβω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θλίβω, ζουλίζω, ἀντιζουλίζω (–υ– –).

Ἀντιθνήσκω, Μ. Μλ. -θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνωμ.) ἀποθνήσκω ἀντὶς δι' ἄλλον, εἰς τόπον ἄλλου.

* **Ἀντιθροέω**· Μλ. -ήσω (θροέω) κάμνω ταραχήν, θόρυβον ἐξ ἐναντίας· ἀντιθορυβῶ· Ἐμπεδ.

Ἀντίθρονος, ὁ, ἡ· (θρόνος) ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ θρόνου καθήμενος.

Ἀντίθροος, ὁ, ἡ· (θρόος) ὅστις ἀντιθορυβεῖ.

Ἀντιθύρετρος, ὁ, ἡ· (θύρετρον)· ὅστις εἶναι εἰς τόπον θύρας, ἐπέχει τόπον θύρας.

Ἀντίθυρος, ου· ὁ, ἡ· (θύρα) ὅστις εἶναι ἀντικρὺ εἰς θύραν: «κατ' ἀντίθυρον κλισίηφι» Ὀδ. Π, 159. ἀντίκρυτα ἀπὸ τὴν θύραν τῆς καλύβης· τὸ ὁποῖον ὅμως ἄλλοι ἐννοοῦσιν ὡς ἐπίθ. σημαῖνον τὸν τόπον ἢ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ οἴκου, τὸ ὁποῖον κεῖται ἀπέναντι τῆς θύρας· οὕτω χρῆται τῇ λέξει Σοφοκλ. Ἠλ. 1429. «βᾶτε κατ' ἀντίθυρον».

Ἀντικαθαιρέω· Μ. -αιρήσω· (αἱρέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κρημνίζω, χαλνῶ, φθείρω, ἐξολοθρεύω τίποτε.

* **Ἀντικαθαίρω**· Μλ. αρῶ· (αἴρω) ἀντικαθαρίζω, ἀντικαστρεύω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως.

* **Ἀντικαθέζομαι**· Μλ. -εδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνωμ.) ἀντικάθομαι, δηλ. κάθομαι ἀντικρὺ εἰς ἄλλον· πολλάκις ἐπὶ στρατιῶν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐστρατοπεδευμένων.

Ἀντικαθεύδω· Μλ. -ευδήσω (εὕδω, ἀνωμ.) ἀντικοιμοῦμαι· δηλ. κοιμοῦμαι ἀντικρύ τινος· Ἀνάλεκτ. Γ'. 121.

Ἀντικάθημαι· = ἀντικαθέζομαι· Ἡρόδ. Ξεν. Ἱππ. Η'. 20. «ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθηνται».

* **Ἀντικαθιδρύω**· Μλ. ύσω (ἱδρύω) ἀντιστήνω· στήνω, στερεόνω τίποτε εἰς τόπον ἄλλου, τοῦτ' ἔστι ἀντὶ νὰ τὸ στήσῃ ἄλλος.

Ἀντικαθίζω, Μ. -θιζήσω καὶ -καθιῶ (ἵζω, ἀνωμ.) καθίζω τινα, ἢ τὸν βάλλω νὰ καθήσῃ ἀντικρύ τινος: τίθημι, βάλλω τι ἀντικρυς ἄλλου τινος. Μέσ. = ἀντικαθέζομαι· Ἡρόδ.

Ἀντικαθίστημι, Μ. ἀντικαταστήσω (ἵστημι) ἀμοιβαίως δι' ἄλλο τίποτε, ἢ ἐναντίον ἄλλου στήνω κάτω, βάλλω κάτω τίποτε: βάλλω, στήνω τι ἀντίκρυτα τινος, ἢ εἰς τόπον ἄλλου τοῦτ' ἔστιν ἀντὶ δι' ἄλλο τι· Ἡρόδ. βάλλω τίποτε νὰ σταθῇ, στερεόνω: διατάττω· Ξεν. Παιδ. Α'. 6. «καὶ πολέμιοι φανεῖεν πῶς δεῖ ἀντικαθιστάναι»· καὶ Θουκ. «ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσίν»· Μέσ. ἀντικαθίσταμαι· τινι· Μ. ήσομαι· μετὰ β'. ἀόρ. καὶ β'. παρακ. στέκομαι ἀντίκρυ, ἐναντίον τινός, ἐναντιοῦμαι· Ξεν. Ἱππ. Ζ'. «στράτευμα, ᾧ μηδὲ ὅλη ἡ πόλις θέλοι ἀντικαθίστασθαι».

* **Ἀντικαίω**· Ἀττ. ἀντικάω· Μλ. -καύσω· (καίω· ἀνωμ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου καίω τι, βάλλω φωτιὰν νὰ καῇ, ἢ ξανακαίω τι· Πλάτ. Τιμ. σελ. 65. Ε.

Ἀντικακουργέω, ῶ· Μ. ήσω (κακουργέω) τινα· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω κακόν, βλάπτω· Πλάτ. Κρίτ. σελ. 49. C.

Ἀντικακόω, ῶ· Μ. ώσω (κακόω) = τῷ προηγουμ. Ἰουστ.

Ἀντικαλέω, Μλ. -έσω· (καλέω, ἀνωμ.) ἀντικράζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καλῶ, κράζω, ἢ προσκαλῶ· Ξεν. Συμπ. Α'. 15. «ἀντικληθησόμενος».

Ἀντικανονίζω, Μ. (κανών) ἐνεργῶ, πράττω ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας· ἐξ ἐναντίας διορίζω κανόνας· Ἐκκλ.

Ἀντικάρδιον, ου, τό· τὸ κοινῶς λεγόμενον Χουλιαράκι· Πολυδ.

Ἀντικαρτερέω, Μ. ήσω· (καρτερέω) ἐξ ἐναντίας ὑποφέρω, ὑπομένω τι μὲ σταθερότητα.

* **Ἀντικαταχαίνω**· ποιητ. = τῷ ἑξῆς· Αἰσχ. Χο. 141.

* **Ἀντικατακτείνω**· Μλ. -ενῶ· (κτείνω, ἀνωμ.) ἀντιφονεύω, ἀντισκοτόνω, ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύω.

Ἀντικαταλαμβάνω, Μ. ψομαι· (λαμβάνω, ἀνωμ.) προφθάνω, φθάνω προτήτερα καὶ κυριεύω, πιάνω τόπον τινα ἀντίκρυτα ἢ ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν.

Ἀντικαταλέγω, Μ. ξω· (λέγω) ἐξ ἐναντίας ἀπερνῶ εἰς τὸν κατάλογον, ἢ καταγράφω, ἢ ἀπογράφω τὰ ὀνόματα ἐκείνων, ὅσοι πρέπει νὰ γένουν στρατιῶται.

Ἀντικαταλείπω, Μ. ψω· (λείπω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως καταλείπω, ἢ ἀφήνω εἰς κληρονομίαν τι.

Ἀντικαταλλαγή, ῆς, ἡ· (ἀντικαταλάσσω) ἀλλαγή, ἄλλαξις τινὸς ἀντὶ ἄλλου.

Ἀντικατάλλαγμα, τος, τό· καὶ

* **Ἀντικαταλλάσσω**, Μ. ξω· (ἀλλάσσω) τί τινος· ἀλλάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ ἄλλο· καὶ τὶ ἀντί τινος· δίδω τι διὰ νὰ ἀπολαύσω ἄλλο τίποτε δι' αὐτό· «Ἀντικατ. τὴν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας»· Αρρ. 20, 6. – 2) φιλιόνω τινα μὲ τὸν ἐχθρόν του· Ἰσοκρ. «ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι».

* **Ἀντικαταμειδιάω**· Μλ. -άσω· (μειδιάω) ἐξ ἐναντίας, ἤτοι καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου περιγελῶ τίποτε μὲ εἰρωνικὸν χαμογέλασμα.

Ἀντικαταμύω, Μ. σω· (μύω) κάμνω καὶ ἐγὼ μὲ τὰ ὄμματι ἐκεῖνον, ὅστις μὲ κάμνει ὁμοίως.

Ἀντικαταπλήσσω, Μ. ξω· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ξενίζω, σκιάζω τινά.

Ἀντικατασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κατασκευάζω, ἑτοιμάζω· Διονύσ. Ἀλικ. «ἀντικατασκευάζειν ὑπολήψεις τῆς ἀληθείας».

Ἀντικατάστασις, εως, ἡ· (ἀντικαθίστημι) κατάστασις, βάλσιμον τινὸς εἰς τόπον ἄλλου, ἐναντία διάταξις, ἀντιλογία, ἀντίστασις, ἐναντίωσις· Ἰώσηπ.

Ἀντικαταστρατοπεδεύω, Μ. σω (στρατοπεδεύω) στρατοπεδεύω, στήνω ἢ βάνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ ἐχθρικόν· Διον.

Ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ (κατάσχεσις) τὸ νὰ κρατήσῃ τις ὀπίσω ἤτοι ἐμποδίσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν κίνησιν ἢ ὁρμήν του· ἐμπόδισις, κράτησις εἰς τὰ ὀπίσω· Ἀριστοτ. Προβλ. «ἀντικατάσχεσις τοῦ πνεύματος»· δηλ. ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς· οὕτω καὶ νεώτερος ἀντιχ.«

Ἀντικατατείνω, Μ. ενῶ· (τείνω) ἐξ ἐναντίας τεντόνω, τανύζω, ἐκχλόνω· καὶ ἐπὶ φιλονεικίας, Ἐναντιόνομαι, Ἀντιστέκομαι· Πλάτ. Πολ. Α'. «ἀντικατατείναντες λέγομεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον».

Ἀντικατατρέχω· Μλ. -δραμοῦμαι· (τρέχω· ἀνωμ.) τινός· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κατατρέχω.

Ἀντικαταφρονέω, ῶ· Μλ. -ήσω (καταφρονέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καταφρονῶ.

Ἀντικατηγορέω, ῶ· Μλ. -ήσω· (κατηγορέω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως κατηγορῶ: ἀμοιβαίως ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον.

Ἀντικατηγορούμενα, παρὰ τοῖς Διαλεκτικοῖς, ὅσα κατηγοροῦνται, ἤγουν ἀναφέρονται πρὸς ἄλληλα σχετικῶς· Ἀριστοτ. ἀφ' οὗ

Ἀντικατηγορία, ας, ἡ· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαία κατηγορία, ἀμοιβαῖον ἔγκλημα.

* **Ἀντικάτημαι**· Ἰων. ἀντὶ ἀντικάθημαι.

* **Ἀντικατίζομαι**· Ἰων. ἀντὶ ἀντικαθέζομαι.

* **Ἀντικατίστημι**· Ἰων. ἀντὶ ἀντικαθίστημι.

Ἀντίκειμαι, Μ. κείσομαι· (κεῖμαι) ἀντικρὺς κεῖτομαι, στέκομαι. 2) Ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, εἶμαι ἐναντίος. Ἀριστοτ. «ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται»· συντάτ. Δοτικ.

Ἀντικέλευθος, ὁ, ἡ· (κέλευθος) ὅστις περιπατεῖ τὸν ἐναντίον δρόμον· ὅστις στέκει, εὑρίσκεται ἀπέναντι τοῦ δρόμου: Νόνν.

Ἀντικελεύω, Μ. εύσω· (κελεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως προστάζω, ἀντιπροστάζω.

Ἀντίκεντρον, τό· (κέντρον) πᾶν ὅ,τι ἐπέχει τόπον κέντρου. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 131. καὶ 463.

Ἀντικηδεύω, Μ. -εύσω (κηδεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φροντίζω, προμηθεύω, περιποιοῦμαι· Εὐριπ. Ἴων. 733.

Ἀντικήδομαι· Μλ. -κεκαδήσομαι· (κήδομαι ἀνωμ.) ποιητ. = τῷ Ἀντικηδεύω. Πολυδ.

Ἀντικηρύσσω, Μ. ξω· (κηρύσσω) ἐξ ἐναντίας κηρύττω· δηλοποιῶ, κοινοποιῶ, κάμνω κοινῶς γνωστόν· δίδω ἐναντίαν προσταγήν. Αἰσχύλ.

Ἀντικινέω, ῶ· Μλ. -ήσω· (κινέω) κινῶ τι ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως. 2) Οὐδετ. κάμνω ἐναντίαν κίνησιν, κινῶ τὸ στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· ὑπακουομ. τοῦ, στρατόν· αὐταύτως καὶ παθητ. ἀντικινέομαι· ἀφ' οὗ

*Ἀντικίνησις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ κάμνῃ τις ἐναντίαν κίνησιν· νὰ βάλλῃ τι εἰς ἐναντίαν κίνησιν· (–υ––υ).

Ἀντικίχρημι· = Ἀντιχράω.

Ἀντικλάγγω· = Ἀντικλάζω. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1142. Ζήτ. Κλάζω.

Ἀντικλάζω, Μλ. -κλάγξω (κλάζω. ἀνμλ.) ἀντηχολογῶ· ἐξ ἐναντίας ἠχῶ. Εὐριπ. Βάκχ. 1046. Ζήτ. Κλάζω.

Ἀντικλαίω, Μ. Μλ.-κλαύσομαι (κλαίω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως κλαίω. Ἡρόδοτ. Γ'. 14.

Ἀντικλάω, Ἀττ. ἀντὶ ἀντικλαίω· (κλάω)

*Ἀντικλάω· Μλ. -κλάσω (κλάω, ἀνμλ.) χτυπῶ, ἀμπώχνω, κάμνω νὰ γυρίσῃ ὀπίσω τίποτε, τὸ ὁποῖον προσβάλλει, πέρτει ἐπάνωμου· ἐπὶ ἀκτίνων φωτὸς, ὅταν καθρέπτης ἢ ἄλλο τι ὑαλιστερὸν κάμνῃ νὰ ἀντικλῶνται, πέφτουν τ', γυρίζουν ὀπίσω αἱ ἀκτῖνες· 2) ἀμτβ. χτυπῶντάς που κατάγνυμαι ὀπίσω· ἐπὶ ἐλαστικῶν μάλιστα πραγμάτων· καθὼς π. χ. τὸ τόπι ὅταν παίζωμεν.

*Ἀντίκλεια, ἡ· ὄνμ. κύρ. Ὀδσ.

Ἀντίκλειθρον, τό· = τῷ ἑξῆς· Πολυδ. Γ'. 22. καὶ Κλήμ. Στρωμ. Ζ'. σελ. 325.

*Ἀντίκλεις, ειδος, ἡ· (κλείς) ἀντικλειδί.

Ἀντικλίνω, Μ. νῶ· (κλίνω) ἐξ ἐναντίας κλίνω, βαίζω, κάμνω τίποτε νὰ βαίζῃ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος: ἀκουμβῶ τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τίποτε· (κλ̄)

*Ἄντικλος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Ἀντικνημίζω, Μ. ίσω· χτυπῶ ἐπάνω εἰς τὴν κνήμην, ἤτοι εἰς τὸ καλάμι τοῦ ποδός. Σξτ. Ἐμπ. οὐχὶ ἀντικνημιάζω· Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 95. παρὰ τὸ, κτυπῶ ἐπάνω εἰς τὴν κνήμην.

Ἀντικνήμιον, ου, τό· (κνήμη) τὸ καλάμι τῶν ποδαριῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντικρὺ τῆς κνήμης, τῆς κοινότερον γάμπας λεγομένης· γενικῶς δὲ σκέλος. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 219.

Ἀντικολάζω, Μ. άσω· (κολάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, παιδεύω, τιμωρῶ τινα.

Ἀντικολακεύω, Μ. σω· (κολακεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας κολακεύω· ξανακολακεύω.

Ἀντικομίζομαι, Μ. ίσομαι· Ἀττ. ιοῦμαι (κομίζω) ἐξ ἐναντίας παραλαμβάνω, ξαναπέρνω τι καὶ ἀπέρχομαι, ἢ ξαναπέρνω μαζύ μου.

Ἀντικομπάζω, Μ. -άσω· (κομπάζω) ἀντικαυχῶμαι· ἐξ ἐναντίας, κομπάζω, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι.

Ἀντικοντόω, ῶ· Ἀντερείδω· ἐκ τοῦ, Κοντός.

Ἀντικόντωσις, εως, ἡ· = Ἀντέρεισις.

Ἀντικοπή, ῆς· ἡ· ἀντιπρόσκομμα, ἀντικρούσμα· Πλούταρ.

Ἀντικόπτω, Μ. ψω· (κόπτω) ἀντικτυπῶ, ἀντιπροσέχω· — 2) ἀμτβ. ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι εἰς τίποτε, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ, χτυπᾷ, ἀκουμβᾷ ἐπάνωμου· ὡς τὸ ἀντικρούω· »ἀντικόπτει ῥόθιον πνεῦμα.« Θεόφ.

Ἀντικορύσσομαι, Μλ. -κορυσθήσομαι (κορύσσω) ἐξ ἐναντίας, ἢ καὶ ἐκ μέρους μου, ὁπλίζομαι, ἁρματόνομαι, ἑτοιμάζομαι κατά τινος.

Ἀντικοσμέω, ῶ· Μ. ήσω· (κοσμέω) ἀντιδιατάζω, ἀντετοιμάζω, ἀντιστολίζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως στολίζω, διατάζω, ἑτοιμάζω.

Ἀντικόσμησις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαῖον στόλισμα, διάταξις, ἑτοιμασία.

Ἀντικράζω, Μ. -κεκράξομαι (κράζω· ἀνμλ.) ἀντιφωνάζω· ἐξ ἐναντίας φωνάζω· Ἰώσηπ.

Ἀντικρατέω, Μλ. -τήσω· ἀντεξουσιάζω· Ἀνάλεκτ. Γ'. 170. »Μήτηρ, μητρυιῆς τρόπον ἀντικρατοῦσα.«

Ἀντικρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) κρίνω τὸ ἐναντίον: ἀντιπαραβάλλω, ἀντισυγκρίνω· (ῑνω) ἀφ' οὗ παραβάλλω, συγκρίνω.

*Ἀντίκρισις, εως, ἡ = ἀπόκρισις.

Ἀντίκρουσις, εως, ἡ· ἐξ ἐναντίας ἀμπόδισμα, ἀντικρούσμα: ἐναντίωσις, ἀντώθησις, ἀπόδιωξις· Πλούτ. ἐκ τοῦ

Ἀντικρούω, Μ. σω· (κρούω) ἀντικουντῶ, ἀντιστρώχνω· 2) ἀμτβ. ὡς τὸ ἀντικόπτω· 2. Παρὰ Δμσθ. δὲ καὶ Θσδ. πάσχω, παθαίνω ἐναντίον τι, δυστύχημά τι.

Ἀντικρύ, καὶ Ἀντικρύς· ἡ ὀρθότ. κατὰ τοὺς ἀρίστους Γραμματκ. ἄντικρυς ὅπερ παρὰ τοῖς ἀρχαί. Ἀττ. χρήσιμον. Ετμ. Γρμτ. Ἑλλ. Τμ. 2. σλ. 289. Ἐπίῤῥημα (πιθανῶς παρὰ τὸ ἀντικρούω·) οἱ πάλαι Γραμματκ. διακρίνουσιν ἀμφω τοὺς τύπους ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν των· τὸ ἀντικρὺ καὶ, καταντικρὺ λέγεσθαι θέλοντες καὶ διὰ τοῦ, ἐξ ἐναντίας αὐτὰ ἑρμηνεύοντες· τὸ ἀντικρὺς δὲ, διὰ τοῦ, φανερῶς, διαῤῥήδην, ἐξηγοῦντες. Ἀμμ. σλ. 17. Ετμ. μγ. σλ. 114, 2'. Ἀνεκδ. Bkk. 1, σλ. 408, 27. Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Γ, 359. Φρυν. ἐκλ. σλ. 443. Θμ. Μαγ. σλ. 83. συγχέουσι τῆς παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων χρήσεως αὐτοῦ τῇ ὁμολογίᾳ τῶν Γραμματκ. διακρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀμφοτέρους τοὺς τύπους αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων.

I. Ἀντικρύ· Ἀντίκρυσα, ἀγνάντια, ὡς τὸ ἄντην· ἀντικρὺ μάχεσθαι· Ἰλ. Ε, 130. Ἀντκ. μεμαώς· Ν, 137. Η, 362. ἐνίοτε δὲ καὶ γενικῇ· Ἕκτορος ἀντικρύ, Θ, 301 (ἄστε. οὐδέποτε συντάτ.) ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Θσδ. 1, 102, 7, 26. Δμσθ. κατὰ Καλλ. σλ. 1231. Κ. ἐξαιρ. παρὰ Πλάτ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Ἰδὲ Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 37. ἀλλ' ὅμως οἱ Ἀττ. χρῶνται κατὰ ταύτην τὴν σημτ. τῷ καταντικρύ, μᾶλλον τοῦ, ἀντικρύ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. οἷον· Πλουτχ. Ἀθ. καὶ Ἀππ. εὕρηται κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. καὶ τὸ ἀντικρὺς καὶ καταντικρύς. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 444. — 2) Παρ' Ὁμ. καὶ = ἀντικρύς, κατ' εὐθύ· Ἴσια, ἴσια πέρα, προσθέτει συνήθ. συντασσόμ. Ἀντικρὺ εἱ ὤμου Ἰλ. Δ, 481. παραβλ. Ε, 74, 189. καὶ Ὀδσ. Χ, 16. Ἀντκ. κατὰ μέσσον: Ἰλ. Π, 285. ὅθεν — 3) καὶ ὅλως, καθόλου. Ἀντκ. ἀπαράσσειν, Ἰλ. Π, 116. παραβλ. Ρ, 49. Ψ, 673. Ὀδσ. Κ, 162. Τ, 453. καθ' ἃ ἡ Ἀττ. χρῆσις τὸ ἄντικρυς ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ὁ τύπος οὗτος ἦν ἄγνωστος τῷ Ποιητῇ: Ἀντικρὺ μακάρεσσιν ἔικτο = ἄντα καὶ ἄντην· εἰς δήλωσιν τῆς ὁμοιότητος. Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1612.

II. Ἄντικρυς· ἀπ' εὐθείας· ἴσια· παρ' Ὁμ. οὐδέποτε, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· »ἄντικρυς ἰὼν παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς.« Πλάτ. Εὐθδ. σλ. 273. Β. παραβλ. Θσδ. 2, 4. Ἀριστφ. Λυσ. 1070. Ἐκκλ. 331. ὅθεν 2) ὅλως, καθ' ὅλου· σαφῶς, φανερά· Ἄντικρυς καὶ διαῤῥήδην, ἄντκ. καὶ σαφῶς. Δμσθ. — 3) καὶ ἐπὶ χρόνου ἐσθ' ὅτε· Παραχρῆμα, πάραυθα, ἄνευ ἀναβολῆς. Ἀξιοχ. 3, 8. ὡσαύτως καὶ, εἰς τὸ ἄντικρυς· (τοῦ ἀντικρὺ ἡ λήγουσα παρ' Ὁμ. ἐν ἄρσει μὲν μακρά, ἐν καθέσει δὲ βραχεῖα, σπανίως μέντοι τὸ δεύτερον· »μηδέ τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι.« Ἰλ. Ε, 130. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ τὸ υ κατ' ἀμφότερα ἀεὶ βραχύ.)

*Ἀντικρὺς ἢ ἄντικρυς· ἰδὲ ἀντικρύ.

Ἀντικτάομαι, Μ. ήσομαι· (κτάομαι· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀποκτῶ τι.

Ἀντικτερίζω, Μ. σω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως θάπτω.

Ἀντίκτησις, εως, ἡ· (Ἀντικτάομαι) κτῆσις· ἀπόκτησις πράγματός τινος εἰς τόπον ἄλλου, ἢ ἀντὶ δὲ ἄλλο. Πλούτ. Ζ'. σελ. 880.

Ἀντικτόνος, ὁ, ἡ· (κτείνω) ὅστις ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φονεύει. Αἰσχύλ.

Ἀντικτυπέω· Μλ. -ήσω· (κτυπέω· ἀνμλ.) ἀντικροτῶ, ἀντηχῶ. Ἀνάλεκτ. Α'. 515.

Ἀντίκτυπος, ου· ὁ, ἡ· ὅστις ἀντηχολογεῖ, ἀντικροτεῖ.

Ἀντικυμαίνομαι· Μλ. -κυμανθήσομαι· (κυμαίνω) χτυπῶ τὰ κύματα ἐξ ἐναντίας ἢ πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· κινοῦμαι ἀπὸ κύματα ἐναντία. Πλούταρ. »ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη.«

Ἀντικύρω, Μ. κύρσω· (κύρω· ἀνμλ.) τινί· = Ἀντιάω, καὶ Ἀντιβολέω· ἀπαντῶ, συναπαντῶ· Σφκ. Οἰδ. Κ. 99. »οὐ γὰρ ἄν ποτε πρώτοισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον.« (ῡ)

Ἀντικύων, ἡ· Ἀλώπηξ.

Ἀντικωλύω, Μ. σω· (κωλύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐμποδίζω. (ῡ)

Ἀντικωμῳδέω, Μλ. -δήσω· (κωμῳδέω) παρασταίνω κωμῳδίαν ἐναντίον ἄλλης κωμδ. γενικῶς δὲ, περιπαίζω τὸν περιπαίζοντά με· ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 421.

Ἀντιλαβεύς, έως, ὁ· = ἀντιλαβή.

Ἀντιλαβή, ῆς, ἡ· (ἀντιλαμβάνω) πιάσιμον· τοῦτ' ἔστι πρᾶγμά τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ κρατηθῇ τις στερεά· καὶ μεταφ. πρόφασις, ἀφορμή, αἰτία· πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ εὕρῃ εἰς τὸ νὰ ἐπιπλήττῃ, ἢ μαλόνῃ ἢ ὑβρίζῃ τινὰ ἐξαιρέτως, ἡ συνήθ. ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἰταλ. debolezza, λεγομένη.

Ἀντιλαγχάνω· Μλ -λήξομαι (λαγχάνω· ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως λαχαίνω· κερδαίνω, ἐπιτυχαίνω, ἀποχτῶ τίποτε μὲ λαχνόν· τὸ δὲ, δίκην ἀντιλαγχάνω· ἐνίοτε, κάμνω ἐξ ἐναντίας ἔγκλησιν, ἀντεγκαλῶ τὸν ἐναντίον μου.

Ἀντιλάζομαι, καὶ Ἀντιλάζυμαι· = Ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιλαστίζω, Μ. ίσω· (λαστίζω) ἀντικλοτσῶ· κλοτσῶ ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ κλοτσᾷ.

Ἀντιλαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, λαμβάνω, παίρνω τι· Μέσ. μετὰ γενκ. κρατοῦμαι, πιάνομαι ἀπό τι· πιάνω, κρατῶ, σφιγτοκρατῶ, ἢ κρατῶ στερεὰ τίποτε· ἐξουσιάζω, ἢ βάλλω εἰς τὸ χέρι μου τίποτε· ἢ ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω ἰδικόν μου ξένον τίποτε. Τρπκ. νοῶ, καταλαμβάνω, αἰσθάνομαί τι διὰ τῆς ὁράσεως, διὰ τῆς ἀκοῆς, ἤτοι ἀκούω, βλέπω: ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω διά τι: διαφεντεύω, βοηθῶ. Διόδ. 11, 13. μετέχω, πέρνω μέρος εἴς τι: ἐπὶ πολιτικῶν πραγμτ. ἀντιλαμβάνομαι πραγμάτων· ἀνακατόνομαι εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, εἰς τὰ πολιτικά· Πλάτ.: ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ψέγω, ἢ μαλόνω, κατηγορῶ· Ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας· ἀντιλαμβάνεταί μου. Πλάτ· μοὶ κάμνει ἀντίπωσιν: Ἐπὶ φυτῶν· ἀντιλαμβάνονται· ῥιζόνουν, πιάνουν ῥίζες· παράβλ. ἀντέχομαι.

Ἀντιλάμπω, Μ. μψω· (λάμπω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν: καὶ ξαναλάμπω· μεταφ. τινὶ πρός τι θαμπόνω, σκοτίζω τίποτε. Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀκού· »ἡ λέξις τῷ ἀκροατῇ ἀντιλάμπει πρὸς τὸ δηλούμενον.«

Ἀντίλαμψις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν: καὶ ξανάλαμψις. Πλούτ.

Ἀντιλέγω, Μ. ξω, καὶ ἀντερῶ· (λέγω· ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐναντιόνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν, λέγω τὰ ἐναντία, φιλονεικῶ· Ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι· πραγματικῶς· πρός τι, περί τινος· καὶ μετὰ ἀπαρμ. πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ μὴ καὶ οὐ· »οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ τὰ πράγματα εἴη« Θσδ. »οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι« Ν. Διθ. »οὐδὲν ἀδύ-

νατο ἀντιλέγειν τὸ μὴ οὐ χαρίζεσθαι.« Ξεν. Κ. π. 2, 2, 20. Συμπ. 3, 3. ἀφ' οὗ

Ἀντίλεκτος, ὁ, ἡ· ἀμφισβητήσιμος· περὶ τοῦ ὁποίου ἀντιλέγουσιν ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι· εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιλέγουσιν· ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἀντιλογίαν.

Ἀντίλεξις, εως, ἡ· ἀντιλογία· συνομιλία, διάλεξις, ἡ διάλογος· τὸ νὰ λέγῃ ἕνας καὶ νὰ ἀποκρίνηται ὁ ἄλλος.

Ἀντιλεσχαίνω, Μ. ανῶ· (λεσχαίνω) φλυαρῶ ἀμοιβαίως· τὸ ἐκ τοῦ τουρκικ. κόφτω λάψα.

Ἀντιλέων· οντος· ὁ· (λέων) ὡς τὸ ἀντίθεος, ἀντιλέων· ὅμοιος μὲ τὸν λέοντα.

Ἀντιληκτικός, κή, κόν· (λήγω) Ἴαμβον, ἤ λυρικοῦ στίχου εἶδος· παρὰ τῷ Ἀριστοφ. Σφηκ. 248.

Ἀντίληξις, εως, ἡ· (ἀντιλαγχάνω) ἀμοιβαῖον ἔγκλημα, κατηγορία.

Ἀντιληπτέος, έα, έον· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀντιλαμβάνω· πρέπει νὰ πιάνῃ, κρατῇ στερεά, νὰ μεταχειρίζηταί τις· »τῶν πραγμάτων ἀντιληπτέον«. Δημ.

Ἀντιληπτικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ πιάνῃ, κρατῇ στερεά, εἰς τὸ νὰ ψάχῃ, μανθάνῃ, προτιμοποθέτηση, κατηγορῇ· »δύναμις ἀντιληπτικὴ πληγῆς ἀέρος δι' ὤτος.« Πλούταρχ.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ· (ἀντιλαμβάνομαι) βοηθός, ὑπερασπιστής· διαφεντευτής· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀντίληψις, εως, ἡ· (ἀντιλαμβάνω) τὸ νὰ λαμβάνῃ, πέρνῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως· »...εἰδέναι χρή, ὅτι, τοῖς κάτω ἢν μὴ ἀμύνωσι, χαλεπώτερον ἕξουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ὡραίων, καὶ πάλιν ἀντίληψιν ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι.« Θυδ. 1, 120. — 2) ἀντιλαμβάνομαι· μέσ. τὸ νὰ λαμβάνῃ, δέχηταί τι διὰ τῶν αἰσθητηρίων· αἰσθάνηται, καταλαμβάνῃ, ἐννοῇ· »συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν.« Φιλ. περὶ Κόσμ.: Τὸ νὰ πιάνηται, κρατῆταί τις ἀπό τι· »παρέχω τινὶ ἀντίληψιν ἀστεναχῶ δίδω εἴς τινα τίποτε, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιάνηται, κρατῆται· »τὰς δὲ (τρίχας) ἐν τῷ τραχήλῳ, ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ« Ξεν. Ἱππ. 5, 7. ὅθεν αἰτία, ἀφορμή, πιάσιμον εἰς τὸ νὰ κατηγορῇ, ψέγῃ, ὑβρίζῃ, τιμωρῇ, μαλόνῃ, ἀντιλέγῃ »πολλὰς ἀντιλήψεις ἔχοντες οἱ νόμοι« καὶ »ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον«. Πλούτ.: Τὸ νὰ βοηθῇ, ὑπερασπίζεται, διαφεντεύῃ τίς τίποτε· »ἐπιβοητόμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν καὶ συμπάθειαν.« Ἐπὶ Φυτῶν· τὸ νὰ πιάνῃ ῥίζας. Θεοφρ. Αἰ. Φ. 1, 6.

Ἀντιλιτανεύω, Μ. εύσω· (λιτανεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἱκετεύω, παρακαλῶ.

Ἀντιλόβιον, ου, τό· (λοβός) τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὠτίου· τὸ κοινότ. τραγανόν. Πολυδ Β, 82.

* Ἀντιλοβίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

* Ἀντιλογέω· Μλ. -ήσω· = ἀντιλέγω.

Ἀντιλογία, ας, ἡ· (ἀντιλέγω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐναντία ὁμιλία· φιλονεικία παρ' Ἡροδ. Θ'. 87. »εἰ δὲ ἡμέων ἀληθέως δεόμενοι πολιορκέουσι, ἡμεῖς ἡμέας αὐτοὺς ἐς ἀντιλογίην παρέξομεν.« Εἰς ἀντιλογίην παρέχειν: ἡ διὰ στόματος ἐξέτασις καὶ ἔρευνα κρισολογουμένου πράγματος ἔμπροσθεν τοῦ Κριτοῦ· τὸ Λατιν. disceptatio· »τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας τοὺς ἐξέδοσαν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἐδόκεον ἀντιλογίης τε κυρήσειν, καὶ δὴ χρήμασι ἐπεποίθεσαν διωθέεσθαι.« Ἡρόδ. 9, 88. 2) ἀντίστασις, ἐναντίωσις πραγματικῶς. Θυδ.

Ἀντιλογίζομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι) ἐξ ἐναντίας, στοχάζομαι, λογαριάζω· συλλογίζομαι, σκέπτομαι περί τινος· ξαναστοχάζομαι· Ξεν. Ἑλλ. ς'. 5. »Ἠλεῖοι ἐκέλευον ἐμβαλεῖν, οἱ δὲ Θηβαῖοι ἀντελογίζοντο, ὅτι δυσεμβολωτάτη ἡ Λακωνική.«

Ἀντιλογικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀντιλέγῃ, φιλονεικῇ· σοφιστικός. — 2) ἡ ἀντιλογική, ὑπαμ. τέχνη· ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ τέχνη εἰς τὸ νὰ ἀντιλέγῃ τις· σοφιστική. Ἐπίρ. ἀντιλογικῶς. Πλάτ.

Ἀντίλογος, ὁ, ἡ· (ἀντιλέγω) ὅστις ἀντιλέγει, φιλονεικεῖ. Εὐριπ. Ἑλ. 1156.

Ἀντιλοιδορέω, Μλ. ήσω (λοιδορέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως λοιδορῶ, ὑβρίζω, καταλαλῶ.

* Ἀντίλοχος, ὁ· Ὀνμ. Κύρ. ὁ υἱὸς τοῦ Νέστορος. Ὅμ.

Ἀντιλυπέω, Μλ. -ήσω (λυπέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πικραίνω· ὅθεν

Ἀντιλύπησις, εως, ἡ· τὸ νὰ λυπῇ, πικραίνῃ τίς τινα ἀμοιβαίως. Γραμματ.

Ἀντίλυρος, ὁ, ἡ· (λύρα) ἐναντίος εἰς τὴν λύραν· ἢ ὅστις συμφωνεῖ μὲ τὴν λύραν· ἀνάλογος, ἢ σύμφωνος μὲ τοὺς τόνους τῆς λύρας· ὡς τό, ἀντίμολπος. Σοφοκλ. Τραχ. 643.

Ἀντίλυτρον, ου· τό· λυτρωτικόν, ἐλευθερωτικὸν μέσον· ξαγοραστικόν, ξεσκλαβωτικόν. Ὀρφ. Λιθ. ΙΕ'. 84.

Ἀντιλυτρόω, ῶ· Μ. ώσω· (λυτρόω) δίδω τι ὀπίσω, ἀφίνω ἐλεύθερον πέρνωντας δι' αὐτὸ τίποτε — 2) Μέσως Ἀντιλυτρόομαι· ἐξαγοράζομαι.

Ἀντιμαίνομαι· Μλ. -μανήσομαι, οὐχὶ ἀντιμανοῦμαι (μαίνομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας μαίνομαι, τρελαίνομαι.

Ἀντιμανθάνω· Μλ. -μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, μανθάνω.

Ἀντιμαρτυρέω, Μλ. -ήσω· (μαρτυρέω) Τινός, Τινί, Πρός τι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας ἢ τὸ ἐναντίον μαρτυρῶ. Πλούτρ. ἀφ' οὗ

Ἀντιμαρτύρησις, εως, ἡ· ἀντιμαρτύρημα· τὸ νὰ μαρτυρῇ τις τὸ ἐναντίον. (υ)

* Ἀντιμαρτύρομαι (μαρτύρομαι) = ἀντιμαρτυρέω. (υ)

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἀντιμάχηται, ἀντιπολεμῇ, ἀντιφιλονεικῇ τις. Διον. Ἀλικ. (υ) καὶ

* Ἀντιμαχητής· οῦ, ὁ· ὅστις ἀντιμάχεται τίποτε. Χρυσ. Σβλ. παρὰ τὸ

Ἀντιμάχομαι· Μλ. -μαχήσομαι (μάχομαι· ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· (α) ἀφ' οὗ

Ἀντίμαχος, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιμάχεται, ἀντιφιλονεικεῖ, ἀντιπολεμεῖ· ἐξαιρ. ἐχθρὸς εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς καιρὸν πολέμου. — 2) τὸ ἀρσενικὸν ἀπ' Ὁμ. πολλάκις ὡς κύρ. ὄνομα.

Ἀντιμεθέλκω, Μ. ξω· (ἕλκω) τραβῶ, σύρω τι ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος· ἀντιτραβῶ.

Ἀντιμεθίστημι, Μ. -μεταστήσω (ἵστημι) σηκώνω τίποτε ἀπό τι μέρος καὶ τὸ βάλλω εἰς τὸ ἐναντίον, ἢ ἀντικρυνὸν μέρος: βάλλω τι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν θέσιν του, μεταβάλλω· »κέρδους ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ, ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι.« Ἀριστφ. Θσμφ. 362. Μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ παρακμ. β'. βαίνομαι, ἔρχομαι· στέκομαι εἰς τὸν τόπον ἄλλου ἢ ἀντὶς δι' ἄλλον· πηγαίνω, βαίνομαι, στέκομαι εἰς τὸ ἀντικρυνὸν ἢ ἐναντίον μέρος· ὑποχωρῶ, ἤτοι τραβιοῦμαι ὀπίσω.

Ἀντιμειρακιεύομαι, Μ. σομαι· μέσ. ἀποθ. (μειρακιεύομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς παιδίον.

Ἀντιμελίζω, Μ. ίσω· (μελίζω) τινί· ὁμιλλῶμαι, ἢ συνερίζομαι μέ τινα, εἰς τὸ ψαλσιμον, τραγώδημα, ἢ παίξιμον μουσικοῦ ὀργάνου, ποῖος τῶν δύω μας νὰ νικήσῃ. Jac. ἐν Ἐπιγρ. 4, 90, Α.

Ἀντιμέλλω· Μλ. -μελλήσω (μέλλω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως βραδύνω, ἀργοπορῶ· ἀναβάλλω τὸν καιρόν.

Ἀντιμέμφομαι, Μ. ψομαι· μέσ. ἀποθ. (μέμφομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως μέμφομαι, ἐλέγχω, κατηγορῶ.

Ἀντιμένω, Μ. νῶ· (μένω) ἐναντιόνομαι, μένω σταθερὸς εἴς τι. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ'. 7.

Ἀντιμερίζω· Μ. -ίσω· (μερίζω) ἀντιμοιράζω· ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας μερίζω, διαιρῶ· Ἀνάλεκτ. Β'. 12.

Ἀντιμεσουρανέω· Μλ. -ήσω (οὐρανός) εὑρίσκομαι, ἢ εἶμαι εἰς τὸ ἀντικείμενον κέντρον τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὸ ἀντίθετον τῷ μεσημβρινῷ· ἄστρον, Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἀντιμεσουράνημα, τος, τό· ἡ ἀντιθέτως εἰς τὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ στάσις. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀντιμεταβάλλω, Μ. βαλῶ· (βάλλω, ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας μεταβάλλω, ἀλλάζω τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ· ἐναντία μεταβολή, μετατροπή, ἀλλοίωσις κατ' ἄλλον τρόπον, μεταμόρφωσις.

Ἀντιμετάθεσις, εως, ἡ· (μετατίθημι) ἀντιμετατόπισις, ἐναντία ἢ ἐξ ἐναντίας θέσις, βάλσιμον τινος εἰς ἄλλον τόπον.

Ἀντιμεταλαμβάνω, Μ. -λήψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἀμοιβαίως μετέχω· παίρνω μέρος. Ἰώσηπ. Παθητ. μεταλλάζομαι ἢ μεταμορφόνομαι· Ἀνεκ. ΒΗΚ. 2, σλ 549, 21. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ 504. ἀφ' οὗ

Ἀντιμετάληψις, εως, ἡ· τὸ νὰ μετέχῃ λαμβάνῃ τις μέρος ἀμοιβαίως. 2) μεταβολή, ἄλλαγμα· Πλούτ. »ἀντιμετάληψις τῶν βίων«, μεταβολὴ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς· ἐν γένει τὸ νὰ λαμβάνῃ, δέχεταί τις τὸ ἐναντίον τοῦ ὅ,τι πρέπει, ἢ θέλει καὶ τ. τ. — 3) ἀνταμοιβή, ἀνταπόδοσις.

Ἀντιμεταλλεύω, Μ. σω. (μεταλλεύω) = ἀντιδιορύττω· τρπκ. ἀντιμηχανῶμαι, ἀντεπιβουλεύω· ἐπιβουλεύω ἐκεῖνον· ὅστις μ' ἐπιβουλεύει· Παροιμ. Σκάπτω λάκκον δι' ἐκεῖνον, ὅστις ἔσκαψε ἢ σκάπτει δι' ἐμέ, ἑτοιμάζω καὶ ἐγὼ ῥάμματα διὰ τὴ γοῦνα του.

Ἀντιμεταρρέω. Μλ.-ρρεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω τρέχω, χύνομαι.

Ἀντιμετασπάω, Μλ.-σπάσω· (σπάω) = ἀντιμεθέλκω· (σπάω).

Ἀντιμετάστασις, εως, ἡ· (ἀντιμεθίστημι) = ἀντιμετάθεσις· τελεία μεταβολή — 2) = ἀντιμετάβασις· τὸ νὰ μεταβῇ, ἀπεράσῃ τις εἰς τὸ ἐναντίον ἢ ἀντικρυνὸν μέρος.

Ἀντιμετάταξις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀλλαγὴ τῆς θέσεως, ἢ τῆς ἀντιπαρατάξεως τοῦ στρατεύματος ἐναντίον τῆς τάξεως καὶ τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐχθροῦ· δηλ. τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις τὴν παράταξιν ἢ θέσιν τοῦ στρατεύματός του, καθὼς τὴν ἀλλάζει καὶ ὁ ἐχθρός. Διονύσ. Ἀλικ. παρὰ τὸ

Ἀντιμετατάσσω, Μ. ξω. (τάσσω) ἐξ ἐναντίας ἀλλάζω τὴν θέσιν, τάξιν τινος· ἐξαιρ. τὴν ἀντιπαράταξιν ἤτοι τὸ βάλσιμον τοῦ στρατεύματος εἰς μάχην, ὅταν καὶ ὁ ἐχθρὸς ἄλλαξε τὴν ἰδικήν του.

Ἀντιμεταχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (χωρέω) μετατοπίζομαι, ἀφίνω τὸν τόπον μου καὶ ἀπερνῶ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· ἀντιμεταχωρῶ ταῖς ἐλπίσι· κάμνω πάλιν τόπον εἰς τὰς ἐλπίδας, ἤτοι ἀρχίζω πάλιν νὰ ἐλπίζω. Ἰωσ.

Ἀντιμέτειμι· (εἶμι) = Ἀντιμετέρχομαι.

Ἀντιμετέρχομαι. Μλ-τελεύσομαι (μετέρχομαι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ζητῶ, πασχίζω νὰ ἀποκτήσω τι ἐν ᾧ καὶ ἄλλος πασχίζει νὰ κατορθώσῃ τὸ ἴδιον.

Ἀντιμετρέω, ῶ, Μ. ήσω. (μετρέω) πάλιν ἢ ἐξ ἐναντίας, μετρῶ, ἀνταποδίδω τι· ἀφ' οὗ

Ἀντιμέτρησις, εως, ἡ· τὸ ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως μέτρημα, ἀνταπόδοσις.

Ἀντιμέτωπος, ὁ, ἡ· (μέτωπον) ὅστις στέκει μέτωπον πρὸς μέτωπον· καθόλου ἢ ἴσια

ἀντίκρυτα· καθόλου ἐνάντιος· ὡς τὸ ἀντιπρόσωπος· ἱστάμενος κατ' ἔναντι.

Ἀντιμηνίω, Μ. ίσω. (μηνίω) ἐξ ἐναντίας θυμώνω, ὀργίζομαι· ἀντιθυμώνω, ἢ θυμώνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου (–⏑–⏑–)

Ἀντιμηχανάομαι, Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (μηχανάομαι) ἑτοιμάζομαι, ἀμοιβαίως, μεταχειρίζομαι ἐξ ἐναντίας μηχανάς, δολιότητας, ἀπάτας, Ἡρόδ. 8, 52. ἀφ' οὗ

Ἀντιμηχάνημα, τος, τό· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαία ἑτοιμασία, δολιότης, ἀπάτη. (α)

Ἀντιμίμησις, ἡ· (μίμησις) τὸ νὰ μιμῆταί τις τι ἢ τινα ἐξ ἐναντίας· τὸ νὰ μιμῆται τὰ στρατηγήματα τοῦ ἐχθροῦ. Θουκυδ. Ζ. 63. (–⏑––⏑)

Ἀντίμιμος, ου· ὁ, ἡ· (μιμέομαι) ὅστις μιμεῖται τινὰ ἀμοιβαίως· — 2) παθητ. κατὰ μίμησιν κεχρωματισμένος, κατασκευασμένος. Ἀριστοτ.

* **Ἀντιμίνσιον**, τό. Ῥωμαϊκ. Λεξ. σημαίνουσα τὴν τράπεζαν περὶ τὴν ὁποίαν κάθηνται εἰς τὸ δικαστήριον οἱ κριταὶ καὶ θεωροῦσι τὰ ὁπωσοῦν πράγματα. Σουΐδ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ· ὀθόνιον ἐζωγραφισμένην ἔχον ἐπ' αὐτῷ τὴν ἀποκαθήλωσιν τοῦ σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαπλοῦται ἐπὶ τῆς ἁγίας τραπέζης.

Ἀντιμισέω, Μλ-ήσω. (μισέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· μισῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ μισεῖ, ξαναμισῶ.

Ἀντιμισθία, ας, ἡ· (μισθὸς) ἀντιπληρωμή.

Ἀντίμισθος, ὁ, ἡ· (μισθὸς) ὅστις ἀνταμείβει διὰ τίποτε: ὅστις δίδεται εἰς τόπον μισθοῦ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 285.

Ἀντιμισθωτός, οῦ· ὁ, ἡ· (μισθόω) ὅστις μισθόνεται εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντιμνηστεύω. Μλ.-εύσω. (μνηστεύω) ζητῶ νὰ μοὶ δώσουν εἰς γάμον ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητεῖ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν καὶ ἄλλος· εἶμαι ἀντίζηλος· τὸ ἰταλ. ῥιβαλιζάρω. Διόδ. Σικ.

* **Ἀντιμοιβόν**· ἀντὶ τοῦ, ἀνταμοιβή. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 52.

Ἀντιμοιρέω, Μλ-ήσω. (μοῖρα) ἀντιμοιράζω· ἀμοιβαίως, ἢ ἐξ ἐναντίας, διαμοιράζω: λαμβάνω, παίρνω ἴσον μερίδιον μὲ ἄλλον.

Ἀντιμολεῖν, ἀπαρεμφ. β' Ἀόρ. τοῦ ἀντιβλώσκω· (μολεῖν, ἀνωμ.) τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς ἀπάντησιν τινος· πορεύομαι, ὑπάγω ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς ἀπάντησίν τινος.

Ἀντιμολία, ας, ἡ· ἰδὲ Ἀντιμωλία.

Ἀντίμολπος, ὁ, ἡ· (μολπὴ) ὅστις ἠχεῖ ἐναντίως, ἤτοι τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος ἀντενεργεῖ εἴς τι. Ἀντίμ. ἄχος ὕπνου· τραγῴδι ἀντιυπνωτικόν· ἤτοι τὸ ὁποῖον διώχνει τὸν ὕπνον. Αἰσχλ. καὶ ἀντίμολπος ὀλολυγὴ κωκυτός. Εὐριπ. θρῆνος, ὅστις ἀντηχεῖ ἀπὸ στεναγμούς.

Ἀντίμορφος, ὁ, ἡ· (μορφὴ) ὅστις σχηματίζει, κάμνει μορφάς, εἰκονίσματα, ζωγραφίζει κατὰ μίμησιν· 2) παθητ. σχηματισμένος, ζωγραφισμένος ἀπαράλλακτα μὲ τὸ πρωτότυπον· ὅμοιος, ὡς τὸ ἰσόμορφος. Λουκ. ἐπὶ τῶν κατόπτρων. Ἐπίρ. ἀντιμόρφως.

Ἀντιμυκάομαι, Μλ-ήσομαι (μυκάομαι) ἀντιμουγκρίζω, ἀντιουρλιάζω.

Ἀντιμυκτηρίζω, Μ. σω. (μυκτηρίζω) ἀντιπεριπαίζω, ἀντιπεριγελῶ.

Ἀντιμωλία, δίκη· (μῶλος) κρίσις, κριτολόγημα, ὅταν παρουσιάζωνται καὶ οἱ δύο κρισολογούμενοι εἰς τὸ κριτήριον· ὡσαύτως καὶ ἀντιμολία· παρὰ τὸ μολεῖν· παραβλ. Ἑτερομόλιος.

Ἀντιναυπηγέω, ῶ. Μ. ήσω. (ναυπηγέω) ἐξ ἐναντίας, κτίζω, κατασκευάζω πλοῖα, ἑτοιμάζω στόλον. Θουκ. Ζ'.

Ἀντινήχομαι, Μ. ξομαι. μέσ. ἀποθ. (νήχομαι) ἀντικολυμβῶ, ἀντιπλέω, Πλούτ. »καὶ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινηχόμενοι.

Ἀντινικάω, Μλ-ήσω (νικάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως νικῶ.

* **Ἀντινοέω**. Μλ. ήσω (νοέω) ἐνάντια, ἢ διαφορετικὰ στοχάζομαι.

Ἀντινομία, ας, ἡ· (νόμος) ἀντίφασις νόμου· ὅταν ὁ νόμος ἀντιφάσκῃ αὐτὸς καθ' ἑαυτόν· τοῦτ' ἔστιν εἶναι συγγραμμένος τόσον σκοτεινὰ ἢ ἀμφίβολα, ὥστε οἱ κρισολογούμενοι δύνανται νὰ τὸν ἐξηγοῦν καθ' εἷς ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ πρὸς τὸ συμφέρον του.

Ἀντινομικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀντίφασιν νόμου καθ' ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον τινὰ νόμον ἀντιφάσκοντος. Πλούτ. »ἀντινομικὸν ζήτημα.«

* **Ἀντινομοθετέω**. Μλ.-ήσω. (νομοθετέω) δίδω νόμους τῷ δικαίῳ, ἢ ἄλλους νόμους ἐναντίους.

* **Ἀντίνοος**, ὁ, ἡ (νοῦς) ὅστις στοχάζεται τὸ ἐναντίον. — 2) ὁ Ἀντίνοος παρ' Ὀμ. ὄνομ. κύρ.

Ἀντινουθετέω, ῶ. Μ. ήσω. (νουθετέω) τὸ ἐναντίον ἢ ἐξ ἐναντίας νουθετῶ, συμβουλεύω.

Ἀντίνωτος, ὁ, ἡ· (νῶτον) ὅστις ἔχει γυρισμένην τὴν ῥάχιν πρὸς ἄλλου ῥάχιν· ῥάχιν πρὸς ῥάχιν, ἢ πλάτες μὲ πλάτες. Διόδ. Σικ.

Ἀντιξοέω. Μλ-ήσω· ποιητ. ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, στέκομαι ἐνάντιος, ἀνθίσταμαι, ἀντιλέγω. Πινδ. Ὀλ. ΙΓ'. 47. »Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·« κυρίως δὲ ἀντιρροκανίζω· τοῦτ' ἔστι ξύω ξύλον μὲ τὴν ῥυκάνην (μὲ τὸ ῥοκάνι τὸ τουρκ. ῥεντέ)· ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἀντίξοος, ὁ, ἡ· συνῃρμ. ἀντίξους· ὁ, ἡ· ουν, τό. Ἰωνικ. ἀντίξος, ὁ, ἡ· (ξέω) κυρίως ἐνάντια ῥοκανισμένος, τουρκ. ῥεντισμένος. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 79. »δοῦρα δ' ὅπως ἀντίξοα γόμφοισιν ἄσσειν, ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε ἰδίως συμβάλλονται ἐναντία συναρμόζειν ἀλλήλοις· ἢ τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφησίν· εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων τιθέασι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν.« παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι δὲ· ὅστις ἐναντιόνεται, ἀνθίσταται, ἀντιλέγει, ἀντιστέκεται. Ἡρόδ. ὅστις ἀεὶ τῷ συνήθει τύπῳ χρῆται. 7, 192. »ἐλπίσαντες ὀλίγας τινὰς σφι ἀντιξόους ἔσεσθαι νέας·« καὶ 218. »ἐλπόμενοι γὰρ οὐδένα σφι φανήσεσθαι ἀντίξοον, ἐνεκύρησαν στρατῷ.« Ἡρόδ. »Ἀντίξοος γνώμη«· ἡ ἐναντία. Παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσιν ἐλέγετο ὁ Ξένος. Ἡρόδ. Ζ. 192. καὶ 218.

Ἀντιξύω, Μ. ύσω. (ξύω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως ξύω (υ).

Ἀντίον, ὡς Ἐπίρρ. = ἄντην, ἐναντίον, Ἀντικρύ. Ὀμ. »ἀντίον ἶζεν Ὀδυσσῆος·« καί, »ἀντίον αὐδήσω, καί, »ἀντίον ἐλθεῖν«· κυρίως ὅμως Οὐδέτ. τοῦ Ἀντίος· ὅπερ ἰδέ.

Ἀντίον, ου, τό· παρὰ τοῖς Ἀλεξ. τὸ παρ' Ὁμήρ. Κανών· παρ' ἡμῖν σύνηθ. Ἀντί, εἰς τὸν ἐργαλεῖον τῶν ὑφαντῶν.

Ἀντίος, ία, ίον. (ἀντί) ἀντικρυνός: ἐναντίος, ἀντικείμενος· παρ' Ὀμ. ἐπὶ παντός, τὸν ὁποῖον ἀπαντᾶ τις, τόσον ἐχθρόν, ὅσον καὶ φίλον· καὶ ἐπὶ παντός, ὅστις στέκεται, κεῖται, εἶναι, εὑρίσκεται ἀντίκρυτα· ἀντίος ἦλθεν, ἀντίος ἔστη καὶ τ. τ. Πολλάκις· μετὰ γενικ. Ἀγαμέμνονος, Ἕκτορος ἀντίος. Ἔτι δὲ καὶ πρὸ τοῦ πτωτικοῦ τεθέμενον· »ὁ δ' ἀντίος ἤλυθ' ἄνακτος.« Ὀδύσ. Π, 14. σπανιώτ. μετὰ δοτικ. »τῷ δ' ἀντίος ὤρνυτ' Ἀπόλλων..« Ἰλ. Ν, 20. ὅπερ πρῶτον παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς Ἀττικ. εὐχρηστότερον. Μετρρ. πάντη διαφορετικοῦ, τούτοις ἀντία γνώμη. Hemn. εἰς Εὐριπ. Ἱκετ. σελ. XIV. οἱ ἀντίοι = οἱ ἐναντίοι. Ἡρόδ. 9, 62. Τὸ δὲ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ς. ς. 34. »πολὺ ἀντίοι εἰσίν, ἢ οὓς ἐγὼ ἤκουον«· δηλ. πάντη διαφορετικοὶ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἤκουσα ἐγώ· κατὰ παρηλλαγμένον συντάξ. σχῆμα. Ὡς Ἐπίρρ. χρῆται Ὀμ. ἐξαιρ. καὶ Ἡρόδ. τὸ οὐδέτ. ἀντία καὶ ἀντίον ὡς τό, ἄντην καὶ ἄντα· τὸ πλεῖστον μετὰ γενικ: μόνον ἐν τῇ συνταξ. ἀντίον αὐδᾶν, ἀντιλέγειν, ἀνταποκρίνεσθαι, ἐπιπολάζει ἡ αἰτιατ. τοῦ προσ. Εὕρηται μέντοι καί, οὐδὲν ἀντίον εἰπεῖν. Ἰλ. Α, 230.

Ἀντιοστατέω, Μλ-ήσω. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 640.

Ἀντιόφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρὴν) ὅστις φρονεῖ ἐναντία.

Ἀντιοχεύω, Μ. Μλ-εύσω· (ὀχεύω) φέρνω, ἢ κουβαλῶ τι εἰς τὸ ὄχημα, ἤτοι ἅμαξι, ἀπαντίον ἢ ἐξ ἐναντίου. Παθητ. ἀντιοχεύομαι, ἔρχομαι, καθήμενος εἰς τὸ ὄχημα, ἐναντίον ἢ εἰς ἀπάντησίν τινος. Ἀνάλεκτ. Β'. 418.

Ἀντιόω, ῶ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐκτεταμ. τύπος τοῦ ἀντιῶ, τοῦτ' ἔστιν ἀντιάω· εὔχρηστος παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρόδ. παρ' Ἡρόδ. μέντοι ἀεὶ ὡς μέσ. ἀποθ. ἀντιόομαι· ἀπαντῶ, συναπαντῶ, κατὰ φιλικ. τε καὶ ἐχθρικ. σημασ. δοτικ. συντασσόμ. Αἰτιατ. δὲ μόνον »..συνθέμενοί τε ἡμῖν τὸν Πέρσην ἀντιώσεσθαι ἐς τὴν Βοιωτίην..« Ἡρόδ. 9, 7, 2. περὶ οὗ παρβλ. Schweigh. κατὰ πολεμικὴν σημασ. δὲ = ἐναντιόομαι· »..καὶ νικήσαντες μάχῃ τοὺς ἀντιουμένους·« εὗρον γὰρ ἀντιουμένην σφισι στρατιὴν οὐκ ὀλίγην.« Ἡρόδ. 4, 1. καὶ ἀλλαχ. Κριθ. Γραμ. σελ. 535.

Ἀντιπαγής, έος, ὁ, ἡ· (πήγνυμι) καρφωμένος, μπηγμένος, χτισμένος ἀντίκρυτα, ἢ ἐξ ἐναντίας.

Ἀντιπάθεια, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ψυχικὴ κλίσις, ἢ πάθος ἐναντίον πρὸς τίποτε· ἄρα τὸ νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴν ὑποφέρῃ νὰ βλέπῃ ἢ νὰ ἀκούῃ τις τίποτε, ὅρα ἀποστροφή· 2) τὸ νὰ πάσχῃ τις διὰ κἀνὲν κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμε. Αἰσχίν. Διάλ. Γ'. 16. »ἀντιπάθεια κακῶν.« (α) παρὰ τὸ

Ἀντιπαθέω, ῶ. Μλ. ήσω. ἔχω ἀντιπάθειαν. Ἀφροδ.

Ἀντιπαθής, ὁ, ἡ· (πάθος) ὅστις ἔχει ἀντιπάθειαν πρός τίποτε. Ἐπιγρ. »ἀντιπαθὴς φήμη«· ἡ ἐναντία. 2) Ἀντιπαθές, τό, = Ἀντιπάθεια.

Ἀντιπαίζω, Μλ.-παιξοῦμαι (παίζω) τινί· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, παίζω, ἢ ἀστεΐζομαι, μετορίζομαι, χωρατεύω. Ξενοφ. »οἱ λαγωοὶ ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους.«

Ἀντίπαις, δος, ὁ· ἡ (παῖς) παιδί, ἢ κορίτζι αὐξημένον, τὸ ὁποῖον ἐπέρασε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν· ὡς τὸ βούπαις καὶ πρόσηβος. Πλούτχ. 2) ὅστις ὁμοιάζει μὲ παιδί, ὡς τὸ ἀντίθεος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 38.

Ἀντιπαίω, Μ. αίσω. (παίω, ἀνωμ.) ἀντιχτυπῶ, ξαναχτυπῶ. 2) = Ἀντιπίπτω. Πολύβ. ΙΗ'. 29.

Ἀντιπαλαιστής, οῦ, ὁ· ἀνταγωνιστής, ὁ ἐναντίος εἰς τὴν πάλην, ἀντιπαλευτής. Αἰλιαν. παρὰ τὸ

Ἀντιπαλαίω, Μ.-αίσω· (παλαίω) τὸ παρ' ἡμῖν ἀντιπαλεύω· παλαίω μέ τινα. Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ Θουκυδ.

Ἀντιπαλαμάομαι, Μλ-ήσομαι. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀντιμηχανάομαι.

* **Ἀντιπάλλομαι**. Μλ-παλθήσομαι (πάλλω) χτυπῶντας που πηδῶ, ἢ πετάχνομαι ὀπίσω, ὡς τὰ ἐλαστικὰ σώματα.

Ἀντίπαλος, ου· ὁ, ἡ· (πάλη) εἰς τὴν πάλην ἐναντίος: ἀνταγωνιστής, ἀντικείμενος, ἐχθρός. Ξεν. τὸ Ἀντίπαλον· τὸ ἐναντίον μέρος, ἡ ἐναντία φατρία, τὸ τουρκ. ταράφι. 2) ὅστις παλαίει διά τινα ἐναντίον εἰς τίποτε διὰ νὰ τὸ διώξῃ· ὅθεν βοηθός, διαφεντευτής· 3) ἰσοδύναμος εἰς τὴν πάλην, μάχην. »Μάχη ἀν-

τίπαλος· εἰς τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἐνίκησεν· οὕτω καὶ »Ἀντίπαλα ναυμαχήσαντες« τοιοῦτον καὶ ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 374. ὡς τὸ, Ἰσόπαλος. Θουκυδ. Ἐπίρρ. ἀντιπάλως. Θεό.

* **Ἀντίπανον**, τὸ = ἐπίβλημα. Βαλσαμ.

Ἀντιπανουργέω, Μλ-ήσω. (πανουργέω) ἀμοιβαίως μεταχειρίζομαι πανουργίας.

Ἀντιπαραβάλλω. Μ. βαλῶ. (παραβάλλω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας παραβάλλω, συγκρίνω, παρομοιάζω. Πλάτ. Ἀπολ. ἀφ' οὗ

Ἀντιπαραβολή, ῆς, ἡ· σύγκρισις, παρομοίωσις τινος πρὸς ἄλλο τίποτε.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ· ἐναντία παραγγελία, ἐναντία προσταγή· 2) τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ λάβῃ τὸ ἴδιον δημόσιον ὑπούργημα, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ζητεῖ καὶ ἄλλος· τὸ ἰταλ. κοντοῦρσον· παρὰ τὸ

Ἀντιπαραγγέλλω. Μ. λῶ. (ἀγγέλλω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιπροστάζω· δίδω ἐναντίαν παραγγελίαν, προσταγήν: ἐξ ἐναντίας εἰδοποιῶ, δίδω εἴδησιν: ζητῶ, καταγίνομαι νὰ λάβω τὴν ἰδίαν δουλευσιν εἰς τὴν πολιτείαν, τὴν ὁποίαν ζητεῖ καὶ ἄλλος εἰς τὸν ἴδιον καιρόν· τὸ ἰταλ. κογκουρίρω: ἐν γένει δὲ κατὰ ἐναντίαν σημασίαν τοῦ, παραγγέλλω.

Ἀντιπαραγραφή, ῆς, ἡ· = ἀντίγραμμα: ἐπὶ Κριτηρ. δὲ, ἀπόκρισις ἔγγραφος εἰς τὰς ἐξαιρέσεις ἢ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας κάμνει ὁ ἐναντίος περὶ τοῦ κρισολογουμένου πράγματος· τὸ ἰταλ. ῥέπλικα· παρὰ τὸ

Ἀντιπαραγράφω. Μ. ψω. (γράφω) ἀποκρίνομαι ἐγγράφως· ἐξαιρ. ἐπὶ κριτηρ. εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ ἐναντίου· τὸ ἰταλ. ῥεπλικάρω. (2)

Ἀντιπαράγω. Μ. ξω. (ἄγω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας ὁδηγῶ τὸν στρατὸν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Πολυβ. »Ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις« 2) ἀμετ. ἀντιπαρ. ὑπακ. τὸν στρατόν· ἐξ ἐναντίας προχωρῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν

Ἀντιπαραγωγή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ ὁδηγῇ τις καὶ ἐκ μέρους του τὸ στράτευμα· τὸ νὰ προχωρῇ ἐξ ἐναντίας ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς αὐτόν. Πολυβ.

Ἀντιπαραδίδωμι. Μ. δώσω· (δίδωμι) ἐξ ἐναντίας, παραδίδω, ἐγχειρίζω.

Ἀντιπαράθεσις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατίθημι) παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσις. Διον. Ἀλικ.

Ἀντιπαραθέω. Μ. θεύσομαι· (θέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας τρέχω: προχωρῶ ἐξ ἐναντίας, ὀγλίγωρα πρὸς τὸν ἐχθρόν, καὶ περνῶ τὴν πτέρυγα τοῦ στρατεύματός του, τὸν βάνω εἰς τὴν μέσην. Ξενοφ. Ἀναβ.

Ἀντιπαραινέω, Μλ-νέσω. (αἰνέω) ἀντισυμβουλεύω.

Ἀντιπαρακαλέω, Μλ-έσω. (καλέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως παρακινῶ, νουθετῶ, συμβουλεύω, ἐγκαρδιόνω, ξαναθαρρύνω τινὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐτραβηχθηκεν ὀπίσω, ἢ τὸ ὁποῖον ἐπαραίτησε. Ξενοφ.

Ἀντιπαράκειμαι. Μ. κείσομαι (κεῖμαι) τινι· κεῖμαι κατενώπιον, ἢ παραλλήλως πρός τι. Εὐσταθ.

Ἀντιπαρακελεύομαι. Μ. εύσομαι. = ἀντιπαρακαλέω. Θεόδ. καὶ Ξεν.

Ἀντιπαραλυπέω, Μ. ήσω. (λυπέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως λυπῶ, βλάπτω, παραίνω τινά. Θουκυδ. Δ'. 80.

Ἀντιπαραπλέω. Μ. -εύσομαι (πλέω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πλέω πλησίον, ἢ ἀπέναντι, τοῦ ἐχθροῦ, ἢ ἀντιπαρατεταγμένα καὶ εἰς μάχην ἕτοιμα ἔχοντας τὰ καράβιά μου. Θουκυδ. Β'. 83.

Ἀντιπαραπορεύομαι. Μ. σομαι. (πορεύομαι) ἐξ ἐναντίας, πορεύομαι, περνῶ ἔμπροσθεν τοῦ στρατεύματος τοῦ ἐχθροῦ, ὁδηγῶν τὸ στράτευμά μου.

Ἀντιπαρασκευάζομαι. Μ. σομαι. (παρασκευάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἑτοιμάζομαι. Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Ἀντιπαρασκευή, ῆς, ἡ· ἡ ἐξ ἐναντίας, ἡ ἀμοιβαία ἑτοιμασία.

Ἀντιπαράστασις, εως, ἡ· (παρίσταμαι) ἀνασκευή, ἀντίρρησις αὐστηρά, διὰ τῆς ὁποίας διϊσχυρίζεται ὁ κρισολογούμενος, ὅτι ἔχει δίκαιον ἐναντίον τῆς ψευδοῦς παραστάσεως τῆς ὑποθέσεως ἐκ μέρους τοῦ ἐναντίου του. Σχῆμα ῥητορικόν. Ἑρμογ.

Ἀντιπαραστατικός, κή, κόν· ὅστις κάμνει ἀντιπαράστασιν, ἀνήκει εἰς ἀντιπαράστασιν. Τηνογ. »ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον.«

* **Ἀντιπαραστρατοπεδεύω**. Μλ. -εύσω. (στρατοπεδεύω) στρατοπεδεύω ἀντικρὺ κοντὰ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιπαράταξις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατάσσω) θέσις, κατάστασις ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ἐξαιρέτως τὸ εἰς μάχην ἕτοιμον στράτευμα ἐναντίον εἰς τὸ ἐχθρικόν· τὸ Γαλλ. ordre de bataille. Γερμ. Schlachtordnung: ἐναντίωσις, ἀντίστασις.

Ἀντιπαράτασις, εως, ἡ· (ἀντιπαρατείνω) ἐξάπλωσις, θέσις παράλληλος ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους εἰς μακρυὰς σειράς, εἰς μεγάλην ἔκτασιν: παραβολή, σύγκρισις.

Ἀντιπαρατάσσω· Ἀττ. -τάττω, Μλ-ξω. (τάττω) παρατάζω ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τὰς τάξεις τοῦ στρατεύματός μου παραλλήλως, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀρχίσω τὴν μάχην. Θεόδ. 1.

Ἀντιπαρατείνω. Μ. νῶ. (τείνω), ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τὸ στράτευμά μου εἰς παραλλήλους τάξεις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. 2) παραβάλλω, συγκρίνω τι μετά τινος. Πλάτ.

Ἀντιπαρατίθημι. Μ. θήσω. (τίθημι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως παραβάλλω, συγκρίνω τι μετά τινος.

Ἀντιπαραχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. (χωρέω) τινὶ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, δίδω τόπον.

Ἀντιπάρειμι· (εἶμι) πηγαίνω, περιπατῶ ἐναντίον τινὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· π. χ. ἐπὶ στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα προχωροῦν ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου καὶ μεταξύ των εἶναι ποταμός. Ξενοφ. Ἀν. Δ'. γ'. 17. »παρευομένων δὲ αὐτῶν ἀντιπαρῄεσαν αἱ τάξεις τῶν ἱππέων· ἐπεὶ δ' ἦσαν κατὰ τὴν διάβασιν καὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἔθεντο τὰ ὅπλα.«

Ἀντιπαρέκτασις, εως, ἡ· = Ἀντιπαράτασις.

Ἀντιπαρεκτείνω. Μ. νῶ. = Ἀντιπαρατείνω. Δγν. Δρτ.

Ἀντιπαρεξάγω. Μ. ξω· (ἄγω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας ὁδηγῶ ἔξω τὸ στράτευμα, παρατάττω πλησίον τοῦ ἐχθρικοῦ, κάμνω νὰ προχωρήσῃ: παραλλήλως πρὸς τὸν ἐχθρόν, τοῦτ' ἔστι ἔχοντας τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα πάντοτε κατὰ πρόσωπον· ὡς τὸ Ἀντιπαράγω. Πλούταρχ. 2) συγκρίνω.

Ἀντιπαρέξειμι, (εἶμι) ἐξ ἐναντίας κινοῦμαι, ἐξαιρ. κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς ἀντιπαράταξιν τοῦτ' ἔστιν εἰς μάχην. — 2) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω.

Ἀντιπαρεξέρχομαι. Μ. λεύσομαι. = ἀντιπάρειμι.

Ἀντιπαρεξετάζω. Μ. άσω· (ἐξετάζω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξετάζω, ἐρευνῶ, παραβάλλω, συγκρίνω. Διον. Ἀλ.

Ἀντιπαρέρχομαι. Μ. σομαι· (ἔρχομαι, ἀνωμ.) = Ἀντιπάρειμι.

Ἀντιπαρέχω. Μ. ξω· (ἔχω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, προσφέρω τι δι' ἄλλο τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔλαβα: ξαναδίδω, ἀνταπληρόνω. Ξενοφ.

Ἀντιπαρηγορέω. Μλ. -ρήσω· (παρηγορέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως παρηγορῶ, συμβουλεύω, καταπείθω, καταπραΰνω.

Ἀντιπαρήκω. Μλ. -ήξω· (ἥκω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἐξαπλόνομαι. Ἀριστοτ.

Ἀντιπαριππεύω· (ἱππεύω) κινοῦμαι μὲ τὸ ἱππικόν, τὸ ἰταλ. καβαλαρίαν, καὶ πλησιάζω εἰς τὸν ἐχθρόν· ὁρμῶ μὲ τὸ ἱππικὸ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀρριαν.

Ἀντιπαρίστημι. Μ. -ραστήσω (ἵστημι) ἀντιπαραστήνω. ἐξ ἐναντίας παρασταίνω τι, βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου τινος.

Ἀντιπαρρησιάζομαι. Μ. σομαι. μέσ. ἀποθ. (παρρησιάζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὁμιλῶ ἐλεύθερα.

* **Ἀντιπαρῳδέω**. Μλ. -ήσω· (παρῳδέω) ἐξ ἐναντίας κάμνω παρῳδίαν, τοῦτ' ἔστι ψάλλω ποίημά μου, τὸ ὁποῖον ἔκαμα κατὰ μίμησιν ἄλλου τινος γνωστοῦ ποιήματος ἀλλάξας μόνον τὴν ἔννοιαν καὶ μεταβαλὼν αὐτὸ εἰς τὸ κωμικώτερον. Στρβ. 9. σλ. 394.

Ἀντιπάσχω. Μλ. ἀντιπείσομαι· ἀόρ. -έπαθον· (πάσχω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως πάσχω, ὑποφέρω, ἀντιπάσχω κακά· ἔτι δὲ καὶ, κακῶς ἀντιπ. δηλ. διὰ κακὸν ὁποῦ ἔκαμα παθαίνω καὶ ἐγὼ κακόν· ὁμοίως καὶ χρηστὰ ἢ εὖ ἀντιπ. τοῦτ' ἔστι διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ ἔκαμα ἀνταμείβομαι μὲ καλόν: Τὸ ἀντιπεπονθός· μετοχ. παρακμ. τιμωρία ἀνάλογος εἰς τὴν βλάβην, ἀδικίαν, ἢ ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμέ τις. Δγν. Αρτ. 7, 64. — 2) ἀντιπ. πρός τι· ἐνεργῶ ἐναντίον εἴς τίποτε. Διοσκ. Γ'. 70. »Πρὸς τὸ ἀντιπάσχειν ταῖς ἐκχυομέναις δυσεντερίαις.« — 3) εἶμαι ἐναντίας ποιότητος, δηλονότι φύσεως, ἢ καταστάσεως, διαθέσεως, ἢ ἐναντίου σχήματος. Αφρ. Σχλ. α', 40.

Ἀντιπαταγέω, Μλ. -ήσω (παταγέω) ἀντικροτῶ, ἀντιθορυβῶ. Θουκυδ. Γ'. 22.

Ἀντιπατέω. Μλ. -ήσω (πατέω) ὑπάγω ἐναντίον, ἢ πρὸς ἀπάντησίν τινος. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 577.

Ἀντιπελαργέω, ῶ. Μ. ήσω· (πελαργέω) ἀντευχαριστῶ, ἀντεπιμελοῦμαι, ἀντιπεριποιοῦμαι· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πελαργοῦ, ὅς τις φροντίζει, καὶ γηροκομεῖ τοὺς γονεῖς του· ἀφ' οὗ

Ἀντιπελάργησις, εως, ἡ· ἀμοιβαία ἀγάπη, καὶ περιποίησις· ἐξαιρ. τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς· »ἐκεῖνοι (οἱ πελαργοί) τὸν πατέρα ὑπὸ τοῦ γήρως πτεροῤῥυήσαντα περιστάντες ἐν κύκλῳ τοῖς οἰκείοις πτεροῖς διαθάλπουσι, καὶ τὰς τροφὰς ἀφθόνως παρασκευάζοντες, τὴν δυνατὴν καὶ ἐν τῇ πτήσει παρέχονται βοήθειαν, ἠρέμα τῷ πτερῷ κουφίζοντες ἑκατέρωθεν· καὶ οὕτω τοῦτο παρὰ πᾶσι διαβεβόηται, ὥστε ἤδη τινὲς τὴν τῶν εὐεργετημάτων ἀντίδοσιν ἀντιπελάργησιν ὀνομάζουσιν.« Βασιλ. εἰς τὴν Ἑξαήμ. η'.

* **Ἀντιπελαργία**, ἡ = ἀντιπελάργησις.

* **Ἀντιπελάργωσις**, εως, ἡ = ἀντιπελάργησις. Ἰδίδ.

Ἀντιπέμπω. Μ. ψω· (πέμπω) ἀντιστέλλω, μεταστέλλω, ξαναστέλλω, μεταστέλνω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου πέμπω, στέλλω· ἢ στέλλω ὀπίσω.

Ἀντιπενθής, ὁ, ἡ· (πένθος) ὅστις ἀντιπράξει πένθος ἢ λύπην. Αἰσχύλ. Εὐμ. 779. ὅπου ἄλλοι Ἀντιπαθής, ἀνάγιν.

Ἀντιπεπονθός, ότος, τό· (μετοχ. παρακμ. γέν. οὐδέτ. παρὰ τὸ ἀντιπάσχω) ἀνταπόδοσις ἀνάλογος εἰς τὸ καλὸν ἢ κακόν, τὸ ὁποῖον ἔκαμέ τις. Παρὰ Γεωμετρ. »Ἀντιπεπονθὼς λόγος.« λέγεται ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα εὑρίσκωνται καὶ ἡγούμενοι καὶ ἑπόμενοι ὅροι.

Ἀντιπακονθότως, Ἐπίῤῥ. μὲ ἀνταμοιβὴν ἀνάλογον.

Ἀντιπέρα, Ἐπίῤῥ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀντιπέραν.

Ἀντιπεραίνω. Μλ. ανῶ (περαίνω) ἀντιτελειώνω τίποτε: ἀντιτυμπεραίνω· τρυπῶ πέρα πέρα, (ὁ Κούμας παρέβλεψε ταύτας τὰς κυρίας σημασίας τῆς λέξ. καὶ ἐσημείωσεν ἁπλῶς μόνον τὴν δευτέραν κατὰ μεταφ. σημασίαν της, ἀμοιβαίως ἐκτελῶ τὴν σαρκικὴν συνουσίαν· παραβλέψας ὡσαύτως νὰ σημειώσῃ, ὅτι, τὸ ἀντιπεραίνω πρέπει νὰ ἔχῃ ἐπιφερομένην καὶ τὴν λέξ. τὸν παῖδα, κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐξήγησιν· ἢ γυναῖκα, πόρνην, ὅτε δηλοῖ ἁπλῶς τὸ συνουσιάζεσθαι· ἄνευ προσλήψεως τῶν ὁποίων λέξεων τὸ ἀντιπεραίνω ἔχει τὰς ἀνωτέρω κυρίας σημασίας.)

Ἀντιπέραιος, αία, αιον· ὅστις κεῖται, ἢ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος· ἐξαιρ. τῆς θαλάσσης. «οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο.» Ἰλιάδ. Β, 635. παρὰ τὸ

Ἀντιπέραν. Ἰων. ἀντιπέρην καὶ ἀντιπέρας, Θυκ. 1, 100. 2, 66. ποιητ. ἀντιπέρα. Ἐπίῤῥ. (πέραν) ἀντίκρυ τα, ἀγνάντια, 'ς τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ μετὰ δοτ. Ὡς ἐπίῤ. παρὰ Μόσχῳ, 2, 9. «..οἵτατ' ἠπείρους δοιὰς περὶ νῆσο μάχεσθαι, Ἀσίδ' ἀντιπέρην τε.»

* **Ἀντιπέρας.** Ἐπίῤῥ. ἰδὲ τὸ προηγ.

* **Ἀντιπέρηθεν**, ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· μετὰ γεν. παρὰ τὸ

* **Ἀντιπέρην.** Ἐπίῤῥ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἀντιπέραν. ὅπερ ἰδέ.

Ἀντιπεριάγω. Μ. ξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, φέρνω τι ὁλόγυρα, τὸ στρεφογυρίζω, τὸ γυρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἀφ' οὗ

* **Ἀντιπεριαγωγή**, ἡ· ἀντικίνησις, κίνησις ἐναντία.

* **Ἀντιπεριηχέω.** Μλ. -ήσω· (ἠχέω) ἀντηχῶ ὁλόγυρα.

Ἀντιπεριΐστημι. Μ. -στήσω· (ἵστημι) ἐξ ἐναντίας, βάλλω τι ὁλόγυρα· ἐναντίον τινός· περιτριγυρίζω, περικλείω, περικυκλόνω, πολιορκῶ· ὑπακ. στρατόν· ὅθεν στενοχωρῶ, τὸν βιάζω νὰ συμμαζωχθῇ ἢ νὰ τραβηχθῇ ὀπίσω, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ἀμπώχνω ὀπίσω, περιορίζω. Ἀριστοτ. «Ἀντιπεριΐστησι τὸ ψῦχος εἴσω τὴν θερμότητα.» Μέτ. μετὰ ἀορ. τε καὶ παρακ. β'. μεταβαίνω εἰς ἄλλο τίποτε· ἐκτρέπομαι.

Ἀντιπεριλαμβάνω. Μ. ψομαι· (λαμβάνω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιλαμβάνω, περικυκλόνω, περιτριγυρίζω, πιάνω τὸν τόπον ὁλόγυρα. Ξεν.

* **Ἀντιπεριπλέω.** Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) πλέω μὲ τὸ καράβι, ἀρμενίζω ὁλόγυρα εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος.

Ἀντιπερίσπασμα, τος, τό· (ἀντιπερισπάω) τράβηγμα ἢ σύρσιμον ἄλλου· ἐκτροπὴ, παρατροπὴ σκοποῦ τινος· τοῦτ' ἔστιν ἀποματαίωσις τοῦ σκοποῦ, τῆς γνώμης, ἢ τοῦ πλάνου ἢ πλάνου Ἰταλ. ἄλλου τινός.

Ἀντιπερισπασμός, οῦ· ὁ. Πολύβ. Β'. παρὰ τὸ

Ἀντιπερισπάω. Μλ. -άσω (σπάω) ἀντιπ. τὸν ἐχθρόν· τοῦτ' ἔστι τραβῶ, γυρίζω τὴν προσοχήν του, διὰ στρατηγημάτων, εἰς ἄλλο μέρος, ἀποματαιόνω τὸν σκοπόν του, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. χαλνῶ τὸ πλάνο ἢ τὸν πλάνον του, τῷ κάμνω διβερτιμέντο. Πολύβ.

Ἀντιπερίστασις, εως, ἡ· (ἀντιπεριΐστημι) τὸ νὰ βάλλῃ τις τίποτε ὁλόγυρα εἰς ἄλλο τι· τὸ νὰ στρεφογυρίζῃ τι ἐναντίον ἢ πρός τινα· στάσιμον ὁλόγυρα, περικύκλωμα, περιόρισμα, περίκλεισμα, στενοχώρημα: ἀντιπερικλεισμὸς, ἀντενέργεια. Πλούτ. καὶ Ὠκελ. Α'. 14.

Ἀντιπεριστρέφω. Μ. ψω· (στρέφω) στρεφογυρίζω τίποτε ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἀναστρέφω· ἀφ' οὗ

Ἀντιπεριστροφή, ῆς, ἡ· ἀνάστροφα, ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος στρεφογύρισμα.

Ἀντιπεριχωρέω, Μ. ήσω· (χωρέω) ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος, ἢ ἐναντίας περικυκλόνω, περιτριγυρίζω, περικλείω τὸν ἐχθρόν· τὸ κοινότ. τὸν πέρνω ἀπ' ὀπίσω ἢ ἀπὸ τὰς πλάτας. Πλούταρχ.

Ἀντιπεριψύχω. Μ. ξω· (ψύχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, περιδροσίζω, ἤτοι προξενῶ ἀναψυχὴν, κατάψυχον· τὸ ἰταλ. ῥιμφρεσκάρω (ῥ).

Ἀντιπεριωθέω. Μλ. -θήσω· καὶ -περιώσω· (ὠθέω, ἀνμλ.) ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος περιστενοχωρῶ, σπρώχνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κάμνω ἢ βιάζω νὰ περιστριχθῇ περισυμμαζωχθῇ· ἀφ' οὗ

Ἀντιπερίωσις, εως, ἡ· πρὸς τὰ ὀπίσω ὤθησις, σπρώξιμον ἐκείνου, ὅστις μὲ περικυκλόνει, μὲ περιτριγυρίζει· ὡσαύτως καὶ ἀντιπεριώθησις, ἡ.

Ἀντίπετρος, ὁ, ἡ· (πέτρα) τόπον πέτρας, ἢ βράχου ἐπέχων· ὅμοιος μὲ πέτραν, σκληρὸς 'σὰν πέτρα, ἢ 'σὰν βράχος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 192.

Ἀντιπηδάω, ῶ. Μ. ήσω· (πηδάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πηδῶ.

Ἀντίπηξ, γος, ἡ· (πήγνυμι) κίστη, κιβωτὸς, τὸ τουρκ. σεντούκι. «..ἐχτίθησιν, ὡς θανούμενον, κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ..» νομίζεται δὲ ἡ λέξις Μιτυληναία· παρ' Εὐριπ. Ἰων. 19.

Ἀντιπηρόω. Μλ. -ώσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐκ δευτέρου ἀκρωτηριάζω, τὸ τουρκ. σακατεύω.

Ἀντιπιέζω. Μ. έσω· (πιέζω) ἐξ ἐναντίας θλίβω, ζουλίγω, ἀντιζουλίγω.

Ἀντιπίμπλημι. Μ. -πλήσω. (πίμπλημι, ἀνμλ.) ἀντιγεμίζω.

Ἀντιπίμπρημι. Μλ.-πρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως καίω, ἀνάπτω, κατακαίω, τίποτε.

Ἀντιπίπτω. Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας πέφτω, ἀντορμῶ· τροπ. ἐναντιόνομαι, ἀντιλέγω: ἀπροσώπως· τὸ ἐναντίον, ἀλλέως ἢ δυστυχῶς ἀποβαίνει, γίνεται, εὐγαίνει τίποτε.

Ἀντίπλαστος, ου, ὁ, ἡ· (πλάσσω) ὅμοια σχηματισμένος, καμωμένος. = τῷ ἰσόπλαστος. Σοφοκλ.

Ἀντιπλέκω. Μ. ξω· (πλέκω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας πλέκω τίποτε.

Ἀντίπλευρος, ὁ, ἡ· (πλευρὰ) τοῦ ὁποίου ἡ πλευρὰ, ἤτοι τὸ πλάγι εἶναι ἢ στέκει ἐναντία τοῦ ὁποίου τὸ πλάγι ἀντικρύζει πρὸς ἄλλο πλάγι· ὅστις στέκει, εὑρίσκεται, κεῖται 'ς τὸ πλάγι ἢ κοντὰ εἰς ἄλλον.

Ἀντιπλέω. Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) ἀντιαρμενίζω, πλέω μὲ τὸ καράβι ἐναντίον ἢ εἰς ἀπάντησιν ἄλλου καραβιοῦ. 2) Ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων, πλέω ἐναντία εἰς τὸν ἄνεμον. Lobeck ἐν Σχ. Αἰ. 1072.

Ἀντιπληκτίζω. Μ. ίσω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως χτυπῶ· μετὰ Δοτ. Σχολ. Αντ. 930.

Ἀντιπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ· (πλήσσω) ὅστις ἀντιχτυπᾷ. — 2) παθτ. ὅστις ἀντιχτυπιέται, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον ἀντιχτυπᾷ τις. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 592. «ἀντιπλῆγες ἀκταὶ στόνῳ βρέμουσι»

Ἀντιπληρόω, ῶ. Μ. ώσω· (πληρόω) ἀντιγεμίζω, ξαναγεμίζω· βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον ὅ,τι λλείπει, τὸ κάμνω σωστόν· ἀντιπλ. τὰς ναῦς· ἁρματόνω τὰ καράβια ἐναντίον ἐχθροῦ. Ξεν.

Ἀντιπλήσσω. Μ. ξω· (πλήσσω, ἀνμλ.) ἀντιχτυπῶ.

Ἀντίπλοια, ας, ἡ· (ἀντιπλέω) πλεύσιμον ἢ ἀρμένισμα ἐναντίον τινος· ἐξαιρ. ἐναντίον εἰς τὸν ἄνεμον. Τροπ. ἐναντίωσις. Πολύβ. ς'. «κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον.»

Ἀντιπνέω. Μ. εύσω· (πνέω) ἀντιφυσῶ· ἐμποδίζω μὲ ἐναντίον ἄνεμον. Ἐπὶ τῆς Μοίρας ἢ τύχης· μεταφ. ἐναντιόνομαι, εἶμαι ἐναντίος· παραβλ. εὐρίζω. Ruhnk. Rut. Lup. σλ. 123. ἀφ' οὗ

Ἀντιπνοή, καὶ **Ἀντίπνοια**, ας, ἡ· ἐναντίος ἄνεμος. Ἡρωδιαν.

Ἀντίπνοος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντίπνους, ὁ, ἡ· ουν, τό· ὅστις φυσᾷ ἐναντία, ἀντιφυσᾷ· τροπ. ἐναντιόνεται, ἐνεργεῖ ἐναντία· ἐναντίος. Ἐπίῤῥ. ἀντιπνόως.

Ἀντίποδες, ων, οἱ· ἰδὲ ἀντίπους.

Ἀντιποθέω, ῶ. Μ. θήσω· (ποθέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ποθῶ, ζητῶ τι μὲ πόθον· ξαναγαπῶ τίποτε. Ξενοφ. Ἀπ.Β'.

Ἀντιποιέω. Μλ. -ήσω· (ποιέω) τινά τι· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω τι: ξανακάμνω, ξανακάμνω: ἀντιμείβω. Ξεν. Οἰκ. Κ. 12. «ἡ γῆ τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν κάλλιστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ.» καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ἀναβ. Γ'. 3. «πάσχομεν μὲν κακῶς, ἀντιποιοῦμεν δ' οὐδέν.» Μέσως. ἀντιποιοῦμαί τινος· πασχίζω, ἐπιμελοῦμαι, ἀγωνίζομαι, καταγίνομαι ἐπιμελῶς περί τι. Ἰδιοποιοῦμαι, κάμνω ἐδικόν μου, πέρνω ξένον τίποτε καὶ φιλονεικῶ μὲ τὸν κύριόν του θέλων διὰ νὰ τὸ οἰκειοποιηθῶ· ἁμιλλῶμαι, ἤτοι συνερίζομαι, φιλονεικῶ περί τινος μὲ ἄλλον τινά· τινί τινος, σπουδαιότερον τινὶ περί τινος. Ξεν. Ἀνβ. 2, 3, 23. 5, 2, 9. Παρὰ Πολύβ. ΚΒ'. 8 καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνθίσταμαι, ἐναντιόνομαι· καὶ ἀντὶ τοῦ, πέρνω ὀπίσω τὸ ἐδικόν μου· ἀφ' οὗ

Ἀντιποίησις, εως, ἡ· σπουδὴ, ἐπιμέλεια, πάσχισμα: οἰκειοποίησις, ἁρπαγὴ, σφετερισμὸς ξένων πραγμάτων. Διον. Ἀλικ.

Ἀντίποινος, ὁ, ἡ· (ποινὴ) ὅστις χρησιμεύει, δηλ. γίνεται, ἢ δίδεται, ἢ ζητεῖται εἰς ἀντιπλήρωσιν ζημίας, ἀδικίας: εἰς ἐκδίκησιν ἢ τιμωρίαν διὰ κανὲν ἀδίκημα. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 263. Λυκόφρ. 271. τὸ ἀντίποινον = ἀποινοξαγορά.

Ἀντιπολεμέω, Μλ. -ήσω· (πολεμέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, πολεμῶ. κάμνω ἢ σηκόνω πόλεμον πρός τινα. συντ. Δοτ. Ξεν. Παιδ. Ζ'.

Ἀντιπολέμιος, ὁ, ἡ· ἀμφιβ. τύπος τοῦ, ἀντιπόλεμος. Sweigh. ἐν Ἡρόδ. 4, 134. 140.

* **Ἀντιπόλεμος**, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιπολεμεῖ, σηκόνει καὶ αὐτὸς ἐκ μέρους του πόλεμον πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις θέλει νὰ τὸν πολεμήσῃ. Ἐξαιρ. οἱ ἀντιπολέμιοι, οἱ ἀντιπολεμοῦντες, ὅσοι ἔχουν πόλεμον μεταξύ των. «..τὰ σεαυτοῦ δὲ τιθέμενος εὖ, γνώμην ἔχε τὰ τῶν ἀντιπολέμων μὴ ἐπιλέγεσθαι πρήγματα..» Ἡρόδ. 7, 236. καὶ 8, 68, 2. καὶ Θυκ.

Ἀντιπολίζω. Μ. σω· (πολίζω) ἀντικρὺ ἢ ἀμοιβαίως κτίζω πόλιν. Ἰωσήπ. Ε. β'. 4.

Ἀντιπολιορκέω. Μλ. -ήσω· (πολιορκέω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως πολιορκῶ.

Ἀντίπολις, εως, ἡ· (πόλις) πόλις ἀντίζηλος ἄλλης πόλεως, τοῦτ' ἔστιν ἡ ὁποία συνερίζεται μὲ ἄλλην πόλιν νὰ γένῃ ὁμοία μὲ αὐτὴν, νὰ τὴν φθάσῃ, νὰ τὴν περάσῃ. Στράβ. Γ'. καὶ Διόδ. ΙΑ'. 81.

Ἀντιπολιτεία, ας, ἡ· τὸ ἐναντίον μέρος Ἰταλ. Παρτίδον, τουρκ. ταράφι· εἰς τινα πολιτικὴν διοίκησιν· ἐναντίος πολιτικὸς σκοπὸς, γνώμη ἢ πολίτευμα καὶ διοικήσεως τρόπος. Ἀντίστασις τινὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἄλλον ὅμοιόν του· φατριασμός. Γρηγ. Ναζ. παρὰ τὸ

Ἀντιπολιτεύομαι. Μ. σομαι· (πολιτεύομαι) διοικῶ τὴν πολιτείαν κατὰ ἀξιώματα ἐναντία· ἀντιφέρομαι εἰς τὰ ἀξιώματα τῆς κοινῆς διοικήσεως: εἶμαι ἐναντίος τινος εἰς τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, εἰς τὰ πολιτικὰ φρονήματά του· ἐν γένει, φέρομαι ἐναντίως πρός τινα, μεταχειρίζο-

μαι καὶ ἐγὼ πρὸς αὐτόν, ὡς αὐτὸς πρὸς ἐμὲ, δόλους καὶ πανουργίας. Πλάτ.

Ἀντίπονος, ὁ, ἡ· (πόνος) πληρωμὴ εἴς τινα διὰ τὸν κόπον του. Ἰάμβλ. »μισθὸν καὶ ἀντίπονον.«

Ἀντιπορεύομαι, Μλ. -ρεύσομαι· μέσ. ῥῆμα μετὰ παθητ. ἀόρ. (πορεύομαι) ἀντιπεριπατῶ, ἤτοι περιπατῶ, πηγαίνω καὶ ἐγὼ πρός τινα ὡς αὐτὸς πρὸς ἐμέ· πηγαίνω εἰς ἀπάντησίν τινος· πηγαίνω ἐναντίον του· κινοῦμαι νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὸν ἐρχομένον του, εἰς τὰ κινήματά του. Ξεν. Ἀναβ. Δ. 8. »οἱ δὲ πολέμιοι ὡς εἶδον αὐτοὺς, ἀντιπορεύονται« ἐνεργ. τύπος **ἀντιπορεύω**· στέλλω ἢ ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινος, ἀμφιβάλλεται.

Ἀντιπορθέω, Μλ. -θήσω (πορθέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πορθῶ· ἐρημόνω, λεηλατίζω.

Ἀντίπορθμος, ὁ, ἡ· (πορθμός) ὅστις εἶναι ἢ κεῖται ἀντικρὺ εἰς πορθμὸν, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος πορθμοῦ. Εὐριπ. Ἴων. 1585.

* **Ἀντιπορνόβοσκος**, ὁ. Ἐπιγραφή, τὸ ἰταλ. τίτολος ἢ τίτλος, κωμῳδίας τινος τοῦ Δεξίππου.

Ἀντίπορος, ὁ, ἡ· (πόρος) ὅστις εἶναι ἢ κεῖται ἀντίκρυτα· ἐξαιρ. εἰς τὸ πέραν μέρος θαλάσσης, ἢ πορθμοῦ, εἰς τὸ ἀντικρυνὸν περιγιάλι· ὡς τὸ **ἀντίπορθμος**. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 560. Πέρσ. 65. 2) ἐνεργητ. ὅστις πηγαίνει ἐναντίον, ὡς ἐξηγοῦσί τινες τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. ϛ. 18. »ταῦτα δὲ διαπραξάμενοι οἱ βάρβαροι ἦσαν ἐπ' ἀντίπορον λόφον τῷ μαστῷ« πάνυ ἀμφιβ.

Ἀντίπους, ὁ, ἡ· πουν, τό· γενικ. οδος· (πούς) τοῦ ὁποίου οἱ πόδες εἶναι ἐνάντιοι εἰς τοὺς πόδας ἄλλου, τοῦτ' ἔστι τοῦ ὁποίου ἡ πατοῦνες πατοῦν 'ς τὸ ἐνάντιον μέρος τοῦ τόπου, ὅπου πατοῦν ἄλλου ἡ πατοῦνες· λέξ. Γεωγραφ. οἱ **ἀντίποδες** οἱ κάτοικοι τῶν ἀντιθέτων μερῶν τῆς γεωγραφικῆς σφαίρας· ὡς εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσπανίας πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς νέας Ζελανδίας.

Ἀντιπρακτικός, κή, κόν· (ἀντιπράττω) ὅστις πολιτεύεται ἐχθρικῶς πρὸς ἄλλον.

Ἀντίπραξις, εως, ἡ· ἐναντίον, ἐχθρικὸν φέρσιμον, ἢ πολίτευμα. Διον. Ἁλικ.

Ἀντιπράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ -ξω. (πράσσω) πολιτεύομαι, φέρομαι ἐνάντια, ἐναντιόνομαι, ἀντιφέρνομαι πρός τινα. Ἰων. ἀντιπρήσσω. Ἡρόδ. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. **ἀντιπράττομαι**. Schaef. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 759.

Ἀντιπρεσβεύομαι. Μ. σομαι· (πρεσβεύω) ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως πέμπω πρέσβεις· τὸ ἰταλ. ἀμπασαδόρους, τουρκ. ἐλτζίδες.

Ἀντιπρεσβευτής, οῦ, ὁ· ὅστις εἶναι εἰς τόπον πρέσβεως· ὅστις ἐπέχει τόπον πρέσβεως. Ἰταλ. βίτζε ἀμπασαδόρος.

* **Ἀντιπρήσσω**, Ἰων. ἀντὶ ἀντιπράσσω. Ἡρόδ.

Ἀντιπροβάλλομαι· Μ. αλοῦμαι· (βάλλω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας προβάλλω, ἤτοι κάμνω πρόβλημα· παρὰ τὸ

Ἀντιπροβολή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις πρόβλημα ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντιπρόειμι· (εἶμι) ἐξ ἐναντίας σύγκινω ἐμπροστά.

Ἀντιπροθυμέομαι, οῦμαι. Μλ. -μήσομαι· (προθυμέομαι) προθυμοῦμαι νὰ κάμω τι, εἰς τόπον ἄλλου: νὰ φανῶ πρόθυμος εἰς ἐκεῖνον, ὅστις φαίνεται πρὸς ἐμέ.

Ἀντίπροικα, Ἐπίῤῥ. (προῖκα) τόσον εὔθηνα ὡς νὰ μὴ δίδῃ τις κἀντίποτε· τὸ κοινῶς τοῖς πλείσταις σύνηθες τουρκ. ὡς νὰ τὸ πέρνῃ μπετιχαβά· καθόλου εὔθηνά· ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς εὐτελεστάτην τιμήν· »ἀντίπροικα τὰ πάντα ἐπωλεῖτο,« Ξεν. Ἀγησ. α'. 18. Ξεν. Ἀγ. Α'. 18.

Ἀντιπροκαλέομαι, Μλ. -λέσομαι (καλέω, ἀνωμ.)· ἐξ ἐναντίας προσκαλῶ· ἀμοιβαίως προβάλλω νὰ κάμω συμφωνίαν τινά· ἀφ' οὗ

Ἀντιπρόκλησις, εως, ἡ· ἀμοιβαῖον προσκάλεσμα· ἀμοιβαῖον πρόβλημα, ἢ συμφωνία.

Ἀντιπροπίνω, Μλ. -πίομαι· (πίνω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως πίνω εἰς ὑγείαν τινος.

Ἀντιπροσαγορεύω· Μ. σω· (ἀγορεύω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ πάλιν ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα.

Ἀντιπροσαμάομαι, Μλ. -ήσομαι· (ἀμάω)· ἐξ ἐναντίας ἐπισωρεύω, κάμνω σωρὸν ἀπὸ χῶμα ὀλόγυρα εἰς τίποτε· περισκεπάζω τι μὲ χῶμα ὡς π. χ. τὰ ἀμπελοκούτσουρα τὸν χειμῶνα· Ξενοφ. Οἰκ. ΙΖ. 13. »τῷ ἐψιλωμένῳ (σίτῳ) τὰς ῥίζας ἀντιπροσαμητάμενον τὴν γῆν«

Ἀντιπρόσειμι, (εἶμι) πηγαίνω ἐναντίον, ἢ προχωρῶ βαδίζων ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· Ξεν. Παιδ. Γ'.

Ἀντιπροσειπεῖν· (εἰπεῖν· ἀνωμ.) = **Ἀντιπροσαγορεύειν**.

Ἀντιπροσελαύνω· Μ. ελάσω Ἀττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀνωμ.) ὑπακ. **στρατὸν**, **ἵππον**· ἐναντίον, ἢ πρὸς τὸ πέραν μέρος ὁδηγῶ τροχάδην τὸ στράτευμα, διώχνω τὸ ἄλογόν μου· ὡσαύτως καὶ ἀμεταβ. προχωρῶ μὲ τὸ στράτευμα, ἢ καβαλλάρης.

Ἀντιπροσερεῖν· (ἐρεῖν· ἀνωμ.) Μλ. τοῦ ἀντιπροσειπεῖν »προσειπών τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη« Ξεν. Ἀπομ. γ'. 13.

* **Ἀντιπροσερρήθην**· παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀντιπροσερεῖν· Ξεν. Ἀπμ. γ'. 13.

Ἀντιπροσέρχομαι· Μ. -λεύσομαι· (ἔρχομαι, ἀνωμ.) = ἀντιπρόσειμι.

Ἀντιπροσκυνέω, Μλ. -νήσω· (προσκυνέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιπροσκυνῶ τινα.

Ἀντιπροσφέρω· Μ. οἴσω· Ἀόρ. προσήνεγκα· (φέρω, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φέρω, Ξεν. Συμπ. Ε'.

Ἀντιπρόσωπος, ου, ὁ. ἡ· (πρόσωπον) ὅστις ἔχει εἰς τὸ ἐνάντιον μέρος ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ πρόσωπον γυρισμένον: ὅστις βλέπει τὸ πρόσωπον ἄλλου τινος, εἶναι πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Ἐπίῤῥ. ἀντιπροσώπως.

Ἀντιπρότασις, εως, ἡ· ἐνάντιον ἢ ἀμοιβαῖον πρόβλημα.

Ἀντιπροτείνω· Μ. ενῶ· (τείνω) ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως προβάλλω, προσφέρω: ἐξ ἐναντίας τεντόνω, ξαπλόνω τι· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ'. 1. »ἀντιπροὔτεινε τὴν δεξιάν«.

Ἀντιπροτίθημι· Μ. θήσω· (τίθημι) ἐξ ἐναντίας βάλλω, στήνω τι ἔμπροσ: ἐξ ἐναντίας προσθέτω τίποτε· ἐξ ἐναντ. κάμνω πρόβλημα.

Ἀντίπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα) ὅστις ἔχει τὴν πρῶραν ἀντικρὺ τῆς πρώρας ἄλλου καραβίου γυρισμένην· Ἡρόδ. 8, 11. »πρῶτα μὲν, ἀντίπρωροι τοῖσι βαρβάροισι γινόμενοι, ἐς τὸ μέσον τὰς πρύμνας συνήγαγον« ἐν γένει, ὅστις ἁρμονίζει ἴσια κατὰ πρόσωπον εἰς τὸν ἐχθρόν· Πλούτ. »καὶ νῆες ἀντίπρωροι προσπετοῦσιν« ὅστις εἶναι ἀντίκρυτα εἰς τὸ καράβι τοῦ ἐχθροῦ· »Ἀντιπρῴρους κατασττῆναι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις« 2) Οὐδετ. **Ἀντίπρωρον**· τὸ ἐναντίον μέρος τῆς πρώρας, δηλ. ἡ πρύμνη· Θουκ. »τὸ ἀντίπρωρον συγκρούσαι« καὶ μεταφ. ὡς τὸ, **ἀντιπρόσωπος** καθόλου δὲ, Ἐναντίος· Σοφοκλ. Τραχ. 227. »τὰ δ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ« δηλ. ἐναντία, ἀντικείμενα, ὑπ' ὄψιν ὁρώμενα· ὁ Σχολ.

Ἀντίπτωμα, τος, τό· (ἀντιπίπτω) ἐναντίον συμβεβηκὸς, ἐναντία περίστασις· παρὰ τοῖς Ο'. δὲ = ἐρείπιον.

Ἀντίπτωσις, εως, ἡ· ἐναντίον πάτημον, τ. συμβεβηκός· 2) Παρὰ Γραμ. ὅταν τίθεται μία πτῶσις ἀντ' ἄλλης.

Ἀντιπτωτικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἀντίπτωσιν.

Ἀντιπτωτικῶς· Ἐπίῤῥ. κατ' ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως· Εὐστάθ.

Ἀντίπυγος, ὁ, ἡ· (πυγή) ὅστις γυρίζει ἢ ἔχει γυρισμένον τὸν ὀπισθινόν του πρὸς τὸν ὀπισθινὸν ἄλλου· τὸ κοινότ. κῶλον μὲ κῶλον· Ἀριστοτ. »ἀντίπυγες συμπλέκονται« ἐπὶ ζώων βατευομένων.

Ἀντιπυκτεύω· Μ. πυκτεύσω· (πυκτεύω) παλεύω μὲ τὸν γρόθον.

Ἀντίπυλος, ὁ, ἡ· (πύλη) ὅστις στέκει ἢ κεῖται ἀντίκρυτα εἰς πύλην, τὸ ἰταλ. πόρταν: ὅστις ἔχει τὴν πύλην ἀντικρὺ τῆς πύλης ἄλλου· ἢ ὅστις ἔχει πύλας μίαν ἀντικρὺ ἄλλης· Ἡρόδ. Β'. 148.

Ἀντιπυνθάνομαι· Μλ. -πεύσομαι (πυνθάνομαι, ἀνωμ.) ἐξ ἐναντίας, ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ ἀκούσω τίποτε.

Ἀντίπυργος, ου, ὁ, ἡ· (πύργος) ὅμοιος μὲ πύργον· τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σχηματισμ. τορόνι ἢ καμπαναρειό· ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἀκρόπολιν ἢ φρούριον, τὸ ἰταλ. καστέλλο· ἀφ' οὗ Εὐριπ. Βάκχ. 1086

Ἀντιπυργόω· Μλ. -ώσω· ἐξ ἐναντίας κτίζω πύργον· Εὐριπ. Εὐμ. 685

Ἀντιπυρσεύω· Μ. εύσω· (πυρσεύω) ἐξ ἐναντίας δίδω σημεῖον μὲ φωτιὰν, ἀποκρίνομαι μὲ σημεῖα φωτιᾶς εἰς τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα μοὶ δίδουν ἀντίκρυτα.

Ἀντιρρητορεύω· Μ. εύσω (ῥητορεύω) ἐξ ἐναντίας ῥητορεύω· Ἰώσηπ.

Ἀντιῤῥέπω· Μ. ψω· (ῥέπω) κλίνω, ἢ βαίζω πρὸς τὸ ἄλλο, ἤτοι τὸ ἐναντίον μέρος· φίλοις· εἶμαι ἰσόσταθμος· Αἰσχύλ. Ἀγ. 585.

Ἀντιῤῥέω· Μλ. -ῥεύσομαι· (ῥέω· ἀνωμ.) τρέχω ἢ χύνομαι ἐξ ἐναντίας· ἀντιλέγω, λέγω τὰ ἐναντία· ὅθεν

* **Ἀντιῤῥέω**· ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ ἀντερεῖν· ἀφ' οὗ

Ἀντίῤῥησις, εως, ἡ· ἀντιλογία, ἐναντίωσις, ἀντίστασις διὰ λόγων, φιλονεικία.

* **Ἀντιῤῥητέον**· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀντερεῖν, παρὰ τὸ ἄχρηστον ἀντιῤῥέω· πρέπει νὰ ἀντιλέγῃ, ἢ νὰ ἀντειπῇ, ἐναντιόνηται ἢ ἐναντιωθῇ τις· Πλάτ. Πολ. σελ. 297. B.

Ἀντιῤῥητικός, κή, κόν· (ἀντίῤῥησις) ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκει εἰς ἀντιῤῥήσεις· Διον. Ἀρεοπ.

Ἀντίῤῥινον, ου, τό· (ῥίν) ὅμοιον μὲ μύτην, εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος ὁμοιάζει μὲ τὸ ῥύγχος, ἤτοι μὲ τὴν μούρην δαμάλεως ἢ ἀγελάδας· Ἱπποκρ.

* **Ἀντίῤῥοια**, ἡ (ἀντιῤῥέω) τὸ εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἐξ ἐναντίας τρέξιμον ἢ χύσιμον· ἐπὶ ῥευστῶν.

Ἀντιῤῥοπία, ας, ἡ· κλίσις ἢ βάρυμα πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἰσοῤῥοπία· ἰσοσταθμία· ἤτοι ζύγιασμα δίκαιον.

Ἀντίῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ἀντιῤῥέπω) **τινος**· ὅστις κλίνει ἢ βαίζει εἰς τὸ ἐναντίον, ἤτοι εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς ζυγαριᾶς, κρατεῖ ἰσοσταθμίαν, εἶναι δίκαιος 'ς τὸ ζύγι· ἰσόῤῥοπος, ἰσόσταθμος Δμσθ. ὡς τὸ ἰσόζυγος· ἐπὶ πλάστιγγος δὲ, ὅταν σηκόνεται τὸ ἕνα μέρος της: Μεταφ. ἀνάλογος, δίκαιος: ὅστις ἀξίζει ἴσια μὲ ἄλλον· ἐνεργεῖ, ἢ ἐπιμελεῖται, ἢ κάμνει τι καθὼς καὶ ἄλλος· δηλ. μὲ τὴν ἰδίαν ἢ παρομοίαν ἀκρίβειαν, φροντίδα καὶ τ. τ. Ξεν. Οἰκ. Γ'. 15. »γυνὴ πάντῃ ἀντίῤῥοπος τῷ ἀνδρὶ, ἐπὶ τὸ ἀγαθόν« »πλάνης ἀντίῤῥοπον ἄχθος αἴρειν οὐχ ἔτι σθένω« Εὐριπ. Ἠλ. 120. δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω πλέον τὴν ἰσοσταθμίαν τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεων· 2) ὅστις κεῖται ἀντίκρυτα· Ἐπίῤῥ. ἀντιῤῥόπως· Ἀῤῥιαν. Ἀλέξ. Ξενοφ. »ἀντιῤῥόπως πράττοντες«.

Ἀντισάζω· Μ. άσω· = **Ἀντισόω**.

Ἀντισέβομαι, ἄνευ Μλ. (σέβομαι) ὡς καὶ

παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σέβομαι, τιμῶ.

Ἀντισεμνύνομαι· Μ. υνοῦμαι· (σεμνύνομαι) φέρομαι ὑπερήφανα πρὸς τοὺς ὑπερηφάνους· ἀντυπερηφανεύομαι; ἀποκρίνομαι ὑπερήφανα· ἐξ ἐναντίας μὲ ἀξίαν, καύχημα, ὑπερηφανίαν ἀποκρίνομαι, ἢ ἀνταποκρίνομαι εἰς τὴν ὑπερηφανίαν τοῦ ἀντιδίκου μου.

Ἀντισηκόω, Μλ. -ώσω (σηκόω) ἀντιζυγιάζω τίποτε· ζυγιάζω ἀπὸ τίποτε ἄλλο τόσον· ζυγιάζω τίποτε μὲ τὰ ἴδια δράμια, λίτρας καὶ τ. τ. Μεταφ. κατασταίνω τὴν ἰσοσταθμίαν μὲ τὸ ἔλλειπον βάρος· ἀναπληρόνω, βάλλω εἰς τὸν τόπον ὅ,τι ἔλειπε; ἐπανορθόνω, ἢ διορθόνω, τοῦτ' ἔστι κάμνω πάλιν καλὸν ὅ,τι ἐχάλασα, ἔβλαψα, ἢ ἔσφαλα; ἐξισάζω τι μὲ ἄλλο τίποτε· «θεῶν τις φθείρει τὰ ἀντισηκώσας τῆς πάροιθ' εὐπραξίας» Εὐρπ. Ἑκ. 59. δηλ. τὴν προτέραν εὐτυχίαν σου ἰσοσταθμίζει ἢ ἐξισάζει πάλιν μὲ δυστυχίαν· -2) ὑπερβαίνω τι εἰς τὸ ζύγι, εἶμαι βαρύτερος· ἀφ' οὗ

Ἀντισήκωμα, τος, τό· ἐξίσωσις, ἰσοσταθμία· ἰσοζύγι: αἱ πλάστιγγες τουρκβ. τὰ τάσια, μαζὺ μὲ τὰ σχοινιά, ἀπὸ τὰ δύω μέρη τῆς ζυγαριᾶς; ἀνταπόδοσις καλοῦ μὲ καλόν, ἢ κακοῦ μὲ κακόν.

Ἀντισήκωσις, εως, Ἰων. ιος· ἡ = τῷ προηγουμ. ἀναπλήρωσις, ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἰσοσταθμίας: «ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥστε ἴσον μὲν αἰεὶ φαίνεσθαι δοῦναι» Ἡρδτ. 4, 50.

Ἀντισημαίνω· Μ. ανῶ· (σημαίνω) ἐξ ἐναντίας, κάμνω σημεῖον, ἀντιπροστάζω; φανερόνω τὸ ἐναντίον, ἢ ἔχω ἐναντίαν σημασίαν: Ἰώσηπ.

Ἀντίσιγμα, τος, τό· ἀντεστραμμένον, ἀνάποδογυρισμένον Σίγμα· χρησιμεῦον παρὰ τοῖς σχολιασταῖς ὡς σημεῖον κριτικὸν τιθέμενον ἐν τοῖς ποιήμασι πρὸς τοὺς ἐνηλλαγμένους καὶ μὴ συνᾴδοντας τόπους.

Ἀντισιωπάω, Μλ. -πήσω· (σιωπάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου, ἢ ἐξ ἐναντίας σιωπῶ· Ἀρστφ.

Ἀντισκευάζομαι· Μ. -σομαι· μέσ. ἀποθτ. (σκευάζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἑτοιμάζομαι, ἁρματόνομαι, βάλλω τὰ πράγματά μου εἰς τάξιν· Ξεν. Ἀγησ. Η'. 6.

Ἀντισκοτέω, Μλ. -ήσω· (σκότος) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως κάμνω σκότος, σκοτινιάζω· κάμνω τίποτε σκοτεινόν· μετὰ δοτ. Σέξτ. Ἐμπ. «ἀντισκοτεῖν τῷ δικαίῳ».

Ἀντισκώπτω· Μ. ώψω· (σκώπτω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως περιπαίζω, περιγελῶ.

Ἀντισοφίζομαι· Μλ. -ίσομαι· Ἀττ. -ιοῦμαι· (σοφίζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως μεταχειρίζομαι σοφίσματα, ἀπάτας· ἀφ' οὗ

Ἀντισοφιστής, οῦ, ὁ· ὅστις μεταχειρίζεται σοφίσματα ἐναντίον εἰς τὰ σοφίσματα ἄλλου· ζητεῖ νὰ ἀναιρέσῃ καὶ αὐτὸς μὲ δόλιον τρόπον, τοὺς δόλους ἄλλου· Λουκιαν.

Ἀντισόω, ῶ, Μ. ώσω· (ἰσόω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ἐξισάζω, κάμνω τι νὰ ἦναι μὲ ἄλλο τίποτε ἴσον, ὅμοιον· Θουκυδ. Γ. ια'.

Ἀντίσπασις, εως, ἡ· (ἀντισπάω) τὸ νὰ ἀντιτραβῇ, ἤτοι νὰ τραβῇ τις τίποτε ἀπὸ τὸ ἐναντίον ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ἄλλος τις τὸ τραβᾷ.

Ἀντίσπασμα, τος, τό· ἀντιτράβηγμα, ἤτοι ἐναντίον, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τράβηγμα πράγματός τινος· ἀποτροπή, παρατροπὴ σκοποῦ τινος· τὸ κοινότ. παραστράτισμα ἀπὸ σκοπόν τινα· ὡς τὸ Ἀντιπερίσπασμα· -2) φιλονεικία, ἀντιλογία· -3) ἀφορμὴ εἰς διχόνοιαν· Ἰώσηπ.

Ἀντισπασμός, ὁ· Σπασμὸς μέλους τινὸς τοῦ σώματος· νευρικὸν πάθος, τὸ Ἰταλ. κομβουλσιόνι κοινῶς γνωστότερον· Ἀριστοτ. Λυσ. 967.

Ἀντισπαστικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἀντίσπασμα 2) ὅστις ἐνεργεῖ ἐναντίον εἰς τοὺς σπασμούς, ὡς «ἀντισπαστικὸν φάρμακον»· τὸ ἐναντίον εἰς τοὺς σπασμοὺς Ἰατρικόν· -3) μέτρον ποδὸς εἰς τὴν στιχουργίαν· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀντίσπαστος, ου, ὁ, ἡ· (ἀντισπάω) πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τραβιγμένος, ὅστις ἐναντιόνεται, ἀντιλέγει, δὲν εἶναι σύμφωνος, συνεννοημένος «οὐδ' ἀντισπάστων ἕλκειν, προσωθεῖν»· Ὀρφ.; αὐταύτως καὶ ἐνεργτ. ὅστις τραβᾷ πρὸς τὸ ἐναντίον ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, ὅστις κάμνει ἐναντίαν ἐνέργειαν, «νεφέλαι πνεύμασιν ἀντίσπαστοι» Ὀρφ. δηλ. τὰ ἐναντίον τοῦ ἀνέμου ἢ τοῦ ἀέρος τρέχοντα σύννεφα: ὅστις ἀντηχεῖ, γυρίζει ὀπίσω τὸν ἦχον· -2) ἴσος σπασμῷ, ἢ εἶναι σὰν σπασμός, ὁμοιάζει μὲ σπασμὸν νευρικόν· «ὀστέων ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος» Σοφ. Τρχ. 770. -3) ὁ ἀντισπαστικὸς ἐν τῇ μετρικῇ· στίχου ποὺς συγκείμενος ἐξ ἑνὸς Ἰάμβου καὶ ἑνὸς Τροχαίου· δηλ. ἐκ μιᾶς βραχείας, δύω μακρῶν, καὶ βραχείας τελικῆς συλλαβῆς ∪ – – ∪, π. χ. Ἀλέξανδρος· Ἀθην. Herm. elem. σλ. 331. ἰδὲ

Ἀντισπάω, Μλ. -άσω· (σπάω) τινί· ἀντιτραβῶ, ἤτοι, ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ ἄλλο μέρος τραβῶ: ἔτι δὲ καὶ = ἀντέχω· ἀντισ. τινός· πιάνομαι, κρατιοῦμαι, τὸ κοινότ. γραπτώνομαι καὶ κρατιοῦμαι σφιχτὰ εἰς τίποτε· Ἀπολλ. Β'. 593. «σπείρης χειρὶ ἀντέσπασεν» -2) ἀμεταβ. ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι, εἶμαι ἐναντίος εἰς τίποτε -3) μεταφρ. διακερτομῶ, διασύρω, τὸ κοινότ. καταλαλῶ, κατασπρώχνω τινά· (ἄσω).

Ἀντισπεύδω· Μ. εύσω (σπεύδω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σπεύδω, τὸ κοινότ. βιάζομαι, ἔχω βίαν ἢ κάμνω βιαστικά· ἀντιπράττω, ἤτοι καταγίνομαι μὲ ἐπιμέλειαν νὰ κατορθώσω τὸ ἐναντίον.

Ἀντισπόδιον, τό· (σποδός) στάχτη ἀπὸ φυτά, ἡ ὁποία χρησιμεύει εἰς τόπον στάχτης ἀπὸ ὀρυκτὰ ἢ μέταλλα· Διοσκορ. Ε'. 85.

* **Ἀντίσποδος,** ὁ, ἡ (σποδός) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τόπον στάχτης -2) ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀντίσποδος· = ἀντισπόδιον.

Ἀντισπουδάζω· Μ. άσω· (σπουδάζω) = ἀντισπεύδω.

Ἀντισταθμέω, Μλ. -ήσω· (σταθμάω) = ἀντισηκόω· ἀφ' οὗ

Ἀντιστάθμησις, εως, ἡ = Ἀντισήκωσις.

* **Ἀντισταθμίζω·** Μλ. -ίσω = ἀντισταθμέω.

Ἀντίσταθμος, ὁ, ἡ· ἰσόσταθμος, ἰσόρροπος, ἰσότιμος, ἤτοι ὅστις εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγι; ὅστις ζυγιάζει, ὅστις ἀξίζει ἴσια μὲ ἄλλο τι· καὶ ὅστις ἀναπληροῖ ἢ ἐπέχει τόπον ἄλλου τινός· Διόδ. Σικ. «κεφαλῆς ἀντίσταθμος χρυσός»· καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 571. «Τοῦ θηρὸς κόρη ἀντίσταθμος» δηλ. ἐπέχουσα τόπον θηρίου.

Ἀντιστασιάζω· Μ. άσω· (στασιάζω) κάμνω ἐναντίαν ἐπανάστασιν· συγκροτῶ ἐναντίαν φατρίαν, τὸ τουρκοβ. ταράφι κατά τινος· Ξεν. Παιδ. Ζ'. Εἶμαι ἀπὸ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἀντιστασιαστής, οῦ, ὁ· ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· ὅστις κάμνει ἐναντίαν ἐπανάστασιν.

Ἀντιστάσιος, ου, ὁ, ἡ· = ἀντίσταθμος· ἀμφβλ. ἀνάγν.

Ἀντίστασις, εως, ἡ· (ἀνθίστημι) τὸ κοινότ. ἀνθίστασις, ἐναντίωσις; ἐναντία φατρία; ἐξίσωσις, σύγκρισις.

Ἀντιστασιώτης, ὁ· = Ἀντιστασιαστής· Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 1.

Ἀντιστατέω, ῶ· Μ. ήσω = ἀνθίσταμαι· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, κρατῶ μὲ τὴν ἐναντίαν φατρίαν· Ἡρδτ. 3, 52. παρὰ τὸ

Ἀντιστάτης, ὁ· (ἀνθίσταμαι)· ἐνάντιος, ἀντιφερόμενος, ἀντιφατριαστής· Αἰσχύλ. Θήβ. 520. (ᾰ) ἀφ' οὗ

Ἀντιστατικός, κή, κόν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ὁρμήν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ ἀντίστασιν.

Ἀντίστερνον, ου, τό· (στέρνον) τὸ μέρος τοῦ ῥαχοκοκκάλου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντίκρυ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ στήθους· Πολυδ. Β'. 177.

* **Ἀντίστημι·** Ἰων. ἀντὶ ἀνθίστημι.

Ἀντιστήριγμα, τος, τό· ἀντιστύλωμα· στύλος, στήριγμα, τὸ βάρβ. ντογιάκι, ντερέκι· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει νὰ ἀντιστυλώνῃ τις τίποτε.

Ἀντιστηριγμός, ὁ· τὸ νὰ ἀντιστυλώνῃ, τουρκβ. ντογιακώνῃ τις τίποτε; ἀμετβ. τὸ νὰ ἀντιστέκηται τις ἀκουμβῶντας, σπρώχνωντας ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς αὐτόν· π. χ. ὅταν δύω τινὲς ἀκουμβοῦν πλάτες μὲ πλάτες καὶ ἀντισπρώχνωνται ἀμοιβαίως: Ἐπὶ προφορᾶς δέ, ἡ σύγκρουσις ἀλλήλοις ἀντιθέτων συμφώνων· Schaef. ἐν Διον. Ἀλκ. περὶ συνθ. σλ. 209. ἀπ' ἐναντίας στήριξις, στύλωμα, ἀκούμβισις· Οὐδετέρ. παρὰ τὸ

Ἀντιστηρίζω· Μ. ξω· (στηρίζω) ἀντιστέκομαι ἀντισπρώχνωντας· ἐναντιόνομαι ἀκουμβῶντας κουθανὰ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἐναντιόνεται; στυλόνω, στερεόνω, τὸ βαρβ. ντογιακόνω τίποτε.

* **Ἀντιστοιχεία,** ἡ = ἀντιστοιχία· παρὰ τὸ ἀντιστοιχέω.

* **Ἀντιστοιχείωσις,** εως, ἡ = ἀντιστοιχία· Σχλ. συστμ. ἐν Ἰλδ. Μ. 29. παρὰ τὸ

Ἀντιστοιχέω, Μλ. ήσω· (στοῖχος) στέκομαι κατὰ τάξιν, ἢ 'ς τὴν ἀράδα ἀντικρὺ εἰς ἄλλους, οἵτινες στέκονται ὁμοίως κατὰ τάξιν: χορεύω ἀντικρύζωντας μὲ τὸν ἀντιχορευτήν μου· «χοροὶ ἀντιστοιχοῦντες ἀλλήλοις» Ξεν. Συμ. 2, 20. Ἀνβ. 5, 4, 12. = ἀντίστροφοι ἐν γένει, στέκομαι ἀντίκρυτα ἄλλου, ἀντικρύζω μὲ ἄλλον· = Ἀντιστοιχόω· ὅθεν

Ἀντιστοιχία, ας, ἡ· στάσιμον ἀντίκρυτα, βάλσιμον ἀντίκρυτα· ἀντίκρυσμα· Παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ἐναντία Πρότασις· παρὰ Γραμματ. τὸ νὰ βάλλῃ τινὰς ἕνα στοιχεῖον εἰς τόπον ἄλλου.

Ἀντίστοιχος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι ἀραδιασμένος ἀντίκρυτα, ἤτοι στέκει εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ἀράδα· γενικῶς δέ, ὅστις ἀντικρύζει εἰς τίποτε· παρ' Εὐρπ. Ἀνδρ. 745. «στοιχ ἀντίστοιχος» ὁ ἀπ' ἐναντίας ἀκολουθῶν τῷ σώματι ἴσιος· Ἐπίρρ. ἀντιστοίχως· ἀφ' οὗ

* **Ἀντιστοιχόω** = ἀντιστοιχέω· Κοραϊ.

Ἀντίστομος, ὁ, ἡ· (στόμα) στραβόστομος· ἐπὶ πραγμάτων δέ, ὅστις εἶναι γυρισμένος μὲ τὸ στόμιον ἢ μὲ τὴν τρύπαν ἀντίκρυτα ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἀντιστρατεύω· Μ. σω· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀντιστρατεύομαι· Μ. σομαι· (στρατεύω) εὐγαίνω καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸν πόλεμον· Ξνφ. τὸ ἐνεργητ. ἀντιστρατεύω, εὕρηται πρῶτον παρ' Αππ. κατὰ σημασίαν, τοῦ ξαναστρατολογῶ.

Ἀντιστρατηγέω, Μλ. -ήσω· εἶμαι ἀρχιστράτηγος, ἢ στρατηγὸς τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος· ὡς ἀρχιστράτηγος στέκομαι μὲ τὸ στράτευμα ἐναντίον ἢ ἀντίκρυτα εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀρχιστράτηγον· ἐν γένει δέ, ἀντιπράττω ἢ φέρομαι ἐνάντια ὡς πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε ἐχθρός· μετὰ δοτκ. -2) Ἐπέχω τόπον στρατηγοῦ, διοικῶ τὸ στράτευμα εἰς τόπον στρατηγοῦ· παρὰ τὸ

Ἀντιστράτηγος, ὁ· στρατηγὸς ἐχθρικοῦ στρατεύματος· 4) τόπον στρατηγοῦ ἐπέχων.

Ἀντιστρατιώτης, ου, ὁ· (στρατιώτης) ὅστις εἶναι στρατιώτης ἐχθρικοῦ στρατεύματος· Ἰώσηπ.

Ἀντιστρατοπεδεία, ἡ· = τῷ ἑξῆς.

*Ἀντιστρατοπέδευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ εἶν' ἐστρατοπεδευμένον τὸ στράτευμα ἀντικρὺ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ· παρὰ τὸ

Ἀντιστρατοπεδεύω· Μ. σω· (στρατοπεδεύω) στήνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ· κονεύω μὲ τὸ στράτευμά μου κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ.

Ἀντιστρατοπεδεύομαι· Μλ. -εύσομαι. = προηγουμ. «ἐνθαῦτα ἐστρατοπεδεύετο, φθείρων τῶν Συρίων τοὺς κλήρους.» Ἡρδτ. 1, 76.

Ἀντίστραπτος, ὁ, ἡ· ἀνακαθογυρισμένος, ἀνάστροφος, ξανάστροφος: τὰ ἀντίστραπτα· μηχανή τις τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ στρέψῃ ἢ γυρίσῃ πρὸς ὅλα τὰ μέρη. Διοδ. Κ. 91. παρὰ τὸ

Ἀντιστρέφω. Μ. ψω. παρκ. ἀντέστροφα. Θεογ. Ἀθην. 3. σλ. 104. C. (στρέφω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιστρέφω, ἀντιγυρίζω, ἤτοι στρέφω, γυρίζω τίποτε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἐξ ἐναντίας, ὀπίσω: κάμνω τι, νὰ ἀλλάξῃ τὴν κίνησίν του: ἀμεταβ. στρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Ξεν. Παιδεί. κατὰ γ. πρόσωπον ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀντιστρέφεται· γίνεται, συμβαίνει, ἀκολουθεῖ τὸ ἐναντίον. Ξενοφ. Ἱέρ. Δ΄. 2. «τοῖς τυράννοις καὶ τοῦτο ἀντέστραπται ἔμπαλιν» 2) ὁ ἀντιστρέφων· ὑπακ. συλλογισμός· εἶδος συλλογισμοῦ. Γέλ. 23, 10. παρὰ τὸ

Ἀντιστροφή, ῆς, ἡ· στρίψιμον, γύρισμα ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος — 2) ἐν ταῖς χορῳδίαις καὶ ἐν τοῖς χοροῖς λέγεται Ἀντιστροφή, τὸ ἐναντίον τοῦ, Στροφή· ἡ δευτέρα στροφή, ἥτις ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν πρώτην, τὴν ὁποίαν ψάλλει δεύτερος ἀνταποκρινόμενος χορὸς ἀντίστροφα, δηλ. ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: ἐξαιρέτως ἐλέγετο ἀντιστροφὴ καὶ αἱ ἀντιστρόφως ᾀδόμεναι λέξεις, τῆς ὁποίας παραδείγματα παρέχουσιν ἅπασαι σχεδὸν τοῦ Πινδ. αἱ ᾠδαὶ καὶ τὰ λυρικὰ χωρία παρὰ τοῖς Δραματοποιοῖς. — 3) παρὰ τοῖς Ῥητ. ἀντιστροφὴ λέγεται ῥητορικόν τι σχῆμα, ὅτε δύο κῶλα νοημάτων ἢ καὶ πλείονα εἰς τὰς αὐτὰς περαιοῦνται λέξεις, οἷον. «Ἐκεῖνά τε γὰρ παρ' ἡμῶν, καὶ ταῦτα παρ' ἡμῶν» κατὰ διπλῆν σημασίαν — 4) παρὰ τοῖς Γραμματ. δέ, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ συνήθους σχήματος τῆς συντάξεως. π. χ. ἔπαμα τεύχων· ἀντί, ἔτευξα καμών· ληραῖς ἔχων· ἀντί, ἔχεις ληρῶν.

*Ἀντιστροφικά, ῶν, τά· παρὰ Γραμματ. τὰ λυρικὰ χωρία ἐν τοῖς δράμασιν, ἐκ στροφῶν καὶ ἀντιστροφῶν συγκείμενα.

Ἀντίστροφος, ὁ, ἡ· στραμμένος, γυρισμένος εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἢ πρὸς ἄλλον, ὅστις εἶναι ὅμοιος πρὸς αὐτὸν γυρισμένος· ἀντιγυρισμένος· — 2) ἁρμόζων, πρέπων πρὸς ἄλλον ὅμοιον· ἀναλόγως ὅμοιος. «Τὰς δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι, καὶ αὖ τὰς εὐεργεσίας ταύταις ἀντιστρόφους» ἴσας, δηλ. ὁμοίας, ἀναλόγους. Πλάτ. Πολ. Ζ΄. κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας, ὅτε μὲν μετὰ δοτ. ὅτε δὲ μετὰ γενικ. Schaef. ἐν Διον. Ἁλ. περὶ συνθ. σλ. 225. — 3) ἡ ἀντίστροφος = ἀντιστροφή· κατὰ 2. σημασ. Schaef. ἐν π. π. Ο. σλ. 260. 430. Ἐπίρ. ἀντιστρόφως.

Ἀντισυγκρίνω. Μ. νῶ. (συγκρίνω) συγκρίνω, παραβάλλω τι μὲ ἄλλο· ἢ ἓν μετ' ἄλλο. (κρι)

Ἀντισυλλογίζομαι. Μ. ισομαι (συλλογίζομαι) κάμνω ἐναντίον συλλογισμόν. Λογγ. ἀφ' οὗ

Ἀντισυλλογισμός, οῦ, ὁ· ἐναντίος συλλογισμός.

Ἀντισυμμαχέω, Μλ. ήσω. (συμμαχέω) πολεμῶ κοντὰ ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλον στεκόμενος εἰς τὴν μάχην: κάμνω ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινὸς συμμαχίαν, τὸ ἰταλ. ἀλιάντσαν, μέ τινα. Λογγ. ΙΖ΄.

Ἀντισυμποσιάζω, Μ. άσω. Λουκιαν. Λεξιφ. «ἀντισυμποσιάζω τὸν Πλάτωνα» συγγράφω συμπόσιον κατὰ τὸ τοῦ Πλάτωνος.

Ἀντισυμφωνέω, Μλ. -ήσω. (συμφωνέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως συμφωνῶ, ἀντιψάλλω, ἀντιτραγῳδῶ· δηλ. ἀποκρίνομαι ψάλλοντας, τραγῳδῶντας καὶ ἐγὼ ἀποκρίνομαι.

Ἀντισυναντάω· τὸ συναντάω κατ' ἐπίτασιν. Ἀνάλ. 2. 375.

Ἀντισφαιρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (σφαιρίζω) παίζω μέ τινα τὴν σφαῖραν, τὸ παρ' ἡμῖν τόπι, κτυπῶντας ἢ ῥίχνωντάς το πρὸς αὐτὸν καὶ αὐτὸς πρὸς ἐμένα. Ξενοφ.

Ἀντισφάττω. Μ. ξω. (σφάττω) ἐξ ἐναντίας σφάζω, φονεύω, σκοτώνω καὶ ἐγώ.

Ἀντισφήν, ηνος, ὁ· (σφήν) σφῆνα ἐναντίον εἰς σφῆναν· πιθανῶς ἀντὶ γωνία ἀντίθετος Μαθημ. Παλ. Σελ. 67.

Ἀντισχέσθε πληθ. β΄. προστκ. προστακτ. μέσ. ἀορ. β΄. παρὰ τό, ἀντέχω. Ὀδ.

Ἀντισχηματίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (σχηματίζω) κάμνω σχήματα. δηλ. χειρονομίας καὶ τ. τ. ἐναντίον εἰς ἄλλου σχήματα· μεταχειρίζομαι ἢ κάμνω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἄλλος πρὸς ἐμένα. ἀφ' οὗ

Ἀντισχηματισμός, οῦ· ὁ· τὸ νὰ κάμῃ τις τὰ ἴδια σχήματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἄλλος πρὸς αὐτὸν μὲ τὰς χεῖρας, μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τ. τ. ἢ τὸ νὰ μεταχειρίζεται ἐναλλαγὰς κατὰ ῥητορ. τημτ

Ἀντισχολαστής, οῦ· ὁ· (σχολάζω) ἐξ ἐναντίας σχολαστής, ἀντίζηλος εἰς τὴν σπουδήν

Ἀντισχυρίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἰσχυρίζω) ἐξ ἐναντίας δυναμόνω, στηρίζω· καὶ ἀντισχυρίζομαι. Μ. σομαι. Μέσ. «πρός τινα» ἐνδυναμόνομαι κατά τινος, ὁπλίζομαι, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, = τῷ παρ' ἡμῖν Διισχυρίζομαι. Πλάτ.

Ἀντισχύω. Μ. ύσω. (ἰσχύω) μεταχειρίζομαι δύναμιν ἐναντίον εἰς δύναμιν· ἐναντιόνομαι μὲ δύναμιν: νικῶ· (τό, υ ἐν τῷ Μέλ. μακρόν).

Ἀντίσχω ποιητ. ἀντὶ Ἀντέχω· ἐμποδίζω. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 830. «ὄμμασιν ἀντίσχοις τάνδ' αἴγλαν.»

Ἀντισώζω. Μ. ώσω· (σώζω, ἀνωμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως σώζω, λυτρόνω, γλυτόνω τινά.

Ἀντίταγμα, τος, τό· (ἀντιτάσσω) ἐξ ἐναντίας παρασκευή, ἤτοι ἑτοιμασία· ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τεταγμένον, ἢ βαλμένον στράτευμα. Διόδ. καὶ Πλούταρ.

Ἀντιτακτικός, ή, όν. ὅστις στήνει τίποτε ἢ βάλλει τινὰ ἐναντίον τινος, ἢ πρὸς ἄμυναν, διαφέντευσιν· διαυθέντευσιν. Πλούτ.

Ἀντιταλαντεύω. Μ. σω. (ταλαντεύω) = Ἀντισηκόω. Ἀναλεκτ. Β΄. 515. «ἀντιταλαντεύειν τὰς ἐλπίδας.»

Ἀντιτάλαντος, ὁ, ἡ. = Ἰσοτάλαντος.

Ἀντιταμίας, ου, ὁ· ὅστις ἐπέχει τόπον ταμίου· τὸ τῶν Ῥωμαίων. Proquaestor.

Ἀντίταξις, εως, ἡ· (ἀντιτάσσω) θέσις, στάσιμον στρατεύματος κατέναντι τοῦ ἐχθροῦ· ἀντίστασις, ἐναντίωσις.

Ἀντίτασις, εως, ἡ· (ἀντιτείνω) ἀντιτάνυσμα, ἀντεξάπλωμα, ἀντιτέντωμα· ἐξαιρ. δὲ τὸ τράβιγμα μέλους τινὸς τοῦ σώματος, οἷον χειρός, ποδὸς καὶ τ. τ. (ὅταν ἐξαρθρωθῇ ἢ παραρθρωθῇ, τὸ κοινῶς λεγόμενον, στραμπουληχθῇ ἢ εὐγῇ ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του) διὰ νὰ ἐμβῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον του: Ἀντίστασις, ἐναντίωσις. Πλάτ. Νομ. ς΄. 310. «πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνειν.»

Ἀντιτάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. ξω. (τάσσω) θέτω, βάλλω τι ἐναντίον ἄλλου τινος· ἐξαιρ. βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μέσ. ἀντιτάσσομαι ἀνθίσταμαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι, ἔτι δὲ καὶ ἀντιλέγω. Πλούτχ. Ἀριστ. 1. ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀορ. εὕρηται καὶ ὁ παθητ. ἀντιταχθέντες, κατὰ σημασ. τοῦ ἀντιταξάμενοι παρὰ Ξεν. Α. 1. 10. 3. «καὶ ἔτυχον ἐν τοῖς σκευοφόροις ὅπλα ἔχοντες, καὶ ἀντιταχθέντες, πολλοὺς μὲν τῶν ἁρπαζόντων ἀπέκτεινον.»

Ἀντιτείνω, Μ. ενῶ. (τείνω, ἀνωμλ.) ἀντιτανύζω, ἀντιτεντόνω, ἀντιτραβῶ: γυρίζω τὸ δοξάρι, 'μματιάζω πρὸς ἄλλον ὡς καὶ ἐκεῖνος πρὸς ἐμέ: — 2) ἀμετβ. καὶ Μέσ. ἀντιπράττω, ἀνθίσταμαι, ἐναντιόνομαι. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. Ἐπὶ χωρῶν ἢ τόπων, τοποθετικῶς· κεῖμαι ἀντικρύ, ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι εἰς τὸ ἄλλο, τὸ ἐναντίον μέρος· μετὰ δοτ. «ἀντιτείνειν νῆσον ἀντὶ νησίον.» Εὐριπ. Μήδ. 899. ἐκτείνομαι. Πλούτ. «ἀντιτείνει Ἀρτεμισίῳ Ὀλίζων.»

Ἀντιτειχίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω) ἀμοιβαίως, ἐξ ἐναντίας ἢ ἀντικρὺ κτίζω, κατασκευάζω ὀχύρωμα. ἀφ' οὗ

Ἀντιτείχισμα, τος, τό· τὸ ἐξ ἐναντίας κτισμένον τεῖχος, ἢ ὀχύρωμα, ἀκρόπολις, φρούριον καὶ τ. τ.

Ἀντιτέμνω. Μ. -εμῶ (τέμνω, ἀνωμλ.) ἀντικόπτω, ἀντιχωρίζω: κόπτω βοτάνια ἢ ῥίζας καὶ τὰ μαζόνω ὡς ἰατρικά: δίδω εἴς τινα ἀντιφάρμακον, ἰατρικόν· ἴδε ἀντίτομος. Εὐριπ. Αἴας 963.

Ἀντιτέρπω. Μ. ψω. (τέρπω, ἀνωμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν εὐφραίνω, χαροποιῶ τινα.

Ἀντίτευχος, ου, ὁ, ἡ· (τεῦχος) = Ἀντιπόλεμος· ποιητ.

*Ἀντιτεύχω. Μλ. -ξω. (τεύχω, ἀνωμλ.) ἀντισχηματίζω· ἀντικατασκευάζω.

Ἀντιτεχνάζω. Μ. άσω. καὶ Ἀντιτεχνάω, (τεχνάζω) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ μεταχειρίζομαι τέχνας, πανουργίας, δολιότητας πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις κάμνει τὸ ἴδιον ἐναντίον μου: ἀντιπράττω, ἐνεργῶ ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγώ· ὡσαύτως καὶ Μέσον παρ' Ἡροδότ. Ε΄. 70.

Ἀντιτεχνέω, Μλ. -ήσω. (τέχνη) εἶμαι ἀντίτεχνος, ἀντίζηλός τινος εἰς τὴν τέχνην, ἢ εἰς κάμμίαν ἐπιχείρησιν — 2) = τῷ προηγουμ. ἀφ' οὗ

Ἀντιτέχνησις, εως, ἡ· ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τέχνασμα, δολιότης, πανουργία: ζηλοτυπία τεχνίτου πρὸς τεχνίτην. Θουκυδ. Ζ΄. 70.

Ἀντίτεχνος, ὁ, ἡ· (τέχνη) ἀντίζηλος εἰς τέχνην, ἢ εἰς ἐργόχειρον· παρὰ Κλήμεντ. δέ, «ἀντίτεχνος Θεῷ εἰκών» εἰκὼν παραστάνουσα τὸν Θεόν.

Ἀντιτίθημι. Μ. θήσω (τίθημι) τινί τι θέτω, βάλλω τίποτε ἐναντίον εἰς ἄλλο τίποτε· «ἀντιθέντες γὰρ ἑκάτερον, ἀκούσας.» Ἡρδτ. 8, 60, 1. Ἀντιτίθ. τί τινός βάλλω τι ἀπέναντι ἄλλου, ἢ παραβάλλω, συγκρίνω. 2) Βάλλω, δίδω τι εἰς τόπον ἄλλου. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ΄. ιδ΄. 1.

Ἀντιτιμάω, Μλ. -ήσω. (τιμάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως τιμῶ, σέβομαι τινά, τιμῶ. Ξενοφ. Παιδ. Κ΄. «πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς.» Μτ. = ὑποτιμάομαι. Πλάτ. Ἀπολ. «ἐγὼ δὲ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι.» ἀφ' οὗ

Ἀντιτίμημα, τος, τό· τίμημα πράγματος τινός, ξετίμημα· τιμωρίας ἐξαιρέτως ἡ διὰ τῆς ἀντιτιμήσεως διωρισμένη ζημία, ἤτοι χρηματικὴ τιμωρία· τὸ τουρκ. τζερεμές· ἴδε τὸ ἑξῆς. (ῑμ).

Ἀντιτίμησις, εως, ἡ· ἐκ δευτέρου, ἐναντία ξετίμησις πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον ἐξετίμησεν ἄλλος προτήτερα. Κατὰ τὴν Ἀττικ. νομοθεσίαν ὁ ἐνάγων ἤτοι ὁ ἐγκαλεστὴς ἐλογάριαζε τὰ ἔξοδα τῆς κριτολογίας, ὁμοῦ δὲ μὲ αὐτὰ διώριζε καὶ τὸ ἀντιτίμημα, διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ ἐναγόμενος, ἤτοι ὁ ἐγκαλεσμένος· καὶ

τοῦτο ἐλέγετο τίμησις· ὁ δὲ ἐναγόμενος ἔκαμνεν ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐκ μέρους του τὸ ἴδιον, διὰ νὰ τὰ πληρώσῃ ὁ ἐνάγων, λέγων ὅτι τὸν ἐγκάλεσεν ἀδίκως· καὶ τοῦτο πάλιν ἐλέγετο ἀντιτίμησις. (ῑμ) Πλτ. Ἀπλγ.

Ἀντίτιμος, ὁ, ἡ· (τιμή) ὅστις κάμνει ἀντιτίμησιν, τιμωρεῖ, ἀποδίδει τὴν ζημίαν κατ' ἀξίαν — 2) ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν τιμήν, (τὸ ἰταλ. κόστος ἢ τὸ τουρκ. παχάν·) τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος· ὅστις ἀξίζει, ἰταλ. κοστάρει, ὅσα καὶ ἄλλος· μετὰ γενκ.

Ἀντιτιμωρέω, Μλ. -ήσω· (τιμωρέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας ἢ ἀμοιβαίως τιμωρῶ τινα· Μέσ. ἀντιτιμωρέομαι· ἐκδικοῦμαι κατά τινος· Ξεν. Ἑλλ. Ε. δ. «ἀντιτιμωρεῖσθαι βουλόμενος στρατεύουσιν.

Ἀντιτινάσσω· Μ. ξω· ἐξ ἐναντίας τινάζω, ταράζω· παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 613. ἐτυμολ. ἀνάγκ. ἀντί, Ἀνατινάσσω.

Ἀντιτίνω· Μ. -τίσω· (τίνω, ἀνμλ.) πληρόνω ζημίαν διά τίποτε σφάλμα μου· Μέσος· ἀντιτίνομαι τίτινος· ἐκδικοῦμαι εἰς ἐκεῖνον ὅστις μὲ ἔβλαψεν, ἀδίκησε· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ἡ παραλήγ. Ἀττκ. βραχεῖα· ἰδὲ παρακατιὼν τίνω ἀφ' οὗ

Ἀντίτισις, εως, ἡ· ἀντιπληρωμή: ἀνταπόδοσις τῆς ζημίας, ἤτοι τὸ νὰ βάλλῃ τις εἰς τὸν τόπον, ἢ νὰ κάμῃ καλὰ τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἴς τινα: ἐκδίκησις.

Ἀντίτιτος, ὁ, ἡ· ὅστις ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ζημίαν, ἢ ἐπλήρωσε τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν.

Ἀντιτίω, Μ. ίσω· (τίω· ἀνμλ.) ἀντιτιμῶ, ἀντισέβομαι· ἔτι δὲ καὶ = ἀντιτίνω· ποιητ. (περὶ τῆς προσῳδ. ἰδὲ τίω).

Ἀντιτολμάω, Μλ. -μήσω· (τολμάω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιτολμῶ· γίνομαι καὶ ἐγὼ τολμηρός, αὐθάδης, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἶναι τοιοῦτος πρὸς ἐμέ.

Ἀντίτολμος, ὁ, ἡ· (τόλμα) ὅστις εἶναι ἢ γίνεται ἀμοιβαίως τολμηρός, εὔτολμος: αὐθάδης· Αἰσχύλ. Εὐμ. 550.

Ἀντίτομος, ὁ, ἡ· (ἀντιτέμνω) κομμένος, τὸν ὁποῖον ἔκοψαν νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν ὡς ἰατρικόν: τὸ ἀντίτομον· ἰατρικόν, ἀντιφάρμακον· ἐξαιρ. ἀπὸ ῥίζας ἢ ἀπὸ βότανα κατασκευασμένον· Πίνδαρ. Πύθ. Δ'. 393. Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 229.

*Ἀντιτονέομαι· παθτ. Μλ. -νήσομαι· ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ ἐπιμελοῦμαι, βάνω τὰ δυνατά μου· ἐναντιόνομαι· ἐν γένει ἀντιστέκομαι· Πλάτ. Τιμ. σλ. 62. C. παρὰ τὸ

Ἀντίτονος, ὁ, ἡ· (ἀντιτείνω) ἀντιτανυσμένος, ἀντιτεντωμένος, γυρισμένος ἴσια πρὸς τὸ ἐναντίον μέρος· ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων· π. χ. τὸ δοξάρι πρὸς τὸν ἐχθρόν· καὶ παρ' ἡμῖν τὸ τυφέκι — 2) τὰ ἀντίτονα ἀντιτείνοντες· λέξ. ἀνατμκ. μηχανήτις πολμ. ναῦς δὲ ναυτὶν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἄφνω ὑπεραιωρούμεναι κεραίαι, τὰς μὲν ὑπὸ βρίθους στηρίζοντες ἄνωθεν ὠθοῦσαι κατέδυον εἰς βυθόν, τὰς δὲ χερσὶ σιδηραῖς, ἢ στόμασιν εἰκασμέναις γεράνων, ἀνασπῶσαι πρώραθεν ὀρθὰς ἐπὶ πρύμναν ἐβάπτιζον, ἡ δὲ ἀντιτόνων ἔνδον περιστρεφόμεναι καὶ περιαγόμεναι, τοῖς ὑπὸ τὸ τεῖχος πεφυκόσι κρημνοῖς καὶ σκοπέλοις προσήρασσον, ἅμα φθόρῳ πολλῷ τῶν ἐπιβατῶν συντριβομένων: Πλούτχ. Μαρκλ. 15: ἰδὲ τόνος· (ὁ Κοῦμας ἀναφέρων τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ἁπλῶς ἐναντία χορδή: Τίς δέ, ἢ τί ἐστιν αὐτὴ ἡ ἐναντία χορδή; βέβαια καὶ εἰς τὴν σοφολογιότητά του καὶ εἰς τὸν ἀναγνώσκοντα ἀκατάληπτος· διότι ἡ ἐξήγησίς του ὡς πρὸς τὴν μαρτυρίαν εἶναι ταὐτοτήμαντος τῇ τῶν Χίων παροιμίᾳ· ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχομαι καὶ 'ς τὴν κορφὴν κανέλλα.)

Ἀντιτοξεύω· Μ. -εύσω· (τοξεύω) ἐξ ἐναντίας τοξεύω, σαϊτεύω. Ξεν.

Ἀντιτορέω, Μλ. -ήσω (τορέω, ἀνμλ.) μετὰ γεν. διατρυπῶ τι, πέρα πέρα· — 2) τρυπῶ, χαλνῶ, κρημνίζω· συντρίβω· μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Ε. 337. «Εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν.» Ἰλ. Κ. 267. «δόμον ἀντιτορήσας.» Ὕμν. Ἑρμ. 86. 178.

Ἀντιτος, ὁ, ἡ· (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἀνάτιτος παρὰ τὸ ἀνατείνω) ὅστις ἐκδικεῖται. «..αἴκε πόθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσσῃ.» Ὀδ. Ρ, 51. 60. καὶ «..τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ.» Ἰλδ. Ω, 213.

Ἀντιτρέφω. Μ. θρέψω· (τρέφω, ἀνμλ.) ἀντιθρέφω· ἐξ ἐναντίας, τρέφω, ξαναθρέφω.

Ἀντιτρέχω. Μλ. δραμοῦμαι· (τρέχω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ πρὸς συναπάντησιν τρέχω.

Ἀντιτρυτανεύω. Μ. εύσω· (τρυτάνη) = Ἀντιταλαντεύω. ἀμφ.

Ἀντιτυγχάνω. Μ. -τεύξομαι· (τυγχάνω, ἀνμλ.) μετὰ γενκ. ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω τίποτε· λαμβάνω, ἀπογυτῶ ἄλλο ἀντὶ δι' ἄλλο· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φθάνω, προφθάνω που, ἢ τίποτε· ἀντιπροφταίνω. Ἰσιρ.

Ἀντιτυπέω. Μλ. -ήσω· (ἀντίτυπος) ἀντιχτυπῶ, ἀντισπρώχνω, ἀντικοντῶ. σπρώχνω ὀπίσω· ἐπὶ σκληρῶν σωμάτων· ἀντιτ. τινι· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· ἀφ' οὗ

Ἀντιτυπής, ὁ, ἡ· ὅστις ἀντιχτυπᾷ, ἀντικοντᾷ, ἀντιστέκεται· ἐν γέν. στερεός, σκληρός, ὡς τὸ ἀντίτυπος.

Ἀντιτυπία, ας, ἡ· ἐξ ἐναντίας χτύπημα, ἀμπόδισμα· ἀντίστασις, ἐναντίωμα σκληρῶν σωμάτων· ἐν γέν. ἐναντίωσις, ἀντιλογία, ἀπείθεια, ἀνυποταξία· τραχύτης, σκληρότης.

Ἀντίτυπον, ου, τό. Ἰδὲ ἀντίτυπος· σημ. 2.

Ἀντίτυπος, ὁ, ἡ· (τύπτω) ἀντιχτυπημένος, ἀντικοντημένος, πέρα πεταγμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ σκληρῶν, ἢ καὶ ἐλαστικῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιχτυποῦν. ἢ γυρίζουν τὸ εἰς αὐτὰ ἄλλου σώματος χτύπημα, καὶ ἀντιστέκονται· ὡς π. χ. ὁ ἄμμος ἢ τὸ ἀμμώδη, ἀσκὸς ἢ ἀπεὶ φουσκωμένον, καὶ τ. τ.: ὅστις σπρώχνει τι ὀπίσω, καὶ ὅστις σπρώχνεται ὀπίσω χτυπῶντας που· καθὼς ἡ Ἠχώ. ἐν γένει ὅστις ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται δυνατά, σκληρός, στερεός. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 157. Μεταφρ. ἀπειθής, ἀνυπότακτος, δυσμενής, ἐχθρός, ἐναντίος· μάχη ἀντίτυπος· μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν πολεμεῖ καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα ὅλον· ἀντιθέτως τῇ μικρᾷ ἢ κατὰ μέρη τῶν στρατευμάτων γινομένῃ. Ξνφ. Ἀγτ. 6, 2. Τύπος καὶ ἀντίτυπος. Ἡρδ. 1, 67. ἀμμόν, καὶ σφυρί. Ἐπι. ἐσχηματισμ. ἐπίθ. ἀντίτυπα. «ἀντίτυπα πέσε τανταλωθεὶς πυρφόρος.» Σφκ Ἀντ. 134. συνήθ. Ἐπίρ. ἀντιτύπως. — 2) (τύπος) ζωγραφισμένος, γραμμένος, καμωμένος κατὰ μίμησιν πρωτοτύπου, ὅθεν ἀντίτυπον, εἰκόνα, εἰκόνισμα· ἀντιγραμμένος, τὸ Ἰταλκ. κόπια, ὡσαύτως καὶ ὁ ἀντίτυπος.

Ἀντιτύπτω. Μ. ψω· (τύπτω) = ἀντιτυπέω.

Ἀντιφάνεια, ας, ἡ· (φαίνομαι) τὸ νὰ φαίνηται τίποτε μέσα εἰς ἄλλο τι, ἀνάκλασμα· καθὼς εἰς καθρέπτην, ἢ εἰς καθαρὸν νερόν. Ἡλιόδ. Ὀπτικ. ἄλλως δὲ Ἔμφασις. (ᾱ)

Ἀντιφάρα, ἡ· ἀντιλογία, ἔρις, ζηλοτυπία· μητρυιά, γυνὴ ζηλότυπος. Δωρικ. παρὰ τοῖς Συρακουσίοις· ἀντὶ Ἀντιφέρησις· ὡς καὶ τὸ Ἀντιφερίζω, ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι Ἀντιφερής, ἐναντία.

Ἀντιφάρμακον, ου, τό· (φάρμακον) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀντίφασις, εως, ἡ· (ἀντίφημι) ἀντιλογία, ἐναντίωσις τῶν λόγων. Ἀριστοτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπόφασις.

*Ἀντιφάτης, ου, Ἐπι. εο, ὁ· κύρ. Ὀνμ. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μεταπλασ. αἰτιατ. Ἀντιφατῆα ὡς ἐξ ὀνμστ. Ἀντιφατεύς (—◡◡—)

Ἀντιφατικός, κή, κόν· (ἀντίφασις) ὅστις ἀρνήκει, καὶ ὅστις ἔχει κάτι τινὰς ἀντιλογίαν, δηλ. ἀγαπᾷ νὰ ἀντιλέγῃ, ἐναντιόνεται. Ἀριστοτ.

Ἀντιφερίζω. Μ. ίσω· (ἀντιφέρω) στέκομαι ἀνάντια ἢ ἀντίκρυστα εἴς τινα· νομίζω, ταράζω τὸν ἑαυτόν μου ὅμοιον μέ τινα· ἀντιφ. τινί. Ἰλδ. Φ, 357 «..οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν.» Ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι μὲ κανένα διὰ νὰ τὸν ἀπεράσω, νικήσω, νὰ φανῶ καλήτερος, δυνατώτερος καὶ τ. τ. «..τῷ δὲ κα' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει ἔμμεναι.» Ἡσδ. Θγν. 603. ὡς τὸ Ἰσοφαρίζω, παραβλ. ἀντιφέρομαι. Σπανιώτ. ἀντιφ. παράτινι· «καὶ δέ γε χρὴ πὰρ τοφῷ ἀντιφερίξαι, ἐρέω.» Πνδ. Πυθ. 9, 88. «πότι μοιμένας ἀντιφερίξαις.»

Ἀντίφερνα, ων, τά· (φερνή) τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ὁ νυμφίος δίδει τῇ νύμφῃ· παρὰ τὸ

*Ἀντίφερνος, ὁ, ἡ· (φερνή) ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐπέχει προικὸς τόπον. Αἰσχλ.

Ἀντιφέρω. Μ. -οίσω· (φέρω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φέρω καὶ ἐγὼ τίποτε πρός τινα, φέρνω τι εἰς ἀπάντησίν τινος. — 2) Μέσ. καὶ παθτ. ἀντιφέρομαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· «μάχῃ ἀντεφέροντο.» Ὀδσ. Π, 233. καὶ Ἰλδ. Ε, 701. «ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.» Α, 589. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν· κακὸν εἶναι τὸ νὰ ἐναντιόνηταί τις εἰς τὸν Θεόν. Μετὰ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. = ἀντιφερίζω· «χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι, τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ.» Ἰλδ. Φ, 482.

Ἀντιφεύγω. Μ. -ξομαι· (φεύγω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας φεύγω· ὑπάγω εἰς ἐξορίαν εἰς τόπον ἄλλου. Εὐριπ.

Ἀντίφημι. Μλ. -φήσω· (φημί) ἀντιλέγω ἤτοι ἐναντιόνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἀντιλέγω, ἤτοι λέγω τὰ ἐνάντια τῶν, ὅσα εἶπα προτήτερα, ἀντιφάσκω: ἀποκρίνομαι.

Ἀντιφθέγγομαι. Μ. ξομαι· (φθέγγομαι) ἀποκρίνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἀντιλέγω. — 2) ἀντηχῶ. Εὐριπ. ἀφ' οὗ

Ἀντίφθεγμα, τος, τό· ἀντηχολόγημα. Ἠχώ.

Ἀντίφθογγος, ον, ὁ, ἡ· (ἀντιφθέγγομαι) ὅστις ἀντηχεῖ, ξαναχηχολογεῖ· ἀντιφωνάζει μὲ τὴν ἰδίαν φωνήν, τὴν ὁποίαν ἀκούει. — 2) ὅστις ἀντηχεῖ ἐνάντια, διαφορετικά, κατ' ἄλλον τρόπον. κάμνει κακοφωνίαν· ὡς τό, ἀντίστροφος· ὁ Πίνδαρ. ὠνόμασεν οὕτω τὸ μουσικὸν ὄργανον Μεγάδιν, ἐπειδὴ ἐν ταὐτῷ ἐξέδιδε καὶ ὀξὺν καὶ βαρὺν τόνον.

Ἀντιφιλέω. Μλ. -ήσω· (φιλέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ ἐκ δευτέρου ἀγαπῶ, ἢ φιλῶ, ἀντιαγαπῶ, ξαναγαπῶ, ἀντιφιλῶ, ξαναφιλῶ. Ξνφ. ἀφ' οὗ

Ἀντιφίλησις, εως, ἡ. ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη.

Ἀντιφιλοδοξέω. Μλ. -ήσω· (φιλοδοξέω) ἀπὸ φιλοδοξίαν κινούμενος ἐπιμελοῦμαι, κατagίνομαι ἐξ ἐναντίας νὰ κατορθώσω τίποτα.

Ἀντιφιλονεικέω. Μλ. -ήσω· (φιλονεικέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀντιφιλονεικῶ, ἀπὸ ζῆλον ἢ ζηλοτυπίαν κινούμενος ἐναντιόνομαι, ἀντιλέγω ἀνένδοτα, μὲ ἰσχυρογνωμοσύνην. Δίων Κασ.

Ἀντιφιλοσοφέω. Μλ. -ήσω· (φιλοσοφέω) εἶμαι ἐναντίος εἰς τὴν φιλοσοφίαν: ἔχω ἐναντίας φιλοσοφικὰς γνώμας καὶ ἀρχάς, ἐνάντιον φιλοσοφικὸν σύστημα. Οὕτω καὶ αἱ ἄλλαι ἐκ τοῦ Φιλοσοφέω σημασίαι.

Ἀντιφιλοσοφία, ας, ἡ· ἐναντία φιλοσοφία, ἢ τὸ ἐναντίον φιλοσοφίας σύστημα· παρὰ τὸ

Ἀντιφιλόσοφος, ὁ, ἡ· ἐναντίος φιλόσοφος· ὁ ἔχων ἐναντίον φιλοσοφίας δόγμα, ἢ σύστημα.

Ἀντιφιλοτιμέομαι, Μλ. -μήσομαι· παθητ. ἀποθ. μετὰ μέσ. Μλ. (φιλοτιμέομαι) ἀπὸ φιλο-

τιμίαν κινούμενος καταγίνομαι ἐξ ἐναντίας εἴς τίποτε· δείχνω ἐξ ἐναντίας φιλοτιμίαν· ἁμιλλῶμαι ἢ συνερίζομαι ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος.

Ἀντιφιλοφρονέομαι. Μλ. -ήσομαι· (φιλοφρονέομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, φιλικῶς, ὑποδέχομαι, περιποιοῦμαί τινα.

Ἀντιφλέγω. Μ. ξω· (φλέγω) ξανανάπτω τίποτε ἢ κάμνω νὰ ξαναεβγάζῃ φλόγας· κάμνω τι νὰ ἀντιλάμπῃ, φωτίζῃ τίποτε· «αὐτῷ ὅλον ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα κτλ.» τὸ φεγγάρι ἄφησεν ὅλον τὸ μμάτιτου τοῦτ' ἔστι τὸν δίσκον του (ὡς πανσέληνος) νὰ λάμπῃ ἐναντίον του, νὰ τὸν φωτίζῃ. Πίνδ. Ὀλ. Γ, 36.

Ἀντιφονεύω. Μ. σω· (φονεύω) ἀμοιβαίως ἢ ἐξ ἐναντίας φονεύω, σκοτόνω καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου.

Ἀντίφονος, ου, ὁ, ἡ· (φόνος) ὅστις γίνεται ἀντὶ διὰ τὸν φόνον· τοῦτ' ἔστιν εἰς ἐκδίκησιν φόνου· καὶ Σοφοκλ: «δίκαι ἀντίφονοι» αἱ ἀντὶ φόνου τινὸς ἐκδικήσεις, τιμωρίαι. — 2) ἀμοιβαῖος φόνος· «θάνατος ἀντίφονος.» Αἰσχλ. Ἱκ. 894, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. αἷμα γιὰ αἷμα. — 3) κύρ. ὄνμ. Τρωός τινος. Ἰλδ.

Ἀντιφορά, ᾶς, ἡ· (ἀντιφέρω) ἀντίθεσις, τὸ νὰ βάλλῃ ἢ λέγῃ τις τίποτε ἐξ ἐναντίας, τὸ Ἰταλ. ἀποζιτσιόνη· ἀνταπόδοσις, ἀναφορά, τὸ νὰ ἀναφέρῃ, ἀποδίδῃ τις τίποτε εἰς τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ αἴτιόντου, εἰς ἄλλο τίποτε· τὸ Ἰταλ. ῥαππόρτο, ῥελατσιόνη.

Ἀντιφορτίζω. Μ. σω· (φορτίζω) ἀντιφορτόνω τίποτε· οἷον, καράβι, ἁμάξι κ. τ. τ. δηλ. ξεφορτόνω τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔφερα, τὸ φορτόνω πάλιν μὲ ἄλλο πρᾶγμα, καὶ τὸ στέλλω ὀπίσω. Μτ. ἀντιφορτίζομαι· ἀντιφορτόνω, ἢ ξαναφορτόνω ἁμάξι, καράβι καὶ τ. τ. καὶ τὸ πέρνω μαζύ μου, ἤτοι τὸ συνοδεύω καὶ ἐγώ. Ξνφ.

*Ἀ**ντίφορτος,** ὁ, ἡ· (φόρτος) φορτίο ἀντὶ φορτίο· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι φορτόνεται εἰς τὸν τόπον ἄλλου φορτίου, τὸ ὁποῖον ἐξεφορτώθηκε. Ἀνπλ. Ἀχρ.

***Ἄντιφος,** ὁ· κύρ. Ὁμ.

Ἀντίφραγμα, τος, τό· (ἀντιφράσσω) ἀντιφράχτης· ἤτοι φράχτης ἐναντίον ἢ ἀντικρὺ εἰς ἄλλον φράχτην· ὀχύρωμα ἐναντίον εἰς ὀχύρωμα, τοῦτ' ἔστι διαφεντευτικόν τίποτε π. χ. πολεμίστρα, φρούριον, χαράκωμα κ. τ. τ. τὸ Ἰταλ. καστέλλον, παλιτάδια. Πλούταρ.

Ἀντιφράζω, Μ. σω· (φράζω, ἀνμλ.) λέγω ἀποκρινόμενος τὸ ἐναντίον, ἢ τό, ὄχι.

Ἀντίφραξις, εως· (ἀντιφράσσω) φράζω, κλείω, σφαλνῶ τίποτε, βάνωντας ἐμπρόςτου ἄλλο τίποτε· «τῆς ἀντίφραξις πρὸς τὸν ἥλιον» ἡ ἔκλειψις τοῦ ἡλίου διὰ τῆς ἀπ' ἐναντίας στάσεως τῆς γῆς. Ἀριστοτ.

Ἀντίφρασις, εως, ἡ· (ἀντιφράζω) ἀντίῤῥησις, ἀντιλογία. — 2) ὀνομασία, ἡ ὁποία εἶναι ἐναντία, δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ὀνομαζόμενον· σχῆμα γραμμ. ὅταν τὰ ἐναντία δι' ἐναντίων λέξεων ἐκφράζωνται π. χ. νὰ εἰπῇ τις τὸν τυφλόν, ὀξυδερκέστατον· καὶ τὸ θερμόν, ψυχρόν· καὶ Εὐμενίδας, τὰς Ἐριννύας κ. τ. τ.

Ἀντιφράσσω. Ἀττ. -όττω. Μ. ξω· (φράσσω) ἐξ ἐναντίας καὶ ἐγὼ φράζω, σφαλνῶ, κλείω, ὀχυρόνω τίποτε.

Ἀντιφραστικός, ή, όν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀντίφρασιν, ἢ ὅστις εἶναι κατὰ τρόπον ἀντιφράσεως. Ἐπιῤῥ. ἀντιφραστικῶς.

Ἀντιφρίσσω· (φρίσσω, ἀνμλ.) ἀνατουσουρόνω τὰς τρίχας μου, τὸ συνηθέστ. ἀῤῥιτσιάζομαι· ὡς π. χ. ὅταν γάτοι ἢ σκύλοι σηκωνουν τὰς τρίχας τῆς ῥάχης των, ὅταν ἑτοιμάζωνται νὰ πολεμήσουν μεταξύτων· ὅθεν ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι.

Ἀντίφρουρος, ον, ὁ, ἡ· (φρουρέω) ἀντιφύλακας· τοῦτ' ἔστι φύλακας καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους· ὅστις ἐπέχει φύλακος τόπον.

Ἀντίφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρήν) ὅστις ἔχει ἐχθρικὰ φρονήματα· ἐχθρός, ἐναντίος. Λξ. νεωτ. Νικ. Χρονικ.

Ἀντιφυλακή, ῆς, ἡ· (φυλακή) τὸ νὰ φυλάγῃ, προσέχῃ, παρατηρῇ τις ἄλλον τινα, ὁ ὁποῖος κάμνει τὸ ἴδιον πρὸς ἐκεῖνον· ἀντιφύλαγμα, ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαία φύλαξις. Θουκυδ. 3. 84.

*Ἀ**ντιφύλαξ,** κος· ὁ (φύλαξ) ἀντιφύλακας· ἤτοι φύλακας βαλμένος, ἢ διωρισμένος καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁμοίως. (ῠ).

Ἀντιφυλάσσω, καὶ Ἀττ. -άττω. Μ. ξω· (φυλάσσω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φυλάττω, προσέχω, παρατηρῶ. Μέσ. ἀντιφυλάττομαι· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως φυλάγομαι, ἀπὸ κανένα· μετὰ αἰτιατ.

Ἀντιφυτεύω. Μ. σω· (φυτεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξ ἐναντίας, ἀμοιβαίως φυτεύω· ξαναφυτεύω.

Ἀντιφύω. Μλ. -ύσω· (φύω, ἀνμλ.) ἐξ ἐναντίας γεννῶ. Παθητ. μετὰ β'. ἀορ. καὶ παρακ. ἐξ ἐναντίας γεννῶμαι, γίνομαι· εἶμαι ἐναντίας φύσεως· ὅθεν τὸ ἀντιπαφυκός· πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐναντίαν φυσικὴν ἰδιότητα ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα ἄλλου ἢ ἄλλων (ῡω). Ἡσύχ.

Ἀντιφωνέω. Μλ. -ήσω· (φωνέω) ἐξ ἐναντίας, ἠχῶ, ὁμιλῶ, ἀντιλέγω, ἀποκρίνομαι· μετὰ Αἰτιατ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 1065. Ἐπὶ μουσικῆς, συμφώνως μὲ ἄλλον τινα ψάλλω, τραγῳδῶ, παίζω μουσικ. ὄργανον, τὸ Ἰταλ. ἀκκομπανιάρω· συγκροτῶ μουσικὴν συμφωνίαν, τὸ Ἰταλ. κοντσέρτον ἀπὸ διάφορα μουσικὰ ὄργανα, τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν ἔχουσι τὴν ἰδίαν ἁρμονίαν, ἄλλα δὲ τὴν διὰ πασῶν, τὸ Ἰταλ. τὴν ὀκτάβαν: Οἱ παλαιοί, κατὰ Ἀριστλ. μόνον εἰς τὴν ὀγδόην ἔψαλον ἀντιφώνως. «Διὰ πέντε καὶ διὰ τεττάρων οὐκ ᾄδουσιν ἀντίφωνα.» Προβλ. ΙΘ'. 39. Θ'. 34. 16. 18. καὶ 39. ἰδὲ μεγαδίζω· ἀφ' οὗ

Ἀντιφώνησις, εως, ἡ. Ἀντηχολόγησις, ἀντήχησις, ἀπόκρισις, ἀντιλογία.

Ἀντιφωνία, ἡ· = Ἀντιφώνησις.

Ἀντίφωνος, ου· ὁ, ἡ· (φωνή) ὅστις ἀντηχεῖ, ἀντηχολογεῖ, ἀντιφωνάζει, ἀντιψάλλει, ἀντιτραγῳδεῖ, ἀνταποκρίνεται. Ἐν τῇ μουσικῇ, ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ παίζωντας ἐναντίῳ καὶ μουσικόν τι ὄργανον· τὸ Ἰταλ. ἀκκομπανιάρει μουσ. ὀργ. Ἐκκλ. ἀντίφωνος ὕμνος· ἐκ διαδοχῆς μελῳδία· ὅταν δηλ. παύοντος τοῦ ἑνὸς ψάλτου ἀρχίζῃ ὁ ἄλλος. Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστρ. Βιβλ. ϛ'. κεφ. 8. Θεοδρτ. Ἐκκλ. Ἱστρ. β', 17. Τὸ ἀντίφωνον· ἡ συμφωνία μουσικῶν ὀργάνων εἰς τὴν διὰ πασῶν, Ἰταλ. εἰς τὴν ὀκτάβαν. Ἀρστλ. Πρβλ. ιγ', 17, 39. Ἐκκλ. ἡ ἀμοιβαίως ὑπὸ τῶν δύο χορῶν ἐκ διαδοχῆς ψαλμῳδία. «νῦν μὲν διχῇ διανεμηθέντες ἀντιψάλλουσιν ἀλλήλοις.» μτγ. Βσλ. ἐν Ἐπστλ. ξγ'.

Ἀντιφωτισμός, οῦ, ὁ· (φωτίζω) ἀντιφέξιμον, ἀντιλάμψιμον.

Ἀντιχαίρω. Μλ. -χαρήσομαι· (χαίρω, ἀνμλ.) ἀντιχαίρομαι, χαίρομαι καὶ ἐγὼ ὁμοίως· ξαναχαίρομαι· ὁ ἀόρ. ἀντεχάρην, ἀντιχαρείσα κτλ. οὔτε παθτ. ἐστὶν οὔτε μέσ. ἀλλὰ κατὰ τὸν τύπον τῶν εἰς μι ὅλως ἐσχηματισμ. ὡς τὸ ἔβην, ἔγνων καὶτ. τ. παράβλ. Melch. ἐν Johns Jahrb. 1831. Τμῆμα 1, σλ. 20. τὸ παρὰ Σφκ. Ἀντ. 149. ἀντιχαρεῖσα = ἀντιχαίρουσα· «ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ.»

Ἀντιχαλεπαίνω. Μλ. -πανῶ· (χαλεπαίνω) ἀντιθυμόνω, ἀντικακίζω, ἀντικακιόνω, ἀντιχολιάζω.

Ἀντιχαρίζομαι. Μ. ίσομαι. Ἀττ. -ιοῦμαι· μετ. ἀποθ. (χαρίζομαι) τινί. κάμνω χάριν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μοὶ ἔκαμε χάριν· τὸ τουρεβ. κάμνω τὸ χατῆρι τινος, ὅστις ἔκαμε τὸ ἐδικόν μου· «..τῷ ὑπὸ γῆν λεγομένῳ εἶναι θεῷ ἀντιχαρίζεσθαι κατορύσσουσαν.» Ἡρδτ. 7, 114. Ξενφ.

Ἀντίχαρις, τος, ἡ· ἡ ἀντὶ χάριτος γινομένη χάρις· τὸ τουρκβ. χατῆρι γιὰ χατῆρι· ἀντίτινος εὐεργεσίας χάρις.

Ἀντιχασμάομαι. Μλ. -ήσομαι· (χασμάομαι) τινι. ἀντιχασμουρῶμαι.

Ἀντίχειρ, ρος, ὁ· (χείρ) τὸ χοντρὸν δάχτυλον τοῦ χεριοῦ· ἐπειδὴ ὅταν κλείωμεν τὸ χέρι αὐτὸ ἀντιστηρίζεται εἰς τὰ λοιπὰ τέσσερα δάχτυλα· ἢ ἔχει ἐναντίαν θέσιν εἰς τὰ λοιπά.

Ἀντιχειροτονέω. Μλ. -ήσω· (χειροτονέω) ἐξ ἐναντίας ἐκλέγω, ψηφίζω, χειροτονῶ, ἀποφασίζω· ἀφ' οὗ

Ἀντιχειροτονία, ας, ἡ· ἐναντία ἐκλογή, ψῆφος, χειροτονία, ἀπόφασις· ἰδὲ χειροτονέω.

Ἀντίχθων, ονος· ὁ, ἡ· (χθών) τὸ ἐναντίον ἡμισφαίριον τῆς γῆς· ὅθεν οἱ ἀντίχθονες = ἀντίποδες.

Ἀντίχορδος, ὁ, ἡ· (χορδή) ἐπὶ μουσικ. ὀργ. σύμφωνος κατὰ τὰς χορδάς· τὸ Ἰταλ. ἀκκορδισμένος, τουρκβ. δουζενισμένος. — 2) ὅστις δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους περί τινος πράγματος· εἶναι ἐναντίας γνώμης, ἐναντίος. Πλοτ. προβλ. Συμ.

Ἀντιχορηγέω. Μλ. -ήσω (χορηγέω) πληρόνω ἐξ ἐναντίας τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα εἰς τὸ νὰ ἑτοιμασθῇ ὁ χορὸς (εἰς τὸ θέατρον)· γενκ. ἀνθετοιμάζω, ἀντεξοδιάζω· παρὰ τὸ

Ἀντιχόρηγος, ου· ὁ, ἡ· ὅστις ἁμιλλώμενος ἢ συνεριζόμενος μὲ ἄλλον ἐξοδιάζει διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ χορὸν θεάτρου. Wolf ἐν Δμσθ. Λπτ. σλ. XCI.

Ἀντιχορία, ας, ἡ· ὁ ἐναντίος ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος χορὸς (εἰς τὰ θέατρα), ἀντιψάλσιμον ἀντιτραγῴδημα, τὸ ὁποῖον κάμνει ὁ χορός· ψάλσιμον, τραγῴδημα τοῦ ἐναντίου ἢ τοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος χοροῦ.

Ἀντίχρη· ἀντὶ τοῦ, ἀντιχρᾷ, ἀπρσπ. εἶναι ἀρκετόν, φθάνει. Ἡρδτ. (σχηματίζεται δὲ ὡς τὸ σύνηθες ἀπόχρη).

Ἀντίχρησις, εως, ἡ· (χρῆσις) ἐναντία μεταχείρισις.

*Ἀ**ντιχρησμοδοτέω.** Μλ. -τήσω· (χρησμοδοτέω) ἐξ ἐναντίας δίδω χρησμόν· ἰδὲ, χρησμός.

*Ἀ**ντίχριστος,** ὁ· (Χριστός) ὁ ψευδομεσσίας. 2) = ἀσεβής, ἄθεος.

Ἀντιχρόνισμα, τος, τό· καὶ Ἀντιχρονισμός· παρὰ Γραμμ. τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις γράφων ἢ ὁμιλῶν ἄλλον ἀντ' ἄλλου χρόνον ῥηματικὸν π. χ. ἀόριστον, ἀντὶ παρατατικοῦ, μέλλοντα ἀντὶ ἐνεστῶτος κ. τ. τ.

Ἀντιψάλλω. Μ. λῶ· (ψάλλω) παίζω μουσικόν τι ὄργανον μὲ χορδάς, ἤτοι χορδὰς π. χ. κιθάραν, λύραν καὶ τ. τ. ἀποκρινόμενος εἰς ἄλλον ὡσαύτως παίζοντα· τοῦτ' ἔστι καθὼς παύει ἐκεῖνος νὰ παίζῃ ἀρχίζω ἐγώ· «.. χύτον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων...., ἵν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν ἱστῇσι χορούς.» Ἀρστφ. Ὀρν. 218. — 2) Ἐκκλ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀντιψάλλω, εἶμαι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ψάλτης· ἀφ' οὗ

Ἀντίψαλμος, ὁ ἡ· καθ' Ἡσύχ. = Ἀντίστροφος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 178. «Ἀντίψαλμος ᾠδή.»

Ἀντιψέγω. Μ. ξω· (ψέγω) ἀντικατηγορῶ· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ψέγω, κατηγορῶ.

Ἀντιψηφίζομαι. Μ. ίσομαι Ἀττ. -ιοῦμαι (ψηφίζομαι) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινος δίδω τὴν ψῆφον, τὸ Ἰταλ. τὸ βότον μου, ἢ ἀποφασίζω.

Ἀντίψηφος, ου· ὁ, ἡ· (ψῆφος) ὅστις δίδει ἐναντίαν ψῆφον, βότον. — 2) παθτ. ὅστις ἔχει μίαν ἢ περισσοτέρας ψήφους ἐναντίον του.

Ἀντίψυχος, ὁ, ἡ· (ψυχή) ὅστις θυσιάζει, δίδει

δει τὴν ψυχήν, ζωήν του διὰ ζωὴν ἄλλου. Λουκ. Λέξφ. 2) Ἀντίψυχον, τό· ὅ,τι εἶναι ἢ νομίζει, κρατεῖ τις ἴσια μὲ τὴν ψυχήν του ἀκριβόν.

Ἀντιψύχω, Μ. ξω· (ψύχω, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως δροσίζω, κάμνω κατάψυχον. (ῡ)

Ἀντλέω, Μλ. -ήσω· (ἄντλος) κυρίως ἐκβάλλω τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον συνάζεται εἰς τὴν τρόπιδα ἤτοι σεντίναν τοῦ καραβίου· ἐν γένει δέ, εὐγάζω τίποτε ὑγρὸν ἀπὸ τὸ δοχεῖον του σύρωντας ἐξ αὐτοῦ μὲ κενὸν ἀγγεῖον ἐπὶ τούτου καμωμένον ἢ καὶ μὲ ἄλλο τίποτε· εὐγάζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἡρδτ. καὶ ἐν Ἐπιγ. τροπτ. «φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας ἀντλῶν τὰς χάριτας εἰς κενὸν ἐξέχεας.» ἀδειάζω τίποτε μὲ τὴν ὁλότητα, ἀδυνατίζω τινα· ἐξετάζω, ἐρευνῶ τίποτε μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν μεγάλην, ὥστε εὑρίσκω τὴν ἀλήθειαν, τὴν πρώτην ἀρχήν του. Ἐξαιρέτως ἐπὶ κοπιαστικῶν ἔργων, ἐπὶ δυστυχίας, ἀτυχίας· ζῶ ζωὴν στενοχωρημένην, πάσχω, ὑποφέρω· ἀντλῶ πόνον, τύχην, βίον· ὑπομένω ὅλον τὸ κακόν· τραβῶ, βαστάζω, ὑποφέρω ἕως εἰς τὸ τέλος. «ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονός, ξένην ἐπ' αἰαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον.» Εὐρπ. Ἱππλ. 1062.

Ἄντλη, ης, ἡ· = Ἄντλος· «παρέξει δ' ἄμμι πόνων πολλὴν ἄντλην·» ἀντὶ τοῦ, πολὺν κόπον, μόχθον. Ἀλκαῖος παρ' Ἡρακλ. Ἀλληγ. 5.

Ἄντλημα, ατος, τό· (ἀντλέω) πᾶν ὅ,τι ἀντλεῖ τις. — 2) τὸ νὰ ἀντλῇ τις τίποτε.

Ἄντλησις, εως, ἡ· = ἄντλημα. σημτ. 2.

Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ **Ἀντλητής**, οῦ, ὁ· ὅστις ἀντλεῖ. — 2) τὸ ἀγγεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν.

Ἀντλητήριος, ία, ιον· ὅστις ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ ἀντλῇ τις· τὸ ἀντλητήριον ὑπκ. ἀγγεῖον· ὁ σύκλος, κουβᾶς, κακάβι καὶ τ. τ.

Ἀντλία, ας, ἡ· καὶ **Ἀντλεία**, ας, ἡ· τὸ ἐκβάλτιμον τοῦ νεροῦ ἀπὸ τὴν τρόπιδα ἤτοι σεντίναν καραβίου. — 2) τὸ βρωμερὸν θαλασσόνερον τὸ ὁποῖον μαζόνεται εἰς τὴν τρόπιδα· Σοφοκλ. Φιλ. 482. ἐν γένει βόρβορος, κ. τ. τ. πηλός, ἤτοι λούνη, λάσπη. Εἰρ. 17. καὶ 18. ἡ ἰδία θάλαττα. Εὐρπ. Ἑκ. — 3) ἡ Τρόπις ἡ σεντίνα τοῦ πλοίου ὅπου συνάζεται τὸ νερὸν καὶ ὅπου στέκεται ὁ ἀντλητήρ, τὸ τουρκ. τουλοῦμπα.

Ἀντλίον, ου· τό· τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν.

Ἄντλον, ου· τό· = ἄντλος.

Ἄντλος, ου, ὁ· τὸ θαλασσόνερον, τὸ ὁποῖον συνάζεται εἰς τὴν τρόπιδα καραβίου, ὡσαύτως καὶ ἡ ἰδία τρόπις ἢ σεντίνα. Ὀδσ. Μ, 411. Ο, 479. Παρὰ ποιηταῖς δὲ ἐν γένει ἡ θάλασσα, τὸ νερόν. Πνδ. Παροιμιωδῶς· ἐν ἄντλῳ τιθέναι· τὸ νὰ μεταχειρίζεταί τις τίποτε καταφρονητικῶς. Πνδ. Πθ. Σφκλ. Αἶ. — 2) = ἀντλίον «ἄντλοις ὕδωρ φορέοντες.» Μανέθ. ε'. — 3) σωρὸς ἀλωνισμένων μὲν μὴ λιχνισμένων ὅμως γεννημάτων· παρὰ τοῖς μεταγενστ. μόνον. — Πινδ. Ὀλ. Θ. 79. καὶ Εὐριπ. Ἑκαβ. 1014. «ἄντλος ἀλίμενος, θάλασσα χωρὶς λιμένα. Παρὰ Νικάνδρῳ Θηρκ. 114 . . . «βυθὸν διακρίνασα ἄντλου·» — 4) = ἀντλητήρ· τὸ τουρκ. τουλοῦμπα.

* **Ἀντοδύρομαι**· Μλ. -υροῦμαι (ὀδύρομαι) ἀντιθρηνῶ· (τὸ υ ἐν τῷ ἐνστ. μακρ.)

Ἀντοικοδομέω, ῶ, Μ. ήσω· (οἰκοδομέω) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τόπον ἄλλου τινος οἰκοδομῶ, κτίζω τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἀντοικοδομία, ας, ἡ· τὸ ἀμοιβαίως οἰκοδομεῖν, κτίζειν.

Ἄντοικος, ὁ, ἡ· (οἶκος) ὅστις κατοικεῖ ἀντίκρυτα· παρὰ Γεωγράφ. Ἄντοικοι, οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸν αὐτὸν Μεσημβρινόν, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος τοῦ πόλου· οἱ μὲν πρὸς τὸ βόρειον ὕψος, οἱ δὲ πρὸς τὸ νότιον, ἀπὸ τὸν Ἰσημερινόν. Ἴδε τοὺς Γεωγρ. Ζήτ. Περίοικος.

* **Ἀντοικτείρω**· Μλ. -ερῶ· (οἰκτείρω) ἐξ ἐναντίας λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι.

Ἀντοικτίζω, Μ. ίσω· = τῷ προηγμ.

Ἀντοίομαι· Μλ. -οιήσομαι· (οἴομαι, ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας νομίζω, στοχάζομαι.

Ἀντολή, Ποιητ. κατὰ συναιρ. ἀντί, Ἀνατολή.

* **Ἀντολίη**· ποιητ. ἀντὶ ἀνατολίη. Ἰων. ἀφ' οὗ

* **Ἀντολίηθε**· Ἐπίρ. ποιητ. ἀντὶ ἀνατολίηθε· ἐξ ἀνατολῶν. Ὀππ.

Ἄντομαι· ἀποθτ. ἐλλειπ. κατ' ἐνστ. καὶ Παρτκ. μόνον χρήσιμον· (ἄντα, ἀντί) ὡς τὸ ἀντάω καὶ ἀντιάω· ἀπαντῶ, συναπαντῶ, εὑρίσκω κατὰ τύχην, τυχαίνω· «ὑσμίνης κ' ἀμφ' Τρῶες καὶ ἀτερίας ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ·» Ἰλδ. Ο, 698. καὶ Λ, 217: ἐμποδίζω, προξενῶ ἐμπόδιον· «. . ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ·» Ἰλδ. Δ, 133. (ὁ Δοιδερλὶν ἐξηγεῖ τό, διπλόος ἤντετο θώρηξ· συμπερασματικῶς διὰ τοῦ κατὰ ἄκρα τοῦ θωρ. συνέπιπτον ἀλλήλοις ἐφαρμοζόμενα, ὥστε τὸ ἓν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἑτέρου) συνεστάτ. πανταχοῦ δοτκ. ἀπὸ Πνδ. δέ, καὶ γενκ. — 2) δέομαι, παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι «Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας . .» Ἀρστφ. Θσμφ. 977. Αἰτιατκ. τοῦ πραγμ. Σφκ. Οἰδ. Κ, 243. «. . οἰκτίρατ' ὦ πατρὸς ὑπὲρ τοῦ μόνου ἄντομαι, ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς . .» Jac. Ἀνθ. Πλτ. σλ. 809. Ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ἀντὶ τοῦ, Ἀντάω, καὶ Ἀντιάω. Ποιητ. ταυτὸν καί, Ἱκετεύω, μετὰ Αἰτιατ.

Ἀντομματέω, Μλ. -ήσω· (ὄμμα) ἀντὶ τοῦ, Ἀντοφθαλμέω· ἀμφ.

Ἀντόμνυμι, Μ. ἀντομόσω, καὶ ἀντομοῦμαι (ὄμνυμι· ἀμλ.) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὀμνύω, κάμνω ὅρκον· Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. ἀφ' οὗ

Ἀντομοσία, ας, ἡ· = Ἀντωμοσία· ἀμφβ.

Ἄντομος· ου, ὁ· (ἀνατέμνω) σουβληρὸν παλούκι· παλούκι τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς διάκρισιν συνόρων. Ἡσχ. καὶ Πεξ. Ἡρκλ.

Ἀντομόω, ῶ, Μ. όσω· Ἀντόμνυμι.

Ἀντονή, ἡ· ἀντὶ Ἀνάτασις. Ἡσύχ.

* **Ἀντονίνημι**· Μλ. -νήσω· (ὀνίνημι· ἀμλ.) ὠφελῶ ἀμοιβαίως· ὠφελῶ ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ὠφελεῖ.

Ἀντονομάζω, Μ. άσω· (ὀνομάζω) ἀλλάζω τὸ ὄνομα, ἄλλως ὀνομάζω· — 2) ὁμιλῶ κατ' ἀντονομασίαν ἀλλάζοντας τὰ ὀνόματα· «. . τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ, καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει. .» Ἀρστφ. Θσμφ. 55. — 3) ἀντὶ κυρίου ὀνόμ. μεταχειρίζομαι Ἐπιθ. ἢ πατρωνυμ. ἢ προσηγρ. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. ῥητορ. — 4) μεταχειρίζομαι ἀντωνυμίας εἰς τὸν λόγον· παρὰ Γραμμτ. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἀντονομασία, ας, ἡ· ἄλλη ὀνομασία· — 2) ἀλλαγὴ κυρ. ὀνμ. μὲ ἐπιθ. ἢ πατρωνμ. ἢ προσηγ. καὶ ἀνάπαλιν ῥητρ. 3) Ἀντωνυμία, ἡ χρῆσις αὐτῆς. Γραμμτ. «κούρη Βρισῆος», ἀντὶ τοῦ, ἡ κόρη Βρισηΐς· ἤ, ὁ Φιλιππίδης, ἀντὶ τοῦ, Ἀλέξανδρος· Bart. ἐν Γρηγ. σλ. 399.

Ἀντοργίζομαι, Μ. ίσομαι· (ὀργίζω) ἐξ ἐναντίας, καὶ ἀμοιβαίως ὀργίζομαι, θυμώνομαι.

Ἀντορέγω· Μλ. -έξω (ὀρέγω) ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, προτρέχω, ἁπλόνω τὸ χέρι.

Ἄντορος, ὁ, ἡ· ἀντὶ Ἄνθορος· ποιητ.

* **Ἀντόρυξις**, εως, ἡ· ἀντισκάψιμον, ἢ σκάψιμον ἐξ ἐναντίας· παρὰ τὸ

Ἀντορύσσω, καὶ **Ἀντορύττω**, Μ. ξω· (ὀρύττω) ἐξ ἐναντίας, ἢ εἰς τὸ ἀντιπερυσσόμενος, σκάπτω. Ἡρδτ. 4, 300.

Ἀντορχέομαι· Μλ. -ήσομαι (ὀρχέομαι) ἀντιχορεύω, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ κατὰ μίμησιν τινός ἢ κατ' ἅμιλλαν, συνερίζομαι, χορεύω.

Ἀντοφείλω, Μ. φειλήσω, (ὀφείλω, ἀμλ.) ἀντιχρεωστῶ· ἐξ ἐναντίας εἶμαι χρεώστης, ἢ ὑπόχρεως. Θουκ.

Ἀντοφθαλμέω, Μλ. -ήσω· κυττάζω τινὰ 'ς τὰ 'μμάτια· ὅθεν ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· τινὶ καὶ πρός τινα. Πολύβ. παρὰ τὸ

Ἀντόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμός) ὅστις ἀντικυττάζει, κυττάζει τινὰ ἴσια 'ς τὰ 'μμάτια· ὅθεν ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται. Ἐπιγρ.

Ἀντοχεύς· έως· ὁ = ἀντιλαβεύς. Ἡσύχ. παρὰ τὸ

Ἀντοχή, ῆς, ἡ· (ἀντέχομαι) ἀντικράτημα· τὸ νὰ ἀντικρατῇ, κρατῇ μαζύ, ἢ σφιχτὰ τίς τίποτε· τὸ νὰ κρατῆται ἕνα τι μὲ ἄλλο τίποτε π. χ. οἱ κρίκοι, ἢ κρικέλλες, κράτημα ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ὡς τὸ τῆς ἁλύσεως.

Ἀντοχυρόω, Μ. ώσω· (ὀχυρόω) ἐξ ἐναντίας, ὀχυρόνω, κάμνω δυνατὸν τόπον τινά.

Ἀντραῖος, αία, αῖον· (ἄντρον) ὅστις ἀνήκει εἰς ἄντρον, σπήλαιον, ἢ ὁμοιάζει μὲ ἄντρον, ἢ εὑρίσκεται, ἢ κατοικεῖ, ζῇ εἰς ἄντρον.

Ἀντρέπω. Ποιητ. ἀντὶ Ἀνατρέπω.

Ἀντριάς· άδος, ἡ (ἄντρον) ἥτις κατοικεῖ εἰς ἄντρα· π. χ. Νύμφη ἀντριάς.

Ἀντροδίαιτος, ὁ, ἡ· (δίαιτα) ὁποῖος περνᾷ τὴν ζωήν του εἰς σπήλαια. Ὀρφ. (ῐ)

Ἀντροειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὁποῖος ὁμοιάζει μὲ σπήλαιον· ἔχει πολλὰ σπήλαια.

Ἄντροθε· Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σπηλαίου, ὡς τό, Οἴκοθεν. Πνδ.

Ἄντρον, ου, τό· σπήλαιον, τὸ κοινότ. σπηλιά, βουνότρυπα. Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐν Ὀδσ. τὸ πλεῖστον ὡς ἱερόν τι ταῖς Νύμφαις ἀφιερωμένον, ἢ ὡς οἴκημα ὑποδεεστέρων θεοτήτων· τὰ πλεῖστα δὲ σπέος· (ἡ παραγω. τῆς λέξ. νομίζεται παρὰ τό, ἀνάτορος = ἀνατετρημένος.)

Ἀντροπαία· ποιητ. ἀντὶ ἀνατροπή· παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 708. Ἀνάγν. ἐσφαλμ. ἀντί, Ἐντροπαία. Ἴδε, Τροπαία·

Ἀντροφυής, ὁ, ἡ· (φύω) ὅστις εἶναι γεννημένος, ἢ φυτρόνει ἢ αὐξάνει, τρανεύει εἰς ἄντρον, ὡς τό, πετροφυής.

Ἀντροχαρής, ὁ, ἡ· (χαίρω) ὅστις ἀγαπᾷ τὰ σπήλαια, ζῇ εὐχαρίστως εἰς σπήλαια.

Ἀντρώδης, ὁ, ἡ· = ἀντροειδής· ἐξαιρ. τόπος, ὅστις ἔχει πολλὰ σπήλαια.

* **Ἀντρών**, ῶνος, ὁ· Πόλις ἐν Μαγνησίᾳ. Ἰλδ. Β, 697. Τμ. Δμτ. 491.

Ἀντυγωτός, ή, όν· (ἄντυξ) ὅμοιος μὲ ἄντυγα· καμωμένος μὲ ἄντυγχ. Ἡσύχ.

Ἄντυξ, υγος, ἡ· κυρίως πᾶν στρογγύλωμα, στρογγυλὸν σῶμα· ἐξαιρ. δέ· 1) παρ' Ὁμ. ὅστις μόνον ἐν Ἰλδ. χρῆται τῇ λξ. διχῶς· α') περιφέρεια τῆς ἀσπίδος· ὁπλαῖς ἢ καὶ συντάσσων αὐτὴν τῷ σάκεος, ἢ ἀσπίδος ἄντ. «ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινόν, ἄντυξ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης» Ἰλδ. Ζ, 118. Σ, 479, 608. — β') αἱ στρογγύλαι πλευραὶ τοῦ δίφρου ἁμαξῶν· (τῆς καλέσας) αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτιζον δύο ἡμικύκλια. «δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι·» Ἰλδ. Ε, 728. καὶ ἐτελείωναν εἰς σφαίρωμα (κομπί) εἰς τὸ ὁποῖον ἔδεναν τὰ λωριὰ τῶν χαλιναρίων, ὅταν στέκωνταν τὰ ἄλογα· παράβλ. Ἴτυς· Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, ἄντυξ λέγεται ὁ τροχὸς καὶ ὅλον τὸ σχῆμα ὡσαύτως, ἄντυγες νυκτός, ἄντ. Σελήνης. Θεκρ. 2, 166. Μσχ. 2, 88. Hornst. ἐκ Λουκ. Θε. διάλ. 25. — 2) παρὰ Νον. καὶ τοῖς συγχρόνοις αὐτῷ σημαίνει ἡ λξ. ἐξαιρ. τὰ στρογγύλα μέλη τοῦ ἀνθρωπ. σώματος· ἄντυγες μαστῶν· ἄντυγ. μηρῶν· Ὡσαύτως καὶ τὰ καμαρώματα ἤτοι θολογυρίσματα, οὐράνιοι κύκλοι καὶ τ. τ.

— 3) μαγὰς τῆς λύρας· τὸ κοινότ. ἡ καμήλα, ἐπὶ τὴν ὁποίαν τεντώνονται ἡ χορδὴς. Valck ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 1149. »μοῦσα δ᾽ ἄϋπνος ὑπ᾽ ἄντυγι χορδᾶν λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον.«

*Ἀντυποκρίνομαι· Ἰων. ἀντὶ ἀνθυποκρίνομαι. Ἡρδτ. (1)

Ἄντυπος, ου· ἴσος, ὅμοιος, ἢ ἐναντίος· ἄνευ παραδειγμ.

Ἀντυπουργέω· Ἰων. ἀντὶ Ἀνθυπουργέω. Ἡρδτ.

Ἀντάω, = Ἀντάω, καὶ Ἀντιάω.

Ἀντῳδή, ῆς, ἡ· (ᾠδή) ἀμοιβαία ᾠδή, ἀντιψάλτιμον· ἀφ᾽ οὗ

Ἀντῳδός, οῦ, ὁ· ἀντιψάλτης, ἀντιτραγῳδηστής· ὅστις ἀποκρίνεται ψάλλοντας, τραγῳδῶντας, ἢ ψάλλει, τραγῳδεῖ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ἀντῳδέω, ῶ, Μ. ώσω· καὶ -ῳδήσω (ᾠδέω, ἀμλ.) ἀντιψαλλω, ἀντιτραγῳδῶ.

Ἄντωμος, ὁ, ἡ· (ὦμος) ὅστις ἔχει γυρισμένους τοὺς ὤμους πρὸς ἄλλου τινὸς ὤμους, πλάτες μὲ πλάτες: γείτονας μέ τινα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν χωρίζει τοῖχος μόνον. Ἡλιοδώρ. Α. 3.

Ἀντωμοσία, ας, ἡ· (ἀντόμνυμι) ὅρκος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ εἰς τὸ κριτήριον ὁ ἐνάγων ἤτοι ἐγκαλεστής, ὅτι δὲν ἐγκαλεῖ συκοφαντῶν ἀλλὰ δικαίως· Ruhnk. ἐν Τιμ. σελ. 35. ὡσαύτως καὶ Διωμοσία· 2) ὅρκος ἀγνότητος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ ὁ ἐναγόμενος, ἢ ὅστις ἐγκαλεῖται, ὅτι εἶναι ἀθῷος ἀπὸ, ὅσα τὸν ἐγκαλεῖ ὁ ἐνάγων. Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. σελ. 19. Β. — 3) ὁ τρόπος ἢ κατασκευὴ τῆς κατηγορίας, ἀναφορά· τὸ ἰταλ. ἰστάντζα, ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος· ἡ ἰδία κατηγορία. Πλάτ. Ἀπολ. Σω. 19. Β.

Ἀντωνέομαι· Μλ. -νήσομαι (ὠνέομαι, ἀμλ.) ἀντιαγοράζω· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως, ἢ εἰς τόπον ἄλλου ἀγοράζω ἄλλο τίποτε· εἰς τὴν πώλησιν πράγματός τινος εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀγοραστής, προσφέρω περισσότερα παρὰ ὁ ἄλλος ἀγοραστής· ἁμιλλῶμαι μὲ ἄλλον εἰς τὸ ἀγόρασμα· π. χ. εἰς τὰ δημόπρατα· τὸ Ἰταλ. λιτιτατζιώνη ἢ ἰγκάντο. Ξεν. Οἰκ. 20. 26.

Ἀντωνυμία, ἡ· (ὄνομα) παρὰ Γραμματ. μέρος τι τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου· τὸ ὁποῖον τίθεται ἀντὶ ὀνόματος: ἡ χρῆσις αὐτῆς εἰς τὸν λόγον· ἀφ᾽ οὗ

Ἀντωνυμικός, κή, κόν· Γραμματ. πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀντωνυμίαν. Ἐπρρ. ἀντωνυμικῶς· κατὰ τὸν τρόπον Ἀντωνυμίας, ἢ ἀντὶ ἀντωνυμίας.

Ἀντωπέω, Μ. ήσω = Ἀντοφθαλμέω· Κλήμ.

Ἀντώπιος, καὶ Ἀντωπός, καὶ Ἀντώπης, ὁ, ἡ (ὤψ) ὅστις βλέπει κυττάζει τινὰ· ἐξ ἐναντίας, κατ᾽ ἀντικρυ, κατὰ πρόσωπον, μμάτια πρὸς μμάτια· ὅστις κυττάζει τὸν ἄλλον ἴσια ᾽ς τὰ μμάτια: γενικῶς, ὅστις στέκει, κεῖται ἀντίκρυτα, εἰς τὸ φανερόν, ἐμπρὸς ᾽ς τὰ μμάτια: ὅμοιος· τὸ Οὐδέτ. Ἀντωπόν, ἐπιρρηματικῶς, Ἀντικρύ. »Ὅπα τῆς ὄψεως ἀντωπά.« Λουκιαν.

Ἀντωσις, εως, ἡ· (ἀντωθέω) ἀντισπρώξιμον.

Ἀντωτίς, ίδος, ἡ· = Ἀμφωτίς.

Ἀντωφελέω· Μλ. -ήσω· (ὠφελέω) τινά· ἐξ ἐναντίας, ἢ ἀμοιβαίως ὠφελῶ, βοηθῶ τινα. Παθητ. ἀντωφελοῦμαι· ἀμοιβαίως ὠφελοῦμαι· τουτ᾽ ἔστιν ἔχω ὠφέλειαν ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὠφελῶ, βοηθῶ. Ξεν. Οἰκ. Κ. 6.

*Ἀνυβριστί· Ἐπρρ. παρὰ τὸ ἀνύβριστος σημτ. 2. χωρὶς βρίσιμον, ἀτίμασμα, κακομεταχείρισιν.

Ἀνύβριστος, ὁ, ἡ· (ὑβρίζω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ὕβρισε, δὲν ἀτίμασε, δὲν ἐκακομεταχειρίσθη ποτέ τις· 2) ἐνεργτ. ὅστις δὲν συνειθίζει νὰ ὑβρίζῃ, ἀτιμάζῃ, κακομεταχειρίζεταί τινα.

Ἀνυγίαστος, ὁ, ἡ· (ὑγιάζω) = Ἀναλθής· ἀξιάτρευτος.

Ἀνυγραίνω, (ὑγραίνω) ξαναϋγραίνω, ξανανοτίζω, ξαναμαλακώνω, ξαναπαλύνω, καὶ ἀνακατώνω τίποτε. Πλούτ. »τὸ ἄκρατον καὶ θυμοειδὲς ἀνιέναι καὶ ἀνυγραίνειν« ἀφ᾽ οὗ

*Ἀνυγρασμός· ὁ· νότισμα, ὕγρασμα, ἁπάλυνσμα, μαλάκωμα· τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε νότιον, ὑγρόν, ἁπαλόν, μαλακόν.

*Ἀνύδατος, ὁ, ἡ· (ὕδωρ) χωρὶς νερόν, ὅστις δὲν ἔχει, ἢ ὅπου δὲν εἶναι, δὲν εὑρίσκεται νερόν (‿ — ‿ ‿)

Ἀνυδρεύομαι, Μ. εύσομαι· Μέσ. (ἀνά, ὑδρεύομαι) ἀντλῶ, εὐγάνω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι. Ἡσύχ.

Ἀνύδρευτος, ὁ, ἡ· (ὑδρεύω· μετὰ τοῦ στερητ. α) ἄβρεχτος, ἀπότιστος. Θεόφρ. Ζ.

Ἀνυδρία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὕδατος, βροχῆς· ξηρασία· Ξεν. Π. Η. 6. παρὰ τὸ

Ἄνυδρος, ὁ, ἡ· (ὕδωρ), ὅστις ἔχει ἔλλειψιν ὕδατος, στερημένος νεροῦ, καὶ ὑγρασίας, ξηρός. Ἡρδ.

*Ἀνύκτερος· ὁ, ἡ· (νύκτερος, μετὰ τοῦ στερητ. α) ἀνύχτωτος, ἀπαστίγεστος· »πανύκτερον φῆς« Καΐτ.

Ἄνυλος, ὁ, ἡ· (ὕλη) ὅστις δὲν ἔχει, ἢ ὅπου δὲν εἶναι, δὲν εὑρίσκονται ξύλα, δάση, καὶ λόγγοι· 2) ὅστις δὲν ἔχει ὕλην, σῶμα.

Ἀνυμέναιος, ου, ἡ, ὁ (ὑμέναιος, μετὰ τοῦ στερητ. α) χωρὶς ὑμέναιον, ἤτοι συμφωνὰ τραγῳδίαν, τὰ ὁποῖα τραγῳδοῦν εἰς τὴν νύμφην καὶ εἰς τὸν γαμβρὸν ὅταν ὑπανδρεύωνται· χωρὶς γάμους· ἄγαμος· ἀνύπανδρος. Εὐριπ.

Ἄνυμι, Ἄνυμαι = ἀνύω· »θοῶς δὲ οἱ ἤνυτο ἔργον« Ὀδ. Ε, 243. ὀγλίγωρα ἐτελείωσε τὸ ἔργον του· ἀντὶ Ἀνύω. Θεόκρ.

Ἀνυμνέω, Μλ. -ήσω· (ἀνά, ὑμνέω) ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω μεγαλοφώνως· Διον. Ἀλ.

Ἀνύμφευτος, ὁ, ἡ, (νυμφεύω) ἀνύπανδρος· ὁποῖος δὲν ἐνυμφεύθη, δὲν ὑπανδρεύθη.

Ἄνυμφος, ὁ, ἡ· (νύμφη) χωρὶς νύμφην, χωρὶς νυμφίον καὶ γαμβρόν· ἐν γένει. Ἀνύπανδρος, ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Εὐριπ. Ἑκ. 416. 2) κακοπανδρεμένος, ἡ κακοπανδρεμένη, δυστυχὴς μὲ τὴν ὑπανδρείαν του ἢ ὑπανδρείαν της· ὥς τό, κακόνυμφος, νύμφη ἄνυμφος· νύμφη χωρὶς νὰ εἶναι ἢ νὰ ἔγινε νύμφη· Σοφοκλ. Ἠλεκ. 492. »ἄνυμφα γάμων ἁμιλλήματα« ἀσεβῆ, ἀνόσια συνερίσματα, μαλώματα διὰ ὑπανδρείαν· ἢ παρανόμως διαπραχθεὶς ἔρωτος ἀγών.

Ἀνυπαίτιος, ὁ, ἡ· (ὑπαίτιος) ἀθῷος.

Ἀνύπαρκτος, ὁ, ἡ, (ὑπάρχω) ὅστις δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι πραγματικῶς, ἀλλὰ μόνον κατ᾽ ἰδέαν· ἰδανικός, νοητός· τουτ᾽ ἔστιν ὅστις μόνον εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει. Πλούταρ. ἀφ᾽ οὗ

Ἀνυπαρξία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὑπάρξεως· τὸ ἰταλ. ἐξιστένσια. τὸ νὰ μὴν ὑπάρχῃ, νὰ μὴν εἶναι τοιοῦτός τις ἢ τίποτε.

Ἀνυπείκτος, ὁ, ἡ· (ὑπείκω) ὅστις δὲν ἐνδίδει, δὲν λυγᾷ, δὲν συγκατανεύει· ἄγριος, ἀκράτητος, σκληρός.

Ἀνυπεξαίρετος, ὁ, ἡ· (ὑπεξαιρέομαι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσιν. Ἐπρρ. ἀνυπεξαιρέτως· χωρὶς ἐξαίρεσιν. Ἀντωνίν. Η. 41.

Ἀνυπέραρτος, ὁ, ἡ· (ὑπεραίρομαι) ὅστις δὲν σηκώνεται ὑψηλά, δὲν ὑψώνεται ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἀνδρόν.

*Ἀνυπέρβατος· ὁ, ἡ· = (ὑπερβαίνω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑπερβῇ, ὑπεράσῃ, νικήσῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ φανῇ ἀνώτερός του. Ἀγν. Λητ. 7. 93.

Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ἡ· (ὑπερβάλλω) ὅστις ὑπερέχει, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἄλλον ἢ ἄλλους εἰς τίποτε· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπερβῇ, νὰ νικήσῃ τις. Ξενοφ. Παιδ. Η. ζ. »πανυπέρβλητος φιλίαι«· Ἐπρρ. ἀνυπερβλήτως.

Ἀνυπερήφανος, ὁ, ἡ· (ὑπερήφανος, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὑπερήφανος.

Ἀνυπερθεσία, ας, ἡ· ἀνυπομονησία ἀνίκητος, ὑπερβολικὰ μεγάλη.

Ἀνυπέρθετος, ὁ, ἡ· (ὑπερτίθημι) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται καιροῦ ἀναβολήν, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν ἀναβάλῃ, ἀφήσῃ εἰς ἄλλον καιρόν, ἀλλὰ πρέπει νὰ γένῃ, ἢ ὅστις γίνεται εὐθύς, ἔξαφνα· »πανυπέρθετος θάνατος« Φαλαρ. Ἐπιστ. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἀναβάλλει, δὲν συνειθίζει νὰ ἀναβάλλῃ, νὰ τραβᾷ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος· Ἐπρρ. ἀνυπερθέτως· χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ, χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἀνυπέρθητος, ὁ, ἡ· Ἀνυπέρβλητος· κυρίως κατ᾽ ἐπίτασιν παρασχηματισμένος τύπος, παρὰ τὸ ἀνυπέρθετος. Στοβ.

Ἀνυπεροψία, ἡ· (ὑπεροψία) ἔλλειψις ὑπεροψίας, ἀλαζονείας· τὸ νὰ μὴν εἶναί τις φαντασμένος, φουσκωμένος μὲ μωρὴν ὑπερηφάνειαν, μὲ κακούς φαντασίας, ὥστε νὰ φαντάζηται καὶ νὰ θέλῃ νὰ δείξῃ ὅτι ᾽σὰν αὐτὸν δὲν εἶναι ἄλλος· νὰ καταφρονῇ τοὺς ἄλλους.

Ἀνυπεύθυνος, ὁ, ἡ· (εὐθύνη) ὅστις δὲν εἶναι ὑπόχρεως, δὲν χρεωστεῖ νὰ δώσῃ λόγον καὶ ἀπολογίαν περί τινος πράγματος: ἀνεξέταστος, αὐτεξούσιος. — 2) ὅστις δὲν ὑπέπεσεν εἰς εὐθύνην· τουτ᾽ ἔστι δὲν ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὸ νὰ ζητήσωσιν ἀπ᾽ αὐτοῦ λόγον καὶ ἀπολογίαν, νὰ τὸν ἐρευνήσουν, ἐξετάσουν διά τίποτε· ἀναίτιος, ἀκατηγόρητος. Ἐπρρ. ἀνυπευθύνως.

Ἀνυπήκοος, ὁ, ἡ· (ὑπήκοος) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ὅστις δὲν ὑπακούει· ἀπειθής, ἀνυπότακτος· μετὰ Γενικ. Πλάτ. Τιμ. σελ. 73. Α.

Ἀνυπηλειφής, καὶ Ἀνυπήλειφος, ὁ, ἡ· (ὑπαλείφω) ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμμένος μὲ τίποτε· ἄλειπτος, ἀπαλάμπιστος· »παῦς ἀνυπηλειφήσ« μὴ ἀλειμμένη μὲ κατράμι.

Ἀνύπηνος, ὁ, ἡ· (ὑπήνη) χωρὶς γένεια = Ἀγένειος.

Ἀνυπηρέτητος, ὁ, ἡ· (ὑπηρετέω) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει τίς νὰ τὸν ὑπηρετῇ, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπηρετῆτέ τις.

Ἀνυπνόω· (ἀνά, ὑπνόω) ἐξυπνῶ ἀπὸ τὸν ὕπνον· Ἐπιστ. Σωκρ. 17.

Ἀνυποδεσία, καὶ Ἀνυποδησία· ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναί τις ποδεμένος, τὸ νὰ περιπατῇ γυμνοπόδαρος, ξυπόλυτος. Ἑρμ. σημεῖον σκληραγωγίας. Voss. myth. Briefe 1, σελ. 131. παρὰ τὸ· ξεπολυσιά.

Ἀνυποδετέω, καὶ Ἀνυποδητέω· Μλ. -ήσω· εἶμαι ἀνυπόδητος, χωρὶς ὑποδήματα· περιπατῶ ξεπόλυτος, γυμνοπόδαρος· παρὰ τὸ

Ἀνυπόδετος, καὶ ἀνυπόδητος· ὁ, ἡ· (ὑποδέω, μετὰ τοῦ στερητ. α) ὅστις δὲν φορεῖ ὑποδήματα· περιπατεῖ γυμνοπόδαρος, ξυπόλυτος. Ξεν. Ἀπομ. Α. 6. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅστις φορεῖ κακοκαμωμένα, κακότερα, ποδήματα. Ern. ἐν Ἀριστφ. Νφ. 104. »παῖδες· πονηροί γ᾽, οἶδα· τοὺς ἀλαζόνας, τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις..«

Ἀνυπόδικος, ὁ, ἡ· (ὑπόδικος) ἀκριτολόγητος· τουτ᾽ ἔστιν· ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς κριτολογίαν, δὲν ἐπιδέχεται κριτολογίαν, τὸ ἰταλκ. προτέτσον· »πάσας δίκας ἀνυπόδικος.«

Ἀνυπόθετος, ου· ὁ, ἡ· (ὑποτίθημι) κ. τ. λ. ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος ὑποκάτω· δηλ. δὲν εἶναι ὑποβολιμαῖος, νόθος. — 2) ὅστις δὲν ἔχει ὑποκείμενον. Γραμματ. — 3) ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ὑπόθεσιν, τουτ᾽ ἔστι, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ὑποθέσῃ, νὰ στοχασθῇ ἓν ἀντὶ ἄλλου. Πλάτ. Πολ. ς.

Ἀνυποιστος, ου· ὁ, ἡ· (ὑποφέρω) ἀνυπόφερτος, βαρετός· τὸν ὁποῖον δὲν ὑποφέρει τις. Διον. Ἀλικ. Ἐπρρ. ἀνυποίστως· ἀνυπόφερτα.

Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ· (ὑποκρίνομαι) ὅστις δὲν

ὑποκρίνεται, δὲν προσποιεῖται· Ἐπίρ. Ἀνυποκρίτως· χωρὶς ὑπόκρισιν.

Ἀνυπομένετος, ὁ, ἡ· (ὑπομένω) = ἀνύποιστος. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ· Ὁ τύπος ἀνυπομένητος· ἀμφβλ.

* **Ἀνυπομόνητος**, ὁ, ἡ· = ἀνυπομένετος.

Ἀνυπονόητος, ὁ, ἡ· (ὑπονοέω) ἀνυπόπτευτος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ὑποπτεύει, δὲν ἔχει ὑποψίαν τις, ἀπροσδόκητος· Πολυβ. Β΄. 57. «ἀνυπονοήτου φανείσης τῆς ἐλπίδος». 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ὑποπτεύει, δὲν βάνει μὲ τὸν νοῦν του τίποτε· δὲν συμπεραίνει· «τοῦ μέλλοντος ἀνυπονόητος»· ὁ αὐτ. Ἐπίρ. ἀνυπονοήτως, ἀνέλπιστα, ἀπροστόχαστα, ἀνύποπτα, ἀσυμπέραστα.

Ἀνυπόπτευτος, ὁ, ἡ· (ὑποπτεύω) ὅστις δὲν ἔχει ὑποψίαν. Παθ. περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τις ὑποψίαν· ὅστις δὲν ἐπιδέχεται ὑποψίαν.

Ἀνύποπτος, ὁ, ἡ· (ὕποπτος) = ἀνυπόπτευτος, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας. Ἐπίρ. ἀνυπόπτως = ἀνυπονοήτως, χωρὶς ὑποψίαν.

Ἀνυποσημείωτος, ὁ, ἡ· (ὑποσημειόω) περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔκαμέ τις ὑποσημειώσεις, παρατηρήσεις. Γραμμ. Κλήμ.

Ἀνυπόστατος, ὁ, ἡ· (ὑφίστημι) χωρὶς βάσιν, χωρὶς θεμέλιον· «ἀνυπόστατος ἀρχή»· Πολβ. α΄: ὅστις δὲν ἔχει ὑπόστασιν, ὕπαρξιν, ἀνύπαρκτος· Ἐκκλ. 2) Παθ. ἀκράτητος, ἀνίκητος, ἀκαταπολέμητος. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ΄. 15. καὶ Κυρουπ. Β΄. α΄. 3. «πόλις ἐν πολέμῳ ἀνυπόστατος»· οὕτω καὶ «φρόνημα ἀνυπόστατον»· ὁ αὐτ. Η.

Ἀνυπόστολος, ὁ, ἡ· (ὑποστέλλομαι): χωρὶς συστολήν· ὅστις δὲν συστέλλεται, ἄφοβος, θαρρετὸς· εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς πράξεις του. Ἐπίρ. ἀνυποστόλως· χωρὶς συστολήν, ἄφοβα θαρρετά.

Ἀνυπόστρεπτος, καὶ **Ἀνυπόστροφος**, ὁ, ἡ· (ὑποστρέφω) ὅστις δὲν ὑποστρέφει, δὲν γυρίζει ὀπίσω. Σχολιαστ.

Ἀνυπότακτος· ὁ, ἡ· (ὑποτάσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ὑποτάσσεται, δὲν πείθεται, δὲν ὑπακούει. — 2) συγκεχυμένος, ἀσαφής, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ὑποβάλλῃ εἰς καμμίαν ἔννοιαν· «ἀνυπότακτος ἐξήγησις». Πολύβ. κενὴ καὶ ματαία, συγκεχυμένη, σκοτεινή.

Ἀνυποτίμητος, ὁ, ἡ· (ὑποτιμάω) ἀξετίμητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐξετίμησε, τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν δὲν διώρισεν ὁ δημόσιος τιμητής. — 2) ἀνυποτ. δίκη· κατηγορία ἢ ἔγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἐνάγων δὲν ἔκαμεν ἀντωμοσίαν· ἰδὲ ἀντωμοσία. — 3) ἀτιμώρητος· ὡς τὸ ἀνεπιτίμητος· ὅπερ ἰδέ. Ἐπίρ. ἀνυποτιμήτως. (ι)

Ἀνύπουλος, ου· ὁ, ἡ· (ὕπουλος) ὅστις δὲν εἶναι ὕπουλος, δόλιος.

Ἀνύπους, οδος, ὁ, ἡ· (ἀνύω) ἀντὶ τοῦ, ἀνυσίπους = ταχύπους· ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, τανύπους· Ἡσυχ.

Ἀνυποφόρητος, ὁ, ἡ· (ὑποφέρω) ἀνυπόφερτος, βαρετός.

* **Ἀνύπτιος**, ὁ, ἡ· (ὕπτιος) ὅστις δὲν εἶναι ὀπίσω λυγισμένος· Δημ. Δρτ. 7, 64.

Ἀνυσίεργος, ὁ, ἡ· (ἀνύω, ἔργον) ὅστις προχωρεῖ εἰς τὸ ἔργον· ὁ ἐπιμελὴς εἰς τὸ ἔργον του.

Ἀνύσιμος, ὁ, ἡ· ἐνεργητικὸς, ἐπιμελὴς, ἐκτελεστικός· ὠφέλιμος, χρήσιμος, δουλευτάρης· Ξενοφ. Κυρουπ. Α΄. ς΄. 21. καὶ Πλάτ. Ἐπίρ. ἀνυσίμως· (ῠ).

Ἄνυσις, εως, ἡ· (ἀνύω) ἐκτέλεσις, τελείωσις, κατόρθωσις σκοποῦ· «Οὐκ ἄνυσίν τινα ἔρρεξεν»· Ἰλδ. Β, 347. καὶ Ὀδσ. Δ, 544. Κατάστησις, κατόρθωσις πράγματός τινος: παῦσις.

* **Ἀνυστέον**· ῥηματ. Ἐκθ. ἢ θετκ. Ἐπίρ. παρὰ τὸ ἀνύω· πρέπει νὰ τελειώσῃ, κατορθώσῃ, τελειώσῃ, κατορθώσῃ τις τίποτε· καὶ τ. λ.

Ἀνυστικός, κή, κόν· τελεσιωτικὸς, σκόπιμος, προβιβαστικὸς, δραστήριος, ἐνεργητικός· Πολύβ.

Ἀνυστός, στή, στόν· τελειωμένος, κατωρθωμένος: εὐκολοκατόρθωτος, εὐκολοτελείωτος· τὸν ὁποῖον δύναται νὰ τελειώσῃ, κατορθώσῃ τις· Ἱπποκρ. «ὡς ἀνυστὸν πρὸς τὸ ἀληθέστατον προσηγμένοισι»· τῆς ἀληθείας τόσον πλησίον ὅσον εἶναι δυνατόν.

Ἀνυτικός, κή, κόν· = Ἀνυστικός· Ξεν. Οἰκ. Κ΄. 22.

Ἀνύττω, καὶ Ἀττικ. Ἀνύτω, Ἀνύω κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον χρήσιμον· «ἠνυτόμαν τροφαῖσι»· Αἰσχλ. Ἀγμ. 1170. ηὔξησα, ἐτράφησα. Περὶ τοῦ Ἀττ. τύπου ἰδὲ Pors. ἐν Εὐρπ. Φοί. 463. τὸ δὲ ἀνύττω, βαρβαρικόν· Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 70. (⏑⏑–).

Ἀνυφαίνω, Μ. ανῶ· (ἀνὰ, ὑφαίνω) ξεϋφαίνω ὑφασμένον τίποτε· καθὼς π. χ. ὅταν κάμνωμεν ξαντὸν διὰ πλητῆρίτινα τὸ τεφρχβ. τιμτίω –2) ξαναϋφαίνω, μεταϋφαίνω τίποτε· Πλάτ. Φαίδ. σλ. 87. D.

Ἀνύφαμμος, ου· ὁ, ἡ· (ὕφαμμος) ὅστις δὲν εἶναι ἀμμώδης, ἀμμουδερός.

Ἀνύφαντος, ου· ὁ, ἡ· (ὑφαίνω, μετὰ τοῦ στερτ. α) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀνυψόω, ῶ· Μ. ώσω· τὸ ὑψόω κατ' ἐπίτασιν· ὑψόνω πολύ, σηκόνω περιϋψηλὰ τίποτε·

Ἀνύω, Μ. ύσω· καὶ Ἀττικ. Ἀνύω ἔτι δὲ καὶ ἀνύτω· Ἀττ. ἀνύτω, καὶ ποιητ. ἄνυμι· (ἄνω) τελειόνω, φέρνω εἰς τέλος, ἢ καταστάνω σωστὸν, κατορθόνω τίποτε· κυρίως τελειόνω τίποτε μὲ αὐξητικὸν εἰς τὰ ἄνω· π. χ. ὅταν κτίζω τεῖχος· καὶ τ. τ. «φέρουν δὲ ὕλην εἰς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴτι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον»· Θκδ. 2, 75. καὶ 76. – α΄) τελειόνω τὸ ἔργον· «θοῶς δὲ οἱ ἤνυτο ἔργον»· Ὀδσ. Ε, 243. «καὶ τότε πολλὰ ἀγαγερεύων οὐδὲν ἤνυε, συμβάλλειν οὐκ ἐῶν»· Ἡρδτ. 9, 66. – β΄) σώνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· «αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο ..» Ὀδσ. Ω, 71. χαλνῶ, φονεύω· καθ' ἣν σημτ. τῷ ἐξανύω χρῆται Ὁμ. –γ΄) κάμνω δρόμον, ταξιδεύω καὶ φθάνω ὅπου εἶχα σκοπὸν νὰ πηγαίνω· «Ὅσσον ἤνυσα νηῦς ὑπακ. ὁδοῦ»· Ὀδσ. Δ, 357. καὶ ἄνευ τῆς αἰτιατ. ὅσον· «ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε»· ὑπκ. ὁδὸν, πορείαν· Ὀδσ. Ο, 294. παράβλ. Σφκ. Ἀντ. 231. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ πλεῖστα, ἀνύειν ἢ τελεῖν εἰς — κάμνει τις δρόμον, ταξιδεύει διὰ κάνεν μέρος· Βου. ἐν Σφκ. Οἰδ. Κ. 1562. Ὡσαύτως καὶ αἰτιατ. μετὰ τῆς πρός· Ἀριστφ. Ὀρν. 244. Εὐρπ. Φοίν. 164. Ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. ἁπλῶς ἄνευ Προθ. «ἀνύτειν θάλαμόνδε», ἀντὶ ὁδὸν εἰς θάλαμον· Σφκ. Ἀντ. 805. –δ΄) καταντῶ, φθάνω εἰς τὸ τέλος· ἀντ. ἥβην, γῆρας· παρὰ τοῖς μεταγεστ. –2) μετὰ μετοχ. «οὐκ ἀνύω φθονέουσα»· Ἰλδ. Δ, 56. μὲ τὸν φθόνον δὲν κάμνω, δὲν κατορθόνω τίποτε. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ὡς τὸ, φθάνω κατὰ σημασίαν τοῦ, ταχέως, ὀγλήγορα, τελειόνω τίποτε· ἄνυε πράττων· κάμε, τελείωσαι ὀγλήγορα· Ἀριστφ. ὅστις ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἀνύειν μετοχικῶς χρῆται· ἀνύσας ἄνοιγε· ἀνύσ. τρέχε· καὶ τ. τ. Ὡσαύτως εὕρηται τὸ ἀνύειν καὶ ἄνευ προσλήψεως ἄλλης τινὸς λέξ. ἐκφρ. κατὰ προστακτ. Ἐγκλ. ἀντὶ τοῦ, σπεῦδε· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε· Ἀριστφ. Πλτ. 229. λέγ' ἀνύσας ὅ,τι φέρεις ποτέ· 349. καὶ ἀλλ' ἄνυε πράττων· 413. καὶ Νφ. 181. καὶ Ἀχ. 571. καὶ Βατ. 607. 649. – 3) σπανιώτερον μετ' ἀπαρμφ. «στρατὸς ἤνυσε περᾶν» Αἰσχλ. Περσ. 718. –4) Μέσ. τελειόνω, κατορθόνω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς ὄφελος ἢ εἰς ζημίαν μου· «Ἔργα ἀνύσσεσθαι»· Ὀδσ. Π, 373. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 69. D. παραβλ. τὸ χωρίον τοῦτο παρὰ Πλάτ. (τὸ α καὶ υ βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους· ὅθεν μόνον διὰ διπλασιασμοῦ τοῦ σ ἐπκ. γίνεται μακρὰ ἡ παραλήγ.)

Ἄνω· παρατ. ἦνον· πρωτοτ. λξ. τοῦ ἀνύω καὶ ἀνύτω· Κατ' ἐνεργ. διάθ. μόνον παρ' Ὁμ. ἦνον ὁδόν· Ὀδσ. Γ, 496. Ὡσαύτως καὶ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 415. Α. καὶ Αἰσχλ. λψ. καὶ 147. κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Wellauer. Παθτ. τελειόνεται, κατορθόνεται, γίνεται τέλειον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. ἤνετο τὸ ἔργον· 8, 71. καὶ παρ' Αἰσχλ. Χφρ. 788. ἔστι δὲ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει εἰς δήλωσιν τοῦ τέλους χρόνου (καιροῦ) μέρους· νὺξ ἄνεται· Ἰλδ. Κ, 251. ἔτος ἀνόμενον· τὸ παρ' ἡμῖν· κοινότ. ὁ τρεχούμενος χρόνος· Ἡρδτ. 7, 20. Ἰδὲ καὶ 1, 189. παρβλ. ἀνύομαι. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ἀναμφιβόλως συγγενὴς τῷ ἑξῆς Ἐπίρ. ἄνω· Ἰδὲ Ετμ. Λξ. 1, σλ. 271. (τὸ α, μακρ. ἅπαξ δὲ μόνον ἐν τῷ ἄνοιτο, Ἰλδ. Σ, 473. βραχύ).

Ἄνω· νομίζεται ὑπὸ τῶν Γραμματ. ὡς πρωτ. τοῦ ἀναίνω· ἔστι δὲ ὅλως ἄχρηστος λέξις.

Ἄνω· Ἐπίρ. (ἀνά) ἐπάνω, ὑψηλά· «ἄνω πρὸς λόφον»· Ὀδσ. Λ, 596. συνήθ. ἐπάνω, τὸ κοινότ. ἀπ' ἐπάνω, ἐπανωθιό· ἀπ' ἀπάνω, παραπάνω: Ἐπὶ τῶν κλιμάτων τῆς οὐραν. σφαίρας· πρὸς Ἄρκτον, πρὸς βορρᾶν· «ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει» Ἰλδ. Ω, 544. «παραμειβόμενος δὲ τούτους καὶ ῥέων ἄνω πρὸς βορέην ἄνεμον ..» Ἡρδτ. 1, 72. καὶ 142. «οὔτε γὰρ τὰ ἄνω αὐτῆς χωρία τωὐτὸ ποιέει τῇ Ἰωνίῃ ..» ἀντίθετος τῷ, κάτω, πρὸς Νότον πρὸς Μεσημβρίαν: Ἐπὶ χωρῶν· εἰς τὴν μεσογαίαν· μακρὰν τῆς θαλάσσης, ἄνωθι τῆς παραλίας, ἀπὸ τὸ περιγιάλι ἀπάνω· «Αὐτὰρ διαβάντι τὸν Βορυσθένεα, ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ὑλαίη· ἀπὸ δὲ ταύτης ἄνω οἰκέουσι Σκύθαι γεωργοί»· Ἡρδτ. 4, 18. Ἐπὶ χρόνου σημαίνει ἡ λέξις τὸ παρεληλυθός· ποτὲ, ἕνα καιρὸν, τὰ παλαιά, τ' ἀπερασμένα χρόνια· ὅθεν· οἱ ἄνω τοῦ γένους ἢ τοῦ χρόνου, οἱ προπάτορες. Ἀλλ' οἱ ἄνω ἁπλῶς· οἱ Θεοί: Παρ' Ἡρδτ. 3, 3. «Τοιγάρτοι, ὦ μῆτερ, ἐπεὰν ἐγὼ γένωμαι ἀνήρ, Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, κάτω θήσω· τὰ δὲ κάτω, ἄνω»· θέλει ἀνατρέψω, ἀνακοδογυρίσω· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις· ἄνω καὶ κάτω μεταβαλέσθαι, μεταπίπτειν, μεταφέρεσθαι, ποιεῖν καὶ τ. τ. ἄνω καὶ κάτω διαλέγεσθαι· τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τις πάντοτε τὰ αὐτά· νὰ τελειώνῃ πάλιν τὴν ὁμιλίαν ὅπου τὴν ἄρχισε· Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 96. Α. Πρτγ. σλ. 356. D. Boeckh. Sim. σλ. XIX. ὡσαύτως καὶ ἄνω κάτω ἄνευ ῥήματος· σπανιώτερον ὅμως· Heind. Πλάτ. Γργ. σλ. 495. Α. Ἀριστφ. Ὀρν. 3. «Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανώττομεσθα;» τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. τί τὰ φέρνομεν ὀλόγυρα; τί τὰ τριγυρίζομεν χωρὶς νὰ κάμωμεν τίποτε; Λουκ. Τιμ. 21. Πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, ἰσιαπάνω· «ὅχ' ὦ πολεῖς οὑτοσὶ ἄνω κέχηνεν, ὥσπερεὶ δεικνὺς τί μοι»· Ἀριστφ. Ὀρν. 51. καὶ 1669. «τί δῆτ' ἄνω κέχηνας, αἰκίαν βλέπων»; τὸ παρ' ἡμῖν· τί χάσκεις τὸν ἀνήφορον, ἢ ἰσιαπάνω; –2) ὡς Προθ. μετὰ γενκ. (πλὴν τῶν κατὰ περίφρ. ἄνω γένους καὶ τ. τ.) σπανίως κατὰ τοπικὴν σημσ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγεστ. Schaef. Σχολ. Ἀπολ. Ῥδ. Μρ. 4. 825. —Συγκριτ. ἀνωτέρω, Ἡρδτ. Ὑπερθτ. ἀνωτάτω, Ἡρδτ. (⏑–).

* **Ἀνῶ**· ὑποθτ. Ἀόρ. β΄. τοῦ ἀνίημι· (⏑–).

Ἄνωγα· ἀρχ. Ἐπκ. Παρακμ. κατὰ σημσ. Ἐνεστ.

προστάζω, κελεύω, βιάζω, παρακινῶ, διεγείρω, παρακινῶ, προτρέπω, ἐπισπεύδω, παρορμῶ· κυρίως ἐπὶ βασιλέων, ἡγεμόνων, δεσποτῶν· εἶτα καὶ ἐπὶ ὑποτεταγμένων, δούλων, τέκνων, ἢ ἐπὶ φίλων, οἱ ὁποῖοι νουθετοῦσιν ἀλλήλους ἢ παρακινοῦσιν, ἢ προστάζουσι νὰ κάμωσι τίποτε· Ἰλιάδ. Ε, 899. »Ἠ ῥα, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι« Π, 8. »ἀλλά μ' ἅμα μητρὶ θέσεσ' ἀπελέσθαι ἀνώγει« Ὀδσ. Β. 195. »μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι . . « Ξ, 237. ». . δὴ τότε μ' ἤνωγεν καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα νήεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον« ἡ παρ' Ὁμ. συνήθης φράσις ἐστὶ »θυμὸς ἄνωγέ με« τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. ἡ καρδία μου θέλει, ἢ μοὶ λέγει· ἔχω ὄρεξιν νὰ κάμω τίποτε· ἡ πρᾶξις ἐκφέρεται ἀεὶ δι' ἀπαρεμφ. τὸ πρόσω. δὲ, κατ' αἰτιατ. π. χ. »πάντεσσι πάσας εὔχεσθαι« Ὀδσ. Κ, 531. »ἢ μὲν ἐμὸν ἄνωγει ὑποστορέσαι« Τ, 139. »πράσσειν ἄνωγας οὖν με παιδίοις τάδε«; Σοφ. Τρχ. 1247. Δφ. Ἀκλ. Τὸ Ὁμ. εἴωθε συντάσσειν ἐποτρύνω καὶ ἄνωγα, κέλομαι καὶ ἄνωγα — Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ῥήματ. πάνυ ἀνώμαλ. Ὁριστ. Παρακμ., ὅστις οὐδέποτε λαμβάνει αὔξησιν· α΄. πρσ. πληθ. ἄνωγμεν Ὁμ. Ὕμ. Ἀπ. 528. προστκτ. ἄνωχθι, ἀνωγέτω, ἀνώγετε, καὶ ἀνμλ. ἀνώχθω, ἄνωχθε, ὡς τοῦ ἀνώγημι Ὑπρσυντ. ἠνώγειν, καὶ ἀναυξ. ἀνώγειν· Ἰων. ἠνώγεα κατὰ σημσ. παρατατ. Τούτοις προστεθήτω καὶ ὁ σπανιώτατος Ἐνστ. ἀνάγω· Ὀδσ. Κ, 139. ὅστις δοκεῖ πρωτότ. λεξ. ὅλων τῶν χρν. εἶναι· δύω δὲ Παρατατ. κυρίως, ἤνωγον καὶ ἠνώγεον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀνώγω καὶ ἀνωγέω· Μλ. ἀνώξω· Ἀόρ. α. ἤνωξα· Παραδείγματα πάντων τῶν τύπων τούτων, ἐν Ἰλδ. καὶ ἐν Ὀδσ. (ὁ μὲν Βτμ. παράγει τὴν λεξ. ἀπό τινος ἀρχ. πρωτοτπ. ἄγγω, οὕτω πως, ὥστε θέλει ὅτι κατὰ τὸν ἀρκτικὸν τύπον αὐτοῦ ἐστὶ συγγενὲς τῷ ἀγγέλλω· ἄλλοι δὲ, παρὰ τὸ ἀνάσσω, ἀνάγω, ἢ παρὰ τὸ, ἄνω, ἀνύω, θέλουσιν αὐτὴν παραγομένην).

Ἀνώγαιον. τό· καὶ, Ἀνώγεον, καὶ Ἀνώγεων, ω, τό· ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ· (ἄνω, γαῖα) κυρίως πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν γῆν· κατὰ τὸν κοινὸν τῆς λέξεως τρόπον δὲ, οἰκοδομαὶ μόνον, κτίρια ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἐξαιρέτως δὲ τὰ ὑψηλὰ μέρη τῶν κτιρίων· πατώματα σπιτίων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ κοινότερον ἀνώγι λεγόμενον· παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ ἐσήμαινεν ἡ λέξις καὶ τὸ παρ' ἡμῖν τραπεζαρεῖον, καὶ τὰς σιτοθήκας, τὸν τόπον ὅπου ἐφύλαγαν τὰ γεννήματα, ἐπειδὴ καὶ αἱ σιτοθῆκαι ἐκτίζοντο ὑψηλὰ διὰ νὰ ἔχωσιν ἀέρα τὰ γεννήματα: Κατά τινας δὲ καὶ = ἀναγκαῖον· ἡ φυλακή· τό· ἐκ τοῦ, Ἀνώγεως, ὁ, ἡ· ἀνεὶ, Ἀνώγαιος· οὗ ἐναντίον τὸ, Κατάγαιος, ὑπόγαιος· ὅρα, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπ' ἐπάνω τῆς γῆς, ὅρα, κτήριόν τι, οἴκημα, ἀποθήκη, κ. τ. τ. τὸ ἐπὶ γῆς ἤτοι ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὄν· λέγεται καὶ ἓν πάτωμα τὸ ὁποῖον εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν γῆν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπάνω, τὸ ἀνώτερον πάτωμα τῆς οἰκίας. Ἡ συνήθεια λέγει, Ἀνώγαιον, τὴν ἔχουσαν πάτωμα οἰκίαν· τὴν δὲ μὴ ἔχουσαν, Χαμόγαιον· Ξενοφ. Ἀναβ. Ε. δ΄.

(Ἀνωγέω)· ἄχρηστ. Ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζεται τὸ ἠνώγεον, παρατατ. τοῦ ἄνωγα· ἰδὲ ἄνωγα· = Ἀνώγω· ἴδε τὸ, Ἀνώγημι.

Ἀνώγεων, ω· τό, καὶ ἀνώγεως, ω, ὁ, ἡ = ἀνώγαιον· ὅπερ ἰδέ.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ· (ἄνωγα) συμβουλή, προτροπή, παραίνεσις, προσταγή· Ἀπολλ. Α΄. 1134.

*Ἄνωγμεν· κατ' Ἐπκ. συγκ. ὁρστ. α΄. πλθ. πρόσ. τοῦ ἄνωγα· ὡς τὸ ἔοιγμεν ἀπὸ τοῦ ἔοικα· Ὁμ. Ὕμ. Ἀπ. 528.

*Ἀνώγω· ἀρχ. σπάν. πρωτ. ἐν Ὀδσ. Κ, 139. μόνον ἀπαντώμενον· ἰδὲ ἄνωγα.

*Ἀνώδης, ὁ, ἡ (ὄζω, ὄδωδα) ὅστις εἶναι χωρὶς μυρωδίαν, δὲν ἔχει, δὲν βγάνει μυρωδίαν, δὲν μυρίζει καθόλου· Πλάτ. Τιμ. σλ. 50. Ε. ἀσχηματιστ. ὡς τό, εὐώδης.

Ἀνωδινία, ἡ, γέννησις χωρὶς πόνους· ὅταν ἡ γυναῖκα γεννᾷ εὔκολα καὶ χωρὶς πολλοὺς πόνους· παρὰ τὸ

*Ἀνώδινος, ὁ, ἡ· (ὠδὶς) ὅστις, ἢ ἥτις γεννᾷ χωρὶς πόνους.

Ἀνωδόρκας, ὁ, ὁ ἰχθὺς, Οὐρανοσκόπος, παρὰ Θηβαίοις· Ἡσύχ.

Ἄνῳδος, ὁ, ἡ· (ᾠδή, μετὰ τοῦ στρτ. α) χωρὶς ψαλσιμον, ἢ τραγῳδί· ὅστις δὲν ψάλλει, δὲν τραγῳδεῖ· Ἀριστοτ.

Ἀνωδυνής, ὁ, ἡ· (ὀδύνη) = ἀνώδυνος.

Ἀνωδυνία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀδύνης, πόνου· Πλούτ. παρὰ τὸ

Ἀνώδυνος, ὁ, ἡ· (ὀδύνη, μετὰ τοῦ στρτ. α) χωρὶς πόνον, ὅστις δὲν κάμνει, δὲν προξενεῖ πόνον· — 2) ἐνεργτ. ὅστις παύει, καταπραΰνει τὸν πόνον· Ἐπίρ. Ἀνωδύνως.

Ἄνωθεν, Ἐπίρ. (ἄνω) ἐπὶ τόπου· ἀπὸ ἐπάνω πρὸς κάτω: ἐπὶ χρόνου· ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια κ' ἐδῶθε, ἐξ ἀρχῆς· ὅθεν οἱ ἄνωθεν, οἱ προπάτορες: Δωρκ. ἄνωθα (υ-υ).

Ἀνωθέω, ῶ· Μ. θήσω -ώσω (ὠθέω, ἀνμλ.) ὠθῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω, κεντῶ, ζουλίζω πρὸς τὰ ἄνω, ἰσ[ι]απάνω, τὸν ἀνήφορον· »..ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσε Τηλέμαχος . . « ὑπακ. ναῦν· Ὀδσ. Ν, 552. ἔσπρωξαν τὸ καράβι τὸν ἀνήφορον σκομπώνοντες τοὺς κάμακας ἢ τὰ καμάκια εἰς τὴν ἄκρην τῆς ξηρᾶς καὶ ζουλίζοντες, ὥστε τὸ καράβι ἀνέβαινε ἀπάνω πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως· Μέσ. σπρώχνω τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου ὀπίσω ἢ μακρυά· ὡς τὸ, ἀπωθεῖσθαι· ». . αὐτοὶ οὗτοι ἦσαν οἱ ἀπεγείροντες, καὶ μάλιστα μετὰ γε θεοὺς ἀνωσάμενοι« Ἡρόδ. 7, 139. καὶ 8, 109. ». . εὕρημα γὰρ εὑρήκαμεν ἡμέας τε αὐτοὺς καὶ τὴν Ἑλλάδα, νέφος τοσοῦτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι . . « ἀφ' οὗ

Ἄνωσις, εως, ἡ· πρὸς τὰ ἄνω, ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω, σπρώξιμον.

Ἀνωϊστί, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἑπομένου = ἀνοίστως· ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα· ». . ἕως ἐγὼ . . τλήμην . . λάθρη, ἀνωϊστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο« Ὀδσ. Δ, 92. (υ---).

Ἀνώϊστος, ὁ, ἡ· (οἴομαι, μετὰ τοῦ στρτ. α) ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἔξαφνος· Ἰλδ. Φ, 39. »τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς« — 2) ἄγνωστος, ἀΐδιστος, κρυφός· τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει, δὲν παρατηρεῖ, δὲν εἶδε, δὲν ἐπαρατήρησέ τις· ὡς τὸ, ἄφραστος· Ἐπίρ. ἀνωΐστως· — 3) = ἀνοιστός, παρὰ τό, ἀναφέρω· τὸν ὁποῖον ἀναφέρει, εἶπεν, ἔβαλέ τις πρὸ ὀφθαλμῶν διὰ νὰ ἀποφασισθῇ τι περὶ αὐτοῦ· ». . τούτων περὶ αὐτέων ποιεῦσι, ἔδοξε . . ἐπειρᾶσθαι τὸ χρηστήριον . . ἀνώϊστον δὲ γενομένου νὰ ἐρωτήσῃ τὴς Κλεομένεος εἰς τὴν Πυθίην . . « Ἡρδτ. 6, 66. ὅπου μέντοι ἀνοιστὸς ἀναγιν. θέλουσί τινες.

Ἀνώλεθρος, ὁ, ἡ· = Ἀνόλεθρος· Πλάτ.

Ἀνωλόφυρτος, ὁ, ἡ· (ὀλοφύρομαι) ἄκλαυστος, ἀθρήνητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔκλαυσε, δὲν ἐθρήνησέ τις.

Ἀνωλόφυρτος, ὁ, ἡ· (ὀλοφύζω) = Ἀνωλόφυρτος· Ἡσύχ.

Ἀνωμαλέω, Μλ. -ήσω (ἀνώμαλος) ἀμτβ. εἶναί τι ἀνώμαλον.

Ἀνωμαλής, ὁ, ἡ (ὁμαλός) = Ἀνώμαλος

Ἀνωμαλία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν εἶναί τι ὁμαλὸν, ἴσιον, ὅμοιον· τὸ νὰ μὴν εἶναι, ἢ νὰ μὴ γίνεται κατὰ τοὺς κανόνας, κατὰ τὴν ὡρισμένην τάξιν· Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Γραμματ. τὸ νὰ μὴ κλίνηται ἢ σχηματίζηται ἡ λέξις κανονικῶς, κατὰ τοὺς τυπικοὺς κανόνας· — 2) τὸ νὰ εἶναί τις νοσηρός, ἤτοι φιλάρρωστος· τὸ τουρκιστ. ζαϊφλίκι.

*Ἀνωμαλίζω (ἀνά, ὁμαλίζω) ἰσάζω, ὁμαλόνω, κάμνω τίποτε νὰ γένῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του ὁμαλὸν, ἴσιον.

Ἀνώμαλος, ὁ, ἡ· (ὁμαλός, μετὰ τοῦ στρτ. α) ὅστις δὲν εἶναι ὁμαλός, ἴσιος, ὅμοιος εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του: Παρὰ τοῖς Γραμματ. δὲ, ἀνώμαλος λέγεται ἡ λέξις, ἐξαιρ. οὐσιαστικόν, ἐπίθετον ὄνομα, καὶ τὸ ῥῆμα, ὅταν δὲν κλίνεται, δὲν σχηματίζεται κατὰ τοὺς τυπικοὺς κανόνας.

Ἀνωμαλότης, τητος, ἡ· = Ἀνωμαλία· Πλάτ. ἀφ' οὗ.

Ἀνωμάλως, Ἐπίρ. μὲ ἀνωμαλίαν, ἀνώμαλα.

Ἀνωμάλωσις, εως, ἡ· (ὁμαλόω) τὸ νὰ κάμνῃ τις ἴσιον, ὅμοιον· Ἀριστοτ. Πολ. Β΄. 10. »ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις« τοῦτ' ἔστι τῆς ἀνωμάλως διηρημένης περιουσίας ὁμοία ἢ ἐξίσου διαίρεσις, διαμοίρασις· καὶ Ῥητορ. Γ΄. »καὶ τὸ ἀνωμαλεῖσθαι τὰς πόλεις ἐν πολὺ διέχουσαι.

Ἄνωμος, ου, ὁ, ἡ· (ὦμος) ὅστις δὲν ἔχει ὤμους.

Ἀνωμοτί, Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ ἑπομ. ἀνόρκιστα, ἀνώμοτα, χωρὶς ὅρκον· χωρὶς ὄμωμα· Ἡρόδ. 2, 118.

Ἀνώμοτος, ὁ, ἡ· (ὄμνυμι) ἀνόρκιστος, ὅστις δὲν ἔβαλε, δὲν ἔκαμεν ὅρκον, δὲν εἶναι δεμένος μὲ τὸν ὅρκον· Valck ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 612.

Ἀνωνίς, -ίδος, ἡ = Ὀνωνίς.

Ἀνωνόμαστος, ὁ, ἡ· (ὀνομάζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἀνόμασαν, δὲν ἀνέφεραν τὸ ὄνομά του· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ: ὅστις δὲν ἔχει ὄνομα, δηλ. δὲν εἶναι περίφημος, ξακουστός· Εὐρπ. Ἑκ. 707.

Ἀνωνυμεί, καὶ Ἀνωνυμί· Ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ, ἀνώνυμος· ἀνόμαστα· χωρὶς ὄνομα.

*Ἀνωνυμία, ἡ· ἔλλειψις ὀνόματος, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἢ τίποτε ὄνομα· παρὰ τὸ

Ἀνώνυμος, ου, ὁ, ἡ· (ὄνυμα Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ὄνομα) ὅστις δὲν ἔχει ὄνομα, εἶναι χωρὶς ὄνομα: »οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων . . . ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες« Ὀδσ. Θ, 552. καὶ Ἡρδτ. 4, 45. ὅστις δὲν φανερώνει τὸ ὄνομά του: Περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠξεύρει τις τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις τὸν ἔκαμε, κατεσκεύασεν, ἔγραψεν: Χωρὶς ὄνομα, ἀγνώριστος, ὄχι ξακουστός, περίφημος: χωρὶς ὄνομα μετὰ θάνατον· δηλ. χωρὶς κληρονόμους, οἱ ὁποῖοι ἤθελα φέρειν τὸ ὄνομά του· »Τὸν οἶκον τὸν αὐτοῦ ἀνώνυμον γενόμενον περιιδεῖν« Ἰσοκρ.

Ἄνωξις, εως, ἡ· = Ἀναγωγή· Ἡσύχ.

*Ἀνώξω· ἀνμλ. Μλ. τοῦ ἄνωγα· Ὁμ.

*Ἀνώομαι = ἄνω, ἀνύω· ψευδ. ἀγν. ἐν Ὁμ. Ὕμ. Ἀπ. 209. ὅπου. »εἰ μὲν, μνωόμενος, εἰ δὲ ἀγαιόμενος κατ' εἴκασμον ἀναγινώσκουσι« (υ-υ-).

Ἀνώπιον, ου, τό· (ὄπη) ὁ ἐπάνω ἀπὸ τὴν θύραν τόπος· ὡς προνώπιον ὁ ἔμπροσ τῆς θύρας· Πολυδ. Β΄. 53.

Ἀνωρία, ας, ἡ· παρακαιρία· τὸ νὰ γίνεται ἢ λέγεται τίποτε παρακαίρως: Ἀωρία τοῦ ἔτους, ὁ καιρός, ὁ μὴ ἀρεστός, ὁ ἀνάρμοστος καιρός, ἡ κακοκαιρία τοῦ χρόνου, ὅρα ὁ Χειμῶνας· Valck. ἐν Ἡρδτ. 8, 113. »ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτεος« δὲν εἶναι πλέον καιρὸς· ἐκ τοῦ

Ἄνωρος, ὁ, ἡ· (ὥρα) ὡς τό, ἄωρος· παράκαιρος, ὅστις δὲν εἶναι, δὲν γίνεται εἰς ἁρμόδιον καιρόν, ἄτοπος, ἐνοχλητικός, λυπηρός· » . . ἀποθανόντα δ' αὐτὸν ἄνωρον θρηνεῖτε . .

Αἰγυπτίων τιμηθῆναι.« Ἡρδτ. 2, 79.: Ἀνωρίμαστος, ἄφταστος, τὸ κοιν. κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ν, καὶ ω εἰς γ καὶ ου· **ἄγουρος** παράκαιρος.

Ἀνώροφος, ὁ, ἡ· (ὄροφος) ξεσκέπαστος· ὅστις δὲν ἔχει ὀροφήν, ἤτοι σκεπαστήν· π. χ. σπήτι χωρὶς σκεπαστήν· Λυκόφρ.

Ἀνωῤῥοθία, ας, ἡ· (ἄνω, ῥοθέω) κρότος ἢ κτύπος τῶν κυμάτων πρὸς τὰ ἄνω, ὅταν κτυπᾷ τὸ κῦμα ἀπάνω που καὶ σκάζει.

Ἀνώῤῥοπος, ὁ, ἡ· (ἄνω, ῥέπω) ὅστις σηκόνεται ἢ κινεῖται εἰς τὰ ἄνω, ὑψηλά.

Ἀνωρύομαι, Μ. σομαι· (ἀνά, ὠρύομαι) οὐρλιάζω, φωνάζω μὲ παράπονον καὶ δάκρυα· Ἐπιγρ. (ῡ).

* **Ἀνώσαι**· Ἰων. ἀντὶ ἀνοίσαι· ἐνεργ. ἀπαρεμφ. Ἀόρ. α'. τοῦ **ἀναφέρω**· Ἡρδτ. 1, 157. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ἀνενεγκεῖν.

* **Ἀνώσαντες**· μετχ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἀνωθέω· Ὀδ.

Ἀνώτατος, τη, τον· (ἄνω) ὑψηλότατος, ὑπέρτατος· ὑπερθ. ἄνευ θετικ. παρὰ τὸ ἄνω· Ἡρδτ.

Ἀνωτάτω, Ἐπίρ. ὑψηλότατα· Ξενοφ. ἐκ τοῦ, Ἄνω.

Ἀνωτερικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀνώτερον· παρὰ τὸ

Ἀνώτερος, ρα, ρον· συγκρ. (ἄνω) ὑψηλότερος· συγκρ. ἄνευ θετικ.

Ἀνωτέρω· Ἐπίρ. ὑψηλότερα· συγκρτ. παρὰ τὸ ἄνω.

* **Ἀνωφέλεια**, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Δγ. Δρκ. 9, 78.

Ἀνωφελής, έος, ὁ, ἡ· (ὠφελέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν φέρει, δὲν προξενεῖ ὠφέλειαν, ὄφελος· Πλάτ. Πρτ. σλ. 334. Α. Ἐπίῤῥ. ἀνωφελῶς.

Ἀνωφέλητος, ὁ, ἡ· (ὠφελέω) τὸν ὁποῖον δὲν ὠφελήθηκέ τις· δὲν τὸν ἐμεταχειρίσθηκεν εἰς ὄφελός του· π. χ. χωράφι τὸ ὁποῖον δὲν ἐργόνει καὶ δὲν σπείρει ὁ κύριός του· Ξνφ. — 2) ἀξιαπόῤῥιπτος: ὅστις δὲν δίδει κανὲν ὄφελος· δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνωφέλητος καὶ κοινῶς ἀνωφέλευτος. Σφκ. Ἀν. 645. »ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων; Μάταιος« »ὤμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον.« Ἠλκτ. 1144. — 3) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὠφελήσῃ, νὰ βοηθήσῃ πλέον· ἀπηλπισμένος.

* **Ἀνώφελος**, ὁ, ἡ = ἀνωφελής.

Ἀνωφέρεια, ας, ἡ· ἀνήφορος, ἀνηφοροτόπι· ἀντιθ. τῷ κατωφέρεια: παρὰ τὸ

Ἀνωφερής, ὁ, ἡ· (ἄνω, φέρομαι) ὅστις πηγαίνει ἢ κινεῖται τὸν ἀνήφορον, εἰς ἀπάνω. Ἀριστοτ. »κάλλιον ἀνωφερέσι« καὶ, »ἀνωφερεῖς ὁρμαί.« Ἀνηφορικός, τόπος μὲ ἀνήφορον· ἀντιθ. τῷ κατωφερής.

Ἀνώφλιον, τὸ· (φλιὰ) τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. καὶ ὁ ἀνώφλιος τῆς θύρας κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ. Σουίδ.

Ἀνώφοιτος, ὁ, ἡ· (ἄνω, φοιτάω) ὅστις ἀναβαίνει, πηγαίνει, πετᾷ ὑψηλά.

Ἀνωφορέομαι, (φορέω) κινοῦμαι εἰς τὰ ἄνω, ἀνηφορίζω: κρεῖττον δὲ **ἄνω φορέομαι**, γράφεται. Εὐσταθ.

Ἀνώφορος, ὁ, ἡ. = **Ἀνωφερής**.

Ἀνωχθε, Ἄνωχθε, καὶ Ἀνώχθω. Ἐπι. συγκ. προστατ. παρακ. τοῦ ἄνωγα, ὅπερ ἰδέ. Ὁμ.

Ἀνώχυρος, ὁ, ἡ. = **Ἀνόχυρος**. Ξεν. Ἀγησ. 6. »ὥστε καὶ τὰ ἐχυρὰ ἀνώχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη, τὰ μὲν παριὼν, τὰ δὲ ὑπερβαίνων, τὰ δὲ κλέπτων.« σκεπτέον μέντοι ἂν ἡ ἀνάγνωσις ἔχῃ ὀρθῶς.

Τὸ Ἀ. μετὰ τοῦ Ξ.

* **Ἄξεινος**, ὁ, ἡ· ον, τό. Ἰων. ἀντὶ ἄξενος. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ ἀπαντώμενον· ὁ μὴ φιλοφρονούμενος, μὴ περιποιούμενος, μὴ δεχόμενος ξένους (φίλους, μουσαφιρίδες). 2) Ἄξεινος, ὁ, ὑπακουομ. πόντος, Πινδ. Πυθ. δ, 362.

* **Ἀξέμεν**, ἀξέμεναι, ποιητ. ἀντὶ ἄξειν. ἰδὲ Ἄγω. Νὰ φέρῃ, νὰ συντρίψῃ. Ὁμ. Ἰλδ. Ψ, 111.

Ἀξεναγώγητος, ὁ, ἡ· (ξεναγωγέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδέχθη, δὲν ἐπεριποιήθη, δὲν ἐφιλοφρονήθη τις ὡς ξένον· (φίλον, μουσαφίρην).

Ἀξενία, ας, ἡ· ἔλλειψις ξενίας, (τῆς πρὸς τοὺς ξένους φιλοφρονήσεως). Στράβ. ἔλλειψις φίλων (μουσαφ.).

Ἄξενος, ὁ, ἡ· ον, τό (ξένος) = **Ἄξεινος**, ὅς τις δὲν φιλοφρονεῖται, δὲν περιποιεῖται, δὲν δέχεται ξένους (μουσαφρ.) Ἐλέγετο τὸ πάλαι καὶ Ἄξεινος Πόντος, ὁ νῦν Εὔξεινος Πόντος (ἡ μαύρη θάλαττα)· ὅρα Εὐσταθ. εἰς Διονύσιον τὸν Περιηγητήν. — Σοφ. Φιλ. 217.

Ἄξεστος, ὁ, ἡ, ον, τὸ (ξέω) μὴ ἐξεσμένος, ἀγλυπτος, ἀδούλευτος, ἀνεμέλητος· τραχύς. Σοφ. Οἰδ. Κ. 19.

Ἀξία, ας, ἡ (κυρίως θηλ. τοῦ ἄξιος) τιμὴ (κόστος) ἑνὸς πράγματος κτηνῶν· Ἡρδτ. δ, 96. Ἠθικῶς δὲ ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀξιότης, ἀξιοπρέπεια (grandezza), τιμή, τῆς ὁποίας εἶναί τις ἄξιος· τὸ ἀνῆκον ἑκάστῳ· »ἀποτελέειν ἀξίην βασιλεῖ.« Ἡρόδτ. δ, 201. Νὰ ἀποδίδουν τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸν βασιλέα. Ὅ,τι ἀξίζει καθεὶς, βραβεῖον, παιδεία. »Τὴν μὲν ἀξίαν οὐ λάμψεαι.« Ἡρόδτ. Ζ, 39. Δὲν θέλει παιδευθῇς ὅσον ἀξίζεις· δὲν θέλεις ἀπολαύσει ἐκεῖνο, ὁποῦ ἀξίζεις, δηλ. τὴν τιμωρίαν. »Παρὰ τὴν ἀξίαν« Wytt. ep. cr. σ. 204. Παρὰ δὲ Στωϊκοῖς τὸ ἠθικῶς καλὸν, ἀγαθὸν, τίμιον, honestum Heyne Epict. 36. συνωνυμ. τιμή. 2) Θέλησις, ἐπιθυμία. Ἰδὲ, Ἀξιόω.

Ἀξιαγάπητος, ὁ, ἡ· ον, τὸ (ἀγαπάω) ἄξιος ἀγάπης. Κλήμ.

Ἀξιάγαστος, ὁ, ἡ· ὁ ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμάσιος. (Ἄγαμαι) Ξεν. Λακ. Γ. 2. 2) Ἀξιόλογος.

Ἀξιάκουστος, ον (ἀκούω) ἄξιος νὰ τὸν ἀκούσῃ τις, ἀξιοθαύμαστος. Ἀξιομνημόνευτος· ὁ Αὐτ. Συμ. Δ.

Ἀξιακρόατος, ον, (ἀκροάομαι)· ὁ Αὐτ. Λακ. Δ. 3. χοροὺς ἀξιακροατωτάτους = Ἀξιάκουστος.

* **Ἀξιαπήγητος**, ον, (ἀπηγέομαι) Ἰων. = ἀξιαφήγητος.

* **Ἀξιαπόλαυστος**, ον, (ἀπολαύω) ἄξιος νὰ τὸν ἀπολαύσῃ τινάς.

Ἀξιαφήγητος, ον, (ἀφηγέομαι) καὶ Ἰωνικ. Ἀξιαπήγητος· ἄξιος διηγήσεως καὶ μνήμης (ἀξιοδιήγητος, ἀξιομνημόνευτος). Ἡρόδοτ.

Ἀξιεπαίνετος, ον (ἄξιος, ἐπαινετός) Ξενφ. Ἑλλ. βιβλ. Δ. Κεφ. δ. 7. »ἀξιεπαινετωτάτη τελευτή.«

Ἀξιέπαινος, ον (ἄξιος, ἔπαινος) ἄξιος ἐπαίνων. Ξενφ.

Ἀξιεπιθύμητος, ον· (ἐπιθυμῶ) ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμήσῃ τις. (ῡ)

Ἀξιέραστος, ον, (ἔραμαι) ἀξιαγάπητος. Ξεν. Κ. Παιδ. Β. 2. 5. Συμπ. 8, 14. »ψυχὴ ἀξιεραστοτέρα.«

Ἀξιήκοος, ον, (ἀκοή) ἄξιος ἀκοῆς. Ἐπιστ. Σωκρ. 33. = Ἀξιάκουστος.

* **Ἀξίθεος**, ον (θεός) = ἀξιόθεος.

* **Ἀξιθέωρος**, ον, (θεωρῶ) ἀξιοθεώρητος, ἄξιος νὰ τὸν ἰδῇ τις.

Ἀξινάριον, τὸ· ὑποκοριστ. τοῦ ἑπμν. μικρὰ ἀξίνη.

Ἀξίνη, νης, ἡ (ἴσως ἐκ τοῦ ἄγνυμι), δίστομος πέλεκυς (τσεκοῦρι) Παρ' Ὁμ. μεταχειρίζονται τὴν ἀξίνην οἱ Τρῶες καὶ οἱ σύμμαχοί των ὡς ὅπλον ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ τὴν τότε τῶν βαρβάρων συνήθειαν. Ἰλδ. Ν, 612. Ο, 711. »ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο.« Ἡρδτ. 2, 64. Ξενοφ. Ἑλλ. Ι. 3, 7. »διακόψαντες ἀξίναις τὰ κλεῖθρα.« (ῑ)

Ἀξινίδιον, τό. = **Ἀξινάριον**.

Ἀξινομαντεία, ας, ἡ· ἡ διὰ τῶν ἀξινῶν γινομένη μαντεία. Πλιν. Ἀστ. 19.

Ἀξιοβίωτος, ον, ἄξιον ζωῆς, ἄξιον τοῦ νὰ ζήσῃ τις δι' αὐτό, ἀντιθ. τῷ, ἀβίωτον· »οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι.« Ξενφ. Ἑλλ. Δ. 8, 6. = »Βίον ἀβίωτον εἶναι«· ἀπελπισμένη ζωή, ἥτις δὲν εἶναι ἀξία τοῦ νὰ λέγηται ζωή. Ὁ Δουκ. δὲ Δινδόρφ. μεταβάλλει τὸ ἀνωτέρω τοῦ Ξενοφ. χωρίον εἰς τὸ »ἀβίωτον εἶναι« λέγων ὅτι τὸ, ἀξιοβίωτος, δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Κλασικοῖς Ἕλλησιν, ὅθεν καὶ εἶναι λξ. ἀναξία τοῦ Ξνφ.

Ἀξιοδάκρυτος, ον, (δακρύω) ἄξιος δακρύων.

Ἀξιοεπιθύμητος, ου, ον, = Ἀξιεπιθύμητος.

Ἀξιόεργος, ον, (ἔργον) ἄξιος ἐργασίας, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἄξιος εἰς τὸ νὰ κάμῃ ἔργον (δουλεύῃ). Ξεν. Οἰκ. Ζ. 34. »ἀξιόεργοι οἱ ἔκγονοι γένωνται.«

Ἀξιόζηλος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀξιοζήλως· (ζῆλος) ἄξιος νὰ τὸν ζηλεύσῃ τις. Αἰλιαν.

Ἀξιοζήλωτος, ου, ον, (ζηλόω) = τῷ προηγ.

Ἀξιοθάνατος, ου· ον, ἄξιος θανάτου.

Ἀξιοθαύμαστος, ον, (θαυμάζω) ἄξιος θαυμασμοῦ. Ξεν. Ἀπομ. Α. 4, 4.

Ἀξιοθέατος, ον, (θεάομαι) ἄξιος νὰ τὸν ἰδῇ τις· ὁ Αὐτ. Ἱερ. Α. 11. Οἰκ. 3, 4.

* **Ἀξιοθέητος**, ον. Ἰων. παρ' Ἡρδτ. συχνάκις ἀπαντώμενον.

* **Ἀξιόθεος**, ον, (θεός) ἄξιος τοῦ θεοῦ, εὐσεβὴς, ἅγιος, χρηστός. Ἰγνάτ. καὶ

Ἀξιόθεος, ον, (θέα) ὁ ἄξιος θεωρίας, = Ἀξιοθέατος. Ἀλκίφρ. Γ. 55. Ἄξιος παρατηρήσεως καὶ προσοχῆς.

Ἀξιόθρηνος, ον, (θρῆνος) ἄξιος θρήνων, ἀξιοδάκρυτος. Εὐριπίδ.

* **Ἀξιοθριάμβευτος**, ον, (θριαμβεύω) ἄξιος θριάμβου.

* **Ἀξιοκαταφρόνητος**, ον, (καταφρονῶ) ἄξιος τοῦ νὰ καταφρονῆται.

Ἀξιοκοινώνητος, ον, (κοινωνέω) ἄξιος συναναστροφῆς· ἄξιος τοῦ νὰ συναναστραφῇ τις μὲ αὐτόν, ἄξιος τοῦ νὰ συμμεθέξῃ ἀπό τι, τοῦ νὰ γίνῃ μέτοχός τινος. Πλάτων Πολ. Β. Νομ. 12. σ. 961. Α.

Ἀξιόκτητος, ον, (κτάομαι) ἄξιος νὰ τὸν ἀποκτήσῃ τις, ἄξιος νὰ τὸν ἔχῃ τις 2) ὁ μὴ ἀκριβὰ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀξίαν καὶ εὔλογον τιμὴν ἀγοραστικός.

Ἀξιόλεκτος, ὁ, ἡ· ἀξιοδιήγητος, ἀξιέπαινος.

Ἀξιόληπτος, ον, (λαμβάνω) ἄξιος νὰ τὸν πάρῃ, νὰ τὸν ἀποκτήσῃ τις· ἄξιος ὑποδοχῆς. Κύριλ.

Ἀξιόλογος, ου· ον, καὶ Ἀξιολόγως Ἐπίρ. ἄξιος λόγου, ἀξιέπαινος, ἀξιότιμος, ἀξιοπαρατήρητος, θαυμάσιος, μέγας· ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πραγμάτων. Ξεν. Ἀπομ. Γ.

Ἀξιολογούμενα· παρὰ Διον. Ἀλικ. Α. 78. ἐσφαλμ. Ἀξιούμενα.

Ἀξιομακάριστος, ου, ον, (μακαρίζω) ἄξιος νὰ ὀνομάζεται μακάριος, εὐτυχής· ἄξιος μακαρισμοῦ καὶ ἐπαίνων.

* **Ἀξιομακαριστότατος**. Ξενφ. Ἀπολ. 32.

* **Ἀξιομάχητος**, ον, = τῷ ἑπμν.

Ἀξιόμαχος, ον, (μάχομαι) ἄξιος εἰς τὸ νὰ μάχεται, νὰ πολεμῇ· ὁποῖος ἀκέραιος τὴν ζωήν του, ἤτοι ηὔξησε μετὰ εἰς τοὺς πολέμους. Διόδ. Σικ. ΙΗ. »τῶν διαβεβηκότων οὐκ ἀξιομάχων ὄντων τοῖς πολεμίοις.« — τινὶ, συχνάκις παρ'

Ἡροδτ. ἐνίοτε τίθεται πρὸς τῇ δοτ. καὶ ἀπαρέμφατον »νέες ἀξιόμαχοι τῇσι Αἰγινητέων συμβαλέειν«, ὁ αὐτ. 6, 89. παρβλ. 7, 138. εὑρίσκεται ὅμως καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις.

Ἀξιομιμέομαι· ἐσφαλ. λέξις ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 523.

Ἀξιομισής, έος, ές, (μισέω) Ἀμφ. ἄξιος μίσους.

*Ἀξιομίσητος, ον, = τῷ προτρ. (μι)

Ἀξιόμισος, ον, τὸ αὐτό. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 362.

Ἀξιομνημόνευτος, ον, (μνημονεύω) ὁ ἄξιος μνήμης, ἀξιοενθύμητος. Ξεν. Ἑλλ. Δ'. 8.

Ἀξιόνικος, ον, (νίκη) ὁ ἄξιος τῆς νίκης, ἢ τοῦ βραβείου τῆς νίκης, ἄξιος νὰ νικήσῃ ἢ νὰ προτιμηθῇ. Ἡρδτ. 9, 26. 28. μετὰ ἀπρμφ. »ἀξιόνικος ἔχειν τοῦτο τὸ κράτος.« Ὁ αὐτ. 7, 187. καὶ 9. 26. »ἀξιονικότεροι εἰμὲν ταύτην τὴν τάξιν ἔχειν«· ἡμεῖς εἴμεθα ἀξιώτεροι νὰ ἔχωμεν τοῦτον τὸν τόπον, διὰ νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐχθρούς. 2) προετοιματμένος, ἐπιτήδειος, καλῶς προδιατεθειμένος πρὸς τὴν νίκην, ὁ διὰ προπαρασκευῆς καὶ προμελέτης ἄξιος γενόμενος τῆς νίκης. Ξενφ. ΚΠ. Α, 6, 10.

*Ἀξιοπαθέω, (παθεῖν) τὰ προσήκοντά μοι πάσχω, λαμβάνω τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας μου, ἢ τὰ βραβεῖα καὶ τὰς ἀνταμοιβὰς τῆς ἀρετῆς μου.

Ἀξιοπάθεια, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀμφ. τὸ ἄξια πάσχειν.

Ἀξιοπενθής, έος, ές, (πένθος) ὁ ἄξιος πένθους· ἀξιοδάκρυτος. Εὐριπ. Ἱππόλ. 1476.

Ἀξιοπιστεύω, παρὰ Σουίδ. ἐν λξ. Ἀνακτηρία, κεῖται »Ἀξιοπιστεύονται« εἰσὶν ἀξιόπιστοι, τοὺς πιστεύουσι.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ· ἀξία ἐμπιστοσύνη. Στράβ. ἐκ τοῦ

Ἀξιόπιστος, ον, (πιστός) ὁ ἄξιος πίστεως, ἄξιος νὰ τὸν πιστεύσῃ τις· εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει τινὰς νὰ δώσῃ πίστιν. Ξ. Παιδ. Δ'. 1. »ἄνδρε ἀξιοπίστω.«

Ἀξιοπιστοσύνη, ἡ· ποιητ. = Ἀξιοπιστία. Μανέθ. Δ'. 505.

Ἀξιοπίστως. Ἐπίρ. μὲ ἀξιοπιστίαν.

Ἀξιόποινος, ον, (ποινή) ἄξιος ποινῆς καὶ παιδείας· ὁποῖος πρέπει νὰ παιδευθῇ.

Ἀξιοπραγία, ας, ἡ· ἀξία, ἤτοι εὐγενὴς πρᾶξις, ὑπουργία, ὑπηρεσία. Κλήμ.

Ἀξιοπρέπεια, ας, ἡ· τιμὴ πρέπουσα εἰς τὴν ἀξίαν, εἰς τὸ ἐπάγγελμά τινος, εὔτακτον φέρσιμον, εὐσχημοσύνη. ἐκ τοῦ

Ἀξιοπρεπής, έος, ές, (πρέπω) εὐπρεπής, ἐπιτήδειος, ἄξιος, κατὰ τὴν ἀξίαν του· εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει ἡ ἀξία, ὡραῖος. Ξεν. Συμπ. Η'. Λατινὶ. decorus.

*Ἀξιοπρεπῶς, Ἐπίρρμ. ἐκ τοῦ προτρ. Μὲ εὐπρέπειαν, καλῶς ἁρμόζει εἰς τὴν ἀξίαν, εἰς τὸ ἐπάγγελμα τινός.

Ἀξιοπροστάτευτος, ον, (προστατεύω) ὁ ἄξιος τοῦ νὰ ἦναι προστάτης, ἢ νὰ ἔχῃ τὴν τοῦ προστάτου ἀξίαν· ἄξιος προστάτου.

*Ἀξιόρατος, ον, (ὁράω) ἀξιοθέατος. Λουκ.

Ἄξιος, ία, ον, Τῆς ἰδίας ἀξίας, ἢ τιμῆς, ὤν, ἴσα ἀξίζων, ἀντάξιος, ἰσότιμος, ὅμοιος, μετὰ γενκ. »βοὸς ἄξιον« ἴσα τῷ βοῒ ἀξίζων. Ἰλδ. Ψ, 885. παρβλ. Ἡρδτ. Α', 32. Η, 21. 104. »Οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμὲν Ἕκτορος« δὲν δυνάμεθα νὰ ἀντιταχθῶμεν οὐδ' εἰς ἕνα, (τὸν Ἕκτορα) δὲν ἀξίζομεν οὐδὲ τόσον ὅτον ἀξίζει οὗτος ὁ Ἕνας· »ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς« θέλει εἶναι ἄξιον νὰ ἀνταμειφθῇ κατ' ἀξίαν, θέλει σοὶ προξενήσει ἄλλο ἀντάξιόν του δῶρον. Ὀδ. Α, 318. ὅθεν »πολέος οἱ ἄξιον ἔσται« θέλει τοῦ ἀξίσῃ (κοστίσῃ) πολύ, θέλει τὸ κρίνῃ πολλοῦ ἄξιον (πολύτιμον) Ἰλδ. Ψ, 562. καὶ Ὀδ. Θ, 405. Παρὰ τοῖς Ἀττ. »πολλοῦ ἄξιον« ἀντί, πολύτιμον, ἀκριβόν, »πολλοῦ ἄξιον ἐστὶ μοι« φροντίζω πολύ, μοῦ μέλει πολὺ δι' αὐτό· συχνάκις καὶ πλείστου ἄξιον καί, παντός, τοῦ παντὸς ἄξιον Εὐδόρφ. Πλτ. Σοφστ. σ. 216. C. Καὶ μετ' ἀπρμφ. καὶ τῆς ἀντί, »Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι ἄξιος« ἄξιος νὰ φονευθῇ ἀντὶ τοῦ Προθ. Ἰλδ. Ξ, 471. καὶ Ν, 456. »ἢ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι;« καὶ Ο, 719. »νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν« τ. ἐ. ἰσόρροπον τῶν προλαβόντων πόνων ἢ ἡμερῶν. Καί, »οὐδὲ ἰδιωτέων ἀνδρῶν ἀξίους ἡμέας ἐποίησας.« Ἡρδτ. 1, 32. ἤγουν, δὲν μᾶς ἐτίμησας οὐδὲ ἴσα μὲ ἰδιώτας. Καὶ μετ' ἀπαρμφ. μόνον Ἡρδτ. Α, 14. Η, 122. Συχνότατα εὑρίσκεται καθ' ἑαυτὴν ἡ λέξις (χωρὶς τινος πτωτικοῦ) ὡς »ἄξια δῶρα« δῶρα ἄξια νὰ τὰ δεχθῇ τις, ἤ, ἄξια νὰ ὀνομάζωνται δῶρα, ἤ, ἄξια τῆς ἀξίας τοῦ διδόντος καὶ τοῦ λαμβάνοντος· »ἄξιος ὦνος« ἀξία τοῦ πράγματος τιμή, ἤτοι πληρωμή. Ὀδ. Ο, 429. »ἄξιον σοι ἄλφοι« ἤθελε σοὶ φέρει ἀξίαν πληρωμήν, ἀνταμοιβήν. — Σημειώσεως δὲ ἄξιον, ὅτι, ἐν ᾧ παρ' Ὁμήρῳ ὑποσημαίνει πάντοτε μεγάλην τιμήν, ἀξίαν, λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ἀττκ. εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένην σημασ. τοῦ, ἄξιος τῆς δι' αὐτὸν δοθείσης τιμῆς, οὐχὶ ἀκριβός, εὐθηνός. Ἀριστοφ. Ἱππ. 650. 677. 2) ἐν γένει ἄξιος, ἔντιμος, ἄξιος τιμῆς, Ἡρδτ. Η, 224. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν καὶ τιμήν, μάλιστα ἐπὶ ἠθικῆς σημασ. τὸ ἑκάστῳ ἀνῆκον, ἀνάλογον, ἢ προσῆκον· »ἄξιόν σοι μέγα φρονεῖν« σοὶ πρέπει, σοὶ ἁρμόζει, ἔχεις δίκαιον νὰ μεγαλοφρονῇς, νὰ ὑπερηφανεύησαι. Ξενφ. ἐν γένει, »ἄξιόν ἐστι«, εἶναι ἀνάλογον, προσῆκον, εὔλογον, δὲν εἶναι διὰ νὰ τὸ καταφρονήσῃ τινάς, εἶναι ἄξιον ὥστε νὰ κοπιάζωμεν καὶ νὰ ἀγωνιζώμεθα εἰς ἀπόκτησιν ἢ διατήρησίν του. Τὸ δὲ »ἄξιος εἰμὶ« μετ' ἀπρμφτ. ἀντὶ τοῦ, ἀξίζω τι, εἶμαι ἄξιος νὰ πάθω τι καλὸν ἢ καὶ κακόν· ἀλλὰ καὶ »τί δ' ἄξιόν μοι τῆς δε τυγχάνει φυγῆς;« Εὐρ. Μηδ. 1124. ἐνεργητ. ἤγουν, τί ἔργον μοῦ προξενεῖ τὴν ἐξορίαν ταύτην, ἤ,τί ἔκαμα καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δίκαιον νὰ φύγω; μετὰ γενκ. συνήθως, παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὅμως καὶ μετὰ δοτκ. Ξενφ. καὶ Ἀρστφ. Ἰδὲ Σχολιστ. Ἀρστφ. Ἀχρν. 8. ἐξαιρέτως ἐπὶ τῆς σημσ. ἀξιόλογος, τὸ ὁποῖον ἀξίζει, ἔχει μεγάλην ἀξίαν διά τινα, ὡς »τῇ πόλει γὰρ ἄξιον ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον.« Ἀρστφ. Ἀχν. 205. — Θκδ. Τ. 1. σ. 63. ἐκδ. Δυγχρ. »οὐκ ἄξιον φανερὰν ἔχθραν πρὸς τοὺς Κορινθίους κτήσασθαι« καὶ Τ. 4. σ. 278. »ἐμπλεούσης ναυσί, οὐκ ἄξιον ἀπολύεσθαι, ἢν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπαράξῃ« καὶ 3. σ. 86. 121. »πλείστου ἂν ἄξιον γένοιτο« καὶ ἐς Πελοπόννησον οὐκ ἐξῆλθεν (ἡ νόσος) ὅ,τι καὶ ἄξιον εἰπεῖν« 2. σ. 82. καὶ »πάθει ὀλοφύρασθαι ἀξίῳ« 4. σ. 230. καὶ »πολλοῦ ἂν ἄξιον εἶναι ἄπρακτον εἰ καὶ τοὺς ἀγαθοὺς διαγίγνωσκειν καὶ ἀξίους λόγου ἀνθρώπους« 5. σ. 127. καὶ »οὐδ' ἄξια οὔτε ὑμῶν, οὔτε πατέρων ποιεῖτε« Β, 71. καὶ »ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν« 3. σ. 54. καὶ »τοῦτο ἀμείνους τὰ ἄξια ἔχειν« 2. σ. 266. καὶ Σοφ. Ἠλ. 298. »ἀξίαν δίκην« 797. »πολλῶν ἄξιος τυχεῖν« Οἰδ. Τύρ. 777. »θαυμάσαι μὲν ἀξία, σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.« Οἰδ. Κολ. 929. »σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν τὴν αὐτὸς αὑτοῦ« καὶ Πίνδ. Ἰσθμ. 3, 5. »Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι« ἄξιος νὰ ἀπολαμβάνῃ τοὺς ἐπαίνους τῶν συμπολιτῶν του. — Ἐπίρρμ. Ἀξίως. Ἡρδτ. (ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω, τὸ ζυγιάζω, ἄρα ὅ,τι ἀντιζυγιάζει, ἔχει τὸ βάρος, εἶναι ἰσοβαρές, ζυγιάζει ἴσα μὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τίθεται εἰς γενικήν.)

*Ἀξιός, οῦ, ὁ· ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, τὸν σήμερον Βαρδάρι λεγόμενος· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. Β, 848. »Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος, Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν« καὶ Π, 288. Φ, 141. 153. Ἡρδτ. Η, 7, 123. καὶ 124. Ὁ Θκδ. ἔχει Ἄξιος, ὁ Στράβων ὀνομάζει αὐτόν, θολερὸν διότι εἰσρέουσιν εἰς αὐτὸν πολλοὶ ἄλλοι ποταμοί· καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 496. »Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἠδὲ Μακεδόνων χώραν ἀφικόμεσθ' ἐπ' Ἀξιοῦ πόρον, Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα, Πάγγαιόν τ' ὄρος, Ἠδωνίδ' αἶαν.«

Ἀξιόσκεπτος, ον, ἄξιος σκέψεως, παρατηρήσεως· ἐκ τοῦ, σκέπτομαι.

Ἀξιοσπούδαστος, ον, (σπουδάζω) ἄξιος σπουδῆς, καὶ ἐπιμελείας, καὶ τιμῆς. Ξενοφ.

Ἀξιοστρατήγητος, ον, ὁ πρέπων, ὁ ἄξιος διὰ νὰ ἦναι στρατηγός. Διον. Κατ. ΜΕ'. 42. μετὰ τοῦ, Ἀξιόνικος· ἀλλὰ τουλάχιστον κατὰ τὴν ἔννοιαν εἶναι ἐναντίον τῆς ἀναλογίας. Ξενφ. Συμπ.

*Ἀξιοστρατηγικός, ή, όν = τῷ προτρ. ἀμφβ. Δίων Κατ. ΜΑ'. 55. παρβλ. Σνείδερ Ξενφ. Ἀνάβ. Γ, 1, 24.

*Ἀξιοστράτηγος, ον (στρατηγός) ἄξιος στρατηγοῦ, στρατηγῷ προσήκων 2) ἄξιος τοῦ νὰ ἦναι στρατηγός Ξενφ. Ἀνάβ. ς'. 1, 16.

Ἀξιοτέκμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι)· ἄξιος νὰ ἀποδείξῃ, νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἀπόδειξιν, ἀξιόπιστος· »ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον« τὸ ἔργον δύναται νὰ τὸ ἀποδείξῃ καλλίτερον ἀπὸ τὸν λόγον. Ξεν. Ἀπομν. Δ'. δ'. 10.

Ἀξιότης, τος, ἡ· (ἄξιος) ἡ ἰδιότης τοῦ ἀξίου (ἀξία).

Ἀξιοτίμητος, ον, (τιμάω) ἄξιος τιμῆς, ἔντιμος, ἐν τιμῇ ὤν. (– ∪ ∪ – – ∪)

Ἀξιότιμος, ον, (τιμή) = τῷ προτρ.

Ἀξιοφίλητος, ον, (φιλέω) ἄξιος ἀγάπης, φιλήματος. Ξεν. Οἰκ. 10. 5. (ι).

*Ἀξιόχρεος, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀκολθ. Ἡρδτ. ὅστις ὅμως ἔχει καὶ τὸ σύνηθες ἀττικόν, ἀξιόχρεως, ων.

Ἀξιόχρεως, ων, γενκ. ω, (χρέος) κυρίως, ὁ ἄξιος τοῦ πράγματος, ὁποῖος ἀξίζει τὴν τιμὴν τοῦ πράγματος· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Εὐχρηστος, Εὐμεταχείριστος, ἱκανός· τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τινὰς νὰ μεταχειρισθῇ· ἐπὶ Μαρτύρων, καὶ Διηγήσεως, ἀντὶ τοῦ, Ἀξιόπιστος· ἐπὶ ἐγγυητῶν, ἀντὶ τοῦ, Βέβαιος (σίγουρος) ὡς »Ἐγγυητὴς ἀξιόχρεως.« 2) Ἀξιόλογος, μέγας ἀρκετός, ὡς, »Μέγεθος ἀξιόχρεων« καὶ »Παρασκευὴ ἀξιόχρεω.«· ἀρκετὴ ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα ἑτοιμασία· ὡς καὶ τό, Ἀξιόλογος. 3) = Ἄξιος ποτὲ μὲν μετὰ γενκ. ποτὲ δὲ μετ' ἀπρμφ. »Οἱ πολιτευόμενοι ἀξιόχρεῳ εἰπεῖν δοκοῦσι.« Δημοσθ. μετὰ Γενκ. παρ' Ἡροδ. Ε'. 65. »ἀξιόχρεα ἀπηγήσιος«· ἄξια διηγήσεως, ἤτοι ὅσα ἀξίζουν νὰ τὰ διηγηθῇ τινάς.

Ἀξιόω, ῶ. Μ. ώσω. ἄξιον ποιῶ, ἀξιόνω, τιμῶ, ἢ στοχάζομαι ὡς ἄξιον· διορίζω τὴν τιμήν· ἄξιον κρίνω. Τινά, Τινός· τιμῆς καὶ ἀνταμοιβῆς, ἢ τιμωρίας καὶ ποινῆς, τὸ ὁποῖον προσδιορίζει πάντοτε γενικὴ ἑπομένη ἢ ἡγουμένη· εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἀπολύτως (χωρὶς προσδρττκ. γενκ.), καὶ σημαίνει σέβομαι, τιμῶ, τινὰ Σοφκλ. Αἴας (1078) 1114. »οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας« λέγει ὁ Τεῦκρος πρὸς τὸν Μενέλ. δηλ. σὲ τὸν τιποτένιον δὲν σὲ ἔγραφε διὰ τίποτα, δὲν σὲ ἔκρινε ἄξιον τοῦ νὰ ἐκστρατεύσῃ ὑπὲρ σοῦ. — Παθτκ. δὲ »καλοῖς ὑμεναίοις ἀξιοῦσθαι« τιμᾶσθαι μὲ ὑμεναίους πανηγυρίζεσθαι δι' αὐτῶν Σοφκλ. Κεῤ. 323. »Τύμβου δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιοῦσθαι τὸν ἐμὸν ὀρθῶσθαι.« καὶ Ἡρακλ. 917. »Ὦ ὑμέναιε δισσοὺς παῖδας Διὸς ἠξίωσας.« Ὀρέστ. 1167. »τῆς Ἑλλάδος γὰρ ἀξιωθεὶς« ὑπακουομ. τῆς ἀρχῆς· καὶ στίχ. 1210. »καλεῖται ὑμεναίοιτο

ἀξιουμένη« 2) Μετὰ Ἀπαρεμφ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, κρίνω, νομίζω τι διὰ ἄξιον, εὔλογον, λέγω ὅτι μὲ ἀξίζει, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, Ζητῶ. Ἀπαιτῶ, Δέομαι (παρακαλῶ), ἐπιθυμῶν ἀπαιτήσω, θέλω· τὸ Λατιν. postulare. Ξενοφ. Παιδ. ς΄. δ΄. Valk Καλλίμαχ. σ. 132. καὶ ὡς Μέσον, ἐπιθυμῶ, ζητῶ δὲ ἐμαυτόν, κρίνω πρεπῆσον, αἰτῆσον ἐμαυτῷ. Ἡρδτ. Ε, 106. — Ἀξιοῦσομαι, καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται ὁ Ἡρόδοτ. Ζ. 16. τὸ Μέσον. »Οὐκ ἀξιεύμενος ἐς τὸν θρόνον ἵζεσθαι.« Μετὰ τῆς Ἀρνητ. »οὐκ ἀξιοῦμεν« τὸ ἐμποδίζομεν δὲν θέλομεν νὰ γίνη, ἐπιθυμοῦμεν ἢ παρακαλοῦμεν νὰ μὴ γίνῃ. Ἡρδτ. Α, 199. Η, 16. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε, 5, 12. παρβλ. οὐ φημί 3) ἀφ' οὗ προστεχατίθω καὶ προσταχθήτω τι κρίνω, ὑποθέτω. Εὔχομαι, Ἐπιβεβαιῶ ὡς ἄξιον, ἢ πιστεύω, νομίζω τι βέβαιον, καὶ δέχομαι καὶ τιμῶ αὐτό· »ἀξιῶ ἀδικέεσθαι« νομίζω, λέγω, βεβαιώνω, ὅτι ἠδικήθην. Ἡρδτ. Ζ, 87. δέχομαί τι ὡς ἀποδεδειγμένον, στέργω· ὅθεν καὶ τὸ Ἀξίωμα, παρὰ Φιλοσόφοις.

Ἄξιφος, ον, (ξίφος) χωρὶς ξίφος, σπαθί. Λυκόφρ.

Ἀξίφυλλος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 707. ἐσφαλμ. ἀντί, Ἀεξίφυλλος.

Ἀξίωμα, τος, τό· (ἀξιόω) ἀξία, ἐκτίμησις, τιμὴ ἠθικὴ, καὶ πολιτικὴ ἀξία (ὀφφίκιον), πᾶν ὅ,τι ἀξίζει, ἔχει βάρος περισσότερον ἀπ' ἄλλοτε, ἡ τιμὴ, ἣν ἀπέκτησέ τις διὰ τῶν προτερημάτων καὶ ἐκδουλεύσεων, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη νὰ ἦναι ἀνώτερος τῶν ἄλλων. 2) Εὐχὴ, ἐπιθυμία, παράκλησις. κ. τ. τ. 3) Γνώμη, δόξα, ὑπόληψις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κρατεῖ τινὰς καὶ δέχεται ὡς βέβαιον καὶ ἀποδεδειγμένον (Ἀξίωμα) Ζήτ. Ἀξιόω. 4) Ἀντὶ τοῦ, Σιτηρέσιον, ταγίνι. Φώτ. Νομοκ.

Ἀξιωματικός, κὴ, κόν· καὶ Ἐπίρ. Ἀξιωματικῶς· ὁ ἀνήκων εἰς ἀξίαν, ἢ ἀξίωμα· — πᾶν ὅ,τι ἔγινε μὲ ἀξίαν (εὐπρέπειαν) καὶ τιμήν· ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τιμημένος, μετὰ τοῦ, Μεγαλοπρεπής, παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. καὶ Πλουτάρχ. Ἰδίως δὲ λέγεται, ὁποῖος ἐτιμήθη μὲ κάποιον ἀξίωμα πολιτικόν· (ὀφφικιάλος) 2) Εἰς ἀξίωμα (ἐξ ἑαυτῆς ἀποδεικνυομένην πρότασιν) ἀνήκων, ἐν ἀξιώμασιν ὁμιλῶν, ἐν ἀξιώματι συνιστάμενος.

Ἀξίωσις, εως, Ἰων. ιος, ἡ· (ἀξιόω) ἐκτίμησις, Ἡρδτ. ἢ ὡς ἐκ τοῦ ὑποκειμένου ἀξία πράγματός τινος· ἀξιότης, τιμή. Διον. περὶ συνθ. σ. 54. ἀξίωμα πολιτικόν, τιμὴ (ἡλικίας) »κατ' ἀξιότητα καὶ πρὸς ὀργὴν ἀντιτείνειν« Θεδ. Β, ξέ. 2) δέησις, (παράκλησις) ζήτησις, ἐπιθυμία, εὐχή· »ἀξίωσις χάριτος.« Θεδ. Α, μζ. »οὐκ ἄδικος αὕτη ἡ ἀξίωσις ἔστιν« Γ, θ΄. 3) Γνώμη, δόξα, ὑπόθεσις, ὑπόληψις· »ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν« τοῖς ἦτον ἐμπιστευμένη αὕτη ἡ γνώμη, τοῖς ἦτο ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰς ψυχάς των. Β, πη. 4) ἡ σημασία, τὸ κῦρος μιᾶς λέξεως, »τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει« Γ, πβ΄. Διν. Ἀλκρν. 693, 40. Τ. Magistrum· ἀξιῶ. Διον. Ἀλ. Α΄. 53. »Ἀξιώσει μορφῆς βασιλικόει« εἶχε μορφὴν ἀξίαν, πρέπουσαν, ἁρμόζουσαν εἰς βασιλέα.

Ἀξόανος, ον, (ξόανον) χωρὶς ξόανον, χωρὶς ἀγάλματα. Λουκιαν.

Ἀξονήλατος, ον, (ἄξων· ἐλάω) ὁ ὑπὸ τοῦ ἄξονος κινηθείς. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 189. (193)

Ἀξόνιος, ια, ιον· (ἄξων) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἄξονα.

Ἄξοος, ὁ, = Ἄξεστος.

*Ἀξός, ὁ. Κρῆτες ἀντὶ, ἀγμός. Ἡρδτ. Δ, 154. ὑπὸ Wessel.

*Ἀξούγγιον, τό· ἐκ τοῦ Λατιν. Axungia λίπος, πάχος, ἄλειμμα τοῦ ζώου, ὀξύγγιον Βεκ. γρμ.

Ἀξυγκρότητος, ον, ἀντὶ, ἀσυγκρ. (συγκροτέω) ὁ διὰ κτυπημάτων, καὶ σφυρῶν μὴ ἑνωθεὶς καὶ στερεωθείς, χαῦνος· παρὰ Θουκυδ. Η΄. 95. »ἀξυγκρότητον πλήρωμα« ἐπὶ ἀνθρώπων εἰσαχθέντων εἰς τὰς ναῦς ἐν ᾧ ἦταν ἀνεπιτήδειοι, ἤτοι καθὼς λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ. Δὲν ἦταν ψημένοι, ἤτοι γυμνασμένοι εἰς τὴν ναυτικήν. Θουκ. Η΄. 95. ὅθεν, »Λέξις πλατεῖα καὶ ἀσυγκρότητος.« Δίων Ἀλικ. ἐκτεταμένη καὶ ἄνοστος, ἤτοι μὴ τετορνευμένη καὶ περιμαζωμένη περίοδος.

Ἀξύλευτος, ον, (ξυλεύω) μὴ ξυλευμένος, μὴ ἐκκεκομμένος· ἐπὶ δάσους, ὅπου δὲν ἔκοψε τινὰς ἀκόμη ξύλα· incaeduus.

Ἀξυλία, ας, ἡ· (ἄξυλος) ἔλλειψις, στέρησις ξύλων.

Ἀξύλιστος, ον, = Ἀξύλευτος.

Ἄξυλος, ον, (ξύλον) χωρὶς ξύλα. Ξενοφ. Ἀθ. Β΄. Ἡρδτ. ἢ 2) ἀντὶ τοῦ Ἀξύλευτος. Ἰλ. Λ. 155. »Ἀξύλος ὕλη· ἤγουν, ἡ πολύξυλος, (δάσος πυκνόν), ἐφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο· 3) μὴ ἐκκεκομμένος.

*Ἄξυλος, ὁ. Ὄνομα Θρᾳκός τινος Ἡγεμόνος. Ἰλδ. Ι, 12.

Ἀξύμβατος, ον, Θεδ. Γ, μς. ἴδε Ἀσύμβατος.

Ἀξύμβλητος, ον, (συμβάλλω) ὁ μὴ εἰς ἓν ἑνωθείς, ἢ ὁ μὴ παραβληθείς· ὁποῖος δὲν ἑνοῦται, ἢ δὲν κρατεῖται εἰς ἕν, ἢ δὲν παραβάλλεται, δὲν εἶναι διὰ σύγκρισιν, πολλὰ διαφορετικός· τὸν ὁποῖον δὲν καταλαμβάνει τινάς· ἀκατάληπτος, σκοτεινός. Σοφοκλ. Τραχ. 694.

*Ἀξύμβολος, ον. Ἰδὲ, συμβάλλω· ὁ εἰς οὐδὲν χρήσιμος, ὁ οὐδὲν δοὺς πρὸς δαπάνην, ὅστις δὲν ἔδωκε ρεγαλόν.

Ἀξύνετος, καὶ Ἀξυνήμων, ἴδε Ἀσύνετος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1063. Ἡρδτ.

Ἀξυνετέω, ῶ· δὲν καταλαμβάνω· ἴδε Ἀσυνετέω· μετὰ Δοτικ.

*Ἄξυνος, ον (ξυνός) ἀκοινώνητος, μὴ εὐπροσήγορος, βαρύς, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ, εὐπροσήγορος, πολλὰ κοινωνικός. Valk. Adon. σ. 226. C.

Ἀξυρής, ές, = ὁ μὴ ὀξύς, ἀμβλὺς = ἄξυρος.

Ἄξυρος, ον, (ξύρω) χωρὶς ξυράφι· ἀξυράφιστος, ἀκούρευτος, ἐκ τοῦ, Ξυρόν. 2) μὴ ὀξύς, ἀμβλύς.

Ἄξυστος, ου, ον, (ξύω) ὁ μὴ ξυσμένος, μὴ ὡμαλισμένος, γιαλισμένος.

Ἄξων, ονος, ὁ· (ἄγω, ἄξω) τὸ ξύλον τοῦ ἁμαξίου, περὶ ὃ γυρίζουν οἱ τροχοί. Ἰλδ. ποτὲ μὲν ἐκ χαλκοῦ Ε, 723. Ν, 30. »οὐδ' ὑπένερθε διαβάτο χάλκεος ἄξονα ποτὲ δὲ ἐκ φηγοῦ (δένδρου τινος) ὡς Ε, 838. »μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ« καὶ ὅλος ὁ τροχός. Ἰλδ. Π, 378. »ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων.« 2) Παρὰ τοῖς μεταγεν. ὁ ἄξων τοῦ κόσμου, περὶ τὸν ὁποῖον νοοῦμεν περιστρεφόμενον τὸν κόσμον, ἡ νοητὴ γραμμὴ ἥτις ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἀρκτικὸν πόλον, καὶ καταντᾷ εἰς τὸν ἀνταρκτικόν· καὶ ἐπὶ πάσης σφαίρας, ἡ διὰ τοῦ κέντρου τμημένη, καὶ ἀφ' ἑκάτερα τὰ μέρη περατουμένη γραμμή· 3) Οἱ ἄξονες. Οἱ ἐν Ἀθήναις πίνακες, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦταν γεγραμμένοι οἱ νόμοι· ἦταν δὲ ξύλινοι, καὶ τοιοῦτοι ὥστε ἠδύναντο νὰ περιστρέφωνται περὶ ἄξονα τινά. Ζήτ. ἐν τῷ, Κύρβεις. Μαθημ.

Τὸ Ἀ μετὰ τοῦ Ο.

Ἄοδμος, ον, (ὀδμή) χωρὶς ὀσμήν, μυρωδίαν.

Ἀοζέω, ῶ· ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ ἀπὸ τοῦ. Ἄοζος.

Ἄοζος, ου· θεράπων, δοῦλος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 239. ὅθεν Ἀοζέω, θεραπεύω, διακονῶ· ἄλλοι δὲ Ἄζος γράφουσι· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ὑπηρέτης εἰς τὰς θυσίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀοσσέω. (πιθαν. συγγεν. τῷ, ὀΐζηος).

Ἄοζος, ον· (ὄζος) = Ἄνοζος· χωρὶς κλωνάρια.

Ἀοιδή, ἡ, καὶ συνῃρ. ᾠδή, (ἀείδω) ψάλσιμον, τραγούδισμα, ᾆσμα· ἡ τέχνη τοῦ ψάλλειν, καὶ αὐτὸ τὸ ψάλλειν ὡς πρᾶξις, ἀλλὰ καὶ τὸ ᾆσμα, τὸ ποίημα, τὸ τραγοῦδι ὁποῦ ψάλλεται. Ὁμ. Ἰλδ. Β, 95. 599. Ν, 731. Ω, 721. Ὀδσ. Α, 159. 328. 340. 351. »τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.« 2) Λέγεται οὕτω καὶ ὁ περὶ οὗ τὸ ᾆσμα, τὸ ὑποκείμενον τοῦ ᾄσματος. Ὀδσ. Θ, 580. »ἵνα ᾖ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή« οὕτω λέγεται περὶ τῆς Κλυταιμνήστρας ἐν Ὀδσ. Ω, 200. »στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπ' ἀνθρώπους« ὅθεν, φήμη, λόγος, διήγησις, ὄνομα (καλὸν ἢ κακὸν) ὡς, κλέος.

Ἀοιδιάω, (ἀοιδή) Ποιητ. = Ἀείδω, καὶ ᾄδω. Ὀδυσ. Κ. 227. Ε, 61.

Ἀοίδιμος, ον, ὁ ἐν ᾠδαῖς εὐφημούμενος, περίφημος· ἐνίοτε λαμβάνεται καὶ ἐπὶ κακοῦ· ὁ ἐπὶ κακῷ ᾀδόμενος· Ἰλ. Ζ, 358. ἐπὶ καλοῦ. Ὑμν. Ὁμρ. εἰς Ἀπόλ. 299. Παρ' Ἡροδτ. συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ᾀστόν, (διὰ ψάλσιμον), ἄξιον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον νὰ τὸ ψάλλῃ τινάς. Ἀπὸ τοῦ Πινδ. λαμβντ. συνήθως, ὡς ἐπίθετον τῶν Ἀθηνῶν Wytt. ep. cr. σ. 144. ὡς τὸ, λιπαραί.

Ἀοιδοθέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ψάλτης. μελοποιός, Ποιητής, ὡς τὸ Νομοθέτης, Θεσμοθέτης. Ἀνάλεκτ. Β΄. 61.

Ἀοιδομάχος, ον, (μάχομαι) ὁ ἀντιμαχόμενος μὲ ἄλλον τινὰ διὰ τὸ ψάλσιμον, καὶ τὴν ποιητικὴν τέχνην. Οἱ διὰ ποιητικῶν χωρίων (ᾠδῶν) ἀλλήλους πολεμοῦντες. Ἀνθολ. Παλτ. Ἰαμβ. 11, 140. Jac. del. epig. 6, 78. Ἀνάλεκτ. Β΄. 323.

Ἀοιδοπόλος, ον· (ἀοιδή, πολέω) ψάλτης, ποιητής, τραγουδιστής· φίλος Μουσῶν· ὡς μουσοπόλος.

Ἀοιδός, οῦ, ὁ· (ἀείδω) τὸ αὐτό· ὅρα Εὐσταθ. Σελ. 1406. 2) »Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.« Πλάτ. Παροιμία· ἐπὶ τῶν κέρδους ἕνεκα καὶ ψυχαγωγίας ψευδῆ λεγόντων. Τὸ Ὑπερθετικ. Ἀοιδότατος, τάτη· παρὰ Στοβ. ὁμιλ. 62. Εὐριπ. Ἑλ. 1115: Εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἐνομίζοντο οἱ ἀοιδοὶ ἔνθους ἤτοι ὑπὸ θεοῦ τινος ἐμπνεόμενοι, εἰς προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν θεῶν ὄντες, καὶ διὰ τοῦτο ἦταν ἱεροὶ καὶ ἄθικτοι. Ὀδσ. Ρ, 518 — 531. »ἀοιδόν, ὅς τε θεῶν ἐξ ἀείδει δεδαὼς ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖσι.« Α, 325. 336. »θεῖον ἀοιδόν« Θ, 43. 47. 62 — 64. 73. 83. 261 — 264. 367. 479. »πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκ' ἄρα σφέας οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν« Ἰδὲ καὶ τὸ ἀξιόλογον τῷ ὄντι »μέλιτος γλύκιον« χωρίον τοῦ Ἡσιόδου Θεογν. 77 — 105. »Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί.... ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι φιλεῦνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή« Ἡ λέξις εἶναι ἀναμφιβόλως ἐπίθετον κυρίως· διὸ λέγεται »ἀοιδὸς ἀνήρ«, Ὀδσ. Γ, 267. καὶ θηλ. δέ, ἡ ἀοιδός· Ψάλτρια ποιήτρια Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 36. Θεόκρ. 15, 97. καὶ συγκριτ. ἀοιδότερος, α, ον· Ὑπερθ. ἀοιδότατος, η, ον, πλουσιώτερος, πλουσιώτατος, ἐν ᾄσματι, ποιητικώτερος ποιητικώτατος· Θεόκρ. Εἰδλ. ιβ΄, 7. »Ὅσσον ἀηδὼν συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς« καὶ ποιητ. ὑμνημένος, διὰ ᾀσμάτων καὶ ποιημάτων δεδοξασμένος κ. τ. τ. »Πέργαμος ἀοιδοτέρη« Διογ. Λαέρτ. 4, 30. 2) = ἐπῳδός, ὅστις διὰ μαγικῶν ᾠδῶν (ἐπῳ-

δῶν) ἰατρεύει τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας· Σοφοκλ. Τραχ. 1001.

Ἀοιδοσύνη, νης, ἡ· μέλος, ψαλμῳδία· ποιητ. ἀντὶ ἀοιδή.

* **Ἀοιδοτόκος**, ον· (τίκτω) ᾠδὴν ἢ ᾄσματα παράγων, ποιῶν.

Ἀοίκητος, ον· (οἰκέω) ἀκατοίκητος, καὶ ὁ μὴ εἰς κατοικίαν ἐπιτήδειος· Ἡρδτ.

Ἀοικος, ον· (οἶκος) ὁ μὴ ἔχων οἶκον (ὁσπήτιον) κατοικίαν· χωρὶς ὑποστατικά, πτωχός· χωρὶς φαμιλίαν, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς ἰδίαν ἑστίαν Ἡσδ. Ἔρ. 600. (563)

Ἀοιμος, ον· (οἶμος) χωρὶς δρόμον· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ γένῃ δρόμος· 2) (οἴμη) = Ἄπορος καὶ Ἀπόρρητος, μὴ διηγητέος, μὴ διηγούμενος, ἢ διηγηθεὶς (παθητ.), μυστικός· Ἡσύχ.

Ἀοινέω, ῶ· (ἄοινος) εἶμαι χωρὶς κρασί, δὲν πίνω κρασί.

Ἀοινία, ας, ἡ· ἀποχὴ τοῦ οἴνου· Στοβ. ΙΕ. Ἔλλειψις οἴνου.

Ἄοινος, ον. (οἶνος) χωρὶς οἶνον, ὁ μὴ πίνων κρασί, ὁ ἀπεχόμενος οἴνου· καὶ ὁ μὴ ἔχων, ὁ μὴ φέρων οἶνον· ἐπὶ τόπων. Ξεν. Παιδ. ς΄. «Πολλὴ τῆς ὁδοῦ ἄοινος«· Ὁ Σοφκλ. ὀνομάζει τὰς Εὐμενίδας ἀοίνους, διότι εἰς τὰς πρὸς αὐτὰς γενομένας θυσίας, δὲν ἐσπένδετο (ἐχύνετο) κρασί· Οἰδ. ἐν Κολ. 100, 481. παρβλ. Νηφάλιος.

Ἀοκνία, ας, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἀόκνου, προθυμία εἰς τὸ ἔργον, ἡ ἀδιάκοπος ἐπιμέλεια· «ἀοκνίῃ πόνων« Πλτρχ. 5, σ. 492. Ῥσκ. Ἐπιμέλεια καὶ προθυμία εἰς τὸ νὰ ἀναλαμβάνῃ τις ἐργασίας καὶ νὰ τὰς φέρῃ καὶ εἰς τέλος· = τῷ, μὴ φοβεῖσθαι τοὺς πόνους, εὐχερῶς ἔχειν πρὸς τὸ πονεῖν κ. τ. τ.

Ἄοκνος, ον· (ὄκνος) ὁποῖος δὲν ὀκνεῖ, ἀλλὰ πάντοτε ἐργάζεται (δουλεύει) ὁ πρόθυμος εἰς τὸ ἔργον, ὁ ἀκούραστος. Ξεν. Π. Β΄. 1. «ὑπηρέτας ἀόκνους«· καὶ ἐπιρρηματικῶς ὁ αὐτ. «ἀοκνότατα πάντων, ἀντὶ τοῦ προθυμότατα«· Ἡσδ. Ἔρ. 783. 2) Χωρὶς φόβον, ἐκεῖνος, ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν τρομάζει· 3) Καὶ σύστατ. τὸ ἄοκνον, ἀντὶ ἡ ἀοκνία.

Ἀόκνως· Ἐπίῤῥ. προθύμως, μὴ ὀκνηρῶς, ἀφόβως.

Ἀολλέω, ῶ. = Ἀολλίζω· ἀμφ. ἀνγν. παρ' Ὁμ. καὶ Ἀπ. Ῥοδ.

Ἀολλήδην, Ἐπίῤῥ. σωρηδόν, συναθροισμένως, ὡσὰν σωρός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δυεῖν. Μόσχ. 2, 49. καὶ οἱ δύο ὁμοῦ.

* **Ἀολλής**, ές· ὅλοι ὁμοῦ, διὰ μιᾶς = ἀθρόος· συνηγμένοι, σωρηδόν, πυκνωμένοι· παρ' Ὁμ. πολλάκις, μάλιστα περὶ παρατεταγμένων καὶ συνηθροισμένων στρατευμάτων, πληθυντ. πάντοτε. Ἰλ. Ε, 498. «Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες«· Οἱ Ἕλληνες τοὺς ἐδέχθησαν μένοντες ἐν τάξει, καὶ ἀκίνητοι ὡς ἦσαν παρατεταγμένοι· στεῤῥῶς καὶ μονίμως πάντες ἀντέστησαν· ὁ Σοφκλ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ δύο Τρχ. 513. (515) συνάμα, ὁμοῦ, διὰ μιᾶς «πάντ' ἀολλέα«. Ἀπολ. Ῥόδ. ἤγουν ἀλληλάλληλα· «ἀολλὴς μῆτις« συνετή, φρόνιμος· Ἀνάλκτ. (Πιθν. ἀπὸ τοῦ εἴλω, εἴλημαι καὶ τοῦ ἀθροιστικοῦ α, καὶ συγγενὲς τῷ, ἀλής, καὶ ὅλος.)

Ἀολλίζω. Μ. ἴσω· συναθροίζω, συνάζω εἰς ἕν, καλῶ, φέρω ὅλους εἰς ἓν μέρος· = Ἀθροίζω· ἐπὶ ἀνθρώπων πάντοτε. Ἰλδ. Ζ, 270, 287. «Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς«· Παθτ. συναθροίζομαι, συνάζομαι, συνέρχομαι. Ἰλδ. Ο, 588. «πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν«· Τ, 54. ἐνίοτε προστίθεται πρὸς πλειοτέραν ἔμφασιν τό, εἰς ἕν· Παρὰ τοῖς νεωτέρ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ σωρεύειν, συνάζειν εἰς ἕν· φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, Ἕλω, Εἴλω, Ἐλκύω.

Ἄοπλος, ον· (ὅπλον) χωρὶς ὅπλα, ἄρματα, ξαρμάτωτος. Ξενοφ.

Ἄοπος, ον· (ὄψ) χωρὶς ὁμιλίαν, φωνήν· 2) Καὶ ὁ χωρὶς ὄψιν, ὅρασιν· ὁ τυφλός· 3) Καὶ ὁ μὴ βλεπόμενος· ἀόρατος.

Ἄοπτος, ον· (ὄπτομαι) ὁποῖος δὲν φαίνεται· μὴ φαινόμενος· ἀφανής.

Ἄορ καὶ **ἀόρ**, ορος, τό· (ἀείρω) τὸ ξίφος, ὡς κρεμάμενον ἀπὸ τοὺς ὤμους διὰ λωρίου (ἀορτῆρος) καὶ ἐντεῦθεν ἡ λέξις πολλάκις παρὰ τῷ Ὁμ. ἀπαντωμένη· Ἦτο δὲ (τὸ ἄορ) ἀρκετὰ πλατύ, κοπτερὸν καὶ δυνατὸν (γερόν) ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ὀδσ. Λ, 24. ἔνθα ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ μεταχειρίζεται ἀντὶ τσαπίου διὰ νὰ σκάψῃ λάκκον· «ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ βόθρον ὄρυξ'«, ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ὅτι δὲ ἦτο καὶ ἰσοδύναμον τῷ ξίφος φαίνεται ἐκ τῆς Ὀδυσ. Κ, 294. καὶ 321. ἔνθα ὁ μὲν Ἑρμῆς συμβουλεύει τὸν Ὀδυσσέα, «ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος« αὐτὸς δὲ ὁ Ὀδυσ. διηγούμενος πῶς ἐτελείωσε τὰς παραγγελίας καὶ τὰς νουθεσίας τοῦ Ἑρμοῦ, λέγει «ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ Κίρκῃ ἐπήιξα«. Τὸ μετὰ ταῦτα εὑρίσκεται ἡ λέξις ἐπὶ παντὸς σκεύους, ἢ ἐργαλείου μεταχειριζομένη ὡς καὶ τό, ὅπλον· οὕτω ὀνομάζει ὁ Καλλίμαχος τὴν τρίαιναν, ἄορ. πρβλ. χρυσάωρ (Τό, α, ἐν μὲν ταῖς δισυλλάβοις πτώσεσιν ἀεὶ βραχὺ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλάβοις ἐν μὲν τῇ ἄρσει μακρόν, ἐν δὲ τῇ θέσει βραχύ· Ἰλδ. Η, 434. Δ, 240. ἄορ παρ' Ησδ. Θεγν. 283, ὡς μία μόνον μακρὰ συλλαβή· Ἀπὸ Ησδ. Ἀσπ. 221. ἔχουσι καὶ αἱ δισύλλαβοι πτώσεις ἐν τῇ ἄρσει μακρόν, α. διὸ πρέπει νὰ γράφωνται ἄορ.)

* **Ἄορ**, ἄορος, ὁ· μόνον ἡ πληθντ. Αἰτια. ἄορας (–υυ) ἐν χρήσει. Ὀδσ. Ρ, 222. ἔνθα οἱ ἄορες συγκαταριθμοῦνται μὲ διάφορα εἴδη δώρων πρὸς ξένους (δῶρα εἰς τοὺς μουσαφίρηδες). Τῶν παλαιῶν τινὲς μὲν ἐδόξαζον, ὅτι τὸ ἄορας σημαίνει χαλκᾶς λεκάνας, ἢ τρίποδας (λέβητας), τινὲς δέ, ὅτι σημαίνει γυναῖκας γινόμενον τάχα ἐκ τοῦ ὄαρας μεταθέσει τῶν στοιχείων. Πιθανῶς ὅμως δὲν εἶναι πλέοντι εἰμὴ ἑτερογενὴς μορφὴ τοῦ, ἄορ, (ξίφος) ἀντὶ ἄορα τὸ ὁποῖον βεβαιοῦται παρὰ τοῦ Ησχ. ὅστις ἐξηγεῖ τὸ ἄορας, διὰ τοῦ ξίφη. πρβλ. Mehlhorn Anacr. 52, 19. σ. 196. — Ἐὰν ὑπῆρχε εὐθεῖα ὀνομαστική, ἤθελε λέγηται βέβαια ἄωρ καὶ οὐχὶ ἄορ.

Ἀορασία, ας, ἡ· τυφλότης, στέρησις τῆς ὁράσεως, Ἀφάνεια.

Ἀόρατος, ον· καὶ Ἐπίῤ. Ἀοράτως· (ὁράω) ἀφανής, ὁποῖος δὲν φαίνεται· ὁ ἐστὶν ἐκεῖνος, ὅς τις δὲν ἐφάνη ἀκόμη, ἢ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ εἰδῇ. Ὅ,τι βλέπει τις σπανίως = ἀσυνήθης· 2) ἐνεργ. ὁ μὴ βλέπων.

Ἀοργησία, ας, ἡ· ὁ χαρακτὴρ ἐκείνου ὅς τις δὲν ὀργίζεται.

Ἀόργητος, ον· (ὀργάω) ὁποῖος δὲν ὀργίζεται, δὲν θυμώνει, ὁ μὴ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ὀργήν· μὴ θυμώδης, ὅστις δὲν εἶναι ἀψύς.

Ἀοργήτως, Ἐπίῤ. χωρὶς θυμόν, (ὀργήν).

* **Ἄορας** = τρίποδας. Ζήτ. Ἄορ.

Ἀοριστταίνω, = **Ἀοριστέω**, ῶ· εἶμαι ἀόριστος, ἀδιόριστος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Ἀριστοτ. Προβλ. 26. 14.

Ἀοριστία, ας, ἡ· ἀδιοριστία, ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία, τὸ ἐναντίον τό, Ὁρισμός.

Ἀοριστικός, κή, κόν, ὁ μὴ ὡρισμένος, ὁ μὴ βεβαίως ἀποδεδειγμένος, μὴ σημαίνων τι ὡρισμένον· παρὰ Γραμματ.

Ἀόριστος, ον· (ὁρίζω) ὁ μὴ διωρισμένος, ἀδιόριστος, ὁ μὴ ὑποβεβλημένος, μὴ κατεχόμενος βεβαίῳ καὶ ἀμετακινήτῳ ὅρῳ, ἀπέραντος, ἀπεριόριστος, ἄπειρος· Γρηγόρ. Νύσ. «Τὸ δὲ ἀόριστον ἀπείρῳ ταὐτόν ἐστι· ἀπείρου δὲ καὶ ἀορίστου πλεονασμὸν καὶ ἐλάττωσιν ἐννοεῖν, τῆς ἐσχάτης ἀλογίας ἐστίν« ὅθεν ἡ Ἀοριστία = Ἄπειρον, τὸ μὴ ἔχειν ὅρον. Διον. Ἀρεοπ. 2) συνυπακουομ. χρόνος, ὁ Ἀόριστος, Γραμμ.

* **Ἀοριστώδης**, ες, (εἶδος) ἀορίστῳ ὅμοιος· Ἀπολν. δύσκ.

Ἀορίστως· Ἐπίῤῥ. ἀπροσδιόριστα.

Ἄορνος, ον· καὶ **Ἄορνις**· (ὄρνις) χωρὶς πτηνόν, χωρὶς πουλίον. Πλούταρχ. Ἄορνα ὕψη, τὰ ὁποῖα δὲν πατεῖ ὄρνεον ἢ πτηνόν τι.

Ἄορνος, ὁ — Λίμνη ἐν Καμπανίᾳ, τῆς ὁποίας τὰς ἀναθυμιάσεις ἐδόξαζον οἱ παλαιοὶ τόσον φαρμακεράς, ὥστε ἐνόμιζον, ὅτι ἔπιπτον νεκρὰ τὰ ἐπ' αὐτῆς ἱπτάμενα πτηνά. Ἐλέγετο, ὅτι αὕτη ἡ λίμνη εἶχε συγκοινωνίαν μὲ τὸν Ἅδην, καὶ πολλοὶ ἐξηγηταὶ μεταφέρουσιν ἐνταῦθα τὸν Ἅδην τοῦ Ὁμήρου· Λατν. Lacus Averni. Ἰτλ. Lago d'Averno. Στράβ.

Ἄορνος, ἡ· 1) Πόλις ἐν Ἠπείρῳ Στεφ. 2) πόλις ἐν τῇ Βακτριανῇ. 3) — πέτρα, ἡ, ὄρος ὑψηλὸν καὶ πετρῶδες ἐν Ἰνδίᾳ μὲ φρούριον τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Ἀῤῥιανὸς ἡ Ἀορνίς, ίδος, Διον. περιηγ. 1151.

* **Ἄορος**, ὁ = ἄωρος, ὦρος· ὁ ὕπνος. Jac. del epigr. 7, 21, 2.

Ἀορτεύς, ὁ ζωστήρ, ὁ τελαμών, τὸ λωρίον ἐξ οὗ ἤρτηται τὸ ξίφος· ἴδε Ἀορτήρ.

Ἀορτέω, ὅθεν μετοχ. **Ἀορτηθείς**· κρεμασθείς, Ἀρχίας Ἐπιγρ. ἐκ τοῦ Ἀείρω.

Ἀορτή, ῆς, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. καὶ Πολυδ. καλοῦνται **Ἀορταὶ** τὰ δύο ἄκρα τοῦ λάρυγγος, ἤτοι τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ὅπου τελειώνουν εἰς τὸν πνεύμονα, ὥστε ἐξ αὐτῶν ὁ πνεύμων κρέμαται, βρόγχια Λατ. Bronchia. Παρ' Ἀριστοτέλει δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς, καλεῖται ἡ μεγάλη Ἀρτηρία, ἥτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν θάλαμον τῆς καρδίας, καὶ φέρει τὸ αἷμα εἰς ὅλας τὰς φλέβας· ἴδε Γραμμ. τῶν ἐπιστημ. Λατ. Aorta.

Ἀορτήρ, ῆρος, ὁ, (ἀείρω) κρεμαστὴρ τοῦ ξίφους, λωρίον, ἱμάς, σχοινίον, βαστάγιον παρ' Ὁμήρῳ, «Ἀορτήρ, τελαμών, καὶ στρόφος«· τὸ λωρίον μὲ τὸ ὁποῖον κρεμοῦσι τὸ σπαθίον ἀπὸ τοὺς ὤμους· Bolteus, Λατ. καὶ τὸ λωρίον ἀκόμη μὲ τὸ ὁποῖον κρεμᾶται καὶ βαστάζεται ἡ ταγαρίτζα, τρουβᾶς, κ. τ. τ. καὶ ἡ πήρα. Ὀδ. Λ. 609. καὶ Ν. καὶ Ἰλ. Α. 31. ἐκ τοῦ Ἀέρω, ἀντὶ Ἀείρω· παρὰ Δίωνι Χρυσοστ. «ἀορτῆρες ἵπποι, τοῦ ὁποίου κεῖται ἀπ' ἐναντίας τό, Ζευγαῖοι, εἶναι ἀντὶ τοῦ, Παράσειροι, Παρήοροι, καὶ Σειραῖοι· ἵπποι δηλ. οἵτινες φέρονται μόνον μὲ τὸ σχοινί, καὶ δὲν ἐμβαίνουσιν ὑπὸ ζυγόν· ἵπποι διὰ φόρτωμα ἢ διὰ καβάλα, καὶ ὄχι διὰ ζεύξιμον. Ἄλλως, ἵπποι, οἵτινες εἰς τὸ ὑπὸ τεσσάρων συρόμενον ἁμάξι ἵστανται πρὸ τῶν δύο ἐζευγμένων καὶ δὲν εἶναι ζευγμένοι εἰς τὸν ζυγόν, ἀλλὰ τραβοῦν τὸ ἁμάξι δεμένοι μὲ λωρία μόνον, οἵτινες πρέπει νὰ εἶναι καὶ οἱ δυνατώτεροι.

* **Ἀορτής**, οῦ, ὁ· ἡ ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμαμένη δερματίνη (πετσένια) ταγαρτζίκα (τρουβᾶς).

Ἄορτο, Ἰων. ἀντί, ἤορτο, γ΄. ἑνικ. πρτκ. τοῦ παθτ. ὑπερσυντ. ἀπὸ τοῦ, ἀείρω, ἴδε Ἀωρτο.

Ἄορτρον, ου, τό, καὶ Πληθ. **Ἄορτρα** παρ' Ἱπποκράτ. τὰ δύο χείλη, τὰ ὁποῖα ἔχει ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη ὁ λάρυγξ εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ πνεύμονος, ἐκ τοῦ Ἀρτᾶσθαι, ἀντί, Ἀείρεσθαι, μετεώρως κρεμᾶσθαι, ἴσως, ὡς παρὰ Λατ. Ramices. (λοβοί)

Ἄορχης, ες, (ὄρχις) χωρὶς ὄρχεις, ὁ εὐνοῦχος.

Ἀόρω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄωρτο.

Ἀοσμία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀσμῆς καὶ μυρωδίας· 2) δυσωδία.

Ἄοσμος, ον, (ὀσμή) ὅποιος δὲν ἔχει ὀσμήν· ὁ στερημένος μυρωδίας· = ἄοδμος· 2) δυσώδης.

Ἀοσσέω, ῶ, Μ. ήσω, βοηθῶ, συμβοηθῶ· τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Ὄσσα, ἴσως εἶναι ταυτὸν τῷ Ἀοζέω. Συντσσ. δὲ μετὰ δοτ.

Ἀοσσητήρ, ῆρος, ὁ· ὁ δίχα ὄσσης (μαντείας) τρέχων εἰς βοήθειαν, ὁ ἕτοιμος καὶ σπουδαῖος βοηθός, ὑπερασπιστής· Οὕτω λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ἕκτορα, δρομῶν εἰς ἐκδίκησιν τοῦ Πατρόκλου «Νήπιε! τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην» Ἰλ. Χ, 333. «τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον» Ο, 254.

Ἄουτος, ον· (οὐτάω) ἀπλήγωτος, ἄβλαπτος. Ἰλ. Σ, 536 «Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν» καὶ

Ἄουτος, ον, (οὖς) ὅποιος δὲν ἔχει ὦτα, χωρὶς αὐτία, κουφός.

Ἀοχλησία, ας, ἡ· ἔλλειψις ὀχλήσεως, ἡσυχία, ἀταραξία.

Ἀόχλητος, ον· (ὀχλέω,) ὁ μὴ προξενῶν ἐνόχλησιν, καὶ ὁ μὴ ἐνοχλούμενος ἀτάραχος· Ἀλκίφρ. Γ', 55.

Ἄοψ, οπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ὁ μὴ βλέπων, τυφλός, ἀόμματος,

Τὸ Ἀ. Μετὰ τοῦ Π.

Ἀπαγγελία, ας, ἡ· πρᾶξις, εἰδοποίησις, διήγησις, φανέρωσις, ὁμιλία· 2) ἡ ἐκ στήθους ἀνάγνωσις καὶ ἔκφρασις· ἑρμηνεία παρὰ Ῥήτορ. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 11. 181.

Ἀπαγγέλλω, Μ. ελῶ, (ἀγγέλλω) καὶ Ἀπαγγέλλομαι· Εἰδοποιῶ, μηνύω, φέρω τὴν εἴδησιν, πρεσβεύω, τινί τι· «Ἢ οἱ ἀπαγγείλειε Διὸς μεγάλοιο νόημα» Ἰλ. Ρ, 409. ἡ ὁποία τοῦ ἐμήνυε, τοῦ ἐφανέρωνε τὸν σκοπόν, τὴν θέλησιν, τοῦ μεγάλου Διός· ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ· ὡς καὶ τὸ Μέσον παρ' Ἡρδτ. 2) φέρω τὴν ἀπόκρισιν, λέγω, ὅσα μοὶ εἶπεν ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάλην· μετὰ τοῦ, πάλιν. Ὀδ. Ι, 95. «οὐκ' ἔτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν»· Δὲν ἤθελε πλέον νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ φέρῃ εἴδησιν, δὲν ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ. Λατ. renuntiare. 3) ἀναγορεύω, ὡς, ἀποδείκνυμι. 4) = ἑρμηνεύω, ἐκφράζω, λέγω ἐκ στήθους.

Ἀπαγγελτήρ, ῆρος, ὁ· μηνυτής, ὁ διηγούμενος, εἰδοποιῶν τι, ὁ φέρων εἰδήσεις, ἀπεσταλμένος.

Ἀπαγγελτικός, κή, κόν· ὁ εἰδοποιῶν, μηνύων, φανερόνων, ἑρμηνεύων καὶ προφέρων τι, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαγγελίαν· καὶ «ἀπαγγελτικοὶ λόγοι» οἱ δὶς καὶ τρὶς ταῖς αὐταῖς λέξεσιν ἐπαναφερόμενοι, παρ' Ὁμήρῳ· καὶ «ἀπαγγελτικὴ διήγησις» λέγεται ὅταν τις κελευσθεὶς ἀγγείλῃ τὸ ἐπιταχθέν. «Ἀπαγγελτικὴ δύναμις, τὸ ἀπαγγελτικόν» ἡ Ἀπαγγελία. Ἐπίκτ.

Ἄπαγε, Ἐπίρρ. ὑπονοεῖται τὸ Σεαυτόν, τὸ ὁποῖον καὶ τίθεται ἐνίοτε, Ἀριστφ. Βατρ. 853. συντάσ. Γενικ. καὶ Αἰτιατ. φύγε, ὕπαγε εἰς ὄλεθρον, κρεμνίσου, (Ἄμε εἰς τὸν διάβολον). 2) Ὃ μὴ γένοιτο, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεός· ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! Λατ. apage! 3) Καὶ Προστακτικὸν ἐκ τοῦ, Ἀπάγω, ἀντὶ τοῦ, Παῦσαι, ξεμάκρυνε, ἄπεχε.

Ἀπάγελος, ὁ· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀγελάστης.

Ἀπαγής, ές, (πήγνυμι) ὁ μὴ πεπηγμένος, μὴ στερεός, μὴ δυνατός, μὴ εἰς στερεὸν σῶμα πηγμένος, καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν πήγνυται· «παρὰ Πλουτάρχ. «ἀπαγὲς ὕδωρ»· τὸ μὴ δυνατὸν· μὴ στερεὸν «πίλους ἀπαγέας» Ἡρδτ. Η, 61. 64. Διογ. Λαερτ. ὅποιος δὲν ἔχει στερεόν, ὑγιές, στιβαρὸν σῶμα· (μπούχαβος, χαῦνος).

Ἀπαγίδευτος, ον· (παγιδεύω) ὁ μὴ παγιδευθείς, μὴ πιασθεὶς εἰς τὴν παγίδα, ἄπιαστος· Νεστ. Ε', 5.

Ἀπαγινέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀγινέω) Ἰωνικῶς, ἀντί, Ἀπάγω· Ἡρόδ. ὅστις μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀπαγωγῆς, ἀποδόσεως, ἀποπληρώσεως τῶν φόρων· «τοῖσι μὲν αὐτέων ἀργύριον ἀπαγινέουσι εἴρητο, Βαβυλώνιον σταθμὸν τάλαντον ἀπαγινέειν, τοῖσι δὲ χρυσίον ἀπαγινέουσι Εὐβοϊκόν» Ἡρδτ. Γ, 89 καὶ 94. «ἑπτακόσια καὶ διηκόσια ἀγίνεον τάλαντα, καὶ, τετρακόσια τάλαντα ἀπαγίνεον» Πρβλ. Ἀπαγωγή.

Ἀπαγκαλίζω, καὶ Ἀπαγκαλίζομαι· φέρω, βαστάζω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἡ Ἀγκαλιάζω. Εὐριπ. Ἡρακλ. 42. ἀμφ.

Ἀπαγκυλόω, Μ. ώσω· (ἀγκυλόω) κάμνω τι ἀγκυλωτόν, καμπύλον. Ἀθήν.

Ἀπαγκωνίζομαι· Μ. σομαι· (ἀγκωνίζω) καὶ Ἀπαγκωνίζω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Ἐξαπλόνω τὰς χεῖρας, παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολ. ϛ. 11. σπρώχνω τινὰ μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός· «ἀπηγκωνισμένῃ τῇ γλώττῃ καὶ γυμνῇ». Φιλόστρ. Σοφ. Β', Α'. 11. ἀδιάντροπα, τολμηρά, φανερά, ἀσύστολα, χωρὶς τσίπα.

Ἀπαγλαΐζω· Μ. ίσω· στερῶ τὸ ὡραῖσμα, τὸν στολισμόν, τὴν αἴγλην τινὸς πράγματος, ἐκ τοῦ Ἀγλαΐζω· Ἀνθολ. (τινά τινος)

Ἄπαγμα, τος, τό· (ἀπάγνυμι) θραῦσις (τζάκισμα) τινὸς κοκκάλου εἰς τὴν κλείδωσιν. Χειρούργ. Παλ.

Ἀπαγνίζω· Ἰωνικ. ἀντί, Ἀφαγνίζω. Ἱπποκρ.

Ἀπάγνυμι· Μ. άξω· θραύω (τζακίζω), ἀποκόπτω τι.

Ἀπαγόρευμα, τος, τό· τὸ ἀπηγορευμένον, ἐμποδιζόμενον πρᾶγμα (διατάξει). Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ· (ἀπαγορεύω) τὸ ἀπαγορεύειν, ἐμπόδισις πράγματός τινος δι' ὑψηλοτέρας, ἀνωτέρας προσταγῆς, διὰ προσταγῆς τῆς διοικήσεως, τὸ τουρεββρ. ἐμπάσι· 2) Ἔλλειψις τῶν δυνάμεων, κουρασμός· ἀδυναμία, λειποθυμία· 3) Εἰδοποίησις. Ζήτ. Ἀπαγορεύω.

Ἀπαγορευτικός, κή, κόν· ὅποιος ἀπαγορεύει, ἐμποδίζει

Ἀπαγορεύω· Μ. σω· (ἀγορεύω) ἐμποδίζω, κωλύω διὰ προσταγῆς· Ἡρδτ. «τινὶ καὶ τινὰ ποιεῖν τι ἀλλὰ καὶ, μὴ ποιεῖν τι» Δ, 125. «πέμψαντες κήρυκα ἀπηγόρευον Σκύθῃσι μὴ ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων». Ἀριστφ. Ἀχαρ. 169. Ξεν. Παιδ. Α'. δ'. «ἀπαγορεύω σοι μὴ κινεῖσθαι». Ἀρνοῦμαι, παίρνω τὸν λόγον μου ὀπίσω, καὶ ἐντεῦθεν. 2) «Ἀπαγορεύω τῷ πόνῳ, ἢ πρὸς τὸν πόνον» δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ δουλεύσω· κουράζομαι, ἀποκάμνω ἀπὸ τοὺς κόπους· δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ ὑποφέρω τοὺς κόπους καὶ τὰς δυστυχίας· χάνω τὰς δυνάμεις μου, καὶ διὰ τοῦτο παραιτοῦμαι, ἀφήνομαι ἀπό τι· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς μετοχ. θεώμενος, τρέχων κ. τ. τ. ὡς «οὔτε λέγων, οὔτε ἀκούων ἀπαγορεύω» Ξενφ. Κυν. α, 16. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα διὰ τῆς μεγάλης χρήσεως ἔγιναν ἀνωφελῆ καὶ ἄχρηστα, ἤτοι ἐφθάρησαν· Γερμ. sich abnützen. Ξενοφ. Κυρουπ. ϛ'. β. 13. «Ἐν πολλαῖς πράξεσιν ἀνάγκη πολλὰ καὶ τὰ ἀπαγορεύοντα εἶναι». Πρβλ. Ἀπειπεῖν.

Ἀπαγρεύω· Μ. εύσω· ἀφαιρῶ, παίρνω ἔκ τινος· (Ἀγρεύω)· Ἀπαγρευθείς, Ἀφαιρεθείς· Ἡσυχ.

Ἀπαγριόω, ῶ· Μ. ώσω· (ἀγριόω) ἀφήνω τι νὰ γίνῃ ἄγριον, ποιῶ τινὰ σκληρὸν καὶ ἄγριον, παροργίζω, ἀγριώνω. Παθητ. γίνομαι διόλου ἄγριος· Σοφκλ. Φλ. 222. (226) «μή μ' ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον».

Ἀπαγρίωσις, εως, ἡ· ἀγρίωσις. θυμὸς ἄγριος.

Ἀπαγροικίζω· Μ. σω· (ἄγροικος) κάμνω τινὰ ἄγροικον, χωριάτην.

Ἀπαγροικίζομαι· Μ. σομαι· γίνομαι χωριάτης κατὰ τὰ ἤθη καὶ τὸ πολίτευμα (φέρσιμον), λαμβάνω ἤθη χωριάτικα.

Ἄπαγρος, ον· ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνῆγι. Ἡσύχ. οὗ τὸ ἐναντίον Ἔπαγρος.

Ἀπαγχονάω, (ἀγχονάω) = τῷ ἑπομ. Ἀμφβ.

* **Ἀπαγχονίζω**, ίσω = τῷ ἑπομ. Ἑπιγρ. ἀδέσπ. 109. 2) Λύομαι ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, κρεμαστάριαν, ἀπὸ τὸ σχοινὶ τῆς κρεμαστάριας. Λουκ.

* **Ἀπάγχω**. Μ. άγξω· ἄγχω, κρεμνῶ, πνίγω, σφίγγω, τὸν λαιμόν τινος μὲ τὸ σχοινὶ καὶ ἀποθνήσκει. Ὀδσ. Τ, 230. Μέσ. Ἀπάγχομαι, κρεμοῦμαι. Ἡρδτ. Η, 232. «λέγεται δὲ νοστήσαντα τοῦτον ἐς Σπάρτην, ὡς ἠτίμωτο, ἀπάγξασθαι» «Ὁμ. Ὀδσ. Τ, 230. Ζήτ. Ἄγχομαι. παρὰ Λαερτ. «κλοιῷ λαιμὸν ἀπαγχόμενος.» Ἀνθλ. Β'. 298. σφικτὰ δεμένος εἰς τὸν λαιμόν.

Ἀπάγω. Μ. άξω· (ἄγω, ἀνμλ.) ἀπομακρύνω, ἀποσύρω, φέρω, ὁδηγῶ τινα εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ὁμ. Ἰλδ. Ο, 705. «οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.» Ὀδσ. Δ, 289. Ν, 211. Ο, 435. παρὰ τῷ ὁποίῳ καταπαύει ἐνίοτε διόλου ἡ σημασία τῆς κραυγῆς. ὡς Ὀδσ. Π, 370. Σ, 278. Ξενφ. Παιδ. Α'. 6. Μέσ. φέρω, σύρω τι δι' ἐμαυτόν, ἢ μετ' ἐμαυτοῦ. Ἡρδτ. 2) μεταφέρω, φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὴν πατρίδα, γυρίζω ὀπίσω ἕνα πρᾶγμα. Ἰλδ. Σ, 326. «φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν» ἤλπιζα, ὑπέσχεσα, εἶχον κατὰ νοῦν νὰ τῷ ἐπιστρέψω τὸν ἀγαπητόν του υἱόν. 3) φέρω τὸ ὅ,τι χρεωστῶ, εἶμαι ὑπόχρεως νὰ φέρω, ὅθεν πληρώνω, ἀποδίδω π. χ. φόρους, = ἀποφέρω. Ξενφ. Κ. Π. β, δ, 8. «τὸν δασμὸν ἀπάγειν.» Πρβλ. Ἀπαγινέω. 4) Λέξις συνήθης εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια. α) ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον μάλιστα διὰ κλεψίαν, ὡς κλέπτην· ἰδὲ Ἀπαγωγή. β) φέρω εἰς τὸ δεσμωτήριον, εἰς τὴν φυλακήν, φυλακόνω. Heind. Πλτ. Γοργ. σ. 486. Α. γ) «τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπάγεσθαι» ὑπονμ. ὁδόν, φέρω πρὸς θάνατον, φέρνω τινα καὶ τὸν πηγαίνω νὰ τὸν θανατώσω. 5) παράγω, ἀποσύρω, ἀποπλανῶ, ἐκτρέπω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παροδηγῶ, ἀπατῶ, συγχέω, μάλιστα διὰ σοφιστικῶν καὶ ἀπατηλῶν ἐπιχειρημάτων, ἤτοι σοφισμάτων. Πλάτ. 6) Ἀμετβτ. ἔνθα ὑπακτ. τό, ἐμαυτόν· ἀπομακρύνομαι, φεύγω, ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι· ὡς καὶ τὸ Προστακτ. ἄπαγε. Θεῖ. β, ξε'. ϛθ'. Ζ, μη', ογ'. Δ, κη'.

Ἀπαγωγή, ῆς· τὸ φέρειν, κομίζειν, ὁδηγεῖν, σύρειν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ἡ ἀπομάκρυνσις, ἀπόσυρμα. 2) τὸ φέρειν εἰς τὴν πατρίδα, τὸ φέρειν ὀπίσω, μεταφέρειν, ἐπιστρέφειν τι. 3) Ἡ πληρωμή, ἡ ἀπόδοσις χρέους τινός, ὅθεν ἐξαιρέτως, ἀπόδοσις φόρου τινός, «ἡ ἀπαγωγὴ φόρου» Ἡρδτ. πρβλ. Ἀπαγινέω. 4) Εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια ἐσήμαινε α) δημόσιον ἔγκλημα κλοπῆς ἕνεκα, ὑπὲρ τὰς 50 δραχμάς. Κασαβ. Θεόφρ. Χαρακτ. β) τὸ δεσμεύειν, φέρειν τινα δέσμιον, ἐμβάζειν εἰς φυλακήν.

Ἀπαγωγός, όν· ὁ ἀπάγων, φέρων, ὁδηγῶν, σύρων, διώκων ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν.

Ἀπαγώνιος, ον· ἀσφαλ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 503. ἀντὶ Ἐπαγώνιος, ὁ βοηθῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Ἀπαδεῖν, ἀπαδέειν, Ἀπαρ. Ἀόρ. β. τοῦ Ἀφανδάνω. Ἰων. = Ἀφαδεῖν. Ἡρόδτ.

Ἀπάδις, αἱ· (– ∪ –), οὕτω ἀνεγινώσκετο πρότερον παρὰ Πινδ. Πυθ. Α, 161. Κατὰ τοὺς σχολ. = πρασιάς. Ὁ Ἑρμάννος προκρίνει τὸ Ἀπίδων, σημαίνει δὲ ὡς καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 101.

»Απέδων ἀφ' ὑψικόρυμβων,« ἐκ τοῦ κατωτέρου στίχ. 106. »ὑφέτημα ἄιω ἥμενον« ἑρμηνευόμενον. Τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσαφὲς τοῦτο χωρίον μετηλλάγη καὶ μετεγράφη πολλάκις καὶ πολλαχῶς· ἀλλὰ τὸ ἀσφαλέστερον καὶ πιθανώτερον εἶναι νὰ γράφηται μετὰ τοῦ Boeck. συμφώνως καὶ μὲ χειρογρ. »ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας.« Ἀλλ' ὁ Δοιδερλαῖνος ἐν τῷ Rhein. Mus. 3, 1. σλ. 12. ζητεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὕπαρξιν τῆς λέξ. ταύτης ἐν τῇ Ἑλλην. λέγων· ὅτι τὸ ἀπάδες, ὡς μὲν πρὸς τὴν παραγωγὴν, ἔχει πρὸς τὸ ἧπαρ τὴν αὐτὴν ἀναλογ. ἣν καὶ τὸ καιάδας πρὸς τὸ καῖαρ, τὸ μαγάδις, μαγάδις πρὸς τὸ μαγὰς καὶ τὸ ἐργαδεῖς πρὸς τὸ ἔργον· ὡς δὲ πρὸς τὴν σημασ. τὴν αὐτὴν τῷ ἡλίους πρὸς τὸ, ἥλιος κλ. τ. τ. πληθυντικὰ, τὰ ὁποῖα σημαίνουσι μερικὰς καὶ διωρισμένας Ἐκφράσεις τοῦ ἀφῃρημένου καὶ καθολικοῦ Ἑνικοῦ. Οὕτως ἦτο τὸ ἧπαρ καθόλου καθέδρα τῶν παθῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐξήγησις ὅλου ἀνάλογος καὶ σύμφωνος μὲ τὸ Πινδαρ. τοῦτο χωρίον, καὶ ἂν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδείξωμεν οὐδὲ ἐν παράδ. δι' οὗ νὰ βεβαιοῦται ἡ Δωρ. χρῆσις ἆπαρ, μὲ ὅλον τοῦτο καὶ τὸ πραπίδες κρίνει ἀναμφιβόλως νὰ συνετέθη ἀπὸ τὸ ἧπαρ, καθὼς μᾶς διδάσκει τό τε Ὁμηρ. »ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων.« Ἰλδ. Δ, 578. καὶ ἡ ἀξιόπιστος μαρτυρία τοῦ Ἡσυχ. 2. σλ. 1022.

Ἀπᾴδω. Μ. ᾄσω· (ᾄδω) ἐν τῷ ψάλλειν ἐκκλίνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ἦχον, ἀλλέως ψάλλω. »Πλάτ. Νομ. Ζ'. ἀπᾴδειν τῇ ἁρμονίᾳ« σφάλλω κατὰ τὸν τόνον, κατὰ τὴν ἁρμονίαν, χάνω τὸν ἦχον. Καθόλου δὲ καὶ μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκκλίνω, εἶμαι διαφορετικὸς, ἀσύμφωνος, παραλλάττω. Ἡρδτ. Λατν. discrepare.

Ἀπαείρω· (ἀείρω) = Ἀπαίρω. Μέσ. Ἀπαείρομαι, ὑψώνομαι καὶ ἀπετῶ, ἀναχωρῶ, φεύγω ταχέως ὡς ἐπὶ ἀέρος φερόμενος, φεύγω τόσον ἐγλίγωρα ὥστε νὰ νομίσῃ τις, ὅτι δὲν πατεῖ κατὰ γῆς. Ἰλ. Φ. 563. »ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίον δε.«

*Ἀπαέξομαι, (αέξω) αὐξάνω πρὸς τὰ ὕψη καὶ Ἀπαέξω ἐπὶ κλώνων, οἵτινες αὐξάνουσιν ὑψηλά. Κοιντ. 14, 193.

Ἀπαθανατίζω, Μ. ίσω· (ἀθάνατος) ἀποθεόνω, κάμνω τινὰ ἀθάνατον· συγκαταλέγω τινὰ μεταξὺ τῶν ἀθανάτων Θεῶν. Heind. Πλάτ. Χαρμ. σλ. 156. (9).

Ἀπαθανάτισις, εως, ἡ· ἀποθέωσις, τὸ ποιεῖν τι ἀθάνατον.

Ἀπάθεια, ας, ἡ· (ἀπαθὴς) κατάστασις, χαρακτὴρ τοῦ ἀπαθοῦς, ἡσυχία, ἀταραξία παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, ἀπάθεια προερχομένη ἐξ ἀσωτερικῆς πεποιθήσεως, τὸ, Μηδὲν θαυμάζειν (Nil admirari) Heyne Ἐπίκτ. 12, 29. 2) Ἀναισθησία, ἀμβλύτης. (πξ).

*Ἀπαθηναῖοι, ων, οἱ. Μὴ Ἀθηναῖοι, ἀπεφυλετμένοι, ἄπιστοι Ἀθηναῖοι. Θεόπμπ.

Ἀπαθής, ές· (πάθος) χωρὶς πάθος, ὁποῖος δὲν ἔχει κανένα πάθος, ἥσυχος, ἀτάραχος· (ἥτις εἶναι ἡ κατάστασις καὶ ἡ ψυχικὴ διάθεσις τοῦ ἀληθῶς σοφοῦ, κατὰ τοὺς Στωϊκούς. Ἰδ. Ἀπάθεια). 2) χωρὶς πάθη, μηδὲν πάσχων Πινδ. Πυθ. Δ, 530, »ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν« χωρὶς πόνους, μηδὲν παθὼν, ὅστις δὲν ὑπέφερε, δὲν ἐδοκίμασε κανένα πάθος· μετὰ τῆς γεν. κακῶν Ἡρδτ. Α, 32. Κ, 19. Ξενφ. Ἀνβ. 4, 33. ἀπαθὴς αἰκείας, πόνων κ. τ. τ. ὁ δὲ Ἡρδτ. ἔχει καὶ »ἀπαθ. μεγάλου κακοῦ« Α, 207. Ἀβλαπτος, ἀπλήγωτος, ἀπείρακτος, πρός τινος. 3) ἀναίσθητος, ἄμοιρος αἰσθήσεως, ἀμβλὺς, ὑπό τινος 4) μὴ ὑποφέρων πάθη, μὴ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ πάσχειν, ἀνυπόμονος· ὡς τὸ Λατν. impatiens μετὰ τ. γεν. πόνων Ἡρδτ. Ζ, 12. 5) Ἐνργ. μὴ προξενῶν πάθος, ἀβλαβὴς, μὴ βλαβερὸς, μὴ βλαπτικός. 6) »τὰ ἀπαθῆ« λέγονται τὰ οὐδέτερα ῥήματα. Γραμμ. — Πρβλ. Ξεν. Κ. Π. Ζ, α'. 32. Ἀνάβ. Ζ, γ'. 33. »χώραν ἀπαθῆ.« Θουκδ. Η, 25. χώρα, ἥτις δὲν ἔπαθε κανένα κακὸν, κᾀμμίαν ζημίαν. »Ἀπαθὴς ὑπὸ χρημάτων« ἐγκρατὴς, ὅστις δὲν φροντίζει διὰ χρήματα. Πλτρχ. Φιλπ. 3. καὶ ἐν Ῥωμύλ. »Ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων.«

Ἀπαθῶς. Ἐπίῤ. χωρὶς πάθος, ἡσύχως.

Ἀπάθητος, ὁ, = Ἀπαθής.

Ἀπαί· πρόθ. Ποιητ. ἀντὶ τῆς, Ἀπό· ὡς καὶ, τὸ, Ὑπαί, ἀντὶ τῆς, Ὑπό. διαί, παραί, ἀντὶ διὰ, παρά.

Ἀπαιγειρόω, ῶ· μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι εἰς αἴγειρον (λεύκην).

Ἀπαιδαγώγητος, ον· καὶ Ἀπαιδαγωγήτως, Ἐπίῤ. (παιδαγωγέω) χωρὶς ὁδηγὸν, ἀπαιδαγώγητος, χωρὶς εἰσαγωγὴν, διδασκαλίαν, ὁ μὴ καλῶς ἀνατεθραμμένος, διδαγμένος· ὅθεν, Ἄγριος, κακοήθης, ἀμαθὴς, χονδρὸς, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ξύλον ἀπελέκητον.« Μὴ παιδαγωγούμενος, ἀπαιδεύτως.

Ἀπαιδάγωγος, ου, ον· (παιδαγωγός) = Ἀπαιδαγώγητος. (π).

Ἀπαιδευσία, ας, ἡ· ἔλλειψις παιδεύσεως, ἀπειρία, ἀμάθεια. Ξεν. Ἀπ. Α'. 5. »Ἀπαιδευσία ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι.« Θκδ.

Ἀπαίδευτος, ον, καὶ Ἀπαιδεύτως, Ἐπίῤ. (παιδεύω) ὁ μὴ καλῶς ἀνατεθραμμένος, μὴ πεπαιδευμένος, ἀδίδακτος, ἄπειρος, ἀμαθὴς, ὁποῖος δὲν καταλαμβάνει τὸν κόσμον, μωρός.

Ἀπαιδία, ας, ἡ· (στερητ. α, παῖς) ἔλλειψις παίδων, κατάστασις ἑνὸς μὴ ἀποκτήσαντος τέκνα. Ἡρόδοτ. ς, 139.

Ἀπαιδοιόομαι, οῦμαι· (αἰδοῖον) παθητ. παρὰ Πολυβ. Β'. 176. Εὐνουχίζομαι, »Ἀπαιδοιωθεὶς« ὁ, τοῦ ὁποίου ἔκοψαν τοὺς ὄρχεις. Παρ' Ἡσυχ. Μέσως, ἀντὶ τοῦ, Ἀπαισχυντέω, πράττω ἄσχημα, ἐντροπὴν προξενοῦντα πράγματα.

Ἀπαιδοτρίβητος, ον· (παιδοτριβέω) ὁποῖος δὲν ἐβλάβη ὑπὸ Παιδοτρίβην, δὲν ἐπαιδεύθη εἰς τὴν γυμναστικήν.

Ἀπαιθαλόω, ῶ. Μ. ώσω· (αἰθαλόω) κατακαίω τι· τὸ κάμνω κάρβουνα καὶ καπνιάν.

Ἀπαιθερόω, ῶ, κάμνω τι τόσον καθαρὸν, ὡσὰν τὸν αἰθέρα. Συνέσ. Ἐνύπν.

*Ἀπαίθομαι, Παθτ. ἐν ἀνεττ. καὶ παρτκ. μόνον ἐν χρήσει (αἴθω) ἀνάπτω, καταντῶ εἰς φωτιὰν, γίνομαι φωτιά.

Ἀπαιθριάζω, Μ. άσω· (αἰθριάζω) ἀποδιώχνω τὰ σύννεφα, ξαστερόνω. Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 1502. (1469) οὐ ἀναιτίον τὸ, Συνεφεῖν, παρ' Ἀντωνῖν. Β. 4. μεταφορ. παρὰ δὲ Ἱπποκρ. σελ. 497. ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλω τι εἰς τὸν ἀέρα, νὰ ἀερισθῇ, νὰ κρυώσῃ.

Ἀπαιθύσσω. Μ. σω· ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν κινῶ, ταράζω πρὸς τὸ ἓνα μέρος. Πθτ. σπινθηροβολῶ πρὸς τὸ ἓνα μέρος· παρὰ Διοδώρ. Β'. 53. »λαμπάδος ἀπαιθυσσομένης.« λαμπάδα, τῆς ὁποίας τὴν φλόγα φυσᾷ ὁ ἄνεμος ἀπὸ τὸ ἓν μέρος. (ἰδ. Αἰθύσσω.)

*Ἀπαίθω, ἀναφλέγω, καίω. Μετ. φλέγομαι, καίομαι. Κοιντ. Παλαβ. 1, 693.

Ἀπαίνομαι, ὅθεν Ἀπήνατο παρ' Αἰσχ. τὸ ὁποῖον μετέβαλον εἰς τὸ, Ἀνήνατο.

Ἀπαίνυμαι· (αἴνυμαι) παίρνω, ἀφαιρῶ τι. Ἰλ. Ο. τί τινός. Ὀδσ. Ρ, 32. »ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.« — Κόπτειν καρποὺς, ἄνθη συλλέγειν. Μόσχ. 2, 66. Πτκ. μόνον.

Ἀπαιολάω, ῶ· (αἰόλος) καὶ παρ' Εὐριπ. Ἰων. 549. Ἀπαιολέω = Ἀποπλανάω· φέρω εἰς πλάνην, ἀπάτην, ἀμφιβολίαν, καὶ = Ἀποστερέω, ἀπατῶ διότι. Ἰδὲ ἀποπλανάω, καὶ ἀποστερέω. Συντ. Γενικ. Ἀριστοφ (τινά τινος).

Ἀπαιόλη, ης, ἡ· καὶ Ἀπαιόλημα, καὶ Ἀπαιόλησις· ἀποπλάνησις, ἀπάτη, ὁπόταν τινὰς φέρῃ τινα εἴς τι. Ἀριστοφ. Νεφ. 727. καὶ 1153. »ὦ πομβατιλαὶ Ἀπαιόλη.« = Ἀποστέρησις, ἁρπαγὴ, γύμνωσις. διὰ τῆς ἁρπαγ. κτλ. Αἰσχ. Χοηφ. 939.

Ἀπαιρεθέω. Ἰωνκ. ἀντὶ, Ἀφαιρεθῶ.

*Ἀπαιρερημένος. Ἰων. ἀντὶ ἀφῃρημένος, Μετχ. τοῦ παθτ. παρκμ. ἐκ τοῦ ἀφαιρέω.

Ἀπαιρέομαι. Ἰων. ἀντὶ Ἀφαιρέομαι· ἴδε τοῦτο. Ἡρόδ. (Ἀπαιρ[illegible])

Ἀπαίρω. Μ. ἀπαρῶ (αἴρω) οὐδετ. ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ, κινῶ, φεύγω ἀπὸ ἕνα τόπον, καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλον, ἢ διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης· ἐκστρατεύω, κινῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ὡς καὶ τὸ Ἀπάγω· καὶ Εὐριπ. »ἀπῆρας πατρίδος.« καὶ Ἡρόδ. »ἀπαίρειν ἀπ' οἴκου,« ἀντὶ τοῦ, οἴκαδε· »τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος ἀπ.« Ἡρδτ. Θ, 57. »ἀπαίρειν ἀπὸ Σαλαμῖνος« (λ. τὰς νῆας) Θ, 60. ὁμ. παρὰ Ξενοφ. Εὐρπ. Δημοσθ. καὶ Θκδ. Η, κε'. π. ργ'. Ζ, ιδ'. Εὐρπ. Κυκλ. 131. »ἀπαίρειν χθονὸς« ἀναχωρεῖν ἔκ τινος χώρας, ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς γῆς. πρβλ. Ἀπαείρω καὶ Ἀπάγω. 2) Ἐνεργ. παίρνω, σηκόνω τι καὶ τὸ φέρω ἀλλοῦ. Ἐκ τούτου κατὰ παραφθορὰν ἐγεννήθη τὸ τῆς συνηθείας, Παίρνω, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Ἀσριττον φυλάττεται ὀρθῶς, Ἀπῆρα, καὶ Ἐπῆρα ἐκ τοῦ Ἐπαίρω. ὅθεν

Ἀπαίρομαι. Μέσ. τοῦ πρτρ. παρὰ μεταγεν. σηκόνομαι, ἀναχωρῶ. Εὐαγγ. »ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.« δηλ. ὅταν φύγῃ, ἀναχωρήσῃ.

Ἄπαις, δος, ὁ, ἡ· (παῖς) χωρὶς παιδία, ἐστερημένος παιδίων, συχνάκις μετὰ γεν. Ξεν. Παιδ. Δ'. »ἄπαις ἀῤῥένων παίδων.« »ἄπαις τέκνων.« Ἡρδτ. »παῖδες ἄπαιδες.« Αἰσχ. Εὐμν. 1015.

Ἀπαίσιος, ου, ον· ὁ μὴ αἴσιος, ὁ κακὸς· ἐπὶ δυστυχῶν σημείων. Λατν. inauspicatus. Συνέσ. Ἐπ. Γ'. »ὅταν πόλεις ἀπαίσιοι γένηται.« δηλ. κακὸς οἰωνὸς, κακὸν (ὁγουρσούζικον) ἐν τῇ συνηθείᾳ φυλάττεται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Αἰσχρὰ, τὰ ἐντροπῆς ἄξια, τὰ μὴ πρέποντα.

Ἀπαισίως. Ἐπίῤ. μὴ αἰσίως, δυστυχῶς.

*Ἀπαισός, ἡ· (α) καὶ Παισός, πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ πλησίον τῆς Λαμψάκου κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων. Ὁμρ. Ἰλδ. Β, 528 καὶ Ε, 612. 2) — ὁ, ποταμός.

Ἀπαΐσσω. Μ. ξω· πηδῶν φεύγω, φεύγω βιαστικὰ, τρεχάτα, μάλστ. ἀπὸ πάνω κάτω, ἀπὸ τόπου ὑψηλότερον, ὡς, »κρημνοῦ ἀπαΐξας.« Φ, 234. Καθόλου, πηδῶ ἔξω, σπεύδων εὐγαίνω ἔξω. Σοφκλ. Αἰας, 294 (448) Τρχ. 190 (187) (υ--- Ὁμ. ἰδ. ἀΐσσω).

Ἀπαισχύνομαι. Μ. οῦμαι· καὶ ἀπαισχυνθήσομαι, Παθτ. δὲν ἐντρέπομαι πλέον, χάνω τὴν ἐντροπήν. 2) = Ἀποδειλιάω, ἀπὸ ἐντροπὴν παραιτοῦμαι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνω τι. Πλάτ. Γοργ. 49.

Ἀπαιτέω, ῶ. Μ. ήσω· πάλιν ζητῶ, ζητῶ ἀπὸ τινά τι νὰ τὸ πάρω πάλιν ὀπίσω· συντ. δυσὶν Αἰτ. Ξεν. Ἀναβ. Ζ'. »τὰ δὲ οὐκέτι ἀπαιτήσουσι τὸν μισθόν.« Ἀριστφ. Ὀρν. 557. Ἡρδτ. Α, 3 μάλιστα δὲ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχομεν δίκαιον ἔννομον νὰ τὰ ζητήσωμεν. Σοφκλ. Φιλοκτ. 362. »Ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν, τὰ θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς, τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν« μετ' ἐπιμονῆς αἰτῶ, ζητῶ. ἐξαιρ. λαμβάνω ὀπίσω, παίρνω ὀπίσω, ἀφαιρῶ ἀπὸ τινα, τὴν ἣν τῷ ἔδωκα ἐξουσίαν ἢ ἀξίαν, ἢ ἀξίωμα, τὸ Λατν. abrogare. Πλούτρχ. Παθτ. δὲ, ζητοῦμαι, ζητοῦμαι ὀπίσω, μὲ ζητοῦν ὀπίσω τὸ χρέος, μὲ βιάζουν διὰ τὸ χρέος μου.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ· τὸ ζητεῖν τι ὀπίσω· ζήτησις, γύρευσις, σύναξις τῶν χρεῶν.

Ἀπαιτητικός, ή, όν· ὁ ἀπαιτῶν, ὁ ζητῶν τι ὀπίσω· ἢ ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς τὴν ἀπαίτησιν.

Ἀπαιτίζω. Μ. ίσω. = Ἀπαιτέω. Ὀδυσ. Β'.

78. «χρήματ' ἀπαιτίζοντες» ζητοῦντες ὀπίσω τὰ πράγματα, τὰ ὑπάρχοντά μας, τὰ ὁποῖα σεῖς ἀδίκως καὶ παρανόμως μᾶς τὰ ἡρπάσατε. Ἀρχ, ζητῶ ὀπίσω τὸ ἀδίκως ἁρπαχθὲν κτῆμα μου.

Ἀπαίων, ωνος, ὁ, ἡ· Σοφοκλ. παρὰ Στοβ. Φυσ. «ῥάκαίων ἀκτή.» = Ἀπαιώνιστος.

Ἀπαιώνιστος, ὁ, ἡ· (παιωνίζω) = Δύσφημος. Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀπαιωρέω, ῶ· κρεμῶ ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ κρεμῶ τι ἀπό τινος, κομβώνω τι εἰς ἄλλο καὶ οὕτω τὸ ἀφίνω νὰ κρέμηται.

Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι· κρεμῶμαι ἀπό τινος· εἶμαι κρεμασμένος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 234. «ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες δοιὼ ἀπαιωρεῦντο.» Δωρικ. ἀντί, Ἀπαιωροῦντο, ἐκρέμοντο. Παθητ. καὶ Μέσ.

***Ἀπαιώρημα**, τό· τὸ κρεμάμενον ἔκ τινος μέρους πρᾶγμα. Ἱππερ. σελ. 771 Φοέσ.

***Ἀπακμάζω**. (ἀκμάζω) ξηραίνω, μαραίνομαι, παρακμάζω, ξεπίπτω. Ἀμφβ. ἰδὲ, Ἀπακμή.

Ἀπακμή, ῆς, ἡ· ἀποβολή, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις τῆς ἀκμῆς ἢ τῆς δυνάμεως. = παρακμή. Λογγῖν. Θ'. 30. τὸ Ῥῆμα Ἀπακμάζειν, κεῖται ἐν τοῖς τοῦ Παρισίου χειρογράφ. τοῦ Στεφ. Ὀμ. 97. καὶ τοῦ . . . Ἀξίοχ. Διαλόγ. «Ἄλλοι πολυγήρως ἀπακμάζουσι τῷ νῷ, καὶ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται·» ὅπου αἱ ἐκδόσεις ἔχουσιν Ἀκμάζουσι, καὶ τῶν δὶς παῖδες οἱ γέροντες·» ὅπου πάλιν ἄλλο χειρόγρ. «Καὶ τῷ νῷ δὶς παίδεια ἔχει.

Ἀπακοντίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. ἀκοντίζω, ῥίπτω τὸ κοντάρι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἀποσφενδονίζω, ῥίπτω μακράν.

Ἀπακριβόω, ῶ. Μ. ώσω· κάμνω, τελειόνω τι μὲ κάθε ἀκρίβειαν καὶ ἐντέλειαν. καὶ

Ἀπακριβόομαι, οῦμαι. Παθ. ὅθεν, Ἀπηκριβωμένος, ὁ μὲ ἀκρίβειαν ἐντελής· καὶ Ἀπηκριβωμένως. Ἐπίῤ. «χαλκῷ ἀπ.» Ἀνθλγ. — Μιμοῦμαι ἀκριβέστατα.

Ἀπακταίνω· (ἀκταίνω) δὲν ἔχω παντελῶς δύναμιν εἰς τὸ νὰ κινηθῶ ὀλίγωρα. 2) παρὰ Πλάτ. Νομ. Ε'. «καὶ ὅταν ἀποκτείνῃ τίς αὐτὸ τάχιστα, ἀτάκτως αὖ πηδᾷ.» (Τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν «Ἀκταινώσῃ ἑαυτό·» καὶ ἐκ τούτου φαίνεται τινὲς τῶν Γραμματ. ἔλαβον τὴν λέξιν Ἀκταινόω. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἔκειτο τὸ ὀρθὸν Ἀπακταίνῃ, ἢ Ἀπακτάνῃ, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων διεφθάρη). Ἐνεργ. Διάτινος ὁρμητικῆς ἢ σφοδρᾶς κινήσεως κουράζω, ἀδυνατίζω. Πρβλ. Ruhnb. Τίμ. σλ. 21.

Ἄπακτος, ον· (ἀπάγω) ὁποῖος ἀπήχθη, ἐφέρθη ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ εἰς τὸ κριτήριον.

Ἀπάλαιστος, ον· (παλαίω) ἀκαταπάλαιστος, ἀνίκητος· κυρίως δὲ ὁποῖος δὲν νικᾶται εἰς τὴν πάλην. Πινδ. Νέμ. Δ'. 153. ὅστις δὲν καταβάλλεται, ἀκαταμάχητος. (ᾰ)

Ἀπάλαιστρος, = (παλαίστρα) χωρὶς παλαίστραν· ὁ μὴ γυμνασμένος εἰς τὴν παλαίστραν, ἀνεπιτήδειος, ἀγύμναστος. Πλοῦτ. Λόγ. 68. = Ἀπάλαιστος. 2) ἀσυνήθιστος ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἐναντίον τῶν νόμων τῆς παλαίστρας. Jac. del. epigr. 5, 24, 4. (ᾰ)

***Ἀπάλαλκε**, γ'. ἑνικ. πρτπ. τοῦ ἀορ. β'. Εὐκτ. ἀπαλάλκοι, (ἄλαλκε) ἐκ τοῦ ἀχρήστου, ἀπαλάλκω, = ἀπαλέξω. Ἐμποδίζω, ἀποδιώκω τι ἀπό τινος τί τινός. Ἰλδ. Χ, 348. «Οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.» πρβλ. Ὀδσ. Δ, 766. «μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας·» Οἱ λοιποὶ χρόνοι οὐκ ἐν χρήσει, ἀναπληροῦνται δὲ ἀπὸ τὸ, ἀπαλέξω.

***Ἀπαλάμνος**, ον· = ἀπάλαμος, ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ βοηθηθῇ, δὲν ἠξεύρει τί νὰ ἐπιχειρισθῇ πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισίν του, ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος. Ἰλδ. Ε, 597. ἄπρακτος, ἀεργός, μὴ δραστήριος, ὁ μὴ χρώμενος τῇ παλάμῃ αὐτοῦ. 2) Παρὰ τοῖς Λυρικοῖς, αἰσχρός, ἀπρεπής, ἄτιμος «Ἀπάλαμνοι φρένες» ἀντί, φρένες παλαμναίων. Πινδ. Ὀλ. Β, 105. Ἀντίθτ. τῷ, καλός Θέογν. 481, (273). 3) Παθτ. σχεδὸν ὡς τὸ, ἀμήχανος, ὅντινα δὲν δύναταί τις νὰ βοηθήσῃ, ἀπαρηγόρητος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τί μηχανήσασθαι. Πινδ. Ὀλυμπ. Α, 95. 4) Ἀδύνατος, ἀνεκτέλεστος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ τελειωθῇ. Θέογ. 281. 5) Ἐπὶ πραγμ. λέγ. καὶ, Ἀμετάβλητα, ἀμετάποίητα «Ἀπάλαμνα ἔργα» Σόλ. Ἐλ. (Διὰ τὸ μέτρον ἔγινεν ἀπὸ τοῦ ἀπάλαμος· παρενθέσει τοῦ ν, ὡς τὸ, νώνυμνος, —νώνυμος.) [πᾰ] ἰδὲ, Ἀπάλαμος.

Ἀπάλαμος, ον· (παλάμη) Κυρίως μὲν ὅστις δὲν ἔχει παλάμην (χεῖρα) δὲν μεταχειρίζεται παλάμην, σημαίνει δὲ, ὀκνηρός, ἀνεπιτήδειος, ἀσίτχυρος, ὅστις δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ βοηθήσῃ ἑαυτόν. «Ἀπάλαμος βίος.» Πινδ. τὸ Λατν. vita inera. 2) Ἐπὶ πραγμ. ἀμετάποίητα, ἀμετάβλητα = ἀμήχανος (—◡◡, Ἡσδ. Ἔργ. 10.)

Ἀπαλάομαι, ῶμαι· (ἀλάομαι) χάνομαι, πλανῶμαι ἀπὸ τὸν δρόμον μου, ἢ ἔκ τινος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 409. «ἀπαλήσεται ἄλλῃ χῶρον αἰδρις ἐών·» ὅπου ὁ Ἐτυμολ. «Ἀποχήσεται» καὶ ἄλλοι, «Ἀπονίσσεται·» ἀντὶ τούτου ἔχουσιν.

Ἀπαλγέω, ῶ. Μ. ήσω· (ἀλγέω) χάνω, λησμονῶ τὸν πόνον, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀλγῶ· δὲν λυποῦμαι, ἢ δὲν αἰσθάνομαι πλέον πόνον, ἢ λύπην περί τινος. Θουκυδ. Β'. 61. «ἀπαλγήσαντας τὰ ἴδια·» οὕτω καὶ εἰς τὴν Πρὸς Ἐφεσ. Ἐπιστ. Δ'. 19. 2) δὲν αἰσθάνομαι ὁλοτελῶς τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἐπαθανόμην, ἄρα, εἶμαι ἀναίσθητος, ἀναισθητῶ· δὲν ἔχω θάῤῥος, καρδίαν· δὲν ἔχω ἐλπίδα πλέον, καὶ διὰ ἡδονικὰς προσβολὰς (πρός τι). Πολύβ. Θ'. 40. «ἀπαλγοῦντα ἐν ταῖς ἐλπίσιν·» καὶ, «ἀπαλγοῦντες ὑπὸ ῥίγους.» Δίων Κάσσ. ἀντὶ τοῦ, ἀποκάμνοντες καὶ μηκέτι θέλοντες πονεῖν, ἔχοντες δηλ. ὅλην τὴν ἐλπίδα. Ῥαθυμῶ, πονεῖν οὐθέλω, χάνω τὴν ὄρεξιν, ἀποκάμνω.

Ἀπάλγησις, εως (ἀπαλγέω). Ἠλιόδ. ς'. «ἀπάλγησις ταχεῖα·» ξεπόνεμα γρήγορον, ἔλλειψις, ἀφαίρεσις, ἀπομάκρυνσις τοῦ ἄλγους.

Ἀπαλείφω. Μ. ψω· ἐξαλείφω, ἀποσβύνω· ἀπὸ τοῦ, Ἀλείφω.

Ἀπαλεξέω, ῶ· = Ἀπαλέξω. Ὀδσ. Ρ. 361. ὅθεν

Ἀπαλέξησις, εως, ἡ· ἀποτέβησις, δίωξις τοῦ κακοῦ, διευθέντευσις.

Ἀπαλεξίκακος, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. = Ἀθεράπευτος, ἀμφ. παρ' Ὀρφ. = Ἀλεξίκακος.

Ἀπαλέξω. Μ. ξήσω· (ἀλέξω, Ἀνμλ.) ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, ἀποσοβῶ· τί τινός. Ἰλδ. Ω, 371. «Ἐγὼ οὐδὲν σὲ ῥέξω κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι» καὶ τἀνάπαλιν τὸ μὲν πρόσωπον εἰς Αἰτ. τὸ δὲ πρᾶγμα εἰς Γεν. «ἀπ. τινὰ κακότητος» φυλάττω τινὰ ἀπὸ τὰ κακά, τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, τὸν ὑπερασπίζομαι, τὸν προστατεύω (διαφεντεύω) ἐναντίον τῆς δυστυχίας. Ὀδσ. Γ, 363 ὡς τὸ Λατν. defendere aliquem ab aliqua re. Ἐνταῦθα ἀπαντᾷ ὁ μόνον εἰς Ποιηταῖς χρήσιμος Ἀόρ. Ἀπάλαλκε. Ἰδὲ καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 166.

Ἀπαλεύομαι. Ἀποθετ. Μέσ. (ἀλεύω) ἀπολυτροῦμαι, ἐλευθεροῦμαι, ἀποφεύγω, ἐκκλίνω. Νίκανδρ. Θηρ. 386. ὅπου συνήθ. Ἀπαλέξεται κεῖται, ἐκ τοῦ Ἀλεύομαι· ἐξ ἐναντίας στίχ. 829. ἀντί, Ἀπαλέξασθαι, τὰ χειρόγρ. Ἀπαλύξασθαι, ἔχουσιν, ἐκ τοῦ Ἀπαλύσκομαι· καθόλου δὲ εἶναι ἓν μὲ τό, Ἀπαλεύομαι. Ζήτ. Ἀλεύω.

Ἀπαληθεύω, Μ. εύσω· ἐκφαίνω, λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ξεν. Οἰκ. Γ'. 12. ἢ 2) ἀντί του, ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὴν ἀλήθειαν, ἢ 3) ποιῶ τι ἀληθές, βεβαιώνω, ἀποδεικνύω.

Ἀπαλθαίνομαι. Κοΐντ. Σμύρν. Δ'. 403. ἰδὲ τὸ ἀπάλθ.

Ἀπαλθέομαι. Μ. θήσομαι Ἀποθετ. Μέσ. (ἀλθαίω) 1) κατὰ βάθος, ἐκ βάθους ἰατρεύω· Ἀποθεραπεύω· ἰατρεύω τινὰ ἐντελῶς. Ἰλ. Θ. 405. καὶ, 419. «ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον»· ἤγουν, θεραπευθήσεσθον, καὶ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, θεραπεύω εἰς ὑγείαν· Εὐστάθ.

***Ἀπάλθομαι** = ἀπαλθέομαι.

***Ἀπαλία**, ἡ· (ἀπαλός) ἀπαλότης, τρυφερότης.

Ἀπάλιος, ὁ, (ἡ, τὸ·) Διογ. Λαέρτ. Η'. 20. «γαλαθηνοῖς τοῖς λεγομένοις ἀπαλίοις·» οὕτω λέγονται τὰ ἔτι βυζάνοντα ἁπαλὰ καὶ τρυφερὰ χοιρίδια· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. Ἀπάλιον θῦμα, δελφάκιον· ὁ δὲ Πορφύρ. βίον Πυθαγ. ἀντὶ τούτου λέγει «χοίροις τοῖς ἀπαλωτάτοις.»

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ (ἀπαλλάσσω) ἐλευθέρωσις, ἀπολύτρωσις· Θκδ. Δ, ξα'. ὡς ἀπαλλαγή, κακῶν, πολέμου, μοίρας, ξυμφορᾶς. Heind. Plat. Φαίδων σ. 107. C. Δημ. καὶ Ἰσοκρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Ἀποδημία, ξεμάκρυνσις, παραίτησις. καὶ μάλιστα Μέσ. ἀναχώρησις, ὑποχώρησις, ὀπισθοδρομία στρατοῦ τινος Ἡρόδ. Ο' μίσευμα, ταξείδευμα, π. χ. «ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου.» Ξεν. Παιδ. Ε'. καὶ χωρὶς δὲ τῆς γεν. τοῦ βίου παραίτησις τοῦ ζῆν, ὁ θάνατος· Δ. Λαέρτ. 4, 64. χωρισμὸς τοῦ γάμου, διάζευξις, διαζύγιον, Εὐρπ. Μήδ. 236.

***Ἀπαλλακτέον**, Ῥημτ. ἐπίθ. ἀπὸ τοῦ, ἀπαλλάσσω, πρέπει νὰ ἀποφύγωμέν τι, νὰ γλυτώσωμεν ἀπό τι, (τινός)· Πλάτ. Φαίδ. σ. 66. D.

Ἀπαλλακτιάω, ῶ· = Ἀπαλλαξείω· Ἀρτεμίδ. Β'. 3.

Ἀπαλλακτικός, κή, κόν· ὁποῖος ἀπαλλάττει, ἔχει δύναμιν νὰ ἐλευθερώσῃ τινὰ ἀπὸ κἀνένα κακόν· (καθὼς π. χ. ἓν Ἰατρικόν)· Πλάτ. ΚΗ'.

Ἀπαλλακτικῶς· Ἐπίῤ. μὲ ἀπαλλακτικὸν τρόπον· «ἀπαλλακτικῶς ἔχειν» ἐπιθυμεῖν λυτρωθῆναι, ἀπαλλαγῆναι· τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ ἓνα πρᾶγμα.

Ἀπαλλάξ· Ἐπίῤ. Ξεν. Ἱππικ. Α', 7. «ἀπαλλὰξ τὰ σκέλη φέρειν»· ὅπου ἀντίκειται τῷ, Διὰ πολλοῦ, ὅ ἐστι, μακρὰν τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· ἄρα· παρομοίως διασταυρόνειν τοὺς πόδας· σταυρωτά, κατὰ διάμετρον· ὁ Πολυδ. Α'. 193. ἀντὶ τούτου ἔχει τὸ, Ἐναλλάξ.

Ἀπαλλαξείω· ἐπιθυμῶ, εὔχομαι νὰ ἐλευθερωθῶ, Θουκ. Γ, πδ. «πενίας τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντες» ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποφύγωσι, νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τὴν συνήθη πενίαν· Α'. 95. εὔχομαι νὰ ἠμπορέσω νὰ φύγω· ἐκ τοῦ, Ἀπαλλάττω· ὅθεν ἔτι καὶ

Ἀπάλλαξις, εως, ἡ· = Ἀπαλλαγή, Ἡρόδ. Ι, 13. «ἀπάλλαξις οὐκ ἦν ὅτε μὴ κατὰ στενόν.»

Ἀπαλλάσσω, Ἀττ. **Ἀπαλλάττω**, Μ. ξω· ἀφήνω, παραιτῶ, ἀπομακρύνω τι, ἀπολύω (τινὰ ἤ τι) Boeckh. Πλάτ. Μιν. σ. 170. Heindorf. Πλάτ. Ἱππ. 291. Β, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπό τινος· Σοῦ τινα, καὶ Σέ τινός· παρὰ δ' Εὐριπδ. Μηδ. 786. «ἀπαλλάσσω λόγον» αὐτὸ τοῦ τελειώνω τὸν λόγον· Παθτ. ἐλευθερόνομαι, λυτρώνομαι ἀπό τι (τινὸς) Ἡρόδ. 2) Ἀμτβτ. ἀναχωρῶ, παραιτοῦμαι, ἀπομακρύνομαι. Ἡρόδ. Α, 16. τελειώνω τι, defungic. «αἰσχρῶς ἀπ.» μετὰ τῆς ἀπὸ ἢ ἐκ καὶ μετὰ τῆς μετχ. Ξεν. Ἀπομν. Α'. ζ. 3. Γ'. ιγ'. 6. Ἀναβ. Ε'. ς'. 32. 3) ἀποθνήσκω, ἀναχωρῶ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον μετὰ καὶ ἄνευ τῆς γεν. «τοῦ βίου» Θκδ. Β, 42. «ἀπαλλάττεσθαί τινος» μένω κατόπιν τινός, εἶμαι κατώτερος τινός. Ἡρόδ. Β, 144. «θεῶν δὲ πολλὸν ἀπαλλαγμένους» πολλὰ διαφόρους, ἤτοι κατωτέρους τῶν θεῶν· «Ἀπαλλάγηθι» εἰπὼν τελείωσε πλέον τὴν ὁμιλίαν σου,

ἀμέλησε δὲ καὶ τέμε νὰ τελειώσῃς ὀγλήγορα· Πλάτ. Γοργ. 46. »ἀπαλλάχθητι πυρώσεως« Εὐριπ. Κύκλ. 595. ὡς καὶ τὸ, ἄνω· καὶ ἐν Παθτ. Πλάτ. Ἀπολ. σ. 39. D.

Ἀπαλλότριος πολιτεία· Διόδ. Σικελ. ΙΑ΄. 76. ἡ ἀποξενωθεῖσα, χαθεῖσα· ἀμφβ. μόνον.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ· κάμνω τι ἀλλότριον, ἀποξενόω, ὅθεν, ἀποστάτην ποιῶ τινα, εἰς ἀποστασίαν ἐρεθίζειν· πωλεῖν δημοσίως, = abalienare. συντ. δὲ γενκ. (τινός).

Ἀπαλλοτριόομαι, οῦμαι· ἀποξενοῦμαι· γίνομαι ἀλλότριος, ξένος.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ· ἀποξένωσις, ἀλλοτρίωσις. πώλησις δημοσίως· Λτν. abalienatio.

Ἀπαλοάω, καὶ πτν. Ἀπαλοιάω, ῶ· ἀλωνίζω, κατατρίβω τοὺς στάχυας· Δημοσθ. συντρίβω, κατατσακίζω· Ἰλ. Δ, 522. »Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίησεν« Ἰλ. Δ. 522. κατασυνέτριψε· συνέθλασε, κατετζάκισε· ὡς καὶ τὸ, Καταλοιάω.

Ἀπαλόθριξ, τριχος, (ἀπαλὸς, θρὶξ) ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἁπαλὰς, μαλακὰς τρίχας, μαλλί· Εὐριπ.

Ἀπαλοιφή, ῆς, ἡ· (ἀπαλείφω) ἀποσπόγγισις, σφούγγισμα, ἐξάλειψις· ἴτε ἐκ τοῦ ἀπτω.

*Ἀπαλοκουρίς, ίδος, ἡ = ἁπαλὴ κούρη· Ἀθήν.

Ἁπαλός, λή, λόν· (ἁφή) μαλακὸς εἰς τὸ ἅπτεσθαι, τρυφερὸς, ἥμερος, ἁβρός· Λέγεται παρὰ μὲν Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἰλ. Γ, 371. »ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν« καὶ Ν, 202. — Ρ, 49, Χ, 327. καὶ Ὀδσ. Χ, 16. »ἁπαλοῖο δι' αὐχένος« Ἰλ. Λ, 115. »ἁπαλὸν ἦτορ« Σ, 123. »παρειάων ἁπαλάων« Τ, 92. »ἁπαλοὶ πόδες« κ. τ. τ. Παρὰ τοῖς μεγνστ. μεταφρ., Εὐαίσθητος, ἥμερος, γλυκὺς, πρᾶος ἱλαρὸς, »ἁπαλὸν γελάσαι« Ὀδσ. Ξ, 465. = ἡδὺ γελάσαι προσφιλῶς, εὐαρέστως, ἡδέως, ἱλαρῶς γελᾶν· ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς μεγνστ. λογογράφοις· Ξνφ. Θεόκρτ. ΚΗ, 5.

*Ἀπαλόστομος, ον· ἁπαλὸς εἰς τὸ στόμα ἢ εἰς τὴν γεῦσιν ὤν· Ἡσύχ. ἐν λ. Γλύξις.

Ἁπαλῶς· Ἐπίῤῥ. μαλακῶς, τρυφερῶς, ἱλαρῶς.

*Ἁπαλόσαρκος, ον, (σὰρξ) = Μαλακόσαρκος· Νεμέσ. περὶ Φύσ. ἀνθ. σελ. 21. μὲ ἁπαλὴν, τρυφερὰν σάρκα· τρυφερὸν κρέας ἔχων.

*Ἀπαλόστρακος, ου = Μαλακόστρακος.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ· μαλακότης, τρυφερότης, ἱλαρότης, πρᾳότης· Ξενοφ. Ἀπμ. Β΄. α΄.

Ἁπαλοτρεφής, έος, (ἁπαλὸς, τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, λιπαρὸς, πίων, παχὺς, τρυφερῶς τεθραμμένος, θρεμμένος μὲ μαλακὰ φαγητά· Ἰλ. Φ. 363. . . . »Ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο, ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος χοῖρος· Ἀνάλεκτ. Β΄. 274. (τ. 300.) »λειμῶνες ἁπαλοτρεφέες« καὶ ἔχοντες τρυφερὰ χόρτα· Ἡρότ. Ἀττ. ἀλλ'

Ἁπαλοφόρος, ον, (φέρω) ὁ φορῶν μαλακὰ καὶ λεπτὰ φορέματα· Ἐτυμ. Μ.

Ἁπαλόφρων, ονος, ον, (φρὴν) ὁ ἔχων μαλακὰς, καὶ ἁπαλὰς φρένας· ὁ μαλακὸς κατὰ τὸ ἦθος καὶ φρόνημα, ὁ ἄτολμος· Ἀνάλεκτ. Β΄. 274. »σοῦ τοὺς ἐθηρεύων ἁπαλόφρονας« Ζήτ. ἐν τῷ, Ἁπαλός.

Ἁπαλόχροος, λόχρους, ὁ, ἡ· (χρόα) ὁ ἔχων ἁπαλὴν καὶ μαλακὴν χρόαν, δέρμα, πετσί· Ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 14. Ἡσιόδ Ἔργ. 517. »ἁπαλόχροος« γαλήνη« Ἀνακρ. ἡ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

*Ἁπαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· (χρώς) = τῷ πρτρ.

Ἁπαλύνω, Μ. υνῶ· (ἁπαλὸς) κάμνω τι ἁπαλὸν, μαλακὸν, τρυφερόν· Ξενοφ. Λ. Β΄. α΄. »τοὺς τῶν παίδων πόδας ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσι«. Ἐκθηλύνω· μεταφρ. καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἡμερόνω, ἱλαρύνω· π. χ. »τὰ κύμ. τῆς θαλσ.« Ἀνακρ.

*Ἁπαλυσμός, ὁ· τὸ ἁπαλύνειν, μαλακώσειν.

*Ἁπαλύσσω, ύξω, (ἀλύσσω, Ἀνμλ.) = ἀπαλεύομαι.

Ἀπαλφιτίζω, καὶ Ἀπαλφιτόω· Ζήτ. Ἐπαλφιτόω.

Ἀπαμαλδύνω, Μ. υνῶ· λίαν Ἀμαλδύνω, σκοτίζω, ἀμαυρόω, ἀδυνατίζω, ποιῶ ἀνίσχυρον· καὶ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὡς ὁ ἥλιος τοὺς ἀστέρας· μέγας ποιητὴς μικροτέρους· Ἀνάλεκτ. Α΄. 233. »πάμπολλους δ' ἀγλαηδὸν ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος«.

Ἀπαμαυρόω, ῶ, Μ. ώσω· ἀφαιρῶ τὸ σκότος, λαμπρύνω· Ὀρφ. Ὕμ. Ε΄. 6. »ἀπαμαυρώσω ὁμίχλην« ἀντὶ τοῦ, ἀποδιώκω, ἀφαιρῶ, σηκώνω τὴν ὀμίχλην· 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ, λίαν ἀμαυρόω.

Ἀπαμάω, ῶ, καὶ Ἀπαμάομαι, ῶμαι· ἀποκόπτω, θερίζω· Σοφοκλ. Φιλοκτ. 729. (749) »Πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τι σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα! Ἀπάμησον ὡς τάχιστα! μὴ φείσῃ βίου!« Ὀδσ. Φ, 301. »οὔατα ῥινάς τε νηλέϊ χαλκῷ ἀπαμήσαντες« (ἀμῆσ.).

Ἀπαμβλακέω, ῶ· Ἴδε Ἀπαμπλακέω.

Ἀπαμβλίσκω· (ἀμβλίσκω Ἀνμλ.) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω τὸ ἔμβρυον· παρὰ Πλουτάρχ. Ἀρατ. »ἀπαμβλίσκειν καρποὺς« κυρίως, τὸ προξενεῖν ἀποβολὰς, δηλ. κάμνειν νὰ ἀποβάλλωσιν αἱ γυναῖκες πρόωρα τὸ ἔμβρυον· ὁ αὐτός· Πομπ. 53. χρῆται τῷ

Ἀπαμβλόω, ῶ, Μ. ώσω· ἐπὶ γυναικὸς »Ἀπημβλωσε«, ἀπέβαλεν, ἀπέῤῥιψε τὸ ἔμβρυον· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀμβλόω.

Ἀπαμβλύνω, Μ. υνῶ· κάμνω τι τελείως ἀμβλὺ, στομόνω, ὡς ξίφος δηλ. Ὁ Σουΐδας δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλω τὴν ἀμβλύτητα, κάμνω τί ὀξὺ, κοπτερόν· Ἐκκαθαίρειν τοῦ σκότους, ὑαλίζειν.

Ἀπαμβλύνομαι· γίνομαι ἀμβλὺς, καὶ μεταφορ. χάνω τὴν ὁρμὴν, τὴν ζωηρότητα, ἀδυνατῶ, κρατοῦμαι ὀπίσω· ἀπομακρύνομαι, ἀπαθητικῶ· Ὀμηρ. ἐπιγράμμ. Ἡρδτ. Γ, 134. »Αὐξανομένῳ γὰρ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες, γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι καὶ εἰς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται« Πίνδ. Πυθ. Δ, 160. Πλουτ. Πλάτ. Πολτ. Δ΄. 17.

*Ἀπαμβρακόομαι, οῦμαι· = ἀπανθρόομαι.

*Ἀπαμβροταῖν· Ἀόρ. β΄. τοῦ Ἀπαμβ. ἐκ τοῦ, ἀπήμβροτον, ἐκ τοῦ, ἀφαμαρτάνω.

Ἀπαμβρότω = Ἐξαμαρτάνω· Ζήτ. Ἀμβροτέω, καὶ Ἀμβρότω· κατ' ἐπίτασιν τῆς Ἀπό.

Ἀπαμείβομαι, Μ. είψομαι· Μέσ. ἀποθτ. μὲ πθτκ. ἀόρ. α΄. (ἀμείβω) ἀποκρίνομαι, ἀνταποκρίνομαι, μὲ λόγους μάλιστα, ἀλλ' ὁ Ὅμ. προσθέτει πάντοτε καὶ δεύτερον προσδιοριστικὸν ῥῆμα, οἷον, Ἰλδ. Α, 841. 130, 215, 285, 560. »τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη« καὶ Τ, 86. »τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν« καὶ 199. »ἀπαμείβετο φωνήσαντα« καὶ Ὀδσ. Θ, 400. »τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φωνήσαντα« καὶ Λ, 347, 361. Ν, 3. Τ, 405. Ω, 226. καὶ Ι, 409. »Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον« ἐνταῦθα ἐν τῷ πτερόεντα« ἐμφαίνεται ἴσως καὶ ἡ ἄκρα σπουδὴ καὶ βία τῆς ἀποκρίσεως, ὅταν ὅπου οἱ Κύκλωπες δὲν ἐπρόσμεναν νὰ τελειώσῃ τὴν διήγησίν του ὁ Πολύφημος· Παθτκ. Ἀόριστ. ἀπημείφθην, ἐνεργτ. μεταχειριζόμενος ἐν Ξενφ. Ἀναβ. β, 15. Ἀμείβομαι.

Ἀπαμείρω, (ἀμείρω) Ἀφαιρέομαι, κάμνω τινα νὰ μὴ μετέχῃ, νὰ μὴ ἔχῃ μέρος ἀπό τι (τινά τινος) Παθητ. μένω ἐστερημένος τινὸς, δηλ. μοῦ ἀρπάζουσί τι καὶ τὸ στεροῦμαι· μὲ κάμνουν νὰ μὴν ἔχω μέρος ἀπό τι (τινός) Ἀρατ. φαινμν. 523. »Οὐ μὴν Αἰητοῦ ἀπαμείρεται, ἀλλά οἱ ἐγγὺς Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας Ἄγγελος« οὕτω ἀναγινώσκε. πρότερον ἐν Ὀδσ. Υ, 323. ἔνθα κεῖται τώρα »Ἀποκείνυται« ἀντὶ, ἀπαμείρεται· ἐξ ἐναντίας ὁ Spohn καὶ ἄλλοι γράφουσιν οὕτω ἐν Ἡσιό. Ἔργ. 575. (539.) »Ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη· ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν· ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου« (αἶσαν ἀπαμείρεται, = ἀπομερίζειν, παρέχειν, ἐπινέμειν, διδόναι)· καὶ Θεογον. 801.

Ἀπαμελέω, ῶ· (ἀμελέω) παθτκ. παρ' Ἡρδτ. Γ, 129· 132. »ἀπημελημένος«.

Ἀπαμέργομαι· Ἀπθτ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρτκ. μόνον ἐν χρήσει, (ἀμέργω)· ἀρπάζω τι δι' ἐμαυτὸν, λαμβάνω, παίρνω μέρος ἀπό τινος· Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 306. . . »ἀπαμέργεο βλάστεμα« Ζήτ. Ἀμέργω.

Ἀπαμέρδω, Μ. έρσω· = Ἀπαμείρω.

*Ἀπαμμένος, η, ον· Μετχ. τοῦ Παθτκ. Παρκμ. Ἰων. = ἀφημμένος· ἐκ τοῦ ἀφάπτω.

Ἀπαμπίσχω· (ἀμφὶ, ἴσχω) ἐκδύω, ξεφορέω, ἐκβάλλω τὰ φορέματα, γυμνόνω τινα· ὁ μὲν Ἐνστ. ἄχρηστος, ὁ δὲ ἀόρ. β΄. »ἀπαμπισχεῖν« ἐν χρήσει· Φίλ.

Ἀπαμπλακέω· (ἀμπλακέω) ἄχρηστος Ἐνστ. ἐξ οὗ ὁ Μ. ἀπαμπλακήσω, Ἀόρ. ἀπήμπλακον, ἀπαμπλακεῖν· = Ἀφαμαρτάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω, πταίω, σφάλλω· ὅθεν »ἀπήμπλακε« παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 1130. (1103.) καὶ Ἀπαμβλακέω, παρ' Ἡροδότῳ Γ. ἀμφ.

Ἀπαμύνω, υνῶ (ἀμύνω) κρατῶ ὀπίσω, διαυθεντεύω, ἀποδιώκω διὰ τῶν ὅπλων· τίτινος (τί τινι) Ἰλδ. Ι, 597. (93) »Αὐτὸς Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ« Α, 67. »ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι« Ἡρδτ. Ι, 90. »Θεούς τε κοινοὺς ἀνακαλέων προέτρεπε αὐτοὺς ῥύσασθαι ἄνδρας Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης καὶ ἀπαμῦναι τὸν βάρβαρον« νὰ τοὺς ὑπερασπισθοῦν ἀπὸ τὸν βάρβαρον, νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ τοὺς τυραννήσῃ ὁ βάρβαρος, νὰ ἀποδιώξουν τὸν τύραννον μακρὰν ἀπ' αὐτούς· καὶ »ἀπαμύνειν σφίσι κακὰ« ὁ αὐτ. Μέσ. ἀποδιώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ· Ἰλδ. Α, 369. »ἄνδρα ἀπαμύνασθαι« οὕτω καὶ παρ' Ἡρδτ. Βοηθῶ, Ἰλ. Ο. 738. »ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθ'« διὰ τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἠμποροῦσαμεν νὰ διαυθεντευθῶμεν, νὰ πολεμοῦμεν ὑπερασπιζόμενοι, κρυμμένοι ἐντὸς αὐτῆς, ὅθεν, διαφεντεύομαι, ἐναντιοῦμαι· Ὀδσ. Λ, 579. »οὐδ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶν« προστατεύομαι, ἐκδικοῦμαι.

Ἀπαμφιάζω, = Ἀπαμπίσχω· ἐκδύω, ξεφορένω, ξεγυμνόνω, εὐγάζω τι ἀπάνωθέν μου μὲ τὸ ὁποῖον ἤμουν σκεπασμένος· (ὡς τὰ, Ἐπαμφιάζω, Ἐπαμφιέννυμι, Ἐπαμφίσκω, καὶ Ἐπαμφίσχω, ἀντὶ τοῦ Ἐνδύω, φορένω, σκεπάζω).

Ἀπαμφιασμός, ὁ· ἔκδυσις, ξεφόρεσις, ξεγύμνωσις, ἀπόῤῥιψις σκεπάσματος ἢ ἐνδύματος τινός· Κουρνούτ. μετὰ τοῦ »Τρόπου«.

*Ἀπαμφιέννυμι, Μ. ἀπαμφιέσω· (ἀμφιέννυμι Ἀνμλ.) = τῷ πρτρ.

*Ἀπαμφιεννύω· Ἴδε Ἀπαμφιάζω.

*Ἀπαμφίσκω ἢ Ἀπαμφιέσκω· Ζ. Ἀπαμφιάζω.

*Ἀπαναγκάζω, άσω, (ἀναγκάζω) Ἱπποκρ. τὸ Ἀναγκ. κατ' ἐπίτ.

*Ἀπανάγνωσμα, τό, ψευδὴς ἀνάγνωσις ἢ γραφή· Γραμμ.

Ἀπανάγω, Μ. άξω· φέρω τι πρὸς τὰ ἄνω, (ἔξω, μακρὰν) συνήθ. ἀμετβ. ἀναχωρῶ, ὑπάγω, πορεύομαι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ ὄπισθεν· ἀποπλέω, κυρίως ὅμως πρὸς τὸ ὕψος, πρὸς τὰ ἄνω· μάλιστα εἰς τὴν μεσογείους χώρας, πρὸς τὴν μεσόγειον, ἢ πρὸς τὸ πέλαγος· Ξεν. ἴδε καὶ, Ἀνάγω

Ἀπαναίνομαι, Μ. νοῦμαι· Μέσ. Ἀόρ. Α΄.

"Απηνήνατο· τελείως ἀρνοῦμαι· ἀποῤῥίπτω πρόβλημά τι· λέγω τὸ ὄχι· Ἰλ. Η. 185. «... ἀπηνήνατο ἐκπάγλως» Ὀδσ. Κ, 297. δὲν θέλω, μετ' αἰτ. καὶ γεν.

Ἀπανισκιμόω· παρ' Ἱπποκρ. = Ἀπαναλίσκω, καταναλίσκω, κατατρώγω.

Ἀπαναισχύνομαι, παρὰ Χρυσοστόμ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπαναισχυντέω· ἀμφίβ.

Ἀπαναισχυντέω, ῶ· (ἀναίσχυντος) ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἀδιάντροπα, πράττω ἢ ὁμιλῶ τι χωρὶς ἐντροπήν, εἶμαι τόσον ἀδιάντροπος, ὥστε κάμνω ἢ λέγω τι ἀδιάντροπον καὶ πλῆρες αἰσχύνης καὶ ἀδοξίας: αὐθαδιάζω, εἶμαι αὐθάδης καὶ ἀδιάντροπος, Πλάτ. Ἀπολογ. σ. 31. C.

Ἀπαναλίσκω. Μ. λώσω· τελείως φθείρω, καταφανίζω, κατεξοδεύω· ὅθεν

Ἀπανάλωσις, εως, ἡ· ἡ διόλου φθορά, ἀφάνισις, ἐξόδευσις τῶν ὑπαρχόντων· Διόδ. Σικ. (υυ--υ).

Ἀπανάστασις, εως, ἡ· (ἀπανίστημι) μεταβίβασις ἀπὸ τόπου· Οὐδέτ. μετοίκησις ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· τὸ ἀνίστασθαι, σηκόνεσθαι καὶ ὑπάγειν ἀπ' ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· Στράβ. 13, σ. 445. «πολύπλανον τὸ ἔθνος, καὶ ταχὺ πρὸς τὰς ἐπαναστάσεις» ὅπου ὁ Κορ. διώρθωσεν «Ἀπαναστάσεις» ἐκ τοῦ -ανίστημι, Μ. στήσω, ἐξ οὗ, λαμβάνονται οἱ λείποντες εἰς τό, Ἀπανίστημι χρόνοι· Σοφοκλ. = Ἀποικία.

*Ἀπαναστάτης, ου, ὁ· ὁ μετοικήτης, ὁ μέτοικος· Εὐστάθ. Ἐρωτ.

Ἀπαναστομόω, ῶ· Διονυσ. Ἀλ. Γ'. 40. ὅπου τὰ χειρόγρ. ὀρθότερον Ἀναστομόω ἔχουσιν.

*Ἀπανατέλλω, (ἀνατέλλω) ποιῶ τι νὰ ἐκβλαστήσῃ, νὰ γίνῃ ἀπό τι, νὰ ἀναβῇ, νὰ ἐβγῇ ἀπό τι· 2) Ἀμετβ. ἀνίσταμαι ἀπό τινος, σηκόνομαι ἀπὸ κουβαλήν· «κοίτης» Αἰσχύλ. Ἀγ. 27. ἀνατέλλω ἀπό τινος· Ὀππιαν. Η. β', 563.

*Ἀπαναχωρέω· ἐπίτασις τοῦ ἀναχωρέω· ὅθεν

Ἀπαναχώρησις, εως, ἡ· τὸ ὑπάγειν, ἀναχωρεῖν· Διόδ. ἐπίτ. τοῦ ἁπλοῦ.

Ἀπανδόκευτος, ον, (πανδοκεύς) χωρὶς ξενοδόχον, (ἑορτήν, χαράζειν) χωρὶς ξενοδοχίαν, χωρὶς τραπέζας διὰ ξενοδόχους· χωρὶς συμποσίων· Ζήτ. Ἀνεόρταστος.

Ἀπανδρίζομαι Μ. ίσομαι· εἶμαι τέλειος ἀνήρ, πολιτεύομαι, φέρομαι σὰν ἄνδρας (ἀνδρείως) «πρὸς τὸ φλογῶδες» Καλλίστρ. Εἰκ. Γ. ἵσταμαι μὲ ἀνδρίαν ἐναντίον τῆς φλογός, δὲν τὴν φοβοῦμαι διὰ τίποτε.

Ἀπανδρόω. ῶ, Μ. ώσω· κάμνω τινὰ ἀνδρεῖον, ἢ τὸν κάμνω ἄνδρα· καὶ

Ἀπανδρόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἀνδρεῖος, ἢ ἄνδρας· Εὐριπ. Ἴων 53. καὶ Λουκιαν. Ἐρωτ.

*Ἀπανεμάω, (ἄνεμος) περιπνέω, περιφυσῶ· καὶ

Ἀπανεμάομαι, ὅθεν τὸ Ἀπηνεμήθη παρ' Ἡσυχ. ἀντί, Ὑπ' ἀνέμου ἔπεσεν.

Ἀπάνευθε, καὶ -θεν· Ἐπίρ. (ἀπό, καὶ, ἄνευθε) ξεχωρισμένα, μακρὰν ἀπό τινος, ἀπομερίς, παράμερα· Ἰλδ. Α, 35. «ἀπάνευθε κιών» 2) πρόθ. «ἀπάνευθε νεῶν» ὡς 4. Α, 48. μακρὰν τῶν νεῶν, ἀντικρὺ τῶν πλοίων· ξεχωρισμένος, απομακρυσμένος ἀπό τινος· Ἰλδ. Ξ, 189. Τ, 41. Α, 549. Θ, 10. «ἀπάνευθε θεῶν» κρυφὰ ἀπὸ τοὺς θεούς, χωρὶς νὰ ἐξεύρουν οἱ θεοί. «Ἀλλ' ἐμοὶ οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον· ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίγνεται, εἴπερ καί τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον, γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ, ναίει, ἀπάνευθε τοκήων» Ὀδσ. Ι, 34. «τοῦ ἀπάνευθε σέλας ἐγένετο» Ἰλδ. Τ, 374, 378, 356. Λ, 81. «τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδεϊ γαίων» καὶ Ὀδσ. Β, 164, 260. Ζ, 204, 223, 236. Ε, 284. πολλάκις τίθεται μετὰ τὴν γενικήν· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄνευ· καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τῆς, Ἀπό· ἐν Ἰλ. Τ. 374.

Ἀπανθέω, ῶ· Μ. ήσω· Οὐδέτ. ῥίπτω, χάνω τὸ ἄνθος, μαραίνομαι· Πλάτ. 2) Μεταφ. χάνω τὴν δύναμιν, τὴν ὑπόληψιν· ὅθεν

Ἀπάνθησις, εως, ἡ· τὸ ῥίψιμον τῶν ἀνθέων, μαρασμός, ξεπεσμός, σμίκρυνσις.

Ἀπανθίζω, Μ. ίσω· (ἀνθίζω) κόπτω ἄνθη, καὶ λουλούδια, ἢ παίρνω τὸ ἄνθος τῶν χόρτων, συλλέγω ἄνθη· Λουκιαν. «ἀπανθίζειν κατὰ τὴν μέλιτταν τοὺς λόγους» ἀντὶ τοῦ Ἀνθολογῶ, συνάζω τὸ ἄριστον ἀπό τι, οἷον ἀπὸ σύγγραμμά τι· καὶ Αἰσχ. Ἀγμ. 1650. (1673.) «ματαίαν γλῶσσαν μοι ἀπανθίσαι» λαμβάνω τὸ ἄνθος, ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν.

Ἀπανθίζομαι. (Μετὰ Γενκ.) συνάζω, μαζόνω τὰ ἄνθη πρὸς ἑαυτόν, ἢ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, τὸ πρῶτον καὶ κάλλιστον δι' ἐμαυτὸν συνάζω, ἐκλέγω, οἷον κρέας ἀπὸ βόσκω τὰ ἄνθη καὶ συνάζω τὸ μέλι ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡ μέλισσα· Πλούτ. μεταφ. «ἀπανθίζομαι τὴν ἱστορίαν» καὶ Φιλόστρ. Σοφ. Β'. α'. 14. «ἐγχειρίδια τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἀπηνθισμένα» τὰ περιέχοντα δηλ. συνηγμένον τὸ ἐξαιρετώτατον τῆς παλαιᾶς πολυμαθείας· «ὕπνου ἀπ.» κοιμοῦμαι, χαίρομαι, ἀπολαμβάνω τὸν πρῶτον μου ὕπνον· 2) «ψυχὰν ἀπ.» Αἰσχ. Ἀγμ. 1470. (1452.) Ἀμφ. ὁμοίως, = φονεύειν, ἀποστερεῖν τὸ ζῆν.

*Ἀπάνθισμα, τό· τὸ κεκομμένον, τὸ συλλεγὲν ἄνθος ἢ λουλοῦδι· 2) τὸ σύναγμα, ἡ Συλλογὴ τῶν ἀρίστων· ὡς «Σοφίας ἀπάνθισμα» Ἰλδ. Σχόλ. Πινδ. Ἰσθμ. 8, 32.

Ἀπανθισμός, ὁ· τὸ τῶν ἀνθέων κόψιμον, σύναγμα, σύναξις τῶν ἀνθέων, ἢ τῶν ἀρίστων· 2) Συλλογὴ τῶν ἀνθέων.

Ἀπανθρακίζω, Μ. ίσω, ιῶ· παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 1546. (1533.) ψήνω τι ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα, ἢ 2) τρώγω ἀπανθρακίδας, ψάρια ψημένα στὰ κάρβουνα.

Ἀπανθρακίς, ίδος, ἡ· οὕτως ὀνομάζονται τὰ ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα ψημένα ὀψάρια, ἢ πλακοῦς, = Ἐπανθρακίς.

Ἀπανθράκισμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἐψήθη ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

Ἀπανθρακόω, ῶ· Μ. ώσω· κατακαίω τι, καὶ τὸ κάμνω νὰ καταστήσῃ εἰς κάρβουνα· Αἰλιαν. ἀνθρακόω.

Ἀπανθρωπεία, καὶ, Ἀπανθρωπία· ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπανθρώπου, ἀπανθρωπία.

Ἀπανθρωπεύομαι, Μ. εύσομαι· καὶ Ἀπανθρωπίζομαι· ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀπάνθρωπος· Ἱπποκρ. Ἐπιστ. «σύμφυλον ὄψιν ἀπανθρωπεύονται» βλέπουσι καὶ φεύγουν, ὡς ἐχθροὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν ὄψιν τῶν ὁμοίων των.

Ἀπανθρωπίζω· ποιῶ τι εἰς ἄνθρωπον· Στροβ.

Ἀπάνθρωπος, ὁ μὴ ἄνθρωπος, ὁ σκληρὸς καὶ ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἄνθρωπος· ὁ μὴ ἔχων χαρακτῆρα ἀνθρώπου· 2) Τόπος, γῆ, ἀκατοίκητος ἀπὸ ἀνθρώπους, ἢ ἀπ' ὀλίγους ἀνθρώπους κατοικημένη· Λουκιαν «Ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ» Τίμων Φλίας· «ἀπάνθρωπος καὶ ἀπόσχολος» ὁ ἀποφεύγων τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων· 3) μὴ ἀνήκων, μὴ ἁρμόζων ἀνθρώπῳ.

Ἀπανιστάω, ῶ, καὶ Ἀπανίστημι· ἐγείρω, σηκόνω τινὰ ἀπό τινος, μετακομίζω, μετατοπίζω, ἢ προστάζω νὰ μετοικήσῃ τινάς· Ἡρόδ. Ζ, 133.

Ἀπανίσταμαι, Μ. στήσομαι· Μέσ. σηκόνομαι καὶ μετατοπίζω, ἀναχωρῶ ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ ὑπάγω νὰ κατοικήσω ἀλλοῦ· «ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος» Ἡρόδ. Ι, 86, 87. Θουκυδ. Α.

Ἀπανοῦργος, ου· ον, ὁ μὴ πανοῦργος καὶ ἀπατηλός· ἄδολος, ἁπλοῦς.

Ἀπανούργως, Ἐπίρ. χωρὶς πανουργίαν, ἁπλοϊκῶς.

Ἀπανταχῇ, (ἅπας) Ἐπίρ. εἰς κάθε μέρος, πανταχοῦ, παντοῦ.

Ἀπανταχόθεν, Ἐπίρ. ἀπὸ κάθε μέρος.

Ἀπανταχόθι, Ἐπίρ. εἰς κάθε μέρος· σημαίνει στάσιν· Ποιητ. = ἀπανταχοῦ.

Ἀπανταχόσε, Ἐπίρ. τὸ αὐτό· σημαίνει κίνησιν· πρὸς πάντα τὰ μέρη.

Ἀπανταχοῦ, Ἐπίρ. = Ἀπανταχῇ· Ξενοφ. Παιδ. ς'. 2.

Ἀπαντάω, ῶ· Μ. ήσω· Διόδ. Σικελ. 18, 15. καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. συνήθως, -ήσομαι, (ἀντάω) πηγαίνω εἰς προϋπάντησιν, συναπαντῶ, εὑρίσκω τινὰ εἰς τὸν δρόμον, ὅστις ἔρχεται ἀπ' ἐναντίας μου, τὸν εὑρίσκω ἔμπροσθέν μου, φιλικῶς τε καὶ ἐχθρικῶς, ἔντε πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ· «ἀπ. τινί» Ἡρόδ. σπανιώτερον «τινά» Ξενοφ. Ἀπμν. Α'. Φοιτῶ, συχνάζω, ὑπάγω εἰς παρουσίαν τινός· Διογ. Λαέρτ. «ἀπήντων δὲ πρὸς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ Μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους» Ἀποκρίνομαι· Ἰσοκρ. «πῶς οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσει» Ἀνθίσταμαι, ὅ ἐστι, ἵσταμαι ἀπ' ἐναντίας τῶν προσβολῶν τινός· Ἀριστοφ. «ἐγὼ δὲ ἀπαντήσομαι ἐκείνοις βούλομαι» 2) Καταντῶ, ἔρχομαι· Εὐριπ. Ἰων. «τὰ δάκρυα ἀπαντᾷ μοι» ἠγοῦν ἔρχονται εἰς τὰ ὀμμάτιά μου· Πλάτ. Φιλήβ. σελ. 85. β'. φθάνω που· 7) Μοὶ ἐκβαίνει, μοὶ ἔρχεται δεξιὰ, κατὰ τὸν σκοπόν· «ἐκεῖ δ' αὐτοῖς οὐκ ἀπήντα ἡ ἐργασία» Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Ε'. 26. ὡς τὸ Τουρκεβρεβρ. Δὲν τοὺς ἤρχετο βάττι, δὲν τοὺς ὑπήγαινε καλὰ ἡ δουλειά· 3) Συμβαίνει, ἀκολουθεῖ· Στράβ. Α'. σελ. 138. Οὕτω καὶ τὸ μέσον Lobeck Φρύνχ. σ. 288. «τοῖς βαρβάροις ἀπαντήσεσθαι» Λυσ. φθάνω που εἴς ἢ πρός τι· ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι Θυδ. Δ, ξζ. Πλτρχ. Παράλ.

*Ἀπαντέλλω, συγκ. ἀντὶ ἀπανατέλλω· Ὀππ. Κυνηγ. 2, 563. ἐνεργ. 3, 97.

Ἀπάντη, Ἐπίρ. πανταχοῦ, καθ' ὅλα τὰ μέρη, μὲ κάθε τρόπον· «κύκλῳ ἀπάντῃ» Ἰλ. Η, 186. καὶ Ὀδσ. Θ, 278.

Ἀπάντημα, τος, τό· (ἀπαντάομαι) συναπάντημα, ἡ ἀπόκρισις, κ. τ. τ. ὡς εἰς τὸ Ἀπαντάω.

Ἀπάντησις, εως, ἡ· τὸ αὐτό· Πλτρχ. Παρλ. 4. σ. 173. Ῥσκ.

Ἀπαντιάζω· = Ἀπαντάω· Ἀρχύτ. Ζήτ. ἐν τῷ, Συγχαλάω.

Ἀπαντικρύ, Ἐπίρ. ἀπέναντι. Ἀντικρύ· μετὰ Γενκ. Λουκιαν. ἀντίπερα, ἀντικρύς.

Ἀπαντίον, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ ἀντρ. Ζήτ. Ἀντίον.

Ἀπαντλέω, ῶ· ἐξαντλῶ, ἀντλῶ, ἔξω ἢ διόλου· καὶ ἐντεῦθεν, ποιῶ τι ὀλιγώτερον ἢ μικρότερον, μετριάζω· ὀλιγοστεύω· Αἰσχύλ. «ἀπαντλ. τινὶ πόνους» καὶ Εὐριπ. «ἀπαντλ. βάρος ψυχῆς» ἐν δ'. Ὀρ. 1075. «πῶς ἀπαντλοίην χθονὸς ὕβρισμα θητικὸν» καὶ Πλτρχ. Παρλ. Δ. σ. 128. Ῥ.

Ἀπάντομαι· = Ἀπαντάω· παρ' Εὐριπ. Ῥησ. 901. κεῖται «Ἀπάντομαι βιαίως» ἀντὶ τοῦ Ἀνθίσταμαι μετὰ δυνάμεως ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι.

Ἀπανύω· (ἀνύω υω, υσω). ὅθεν ἐν Ὀδ. Η. 326. «τέλεσσαν (αἱ νῆες) ἤματι τῷ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω» (ὑπκ. ὁδὸν) οὕτως ἔχουσι τὰ χειρόγραφα, ὅπου νῦν Ἀπήγαγον, κεῖται· ὅ ἐστιν, ἐτελείωσαν τὸν δρόμον εἰς τὰ ὀπίσω· καθὼς λέγεται καὶ τό, Ἀνύειν εἴς· τελειώνω τι διόλου.

Ἅπαξ, Ἐπίρ. μίαν φοράν· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδσ. Μ, 22, 350. «Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι» διὰ μιᾶς, μίαν μόνην φοράν, μίαν φορὰν διὰ πάντα· ὡς τὸ Ἀπαν.

(semel, Bentl. Hor. Sat. 2, 8, 24.) 2) Καθόλου, χωρὶς προσδιορισμὸν ἀριθμοῦ, γενικῶς, ἅπαξ, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἀκόλουθον: Μιὰ φορὰ ὁποῦ ἤρχιτα θὰ τελειώσω μ' ὅλας, ἔνθα τὸ »μιὰ φορὰ« δὲν προσδιορίζει κυρίως τὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' εἶναι ἀντὶ, τοῦ ἤδη, πλέον, ἐπειδὴ κ. τ. τ. Wybt. ep. cr. σ. 193. μάλιστα ἑπόμενον τῷ ἅπαξ καὶ τοῖς τοιούτοις· μὲ μίαν μόνην φορὰν· μίαν φορὰν διὰ πάντα. Καθόλου.

Ἀπαξάπαξ, ασα, απαν· ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι μαζῆ, ὅλοι ὁμοῦ διὰ μιᾶς. Ἀρττφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθτ.

Ἀπαξαπλῶς, Ἐπίρ. καθόλου, ὁλοκλήρως, παντελῶς, ἐν κεφαλαίῳ, ἐπιτατ. τοῦ, ἁπλῶς.

Ἀπαξία, ας, ἡ. ἀναξιότης, ἀφαίρεσις ἀξίας. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, τὸ ἠθικῶς κακὸν, ἀντίθ. τοῦ, ἀξία.

Ἀπάξιος, ον, = ἀνάξιος, ἀφῃρημένος τῆς ἀξίας, μὴ ἄξιος.

Ἀπαξιόω, ῶ, Μ. όσω· ὑποκάτω τῆς ἀξίας μου νομίζω τινὰ, ἢ τί· »Ἀπαξιῶ τὴν ἀπολογίαν.« Διον. Ἀλ. Ζ'. 34. δὲν καταδέχομαι νὰ ἀπολογηθῶ, ἢ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ διὰ λόγου ἄλλος τις· Ἀποβάλλω, καταφρονῶ τι ὡς ἀνάξιον, ἢ ἄδικον καὶ μὴ ἁρμόζον εἰς ἐμένα, δὲν καταδέχομαι νὰ τὸ κάμω. Λατν. dedignari. »Οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιώσας, ἀλλὰ τὸ φρόνημα.« Ἐμποδίζω τι ὡς μὴ εὔλογον, μὴ συμφέρον· Ἀριστείδ. »ἀπαξιοῦ ποιεῖσθαι τὴν εἰρήνην« δηλ. δὲν κρίνω εὔλογον. Ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὸ ἀξίωμά του. ὅθεν.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ. τὸ νομίζειν τι ἀνάξιον, μὴ εὔλογον, ἀσύμφορον· τὸ νὰ θυμόνῃ καὶ νὰ συγχίζεται τινὰς ἐπάνω εἰς μίαν ἀναξίαν καὶ ἄδικον πρᾶξιν, ἢ συναπάντημα· καὶ ἡ καταφρόνησις ἀναξίου τινός.

Ἀπάορος, ον. Δωριχ. = Ἀπήορος. Πίνδ. Πυθ. Η'. 124. γεμᾶτος ἀπὸ ἀγωνίαν, στενοχωρίαν, ἢ ἐντροπὴν, ἢ ἀπομεμακρυσμένος.

Ἀπαπαί, Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀππαπαί.

Ἄπαππος, ὁ, ἡ. (πάππος· καὶ α στερ.) κυρίως, ὁ μὴ ἔχων πάππον, πρόγονον· παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 321. »φάος οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρὸς« ἀντὶ τοῦ, φῶς, λαμπὰς, πῦρ, τὸ ὁποῖον ἔχει πάππον, καταγωγὴν, κατάγεται ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς Ἴδης.

* Ἀπάπτω, Ἰων. = ἀφάπτω. Ἡρόδ.

Ἀπαράβατος, ον, καὶ Ἀπαραβάτως, Ἐπίρ. (παραβαίνω) 1) ὁ μὴ παραβαίνων, μὴ ἐπερνῶν ἀπὸ κοντὰ, μὴ πλησίον διαβαίνων, μὴ μεταβαίνων ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ὁ μένων πάντοτε εἰς ἕνα μέρος καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ πολιτικῶν ἢ καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν ὡς »ἱερωσύνη ἀπαράβατος.« Ἑβρ. Ζ'. 24. δηλ. ἡ παντοτεινὴ, ἥτις μένει πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον πρόσωπον, καὶ δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο. 2) Παθ. ὅντινα δὲν παρέβη, δὲν διαπέρασέ τις, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠθέτησέ τις, δηλ. δὲν ἔπραξεν ἢ εἶπε τὸ ἐναντίον τῶν ὅσα αὐτὸς προστάζει· ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παραβῇ· »νόμος ἀπαράβατος.« ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραβῇ, νὰ ἀθετήσῃ, νὰ μεταβάλλῃ τινάς· Πλουτ. Ἠθ. Η, 248. 9. Ῥσκ.

Ἀπαράβλαστος, ον, (παραβλαστάνω) ὁ μὴ βλαστάνων πλησίον τῶν ῥιζῶν, ὁ μὴ ἐκβάλλων παραφυάδας, (κωλορρίζια). Θεόφρ.

Ἀπαράβλητος, ον, (παραβάλλω) ὅποιος δὲν παραβάλλεται, ἀσύγκριτος, ἀνόμοιος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἑνώσῃ νὰ συγκρίνῃ μὲ ἄλλον τινά.

Ἀπαράγγελτος, ον, (παραγγέλλω) ἀμήνυτος, ἄρρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμήνυσε, δὲν παρήγγειλε, δὲν ἐπρόσταξε τινάς.

Ἀπαραγγέλτως· Ἐπίρ. χωρὶς παράγγελμα, μήνυμα.

Ἀπαράγραφος, ον, (παραγράφω) ἀπεριόριστος, ἀπεριόριστος, μὴ ὡρισμένος, μὴ σημειωμένος μὲ ὅρια, σύνορα· ἀσυνόρευτος· Πολύβ. ις. 12.

Ἀπαράγωγος, ον, (παράγω) ὁ μὴ παραφερόμενος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του, ἢ ἀπὸ τὸν σκοπόν του· ὁ στερεὸς εἰς τὴν γνώμην, σταθερὸς, ἀμετάβλητος, ἰσχυρογνώμων, σκληρός. Ἰαμβλ. Πυθ.

Ἀπαράδεκτος, ον, (παραδέχομαι) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ, δὲν δέχεται ἢ δὲν ἐδέχθη τινὰς ὡς ἐναντίον, ἢ βλαβερὸν, ἢ ἀσυνήθιστον· μὴ ἀρεστὸς, μὴ εὐπρόσδεκτος· ἀνάρμοστον, ἄδικον (ἐπὶ πργμ.) 3) Ἐνεργητ. ὁ μὴ δεχόμενος τινά. Κύριλ. Ἀλεξ.

Ἀπαράθετος, ον, (παρατίθεμαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἔθεσε τινὰς πλησίον ἄλλου τινὸς, δὲν ἐσύγκρινε μὲ ἄλλον τινα. 2) Ἀπαράθετα λέγονται παρὰ τοῖς γραμματ. αἱ λέξεις, ἢ αἱ φράσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐμαρτυρήθησαν, καὶ δὲν ἐβεβαιώθησαν διὰ παραδειγμάτων καὶ μαρτυριῶν εἰλημμένων ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς· χωρὶς παραβαλμένα παραδείγματα, ἢ μαρτυρίας. Bast. Greg. σ. 343. Διογ. Λαέρτ. Ζ. 180.

* Ἀπαράθραυστος, ον, ὁ θραύσει μὴ ὑποκείμενος, ἄθραυστος, ἀκλόνητος· Κύριλ.

Ἀπαραιρημένος· Μετχ. πρκμ. παθτ. Ἰων. ἀντὶ Ἀφῃρημένος, ἐκ τοῦ Ἀφαιρέω. Ζήτ. ἐν τῷ Ἀφαιρημένος.

Ἀπαραίτητος, ον, καὶ Ἀπαραιτήτως, Ἐπίρ. (παραιτέομαι) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποβάλλῃ, νὰ παραιτήσῃ, νὰ ἀρνηθῇ, ἢ νὰ ἀθετήσῃ τις· ὅθεν Ἄφυκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποφύγῃ, νὰ γλυτώσῃ, ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραιτηθῇ, νὰ ἀποφύγῃ τινάς· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ στερηθῇ τινάς. Πλούτρχ. Ἠθ. Η. 637. 10. Ῥ. »τοῦτο τῶν ὄψων μόνον ἀπαραίτητον ἐστιν« τοῦτο μόνον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ στερηθῇ τις, εἶναι τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ λείψῃ. »συμπεριφορὰ ἀπαραίτητος ἐν συμποσίοις« ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ παραιτηθῇ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποβάλλῃ, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴ ὑπάρχῃ. 5. 470. 6. Ῥσκ. »Ἀπαραίτητος πορεία.« Πλούταρχ. 5. 431. 5. Ῥ. »Ἀπαραίτητον ἐλάττωμα« παράπτωμα τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀποφύγῃ, ἢ νὰ τὸ ἀποβάλλῃ τινάς· οὕτω καὶ »κακὸν, κίνδυνος, ἀπαραίτ.« 2) Τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τινὰς νὰ ἐντροπιάσῃ, νὰ παρακαλέσῃ, νὰ καταπείσῃ· ὡς, »Δικαστὴς, Διαστὴς ἀπαραίτητος.« ὅποιος δηλ. δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τὸν σκοπόν του, αὐστηρὸς, ἄγριος, ἀμετάπειστος, σταθερὸς, ἰσχυρογνώμων, ἀνελέητος, ἄσπονδος· »φοβερὸς καὶ ἀπαραίτητος ἐν τῷ μισεῖν τοὺς τυράννους« μέγας, φοβερὸς, ἰσχυρογνώμων, ἄσπονδος ἐχθρὸς τῶν τυράννων. Πλτχ. Παράλ. Τομ. Ε. 554. 10. Ῥσκ. καὶ Γ. 109. 10. »τῶν ἐνδιδόντων ἀπαραίτητος ἐραστὴς κολαστὴς« »ἀσεβέστατος καὶ ἀπαραίτητος εἶχεν αὐτὸν ὅρκος ἐλεῖν τὰς Ἀθήνας.« Γ, 101. 12. »πάντα πᾶσιν ἄγριον καὶ ἀπαραίτητον.« Β. 163. 16. »ἐμμένειν τοῖς ἀτρέπτοις καὶ ἀπαραιτήτοις λογισμοῖς« Β. 150. 12. καὶ Β. 231. Β. 557. 12. Β. 570. καὶ 750. 9. καὶ Ἠθ. 5, 275 καὶ 634. καὶ Θεόφ. Γ, 84. »εἶτε μὴ ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀπὸ ἴσου δὲ μάλιστα ἐπιόντες, ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι, ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως ἐπέλθοιεν« κ. τ. τ.

Ἀπαρακάλυπτος, ον, (παρακαλύπτω) ἀκάλυπτος, ἀσκέπαστος »ἀπαρακάλυπτος κεφαλή.« Πλτρχ. Ἠθ. Ζ. 81. 3. Ῥσκ. καὶ Πλάτ. = ἀκρυπτος. 2) ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος. (α)

Ἀπαρακαλύπτως, Ἐπίρ. χωρὶς κάλυμμα, σκέπασμα. 2) ἀναίσχυντα, χωρὶς τσίπα.

Ἀπαράκλητος, ον, καὶ Ἀπαρακλήτως, Ἐπίρ. (παρακαλέω). ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ παρακαλέσῃ, νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς βοήθειαν, ἢ νὰ τὸν καταπείσῃ, νὰ τὸν παρηγορήσῃ. ἀπαρακάλεστος, ἀπαρηγόρητος, ἀπαραμύθητος. 2) Ὅποιος δὲν ἐπροσκαλέσθη πρός τι· ἀπροσκάλεστος. Θεόδ. Η, 98. »ἀπαράκλητοι ἐφ' ἁρπαγὴν ἠκολούθουν.«

Ἀπαρακολούθητος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπαρακολουθήτως. (παρακολουθέω) ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀκολουθεῖ τις· τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ φθάσῃ τινὰς, νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ μὲ τὸν νοῦν του, ἄφθαστος, ἀκατάληπτος. 2) Παρ' Ἀντωνίν. Β'. 16. καὶ Ε'. 6. ἀντὶ τοῦ χωρὶς συνέπειαν, χωρὶς στοχασμὸν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόσμενε, δὲν ἐστοχάζετο τινὰς, ἀνέλπιστον συμβεβηκός· ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Inconsequent.

Ἀπαράλειπτος, ον, (παραλείπω) μὴ ἀφειμένος, ὅποιος δὲν λείπει ποτὲ, Ἀκατάπαυστος, παντοτεινός· Σχολ. Σοφ. Αἴαντ. 369. 2) ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν λείπει τίποτε.

Ἀπαράλλακτος, ον, καὶ Ἀπαραλλάκτως, Ἐπίρ. (παραλλάττω) ὅποιος δὲν μεταβάλλεται, δὲν ἀλλάζει ποτὲ, ἀλλὰ πάντοτε μένει ὁ αὐτός. 2) ὅμοιος κατὰ πάντα, μὴ διαφορετικός. Διόδ. Β'. (30) 50. »ἀπαραλλάκτους τοῖς τῶν καμήλων,« μὴ διαφορετικοὺς ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν καμήλων, ἀπαράλλακτοι καθὼς οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν καμ. μετὰ ὄντα. καὶ Πλτχ. Παράλ. Δ. 614. 9. Ῥσκ. Ὅμοιος, κατὰ μηδὲν παραλλάσσων, παρόμοιος. Ἀναλλοίωτος.

Ἀπαραλλαξία, ἡ· ἀμεταβλητία, ὁμοιότης, σταθερότης. Πλτχ. Ἠθ. Ι. 439. 4. Ῥσκ.

Ἀπαραλόγιστος, ον, (παραλογίζομαι) Παθητ. ὅποιος δὲν ἀπατᾶται, τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἀπατήσῃ, νὰ παραλογίσῃ τις. Αἰτιολ. (16, 5) Ι Β'. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀπατῶν, μὴ λαλῶν τὸ ψεῦδος. ἀψευδής. Ἡσύχ.

Ἀπαραλογίστως· Ἐπίρ. χωρὶς παραλογισμὸν καὶ ψεῦδος.

Ἀπαράλογος, ον, (παράλογος) ὁ μὴ παράλογος, μὴ ἐναντίος τοῦ λογικοῦ, τοῦ ὀρθοῦ λόγου· ἢ τῆς πιθανότητος, μὴ ἀπίθανος, μὴ ἀνέλπιστος, μὴ ἄτοπος. Ἰαμβλ. Πυθ. 128.

Ἀπαραμίλλητος, ον, (παρὰ, ἁμιλλάομαι) ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ φιλονεικήσῃ, νὰ ἔλθῃ τις εἰς ἅμιλλαν, ἀπαράβλητος, ἀσύγκριτος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ ἐξισωθῇ. Ἰώσηπ.

* Ἀπαράμιλλος, ον (ἅμιλλα) = τῷ προηγμ. »ἀρετὴν ἀπαράμιλλος« ὅστις δὲν ἔχει ὅμοιόν του εἰς τὴν ἀρετήν.

Ἀπαραμύθητος, ον, καὶ Ἀπαράμυθος· καὶ Ἀπαραμυθήτως, Ἐπίρ. (παραμυθέομαι) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ δυσωπήσῃ, καταπείσῃ, νὰ παρακαλέσῃ τις. Πλάτ. 2) Ἀπαρηγόρητος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ παραμυθήσῃ, νὰ παρηγορήσῃ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 620. »Ὄμμα πωλικὸν, φοβερὸν, ἀπαράμυθον.« φοβερὸν εἶναι τὸ ὄμμα τοῦ ἵππου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸ ἡμερώσῃ, πραΰνῃ· »ἀπαράμυθ. κέαρ.« Αἰσχύλ. Προμ. 184. ἀδυσώπητον, ἀπαράκλητον, ἀκατάπειστον, ἀνεξιλέωτον· οὕτω καὶ Πλτχ. »τὸ ἀπαραμύθητον τῆς ὄψεως« τὴν φοβερὰν καὶ ἀγρίαν, ὄψιν. Παράλ. Γ. 461. 12. Ῥσκ. καὶ = ἀπαρηγόρητος. Ἠθ. Ζ. 313. = ἀνεξιλέωτος, Ἠθ. Η. 487. 2. ἔνθα συντάττεται καὶ τὸ, χαλεπός. »πόθεν δὴ τὴν πολιτείαν σεβητέον, ὡς ἀπαραμύθητον καὶ βαρεῖαν« Θ. 146. 6. Ῥσκ. 3) ἀδιόρθωτος, ἀσυμβούλευτος, τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τις νὰ διορθώσῃ, νὰ βάλῃ πάλιν εἰς τάξιν. ἢ ὅστις δὲν διορθώθη, δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του. Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 466. (τὸ, υ, μακρόν. ὁ δὲ Αἰσχ. Προμηθ. 185 λαμβάνει, καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἀθάνατος.)

* Ἀπαράμυθος, ον. = τῷ προηγμ.

Ἀπαράπειστος, ον, (παραπείθω) μὴ μεταπειθόμενος, μὴ ἀπατώμενος, μὴ δεκαζόμενος, μὴ δωροδοκούμενος· ἴδε Ἀπαράσπειστος.

Ἀπαραπόδιστος, ον, καὶ Ἐπίῤ. Ἀπαραποδίστως· (παραποδίζω) ἀνεμπόδιστος, ὁ μὴ ἐμποδιζόμενος· Μὴ ἐμπερδευμένος, ἀπερδούκλωτος, ἀπερίπλεκτος· Ὁ μηδέποτε παραποδιζόμενος· ἀπλανής. Ἀθήν.

Ἀπαραποίητος, ον, καὶ Ἐπίῤ. — ήτως· (παραποιέω) ὁ μὴ μεταπεποιημένος, ἀψευδής, καθαρός, ἀνόθευτος, ἀδιάψευστος. Σουίδ. Εὐστάθ.

Ἀπαρασάλευτος, ον, (παρασαλεύω) ὁ μὴ σαλευμένος ἀπὸ τὸν τόπον του, Ἀκίνητος, ἀτάρακτος, σταθερὸς διὰ πάντα, Ἀμετακίνητος, ἄτρεπτος.

Ἀπαρασαλεύτως, Ἐπίῤ. ἀπαρασάλευτα.

Ἀπαρασήμαντος, ον, (παρασημαίνω) ὁ μὴ σημειωμένος, μὴ ἀποδεδειγμένος, ἀναπόδεικτος, μὴ γνωστὸς εἰς τοὺς ἄλλους διά τινος σημείου, μὴ περίσημος, μὴ ἐπίσημος, ἄγνωστος, ἀξήμεστος ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἀπαρασημείωτος, ον, τὸ αὐτὸ (Παρασημειόω).

Ἀπαράσημος, ον, χωρὶς παράσημα, χωρὶς σημεῖον χαρακτηριστικόν, ὁ μὴ σημειωμένος, 2) μὴ παραχαραγμένος, μὴ νενοθευμένος. Κύριλ.

Ἀπαρασκευασία, ας, ἡ· ἔλλειψις παρασκευῆς καὶ προετοιμασίας· Ἱπποκρ.

Ἀπαρασκεύαστος, ον, (παρασκευάζω) ὁ μὴ παρασκευασμένος, μὴ προετοιμασμένος, ἀνετοίμαστος· Ξεν. Ἀναβ. Α'.

Ἀπαρασκεύως, ον, καὶ Ἀπαρασκεύως. Ἐπίῤ. τὸ αὐτό· ὁ αὐτ. Παιδ. Ζ'. »ἀπαρασκεύους λάβωμεν τοὺς ἄνδρας·« 2) Χωρὶς μεγάλην καὶ πολύτιμον ἑτοιμασίαν· ἀρχ. ἁπλοῦς, μὴ πολύτιμος, εὐήθης· ὁ αὐτ. Ἀπομν. Γ. δ' 11. Πλτχ. Ἠθ. 5. 427. 6. Παρλ. Β. 784. 1. καὶ Γ. 414. Ῥσ.

Ἀπαράσπειστος· τομζ. ἐσφαλμ. παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Ἀρχ. Η'. 61 ἀντὶ, Ἀπαράπειστος, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ, Παραπείθω· ὅποιος δὲν ἐξαπατᾶται, δὲν παραπείθεται, δὲν δωροδοκεῖται.

Ἀπαράσσω, καὶ -άττω· Μ. ξω· ἀποκόπτω, μετὰ βίας ἀποσπάω, ἀποχωρίζω τι, καὶ τὸ ῥίπτω· π. χ. ῥίπτω ἐκ τοῦ πλοίου. Ἡρόδ. 8. 90. »τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυσάσης νεὼς βάλλοντες ἀπήραξαν καὶ ἐπέβησάν τε καὶ ἔσχον αὐτὴν« Θυκ. Ζ, 63. »τὴν μὴ τοὺς ἀπὸ τοῦ πολεμίου καταστρώματος ὁπλίτας ἀπαράξητε« = τῷ Λατ. decutere, »τοῦ ἴχκουω Ἡρόδ. Ε, 112. ῥίπτω τὸ κομμένον κεφάλι εἰς τὴν γῆν. Ὁμηρ. Ἰλδ. Χ. 497. »Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε, αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη.« Π. 116. »αὐτεροῦ δ' ἀπάραξεν« ὑποσημαίνει δὲ τὴν βιαίαν καὶ ἄπονον ἀποκοπὴν, τὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀθρόον καὶ τραχέως ἀποκόψαι. Σχολ. καὶ Σοφοκλ. Τραχ. 101. 7. (987) »οὐδὲ κρᾶτ' ἀπαράξαι βίου τοῦ στυγεροῦ θέλει, μόλων·« κανεὶς δὲν θέλει νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ μοῦ ἀποκόψῃ τὴν κεφαλὴν (μακρὰν τῆς μισητῆς ταύτης ζωῆς.) ἐλευθερώνει με, ἀπαλλάττων με τοῦ μισητοῦ τούτου βίου· Ζήτ. καὶ Ἀράσσω.

Ἀπαρασχημάτιστος, ον, ὅποιος δὲν παρασχηματίζεται, δὲν παίρνει ἄλλο σχῆμα, μορφήν· ἀμετάβλητος· »ἀπαρασχ· τῷ οὐδετέρῳ ὀνόματι· τὸ μὴ λαμβάνον τὴν μορφὴν καὶ τὸν σχηματισμὸν τοῦ οὐδετέρου γένους. Γραμ. Εὐστάθ. Ετυμ. Μ.

Ἀπαρατήρητος, ον, (παρατηρέω) ὁ μὴ παρατηρημένος, τὸν ὁποῖον δὲν παρατήρησε, δὲν παρατηρεῖ τινάς· Ἰώσηπ. Δ'. γ' 3.

Ἀπαρατηρήτως, Ἐπίῤ. χωρὶς παρατήρησιν.

Ἀπαράτιλτος· ον (παρατίλλω) ὁ μὴ μαδημένος τὰς τρίχας, ἀμάδητος· Λουκιαν. »δασὺς (κατὰ) τὰ σκέλη, ἀπαράτιλτος τὸ γένειον·« καὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 279.

Ἀπάρατος, ον, (ἀρά) κατηραμένος, ἄξιος κατάρας, κυρίως ὅμως, ὁ ἄξιος τοῦ νὰ εὔχηταί τις νὰ ἀποδιωχθῇ, τοῦ ὁποίου τὴν ἔλλειψιν καὶ ἀποδίωξιν εὔχεταί τις καὶ ἐπιθυμεῖ. (υυ–υ).

Ἀπαράτρεπτος, ον, καὶ Ἐπίῤ. — τρέπτως. (παρατρέπω) ἀμετάτρεπτος, ἀμετάβλητος, ἀπαρασάλευτος, ἀκίνητος, σταθερός, ἄτρεπτος, ἀδιστάκτητος· ἴδε »ἀπαρ. κρίσις.« 2) φόρεμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη νέον, δὲν ἐγυρίσθη ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄψιν. Φρύνχ.

Ἀπαράτρυτος· Ἐτυμ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἀπαράτρεπτος. Φαβ. Λεξ. τὸ ὁποῖον ἑρμ. διὰ τοῦ, Ἀπαρασάλευτος. λίαν ἀμφ.

* **Ἀπαράφθαρτος**, ον, ὁ μὴ παραφθειρόμενος, ἄφθαρτος. Διον. Ἀρεοπγτ.

* **Ἀπαράφθορος**, ον (παραφθείρω) μὴ διεφθαρμένος, = τῷ Ἀπαράφθαρτος. Κύρλ.

Ἀπαραφύλακτος, ον, (παραφυλάττω) ὁ μὴ φυλαττόμενος, μὴ παρατηρούμενος, ἀφρούρητος. Μετ. ὁ μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτος, ἀπροφύλακτος, μὴ προνοῶν, μὴ φυλάττων τὸν ἑαυτόν του. Αἰτωπ. (υ).

Ἀπαραφυλάκτως, Ἐπίῤ. χωρὶς προσοχὴν καὶ προφύλαξιν. ἴδε τὸ προηγ.

Ἀπαραχάρακτος, ον, (παραχαράττω) ὁ μὴ παρακεχαραγμένος, μὴ ἔχων νόθον χάραγμα, μὴ νοθευμένος. Ἀκέραιος, ἀκέραιος, ἀβλαβής.

Ἀπαράχυτος, ον, (παραχέω) εἰς ὃν δὲν ἐχύθη τι, μεθ' οὗ δὲν ἐσμίχθη ἄλλο τι, μὴ ἀνακατωμένος. »ἀπαράχυτος οἶνος« ἴσως = ἀθαλάττωτος οἶνος, κρασὶ ἀκράτο, ἄδολον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνακατώθη μὲ νερόν. »ἀπαράχυτον ὕδωρ« νερὸν μὴ μεμιγμένον οἴνῳ, καταχρστ. Ἡλδ. Αἰθπ. Ε, 16. Ἐκδ. Κορ. Πλτχ. I. 35. 11. Ῥ.

Ἀπαραχώρητος, ον, (παραχωρέω) ὅποιος δὲν παρασαλεύει ἀπὸ τὸν τόπον του, ὁ ἱστάμενος σταθερῶς, ὁ ἀνδρεῖος. Πολύβ. 61. Πλτχ. Ἠθ. 5. 32. 14.

Ἀπαραχωρήτως, Ἐπίῤ. χωρὶς παραχώρησιν.

* **Ἀπάρβολος** κρίσις, ἡ· γραφή, κρίσις, κατηγορία, ἔγκλησμα εἰς τὸ κριτήριον, ὅταν δὲν προκατεβάλλοντο, δὲν ἐδίδοντο εἰς τὸ κριτήριον ἀργύρια διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς παρακαταθήκη, ἐνέχυρον (caution) καὶ ἀσφάλεια, ἐὰν ὁ ἐνάγων χάσῃ τὴν κρίσιν. Boeckh. Ath. Staatsh. 2. σ. 409.

Ἀπαργία, ας, ἡ. χόρτον τι, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα κείτονται κατὰ γῆς. Θεόφρ. Φ. Ἱσ. Ζ. 9.

Ἄπαργμα, τος, τό· (ἀπάρχομαι) = Ἀπαρχή. Πλτχ. Ἠθ. Ζ. 281. 1. Ῥσ. Ἀριστοφ.

Ἀπαργυρίζω. Μ. σω. πωλῶ τι καὶ παίρνω μετρητὰ (πωλῶ τι μὲ ἄσπρα πεσίνι) Θεμιστ. »τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων.« κάμνοντάς τα ἄσπρα.

Ἀπαργυρισμός, ὁ. τὸ νὰ κάμνῃ τις τὸ πρᾶγμά του ἄσπρα, δηλ. πωλῶντάς το νὰ παίρνῃ πεσίνι τὰ ἄσπρα.

Ἀπαργυρόω, ῶ, Μ. ώσω. = Ἀπαργυρίζω.

Ἀπαρέγκλιτος, ον, ὅποιος δὲν παρεγκλίνει, δὲν ἐνδίδει δὲν λυγίζει, ἀμετάβλητος, σταθερός, στερεός.

Ἀπαρεγχείρητος, ον καὶ Ἐπίῤ. — ρήτως. (παρεγχειρέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀπείρακτος, ἀκατηγόρητος, ἄψαυστος, διορθώσεως ἀνεπίδεκτος, καὶ τοσοῦτον ὅμοιος μὲ ἄλλο τι ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὁμοιότερος. ἐντελῶς ὅμοιος. Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. Δ'. Δ'. 161. καὶ Διόδ. Σικ. »ἀπαρεγχειρήτως ἀμοιωμένον·« ἐντελῶς ὅμοιον, χωρὶς νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ παραμετρόν· ἀντὶ δὲ τοῦ »Ἄμεμπτος,« Ἄψογος. Τίμ. Λοκρ.

Ἀπαρέγχυτος, ον, ἐκεῖνος, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχυσε κρασί τις τι, διὰ νὰ τὸν νοθεύσῃ. = Ἀπαράχυτος. Ἀθην. Ζ'. ἀμφ.

Ἀπαρεμπόδιστος, ον, (παρεμποδίζω) = Ἀπαραπόδιστος· ἀμφ.

Ἀπαρέμφατος, ον, (παρεμφαίνω) ὁ μὴ σαφῶς παρεμφαίνων, ἀποδεικνύων, καὶ σημαίνων, ἢ διορίζων τὸ πρόσωπον· μετὰ γενκ. Διονυσ. περὶ συνθ. σ. 83 ὑπὸ Schaef. 2) παρὰ Γραμμ. ἡ ἀπαρέμφατος· ἐγκλ. ὄνομ· ἔξωθεν τοῦ ἔγκλισις.

Ἀπαρεμφάτως, Ἐπίῤ. κατὰ ἀπαρέμφατον τρόπον.

Ἀπαρενθύμητος, ον, καὶ Ἐπίῤ. — μήτως· (παρενθυμέομαι)· ὅποιος δὲν θεωρεῖ, δὲν παρατηρεῖ τὰ πράγματα ἐπιπολαίως, ὁ ἀκριβῶς στοχαζόμενος αὐτά, ἀκριβής, προσεκτικός. Ἀντωνῖν. Γ' π. καὶ ς'. 53. 2) Παθ. μὴ ἐπιπολαίως ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας παρατηρημένος (τὸ υ, μακρόν.)

Ἀπαρενόχλητος, ον, (ἐνοχλοῦμαι) ἀνενόχλητος, ἀτάραχος, ἥσυχος. Πλούταρχ. Ἠθ. Τόμ. 6. 448. 10.« εὔθυμον καὶ ἀπαρενόχλητον ταῖς παιδικαῖς λύπαις τὸν τῆς ζωῆς χρόνον διάγειν.«

* **Ἀπαρέσασθαι**. Ζ. Ἀπαρέσκω.

Ἀπαρέσκω, Μ. ρέσω. (ἀρέσκω, Ἀνμλ.) δυσαρεστῶ, δὲν ἀρέσω, δὲν φαίνομαι ἀρεστὸς εἴς τινα (τινί καὶ τινά.) Πλτχ. Ἠθ. 5. 18. 12. Ῥσ. »τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν« καὶ Παρλ. Δ. 201. 4. καὶ Λαέρτ. »καὶ τὸ πολλὰ δὲ παιδεύειν ἀπαρέσκειν αὐτῷ.« 2) Μετ. »Ἀπαρέσκομαι τινί.« Ἡρδ. δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ αὐτόν, τὸν ἀποβάλλω, τὸν ἀποῤῥίπτω. »οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.« δὲν εἶναι παράξενον οὐδ' ἀξιομεμπτον ἐὰν τις βασιλεὺς ἂν ὀργισθῇ (δὲν τὸ ἀρέσῃ) κατ' ἐκείνου ὅστις γίνεται πρῶτος αἰτία τῆς διαφορᾶς καὶ ἔριδος. Ἰλδ. Τ. 183. Ἄλλοι δὲ παραβλ. μὲ τὸ ἐν στίχ. 179 ἐξηγοῦσιν αὐτὸ ὡς ἀκολούθως. Δὲν εἶναι ἀνάξιον οὐδ' ἀνάρμοστον Βασιλέως νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ προσπαθήσῃ νὰ γίνῃ φίλος ἐκείνου, νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν δυσαρέσκειαν ἀπ' ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου αὐτὸς πρῶτος ὠργίσθη, πρότερος ἀρχίσας τὴν ἔριδα καὶ διαφοράν· ὅθεν μετ' αἰτιατ. ζητῶ, πάσχω νὰ ἀποκτήσω πάλιν τὴν φιλίαν τινος, νὰ γίνω πάλιν εἰς αὐτὸν ἀρεστός, τὸν ἡμερόνω, τὸν φιλιόνω μὲ ἐμαυτόν. 3) Παρὰ τοῖς Μεγνστρ. δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι, δὲν εὐχαριστοῦμαι. Εὐρπ. Ἰων. 745. »μὴ ἀπαρεσκέ πως μὴ λυπῆται, μὴ δυσαρεστῆται.

Ἀπάρεστος, ον, δυσάρεστος, μὴ ἀρεστός.

Ἀπαρηγόρητος, ον, (παρηγορέω) καὶ **Ἀπαρηγορήτως**. Ἐπίῤ. = **Ἀπαραμύθητος**, μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ, μὴ παρηγορούμενος. Πλτχ. Ἠθ. I. 551. 4. »ἀπαρηγόρητος ἐστιν ὁ τοῦ θανάτου φόβος« καὶ Πρλ. Ε. 525. 3. »ἐκεῖ αἱ φυγάδες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι« 2) ἀχόρταγος, ὑπερβολικός, ἄμετρος. »ἀπαρηγόρητος πλεονεξίαι« Πρλ. Β. 804. 12. Μάριος. Β. »ἔρως ἀπαρηγόρητος ἀρχῆς« Ε. 111. 10. »νικητήρια ἐστέκως μάχιμα καὶ ἀπαρηγόρηται« Ε. 514. 11.

Ἀπαρήγω. Μ. ήξω· (ἀπό, ἀρήγω) ἀπομακρύνω τι κακόν, καὶ βοηθῶ, διευθετύνω τινὰ ἀπ' αὐτό.

* **Ἀπαρής**, ὁ, ἡ. δωρ. ἀντὶ ἀπηρής.

Ἀπαρθένευτος, ον, (παρθενεύω) 1) ἡ στερηθεῖσα, ἀποβαλοῦσα τὴν παρθενίαν, μηκέτι παρθένος οὖσα. 2) ἀνάξιον, ἀνάρμοστον, τὸ ὁποῖον δὲν ταιριάζει, δὲν ἁρμόζει εἰς μίαν παρθένον. Εὐρπ. Ἰφγ. ἐν Αὐλ. 993 (999.) καὶ Φοιν. 1729. (1753.) Ἄλλως. Μὴ ἀποβαλοῦσα τὴν παρθενικὴν σεμνότητα καὶ κοσμιότητα, ἀκέραιος, κα-

θερά· καθαρός, ἀκηλίδωτος ὡς μία παρθένος. Σοφοκλ. Ἐπαύτο παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐντεῦθεν παρέλαβεν ἡ συνήθεια τὸ, Ἀπάρθενος, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, »ἀπάρθενον κορίτσι λέγουσι. ἰδὲ καὶ Ἀθην. 14. σ. 254. Schw.

Ἀπάρθενος, ον, (παρθένος) 1) ἡ μὴ οὖσα πλέον παρθένος· ἐκείνη, ἥτις διὰ τῆς μετὰ ἀνδρὸς συνουσίας ἔχασε τὴν παρθενίαν της. Θεόκρ. Β. 40. »ὅς με τάλαιναν ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν« 2) παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἑκ. 610. »Παρθένος ἀπάρθενος« ἀντὶ τοῦ, Δυστυχής, = δυσπάρθενος.

Ἀπαρθρόω, ῶ· (ἀρθρόω)· ἐκβάλλω, ξεχωρίζω τὰ ἄρθρα, εἰς τὸ ζωϊκὸν σῶμα, ἐξαρθρώνω, ξεχωρίζω ἓν μέλος ἀπὸ τὰ ἄλλα, καταμελίζω. Ἱπποκρ. σ. 797.

Ἀπαριθμέω, ῶ, Μ. ήσω· ἀριθμῶ, μετρῶ τὸ ὅλον, ἀποπληρῶ τὸν ἀριθμὸν, λογαριάζω, ἀριθμῶ πολλὰ πράγματα ἓν πρὸς ἕν, ἀριθμῶ συλλαβὰς καὶ λέξεις, ὅταν δηλ. ἀναγινώσκω ἀργά· »ἀπαριθμοῦντες διατελοῦσιν« Ἰσοκρ. 2) πληρώνω τι σωστὰ, ἢ τὸ ξαναπληρώνω. Πλουτ. Ἠθ. Η. 82. 3. »πάντα ἀπαριθμηταῖς τοκισταῖς καὶ πραγματευταῖς.«

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ· ἡ τοῦ ὅλου ἀρίθμησις, καταμέτρησις. κ. τ. τ. ἰδὲ τὸ πρημ. Θεοδ. Ε, 20.

Ἀπαρίνη, νης, ἡ· χόρτον τι, ὃ καὶ Ὀμφαλόκαρπος, ἢ Ὀμφακόκαρπος· καὶ Φιλάνθρωπος, καὶ (παρ' Ἱπποκρ.) φιλεταίριος, καὶ φιλέττιον· λέγεται. Θεόφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ζ'. 14. καὶ Διοσκ. Γ'. 92. Λιν. Gallium aparine. (⏑⏑– –) ὅθεν

Ἀπαρινής, ές, ὁ ἐκ τῆς ἀπαρίνης γινόμενος. Νίκανδρ. Θηριακ. 953. »χυλὸν ἀπαρινέα« ἀντὶ τῆς, ἀπαρίνης.

Ἀπαρκέω, ῶ. Μ. έσω. φθάνω, εἶμαι ἀρκετός. Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. 2) Μετ. εἶμαι εὐχαριστημένος· ὁδ' Αἰσχ. Ἀγμ. 389. (372) »Ἔστω δ' ἀπήμαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν« μεταχειρίζεται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ τὸ Ἐνεργητικόν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1769. »ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνω, ταῦτ' ἂν ἀπαρκεῖ.« Ἂν τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα καὶ ἡ ἀπόφασίς του, τοῦτο θέλει εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς ἀρεστὸν, ἤ, ἀρκοῦν τόσοι λόγοι.

Ἀπαρκής, ές, ὁ ἀρκῶν, ἱκανὸς, ἀρκετός. = ἀρκής.

* **Ἀπαρκούντως**. Ἐπίῤ. τοῦ ἐνεργτ. ἐνεστῶτος τῆς μετοχῆς τοῦ ἀπαρκέω· ἀρκετὰ, ἱκανά.

Ἀπαρκτίας, ου, ὁ· (ἄρκτος)· ὁ ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἐρχόμενος. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. »Ἀπαρκτίας (ἄνεμος) καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου πρὸς τὸ μεσημβρινὸν πνέων.« Πλτχ. Ἠρλ. Ε. 295. και (ἡ Τραμουντάνα). ἐκ τοῦ

* **Ἀπάρκτιος**, ία, ιον· (ἄρκτος) ἐκ Βοῤῥᾶ, ἀπὸ τῆς ἄρκτου, ἀρκτῷος 2) ἀνήκων εἰς τὸν ἀπαρκτίαν ἄνεμον. Λυκόφρ.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι. Ἀρνοῦμαι παντελῶς, ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω. »Ἀπαρνοῦμαι τὴν πεῖρασιν.« Θουκυδ. ϛ. 56. ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι, δὲν στέργω τὸ ζήτημα, τὸ πρόβλημα· λέγω τὸ, ὄχι. Πλτχ. Ἠθ. Η. 39. 3. Ῥωμαίους ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκέφασιν καὶ Σοφοκλ. Ἀντγ. 444. μετὰ κλισν· τοῦ μὴ, »καὶ φημὶ δρᾶσαι κ' οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.« Φιλκτ. 527. »ἀλλ' ἡ ναῦς γὰρ ἄξει, κ' οὐκ ἀπαρνηθήσεται« οὕτω καὶ Τραχ. 480. Αἰ. 96. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἄπαρνος· ὅθεν

Ἀπάρνησις, εως, ἡ· ἄρνησις τινὸς πράγματος, τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ, ὄχι.

Ἀπαρνητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀπαρνούμενος, ὁ λέγων τὸ, ὄχι.

Ἄπαρνος, ον, ὅποιος ἀρνεῖται, ἀποβάλλει, δὲν θέλει νὰ δεχθῇ, ὅποιος λέγει τὸ, ὄχι. Πολυδ. καὶ Σουΐδ. Μετὰ κλισν. τοῦ, μὴ καὶ ἀπαρεμφ. Ἡροδ. Γ'. 99. »οὐδὲ ἄπαρνος ἐστὶ μὴ μὲν νοσέειν« καὶ αὐτὸς λέγει μὲν ὅτι δὲν εἶναι ἄῤῥωστος, ὅτι εἶναι γεῤῥός. ὁ δὲ Σοφοκλ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ γενκ. Ἀντγ. 435. »ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίσταται« δὲν ἠρνεῖτο τί ποτε, εἰς ὅλα ἔλεγε τὸ, ναί. 2) Παθτκ. πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠρνήθη, δὲν τὸ ἐδέχθη τινὰς, εἶπεν, ὅτι δὲν τὸ ἔπραξε ἢ ὅτι δὲν τὸ ἔχει, δὲν τὸ ἔλαβε κ. τ. τ.

Ἀπάρνυμαι, παίρνω, ἀγοράζω τι ἔκ τινος· (τί τινός).

Ἀπαρόδευτος, ον, (παροδεύω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον, ἢ κοντὰ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι κανένας δρόμος, καμμία ἔξοδος, ἢ εἴσοδος, ἄβατος, ἀπρόσβατος, εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ ὑπάγῃ, οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ.

* **Ἀπαρόξυντος**, ον (παροξύνω) μὴ ὑποκείμενος εἰς τὴν προσβολὴν τῆς ἀῤῥωστίας. Ἀλέξ. Τρ. 10, σ. 577.

Ἀπαρόρμητος, ον, (παρορμάω) ἐκεῖνος ὅστις δὲν παρορμᾶται, δὲν παρακινεῖται, δὲν ἐμβαίνει εἴς τινα κίνησιν, δὲν παρωρμήθη, δὲν παρακινήθη, δὲν ἐμβῆκεν εἴς τινα κίνησιν· ἀκίνητος, ἀμελὴς, ὀκνηρός. Θεαγ. Γαλ. σ. 605.

Ἀπαῤῥενόω, ῶ, Μ. ώσω. κάμνω τινὰ ἄῤῥενα, ἀνδρεῖον, καθὼς καὶ τὸ, Ἀπανδρέω· ἀπὸ τοῦ, Ἄῤῥην. Θεόφρ. Ἱστ. φ. 7, 4.

Ἀπαῤῥησίαστος, ον, (παῤῥησιάζομαι)· ὁποῖος δὲν ὁμιλεῖ παῤῥησίᾳ, ἤτοι ἐλεύθερα. Πλούταρχ. Ἠθ. Στ. 187. 10. Τοῖς »τὸ ἀπαῤῥησίαστον ἄφιλον καὶ ἀγεννὲς« καὶ 252. 4. καὶ Cic. ad Att. 9, 2.

Ἄπαρσις, εως, ἡ· (ἀπαίρω) ἀναχώρησις εἰς τὸ ταξείδιον, μίσευμα. Διον. Ἀλκ. 2) ἐνίοτε καὶ ἐνεργτ. τὸ λαμβάνειν καὶ σηκώνειν τι ἀπὸ ἕνα τόπον.

Ἀπαρτάω, ῶ, Μ. ήσω. (ἀρτάω) κρεμῶ τι μακρὰν που, παράμερα κρεμῶ τι, ὅθεν καθόλου, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τι, ἀποσπῶ τι ἀπό τινος (τί τινος) παρὰ δὲ Θεδ. = ἀπαίρω, ἀπάγω, ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, 5, 21. »ὡς ἀλλοτρίαν αὐτὴν ἀπαρτήσαντες« πορευθέντες εἰς χώραν διόλου ἄγνωστον καὶ ξένην ὡς πρὸς ἡμᾶς. 2) Κρεμνῶ προσηλόνω τι εἴς τι ὥστε νὰ κρέμαται, νὰ ἦναι ἐξηρτημένον ἀπ' αὐτό. Καθόλου δὲ, κρεμνῶ, προσηλόνω, Πλτχ. Πολ. Δ. 662. 9. »ὥσπερ ἑτέροις νόμοις ἀπήρτησε τὸ πλῆθος« ἐξήρτησε τὸν λαὸν ἀπ' αὐτοῦ, τὸν ἔκαμεν ὅλως ἰδικόν του, τὸν ἔσυρεν εἰς τὸ μέρος του, τὸν ἔκαμε νὰ κρέμαται ἀπὸ τὸ θέλημα καὶ τὰ νεύματά του· καὶ Παθτ. »πολὺ τῆς Μαρίου γνώμης ἀπηρτημένος« ὅλος παραδομένος, ὑποκείμενος εἰς τὰ θελήματα καὶ τὰ νεύματα τοῦ Μαρίου. — Καὶ μετὰ δοτκ. Ἠθ. 5. 401. 3. »ἀπηρτημένος τούτοις ὁ κωμικὸς« ἐξαρτώμενος, ὢν ἀπὸ τὸ μέρος τούτων.

Ἀπάρτησις, εως, ἡ· τὸ κρεμᾶν τι ἀπό τινος, κρέμασμα ἔκ τινος. 2) τὸ ἐξαρτᾶσθαι, ὑποκεῖσθαι τινί.

Ἀπαρτί, (ἄρτι) Ἐπίῤ. = Ἀπαρτίως, ἐντελῶς· διόλου, ἀκριβῶς, ἴσια, ἴσια· μήτε παραπάνω μήτε παρακάτω, ἐπὶ ἀριθμητικῶς. Ἡρόδοτ. Ε'. 53. 2) ὅλο τὸ ἐναντίον, συνήθ. προστιθεμ. Τοῦ μᾶλλον 3) Ἐπιτκ. τοῦ ἄρτι, τώρα ἐπάνω, ἴσια ἴσια τώρα, τώρα παρευθὺς· ὅθεν κατ' ἀκριβέστερας Γραμ. παρατηρ. πρέπει νὰ γράφηται, ἀπάρτι, Ἀριστφ. Πλτ. 388. 3) Ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τώρα κ' εἰς τὸ ἑξῆς. Ἀνέκδτ. Βεκ. Ι. 79. ὡς καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγλ. »Ἀπάρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανόν.« (⏑–⏑)

Ἀπάρτια, ων, τά. = Ἔπιπλα. Πολυδ. Γ'. 18. καὶ 19. μόμπιλα.

Ἀπαρτία, ας, ἡ· = Ἀπάρτισις, ἐκπλήρωσις, ἀποτελείωσις. 2) Παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, Ἀποσκευή. 3) Παρὰ Πολυδ. καὶ τοῖς μεταγενστρ. ἀντὶ τοῦ, πώλησις τινὸς πράγματος διὰ τοῦ κηρυκος· (κήλησις εἰς τὸ Μεζάτι, μὲ τελάλιν) καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. Ἀπαρτύειν, ἀποκηρύττειν, Ταραντῖνοι. Ζήτ. Ἀπάρτιον.

Ἀπαρτιζόντως, = Ἀπαρτίως καὶ ἀπαρτί Ἐπίῤ. Μετοχ. του ἐνεργτ. ἐνστ. ἐκ τοῦ ἀπαρτίζω· τέλεια· ἐντελῶς. Διογ. Λαέρτ. 7. 1. 60.

Ἀπαρτίζω. Μ. ίσω, (ἀρτίζω) ἀποτελειώνω τι, τὸ κάμνω ἐντελὲς, ἕτοιμον, ἑτοιμάζω, ἀποτελειώνω, πλῆρες ἢ ὁλόκληρον ποιῶ. Διονυ. περὶ Συνθ. σ. 295. Schaef. 2) Παθ. διαιροῦμαι ἀκριβῶς καὶ χωρὶς ὑπόλοιπον, διαμερίζομαι, δαπανῶμαι. »Ἀπαρτίζεται εἰς ὀκτὼ κεφαλάς.« Ἰάσηπ. Διαιρεῖται, μερίζεται. 3) Οὐδετ. εἶμαι ἐπιτήδειος (τεριάζω), = Ἁρμόζω. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε'. 8. παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 371. (360) »σπουδὴ δ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα« κιθαν.ος ἔξαλμ. ἀντὶ, Καταρτίζει· 4) ἐξισοῦμαι, γίνομαι ἀντάξιος, Ἀριστ. Πολτ. Β, η, 22. ἀνδ. Περαιῇ ὁ Πλτχ. δὲ ἐν Ἠθκ. Γ'. 809. 4. λέγει καὶ, »ἀπηρτισμένος στίχος.«

Ἀπαρτιλογέω, ῶ. Μ. ήσω. παρ' Εὐσταθ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρτια βάζω.

Ἀπαρτιλογία, ας, ἡ· ὁ ἀπάρτιος λόγος, ὁ ἐντελὴς, τέλειος ἀριθμὸς, λογαριασμὸς· (ἡ γεμάτη σούμα· σωστὸς λογαριασμός). Ἡρόδ. Ζ'. 29. »ἀλλ' ἤτοι ἀπαρτιλογίη ὑπ' ἐμέο πεπληρωμένη.«

Ἀπάρτιον προγράφειν. Πλούτ. ἐν βίῳ Ηικ. 27. νὰ ἐκβάλλῃ τις τὰ πράγματά του εἰς πώλησιν (μεζάτι, Action). = auctionem bonorum proscribere. Ἡ ὑπὸ κήρυκι τῶν ἐπίπλων πρᾶσις. Πολυδ. πιθανῶς ἐκ τοῦ, Ἀπαρτία. Ἀριθ. 3.

Ἀπάρτισις, εως, ἡ· (ἀπαρτίζω) ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, τελειοποίησις.

Ἀπαρτισμός, ὁ· τὸ αὐτό. Λουκᾶς ΙΔ'. 28. Παρὰ Διον. Ἀλ. Συνθ. 24. ἀντίκειται τῷ Πλάτος, ἀντὶ τοῦ, ἰδιαιτέρα ἰδιότης.

Ἀπαρτιστικός, κή, κόν· ὁ ποιῶν τι ἄρτιον, τέλειον· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἀπαρτισμὸν, καὶ τελειοποίησιν.

* **Ἀπαρτιτόκος**, ον = ἀρτιτόκος, ὁ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου γεννήσας. Ἐπιγρ.

Ἀπαρτίως, Ἐπίῤ. = Ἀπαρτί.

* **Ἀπαρυστέος**, έα, έον. Ῥηματ. Ἐπίθτ. ἐκ τοῦ ἀπαρύτω, πρέπει νὰ ἀπαντλήσωμεν, νὰ εὐγάλωμεν, νὰ ὀλιγοστεύσωμεν, νὰ σμικρύνωμεν, νὰ μετριάσωμεν. »Ἀπαρυστέοντε τῶν ἀπειλῶν ταύτης.« Ἀριστφ. Ἱππ. 925. (921)

Ἀπαρύτω, = Ἀπαρύω, = Ἀπαντλέω. Ἡρόδ. Δ, 2. Ἀριστοφ. (Ἱππ. 923) ἐξαντλῶ καὶ μεταφ. Ὀλιγοστεύω, ἐλαττόω, μετριάζω. Πλτχ. Ηρλ. Β, 314. 1. »τῶν μεγάλων καὶ ὑπερόγκων εὐτυχιῶν ἀπαρύτειν« καὶ 603. »συμφοραὶ οὐ τοσοῦτον τῆς δυνάμεως, ὅσον τῆς ἀνοίας ἀπαρύσαται.« Ἠθκ. 6. σ. 278. 3. 8. σ. 178. 10. »τὸ τραχὺ καὶ σφοδρὸν τῆς ὀργῆς ἀπαρύτειν.« 9. σ. 311. 2. (τὸ υ, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

Ἀπαρχαΐζω. Μ. ίσω. ποιῶ τι ἀρχαῖον, παλαιόν· παρ' Ἀθην. Α'. 117. διά τινος παλαιᾶς ὀνομασίας δίδω εἴς τι ὑπόληψιν τῆς ἀρχαιότητος. Παρασταίνω κατ' ἀρχαῖον τρόπον, εἰς ἀρχαίαν μορφήν. Παθτ. παλαιώνω, εἶμαι παλαιὸς, γίνομαι παλαιός.

Ἀπαρχαιέω, ῶ· τὸ αὐτό· »λέξις ἀπηρχαιωμένη« Διον. Ἀλκ. παμπάλαιος σκουριασμένη φράσις, φράσις, ἥτις ἔγινε παλαιά, δὲν συνηθίζεται πλέον.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ· καὶ **Ἄπαργμα**, τό· (ἀπάρχομαι) ἡ πρὸς τοὺς Θεοὺς γινομένη προσφορὰ καὶ ἀφιέρωσις τῶν πρώτων καρπῶν. κάθε προσφορὰ, κάθε δῶρον ἀπὸ πρωτοφαντὰ πράγματα, καὶ καθόλου, κάθε πρῶτον χάρισμα, φόροι συνιστάμενοι εἰς πρωτοφαντὰ πράγματα. Θεδ.

Στ, 20. »Συρακουσίοις δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ ἐσφέρεται« φόρος, τὸ ἐτήσιον δόσιμον, ἡ δεκατεία. Ξεν. Οἰκ. Ε'. »οὐδεὶς ἀπαρχὰς πρεπωδεστέρας παρέχει (ἡ γεωργία)« Προσφορά, ἀφιέρωμα, τὸ ἐξαίρετον καὶ Θεῷ εἰς θυσίαν προσαγόμενον, κ. τ. λ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 150. 2) τὰ ἴδια πρωτοφανῆ πράγματα, οἱ πρῶτοι καρποὶ καθ' ὅσον αὐτοὶ προσφέρονται τοῖς Θεοῖς θυσία. 3) Ἐν τῷ θυσιάζειν λέγονται Ἀπαρχαί, αἱ ἀπὸ τοῦ θυσιαζομένου ζώου κοπτόμεναι τρίχες, καὶ τὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κοπτόμενα κρέατα διὰ θυσίαν. κ. τ. τ. καὶ ἐντεῦθεν »ἀπαρχαὶ λέγωνται« τὰ κατὰ τοὺς λόγους πρωτογυμνάσματα, παραδείγματα, σχέδια, δοκιμαί, ἀρχαί· τὰ πρῶτα συγγράμματα Ἰδὲ Θεό. Γ, 58. »Ἀποβλέψατε γὰρ ἐς πατέρων τῶν ὑμετέρων θήκας, οὓς ἀποθανόντας ὑπὸ Μήδων.. ἐτιμῶμεν κατὰ ἕκαστον ἔτος . . . ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες« καὶ Πλτχ. »ἀνθρώπων ἀπαρχὴν εἰς Δελφοὺς ἀποστέλλειν« Πρλ. Α. 31. 3. καὶ 97. 2. 4) Τὸ πρῶτον καὶ τιμιώτερον· καὶ ὁ πρῶτος πάντας τοῦ ἔθνους πιστεύσας· ὁ τὸ σωτήριον κήρυγμα δεξάμενος πρῶτος. Παυλ. Κορ. ις', 15. καθόλου δέ, Ἡ πρώτη ἀρχή, ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου· ὁ Χρυσόστ. ἑρμηνεύων τὸ »Ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων« λέγει, »Ἡ γὰρ ἀπαρχὴ καὶ τοὺς ἐπακολουθοῦντας ἔχει· οἷον ὅταν ἐκ πολλῶν ποιήσῃ εἷς πρῶτος ἀρξάμενος, ὀφείλουσι καὶ οἱ λοιποὶ ποιεῖν ἐφεξῆς.« 5) Ἀρχῆτις μικρά, Ἀρραβών. »Ἀπαρχὴ τοῦ πνεύματος.« Θεοφύλακτ. 6) Σάρξ, ἀνθρωπότης. Ἀθανάσ.

Ἀπάρχημα, τος, τό· τὸ αὐτό.

Ἀπάρχομαι. Μ. ξομαι. Μέσ. Ἀποθ. ἀντὶ Ἄρχομαι. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Η'. 1. ἀρχὴν ποιῶ ἔκ τινος, ἢ διά τινος. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ θυσιῶν, δηλέγω προσφέρω εἰς θυσίαν τὰ πρῶτα, τὰ κάλλιστα ἔκ τινος, ἢ μέρος ἐξ αὐτῶν· οἷον ἐπὶ θυσίας ζώων, παίρνω μέρος τι ἀπὸ τὰς τρίχας, ἢ ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τὸ προσφέρω εἰς θυσίαν, καὶ διὰ τούτου ἁγιάζω, καθιερώνω, ἀφιερόνω τὸ ζῶον· καὶ ἐν γένει, λαμβάνω τι ἀπό τινος. Πλάτ. Τίμ. σ. 40. Α. Πλτχ. Ἠθ. 5, 603. 6. Παράλ. Α. 107. »ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ τῆς κόμης« καὶ »καρπῶν ἀπάρχονται.« Α. 12. 7. καὶ Β. 854. »ἅμα τοῖς θεοῖς καὶ Μαρίῳ δεῖπνον καὶ λοιβὴν ἀπαρχόμενοι« »καταστέψας ἔλαφον, ἐκέλευσεν ἀπάρξασθαι τὸν ἑαυτοῦ μάντιν« Γ. 625. 7. καὶ »τῶν τριχῶν ἀπαρξάμενος.« Δ. 152. 1. παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀεὶ »τρίχας ἀπάρξασθαι« ἀντὶ τοῦ ἀποκόπτειν ἀπὸ τοῦ μετώπου τὰς τρίχας καὶ εἰς τὸν βωμὸν αὐτὰς ῥίπτειν, διὰ τῆς ὁποίας πράξεως ἤρχιζεν ἡ θυσία. Ἰλ. Τ, 254. »κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος.« Ὀδσ. Γ, 445. »πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὔχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων.« Ξ, 422. ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν ἀργιόδοντος ὑός, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν.« Ἰδ. καὶ Θεόκρ. 17, 109. ὅθεν ἐν γένει, ἀρχίζω θυσίαν τινά, καθιερώνω τι εἰς θυσίαν, προσφέρω ὡς θυσίαν, μέρος ἀπὸ τοῦ ὅλου θυσιάζω, ἀφιερώνω, καθιερώνω, χαρίζω. Πλουτχ. Σύλλ. 27. καί, »ἀπάρχεσθαι τῶν σπλάγχνων«· ἤτοι λαμβάνειν ἀπαρχὰς ἀπὸ τῶν σπλάγχνων, ἤτοι μέρος ἐξ αὐτῶν καὶ ῥίπτειν εἰς τὸ πῦρ· τοῦτο Διον. ὁ Ἀλ. »Ἐμπύροις ἀπάρχεσθαι« εἶπεν. 2) Ἀπὸ τὴν πρᾶξιν δὲ τῆς τομῆς τῶν τριχῶν ἢ μελῶν τινων δι' ἧς γίνεται τὸ ἀπάρχεσθαι, προῆλθεν ἡ σημασία, τέμνω, κολοβώνω, ἀκρωτηριάζω, κόπτω τὰ ἄκρα, τὰ μέλη σώματός τινος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τοῦτο ἀναφοράν τινα πρὸς τὴν θρησκείαν, ὡς »Ἀπηργμένοι« οἱ Κεκομμένοι, κουρευμένοι, περιτετμημένοι. Ἀθήν. Ζ'. οἱ εὐνουχισμένοι, μουνουχισμένοι· παρὰ τοῖς Κωμικοῖς.

Ἄπαρχος, ὁ, ἡ = ἔπαρχος. Ἐτφαλρ. (ἀμφίβολος, κατὰ Πασσώβιον) ἀνάγνωσις παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 325. »Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν, Κιλίκων ἄπαρχος, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον ἐχθροῖς παρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.« Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι τό, ἄπαρχος, σημαίνει τρόπον ἀρχῆς, ἐκ τοῦ ἐφ. ἀρ. 2). ἐξηγούμενον. — Ὁ Ἡρόδ. ἀναφέρει τρὶς τὸν Συέννεσιν τοῦτον, Α. 74. Ε. 118. ἔνθα τὸν ὀνομάζει Βασιλέα, καὶ τοῦ Κιλίκων βασιλέως Συεννέσιος εἶχε θυγατέρα« καὶ Η. 98.

Ἀπάρχω. Μ. ξω. (ἄρχω) Ἄρχω· ἢ ἰδιαιτέρως, ἐξουσιάζω, δεσπόζω, »ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει ὁ Τελαμωνιάδας.« Πινδ. Νέμ. Δ. 76. 2) Ἀρχίζω πρῶτος, κάμνω ἀρχὴν νὰ ψάλλω ἢ νὰ παίζω »ὕμνον ἀπάρξει Σαπφώ.« Ἀνάλ. Ἀδέσπ. 5. 21. Εἶμαι πρῶτος, ἀρχηγὸς τοῦ χοροῦ. Διονύσ. Ἁλικ. »τὸν ἀπάρχοντα τῶν ὀρχηστῶν.« Ζήτ. καί, Ἀπάρχομαι. Πρβλ. καὶ Ἄπαρχος.

Ἅπας, ἅπασα, ἅπαν· ὅλον ὁμοῦ, διόλου· (ἐκ τοῦ, πᾶς, καὶ α ἀθροιστικοῦ, ἅμα, πᾶς). Ἐπιτατ. πᾶς, ἀπὸ Ὁμήρου καὶ ἐξῆς ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς Ἕλλησι, ἐλέγετο δὲ ἀντὶ τούτου καί, ἅμα πᾶς· »ἐν ἅπασι, καί, εἰς ἅπαντας διόλου, καθόλου. Valk. Εὐρπ. Φοίν. 622. καὶ μετ' Ἐπιθέτου »ἀργύρεος ἅπας.« Ὀδσ. Δ, 616. Ο, 116. διόλου ἀργυροῦς, ἐκ καθαροῦ καὶ ἀμιγοῦς ἀργύρου· »ἡ ἐναντία ἅπασα ὁδός«, ἡ ἐκ διαμέτρου ἐναντία, ἡ διόλου ἐναντία. Πλάτ. παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ μετ' ἄρθρου. Ἡρόδ. Γ, 64. »ἀποκλαύσας δὲ καὶ περιημεκτήσας τῇ ἁπάσῃ συμφορῇ ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον« καὶ Η. 153. »πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός.« Ἡ μετ' ἄρθρου ὅμως αὕτη σύνταξις εἶναι καὶ παρ' Ἀττικοῖς ἐνίοτε ἐν χρήσει. Λυκοῦργ. 12, 5. Πλάτ. »εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν«, ἀντί, τοῦ, ἐσχάτην, μεγίστην. Οἱ Ἀττ. τὸ μετεχειρίζοντο ὡς καὶ τό, πᾶς, εἰς τὴν σημσ. ἕκαστος, καθένας· (unusquisque) Heind. Πλάτ. Φαίδ. σ. 108. Β. (Ἀρσ. υ –, Θηλ. υ – υ Οὐδ. υυ Ὁμ. ἀλλ' οἱ Ἀττ. υ – Δράκ. σ. 21. 29. 85. Ἀνέκδ. Βέκ. 1. σ. 416. Reg. prosod. b. Herm. de emend. Gr. Gramm. rat. σ. 439. Buttm. ausfr. Gr. Gramm. σ. 254. Elmsl. Ἀρστφ. Ἀχαρν. 998. Meineke Μένανδρ. σ. 51. Ahlw. Πινδ. Ὀλ. Β. 81. Ἰδὲ καὶ Θεό. Β. 13. »ὁ ἅπας περίβολος« 45, 79. Γ, 36. »τοὺς ἅπαντας Μιτυληναίους« 91. 104. κ. τ. λ. Δ, 22. 68. »νομίσαντες τοὺς ἅπαντας σφᾶς Μεγαρέας προδεδωκέναι« Ε, 8, 83. κ. τ. λ. Στ', 42, 65. Ζ, 58. Η, 52. »τὰς ἁπάσας πόλεις« κ. τ. λ. ὁ δὲ Σοφ. Οἰδ. Κ. 783. ἐπὶ κακοῦ »κἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ δίκαιον, ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει« καὶ 976. Ἰδὲ καὶ Πᾶς.

Ἀπασβολόω, ῶ· (ἄσβολη) Ἐπιτ. τοῦ Ἀσβολόω· μεταβάλλω τι διόλου εἰς ἄσβολον, καπνιζάν, διαλύω. Διοσκορ. Ε'. 87.

* **Ἀπασκαίρω** = ἀπασπαίρω, ὅπερ ἰδέ.

Ἀπασκαρίζω. Μ. ίσω. σπαράττω, κινοῦμαι μὲ σπασμούς, μὲ πηδήματα, ὡς ὁ ἰχθὺς εἰς τὴν ξηράν, δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὰ γέλια· ἀναπηδῶ, πηδῶ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ξεσκαρίζω. Σουίδ. ἐξ Ἀριστοφ. »ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί« καί, »Ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι σήμερον, ἐκ Μενάνδρ. ἀντὶ τοῦ, διακεχυμένως γελᾶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀποσκαρίζειν, σπαίρειν.

Ἀπασπαίρω. Ἐπιτατ. τοῦ Ἀσπαίρω· σπαράττόμενος φεύγω· κινοῦμαι μὲ σπασμούς, καθὼς δηλ. τὸ ψάρι εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν ξηράν. Εὐριπ. Ἴων. 1207.

Ἀπαστί = Ἀγευστί· ἐκ τοῦ, Ἄπαστος.

Ἀπαστία, ας, ἡ· = Ἀγευστία. Ἀριστοφ. ἢ κατάστασις τοῦ νηστικοῦ· ἔλλειψις, ἡ στέρησις τροφῆς.

Ἄπαστος, ον, (πάομαι) = Ἄγευστος· νηστικός, ὅποιος δὲν ἔφαγεν ἀκόμη τίποτε. Ὁμ. μετὰ τῆς γεν. »ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος« μὴ φαγὼν μηδὲ πιών. Ὀδσ. Δ, 788. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 200. ἀλλὰ καὶ ἄνευ γεν. Ἰλ. Τ, 347. »ὃ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.«

* **Ἀπαστοσύνη** = Ἀπαστία, Ἀγευστία.

Ἀπαστράπτω. Μ. ψω. ἐκβάλλω, ἐκδίδω ἀστραπήν, φῶς, λάμψιν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· καθόλου δὲ = Ἀπολάμπω, ἀκτινοβολῶ, παρὰ Λουκιαν. »αὐγὴν ἀπαστράπτειν« ἐκβάλλειν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του λαμπρὰν ἀστραπήν, ἢ φῶς. οὕτω δὲ καὶ »κάλλος, φλόγα ἀπαστράπτειν« παρ' Ἀρίστ. 430. »βερῆος ἀποστράψαντες« πρέπει νὰ ἦναι Ἐπιστρέψαντες, ἢ Ἀποστρέψαντος.

Ἀπασχολέω, ῶ, Μ. ήσω. κρατῶ, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του διά τινος ἄλλης ὑπηρεσίας· καθόλου = ἐμποδίζω. Ἡρωδιαν. Ζ. »ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη τῆς συνεχείας τῶν φυτῶν. Πρβλ.« Ἀποδιατρίβω.

Ἀπασχολέομαι, οῦμαι, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι περί τι, δὲν εἶμαι ἀργός, δὲν ἔχω καιρόν.

Ἀπασχολία, ας, ἡ· ἐμπόδισις ἔκ τινος ἔργου, ἢ τὸ περί τι καταγίνεσθαι, ἐνασχολεῖσθαι. Στράβ. ς'. σ. 440. Κορ.

Ἀπαταγί, Ἐπίρ. (πάταγος) χωρὶς κρότον, κτύπον· χωρὶς ταραχὴν καὶ θόρυβον.

Ἀπατάω, ῶ. Μ. ήσω. κυρίως, φέρω τινὰ ἔξω ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ δρόμου, (ἀπὸ τοῦ πάτου ἀπάγω) ἐκκλίνω (ξεκλίνω) τινὰ ἀπὸ τὸν δρόμον, φέρω τινὰ εἰς τὸν σκοπόν μου. Καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ Γελῶ, πλανῶ τινα, φενακίζω, δολιεύω. Ὀδ. Γ. »οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα εἴποιμι, οὐδ' ἀπατήσω.« Ξενφ. Παιδ. Α'. 6. 2) ὡς καὶ τὸ Λατιν. fallere tempus γελῶ τὸν καιρόν μου (ὡς λέγομεν καὶ διὰ τὸ προσφάγι, νὰ γελάσω τὸ ψωμί μου) Διασκεδάζω, περνῶ τὸν καιρόν, εὐφραίνομαι (ἐγλεντίζω) οὕτως ἔτι καὶ τό, Ἀπατάω, καὶ Ἀπάτη, καὶ Ἀπάτημα. Κάμνω τι εἰς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ, δι' ἡδονὴν (ἐγλέντζεν) καὶ διαψυχήν. Amusement. Παθτ. »ἀπατᾶσθαι«, ὡς — δι' ἀπάτης κινοῦμαι εἰς πρᾶξίν τινα, Heind. Πλάτ. Πρωτγ. σ. 323. Α. 3) Παρὰ τοῖς μεταγεστ. ἀπατοῦμαι, πλανῶμαι, γελῶμαι, λανθάνω, σφάλλω, ἐσφαλμένως νομίζω. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Α', Γ. Κορ. Ἰδὲ καὶ Θεό. Γ, 38. καὶ Ε, 46. καὶ Σοφκλ. Οἰδ. Τύρ. 594. Τραχν. 500. Αἴ. 807 »ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη« ἐκατάλαβα, ὅτι ἠπατήθην ὑπ' αὐτοῦ. Φιλκτ. 929, 949. καὶ Ἠλκτρ. 170. »τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;« φαίνεται ὅτι ὁ Σοφκλ. ἐνταῦθα λαμβάνει τὸ ἀπατώμενον μέσως ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶν, τί εἶδος ἀγγελίας δὲν μοὶ ἔρχεται, ἀπάτην ἔχον, δηλ. ψευδές; ποία ἀπὸ ὅλας τὰς ἀγγελίας ὅπου μοὶ ἦλθεν καὶ μοὶ ἔρχονται δὲν μὲ ἀπατᾷ, δὲν μὲ γελᾷ, δὲν εἶναι ψευδής; ἔνθα ὁ Σχολ. Δημήτριος ὁ Τρίκλινος λέγει. »Οὐχ ἡ ἀγγελία ἠπατᾶτο, ἀλλ' ἀπὸ ταύτης Ἠλέκτρα, διὰ τί οὖν πρὸς τὴν ἀγγελίαν τὸ ἀπατώμενον λέγει; καὶ φαμέν, ὅτι ἀπὸ τοῦ πάσχοντος τὸ ποιοῦν· ἡ ἀγγελία μὲν γὰρ τὴν ἀπάτην ἐποίει, αὐτὴ δὲ ἔπασχεν· ἄλλως τε δέον ἀπατωμένῃ ἐμοὶ εἰπεῖν, πρὸς τὸ ΤΙ εἴρηκεν· ἡ γὰρ ψευδὴς καὶ ματαία ἀγγελία, ἀπατωμένη ὥσπερ (γρ. ὥσπερ ἀπατ.) ἐστὶ πάσχουσα τὴν ἀπάτην ἀπὸ τοῦ ταῦτα μηνύοντος, ἐν αὐτῷ τῷ ψευδῶς μηνύεσθαι.« Ταῦτα ἐκτενέστερον περὶ τοῦ πράγματ. τούτου ὡς μὴ παρατηρηθέντος ἀκόμη ἀπὸ κανὲν τῶν γνωστῶν μας Λεξικῶν.

Ἀπάτερθε, καὶ **Ἀπάτερθεν**. Ἐπίρ. ξεχω-

ρισμένα, διῃρημένα, χωριστά, μόνος. Ἰλ. Β. 587. (Ἄτερ, Ἀπό). Ζήτ. ἐν τῷ Ἄνευ. 2) ὡς πρόθτ. μετὰ γεν. = μακρὰν ἀπό, ἀπομεμακρυσμένος ἀπό. Ἰλδ. Ε, 445. »ἀπάτερθεν ὁμίλου« μακρὰν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Ἀπατεύω. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπατάω. Σέξτ. ἐμπ. 9, 193.

* **Ἀπατέω,** Ἰων. ἀντὶ ἀπατάω.

Ἀπατεών, ῶνος, ὁ· ὁ ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἀνθρώπους, ψεύστης. Ξενοφ. Παιδ. Α΄. 6. 19.

Ἀπάτη, ης, ἡ· γέλασμα, ἀποπλάνησις ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ. Ἰλ. Δ. 168. »τῆς δ᾽ ἀπάτης κοτέων« ἤγουν, ἕνεκα ταύτης τῆς πλάνης. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ· ὡς ἐν Ὀδσ. Ν, 294. ἔνθα ἡ Ἀθηνᾶ γνωρίζουσα, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς πουθ᾽ ἔγ᾽ ἀλήθεια εἶπε, πάλιν δ᾽ ὅγε λάζετο μῦθον, αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν« εἶπε πρὸς αὐτὸν »σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων ἆτ᾽, οὐκ ἄρ᾽ ἔμελλες, οὐδ᾽ ἐν σῇπερ ἐὼν γαίῃ, λήξειν ἀπατάων, μύθων τε κλοπίων« ὡς καὶ ἡ συνήθεια λαμβάνει τὰ τοιαῦτα, διαβολεμένος, διαβολικά, τετραπέρατος, καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ. Παρὰ τοῖς Μεταγεν. καὶ »ἀγαθὴ ἀπάτη« πανουργία, στρατήγημα, δι᾽ οὗ ὠφελεῖται ὁ χρώμενος αὐτῇ, μὴ ζημιῶν οὐδὲ βλάπτων τινά· ἢ ἐν καιρῷ καὶ οὐκ ἐπιβλαβής, δι᾽ ἧς ματαιοῦμεν τὰ κακὰ τῶν ἄλλων σχέδια· οἷον »δολόμητιν δ᾽ ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;« σχεδὸν = τῷ, ποῖος θνητὸς δύναται τὰ δυσεύρετα τὰς σκοτεινὰς καὶ κεκρυμμένας τοῦ θεοῦ (βουλὰς) ἀποφύγει; »Ἀπάτην παρ᾽ Ἡσδ. Θεογν. 224. προσωποποιημένη. Θεοκρ. ΙΕ΄. 49. 2) ὁ Ξενοφ. Ἀπομνημ. Β. 6. 9. μεταχειρίζεται τό, ἀπάτην, ὁμιλῶν διὰ τὰ βρόχια δι᾽ ὧν πιάνομεν τὰ πουλία. Διασκέδασις τοῦ καιροῦ (ἐγλεντζές) ἀναψυχὴ δι᾽ ἡδονῆς, ἡδονή, σωματικὰ θέλγητρα, ἡδυπάθεια, (∪∪–) — Σοφκλ. Ἀντγ. 617. καὶ 630. Φιλκτ. 1136, 1228. Θεό. Α. 34. 55. 82. Δ. 86. Ζ. 74. Πλτχ. Παρλ. Β. 472. 6. Ῥτκ. Ἠθκ. Στ. 623. 1. »πᾶν πάθος ἔοικεν ἀπάτῃ φλεγμαίνουσα εἶναι.«

Ἀπατήλιος, ον, (ἀπάτη, ὡς ἐκ τοῦ νόσος, νοσήλιος) ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἄλλους· »ἀπατήλια εἰδυῖα«. Ὀδσ. Ξ, 288. ὅστις ἐξεύρει πολλὰς διαβολάς, πανουργίας, ὁ πανοῦργος, δολερός, πλάνος, ψεύστης· ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾶν· »ἀπατήλια βάζειν«. Αὐτθ. 127 καὶ 157. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενστ. = θελκτικός, εὐάρεστος, ἡδονικός. Ὀππ. Κυνγ. Β΄. 324. = Ἀπάτη καὶ Ἀπάτημα.

* **Ἀπατηλός,** ή, όν· = τῷ προηγμ. »Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ᾽ ἀπατηλόν, οὐδ᾽ ἀτελεύτητον (ἔπος), ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω«. Ἰλδ. Α, 526. Πλχ. Παραλ. Γ. 851. 4. Ῥτκ. »ἀπατηλὰ καὶ ὕποπτα«. — Δολερός, ψεύστης, πλάνος.

Ἀπάτημα, τος, τό· = Ἀπάτη· Μελέαγρ. 112.

* **Ἀπατήμων,** ον, γενκ. ονος, = ἀπατήλιος· ποιητκ.

Ἀπατήνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ) ὁ ἀπατῶν, πλανῶν τοὺς ἄνδρας· ὁ ἀπατῶν ἄνδρα· ὅστις γελᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπάτησις, εως, ἡ· = Ἀπάτη. (g)

Ἀπατητικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπατᾶν, ὅστις ἀπατᾷ εὔκολα, ἢ ἐκεῖνος ὁποῦ μᾶς ἡδύνει, μᾶς θέλγει εὔκολα, θελκτικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ θέλγειν, ἢ ἡδύνειν, μεθ᾽ οὗ ἀπερνοῦμεν καλὰ τὸν καιρόν μας.

Ἀπάτητος, ον, (πατέω) ὁποῖος δὲν ἐπατήθη, δὲν περιπάτησέ τις ἐπάνω του, ἢ ἐφ᾽ ὃν δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πατήσῃ τις, ἅγιος, ἱερός· 2) ἀκαταπάτητος, ὅστις δὲν κατεπατήθη, δὲν ἐκλωστήθη, ἀκλώστητος, ἄκλωστος, ἀπείρακτος, ἀνέγγιχτος, μὴ μεταχειρισμένος, μὴ πεπαλαιωμένος, καινούριος, νέος. Ἐπιγρ. (a).

Ἀπατιμάζω· Μ. τιμάσω· ἀτιμάζω· ὑβρίζω, καταφρονῶ· Νεώτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, Ἀπατιμάω, ἀπαντώμενος τὸ πρῶτον παρ᾽ Αἰσχ. Εὐμν. 95. »ἐγὼ δ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν ὧδ᾽ ἀπητιμασμένη«.

* **Ἀπατιμάω,** Μ. ήσω· Ἐπιτκ. Ἀτιμάω· Ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταισχύνω. (κάμνω ρεζίλι) Ἰλδ. Ν, 113. »οὕνεκ᾽ ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα«.

Ἀπατμίζω· Μ. ίσω· (ἀτμίζω) μεταβάλλω τι εἰς ἀτμόν· ἐξατμίζω.

* **Ἀπατουρεών,** ῶνος, ὁ· Παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς ὁ τρίτος μὴν τοῦ ἔτους = τῷ Πυανεψιῶνι τῶν Ἀθηναίων.

Ἀπατούρια, ων, τά· ἑορτὴ ἐτησία ἐν Ἀθήναις, ἥτις ἑωρτάζετο τρεῖς ἡμέρας κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα, καὶ καθ᾽ ἣν κατέγραφον οἱ πολῖται καὶ τὰ τέκνα των εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν. Ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ Κόδρου τῆς γενομένης πρὸς τοὺς Δωριεῖς, ἀποθανόντος ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Καθόλου δὲ ἑωρτάζετο ἀπὸ ὅλας τὰς Ἰωνικὰς φυλάς, πλὴν τῶν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Ἡρδτ. Α. 47. Ἀριστφ. Ἀχρ. 146.

Ἀπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ· (πατήρ) ὁ μὴ ἔχων πατέρα, χωρὶς πατέρα, ὅστις ἔχασε τὸν πατέρα του, ἔμεινεν ὀρφανός. Σοφκλ. Τρχν. 30. »παῖδας ἐρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ᾽ ἀλωμένας«. 2) ὁ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς γεννηθείς, ὅστις δὲν εἶδε τὸν πατέρα του, διότι ἀπέθανε πρὶν αὐτὸς νὰ γεννηθῇ, (Λατν. posthumus). Ὁ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποκεκληρωμένος, ἀποβεβλημένος, διωγμένος, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ πατέρας του τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ πατρικόν του σπῆτι, δὲν τὸν θέλει πλέον ὡς υἱόν του, δὲν θέλει νὰ τὸν ἐξεύρῃ. Πλάτ. Νομ. 11. σ. 929. Α. ἢ 3) ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται, εἶναι ἄδηλος. = σκότιος, Λατν. spurius. Μετὰ τῆς γεν. »Ζῷ δ᾽ ἔρρ᾽ ἀπόπτυστός τε κ᾽ ἀπάτωρ ἐμοῦ, κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς«. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1383. τὸν ὁποῖον δὲν θέλω πλέον νὰ ἔχω υἱόν μου, ὅστις εἶναι ἀνάξιος νὰ ἦναι υἱός μου· τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως δὲν ἐγέννησα ἐγώ· 4) μὴ ἔχων πατρὸς φρονήματα καὶ γνώμην, ἄστοργος, ἀφιλόστοργος. (z) ὁ δὲ Θεόκρ. Σύρ. 15. »Ἡλιοπάτωρ, ἀπάτωρα ἔχει«.

Ἀπαυαίνω· Μ. ανῶ· καταξηραίνω· Κοϊντ. Σμυρν. Α΄. 65.

Ἀπαυγάζω· Μ. άσω· ἀστράπτω, λάμπω, ἐκβάλλω λάμψιν ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ μου, Ἡλιόδ. Γ. σ. 134. = ἀπαστράπτω· ὅθεν

* **Ἀπαυγάομαι,** βλέπω μακράν, μακρόθεν· Καλλιμχ.

Ἀπαύγασμα, τος, τό· λάμψις, αὔγασμα, ἀντανάκλασις.

Ἀπαυγασμός, οῦ, τό· τὸ ἀπαστράπτειν, ῥίπτειν λάμψιν, λάμψις. Πλούταρχ. Ἠθκ. 5. 311. 2. »τῆς προκοπῆς ἀπαυγασμοῖς σημεῖα«, δι᾽ ὧν ἀναλάμπουσιν, ἀναφαίνονται, μᾶς γίνονται φανερά, δι᾽ ὧν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν ποίας προόδους ἐκάμαμεν, πόσον ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὴν ἀρετήν.

Ἀπαυγή, ῆς, ἡ· = Ἀπαύγασμα.

Ἀπαυδάω, ῶ· Μ. ήσω· (αὐδάω) ἐμποδίζω διὰ λόγου, ἀπαγορεύω (τινά τινος) ὡς τὸ Λατν. interdicere re καὶ (τινὰ ποιεῖν τι) Σοφ. Αἴας· 741. »τὸν ἄνδρ᾽ ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μὴ ᾽ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ«. Φιλκτ. 1293. »ἐγὼ δ᾽ ἀπαυδῶ γ᾽ . . ὑπέρ τ᾽ Ἀτρειδῶν τοῦτε σύμπαντος στρατοῦ« καὶ Οἰδπ. Τύρ. 236. »τὸν ἄνδρ᾽ ἀπαυδῶ τοῦτον, τῆς τῆς δε . . μήτε εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα« κλπ. νὰ μὴ τύχῃ καὶ δεχθῇ τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς ταύτην τὴν γῆν· 2) ἀρνοῦμαι, λέγω τὸ ὄχι. Ἀνθολγ. 3) παραχωρῶ τι, ἐγκαταλείπω, παραιτοῦμαι, τὸ παραιτῶ, (τινί) Ἰάμβ. ἐπιγρμ. ἀδέσπ. 47 ὅθεν ἀπαυδάμνω· »ἐπεί οἱ ἀπαυδάμνω« τὸ νὰ ἀποκάμῃ τις ἀπὸ τοὺς κόπους. Πλτχ. Παρλλ. Ε. 306. 1. Ἠθκ. 5. 23, 718. 4. καὶ Η. 210. 11. Ῥτκ. Θεόκρ. ΚΒ. 129. καὶ μετ᾽ αἰτιτ. »πλίους ἀπαυδῶν« = Ἀπαγορεύω. Λουκιαν. »ὑπὸ λιμοῦ ἀπηυδηκώς« δηλ. ἀπόκαμε ἀπὸ τὴν πεῖναν, ὅτε δὲ 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, γίνομαι ἄφωνος, ἐκ τοῦ Αὐδάω. Λουκν. Φιλόπτ. 18.

Ἀπαυθαδέω, ῶ. = Ἀπαυθαδίζομαι.

* **Ἀπαυθάδημα,** τό (αὐθαδέω) τραγικὸν ὕφος καὶ Δίων. Χρυσ. Λόγ. 18. »τραγικοῦ ἀπαυθαδήματος καὶ ἀξιώματος«. (∪– – –∪).

Ἀπαυθαδιάζομαι· Μ. σομαι· αὐθαδιάζω, πράττω, ποιῶ τι ἐξ, ἢ μὲ αὐθάδειαν, ἢ ὁμιλῶ· (ἀπό, αὐθαδία). = τῷ ἑπομ. Πλτχ. Ἠθκ. Θ. 70. 4. Ρτκ.

* **Ἀπαυθαδίζομαι·** Ἀποθτ. Μετ. μετ᾽ αὐθαδείας, ἀλαζονείας, βιαίως, κατὰ τὸ δοκοῦν ὁμιλῶ ἢ πράττω, τολμηρόν τι καὶ αὔθαδες λέγω ἢ πράττω, τολμῶ τι, λαμβάνω τόλμην καὶ ῥιψοκινδυνεύω εἴς τίποτε. Φιλόστρ. Εἰκ. 1, 11. Πλτχ. Ἠθκ. Ζ. 25. »οὐκ ἔδει πρὸς φιλόσοφον δόξῃ τε καὶ δυνάμει πρῶτον οὕτως ἀπαυθαδίσασθαι« (νὰ τῷ ἀντείπωμεν, νὰ τῷ ἐναντιωθῶμεν μὲ τόσην αὐθάδειαν καὶ ἀλαζονείαν) περὶ πράγματος ἀδήλου«. Η. 797.

Ἀπαυθημερίζω· Μ. ίσω· (ἰῶ· ἐπάνειμι, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· Ξεν. Ἀναβ. Ε΄. β΄. 1. »ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα«· ὑπάγειν καὶ ἐπιστρέφειν τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ, ὡς καὶ τὸ Αὐθημερίζω· »ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν«. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ΄. 2. εἰς μίαν ἡμέραν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν Πῖσαν εἰς τὴν Αἴγιναν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ᾽ Ἀθην. Ι΄. 2) ποιῶ τι τὴν ἰδίαν ἀκόμη ἡμέραν.

Ἀπαύλια, ων, τά· (αὐλή) τὸ μακράν, ἢ μόνος, ξεχωριστὰ κοιμᾶσθαι. Λέγεται ἡ νύκτα εἰς τὴν ὁποίαν ὁ γαμβρὸς εὑρισκόμενος εἰς τοῦ πενθεροῦ τὸ ὁσπήτιον πρὸ τοῦ γάμου κοιμᾶται μόνος του, ἢ καθ᾽ ἣν ἡ νύμφη κοιμᾶται ἔξω τοῦ πατρικοῦ της οἴκου. Ἄλλοι γράφουσιν Ἐπαύλια, ἐπειδὴ τότε ἡ νύμφη κοιμᾶται εἰς τὸν γαμβρόν, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν αὐλήν, ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκεπαστήν· »Ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρί«. Πολυδ. Γ. 39. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ

Ἀπαυλίζομαι· Μ. σομαι· Μέσ. μετὰ Παθτκ. Ἀορίστου· κοιμοῦμαι, ἢ κατοικῶ μακράν, μόνος, ξεχωριστὰ ἀπὸ ἄλλον· Διονύσ. Ἀλικ. »ἀπαυλίζομαι τῆς πόλεως«· δηλ. κοιμοῦμαι ἔξω, μακρὰν τῆς πόλεως.

Ἀπαυλιστήριος, ία, ιον· πᾶν τὸ ἀνῆκον εἰς τὰ Ἀπαύλια· πᾶν ὅ,τι ἐχαρίζετο τὴν ἡμέραν τῶν Ἀπαυλίων· ὡς, »ἀπαυλιστηρία χλανίς«. Πολυδ.

Ἄπαυλος, ον, (αὐλή) = Ἀπόκοιτος. Ἔξω, μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, τοῦ οἴκου, τοῦ σταύλου.

Ἀπαυλόσυνος, ον· ὁ ὢν μακρὰν τῆς αὐλῆς, ποιητκ. = τῷ προηγμ. Ἀναλ. 2. σ. 192.

Ἀπαύξησις, εως, ἡ· (αὐξέω) ὀλιγόστευσις, μείωσις τῆς αὐξήσεως, ξέπεσμα. Αστγ. Ζ΄. 5.

Ἀπαυράω, καὶ έω· Ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ἀποστερῶ. Ὁ ἐνεστ. δὲν εὑρίσκεται πουθενὰ ἐν χρήσει· καθ᾽ ὅλους τοὺς συγγραφεῖς τῆς Ἀρχαιότητος δὲν εὑρίσκονται ἐν χρήσει εἰμὴ τὰ τρία ἑνικὰ τοῦ Παρατκ. πρόσωπα εἰς σημασίαν Ἀορίστου, ὡς, ἀπηύρων, ἀπηύρας, ἀπηύρα διότι τό, ἀπηύρατο εἶναι ἐσφαλμ. ἀναγν. παρ᾽ Ὁμ. Ὀδσ. Δ, 646.) τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ὅμηρος πάντοτε· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάττ. μὲ δύο αἰτιατκ. τὴν τοῦ προσπ. καὶ τοῦ

πράγματος. Ἰλδ. Π, 828. »ὣς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα« καὶ Ο, 460. ὅπου βλέπει τις ὅτι τὴν αὐτὴν ἔχει σύνταξιν τὸ, ἐξείλετο καὶ τὸ, ἀπηύρα· »καί κεν ἔπαυσε μάχην . . εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν· ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς . . Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα« τοὐλάχιστον δὲν πειράζει νὰ τὸ λάβωμεν τῆς αὐτῆς συντάξεως· οὕτω καὶ »ψυχήν, ἦτορ ἀπηύρα τινά« εὑρίσκεται ὅμως καὶ ἡ δοτ. τοῦ προσώπ. Ἰλδ. Ρ, 236. »Νήπιοι! ἦ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα« καὶ Ὀδσ. Γ, 192. »κόντες δὲ οἱ οὔτιν' ἀπηύρα πόντος« δὲν τοῦ ἀπνίγη εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν τοῦ ἔφαγεν ἡ θάλασσα κανένα. Εἰς χωρία ὡς τὸ ἐν Ἰλδ. Τ, 89. »ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων« λαμβάνεται ἡ γεν. δυνάμει τῆς προθέσεως, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησαν καὶ νεώτεροι. Ἀπολλ. Ἀργν. Δ'. 344. ὁ Αὐ. Δ. 910. »καὶ νόστον ἀπηύρων«. Αἰσχ. Πέρσ. 940. (945) »Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα, Ἰάνων ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλκής«. — Μὲ τοὺς ἀνωτέρω σχηματισμοὺς συμφωνοῦν καὶ οἱ κατωτέρω Ὁμηρικοὶ ὄντες καὶ αὐτοί, καὶ δι' ἰδιαιτέρας τροπῆς τῶν φωνηέντων γενόμενοι τύποι, ἀπούρας καὶ ἀπουράμενος, ταυτιζόμενοι μὲ τοὺς πρότερον κατά τε παραγωγὴν καὶ σημασίαν, καὶ σύνταξιν· Ὀδσ. Ν, 270. »λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας« καὶ Ἰλδ. Ι, 107. »ὅτε Βρισηΐδα κούρην χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας« καὶ Φ, 296. Σὺ δ' Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν« καὶ Α, 356. 2) Μεθ' Ὅμηρον ἀπὸ Ἡσιόδου καὶ ἑξῆς λαμβάνεται ἡ λέξις εἰς τὴν σημασίαν, τοῦ, μετέχω, ἀπολαμβάνω, ἔχω κέρδος, ἢ ζημίαν ἀπὸ κανένα πρᾶγμα· »Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα«. Πολλάκις παιδεύεται ὁλόκληρος ἡ πόλις δι' ἕνα κακὸν πολίτην· Ἡσδ. Ἔρ. 240. ὅπου αἱ κοιναὶ ἐκδόσεις ἐπαυρεῖ, ἔχουσιν· »κοὐκ ἂν τ' ἐναλλάξαντα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα«. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1034. ἀπήλαυσεν, ἔλαβεν ἕνεκα τούτου τὸν θάνατον ἀπὸ τὰ τέκνα της. Ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἱπποκρ. λαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἔκ τινος· ἀλλ' ἐν τῷ »Ἀπὸ τῆς κοιλίης τὸ ποτὸν εἰς τὸ ἄλλο σῶμα ἀπαυρίσκεται« εἶναι ἀντὶ τοῦ, Διαμερίζεται, διαδίδεται· (μοιράζεται). Ζήτ. ἐν τῷ, Ἐπαυρέω· καὶ Αἰσχύλ. Προμηθ. 28. »Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου«. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς γεν. ἀλλὰ ταῦτα τὰ χωρία ἤτοι ἐσφαλμ. εἶναι καὶ πρέπει νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ ἀπαυράω, τὸ ἐπαυρεῖν, ἢ ἡ χρῆσις καὶ ἡ συνήθεια τῆς γλώσσης συνέχεε καὶ ἐταύτισε τῷ ὄντι κατὰ τὴν σημασ. τὰς κατὰ τὴν φωνὴν μόνον συγγενεῖς καὶ ὁμοίας λέξεις. Ἰδὲ, Ἐπαυρεῖν. (Ὡς ῥίζαν λαμβάνουσιν οἱ μὲν τὸ, αἱρέω, οἱ δὲ τὸ, εὑρεῖν, εὑρίσκειν· διότι τὸ ἁπλοῦν αὔρω φαίνεται ὅτι δὲν μεταχειρίσθη ποτέ.)

Ἀπαυρίσκω, καὶ -σκομαι = Ἀπολαμβάνω. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Ἀριθμ. 2. — Ἀμφβ.

Ἀπαυστί, Ἐπίρ. ἀκαταπαύστως. Δίων Κ. ἐκ τοῦ

Ἄπαυστος, ον· (παύομαι) ὁ μὴ παύων· καὶ παθ. ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ παύσῃ, νὰ καθησυχάσῃ, νὰ καταπραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ, ἢ νὰ σταματήσῃ τις· ὁ μὴ παυόμενος· ὡς, »ἄπαυστος γλῶσσα, ἄπαυστον ξίφος, ἄπαυστος ἄτα«. Σοφκλ. Αἴ. 1187. Θεδ. Πλτχ.

Ἀπαυτίκα, Ἐπίρ. Ἐπιτταμ. Αὐτίκα, παρευθὺς, ἐν τῷ ἅμα.

Ἀπαυτοματίζω, Μ. ίσω· ζω· κάμνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἐθελουσίως προσφέρω· ὡς τὸ αὐτοματίζω· καὶ Φίλων· »πόαν ἀπαυτοματίζουσα« ἀντὶ τοῦ, ἐκ ταὐτομάτου, ἄνευ ἐνεργείας ἢ ἐπιμελείας τινὸς, φέρειν, βλαστάνειν· »πόαν καὶ χιλὸν ἀπαυτ.« Ἡλιοδ. Πλτχ. Ἠθ. Η. 862. 2. Ῥσκ.)

Ἀπαυτομολέω, ῶ· φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος τόπου, ἢ ἀπό τινα κίνδυνον, καὶ πηγαίνω ἀλλοῦ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἀφήνουσι τὰς τάξεις των, καὶ πηγαίνουν μὲ τοὺς ἐχθρούς· Θκδ Ζ. 75.

*Ἀπαυτοσχεδιάζω, Ἐκ τοῦ προχείρου πράττω· (Γαλλ. improviser) Στράβ. ΙΔ. σ. 63. ἔκδ. Κορ. ἐκ διορθώσεως τοῦ αὐτοῦ, περὶ τῆς ὁπ. Ζήτ. Μέρ. Δ. σελ. 304.

Ἀπαυχενίζω. Μ. ίσω· ζω· (αὐχενίζω) τσακίζω, συντρίβω, κατακομματιάζω· τὸν λαιμὸν, ἢ τὸν τράχηλον· (τζακίζω τὸν σβέρκον), παρὰ Φιλοστρ. »Ἀπαυχενίζει ταύρους« δηλ. τὸν καταδαμάζει τραβῶντας τὸν λαιμόν του καὶ γυρίζων τὴν κεφαλήν του βιαίως εἰς τὰ ὀπίσω· 2) ἀνθίσταμαι δυνατὰ κατά τινος, καθὼς δηλ. ὁ ταῦρος μὴ ὑποφέρων νὰ ἔχῃ τὸν ζυγὸν εἰς τὸν λαιμόν του τὸν τινάζει καὶ τὸν ἀπορρίπτει. Φίλων· Ἀπορρίπτω μὲ βίαν τὸν ζυγὸν, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει ἐτίναξαν κεφάλι = ἐπαναστάτησαν, ἀπέρριψαν τὸν ζυγόν.

Ἀπαφάω, ἄχρηστος Ἐνεστ. ἐξ οὗ δανείζεται τὸ, Ἀπαφίσκω, τὸν μέλ. ἀπαφήσω· Ἰδὲ τὸ ἀκόλθ.

*Ἀπαφίσκω, Μ. ἀπαφήσω, Ἀορ. ἤπαφον, ἀπαφών. Ὁμ. Ὀδσ. Ψ, 216. »αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἐρρίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν«· Ἐν συνθ. μάλιστα, ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἔχει ὁ Ὁμ. μόνον, ἀπαφίσκει, καὶ ἤπαφε, καὶ τὸν εὐκτ. ἀόρ. ἀπάφοιτο, εἰς σημασ. ἐνεργτ. ἐν Ὀδσ. μόνον = ἀπατῶ, ἀποπλανῶ (χαϊδεύω, κολακεύω, διότι πολλοὶ θέλουν, ὅτι παράγ. ἀπὸ τοῦ, ἅπτω, ἁφὴ, palpare, Ἰδ. Ἀπατάω.)

*Ἀπαφητος, ἢ Ἀπαφητός, ή, όν (ἀπαφάω), δυνάμενος νὰ ἀπατηθῇ, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπατήσῃ.

Ἀπαφρίζω· Μ. ίσω· ἐξαφρίζω, παίρνω τὸν ἀφρόν· καὶ μεταφρ. καταπραΰνω θυμὸν, ἀπειλὰς κ. τ. τ.

Ἀπάφω· = Ἀπατάω· ἄχρ. ἐξ οὗ τὸ, ἤπαφον.

*Ἀπαχής, ές, (πάχος) μὴ χονδρὸς, μὴ παχὺς = Ἄπαχος. Εὐστθ.

*Ἀπάχθομαι· = Ἀπεχθάνομαι. Θκδ. Β. 63. »ἀπήχθεσθε«.

Ἀπαχλυόω, ῶ· (ἀχλύς) σκοτίζω ὁλόλου διὰ τῆς κατεχνιᾶς, ἀχλύος, καὶ = τῷ ἑπομ. Πρβλ. καὶ Ἀπαμαλδύνω, Ἀπαμαυρόω.

Ἀπαχλύω· Κοϊντ. Σμυρν. Α'. 76. ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρῶ τὴν ἀχλὺν, καὶ τὸ σκότος, ξεσκοτίζω, φωτίζω. (υ ῡ – –)

Ἄπαχος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἔχων πάχος = ἀπαχής. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 43.

Ἀπαχρειόω, ῶ· κάμνω τι ἀχρεῖον, ἀνωφελὲς, ἄχρηστον ὅλου. Εὐστάθ. Παθητ. γίνομαι ἄχρηστος, εὐγαίνω ἀπὸ τὴν χρῆσιν.

Ἀπέγγονος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπὸ τῶν ἐγγόνων καταγόμενος = Ἀπόγονος.

Ἀπεγγυαλίζω· Μ. ίσω· ἢ ίξω· (ἐγγυαλίζω) = Ἀποκαθιστῶ· Ἡσύχ. ἐπιστρέφω ὀπίσω ἕνα πρᾶγμα, ἐγχειρίζω.

Ἀπεγνωκότως, Ἐπίρ. (ἀπεγνωκώς) μὲ ἀπελπισίαν, ἀπελπισμένα, ὡσὰν ἀπελπισμένος.

Ἀπεδανός, όν, = Ἠπεδανός· ἀσθενής, ζαΐφης.

Ἀπεδάω· = Ἀπέδω, ἀποτρώγω.

Ἀπεδίζω· Μ. ίσω· (ἄπεδος) ἰσιάζω, κάμνω ἴσιον ὡς πεδίον, ἐξομαλίζω· χειρουργ. Παλ. σ. 118.

Ἀπέδιλος, ον, (α, πέδιλον, πεδιλόω) Καλλίμ. Δήμ. 125. χωρὶς πέδιλα, ξυπόλυτος.

*Ἀπεδίλωτος, ον (πεδιλόω) = τῷ προηγμ. (ῐ)

Ἄπεδος, ον, (πέδον, καὶ τὸ ἐπιτ. α.) λίαν ἴσιος, ὁμαλός· Ἡρόδ. Δ'. 62. »τετραγ. ἀπεδον« ἢ ἰσιάδα, πεδιάδα· καὶ Αἰλιαν. »χωρία ἄπεδα· ἔχοντα μεγάλον κάμπον. Θκδ. Ζ. 78. Ἡρόδτ. Α. 110. = Λατιν. planus, campestris.

*Ἀπέδω, Μ. ἀπέδομαι, (ἔδω, Ανμλ.) ἀποτρώγω, ἀποδαγκάνω.

*Ἀπέειπε, ποιητ. = ἀπεῖπε, ἐκ τοῦ, ἀπειπεῖν, Ἰλδ. Ὁμρ. Ι, 431. »μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν«.

*Ἀπέεργε, γ'. ἑν. πρτπ. τοῦ ἐνεργτ. Παρτκ. ἐκ τοῦ, Ἀπείργω, Ἰλδ. Ω, 237. »ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας αἰθούσης ἀπέεργεν«.

Ἄπεζος, ον, (πέζα) χωρὶς ποδάρια. Λυκόφρ. 629.

Ἀπεθίζω· Μ. ίσω· ξεσυνηθίζω. Αἰσχίν· »ἀπηθικὼς τοῦ σώματος ἅπτεσθαι τὰς χεῖρας«. Πλτχ. Ἀλέξ. 40.

*Ἄπει, συναιρ. ἐκ τοῦ ἄπεε, προστ. ἀντὶ ἄπιθι. Ζ. ἄπειμι.

Ἀπείδω· εἰς τὸν ἀόρ. 2. μόνον ἐν χρήσει, Ἀπεῖδον, ἀπιδεῖν (εἶδον) παραβλέπω, βλέπω μακρὰν ἀπό τινος, ἀποβλέπω, βλέπω, κυττάζω μακρὰν εἴς τι μὲ προσοχήν· ἐπιθεωρῶ. Θκδ. Ζ. 71.

Ἀπειθαρχία, ας, ἡ· (πειθαρχέω) ἀπείθεια, τὸ μὴ ὑπακούειν, ἀνυποταξία εἰς τὰς προσταγὰς τοῦ Ἄρχοντος. Ἀνέκδ. Βεκκ. Ι, 632.

Ἀπείθεια, ας, ἡ· ἀνυποταξία, ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπειθοῦς· Ξεν. Ἀπομ. Γ'. 5. 5. Πλτχ. Παράλ. Β. 307. 8.

Ἀπειθέω, ῶ· Μ. ήσω· δὲν ὑπακούω, δὲν ὑποτάσσομαι, εἶμαι ἀπειθὴς, δὲν καταπείθομαι μήτε διὰ λόγων, μήτε διὰ μαρτυριῶν, δὲν πιστεύω τι. Ξεν. Παιδ. Α'. 2. »ἀπειθεῖν τῷ ἄρχοντι« δὲν κατεπείσθην· Πλτχ. Παρλ. Β. 117. 6. 185. »σφοδρὸς ὢν τοῖς ἀπειθοῦσι καὶ παραβαίνουσι« Β. 246.

Ἀπειθής, θές, ὁποῖος δὲν πείθεται, δὲν ὑπακούει, δὲν ὑποτάσσεται· ἢ 2) ὁ μὴ καταπειθόμενος, μὴ πιστεύων τι. Ξενοφ. Ἱππ. Γ. 6. — 2) ἐνεργτ. μὴ πείθων, μὴ πιστοποιῶν, ὅστις δὲν καταπείθει, δὲν βεβαιώνει, δὲν μᾶς κάμνει νὰ πιστεύσωμεν. Θέογν. 1235. 3) Μεταφρ. ἐπὶ τόπων, θέσεων, χωρίων, = ἀπρόσβατος, κρημνώδης, ἀπότομος »ἀπειθὴς Ἀκτὴ, λόφος, τόπος« Ἐπίρρ. Ἀπειθῶς· ἐπὶ τῆς 1) σημασ. καὶ Θκδ. Β. 84. »καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν ἄνθρωποι ἄπειροι, τοῖς κυβερνήταις ἀπειθεστέρας τὰς ναῦς παρεῖχον«.

Ἀπειθία, ας, ἡ· ἔλλειψις πειθοῦς· ἀνυποταξία, ἀπείθεια· ἰδὲ Ἀπείθεια.

*Ἀπειθίζω, = Ἀπεθίζω. Πλούτ. Ἀλ. 40.

Ἀπεικάζω· Μ. άσω· ζωγραφίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. Ξεν. Ἀπομν. Γ'. 10, 1. 4. 7. μιμοῦμαι, κάμνω τὴν εἰκόνα τινος· ἐκφράζω δι' εἰκόνων καὶ παραβολῶν· κάμνω σύγκρισιν, παρομοιάζω· καὶ Μεταφρ. ἐντυπώνω τι εἰς τὸν νοῦν, αἰσθάνομαι, καταλαμβάνω, »ὡς ἀπεικάσαι« = ἐπεικάσαι Σοφκλ. Τραχν. 140. ἔνθα ὁ Ἑρμν. γράφει ἐπεικάσαι· ὅπου δ. Ἡσ. ὡς φαίνεται. Οὕτω μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἡ ἀρίστη εἰς τὰ τοιαῦτα ὁδηγὸς συνήθεια (ὁ τώρα παρ' Ἕλλησι συνήθης τοῦ ὁμιλεῖν καὶ γράφειν τρόπος) »τὸ ἀπείκασα« λέγουσα = τὸ ἐκατάλαβα. — Ὁ Ξενφ. Ἀπομνμ. Γ, 11. 1. ἔχει ἐπὶ τῆς 1) σημασίας τὸ Μέσ. Ἀπεικάζομαι.

Ἀπεικασία, ας, ἡ· τὸ ζωγραφίζειν, εἰκονίζειν ἀντικρυ, ἢ παραβάλλειν, συγκρίνειν, σύγκρισις, παρομοίωσις· Πλάτ. Νομ. 2. σ. 91.

Ἀπείκασμα, τος, τό· εἰκὼν γινομένη κατὰ μίμησιν ἄλλης τινός· ἐκ τοῦ, Ἀπεικάζω.

Ἀπεικαστέον· Ἐπίρ. πρέπει νὰ ἀπεικάσῃ τις. Ξεν. Ἀπομ, Γ. 10. Ἰδ. Ἀπεικάζω.

Ἀπεικονίζω· Μ. ίσω· = Ἀπεικάζω· ὅθεν

Ἀπεικόνισμα, τος, τό· = Ἀπείκασμα.

Ἀπεικότως, Ἐπίρ. ἀπρεπῶς, ἀνάρμοστα, ἄτοπα. Θκδ. Η. 68. Α. 73. οὐκ ἀπεικότως = δικαίως, ἀξίως.

Ἀπεικώς, κυῖα, κός· μετοχὴ παρακειμένου ἐκ τοῦ, Ἀπέοικα· ὅθεν καὶ τὸ, Ἀπεοικώς. Ἡ-

τυχ. ὁ μὴ ὁμοιάζων, μὴ εὔλογος, ἀνεπιτήδειος, μὴ ὀρθός, ἀπίθανος, ἀνάρμοστος, ἄπρεπος.

* **Ἀπειλείεις**, Ποιητ. = ἀπειλέεις, ἀπειλεῖς.

* **Ἀπειλείουσα** = Ἀπειλέουσα.

Ἀπειλέω, Μ. ήσω· (εἰλέω) = Ἀπείλω, στενοχωρῶ, συνάζω εἰς μικρὸν τόπον, συσφίγγω, ἐγκλείω· καὶ Παθτ. νεἰς ἀπορίαν ἀπειληθέντας· Ἡροδότ. Α΄. 24. Β΄. 141. κατήντησεν, ἔφθασεν εἰς ἀπορίαν· Η. 109. νκαὶ αὐτὸς ἤδη πολλοῖσι παραγενόμενος, καὶ πολλῷ πλέω ἀκήκοα τοιάδε γενέσθαι, ἄνδρας ἐς ἀναγκαίην ἀπειληθέντας νενικημένους ἀναμάχεσθαί τε καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέρην κακότητα« καὶ μόνος μου μὲ τὰ μάτια μου εἶδον, καὶ πολὺ περισσότερον ἤκουσα, ὅτι ἄνδρες οἵτινες συνεκλείσθησαν καὶ κατήντησαν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην, νικημένοι καὶ κατατροπωμένοι ἤρξαντο πάλιν ἐξ ἀρχῆς τὸν πόλεμον, καὶ διώρθωσαν τὰς προτητερινὰς ζημίας καὶ δυστυχίας των μὲ νέας νίκας καὶ λαμπρὰ κατορθώματα. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, κλείειν καὶ ξεχωρίζειν, «Ἀπειληθέντας εἰς στενόν«· συνήθης ἡ λέξις ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ παθτκ. μετχ. τοῦ Ἀορ. καὶ τοῦ Παρκμ., Ἀπειληθεὶς καὶ Ἀπειλημένος· Ἡρδτ. τὸ δὲ ἀπειλημμένος, ἀπὸ τοῦ, Ἀπολαμβάνω. Καὶ

Ἀπειλέω, ῶ· Μ. ήσω· φοβερίζω, ἀπειλῶ· παρ' Ὁμρ. ὅστις ποτὲ μὲν τὸ συντάττει μὲ τὴν αἰτιτκ. τοῦ πράγμ. ποτὲ δὲ μὲ τὸν ἀπαρεμφ. ἢ καὶ τὸν μέλ. τοῦ ἀπρμφ. τὸ δὲ πρόσπ. τίθεται πάντοτε εἰς δοτκ. 2) Φοβερίζω καυχώμενος καὶ κομπάζων· Βεβαιόνω· ἐν γένει, γαυριῶ, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, Ἰλδ. Θ, 150. «Ἕκτωρ ποτὲ φήσει, Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας· ὥς ποτ' ἀπειλήσει! τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών!« = τῷ, οὕτω θέλει εἴπει καυχώμενος. Ὀδσ. Θ, 383. = τῷ Λατν. gloriari. ὅθεν καὶ 3) Ὑπόσχομαι, ἐπαινῶ, εὐλογῶ, εὖ λέγω. Ἰλ. Ψ. 863. καὶ 872. ἰδὲ καὶ Θεδ. ς. 50. Βιπ. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 450. Οἰδ. Κ. 817. 1038. Ἀξιοσημείωτος μάλιστα εἶναι ὁ σπκ. τύπος «ἀπειλήτην« δυϊκ. γ΄. πρόσπ. τοῦ ἀργτκ. πρτκτ. ἀντί, ἠπειλήτην. Ὀδσ. Λ, 313. «οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην« ὅστις δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ, ἠπειλητάτην, ὡς ἄλλοι λέγουσι πιθανώτερον ὅμως τὸ πρῶτον. 4) Παθτκ. Ἀπειλοῦμαι, φοβίζομαι, τρομάζω διὰ τὰς ἀπειλάς. Ξνφ. Συμπτ. 4, 31. Μέσον τοῦτο εὑρίσκεται τό, ἀπειλοῦμαι, παρὰ τοῖς Μτγνστ. καὶ ὡς Μέσ. Πολύαιν. 7, 35. καὶ Ἐνργτ. παρὰ τοῖς Νεωτρ. (ἡ καθ' αὐτὸ σημασ. εἶναι ἡ τοῦ μεγαλοφώνως ὁμιλῶ· ὅθεν καὶ τὸ παράγουσι τινὲς ὡς καὶ τὸ ἀπελλάζω ἀπὸ τοῦ ἠπύω.)

Ἀπειλή, ῆς, ἡ· (ἀπειλέω) φοβερισμός, φοβέρισμα, μετὰ φοβερισμοῦ καύχημα, σφοδρότης λόγου, ὑπόσχεσις μὲ ὑπερηφάνους γινομένη λόγους· ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν πληθυντ. ἀριθμόν. Ἰλ. Τ. 83. Ν, 219. Ι, 244. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 656. Ἀντγ. 390. «ἐπεὶ σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ, ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς αἷς ἐχειμάσθην τότε« Διότι ποτὲ δὲν ἤθελον ἐπιθυμήσω νὰ ἔλθω ἐδῶ φοβούμενος τοὺς φοβερισμούς σου, οἱ οὖν ποτε μὲ κατετάραξας καὶ μὲ κατεφόβισας. Θεδ. Δ, 126.

* **Ἀπείλημα**, τό, = τῷ προηγμ. Σοφκλ. «φροῦδα τἀπειλήματα«. Οἰδ. Κ. 660.

* **Ἀπείλημμαι**, Παθτκ. Πρκμ. τοῦ, Ἀπολαμβάνω.

Ἀπειλητήρ, ῆρος· ὁ· καὶ θηλ. Ἀπειλήτειρα· ὅποιος φοβερίζει, ὁ φοβερίζων, καὶ ὁ καυχητιάρης· Ἰλδ. Η, 96. «ὤ μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί« οἱ μόνον καυχώμενοι, καὶ εἰς κενὸν αὐχοῦντες, ὡς γυναῖκες· γυναικῶν μὲν γὰρ τὸ λαλεῖν, ἀνδρῶν δὲ τὸ πράττειν· οἱ ἐκφοβοῦντες λόγοις μόνον· ὁ Σχολ.

Ἀπειλητήριος, ία, ιον· ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἀπειλήν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀπειλητοῦ· «ἐπ. λόγοισι«. Ἡρδτ. Θ, 111.

Ἀπειλητής, ὁ· = Ἀπειλητήρ. Διόδ. Σικ.

Ἀπειλητικός, κή, κόν· = Ἀπειλητήριος· «πέμματα ἀπειλητικά«. Ξενφ. Ἀπομν. Γ, 10, 8.

Ἀπειλητικῶς· Ἐπίρ. μὲ ἀπειλήν, φοβεριστικά· φοβεριστικά. Ξενοφ.

* **Ἀπείληφα** καὶ ἀπείλημμαι· μετχ. ἀπειλημμένος Ἐνεργτ. καὶ Παθτ. Πρκ. τοῦ, ἀπολαμβάνω.

Ἀπειληφόρος, ον· (φέρω) ἀπειλὰς φέρων, ὁ φοβερίζων. Πτκ.

Ἀπειλεκρινέω, ῶ, Μ. ήσω· = Ἀποκαθαίρω. Συνεσ. εἰς ἐνύπν.

Ἀπειλίσσω· Ἰων. = ἀπελ. ἐκτυλίσσω, ξετυλίγω· Μαθημ. παλ. Αἰνεί. πολ. κεφ. 18. ὅπου κεῖται ἀπιλάσσων.

Ἀπείλλω. = Ἀπείργω, καὶ Ἀποκλείω. Ζ. Ἀπείλω.

* **Ἀπείλω**, (εἴλω, Ἀνμλ.) = ἀπειλέω, στενοχωρῶ, ἀποκλείω· φέρω εἰς τὰ στενά, ὡς τό, Ἀποείργω καὶ τὸ Ἀποκλείω. Λέγεται δὲ καὶ Ἀπείλλω εἰς τὴν παλαιὰν διαλεκτὴν τῶν Ἀθηναίων φράσιν, «ὅστις ἀπείλλη τῇ θύρᾳ«. Ὅποιος κλείσῃ τινὰ μὲ τὴν θύραν· Πρβλ. Βουτμν. Λεξιλογ. 2. σ. 148.

Ἄπειμι, Μ. έσομαι· (ἀπό, εἰμί) εἶμαι μακρὰν ἔκ τινος· δὲν εἶμαι παρών, λείπω. Ὁμ (τινός) Ὀδσ. Τ, 169. «ὅππότε πάτρης ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν, πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων«· Τ, 155. «οὐ δὴν ἀπέσσεται μεγάροιο«. «Δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἔσκεν ἀλοιφή« συχνότερον χωρὶς τινα πτῶσιν, εἶμαι μακράν, ἀπών, δὲν εἶμαι παρών. 2) Εἶμαι ἀποθαμένος, νεκρός. Εὐρπ. (ὁ Ὁμ. ἔχει μάλιστα τὸν Πρστκ. ἀπῆν, ἀπέην, γ΄. πληθτ. ἄπεσαν, καὶ Μέλ. ἀπέσσομαι). Σοφκλ Τρχν. 1238, 1496. Πίνδ. Νέμ. Γ, 132. «τῶν οὐκ ἀπεστιν (ὁ Ἀριστοκλείδης δηλ.). Ὀλ. Ζ, 106. «ἀπεόντος Ἀελίου«. Πύθ. Γ, 34. «ἤρατο τῶν ἀπεόντων« ἐπιθυμοῦσε τὰ ἄποντα. Θεδ. Η, 87. ἐν Ἀναλέκτ. Β΄. 311. ἀντὶ τοῦ, Ἀπιέναι.

Ἄπειμι, (ἀπό, εἶμι) μακρὰν πορεύομαι, ὑπάγω· ἀπομακρύνομαι, φεύγω· ἀναχωρῶ «ἤτοι μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων«. Ὀδσ. Ρ, 593 καὶ 478, ἄπιθ' ἄλλῃ, πήγαινε ἀλλοῦ, «ἄψ ἀπιὼν« ἐπιστρέφων, γυρίζων ὀπίσω· Ἰλδ. Κ, 289. «ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα« ἀντί, ἀπιών· «ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα« ἀντί, ἀπιόντι. Ὀδσ. Ι, 38. ἰδὲ Θηρτ. Γραμμ. Ἑλλν. §. 255, 7. Ἀριστοφ. Νεφ. 884. «ἀπέσομαι«· ὁ Σουίδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, θέλω νὰ φύγω (θὰ φύγω). Εἰς τὸν Ἐνεστ. τῆς Ὁριστκ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσοδύναμον τῷ μέλλοντι, Θέλω ἀναχωρήσει, θέλω ὑπάγει. Ὀδσ. Γ, 593 (Προστακτ. ἄπιθι, Μετχ. ἀπιών.) Θεδ. Β, 46.

Ἀπειπεῖν· Ἐπκ. ἀποειπεῖν, Ἀπόειπε, ἀπεῖπον (εἰπεῖν, Ἀνμλ.) λέγω, ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, κηρύττω, «μῦθον, ἀληθείην, ἐφημοσύνην, ἀγγελίην ἀποειπεῖν«. Ὁμ. Ἰλδ. Η, 416, Ι, 309. Ψ, 361. Ὀδσ. Α. 373. Π, 340. καὶ «κρατερῶς«, ἢ, ἀπολεγέως ἀπειπεῖν· εἶπε τὰ σωστά, φανερὰ φανερά, χωρὶς συστολὴν καὶ φόβον· Ἰλδ. Ι, 309. καὶ 431. καὶ 510. «στερεῶς ἀποειπεῖν« λέγω, εἰδοποιῶ, φέρω τὴν εἴδησιν. 2) Ἀποφάσκω, ἀρνοῦμαι, δὲν συγκατανεύω, Ἰλδ. Α, 515. Ι, 675. «ἤ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ, ἢ ἀπέειπε;« Συγκατένευσε νὰ ἀποδιώξῃ τὸ ἐχθρικὸν πῦρ ἀπὸ τὰ πλοῖα, ἢ δὲν συγκατένευσε, δὲν ἔστερξε, τὸ ἠρνήθη; 3) = Ἀπαγορεύω· Ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς λογογράφοις, = κωλύω, ἐμποδίζω διὰ λόγου ἢ διὰ προσταγῆς. — Ἐκτὸς τοῦ Ἀορ. ἀπεῖπον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὁμ. ἔχει καὶ ἀποεῖπον, εὑρίσκονται καὶ ὁ Ἀόρ. α΄., ἀπεῖπα. καὶ μέσ. ἀπειπάμην, Καλλμχ. Ὕμν. Ἀρτεμ. 174. «ἀπὸ δ' εἶπαο τέθμια ταύρων«· Οἱ λοιποὶ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, ἀπόφημι, καί, ἀπερῶ (ἀποειπεῖν, υ‒‒‒), ἅπαξ ἐν Ἰλδ. Τ, 35. 4) ὡς τό, ἀπαγορεύειν καὶ ἀπαυδᾶν, παραιτοῦμαί τι, φεύγω ἀπό τίποτε, ἀφήνω, ἐγκαταλείπω τι, μετὰ τῆς Αἰτιτκ. τοῦ πργμτ. «μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος« ξεμανίσαντος τοῦ Ἀχιλλέως, (Σημειωτέον τὸ Δωρκ. τῆς συνθ. μανίζω, ἀντὶ μηνίζω) ἐπειδὴ παραίτησε τὸν θυμόν του ὁ Ἀχιλλεύς, = εἰρηνεῦσαι πρός τινα. Ἰλδ. Τ, 75. καὶ Γ, 406. καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις «Ἀπειπεῖν τὴν στρατηγίαν«· παραιτεῖσθαι, κάμνειν παραίτησιν· Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ΄. α΄. 41. Παραιτεῖν, ἀφήνειν, τὴν ἐρωμένην. Παρθέν. σελ. 3. καί, 5. Θεδ. Ε, 43. 5, 89. Πλτρχ. Πρλ. «ἀπειπεῖν τὴν βοήθειαν« Β. 173, 7. Ρσκ. «τὴν ἀρχὴν ἀπειπάσθαι«. Αὐτθ. 405. 13. Γ. 571. 12. Ἠλκ. Η. 313. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1760. Ἀντ. 405. — Ὀλιγώτερον ὅμως ἐν χρήσει μετὰ γενκ. τοῦ πργμτ., τὴν ὁποίαν ὁ Βόλφιος Ἰλδ. Γ, 406. «θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθου« ἀποκαθιστάνει ἐκ τοῦ Ἀριστρχ. ἀντὶ τῆς τοῦ Σχολ. ἀναγνώσεως «θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους« παραιτήσου ἀπὸ τὸν δρόμον τῶν θεῶν. — Οὕτω μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἡρδτ. τὸ μέσ. «Ἀπείπασθαί τινι« ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρύνεσθαι ἀπό τινος μὲ ἀποστροφήν, ἀποστρέφεσθαι. Ἡρόδοτ. Ε΄. 56. «ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν«· ἀπέρριψεν, ἀπέστρεψεν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του τὸ ὄνειρον διά τινος θυσίας· ὁ αὐτὸς Α΄. 59. μεταχειρίζεται τὸ «Ἀπείπασθαι υἱόν« ἀντὶ τοῦ Ἀποκηρύττειν, ἀποβάλλειν. Ταύτης τῆς σημτ. δὲν διαφέρει ἡ Οὐδτ. σημτ. ἀντὶ τοῦ, Κουράζομαι, ἀποκάμνω καὶ παραιτοῦμαι, Σοφ. Τρχν. 789. «ἐπεὶ δ' ἀπεῖπεν« ἀφ' οὗ ἀπέκαμε, ἀδυνάτισε. Ἀπελπίζομαι ἀπὸ ἓν πρᾶγμα, τινὶ καὶ πρός τι, διότι ἐνταῦθα συνυπάρχει ἡ ἔννοια τοῦ παραιτεῖν, παραιτεῖσθαι, οἷον «οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοισι« μὴ ἀπελπισθείς, μὴ παραιτηθείς, μὴ καταλιπὼν τοὺς φίλους. Εὐρπ. Μηδ. 456. Πρβλ. Ἀνδρμ. 87. — Πλτχ. Ἠθκ. «ἀπειπεῖν τινι τὴν σχολὴν« νὰ εἰπῇ εἰς κανένα, ὅτι δὲν ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν σχολήν του. Ζ. 203. 2. «τῶν δ' ἀπειπαμένων« ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἀπηλπίσθησαν, δὲν ἔβλεπον πλέον κανένα τρόπον σωτηρίας. Πρλ. Β. 97. 231. 1. 267, 7. 323, 11. 368, 14. κ. τ. ξ.

Ἀπειρεγαθέω, ῶ, Μ. ήσω· ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἢ ἐργάζομαί τι ἀμαθῶς καὶ ἀνεπιτηδείως· Παῦλ. Αἰγ. ς΄. 50. = Ἀπειροκαλέω. Δὲν ἠξεύρω τὸ καλόν.

Ἀπειραγαθία, ας, ἡ· ἡ ἄπειρος, καὶ μεγάλη καλωσύνη, ἡ πέρας μὴ ἔχουσα· ἀμφ. 2) ἀνεπιτηδειότης, ἀπειρία τοῦ καλοῦ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ.

Ἀπειράγαθος, ον· καὶ Ἀπειραγάθως, Ἐπίρ. ὁ ἀπεριόριστον ἀγαθότητα ἔχων· ὁ εἰς τὸ ἄπειρον ἀγαθός· 2) Καὶ ὁ ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος, ὁ πεῖραν μὴ ἔχων ἀγαθοῦ τινος· ἤγουν τέχνης· ἀμφ. μέν τοι τὸ πρῶτον. (υ‒υυυ)

Ἀπειραίη, ἡ· Ὀδ. Η. 8. Ἐπειδὴ δὲν εἶναι καμμία πόλις ἢ χώρα τοιούτου ὀνόματος γνωστή, διὰ τοῦτο τινὲς ἑρμηνεύουσιν «Ἀπωθεν παροῦσα«· ἄλλοι δὲ παράγοντες τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ ἤπειρος ἢ Ἤπειρος ἐξηγοῦσιν αὐτό, «ἀπὸ τὴν ἤπειρον«, ἢ, «Ἠπειρώτισσα.«

Ἀπειράκις· Ἐπίρ. ἀπείραις φοραῖς, πολλάκις, συχνά. Πλούταρχ.

* **Ἀπείρανδρος**, ἡ· ἡ μὴ γνοῦσα, ἡ μὴ λαβοῦσα πεῖραν ἀνδρός. Ἐπίρρ. Ἀπειράνδρως· χωρὶς πεῖραν ἀνδρός. χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ἄνδρα. = Ἀπειρόγαμος. Τρυφιοδ.

Ἀπείραντος, ον· = Ἀπέραντος. Πίνδ. Πύθ. Θ. 61. «ἀλλὰ ἀπειράντου«.

Ἀπείραστος, ον· (πειράω) ὁποῖος δὲν ἐξετάσθη, δὲν ἐδοκιμάσθη, δὲν ἠρευνήθη· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γινώσκομέν τι ἐκ πείρας. Ὁ μὴ πειραζόμενος· καὶ ὁ μὴ ἔχων πεῖραν, ἀδοκίμητ·

Ἀμπεχες· Αττ. «πόντον ἀπείρατον, ὅπερ ἐν τοῖς Ἑλλησιν» θάλασσαν τὴν ὁποίαν ἀκόμη οἱ Ἕλληνες, δὲν ἀνεκάλυψαν, δὲν ἐδοκίμασαν, δὲν τὴν ἠρεύνησαν διὰ τοῦ πλοός. 2) Ἀντὶ τοῦ ἄπειρος πραγμάτων, ἀμαθής, ἀπαίδευτος. Μετὰ Γενικ. «Πίστεως καὶ τιμῆς ἀπείρατος» Ἀρριαν. Ἀναβ. ζ. κη. 4. ἔδει «το ἀπείρατον» ἡ χλιάσειν.

*Ἀπείρατος, ον· (Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀπείρητος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 304. κ. τ. λ.) (πειράομαι) = τῷ προηγ. ἰδὲ, Ἀπείρητος. «Ἀπείρατον οὐδὲν κατ' ἐμοῦ» ὅλα τὰ ἐδοκίμασαν ἐναντίον μου, ἐκίνησαν πάντα λίθον διὰ νὰ μὲ αφανίσωσι, ἔβαλαν ὅλα τὰ δυνατά τους νὰ μὲ ἀφανίσωσι. Δημοσθ. «τὰ τοῦ πολέμου διὰ τὰ ἀπείρατα οὐ ...» Ἀρριαν. Ἀναβ. Ε. 27. 15. (Τούτου ... κατὰ τὴν μετρικὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν ... εἶναι τὸ ... , ἀπείρατος, τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἐκ τοῦ ἀπείραστος, ὡς τὸ θαυμαστὸς ἐκ τοῦ, θαυμαστός, καὶ εἶναι μόνον παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει, ὁ Πίνδ. ἔχει ἀμφότερα Boeckh. Ολ. 6, 53.) «βατίᾳ ἐν ἀπειράτῳ» Πίνδ. Ὀλ. 6, 90. = ἐν ἐρήμῳ μεγάλῳ, ἀπεράτῳ, ἢ καὶ ἀπροσβάτῳ.

Ἀπειραχῶς, Ἐπίρρ. κατὰ πολλούς, ἀπείρους, καὶ διαφόρους τρόπους. Πλτχ. Ἠθ. Η. 922. 3. Ῥσκ.

*Ἀπειργάθω, ἀπεργάθω, καὶ παρ' Ὁμ. ἀποεργάθω· ἐπεκτμ. τύπος τοῦ, ἀπείργω. Σοφκ. Oid K. 862. «ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ». Ἰλιάδ. Φ, 167. «πάλιν δ' αἰχμὴ ... ἀποεργαθε» = διεχώρισε· «Γαίης μεγάλης ἀπεέργαθε αὐλακα» = ἀπήγαγε, ἀπεμάκρυνε τὰ πτηνά (ταῖς ὁπλαῖς) ἀπὸ τὴν πληγήν.

Ἀπείργω, Ἀπέργω· καὶ παρ' Ὁμηρ. Ἀποέργω, Μ. ξω· (εἴργω, ἔργω) κωλύω, κλείω ἔξω, χωρίζω, ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω. ξεχωρίζω, ... ὀπίσω, σταματῶ· (τινά τινος) Σοφκλ. Αι. 51. «ἐγὼ σφ' ἀπείργω ... τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς» 70. «ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν» θέλω στρέψει ἀπὸ σοῦ τὰ βλέμματα τῶν ὀφθαλμῶν του διὰ νὰ μή σ' ἰδῇ· καὶ 424, 949. Θεοφ. 2. σ. 58, ... 3. σ. 58. Βενέντο. (ἀγγρ.) Διον. Ἀλικρ. 52, 2. Ἡρόδοτ. Η'. 42. καὶ 112. «ἐν δεξιῇ τὸ Παγγαῖον οὖρος ἀπέργων» ἀφήνων δεξιὰ τὸ ὄρος Π. εἰς τοῦ, διαβαίνειν, τὸ ὁποῖον λέγεται καί, λαμβάνων.

Ἀπειρέσιος, ία, ιον· (ἄπειρος) = Ἀπερείσιος· ἀπεριόριστος, ἀτελεύτητος, ἀναρίθμητος, παρὰ πολύς, μέγιστος· οἷς. νἀπ. γαῖα, οἶζυς, ἀνθρώποις. Ὁμ. Ἰλιάδ. Τ, 58. Α, 13. «ἀπερείσι' ἄποινα» Π, 178. «ἀπερείσι' ἔδνα» Ὀδυσ. Λ, 621. Τ, 174. Ι, 118. «αἶγες ἀπειρέσιαι» Θεόκρτ. 25. 109. Ἡσιδ. λόγ. 39, 4. «ἀπ. ἄνδρες» πολλὰ καὶ κατὰ βάθος, τῆς ἐσωτερικῆς ἀξίας πράγματός τινος ἐπιτατικόν, ὡς παρ' Ἡσιδ. λόγ. 73, 3· «ἀπ. εἶδος». Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. λαμβάνεται ἡ λέξις ἀκατάληπτος.

Ἀπειρῆθεν, Ἐπίρρ. ἀπὸ τὴν Ἤπειρον, ἢ ἀπὸ τὴν ξηράν. Ὀδυσ. Η, 9. Πρβλ. Ἀπειραίη.

Ἀπείρηκα, ἀπρμφ. ἀπειρηκέναι, μετχ. Ἀπειρηκώς. Παρακείμ. ἐκ τοῦ, Ἀπερῶ, ἀπεῖπον· ... μεταφορ. καὶ λέγεται ἐπὶ τοῦ Κατακεκοπιασμένου ἀπὸ κόπον, κούρασιν καὶ ἀδυναμίαν· ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ πτωχείαν. Δημοσθ. Ὀλυνθ. σ. 30, 27. Ξενοφ. «πενίᾳ κατά τι».

Ἀπείρηται, ἀντὶ τοῦ, Ἀπηγόρευται· ἐκ τοῦ Ἀπείρω· ἀχρηστ. Μ. ἀπερῶ.

Ἀπείρητος, ητη, ητον· ἀλλὰ καὶ· ἀκατάληπτ. ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, Ἀπείρατος· (πειράομαι) Παθητ. ἀδοκίμαστος, ἀνεξέταστος· ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινεν ἀκόμη καμμία πεῖρα. Ἰλιάδ. Ρ, 41. «ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος, ἤτ' ἀλκῆς, ἤτε φόβοιο». Ἡ μάχη δὲν θέλει μείνει πλέον πολὺν καιρὸν ἀδοκίμαστος (ὀλίγωρα θέλει πειράσωμεν εἰς μάχην) ἤτοι τῆς νίκης, ἢ τῆς φυγῆς· ἔνθα ὡς βλέπομεν εἶναι συντεταγμένον μὲ τὴν γενι. τοῦ πράγματος, καὶ παρ' Ἡρόδ. ἐν 6. 9. 3. 2) Ἐνεργτ. ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἐπειράθη τίποτε, χωρὶς νὰ κάμῃ καμμίαν δοκιμήν· Ἰλιάδ. Μ, 304. μὴ δοκιμάζων, μὴ ἐπιχειρίζόμενος τίποτε. Ἡρόδ. ἔδει, χωρὶς πείρας, ἄπειρος· μετὰ γενι. «ψαλδήτητος». Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφροδ. 133. καὶ Ὀδυσ. Β, 170. φαίνεται ὅτι λαμβάνεται εἰς ταύτην τὴν ἐνεργτ. σημασίαν «οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς» ὅστις δὲν ἔκαμε καμμίαν δοκιμήν, δὲν ἐγυμνάσθη εἰς τὸ μαντεύειν, δὲν ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν μαντειῶν· δυνάμεθα ὅμως νὰ τὸ ἐκλάβωμεν καὶ παθτ. ἀδοκίμαστος, μὴ δοκιμασθείς, μὴ ἀποδειχθείς, μὴ βεβαιωθείς· ὅστις δὲν ἔδειξεν ἀκόμη τὴν τέχνην του, ἢ τὰς γνώσεις του, δὲν ἔχει ἀποδείξεις, μαρτυρίας τῶν γνώσεών του (οὕτως, ἐξηγεῖ ὁ Nitzsch). Πίνδ. Ὀλ. 11. (10), 18. «μηδ' ἀπείρατον καλῶν, ἀκρόσοφον δὲ» οὐχὶ ἀδόκιμον, ἀμέτοχον καλῶν ἔργων, ἔμπειρον δηλ. (τὸ, α, τῆς πρλγ. ἀοριστον) οὕτω καὶ Ξενοφ.—Πίνδ. Νέμ. 1, 33. «θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι δόμοι ἐντί». Ὁ τοῦ Χρομίου οἶκος δὲν εἶναι ἄπειρος ξένων (μουσαφιρέων) δηλ. εἶναι φιλόξενος, δέχεται πολλάκις μουσαφιρίδες· Ὀλ. 8, 80. «κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες» τῶν ἀπείρων αἱ φρένες εἶναι ἐλαφρότεραι, οἱ ἀπαίδευτοι εἶναι περισσότερον ἐλαφρόγνωμοι, ὅθεν ἀνωφελεῖς· «τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί» Ἰσθμ. 4 (3), 50. περὶ ἐκείνων οἵτινες δὲν ἐπιχειρίζονται, τίποτε, ἐπικρατεῖ ἄρα σιωπή, κανεὶς δὲν ὁμιλεῖ δι' αὐτούς τίποτε.

Ἀπειρία, ας, ἡ· (ἄπειρος) ἀντιθετ. τῷ, ἐμπειρία· τὸ μὴ εἶναι ἔμπειρον τινος, ἔλλειψις πείρας, δοκιμῆς τινος πράγματος, ἀμάθεια, ἄγνοια, ἀγνωρισία· 2) Ἐκ τοῦ, Πέρας, (ἄπειρος) τὸ πέρας, ἢ τέλος, μὴ ἔχον διάστημα. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 45. 116. «ἀπειρία τῶν κόσμων» τὸ ἀναρίθμητον πλῆθος τῶν κόσμων. (υ – υ –)

*Ἀπειρίδιος, ον = ἀπειρέσιος· ἀμφβ.

Ἀπείριτος, ον. = Ἄπειρος. Ποιητ. Ὀδυσ. Κ. 195. Ἡσιδ. Ἀσπ. 204. «περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστεφάνωτο».

*Ἀπειρκτής, ὁ, (ἀπείργω) ὁ ἐμποδίζων, ὁ σταματῶν· ἀμφβ. ἀνάγν. Ἀνάλ. 2. σ. 237.

Ἀπειρξις, εως, ἡ· (ἀπείργω) ἐμπόδισις, κράτησις, σταμάτησις.

*Ἀπειροβαθής, ές· (ἄπειρος, βάθος) χωρὶς τέλος, χωρὶς μέτρον βαθύς, βαθύτατος. Συνασ. σ. 333.

Ἀπειρόβιος, ον, (βίος) ὁ μὴ ἔχων πεῖραν τῆς ζωῆς, ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἐγνώρισε τὴν ζωήν. Ἱεροκλ.

Ἀπειρόγαμος, ον, (γάμος) ὁ πεῖραν μὴ ἔχων γάμου, ὅποιος δὲν ἐδοκίμασε τὸν γάμον, δὲν ὑπανδρεύθη. Ἀθήν. σ. 300.

Ἀπειρόγνωστος, ου· ον (ἀπείρου, γνώσεως) ὁ ἔχων ἀπείρους γνώσεις, ὅποιος ἠξεύρει πάρα πολλά· Ὁ τὰ ἄπειρα γιγνώσκων, ἢ, ἄπειρον, ἀπεριόριστον γνῶσιν ἔχων. Διονυσ. Ἀρ.

*Ἀπειρόγωνος, ον· ὁ ἔχων ἀπείρους γωνίας. Νικομ. Ἀριθμ. Θεολγ. σ. 1.

Ἀπειρόδακρυς, κρυος· ὁ κλαίων ἀπείρως καὶ ἀπεριορίστως, ἤτοι παρὰ πολύ, χωρὶς τέλος· καὶ παρ' Αἰσχ. Ἱκέτ. 75. ὅποιος δὲν ἐδοκίμασε τὰ δάκρυα, δὲν ἔκλαυσεν ἀκόμη· «ἀπειροδάκρυν τε καρδίαν».

*Ἀπειρόδροσος, ον· μὴ ἔχων πεῖραν δρόσου, ἀδρόσιστος, εἰς ὃν δὲν ἔπεσε ποτὲ δρόσος.

Ἀπειροδύναμος, ον· ὁ ἔχων ἄπειρον, μεγαλωτάτην δύναμιν.

*Ἀπειρόζυγος, ον· ἄπειρος, ἀμέτχ. ζυγοῦ ἀνύπανδρος, ἀπείρανδρος. Τζετζ.

Ἀπειροθάλασσος, ον· Ἀττ. ...λαττος· ὁ ἄπειρος θαλάσσης, ὁ μὴ ἔχων ἰδέαν θαλάσσης, καὶ ὁ μὴ ἠξεύρων τὴν τέχνην τῆς ναυτικῆς, μὴ ἔχων ἐμπειρίαν εἰς τὰ τῆς θαλάσσης.

Ἀπειροκακέω, ῶ· εἶμαι ἀπειρόκακος, δὲν ἔχω ἰδέαν, πεῖραν ἢ μάθησιν κακοῦ, δὲν εἶμαι κακός.

Ἀπειρόκακος, ον· ὁ ἄπειρος τοῦ κακοῦ, ὁ μὴ ἠξεύρων τὸ κακόν, ἢ ὁ μὴ κακὰ στοχαζόμενος, μὴ κακός, ἀγαθός, ἐνάρετος, ἀθῶος. Θουκυδ. Ε. 105. 2) Καὶ ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐδοκίμασε, δὲν ἔπαθε κακά, καὶ δυστυχίας φυσικάς, ὁ εὐτυχής. Εὐριπ.

*Ἀπειροκαλέομαι· Ἀποθετ. Μέσ. ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ἀπειρόκαλος. Λατιν. ineptire.

Ἀπειροκαλεύομαι, Μ. ἔσομαι· = τῷ προηγ.

Ἀπειροκαλία, ας, ἡ· ὁ χαρακτήρ, καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπειροκάλου, τοῦ μὴ ἔχοντος δηλ. αἴσθησιν ὡραιότητος, εὐγενείας καὶ καλοῦ, τῆς εὐκοσμίας, καὶ κοσμιότητος, ἀδιάντροπον, ἀπρεπές, ἄνοστον καὶ χαμερπὲς φέρσιμον. Ἀνοστάδα· Πλτχ. Πρλ. Ε. 616. 3. Ῥσκ. Ἠθ. 5. 474. 8. «δι' ἀπειροκαλίαν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον» Η. 303. 4. «ἀπειροκαλίας δόξαν φυλάττεσθαι» Η. 835. = χωριατωσύνη, ἀπολιτευσία. Ξενφ. Κ. Π. Α, κεφ. β'. 3. «ἐντεῦθεν τὰ μὲν ὤνια, καὶ οἱ ἀγοραῖοι, καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι ἀπελήλανται εἰς ἄλλον τόπον» ὡς μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ.

Ἀπειρόκαλος, ον· καὶ Ἐπίρρ. Ἀπειροκάλως· (ἄπειρος καλοῦ) ὅποιος δὲν ἔχει πεῖραν, γνῶσιν καὶ αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦ ὡραίου, τοῦ εὐγενοῦς, καὶ τοῦ πρέποντος, τοῦ κοσμίου καὶ ἁρμόζοντος· ἄρα ὁ μὴ γνωρίζων καλόν, ὁ χαμερπής, καὶ ἀχρεῖος ζῶν, καὶ πολιτευόμενος, ὁ ἀχρεῖος, αὐθάδης, παράκαιρος, ὑπέρμετρος, κ. τ. τ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Λατιν. ineptus. — Πλτχ. Ἠθ. «ἀπόντας μετὰ χαρᾶς ἀπειροκάλου πρὸς ἐπαίνους» 5. 145. 13. «περὶ λόγους ἀπειρόκαλος» 5. 161. 3. Πρλλ. Ε. 263. 14. «ἀπειρόκαλος τρυφή». Ξενφ. Ἀπομν. 3, 10, 5. «τὸ ἀπειρόκαλον καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ ἑστώτων καὶ κινουμένων ἀνθρώπων διαφαίνει».

Ἀπειρολεχής, ές· ὁ ἄπειρος λέχους, γάμου· = Ἀπειρόγαμος. Ἀριστοφ. Θεσμφ. 119. ἐπίθ. τ. Ἀρτέμιδος.

Ἀπειρολογία, ας, ἡ· ἡ ἀμετρία τοῦ λέγειν, τὸ ὁμιλεῖν καὶ λέγειν παρὰ πολλά. Σέξ. Ἐμπ. = ἀπεραντολογία· λογοδιάρροια κοινῶς.

Ἀπειρομάχης, ου, ὁ, καὶ Δωρικ. Ἀπειρομάχας, ὁ ἄπειρος μάχης, ὁ μὴ ἠξεύρων, μὴ γυμνασμένος εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὰ πολεμικά. Πίνδαρ. Νέμ. 4, 49. (α).

Ἀπειρομεγέθης, ες, ὁ ἔχων ἄπειρον, ὁ ἔτι πέρα πολὺ μέγεθος, ὁ μεγαλώτατος. Κυτέβ.

*Ἀπειρόμειζον, τὸ· ἀπείρως μεῖζον. Κλεομήδ.

*Ἀπειρόμοθος, ον· (μόθος) = ἀπειρομάχης. Νόνν. 20. 260.

Ἀπειροπάθεια, ἡ· ἡ κατάστασις, καὶ τὸ φέρσιμον τοῦ ἀπειροπαθοῦς, ἡ ἀμετρία, τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν παθῶν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν παθῶν, ἔλλειψις παθῶν, ἀπάθεια. (α) ἐκ τοῦ

Ἀπειροπαθής, ές· (πάθος) ὁ ἄπειρος παθῶν, ὁ μὴ εἰδώς, μὴ γνωρίσας, μὴ παθὼν κακά, ἢ 2) ἐκεῖνος ὅστις ἔπαθεν, ἐδοκίμασε παραπολλὰ πάθη, ὁ ἄπειρα παθών.

Ἀπειροπλάσιος, ον, καὶ Ἀπειροπλασίων, (μεταγενεστ.) ἀπείραις φοραῖς περισσότερος, Ἰων. Ἀπειροπλήσιος.

Ἀπειρόπλους, ουν, γενι. ου· ὁ ἄπειρος πλοῦ. ἄπειρος τῆς ναυτικῆς, μὴ γυμνασμένος εἰς τὰ ναυτικά. Λουκιαν.

Ἀπειροπόλεμος, ον, καὶ Ἐπίρρ. Ἀπειροπολέμως· ὁ ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος τοῦ πολέμου, ὅστις δὲν ἔμαθε τὰ πολεμικά, ἀμαθὴς εἰς τὰ πο-

πολέμου, ὅποτε δὲν ξεύρει πῶς κλαίουν τὰ τουφέκια, καθὼς κοινῶς λέγομεν.

*Ἀπειρόπονος, ον (πόνος), μὴ ἔχων πεῖραν πόνων καὶ μόχθων, ὅστις δὲν ἐξεύρει τί θέλει νὰ εἰπῇ κόπος καὶ ταλαιπωρία. Λιβάν.

*Ἀπειροπρόσωπος, ον· ἄπειρα ἤτοι πολλὰ πρόσωπ. ἔχων, πολύτροπος. Διον. Ἀρεοπ.

*Ἄπειρος, ἡ, δωρικ. = ἤπειρος, ἡ μεγάλη ξηρά, καὶ = τῷ ἑπομ.

*Ἄπειρος, ον· (πείρω) ἀδιάβατος, ἀδιέξοδος, ἀδιαπέραστος, ὅστις δὲν ἔχει ἀπέρασμα, ὅθεν δὲν εἶναι ἔξοδος, δὲν δύναταί τις νὰ ἐξέλθῃ. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1355. «ἄπειρον ἀμφίβληστρον.»

Ἄπειρος, ον· ὁ μὴ ἔχων πέρας, τέλος, ἀπεριόριστος· ἐκ τοῦ πεῖρας, πέρας. Γρηγρ. Νύσ. β'. κατὰ Εὐνομ. «Αὕτη ἡ τοῦ ἀπείρου ἔννοια, τὸ πανταχόθεν ἐκκεχύσθαι τῇ φύσει, καὶ μηδενὶ πέρατι μηδαμόθεν περιλαμβάνεσθαι.» Γρηγρ. Ναζ. λογ. λη'. «Τὸ ὑπὲρ ἀρχὴν καὶ τέλος, καὶ μὴ ἐν τούτοις, ἄπειρον.» 2) Μέγας, πολύς, ἀναρίθμητος, πολὺ πλῆθος, κτλ. 3) Ὁ ἄπειρος, ἀμαθής, ἀνεπιτήδειος, (ἐκ τοῦ πεῖρα) μετὰ γενικ. «πάντων ἄπειρος τῶνδε·» Σοφ. Τρχ. 309. Ἀντγ. 1191. Παρβλ. Ἀπείρως. Ἐπίρ. Ἀπείρως. Δημ. κτ. Πολυκλ. 49. «ἀπείρως ἔχειν τινός» μὴ ἔχειν πείραν τινος, ἄπειρον εἴς τι εἶναι, μὴ γυμνασμένον, ἀγύμναστον εἶναι ἔν τινι· μὴ γινώσκειν τι. Ἡρδτ. Β, 45. «Ἐμοὶ μέν νυν δοκέουσι ταῦτα λέγοντες τῆς Αἰγυπτίων φύσιος καὶ τῶν νόμων πάμπαν ἀπείρως ἔχειν οἱ Ἕλληνες·» ἀλλὰ καὶ «ἀπείρως ἔχειν πρός τι.» Ξενφ. Ἀπομνμ. 2, 6, 29. «διὰ γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ἀρέσκει τῷ ἀρεσκοντί μοι, οὐκ ἀπείρως οἶμαι ἔχειν πρὸς θήραν ἀνθρώπων.» Πινδρ. Ἰσθμ. 8(7), 106. «ἀπειράτοισιν» καὶ 153. «ἥβαν ἄπειρον ... καλῶν.» μὴ ποιοῦσαν καλά. (Εἰς τὰς συνθέτους λέξεις εἶναι ἐπικρατεστέρα ἡ δευτέρα παραγωγὴ καὶ σημασία, μόλον τοῦτο εὑρίσκονται κάποτε ἡνωμέναι ἀμφότεραι εἰς μίαν λέξιν, ὡς ἐν τῷ Ἀπειροπαθής, φαίνεται.) ὅθεν

Ἀπειροσύνη, νης, ἡ· Ποιητ. ἀνεπιτηδειότης, ἀμάθεια. Εὐριπ. Μήδεια, 1093. καὶ Ἱππόλ. 193. Ἡλιόδ. Ὑμν.

*Ἀπειρότεχνος, ον· (τέχνη) ἄπειρος, ἀγύμναστος εἰς τέχνην τινά.

*Ἀπειρότοκος, ἡ· ἄπειρος τόκου, στεῖρα. Κύριλ.

Ἀπειροτόκος, ὁ, ἡ· (ἄπειρος, τόκου) ἐκείνη ἥτις δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη. Ἀνάλ.

Ἀπειρωδίν, ῖνος, ἡ· (ἄπειρος ὠδῖνος) ἐκείνη, ἥτις δὲν ἐδοκίμασεν ἀκόμη τοὺς πόνους τῆς γέννας.

Ἀπείρων, ον· γενικ. -ονος· (πέρας, πεῖρας) χωρὶς ὅρια, ἀπεριόριστος, ἀμέτρητος, χωρὶς τέλος, ἀπέραντος, πολλὰ μεγάλος, παμπολυς. παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ μεγάλων ἐκτάσεων, «ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.» Ἰλδ. Η, 446. Ω, 342. Ὀδσ. Α, 98. Κ, 46. Ο, 79. ὅπου πρόσκειται καὶ τό, «καλλύνει φανερώνει τὸ πλῆθος τῶν τόπων καὶ πόλεων ὅπου ἀπερνᾷ τις ἐπὶ τῆς ἀπεράντου καὶ ὑπερμεγέθους περιπατῶν γῆς. Ρ, 386, 418. Τ, 107. «Ἑλλήσποντος ἀπείρων.» Ἰλδ. Ω, 545. ἀλλὰ καὶ «δῆμος ἀπείρονα» αὐτόθ. 776. πολυάριθμος, ἀναρίθμητος λαός. Ὀδσ. Η, 286. «ὕπνον ἀπείρονα» ἡδύτατον ἀπείρονος.» Θ, 340. χωρὶς τέλος, ὅθεν καὶ = κυκλοτερής. Αἰσχύλ. λόγ. 434. «Τρεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας κύκλῳ παρίστατ', ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι εὔξασθε.» Πινδ. Πυθ. 2, 117.« τὰν ἀπείρονα δόξαν» τὴν μεγάλην καὶ ἀτελεύτητον. Πάντη τὰ τοιαῦτα κατεσκευασμένα εἶναι οἱ τύποι, ἄπειρος, ἀπέραντος, ἀπείραντος, ἀπειρέσιος, ἀπερείσιος, ἀπείριτος, ἀπειρίδιος, ἀπέρατος, ἀπέρατος. 2) (πεῖρα) = ἄπειρος 3) χωρὶς πεῖραν, ἀμαθής. Br. καὶ Elf. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 1081.

Ἀπειρῶ· ἄχρηστ. ὅθεν ὁ μέλλων ἀπερῶ, καὶ Ἰων. ἀπερέω· λέγω, εἰδοποιῶ, καὶ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω. Ἡρόδ. «ἀπερέειν Κύρῳ Λακεδ. ρῆσιν» ἀντὶ τοῦ εἰδοποιεῖν, λέγων. καὶ Θουκ. Α'. «κήρυκά τε προέπεμψαν αὐτοῖς ἐν ἀκατίῳ ἀπεροῦντα μὴ πλεῖν ἐπὶ σφᾶς» ὅθεν ὁ Σχολ. ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύσοντα, ἀποτρέψοντα, τὰ ἐναντία ἐροῦντα, ἐξηγεῖ· καὶ Ἀριστοτ. «ἀπειρηκασι τὰ γυμνάσια,» ἀπηγόρευσαν, ἐμπόδισαν· καί, «ἀπειρημένος τόπος,» ἀντὶ ἀπηγορευμένος. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀντιλέγω. Θουκ. Α'. κ'. «ἐπὶ δουλείᾳ τῇ ἑαυτῶν χρήματα φέροντες οὐκ [ἀπε]ροῦσιν.»

*Ἀπείς. Ἰων. = ἀφείς Μετοχ. τοῦ Ἐνεργτ. Ἀόρ. 2. τοῦ Ἀφίημι. Ἡρδτ.

*Ἀπεῖσα, ας, α· = ἀπήϊσα ἐκ τοῦ ἀπίω, ἀπείω. Ζ. Εἶμι εἰς τὸ τέλος.

Ἀπεισαγγελίας φεύγοντι δίκην· παρὰ Πλουτ. 6. σ. 236. ἔσφμ. ὅπου ἀναγν. ἀπ' εἰσαγγελίας.

Ἀπειστέω, ῶ· εἶμαι ἄπειστος, ἀπειθής, ἀνυπότακτος, = Ἀπειθέω.

Ἄπειστος, ον· (πείθω) = Ἀπειθής, ὅθεν «τὸ ἄπειστον» ἡ ἀπείθεια, ἡ ἀνυποταξία, τὸ πεῖσμα.

*Ἀπέκ, Πρόθ. συντομ. μετὰ γενικ. σύνθτ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ γράφεται ὅμως κάλλιον ξεχωριστὰ ὡς καὶ ἡ, δι' ἐκ. Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 110.

Ἀπέκγονος, ὁ, ἡ· ὁ ἀπὸ ἐκγόνου ἔκγονος. Σιμωνίδ. Ἐπιγ. 91.

Ἀπεκδέχομαι. Μ. ξομαι· προσμένω, καρτερῶ, ἀπό τινος ἐκδέχομαι, λαμβάνω, ἀποφασίζω, συμπεραίνω. Ἡλιόδ. σλ. 196. 269. ἐκδ. Κορ.

Ἀπεκδοχή, ῆς, ἡ· προσδοκία, καὶ ὁ ἔκ τινος συμπερασμός, τὸ πόρισμα, τὸ συμπέρασμα.

Ἀπέκδυμι· ἐκδύομαι. Ἰώσηπ. Ἀρχαιολ. ς'. 14.

*Ἀπεκδύομαι. Μ. -δύσομαι, Ἀόρ. ἀπεξέδυν, Πρκμ. ἀπεκδέδυκα, (δύω, Ἀνμ.) ξενδύομαι, βγάζω τὰ φορέματά μου, καὶ ἑτοιμάζομαι διὰ τὸν ἀγῶνα.

Ἀπέκδυσις, ἡ· ταυτὸν καὶ Ἀπόδυσις. Ν. Δ.

Ἀπεκδύω· ταυτὸν καὶ Ἀποδύω. Ν. Δ.

*Ἀπέειξαν. Πληθντ. γ'. πρσ. ἀόρ. α'. ἐκ τοῦ Εἴκω.

Ἀπεκλανθάνω, ἢ Ἀπεκλάθομαι· ὅθεν Ἀπεκλελάθομαι, φέρω εἰς λήθην, λησμονῶ ὁλότελα· μετὰ γενικ. ἔστι δὲ ἐν χρήσει ὁ προστακτικὸς μόνον μέσ. ἀόρ. 2. «ἀπεκλελάθεσθε θάμβευς,» λησμονήσατε, ἀφήσατε κατὰ μέρος, καθε ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν, παύσατε τοῦ νὰ θαυμάζητε. Ὀδ. Ω. 393.

Ἀπεκλέγομαι. Μ. ξομαι. εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀπορρίπτω τι, ἀποδοκιμάζω. Διοσκ. Α'. 3.

*Ἀπεκλελάθεσθε· βλ. Ἀπεκλανθάνω.

Ἀπεκλογή, ῆς, ἡ· τὸ ἀπορρίπτειν τι εἰς τὴν ἐκλογήν· ἀποβολή. Κλήμ.

Ἀπεκλούω. Μ. ούσω· ἀποπλύνω, λούω, ξεπλύνω.

Ἀπεκλύω. Μ. ύσω· ἀναλύω, ξελύω, ἐλευθερώνω· ἢ ἐκλύω, ἀδυνατίζω. (υσω)

*Ἀπέκρηξις, εως, ἡ· (ἀπό, ἐκ, ῥηγνύω) παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 115, ὅπου ἐδιορθώθη ὁ Κορ. τὸ Ἐπέκρηξις εἰς τὸ Ἀπέκρ. = Ἀπόκοψις, ἀποχώρισις.

Ἀπεκροφέω, ῶ· ἐσφαλ. ἀνάγν. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 701. ἀντὶ, Ἐπεκροφέω. ἀπορροφῶ, πίνω μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν.

*Ἀπέκρυσις, εως, ἡ· (ῥύομαι) ἐλευθέρωσις, ἀπολύτρωσις ἀπὸ κακοῦ τινος, λύτρωσις, σωτηρία. Στρβ.

*Ἀπέκτανον, ες, ε. Ἀόρ. 2. Ἐνεργτ. τοῦ ἀποκτείνω. Ὁμ.

Ἀπέκτασις, εως, ἡ· ἐξάπλωσις, τάντωσις, ἐκ τοῦ

Ἀπεκτείνω. Μ. τενῶ· ἐξαπλόνω, φαρδύνω, τεντόνω.

Ἀπέκτητος, ον, (κτεάω, ἢ πέκω). Ἀκτένιστος. Ἡσύχ. 2) Ἀκούρευτος. Ἀθήν. σλ. 375.

*Ἄπεκτος, ον, (πέκω) = τῷ πρηγμ.

*Ἀπεκφέρω. Μ. ἀποξοίσω, (ἐκφέρω, Αἰρλ.) ἐκφέρω ἐκτινος τόπου, ἐκβάλλω.

*Ἀπελάζω = Ἀπελλάζω.

Ἀπελασία, ας, ἡ· (ἀπελαύνω) ἀπαγωγή, ἀποδίωξις, ἀποστέρησις.

*Ἀπέλασις, εως, ἡ· = τῷ προηγμ. Δημήτρ. ὁ Τρικλίνιος Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 98. (417.)

Ἀπέλαστος, ον· (πελάζω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τινάς.

Ἀπελάτης, ὁ· ὁ ἀπελαύνων, ἀποδιώκων, προάγων, κινῶν εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Λατιν. abactor (ἐκ τοῦ

Ἀπελαύνω. Μ. άσω· καὶ Ἀττ. Ἀπελῶ· ἀποδιώκω, ἀποσείω, ξεμακρύνω, προάγω, κινῶ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, φέρω ἔξω. Ἡρδτ. 6, 130. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1356. «σύ γ', ὦ κάκιστε, — τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας» καὶ ς3. Ξενφ. Ἀναβ. Α'. δ'. 5. β'. γ'. 6. 2) Οὐδ. φεύγω, ἀναχωρῶ, ἐπὶ ἵππου ἢ ἁμάξης· «ὑπαπελαύνομεν στρατόν,» ἵππον κ.τ.τ. βλ. Ἀπάγω. — Παθτ. διώκομαι, ἀποδιώκομαι, ἀποκλείομαι, ἐκκλείομαι· ἐν γένει, εἶμαι μακρὰν ἀπό τι· μετὰ γενικ. Ἡρδ. Ξενφ. Κ. Π. 1, 2, 3. «ἐντεῦθεν ... ἀπελήλανται» καὶ 1, 2, 15. «τούτων δ' οὐδεὶς ἀπελήλαται νόμῳ τιμῶν καὶ ἀρχῶν» κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐμποδίζεται ὑπό τινος νόμου τοῦ νὰ ἀναλαμβάνῃ τιμὰς καὶ ἀξιώματα πολιτικά. καὶ 2, 1, 6. «οὐχ' ὑφ' ἡμῶν ἀπελαθέντες» καὶ Σοφ. Οἰδ. Κολ. 599. «γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων.» Πλτχ. Ἠθι. 5, 274. καὶ 469. 5. «ἐξ ἡδονῶν μεγάλων καὶ ἀγαπητῶν εἰς ἀγεννῆ καὶ ταπεινὴν δίαιταν ἀπελαύνεσθαι.»

Ἀπελαφρύνω. Μ. υνῶ· ἐλαφρύνω ἔκ τινος, ξελαφρύνω, ἀνακουφίζω, ὑποστηρίζω.

Ἀπελάω. = Ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα, τος, τό. καὶ Ἀπελεγμός· καὶ Ἀπέλεγξις· ἐναντίωσις, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀντιλογία, πληροφορία μετ' ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

Ἀπελέγχω. Μ. γξω· (ἐλέγχω) ἀνθίσταμαι, ἀποδεικνύω μὲ μαρτυρίας ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντιστέκεταί τις. Ἐκτκ. τοῦ ἐλέγχω. Μ. Ἀντωνῖν. 8, 36. 2) Ἀναιρῶ ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον δυσχεραίνεταί τις, τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ βεβαιώσῃ.

Ἀπέλεθρος, ον, ὁ, ἡ· (πλέθρον) ἀμέτρητος, πολύς· ὡς «ἀπέλεθρος ἴς» ἀμέτρητος δύναμις· καὶ Ἐπίρ. «ἀπέλεθρον ἀνέδραμε.» Ἰλ. Λ. 354. ἤγουν, ὃ οὐκ ἔστι πλέθρῳ μετρῆσαι· ὁ Σχολ.

Ἀπελέκητος, ον· (πελεκάω) ὁ μὴ πελεκημένος μὲ τὸν πέλεκυν, ἀδούλευτος, τραχύς· καὶ μεταφ. Διογέν. Κρατ. Δ'. 27. «φωνὴ ἀπελέκητος» ἡ τραχεῖα, καὶ μὴ εὔστροφος· ἡ δὲ συνήθεια καὶ «Ἄνθρωπον ἀπελέκητον» λέγει, τὸν ἄπειρον, καὶ ἀμαθῆ, καὶ ἀπολίτευτον.

Ἀπελέσθαι. Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφελέσθαι· ὡς καὶ Ἀπελόμενος, ἀντὶ, Ἀφελόμενος· ἰδέ, Ἀφαιρέω.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ· ἐλευθέρωσις δούλου τινος, τὸ ἀπολύειν ἕνα σκλάβον ἀπὸ τὴν δουλείαν, = καί, libertinitas.

Ἀπελευθεριάζω. Μ. άσω· εἶμαι ἐλεύθερος, φέρομαι, πολιτεύομαι ἐλεύθερα. Φιλ. «ἀπελευθεριάζουσι κινητικοῖ.»

Ἀπελευθερικός, ή, όν· ὁ εἰς τὴν ἀπελευθερίαν ἀνήκων, ἢ ὁ ἐξ αὐτῆς προερχόμενος.

*Ἀπελευθέριος, ον· = τῷ προηγμ.

Ἀπελεύθερος, ὁ, ἡ· ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος, ὅστις ἠλευθερώθη ἀπὸ τὴν δουλείαν· ὁ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν σκλαβίαν σκλάβος. Ξενοφ. Ἀθ. Α'. 10. libertus· καὶ ἀπελευθέρα, liberta.

Ἀπελευθερόω, ῶ. Μ. ώσω· ἐλευθερόνω, ἀφήνω τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν.

Ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ. = Ἀπελευθερία, ξελευθέρωμα.

Ἀπελευθερωτής, οῦ, ὁ· ὁ ἐλευθερώνων, ἀφήνων τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβίαν.

*Ἀπελεύθω, ἐξ οὗ ὁ μ. σω, σομαι· χρέιος χρήσιμος εἰς τὸ ἀπέρχομαι.

Ἀπέλευσις, εως, ἡ· (ἀπελεύθω) φυγή, ἀναχώρησις.

*Ἀπελθεῖν, ἀπελθών, ἀπῆλθον. Ζ. Ἀπέρχομαι.

*Ἀπελίσσω = Ἀπειλίσσω· ξετυλίγω.

*Ἀπέλκω. Ἰωνκ. = ἀφέλκω. Ἡρδτ.

*Ἀπέλλα, ἡ· ὁ Ἡσχ. ἔχει «Ἀπέλλαι, ἐκκλησίαι, σηκοί» ὅθεν τὸ Καπέλλα ἀντὶ τοῦ, ἐκκλησία· ὡς σημξτ. π. χ. ὁ ἐν Βιέννῃ τῶν παρεπιδημούντων Ἑλλήνων τοῦ ἁγ. Γεωργίου ναός. Τὸ Κ προσετέθη διὰ τὸ Δίγαμμα. καὶ

Ἀπελλάζω. Μ. άσω· λέξις λακωνική, τὴν ὁποίαν ὁ Πλούταρχ. Λυκγ. 6. ἑρμην. διὰ τοῦ Ἐκκλησιάζειν, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. ὅστις καὶ ἀλλαχοῦ, Ἀππαλλάζειν, ἔχει Ἰωνικῶς· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ

Ἀπελλαί, αἱ· σηκοί, ἐκκλησίαι, ἀρχαιρεσίαι· τόποι εἰς οὓς ἐγίνοντο αἱ συνάξεις τοῦ πλήθους, καὶ μάλιστα διὰ ἐκλογήν τινα. Ἡσύχ. Ζ. πυύξ. καὶ

Ἀπέλλακες, οἱ· οἱ τῶν ἱερῶν κοινωνοί. Φαίνεται ὅτι ἔχουσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τό, Ἀελλή, Ἀελλής, Ἀελλίζω, Ἀολλίζω· μετὰ προσθήκης τοῦ π· ἄρα, Ἀελλάζω, Ἀελλίζω, Ἀολλίζω.

Ἀπελλαῖος· παρὰ Μακεδόσι· ὁ Δεκέμβριος μήν, ἴσως ἐκ τοῦ, ἄελλα. = Μὴν τῶν ἀνέμων.

Ἀπέλλω· ἰδὲ Ἀπίλλω.

Ἄπελος, τό· (α, πέλος, pellis) ἕλκος, πληγὴ μὴ ἰατρευθεῖσα ἀκόμη, ἀνοικτή, ὁποῦ ἀκόμη δὲν ἐσφάλισε, δὲν ἐσκεπάσθη ἀπὸ δέρμα. παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα. Καλλίμ. Ζ. καὶ Ἐρυσίπελας.

Ἀπελπίζω. Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ· ἀπελπίζομαι, χάνω, συγκόπτω τὰς ἐλπίδας μου, μετὰ Γενικ. 2) Ἐλπίζω τι ἀπό τινος. μετ. αἰτια. τ. πργμτ. Λουκᾶς ς. 35. «δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες.» 3) Ἐνεργ. «ἀπελπίζων τοῖς γεννῶσι τὴν ἐπάνοδον» ἀντὶ τοῦ ἀπελπισμὸν ἐμποιοῦσι τῆς ἐπανόδου· βάλλω τινὰ εἰς ἀπελπισίαν, τὸν φέρω εἰς ἀπελπισίαν (τινά). Παθτ. Μὲ ἀπελπίζονται, ἀφίνομαι, ἐγκαταλείπομαι, ὡς π. χ. ὁ ἄρρωστος ἀπὸ τοὺς ἰατρούς.

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ· ἀπελπισία, τὸ ἀπελπίζεσθαι· ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας.

*Ἄπελπτος, ον. = ἄελπτος· οὕτω ἀναγινώσκεται ὑπό τινων ἐν Ἡρδτ. 1, 111.

*Ἀπελῶ. Ζ. Ἀπελαύνω κ. Ἐλῶ.

Ἀπεμέω, ῶ· ξερνῶ, ἐκπτύω, ῥίπτω ἔξω. Ἰλδ. Ξ, 437.

*Ἀπεμνήσαντο, γ'. πληθντ. τοῦ μετ. ἀορ. α'. Ζ. ἀπομιμνήσκω. Ἰλδ.

*Ἀπεμόρξατο. Ζ. Ἀπομόργνυμαι.

Ἀπεμπολάω. Μ. ήσω· πωλῶ, πραγματεύομαι. Ξενοφ. Συμπ. Η'. 21. «ἀπεμπολῶν τὴν ὥραν χρημάτων» συντ. Γενικ. καὶ Αἰτιατ. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 1238. «ψυχὰς ἀπεμπολᾶν» παραδίδειν τὴν ζωήν· καὶ Τρῳ. 980. «ἢ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα προδιδῶ. Ἀριστφ. Ἀχν. 374. «κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι» Πρβλ. ἐξεμπολάω. τὸ δέ, Ἀπεμπολέω, δὲν εὑρίσκεται εἰς κανένα κλασικόν, πρώτην φορὰν ἀπαντᾶται εἰς τὸν Εὐσέβ. Προπαρ. 4. σλ. 162.

Ἀπεμπολή, καὶ Ἀπεμπόλησις, εως, ἡ· πώλησις, πραγματεία. Ἱπποκρ.

Ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ· ὁποῖος πωλεῖ, πωλητής.

Ἀπεμφαίνω. Μ. ανῶ· εἶμαι ἀνόμοιος, ἀπίθανος, ἄτακτος, ἄτοπος· ἐναντίος κατὰ τὴν γνώμην, κατὰ τὸ νόημα, ἀντιφάσκω· καὶ ἀμετ. τὸ μικρό τι ἀπίθανον, ἀνόμοιον.

Ἀπέμφασις, εως, ἡ· ἀντίφασις, ἀντιλογία, ἀντιγνωμία, δυσκολία τοῦ νοήματος. Σγράβ. Γ. σελ. 697.

Ἀπεμφερής, ές, ἀνόμοιος. Ζήτ. Ἐμφερής.

Ἀπέναντι, ἢ Ἀπεναντίον, καὶ Ἀπεναντίως. Ἐπίῤ. ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν μέρος· ἀπὸ τὸ ἐναντίον μέρος. = Ἀντικρυ. καὶ Ἀπεναντίας Σχολ. Θεοκρ. Ζ. 77.

Ἀπεναρίζω. Μ. ξω· (ἐναρίζω)· ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα, ξεγυμνώνω τινὰ τὰ ὅπλα, ἀφοπλίζω (τινά τι) ὡς ἐνταῦθα ἀνήκον λαμβάνεται τὸ ἐν Ἰλ. Μ. 195. «τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα.» καὶ Ο. 343. = Σκυλεύειν.

*Ἀπενέγκω, -ενείκω, -ενέκω· δίδουν χρόνους εἰς τὸ Ἀποφέρω.

*Ἀπένεικα, ας, ε, κ. τ. λ. Ἰωνκ. ἀόρ. ἐνεργ. ἀντὶ ἀπήνεγκα, ἐκ τοῦ ἀποφέρω. Ὁμ. Ἰλδ. Ο, 28. «τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι Θρήικες» τὰ ἅρματά τους τοὺς τὰ ἔφεραν εἰς τὸν οἶκον. Πινδ. Πυθ. 5, 78. «κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι λέοντες περὶ δείματι φύγον, γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν» κεῖνον τὸν ἐφοβήθησαν καὶ ἔφυγον καὶ αὐτοὶ οἱ φοβερὰ φωνάζοντες λέοντες, ἐπειδὴ (ἀφ' οὗ) τοὺς ἔφερε τὸν χρησμὸν πέραν τῶν θαλαττίων. Πθτ. ἀπηνέχθην, Ἱπποκρ.

*Ἀπενειχθῆναι. Ἰωνκ. Ἀόρ. Παθτκ. = ἀπενεχθῆναι, ἀποφέρω.

Ἀπενεόω, ῶ. Μ. ώσω· (ἐνεός) κάμνω τινὰ βουβόν, ἄλαλον. Παρὰ τοῖς Ἑβδομήκοντα.

Ἀπενέπω, καὶ Ἀπεννέπω· ἀπαγορεύω, κωλύω, ἐμποδίζω· τινά τινος. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 553. «ἀπεννέπω τινὰ θαλάμων.» = ἀπειπεῖν. 2) ἀποφεύγω τι, παραιτοῦμαί τι, ἐλευθερώνομαι ἀπό τι. — Σοφ. Οἰδ. Κ. 208. «τί τόδ' ἀπεννέπεις;»

Ἀπενθεῖν. Δωρικ. ἀντὶ Ἀπελθεῖν. Θεόκρ. Β, 84. «τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κ' οὐδ' ἔτι πομπᾶς τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον», ἔγνωσα τὰ κάλλη μου ἐφθείροντο, διόλου δὲν ἐνθυμούμην οὐδ' ἐσυλλογιζόμην πλέον περὶ τῆς πομπῆς, μήτε κἂν ἐγνώρισα πῶς ἔφθασα εἰς τὸν οἶκον.

Ἀπενθήριστος, ὁ, ἡ· ἐσφαλμ. ἀντὶ Ἀπεμφήριστος Σέξτ. Τακτ. Α'. 33.

Ἀπενθής, ές· (πένθος) χωρὶς πένθος, θρήνου· ὁ μὴ πενθῶν, μὴ λυπούμενος· «ἀπενθέα δάκρυσα ἄλυπα, ὡς τὰ προξενούμενα ἀπὸ τὸν καπνόν· καὶ Πλτχ. Πρλ. Β, 236. καὶ 686. κ2. Ῥσκ.

Ἀπένθητος, ὁ, ἡ· (πενθέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν πενθεῖ, δὲν κλαίει τινὰς· ἀκλαυτος, ἀθρήνητος. 2) μὴ λυπούμενος, χωρὶς λύπην, ἀφροντις, ὡς ὁ Βάκχος. Νόν. Πρβ. Ἀπήμων.

*Ἀπενιαυτέω· λείπω ἕνα χρόνον· ζῶ ἕνα χρόνον παραπάνω ἀπὸ ἄλλον τινά, μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ζῶ ἀκόμη ἕνα χρόνον· ἀδίκως νομίζεται ἀμφβ. ἐπειδὴ παρὰ Πλάτ. Νομ. Θ. σλ. Β. καὶ 868. C. βεβαιώνουσι τὴν λέξιν ταύτην ὅλα τὰ χειρόγραφα πλὴν ἑνὸς καὶ μόνου ἐν ᾧ κεῖται γεγραμ. ἀπενιαυτίζω· ὅθεν

*Ἀπενιαύτησις, εως, ἡ· ἀπουσία καθ' ἕνα ἐνιαυτόν· τὸ ἐπιζῆσαι, ἐπιζῆν τινι ἐνιαυτόν· τὸ νὰ ζῇ τις ἕνα χρόνον μετὰ τὸν θάνατον ἄλλου τινός. Πλατ. Νομ. Θ. σλ. 868. D. ἔνθα ἐν μόνον χειρόγραφον ἔχει, ἀπενιαύτισις.

Ἀπενιαυτίζω. Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (ἐνιαυτός) λείπω (εἶμαι ἀπών) ἕνα χρόνον· φεύγω ἕνα χρόνον ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. Ξενφ. Ἀπομ. Α'. 3. «συμβουλεύω σοι ἀπενιαυτίσαι.» ὁ σχηματισμ. Ἀπενιαυτέω, καὶ Ἀπενιαύτησις, παρὰ Πλατ. ἀμφίβ. (Ζ. Ἀπενιαυτέω) Παρὰ Δίωνι Κασ. Μ, ς. 49, ἀντὶ τοῦ Ζῶ ἕνα χρόνον μετὰ ταῦτα, ἢ περισσότερον.

*Ἀπενιαύτισις, εως, ἡ· καὶ

Ἀπενιαυτισμός, ὁ· ἀπουσία, φυγὴ διὰ ἕνα χρόνον.

*Ἀπεννεσίῃσι. Ζ. ἐν τῷ Νηπιέη.

*Ἀπέντες. Ἰωνκ. = ἀφέντες, ἀφίημι.

Ἀπεξαμαρτάνω. Ἐπιτα. τοῦ Ἁμαρτάνω.

Ἀπεξεργάζομαι. Μ. σομαι· ἀποτελειώνω, ἀποπληρῶ ἕνα ἔργον, φέρω αὐτὸ εἰς κατάστασιν.

Ἀπεξηγέομαι, οῦμαι· διηγοῦμαι ἐξ ἐναντίας. Ξεν. Κρ. Κ. 9.

Ἀπέοικα. Μετχ. Ἀπεοικώς, Ἀττ. ἀπεικώς. Ἰσοδύναμος τῷ Ἐνστ. Παρακ. ἐκ τοῦ, ἀπείκω, εἶμαι ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος, δὲν ὁμοιάζω· εἶμαι ἀνεπιτήδειος· ἔτι δὲ σημαίνει καὶ τὸ εἶμαι ἀπίθανος, ἐναντίος τοῦ νοήματος (τῆς ἐννοίας), ὡς καὶ τὸ

Ἀπεοικώς, υῖα, ός· ἀνόμοιος, ἀνάρμοστος, ἄπρεπος. Πολύβ. ς. 26. «ἀπεοικὼς πρὸς τὰ καλά» μὴ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ καλά, ἀλλ' ἀποστροφὴν δηλ. = Λατινστ., alienus, absonus. Ἰδὲ, Ἀπεικώς.

Ἀπεοικότως. Ἐπίῤ. ἀνάρμοστα, ἄπρεπα. κ.τ.τ. Θυδ. Ἕ, 55. «καὶ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως.»

Ἀπέπαντος, ον· (πεπαίνω) ὁ μὴ ὥριμος· ὁ μὴ ὢν ἀκόμη εἰς τὸν καιρόν του· (ἄγουρος), μὴ ἀπαλυνθείς.

Ἀπέπειρος, ον, (πέπειρος) = τῷ πργμ. Ἀνέλ.

Ἄπεπλος, ον· (πέπλος) χωρὶς πέπλον, ἐπανωφόρι. Εὐριπ. Φοίν. 335. «ἄπεπλος φαρέων» χωρὶς φορέματα Πινδ. Νέμ. 1, 74. «καὶ γὰρ αὐτὰ ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων» καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀλκμήνη μονόπεπλος, αὐτοποδητὶ ἐκπηδήσασα ἀπὸ τῆς κοίτης, ἐπὶ βοήθειαν ἠπείγετο πρὸς τὴν τῶν θηρίων βλάβην. ὁ Σχλ. (γυμνή, μόνο μὲ τοὐποκάμισον.)

Ἀπεπτέω, ῶ· δὲν χωνεύω, ἔχω ἀχωνευσίαν· πάσχω κακοστομαχίαν, χαλῶ τὸν στόμαχον· ἐκ τοῦ,

Ἄπεπτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀπέπτως. Ἐπίῤ ἄβραστος, ἀχώνευτος καὶ ὁ μὴ χωνευόμενος· καὶ ὁ μὴ ὥριμος, ἄψητος· ἐκ τοῦ, Πέπτω.

Ἀπέπω, καὶ Ἀπέπομαι. Ζήτ. Ἀπειπεῖν.

*Ἅπερ· πληθντ. οὐδτ. ἀπὸ τοῦ, ὅσπερ (ὅπερ ἰδὲ)· οἱ Ἀττ. τὸ μεταχειρίζονται συχνάκις ὡς ἐπίῤῥμ. ἐν τῇ σημασ. τοῦ, ὥσπερ, καθώς, ὡσάν. Αἰσχύλ. Εὐμν. 657. «... δ' ἅπερ ξένῳ ξένη ἔπεσεν ἔρως.» Σοφ. Οἰδ. [illegible]176.

*Ἀπεραντολογέω, φλυαρῶ χωρὶς τέλος, ὁμιλῶ ἀπέραντα. Εὐστθ.

Ἀπεραντολογία, ας, ἡ· τὸ ὁμιλεῖν ἀπέραντα, πολυλογία· διεξοδικὴ καὶ μὴ τέλος ἔχουσα ὁμιλία, φλυαρία. Λουκιαν. = Ἀπειρολογία.

Ἀπεραντολόγος, ὁ, ἡ· ὁ ὁμιλῶν ἀπέραντα, πολλά· πολύλογος, φλύαρος· ἐκ τοῦ

Ἀπέραντος, ον, καὶ Ἀπεράντως. Ἐπίῤ. (περαίνω) ὁ πέρας καὶ ὅρον μὴ ἔχων, ὁποῖος δὲν τελειώνεται, ἢ δὲν ἐνεργεῖται, δὲν λαμβάνει τέλος ποτέ· ἄσκοπος, χωρὶς σκοπόν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, χωρὶς ἀπόβασιν, χωρὶς ἔκβασιν. Θυδ. Δ. 36. 2) ἀδιαπέραστος, χωρὶς ἔξοδον. Αἰσχ. Πρμθ. 153. «εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἧκεν» καὶ 1080. «εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.»

Ἀπέρασις, εως, ἡ· (ἀπεράω) ξέρασις, ξέρασμα. Πλούταρχ. ὁ Θεόφρ. καλεῖ Ἀπέρασιν, ὅτε ἡ ὑγρότης τραβᾶται ἀπ' ἕνα μέρος καὶ καταντᾷ εἰς ἄλλο· ὅθεν καὶ ἡ συνήθεια ἐσχημάτισε τὸ Ἀπερνῶ, ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ Περάω, καὶ Διέρχομαι, Διαβαίνω.

Ἀπέραστος, ὁ, ἡ· (περάω) χωρὶς πέρασμα· ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τις· καὶ 2) ὁ μὴ ἔχων πέρας, ὅρον, ἀπεριόριστος. (Πέρας).

*Ἀπέρατος, ον· = τῷ προηγ. Ἀριστφ. Νεφ. 3. Brunk. (τό, α, εἶναι βραχύ, τότε δὲ μόνον εἶναι μακρόν, ὅταν τὸ Ἀπέρατος ἦναι ἀντὶ τοῦ Ἰωνκ. ἀπείρητος, τὸ ὁποῖον Πρβλ.)

Ἀπεράτωτος, ὁ, ἡ· (περατόω) χωρὶς πέρατα, σύνορα, ἀπεριόριστος. Πλούτ. Ἠθ. Ζ. 673.

Ἀπεράω, ῶ· Μ. άσω· (ἐράω) ξερνῶ. Ἀλκίφρ. Γ. 8. «ἀπεράν ἀπηνάγκασεν» ἰω μὲ ἠνάγκασε νὰ ξεράσω. Ζήτ. Ἀπέρασις. — Στράβ. Τ. Α. σλ. 139. Siebenk. (άσω)

Ἀπεργάζομαι. Μ. άσομαι. Ἐκπληρῶ, Ἀποτελῶ, ἀποτελειόνω, φέρω εἰς τέλος τὸ ἐπὶ μισθῷ, ἢ κατὰ χρέος ἔργον μου. Κάμνω τὸ χρέος μου, ὡς καὶ τὸ, Ἀποδιδόναι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α΄. δ. 4. ς. 5. πληρόνω τι διὰ καθημερινῆς ἐργασίας. Ἁρποκρ. ἐξ Ἰσαίου. 2) Ποιῶ, κάμνω (φτιάνω), ἐνεργῶ, πράττω· ὁ Πλάτων, Πολιτ. 6, 13. τάσσει ἀπ' ἐναντίας τούτου τὸ, Ὑπογράφομαι, ἐπιζωγραφῶ· καθὼς καὶ εἰς τὸ, Ἀπεργασία, τὸ, Ὑπογραφή· ὅθεν

* **Ἀπεργάθω**. Ποιητ. = ἀπείργω.

Ἀπεργασία, ἡ· ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις· τὸ βάλλειν τι εἰς ἔργον, εἰς ἐνέργειαν. Ἔργον, (δουλειά), ἐνέργεια. Πλουτ. Πρλ. Ε. κ. 6. Ῥοτ.

* **Ἀπεργαστέος**, έα, έον. Ῥηματ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ, Ἀπεργάζομαι, πρέπει νὰ τελειωθῇ.

Ἀπεργαστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀπεργασίαν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀπεργάζεσθαι, ἐκτελεστής, ἐπιχειρηματίας, δραστικός, ἐνεργητικός, πρακτικός, ὅποιος βάλλει εἰς ἔργον τι. Ἐπίρ. Ἀπεργαστικῶς.

Ἀπεργός, γή, γόν, (ἔργον) χωρὶς ἔργον, ἀνεργής· ὀκνηρός, ὅποιος ἀπέχει ἀπὸ ἔργον, ὅ ἐστι, δὲν ἐργάζεται. Ἀρτεμ. 1, 42. Ὁ Παυσῶ. ἔχει. Ἄπεργος.

Ἀπέργω, Ἰωνικ. = Ἀπείργω.

* **Ἀπέρδω**. Μ. ξω· (ἔρδω) ἀποτελειόνω, φέρω εἰς τέλος. Ἡρόδ. Δ, 62. «καὶ ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήια ἀπαλλάττονται.»

Ἀπερεί. = Ὡσπερεί. (ἅπερ) Σοφοκλ. Ἠλ. 189. «ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι, ἅς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται· ἀλλ' ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία, οἰκονομῶ θαλάμους πατρός, ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ, κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.»

Ἀπερείδω, είσω· τὸ ἐντελὲς τοῦ, Ἐρείδω. ὡς τὸ Λατιν. deligo τοῦ ligo· ἐπειδὴ καὶ τοῦτο σημαίνει τὸ, Στερεῶς καὶ ἀσφαλῶς, στηρίζω, στηλόνω, θλίβω, τίθημι (βάλλω), ἀκουμβίζω, στήνω, ἐμπήγω. Τὸ δὲ Ἀπερείδω ἐκφράζει τὴν ἐντελῆ, ἀπειργασμένην, καὶ ἐκτετελεσμένην τοῦ Ἐρείδω πρᾶξιν· ἄρα, ἀποτελειόνω τὸ Ἐρείδειν. Μέσ. Ἀπερείδομαι· ὅ ἐστιν, Ἀπερείδω ἑαυτόν. Συνήθως σημαίνει τὸ, Ἀκουμβῶ τὸν ἑαυτόν μου ἐπάνω εἴς τι· στηρίζω ἢ ἀφήνω τὸν ἑαυτόν μου ἐπάνω εἴς τι στερεὸν καὶ ἀσφαλές, ἀφήνομαι εἰς ἓν πρᾶγμα, ἄρα ἐμπιστεύομαι, ἰσχυρογνωμῶ, βεβαιόνω, εἶμαι βέβαιος. Ἡρόδ. Γ. 99. καὶ τινός. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ Αἰτιατικῆς ὡς ἐνεργητ. διευθύνω, ἀναφέρω· στηρίζω, ἀποδίδω, λόγους, λέξεις κ. τ. τ. «ἀπερείδεσθαι λόγον, θυμόν, πληγὰς πρός τι.» Πλάτ. Πολιτ. 6. σ. 479. ὁμιλῶ διευθυνόμενος πρός τινα, διευθύνω τὴν ὁμιλίαν μου, τὸν θυμόν μου πρός τινα, θυμόνω κατά τινος, κτυπῶ τινα, περὶ παντοσδήποτε διευθύνσεως, ἀναφορᾶς, πρὸς ὁποιονδήποτε ὑποκείμενον. «Ἀπηρεισάμην τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενές.» Λουκιαν. ἐστήλωσα τὰ ὄμματά μου, κυττάζων καὶ θεωρῶν προσεκτικῶς, ἀδιαλείπτως, καὶ κατ' εὐθεῖαν ἀντικείμενόν τι. Παρὰ Πλουτρχ. «Εἰς ἓν σῶμα ἀπερειδόμενοι πληγὰς τοσαύτας» ἀπετέλουν, ἐπέβαλον μὲ θυμὸν καὶ δύναμιν. «Ὅποι τὸν θυμὸν ἀπερείσονται» ὁ αὐτ. Πῶς καὶ ποῦ ἤθελον νὰ ἐκβάλλωσι τὸν θυμόν τους. Πῶς καὶ ποῦ νὰ ξεθυμάνωσι. «Τὴν ἄγνοιαν ἐπὶ τοὺς αἰτίους τῆς ἁμαρτίας ἀπερείδονται.» Πολύβ. ἀπ'. Α΄. ἔρριπτον, ἀπεδίδον τὸ σφάλμα ἐπάνω εἰς τοὺς αἰτίους. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ὁ αὐτ. ΚΔ΄. «Ἀπερεισαμένη τὴν χάριν ἐπὶ τὸν Δημήτριον» ἀπέδιδε τὴν χάριν, τὴν εὐχαριστίαν μόνον εἰς τὸν Δημήτριον· καὶ κατωτέρω· 7. «Πᾶσαν τὴν ἐξ αὐτῶν χάριν καὶ πίστιν εἰς τὸν Δημήτριον ἀπηρείδοντο καί.» Γ. 93. «Τὴν λείαν ἀπερείσασθαι εἰς τόπους τοιούτους» νὰ ἀποταμιεύσωσιν ἤτοι νὰ βάλλωσι τὰ λάφυρα εἰς ἀσφαλῆ τόπον· ὡς καὶ τὸ «Τὰς δυνάμεις εἰς ἀσφαλὲς ἀπερείσασθαι νομίζων» ὁ αὐτ. Γ. 36. 2) Οὐδετέρ. μεταβαίνω ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο. «Τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται» μ καταπτῇ, ἐκτινάζει μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν βουβῶνα, καὶ δείχνει ἐκεῖ ὅλην του τὴν δύναμιν· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ χρῆσις τοῦ, Ἀποσκήπτω, καὶ Ἀποσκήπτομαι. 3) ἐξωθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ μετὰ πόνου καὶ μόχθου, ζητῶ νὰ ἐβγῶ, βάνω τὰ δυνατά μου νὰ ἐβγῶ ἀπὸ ἓνα μέρος, γεννῶ. Καλμ.

Ἀπερείσιος, ον, Ποιητ. = Ἀπειρέσιος. ὡς τὸ ἀείδελος = ἀΐδηλος· παρ' Ὁμ. ὅστις τὸ ἑνώνει σχεδὸν πάντοτε μὲ τὸ, «ἄποινα.»

Ἀπέρεισις, εως, ἡ· τὸ στερεῶς θλίβειν, ἐπακούμβισις· ἐκ τοῦ, Ἀπερείδω.

Ἀπερεύγω· Μ. ξω· ἐκπτύω, ξερνῶ, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἀντὶ τοῦ, Πλημμυρεῖν, ξεχειλίζειν, χύνεσθαι εἰς τὴν θάλ. ἢ εἰς ἄλλον ποταμόν· καὶ Μέτ. εἰς ἐνεργητ. σημασ. Ruhnk. ep. cr. ς. 150. ὅθεν.

Ἀπέρευξις, εως, ἡ· ἔκπτυσις, ξέρασις, ἔκχυσις, πλημμύρα.

Ἀπερέω, ἀχρηστ. εἰς τὸν Ἐνεστῶτα, ὅθεν παράγονται οἱ ἀκόλουθοι χρόνοι, οἵτινες ὡς πρὸς τὴν σημασ. ἀνήκουσιν εἰς τό, Ἀπεῖπον. 1) Μ. Ἀπερῶ, Ἰων. Ἀπερέω, θέλω ἀπαγορεύσειν, θέλω ἀρνηθῆν, θέλω ἐμποδίσειν, θέλω ἀγγείλει, θέλω εἰπεῖ· Ἡρόδ. Α, 152. «ἀπέρεοντα Κύρῳ.» 2) Πρκμ. Ἐνεργτ. Ἀπείρηκα, ἀπέκαμα, ἀπόστασα 3) Παθητ. Πρκμ. Ἀπείρηται, εἶναι ἐμποδισμένον, ἀπηγορεύθη. εἰς τὴν σημασ. μεταχειρίζονται καὶ τὸν Παθτ. Ἀόρ. Ἀπερρήθην. ἐκ τοῦ Ῥέω, Ῥῆμα, καὶ, **Ἀπεροῦμαι**, ἐν Ἀνάλεκτ. Β΄. 46. Ζήτ. Ἀπειρηκέναι.

Ἀπέρημος, ὁ, ἡ· = Ἔρημος, ὡς τὸ ἀπόκενος, ἀπόπλαιος. Σχολ. Πινδ. Νέμ. 4. 83. (Ἡ ἀπὸ ἐπιτείνει μόνον τὴν σημασίαν τοῦ ἁπλοῦ)· ἀμφ.

Ἀπερημόω, ῶ· Μ. ώσω· διόλου ἐρημόνω, ἀφήνω τινὰ μόνον, κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ μόνος. κάμνω τι ἔρημον. Πλάτ.

Ἀπερητύω. Μ. ύσω· ἀναχαιτίζω, κρατῶ, ἐμποδίζω, σταματῶ ὀπίσω· Ἀπολλών. (τὸ ... ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. δίχρονον, ἐν δὲ τῷ Μελ. μακρὸν πάντοτε.)

Ἀπερίβλεπτος, ον, (περιβλέπω) ὅποιος δὲν βλέπεται καὶ δὲν θεωρεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὅποιος δὲν φυλάττεται τελείως· ὁ μὴ καταχωρημένος· 2) Ἐνεργητ. ὁ μὴ προσέχων εἰς ἑαυτὸν· ἀπρόσεκτος, ἀπρόβλεπτος. 3) ἄδοξος, μὴ περίβλεπτος.

Ἀπερίβλητος, ον, (περιβάλλω) ὁ μὴ περιβεβλημμένος, μὴ ἐνδεδυμένος.

Ἀπεριγένητος, ον, (περιγίνομαι) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναταί τινας νὰ τὸν νικήσῃ, νὰ τὸν καταδυναστεύσῃ, νὰ τὸν ὑποτάξῃ, ἀνίκητος. Διόδ. Σικ.

Ἀπερίγραπτος, ον (περιγράφω καὶ, περιγραφή) ὅποιος δὲν περιγράφεται, δὲν σημαιόνεται, δὲν περιορίζεται, δὲν περικλείεται, δὲν ἔχει ὅρους, σύνορα, ὅστις δὲν περιεγράφη, δὲν περιωρίσθη κ. τ. λ. ἀτελεύτητος, ἀπέραντος, ἀκατανόητος, ἀπεριόριστος, ἀπροσδιόριστος, διαρκής, παντοτεινός. Στράβ. καὶ Διον. Ἀλικ. Διόδ. Σικ.

* **Ἀπεριγράφως**, ον = τῷ προηγ. Ἐπίρ. Ἀπεριγράφως.

Ἀπεριέργαστος, ον, (περιεργάζομαι) ὅποιος δὲν εἶναι μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν κατασκευασμένος· Ἱεροκλ· μὴ δουλευθεὶς παντάχόθεν μετ' ἀκριβείας.

Ἀπεριεργία, ἡ. τὸ ἐναντίον τοῦ, Περιεργία. ἁπλότης, ἀφέλεια.

Ἀπερίεργος, ον, ὅποιος δὲν εἶναι περίεργος. Καὶ ἀφελής, ἁπλοῦς, φυσικός, ἀβίαστος τρόπος.

Ἀπεριέργως, Ἐπίρ. μὲ ἀπερίεργον τρόπον, χωρὶς περιεργείαν, ἀφελῶς, (σκέτα), χωρὶς τέχνας.

Ἀπεριήγητος, ὁ, ἡ· ἀνεξήγητος, ἄσαφής· ἀπερίγραπτος· Πλάτ. Νομ. ς΄ σ. 288.

Ἀπεριήχητος, ον, ἐκεῖνος περὶ ὃν δὲν συνέβη, ἢ δὲν ἠκούσθη κανένας ἦχος, κτύπος. Σουΐδ. Γρηγ. Ναζ.

* **Ἀπεριθλάστως**, Παῦλ. Αἰγιν. σ. 123, 43. χωρὶς νὰ τὸ θλίψῃς ἰσχυρῶς εἰς τὰ πέριξ, εἰς τὰς ἄκρας.

Ἀπερικάθαρτος, ον, ὁ μὴ καθαρισμένος ὁλόγυρα, ὁ λερωμένος, ῥυπαρός.

Ἀπερικάλυπτος, ον, ὁ μὴ σκεπασμένος ὁλόγυρα, ἀσκέπαστος (ξέσκεπος), ἀνοικτός, ἐλεύθερος.

* **Ἀπερίκοπος**, ον, (κόπος) ἀκοπίαστος, μὴ ἀποσταίνων, ἄπονος, σταθερός.

Ἀπερικόπως, Ἐπίρ. (περικόπτω) ἀκαταπαύστως, ἀδιακόπως· ἀνεμποδίστως. Σχολ. Λυκόφ. 1432. 2) χωρὶς μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπήν· χωρὶς μεγαλοπρεπῆ ἐνδυμασίαν.

* **Ἀπερικόσμητος**, ον (περικοσμέω), ἀστόλιστος, μὴ περιενδεδυμένος στολίδια.

Ἀπερικτύπητος, ον, = Ἀπεριήχητος, (περικτυπέω) περὶ ὃν δὲν γίνεται, ἢ δὲν ἐγίνε κτύπος).

Ἀπεριλάλητος, ον, (περιλαλέω) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τινας νὰ τὸν ὑπερβῇ, νικήσῃ μὲ φλυαρίας. Ἀριστοφ. Βατρχ. 839. (ᾰ)

Ἀπερίληπτος, ον, (περιλαμβάνω) ὅποιος δὲν περιλαμβάνεται, δὲν περιορίζεται, ἀδιόριστος· Πλούταρχ. «Ἀπερίληπτος ἐξουσία.» Γρηγόρ. Ναζ. «ἀπερίληπτος τῇ διανοίᾳ» = ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος.

Ἀπεριμέριμνος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπεριμερίμνως, (μέριμνα) χωρὶς μέριμναν, ὅποιος δὲν μεριμνᾷ, δὲν φροντίζει, δὲν στοχάζεται, ἄφροντις, ἀστόχαστος. Ἀριστοφ. Νεφ. 137.

Ἀπερινόητος, ον, (περινοέω), ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ τινὰς μὲ τὸν νοῦν του. Ἀκατάληπτος. Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Δαμασ.

Ἀπερινοήτως, Ἐπίρ. παρὰ Πολύβ. Δ΄. 57. ἀντὶ τοῦ, Ἀνελπίστως, ἄξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ ἔχωσιν εἰς τὸν νοῦν των, χωρὶς νὰ τὸ στοχάζωνται.

Ἀπερίοδος, ον, χωρὶς περίοδον. Διον. Ἀλικ.

Ἀπερίοπτος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπεριόπτως, (περιόπτομαι) ὅποιος δὲν βλέπει, δὲν φροντίζει, δὲν στοχάζεται τὰ περὶ ἑαυτόν, ἔχει τὰ ἄλλα διὰ τίποτε. Θουκυδ. Α΄. 41. «ἀπερίοπτος πάντων» ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπερίβλεπτος, Ἀνέλπιστος, Ἀφρόντιστος.

Ἀπεριόριστος, ον, (περιορίζω) ὅποιος δὲν ἔχει ὅρους (σύνορα) ὁλόγυρά του· μὴ περιωρισμένος, ἀόριστος.

Ἀπερίπτυκτος, ον, (περιπτύσσω) ὁ μὴ σκεπασμένος ὁλόγυρα, μὴ περιτυλιγμένος, μὴ ἀγκαλιασμένος· διὰ φόρεμα, ὅπου δὲν εἶναι διπλωμένον, δὲν κάμνει σούφρας. παρ' Ἰωσήπ. Γ΄. ζ΄. 5. ἐπὶ φορέματος τὸ ὁποῖον δὲν σταυρώνει ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος. ἤτοι δὲν περικλείει, καὶ δὲν σκεπάζει αὐτό.

Ἀπερίπτωτος, ον (περιπίπτω) ὅποιος δὲν περιπίπτει, ἐκπίπτει, καταντᾷ· μετὰ γενικ. προσδιοριστ. τοῦ εἰς ὃ δὲν περιπίπτει τις. «Ἀπερίπτωτος ὑδροφοβίας.» Διοσκορ. Β΄. 49. ὅποιος δὲν πίπτει εἰς τὸ πάθος τῆς ὑδροφοβίας. «Ἀπερ ἀκαλίστεις» Ἀρριαν. Ἐπ. Γ. 12. Ζήτ. ἐν τῷ, Περιπίπτω. Καὶ ὅποιος δὲν πταίει, σφάλλει· ὁ μὴ ὑποπίπτων εἰς δυστυχίαν, ὁ πλάνης καὶ ἀπάτης ἀνεπίδεκτος.

Ἀπερισάλπιγκτος, ον, (περισαλπίζω) ὁποῖος δὲν περιεκυκλώθη ἀπὸ τὴν βοὴν τοῦ σαλπίγγος· ὁ Συνέσ. ἔχει καὶ, ἀπερισάλπιστος.

Ἀπερίσκεπτος, ον, (περισκέπτομαι) = ἀπερίοπτος, ὁποῖος δὲν βλέπει, δὲν στοχάζεται τὰ πράγματα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος. Θουκυδ. Δ. 108.

Ἀπερισκέπτως, Ἐπίρ. ἄνευ περισκέψεως, ἀστόχαστα· ἄθεν.

Ἀπερισκεψία, ἡ· ἔλλειψις περισκέψεως, ἀστοχασία, ἀσυλλογιστία.

Ἀπερισκόπητος, ον, καὶ Ἀπερίσκοπος, ον, = ἀπερίσκεπτος καὶ Ἀπερίγραπτος. Σουΐδ.

Ἀπερίσπαστος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπερισπάστως, (περισπάω) χωρὶς περισπασμοῦ· ὁ μὴ διεσκορπισμένος, ἀνεμπόδιστος, ἡ ὁποῖος δὲν καταγίνεται εἰς ἄλλοτε, ἀλλὰ μένει πάντοτε προσκολλημένος ἐπί τι· δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ ἄλλας δουλειάς του, δὲν σύρεται ἀπὸ ἄλλας ἐργασίας· ὡς τὸ Λατιν. negotiis distractus. μὴ ἔχων τὸν νοῦν του διεσκεδασμένον, διεσκορπισμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Παρὰ τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς «Πιθανὸν ἀπερίσπαστον» τὸ βέβαιον, ἀσφαλτον· τὸ μὴ πρᾶξεον ἀκάτης.

Ἀπεριττεία, ἡ· (ἀπέριττος) ἔλλειψις περιττεύσεως χυμοῦ· Θεόφρ. αἰτ. φυτ. Β΄. 12.

* **Ἀπέριστος**, ον, = Ἀπέριττος.

Ἀπερισσότροφος, ον, ὁποῖος δὲν τρέφεται περισσότερον τοῦ ἄλλου· καὶ

Ἀπερισσόχρονος, ον, Θεόφρ. αἰτ. φυτ. Α΄. 22. «κατὰ τὰς κυήσεις καὶ κατὰ τὰς ἐκτροφὰς ἀπεριττότροφα καὶ ἀπεριττόχρονα» τὰ μὴ διαφέροντα κατὰ τὸν καιρὸν τῆς τε ἐγκαστρώσεως καὶ τῆς γεννήσεως, ὥστε τὸ ἓν πρὸ τοῦ ἄλλου νὰ ἐγκαστρώνεται καὶ νὰ γεννᾷ, ὅ ἐστιν, ὅλα ἐξίσου εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν.

Ἀπερίστατος, ον, (περίστασις) καὶ Ἀπεριστάτως, Ἐπίρ. χωρὶς περιστάσεως· κυρίως, Χωρὶς ἐναντίας περιστάσεις. ἀσφαλής, σίγουρος, ἀκίνδυνος, ἐλεύθερος κινδύνων, μὴ ὑποκείμενος εἰς κινδύνους. Πολύβ. ς΄. 44. «Ἀπερίστατος ῥαστώνη» ἀσφαλὴς καὶ ἀτάραχος ἡσυχία. 2) (περιΐστημι) Ὁ μὴ περικυκλωμένος (μάλιστα ἀπὸ φίλους), περὶ τὸν ὁποῖον δὲν παραστέκονται τινές· ὅθεν μὴ ἀσφαλής, χωρὶς προστασίαν καὶ ὑπεράσπισιν, ὁ ἐστερημένος βοηθείας, ὡς «τοῦτον ἀπερίστατον ἄνδρα». Φωκυλίδ. 3) Μόνος, μεμονωμένος, μοναχός. Ἀρῥιαν. Ἐπ. Δ΄. Α΄. Hemst. Ἀρ. Πλουτ. σ. 333.

Ἀπερίστρεπτος, ον, (περιστρέφω) ὁποῖος δὲν περιστρέφεται, δὲν γυρίζει εἰς τὸ ἄλλο μέρος, δὲν ἀναποδογυρίζει, ὅστις δὲν ἀναποδογυρίσθη, δὲν ἐγυρίσθη, ἀγύριστος, ἀναποδογύριστος, καὶ ὅστις δὲν μεταβάλλεται, ἀμετάβλητος. = Ἀπερίτρεπτος.

Ἀπερίτμητος, ον, (περιτέμνω) ὁποῖος δὲν περιετμήθη, δὲν ἐσουνετεύθη, ἀσουνέτευτος. Ἰώσηπ.

Ἀπερίτρεπτος, ον, (περιτρέπω) ὁποῖος δὲν περιτρέπεται, δὲν ἀναποδογυρίζει, δὲν ἐπιστρέφει, δὲν γυρίζει ὀπίσω, δὲν μεταέρχεται, καθὼς π. χ. ὁ χρόνος· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων· ὁποῖος δὲν ξαναέρχεται, δὲν γυρίζει πλέον ὀπίσω. 2) Μὴ ἐπιστρέφων εἰς τίποτε, ἄφροντις, μὴ φροντίζων τίποτε. 3) Μὴ περιτρεπόμενος, μὴ καταστρεφόμενος, ἄσειστος, ἀμετακίνητος. κ. τ. λ.

* **Ἀπερίτροπος**, ον, = τῷ προηγμ. μὴ ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα, μὴ ἐρχόμενος ὀπίσω, ἢ 2) μὴ ἐπιστρέφων εἰς τι, ἄφροντις, χωρὶς φροντίδα· «θάρσει μοι τέκνον... οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν βουνόμον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος, οὐδ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων» ἔχε θάῤῥος ἀγαπητή μου... διότι ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγαμ. ὅστις ζῇ εἰς τοὺς πολλὰ ποίμνια βοῶν τρέφοντας αἰγιαλοὺς τῆς Κρίσης (πόλις τῆς Φωκίδος) δὲν εἶναι ἀπεστερημένος τῆς ἐπιστροφῆς (ἐντεῦθεν καὶ τὸ «περιτροπέων ἐνιαυτὸς» Ἰλιάδ. Β. 295.) ἀλλὰ θέλει ἐπιστρέψει, καὶ μετ' αὐτοῦ ἔρχεται ἐπιφέρων ἐκδίκησιν ὁ κάτω ἐν τῷ Ἀχέροντι τυραννῶν θεός. Σοφοκλ. Ἠλ. 182. ὅπου τινὲς (ὁ Hermann καὶ ὁ Σχολ.) τὸ, Ἀπερίτροπος, ἑρμηνεύουσιν ἐπὶ μὲν τοῦ Ὀρέστου, διὰ τοῦ μὴ ἐπιστρέφων, ἐπὶ δὲ τοῦ Πλούτ. διὰ τοῦ ἄφροντις, ἀνημελῶν, ἑρμην. (οὐκ ἀπερίτροπος = φροντίζει, μνημονεύει, δὲν λησμονεῖ, ἔχει εἰς τὸν νοῦν του τὴν ἐκδίκησιν.) τινὲς δὲ Ἀνεπίστροφος ἢ τοὐλάχιστον Ἀπερίστροφος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀναγινώσκουσι.

Ἀπέριττος, ον, καὶ -ρισσος· καὶ Ἐπίρ. Ἀπερίττως· χωρὶς περιττοῦ, ὁ μὴ ἔχων τι περισσότερον τοῦ δέοντος. χωρὶς περισσότερον καλλωπισμόν, στολισμόν, χωρὶς μεγαλοπρέπειαν, χωρὶς νὰ ἐξοδεύῃ τις περισσότερον τοῦ δέοντος· Χωρὶς περιττοτέραν τέχνην ἐξειργασμένος· ἁπλοῦς, ἄτεχνος, ἀκαλλώπιστος, λιτός, ἀφιλοτίμως· «ἀπέριττος μοχθηρῶν χυμῶν.» Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβ. 1. ὅστις δὲν ἔχει περιττώματα γεννημένα ἀπὸ μοχθηροὺς χυμούς· ὅθεν.

Ἀπεριττότης, ἡ. ἡ μὴ περιττότης. «ἀπεριττότης λόγου.» Σέξτ. συντομία, ἀφέλεια, εἰλικρίνεια.

Ἀπερίττωτος, ον, χωρὶς περιττώματα· οὐ ἐναντ. τὸ, Περιττωματικός. = καὶ Ἀπέριττος.

Ἀπεριφερής, έος, ές, ὁ μὴ ἔχων περιφέρειαν, ὁποῖος δὲν εἶναι στρογγυλωμένος ὁλόγυρα, μὴ περιφερόμενος εἰς περιφέρειαν, καὶ κύκλον.

* **Ἀπεριφόρητος**, ον, = τῷ προηγμ.

* **Ἀπερίφυκτος**, ὁ, ἡ. ἀφυολόγητος. Γαλην.

Ἀπεροπεύς· = Ἠπεροπεύς. ὡσαύτως, ἀπεροπός, -ροπή (ἀπέροψ), ἠπέροψ. Ζήτ. Ἠπεροπεύω.

Ἀπερρίγασι· Ὀδυσ. Β΄. 52. = λίαν ἐῤῥίγασιν. ἐφοβοῦντο νὰ ὑπάγωσιν· ἐκ τοῦ, Ῥιγέω, καὶ, Ἀπὸ, κατ' ἐπίτασιν· γ. πληθ. προσ. τοῦ β΄. Πρκμ. τοῦ Ἀποῤῥιγέω (ὅπερ ἰδὲ) δὲν ἐτολμήσαν· (υ - - -).

* **Ἀπερριμμένως**· Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετχ. τοῦ Παθητ. Πρκμ. τοῦ Ῥήματ. Ἀποῤῥίπτω.

Ἀπέρρω. (ἔῤῥω, ἀμ.) ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἀπό τινος φεύγω· λέγεται ἐπὶ ἐχθρῶν. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 26. ἐξαιρέτως δέ, Ὑπάγω εἰς δυστυχίαν. Ἀριστοφ. «Ἀπεῤῥε.» φύγε ἀπ' ἔμπροσθέν μου, Κρημνίσου, Ὕπαγε εἰς τὸν διάβολον, εἰς τὸ ἀνάθεμα· ὡς τὸ Λατιν. abi in malam rem. Ζήτ. Ἔῤῥω.

* **Ἀπερρωγώς**, Μέσος Πρκμ. ἐκ τοῦ, Ἀποῤῥήγνυμι, μὲ σημσ. παθτ., ἀποσχισμένος, ἀποχωρισμένος.

* **Ἀπερυγγάνω** (ἐρυγγάνω) ἀποπτύω τὴν μέθην, ἀποπτύω. Διοδ. Σικλ. 5. 77.

* **Ἀπερύγω**, εἶδος χρόνου εἰς τὸ, Ἀπερεύγω. ἰδὲ, Ἐρύγω.

Ἀπερυθριάω, ῶ· Μ. άσω, (ἀπό, ἐρυθριάω) δὲν κοκκινίζω πλέον ἀπὸ ἐντροπήν, γίνομαι ξεδιάντροπος, ῥίπτω ἀπάνωθέν μου πᾶσαν αἰδῶ καὶ ἐντροπήν, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀδιάντροπα. (ᾱσω.)

Ἀπερύκω, Μ. ξω· διώκω ὀπίσω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν βλάβην τινός· Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄. 3. 1. «ἵνα σοι (αἱ κύνες) τοὺς λύκους ἀπερύκωσιν» ἀπ' αὐτῶν φοβίζουν, σπαράζουν, Νίκ. Ἀλ. 621. Ὁμ. Ἰλιάδ. Ω, 156 καὶ 185. Δ. 542, Π, 562. Ὀδυσ. Ι. 119. Χ. 283 ς, 105.

Ἀπερυσιβόω, ῶ· φθείρω, ἀφανίζω διὰ τῆς ἐρυσίβης· Θεοφρ. Αἰτ φ. 14. Ζήτ. Ἐρυσίβη.

Ἀπερύω, Μ. ύσω. (ἐρύω, ἀμ.) ἀποσπάω, ξεκολλῶ τι ἀπό τινος. (τινός) (περὶ τῆς προσῳδίας τῶν συλλαβῶν ἰδ. ἐρύω). Ἀφελκύω, σύρω μακράν. Ἀνθολ. 2. σ. 4. Ὀδυσ. Σ, 134.

Ἀπέρχομαι· Μ. ελεύσομαι· πορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, ὑπάγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Ἀναχωρῶ. Φεύγω ἐκ, ἢ ἀπό τινος. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μετὰ μόνης τῆς γενικ. ὡς Ἰλιάδ. Ω, 766. «ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης» καὶ Ὀδυσ. Τ, 223. καὶ Ω. 310. 2) Διέρχομαι, ἀπαρτίζω, Κατακλείω, τελειώνω τὸν δρόμον, τὸν βίον, Ἀποθνήσκω. «τὸ ἀπελθεῖν.»

Ἀπερῶ· ἰωνικ. Ἀπερέω. Μ. τοῦ ἀπόφημι κ. ἀπεῖπον, (ἐρῶ) Πρκ. ἀπείρηκα, Μέσ. Μ. ἀπεροῦμαι· παρ' Ἡροδότ. Α΄. 152. «Ἀπεροῦντα ῥῆσιν» διὰ νὰ εἰπῇ τὰ ἔπη τὰ εἶπεν, τὸ παρήγγειλαν νὰ εἰπῇ.

Ἀπερωεύς, έως, ὁ. ὁ ἀπερωέων, ὁ κωλύων, ἐμποδίζων, σύρων εἰς τὰ ὀπίσω. Ὁμ. Ἰλιάδ. Θ. 360. «ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι, σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς» Οὕτω λέγει ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τοῦ Διός, δηλ. ἡ φρόνησις καὶ ἡ σύνεσις τῶν ἀνθρώπων περὶ τῆς δεσποτείας τῶν Μοιρῶν καὶ τῆς τύχης, τῶν τυχηρῶν περιστάσεων. Κωλυτὴς τῶν ἐμῶν προθυμιῶν καὶ οἷον ἀνακοπτής, ὁ Σχολ. ματαιώνων τὰς βουλὰς καὶ τὰς μηχανάς μου· ἐκ τοῦ

Ἀπερωέω, ῶ· (ἐρωή, ὅ ἐστιν, ὁρμή) κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμήν. 2) Οὐδετέρ. Ἀναχωρῶ ταχέως, ἀπομακρύνομαι μὲ βίαν ὀπίσω, Ἐντρέπομαι. Ἰλ. Π. 723. «πολέμου ἀπερωήσειας» (Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ποταμίου ῥεύματος στρεφομένου ὀπίσω, ὅταν προσβάλλῃ ἐπί τινος πέτρας καὶ μὲ βίαν ῥέῃ πάλιν ὀπίσω.) = Ἀφορμῶ.

* **Ἀπερωή**, ἡ. ἡ ἀναχώρησις, ὀπισθοδρόμησις, τὸ γύρισμα πρὸς τὰ ὀπίσω. 2) Ἐμπόδισις, κράτημα, βάσταγμα, κώλυσις.

Ἀπέρωπος, ἡ -ρωπός, ὁ, ἡ· Νομ. ἀναιδής, σκληρός, ἀπάνθρωπος, τραχὺς (ἐκ τοῦ ἀπέρωπος = Ἀπερωπός) Ἐτυμ. Μεγ. Ζήτ. Ἀπέρωπος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀπαραίπως, θαυμαστῶς, ἀδοκήτως.

Ἀπέρωτος, ον, (ἔρως) ἄφιλος, χωρὶς ἔρωτα καὶ ἀγάπην «γάμος ἀπέρωτος» ὡς γάμος ἄγαμος παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. (591) 598. ἑρμην. ὑπό τινων διὰ τοῦ, ὑπερήφανος· ἀλλ' ὁ Ἐτυμολ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ἀνέγνωσαν, ἀπέρωπος, ὅ ἐστιν ἀπάνθρωπος, σκληρός, ἄγριος, θηριώδης, μὴ φιλικός. Εἰς δὲ τὸ Λεξ. τοῦ Τριμ. (ὑπὸ Ηοῦμπ) ἐξηγεῖται ὡς μᾶλλον τοῦ Αἰσχύλου ἴδιον, = δύσερως, ἀμετρίαστος εἰς τὸν ἔρωτα, ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, ἐμπαθής.

* **Ἄπες**, Ἰωνικ. = ἄφες. Προστκτ. ἀόρ. 2. Ἐνεργτκ. τοῦ ἀφίημι.

* **Ἀπέσας**, αντος, ὁ· βουνόν τι ἐν τῇ Ἀργολίδ. μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Μυκήνης μὲ ναὸν τοῦ Διός. Ἡσιόδ. Θεογ. 331. Ἀπεσάντιος, ὁ Ἐπίθτ. τοῦ Διός. Παυσν.

Ἀπεσθέομαι, (ἐσθής) ἐκδύομαι, ἐκβάλλω τὴν ἐσθῆτα, τὰ φορέματά μου. Λουκιαν. Λεξιφ. 5. Πρκμ. Μετχ. ἀπεσθημένος.

Ἀπεσθίω· Μ. -έδομαι ἀποτρώγω, κατατρώγω ὅλον, καταναλίσκω, 2) παύω τοῦ τρώγειν, ξετρώγω. Θεόπομ. παρ' Ἀθην. 14. σ. 649.

* **Ἀπεσκνής**, ές (κίσκος) Ἀσκέπαστος. Σοφοκλ. ἐν Τρωΐλῳ παρ' Ἡσυχ.

* **Ἀπεσκληκότως** (ἀπέσκληκα, ἀποσκλημι) σκληρῶς. Συνέσ. σ. 275.

Ἀπέσσουα· ἀνεχώρησεν, ἔφυγεν, ἐχάθη. γ. ἑνικ. προσ. Παθτκ. Ἀορ. παρὰ Λάκωσιν ἀντὶ τοῦ ἀπεσσύη ἐκ τοῦ Ἀποσεύω. Ξενοφ. Ἑλλην. Α. α, 23. «Ἔῤῥει τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπέσσουα (Dindorf). πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορίομες τί χρὴ δρᾶν.» Ἀπέρασαν τὰ εὐτυχῆ καιρέ· ὁ Μ. ἐχάθη (ἐφονεύθη, ἀπέθανε μαχόμενος) οἱ στρατιῶται

δὲν ἔχουν τίποτε, δὲν ἠξεύρομεν τί νὰ κάμωμεν.» Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀπόσουμι.

* Ἀπέσσυθεν, Ποιητ. κ. αἰολ. ἀντί, ἀπεσσύθησαν.

* Ἀπεσσούμεθα, ἀπέσσυντο. Κατ. συγκοπῇ Ἀορ. Πθτ. ἐκ τοῦ ἀποσεύω, Ὁμ.

* Ἀπεστύς, ύος, ἡ = Ἀπεστώ, Γραμμ. Ἡσύχ. = Ἀποχώρησις.

Ἀπεστώ, οῦς, οἱ, ἡ. ἡ ἀπουσία, Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, Ἄπειμι, ὡς καὶ τό, Εὐεστώ. Ἡρόδοτ. Θ΄, 85 ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς πατρίδος. Ἀποδημία.

Ἀπέτηλος, ον, χωρὶς φύλλα· Ζήτ. Πέταλον. Ἀνάλεκτ. Β΄. σ. 16.

Ἀπευδιασμός, ὁ, (εὐδιάζω) κατάπαυσις ἀνέμων (φουρτούνας), εὐδία, γαλήνη. ξαστερία. «ἀπευδιασμὸς κυμάτων.» Ἰάμβλ. Πυθ. 29. ἡσυχία, κατάπαυσις τῶν κυμάτων, 2) Μεταφ. Ἡμέρωσις, καταπράϋνσις.

Ἀπευδοκέω, ῶ· Μ. ήσω. οὐκ εὐδοκέω, οὐδεμίαν ἀρέσκειαν ἔχω, καταφρονῶ, ἀπορρίπτω. Ἡσύχ.

* Ἀπευδοκιμέω, (εὐδοκιμέω) κατηγορῶ, δὲν κρίνω καλόν, ἀποδοκιμάζω, κατακρίνω.

Ἀπευάω, καὶ Ἀπεύω. Ζήτ. Εὔω.

Ἀπευθανατίζω, Μ. ίσω, καλῶς ἢ εὐτυχῶς ἀποθνήσκω. Ἀποθνήσκω μὲ εὐχαρίστησιν· Μακκαβ. Β΄. ς΄. 26.

Ἀπευθής, ές, (πύθομαι, πεύθομαι) ἀνεξέταστος, ἀγνώριστος, Ἀρατ. 259, 270. μὴ περίφημος, μὴ ἐξακουστός, ἀνήκουστος, ἄγνωστος, ignotus. Ὀδ. Γ. 88. «κείνου δ᾽ αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.» 2) Ἐνεργητ. ὁποῖος δὲν ἐξέτασε, δὲν ἔμαθεν, ἀμαθής, ἄπειρος. Ὀδυσ. Γ. 184 = ignarus καὶ 3) ὁποῖος δὲν μανθάνει τι, μὴ ἐπιτήδειος εἰς τὸ μανθάνειν. Ἀρατ. 648.

* Ἀπευθος, ον = τῷ προηγμ. Γραμμ.

Ἀπευθύνω, Μ. υνῶ· ποιῶ τι πάλιν ὁμαλόν, ἴσιον, ἢ μτφρκ. καλλιτερεύω, φέρω εἰς τὸ ὀρθόν, εἰς τὸ καλόν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, εὐτυχίζω, κάμνω εὐτυχῆ· ἐπιδιορθόνω, καὶ ἐντεῦθεν, Παιδεύω, τιμωρῶ, ὡς καὶ τό, Εὐθύνω. Σοφοκλ. Αἰ. 72. «χεῖρας ἀπευθύνων δεσμοῖς·» δένων ἴσια καὶ σφικτὰ τὰς χεῖρας. 2) Εὐθύνω, ὁδηγῶ, ποιῶ τι κατ᾽ εὐθεῖαν ὑπάγειν, διοικῶ κ. τ. λ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 103. μετ᾽ αἰτιατικῆς «ἦν ἡμῖν ὦ ᾽ναξ, Λάϊος ποθ᾽ ἡγεμὼν γῆς τῆς δε, πρὶν σε τήν δ᾽ ἀπευθύνειν πόλιν» πρὸ τοῦ κυβερνᾷν σε τήν δε τὴν πόλιν, ὁ Σχολ. «Εἰ δαίμων Ὀρέστην δεῦρ᾽ ἀπευθύνῃ μολεῖν.» (ἴσως ἐκ τοῦ Εὐριπ.) Ἐὰν ὁ Θεὸς στείλῃ ἢ φέρῃ ἴσια ἐδῶ εὐτυχῶς τὸν Ὀρέστην.

Ἀπευκος, ον, (πεύκη) χωρὶς πεύκην, ὅ ἐστιν, χωρὶς τῆς ἐν τῇ πεύκῃ ἐλαιώδους ὕλης· παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ΄. 9, 3. 10. μετὰ τοῦ, Ἔνδαδος.

Ἀπευκταῖος, ον, (ἀπεύχομαι) ὁ ἄξιος κατάρας καὶ ἀποστροφῆς, τὸν ὁποῖον δὲν εὔχεται τινὰς νὰ ἔχῃ. Πλατ. καὶ Πλουτχ. Ἠθ. Z. 162, 5. «ζηλωτὸς ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος.»

* Ἀπευκτός, ὸν = τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 791. «πρὶν ἄνδρ᾽ ἀπευκτὸν τῷδ᾽ ἐγχριμφθῆναι χροΐ.»

Ἀπευνάζω, Μ. άσω. (εὐνάζω) φέρω, ἢ βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῇ. 2) Οὐδετ. Ἀποκοιμοῦμαι, καταπραΰνομαι, κοιμίζομαι. «οὐ γάρ μ᾽ ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.» Σοφοκλ. Τραχ. 1242.

Ἀπευστος, ον, = Ἀπευθής. Ἡσύχ.

Ἀπευτακτέω, ῶ· (εὐτακτέω) «τοὺς φόρους» πληρόνω εὐτάκτως τὰ δοσίματα. Στράβ. Z΄. 2) Εὐγαίνω ἀπὸ τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἐκκλίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον. 3) Ἐπιτ. τοῦ Εὐτακτέω.

Ἀπεύχετος, ον, = Ἀπευκτος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 621. «δυσφιλὲς γαμήλευμ᾽, ἀπεύχετον δόμοις» καὶ 153 «ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον.»

Ἀπεύχομαι, Μ. ξομαι· εὔχομαι περί τινος νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ᾽ ἐμοῦ· Καταρῶμαι, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· 2) ἀπαγορεύω, δὲν θέλω νὰ γίνῃ τι εἰς ἐμέ, εὔχομαι νὰ μὴ μοὶ γίνῃ· Ἀριστφ. Θεσμφ. 714. «τοῦτο μέν τοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.»

* Ἀπεύω, (εὕω)· ἀνάπτω, καίω· βλ. Ἀφεύω.

Ἀπευωνίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ· ὑμζτ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί, Ἐπευωνίζω· Λουκιαν. κάμνω εὐθηνόν τι· πωλῶ τι εὔθηνά.

* Ἀπέφθιθον· ἰδὲ Ἀποφθίθω.

Ἄπεφθος, ον, (ἀπέψω) ἀντὶ ἄφεφθος, βρασμένος, ψημένος· κατ. χρυσός· καθαρός, λαγαρισμένος χρυσός· aurum obryzum, coctum· Ἡρδτ. A, 50. Θέογν. 586. «ὕδωρ ἀπεφθον·» Ἀθ. 3. σ. 122. Π. Παρβλ. Locella παρ᾽ Eckhel doctr. num. T. 1. σ. XXIII. Θεό. β. 13. «χρυσίου ἀπέφθου» ἔνθα ὁ Σχολ. πολλάκις ἑψηθέντος ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον· Ἐκδ. Βυγ. 5. 375.

Ἀπεχθαίρω, Μ. αρῶ· Ἀόρ ἀπήχθηρα, (ἐχθαίρω) μισῶ μεγάλως, μισῶ ἐκ βαθυτάτης καρδίας· Ἰλδ. Γ, 415. 2) Ποιῶ τι εἴς τινα, μισητόν (τινί τι)· Ὀδυσ. Δ. 105. «. . . τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ, ὡς ἑνός, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ» ὁ ὁποῖος μὲ κάμνει νὰ ἀποστρέφωμαι καὶ ὕπνον καὶ τροφήν.

Ἀπεχθάνομαι, Μ. χθήσομαι Ἀόρ. ἀπηχθόμην, Ἀπθτ. Μέσ. (Ἀπεχθέομαι, καὶ Ἀπέχθομαι)· εἶμαι μισητός, μισοῦμαι ἀπό τινα. Εἶμαι ἐχθρευμένος, μὲ ἐχθρεύεται τινάς, ἤτοι, Ἐχθρικῶς καὶ μισητῶς φέρεται τινὸς κατ᾽ ἐμοῦ· παρ᾽ Ὁμ. ἐν συχνῇ χρήσει ὁ Ἀόρ. ὁ δ᾽ Ἐνστ. μόνον ἐν Ὀδσ. β, 202. «ἀπεχθάνεται δ᾽ ἔτι μᾶλλον» «δῆμος ἀπεχθόμενος» ὁ πρὸς μῖσος καὶ ἔχθραν παροξυνθεὶς λαός· Ὀδσ. Π, 114. (κατὰ τὸν Σχολ. καὶ ἐνταῦθα ἐκ᾽ ἐνεργτκ. σημασίας = μισητὸν ποιεῖν. Ἄλλοι ἀποδίδουσι τὰ παρδγμ. ταῦτα εἰς τὸ Ἀπέχθομαι· καὶ μετὰ Δοτικ. Ξενοφ. Ἀναβ. Β΄. ς΄. «Φοβούμενος τὸ ἀπεχθάνεσθαι τοῖς στρατιώταις.» Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς, Πρός, καὶ Αἰτιατ. 2) Ἐνργτκ. «Λόγοι ἀπεχθανόμενοι» ἐχθρικοὶ λόγοι, οἱ ἔχθραν καὶ μῖσος διεγείροντες, προξενοῦντες, εἰς ἀντίκειται τό, «οἱ ἄγοντες πρὸς φιλίαν λόγοι»· Ξενοφ. Συμπ. Δ΄. 59, ἀναφέρεται ἔτι ἐκ Ξενοφ. Ἱερ. Η. «Ἀπεχθάνεσθαι τισιν» ἀντὶ τοῦ, μισεῖν, ἐχθρεύεσθαι. «Ἐξ ὧν ἀπεχθάνονται οἱ ἄνθρωποι ἡμᾶς» ἀλλὰ τό, Ἡμᾶς, ἀνήκει εἰς τὸ ἑπόμενον, Πραγματεύεσθαι.

Ἀπέχθεια, ἡ· (ἀπεχθής) μῖσος, ἔχθρα, ἀποστροφή· Ξενοφ.

Ἀπέχθημα, ατος, τό· (ἀπεχθέω) τὸ μισητὸν πρᾶγμα, ἢ πρόσωπον· Εὐριπ. Τρωάδ. 425.

* Ἀπεχθημοσύνη, τό Οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ. — ἔχθρα, μῖσος.

Ἀπεχθήμων, καί, Ἀπεχθής, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ἀπεχθῶς, (ἀπεχθέω) μισητός, βδελυκτός, τὸν ὁποῖον ἐχθρεύεται, καὶ μισεῖ τινάς· Σοφ. Ἀντγ. 50. Θεοκρ. A, 101.

Ἀπεχθητικός, κή, κόν· ὁποῖος προξενεῖ μῖσος καὶ ἔχθραν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἢ εἰς τοὺς ἄλλους· ποιῶν μισητὸν τὸν ἑαυτόν του ἢ τοὺς ἄλλους.

Ἀπέχθομαι, Μ. χθήσομαι· = Ἀπεχθάνομαι· Ὀδυσ. Π. 116. ὁ ἐχθρικῶς στοχαζόμενος. — Εἶμαι μισητός, μισοῦμαι ὑπό τινος, ἐχθραίνομαι, μισῶ τινα. Τὸν Ἐνστ. ἔχει ὁ Θεόκρ. 7, 45. διότι παρ᾽ Εὐριπδ. Ἱππλ. 1240. (1274.) «οὔθ᾽ ἥδομαι τοῖς δ᾽, οὔτ᾽ ἀπέχθομαι, κακοῖς·» ἐρθότερον ἤδη γραφτ. ὡς ἀνωτέρω. Συχνάκις εὑρίσκεται τὸ Ἀπρμφ. μὲ τὸν τονισμὸν καὶ τὴν σημασ. τοῦ Ἐνστ. Παρβλ. Βουττμάννου ausfrl. Gramm. 2. σ. 141. Πινδ. Νέμ. 10, 156. «γῆρας ἀπεχθόμενον» τὸ μισητὸν καὶ ἀποτρόπαιον.

Ἀπεχυρόω, ῶ· Μ. ώσω· παρατηρῶ τι ὡς στερεῶς ἐξασφαλισμένον· ἀποτελῶ τι ὀχυρόν, στερεόνω, ὀχυρόνω.

Ἀπέχω, Μ. ἀφέξω· κρατῶ τινὰ ὀπίσω ἢ μακράν· Ὀδσ. O, 33. «νῆα νήσων βάττω τὸ πλοῖον μακρὰν τῶν νήσων διὰ νὰ μὴ ναυαγήσῃ ἐπ᾽ αὐτῶν· ὅθεν ἀντί, τοῦ ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπό τινος δυστυχίαν τινά, ἢ κακόν τι· propulsare· Ὀδσ. Υ, 263. «κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων» Ἰλ. A, 97. κακόλου, ἀποχωρίζω, διαχωρίζω· Ἰλδ. X, 324. ἀπομακρύνω· Ὀδσ. T, 572, 489. X, 316. «οὐδὲ πελαγυρίων ἀπέχων δίφρων» Πινδ. Ἰσθμ. 4, 47. «σχοτεινὸν ἀπέχων φόνον» = μηδένα φόνον, κατὰ Δίθυμον. Νμ. 7, 89. καὶ Ὀλ. 2, 125. «ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν» = ἀποχωρίζειν. Νὰ βαστᾷ τὴν ψυχήν του καθαρὰν ἀπὸ πάσης ἀδικίας. Παρὰ τοῖς Παλγρφ. = κωλύω, ἐμποδίζω. ὡς παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. 23. «Οὐδὲν ἀπέχει» ἀντὶ τοῦ «Οὐδὲν κωλύει» καὶ παρ᾽ Ἱπποκρ. «Οὐδὲν ἐμποδίζει», ὑπάγει εἰς τὸν δρόμον του· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Εἶναι κίνδυνον, ἤ, Ἀρκεῖ μετ᾽ ἀπρμφ. Πλούταρχ. περὶ φειδ. χρηστ. 41. τὰ δὲ «Τοσοῦτ᾽ ἀπέχει τῶν χορηγῶν τινας ἀφανίσαι» Δημοσθ. Μηδ. 17. ὅπου ὁ Τείτσιος, Τις, ἀναγινώσκει· ἀμφ. σημασ. 2) ἀπολαμβάνω, δέχομαι, παίρνω ἀπό τινος, ἤτοι, Ἔχω ἀπό, Ἔχω μέρος ἀπό τινος, λαμβάνω ἢ ἀπολαμβάνω μέρος ἀπό τινος· ὡς «ἀπέχε τὸν μισθόν» λάβε, πάρε τὸν μισθόν· «ἀπέχω τὸν καρπόν» ἀπολαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἀπὸ τὸν καρπόν· Πλούταρχ. οὕτω καὶ «χάριν ἀπ.» Ἰπ. Ἀνθλ. 2, 3. σ. 246. κάλλιον δέ, ἀπολαμβάνω, λαμβάνω, κερδίζω ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου εἶμαι ἢ ἤμην ἄξιος· (ἀπό τινος)· 4) Οὐδετέρ. ἐξέχω, ἵσταμαι πρὸς τὰ ἔξω ἢ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἀπὸ τῶν ἄλλων· Ἱπποκρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εἶμαι μακράν, εὑρίσκομαι μακράν, ἀφίσταμαι, ἢ κεῖμαι μακρὰν ἄλλου τινός, (ἐπὶ τόπου καὶ διαστήματος), ὅτε καὶ πρὸς αἰτιατικὴν φέρεται· Ξεν. Κυρουπ. «ἀπεῖχεν ὅσον παρασάγγην». Εἶμαι διαφορετικός, διαφέρω (τινός) καὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθη ἡ λέξις ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἐπὶ κακοποιῶν καὶ ἀχρείων ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ, Εἶμαι μακράν, δὲν πλησιάζω, δὲν ἔχω συναναστροφὴν μετ᾽ αὐτῶν· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, «ἄπεχε ἀπ᾽ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον» ἤ, «ἀπ᾽ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα» ὅ ἐστιν, τράβιξου μακράν, τράβα χέρι, μὴ πλησιάζῃς εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μὴ γίνῃς ἔνοχος τῆς κακίας του· ὡς καὶ ἐν Ἰλ. X, «ἑκὰς ἀπὸ χεῖρας ἔχουσιν» ἤτοι, ἔχουσι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας μακρὰν ἀπὸ τὰ κακά· Πινδ. Ὀλ. 2, 125. ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. A΄. β΄. 62. «πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν» ὅτε καὶ ὑπακούεται τό, ἑαυτόν, Μέσος, Ἀπέχομαι, τινός· ἀντὶ τοῦ, Ἐγκρατεύομαι ἀπό τινος πράγματος· Τραβῶ τὸν ἑαυτόν μου μακρὰν ἀπό τινος· μάχης, πολέμου, βοῆς κ. τ. τ. Ὁμρ. Ἰλ. M, 248. Θ, 35, 406. Ξ, 206. καὶ Ὀδσ. T, 489. = φείδομαι, ἀψυχῶ, ἀφήνω τινα ἀπείραχτον· «οὐδὲ τροφοῦ οὔσης σεῦ ἀφέξομαι, ὁπότ᾽ ἂν ἄλλας δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας» Ξενοφ. εἰ. Ἀγησ. ΙΑ΄. 7. «τοῦ σώματος εἰκόνα στήσασθαι ἀπέσχετο» = δὲν ἔστερξε, δὲν ὑπέφερε, δὲν ἐσυγχώρει· Ἀπεχόμενος = ἐλεύθερος πόνων εἰμί· Εὐριπδ. Μήδ. 1097.

Ἀπεψία, ἡ· ἀχωνευσία, ἐκ τοῦ, Πέψις, καὶ α, στερητ.

Ἀπέψω, Ἰωνικ. = Ἀφέψω, ψήνω, μαγειρεύω, βράζω.

* **Ἀπέω**· Μ. ήσω· Ἰωνικ. = Ἀφέω· Σ. Ἀφίημι.

* **Ἀπέωσε**, γ'. Πλθτκ. πρτ. τοῦ ἐνργτ. Ἀορ. 1. ἐκ τοῦ, Ἀπωθέω· Ὀμ. Ὀδσ.

* **Ἀπηγέομαι**, Ἀπήγημα, Ἀπήγησις· Ἰωνικ. παρ' Ἡρδτ. = Ἀφηγέομαι κ. τ. λ.

Ἀπηγόρευμα, τὸ = Ἀπηγόρημα.

Ἀπηγορέω, ῶ· = Ἀπαγορεύω· Παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. 39. 13. Ἀπηγορέομαι, = Ἀπολογοῦμαι.

Ἀπηγόρημα, καὶ παρ' Ἡσυχ. Ἀπηγόρευμα, τό· ἀπολογία, δικαιολόγησις· Πλάτ. Πολ. ς. σ. 277.

Ἀπηδάλιος, ον, (πηδάλιον) χωρὶς πηδάλιον, τιμόνι· Ἀριστοτ.

Ἀπηθέω, ῶ· στραγγίζω τι ἀπό τινος, καθαρίζω ἀπεροῦν τι ἀπό τινος· Ἀριστοφ. Βάτρ. 970.

Ἀπήθημα, τό· τὸ ἀπό τινος στραγγισμένον.

Ἀπήκοος, ον, τὸ ἐναντίον τοῦ, Ὑπήκοος· Ἡσύχ.

Ἀπηκριβωμένως, Ἐπίρ. (μετοχ. παθητ. τοῦ, Ἀπακριβόω) ἐντελῶς, ἀκριβῶς, μὲ ἀκρίβειαν καὶ ἐντελῆ ἐξέτασιν, ἀνελλιπῶς· Ἀθήν. σ. 137.

Ἀπηκτος, ον, (πηγνύω) ὁ μὴ πηγμένος, μὴ παγωμένος, μὴ στερεὰ συγκεκολλημένος· Ἀπηκτος· = Ἀπαγής.

Ἀπηλεγέω· ἀμελῶ· Ζήτ. Ἀνηλεγέω· καὶ τὸ ἀφξ.

Ἀπηλεγής, έος, ὁ, ἡ· παρὰ Γρηγ. Ναζ. »ἀπηλεγὴς θάνατος«· Ὁ ἀπηνής, ὁ σκληρὸς καὶ ἄσπλαγχνος θάνατος. Τοῦτο δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς κλασικοῖς· — Ἐπίρ. Ἀπηλεγῶς, καὶ Ποιητ. Ἀπηλεγέως· παρ' Ὁμήρ. μετὰ τοῦ, Ἀποειπεῖν, ἀντὶ τοῦ, ἀφροντίστως, ἐλευθέρως, παῤῥησία, φανερὰ λέγειν, ὁμιλεῖν, ἀδεῶς λαλεῖν· ὁ δὲ Νίκανδρ. Θηρ. 495. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Διαμπερέως· παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. Ζ'. 785. »νίσσετο ἀπηλεγέως«· οἱ Σχολ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, συντόμως. Παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. = πολλὰ ἀκριβῶς, μετὰ μεγίστης ἀκριβείας, φροντίδος, καὶ προσοχῆς· ὡς Ἀπολλ. Δ'. 1469. »ἀπηλεγέως πεπύθοιτο«· εἶναι ἀντὶ τοῦ, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἀκριβῶς.

Ἀπηλιαστής, οῦ, ὁ· = Ἀφιλόδικος, ὅστις μένει μακράν, δὲν πηγαίνει εἰς τὴν Ἡλιαίαν (δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν), εἶναι ἐχθρὸς τῶν κρίσεων, τῶν διαδικασιῶν, τῶν ἐν κριτηρίοις βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων· ὡς καὶ τὸ Ἡλιαστὴς = φιλόδικος· καὶ ἐπειδὴ ἡ λέξις αὕτη δύναται νὰ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ, Ἀπὸ καὶ Ἥλιος, (ἀντίθ. τοῦ φιληλιαστής, δηλ. ὅστις δὲν ἀγαπᾷ νὰ κάθηται εἰς τὸν ἥλιον, νὰ ἡλιάζηται) τὴν μεταχειρίζεται ἀστείως ὁ κωμῳδός, Ὀρν. 110. παίζων μὲ τὴν λέξιν τὰ συνήθη αὐτῷ παίγνια· (ὁ σχηματισμὸς τῆς λεξ. εἶναι Ἰωνικός· βλ. Ἀπηλιώτης).

Ἀπηλιθιόω, ῶ, Μ. ώσω· ποιῶ τινα ἠλίθιον, μωρόν, ἁπλοῦν.

* **Ἀπῆλιξ**, Ἰων. ἀντὶ, ἀφῆλιξ. Ἡρδτ.

Ἀπηλιώτης, ὁ· (ἥλιος) ὑπακουομ. Ἄνεμος· ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου πνέων, φυσῶν· ἀνατολικὸς (ἄνεμος) subsolanus, Wezzel. Ἡρδτ. 7, 188. (ἡ μέρτυρ. τῆς λεξ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἀφηλιώτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀφήλιος)· ὁ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, Λεβάντε· Γάλλιος· Β'. 32.

* **Ἀπηλιωτικός**, ή, όν· ἀπὸ τὸν τόπον ἢ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀπηλιώτου ἐρχόμενος, εἰς τὸν Ἀπηλιώτην ἀνήκων· Ἀριστοτ. Μετεωρλ. 2, 13. καὶ Πρόκλ. Παράφρ. Πτολμ. σ. 29. 57. 85. καὶ τὸ συγκρ. Ἀπηλιωτικώτερος, σ. 47.

* **Ἄπηλος**, ον· χωρὶς πηλόν, χωρὶς λάσπην· Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 6.

Ἀπήμαντος, ον, (πημαίνω) ὁ μὴ βεβλαμμένος, ἀβλαβής· Ὀδυσ. Τ. 282. 3) Ἐνργτ. μὴ βλάπτων· ὅθεν καὶ ὠφέλιμος, χρήσιμος, λυσιτελής· παρ. χῶρος, οὖρος, νόστος, μῦθος, ὄργια Βάκχου· — Πινδ. Ὀλ. 8, 115. »ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον, αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν« ἀλλ' ἵνα ἀβλαβῆ τὸν βίον αὐτῶν ἄγων (κυβερνῶν, καὶ φυλάττων, ὁ Ζεὺς) αὐτούς τε ἐπαίροι εἰς δόξαν, καὶ τὴν πατρίδα αὐτῶν Αἴγιναν.

Ἀπημελημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μτχ. τοῦ Πθτκ. Πρκμ. τοῦ Ῥμτ. Ἀπαμελέω. ὅλως διόλου ἀμελημένως.

* **Ἀπήμβροτον**, Ἐπκ. Ἀόρ. 2. τοῦ, Ἀφαμαρτάνω.

* **Ἀπήμιος**, ὁ, ἡ, ἀβλαβής· Παυσ. 1, 32, 2.

* **Ἀπημονία**, ἡ· = τῷ ἑπμ. Καλλμχ.

Ἀπημοσύνη, ἡ, ἡ κατάστασις ἑνὸς ἀπήμονος, ὑγιεία· Ἀνθολογ. 2) ἐνργτ. μὴ βλαπτικότης, ἡ ἰδιότης τοῦ μὴ βλάπτοντος.

Ἀπήμων, ον, ονος, (πῆμα) χωρὶς βλάβην, ἀβλαβής, σῶος, ὑγιής· Ἰλ. Α. 415. »ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων« = Ἀπήμαντος, ἀμφί τι χωρὶς κακόν, χωρὶς λύπην, ἢ φροντίδα περί τινος· Πινδ. Νμ. 1, 83. »Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον«· τὸ οἰκεῖον, ἴδιον κακὸν λυπεῖ καὶ θλίβει τὴν καρδίαν ἑκάστου, ἀλλότρια δὲ ὄντων κακὰ ἄλυπος ἡμῶν, καὶ ἀβλαβὴς ἡ καρδία γίνεται· Ὀμ. Ὀδσ. Δ, 519. Κ, 40. Ν, 138. καὶ 39. Ο, 436. Ἰλδ. Ν, 744. Ὀδσ. Η, 551. Σ, 260. Δ, 487. 2) Ἐνργτ. μὴ βλάπτων, μὴ προξενῶν βλάβην, ἢ κίνδυνον· οὖρος, μῦθος, πομποί· Ἰλδ. Μ, 80. Ν, 748. Ὀδσ. Μ, 167. = οὔριος ἄνεμος, βοηθητικός· Ι, 268. Η, 266. Θ, 566. Ν, 147. Ἰλδ. Ξ, 164. »ὕπνον ἀπήμονά« ὡς ὁ Σχολ.: ὕπνον ἀνώδυνον ἀθανῆ, ὕπνε δ' ἀλγέων« Φιλκτ. 827. ἀναπαυτικός, ποθητός, εὐχάριστος· — Πινδ. Νμ. 10, 33. »θεὸς εἴη ἀπήμονι ἵλεως«, νὰ μὴ προξενήσῃ κακόν τι.

Ἀπήνεια, ἡ· ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπηνοῦς, σκληρότης, τραχύτης, ὠμότης, ἀγριότης· κ. τ. τ.

Ἀπήνεμος, ον, (ἄνεμος) χωρὶς ἄνεμον· γαλήνιος.

Ἀπήνη, ἡ· εἶδος ἁμάξης τὴν ὁποίαν σύρουσιν αἱ ἡμίονοι (τὰ μουλάρια) ἢ καὶ οἱ ἵπποι, τὸ παρὰ Τούρκ. Ταχταρβάν· — ἁμάξι μὲ τέσσαρας τροχούς, ἐξαιρέτως διὰ νὰ μετακομίζῃ βάρη, (πράγματα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρώπους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἡμιόνων συρόμενον, ἐνίοτε δὲ καὶ ὑπὸ βοῶν. Καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια ἐσυνήθιζαν νὰ τρέχωσι μὲ τοιαύτας ἁμάξας· Σχολ. Πινδ. Ὀλύμπ. 5'. »ἡμιόνοις ζευχθεῖσα« καὶ Πυθ. 4, 167. »κατὰ ἡμιόνοις ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ« τῶν γὰρ ἡμιόνων μεγίστη ἡ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ ὡς ἐκ τοῦ πρώτου χωρίου φαίνεται, καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐνίοτε· κατὰ Παυσαν. Ε'. 9. ἐν δὲ Ἰλ. Ω. 275. 266. 324. »ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην« καὶ 443, »ἐφ' ἐπ' ἀπήνῃ« καὶ 578, 590, 718. ἐν δὲ Ὀδσ. Ζ, 57. »Πάππα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην ὑψηλήν, εὔκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ῥερυπωμένα κεῖται;« καὶ 37. καὶ 69. »ἀπήνην ὑψηλήν, εὔκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν« καὶ 252. καὶ 72. »οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην, ὅπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον, ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ«· Παρὰ τοῖς Μτγνστ. καθόλου = ἅμαξα, Carosse. ἀλλὰ καὶ = πλοῖον· Εὐριπ. Μήδ. 1119. (1125.) »ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ«· Λυκόφρ. 1136. Πλσχ. Ηρλ. β. 238. 16. Ῥσκ. Σοφκλ. Oid. Τύρ. 713. 812. καὶ 802. »κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς«· καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παραδείγματα.

Ἀπηνής, έος, ές, καὶ Ἐπίρ. Ἀπηνῶς· τὸ ἐναντίον τοῦ, Ἐνηής, καὶ, Προσηνής, ὄντα ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς· ὁ μὴ πρᾶος, μὴ γλυκύς, μὴ ἥμερος· σκληρός, ἄγριος, θηριώδης, ὠμός, ἄκαμπτος, ἀπάνθρωπος, ἀνίλεως· Ἰλ. Α. 340. »πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος« καὶ Ο. 94. 202. Π, 35. 33. Ψ, 484. 611. μετ' ἀρνήσεως· Ὀδσ. Σ. 381. Τ, 329. Ψ, 97. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 972. »Μηδὲν ἀπηνές« μηδὲν ἀνάρμοστον, ἄπρεπον· ὁ Ἰπποκρ. Ἐπιστ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ἄφρων, καί, Μεμηνώς· ἐν Ὀδυσ. Ψ. 230. »κεῖθεις, θυμὸν ἀπηνέα«· ἄπιστον, δύσκολον εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ, νὰ σοῦ ἀποδείξῃς τι, δύσπειστον, ἀκατάπειστον.

Ἀπηνητεύομαι· Νικήτ. Χρον. Η'. 7. ἀνεπιδιας (ἀδιάστροφα) ἐπιβεβαιῶ· ὅπου, Ἀπηνεύοντο ἐσφαλμ. κεῖται· ὁ Σουϊδ. ἔχει, Ἀπηνιώθη, ὠμὸς ἐγεγόνει· ἐκ τοῦ, Ἀπηνής· ἀμφ.

* **Ἀπῆνθον**, Δωρκ. Ἀόρ. Ζ. = ἀπῆλθον.

Ἀπηνίκωται καὶ τανύπεπλοι γυναῖκες· Νικήτ. Χρον. Κ'. 5. ἐκ τοῦ Πηνίκη, Πηνικόω· ἀμφ. σημασ.

* **Ἀπηόριος**, ον = τῷ ἑπμ.

Ἀπήορος, ον, (ἀπό, ἀείρω) ὁ εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸν ἀέρα κρεμασμένος, μετέωρος, ὑψωμένος, ὑψηλός· Ἐπιγράμ. »Ἀπήωροι κλάδοισι«· οἱ ἀφεστῶτες τῆς ῥίζης καὶ παρεκτεταμένοι, οἱ ἀποκρεμεῖς· Πινδ. Πυθ. 8, 124. »κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι συμφορᾷ δεδαιγμένοι« εὐλαβοῦνται καὶ φεύγουσι τοὺς ἐχθροὺς τῇ τῆς ἥττης συμφορᾷ δαινόμενοι· ὁ Σχολ. ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι τοῦτο, κρεμάμενοι, δηλ. εἰς φόβον καὶ ὑποψίαν ὄντες περὶ τῶν ἐχθρῶν = suspensus, γεμάτος ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ ταραχήν· Ἀρατ. Φαιν. 395. Ἐν δὲ σφιν δύο μᾶλλον ἐρειδόμενοι φορέονται, ἀστέρες, οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι, οὐδὲ μάλ' ἐγγύθι = ἀπομακρυσμένοι· Ἰδ. καί, Ἀπήωρος.

Ἀπηρής, έος, ές, (πηρός) ὁ μὴ πεπηρωμένος, μὴ κολοβωμένος, (μὴ σακατευμένος)· ἀβλαβής, σῶος· = Ἀπήμων· Ἀπολλων· Α'. 888. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀπαρής, ἀντί, ὑγιής· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Κλήμ. »παχέων ἀπόκληροι, ἀπηρεῖς«.

* **Ἀπήρινος**, ον (πηρίς), χωρὶς γεννητικὸν μόριον, Ἀθήν. 7. σ. 91. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Κορ. ὅπου πρότερον ἦτο γραμμένον Ἀπύρινος.

Ἄπηρος, ον, ὁ μὴ ἔχων πήραν, χωρὶς τρουβᾶν, χωρὶς τσέπην. Ἔτι δὲ καὶ = Ἀπηρής· Διογέν. Ἡρδτ. 1, 32.

Ἀπηρτισμένως, Ἐπίρ. (ἀπαρτίζω) ἐντελῶς, σωστά· Διονύσ. Ἀλικ.

Ἀπηρυθριασμένως, Ἐπίρ. (ἀπερυθριάζω) κατ' ἀδιάντροπον τρόπον· Ξεδιάντροπα, ἀναίσχυντα, ξεττίπωτα.

Ἀπήρωτος, ον, = Ἀπηρής.

Ἀπήτρια, Δωρκ. ἀντὶ Ἠπήτρια.

* **Ἀπηύρων**, α, 1 καὶ 3. ἑνικ. πρσπ. τοῦ Πρκμ. ἐκ τοῦ, Ἀπαυράω· Ὀμ.

Ἀπήχεια, ἡ· κακοηχία, κακοφωνία· ὁ μὴ ἁρμονικὸς ἦχος· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπέχθεια, ὡς τό, ἀπηχής, ἀντὶ ἀπεχθής· Ἀρποκρατ.

Ἀπηχέω, ῶ· πάλιν ἠχῶ, ἀντηχῶ, ἐπιστρέφω τὸν ἦχον ἀμοιβαίως· 2) Ἐκβάλλω κακὸν ἦχον, »ἠχεῖν τὰς φωνὰς ἀπηχοῦμεν«· Ἀῤῥιαν. Α'. 17. κακοφωνίαν, ἀσυμφωνίαν ποιοῦμεν, ὡς καὶ τό, Ἀπᾴδω· Ζήτ. ἐν τούτῳ· ὅθεν

Ἀπήχημα, τό· ἀντήχημα, ἠχολόγημα, ὁ μετὰ τὸν κτύπον ἦχος κατὰ μίμησιν τοῦ κτύπου ἢ τῆς φωνῆς· Μετφ. παρ' Αἰσχίν. Ἀξίοχ. Γ. 6. »κἀ λέγω, Προδίκου εἰσὶ τοῦ σοφοῦ ἀπηχήματα« διδασκαλίαι κατὰ μίμησιν τῶν τοῦ Προδίκου· τὰς ὁποίας πρότερον εἶπεν ὁ Πρόδικος, καὶ τὰς λέγω πάλιν ἐγὼ ὡς ἡ Ἠχώ. Παρὰ χειρουργ. πληγή τις ἐπὶ κεφαλῆς γινομένη ἀντικρυ τοῦ τόπου, ὅπου ἔγινε τὸ κτύπημα· 2) κακοφωνία, παραφωνία.

Ἀπηχής, έος, ές· καὶ Ἐπίῤ. Ἀπηχῶς· κακόφωνος, μὴ ἁρμονικός, μὴ σύμφωνος, ἀηδής· 2) ἐχθρικός = Ἀπεχθής· Ζήτ. ἐν τῷ Ἀπήχεια.

Ἀπήχησις, εως, ἡ· τὸ ἀντηχεῖν, ἡ κακῶς ἠχεῖν· ἡ ἀπὸ τοῦ ἤχου ἐκτροπή, κακοφωνία, 2) καὶ ἡ μίμησις τοῦ ἤχου ὡς ἡ τῆς ἠχοῦς· Ἀντωνῖν· Δ΄. 3. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 291. «ἀπήχησις βροντῆς»· ἀντηχολόγημα.

Ἀπήωρος, ὁ, ἡ· = Ἀπηώριος, καὶ Ἀπήορος· Ὀδυσ. Μ. 435. «ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι».

* **Ἀπία γῆ**, παλαιὸν ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ παλαιοῦ τινος βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἀπιδος, υἱοῦ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 793. «Ἀπίας χθονός»· Ἀπολλόδ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1303. ἀλλ' αὐτόθ. 1639. (1636.) = μακρὰν οὖσαν, ξένην, ἀλλοτρίαν· Ἡσύχ. καὶ Στρβ. σ. 371. (Ὁμ. Ὀδσ. Η, 25. «τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης»)· βλ. Ἄπιος.

Ἀπιέλλω· (ἰέλλω) = Ἀποπέμπω, Λακωνικὴ ἢ Δωρικὴ λέξις παρὰ Θουκυδ. Ε΄. 77.

Ἀπίδες, αἱ· Ζήτ. Ἀπίδις.

* **Ἀπίδιον**, τό, Ἀλέξ. Τρ. 8. σ. 407. = ἄπιον· οὕτω καὶ ἐν τῇ συνήθ.

* **Ἀπιεστός**, ή, όν· καὶ Ἀπίεστος, η, ον (πιέζω) ἀντίθ. τοῦ, πιεστός· μὴ πιεσθείς, ὅντινα δὲν δύναταί τις νὰ πιέσῃ, νὰ καταθλίψῃ· Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 23.

* **Ἄπιημι** Ἰωνι. = Ἀφίημι.

Ἀπίθανος, ον, καὶ Ἐπίῤ. Ἀπιθάνως· (πείθω) ὁ μὴ πιθανός, μὴ καταπείθων, μὴ ἀποδεικνύων, ἀπίστευτος· ὁ μὴ ἔχων τινὰ πίστιν καὶ πιθανότητα· ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν πείθεται, δὲν ὑποτάσσεται, δὲν ὑπακούει τινάς· ὁ Αἰσχίν. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Μικρός· 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων εὔκολα ἢ ὁ μὴ ὑπακούων εὔκολα, μὴ εὐκολόπιστος, μὴ εὐκολοπίστευτος, δύσπιστος· Heind. Πλάτ. Παρμν. σ. 133. β. ὅθεν

Ἀπιθανότης, τητος, ἡ· ἔλλειψις πειθοῦς, μὴ ἱκανὸς νὰ πεισθῇ τινα, νὰ τῷ ἀποδείξῃ τι, καὶ τὸ μὴ φαίνεσθαί τι πιθανόν, ἡ μὴ Πιθανότης· Ἰσοκρ.

Ἀπιθέω, ῶ· Μ. ήσω (πείθω) Ποιητ. ἀντὶ Ἀπειθέω· εἶμαι ἀνυπότακτος, δὲν ὑποτάσσομαι, δὲν ὑπακούω εἴς τινα· «τινί» ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. συχνά, πάντοτε ὅμως μετὰ τοῦ, οὐκ (καταφατικῶς δηλ.) «οὐκ ἀπίθησε μύθῳ» κ. τ. λ. Ἰλ. Α, 220. β, 166. Γ, 120. Δ, 68. Η, 43. Μ, 329. 351, 364. Ξ, 277. Ο, 79. Π, 458. Ψ, 895. Ὀδσ. Ε, 43. Ο, 98. «οἱ δὲ οἱ οὐκ ἀπίθησαν» Ψ, 369. κ. τ. λ. Ἅπαξ μόνον μετὰ γενι. Ὁμ. Ὕμν. Δμτρ. 448. Πινδ. Πυθ. 4, 63. «οὐκ ἀπίθησέ νιν· ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών, χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βώλακα δαιμονίαν» (ἐνταῦθα ὁ Hermann διωρθώσατο ἀπίθησε ἵν, τὸ ὁποῖον ἐδέξατο καὶ ὁ Boeckh. ἰδ. καὶ Γραμματ. Βουττμ. Α, σ. 295.) ὁ Σχολ. λέγει· «ἀπειθήτικῶς· οὐδ' ἀπιθὴ αὐτὸν πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν».

* **Ἀπιθής**, ές = Ἀπειθής.

* **Ἀπιθυντήρ**, ῆρος, ὁ· ὁ διορθωτής, ἀπευθυντής, διατάκτης, ὁ διορθώνων, διατάττων, βάζων εἰς τάξιν· Παῦλ. Σιλ.

Ἀπιθύνω· (ἰθύνω) = Ἀπευθύνω· ποιῶ τι εὐθύ, ἰσιάζω, διευθύνω, φέρω τι κατ' εὐθεῖαν πρός τι.

* **Ἀπικνέομαι**, Ἰωνι. ἀντὶ Ἀφικν. Ἡρδτ.

Ἄπικρος, ον, ὁ μὴ πικρός, μὴ ἔχων πικρότητα.

Ἀπικρόχολος, ον, (χολή) ὁ μὴ ἔχων πικρὰν χολήν, ὁ μὴ μελαγχολικός, μὴ θυμώδης.

* **Ἀπιλητός**, ή, όν· (πιλέω) μὴ πεπυκνωμένος, μὴ δυνάμενος νὰ πυκνωθῇ· Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 13.

Ἀπιλλαῖος, ὁ· παρὰ Γαζαίοις, ὁ Δεκέμβριος μήν.

Ἀπίλλω, καί, Ἀπέλλω, καί, Ἀπείλλω, (ἴλλω, εἴλω, εἰλέω, ἴλλω, ἔλλω) ἀποδιώκω, ἀποκλείω, ξεχωρίζω· Λυσίας· «ἀπίλλειν τῇ θύρᾳ»· Ζήτ. Εἰλέω, καὶ Ἴλλω 2) ἀλλὰ καὶ = ἀπειλέω.

Απιμελής, ές, (πιμελή) χωρὶς πιμελήν, χωρὶς πάχος, μὴ παχύς.

* **Ἀπίμελος**, ον = ἀπιμελής· (ι).

Ἀπινής, ές, (πίνος) χωρὶς ῥύπον, μὴ λερωμένος·

Ἀπινύσσω, (πινύω, πινυτός) πράττω παράφρονα καὶ ἀνόητα, εἶμαι ἀνόητος, ἀμαθής· Ὀδυσ. Ε. 342. Ζ, 258. 2) «Κῆρ ἀπινύσσων» Ἰλ. Ο. 10. ὅπου ὁ Σχολ. «ἐξεστηκὼς τῇ ψυχῇ, καὶ οὐ διακείμενος συνετῶς, ἀλλ' ἀσυνέτως» ὅ ἐστι, χωρὶς φρόνησιν, γνῶσιν· ἄφρων, ἀνόητος.

* **Ἄπιξις**, ιος, ἡ, Ἰωνι. ἀντί, Ἄφιξις· Ἡρδτ. 1, 69. 5, 49.

Ἄπιον, τό· (ἄπιος) τὸ ἀπίδιον, ὁ καρπὸς τῆς ἀπιδέας· 2) Εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι τρώγονται· Apium· Ἐπίχαρμ.

Ἄπιος, ἡ· τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον φέρει τὰ ἄπια, ἀπιδιά, ἀχλαδιά, καὶ ὁ καρπός, τὸ ἀπίδι. Ἀθήν. καὶ Διογ. Λαέρτ. 2) Καὶ χόρτον τι, εἶδος ἐρεβίνθου, οὕτω καλούμενον, ὅπερ ἄλλως καὶ ἰσχάς, λέγεται· Ανν. Ephorbia apios, τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι εἶναι παρόμοιαι μὲ τὸ Ἀπίδιον· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Θ΄. 10. Διοσκορ. Δ΄. 177. Γερμν. Wolfsmilch.

Ἄπιος, ια, ιον· (ἀπὸ τῆς, ἀπό· ὡς τὸ ἀντίος ἀπὸ τῆς ἀντί) ὁ μακρὰν ὤν, ἀπομακρυσμένος, μακρυνός. «Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης» Ἰλ. Α. 270. καί, Γ. 49. Ὀδυσ. Η. 25. καί, Π. 18. «τὶν' ἀπίαν γᾶν» Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1683. Αἰσχύλ. Ἀγ. 266. τὸ παρ' Ὁμήρ. ἑρμην. τινὲς διὰ τοῦ, Ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, καθὼς τῷ ὄντι καὶ ὁ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 709. μεταχειρίσθη τό, Ἀπία, ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Παυσαν. Β΄. ε΄. 5. (Πρέπει ὅμως νὰ διακρίνωνται καλῶς ὡς δύω κεχωρισμέναι λέξεις, ὡς καὶ ἡ προσῳδία των διαφέρει, διότι τῆς μὲν ἀπὸ τῆς ἀπό παραγομ. φαίνεται βραχεῖα ἡ προπαραλήγουσα, τῆς δὲ δευτέρας ἀπὸ τοῦ, Ἄπις, παραγομ. φαίνεται μακρά)· ἰδὲ, Ἀπία γῆ.

* **Ἀπιπόω**, (ἰπόω) ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, εὐγάνω διὰ πιέσεως, καθὼς ὅταν πατοῦμεν τὰ σταφύλια καὶ εὐγάζομεν τὸν ζωμόν· Ἡρδτ. 2, 94. «τοῦτον (τὸν καρπὸν τῶν σιλλικυπρίων) ἀπεὰν συλλέξωνται, οἱ μὲν κόψαντες ἀπιποῦσι, οἱ δὲ καὶ φρύξαντες ἀπέψουσι, καὶ τὸ ἀποῤῥέον ἀπ' αὐτοῦ συγκομίζονται» (ὁ Κοῦμας εἰς τὸ λεξ. κατὰ παραδρομὴν ἀναγνοὺς aussprechen ἀντὶ auspressen) μετέφρασεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμ. ἐκφράζω, ἐκφωνῶ).

* **Ἄπις**, ιδος, Ἰωνι. ιος, ὁ, Αἰγ. Ἄπιν· 1) Τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Λαοδίκης υἱός, καὶ βασιλεὺς τοῦ Ἄργους κατ' Ἀπολλόδωρον· — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς Ναυπάκτου, ἰατρὸς καὶ μάντις, ὅστις ἐκαθάρισε τὸ Ἄργος ἀπὸ θηρία τινὰ φθοράν προξενοῦντα εἰς τοὺς κατοίκους. «Αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε πάλαι κέκληται φωτὸς ἰατροῦ χάριν. Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας, ἰατρόμαντις, παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων» Αἰσχύλ. Ἱκετ. 278. (265.) — 3) = Ἔπαφος, θεὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν σχήματι μόσχου λατρευόμενος· Ἡρδτ. 3, 27. 3, 28. καὶ 2, 153. — 4) Κύριον ὄνομα Θεσσαλοῦ τινος κυνοκτονήσαντος Ἄπιδα, ὑπὸ Θεοκρτ. 14, 13. καλουμένου· (—υ, Ἰάκωβ. Ἀνθολ. Π. σ. 673.) ἰδὲ καὶ Ἄπιος, καὶ Ἀπία γῆ.

* **Ἀπίς**, ίδος, ἡ = Ἀπίαγη, Θεόκρ. 25, 183. (—υ).

* **Ἄπισος**, ον (ἴσος) Ἐξισασμένος, ταυτόσημον τοῦ, ἴσος· παρ' Ἡρδτ. 2, 7, ἀμφ.

Ἀπισόω, ῶ· ποιῶ τι ὁλόκληρον ἴσιον ἢ ὁμαλόν, πεδινόν, ὡς καὶ τό Ἰσόω· Ἡρόδ. Δ. 196. Πλούτ. Θησ. ἐκ τοῦ, Ἄπισος, ὁλόκληρον ἴσιος· τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσαν τινὲς παρ' Ἡροδότ. 2, 7.

Ἀπίσσωτος, ον· (πισσόω) ὁ μὴ πισσωμένος, μὴ ἀλειμμένος μὲ τὴν πίσσαν.

Ἀπιστέω, ῶ· (ἄπιστος). Δὲν πιστεύω τι, ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ· Ὀδσ. Ν, 339. «τὸ μὲν οὔποτ' ἀπίστεον» ποτὲ δὲν ἀμφέβαλλον περὶ τούτου, φαίνεται τὸ ἀπίστευον, τὸ εἶχα ὡς βέβαιον· οὕτω καὶ Ξενοφ. 2) Δὲν ἀκολουθῶ, δὲν πείθομαι, δὲν ὑποτάττομαι, = ἀπειθέω· παραβαίνω νόμον τινά, μετὰ δοτ. Valck. Ἡρδτ. 6, 208. Σοφοκλ. Ἀντγ. 219. 381. καὶ 656. Τρχν. 1183, 1224, 1229, 1240. Φιλκτ. 1350. Αἰ. 940. καὶ Heind. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 146. Ξενοφ. Ἀνβ. Β΄. 5. 16. — Παθητ. «ἀπιστεῖσθαι ὑπό τινος» νὰ μὴ ἀξιοῦται ἐμπιστοσύνης ἀπό τινα, νὰ μὴ τὸν πιστεύῃ τις, νὰ εὑρίσκῃ τινὰ δύσπιστον εἰς τοὺς λόγους του· Ξενφ. Συμπσ. 4, 29. 3) συνήθ. Ἀμτβ. Δὲν πιστεύω, εἶμαι ἄπιστος, δὲν ἔχω πίστιν, ἢ ἐμπιστοσύνην, δὲν ἐμπιστεύομαι, δυσπιστῶ, εἶμαι δύσπιστος· β) δὲν ἀκολουθῶ, δὲν εἶμαι εὐπειθής. Wytt. sel. Hist. σ. 373. ὅθεν

* **Ἀπίστημι**, Ἰωνι. ἀντί, ἀφίστημι· Ἡρδτ.

Ἀπιστητικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς ἀπιστίαν, μὴ πιστεύων, ἄπιστος Ἀντωνῖν· Α΄. ξ΄. 6. καὶ

Ἀπιστία, ἡ· τὸ μὴ πιστεύειν, δυσπιστία· Ἡσδ. 2) ἔλλειψις τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τὸ εἶναί τινα ἤ τι ἄξιον ἐμπιστοσύνης, ἔλλειψις βεβαιότητος, καὶ τιμῆς, ἀβεβαιότης, ἀπιστία, τὸ μὴ μένειν πιστόν, μὴ βαστᾷν τὸν λόγον· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 64. «θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία»· μὴ πιθανότης· 3) Ἀπείθεια, ἀνυποταξία· Ἰσοκρ. (υ—υ —).

Ἄπιστος, ον, (πίστις) ἀβέβαιος, μὴ ἀξιόπιστος, μὴ πιστός, ἄπιστος· «ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι» εἰς τῶν ὁποίων τὸν λόγον δὲν δύναταί τις νὰ βάλῃ βάσιν, καὶ νὰ ἐμπιστευθῇ· «κακὸν ἦτορ, αἰὲν ἄπιστα» Ω, 63. 297. παρὰ τοῖς Μεγστ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀπίθανον, ἀπίστευτον, «ἄπιστον ὁμῶς ἀπο πιστὸν ἔμμεναι» Ὀλ. 1, 51. τὰ ἀπίστευτα τὰ ἔκαμε πιθανὰ καὶ πιστευτά· Πυθ. 10, 78. «θεῶν τελεσάντων, οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον» οὐδὲν τῶν ὑπὸ θεῶν γενομένων ἐμοὶ φαίνεται ἄπιστον· (= τῷ Ὁμηρικ. «Θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται» Ὀδσ. Κ, 306.) καὶ Νέμ. 9. 78, «ἄπιστον ἔειπας ἀπίστευτον πρᾶγμα εἶπα. Μετὰ γενι. Σοφοκλ. Αἰ. 683. «τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστος ἐσθ' ἑταιρίας λιμήν» καὶ Φιλκτ. 868. «τό τ' ἐλπίδων ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων» ἡ ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα δούλευσις καὶ φύλαξις τούτων τῶν ξένων· πίστις τῶν φίλων ὑπερβαίνουσα τὰς ἐλπίδας μου· 2) Ἐνργτ. ὁ μὴ πιστεύων, μὴ ἔχων πίστιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα, ἄπιστος, ὕποπτος, δύσπιστος· Ὀδσ. Ξ, 150. «θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος» ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ σὲ καταπείσῃ τινάς, ἢ νὰ σὲ βεβαιώσῃ διὰ τίποτε· καὶ 391. «ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω» καὶ Ψ, 72. Πρβλ. Valck. Ἡρδτ. 6, 108. Pors. Εὐρπ. Ἑκβ. 1025. 3) Ὁ μὴ πειθόμενος, μὴ ἀκολουθῶν τινι, μὴ ὑπακούων· μετὰ γενι. Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 677. «ἄπιστοι φίλωνα».

Ἀπιστοσύνη, ἡ· = Ἀπιστία. Ποιητ. Εὐρπ. Μήδ. 421.

Ἀπισχναίνω, ἤ, Ἀπισχνόω, ποιῶ τι ὁλόκληρον ἰσχνόν, λιγνόν, λεπτόν. Ἀριστοτ. Προβλ. τὸ Β΄. παρ' Ἱπποκρ. Ζήτ. Ἰσχνός.

Ἀπισχυρίζομαι. Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι. Ἀποθτκ. Μέσ. (ἰσχυρίζομαι) βάλλω τὰ δυνατά μου, ἐναντιοῦμαι, ἀντιστέκομαι ἰσχυρῶς κατά τινος. Πλούταρχ. Ὠθ. 16. «Πρός τινα.« Θουκυδ. Α΄. 140. 2) πιάνομαι δυνατὰ ἀπό τι, μένω εἴς τι στερεός· «πιέζεια ὡς παρὰ Συνεσ. «ὥσπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας ἀπισχυρίζεται»· πιάνεται, κρατεῖται δυνατὰ ἐπ' αὐτῆς.

Ἀπίσχω, = Ἀπέχω Ποιητ. βαστῶ μακράν. Ὀδσ. Λ, 95.

Ἀπίσωσις, εως, ἡ· (ἀπισόω) ἡ διόλου ἴσωσις.

* **Ἀπιτέον**, Ῥματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ, ἄπειμι. πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν. Λουκ. Λεξφ. 2.

Ἀπίτης, ου, ὁ· ὑπακουομ. Οἶνος, (ἄπιον) ὁ ἐξ ἀπίων κατεσκευασμένος οἶνος. (ι) Cider.

* **Ἀπιτητέον** = Ἀπιτέον.

Ἀπίττωτος, ον, = Ἀπίσσωτος.

* **Ἀπιχθυόω**, ῶ. Μ. ώσω. κάμνω ἰχθύν, μεταμορφώνω εἰς ἰχθύν. Στοβ. Φυσ.

Ἀπιχθυς, υος, χωρὶς ἰχθῦς, ὁ ἀπέχων, ἐγκρατευόμενος ἀπὸ τοὺς ἰχθύας, ὁ μὴ τρώγων ὀψάρια. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ς΄. 41. ὡς τό, Ἀπόσιτος.

Ἀπιχθύω· κάλλιον Ἀπιχθυόω· μεταβάλλω τινὰ εἰς ὀψάριον. Στοβ. Φυσ. σ. 1098.

Ἀπίων, ον, οιος, ἡ· (πίων) ὁ μὴ παχύς. (υ – –)

* **Ἀπλάγκτος**, ον = Ἀπλανής.

Ἀπλαΐ, αἱ· παρὰ Δημοσθ. εἶδος λακωνικῶν ὑποδημάτων, μὲ μόνους πάτους· (ἐκ τοῦ, Ἀπλοῦς), ὡς καί, Ἰφικρατίδες, καὶ ἄλλα παρόμοια εἴδη.

* **Ἀπλάκημα**, τὸ = Ἀμπλάκημα. Αἰσχύλ. Πρμθ. 112. ἀλλ' ὁ Boissonade καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἔχουσιν «τοιᾶςδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω.«

Ἀπλάκητος, ον, ὁ μὴ ἁμαρτάνων, σφάλλων· ὅστις βεβαίως θέλει τύχῃ, θέλει περιπέσῃ εἴς τι. Σοφοκλ. Τραχ. 120. καὶ Οἰδ. Τύρ. 472. ὅπου πρότερον, Ἀναμπλάκητοι, καὶ Ἀναπλάκητοι, ἔκειτο. Ἰδ. Ἀμπλάκητος.

* **Ἀπλακοῦντος**, ὁ, ἡ· χωρὶς πλακοῦντα. Ἀθήν. 14, σ. 333. ἐκ τοῦ Πλάτωνος.

Ἀπλάνεια, ἡ· σταθερότης, ἀκινησία, μονιμότης. Σουΐδ. (ε) ἐκ τοῦ

Ἀπλανής, νές, (πλάνη) καὶ Ἐπίρ. Ἀπλανῶς· χωρὶς πλάνης, ὅποιος δὲν πλανᾶται, δὲν κινεῖται, δὲν περιέρχεται ἔνθεν κἀκεῖθεν, ἀλλὰ μένει πάντοτε στερεός, μόνιμος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς ἀστὴρ ἀπλ. οὕτω καὶ τό, **Ἀπλάνητος**, ὁ, ἡ· ἐκ τοῦ, Πλανάομαι. 2) Παθητικ. ὁ μὴ πλανηθείς, μὴ πλανημένος, ἢ ὁ μὴ πλανώμενος, ὁ μὴ ἀπατώμενος, μὴ ἀπατηθείς.

* **Ἀπλανησία**, τὸ μὴ πλανᾶσθαι. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 7, 394.

* **Ἀπλάνητος**, ον, (πλανάω) μὴ πλανημένος, χωρὶς πλάνην. 2) = Ἀπλανής.

Ἄπλαστος, ον, (πλάσσω) ὁ μὴ πεπλασμένος, ὁ ἀσχημάτιστος. Ὁ μὴ εἰς ἄγαλμα σχηματισμένος. Ὁ μὴ καλλωπισμένος, μὴ πλαστός, ὁ γνήσιος, ἀληθής, μὴ μόνον ἐν εἰκόνι ὑπάρχων· ἄδολος· «χειρῶν ἄπλαστον« μὴ πεπλασμένος ἀπὸ χεῖρας. Ἀνάλ. 2 σ. 177. ἀρ. 29. 2) = ἄπλατος, ἀπέλαστος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 147 καὶ Θεογν. 151. ἂν δὲν ἦναι καλλιτέρα ἡ γραφὴ ἄπλατος ὡς ἐν πολλοῖς χειρογράφοις γράφεται· «ἀπλαστον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.« Σοφ. Λημνίαις παρ' Εὐστθ. σ. 1405. Ἡσύχ. Ἐπίρ. Ἀπλάστως.

Ἀπλατής, ές· (πλάτος) ὁ μὴ ἔχων πλάτος. Πλούταρχ. Ἀρετ. — Εὐκλείδης.

Ἄπλατος, ον, ἀντί, Ἀπέλατος· (πελάω) ταυτὸν τῷ Ἰωνικ. Ἄπλητος· κυρίως, ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ ἢ δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ πλησιάσῃ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τερατώδης φοβερός, τρομερός. Πινδ. Πύθ. 1, 40. «ἀπλάτου πυρὸς« εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι φρόνιμον, ἀσφαλές, νὰ πλησιάσῃ τινάς· καὶ 12, 16. «ἀπλάτοις κεφαλαῖς« ὁ λόγος περὶ τῶν κεφαλῶν τῶν Γοργόνων. Σοφοκλ. Τρχ. 1093. «Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα, λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον« καὶ Αἰ. 256. «τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει.« Ἐνίοτε δὲ φαίνεται ὅτι κεῖται ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἄπλατος, ἀμέτρητος, λίαν μεγάλος. Ἰδέ, Ἄπλετος.

* **Ἄπλεκτος**, ον (πλέκω). = Ἄπλοκος.

Ἀπλεονέκτητος, ον· (πλεονεκτέω) ὁ μὴ ὑπὸ πλεονεξίας ἀπατώμενος, ἢ νικώμενος· μὴ πλεονεκτημένος, γινόμενος χωρὶς πλεονεξίαν, μὴ θέλων πλεονεξίαν. Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. Β, σ. 560.

Ἀπλετομεγέθης, ες, (μέγεθος) ὁ ἄπλετον ἤτοι ἀμέτρητον μέγεθος ἔχων· κατὰ πολλὰ μεγάλος· τοσοῦτον μεγάλος, ὥστε προξενεῖ φρίκην εἰς τὸν θέλοντα νὰ τὸν πλησιάσῃ· τερατώδης διὰ τὸ μέγεθός του, καὶ ἀπλατομ. λεγόμ. = Ἀπειρομεγέθης. Σχολ. Ἀπολλ. Γ΄. 41.

Ἄπλετος, ον, τύπος ἰσοδύναμ. τῷ ἄπλατος, καί, ἄπλητος. Εἰς ὃν δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ δι' αὐτό· τὸ ὁποῖον δὲν δύναταί τις ἄλλο οὐχὶ μόνον νὰ ὑπερβῇ ἀλλ' οὐδὲ νὰ τὸ φθάσῃ κατὰ τὸ πλῆθος ἢ κατὰ τὸ μέγεθος· ἀμέτρητος, μέγιστος, ἀπειρομεγέθης· τρομερός· τερατώδης· — χρήσιμος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Ποιητ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου. Πινδ. Ἰσθμ. 4. (3), 17. «μαρτύρια ἀπλέτου δόξας« τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ τις, τοὐλάχιστον ὄχι εὐκόλως. Σοφοκλ. Τρ. 982. «ἀλλ' ἐπίμοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν.« Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. μάλιστα παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ Ἀττ. Ἡρόδ. Α, 215. Δ, 53. καὶ Heind. Πλάτ. Σοφ. σ. 246. C. Λουκ. Συρ. 25. — (Κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐν τῇ συγκοπῇ ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ μεταβολὴν τοῦ α, εἰς ε. Τινὲς δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ, Πλέω, Πλῆμι· τό, πληρόω· ἄρα, ὁ ἐπ' ἄπειρον μακρύς, ὁ ἀμέτρητος κατὰ τὸ μάκρος καὶ πλάτος, μεγαλώτατος, ἀπλήρωτος).

Ἄπλευρος, ον, (πλευρά) χωρὶς πλευρόν, ἢ πλευράς· ὁ ἐξ ἀχρείας πλευρᾶς ἢ μέρους. Θαλῆς παρὰ Στοβ. Λόγ. 106. καθ' Ἡσύχ. δὲ καὶ ὁ μὴ ἔχων σκεπασμένην τὴν πλευράν, ὁ ἀδυνάτων πλευρῶν.

Ἄπλευστος, ον, (πλέω) ὁ μὴ πλεόμενος, ἐφ' οὗ δὲν ἠμποροῦν νὰ πλεύσωσι πλοῖα. ἀθαλασσοπόρητος· «τὸ ἄπλευστον μέρος θαλάσσης« ἐφ' οὗ δὲν ἔπλευσέ τις ἀκόμη. Ξενοφ.

Ἀπλήγιος, ον· μὲ ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς ἔνδυμα, ἐκ τοῦ Ἀπληγίς· καὶ καθόλου, = Ἁπλοῦς, λέξις κωμικὴ παρὰ Σουΐδᾳ ἐκ τοῦ Εὐπόλ.

Ἀπληγίς, ίδος. ὑπακ. Χλαῖνα, (ἁπλοῦς) ἁπλοῦν τι καὶ στενὸν ἐπανωφόρι ὡς τό, ἀπλοΐς (Ὅμ.) Σοφοκλ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. «τρύχει καλυφθεὶς Θετταλικῆς ἀπληγίδος.« οὐ ἐναντίον τό, Διπληγίς.

Ἀπληθής, ές, (πλῆθος) χωρὶς πλῆθος, μὴ γεμάτος· ἐναντ. τοῦ εὐπληθής. ἀμφ.

Ἄπληκτος, ον, (πλήσσω) ἀκτύπητος, ἀπλήγωτος, ἀνεπιτύχητος· 2) ὅστις δὲν ἔχει χρείαν παρακινήσεως, παρορμήσεως, ὁ πρόθυμος. Πλάτων.

Ἀπλημμελής, ές· (πλημμελής) χωρὶς πλημμέλημα, χωρὶς σφάλμα, ἀναμάρτητος, ἄμεμπτος, ἄμωμος.

Ἀπλήμων, ονος, ὁ, ἡ· (πλέω, πλῆμι) = Ἄπληστος. Ἡσύχ.

Ἄπληξ, ηγος, ὁ, ἡ. = Ἄπληκτος. Λουκιαν.

Ἀπλήρωτος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπληρώτως, (πληρόω) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ τινάς. Ἀχόρταστος, ἀγέμιστος.

* **Ἀπλησίαστος**, ον· (πλησιάζω) εἰς ὅντινα δὲν δύναταί τις νὰ πλησιάσῃ, ἢ εἰς ὃν δὲν εἶναι ἄδεια νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 247.

Ἀπληστεύομαι, Μ. εύσομαι· (ἄπληστος) εἶμαι ἀχόρταστος, τόσον πεινασμένος ὥστε δὲν ἠμπορῶ νὰ χορτάσω ποτέ. Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. καὶ Ἵππαρχος παρὰ Στοβ. Λόγ. 106. «Ἐκ δὲ τᾶς φιλοσοφίας καὶ λαβρότερον ἀπληστευόμεθα· ἀπληστευόμενοι γάρ τοι ἐκ φιλοσοφίας καλῶν καὶ σεμνῶν« κ. τ. λ. κατὰ τὰ ἐν Παρισίοις ἀντίγραφα.

Ἀπληστία, ἡ· ἀχορτασία, σφοδρὰ πεῖνα. Λαιμαργία, πολυφαγία. Γαληνὸς «τὸ γοῦν ἐπέκεινα τοῦ συμμέτρου προσφέρεσθαι σίτου, ἀπληστίαν ὀνομάζουσι.«

Ἀπληστοίνος, ον, (οἶνος) ὁ ἄπληστος οἴνου, ὅποιος δὲν χορταίνει κρασί. Τίμων παρ' Ἀθην.

Ἄπληστος, ον, καὶ Ἐπίρ. Ἀπλήστως, (πλέω, πλῆμι) ὅποιος δὲν χορταίνει, ἀχόρταστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ χορτάσῃ τινάς, ἢ νὰ τὸν γεμίσῃ· οὕτω καὶ ἐπὶ διαστήματος, τὸ ἀπείρως μεγάλον καὶ ἐκτεταμένον. Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 1336. «τῆς ἀπλήστου τῆςδε σὺν χαρᾷ βοῆς.« Θεογ. 15, 30.

Ἄπλητος, ον, = Ἄπλατος. Ἰων. Ruhnk. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δμτρ. 83. Ἡσιό.

Ἀπλόη, ἡ· = Ἁπλότης.

Ἁπλόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ· (θρίξ) ὁ ἔχων ἁπλᾶς, ἤτοι ἐξαπλωμένας τὰς τρίχας, ὅστις δὲν ἔχει κατσαρωτὰ μαλλιά. Ἀριστ. οὐ ἐναντίον τό, Οὐλόθριξ.

Ἄπλοια, ἡ. Ἰων. – οίη (ἄπλους) ἔλλειψις ἢ ἐμπόδιον τοῦ πλοῦ, καιρὸς καθ' ὃν δὲν δύναται νὰ πλεύσῃ, νὰ ταξιδεύσῃ τις. Εὐριπ. καὶ Θουκυδ. Γ. 7. Δ. 39. Βικ. Αἰσχ. Ἀγαμ.

Ἁπλοΐζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποθτ. Μέσ. (ἁπλοῦς) φέρομαι ἢ πράττω ὡς ἁπλοῦς, πράττω ἐλευθερίως, φανερά, καὶ μὲ εἰλικρίνειαν.

Ἁπλοϊκός, κή, κόν, καὶ **Ἁπλοϊκῶς**, Ἐπίρ. ὁ ἐκ τοῦ ἁπλοῦ ἐρχόμενος, ἢ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἢ ἀναφέρεται εἰς τὸν ἁπλοῦν. 2) = Ἁπλοῦς· φυσικός, ἀκαλλώπιστος, ἄκακος, εὐθύς, ἀφελής. Λουκιαν. Ἀλεξ.

Ἀπλοΐς, ίδος, ἡ· = **Ἀπληγίς**· ἁπλοῦς, μάλιστα δὲ ὡς Οὐσιαστ. ἁπλοῦν καὶ λιτὸν φόρεμα. Ὀδσ. Ω, 276. Φαίνεται ὅτι τὸ φόρεμα τοῦτο ἦτο ἀπὸ λιτόν, εὔθηνον καὶ εὐτελὲς πανίον, καὶ οἰκονομικὰ κομμένον ὥστε δὲν ἦτο μήτε μακρύτερον, μήτε πλατύτερον ἀφ' ὅσον ἦτο ἀρκετὸν νὰ σκεπάζῃ τὸ σῶμα. Ἰλ. Ω, 230.

Ἁπλόκομος, ον, (πλόκαμος) ὁ ἔχων τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ἁπλῆν, μὴ πεπλεγμένην, ἀλλ' ἄτακτον, ὡς καὶ τό, Ἁπλόθριξ. Ἀνάλεκτ. Β΄. 29. οὐ ἐναντίον τὸ «Κειραμένας πλοκάμους« αὐτόθ. Α΄. 178. (Ἐσφαλμ. Ἀπλόκομος).

Ἄπλοκος, ον, (πλέκω) ὁ μὴ πεπλεγμένος (ἄπλεκτος). = Ἄπλεκτος.

Ἁπλοκύων, ὁ· ὁ ἁπλοῦς κύων, ὁ ἁπλοῦς καὶ χονδροειδὴς Κυνικὸς φιλόσοφ. οὕτω καλεῖται Ἀντισθένης ὁ Κυνικὸς παρὰ Λαερτίῳ, 6, 13. ἐπειδὴ καὶ τὸ φόρεμα τούτου ἦτον Ἀπλοΐς, καὶ οὐχὶ Διπλοΐς· ἢ κάλλιον, διὰ τὴν εἰς ἄκρον ἁπλῆν καὶ Κυνικὴν ζωήν του ὡς καὶ ὁ Πλούταρχ. Βρούτ. 34. συνάπτων αὐτὸ μετὰ τοῦ, Ψευδοκύων, σημαίνει τόν, Ἁπλοῦν, χαριέντην, χονδρὸν Κυνικόν. (υ)

Ἁπλόος, λόη, λόον· καὶ συναιρ. **Ἁπλοῦς**, λῆ, λοῦν· ὁ εἰς μόνον πάλιν, μοναδικός, μόνος, μιᾶς λογῆς, καὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθη 2) ἐπὶ ἀνθρώπου· χωρίς τινος προσθήκης, ἤτοι προσποιήσεως, ὅ ἐστιν, ἄλλος νὰ ἦναι, καὶ ἄλλος νὰ φαίνεται· α) ἐπὶ. Καλοῦ, εὐθύς, χρηστός, καλός, ἴσιος, εἰλικρινής· κ. τ. τ. ἔτι δὲ

καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀκαλλώπιστος, ἀστόλιστος· καὶ β) ἐπὶ Ηθικοῦ, χωρὶς δόλου, ἢ ἐπίκεντρόν τι, Μωρός, ἀνόητος, ἀπαίδευτος, ἰδιώτης, χωριάτης. κ.τ.τ. καὶ 3) ἐπὶ πραγμάτων, Ἀληθής, ἀληθινός, φυσικός, φανερός, ἀνόθευτος, καθαρός, ἄτεχνος. Καθ' ὅλας του τὰς σημασίας = τῷ Λατιν. simplex. Ἀντίθ. τοῦ διπλόος. Κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ Πινδ. Νμ. 8, 61. «εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω» τὰς τοῦ βίου μοι κελεύθους καὶ ὁδοὺς ἁπλαιεῖς φύλαξον, τουτέστιν ἁπλᾶς καὶ μὴ κακοήθεις ἀνύοιμι, ὅπως μὴ τελευτήσας τοῖς παισίμου κακὴν καταλείψω φήμην, τουτέστιν, ἵνα μὴ δυσφημισθῶσιν οἱ ἐμοὶ παῖδες, ἀδικά μου πράξαντος· ὁ Σχολ. Συγκριτ. Ἁπλούστερος, α, ον· ἀλλὰ καί, Ἁπλοώτερος, μάλιστα δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσι. Ἐπίρρ. Ἁπλῶς· ὅπερ ἰδέ.

Ἄπλοος, ον, καὶ Συναλφ. Ἄπλους, ουν (πλόος) χωρὶς πλοῦν, πλεύσιμον· ὅποιος δὲν πλέεται μὲ πλοῖα, ὡς «ἄπλους θάλασσα»· ἢ μὴ δυναμένη πλευσθῆναι. Δημοσθ. 2) Ὅποιος δὲν ἔπλευσε μὲ πλοῖον, ἤτοι δὲν ἐμβῆκε ποτὲ εἰς θάλασσαν. 3) Ὅποιος δὲν δύναται, ἢ δὲν ἠξεύρει νὰ πλεύσῃ· ὁ μὴ ἐπιτήδειος διὰ πλοῦν· ὡς «Ἄπλοοι νῆες»· αἱ ἄχρηστοι. Θουκυδ. Ζ. 34. καὶ Ἄρατος· τὸ Συγκριτ. Ἁπλοώτερος.

Ἁπλοπάθεια, ἡ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. καλοῦνται τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα καὶ αἱ ἐντυπώσεις, «Ἁπλοπάθειαι», ἄρα, ἡ ἁπλῆ παθητικὴ ἐντύπωσις τῶν αἰσθημάτων, 2) Πάσχουσα μόνον κατάστασις, τὸ πάσχειν μόνον καὶ μὴ ἐνεργεῖν τὸ παράπαν· καὶ τὸ πάσχειν ἁπλοῦν τι μόνον πάθος καὶ τὸ μὴ συμβαίνειν ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα πάθη.

Ἁπλοπαθής, ές, (πάθος, ἁπλοῦς) ὁ ἁπλοῦν τι πάθος δοκιμάζων, ὅστις μόνον πάσχει, καὶ δὲν ἐνεργεῖ τὸ παράπαν, ὅστις διατηρεῖ τὸν ἑαυτόν του εἰς παθητικὴν καὶ πάσχουσαν μόνον κατάστασιν. Σέξτ. ὁ Ἐμπ. ὀνομάζει τὰς αἰσθήσεις, «ἁπλοπαθείας» τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διαφόρως κατὰ τὰς διαφόρους ἀπ' ἀλλήλων ἀνωτέρω σημ. δηλ. ἢ διότι πάσχει ἑκάστη αὐτῶν ἀπὸ ἑνὸς μόνον εἴδους ἀντικείμενα, οἷον ἡ ὅρασις μὲν ἀπὸ τὰ ὁρατά, ἡ ἀκοὴ δὲ ἀπὸ τὰ ἀκουστὰ κ.τ.λ. ἢ διότι πάντοτε πάσχουσιν, ὑπὸ τῶν ἐκτὸς φέποτε παθαινόμεναι.

* **Ἀπλός**, ή, όν. Ποιητ. ἀντί, ἁπλόος· ὡς τό, διπλός, ἀντὶ διπλόος.

Ἁπλοσύνη, ἡ· = ἁπλότης.

Ἁπλοσχήμων, ον, γεν. ονος (σχῆμα) ὁ ἔχων ἁπλοῦν σχῆμα, στάσιν, μορφήν, εἶδος, σχηματισμὸν προσώπου, καὶ κινήματα τοῦ σώματος. Στράβ.

Ἁπλότης, ητος, ἡ· μοναδικότης, καθαρότης, εὐθύτης, χρηστότης, εἰλικρίνεια, τιμιότης. Παῦλ. «Ἐν ἁπλότητι ἐν ἀπονήρῳ γνώμῃ, ἄνευ δόλου, ἄνευ ὑποκρίσεως τινος ἢ ἐπικαλύμματος. Μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ, Δαψίλεια, Παῦλ. «Ὁ μεταδιδοὺς ἐν ἁπλότητι δαψιλῶς, ἀφθόνως. Ὁ Θεοφύλακτ. ἑρμην. «Τῆς ἁπλότητος, τουτέστι τῆς ἀφθόνου γνώμης, τῆς εὐμεταδότου· οὐ γὰρ τῷ πλήθει τῶν διδομένων, ἀλλὰ τῇ προαιρέσει κρίνεται ἡ φιλοτιμία.» Καὶ 2) εὐήθεια, ἀνοητία, μωρία. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἁπλοῦ. Ζήτ. ἐν τούτῳ.

Ἁπλοτομέω, ῶ· τέμνω, κάμνω ἐξεργασίαν τινὰ (operation) χειρουργικὴν μὲ ἁπλοῦν κόψιμον· ὅθεν

Ἁπλοτομία, ἡ· ἡ γινομένη τομὴ ἢ χειρουργικὴ ἐξεργασία δι' ἁπλοῦ κοψίματος· χειρουργ. Πελ. σ. 90. Παῦλ. Αἰγ. 6, 34.

* **Ἁπλοῦς**, ῆ, οῦν. Συναιρ. ἀντί, Ἁπλόος. ὅπερ ἰδέ. — Σοφοκλ. Τραχ. 619. «πῶς ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι κἀμοῦ ξυναλλαχθεῖσα ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ» καὶ Αἰ. 277. καὶ Οἰδ. Τύρ. 606. καὶ 519. «οὐ γάρ εἰς ἁπλοῦν ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, ἀλλ' ἐς (εἰς) μέγιστον.» Ἔνθα ὁ Σχολ. «τὸ ἁπλοῦν ἐνίοτε δηλοῖ τὸ ἀποίκιλον, οἷον ἁπλοῦν ἦθος, καὶ ἁπλοῦς λόγος, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ ποικίλον· ἐνίοτε δὲ τὸ ἀσύνθετον, ὅτε ἔχει ἐναντίον τὸ σύνθετον· ἐνταῦθα δὲ τὸ ἁπλοῦν, τὸ ἓν δηλοῖ κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν· ἀλλ' εἰς πολλὰ ὀφείλων εἰπεῖν. . ὁδὲ εἰς μέγιστον ἀποδίδωσι συνάγων τὰ πολλὰ μετὰ ἐπιτάσεως εἰς τὴν τοῦ μεγίστου ὑπέρθεσιν» καί, «ἁπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἔφη» καὶ Πλάτ. Θεαίτ. 31. Θεδ. 2. σ. 396. Ολλπν. Εἰς Δημοσθ. 347. 351. 356. 362. καὶ Πλτχ. Πρλ. 2. σ. 48. 11. καὶ 112. 1. 162. 6. 437. 6. 452. 13. καὶ 635. 2. «ἁπλοῦς καὶ γενναῖος πόλεμος.»

Ἁπλούστερος, ὁ· συγκριτ. τοῦ, Ἁπλοῦς· ὁ Σουίδ. ἔχει ὅτι ἐκ τοῦ Θουκυδίδου. «Ἁπλούστεραι νῆες»· ὅπου νῦν Ἁπλοώτεραι, κεῖται. Ἐπίρ. — στέρως Ἀλέξ. Τρ. 13. σ. 739. Υπρθτκ. Ἁπλούστατος.

Ἄπλουτος, ον, (πλοῦτος) χωρὶς πλούτου, πτωχός· «ηὔχετο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ.» Σοφοκλ. Παρὰ Πλτχ. Τόμ. 6. 74. 7. Ρσκ. ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀκούειν. Τὸ 58ον τοῦ Σοφοκλ. λείψανον.» Β. καὶ Πλτχ. Τ. 7. σ. 395. 10. «ἄπλουτος καὶ ἀχρήματος καὶ λιτῇ διαίτῃ» καὶ Τ. 8. σ. 70. 7. Ρσκ.

Ἁπλόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἁπλοῦς) κάμνω ἁπλοῦν, ξεδιπλόνω, ἄρα ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, ἐκτείνω, ἀνοίγω. κ.τ.τ.

Ἀπλυσία, ἡ· (πλύνω) ἡ κατάστασις τοῦ, Ἀπλύτου, ἀπλυσιά, μουρταριά ὡς καὶ τό, Ἀλουσία. Ἀνάλεκτ. Β'. 298. «ἀπλυσία μυσαρῶν ἐλέγχεα» ἀντὶ τοῦ, Βλάβη.

Ἀπλυσίας, ὁ· εἶδος σπόγγου ἀχρείου καὶ ἀπάστρου κατὰ τὸ χρῶμα, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάσθη οὕτως. Ἀριστοτέλ. Ζώων. Ἱστ. Ε'. (§. 5.) 16.

Ἄπλυτος, ον, (πλύνω) ὁ μὴ πλυμένος, ὁ λερωμένος, ἄπαστρος, μουρτάρης.

Ἅπλωμα, τος, τό· (ἁπλόω) ἐξάπλωμα, τέντωμα, ἄνοιγμα, ξετύλιγμα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1218.

Ἁπλῶς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, Ἁπλοῦς, = τῷ Λατιν. simpliciter. Μὲ ἁπλοῦν τρόπον, καθ' ἕνα μόνον τρόπον, μοναδικῶς, μιᾶς λογῆς· ἑπομ. σαφῶς, φανερῶς, καταληπτῶς, εὐκρινῶς. Παστρικὰ παστρικά, σωστὰ σωστά· ὀλίγα καὶ καλά· «πὰκ τὸ αὐτὶ κ' εἰς τὸν δάσκαλον» τὸ τῆς παροιμ. χωρὶς σκέψεις καὶ περιττολογίας, χωρὶς τὰ περιττά· χωρὶς κλωθογυρίσματα· ἐξ ἅπαντος, χωρὶς ἐξαίρεσιν, κατ' ἐξοχὴν μάλιστα ἐν ταῖς φράσεσιν «ἁπλῶς λέγειν, ἁπ. εἰπεῖν» ἡ ἰδία ἔννοια κατ' ἐπίτασιν, μετὰ τοῦ οὕτως. Πλτχ. Περὶ τοῦ τὰ ἀλ. λόγῳ χρῆσθαι. §. 1. «Οὐχ' οὕτως γε ἁπλῶς μὲ τὴν Ἑκάτην· οὐ γὰρ οἱ τυχόντες εἰσίν.» Heind. Πλτν. Γοργ. σ. 468. β. — Ἀφελῶς, ἀφθόνως, δαψιλῶς. Ἐκκλησιαστ. Φυσικῶς, ἀτέχνως, ἀκαλλωπίστως· ὡς Ἰσοκρ. ἀρχ. Πνγρκ. οὐ ἐναντίον τὸ ἀκριβῶς. — Ἐπὶ κακοῦ· μάτην, στὰ χαμένα, ἐπιπολαίως, ἀμελῶς, ἐλαφρῶς, χωρὶς θεμέλιόν τι καὶ σκοπόν τινα. Wytt. ep. cr. σ. 169. — Παρ' Εὐριπδ. Ἰφ. Αὐλ. 897. (905) «μέμφομαι κάγὼ πόσει σῷ κ' οὐχ ἁπλῶς οὕτω φέρω.» = εὐκόλως. — Πρβλ. Σοφκλ. λψν. (Πλτχ. Ἐρωτκ. σ. 661.) 52. 3. «πρὸς δ' οἷον ἥκεις δαίμονα, ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν ᾔδη· μόνην δ' ἔστεργε τὴν ἁπλῶς δίκην.» Κλήμ. Ἀλεξνδρ. Στρωμ. 2, σ. 494. ὅστις ὅμως δὲν φανεροῖ ἂν τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἦναι τοῦ Σοφκλ. διότι αὐτὸς ἔχει μόνον. «πὼ γοῦν ἡ τραγῳδία περὶ τοῦ Ἅδου γράφει.» Θκδ. Ζ, 34. «ἡμῶν δὲ Ἀθηναίων κατέδυ μὲν οὐδεμία ἁπλῶς (= ὅλον, κατὰ κράτος) ἑπτὰ δέ τινες ἄπλοι ἐγένοντο» καὶ Γ, 45. «ἁπλῶς τε, ἀδύνατον, καὶ πολλῆς εὐηθείας, ὅστις οἴεται» = ἐν συντόμῳ, συντόμως εἰπεῖν· καὶ §. 82. «ἁπλῶς δέ, ὁ φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾷν, ἐπῃνεῖτο, καὶ ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον.» — Ἀδόλως. Πλτχ. εἰς Ἀλέξ. «ἁπλῶς διηγήσατο» χωρὶς δόλον, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ τίποτε. Ἀντωνῖν· φλτπ. ια'. 16. «Ἁπλῶς προσφέρεσθαί τινι ἀντὶ τοῦ, ἀμοιβῆς οὐκ ἐφιέμενος, μηδὲν ἐλπίζων, οὕτω καὶ «ἁπλῶς διδάσκειν.» Ξενφ. Κυρπ. Α'. ς'. 33.

* **Ἀπλῶς** ἢ **Ἀπλός**· Θετσαλοὶ ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλων. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 405. C.

Ἄπλωτος, ον, = Ἄπλοος, (πλώω) ἀπλεύστος.

Ἀπνευστής, ές, (α· ἐπιτατ. καί, πνέω), ὁ λίαν (καταπολλὰ) πνέων, φυσῶν, ὡς, «πῦρ ἀπνειεῖς». Ἀνάλεκτ. Β'. 7. Ἀντίπ. Σιδ. 5. 2) Ὁ μὴ φυσῶν, ἢ μὴ ἀναπνέων, (τοῦ α· στερητ.) = ἄπνοος.

Ἀπνεύματος, ον, (πνεῦμα) χωρὶς πνεῦμα, ἀέρα, ἢ ὁ μὴ διαφυσῶν, μὴ διαφυσώμενος. Ἀριστοτ.

Ἀπνευστί, Ἐπίρ. (ἄπνευστος) χωρὶς ἀνασασμόν, χωρὶς νὰ ἀναπνεύσῃ τινάς, ὅ ἐστιν, Ἀδιακόπως. Λουκιαν.

Ἀπνευστία, ἡ· τὸ μὴ ἀναπνέειν, κράτησις, ἐμπόδισις τῆς ἀναπνοῆς· ὅθεν

Ἀπνευστιάζω, Μ. άσω. κρατῶ τὴν ἀναπνοήν μου ὀπίσω. Ἀριστοτ. Προβλ. 34. 13.

Ἄπνευστος, ον, καί, **Ἀπνεύστως**, Ἐπίρ. (πνέω) ὅποιος δὲν ἀναπνέει, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ· ὅποιος δὲν ἀναπνέει πλέον, ἤτοι ὁ νεκρός· ἐν Ὀδυσ. Ε. 456. μετὰ τοῦ, Ἄναυδος. Θεοκρ. 25. 271.

Ἀπνοια, ἡ· ἡσυχία τῶν ἀνέμων, γαλήνη.

Ἄπνοος, ον, καὶ Συναλφ. Ἄπνους, ουν, (πνοή, πνέω) χωρὶς πνοήν, ἄνεμον· ὁ μὴ πνέων, φυσῶν. 2) Χωρὶς πνοήν, ἀναπνοήν, ὁ μὴ ἀναπνέων πλέον, ἤτοι νεκρός, ὡς καὶ τό, Ἄπνευστος· «οἰκία ἄπνους»· ἀντίκειται τῷ, εὔπνους· βρωμερά, πονηρά, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει δίοδον ὁ ἀήρ. Πλούταρχ. Ηθκ. 8. σ. 47. 1. Ρσκ.

Ἀπό, Πρόθεσ. μετὰ Γενικῆς μόνον συντασσομένη. Τὸ Λατιν. ab, abs — Λέγεται ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· καὶ καθόλου ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου ἢ ὑποκειμένου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον προέρχεταί τι ποτε, ἢ εὐγαίνει, ἢ χωρίζεται ἀπ' αὐτὸ τίποτε.

A) Ἐπὶ τόπου, ἢ διαστήματος. Παλαιοτάτη καὶ παρ' Ὁμήρ. σχεδὸν ἡ ἐπικρατεστέρα χρῆσις καὶ σημασία, εἰς τρεῖς τὰς ἀλλ. κυριωτέρας ὑποδιαιρουμένη σημασίας: 1) ἀπὸ ἢ ἔξω ἀπὸ τόπον τινά· συχνάκις συνεμφαινομένης καὶ τῆς σημασίας, κάτω ἀπὸ τόπον τινά, ἀπ' ἐπάνω κάτω. Παρ' Ὁμ. ἐξάχως, εὐγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, φεύγω, ἢ καταβαίνω ἀπὸ τόπον τινά· τρέχω, στέλλω, βαστῶ (κουβαλῶ) σηκώνω, πέμπω, ῥίπτω, ἔρχομαι, ῥέω, κυματοῦμαι, ἀναβρύω, πίπτω, βροντῶ, αἰσθάνομαι, βλέπω, παρατηρῶ, ἀπὸ τόπον τινά, ἔξω ἀπὸ τόπον τινά, ἐπάνω ἀπὸ τόπον τινὰ πρὸς τὰ κάτω. Ὅθεν τίθεται εἰς ὅλα τὰ ῥήματα, ὅσα σημαίνουσι κίνησιν τινα, εἰ τι πρᾶγμά τι ἀπομακρύνεται ἀπό τινος τόπου· οὐχὶ τοσοῦτον συνήθης εἶναι ἡ φράσις «ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο.» Ἰλδ. Ω, 725. Σὺ ἀφηρπάσθης (ἀπὸ τὸν κόσμον) ἀπὸ τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός σου. Συγγενεῖς καὶ ὅμοιαι ὑπάρχουσιν αἱ ἐκφράσεις, ἔνθα ἡ ἀπὸ φαίνεται νὰ ἦναι ἀντὶ τῆς ἐν. «νηῶν μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ἐπιβάντες»

τοὺς μὲν ἱστάμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων (ἐπὶ ἁμαξῶν) τοὺς δὲ ἐπὶ τῶν πλοίων (ἐν τοῖς πλοίοις ὄντες) καὶ οὕτω (ἐντεῦθεν) πολεμοῦντες· δηλ. ἱππεῖς τε καὶ ἐπιβάται. Ἰλδ. Ο, 386. «καὶ τὼ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζῷ» αὐτοὶ μὲν καβάλα, αὐτὸς δὲ πεζός. Ε, 13. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. «ἀφ' ἵππου μάχεσθαι» ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἵππον, δηλ. καβάλα, καβαλάρης· «ἀπὸ τῶν ἁρμάτων κρεμασθεῖσα» ἐπὶ ἁμαξῶν, ἐπάνω εἰς ἁμάξια· «ἁψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου» ὕψους, ἐκρέμασε τὸ σχοινίον οὕτως, ὥστε ἐκρέματο ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ σπῆτι (ἀπὸ τὴν σκεπαστήν) κάτω. Ὀδσ. Λ, 277. Πρβλ. Ἰλδ. Ε, 13. Ὀδσ. Ι, 49. καὶ ἐκ πλεονάζει ἐν Ἰλδ. Ω, 492. Ὀδσ. Ι, 38. ΙΙ. 18. «ἀπὸ Τροίηθεν» ἀπ' οὐρανόθεν ἐκ Τροίας, ἐξ οὐρανοῦ· «ἀπὸ στήθεσφιν» (στήθεος, ἢ στηθέων). ἀπὸ χαλκόφι (χαλκοῦ), ἀπ' αὐτόφι, (αὐτοῦ) ἀπὸ νευρῆφιν (νευρῆς), ἀπὸ ναῦφι (ναῶν), ἀπὸ στρατόφιν (στρατοῦ) Ποιητ. Κατ' ἐπίτασιν· καὶ, ἐκτὸς ἀπὸ «τὸν δ' ἐείχοσιν ἐκτὸς ἀπὸ κλισίηφι» = ἀπὸ κλισίης, ἢ = ἐκτὸς κλισίης. Ἰλδ. Κ, 151. 2) δι' ἀκριβοῦς διορισμοῦ τοῦ τόπου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον (ὅθεν) πρᾶγμά τι εἶναι ἢ γίνεται χωρὶς νὰ θεωρῆται ὅμως ἢ νὰ φανερώνηται ἡ ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου ἀπομάκρυνσις τοῦ πράγματος· «οἳ ἵπποι ἀπὸ Σελλήεντος», ἀπ' Ἀξιοῦ ἀπὸ τὸν Σελλήεντα, ἀπὸ τὸν Ἀξιόν, ἔνθα ὅμως, ὡς ἀπὸ τῆς προθέσεως, δὲν φανερώνεται, ἂν οἱ ἵπποι οὗτοι καὶ ἔβοσκον ἢ ἦσαν περὶ τοὺς ποταμοὺς τούτους, ἢ ἦσαν εἰς ξένον τόπον. Ἰλδ. 13, 839. 849. Τ, 1. Τ, 5. Χ, 447. Ω, 401. = ἀπὸ τόπον τινα· «ἀπ' οὐδοῦ τοξάζεσθαι» τοξεύει ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ἱστάμενος ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλιον, Ὀδσ. Χ, 72. Πρβλ. Ἰλδ. Ο, 610. Τ, 370. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ὅλαι αἱ ἐν τῷ Γ) συμπεριληφθεῖσαι συντάξεις. 3) Μακρὰν ἀπὸ τόπον τινα, χωρὶς νὰ ἐμφαίνηται κίνησίς τις· ὡς «τηλοῦ ἀπὸ καὶ κλισιάων» Ἰλδ. Β, 91. 162. «τῆλε ἀπὸ πατρίδος αἴης» καὶ 208. μακρὰν ἀπὸ αὐτοὺς «ἀπὸ νόσφι κατίσχεαι;» καὶ 292. «μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο» διατρίβων μακρὰν ἀπὸ τὴν σύζυγόν του· «ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἀπ' οὔατος» μακρὰν ἀπὸ τὰ μάτια, μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκοήν. Ἰλ. «καὶ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο» Ἰλδ. Σ, 272. καὶ Χ, 454. «αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος» = μακρὰν τῆς ἀκοῆς μου, εἴθε οὐχὶ μόνον νὰ μὴ ἰδῶ, ἀλλὰ μηδὲ νὰ ἀκούσω τοιαῦτα· καὶ Μ, 70. «ἤτ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.» — Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ αἱ φράσεις, «ἀπὸ θυμοῦ» μακρὰν τῆς ψυχῆς, τῆς καρδίας· (ὅ,τι πρᾶγμα δὲν εἶναι τῆς καρδίας μου, δὲν μοὶ ἀρέσει, δὲν εἶναι τῆς ὀρέξεώς μου) δηλ. ξένον καὶ ἀλλότριον τῆς καρδίας, ἀδιάφορον· ἀλλὰ καὶ δυσάρεστον, ἐναντίον, μισητόν. Ἰλδ. Α, 562. ὅθεν, τὸ «ἀπὸ θυμοῦ εἶναι, ἤ, ποιεῖν.» Herm. Vig. σ. 749. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, ἀποθύμιον, δηλ. ἀκαταθύμιον, οὗ ἐναντίον τὸ, καταθύμιον· — «κεκρυμμένος ἀπ' ἄλλων» ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους διὰ τῆς κρύψεως (διότι, ἐκρύβη ἀπ' αὐτούς, ὡς καὶ ἡ συνήθεια λέγει). Ὀδσ. Ψ, 110. «ἀπὸ σκοποῦ», ἀπὸ δόξης» μακρὰν ἀπὸ τὸ σημάδι, ἀπὸ τὸν σκοπόν, δὲν ἐπιτυγχάνει τὸ σημάδι (τὸν σκοπόν), ἀλλὰ πίπτει πολλὰ μακρὰν ἀπ' αὐτό· μακράν, πολλὰ ἀπέχων ἀπὸ τὴν ἀληθῆ δόξαν, γνώμην, ὑπόληψιν. Ὀδσ. Λ, 344. Ἰλδ. Κ, 325. καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. ἐν συχνῇ χρήσει. Schaef. mel. σ. 51. Κατ' ἐπίτασιν· τῆλε ἀπὸ «τὸ δ' ἄγχ' αὐτοῖς κάτω κρήνης ἐπὶ νευρῷ», τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε.» Ἰλδ. Π, 301. καὶ, νόσφιν ἀπὸ Ἰλδ. Α, 541. καὶ Ε, 322. «νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου.» Κ, 416. Ο, 244. (Πολλοὶ γραμματικοὶ προφέρουσιν ἄπο ἐπὶ τῆς σημασίας μακρὰν ἀπό, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸ ὡς κατ' ἐπίτασιν ἀπὸ δι' ἐπιτάσεως τῆς σημ. γενόμενον. Schaef. Λογγ. σ. 320. Γρηγ. σ. 210. mel. σ. 51. ἄπο καιροῦ, ἄπο σκοποῦ, ἄπο τρόπου. Ἰάκ. Ἀχιλ. Τάτ. σ. 785. Εἰς τὸν Ὅμ. τοῦ Βολφ. εὑρίσκεται τὸ ἄπο ἅπαξ μόνον. Ὀδσ. Ο, 517. ἄπο τῶν, μακρὰν ἀπ' αὐτούς. Εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ ἐνταῦθα ἀνήκοντα χωρία ἐφύλαξεν ὁ Β. ἀμετάβλητον τὸν συνήθη τονισμόν. Πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 391, 701. Τραχ. 389, 510, 757, 858. Αἰ. 706, 720. Φιλοκτ. «πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων» 183, 1017, 1139. Οἰδ. Τύρ. 241, 819, 1349. Οἰδ. Κ. 413, 1245, 1595. Θκδ. Τ. 3. σ. 173. κ. τ. λ.

Β) Ἐπὶ χρόνου, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε μετά . . . χρῆσις σπανιωτέρα, «παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον «ἀπὸ δείπνου θωρήσσοντο» μετὰ τὸν δεῖπνον, ἀφ' οὗ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἰλδ. Θ, 54. Πρβλ. «ἀπὸ δείπνου εἶναι.» Ἡρδτ. Α, 126. 133. οὕτω καὶ «ἀπὸ θεάτρου» C. F. Herm. Λουκ. περὶ συγγρ. Ἱστορίας. 1. σ. 12. — Ἐν συχνῇ χρήσει παρὰ τοῖς Πεζογρ. «τὸ ἀπὸ τούτου, ἤ, τοῦδε, ἀπὸ τούτου, ἀφ' οὗ, ὡς καὶ τὸ, ἐξ οὗ (ἐννοητ. χρόνου) ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἔπειτα, ἐφεξῆς· «ἀφ' ἡμέρας, ἀπὸ νυκτός» ἀπὸ τὴ χαραυγή, ἀπὸ τὰ βαθυὰ ξημερώματα, ἢ ἀπὸ τὸ σουρούπωμα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός· de die, de nocte. «τὸ ἀφ' ἑσπέρας, εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας.» Ξενφ. Ἑλλ. 2, 4, 15. 6, 4, 25. Ἀνάβ. 6, 3, 14. «ὡς καὶ οἱ Λατιν.» ab hoc sermone profectus Paulus. Liv. 22, 40. «ἀπ' ἀρχῆς.» Ἡρδτ. 2, 104. «ὁ ἀπὸ τῆς στρατηγίας.» ὁ ὑπάρξας στρατηγός, ὅστις ἔγινε μίαν φορὰν στρατηγός, ἐὰν εἶναι ὅμως πλέον· τὸ τῆς συνηθείας, ἀπρώην· ὡς καὶ τὸ Ἀπόπαπας.

Γ) Καθόλου ἐπὶ παντὸς πράγματος ἢ προσώπου, ἀφ' οὗ προέρχεται, ἐξέρχεται, ἕπεται, ἐνεργεῖται, ἢ γίνεταί τι· 1) ἐπὶ καταγωγῆς, γενεᾶς, καὶ γενεαλογίας «οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης» ἐσὺ δὲν κατάγεσαι μήτε ἀπὸ δένδρα μήτ' ἀπὸ πέτρας, παροιμιωδῶς, ἀντὶ τοῦ, δὲν εἶσαι ἀπὸ ἄγνωστον γενεάν, δὲν τὸν ηὗραν στὴν στράταν. Ὀδσ. Τ, 163. Πρβλ. Ἰλ. Χ, 126. «ἀπὸ πατρόθεν» ὡς ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ μέρος τοῦ πατρός, οὕτω καὶ «τὰ ἀπὸ τῆς μητρός» ἀπὸ μέρος τῆς μητρός, ὡς ἀπὸ τὴν μητέρα, Ξενφ. «ὁ γεγονὼς ἀπό τινος» ὁ ἀπόγονος τινός. 2) Ἐπὶ ἐκπηγάσεως, παραγωγῆς, ὅταν προέρχεταί τι ἀμέσως ἀπὸ ἄλλο τι, καὶ ἀνήκῃ ἀμέσως εἰς αὐτό· «αἷμα ἀπὸ Τρώων» Τρωαδικὸν αἷμα. Ἰλ. Μ. 431. «κλεοὶ ἀπὸ πτόλιος.» Ὀδσ. Δ, 156. «ἀπὸ θεοῦ εἶναι» ἔρχεται ἀπὸ τὸν θεόν. — Ἐπὶ συμμαθήξεως, συγκοινωνίας, «καὶ σα ἀπὸ ληίδος μοιράδι ἀπὸ τὰ λάφυρα.» Ὀδσ. Ε, 40. «μήδεα ἀπὸ θεῶν, κάλλος ἀπὸ Χαρίτων» φρόνησιν εἶχε δόσιν οἱ θεοί, νοστιμάδα, ευμορφάδα ὡς ἡ τῶν Χαρίτων, ἤ, ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τῶν Χαρίτων. Ὀδσ. Ζ, 12, 18. ὥστε ἡ πρόθ. φαίνεται, ὅτι εἶναι περίφρασις τῆς καὶ περιγραφὴ τῆς Γεν. δηλ. πλεονάζουσα. Seidl. Dochm. σ. 308. Soc. Ἀθλ. Π. σ. 42. 3) Ἐνέργεια ἀποτέλεσμα, ἔργον, «ἀπὸ χειρὸς ἔβλητο» ἐκτυπήθη ἀπὸ τὸ χέρι μου, τὸ χέρι μου τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἐπλήγωσε. Ἰλδ. Η, 675. 4) Μέσα, ἐργαλεῖα, ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεταί τι, ὡς, «ἀπὸ βιοῖο πέφνεν» μὲ τὸ τόξον τὸν ἐφόνευσε. Ἰλ. Ω, 605. «ἀπὸ γλώσσης» διὰ τῆς ὁμιλίας, διὰ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς, Θκδ. «ἀπὸ γνώμης» (= ex animo) μὲ τὴν ψυχήν, μὲ τὴν καρδίαν, ἐκ καρδίας, Αἰσχύλ. «ἀπὸ στόματος» διὰ στόματος, διὰ ζώσης φωνῆς. Ruhnk. Τιμ. σ. 43. «ἀπ' ὀμμάτων» ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ὀμμάτων, ὡς ἀπὸ (ἢ, ὡς πρὸς) τὰ ὄμματα· «ἀπὸ φωνῆς, ἀπὸ γλώττης, καί, ὅτε ἀπὸ γλώττης» ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὁμιλίας, ὡς ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ, νὰ κατορθωθῇ διὰ τῆς ὁμιλίας, διὰ στόματος. Wytt. sel. hyst. σ. 414. — Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεταί τι, τὸ πῶς γίνεται ἓν πρᾶγμα, «ἀπὸ σπουδῆς» = σπουδαίως, μὲ ζῆλον, καὶ βίαν. Ἰλδ. Η, 359. Ἀριστφ. Ἱππ. 541. «πῶς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ὀρνιθίζων ἀπέπεμπεν, ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας» ἐν τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις παραδ. ἡ πρόθ. εἶναι ἰσοδύναμος, καὶ ἀντὶ τῆς δοτικῆς. Ματθίας. Ἑλλην. Γραμ. σ. 543. 5) ὕλη, ἐξ ἧς γίνεται, κατασκευάζεταί τι, «ἀπὸ κέδρου» ἀπὸ κέδρινον ξύλον Θεόφρ. ἱστορ. 7, 4. «ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος.» Εἰδυλ. 15, 117. Βάρος, δηλ. τὸ πόσον ζυγιάζει ἓν πρᾶγμα «πέπαυσθε ἀπὸ ταλάντων ἐξήκοντα» στιχ. ὅστις ἐζυγίαζε . . . Δημοσθ. Ἀπόστημα «ἀπὸ σταδίων τεσσαράκοντα τῆς θαλάσσης» δηλ. 40. στάδια μακρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ἢ καί, 40. στάδια μακρὰν (χωρὶς τοῦ θαλσ.). Ἡρδτ. 6) = ἕνεκα, ἐξ αἰτίας, ἢ διὰ παρακινήσεώς τινος· «ἀπὸ δικαιοσύνης, ἀπ' ἐλπίδος» ἐξ αἰτίας τῆς δικαιοσύνης, ἀπὸ ἐλπίδα, ἐλπίζοντες, Ἡρδτ. «ἀφ' ἑαυτοῦ» ἀπὸ μόνος του, ἀτός του, τοῦ κεφαλιοῦ του, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ τινάς· ὡς, a se aliquid facere, τὸ Λατιν. Schaef. mel. σ. 21. Προστίθεται δὲ καὶ τὸ ἕνεκα κατ' ἐπίτασιν, ὡς «ἀπὸ βοῆς ἕνεκα» μόνον διὰ φωναῖς, διὰ νὰ φωνάζουν, Θουκδ. Η, 92. Ἀστ. ἐν Πλάτ. Νομ. 3, 16. σ. 194. Herm. Vig. σ. 886. 7) Τὸ νὰ ἦναί τις ὀπαδός, ἀκόλουθος, νὰ ἐξαρτᾶται, νὰ ἦναι προσκολλημένος εἴς τινα· «οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἀπὸ τοῦ λόγου; ἀπὸ τῆς σκηνῆς.» Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Πλ. τῆς Ἀκδ. τῆς ῥητορικῆς, ἢ τῆς σκηνικῆς, τῆς ἐπιστημ. τῶν ὑποκριτῶν σπουδασταί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ ὀπαδῶν φιλοσόφου τινός, ὡς ἡ ἀμφί, C. 3. Schaef. mel. σ. 27. 93. «οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς» οἱ βουλευταί, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν βουλήν· 8) ἐκ συνεπείας τινός, διὰ μέσου τινος «ἀπό τινος καλεῖσθαι» ὀνομάζομαι κατά τι, ἔχω δι' αὐτό, ἢ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, μ' ἐβγάζουν παρόνομα δι' αὐτό. Schaef. mel. σ. 93. «ἀπὸ ξυμμαχίας» κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, καθὼς ἕπεται ἐκ τῆς συμμαχίας· «ἐγίγνετο ἀπὸ ξυνθήματος τὸ τοιοῦτον.» Θκδ. Δ, 67. εἶχαν συμφωνήσει προτήτερα νὰ τὸ κάμουν. Πρβλ. καὶ ἀρθμ. 6.) — 9) Ἐν Πθτκ. ῥήμασιν ἀντὶ τῆς ὑπό, φανερώνουσα τὴν ἐνέργειαν προσώπου τινος. Τὰ μόνα δὲ Πθτκ. ῥημτ. μὲ τὰ ὁποῖα ἑνώνεται ἡ ἀπό, εἶναι τὰ ἀκόλουθα πραχθῆναι, λέγεσθαι, καὶ διαβάλλεσθαι παρὰ τῷ Θκδ. 1. 17. 3, 36. 5, 17. καὶ παρὰ Θκδ ὅμως πολλὰ σπάνιον. 10) Μετ' Ἐπιθ. «ἀπὸ φανεροῦ, ταὐτομάτου» κ. τ. λ. ἀντὶ τῶν Ἐπιρρ. φανερῶς κ. τ. λ.

Δ) Χωρὶς πτωτικοῦ ὡς ἐπίρρ. μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως οὕτω τεθειμένη, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς ἀναγκαῖον μέρος τοῦ ῥημτ. διὰ τῆς Τμήσεως ἀποχωρισθὲν ἀπ' αὐτοῦ· ὡς, «ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι» = ἀποτάμοι· ἂς κόψῃ κἄποιος ἀπ' ἐμὲ τὴν κεφαλήν μου. Ἰλδ. Ε, 214. 317.

Α, 845. Π, 82. Σ, 92. Τ, 266. Χ, 125. 505. — Ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὴν ἀπὸ ἐν Ὀλ. 8, 101. »στέφανος περίκειται ἀπ᾽ ἀγώνων« ὅνπερ ἀπέκτησέ τις εἰς τοὺς ἀγῶνας ἢ διὰ τῶν ἀγώνων, καὶ Νέμ. 4, 27. »ἀπ᾽ ἀγῶνος.« Ὀλ. 1, 26. »ἀπὸ πατσάλου λάμβανε« »ἀπ᾽ ἀγλαῶν δενδρέων.« Ὀλ. 2, 132. Ἴστρου ἀπὸ σκιερᾶν παγᾶν.« Ὀλ. 3, 25. »ἀπὸ γλώσσας φθέγξατο.« 6, 10. οὕτω καὶ »εὔξασθαι.« Πύθ. 3, 2. »αἰθέρος ἀπὸ κόλπων.« Ὀλ. 13, 125. »φλόγ᾽ ἀπὸ γενύων πνεῦν,« ἐκ στόματος δηλ., Πύθ. 4, 400. »καταβὰς ἀφ᾽ ἁρμάτων.« Νέμ. 6, 87. »ἀπὸ Τλαπολέμου« τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὸν Τλ. Ὀλ. 7, 37. καὶ 171. »ἀπὸ ματρός.« Πύθ. 5, 152. καὶ Νέμ. 5, 14. »ἀπὸ Νηρηΐδων« φανερώνει ἢ ἀπὸ τὴν μητέρα, εἰς τὸ δεύτερον μάλιστα πρᾶγμ. (στίχ. 12.) ἐμφαίνεται καί τις διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἐκ καὶ ἀπό· διότι ἡ μὲν ἀπὸ φανερ. τὴν μητ. ἡ δὲ ἐκ, τὸν Πατρ. »Υἱὸς Δανάας· τὸν (Περσέα) ἀπὸ χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου ἔμμεναι.« Πύθ. 12, 29. ἐγεννήθη ἀπὸ χρυσοῦ, αὐτομάτως ῥεύσαντα. Μετὰ τῆς γενικ. τοῦ τόπου. Ὀλ. 3, 48. 6, 167. 7, 60. 9, 86. 10 (11) 84. Πύθ. 2, 6 Ἰσθμ. 4, 88. Νμ. 11, 44. »ἀπὸ σταθμῶν.« Πύθ. 4, 135. καὶ 237. »ἀπὸ κλισιᾶν.« »βαθμίδων ἄπο« 5, 9. »ἀπὸ τόξων.« Ὀλ. 9, 9. »ἀπὸ ναῶν,« ἀπὸ τὰ παράβθια τοῦ Ἱέρωνος, Πύθ. 1, 144. »ἀπ᾽ ἀρχᾶς,« ἐξ ἀρχῆς, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς. Πύθ. 8, 34. »ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλών« Ὀλ. 7, 2. »ἀπ᾽ ἀμαχανίας.« Ὀλ. 5, 32. »ἀπ᾽ ἐκείνου χρήσιος« Ὀλ. 13, 108. καθὼς αὐτὸς τοῦ εἶπε, κατὰ τὴν διαταγήν του· »μήτιος ἄμας ἄπο.« Νμ. 3, 15. — Ἀποχωρισμένη ἀπὸ τοῦ ῥήματος. Ὀλ. 1, 21. 2, 135. 9, 54. 13, 82. Πύθ. 1, 160. 4, 119, 412. Ἰσθμ. 7(6), 43. ἄπο ἐκτιθέμ. »πᾶς ἄπο.« Ὀλ. 3, 17. ἀφ᾽ ἧς Πίσης. Πύθ. 4, 517. »πατρώας ἄπο γᾶς, ἅπερ τε κτάνοντα δηλ. μακρὰν χωρισθεὶς κ. τ. λ. — Θεόκρ. 1, 147. »Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο, πλῆρες τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ᾽ Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις ἁδεῖαν« καὶ 6, 15, καὶ 18.

Ε) Ἐν συνθέσει σημ. 1) ἀποχώρισιν καὶ ἀπομάκρυνσιν ὡς, ἀπαρτάω, ἀπολύω, ἀποτέμνω. 2) ἔξω, πέραν, μακρὰν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ· καθόλ. ὁποιανδήποτε ἀπομάκρυνσιν· ὡς, ἀποβάλλω, ἀπάγω, ἀποβαίνω, ἀποικέω. 3) παῦσιν, καθησύχασιν, κατάπαυσιν, κατάπραυνσιν, ὡς, ἀπαλγέω, ἀπονηδέω, ἀποπονέω· ὅθεν 4) ἀποτελείωσιν, ἐντέλειαν, συναπαρτισμόν· ὡς ἀπεργάζομαι, ἀπαρτίζω, ἀποβρίζω· μάλιστα δὲ ἀποτελείωσιν (ἐκδούλευσίν τινα) κατὰ χρέος, ἢ κατὰ προσταγήν τινος· ὡς, ἀποδίδωμι, ἀποτέρω, ἀπάγω· τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι, δίδω ὀπίσω, φέρω, ὀπίσω, ἄξω κ. τ. λ. Πολλάκις ὅμως δὲν ἐνεργεῖ ἄλλο ἢ ἀπό, εἰμὴ ἐπίτασίν τινα τῆς σημσ. τοῦ ἁπλοῦ. 5) τὸ ὅτι μετεβλήθη τι εἴς τι, ἐγινέ τις ὅ,τι δὲν ἦτο πρότερον· ὡς, ἀπανθρόω, ἀπανθρωπίζω, ἀπογαιόω, ἀπογλαυκόω. 6) Πολλάκις ἀντὶ τοῦ στερητ. α, ὡς, ἀπαξιόω, ἀπαυδάω, ἔνθα ἡ ἀπὸ ἀναιρεῖ τὴν σημ. τοῦ ῥήμ. καὶ ἑπομένως συντάσσονται ταῦτα ὡς ὅλα τὰ ἀρνητικὰ μὲ τὸν πλεονάζοντα μή. Herm Vig. σ. 811. συχνότατα μετ᾽ ἐπιθέτων· ὡς, ἀπόθεος, ἀπότιμος, ἀπόσιτος = ἄσιτος κ. τ. λ. (υ υ, εὑρηται ὅμως παρ᾽ Ὁμ καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπ. καὶ μακρὰ ἡ τελευταία συλλαβ. ἐν τῇ ἄρσει μόνον, μάλιστα δὲ ὅταν ἕπηται ἀμετάβολον, οἱ μεταγεν. γράφουσιν εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀπαί Spitzner vers. her. σ. 51. ἡ δὲ πρώτη συλ. μόνον εἰς ὀλίγας τετρασυλλάβους συνθ᾽ εἶναι μακρά· ὡς, ἐν τῷ ἀπονέεσθαι.) Συγκρ. ἀπωτέρω, ὑπερθ. ἀπωτάτω.

Ἄπο. Ἐπίρ. ἀπὸ τὸ μέρος, ἀπό τινος. Μακρὰν κ. τ. τ. κυρίως εἶναι Πρόθεσις ἀναβιβασμένον ἔχουσα τὸν τόνον, καὶ ἄνευ πτώσεως ἐνίοτε τασσομένη. Ἰδ. ἀντρ. Α, 3.

Ἀποαίνυμαι, Ποιητ. ἀντὶ ἀπαίνυμαι, ἀφαιρῶ, λαμβάνω, παίρνω, ἁρπάζω μέρος ἀπό τινος. Ἐλαττόνω, σμικρύνω τι. Ἰλ. Ν. 262.

Ἀποαιρέομαι, οῦμαι. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφαιρέομαι.

Ἀποαφύσσω. Μ. ὕξω. Ἀόρ. 1. ἀπήφυσα (ἀφύσσω). Ὀδσ. Δ, 350. = Ἀπαντλῶ. Εὐφορίων παρ᾽ Ἀθην. ἢ λψν. Εὐφρ. ἀριθμ. 72.

*Ἀπόβα. Ἀττ. Προστακτ. Ἀόρ 2. Ἐνεργτ. ἀντὶ ἀπόβηθι, ἐκ τοῦ, Ἀποβαίνω.

Ἀποβαδίζω. Μ. ίσω. καὶ Ἀττ. ιῶ· (βαδίζω) ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος. Ἀθην. σ. 237.

Ἀποβάθρα, ἡ· (βάθρα) ἡ κλίμαξ (ἢ σκάλα) δι᾽ ἧς καταβαίνομεν ἀπό τινος· δι᾽ ἧς ἀπὸ τὸ πλοῖον ἐκβαίνομεν εἰς τὴν ξηράν. Θουκυδ. Δ᾽. 12. καὶ Ἡρδτ. 9, 98. Ἰδ. Ἀναβάθρα.

Ἀποβαίνω. Μ. βήσομαι· (βαίνω, ἀνμλ.) Ἐνεργητ. σύνηθες ἐν τῷ 1. Ἀορίστῳ Ἀπέβησα, ἀφήνω, ἢ κάνω καταβαίνειν τινά· »τὴν στρατιὴν ἀπέβησε.« Ἡρόδτ. Ε. 62. ἀντ. τοῦ· ἐξέβαλε τὸ στράτευμα ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὸν (τὸ ἐξεβαρκάρισε). 2) Οὐδετέρ. Καταβαίνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸ πλοῖον (ξεβαρκαρίζομαι)· »νηός, σχεδίης, ἵππων, ἀλλὰ καί, ἐξ ἵππων.« Παρ᾽ Ὁμ. μάλιστα ἐν τῷ Μέλ. Ἀορ. 2. ἐνεργτ., καὶ Ἀορτ. 1. Μέσ. »ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα.« Ἰλδ. Γ, 265. καὶ Θ, 492. ἔνθα ὁ Εὐσταθ. »ἀπὸ τοῦ ἅρματος« ἐξηγεῖ. »ἐγὼ δ᾽ ἵππων ἀποβήσομαι.« Ε, 227. (ὁ δὲ Βόλφιος ἀποκατέστησε τὴν κατὰ τὸν Ζηνόδοτον γραφήν, ἐπιβήσομαι ἀντὶ τῆς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἀποβήσομαι. Πρβλ. Heyn. ad. h. l. Tom. V. p. 42) »ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα.« Δ, 619. »ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα δέξαι, ἐγὼ δ᾽ ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.« Ρ, 480. καὶ »ἐξ ἵππων δ᾽ ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί.« Ἰλδ. Ω, 459. καὶ Ὀδ. Ε, 356. »Ὤμοι ἐγώ, μή τίς μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὖτε ἀθανάτων, ὅτε με σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει« καὶ Θυκ. Δ, 9. »ἀπολεξάμενος ἐκ πάντων ἑξήκοντα ὁπλίτας καὶ τοξότας ὀλίγους, ἐχώρει ἔξω τοῦ τείχους ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ᾗ μάλιστα ἐκείνους προσεδέχετο πειράσειν ἀποβαίνειν« καὶ 12. αὐτ. »πειρώμενος ἀποβαίνειν, ἀνεκόπη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ, »καὶ δ᾽ ἄλ οἱ προὐθυμοῦντο μέν, ἀδύνατοι δ᾽ ἦσαν ἀποβῆναι, τῶν τε χωρίων χαλεπότητι, καὶ τῶν Ἀθ. μενόντων, καὶ οὐδὲν ὑποχωρούντων· »ὥστε Ἀθ. μὲν ἐκ γῆς τε καὶ ταύτης Λακωνικῆς ἀμύνεσθαι ἐκείνους ἐπιπλέοντας, Λακεδαιμονίους δέ, ἐκ νεῶν τε καὶ εἰς τὴν ἑαυτῶν πολεμίαν οὖσαν ἐπ᾽ Ἀθηναίους ἀποβαίνειν« καὶ 11. αὐτ. Ξενοφ. Ἑλλ. Κ. α. »καὶ ἐκ τῶν νεῶν ἀποβεβηκότες.« »Ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου.« Λουκιαν. Καταβαίνω ἀπὸ τὸν ἵππον, πεζεύω, ξεπεζεύω. 3) Ἀναχωρῶ, φεύγω. Ἰλ. Ζ. 116. »ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη.« καὶ Α, 428. »ὡς ἄρα φωνήσασ᾽ ἀπεβήσατο, τὸν δ᾽ ἔλιπ᾽ αὐτοῦ χωόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνοιο γυναικὸς« καὶ »ἡ δ᾽ ἀλλὰς ἀπεβήσατο, τείρετο δ᾽ αἰνῶς« καὶ, »ἀπέβ. εἰποῦσα,« Λ, 210. καὶ Ρ, 664. »ἠῶθεν δ᾽ ἀπὸ νόσφι ἔβη τετιηότι θυμῷ« καὶ »ὡς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη.« Ξ, 202. καὶ »ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.« Ὀδσ. Δ, 657. »κατὰ δώματα καὶ ἡ μὲν ἄρ᾽ ὡς ἔρξασ᾽ ἀπεβήσατο.« Ὀδσ. Σ, 197. 4) Λέγεται καὶ ἐπὶ τέλους, ἀποβάσεως, ἐκβάσεως πράγματός τινος, ὅταν δηλ. γίνῃ, λάβῃ τέλος, ἐπιτύχῃ, πληρωθῇ, τελειωθῇ. Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ᾽. β᾽. »Πῶς ἀποβέβηκε τὰ τοῦ χρηστηρίου; τί τέλος ἔλαβον, πῶς ἀπέγιναν· τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. Η᾽. 75. »Ἀπέβη ὁ χρησμός« »ἔλαβε τέλος, ἐπληρώθη· ὅθεν τὸ Ἀποβησόμενον· τὸ τέλος πράγματός τινος, τὸ μετὰ ταῦτα γινόμενον· (»τὸ ἀποβησόμενον« λγ. κ. ἡ συνθ.) ἰδὲ καὶ Θυκ. 1, 39. »κοινωσάτωσαν τὴν δύναμιν, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχετω« καὶ 83. αὐτ. »εἴπερ δὲ καὶ τῶν ἀποβαινόντων τὸ πλέον ἐπ᾽ ἀμφότερα τῆς αἰτίας ἕξομεν, οὗτοι καὶ καθ᾽ ἡσυχίαν τι αὐτῶν προϊδώμεθα καὶ »τῆς ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθαι.« 2, 87. καὶ »οἱ δὲ κινεῖ μᾶλλον αἴσθησιν παρέχει τοῦ ἀποβαίνοντος διὰ τὸ ξυνδιαιτᾶσθαι« 3, 50. καὶ »ὡς οὐδὲν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ἔνδον ὡς προσεδέχετο ἀπέβαινεν, ἡσύχαζεν« καὶ »οὔτε γὰρ ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἰκὸς εἰκότως ὑποκτεύομεν, καὶ ὑμᾶς, μὴ οὐ καλῶς ἀποβῆτε« »μηκὼς δὲν γίνεται ἔτος καὶ ἐκαλεῖ«κρ. τεὶ καὶ τῶν δύο μερῶν. 5) Ἐκβαίνω. Θεόφραστ. »ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ« »ἐκβῇ, πλημμυρίσῃ, ξεχειλίσῃ.«

Ἀποβάλλω. Μ. βαλῶ· (βάλλω, Ἀνμλ.) Ἀποδιώκω, ἀφορίζω, παντελῶς ἐκπίπτω, ἀπορρίπτω, ἀπείργω, ἐκβάλλω. Καν. ὅθεν τὸ »ἀποβλητος τῆς ἐκκλησίας« ὅπερ ἰδέ· ἀπομακρύνω, ξορίζω τινὰ ἀπὸ τὸν θρόνον ἢ ἀπὸ τὸ ἀξίωμα. Ξνφ. Κυρουπ. Γ. α᾽. 30. καὶ Ὁμ. Ἰλ. Β, 183. »ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε« = ἀπέβαλε, ἀπέρριψε· καὶ »τοῦ δ᾽ ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε« Π, 793. καὶ »τὰ μὲν ῥ᾽ ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε« Φ, 51. καὶ »ὅθεν τ᾽ ἀπὸ νῆας ἐΐσας ἐς πόντον βάλλουσι ἀρτυσάμενοι μέλαν ὕδωρ.« Ὀδσ. Δ, 359. κατεβάζουσιν, ἐμβάζουσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα = ἀποπλέουσι· καὶ »ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι« αὐτ. Ζ, 100. = ἀπορρίψασαι, γυμναῖς ἀμέλως παίζουσαι ταῖς κεφαλαῖς· ὁ Σχολ. καὶ »πὰρ δ᾽ ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον« αὐτ. Τ, 63. καὶ Ὕμν. Κερ. 386. Ῥίπτω κάτω, κρημνίζω κάτω, ἐυγάζω τινὰ ἀπὸ τὸν τόπον τον, τὸν ἀποδιώκω. 2) Ἀπορρίπτω, δὲν θέλω νὰ ἔχω τι, (ῥίχνω εἰς τὰ χαμένα) τὸ καταφρονῶ, τὸ ἀποστρεφενίζω, τὸ ῥίπτω πέρα, τὸ ἀφίνω, τὸ παραιτῶ. Πλούτρχ. Μισῶ, ἀποβάλλω, ἀποστρέφομαι. Θεόκρτ. 11, 19. »Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ᾽ ἀποβάλλῃ; φοιτῇς δ᾽ αὖθ᾽ οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με, οἴχῃ δ᾽ εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με· φεύγεις δ᾽, ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα« — Καταβάζω πράγματός τινος τὴν τιμήν, ἤτοι πωλῶ αὐτὸ πολλὰ εὐθηνά, ἢ εἰς ποταπὴν τιμήν. Ξενοφ. Οἰκον. Η. 28. »πολὺ (τὸν σῖτον) ἀπέβαλον« 3) Ἀπορρίπτω τι χωρὶς νὰ ἐξεύρω, ἢ χωρὶς νὰ θέλω, ὅ ἐστί, Χάνω, Πάσχω ἔλλειψιν, λησμονῶ, μοὶ φεύγει ἀπὸ τὸν νοῦν μου. Παρ᾽ Ἀριστφ. λέγεται Ἀσπιδαποβλὴς ὁ ῥίψασπις, ὅστις δειλῶς ἀπέρριψε τὴν ἀσπίδα του. — Σοφοκλ. λψν. 34, 4. εὐ ἀντίθτ. τὸ Σώζω.

Ἀποβάπτω. Μ. ψω· βάπτω, βυθίζω, βουτῶ μέσα, ἢ ὑποκάτω. Ἡρόδοτ.

Ἀποβαρύνω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀποβρίθω.

Ἀπόβασις, εως, ἡ· (ἀποβαίνω). Κατάβασις, τὸ ἐξέρχεσθαι ἀπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν· (ἐκβαίνειν ἀπὸ τὸ καΐκι, Ξεβαρκάρισμα) Descenio. Γαλ. Ἀποχώρησις. 2) Ἔκβασις, τέλος ὑποθέσεώς τινος.

Ἀποβαστάζω. Μ. άσω· φέρω, κουβαλῶ τι μακρὰν ἢ κάτω, = ἀπάγω, ἀποφέρω.

*Ἀποβατήρια, τά· ὑπακουστ. ἱερά. Θυσία, ἥτις ἐγίνετο διὰ τὴν εἰς ξηρὰν ἀπόβασιν. Στέφ. Βυζ. λέξ. Βουθρωτός. ἐκ τοῦ

Ἀποβάτης, ου, ὁ· (ἀποβαίνω) ὅποιος καταβαίνει, πεζεύει, ἢ πηδᾷ κάτω κ. χ. ἀπὸ τὸ ἁμάξι, ἀπὸ τὸν ἵππον· ἢ ὁποῖος πηδᾷ ἀπὸ ἕνα ἵππον εἰς ἄλλον ἢ ἀπὸ μίαν ἅμαξαν εἰς ἄλλην, κατ᾽ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ἐν τῷ ἀγωνίζεσθαι καὶ τρέχειν. Λατινιστί, desultor· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Ἀποβάτην ἀγωνίσασθαι.« Πλουτρχ. Τ. 4, 327. 2. Ῥτι. (Ἰδ. τὴν γραμμ. τούτου

Ἰλ. Ο, 679—684. «ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον) ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται» καὶ ὑμν. εἰς Ἀπόλ. 231. λψν.) 3) Καὶ ὅποιος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ πλοίου. Ζήτ. ἔτι καὶ, Ἀναβάτης. (ε) ὅθεν

Ἀποβατικός, κή, κόν· δηλ. Ἀγὼν ἢ, Τρόχος, ὁ ἀνήκων εἰς γύμνασιν τοῦ Ἀποβάτου, ἤτοι ἡ διὰ τούτων γύμνασις τοῦ Ἀποβάτου.

Ἀποβηματίζω. Μ. ίσω· ῥίπτω τινὰ κάτω ἢ διώκω ἀπὸ τὸ βῆμα. Καθαιρῶ τινὰ ἀπὸ τὸ ἀξιώματου, ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν βαθμόν. Πλούτρχ. ὑπὲρ εὐγεν. 21. Λατ. dejicere de gradu.

Ἀπόβημι. Ζήτ. Ἀποβαίνω.

Ἀποβήσσω, καὶ βήττω (βήσσω). Μ. ξω· βήχων ἐκπτύω, ξερνῶ.

Ἀποβιάζομαι. Μ. άσομαι· Μέσ. Ἀποθ. (βιάζομαι) μὲ βίαν βιάζω, σπρώχνω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· μὲ δύναμιν καὶ ὁρμήν, θλίβω, στενοχωρῶ, διώκω μακρὰν ἀπ' ἐμέ· ἄρα Διευθετεύομαι. Μὲ βίαν καὶ δύναμιν ἐκβάλλω ἢ ῥίπτω τι ἀπὸ τὸν ἐμαυτόν μου. Μέσ. τὸ Λατ. onili, σπανίως εὑρίσκεται Παθητικῶς εἰς τὸν ἀόριστον, καὶ ἐξηγεῖται, Ἀποδιώκομαι μὲ βίαν, με σπρώχνουν μὲ βίαν νὰ φύγω, με ἀναγκάζουν νὰ φύγω. Ξενφ. Κ. Π. 4, 2, 24, (12). «ἵνα μήποτε ἀθρόῳ τινὶ ἐντυχόντες ἀποβιασθῆτε.»

Ἀποβιβάζω. Μ. άσω. Ἀττ. Μ. ἀποβιβῶ. (βιβάζω). Ἐνεργ. = ἀποβαίνω, 1) καταβιβάζω, ἐκβιβάζω, ξεφορτώνω, ἐξαιρ. δὲ ἐκβάζω ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἐκβαρκαρίζω, ἐνίοτε καὶ Μέσ. Ἡρδτ. 8. 26. 8, 32. ὅθεν

* Ἀποβιβασμός, ὁ· τὸ ἐκβιβάζειν, εὐγάζειν ἔξω, ξεβαρκαρίζειν, ξεβαρκάρισμα, ξεφόρτωμα. Ἰάβμ. Πυθ. 17.

* Ἀποβιβρώσκω. Μ. ἀποβρώσω· (βιβρώσκω, ἀνμλ.) τὸ βιβρώσκω κατ' ἐπίτασιν. Κατατρώγω.

Ἀποβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι, ἀποβάλλω τὸν βίον, τελειώνω τὸν βίον, Ἀποθνήσκω· ὅθεν

Ἀποβίωσις, εως· τὸ τέλος τοῦ βίου, ὁ θάνατος.

Ἀποβλάπτω. Μ. ψω· (βλάπτω) προξενῶ βλάβην. 2) Πλάτ. Νομ. Ζ'. «Ἀποβλάπτεσθαι τινός.» Πάσχω βλάβην εἴς τι, ὅ ἐστί, τὸ χάνω· «ὡς ποιοῦσδ' ἀποβλαφθεῖταν ἀρτίως φίλου.» Σοφοκλ. Αἰ. 954. (941.)

Ἀποβλαστάνω, καὶ Ἀποβλαστάω, Ἀποβλαστέω, καὶ Ἀποβλάστω. Μ. στήσω· Ἐκβλαστάνω, ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρώνω· καὶ ἐντεῦθεν, Βλαστάνω, φυτρώνω ἢ ἐκπηδάζομαι ἀπό τινος. Ἱπποκρ. προέρχομαι, κατάγομαι ἀπό τινα, «τινές.» Σοφ. Οἰδ. Κ, 533. «ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος.» ὅθεν

Ἀποβλάστημα, τος, τό· τὸ ἀπό τινος βλάστημα (βλαστάρι), γέννημα, καὶ Μεταφορ. ἀπόγονος, παιδίον.

Ἀποβλάστησις, εως, ἡ· τὸ βλαστάνειν, ἐκβάλλειν βλαστούς, βλάστησις, καταγωγή, γέννησις.

Ἀπόβλεμμα, τό· κύτταγμα, βλέμμα, ὄμματα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀπόβλεπτος, ον, ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, ὁρατός, φανερός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, περίβλεπτος· ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι διευθύνουσι τὰ βλέμματά των, ἀξιοπαρατήρητος, ἀξιοθαύμαστος, περίφημος. Εὐριπ. Ἐκ. 355. καὶ Φοιν. 554. Valk. ἐκ τοῦ

Ἀποβλέπω. Μ. ψω· βλέπω, κυττάζω ἐπάνω εἴς τινα, ἢ εἴς τι, μάλιστα διὰ νὰ τὸ θεωρήσω καλῶς, διὰ νὰ τὸ θαυμάσω, νὰ τὸ ζητήσω, νὰ τὸ ἐπιθυμήσω, καὶ ἐντεῦθεν. 2) Λαμβάνω σκοπόν ἐπί τι. Προσηλόνω τὴν προσοχήν μου καὶ τὸν σκοπόν μου ἐπάνω εἰς αὐτό, τὸ θεωρῶ ἀσκαρδαμυκτί. 3) Θαυμάζω, παρατηρῶ τι μὲ θαυμασμὸν καὶ ἔκπληξιν, φροντίζω, μοὶ μέλει δι' αὐτό. Λατ. respicere. «—καὶς, ἢ πρός τι,» Θεδ. Ξενφ. Πλάτ. καὶ «παρά τινος.» Πλουτχ. Παρλ. Τμ. 2, 49, 12. «πᾶς τ' ἀποβλέπεσθαι τὸν Ἀλκιβιάδην ἑκατέρωθεν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ» «νὰ ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην ἁπλῶν καὶ ξένον» Τ. 1, 67. 2. καὶ «πρὸς τοὺς δυνάστας ἀποβλέπειν εἰωθότες.» Τ. 2, 178, 5. καὶ «πρός τινα ἀποβλέπειν, καὶ τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτῷ ἔχειν.» Τ. 2, 372, 3· καὶ «ἀποβλέπειν εἴς τινα» Τ. 486. 12. καὶ Ἠθ. Τ. 6, 401. 8. «ἀποβλέπειν εἴς τι» καὶ Θεδ. Γ, 54. «ἀποβλέψατε γὰρ ἐς ἑκατέρων τῶν ὑμετέρων θήκας» Ξενφ. Ἀναβ. 3, 1, 36. — 4) Κυττάζω μὲ στυλωμένα ὄμματα ἐπί τι. Προσμένω μὲ ἀνυπομονησίαν τινά· καὶ ἐντεῦθεν «Παρὰ σοῦ ὠφεληθησόμενοι ἀποβλέπουσιν.» Ξενοφ. Οἰκ. Β'. 8. προσμένουσι νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ σοῦ, καθὼς καὶ τὰ πεινασμένα σκυλάκια. «Ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν τράπεζαν»· κυττάζουσι μὲ ἐπιθυμίαν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. 5) ὁ δὲ Πινδ. Νμ. 7, 88. «πόλμεντε καλῶν δραμένων σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει φρενῶν»· φαίνεται ὅτι ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, βλέπω μακρὰν ἀπό τινος, τὸ καταφρονῶ.

* Ἀποβλέω, συγκ. ἀντὶ — βαλέω, Μ. βλήσω· ὅθεν χρόνους εἰς τὸ Ἀποβάλλω.

Ἀπόβλημα, τό· (ἀποβάλλω) τὸ ἀποβεβλημένον, τὸ ὁποῖον ἀποῤῥίπτει τινάς, ἀπόῤῥιμμα. Σχολ. Ἀριστ. Σφηκ. 543. ἀντὶ τούτου δὲ ὁ αὐτ. αὐτόθι Ἱππ. 412. Ἀποβλήμιον, ἔχει, ὁμφ.

Ἀποβλητικός, κή, κόν· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποβάλλειν. 2) ὁ ὢν διὰ χάσιμον, διὰ ῥίψιμον.

Ἀπόβλητος, ον, (ἀποβάλλω) ὁ ἀποβεβλημένος, ἀποῤῥιμμένος, ἢ ὁ ἄξιος ἀποβολῆς καὶ ἀποῤῥίψεως, καταφρονημένος. Ἰλ. Β. 361. «οὔτι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω»· λέγει ὁ Νέστωρ περὶ τῆς συμβουλῆς, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ τοῖς δώσῃ. Δὲν θέλει εἶναι διὰ ῥίψιμον οὐδὲ διὰ καταφρόνησιν ὁ λόγος τὸν ὁποῖον θέλω σᾶς εἰπῇ· καὶ Γ, 65. «οὔτι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα» = οὐκ ἐκβλητὰ, οὐκ ἀποῤῥιπτέα· τὸ δὲ «ἀπόβλητος τῆς ἐκκλησίας» = ἀφωρισμένος, ἔξω τῆς ὁμηγύρεως τῶν πιστῶν.

Ἀποβλίσσω, καὶ -λίττω· Μ. ίσω· ἐκβάλλω, ἐκπιέζω, παίρνω τὸ μέλι ἀπὸ τὰς κηρήθρας τῶν μελισσῶν. Μεταφορ. παίρνω, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω. Ἀριστφ. Ὀρν. 495. (501) «κἄρτι προκύπτω ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον· κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοἰμάτιόν μου» καὶ Ἀντίπ. Σιδ. ἐπιγρμ. 79.

Ἀποβλύζω, ἢ, Ἀποβλύω, Μ. ύσω· βλύζω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβρύω, πηγάζω πρὸς τὰ ἔξω ἢ εἰς τὰ ἄνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐμέω. Ξερνῶ τι, ἀποπτύω· ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 491. «πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, ὣς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα» = ἀποστάζων διὰ τὴν βρεφικὴν βραχυστομίαν· ὁ Σχολ. καὶ Ἀθην. 15. 665.

† Ἀποβλύω, = τῷ προηγμ. (υ-υ-)

Ἀποβλώσκω· (βλώσκω, ἀνμλ.) φεύγω, ἀναχωρῶ. Ἀπολλ. Ῥοδ.

Ἀποβοή, ἡ. Θουκυδ. Η. 92. «Ὅσον ἀποβοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις·» ὡς τὸ «Καταβοῆς ἕνεκα·» ὅπου συνήθως διΐσταμένως. «Ἀπὸ βοῆς ἀναγινώσκεται·» ἤγουν μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, τόσον μόνον νὰ φωνάζῃ τινάς, ὅσον νὰ προξενῇ φόβον· νὰ καμώνεται δηλ. ὅτι εἶναι θυμωμένος τόσον ὥστε νὰ τὸν φοβοῦνται. Οὕτω Ξενφ. Ἑλλ. Β'. δ'. 31. «πέμπων δὲ πρέσβεις ὁ Παυσανίας πρὸς τοὺς ἐν Πειραιεῖ ἐκέλευεν ἀπιέναι ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλεν ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν» τὸ παρ' ἡμῖν, ὅτο διὰ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων· ὅσο διὰ τὸν ὄρκο, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξις ἐλήφθη μεταφ. ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἀρχίζουν τὸν πόλεμον μὲ βοὴν καὶ ἀλαλαγμόν, ὅστις ὅμως δὲν σημν. βέβαια τίποτε, ἐὰν δὲν λάβουν ἀνὰ χεῖρας τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον.

Ἀποβολεύς, έως, ὁ· (ἀποβάλλω), ὅποιος ἀποῤῥίπτει. Πλάτ. «ἀποβολεὺς ὅπλων» ὁ χάσας, ἀποῤῥίψας τὰ ὅπλα.

Ἀποβολή, ῆς, ἡ· (ἀποβάλλω) τὸ ῥίπτειν μακράν, ἀπόῤῥιψις, ἀποσφενδόνισις, χάσιμον, ζημία.

Ἀποβολιμαῖος, ον· ὁ συνήθως ἢ μετὰ χαρᾶς ἀποῤῥίπτων, «ὡς πέπλων.» Ἀριστφ. καὶ 2) ὁ συνήθως ἀποῤῥιπτόμενος, ἀποβαλλόμενος, ὁ ἀποῤῥιμμένος.

Ἀπόβολος, ὁ, ἡ = Ἀπόβλητος, Ἡσύχ. καὶ Ο'.

Ἀποβόσκομαι. Μ. σκήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βόσκω, ἀνμλ.) βόσκομαι ἀπό τινος. Ἀριστφ.

Ἀποβουκολέω· ἀργὸς ὡς ποιμὴν νὰ χαθῇ ζῶον ἐκ τῆς ποίμνης μου, χάνω τὰ ζῶα ἀπὸ τὸ κοπάδι μου· ὅθεν καθόλου, χάνω, ζημιοῦμαι, στεροῦμαι· «τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρίστας ἀπεβουκόλησε.» Λόγγ. 1, 8. 25. καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπ. χάνω ἀνθρώπους· πάσχω χαμόν. 2) ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ξεγελῶ τὰ ζῶα ἀπὸ ξένο κοπάδι καὶ τὰ παίρνω ἐγώ, ἀποπλανῶ, ἀπατῶ. Schaef. Λογγ. σελ. 343. ὁ Ξενοφ. Ηφεσιακ. Α'. δ'. 14. μεταχρζτ. τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, στερῶ, ζημιόνω τινά, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τι, γίνομαι αἴτιος νὰ χάσῃ τίς τι, χωρὶς νὰ θέλω. χωρὶς προαίρεσιν, «χαρίεν γάρ, ἔφη, εἰ ἕνεκα κραδίας τῇ θυγατρὶ τὸν παῖδα ἀποβουκολήσαιμι.» Id. καὶ Valkenarium ἐν Εὐριπδ. Ἱππλτ. 151. Ἡσύχ. καὶ Θμ. Μγστρ. καὶ Μέσ. Ἀποβουκολέομαι· χάνομαι ἀπό τινος. Λουκιαν. «Μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ.» 3) διὰ εὐαρέστου ἀπάτης τῶν αἰσθήσεων εὐχαριστῶ, ἡμερώνω, καταπραΰνω, καθησυχάζω. Wytt. sel. hist. σλ. 380. Λουκιαν. «Μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολεῖ.» Ἡσυχάζει, καταπραΰνει, εἰρηνεύει ὀλίγον τὰ πάθη του· ὅθεν

Ἀποβουκόλημα, τό· ἀπάτη, ἀπομάκρυνσις, ἀποπλάνησις, χαμός.

Ἀποβουκολίζω. Μ. ίσω. = Ἀποβουκολέω. Θεοφύλ. Σιμοκ. Γ, 7.

Ἀποβράζω, Ἀποβράσσω, καὶ, Ἀποβράττω. Μ. άσω· (βράζω) ῥίπτω ἔξω· ἀποβράζω, ἐξαφρίζω, ῥίπτω ἔξω ἀφρόν, κυρίως ἐπὶ σωμάτων ταραττομένων, ἀναβραζόντων ἔσωθεν τινός, οἷον ἐπὶ ζέοντος (χοχλάζοντος) ὕδατος, ἐπὶ βωμῶν ῥιπτόντων φλόγας πυρός, ἐπὶ ἀλεύρου κοσκινιζομένου, ὅτε διὰ τοῦ κοσκίνου ἀποχωρίζονται τὰ πίτυρα· καὶ ἐντεῦθεν, Ἀπόβρασμα, τό· τὸ πίτυρον τοῦ ἀλεύρου· Καλλίμαχ. «Τῇ σοῦ ἐπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.» Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, παύω τοῦ βράζειν, ξεβράζω. Ἀλκίφρ. (ἐπ. 1, 23.) Ἐπιστ. Α'. 23. «Μετὰ τὸ ἀποβράσαι τὸ δριμὺ» ἀφ' οὗ εἶχε παύσει τὸ δριμὺ τῆς ψύχρας· διὸ καὶ = ξεθυμαίνω, καταπραΰνομαι, παύω τοῦ νὰ κάμω ταραχήν, καὶ θόρυβον· παύω τοῦ νὰ μαίνωμαι καὶ νὰ ὀργίζωμαι, τοῦ νὰ κινῶμαι ὡς μανιακὸς ὑπὸ πάθους τινός· τὸ Λατ. defervescere· ὅθεν

Ἀπόβρασμα, ατος, τό· πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ βρασμοῦ ῥίπτεται ἔξω, οἷον ἀφρός, φλέξ, πίτυρον. Ζήτ. Ἀποβράζω.

Ἀποβρασμός, ὁ· τὸ ῥίπτειν ἔξω, καὶ τὸ ἐκ τοῦ σώματος ἐκβάλλειν, ῥίπτειν· «ὡς ἀποβρασμὸς σπέρματος.» Σέξτ. Ἐμπ. ἢ ἐκ τῆς πυρώσεως τοῦ σώματος ἐκβολὴ καὶ χύσις τοῦ σπέρματος.

Ἀποβράσσω, καὶ -άττω. Ζήτ. Ἀποβράζω.

Ἀπόβρεγμα, τό· νερὸν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐν ᾧ βρεχόμενον καὶ μουσκευόμενόν τι ἀφήνει μέρος τῆς οὐσίας του. Διοσκορ. Infusum. Τὸ — Πλτχ. Ἠθ. Τ. 8, 425. 4. Ῥοσ.

Ἀποβρέχω. Μ. ξω· *βρέχω*, μουσκεύω τι εἰς νερὸν καὶ ποιῶ τὸ ἀπόβρεγμα. δηλ. λαμπικάρω. Βουτῶ καὶ μουσκεύω τι εἰς τι· »ἀποβρέχειν τὸν κάλαμον εἰς νοῦν.« Σουίδ. ἐν Δ. Ἀριστοτ. βάπτειν τὸν κάλαμον εἰς τὸν νοῦν, ὅ ἐστι, Πρῶτον τινὰς νὰ στοχάζεται καλῶς καὶ ἔπειτα νὰ γράφῃ. — Ἀπαλύνω, μαλακώνω τι μέσα εἰς τὸ νερόν.

Ἀποβρίζω. Μ. ξω· ἀπονυστάζω, ἀποκοιμοῦμαι. »ἢ δ' ἀποβρίζει ἐνθάδε τὸν κάτω ὕπνον ὀφειλόμενον τὸν θάνατον δηλ. Καλλιμχ. ἐπιγρμ. καὶ Θερσ. Ἐπιγρμ. 21, 4. καὶ Ὁμρ. Ὀδ. Ι, 151. »ἔνθα δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἠῶ δῖαν,« καὶ Μ, 7. τινὲς δὲ ἐξηγοῦσι τὰ τοῦ Ὁμρ. παραδγμτ. ἀφ' οὗ ἐκοιμήθημεν τὸ ἀρκετόν μας.

Ἀποβρίθω. Μ. ίσω· (βρίθω) διὰ τῆς βαρύτητός μου καταθλίβω, λιγύζω, καὶ καταπλακώνω τινά. Ἐκ τινος ἢ ἀπό τινος θλίβω· = τῷ ἀχρηστ. Ἀποβαρύνω. (υ ῡ — —, Μ. υ ῡ υ —.)

Ἀποβροχή, ἡ· (ἀποβρέχω) τὸ λαμβάνειν ἀπὸ τὴν οὐσίαν τινὸς διὰ τοῦ βρεξίματος, τὸ ποιεῖν ἀπόβρεγμα, μαλακώνειν δι' ὕδατος, καὶ ἐξάγειν τὴν ποιότητα καὶ δύναμιν τῶν βοτανῶν. Διοσκορ. Α'. 53.

Ἀποβροχθίζω. Μ. ίσω· (βρόχθος), καταπίνω, καταιβάζω λαίμαργα (ὕδωρ, οἶνον, κ.τ.λ.)

Ἀποβροχίζω. Μ. ίσω· (βροχὶς) λύω τὸν βρόχον, ἤτοι τὴν θηλειάν. ξεδένω, ἀπολύω. 2) Θηλυκώνω, σφίγγω μὲ τὸ σχοινὶ, πνίγω μὲ τὸν βρόχον, κρεμῶ. Πολύαιν. 8, 62. καὶ 63. »πάντας ἀπεβρόχιζον.« »Λαιμὸν ἀπεβρόχισεν.« Ἀνάλεκτ. Β'. 281. ἔδεσεν, ἔπνιξε τὸν λαιμὸν μὲ τὸν βρόχον. Ἔτι δὲ, Δένω καὶ ἐν μέλος μὲ τὴν φασκιάν, ἤτοι τὸ ἐπ' αὐτῷ βαλμένον ἐπίθεμα. Χειρουργ. Παλ.

Ἀποβρύκω. Μ. ύξω· (βρύκω) = δάκνω· δαγκάνω. Ἀθην. Γ'. (υ ῡ — —)

* **Ἀπόβρωμα,** ατος, τό. Οὐσιαστ. ἐκ τοῦ ἀποβρώσκω. Ἀνθολγ.

Ἀποβρώσκω. Μ. ώσω· ἀποτρώγω, κατατρώγω, καταδακνῶ· ὅθεν, Ἀποβρωθεὶς, δι' ὅλου φαγωθείς. Ἐπιγρ.

Ἀποβύω. Μ. ύσω· (βύω) ἀποφράττω, στουπόνω. 2) ἀνοίγω τὸ ἐμφραγμένον καὶ στουπωμένον, ξεστουπώνω. Ἀνέκδ. Βέκκ. 1, 420. (τὸ υ φαίνεται μακρόν.)

Ἀποβώμιος, ον· (βωμὸς) ὁ μεμακρυσμένος ἀπὸ τὸν βωμὸν, ὁ μακρὰν, ἤτοι ἔξω τοῦ θυσιαστηρίου ὤν. Εὐριπ. Κύκλ. 364. ἄρα Δυσσεβὴς, ἀνίερος, ἄθεος, ἄνευ θρησκείας.

* **Ἀπόβωμος,** ον, = τῷ προηγμ.

* **Ἀπογαία.** Ζήτ. Τροπαία.

Ἀπόγαιον, τό· σχοινίον χοντρὸν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν, (Παλαμάρι)· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐπίγειον, ὑποκοσμ. ὅπλον, ἤ τι τῶν τοιούτων. Πολυαιν. ς'. 8. »τὸ ἀπόγαιον κόψας ἀπέπλευσεν.« = Ἀπόγειον.

Ἀπόγαιος, ον· (γῆ)· ὁ μακρὰν ἀπὸ τὴν γῆν ὤν· ἢ ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς γῆς (τῆς ξηρᾶς) ὢν ἢ ἐρχόμενος, ὡς »Ἀπόγαιος ἄνεμος, αὔρα.« ἀὴρ ἢ ἄνεμος ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἐρχόμενος· ἀὴρ τῆς ξηρᾶς· = Ἀπόγειος. 2) Παρ' Ἀστρνμ. ἡ μεγίστη τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς μας ἀπόστασις, ὅταν π. χ. ἡ σελήνη εἶναι ὅσον δυνατὸν μακρύτερα ἀπὸ τὴν γῆν μας, ὅταν ἦναι δηλ. τόσον μακρὰν, ὥστε μακρύτερα δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ πρέπει ἤδη νὰ στραφῇ, καὶ νὰ ἔρχηται ὅλο πλησιέστερα εἰς τὴν γῆν μας. Πτολμ. Ὑπεναντ. διάστημα. ὅθεν

Ἀπογαιόω. Μ. ώσω· ποιῶ τι γῆν, ξηράν· μεταβάλλω τι εἰς γῆν, ἢ ξηράν. Γαλην. Χ, 524. Α.

Ἀπογαλακτίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (γάλα) ἀποκόπτω τὸ βρέφος ἀπὸ τὸ γάλα, ἤτοι ἀπὸ τὸ νὰ βυζάνῃ· ὅθεν

Ἀπογαλακτισμός, ὁ· ἡ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἀποκοπὴ τοῦ βρέφους, ὅταν τὸ παιδὶ ἀποκόπτηται ἀπὸ τὸ γάλα. Ἱπποκρ.

* **Ἀπογαλακτόομαι.** Παθτ. τὸ, γαλακτόομαι κατ' ἐπίτασιν.

Ἀπογεία, αὔρα, δηλ. = Ἀπόγειος. Ἀριστοτ. Ἄνεμος τῆς ξηρᾶς.

Ἀπόγειον, τό· = Ἀπόγαιον. Παρὰ Πτολεμαίῳ, ἡ μεγαλωτάτη ἀπόστασις πλανήτου τινὸς ἀπὸ τὴν γῆν· ὑπονοουμ. Διάστημα.

Ἀπόγειος, ον· = Ἀπόγαιος.

Ἀπογεισσόω, ῶ. Μ. ώσω· (γεισσόω) γεῖσον, ἤτοι ἐξοχὴν ποιῶ εἰς τι. κάμνω ἐπάνω εἰς τίποτε ἐξέχουσαν, ῥιγμένην σκεπαστὴν πρὸς σκέπην καὶ προφύλαξιν, καθὼς εἰς τὰ ὀσπήτια κάμνομεν τὴν σκεπαστὴν ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἢ καὶ ἀπὸ τὸν ἔξω τοῖχον ῥιγμένην πρὸς τὰ ἔξω, διὰ νὰ μὴ χαλνᾷ ὁ τοῖχος βρεχόμενος ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἀπὸ τὸ ἀναλῦον χιόνι καὶ ἀπὸ τ. τ. τ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. Δ'. 6. »Ὦτα μακρὰ καὶ ἀπογεγεισσωμένα πέρρωθεν.« Ἀριστοτ. Γεν. ζώων. Β'. 2. μακρὰ μὲ ἐξοχὰς πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. ὅθεν = Ὑπερασπίζω, φυλάττω. Παθτ ἐξέχω, ἐκβαίνω, προβαίνω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ζήτ. γεῖσον· ὅθεν

* **Ἀπογείσσωμα,** τό· ἐξοχὴ, τὸ ἐξέχον τῆς σκεπαστῆς, τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἐκβαῖνον. Ἀριστ. περὶ μορ. ζ. 2, 15.

Ἀπογεμίζω. Μ. ίσω. Ξεφορτόνω, ξεγεμίζω. »Ταῖς ποταμηγοῖς ἀπογεμίζονταί τε καὶ ἀντιφορτίζονται σκάφαις αἱ μείζους νῆες.« Διον. Ἁλ. Γ'. 44. τὰ μεγάλα πλοῖα ξεφορτόνονται καὶ πάλιν φορτόνονται μὲ τὰ μικρὰ πλοιάρια τοῦ ποταμοῦ· (διάφορος ἄρα ἡ παρὰ τοῖς παλαιοῖς σημτ. τῆς λξ. ἀπὸ τὴν ἐν τῇ συνηθ. τοῦ Γεμίζω καλῶς τὸ μὴ καλῶς γεμισμένον.)

* **Ἀπογεμόω.** Μ. ώσω = τῷ προηγμ.

* **Ἀπογέμω·** (γέμω) = Ἀπογεμίζω.

Ἀπογεννάω, ῶ· (γεννάω) γεννῶ ἀπό τινος, ἢ ἔκ τινος, φύω, βλαστάνω, ἐν γένει, γεννῶ, προάγω· ὅθεν

Ἀπογέννημα, τό· τὸ γεννημένον ἔκ τινος, ἀπόγονος· βλαστός. Ζήτ. καὶ Ἀπογονή. Τίμαιος.

Ἀπογέννησις, εως, ἡ. = Ἀπογέννημα. Ἡσύχ. καὶ Ἐπίκρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 105.

* **Ἀπογένω,** κ. Ἀπογενέω· δίδουν χρόνους εἰς τὸ, Ἀπογίνομαι.

Ἀπογεύομαι. Μ. εύσομαι· γεύομαι μέρος ἀπό τινος· μετηνέχθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμὴν ποιῶ εἴς τι· »ἀπογεύομαι τινος.« Εἰς τὴν ἰδίαν σημασ. λαμβάνει ὁ Ἀγαθ. προοίμ. 39. καὶ τὸ Ἐνργτκ. Ἀπογεύω.

* **Ἀπογεύω.** Δίδω εἴς τινα μέρος ἔκ τινος νὰ γευθῇ, νὰ δοκιμάσῃ.

Ἀπογεφυρόω. Μ. ώσω· ποιῶ γέφυραν τινα εἴς τι. Ἡρδτ. 2, 99. Ζήτ. Γέφυρα.

Ἀπογηράσκω. Μ. άσω· (γηράσκω) φθάνω εἰς τὴν ἐσχάτην γεροντικὴν ἡλικίαν, γίνομαι γέρων πέραν τοῦ δέοντος. Ἐπὶ δένδρων, καὶ φυτῶν, μαραίνομαι, ξηραίνω ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, ἀπὸ τὸ γῆρας. Πίναξ Ἡρκλ.

* **Ἀπογηράω,** άσω. = τῷ προηγμ.

Ἀπογίγνομαι, (παρὰ τοῖς Ἀρχ. καὶ Ἀττκ.) Ἀπογίνομαι (παρὰ τοῖς Μεγνστ.) Μ. Ἀπογενήσομαι, (γίνομαι, ἀνμλ.) καὶ δὲν εἶμαι παρὼν· εἶμαι μακρὰν ἀπό τινος, ὡς »ἀπογίγν. τῆς μάχης.« Ἡρόδοτ. »τῶν ἁμαρτημάτων.« Θουκυδ. Α'. 39. καὶ ἐντεῦθεν. 2) Φεύγω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος, ἀπομακρύνομαι, ἀποχωρίζομαι ἀπ' αὐτοῦ. Βλάπτομαι, χάνομαι, ἀποθνήσκω· »πορευομένῳ αὐτῷ ἀπεγίγνετο οὐδὲν τοῦ στρατοῦ.« Θκδ. 2, 98. καὶ 1, 39. »τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογινόμενοι, τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἐξέτασαι« καὶ 2, 34. »τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων« τῶν ἀποθανόντων δηλ. καὶ 2, 51. »τὰς ὀλοφύρσεις τῶν ἀπογιγνομένων« καὶ 5, 74. καὶ Πλτχ. Ἠθ. Τ. 6. σχ. 418. 2. καὶ 431. 1. Ῥτκ. »ἀλλ' οἶει οὐ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι« Παραμυθτκ. πρὸς Ἀπολλν. οὕτω καὶ »ἀπογίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων.« Ἰωσφ. σ. 178. Ἀρεταῖος 27, 14. Δημοσθ. καὶ Οὐλπν. 336. καὶ Ἡρδτ. Γ, 111. »βοῶντες καὶ ὅνων τῶν ἀπογινομένων τὰ μέλεα.«

Ἀπογιγνώσκω· παρὰ τοῖς Ἀρχ. καὶ τοῖς Ἀττκ. παρὰ δὲ τοῖς Μεγνστ. Ἀπογινώσκω. Μ. ἀπογνώσομαι, (γιγνώσκω, ἀνμλ.) δὲν γνωρίζω, δὲν θέλω νὰ ἐξεύρω τι, δὲν συγκατατίθεμαι, δὲν στέργω, ἀποῤῥίπτω, ἄκυρον ποιῶ τι. Δίδω τὴν ψῆφον, τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινός. Πλουτ. Ῥωμ. 23. Συμβουλεύω νὰ πράξωσι τὸ ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ ἄλλου. Δίδω τὴν γνώμην μου ὡς κριτὴς ἐναντίον τοῦ κατηγόρου ἢ τοῦ ἐγκαλοῦντος, ὅ ἐστιν, Ἀθῷον ποιῶ, συγχωρῶ, ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, Καταγιγνώσκω. Οὕτω καὶ Καθόλου. Μὲ λόγον, μὲ ἀπόδειξιν ἀποῤῥίπτω κατηγορίαν τινα, καὶ ἀθῷον ἀποδεικνύω τὸν ἐγκαλούμενον· ὡς, »ἀπογν. τῆς ψευδοπαιδείας.« Κέβ. ιδ'. »τῆς δίαιταν παρὰ Δημοσθ. ἀποφασίζω τὸ τέλος (τὸ κοινῶς »Κόπτω τὴν κρίσιν«) προσολογίαι τινός.« ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ πρὸς ζημίαν καὶ βλάβην τοῦ ἐνάγοντος. 2) Ἀπελπίζομαι, χάνω κάθε ἐλπίδα. Συντσσ. δὲ γενκ. »τινος« »σπανιώτερ. αἰτιατκ. »τι.« καὶ ἐντεῦθεν Παθητκ. »Ἀπογινώσκομαι ἀπό τινος« »ἀπελπίζεταί τις διὰ ἐμέ· καὶ, Ἀπεγνωσμένος, ἄνθρωπός τις, περὶ τοῦ ὁποίου τινὰς δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ καλλιτερεύσῃ, νὰ διορθωθῇ. Ἀπηλπισμένος, κατακράτος διεφθαρμένος, χαμένος. Λατιν. perditus.

Ἀπογκάω, Μ. ήσω, (ὄγκος) ὀλιγοστεύω κατὰ τὸν ὄγκον, σμικρύνομαι, ὀλιγοστεύω· Ἱπποκρτ.

Ἀπογκόω· (ὄγκος) ὄγκον ποιῶ, »ἀπογκ. χόρτῳ δοράν«· γεμίζω, στουπώνω τὴν δορὰν μὲ χόρτον· Θεόφ. παρὰ Πορφυρ.

Ἀπογλαυκόω, ῶ· (ἀπὸ, γλαύξ) μεταβάλλω εἰς γλαῦκα. 2) Μέτ. »ἡ ὄψις ἀπογλαυκοῦται«· τὸ ὄμμα ἀποκτᾷ τὸ πάθος Γλαύκωμα καλούμενον· ὅθεν

Ἀπογλαύκωσις, ἡ· ὁπόταν ὁ ὀφθαλμὸς ἀποκτήσῃ τὸ γλαύκωμα.

* **Ἀπογλάφω** (γλάφω) = Ἀποκολάπτω· Ἀνέκδ. Βεκ. Ι, 420

Ἀπόγλουτος, ον· (γλουτός) χωρὶς στερεοὺς γλουτούς· Depygis.

Ἀπογλυκαίνω· Μ. ανῶ· (γλυκαίνω) ποιῶ τι ὀλίγον γλυκύ, ἐκ δὲ τοῦ τύπου, Γλυκάζω, κεῖται παρ' Ἀθην. Β'. τὸ »Ἀπογλυκασμένος.«

Ἀπογλύφω· Μ. ψω (γλύφω) ξύω ἀπό τινος· »τοῖς ὄνυξι τὰ σίδια« Ἀλκίφρ. Γ. 60. ξύω μὲ τὰ ὀνύχια τὰ ἐξώφλουα τῶν ῥοιδίων· ξεφλουδίζω. (ῡ)

Ἀπογλωττίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (γλωττίζω) κόπτω τὴν γλῶσσαν τινός, ποιῶ τινὰ ἄλαλον. βουβόν· Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἀπόγνοια, ἡ· (ἀπογιγνώσκω)· ἀπελπισία.

Ἀπογνώμων, ον, ονος, (γνώμων) ὅποιος ἔχασεν, ἀπέῤῥιψε τοὺς ὀδόντας τοὺς γνώμονας καλουμένους, ταὐτὸν τῷ, Διαπογνώμων· Ἡσύχ.

Ἀπογνωσιμαχέω, ῶ· τὸ Γνωσιμαχέω κατ' ἐπίτασιν. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀλλ' ὅπου ἡ ἀνάγν. »Αὐτοὺς γνωσιμ.« ἴσως πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ »αὖτις γνωσιμ.«

Ἀπόγνωσις, εως, ἡ· = Ἀπόγνοια· 2) ἔλλειψις, ἄρνησις.

Ἀπογνώστης, ου, ὁ· = ἀπογιγνώσκων, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπελπίζεται. Ἡσύχ.

* **Ἀπογομόω·** Μ. ώσω, (γομόω) = Ἀπογεμίζω.

Ἀπογομφόω, Μ. ώσω (γομφόω) χαλνῶ, διαλύω ἐκβάζωντας τὰ βίδια, τὰ ξύλινα καρφία· παρὰ Νικήτ. Χρον. ΙΑ'. 4. »τὰς ναῦς«·

Διαλύω, ξεχωρίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Ἀ π ο γ ο μ ῶ, == Ἀπογέμω.

Ἀ π ο γ ο ν ή, ἡ· == Ἀπογέννημα· καταγωγή, διαδοχὴ τοῦ γένους· οἱ ἀπόγονοι γενεᾶς τινός, οἱ μεταγενέστεροι.

Ἀ π ό γ ο ν ο ς, ον, (ἀπογίγνομαι) ὁ ἀπὸ τὴν διαδοχὴν γένους τινὸς καταγόμενος, Ἡρδτ. εἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς Οὐσιαστ. Ἀπόγονοι, υἱός, θυγάτηρ, proles, Ἡρδτ. κυρίως δὲ ὁ Ἔγγονος, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. Οἱ ἀκόλουθοι βαθμοὶ τούτου σημειοῦ. διὰ τοῦ, Τρίτος, Τέταρτος κ. τ. λ.

* Ἀ π ο γ ρ α φ ε ύ ς, έως, ὁ· Συνέτ. σ. 222. ἀπαγγελεύς· γραμματεὺς τις συνάζων τοὺς φόρους· (καζιμαλτης).

Ἀ π ο γ ρ α φ ή, ἡ (ἀπογράφω) ἀντιγραφή, τὸ γράφειν τι εἰς τὸ κατάστιχον (τεφτέρι) εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα, εἰς τὸν πληθυν. ἀριθμ. μάλιστα χρήσιμον· Boeckh. Πολιτ. Ἀθην. 2, σ. 45. κατάλογος, κατάστιχον, εἰσγραφή· ἐγγραφή, Πλουτχ. Συμπ. Πρ. 7. 5. »Ἀπογραφαῖς, Πίνακες ἐφ' οἷς καταγράφεταί τι· 2) Κατηγορία περὶ κλοπῆς τῶν δημοσίων χρημάτων, ἢ περὶ δημεύσεως τῶν ὑποστατικῶν τινος· Bremi Lys c. Agorat. 65. –Πλτχ. Πρλ. Τ. 2. 320. 11. 579. 4.

Ἀ π ό γ ρ α φ ο ν, τό· ἀντίγραφον· ὑπακουομ. Βιβλίον· Κυρίως δέ, κατάλογος, ἤτοι βιβλίον ἐν ᾧ καταγράφεταί τι· Repertorium· Inventarium· κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἀ π ό γ ρ α φ ο ς, ὁ, ἡ· ἀντιγεγραμμένος· (κοπιαρισμένος).

Ἀ π ο γ ρ ά φ ω· Μ. ψω· (γράφω) ἀντιγράφω, γράφω τι ἀπό τινος· Γράφω (περνῶ) τι εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα ἢ εἰς τὸ κατάστιχον, ὅθεν συνάζω τὰ ὅσα μοὶ χρεωστοῦν· –ζωγραφῶ τι κατὰ μίμησιν, ἀντιγράφω ζωγραφίαν τινα· καταγράφω εἰς τὸν κατάλογον· Ἡρδτ. 7, 100. καὶ ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί· 2) Ἀναφέρω, εἰδοποιῶ ἐγγράφως τὸν κριτὴν περί τινος, κάμνω ἔγγραφον κατηγορίαν καὶ τὴν δίδω μέσα εἰς τὸ κριτήριον· Μέσ. Ἀ π ο γ ρ ά φ ο μ α ι· Καταγράφομαι, γράφομαι εἰς τὸν δημόσιον κώδηκα ὡς πολίτης, ὡς ὑπήκοος, ἢ ὡς φορολόγος· δίδω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἐξέτασιν, καταγράφομαι εἰς τὸν κατάλογον τῶν στρατιωτῶν, γίνομαι στρατιώτης· παρὰ τοῖς Μεγοστ. καὶ ἐπὶ κατὰ τῶν σημει. τοῦ Ἐργτκ. π. χ. ἐν Λουκν. περὶ συγγρ. ἱστορ. 26. Ἡρδτ. 7, 100. »ἐπειρωτῶντα ἑκάστας ὁμοίως καὶ πεζὸν καὶ ἀπογραφόμενος« · Πλτχ. Πρλ. Τ. 2. 320. 11. 700. καὶ »ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο« 3. 76. καὶ »ἐκήρυξαν τὸν νέον ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν« 3. 654. 1. καὶ Ἠθ. Η. 183. Ἐπε. »Ἀπογράφεσθαι πρότερον πρὸς τὴν βουλήν, πρὸς τὸν δῆμον« · ταυτὸν καί, »πρόσοδον ποιεῖσθαι« · διορίζειν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μέλλει νὰ παρασταθῇ τις εἰς τὴν βουλήν· Ἱστορ. (ξ).

Ἀ π ό γ υ ι ο ς, ον, Ἡσύχ. μετὰ τοῦ, Εὐχὴ == Σιωπώμενος.

Ἀ π ο γ υ ι ό ω· Μ. ώσω· (γυιόω) Ποιῶ τινὰ δι' ὅλου χωλόν, (τὸ τῆς συνθ. κόπτω τὰ ὑπατα)· κουτσαίνω, ἀδυνατίζω τινά· Ἰλ. Ζ. 265. Ζήτ. Γυιόω.

Ἀ π ο γ υ μ ν ά ζ ω· Μ. άσω· (γυμνάζω) πάλιν γυμνάζω· φέρω πάλιν εἰς γύμνασιν· Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. ζ. Θ΄. 90. παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 433. »ἀπογυμνάζει στόμα« ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ περιπατῶν· φαίνεται δ' ἔτι ὁ Σχολ. ἀντὶ Ἀπογυμνάζει στόμα, ἀνέγνωστεν, Ἀπογυμνοῖ· Μέσ. γυμνάζομαι πολλά· ἐξασκοῦμαι εἰς ἄκρον, μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν.

Ἀ π ο γ υ μ ν ό ω, Μ. ώσω· (γυμνόω) ἀπογυμνόνω, ξεγυμνόνω, μάλιστα ἀπὸ ἅρματα, ἀφοπλίζω, παίρνω ἀπό τινα τὰ ἅρματά του, τὸν ξαρματόνω Ὀδυσ. Κ, 301. »μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θήῃ« ξεσκεπάζω, »ἀπογυμνοῦν τὴν γνώμην τινός« · Πλτχ. ἀνοίγω· Ἡσύ. Καθόλου, ἀφαιρῶ, ἁφαρπάζω, ἁρπάζω τι ἀπό τινος, στερῶ τινὰ τι, παίρνω τίποτε ἀπό τινα, τινὸς· ὅθεν

Ἀ π ο γ ύ μ ν ω σ ι ς, εως, ἡ· ἡ δι' ὅλου γύμνωσις, ξεγύμνωσις, ξεσκέπασις, φανέρωσις· Πλτχ. »ἀπογύμνωσις τῶν ἀποῤῥήτων«.

* Ἀ π ο γ υ ν α ι κ ό ω, ῶ· Μ. ώσω (γυναικόω) κάμνω γυναῖκα· ποιῶ τινα ἄνανδρον καὶ ἀδύνατον ὡς γυναῖκα· ἐκθηλύνω· Πλτχ.

Ἀ π ο γ υ ν α ί κ ω σ ι ς, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν τινα ὡς γυναῖκα, τὸ ἐκθηλύνειν, ἀδυνατίζειν· Πλτχ. »ἀπογυναίκωσις τοῦ θυμοειδοῦς«.

Ἀ π ο γ ω ν ι ό ω, ῶ· Μ. ώσω (γωνία) φέρω ἢ ποιῶ τι εἰς γωνίαν· Θφρτ. Αἰτ. φ. 2, 21.

Ἀ π ο δ ά ζ ο μ α ι· Ἀχρησ. ἐνεστ. ἀφ' οὗ ὁ Μλ. καὶ ἄλλοι τινες χρόνοι τοῦ Ἀποδαίω· ἐκ τοῦ Δάω, Δάζω, Δαίω.

* Ἀ π ο δ α ί ω, ἀποδάσομαι, (δαίω, ἀνωμ.) διαμοιράζω, μοιράζω εἰς ἄλλους, μοιράζω τίποτε μὲ ἄλλους· λαμβάνω μέρος ἔκ τινος, δίδω καὶ εἰς ἄλλον μέρος ἀπό τινος· ὡς Ἰλδ. Ρ, 227. »τῷ δ' ὃς κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηότα περ ἔμπης Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας, ἥ μ ι σ υ τ ῶ ν ἐ ν ά ρ ω ν ἀ π ο δ ά σ σ ο μ α ι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω ἐγώ« · τινί τι Ἰλδ. Χ, 118. »Ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πόλις ἥδε κεύθει« καὶ τινί τινος· Ἰλδ. Ω, 595. »σοὶ δ' αὖ καὶ τῶν δ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν« οὕτω καὶ Πνδ. Νμ. 10, 162. »πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον« · 2) διαιρῶ, μοιράζω εἰς μέρη, διαιρῶ εἰς τάγματα· Ἡρδτ. 2, 103. »οὐκ ἔχω τὸ ἐνθεῦτεν ἀτρεκέως εἰπεῖν εἴτε αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Σέσωστρις ἀποδασάμενος τῆς ἑαυτοῦ στρατιῆς μόριον ὅσον δὴ αὐτοῦ κατέλιπε τῆς χώρης οἰκήτορας« == ἐκλέξας· ἐντεῦθεν τὸ Ἀποδασμός, ὅπερ ἰδέ· (ἄτομαι).

Ἀ π ο δ ά κ ν ω· Μ. –δήξω· (δάκνω, ἀνωμ.) δαγκάνω τι ἀπό τινος. »Μῆλα ἀποδεδηγμένα« · μῆλα δαγκαμένα· Λουκιαν. τοιοῦτοι τε καὶ παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. ΛΔ΄. 9. καὶ Ἀθην. ΙΑ΄.

* Ἀ π ο δ α κ ρ υ τ ι κ ό ς, ή, όν· ὁ κινῶν εἰς δάκρυα· »κατάπλαστρα. κολλύρια« ἀλοιφὴ κινοῦσα δάκρυα· ἀλοιφὴ κατεσκευασμένη διὰ νὰ κινήσῃ δάκρυα, καὶ νὰ ἀποδιώξῃ ὀφθαλμικόν τι πάθος· Λατιστ. Delacrimatorium collyrium.

* Ἀ π ο δ ά κ ω, Ἰων. –δήκω == Ἀποδάκνω.

Ἀ π ο δ α κ ρ ύ ω· Μ. ύσω (δακρύω)· Ἐνεργητ. μετὰ Αἰτιατ. Κλαίω τι· κλαίων διηγοῦμαι, λέγω τι· Λατιστ. delacrymare Πλτχ. Πρλ. »ἀπεδάκρυσε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπεδάκρυσεν ἄνδρα« · 2) κινῶ διερεθίζω εἰς δάκρυα π. χ. δι' ἐρεθιστικῶν ἀλειφῶν δι' ὧν ἀλείφονται οἱ ὀφθαλμοί· Παρ' Ἀριστοτ Προβλ. ΛΔ΄. 9. »ἀποδακρύσαντες δὲ λύεται ἡ πυκνότης« · σημαίνει διὰ τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν, τό, Διά τινος ἐρεθιστικῆς ἀλοιφῆς διεγείρειν τὸν ὀφθαλμὸν εἰς δάκρυα· διὰ τοῦ ὁποίου μέσου λύεται ἡ πυκνότης αὐτοῦ· Οὐδτ. κλαίω πολλὴν ὥραν, χύνω δάκρυα ὁλονένα· χορταίνω τοῦ νὰ κλαίω, παύω ἀπὸ τὰ δάκρυα· Ἀνέκδ. Βεκκ. 1, 427. (Τὸ υ, μακρόν).

Ἀ π ο δ ά π τ ω· Μ. ψω· (δάπτω) ἀποτρώγω, ἐλαττόνω, μικρύνω, ἀποκόπτω· Ἡσύχ.

Ἀ π ο δ α ρ θ ά ν ω· καὶ –δαρθέω, καὶ –δάρθω· Μ. θήσομαι (δαρθάνω, ἀνωμ.) ἀποκοιμῶμαι, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι· κοιμῶμαι ὀλίγον, Πλουτχ. Δίων. 26. »μικρὸν ἀποδαρθεῖν ὑπὸ κόπου βιασθεὶς« ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ κόπου νὰ ἀπομείνῃ ὀλίγον καὶ νὰ κοιμηθῇ· Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. Γ. 13. ἐξυπνῶ, ἐξυπνίζομαι, Αἰλ. ἰδιότ. ζ, 3, 13.– Παρ' Ἡσχ. καὶ Σουΐδᾳ ἑρμηνεύ. τό, Ἀποδαρθεῖν, διὰ τοῦ, Ἀποκοιμᾶσθαι.

* Ἀ π ό δ α ρ μ α, τό· == Ἀπόδερμα.

Ἀ π ό δ α σ μ α, τό· μερίδιον ἀπό τινος· Νοννο. ΙΒ΄. 8.

Ἀ π ο δ ά σ μ ι ο ς, ον, ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβον μέρος. Μοιρασμένος, ξεχωρισμένος, ὡς μέρος τινὸς θεωρούμενος, καὶ == μετατοπισμένος· »θήρης ἀποδάσμιος αἶσα« · Ὀππιαν. Ἀλιευτ. Β. 44. μερίδιον ἀπὸ τὸ κυνήγι· »Ἀποδάσμιοι Φωκαέων« · Ἡρδ. Α΄. 146. ἓν μέρος, τὸ ὁποῖον ἐξεχωρίσθη ἀπὸ τοὺς Φωκεῖς καὶ ἔκαμεν ἀποικίαν ἄλλο· Ζ. καὶ Ἀποδαίω· ἐκ τοῦ

Ἀ π ο δ α σ μ ό ς, ὁ· (ἀποδαίω)· μοιρασμός, μερισμός, ἡ μερίδιον ἀπό τινος· Θουκυδ.

Ἀ π ο δ α σ τ ο ς, καί, Ἀπόδατος, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσυχ. ὅς τις ἑρμην· τοῦτο διὰ τοῦ, Μετοικισθείς, == Ἀποδάσμιος.

Ἀ π ο δ α σ τ ύ ς, ύος, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀποδασμός· Ἡσύχ.

Ἀ π ο δ α υ λ ί ζ ω, παρ' Εὐριπ. Ἰων. 717. ἐσφαλμ. ἀντί, Ἀποκαυλίζω.

Ἀ π ο δ ε δ ε ι λ ι α κ ό τ ω ς, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ Ἐργ. πρκμ. τοῦ Ἀποδειλιάω. Μὲ δειλὸν καὶ πεφοβισμένον τρόπον, ἀπηλπισμένως.

Ἀ π ο δ ε ή ς, έος, –δεές (δέω) ἐλλειπής, ἀτελής, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου λείπει τι, μὴ ἐντελὴς κατὰ τὸν ἀριθμ. μὴ ἔχων τὸν ἀριθμ., τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχῃ· μὴ ὢν ὁλόκληρος καὶ σῶος, μὴ πλήρης, μὴ ἐντελὴς καὶ ὅσον ἔπρεπε γεμισμένος »ἀγγεῖον ἀποδεέςα« · Πλούταρχ. τὸ μὴ καλῶς γεμισμένον· »ἀποδεὴς ναῦς« · Πλούταρχ. Ἀντων. 62. ἡ μὴ καλῶς γεμισμένη ἀπὸ ἀνθρώπους, ἤτοι μὴ ἔχουσα τοὺς ἀναγκαίους ἀνθρώπους.

Ἀ π ο δ ε ῖ, ἀπρόσ. λείπει, εἶναι ἐλλιπές, Ἰωνκ. ἀποδέει.

* Ἀ π ο δ ε ι δ ί σ σ ο μ α ι, (δειδίσσομαι) φοβίζω, ὡς ἐνταῦθα αὐτῆκον λαμβαν. τὸ »ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα« · Ἰλδ. Μ, 52. == ἀπεδειδίττετο αὐτούς.

Ἀ π ο δ ε ί κ ν υ μ ι, καὶ Ἀποδεικνύω· Μ. –δείξω· Ἰωνκ. δέξω (δείκνυμι)· Ἀόρ. Ἀπέδειξα, καὶ Ἰωνκ. Ἀπέδεξα. Δείχνω, παρασταίνω, ἐκβάλλω εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὸ φῶς πρᾶγμά τι, ὁποῦ ἐτελειώθη πλέον· ἐκτίθημι, ἐκθέτω τι εἰς δημόσιόν τινα τόπον διὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ λαός, νὰ τὸ θεωρήσουν ὅλοι. Ἐκτελῶ, τελειόνω, ποιῶ τι ἕτοιμον, τέλειον, καὶ ἐντεῦθεν, Ἀποτελειόνω· ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω, ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀφιερόνω, Ἐγκαινιάζω ἐν τελειωμένον κτίριον· Λατν. dedicare· ὡς Πλούταρχ. εἰς Λουκουλ. 29. »Μέλλων ἀποδεικνύναι τὸ κατεσκευασμένον ὑπ' αὐτοῦ θέατρον« . Δίδω δεῖγμα τῆς τέχνης ἢ τῆς ἐπιτηδειότητός μου. Κοινοποιῶ, φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ νόμον τινά, ὅστις ἐκυρώθη ἤδη· 2) Ποιῶ τι πρός τι, ἤτοι Ἐκλέγω, ψηφίζω, ὀνομάζω, κάμνω· Παρασταίνω τὸν ψηφισθέντα ἢ ἐκλεχθέντα εἰς τὸν λαόν, νὰ τὸν ἰδῇ ὁ λαός· Θυδ. Β, 15. »ἓν βουλευτήριον ἀποδείξας καὶ πρυτανεῖον ξυνῴκισε πάντας« καὶ Πλτχ. Πρλ. »ἑκατὸν τοὺς ἀρίστους ἀπέδειξε βουλευτάς« »Τάτιον ἀποδείξαντες στρατηγόν« »κάλλιστον ἔργον ἐν καιρῷ παραδειγμάτων δεομένῳ καλῶν ἀποδεδειγμένος« · Τ. 2. σ. 817. 3) == Ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω, ἐπιστρέφω τι εἰς τὸν ἀφ' οὗ τὸ ἔλαβα· Ξενφ. Ἀναβ. 5, 8, 7. ἔνθα ὅμως ἡ ἐξήγησις αὕτη εἶναι πολλὰ ἀμφίβολος· 4) Παρασταίνω, ἐκφράζω, διὰ λόγου ἢ ἔργου φέρω τι εἰς φῶς, καὶ βεβαιῶ αὐτό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἀποδείχνω, βεβαιόνω, πληροφορῶ τινα, Παρασταίνω διὰ λόγων, ἐπιβεβαιῶ, μαρτυρῶ, δείχνω τι ὡς βέβαιον· κ. τ. τ. Θυδ. Δ, 85. »καὶ τὴν αἰτίαν οὐχ ἕξω πιστὴν ἀποδεικνύναι« ἐπὶ τῆς σημασ. ὅμως ταύτης συνηθεστέρα χρῆσις τὸ Μέσ. Θυδ.

Α, 87. »φανερῶς ἀποδεικνυμένους τὴν γνώμην αὐτῶν καὶ »ἔργα ἀποδεξάσθαι« Ἰωνκ. ἀποδέξασθαι· Ἡρδτ. Α, 207. »ἀπεδείκνυντο ἐναντίην τῇ προκειμένῃ γνώμην« καὶ »ἀρετὰς ἀποδεικνύμενος μεγάλας« Πνδρ. Νμ. 6, 80. Πρβ. Ἀποφαίνω, καὶ **Προδείκνυμι**· ὅθεν

Ἀποδεικτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ· ὁποῖος ἀποδείχνει· καὶ 2) ὁ ἀνήκων εἰς δημόσιον παράστασιν, ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἐκτεθῇ εἰς δημόσιόν τι μέρος διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν ὅλοι.

Ἀποδεικτικῶς, Ἐπίῤ. μὲ ἀποδεικτικὸν τρόπον.

Ἀπόδεικτος, ον, ὁ προκείμενος εἰς ἀπόδειξιν, ὁ ἔχων χρείαν ἀποδείξεως· 2) Ὁ ἀποδεδειγμένος.

Ἀποδειλίασις, εως, ἡ· (ἀποδειλιάω) παραίτησις πράγματος τινὸς ἀπὸ φόβον· Καθόλου δέ, Δειλία, φόβος· Πλτχ. Πρλ. καὶ Πολύβ. Γ. 103. ὅστις ἐν ΛΕ. δ. 4. καί, **Ἀποδειλία**, ἀντὶ τούτου ἔχει· ἐκ τοῦ

* **Ἀποδειλιατέον**, Ῥμτκ. Ἐπίθτ. ἐκ τοῦ, ἀποδειλιάω, πρέπει νὰ δειλιάσῃ τις· Πλάτ. Πολτ. 2, σ. 374. Ε.

Ἀποδειλιάω, ῶ· Μ. άσω· (δειλιάω) γίνομαι δειλὸς καὶ ἄτολμος, καὶ διὰ τοῦτο παραιτοῦμαι ἀπό τινα ἐπιχείρησιν, ἀφήνω κάθε πρᾶγμα· Καθόλου δέ, Ἀπὸ φόβον φεύγω, παραιτοῦμαι· 2) ἀφήνω τι, δὲν κάμνω, παραιτῶ τι, ἀποφεύγω τι ἀπὸ τὸν φόβον μου· μετὰ γενκ. »τινος« ὁ Πλτχ. »πρός τι« Πρλ. Τμ. 2. σ. 265. καὶ 215. 16. καὶ 261. Τ. 3. σ. 58. 6. 640. 1. καὶ Ἠθκ. »ἀποδειλιᾶν πρὸς τὸν κίνδυνον« Τμ. 6. σ. 729. 4. Ῥσκ. 3) Μεταβτκ. φοβοῦμαι, ἀποφεύγω τι, φεύγω ἀπ' αὐτό· φοβοῦμαι νὰ τὸ ἐπιχειρήσω, μετὰ Αἰτιατ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Φοβοῦμαι κατὰ πολλά.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ· καὶ Ἰωνκ. Ἀπόδεξις, (ἀποδείκνυμι). Ἔκθεσις εἰς δημόσιόν τινα τόπον πρὸς κοινὴν θέαν, καὶ παρατήρησιν. Παράστασις, φανέρωσις διὰ λόγων ἢ ἔργων. Διαγραφή, περιγραφή, διήγησις, ἀνάπτυξις, ἐξήγησις, ἔκθεσις· καθὼς ὁ Ἡρδτ. εὐθὺς κατ' ἀρχὰς τῆς ἱστορίας του ὀνομάζει τὸ σύγγραμμά του »Ἡροδότου Ἁλικαρν. ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε« δηλ. Αὕτη εἶναι ἡ ἀπὸ τὸν Ἁλικρν. Ἡρδτ. συγγραφεῖσα ἱστορία· ἔνθα ἡ λξ. εἶναι = τῷ Σύγγραμμα, opera Λτνστ. Ἐκτέλεσις, κατόρθωσις, πρᾶξις, ἔργον, δοκιμή τινος τέχνης ἢ ἐπιτηδειότητος τινος· ὡς Ἡρδτ. Β, 148. »εἴ γάρ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεά τε καὶ ἔργων ἀπόδεξιν συλλογίσαιτο« καὶ Α, 207. »ἢν γὰρ ἔγω γνώμης μὴ ἁμάρτω, κεῖνοι ἰδόμενοι ἀγαθὰ πολλὰ τράψονταί τε πρὸς αὐτά, καὶ ἡμῖν τὸ ἐνθεῦτεν λείπεται ἀπόδεξις ἔργων μεγάλων. Ἀλλὰ καὶ ὡς παρ' ἡμῖν ἡ **Ἀπόδειξις**. 3) Παρὰ φιλοσ. ὀνομάζεται οὕτω ἡ ἐκ τῶν προηγουμένων δύο τοῦ συλλογισμοῦ προτάσεων ἑπομένη τρίτη πρότασις· ὁ Συλλογισμός· Κικ. Acad. 2, 8.

Ἀποδειπνέω, ῶ· Μ. ήσω (δειπνέω) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ δειπνῶ, Ξεδειπνῶ· Ἀθήν. ΙΔ.

Ἀποδειπνίδιος, ον, (δεῖπνον) πᾶν ὅ, τι παριστάνει ἀπὸ τὸν δεῖπνον, καὶ ὁ ἐκ τοῦ δείπνου ἐρχόμενος, ἢ μετὰ τὸν δεῖπνον· = τῷ ἑπμ.

Ἀποδειπνός, ον, (δεῖπνον) ὡς τὸ Ἀποδειπνίδιος δὲ καὶ = Ἄδειπνος. Ἡσύχ.

* **Ἀπόδειπνον**, τό· ἡ μετὰ τὸν δεῖπνον προσευχή· Ἐκκλ.

Ἀποδειροτομέω, ῶ· κόπτω τὸν τράχηλον, τὸν λαιμόν τινός, ἀποκεφαλίζω· »τινά« Ἰλ. Ψ. 22. καὶ Σ. 336. »δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα.«

Ἀποδείρω, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀποδέρω· Ἀριστοφ.

Ἀποδεκάτευσις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἐκλέγῃ τις ἀπὸ πλῆθός τι ἕνα ἄνθρωπον εἰς κάθε δεκάδα καὶ νὰ τὸν παιδεύῃ· ἐκ τοῦ,

Ἀποδεκατεύω, Μ. εύσω· (δέκατος) παίρνω ἀπὸ ἀριθμόν τινα τὸν δέκατον ἄνθρωπον καὶ τὸν παιδεύω, ἤτοι τὸν θανατόνω· Ξενοφ. Παρ. Ἀθην. ϛ. »ἀποδεκατεύειν τὰς οὐσίας« παίρνειν τὸ δέκατον, ἤτοι τὴν δεκατιὰν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἀποδεκατόω, ῶ, Μ. ώσω· (δέκατος) ζητῶ, παίρνω ἢ συνάζω τὸ δέκατον μέρος τινός, ἤτοι τὴν δεκατιάν· 2) Δίδω τὸ δέκατον, Δεκατίζω· Ν. Διαθ. ὅθεν

Ἀποδεκάτωσις, εως, ἡ· τὸ ζητεῖν ἢ διδόναι τὸ δέκατον· 2) = Ἀποδεκάτευσις.

* **Ἀποδέκομαι**· Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀποδέχομαι· Ἡρδτ.

Ἀποδεκτέος, έα, έον· Ῥημτ. Ἐπίθ. ἀποδέχομαι, ὁ ἄξιος ἀποδοχῆς, δεξιώσεως.

Ἀποδεκτήρ, ῆρος, ὁ· ἡ. = Ἀποδέκτης, ὁ· (ἀποδέχομαι) ὁποῖος δέχεται, λαμβάνει, παίρνει, συνάζει· Ἀριστοτ. κόσμ. ϛ. 9. Ξενοφ. Κυροπ. Η. α. »Οἱ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες« οἱ συνάζοντες δηλ. τὰ δημόσια δοσίματα, (οἱ καψιμάλιδες).

* **Ἀποδέκτης**, ου, ὁ· ὁ συνάζων τὰ δημόσια εἰσοδήματα, ὁ ἀποδεχόμενος ὁ συνάγων τὰ χρήματα· Ἀριστ. Πολ. 5, ε. 4. Κορ. Ἀπὸ Κλεισθένους ἦσαν οἱ **ἀποδέκται** ἐν Ἀθήναις ἀντὶ τῶν **Κωλακρετῶν**, καὶ ἐφρόντιζον νὰ πληρώνουν εἰς τοὺς κριτὰς τὸν μισθόν τους· Ἰδὲ Boeckh Ἀθηναίων Πολτ. Athen. Staatshaush. 1. σ. 188. — Ἦσαν δὲ οἱ Ἀποδέκται ἄρχοντες κληρωτοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν, οἳ παρελάμβανον τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ καὶ ἀπεδέχοντο αὐτά· εἶτα ἐξήταζον τὰ ὀφλήματα σὺν τῇ βουλῇ καὶ ἐμέριζον εἰς ἃ ἔχρῃν ἀναλίσκεσθαι· Ἀνέκδ. Βκκ.

Ἀπόδεκτος, ον (ἀποδέχομαι) καὶ Ἐπίῤ. Ἀποδέκτως· τὸν ὁποῖον καλῶς δέχεται ἢ ἐδέχθη τινάς· τὸν ὁποῖον ἐδέχθη τινάς· καταδέχομαι, ὅστις εἶναι ἄξιος νὰ τὸν δεχθῇ τις, ἀξιόπαινος, ἀξιόρεκτος, κ. τ. τ. Λτνστ. acceptus.

Ἀποδενδρόω, ῶ· εἰς δένδρον κάμνω, μεταμορφόνω, μεταβάλλω τι εἰς δένδρον· Λουκιαν. 4, σελ. 226. Παθτκ. γίνομαι δένδρον, μεταμορφοῦμαι, μεταβάλλομαι εἰς δένδρον.

* **Ἀποδέξασθαι**, ἀντί, ἀποδείξασθαι, ἐκ τοῦ Ἀποδείκνυμι· Ἡρδτ. Γ, 160. ὁ ἀόριστος οὗτος δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸν ἐκ τοῦ Ἀποδέχομαι.

Ἀπόδεξις, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀπόδειξις, ἐκ τοῦ Ἀποδεικνύω· 2) ἐκ τοῦ Ἀποδέχομαι = Ἀποδοχή· Πλάτ. Τ. 11. σ. 413. Ἀγάπησις, Ἀπόδειξις (γρ. Ἀπόδεξις) παντελής· ὡς εἰς τὸν αὐτὸν διάλγ. λέγει Πρόταξις ἀντὶ Προσοχή.

Ἀπόδερμα, τό· (ἀποδέρω) τὸ ἐκδαρμένον δέρμα, = Δέρμα· Ἡρόδοτ. Δ. 64. ὅπου τὰ Ἀποδέρματα, Ἀποδερμάτων, ἔχουσι· ὅθεν

Ἀποδερματόω, ῶ· Μ. ώσω· ἐκβάλλω τὸ δέρμα, γδέρνω· Παθτκ. χάνω τὸ δέρμα, ῥίπτω τὸ δέρμα μου. »Ἀποδερματοῦται ἡ ἀσπίς« Πολύβ. ϛ. 25. ἡ ἀσπὶς χάνει τὸ δέρμα της, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι περιτυλιγμένη (καλαπτισμένη)· σκαπίζει δηλ. τὸ δέρμα καὶ πίπτει ἀπὸ τὴν ἀσπίδα.

Ἀποδέρω, Μ. ερῶ· (δέρω) ἀφαιρῶ τὴν δοράν, ἀφαιρῶ, παίρνω τὸ δέρμα ἀπὸ τὸ ζῶον, γδέρνω· Καθόλου, Ξεφλουδίζω· ὅθεν, 2) Παιδεύω, ξυλίζω, δέρνω τινά, ὥστε φουσκώνει τὸ δέρμα του καὶ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ κρέας· ὡς τὸ τῆς συνηθ. »Τεντάζω τὴν τραχηλιάν τινός«.

Ἀπόδεσις, εως, ἡ· (ἀποδέω) τὸ λύσιμον, 2) τὸ δέσιμον.

Ἀποδεσμεύω, Μ. εύσω· (δεσμεύω) λύω, ξαλύω· 2) Δένω τι σφικτὰ πρός τι, ἢ ἀπό τινος, θηλυκόνω τὰ κουμβία· καὶ

* **Ἀποδεσμέω**, Μ. ήσω (δεσμέω) = τῷ προηγμ.

Ἀπόδεσμος, ὁ, ἡ· δεμένος κόμπος, δέσιμον, ἡ θηλύκωμα· 2) Δεσμός, Δέμα, Φασκιά, παντλῆκα, κορδέλα, δι' οὗ δένουσί τι· παρ' Ἡσυχ. μετὰ τοῦ Ἀνάδεσμος, τὸ δέμα τῆς κεφαλῆς, παρὰ Λουκιαν. Ἑτρ. διαλ. τὸ περὶ τὸ στῆθος δὲ τῶν γυναικῶν· 3) δεμάτι, μπόγος.

Ἀποδεσμόω, ῶ· Μ. ώσω· = Ἀποδεσμέω.

Ἀποδέχομαι, Μ. ξομαι· Ἀποθτκ. Μέσ (δέχομαι, Ἀνμλ.) δέχομαι, Ἰλδ. Α, 95. παίρνω μέρος ἔκ τινος, ἀγαπητῶς ἢ μετὰ χαρᾶς δέχομαι, λαμβάνω· παίρνω τι ἀπό τινος, ἢ πιστεύω, ὑπολαμβάνω, Ἀρέσκομαι, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· Καταλαμβάνω, εἰς νοῦν δέχομαι, ἐννοῶ· »ἀποδέξασθαί τινος« συμφωνεῖν μέ τινα, τὸ νὰ ἦναι τις τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ ἄλλον τινά· Ἡρδτ. Πλάτ. Φαίδ. σ. 92. Α. Πολιτ. 1. σ. 329. Ε. Stallb. Εὐθύφρ. σ. 9. Ε. Πλάτ.

Ἀποδέω, Μ. δήσω (δέω, Ἀνμλ.) ὡς τὸ Ἀποδεσμεύω· 1) Δένω, 2) Δένω, θηλυκόνω.

* **Ἀποδέω**, Μ. δεήσω, (δέω, Ἀνμλ.) λείπω, εἶμαι κατώτερος, ἐλλειπής· Ἀκρτκ. Ἀποδεῖ, λείπει, εἶναι ἐλλειπές· Θεδ. »δυοῖν ἀποδέοντες τριακόσιοι« Τ. 3. σ. 61. = 291. καὶ »τριακοσίων ἀποδέοντα μύρια« Τ. 2. σ. 24.

Ἀποδηλόω, ῶ, Μ. ώσω· (δηλόω) φανερόνω, σαφηνίζω, ποιῶ τι δῆλον φανερὸν γνωστόν, σαφές· Ἱπποκρ. Ἀποδεικνύω· Στράβ.

Ἀποδημαγωγέω, ῶ· Μ. ήσω (δημαγωγέω) διὰ τῆς τέχνης τῆς ῥητορικῆς ἀπάγω τὸν δῆμον, ὅ ἐστιν ἐμποδίζω, σύρω ὀπίσω· Κλήμ. Ἀλ. σ. 429. »ἀποδημ. τῆς ἀληθείας« Ἀποπλανῶ, ἀπατῶ διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων, ἀποπλανῶ, ἀποσύρω τινὰ ἀπό τι· »τινὰ τινος«.

Ἀποδημέω, ῶ· (ἀπόδημος) εἶμαι ἀπόδημος, λείπω, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπὸ τὸ γένος μου· εἶμαι εἰς τὰ ξένα, εἰς ταξείδια ταξειδεύω· Ἡρδτ. ἐνίοτε μετὰ γενκ. »ἀποδημεῖν οἰκίας« τὸ νὰ λείπῃ τις ἀπὸ τὸ σπῆτι του· Πλάτ. Νμκ. 12. σ. 954. β. Πινδ. Πυθ. 10, 57. »Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδημεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισιν« = οὐκ εἶτιν ἄμουσοι· ὅθεν

Ἀποδημητής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποδημήτας, ἢ ὁ ἀγαπῶν νὰ ἦναι μακρὰν τῆς πατρίδος του, νὰ ξενιτεύηται, νὰ ἦναι ἀπών· Θεδ. 1. σ. 98. »ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους«.

Ἀποδημητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ξενιτευόμενος, ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ ξενιτεύηται, ὁ συνηθισμένος εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ἀποδημία, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀναχώρησις καὶ ἡ εἰς ξένον τόπον διατριβή· ἀπουσία ξενιτεία· τὸ ταξειδεύειν· Ἡρδτ.

Ἀπόδημος, ον, (δῆμος) ὁποῖος εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ ἔθνος, ἀπὸ τὴν πατρίδα του· ὁποῖος εἶναι εἰς τὸ ταξείδιον, εἰς ξένον τόπον, ὁ ξενιτευμένος, ξενομπημένος· ὁ ἀπών, ὁ μισεύσας· Δωρ. Ἀπόδαμος· Πνδ. Πυθ. 4, 8. »οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος« = παρόντος.

Ἀποδία, ἡ· (πους) ἔλλειψις ποδῶν· τὸ μὴ ἔχειν πόδας· ἢ τὸ μὴ δύνασθαι τοῖς ποσὶ χρῆσθαι, νὰ ἔχῃ τις ἀχαμνοὺς πόδας· Ἀριστοτ. Ἀντίκειται τῷ, Εὐποδία.

Ἀποδιαιρέω, ῶ· χωρίζω τι ἀπό τινος, μοιράζω, διαιρῶ ἐκ νέου· Κλήμ. σ. 925.

Ἀποδιαιτάω, ῶ· Μ. ήσω· (δίαιτα) ὡς αἱρετὸς κριτὴς ἢ μεσίτης συγχωρῶ, ἀπολύω· Ἀντίκ. τῷ, Καταδιαιτάω· Δημοσθ.

Ἀποδιασείω· διώκω διατροπιάζω· ἐμφ.

* **Ἀποδιαστάω**, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποδιίστημι.

Ἀποδιαστέλλω· Μ. -ελῶ ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω· Ξεχωρίζω.

Ἀποδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω) διά τινων ἄλλων μὴ ἀναγκαίων ὑποθέσεων ἢ φλυαριῶν διατρίβω, βαστῶ ἢ ἐμποδίζω· Δίων. Κάσ. ΝΔ. 17. ΜΔ. 19. ΟΖ. 14. Οὐδετέρ. »Ἀποδιατρίβοντες« ὅπου ὁ Σουίδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ,

Ἐγχρονίζοντες, καὶ, Χρονοτριβοῦντες. Αἰσχίν. „Τὸν χρόνον τοῦ βουλεύεσθαι παρέντες ἀποδιατρίβουσιν« χάνουσιν, ἐξοδεύουσι τὸν καιρόν των μὲ τὰς φλυαρίας. (Ἡ παραλήγ. μακρά.)

Ἀποδιδάσκω, Μ. ξω· (διδάσκω, Ἀνμλ.) κάμω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τὰ μαθημένα, ξεδιδάσκω, ξεμανθάνω Λτνστ. dedocere 2) ξετυνηθίζω

Ἀποδιδράσκω, Μ. ἀποδράσομαι. Ἰωνκ. Ἐνστ. Ἀποδιδρήσκω, Μ. ἀποδρήσομαι, (διδράσκω, Ἀνμλ.) φεύγω δρομαίως, ἐκφεύγω, φεύγω κρυφίως (τὰ κάτω παραλῆψι) φεύγω ἀπὸ πουθενά. Ὀδσ. Π, 65. „Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράσα καὶ „πρῶτον γὰρ ὅμ' ἵκετο, νηὸς ἀποδράσα« Ρ, 516. ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται μόνον τὴν μετχ. τοῦ ἀορ. 2. ἐπὶ τῆς σημσ. τοῦ, φεύγω κρυφίως. 2) Παρὰ Πεζγρφ. καὶ Μεταγ, μετὰ τῆς Αἰτιατ. = Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαί τι. Πλτχ. Πρλ. Τ. 1. σ. 15. „ἀποδιδρ. τοὺς ἐν ποσὶν ἄθλους« καὶ 2. σ 58. 2. „ἀποδρὰς τοὺς φύλακας« οὕτω καὶ παρὰ Σοφκλ. Αἰ. 167. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν« καὶ „ἀποδιδρ. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου«.

Ἀποδιδύσκω, = Ἀποδύω. Παρθέν. ΙΕ'.

Ἀποδίδωμι, Μ. ώσω· (δίδωμι) πάλιν δίδω Δίδω ὀπίσω, παραδίδω· ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἑξῆς ἐξρτ, περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχει τις χρέος νὰ τὰ δώσῃ, νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω. Δίδω τι χρεωστικῶς, ἐπιστρέφω τὸ χρεωστούμενον· βάζω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, διορθώνω ὅ,τι ἐχάλασα πρότερον· πληρώνω τὸ χρέος μου· τιμωροῦμαι διὰ τὸ σφάλμα μου, λαμβάνω τὴν ἀνήκουσάν μοι τιμωρίαν· Ἰλδ. Α, 98. καὶ 134. „Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι« Γ, 285. „οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε« Δ, 478. Γ, 302. „πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην« Ι, 387. καὶ Σ, 499. Ὀδσ. Β, 78. Πνδ. Πυθ. 4, 119. „ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω« θέλω τὸν παραδώσει εἰς τὰς Μούσας, θέλω τὸν ὑμνήσει ἐπιμελῶς. „τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν« Νμ. 7, 64. Πληρώνω διά τι τὸν συμφωνημένον μισθόν, προσφέρω ὡς χρεωστούμενον φόρον. Πόσον ἀκριβῶς προσεῖχον καὶ διέκρινον οἱ Ἀθην. τὴν σημσ. ταύτην· μᾶς διδάσκει ὁλόκληρος ὁ περὶ Ἀλοννήσου λόγος τοῦ Δημσθν. Ἰδ. Tac. Dem. Staatsreden. p. 400. Ἀποδίδω τι εἴς τινα, ποιῶ τι ἴδιον εἰς αὐτόν, λέγω, ὅτι εἶναι ἰδικόν του. Παραδίδω Ἰλ Θ. 84. β) „ἀποδιδόναι εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν« ἀναφέρω τι εἰς τὸν λαὸν ἢ εἰς τὴν βουλὴν νὰ ἀποφασίσῃ περὶ αὐτοῦ· προτίθημί τι εἰς διάκρισιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, ἢ τῆς βουλῆς· παρ' Ἰσοκρ. Καλλίμ. „Εἰς τὴν βουλὴν περὶ αὐτῶν ἀπέδοσαν« παρέδωκαν, ὡμολόγησαν, ἀνέφερον Ἐνδίδω, συγκαταβαίνω, συγκατανεύω, λέγω τὸ ναί. β) μετά, καὶ ἄνευ τοῦ „λόγον, διήγησιν« κ. τ. τ. διηγοῦμαι, σαφηνίζω, Παραστήνω, φανερόνω, ἐνεργῶ, κ. τ. τ. ὡς τό, Ἀποδείκνυμι· παρὰ Πλάτ. „Ἀποδίδωμι λόγον«. 3) Μέσως „Ἀποδίδομαί τι« ἀπὸ τὰ ἰδικά μου εἰς ἄλλον, ὅ ἐστι, Πωλῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ε'. 5. Γ. ς. 6. Ἀριστφ. Ὀρν. 17. Ἀχρν. 542. 817. Λυσργ. 8. σ. 38. Osann. ἐν Ἀθήναις ἐξρί· περὶ ἀνακτήσεως δημοσίων εἰσοδημάτων. Ἀντθτ. τῷ, ὠνέομαι. Δημσθ. Λεπτν. ὑπὸ Wolf. σ. 231. Μ ὅλον τοῦτο ὁ Θουκυδ. ς'. 62. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται καὶ τὸ Ἐνεργητικόν.

Ἀποδιίστημι, Μ. αστήσω· (διΐστημι) χωρίζω-ξεχωρίζω ἀπό τινος, ἀπομακρύνω, βάλλω τινὰ νὰ στέκεται μακρὰν τοῦ ἄλλου. Μέσως. Ξεχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι· ἐν τῷ Ἀορ. 2. Πρκμ. καὶ Ὑπρσντλ. μακρὰν τοῦ ἄλλου ἵσταμαι, ἀπομακρύνομαι, εἶμαι ἀποχωρισμένος, ἀπομακρυμένος.

Ἀποδικάζω, Μ. άσω· (δικάζω) ἀφήνω, συγχωρῶ, ἀπολύω τὴν δίκην. Ἀντίστ. τῷ, Καταδικάζω.

* Ἀποδικεῖν, (δικεῖν) Πτκ. ἀπορρίπτω, ῥίπτω πέραν, ἐξωθῶ, ἀποδιώκω. Ἀορστ. μόνον χωρὶς Ἐνστ. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1721. „ἀπέδικες, ἀπέταμες« Εὐρπδ. Ηρκλ. μαινμν. 1204. Ζ. Δίκω.

Ἀποδικέω, ῶ· (δίκη) δικηγορεύω τὴν κρίσιν μου ἢ τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ κριτήριον. Ξενφ. Ἑλλν 1, 7, 21.

Ἀποδίκω· Ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, ἀποδιώκω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1421. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1204. Ζήτ. Δίκω.

Ἀποδινέω, νῶ· (δινέω) διώκω περιστρέφων στριφογυρίζων· διὰ τοῦ δινίσματος (ἁλωνίσματος) τροφίμω. Ἁλωνίζω, ἀπαλωνίζω, παύω ἢ τελειώνω τοῦ νὰ ἁλωνίζω. Ἡρόδοτ. Β'. 14. ἐκ τοῦ, Δῖνος, ἅλων

Ἀποδίομαι, = Ἀποδιώκω. Πτκ. (ἀποδίομαι, –◡◡––, Ἰλ. Ε, 763.) „αἴκεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίωμαι«

Ἀποδιοπομπέομαι· Μ ήσομαι, Ἀπθτκ, Μέσ. (ἀπό, Διός, καί, πομπή) διά τινος καθαρτικῆς, ἐξιλεωτικῆς πρὸς τὸν Δία θυσίας ἀποπέμπω, ἀπομακρύνω καὶ ἀποδιώκω κακόν τι ἢ δυστυχίαν, ἢ κακὴν προσημασίαν, χρησμόν, ἢ παιδείαν ἢ ἀνομίαν ἢ τὸ πταῖσμα καὶ ἁμάρτημα ἀπό τινα ἢ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ διὰ τοιαύτης θυσίας καθαρίζω· „πόλιν, οἰκονα Πλάτ. Νόμ. 6, σελ. 53. ἄρα, ἡ λέξις εἶναι σχεδὸν ἰσοδύναμος μὲ τό, Ἐκθύω. Λτνστ. expiare καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ, Μισῶ, ἀποστρέφομαι, Ἀποδιώκω· Πλτχ. Τ. 2. σ. 595. 10. „ἀποδ. μετ' εὐπρεπείας πάντας τοὺς φιλοσόφους ἐκ τῆς πόλεως« καὶ ἐπίτηδες αὐτὸν εἰς Κύπρον ἀπεδιοπ. 4. 6. 209 5. ἀπομακρύνω τι ἀπ' ἐμοῦ. Διά τινος καθαρισμοῦ ποιῶ τι πάλιν καλόν· „τὸ ἀποκαθαίρεσθαι, καὶ ἀποπέμπεσθαι, ἀπὸ τοῦ Δίου. Δῖον γὰρ τὸ δέρμα τοῦ θυομένου ἱερείου τῷ Διΐ, ἐν ᾧ ἱστάμενοι ἐκαθαίροντο« Χοιρόβοσκ. Λεξ. ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ „Τῇ τοῦ Διὸς ἀλεξικάκου ἐπικλήσει ἐκπέμπω τὰ φαῦλα«. Ruhnk. Τιμ. σ. 40. ὅθεν.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποδιοπομπέομαι· ἤγουν ἡ διά τινος καθαρτικῆς πρὸς τὸν Δία θυσίας ἀποδίωξις τῶν κακῶν· ἢ προσφορὰ τοιαύτης θυσίας.

Ἀποδιορίζω· Μ. ίσω· (διορίζω) βάλλω σύνορα εἴς τι· διορίζω, ἤτοι ξεχωρίζω τι μὲ σύνορα. Ν. Δ.

Ἀποδικτυεύω, Μ. εύσω· (δικτυεύω) ῥίπτω τὸν δίκτυον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· παίζω τοὺς δίσκους. Ῥίπτω τι ὡς δίσκον.

* Ἀποδινυλίζω, στραγγίζω, καθαρίζω· καί

* Ἀποδιϋλισμός, οῦ, ὁ· στράγγισμα, καθάρισμα.

* Ἀποδιφθερόω, ῶ· (διφθερόω) ἐκγδάζω τὸ δέρμα, ἐκδέρω. Ἰων. Λεξ.

Ἀποδιωθέω, ῶ· Μ. διώσω (διωθέω, Ἀνμλ.) ἀποδιώχνω, σπρώχνω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Ἀθήν. σ. 87.

Ἀποδιωκτήρ, ῆρος, ὁ· ὁποῖος διώκει ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν· ὁ ἀποδιώκων.

* Ἀποδιώκτης, ου· ὁ· = τῷ προηγμ.

Ἀποδιώκτρια, ἡ· θηλκ. τοῦ Ἀποδιωκτήρ· ὁποία διώκει, διώχτρια. Σχολ. Λυκόφρ. 360. ἐκ τοῦ

Ἀποδιώκω, Μ. ώξομαι· διώκω τινὰ μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, τρέχω βιαίως κατόπι τινος, τὸν βάλλω εἰς φυγήν, κυνηγῶ. Ξενοφ. „ἀποδίωκε σαυτόν« Ἀριστφ. φύγε ἀπ' ἐδῶ, κρημνίσου, δεῖξέ μοι τὴν ῥάχι σου· ὅθεν

Ἀποδίωξις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀποδιώκειν.

Ἀποδοκέω, ῶ· ὅθεν, Ἀποδοκεῖ, ἀπροσωπ. ὅ ἐστι „Οὐ δοκεῖ« δὲν ἀρέσκει, δὲν εἶναι ἢ δὲν φαίνεται ἀρεστόν· δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ σκοπός· Ξενοφ.

Ἀποδοκιμάζω, Μ. άσω· (δόκιμος) ἀπορρίπτω, παραιτῶ μετὰ τὴν δοκιμήν· δὲν συγκατανεύω, δὲν δίδω τὴν γνώμην μου, δὲν ἐκλέγω, δὲν κρίνω τι ἄξιον, δὲν κρατῶ, ἢ δὲν ἔχω τι διὰ καλόν. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. β'. 2) Ἐκβάλλω, καταβάζω ἀπὸ ἀξίωμά τι· ὅθεν

Ἀποδοκιμασία, ἡ· ἀπόρριψις, καταφρόνησις, παραίτησις, ἡ μὴ συγκατάνευσις. κ. τ. τ. ἐπὶ δὲ ἀξίας ἀντὶ τοῦ, Ἀφαίρεσις τῆς τιμῆς, τὸ μὴ κρίνειν τινὰ ἄξιον ἀξιώματος τινός.

* Ἀποδοκιμαστέος, έα, έον· Ῥηματ. Ἐπθτ. ἐκ τοῦ, Ἀποδοκιμάζω, ἐκεῖνο, ὅπου εἶναι ἄξιον νὰ ἀποβληθῇ, νὰ καταφρονηθῇ, νὰ κριθῇ ἀχρεῖον.

Ἀποδόκιμος, ον, καταφρονεμένος, ἀποῤῥιμμένος, ὁ ἀνάξιος φανεὶς μετὰ τὴν δοκιμήν. 2) μὴ γνήσιος.

* Ἀποδόκω, Μ. όξω, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποδοκέω.

Ἀπόδομα, ατος, τό· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται, ἢ χρεωστικῶς προσφέρεται.

* Ἀποδοντόω, ῶ· (ὀδούς) καθαρίζω, πα-στρεύω τοὺς ὀδόντας, ἤτοι ξύω τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς ῥύπον· ὅθεν

Ἀποδόντωσις, εως, ἡ· ἡ κάθαρσις, τὸ πάστρευμα τῶν ὀδόντων. Πολυδ. Β'.

* Ἄποδος, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ, Ἄφοδος. Ἡρδτ.

Ἀποδόσιμος, ον· ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος ἢ ἱκανὸς πρὸς ἀπόδοσιν, ἢ τὸν ὁποῖον πρέπει ἢ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποδώσῃ, ὁ δυνάμενος νὰ ἀποδοθῇ. Σχλ. Θουκυδ. Γ'. 52. ἐκ τοῦ

Ἀπόδοσις, εως, ἡ· (ἀποδίδωμι) τὸ νὰ δώσῃ τις τι πάλιν ὀπίσω, ἀντάμειψις, πλήρωσις, ἀποζημίωσις, διόρθωσις ζημίας τινος· ἐγχείρισις παράδοσις τινὸς εἴς τινα ἐκ τῶν ἑαυτοῦ, πώλησις, ἡ διδασκαλία, διήγησις, παράστασις, Ἀνταπόδοσις. 2) Παρὰ Γρμμτκ. ἡ συνέχεια τοῦ λόγου, ἀντίθτ. πρότασις.

* Ἀποδοτέον· Ῥμτκ. Ἐπίθτ. τοῦ, Ἀποδίδωμι, πρέπει νὰ δώσῃ τις ὀπίσω, ἢ νὰ πληρώσῃ. Πλάτ. Πολτ. 2. σ. 379. Α.

Ἀποδοτήρ, ῆρος, ὁ· ὁποῖος ἀποδίδει, πληρώνει· ὁ δίδων ὀπίσω, πληρωτής· Ἐπίχαρμ.

Ἀπόδουλος, ον· (δοῦλος) ὁ ἀπὸ δοῦλον (σκλάβος) γεννημένος, ἢ καταγόμενος· ἐκ δουλικοῦ γένους ὤν.

Ἀποδοχεῖον, τό· τόπος, ἢ οἶκος, ἢ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον δέχεται τινάς τις, ἢ εἰς ὃν δύναταί τις νὰ βάλῃ τι· ὅτε δὲ καὶ Ἀποδοχή, δεξίωσις· ἐκ τοῦ

Ἀποδοχεύς, έως, ὁ· = Ἀποδεκτήρ· ἐκ τοῦ, δέχομαι.

Ἀποδοχεύω, Μ. εύσω· εἶμαι Ἀποδοχεύς. Δέχομαι, ἢ δεξιοῦμαι, ἢ συνάζω.

Ἀποδοχή, ῆς, ἡ· (ἀποδέχομαι) δέξιμον, λῆψις, περιλαβή, Θυδ. Δ, 81. „ἀποδοχὴν καὶ ἀνταπόδοσιν τῶν χωρίων« ὑποδοχή, καὶ ἐξρτ., πρόθυμος, φιλική καὶ μὲ μεγάλην φιλοξενίαν γινομένη ὑποδεξίωσις, καὶ περιποίησις. 2) Ἔπαινος, τιμή, εὐχαριστία, εὐχαρίστησις κ. τ. τ. 3) Σύναξις, ἀπόθεμα.

Ἀποδοχμόω, ῶ· Μ. ώσω· (δοχμόω) καμπυλόνω, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω· πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ πλάγια καμπυλόνω· λυγίζω, κλίνω, πλαγιάζω· (δοχμὸς γὰρ τὸ Πλάγιον). Ὀδυσ. Ι. 372. „Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα«.

Ἀπόδραγμα, ατος, τό· (ἀποδράττω) τὸ ἀπό τινος ληφθέν, μέρος, μέρος ἐξ αὐτῶν ληφθέν. Ἡσύχ.

* Ἀποδραθεῖν. Ἀπρμφτ. Ἀορστ. β'. τοῦ, Ἀποδαρθάνω.

* Ἀπόδραθι. Ἀόρ. 2. προστατκ. ἐκ τοῦ Ἀπόδρημι. (Κμ.)

* Ἀποδράμω, ἢ Ἀποδρέμω, δίδει χρόνους εἰς τὸ Ἀποτρέχω. (Κμ.)

* Ἀποδράς, Μτχ. τοῦ ἀορ. 2. ἀπέδραν, ἐκ τοῦ Ἀποδιδράσκω. Ὀδρ. Π, 65. Ρ, 516. ἰδ. Ἀποδιδράσκω.

Ἀπόδρασις, εως, ἡ· (ἀποδιδράσκω) φυγὴ ἀπό τινος· κρυφίως γινομένη φυγή.

Ἀποδράττω, ἤ, Ἀποδράττομαι· λαμβάνω, παίρνω μέρος ἀπό τινος, συνήθ. τὸ Μσ.

Ἀποδράω, ῶ, Μ. άσω· ταυτὸν τῷ, Ἀποδιδράσκω.

* Ἀποδρέπτομαι = τῷ ἑπμ.

Ἀποδρέπω, Μ. ψω, (δρέπω) ἀποκόπτω, κόπτω μέρος ἀπό τινος, κόπτω, συνάζω ἄνθη, κόπτω, θερίζω, συνάζω, τρυγῶ. Ἡσδ. Ἔργ. 609. (572.) «τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.» Καθόλου δὲ, φέρω εἰς ἐμαυτὸν, οἰκειοποιοῦμαι, ἀπολαμβάνω. Πινδ. Ὀλ. 1, 20. καὶ Πυθ. 9, 193. «Ἤθελε καρπὸν ἀποδρέψαι ἤθελον» ἤθελον νὰ ὑπανδρευθῶσι τὴν παρθένον. Ἐν συχνῇ χρήσει τὸ Μέσ. κόπτω τι ἀπό τινος διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ὁ τύπος, Ἀποδρέπτεο, εὑρίσκεται παρ' Ἀργενταρίῳ ἐν Ἐπιγράμ.

* Ἀποδρῆναι, Ἰων. ἀντὶ Ἀποδρᾶναι, Ἀπρμφτ. Ἀορ. Ἐνργτκ. τοῦ Ἀποδιδράσκω. Ἡρδτ.

* Ἀπόδρησις, ιος, ἡ· Ἰωνκ. ἀντὶ Ἀπόδρασις. Ἡρδτ.

Ἀποδρομή, ῆς, ἡ, (ἀποτρέχω) φυγὴ ἀπό τινος κρυφίως γινομένη φυγὴ = Ἀπόδρασις. 2) Καταφυγή· Ἀρριαν. Περίπ. Ἐρ.

Ἀπόδρομος, ου· (ἀποτρέχω) = Παλίνδρομος· ὁ πάλιν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω τρέχων, ὁ γυρίζων ὀπίσω μὲ ὁρμήν· ἢ 2) ὁ ἐκ τοῦ τρέχειν μένων ὀπίσω, μὴ τρέχων πλέον, ἢ ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ τρέχῃ, ὅπειος ἔπαυσε τοῦ τρέχειν· ὡς καὶ τὸ ἀπόμαχος. Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ. Κατ' Εὐσταθ. (ἐν Ὀδ. Θ. σ. 303. ἐκδ. Βασ.) ὁ δρόμων ἀγωνιστικῶν πεπαυμένος. Ὁ μηκέτι τῶν κοινῶν δρόμων μετέχων, ὁ ἀποκλεισμένος, ἐξῃρημένος ἀπὸ τὸν δρομικὸν ἀγῶνα.

Ἀποδρύπτω, Μ. ψω· (δρύπτω), σπαράττω, τσουγκρανίζω, ξεσχίζω τὰς σάρκας μὲ τοὺς ὄνυχας· πλέω καὶ ἀπάγω τῶν σαρκῶν τὸ δέρμα ὄνυξιν ἢ ἑλκυστρῷ ἢ σιδήρῳ τί τινος. Σχολ. Ὁμ. Ἰλδ. Π, 324. «πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψ' ἀπὸ μυώνων» = ἀπέδρυψε βραχίονας τοὺς μυῶνας· ἀπέξεσεν, ἐξέσχισεν, ἐγδάρεν ὅλον τὸ κρέας ἀπὸ τὸν βραχίονα. 2) κόπτω καρποὺς, ἄνθη κ. τ. τ. τρυγῶ, θερίζω.

* Ἀποδρύφω = τῷ προηγμ. ἐκ τὸ ἐν Ἰλδ. Ψ, 187. ἐνκ. 3. πρτπ. εὐκτκ. ἐγκλ. «ἀποδρύφοι», καὶ ὁλόκληρος ὁ Εὐστ. ἀποδρύφῃ ἐὰν εἶναι ἀποβλητέα.

* Ἀποδύνω = Ἀποδύω· ξεντύνω. Ὀδσ. Χ, 3, 64. «θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην.» (υ)

Ἀποδύρομαι, Μ. υροῦμαι· (ὀδύρομαι) λίαν ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνῶ· παραπονοῦμαι, θρηνολογῶ. Πλτχ. Τ. 8. σ. 12. 13. «τὴν αὑτοῦ τύχην ἀποδυρόμενος.» (Τὸ, υ, ἐν τῷ Εὐστ. μακρὸν) ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ. Σοφκλ. Ἠλκτρ. 1122.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ· (ἀποδύω) τὸ ἐκβάλλειν τὰ φορέματα, ξεγύμνωσις· γύμνωσις διὰ σκοπόν τινα.

Ἀποδυσπετέω, (δυσπετέω, ἀπὸ ἀνυπομονησίαν, δυσαρέσκειαν, ἀπελπισίαν ἵσταμαι μακρὰν ἀπό τινος· ἀποδειλιῶ, χάνω τὸ θάῤῥος. «Μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσῃς.» Λουκιαν. Καθόλου δὲ, Δυσαρεστοῦμαι, παραιτοῦμαί ἀπό τι δι' ἀγανάκτησιν καὶ ἀπελπισίαν. «Περὶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν ἀποδυσπετοῦσιν·» ἀντὶ τοῦ, Ἀποτυγχάνουσι. Πλουτρχ. Ἀρνοῦνται καὶ ἀπομακρύνονται, ἤτοι Ἀπέχουσι. Λουκιαν. Μάρκ. Ἀντ. δ'. 32, ε', 9· ὅθεν

Ἀποδυσπέτησις, εως, ἡ· τὸ ἵστασθαι μακρὰν ἢ παραιτεῖσθαι ἀπό τινος ἀπὸ ἀπελπισίαν, δυσαρέσκειαν, καὶ ἀνυπομονησίαν. Δειλία, δυσαρέσκεια, ἀπελπιστία.

Ἀποδυτήριον, τό· (ἀποδύω) τόπος τις εἰς τὸ λουτρὸν, ὅπου ἐκδύονται ὅσοι θέλουν νὰ λουσθῶσι.

Ἀπόδυτρον, τό· = Ἀποδυτήριον. Νικήτ.

Ἀποδύω, Μ. ύσω· (δύω, Ἀνμλ.) ἐκδύω, ξεντύνω, ἀπογυμνόνω, ξεγυμνόνω· Ὁμ. ὅστις ἐν Ἰλδ. μεταχειρίζεται τοῦτο ἐξρτ. περὶ τῆς ἐκδύσεως καὶ σκυλεύσεως τῶν ὅπλων καὶ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ στολῆς τῶν φονευθέντων πολεμιστῶν «τεύχεα ἀποδύσας». Λτνστ. spoliare. Ἰλδ. Δ, 532. Ε, 435. Ν, 182. Σ, 83. «τεύχεα ἀπὸ τεύχεα δύσω.» Χ, 125. ἐὰν ἀποδύσω τὰ ὅπλα. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε'. 8. «πολλοὺς ἀποδέδυκεν.» Ἡρδτ. Β, 14. Μέσως μὲ τοὺς ἀμτβ. χρόνους Ἀποδύομαι· ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου, ξεντύνομαι Ξενοφ. Συμπ. Β'. 18. ἐκβάλλω ἀπ' ἐμοῦ, ῥίπτω πέραν. Ὀδ. Ε. 349. «τὸ δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι· αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο, ἂψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἴνοπα πόντον.» Θεό. Α, 6. «γυμνωθέντες τὰ πρῶτον, καὶ ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες, λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο.» Μετὰ γενκ. «ἱματίων ἀποδύσασα.» Ἀρστφ. Θεσμφρ. 656. μετηνέχθη δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀποδιώκω, Ἀποβάλλω, π. χ. «φόβον.» Πολυβ. — Μετὰ δὲ τοῦ, Πρός τι. Ἐπί τι, ἢ Ἐπί τινι· εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἑτοιμάζομαι πρός τι, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἀνασκουμπόνομαι, καθὼς π. χ. οἱ παλαισταὶ ὅταν μέλλωσι νὰ ἀρχίσωσι τὸν ἀγῶνα. Bergl. Ἀρστφ. Λυσστρ. 618. «οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος· ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι.» Ἄνευ προθέσεως, Ἀρστφ. Ἀχρν. 627. «ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν.» Ἐπιχειρῶ, ἀρχὴν ποιῶ. Καταπιάνομαι· ὡς «Ἀποδύντι πρὸς τὸ λέγειν.» Πλούταρχ. Δημοσθ. 6. καὶ «Ἀποδυόμενος τὰς διαβολάς.» Πλούτ. Ποπλ. 17. ἀπομακρύνοντες ἀπὸ τὸν ἑαυτόν των· καὶ «πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι πολιτικὴν πρᾶξιν.» Τ. 9. σ. 231. 11. ὅθεν καὶ «οἱ ἀποδυόμενοι εἰς τὸ γυμνάσιον» οἱ εἰς τὸ γυμνάσιον φοιτῶντες, οἱ γυμναζόμενοι. (υ).

Ἀποδωρέομαι, οῦμαι· ἐκ τῶν ἐμῶν δωροῦμαι, χαρίζω· Ἀθήν. σελ. 432. Τὸ δωροῦμαι κατ' ἐπίτασιν.

* Ἀποείκω, ξω· (εἴκω)· ἀποκλίνω, παραμερίζω, ὅθεν κάμνω τόπον δι' ἄλλον· ἀφίνω τόπον· ἀπομακρύνομαι, τραβιοῦμαι· «θεῶν ἀπόεικε κελεύθου.» Ἰλδ. Γ, 406. κατὰ τὴν ὑπὸ Βολφίου ἐγκριθεῖσαν τοῦ Ἀριστάρχου γραφήν.

* Ἀπόειμι, Ποιητκ. ἀντὶ, Ἄπειμι, ἐκ τοῦ εἰμί (Κμ.)

Ἀποειπεῖν, Ἀπέειπον, ες, ε· Ποιητκ. ἐξαιρέτως δὲ Ἐπκ. ἀντὶ, ἀπειπεῖν, ἀπεῖπον. κ. τ. λ. Ὁμ. Ἰλδ. Α, 515. «Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ, ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.» (Ἀποειπών, ἅπαξ Ἰλδ. Τ, 35.)

Ἀποέννυμι· (ἕννυμι, Ἀνμλ.) Ποιητ. Ἀποδύω.

Ἀποεργάθω, Ποιητκ. ἀντὶ, ἀπέργω, ἀπείργω· βαστῶ τινα ἤ τι μακρὰν ποιῶ τινα ἀπό τινος, ἀποχωρίζω, ἀποκωλύω, ἀποκλείω· «τί τινος.» Ὁμ. Ἰλ. Φ, 599. «Πηλείωνα δόλῳ ἀποεργάθε λαοῦ·» ἀπεῖργεν, ἀπεχώριζεν, ἐκράτει ὀπίσω, ἐμπόδιζεν· τὸ δὲ ἐν Ὀδσ. Φ. 221. «ῥάκεα ἀποεργαθεν οὐλῆς·» εἶναι ἀντὶ τοῦ, Ἀφεῖλεν, ἀπεκάλυψεν, ἐσήκωσε τὰ ῥάματα ἀπὸ τὴν πληγήν.

* Ἀποέργω· Ποιητκ. ἀντὶ, ἀπέργω, ἀπείργω. Ἰλδ. Θ, 325. 213. Ω, 238. Ὀδσ. Λ, 503. Γ, 296. Πινδ. Ὀλ. 13, 83. «κακὸ πάμπαν εἰργοντεσι» = ἀποκωλύοντες. Ἡ Μετχ. ἀποεργμένη ἀντὶ ἀποεργομένη. Ὑμν. Ἀφρδτ. 74. «βροτέης εὐνῆς ἀποεργμένη ἦεν.»

Ἀποέρρω· Μ. ἔρσω· παρ' Ὁμήρ. μόνον κατὰ τοὺς Γραμματ. Ζητ. Ἀπόερσε.

* Ἀπόερσε, 3. πρσπ. ἀορ. 1. Ἰλδ. Ζ, 348. «ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε» ἀπέπνιξε τῷ ὕδατι, ὁ σχολ. Μὲ ἔσυρε, μὲ ἐτράβιξε τὸ κῦμα μεθ' ἑαυτοῦ μακράν· ὅθεν ἀποέρσῃ 3. πρσπ. ὑποτακτ. Ἰλδ. Φ, 283. «παῖδα συφορβὸν, ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα» (= φθερεῖ.) (οὕτως ἔγραψ. ὁ Βόλφιος μετὰ τοῦ Εὐσταθ. καὶ ἄλλων ἀξιοπίστων πηγῶν ἀντὶ, ἀπόερσει. Ἰδ. Θειρσίου Γραμ. §. 346, 3. καὶ ἀποέρσειε 3. Εὐκτκ. Φ, 329. «μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός.» Ἀφαρπάζειν, ἀποσύρειν, ἐπὶ ὕδατος· (Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐποποιοῖς, παράγουσι δ' αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ, ἔῤῥω, εἰς μετβτκ. ὅμως σημασίαν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ, ἀπείργω. Οἱ ἀπὸ τοῦ ἔῤῥω παραγ. ἐξηγοῦσιν αὐτό· φθείρω, διαφθείρω. Ὁ Βουττμάνος Lexilg. 2. σ. 169. θέλει πρωτότυπον αὐτοῦ λέξιν, τὸ ἐρδω, Ἰωνκ. παρασχηματισμὸν τοῦ, ἔρδω.

Ἀποζάω, ῶ· Μ. ζήσω· (ζάω, Ἀνμλ.) ζῶ ἀπό τινος «πτωχῶς»· 2) ζῶ φειδωλῶς, μὲ στενοχωρίαν, ἤτοι μὲ ἔλλειψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. ζ. ιζ'. 12. καὶ νεμόμενοί τε τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν· Θεό. 1. σ. 5. ἰδὲ Θωμ. Μάγιστρ.

Ἀπόζεμα, τος, τό· (ἀποζέω) ἀπόβρασμα, ζωμὶ ἢ ποτόν ἐκ τινος χόρτου βρασμένου, τὸ παρ' Ἰατροῖς Decoctum. Διοσκορ.

* Ἀποζέννυμι = Ἀποζέω. Ἀλέξ. Τρ. 12. σ. 675. (Κμ.)

* Ἀπόζεσμα, τό = Ἀπόζεμα.

Ἀποζευγέω· = Ἀποζεύγνυμι. Ἱπποκρ.

Ἀποζεύγνυμι, ἢ Ἀποζευγνύω, καὶ Ἀποζεύγω· Μ. ζεύξω· (ζεύγνυμι, Ἀνμλ.) ξεζεύγω, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, διαιρῶ, ξεχωρίζω δύο τινὰ ἡνωμένα· ἐκβάλλω ἀπὸ τὸν ζυγόν. Τραγ. «Δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας.» Αἰσχύλ. Χοηφ. 672. ἦλθον ἐδῶ πεζός.

Ἀποζέω, Μ. έσω· (ζέω) βράζω τι ἤτοι τὸ βάλλω καὶ βράζει μὲ τὸ νερόν. 2) Οὐδετέρ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ βράζω, νὰ χοχλάζω, ξεβράζω.

* Ἀποζέω, ἢ — ζώω, Μ. ώσω· ἄδει χρόνους εἰς τὸ ζώννυμι. (Κμ.)

Ἀποζυγόω, ῶ· Μ. ώσω· = Ἀποζεύγνυμι.

* Ἀποζύγω, ὅθεν ἀπεζύγην, Ἀόρ. 2. ποιητκ. Ἰδ. Ἀποζεύγνυμι. (Κμ.)

Ἀπόζυμος· Ζήτ. Ζυμόω.

Ἀπόζω, Μ. ζήσω· (ὄζω, ἀνμλ.) ἐκβάλλω μυρωδίαν, βρωμῶ, μυρίζω καθὼς μυρίζει ἄλλο τι· ἔχω τὴν μυρωδίαν τινὸς πράγματος «ἀπόζειν μύρου.» Πλτχ. 6. σ. 46. 9. 2) μτβτ. ἐξατμίζεταί τι, διαμοιράζεται, ἐκβαίνει ὀσμὴ, ὡς ὀσμὴ, «τοσαῦτα μὲν θυωμάτων πέρι εἰρήσθω, ἀπόζει δὲ τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης θεσπέσιον ὡς ἡδύ.» Ἡρδτ. 3, 113. εὐγαίνει γλυκυτάτη μυρωδία.

Ἀποζωγραφέω, ῶ· (ζωγραφέω) ζωγραφίζω ζωντανόν τι, ζωγραφίζω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου τινὸς, κοπιάρω ζωγραφίαν τινὰ = Ζωγραφέω. Πλάτ.

Ἀποζώννυμι, καὶ, Ἀποζωννύω, Μ. ώσω· (ζώννυμι, Ἀνμλ.) ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὴν ζώνην τινὸς, Ξεζώνω. Παίρνω τὰ ὅπλα τινὸς, ξαρματόνω τινά. Ἡρωδιαν. Β'. 13. καὶ 14. «τὰς δὴ ψυχὰς καὶ τὰ σώματα δῶρον τῆς ἐμῆς φιλανθρωπίας ἔχετε· τοῖς τε (γρ. δὲ) περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν· παραγγέλλω τε ὑμῖν ἀπιέναι ὡς πορρωτάτω τῆς Ῥώμης·» καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀποβάλλω, ἀφήνω

στρατιώτην τινὰ ἀπὸ τὴν στρατείαν, ἀπολύω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἢ τιμωρῶ· (λαμβάνει χρόνους τινὰς ἐκ τοῦ ἀχρήστου Ἀποζώω, καὶ Ἰωνικ. Ἀποζώω· ὅθεν ὁ Μέλ.).

*Ἀποζωόω, ῶ· Κάμνω ζῶον, μεταμορφώνω εἰς ζῶον. Παθ. γίνομαι ζῶον. (Ημ.)

Ἀποθάλλω, Μ. θαλῶ· (θάλλω) ῥίπτω, χάνω τὰ ἄνθη· μαραίνομαι.

*Ἀποθάλπω, (θάλπω) θερμαίνω. Μανέθ. 5, 6.

*Ἀποθανατίζω, (θάνατος). Ἀποῤῥίπτω τὴν θνητὴν φύσιν· ποιῶ ἀθάνατον, πιθανῶς ὅμως ψευδὲς σχηματισμός, ἀντὶ, ἀπαθανατίζω. Schaef. schol. Par. εἰς Ἀπολ. Ῥδ. 4, 815. — Μετὰ τοῦ Ἐμαυτοῦ· ἐλευθερώνω τὸν ἐαυτόν μου ἀπὸ πᾶν θνητόν· κάμνω τὸν ἑαυτόν μου ἀθάνατον· παράφρ. τῶν Ἀριστλ. Ηθ. Νικμχ. (Ημ.)

*Ἀποθανεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. 2. καὶ, ἀποθανοῦμαι, Μέλ. ἐκ τοῦ, Ἀποθνήσκω.

Ἀποθαῤῥέω, ἢ Ἀποθαρσέω· Μ. ήσω· (θαῤῥέω) λαμβάνω, ἀποκτῶ θάῤῥος, καρδίαν, ἢ ἐμπιστοσύνην, Καταθαῤῥῶ Ξενοφ. Οἰκ. Ις'. 6. 2) μετὰ Αἰτιατ. παρὰ Παυσαν. Τολμῶ καὶ ἐπιχειρῶ τι, = Ἀποτολμῶ.

Ἀποθαυμάζω, Μ. άσω· (θαυμάζω) καθ' ὑπερβολὴν θαυμάζω, ξενίζομαι περί τινος, παραξενεύομαι πολλὰ διά τι· „τίκ Ὀδσ. Ζ, 49. πάφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον». Πλτχ. 9. σ. 53, καὶ Ἡρδτ.

Ἀποθεάομαι, ῶμαι· Μ. άσομαι, Ἀποθτ. Μέσ. (θεάομαι, Ἀνμλ.) βλέπω, παρατηρῶ, πρὸς τὰ κάτω, ἀπ' ἀπάνω κάτω, ἀπὸ μακρὰν, ἢ ἀπό τινος ὑψηλοῦ μέρους· παρατηρῶ με προσοχήν. (ἄσομαι)

Ἀποθειάζω· ἐνθουσιασμένος ὢν λέγω τι· „ὡς ἀποθειάζουσιν ἀπίστως.

*Ἀποθειόω, Πτκ. ἀντὶ, Ἀποθεόω.

Ἀποθεμελιόω, ῶ· Μ. ώσω· (θεμελιόω) ἐκ θεμελίων ἀφανίζω, ξεθεμελιόνω· ἐκ τοῦ, Θεμέλιος.

Ἀποθεν, Ἐπίῤ. (ἀπό) μακρὰν ἀπό τινος, μακρόθεν, ἀπὸ μακρυά· ὁ, ἡ, Ἄποθεν, (συντ. ὢν, οὖσα) ὁ μακρὰν τινὸς ὢν, ὁ ἀπομακρυσμένος, ἡ ἀπομακρυσμένη.

Ἀπόθεος, ον· (θεός) ὁ ἐξῃρημένος, ὁ ἀπομακρυσμένος, ἢ μακρὰν Τμ. 1. σ. 241. 2. ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν θεῶν ὤν. 2) = Ἄθεος· Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ.

Ἀποθεόω, ῶ. Μ. ώσω· (θεόω) τάττω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν, ποιῶ αὐτὸν ὅμοιον τοῖς θεοῖς. Διόδ. Σικ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀποθεώνω. Πλτχ. 6. σ. 790. 9. „ἀποθεοῦν ἀνθρώπους καὶ «ἀποθεοῦν τὴν μνήμην τινος ταῖς τιμαῖς». Τμ. 1. σ. 241. 2.

Ἀποθεραπεία, ἡ· = Θεραπεία· „θεῶν ἀποθεραπείαις». Ἀριστοτ. Πλάτ. 2) Παρ' Ἰατροῖς τὸ τέλος θεραπείας τινὸς πάθους, γινόμενον διὰ τριψίματος, ἀλειμμάτων καὶ ἄλλων γυμνασμάτων διὰ νὰ ἀποδιώξωσι κάθε ξηρὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἐνδυναμώσωσι τὸ σῶμα. Κατὰ τὸν Γαλην. ἐσχάτη τις τῶν γυμναστικῶν· σημ. τὸ τελειώνειν τὰς γυμνασίας τοῦ σώματος διὰ τριβῶν καὶ ἀλειφῶν, διὰ νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ ἄδηλος διαπνοὴ, καὶ νὰ προφυλαχθῇ, τὸ σῶμα ἀπὸ κρυολογήματα καὶ στάσεις· ὅθεν

Ἀποθεράπευσις, εως, ἡ· Ἄκεσις, Θεράπευσις. Ἡσύχ.

Ἀποθεραπευτικὴ, ἡ· ἡ παρ' ἰατρῶν μεταχείρησις τῆς Ἀποθεραπείας· κατὰ τὴν σημσ. 3) Γαλην.

Ἀποθεραπεύω, Μ. εύσω· τὸ θεραπεύω κατ' ἐπίτ. λίαν θεραπεύω, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι τιμῶ. Διον. Ἀλ. καὶ Πλούταρχ. 2) Μεταχειρίζομαι τὴν Ἀποθεραπείαν. Γαλην. — Ὁ δὲ Πλτχ Τμ. 6. 8, 449. 2. Ῥτκ. „ἀποθεραπεύειν τὸ ἀλγοῦν τῆς ψυχῆς παιωνίοις λόγου φαρμάκοις» φαίνεται ὅτι μεταχρζτ. τὴν λξ. ἐπὶ τῆς σημσ. Ἰατρεύω, Ἰατρεύω ἐντελῶς· τελειώνω τὴν θεραπείαν ὡς ἐξηγεῖ καὶ ὁ Κοῦμας.

Ἀποθερίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (θερίζω) θερίζω, ἀποκόπτω. 2) Καθερίζω, τελειώνω τὸν θερισμόν.

Ἀπόθερμος, ον· ὁ μὴ θερμὸς, = Ἄθερμος. Ἀρετ. 50. 1. 2) τὸ ἀπόθ. = μελιττοῦττα. (Ημ.)

Ἀποθέσιμος, ον· (ἀποτίθημι) ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἀποτεθῇ, νὰ ἀποταμιευθῇ, νὰ φυλαχθῇ. 2) Καὶ ὁ ἀποθεμένος, ἀποταμιευμένος. Νικόλ. Δαμασκ. σελ. 268. Κορ.

Ἀπόθεσις, εως, ἡ· (ἀποτίθημι) τὸ νὰ βάλλῃ τινάς τι εἰς ἕνα μέρος, ἢ πλησίον τινὸς, ἢ ἀλλοῦ ποῦ διὰ νὰ φυλάττεται ἢ νὰ κεῖτεται. 2) Ἀπόῤῥιψις, τὸ νὰ ἀποβάλλῃ τίς τι, π. χ. ἕνα παιδίον. Ἀριστλ. Πολ. 7,16. καὶ „ἀπόθεσις τοῦ παντὸς ἀνιαρωτάτου πάθους, καὶ τῆς ἐν τούτῳ πρὸς οὐ δὲ χρήσιμον ματαιοπονίας. Πλτχ. Τμ. 6. σ. 454. 5. καὶ 2. σλδ. 480. 8. καὶ εἰς ἀπόθεσιν καὶ πλεονεξίαν ὡραίαν. Παρὰ Δημητρ. Φαληρ. ΙΘ'. 205. καὶ 245. „ἀπόθεσις Κώλου» ἡ, Περιόδου· τὸ τέλος τῆς περιόδου, ὅπου καταπίπτει καὶ ἡσυχάζει ἡ φωνὴ τοῦ ἀναγινώσκοντος. 4) παρὰ Vitruo. 4. 1. τὸ ἐξέχον μέρος σκεπαστῆς τινος ἢ στύλης· ὁ δὲ Κοῦμας καὶ μὲ αὐτὸν συμφώνως καὶ ὁ Παστωὲ ἐξηγοῦσι· μείωσις καὶ λέπτυνσις τοῦ κορμοῦ τῆς στήλης, τὸ πλησιέστερον εἰς τὴν σκεπαστὴν μέρος τῆς στήλης.

Ἀποθεσπίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ· (θεσπίζω) δίδω χρησμόν· κηρύττω ἑρμηνεύω· διά τινος χρησμοῦ· ὅθεν

Ἀποθέσπισις, εως, ἡ· χρησμολόγημα, δόσιμον χρησμοῦ. Στράβ. ΙΖ'.

Ἀπόθεστος, ὁ, ἡ· ὁ καταφρονημένος, μὴ ἄξιος ἐπιμελείας καὶ φροντίδος. (Ὀδσσ. Ρ, 296) ἐκ τοῦ ἀποτίθημι, κατὰ ἀπόθετος κατά τινας, κατ' ἄλλους δὲ, ὀρθότερον, ἐκ τοῦ, θέσσασθαι, ἱκετεύω, εὔχομαι, (ὅπου ὁ σχολ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ἀνεπιμέλητος) ὡς καὶ τὸ, πολύθεστος, ὁ ἐπιθυμίας καὶ μεγάλης εὐχῆς ἄξιος, ὁ ποθητός. Παρὰ Λυκοφρ. 540. «οἱ δ' ἐστὶ τὰ ποθητα κεῖσθαι μέλλουσιν» τὰ ἀντίγραφα ὀρθότερον ἔχουσιν «κἀπόθεστα», ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα τινὰς εὔχεται καὶ παρακαλεῖ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτὸν, τὰ μισητά· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει „Ἄθεστος ἐρινύεσι», ἀπαραίτητος.

Ἀποθέται, αἱ· Τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ὅπου ἐῤῥίπτοντο εὐθὺς μετὰ τὴν γέννησιν τὰ χωλὰ, ἢ ἄλλο τι σωματικὸν ἐλάττωμα ἔχοντα βρέφη. Πλούτ. Λυκ

Ἀπόθετος, ὁ ἡ· (ἀποτίθημι) βαλμένος κατὰ μέρος διὰ φύλαξιν, μάλιστα ἐν ἀποθήκαις, ὡς, καρπὸς ἀπόθετος (Πολυδ. α'.), ὅθεν, τὰ ἀπόθετα, τὰ φυλαττόμενα πράγματα, καὶ μάλιστα φαγητά· 2) ἀποκεκρυμμένος, ἀπαρατήρητος· 3) ὡς ἄχρηστος, ἀποβεβλημένος, ἀπεῤῥιμμένος, καταφρονημένος.

Ἀποθέω, Μ. θεύσομαι (θέω ἀνωμ.) ἀπέρχομαι τρέχων, φεύγω, ἀποδιδράσκω. Ξενοφ. Παιδ. ζ', 3. Λέγεται καὶ ἐπὶ ναυτῶν, πλεόντων διὰ θαλάσσης, Ἡροδτ. η', 56.

Ἀποθεωρέω, ῶ, (θεωρέω) θεωρῶ, κυττάζω, βλέπω, παρατηρῶ τι ἀπὸ μακράν. Πλούταρχ. ὅθεν

Ἀποθεώρησις, εως, ἡ· τὸ βλέπειν, κυττάζειν ἀπὸ μακρὰν· 2) Παρατήρησις, θεωρία· «Ἀποθ. τοῦ βίου». Πλούταρχ. Πελοπ. 25.

Ἀποθέωσις, εως, ἡ· (ἀποθεόω) θεοποίησις, ἡ μετὰ θεῶν συγκατάταξις, ἡ θείων τιμῶν ἀπόδοσις εἰς ἀνθρώπους.

Ἀποθήκη, ης, ἡ· (ἀποτίθημι) κάθε τόπος, ὅπου βάλλεται, τίθεταί τι διὰ φύλαξιν, ὡς κελλάρι, ἀμπάρι, μαγαζί, κ. τ. τ. καὶ μεταφ. 2) συμφωνία, ἐξαίρεσις, ὅταν δηλ. δεχώμεθα μέν τι, μὲ ἐξαίρεσιν ὅμως τινά. Ἡροδ. η', 109. μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα ἡ ἐξήγησις ἀμφισβητεῖται ἔτι. 3) Τὸ κατατεθὲν εἰς φύλαξιν.

Ἀποθηλασμὸς, οῦ, ὁ· τὸ ἀποκόπτειν τὸ παιδὶ ἀπὸ τοῦ νὰ βυζάνῃ, ἀποβύζασμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ, βυζάνειν ἀπό τινος.

Ἀποθηλύνω, Μ. υνῶ· (θηλύνω) Κάμνω τινὰ διόλου γυναικώδη, τρυφηλόν.

Ἀποθηριόω, ῶ· (θηριόω) ἐξαγριόνω, κάμνω τινὰ διόλου σκληρὸν, ἄγριον, ὡσὰν θηρίον. Πολυβ. «δεινὸς γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῦν». Οὐδετ. ἐξαγριόνομαι, γίνομαι πάντη ἄγριος· ἐπὶ δὲ πληγῶν, χειροτερεύω, ἀποκτῶ κακὴν φύσιν· ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ παθητ. 3) παθητ. εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀγρίων θηρίων. Ἀλκίφρ. β', 3. „Ὁ Νεῖλος ἀποτεθηρίωται» ὅθεν

Ἀποθηρίωσις, εως, ἡ· ἐξαγρίωσις, ἢ ἡ εἰς θηρίον μεταβολή. Πλούταρχ. „Ἀποθηρίωσις πρός τινα (Διόδ. Σικ.) ὁ ἄγριος θυμὸς κατά τινος.

Ἀποθησαυρίζω, (θησαυρίζω) Μ. σω· Ἀττ. ιῶ· βάλλω τι εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον· ἐν γένει, βάλλω κατὰ μέρος, διαφυλάττω.

Ἀποθησαυρισμὸς, οῦ, ὁ· τὸ βάλλειν τι εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον, εἰς μέρος, διαφύλαξις.

Ἀπόθητος, ὁ, ἡ· (ποθέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ποθεῖ, δὲν ἀγαπᾷ τις.

Ἀποθινόω, ῶ· (θινόω) στουπόνω διόλου, κάμνω ἀπόχωσιν ἢ φραγμόν τινα μὲ ἄμμον, πηλὸν, ὡς „ἀποθινούμενον στόμα ποταμοῦ», (Πολυβ. Α'. 75.) στουπωμένον διὰ τοῦ ἄμμου.

Ἀποθλασμὸς, οῦ, ὁ· θραῦσις, σύντριμμα.

Ἀποθλάω, Μ. σω· (θλάω) θραύω, συντρίβω μέρος τι ἀπό τινος, καταξουλίζω, τσακίζω.

Ἀποθλίβω, Μ. ψω· (θλίβω) ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, καταπατῶ, στραγγίζω τι διὰ νὰ ἐκβάλλω τὸν αὐτοῦ ζωμόν. Στύφω, θλίβω, στενοχωρῶ τινὰ σκληρῶς, καὶ ἐκδιώκω· Λουκιαν. Λαπιθ. 15. „Ἀρδην με τῆς οἰκίας ἀποθλίψει χώραις». Ἐνίοτε δηλοῖ, καταθλίβω, καταλυπῶ, „Μάστιγι ὠτοῖν ἀποθλίβειν πλήττειν».

Ἀπόθλιμμα, τος, τὸ· τὸ ἐκπιεσμένον, ἐκτεθλιμμένον, ζωμὸς, ὑγρόν τι, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει διὰ τῆς θλίψεως, ἀποστράγγισμα. Διοσκ. Α'. 3.

Ἀπόθλιψις, εως· ἔκθλιψις, ἐκπίεσις, ζούλισμα, στράγγισμα. 2) θλίψις, στενοχωρία, συμφορά. 3) μεταφ. ἐκδίωξις, ἐξωσις.

Ἀποθνήσκω· Μ. θανοῦμαι· ἀόρ. β'. ἀπέθανον· (θνήσκω) χάνω τὴν ζωὴν, ἀποθαίνω. Ξενοφ. παιδ. η'. Ἰσοκρ. καὶ ἄλλοι· ἐνίοτε μετὰ δοτ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 6. „Ἡραῖος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀποθνήσκει». Μετὰ αἰτ. παρὰ Φίλωνι περὶ κόσμου. „Ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων». 2) ὑπό τινος, ἤτοι φονεύομαι· „ἀποθνήσκειν ὑφ' ἑαυτοῦ», ἤτοι φονεύειν ἑαυτόν. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ὡς θνήσκω· παρὰ δὲ Ἀριστ. Ἀχ. 15 ὡς, ἐκθνήσκω. Μεταφ. ἀποθνήσκειν ὑπὸ φόβου, γέλωτος κτ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχρηστότερον παρὰ τὸ θνήσκω, καὶ ἡ ἀπό, δηλοῖ ἐνέργειαν θανάτου οὐχὶ τόσον ὀλίγωρον.

Ἀποθορέω, ῶ· καὶ ἀποθόρω, πηδῶ ταχέως κάτω ἀπό τινος. Ἡρόδ. Α', 80. „ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων».

Ἀποθράζω· Ζήτ. ἀποθριάζω.

Ἀποθρασύνω· Μ. υνῶ· Κάμνω θρασὺν, αὐθάδη, τολμηρόν. Ἀποθρασύνομαι, Μ. υνοῦμαι, παθητικῶς καὶ Μέσως, γίνομαι θρασὺς, αὐθάδης· φέρομαι, πράττω, ὁμιλῶ μὲ αὐθάδειαν, αὐθαδιάζω. Δημοσθεν. Πλουτ.

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ· (ἀποθραύω) θραῦσις, συντριβὴ, διάλυσις διὰ κοπανισμοῦ ἢ ἀλέσματος. Ἀριστοτ.

Ἀπόθραυσμα, τος, τὸ· τὸ ἀπό τινος συντριμ-

μέσον μέρος, τμῆμα (κομμάτι), τεμάχιον. Σχόλ. Ἀπολλ.

Ἀποθραύω, Μ. σω· (θραύω) Κόπτω ἀπό τινος τζακίζων, ἢ διόλου θραύω, συντρίβω, διαλύω τι εἰς λεπτὰ κομμάτια, κατασυντρίβω. «Ἤδη γάρ σε τούτῳ τῷ στράκῳ ἀποθραύσω παμμίαρον ὄντα» Λουκιαν., ὅπου τὰ ἀντίγρ. ἔσφαλμ. ἀποστράξω, ἔχουσι· παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 996. «μήποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς» ἤ ἐξηγ. διὰ νὰ μὴ ἐκπέσῃς.

Ἀποθρηνέω, ῶ· (θρηνέω) λίαν θρηνῶ, κλαίω, ὡς καὶ τό, ἀποδύρομαι.

Ἀποθριάζω· Μ. άσω· (θριάζω) Κυρίως ἀποκόπτω θρία, ὅ ἐστι, φύλλα τῆς συκῆς. Καθόλου δέ, ἀποκόπτω τὸ πέας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 158. «ἀποτεθρίακεν», ἤτοι ἀπέτιλε.

Ἀποθρίζω· Μ. ίσω, καὶ ίξω· (θρίζω) ἀποθερίζω, ἀποκόπτω τοὺς στάχυας. 2) κουρεύομαι, γίνομαι καλόγηρος. Παρὰ Προκοπ. «ἀπεθρίξατο», ἔκοψε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἔλαβε τὸ σχῆμα τῶν μοναχῶν.

Ἀπόθριξ, τριχός, ὁ, ἡ· (θρὶξ) καθ' Ἡσύχ. ταυτὸν καί, ἄθριξ, ἀνηβος. Καλλίμ.

Ἀπόθρισμα, τος, τό· (ἀποθρίζω) τὸ θερισμένον, ἀποκομμένον. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἀπόθρονος, ὁ, ἡ· ὁ ἐρχόμενος ἀπὸ θρόνου, ὡς ἀπόθρονον λέχος (Νόνν.), ἢ ὁ ἀφιστάμενος ἀπὸ τὸν θρόνον. 2) ὁ ἀποβεβλημένος ἀπὸ τὸν θρόνον.

Ἀποθρύπτω, Μ. ψω· (θρύπτω) συντρίβω μέρος, ἢ διόλου συντρίβω, κατακομματιάζω τι τρίβων αὐτό. 2) ἀδυνατίζω, μαλακύνω, κάμνω τινὰ γυναικώδη διὰ τῆς ἡδυπαθείας καὶ πολυτελείας, ἢ διὰ τῶν μόχθων. Παθ. ἀποθρύπτομαι.

Ἀποθρύω, πολλὰ ἀμφ. γρ. παρὰ Πλάτ Πολ. ς'. Σ. 495. ἔνθα ἀνέγνωσάν τινές, «τὰς ψυχὰς συγκεκλασμένοι τε καὶ ἀποτεθρυμμένοι», ἀντί, Ἀποτεθρυμμένοι. Πρβ. Hemst. καὶ Ruhnk. Τιμ. Σ. 46.

Ἀποθρώσκω· Μ. θοροῦμαι· ἀόρ. ἀπέθορον, ἀπαρ. ἀποθορεῖν· (θρώσκω, ἀνόμ.) Πηδῶ κάτω, ὡς, ἀπὸ νηός, Ἰλ. Β, 702., ἀφ' ἵππου, Ἡροδ. γ', 129. Ἀποπηδῶ, πηδῶ ὀπίσω μακράν· 2) Πηδῶ ἄνω, ἀναβαίνω, ἐπὶ καπνοῦ, Ὀδ. Α, 58. καὶ ἐπὶ κρημνωδῶν καὶ ἀποτόμων βράχων, αὐτὶ φαίνονται τοιοῦτοι. Ἡσ. Ἀσπ. 375.

Ἀποθυμέω, ῶ· Μ. ήσω· ταυτὸν καὶ ἀθυμέω. ἀμφ.

Ἀποθυμίασις, εως. ἡ· ἡ ἀναθυμίασις, ἡ ἀνάβασις τοῦ ἀτμοῦ, καπνοῦ.

Ἀποθυμιάω, ῶ, Μ. άσω· (θυμιάω) ἀναθυμιάζω, ἀποκάμνω ἀχνόν, ἀτμὸν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· (ασω)

Ἀποθύμιος, ὁ, ἡ· (θυμός) οὐχὶ κατὰ θυμόν ἄχαρις, ἀηδής, σκληρὸς μὴ ἀρεστός, μισητός, ἐναντίος τῆς ὀρέξεως (οὗ ἐναντίον τό, καταθύμιος) ὡς, ἔπος ἀποθύμιον. Ἡσ. ἔργ. 712. τινί, Ἰλ. Ξ, 261.

Ἀπόθυμος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλουτάρ. ὁ μὴ ἔχων κλίσιν καὶ ὄρεξιν εἴς τι, διάφορος. 2) Ταυτὸν τῷ, ἄθυμος.

Ἀποθυννίζω, Μ. ίσω· (θυννίζω) Στέλλω εἰς τοὺς ἰχθύας θύννους, ο. ε. ὡς πάντη μωρὸν ἀποβάλλω· παρὰ Λουκιαν. Ζεὺς. Τραγ. 25. «καὶ τέμε οὕτω ὑμῖν ἀποτεθυννίσεσθαι», ὅπου προηγεῖται τὸ θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα· τὸ ἐνθύμημα εἶναι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ φαρεύειν τοὺς θύννους· ἄρα τό, ἀποτεθυννίσεσθαι, ἐνταῦθα σημαίνει τό, ἐπειδὴ σεῖς τοὺς στοχασμούς μου τοιουτοτρόπως τοὺς ἐξηγεῖτε καὶ τοὺς στοχάζεσθε ἀναλόγως μὲ τὸ ψάρευμα τῶν θύννων. Ὁ Σουΐδας ἔχει, Ἀποθυννίζω, ἀποσκώπτομαι, παραλογίζομαι. Ζήτ. Θυννίζω.

Ἀποθυρίζω, καί, Ἀποθυρόω (θύρα) Ἀπομακρύνω, κλείω, ῥίπτω τινὰ ἔξω τῆς θύρας. 2) προμηθεύω μὲ θύρας. Τὸ πρῶτον ἀμφ.

Ἀποθυστάνιον, τό· εἶδος ποτηρίου, παρ' Ἀθηναίῳ ια'. Σ. 479. ὅπου τὰ ἀντίγρ. Ἀποθυστάνιον ἔχουσι.

Ἀποθύω, Μ. ύσω· (θύω) προσφέρω μέρος τι ἀπό τινος χρεωστικῶς εἰς θυσίαν· μάλιστα εἰτ' ἐταξέ τις «ἀπεθύω εὐχήν», θυσίας, δεκάτην· ταυτὸν τῷ, ἀποδοῦναι θυσίαν κ. τ. λ. ὡς παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. Δ'. 5, 6. «τὴν θυσίαν ἀπέδωκαν». Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 2, 12. Δ', 8, 25. (ουγ-). Καθόλου, προσφέρω, ὡς,

Ἀποθωπεύω· λίαν θωπεύω. Λιβάν.

Ἀποθωρακίζομαι· (θωρακίζω) ἐκβάλλω τὸν θώρακα, ξεθωρακίζομαι. Σουΐδ. ἐν Λ. ἀπείπατο.

***Ἀποθωυμάζω**, Ἰων. ἀντὶ ἀποθαυμάζω.

Ἀποίδησις, εως, ἡ· (οἰδέω) ξεφούσκωμα, ξέπρισμα. Στράβ. Β'., ὅπου ἴσως, Ἐποίδησις, τὸ ἐναντίον ἐγράφη. 2) φούσκωμα, πρίσμα, ἀμφ.

Ἀποίητος, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅποιος δὲν ἔγινε· μὴ ποιηθεὶς ἀκόμη· ἢ ἐπιπόλαιος Πινδ. Ὀλ. β', 31. 2) ἀχειρουργός, ἀνεπιτήδειος. 3) μὴ ποιητικός, πεζογραφικός. Διον. Ἀλ. 4) ἁπλοῦς, ὁ μὴ τεχνικῶς καμωμένος. Διον. Ἀλικ. Ἐπίρρ. Ἀποιήτως.

Ἀποικεσία, ας, ἡ· Μετοικεσία, ἡ ἀπό τινος τόπου ἀναχώρησις καὶ κατοίκησις εἰς ἄλλον, ἰδὲ ἀποικία.

Ἀποικέω, ῶ· Μ. ήσω· (οἰκέω) Μετοικῶ, ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸν τόπον μου καὶ κατοικῶ εἰς ἄλλον, μάλιστα ὡς ἄποικος, ἀποφασίζω νὰ κατοικῶ ἀλλοῦ που διὰ παντός· εἰς ἄλλην γῆν, Σοφ. Τραχ. Σ. 961. 2) Κατοικῶ μακράν· ἐν γένει, εἶμαι μακρὰν ἀπό τινος τόπου, Valck. Ad. p. 238. Ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ παθητικόν, «ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ μακρὰν ἀπῳκεῖτο (Σοφ. ΟΤ. 998)», ἀντί, ἔστησα τὴν κατοικίαν μου μακρὰν ἀπὸ Κορίνθου.

Ἀποίκησις, εως, ἡ· Ζήτ. Ἀποικία.

Ἀποικία, ας, ἡ· Ζήτ. Ἀποικεσία. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. η'. 2) πόλις ἄποικος.

Ἀποικίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ. Μετοικίζω, πέμπω ἀποικίαν, μετατοπίζω, παίρνω ἀνθρώπους ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ τοὺς κατοικίζω εἰς ἄλλον. Ξενοφ. Οἰκ. Ζ. 34. Ὀδ. Μ, 135. καθόλου, ἀπομακρύνω, ἀπάγω.

Ἀποίκιλος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ποικίλος, ἁπλοῦς. Ἰαμβλ.

Ἀποίκιλτος, ὁ, ἡ· (ποικίλλω) Ὁ μὴ πεποικιλμένος, μὴ παρδαλός. Σουΐδ. Ζήτ. ποικίλλω.

Ἀποίκιος, ὁ, ἡ· (ἀποικία) Ὁ ἀνήκων εἰς ἀποικίαν. Ἀποίκια (ὑπακουόμ. «γράμματα»), γράμματα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὰ καθήκοντα καὶ τὰ δίκαια ἀποικίας τινός. Ἁρποκρ.

Ἀποικίς, ίδος, ὁ, ἡ· (ὑπακουομ. ἢ μή, τῆς λέξεως πόλις) ἀντὶ τοῦ, Ἀποικία. Πλούταρ. Ἡρόδ.

Ἀποίκισις, εως, ἡ· (ἀποικίζω) ἡ μετοίκισις, ἀπαγωγὴ μιᾶς ἀποικίας. Διον. Ἀλικ.

Ἀποικισμός, οῦ, ὁ· ταυτὸν καί, Ἀποίκισις, καί, ἀποικία.

Ἀποικοδομέω, ῶ· (οἰκοδομέω) ἀποφράττω διά τινος οἰκοδομῆς, τειχίζω. Θουκ. Α' Πλατ. Καιτ. 2) κατεδαφίζω, κατακρημνίζω οἰκοδομήν τινα, ξεκτίζω.

Ἀποικονομέω, ῶ· (οἰκονομέω) διὰ τῆς κακῆς οἰκονομίας καταδαπανῶ, ἐξοδεύω κακῶς, κακοοικονομῶ. 2) ἐκ τῶν οἰκονομουμένων λαμβάνω, παίρνω μέρος καὶ τὸ διαμοιράζω, κατεξοδεύω. 3) ἀπομακρύνω. Ἱεροκλῆς παρὰ Στοβ. Ὁμιλία. 37, «πᾶν πάθος καὶ νόσημα τῆς ψυχῆς ἀποικονομεῖσθαι», νὰ πατχίζῃ τινὰς νὰ ἀπομακρύνῃ καὶ νὰ διώκῃ κάθε πάθος ἀπὸ τὴν ψυχήν του· οὕτω καί, «ἀποικονομεῖσθαι κακίαν».

Ἀποικονόμησις, καὶ ἀποικονομία, ἡ· Κασσ. Προβλ. «Διαφόρησις καὶ Ἀποικονόμησις», τὸ ἀπ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξοδεύειν, φθείρειν, διαμοιράζειν. «Κακόν, φευκτὸν καὶ παντὶ τρόπῳ ἀποικονόμητον» (Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Δ'. α', 44.) ἄξιον τοῦ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἄποικος, ὁ, ἡ· (οἶκος) ὅποιος εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ οἶκον, ἢ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ὁ ξενιτευμένος, μετανάστης. Θουκυδ. Α', 99. «μὴ ἀποικεῖ ὤτισιν», ὅπου ἐν τῇ ἐκδόσει τῆς Βασιλείας, «Μὴ ἀπ' οἴκου κεῖται». 2) ἐκεῖνος, ὅς τις διωγμένος ἢ θεληματικῶς, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἄλλον τόπον, Colonists. «Ἔφυγεν ὅλως καὶ ἄποικον ἡμῶν», Πλουταρ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καμμίαν συγκοινωνίαν, ἢ συνδιατριβήν, συναναστροφὴν μὲ ἡμᾶς.

Ἀποικτίζω καὶ **ἀποικτίζομαι**, ίσομαι (οἰκτίζομαι)· λίαν λυποῦμαι τινά, ταλανίζω. Ἡρόδ. Α, 114. 2) Παραπονοῦμαι. Ἡροδ. «Ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου ἤντησεν», παρεπονεῖτο δὲ ἅπερ ὑπέφερεν ἀπὸ τὸν Κῦρον.

Ἀποίμαντος, ου· ὁ. ἡ· (ποιμαίνομαι) Ὁ μὴ ἔχων βοσκόν, ἢ ποιμένα, χωρὶς ποίμνην, βοσκήν. Βασίλ.

Ἀποιμώζω, Μ. ώξω· (οἰμώζω) Λίαν ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνολογῶ. Σοφοκλ. Ἀντίγον. 1224. «ἀποιμώζειν νεκρόν». Εὐριπ. Ἀλκ. 638. παραβάλ. μὲ τό, ἀποδύρομαι, καὶ ἀποθρηνέω.

Ἀποινάω, ῶ, Μ. ήσω· καὶ ἀποινόω, ώσω· (ποινή) ἐπὶ ἐξαγορᾷ δι' αἵματος καὶ χρημάτων συγχωρῶ εἰς τὸν φονέα τὴν ποινήν του· ἀπαιτῶ. ζητῶ ἄποινα, μάλιστα ἐκ μέρους τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν τοῦ φονευθέντος.— Μέσως ἀποινάομαι, λαμβάνω εἰς συγχώρησιν, συγχωροῦμαι· σημαίνει δὲ καὶ ἐκδικοῦμαι εἴς τινα, ἐπί τε καλοῦ καὶ κακοῦ, ἤγουν ἀνταμείβω, ἢ τιμωρῶ, τινά, Εὐριπ. Ῥησ. 177. Πρβ. Boeckh. διαφ. ἀνάγν. Πινδ. Νεμ. α', 16.

Ἀποινεί, Ἐπίρ. (ποινή) χωρὶς ποινήν, ἀτιμωρητί.

Ἀποίνητος, ου· ὁ, ἡ· (ἀποινάομαι) ἀπαίδευτος, ἀτιμώρητος· πολλ' ἀμφ. γρ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 1065.

Ἀποινίζω· (οἶνος) Ἀφήνω νὰ ξεβράσῃ· λέγεται ἐπὶ νέου μούστου βράζοντος. «Ἀπαφρίσαντα καὶ ἀποινίσαντα». Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.

Ἀποινόδικος, ὁ, ἡ· (ἄποινα, δίκη) ἐκδικητικός· καταδικάζων τινὰ εἰς μετάνοιαν ἢ θλιμμόν. Εὐρ. Ἡρακ. μαιν. 884.

Ἀποινόδορπος, ὁ, ἡ· (δορπέω) Ὁ τρώγων τὰ λύτρα, ἢ τὰ ἀντὶ τῶν λύτρων διδόμενα, Λυκόφρ. 901.

Ἄποινον, τό· καὶ (σχεδὸν ἐν χρήσει μόνον) πληθ. ἄποινα, τά· τὰ λύτρα ἐκ φόνου, ἤτοι τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξαγοράζομεν ὥστε νὰ μὴ μᾶς θανατώσωσι, καὶ ἐν γένει, τὰ λύτρα ἀπὸ κακοῦ τινος, π. χ. τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξαγοράζει τις τὸν αἰχμάλωτον ἀπὸ τῆς δουλείας, ἃ καὶ λύτρα λέγονται. Ἰλ. Α, 13. 111.) ἡ τιμή, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ νικηθεὶς ἐν μάχῃ «ἄγων» τινὶ ἐξαγοράζει τὸν θάνατόν του καὶ καταντᾷ μόνον εἰς αἰχμαλωσίαν, ἡ ὁποία καί, ζωάγρια λέγεται. Ἰλ. Β, 230. Ζ, 49. Καθόλου δέ, ἀποζημίωσις. ἀναπλήρωσις, Ἰλ. Θ, 120. «Ἄποινα κούρης, υἱος (Ἰλ. Α, 111. Β, 230)», λύτρα διὰ τὴν θυγατέρα, διὰ τὸν υἱόν. Ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δὲν ἀπαντᾷ ἡ λέξις. Ἀπὸ τοῦ Πινδάρου καὶ ὑστερώτερον ἐκλαμβάνεται ἀντί, ἀνταπόδοσις· κυρίως δέ, κατὰ τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος, ἡ τιμὴ τοῦ αἵματος, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἐξαγοράζει τις ἄνα φόνον ἀπὸ τοὺς πλησιεστάτους συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος διὰ νὰ ἦναι βέβαιος, ὅτι δὲν θέλει ἐκδικηθῇ ἀπ' ἐκείνους καὶ τιμωρηθῇ. 2) ἐν γένει, βραβεῖον, ὡς, ἀρετῆς, μόχθων, νίκης, πυγμῆς. Παράγεται ἐκ τοῦ α

ἐπιτατικοῦ καὶ ποινή, ὅ. ἐ. ὅμοιος ποινῇ, ὡς ποινὴ θεωρητέον, ἢ ἀφοσιωτικά τινα ὄντα, τὰ ἕνεκεν φόνου διδόμενα.

Ἀποινόω. Πινδ. Νεμ. Ε', 16, σελ. 529. πόλλ' ἀμ. Ζήτει, ἀποινάω.

Ἄποιος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴ ἔχων ποιότητα, ἰδιότητα, νοστιμάδα (ἐκ τοῦ, ποῖος). «Ὕδωρ ἀποιότατον», Ἀθην. τὸ καθαρώτατον ὕδωρ, τὸ χωρὶς μίγματος ποιότητα.

Ἀποίσετον. Ἰλ. Ε, 257. ἀποίσουσιν, ἀποκομίσουσιν, ἐκ τοῦ, ἀποφέρω.

* **Ἀποιστέον**, ἐπιθ. ἐπιρρ. τοῦ ἀποφέρω, πρέπει ἢ δύναται νὰ ἀποκομισθῇ κ. τ. λ.

Ἀποιττεύω, Μ. σω· (σιττεύω) Ῥίπτω τὸν σιττόν· θανατόνω, φονεύω τινὰ μὲ τὴν σαΐταν. Ἀναλ. Β'. Σ. 125.

* **Ἀποίσω**, Μ. τοῦ ἀποφέρω, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 257. Κ, 337.

Ἀποίχομαι, Μ. χήσομαι. Ἀποθ. μέσον (οἴχομαι, ἀνώμ.) εἶμαι ἀπών, διατρίβω μακρὰν ἀπό τινος. π. χ. πολέμοιο· ἡ συνήθης σημασία παρ' Ὁμήρῳ, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. 2) Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι σπουδαίως, τινός, Ἰλ. ἑρμ. φεύγω, ἀποδιδράσκω, γλυτόνω. 3) χωρίζομαι ἐκ τῆς ζωῆς, ἀποθνήσκω· ὅθεν «οἱ ἀποιχόμενοι» ἀντί, οἱ τελευτήσαντες. Ἰδὲ τῆς α'. σημασ. παραδείγματα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Λ, 408. καὶ Τ, 342. Ὀδ. Δ, 109. Α, 135. Γ, 77. Ξ, 8, 450. Ρ, 296. Τ, 19. Φ, 70. καὶ 395.

Ἀποιωνίζομαι, Μ. ίσομαι· (οἰωνίζομαι) Ἀποστρέφομαι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τι ὡς πρᾶγμα κακοῦ οἰωνοῦ, ὡς κακὸν σημεῖον; κυττάζω νὰ ἀποφύγω· Ζήτ. Οἰωνίζομαι.

Ἀποκαθαίρω, Μ. αρῶ· (καθαίρω) Καθαρίζω, ἀποπλύνω, ἀποσφογγίζω· παστρεύω, ἀποχωρίζω τὰ κακὰ ἢ ἄχρηστα ἀπὸ τὰ καλά. Ξεν. Παιδ. Α', 3. «ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα»· καὶ ἐπὶ μετάλλων καθαριζομένων διὰ τῆς χωνεύσεως. Στραβ. Θ'. «ὅτι ἀργύριον ἐκ τῆς σκωρίας ἀποκαθαιρόμενον εὑρίσκουσι», ξεκαθαρισμένον· 2) καθαρίζω διὰ θυσίας ἱλαστικῆς, ἐξιλεόνω.

Ἀποκάθαρμα, τος, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ καθάρισμα ἀποῤῥίπτεται, ἀπόῤῥιμα οἷον κοπριά, ἀκαθαρσίαι κτλ. κυρ. δὲ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἐν ταῖς θυσίαις πρὸς καθαρισμόν, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς μολυσμένα τὰ ἀποῤῥίπτουσιν, ἐξίλασμα· μεταφ. ἄνθρωπος ἀπεῤῥιμμένος, καὶ ἀνάξιος συναναστροφῆς, συχαμερός, βδέλυγμα.

Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ. Κάθαρσις, ἐξιλέωσις, καθαρισμός. Ξενοφ. Ἐπ. Α'. ζ'. 2) ἔκκρισις, κένωσις, ἀποβολή, ἀπόῤῥιψις. Θουκ. Β. «ἀποκαθάρσεις χολῆς.»

Ἀποκαθαρτικός, κή, κόν· χρήσιμος ἐπιτήδειος εἰς κάθαρσιν, ἢ ἐξίλασιν.

Ἀποκαθέζομαι. Μ. εδοῦμαι (ἕζομαι). Κάθημαι κατὰ γῆς, ἢ ἀργός. Ζήτ. καὶ ἀποκαθίζομαι.

Ἀποκαθεύδω, Μ. δήσω (εὕδω) Κοιμῶμαι χωριστά, ἔξω τοῦ οἴκου μου. «ἀπεκάθευδε παρ' αὐτῷ», φιλ. ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ, ὅπου ἦτον ὁ ἄρρωστος, καὶ ὄχι εἰς τὸ σπήτι του· 2) ἀποκοιμοῦμαι εἴς τι, νυστάζω. Μετὰ τοῦ αὐξητ. ἀπεκάθηυδον, ἀποκαθεῦδον καὶ ἀπεκαθεῦδον.

Ἀποκαθηλόω, ῶ· (καθηλόω) Ξεκαρφόνω, τὸ ἐναντίον τό, καθηλόω.

Ἀποκαθήλωσις, εως, ἡ. Ξεκάρφωσις, ἀπόσπασις.

Ἀποκάθημαι. Κάθημαι ξεχωριστά, μακρὰν τινος. 2) Λευϊτ. Γ. «γυνὴ ἀποκαθημένη», ἡ ἔχουσα τὰ καταμήνιά της. 3) Κάθημαι ἀργός. Ζήτ. καὶ ἀφεδρος.

Ἀποκαθίζομαι, Μ. σομαι· καὶ, ἀποκαθίζω, ταυτὸν τῷ ἀποκάθημαι. 2) Κάθημαι ἐκ δευτέρου, ξανακάθομαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ περιπατοῦντος, ἢ ἱσταμένου, καὶ ἔπειτα καθημένου ἀπὸ κούρασιν. Πλουτ. πρ. συμ. Γ', 2. ὁ αὐτὸς δὲ μεταχειρίζεται καὶ τὸ Ἐνεργητ. ἀντὶ τούτου, ὡς «ἀποκαθίζοντος ὁδοιπόρου πολλάκις», ἀντὶ τοῦ, ἀποκαθιζομένου, ἤγουν, ἐκεῖνος ὁ ὁδοιπόρος, ὅστις κάθηται εἰς τὸν δρόμον συχνάκις διὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Ἀποκαθιστάνω, καὶ ἀποκαθιστάω, καί, ἀποκαθίστημι. Μ. ἀποκαταστήσω (καθίστημι) Βάλλω τι εἰς τὴν προτέραν του στάσιν, τόπον, τάξιν· 2) φέρω τι εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν (ἀποκαταστήσω), κάμνω πάλιν τι καθὼς ἦτον πρῶτα. Δημοσθ. «ἀποκατέστησε τὴν πάτριον πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους.» 3) Ἀποδίδω, δίδω τι πάλιν· π. χ. μίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσα. 4) Κάμνω πάλιν ὑγιῆ. Διοσκ. δ'. «τοὺς ... ἀποκαθίστησι.» 5) Καταστένω κάμνω. Λουκ. «Καὶ δὲ στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα.» Ἔτι ἀντί, διαλύω, παρ' Ἀριστοτ. Ἀποκαταστῆναι δέ, οὐδετ., ἀντί, καταστῆναι, κατακαθῆναι, ὡς τὸ θολὸν νερόν, (παρὰ Διοσκ.). — Ἀποκαθίσταμαι, δίδομαι ὀπίσω. Θεόφρ. Καταντῶ εἴς τι· π. χ. εἰς μεγίστας συμφοράς, πενίαν.

Ἀποκαίνυμαι. Ὑπερβαίνω, νικῶ, τινά τινι, (ἐκ τοῦ, καίνω). Ὀδ. Θ. 127. 219. Ἰλ. Ψ.

Ἀποκαίριος, ὁ, ἡ. Ἔξω τοῦ καιροῦ, ἄκαιρος, ἄτοπος, ἀνεπιτήδειος, παράκαιρος· ὁ μὴ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν ἢ τόπον ὤν. Σοφοκλ. Φιλ. 155. Ταυτὸν τῷ, ἄκαιρος.

Ἀποκαισαρόω, ῶ. (καῖσαρ) Κάμνω τινὰ καίσαρα. Ἀντων. ς', 30.

Ἀποκαίω, Μ. αύσω. (καίω) Κατακαίω, ὁλόλαυ καίω. Ἰλ. Φ, 336. Ξεν. Ἀπομ. Δ'. 2) ἐπὶ ψύχους ὑπερβολικοῦ· ὁ αὐτὸς Ἀναβ. Ζ. δ', 3. «Ἄνεμος βοῤῥᾶς ἀποκαίων καὶ πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους», καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθ. λέγομεν, ὅτι ἡ μεγάλη ψύχρα κατακαίει τὰ φυτά. Παθ. πίπτειν, φθείρεσθαι ὑπὸ τοῦ ψύχους.

Ἀποκακέω, ῶ. (κάκη) ὑποπίπτω, νικῶμαι (succomber) π. χ. ἀπὸ δυστυχίαν, συμφοράς, πενίαν κτλ. ὑποφέρω παρὰ μεγάλα παθήματα. Ἱερεμ. κεφ. ιε'. «Ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου»· καὶ ἱστορ. ἐκκλ. δ'. 2) ὑποπίπτω τῇ δειλίᾳ, φέρομαι δειλῶς, φεύγω ὡς δειλός, λειποτακτῶ, δραπετεύω.

Ἀποκάκησις, εως, ἡ. Ἀποφυγὴ διὰ δειλίαν, κ. τ. τ. ἀμέλεια, ὀκνηρία, ταυτὸν καὶ Ἀπόκνησις.

Ἀποκακίζω, Μ. ίσω. Λίαν κακίζω τινά.

Ἀποκαλέω (καλῶ). Ὀνομάζω, δίδω τινὶ ὄνομα, ἐπίθετον. Ξεν. Ἀπομ. Α', β'. «τοὺς κυβεύοντας ἀργοὺς ἀπεκάλει.» 2) κράζω, ὀπίσω, ἀνακαλῶ, προσκαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὸ μέρος μου, ὁ αὐτ. Παιδ. Α'. δ', 25. 3) Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νά... Ἀριστοφ. Ὀρν. 1254.

Ἀποκαλλωπίζω, Μ. ίσω. (καλλωπίζω) Παίρνω, ἀφαιρῶ τὸν καλλωπισμόν, ξεκαλλωπίζω. Πολυδ.

Ἀποκαλυπτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποκάλυψιν, ξεσκέπασιν, φανέρωσιν.

Ἀποκαλύπτω, Μ. ψω. (καλύπτω) ξεσκεπάζω, ἀφαιρῶν τὸ κάλυμμα κάμνω νὰ μὲ ἰδῶσι (ὅθεν ἀποκαλυψάμενος παρὰ Πλουτ. Κοριολ.)· καὶ καταχρηστικῶς, φανερόνω, ἐκβάλλω εἰς φῶς κρυπτόν τι. — Μέσως ἀποκαλύπτομαι, φανερόνομαι· μετὰ δὲ αἰτιατ. φανερόνω τι, δείχνω, ξεσκεπάζω ὡς, «ἀποκαλύπτεσθαι τὸ πρόσωπον.» — Ἀποκαλύπτεσθαι πρός τι ἢ πρός τινα, ἀντί, φανερόνω τὸν σκοπόν μου πρός τι ἢ πρός τινα. π. χ. Ἀποκαλυψάμενος πρὸς Ἀριστοτέλην, (Πλουτ. Ἀλεξ.), καί, «ἀποκαλύπτομαι πρὸς τοὺς πολέμους, πρὸς τὴν τυραννίδα» (Διοδ. Σικελ.). — Ἐν τῇ νέᾳ διαθήκῃ, φανερῶ διὰ τῆς ἀποκαλύψεως.

Ἀποκάλυψις, εως, ἡ. Ξεσκέπασμα, φανέρωσις· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ ἡ τῶν κρυπτῶν μυστηρίων κήρυξις, δήλωσις ἢ φανέρωσις τῶν ἀποκρύφων· ἡ θεία ἀποκάλυψις.

Ἀποκάμνω, Μ. καμοῦμαι (κάμνω) Κουράζομαι ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀδυνατίζω, χάνω τὰς δυνάμεις μου ἀπὸ μεγάλον κόπον, ἢ βίαν καὶ θλῖψιν. 2) Ἀθυμῶ, γίνομαι ἄνανδρος· ποτὲ μὲν ἀπαρ. ποτὲ δὲ μετοχ. «Ἀποκάμνειν πόνους» ἀντὶ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀποφεύγειν τὴν δουλείαν, ὡς ἀποκνέω. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ς'.

Ἀποκάμπτω, Μ. ψω. (κάμπτω) Κλίνω, λυγίζω τι. 2) Οὐδετ. ἐκκλίνω, ἐκβαίνω, ἀνατρέπομαι ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον. Ξενοφ. Ἱππ. Ζ', 14. μετὰ τοῦ, Ἀναστρέφομαι.

Ἀπόκαμψις, εως, ἡ. Κλίσις, λύγισμα, στράβωσις. 2) Ἔκκλισις, παρεκτροπή, ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον.

Ἀποκαπνίζω, Μ. ίσω. Ἀτ. ιῶ, (καπνίζω) Καπνίζω τι, κάμνω καπνόν· ὑποθυμιάζω.

Ἀποκαπνισμός, οῦ, ὁ. Κάπνισμα. Ζήτ. ὑποκαπνισμός· παρ' Ἰατ., ὅστις διὰ χωνίου ῥοφᾷ τὸν καπνόν.

Ἀποκαπύω. (καπύω) καὶ ἀποκαπύσσω. Ἐκφυσῶ, ἐκπνέω, φυσῶ ἐκ τῶν ὀπίσω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἢ ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω. Ἰλ. Χ, 467. «ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν», ἀπέπνευσεν, ἐξεψύχησε. Ζήτ. κάπος, καὶ καπνός.

Ἀποκαραδοκέω, ῶ. Προσμένω λαχταριστικά, μὲ ἀνυπομονησίαν. Ζήτ. καραδοκέω.

Ἀποκαραδοκία, ας, ἡ. Τὸ προσμένειν μὲ ἀνυπομονησίαν. Παρ' Ἡσυχ. (καὶ Χρυσοστ.) προσδοκία, ἀπεκδοχὴ μεγάλη καὶ μετὰ ἐπιθυμίας, ἡ ἐκτεταμένη καὶ σφοδρὰ ἐλπίς· ὁ δὲ Θεοφύλακτος λέγει. «Ἀποκαραδοκίαν, τὴν βεβαίαν ἐλπίδα καὶ ἀμετάθετον, παρὰ τὸ τὴν κάραν ὅλην δοκεῖν καὶ ἐπινεύειν πρὸς τὸ βεβαίως ἐλπιζόμενον.»

Ἀποκαρατομέω, ῶ· (καρατομῶ) Ἀποκεφαλίζω, κόπτω τινὸς τὴν κεφαλήν. Σχολ. Πινδ.

Ἀπόκαρμα, τος, τό. (ἀποκείρω) Τὸ ἀποκομμένον, κουρευμένον ἔκτισος, ὡς, «πλοκάμων ἀπόκαρμα», ἀποκούρευμα.

Ἀποκαρπίζω. Μ. σω. (καρπίζω) Κόπτω, συνάζω τοὺς καρπούς· καὶ καταχρ. ὑστερῶ τινα κτήματός τινος. — Ἀποκαρπίζομαι, καὶ ἀπολαμβάνω τῶν καρπῶν, συνάγω τοὺς καρποὺς πρὸς ὠφελός μου. Κλήμ.

Ἀποκαρπόω, ῶ. (καρπόω) Γεννῶ καρπούς· παθόλου δὴ παράγειν, προξενεῖν, κάμνω νὰ βλαστήσῃ. Ἱπποκρ. «φλέβας ἀπεκαρπώσατο», ἀντὶ τοῦ, ἀπεβλάστησεν, ἀπεγέννησε πλείους φλεβῶν.

Ἀπόκαρσις, εως, ἡ. (ἀποκείρω). Κούρευμα, τὸ κουρεύειν, ἢ κούρευσις· καὶ ἡ κουρὰ τῶν Μοναχῶν.

Ἀποκαρτερέω, ῶ. (καρτερέω) Δὲν προσμένω, ἀποκάμνω ἀπὸ τοῦ νὰ καρτερῶ, δὲν ὑποφέρω, δὲν ὑπομένω τι πλέον· 2) ἀπεχόμενος βρώσεως, θεληματικῶς μένω νηστικός, ἀποθνήσκω. Πλουτ. Λυκοῦργ. «ἀποκαρτερήσας ἐτελεύτησε.»

Ἀποκαρτέρησις, εως, ἡ. Ἔλλειψις, χάσιμον πάσης ὑπομονῆς, ἀνυπομονησία. 2) ὁ διὰ τῆς πείνης θεληματικὸς θάνατος.

Ἀποκαρφολογέω, ῶ. Ζήτ. καρφολογέω.

Ἀποκαταβαίνω. Μ. βήσομαι. καταβαίνω ἀπό τινος. Λεον. Ἀλεκ. Θ'. 16.

Ἀποκαταλλάσσω, καὶ Ἀττ. άττω. Μ. ξω. (καταλλάσσω). Ἐξιλεόνω, φιλιόνω τινὰ πάλιν.

* **Ἀποκαταῤῥέω** (καταῤῥέω) εἴς τι ῥέω κάτω.

Ἀποκατάστασις, εως, ἡ· ἀπόδοσις. 2) φέρωμεν, βάλλω μέν τινος εἰς τὴν προτέραν του

κατάστασιν, τάξιν, ἢ θέσιν, »ἀποκατάστασις ἀστέρων ζώδιον ἢ σημεῖον, ἔνθα περῶσι, ὅταν οἱ ἀστέρες περιτρέξωσιν ὅλον τὸν δρόμον τους καὶ ἔλθωσι πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον· ἡ ἐπάνοδος αὐτῶν. Πλούτ. Καισ.

*Ἀποκαταστατικός, ή, όν. Ὁ καθιστῶν πάλιν εἰς τὴν προτέραν τάξιν κτ.

Ἀποκατάσχεσις, εως, ἡ· (ἀποκατέχω) Κράτησις, ἐμπόδισις εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἀποκατατίθημι. (κατατίθημι) Καταβάλλω, ἀποθέτω, βάλλω τι εἰς μέρος διὰ νὰ φυλαχθῇ· παρ' Ἀπολλ. Γ. 816. Μέτως, βάλλω παρακαταθήκην.

Ἀποκαταφαίνω. Μ. φανῶ. (καταφαίνω) Φαίνεσθαι ποιῶ τι, δείχνω, φανερόνω τι ἐκ δευτέρου· ἢ παριστάνω τι διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ φωτός, κατοπτρίζω· ὅθεν παθητ. ἀποκαταφαίνομαι, κατοπτρίζομαι, γυαλίζομαι, Ἀριστ. Ἐπιστ. Α, 3. »ὥστε ἅπαν ἡμῶν φανερῶς ἀποκαταφαίνεσθαι μέλος«, δηλ. καθεμιᾶς μέλος φανερὰ ἐφαίνετο καὶ ἐπαρασταίνετο μέσα εἰς τὸ νερόν· ἔσχημ. κατὰ τό, ἀποκαθίσταμαι.

Ἀποκατέχω, Μ. ξω· (κατέχω) κρατῶ, ἐμποδίζω ἀπό τινος ἢ Ἀποκαταψύχω, ψυχραίνω, Γαλην. εἰς τὰ ὀπίσω.

*Ἀποκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ ἀποκάθημαι, Ἡροδτ. δ', 66.

Ἀποκατορθόω, ῶ· ταυτὸν καὶ κατορθόω (Ἀριστοτ. Εὐδ. Ζ'. 14.) κατορθόνω πάλιν.

Ἀποκαυλέω, ῶ· (καυλέω) Χάνω τὸν βλαστόν. 2) Ἐκβάλλω ὅλον τὸν καυλόν, βλαστόν, ξεβλαστάνω ὁλοκλήρως.

Ἀποκαύλησις, εως· ἡ. Ἀποβολή, χάσιμον τοῦ καυλοῦ. 2) Ξεβλάστησις.

Ἀποκαυλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (καυλός) Κολοβόνω, ἀφαιρῶ, κόπτω τὸν βλαστόν, καυλόν τινός· καὶ μεταφ. ἀποσπῶ μὲ τὸν κορμὸν καὶ καυλὸν ὁμοῦ· ἐξαλείφω· διατρυπῶ, κατασυντρίβω. Ἱπποκρ. »ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ τὸ ὀστέον«, ἐὰν τὸ κόκκαλον δὲν τζακισθῇ πλαγίως· (τὸν τοιοῦτον ἀγμὸν ὀνομάζουσιν οἱ Ἰατροὶ καυληδόν). »Τραχήλους τε καὶ κάρα ἀποκαυλίζων ξύλῳ.« Εὐριπ. Ἱκετ. 717. κόπτων μὲ τὸ ῥόπαλον τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ κορμί. Θουκ. Β', 76. »ἀπεκαύλιζε τὰ προέχον τῆς ἐμβολῆς«· ἀντὶ τοῦ, ἀπέκοπτε τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τῆς ἐμβολῆς.

Ἀποκαύλισις, εως, ἡ. Ἀπόκοψις, σύντριψις (τζάκισις) τοῦ βλαστοῦ, καυλοῦ, τοῦ ἀνθρωπίνου μέλους. 2) Λουκιαν. »ἀποκαύλισις πηδαλίων«, τὸ πλαγίως αὐτῶν τζάκισμα.

*Ἀπόκαυλος, ου· ταυτὸν τῷ ἄκαυλος, χωρὶς καυλόν.

Ἀπόκαυσις, εως, ἡ. (ἀποκαίω) Κατάκαυσις, κατακαύσιμον. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σελήνης, ἀντὶ τοῦ, Πανσέληνος. Κολουμελ.

Ἀπόκειμαι, Μ. -κείσομαι. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τίθενται, βάλλονται εἰς ἓν μέρος καὶ κεῖνται, τὰ ὁποῖα ἢ τὰ μεταχειρίζονται εἰς τὰς χρείας των, ἢ μοὶ ἐδόθησαν νὰ τὰ φυλάξω, ἢ ἐπειδὴ αὐτὰ ἄχρηστα, καὶ οὐτιδανά εἰσιν· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἀντί, κεῖσθαι ἐν σκότει, ἐν τῷ κρυπτῷ· μὴ γνωστὸν εἶναι· παραμένειν ἢ ἐλαττοῦσθαι, κλίνειν ἐπὶ τὸ χεῖρον. Λουκ. »Ταῦτα ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα.« Δημ. περὶ στεφ. »Ἀτυχήματα ἀποκεῖσθαι.« Εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. — Ξενοφ. Ἀναβ. Β', γ'. παρὰ Σουίδ ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Κρατίνου. »Ἀποκεῖσθαι πόρβιαν, ἀντὶ τοῦ, ἀτιμάζεσθαι· οὕτω καὶ Πλούταρ. λέγει. »Ἰατρικὴ μετὰ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκεῖσθαι ἀλεγὴς καὶ ἀπόθετος.« Παρ' Ἡσιόδ. στίχ. 160. ἀνέγνωσεν ὁ Φιλόστρ. Ἀπολλ. ς'. 2. »Μέλας δ' ἀπέκειτο σίδηρος«, ὅπου τώρα κεῖται. »Οὐκ ἔσκεν« ἀντὶ τοῦ, ἦτον κεκρυμμένος, ἄγνωστος· ὡς καὶ τὸ »ῥητορικὴ ἀπέκειτο ἀμελουμένη«, ὁ αὐτ. Ἀπολλ. Η'. 21. οὕτω καὶ τὸ »χαλεπὴ ἀπέκειτο θαλάττη«, Ἀρατ. 110. 2) Ἀπόκειται, εἶναι διωρισμένον, πεπρωμένον, ἢ ἐπικρέμαται, κινδυνεύει, π. χ. Διον. Ἀλ. »Ὅσα κακοῦργοις ἀπόκειται παθεῖν« ἤτοι εἶναι διωρισμένον αὐτοῖς, ἢ τοὺς προσμένουσι, καρτεροῦσι νὰ πάθωσι. Ἑβρ. κ. ζ. »Ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν.« Γρηγ. »Τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ.« Ὅθεν τὸ ἀποκείμενον, τὸ ἐπικλωσθέν τινι, διωρισμένον ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης.

Ἀποκείρω, Μ. κερῶ, ἐπ. κέρσω (κείρω) Κουρεύω, κόπτω κυρ. ἐπὶ τριχῶν, ἢ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς καὶ γενείων· π. χ. ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα. »Ἀποκειράμενος τὸ γένειον.« Ἰλ. Ψ, 141. »Ἀποκεκαρμένος μοιχοὺς σκάφιον«, ἐπὶ ἰδιαιτέρου τινὸς τρόπου τοῦ κουρεύειν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. (Ἀριστ. Ἀχ. 849. Θεσμ. 838.) »Ἀποκείρασθαι τὰς κεφαλάς« (Ἡροδτ. ς'. 21.) 2) Ἐν γένει, κουρεύων κατακόπτω, ξεσχίζω, π. χ. τένοντα, φλέβα. Ἰλ. Κ, 456. Ξ, 466. Ν, 546. Ψ, 141. καὶ καταχρ. συντέμνω, ἀποκόπτω, ὑστερῶ, γυμνόω, ἁρπάζω. — Παθητ. ὑστεροῦμαι, ζημιοῦμαι, χάνω. αἰτ. Διον. Ἀρχ. Θ', 23. »Ἀποκεκαρμένη πόλις ἀνδρῶν τοσούτων ἀρετάς« σ. ε. πόλις, ἥτις ὑστερήθη τόσων ἐκκρίτων ἀνδρῶν.

Ἀποκεκαλυμμένως, ἐπίρ. (παθ. παρ. ἐκ τοῦ, Ἀποκαλύπτω) ξεσκεπαστά, φανερά, ἀνυποστόλως.

Ἀποκεκινδυνευμένως, ἐπίρ. (ἐκ τοῦ ἀποκινδυνεύω) μὲ κίνδυνον. Θεμιστ.

Ἀποκεκληρωμένως, ἐπίρ. (ἀποκληρόω) Μὲ κλῆρον χωρισμένως καὶ μοιρασμένως. Χρυσόστ.

Ἀποκεκρυμμένως, ἐπίρ. (ἀποκρύπτω) Κρυφά, κρυφίως.

Ἀποκέλλω. (ὀκέλλω) Ἐκβάλλω τινὰ ἀπὸ τὴν ὀρθὴν διεύθυνσιν τοῦ δρόμου του· καὶ Οὐδετ. παρατρέπομαι, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παρασφάλλω. Ζήτ. Ὀκέλλω.

Ἀπόκενος, ὁ, ἡ· κενός, ὁλοτελῶς ἄδειος· ἰδὲ καὶ ἀπέρημος.

Ἀποκενόω, ῶ. (κενόω) Διόλου κενόνω, ἀδειάζω, εὐκαιρόνω.

Ἀποκεντέω, ῶ. (κεντῶ) Σουβλίζω, διατρυπῶ, φονεύω.

Ἀποκέντησις, εως, ἡ. Σούβλισμα, διατρύπημα, φόνευσις διὰ ξίφους κτλ.

Ἀποκένωσις, εως· ἡ. (ἀποκενόω) Κένωσις, ἄδειασμα· τὸ κενόν.

Ἀποκερδαίνω, Μ. ανῶ· καὶ ἀποκερδίσω (κερδαίνω). Ἔχω κέρδος, ὄφελος ἀπό τινος. Γεωπ.

Ἀποκερματίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κερματίζω). Κάμνω τι εἰς κέρματα (μικρὰ νομίσματα) κυρίως ὅμως ἐναλλάττω (ἀλλάζω, χαλῶ) ἓν μεγάλον νόμισμα μὲ μικρὰ νομίσματα, (χαλῶ ἕνα γρόσι). Κωμικῶς δέ, κάμνω μικρὰν μίαν μεγάλην περιουσίαν, μικρύνω, καταναλίσκω τι. Ἀνάλ. Β'. 438. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ κατακερματίζω.

Ἀποκεφαλίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κεφαλή). Κόπτω τὴν κεφαλήν τινος, ὅθεν

Ἀποκεφάλισμα, τος, τό· κατὰ τὸν Πολύδ. ἡ λέρα ἀπὸ τὸ κατσαρευμένον κεφάλι, ὡς καὶ τὸ ἀποσέντωσις· 2) τὸ κόψιμον τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τὸ σῶμα.

Ἀποκεφαλισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κόψιμον τῆς κεφαλῆς, Πλούταρ.

Ἀποκεφαλιστής, οῦ, ὁ· ὅστις ἀποκεφαλίζει, κόπτει τὴν κεφαλήν. Στράβ. ια'.

Ἀποκηδέω, ῶ, Μ. ήσω, ἢ ἀποκηδεύω (κηδέω). Παύω ἀπὸ τὸ νὰ λυποῦμαι (ἤτοι ἀπὸ τὸ νὰ λυποφορῶ) νεκρόν τινα, Ἡρόδ. Θ'. 30. 2) Ἀμελῶ, δὲν φροντίζω, δὲν ἀγωνίζομαι. Ἰλ. Ψ, 413. »αἴκ' ἀποκηδήσαντες«, ἀμελήσαντες ἐν τῷ τρέχειν.

Ἀποκηδής, έος· ὁ, ἡ. Ἀμελής, ἀφρόντιστος. Γαλ. Γλ. Ταυτὸν τῷ, ἀκηδής.

Ἀποκήρυγμα, ατος, τό· τὸ περὶ οὗ γίνεται δημοσία κήρυξις, μάλιστα δὲ διὰ νὰ πωληθῇ· τὸ προσφερόμενον εἰς ἀγοράν. 2) Ταυτὸν τῷ, ἀποκήρυξις. 3) Ἀφορισμὸς τῶν αἱρετικῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. Παρ' Ἱπποκρ. λέγεται ἀσθένειά τις, ἥτις φαίνεται εἴς τι ἄλλο μέρος· ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ ἀπόστημμα, ἤ τι τῶν τοιούτων· ὁ Κοραῆς ἐν τῷ περὶ Ἀέρ. σελ. 40. ἀναγινώσκει Ἀποστήριγμα.

Ἀποκήρυκτος, ου· ὁ, ἡ· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παραιτεῖταί τις, ἀπαρνεῖται δημοσίᾳ· κυρίως δὲ λέγεται ἕνας υἱός, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐπὶ κριτηρίου τὸν κάμνει ἀπόκληρον, καὶ δὲν τὸν ὀνομάζει πλέον υἱόν του. Παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ἀφορισμένος, ἐξωκκλησιασμένος· καὶ ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οἰκίας· ἐκποίητος· ταυτὸν τῷ, ἐκκήρυκτος. Συνέσ.

Ἀποκήρυξις, εως, ἡ. λέγεται μία δημόσιος κήρυξις (διαλάλημα), γινομένη διὰ τοῦ κήρυκος διὰ πώλημα τινὸς πράγματος (καθὼς γίνεται διὰ τοῦ τελάλη), ἢ δι' ἀποκλήρωσιν· ἔτι δὲ καὶ ἡ δημόσιος πώλησις αὐτή, ἡ ἀποκλήρωσις, δίωξις ἑνὸς υἱοῦ ἀπὸ τὴν πατρικήν του κληρονομίαν· καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐκκλησίας δίωξις, ἐξωκκλησιασμός.

Ἀποκηρύσσω, Ἀττ. ἀποκηρύττω, Μ. ξω. (κηρύσσω) Πωλῶ τι διὰ τοῦ κήρυκος (διαλαλητοῦ), διαλαλῶ ἓν πρᾶγμα διὰ πώλησιν. 2) Ἀποκληρόω, κηρύττω τὸν υἱόν μου ὡς ἀπόκληρον καὶ τὸν ἀποδιώχνω ἀπὸ τὴν κληρονομίαν· λέγω δηλ. παρρησίᾳ, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι πλέον υἱός μου. 3) Διὰ κήρυκος ἀπαγορεύω. 4) Κηρύττω τινὰ ὡς ἄξιον θανάτου, ὥστε ὅστις τὸν συναπαντήσῃ, ἔχει ἄδειαν νὰ τὸν φονεύσῃ· 5) ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τὴν κοινότητα, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. 6) Μέτως. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', 2. »Ἀποκεκήρυκται μηδένα στρατεύειν«, ἀντὶ τοῦ, ἀπηγορεύθη, ἐμποδίσθη διὰ τοῦ κήρυκος, ἐδόθη προσταγὴ νὰ μὴ κτλ.

Ἀποκιδαρόω τὴν κεφαλήν, Λευϊτ. Γ. 6. ξεγυμνόνω τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὴν κίδαριν· τοιοῦτον τι καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυροπ. Γ. α', 13.

Ἀποκίδνημι, ταυτὸν καὶ ἀποσκεδάω, διασκορπίζω ἢ διαμοιράζω τόπον τινά. Ἀπολλ. Δ', 133.

Ἀποκικλήσκω, ταυτὸν καὶ Ἀποκαλέω, ποιητ.

Ἀποκίνω, ταυτὸν καὶ ἀποκίχω. Ζήτ. Κίχω.

*Ἀποκινδύνευσις, εως, ἡ· τὸ βάλλειν εἰς πρᾶξιν δοκιμὴν ῥιψοκίνδυνον, Θουκυδ. ζ, 67. ὅθεν

Ἀποκινδυνεύω, Μ. εύσω· (κινδυνεύω), περί τινος, ἀποπειρᾶσθαι τινός, κάμνω δοκιμήν, κάμνω δοκιμήν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β'. »Πειράσομαι ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν.« Ὅτε δὲ ὁ λόγος εἶναι περὶ μάχης, εἶναι ἀντὶ τῷ, δοκιμάζων ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, κάμνω δοκιμὴν τοῦ κινδύνου, ὅ ἐστιν, ἢ νὰ κερδήσω, ἢ νὰ χάσω τὴν νίκην, ὡς τὸ Ἰταλικ. Ῥιζικάρω· πρός τινα, ἢ περί τινος παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολ. Ζ'. 17. 2) »Ἀποκινδυνεύειν τινός,« Ἀποχωρίζεσθαι ἀπό τινος εἰς καιρὸν κινδύνου. — Ἀποκινδυνεύομαι, ἔρχομαι εἰς κίνδυνον, ὡς (Θουκυδ.) »ἀποκινδυνεύονται ἡμῖν τὰ χρήματα.«

Ἀποκινέω, ῶ. Κινῶ τι ἀπό τινος, σπρώχνω· κινῶν φέρω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἢ ἐπὶ τὰ ὄπισθεν· μετατοπίζω καὶ μετ. ἀποβάλλω, σηκόνω, διώκω, οἷον τοῦ βαθμοῦ, τραπέζης, θυρῶν. Ἰλ. Λ, 636. Ὀδ. Χ, 107. »Μή μ' ἀ-

κουνήσωσι θυρῶν,« νὰ μὴ μὲ σπρώξωσιν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Ἀποκίνησις, εως, ἡ. Τὸ φέρσιμον τινὸς παρεμπρὸς, ἡ μετατόπισις.

Ἀπόκινος, ου, ὁ (κινέω). Τὸ δραπετεύειν, φεύγειν· φυγὴ, ἀποχώρησις, ἀναχώρησις. Ἀριστοφ. Ἱπ. »ἀπόκινον ἀπὸ δεσπότου·« κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. καὶ Ἀθην. καὶ εἶδος κωμικοῦ χοροῦ.

Ἀποκισσόω, Μ. ώσω (κισσός). Μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι εἰς κισσόν.

* **Ἀποκίχω**, (κίχω)· ἄχρ. θέμα τοῦ Δωρ. ἀορ. ἀπέκιξε, ταὐτὸν τῷ, ἀπέβαλεν, ἔχασε. Ἀριστοφ. Ἀχ. κ, 9.

Ἀποκλάγγω, Μ. ξω. Κηλαδῶ, ἐκβάλλω ἦχον, φωνὴν ἀπὸ τον ἐαυτόν μου. Αἰσχύλ. Ἀγ. 103. »Ἀπέκλαγξεν.«

Ἀποκλάζω, Μ. κλάγξω (κλάζω, ἀνώμ.). Κράζω φωνὴν· ἐνίοτε δὲ, ψάλλω, τραγουδῶ μὲ κλαγγήν τινα, ὡς, Ἀνάλ. Β'. σελ. 99. »παντίφθογγον ἀποκλάγξασαν (ἐπὶ πτηνῶν).

* **Ἀποκλάζω**, άσω, (ὀκλάζω)· ἀναπαύομαι ἀπὸ τοῦ κόπου καθὼς πρέπει, καθήμενος μὲ τὰ γόνατα σταυρωτά. Σοφ. Οἰδ. Κ. 196. φρύνιχ. καὶ ἄλλ. δραμμ.

Ἀποκλάξω, Μ. ξω. Δωρικ. ἀντὶ, ἀποκλείξω. Ἰωνικ. ἀποκληΐζω, ὅ ἐστιν, Ἀποκλείω.

Ἀποκλαίω, Ἀττ. ἀποκλάω, (αω). Μ. κλαύσομαι (κλαίω). Θρηνῶν δακρύω τινὰ, λυποῦμαι. Ὀδύσ. Ἡρόδ. δ', 14. — Μέσως, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίω, χορταίνω ἀπὸ τὸ κλαύσιμον. Λουκ. Συρ. ς'.

Ἀπόκλασμα, ατος, τὸ, (ἀποκλάω). Τὸ ἀπό τινος συντριφθὲν μέρος, τμῆμα, κομμάτι.

Ἀπόκλαυσμα, καὶ **ἀπόκλαυμα**, τὸ, (ἀποκλαίω). Τὸ κλαίειν κλαυθμηρὸν τραγοῦδι, μοιρολογεῖν, δεινοπαθεῖν. Ἀῤῥιαν. Ἐπιτ. Β'. 16.

Ἀποκλάω, Μ. άσω, (κλάω). Κόπτω (τζακίζω) ἀπό τινος μέρος τι.

* **Ἀποκλάω**, Ἀττ. ἀντὶ ἀποκλαίω.

Ἀποκλείζω· ταὐτὸν τῷ, Ἀποκλείω.

Ἀπόκλεισις, εως, ἡ, (ἀποκλείω). Τὸ κλείδωμα μὲ τὸ κλειδὶ, σφάλισμα. 2) Ἀποδίωξις, τὸ κλείειν τινὰ ἔξω.

Ἀπόκλεισμα, ατος, τό. Τὸ κλεισθωμένον μέρος, ἢ πρᾶγμα. 2) Φυλακή, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀπόκλειστος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι κλεισμένος εἴς τι.

Ἀποκλείω, Μ. είσω, (κλείω). Κλείω τινὰ ἔξω, ἢ μέσα· κλείω καὶ δὲν ἀφήνω τινὰ νὰ ἔμβῃ, ἢ νὰ ἔβγῃ. 2) ἐμποδίζω, ὡς ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ (Ξεν. Ἑλλ. ζ.), τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου (Ἀριστ. Οἰκον. β'), τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων· καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς κλείω, ὡς ἀποκλείω τὰς θύρας. — Ἀποκλείομαι τινός, ἀντὶ ἀπέχω. »Τῶν σιτίων, τῆς τροφῆς ἀποκεκλεῖσθαι, τὸ νὰ μὴ λαμβάνῃ τις τροφὴν, τουτέστι νὰ μὴ τρώγῃ, ἢ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις ὄρεξιν νὰ φάγῃ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἐκλειδώθη τὸ στομάχι μου.

Ἀποκλέπτω, Μ. ψω. Κλέπτω κρυφίως. Ὑμ. Ὁμ. Ἑρ. 522.

Ἀποκληΐζω, ἀποκλῄζω, καὶ ἀποκληΐω. Ζήτ. ἀποκλῄζω. Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, ἀποκλείω. Ἡρόδ.

Ἀποκληρονόμος, ου, ὁ· ταὐτὸν καὶ ἀπόκληρος, Ἀῤῥιαν.

Ἀπόκληρος, ὁ, ἡ, (κλῆρος). Ὁ ἀποξενωμένος ἀπὸ τὸ δίκαιον τῆς κληρονομίας· χωρὶς κληρονομίαν. 2) Ὁποῖος δὲν ἐμβαίνει εἰς κλῆρον, λαχνὸν μὲ ἄλλους· χωρὶς μερίδιον, ὁ μὴ ἔχων μέρος τινὸς, ἄμοιρος. Πίνδ. Πυθ. Ε', 71. »ἀπόκληρος πόνων.« 3) Παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Η'. ὁ διὰ κλήρου (μὲ λαχνὸν) ἐκλελεγμένος.

Ἀποκληρόω, ῶ, Μ. ώσω, (κληρόω). Ἐκλέγω τι μὲ τὸν κλῆρον. Θουκυδ. καὶ Ῥήτορ. 2) Διαιρῶ, μοιράζω τι μὲ τὸν λαχνόν. Πλουτ. »Τοῖς δὲ στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν.« 3) Ὑστερῶ, παίρνω τινὸς τὸ μερίδιον, κάμνω τινὰ ἀπόκληρον, ἀπὸ τοῦ κληροῦσθαι, ἢ διὰ μέσου κλήρου ἐκκλείω, Ἀριστ. πολ. δ', 14. Ἀμφ.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῶν κλήρων ἐκλογὴ, καὶ μοίρασις. Ἴδε καὶ τὸ ἑπόμενον.

Ἀποκληρωτής, ὁ. Ὁποῖος μοιράζει διὰ τῶν κλήρων· ἢ ὁποῖος δίδει τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον. Πλάτ. Πολ. Γ'.

Ἀποκληρωτικός, κή, κόν. Ὁ ἐκλέγων τι διὰ τοῦ κλήρου. 2) Ὁ παραλόγως, ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἐκλέγων, ἢ διισχυριζόμενος. Σέξ. Ἐμπ. Ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας χρῆται καὶ τῷ, Ἀποκληρωτὶς.

Ἀπόκλητος, ὁ, ἡ, (ἀποκαλέω). Ὁ προσκαλεσμένος ν' ἀναχωρήσῃ, ὑπάγῃ εἴς τι μέρος. Παρ' Αἰτωλοῖς ἐκαλοῦντο ἀπόκλητοι, (Πολύβ. Γ. ε'.) οἱ πλέον ἐκλελεγμένοι τῆς βουλῆς, οἱ ἐγκριτώτατοι, οἵτινες συνήρχοντο καὶ ἐσυμβουλεύοντο διά τινα πολιτικὴν ὑπόθεσιν.

Ἀπόκλιμα, τος, τό. Ἀπόνευμα, κίνησις, κατωφέρεια, κλίσις πρὸς τὸ πλάγιον μέρος, ὡς, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους Σουίδ. 2) Ἀστρολογική τις ἔκφρασις παρὰ Σέξτῳ.

Ἀποκλίνω, Μ. ινῶ. Κλίνω τι πρὸς τὰ κάτω, ἢ εἰς ἄλλο μέρος ἀποτρέπω, ἀποφεύγω, Ὀδ. Τ, 556. ἀνακάμπτω, ἀναστρέφω, κυρ. παρεκτρέπω τινὰ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἢ τῆς ἀληθείας. 2) Οὐδετ. κλίνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπί τι, ἔχω κλίσιν πρός τι. 2) Ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὴν στράταν, παραστρατίζω, ἐκτρέπομαι τῆς ὁδοῦ, ἢ τῆς ἀληθείας, ξεκλίνω. Ὀδ. 556. »Ἀποκλῖναι καλῶς·« ἤτοι ἀποβῆναι καλῶς. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 583.

Ἀπόκλισις, εως, ἡ. Κλίσις ῥοπὴ πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρός τι, ὡς ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς. Πλούταρχ. 2) Ἔκκλισις, ἀποφυγὴ, παρεκτροπή. Πλατ. Πολ. δ', σ. 425.

Ἀπόκλιτος, ὁ, ἡ. Ὁ κλίνων εἰς τὰ κάτω, εἰς τὸ τέλος, ὡς, »Ἀπόκλιτος ἡμέρα.« Πλουτ. ἡ κλίνουσα πρὸς τὸ τέλος ἡμέρα.

Ἀποκλύζω, Μ. ύσω, (κλύζω). Ἀποπλύνω, ξεπλύνω, καθαρίζω, σφογγίζω.

Ἀπόκλυσις, εως, ἡ. Ξέπλυμα. Θεμίστ. Ὁμιλ. ΙΓ'. σελ. 167.

Ἀπόκνισις, εως, ἡ. Ἡ κατὰ βραχὺ ἀναχωροῦσα λύπη, πίκρα, ἐνόχλησις· ξεζάλισμα, ἤτουν ἐκ τοῦ

Ἀποκναίω, καὶ **Ἀποκνάω**, Ἀπαρ. ἀποκνῆν (κνάω, κναίω, κνῆμι). Ἀποξύω, ἀποτρίβω· βουκνίζω, κατατρώγω, κατ' ὀλίγον ἀποξύω καὶ ὡσπερεὶ διαφθείρω· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ., λυπῶ, ἐνοχλῶ, βαρύνω, κυρ. γεμίζω τὰ αὐτιὰ, τὸ κεφάλι, ζαλίζω τινὰ μὲ προπέτειαν ἢ φλυαρίαν ὡς, »ἀποκναίει αἰδία καὶ ἀναισθησία, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων (Δημ. κατὰ Μιδ.)« Πλάτ. Πολ. Γ'. »Ἀπέκναιε πρῶτον μὲν ἑαυτὸν, ἔπειτα ἄλλους, ὕστερον πολλούς«. Παρ' Ἡσιόδ. Δ'. »τὴν διήγησιν μηκυνομένην οὐκ ἀποκναίεις.« ἀμφ. ἀντὶ »ἡ διήγησις οὐκ ἀποκναίει σε·« ἔτι δὲ διὰ δοκιμάτων καταπιέζω, ἀφανίζω τινά.

Ἀποκνέω, ῶ, Μ. ήσω. (ὀκνῶ). Ἀπὸ φόβον, ἢ ἀμέλειαν, ἢ ἀναποφάσιστον γνώμην ἀργοπορῶ ἕνα πρᾶγμα, δὲν ἐπιχειρίζομαί τι, ἀναβάλλω, ἢ δὲν θέλω, παραιτῶ τι· συντ. αἰτ. ἢ ἀπαρ. ὡς, »μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον (Θουκ.)« »Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ περὶ τούτων (Ἰσοκρ. εἰρ.)« Οὐδετέρ. μετὰ τῆς, πρὸς, εἶμαι ὀκνηρὸς, δειλὸς πρός τι. ὅθεν

Ἀπόκνησις, εως, ἡ. Ἀργοπορία, παραίτησις, ἀναβολή τινος ἐπιχειρήματος ἢ ὑπουργήματος διὰ φόβον, ἢ ἀμέλειαν. Θουκυδ. Α', 99.

Ἀποκνίζω, Μ. ίσω. (κνίζω). Ξεγυλίζω, τζιμπίζω τι, μὲ τὸ νύχι ἀποκόπτω τι. Σωτάδ. Παρ' Ἀθην. ὅθεν

Ἀπόκνισις, εως, ἡ. Ἀπόκοψις τινὸς μὲ τὸ νύχι. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε'. καὶ

Ἀπόκνισμα, τος, τό. Τὸ μὲ τὸ νύχι ἀποκομμένον, ξεγυλισμένον. Ἀριστοφ. καθόλου δὲ, ἀπόκομμα.

Ἀποκογχύζω, Μ. ύσω, (κόγχη, κόγχος). Ἐκβάλλω, ἐξαντλῶ μὲ κόγχην, ἢ διά τινος κογχοειδοῦς ἀγγείου· ὡς καὶ τὸ, ἀνακογχύζω, βάλλω μέσα διὰ τῆς κόγχης. Διοσκορ. Α', 33. Τινὲς γράφουσι τοῦτο ἐσφαλμ. διὰ τοῦ ι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. Κοιμῶμαι κατ' ἰδίαν, μόνος μου, ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκόν μου. Πλάτ. Νομ. ς'. 2) Κοιμῶμαι ὀλίγον, ἄρχομαι τοῦ κοιμᾶσθαι, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν· ἢ πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον, ἐνδυναμόνομαι μὲ τὸν ὕπνον Ξενοφ. Κυρ. β', 4, 21. 3) ἀντὶ τοῦ κοιμῶμαι· ὡς, »πεπεισμένον ἀποκοιμηθῆς ὅσον μέτριον.«

Ἀποκοιμίζω, Μ. ίσω, (κοιμίζω). Βάλλω τινὰ εἰς τὸ κρεββάτι νὰ κοιμηθῇ· φέρω τινὰ εἰς ὕπνον ξεχωρίζων αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλκίφρ. Α', 39. Μέσ. ἀποκοιμοῦμαι.

Ἀποκοιτέω, ῶ. Κοιμοῦμαι, ἀπονυκτερεύω εἰς ἄλλον τόπον, ἔξω δηλ. τῆς κοίτης μου χωριστὰ ἀπὸ τῆς γυναικός μου. Παρὰ Δημητρ. περὶ Στρατ. Τραβοῦμαι μακρὰν ἀπὸ τὸν διωρισμένον τόπον τῆς φυλακῆς (ἀπὸ τὸ πόστον μου) καὶ πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ.

Ἀπόκοιτος, ὁ, ἡ, (κοίτη). Ὁποῖος κοιμᾶται μακρὰν ἀπὸ τὸν οἶκόν του, ἢ ἀπὸ τὴν γυναῖκά του. Λουκιαν. Ἀπόκοιτοι, οἱ ταχθέντες εἰς φρουρὰν στρατιῶται.

Ἀποκολακεύω. Λίαν κολακεύω, φθείρω τινὰ μὲ τὰς κολακείας. ἀμφ.

Ἀποκολάπτω, Μ. άψω, (κολάπτω) κτυπῶντας· κόπτω τι ἀπό τινος, χωρίζω. ὅλου κόπτω, καὶ μάλιστα τὰς πέτρας παρὰ τοῖς λιθοξόοις.

Ἀποκολλάω, (κολλάω). Ξεκολλῶ. »πτῶμα διαλυόμενον καὶ ἀποκολλώμενον« Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Φράβιθος.

Ἀποκολοκύντωσις, ἡ, (κολόκυνθα). Μεταμόρφωσις, μεταβολὴ εἰς κολοκύνθι· ἢ κατάταξις μεταξὺ τῶν κολοκυνθίων. Κωμικὴ ἀποθέωσις τοῦ Κλαυδίου καίσαρος ὑπὸ τὴν μεταμόρφωσιν μιᾶς κολοκύνθης, ἡ ἀνωνύμου ὑπὸ τοῦ Σενέκα συντεθεῖσα διατριβή. Δίων Κάσ. Ξ', 35.

Ἀποκολούω, Μ. ούσω, (κολούω). Κόπτω, καίρνω, ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος καὶ γίνεται μικρότερον, κολοβόνω. Μεταφ. σμικρύνω, μετριάζω.

Ἀποκολπόω, ῶ, Μ. ώσω, (κολπόω). Κάμνω, σχηματίζω κόλπον, ἢ πτυχὰς, διπλωματιαῖς, ἢ πολύπτυχα κολπώματα (Ἀριστοτ. Κοσμ. Γ'. 7), ἢ κόλπον θαλάσσης.

Ἀποκολυμβάω, σω. Ἐκκολυμβῶ, κολυμβῶν γλυτόνω. Θουκ. Δ'.

Ἀποκομάω, ῶ. Μ. ήσω, (κομάω). Ἀποβάλλω, χάνω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς. Λουκιαν. Λέξιφ.

Ἀποκομιδή, ῆς, ἡ. Μετατόπισις, τὸ ἀλλαχοῦπου φέρειν τι· καὶ φέρσιμον εἰς τὰ ὀπίσω. Θουκυδ. Α'. 137. ἐκ τοῦ μέσου ἀποκομίζεσθαι, ἐπιστροφή.

Ἀποκομίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Μετατοπίζω, κουβαλῶ, φέρω τι εἰς ἄλλον τόπον, μακράν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ'. Μέσ. Ἀποκομίζομαι. Ἀποκτῶ, πάλιν λαμβάνω. Οὐδετ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω ἀπό τινος, ἀναχωρῶ.

Ἀπόκομμα, τος, τό, (ἀποκόπτω). Τὸ κομμένον ἀπό τινος μέρος, κομμάτι, τὸ ἀποκεκομμένον. Λουκιαν. »Ἀραχνίου ἀπόκομμα.«

Ἀποκομπάζω, Μ. άσω. Λίαν κομπάζω, ἐπαινῶ τὸν ἐαυτόν μου. 2) ἐπὶ χορδῶν λύρας σπά-

ζω, κόπτομαι, σπάζω μὲ βοήν. Ἐκτρ. »Λύραις ἀπεκόμπατε χορδά.«

Ἀποκοντόω. Ἀπωθῶ μὲ τὴν κώπην, ἢ μὲ ἀκόντιον. Προκόπ. »Δορδουμένη τε καὶ τὰ ὀπίσω ἀποκοντοῦται,« ὅπερ ἐν Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσ. »Ἀγκύραις ἀποκοντουμένας« κεῖται. Ζήτ. Διακοντόω.

Ἀποκοπή, ῆς, ἡ. (ἀποκόπτω). Τομή, κόψιμον ἑνὸς μέρους ἀπὸ τοῦ ὅλου, κόντευσις· σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις. Δημοσθ. »ἀποκοπὴ χρεῶν«, τὸ σήκωμα, ἐξάλειψις τῶν χρεῶν, χρεωκοπία. Πλουτ. Λυκ. Δημ. ἐν Τιμοκρ. 2) ἀμβλυνσις, ὡς, ἀποκοπὴ φωνῆς (Διοσκορ.). 3) Παρὰ Γραμμ., εἶδος σχήματος, ὅτε δηλ. ἡ τελευταία συλλαβὴ κόπτεται, π. χ. δῶ ἀντὶ δῶμα, νίφα ἀντὶ νιφάδα κτλ. Ἀριστ. ποιητ.

Ἀπόκοπος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀποκομμένος, καὶ κυρ. ὁ εὐνουχισμένος, ἐκ τοῦ

Ἀποκόπτω, Μ. ψω. Κόπτω τι ἀπό τινος, ἀποτέμνω, κάρη, αὐχένα, τένοντας, Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως ἐν χρήσει ἐπὶ μελῶν οὐ μόνον σώματος, ἀλλὰ καὶ ἀψύχων, οἷον κλώνων δένδρου, σχοινίων πλοίου κτλ. Ἰλ. Ο, 474. »Παρήορον ἀπέκοψεν« ἤγουν ἐχώριστε τὸν πλησίον καὶ μὴ συνεζευγμένον ἵππον ἀπὸ τὸ σχοινίον, κόψας αὐτό. Ἰδὲ Ἰλ. Λ, 146, 261. Ψ, 493. Ὀδ. Γ, 449. Ι, 325. Κ, 127. Υ, 195. 2) Σμικρύνω, ὀλιγοστεύω (ὡς, οὐδὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπτον), κολοβόνω. »Τῶν ἰχνῶν ἀποκόπτεται ἡ κύων«, Σουΐδ. ἡ σκύλα χάνει τὰ ἴχνη, ξεκόπτεται ἀπὸ τὸν τουρβόν· καὶ μεταφ. »ἀποκόπτειν ἐλπίδα,« χάνειν· »ἀποκόπτειν γνώμην« παρ' Ἀλκιφρ. Ἐπὶ πολεμιστῶν, »ἀποκόπτειν τινὰ ἀπό τινος,« λέγεται, χωρίζω αὐτόν, διώκω μὲ βίαν ὅπλων. — Μέσως, κτυποῦμαι διά τινα ὑπὸ πένθους, ὅθεν, μετὰ κλαυθμοῦ καὶ ὀδυρμοῦ κλαίω τινά. Εὐριπ. Τρωάδ. »Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.« — Τὸ μέσον ἔχει καὶ τὰς ἄλλας σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ, ὅθεν καὶ ἀποκεκομμένη φωνή, ἡ ἀμβλεῖα.

Ἀποκορέννυμι, Μ. κορέσω (κορέννυμι). Ἀποχορταίνω, ὁλοτελῶς χορταίνω.

* **Ἀποκορέω,** Μ. ήσω (κορέω). Σκουπίζων πάστρεύω, καθαρίζω, σφογγίζω. Ἡσυχ.

Ἀποκορσόω, ῶ, ποιητ. (κόρση) ἀντὶ τοῦ, ἀποκείρω. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀποκορυφόω, ῶ (κορυφόω). Κάμνω τι κορυφωτόν· κυρίως, σωρῶ, τραβῶ, ἢ συνάζω τι εἰς ἓν καὶ σχηματίζω ἐξ αὐτοῦ μίαν κορυφήν, κάμνω τουβληρόν, Πολύβ. Γ, 40. Ὁ δὲ Θεόφρ. καὶ »ἡ φλὸξ ἀποκορυφοῦται,« Μέτ. λέγει, δίκην κορυφῆς ἀναβαίνει, λήγει εἰς κορυφήν· καὶ μεταφ. ἐπὶ ὁμιλίας, συμπεριλαμβάνω, συντέμνω τὴν καθ' αὐτὸ ὑπόθεσιν δι' ὀλίγων καὶ συνοπτικῶς, ἀποκρίνομαι ἐν βραχυλογίᾳ, Ἡρόδ. Ε, 49. Ἰδὲ, κορυφόω καὶ συγκορυφόω.

Ἄποκος, ὁ, ἡ· (πόκος) Χωρὶς μαλλιά, ὁ μὴ μαλλιαρός. »Ἄποκον προβάτιον«, Σουΐδ. τὸ μὴ ἔχον μαλλί· ταυτὸν καὶ ἀπόκεστον, καὶ ἄκουρον, ο. ε. ἀκούρευτος, μὴ κουρευτός.

Ἀποκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμέω). Σηκόνω τὰ μὴ ὄντα ἐν τάξει ἀπὸ ἓν μέρος καὶ βάλλω ἀλλοῦ εἰς τάξιν, Ὀδ. Η, 232. ...»Ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.« 2) ξεστολίζω, ἁρπάζω, παίρνω τινὸς τὸν στολισμόν. Μέσ. Ἀποκοσμοῦμαι, ξεστολίζομαι μόνος μου, Παυσαν. Ζ, 26.

Ἀποκόσμιος, ὁ, ἡ· ὁ εἰς τὴν ἐρημίαν, ἐν μοναστηρίῳ, μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον ζῶν. Γρηγόρ.

Ἀποκοτταβίζω, Μ. ίσω. (κότταβος) Ἀφ' οὗ πίω, χύνω κατὰ γῆς τὸ ἀναπολειφθὲν εἰς τὸ ποτήρι κρασίον, ὥστε νὰ προξενήσῃ ἦχον, συνήθης διατριβὴ (ἐγλεντζὲς) τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν τράπεζαν. Ξεν. Ἑλλ. Β'. 3. »Τὸ λειπόμενον ἔφασαν ἀποκοτταβίσαντα εἰπεῖν Κριτίᾳ,« κτλ. Ζήτ. Κότταβος· παρὰ Θεοφυλάκτ. Ἐπιστ. »Τὰ δάκρυα ἀποκοτταβίζουσι ἐπὶ Ἐρωμένου, ὅστις κλαίει τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ. Λέγεται καὶ ἀντί, ἐξεμέω· ξερῶ, ὡς κοτταβίζω, Πολυδ. ς', 10. καὶ Ἀθ. ια'.

Ἀποκοτταβισμός, ὁ, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποκοτταβίζειν.

Ἀποκουρεύω, Μ. σω. Ἀποτελειόνω τὸ κούρευμα, ξεκουρεύω. 2) ποιῶ τινα μοναχόν.

Ἀποκουρή, ῆς, ἡ· ἡ τελείωσις τοῦ κουρεύματος. 2) ἡ κουρὰ τῶν μοναχῶν.

Ἀποκούριμος, ὁ, ἡ. Ὁ κουρευμένος, ἢ ὅστις εἶναι διὰ κούρευμα. ἑτέρ. γραφὴ παρ' Εὐριπ. Ἠλέκ. 148. ἀντί, ἀπικούριμος.

Ἀποκουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (κουφίζω)· Ἐλαφρύνω καὶ ἐλευθερόνω τινὰ ἀπό τινα βάρος, ἢ πάθος· τινά τινος καὶ ἔκ τινος. Πλουτ. Περικλ. 11. »Πολυπράγμονος ὄχλου τὴν πόλιν ἀποκουφίζων.« Εὐριπ. »Παθῶν, κακῶν ἀποκουφίζειν.«

Ἀποκόψιμος, ον· (ἀποκόπτω) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατὸν ἢ καλὸν νὰ κοπῇ.

Ἀποκραδίζω, Μ. ίσω (κράδη). Κόπτω, παίρνω τι ἀπὸ τὴν κράδην, ἤτοι ἀπὸ τὴν συκῆν ἢ ἀπὸ τοὺς κλώνους αὐτῆς, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 319.

Ἀποκράδιος, ὁ, ἡ· ὁ κομμένος ἀπὸ τὴν κράδην, ἤτοι ἀπὸ τὴν συκῆν, συκήσιος.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ· καὶ **ἀποκραιπαλίζομαι** (κραιπάλη). Ἀποδιώχνω τὴν μέθην, ξεμεθύω διὰ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ ἀπ' αὐτόν. Πλουτ. Ἀντών.

Ἀποκραιπαλισμός, ὁ· ἡ διὰ τοῦ ὕπνου ἐλευθέρωσις ἀπὸ τὴν μέθην, ξεμέθυσμα. Σουΐδ. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ἀπακραιπαλισμός.

Ἀποκρανίζω, Μ. ίσω (κρανίον). Ἀφαιρῶ, παίρνω, εκβάλλω τι ἀπὸ τὸ κρανίον, »βοὸς κέρας ἀποκρανίζειν,« ξερριζόνειν τὸ κέρατον ἀπὸ τὸ κρανίον, Ἐπιγράμμ. 2) Ἀποκεφαλίζω.

Ἀποκρατέω, ῶ· Κρατῶ τι στερεά· κρατῶ τι εἰς τὰ ὀπίσω, Πλούταρχ. ταυτὸν καί, κρατέω, ἤ, ἐπικρατέω, Ἡρόδ. Δ, 50. ἀμφ. 2) Ὑπερβαίνω· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ. δ', 50, 75.

* **Ἀποκρέμαμαι** (κρέμαμαι). Κρέμομαι κάτω.

Ἀποκρεμάω, ῶ· καὶ Ἀττ. ἀποκρεμάννυμι, Μ. άσω, καὶ Ἀττ. κρεμῶ (κρεμάννυμι). Ἀφήνω νὰ κρέμαται κάτω, εἰς αὐχένα, Ἰλ. Ψ, 879. »Πλῆκτον χορδὴν ἀπεκρέμασε,« ἐκτύπησε τὴν χορδὴν τόσον, ὥστε ἐκόπη εἰς δύο καὶ ἐκρέματο πρὸς τὰ κάτω. Ἐπιγράμμ. 2) Κρεμῶ ἀπό τινος, ὡς ἀποκρεμάσας τοῦ ἱστοῦ. Ἀποκρεμάομαι παθ. »Ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες, κατασπᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε.« (Λουκ.)

Ἀποκρεόω, ῶ· Μεταβάλλω τι εἰς κρέας. 2) Ἀποκρεύω, κάμνω ἀποχὴν τοῦ κρέατος· ὅθεν

Ἀπόκρεως, ω, ἡ. Ἡ ἀποχὴ τοῦ κρέατος, ἀποκριά.

Ἀποκρῆθεν, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω· Ἡσίοδ. παρ' Ἐτυμ. Μ. εἰς τό, κατακρῆθεν.

* **Ἀποκρημνίζω,** Μ. ίσω (κρημνίζω)· Κρημνίζω ἀπὸ κατήφορον κάτω.

Ἀπόκρημνος, ὁ, ἡ· κρημνώδης, κατηφορικὸς τόπος· Θουκ. ς'. »Χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου«· ταυτὸν τῷ, ἀπότομος.

Ἀποκριδόν, Ἐπίρ. ξεχωριστά, κατ' ἰδίαν, Γεν. (ἐκ τοῦ, ἀποκρίνω).

Ἀποκριθύνω· ταυτὸν καί, ἀποκρίνω· ἀμφ. Γαλ. πρὸς Γλαύκ. Β'.

Ἀπόκριμα, τος, τό· Ἀπόλυσις, ἄφεσις· κυρίως ὅμως, ψῆφος τοῦ κριτοῦ, ἢ κατάκριμα· Παῦλ. 2) ἐκ τοῦ μέσου· ἀπόκρισις, κ. τ. τ. ὅθεν

Ἀποκρίνω, Μ. ινῶ· (κρίνω) Χωρίζω, ξεχωρίζω, βάλλω τι χωριστά· Παθητ. χωρίζομαι ἀπ' ἀλλήλων, ἀπ' ἄλλων· παθ. ἀόρ. ἀποκρινθείς, ἀποχωρισθείς, ἀπομακρυνθείς (Ἰλ. Ε, 12., ἡ μόνη φορά, καθ' ἣν ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν). **Ἀποκριθῆναι,** ἀντὶ διακριθῆναι, ἤγουν νὰ χωρισθῶσιν ἐν τῷ ἀγῶνι οἱ μαχόμενοι διὰ μέσου τῶν αἱρετοκριτῶν ἢ δι' ἄλλου τινὸς μέσου μεταξὺ τῶν μαχομένων (Θουκυδ. τόμ. α', 1, Σ. 246.). Ἔτι δέ, ἀντὶ τοῦ, χωρίζομαι πρός τι μέρος, κλίνω, στρέφω, ἐκτείνομαι, »Ἀποκρίνεταί τι εἴς τινα« ἀντί, πίπτει, κατανεύει εἰς αὐτόν, ἢ κλίνει, ἐκτείνεται, ἀποβλέπει εἰς αὐτόν, Θουκυδ. Β', 49. 2) Ἐκλέγω, διαλέγω, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν δυοῖν κακοῖν ἀποκρίνειν, ἤτοι ἀπὸ δύο κακὰ νὰ διαλέξῃ τὸ ἕν· 3) Ἐκκρίνω, ἀποκριθόνω ἢ διακρίνω· ὡς, »ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τι τοῦ πιτύρου« (Γαλην.). 4) Ἀφ' οὗ γένῃ ἐξέτασις, ἀποδοκιμάζω τι, ἀποβάλλω· Πλατ. πολ. Γ. »Τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον, τὸν δὲ μή, ἀποκριτέον«· καὶ ἀπολύτως, διακρίσεως καὶ δικανικῶς κρίνω τινὰ ἢ καταδικάζω ὡς ἀνάξιον, ἀμέτοχον, κάμνω νὰ χάσῃ, ἀποδικάζω, π. χ. τινὰ τῆς ἐλευθερίας, τῆς νίκης, Ἀριστ. πολιτ. Β, 12. Τὸ ἐναντίον τῷ, ἐγκρίνω· Παθητ. Ἀποκρίνομαι 1) ὡς ἀνωτέρω, χωρίζομαι· 2) ἐκκρίνομαι, διακρίνομαι· Θεοφ. αἰτ. Φυτ. ς'. »ὁ οἶνος ὀσμὴν λαμβάνει, ὅταν ἀποκριθῇ τι ὑδατῶδες αὐτοῦ«· καὶ διακρίνομαι, ἀποκριθόνομαι, ὅθεν, τὰ ἀποκρινόμενα, τὰ σκύβαλα τῆς κοιλίας, ἡ κόπρος· 3) συδ., ὡς παρ' ἡμῖν ἀποκρίνομαι, π. χ. **Ἀποκρίναι,** ὦ γαθέ (Πλατ. ἀπολ.)· καὶ Λουκ. »Ταῦτά μοι ἀπόκριναι«· συντάσ. δὲ καὶ αἰτ. μόνῃ, ἢ πρός τι, ὡς παρὰ Πλατ. κ. Δημ. »τοῦτο, πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνομαι«· μάλιστα δὲ πρὸς ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ ἀποκρίνεσθαι, ὡς καὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 632. Σφ. 951, καὶ Θεσμ. 186. Σπανίως ἀπαντᾷ ἀποκρίνεταί μοι, παθητ. ἀντὶ δίδεταί μοι ἀπόκρισις, Πλατ. Γοργ. Σ. 453. Ξενοφ. Ἀναβ. β', 1, 22. ὅμως, ἀποκριθήσομαι, ἀντὶ θέλω ἀποκριθῶ, παρὰ τοῖς Ο'. Παρ' Ὁμήρῳ ἡ σημασία αὕτη δὲν εἶναι γνωστή, λέγει δὲ ἀντ' αὐτῆς, ὑποκρίνεσθαι· Παθητικ. Ξεχωρίζομαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γίνομαι ξεχωρισμένος, ἀποβεβλημένος, ἀποχωρίζομαι, Ἰλ. Ε, 12. »Τὼ δ' ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὁρμηθήτην.«

* **Ἀποκρισάριος,** ὁ· πρέσβυς, ὅστις στέλλεται ἀπό τινος πρός τινα, ἵνα ὁμιλήσῃ περὶ ἐκκλησιαστικῶν ἢ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ὡς ὁ παρὰ Λατίνοις Legatus, Ἰουστιν. Νεβ. ς'. »Διὰ τῶν τὰ πράγματα πραττόντων τῶν ἁγιωτάτων ἐκκλησιῶν, οὓς ἀποκρισαρίους καλοῦσιν.«

Ἀπόκρισις, εως, ἡ· Ξεχώρισις, διάκρισις, ἀπόδοσις λόγου, ἀπόφασις κριτηρίου ἐπὶ κρίσεως τινός· ἀπόκρισις, ἀπολογία πρὸς τὸ ἐρωτώμενον.

Ἀποκριτικός, κή, κόν· ὁ ξεχωρίζων τι, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεχωρίζῃ, νὰ ἀποκρίνῃ.

Ἀπόκριτος, ὁ, ἡ· ἐκλελεγμένος· ξεχωρισμένος.

Ἀποκροτέω, ῶ· (κροτῶ) Κροτῶ, ἠχῶ, ἀποκρότημα ποιῶ, ἀποτελῶ ἦχον, καθὼς μὲ τὰ δάκτυλα· Στράβ. »Ἀποκροτῶ τοῖς δακτύλοις«· ταυτὸν καὶ ἀπολακέω· ἰδὲ ἀποκρότημα.

Ἀποκρότημα, τος, τό· κτύπημα, ἤχημα· κτύπος τοῦ δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ ἐπερεισθείς, εἶτα κατακτυπήσει τοὺς ὑπ' αὐτὸν σαρκώδεις· Ἀθήν. Β'. σελ. 530.

Ἀπόκροτος, ου· ὁ, ἡ· (κρότος) Στερεός, σκληρός, τραχύς, κυρ. ἐπὶ πολλὰ πατημένου χώματος, πράγματος ὁμαλοῦ· ταυτὸν τῷ, ἀπίεροτος, καὶ μεταφ. παρὰ Φιλ. Ζ. Κ. γ'. »ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος ἀνδρός.« 2) Ταυτὸν τῷ, ἀπόκρημνος, κατωφερής, κρημνώδης· Κορ. Ἠλιόδ. Σ. 288.

'Αποκρουνίζω, Μ. ίσω· (κρουνίζω) 'Αναβρύω, ἀναβλύζω, ὡς ἡ πηγή, ἢ ἐκπηγάζω ἀπό τινος πηγῆς· Πλούτ. 8. Σ. 795.

'Απόκρουσις, εως, ἡ· (ἀποκρούω) 'Απόδιωξις καὶ ἡ ἐκ ταύτης διαυθέντευσις, σπρόξιμον, κτύπημα εἰς τὰ ὀπίσω· «Ἀπόκρουσις Σελήνης», ἡ ὀλιγόστευσις, φθίσις, μείωσις, ὅταν μετὰ τὴν πανσέληνον ἐλαττοῦται καὶ ὀλιγοστεύῃ· 'Αλεξ. 'Αφροδ. καὶ Κλήμ. Σ. 818.

'Αποκρουστικός, κή, κόν· ὁ ἔχων δύναμιν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἀποκρούειν, ἀποδιώκειν καὶ διαυθεντεύειν· «Ἀποκρουστικὴ Σελήνη», ἡ ὀλιγοστεύουσα, φθίνουσα σελήνη, Πρόκλ. Παράφ. 212. Ζήτ. 'Απόκρουσις.

'Απόκρουστος, ὁ, ἡ· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω κτυπημένος, διωγμένος· Νικανδ. Θηρ.

'Αποκρούω, Μ. σω· (κρούω) 'Απωθῶ, διώχνω, κτυπῶ, σπρόχνω εἰς τὰ ὀπίσω· 2) κτυπῶν ἀποκόπτω, ὡς «κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον», ἀντὶ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκόπη, ἐτζακίσθη τὸ χεῖλος, 'Αριστοφ. 'Αχ. 459. — Μέσ. 'Αποκρούομαι, ὡς τὸ ἐνεργ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀποκρούω, διώκω, κτυπῶ τινὰ ὀπίσω καὶ διαυθεντεύομαι, 'Ηροδ. δ', 200. ή, 61. 2) ἐπὶ ἵππων, ἀποτινάζω, ῥίπτω κάτω τὸν καβαλάρην.· ὁ καὶ παθητ. ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, Ξενοφ. ἱππαρχ. 3) 'Ανεμῶ, Γρηγορ. — 'Αποκρούομαι (παθ.) ἐκδιώκομαι, ὡς, «ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως»· 2) κτυπῶμαι εἰς τὰ ὀπίσω, ἀντανακλῶμαι.

'Αποκρύπτασκε, ἐπ. παρατ. τοῦ ἑπομένου, 'Ιλ.

'Αποκρύπτω, Μ. ψω· (κρύπτω) Κρύπτω τινί τι· (παρ' 'Ομ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεργ. α. ἀόρ. 'Ιλ. Σ, 469. 'Οδ. Γ, 286.) Ξενοφ. 'Αναβ. Δ', δ'. «Χιὼν ἄπλετος ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους»· καὶ μεταφ. κάμνω ἀόρατον, ἀφανῆ, σκεπάζω, σκοτίζω, ὡς, «Αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν» Πλατ. ἀπολ. Σωκρ. ἔτι δὲ ὑπερβαίνω λαμπρότητι ἢ ἄλλῳ τινὶ προτερήματι, Γρηγ. Θεολ. καὶ Βασιλ. 'Ομ. 9'. 'Εξηγεῖται καὶ ἁπλῶς νικῶ· παρ' 'Αριστ. «Ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς». 2) «Ἀποκρύπτειν τινά», χάνεσθαι ἀπὸ τὰ μάτιά μου, Λουκ. ἀποκρύπτειν τί· χάνω ἀπὸ τὰ μάτια· π. χ. «ἀποκρύπτειν γῆν», ἐπὶ παραπλεόντων πλοίων, ὅταν περῶσιν ἀπ' ἔμπροσθεν γῆς τινος καὶ κατ' ὀλίγον χάνουσιν αὐτὴν καὶ δὲν τὴν βλέπουσιν· οὕτω καὶ Θουκ. Ε', 65. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐπὶ ξηρᾶς περιπατούντος λέγει· «Ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἀπέκρυψάν τε ἦγον, ἐμάκρυναν καὶ δὲν ἐφαίνοντο πλέον», ὅπερ ἡ συνήθεια ἐκφράζει διὰ τοῦ κρύπτω τὴν ῥάχιν μου. — Μέσως, ἀποκρύπτομαι, ταυτὸν τῷ, ἀποκρύπτω, κρύπτω ἀπό τινος τί, φυλάττω κρυφὸν, ἢ ἀποτιμῶ· καὶ συντάτ. συνήθως δοτικ. αἰτ. ὡς, «ποῦ ἀποκέκρυπται τὴν οὐσίαν» (Δημ.). «Οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε» (Πλουτ. 'Ρωμ.)· ἐνίοτε καὶ μὲ τὴν πρὸς, π. χ. πρὸς τοὺς ἄλλους ἀποκρύψασθαι ('Ισοκρ. Βουσιρ. καὶ Πλουτ. Νουμ.)· καὶ μὲ τὴν, περὶ, παρὰ Λυσ. — 'Ο Δημοσθ. χρῆται πανταχοῦ τῷ Μέσῳ ὡς ἐνεργητικῷ.

'Αποκρυσταλλόω, ῶ· (κρυσταλλόω) Κάμνω, μεταβάλλω τι ὅλον εἰς κρύσταλλον, ὥστε νὰ παγώσῃ· Σχολ. εἰς 'Ιλ. Ψ, 281. Παθ. Γίνομαι ὅλως πάγος.

'Αποκρυφή, ῆς, ἡ· (ἀποκρύπτω) τὸ νὰ ἦναι τινὰς κρυμμένος, κρύψιμον, ἢ τόπος διὰ κρύψιμον, κρυψῶνα, φωλεά.

'Απόκρυφος, ὁ, ἡ· σκεπασμένος, κρυμμένος, μυστικός, κρύφιος· καὶ νόθος, ὑποβολιμαῖος· Ξενοφ. Συμπ. Η', 11. «Οὐδὲν τούτῳ ἐστὶν ἀπόκρυφον πατρόςα»· τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐγίνετο κρυφὰ ἀπὸ τὸν πατέρα, ἤτοι χωρὶς νὰ τὸ ἠξεύρῃ ὁ πατήρ· οὕτω καὶ τὸ «Κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας», Εὐριπ. Βάκχ. 98. «Ἀπόκρυφα βιβλία» τὰ μὴ κανονισμένα, ἤτοι ἀκανόνιστα, τὰ μὴ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἀναγινωσκόμενα, τὰ ὡς νόθα θεωρούμενα ἢ ὡς νενοθευμένα.

'Απόκρυψις, εως, ἡ· κρύψιμον, τὸ κρύπτειν, καὶ τὸ κεκρυμμένος εἶναι.

* 'Αποκτάμεν, ἀποκτάμεναι, ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. β'. ἐνεργ. ἀντὶ ἀποκτάναι, ἐκ τοῦ ἀποκτείνω, 'Ιλ., καὶ ἀποκτάμενος, ἐπ. μετοχ. ἀορ. παθ. τοῦ ἀποκτείνω, 'Ιλ.

'Αποκτάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι· (κτάομαι) 'Αποβάλλω, χάνω ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· πωλῶ· Χρυσόστομ. Δημοτρ. Λέξις νεωτέρα.

* 'Αποκταινείω, ἐφετ. ῥῆμα· ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτείνω, Λιβαν. δ', Σ. 403.

'Αποκτείνω, Μ. ενῶ, 'Αόρ. α'. ἀπέκτεινα· β'. ἀπέκτανον, ποιητ. ἀπέκταν, ας, α· παθητ. ἀπεκτάμην· Παρακ. ἀπέκτονα, σπανιώτερον ἀπεκτόνηκα, μὴ 'Αττ. ἀπέκταγκα· Σκοτόνω, φονεύω, θανατόνω, παρ' 'Ομήρ. 'Ιλ. Θ, 342. Λ, 154. Ζ, 414. Χ, 423. Ο, 440. 'Οδ. Π, 432. Ξ, 271. Ρ, 440., ὅστις μεταχειρίζεται τὸν ἐνεστ. παρατ. καὶ τοὺς δύο ἀορ., β'. καὶ παθ.· λέγεται καὶ φαρμάκῳ κτείνειν· 2) θανατόνω, 'Ιππ. 1064. Valck. καὶ ἐπὶ Κριτῶν, ἀποφασίζω τινὰ διὰ θάνατον· Ξενοφ. 'Απ. Α', α', 18. θανατόνω· «ἡμᾶς ψήφῳ ἀποκτεῖναι». (Οἱ τύποι ἀποκτένω - κτέννω - κτονέω - κτεινύω - κτημι εἶναι ἤτοι ἀμφιβ. ἢ ἀποδεδειγμένοι ὡς σφαλεροί)

'Απόκτημι, ποιητ. ταυτὸν τῷ, 'Αποκτείνω· ὅθεν, «τοῦ ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος», μᾶς ἐσκοτώθη ὁ πιστὸς φίλος, 'Ιλ. Ο, 437.

* 'Αποκτηνόομαι, οῦμαι· ὁλόκληρος κτῆνος γίνομαι, εἰς κτῆνος μεταβάλλομαι, Γρηγ. Νύσ.

* 'Απόκτησις, εως, ἡ· (ἀποκτάομαι) Ζημίωσις, χάσιμον· νεωτέρ. λέξ.

'Απόκτητος, ὁ, ἡ· (ἀποκτάομαι) χαμένος ἀπὸ τὰς χεῖρας, τὸν ὁποῖον εἶχε τινὰς καὶ ἔχασε, πωλημένος, νεωτ. λέξ.

* 'Αποκτίννυμι· ταυτὸν τῷ, ἀποκτείνω, καὶ τῷ μὴ 'Αττ., ἀποκτιννύω· ὁ τύπος ἀποκτίννυμι εἶναι δίχα βεβαίας ἀναλογίας, ἂν καὶ ὁ Φρύν. καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ προτιμῶσιν αὐτόν. 'Ιδὲ Βουττμ. Γραμματ. β', Σ. 38. 175. κτ.

'Απόκτισις, εως, ἡ· (κτίζω) Μεταφύτευσις· ἀποικία, παρὰ Διον. 'Αλ. Α'. 36. καὶ Ν, 53. Τὰ χειρόγρ. ἀντὶ τούτου, 'Αποίκησις ἔχουσιν.

'Αποκτονέω, ῶ· ἄχρηστος τύπος τοῦ ἀποκτείνω, ἐξ οὗ παράγονται ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσυντ.

'Αποκτυπέω, ῶ· (κτυπέω) 'Αρχινῶ νὰ κάμνω τόνον, ἦχον, κτύπον, ὡς τὸ τύμπανον, ἢ ὡς τὸ φραγγέλιον εἰς τὸν ἀέρα.

* 'Αποκυαμεύω, =κυαμεύω, διὰ κλήρων μὲ κυάμους ἢ διὰ ψηφηφορίας μὲ αὐτοὺς ἐκλέγω, Boeckh. Inscr. 76.

'Αποκυβεύω· (κυβεύω) Παίζω, ῥίπτω τοὺς κύβους· καὶ μεταφ. κινδυνεύω, ἐμβάλλω εἰς κίνδυνον· Διόδ. Σικ «ἀποκυβεύειν περὶ τῆς βασιλείας» 2) Διὰ κύβων ἐκλέγω.

'Αποκυβιστάω, ῶ, Μ. ήσω (κυβιστάω)· Πίπτω κάτω κατακέφαλα, κρημνίζομαι· 'Αθήν. Σ. 337. «ἕως εἰς τὸ ὕδωρ ἀποκυβιστήσῃ», ἕως αὐτὸς πάλιν πέσῃ κατακέφαλα εἰς τὸ νερόν.

'Αποκυδαίνω· Λίαν κυδαίνω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, 'Ιερακλ. παρὰ Στοβ. 82.

'Αποκυέω, ῶ, Μ. ήσω· (κυέω) Γεννῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καὶ μεταφ. προξενῶ· ἐπ. 'Ιακ. Α'.

'Αποκύησις, εως, ἡ· ἡ γέννησις, γέννα, Σχολ. Εὐριπ. 'Εκ. 458.

'Αποκυΐσκομαι, Μέσ. ταυτὸν καὶ, ἀποκυέω, ἢ ἀποκύω· Ζήτ. Κυΐσκω.

'Αποκυΐσκω, (κυΐσκω) ἐνεργ. Ποιῶ, ἐνεργῶ, βοηθῶ τὴν γέννησιν, ἢ προξενῶ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου.

'Αποκυλίζω, Μ. ίσω, καὶ, ἀποκυλινδέω, Μ. ήσω, καὶ, ἀποκυλίνδω, καὶ ἀποκυλίω· Κυλίω τι πρὸς τὰ κάτω, ἢ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, κυλίων τι τὸ μετατοπίζω.

'Αποκύλισμα, ατος, τό· τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον πρὸς τὰ κάτω ἐκυλίσθη, Λογγῖν. ΛΘ', 8.

* 'Αποκυλίω (κυλίω) ἰδὲ ἀποκυλίζω.

'Αποκυματίζω, Μ. ίσω· (κυματίζω) 'Ως κῦμα, ἢ μαζὶ μὲ τὸν ποταμὸν, ἢ μὲ τὰ κύματα σπρόχνω τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, σύρω εἰς τὰ ἔξω διὰ τῶν κυμάτων, Πλουτ. παρὰ Διον. 'Αλ. «Ἀποκυματίζουσα τὸν ἦχον ἁρμονία», εἶναι τὸ αὐτὸ, ὅπερ μετὰ ταῦτα, διασαλεύοντα, λέγει. 2) Ποιῶ τι ἀνέμωον, ἄνισον, τραχὺ, ποιῶ τι ὡς κύματα, ἢ εἶναι ἄνισον. 'Ο Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, ἐξωθεῖν, ἐν τῷ περὶ Φαύσ. Σελήνης.

'Απόκυνον, ου, τό· (κύων) φυτόν τι, τὸ ὁποῖον θανατόνει τοὺς σκύλους, σκυλοβότανον. Λινν. Apocynum Cynanchum, ἢ Asclepias εἰς τοῦ εἴδους Periploca. Λέγεται καὶ Κυνόμορον.

* 'Αποκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω, ἢ κλίνω εἰς τὰ ἔμπροσθεν. 'Ο Παρακ. ἀποκέκυφα μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος, 'Αρ. Λυσ. 1003.

'Αποκυρετῶ, ἐκλέγω καὶ ἐπιβεβαιῶ· ἐπιγραφ. Δωρ. σελ. 14.

'Αποκυρόω, ῶ, Μ. ώσω (κυρόω). Διατάττω κύρους, ἀποφάσεως ὁριστικοῦ καταλύω τί, κάμνω ἄκυρον. 2) 'Εκλέγω τινὰ ἀπὸ τὸ μέσον συνάξεως τινὸς καὶ δίδω εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν, ὡς, «τὸ κοινὸν ἀποκυρεύτω ἄνδρα τὸν ἐγγραφοῦντα.»

'Αποκυρτόω, ῶ, Μ. ώσω, ταυτὸν καὶ κυρτόω. Κάμνω τι κυρτὸν, καμπυλόνω. 'Ιπποκρ.

'Αποκύρωσις, εως, ἡ (ἀποκυρόω). Κατάλυσις, ἀθέτησις, ἀναίρεσις.

'Αποκύω· ταυτὸν καὶ ἀποκυέω, ἄχρ. ἐνεστ.

'Αποκωκύω, Μ. ύσω (κωκύω). Κατακλαίω, κατολοφύρομαι, Αἰσχ. 'Αγ. 1555. (υυ-ῡ-).

'Αποκώλυσις, εως, ἡ· ἐμπόδιον, ἐμπόδισις ἀπό τινος, Ξενοφ. 'Ιππ. Γ'. 11.

'Αποκωλύω, Μ. ύσω (κωλύω). 'Εμποδίζω, ἀπαγορεύω, δὲν ἀφίνω τινὰ νὰ κάμῃ τί. Γεν. ὡς, «ἀποκωλῦσαι ναμάτων» (Γρηγ.)· ἐνίοτε δίχα πτώσεως, Πλατ. πολιτ. β'. ἀποκωλύει οὐδέν. 'Ηροδ. ἀποβάλλω. 'Ιδὲ κ. Ξεν. Παιδ. α', 3.

'Αποκωφόω, ῶ (κωφόω). Κάμνω τινὰ κωφὸν, ξεκωφαίνω.

'Απολάβειον, τό. Μαθημ. παλ. σλ. 61. ὄργανόν τι, δι' οὗ πιάνουσι καὶ κρατοῦσι τὸ σχοινίον τῆς ἀγκύρας, ἢ τὸ παράγγι.

'Απολαγχάνω, Μ. λήξομαι (λαγχάνω). 'Αποκτῶ μέρος τινὸς πράγματος μὲ κλῆρον, λαχαίνω· 'Ηροδ. «Ἀπολαγχάνειν τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον»· 2) τὸ ἐναντίον, ὡς 'Αποτυγχάνω, δὲν λαμβάνω τι διὰ κλήρου, δὲν πίπτει λαχνὸς καὶ δι' ἐμὲ νὰ λάβω τι, Εὐριπ. 'Ιων. 609. οὗ ἐναντίον τὸ, Λαγχάνω· ἔτι ἀντὶ τοῦ, διαλαγχάνω, ἢ διανέμομαι· Σουΐδ.

'Απολάζυμαι· ποιητ. ἀντὶ, 'Απολαμβάνω· Εὐριπ.

'Απολαιμίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν καὶ, ἀπολαιμοτομέω, Νικ. Χρονικ. ΙΔ', 2.

'Απολαιμοτομέω, ῶ· Κόπτω τὸν λαιμόν τινος, ὡς ἀποδειροτομέω, ἐκ τοῦ

'Απολαιμοτόμος, ὁ, ἡ· (λαιμοτόμος) ὁ κόπτων τὸν λαιμόν· ὅμως 2) οὐδέτ. ἀπολαιμότομος, ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ λαιμὸς ἐκόπη· ἐσφαλμ. μέντοι, ἀντὶ «Ἀπολαιμοτόμητος» Εὐριπ. 'Εκ. 207.

'Απολακέω· (λακέω, λάσκω) ἀποτελῶ ἦχον, κτύπον, ὡς «Ἀπολακέειν δακτύλοισι», κτυπῶ ἀποτελῶ ἦχον διὰ τῆς ἐκτινάξεως τοῦ μέσου δακτύλου πρὸς τὸ τοῦ μεγάλου σκρατῶδες· Ζήτ. καὶ 'Αποκροτέω· ὅθεν

Ἀπολάκησις, ἡ· καὶ ἀπολάκημα· ταυτὸν καὶ, ἀποκρότημα, ἤτοι ὁ διὰ τῶν δακτύλων κτύπος. Ἡσύχ.

Ἀπολακτίζω, Μ. ίσω· (λακτίζω) Κλοτσῶ κτυπῶντι μὲ τὰ ποδάρια, ἀποτινάσσω, ὕπνον, Αἰσχ. Εὐμ. 136. Καθόλου δὲ, μὲ βίαν ἀποβάλλω τί, καταφρονῶ, τρόπον τινὰ κλοτσῶντάς τε, παρ᾽ Ἀρεοπαγίτη.

Ἀπολακτισμός, ὁ· καὶ, ἀπολάκτισμα, τό· Κλότσημα, σπρώξιμον, ἀποδίωξις εἰς τὰ ὀπίσω μετὰ δυνάμεως. — βίου, αὐτοφονία, βίαιος θάνατος.

Ἀπολάσκω· ταυτὸν καὶ, ἀποφθέγγομαι. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 163.

Ἀπολαλέω, ῶ· (λαλέω) Φλυαρῶ, ὁμιλῶ λόγια τοῦ ἀέρος· Λουκιαν. φλυαρῶν φανερῶ τι.

Ἀπολαμβάνω, Μ. λήψομαι· (λαμβάνω) Παρακ. Ἀττ. ἀπείληφα, καὶ παθ. ἀπείλημμαι· Ἀόρ. α᾽. παθ. ἀπελήφθην· καὶ ἀόρ. β᾽. ἐνεργ. ἀπέλαβον. Λαμβάνω τι ἀπό τινος, ἢ ἔκ τινος, παίρνω, δέχομαι· κυρ. λαμβάνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ χρεωστεῖ τινὰς, τὸ ὁποῖον ἄλλος τις χρεωστεῖ νὰ κάμῃ εἰς ἐμέ. »Ἀπολαμβάνω χάριτας«, εὐχαριστίας διὰ τὰ πραχθέντα μου καλά· 2) Κάμνω νὰ μοὶ δώσῃ τις ἢ κάμῃ τί, παίρνω ἀπ᾽ αὐτὸν, ὡς, λόγον (λογαριασμὸν), ὅρκους. Αἰσχ. »Ἀπολάβετε παρ᾽ αὐτοῦ τὸν λόγον«, ἤτοι, πάρετε ἀπ᾽ αὐτοῦ τὸν λογαριασμόν· καὶ Δημοσθ. περὶ Στεφ. 3) πάλιν ἀποκτῶ, ξαναποκτῶ, λαμβάνω πάλιν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχασα, ἀποκτῶ τι. 4) λαμβάνω, παίρνω ἔκ τινος, δέχομαι, διαλέγω, ξεχωρίζω, ξεχωριστὰ, ἢ ἰδιαιτέρως λαμβάνω, παίρνω, φέρνω πρὸς τὸ μέρος μου. Πλατ. Ἱππ. »καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν δυσχερέστατον τοῦ λόγου τούτου ἔχῃ« καὶ ἐντεῦθεν 5) ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω ἀπ᾽ ἀλλήλων (τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον)· ξεχωρίζω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ ἐμποδίζω, τὸ κρατῶ ὀπίσω, πιάνω. »Διώξαντες ἀπολαμβάνουσιν αὐτοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάντας κτείνουσι«, Ἰώσηπ., τοὺς ἐδίωξαν καὶ ἔκοψαν μέρος ἐξ αὐτῶν, ἤτοι ἐμπόδισαν εἰς μίαν κοιλάδα· οὕτω καὶ τὸ, »Ἀπολαβεῖν τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς«, σφαλεῖν καὶ κόπτειν εἰς δύο τὸ στράτευμα εἰς στενὸν τόπον. »Ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ«, σφαλεῖν, κλείειν, ἐμποδίζειν τὴν ἀναπνοήν. 6) Συχνάκις δὲ σημαίνει καὶ τὸ, ἀπιπίπτω, καταπλακώνω τινὰ, πιάνω τινὰ (ὡς καὶ τὸ, καταλαμβάνω)· καὶ πιάνω ἐμαυτὸν ἀπό τινος, Λουκιαν. »Ἀπείληπτο τῶν κεράτων«. 7) Ἐν τῷ τρέχειν σημαίνει τὸ, ἐμποδίζω, κωλύω, κρατῶ τινα ὀπίσω, ἀποκόπτω τὸν δρόμον του. »Ὅταν οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς τυχῶσιν«. (Πλατ. Φαιδ. σελ. 58. B. Heind.) ἤγουν ὅταν τύχοι καὶ τοὺς ἐμποδίσωσιν οἱ ἄνεμοι. — Παθ. Ἀπολαμβάνομαι ἔχει τὰς σημασίας ὅλας τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, καὶ μάλιστα ἐμποδίζεσθαι, ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων. »Ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἔστιν ἀποληφθῆναι τὸ ὕδωρ ῥέον«, τὸ τρεχάμενον νερὸν ἐμπορεῖ νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἢ ὁ ἄνεμος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸ τρέξιμον τοῦ νεροῦ (Ἀριστοτ.) »Ἢν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα«, (Θουκυδ.) ἐὰν ἡμεῖς ἐμποδισθῶμεν ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον, μὴ ἔχοντες δηλ. ἐπιτήδειον ἄνεμον διὰ πλεύσιμον. »Ἀπειλημμένος ἐν μέσῳ«, σφαλισμένος εἰς τὸ μέσον καὶ κομμένος (ξεχωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους), Θουκυδ. »Ἀπειλημμένος ἔν τινι καὶ, εἴς τι«, στενοχωρηθεὶς, καταστήτας εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν (Ἡροδ. θ᾽, 70. Valck., Πλατ. Γοργ. Σ. 522. A. Heind.)

*Ἀπολάμπετος, ον· ἰδὲ ἀλάμπετος.

Ἀπολαμπρύνω, Μ. υνῶ· (λαμπρύνω) Λάμπειν ποιῶ, κάμνω τι λαμπρὸν, ἢ περίφημον. Παθ. Γίνομαι περίφημος, Ἡρόδ. α᾽, 41. ς᾽. 70.

Ἀπολάμπω, Μ. ψω· Ἐκδίδω λάμψιν, ἀστραπὴν, ἀκτίνας ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἀντιλάμπω, ἀνταυγάζω, Ἰλ. Ζ, 295. »Ἀστὴρ δ᾽ ὣς ἀπέλαμπεν«. Ἰλ. Χ, 319. »Αἰχμῆς ἀπέλαμπεν«, ὑπακ. φῶς, ἤστραπτε κάλλιν ἀπὸ τὴν λόγχην. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ Μέσον ἐκλαμβάνεται οὐδετέρως, ὡς, ἐν Ἰλ. καὶ παρ᾽ Ἡσιοδ. ἐν Θεογ. »Χάρις δ᾽ ἀπελάμπετο πολλή«. Λουκιαν. Συρ. 30. »Ὁ νηὸς χρυσοῦ ἀπολάμπεται.« Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ξ, 183. Ὀδ. Σ, 298. 2) Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐνεργ. ῥίπτω, ἐκπέμπω λάμψιν. Λουκ. »Αὐγὴν ἀπολάμπειν.«

*Ἀπολανθάνομαι, Μ. λήσομαι (λανθάνω) = ἐπιλανθάνομαι, Λογγ. Σ. 377. Schaef.

Ἀπολάπτω, Μ. ψω· (λάπτω) Λείχω (γλείφω) ἀπό τινος, ἢ ἁρπακτικὰ καὶ μὲ ἦχον καταπίνω, χάφτω ὡς οἱ σκύλοι, οἱ λύκοι καὶ τὰ ζῶα τῶν καρχάρων. Παρ᾽ Ἀριστοφ. Νεφ. 873. »Ἀπολάψειεν«, ἀντὶ ἀπολαύσειε. Ζήτ. Ἀπολαύω.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ· (ἀπολαύω) τὸ ἀπολαμβάνειν· τὸ ἀπολαμβανόμενον κέρδος, ὄφελος· ἡδονή. »Ἀπόλαυσις τῆς τροφῆς«. Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. ἡ αὔξησις, εὐδοκίμησις τῆς τροφῆς.

Ἀπόλαυσμα, τος, τό· ἀπόλαυσις, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπήλαυσεν, ἢ ἀπολαμβάνει τις. Πλούταρχ.

Ἀπολαυστικός, κή, κόν· ὁ εἰς ἀπόλαυσιν ἀνήκων· ὁ χρησιμεύων εἰς ἀπόλαυσιν· ὁ ἐκδοτος εἰς τὰς ἀπολαύσεις, ἡδονάς.

Ἀπολαύω, (λάω, λαύω, λάβω, λαμβάνω) Μ. ἀπολαύσω (παρὰ Διον. Ἀλ. καὶ Λουκ.) συνήθ. ἀπολαύσομαι· ταυτὸν τῷ μεταλαμβάνω, καὶ ἀπολαμβάνω. Λαμβάνω ἀπό τινος· ἔχω μέρος ἀπὸ ἓν πρᾶγμα, ὡς »Ἀπολαύω τινὸς«, σπαν. ἀπό τινος. Λέγεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ· ἐπὶ μὲν καλοῦ, λαμβάνω ὄφελος, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος· τί τινος (Ἀριστ. Θεσμ. 1008.) καὶ, τί ἔκ τινος· ἐνίοτε συντάσσ᾽ αἰτ. καὶ γεν., ὡς, »ἀγαθὸν ἀπέλαυσ. οὐδὲν αὐτοῦ«· ἢ καὶ μόνῃ αἰτ. παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φ. γ᾽. ἐπὶ δὲ κακοῦ, ἔχω ζημίαν βλάβην ἀπό τινος, συντ. ἀπὸ, ἢ ἐκ καὶ γεν. πράγματος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχει τις ὄφελος ἢ ζημίαν. Ξενοφ. Συμπ. γ᾽, 3. Bornem. Παρὰ Πλατ. Ἀπολ. 18. κεῖται ἐντελῶς. »Εἰ μέντοι τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυσαν«. Παρ᾽ Ἀριστοφ. Νεφ. 873. κεῖται, »Ἀπολάψειεν«, ἀντὶ »ἀπολαύσειεν«, μ᾽ ὅλον ὅτι τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀπολάπτω. Διονύσ. Ἀλικ. Α᾽. 58. »Οὐ γὰρ ἂν νῦν πρώτου οὐδὲ μεγίστου πολέμου τοῦδ᾽ ἀπολαύσαιμεν«, ἠθέλαμεν ὑποφέρει, πάσχει. 2) περιπαίζω τινὰ, γεν. ἢ καὶ αἰτ. προσ. »Ἱκανῶς ἀπολαύσατέ μου«, ἀφ᾽ οὗ αὐτὴ ἀρκετὸν καιρὸν μὲ περίπαιξε. Πλούταρχ. »Τύχης ἀπηλαύσησαν«, Εὐριπ. Ἡρ. μαιν. 63. ἀντὶ, ἀπέλαυσα, ἀμφ. μέντοι. Ὁ παρατ. καὶ ἀόρ. λέγεται διὰ τοῦ ε ἀπέλαυον, ἀπέλαυσα· πλὴν παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο καὶ ἀπήλαυον, ἀπήλαυσα, τοὺς ὁποίους ὅμως τύπους τούτους ὁ Ἡρωδιανὸς ἀποδοκιμάζει· τοὐναντίον δὲ ἀόρ. μέσος ἀπηλαυσάμην δὲν ἀπαντᾷ που.

*Ἀπολαχεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β᾽. τοῦ ἀπέλαχον ἐκ τοῦ ἀπολαγχάνω.

*Ἀπολεαίνω (λεαίνω). Διόλου λεαίνω, γυαλίζω· γράφεται καὶ ἀπολειαίνω. Διοσ. Σ. ε᾽, 28.

Ἀπολέγω, Μ. ξω (λέγω). Ἐκλέγω, διαλέγω, ξεχωρίζω. παίρνω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ βάλλω πρὸς ἄλλο, καὶ ἀπορρίπτω, ἀφήνω τινὰ εἰς τὸ μέρος, παραιτῶ· ἐκλέγω τὸ χρήσιμον καὶ ἀπορρίπτω τὸ ἄχρηστον. Πλούταρχ. Κατ. μικρ. 43. 2) Κόπτω, τρυγῶ, καὶ συνάζω ἀπό τινος. 3) Λέγω τὸ οὐχὶ, ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω τι διὰ λόγου, λέγω ἀπό· καὶ ἐντεῦθεν, ἀρνοῦμαι, παίρνω τὸν λόγον μου ὀπίσω, ξελέγω (οὐδέτ.)· καὶ ἀπορρίπτω, δὲν δέχομαι τὸ πρόβλημα τινός· οὕτω καὶ Μέσως. Πολύβ. »Τὸν βίον ἀπολέγεσθαι«, Πλούταρχ. »ἀποβάλλειν τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκειν«. 4) μεγάλως, δυνατὰ λέγω, κηρύττω, φανερόνω, ὅτε ἡ ἀπὸ δύναται κατ᾽ ἐπίτασιν ὡς καὶ τὸ, ἀποθαυμάζω, κ. τ. τ. — Μέσ. = ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· Πλούτ. Κατ. »Ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν«. Πολυβ. »Ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχὴν«. 2) = ἀπαυδάω, παραιτοῦμαι τι· ἀπελπίζομαι εἴς τι· χάνω τὴν καρδίαν, τὰς δυνάμεις, ἀθυμῶ. Αἰτιατ. ὡς »ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν«. (Θουκυδ. Α᾽.) Τίθεται καὶ ἀπλῶς ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ παρὰ Πλουτ. Λυκ. 27.

*Ἀπολεία, ἡ (ἀπόλλυμι)· Ζημία, χάσιμον, φθορά.

Ἀπολείβω, Μ. ψω· (λείβω) Καταστάλαζειν ποιῶ, καταστάζω, καταχέω, καὶ παθ. ὡς οὐδ. καταστάζω, τινός· Ὀδ. Η, 107. Ἡσ.

Ἀπόλειμμα, τος, τό· (ἀπολείπω) τὸ ἐναπολειφθὲν μέρος τινὸς, ἀπομεινάδι, πᾶν ὅ,τι ἀπέμεινεν ὀπίσω, Διόδ. Σικ.

Ἀπολειπής, έος, τό· ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιλειπής. Ἱπποκρ.

Ἀπολείπω, Μ. ψω· (λείπω) Ἀφήνω ὑπόλοιπον, π. χ. φαγητὰ, τὰ ὁποῖα δὲν τρώγει τις ἐκ μιᾶς. Ὀδ. Ι, 292. »Οὐδ᾽ ἀπέλειπεν ἔγκατα«, οὔτε τὰ ἐντόσθια ἄφησε· 2) Ἀφήνω τινὰ τόπον ἀβοήθητον, ἐγκαταλείπω, Ἰλ. Μ, 169. ἢ ἄνθρωπόν τινα, ἢ ἐγκαταλείπω μετὰ θάνατον, ὡς δόξαν· ἐντεῦθεν ἐπὶ γυναικὸς, ἀποβάλλω τὸ βρέφος, καὶ ἡ ἀποβαλοῦσα, ἀπολελοιπυῖα γυνή. 3) ἀφήνω τινὰ κατόπιν μου, κυρίως ἐν τῷ τρέχειν, καὶ μεταφ. ὑπερβαίνω τινὰ, νικῶ, ὑπερέχω. Ἰσοκρ. Πανηγ. »Τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τοῦ φρονεῖν, ὥστε κτ.« — Οὐδέτ. 1) ἀπέρχομαι, Ἡρόδ. β᾽, 14. 22. 2) Ὀλιγοστεύομαι, σώνομαι, καὶ ζωοτροφιῶν. Ὀδ. Η, 117. καὶ μεταφ. ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὡς, »ἤ που σε ταχέως ἀπέλειπε τὰ χρήματα«, ἤτοι σοὶ ἔλειψαν· καὶ, »τὰ μὲν ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει« (Ἰσοκρ. Δημον.). 3) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ . . . μετὰ μετοχ. ὡς, ἀπολείπω ποιῶν· ἢ ἁπλῶς, παύω, δίδω τέλος, ὡς Ἰσοκρ. εἰρ. »ὅθεν δ᾽ ἀπέλιπον, πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχήν«. 4) Μένω ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος, γίνομαι ἀδύνατος, ὀλιγοστεύω κατὰ τὰς δυνάμεις. 5) Λειπετεύμοι· π. χ. »τί ἀπέλιπεν εὐδαιμονίας;« ποία εὐτυχία τοῦ ἔλειψε; »Μὴ τε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ᾽ ἀπολείπων« (Ἡσιοδ.), ἀντὶ, τόσον, ὥστε δὲν σοὶ ἔλειπεν, δὲν ἤτουν μακρὰν ἀπὸ τῶν 30 χρόνων. — »Ἀπὸ τεσσάρων πηχέων ἀπολείπουσα τρεῖς δακτύλους« (Ἡρόδ. α᾽, 60), ἤγουν, τῇ ἔλλειπον τρία δάκτυλα ἀπὸ τέσσαρας πήχεις, ἢ εἶχε 4 πήχεις παρὰ 3 δακτύλους· »Οὐκ ἀπολείπουσι τούτου ἢ τούτῳ στρατιῶται«. »Τοῦτον τὰ χρήματα ἀπολείπει.« — Τοῦτο τὸ ῥῆμα μετὰ τῆς λέξεως μικρὸν σημαίνει ὀλίγον ἔλειπε καὶ συντάσσεται γενικῇ ἀπαρεμφ. ἢ ἀπαρεμφ.· τίθεται δὲ ἢ ἀπροσώπως, ἢ καὶ προσωπικῶς· π. χ. Μικρὸν ἀπέλιπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.) »Μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν (Ἰσοκρ. Ἀρεοπ.)«. »Μικρὸν ἀπολιπεῖν ἐκπολιορκεῖσθαι (Πλουτ. Τιμολ.)«.

Παθητ. Ἀπολείπομαι Μένω ὀπίσω, κατόπιν ἄλλου, μὲ περνᾷ ἄλλος· καὶ μεταφ. εἶμαι κατώτερος ἄλλου κατά τι, καὶ συντ. γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ.· σημαίνει δὲ καὶ ἁπλῶς, νικῶμαι, ὑποπίπτω, ὑποχωρῶ. 2) ἐγκαταλιμπάνομαι· ἀρπάζομαι ἀπό τινα. Εὐρ. Μηδ. 35. Elmsl. 3) εἶμαι μακρὰν, οὐ παρών. Λουκ. »ἡττῶν θεάματος ἀπελείφθησαν«· καὶ Ξεν. Ἀν. δ᾽, 2, 40. »Καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους, εἰ μή τι ἀναγκαῖον εἴη«, δηλ. δὲν παρεμέρουσαν ἀπὸ τὸν Σωκράτην κ. τ. λ. Ἐξηγεῖται καὶ διὰ τοῦ, κατακι...

ὥστε νὰ ἀποκτήσω, μάθω, καταλάβω τί = ἐφικέσθαι· π. χ. Ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς (Δημοσθ.), παιδείας (Ἰσοκρ.). »Πολὺ λίαν ἀπολέλειπται τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων«, ἦτοι πόῤῥω τῶν ἐκείνου ἔργων ἦν, δὲν ἐδυνήθη νὰ περιγράψῃ τὰς πράξεις ἐκείνου. 4) = λανθάνειν τινά τι, δὲν ἐξεύρω. 5) Μικρὸν ἀπολείπομαι, ἢ ἀπολείπεταί του... ἀντὶ ὀλίγον λείπει, ὡς τὸ ἐνεργ.

Ἀπολειτουργέω, ῶ (λειτουργέω)· Τελειόνω τὴν λειτουργίαν, τὴν ὑπηρεσίαν μου. Ἀντωνίν. Γ. 22. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ, Ἀπολιτάργιζε. 2) Ἐξοδεύω ἔκ τινος (ἐκ τῆς ἰδίας μου περιουσίας) εἰς ἀρχήν, ἀξίωμα, Διογ. Λ. γ΄, 49.

Ἀπολείχω, Μ. ξω· (λείχω) Ἀπογλείφω, ξεγλείφω, γλείφω τί· ῥ· τὴν γλῶσσαν ἀπό τινος καὶ καστρεύω.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ· (ἀπολείπω) Ἄφεσις ὑπολοίπου τινος, παραίτησις, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ἄφησις, ἢ παθητ. τὸ νὰ μείνῃ τινὰς ὀπίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μείωσις, ὀλιγόστευσις, ὡς »Ἀπόλειψις σελήνης«. Ἀριστοτ. 3. »Ἀπόλειψιν γράφεσθαι πρὸς τὴν γυναῖκα«, παραιτεῖν τὴν γυναῖκα καὶ χωρίζεσθαι ἀπ' αὐτῆς, ἀναφέρειν εἰς τὸ κριτήριον τὴν αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ· καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. »Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ κακίαν οὐκ ἔστι γραψάμενον ἀπόλειψιν«, (Πλούταρχ.) παραίτησιν δηλ. καὶ χωρισμόν.

Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ· (ἀπολέγω) ἐκλεκτός, διαλεγμένος, ἐξαίρετος.

Ἀπολελεγμένως, ἐπίῤῥ. ταυτὸν καὶ, ἀπηλεγέως. Ἡσύχ.

Ἀπολελυμένως, ἐπίῤῥ. ἀπολυμένα, ἐλεύθερα, ἐκ τοῦ, ἀπολύομαι. 2) ἀπολύτως, Γραμμ.

Ἀπολέμητος, ὁ, ἡ· (πολεμέω) ὅποιος δὲν ἐπολεμήθη, ἀδύνατον νὰ πολεμηθῇ. Πολυβ.

Ἀπόλεμμα, τος, τό· (ἀπολέπω) τὸ ἐγδαρμένον, ξεφλουδισμένον, τὸ ἀφῃρημένον τοῦ λέπους· = ἀπολέπισμα.

Ἀπόλεμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀπτόλεμος (καὶ ἐπίῤῥ. ἀπολέμως) χωρὶς πόλεμον, ὁ μὴ πολεμῶν τινα· εἰρηνικός· καὶ ὁ ἀνεπιτήδειος εἰς πόλεμον (ὡς οἱ γέροντες καὶ ἀπόμαχοι), ἢ ἀγύμναστος. 2) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ τις, ἀκαταπολέμητος, Ξενοφ. — »Πόλεμος ἀπόλεμος«, λέγεται πόλεμος ἄνισος, ὅστις ἔφερε δυστυχίαν, δὲν ἔπρεπε νὰ πολεμηθῇ, νὰ γένῃ, Αἰσχ. Περσ.

Ἀπολεοντόω, ῶ· (λέων) Μεταμορφόνω ἢ μεταβάλλω εἰς λέοντα.

Ἀπολεπίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν καὶ, ἀπολέπω· ὅθεν

Ἀπολέπισμα, τος, τό· ταυτὸν καὶ, ἀπόλεμμα, καὶ λέπος.

Ἀπολεπτύνω, Μ. υνῶ· (λεπτύνω) Κάμνω τι λεπτόν, διόλου λεπτύνω, κάμνω σουβληρόν, μυτερόν· σμικρύνω.

Ἀπολέπω, Μ. ψω· (λέπω) Ἐκβάλλω τὸ δέρμα, τὴν φλοῦδαν (τὸ λέπος), τὸ ἐξώφλοιον, τὰ λέπια τινός, ξεφλουδίζω. Εὐριπ. Κυκλ. 236. »Μάστιγι τὸν νῶτον ἀπολέπειν«, ξεφλουδίζειν ταῖς πλάταις μὲ τὴν μάστιγα. »Ἀπολεψέμεν οὔατα«, Ἰλ. Φ, 455. ὅπου ἄλλοι ἀναγν· ἀποκοψέμεν. Ζήτ. ἐν τῷ, ἀπολέπω.

* **Ἀπολεσίοινος**, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπολλύων τὸν οἶνον δι' ἀσωτείαν.

* **Ἀπολέσκετο**, Ἐπ. γ΄. ἑν. ἀόρ. β΄. μέσ. ἀντί, ἀπώλετο (ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι), Ὀδ.

Ἀπολέσκω, Ἰωνικ. ταυτὸν καὶ, ἀπολύω.

Ἀπολευκαίνω, ανῶ· (λευκαίνω) Ἀσπρίζω, λευκαίνω διόλου, Ἀθήν.

Ἀπολήγω, Μ. ξω· (λήγω) ποιητ. ἀπολλήγω διὰ τὸ μέτρον. Παύω, παραιτοῦμαι ἀπό τινος, μετὰ Γεν. ἀλκῆς, μάχης, πομπῆς (Ὁμηρ. Ἰλ. Φ, 577. Η, 263. Ὀδ. Ν, 151.· παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνω τί, μετὰ μετοχ. Ἰλ. Ρ, 565. Ὀδ. Τ, 166. 2) = παύω, ἀποπαύω, Ἀπ. Ῥ. ἢ, λήγω, τελειόνω, Ἰλ. Ζ, 149. ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. Ἀριστ. παῖς ὢν ἀπολήγειν.

Ἀποληκέω, ῶ· Ἰων. Ζήτ. Ἀπολακέω. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

Ἀποληκυθίζω, Μ. ίσω· (ληκυθίζω) Παίρνω, ἀφαιρῶ τὸ λήκυθον (ἰδὲ, λήκυθος), καὶ μεταφ. ἐπὶ λόγου, ὑστερῶ αὐτὸν παντὸς ῥητορικοῦ καλλωπισμοῦ.

Ἀπόληξις, εως, ἡ· (ἀπολήγω) τελείωσις, παῦσις, τὸ τέλος.

Ἀποληρέω, ῶ· (ληρέω) Πράττω ἀστόχαστα, κάμνω σφάλμα, ἢ μωρίαν τινά· φλυαρῶ. Δημοσθ. »Ἀπελήρησέ τι καὶ διήμαρτεν«.

Ἀπόληψις, εως, ἡ· πάρσιμον, δέξιμον· τὸ δέχεσθαι, παίρνειν· 2) τὸ πιάνειν, ἐμποδίζειν κ.τ.τ. Ζήτ. ἀπολαμβάνω.

Ἀπολιβάζω, Μ. ξω· (λιβάζω) (Ἀριστοφ. ὀρνιθ. 1467. »Οὐκ ἀπολιβάξεις; »δὲν θὰ φύγῃς; δὲν θὰ λείψῃς ἀπ' ἐδῶ; ἢ δὲν θὰ ἀφανισθῇς ἀπ' ἐδῶ;« Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, λιβάζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, λιβάξαι, ἀποῤῥυῆναι, ἀποφθερεῖ· καὶ ἔτι, ἀπολιβάξαι, ἀπολεῖψαι, ἐκνοστῆσαι· ἄλλοι, πορρωτέρω ἀπελθεῖν· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας χρῆται ὁ Ἀριστοφ. τῷ, ἀπολιταργίζειν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, λιβάσεις, σοβήσεις, φθερεῖς, ὅθεν) σημαίνει ἡ λέξις τό, κρυφίως, ἢ ταχέως φεύγειν ἀπό τινος. 2) Ἀπομακρύνω τι ὀγλίγωρα· κυρ. σταλάζω, ῥέω μὲ ὁρμήν.

Ἀπολιγαίνω, Μ. ανῶ· (λιγαίνω) παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 967. »Ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ«· κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ, θορυβῇ, ἢ ὀξέως βοᾷ· καθ' Ἡσύχ. δὲ ἀντὶ τοῦ, ὀξέως ἀποτρέχειν, ἀποφθέγγεσθαι, καὶ κατὰ τὸν Ἐτυμ. ἀντὶ τοῦ, παραφθέγγεσθαι, καὶ βιάζεσθαι· ὅθεν γίνεται δῆλον, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει τό, ὁμιλῶ πολλὰ καὶ φωνάζω, προξενῶ διὰ τούτων σύγχυσιν καὶ κρότον. Ὁ δὲ Πλούταρχ. ἐμεταχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ αὐλοῦ ἀντί, παίζειν, αὐλεῖν· »Ἀπολιγαίνειν αὐλοῖς«.

Ἀπολιθόω, ῶ· (λιθόω) Μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι εἰς πέτραν· ὅθεν

Ἀπολίθωσις, εως, ἡ· ἡ εἰς πέτραν μεταμόρφωσις· Ἀθήν.

Ἀπολιμπάνω. Ἰωνικ. ταυτὸν καὶ, ἀπολείπω. Πλούταρχ.

Ἀπολινόω, ῶ· (λινόω) Δένω τι μὲ λινάρι, ἤτοι μὲ κλωστὴν διὰ νὰ πέσῃ, = λινόω. Παῦλ. Αἰγ. 177, 36.

Ἀπολίνωσις, εως, ἡ· τὸ δέσιμον μὲ ῥάμμα λινοῦν = λίνωσις.

Ἀπολιόρκητος, ὁ, ἡ· (πολιορκέω) μὴ πολιορκημένος, ὅποιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ πολιορκηθῇ, νὰ κυριευθῇ, Στράβ. ΙΒ΄. Σ. 834.

Ἄπολις, οὐδ. ι, γεν. ιδος, καὶ εως, Ἰων. ιος, δοτ. ἄπολι, Ἡρόδ. η΄, 61. (πόλις) Χωρὶς πόλιν, ὁ μὴ ἔχων πόλιν, ἑπομένως πατρίδα, πολιτείαν, Φρυν. Σ. 606. Lobeck. 2) Πόλις ἄπολις, μία πόλις χωρὶς πόλιν, ἤγουν, πόλις δυστυχής, κατηφανισμένη, ἢ δίχα στερεοῦ συντάγματος καὶ πολιτεύματος, Αἰσχ. Εὐμ. 451. Πλατ. πολιτ. ς΄. 3) Ὁ μὴ πεπολιτισμένος, βάρβαρος, ἀμαθής, ἀπολίτευτος. Σοφοκλ. Ἀντιγ.

Ἀπολισθαίνω, καὶ ἀπολισθάνω, καὶ ἀπολισθέω, καὶ, ἀπολίσθω, Μ. σθήσω (ὀλισθαίνω). Γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ, δὲν μένω κρεμάμενος· καὶ μεταφ. διαφεύγειν, ὡς »Ἀπολισθ. τῆς μνήμης«. Ἀλκίφρ. Γ΄, ια.

* **Ἀπόλιστος**, ον = ἄπολις, ποιητ.

Ἀπολιταργίζω, Μ. ίσω· (λιταργίζω) Ταχέως φεύγω, ἀναχωρῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1253. Ζήτ. καὶ ἀπολειτουργέω. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτιος ἔχουσι, Λιταργίζειν, ὀξύνειν, τροχάζειν, ταχύνειν· οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 561.

Ἀπολίτευτος, ὁ, ἡ· (πολιτεύομαι) Ὅποιος δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας, ὁ ἀμέτοχος τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ὅποιος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς διοικητὰς τῆς πόλεως· 2) ὅποιος δὲν εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ διοικῇ τὰς τῆς πόλεως ὑποθέσεις. Παρὰ Πλουτάρχ. »Ἀπολίτευτοι λέξεις«, καὶ, λόγοι, ἐκφράσεις μὴ κατάλληλοι, καταληπταὶ τῷ λαῷ· καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. »Ἀπολίτευτα καὶ ἀκοινώνητα«, τὰ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸ πλῆθος, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ ἠξεύρῃ ὁ κοινὸς λαός, ἢ τὰ μὴ δημοσιευμένα, φανερωμένα εἰς τὸν κοινὸν λαόν. »Βίος ἀνέξοδος καὶ ἀπολίτευτος« (Πλούταρχ.), ζωὴ τραβηγμένη, ἰδιωτική, μηδὲν μέρος ἔχουσα εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωήν· »Ἔθνη ἀπολίτευτα«, τὰ μὴ δυνάμενα νὰ σχηματίσωσι καθ' αὑτὰ πολιτείαν· 3) μὴ πεπολιτισμένος, μὴ πολιτευμένος· ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ὅποιος δὲν ἠξεύρει τὸν κόσμον, χωριάτης.

Ἀπολίτης, ὁ· (Θεόπομ. παρὰ Πολυδ. Γ΄.) = ἄπολις, παύσας ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι πολίτης. Ἀμμ.

Ἀπολιτικός, κή, κόν· ἀνεπιτήδειος, ἀνάξιος διὰ πολιτικὰς ὑποθέσεις, μὴ πολιτικός· καὶ ἐξαιρέτως, ὅποιος δὲν ἀνήκει, δὲν ταιριάζει εἰς δημοκρατικὴν διοίκησιν.

Ἀπολιχμάω, ῶ, Μ. ήσω· (λιχμάω) Ἀπογλείφω, ταυτὸν καὶ Ἀπολείχω, Ἰλ. Φ, 123. »Αἷμ' ἀπολιχμήσονται«.

Ἀπόλλυμι, καὶ, Ἀπολλύω, Μ. ἀπολέσω, ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπ. ἀπολέσσω, Ἀττ. ἀπολῶ. Ἀόρ. ἀπώλεσα, ποιητ. ἀπόλεσσα. Παρακ. ἀπώλεκα, Ἀττ. ἀπολώλεκα. Ὑπερσυντ. γράφεται περὶ τοῖς ἱστορ. καὶ ῥητ. ὅτε μὲν ἀπολώλει, ὅτε δὲ ἀπωλώλει, Θουκυδ. δ΄, 133. ζ΄. 27. Θεοδοσ. σελ. 247. κτ. Göttl. — Μέσ. ἀπόλλυμαι. Ἀόρ. β΄. ἀπωλόμην (ὄλλυμι, ἀνωμ.). 1) Ἀφανίζω, φθείρω· φονεύω, σκοτόνω, παρ' Ὁμ., παρ' ᾧ κυρ. ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ φονεύειν ἐν μάχῃ· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀφανίζειν, χαλᾷν, ὡς, Ἴλιον (Ἰλ. Ε, 648). 2) χάνω, ζημιῶ, τόσον ἐπὶ πραγμάτων, ὡς, νόστιμον ἦμαρ (Ὀδ. Α, 354.) δ. ε. τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μάλιστα τοὺς ὁποίους ἔχασέ τις διὰ τὸν θάνατον, παρ' Ὁμ., ὅστις συχνότατα τό, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, συνάπτει, ἀντί, χάνειν τὴν ζωὴν μὲ βίαιον τρόπον. — Μέσον Ἀπόλλυμαι (εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει κατὰ τὴν σημασίαν καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ. ἀπόλωλα) σημαίνει 1) χάνομαι ὀλίκως, ἀποθνήσκω, ὡς ἀπωλόμην δύστηνος· ἀπόλωλας, ἐχάθης. Παρ' Ὁμ. ἐνίοτε μὲ τὴν αἰτ. ὄλεθρον, μόρον ἀπολέσθαι, Ὀδ. Δ, 166. Ι, 303. καί, ἐπ' αἰῶνος ὀλέσθαι, ἀντὶ πάσχω, ἀποθνήσκω θάνατον, χάνω τὴν ζωὴν (Ἰλ. Ω, 725)· λέγεται δὲ καὶ ἁπλῶς ἀντί, καταντῶ εἰς ἀπώλειαν, ἢ συμφοράν, Ὀδ. Κ, 27. — Συνήθης τύπος κατάρας εἶναι παρ' Ὁμήρῳ, ἀπολοίμην, οιο, οιτο (νὰ χαθῶ κτ.) καὶ μετὰ τοῦ ὄφρα, ἢ, ὡς. — Ἀπόλωλεν ἀντί, ἀπόλωλα, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1212. 2) Χάνομαι, ἀφανίζομαι, φθείρομαι· καὶ ἐν ἀορ. μὴ ὑπάρχειν πλέον, Ὁμ. — Ὕδωρ ἀπολέσκετο (Ὀδ. Λ, 586), ἀντὶ ἐχάθη, ἐγίνετο ἄφαντον τὸ νερόν, ἐπὶ τοῦ Ταντάλου. »Καρπὸς ἀπόλλυται« (Ὀδ. Η, 117), δ. ε. ὁ καρπὸς ἀρχίζει νὰ ὀλιγοστεύῃ. »Τηκες ἀπόλωλεν« (Ἰλ. Κ, 186), δηλ. ἦτον εἰς μάτην, ἀνωφελής. 3) Καθόλου, εἶμαι δυστυχής, ἢ ταλαίπωρος, Ἀριστ. Εἰρ. 355. Ἡ τμῆσις εἶναι παρ' Ὁμ. κατὰ ταύτην τὴν λέξιν μάλιστα συχνή, καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ πρόθεσις ἐπιτάττεται, Ὀδ. Ι, 534. Ἰδὲ καὶ ἄλλα

παραδείγματα περὶ τῶν ἀνωτέρω, Ἰλ. Α, 433. Θ, 90. καὶ 270. Ε, 852. Ξ, 142. Σ, 107. Ὀδ. Μ, 350. Ι, 534. Τ, 81. Λ, 47.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ. Θεός τις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅστις καὶ Φοῖβος λέγεται, υἱὸς τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λητοῦς, καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς κατὰ μὲν Ἰλ. Δ, 101. ἐν Λυκίᾳ, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἀπὸ Ὀμ. ὕμν., ἐν Δήλῳ, μὲ πολλὰ μακρὰς, κυματιζομένας τρίχας κεφαλῆς, παντοτεινὰ νέος καὶ ἑπομένως προστάτης τῆς νεολαίας (Ὀδ. Τ, 86.). Παρ' Ὁμήρῳ εἶναι ἔφορος τῆς μαντικῆς, ὁ καθ' αὐτὸ χρησμὸς ἐν Δελφοῖς· καθὸ τοιοῦτος διδάσκει τοὺς ἀοιδοὺς τὴν ἀρχαιολογίαν, καὶ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ διδάσκαλος τῆς Μουσικῆς (Ἰλ. Α, 603.)· εἶναι δὲ καὶ ὁ θεὸς τῆς Τοξευτικῆς, ἑπομένως, ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, ἕκατος, ἑκατηβόλος, κτλ. Ἄνδρες, ὅσοι ἀποθνήσκουσι φυσικὸν, ὀξὺν θάνατον, τοξεύονται καθ' Ὅμηρον ἀπὸ τὰ ἠπιά του βέλη, ὡς αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος (Ἰλ. Α, 43. κτ.)· εἶναι δὲ καὶ ὁ θεὸς τοῦ λοιμοῦ, ἤτοι τῆς πανώλους, ὅστις στέλλει τὸ θανατικὸν μὲ τὰ βέλη του· ἰδὲ Φοῖβος καὶ Σμινθεύς. Ἐν Ἰλιάδι λέγεται ὡς βοηθὸς τῶν Τρώων, μάλιστα δὲ τοῦ Ἕκτορος. Ὡς θεὸς τοῦ ἡλίου ἐθεωρεῖτο μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον, πρὶν Αἰσχύλου βέβαια ὄχι· οὗτος δὲ συγχέει σχεδὸν τοῦτο τὸ ὄνομα μὲ τὸ, ἥλιος, διότι λέγει (Θηβ. 843.) »τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι, τὰν ἀνάλιον.« — Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἐκ τοῦ, ἀπόλλυμι, καθὸ θεὸς τοῦ λοιμοῦ καὶ τοῦ θανάτου· ἰδὲ δὲ καὶ ἄλλην κομψοτάτην παραγωγὴν παρὰ Πλουτ. Τ. Β'. Σ. 394. Α. Jrcf. (υ – –, ὡς τόσον, ὁ Ὅμ. ἔχει πολλάκις ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν).

Ἀπολλωνίσκος, ὑποκορ. μικρὸς Ἀπόλλων, μικρὸς ψδορεύς. παρ' Ἀθην.

Ἀπολλώνειον, καὶ, **Ἀπολλώνιον**, τό· ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀπολογέομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. μέσ. (λόγος) Δίδω ἀπολογίαν εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, διαυθεντεύομαι, ἀθωόνομαι· ἔτι δὲ καὶ ἄλλους διαυθεντεύειν, καὶ ὑπέρ τινος (Ἡροδοτ.)· σπανιώτερον μετὰ αἰτ. 2) Ἀναφέρω τὶ εἰς ἀπολογίαν, διαυθέντευσιν, μετὰ αἰτ. Πλατ. — Παρατὸς τοῦ ἀορ. ἀπολογήσασθαι ἀπαντᾷ καὶ ὁ παθητ. ἀόρ. ἀπολογηθῆναι παρ' Ἀντιφ. καὶ Πολυβ. Elmsl. καὶ Εὐριπ. Βακχ. 41. Α. Bekk. 1. Σ. 82. ὅθεν

Ἀπολόγημα, τος, τό· ἀπολογία, διαυθέντευσις· κυρίως ἓν ἄρθρον ἀπολογίας, ἀθώωσις εἰς ἓν μόνον· τὸ δὲ ὅλον λέγεται ἀπολογία.

Ἀπολογητικός, κή, κόν· ὁποῖος ἀπολογεῖται, ἢ ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς ἀπολογίαν καὶ διαυθέντευσιν.

Ἀπολογία, ας, ἡ· ἀπόκρισις μὲ λόγον ἢ ἐγγράφως, διαυθέντευσις, τὴν ὁποίαν κάμνει τις διὰ τὸν ἑαυτόν του, μετ' ἀποδείξεως ἀντιλέγων εἰς τὰς καθ' ἑαυτοῦ κατηγορίας.

Ἀπολογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀττ. ιοῦμαι (λογίζομαι) Λογαριάζω, κρατῶ, δίδω, κάμνω λογαριασμόν. »Καὶ τ' ἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν.« Ξενοφ. μετὰ αἰτιατ. »Ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ.« Αἰσχίν. »Τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα« Ξενοφ. Οἰκ., αἱ ἐπάνω εἰς τὸν χρόνον λογαριασμέναι ζωοτροφίαι· καὶ ἐντεῦθεν 2) μεταφ. παρὰ Δημοσθ. »Βούλομαι ὑμῖν, ἃ ὑπεσχόμην ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτόν«, ἐγὼ θέλω παρομοίως ἀπαριθμήσει, καὶ ἀποδείξει εἰς ἐσᾶς· ἤτοι θέλω σᾶς δώσει, δείξει, παραστήσει σωστὸν λογαριασμὸν, σωστὴν πληροφορίαν. Ὁ αὐτ. »Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς«· αὐτὸς ἐλογάριασεν, ἀπεφάσισε καὶ εἶπε προτήτερα, ὅτι κ.τ.λ. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πολύβ. ταύτην τὴν λέξιν, καθὼς καὶ τὸ, ἀπολογισμός, συχνάκις μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς διηγοῦμαι, δίδω σωστὴν πληροφορίαν μετὰ λόγου περί τινος· κατὰ τάξιν ἐκτίθημι, σαφηνίζω, ἐξηγῶ, διεξέρχομαι· κ.τ.τ. μετὰ αἰτιατικ., ἔτι δὲ μετὰ τῆς, περί, καὶ γενικ. Ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει καὶ τὸ ἐνεργ. Ἀπολογίζω.

Ἀπολογισμός, ὁ· Λογαριασμὸς, τὸ λογαριάζειν, κρατεῖν λογαριασμὸν, καὶ ὁ λογαριασμὸς, ὅστις ἐδόθη ἀπὸ τοὺς διαιτητάς. Ἀριστοτ. Πολ. ς. 8. ὅπου νῦν, ἐπιλογισμός, κεῖται· 2) τὸ βιβλίον τοῦ λογαριασμοῦ, κατάλογος, κατάστιχον, διφθέρι. 3) Ἀπολογία, ἤτοι ἔκθεσις τῶν αἰτίων, διατὶ οὕτως ἔπραξέ τινας καὶ οὐχὶ ἄλλως. Ἰδὲ καὶ τὸ ἀνωτέρω.

Ἀπόλογος, ὁ· (λόγος) διήγησις. »Ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος,« (Πλάτ. Πολ. Ι'. καὶ Ἀριστοτ. Ῥητ. ις.) ἡ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ περὶ τοῦ Ἀλκινόου διήγησις. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, μακρὰ διήγησις· ἄλλοι δὲ ὀνομάζουσιν οὕτω καὶ τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. καὶ διὰ τοῦ, ἀπολογισμός, ἤτοι κατάστιχον· καὶ ἀντὶ, ἀπολογιστής, ὁ λαμβάνων λογαριασμόν.

***Ἀπολοίατο**, 3 πρόσ. πληθ. εὐκτ. ἀορ. β'. μέσου. Ἰων. ἀντὶ, ἀπόλοιντο, ἐκ τοῦ ἀπόλλυμι, Ὀδ.

Ἀπόλοιπος, ὁ, ἡ· (λοιπός) ἀπόλοιπος, ὁ ἐγκαταλειφθείς, ὁ ὀπίσω ἀφημένος ἔκ τινος.

Ἀπολολύζω, Μ. ξω. Λίαν ὀλολύζω, φωνάζω, κλαίω μεγαλοφώνως. Ζήτ. ἀνολολύζω.

***Ἀπολοξόω**, ῶ. Διόλου λοξὸν ποιῶ, συγκάμπτω, στρεβλόω. Ζήτ. Λορδός.

***Ἀπολοπίζω**, Μ. ίσω = ἀπολεπίζω.

Ἄπολος, ὁ, ἡ· (πόλος) = ἄστροφος, ἀκίνητος. Ἡσύχ. μεταφ. βαρύς.

Ἀπόλουμα, τος, τό· (ἀπολούω) τὸ ἀκάθαρτον νερὸν, τὸ ὁποῖον μένει μετὰ τὸ λούσιμον. (Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱπ. 1393.), ὡς καὶ τὸ, κάθαρμα.

Ἀπόλουσις, εως, ἡ· ἀπολούσιμον, πλύσιμον.

Ἀπολούσω. Ἰλ. Φ, 455. ἀνάγνωσαν τινές· »...ἀπολουσέμεν οὔατα«· ταυτὸν καὶ κολοβόω, ἐκ τοῦ, Λοῦτος, κολοβὸς, κατὰ γλῶσσ. παρὰ Κυπρίοις, ὅπου ἄλλοι, ἀπολεψέμεν, ἀνέγν.

Ἀπολούτριος, ὁ, ἡ. Ἀποπλυθείς. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΖ'. 11. »Τοῖς ἀπολουτρίοις, ὑπακουσομ.« ὕδασι, τὰ νερὰ, εἰς τὰ ὁποῖα πρὸ μικροῦ ἐλούσθη τις.

Ἀπολούω, Μ. σω. Λούω, πλύνω, πλύνων καθαρίζω, καστρεύω. Μέσ. Ἀπολούομαι, λούομαι εἰς τὸ λουτρὸν, πλύνομαι, καστρεύομαι, Ὀδ. Ζ, 219. »ὄφρ' ἐγὼ ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι«, διὰ νὰ ξεπλύνω τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Ἀπολοφύρομαι, Μ. υροῦμαι· (ὀλοφύρομαι) Θρηνῶ, κλαίω τὶ μὲ κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμοὺς, π. χ. τὴν συμφοράν μου· 2) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κλαίω, ὡς καὶ τὸ, ἀπαλγέω. (Θουκυδ. Β'. (υ)

Ἀπολοχμόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι = λοχμόω. Βλαστάνω, ἐκβάλλω θάμνους, χαμόκλαδα (γίνομαι δρυμώνι). Θεόφ. Φ. ις. Θ'.

Ἀπολυμαίνομαι, Μ. ανοῦμαι, Ἀποθ. μέσ. (Λυμαίνομαι) Καθαρίζω τὰς ἀκαθαρσίας, ἀποπλύνω, ἀποκαθαίρω, Ἰλ. Α, 313. 314. μάλιστα δὲ ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας, μὲ ἐξιλαστικὰ, μετανοίας λουτρὰ καθαρίζω ἐμαυτὸν ἀπὸ κηλῖδά τινα, ἁμαρτίαν· 2) λίαν λυμαίνομαι, κατὰ πολλὰ βλάπτω, ἀφανίζω. ὅθεν

Ἀπολυμαντήρ, ῆρος, ὁ. Φθορεὺς, ἀφανιστής. Ὀδυσ. Γ, 220. »Δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα«, ἐπίτοπος, ἢ παρασίτου, ὅστις γλείφει ὑπὸ πείνης τὰ πιάτα, τρώγει ὅ,τι μένει εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀπολυπραγμόνητος, ὁ, ἡ· (πολυπραγμονέω) ἀφρόντιστος, ὁποῖος δὲν ἐξετάζει, πολυπραγμονεῖ, περιεργάζεται τὰ ξένα πράγματα, τὸν ὁποῖον δὲν μέλει διὰ ξένας ὑποθέσεις. (Κυριλ. Ἀλεξ.), ἢ ὃν οὐ δύναταί τις πολυπραγμονῆσαι, ἀνεξερεύνητος.

Ἀπολυπραγμονήτως, ἐπίρ. ἀφροντίστως, ἀπεριέργως.

Ἀπολυπράγμων, ονος, ὁ, ἡ. = Ἀπολυπραγμόνητος. Ἀντων. Α', ε'.

Ἀπολύσιμος, ου· ὁ, ἡ· (ἀπολύω) ὁ δυνάμενος νὰ ἐλευθερωθῇ, ἢ νὰ ἐλευθεριωθῇ, νὰ ἀφεθῇ. (υ) Ἀντιφ. Σ. 700.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ· (ἀπολύω) διόλου λύσις, ἄφεσις, ἐλευθέρωσις, καὶ ἐκ τοῦ μέσου ἀντὶ τοῦ, ἀναχώρησις. Διογέν. Λαέρτ. ἢ ἐντεῦθεν ἔξοδος, ἀνάλυσις, ἀποδημία. Χρυσόστομος. 2) Ἄδεια τοῦ ἐξελθεῖν· ὅταν δηλ. τελειώσῃ ὁ σκοπὸς συνάξεώς τινος καὶ καθεὶς ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του· λύσις τῆς συνάξεως. Ἐκκλησιαστ. ὅθεν

Ἀπολυτίκιον, τό· τροπάριον, ψαλλόμενον κατὰ τὸν καιρὸν ἢ ὀλίγον πρὶν τῆς ἀπολύσεως. Ἐκκλησ.

Ἀπολυτικός, ή, όν. Ὁ μετὰ χαρᾶς ἀπολύων, ἐλευθερόνων, κλίνων εἰς τὸ συγχωρεῖν, ἐλευθερόνειν, ἀπολύειν. »Ἀπολυτικὴ γραφή. Γράμματα ἀπολυτικὰ«, τὰ διδόμενα παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου εἴς τινα τῶν ἱερέων, ἀδείας χάριν, ὅταν μέλλῃ νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἄλλον τινὰ τόπον. Βαλσαμ. ια'. Κανὼν τῆς ἐν Χαλκηδ. Συνόδου καὶ ιζ'. τῆς ἐν Τρούλλ.

Ἀπολυτικῶς, ἐπίρ. Ἀπολυτικῶς ἔχω τινός, ἀντὶ τοῦ, κλίνω εἰς τὸ νὰ ἀπολύσω, ἀθωώσω, ἢ ἐλευθερώσω τινά. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'.

Ἀπόλυτος, ου· ὁ, ἡ· (ἀπολύω) Ἀπολυθεὶς, ἀθωωθεὶς, ἢ ἐλευθερωθείς. Τὸ ἀπόλυτον, = ἀπολελυμένον, τὸ θετικὸν τῶν ἐπιθέτων, παρὰ Γραμμ. ἰδὲ ἀπολύω· 2) παρὰ νεωτέρ. Φιλοσ. ἀπόλυτος, ἀόριστος· καὶ παρὰ ῥήτορ. ἄλυτος, ἀτελὴς, ἀτελείωτος.

Ἀπολυτρόω, ῶ. Μ. ώσω. (λυτρόω) Ἐλευθερόνω διὰ λύτρων, ἐξαγοράζω, ἢ ἀφίνω τινὰ, ἀπολύω, ἀφ' οὗ πρῶτον λάβω χρήματα διὰ τὴν ἐξαγοράν. Λυκούργ. Μέσ. Ἀπολυτροῦμαι, ἐξαγοράζω διὰ λύτρων τι διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, ἢ ἐκ τῶν ἡμετέρων.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ· ἀπόλυσις, ἐλευθέρωσις διὰ λύτρων, ἐξαγόρασις. 2) τελεία ἐλευθερία καὶ ἀπαλλαγὴ πάντων τῶν κακῶν. Θεοφύλακτ.

Ἀπολύτως· ἐπίρ. μὲ ἀπόλυτον τρόπον· ἢ, ἀορίστως.

Ἀπολύω, Μ. ύσω· (λύω) Λύω, λύων χωρίζω τὶ, τὸ ὁποῖον ἦτον δεμένον, ἠνωμένον· συντ. αἰτ. καὶ γεν. Ὀδ. Γ, 392. Μ, 420. Φ, 46. Ἐν γένει δὲ, ἀφήνω ἐλεύθερον, συγχωρῶ, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς, ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἀπὸ τὴν κατηγορίαν, ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ γάμου, ἢ ἐνώπιον κριτηρίου ἀθωόνω. Ἰλ. Κ. »Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν«, ἀντὶ τοῦ λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν. Εὐσταθ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. 6. »Ἀπολύω ὑμᾶς τῆς αἰτίας« καὶ, »Ἀπολύειν τὴν γυναῖκα«, ἀντὶ τοῦ, ἀφήνειν, χωρίζειν. (Ἐν τῇ Ἰλιάδι εἶναι πάντοτε τὸ ἀπολύω = ἀπολυτρόω, ἤτοι ἀφίνω ἕνα αἰχμάλωτον ἢ νικηθέντα διὰ λύτρων, καὶ μέσως, ἐξαγοράζω αὐτὸν, ὡς Ἰλ. Χ, 22. 50. ἡ δὲ τιμὴ τίθεται εἰς γενικὴν, π. χ. χρυσοῦ, πολλῶν χρημάτων). — Ἀπολύω δηλοῖ καὶ, δίδω τινὶ ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ, π. χ. Κύριε, ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους (Ματθ. ιδ). Λέγεται καὶ μεταφ. ἀπολύω τινὰ ἐπιμελείας τινὸς, ἤτοι ὑ-

πουργίας, κτλ. — Μέσως, ἀπολύομαι 1) λύομαι ἀπό τινος, μὲ τὸ ὁποῖον ἤμην δεδεμένος. Διοσκ. 2) Ἐξαγοράζω τινὰ, καὶ μάλιστα κάμνω, ὥστε ἄλλος τις, ὅστις ἔχει τὸν φίλον μου ἐν αἰχμαλωσίᾳ, νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ἐπειδ. καὶ κάμνω φίλον τινὰ, τὸν ὁποῖον ἄλλος εἶχεν αἰχμάλωτον καὶ δι᾽ ἐμὲ τὸν ἀφήνει. 3) Παραιτοῦμαι, π. χ. τῆς ἀρχῆς. 4) Ἐνίοτε στέλλομαι. 5) Συγχωροῦμαι, ἀθωόνομαι, π. χ. τοῦ ἐγκλήματος. 6) Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι. Πολυβ. »Καὶ λαβεῖν τὸ ἐγκαταλειφθὲν, πάλιν ἀπελύετο.« 7) Λύω τί πρὸς ὄφελός μου, ἤτοι ξεπλύνομαι ἀπό τι, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τι ψευδές· π. χ. αἰτίαν, ὑπόνοιαν, διαβολὴν κτ. Πλάτ. Ἀπολογ. »Οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι.« Τὸ ἀπολελυμένον = ἀπόλυτον, τὸ θετικὸν τῶν ἐπιθέτων Γραμμ. — Παρὰ Διογ. Λ. 3, 6. ἀπολυθῆναι, ἐξυπακ. τῆς νόσου, ἀντί, ἰατρευθῆναι. (Τὸ Ὕψιλον εἶναι ἐν μὲν τῷ ἐνεστῶτι μακρὸν καὶ βραχὺ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. μακρόν.)

Ἀπολωβάω, Μ. ήσω. (λωβάω) Ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαί τινα· ἐξουδενῶ, ἀφανίζω. Φωκυλ. Ἐν τῷ παθ. ἀόρ. ἀπελωβήθη, Σοφοκ. Αἴ. 216. ἔνθα ὁ Σχολ. ἐσφαλμένως ἐξηγεῖ ἐνεργητικῶς.

Ἀπολωπίζω, Μ. ίσω. (λώπος) ταυτὸν καὶ, λωποδυτέω, Σοφ. Ζήτ. Ἐκλωπίζω.

Ἀπολωτίζω, Μ. ίσω· (λωτίζω) Ἀποκόπτω ἄνθη, ταυτὸν καὶ, ἀπανθίζω· καὶ μεταφ. ἐκσπῶ, ἐκκόπτω. Εὐριπ. Ἑκ. 439. Ἰφιγ. Αὐλ. 793.

Ἀπολωφάω, ῶ· καὶ Ἰωνικ. ἀπολωφέω· (λωφάω) ἀναπαύω, ἡσυχάζω, κατακραύνω. »Ἀπολωφᾷ τὴν δίψαν.« Ταυτὸν τῷ, ἀποπαύω.

Ἀπομαγδαλιά, καὶ ἀπομαγδαλίς, ἡ· (ἀπομάσσω) ἐλέγετο ἓν κομμάτι ψίχας, μαλακοῦ ψωμίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσφόγγιζαν τὰ λιγδωμένα χέρια μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τὸ ἔρριπταν εἰς τὰ σκυλία διὰ νὰ τὸ φάγουν, ὅπερ καὶ, κυνάς, ἄλλως λέγεται. Πολυδ. ς΄. 14. ὅθεν καὶ παροιμία. »Ἀπομαγδαλιὰς σιτεῖσθαι« ἐπὶ τῶν ῥυπαρῶς ζώντων, ὅ ἐστι, παρασίτων· καὶ μεταφ. Νικ. Χρον. Δ΄. 6. »χρημάτων ἀπομαγδαλιὰν« ὀλίγον τι μέρος τῶν χρημάτων, τὸ ὁποῖον ῥίπτει τις εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ὡς ἂν εἰς τοὺς σκύλους ἓν κομμάτι ψωμίου ἐκ τῆς τραπέζης. Παρ᾽ Ἀριστ. Ἱππ. 414. δηλοῖ, ἀνατραφείς τις δουλικῶς, τρέπον τινα μὲ παρομοίας ἐνδείξεις καὶ μπουκιτσίας καὶ διδαχθεὶς ὡς σκυλίον. — Ἀπομαγδαλία παροξυτόνως φαίνεται ὀρθότερον.

Ἀπόμαγμα, τος, τό· (ἀπομάσσω) ταυτὸν καὶ, κάθαρμα· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ἢ ἐχρησίμευσεν εἰς κάθαρσιν, καὶ μένει ἐπίλοιπον, ἀπόπλυμα· καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία κάθαρσις (πάστρα). »Ἴδρις ἀπομαγμάτων,« Σοφοκλ. 2) μετατύπωμα κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, σφραγὶς, βοῦλα. »δακτυλίου ἀπόμαγμα« (Θεόφρ.) σφραγὶς, βοῦλα τοῦ δακτυλιδίου.

Ἀπομαδαρόω. Ἀμφ. = ἀπομαδάω.

Ἀπομαδάω· ὁλόλου μαδῶ· κάμνω πάντη φαλακρόν· λέγεται ἐπὶ τριχῶν, ὅταν μαδῶνται. Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκ. 79. = μαδάω.

Ἀπομαδίζω = ἀπομαδάω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 372.

Ἀπομάθημα, τος, τό· (ἀπομανθάνω) ξεμάθημα, λησμοσύνη τοῦ μαθήματος. Ἱπποκρ. »Ἐπίκαιρον τὸ ἀπομάθημα« εἶναι καλὸν, ὅταν τινὰς λησμονῇ, ξεχνᾷ τὸ μαθημένον.

Ἀπομάθησις, εως, ἡ· (ἀπομανθάνω) τὸ νὰ λησμονῇ τινὰς τὸ μαθημένον.

Ἀπομαίνομαι, Μ. μανήσομαι, παθητ. μὲ παρακ. ἐνεργ· ἀπομέμηνα (μαίνομαι). Ξεμαίνομαι, παύω ἀπὸ τὸ νὰ μαίνωμαι, δὲν καταντῶ πλέον εἰς μανίαν· 2) ὅλως καταντῶ, ἔρχομαι εἰς μανίαν (Λουκ.), λίαν μαίνομαι.

Ἀπομακρύνω, Μ. υνῶ. Μακρὰν, ἢ μακρὺ ποιῶ τι· σύρω, τραβῶ, φέρω τί εἰς μάκρος, τεντόνω, ἐξαπλόνω· 2) μακρύνω τι ἀπό τινος, μακρὰν ποιῶ τι ἀπ᾽ ἄλλου τινός· = ἀπομηκύνω.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ· καὶ ἀπομακτήρ, ος, ὁ· (ἀπομάττω) ὅποιος πλύνει, σφογγίζει, καθαρίζει τι (Σοφοκλ.)· ταυτὸν καὶ, περικαθάρτης.

Ἀπομάκτρα, ἡ· ῥίγλα, ἐκεῖνο τὸ ξύλον, ἢ σανίδι, μὲ τὸ ὁποῖον ἰσάζουσιν ἓνα μέτρον, ὅταν γεμίσωσιν, ὡς τὸ σιτάρι εἰς τὸ βιδοῦρι. Ἡσύχ. Ζήτ. Ἀπομάσσω, 3)

Ἀπόμακτρον, τό· ταυτὸν καὶ, ἀπόμαγμα.

Ἀπομαλακίζομαι, Μ. ίσομαι. (Μαλακίζω) ἢ

Ἀπομαλθακίζομαι, ἢ, ἀπομαλθακόομαι· Παραιτῶ τι ἀπὸ ῥαθυμίαν, φόβον, μαλακίαν, καὶ ἀμέλειαν· εἶμαι ὀκνηρὸς, ἀμελὴς, δειλὸς, πρός τι. »Ἀπομ. πρὸς ὁδὸν, πρᾶξιν« φαίνομαι καὶ ἀποδεικνύομαι γυναικώδης εἰς πρᾶξιν τινά. Πλούταρ. Ταυτὸν, ἀποδειλιάω.

Ἀπομανθάνω. Μ. μαθήσομαι· (μανθάνω) ξεμανθάνω, λησμονῶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔμαθα. Πλάτ. Φαῖδρ.

Ἀπομαντεύομαι, Μ. σομαι, Ἀποθ. μέσ. (μαντεύομαι). Λέγω, κηρύττω ὡς μάντις· προφητικῶς προλέγω τὰ μέλλοντα. 2) Εἰκάζω, συμπεραίνω τί ἔκ τινος. »Οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ« λέγει ὁ Γαλην. περὶ τῶν ἑρμηνευτῶν τοῦ Ἱπποκρ. Ὁ Πλάτ. Πολ. ς΄. καὶ Ζ΄. καὶ ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται καὶ αὐτὸς τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ συμπεραίνω, καταλαμβάνω, μαντεύω τι ἀπό τινος.

Ἀπόμαξις, εως, ἡ· (ἀπομάσσω) πλύσιμον, σφόγγισμα· 2) ἐκτύπωσις· μίμησις.

Ἀπομαραίνω, Μ. ανῶ. (μαραίνω) ὁλόλου μαραίνω, καταξηραίνω, ἀφίνω νὰ ξηρανθῇ, ἀδυνατίζω, ἀχαμνίζω, φθείρω, μαραγγιάζω. Παθητ. Μαραίνομαι, μαραγκιάζομαι, ξηραίνομαι, ὀλιγοστεύομαι, ἀδυνατίζομαι· ἀρχινῶ νὰ ὀλιγοστεύω, ἀδυνατῶ κτ. Πλάτ. Θεαίτ. Σ. 177. Heind. κυρίως ἐπὶ σβυομένου, καὶ ἐλαττωμένου πυρὸς, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπὶ ἐλαττώσεως πόνου, δυνάμεων, φήμης, ὁράσεως »ἀπομαραίνεται ἡ τοῦ πάθους ἀκμή«, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΒ΄. α΄.

Ἀπομαρτυρέω, ῶ· (μαρτυρέω) δίδω μαρτυρίαν.

Ἀπομαρτύρομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μαρτύρομαι) βεβαιόνω διὰ μαρτύρων. Πλάτ. Σοφ. ς.

Ἀπομάσσω, Ἀττ. ἀπομάττω, Μ. ξω. (μάσσω) Ἀποπλύνω, ἀποσφογγίζω διὰ νὰ καθαρίσω, παστρεύω· σφογγίζω τι ἀπό τινος· ἔτι δὲ καὶ μεταφορ. »Καθαίρων τοὺς τελουμένους καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις.« (ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ σημασίᾳ εἶναι πλέον ἐν χρήσει τὸ παθητ. ὡς παρὰ Δημοσθ. »Ἀπομάττομαι ἱδρῶτα, κονιορτὸν, τοῖς ψωμίοις«, σφογγίζω τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, τὸν κονιορτὸν, ἢ παστρεύω τὴν λίγδαν ἀπὸ τὰς χεῖράς μου μὲ τὴν ἀπομαγδαλιάν. Συντ. αἰτ. καὶ δοτ. τοῦ πράγματος, μὲ τὸ ὁποῖον σφογγίζει τις· ἀλλὰ καὶ γενικῇ, σφογγίζομαι εἴς τι, Ἀριστ. Ἱππ. 826.· τίθεται δὲ καὶ ἀπλῶς, ἀπομάξασθαι, ἀντὶ σφογγίζομαι)· 2) ἐκτυπόω, σφραγίζω (βουλόνω), ἀπεικάζω, ἀπομιμοῦμαι τι, ὡς, »Ἀπομάττω τύπον, σχῆμα.« — Μέσως. Λαμβάνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου τὸν τύπον καὶ τὴν μορφήν τινος· μιμοῦμαί τι· ἀλλήλων καὶ παρ᾽ ἀλλήλων, ὁ εἷς ἀπὸ τοῦ ἄλλου· ἐπισπῶ πρὸς ἑαυτόν μου τι, ὡς »ἀπομάττομαι αἰσχύνην«, φέρω, προξενῶ ἐντροπὴν εἰς τὸν ἑαυτόν μου. »Απομάττονται παρ᾽ ἀλλήλων«, δέχονται ὁ εἷς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ὅθεν, »ἡ ἐμὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν«, Ἀριστοφ. Δηλοῖ καὶ μιμοῦμαί τι ἀπαράλλακτα, οἰκειοποιοῦμαι. »Τὸ Σωκρατικὸν ἦθος ἀπομεμαγμένοι εἰσίν.« Διογέν. Λαέρτ. 3) Κόπτω μὲ τὴν ῥίγλαν (καθὼς κόπτουν τὸ σιτάρι, ὅταν τὸ μετρῶσι μὲ τὸ κοιλὸν, καὶ γεμίσῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον). »Χοίνικα ἀπομεμαγμένην« κομμένην μὲ τὴν ῥίγλαν· καὶ ἐντεῦθεν, »Απομάκτρα«, τὸ ξύλον, δι᾽ οὗ κόπτουσι τὸ σιτάρι ἐν τῷ μετρεῖν, ἡ Ῥίγλα. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ ματαίων ἀγώνων παρὰ Θεοκρίτ. »Κενεὰν ἀπομάξαι.« — Τὸ δὲ παρ᾽ Ἀριστοφ. Ἱππ. 819. »ἀχιλλείων (κριθῶν) ἀποματτεσθαι«, ἑρμην. διὰ τοῦ, τρώγειν, ἐσθίειν.

Ἀπομαστιγόω, ῶ. (μαστιγόω). Δέρνω, ξυλίζω καταπολλά, Ἡροδτ.

Ἀποματαΐζω, Μ. ίσω. (ματαΐζω) Φέρομαι μωρῶς, ἐλαφρογνώμως, ἀσχημόνως· 2) εὐφήμως λέγεται ἀντὶ, ἀποπέρδω, κλάνω, ἀφήνω πορδήν. Ἡρόδ. Β. 162. »ὁ δ᾽ Ἄμασις ἀπεματάϊσε.« Ζήτ. Ματαΐζω.

* **Ἀποματαϊσμός**, ὁ. Ζήτει, μάταιος.

Ἀπομάχομαι, Μ. μαχέσομαι καὶ, μαχοῦμαι (μάχομαι). Ἀποκρούω, ἐναντιόνομαι, διαμαρτύρομαι, δὲν ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ· κυρ. ὅταν εἶναί τις κλεισμένος ἐν τῷ κάστρῳ· αἰτ. Ἡρόδ. ζ. 136. Wessel. συντάσ. δὲ καὶ μὲ τὸ κλειστικὸν, μὴ καὶ ἀπαρεμφ. ὡς τὸ ἀποξέω· 2) μετὰ δοτικ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιόνομαι. Ξενοφ. Παιδ. Ε. β΄. »Ἐπὶ τῶν τειχῶν πάντα παρεσκευασμένα, ὡς ἂν κράτιστα ἀπομάχοιντο.«

Ἀπόμαχος, ὁ, ἡ· (μάχη) ὁ μακρὰν τῆς μάχης ὢν, ὅποιος δὲν εἶναι παρὼν εἰς τὴν μάχην. 2) Ὁ διὰ γῆρας κτλ. ἀνεπιτήδειος, ἢ ἄχρηστος πλέον διὰ πόλεμον· ἄπειρος τῶν πολεμικῶν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ΄. δ΄. »Οἱ ἀπόμαχοι«, οἱ πληγωμένοι καὶ ἄρρωστοι εἰς τὸ στράτευμα. Ἀρριαν. Ἀναβ. Β΄. »Οἱ δὲ ἐκ τραυμάτων ἀπόμαχοι γεγενημένοι«, invalides.

Ἀπομεθύσκομαι, ξεμεθῶ· ἀμφ. = ἀποκραιπαλάω.

Ἀπομειλίσσομαι, καὶ, — ττομαι. (μειλίσσομαι) Κάμνω τι πάλιν πρᾶον, καλὸν, ἡμερόνω. Διον. Ἀλικ.

* **Ἀπομειουρίζω** (μείουρος) »ἀπεμειούρισε τὴν τελείωσιν τῆς πυραμίδος« (Νικηφ. ἀρ. 2. Σ. 225.), ἀπεκόψη, ἀπεκολοβώθη.

* **Ἀπομειόω**, μικρύνω. Ἀλεξ. Τραλλ. 8. Σελ. 507.

Ἀπομείρομαι, ερούμαι (μείρομαι). Ἀπό τινος μοιράζω, διανέμω, Ἡσ. ἔργ. 576. 2) ὡς παθητ. διαιροῦμαι, χωρίζομαι ἀπό τινος, Ἡσιόδ. Θεογον. 801. Ζήτ. Ἀπομείρομαι.

Ἀπομείωσις, εως, ἡ· (μειόω) ὀλιγόστευσις, ἐλάττωσις ἀπό τινος, μίκρυνσις.

Ἀπομελαίνω, Μ. ανῶ (μελαίνω). Κάμνω τι ὁλόλου μέλαν, παντελῶς μαυρίζω. Θεοφ. Ἱστ. Φ. 108.

Ἀπόμελι, ιτος, τό· (μέλι) νερόμελον, νερὸν ἀπὸ μέλι, τὸ ὁποῖον γίνεται ὅταν πλύνωσι τὰς κηρήθρας. Διοσκ. Ε΄. 17. »Τὸ ἀπὸ μέλιτος, ἐκπλυνομένων τῶν κηρίων, ὕδατι, ἢ ἕξει σκευαζόμενον«, εἶδος ὑδρομέλιτος κατώτερον, οὐχὶ τόσον καλόν.

Ἀπομέμφομαι, Μ. ψομαι· (μέμφομαι) τινά. Λίαν ὑβρίζω, ἐλέγχω, (μαλόνω) ὀνειδίζω, κατηγορῶ τινα. (Πλούτ.) παραπονοῦμαι κατά τινος.

Ἀπομένω, Μ. ενῶ. Μένω ἀπό τινος· μένω ὀπίσω, μένω ὡς ἐπίλοιπον, καὶ ἀντὶ τοῦ, μένω σταθερὸς, ὑπομένω, προσκαρτερῶ· ἢ ἁπλῶς, μένω.

Ἀπομερίζω, Μ. ίσω· (μερίζω). Διαιρῶ ἀπό τινος, ξεχωρίζω· 2) δίδω μέρος ἀπό τινος εἴς τινα, διανέμω. Πλάτ. Πολ. 12. ὅθεν

Ἀπομερισμός, οῦ, ὁ· διαίρεσις, μοίρασμα, χώρισμα· ταυτὸν καὶ, ἀπονομὴ, καὶ, ἀπόδραγμα Γραμματ.

Ἀπομερμηρίζω, Μ. ίσω, καὶ ίξω, (μερμηρίζω) = ἀποβρίζω. Ἀρ᾽ οὐ ἄφηκα κατὰ μέρος

ὅλας τὰς φροντίδας, ἀποκοιμοῦμαι, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 5. καὶ Δίων Κάσ. 55, 14. Εὐσταθ.

*Ἀπομεστόω (μεστόω). Γεμίζω ὅλον, ἀπογεμίζω.

Ἀπομετρέω, ῶ (μετρέω). Καταμετρῶ, μετρῶ τί ἢ διορίζω σωστά, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέτρου δίδω, λογαριάζω. Ξενοφ. Οἰκον. Γ', 10. καὶ Λουκ. Ἀνάβ. »Καὶ τοσούτους ἀπέκτεινε μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι.« Καὶ παθητ. παρὰ Πολυβ.« Ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος.

Ἀπομέτρημα, τος, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπεμετρήθη.

Ἀπομηκύνω, Μ. υνῶ (μηκύνω). Μακρύνω, κάμνω τι μακρύ· ἐκτείνω κατὰ μῆκος, τραβῶ εἰς μάκρος· καὶ μεταφ. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, ἀντὶ ὁμιλῶ διεξοδικῶς.

Ἀπομηνίω, Μ. ίσω (μηνίω)· τινί, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους, ἀδιακόπως θυμόνομαι = μηνίω (ἡ ἀπὸ πρόθεσις κεῖται ἐνταῦθα ὀρθή), θυμόνομαι, ὀργίζομαι κατά τινος. Ἰλ. Β, 772. Η, 230. Ὀδυσ. Π, 378. μετὰ τοῦ κοὐ μεθιέναι χόλον.« 2) Παύω τοῦ ὀργίζεσθαι, ξεθυμόνομαι. Εὐσταθ. σελ. 1169. (Τὸ ἰῶτα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. μακρὸν ἢ βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. μακρόν.)

*Ἀπομηρύομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (μηρύω). Τραβῶ ἐπάνω, εἰς τὸ ὕψος, ἐξέλκω διὰ τοῦ ἀγκίστρου, Ὀππ. Κυνηγ. 1, 50.

Ἀπομίγνυμι, καὶ ἀπομιγνύω, Μ. μίξω (μιγνύω). Χωρίζω τὰ ἀνακατωμένα, ἢ ἀνακατόνω, ἀμφίβολα ὅμως καὶ τὰ δύο.

Ἀπομιμέομαι, ἤσομαι (μιμέομαι). Κάμνω τι κατὰ μίμησιν ἄλλου τινος· κάμνω τι ἀπαράλλακτον, μιμοῦμαι τὸ πρωτότυπον· λαμβάνω ὑπόδειγμα (Modello) ἀπό τινος. Κλήμ. Προτρ. »Οἱ ζωγράφοι πάντες τῆς Ἀφροδίτης εἰκόνας πρὸς τὸ κάλλος ἀπεμιμοῦντο Φρύνης.« Ἐν χρήσει καὶ παθητ. ὅθεν ἡ Μετ. ἀπομεμιμημένος, γενόμενος, ἢ ἐκφρασθεὶς κατὰ μίμησιν, ἀπαράλλακτα καθὼς ἄλλος. Ἀθην.

Ἀπομίμημα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι γίνεται κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, ἐκτύπωμα (κόπια). Διόδ. Σικ.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ· τὸ σχηματίζειν τι κατὰ μίμησιν ἄλλου. Ἱππόρ. (υυ––υ).

Ἀπομιμνήσκομαι (Παθ., συνήθ. μὲ μέλλ. μέσον ἀπομνήσομαι. ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. μόνον παρὰ ποιητ., ἐκ τοῦ πρωτοτύπου μιμνήσκω). Ἐνθυμοῦμαι· τινί, ἔχω εἰς μνήμην πρός κανένα, τοῦ ἐνθυμοῦμαί τι, ἐπὶ καλοῦ (Ἰλ. Ω, 428.), ἢ ἐπὶ κακοῦ, ἐκδικοῦμαι· ἐνταλλὰς δὲ συντάσ. δοτ. καὶ γεν., π. χ. »Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων (Ἡσιοδ. Θεογ 503.). Παραβ. ἀπομνημονεύω.

*Ἀπομινύθω = μινύθω, ἐλαττόνομαι, ὀλιγοστεύω, Ὀππ. Ἁλιευτ. 16, 25.

Ἀπόμιξις, εως, ἡ· τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀπομίγνυμι, Ἀμφ.

Ἀπομισέω, ῶ· τὸ ἐπιτεταμ. μισέω. Κατὰ πολλὰ μισῶ, Θεμίστ. Ὁμιλ. ΙΗ'. σελ. 189. μισῶν παραιτῶ, ἀφίνω, = μισέω.

Ἀπόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Χωρὶς μισθόν, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δίδεται μισθός, ἢ τῷ παρέχεται τὸ σιτηρέσιον. 2) ὁ μὴ ἱκανός, παύσας πλέον ἀπὸ ὑπουργίας τινος, emeritus. 3) Ὁ δουλεύων ἐπὶ μισθῷ. Πλουτ.

Ἀπομισθόω, ῶ (μισθόω). Δίδω τί, συμφωνῶ τί ἢ τινὰ μὲ μισθόν, ὡς, γῆν (Θουκυδ. γ', 68.), γεωργίας (Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. β', 15.). — Ἀπομισθοῦμαι, λαμβάνω μὲ μισθὸν (πακτόνω).

Ἀπομίσθωμα, τος, τό· τὸ συμφωνημένον μὲ μισθόν.

Ἀπομνάομαι, ῶμαι, Ἰων. Μ. ήσομαι, Γεν. Ἐνθυμοῦμαι τὴν εὐεργεσίαν, ἢ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμέ τις· ἀποδεικνύομαι εὐχάριστος, ἢ ἐκδικητής· ταυτὸν καὶ ἀπομιμνήσκομαι, καὶ ἀπομνημονεύω.

Ἀπομνημόνευμα, τος, τό. Διήγησις ἀξιομνημονεύτων λόγων, ἢ πράξεων· καὶ αὐταὶ αἱ ἀξιομνημόνευτοι ὁμιλίαι ἢ πράξεις. 2) Τὸ ἐνθυμήσεως ἄξιον, τὸ ὁποῖον ἀνακαλεῖται εἰς τὴν μνήμην, ἢ ἀνακαλεῖ αὐτήν· καὶ 3) ὁ γνωστὸς τίτλος παρὰ Ξενοφ.

Ἀπομνημόνευσις, εως, ἡ· ἐνθύμησις, διήγησις, ἐκ τοῦ

Ἀπομνημονεύω, Μ. σω (μνημονεύω). Λέγω, διηγοῦμαί τι ἀπὸ μνήμης, ἤτοι ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐνθυμοῦμαι· διηγοῦμαι τὰ ἄξια μνήμης. 2) Ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου τί, ὅπερ ἔλαβον ἀπό τινα καλόν, ἢ κακόν, τινί τι. Δημοσθ. »Ὅσοις πατρικὰς εὐεργεσίας ἀπεμνημονεύσατε.« 3) Κάμνω τί εἰς ἐνθύμησιν τινός. Ἡρόδ. Ε', 65. »Τοῦτο οὔνομα ἀπεμνημόνευσε τῷ παιδὶ θέσθαι, ἔβαλεν αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὸ παιδίον διὰ ἐνθύμησιν. 4) Λησμονῶ, Γραμμ. Ἀπροτ. ἀπομνημονεύεται, ἀντὶ τοῦ διὰ μνήμης ᾄδεται, λέγεται. Ξενοφ. Ἀγησ. Α'. 3. »Ἔτι καὶ νῦν ἀπομνημονεύεται ὁ ποστὸς ἐγένετο ἀφ' Ἡρακλέους.«

Ἀπομνησικακέω, ῶ (μνησικακέω). Ἐνθυμοῦμαι τὴν κακίαν, ἢ τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμέ τις. 3) ἐνθυμοῦμαι αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ νὰ ἐκδικηθῶ, Ἡρόδοτ. Γ, 49. Μετὰ δοτ. προσώπου.

Ἀπόμνυμι, Μ. ομοῦμαι, καὶ ἀπομνύω (ἐνίοτε καὶ ἀπομοῦμαι, ἐκ τοῦ ὀμνύω). Κάμνω ὅρκον, ὀμνύω· ὅρκον, Ὀδ. Β, 377. Κ, 381. Ἡροδτ. β', 179. ὅμως ἀεὶ ἀναφορικῶς εἰς περίοδον ἀρνητικήν. 2) Βεβαιῶ μεθ' ὅρκου, ὅτι δὲν θέλω νὰ κάμω τί, ἢ ὅτι δὲν ἔκαμα τί· ἀρνοῦμαί τι μεθ' ὅρκου· συντάσ. αἰτιατ. Ὀδ. Κ, 381. Ἡσιοδ. Ηπιδ., Δημοσθ. ὅθεν »θεοὺς ἀπομνύναι« ἀρνοῦμαί τι ὀμνύων εἰς τοὺς θεούς, Σοφ. Φιλ. 1046. Ἀριστοφ. Ἱππ. 426. καὶ Νεφ. Τίθεται καὶ ἀπομόσου μή, ὡς παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 266. καὶ οὕτω συνήθως παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ξενοφ. Συμπ. γ', 8. Schneid. 3) Ἀποβάλλω καὶ παραιτοῦμαί τι ὀμνύων, ὡς »ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν« (Πλουτ. Κικ.).

*Ἀπομνύω = ἀπόμνυμι· ἐν χρήσει ποιητ. μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ὀδ.)

Ἀπόμοιρα, ας, ἡ· (μοῖρα) Μέρος, μέθεξις, μερίδιον ἀπό τινος (portion)· ἡ διαίρεσις, μοίρασμα, παρὰ τοῖς Ο'. Ἐν ἐπιγραφαῖς κεῖται ἀντὶ τοῦ, δέκατον, δεκατία ἀπό τινος, ὡς »Τὰς καθηκούσας ἀπομοίρας τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς ἀμπελίτιδος γῆς καὶ τῶν παραδείσων.«

Ἀπομοιράομαι. Λαμβάνω μέρος ἔκ τινος, ἢ μοιράζω· ἀμφ. Ἰωσ. Ἀρχ. ιη'. 8, 7.

Ἀπομοίριος, ὁ, ἡ. Ὁ ληφθεὶς ἀπό τινος ὅλου ὡς μερίδιον. Ἀνάλ. Β', 128.

Ἀπομονόω, ῶ (μονόω). Ἀφήνω, παραιτῶ μοναχόν, ἢ κάμνω νὰ ἦναι μόνος· — τινά τινος, ἀποκλείω, ἀποχωρίζω τινὰ ἀπό τινος· δὲν ἀφήνω αὐτὸν νὰ λάβῃ, ἔχῃ μέρος. Θουκυδ.

Ἀπόμοργμα, τος, τό· (ἀπομόργνυμι) Τὸ ἀποπλυμένον, ἀποσπογγισμένον. 2) Ἐκτύπωμα, ἐκμαγεῖον, (βοῦλλα) σφραγὶς· σχηματισμός, ζωγραφία κατὰ μίμησιν τινός.

Ἀπομόργνυμι, καὶ ἀπομοργνύω, Μ. όρξω (ὀμόργνυμι). Ἀποπλύνω, ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω, αἷμα, δάκρυ, Ἰλ. Β, 269. »Ἀπομόρξατο δάκρυ,« ἐσφόγγισε τὸ δάκρυον· καὶ Σ, 414. »Σπόγγῳ ἀπομόργνυ.« 2) σφογγίζων καθαρίζω, παστρεύω, ὡς πρόσωπα, παρειάς, Ἰλ. Σ, 414, καὶ Ὀδυσ. Σ, 200. »Ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς.« ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἔτριψεν ἢ ἐσφόγγισε τὰ μάγουλα. Λέγεται καὶ ἁπλῶς ἀπομόρξασθαι, ἀντὶ σφογγίζομαι, σφογγίζω τὰ δάκρυα, Ἀριστ. Ἀχ. 706. (ἐν γένει δέ, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις πάντοτε τὸ μέσον, ὅταν ἡ πρᾶξις γίνηται εἰς ἓν μέρος τοῦ σώματος.) 3) ἐκθλίβω, ἐκπιέζω. 4) ἐκτυπόω, ἀπομιμοῦμαί τι, σχηματίζω κατὰ μίμησιν τινός = ἀπομάσσω, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ὅθεν

Ἀπόμορξις, εως, ἡ· σφόγγισμα· ἀπόθλιψις· ἐκτύπωσις.

Ἀπόμορφος, ὁ, ἡ· (μορφή) Ταυτὸν τῷ, ξένος, Σοφοκλ.

Ἀπόμοσις, εως, ἡ· (ἀπόμνυμι) Τὸ ὀμνύειν, ἀρνεῖσθαι μεθ' ὅρκου. Ζήτ. Ἀπόμνυμι.

Ἀπομοτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ἕτοιμος εἰς τὸ νὰ ὀμνύῃ, νὰ κάμῃ ἀρνητικὸν ὅρκον.

Ἀπομοτικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἀπομοτικὸν τρόπον.

Ἀπόμουσος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπομούσως, ἐπίρρ. (μοῦσα) Ἀμαθής, ἀπαίδευτος, Εὐριπ. Μηδ. 1088. ταυτὸν καὶ, ἄμουσος. Ὁ Αἰσχύλ. (ἐν Ἀγ. 810.) χρῆται τούτῳ ἀντὶ τοῦ, ἀμαθής, ἢ, ἄσχημος, ἄνοστος. Ζήτ. Μοῦσα, καὶ, Μουσόω.

Ἀπομοχλεύω (μοχλεύω). Παρατύρω, κινῶ, ἢ σηκόνω τι μὲ τὸν μοχλόν, μὲ βίαν. Μαθημ. παλ. Σ. 70.

Ἀπομόω. Ζήτ. ἀπόμνυμι.

Ἀπόμυγμα, τος, τό· (ἀπομύσσω) Μύξα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 624. ἀμφ

Ἀπομυζάω, Μ. ήσω (μυζάω)· Ἐκβυζάνω, πιπιλίζω. Θεμιστ. Ὁμιλ. ΚΒ'. Ἀπομύζησις, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀπομυζᾷν.

Ἀπομύζουρις, ιδος, ἡ· (μύζουρις) ἡ αἰσχροποιὰ γυνή, ἢ τὴν οὐράν, εἴτ' οὖν τὸ πέος μυζῶσα, ὅ ἐστι βυζάνουσα. Εὐστ.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθέομαι). Ἐμποδίζω, ἢ μεταπείθω τινὰ (μὲ πολλοὺς λόγους καὶ πολλάκις), ἤγουν καταπείθω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τί, Ἰλ. Ι, 109 »Μάλα γάρ τοι ἔγωγε πόλλ' ἀπεμυθεόμην.« — Ἀντίκειται τῷ, παραμυθεῖσθαι. Ὁ Σουίδ. ἔχει ἐκ Στρατίου, ἀπομυθέομαι, ἀπολογέομαι.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ· (μυῖα) Ὁ διώκων τὰς μύγας· ἐπίθετ. τοῦ Διός. Παυσαν. Ε', 14. 2. καὶ Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Ε', 17. καὶ ΙΑ', 8.

Ἀπομυκάομαι, ῶμαι, Μ ήσομαι. Ἀποθ. Μέσ. (μυκάομαι) Ἐκβάλλω φωνήν, ἢ φωνάζω ὡς τὸ βόδι, μουγκρίζω. Ἐπιγράμ.

Ἀπομυκτέον. Πρέπει νὰ ἐκβάλῃ τὴν μύξαν, Εὐριπ. Κυκλ. 557. Ζήτ. Ἀπομύσσομαι.

Ἀπομυκτηρίζω, Μ ίσω· (μυκτηρίζω) Μὲ καταφρόνησιν, κυρ. στραβομουτσόνων ἀποβάλλω τί· περιπαίζω, περιγελῶ.

Ἀπομυκτίζω, Μ ίσω· καί, ἀπομυχθίζω (μυκτίζω). Περιπαίζω, περιγελῶ, καταφρονῶ ἢ ἀποβάλλω εἰρωνικῶς. Λουκ. Ἐρωτ. Διαλογ. Ζ'. Ζήτ. Μυχθίζω.

Ἀπομυκτισμός, ὁ, ἡ· χλευασμός, περιγέλασμα καταφρονητικὸν μεθ' ὕβρεων. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἀπομυλλαίνω (μυλλαίνω). Καταφρονῶ, περιπαίζω μὲ στραβωμένα χείλη. Ἡσύχ. Ζήτ. μύλλω, μυλλαίνω, καὶ προμυλλαίνω.

Ἀπομυξία, ἡ (ἀπό, μύσσω). Ἡ ἐκ τῆς μύτης ἐξερχομένη ἀκαθαρσία, μύξα. Ἀνεκδ. Βεκκ. 1, 431.

Ἀπομύσσω, καί, Ἀττ. μύττω, Μ. ύξω (μύσσω). Ἐκβάλλω τὴν μύξαν τινός· σφογγίζω, ὡς τὴν ῥῖνα. Ἐπιτρ. γ'. Μέσως, ἀπομύσσομαι, ἀπομυξίζομαι, σφογγίζω, ἐκβάλλω τὴν μύξαν μου. Ξενοφ. Συμπ. Α', 15. Παρ' Εὐριπ. Κυκλ. 558. 2) μεταφ. κάμνω τινὰ γνωστικόν, σωφρονίζω, Πλατ. πολιτ. α'. Σ. 343. Α. καθὼς τὸ κορυζάω· ὅτι δέ, σωφρονίζω τινὰ πρὸς βλάβην του, καὶ ἀπομ. ἐξαπατῶ, ἀπατῶ.

Ἀπομυχθίζω. Ζήτ. ἀπομυκτίζω.

Ἀπομύω, Μ. ύσω (μύω). Κλείω, σφαλῶ, κυρ. τὰ ὄμματα, ἀποθνήσκω. (Τὸ Ὕψιλον εἶναι ἐν μὲν ἐνεστ. δίχρονον, πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ μακρόν· ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. πάντοτε βραχύ.)

Ἀπομφολύγωτος, ὁ, ἡ· (πομφολυγόω) μὴ κάμνων, ἔχων φούσκας, φουσκαλίδας. Διοσκ. Ε, 116.

Ἀπομολύνω· ὁλοτελῶς μολύνω. Ἱπποκρ.

Ἀπομωρόω, ῶ (μωρόω). Κάμνω τινὰ ἐντελῶς μωρόν.

* **Ἀπόναιο**, β'. ἑνικ. εὐκτ. ἀορ. β'. μετ. τοῦ ἀπονίνημι (Ἰλ.), καί, ἀποναίατο, γ'. πληθ. ἀντὶ ἀπόναιντο, Ὕμν. Ὁμηρ. Δημ. 132.

Ἀποναίω, ταυτὸν τῷ, ἀποικίζω. Ζήτ. καὶ ἀπονάω.

Ἀπόναμαι, Μ. ήσομαι. παθητ. τοῦ, ἀπονίνημι, = ἀπονίνημι ἐκ τοῦ, ὀνέω, ταυτὸν τῷ, ἀπολαμβάνω τινός. Ὠφελοῦμαι, κερδαίνω, ὄνησιν ἔχω ἀπό τινος, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 25. Λ, 763. Ὀδ. Ρ, 293.

Ἀποναρκάω, ῶ (ναρκάω). Ὅλως ἀκίνητος, ἄνευ αἰσθήσεως, παγωμένος, ἔντρομος (ὑπὸ ψύχους, τρόμου), ἢ πάντη ναρκώδης, ἀμελὴς εἶμαι. Ἰδὲ ναρκάω.

Απονάρκόω (ναρκόω). Ποιῶ τινὰ ὅλον αἰμωδιασμένον, ἀναίσθητον. Ἱπποκρ. ὅθεν

Ἀπονάρκωσις· ἡ ὁλοτελὴς νάρκωσις, ἀναισθησία.

Ἀπονάω, ἄχρηστ. ἐνεστ., ἐξ οὗ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀπένασσα (παρ' Ὁμήρῳ ἀπένασσα), καὶ ὁ μέσος περισσὸς ἀπενάσσατο (ἢ παρ' Ὁμήρῳ ἀπενάσσατο) ἀπαντῶσιν ὡς ἐνεργητικοὶ χρόνοι τοῦ ἀποναίω. Σημαίνει δέ, ὡς τό, ἀποικίζω, φέρω τινά, ἢ κάμνω νὰ μετοικήσῃ εἰς ἄλλο μέρος· καθόλου δέ, στέλλω ἀλλοῦ που, τὸν κάμνω νὰ ὑπάγῃ· καὶ ἀπομ. τὸν κάμνω νὰ ἔλθῃ ὀπίσω, τὸν στέλλω ὀπίσω, Ἰλ. Π, 86. «... αἱ περικαλλέα κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν» ἤτοι ἀποστείλωσιν, ἀποδώσωσι. — Μέσως, = ἀποικέω, μετοικῶ εἰς ἄλλον τόπον, μέρος, Ἰλ. Β, 629. «Δουλίχιόνδε ἀπενάσσατο.» Ὀδ. Ο, 254. Ὁ Ἀόρ. ἀπενάσθην.

Ἀπονεκρόω, Μ. ώσω (νεκρόω). Διόλου νεκρόω, ποιῶ νεκρόν, φονεύω· λέγεται καὶ ἐπὶ ψύχους καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης αἰτίας, ἥτις ἀπονεκρόνει κανένα μέλος καὶ τὸ κάμνει ἀκίνητον. Διοδ. Σικ. — Παθ. ἐπὶ μελῶν, ἀπομαραίνεσθαι, γίνεσθαι νεκρόν.

* **Ἀπονέκρωσις**, εως, ἡ. Ἡ ἀπομάρανσις μέλους τινός.

Ἀπονεμετικός. Ζήτ. ἀπονεμητικός.

Ἀπονέμησις, εως, ἡ· ἀπονέμησις, διαμοίρασις (ἐνταῦθα τὸ νεμέω ἀντὶ τοῦ, νέμω κεῖται), ἡ δόσις τοῦ ἀνήκοντος μέρους εἴς τινα.

Ἀπονεμητής, οῦ, ὁ· διαμοιραστής.

Ἀπονεμητικός, κή, κόν. Ὁ εἰς μοιρασίαν διωρισμένος, ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων· ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἰδίωμα εἰς τὸ διαμοιράζειν· ὅθεν «Ἀπονεμητικὸν ἦθος,» ὁ χαρακτὴρ δικαίου ἀνδρός, ὅστις δίδει εἰς τὸν καθ' ἕνα τὸ ἀνῆκον αὐτῷ. Ἀντων. Α', 16. ὅπου, ἀπονεμετικός, κεῖται, ὡς τό, μενετικός, ἐκ τοῦ μένω, καὶ τό, ὑπομενετικός. Ἐπίρρ. Ἀπονεμητικῶς, Διογ. Λ.

Ἀπονέμω, Μ. μῶ, καί, νεμήσω (νέμω, ἀνώμ.). Διαμοιράζω· δίδω τινί, προστάσσω ἢ διορίζω τινί τι ὡς μέρος, attribuer. π. χ. «Ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμειν (Ἡρωδιαν.). «Τμῖν τιμὰς ἀπονέμειν (Λουκ. Καυκασ.).» Ἔτι δέ, ἀπονέμειν συγγνώμην, ο. ε. συγχωρῶ. (Ὁ προστακτ. ἀόρ. ἀπόνειμον, παρὰ Πινδ. Ἰ. β, 68, κεῖται κατὰ τὸν Σχολ. ἀντί, ἀνάγνωθι). — Μέσως, ἀπονέμομαι, διαμοιράζομαι, διαιροῦμαι κτλ. καί, κάμνω νὰ βοσκηθῇ. Αἰτιατ. Ἀριστοφ. Ορν. 1278.

Ἀπονενοημένος. Μετοχ. Ζήτ. Ἀπονοέομαι· ὅθεν

Ἀπονενοημένως, Ἐπίρ. καθ' ἕνα παράφρονα καὶ ἀπηλπισμένον τρόπον. Ξενοφ.

Ἀπονέομαι, Μ. νήσομαι, καὶ — νεύσομαι· (νέομαι) Ἀπαλλάττομαι, ὑποχωρῶ, φεύγω· κυρ. ἀναχωρῶ, ἢ ὑποστρέφω, πάλιν ἔρχομαι ὀπίσω, παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις· μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὔχρηστον· ἐν ἐνεστ. ἐνίοτε μὲ μέλλ. σημασίαν. (Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν πρώτην συλλαβὴν πανταχοῦ μακράν, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξαν καὶ οἱ μετέπειτα ἐποποιοί. Ἰδὲ Ἰλ. Γ, 313. Β, 113. Β, 228. Ε, 716. Μ, 73. Ξ, 45. Ο, 295. Ὀδ. Ε, 27. Β, 195. Ι, 451.

Απονεοττεύω, Μ. εύσω (νεοττεύω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνω φωλεάν, ξεφωλιάζω. Ἀριστοτ. Ζώων. Ἱστ. ς'. 4.

Ἀπόνευμα, τό· (ἀπονεύω) Ταυτὸν τῷ, ἀπόκλιμα, κατωφέρεια.

* **Ἀπονεῦμαι**, Δωρ. ἀντὶ ἀπονέομαι.

Ἀπονευρόω, ῶ, Μ. ώσω (νευρόω). Μεταβάλλω τι εἰς νεῦρον, εἰς τένοντα· τὸ δὲ παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, κόπτω τὰ νεῦρα· ἀμφ.

Ἀπονεύρωσις, εως, ἡ· τὸ τέλος τῶν μυῶν, ὅπου εἰς τοὺς συνδέσμους φυσικῶς μεταβάλλονται εἰς τένοντας, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία εἰς τένοντας μεταβολή, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ συσταθέν, ὃν τρόπον τὸ περιτόναιον εἶναι ἀπονεύρωσις τῶν πλαγίων μυώνων.

Ἀπονεύω, Μ. εύσω (νεύω). Ἀρνοῦμαι, ἀποβάλλω διὰ νεύματος, ἢ διὰ τῆς εἰς τὰ ἄνω κινήσεως τῆς κεφαλῆς. Αἰτ. 2) Κλίνω πρός τι, π. χ. «πρὸς αἰθέρα.» Ἔχω κλίσιν, ἔφεσιν, π. χ. πρὸς Γεωμετρίαν. Πλάτ.

* **Ἀπονέω**, Μ. νεύσομαι, καί, νευσοῦμαι, Ἀττ. ἀντὶ ἀπονήχομαι.

Ἀπονέω, Μ. νήσω (νέω), ταυτὸν τῷ, ἀποσωρεύω· ξεφορτόνω, ἐλαφρύνω, Εὐριπ. Ἴων. 875. «Στέρνων ἀπονησαμένη, ῥᾴων ἔσομαι,» ἐὰν ξεφορτώσω τὰ βάρη ἀπὸ τὸ στῆθός μου κτ. ἐκ μεταφορ. τοῦ φορτίου.

Ἀπόνημαι, Μ. ήσομαι. Ἰων. ταυτὸν τῷ, ἀπόναμαι, ὅθεν «Ἀπονήμενος,» ἐν Ὀδυσ. Ω, 30. ὄνησιν ἔχων, ἢ ὄνησιν λαβὼν ἀπό τινος.

Ἀπονηρευσία, ἡ· (ἀπονηρεύομαι) Τὸ νὰ μὴ ἦναι τινὰς πονηρός, εἰλικρίνεια, ἀθωότης. 2) ταυτὸν τῷ, εὐήθεια.

Ἀπόνηρος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ πονηρός, ἄκακος.

Ἀπονηστεύω, Μ. εύσω· καί, ἀπονηστίζομαι. Παύω τοῦ νὰ νηστεύω πλέον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «ἀπονηστίσασθαι, τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν,» ἀντὶ τοῦ προγευματίζω, ἢ κάλλιον ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. χαλῶ τὸ ἰφτάρι.

Ἀπονητί, ἐπίρρ. (πονέω). Χωρὶς κόπον καὶ πόνον, εὐκόλως. Ἡρόδ.

* **Ἀπόνητο**, γ'. ἑνικ. ἀόρ. β'. μετ. Ἰων. ἀντί, ἀπώνητο ἐκ τοῦ ἀπονίνημι, Ὁμ.

Ἀπόνητος, ον· (πονέω) Ἀδούλευτος, μὴ εἰργασμένος· μὴ δυνάμενον νὰ ἐργασθῇ, δουλευθῇ. 2) χωρὶς δουλείαν· κόπον καὶ μόχθον, εὔκολος. Ἡρόδ. 3) χωρὶς κακοπάθειαν, ποινήν, Σοφ. Ἠλ. 1065. Ἐπίρρ. ὑπερθ. ἀπονητότατα, Ἡρόδ.

Ἀπονήχομαι, Μ. ξομαι, Ἀποθ. Μέσ. (νήχομαι). Κολυμβῶν γλυτόνω, ἤτοι φεύγω διὰ τοῦ κολυμβήματος.

Ἀπονία, ἡ· (ἄπονος) Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἀπόνου, ἔλλειψις κόπου καὶ ἐργασίας. 2) δυσαρέσκεια, ἀντιπάθεια εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ὀκνηρία. Ὁ Ξενοφ. ἐν Κυροπ. Β'. β'. 25. συνάπτει τοῦτο μὲ τό, βλακεία. 3) ἔλλειψις πόνου καὶ λύπης. Ἀριστ. Σ. 44.

Ἀπονίζω, Μ. ίσω, (νίζω). Ἀπονίπτω, ἀποπλύνω, Ὀδ. Ψ, 75. Μέσ. Ἀπονίζομαι, νίπτομαι, πλύνομαι ἀπό τινος· συντ. αἰτ. ὡς Ἰλ. Κ, 572. «Ἱδρῶ πολλὸν ἀπονίζοντο θαλάσσῃ.» Ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ. Ταυτὸν τῷ, ἀπονίπτω. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Χ, 425. Ὀδ. Ψ, 75. (Ὡς ἐπιτοπολὺ συνείθιζον οἱ Ταραντῖνοι νὰ προφέρωσι διὰ τοῦ ζω τὰ παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ σσω προφερόμενα ῥήματα, καὶ ἀνάπαλιν, ὅθεν ἔλεγον σαλπίσσω ἀντὶ σαλπίζω, καὶ φράσσω ἀντὶ φράζω.)

Ἀπονικάω, ῶ (νικῶ). Διόλου ἢ ὁλοτελῶς νικῶ. Ἀριστοτ. 2) νικῶ, καταφέρω τινὰ διὰ παρακλήσεων, δυσωπῶ.

Ἀπόνιμμα, τό· (ἀπονίπτω) Ἀπόπλυμα· τὸ νερόν, δι' οὗ ἔπλυνε τινὰς τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας, ἢ τὸ νεκρὸν σῶμα, ἢ κακοπραγίαν καὶ μιασμένον τινά. Ἀθήν. Θ'. σελ. 409. «Ἐκάλουν δ' ἀπόνιπτρον τὸ ἀπόνιμμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν· ἰδίως δὲ καλεῖται παρ' Ἀθηναίοις ἀπόνιμμα, ἐπὶ τῶν εἰς τιμὴν τοῖς νεκροῖς γινομένων, καὶ ἐπὶ τῶν τοὺς ἐναγεῖς καθαιρόντων.»

Ἀπονίνημι, Μ. ἀπονήσω (ὀνίνημι, ἀνώμ.). Διὰ τῆς τυχῆς χρήσεως χαλῶ τι, ἀποτρίβω. Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν μέσον μέλλ. ἀπονήσομαι, καὶ ἀόρ. β'. μετ. ἀπωνήμην, ησο, ητο (δίχ' αὐξήσ. ἀπονήμην), β'. ἑνικ. εὐκτ. ἀπόναιο, μετοχ. ἀπονήμενος· καὶ δηλεῖ, ἀπολαύω, ἔχω ὄφελος ἀπό τινος· συντ. γεν. ἢ καὶ δίχα πτώσεως, ὡς, οὐδ' ἀπόνητο, ο. ε. δὲν ὠφελήθη ἀπ' αὐτό, δὲν εἶχε κέρδος τι· τῶν δ' ἀπόναιο (Ἰλ. Ω, 556) εἴθε νὰ ἔχῃς σὺ ὄφελος, εὐλογίαν ἀπ' αὐτό. Καθόλου, τὸ Μέσον εἶναι συχνότερον ἐν χρήσει παρὰ τὸ ἐνεργ. Ὡς ἐνεστ. Μέσ. ἐν χρήσει ὁ τύπος ἀπόναμαι, ἔχω ὄφελος, ἀπολαύειν τινός, ἀπολαύειν τινός, χαίρομαί τι.

Ἀπόνιπτρον, τό. Ταυτὸν τῷ, Ἀπόνιμμα. Ἀρ. Ἀχ. 616.

Ἀπονίπτω, Μ. ψω (νίπτω). Ἐκπλύνω, ἤγουν πλύνωντας καθαρίζω, καστρεύω = ἀπονίζω, Ὀδ. Τ, 317. Ω, 189. Μέσως, ἀποπλύνομαι, πλύνομαι, ἤτοι ἀπολύτως, ὡς Ἀριστ. Ὀρν. 1159, ἢ καὶ αἰτ., ὡς, ἀπονίπτεσθαι χρῶτα, χεῖρας, πόδας, ο. ε. πλύνω τὸ σῶμά μου, τὰ χέριά μου, τὰ ποδάριά μου, Ὀδ. Τ, 317. Χ, 478.

* **Ἀπονίσσομαι**, Ἀποθ. Μέσ. (νίσσομαι). Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Θεόγν.

Ἀπονιτρόω, ῶ. Μ. ώσω (νιτρόω). Τρίβω ἢ πλύνω τι μὲ νίτρον. Ἱπποκρ. Σ. 879.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, (νοέω). Ἔξω φρενῶν γίνομαι, χάνω τὸν νοῦν μου, τὰ λογικά μου, γίνομαι τρελός. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ ἑνός, ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν λαμβάνει μηδεμίαν προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν εἰς τὰ ἀνθρώπινα καθήκοντα, ἢ πρέποντα χρέη τῆς κοινωνίας, μήτε εἰς τὴν ἰδίαν του ζωήν· ἀπελπίζομαι, πράττω ὡς παράφρων, καθὼς πράττει καὶ ἕνας ἀπηλπισμένος, ὅστις ἔχασε κάθε ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ νομίζει τὸν ἑαυτόν του ἀδιόρθωτον· καὶ ἐντεῦθεν, μετοχ. ἀπονενοημένος, ὁ χαμένος, ὁ ἀπηλπισμένος, ὅστις ἀπὸ ἀπελπισίαν γίνεται τολμηρὸς εἰς κάθε πρᾶξιν. Ὅρα τὴν περιγραφὴν παρὰ Θεοφράστ. Χαρ. ς'. ὅθεν

Ἀπόνοια, οίας, ἡ (νοῦς). Ἀπόθεσις τοῦ νοός, ἀνοησία, τρέλα, παραφροσύνη. 2) ἀπελπισία, ἡ ἐξ ἀπελπισίας τολμηρὰ ἐπιχείρησις ἢ ὁμιλία. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. «Ἀπόνοια σημαίνει δύο, τὴν ὑπερηφανίαν καὶ τὴν θρασύτητα· καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἄποθεν εἶναι τὸν νοῦν· καὶ γὰρ θρασύτης ἐστὶν ἡ ἄλογος τόλμα· ἡ ἀπὸ πρόθεσις χωρισμὸν δηλοῖ, ἢ χωρίζουσα τοῦ δέοντος.» Ἰσίδ. Πηλουσ. δ'. ἐπιστ. 347. «Ἡ ἀπόνοια τῆς συμμετρίας καὶ τοῦ δέοντος ἐκπεσοῦσα, καὶ ἀπό, τουτέστι πόῤῥω τοῦ νοῦ γινομένη, δι' ὃ καὶ ἀπόνοια λέγεται.» Χρυσόστ. Ὁμιλ. 45 εἰς Ματθ. «Ἐξ ἀπονοίας ἥμαρτεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, προσδοκήσας ἰσοθεΐαν.» ἀντί, ἐξ ὑπερηφανείας· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μωρία. Ὁ αὐτὸς Ὁμιλ. η'. πρὸς Ῥωμ. «Ἡ γὰρ ἀπόνοια τῆς συμμετρίας ἐκπίπτουσα, καὶ ἀπὸ τοῦ νοῦ γινομένη,

(δι' ὃ καὶ ἀπόνοια λέγεται) καὶ μωροὺς καὶ ἀλαζόνας ἐργάζεται.

Ἀπονομάζω, Μ. άσω. Κράζω τινὰ κατ' ὄνομα, ἢ ἐκ πράγματος δίδω ὄνομα.

Ἀπονομή, ἡ. Ταυτὸν τῷ ἀπονέμησις, Ἁρποκρ.

Ἀπονομίζω, Μ. ίσω (νομίζω). Ἐμποδίζω, κωλύω τι διὰ νόμου. Ἀθήν. Η, Σ. 386.

Ἄπονος, ὁ, ἡ, (πόνος), (ἐπίῤῥ. ἀπόνως). Ὁποῖος δὲν κοπιάζει, δὲν ἐργάζεται, δὲν δουλεύει, ἢ δὲν ἔχει κλίσιν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἀργός, ἀμελής· 2) παθητ. Πᾶν ὅ, τι γίνεται χωρὶς κόπον καὶ πόνον, εὔκολον. 3) Ὁ χωρὶς θλίψιν, πόνον καὶ λύπην, ὁποῖος δὲν δοκιμάζει ἢ δὲν προξενεῖ πόνον (ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, πόνος, ἢ ἡδονή)· 4) ἐκτὸς νόσου καὶ πόνου ὤν· 5) καταπραϋντικὸς τῶν πόνων.

* Ἀπονοσέω· Ἀποβάλλω, ἢ τελειόνω τὴν ἀῤῥωστίαν, Ἱππ. Σ. 256.

Ἀπονοστέω, ῶ (νοστέω)· Ὑποστρέφω, γυρίζω πάλιν ὀπίσω, Ἰλ. Α, 60., ὅστις προστίθησι καὶ τὸ ἄψ. Θ, 499. Μ, 115. Π, 406.

Ἀπονόστησις, εως, ἡ· ὑποστροφή, ὁ εἰς τὰ ὀπίσω γυρισμός.

Ἀπονόσφι, καὶ πρὸ φωνήεντος ἀπονόσφιν (νόσφι) ἐπίῤ. Ξεχωριστά, ξεχωρισμένα, μακρὰν ἀπό τινος, μόνος. Παρ' Ὁμήρ. εὑρίσκεται διεσταμένως, ἀπὸ νόσφι, καί, νόσφιν ἀπό, Ἰλ. Β, 233. Ὀδ. Ε, 350. 2) ὡς πρόθεσ. μετὰ γεν. μακρὰν ἀπό, χωριστὰ ἀπό, Ἰλ. Α, 541. Ὀδ. Ε, 113., ὡς ἐπιτοπολὺ προηγουμένης τῆς γενικῆς, πλὴν καὶ μεταξὺ τῆς γεν. Ὀδ. Μ, 33. Ο, 529. Κ, 528. Σ, 268.

Ἀπονοσφίζω, Μ. ίσω· (νοσφίζω) Ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω· 2) ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, ὑστερῶ τινά τινος, ὕμν. Ὁμηρ. Ἑρμ. 158. Παρὰ Σοφ. ΟΤ. 480. ἀποφεύγω, αἰτιατ. πράγμ. — Παθητ. ὑστεροῦμαι, Ὁμ. ὕμ. εἰς Ἑρμ. 562. «Ἢ δ' ἀπονοσφισθεῖσα θεῶν πέδιλον ἔδωδήν».

Ἀπονουθετέω, ῶ (νουθετέω). Συμβουλεύω τὸ ἐναντίον, συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃ τί (Πολύβ. ΙΕ. 6.)· ἀποτρέπω διὰ νουθεσίας.

Ἀπονυκτερεύω, Μ. σω· (νυκτερεύω) Μένω, περνῶ τὴν νύκτα ἔξω, μακρὰν ἀπό τινος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ Γενικ. παρὰ Πλουτ. «Ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις»· Ἀντίθ. ἀφημερεύω.

Ἀπονύμφης, ἢ ἀπόνυμφος, ου, ὁ (νύμφη). Ὁ μὴ ὑποφέρων καθόλου (κατὰ τὸν Πολυδ. Γ. 46.) τὸ γυναικεῖον γένος, ἢ ἀποστρεφόμενος τὴν γυναικείαν ὁμιλίαν.

Ἀπονυστάζω, Μ. ξω· Νυστάζω ἐν τῷ πράττειν τί, οἷον γράφειν, ἀποκοιμοῦμαι· μεταφ. εἶμαι νυσταγμένος, ἀμελής, ἔχω κοιμισμένον πνεῦμα, πράττω τι ἀμελῶς.

Ἀπονυχίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (ὀνυχίζω). Κόπτω τοὺς ὄνυχας· 2) ξεσχίζω μὲ τὰ νύχια, Ἀριστοφ. 700. «Ἀπονυχιῶ σου, θέλω σὲ ξεσχίσει μὲ τὰ ὀνύχια»· 3) ἀφαιρῶ, παίρνω ἀπό τινος τί μὲ τὰ νύχια· Ἀρ. Ἱππ. 706. «Ἀπονυχιῶ, ὦ τάν, πρυτανείῳ σιτία»· 4) δοκιμάζω ἐπάνω εἰς τὸ νύχι ἢ μὲ τὰ νύχια (ἰδὲ τὸ ἀκλεύν). Ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος (Θεοφρ. Χαρ. 26.), ἤτοι καμωμένος μὲ ἀκρίβειαν (ὡς ὄνυχος), δόκιμος.

Ἀπονύχισμα, τος, τό· τὸ ἀπόκομμα τῶν ὀνύχων, τὸ κομμένον καὶ ἀποῤῥιχμένον μέρος ἀπὸ τοὺς ὄνυχας· Πυθαγ. 2) τὸ διὰ τῶν ὀνύχων ξέσχισμα.

Ἀπονωτίζω, Μ. ίσω· (νωτίζω) Βάλλω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κάμνω νὰ μοῦ γυρίσῃ ταῖς πλάταις του· καὶ σὺν τῇ λέξει, φυγῇ, ὡς Εὐριπ. Βάκχ. 752. «Ἀπονωτίζειν φυγῇ»· μάλιστα δὲ μέσως, γυρίζω ταῖς πλάταις, ἤτοι φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν, Εὐριπ. Ζήτ. Νωτίζω.

Ἀποξενίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν τῷ, Ἀποξενόω.

Ἀποξενιτεύω, Μ. σω, = ἀποξενόω· Σχολ. Εὐριπ. Ἑκ. 1207, ὅπου ἀποξενιτευθεῖσι, ἀντὶ τοῦ, ἀποξενωμένοις κεῖται.

Ἀπόξενος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄξενος. Ἐχθρὸς φιλοξενίας, Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 196. 2) μετὰ τοῦ γῆς = ἀπόδημος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1293. «Γῆς ἀπόξενος», ἤγουν ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ξενιτευμένος.

Ἀποξενόω, ῶ· (ξενόω) Ξένον καὶ ἀλλότριον ποιῶ, ἀποξενόνω· ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, Πλουτ. Φιλοπ. 13. Ἐν γένει δέ, κάμνω τινὰ νὰ ἦναι ξένος, ἐχθρικῶς φρονῶν πρός τινα, ἀπαλλοτριῶ, τινά τινος· 2) Κηρύττω τί ὡς ἀλλότριον, ὡς μὴ ἀνῆκον τινί· ὡς «Ἐπος τι τινὸς ἀποξενοῦσι», (Ἀθήν.) ξένον ποιεῖν, ἀπαρνεῖσθαι λέξιν τινὰ ἀπό τινα συγγραφέα, καὶ βεβαιόνειν, ὅτι ταύτην τὴν λέξιν δὲν τὴν μετεχειρίσθη αὐτὸς ὁ συγγραφεύς, ἢ δὲν εἶναι ἰδική του. — Μέσως, Ἀποξενόομαι, οῦμαι· ἀπομακρύνομαι, ὑπάγω μακρὰν τῆς πατρίδος μου, ζῶ εἰς ξένον τόπον· ὡς ἐπιτοπολὺ προστεθειμένης τῆς λέξεως, ἐκ τῆς πατρίδος, ἐκ τῆς γῆς, ἢ καὶ ἁπλῶς, γῆς, π. χ. Εὐριπ. Ἑκ. 1207. «Πατρῴας γῆς ἀποξενουμένοισι»· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω ξένα ἤθη, ἢ πολιτεύομαι ὡς ξένος· ὅθεν

Ἀποξένωσις, εως, ἡ· ἡ ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομάκρυνσις· ἀποδημία, διατριβὴ εἰς ξένον τόπον· Πλουτ. 2) τὸ λαμβάνειν ξένα ἤθη.

Ἀποξέω, Μ. σω· (ξέω) Ξύω τι ἀπό τινος· διὰ τοῦ ξύσματος καὶ τριψίματος ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος· μὲ τὸ ξύσιμον κάμνω τι ὁμαλόν, ὁμαλώτερον, ἢ σουβλερόν· κόπτω, πελεκῶ τι· (Παρ' Ὁμ. καὶ ἀντί, ἀποκόπτειν, Ἰλ. Ε, 81. «Ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν», ἀντὶ τοῦ, ῥίπτ' ἀπέκοψε) Μεταφ. 2) ἀπεξεργάζομαι, τορνεύω, δίδω εἴς τι καλλιτέραν ὄψιν.

Ἀποξηραίνω, Μ. ανῶ· (ξηραίνω) Ὁλοτελῶς ξηραίνω, ἀφήνω τι νὰ ξηρανθῇ· κάμνω τι ξηρόν· Θουκυδ. Μέσ. ἀποξηραίνομαι, διόλου ξηραίνομαι, γίνομαι ξηρός· Διοσκ. Β. Ἰων. Μετ. παρακ. ἀποξηρασμένος, Ἡρόδ. α', 186. ζ', 109.

Ἀπόξηρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ξηρός, καὶ ἀπόξυρος παρ' Ἱπποκρ. Παρὰ Λουκιαν. (Τόμ. Α'. σελ. 138.) τὰ Ἀντίγραφα ἀντὶ ἀπόξυροι, ἀπότομοι ἔχουσιν, ὡς (ἐν Τόμ. Ζ'. σελ. 326.) τὸ «Ἀνόδος ἀπόξυρος»· ἐν δὲ Τόμ Δ'. σελ. 289. συγχέονται ἀλλήλοις τὸ ἀπόξυρος, καὶ ἀπόξηρος· καὶ ἐν Τόμ. Η'. σελ. 162. κεῖται ἐκ παραλλήλου, «Πέτραι ἀπόξυροι καὶ ὀξεῖαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι»· ἄρα, τὸ ἀπόξυρος δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς συνώνυμον τῷ, ἀπότομος· τὸ δὲ ἀπόξηρος, τῷ, ἀπόξεστος· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀπόξυς, ὥστινες ὑπέλαβον, εἶναι ἐναντίον τῇ ἀναλογίᾳ.

Ἀποξιφίζω, Μ. ίσω· (ξιφίζω) Κόπτω τι μὲ τὸ ξίφος· καὶ ἀντὶ τοῦ, ὀρχεῖσθαι ποιὰν ὄρχησιν· Εὐστάθ. Ζήτ. Ξιφίζω.

Ἀποξυλίζω, Μ. ίσω· (ξυλίζομαι) Ἀφαιρῶ, κόπτω τὸ ξυλῶδες μέρος ἀπό τινος· γυμνόνω τι ἀπὸ τῶν ξύλων.

Ἀποξύνω, Μ. υνῶ· (ὀξύνω) Κάμνω τι ὀξύ, σουβλερόν, λεπτόν· Ὀδ. Ζ, 269. «Ἀποξύνουσιν ἐρετμά», καὶ Ι, 326. καὶ εἰς τὰ δύο ὅμως ταῦτα φαίνεται, ὅτι ἀνήκει ἡ σημασία ἀποξύω, ἤτοι κάμνω τί λεῖον· 2) Κάμνω τι ξυνόν, ξυνίζω, παρὰ τοῖς νεωτ. Ἀετ. λόγ. 5. κ. 21. «Ὁ στόμαχος ἀποξύνει τὸ γάλα» (παρὰ Λουκιαν. «Ἀποξύνας τὸν μοχλόν», ἐσφαλμ. ἀντί, ἀποξύσας).

Ἀποξυράω, ῶ, Ἰων. ἀποξυρέω, Μ. ήσω (ξυράω) Ξυραφίζω, ξυρίζω, κουρεύω, ἐπὶ τριχῶν κεφαλῆς ἢ γενείου· μὲ διπλῆν αἰτ., τινὰ τὴν κεφαλήν, Ἡρόδ. ε', 35. = ἀποξύρω.

Ἀπόξυρος, ὁ, ἡ· (ξυρόν) ὁ σουβλερὸς καὶ κοπτερὸς ὡσὰν ξυράφι, ἢ κομμένος τοιουτοτρόπως· 2) ταυτὸν τῷ, ἀπότομος, ὄρθιος, προσάντης.

Ἀποξύρω (ξύρω). Ξυραφίζω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἢ τὸ γένειον. Μέσ. Ἀποξύρομαι, ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι.

Ἄποξυς, εος, ὁ, ἡ· (ὀξύς) σουβλερός, μυτηρός.

Ἀπόξυσμα, τος, τό· (ἀποξύω) τὸ ἀπό τινος διὰ τῆς ῥίνης ἢ τοῦ ξύστρου ξυσμένον τμῆμα, ξύσμα, καὶ τὰ ῥοκανίδια, τὰ ξύσματα, τὰ ὁποῖα ξύνονται διὰ τοῦ ξυροῦ, ῥοκανίου.

Ἀποξυστρόω, ῶ· (ξύστρα) Παστρεύω ἢ τρίβω μὲ τὸ ξυστρί· 2) στομόνω, ἀμβλύνω· Πολύβ. Β', 33.

Ἀποξύω, Μ. ύσω· (ξύω) ταυτὸν τῷ, ἀποξέω· ἐν Ἰλ. Ι, 446. «Γῆρας ἀποξύσας», ἀφελών, ξύσας τὸ τραχὺ ἀπὸ τοῦ δέρματος· καὶ ἀνανεοῦσθαι· ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὄφεων λέγεται, «Γῆρας ἀποξύονται», ὅταν ἀλλάζωσιν, ἤτοι ἐκβάλλωσι τὸ παλαιὸν δέρμα αὐτῶν. Καθόλου δέ, Ξύω τι ἀπό τινος, ἢ παστρεύω διὰ ξύσεως ῥύπον ἢ λέπρα τινὰ ἀπό τινος· ἢ ἐν γένει, ἐξαιρῶ, ἐκβάλλω τί· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Λύσιππος (παρὰ Πλινίῳ 36, 8.) ἀποξυόμενος, καλεῖται· Ζήτ. Ἀποστλεγγίζω.

Ἀποπάγω· Ζήτ. Ἀποπήγνυμι.

* Ἀποπαιδαγωγέω (παιδαγωγέω). Μὲ διδασκαλίας πλανῶ τινά, ἀπομακρύνω, Ἰάμβλ.

Ἀποπαίζω, Μ. -ξομαι (παίζω). Παύω παίζων, ἢ χορατεύων· 2) Χορατεύω, ὁμιλῶ ἢ λέγω τί χορατεύων.

Ἀποπαλαιόω, ῶ· (παλαιόω) Κάμνω τι παλαιόν, ἀφήνω τι νὰ γίνῃ παλαιόν, ἄχρηστον· ἀθετῶ, καταλύω.

* Ἀποπάλλησις, εως, ἡ· = ἀποπαλμός, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Ἀποπάλλω· (πάλλω) Ἀποτινάσσω, ἀποσφενδονίζω, ἀποῤῥίπτω· Παθητ. Πηδῶ ὀπίσω, ἀναπηδῶ· π. χ. «Ἀποπάλλεται ἡ σφαῖρα», ὅθεν

* Ἀποπαλμός, ὁ· Τὸ πήδημα εἰς τὰ ὀπίσω, Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. Λ. Γ', 44.

* Ἀπόπαλσις, εως, ἡ· = ἀποπαλμός.

Ἀποπαλτικός, κή, κόν· ὁ ἀναπηδῶν, ἀνασκιρτῶν· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀποπαλτικῶς, Ἐπίῤ. μὲ ἀποπαλτικὸν τρόπον.

* Ἀπόπαξ, Ἐπίῤ. = σύμπαν· ἀπὸ μιᾶς· ἀμφ.

Ἀπόπαππος, ου, ὁ, ἡ· ὁ πάππος τοῦ πάππου.

Ἀποπαππόω, ῶ· (Πάππος) Μεταβάλλω εἰς πάππον, εἰδήλην· ἰδὲ πάππος· Ν. 2. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Σ', 11. λέξ. βοτ.

Ἀποπαπταίνω, Ἰων. Μ. Ἀποπαπτανέω· (παπταίνω). Βλέπω, κυττάζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ ὁλόγυρα διὰ νὰ φύγω, Ἰλ Σ, 101. Ἀποπαπτανέουσι.

Ἀποπάρδω, ταυτὸν καί, ἀποπέρδω· ἀμφ.

Ἀποπαρθενεύω, Μ. σω· καὶ ἀποπαρθενόω (παρθενεύω, παρθενόω). Χαλνῶ τὴν παρθενίαν τινός, ξεπαρθενεύω· Παθ. ἀποπαρθενεύομαι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἦμαι παρθένα, ὑπανδρεύομαι· Ἱπποκρ.

Ἀπόπαστος, ὁ, ἡ· ταυτὸν καί, ἄπαστος, νηστικός.

Ἀποπάσχω, Μ. ἀποπείσομαι, τὸ ἐναντίον τοῦ πάσχω (κοιμ.). Κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν Στωϊκῶν, ἰδεάζομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ὅτι δὲν εἶναι τί, μ' ὅλον ὅτι ὑπάρχει· Ἀῤῥιαν. εἰς Ἐπίκτ. Α'. 28, 3. «Πάθε, ἢ ἀπόπαθε ἀπὸ τοῦ ἀρτίους εἶναι τοὺς ἀστέρας»· καὶ κατωτέρ. αὐτόθ. «Ἀπόπαθε, ὅτι ἡμέρα ἐστίν», βάλλε εἰς νοῦν, φαντάσθητι, στοχάσου, ὅτι δὲν εἶναι ἡμέρα, καί, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀστέρων εἶναι, ἢ δὲν εἶναι ἄρτιος· Ζήτ. Πάσχω.

Ἀποπατέω, Μ. ήσω (πατέω) Παραμερῶ, παραστρατίζω, κυρ. διὰ νὰ κάμω τὴν χρείαν μου· χέζω, καὶ μέσ. παρ' Ἀριστοφ. ταυτὸν τῷ, ἀφοδεύω. Μὲ αἰτιατ. ἐξηγεῖται καὶ, ἐκκρίνω, ἐκβάλλω, ὡς παρὰ Γαλ. καὶ ἀποπατήσειεν ὑγρότερα καὶ δυσωδέστερα». Οὐδ. ἐπὶ ἑλμίνθων, ἐκβαίνω, π. χ. ἀποπάτησαν ἅμα τῇ κόπρῳ, Ἱπποκ. 511.

Ἀποπάτημα, τος, τό· τὸ ἐκ τῆς κοιλίας κενούμενον, κόπρος, σκατόν· Εὔπολ. παρὰ Σουίδ.

*Ἀποπατητέον, Θετ. ἐπίῤῥ. (ἀποπατέω). Πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις κατὰ μέρος, Ἀριστ. Ἐκκλ. 326. μάλιστα διὰ νὰ κάμῃ τὴν χρείαν του.

Ἀπόπατος, ου, ὁ· ἡ, ἡ· Ἡ κόπρος, τὸ σκατόν. 2) Τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία, ἤτοι ὁ τόπος, εἰς ὃν ὑπάγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ χέζουσι, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 81. Ζήτ. καὶ ἄφοδος.

Ἀπόπαυσις, εως, ἡ· (ἀποπαύω) Τὸ κρατεῖν ὀπίσω, ἐμποδίζειν· 2) κατάπαυσις, στάσις· τέλος· Σουίδ.

Ἀποπαυστήρ, ῆρος· = ὁ ἀποπαύων, Ὀρφ.

Ἀποπαύω, Μ. σω· (παύω) Παύειν ποιῶ· 2) κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω (Παρ' Ὁμήρ.) «τινά τινος» Ἰλ. Φ, 340. Σ, 267. Τ, 119. Λ, 323. Ὀδ. Λ, 340. Μ, 126. Ξ, 114. ἀπαγορεύειν, μὴ συγχωρεῖν πλέον τί· ἔτι δὲ καὶ ἀπαρεμφ. Ἀποπαύω τινὰ ἀλητεύειν. «Ἀποπαύειν ἐρώτων» (Σοφ. Αἰ.) ὑστερῶ ἀπὸ τῶν ἐρώτων. Μέσως, Ἀποπαύομαι, τινός, κρατοῦμαι ὀπίσω ἀπό τινος, δὲν θέλω πλέον, παύω τοῦ νὰ πράττω τι, Ἰλ. Α, 422. «Πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν» καὶ Θ, 473. Ἐνίοτε τίθεται καὶ δίχα πτώσεως, Ἰλ. Φ, 372. «Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι» (ἐν ταύτῃ τῇ οὐδετ. σημασίᾳ ἀπαντᾷ ἅπαξ καὶ τὸ ἐνεργ. παρ' Ὁμ. Ὀδ. Λ, 340.) ὑστερῶ, δὲ καὶ μετοχ. 3) Ἐξηγεῖται καί, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· Θεοκρ. Ἰδυλλ. Α'.

Ἀπόπειρα, ας, ἡ· πεῖρα, δοκιμή (πρόβα)· ὅθεν.

Ἀποπειράζω, Μ. ρασω· (πειράζω) Δοκιμήν τινα ποιῶ διά τινος, δοκιμάζω τί· γεν. ἐρωτῶ.

Ἀποπειράω, ῶ· (πειράω) Ἀποκινδυνεύω περί τινος, δοκιμάζω τί μὲ κίνδυνον· Θουκ. ς'. «Τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσαντες». Ἀππ. πολιτ. Ε'. «Παρεκάλουν τὸν Ἀντώνιον αὐτοὺς ἀποπειρᾶσαι τῶν τειχῶν». Μέσως, = ἀποπειράζω· Γεν. ἢ καὶ Δοτ. (Μέλλ. άσομαι). Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ σπανιώτατα.

Ἀποπέκω, Μ. ξω· (πέκω) Κουρεύω· (Ἡσύχ.) κυρ. τὰ θρέμματα.

Ἀποπελεκάω, ῶ· (πελεκάω) Κόπτω τι μὲ τὸν πέλεκυν, πελεκῶ· (Ἀριστοφ.) ἢ ἰσάζω τί·

Ἀποπελιδνόω, ῶ· Ποιῶ τι ὁλοτελῶς πελιδνόν· ἀμφ. Ἱπποκρ. ἀντὶ τούτου, ἀποπελιόω (πέλιος) ἔχει, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὸ χρῶμα μέρους τινός, εἰς τὸ ὁποῖον διεχύθη αἷμα ὑποκάτω τοῦ δέρματος, καθὼς γίνεται εἰς τὰ κτυπήματα· ἄρα, ποιῶ τι μολυβδόχροον.

*Ἀποπεμπτικός, ή, όν· ὕμνοι, περιέχοντες ἀποπομπήν, ἢ ἀνήκοντες εἰς αὐτήν, Μένανδ.

Ἀπόπεμπτος, ὁ, ἡ· (ἀποπέμπομαι) Ἀποσταλθείς, ἀφεθείς, διωχθείς· Παρ' Ἡσυχ. ἀπόπεμπτοι λέγονται οἱ ἄξιοι ἀποπέμψεως, ἀποῤῥίψεως, ἀποβολῆς διὰ τὴν κακίαν των.

Ἀποπεμπτέω, ῶ· (πέμπτος) Δίδω, ἢ κάμνω τὸ πέμπτον μέρος· Γένεσ. 45.

Ἀποπέμπω, Μ. ψω· (πέμπω)· Στέλλω, ἐξαποστέλλω ἁπλῶς, ἢ μὲ συνοδίαν καὶ παραγγελίαν τινά· 2) ἀφίνω νὰ ἀπέλθῃ, Ὁμ. καὶ 3) ἐπὶ κακοῦ, διώκω, ἀποβάλλω, ἐξορίζω· Ὀδ. Ψ, 23. αἰτ. ἐνίοτε δὲ καὶ γεν. Ὀδ. Κ, 76. «Ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα»· Παρ' Ἀριστ. ἀποπέμπειν τἀπόῤῥητα, ἀντὶ φανερόνω· 4) ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω πάλιν εἴτε πρέπει νὰ στείλω πάλιν, στέλλω ὀπίσω· παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδ. Ρ, 76. (Ἰδὲ τῶν πρωτέρων σημασιῶν παραδείγματα ἐν Ἰλ. Φ, 452. Ὀδ. Ξ, 108. Τ, 133. Τ, 243. Ω, 312. Ρ, 76. Τ, 412. Ο, 83. Ψ, 29. Τ, 291, καὶ 316. Ξ, 334.) — Μέσ. Ἀποπέμπομαι, μακρύνω ἀπ' ἐμοῦ, ἀποβάλλω, στρόχνω, ἀποῤῥίπτω, ἀποδιώκω· Ξενοφ. 2) Μισῶ, ἀποστρέφομαί τι, ὡς, ἔνυχον ὄψιν, Εὐριπ. 3) πάσχω νὰ διώξω τί ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου διά τινος θυσίας, ἀποτρέπω, Εὐριπ. Ἑκάβ. ὡς τό, ἀποδιοπομπέομαι. 4) «Ἀποπέμπεσθαι γυναῖκα», χωρίζεσθαι· ὅτε δὲ ἡ γυνὴ χωρίζει τὸν ἄνδρα, ἀπολείπειν, λέγεται· Πλουταρχ.

Ἀπόπεμψις, εως, ἡ· Ἀποστολή, στάλσιμον· ἄφεσις, δίωξις, ἀποβολή.

Ἀποπενθέω, ῶ· (πενθέω) Λίαν θρηνῶ τί, κλαίω· 2) οὐδετ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ πενθῶ, νὰ μαυροφορῶ.

Ἀποπεραίνω, Μ. ανῶ· (περαίνω) καὶ ἀποπερατόω, ώσω, καὶ ἀποπερατίζω, ίσω. Ἐκτελῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, ἀποτελειόνω· Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 1456. καὶ περαίνω.

Ἀποπεράω, Μ. άσω, Ἰων. ήσω (περάω). Περνῶ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο· Πλουτ. Πομπ. 62.

Ἀποπέρδω (συνηθ. ἀποπέρδομαι), Μ. ἀποπαρδῶ καὶ, ἀποπαρδήσομαι· Ἀόρ. 2. ἀπέπαρδον (πέρδω). Κλάνω, ῥίπτω πορδαῖς· Ἀρ. Ἱππ. 644. καὶ Πλουτ. Ὅμως Ἐκτηρ. αἱ. 276. ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, μορφὴ ἀνδρὸς λήγει κατὰ τὰ ὀπίσω εἰς ἓν ἄλογον, ὡς παρ' Ὁρατ. Muller desinit in piscem.

Ἀποπερισπάω, (περισπάω). Σύρω, τραβῶ τι ἀπό τινος πρὸς ἄλλο μέρος· διά τινος στρατηγήματος φέρω τινὰ εἰς ἄλλο μέρος, ἐκβάλλω αὐτὸν ἀπὸ τὸν τόπον του, κάμνω ν' ἀναχωρήσῃ· (Μέλλ. άσω, υ–).

Ἀποπερκόομαι, παθ. Σοφοκλ. «Βότρυς ἀποπερκοῦται», διόλου σκοτεινῶς χρωματίζεται· Ζήτ. ἐν τῷ, Περκόω.

Ἀποπερονάω. Στερεόνω, δένω σφικτὰ διὰ περονῶν· Μαθημ. παλ. σελ. 66. «Ἐκ τῶν πλαγίων πρὸς τοὺς παραστάτας ἀποπερονᾶσθαι».

*Ἀποπέσῃσι, γ'. ἑνικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀποπίπτω, Ὀδ. Ω, 7. (–υυ–υ).

*Ἀποπετάννυμι, Μ. πετάσω (πετάννυμι)· ἐξαπλόνω, Διογ. Λ. 6, 77.

*Ἀποπέτομαι, Μ. ἀποπτήσομαι (πέτομαι ἀνωμ.). Πετῶν φεύγω, ἀφίπταμαι καὶ μεταφ. οἴχομαι. Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται τὸν ἀόρ β'. τῆς μετοχῆς ἀποπτάμενος, ένη, ενον· Ἰδὲ ἀφίπταμαι.

Ἀποπεφασμένως, Ἐπίῤ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. ἀποφαίνω. Φανερῶς, καθαρῶς, μὲ σαφεῖς λέξεις.

*Ἀποπήγνυμι, Μ. πήξω (πήγνυμι ἀνώμ.). Ἀφίνω νὰ παγώσῃ, συμπήξῃ, ὡς τὸ γάλα. Παθητ. Παγόνομαι· πήζομαι· γίνεται σκληρόν, ἢ στερεόν τι.

Ἀποπηδάω, Μ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ πρὸς τὰ κάτω, ἢ μακράν· Πλουτ. «Ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος», πηδᾷ, καταβαίνει ἀπὸ τὸ ἁμάξι· Μεταφ. 2) ἀποδιδράσκω, φεύγω, ἢ καὶ γίνομαι αἰφνιδίως ἄπιστος, ἀποστάτης, ἀποσκιρτῶ.

Ἀποπιέζω, Μ. σω· (πιέζω) Θλίβω, σφίγγω, στραγγίζω τι· παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, Περισφίγγω.

Ἀποπίεσμα, τος, τό· τὸ ὑγρόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς θλίψεως ἐκβαίνει, οἷον τὸ στέμφυλον· ταυτὸν τῷ, Ἐκπίεσμα.

*Ἀποπιμπλάνω (πιμπλάνω). Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἀποπίμπλημι, Ἀγαθ. ε', 21.

Ἀποπιμπλάω, καὶ Ἀττ. ἀποπίμπλημι, καὶ ποιητ. ἀποπιπλάω, ἀποπίπλημι· (πίμπλημι) Γεμίζω διόλου· 2) μεταφ. χορταίνω, ἢ καταπραΰνω, Πλουτ. «ἀποπιμπλάναι θυμόν», ἡσυχάζειν· Ἡροδ. Valck. Ἱππ. 1327. ἔτι δὲ, τινά, Ἡρόδοτ. Πλατ. Κρατ. Σ. 413. Β. 3) ἐκπληρόνω, ὡς ἀποπλῆσαι τὸν χρησμόν, Ἡροδ. 3) ἐπὶ μετρητῶν πραγμάτων, κάμνω σῶον τὸν ἀριθμόν, ἀποπληρόω.

Ἀποπινόω, ῶ· (πινόω) Ἀποπλύνω τὸν ῥύπον, τὴν λέραν τινός, καθαρίζω· 2) Καταλερόνω, ποιῶ τι διόλου ῥυπαρόν, μουρδαρεύω.

Ἀποπίνω, Μ. ἀποπίομαι (πίνω)· Ἀπό τινος, ἢ ὁλοτελῶς πίνω· Ἡρδτ. 4, 70.

Ἀποπίπτω, Μ. πεσοῦμαι, ἀόρ. ἔπεσον (πίπτω, ἀνώμ.). Πίπτω ἀπό τινος κάτω, ἢ ἔξω, Ἰλ. Ξ, 351. Ὀδ. Ξ, 129. 2) Σφάλλω, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω, π. χ. τῆς ἐλπίδος· 3) Παραστρατῶ, ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον· (ἀποπέσῃσι, –υυ–υ, ἅπαξ παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ω, 7.)

Ἀποπιστεύω, Μ. σω· (πιστεύω) τινί. Πιστεύω παρὰ πολύ, ἢ διόλου θαῤῥῶ, ἐμπιστεύομαι εἴς τινα, Πολύβ. Γ', 71.

Ἀποπλάζω, Μ. πλάγξω (πλάζω). Πλανῶ, παρεκτρέπω, ἀπάγω τινὰ τῆς ὁδοῦ· Γεν. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. «Ἀοιδῆς ἀποπλάζεινα»· Μέσ. Ἀποπλάζομαι, πλανῶμαι, παρεκτρέπομαι, ῥίχνομαι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν παθητ. ἀόρ. ἀπεπλάγχθην, μετοχ. ἀποπλαγχθείς, μετὰ τῶν λέξεων, πατρίδος, σάκεος καὶ τῶν τοιούτων (Ὀδ. Α, 75. Θ, 573. Ι, 259. Ἰλ. Χ, 291. Ν, 578. καὶ 592.) ὡς καὶ τό, «τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα», τὸ πόῤῥω πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου καὶ ἀντιναχθῆναι· Ἀσυνεθ. εἶναι ἡ φράσις, «τρυφάλεια ἀποπλαγχθεῖσα», ἀντὶ ῥιγμένη καὶ κατατυπτημένη περικεφαλαία, Ἰλ. Ν, 578. (Μερικοὶ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, ἀποπλάγχω, ἀχρήστου).

Ἀποπλανάω, Μ. ήσω (πλανάω)· ταυτὸν τῷ, ἀποπλάζω. Παρ' Ἰσοκρ. ἀμεταβ. μὴ – ἀποπλανῶ, ἀντί, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου.

Ἀποπλάνησις, εως, ἡ· πλάνη, παρεκτροπὴ ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ· ἐνεργ. καὶ παθητ. 2) εἶδος ῥητορ. σχήματος, ὅπερ καὶ ἀπεδίωξις.

*Ἀποπλανίας, ου, ὁ· Ὁ περιπατῶν ἔνθεν κἀκεῖθεν ὡς πλανώμενος· φυγάς· Ἀνάλ. β'. Σ. 158.

Ἀποπλάνιος, ία, ιον· ὁ πλανηθεὶς ὑπὸ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ὁ τρέχων ἔνθεν κἀκεῖθεν· Ἀνάλ. Β', 231.

Ἀπόπλανος, ὁ, ἡ· λίαν πλάνος· Ἡσύχ. Κρατιν.

*Ἀπόπλασις, εως, ἡ· διαμόρφωσις, μορφή, εἶδος, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. Ι', 108.

Ἀπόπλασμα, το· τὸ πεπλασμένον ἔκ τινος ἄγαλμα.

Ἀποπλάσσω, Μ. σω (πλάσσω). Πλάττω τί, πλάσματα, ἀγάλματα ποιῶ· καὶ μέσως, σχηματίζω τι κατὰ μίμησιν τινός· Ἱππ. Α. Π. σ. 499. Ἀνάλ. Β', 28. «Ἀπὸ Μουσῶν σμήνος ἀπεπλάσατο», ὅπου τινές, ἀπεβλίσατο, διορθοῦσι· «τοῖον ἀπεπλάσατο», ἐπὶ λιθοξόων.

*Ἀποπλάστωρ, ορος, ὁ. Ὁ ἀποπλάσσων· ὁ πλάττων κατὰ μίμησιν ἄλλου, ἀπεικαστής· ἐπιγραμ. Μανεθ. 4, 343.

*Ἀποπλείω, ποιητ. ἀντὶ ἀποπλέω, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 418, 685. Ὀδ. Θ, 501. Π, 331.

Ἀποπλέω, Μ. εύσομαι· Πλέω, ταξειδεύω, ἀναχωρῶ, ἢ ἐπιστρέφω διὰ θαλάσσης, ἀναπλέω· Θουκυδ. Λέγεται καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ταξειδίου διὰ ξηρᾶς· ὡς, Ἀριστ. «Ἀπέπλευς τεὸν ἐπὶ τὸν νυμφίον». (οἱ χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, Ἀποπλεύω). Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται πάντοτε τὸ ποιητ. ἀποπλείω.

Ἀποπλήθω, Μ. ήσω, ταυτὸν τῷ, ἀποπίμπλημι.

Ἀποπληκτικός, κή, κόν· ἀπόπληκτοι, ἐμβρόντητοι· 2) παρ' Ἰατροῖς ὁ ἀνήκων, ἢ πάσχων εἰς ἀποπληξίαν· Ἀριστοτ.

Ἀπόπληκτος, ὁ, ἡ (ἀποπλήσσομαι). Ὅ, τις

ἐκτυπήθη ἀπὸ ἀποπληξίαν, Ἡρόδ. α΄. 167. 2) Ἀνόητος, παράφρων, ἀναίσθητος, ἐκστατικός, ὁ πληγεὶς δηλ. κατὰ τὴν γνώμην, ἢ ἀπὸ κεραυνοῦ· Ἡρόδοτ. β΄, 173. 3) ἔκθαμβος.

*Ἀποπληκτιώδης, ὁ, ἡ· ἀποπληκτικός· Γαλην. Γλωσσ.

Ἀποπλήκτως, ἐπίῤ. Μὲ ἀποπληξίαν, ἢ ἀνοήτως, ἐκστατικῶς.

Ἀποπληξία, ας, ἡ· πάθος, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα τὴν προαιρετικὴν κίνησιν, ὥστε καταντῄ αὐτὸ, ἢ κἀνένα μέλος ἀκίνητον· ἐπὶ δὲ νοὸς, παραφροσύνη, μανία, τρέλλα.

*Ἀπόπληξις, εως, ἡ· = ἀποπληξία, Εὐτροπ. η΄, 20.

Ἀποπληρόω, ῶ· (πληρόω) ταὐτὸν τῷ, ἀποπίμπλημι, καὶ ἀποπλήθω. Γεμίζω ἐντελῶς· 2) ἀναπληρῶ· 3) ἐκπληρῶ, π. χ. ἀποπληρώσας ἃ ὑπέσχετο (Ἡρόδ. β΄.) Πλάτ. Πρωταγ. «Τοῦτό μοι ἀποπλήρωσον ἐν τῇ ψυχῇ» ὅθεν

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ· ἀπογέμισις· χόρτασις, κόρεσις, εὐχαρίστησις· ἢ ἐντέλεσις, ἐκπλήρωσις.

Ἀποπληρωτής, οῦ, ὁ· ὅστις γεμίζει, ἢ τελειόνει, ἐκτελεῖ ἓν ἔργον, τελειωτής· Πλάτ.

Ἀποπλήσσω, καὶ Ἀττ. ήττω, Μ. ξω· (πλήσσω) Κτυπῶ, ῥίπτω τινὰ κάτω, τὸν κάμνω ἀποπληκτικὸν, ἐκστατικὸν, ἐκβάλλω ἀπὸ τὰς φρένας του, ἢ τὸν φέρω εἰς θαυμασμόν· κάμνω τινὰ παράλυτον σωματικῶς ἢ ψυχικῶς. — Παθητ. Γίνομαι παράλυτος, ἢ ἔκθαμβος, κατάπληκτος· 2) Ἀποκρούω, κρούω εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ μέσως, ἀποκρούω ἀπὸ τὸν ἐμαυτόν μου. «Ἀποπλήττεται τὸν προσπίπτοντα ἀέρα», ὡθεῖ, κτυπᾷ, διώκει ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· οὕτως ἀνέγνωσαν τινὲς καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 440., ὅπου νῦν ἀποτμήξας, κεῖται.

Ἀποπλίσσομαι, καὶ Ἀττ. —ττομαι, Μ. ξομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (πλίσσω)· Ἐκπηδῶ, διαφεύγω, πηδῶν φεύγω ἀπό τινος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 218. Γρηγ. σελ. 348. Koen. Ζήτ. πλίσσω.

*Ἀπόπλοος, ὁ· συναιρ. ἀπόπλους (ἀποπλέω). Ἡ ἀναχώρησις διὰ θαλάσσης, ἐπὶ πλοίου, Ἡρόδ. η΄, 79. 2) ἐπίθετ. = ἄπλοος· ἀνίκανος, μὴ ἐπιτήδειος εἰς ναυτιλίαν.

Ἀποπλουτέω, ῶ (πλουτέω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ πλουτῶ· χάνω τὰ πλούτη, τὰ ἐξοδεύω. Γρηγ. Ναζ.

Ἀπόπλυμα, τος, τό· Τὸ ἀκάθαρτον νερὸν, ἐν ᾧ ἐπλύθη τι. «Τιτάνου ἀπόπλυμα», ἀσβεστόνερον. «Κηρίων ἀπόπλυμα», νερόμελι, Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Ἀποπλύνω, Μ. υνῶ· Πλύνω τὸ φόρεμα· ἐν γένει πλύνω, καὶ παρὰ νεωτέροις ξεπλύνω. Λουκιαν. Ὀδ. Ζ, 95.

Ἀποπλώω, Ἰων. ἀντὶ ἀποπλέω, Ἡρόδ. Ὀδ. Ξ, 339.

*Ἀποπνείω, Ἰων. ἀντὶ, ἀποπνέω, Ὅμ.

*Ἀποπνευματίζω, Μ. ίσω (πνευματίζω)· Ἐκπνέω, ἐξαναθυμιάζω, ἐξατμίζω, ἐκδέχω ἀπ' ἐμαυτοῦ· 2) = ἀποπέρδω, κλάνω, Σχολ. Ἀριστ. Ἱππ. 891.

Ἀπόπνευσις, εως, ἡ· (ἀποπνέω) ἡ ἀπό τινος πνεῦσις, ἡ παῦσις τῆς πνοῆς, τοῦ ἀναπνέειν· 2) ἐξάτμισις, ἀναθυμίασις· ἔτι δὲ ἡ πορδὴ, ἐκ τοῦ

Ἀποπνέω, (καὶ ποιητ. ἀποπνείω) Μ. εύσω· (πνέω) Πνέω, φυσῶ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκπνέω, ἐκφυσῶ, ἐκβάλλω διὰ τῆς πνοῆς, τοῦ φυσήματος, μυρίζω, αἰτ. Ἰλ. Ζ, 182. «Πυρὸς ἀποπνείουσα μένος αἰθομένοιο» καὶ Ὀδ. Δ, 406. «Ὀδμὴν ἀποπνείουσαι», δηλ. ἐκπέμπουσιν, ἐκβάζουσι μυρωδίαν. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συντάσσεται γενικῇ, ὡς (παρὰ Λουκ.), ἀποπνέων μύρου, καὶ (Εὐσταθ.) ἀποπνεῖν εὐωδίας· ἐνθ' ὅτε δὲ καὶ ἄνευ πτώσεως. Θεόφρ. Ϛ΄. «Πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν», ἤγουν, διὰ νὰ μὴ μυρίζωσι. 2) Ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω· ὅτε προστίθενται, ἢ μὴ, αἱ λέξεις, θυμὸν, ψυχὴν, κτ. «Ἀπέπνευσας ἡλικίαν, ἀπέθανες νέος. Ἰλ. Δ, 524. «Θυμὸν ἀποπνείων» καὶ ἄνευ πτώσεως, Βατραχ. 99. 3) ἀποπέρδω, κλάνω. 4) φυσῶ ἀπὸ ἑνὸς μέρους, ὡς, ἀπὸ θερμῶν χωρίων, Ἡρόδ β΄, 27. Παρ' Ὁμ. δεῖ ἐν χρήσει τὸ ποιητ. ἀποπνείω. (οἱ πλεῖστοι χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ ἀποπνεύω.)

Ἀποπνίγω, Μ. ξω, μαι. Πνίγω δι' ἀγχόνης, ἢ δι' ὕδατος, ἢ διά τινος στενοχωρίας, Ξεν. Ἑλλ. Γ΄. 1. Ἡρόδ. γ΄, 150. Βατρ. 2) μεταφ. βιάζω, στενοχωρῶ. κυρ. ἐπὶ στενοχωρουμένων ἀνθρώπων, ὡς ἄγχω.

Ἀποπνοή, ῆς, ἡ· καὶ Ἀπόπνοια· ταὐτὸν καὶ ἀπόπνευσις.

Ἀπόπνοος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ὑποκείμενος εἰς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων (Θεόφραστ.) = ἄπνοος.

Ἀποποιέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ποιέω). Ἀπωθῶ, ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, ἀπομακρύνω. 2) Ἀπαρνοῦμαι, δὲν δέχομαί τι. Ἀριστοτ. 3) Ἀρνοῦμαι τινὸς φιλίαν, ὡς (παρὰ Πλουτ.), . . . ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον κτλ.

Ἀποποίησις, εως, ἡ· ἀποβολὴ, ἀπομάκρυνσις· τὸ ἀρνεῖσθαι, μὴ δέχεσθαί τι.

Ἀποπολεμέω. Πολεμῶ ἀπό τινος κάτω. «Ἀποπολεμεῖν τοῦ ὄνου», πολεμεῖν ἀπὸ τοῦ ὄνου. Πλάτ. Φαίδρ. 93.

*Ἀπόπολις, ι, Γ. εως καὶ, εως (πόλις). Μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως, ἐκτοπισμένος ἐκ τῆς πόλεως, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1334. Παράβαλ. ἀπόπτολις.

Ἀποπομπαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, ἀποτρόπαιος, καὶ ἀλεξίκακος· Ὁ ἀποδιώκων, προφυλακτικὸς ἐναντίον τινὸς, καὶ μάλιστα κακοῦ· παρὰ τοῖς Ἐθνικοῖς ἐπιστεύοντο κυρίως ἀποπομπαῖοι δαίμονες, οἱ προφυλάττοντες ἐναντίον τῶν λοιμῶν καὶ τοιούτων δημοσίων συμφορῶν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο΄. ὁ εἰς θυσίαν καὶ ἐξιλασμὸν προσφερόμενος κριός. Λευιτ. ι. ς΄.

Ἀποπομπέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, ἀποπέμπομαι, καὶ ἀποδιοπομπέομαι. Μὲ θυσίας, εὐχὰς ἀποτρέπω τι κακόν.

Ἀποπομπή, ῆς, ἡ· (ἀποπέμπω, ἀποπέμπομαι) Ἀπόπεμψις, δίωξις· 2) Ἄφεσις, παραίτησις, ὡς, τοῦ μισθοῦ. 3) Ἀποβολὴ, ἀποδίωξις, καὶ κυρ. χωρισμὸς ἀπὸ μιᾶς γυναικός. 4) ἐξορία. 5) ἀπομακρυσμὸς τῶν κακῶν οἰωνῶν, τοῦ χρέους, τῆς κακοπραγίας, ὅ ἐστιν, ἐξιλασμός. Ἰσοκρ. «Ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι», φροντίζω καὶ ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ τι διὰ θυσιῶν καὶ εὐχῶν. Ἡμέραι ἀποπομπαὶ ἦσαν, καθ' Ἡσύχιον, διωρισμέναι ἡμέραι, καθ' ἃς ἐθυσιάζετο εἰς τοὺς ὀνομαζομένους ἀποπομπαίους θεούς. «Ἀποπομπῆς δίκην, ὅταν ὁ ἄνδρας ἐπὶ κριτηρίου χωρίζῃ τὴν γυναῖκά του· καὶ «ἀπολήψεως δίκην, ὅταν ἡ γυναῖκα χωρίζῃ τὸν ἄνδρα.

Ἀποπόμπιμος, ὁ, ἡ· ὡς, ἀποπόμπιμος ἡμέρα, ταὐτὸν τῷ, ἀποφράς.

Ἀποπονέω, ῶ, Μ. ήσω· (πονέω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κοπιάζω, δουλεύω· 2) τελειόνω τὸ ἔργον, τὴν δουλειάν μου, ὑπομένω ἕως τέλους τὰ κακά. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 245. «τὰ πλεῖστα ἀποπεπονήκασι», ἐτελείωσας. «Ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφοῦντες τὰ ὑποχθόνια (Θεοφύλ.), ἀφ' οὗ ὑπέφεραν τόσα καὶ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰς δυστυχίας.

Ἀπόπονος, ὁ, ἡ· Ὁποῖος παύει ἀπὸ τὸ νὰ ἐργάζηται (δουλεύῃ)· ὁ τελειόνων μίαν δουλειάν· ὁ κουρασμένος, ἀποκάμνων ἀπὸ τοὺς κόπους. Ξενοφ. Ἀπομνημ. Γ΄. ε΄, 11. «Ἀπόπονοι γεγονότες.»

Ἀποποντόω (πόντος). Ῥίπτω, καταβυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν. Σχ. Σοφ.

Ἀποπορδή, ῆς, ἡ· = πορδὴ, ἐκ τοῦ ἀποπέρδω.

Ἀποπορεία, ας, ἡ· Ἀναχώρησις· 2) ἐπιστροφὴ, γύρισμα, παλινοστία.

Ἀποπορεύομαι, παθ. μὲ μέσ. Μ. σομαι· (πορεύω) Ἀναχωρῶ, ὑπάγω, μεταβαίνω πρός τινα. Ἀριστοτ. Οἰκ. Β΄. 2) Ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, ὅθεν ἀποπορευτέον, πρέπει νὰ ἐπιστρέψω, ἀναχωρήσω.

*Ἀποπόρφυρος, ον = ἀπόρφυρος, ὁλοπόρφυρος. Πλουτ. Ἀντ.

*Ἀποπραγματεύομαι. Τελειόνω τὰς ἐμπορικάς ὑποθέσεις μου. Κοσμ. Ἰνδοπ. Σ. 139.

*Ἀποπράσσομαι, Μ. ξομαι, Μέσ. (πράσσω). Ζητῶ, ἀπαιτῶ νὰ μοὶ δώσῃ τις τὸ χρεωστούμενον, π. χ. τὸν μισθόν. Θεμιστ. Ὁμιλ. κα΄. 260., ταὐτὸν τῷ, ἀναπράσσω.

Ἀποπρεσβεία, ας, ἡ· Ἡ διὰ τοῦ πρέσβεως ἀγγελία, ἀναφορὰ, πρεσβεία. Πολυβ. ΚΔ΄, 10.

Ἀποπρεσβεύω, Μ. σω· (πρεσβεύω) Ἀπαγγέλλω τι εἰς ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐστάλθην παρ' ἄλλου ὡς πρέσβυς· λέγω ὅσα εἶμαι προσταγμένος νὰ εἰπῶ. Πλάτ. Νομ. Η΄. Πλουτ. Ἠθ. β, 180.

Ἀποπρίαμαι· (πρίαμαι, ἀγοράζω). ἄχρηστος ἐνεστώς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. ἀπεπριάμην εἰς τὸ ῥῆμα ἀπωνέομαι· καὶ σημαίνει, ἀγοράζω ἀπό τινος. Ἀριστ. Βατρ. «Ἀποπρίω τὴν λήκυθον.»

Ἀπόπρισμα, τος, τό· Ἀποπριόνισμα, τὸ διὰ τοῦ πρίονος ἢ ξυρίου κομμένον μικρὸν τμῆμα (πριονίδι). Ζητ. καὶ ἀπόῤῥινημα· ἐκ τοῦ

Ἀποπρίζω, Μ. ίσω· (πρίω) Πριονίζω, κόπτω τι μὲ τὸ πριόνι, ἢ μὲ τὸ ῥινί. Λουκιαν. Ἡρόδ. Δ΄, 65., καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλω τι βιαίως, ξεσχίζω, ξεχλουδίζω.

Ἀποπρό· ἐπίῤ. (ἀπὸ, πρό). Ἀπὸ πολλὰ μακρυά, Γεν. Ἰλ. Π, 669. 2) ὡς πρόθ. μετὰ Γεν. Ἰλ. Η, 334. Παράβαλ. διαπρό. Ἐν τῇ συνθέσει ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει τὴν ἰδέαν τῆς ἀπό. (Εὕρηται καὶ παροξυτόνως ἀπόπρο) Ἴδε Εὐρ. Ὀρ. 1452. Schaef. καὶ Ἰλ. Κ, 209. Ὀδ. Ζ, 218. Η, 244. Ι, 188. Ρ, 408.

*Ἀποπροάγμενα Ἴδε προηγμένα.

Ἀποπροαιρέω, ῶ· (αἱρέω) Ἀφαιρῶ, παίρνω τι ἀπό τινος. Γεν. Ὀδυσ. Ρ, 457. «Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι», παίρνω ὀλίγον ἐξ αὐτοῦ διὰ νὰ δώσω εἰς ἄλλον.

Ἀποπροβάω, ή-πρόβημι, ή-βαίνω, Μ. βήσομαι· Μακρὰν προβαίνω καὶ ὑπάγω. Εὐριπ. Ὀρ. 142. «Ἀποπρόβατ' ἐκεῖσ', ἀπὸ πρόμοι κοίτας», ἤγουν, περιπατήσατε μακρὰν τῆς κοίτης διὰ χατήρι μου· ὅπου ἄλλοι διεστάμενως, ἀπὸ προβᾶτε, ἀναγινώσκουσι.

Ἀποπροβάλλω, Μ. βαλῶ (βάλλω)· Βάλλω, ῥίπτω τι ἔξω, ἢ μακρὰν ἀπό τινος. Ἀπολλ. γ΄.

*Ἀποπροέηκα, ἧκα, ἀόρ. α΄. τοῦ ἀποπροΐημι, Ὀδ.

*Ἀποπροελών, μετοχ. ἀόρ τοῦ ἀποπροαιρέω, Ὀδ.

Ἀποπροηγμένα, ων, τά· ἀποτρεπαῖα, δυσάρεστα πράγματα τῆς ζωῆς· ὡς, νόσος, θάνατος, στοιχεῖα· κτλ. οὐ ἐναντίον τὸ, προηγμένα, παρὰ Στωϊκ.

Ἀπόπροθε, καὶ πρὸ φων. ἀπόπροθεν, Ἐπίῤ. (ἀποπρό). Ἀπὸ μακρὰν, Ὁμ. καὶ πολλὰ μακρὰν, Ὀδ. Ι, 188. Παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ μετὰ γεν. 2) = ἀπόπροθι.

Ἀποπροθέω, Μ. θεύσομαι, καὶ θευσοῦμαι (θέω). Τρέχω, φεύγω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, μακρὰν ἀπό τινος. Ἀνθολ.

Ἀπόπροθι, ἐπίῤ. Μακρὰν, ἀπομακρυσμένα, Ὀδ. Ε, 80. Ἰλ. Κ, 410.

*Ἀποπροθορεῖν (θορεῖν, ἀνώμ.) Ἀπαρ. ἀορ. β΄. τοῦ ἀποπροθρώσκω. Μακρὰν ἀπό τινος πηδῶ.

*Ἀποπροϊείς, Μετοχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποπροΐημι, Ὀδ. Χ, 82.

*Ἀποπροΐημι, Μ. προήσω (ἵημι). Ἀποπέμπω, στέλλω μακρὰν, Ὀδ. Ξ, 26. καὶ 2) ῥίπτω, ἐπλεσί τι, π. χ. ἰὸν, Ὀδ. Χ, 82. ἔτι

δὲ ὀχίω σὰ πάσῃ, Ὀδ. Χ, 327. (υ–ύυ–υ ἐπικῶς, καὶ υυυ––υ Ἀττ.)

Ἀποπρολείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφήνω πολὺ κατόπιν, ὀπίσω· παρ' Ἀθην. σελ. 597.

Ἀποπροσσφίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ. (νοσφίζω) Χωρίζω τι μακρὰν ἀπό τινος, ἀπομακρύνω. Γεν. ὡς, »ἀποπροσνοσφίσας μητρόθεν, Εὐριπ.

Ἀπόπροσθεν, Ἐπίῤ. (πρόσθεν) ταυτὸν τῷ, ἀπόπροθε (Πλάτ. Ἐπιοομ. Σ. 264.) Πολλὰ μακρὰν ἀπό τινος.

Ἀποπροσποιέομαι (προσποιέομαι). Δὲν θέλω νὰ σφετερισθῶ, οἰκειοποιηθῶ, Ἀθην.

Ἀποπροσωπίζομαι, Μ. ίσομαι· Ἀποβάλλω, παστρεύω τὸ πρόσωπόν μου, τὰς ἀπατηρίας αὐτοῦ· Πολυδ. Β, 48.

Ἀποπροτέμνω, Μ. μῶ· (τέμνω, ἐνὼμ.) Κόπτω (ἀπό τινος ἐν κομμάτι), ἀποκόπτω. Γεν. Ὀδ. Θ, 475. »νώτου ἀποπροταμὼν, ἀφ' οὗ ἔκοψεν ἐν κομμάτι ἀπὸ τὴν πλάτην.

Ἀποπροφεύγω· (φεύγω) Φεύγω πολλὰ μακράν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 10.

Ἀποπταίνω, Ἰων. μέλλ. ἀποπτανέω, ἀντὶ ἀνῶ, ἐν Ἰλ. Ξ, 101. »Ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης«. Κατ' Εὐσταθ. γίνεται, ἢ ἀπὸ τοῦ, ὄπτω, ὀπταίνω, ἀντὶ τοῦ, ἀποβλέψουσιν· ἢ ἀπὸ τοῦ, πτω, πταίνω (τὸ φοβοῦμαι), ἵνα δηλοῖ τὸ, πτήξουσι· ἢ ἀπὸ τοῦ, πέτω, πτῶ, πταίνω, τοῦτ' ἔστι, μετατεθήσονται φεύγοντες· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, ἀπὸ, ὀπταίνω, κατὰ Μέλλοντα, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς ἀποβλέψουσιν, ἢ ἀλλαχόσε, ὅ ἐστι, φεύξουσι, φεύγοντες νὰ κυττάζωσιν ὁλόγυρα· ἄλλοι δὲ, ὅπερ καὶ μόνον ὀρθὸν, ἀναγινώσκ. ἀποπαπταίνουσιν, ἀντὶ τοῦ, ἀποδειλιάσουσιν, ἐκ τοῦ, ἀποπαπταίνω, στρέφω τὰ ὄμματα, μάλιστα θέλων νὰ φύγω. Ζήτ. παπταίνω.

Ἀποπτάμενος, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀφίπταμαι, Ἰλ. Β, 71. »Ὤχετ' ἀποπτάμενος«, ταχέως ἀπῆλθεν, ἀπέταξε, καὶ ἀόρ. β'. ἀπεπτάμην, Ἰλ. Ν, 587.

Ἀποπτερνίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (πτερνίζω) Μὲ τὴν πτέρναν σπρώχνω, καταπατῶ, ξαλακτῶ.

Ἀποπτερύσσομαι, Μ. ύξομαι· (πτερύσσομαι) Σηκόνω τὰ πτερὰ διὰ νὰ πετάξω· ἢ πετῶ, ἢ ἁπλόνω καὶ ταράττω τὰ πτερά.

Ἀπόπτης, ου, ὁ· ὅποιος κυττάζει ἀπ' ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω· ἐκ τοῦ, ἀπόψομαι.

* Ἀποπτήσσω, λίαν πτήσσω. Ὀππιαν· ὡς τὸ παθ. ἀποπτοέομαι.

Ἀπόπτισμα, τος, τό· (πτίσσω) Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ κοπάνισμα, ἢ ζούλισμα, ξεφλούδισμα, κτύπημα σίτου καὶ ἄλλων καρπῶν, Ἀριστοτ. Θαυμ. 123., ὅπου κάλλιον, ἀπόκρισμα, ἀναγνωστέον.

Ἀποπτοέω, ῶ· (πτοέω) Τρομάζω, ἀποφοβίζω τινὰ, διώκω φοβίζων. Παθ. φοβοῦμαι καὶ φεύγω. Πολύβ. »Ἵππους τῶν ἀπεπτοημένων, ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ φόβον ἔφυγον.

Ἀπόπτολις, ιδος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄπολις. Σοφ. ποιητ. 2) Πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. Σ. Ο. Τ. ἐκ τοῦ πτόλις ποιητ.

Ἀπόπτομαι, Μ. ὄψομαι. Βλέπω, κυττάζω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω.

Ἄποπτος, ὁ, ἡ· Ὁ ἄνωθεν κάτω βλεπόμενος, ὁρατός. Ἀριστ. πολ. 219. 2) Ἀπὸ μακρὰν βλεπόμενος, ὁρατός· καὶ ἐπομ. μακρὰν ἀπὸ τῆς ὄψεως ὢν, μακρινός, μακρὰν ἀπὸ. Γεν. Σοφ. ΟΤ. 762. Ἠλ. 1489. Αἰ. 15. Ἐξ ἀπόπτου, ἀπὸ μακράν· τὸ ἐναντίον τοῦ, ἐγγύθεν, Σοφ. Φιλ. 467. Ἐν ἀπόπτῳ, ἐν μακρινῷ μέρει. Τὸ ἄποπτον, ἡ βίγλα, ἡ σκοπιά. 3) = ἄοπτος, ἤγουν ἀόρατος, μὴ βλεπόμενος, παρὰ τοῖς νεωτ. 4) Ἐνεργ. μὴ βλέπων, μακρὰν ἀπὸ τῆς ὄψεως, Σοφ. (ἐκ τοῦ ἀπόψομαι).

Ἀπόπτυγμα, τος, τό· (πτύσσω) (Ἐπιγραφ.) διπλωματιά τινος, κάτω ἄγουσα.

Ἀποπτύρω· φοβερίζων καὶ τρομάζων ἀποδιώχνω τινά. 2) Οὐδετ. ἀναχωρῶ, φεύγω κρυφίως ἀπὸ φόβον (τὸ, πτύρω εἶναι ἄχρηστον).

* Ἀπόπτυσμα, τό· (ἀποπτύω) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πτύει τινὰς ἔξω, τὸ ἀποπτυόμενον.

Ἀποπτυσμός, οῦ, ὁ· Ἡ διὰ τοῦ πτύσματος δεικνυομένη ἀποστροφὴ, καταφρόνησις. Διον. Ἀλικ.

Ἀποπτυστήρ, ῆρος, ὁ· ὅποιος ἀποπτύει, καταφρονεῖ. Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 11. »Χαλινῶν ἀποπτυστῆρα, ἵππος, ὅστις δὲν δέχεται τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα. Ποιητ.

Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ· ὁ φτυσμένος, καὶ καταχρ. ὁ ἄξιος ἀποπτύσεως καὶ ἀποστροφῆς, βδελυκτός· ἐκ τοῦ

Ἀποπτύω, Μ. ύσω· (πτύω) Πτύω, φτύω, Ἰλ. Ψ, 781. Ξενοφ. Παιδ. Α'. β'. 16. »Αἰσχρὸν Πέρσαις τὸ ἀποπτύειν«. Καὶ κυρ. ἐπὶ θαλάσσης, Ἰλ. Δ, 426. »Ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην«, ἐκβάλλει τῆς θαλάσσης ἀφρόν. Λογγ. 335. Schaef. 2) Πτύω ἀποστρεφόμενό τι· βδελύττομαι, μισῶ, καταφρονῶ· Ἡσ. Ἔργ. 724. Κυρ. εἶναι συχνὸς ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ὁ α'. ἀόριστος ἀπέπτυσα. Εὐριπ. Ἱππολ. (Τὸ υ εἶναι ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. δίχρονον, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. βραχύ.)

Ἀπόπτωμα, τος, τό· ἀτυχὴς ἔκβασις τινὸς πράγματος, ὅταν δηλ. ἀλλέως ἐλπίζει τινὰς, καὶ ἀλλέως γίνεται, ἢ ἀτυχὲς συμβεβηκός· ἐκ τοῦ, ἀποπίπτω. Πολύβ. ΙΑ', 2.

Ἀπόπτωσις, εως, ἡ· τὸ αὐτὸ ἀποτυχία. 2) τὸ κατ' ὀλίγον κάτιμον, φθορὰ (τῶν κτιρίων).

Ἀποπυδαρίζω· Ζήτ. Πυδαρίζω. Τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 697. »ἀπεπυδάρισα«, ὁ Εὐσταθ. καὶ Σουίδ. καὶ ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, Ἀπεπάρδου, ἑρμην. καὶ φαίνεται, ὅτι ἀνέγν. ἀπεπόρδισα, ἢ, ἀπεπάρδισα· ὅθεν καὶ ἀγαλμ. κρίνεται.

Ἀποπυητικός, κή, κόν· μεταβάλλων, ἢ ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ὠφέλιμος εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ ἔμπυον, Ἱπποκρ.

Ἀποπυΐσκω· (πυέω) Φέρω τι εἰς ἔμπυον, κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ.

Ἀποπυνθάνομαι, Μ. πεύσομαι· (πυνθάνομαι) ἀπό τινος· Ἐρωτῶ, ἐξετάζω δι' ἐρωτήσεως νὰ μάθω τι ἀπό τινος, Ἡρόδοτ. Γ', 154. Ἐπικτ.

Ἀποπυργίζω, Μ. ίσω· Κάμνω τι ὡς πύργον· περιφράττω μὲ πύργους, ὀχυρόνω, ἐνδυναμόνω. »Λόγους ἀποπυργίζων«, διαυθεντεύομαι, μεταχειρίζομαι ἢ ἔχω τοὺς λόγους ὡς ὠχυρωμένον πύργον.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ· ἠτοιμασμένος, ψημένος ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα, Ἀθήν. Γ. κυρ. εἶδος ἄρτου, Ἀθην. βιβ. ζ. »Ἀποπυρίας ἄρτος.«

Ἀποπυρίζω, Μ. ίσω· (πῦρ) Καθ' Ἡσύχ. ἀπὸ πυρὸς ἐσθίω, ταυτὸν τῷ, ἀπανθρακίζω, ψήνω ἐπάνω εἰς κάρβουνα. Ζήτ. Ἀποτηγανίζω.

Ἀποπυρίς, ίδος, ἡ· μικρὸν ψάρι ψημένον ἢ διὰ ψήσιμον = ἀνθρακίς. Ἀθήν. Η'. 2) = Ἀποπυρίας. Ἀθήν· καὶ Στεφ. Ὁμιλ. 95. »Ἀποπυρὶς κοιτίσας, περιχέας ἂν ἐλάδιον, καθίσας ἠρίστησεν«, ὅπου τινὰ ἀντίγρ. αὐτοπυρίην, ἔχουσι.

Ἀποπυρόω, ῶ, Μ. ώσω· (πυρόω) Κάμνω τι πυρῶδες, καυστικὸν, ἢ κατακαίω, ἀνάπτω τι.

Ἀποπυτίζω, Μ. ίσω (πυτίζω). Ἐκπτύω, ἢ πτύων ἐρεύγομαι, ἐκβάλλω μετὰ τὸ γευθῆναι, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Δ'. 3. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 205. καὶ ἐπὶ τοῦ οἴνου αὐτοῦ »Ἀποπυτίζει καλῶς«.

Ἀποραφανίδωσις, εως, ἡ· Ποινὴ, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον εἰς τοὺς μοιχοὺς, τοὺς ὁποίους ἐπὶ μοιχείᾳ ἔπιανον, βάλλοντες εἰς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν ῥεπάνι. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 168. Ζήτ. ῥαφανιδόω.

Ἀποράω, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἀφοράω, Ἡροδτ.

Ἀποργής, έος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπηνὴς ἢ ἄστοργος παρ' Ἱπποκρ. 2) = Ἀόργητος, ἀόργητος, πρᾶος.

Ἀποργίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· (ὀργίζω) Θυμόνω, διεγείρω, κινῶ τινα εἰς θυμόν. Μέσως, ἢ οὐδετ. ὀργίζομαι, θυμόνω, μανίζω.

Ἀπορέγχω, Μ. γξω. (ῥέγχω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ῥοχαλίζω, ἐξυπνῶ.

Ἀπορέγω, Μ. ξω· (ὀρέγω) Ἐκτείνομαι, φθάνω μέχρι τινός. 2) Ἀπομερίζω· δίδω ποθεν μερίδιον τινί· Ἱπποκρ. καὶ Ἀρποκρ.

Ἀπορέπω, Μ. ψω· (ῥέπω) Κλίνω ἀπό τινος. 2) Ὑπεκφεύγω· »Καὶ τάχα κὰν ἀπέρεψεν τὰ βοίδια«, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 184. ἀντὶ τοῦ, φεύγειν. ἀμφ.

Ἀπόρευτος, ου, ὁ, ἡ· (πορεύομαι) Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ τις, ἢ δὲν ἐπεριπάτησε, δὲν ἐπέρασεν, ἤγουν, ἄβατος, ἀοδοίπορος. Πλούταρχ.

Ἀπορέω, Μ. ήσω (ἄπορος). Εἶμαι χωρὶς βοήθειαν ἢ μέσων, εἰς ἔνδειαν καὶ στενοχωρίαν· πάσχω ἔλλειψιν κυρ. χρημάτων. Γεν. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. 2. »ἀπορῶ χρημάτων«· 2) ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀβέβαιος, δὲν ἐξεύρω τί νὰ πράξω, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἀδημονῶ. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τίθεται ἐνίοτε μὲν 1) ἄνευ πτώσεως καὶ ἀπολύτως, π. χ. (Θουκ. β'.) »Ὁ δ' ἀπορῶν, μόλις κατενόησεν...« Ἰσοκρ. τραπεζ. »ἀπορῶν δὲ καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγήν«. 2) Δοτ. »ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης« (Πλουτ. ἐρωτ. διηγ.), ο. ε. μὴ ἐξεύρων τί νὰ κάμῃ. 3) αἰτιατ. »Ἀπορῶ τὴν αἰτίαν (Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. ζ'), τὴν ἐξηγωγὴν (Ἡροδτ. δ'.)« ο. ε. ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ τίς ἡ αἰτία· εἶμαι ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς ἐξηγωγῆς· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ πρώτῃ σημαίνει καὶ, ἀγνοῶ, δὲν ἰξεύρω. Λουκ. Ἀλκ. »Τὰ πλεῖω δ' ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν«. 4) Ἀπαρεμφάτῳ, καὶ τότε σημαίνει ἐσθ' ὅτε, δὲν πιστεύω ὅτι ἠμπορῶ, ὡς Πλουτ. ἐν Θεμιστ. »Ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος«· ἐσθ' ὅτε δὲ σημαίνει, δὲν ἠμπορῶ. »Ἀπορῶ κρίνας μέγα πρᾶγμα«. — Τὸ μέσον, Ἀπορέομαι, εἶναι σπάνιος ἐν χρήσει καθ' ὅλας τὰς σημασίας ὡς τὸ ἐνεργ., καὶ κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν του, πάσχω ἔλλειψιν, ὑστεροῦμαι, π. χ. Ἀριστ. Οἰκον. »ἀπορούμενος ἀργυρίου.« Ὡς ἀπαθὲς δὲ μέσον δηλεῖ, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν, ἀμφιβολίαν, ἀπορῶ. π. χ. οὐδὲν ἀπορεῖται τῶν δεομένων γίγνεσθαι, Ξεν. Λακ. πολ. 13, 7. πρβ. Οἰκ. 8, 10. »Ἀπορεῖται«, ἀπροσωπ. ἀντὶ τοῦ, ἀπορόν ἐστιν, ἀγνοεῖται ἔτι. Ἀριστοτ., ὅθεν μετοχ. τὸ ἀπορούμενον, τὸ ἀμφίβολον, τὸ ἔτι ἀναπόδεικτον, τὸ περὶ οὗ εἶναι ἔτι ζήτημα, ἀμφισβητούμενον. Παράβ. ἀμηχανέω.

* Ἀπορέω, Ἰων. ἀντὶ ἀφοράω.

Ἀπόρημα, τος, τό· ἀπορία, ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία. 2) Ἀμφισβήτημα, περὶ οὗ γίνεται φιλονεικία, ἐξέτασις.

Ἀπορηματικός, κή, κόν. Ἄπορος, ἀμφίβολος, ἀντικειν, ἢ κλίνων εἰς ἀμφιβολίαν. — Ἀπορηματικῶς, Ἐπίῤ. Κατ' ἀπορηματικὸν τρόπον, μὲ ἀπορίαν· »Ἀπορηματικὸν ἐπίῤῥημα.«

* Ἀπόρησις = ἀπορία.

Ἀπορητικός, κή, κόν· ὁ συνήθως ἀπορῶν, ἀμφιβάλλων· οἱ ἀπορητικοὶ (σκεπτικοὶ) φιλόσοφοι.

Ἀπόρθητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπορθήτη, Εὐρ. (πορθέω). Ὁ μὴ πεπορθημένος, μὴ κατηδαφισμένος, ἢ ἀπόρθητος, Ἰλ. Μ, 11.

Ἀπορθόω, ῶ, Μ. ώσω· (ὀρθόω) Πάλιν ὀρθόνω, ἰσιάζω τι. διορθόνω, ἀποκαθιστῶ· κάμνω εὐτυχῆ.

'Απόρθωσις, εως, ἡ καὶ ἀπόρθωμα, τό· Ὄρθωμα, ἰσιασμα, διόρθωσις, ἀποκατάστασις.

'Απορία, ας, ἡ· ἡ κατάστασις καὶ διάθεσις τοῦ Ἀπόρου· καὶ 1) ἔλλειψις πόρου, πτωχεία, ἔνδεια. Ξενοφ. Οἰκ. Γ', 8. »Εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας« · 2) ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης · 3) ἀδημονία, ἀμηχανία · 4) στενοχωρία · 5) δυσκολία · Πλατ. ζ'. περὶ νόμ. 6) κίνδυνος. Πλατ. ἐν ἐπιστ. 7) ἀδυναμία · Σχολ. Θουκ. Β'. Ξενοφ. 'Απ· Α', γ'. 'Αντιφ. »Διὰ τὴν ἀπορίαν τοῦ ἀποκτείναντος«, διότι δὲν ηὕρισκον τὸν φονέα, ἤτοι, ποῖος τὸν ἐφόνευσε. Ἀπορία Σκυθέων ('Ηροδ. δ', 83), τὸ ἀπρόσβατον τῶν Σκυθῶν, τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ πλησιάσῃ τις εἰς αὐτούς. Καὶ πληθ. παρὰ Ξενοφ. 'Αναβ. γ', 1, 12· καὶ 25.

'Απορινάω, (ῥινάω) (Στράβ. Ζ' · σελ. 471.) Κόπτω μὲ τὸ ῥινί, ῥινίζω.

* Απορίνημα, τό. Τὸ πίπτον ἐν τῷ κόπτειν μὲ τὸ ῥινί, ῥίνισμα.

'Απορίπτω, ποιητ. ἀντὶ ἀποῤῥίπτω, 'Ανακρ. 39.

'Απορνεόω, ῶ· ἡ ἀπορνιθόω, ῶ · Μεταβάλλω τι εἰς ὄρνιν, πτηνὸν (ἐκ τοῦ ὀρνιθόω). ὅθεν

'Απορνίθωσις, εως, ἡ · ἡ εἰς ὄρνεον μεταβολή, μεταμόρφωσις. 'Απολλοδ. 1, 7, 11.

'Απόρνυμι, ἐνεργ. Μ. ἀπόρσω (ὄρνυμι), ποιητ. ταυτὸν τῷ πέζῳ, ἀφορμάω, 'Ησιοδ. Κινῶ τι ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ἀπό τινος τόπου, βάλλω τι εἰς κίνησιν, κεντῶ, βιάζω τί που. Μέσ. Βάλλομαι εἰς κίνησιν, κινοῦμαι ἀπὸ τόπου τινος, ὡς 'Ιλ. Ε, 105. »ἀπορνύμενος Λυκίηθεν«, ἐκ Λυκίας κινηθείς.

'Αποροποίητος, ὁ, ἡ· (ποροποιέω) ἐπὶ σώματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει πόρους, Σέξτ. 'Εμπ.

Ἄπορος, ὁ· (πόρος) 'Απόρευτος, μὴ περάσιμος, ὁ μὴ ἔχων πόρον, διάβασιν, ἀδιάβατος, ἀπέραστος· ὡς, »ποταμός, ὁδός, ὄρος« · Ξενοφ. 'Αναβ. Δ' · ἐ· ἐπὶ δὲ κατ' ἐναντίας πνεόντων ἀνέμων, ἐπὶ κλεισμένων στρατιωτικῶν σειρῶν ἐν ταῖς μάχαις, ἀδιάρρηκτος, μὴ δυνάμενος νὰ σπασθῇ, κτλ. 2) δυσκόριστος, δύσκολος νὰ προμηθευθῇ εὑρεθῇ, ἀκριβός, ἐναντίον τοῦ, εὐπόριστος, Πλατ. Πολιτ. Β', σελ. 378. Α. Ἐντεῦθεν μετηνέχθη ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ μὴ εὔκολος, ὁ δύσκολος, ἐμπεπλεγμένος, ἀδύνατος, ἐπὶ πράξεων καὶ ἀνθρώπων, ἡ ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ὁποῖος δὲν ἐξεύρει πῶς νὰ βοηθήσῃ, νὰ συμβουλεύσῃ τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἐξεύρει δρόμον ἢ μέσον τι διὰ νὰ βοηθηθῇ: Ἐκ συμβουλῆς, ἀνεπορεύτιστος, καὶ ἐπὶ ὑπαρχόντων ἀντὶ τοῦ, πτωχός, ἐνδεής, ὁ πάσχων ἔλλειψιν πόρου. »Ἄποροι ὑποθέσεις« ἡ ξηρά, στεγνὰ ἀντικείμενα διὰ ποιητικὴν ἢ πεζὴν ὑπεξεργασίαν. »Ἄπορα πράγματα« ('Ηρωδ. η'), ἤτοι ἀνωφελῆ, ἄχρηστα. »Ἄπορος ζήτησις,« ἤτοι ἄλυτος. »Ἄπορος αἰσχύνη«, ἡ μεγίστη ἐντροπή, τῆς ὁποίας δὲν δύναταί τις νὰ ἐκλύσῃ. »Ἄπορος δίαιτα«, λιτοτάτη τροφή · Οὐδέτ. »Ἄπορον«, ἢ, ἄπορα πάντα, ἀπορία. κυρ. ἐν συνθέσει · ἐπιῤῥ. ὡς, »Εἶναι ἐν ἀπόροις«, ἀντί, ἐν ἀπορίᾳ, Ξενοφ. Κυροπ · Α' · ς', 3 · ταυτὸν τῷ, »Ἄπορον, δύσκολον εἶναι,« τὸ νὰ μὴν ἐξεύρῃ τινὰς νὰ βοηθηθῇ, ἢ τί νὰ πράξῃ, ὡς τὸ τῆς συνηθ· δὲν ἐξεύρει τί δρόμον νὰ πιάσῃ · ταυτὸν τῷ, εἶναι ἐν ἀμηχανίᾳ.

'Απόρως, Ἐπίῤῥ. Ἐμπεριδευμένως, ἢ μὲ ἀπορίαν, ἐνδελῶς · Ξενοφ. Οἰκ. ΙΕ' · »Ἀπόρως βιοτεύοντα«.

'Απορούω, Μ. ούσω · (ὀρούω) Πηδῶ φεύγω, μὲ ὁρμὴν πηδῶ ἔξω, ὀπίσω εἰς φυγὴν τρέπομαι, ὁρμῶ · (αὕτη ἡ λέξις λέγεται εὐφημότερον ἀντὶ φεύγω) 'Ιλ. Ε, 20, Μ, Φ, καὶ Δ. 'Οδ. Χ, 95.

'Απορρ — Οἱ 'Αττικοὶ διπλασιάζουσι τὸ ρ ἐν ὅλαις ταῖς μὲ τὴν ἀπὸ συνθέσεως λέξεσιν, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐν χρήσει τὸ ἁπλοῦν ρ.

'Αποῤῥαθυμέω (ῥαθυμέω). 'Από ἐλαφρογνωμίαν, ἢ δειλίαν, ἢ ἀδυναμίαν, ἢ ἀπελπισίαν παραιτῶ τι · ἐνίοτε ἀπολύτως, ὡς παρὰ Δημ., καὶ ἐνίοτε μετὰ Γενικῆς, ὡς παρὰ Ξενοφ. 'Απομνημ. γ, ζ', 9. Πλατ. Πολ. Ε' ·, ὡς τὸ ἀποδειλιάω.

'Αποῤῥαίνω, Μ. ανῶ · (ῥαίνω) Ῥαντίζω, χύνω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔξω, ὡς παρ' 'Ηροδ. β', 93. ἐπὶ ἰχθύων, »ἀποῤῥαίνειν τοῦ θοροῦ«, ἢ ἁπλῶς, ἀποῤῥαίνειν. 'Αριστοτ. ς' · »Ἀποῤῥαίνουσι λευκὴν ὑγρότητα.«

'Αποῤῥαίω. (ῥαίω). Ὑστερῶ, πέρνω, ἁρπάζω, τινὰ τινος, 'Ησιοδ. Θεογ. 393. καὶ δυσὶν αἰτ. προσώπου καὶ πράγμ · ὡς, τινὰ ἦτορ ('Οδ. Π, 428), πέρνειν τινὸς τὴν ζωήν · καὶ 'Οδ. Α, 404. »Ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι κτήματ' ἀποῤῥαίσειε« ἀντί, θέλει ὑστερήσει τὰ κτήματά σου καὶ μὴ θέλοντος μὲ βίαν, ἔνθα ἡ μία αἰτ. ἐκληπτέα ὡς συνεκδοχική. 2) Διαφθείρω, ἀφανίζω.

'Αποῤῥαντήριον, ου, τό · (ἀποῤῥαίνω) Τόπος, ἢ ἀγγεῖον μετὰ ὕδατος διὰ ῥάντισμα, διὰ τοῦ ὁποίου βρέχει, ἢ βρέχεταί τινας πρὸς καθαρισμὸν ἢ ἁγιασμόν · Εὐριπ. 'Ιων. 435. 2) ῥαντιστήριον.

*'Αποῤῥαντίζω. Ῥαντίζω ἔκ τινος, 'Αλεξ. Τραλλ. I, Σ. 48.

'Απορρὰξ, ἄγος, ὁ, ἡ · ταυτὸν τῷ, ἀποῤῥώξ ·

'Απόῤῥαξις, εως, ἡ · (ἀποῤῥήγνυμι) Τρόπος τοῦ νὰ παίζῃ τις τὴν σφαῖραν (τόπαν) κτυπῶν αὐτὴν κατὰ γῆς διὰ τῆς χειρὸς ὁσάκις ἀναπηδᾷ · Πολυδ. Γ', 105. καὶ 'Ησυχ.

'Αποῤῥαπίζω, Μ. ίσω · 'Αττ. ιῶ (ῥαπίζω). Ἀπωθῶ, διώκω τινὰ ῥαπίζων, διὰ τοῦ κτυπήματος · »Τῆς γλώττης ἄκρας ἀποῤῥαπιζούσης τὸ πνεῦμα« (Διονύσ·), ἤγουν, ἐν ᾧ τὸ ἄκρον τῆς γλώττης διὰ τῆς ταραχώδους κινήσεως ἀπωθεῖ τὴν ἀναπνοήν ·

'Αποῤῥάπτω, Μ. ψω. Ῥάπτω τι ἐπί τι, μπαλώνω, 'Ηροδτ. ὡς τὸ βαλάντιον · μεταφ. ἐμφράττω. »Ἀποῤῥάπτειν τὸ στόμα«, Αἰσχ. περὶ Παραπρεσβ. Ζήτ. ἀλόσχοινος, καί, συῤῥάπτω.

'Αποῤῥάσσω, καὶ 'Αττ. άττω · Μ. ξω · Ζήτ. ἀποῤῥήγνυμι · (τοῦτο ἀλλάζει μερικοὺς χρόνους τῷ, ἀποῤῥήσσω, καὶ ἀποῤῥήγνυμι, ὡς τὸ ἀποῤῥάγην, κ. τ. λ.)

'Αποῤῥαψῳδέω, ῶ. (ῥαψῳδέω) Λέγω ἐκ στήθους μίαν ῥαψῳδίαν, καὶ παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Γ', 2) ἀπαγγέλλω πολλὰ ᾄσματα, καθὼς οἱ Ῥαψῳδοί.

* 'Αποῤῥέζω, Μ. ῥέξω (ῥέζω, ἀνωμ·). Θυσιάζω ἀπό τινος, ὡς ἀποθύω, 'Ιππ. 'Αν. Π. σ. 566.

'Αποῤῥέμβομαι, 'Αποθ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει. Περιπλανῶμαι, χάνομαι εἰς τὸν δρόμον μου, περιέρχομαι ὡς χαμένος. 'Αντων · Β' · 4. (ἐκ τοῦ ῥέμβω).

'Αποῤῥέω, Μ. ῥεύσομαι, εὐχρηστότερον δὲ ῥυήσομαι (ῥέω). Χύνομαι ἔξω ἀπό τινος, τρέχω, ὡς ῥευστόν τι · καὶ μεταφορ. χάνομαι τρέχων, ῥέων, καταπίπτω · ὡς Δημ. εἰς Τιμοκρ · »Φῆσαι δὲ ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων« Διοσκορ. β' 203. »Φασὶ δέ τινα καὶ ὑγρασίαν ἀποῤῥεῖν τῆς βοτάνης·« »Ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ ἡ μνήστις« (Σοφ. Αἰ. 523), οὗτινος διαφεύγει ἡ μνήμη · καὶ ἐνεργ. παρ' 'Αλ. 'Αφρ. »Ἀποῤῥέοντα λοιμικὴν ἀπό ῥοφανα. (Ἄλλος τύπος τούτου ἐστιν ῥύω καὶ — ῥυέω.)

('Αποῤῥέω), ἄχρηστος ἐνεστ., Μ. ἀπερῶ, ἀόρ. παθ. ἀπεῤῥήθην, Παρακ. ἀπείρηκα. 'Απαγορεύω, κωλύω, ἐμποδίζω · ἀρνοῦμαι, παραιτῶ, ἀφήνω, ἀποῤῥίπτω · ἀπόκληρον κάμνω · ὅθεν, »Ἀποῤῥηθῆναι«, ἀντὶ τοῦ, ἀποκηρυχθῆναι, γίνεσθαι ἀπόκληρος, ἀποῤῥιφθῆναι, ἐγκαταλειφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὡς υἱὸς (Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. Ὅθεν ἀπόῤῥησις, ταυτὸν τῷ, ἀποκήρυξις, καὶ ἀπόῤῥητος, ταυτὸν τῷ, ἀποκήρυκτος · Παράβλ. ἀπερῶ.

'Απόῤῥηγμα, τος, τό · τὸ ἀπό τινος σχισμένον, κομμένον, ἐκ τοῦ

'Αποῤῥήγνυμι, καί, ἀποῤῥηγνύω, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι). Κόπτω τι, μὲ τὸ ὁποῖον εἶμαι δεμένος, ὡς ὁ ἵππος τὸν δεσμόν, θαυμούς, 'Ιλ. Ζ, 507. Ο, 264. Μ, 459. Π, 587. καὶ 'Ηροδοτ. 2) σπαράζω, ξεσχίζω, διακόπτω · καὶ μεταφ. »ἀποῤῥῆξαι πνεῦμα, βίον, ψυχὴν« καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντί, τελειόνειν τὴν ζωὴν μὲ ταχὺν ἢ βίαιον θάνατον, σκοτόνομαι, Αἰσχ. Περσ. 513. Blomf. Εὐριπ. 'Ορ. 854. Τρῳ 750. 'Ιφιγ. Τ. 974. Αἰλ. π. ἱστ. ιγ', 2. Σουίδ. λ. εὐνοῦχος · καὶ ἐπὶ αὐτοφόνου, Τίμων. Ἐπιγρ. 1. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, ἀποσχίζω, ἀφορίζω · Γρηγ. Νύσ. — Οὐδ. καὶ ἐν τῷ παθητ. σκάζω, ὡς παρὰ Παυσαν. ἐν 'Αττ. »Ἀπεῤῥώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησῖδες.«

* 'Αποῤῥηθῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. α'. τοῦ ἀπερῶ.

* 'Απόῤῥηκτος, ου · ὁ · 'Αποκομμένος, λελυμένος ἀπό τινος.

'Απόῤῥημα, τος. τό · τὸ ἐμποδισμένον, ἀπηγορευμένον, ἢ ἀπαγόρευσις, ἐκ τοῦ ἀποῤῥέω.

'Απόῤῥηξις, ἡ · θραῦσις, τζάκισις, 'Αρετ. Σελ. 11.

'Απόῤῥησις, εως, ἡ · κώλυσις, ἐμπόδισις διὰ τοῦ νόμου, παραίτησις · ὡς, »Ἀπόῤῥησις γάμου«, ὅταν τινὰς παραιτῇ, ἀφήνῃ τὴν γυναῖκα. »Ἀπόῤῥησις παιδός« = ἀποκήρυξις · 2) ἐπὶ δυνάμεων · ἀδυναμία, κούρασις, στέρησις, ἔλλειψις τῶν δυνάμεων.

'Αποῤῥήσσω · 'Αττ. ἀποῤῥήττω · ἕτερος σχηματισμὸς ἀντὶ ἀποῤῥήγνυμι.

'Απόῤῥητος, ὁ, ἡ · (ἀποῤῥέω) καὶ ἐπιῤ. ἀποῤῥήτως. Ἐμποδισμένος, ἀπηγορευμένος ἀπὸ τοὺς νόμους · Λυσίας. »Τὰ ἀπόῤῥητα ἐν 'Αθήναις πραγματεῖαι«, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαγωγὴ ἦτον ἀπηγορευμένη. 2) Πᾶν ὅ, τι δὲν τολμᾷ, ἢ δὲν ἐμπορεῖ τινάς, ἢ δὲν ἁρμόζει νὰ εἴπῃ, νὰ φανερώσῃ, μυστικόν · »Ἀπόῤῥητα ποιεῖσθαι«, ὅ. ἐ. λέγω τι ὡς μυστικὸν διὰ νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ, 'Ηρόδοτ. Θ. 45. 'Αριστοφ. 'Ιππ. 643. Ξενοφ. 'Αναβ. Ζ'. ς', 43. ἢ φυλάττω μυστικόν · Διον. 'Αλ. Α', 80. »Ἐν ἀποῤῥήτοις«, κρυφά, μυστικά · ὡς καὶ ἐν ἀποῤῥήτῳ, καί, »δι' ἀποῤῥήτων« · Πολύβ. ΙΔ', 2. 6. Πλούταρχ. Δίων. 31. »Ἄῤῥητα καὶ ἀπόῤῥητα λέγειν τινά«, ἐπιπλήττω τινὰ ὡς εἰπόντα πράγματα ἄχρεια καὶ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ επαναλάβω καὶ ἐγώ · ὅμως, »ῥητὰ καὶ ἀπόῤῥητα λέγειν«, τὸ νὰ λέγῃ τις ὅλα ὅ, τι φθάσῃ, πράγματα ὁποῦ πρέπει νὰ λέγωνται καὶ νὰ μὴ λέγωνται · μάλιστα δέ, εἴτε ἔπρεπε νὰ ἀποσιωπᾷ τις ὡς μυστικόν. »Ἐν ἀποῤῥήτοις ποιησάμενον λέγειν« ἤγουν λέγειν τινὶ μυστικὰ καὶ ἐπὶ συμφωνίᾳ τοῦ νὰ φυλάξῃ αὐτὰ μυστικά, 'Ηροδτ. Ϛ', 45. Wessel. »Βάλλοντες ἑαυτοὺς τἀπόῤῥητα«, (Δημοσθ.) ἐπὶ ὕβρεων, ὁπόταν τινὲς λέγουσι πρὸς ἀλλήλους, ὑβριζόμενοι, καὶ τὰ πλέον αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια λόγου πράγματα, ἤτοι τὰ ἄπρεπα · καὶ ἐντεῦθεν παρ' 'Ισοκράτ. »Νόμος κελεύει τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀποῤῥήτων πενταποσίας δραχμὰς ὀφείλειν«, τῶν αἰσχρῶν δηλ., τῶν ἐν τοῖς νόμοις ἀπηγορευμένων. 3) Ταυτὸν τῷ, ἀποκήρυκτος · Παραβλ. Ἄῤῥητος · Ἐπιῤῥ · 'Αποῤῥήτως, μυστικὰ · ἤ, οὕτως, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ ῥηθῇ.

'Αποῤῥιγέω, ῶ · (ῥιγέω) Φοβοῦμαι ἀπὸ φόβον δὲν κάμνω, ἢ δὲν πράττω τι · Πρακ. μὲ σημασ. ἐνεστ. ἀπέῤῥιγα, φοβούμενος δὲν κάμνω τι · »Εἰς οἶκον ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι«, ('Οδ. Β, 52.) φοβοῦνται, φρίττουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν οἶκον).

Ἀποῤῥιζόω, ῶ · (ῥιζόω) Τραβῶ, ἐκβάζω τὰς ῥίζας, ξεῤῥιζώνω, 'Αλκίφ. Γ', 63. 2) Ἐκφύω, κάμνω ῥίζας, 'Ιπποκρ.

Ἀπορρινάω, Μ. ήσω (ῥινάω). Ῥινίζω, ἀφαιρῶ, κόπτω τι μὲ τὸ ῥινί.

Ἀπορρίνημα, τος, τό· τὸ διὰ τῆς ῥίνης ἀποκομμένον, τὰ ῥινίδια, πριονίσματα· ὡς καὶ τό, Ἀπόπρισμα· Στράβ. ΙΔ΄.

Ἀπορριπίζω, Μ. ίσω· (ῥιπίζω) Μὲ τὸ ῥιπίδιον (ἀνεμιστῆρι) ἀερίζω, διώκω, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου.

Ἀπορριπτέω, καὶ

Ἀπορρίπτω, Μ. ψω· (ῥίπτω) Ἀπορρίχνω, ῥίπτω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. τὴν χλαμύδα, καὶ ἁπλῶς ῥίπτω, ὡς ἀμφίβληστρον· καὶ μεταφορ· ἀποβάλλειν, π. χ. μῆνιν, μηνιθμὸν (Ἰλ. Ι, 517. Π, 282 ἰδὲ καὶ Ἰλ. Χ, 406. Πινδ. Πυθ. 6, 37, Ὀλ. 9, 55). »πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν« Χρυσοστ.· πολὺ μὲ ὀλίγην τιμήν. 2) Δὲν δέχομαι τί, ἀποβάλλω. 3) καταφρονῶ, ἀποβάλλω π. χ. λόγον τινά, ὅθεν ὁ ἀπερριμμένος, ἄνθρωπος (γυνή) εὐτελής, ὡς καὶ »ἀπερριμμένα τῶν ἐδεσμάτων« (Ἡρωδιαν.), φαγητὰ ποταπὰ καὶ ἄχρηστα. Ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερον δηλοῖ, ῥίπτω, λέγω λόγους ὀνειδιστικούς, πειρακτικούς, ἢ αὐθάδεις· ὅθεν

* **Ἀπόρριπτος**, ἄξιος ἀπορρίψεως, ὡς τροφή, καὶ

Ἀπορρίψιμος, ὁ, ἡ· ἄξιος νὰ ἀπορριφθῇ, ἄχρηστος, Ἀρτεμίδ. Ε΄. σελ. 268.

Ἀπόρριψις, εως, ἡ· ῥίψιμον, ἀποβολή.

Ἀπορροή, ῆς, ἡ· ἢ **Ἀπόρροια**. Ἡ ἐκροή, τρέξιμον ἀπό τινος, ἢ ἔκ τινος καὶ μακράν· καὶ μεταφ. ὑγρόν τι, ἢ ἀτμός, προερχόμενος ἔκ τινος μέρους. »Ἀπορροὴ οὐρανίη« (Ὀρφ.) ἀντὶ ἀπορρώξ· Ξενοφ. Ἑλλ. Ε΄, β΄. Ὁ Δημόκριτος ὠνόμαζεν Ἀπορροίας καὶ τὰ ἐκ τοῦ σώματος ἐκχυνόμενα ὑγρά, λεπτότατα μέρη· ταυτὸν τῷ, Ἐκροαί.

Ἀπορροιβδέω, Μ. ήσω (ῥοιβδέω). Ἀποπέμπω, ἐκβάλλω μὲ ἦχον καὶ κρότον φωνάς· ἐπὶ τῶν ὀρνέων, ὅταν ἐν ταυτῷ κτυπῶσι μὲ τὰ πτερά· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1021. »Οὐκ ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς« 2) = Ἀπορροφάω.

Ἀπόρροος, καὶ συναιρ. **Ἀπόρρους**, ὁ, ἡ· ὁποῖος ῥέει, προέρχεται, τρέχει ἔξω ἀπό τινος, Ἀθην.

Ἀπορροφάω, ῶ· ἢ, **ἀπορροφέω**, ῶ, Μ. ήσω (ῥοφέω). Ῥοφῶ ἀπό τινος, ῥοφῶν πίνω τι· γεύομαι· Ξενοφ. Παιδ. Α΄. γ΄. 10. »Τί οὐκ ἀπερρόφησας τοῦ οἴνου«; 2) Καταπίνω· ῥουφῶ.

* **Ἀπορρυέω**· καὶ -ῥύημι = ῥέω - ῥοφέω.

* **Ἀπορρυή**, ἡ = ἀπορροή.

Ἀπόρρυμα· εἶδος μέτρου παρ' Αἰγυπτίοις, ἕνδεκα ξέστας χωροῦν, Ἐπιφάν.

Ἀπορρύπτω, Μ. ψω· (ῥύπτω) Ἀποπλύνω, καθαρίζω τὸν ῥύπον, Ὀρφ. Ἀργ. 1361.

Ἀπόρρυσις, εως, ἡ (ἀπορρύω), ταυτὸν καὶ ἀπορροή· 2) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Β΄, 974. ἐκκομμένον ῥεῦμα, ἢ μέρος ποταμοῦ τινος·

Ἀπόρρυτος, ου, ὁ, ἡ· = **ἀπόρροος**. Ὁποῖος ῥέει, τρέχει ἀπό τινος· Ἡσιόδ. Ε΄. 593. 2) ἔχων καὶ νὰ χύνηται, ἢ χυθῇ, Ἱπποκρ.· ὅτι δὲ ἁρμόδιον εἰς ἀπόχυσιν, κατωφερής· **Ἀπόρρυτον σῶμα**, τὸ ὁποῖον ἐκκρίνει· Πλάτ. Τιμ. Ξενοφ. Ἱππ. Δ΄, 3. »Ἀπόρρυτα σταθμά« σταῦλοι, οἵ τινες ἔχουσι κατηφορικὸν ἔδαφος, διὰ νὰ τρέχωσι, νὰ στραγγίζωσι τὰ νερά, αἱ ἀκαθαρσίαι.

Ἀπόρρυψις, εως, ἡ· (ἀπορρύπτω) τὸ ἀπορρύπτειν, ἡ κάθαρσις· παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. μετὰ τοῦ, καθαρμός.

Ἀπορρύω, Μ. ύσω· ποιητ. ἀντί, ἀπορρέω.

Ἀπορρωγάς, άδος, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ Ἀπορρώξ· »ἀπορρωγὰς πέτρας«, Μακκαβ. Β΄· Ἰδὲ ἀπορρώξ.

Ἀπορρώννυμι, Μ. ἀπορρώσω (ῥώννυμι)· ἀδυνατίζω, νεκρόνω τι, τσακίζω· ὅθεν »ἀπορρώσασθαι ὅμιλον«, Ὀρφ. Ἀργ. 1318., ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ, »Ἀπορρ ὤσασθαι«, τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὠθεῖν καὶ ἐμποδίζειν τὴν ἕνωσιν.

Ἀπορρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ· (ἀπορρήγνυμι) Κρημνώδης, ἠκονημένος μὲ ἀποτόμους πέτρας, ἀπεσχισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ μὲ χάσματα, ἀπότομος. Ὀδυσ. Ν, 98. »Ἀκταὶ ἀπορρῶγες,« αἱ διερρηγυῖαι· καὶ Ἀπορρῶγες πέτραι, αἱ ἀλλήλων ἀπερρηγμέναι. Εὐστάθ. καὶ Πλούτ. »Τόπους ἀπορρῶγας«, τοὺς κρημνώδεις, καὶ ἀποτόμους. 2) Μέρος ἐκκομμένον ἀπό τινος· κομμάτι, ἐν τῷ ὁποίῳ διετηρήθη ἡ φύσις τοῦ ὅλου, ἀπόρροια· ὡς Ἰλ. Β, 755 καὶ Ὀδ. Κ, 514. »Στυγὸς ὕδατος ἀπορρῶξ«, ἤτοι μανίκι τοῦ ποταμοῦ Στυγός. Ὀδ. Ι, 359 (ἐπὶ νοστιμωτάτου οἴνου) »ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀπορρ ῶξ«, τρόπον τινὰ τὸ ἄνθος· καὶ ἁπλῶς μέρος, μερίδιον, Νικανδ. Θηρ. Παρὰ τοῖς νεωτ. σπερματικός, ὡς, ἀπορρῶξ Βαβυλωνίων, ὁ. ἐ σπέρμα, παραφυάς τῶν Βαβυλωνίων, Ἀρ. Λυσ. 813 Valck. Ἀριστοβ. σ. 16. (Τὸ ἁπλοῦν, ἡ ῥώξ, δὲν σημαίνει ποτὲ χεῦμά τε καὶ ἀπόρροιαν, ὡς τὸ σύνθετον ἀπορρὼξ πολλάκις, ὡς βλέπεις ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων).

Ἀπορύσσω, Ἀττ. ύττω, Μ. ξω. (ὀρύσσω) Ξεσκάπτω, ξανασκάνω, ξαναρασκάπτω, καὶ κατορύττω, καταχώνω.

Ἀπορφανίζω, Μ. ίσω. καὶ ἀπορφανόω (ὀρφανόω). Κάμνω τινὰ ὀρφανόν, Αἰσχ. Χοηφ. 246. καὶ μεταφ. ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω ἀπ' ἀλλήλων· Παῦλ. πρὸς Θεσσαλ. α΄. »Ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν«· ἀντὶ τοῦ, ὀρφανοὶ καταλειφθέντες, χωρισθέντες.

Ἀπόρφυρος, ὁ, ἡ· (πορφύρα). Ὁ μὴ ἔχων πορφύραν, ἢ πορφυροῦν ἱμάτιον, ἢ χρῶμα τοιοῦτον.

Ἀπορχέομαι, οῦμαι. Μὴ ἠξεύρων νὰ χορεύσω, χάνω ὅπερ ἠγάπησα καὶ ἐζήτησα, ὡς παρ' Ἡροδ. ς΄, 126. »Ἀπωρχήσαο τὸν γάμον«, χορεύων ἀνεπιτηδείως, ἔχασες τὴν νύμφην, ξεχορεύσας.

Ἄπος, εος, τό· (Εὐριπ. Φοιν. 858.) ταυτὸν καί, κάματος, κούρασις, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Εὐστάθ. ὅπου ὁ Ἡσύχ. αἶπος, ἄλλοι δὲ ἄπος, ἀνέγν.

Ἀποσαλεύω, Μ. σω. (σαλεύω) Στέκομαι εἰς τὴν θάλασσαν· λέγεται ἐπὶ νηῶν, αἵτινες ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα, δηλ. εἰς τὸ πέλαγος ὁρμίζουσι Θουκυδ. »Ἡ ναῦς ἀποσαλεύσει« ὅτε δὲ καὶ μετὰ τῆς προσθήκης, »ἐπ' ἀγκυρῶν« 2) μεταφ. διασθενεύομαι, προφυλάττομαι, κρατοῦμαι μακράν, ἀπομακρύνομαι, τινὸς ἢ ἀπό τινος, ὡς παρὰ Πλούτ. »Τοῦ κατὰ φύσιν ἀποσαλεύειν«, ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρύνεσθαι· ὡς καὶ τὸ Μέσον, »Μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων ἀπό τινων« Ἀρριαν. Ἐπίκτ.

Ἀποσαρκόω, Μ. ώσω (σαρκόω)· Κάμνω νὰ αὐξήσῃ σάρκα. Ὅθεν παθ. παρ' Ἀριστοτ. »Ἀποσαρκοῦται σάρξ«, αὐξάνει, ἀποκτᾷ σάρκα, σαρκόνεται.

Ἀποσάρωμα, τος, τό· (σαρόω) τὰ σκουπίδια, φουκαλίδια· Νικήτ. Χρον. Γ΄, 8.

Ἀποσάττω, Μ. ξω· (σάττω) Ξεσελόνω· ξεφορτόνω. Γενεσ. ΚΔ΄, 42. οὗ ἐναντίον τό, Ἐπισάττω.

Ἀποσαφέω, ῶ· (σαφής) Κάμνω τι σαφές, φανερόν, σαφηνίζω, ἐξηγῶ τι μὲ σαφήνειαν, δίδω νὰ καταλάβῃ, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Πρωταγ. »Οὐδὲν ἀποσαφεῖ ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσει«.

Ἀποσβέννυμι, καὶ ἀποσβεννύω, Μ. ἀποσβέσω, καὶ ἀποσβήσομαι· Παρακ. ἀπέσβηκα· Ἀόρ. β΄. ἀπέσβην· Σβύνω τι, ἀφίνω νὰ σβεσθῇ· καὶ μεταφ. ἐξαλείφω, χάνω, ὡς, γένος καὶ ὄνομα· ἢ ἐμποδίζω, κάμνω νὰ παύσῃ, ὡς ἄνεμον. Ὁ Παρακ. καὶ ὁ β΄ ἀόρ. ἐν χρήσει καὶ παθητικῶς· ὡς, ἀπέσβη τοῦτο τὸ δόγμα· ἀπέσβηκε τὸ τὰ ἱππικὰ μανθάνειν· ἀπέσβη τὸ γένος. — Οὐδετ. καὶ παθητ. Σβύνομαι· τελειώνω· παύω· ἀπόλλυμαι· ἀποθνήσκω· Τιμ. Σ. 40 Ruhnk. — Ἀπόσβεσις, τὸ οὐσιαστ.

Ἀπόσεισις, εως, ἡ· Ἀποτίναγμα, ἀπόκρουσις, σπρώξιμον ἐπὶ τὰ πρόσω· 2) Εἶδος ἀνασχύντου χοροῦ, ἐκ τῆς κινήσεως οὕτω κληθέν· Πολυδ. δ΄, 14.

Ἀποσείω (σείω). Ἀποτινάσσω, σείω, τινάζω τι ἀπό τινος· — Μέσ., ἀπ' ἐμαυτοῦ τινάζω, ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, καὶ ἐλευθερόνω τὸν ἑαυτόν μου ἀπό τινος, εἴς τι μέτρον, ὡς Ἡρωδιαν. »ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο«, συντ. αἰτ. καὶ ἐπὶ ἵππου, ὅταν ῥίπτῃ κάτω τὸν ἐπιβάτην· Ξενοφ. Παιδ. Ζ΄, 1. »ἵππος σφαδάζων, ἀποσείεται τὸν Κῦρον«.

Ἀποσεμνόω, ῶ· καὶ ἀποσεμνύνω (σεμνύνω)· Κάμνω τινὰ σεμνόν, σεβάσμιον, δίδω εἰς αὐτὸν ἀξιωματικὴν τιμήν· 2) ἐξαιρῶ, ὑψόνω τινὰ μὲ λόγους, ὑπερεπαινῶ· 3) Δείχνω τί καυχώμενος διὰ νὰ μὲ τιμῶσιν, ἐπίδειξίν τινος ποιῶ. Ναζ. — Μέσ. Ὑψόνομαι μὲ λόγους· ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι εἴς τι ἐπιδεικνύμενος, κάμνω ἐπίδειξιν· συντ. αἰτ. Ἀριστ. Βατρ. 703. ἰδὲ καὶ 834.

Ἀποσεύω· (σεύω) ταυτὸν τῷ, ἀποσείω. Μακρὰν διώκω· Παθητ. ἀναχωρῶ ὀγλίγωρα, βιάζομαι νὰ φύγω, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 390. »Ἀπέσσυτο δώματος«, ἀντὶ ἀπέτρεχε (Ἀορ. συγκοπ. μὲ παθητ. σημασ.). Ἐν τοῖς περιεχημ. χρόνοις γράφεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ δύο σσ. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ο, 572. καὶ Ὀδ. Ι, 236, καὶ 396. »δείσαντες ἀπεσσύμεθ'«.

Ἀποσήθω (σήθω). Κοσκινίζω, καί, στραγγίζω. Ἀθήν, παρ' Ἱπποκρ. »Ὕδωρ ἀποσήθειν«, στραγγίζειν, σακκελίζειν.

Ἀποσηκάζω (σηκάζω)· Ἀποκλείω, κλείω ἔξω ἀπὸ τοῦ σηκοῦ· Νικήτ. Χρονικ. Η΄, ς.

Ἀποσηκόω, ῶ, Μ. ώσω. (σηκός) Κλείω τι εἰς σταῦλον· φυλακόνω· Ἡσυχ.

Ἀποσημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω)· Δίδω σημεῖον· Πλάτ. Κόδυδ. 2) φανερόνω, γνωστοποιῶ, κάμνω φανερόν, γνωστόν· κυρ. διὰ σημείων. 3) διὰ σημείων μεταπείθω τινά, συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃ τι. »Ἀποσημαίνω εἴς τινα«, ἀντί, αἰνίττομαι εἴς τι, καί, »ἀποσημαίνω εἰς τινα«, ἀντί, ὅταν σκώπτω καὶ κατηγορῶ τινα, ἔχω αὐτὸν εἰς τὸ μάτι· π. χ. Θουκ. γ΄. »Εἰς Νικίαν . . . ἀπεσήμαινεν ἐχθρὸς ὤν.« Ἰδὲ καὶ Πλούτ. ἐν Ἀποφθ. — Μέσ. Ἀποσημαίνομαι, ἐπιβεβαιῶ διὰ σημείου, φέρω ἀπόδειξιν, Ἡροδτ. θ΄, 71. 2) Σημειόνω τινά, διὰ νὰ λάβῃ π. χ. τιμωρίαν τινά· Ξεν. »τοὺς φιλτάτους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαινόντων, διὰ νὰ φανερωθῶσι καὶ τιμωρηθῶσι. 3) βουλλόνω, ὡς ἐπιστολήν· καὶ τὰ χρήματα, δημεύω· Ξενοφ. Ἑλλ. β΄, 3, 25. Δ΄, 10. κυρ. συχνάκις ὑστερώτερον παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐν χρήσει.

Ἀποσήπω, Μ. ψω. (σήπω) Ἀφήνω τι νὰ σαπίσῃ· ὡς καὶ τό, Σήπω· Οὐδ. παρακ· ἀποσέσηπα, σήπομαι διόλου· **Ἀποσέσηπά τι**, μοὶ ἐσάπη τι· Ξενοφ. Παθητικ. Ἀποσήπομαι, γίνομαι σάπιος, σαπίζω, ὁλοτελῶς σήπομαι, ἢ εἶναί τι σαπισμένον.

Ἀπόσηψις, εως, ἡ· διόλου σῆψις, σάπισμα, ἡ εἰς σάπισμα τροπή. Πλούταρ.

Ἀποσίγησις, εως, ἡ· (σιγάω) Τὸ ὁλοτελῶς σιωπᾶν, σιωπὴ παντελής. Ἱπποκρ.

Ἀποσιμόω, ῶ. (σιμόω) Ποιῶ τινὰ σιμόν, χαμηλόν. Εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν εὑρίσκεται παρὰ Λουκιαν. »Ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα«, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν μύτην ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος πλακωτὴν καὶ ἀπὸ τὸ κάτω ἐκτεταμένην, ἤτοι εἴμεθα πλατομύτιδες. 2) Ποιῶ τι κυρτόν, καμπύλον πρὸς τὰ ἄνω, ἐπικαμπές, ἤτοι

καμπουρωτόν. 3) Ἀποσιμόω, προσεγγίζω, πλησιάζω. «Ἀποσιμοῦν τὴν στρατιὰν (Ξενοφ. Ἑλλ. έ, δ', 50.)» ἤτοι φέρω, ὁδηγῶ τὸ στράτευμα οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἀλλὰ πλαγίως καὶ ἐν εἴδει λοξοειδοῦς γραμμῆς, ἤτοι διὰ ν' ἀποφύγω, ἢ διὰ νὰ πάρω τὸν ἐχθρὸν κατὰ πλαγίων. «Ἀποσιμοῦν τὰς ναῦς (Θουκυδ. δ', 25)» κάμνω κύκλον, ἤτοι πέρνω παρεμβάζωμα μὲ τὸ καράβιον, διὰ νὰ ὁρμήσω μὲ τόσῳ περισσοτέραν δύναμιν ἐναντίον τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου. 4) μεταφ. ἐπαινῶ.

Ἀποσίμωσις, εως, ἡ. (Ἀππιαν. πολ. Δ'. 71.) Τὸ κύρτωμα, χαμήλωμα στρατεύματος, ἢ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου διὰ νὰ κτυπήσῃ πρὸς τὸ ἐχθρικὸν μὲ τὸ ἔμβολον.

*Ἀποσιόομαι, Ἰων. ἀντί, ἀφοσιόομαι, Ἡροδτ.

Ἀποσιτέω, ῶ, Μ. ήσω. (σιτέω) Παύω ἀπὸ τὸ νὰ τρώγω, δὲν τρώγω πλέον, νηστεύω.

Ἀποσιτία, ας, ἡ· ἀηδία ἀπὸ φαγητά· ἀνορεξία· ἀποχὴ ἀπὸ φαγητοῦ· ἐν γένει, = ἀσιτία.

Ἀποσιτίζω, Μ. ίσω. ἐκ τοῦ Λουκιαν. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, ἐπισιτίζω.

Ἀποσιτικός, ή, όν· ὁ προξενῶν ἀηδίαν καὶ ἀνορεξίαν εἰς τὸ φαγεῖν. Ἱππορ.

Ἀπόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος) = ἄσιτος· ὅποιος δὲν ἔφαγε, νηστικός· καὶ ὅποιος ἐγκρατεύεται, ἀπέχεται ἀπὸ τοῦ φαγεῖν· ὁ ἀηδιάζων ἀπὸ σιτίων· 2) ὅστις δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ φάγῃ.

Ἀποσιωπάω, ῶ, Μ. ήσω. (σιωπάω) Σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ πλέον, παύω τοῦ ὁμιλεῖν, ἢ κόπτω τὴν ὁμιλίαν μου· 2) ἐνεργ. Σιωπῶ τι, δὲν τὸ φανερόνω, λέγω ἔξω.

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ· σιωπή, παῦσις, ἡ διακοπὴ τῆς ὁμιλίας. 2) Παρὰ τοῖς Ῥητ. σχῆμα ὁμιλίας, ὅταν λέξεις δὲν ἐκφράζεται μὲ ἔμφασιν ἢ ἀπὸ ἐντροπήν, Οὐιργ. Ἐκλ. 3, 8. Αἰν. 1, 139.

*Ἀποσκάλλω (σκάλλω). Ἀποξέω.

Ἀποσκάπτω, Μ. ψω. (σκάπτω) Σκάπτω, παραχόνω, κατασκάπτω· ὀχυρόνω, ἢ περικλείω τι διά τινος λάκκου (κόπτω χαντάκι ὁλόγυρα τινός). Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β'. δ', 4. καί, ξεχόνω, σκάπτων ἐκβάλλω.

Ἀποσκαρίζω, καὶ ἀπασκαρίζω. Μ. ίσω (σκαρίζω). Πάλλων, ἤτοι πηδῶν φεύγω εἰς τὰ ὀπίσω· 2) πάλλω, ῥιπτόμενος τῇδε κἀκεῖσε, σπαραττόμενος, ἀποθνήσκω. Ἰουδ. Δ, 21. καὶ Ἁλ. Β'. 325. «Ἄλλοι ἀπασκαρίζων, αὐτοῖς ἐπεσκάριτε.»

Ἀποσκεδάζω, καί, ἀποσκεδάω, καί, ἀποσκεδάννυμι, καί, ἀποσκεδαννύω. Μ. σκεδάσω (σκεδάννυμι). Ξεχωρίζω καὶ διώκω ἢ σκορπίζω καὶ ἀφίνω, κάμνω νὰ ὑπάγωσι καθ' ὅλα τὰ μέρη, νὰ σκορπισθῶσι. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 309. «Ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας», ἤγουν τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας ἀφῆκε (φιλικώτατα ὁ Ἀχιλλεύς) νὰ ὑπάγωσι καθεὶς εἰς τὸν τόπον του· καὶ μεταφ. ἀποβάλλω, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ καὶ φύγῃ· ἀποσοβῶ, διώκω, ὡς ὕπνον, μερίμνας, νόσον κτλ — Παθητ. Διασκορπίζομαι φεύγων τῇδε κἀκεῖσε, κατ' ὀλίγον γίνομαι ἄφαντος, Ἰλ. Ψ, 4.

Ἀποσκεπάζω, Μ. σω. (σκεπάζω) Τελειόνω τοῦ νὰ σκεπάζω· καὶ ξεσκεπάζω = ἀποκαλύπτω.

Ἀποσκεπαρνίζω. Κόπτω μὲ τὸ σκέπαρνον. 2) Σχίζω τὴν κεφαλήν τινος, ἤτοι πληγόνω αὐτήν.

Ἀποσκεπαρνισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἀποκόπτειν τι μὲ τὸ σκέπαρνον· 2) καὶ πληγὴ τῆς κεφαλῆς διὰ σχίσματος, ὅταν δηλ. τὰ τζακίσματα εἶναι μικρὰ καὶ πολλά.

Ἀποσκέπτομαι, Μ. ψομαι. (σκέπτομαι) Ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω πρὸς τὰ κάτω, κυρ. ἀπὸ βίγλας, πύργου.

Ἀποσκέπω· ταυτὸν τῷ, ἀποσκεπάζω.

Ἀποσκευάζω, Μ. άσω. (σκευάζω) Σηκόνω τὰ σκεύη, τὰ πράγματά μου ἀπὸ ἕνα τόπον καὶ τὰ φέρω εἰς ἄλλον· μαζόνω, φορτόνω, καὶ μετατοπίζω αὐτά· 2) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω τι, καταφρονῶ· ἢ, δὲν δέχομαι. 3) Αἴρω ἐκ μέσου, ἀπομακρύνω τινὰ ἐχθρὸν μὲ τρόπον· π. χ. «τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσασθαι Συνέσ. 4) ξεφορτόνω, βάλλω κάτω φορτίον τι· καὶ μεταφ. «ἀποσκευάσασθαι τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ (Βασιλ. ὁμ. 10.).» — Μέσ. 1) σηκόνω τὰ σκεύη, ὡς «ἀποσκευάζεσθαι τὴν τράπεζαν»· 2) ἐναιρῶ τι, πληροφορῶ, ὡς παρὰ Γρηγ. «ἐπειδὴ ἀπεσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον», 3) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, ἀφήνω, παραιτῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου φόρτωμα, κακὴν ἕξιν, βάρος, ἢ φορτίον τι καὶ ἐλευθερόνομαι· φονεύω τινὰ καὶ γλυτόνω ἀπ' αὐτόν. Ἡροδιαν. Δ', 13. «Ἀποσκευάζομαι τὴν διήγησιν», Ἡλιόδωρ. ὡς καὶ τό, «Ἀποσκ. τὸ κατηφὲς τοῦ βλέμματος», καὶ τό, «Τοὺς ἐγκειμένους.» «Ἀποσκευάσασθαι τὸ λυποῦν», Ἡρωδιαν. ἀποῤῥίπτειν τὴν λύπην. 4) = ἀποπατέω, χέζω, δηλ. βάλλω κάτω τὸ φορτίον τῆς κοιλίας· ἀπτώτως, ἢ ἐνεργ. καὶ αἰτιατ. ὡς, «Ἀποσκευάσασθαι τὰ ἐνοχλοῦντα τὴν κοιλίαν», ἀφοδεύειν, χέζειν· ὅθεν παρὰ Πολυβ. Ε, 4. «Τὸ ἀποσκευαζόμενον τοῦ ἀνθρώπου», ἡ κόπρος, τὸ ἀπόπατημα. 5) Αἴρω ἐκ μέσου, ἤτοι φονεύω, ἁπλῶς, ἢ προστιθεὶς τοῦ, φόνῳ, ὡς, «Ἀποσκευάσασθαι φόνῳ τὸν ἄνδρα», αἴρειν ἐκ μέσου, σηκόνω ἀπὸ τὸ μέσον, θανατόνω· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τὸν ἔστειλε καὶ αὐτόν, ἢ τὸν ἐξεπροβόδισεν, ὅ ἐστι, δι' ἄλλου τὸν ἐθανάτωσε. Ἡρωδιαν. καὶ Λουκιαν., ὅθεν

Ἀποσκευή, ῆς, ἡ. Ἀπόπεμψις· ἀπομάκρυνσις· ἀποφόρτισις, μετατόπισις· παραίτησις. 2) Τὰ χρειώδη εἰς οἶκον ἢ ὁδοιπορίαν σκεύη, ἢ πράγματα· ἢ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή· (καλαμπαλίκια. Les bagages, les meubles) Λουκιαν. 3) Ἡ ἀφόδευσις, ἡ κένωσις τῆς κοιλίας, τὸ σκατόν· καὶ 4) ὁ τόπος, εἰς ὃν χέζομεν, τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία, ἡ πορευσις. Στράβ. ΙΔ'. σελ. 956. ὡς καὶ παρὰ Πολυβ. Ε'. 91.

Ἀπόσκημμα, τος, τό· ταυτὸν καί, Ἀπέρεισμα, στήριγμα. Αἰσχύλ. = ἀπόσκηψις, σημασ. β. Ζήτ. ἀποσκήπτω.

Ἀποσκήμπτω, Μ. ψω. ταυτὸν τῷ, ἀποσκήπτω.

Ἀπόσκηνος, ὁ, ἡ· (σκηνή) Ὁ μακρὰν ἄλλου τινὸς κατοικῶν· ὅποιος δὲν ἔχει συναναστροφήν, ἢ δὲν ζῇ μαζὶ μὲ ἄλλον τινά. Ξενοφ. Παιδ. Η'. ζ, 14. Ἀντίκειται τῷ, σύσκηνος· ὅθεν

Ἀποσκηνόω, ῶ, Μ. ώσω. Εἶμαι, ἢ κατοικῶ μακρὰν ἀπό τινος, ἄρα μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ εἶμαι ἢ κατοικῶ εἰς τὴν σκηνὴν (τένταν), εἰς τὸ στρατόπεδον, Γεν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ, δ. «Οὕτω μακρὰν ἀπεσκηνώκει τὰ ὦτα τῶν Μουσῶν», (Πλούταρχ.) τὰ ὦτά του ἦτον πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὰς Μούσας, ἤτοι ἦτον πολλὰ μεμακρυσμένος ἀπὸ τὰς μαθήσεις. 2) Σηκόνω τὰς σκηνάς, τὸ στρατόπεδον καὶ μισεύω, Γένεσ. Η'. ὡς καὶ τό, διασκηνέω.

Ἀποσκήπτω, Μ. ψω (σκήπτω). Ἐρείδω, ἐπακουμβίζω τι, ἢ βάλλω τι στερεῶς ἐπί τι· 2) ἐξαιρέτως, κτυπῶ, ἢ ῥίπτω τι μετὰ δυνάμεως ἐπί τι· καὶ μεταφ. ἐπὶ παθῶν, ὡς, «Ἀποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς αἰτίους», (Διον. Ἀλ. ς'.) χύνω τὴν ὀργήν, τὸν θυμὸν ἐπάνω εἰς τοὺς αἰτίους. «Ἀλλ' εἰς ἕνα ἀποσκήψατε», παρ' Αἰσχίν· ἀφήσατε, χύσατε τὸν θυμὸν σας εἰς ἕνα. 3) Οὐδετ. ἐκβαίνω μὲ ὁρμήν, σπάζω, ὡς ἐπὶ κεραυνοῦ· 4) καταντῶ, ἀποβαίνω, Ἡρόδ. «Ἀπέσκηψε τὸ ἐνύπνιον εἰς φαῦλον», τὸ ὄνειρον ἐξέβη (ἐβγῆκεν) εἰς κακόν· καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ὑλῶν ἀσθενειῶν, ἢ ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μίαν στάσιν μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλην, καὶ ἐκεῖ ἐπιμένουσι· καὶ ἐντεῦθεν αἱ τοιαῦται αἰφνίδιοι μεταστάσεις τῶν ἀσθενειῶν ὑλῶν, ἀποσκήψεις καὶ ἀποσκήμματα, καλοῦνται, Γαλην. πρὸς Γλαύκ. Β. «Ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον», ἤτοι τελεῖν.

Ἀπόσκηψις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ἀπόσκημμα, στήριγμα. 2) Μετάστασις ὑγροῦ τινος καὶ ὕλης ἀσθενείας εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος.

Ἀποσκιάζω, Μ. σω. (σκιάζω) Κάμνω ἴσκιον, ἰσκιόνω. «Σκιὰς ἀποσκιαζομένας» (Πλάτ. Πολ. Ζ.), σκιαί, αἵτινες γίνονται ἀπὸ ἓν σῶμα. (Οὐδετ. προξενῶ γίνομαι αἴτιος σκιᾶς τινος, ἤτοι δίδω ἴσκιον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Διον. Κάσ.) 2) βάλλω τι εἰς τὸν ἴσκιον, ἐπισκιάζω· καὶ μεταφορ. σκοτίζω, κρύπτω. Λογγῖν. ιζ'. 19. ὅθεν

Ἀποσκίασμα, τος, τό· τὸ ἰσκιωμένον πρᾶγμα, ἡ προερχομένη σκιά· 2) τὸ εἴδον, ἢ προξενοῦν ἴσκιον.

Ἀποσκιασμός, οῦ, ὁ· σκέπασμα διὰ τῆς σκιᾶς, ἐπισκίασις, ἴσκιωμα. Ὁ Πλουτ. εἰς Περικλ. καλεῖ, «Γνωμόνων ἀποσκιασμούς», τὴν καταμέτρησιν τῶν ὡρῶν διὰ τῆς σκιᾶς τοῦ γνώμονος.

*Ἀποσκίδναμαι, ποιητ. παθ. τοῦ ἀποσκεδάννυμι. Σκορπίζομαι, ἀναχωρῶ τῇδε κἀκεῖσε, Ἰλ. Ψ, 4.

Ἀποσκίδνημι· ταυτὸν τῷ, Ἀποσκεδάζω.

*Ἀποσκίμπτομαι, παθητ. τοῦ ἀποσκίμπτω = ἀποσκήπτω. Μπήγομαι διὰ νὰ στερεῶ καὶ κρατῶ ἐκεῖνο, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέμαμαι, ὡς Ἰλ. Ζ, 172. «Δύο ἄγκυραι ἐκ νεὼς ἀποσκιμφθεῖσαι», ο. ε. δύο ἄγκυραι νὰ στερεωθῶσιν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κρεμάμεναι στερεῶς ἐκ τοῦ πλοίου.

Ἀποσκιῤῥόω, ῶ, Μ. ώσω. (σκιῤῥόω, σκίρος, σκίῤῥος) Μεταβάλλω τι εἰς σκίῤῥον· διόλου σκληρύνω· ὅθεν

Ἀποσκίῤῥωμα, τος, τό· τὸ ὁλοτελῶς σκίῤῥωμα, σκλήρωμα, τὸ σκιῤῥωθὲν ἕλκος, πρίσμα.

Ἀποσκιρτάω, ῶ, Μ. ήσω. (σκιρτάω) Πηδῶ πρὸς τὰ πρόσω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω ἀπό τινος· 2) ἀποστατῶ, λειποτακτῶ.

Ἀπόσκλημι, καὶ ἀποσκλέω, Μ. ήσω. Ξηραίνω, στεγνόνω, σκληρύνομαι· καὶ 2) γίνομαι ξηρός, λιγνός, στεγνός, τήκομαι. Ζήτ. σκλέω, σκέλλω. Ἀντίπατρ. ἐν Ἐπιγράμ. «Ἀποσκλήσῃ», θέλεις ξεραγκιάσῃ, κοκκαλιάσῃ. «Ἀποσκλῆναι κυδοσσίῳ λιμῷ (Ἀλκίφρ.).» Τούτου τοῦ ῥήματος εἶναι μόνον ἐν χρήσει ὁ Μέλλ. ἀποσκλήσομαι, ὁ ἀόρ. ἀπέσκλην, καὶ ὁ παρακ. ἀπεσκληκώς, ὅθεν «ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς σωφροσύνης αὐστηρότητι» (παρὰ Χρυσοστ.), ἡ σκληρυνθεῖσα.

Ἀπόσκληρος, ὁ, ἡ. Λίαν σκληρός· ὅθεν

Ἀποσκληρόω, καί, ἀποσκληρύνω. Διόλου σκληρύνω, κάμνω τι ὁλοτελῶς σκληρόν.

Ἀποσκνίπτω, Μ. ψω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Ἀποσκνίψῃς, διὰ τοῦ, σκεδάσῃς, καὶ κρούσῃς· τὸ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. ἔχει, ἀποσκήψεις, ἀποσχάσεις, ἀντί, ἀποσκνίψεις· αὐτόθ. σκίμψαι, ἀντί, σκνίψαι, ἐξ Ἱπποκρ. Ζήτ. ἐν τῷ, σκνίπτω.

Ἀποσκνιφόω, ῶ. Σκοτίζω. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. «Ἀπεσκνίφωσε δὲ (ἡ σελήνη) γαίης τόσσον», ἐσκότισε· ἐκ τοῦ, σκνίφος, τὸ ἀλαυγές. Ζήτ. Σκνίφος.

Ἀποσκολύπτω, Μ. ψω. (σκολύπτω) Ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω, ξεφλουδίζω, γυμνόνω· 2) κολοβόνω· περιτέμνω· ὅθεν ὁ «ἀπεσκολυμμένος», ὁ περιτετμημένος τὸ αἰδοῖον. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκολύπτω.

Ἀποσκοπεύω, Μ. σω. (σκοπεύω) Ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου θεωρῶ, κυττάζω, παρατηρῶ τι. ἀποβλέπω (αἰτ.)· ἢ πολλὰ μακράν, ὀξέως βλέπω. Λουκ. Διαλ. Θαλ. 6, 2. Hemst. Ἀριστοφ. Σ. 4.

Ἀποσκοπέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, ἀποσκοπεύω. 2) ἀποβλέπω, λόγον ποιοῦμαι τινος, ἐπιμελοῦμαι,

ποττάζω τί ὡς σκοπὸν (μετὰ τῆς εἰς καὶ αἰτ.), avoir égard. Εὐριπ. Ἰων. 286.

*Ἀποσκοπιάζω = Ἀποσκοπέω. Κουϊντ. Καλ. 6, 114.

Ἀποσκόπιος, ὁ, ἡ. Ὁ μακρὰν ὢν ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, ἐναντίος τῷ σκοπῷ = ἀπόσκοπος, σημασ. β΄. Ἀνάλεκτ. Β. 66.

Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω) Ὁ ἀπό τινος ὑψηλοῦ τόπου, ἢ ἀπὸ μακρὰν θεωρῶν, παρατηρῶν, κατασκοπῶν. 2) Ταυτὸν τῷ, Ἀποσκόπιος, ὁ πλανώμενος τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, μὴ ἄγων εἰς τὸν σκοπόν· ἐναντίος τῷ σκοπῷ.

Ἀποσκορακίζω, Μ. ίσω. (σκορακίζω) Εἰς κόρακας πέμπω, λέγω τινὶ τό, ἄπιθι ἐς κόρακας, δηλ. ὕπαγε (ἄμε, σύρε) εἰς τὸν διάβολον. 2) Μετὰ μίσους καὶ ὀργῆς ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, καταφρονῶ, καὶ ἀποδιώκω. Ἀλκίφρ. Α΄. Ἐπιστ. 38. πῶς ἀποσκορακιστέ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον· ὅθεν

Ἀποσκορακισμός, οῦ, ὁ· ἡ μετ' ὀργῆς ἀπόπεμψις, ἀποδίωξις, ἀποβολή, καταφρόνησις, τὸ ἀποσκορακίζειν τινά.

Ἀποσκορπίζω, Μ. ίσω. Λαμβάνω μέρος ἀπό τινος καὶ τὸ διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων σκορπίζω = σκορπίζω.

*Ἀποσκοτέω = ἀποσκοτίζω, σημασ. β΄. »Ἀποσκότησόν μου«, μή μοι ἐμποδίζῃς τὸν ἥλιον, εἶπεν ὁ Διογένης πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, Διογ. Λ. 6, 38.

Ἀποσκοτίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (σκοτίζω). Σκεπάζω μὲ ἴσκιον, σκοτίζω. 2) ἀφαιρῶ τὸ σκότος, παίρνω τὸν ἴσκιον. Πλούταρχ. η. Σ. 389.

Ἀποσκοτόω, ῶ, Μ. ώσω. = ἀποσκοτίζω· ὅθεν ἀποσκοτοῦσθαι, περιτυλίττομαι καὶ παραχώνομαι ἀπὸ σκότος. Πολύβ. α΄. 2) Σκιερὸν ποιῶ τί· ἀποτρίβω τὴν βαφήν, ἢ τὸ χρῶμα ζωγραφίας τινός, καὶ προξενῶ εἰς αὐτὴν ἴσκιον, στολίζω τὴν εἰκόνα μὲ σκότος, nuancer.

Ἀποσκυβαλίζω, Μ. ίσω. (σκυβαλίζω) Κυρίως παρὰ Συνεσίῳ, »Τὰ περιττὰ ἀποσκυβαλίζειν«, ἀπορρίπτειν τὰ περιττὰ σκύβαλα, ἄχυρα. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. Ε΄. ἀποβάλλειν τὴν κόπρον, τὰ περιττώματα· μεταφορ. ἀπορρίπτειν, καταφρονεῖν τὶ ὡς ἄχρηστον καὶ περιττόν, μεταχειρίζομαι μὲ καταφρόνησιν, καὶ ἐντεῦθεν ἀποσκυβάλισις, ἡ καταφρόνησις, καταφρονητικὴ μεταχείρισις.

Ἀποσκυδμαίνω, Μ. ανῶ. (σκυδμαίνω) Λίαν θυμώνομαι, ὀργίζομαι, γίνομαι κακός, Ἰλ., Ω. 65. Συντ. δοτ.

Ἀποσκύζω, Μ. σω. καί, συχνότερ. ἀποσκύζομαι· (σκύζω) Προκόπ. Ἀνεκδ. 10. ταυτὸν τῷ, ἀποσκυδμαίνω.

Ἀποσκυθίζω, Μ. ίσω. (σκυθίζω) Ἐκβάλλω τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ὁμοῦ μὲ τὰς τρίχας κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον. Ἀθήν. ΙΒ΄. καὶ μεταφ. κόπτω, κουρεύω τὰ μαλλιὰ ἕως εἰς τὸ δέρμα κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον. Εὐριπ. Τρῳάδ. 1025. Ζήτ. περισκυθίζω.

Ἀποσκυλάω, ῶ, Μ. ήσω· ἢ ἀποσκυλεύω· (σκυλεύω) Ἁρπάζω, κουρσεύω, γυμνόνω, ἀφαιρῶ, βιαίως παίρνω τί· μεταφ. παρὰ Νικάνδρ. Θηριακ. 600. »ἀποσκύλλειν λαχνήεν«, κόπτειν, ἀφαιρεῖν τὸν μαλλόν, τὸ χνοῦδι· ἐκ τοῦ, σκύλω, σκύλλω, σκυλάω.

Ἀπόσκωμμα, τος, τό· (ἀποσκώπτω) Περίπαιγμα, περιγέλασμα, ἀπομυκτήρισμα· ἐκ τοῦ

Ἀποσκώπτω, Μ. ψω· (σκώπτω) Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ. Γεν. ἢ Αἰτ. καὶ εἴς τινα π. χ. Ἀποσκώπτειν εἴς τινα (Λουκ.), προφέρω σκώμματα κατά τινος.

Ἀποσμάω, ῶ, Μ. ήσω· (σμάω) Ἀποσμήχω, ἀποσπογγίζω, ἀποπλύνω, ἢ τρίβων ἀποκαθαίρω, καστρεύω. Λουκ. »ἀποσμᾶ τὸν ῥύπον« καὶ Διοσκορ. Ε, 84.

Ἀπόσμηγμα, τος, τό· τὸ πλυμένον πρᾶγμα· ἢ τὸ ἀπόπλυμα, ταυτὸν τῷ, ἀπόπρισμα, κ.τ.τ.

Ἀποσμήχω, Μ. ξω. ταυτὸν τῷ, ἀποσμάω, Λουκ. ἐν Τιμ. »Ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων.«

Ἀποσμικρύνω, Μ. υνῶ· καὶ ἀποσμικρόω (σμικρός). Μικρύνω, μικρὸν ποιῶ. Λουκιαν.

Ἀποσμίλευμα, τος, τό· τὰ πελεκούδια, τὰ ὁποῖα ἐκβαίνουσιν εἰς τὸ διὰ τῆς σμίλης σκάλισμα πέτρας, ἢ ξύλου τινός, τὸ τῇ σμίλῃ ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα· ἐκ τοῦ

Ἀποσμιλεύω, Μ. εύσω. (σμιλεύω) Τῇ σμίλῃ ξέω, πελεκῶ, κόπτω· δουλεύω λεπτότατα τί μὲ τὴν σμίλην· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. ἐξεργάζομαι καὶ καλλωπίζω τί ἀκριβῶς καὶ μὲ ἐπιμέλειαν, ἤτοι πολλὰ τεχνικῶς.

Ἀποσμύχω, Μ. ξω. (σμύχω) Ἐξολοθρεύω, καταναλίσκω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διά τινος οὐχὶ σφοδροῦ, ἀλλὰ σιγανοῦ καὶ μόνον καπνίζοντος πυρός, κρυφοκαίων ἀφανίζω. Ἀλλ' ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Λουκιαν. Γεργ. καὶ Πλουτ. »ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες« πρέπει νὰ λέγῃ ἢ, ἀπομυγέντες (ἐκ τοῦ ἀπομύττω), ἀπατηθέντες, ἢ, ἐπιμυγέντες (ἐκ τοῦ ἐπιμύττειν), περιγελασθέντες χλευασθέντες· 2) μεταφ. κατ' ὀλίγον ἀφανίζω τί, φθείρω, κάμνω νὰ φθαρῇ κατ' ὀλίγον διὰ βασάνου ἢ λύπης. Γαλλ. consumer. — Παθ. καταφθείρομαι, κατατήκομαι κατ' ὀλίγον.

Ἀποσοβέω, ῶ· ήσω (σοβέω). Ἐμποδίζω, ἀποδιώκω, σκιάζω, κάμνω τινὰ διὰ κραυγῆς ἢ τινος ἄλλου μέσου νὰ φοβηθῇ καὶ νὰ φύγῃ· καὶ μεταφ. ἀποσοβῶ τὸν γέλωτα· 2) Οὐδετ. ἀπέρχομαι, ὑπάγω γοργά, μὲ βίαν, ἢ μὲ θάρρος ἐπὶ τὰ πρόσω· Λουκιαν. »Ἀποσοβεῖν εἰς τὸ ἄστυ« καὶ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1029. οὐκ ἀποσοβήσεις; θᾶττον φύγῃς ὀλίγωρα; καὶ 1250. — Μεσ. ἀποδιώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ.

Ἀποσόβησις, εως, ἡ· Ἐκφόβησις, ἀποδίωξις διὰ κραυγῆς, ἢ τινος τοιούτου, σκιάξιμον.

Ἀποσοβητήριος, ὁ, ἡ· ἢ ἀποσοβητικός, ὁ. Ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς τὸ ἀποσοβεῖν, ἀποδιωκτικός· Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Ἀποσοβητήρ, ῆρος· ἢ Ἀποσοβητής, οῦ, ὁ· ὁ ὁποῖος αὐθάδως ἀπελαύνει, ἀποδιώχνει· ἀμφ.

*Ἀποσόβητος, ον· Ἀποδιωγμένος, φευγάτος διὰ τὰς φωνάς τινος, τρομασμένος.

Ἄποσος, ὁ, ἡ· (ποσόν) ὁ μὴ ἔχων ποσόν, ὁ ποσότητι καὶ μέτρῳ μὴ ὑποπίπτων, ἄμετρος· ὡς καὶ τό, ἄποιος, ὁ μὴ ἔχων ποιότητα.

Ἀποσοῦμαι, Λακωνικ. παθητ. ἐνεστ. ἀντὶ ἀποσεύομαι ἢ ἀποσεύομαι. Φεύγω τρέχων, ὅθεν ἀόρ. β΄. ἀπεσύθη, ἢ ἀπέσσυτο, ης, η· καί, Λακωνικ. ἀπέσσουα, ας, α· Ξενοφ. Ἑλλ. Α΄. 23. σημ. »Μίνδαρος ἀπέσσουα«, ἀντί, ἀπεσύθη, ταυτὸν τῷ, ἀπώλετο, ἀπέθανεν, ἐχάθη.

Ἀποστεφόω· (στεφόω) Κάμνω στερεὸν· καὶ παθ. γίνομαι στερεός· Ἀρριαν. Ἐπικτ. Α΄. ιη΄, 16. »Πῶς ποτ' ἀπεστερεώθης ἄφνω; « πῶς ἔγινες τόσον ἄξαφνα στερεός; ἀμφ.

Ἀποσπαδόνιος, ὁ, ἡ· (ἀποσπάω) ἀποσπασμένος, χωρισμένος, ξεσχισμένος, ἐγδαρμένος· τὸ Ἀποσπάδιον, ἀντὶ τοῦ, Ἀπόσπασμα· Ἀνάλεκτ. Β΄. 217. »Λειμῶνος ἀποσπαδίηνα«, Ὀρφ. Ὕμν. ΙΗ΄. 13., ὅπου πρότερον, ἀποσπαδίην, ἔκειτο.

Ἀποσπάδων, οντος, ὁ· καί, ἀποσπάς, άδος, ὁ, ἡ· = σπάδων, (ὡς καὶ τό, λυκοσπάς — άδες ἵπποι) μόνον παρὰ Σουΐδ.

Ἀποσπάραγμα, τό· ταυτὸν καί, ἀπόσπασμα· Ἀνάλεκτ. Β΄. 43. Ἀποκομμένον τί.

Ἀποσπαράσσω, Ἀττ. ττω, Μ. ξω (σπαράττω)· Διόλου σπαράττω, καταμαδῶ· Εὐριπ. Βάκχ. 1116.

Ἀποσπαργανόω, ῶ· (σπαργανόω) Κατεβάζω ἀπὸ τὰ σπάργανα, ξεσπαργανόνω, εὐγάζω τὰ σπάργανα.

Ἀποσπαρθάζω, παρ' Ἱπποκρ. κατὰ τὸν Γαλην. ταυτὸν τῷ, Σπαίρω, καί, Σφύζω, ὅπου ἄλλοι, ἀποσπαράσσειν, ἀνέγν.

Ἀποσπάς, άδος, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ ἀποσπάδιος· 2) ὡς οὐσιαστ. ἀποκομμένον κλωνάριον, κλῆμα, ἕλιξ. Θεοφ. Τερ. 13.

Ἀπόσπασμα, τος, τό· κομμάτι ξεσχισμένον, ἢ κομμένον ἀπό τινος (οἷον ῥούχου, πανίου), τμῆμα.

Ἀποσπασμάτιον, τό· ὑποκορ. μικρὸν ἀπόσπασμα· »Ἀποσπασμάτια«, τὰ ἀπομεινάρια, λείψανα.

Ἀποσπασμός, ὁ· ξέσχισμα (Πλούταρχ.). 2) παρέκβασις· ἢ ξεχωρισμός, ἀπομάκρυνσις ἀπό τινος, ἀναχώρησις· Στράβ. Η΄. σελ. 532.

Ἀποσπάω, ῶ, Μ. άσω· (σπάω) Ξεσπῶ, βιαίως ξεχωρίζω (ἢ ξεκολλῶ, ξεσχίζω τι) ἀπό τινος, ἐκβάλλω τί μὲ βίαν, ἢ παίρνω καὶ σύρω μὲ βίαν μετ' ἐμαυτοῦ, ἀπομακρύνω· Γεν. καὶ αἰτ. ἢ αἰτ. καὶ ἀπὸ· Πλουτ. Θεμ. »Τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι θαλάσσῃ« καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β΄. — Μέσ. Ἀποσπάομαι, ἀποχωρίζομαι, ξεχωρίζομαι· ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος· Γεν. 3) Ἀπὸ παρὰ πολὺν ζῆλον παραπαίρνομαι, στέργω νὰ ἀπομακρυνθῶ· ἀντὶ δὲ τούτου οἱ νεώτεροι μεταχειρίζονται καὶ τὸ ἐνεργ. ἀποσπῶ· ὑπακουομ. ἑαυτόν, μετὰ Γενικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀπομακρύνεσθαι· Ξενοφ. Ἀναβ. Α΄. ε΄. 3. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξακολουθῶ προθύμως τι, ὑπάγω ἔμπρος· ἀναχωρῶ, φεύγω· ἐν Λευιτ. κα΄. »ἀπεσπασμένος« ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, εὐνουχισμένος· Πινδ. Πυθ. Θ΄, 59. »Ποίας ἀποσπασθεῖσα φύτλας; « ἀπὸ τίνος γενεᾶς ἀπεσπάσθη, ἤτοι ἐγεννήθη αὕτη ἡ παρθένος; ἐκ μεταφ. ἀπὸ τοῦ μεταφυτευομένου ἄλλου που βλαστοῦ.

Ἀποσπείρω, Μ. ερῶ· Σπείρω, σπέρνω διασκορπίζω· κυρ. σπείρω ἐντεῦθεν· τελειόνω σπείρων.

Ἀποσπένδω, Μ. σπείσω· (σπένδω) Ἐκχέω, χύνω τι. κυρ. προσφέρω εἰς θυσίαν οἶνον, ἢ ἄλλο ῥευστόν, τὸ ὁποῖον χύνω· Ὀδυσ. Ξ, 331. καὶ Γ, 394. »Ἀθήνῃ εὔχετ' ἀποσπένδων« οὐδέποτε δὲ ... ἀποσπένδοντα· Ἄρα ἐθυσίαζον καὶ ἕνεκα πίστεως καὶ ἐν τῷ ὀμνύειν· 2) οὐδ. τελειόνω μὲ τὴν σπονδήν, μὲ τὴν θυσίαν ταύτην, τελειόνω τὴν θυσίαν τῶν ἐντεριῶν· Ἀντιφ.

Ἀποσπερμαίνω, Μ. ανῶ, καί, Ἀποσπερματίζω· (σπέρμα) Χύνω τὸ σπέρμα ἐκ τοῦ σώματός μου, κάμνω ῥεῦσιν· ὅθεν τὸ οὐσ. ἀποσπερματισμός, ὁ.

Ἀποσπεύδω, Μ. σω· (σπεύδω) Κωλύω, ἐμποδίζω, συμβουλεύω μὲ ζῆλον νὰ μὴ κάμῃ τις τί· αἰτ. πράγμ. Ἡροδ. ς΄, 109. καὶ αἰτ. προσ. ἐμποδίζω, ἐκφοβίζω τινά, Ἡροδ. ζ΄, 17. Θουκ. ς΄, 26. »Τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον« 2) κατὰ τὸν ζῆλον ἐνδίδω· ἀφίνω μίαν προτολογίαν νὰ μὴ ἐξακολουθηθῇ, Θουκ. ς΄, 29.

*Ἀποσπινθηρίζω, Μ. ίσω (σπινθηρίζω). Σπινθηροβολῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. α΄, 4.

Ἀποσπογγίζω, Μ. ίσω, = σπογγίζω· Ἀποπλύνω, σφουγγίζω τι μὲ τὸ σφουγγάρι.

Ἀποσπόγγισμα, τος, τό· ἡ μὲ τὸ σφουγγάρι σφουγγισμένη λέρα, Ἱπποκρ.

*Ἀποσπογγισμός, οῦ, ὁ· τὸ πλύσιμον μὲ τὸ σφουγγάρι.

Ἀποσποδέω, Μ. ήσω (σποδέω). Παστρεύω, σφουγγίζω τὴν στάχτην· 2) ἀποκρούω, ἀποτρίβω, διὰ τριβῆς ἢ ἑνὸς κτύπου ἀπομακρύνω· καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν καθωρισμένων καὶ μὴ ἐχόντων ἀναπνοὴν διὰ τὴν σφοδρὰν κίνησιν, Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 8. »Ἀποσποδῶ τοὺς ὄνυχας«, τρόπον τινὰ ἀποκρούω, χάνω τοὺς ὄνυχας, ξεκοδαριάζομαι·

Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἀποσποδεῖσθαι, ἀποῤῥίφθαι, ἀποθανεῖν.

Ἀπόσπονδος, ὁ, ἡ· (σπονδή) ταυτὸν τῷ, ἄσπονδος. Ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν κάμνει τινὰς σπονδὰς, συνθήκας, ἢ μὲ τὸν ὁποῖον δὲν φιλιόνεται ποτὲ τινάς· ἀφιλίωτος ἐχθρός. Ἀντίκειται τῷ, ἔνσπονδος· 2) Μὴ ἐμπεριεχόμενος ἐν τῇ συμμαχίᾳ, συνθήκῃ.

Ἀπόσπορος, ου, ὁ, ἡ· (ἀποσπείρω) Γεν. Ὁ σπαρμένος, φυτευμένος, ἡ γέννημά τι, καταγόμενος ἀπό τινος. 2) Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ σπόρου, ἀποσπόρι.

Ἀποσπουδάζω, Μ. άσω· (σπουδάζω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ σπουδάζω μὲ ζῆλον, νὰ ἐπιμελοῦμαί τι· γίνομαι ἀμελέστερος, ὀλιγοστεύω τὸν ζῆλόν μου, ἀμελῶ πως. Ἐνίοτε μετὰ Γεν. καὶ δηλοῖ, ἀμελῶ, καταφρονῶ τι, δὲν ἔχω πλέον ἐν τῇ συνοίᾳ μου· ὡς παρὰ Πλουτ. »Ὅμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν κοινῶν, ἤτοι δὲν ἠμέλουσε· καὶ Φιλόστρ. Ἀπολλ. Α'. 2) ἐνεργ., ἐμποδίζω μὲ ζῆλον, ὡς τὸ, ἀποσπεύδω· Φιλόστρ. Ἀπολλ. Δ', 2. τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Σοφιστ. Α'. ιζ'. 2.

Ἀποσσεύω, ποιητ. ἀντὶ, ἀποσεύω, Ἀνάλεκτ. Γ'. 51. ὅθεν

Ἀπόσσυτος, ου, ὁ, ἡ· (ἀποσεύω) ὁ ἀπὸ φόβου διωχθεὶς, φυγὼν, ἀπομακρυνθεὶς, ἢ φεύγων, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β', 560.

Ἀπόστα, ἀντὶ, ἀπόστηθι, Παρακ. τοῦ ἀφίστημι.

Ἀπόσταγμα, τος, τό· (ἀποστάζω) ὁ σταλαγμὸς, ἡ σταλαγματιὰ· τὸ σταλάζον ὑγρόν.

Ἀποσταδὰ, καὶ **Ἀποσταδὸν**, Ἐπίρ. (ἀφίστημι)· στεκόμενος μακρὰν, ἀπὸ μακρὰν, πόῤῥω, καὶ ἐκ διαστήματος, Ἰλ. Ο, 556. Ὀδ. Ζ, 143.

Ἀποστάζω, Μ. ξω (στάζω). Σταλάζω, ἐν εἴδει σταλαγματιᾶς πίπτω, Λουκ. »Ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσόςα· Σοφ. Ἀντιγ. 959. »Μανίας ἀποστάζει μένος α· 2) ἐνεργ. αἰτ., χύνω σταλαγματηδὸν· »εἰς τοὔδαφος ῥανίδας ἀποστάζουσι (Φιλ.)« Παράβλ. Αἰσχ. Ἱκετ. 593.

Ἀποσταθμάω, ῶ, Μ. ήσω· (σταθμάω) Σταθμίζω, ζυγιάζω, ζυγοστατῶ, δίδω εἰς τὸ ζύγι.

Ἀποστάλαγμα, τος, τό· ταυτὸν τῷ, ἀπόσταγμα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 484. ἐκ τοῦ

Ἀποσταλάζω, Μ. άσω (σταλάζω) καὶ, **Ἀποσταλάω**· ταυτὸν τῷ, ἀποστάζω· 2) μεταφ. ἀποβάλλω, Συνεσ. Σ. 55.

Ἀπόσταλσις, εως, ἡ· (ἀποστέλλω) τὸ ἀπό τινος στάλσιμον· Ἀριστοτ. Ζῳ. Ἱστ. Ε'. 14. »Ἀπόσταλσις φωνῆς«, ὅπου τὰ ἀντίγραφα ὀρθότερον, ἀπόστασις φωνῆς, ἔχουσιν, ὅ ἐστι, μακροτύρισμα τῆς φωνῆς.

Ἀπόσταξις, εως, ἡ· (ἀποστάζω) τὸ εἰς σταλαγματίας στάξιμον, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Θ'. 8.

Ἀποστασία, ας, ἡ· (ἀφίσταμαι) Ἀποχωρισμὸς, τὸ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἵστασθαι· διχόνοια, ἀσυμφωνία· 2) Ἀπομάκρυνσις, ἐπανάστασις τῶν ὑπηκόων ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἢ ἀπὸ τὴν διοίκησιν, τὸ νὰ μὴ θέλωσι πλέον νὰ ὑποτάσσωνται, Πλουτ. Γάλβ. Ζήτ. Ἀποστατέω.

Ἀποστάσιον, ου, τό· παραίτησις, χωρισμὸς τῆς γυναικὸς, ὅταν χωρίσῃ αὐτὴν ὁ ἀνὴρ διὰ τοῦ νόμου· ὅθεν, »Ἀποστασίου βιβλίον«, τ. ἔ. διὰ τοῦ νόμου ἔγγραφος ἀπόφασις τοῦ χωρισμοῦ, τὸ, διαζύγιον· 2) »Ἀποστασίου δίκη« ἔγκλησις ἐπὶ κριτηρίου ἐναντίον ἑνὸς ἀπελευθέρου, ὅστις ἐγκατέλειπε τὸν αὐθέντην του ἢ ἠμέλησε τὰ χρέη του πρὸς αὐτόν· ἢ ἐναντίον ἑνὸς πολίτου, ὅστις ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα του ἐν καιρῷ κινδύνου, Ἀρπ. (Ἡ λέξις ἀποστάσιον, ἀντὶ διαζύγιον, δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι.)

Ἀπόστασις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀποστασία· Θουκυδ. Γ'. καὶ Πλουτ. 2) Ἀπόστημα, διάστημα τινὸς ἀπ' ἄλλου, οἷον τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. 3) Τόπος, ἐν ᾧ κατατίθεται ἡ φυλάττεταί τι, κελλάρι, ὡς Ἡροδ. Ποντ. »ἐν τῇ ἀποστάσει καταλειπεῖν τὸν οἶνον«. »Ἀπόστασις βίου (παρ' Εὐριπ. Ἱππ. 277.)«, παραίτησις τῆς ζωῆς, θάνατος· 4) καὶ παρ' ἰατροῖς, ἐμπύωσις, ὡς, »πύου ἀπόστασις«· ἢ μετάβασις ἀσθενείας εἰς ἄλλην, ἢ ἐκπύωσις, Ἀρετ., Ἱππ., Γαλην.

Ἀποστατέω, ῶ, Μ. ήσω. Μακρὰν ἀπό τινος ἵσταμαι, ἀπέχω· 2) ἀποστατῶ, γίνομαι ἀποστάτης πρός τινα, ἄπιστος, λειποτακτῶ, Γεν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 314. Ξεν. Κ. Π. 4, 5, 24. καὶ ἐπὶ πράγματος, ἀφίσω, παραιτῶ· »ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός«, Σχόλ. Ἰλ. Β, 114. ἐξ Αἰσχ. 3) Εἰμὶ ἀπών, δὲν εἶμαι παρὼν, λείπω· ὡς, Πλάτ. ἐν Κρατ. »Μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ«· καὶ Ξενοφ. Οἰκ. 8, 15.

Ἀποστατὴρ, ῆρος, Δωρ. καὶ, ἀποστάτης, ου, ὁ· (ἀπὸ, ἱστάω) Ὁποῖος ἀποχωρεῖ, φεύγει, ἀπομακρύνεται ἀπό τινος, δηλ. ἀπὸ τοὺς νόμους, ἀπὸ τὴν διοίκησιν, ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀπὸ τὴν ψῆφον, κ. τ. τ. φυγὰς, ἀποστάτης, λειποτάκτης. »Ἀποστατὴρ τοῦ βασιλέως«, ταυτὸν τῷ, ἀποστάτης· Πλούταρχ. »Ἀποστατῆρας εἶμεν«, ἀντὶ τοῦ, ἀφίστασθαι· Πλουτ. Λυκοῦργ. 2) καὶ ὁποῖος ζυγιάζει, ἐξετάζει, σταθμῷ ἀποδίδει.

* **Ἀποστάτης**, ου, ὁ· = ἀποστατήρ. Θηλ. ἀποστάτις, ιδος, ἡ.

Ἀποστατικὸς, κή, κόν· Ὁ ἀνήκων εἰς ἀπομάκρυνσιν, ἀποχώρησιν· καὶ ὁ κλίνων, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποστασίαν, ἢ εἰς ἀποστάτην, ὡς »Θρᾷσσες, σάλος ἀποστατικόν.« Πλούταρχ.

Ἀποστατικῶς, ἐπίῤ. Πλουτ. »Ἀποστατικῶς ἔχειν«, κλίνειν εἰς ἀποστασίαν.

Ἀποσταυρόω, ῶ· (σταυρόω) Κατασκευάζω χαρακώματα, ὀχυρόνω τόπον μὲ παλούκια, Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ'. ε'. 1. Θουκ. δ'. 2) σταυρόνω τινά.

Ἀποσταφιδόω, ῶ, = σταφιδόω. Μεταβάλλω τι εἰς σταφίδαν, ἢ ξηραίνω τι ὡσὰν σταφίδα· ἐκ τοῦ, σταφίς. Θεόφραστ.

Ἀποσταχυόω. (στάχυς) οὐδετ. φύω, ἐκβάλλω στάχυα, (ξεσταχύνω) ὡς, »ὅταν ὁ σῖτος ἀποσταχυῶ«, Γεωπ. 3. 3, 13.

Ἀποστεγάζω, Μ. άσω. (στεγάζω) Ξεσκεπάζω, ἀφαιρῶ τὴν σκεπαστὴν τινὸς οἴκου. Στράβ. Η'. σελ. 542. 2) Σκεπάζω, φυλάττω τι διὰ τῆς σκεπαστῆς, ὡς καὶ τὸ, ἀποστέγω.

Ἀποστέγασμα, τος, τό· σκέπασμα εἰς προφύλαξιν, ἀπ' ἐπάνω τινὸς σκεπαστή. Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Ε', 18.

Ἀποστεγνόω, ῶ. Λίαν στεγνόω, στουπόνω, κάμνω ἀδιαχώρητον τῷ ὕδατι. Ἱπποκρ. καὶ Ἀθήν. σελ. 204. »Κεραμίσι μολυβδίναις ναῦν ἀποστεγνοῦν«, σκεπάζειν (καπλατίζειν) τὸ πλοῖον μὲ πλάκας μολυβδίνους διὰ νὰ μὴν εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ. Ζήτ. Καταστεγνόω.

Ἀποστέγω, Μ. ξω (στέγω). Σκεπάζω, καὶ διὰ τῆς σκεπαστῆς ἐμποδίζω ἔνδον, συνείργω, ἢ διατηρῶ τι· (ὡς καὶ τὸ Ἀποστεγάζω)· ἢ ἐμποδίζω, ἀποκρούω. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Α'. »Ὁ φλοιὸς τῆς ἐλαίας ἀποστέγει καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν.« Πολύβ. ϛ'. 23. »Ἡ ὄγχος, ἡ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν«· 2) ὑφαιρῶ, ἕλκω εἰς ἐμαυτὸν, Πλάτ. Νομ. 8. σ. 844. Β.

Ἀποστείβω· (στείβω) Παραμερῶ, φεύγω, ἀναχωρῶ.

* **Ἀποστεινόω**, ποιητ. ἀντὶ ἀποστενόω.

Ἀποστείχω, Μ. ξω (στείχω). Φεύγω, ἀναχωρῶ· κυρ. ὑπάγω οἴκαδε, ἐπιστρέφω· ἀόρ. β'. ἀπέστιχον. Ὀδ. Λ, 132. »Οἴκαδ' ἀποστείχειν«, ο. ἔ. νοστῆσαι. Ἰλ. Α, 522. »ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε.« Παρὰ Θεοκρ. 27, 54. »μίτραν ἀπέστιχες«, ἀντὶ ἀφεῖλες, ἔλυσας.

Ἀποστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) Στέλλω, ὡς, χρήματα, στρατιάν· 2) στέλλω τινὰ ὡς ἀπεσταλμένον, μὲ παραγγελίας, Θουκυδ. »Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας.« 3) ἐπὶ κακοῦ, διώκω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποπέμπω, Εὐρ. Φοιν. »Ἀποστέλλω χθονὸς« καὶ ἐπὶ πλοίου, ἀποφέρεσθαι ὑπ' ἀνέμων, ῥίπτεσθαί που ὑπ' αὐτῶν, Εὐριπ. Κυκλ. 111. Τὸ παθητ. ἔχει τὰς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἐν παθητικῇ ἐννοίᾳ. Μέσ. φεύγω, ἀναχωρῶ, Εὐρ. Ἰφιγ. 598. Γεν. τόπου.

Ἀποστενόω, ῶ, Μ. ώσω. Λίαν στενόω· ποιῶ τι στενότερον, Θεόκριτ. ΗΒ', 10. ὅθεν

Ἀποστενωτικὸς, κή, κόν· ὁποῖος στενόνει τι, σμικρύνει, ἢ συνεφίζει, συνοπτικὸν αὐτὸ ποιεῖ, ἐπιτέμνει.

Ἀποστεπτικὸς, κή, κόν· (ἀποστέφω) Ἐξαιρετικὸς τοῦ στεφάνου· ὅθεν ἀποστεπτικὸν ᾆσμα ἐλέγετο, διότι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ᾔδετο.

Ἀποστέργω, Μ. ξω. (στέργω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπῶ, δὲν ἀγαπῶ πλέον, μισῶ, καταφρονῶ, ἀποστρέφομαι. Θεόκρ. Εἰδ. ΙΔ'. »Πόθους ἀποστέργων«, παραιτῶ τοὺς ἔρωτας, μισῶ αὐτούς· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 510. καὶ παρὰ Σουΐδ. »Ὁ δὲ τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας, τὸν βίον κατέστρεψε.«

* **Ἀποστερεόω** = στερεόω. Ἀριστοτ. Θαυμ. 91.

Ἀποστερέω, ῶ. Μ. ήσω. (στερέω). Ὑστερῶ, ἁρπάζω· κυρ. κρατῶ ἀπό τινος τὸ δίκαιόν του, ἀρνοῦμαι αὐτὸ, δὲν τὸ ἐπιστρέφω τινὶ, δὲν δίδω τὸ χρεωστούμενον ἢ δανεισθὲν ὀπίσω· ἐπομ. ἀπατῶ κατὰ τοῦτο· τινά τινος, ἢ, τινά τι· ὡς ἀφαιρέομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. 2. »Οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρηται«· καὶ Ἀναβ. 5, 6. »Τοὺς Τραπεζουντίους ἀπεστερήκαμεν τὴν πεντηκόντορον.« Ἀριστοτ. »Ἀποστερῆσαι παρακαταθήκην.« Ἀπρατώπως, ἀποστερεῖ με, ἀντὶ λείπει μοι, δὲν ἔχω, ὑστεροῦμαι, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἠλ. 583. »τὸ σαφὲς μ' ἀποστερεῖ«, ἡ βεβαιότης μοὶ λείπει ἀκόμη. — Παθητ. ἀποστερέομαι, ὑστεροῦμαι, γυμνόνομαι, ἀπατῶμαι, Γεν. καὶ παρὰ Δημ. αἰτ. ὡς, δίκαιος ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Παρ' Ἰσοκρ. δηλοῖ καὶ, λείπειν τινί. Ἐν ἐπ. Ἰακώβ. κ. ε'. ἀπεστερημένος μισθὸς, ο. ἔ. πραγματεία πιασθεῖσα.

Ἀποστέρησις, εως, ἡ· ἡ ὁλοτελὴς στέρησις, ἁρπαγὴ, ἀπάτη. Ἰσοκρ. »Ἀποστέρησιν ποιήσασθαι.« Θουκυδ. Ζ'. »Ἀποστέρησις τῆς ἀκοῆς,« ἤτοι ἀποβολὴ, χάσιμον.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ· (καὶ θηλ. ἀποστερητίς, ίδος, ἡ) Ὁποῖος ὑστερεῖ, ἁρπάζει τι ἀπό τινος, ἢ ἀπατᾷ τινα, κλέπτης, ἀπατεών. Πλάτ. Ἀριστοφ. Νεφ. 227. »γνώμην ἀποστερητρίδα.«

Ἀποστερητικὸς, κή, κόν· ἁρπακτικὸς, ἀπατηλός· (Ἀριστοφ.) ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ ἀπατᾶν.

Ἀποστερητρὶς, ίδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ Ἀποστερητής, ὡς καὶ ἀποστερητίς.

Ἀποστερίζω, καὶ ἀποστερίσκω, ταυτὸν τῷ ἀποστερέω· 2) καθαρίζειν, κινεῖν τὴν κοιλίαν, Ἱπποκρ.

* **Ἀποστέρομαι**, ὡς ἀποστερέομαι, λείπειν, Ἰσοκρ. Παναθ. Bekker 243.

Ἀποστεφανόω, ῶ· Μ. ώσω· (στεφανόω) καὶ, ἀποστέφω, Μ. ψω. Ἀφαιρῶ, πέρνω τινὸς τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω, Λουκιαν. 6, Σ. 234. Μέσως, ἀποστεφανοῦμαι, ἐκβάλλω τὸν στέφανον ἀπὸ τὴν κεφαλήν μου, ξεστεφανόνομαι, ἢ παραιτῶ τὸν στέφανον, ὑστεροῦμαι τοῦ στέμματος. — στεφάνωσις, ἡ. τὸ οὐσιαστ.

* **Ἀποστέω**, ταυτὸν τῷ, ἀφίστημι· Ἡροδ. α', 155. »Οὐδὲν δεινοί τε ἔσονται μὴ ἀποστέωσι« ο. ἔ. μὴ ἀποστατήσωσι· ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἀπο-

στατέω· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ, κεκοπιακὼς εἰμι, ο. ε., ἀπεστάτησαν αἱ δυνάμεις μου.

Ἀποστηθίζω, Μ. ίσω (στῆθος). Λέγω, ὁμιλῶ ἐκ στήθους, ἀπὸ στόματος (δηλ. χωρὶς νὰ βλέπω εἰς βιβλίον), ἢ ὁμιλῶ ἐξ ἀπροόπτου, χωρὶς προμελέτημα, αὐτοσχεδιάστως καὶ οὐκ ἐπιτηδευτῶς, οὐ ἐναντίον, γράφειν ἐς κάλλος. Σουίδ. καὶ Εὐστάθ. 2) μελετῶ τι καὶ τὸ μανθάνω ἀπ' ἔξω, ἤτοι τὸ φυλάττω εἰς τὴν μνήμην μου χωρὶς νὰ ἔχω χρείαν βιβλίου. Παραβλ. ἀποστοματίζω.

Ἀπόστημα, τὸ (ἀποστῆναι) = ἀπόστασις. Τὸ μεταξὺ δύο πραγμάτων ἀπεχόντων ἀλλήλων διάστημα, Ἀριστοτ. Λέγεται καὶ ἐπὶ τόπου μακρυτέρου καὶ κρυφιωτέρου, οἷς, «ἐν ἀποστήματι κρύψας τοὺς στρατιώτας.» 2) παρ' Ἰατρ. λέγεται πρίσμα τι, εἰς τὸ ὁποῖον συνάζονται ἢ ἀποστραγγίζονται τὰ ὑγρά, καὶ κατ' ὀλίγον μεταβάλλονται εἰς ἔμπυον, abscessus. ὅθεν

Ἀποστηματίας, ου, ὁ. Ὁ πάσχων, ἔχων ἀπόστημα, Ἀρετ. Α'.

* Ἀποστηματικός, ή, όν. Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἀποστήματος. 2) διαιρετικός, ὡς ἀποστηματικὰ ῥήματα, παρὰ Γαζ. δ. — Ἐπιῤῥ. Ἀποστηματικῶς.

Ἀποστημάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἀπόστημα, τὸ μικρὸν ἀπόστημα.

Ἀποστημάτιος, ία, ιον· = ἀποστηματικός, ὅμοιος ἀποστήματι.

Ἀποστηματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὴν μορφὴν τοῦ ἀποστήματος, Ἱππ. Παῦλ. Αἰγιν.

Ἀποστήριγμα, τος, τό. Στήριγμα, = ἀπόσκηψις, καὶ ἀπόσκημμα. 2) Μετατόπισις ὕλης νόσου τινός.

Ἀποστηρίζω, Μ. ίξω. Στηρίζω, στερεόνω τι διὰ στηριγμάτων. 2) ἐπὶ ἀῤῥωστιῶν, ὡς τό, ἀποσκήπτω (Ἱππ.), μετατοπίζω εἰς ἄλλο μέρος τοῦ σώματος.

Ἀποστήριξις, εως, ἡ. Τὸ στηρίζειν, ἢ διὰ στηριγμάτων βοήθεια. 2) ἐπὶ ἀῤῥωστιῶν = ἀπόσκηψις, Ἱπποκρ.

* Ἀποστιβής, έος, ὁ, ἡ (στίβος). Παράμερος, ὀλίγον τι μακρὰν ἀπὸ τοῦ δρόμου.

Ἀποστιλβόω, ῶ. Λίαν στιλβόω, ἀφίνω νὰ λάμπῃ, Ἀνάλεκ. Γ'. 166. «Τὸ κύπελλον ἀποστιλβοῦσιν,» δείχνουσι τὸ ποτήρι. = στιλβόω.

Ἀποστίλβω, Μ. ψω (στίλβω). Γαλίζω, λάμπω, ἐκπέμπω λάμψιν, Ὀδυσ. Γ, 408. «(Ξεστοὶ λίθοι) λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος,» ο. ε. λάμποντες ὡς ἀπὸ λευκοῦ πάχους, χρώματος· καὶ αἰτ. ἐκπέμπω μὲ λάμψιν, ὡς «χρυσωθεὶς ἀποστίλβων λαμπρότητας» (Ἀρεθ.) ὅθεν

Ἀπόστιλψις, εως, ἡ. Λάμψις, ἀντανάκλασις, Σχόλ. Ἀπολλ. 3, 1377.

Ἀποστίχω· ταυτὸν τῷ, ἀποστείχω, Ἰλ. Λ, 522. «Νῦν αὖθις ἀπόστιχε,» ἀπαλλάσσου, ἀναχώρει, φύγε. «Τὴν μίτραν ἀπέστιχες,» Θεόκρ. κζ, 53. ἀπεμάκρυνας, ἔλυσες. ἀμφ.

Ἀποστλεγγίζω, Μ. ίσω (στλεγγίζω). Ἀποτρίβω, ἀποξύω, ἢ ῥιγλίζω τι μὲ τὴν στλεγγίδα. Μέσως, Ἀποστλεγγίζομαι· τρίβω, ἢ τρογγίζω μὲ τὴν στλεγγίδα τὸν ἱδρῶτα, ἢ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τὸ σῶμά μου· ἢ τὸ χρῖσμα μετὰ τὸ λουτρὸν ἀποτρίβομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 580. «Μὴ δ' ἀπεστλεγγισμένοις,» ἤγουν, ἀπεξεσμένοις, καὶ ἀπανίζουσιν ἀπὸ ἀλείμματος, ἐκκεκαθαρμένοις, μασσωμένοις, παρὰ Σχολ. καὶ Ξενοφ. Οἰκονομ. ΙΑ', 18. ὅθεν

Ἀποστλέγγισμα, τος, τό· ξύσιμον, τρίψιμον μὲ τὴν στλεγγίδα· ἢ ὁ ἀπὸ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός· δηλ. ἡ λέρα, ἥτις ἐκπίπτει ἀπὸ τὸ σῶμα, ὅταν τρίβηταί τις, ἢ ὁ ἱδρώς, ὅστις πίπτει, ὅταν σφογγίζεταί τις, ἢ τὸ ἐκπῖπτον ἔλαιον ἀπὸ τοῦ χρίσματος (ἐσυνάζετο καὶ ἐπωλεῖτο ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς ἀρθρίτιδος καὶ τῶν ῥευματισμῶν), Στράβ. Ε'. Ἀριστοτ. Θαυμ. Α'. 13. Ἀπολλ. Δ. 655.

* Ἀποστολεῖον, τό· ναὸς τῶν Ἀποστόλων, Ἐκκλησ.

Ἀποστολεύς, έως, ὁ (ἀποστέλλω). Ὅστις ἀποστέλλει. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτως ὁ περὶ τῆς διοικήσεως διωρισμένος νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἑτοιμασίας καὶ ἐξαποστολῆς τῶν στόλων.

Ἀποστολή, ῆς, ἡ (ἀποστέλλω). Στάλσιμον τινός· καὶ ἀναχώρησις· κυρ. ἀπόπλευσις τῶν πλοίων ἐκ τοῦ λιμένος, ἢ τινὸς διὰ τοῦ πλοίου. 2) τὸ ἀποστολικὸν ἐπάγγελμα. Παῦλ. 3) Ἀποσταλαί, δῶρα διὰ θαλάσσης στελλόμενα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεόφρ. (χαρακτ. ἑ.) ὀνομάζει ἀπεσταλμένα, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. Δ'. 6. ἐξ. Ἡρ.

Ἀποστολικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς Ἀποστόλους, ἢ ἐλθὼν ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων, ἢ ἀνήκων εἰς ἀποστολήν, εἰς τὸν Ἀπόστολον.

Ἀποστολιμαῖος, αία, αῖον· ἀπεσταλμένος, ἢ δυνάμενος ν' ἀποσταλῇ, Ἀχιλλ. Τατ. Α'. 81.

Ἀπόστολος, ὁ, ἡ. Ἐνίοτε εἶναι ἐπίθετον, καὶ δηλοῖ ἀπεσταλμένος, σταλείς. 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ Ἀπόστολος, ὁ πεζοδρόμος, ἀπεσταλμένος, Ἡροδ. ἐν γένει, ταξιδιώτης, κυρ. κατὰ θάλασσαν, ὡς (παρ' Ἡροδ. ε, 38.) «τριήρει ἀπόστολος,» μισθώσω ἐπὶ μεγάλου πλοίου. 3) παρὰ τοῖς ὕστερον, ὁ ναύαρχος, ὁ ἀρχηγὸς ναυτικῆς δυνάμεως, στόλαρχος. 4) θηλ. = στόλος, καὶ ἕτοιμος νὰ κινηθῇ κατὰ τὴν δύναμιν, ἢ ἐξαποστολὴ στόλου, στρατεύματος, πολιτῶν εἰς ἀποικίαν. Τὸ ἀπόστολον, ὑπακ. πλοῖον, δηλοῖ πλοῖον φορταγωγόν, Πλατ. Ruhnk. Τιμ. Σ. 43. 5) Παρὰ τοῖς νομοθέταις λέγονται, ἀπόστολοι λέγονται, δι' ὧν ἡ παρὰ τοῦ δικαστοῦ γίνεται μήνυσις πρὸς τὸν μέλλοντα κρῖναι τὴν ἔκκλητον. 6) Ἀπόστολοι, παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ἐστάλησαν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην διὰ νὰ κηρύξωσι τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. 7) Ἀπόστολος λέγεται καὶ τὸ περιέχον τὰς ἀποστολικὰς ἐπιστολὰς βιβλίον.

Ἀποστοματίζω, Μ. ίσω (στόμα)· = ἀπὸ στόματος, ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, ἤγουν λέγω τι ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω· καὶ ἁπλῶς, ἑλκύω τινὰ εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσῃ, Λουκ. Εὐαγγ. ια'. 53. «Ἤρξαντο ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων,» τὸ ὁποῖον ὁ Βουλγαρίας ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, πυκνῶς ἐρωτᾶν καὶ ἀπορεῖν· γίνεται γὰρ τὸ ἀποστοματίζειν, ὅταν πλείονες ἐρωτῶσιν ἕνα περὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ὑποθέσεων, Θεοφυλ. Βουλγ. εἰς Λουκ. κζ, 71. «Δύναται δὲ τὸ ἀποστοματίζειν καὶ οὕτω νοηθῆναι, ἀντὶ τοῦ παγιδεύειν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν· ὅταν γὰρ κρατηθῇ τις ἀφ' ὧν λέγει, ἀποστοματίζεσθαι δοκεῖ, τουτέστιν, ἀπὸ τοῦ στόματος ἐλέγχεσθαι καὶ κατακρίνεσθαι. 2) ἀποκρίνομαι, Πλουτ. εἰς Θησ. περὶ τῆς Σιβύλλης. «Ἀποστοματίσας πρὸς τὴν πόλιν ἀποφθεγξαμένην.» 3) λέγω εἰς ἕνα μαθητήν τι, ἕως οὗ τὸ μάθῃ ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω, καὶ οὕτως ἐδίδασκον οἱ Ἀθηναῖοι διδάσκαλοι, Πλατ. Τιμ. 45, 46. παρὰ Πλάτ. Εὐθύδ. 14. «Ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα,» ὅπου ὁ Πολυδ. Β'. 108. καὶ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ ἐρωτᾶν, δι' ἐρωτημάτων ἐξετάζειν. «Ἀποστοματίζεσθαι τοὺς παῖδας, ἤγουν ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μαθήματα.» Πολυδ. «Ἀποστοματίζειν φασὶ τὸν διδάσκαλον, ὅταν κελεύῃ τὸν παῖδα λέγειν ἄττα ἐκ στόματος.» Σουίδ. «Ἀποστοματίζειν, τὸ ἀποστόματος ἐρωτωμένους ἐν διδασκάλου, ἢ γλώσσας, ἢ ἄλλο τι τῶν μαθημάτων λέγειν.» Φρύνιχ. (προπαρασκ. Σοφισ. ἐν ἀντιγράφ.) Ἡ συνήθ. ἔχει τό, ξεστοματίζω, ξεστοματίζω, ἀντὶ τοῦ, τολμῶ νὰ εἰπῶ, νὰ ἐκβάλλω ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἤτοι φανερόνω, λέγω τι μυστικόν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰ μὴ τό, ἀποστόματος λέγειν.

Ἀποστομίζω (στόμα), = Ἀποστοματίζω. 2) κλείω τὸ στόμα, ἀποστομόνω. 3) στομόνω = ἀποστομόω. Φιλόστρ. Εἰκον. Β'. 17. «Πέλεκυν ἀποστομισμένον,» πέλεκυς στομωμένος, μὴ κοπτερός.

Ἀποστομόω (στομόω). Ἀποφράττω, στουπόνω τὸ στόμα, ἢ λάκκον τινά, ἢ ἄλλο τι ἀνοικτόν, ἀποστομόνω, οὐ ἐναντίον τό, ἀναστομόω, ἀνοίγω τὸ στόμα. 2) = ἀποστομίζω, ἐπὶ σιδήρου (οὗ ἐναντίον, στομόω) ἀμβλύνω, στομόνω, Διονύσ. Ἁλικ. «Τὰς ἀκμὰς ἀποστομοῦν.» 3) κάμνω τρύπαν, ἀνοίγω, Διοσκ. καὶ Γαλ.

Ἀποστόμωσις, εως, ἡ. Κλείσιμον, στούπωμα τοῦ στόματος, ἢ ἄλλου τινὸς ἀνοικτοῦ. Ἀριστοτ. «πόρων ἀποστόμωσις,» οὗ ἐναντίον τό, ἀναστόμωσις. 2) Ἀνοίξις μιᾶς κλεισμένης ἢ μὴ φαινομένης στοᾶς, Ἀριστοτ.

Ἀπόστοργος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄστοργος. Ἡσύχ. Πλουτ. 7. Σ. 914.

Ἀποστραγγαλίζω, Μ. ίσω, = στραγγαλίζω. Πνίγω τινὰ μὲ τὸ σχοινί, στραγγουλίζω, Στράβ. ΙΖ'. Διοδ. 14, 12.

Ἀποστρακίζω, Μ. ίσω (ὀστρακίζω). Ἐξορίζω, ἀποδιώκω τινὰ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ. Ἡσύχ.

Ἀποστρακόω, ῶ, = ὀστρακόω. Μεταβάλλω τι εἰς ὄστρακον, ποιῶ τι σκληρὸν ὡς ὄστρακον, σκληρόνω.

Ἀποστρατείας δίκη. Κατηγορία ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες παραίτησαν τὴν στρατείαν, στρατιωτικὴν δούλευσιν, ἢ ἀχρείως εἰς αὐτὴν ἐδούλευσαν, ὅ ἐστι, δὲν ἔκαμαν καλῶς τὸ χρέος των. (Καθὼς φαίνεται, ἡ ὀνομαστικὴ ἀποστρατεία δὲν ἦτον ποτὲ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι.)

Ἀποστρατεύω, σω· ἤ, συνηθέστ. ἀποστρατεύομαι (στρατεύω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ στρατεύω, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, παραιτοῦμαι, ἢ λαμβάνω παρά τινος τὴν ἄφεσιν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν δούλευσιν, Ἀππιαν. Ε'. 26.

Ἀποστράτηγος, ου, ὁ (στρατηγός). Ὁ χρηματίσας ποτὲ στρατηγὸς καὶ ἔπειτα παρῃτήθη θεληματικῶς, ἢ μή. Δημοσθ.

Ἀποστρατοπεδεύω, Μ. σω (στρατοπεδεύω), καὶ ἀποστρατοπεδεύομαι, Γεν. Ἀναχωρῶ, μισεύω μὲ τὸ στράτευμά μου ἀπό τινος μέρους, στρατοπεδεύω μακρὰν ἀπό τινος, Ξενοφ. Κυρουπ. ς. α, 23.

Ἀποστρεβλόω (στρεβλόω). Παιδεύω, τυραννῶ τινὰ μὲ στρεβλώσεις. 2) ἐξαρθρόω, στραγγουλίζω.

Ἀποστρέφω, Μ. ψω (στρέφω) ἐνεργ. Στρέφω, γυρίζω τινὰ ἢ τι εἰς τὰ ὀπίσω, Ἰλ. Χ, 197. «Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε (Ἰων. ἀντὶ ἀπέστρεψε) πρὸς πεδίον,» ἤτοι τὸν ἐγύρισεν ἀπὸ τοῦ τείχους πρὸς τὸν κάμπον· καὶ Ὀδ. Γ, 162. «Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαιν',» ἤτοι γυρίσαντες τὰ καράβιά των ἀπὸ τοῦ δρόμου των κτλ. Ὀδ. Χ, 173. «Ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας,» ἤτοι ἐγύρισαν αὐτὰ ὀπίσω εἰς ταῖς πλάταις διὰ νὰ τὰ δέσωσι. «Ἀποστρέφω πρόσωπον.» 2) ἀναποδογυρίζω τι. 3) κάμνω τινὰ νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, τρέπω εἰς φυγήν. 4) τινά τινος, κάμνω νὰ παραιτήσῃ τι· καὶ μεταφ. ἀποτρέπω τι, ἀπακρούω, ὡς Λουκ. «Ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος.» — Οὐδετ. Γυρίζω· παίρνω ἄλλον δρόμον, Ὀδ. Δ, 597. Παθητ. μὲ μέσον μέλλοντα. Στρέφομαι πρὸς ἄλλο τι. 2) γυρίζω ἀπό τινος τὸ πρόσωπον ἢ τὰ ὄμματα, Ξεν. Παιδ. ε'. 3) Ἀποστρέφομαι, μισῶ. αἰτ. ὅθεν ἀπεστραμμένοι λόγοι, οἱ προξενοῦντες μῖσος, Ἡροδ. ζ, 160. 3) οὐδ. γυρίζω ὀπίσω, φεύγω, ἀναχωρῶ, ἀποσκιρτῶ, παραιτῶ, π. χ. μίαν θρησκείαν.

* **Ἀποστρέψασκε**, Ἰων. παρατ. ἐκ τοῦ ἀορ. τοῦ ἀποστρέφω.

Ἀποστροφή, ῆς, ἡ· τὸ νὰ στρέφῃ τινάς τι εἰς τὰ ὀπίσω. 2) ἀποτροπή, ἀπόδιωξις, π. χ. κακοῦ τινός. 3) τὸ νὰ στρέψῃ, νὰ γυρίσῃ τινὰς τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰ ὀπίσω. 4) μῖσος, ἀηδία. 5) ἡ πρός τινα στροφή, ὅ ἐστι, καταφυγή· ὡς, »ἀποστροφὴ βίου,« καταφυγή, σωτηρία τῆς ζωῆς, Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄. Θ΄, 5. Κυρουπ. Κ΄. ϛ΄, 23. 6) γυρισμὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἀπογύρισμα, Ξενοφ. Ἱππ. 7) παράκαμψις, παρατσάλισμα, παραστράτημα, τὸ νὰ ἐξέλθῃ τινὰς ἀπὸ τὸν δρόμον του καὶ νὰ κλίνῃ πρὸς ἄλλο μέρος, ἢ πρὸς ἄλλο μέρος κλίσις καὶ διεύθυνσις. »Τοῦ δρόμου ἀποστροφὴ ἐπὶ τὰς δύσεις,« Πλούταρχ. Λουκλ. 2) Σχῆμα ῥητορικόν, ὁπόταν ὁ ῥήτωρ ἀπὸ τὰ πράγματα στρέφῃ τὸν λόγον πρός τινα καὶ τὸν ὁμιλεῖ.

Ἀποστροφία, ας, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· παρὰ τὸ ἐπιθυμίας ἀνόμου καὶ ἔργων ἀνοσίων τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀποστρέφειν.

Ἀπόστροφος, ὁ, ἡ· γυρισμένος εἰς τὰ ὀπίσω, ὡς, »ὀμμάτων ἀπόστροφος αὐγή,« Σοφ. Αἰ. καὶ ὁποῖος γυρίζει ταῖς πλάταις του ἀπό τινα, ἤτοι φεύγει ἀπ' αὐτόν. 2) Ὁποῖος ἀποστρέφεται, μισεῖ, καὶ ἀποφεύγει τι. 3) Παρὰ Γραμ. ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀπόστροφος, σημεῖον ἀποβολῆς φωνήεντος. 4) Μέρος παραβάσεως ἐν ταῖς κωμῳδίαις, ὅτε ὁ χορὸς ἐστρέφετο πρὸς τὸν δῆμον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑποκριτῶν.

Ἀποστρώννυμι, Μ. ώσω (στρώννυμι). Σηκόνω τὸ στρῶμα, ὅ ἐστι, σηκόνω τὸ φόρτωμα, τὴν σέλαν, ἢ τὸ σαμάρι, ξεσελόνω, ξεφορτόνω.

Ἀποστυγέω, ῶ, καὶ ἀποστύζω, Μ. ἀποστύξω, Ἀόρ. α΄. ἀπέστυξα, καὶ β΄. ἀπέστυγον, Παρακ. μὲ σημασ. ἐνεστ. ἀπεστύγηκα, Ἡροδ. β΄, 47 (Στυγέω). Λίαν μισῶ, ἀποφεύγω. »Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν, ἐκ ψυχῆς μισοῦντες, ἡ γὰρ ἀπὸ πρόθεσις τὸ ἐπιτεταμένον μῖσος καὶ τὸ ἀπὸ καρδίας ἐμφαίνει, Θεοφύλ. Ἰδὲ καὶ Ἡροδ. καὶ Ἀππ. Ἁλιευτ. δ΄. 370.

* **Ἀποστύγησις**, εως, ἡ· ἡ μίσησις, ἀποστροφή. Σχολ. Αἰσχ. Χοηφ. 76.

Ἀποστυπάζω, άσω (στυπάζω). Διώχνω, κυνηγῶ μὲ τὸ ξύλον, μὲ τὸν κόπανον, Ἀρχίλοχ. παρ' Ἐτυμολ.

Ἀποστυφελίζω, Μ. ίξω (στυφελίζω), τινά τινος. Μὲ βίαν ὠθῶ, ἀποδιώκω, Ἰλ. Σ, 158. »Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν, ἔνθα ὁ Σχολ. ἀπεσείσθησαν, διέσεισαν, ἑρμην. καὶ Π, 703.

Ἀποστύφω, Μ. ψω (στύφω). Λίαν στυφίζω, κάμνω τι νὰ στυφίσῃ, ἢ νὰ στύψῃ· καὶ μάλιστα ἐπὶ ἐνεργείας στυφτῶν πραγμάτων εἰς τὰ νεῦρα τῆς γλώσσης. Νίκανδ. Θηρ. 433. »Οὖρα ἀπέστυπται,« τὸ οὖρος ἐκρατήθη ὀπίσω, ἔστυψε καὶ δὲν τρέχει πλέον, διὰ τῆς στυπτικῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου. »Ἀποστύφων τῇ φωνῇ,« σκληρός, Ἡσύχ. »Ἀχράς, ἡ χείλεα καὶ δίψει φάρυγγα ὁσσιτῶν ἀποστύφουσα,« ἀχράς (ἀγριαπίδια), ἥτις στυφίζει τὰ χείλη καὶ προξενεῖ δίψαν, Ἀνάλεκτ. Α΄. 491. Γρηγ. σ. 42. Schaef. (Τὸ υ μακρόν, ἐν Ἀλε. Μεττ. ἐπ. 18)

Ἀποσυκάζω, Μ. άσω (συκάζω). Κόπτω σῦκα, τρώγω. 2) ζουλίζων δοκιμάζω, ἂν ὡρίμασαν· καὶ ἐν γένει, δοκιμάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 259, ὅπου παίζει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ, συκοφαντέω.

Ἀποσυλάω, ῶ· ἢ ἀποσυλέω, Μ. ήσω. Διαρπάζω, γυμνόνω, ἐκδύω, ξεκδύομαι, ἱμάτια, καὶ κυρ. τὴν πανοπλίαν, τί τινος, Πινδ. Πυθ. δ, 195., καὶ τινά τι.

Ἀποσυμβαίνει, ἀντὶ τοῦ, οὐ συμβαίνει, οὐ ἐναντ. συμβαίνει, Σέξ. Ἐμπ.

Ἀποσυμβολάω, ῶ (συμβολή). Συναπαντῶ, τρέχω εἰς ὑπάντησίν τινος, Ἡσύχ. Ἀμφ.

Ἀποσυμβουλεύω, Μ. σω (συμβουλεύω). Μεταπείθω, ἀλλέως συμβουλεύω. Φαλάρ. Ἐπιστ.

Ἀποσυνάγω (συνάγω). Ξεχωρίζω τινὰ ἀπό τινος, ἀπ' ἀλλήλων χωρίζω, παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἀποσυνάγωγος, ὁ καὶ ἡ (συναγωγή)· ὁ διωγμένος ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων· ἀφωρισμένος, ἐξωκκλησιασμένος. Ἰωάνν Θ΄. 22.

* **Ἀποσύνακτος**, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀποσυνάγωγος. Κύριλλ.

Ἀποσυνεργέω, Μ. ήσω = οὐ συνεργῶ· δὲν βοηθῶ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐμποδίζω, Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀποσύομαι. Ταχέως τρέχω, φεύγω ἀπό τινος, ἐκβαίνω, ἐκπηδῶ, Ἡσίοδ. Θεογ. Ζήτ. Σύω· καί, Ἀπέσσυμαι.

Ἀποσυριγγόω, Μ. ώσω, = συριγγόω. Μεταβάλλω τι εἰς σύριγγα· παρ' Ἱππ. »Ἀποσυριγγ. τὴν χολήν,« βάλλειν ξεχωριστὰ τὴν χολὴν εἰς σύριγγά τινα.

Ἀποσυρίζω, κ. ἀποσυρίσσω, Ἀττ. ἀποσυρίττω, Μ. ίξω (συρίττω). Συρίζω ἀπὸ ἄνωθεν εἰς τὰ κάτω. 2) διώκω τινὰ μὲ τὰ συρίγματα, ἐκσυρίττω· ἢ ἁπλῶς, συρίζω, καθὼς κάμνει τις, ὅταν δὲν τῷ μέλῃ διὰ τὴν ὀργὴν ἄλλου, ὡς, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρ. 280. Μάκρ' ἀποσυρίζων, ἀντὶ μακρυά, μεγάλως συρίζων, διὰ νὰ παραστήσῃ ἐλαφρόγνωμα καὶ εὔθυμον, ὅστις δὲν φροντίζει περί τινος. Μέσ. ἀντηχῶ σφύριγμα, ἠχολογῶ, Λουκιαν. »Ἀπὸ τῶν κλάδων μέλη ἀπεσυρίζετο,« ἠκούοντο κτηνῶν κελαδήματα μέσα ἀπὸ τοὺς κλάδους.

Ἀπόσυρμα, τος, τό. Τὸ ἀποσυρμένον, ξεφλουδισμένον, ἀπεξεσμένον, ἀποκομμένον ἀπό τινος μέρος, κομμάτι· καὶ μεταφ. ἐπὶ πληγῆς τινος, τῆς ὁποίας τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔχασε τὰς λεπίδας καὶ τὴν κορμὰν τοῦ ἐμπύου, Διοσκ. Α΄. 33.

Ἀποσύρω, Μ. υρῶ (σύρω). Τραβῶ τι νὰ τὸ ἐκβάλω, ἢ σύρω ὀπίσω, κάτω, ἢ ἐκβάλλω σύρων τοιουτοτρόπως, Διοσκ.

Ἀποσυσσιτέω, = οὐ συσσιτέω. Δὲν εἶμαι σύσσιτος, μένω μακρὰν ἀπὸ τὰς κοινὰς τραπέζας, Πλάτ. Νομ. ϛ.

Ἀποσύστασις, εως, ἡ· παντελὴς φθορά, ἐξολόθρευσις, Ἠλίμ.

Ἀποσύω, ἄχρηστος τύπος, ἐξ οὗ παράγονται διάφοροι χρόνοι τοῦ ἀποσεύω.

Ἀπόσφαγμα, ατος, τό· = ὑπόσφαγμα, ἐκ τοῦ

Ἀποσφάζω, καί, ἀποσφάττω, Μ. άξω (σφάζω). Ὁλοτελῶς σφάζω, θανατόνω, φονεύω, Δημοσθ. Φιλ. γ΄.

Ἀποσφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαιρίζω). Ῥίπτω, κτυπῶ τι ἔνθεν κἀκεῖθεν, καθὼς μίαν σφαῖραν, ἢ τὴν σφαῖραν αὐτήν.

Ἀποσφαίρισις, εως, ἡ· τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν ῥίψιμόν τινος, τῆς σφαίρας.

Ἀποσφαιρόω, ῶ (σφαιρόω). Ποιῶ τι στρογγυλὸν ὡσὰν σφαῖραν. Παρ' Ἀθην. σελ. 42. »Ἀποσφαιροῦντες« ἐσφαλμένως κεῖται, ἀντὶ τοῦ, ἀφαιροῦντες, ἤ τι τῶν τοιούτων.

Ἀποσφακελίζω, Μ. ίσω (σφακελίζω). Διὰ φλογώσεώς τινος, ἢ ψύχους, ἢ σήψεως φθείρω, ἢ κάμνω τι νὰ σήπῃ, ἢ νὰ νεκρωθῇ. Ἀριστοφ. παρ' Ἡσύχ. 2) ἀποκτῶ τὸν σφάκελον ἐξ αἰτίας τοῦ ψύχους, ἢ μοῦ παγώνει κἀνένα μέλος, ξεπαγιάζω. »Ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες, ἀποσφακελίζουσι,« Ἡροδ. Δ΄. 28.

Ἀποσφακέλισις, εως, ἡ· ἢ, ἀποσφακελισμός, ὁ· ἡ ἐκ τοῦ ψύχους, ἢ ἐκ τῆς φλογώσεως προξενηθεῖσα σῆψις, ἢ νέκρωσις μέλους τινός, Ἱπποκρ.

Ἀποσφάλλω, Μ. αλῶ, ἀόρ. α΄. ἀπέσφηλα (σφάλλω). Ἀποπλανῶ, παρεκτρέπω τινὰ καὶ ἀπομακρύνω τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Ὀδυσ. Γ, 320. »Ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι,« ἀποσφαλῆναι ποιήσωσιν. 2) μεταφορ. (μετὰ γενικ.) ἀποπλανῶ, ἀπατῶ, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπόν του ἢ ἐλπίδα του διὰ κακουργίας καὶ ἀπάτης. »Ἀποσφάλλειν τινὰ πόνοιο (ὡς Ἰλ. Ε, 567), κάμνω νὰ χάσῃ τις τὸν σκοπὸν τοῦ ἀγῶνός του, νὰ κοπιάσῃ εἰς μάτην. — Παθ. Ἀποσφάλλομαι, ἀποπλανῶμαι, παρεκτρέπομαι, ξεγλιστρῶ· καὶ γεν. = ἀποτυγχάνω, δὲν ἀποκτῶ τι, εἶμαι ἐλπίδος. »Ἀποσφάλλομαι φρενῶν« (Σόλων. λείψ.), χάνω τὰς φρένας.

Ἀποσφαλμάω, ῶ (σφαλμάω). Πίπτω κάτω, κρημνίζομαι, Ζήτ. σφαλμάω.

Ἀποσφάξ, άγος, ὁ, ἡ· ἀπόκρημνος· ταυτὸν τῷ, ἀπορρώξ, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 521. ἀντὶ τοῦ, διασφάξ. ἐκ τοῦ

Ἀποσφάττω, Μ. άξω· ταυτὸν τῷ, ἀποσφάζω·

Ἀποσφενδονάω, ῶ· καί, ἀποσφενδονέω, Μ. ήσω (σφενδονάω). Σφενδονίζω, ῥίπτω πέτρας μὲ τὴν σφενδόνην, καὶ μεταφ. ῥίπτω μακράν, Διόδ. Σικ. ὅθεν

Ἀποσφενδόνητος, ου, ὁ, ἡ· ὁ ἀποσφενδονισμένος, ῥιγμένος, ἀποδιωγμένος μὲ τὴν σφενδόνην· ὠνομάσθησαν οὕτως οἱ τὴν ἐν Θρᾴκῃ Μεθώνην οἰκήσαντες Ἐρετριεῖς, ἰδὲ Πλουτ. Κεφαλ. κατηγρ. Ἑλλ. §. 11.

Ἀποσφενδονίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν τῷ, ἀποσφενδονάω. Διόδ.

* **Ἀποσφηκόω** (σφηκόω). Ξεδένω, λύω. Νόνν, Διον. 21, 150.

Ἀποσφηνόω, ῶ (σφηνόω). Μπήγω καὶ πιάνω τι ὡς σφῆναν. 2) Κάμνω τί σφηνοειδές. »Τὰς χεῖρας ἀποσφηνωθεὶς δένδρῳ,« (Εὐσταθ. εἰς Διονύσ. Περιηγητ. 369.) αἱ χεῖρές του ἐσφίχθησαν ὡσὰν ἡ σφῆνα ἀπὸ τὸ δένδρον, τὸ δένδρον ἔσφιξε τὰς χεῖράς του.

Ἀποσφίγγω, Μ. ίγξω. Σφίγγω τι δυνατὰ (μὲ σχοινία, ἢ ἄλλο τι), διά τινος θλίψεως· σφίγγω, δένω, πιέζω τι σφιγκτὸν ἢ στενόν· ὅθεν, ἀπεσφιγμένος, σφιγκτὰ δεμένος· λέγεται καὶ μεταφ. ἐπὶ ἐγχειρῶν, καὶ τεχνικῶν ὀργάνων, ἀποφεύγω πᾶν περιττόν, δίδω εἰς αὐτὰ τὴν καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πρὸς ἄλληλα ὁμοιότητα. Παρ' Ἱπποκρ. »Φλέβας ἀποσφίγγειν·« καὶ Ἡρωδιαν. »ἀποσφίγγειν τράχηλον,« ταυτὸν τῷ ἀπάγχειν, πνίγειν. »Λόγος ἀπεσφιγμένος,« ἤτοι σύντομος καὶ ἐνεργητικός.

Ἀπόσφιγξις, εως, ἡ· τὸ στερεὸν σφίξιμον, θλίψιμον, δέσιμον, στένωσις κ. τ. λ.

Ἀποσφραγίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω, ἢ κατῶ τὴν βοῦλαν. 2) Ξεβουλόνω, ἀφαιρῶ, χαλῶ τὴν σφραγῖδα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἀποσφραγίσθαι, ἀποκεκλεῖσθαι, ὅ ἐστιν, ἀποκλείειν καὶ σφραγίζειν· ὅθεν τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 112. καὶ παρ' Ἀθην. — Ἰων. ἀποσφρηγίζω.

Ἀποσφράγισμα, ατος, τό· ἡ ἐσφραγισμένη σφραγὶς (βοῦλα) καὶ τὸ διὰ τῆς σφραγῖδος σημεῖον, ἔκτυπον, καὶ ἡ βοῦλα τοῦ δακτυλιδίου, Ἀθην. σελ. 585. καὶ Πλίν. Ἐπιστ. 10.

Ἀποσφραγιστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποσφραγίζων, ὁποῖος βουλόνει, καὶ ὁ ξεβουλόνων.

Ἀποσφραίνομαι, Μ. ήσομαι (ὀσφραίνομαι), Ἀποθ. Μέσ. Μυρίζω ὥς τι, ἔχει τὴν μυρωδίαν τινός· ἐνεργ. μυρίζω τι, πλησιάζω τὴν μύτην διὰ νὰ αἰσθανθῶ τὴν ὀσμήν. Ἀνάλεκτ. Β΄. Σ. 338. »Γλήχωνι αὐτὸν ἀποσφραίνειν,« μυρίζεται τὸν γλήχωνα ὡς δυναμωτικόν.

Ἀποσχάζω, Μ. άσω· ταυτὸν τῷ, σχάζω. Κτυπῶ, ἀνοίγω, σχάζω τὰς φλέβας· ταυτὸν τῷ, διαῤῥήσσω, καὶ διαλύω τὰς φλέβας, ὅ ἐστι, φλεβοτομέω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀποῤῥήσσω, διασχίζω· — σχάσις, εως, ἡ· τὸ αὐτ.

Ἀποσχαλιδόω, ῶ· = σχαλιδόω. Στήνω τοὺς βρόχους διὰ τῆς σχαλίδος, ὅ ἐστιν, ἐπάνω εἰς τὰ διχαλωτά, περονοειδῆ ξύλα, ἐπὶ τούτου ἡτοιμασμένα.

Ἀποσχαλίδωμα, ατος, τό· Ξενοφ. Κυν. Γ΄. 7. »Ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης διαιρέων, ξύλα φυ-

φικῶς διχαλωτά, ἐπιτήδεια διὰ νὰ στήνῃ τινὰς βρόχους ἐπάνω εἰς αὐτά.

Ἀποσχάω, ῶ, Μ. άσω· ταυτὸν τῷ, ἀποσχάζω.

Ἀποσχεδιάζω, Μ. άσω· (ταυτὸν τῷ, Αὐτοσχεδιάζω) Ὁμιλῶ, λέγω ἢ κάμνω τι ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπρομελετήτως· καὶ μεταφ. ἀπροστοχάστως, ἐπιπολαίως· ὅθεν παρ' Ἀριστοτ. Εὐδημ. Δ'. ά. καὶ Νικομ. Ε'. γ'. »Νόμος ἀπεσχεδιασμένος«, νόμος χωρὶς προστοχασμὸν καὶ σκέψιν· τούτῳ ἀντίκειται τὸ »Εὖ κείμενος«· οὕτω καὶ παρὰ Θεοφυλάκτ. Ἱστορ. Α'. 13. »Ἀποσχεδιάζω ψῆφον.«

Ἀπόσχεσις, εως, ἡ· (ἀπέχομαι) ἐγκράτεια, ἀποχὴ ἀπό τινος, Πλούτ.

* Ἀποσχέσθαι, Ἀπαρ. ἀόρ. μέσ. τοῦ ἀπέχω, καὶ ἀποσχήτω Μέλ. τοῦ ἀπέχω, ἀποσχεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. Ἐν., Ἰλ. Ζ, 96. Ὀδ. Ι, 211. Υ, 572.

Ἀποσχέω· ταυτὸν τῷ, ἀπέχω, Ἰλ. Ζ, 277.

* Ἀποσχηματίζω, Μ. ίσω· (σχηματίζω) Δίδω τινὶ σχῆμα, μορφήν.

Ἀποσχίδες, αἱ· παρ' Ἱπποκρ. 145. 6, 23, 30. αἱ ἀποφύσεις ἑνὸς ἀγγείου σχισμένου, ἢ ἀποκομμένου κοιλώματος, ἢ κλάδοι, κλῶνες τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων.

Ἀποσχίζω, Μ. ίσω· Σχίζω, σχίζων διαιρῶ, π. χ. πέτραν, ξύλον, ἀπ' ἀλλήλων διαχωρίζω, ἀποκόπτω, Ὀδ. Δ, 507. καὶ μεταφ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. »Ἐκεῖθε δ' ὅθεν ἀπέσχισας με τοῦ λόγου«, μέτεισιμι· καὶ Ξενοφ. Παιδ. Δ'. α'. »Ἀπεσχισμένον τι, ἢ ὑπολειπόμενον τοῦ στρατεύματος« ὅθεν

Ἀπόσχισις, εως, ἡ· ξέσχισις, σχίσιμον, ἀπόσχισις, καὶ τὸ σχίσμα, ῥῆγμα.

Ἀπόσχισμα, τος, τό· τὸ κομμάτιον, σχισμένον κομμάτι ἀπό τινος, Μαρκ. Ἀντ. δ, 29.

Ἀποσχιστής, οῦ, ὁ· Ὅποιος σχίζει, ξεσχίζει, ξεχωρίζει μέρος ἀπό τινος. 2) μεταφ. ὁ ἀποστάτης ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. Φωτ. κώδ. 94.

Ἀποσχοινίζω, Μ. ίσω· (σχοινίζω) Ἀπομακρύνω, ἀποχωρίζω διά τινος ἐλάσματος δεμένον σχοινίου. Ζήτ. περισχοινίζω· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς ξεχωρίζω, διαιρῶ.

Ἀποσχολάζω, Μ. άσω· (σχολάζω) Σχολάζω, ἀναπαύομαι ἀπό τινα ὑπηρεσίαν εἰς ἄλλο τινί. Ἀριστοτ. Ἠθ. 10. »Ἐν τούτοις ἀποσχολάζειν«. 2) μετὰ δοτικ. Ἀφιερόνομαι εἴς τι, ἢ καταγίνομαι εἴς τι· Αἰλιαν. καὶ Βασιλ. 3) Περνῶ τὸν εὔκαιρον καιρόν μου παρά τινι· ὑπάγω πρὸς αὐτὸν εἰς διδασκαλίαν· Βίος Ὁμ. ε', 33. 4) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, ἀποφεύγω αὐτό· ὅθεν

Ἀπόσχολος, ὁ, ἡ· (σχολὴ) Ὅποιος παύει ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ ἐκκλίνει, ἀποφεύγει αὐτό, ἢ αἵρεσιν, Τίμ. Φιλιάτ.

Ἀποσώζω, Μ. σω· (σώζω) Ἐλευθερόνω τινά, τὸν φέρω πάλιν εἰς τὸν τόπον του· φέρω πάλιν ὀπίσω ὑγιῆ, εὐτυχῶς, ἢ τὸν κάμνω νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν ὑγιής, εὐτυχῶς· μετὰ τῆς εἰς· Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. γ'. 18. »Ἀποσῶσαι ὑμᾶς εἰς τὴν Ἑλλάδα«· ἢ καὶ μετὰ τῆς ἐπί· τὸ δὲ παρὰ Πλάτ. »ἥπερ ἂν (δόξα) παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπέσωστε γεγενημένη«, ἀντὶ τοῦ, ἀπεσώθη, ἀμφιβ. Μέσ. ἀποσώζομαι, κατευοδοῦμαι εἴς τινα τόπον, Ξεν. 2) γλυτόνω· καταφεύγω.

Ἀποσωρεύω, Μ. σω· (σωρεύω) Ξεσωρεύω· ξεφορτόνω, Λογγ. 370. Schaef.

Ἀποταγή, ῆς, ἡ· (ἀποτάσσω) παραίτησις, ἄφεσις· ἄρνησις.

Ἀπόταγμα, τος, τό· Ἀπαγόρευσις, ἐμπόδισις διὰ προσταγῆς. Ἰαμβλ. Πυθ. 138. I, a défence.

Ἀποταδὴν, ἐπίρ. (ἀποτείνω)· ἐξαπλωμένως, ἐκτεταμένως· κατὰ τὸ μῆκος, ἐξάστρωτα. Μεταφ. διεξοδικῶς, ἐκτεταμένως.

Ἀποτακτισταί, ῶν, οἱ· (ἀποτάττομαι) ἐκεῖνοι, οἵτινες παραιτοῦν, ἀρνοῦνται, ἀφήνουν τι καὶ φεύγουσιν, Ἰουλιαν.

Ἀπότακτος, καὶ ἀποτακτός (ἀποτάττω). Διωρισμένος, μετρημένος, καὶ βαλμένος εἰς ἕνα μέρος διὰ χρῆσιν τινά. 2) Ἐμποδισμένος διὰ προσταγῆς, ἀπηγορευμένος, μὴ συγχωρημένος, ὑστερημένος ἀπὸ τῆς κοινῆς χρήσεως, Ἡροδ. Β, 69. καὶ Ηριτίας παρ' Ἀθην.

Ἀποταμεῖον· Κελλάριον, ἀποθήκη.

Ἀποταμιεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ταμιεύομαι). Κλείω τι εἰς ἕνα μέρος διὰ φύλαξιν. Τὸ ἐνεργητικὸν ἀποταμιεύω εἶναι σπανίως ἐν χρήσει. Ἀποταμιεύω, τὸ αὐτό.

Ἀποταμιευτής, ὁ· ὁ ἀποταμιεύων, κελλάρης.

Ἀποτάμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀποτέμνω. Ἀποκόπτω, κόπτω τι ἀπό τινος, ὡς τὰ λωρία ἀπὸ ἵππου, τὰ ὠτία καὶ τὰς ῥῖνας μὲ χαλκόν, τὴν γλῶσσαν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος, τὸ σχοινίον μὲ τὴν σπάθην, τὴν κεφαλήν τινος, κρέατα διὰ νὰ φάγω, Ὁμηρ. Ἰλ. Θ, 87. Γ, 292. Τ, 266. Π, 126. Ε, 292. Χ, 329. Ψ, 867. Χ, 347. Ὀδ. Χ, 475. Π, 102. Ξ, 86. Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει.

Ἀπόταξις, εως, ἡ· (ἀποτάττω) ταυτὸν τῷ, ἀποταγή· Κυρίλλ. 2) Χωρισμὸς τῶν μερικῶν, μονάδων κατὰ τὴν πληρωμὴν τῶν δοσιμάτων.

Ἀπότασις, εως, ἡ· Ἐξάπλωσις, τέντωσις· 2) ἀπόπεμψις τοῦ λόγου πρός τινα, δηλ. ἡ ἐνέργεια τοῦ πρός τινα λαλεῖν, ἢ γράφειν, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Ε. 14. τὸ ὁποῖον ἐν ἄλλοις, ἀπόσταλσις, οὐκ ὀρθῶς εὑρίσκεται. 3) Ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέλος ἑνὸς συγγράμματος, ὑπόθεσις, Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. Ἐκ τοῦ, ἀποτείνω. Ζήτ. καί, ἀπόσταλσις.

Ἀποτάσσω, καὶ Ἀττ. -άττω, Μ. ξω· (τάσσω) Βάλλω τι μακρὰν ἀπό τινος, ξεχωρίζω, ξεχωριστὰ βάλλω· 2) διορίζω, διατάττω, παραγγέλλω· διαμοιράζω, διατάττω εἰς ἑκατοντάδας ἢ φρουράς, πῶς νὰ σταθῇ καθείς. Πολύβ. »Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει«. Μέσως, Ἀποτάσσομαι, μετὰ Δοτικ., ἀποχαιρετῶ τινά· στέλλω τινὰ ἀποχαιρετῶν, ὡς, ἀποτάττομαι τοῖς ἀδελφοῖς· καὶ μεταφ. χαίρειν λέγω τινὶ πράγματι, παραιτῶ, ἐγκαταλιμπάνω, ὡς »ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις (Βασιλ. εἰς Νεοκαισαρ.)«. Αὕτη ἡ σημασία δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι. 2) βάλλομαί που· διορίζομαι διά τι, ἀφιερόνομαι, ὅθεν ἀποτεταγμένος οἶκος παρὰ Χρυσοστ.

Ἀπόταυρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄταυρος, ἀνόχευτος, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Η, 7.

Ἀποταυρόω, ῶ· (ταυρόω) Μεταβάλλω, ἢ ποιῶ τινὰ εἰς ταῦρον, ὅ ἐστιν, ἐξαγριόω. Μέσ. Ἀποταυρόομαι, οῦμαι· εἶμαι, ἢ γίνομαι ἄγριος ὡς ὁ ταῦρος· ἀγρίως βλέπω, Εὐριπ. Μήδ. 191. »Ἀποταυροῦται δμωσίν«· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 91. Ζήτ. ταυρόω.

Ἀπόταφος, ὁ, ἡ· = ἄταφος· ὁ ξεχωριστὰ τεθαμμένος. Ἡσύχ. ὡς τό, ἀπόμισθος, ἀντί, ἄμισθος.

Ἀποτάφρευσις, εως, ἡ· Περικύκλωσις, ὀχύρωσις τινὸς τόπου μὲ τάφρους, χαντάκια καὶ παλούκια, ἐκ τοῦ

Ἀποταφρεύω, Μ. σω· (ταφρεύω) Περικλείω, ὀχυρόνω τι μὲ τάφρους (χαντάκια) καὶ παλούκια, ὀχυρόνω, ὡς καὶ τό, ἀποταφρεύω, Ξενοφ.

* Ἀποτέθνασαν, συγκ. γ'. πληθ. ὑπερσ. τοῦ ἀποθνήσκω, ἀντὶ ἦσαν, ἔμειναν νεκροί, ἀπέθανον, Ὀδ. Μ, 393. »Βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη.«

* Ἀποτεθνειώς, μετ. παρακ. Ἰων. τοῦ ἀποθνήσκω, Ἰλ.

Ἀποτείνω, Μ. τενῶ· (τείνω) Τραβῶ τι εἰς μάκρος, ἀργοπορῶ, ἀπομηκύνω· καὶ μετοχῇ, ἀντὶ διατελῶ, ἐξακολουθῶ, ὡς, »μαχόμενοι μέχρι μέσων νυκτῶν ἀπέτειναν«, ἤγουν ἐξηκολούθουν τὴν μάχην. Πλούταρχ. 2) τεντόνω, ὡς, »ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν« καὶ ἐπὶ τεχνικῶν, διαγράφω τι ὀρισμένως, ὡς παρὰ Λουκιαν. »Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς«, ἐπὶ τεχνικῶν ἔργων, τῶν ὁποίων ἡ περιφέρεια εἶναι ἀκριβῶς καὶ ἀναλόγως καταμετρημένη. 3) οὐδέτ., ὑπακούομαι τοῦ ὅθεν, σημαίνει τὸ ἐν τάχει πορεύομαι, ὑπάγω. Μέσως, ἀποτείνομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, ὡς, ἀποτεταμένος τράχηλος· καὶ μεταφ. ἐπὶ πράγματος ὅστις ἐπὶ πολὺ ἐν χρήσει, ὡς, πότος ἀποτεινόμενος· 2) μὲ ὅλα τὰ δυνατά μου καὶ μὲ ἔμφασιν κάμνω τι· κυρ. δὲ πάσαις δυνάμεσι φιλονεικῶ ὑπέρ τινος (πράγματος), ὡς, ὑπὲρ δόξης· καὶ πρός τινα, ἢ εἴς τινα, τὸν ἐπιτωρεύω μὲ ἐπιπλήξεις καὶ ὕβρεις, ὡς, ἀποτείνεται εἰς Θετταλόν, πρὸς ἐκείνους πέραν τοῦ μέτρου.

Ἀποτειχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ· (τειχίζω) Διὰ τειχῶν, ἢ πύργων, ἢ τινος τῶν τοιούτων ὀχυρόνω τόπον τινά, καὶ κλείω τινὰ ἢ νὰ ἐμβῇ ἢ νὰ ἐξέβῃ, ἢ ἐμποδίζω τι διὰ τείχους, ὡς, ἀπετείχιζε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν (Πλουτ. Περ.). »Ἀποτειχίζειν τοὺς θεοὺς« (Ἀριστ. Ὀρν. 1563) ἀποχωρίζειν, ἐμποδίζειν τοὺς θεοὺς μὲ τεῖχος. »Ἀποτειχίζειν τείχεσι«, περικυκλόνω μὲ τεῖχος. 2) Χαλῶ τὰ τείχη, ἢ τοὺς πύργους, κάμνω τὸ κάστρον ἀνοικτὸν τόπον, Πολυαιν. Α'. γ'. 5., ὅστις ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μεταχειρίζεται καὶ τό,

Ἀποτείχισις, εως, ἡ· ἡ διὰ τειχῶν ὀχύρωσις τόπου τινός· καὶ ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις.

Ἀποτείχισμα, τος, τό· ὁ διά τινος τείχους, ἢ πύργου, ἢ τινος τῶν τοιούτων ὀχυρωθεὶς τόπος, ὀχύρωμα.

Ἀποτειχισμός, ὁ· = ἀποτείχισις.

Ἀποτεκμαίρομαι, Μ. ροῦμαι· (τεκμαίρω) Πέρνω σημεῖόν τι ἢ τεκμήριον ἔκ τινος, συμπεραίνω, Ἀπολλ. Δ', 1538.

Ἀποτεκνόω, ῶ, Μ. ώσω· (τεκνόω) Ἄτεκνον ποιῶ τινα, ὅ ἐστιν, ἁρπάζω τινὸς τὰ τέκνα.

Ἀποτέλειοι, οἱ· ἡ, οἱ ἀπὸ τέλους, οἱ ἐν τέλει· Οἱ μεγάλοι, οἱ ἀξιωματικοί, οἱ ἐκλελεγμένοι διοικηταὶ πολιτείας τινός. Πολύβ.

Ἀποτελειόω, ῶ· τέλεον ποιῶ τι, ἀποτελειόνω = ἀποτελέω, ποιητ.

* Ἀποτέλεσις, εως, ἡ (ἀποτελέω)· ἡ ἀποτελείωσις, Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10, 108.

Ἀποτέλεσμα, τος, τό· (ἀποτελέω) τὸ ἀποτετελεσμένον, τελειωμένον, διενεργηθέν· ἡ ἀποτελείωσις, διενέργησις, ἔκβασις, ἀποτέλεσμα, ἐνέργεια, ἐπακολούθον, ἀπόβασις τέχνης, ἢ πράγματός τινος. Πλούτ. »Ἱππικῆς τέχνης ἀποτέλεσμα, ἔργον ἵππον παρασχεῖν«· 2) κυρ. ἀποτελέσματα, ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἀστέρων καὶ ἀστερισμῶν πρὸς τὰ ὑπὸ Σελήνην. Πλουτ. Ῥωμ. »Ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περὶ τὸν Ῥωμύλον ποιησάμενος τὸν συλλογισμόν«. 3) Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἑνὸς προσώπου τοῦ Χριστοῦ κτ. ζήτει τοὺς Θεολόγους.

Ἀποτελεσματικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀποτέλεσμα, ἔκβασιν, ἐνέργειαν, ἢ ἔχων, προξενῶν τοιαύτην. 2) Ἀνήκων εἰς τὸ μαντεύεσθαι ἐκ τῆς στάσεως τῶν ἀστέρων. 3) »Ἀποτελεσματικὴ« δηλ. ἐπιστήμη, ἡ περὶ τοὺς ὄρνεις καὶ τὰς διοσημίας καταγινομένη, ἡ ἐπιστήμη, ἡ διδάσκουσα περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, ἤτοι γενέσεώς τε καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστέρων, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Μ. — Ἐπίρρ. ἀποτελεσματικῶς.

* Ἀποτελεσμός, ὁ· Ἐνέργησις.

Ἀποτελεστικός, κή, κόν· ὁ ἐνεργῶν, ἢ ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ἀποτέλεσιν (ἐπὶ ἀστρολογίας), ἢ ἐν γένει ἀπότελεσιν, κατόρθωσιν τι-

νός, Γεν. «Σκιᾶς ἀποτελεστικόςα, ὁ προξενῶν, κάμνων σκιάν.

Ἀποτελευτάω, ῶ, Μ ήσω (τελευτάω). Τελειόνω τί, φέρω τι εἰς τέλος. 2) Οὐδετ. τελειόνω, λήγω εἴς τι· ἀποθνήσκω.

Ἀποτελεύτησις, εως, ἡ· τελείωσις, τέλος· καὶ θάνατος. Ἱπποκρ.

Ἀποτελέω, ῶ, Μ. έσω· (τελέω) Ἀποτελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, ἐκτελῶ· ἑτοιμάζω, τέλειον ποιῶ τι, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. 2. «Ἀπετέλεσε τὸ τεῖχοςα· καὶ κατασταίνω τινά, π. χ. «τὸ δὲ πολίτευμα τοιούτους ἀποτελεῖ ἄνδρας, ὥστε πᾶν ὑπομένειν χάριν τοῦ τυχεῖν ἐπ' ἀρετῇ φήμηςα. 2) Κάμνω, ἀποδίδω (τὸ κατὰ χρέος ὀφειλόμενον, ὅπερ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ κάμω), π. χ τὰ δημόσια χρέη, τὰ καθήκοντα ἢ τὰ μοι προσήκοντα, τὰς ἀπαρχάς, τὰ χαριστήρια, καὶ τὰ τοιαῦτα. — Μέσως, ἐκτελοῦμαι, τελειόνομαι, κατορθόνομαι, ὅθεν, ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ (Ξεν. ε', α'. 14.), τέλειος, σωστός, ἀκμάζων, ἢ ἐξαίρετος ἀνήρ.

Ἀποτελματίζω, Μ. ίσω· (τελματίζω) Καθαρίζω ἕνα τόπον ἀπὸ τὸ ἕλος (βάλτον), ἢ εἰς ἕλος ποιῶ τι, Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ἀποτέμνω, Μ. εμῶ· (τέμνω) Ἀποκόπτω, ὁλοτελῶς κόπτω, χωρίζω· ἢ κόπτω μέρος ἔκ τινος, (Ὁμ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ μέσῳ, ἀντὶ κόπτω ἐμαυτῷ, διʼ ἐμέ, ὡς ἐν Ἰλ. Χ, 347. «Ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα», ὠμὰ κόπτοντα.) «Πολλὴν λείαν ἐκ τῆς Λέσβου ἀποτεμόμενος ἤγαγενα, Πλούταρχ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτέμνεσθαι, παρ' Ὁμήρ. Ἀποτέμνειν τινός, κόπτω ἀπό τινος, Ἡροδ. δ', 71. 2) Κόπτω τινὰ ἀπό τινος, ο. ε. τῷ κλείω τὸν δρόμον εἴς τι· καὶ μεταφ. αἴρω τί ἀπό τινος καὶ οἰκειοποιοῦμαι, τινά τι. 3) ἀφιερῶ, π. χ. Τέμενος ἐστὶ χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινὶ (Εὐστ. εἰς Ἰλ. Σ.) — Μέσως, Ἀποκόπτομαι. 2) Περικόπτω τὰ σύνορα, ζημιῶ μὲ χαράγματα. Γεν. ἢ αἰτ. ὡς Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. «Τῆς χώρας ἀποτεμνόμεναι»· «Χώραν ἀποτεμνόμενος τοσαύτην». 3) διαχωρίζω, ὡς ποταμός τις ἕνα τόπον. 4) ἀφαιροῦμαι. 5) ἐμποδίζω τινὰ τὴν διάβασιν, αἰτ. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', Πολυβ. α'. — Ἀποτέμνομαί τι (Λουκ. ναυτ. 33), ο. ε. ἀποκόπτεταί μοι τί.

Ἀπότεξις, εως, ἡ· (ἀποτίκτω) ἡ γέννησις· Διοσκορ. Ε'. 153.

Ἀποτερματίζω, Μ. ίσω· (τερματίζω) Βάλλω ἢ ὁρίζω τέρματα, σύνορα, τελειόνω. 2) διὰ συνόρων ξεχωρίζω, χωρίζω. Ἀγαθήμερ. Β'. 4. 3) ἀποκλείω, διώκω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα. 4) ξεριζόνω, ἐξολοθρεύω· ὅθεν

Ἀποτερματισμός, οῦ, ὁ. Ὁ διορισμός, ἡ θέσις τῶν συνόρων· τὸ τέλος πράγματος τινός, ὅπου κεῖται τὰ σύνορα αὐτοῦ· καὶ περιγραφή.

Ἀποτερμίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν τῷ, ἀποτερματίζω. ἀμφ.

Ἀπότευγμα, τος, τό· ἀποτυχία, δυστυχὴς ἔκβασις τινὸς ἐπιχειρήσεως, καὶ ἐπιχείρημα, μὴ λαβὸν ἔκβασιν οὐραίαν, δυστυχές, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ, ἀποτυγχάνω.

Ἀποτευκτικός, ή, όν· ὁ ἀποτυγχάνων, καὶ ὁ προξενῶν δυστυχῆ ἔκβασιν (Γαλην. δ'.) ὡς φάρμακον, οὐ ἐναντίον, ἐπιτευκτικόν.

Ἀπότευξις, εως, ἡ· ἀποτυχία, τὸ νὰ μὴ ἐπιτύχῃ τις τί κατὰ τὴν ὄρεξίν του. 2) Ἡ μὴ εἰσακουσθεῖσα αἴτησις, ζήτησις, τὸ μὴ εἰσακούεσθαι.

Ἀποτεφρόω, ῶ· (τεφρόω) Μεταβάλλω τι εἰς τέφραν, στάκτην.

Ἀποτηγανίζω, Μ. ίσω· (τήγανον) Τηγανίζω, ψήνω τι εἰς τὸ τηγάνιον. 2) Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἀντὶ τοῦ, «Ἀπὸ τηγάνου ἐσθίειν», τρώγω ἀπὸ τὸ τηγάνιον τηγανισμένα φαγητά· ὡς τό, ἀπανθρακίζω, Ἀθην. Σ. 229.

Ἀποτήκω, Μ. ξω· (τήκω) Ἀναλύω· διαλύω, διὰ τῆς τήξεως φθείρω· καθὼς π. χ. τὸ κηρὶ ὑπὸ τοῦ πυρός· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀσθενείας, φθείρω κατ' ὀλίγον, μαραίνω τινά· ἔτι δὲ ἀντί, βαφῇ ἀφανίζειν τί, ἐξαλείφειν· καταξηραίνω· παρὰ Διοσκορ. Β'. 115. μετὰ τοῦ σμήγμ. Παρὰ Πλάτ. Τίμ. ἐπὶ καταφθείροντας καὶ κατατρώγοντας ἰατρούς.

Ἀποτῆλε, ἡ, ἀποτηλόθι, καί, ἀποτηλοῦ, Ἀνάλεκ. Β'. 33. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 728. καὶ 1092. ἐπίρ. Μακρὰν ἀπό τινος, ἀπὸ μακρυά, πόῤῥω, πόῤῥωθεν (ἐκ τοῦ, τῆλε, τηλόθι, καί, τηλοῦ), Ὀδ. Ι, 117.

Ἀπότηξις, εως, ἡ· ἀνάλυσις, διάλυσις· ἡ φθορὰ διὰ τῆς ἀναλύσεως, καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀναλυομένου ὑγροῦ ἀποστάλαξις· (ἐκ τοῦ ἀποτήκω)

Ἀποτηρέω, ῶ· (τηρέω) Παρατηρῶ, παραφυλάττω, προσμένω (Διόδ. Σικ. ΙΔ', 21.) τὸν καιρὸν ἢ τὴν εὐκαιρίαν.

*Ἀποτίβατος, ἀντὶ τοῦ, ἀπρόσβατος. Σοφ. Τραχ. 1029. Δωρ. καὶ ποιητ.

Ἀποτίθημι, Μ. θήσω· (τίθημι) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσως, ἀποτίθεμαι. Διώκω, ἢ μακρὰν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου παραιτῶ, ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω, ἀφήνω. Δημοσθ. «Ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργήν». Ὁμ. Ἰλ. Ε, 492. Ἀποθέσθαι ἐνιπήν, ἀποβάλλειν τὰς ἀπειλάς, ἤτοι μὴ φοβερίζειν. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 557. «Τὰν πολλὰν Ἀφροδίταν ἀποθεῖμαν· πρέπει ν' ἀποβάλω, ἀποφύγω τὴν πολλὴν Ἀφροδίτην· 2) βάλλω κάτω τί, ὡς ὅπλα, τὴν περικεφαλαίαν ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὴν χλαῖναν ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ ξίφος ἀπὸ τὸν ὦμον, Ἰλ. Γ, 89. Ὀδ. Ξ, 276 καὶ 500. Φ, 118. 3) κάμνω νὰ παύσῃ τί, ὡς, πόλεμον· 4) χάνω, ὡς παρὰ Ναζ. τὸ κακῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι· 5) ἐκτίθημι, ὡς, τὰ βρέφη, Ἀριστ. πολ. ζ'. 6) ἀποταμιεύω, βάλλω τι πρᾶγμα διὰ φύλαξιν εἰς τὸ ταμεῖον, εἰς ἀγγεῖον. Ξενοφ. Παιδ. ς'. 1. «Τὰ ἐπιτήδεια ἀποτίθεσθαια· καὶ μεταφ. φυλαττόνω· 7) ἀπαλλάττομαι τοῦ καρποῦ τῆς γαστρός, γεννῶ, ἀποβάλλω· Καλλ. 8) καθ. ἀναφέρομαι, π. χ. «ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἀποτεθεῖεν» (Πλουτ. Περικλ.).

Ἀποτίκτω, Μ. ξω = τίκτω· Γεννῶ τί.

Ἀποτίλλω, Μ. λῶ· (τίλλω) Μαδύω, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, ἢ τὰ πτερὰ ἀπό τινος· ἀποτετιλμένος σκάφιον, ὡς τό, ἀποκεκαρμένος σκάφιον, Ἀρ. Ὀρν. 806. Παράβαλ. ἀποκείρω· ὅθεν

Ἀπότιλμα, τος, τό· τὸ μαδυμένον, ὡς θρίξ, πτερόν, κτ. Θεόκρ. ΙΕ, 19. «Γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν»

Ἀποτιμάω, ῶ. Μ. ήσω (τιμάω). Δὲν τιμῶ πλέον, καταφρονῶ. Ὁμ. Ὕμν. Β', 35. Ἀνάλεκτ. Β'. 31. 2) Εἰς τοὺς Ἀττικοὺς νόμους λέγεται, ἀποτιμᾶν, βάλλω χωρίον τι ἐνέχυρον κατὰ τὴν ξετίμησιν· τὸ δέ, ἀποτιμᾶσθαι, δηλοῖ, λαμβάνω τὸ χωρίον ὡς ἐνέχυρον· ὅθεν

Ἀποτίμημα, τος, τό· τὸ ἐκτιμημένον (ξετιμημένον) πρᾶγμα, ἢ ἡ τιμὴ τινὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον παρέχει, ἢ δίδει τις διʼ ἀσφάλειαν ὡς ἐνέχυρον. Ἁρποκρ. «Οἱ μισθούμενοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἐκπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα· τὰ μὲν ἐνέχυρα ἀποτιμώμενα, ἐλέγοντο ἀποτιμήματα, οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τὸ ἀποτιμήσασθαι, ἀποτιμηταί, τὸ δὲ πρᾶγμα ἀποτιμᾶν· ἔνθα ἐπιφέρει, ἔτι, ποιοῦνται δὲ καὶ οἱ τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδοῖεν οἱ προσήκοντες, αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρός, ὥσπερ ἐνεχυροῦντες, τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν, ἢ χωρίον· ὅθεν 2) ἡ συμφωνηθεῖσα τιμή, ἀντιπροῖκα, ἡ δεδομένη τινὶ γυναικὶ διὰ νὰ τρέφηται μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός.

Ἀποτίμησις, εως, ἡ· ἡ ξετίμησις· καὶ τὸ βάλσιμον εἰς ὑποθήκην ἑνὸς ἐκτιμηθέντος ὑποστατικοῦ ἢ κτήματος, ἡ ἐνεχυρίασις. Ὅρα τὸ ἀνωτέρω.

Ἀποτιμητής, ὁ· ὁποῖος δίδει ἢ λαμβάνει ὡς ὑποθήκην τὸ ἐκτιμηθὲν ἐνέχυρον.

Ἀπότιμος, ὁ, ἡ = ἄτιμος, Ἡρόδ. β', 167. Σοφοκλ. 2) = ἀποτετιμημένος· δομένος ὡς ἐνέχυρον, ὑποθήκη· ὡς, «ἀπότιμα χρήματα»

Ἀποτίναγμα, τος, τό· τὸ τιναγμένον, ῥιχμένον ἀπό τινος, ἀποτρουσμένον.

Ἀποτινάσσω, Μ. ξω. καὶ Ἀττ. ἀποτινάττω· Τινάζω, ἀποῤῥίπτω τινάζων.

Ἀποτίνυμαι (τίνυμαι). Κάμνω νὰ μοὶ πληρώσῃ τις τὴν ζημίαν, ἐκδικῶ, Ἰλ. Π, 398. «Πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν» ἐπὶ Πατρόκλου, ὅστις φονεύων τοὺς Τρῶας, ἐξεδίκει πολλοὺς Ἕλληνας. — Αἰτ. καὶ γεν. σημαίνει, κάμνω νὰ μοὶ ἀντιπληρώσῃ τις ἕνεκα πράγματος τινός τὰ ἴσα, ὡς Ὀδ. Β, 73. «τῶν μ' ἀποτινύμενοι», faire des représailles, ποιητ. ἀντὶ ἀποτίνω. (υυ–υ–, ἐπ. υυυ–, Ἀττ.)

*Ἀποτινύω = ἀποτίνω, ποιητ. ἀποτίω, ἀποτινύω. (υυ–υ–, Επ. υυυ–, Ἀττ.)

*Ἀποτίνω, Μ. ίσω, ποιητ. ἀποτίω, ἀποτινύω, ἀποτίνυμι (τίνω, ἀνωμ.) Ἀντιπληρόνω, ἀποδίδω, πληρόνω τί (κατὰ χρέος), τινί τι· π. χ. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν (Ἰλ. Γ, 286.), ἤτοι πληρώσατε τὴν ζημίαν εἰς τοὺς Ἀργείους διὰ τὰ τότε ἔξοδα. «Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον» (Ἰλ. Θ, 186.) ο. ε. τώρα πληρώσατε, ὦ σεῖς ἵπποι, τὴν ἣν εἴχετε διὰ σᾶς ἐπιμέλειαν, ἀπόδοτε τὰ τροφεῖα· καὶ τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖ ὁ Ἕκτωρ πρὸς τοὺς τέσσαρας ἵππους του· ἐπὶ δὲ τῶν υἱῶν πρὸς τοὺς πατέρας λέγεται· θρέπτρ' ἀποτίνειν. «Νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις (Ἰλ. Χ, 271.)», ο. ε. τώρα θέλεις τὰ πληρώσει ὅλα διὰ μιᾶς· ἀποτίνειν σύν τινι, δηλοῖ, ἀντιπληρόνω μέ τι, π. χ. σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν· καί, τινός, διὰ πρᾶγμά τι, Ἰλ. Δ, 161. Σ, 93. Εὐεργεσίας ἀποτίνειν, ἀνταμείβω τὰς εὐεργεσίας. — Μέσως, αἰτ. Κάμνω τινὰ νὰ μοὶ πληρώσῃ, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω· βίας τινὶ (Ὀδ. Γ, 216.), ἐκδικοῦμαι κατά τινος, ἀντιπληρόνω αὐτῷ τὰς δυναστείας· ὅμως, βίας τινός, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω τὰς δυναστείας τινος (Ὀδ. Λ, 118.). Ἀποτίνειν ποινήν (Ὀδ. Ψ, 312.), κάμνω τινὰ νὰ μοὶ πληρώσῃ ὡς ποινὴν διὰ τί. Ἀποτίνειν τινά, ἐκδικοῦμαι εἴς τινα (Ὀδ. Ν, 386.)· καὶ ἐπὶ τῶν θεῶν, παιδεύω τινά. (Ξενοφ. Ἀναβ. γ', 2, 6.) — Τὸ Ἰῶτα παρὰ τοῖς Επ. πανταχοῦ μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. βραχύ.

Ἀποτίπλαστος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ταυτὸν τῷ, ἀπροσπέλαστος. Ἡσυχ.

Ἀπότισις, εως, ἡ· ἀποπλήρωσις τοῦ χρέους. Μεταφορ. ποινή, παιδεία· ἀναπλήρωσις τῆς ζημίας, τοῦ χρέους.

Ἀπότιστος, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐποτίσθη· ἢ δὲν ποτίζεται. Γρηγ. Θαυμ.

Ἀπότιτθος, ὁ, ἡ· (τίτθη) ὁποῖος ἀπεκόπη ἀπὸ τὸ βυζί, ἀπὸ τὸ γάλα τῆς μητρός, ἀπογαλακτισμένος. Φίλ.

Ἀποτίω, ποιητ. ἀντὶ ἀποτίνω, μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστον. (υυ––, ἐπ. υυυ–, Ἀττ.).

Ἀπότμηγμα, ατος, τό· τὸ ἀποκομμένον, τμῆμα, κομμάτι ἔκ τινος, μερίς.

Ἀποτμήγω, Μ. ξω. (τμήγω) Ἀποτέμνω, ἀποκόπτω· (ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀποτέμνω) π. χ. λαιμὸν σιδήρῳ, χεῖρας ξίφει, τὴν κεφαλήν· καὶ μεταφ. ἀποχωρίζω, κόπτω τὴν κοινωνίαν, ὡς,

ἀποτμήξας πόλιος (Ἰλ. Χ. 456.), λαοῦ (Η. 364.). Κυρίως ἀποτμήγεσθαι λέγονται τὰ ἠνωμένα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον, κατερείπεσθαι δὲ τὰ ἐπιτετειχισμένα εἰς ὕψος.

Ἀπότμημα, ατος, τό· (ἀποτμέω, ἀντὶ, ἀποτέμνω) ταυτὸν τῷ, ἀπότμηγμα.

Ἀποτμηματίζειν. Εἰς τμήματα κόπτειν, κομματιάζειν. Νικήτ. Χρ. Ζ΄, 7.

Ἀποτμήξ, μῆγος, ὁ, ἡ· ὁ ἀποκεκομμένος καὶ ἀπότομος, ὡς, σκοπιά. Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργ. γ΄. ἐκ τοῦ, ἀποτμήσσω.

Ἀπότμηξις, εως, ἡ· ἡ ἀπόκοψις.

Ἀποτμήσσω· ταυτὸν μὲν τῷ, ἀποτμήγω, συνηθέστερον δέ.

* **Ἀποτμητέον**, ἐπίῤῥ. ἐπιθ. τοῦ ἀποτέμνω. Πρέπει νὰ ἀποκόψῃ τις. Πλάτ. Πολ. β΄. σελ. 373. Δ.

Ἄποτμος, ὁ, ἡ· (πότμος καὶ α ἐπιτατ.) δύσποτμος, δυστυχής, Ἰλ. Ω, 388. Ὀδ. υ, 140. οὐ ἐναντίον, μάκαρ. Ὑπερθ. ἀποτμότατος.

Ἀπότοκος, ὁ, ἡ· (ἀποτίκτω) ὁ γεννημένος ἀπό τινα. 2) οὐσιαστ. τὸ ἀπότοκον = ἀπογέννημα. Ἱπποκρ.

Ἀποτολμάω, ῶ, Μ. ήσω. (τολμάω) Ἐπιχειρῶ τολμηρὰν πρᾶξιν, ἀρχινῶ τολμηρῶς, τολμῶ τί.

Ἀπότολμος, ὁ, ἡ· ὁ τολμηρὰ ἐπιχειρῶν· ταυτὸν καὶ, ἄτολμος.

Ἀποτομάς, άδος, ἡ· (ἀποτέμνω) ταυτὸν τῷ, ἀποτετμημένη, ξεκομμένη· »ἀποτομὰς πέτρα« ἤγουν. θηλ. τοῦ, ἀπότομος. Διόδ. Σικελ. 2) τὸ ἀκόντιον τοῦ πεντάθλου, κατὰ Πολυδ. Γ΄, 151. καὶ Σχόλ. Πινδάρ. Ἰσθμ. Α΄, 35.· ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους Κριτικοὺς, τὸ βραβεῖον τοῦ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι, τὸ ὁποῖον ἦτον ἓν τμῆμα γῆς (ἕνα κομμάτι χωράφι).

Ἀποτομεύς, έως, ὁ. = ἀποτέμνων· ὁ ἀποκόπτων.

Ἀποτομή, ῆς, ἡ· ἀποχώρισμα, κόψιμον τινὸς ἀπό τινος· περιτομή. Ξενοφ. Ἑλ. Β΄. α. »Ἀποτομὴ τῶν χειρῶν«· 2) τὸ χώρισμα, κόψιμον τῶν δρόμων, σταυροδρόμι. »Ἀποτομὴ κέρατος,« ζήτ. Φαλαγγαρχία· 3) σημεῖον μουσικῶν.

Ἀποτομία, ας, ἡ· τὸ εἶναι ἀπότομον, καὶ μεταφ. ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ πολίτευμα τοῦ Ἀποτόμου· σκληρότης, ὑπερβολικὴ αὐστηρότης, ὀξύτης. Διόδ. Σικ. »Ἀποτομία τῶν νόμων.«

Ἀπότομος, ὁ, ἡ· (ἀποτέμνω) ἀποκομμένος, ξεκομμένος, ἢ δυσανάβατος, πολλὰ ἀνωφερὴς βράχος. Μεταφορικ. σκληρὸς, αὐστηρὸς, τραχὺς, ὀξύς· αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν θεωρούμενος, ἀπόλυτος· καὶ ἐπίῤῥ. ἀποτόμως, μάλιστα κατὰ τὴν τελευταίαν σημασίαν. Πλούτ. περὶ Δημοσθ. »Ἀποτόμως, οὔτ' αἰσχρῶς οὔτε καλῶς,« ἀντὶ τοῦ, ἀπολύτως καὶ καθ' αὑτὸ ἀκριβῶς θεωρούμενον. »Ἀποτόμως ἐλέγχειν,« ἤ. ἐ. μετὰ παῤῥησίας (κοφτὰ) ἐπιπλήττω. Θεοφυλ.

Ἀποτοξεύω, Μ. σω. (τοξεύω) Ῥίπτω τὸ τόξον ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω· κυρ. ῥίπτω τὴν σαΐταν πρός τι· ἀπὸ μακρὰν σαϊτεύω· 2) μὲ τὸ τόξον ἐμποδίζω, ἀποδιώκω· μεταφ. ματιάζω πρός τι διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχω. »Πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται,« ἤ. ἐ. ἐπιτηδείως καὶ εὐστόχως ἐδοκιμάσθη, τρόπον τινὰ μὲ τόξον ἐκτυπήθη.

Ἀποτορνεύω, Μ. σω. (τορνεύω) Ὁλοτελῶς τορνεύω, ἐξεργάζομαι ἢ κάμνω τί στρογγυλὸν μὲ τὸν τόρνον· καὶ μεταφ. δουλεύω τί ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι. 2) Κάμνω εἰς κύκλον, στρογγυλὸν, στρογγυλεύω τί· π. χ. μίαν νῆσον, arrondir.

Ἄποτος, ὁ, ἡ· (πίνω) ὁ ἐστερημένος ποτοῦ, ὁποῖος δὲν ἔπιεν ἢ πίνει. Σοφοκ. Αἰ. 324. 2) ἀχρηστον εἰς ποτὸν, ὁποῖον δὲν πίνεται, μὴ πόσιμον.

Ἀποτραγεῖν, Ἀόρ. Β΄. ἀπαρ. ἐκ τοῦ, ἀποτρώγω· κατατρώγειν, ἀποτρώγειν, δαγκάνειν. Ἀθην. σελ. 277.

Ἀποτράγημα, ατος, τό· λείψανον τραγήματος, τὸ ὁποῖον μένει ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἀπομεινάριον, ἀποφάγιον· παρ' Ἀθην. πληθ. Ἀποτραγήματα, τά· τὰ τῆς τραπέζης, τῶν τραγημάτων λείψανα.

Ἀποτραχηλίζω, Μ. ίσω· Πνίγω τινὰ μὲ τὸ σχοινίον, ἢ τζακίζω τὸν τράχηλον τινὸς, θανατόνω. Εὐνάπ.

Ἀποτραχύνομαι. Σκληρόνομαι, καὶ μεταφ. γίνομαι τραχὺς, αὐστηρὸς, ἢ ἀποδεικνύομαι τοιοῦτος· τὸ μέσον τοῦ

Ἀποτραχύνω. Κάμνω τί τραχὺ, σκληρόν· μεταφ. παροξύνω, παροργίζω· ἐκ τοῦ τραχύνω. Μέσ. δείχνομαι τραχὺς, πικρός. Ἀνεκδ. Βεκκ. 1, 26.

* **Ἀποτρέκω**, ἀντὶ, ἀποτρέχω, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

Ἀποτρεπτικός, -κή, κόν· κωλυτικὸς, ἐμποδιστικός· 2) μεταπειστικός.

Ἀπότρεπτος, ὁ, ἡ· (ἀποτρέπομαι) ἄξιος ἀποστροφῆς, καὶ μίσους, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεταί τις καὶ βδελύττεται, ἀξιομίσητος. Θεμιστ. λογ. 13. Σ. 170.

Ἀποτρέπω, Μ. ψω. (τρέπω) Γυρίζω ἀλλέως, κάμνω νὰ στρέψῃ ὀπίσω, ὡς λαὸν (Ἰλ Λ, 758.). »Αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπεν« (Ἰλ. Ο, 276.). ἐπιλέοντος φανέντος· 2) τινὰ τινος, γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὸν σκοπόν του, μεταπείθω, τὸν καταπείθω νὰ παύσῃ ἀπό τινος, π. χ. πολέμου, Ἰλ. Μ, 249. Τ, 256. καὶ 109. — Μέσως, ἀποτρέπομαι, τρέπομαι, γυρίζω ὀπίσω, ἀναχωρῶ ἀπό τινος, πέρνω ἄλλον δρόμον, παλινδρομῶ. Ἰλ. Κ, 200. »Ἀπετράπετ' ὄμβριμος Ἕκτωρ.« »Αὐτὸς δ' ἀπὸ νῶτα τραπέσθαι (Ὀδ. Ε, 350. καὶ Κ, 258.)« γύρισε τὸ πρόσωπόν σου ἀλλοῦ· καὶ Θουκυδ. ς. »Ἐμπλεύσαντες ἤδη ἀποτρεπόμενοι,« ὅ ἐστιν, ὀπίσω ἐπαναρχόμενοι· ὁ Σχολ. καὶ Πλούτ. Φάβ. »Ἀποτετράφθαι πρὸς Ἰταλίαν,« δηλ. ἐγύρισε καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὴν Ἰταλίαν· μεταφ. 2) ἀπέχομαί τινος, παραιτῶ, Γεν. 3) Ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω ὑπὸ μίσους, αἰτ. Πλούτ. Φάβ. »Ταύτην μὲν ἀπετράψατο τὴν δέησιν«· καὶ ἐντεῦθεν, ἀποστρέφομαι, σιχαίνομαι, ἀποφεύγω τί· παραβάλλεται μὲ τὸ ἀποστρέφω.

Ἀποτρέφω, Μ. θρέψω. Τρέφω τινὰ ἀπό τινος. Πολυδ. 6, 32.

Ἀποτρέχω, Μ. θρέξομαι καὶ, δραμοῦμαι, Ἀόρ β΄. ἀπέδραμον (τρέχω, ἀνωμ.). Ἀναχωρῶ, τρέχω, φεύγω ἀπό τινος τόπου, ἢ γυρίζω ὀπίσω τρέχων. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ΄. ς. μεταφ. κάμνω ἓν τμῆμα ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ τρεξίματος, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1003. »ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,« σὺ θέλεις κάμει μέρος ἐν τῷ τρέχειν. 2) Μεταφ. ἀποβαίνω, λαμβάνω ἔκβασιν, γίνομαι· »οἱ πριάμενοί τε πτωχοὶ εὐθὺς ἀπογίνονται«, Ἀλεξ. λείψ.

Ἀπότρεψις, εως, ἡ· (ἀποτρέπω) γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω· κώλυσις, ἐμπόδισις· ἀποστροφή, μῖσος.

Ἀποτριάζω, Μ. άσω. (καὶ, ἀποτριαδίζω, Σχόλ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 179. ἀμφ.) καὶ, ἀποτριάσσω, Μ. ξω = τριάζω. Νικῶ, θριαμβεύω.

Ἀποτριβή, ῆς, ἡ· τρίψιμον, κάστρευμα διὰ τοῦ τριψίματος. Δημοσθ. »Ἀποτριβὴ τῶν σκευῶν«· 2) ἡ διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως τινὸς τριβὴ, χαλασμός· ἐκ τοῦ

Ἀποτρίβω, Μ. ψω. Τρίβω, καστρεύω τι διὰ τῆς τρίψεως, π. χ. τὴν σκωρίαν ἀπὸ τοῦ σιδήρου· μετηνέχθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποπλύνω· ἀποτρίψαι ἵππον, ἤ. ἐ. ξυστρίζω· 2) χαλῶ τί διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως, ὡς ἓν φόρεμα· καὶ μεταφ. ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ὡς γῆρας, νεότητα. — Μέσως, Ἀποτρίβομαι, τρίβω, καστρεύω, ἀποπλύνω ἀκαθαρσίαν ἢ ῥυπαρίαν τινα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. καὶ μεταφ. »ἀποτρίβεσθαι διαβολὰς καθ' αὑτοῦ, ἐγκλήματα.« 2) Ἀπομακρύνω, ἀποδιώκω, ἀποβάλλω, ὡς, δεήσεις, ἢ στέφανον ὑπὲρ τῆς τύχης. Δημοσθ. »Τὴν εὐνοίαν ἀποτρεψάμεθα.« 3) Ταυτὸν τῷ, δέχεσθαι, μαλακίζομαι. 4) Ἐμποδίζω καὶ φθείρω τοὺς ἀγῶνας τοῦ ἐναντίου, π. χ. »τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.«

Ἀπότριμμα, τος, τό· ὁ ῥύπος, ἡ λέρα καὶ ἀκαθαρσία, ἢ ἄλλο τι, ὅπερ διὰ τῆς τρίψεως ἀποῤῥίπτεται, Ἀθην. 295.

Ἀποτριτόω, ῶ. Ὀλιγοστεύω, κάμνω τι διὰ τῆς βράσεως νὰ μείνῃ τὸ τρίτον, Διοσκορ.

Ἀπότριχες, ων, οἱ, αἱ· πληθ. τοῦ, ἀπόθριξ. Καλλίμ.

* **Ἀποτριχόω** (τριχόω). Ὑστερῶ τῶν τριχῶν.

Ἀπότριψις, εως, ἡ· (ἀποτρίβω) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτρίβειν· καὶ τοῦ ἀποτρίβεσθαι, ἀντὶ, ἡ μαλακία.

* **Ἀποτροπάδην**, ἐπίῤῥ. (ἀποτροπή). Μὲ τρόπον ἀποτρεπτικόν. Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 612.

Ἀποτρόπαιος, ὁ, ἡ· (ἀποτροπή) ταυτὸν καὶ, ἀποπομπαῖος, καὶ, ἀλεξίκακος. Ὁποῖος ἀποδιώκει, ἀπομακρύνει κακόν τι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὡς, ἱερουργίαι ἀποτρόπαιοι· καὶ ἕνεκα τούτου ὠνόμαζον οἱ παλαιοὶ θεούς τινας, Ἀποτροπαίους. Παυσ. Β΄. 11, 2. καθόλου δὲ 2) ὁ ἀποστροφῆς ἄξιος. Παθητ. τὸν ὁποῖον ἀποστρέφεταί τινας, ἢ παραμερίζει νὰ μὴ τὸν βλέπῃ, νὰ μὴ τὸν συναναστρέφεται, ἀξιομίσητος, φευκτός. Πλάτ. »Ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἢν ἀκοῦται ταῦτα.« Ἡλιόδ. Β΄. »Ἀποτρόπαιος ἡ ὑποψίας τοῖς ἐντυγχάνουσι.«

Ἀποτροπέω· ταυτὸν τῷ, ἀποτρέπω· καὶ μέσ. παρὰ Φωκυλίδ. 125. ἀποτροπέομαι· ποιητ.

Ἀποτροπή, ῆς, ἡ· ἐμπόδισις, ἀπομάκρυνσις· 2) γύρισμα τῆς γνώμης τινὸς, μετάπεισις. 3) Ἀποστροφή, μῖσος, κ. τ. λ. Ζήτ. Ἀποτρέπω.

* **Ἀποτροπίη**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ἀποτροπή. Ἀπολλων. 4, 1504.

Ἀποτροπιάζω, Μ. σω. ἐνεργητ. (Ἀριστείδ. Ἐπιστ. Α΄.) καὶ, ἀποτροπιάζομαι, μέσως, νεώτεροι τύποι ἀντὶ, ἀποτρέπω.

Ἀποτροπίασμα, τος, τό· θυσία τις εἰς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος, ἐξίλασμα.

Ἀποτροπιασμός, οῦ, ὁ· ἀποτροπὴ κακοῦ τινος διά τινος ἐξιλάσματος, θυσίας. Ἰώσηπ.

Ἀποτρόπιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀποτρόπαιος, Ὀρφ. Ἀργ. 479. Ὁ ἀποτυμβοβουλεύων, μεταπείθων τὴν γνώμην τινός.

Ἀπότροπος, ὁ, ἡ· (ἀποτρέπω) ἀποχωρισμένος, ξεχωρισμένος, ἀπομακρυσμένος, ἐξωρισμένος. Ὀδ. Ξ, 372. »Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος,« ἤτοι μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως. 2) Ὁ ἄξιος μίσους καὶ ἀποστροφῆς, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1313. »Τὸν ἀπότροπον Ἅιδαν« 3) ἐνεργ. ἀποτρέπων τὰ κακὰ, ἀλεξίκακος, ὡς ἀποτρόπαιος. Πλάτ. Νομ. Θ΄. »Ἀπότροπος αὐτοῖς ἐγένετο.« Παρ' Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. 821. μετὰ Γενικ. καὶ ἠθικῶς, ἀπαίσιος, ὡς »ἀπότροποι γνῶμαι.« 4) Ὁποῖος τρέπεται, γυρίζει εἰς τὰ ὀπίσω, φεύγει, Ὀππ. Ἁλ. Δ΄, 254.

Ἀποτροφή, ῆς, ἡ· τροφή, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνει τις ἐκ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, διατροφή. Διονύσ. Ἀρχαιολ. Ζ΄. 28. καὶ Λουκιαν. Ἑταιρ. διάλ. ς. »Ἀποτροφὴ τοῦ βίου.«

Ἀπότροφος, ὁ, ἡ. Μακρὰν ἀπὸ τῶν γονέων ἀνατραφείς· ἐν γένει, χωριστὰ ἀναθρεμμένος· ἀπηλλοτριωμένος, ἀπομακρυσμένος. Πλούταρχ. »Τῆς μητρὸς ἀπότροφος,« ὁποῖος ἀνετράφη μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα του· καὶ μεταφ. Συνέσ. Ἐπ. 67. »Ἀπότροφος ἐκκλησίας,« μὴ ἀναθρεμμένος μὲ τὰ δόγματα τῆς ἐκκλησίας. Παρ' Ἡροδότ. Β΄. 64. καὶ Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστ. Δ΄. 9. ἄνευ συγκειμένου, ἀντὶ τοῦ, ὁ κατ'

ἰδίαν καὶ μακρὰν τῶν γονέων του ἀναθρεμμένος· ὅθεν, ξένος, ὅστις δὲν ἀνετράφη μὲ ἡμᾶς, ἀγνώριστος εἰς ἡμᾶς· Πρβλ. σύντροφος.

Ἀπότροχος, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, περίδρομος, περίοδος, Σχόλ. Εὐριπ. Μήδ. 46.

Ἀποτρυγάω, Μ. ήσω = τρυγάω. Τρυγῶ σταφυλὰς ἀπό τινος· ἐν γένει, κόπτω, συνάζω καρπούς, καρπολογῶ.

Ἀποτρύχω, Μ. ξω· καὶ ἀποτρυχόω, καὶ ἀποτρύω, Μ. ύσω· (τρύχω, τρύω) Ἀποτρίβω, φθείρω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατίζω, κουράζω, καταπονῶ· γῆν, καταπονεῖν τὴν γῆν διὰ τῆς καλλιεργείας, Σοφ. Ἀντιγ. 340. 2) ἀπὸ κόπου παραιτῶ τι, αἰτ. π. χ. ἐλπίδα. Σοφοκλ. Τραχ. 124. «Οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδαν, οὐκ ἀποβάλλειν τὴν ἐλπίδα· Πλούτ. Καμ. «στάσεσι καὶ πολέμοις κάμνειν, ἀποτρύχειν ἑαυτούς, νὰ μὴν ἀποκάμωσι· Πλουτ. Γράκχ. «Πρὸς οὐδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοιούτων».

Ἀποτρώγω, Μ. τρώξομαι, Ἀόρ. β΄. ἀπέτραγον (τρώγω). Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ τρώγω· 2) Δαγκάνω μέρος ἀπό τινος, κόπτω δαγκάνων, ἤτοι μὲ τὰ ὀδόντια· καὶ κατατρώγω· 2) ἀφαιρῶ, Μένανδρ.

Ἀπότρωκτος, ὁ, ἡ· δαγκαμένος, φαγωμένος ὀλίγον· καὶ μεταφ. συντετμημένος, ὡς λέξις τις.

Ἀποτρωπάω· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἀποτρέπω· Ἰλ. Ψ, 119. «Ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω», κάμνομεν νὰ στραφῇ ὀπίσω· Ὀδ. Π, 405. «εἰ δὲ κ' ἀποτρωπῶσι θεοί», ἂν ἴσως οἱ θεοὶ ἐμποδίσωσιν αὐτὸ ἀφ' ἡμῶν· Ἰλ. Σ, 585. . . . ἀπετρωπῶντο . . . δὲν ἤθελον νὰ . . . Ἴδε καὶ Ὀδ. Φ, 112.

Ἀποτυγχάνω, Μ. τεύξομαι· (τυγχάνω) ταυτὸν τῷ, οὐκ ἐπιτυγχάνω τινός. Σφάλλω, δὲν ἐπιτυχαίνω, δὲν ἀποκτῶ, δὲν ἀπολαμβάνω τι, χάνω, μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ΄. «Τῶν ἀγαθῶν ἀποτυγχάνουσιν»· ὁ αὐτ. Παιδ. Α΄. ς΄. «Ὧν εἶχον, ἀπέτυχον.» 2) Εἶμαι δυστυχής, δὲν ἔχω τύχην εἴς τι, Δοτ. καὶ οὐδ. δὲν ἀπολαμβάνω τὴν αἴτησίν μου. — Ἀποτυγχάνομαι, ὡς τὸ Ἐνεργητ. Μετοχ. Ἀποτετευγμένον (Διοσκ. Ε΄.) τὸ δυστυχὲς τέλος ἔχον· καί, ἀποτετευγμένος, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέβη κακῶς τὸ πρᾶγμα. Παρὰ δὲ Ἀντων. ΛΘ΄. «Ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον», ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνοντι τοῦ γάμου· Ζήτ. ἐπιτυγχάνω.

Ἀποτυχίζω, Μ. ίσω, = ἀποτυχίζω.

Ἀποτυλόω, ῶ, Μ. ώσω, = τυλόω· Σκληρύνω, κάμνω τι ὡς τύλον· 2) ἀφίνω νὰ γένῃ οὐλή, νὰ ἰατρευθῇ ἡ πληγή· Πολυδ. Β΄. 170. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τύλος τὸ αἰδοῖον, ὅθεν καὶ Φερεκράτης τὸ γυμνοῦν τὴν βάλανον τῇ χειρί, ἀποτυλοῦν εἶπεν· ὁ Ἡσύχ. «Ἀποτυλῶσαι, ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον», κορδῶσαι, σηκῶσαι. Παθ. ἰατρεύεσθαι τὴν πληγήν.

Ἀποτυμπανίζω, Μ. ίσω· (τυμπανίζω) Δέρνω, ξυλίζω τινὰ μέχρι θανάτου, Πλούτ. «Ἀποτυμπανισεῖ τὸ παιδίον»· 2) κατασυντρίβω· φονεύω, θανατόνω· Παρ' Ἀθην. Δ΄. χρῆται τούτῳ ὁ Ποσειδώνιος ἀντὶ τοῦ, κεφαλὴν ἀποκόπτειν· Ζήτ. Τύμπανον.

Ἀποτυπόω, ῶ· (τυπόω) Κάμνω ἔκτυπα, πέρνω τὸν τύπον τινός, σχηματίζω. Μέσως, Ἀποτυπόομαι, ταυτὸν τῷ, ἀπομάττομαι, ο. ε. σχηματίζω, μορφόνω τι ἀκριβῶς κατὰ μίμησιν ἄλλου· Πλάτ. Τίμ.

Ἀποτύπτω, Μ. ψω· (τύπτω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κτυπῶ, Ἡρόδ. Β΄, 40. Παθητ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ κτυπῶμαι διὰ πένθος, νὰ πενθῶ, Ἡρόδ.

Ἀποτύπωμα, τος, τό· τύπος, σχηματισμὸς γινόμενος κατὰ μίμησιν εἰκόνος ἢ ἄλλου· (κόπιο) Πλάτ.

Ἀποτύπωσις, εως, ἡ· ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀποτυπόω· Λογγ. ΙΓ΄, 9.

* **Ἀποτυρόω** (τυρόω). Κάμνω τι ὅλως τυρί, Ἐρωτιαν.

Ἀποτυφλόω, ῶ· (τυφλόω) Τυφλόνω ὅλου, τυφλὸν ποιῶ· μετηνέχθη δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, στουπόνω, ἐμφράττω, ὡς, «Πόρους ἀποτυφλοῦσι» καί, «ἀποτυφλωθεισῶν αἱμοῤῥοΐδων» Παυλ. Αἰγιν. 113.

Ἀποτύφλωσις, εως, ἡ· Ἡ ὅλου τύφλωσις, παρὰ τοῖς Ἑβδομ. 2) ἔμφραξις, στούπωσις.

Ἀποτύχημα, τος, τό· ταυτὸν τῷ, ἀπότευγμα.

Ἀποτυχία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ, ἀπολαύσῃ τις τι, οἷον, ἐλπίδος· 2) δυστυχὴς ἔκβασις, ἀτυχία· καὶ ἡ ἀνάνευσις, ἄρνησις, ὅταν ζητήσῃς τι καὶ ὁ ἄλλος τῷ ἀρνεῖται φανερά.

Ἀποτυχίζω, Μ. ίσω = τυκίζω. Πελεκῶ διὰ νὰ ἰσιάσω τι, γυαλίζω· ἐξαιρέτως ἐπὶ πετρῶν λέγεται· ἐκ τοῦ, τύκος, τυχος· Ἡσύχ.

Ἀποτυχόντως, ἐπίρ. Μὲ ἀποτυχίαν, ἐναντίον τῆς εὐχῆς· (Μετοχ. ἀόρ. Β΄. ἐκ τοῦ, ἀποτυγχάνω).

* **Ἀπούατος**, ου· ἐστρ. ἀναγν. Ἰλ. Σ, 272. = κακός κατὰ τοὺς γραμματικούς.

Ἀπουλόω, ῶ (οὐλή, οὐλόω). Ἀφίνω νὰ σαρκώσῃ, κλείσῃ καὶ ἰατρευθῇ μία πληγή· καὶ παθ. ἰατρεύεσθαι, ἐπὶ πληγῆς· Διοσκ. ς΄, 81. «Ἀπουλοῦσι τὰ ἕλκη», δηλ. ἐνεργοῦσιν εἰς τὰς ἰατρευθείσας πληγὰς διὰ νὰ ἀποκτήσουν δέρμα· καί, «Ἀπουλούμενα ἕλκη», (Ἀλέξ. Ἀφροδ.) ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν δέρμα (τζίκαν).

Ἀπούλωσις, εως, ἡ· ἡ θεράπευσις· ἐπὶ πληγῶν, ὅταν ἀποκτήσουν δέρμα· Ἀφροδ. Προβλημ.

Ἀπουλωτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος, ἢ ὠφέλιμος εἰς τὸ νὰ ἰατρεύῃ, προξενῇ δέρμα εἰς τὰς πληγάς· Διοσκ. α΄, 49.

* **Ἀπουλωτέστος**, ἡ, όν. Πληγὴ ἰατρευθεῖσα, ἥτις ἔπιασεν οὐλήν, δέρμα.

Ἀπουραγέω, ῶ (οὐραγέω). Ὁδηγῶ τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἑνὸς στρατεύματος, σχηματίζω τὴν ὀπισθοφυλακήν, τὴν οὐρὰν τοῦ στρατεύματος· 2) «Ἀπουραγεῖν τινά», σκεπάζειν ταῖς πλάταις τινός· Πολύβ. Γ΄. 47. καὶ ς΄. 38.

Ἀπουρανόθεν, Ἐπίρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ ἀπ' οὐρανόθεν (ὡς καὶ τό, Ἐξουρανόθεν, κ. τ. τ.), ὅ ἐστιν, ἀπ' οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἀπούρας, παρ' Ὁμήρ. ἀντί, ἀπαυρήσας· ο. ε. ἀφῃρημένος, ἢ, ἀφαιρέσας, ἀφελόμενος, κατὰ τοὺς Σχολ. τί τινος, ἢ, τί τινι, παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Δ, 265. «Τοὺς ἀπούρας ἁμετέρων τοκέων νέμεαι». Ὁ παθητ. μετοχ. ἀόρ. α΄. ἀπουράμενος, ἐν παθητ. σημασίᾳ, εὕρηται παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 173. «Δειοὶ ἀπουράμενοι ψυχάς», ὅμως τὸ ἀπαρ. ἀποῦραι δὲν ἔχει ἀξιόπιστους συγγραφεῖς. Ζήτει ἀπαυράω.

Ἀπουργός, ὁ, ἡ· παρ' Ἡσύχ. «Ἀπουργὸς γωνία»· γωνία, εἰς τὴν ὁποίαν ῥίπτουσι τὰ σκουπίδια.

Ἀπουρέω, καὶ «ἀπουρέομαι» (οὐρέω). Κατουρῶ, ἢ χύνω μὲ τὸ οὖρος μου· Ἀφροδ. ὅθεν ἀπούρησις, εως, ἡ· ἡ κατούρησις.

Ἀπουρίζω, Μ. ίσω· (οὖρος, ἀντί, ὅρος) «Ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας», Ἰλ. Χ, 489. κατά τινας Ἰων. ἀντὶ ἀφορίζω, θέλουν στενεύουσι τὰ σύνορα τοῦ χωραφίου του, κατ' ἄλλους δὲ ἀπορήσουσιν (ὅπερ ὀρθότερον) = ἀπαυρήσουσι ἀντί, θέλουσι τῷ πάρῃ τὰ χωράφιά του.

Ἄπουρος, ὁ, ἡ· ὁ μακρὰν ἀπὸ τὰ σύνορα ὤν, καὶ ἰδιαιτ. τῆς πατρίδος, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. «Ἄπουρος πάτρας», μακρὰν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του (ἐκ τοῦ, ὅρος, Ἰων. οὖρος).

Ἀπουρόω, ῶ· (οὖρος) παρὰ Πολυβ. ις΄. 15. ἑρμην. ὁ Σουϊδ. τό, «Ἀπουρώσαντες», διὰ τοῦ, μὲ ἐναντίον ἄνεμον πλέειν (ὀρμενίζειν)· δύναται ὅμως νὰ ἑρμηνευθῇ καὶ διὰ τοῦ, ἐξ οὐρίας πλεῖν, πλέειν μὲ πρύμον ἄνεμον· καὶ διὰ τοῦ, ἐκκλίνω, ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ἄνεμον, ὅ ἐστιν, ἀντί, πλέω πρύμα, πλέω ἐγκαρσίως, ἤτοι ὄρτζα, ὀρτζάρω.

Ἄπους, δος, ὁ, ἡ· (πούς) ὁ μὴ ἔχων πόδας· 2) ὁ μὴ περιπατῶν μὲ τοὺς πόδας, ἢ κακῶς περιπατῶν. 3) Εἶδος χελιδόνος κοντούς, βραχεῖς πόδας ἐχούσης, ἥτις καί, Κύψελος λέγεται· **hirundo apus**, Λιν. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Θ΄. 30.

Ἀπουσία, ας, ἡ· (ἄπειμι) τὸ νὰ λείπῃ τις μακράν, νὰ μὴν εἶναι παρών, ἀποδημία· 2) ἔλλειψις, χαμὸς τῆς οὐσίας, τῶν ὑπαρχόντων· καὶ ἐκεῖνο, ὁποῦ λείπει ἀπό τινος, π. χ. ἐπὶ μετάλλων, ἡ ἔλλειψις τῆς οὐσίας αὐτῶν, ἣν πάσχουσιν ἐν τῷ ἀναλύεσθαι· ὀλιγόστευσις, ξεπεσμὸς τοῦ βάρους καὶ τῶν μορίων αὐτῶν, Διόδ. Σικ. 3) ἐπὶ κριτηρίου, ἐγκάλεσις ἐκ μέρους τῶν κριτολογούντων ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ἀθωοῦσι τοὺς ἀντιδίκους των ἐξ αἰτίας ἀσθενείας ἢ ἀπουσίας. 4) Παρὰ Πλουτ. Ἴσις, ἀντὶ τοῦ, ἀποσπερματισμός· ὅθεν

Ἀπουσιάζω, Μ. άσω· Λείπω, δὲν εἶμαι παρών, ἀποδημῶ. 2) Χάνω μέρος τι τῆς περιουσίας μου· 3) = ἀποσπερματίζω, Ἀρτεμίδ. Α΄. 81. «Ἀπουσιάζει εἰς θυγατέρα» ἀντὶ τοῦ, ἀποσπερματίζει.

Ἀποφαγεῖν (φαγεῖν), ἀπαρ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἀπεσθίω, κατατρώγω· Ἀριστοφ.

Ἀποφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω) Ἐκβάλλω, παραστήνω, φέρω τι εἰς φῶς, φανερόνω· ξεσκεπάζω τι καὶ τὸ κάμνω νὰ φαίνεται· 2) ὡς τό, ἀποδείκνυμι, κάμνω τι ἕτοιμον καὶ δείχνω, ἢ δείχνω, παρρησιάζω τι ἕτοιμον, ὡς, «ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην»· Ξενοφ. Ἱππ. Ι, 5. «Τὸν ἵππον περίβλεπτον ἀποφαίνειν»· ὁ αὐτ. Οἰκον. Ζ΄, 6. «Ἔρια παραλαβοῦσα ἱμάτιον ἀποδεῖξαι»· καὶ αὐτόθ. Ζ΄, 13. «Ὅσα μοί ἐστιν ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω», ὅσα ἔχω, τὰ δείχνω καὶ τὰ προσφέρω εἰς τὸ κοινόν, ὅπου ἐπιφέρει τό· «Σύ τε, ὅσα ἠνέγκω, πάντα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηκας»· 3) παραστήνω μὲ λόγους ἢ ἀποδείξεις, μετὰ μετοχ. Ἀπομν. Α΄. ζ΄. 4. «Τὸ ἰσχυρὸν μὴ ὄντα δοκεῖν ἀλυσιτελὲς ἀπέφαινεν»· ὁ αὐτ. Οἰκον. Θ΄. 17. «Τούτῳ καὶ τὴν ἐπιμέλειαν μάλιστα προσήκουσαν ἀπέφαινον», εἰς αὐτὸν τὸ περισσότερον ἀνήκει (τυχαίνει) ἡ φροντὶς αὐτή, καθὼς αὐτὸς παρέστησε. 4) Ἀποδεικνύω, πληροφορῶ, ὡς, «πειρασόμεθα ἀποφαίνειν»· καὶ παρὰ Πολυβ. Α΄. 15. «Ἀπέφηναν ἀποφεύγοντας»· τὸ δὲ παρ' Ὁμήρ. Βατραχ. 143. «πῶς εἰκὼν ἀπέφηνεν», εἶναι κατὰ σπάνιον σημασίαν ἀντὶ τοῦ, ἀπαγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 422. καὶ 645. «Ἀγγελίην ἀπόφασθε»· 5) δείχνω τι, ἢ τινά, λέγω ὅτι αὐτός ἢ αὐτό . . . π. χ. Ἀριστ. Πλουτ. «Κἂν μὲν ἀποφήνω, μόνην ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμέ»· Θουκ. Δ΄. «Καθαιρέτην ἂν αὐτὰς ἀποφαίνῃ πολεμίων». 6) Καθιστῶ, ἀποτελῶ, ἢ μᾶλλον, ἀποτελεσμένον παρέχω, ὡς παρὰ Λουκ. «πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν», κάμνω πτωχοὺς ἐν ᾧ ἦσαν πλούσιοι· 7) ἀναφέρω, ὡς, «ἀποφαίνειν πρὸς τὸ δημόσιον», ο. ε. ἀναφέρειν εἰς τὸν δῆμον τὴν ὑπόθεσιν· — Παθ. φανερόνομαι, φαίνομαι, ἔρχομαι εἰς φῶς· ἀποδείχνομαι, πληροφοροῦμαι, ὅθεν τὰ «ἀποπεφασμένα», τὰ ἀποδεδειγμένα· καὶ «ἀποπεφασμένα χρήματα», ὅσα ἀπεδείχθη τις λαβών· 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἐξηγῶ, κηρύττω· ἔτι δὲ ἐκφράζω, παριστῶ γνώμην ἢ ἰδέαν (μετὰ τῆς λέξεως «γνώμην», ἢ ἄνευ αὐτῆς)· π. χ. τὴν γνώμην ἀποφαίνομαι περὶ αὐτῶν· μὴ προχείρως ἀποφαίνεσθαι περὶ ὧν ἴσασι (Ξεν. παιδ. δ΄. καὶ Ἰσοκρ. Πανηγ.)· ἐν γένει δέ, ἐκφράζω, δίδω νὰ καταλάβῃ τις, κρίνω καὶ παριστῶ, π. χ. εὔνοιαν· ἐπὶ πάσης ἐκφράσεως, καὶ παραστήσεως ἐσωτερικῶν καταστάσεων, ἐπὶ πάσης κοινώσεως διὰ στόματος ἢ ἐγγράφως, μάλιστα δὲ διὰ συγγραμ-

μένου· «Λογισμὸν ἀποφαίνεσθαι» (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β'. 21.), δίδω λογαριασμόν· 3) Καθόλου, ἐπὶ πάσης παῤῥησιάσεως, φανερώνω τὸν ἑαυτόν μου, τὸ τί εἶμαι, δείχνω τὴν ἐπιτηδειότητά μου· Ξεν. Κυρουπ. Η. η', 13. «Διὰ τὸ μὴ ἰέναι ὅπου ἂν ἀποφαινόμενοι εὐδοκιμοῖεν».

Ἀποφανόω, ῶ· ταυτὸν τῷ, φανόω, φαίνω· Σοφοκλ.

Ἀπόφανσις, εως, ἡ· (ἀποφαίνω) Ἐξήγησις, φανέρωσις, ἀπόδειξις· 2) Παρ' Ἀριστοτ. ἀντὶ τοῦ, ἀξίωμα· 3) Γνώμη, ἔκφρασις, κρίσις. Ζήτ. Ἀπόφασις.

Ἀποφαντικός, κή, κόν· ἐξηγητικός, ἀποδεικτικός, βεβαιωτικός, παραστατικὸς ἐν εἴδει ἀξιώματος. Λόγος ἀποφαντικὸς (Ἀριστοτ. ἑρμην.), ἤτοι τέλειος, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην ἀντίῤῥησιν, ἀλλ' ἤτοι ἀπόφασιν, ἢ κατάφασιν.

Ἀποφαντικῶς. Ἐπίῤ. μὲ ἀποφαντικὸν τρόπον.

Ἀποφαντός, ὁ, ἡ· (ἀποφαίνομαι) ὁ ὡς ἀξίωμα τεθείς, ἀποδεδειγμένος, βεβαιωμένος, κηρυγμένος, Λαέρτ.

Ἀπόφασις, εως, ἡ· (ἀπόφημι) τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ ἐναντίον, ἤτοι τὸ οὐχί, ἄρνησις, οὐ ἐναντ. τὸ, κατάφασις, Ἀριστοτ. 2) Ἐκ τοῦ, ἀποφαίνω, ἡ καταγραφὴ (ἀπογραφὴ) τῶν ὑπαρχόντων, τῆς περιουσίας, Inventarium. «Ἀπόφασις τῆς οὐσίας», Δημοσθ. πρὸς Φαίνιπ. 3) Ἐκ τοῦ, ἀποφαίνομαι (συχνάκις μετὰ τοῦ, τῆς γνώμης) ἀντὶ τοῦ, ἀπόφανσις, ἐξήγησις, φανέρωσις, ἀπόδειξις τῆς γνώμης, τῆς θελήσεως, ἡ κρίσις, δίκη, ψῆφος, κ. τ. λ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 4) Παρὰ Πολυβ. κεῖται συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἀπόῤῥησις.

Ἀποφάσκω, = ἀπόφημι· Ἀρνοῦμαι, δὲν δέχομαι· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μόνον ἐν τῷ ἀπαρ. καὶ μετ. ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει· ποιητ.

Ἀποφατικός, κή, κόν· (ἀπόφημι) ἀρνητικός, μὴ βεβαιωτικός.

Ἀποφατικῶς, ἐπίῤ. Ἀρνητικῶς, μὲ ἄρνησιν.

Ἀποφαυλίζω, Μ. ίσω (φαυλίζω). Διὰ λόγων σμικρύνω τι (ἤτοι ποιῶ αὐτὸ κατώτερον καὶ ὀλίγης τιμῆς ἄξιον), ἀποῤῥίπτω, καταφρονῶ (λέγω περί τινος, ὅτι εἶναι ἀχρεῖον καὶ δὲν ἀξίζει τίποτε).

Ἀποφέρβομαι (φέρβομαι), ταυτὸν τῷ, ἀποτρέφω. Τρέφομαι ἔκ τινος· μεταφ. ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος· Εὐριπ. Μήδ. 826. «Ἱερᾶς χώρας ἀποφερβόμενοι κλεινοτάταν σοφίαν», ο. ε. ἀπολαύοντες, καρπούμενοι.

Ἀποφέρω, Μ. ἀποίσομαι, Ἀόρ. Α'. ἀπήνεγκα (φέρω). Φέρω τί καὶ φέρω μακράν, ἁρπάζω· καὶ μεταφ. τὸν ἄνθρωπον, ἐπὶ νόσου· Ἡρόδ. ς', 27. 2) ἀποκτῶ, κερδαίνω· 3) μεταφέρω, μετακομίζω, μετατοπίζω, ὅ ἐστι, φέρω τι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, κουβαλῶ, Ξενοφ. Παιδ. β'. δ. «Ἀετὸς τὸν λαγὼ ἀπενεγκὼν ἐπὶ λόφον . . . ἐχρῆτο»· 4) Προσφέρω, ἀποδίδω, πάλιν παραδίδω, ὁ αὐτ. Π. Α'. δ'. «Τὰ δῶρα τῷ Ἀστυάγει ἀπενεγκεῖν»· 5) πληρόνω, δίδω (εἴτε ὑποχρεωθῆ ἢ διαταχθῆ), ὡς, φόρον, ἐπτυμὸν· 6) παράγω, ἐκδίδω· ὀνομάζω δημοσίᾳ, κοινοποιῶ· «ἀποφέρειν αὐτάς» (Δημ. Πολυκλ.) κ. «Ἀποφέρω κατά τινος δίκην ἢ γραφήν», ἐγχειρίζω ἐνώπιον κριτηρίου κατηγορίαν, ἐγκαλέσειν. «Ἀποφέρω λόγον», ἢ λόγους, δίδω λογαριασμόν τινὸς πράγματος. — Οὐδετ. βλαστάνω, φύω, γεννῶ. — Μέσως, ἀποφέρεσθαι, ἀπολαμβάνειν, δέχεσθαι, ἀποκτᾶν, καρποῦσθαι ἀπό τινος, ὡς ἄθλον, δόξαν· Ξεν. Ἀγησ. ς'. 2. «Σαφῆ δὲ καὶ αὐτὸς σημεῖα ἀπενεγκάμενος τοῦ θυμῷ μάχεσθαι» — Παθητ. Ἀφαιροῦμαι, παίρνομαι ἐκ μέσου, σηκόνομαι· 2) ἀναχωρῶ· οἴχομαι, ἀποθνήσκω· ἐξατμίζομαι, ἐκδίδω ἀτμόν, ἀναθυμίασιν (Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ Μέλλ. ἀποίσω καὶ ὁ Ἰων. ἀόρ. ἀπένεικα).

Ἀποφεύγω, Μ. ξομαι (φεύγω). Ἀποφεύγω τι, αἰτ. π. χ. νόσον, θανάτου λεύσιμον ἄταν· 2) εὐτυχῶς φεύγω ἀπό τινος, γλυτόνω· καὶ κυρ. ἐνώπιον κριτηρίου, ἀπολύομαι, κρίνομαι ἀθῶος, καὶ τότε ἤτοι τίθεται ἀπλῶς, ὑπακουομένης τῆς λέξεως δίκην, ἢ μετὰ τῶν αἰτιατικῶν, δίκην, γραφήν, αἰτίαν, κτλ. τὸ ἐναντ. τοῦ ἁλίσκομαι.

Ἀποφευκτικός, κή, κόν· ἕτοιμος ἢ ἐπιτήδειος εἰς φυγήν, εἰς ἀποφυγήν· Ξενοφ. Ἀπολ. Η'. «Ζητητέα τὰ ἀποφευκτικά», τὰ εἰς ἀποφυγήν, ἀπόλυσιν ἐπιτήδεια, ἢ ἕτοιμα βοηθήματα, μέσα.

Ἀπόφευξις, εως, ἡ· Ἀποφυγή, ἐλευθέρωσις, γλύτωμα. Ἀπόφευξις δίκης, ἀπόλυσις ἀπὸ κατηγορίας τινὸς ἐνώπιον κριτηρίου, καὶ ὅταν τις ἀποφύγῃ τὴν καταδίκην, Ἀριστ. Νεφ. 872. Σφ. 556.

Ἀποφηληκίζω, Μ. ίσω· (φήληξ) Κόπτω ἄφθαστα σῦκα, καὶ τρώγω· 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, βιάζομαι, μεταφ. κατὰ Σουΐδαν.

Ἀπόφημι, Μ. ήσω· (φημί) Λέγω τὸ ἐναντίον, τὸ οὐχί· ἀρνοῦμαι, ἀποβάλλω, ἀντιλέγω. 2) Λέγω φανερά, ῥητῶς, δηλοποιῶ, κηρύττω, ὡς ἀπολέγω, ἀποστηθίζω, ἀποστοματίζω Ἰλ. Η, 362. «Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι», λέγω ἐνώπιον πάντων φανερὰ καὶ ὡρισμένως· ὡσαύτως καὶ μέσως· π. χ. ἀγγελίην ἀπόφασθε (Ὁμ. Ἰλ. Ι, 422.), ο. ε. εἴπατε ἀποφασιστικῶς καὶ φανερὰ ταύτην τὴν εἴδησιν, ὅτι δηλ. οὐ πείθεται Ἀχιλλεύς· οὕτω καὶ Ἰλιάδ. 646 – 651.

Ἀπόφημος, ὁ, ἡ· (φήμη) μὴ προμαντεύων καλά, μὴ ἔχων καλὸν οἰωνὸν = δύσφημος· Αἰλ. ἰδιοτ. ζ. 6, 44.

* **Ἀπόφησις**, εως, ἡ· = ἀπόφανσις, ἀπόφασις· Πλουτ. Ηρακ.

Ἀπόφθαρμα, τος, τό· μέσον ἀποβλητικὸν τῶν ἐμβρύων, ἰδὲ ἀποφθείρω· 2) ἔκτρωμα, ἀπόβλημα.

Ἀποφθέγγομαι, Μ. ξομαι· (φθέγγομαι) Λέγω φανερὰ τὴν γνώμην μου, κηρύττω· ἰδίως δέ, λέγω ἓν ἀπόφθεγμα, Διογ. Λαέρτ.

Ἀποφθεγκτος, ἢ ἀποφθεγκτήριος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἄφθεγκτος· καὶ 2) παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 951. ἐκεῖνος, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ὁμιλεῖ τινάς.

Ἀπόφθεγμα, τος, τό· ἡ ῥῆσις, λόγος τοῦ μαντείου· πᾶς εὐφυὴς καὶ ὀλιγοσύλλαβος λόγος, ἡ γνώμη σοφοῦ τινος ἀνδρὸς (καὶ τοιαῦτα τῶν Σπαρτιατῶν σώζονται πολλά).

Ἀποφθεγματικός, κή, κόν· ὁποῖος συνήθως λέγει ἀποφθέγματα, πλούσιος εἰς τοιαῦτα· ὁ ὁμιλῶν ἐν ἀποφθέγμασιν, ἢ καλλωπισμένος μὲ ἀποφθέγματα· Πλούτ. Λυκοῦργ. 2) ἀνήκων εἰς ἀπόφθεγμα.

Ἀποφθείρω, Μ. ερῶ· (φθείρω) Διόλου φθείρω, ἀφανίζω. 2) Ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω τὸ ἔμβρυον· Ἱπποκρ. καὶ παθ. ἀποφθείρομαι, Μ. ροῦμαι, μὲ μέσον μέλλ., φθείρομαι, ἀφανίζομαι· ὑπάγω εἰς φθορὰν καὶ ἀφανισμόν, εἰς τὸ κακό μου, εἰς τἀνάθεμα. Ἀριστοφ. «Οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ μου»; δὲν θὰ κρημνισθῇς ἀπ' ἐδῶ; δὲν θὰ πάγῃς στὸν διάβολον; δὲν θὰ χαθῇς ἀπ' ἔμπροσθέν μου; ὡς, ἔῤῥε εἰς κόρακας.

Ἀποφθίθω, Ἰων. ἀντὶ ἀποφθίνομαι, χάνομαι. Ὀδ. Ε, 11, 133. Η, 251. «Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι», ο. ε. ἐνθα ὅλοι μὲν οἱ ἄλλοι καλοὶ σύντροφοι ἐχάθησαν· (γραπτέον κάλλιον ἀπέφθιθεν, ἀόρ. παθ. ἀντὶ ἀπεφθίθησαν).

Ἀποφθινύθω (φθινύθω) οὐδ. χάνομαι, ἀπόλλυμαι· Ἰλ. Ε, 643. «Ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί»· 2) ἐνεργ. θυμόν, χάνειν τὴν ζωήν, Ἰλ. Π, 540. Μόνον ποιητ. Παράβλ. ἀποφθίνω· (υ – υυ –).

Ἀποφθίνω, Μ. ίσω καὶ ἀποφθίω (φθίνω). Ἀφανίζω, χαλῶ, φθείρω· θανατόνω, φονεύω· 2) οὐδ. χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἀφανίζομαι· ἀποθνήσκω. Τὸ παθητ. εἶναι εὐχρηστότερον, μάλιστα δὲ παρ' Ὁμ. πάντοτε, κυρ. δὲ ὁ κατὰ συγκοπ. ἀόρ. ἀπεφθίμην, μετοχ. ἀποφθίμενος, ἀποθανών· Ἰλ. Θ, 429. Γ, 322. Σ, 89. καὶ 499. Τ, 323 καὶ 337. Ὀδ. Κ, 51. Ο, 286 καὶ 358. Ω, 88. Ὁ Μέλλ. καὶ Ἀόρ. α' ἐνεργ. εἰσὶ πάντοτε ἐνεργητικοί· (ίνω, ίσω, – –, Ἐπ. υ –, Ἀττ.· ὅμως ἐν τῷ κατὰ συγκοπ. ἀόρ. τὸ Ἰῶτα ἐστι πανταχοῦ βραχύ, πλὴν τοῦ ἐνατ. Ὀδ. Κ, 51. Λ, 330.)

Ἀποφθίω, ἐπ. ἐνεστ. = ἀποφθίνω, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. (υ – υ –)

Ἀποφθορά, ᾶς, ἡ· (ἀποφθείρω) ταυτὸν τῷ, φθορά. Αἰσχύλ. Εὐμ. 182. ἰσοδυναμεῖ κυρ. τῷ, ἀπόφθαρμα, ἔκτρωμα.

Ἀποφιλοτιμία, ἡ· (φιλοτιμία) ἔλλειψις φιλοτιμίας· Θεόφρ. Χαρακτ. ΚΒ'.

Ἀποφιμόω (φιμόω). Διὰ τοῦ φιμοῦ ἐμφράττω τινὸς ζώου τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ, ἢ νὰ μὴ τρώγῃ· ἐν γένει, ἐμποδίζω, ἀποκλείω.

Ἀποφλάζω· (φλάζω, παφλάζω) ταυτὸν τῷ, ῥοχθέζω. Ἡσυχ. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι προκόπτει τὸ, ἀποφλαρξάσθαι, τοῖς μυκτῆρσιν εἰς τὰ ἔξω ἦχον προΐεσθαι.

Ἀποφλαυρίζω, Μ. ίσω· Δωρ. = φλαυρίζω ἢ ἀποφαυλίζω, ἀποτευβαλίζω.

Ἀποφλεγμαίνω, Μ. νῶ· (φλεγμαίνω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνάπτω, νὰ καίω, δὲν καίω πλέον· 2) ξεκρίζομαι. Πλουτ. 6, Σ. 45.

Ἀποφλεγματίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (φλέγμα) Ἐκβάλλω τὸ φλέγμα· καθαρίζω, παστρεύω ἀπὸ τὰ φλέγματα· Διοσκορ. ὅθεν

Ἀποφλεγματισμός, οῦ, ὁ· τὸ ἔκβαλμα τοῦ φλέγματος· ἡ κάθαρσις ἀπὸ τῶν φλεγμάτων. Διοσκ. Ε'.

Ἀποφλοιόω, ῶ· (φλοιός) Καθαρίζω, ἐκβάλλω τὴν φλοῦδαν, ξεφλουδίζω· καὶ μεταφ. ἀποδύω, ὡς, δέρμα. Ἀνάλεκτ. Α', 233.

Ἀποφλύζω, Μ. ξω· (φλύζω) Παύω ἀπὸ τοῦ νὰ χοχλάζω, ἀποβράζω, Ἀπολλ. Γ'. 583. «ὕβριν ἀποφλύξωσιν», νὰ ξεθυμάνωσιν· ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ἀποφλύειν, ἀπερεύγεσθαι. Ζήτ. Φλύζω.

Ἀποφοιβάζω, Μ. σω· (φοιβάζω) Καθαρίζω, ταυτὸν τῷ, ἀποκαθαίρω· καὶ 2) ἀπομαντεύομαι, προφητεύω, φανερῶ· Διοδ. Σικ.

Ἀποφοιτάω, ῶ· Μ. ήσω (φοιτάω)· Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· 2) παύω ἀπὸ τοῦ νὰ πηγαίνω, νὰ συχνάζω εἴς τινα· Γεν. ἢ παρά τινος· κυρ. ἐπὶ μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι μένουσιν ἔξω τοῦ σχολείου, ἢ μεταβαίνουσι πρὸς ἄλλους διδασκάλους. Πλατ. Γοργ. σελ. 489. Ε. Heind.· ὡς, ἀποφοιτάω παρά τινος, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἦμαι μαθητής τινος· καὶ, ἀποφοιτᾷ τῶν ἐκκλησιῶν, ἤτοι δὲν ἐσύχναζεν. 3) Ἀπολύτως, ἀποχωρίζομαι, ἀποθνήσκω. 4) Παρματῶ τι· ὅθεν

Ἀποφοίτησις, εως, ἡ· τὸ ἀποφοιτᾶν· ἡ ἀναχώρησις, ὁ χωρισμός, θάνατος. Ἡσύχ.

Ἀπόφονος, ὁ, ἡ· (φονεύω) παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. «Ἀπόφονος φόνος» καὶ «Ἀπόφονον αἷμα», ἀντὶ τοῦ, ἄδικος καὶ ὄχι κατὰ νόμον ἢ φύσιν φόνος, αἷμα, Εὐριπ. Ὀλ. 189.

Ἀποφορά, ᾶς, ἡ· (ἀποφέρω) ἀποκομιδή, μετακόμισις, τὸ φέρειν τι ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο. Ἀριστοτ. 2) ἡ πληρωμὴ (ἀπόδοσις) ἑνὸς χρέους, καὶ αὐτὸ τὸ πληρονόμενον, ἢ διδόμενον κατὰ χρέος, ὡς φόρος, δόσιμον, ἐνοίκιον· κυρ. τὰ χρήματα καὶ τὸ δόσιμον, ὅπερ ἐδίδον οἱ παρὰ ξένοις δουλεύοντες σκλάβοι ἐκ τοῦ εἰσοδήματός των καὶ μισθοῦ εἰς τὸν αὐθέντην των,

ἢ εἴτε ἔδιδον ἄλλοι εἰς τὸν αὐθέντην διὰ νὰ τοῖς δανείσῃ τοὺς σκλάβους του· ἐντεῦθεν 3) κέρδος, ὄφελος, διάφορον. 4) εἴτε εὐγαίνει ἀπό τινος πράγματος, ἀτμός, καπνός, ὀσμή, καλή, ἢ κακή. 5) Παρὰ Πλουτάρχῳ (Ἀποφθ.) δηλοῖ καί, μισθὸς τοῦ στρατιώτου.

*Ἀποφορέω = ἀποφέρω· ὅθεν

Ἀποφόρησις, εως, ἡ (ἀποφορέω), ταυτὸν τῷ, ἀποφορά, σημ. ε. παρὰ Σέξτ. μετὰ τοῦ, ἀτμοειδής.

Ἀποφόρητος, ὁ, ἡ· ὁ μετακομιζόμενος, ὁ φερόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· πᾶν ὅ,τι φέρει, ἢ πέρνει, κουβαλεῖ τις μαζή του. Παρ' Ἀθην. »Ἀποφόρητα,« δῶρα, τὰ ὁποῖα οἱ ἑστιώμενοι (οἱ καλεσμένοι) ἔπερναν κατὰ τὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὰ σπίτιά των.

Ἀπόφορος, ὁ, ἡ (φέρω)· ὅποιος δὲν ὑποφέρει, ἢ δὲν μετακομίζει τι. Φαλαρ. Ἐπιστ. 139. 2) ἄκαρπος, ὡς »ἀπόφορα δένδρα,« τὰ μὴ φέροντα καρπόν, τὰ ἄκαρπα. Ἡσύχ. 3) ἀνυπόφερτος, ὡς μίασμα, ἄγος, Φαλαρ. ἐπ. 139.

Ἀποφορτίζομαι, Μ. ίσομαι (φορτίζω). Ξεφορτόνομαι, ἀπορρίπτω, βάλλω κάτω τὸ φορτίον, Διονύσ. Ἀλικ. καὶ μεταφ. ἀποτινάσσω τι, ὡς φορτίον, Συνέσ.

Ἀποφράγνυμι· καί, ἀποφραγνύω, Μ. ἀποφράξω (φράγνυμι). Κλείω μὲ φραγμόν, ἢ μὲ ἄλλο τι, στουπόνω, Θουκυδ. Ζ', 74· ὅθεν

Ἀπόφραξις, εως, ἡ· φράξιμον, σφάλισμα, στούπωμα, κλείσιμον.

Ἀποφράς, άδος, ἡ (φράζω)· »ἀποφρὰς ἡμέρα,« ἡ δυσφραδής, δυστυχής, μιαρά, ἢ πρὸς πρᾶξίν τινα ἀνεπιτήδειος, ἡ ἀπηγορευμένη· δηλ. καθ' ἣν μηδὲν τῶν αἰσίων, ὡς, δικαστήριον, οὔτε δὲ ἐκκλησία, ἐτελεῖτο· καί, »Ἀποφράδες πύλαι,« διὰ τῶν ὁποίων ἔφερον ἐν Ῥώμῃ τοὺς καταδίκους καὶ κακούργους εἰς θάνατον· καί, »Ἀποφρὰς ἄνθρωπος,« ὁ μιαρός, ἀνόσιος, μυσητός. Καθόλου δέ, ἢ κακοῦ οἰωνοῦ, κακὰ προσημαίνοντα.

Ἀποφράση, ἡ· ταυτὸν τῷ, Δούλη, Ἀθήν., ὅπου ὁ Εὐστάθ. Ἀποφράτη ἀνέγνωσε.

Ἀποφράσσω, καὶ Ἀττ. άττω, Μ. ξω· ἕτερος τύπος τοῦ, ἀποφραγνύω καὶ ἀποφράγνυμι.

Ἀποφρέω, ῶ, ἀπόφρημι· ταυτὸν τῷ, ἐκφέρω. Ἡσύχ. (συγκ. ἐκ τοῦ ἀποφορέω).

Ἀπόφρικτος, ὁ, ἡ, παρ' Ἀρεταίῳ Γ'. 12. ἐμφ. ταυτὸν τῷ, ὁ φρίσσων, ἢ ὁ ὑπὸ φρίκης κυριευθείς.

Ἀποφροντίζω, Μ. σω (φροντίζω). Ἀποβάλλω τὴν φροντίδα, ἣν ἔχω περί τινος, δὲν φροντίζω. Νηκηφ. Χρον. 3'. 12. μετὰ Αἰτιατ.

Ἀποφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Καταξηραίνω, στεγνόνω, ἢ, καλὰ ψήνω· καὶ μεταφορ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. »Τῷ ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο.«

*Ἀποφυάς, άδος, ἡ (ἀποφύω). Ταυτὸν ἀπόφυσις, καί, παραφυάς· τὸ κλωναράκι, ὅπου γεννᾶται πλησίον· παραγυάντι.

Ἀποφυγγάνω, ταυτὸν τῷ, ἀποφεύγω. Δημοσθ.

Ἀποφυγή, ῆς, ἡ (ἀποφεύγω). Ταυτὸν τῷ, ἀπόφευξις, φυγή. 2) καταφυγή, πρόφασις.

Ἀπόφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον)· ὁ μὴ ἔχων φυλήν, ἢ ξένης φυλῆς ὤν, ἀλλόφυλος. Πολυβ. Γ'. 9.

Ἀποφυλλίζω, Μ. ίσω (φύλλον). Ἀφαιρῶ, κόπτω, μαδῶ τὰ φύλλα τινός, Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1147. καὶ Ἀχάρν. 157. 2) οὐδετ. Ῥίπτω, ἀποβάλλω τὰ φύλλα, Θεόφρ. Ζ', 11. ὅθεν

Ἀποφύλλισις, εως, ἡ· ἡ ἀφαίρεσις, μάδησις, ἡ ἀποβολὴ τῶν φύλλων.

Ἀπόφυμι· ταυτὸν τῷ, ἀποφύομαι.

Ἀπόφυξις, εως, ἡ· = ἀπόφευξις, Ἀριστοφ. Σφηκ. 556. 560. 643.

*Ἀποφύρω (φύρω). Τρίβω, κατατρίβω (εἶναι παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 287 πρὸ πολλοῦ γνωρισθεῖσα ὡς ἐσφαλ. ἀνάγν.).

Ἀποφυσάω, ῶ· Μ. ήσω (φυσάω). Φυσῶντας ῥίπτω τι μακράν· καὶ μεταφ. ἀποφυσᾶ τὴν ψυχήν, ο. ε. ἐκπνέει, ξεψυχᾷ, Ἀριστ. Σφ.

Ἀποφύσησις, εως, ἡ· τὸ ἀποφυσᾶν· ἡ ἀπόπνευσις, ξεψύχισμα.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ (ἀποφύω)· ἀποβλάστησις, προσθήκη τις κρεατώδης, αὐξάνουσα ἐπάνω εἰς τι μέλος, εἰς κόκκαλον, καθὼς π. χ. καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων αἱ ῥίζαι. »Ἀποφύσεις ῥιζῶν,« τὰ βλαστάρια τὰ μικρά, τὰ ὁποῖα φυτρόνουν εἰς τὰς ῥίζας τῶν δένδρων, τὰ κωλόρριζα. Βασίλ. 2) Ἡ ὀλιγόστευσις, ἡ ἰσχνότης τοῦ κορμοῦ μιᾶς στήλης.

Ἀποφυτεία, ας, ἡ. μεταφύτευσις, Ἀριστ. ἐκ τοῦ

Ἀποφυτεύω, Μ. σω (φυτεύω). Μεταφυτεύω, ἐκβάλλω δενδράκι, ἢ κλωναράκι τι ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸ φυτεύω ἀλλοῦ, Θεόφραστ.

Ἀποφύω, Μ. ύσω (φύω). Ἐκβάλλω, βλαστάνω παραφυάδας· Μέσως, Ἀποφύομαι, μὲ ἀόρ. β'. καὶ παρακ. ἐνεργ., λαμβάνω τελείαν αὔξησιν· ἢ πλησίον βλαστάνω, γεννῶμαι ὡς τις ἀπόφυσις. 2) Εἶμαι, ἢ γίνομαι διαφορετικῆς φύσεως· ὅθεν, ἀποπέφυκα, ἐκ φύσεως μισῶ, πρός τι. 3) Ἀποχωρίζομαι. παρ' Ἡσύχ. ἀποφῦναι, διαστῆναι.

Ἀποφώλιος, ὁ, ἡ. Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους = ἀνεμώλιος, μάταιος (παράγεται κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς σημασίας τοῦ φωλεοῦ, ἤτοι τοῦ, εὐτελοῦς, ματαίου, κατ' ἄλλους δέ, ἀπὸ τῆς ἀπὸ καὶ ὄφελος, ἀνωφελής), παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. δηλοῖ, ἀπαίδευτος, ἀδίδακτος· καὶ ἐν γένει, ἀδόκιμος. »Ἀλιτρός γ' ἐσσὶ καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς« (Ὀδ. Ε, 182) ο. ε. εἶσαι ἀλιτήριος, οὔτε δὲ εἶσαι ἀπαίδευτος, ἀντὶ φαίνεται, ὅτι ὑπῆγες εἰς τὸ σχολεῖον. Νόον ἀποφώλιος, ἄξεστος τὸν νοῦν, Ὀδυσ. Χ, 214. Συνάπτεται καὶ μὲ τὸ φυγοπτόλεμος, ο. ε. δειλός, ἄνανδρος. Οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων (Ὀδ. Λ, 249), ἀντὶ οὐχὶ μάταιοι, οὐχὶ ἄτεκνοι. Ἀποφώλιον ἄσθμα Ἐχίδνης (Νικανδ. Ἀλεξ. 521), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, χαλεπόν. Δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ λέξις ἀποφώλιος καὶ διὰ τοῦ, ἀπερριμμένος καὶ μὴ ἄξιος λόγου, ἐκ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὀρνέων, ἃ τῶν φωλεῶν ἀποβάλλονται.

Ἀποχάζω· εὐχρηστότερον ὅμως τό, ἀποχάζομαι· ταυτὸν τῷ, ἀποχωρέω· Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου (Ὀδ. Λ, 95), τραβίξου ἀπὸ τὸν βόθρον. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀπαλάομαι.

Ἀποχαλασμός, ὁ· ὁ παντελὴς χαλασμός· ἢ χαύνωσις, ἡ λύσις τινός, ἐκ τοῦ

Ἀποχαλάω, ῶ· Μ. άσω (χαλάω). Διόλου χαλάω· 2) ξεσφικτόνω, ὀλίγον ἀπολύω, χαυνόνω, ἢ τὸ χαυνωμένον ἀφίνω. Ἀριστ. Νεφ.

Ἀποχαλινόω, ῶ (χαλινόω). Ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω τὸν χαλινόν· Ξενοφ. Ἱππ. Ι Α'. 7.

Ἀποχαλκεύω, Μ. σω (χαλκεύω). Κάμνω, κατασκευάζω τι ἀπὸ σίδηρον, ἢ χάλκωμα. Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 3. »Κωμάσοντας ἀποκεχαλκευμένους,« ὅπου ὁ Πολυδ. Ε'. 4. ξυγκεχαλκευμένους, ἀνάγνω.

Ἀποχαλκίζω, Μ. ίσω (χαλκίζω). Ἁρπάζω, πέρνω τινὸς τὸν χαλκόν, ἤγουν ὅλα του τὰ χρήματα. Ἐν Ἀναλεκτ. Β'. 417, ὁ Παλλαδᾶς παίζων τὴν λέξιν πρὸς τὴν φιλάργυρον πόλιν Χαλκίδα, ἐπὶ Δημοσθένου τινὸς ὑπάρχου, λέγει. »Χαλκίδος ἐκ γαίης ἀπεχάλκισε τὴν πόλιν ἡμῶν,« κλέπτων τὴν ἐξεγύμνωσεν, ἐσήκωσεν ὅλα τὰ ἄσπρα.

Ἀποχαρακόω, ῶ, Μ. ώσω (χαρακόω). Ὀχυρόνω τόπον τινὰ μὲ χαρακώματα· ὅθεν »ποταμὸς ἀποκεχαρακωμένος,« (Πλούτ.) ὠχυρωμένος μὲ χαρακώματα.

Ἀποχάραξις, εως, ἡ· ὁ τύπος τοῦ ποδός, ὅστις γίνεται, ὅταν περιπατῇ τις εἰς τὸ χιόνι, ἢ ἐκεῖνο ἄλλου τινός, πατημασιά. 2) ἀποκοπή, ἀποκόψιμον, χάραξις· τύπος, σημεῖόν τι ἐπί τινος διὰ ἐνθύμησιν.

Ἀποχαράσσω, καὶ Ἀττ. άττω, Μ. ξω (χαράττω). Σημαδεύω τι, ἐγκόπτω, ἐγχαράττω, κόπτων ἢ πατῶν ἢ ἄλλως πως, κάμνω εἴς τι σημεῖα· καὶ διὰ τοιούτων σημείων σημειῶ τί διὰ ἐνθύμησιν. 2) παρ' Ἰατροῖς, ἰατρεύω πάθος τι διὰ τῆς ἐγχαράξεως, scarifier.

Ἀποχαρίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀττ. ιοῦμαι. Ἀποθ. Μέσ. (χαρίζομαι). Χαρίζω, δίδω εἴς τινα μέρος ἀπ' ὅ,τι ἔχω. Γενικ.

Ἀποχειμάζει, ἀπροσ. Ὁ χειμὼν (ἢ ἡ φορτοῦνα) παύει, ὀλιγοστεύει, Ἀριστοτέλ. Πρόβ. 26.

Ἀποχειρίζω. Ἀποκόπτω τὴν χεῖρα· ὅθεν »Ἀποχειρισθῆναι τὴν δεξιάν,« Σουίδ. ἀντὶ τοῦ, ἀποκοπῆναι.

Ἀποχειρόβιος, ὁ, ἡ· καί, ἀποχειροβίωτος (ἀπό, χείρ, βίος). Ὅποιος ζῇ ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν του, ἤτοι ἀπὸ τὸν μισθόν, τὸν ὁποῖον ἀπολαμβάνει δουλεύων μὲ τὰς χεῖράς του, καθὼς π. χ. οἱ τεχνῖται καὶ δουλευταί, Ἡρόδ. Γ', 42. Ξενοφ. Κυρουπ. Η'. γ', 37.

Ἀπόχειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ἀπὸ τὸ χέρι, δηλ., μὴ προετοιμασμένος, ἀνέτοιμος, Πολύβ. ΚΓ'. 14. 2) μὴ πρόχειρος.

Ἀποχειροτονέω, ῶ (χειροτονέω). Ἀποψηφίζομαι, ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω τι ἢ καθαιρῶ τινὰ διὰ τῆς ψήφου ὑψῶν τὰς χεῖρας. 2) ἀπολύω τινὰ διὰ ψηφίσματος τοῦ δήμου, Δημοσθ. ὅθεν

Ἀποχειροτονία, ας, ἡ· καί, ἀποχειροτόνησις, εως, ἡ· ἀποδοκιμασία, ἀποβολή, ἀπόρριψις τινὸς διὰ χειρῶν ὑψώσεως.

Ἀποχειρόω, ῶ (χειρόω), τινά τι. Ἁρπάζω, πέρνω τι ἀπὸ τὰς χεῖρας τινός, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1013. Μέσ. Ἀποχειροῦμαι, ἀφαιροῦμαι, στεροῦμαι. χάνω ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχω εἰς χεῖράς μου. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνω.

Ἀποχετεύω, Μ. σω (ὀχετεύω). Γυρίζω, στρέφω, φέρω ἕνα ποτάμι ἀπὸ τὸν δρόμον του εἰς ἄλλο μέρος διά τινος αὔλακος, ὀχετοῦ· καὶ μεταφ., ἀποστρέφω, ἀπείργω, κωλύω.

Ἀποχέω, καὶ ἐπικ. ἀποχεύω, Μ. σω (χέω). Χύνω ἔξω (ἀπό τινος), καταχύνω, Εὐρ. Ἴων. 246. ὅθεν, »ἀποχεόμενον ὕδωρ.« δηλοῖ δὲ καὶ ἁπλῶς, χύνω, ὡς, καρπὸν ἀποχεῖν (Γαζ.). 2) ῥίπτω κατὰ γῆς, ὡς Ὀδ. Χ, 20, 85. »Ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,« ἤτοι ἔρριψε τὰ φαγητὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης κατὰ γῆς.

Ἀποχή, ῆς, ἡ (ἀπέχω). Ἀπόστημα, διάστασις. 2) Γράμμα ἐξωφλητικόν, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ὁ χρεώστης ἀπὸ τὸν δανειστήν, δηλωτικόν, ὅτι ἐπληρώθη τὸ χρέος του, ἐξώφλησις (Quittung, Γερμ. quitanza, Ἰταλ.). Ἀνάλεκτ. Β'. 339. 3) (ἐκ τοῦ, ἀπέχομαι) ἐγκράτεια κτλ. Ζήτ. τοῦτο.

Ἀποχηρόω, ῶ· = χηρόω. Ἁρπάζω τι ἀπό τινος· χηρονεκρῶ τινά· ὅθεν τὸ τῆς συνηθ. οὐδέτ. ἀποχηρεύω, ἐπὶ γυναικός, ὅταν χάσῃ τὸν ἄνδρα της. Ζήτ. Χηρόω.

Ἀποχναύω (χναύω). Ἁρπάζω τι μὲ τοὺς ὀδόντας, δαγκάνω, ῥοκανίζω (ἐκ τοῦ κνάω, χνάω, χναύω), Εὐριπ. Κύκλ. 358.

Ἀπόχορδος, ὁ, ἡ (χορδή)· ὁ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὰς χορδάς, κακόφωνος, Κλήμ. Ἀλεξ. Σ. 493.

Ἀποχόω, ῶ, Μ. ώσω (χόω)· ἀρχαιότ. τύπος τοῦ ἀποχώννυμι. Ἀποκλείω, σφαλῶ τι δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, (μολόνω) στομόνω, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. 2. »Ἀποχοῦται τὸν ποταμόν.«

Ἀποχραίνω (χραίνω). Βάπτω, χρωματίζω, ἀλείφω μὲ ἀνθηρὰ χρώματα, ἢ δίδω ἴσασιν, διαφόρους βαθμοὺς χρωμάτων εἰς τὸ χρωματισμένον, διὰ τῆς μίξεως ἄλλης τινὸς βαφῆς·

ἐπιρ. ζωγραφ.—Παθ. βάπτομαι, χρωματίζομαι, ἔχω διάφορα χρώματα, ἀλλάζω τὸ χρῶμα, Πλάτ. Πολ. Θ'. »Ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχρωννυμένας,« τὰς γενομένας, ἤτοι χρωματισμένας διὰ τῆς ἀντιθέσεως καὶ παρατάσεως ἀλλήλων, παρ' Ἀριστοτ. »Ὁ καρπὸς ὑπὸ τῆς πέψεως ἀποχρώννυται,« μεταβάλλει (ἀλλάζει) τὸ χρῶμα, ἐπὶ ζωγράφων. Ζήτ. Χραίνω, τ[illegible], καί, ἀπόχρωσις.

Ἀποχράω, ῶ, καὶ Ἰων. ἀποχρέω (χράω). Ἀρκῶ, εἶμαι ἱκανός, ἀρεστός, Ἐπίχαρ. παρ' Ἀθην. Ζ'. 16. »Οἰκέτῳ ἀποχρέωι« ὁ δὲ Πλάτ. Γοργ. 131. ἀντὶ τούτου, ἱκανὸς γίνομαι, εἶπε. Κυρίως ἀπρόσωπον (Ἡρόδ. 2. 196. καὶ 42), »Ἀποχρῆ,« ἀπαρ. ἀποχρῆν, παρατ. ἀπέχρη, μέλλ. ἀποχρήσει, ἀόρ. ἀπέχρησε Ἀρκεῖ, φθάνει, ἀπαρ. Ἡρόδ. ζ'. 27., αὐτὸ ὁ Ἡρόδ. χρῆται καὶ τῷ μέσῳ ἀποχρέεσθαι ὅμως α', 37. ἀποχρεωμένων τούτοις τῶν Μυσῶν, ἑρμην., ἐπειδὴ οἱ Μυσοὶ ἦσαν μὲ αὐτὰ εὐχαριστημένοι. Προσωπ. ἐν χρήσει καὶ μετ' ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. ε', 31. »Οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ . . . (Δημ. Μειδ.)« δ. ἐ. δὲν τοῦ ἦτον ἀρεστὸν τοῦτο, ἀλλὰ . . . Καὶ οὐκ ἀπέχρη ταῦτα (Δημ. Στεφ.), οὔτε ἦτον εὐχαριστημένος εἰς αὐτά. Λουκ. »Ἀπέχρη εἰς εὐμορφίαν,« ἀρκεῖ, φθάνει. Μέσως, Ἀποχρῶμαι, ἐκμεταχειρίζομαι, κάμνω κατάχρησιν, ἀντ. 2) διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως φθείρω τί, χαλῶ. 3) σφοδρῶς μεταχειρίζομαι, Λουκ. Τυρ. 4) ἁπλῶς χρῶμαι, Πλούτ. Πομπ. 5) κατεξοδεύω, καταδαπανῶ. 6) φονεύω, ἀντὶ διαχρῶμαι, αἰτ. Ἀριστοφ. 7) εἶμαι εὐχαριστημένος, ὡς παρ' Ἡρόδ. »οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν Μήδων.« Ἡρόδ. Α'. 37. »Ἀποχρέεται τούτοις,« ἀρκεῖται, εὐχαριστεῖται, ἦτον εὐχαριστημένος μὲ αὐτά.

Ἀπόχρεμμα, τος, τό· πᾶν ὅ,τι τινὰς βήχων ἀποπτύει, ῥόχαλον, φλέγμα, ἔπτυσμα, καί

Ἀποχρεμπτικός, κή, κόν· ὁ ποιῶν βήχων ἀποπτύειν, ἢ συχνὰ πτύει ῥόχαλα. 2) Ὁ εἰς τοῦτο [illegible], ὁ διευκολύνων τὰ φλέγματα, ἐκ τοῦ

Ἀποχρέμπτομαι, Μ. ψομαι, Ἀποθ. Μέτ. Ῥήγνυμι ἀποπτύων· ἐκπτύω ῥόχαλα, ξεροχαλίζομαι (ἐξεροχαλίζομαι).

Ἀπόχρεμψις, εως, ἡ· ἀπόπτυσις, τὸ διὰ τοῦ βηχὸς πτύσιμον (Ἱππ.), ξεροχάλισμα.

* Ἀποχρέομαι, Ἰων. ἀντί, ἀποχρῶμαι, Ἡρόδ.

Ἀποχρέω, Ἰων. ταυτὸν τῷ, ἀποχράω.

Ἀπέχρη, Ἀπρόσ. Μέλ. ήσει, Ἀόρ. ἀπέχρησε· ταυτὸν τῷ, ἀποχρῇ, Ἰωνικ. Ἀρκεῖ, φθάνει, εἶναι ἀρεστόν. Ξενοφ. Ἐπ. Α', 3. καὶ Δημοσθ. Ἰδὲ ἀποχρῶ.

Ἀποχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα) = ἀχρήματος. 2) Ζημία ἀποχρήματος, ποινή, ἥτις δὲν εἶναι χρηματική, δὲν συνίσταται εἰς χρήματα, Αἰσχ. Χοηφ. 273.

Ἀπόχρησις, εως, ἡ (ἀποχράομαι). Κατάχρησις. 2) φθορά, καταδαπάνησις. 3) φόνος. 4) χρεία, ἀνάγκη, Διονύσ. Ἀρχαιολ. Α'. 58.

Ἀποχρίω, Μ. σω (χρίω). Ἀποξύω, εὐγάζω τὶ ξύων αὐτὸ καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σώματός τινός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει (ἐκ τοῦ τύπου, ἀποχρίμπτω) ἀποχριμφθέντα, ἀντί, ἀποχωρισθέντα.

Ἀποχρυσόω, ῶ (χρυσόω). Κάμνω τι χρυσοῦν (μαλαματένιο, μαλαματοκαπνίζω), Ἡρόδ. Δ'. 26. ὅπου ταυτό, καταχρυσόω, κεῖται. 2) παρ' Ἀρτεμιδώρ. 1, 52 (ὡς καὶ τό, Ὀνειρ. Α', 52. ἀπαργυρόω), μεταβάλλω τι εἰς χρυσόν, ἢ εἰς χρήματα, πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω φλωρία.

Ἀποχρῶν, ἀποχρῶσα, ἀποχρῶν. Ἱκανός, ἀρκετός, Λουκ. (Μετοχ. τοῦ ἀποχρῶ.)

Ἀποχρώντως, ἐπίῤῥ. τοῦ ἀποχράω, ἀπόχρη. Ἱκανῶς, ἀρκετά.

Ἀπόχρωσις, εως, ἡ (χρώννυμι)· ἡ ἀφαίρεσις τῆς βαφῆς, τοῦ χρώματος (ξεβάψιμον). 2) παρὰ Πλουτ. »φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν τινὰς,« ὁπόταν οἱ ζωγράφοι ἐπάνω εἰς ἓν χρῶμα βάλλωσιν ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο προξενεῖται ὁ σκιασμὸς εἰς τὰς ζωγραφίας. Ζήτ. ἀποχραίνω.

Ἀποχυλίζω, Μ. ίσω (χυλίζω). Μεταβάλλω τι διὰ τῆς θλίψεως ὅλον εἰς χυλόν· ἐκβάλλω τὸν χυλόν. Διοσκ.

Ἀπόχυμα, τος, τὸ (ἀποχέω)· τὸ χυμένον ἔξω ἀπό τινος. Παρὰ Κλήμ. Καν. τὰ μὴ πλεγμένα, ἢ δεμένα μαλλιά, ἀλλὰ τὰ ἁπλῶς ῥιχμένα, ἐξαπλωμένα ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, τὰ λυτά.

Ἀποχυρόω, ῶ (ὀχυρόω). Ὀχυρόνω, σκεπάζω, περιτειχίζω τι μὲ ὀχυρώματα.

Ἀπόχυσις, εως, ἡ (ἀποχέω). Ἔκχυσις, χύσιμον. 2) Ἡ βλάστησις, αὔξησις τῶν γεννημάτων εἰς στάχυα, Θεόφρ. Ἱστ. η. 8, 10.

Ἀποχύω, Μ. ύσω· ταυτὸν τῷ, ἀποχέω· ἐπὶ δὲ γεννημάτων, ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλουσι στάχυα.

Ἀποχωλεύω, Μ. εύσω, ἢ ἀποχωλόω, ῶ· Κάμνω τινὰ ὅλον χωλόν· τὸ ἐπιτατ. χωλόω.

* Ἀποχώννυμι, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνώμ.). Κλείω, φράττω τι ἐπιχωματίζων χῶμα.

Ἀποχωρέω, ῶ, Μ. ήσω, ἢ καί, ήσομαι, Θουκυδ. γ', 13. Δημ. κ. Ἀριστογ. 78. (χωρέω). Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω, (μετὰ γεν. δόμων) Ἀρ. Ἀχ. 456. 2) ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ. 3) ὑπάγω εἰς τὴν χρείαν, ἀποπατέω, ἀφοδεύω· ὅθεν

Ἀποχώρημα, τος, τό· τὸ ἀποχωροῦν, ἢ ἐκβαίνουσα ἀπό τινος ὕλη, κόπρος· ὅθεν, ἀποχωρήματα, ἄλλως δὲ καί, ἀποχωροῦντα, λέγεται, Ξενοφ. Ἀπομν. Α', Δ', 6.

Ἀποχώρησις, εως, ἡ· τὸ ἀποχωρεῖν, ἀναχώρησις· ἀποχωρισμός· τὸ ὑποχωρεῖν, ἐνδίδειν. 2) = ἀπόπατος, Πλουτ. Λυκ. 20

Ἀποχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χωρίζω). Ξεχωρίζω τὶ ἀπό τινος. 2) ἀποπέμπω, ἀπομακρύνω, μακρὰν στέλλω τινά· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀποχωρέω.

Ἀποχώρισις, εως, ἡ· ξεχώρισις· ἀπομάκρυνσις.

Ἀποχωριστής, οῦ, ὁ· ὁ ἀποχωρίζων.

Ἀπόχωσις, εως, ἡ (ἀποχώννυμι)· ὕψωσις χώματος, μώλος, γέμωσις ποταμοῦ τινος διὰ χώματος διὰ νὰ μὴ χαλᾷ τὴν ὄχθην (ἀποχωσία). Πλούτ. Ἀντων.

Ἀποψαίστωρ, ὁ· ὁ ἀποσπογγίζων.

Ἀποψαλίζω, Μ. ίσω. = ψαλίζω. Ἀποκόπτω τι μὲ τὸ ψαλίδι. Διοσκ. α'. 131.

Ἀποψάλλω, Μ. ψαλῶ (ψάλλω)· »τρίχας,« μαδύω, ἐκτίλλω, ἐκβάζω τὰς τρίχας, Ἡσύχ. »βέλος« (Λυκόφρ 407.), ἀποπέμπω, ῥίπτω τὸ βέλος· »κάγχην« ἀφίνω τὴν παγίδα νὰ πιάσῃ. Λυκ. 407.

Ἀπόψαλμα, τος, τὸ (παρὰ Πτολεμ. Ἁρμον. ἐξηγεῖ Πορφύρ.), τὸ μέρος, καθ' ὃ τοὺς ἤχους αἱ χορδαὶ ἀποδιδοῦσιν, ὅπου εἶναι δηλονότι δεδεμέναι, καὶ πιάνει τις διὰ νὰ δώσῃ τόνον.

Ἀποψάω, Μ. ήσω (ψάω). Ἀποσπογγίζω, ἀποκαθαίρω, παστρεύω· καὶ ἀποσπῶ, Ξενοφ. Μέσως, σφογγίζομαί τι, οἷον τὰς χεῖρας, τὸν ὄρθρον (πρωκτόν, κῶλον), ἢ ἱδρῶτα, δάκρυ· εἰς τόπον, καὶ ἀπολύτως, ἀποψήσασθαι, νὰ σφογγισθῶ. »Ἀποψᾶσθαι τὰς χεῖρας, τὸν ὄρθρον,« παστρεύειν, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας, τὸν κῶλον· τοιοῦτον καὶ τό, ἀποψώμεθα, παρ' Ἀριστοφ.

Ἀποψεύδομαι, Μ. σομαι, Ἀποθετ. Μέτ. Λίαν ψεύδομαι, λέγω ψεύσματα, ἀπατῶ. Παθητ. ἀπατῶμαι κατά τι· μετὰ Γεν. τῆς ἐλπίδος, ὡς, παρὰ Πλουτ. Μάρκ. 29., ἀντὶ τοῦ, ἀποτυγχάνω. »Οὐκ ἀπεψεύσθη τῆς ἐλπίδος,« δὲν ἐγελάσθη, ἐπέτυχε δηλ. ἐκεῖνο, ὅπερ ἤλπιζε.

Ἀπόψηγμα, τος, τὸ (ἀποψήχω)· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει, πίπτει, ὅταν πριονίζῃ ἢ ῥινίζῃ τις τί, Διοσκ. 5, 85.

Ἀπόψημα, τος, τό· (ἀποψάω) τὸ ἀποπλυμένον, ἀποσφουγγισμένον, ἢ λέρα.

* Ἀπόψηξις, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ ἀποψήχω, Παῦλ. Αἰγιν. Σ. 137, 49.

Ἀπόψηστος, ὁ, ἡ (ἀποψάω)· ἀποσφογγισθείς, παστρευθείς· εἴτε συνηθίζει τις νὰ ἀποσφογγίζῃ. Τὸ ἀπόψηστον, οὐσιαστ. παρ' Ἡσυχ. τὸ ξύλον, ἤτοι τὸ ἀπόμακτρον τοῦ μετρουμένου σίτου.

Ἀποψηφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, Μέτ. (ψηφίζομαι). Ἀπολύω τινὰ μὲ τὰς περισσοτέρας ψήφους· ἢ καί, δίδω μόνον μίαν ψῆφον διὰ ν' ἀπολυθῇ τις, Πλατ. ἀπολ. Σ. 39. 2) Διὰ πλειόνων ψήφων ἀποβάλλω, ἀκυρῶ· δίδω τὴν ψῆφόν μου ἐναντίον τινός, ἐξωθέω, καθαιρῶ, καθὼς τό, ἀποχειροτονέω. Καθόλου, ψηφίζω, ἀποφασίζω ἄλλως, ὡς παρὰ Δημ. Ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν· ὅθεν

Ἀποψήφισις, εως, ἡ· ἀπόλυσις. 2) ἀπόῤῥιψις, ἀποβολὴ διὰ πλειόνων ψήφων.

Ἀποψήχω, Μ. ξω· Ἀποξύω, ἀποτρίβω, ἐξαλείφω τι ξύων ἢ σφογγίζων. 2) κόπτω τὸ μετρούμενον σιτάρι μὲ τὴν ῥίγλαν.

Ἀποψιλόω, ῶ (ψιλόω)· Ὑστερῶ, ξεγυμνόνω· κυρίως λέγεται ἐπὶ τριχῶν, ἐκβάλλω τὰς τρίχας, μαδύω, Ἀριστ. Θεσμοφ. 538. Ἀλκίφρ. Γ', 66. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρῶ, ὀρφανίζω, ὑστερῶ, τινά τινος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 691. τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότ. Γ', 32. ὅθεν

Ἀποψίλωσις, εως, ἡ· ξεγύμνωσις· κυρίως ἀπὸ τῶν τριχῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 827.

Ἄποψις, εως, ἡ (ἀπόψομαι). Κυρίως τὸ νὰ θεωρῇ, νὰ κυττάζῃ τις ἄνωθεν ἐπὶ τὰ κάτω· θεωρία, θωρεῖ. Πλούταρχ. »Καλὰς καὶ πολλὰς καὶ ἡδείας ἀπόψεις καὶ ἀποστροφὰς ἔχουσιν·« καὶ ἐν Παραλ. Λουκούλ. »Περιαλείπτους ἀπόψεις« λέγει, τὰς ἀλλαχοῦ, »περιωπάς,« τοὺς ὑψηλοὺς δηλ. τόπους, τοὺς ἔχοντας καλὴν θεωρίαν, καὶ μάλιστα ὅταν ἐπάνω εἰς αὐτοὺς εἶναι καὶ οἰκοδομήματα· εἰς τὸ παρὰ Γαλ. Bellevûe, ἢ Belvedère, ἢ τὸ παρὰ Τούρκ. γειλᾶς, καὶ σεριάνι, καὶ γιαλί· ἐξαιρέτως δέ, ὅταν εἶναι εἰς τὰ παραθαλάσσια· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Στράβ. ΙΖ'. »Διαίτας ἔχουσα καὶ ἀπόψεις τοῖς καπυρίζειν βουλομένοις,« Ἀριαν. Μορκ. ΚΒ', 16. 2) θέα, ὄψις· τὸ ἀντικείμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀποθύνει τις τὰ βλέμματα, Πλουτ. ὑγιειν. Παραγγέλ.

* Ἀπόψομαι, Μέλλ. τοῦ, ἀφοράω.

Ἀποψοφέω, ῶ· Μ. ήσω· (ψοφέω) Ἐκβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ποιῶ ψόφον, κτύπον, βρόντον. 2) Ἀποπέρδω, κλάνω, ῥίπτω πορδήν. Ἀθήν. Θ'. Ἀριστ. ἱστ. Ζ. Θ', 48. · ὅθεν

Ἀποψόφησις, εως, ἡ· ὁ ἐκ σώματος τινὸς προερχόμενος ψόφος, ἦχος, βρόντος. 2) Κλάσιμον, πορδή.

Ἀπόψυγμα, τος, τό· (ἀποψύχω) ταυτὸν τῷ, ἀφόδευμα. Ἡσύχ.

Ἀπόψυξις, εως, ἡ· (ἀποψύχω) Δρόσισις, ψύξις, σβύσιμον· ἀπόψυξις τῆς κοιλίας. Κῶστ. ἐκ Παυλ.

Ἀποψύχω, Μ. ύξω (ψύχω, ἀνώμ.). Ἀποπνέω, παύω νὰ πνέω, λειποθυμῶ, Ὀδ. Ω, 348. 2) ἐκπνέω, οἷον, ψυχήν, βίον, ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω· ἢ καὶ χωρὶς αἰτιατ. ὡς παρὰ Βίωνι, »λεπτὸν ἀποψύχοντα (α', 9)« ὡς τό, ἀποπνέω. 3) δροσίζω τί, κρυόνω, ἤτοι στεγνόνω τὶ ἐκθέττων εἰς ζέφυρον, ὡς παρὰ Μελεάγρ. »Πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι ἀποψύχει.« 4) Παρὰ τοῖς νεωτέροις δηλοῖ σαφῶς τό, χέζω. — Μέσως, ἀποψύχομαι, ἔρχομαι πάλιν εἰς ἀνάπαυσιν, ἀναλαμβάνω· 5) δροσίζομαι, λαμβάνω ἀναψυχὴν ἀπό τινος δροσεροῦ ἀέρος. Ἰλ. Λ', 621. »Τοὶ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός,« πρὸς ἄνεμον ἐπιστραφέντες, τὸν ἱδρῶτα ἐξηραίνοντο, καὶ τοιουτοτρόπως ἀ-

δροσίζοντο, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. se rafraichir. »Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ« (Πλάτ. Φαίδρ.), ὁπόταν ὁ ἀήρ, ἢ τὸ ὕδωρ κρυώσῃ, δροσισθῇ, ψυχρανθῇ· 6) ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω, λειποθυμῶ, ὡς ἀποπνέω· ἀντίθ. ἀναψύχω, καὶ ἀναπνέω· »Ἀπεψυγμένος πρός τινα, ἀντὶ εἶμαι ψυχρός, ἀδιάφορος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Β'. 5. »Ἀπεψυγμένοι πρὸς τὸ μέλλον«, ψυχροί, ἀδιάφοροι διὰ τὰ μέλλοντα. Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. Δ'. Α', 145. »Ἀποψυχόμενοι«, οἱ χεζόμενοι, ἔξω ἑαυτῶν γινόμενοι ἀπὸ φόβον ἢ ἀθυμίαν, ἄψυχοι. — Ἀποψύχει (ἀπρόσ.), ὁ ἀὴρ γίνεται ψυχρότερος, δροσίζεται, Πλάτ.

Ἀποψωλέω, ῶ· (ψωλός) Κάμνω τινὰ ψωλόν, δηλ. τραβῶ, ἢ ἀφαιρῶ τὸ δέρμα τῆς βαλάνου αὐτοῦ, γυμνόνω τὴν βάλανον (Ζήτ. ψωλός)· ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. »Ἀπεψωλημένος«, ὁ ἀποτετιλμένος, ἀποκεκαρμένος τὴν ψωλήν· ὁ γυμνὴν τὴν βάλανον τῆς ψωλῆς ἔχων, ἀκόλαστος, ἕτοιμος πρὸς συνουσίαν, Ἀριστ. Ἀχ. 161. 592. Θεσμ. 1188.

*Ἄππα, = ἀπφά, πάππα, ἄττα, Καλλ. Ἀρτ. 6.

Ἀππαπαῖ. Ἐπίῤ. συγκαταθετικόν· ἐκφώνησις ἐπαίνου, Ἀριστοφ., ὅπου ἄλλοι, Ἀτταταῖ, ἀναγινώσκουσι.

*Ἀππέμψει, σπανία ποιητ. συγκ. ἀντὶ ἀποπέμψει, Οδ. Ο, 83.

Ἀπραγέω, ῶ· (πράττω, πρᾶγος) Εἶμαι ἀργός, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτε.

Ἀπραγία, ας, ἡ· Ἀπραξία, ἀργία, ἀμέλεια. Πολύβ.

Ἀπραγμάτευτος, ὁ, ἡ· (πραγματεύομαι). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις, ἀποκτᾷ χωρὶς κόπον καὶ ἐπιμέλειαν, κούφως καὶ ἀμελῶς· ἀκατέργαστον. »Ἀπραγμάτευτος γῆ«. (Γρηγόρ.) ἡ ἀκυβέρνητος, ἔνθα δηλ. δὲν μετέρχονται οἱ ἄνθρωποι ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, ἐμπόριον, κ. τ. λ. »Ἀπραγμάτευτος πόλεις«, πόλις, ἥτις δὲν δύναται νὰ κυριευθῇ, ἐναντίον τῆς ὁποίας εἶναι ἀνωφελὴς ὁ κόπος. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐπιμελῶς δουλεύων, ὁ μὴ κοπιάζων, ὁ ἀμελὴς καὶ κατὰ τὰς πράξεις καὶ κατὰ τὸν νοῦν, ἀργός.

Ἀπραγμοσύνη, νης, ἡ· ἡσυχία, σχολή, τὸ νὰ ἦναι χωρὶς δουλειάν, καὶ μάλιστα ἐλευθερία ἀπὸ πολιτικὰς φροντίδας καὶ ὑποθέσεις (διότι αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις λέγονται κυρίως πράγματα, καὶ ἡ περὶ τούτων φροντὶς λέγεται πολιτικά, ἢ τὰ τῆς πόλεως πράττειν). 2) ἐπὶ κακοῦ, Καταφρόνησις πόνου, ἀμέλεια, ἀργία, ὀκνηρία, ἤτοι ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἀπράγμονος. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'. ια', 16. 3) Κωμ., ὡς συμβολικὴ ὀνομασία τινὸς χόρτου, Ἀριστ. Νεφ. 1005.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. ἀπραγμόνως· (πράσσω, πρᾶγμα) χωρὶς πράγματα, ἤτοι ὑποθέσεις· ἰδίως δέ, ἐλεύθερος ἀπὸ πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἤτοι ἐχθρὸς αὐτῶν, ὅστις δὲν ἀνακατόνεται εἰς αὐτάς, δὲν εἶναι προστάτης, ἢ διοικητής, ἤτε τῶν τοιούτων· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ἀντὶ τοῦ, ἀμελής, ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος, (ξενοιαστμένος)· ὁ μὴ βεβαρυμένος ἀπὸ φροντίδας, ὁ μακρὰν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων ὤν, ὁ ἐχθρὸς τούτων· καὶ ἐπειδὴ λέγεται »πράγματα παρέχειν τινί«, βάλλω τινὰ εἰς ὑποθέσεις καὶ φροντίδας, προξενῶ εἰς αὐτὸν δυστυχίαν, (τὸν βάλλω εἰς μπελάδες) ἀνακατόνω καὶ ἐμπερδεύω αὐτὸν εἰς κριτολογήματα, κ. τ. τ. (Ξενοφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 14. καί, Β'. β'. 8.), οὕτω λέγεται ἔτι 2) ἀπράγμων, καὶ ὁποῖος δὲν θέλει νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν κριτολογίαν, δὲν θέλει νὰ ἐμβῇ εἰς φιλονεικίας κ. τ. τ., ἀλλὰ μήτε θέλει νὰ ἐμπερδεύσῃ ἄλλον τινὰ εἰς τοιαῦτα ἀνακατώματα. »Τόπος ἀπράγμων«, τόπος, ἔνθα δὲν ὑπάρχουσι κριτολογίαι. Καθόλου δέ, ἀπεύγων τὰς φιλονεικίας, εἰρηνικός· ἔτι δὲ μὴ πραγματευόμενός τι σπουδαίως, μὲ τὰ σωστά· ἐλαφρόγνωμος. 3) Παθητ. πᾶν ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπον, ἢ δύναταί τις νὰ ἀποκτήσῃ εὐθύς, νὰ τὸ ἔχῃ εὐκόλως, χωρὶς δηλ. πολυκαιρινὴν μέριμναν καὶ μεγάλην φροντίδα, ἀζήτητον. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. α', 33. »Ἡδεῖα καὶ ἀπράγμων σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις.«

Ἀπραγόπολις, εως, ἡ· πόλις, μὴ ἔχουσα πράγματα, μερίμνας καὶ φροντίδας· οὕτως ἐκάλει ὁ Αὔγουστος ἐκείνην τὴν πόλιν, εἰς ἣν ἐρχόμενος, ἀνεπαύετο ἀπὸ τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, Sans-Souci.

Ἀπρακτέω, ῶ· Εἶμαι ἄπρακτος, δὲν πράττω, δὲν κάμνω τίποτες, εἶμαι ἀργός· 2) δὲν ἀποκτῶ τὸ ζητούμενον· δὲν κατορθόνω, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου, ἀτυχῶ. Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς', 6. ἐκ τοῦ

Ἄπρακτος, ον, Ἰων. ἄπρηκτος (πράττω)· ὁ μὴ κατορθώνων καὶ διενεργῶν τι, ἀπομένων, ἄνευ ἐκβάσεως, μάταιος, ἀνωφελής, ὡς, πόλεμος, νεῖκος (Ἰλ. Β, 121. 376). — γῆ, ἤτοι χώρα, τόπος, ὅστις δὲν δίδει κέρδος, εἰσόδημα (Πλουτ.)· »ἄπρακτον ἀπελθεῖν«, ἀναχωρῶ χωρὶς νὰ κατορθώσω τι. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς μάτην ἀγωνιζόμενος, ἢ ἀγωνισθείς (Ἰλ. Ξ, 221) ἢ μὴ ἀγωνιζόμενος, ἀργός, ἀμελής. »Ἄπρακτοι ἡμέραι«, ἡμέραι, καθ' ἃς δὲν ἐπιχειρεῖ τις τί, δὲν δουλεύει· 2) τὸ μὴ ἔχον ἐνέργειαν καὶ ἰσχὺν κατά τινος, ὡς ἐπὶ πηγάνου λέγεται »τὰ θανάσιμα καθιστάναι ἄπρακτα«, Διοσκ. γ', 52. — παθητικῶς, τί, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ κατορθωθῇ τι, ὡς ὀδύναι ἄπρηκτοι, ἀθεράπευτοι πόνοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει μέσον θεραπείας· »ἄπρηκτος ἀνίη«, ἀφευκτον κακόν (Οd. Β, 7. Μ, 223). 3) τὸ μὴ δυνατὸν νὰ διενεργηθῇ, γένῃ, ἀμήχανον· ἀτελείωτον, ἀτέλεστον. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. »Ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γένηται«, ἀνενέργητα, δὲν ἐμβῶσι δηλ. εἰς πρᾶξιν. »Ἄπρακτον γίνεταί τι«, μένει τι ἀφρόντιστον, κεῖται χωρὶς νὰ βληθῇ εἰς πρᾶξιν· 3) ἀνεκδίκητος, ἀτιμώρητος· παρὰ Σουίδ. »Ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε ἄπρακτα γενέσθαι«. — Ἐπίῤ. Ἀπράκτως, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τις τι, ἀκατορθώτως, εἰς μάτην.

Ἀπραξία, ας, ἡ· ἀντίκειται τῷ, πρᾶξις. Ἔλλειψις πράξεως, ἡσυχία, ἀργία ἀπὸ πράξεις, ὑποθέσεις καὶ φροντίδας. Ἐπὶ ὑποθέσεων, ἀντὶ τοῦ, ἀνακωχή, κατάπαυσις, ἀνάπαυσις, σχολή. Ἐπὶ δὲ κριτηρίων, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. les vacances. καὶ Λατιν. Feriae. 2) ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἀμέλεια, ὀκνηρία.

Ἀπρασία, ας, ἡ· (πράω, πιπράω) ἔλλειψις ἀγορᾶς, ἀπωλησία· τὸ νὰ μὴ δύναταί τινας νὰ πωλήσῃ τι, Δημοσθ. (Τουρκ. Κεσατλήκ.)

Ἄπρατος, ὁ, ἡ· (πιπράσκω) ὁποῖος δὲν ἐπωλήθη ἀκόμη, ἀπώλητος. 2) Ὁποῖος δὲν πωλεῖται, ἢ δὲν εἶναι διὰ πώλημα.

Ἀπραΰντος, ὁ, ἡ· (πραΰνω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ πραΰνῃ, νὰ ἡμερώσῃ, νὰ ἐξιλεώσῃ τις, σκληρός, ἐχθρὸς θανάσιμος. (υ — — υ)

Ἀπρέπεια, ας, ἡ· ἔλλειψις τοῦ πρέποντος, ἀσχημοσύνη, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Ἀπρεπής, έος, ὁ, ἡ· ἀνάρμοστος, ἄπρεπος· πᾶν ὅ,τι δὲν πρέπει, δὲν ταιριάζει, εἶναι ἐναντίον τῆς ἠθικῆς, Θουκ. Β'. (ἐκ τοῦ, πρέπει).

*Ἀπρεπία, ἡ· ποιητ. ἀντί, ἀπρέπεια.

Ἀπρεπῶς, ἐπίῤ. καὶ ποιητ. ἀπρεπέως· ἀνάρμοστα, ἄπρεπα, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 272.

Ἄπρηκτος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, ἄπρακτος.

Ἀπρήκτως, ἐπίῤ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀπράκτως, Ἰλ. Β.

*Ἀπρήϋντος, ον· Ἰων. ἀντί, ἀπραΰντος, Ὀρ. Ἀντιπ. Θεσ. Ἐπιγρ. 69.

Ἀπριάτην (ἀντὶ τοῦ πλέον ἀναλόγου ἀπριάτης) ἐπίῤ. Ἄνευ πράσεως καὶ δώρων· ἄνευ τιμῆς, χωρὶς πληρωμήν, χωρὶς ἀργύριον νὰ πάρῃ τις, ἢ χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ, προῖκα, δωρεάν· (gratis, τζάμπα) Ἰλ. Α, 99. Ὀδυσ. Ξ, 317. ὅπου δὲν εἶναι Αἰτιατ. τοῦ, ἀπρίατος, ὡς τινες ὑπέλαβον, ἀλλ' ἐπίῤῥημα, ὡς καὶ τό, »ἀπριάδην«. (Ἐν τῇ παρὰ Πλάτωνι εἰς Γοργ. 39. ῥήσει τοῦ Πινδάρ. ἀπριάτας, δύσκολον εἶναι νὰ καταλάβωμεν, ἂν ἡ ὀνομαστική, ἢ ἡ αἰτιατικὴ τοῦ ἑπομένου »τὰς βοῦς« εἶναι· ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι εἶναι ἡ αἰτιατική, καὶ ἐκ τούτου ἄρα φαίνεται, ὅτι ὁ Πίνδαρος ἀνέγνωσε παρ' Ὁμήρῳ, ἀπριάτην, καί, ἀπρίατον, ἐκ τοῦ, »ἀπρίατος«, ὁ μήπω πεπραμένος, μὴ πωλημένος ἀκόμη.) υ υ υ —

*Ἀπρίατος, ὁ, ἡ (πρίαμαι)· μὴ ἀγορασθείς· ἐπίκοινον, Ὕμν. Ὁμ. Δημ. 132, ἔνθα ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπίθετον, καὶ οὕτως ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γραμματικοὶ ἐν Ἰλ. Α, 99. Ἰδὲ καὶ ἀνωτέρω.

Ἀπριγδόν, καί, ἀπριγδά, Αἰσχύλ. Περσ. 1040. 1055. »Ἀπριγδά«, μάλα γενναίως· καὶ ἀσαφοῦς σημασίας κακοῦ τινος· πιθανῶς ὅμως, ὅτι εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μὲ τὸ ἀπρίξ, ὅταν ἀποσπᾷ τις τὰ μαλλία του, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος εἰς σημεῖον τοῦ μεγίστου πόνου.

*Ἀπριγκτεί, ἐπίῤ. = ἀπρίξ, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 423. Κατὰ Λαχμ., ἀπριγκτόπληκτος, ἀδιακόπως κτυπούμενος.

Ἀπρίξ, ἐπίῤ. (ἐκ τοῦ, πρίω, πρίξ, μὲ τὸ συμπλεκτ. α, ὡς καὶ τό, γνύψ, ὀκλάξ, ὀδάξ.)· κυρ. μὲ σφικτὰ ὀδόντια, ὡς ὀδάξ. ἀκολ. ἐν γένει, σφικτά, στερεῶς κρατούμενος, ἀδιακόπως, ὅλαις δυνάμεσι· καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων, ἔχειν, ἔχεσθαι καὶ λαμβάνειν. »Ἀπρὶξ ἔχεσθαί τινος«, νὰ κρατῇ τις σφικτὰ τόσον, ὥστε νὰ μὴν ἐμπορῇ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του, Σοφοκλ. Αἰ. 310. Τιμ. σ. 47. Ruhnk.

Ἀπροαιρεσία, ας, ἡ· (προαιρέομαι) ἀβουλησία, ἀπροσεξία, Ἱππ. ἐκ. Σ. 1283.

Ἀπροαίρετος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. ἀπροαιρέτως (προαιρέομαι) χωρὶς προαίρεσιν καὶ θέλησιν, ἤγουν ὁποῖος κάμνει τι χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸ προσεχθῇ· ταυτὸν τῷ, ἀπροβούλευτος. Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Ἠθικ. Κ', 8. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀπροσποίητος, ὁποῖος δὲν προσποιεῖται, δὲν σκέπτεται τὰ πράγματα, ἀπρόσεκτος.

Ἀπροβούλευτος, ἀπροβούλητος ἢ ἀπρόβουλος (προβουλεύω,· καὶ ἐπίῤ. ἀπροβουλεύτως· ταυτὸν τῷ, ἀπροαίρετος· οὐχὶ μὲ προηγούμενον σκοπόν, ἀπρομελέτητος· καὶ ἐκεῖνος, περὶ οὗ δὲν ἐπροσεχάσθη, δὲν ἐπροβουλεύθη τινάς. Διον. Ἀλ. »Νόμοι ἀπροβούλευτοι«, οἵτινες ἐθεσπίσθησαν χωρὶς τὴν συναίνεσιν καὶ συγκατάθεσιν τῶν πολιτῶν, ἤτοι χωρὶς προβούλευμα· οἱ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλήν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσφερόμενοι. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προσεχάζόμενος, μὴ προσέχων, ἀπρόσεκτα πράττων, Ἱπ. Πίσ. Η'.

Ἀπροβουλία, ας, ἡ· ἀπροσεχασία, τὸ μὴ προσεχάζεσθαί τι, μὴ προβουλεύεσθαι. Πλάτ. Νομ. Θ'.

Ἀπρόβουλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπροβούλευτος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 616. Ἐπίῤ. Ἀπροβούλως, ἀπρομελετήτως.

Ἀπροδιηγήτως, ἐπίῤ. (προδιηγέομαι)· χωρὶς προηγουμένην διήγησιν, ἢ σαφήνειαν, ἐξήγησιν.

Ἀπροδιορίστως, ἐπίῤ.· χωρὶς προδιορισμόν, ἀπροδιόριστα.

Ἀπρόελπτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπροσδόκητος.

Ἀπροθέτως, ἐπίῤ. (προτίθημι)· χωρὶς πρόθεσιν, προσεχασμόν, ἀπροβουλεύτως, ἀπρομελετήτως, μὴ ἐπίτηδες.

Ἀπρόθυμος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπροθύμως, ἐπίῤ. (πρόθυμος)· χωρὶς προθυμίαν, ὁ μὴ πρόθυμος, ἕτοι-

μος, ἢ μὴ ἔχων προθυμίαν, κλίσιν εἴς τι ἢ πρός τινα, Ἡροδ. ζ, 220. Πλούταρ.

Ἀπροιδής, έος, ὁ, ἡ· (προϊδεῖν) ὅποιος δὲν προβλέπει. 2) Παθ. ἀπροόρατος, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος· ταυτὸν τῷ, ἀπρόοπτος. Νικάνδρ. Θηρ.

Ἄπροικος, ὁ, ἡ· (προίξ) χωρὶς προῖκαν, μὴ ἔχων προῖκαν, μὴ προικισμένος. Ἀθήν.

* **Ἀπρόϊκτος**, ὁ, ἡ· μὴ πληρούμενος· μὴ γινόμενος, Νονν.

Ἀπρόϊτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροΐτως· (πρόειμι) ὅποιος δὲν ἐκβαίνει ἔξω· μὴ κάμνων μεγάλας προόδους.

Ἀπροκάλυπτος, ὁ, ἡ· (προκαλύπτω) ἀσκέπαστος, ὅποιος δὲν ἔχει σκέπασμα, κάλυμμα (μπερδὲν) ἔμπροσθέν του· 2) φανερός, ἀνυπόκριτος.

Ἀπροκαλύπτως, ἐπίρ. Ἀσκέπαστα, φανερά, δίχα προφάσεως. «Ἀπροκαλύπτως γράφειν τινὶ», εἰλικρινῶς καὶ φανερὰ γράφειν πρός τινα.

Ἀπροκατασκεύαστος, ὁ, ἡ· μὴ προητοιμασμένος, μὴ κατεσκευασμένος προτήτερα. Διον. Ἁλ.

Ἀπροκοπία, ἡ· τὸ ἐναντίον τῆς προκοπῆς, ἀπροκοπιά· παρὰ τοῖς Στωικοῖς, Σχολ. Λουκιαν. 7, Σ. 79.

Ἀπρόκοπος, ὁ, ἡ· (προκόπτω) παρὰ Μανέθ. ὁ μηδεμίαν προκοπήν, πρόοδον ἔχων. Παρὰ Πρόκλ. παράφρ. «Ἀπρόκοπεια», παθητ. ὁ προκοπήν τινα ἢ βοήθειαν μὴ ἐπιδεχόμενος, ἀνηπρόκοπος.

Ἀπρόληπτος, ὁ, ἡ· (προλαμβάνω) μὴ προληφθείς, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόλαβέ τινάς. Ἱεροκλ. Πυθαγ. 39. «ὁ γὰρ τῆς εὐβουλίας καιρὸς ἐν τῷ ἀπρολήπτῳ τῶν πράξεων παραγίνεται», πρὶν ἐπιχειρήσῃ, βάλῃ τις χέρι εἰς τὰς πράξεις, λογίζεσθαι δηλ. πρὸ τοῦ ἔργου τί πρακτέον καὶ τί μή, ὅταν τὰ πράγματα εἶναι εἰς τὴν καλὴν αὐτῶν κατάστασιν, ὅταν δὲν διαφθαρθῶσιν, ἢ συγχισθῶσιν· 2) μὴ προληπτικός, χωρὶς πρόληψιν.

Ἀπρόλογος, ὁ, ἡ· χωρὶς πρόλογον, προοίμιον Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 120.

Ἀπρομήθεια, ἡ· (προμηθής) ἔλλειψις προμηθείας, προβλέψεως, ἀπρονοησία, ἀπροστοχασία. Πλάτ. Λάχ. Σ. 199.

* **Ἀπρομήθητος**, ὁ, ἡ. (προμηθέομαι) Ἀπροστόχαστος, ὅστις πρὶν τῆς πράξεως δὲν συλλογίζεται, ἀπρονόητος.

Ἀπρομύθητος, ὁ, ἡ· μὴ προειρημένος, περὶ οὗ δὲν εἶπε τίς προτήτερα, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 369. ὅπου ὀρθότερον γράφ. ἀπρομήθητος, περὶ οὗ δὲν ἐφρόντισέ τις.

Ἀπρονοησία, ας, ἡ· ἀπροστοχασία.

* **Ἀπρονοητέω**, ἀπροστοχάστως πράττω, ἐκ τοῦ

Ἀπρονόητος, ὁ, ἡ· (προνοέω) καὶ, ἀπρονοήτως, ἐπίρ. Χωρὶς πρόνοιαν, ὅποιος δὲν επρονόησε, δὲν προεστοχάσθη τί· ἢ μὴ προνοῶν, μὴ προβλέπων, μὴ φροντίζων προτήτερα περί τινος, ἀφρόντιστος, ἀπρόσεκτος. Γεν. Λουκιαν. 2) παθ. ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐφρόντισε ἢ δὲν φροντίζει τις, μὴ προνοηθείς, μὴ προστοχασθείς.

Ἀπρονόμευτος, ὁ, ἡ· (προνομεύω) χωρὶς προνομήν, ἤτοι ἀκούρσευτος· ὅποιος δὲν ἔπαθεν ἁρπαγὴν τῶν πραγμάτων του ὑπὸ λῃστῶν, ἢ ἐχθρῶν.

Ἀπρόξενος, ὁ, ἡ· χωρὶς πρόξενον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 254.

Ἀπροοιμίαστος, ὁ, ἡ· (προοιμιάζομαι) χωρὶς προοίμιον, εἰσαγωγήν, πρόλογον.

Ἀπρόοπτος, ὁ, ἡ· (προόψομαι) = ἀπροϊδής· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν προβλέπει, δὲν προστοχάζεταί τις, αἰφνιδίως ἐρχόμενος· ὡς, «ἀπρόοπτον πῆμα» (Αἰσχ. Προμ.).

Ἀπροόπτως, ἐπίρ. Ἀπροοράτως, ἀπροστοχάστως, ἀπροσδοκήτως, αἰφνιδίως. Ἡρωδ. ς.

Ἀπροόρατος, ὁ, ἡ· (προοράω) ταυτὸν τῷ, ἀπρόοπτος. Ἐπιῤῥ. ἀπροοράτως.

Ἀπροπτωσία, ἡ· ὁ χαρακτήρ, ἡ κατάστασις τοῦ Ἀπροπτώτου, Ἀντωνύμ· ἐκ τοῦ,

Ἀπρόπτωτος, ὁ, ἡ· (προπίπτω) ὅποιος δὲν κλίνει ἐπ' εὐθείας πρός τι, ὅποιος δὲν ἐκλέγει ταχέως κἀμμίαν γνώμην (Ζήτ. ἀῤῥεψία) Διογ. Λαέρτ. καὶ Πλούταρχ., ὅπου ἄλλοι, ἀπροσπτωσία, καὶ ἀπρόσπτωτος, ἀναγινώσκουσι.

* **Ἀπρόῤῥητος**, ον (πρόῤῥητος)· χωρὶς νὰ προλεχθῇ, Βεκκ. Πλατ. νομ. 12. Σ. 608.

Ἀπροσάντητος, ὁ, ἡ· ἀπλησίαστος, ἀσυναπάντητος, ὥσὰν ὅστις προσαντᾷν, ἀπρόσιτος, ἀπρόσβατος, ἀπροσπέλαστος. Παρὰ Πλουτ. «δόξα ἀπροσάντητος» χωρὶς νὰ τὴν ἀπαντήσῃ τίς, νὰ τὴν ἀναιρέσῃ.

Ἀπροσαυδητος, ὁ, ἡ· (προσαυδάω) ταυτὸν τῷ, ἀπροσηγόρητος, ὃν δὲν ἠσπάσατό τις.

Ἀπρόσβατος, ὁ, ἡ· (προσβαίνω) τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ τινὰς ἐμπροσθά, ἀπροσέγγιστος, δύσβατος (κακοτοπιά).

Ἀπρόσβλητος, ὁ, ἡ· (προσβάλλω) ᾧ οὐδεὶς δύναται προσβαλεῖν, ἀπολέμητος, ἀνίκητος, ἀπλησίαστος.

Ἀπροσδεής, έος, ὁ, ἡ· ἡ, ἀπροσδέητος· (προσδέω) ὅποιος δὲν προσχρειάζεταί τι, δὲν ἔχει χρείαν καί τινος ἄλλου· αὐτάρκης· (μετὰ γενικῆς).

Ἀπρόσδεκτος, ὁ, ἡ· (προσδέχομαι) ὅποιος δὲν φιλοξενεῖ, δέχεταί τινα, ἔρημος, ἄξενος. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 808., ὅπου ἐσφαλμ. ἀπρόσδεικτος κεῖται. 2) τὸν ὁποῖον δὲν δέχεται ἢ δὲν ἐδέχθη τινάς, ἢ δὲν δύναται νὰ δεχθῇ.

Ἀπροσδιόνυσος, ὁ, ἡ· (Διόνυσος) ἄπρεπος, ἀνάρμοστος· κυρίως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Διονύσου· ἄλλως δὲ καὶ παροιμιακῶς «οὐδὲν πρὸς Διόνυσον» λέγεται, Κικέρ. Ἀττ. 16. 13.

Ἀπροσδιόριστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσδιορίστως· χωρὶς προσδιορισμόν.

Ἀπροσδόκητος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσδοκήτως, Δημ. κ. Κόν. α. (προσδοκάω)· ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρόσμενε, δὲν ἀπαντύχαινέ τις, ἀνέλπιστος, ἄξαφνος. Ξενοφ. Ἑλλ. ς. δ. 2) ἐνεργ. ὅποιος δὲν προσμένει, δὲν ἐλπίζει τί, Θουκυδ. ς, 69. β, 93. ζ, 29.

Ἀπροσέγγιστος, ὁ, ἡ· (προσεγγίζω) ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται, ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τις.

Ἀπρόσεκτος, ὁ, ἡ· (προσέχω) ὅποιος δὲν προσέχει, δὲν ἔχει, ἢ δὲν δίδει προσοχήν. Σχολ. Λυκόφρ. 314.

Ἀπροσέλευστος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπρόσιτος.

Ἀπροσεξία, ἡ· (προσέχω) ἔλλειψις προσοχῆς, ἀμέλεια, ἀφροντισία. Γρηγόρ. Ναζ. καὶ Συνέσ.

Ἀπροσηγόρητος, ὁ, ἡ· (προσηγορέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχαιρέτησεν ἢ δὲν ὡμίλησέ τις, ἀχαιρέτιστος, ἀνομίλητος.

Ἀπροσηγορία, ἡ· ἔλλειψις προσηγορίας, συναναστροφῆς, ἐπισκέψεως, χαιρετισμοῦ καὶ συνομιλίας. Ἀριστοτ. Ἠθ. Η, 6. «πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν»· 2) ἔλλειψις συνομιλίας, τὸ μὴ λαλεῖν, σιωπή.

Ἀπροσήγορος, ὁ, ἡ· (προσήγορος) ἐπὶ μὲν πραγμάτων, ἀνέκφραστος· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, δύσκολος, ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ νὰ ὁμιλῇ, νὰ χαιρετᾷ, νὰ συναναστρέφηται, ἢ παθ. ὅποιος δυσκόλως ὁμιλεῖται· σκληρός, ἄγριος, ἀπρόσιτος, ἀπάνθρωπος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1277.

Ἀπροσθετέω (πρόσθετος). Δὲν ὁμοφωνῶ· ὡς τό, ἐπέχω, Διογ. Λ. Θ, 76.

Ἀπρόσθικτος, ὁ, ἡ· (προσθιγεῖν) ταυτὸν τῷ, ἀπρόσψαυστος (Ἡσύχ.)· ἀνέγγιχτος, ἄψαυστος, ἀπλησίαστος.

Ἀπρόσιτος, ὁ, ἡ· (προσιτεύομαι) ταυτὸν τῷ ἀπρόσιτος· ἄβατος, ἀνέφικτος.

Ἀπρόσιτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσίτως· (πρόσειμι) ἀπροσέγγιστος, ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ, νὰ προσέλθῃ, νὰ ὑπάγῃ, νὰ φθάσῃ τις, ἢ νὰ διοδεύσῃ, νὰ περάσῃ τις, ἀδιόδευτος, Πινδάρ. Νέμ. Β, 64. 2) Ὁ μὴ πλησιάζων εἴς τινα· 3) μεταφ. ἀκατάληπτος.

Ἀπρόσκεπτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκέπτως· (προσκέπτομαι) ὅποιος δὲν σκέπτεταί τι, δὲν στοχάζεται προτήτερα, ἀστόχαστος, Ξενοφ. καὶ παθ. ἀπροστόχαστος, ἀνόητος, ἀπρόοπτος.

Ἀπρόσκλητος, ὁ, ἡ· (προσκαλέω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπροσκάλεσαν, δὲν ἔκραξαν· — δίκη, ἔγκλησις, εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἐπικύρωσιν δὲν προσκαλεῖται κλητήρ, ἤτοι μάρτυς τίς.

Ἀπροσκλινής, έος, ἡ, ἀπρόσκλιτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκλινῶς· (προσκλίνω) ὅποιος δὲν κλίνει ἢ δὲν ἔχει κλίσιν πρός τι· μὴ ὑπερεττούμενος. Ἀμφ.

Ἀπρόσκοπος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. ἀπροσκόπως· (προσκόπτω) ὅποιος δὲν προσκόπτει (δὲν σκουντάει), δὲν προσκρούει τὸν ἑαυτόν του εἴς τι, ἀβλαβής, σῶος. Πραξ. Ἀποστ. ΚΔ. 16. 2) ἐνεργ. ὅποιος δὲν προσκόπτει εἰς ἄλλον τινά, ὅ ἐστι, δὲν βλάπτει, δὲν ἐγγίζει, πειράζει τινά. «Ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν», Πράξ. Ἀποστ. ταυτὸν τῷ τοῦ Παύλ. πρὸς Κορ. ς, 3. «Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόναι προσκοπήν» καὶ ἐν τῷ πρὸς Τιμόθ. ε, 14. «μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι» καὶ πρὸς Κορ. ι, 32. «Ἀπρόσκοποι γίνεσθε», μηδεμίαν παρέχετε λαβὴν μηδενί. Χρυσόστ. «Μηδεμίαν μηδενὶ ψόγου παρέχοντες ἀφορμήν.» Θεοφυλάκτ. «Μηδεμία γενέσθω ἐξ ὑμῶν πρόφασις σκανδάλου», Θεοδώρ. 3) Ὅποιος δὲν σκανδαλίζεται, δὲν διεγείρεται ἐπὶ τὸ χεῖρον.

* **Ἀπρόσκοπος**, ον (προσκέπτομαι) = ἀπρόσκεπτος, ἀπρόσεκτος, ἀπροστόχαστος, ἀπρονόητος· 2) μὴ προβλέπων, μὴ προστοχαζόμενός τι, Αἰσχ. Εὐμ. 103.

* **Ἀπροσκορής**, ές (προσκορής)· μὴ κορεννύων, μὴ χορταίνων· μὴ προξενῶν ἀγανάκτησιν, σύγχυσιν, Κλημ. παιδ. β, α.

Ἀπρόσκρουστος, ὁ, ἡ· (προσκρούω) ὅποιος δὲν προσκρούεται, δὲν κολλᾷ, δὲν σμίγει τὸν ἑαυτόν του μὲ ἄλλο τι, ὅταν πλησιάζῃ ἢ ἀγγίζῃ εἰς αὐτό· ὅποιος δὲν προσκρούει εἴς τινα. Πρόκλ. εἰς Ἡσιόδ.

Ἀπρόσληπτος, ὁ, ἡ· (προσλαμβάνω) ὁ μὴ προσλαμβάνων τί. Ἐτυμολ. 2) παθ. μὴ προσλαμβανόμενος.

Ἀπρόσλογος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπροσλόγως, ἐπίρ. ὁ μὴ πρὸς λόγον, ὅποιος δὲν ἀνήκει, ἢ δὲν ἁρμόζει εἰς τὸν λόγον, ἢ εἰς τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁμιλεῖ τις. Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφ. Πολυβ. Θ, 36. 6.

Ἀπρόσμακτος, ὁ, ἡ· (προσμάσσω) ἢ κάλλιον, ἀπροσίμακτος· ὁ ἀπρόσθικτος, ἄψαυστος, ἀνέγγιχτος, ἀψηλάφητος· μόνον παρὰ Γραμματ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ ἀπροτίμαστος.

* **Ἀπροσμάχητος**, ὁ, ἡ· = ἀπρόσμαχος. Τμν.

Ἀπρόσμαχος, ὁ, ἡ· (πρόσμαχος) ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος, Σοφοκλ. Πλούτ.

Ἀπροσμηχάνητος, ὁ, ἡ· (προσμηχανάομαι)· κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι, δὲν βοηθεῖ κανὲν μέσον, Σχολ. Ἰλ. Π, 29. = ἀπροσμήχανος.

Ἀπροσμήχανος, ὁ, ἡ· = ἀπροσμηχάνητος. Ἐκεῖνος, κατὰ τοῦ ὁποίου οὐδεμία ἐπιχείρησις, ἢ κἀνένα μέσον δὲν βοηθεῖ, Σχόλ. Ἀπολλ. Α, 1053.

* **Ἀπροσμιγής**, ές = ἀπρόσμικτος.

Ἀπρόσμικτος, ὁ, ἡ· (προσμίγνυμι) ταυτὸν

τῷ, δυσπρόσιτος· μὲ τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ θέλει τις νὰ ἔχῃ κοινωνίαν, ἀπροσομίλητος.

Ἀπροσόδευτος, ὁ, ἡ· καὶ ἀπρόσοδος· (προσοδεύω) ἀδιόδευτος, χωρὶς εἴσοδον, τόπος δύσβατος, ὅπου τινὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ, νὰ ὑπάγῃ ἐμπροσθά. Διόδ. Σικ. Φρυνιχ. Κωμ.

Ἀπρόσοιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. ἀπροσοίστως· (προσοίω, ὅ ἐστι, προσφέρω) εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ τις, ἀνυποφόρητος, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ τις εἰρηνικῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 89. »ἀπρόσοιστος στρατός.« 2) Ὁ μὴ εὐπρόσοιστος, Εὐριπ. Μηδ. 729. ταυτὸν τῷ, ἀπροσήγορος, δύσκολος, ὡς καὶ τὸ, δυσπρόσοιστος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1277. ὅς τις ἐν στίχ. 1270. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, »προσφορὰ δ' οὐκ ἔπι«· ἄρα, ἐκ τοῦ, προσφέρομαί τινι, ὅ ἐστιν, ἔχω συναναστροφὴν, ὁμιλῶ μετά τινος.

Ἀπροσόμιλος, ὁ, ἡ· (προσομιλέω) χωρὶς συναναστροφὴν, ὁποῖος δὲν συναναστρέφεται ἢ δὲν ἀγαπᾷ νὰ συναναστρέφηται, νὰ ἔχῃ κοινωνίαν, δὲν ὁμιλεῖ μετά τινος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1236.

Ἀπρόσοπτος, καὶ, ἀπροσόρατος, ὁ, ἡ· (προσόψομαι, προσοράω) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, ἢ δὲν δύναται τινὰς νὰ ἰδῇ· ἄγριος, φοβερὸς, τρομερὸς κατὰ τὴν θεωρίαν· πολλὰ μεγάλος.

Ἀπροσόρμιστος, ὁ, ἡ· (προσορμίζω) ὁ μὴ ἐπιτήδειος (μὴ σίγουρος) τόπος εἰς τὸ νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον. Διόδ. Σικ. Σχολ. Σοφ. Φιλ. 216. μετὰ τοῦ, ἀλίμενος.

Ἀπροσπαθής, έος, ὁ, ἡ· καὶ, ἀπροσπαθῶς, ἐπίῤ. (προσπάσχω)· χωρὶς προσπάθειαν, ὁ μὴ ἔχων πάθος ἢ κλίσιν πρός τι. Ηλιόδ. Σ. 570.

Ἀπροσπέλαστος, ὁ, ἡ· (προσπελάζω) ταυτὸν τῷ, ἀπροσέγγιστος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν δύναται ἢ τολμᾷ τις νὰ πλησιάσῃ. Στραβ.

Ἀπρόσπλοκος, ὁ, ἡ· (προσπλέκω) ὁ μὴ πρὸς ἄλλο τι πλεκόμενος, ἀσυμβίβαστος, Σχολ. Ἀριστοφ. Βατ. 1379.

Ἀπροσπόριστος, ὁ, ἡ· (προσπορίζω) μὴ προσαποκτηθεὶς· ὅθεν ἀπροσπόριστα, ὅσα δὲν ἀποκτῶνται τῷ οἰκοδεσπότῃ καὶ πατρὶ φαμιλίας τινὸς διὰ τοῦ υἱοῦ, Πανδ.

Ἀπρόσπταιστος, ὁ, ἡ· (προσπταίω) πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν προσπταίει, δὲν προσκρούει τις· καὶ, ὁ μὴ προσκρούων, σκοντάπτων, πταίων, σφάλλων, Ἱπποκρ. Ἐπ. 1283. = ἀπρόσκοπος.

Ἀπροσπτωσία, ἡ· (προσπίπτω) ἀσφάλεια ἀπὸ ἐπιδρομὰς ἐχθρῶν. 2) μέθοδος ἀσφαλὴς, προσοχὴ, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποφεύγομεν, ὥστε νὰ μὴ συγκαταπέσωμεν εἴς τι παρακαίρως, καὶ οὕτω προσκρούσωμεν ἢ σφάλωμεν, Διογ. Λ. Ζήτ. καὶ ἀπροπτωσία.

Ἀπρόσπτωτος, ὁ, ἡ· ὁποῖος δὲν προσπταίει, προσκρούει· 2) ἀσφαλὴς ἀπὸ ἐπιδρομὰς ἐχθρικάς. Παρὰ Μακκαβ. ἀναφέρεται »Συμμαχία ἀπρόσπτωτος« ἄνευ ἁρμοζούσης ἑρμην. Ζήτ. καὶ ἀπρόπτωτος.

Ἀπρόσρητος, ὁ, ἡ· (προσρεῖν) ταυτὸν τῷ, ἀπροσηγόρητος, καὶ, ἀπροσήγορος. Πολυδ. »Ἀπρόσρητος ἡμέρα«, καθ' ἣν οὐ γίνεται ἀσπασμὸς, χαιρετισμὸς, ἢ ἐπίσκεψις τῶν μικροτέρων πρὸς τοὺς μεγαλειοτέρους (visite, Cour).

Ἀπροστάσιον, τό· ὅθεν »Ἀπροστασίου δίκη«, (Πολυδ. Γ, 9.) ἡ γινομένη κατά τινος μετοίκου, ξένου, ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντος, ὅς τις δὲν ἐκλέγε πολίτην τινὰ ὡς προστάτην του (patron).

Ἀπροστάτευτος, ὁ, ἡ· (προστατεύω) ὁποῖος δὲν ἔχει προστάτην, διαυθεντευτὴν (patron), Ἰώσηπ. Ἀρχ. 20. 2) Ὁ μὴ ἔχων προστάτην, ἡγεμόνα, Μαρκ. Ἀντ. 12, 14. Αἰλ. ἰδιοτ. Ζ. 15, 5. 3) ἐνεργ. μὴ προστάτης ὤν τινός. (ε)

* **Ἀπροστάτητος**, ον (προστατέω) = ἀπροστάτευτος.

Ἀπροστίμαστος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπρόσμαστος, ἀπροτίμαστος.

Ἀπρόστομος, ὁ, ἡ· (πρόστομος) ὁ μὴ ἔχων εἰς τὰ ἔμπροσθεν στόμα, ἤτοι ὀξύτητα, μὴ μυτερὸς, στρογγυλὸς. Πολυδ. 2, 101.

* **Ἀπρόσφιλος**, ὁ, ἡ· (προσφιλὴς), ἀπροσήγορος, δύσκολος, μὴ ἀρεστός.

Ἀπρόσφορος, ὁ, ἡ· (προσφέρω) μὴ πρόσφορος, ἀνωφελὴς, ἀνάρμοστος, ἀσυντελὴς, ἀνεπιτήδειος· ἀσυντάκτητος. Ζήτ. Πρόσφορος.

Ἀπρόσφυλος, ὁ, ἡ· (φῦλον) μὴ ἀνήκων εἰς τὴν φυλὴν, εἰς τὸ γένος τινὸς, ἀλλόφυλος. Ἡλιοδ. Αἰθ. Δ'. σελ. 176.

Ἀπροσφώνητος, ὁ, ἡ· (προσφωνέω) πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ πλησιάσῃ διὰ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, ἀπαράκλητος· ἢ τὸν ὁποῖον δὲν ἐχαιρέτησε, δὲν ὡμίλησέ τις. Σχολ. Ἀπολ. Α'. 645.

Ἀπρόσψαυστος, ὁ, ἡ· (προσψαύω) ἀνέγγιχτος, ἀψηλάφητος, Γραμ. = ἀπρόσθικτος.

Ἀπροσωπόληπτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. ἀπροσωπολήπτως· ὁ προσωπεῖον μὴ λαμβάνων· καὶ μεταφ. ὁποῖος εἰς τὰς κρίσεις δὲν κυττάζει εἰς τὸ πρόσωπον (εἰς τὸ ὑποκείμενον) τινὸς, ἤτοι Τουρκιστ. δὲν κάμνει χατῆρι. Πέτρ. Ἐπιστ. Α'. α'. 17. Σχ. Πινδ. Ὀλ. 3, 19.

Ἀπρόσωπος, ὁ, ἡ· (πρόσωπον) καὶ ἐπίῤ. ἀπροσώπως· χωρὶς πρόσωπον, ὄψιν ὡραίαν, ἢ χωρὶς προσωπίδα· 2) δυσειδὴς, κακοπρόσωπος, ἄσχημος. Πλάτ. 3) παρὰ Γραμματ. »Ἀπρόσωπον ῥῆμα«, τὸ μὴ δεχόμενον προσωπικὴν ἀντωνυμίαν.

Ἀπροτίελπτος, ὁ, ἡ. Δωρ. ταυτὸν τῷ, ἀπροσέλπτος, ἀνέλπιστος. Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ. 422., ὅπου τὰ Ἀντίγραφα, ἀπροτίοπτος, ἔχουσι, τὸν ὁποῖον δὲν προεῖδε τινάς· καὶ ἐν Ἀλιευτικ. »Ἀπροτίοπτον φάρμακον«, τὸ ἀόρατον, ἀφανὲς (προτὶ σημαίνει πρὸς καὶ πρό).

Ἀπροτίμαστος, ὁ, ἡ· (προτιμάσσω) Δωρ. ταυτὸν τῷ ἀχρ. ἀπρόσμαστος· (προσμάομαι) = ἀπρόσψαυστος (Ἰλ. Τ, 263.). Ἀνέγγιχτος, ἀνύβριστος, ἄληπτος συνουσίας καὶ μίξεως τινὸς· ἐκ τοῦ, μάσσω καὶ ποτὶ, ἀντὶ, πρός. Ὁ Εὐφορίων εἶπε »Μοῦσαι ὀπειήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὅμηρος«, ἀντὶ τοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδυνήθη νὰ ψαύσῃ τινὰς εἰς τὴν ποιητικὴν, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἄμωμος, ἄμεμπτος.

Ἀπροτίοπτος, ὁ, ἡ. Δωρ. ταυτὸν τῷ, ἀπρόοπτος, καὶ ἀπρόσοπτος. Ζήτ. Ἀπροτίελπτος.

Ἀπροφανής, έος, ὁ, ἡ· (προφαίνομαι) = ἀπρόφατος· ὁποῖος δὲν φαίνεται προτήτερα, τὸν ὁποῖον δὲν προβλέπει τις, ἀπροόρατος, ἀνέλπιστος, Ὀρφ. Ἀργον. 710.

Ἀπροφάσιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. ἀπροφασίστως (προφασίζομαι)· χωρὶς πρόφασιν, ὁ μὴ προφασιζόμενος, ὁποῖος μὲ προφάσεις δὲν ἀποφεύγει ὑπηρεσίαν τινὰ, ἢ αἰτίαν, σφάλμα, ἔγκλημα· 2) ἕτοιμος, πρόθυμος (εἰς ἐκτέλεσιν ὑπηρεσίας τινός). Ξενοφ. Ἠρουπ. Β'. δ'. — Ἀπροφάσιστα, ὡς ἐπίῤ. παρ' Εὐριπ.

Ἀπρόφατος, ὁ, ἡ· (καὶ ἀπροφάτως ἐπίῤ.) (πρόφημι) παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. Ὀρφ. Ἀργ. 621. 663. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀπροφανὴς, ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος· μ' ὅλον τοῦτο ἐν τῷ, »Δῖναι Ἀχέροντος ἀπρόφατοι« (Α'. 645.), κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἀπροφώνητοι, φρικτοὶ, ἀπαραίτητοι, ἐκ τοῦ πρόφημι, ὅ ἐστιν, ἀνεκλάλητοι, ἀνέκφραστοι, ἀνεκδιήγητοι.

* **Ἀπροφείδητος**, ὁ, ἡ· μὴ φειδόμενος, Μανεθ., 5, 267.

Ἀπροφύλακτος, ὁ, ἡ· (καὶ ἐπίῤ. ἀπροφυλάκτως) (προφυλάσσομαι) χωρὶς προφύλαξιν, ὁποῖος δὲν προφυλάττεται. 2) Ἀφύλακτος, ἀφρούρητος, ἀπαραφύλακτος.

Ἀπταισία, ἡ· (ἄπταιστος) τὸ μὴ προσκρούειν, σφάλλειν, πταίειν· 2) ἡ ἀπροσεξία, ἡ ἀπαιδευσία· καὶ μάλιστα, τὸ σφάλλειν πρὸς τὸν ῥυθμὸν καὶ τὰ τοιαῦτα ἐν τῇ Μουσικῇ, παρὰ Πλατ. Νομ. β'., 11. Σ. 669.

* **Ἀπτέον** θετ. ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ἅπτω· πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇ τινὰς μίαν ὑπόθεσιν, Γενικ. Πλάτ. Πολ. β'. Σ. 377. Α.

Ἄπταιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. ἀπταίστως, (πταίω)· ὁ ποῖος δὲν προσκρούει, δὲν σκοντάπτει, Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 6. »ἄπταιστος ἱπποςα· καὶ μεταφ. 2) ὁ μὴ ἁμαρτάνων, μὴ σφάλλων, ἢ μὴ ἀποτυγχάνων, εὐτυχής.

Ἀπτερέως, Ἐπίῤ. ποιητ. ταυτὸν τῷ, ἀπτέρως, Παρμενίδ· λείψ. 17. Ζήτ. Ἄπτερος.

Ἄπτερος, ὁ ἡ. (πτερὸν) χωρὶς πτερὰ, ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας· »Ἄπτερα πωτήματα« (Αἰσχ. Εὐμ. 245), πήδημα εἰς τὸ πετάξαι χωρὶς πτερά· 2) μὲ τὸ α ἐπιτατ., = ἰσόπτερος, ὁ ἐπτερωμένος, ἤγουν τόσον ὀγλίγωρος, ὡς πτερὰ, (ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἐπίῤ. ἀπτέρως καὶ ποιητ. ἀπτερέως, ἀντὶ τοῦ ταχέως, Λυκόφρ. 627. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ', 1765. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἑρμην. ὁ Ἡρωδιανὸς τὸ παρ' Ἡσιόδ. ἀπτερέως διὰ τοῦ ἀπτέρως, ἑτοίμως, ἀφροντίστως, ἐλαφρῶς, ἡδέως, προθύμως.) παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 286. »ἄπτερος φάτις«, ἔνθα ὁ σχολιαστ. ἑρμην· διὰ τοῦ, ἰσόπτερος, κούφη. Ἐν Ὀδυσ. Ρ, 57. »τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος«, ἀντὶ τοῦ παράμονος καὶ μὴ ἀποπτὰς, ὁ ταχέως εἰς τὴν ψυχήν τινος εἰσδὺς καὶ ἐπιμένων· ἢ κατ' ἄλλους, ἀντὶ τοῦ, προσηνὴς, ταχέως προσήκατο τὸν λόγον, ο. ε. ἐσημείωσεν, ἐκατάλαβε τοὺς λόγους καὶ ἐκράτησεν αὐτοὺς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς· ἄλλοι δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἡ ὁμιλία αὕτη ἐφάνη εἰς αὐτὴν πολλὰ ἀρεστή· ἀλλ' ἴσως ἡ φράσις αὕτη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν τῆς συνηθείας, ἡ ὁμιλία τοῦ Τηλεμάχου δὲν ὑπῆγεν εἰς τὰ χαμένα, ἀλλ' εὐθὺς ἀφ' οὗ ἡ Πηνελόπη τὴν ἤκουσε, τὴν ἔβαλε καὶ εἰς πρᾶξιν, ἢ δὲν τῆς ἐξέφυγεν αὕτη ἡ ὁμιλία.

Ἀπτέρυγος, ὁ, ἡ· (πτέρυξ) ὁ μὴ ἔχων πτέρυγας. Ἀθην. Ζ'.

Ἀπτερύομαι· ταυτὸν τῷ, πέτομαι, ἢ πτερύσσομαι, πετῶ, Ἀρατ. Διοσ. 277. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν τύπον, ἀπτερύσσομαι, καὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· (τὸ α πρὸς εὐφωνίαν)

Ἀπτέρωτος, ὁ, ἡ· (πτερόω) ταυτὸν τῷ, ἀπτέρυγος.

Ἀπτήν, ῆνος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ πτηνός· ἐπὶ νέων πτηνῶν, τὸ μὴ ἔχον ἀκόμη πτερὰ, ἤτοι ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ πετάξῃ, Ἰλ. Ι, 323. »ἀπτῆσι νεοσσοῖσιν«, τοῖς ἐπταθεῖσι μὴ δυναμένοις, μικροῖς. (Ἐκ τοῦ ἵπτημι, ἀόρ. β'. ἔπτην καὶ α στερητ. ἀπτὴν, ὡς ἐκ τοῦ ἵστημι, ἔστην, ἀστήν· καὶ καθὼς ἐκ τῆς Γεν. γίνεται ὀνομ· ἄπτηνος, ὡσαύτως καὶ ἄπτηνος· Ἀνάλ. Α'· 166., ἀρ. 13. ἔνθα ὁ Βρύγκιος κακῶς τὸ διώρθωσεν ἀπτῆσιν. Οὕτω γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἔχω μετὰ τοῦ α στερητ. ἀεχὴν, καὶ συναιρ· ἀχὴν, ο. ε. πτωχὸς, μηδὲν ἔχων)

Ἀπτικός, κὴ, κόν. Ἐπιτήδειος, ἢ κατασκευασμένος εἰς τὸ νὰ ἐγγίζῃ, νὰ πιάνῃ τι, πιαστικὸς, Ἀριστ. περὶ μορ. ζ. 2. ὅθεν »Ἀπτικὴ αἴσθησις«, ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς.

Ἄπτιλος, ὁ ἡ· (πτίλον) ὁ μὴ ἔχων πτίλον, χωρὶς πτερὰ· ὁποῖος δὲν ἀπέκτησεν ἀκόμη πτερὰ, ἄπτερος, ἀπτήν.

Ἄπτιστος, ὁ, ἡ· (πτίσσω) ἀκοπάνιστος, ἀξεφλούδητος, τοῦ ὁποίου διὰ τοῦ κοπανίσματος δὲν ἐξέβαλον τὴν φλοῦδα (Γαλην.) ὡς, ὁ σῖτος.

Ἀπτοεπής, έος, ὁ, ἡ· (α στερ., πτοέω, ἔπος) ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τοῖς λόγοις, ἄφοβος εἰς τὸ λέγειν, παῤῥησιαστικὸς, ὁ ἐν τῷ λέγειν θρασὺς, ἢ, (κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ ἅπτομαι) ὁ καθ-

απτόμενος ἐν ἔπεσιν, ἢ ὅποιος ἐγγίζει τινὰ μὲ τοὺς λόγους του, κακολόγος, Ἰλ. Θ, 209. ἢ κατ' ἄλλους, ἀνόητος, μωρός.

Ἀπτόητος, καὶ ποιητ. ἀπτοίητος, ὁ, ἡ· (πτοέω) ὁ μὴ πτοούμενος, ἄφοβος, ἀτρόμακτος.

Ἀπτόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ἀπόλεμος, ὁ πολέμου ἄπειρος, μὴ ἱκανός· Ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Ἰλ. Β, 201. Ι, 35 καὶ 41.

Ἅπτομαι, Μ. ἅψομαι, μέσον τοῦ ἅπτω (ἐπιτοπολὺ μετὰ γεν., σπανίως δὲ καὶ μόνον παρὰ Πινδ. μετὰ δοτ., καὶ μετὰ αἰτ. μόνον, ὅτε σημαίνει συνδέω, ἐνδύω)· Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω τί· καὶ μεταφ. ἀρχίνω τί, ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι. Ὁ Ὅμηρος συντάσσει μάλιστα μὲ τὰς λέξεις ἅψασθαι γούνων, χειρός, ποδῶν, γενείου. (Ἰλ. Α, 512. Ο, 76. Τ, 468. Η, 377. Κ, 454. Ὀδ. Τ, 344. Χ, 339. Ζ, 169. κτλ.) Ἰλ. Η, 339. «Ἦ ὡς ἅπτεται συὸς ἰσχία» ἤτοι τὸ σκυλίον πιάνει τὸ ἀγριογούρουνον κατὰ τὰ μηρία· Ἰλ. Β, 152. «Τοὺς δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα» ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐπαρακίνει νὰ πιάσωσι τὰ πλοῖα καὶ καταβάσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν· «ἅπτομαι ἰχθύων, βρώμης ἠδὲ ποτῆτος κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ τρώγω· «ἅπτομαι γυναικός» ἀντὶ τοῦ, συνευρίσκομαι· «ἅπτομαι πολέμου» ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ τὸν πόλεμον· «ἅπτομαι ἔργου, μουσικῆς» κ. τ. λ. Οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τοῦτο τὸ ῥῆμα εἰς ἄλλ., ὅσα δύναται νὰ πιάσῃ τις ἢ νὰ μεταχειρίζηται, κυρ. ἔργων καὶ λόγων ἅψασθαι, ἀντὶ ἐπιχειρεῖν μίαν δουλείαν, ἀρχίζειν μίαν ὁμιλίαν, Πλατ. Φαιδ. Σ. 86. Heind. Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεταί τις ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ· ἑπομ. καὶ καταπονεῖν, ἀδυνατίζειν, ὡς «οἱ πόνοι ἅπτονται τοῦ σώματος» (Ξενοφ. Κυνηγ. Α΄. ς΄. 25). καὶ προσβάλλω, τὸν ἐχθρόν· ὁ φθόνος τὰ καλά· 2) φθάνω ἕως εἰς τι, μετὰ δοτ. παρὰ Πινδ. Πυθ. Γ, 44. Ἰ. δ΄, 40. 3) συνδέω, κρεμῶ τί δένων, αἰτ. Ὀδ. Λ, 278. «Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου» ὁ. ἐ. κρεμάσασα ἑαυτήν· 3) Παθητ. ἀνάπτομαι, πιάνω φωτίαν, Ὀδ. Ι, 379. ἔτι δὲ, πιάνω, δένω ἐμαυτὸν πρός τι, πιάνομαι ἀπό τινος· ὅθεν, κρεμάζομαι, ἀναρτῶμαι, προσκολλῶμαι, γίνομαι ὀπαδὸς τινός· Ἰλ. Θ, 67. «Ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετο» ὁ. ἐ. καὶ τῶν δύο τὰ τόξα ἐπετύχαινον καὶ ἐπροσκολλῶντο, ἔμενον ἐμπηγμένα εἰς τὸ σῶμα τῶν ἐχθρῶν· Πινδ. Π. γ΄, 53. «Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται» ὁ. ἐ. δὲν μεταχειρίζεται ψεύσματα. «Ἅπτεται Ἡρακλέος σταλᾶν» (Ὀλ. γ΄, 78), ἀντὶ φθάνει εἰς τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους, ἤτοι ἔφθασε μὲ τὴν ἀρετὴν εἰς τὸ ἄκρον. Σταλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις (Ἰσθ. γ΄, 20.) παροιμ. ἔφθασαν ὀνομαστοὶ ἕως εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, ἢ κατήντησαν εἰς ἔσχατον βαθμόν. «Ἅπτομαι πεσι (ἢ καὶ χωρὶς τοῦ ἔπεσι) τινός» ὑβρίζω, ὀνειδίζω, ἐλέγχω τινά. Ἡρόδ. Β΄. 92, 3. Ζήτει ἅπτω.

Ἀπτός, τή, τόν· φηλαφητός, πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ ἐγγισθῇ, πιασθῇ, ἢ ἀναφθῇ, πιασμένος, ἀναμμένος· ὡς ἁπτὸς ὑπὸ τῆς φλογός· Πλάτ. Τιμ.

Ἄπτρα, ἡ (ἅπτω)· τὸ φυτίλι τοῦ λύχνου.

Ἄπτυστος, ὁ, ἡ· (πτύω) ὅποιος δὲν πτύει· λέγεται ἐπὶ νόσων, ὅταν ὁ ἀσθενὴς δὲν πτύῃ. 2) παθητ. μὴ πτυσμένος, Ἱπποκρ.

Ἅπτω, Μ. ψω. Συνδέω, θηλυκόνω· προσκολλῶ, κολλῶ, πιάνω, δένω τί πρός τι, κομπόδένω· αἰτ. καὶ δοτ. «πάλης τινὶ ἅπτειν» Αἰσχύλ. Χοηφ. 865., ἤτοι ἀρχίνομαι εἰς πάλην μὲ κανένα, ὅθεν τὰ, ἁφή, ἐν τῇ γυμναστικῇ. Ζ. ἀρχ. «Δειρῇ βρόχῳ ἄψει (Ἀντιπ. Θεσσ Ἐπιγ. 84.), ὁ. ἐ. ἔβαλε θηλυάν εἰς τὸν λαιμόν· οὕτω καὶ τὸ Μέσον, «ἅψασθαι βρόχων» πνιγῆναι διὰ σχοινίου, Λουκ. δ΄. Σ. 187. — Παθ. εἶμαι στερρὰ δεμένος· ἰδὲ ἀνωτ. — Τὸ ἅπτω ἐν τῇ σημ. δένω εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Φ, 408. 2) πιάνω, ἀνθ' οὗ συχνηστότ. τὸ Μέσον. 3) Ἀνάπτω (ἐφ' ὅσον τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἐγγίσεως τοῦ πυρός), μετὰ αἰτ. Ἰσθμ. Γ΄., 74. καὶ Ἀριστοφ. «Ἅπτε, παῖ, λύχνον» ἄναψε, παιδί, τὸ λυχνάρι· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ μολυσματικῶν, κολλητικῶν νόσων. Μέσως, πιάνω φωτίαν· καὶ, ἀνάπτω τὸ φῶς δι' ἐμαυτόν. Καλλιμ. Δηλ. 116. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἀχρ. Ἄπω, τὸ προσκολλῶ, ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. aptus, καὶ apiare).

Ἀπτώς, ῶτος, ὁ, ἡ· (πτόω, πτῶμι, ταυτὸν τῷ, πίπτω) ὅποιος δὲν πίπτει, δὲν σφάλλει, δὲν κλονεῖται, ἢ δὲν ἀπατᾶται. Πινδ. Ὀλ. Θ, 133. Μαρκ. Ἀντ. ζ, 6. 2) χωρὶς πτώσεις, ἄκλιτος, Γραμμ.

Ἄπτωτος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀπτώτως, ἐπίῤ. (πίπτω). Ὁ μὴ πίπτων· 2) ὁ μὴ πταίων, σφάλλων· ἔτι δὲ, ἄμωμος, ἄμεμπτος, Λογγῖν. Λ ς΄. 6. 3) ἄνευ πτώσεως, ἄκλιτος, Γραμμ.

Ἀπτωχεύτως, ἐπίῤ. χωρὶς πτωχείαν· ἀμφ.

Ἄπυγος, ὁ, ἡ· (πυγή) χωρὶς πυγήν, ἔχων λεπτήν, λιγνὴν πυγὴν (κωλομέρια), Ἀναλ. 2 Σ. 110.

Ἀπύθμενος, καὶ ἀπυθμένιστος, ὁ, ἡ· (πυθμήν) χωρὶς πυθμένα, ῥίζαν, κορμόν, πάτον. Ἀθην. Σ. 501. Ζήτ. Πυθμήν.

Ἄπυκνος, ὁ, ἡ· μὴ πυκνός, ἀραιός. Παρὰ τοῖς Μουσικοῖς καλοῦνται καὶ τόνοι τινὲς ἄπυκνοι· Ζήτ. Πυκνός.

Ἀπύλωτος, ὁ, ἡ· (πυλόω, πύλη) ἀθύρωτος, ὁ μὴ ἔχων πύλην, θύραν· ὅποιος δὲν εἶναι κλεισμένος, σφαλισμένος μὲ θύραν· Μεταφορ. ἀκράτητος, φλύαρος. «Ἀπύλωτον στόμα» (μετὰ τοῦ, ἀχάλινον παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 839.), τὸ ἀθύρωτον, τὸ ἀνεῳγμένον, (τὸ ξέφραγον) τὸ ἀκράτητον, τὸ πολλὰς φλυαρίας λαλοῦν.

Ἀπυνδάκωτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τὸ ἀπύθμενος. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύνδαξ.

Ἄπυος, ὁ, ἡ· (πῦον) χωρὶς ἔμπυον, ὁ μὴ ἐμπυασμένος.

Ἄπυργος, ἡ, ἀπύργωτος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἔχων πύργους, τείχη, μὴ ὠχυρωμένος μὲ τεῖχος (κάστρον), Ὀδυσ. Λ, 264.

Ἀπύρεκτος, ἡ ἀπύρετος, ὁ, ἡ· (πυρέσσω) χωρὶς πυρετόν, ὁ μὴ θερμασμένος· ὅθεν

Ἀπυρεξία, ἡ· ἔλλειψις πυρετοῦ, ἡμέρα ἢ ὥρα, καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει θέρμην.

Ἀπύρετος, ὁ, ἡ, ταυτὸν τῷ ἀπύρεκτος· (ῡ)

Ἀπύρηνος, ὁ, ἡ· (πυρήν) ἐπὶ καρπῶν καὶ ὀπωρῶν, χωρὶς πυρῆνα (κουκούτζι), ἢ ἔχων μαλακόν, ἁπαλὸν πυρῆνα, Ἀριστοφ.

Ἀπυρομήλη, ἡ· ἀντὶ, ἀπύρηνος μήλη, σιδηροῦν τι χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, μὴ ἔχον κατὰ κορυφὴν πυρῆνα, ἤτοι σιδήριόν τι εἰς εἶδος κομβίον.

Ἄπυρος, ὁ, ἡ· καὶ, ἀπύρως, ἐπίῤ. (πῦρ)· χωρὶς πῦρ, φωτιάν, θέρμην, ζέσταν· καὶ παρ' Ἰατρ. χωρὶς πυρετόν. Ἱπποκρ. 2) ὁ μὴ βρασμένος, ψημένος εἰς τὴν φωτιάν, ὠμός, ὡς, ἄρτος, ὄψον, τροφή· μὴ λαγαρισμένος, ὡς, «ἄπυρος χρυσός» τὸ ἐναντίον τοῦ, ἄπεφθος, Διοδ. Σικ. Β΄, 5., ὅστις ἐν Γ. 45. ἀντὶ τούτου παλίντροπος χρυσὸς λέγει· (Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 865. κατὰ τὸν Σχολ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, πολύπυρος). Ἀραδηλεῖ 1) πῶς εἶτε δὲν ὑπῆρξεν ἢ δὲν ἐβλήθη εἰς τὴν φωτίαν, ἢ δὲν κατεκαύθη μὲ φωτίαν· ἑπομ. καὶ καινούριος, νέος. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τριπόδων καὶ λεβήτων, Ἰλ. Ι, 122, 264. Ψ, 267. «Τρίποδας, λέβητα ἄπυρον» ὁ μὴ τεθεὶς ἔτι εἰς τὸ πῦρ, ὅ ἐστι, νέος, ἢ τὸ ἐναντίον τοῦ, ἐμπυριβήτης, ὁ μὴ βαλλόμενος ποτὲ εἰς τὴν φωτίαν, ἀλλὰ χρησιμεύων μόνον διὰ νὰ βάλλωσιν εἰς αὐτὸν οἶνον, ὕδωρ, κ. τ. τ. ἢ διὰ νὰ πλύνωσι μέσα τὰ ποτήρια. Ἱερὰ ἄπυρα, θυσίαι, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἐμεταχειρίζοντο φωτίαν (Πινδ. Ὀλ. Ζ΄, 88.). Ἄπυροι ὠνομάζοντο καὶ αἱ Ἐριννύες, διότι δὲν ἐπροσεφέροντο αὐταῖς ὁλοκαυτώματα· 2) μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α, ὅμοιος τῷ πυρί, καθὼς τὸ πῦρ, π. χ. ἄρδις ἄπυρος (Αἰσχ. Προμηθ. 885.), ἢ καθὼς τὸ πῦρ καίουσα μύτη τοῦ βέλους· (ἐσφαλμένως παρεκινήθησαν τινὲς ἐκ ταύτης καὶ ἄλλων παρομοίων περιόδων νὰ ἑρμηνεύσωσι ταύτην τὴν λέξιν διὰ τοῦ, πολλὰ πυρώδης)

Ἀπύρωτος, ὁ, ἡ· (πυρόω) μὴ πεπυρωμένος, μὴ ἡτοιμασμένος (δουλευμένος), ἢ ψημένος, μαγειρευμένος μὲ φωτιάν· καὶ ὁ μὴ βεβλημένος ἀπὸ τὴν φωτιάν. Ἀθην. Σ. 500. Ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 270. «φιάλη ἀπύρωτος» εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἄπυρος, νέα (ὡς καὶ τὸ ἐν στίχ. 267.).

Ἄπυστος, ὁ, ἡ· (πύθομαι, πυνθάνομαι) ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἤκουσε ἢ δὲν ἔμαθέ τις τι, τὸν ὁποῖον δὲν ἤκουσε τινάς, δὲν ἔχει περὶ αὐτοῦ οὐδεμίαν ἰδέαν, ἄγνωστος, μὴ γνωστός, Ὀδυσ. Α΄. 242. 2) ἐνεργητ. ὅποιος δὲν ἤκουσε, δὲν ἔμαθέ τι, Ὀδυσ. Ε, 127. «Οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεύς» ὁ Ζεὺς δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸν χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ· καὶ μετὰ τῆς γεν. μύθων, Ὀδ. Δ, 675.

Ἀπύτης, Δωρ. ἀντὶ ἠπύτης. Ἰλ. Η, 384. — «μεταφωνεῖτο ἠπύτα κήρυξ» φωνητικὸς καὶ κρακτικός, μεγαλόφωνος, εὔφωνος· (‒ ‒ ‒)

Ἀπύω, Δωρικ. καὶ Ἰων. ἠπύω (ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1032.). Μεγαλοφώνως κράζω, ὁμιλῶ, λέγω, ἠχῶ. Παρ' Ἡσιόδῳ φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τὸ Λακωνικὸν ἀπαυσεῖν, καὶ, ἀπανεῖν, ὅ ἐστι, λαλεῖν. Παράγεται ἐκ τοῦ α ἐπιτατ. καὶ ἔπω· Παρ' Ἡροδότ. Β΄, 15. ἔκειτο ποτὲ, ἀπύουσι, ὅπου νῦν ὀρθότερον, ἀπήτουσι, κεῖται. Τοῦτο δὲ τὸ ῥῆμα ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἤχου μουσικοῦ ὀργάνου, ὡς «φόρμιγξ ἠπύει» καὶ ἐπὶ ἀνέμου κάμνοντος σφοδρὸν κρότον, ὡς Ἰλ. Ξ, 399, καὶ ἐπὶ φωνῆς ἐν μάχῃ. «Ἀπύων ἐν κελεύθῳ» (Ὀλ. ς΄, 43.) ἀντὶ ᾄδων. «Φοῖβον ἀπύεινα», Πυθ. ς΄, 140. ὁ. ἐ. ἀνυμνεῖν.

Ἀπφᾶ, ἡ, σπανιώτ. ἄπφα, ἡ· καὶ ὑποκ. ἀπφίδιον, ἀπφάριον καὶ ἀπφίον, τό· παρ' Ἀθην. ΙΓ΄. λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ νεάνιδες, ἢ αἱ ἐρώμεναι ὠνόμαζον κολακευτικῶς (ὑποκοριστικῶς) καὶ χαϊδευτικὰ τοὺς νέους ἐραστάς των. Καθόλου δὲ θέλουσιν οἱ Γραμματικοί, ὅτι τό, ἀπφᾶ, εἶναι χαϊδευτική τις λέξις ἢ προσφώνησις, τὴν ὁποίαν ἔλεγον ἀμοιβαίως οἱ ἀδελφοί, καὶ αἱ ἀδελφαί, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἀττικήν, ὡς καὶ τό, ἄττα, τέττα, πάππα· καθὼς νῦν παρὰ τοῖς Βυζαντίοις τό, τζατζᾶ, τζίτζης· κ. τ. τ. Ἰλ. Δ, 312. Πολυδ. καὶ Ἀθην.

Ἀπφάριον, ἰδὲ ἀπφᾶ.

Ἀπφίδιον, ὑποκ. τοῦ ἀπφᾶ. (‒ ‒ ◡ ◡)

Ἀπφίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀπφᾶ.

Ἀπφύς, καὶ ἀπφῦς, γεν. ύος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ πατήρ. κυρ. φυσικὴ χαϊδευτικὴ φωνὴ τῶν παιδίων, ὅταν κράζωσι τὸν πατέρα των, ὡς τό παρ' ἡμῖν παπᾶ, τατά. Θεοκρ. ιε΄, 14. «Αἰσθάνεται τὸ βρέφος ναὶ μὰ τὸν πότνιαν καλὸς ἀπφύς». (‒ ‒)

Ἀπφῶ, ἐκ τοῦ ἀπφύς, Γεν. Δωρ. ἀντὶ ἀπφοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, πατρός, ἡ διπλασία χάρις· ἡ πνεύματος ἁγίου διπλῆ ἐνέργεια· ὁ δὲ Σουίδας διὰ τοῦ, ἀποκρύφου, ἢ ἀποκρυβέντος· ὁ δὲ Θεοδώρ. διὰ τοῦ, κρύφιος· ὁ δὲ Ἀθανάσ. διὰ τοῦ, ἀμφω, πνεῦμα διπλοῦν.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ, ἡ· (πώγων) ὁ μὴ ἔχων πώγωνα, γένειον, ἀγένειος.

Ἀπῳδέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, ἀπᾴδω.

Ἀπῳδός, ὁ, ἡ· (ᾠδή) ὁ κακῶς ἠχῶν, ψάλλων, κακόφωνος, ἡ μὴ συμφωνῶν κατὰ τὴν ᾠδήν, ψαλμῳδίαν, ἦχον, κακόηχος.

Ἀπωθεν, ἐπίῤ. = ἄποθεν. Ἀπὸ μακρόθεν. (οὗτος ὁ τύπος εὑρίσκεται μὲν βεβαίως παρὰ τοῖς Δραματ. ποιηταῖς, παρὰ δὲ τοῖς λογογρ. πολλὰ ἀμφιβόλως. Φρυν. σ. 9. Λῖτχ. Κριτ. 100.)

Ἀπωθέω, ῶ· Μ. ήσω (κυρίως ὅμως, ἀπώθω, ὅθεν ὁ Μ. καὶ ὤσω, καὶ -ωθήσω, ὠθέω). Σπρώχνω, ἀμπέχνω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ μακράν, βάλλω τινὰ εἰς φυγήν, ἀποδιώκω, κυνηγῶ, ἀποκρέμπτω, ἐκβάλλω· τινά τινος, καὶ ἔκτινος. Ὀδυσ. Ο. « -οῦ σε ὀπίσω τρέψεις. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνέμου, ἀπομακρύνειν ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον (Ὀδ. Θ, 81. «Ἰλ. Φ, 537.) ὅθεν καὶ οἱ τοιοῦτοι ἄνεμοι οὗτοι καὶ ἐξῶσται λέγονται παρὰ ναύταις. Ἀπῶσεν ὁμίχλην (Ἰλ. Π, 623.), ἐσκόρπισε. Δηλοῖ καὶ ἀπώθειν ἐκ τῆς χώρας, ὡς παρ' Ἡροδ. Α', 173.· ὡς τόσον, οἱ νεώτ. Ἀττ. προτιμῶσι τὴν μέσην διάθεσιν. — Μέσος Ἀπωθέομαι, καὶ ἀπώθημαι· μακρὰν σπρώχνω, ἀποδιώκω, ἀποστρέφομαι ἀπὸ τὸν ἐκατόμβου « γῆρας ἀπώσασθαι», Ὕμν. Ὁμ. Δημ. 176. καὶ μετώ. ἀποστρέφομαι, κ. τ. τ. Ἰλ. Μ, 276 καὶ Θ', 531. (Ὁ ἀόρ. ἀπώσθησα εὑρηται μόνον παρὰ Λυ. Δικ. 9, 9.)

Ἀπώθητος, ὁ, ἡ· ἀποδιωγμένος, σπρωχμένος, ἀποβεβλημένος.

Ἀπῳκισμένος, μετοχ. ἐκ τοῦ ἀποικίζομαι· μεμακρυσμένος. Ζητ. ἀποικίζω.

Ἀπώλεια, ἡ· (ἀπολλύω) ἀποβολή, χάσιμον, φθορά, ἀφανισμός, δυστυχία.

Ἀπώλευτος, ὁ, ἡ· (πολεύω) ἀνήροτος, ἀχαλίνωτος, ἀδάμαστος· καὶ μὴ ἀναστραφείς.

*Ἀπώμαστος, ον, (πωμάζω) καὶ

*Ἄπωμος, ον (πῶμα) χωρὶς καπάκι, ἀσκέπαστος.

Ἀπωμοσία, ἡ· ἡ ἀπώμοσις, εως, ἡ· (ἀπομνύω) ἡ δι' ὅρκου γενομένη ἄρνησις, ἐξωμοσία.

Ἀπωμοτικός, κή, κόν· ἀρνητικὸς, ἐπιτήδειος ἢ κλίνων εἰς ἀπωμοσίαν, ἀρνούμενός τι μεθ' ὅρκου. Ἀπωμοτικῶς, ἐπίῤ. μὲ ἀρνητικὸν δι' ὅρκου τρόπον.

Ἀπώμοτος, ὁ, ἡ· (ἀπόμνυμι) παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 388. καὶ 394. ὁποῖος μεθ' ὅρκου ἀρνεῖταί τι, καὶ Παθητ. ἀπώμοτον, τό· ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ὤμοσεν μὴ γενέσθαι, ἢ διὰ τὸ ὁποῖον ἐκφέρεις ὅρκον ὡς ἀδύνατον. Πλάτ. Νομ. Ζ'. «ὧν οὐδὲν ἀπώμοτον», διὰ τὸ ὁποῖον τινὰς δὲν δύναται ἄλλως, ἀλλ' ἀφεύκτως πρέπει νὰ κάμῃ ὅρκον καὶ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ὅπου ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, ἀπηγορευμένον, φευκτόν, ἑρμην. τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀρχιλόχ. λειψ. 16. «χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον, οὐδὲ θαυμαστόν», ὅπου ἡ ἀπὸ ἔλλειψιν σημαίνει· καὶ Σοφ. Ἀντιγ. 388. 390. «βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον».

Ἀπών, όντος, μετοχ. τοῦ, ἄπειμι· ὁ μὴ ὢν παρών, ἀλλὰ μακρὰν ἀπό τινος.

Ἀπώρυξ, υγος, ὁ· (ἀπορύσσω) ἐσκαμμένον, ὑπόγειον αὐλάκι, δι' οὗ περνᾷ τὸ νερὸν καὶ ἔρχεται εἰς τὴν βρύσιν, Ὑδραγωγός· 2) Κληματίς, ἥτις καταβάλλεται ὑπὸ γῆν διὰ νὰ βλαστήσῃ νέον κλῆμα, καταβολάδα. Ἐξεγ. 17. καὶ Γεωπονικ. Ε', 18. Παράβλ. ἀπορρώξ.

Ἀπώρωτος, ὁ, ἡ· ὁ μὴ ἀποκτήσας ἔτι πωρί, ἐπάνω τοῦ ὁποίου δὲν ηὔξησεν ἀκόμη πῶρος (Callus). Διοσκορ. «Ἀπώρωτα ὀστέα».

Ἀπωστρεύματος, ὁ, ἡ· ὁποῖος ὠθεῖ, σπρώχνει εἰς τὰ ὀπίσω τὰ κύματα. «Κώπη ἀποστικυμάτους». Ἐπιγράμ. (ῡ)

Ἀπῶσις, εως, ἡ· ἡ, ἀπωσμός, ὁ· (ἀπωθῶ, ἀπωθέω) ὤθησις, σπρώξιμον, δίωξις εἰς τὰ ὀπίσω, ἀποδίωξις· ἐκδίωξις, ἔξωσις.

Ἀπωστικός, ή, όν· ἐπιτήδειος ἢ συνήθως ὠθῶν, σπρόχνων, ἐκδιώκων εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ μακράν.

Ἀπωστός, ή, όν· ἀποδιωγμένος, ἀποβεβλημένος, σπρωχμένος Σοφοκλ. Αἴ. «Τέλος ἀπωστὸς τῆς ἀποβεβλήσομαι.»

Ἀπώτερος, ρα, ρον, συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἀπώτατος· μακρότερος, μακρότατος.

Ἀπωτέρω, μακρότερα, καὶ ἀπωτάτω, Ἐπίῤῥ. πολλὰ μακράν.

*Ἀπωχραίνω, = ὠχραίνω. Κάμνω κίτρινον ἢ χλωμόν.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ρ.

Ἄρ, Ἐπικ. πρὸ συμφ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρα, Ὁμηρ.

Ἄρα, Ἐπικ. ῥά, μόρ. ἐπελτ., πρὸ συμφ. ἄρ· Λοιπὸν, τὸ λοιπόν. Εἰς ἄπειρα χωρία, ἐξαιρ. παρ' Ὁμ., φαίνεται ὅλως ἄνευ τινὸς σημασίας κείμενον, καὶ διὰ παραλλαξ τινος παρ' ἡμῶν ἀνέκφραστον. Πολλάκις δὲ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς εἰς τὸν αὐτὸν στίχον· π. χ. «ὢψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, κὰδ δ' ἄρα πηρην θῆκεν ἀεικελίην» Ὀδ. Γ, 466. Ἔστι δὲ, καὶ ἐξαιρ. τοῦ μὲν καὶ δὲ προηγουμένους ἐλαφρόν τι μεταβατικὸν μόριον, τὸ ὁποῖον γίνεται συχνότερον ἀναλόγως πρὸς τὰς προόδους τῆς διαθέσεως τῆς γλώσσης· ὥσπερ καὶ τὰ καταληκτικὰ πως λαλεῖν ἀρχόμενα παιδία εἰώθασιν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιφέρειν λεξίδια τινα π. χ. καί, μὴ πῶς κ. τ. τ. Ἀλλ' ὅμως ὑποφαίνει γενικῶς τὴν σημασίαν, τοῦ, φύσει, φυσικῶς, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀκολούθως, ἑπομένως κ. τ. τ. ὅθεν καὶ πολλάκις ἔστιν εἰς τὸ ἐξαγωγικὸν λόγου συμπερασμένου καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων βεβαίως καὶ ἀκριβῶς σημειωμένου· ὡς ἐν Ἰλ. Β, 760. «Τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα.» εἴτε ἀκριβέστερα δηλωτικοῦ λόγου γενικῶς προτηματισθέντος. = τοῦτ' ἔστι, δηλαδή, δηλονότι· ὡς Ἰλ. Δ, 377. «πάσσεται ἀπαρύν, ἔνα δ' οἶον ἐπ οἶκον ἐξ ἱκέσθαι· Μαῖον ἄρα πρυάκα, ... » καὶ Herm. ἐν Γρ. Ὁμ. Ἀφρ. 31. Ὁ Ποιητὴς ἐπιφέρει αὐτὸ πολλάκις τῷ, οὕτε, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 566. Τῷ εἰ, ἐὰν κ.τ.τ. ἐπιφερόμενον, ἔστιν = ἐπαξ, τυχόν, εἰ, εἰ μὴ ἄρα, Ἀνίσως δὲν, ἂν ὅμως δέν. Λόγου ἀρνητικὸν οὐδέποτε γίνεται παρὰ Λογογρ. τὸ ἄρα (οὐ παροξυτονούμενον, ἀλλὰ προπερισπώμενον ἆρα), καὶ τότε πευστικὸν ἐμφαίνει λόγον, Herm. Vig. σελ. 823. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ δὲ χρῶνται τῷ ἆρα καὶ πευστικῶς, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, ἀντὶ τοῦ ἆρα, Herm. ἐν Ἀριστ. Νε. 142. καὶ τὸ ἀνάπαλιν. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἄρα καὶ ἆρα, παραβλ. Schaef. mel. σλ. 89. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 200. C. Πρτγ. σλ. 319. A. Erf. ἐν Σοφ. Ἀντ. 623. ἐκδ. min. Bremi καὶ Bornem ἐν Ξεν. Συμπ. 2, 13.

Ἆρα; Τὸ αὐτὸ μόριον ἄρα· κατ' ἐπιτεταμένην σημασίαν ὅμως καὶ περισπώμενον τόνον· ἔστι δὲ πευστικὸν μόριον, ἀποφατικὴν ἀπόκρισιν περιμενομένην δηλοῦν, = οὕτω; μῶν; τὸ ἡμέτερον καὶ λοιπόν; κοινότ. καὶ ἔτζι; δὲν εἶν' ἀλήθεια; δὲν εἶναι ἔτζι; καὶ πῶς; καὶ τί; Ἐνίοτε ὅμως καὶ = οὐχί· ἆρ' οὐ μὴ; οὐκοῦν· τὸ ἡμτ. ὄχι, δέν· διότι κεῖται ἀντὶ τοῦ ἆρ' οὐ, ἐξαιρ. παρὰ Σοφ. καὶ ἀπαιτεῖ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, Schaef. mel. σελ. 89. Τὰ πλεῖστα συντάττεται τριχῶς. α) ἆρ' οὐ; Ἴσως δέν; μήπως δέν; συντάττ. ὁριστικῇ Ἐγκλ. καὶ ἀπαιτεῖ καταφατικὴν ἀπόκρισιν, Br. ἐν Θεμ. 2, 153. «Ἦ ῥ' ... ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμὰν δὲ λέλασται;» Herm. Vig. σελ. 824. — β) ἆρα μή; Τάχα δέν; συντ. ὁριστ. ἐγκ. ἐπὶ ἀμφιβόλου, πολλάκις δὲ εἰρωνικῶν πεύσεων, ἀποφατικὴν εὐχομένων ἀπόκρισιν, ὥστε ἡ πεῦσις κυρίως ἐκτείνεται διὰ τοῦ μὴ μόνον. Herm. ἐν Erf. Σοφ. Ἀντ. 628. «Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;» Ὅπου δὲ κεῖται μετὰ ὑποτακτ. ἐγκλίσεως, τὸ ῥῆμα ἐξαρτᾶται οὐκ ἀπὸ τῆς πεύσεως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως, Heind. ἐν Πλάτ. Φαιδ. σλ 64. C. «... ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν, αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι ᾖ ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο, ἔφη.» — γ) Ἆρ' οὖν; ἐλέγετο κατ' ἀρχὰς ἐν πεύσεσι μόνον, ὅτε ἐν τῇ προτάσει ἔκειτο ἀρνητικόν τι· καὶ οἱ Ἀττ. ὅμως ἐχρῶντο αὐτῷ ὡς τὸ οὐκοῦν· ὅθεν δύναται ἐπιφέρεσθαι τὴν ἀπόκρισιν καταφατικῶς τε καὶ ἀποφατικῶς, Herm. Ant. a. a. O. Heind. ἐν Πλάτ. Πρτγ. σλ. 319. A. «Ἆρ', ἔφην ἐγώ, ἐπακολουθῶ σου τῷ λόγῳ; δοκεῖς μοι γὰρ λέγειν . . Αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτό ἐστιν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐπάγγελμα, ὃ ἐπαγγέλλομαι.» καὶ Κρατ. σλ. 388. B «Ἆρ' οὖν διαιρούμενοι ἀλλήλους, καὶ τὰ πράγματα διακρίνομεν ᾗ ἔχει; πάνυ γε.» καὶ 389. «ἆρ' οὖν πᾶς χαλκεύς, ἢ ὁ τὴν τέχνην ἔχων; . . . Ὁ τὴν τέχνην ἔχων.» — δ) ἆρά γε· ἐρωτικὸν πεύσεων, ὧν τὴν ἔννοιαν ὁ πυνθανόμενος ἀναμφιβόλως βεβαίαν νομίζει, π. χ. ἐν Πλάτ. Πολιτ. σελ. 328. A. «ἦ καὶ δύναισθ' ἄν, ἦ δ' ὅς, πείσαι μὴ ἀκούοντας; Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Γλαύκων. ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων, οὕτω διανοεῖσθε. Καὶ ὁ Ἀδείμαντος, Ἆρά γε, ἦ δ' ὅς, οὐδ' ἴστε, ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; ἀφ' ἵππων, ἦν δ' ἐγώ; καινόν γε τοῦτο· λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν . . . ., ἢ πῶς λέγεις; Οὕτως, ἔφη ὁ Πολέμαρχος, καὶ πρός γε παννυχίδα ποιήσουσιν, ἣν ἄξιον θεάσασθαι.» εὕρηται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις. Ἀλλὰ καὶ διῃρημένως, ὡς τὸ, ἆρ' οἶσθά γε κ.τ.τ. παραβλ. Ἀνεκδ. Bekk. σλ. 517. κτ. Hoogev. de part. σλ. 70 — 3) Ἐνίοτε δὲ ἡ σημασία τῆς πεύσεως μεταβαίνει εἰς τὴν τῆς βεβαιώσεως, τοῦτ' ἔστιν ἀντὶ πεύσεως γίνεται βεβαίωσις (ὡς ἐν τῷ ἦ), π. χ. «πόθεν ... ἆρ' ὁ πλοῦτος, ... ζητεῖς ἔχειν, γεννήσεται Θ..., ...» Εὐριπ. Φοιν. 575. Valck. Λογογραφικῶς τὸ ἆρα πεύσεων συνήθως γίνεται ἀρκτικόν, ἀλλ' οἱ Ἀττ. ποιηταὶ (οἵτινες, κατὰ χρείαν τοῦ στίχου, καὶ ἀντὶ τοῦ ἄρα χρῶνται αὐτῷ ἐνίοτε) παραβαίνουσι καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ταύτης τὸν κανόνα, π. χ. «Πεσοῦνται ὦ ἄνδρες ἆρα τῆς εὐφημίας;» Ἀριστφ. Ἀχ. 238. «Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που ἐνταῦθα, ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;» Σφηκ. 234. καὶ Σοφοκλ. Ἀντ. 632. «ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;» καὶ «πρόδηλος ἆρ' ὁ πότμος;» Εὐριπ. Ὀρ. 192 καὶ 1027. «Ἑλένης ἢ Τυνδάρεως ἆρα παῖς διώλετο;» καὶ Herm. ἐν Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. σλ. XVII, εἰς ἑπόμενοι καὶ οἱ Πεζογράφοι ὡσαύτως παρὰ κανόνα χρῶνται αὐτῷ ἐνίοτε. (Εὐλόγως, νομίζω, δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Κοῦμαν, τί ἐννοεῖ μὲ τὸν ἡμέτερον ὁρισμόν, τὸν ὁποῖον ἑρμηνευτικῶς δίδει εἰς τὸ μόριον τοῦτο; λέγομεν « εἰς τοὺς ποιητάς, οἵτινες τὸ συγκόπτουν εἰς Ἄρ καὶ Ῥα, πολλάκις δὲν εὑρίσκεταί τι διὰ ἐξήγησιν· εἶναι ὡς τὰ αἰώνια τὸ λοιπόν, ἐπειδή, κτ. τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἢ τῶν μικρῶν παιδίων.»)

Ἀρά, ἡ. Ἰων. ἀρή. Δέησις, ἱκεσία, παράκλησις, προσευχή, εὐχή, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ο, 598. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 726. «Ἀρὰν ἐποιήσαντο οἱ παῖδα γενέσθαι.» — 2) συνήθως κατάρα, Ἰλ. Γ, 538. «ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι,» σπανίως

εὐφημία, ἢ εὐτυχίας εὐχή· ὅθεν ἡ ἰδία κατά τινος εὐχομένη δυστυχία· ἢ ἐκ πληρωθείσα κατά τινος κατάρα· δηλονότι φθορά, βλάβη, συμφορά κ. τ. τ., Heyne ἐν Ἰλ. Μ, 334. Ὀδ. Β, 59. Ἰλ. Π, 512. Παρὰ τοῖς Τραγ. κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ Ἀρὰ διὰ προσωποποιήσεως ὡς μυθώδες τι Ὂν θεᾶς ἐκδικητικῆς καὶ φθοροποιᾶς, τὰ αὐτά, ἅπερ καὶ αἱ Εὐμενίδες ἰσχύουσαι, Σοφ. Ἠλ. 111. παραβλ. Blümner über das Schicksal bei den Trag. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγ. τῇ, Ἄρης ὥσπερ καὶ τῇ, ἀράομαι· (ὁ χρόνος τῶν συλλαβῶν ἐξαρτᾶται οὐχὶ ἀπὸ τῆς σημασίας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῷ στίχῳ, καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἐπ. ἐν ἄρσει μὲν ἐστὶ μακρά, ἐν θέσει δὲ βραχεῖα ἡ πρώτη συλλαβή, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀεὶ βραχεῖα.)

Ἄραβδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Χωρὶς ῥάβδου.

*Ἀράβδωτος, ὁ, ἡ· = ἀρράβδωτος.

Ἀραβέω, Μλ. ήσω (ἄραβος). Ἠχῶ, βροντῶ, κάμνω ἦχον, κτύπον, κρότον, βρόντον. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ψόφου, ἤτοι τοῦ βρόντου, τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ ἅρματα πολεμιστοῦ τινος, ὅταν πέσῃ σκοτωμένος· τὸ πλεῖστον μόνον ἐν Ἰλ.

Ἀραβίζω, Μ. ίσω. Τὰ τῶν Ἀράβων φρονῶ· ὁμιλῶ, ἢ πολιτεύομαι ὡς οἱ Ἄραβες, ἢ Ἀραπίζω.

*Ἀραβικός, ή, όν· καὶ

*Ἀράβιος, ία, ιον. Ἀραπίτικος.

Ἀραβιστί, ἐπίρ. Ἀραβικά, Ἀράπικα, εἰς Ἀραβικὴν γλῶσσαν.

Ἄραβος, ὁ (ἀράσσω). Κτύπος, ἦχος, κρότος, βρόντος, Ἰλ. Κ. 375. «Ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων», κτυποῦσαν τὰ δόντια του εἰς τὸ στόμα ἀπὸ φόβον. — 2) κύρ. ὄνομ., Ἡσ. Ἀσ. 9. (⏑⏑⏑)

Ἀράγδην, Ἐπίρ. (ἀράσσω). Μὲ κτύπον, ἦχον, βρόντον. Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἄραγμα, ατος, τὸ (ἀράσσω). Κτύπημα μὲ ἦχον, κρότον, βρόντον· κρότος, βρόντος. Εὐριπ. Κυκλ. 203. «τυμπάνων ἀράγματα»

Ἀραγμός, ὁ (ἀράσσω). Ἦχος, κτύπος, βρόντος δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων, ὅταν κτυπῶνται ἓν μὲ τ' ἄλλο, ὡς «Ἀραγμὸς πτερύγων», ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον κάμνουν μὲ τὰ πλατάρια πολλὰ πουλιά, ὅταν πετοῦν, Σοφ. Ἀραγμ. πετρῶν, ὁ κτύπος, ὅταν πολεμῶμεν μὲ πέτρες, Εὐριπ. Φοιν. 1143. ἀραγμ. στέρνων, ἦχος ἀπὸ τὸ κτύπημα εἰς τὸ στῆθος, διὰ λύπην, Σοφ. Oid. Κλ. 1609. «ἀραγμὸς δεσμῶν», ὁ βρόντος τῶν ἁλύσεων, παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 251.

Ἀραδέω· ἴδε Ἄραδος.

Ἀραδιούργητος, ὁ, ἡ (ῥᾳδιουργέω), = ἀκακήλευτος.

Ἄραδος, ὁ. Ἀτυχία, σφοδρὸν ἀνακάτωμα εἰς τὸ στομάχι, γουργούρισμα εἰς τὰ ἔντερα: Καρδιοκτύπι, Ἱππ. (ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡς πρωτότ. λέξ. τὸ ἄλλως ἄχρηστον ἀραδέω, κινέω, συγγεν. τοῦ ἀραβέω.)

Ἀράζω, ἢ ἀῤῥάζω, καὶ ἀραρίζω (ῥάζω). Γρυλλίζω, ἐπὶ σκύλων, Πολυδ. Ε, 86. καὶ Φιλ.

Ἀραιά, ἡ, ὑπακουομ. γαστήρ. Τὸ ὑπογάστριον. Ζήτ. Ἀραιός.

*Ἀραιθυρέα, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἰλ.

*Ἀραιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, τὸ (θρίξ). Ἀραιομάλλης.

Ἀραιόπορος, ὁ, ἡ. Πᾶν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀραιοὺς πόρους.

Ἀραιός, ιά, όν. Παρὰ Σοφλ. καὶ ἀκαταλλήλως Ἀττ. δασέως, ἁραιός. Ἀρύς, ἀδύνατος, λεπτός, τρυφερός· στενός, λιγνός, ἐπὶ τῶν λεπτῶν σκελῶν τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Σ, 411. «...ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί» ἐπὶ τῶν τρυφερῶν χειρῶν τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλ. Ε, 425. «... χεῖρα ἀραιήν» ἐπὶ τῆς στενῆς γλώσσης τῶν λύκων, Ἰλ. Π, 161. «λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ» ἐπὶ στενῆς εἴς τινα λιμένα εἰσόδου, Ὀδυσ. Κ. 90. «...ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι» ἐπὶ εὐθραύστων, καὶ ἐπὶ εὐκόλως συντριβέντων πλοίων, Ἡσιόδ. Ἔργ. 754. «...τετράδι...νῆας πήξασθαι ἀραιάς» ὅθεν ἐπὶ σωμάτων, Ἀδύνατον, ἀδίβαχον, μαλακόν, σαθρόν, προσωρινόν, φθαρτόν, ἁπαλόν, λεπτόν, χαλαρόν, σφογγαρωτόν, μὲ πολλὰς καὶ μεγάλας τρύπας, σχισμάδες, μὲ διαστήματα ἀνάμεσα, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. «Ἀραιὸν πνεῦμα» «Ἀραιὸς σφυγμὸς» ἀντὶ τοῦ, μὴ πυκνός, μὴ ταχύς· Νίκανδρος ἐν Θηρ. 240. «Φλύσταινα ἀραιαί» καὶ 336. «Ἀραιὴ οὐρή» 557. «Ἐγκεφάλου μήνιγγας ἀραιάς» 575. «Δάφνης ἀραιοτέρης», ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λεπτόφυλλος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 763. «Ἀραιαὶ ἶνας» Πολυδ. Δ', 73. «Αὐλὸς ἀραιός», δηλ. χαῦνος. Ι, 166. «Στέλεχος ἀραιόν», ὁ λεπτός, ὅστις δὲν γεμίζει καλὰ τὴν τρύπαν, ἤτοι δὲν ἐμβαίνει σφικτὰ εἰς τὴν τρύπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. ΙΑ'. 6. «Φάλαγγες ἀραιαί τε καὶ βαθύτεραι», αἱ μὴ πυκναί. Ἀριστοτ. Κόσμ. Δ'. 4. «Ἀέρος μὲν παχυτέρα, νεφέλης δὲ ἀραιοτέρα». Διοσκ. Ε, 102. «Ὀθόνιον ἀραιόν», πανίον ἀρύ, μὴ προυστόν. Ἐπὶ χρόνου, ἐκ διαλειμμάτων, κατὰ μακρὰς διακοπάς· τὸ κοιν. ἀραιὰ καὶ πότε, πότε καὶ πότε, ἀπὸ πολλῆς· ὕστερα ἀπὸ πολὺν καιρόν, μετὰ τόσα χρόνια. Ὡς οὐσιαστ. ἡ ἀραιά (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ γαστήρ) τὸ ὑπογάστριον μετὰ τῶν ἐγκάτων, ἤτοι τὰ προκοίλι μὲ τὰ ἔντερα. Τῷ Ἐπίρ. ἀραιῶς χρῆται Δίων ὁ Χρυσ. ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, σπανίως, ἐνίοτε.

Ἀραῖος, αία, αῖον, παρὰ δὲ Σοφλ. καὶ δικατάληκτος (ἀρά). Παρακαλεσμένος, ἐπικαλεσμένος, εὐχημένος· ἔτι δὲ καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τις, ἐπικαλεῖται, εἰς τὸν ὁποῖον προσεύχεταί τις. «Ζεὺς ἀραῖος», = Ἱκέσιος, Σοφοκλ. Φιλ. 1182. ἐξαιρ. περὶ τοῦ ὁποίου εὔχεταί τις κακόν, κατηραμένος, παρὰ τοῖς Τραγ. — 2) ἐνεργ. ὅστις καταρᾶται, Εὐριπ. Ἱππολ. 1425. «καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις» καὶ ἐν Μηδ. 608. Ἐπίρ. ἀραίως. (⏑⏑‿⏑)

Ἀραιόσαρκος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἀραιὰν καὶ σπογγοειδῆ σάρκα, τὸ κοινοτ. μπρούχαβα κρέατα. Ἱπποκρ.

Ἀραιόστημος, ὁ, ἡ (στήμων) = Μανόστημος.

Ἀραιόστυλος, ὁ, ἡ (ἀραιός, στῦλος). Ὅστις ἔχει ἀραιούς, μὴ πυκνοὺς στύλους.

Ἀραιοσύγκριτος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ, πυκνοσύγκριτος· λέγεται ὁ σχηματισμὸς σώματος, τοῦ ὁποίου οἱ πόροι εἶναι πολλὰ ἀραιοὶ πρὸς διαπνοήν· ὅθεν εὐδιάπνευστος.

Ἀραιότης, ητος, ἡ (ἀραιός). Ἀρυότης, λεπτότης, ἀδυναμία, χαυνότης, στενότης· ἀντίθ. τῷ, Πυκνότης.

Ἀραιόφυλλος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει φύλλα ἀραιά, μὴ πυκνά.

Ἀραιόω, ῶ, Μ. ώσω (ἀραιός). Ἀρυόνω, κάμνω τίποτε ἀρύ, ἁπαλόν, στενόν, λεπτόν, χαῦνον, μανόν.

*Ἀραίρηκα, ἀραιρηκώς, ἀραιρημένος, ἀραίρητο, Ἰων. κατὰ διπλασ. ἀντὶ ᾕρηκα, ᾑρηκώς, ᾑρημένος, ᾕρητο· παρὰ τὸ αἱρέω, Ἡρόδ.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ (ἀραιόω). Ἀρύωμα, ἄδειος τόπος ἀνάμεσα, χαραγματιά, Λογγῖν. Γ', 12.

Ἀραίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γίνεταί τις ἢ τι ἀρύς, ἀδύνατος, λεπτός, χαῦνος ἢ μπρούχαυος, στενός· ἢ τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ἀρύ, ἀδύνατον, λεπτόν, μπρούχαυον· ἀντιθ. τῷ, πύκνωσις.

Ἀραιωτικός, ή, όν. Ὅστις κάμνει τίποτε ἀρύ, ἀδύνατον, κτλ.

Ἄρακα, ἀντί, ἄρακον, Κλήμ. Στρωμ. Α'. 7.

Ἀρακίς, ίδος, ἡ. Αἰολικ. λέξις = φιάλη. Ἀθήν. ΙΒ'. 13. 2) ἀρακίδες, ίδων, αἱ = ἄρακος.

Ἄρακος, ὁ· παρὰ τοῖς μεταγεν. ἄραχος· εἶδος ἀγρίου ὀσπρίου, βλαστάνον ὡς ζιζάνιον μεταξὺ τῆς φακῆς, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Η'. 8. Τινὲς δὲ θέλουσιν, ὅτι εἶναι ὁ λάθυρος, λαθύρι, τὸ ὁποῖον φυτρόνει ἄσπαρτον, ἀγριολάθυρον.

*Ἀραξίχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, καὶ

Ἀραξίχειρος, ὁ, ἡ (ἀράσσω, χείρ). Χειροκτυπημένος, τὸν ὁποῖον κτυποῦν μὲ τὸ χέρι, ὡς τό, «Τύμπανα ἀραξίχειρα» Φιλ. Θεσσ. ἐπ. 6. τὰ ὁποῖα κτυποῦν μὲ τὰς χεῖρας, καὶ ὄχι μὲ τὸ ξύλον, καθὼς π. χ. τὸ ὀνόματι καὶ πράγματι Τουμπ. Τέφι, Νταϊρὲς κ. τ. τ. Τοὺς τύπους, ἀραξόχειρ καὶ ἀραξόχειρος ἀποδοκιμάζει ὁ Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 770.

Ἀράομαι, Μ. άσομαι, (ᾱ) Ἰων. ἤσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀρά) τινί. Παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι, προσεύχομαι, ἐπὶ θεῶν, Ὁμ. ἅπαξ δὲ μόνον καταρῶμαι, «Ἐρινῦς ἀρήσεται», Ὀδ. Β, 135. 2) εὔχομαι νὰ γένῃ τίποτε, μετ' ἀπαρεμφ. Ὁμ.· ἐπικαλούμενος ἢ προσευχόμενος ὑπόσχομαι, Ἰλ. Ψ, 144. Μετὰ τοῦ ἕως καὶ εὐκτικ. ῥήματ. «ἀρώμενος ἕως ἵκοιο», Ὀδ. Τ, 367. Ἴδε ὅμως Mehlhorn ἐν Ἀνεκ. 30, 13. σ. 121. κτ. — 3) καταρῶμαι, ἢ καταριζοῦμαι, Τραγ. — 4) ἐνεργ. ἀπαρεμφ. ἀρήμεναι, ἀντὶ ἀρᾶν, εὑρίσκεται μόνον Ὀδ. Χ, 322. ἐπαρᾶσθαι, καταρᾶσθαι, κατεύχεσθαι· κατὰ Βυττ. Γραμμ. 2, σελ. 81. ἔστιν ἀπαρέμφ. ἀόρ. τοῦ ἀρχαιοτάτου ἀπεθ. ἄρομαι. Ἡ δὲ παραγωγὴ τῆς μτχ. ἀρημένος, ἀμφίβολ. ἴδε αὐτήν. (Ἡ πρώτη συλλαβ. παρ' Ὁμ. μὲν καὶ μακρά, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βραχεῖα.)

Ἄραρα, Δωρ. ἀντὶ ἄρηρα, Παρακ. β'. τοῦ ἄρω, ἀφ' οὗ ἄραρε, ἄρηρε, Στέκεται στερεά, ἀσφαλίσθηκα στερεά: τοὐναντίον ὁ ἀόρ. β'. ἄραρε, ἤραρε, ἀεὶ μεταβατ. ἀντὶ ἡσυχάζω, καταπραΰνω τινά.

Ἀραρίζω, παρ' Ἀμμωνίῳ, ἐπὶ σκύλων, = ἀράζω.

Ἀραρίσκω, Ἐντ. κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἄρω. Ἑνόνω, συνδέω, συγκολλῶ, πυκνόνω, συναρμόζω, προσαρμόζω τίποτε μὲ ἄλλο τίποτε· ἀπ' αὐτοῦ δὲ εὕρηται παρ' Ὁμ. μόνον ὁ Ἰων. παρατατ. ἀράρισκε, Ὀδ. Ξ, 23.

*Ἄραρον, Ἰων. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἤραρον, ἀπὸ τοῦ ἄρω, δηλ. συνάπτω, συναρμόζω, Ἰλ. ἡ δὲ μετχ. ἀραρὼν ἐν Ὀδ.

*Ἀραρώς, υῖα, ός. Παρακ. μετχ. τοῦ ἄρω. Ἐπίρ. ἀραρότως, Αἰσχλ. Πλάτ.

Ἀράσιμος, ὁ, ἡ (ἀράομαι). Εὐκταῖος, ἀπευκταῖος, εὐχῆς, ἢ κατάρας ἄξιος. 2) ἐνεργ., ὅστις εὔχεται, ἢ καταριέται. (⏑–⏑⏑ Ἀττ.)

Ἀράσσω, Μ. ξω. Ἀττ. ἀράττω (ῥάττω). Κρούω, κτυπῶ, ἀμπώχνω, πετάχνω ἢ ῥίχνω κάτω· συντρίβω, τζακίζω, καταπτυλίζω, κατακομματιάζω, Ὁμ., ὅστις μέντοι μόνον συνθέτως χρῆται τῇ λέξει. Ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς κινήσεως σωμάτων πρὸς ἄλληλα, μετὰ τῆς παρασημασίας τοῦ ἐξ αὐτῶν γινομένου κρότου, θορύβου, ἤχου, ψόφου ἤτοι βρόντου· «ἀράσσω λύραν, κιθάραν», κτυπῶ, ἢ παίζω τὴν λύρ. τὴν Κιθ.· ὅθεν καὶ «μέλος ἀράσσων», παίζοντας τὴν λύραν τραγῳδῶ ἐν ταυτῷ· «ἀράσ. θύρας, πύλας», κτυπῶ ἤτοι τσακίζω τὴν θύρ., τὴν πόλην ἢ τὸ συνήθ. ἰταλ. πόρταν διὰ νὰ μοὶ ἀνοίξουν· «λίθοις ἀράσσων», πετροβολῶν. Δντ. Ἀλε. Ἀρχλγ. 1, 79. «ἀράσ. πρὸς τὸ ἔδαφος», ῥίχνω, κτυπῶ κάτω εἰς τὴν γῆν τίποτε· «ἀράσσειν ὀνείδεσι, κακοῖς», ὑβρίζω, φοβερίζω τινά, ἢ φωνάζω, λέγω ὑβριστικὰ, φοβερίσματα, ῥίχνοντας ἅμα καὶ τίποτε ὀλέθρια μου, ἢ κατ' αὐτοῦ, Σοφλ. Αἰ. 724. Φιλ. 374. — Παθητ. κτυπούμενος ἀπό τινα ἢ ἀπὸ τίποτε· ἢ συγκρουόμενος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε, κάμνω κρότον, βρόντον.

*Ἀρατήριον, τό. ἀντὶ ἀρητήριον.

Ἀρατικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ προσεύχηται, νὰ καταριέται· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς προσευχήν, ἢ κατάραν, Δγν. Αρτ. 7. 66. παρὰ τὸ

*Ἀρατός, ή, όν, Ἰων. ἀρητός (ἀράομαι). Παρακαλεσμένος, ἐξητημένος, ἐπικαλεσμένος. — 2) κατηραμένος· ἄλλως· κακορρίζικος, χωρὶς

ξατρεξάς· καὶ τὴν σημασίαν δηλοῦται φυσικώτερον ὁ ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολυθρύλλητος ἀρητὸς γόος Ἰλδ. Ρ, 37. «χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας» ἐὰν μὴ ἁρμόζῃ ἐνταῦθα μᾶλλον ἡ τροπὴ τοῦ ἀρητὸν εἰς ἄῤῥητον. — 3) προπαροξυτόνως· Ἄρατος, ὁ· κύρ. ὄνμ. ὡσαύτως καὶ Ἀρήτη, ἡ· Ὀμ. (—⏑, Επκ. ⏑–⏑, Ἀττ.)

Ἀράχιδνα, ὁ, ἡ· = ἄρακος. Λατ. Lathyrus amphicarpus. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Α΄. ά. καὶ ια.

Ἀραχναῖος, ναία, ναῖον, καὶ Ἀράχνειος, εία, ειον· ἀραχνένιος, παξαγγένιος, παξαγγίσιος· ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι τῆς ἀράχνης, ἢ τοῦ παξαγγα· ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν. «Ἀράχνειος μίτος» καὶ «Ἀράχνεια νήματα» παρὰ τό

Ἀράχνη, ης, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινότ. δὲ πάξαγγας, καὶ ἀὑφαντάνος. 2) τὸ ὕφασμα αὐτῆς ἀραχνιά, ἀυφαντοπάνια· παξαγγοφωλιές. — 3) εἶδός τι ἡμῖν ἀγνώστου θαλαττίου ἰχθύος.

* **Ἀραχνήεις**, εσσα, εν = ἀράχνειος.

Ἀράχνης, ου, ὁ· ἀρσενικὸν τοῦ, Ἀράχνη, Ἡσδ. Ἔρ. 722. «Τῇ γάρ τοι ναὶ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης.»

Ἀραχνία, ἡ· ἀραχνιά, τὸ ὕφασμα τῆς Ἀράχνης· παξαγγοφωλιά.

Ἀραχνικός, κή, κόν· = Ἀράχνειος.

Ἀράχνιον, τό· = ἀραχνία, καὶ εὐχρηστότερον, Ὀδσ. Θ, 280. Π, 35. — 2) ὑποκορστ. τοῦ ἀράχνη· παξαγγίτσα, παξαγγόπουλον· παρὰ τοῖς μεταγενστ.

Ἀραχνιόομαι· παθητ. ἀραχνιάζω καὶ ἀραχνιάζω· εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἀράχνας, ἢ ἀπὸ ἀραχνοπάνια· παρ' Ἱππκ. ἁπλόνομαι παντοῦ σὰν τῆς ἀράχνης τὰ πανιά. «Ἠραχνίωκε τοῦ σπληνὸς φλεβίοισι.» Ἐξαπλώνεται μὲ μικρὲς φλέβες ὡσὰν ἀραχνιὰ ἐπάνω εἰς τὴν σπλῆνα.

Ἀραχνιώδης, εως, καί, **Ἀραχνοειδής**, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀράχνην· ὅμοιος μὲ ἀραχνοπάνι· σὰν πάξαγγας, σὰν ἀραχνιά, παξαγγοφωλιά. «Ἀραχνοειδὴς χιτών» ὅστις καί, Ἀμφιβληστροειδής, λέγεται· μέλος τι τῆς ἐσωτερικῆς κατασκευῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ, μεμβράνα ἐκ λεπτοτάτων ἰνῶν συνεσταμένη. Πολυδ. Β΄.

Ἀραχνός, οῦ, ὁ· = Ἀράχνης. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 900.

Ἀραχνοϋφής, έος, ὁ, ἡ· (ὑφαίνω) ὑπ' ἀράχνης ὑφασμένος. ἢ λεπτὸς ὡς τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, Φιλ. ἐνύπν. «Ἀμπεχόναις ἀραχνοϋφαῖς.» (ῠ)

* **Ἀραχνώδης**, ὁ, ἡ = ἀραχνοειδής.

Ἄραχος· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἄρακος.

Ἄραψ, αβος, ὁ· = Ἀράπης.

Ἀράω· ἀντὶ τοῦ, ἀράομαι· μόνον ἐν Ὀδσ. Χ, 322.

* **Ἀράω**· Μλ. –ήσω· Βλάπτω, φθείρω, χαλνῶ τίποτε· παρὰ τοῖς Ἐποπ. μόνον ἡ μτχ. ἀρημένος ἐν χρήσει· Ἰλ. Σ, 435. «. . γήραϊ ἀρημένος» κατακοπημένος, κατακουρασμένος, τεθλιμμένος, ταλαιπωρημένος, Ὀδυσ. Ζ. 2. Ι. 403. Σ. 53. Ψ. 283. « . . . καμάτῳ, ὑποαρημένος.»

Ἄρβηλος, ὁ· Κοπίδι τῶν ὑποδηματοῤῥάφων Νίκανδρ. Θηρ. 423.

Ἀρβύλη, ἡ, καί, **Ἀρβυλίς**, ίδος· ἡ· Ἀνάλεκτ. Α΄. 320. καὶ Θεόκρ. εἶδος ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν οἱ Γεωργοί, οἱ Κυνηγοί, καὶ οἱ Ὁδοιπόροι, ἄλλως δὲ καὶ Πηλοπατίδες ἐλέγοντο, τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον ὅλον τὸν πόδα μέχρι τῶν ἀστραγάλων. Παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. 1189. λέγεται τὸ ἐμπροσθεν τῆς ἀμάξης ἐφ' ᾧ πατεῖ ὁ Διφρηλάτης (ἁμαξᾶς)· ἀμφβ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸν τύπον, Ἀρμύλη, ἡ· καὶ κατὰ τοῦτο ἁρμόζει ἡ παραγωγὴ «Παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσί» ὁ Σχολ. Θεοκρ. Ζ. 25. ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει ὅτι ἐν Σοφοκλ. «χλαῖνα καθάρβυλος» καί, «Κατάρβυλος» ἡ φθάνουσα μέχρι τῶν ὑποδημάτων· ὁ αὐτὸς ἔχει ὅτι καὶ τό, Ἀρβύλας· ἀντί, Ἀρβύλας· εἶδος βαρβαρικοῦ ὑποδήματος.

Ἀρβυλόπτερος, ὁς ἡ· (πτερόν) Ὅστις ἔχει πτερὰ εἰς τὰς ἀρβύλας· ἢ ἀντὶ ὑποδημάτων πτερά. Πτερόπους· οὕτως ἐλέγετο ὁ Περσεύς, Λυκόφρ. 839.

Ἀργαίνω· (ἀργός) Εἶμαι λευκός, ἄσπρος. Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ. 290. — 2. Ἐνεργ. λευκαίνω, ἀσπρίζω, Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ.

Ἀργαλέος, έα, έον· Βαρύς, φορτικός, δύσκολος, ἐνοχλητικός, δυσχερής, χαλεπός, δεινός. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ κόπον, βάρος, ἐνόχλησιν, λύπην, κόπον, κίνδυνον· παρ' Ὀμ. πολλάκις. Συντάττ. δοτκ. τὰ πλεῖστα· ὅτι δὲ καὶ ἀπρμφ. «ἀργαλέον μοι πᾶσι, μάχεσθαι!» σπανιώτερον δέ, «ἀργαλέος Θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμήμεναι» δύσκολα ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ νικήσῃ θεόν. Ὀδσ. Δ, 397. παραβλ. Ἰλδ. Α, 589. καὶ κατὰ Nitzsch. Ὀδσ. Β, 244. Συνήθως ἐπὶ παντὸς σκληροῦ, τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἢ μόλις δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις· κατὰ τοῦ ὁποίου ἀνθίσταται ἡ αἴσθησις τοῦ πράττοντος ἢ τοῦ λαλοῦντος· σπανιώτερον τὸ ἁπλῶς δυσχερές, ἢ δύσκολον, τοῦ ὁποίου ἡ κατόρθωσις ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ δύναμιν ὁμοῦ μὲ εὐτυχίαν. Ἐπίῤῥ. ἀργαλέως (παρὰ τὸ ἄλγος· ἀντὶ ἀλγαλέος, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ἔθει Ἀττικῷ.

Ἀργᾶς, ὁ· οὐδτ., ἀργᾶν, ᾶντος· τὸ Δωρικῶς συναιρ. τοῦ Ἀργάεις, Ἀργάεν, Ἀργᾶς, Ἀργᾶν. = Ἀργήεις. 2) ἄργας, ὁ = ἀργής Ἰων. Εἶδος ὄφεως παρὰ Δημοσθ. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ ὁποίου τινὲς παράγουσι καὶ γράφουσι τό, Ἀργηφόντης· ὁ Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 4. ἀναφέρει τὴν λέξιν ταύτην ὡς ὀνειδιστικὸν ἐπίθετον τοῦ Δημοσθένους ὑπὸ τοῦ Αἰσχίνους, ἀντὶ τοῦ, Μοχθηρός, θηριώδης, τυραννικὸς τὸν τρόπον.

* **Ἀργεάδης**, ου· ὁ· Πατρωμ. Υἱὸς τοῦ Ἀργέου. Ἰλδ. Π, 417.

Ἀργείης, ἀντί, Ἀργείας, παρὰ Σουΐδ. ἀμφ.

* **Ἀργείλοφος**, ὁ, ἡ· (ἀργός, λόφος) μὲ ἄσπρους λόφους, ἢ χωματοβούνια. Πνδ. Δφ. 214.

Ἀργεῖος, εία, εῖον· (Ἄργος) Ἀργεινός, Ἀργειώτης· ὅστις εἶναι ἀπὸ Ἄργος. Ὀμ. Ἀργεῖοι παρ' Ὀμ. ὡς καὶ Ἀχαιοί, σύμπαντες οἱ Ἕλληνες.

Ἀργειφόντης, ἀντί, Ἀργοφονευτής, ὁ φονεὺς τοῦ πανόπτου Ἄργου· ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ· τὸ ὁποῖον παράγτ. τινὲς οὐ παρὰ τό, Ἄργος ὁ πολυόμματος ποιμήν, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀργής. Ὀφιοκτόνος· ἰδὲ Ἀργᾶς. 2. καὶ οὕτως ἔστι τοῦ Ἀπολλ. καὶ οὐ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπθτ. Ἐτμλ. γέγ.

Ἀργέλλια· Ζήτ. ἐν τῷ. Μαργέλλια.

Ἀργέλοφοι, ων, οἱ· οἱ πόδες τῆς μηλωτῆς· τὰ ποδάρια τοῦ γδαρμένου προβατίνου δέρματος· τῆς προβιᾶς· γενικῶς δὲ Ἄχρηστα, ἀνωφελῆ πράγματα. Ἀριστοφ. Σφηκ. 672. ὅπου Ἡσύχ. Ἀργίλοφοι, ἔχει.

Ἄργεμα, ατος, τό, ἤ, Ἄργεμον, τό· καί, Ἀργεμός, ὁ· βλάβη, πάθος συμβαῖνον περὶ τὴν ἴριδα τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ κοινῶς Λεύκωμα, ἀσπράδι ἐκ τοῦ χρώματός του λεγόμενον.

Ἀργεννός, ήν, νόν· Αἰολ. καὶ Δωρκ. ἀντὶ ἀργός· ἄσπρος· παρ' Ὀμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει κυρίως ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν προβάτων· ἀλλὰ καὶ ἀργ. ὀθόναι, Ἰλδ. Γ. 141. ὅτε δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἀργεστήρ, ῆρος, καί, **Ἀργεστής**· ὁ· λευκός, ἄσπρος.

Ἀργέστης, ου, ὁ· ἐπίθ. τοῦ μεσημβρινοῦ ἀνέμου Νότος, Ἰλδ. Λ, 306. Φ, 334. Παρ' Ἡσδ. δέ, Θγν. 379, 380., ὁ Ζέφυρος. Ὅθεν ἔχει ἰδιαίτερός τις ἄνεμος, ἀλλὰ ἰδιότης πλειόνων, ἢ ὅλων τῶν ἀνέμων· ἴσως σφοδρός, δυνατός· ἰδὲ ἀργός· ἢ ὡς ὁ παρ' Horat. carm. 1, 7, 15. albus notus, ἐπειδὴ πνέων προξενεῖ λευκὸν ἀφρὸν τῶν ὑδάτων. — 2) Εἰς τὸν ὑπ' Ἀριστλ. καὶ τῶν μεταγενστ. ἐπεξεργασθέντα κατάλογον τῶν ἀνέμων, Ἀργέστης ἐλέγετο ὁ δυτικοβόρειος· ἐν Ἀθήναις σκίρων. Genelli ἐν Wolfs Anal. 4. σλ. 474. 479.

Ἀργέτι, δημῷ, δοτκ. ἀργέτα δημόν, αἰτ. Ἰλ. Λ, 817. Φ, 127. ἀντὶ ἀργῆτι, ἀργῆτα· παρὰ τὸ ἀργής, λευκός· ἢ ὀνμ. ἀργέτις, ἡ = ἀργήεσσα· παρὰ Νεν. κατὰ πρῶτον.

* **Ἀργεύω** = τῷ ἑπομ. πάνυ ἀμφβ.

Ἀργέω, (ἀργός, ἄεργος) εἶμαι ἀργός, ἀμελής, δὲν ἐργάζομαι. Ἐπὶ ἀγρῶν· ἀόργωτος, ἀδούλευτος: κατὰ καλὴν σημασ. ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἔχω σχόλην. — 2) μεταβτ. ἐργάζομαι, δουλεύω, κάμνω τίποτε ἀργά, μὲ ἀμέλειαν. Παθητ. εἶμαι ἀμελημένος, μὲ ἀμελοῦν· εἶμαι ἀνωφελής, δὲν χρησιμεύω εἰς τίποτε. Ξενοφ. Κυροπ. Β΄. γ΄. 3. «Οὐδὲν αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πράττεσθαι δυναμένων» καὶ ἐν Ἱερ. Θ. 9. «Οὐ δ' αὐτὴ ἂν ἡ σκέψις ἀργοῖτο» μήτε αὐτὴ ἡ σκέψις δὲν θέλει μείνῃ χωρὶς ὄφελος· θέλει ἔχῃ καὶ αὐτὴ τὸ ὄφελός της.

Ἀργήεις, εσσα, εν· ἄσπρος, λαμπρός.

Ἀργής, ῆτος, ὁ, ἡ· ἄσπρος, λαμπρός, φωτεινός. Ὀμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ κεραυνοῦ· κατ' Ἀριστλ. δέ, ἐπὶ τῆς ταχείας καὶ σφοδρᾶς ἐνσκήψεως τοῦ κεραυνοῦ: ἀφ' οὗ· οἱ ποιητ. ὡσαύτως τύποι τῆς δοτκ. καὶ τῆς αἰτιατ. ἀργέτι, ἀργέτα, Ἰλδ. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ λίπους, τοῦ πάχους ἢ τοῦ ἀξυγγίου· παρβλ. καὶ ἀργινόεις.

Ἄργης· ου, ὁ. ὀνμ. ἑνὸς τῶν τριῶν Κυκλώπων· κατὰ Ἡσδ. Θγν. 140.

Ἀργῆς, ὁ· εἶδος ὄφεως· Δωρ. ἄργας· ὅτι δὲ καὶ εἰρωνικὸν ἐπίθτ. τοῦ Δημοσθ. ἰδὲ ἀργᾶς.

Ἀργηστής· οῦ, ὁ = ἀργής. Αἰσχλ. ἑπτ. ἐπὶ Θβ. 60.

Ἀργία, ἡ = ἀεργία· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἐργάζηται, νὰ μὴ δουλεύῃ τις, νὰ εἶναι ὀκνηρός, ἀμελής· κατὰ καλὴν σημασ. δὲ· ἀνάπαυσις ἀπὸ κόπους, σχόλη. Ἑορτή.

Ἀργίας, ὁ· = λευκός· ἄσπρος. Αἰσχλ. Ἀγμ. 115. πιθανῶς ψευδ. ἀνγνσ. ἀντὶ ἀργᾶς. Βερν. Γραμματ. 1. σλ. 172.

Ἀργιβόειος, ὁ, ἡ· (βοῦς) Ὅστις ἔχει ἄσπρα βόδια· ἢ ἀγελάδες· Ἐπθτ. τῆς Εὐβοίας.

Ἀργικέραυνος, ὁ, ὁ· (κεραυνός) Ὅστις ἔχει ἄσπρους, λαμπροὺς κεραυνούς. Ἐπθτ. τοῦ Διός. Ἰλδ.

* **Ἀργικέρως**, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Ἀσπροκέρατος· ὅστις ἔχει ἄσπρα κέρατα. Αἰλ. Ζ. Ἱστ. 12. 36. Welcker. Syll. epigr. 205. 4.

Ἀργικός, κή, κόν, καὶ Ἐπίῤ. Ἀργικῶς· ἀργός, ἀμελής, ἄεργος, ὀκνηρός. Εὐριπ. Φιλοκτ. 1.

Ἄργιλλα, ἡ· κατὰ τὸν Εὔφορον παρὰ Στράβ. Ε΄. σελ. 191. ἐκαλεῖτο ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι ἢ κατωτέρᾳ Ἰταλίᾳ ὑπόγειόν τι.

Ἄργιλλος, ἡ. Ἄργιλος, ἡ· ἡ λευκὴ γῆ, τὸ Ἀσπρόχωμα, δι' οὗ κατασκευάζουσι τὰ πήλινα ἀγγεῖα· ἀφ' οὗ

Ἀργιλλώδης, ἢ Ἀργιλώδης., ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀργίλλου· ὅμοιος τῷ ἀργίλλῳ· λευκόγειος.

* **Ἀργίλοφοι**, οἱ· ἰδὲ ἀργέλοφοι

Ἀργιμήτας ταῦρος· ταυτὸν τῷ, Ταχυμήτις, ἤ, Λευκός· εἴρηται περὶ τοῦ ταύρου τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην.

Ἀργινόεις, όεσσα, όεν· = Ἀργός. Ἰλ. Β. 647. καί, 656. ἄσπρος, λαμπρός· ἐπίθτ. τῶν πόλεων Καμείρου καὶ Λυκάστου, αἱ ὁποῖαι ἔκειντο ἐπὶ βουνῶν φιλῶν καὶ ἀργιλλωδῶν, ἐν

τῆς λευκότητος ἢ λάμψεως μακρόθεν ἐφαίνετο· αὐτοῦ καὶ ἀργῆς Κολωνός. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 670.

Ἀργιόδους, όδοντος· (ὀδούς) Ὅστις ἔχει ἄσπρα ὀδόντια, Ἀσπροδόντης· παρ' Ὁμ. ἐπίθετον τῶν κάπρων καὶ τῶν σκύλων.

Ἀργικέρως, ου· ὁ = τῷ ἑπομ. ἐπίθτ. τοῦ κριοῦ, κριαρίου· Φανίας. Ἐπιγρ. 5. 8.

Ἀργίπους, οδος, ὁ, ἡ· ουν, τό· (πούς) Ὅστις ἔχει ταχύς πόδας· τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα, Ὁμ. Ἐπίθ. τῶν σκύλων, Ἰλ. Ω. 211. τῶν Ἵππων· κατ' ἀντγ. ἐν Ὕμ. Ὁμ. Ἀφρ. 212. τῶν κριῶν, Σοφοκλ. Αἰ. 236., ἰδὲ ἀργός· — 2) ὅστις ἔχει λευκούς πόδας· ἀσπροπόδαρος.

Ἀργίσσα, ἡ· Πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Ἰλ.

Ἄργμα, τος, τό· (ἄρχω) = Ἄπαργμα, ἀπαρχαί· αἱ τρίχες ἀπὸ τὴν ῥάχιν καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπον, καὶ τὰ κομματάκια κρέατος, τὰ ὁποῖα ἔκοπταν ὀλίγον ἀπὸ καθὲ μέλος τοῦ θυσιαζομένου ζώου καὶ τὰ ἐπρόσφερναν θυσίαν εἰς τοὺς θεούς, Ὀδσ. Ξ, 446. Doederl. lectt. Hom. 2, σλ. 11.

Ἀργμένος, Ἰωνικ. ἀντὶ, Ἠργμένος· ἀρχινισμένος ἐκ τοῦ, Ἄρχομαι. Ἡρόδοτ.

Ἀργόθριξ, γενκ.—τριχός· ὁ, ἡ· (θρίξ) Ὅστις ἔχει ἄσπρες τρίχες· ἀσπρομάλλης. Ἀρχιμ. Πρεβλ. 6, 33.

Ἀργολίζω· φέρομαι ὡς οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ἢ ὡς οἱ Ἀργεῖοι· φρονῶ παρόμοια μὲ αὐτούς, ἢ κρατῶ τὸ μέρος αὐτῶν· παρὰ τὸ

Ἀργολὶς —ίδος, ἡ· ἐπαρχία τοῦ Ἄργους εἰς Πελοπόννησον· — 2) ὡς Ἐπίθτ. ἡ· Ἀργολικός ἡ, όν· «Οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν, οὐδ' ἂρ' Ἑλλάδος τόπων. Αἰσχ. Ἱκτ. 236. ἀφ' οὗ.

Ἀργολιστὶ Ἐπίρρ. ἀργολικά.

Ἀργολογέω, Μλ. ήσω· (λόγος) Ὁμιλῶ ἀνωφελῆ καὶ μάταια λόγια· Φλυαρῶ. Βασίλ. ἀφ' οὗ

Ἀργολογία, ἡ· μάταια καὶ ἀνωφελῆ λόγια· Φλυαρία.

Ἀργομέτωποι λίθοι· οἱ ἐν τοῖς τοίχοις κείμενοι λίθοι, τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπον δὲν εἶναι πελεκημένον· Μαθημ. Παλ.

Ἀργοναύτης, ὁ· (Ἀργώ, ναύτης) ὁ ναύτης, ὅστις ἐπλευσεν, ἐταξείδευσε μὲ τὸ καράβι ὀνομαζόμενον Ἀργώ.

Ἀργοναυτικός, κή, κόν· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀργοναύτην.

Ἀργοποιός, ὁ, ἡ· ὅστις κάμνει ἄλλους ἀργούς, ὀκνηρούς.

Ἄργος, εος, τό· Ὄνομ. πλειόνων Ἑλλην. πόλεων· ὧν μία ἡ ἐν Πελοποννήσῳ γνωστή. Παρ' Ὁμ. ὀνομάζεται ὡσαύτως καὶ ἡ Ἀργολίς, ἤτοι ἡ ἐπαρχία τοῦ Ἄργους· μάλιστα δὲ καὶ πᾶσα ἡ Πελοπόννησος.

Ἄργος, ου, ὁ· ὁ πολυόμματος ποιμὴν καὶ φύλαξ τῆς Ἰοῦς Ἄργος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ φονευθείς· ἡ Ἱστορία παρ' Ἀπολλοδώρ· καὶ Εὐσταθ. σελ. 182. — 2) ὄνμ. σκύλου· παρὰ τὸ ἀργός, ὀγλίγωρος, Ὀδσ. Ρ, 292.

Ἀργός, γή, γόν· (συγγεν. τῷ ἄργυρος) Ἄσπρος, λαμπρός· Ἐπίθτ. λευκοτάτης τινὸς χηνός, χῆνας· ὡσαύτως καὶ λαμπρῶν καλὰ θρεμμένων θυμάτων, ἤτοι ζώων εἰς θυσίαν διωρισμένων, Ἰλδ. Ψ, 30. τὰ πλεῖστα παρ' Ὁμ. πόδας ἀργοὶ ἐπιθ. τῶν σκύλων. Ἰλδ. Σ, 478. Ὀδυσ. Ο, 161. « . . . ἀργὴν χῆνα φέρουσα, « . . . κύνες ἀργοὶ πόδας. Ὀδσ. Β, 11. Σ, 62. Τ, 145. ὡσαύτως ἀργίποδες. Ἰλδ. Ω, 211. καὶ ἀργοὶ ἁπλῶς ἄνευ τοῦ, πόδας. Ἰλ. Α, 50. Σ, 293. Ὅτι δὲ εἰς πάντα τὰ χωρία ταῦτα τὸ ἀργὸς δὲν σημαίνει λευκόποδας, ἀλλὰ ταχύποδας κύνας· ἐπειδὴ ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὅλου τοῦ γένους τῶν σκύλων, ἡ δὲ λευκότης ὡς ἀπὸ ταυτομάτου συμβεβηκός, δὲν δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς ὅλον τὸ κυνικὸν γένος· οὐδεὶς ἀμφιβάλλει πλέον· μόνη ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐφαίνετο ἀμφισβητήσιμος. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι, τὸ ἀργὸς ἐστὶ ταυτὸν τῷ ἀεργὸς κατὰ συγκπ. παρέσχε λεπτικὰς ἀπορίας, καὶ οἱ ἀπόνως καὶ ἀκμητεί, ὅθεν ῥαδίως καὶ ταχέως τρέχοντες κύνες ἦτον καὶ ἔμειναν ἀναγκαίως ἐπιτήδευτοι ἐνταῦθα. Τὴν ἀληθῆ ἀπ' ἀλλήλων συνέχειαν τῶν σημασιῶν, λαμπρὸς καὶ ταχὺς φαίνεται ὅτι ἀπέδειξεν ὁ Nitzsch ἐν Ὀδσ. Β, 11, ἀπὸ τοῦ παρατηρήματος τοῦ Ἕρμαννος ἑρμώμενος, ὅτι πᾶσα ταχεῖα σωματός τινος κίνησις μαρμαρυγῆς ἢ αὐγασμοῦ τινος γεννητικὴ γίνεται· τοιουτοτρόπως οὖν ἡ τῆς ταχύτητος ἔννοια μαρμαρυγήν τινα ἀπὸ τῶν κινουμένων σωμάτων τῷ ὄμματι προσβάλλουσα δύναται ἐκλαμβάνεσθαι ὡς ἰδιαιτέρα τε καὶ ἀρχαιοτέρα ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως, ἀφ' ἧς προέκυψεν ἔπειτα ἡ γενικωτέρα παντὸς αὐγασμοῦ δηλωτική· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον προκύπτει ἐξ ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν καὶ ἡ τοῦ αἰόλος, ὅπερ ἰδέ.

Ἀργός, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς (ἀργή, σπανίως) κατὰ συγκ. τοῦ ἄεργος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀργός, ἀκαμάτης ὀκνηρός· ὅστις δὲν ἐργάζεται, δὲν δουλεύει, εἴτε διότι δὲν ἔχει δουλειάν· ἐνεστ. μετὰ γενκ. κυρίως δὲ ὅστις δὲν δουλεύει τὰ χωράφια. Valck ἐν Ἡρόδ. 5, 6. ὅθεν ἐλέγοντο καὶ οἱ Λακεδαίμονες, ἀργοί· — 2) παθητ. ἀδούλευτος, ἐξαιρετ. ἐπὶ ἀγρῶν, κήπων, κ. τ. τ. ἐπὶ μετάλλων, καὶ ἐπὶ λίθων μὴ πελεκημένων· — 3) ἀκάμωτος, ἀφκιαστος, ἀγένωτος, ἐξαιρ. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ γένουν πρέπει νὰ δουλευθοῦν· ἄσωστος· Valck. ἐν Φοίν. 773. — 4) χωρὶς κόπον, εὔκολος, ὀγλίγωρος· Ἐπίρρ. ἀργῶς.

Ἀργοτροφέομαι. Ἀργὸς τρέφομαι· τρέφομαι ἢ ζῶ μὲ ὀκνηρίαν, ἤτοι χωρὶς νὰ ἐργάζωμαι.

Ἀργοφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ἀργά 2) Ὅστις τρώγει χωρὶς νὰ ἐργάζεται.

Ἀργυράγχη, ἡ· λέξις σκωπτικὴ τοῦ Δημάδους κατὰ τοῦ Δημοσθένους, σχηματισθεῖσα ὡς τό, Κυνάγχη· ὅταν δωροδοκηθείς τις περὶ ἀμφισβητουμένου τινὸς πράγματος· τὸ κοινοτ. παρ' ἡμῖν· ὅταν φάγῃ ἄσπρα διὰ καμμίαν κριτολογουμένην ἢ φιλονεικουμένην ὑπόθεσιν, δὲν θέλει νὰ ὁμιλήσῃ ἀλλὰ προσποιεῖται ὅτι ἔχει λαιμόπονον· Gell. 11. 9.

Ἀργύραιος, αία, αιον· ἄχρηστος νεώτερος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀργύρειος· ἀσημένιος.

Ἀργυραμοιβικός, ή, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἀμείβειν χρήματα· τραπεζικός, τὸ τουρκ. σαρραφλίδικος· ἡ ἀργυραμοιβική· τὸ ἔργον τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, τουρκ. σαρραφλίκι· Ἐπίρρ. ἀργυραμοιβικῶς· παρὰ τὸ

Ἀργυραμοιβός, ὁ· (ἀμείβω) ὁποῖος ἀλλάζει ἀργύρια, Τραπεζίτης τὸ ἰταλ. βαγκιέρος· τὸ τουρκ. σαράφης.

Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ, ἡ· (ἀσπίς) ὅστις ἔχει ἀργυρᾶν ἀσημένιαν ἀσπίδα.

Ἀργυρεῖον, τό· τόπος ὅθεν ἐκβάλλουσι τὸν ἄργυρον. Μεταλλεῖον ἀργύρου· τὸ τουρκ. μαντέμι ἀπὸ ἀσῆμι· 2) ἐργαστήρι τοῦ χρυσικοῦ, τὸ τουρκ. κουγιουμτζίδικον.

Ἀργύρειος, ἡ Ἀργυρεῖος ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἀργύρεος· ἀπὸ ἄργυρον κατεσκευασμένος, ἀσημένιος.

Ἀργύρεος ἢ ἀργυρέος, εα, εον καὶ συναλ. Ἀργυροῦς ᾶ, οῦν· (ἄργυρος) ἀσημένιος, ἀπὸ ἀσῆμι: ἀσημοκαμωμένος: ἀσημωμένος: μὲ ἀσῆμι στολισμένος: ἄσπρος, λαμπρὸς σὰν ἀσῆμι. Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ σκευῶν τῶν θεῶν, ψαλιῶν, ποτηρίων καὶ τ. τ. τῶν πλουσίων ἀνθρώπων· — 2) ὁ ἀργυροῦς Οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, Νόμισμα, τὸ συνηθστ. Ἰταλ. μονέδα.

Ἀργυρευτής, οῦ, ὁ· ὅστις σκάπτει εἰς τὸ ἀργυρομεταλλεῖον· παρὰ τὸ

Ἀργυρεύω, Μ. εύσω· σκάφτω καὶ εὐγάνω ἢ ἀναλύω. Διόδ. Σι. Ε. 36. παρὰ Στράβ. Γ. ἀργυρευόντων τῶν ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσιν.

Ἀργυλάτης, ου, ὁ· ὅστις δουλεύει μὲ τὸ σφυρὶ τὸ ἀσῆμι· χρυσοχόος, τουρκ. κουιμτζής.

Ἀργυρήλατος, ὁ, ἡ· (ἐλαύνω) καρφωμένος, κατασκευασμένος ἀπὸ σφυροκοπημένον ἀσῆμι· ἐξ ἀργύρου διὰ τῆς σφυρηλασίας κατεσκευασμένος. Εὐριπ. Ἴων. 1181.

Ἀργυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Ἀργύριον. Ἀριστφ. Ὀρν. 1609. (‒ ᴗ ‒ ᴗ. Meineke ἐν Μνδρ. σλ. 160.).

Ἀργυρίζω, Μλ. ίσω· μεταβάλλω τι εἰς ἀσῆμι, τοῦτ' ἐστὶ πωλῶ τι καὶ τὸ κάμνω ἄσπρα.

Ἀργυρίζομαι. Μέσ. κάμνω ἄσπρα· τοῦτ' ἐστὶ μαζώνω, συνάζω, κερδαίνω, ἀποκτῶ ἄσπρα: «Ἀργυρίζομαι τινά» ἁρπάζω, παίρνω ἄσπρα μὲ βίαν ἀπό τινα Δείναρχ.

Ἀργυρικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς ἀσῆμι εἰς ἄσπρα· ἀσημήτικος· ἀσπρένιος.

Ἀργυριοθήκη, ἡ (θήκη) Κίστη, ἡ κιβώτιον τὸ τουρκ. σεντούκι τὸ συνθ. Ἰταλ. κάσα εἰς τὴν ὁποίαν φυλάττουσι ἀσῆμι, ἢ ἄσπρα: ἀρμάρι, τὸ τουρκ. δουλάπι, ὅπου φυλάττουν ἀσημικά.

Ἀργυριοκοπεῖον, τό· = ἀργυροκοπεῖον.

Ἀργυριοκόπος, ὁ ἡ· (κόπτω) = ἀργυροκόπος.

Ἀργύριον, τὸ (ἄργυρος) ἀσῆμι: Νόμισμα ἐξαιρ. μικρόν· μικρὴ μονέδα, λιανὰ ἄσπρα· ἐξ οὗ ἐξηγοῦσι τὸν ὑποκριτ. τύπον· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀριθμ. — 2) πληθυντ. = Ἀργυρεῖον, μεταλλεῖον ἀργύρου. Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ε. 2.

Ἀργυρίς, ίδος, ἡ· ἀργυροῦν σκεῦος ἤτοι ἀγγεῖο ἀσημένιον· ἐξαιρ. ποτήρι Πινδ. Ὀλ. Θ', 136. καὶ Ἀθήν. Ruhnk ἐν τιμ. σλ. 48.

Ἀργυρισμός, οῦ, ὁ (ἀργυρίζω) τὸ νὰ κάμῃ τις ἀργύρια, ἤτοι νὰ ἀποκτᾷ, νὰ συνάζῃ ἄσπρα. Στράβ. Ζ. καὶ Διον. Ἀλ.

Ἀργυρίτης, ὁ, καὶ Θηλυκ. Ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ «Ἀργυρῖτις γῆ» τὸ Ἀσημόχωμα, «Ἀργυρίτης ἀγών» εἰς τὸν ὁποῖον ὅστις ἐνικοῦσεν ἐλάμβανε διὰ ἆθλον ἄσπρα παραβλ. στεφανίτης. Πληθυντ. Ἀργυρῖται, οἱ· οἱ εὐποροῦντες ἀργυρίου· οἱ ἔχοντες πολὺν ἄργυρον. «Ἀργυρίτιδες φλέβες» αἱ ὑπὸ γῆν φλέβες τοῦ ἀργύρου. Ἀριστοτέλ.

Ἀργυρόβιος, ὁ, ἡ· (βιός) ὁ ἀργυροῦν τόξον ἔχων. Εὐσταθ.

Ἀργυρογνωμονέω· τὸ τουρκ. δοκιμάζω, ἀσῆμι, ἢ ἄσπρα εἰς τὴν Λυδίαν λίθον, τὸ τουρκ. μεέγκι· παρὰ τό,

Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ· γνώμων) ὅστις δοκιμάζει τὸ ἀσῆμι μὲ τὴν Λυδίαν λίθον ἂν εἶναι καθαρόν, ἢ ζυγιάζει τὸ νόμισμα ἂν εἶναι σωστὸν κατὰ τὸ βάρος, κ. τ. τ.

Ἀργυροδίνης, ου, ὁ· (δίνη), Ὁμ. ἐπίθτ. τῶν ποταμῶν· ὅστις ἔχει ῥεύματα, νερὰ καθαρὰ καὶ λαμπρά. Ἰλ. Β. 753. «Πηνειὸς ἀργυροδίνης.» Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ ἀργυροδίνης· ὁ. ἡ· (ι).

Ἀργυρόδουλος, ὁ· ὅστις εἶναι σκλάβος τοῦ ἀργυρίου ταυτ' ἐστὶ φιλάργυρος. Κύριλ. παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Σπάδων.

Ἀργυροειδής, έος, ὁ, ἡ· (εἶδος) ὅστις εἶναι σὰν ἀσῆμι ἔχει τὸ εἶδος καὶ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου: ὅστις ἔχει πολὺ ἀσῆμι.

Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ· (ἧλος). Ὅστις εἶναι καρφωμένος, στολισμένος μὲ ἀσημοκάρφια.

Ἀργυροθήκη, ἡ· Ἀργυριοθήκη.

* Ἀργυρόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος)· ὅστις κάθεται, εἰς ἀσημένιον θρόνον.

Ἀργυροκάπηλος, ὁ, ἡ· ὅστις πωλεῖ τὸ ἀσήμι.

Ἀργυροκοπεῖον· τὸ ἐργαστήριον ἐν ᾧ κόπτουν τὰ νομίσματα· τὸ συνηθ. Ἰταλ. τσέκα, τουρκ. τερπχανᾶς· κατὰ τὸ

Ἀργυροκοπέω, Μλ. -ήσω κόπτω νομίσματα· εἶμαι ἀργυροκόπος.

* Ἀργυροκοπίζω· Μλ. -ίσω = τῷ προηγμ.

Ἀργυροκόπος, ου, ὁ· (κόπτω) ὅστις δουλεύει τὸ ἀσήμι, κόπτει νομίσματα.

* Ἀργυρόκυκλος, ὁ, ἡ· (κύκλος) ὅστις ἔχει ἀσημένια, ἢ εἶναι καμωμένος μὲ ἀσημένια στεφάνια.

Ἀργυρολογέω, Μλ. -γήσω (ἀργυρολόγος) συνάζω· ἄσπρα: ἀργυρλ. τινα· συνάζω ἄσπρα ῥίχνοντας δόσιμον· τὸ ἰταλ. κοντριμπουτσιόνην. Ξεν.

Ἀργυρολόγητος, ὁ, ἡ· ὅστις εἶναι καμωμένος μὲ ἄσπρα συναγμένα ἀπὸ τὴν κοινότητα, ἀπὸ τὸν λαόν. »Ἀργυρολόγητον Ἱερὸν ποιήσειν« Μακκβ. 14.

Ἀργυρολογία, ας, ἡ σύναξις ἄσπρων ἀπὸ τὸν λαόν· φορολογία· τὸ Ἰταλ. κοντριμπουτσιόνην· Ξενοφ.

Ἀργυρολόγος, ὁ, ἡ· (λέγω) ὅστις συνάζει ἄσπρα ἀπὸ τὸν λαὸν ῥίχνοντας δοσίματα Θουκυδ.

Ἀργυρομιγής, ὁ, ἡ· (μίγνυμι) ἀνακατωμένος μὲ ἀσήμι.

Ἀργυροπάρτοις ὅπλοις. Πολυαιν. Δ'. 16. 1. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, Ἀργυροπάστοις, ὃ ἐστιν ὅπλα καπλατισμένα μὲ ἀσήμι.

Ἀργυρόπεζα, ἡ (πέζα) ἀσημοπόδαρη δηλ. ἡ ὁποία ἔχει ἄσπρα εὔμορφα ποδάρια. Ἐπίθ. τῆς Θέτιδος. Ἰλ. Α. 538. »Ἀργυρόπεζα Θέτις«

Ἀργυρόπεζος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἀργυροποιός, ὁ (ποιέω) ὅστις δουλεύει τὸ ἀσήμι· χρυσοχόος· τουρκ. κουμτσής.

Ἀργυρόπους, δος, ὁ, ἡ· -πουν, τὸ = Ἀργυρόπεζος.

Ἀργυροπράκτης, ου, ὁ· πράττομαι) ὅστις συνάζει δημόσια δοσίματα· τὸ τουρκ. καψιμάλτης.

Ἀργυροπρακτικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν ἀργυροπράκτην. »Ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι. Κικέρ. τὴν τέχνην δηλ. τοῦ ἀργυροπράκτου.

Ἀργυροπράτης, ου, ὁ· τραπεζίτης, ὁποῖος ἀλλάζει τὰ νομίσματα, σαράφης· τουρκ.

Ἀργυροπωλέω, ῶ· ὁ πωλῶ ἀργύρια· παρὰ Πολυβ. Γ'. 13. ὅπου τὰ νῦν ὀρθότερον, Ἀργυρολογέω, κεῖται.

Ἀργυρόριζος, ὁ, ἡ· (ῥίζα) ὅστις ἔχει ἀσημένιες ῥίζες· ὁ Στησίχορος παρὰ Στράβωνι Γ'. λέγει. »Ταρτησσοῦ πηγὰς ἀργυροριζους« ἐπειδὴ ἔχει ἄμμον ἀνακατωμένον μὲ ἀσήμι.

Ἀργυρορρύτης, ου, ὁ· (ῥέω) τοῦ ὁποίου τὰ ῥεύματα φέρουν καταβάζουν ἀσήμι Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 386.

Ἄργυρος, ου ὁ· (συγγεν. τῷ ἀργός) ἀσήμι. Ὁμ. ὅστις πολλαχῶς χρῆται τῇ λέξει: χυτὸς ἄργυρος ἀντὶ τοῦ ὑδράργυρος· — 2) νόμισμα ἀργυροῦν· τὸ ἰταλ. μονέδα ἀσημένη· ἄσπρα: ἄργυρος κοῖλος ἀσημένια σκεύη ἢ ἀγγεῖα. »Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν. Παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀμαθῶν, οἱ ὁποῖοι μ' ὅλον ὅτι δὲν ἠξεύρουν νὰ ἀνοίξουν τὸ στόμα των, ἐπειδὴ ὅμως ἔχουν ἄσπρα, τὰ μωρὰ καὶ ἀνόητα λόγια των πιάνουν τόπον· καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως λέγεται, τ' ἄσπρα του ὁμιλοῦν.

Ἀργυροστερής, ὁ, ἡ (στερέω) ὅστις στερεῖ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἄσπρα των, τοῦ τ' ἔστι τὰ παίρνει μὲ ἀπάτην. Αἰσχύλ. Χοηφ. 991.

* Ἀργυροταμίας, ου, ὁ· ἐλέγετο ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ὁ ἐν Ἀθήναις τεταγμένος εἰς τὸ νὰ συλλέγῃ τοὺς φόρους. Boeckh Staatshaush. 2. σλ. 12.

Ἀργυρότειχος, ὁ, ἡ· μὲ ἀσημένιους ἢ ἀσημωμένους τοίχους Αἰσχύλ. Ἀγ. 1550.

Ἀργυρότοξος, ὁ, ἡ· (τόξον) μὲ ἀσημένιον δοξάρι. Ὁμ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις καὶ ἁπλῶς Ἀργυρότοξος λέγεται Ἰλ. Α. 37.

Ἀργυροτράπεζα, ἡ· ἀσημένιον τραπέζι. 2) τραπέζι τῶν τραπεζιτῶν τὸ ἰταλ. βαγκιέρον, τουρκ. σαράφιδων. ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον μετροῦν τὰ ἄσπρα. ἀμφ.

Ἀργυροφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα)· ἐπὶ ἵππων· μὲ ἀργυρᾶ φάλαρα τὸ τουρκ. ῥάχτια.

Ἀργυροφανής, έος, ὁ, ἡ· ὁ φαινόμενος, ἤτοι ὁ λάμπων ὡς ἀσήμι· ἀμφ.

Ἀργυροφεγγής, έος, ὁ, ἡ· (φέγγος) ὅστις λάμπει ὡσὰν τὸ ἀσήμι. Ἀνθολογ.

* Ἀργυρόφλεψ, εβος, ὁ, ἡ (φλέψ) ὅστις ἔχει φλέβας ἀσημένιας.

Ἀργυροφύλαξ, κος, ὁ· (φύλαξ) ὅστις φυλάττει τὰ ἀργύρια, τὰ ἄσπρα· (φυ)

Ἀργυροχάλινος, ὁ, ἡ· (χαλινός) ὅστις ἔχει ἀσημένιον χαλινόν, ἢ χαλινάρι· τὸ τουρκ. γκέμι.

Ἀργυροχέω, Μλ. -ήσω· χύνω, ἀναλύω ἀσήμι· παρὰ τὸ

Ἀργυροχόος, ὁ, ἡ· (χέω) ὅστις χύνει, ἀναλύει τὸ ἀσήμι, χρυσικός.

Ἀργυρόω, Μλ. -ώσω (ἄργυρος) ἀσημόνω τίποτε· Β) ἀνταμείβω τινὰ μὲ ἀσήμι, ἢ μὲ ἄσπρα.

Ἀργυρώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) = Ἀργυροειδής· 2) ἀργυρώδ. τόπος· τόπος ὅστις εἶναι πλούσιος ἀπὸ μεταλλεῖα ἀργύρου· Ξεν. Πορ. δ. 3.

Ἀργύρωμα, τος, τὸ (ἀργυρόω). Ἀργυροῦν. ἀσημένιον ἀγγεῖον. Ἀθην. πληθυντ. Ἀργυρώματα, τὰ, ὡς καὶ, χρύσωμα, καὶ χρυσώματα· τὰ χρυσᾶ ἀγγεῖα, περιληπτικῶς, καθὼς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν τὰ Ἀσημικά, τὰ Μαλαγματικά· (υ)

Ἀργυρώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Ἀγορασμένος μὲ ἀργύρια· ἐξαιρέτως δὲ ὁ δοῦλος, σκλάβος.

* Ἀργυφέη· ἡ· ὄνμ. πόλεως ἀγνώστου· Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολ. 422.

Ἀργύφεος, έα, εον· ἄσπρος, λαμπρὸς σὰν ἀσήμι· Ἰλ. Ω. 621. καὶ ἐν Ὀδυσ. Κ, 85. (παράγεται δὲ ἴσως οὐ παρὰ τό, ἄργυρος, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀργός ὁ λευκός)· (υ)

* Ἀργυφής, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἡσδ. Θγν. 574. ἀμφ.

* Ἄργυφος· ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ὁμ. ἐπίθετον τῶν προβάτων.

Ἀργώ, όος, συνηρ. οῦς, ἡ· τὸ πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν· τὸ καράβι τοῦ Ἰάσωνος, ἐν ᾧ ἔπλευσεν ἀπὸ τὴν Ἰωλκὸν μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐπὶ τὴν Κολχίδα διὰ νὰ φέρῃ τὸ χρυσοῦν δέρας· ἡ Ἱστορ. παρ' Ἀπολλοδώρῳ· παρὰ τὸ ἀργός, ὁ ταχύς· κατὰ πρῶτον ἐρ Ὀδσ. Μ, 69. 2) Καὶ Ἀστερισμός τις ἐν οὐρανῷ οὕτω καλούμενος· ἀφ' οὗ

* Ἀργῷος, ῴα, ῷον· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ πλοῖον Ἀργώ.

Ἄρδα, -ης· ἡ (ἄρδω) ῥύπος, ἀκαθαρσία, λέρα. Ἡσύχ. Γαλην. καὶ Ἐρωτιαν. Γλωσσάρ. »Τὴν μὲν ἄρδαν ἀπ' ἐμοῦ σπόγγισον« ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Ξ. Σελ. 1761. 29. ἐν δὲ Ἰλ. Θ. Σελ. 707. 36. ἀντὶ τούτου, Ἀρδαλίαν, λέγει (-υ, ἴδε καὶ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 438.).

Ἀρδάλιον, τὸ καὶ ἀρδάνιον (ἄρδω) ὅπερ ἴδε Παρακατιών.

Ἄρδαλος, ὁ, ἡ (Ἄρδα). Ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος, λερωμένος.

Ἀρδαλόω, Μλ. -ώσω· ἀνακατόνω, θολόνω, ῥυπαίνω, λερόνω τίποτε Ἱπποκρ. »Ἀρδαλόω εἰς ὀθόνιον« ἀντὶ τοῦ, ἀλείφω ἐπάνω εἰς πανίον ἰατρικόν, καὶ τὸ κάμνω ὡς κατάπλασμα, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ.

Ἀρδάνιον, καὶ »Ἀρδάλιον«· ἀγγεῖον νεροῦ ἐν ᾧ ποτίζουσι τὰ ζῶα. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Θ, σελ. 107, 32. ἐξ Αἰλίου Διονυσ. »Ἀρδάνιον τὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ κεραμίου ἕως τῆς γαστρός, ἐν ᾧ ἄρδουσι θρέμματα. Παυσανίας δέ φησιν, Ἀρδάνια κεράμων γάστραι, προετίθοντο τῶν θυρῶν. Ἔτι καὶ τὸ ἀγγεῖον δι' οὗ, ἢ ἐξ οὗ εἰς τοὺς ἐνταφιασμοὺς ἐρραντίζοντο, κ. τ. τ. Πολυδ. Η'. 66. ὅτε καὶ Ὄστρακον προσέτι ἐκαλεῖτο· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Ἀρδάλια, καὶ παρατηρεῖ ὅτι αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα, ἄλλοι μὲν Γοργύρας, ἄλλοι δὲ Κύμβαλα, ὠνόμαζον.

Ἀρδεία, ας, ἡ· (ἄρδω)· βρέξιμον, χύσιμον, ῥάντισμα, πότισμα.

* Ἄρδευσις, εως, ἡ = τῷ προηγμ.

* Ἀρδευτής, οῦ, ὁ· ποτιστής· ὅστις ποτίζει ζῶα, τόπον καὶ τ. τ.

* Ἀρδευτός· ἡ· όν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀρδεύω· ποτισμένον· Θφρ. »ἄρδευτα τὰ καρπεύματα«.

Ἀρδεύω, Μ. σω· τῷ πρωτοτύπῳ Ἄρδω. Διόδ. Σικ. ποτίζω.

Ἀρδηθμός, ὁ· = Ἀρδμός. Νίκανδρ. καὶ Λυκόφρ.

Ἄρδην, Ἐπίρ. κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀέρδην (αἴρω) ὑψηλὰ ἄνω, πρὸς τὰ ἄνω. Σοφοκλ. Αἴ. 1206. »Πηδῶντες ἄρδην Ἕκτορες τάφρον ὑπερ.« Μετεώρως, κούφως· ὁ Σχολ. καὶ Εὐριπ. Ἀνδρ. 611. »Νέκυν φέρουσιν ἄρδην« δηλ. φέρουσι τὸν νεκρὸν βαστάζοντές τον ὑψηλά. 2) Ἐκ θεμελίων, ἐξ ὁλοκλήρου, παντελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, κατὰ κράτος, δι' ὅλου. Εὐριπ. Φοιν. »Τίμ. ἄρδην ἀποκτείνειας; καὶ Αἰσχύν· κατὰ Κτησ. Ἄρδην τὴν πόλιν ἀνατρέπειν· »παρ' Ἡλιοδ. Β'.« Εἰς ἄρδην· »εἰς τὸ παντελές« μὲ τελειότητα, καθόλου, μὲ τὴν ὁλότητα. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1589. »ἄρδην αἵματι ῥαίνεται βωμός« τοῦτ' ἔστιν ὅλος, δι' ὅλου ῥαντίζεται μὲ αἷμα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 274. »ὄμνυμι πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.« Ξενοφ. »Ἀναβ. Ζ. α' 12.« »καὶ ἄρδην πάντες ἔξω ἦσαν πλὴν ὀλίγων. Σχεδὸν ὅλοι· καὶ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 1051. »ἄρδην ῥίψας δέμας« μὲ τὴν ὁλότητα.

* Ἀρδησκος, ὁ· ποταμὸς ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡσδ. Θγν. 345.

Ἀρδιοθήρα, ἡ· (ἄρδις, θήρα) ὀργανόν τι χειρουργικόν· λαβίδα, τσιμπίδι, μὲ τὸ ὁποῖον ἔσφιγγαν καὶ ἔβγαναν τὸ βέλος ἀπὸ τὴν πληγήν.

Ἄρδις, ιος, ἡ, ἡ κορυφή, μύτη τοῦ βέλους. Ἡρόδ. Δ'. 31. α', 215. Αἰσχλ. Πρμθ. 885.

Ἀρδμός, ὁ· (ἄρδω) Ἀρδευσις· πότισμα τῶν ζώων καὶ τ. τ. βρέξιμον, νότισμα: τόπος ὅπου ποτίζονται τὰ ζῶα. Ἰλδ. Σ, 421. Ὀδσ. Ν, 247.

Ἄρδω. Μ. ἄρσω· ἀόρ. ἦρσα· τινος· βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω, ποτίζω. Ὁμηρ. Ὑμν. Η'. 3. »Ἵππους ἄρσας ἐν Μέλητος« Meineke ἐν Εὐφορ. λψ. 75. ἐξαιρ. βάνω τίποτε εἰς τὸ νερὸν καὶ τὸ κινῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἐπὶ Ἵππων· διώχνω ἢ βάλλω ἄλογον εἰς τὸ νερὸν δηλ. εἰς ποτάμι καὶ τ. τ. διὰ νὰ πλυθοῦν. Βτμν. Λεξ. 2. σλ. 170. Παθτ. »Ἄρδομαι« ποτίζομαι. Ὁμηρ. Ὑμν. Ἀπολλ. 263. — 2) Καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Τρέφω, ἀναψυχὴν προξενῶ, δροσίζω, αὐξάνω τίποτε δηλ. τὸ κάμνω νὰ γένῃ περισσότερον, μεγαλήτερον καὶ τ. τ. »..ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι..« Πίνδ. Ὀλ. Κ. 55. καὶ Εὐριπ. Ἰω. 207. (συγγν. τῷ, ἀλδέω, ἀλδαίνω, ἀλδήσκω).

* Ἀρέθουσα, ἡ. Ὀνμ. πλειόνων πηγῶν· ὧν ἀρχαιοτάτη ἡ ἐν Ἰθάκῃ. Ὀδσ. Ν, 408. καὶ περιφημοτάτη ἡ ἐν Συρακούσαις, ἧς ἡ Νύμφη τὴν τῆς βουκολ. ποιητ. ἡ Μοῦσα.

Ἀραιά, Ἰων. καὶ ποιητ. Ἀρειή, ἡ· (ἀρά) ἐ-

πειλή, φοβερισμός· κατάρα, βλασφήμημα, ονείδισμα, κακολόγημα. Ἰλ. Ρ. 431. (υ – –).

Ἀρειθύσανος, ὁ· (θύσανος) κατὰ λέξ. προσσός ἢ φούντα τοῦ Ἄρεος· κομπαστικὴ τις έκφρασις παρ᾽ Αἰσχύλ. ἐπὶ ανδρείου καὶ δοκίμου πολεμιστοῦ· αναλογοῦσα τῷ παρ᾽ ἡμῖν· φημισμένος ΄ς τὸ μπαρούτι.

Ἀρεικός, κή, κόν. Ἄρειος· ἀμφ.

Ἀρειμανής, ὁ, ἡ· (μαίνομαι) ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸν Ἄρην. λυσσασμένος, διὰ τὸν πόλεμον, πολεμικός, ἀνδρεῖος. Διογ. Λαέρτ. ς΄. 61. »Ἀρειμανὴς κριοῦ«· ὁ πάντοτε παλαίων μὲ τοὺς ἄλλους κριούς.

* *Ἀρειμάνιος*, ὁ, ἡ = Ἀρειμανής· ἀφ᾽ οὗ

Ἀρειμανιότης, τητος· ἡ· αὐτεπστ. ἐκ τοῦ προηγμ. τὸ νὰ εἶναι τις τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ.

Ἄρειον, τό. Ζήτ. Ἀρείων.

Ἀρειοπαγίτης, ου· ὁ· ἐλέγετο ὁ κριτὴς εἰς τὸ Κριτήριον τοῦ Ἀρείου πάγου. Λουκιαν. ἀφ᾽ οὗ

* *Ἀρειοπαγιτικός*, ή, όν· ὅστις ἀνήκει εἰς Ἀρειοπαγίτην, ἢ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἀρείου πάγου.

Ἀρειόπαγος, ου, ὁ. = Ἄρειος πάγος.

Ἄρειος, ὁ, ἡ· παρ᾽ Εὐριπ. δέ, καὶ ἡ Ἀρεία (Ἄρης) εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένος· πολεμικός, ἀνδρεῖος: Παρ᾽ Ὁμ. ὅστις ἀεὶ σχεδὸν χρῆται τὸν Ἰων. τύπον Ἀρήϊος, ἐπίθ. τῶν ἀνδρειοτάτων· σπανίως δέ, ἐπὶ πολεμικῶν σκευῶν. Τὸ συγκρ. Ἀρειότερος, έρα, ερον, παρὰ τοῖς μεταγεστ. ἔστι δὲ ταυτοσήμ. τῷ ἀρείων, ἀφ᾽ οὗ καὶ παράγεται ὡς νεώτερος τύπος συγκρ. ὥσπερ τὸ χερειότερος παρὰ τό, χερείων. (υ – υ).

Ἄρειος πάγος· ὁ λόφος τοῦ Ἄρηος, ἤτοι τῆς Ἀκροπόλεως· καὶ αὐτὴ ἡ Ἀκρόπολις, ἥτις κεῖται ἀντικρὺ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδ. Η΄. 52. ἔνθα ἦτον τὸ ὑπέρτατον δικαστήριον τῆς πόλεως δικάζον φονικά, καὶ κακούργους τὸ Ἰταλ. τριμκουνάλε κριμινάλε, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ Ἄνω βουλή, ὠνομάσθη. Πλουταρχ. Σόλ. ὁ τύπος Ἀρειόπαγος, παρ᾽ οὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων ἀπαντᾶται.

Ἀρειότολμος, ὁ, ἡ· (τόλμα) τόλμην Ἄρεος ἔχων· τολμηρός, πολεμικός. Επιγραμ.

Ἀρείφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. παρ᾽ Ὁμήρ.

Ἀρηΐφατος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. παρ᾽ Ὁμήρ. Τ. 31. Ἀρηΐφατος. (ΦΕΝΩ, πέφαμαι) ὑπὸ τοῦ Ἄρεος, ἤτοι εἰς τὸν πόλεμον ὑπὸ σιδήρου φονευθείς· 2) παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ γενικῶς ἀντὶ τοῦ Ἄρειος, ἀνδρεῖος, πολεμικός. »Ἀρείφατοι ἀγῶνες.« Αἰσχύλ. »Ἀρείφατοι φόνοι« Εὐριπ. Ἱκετ. 603. ἡ δευτέρα παραγ. παρὰ τὸ ΦΑΩ, φαίνω, περιττὴ δοκεῖ.

Ἀρείων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδέτ. Ἄρειον, τό· ἀξιώτερος, καλλίτερος, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, πολεμικώτερος, ἐπικρατέστερος παρ᾽ Ὁμ. ἐπὶ παντὸς προτερήματος τοῦ σώματος τῆς γεννήσεως καὶ τῆς τύχης· παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν ἢ νοερῶν προτερημάτων· γενικῶς δὲ ὡς τὸ παρ᾽ ἡμῖν ἐξαίρετος, θαυμαστός, ὥστε δὲν εἶναι δεύτερός του, ἢ δὲν εἶναι ἄλλος σὰν αὐτόν. Ἔστι δὲ συγκρτ. τοῦ ἀγαθός· ἀρείων, ἄριστος. Τινὲς μὲν παράγουσιν αὐτὸ παρὰ τὸ ἀρι — ἢ αἴρω· τινὲς δέ, παρὰ τό, ἀρέσκω, ἀρέσω, ἀρετός· τινὲς δ᾽ αὖ παρὰ τό, ἄρω, ἄρσω, καὶ ἄλλοι παρὰ τὸ Ἄρης. (υ – –)

* *Ἀρείων*, ονος· ὁ· ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἀδράστου. Ἰλδ. Ψ, 346.

Ἄρεκτος, ποιητ. = Ἄρρεκτος. Ἰλ. Τ. 150.

* *Ἀρέομαι*, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἀράομαι. Ἡρόδ.

Ἀρέμβαστος, ὁ, ἡ· (ῥέμβω, ῥεμβάζω) ὁ μὴ ῥεμβόμενος, ἀμφ.

Ἀρεοπαγίτης, καὶ Ἀρεόπαγος. = Ἀρειοπαγίτης. ἡ Ἀρεοπαγῖτις· ιδος. Σχλ. Σοφλ. Οἰδ. Κ. 943.

* *Ἀρέσαι*, ἀρέσασθαι· ἀπρμφ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀορ. α΄. τοῦ ἀρέσκω. Ὁμ.

* *Ἀρέσθαι*, ἀπρμφ. μετ. Ἀορ. β΄. τοῦ αἴρω. Ὁμ.

Ἀρέσκεια, ας, ἡ· (ἀρεσκεύω) χαρίεις, θωπευτικὸς τρόπος, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ψεκτικῶς· ἤτοι τὸ νὰ ἐπικλέπτῃ ἢ μαλόνῃ τίς τινα μὲ νόστιμον, πολιτικὸν τρόπον: οὐτιδανός, κολακευτικὸς τρόπος, ἢ φέρσιμον ψευδοπολιτικόν· δουλικὴ ταπεινοτύνη καὶ χαμέρπεια, ἀναίσχυντος ὑπόκρισις καὶ βεβιασμένη, αἰσχρὰ προθυμία εἰς τὸ νὰ φαίνηταί τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Θεόφρ. »Ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστιν ἔντευξις· οὐκ ἐπὶ τὸ βέλτιστον, ἡδονῆς παρασκευαστική.«

Ἀρέσκευμα, τος, τό· ἀδιάντροπος ψευτοπολιτικὴ κολακευτικὸς τρόπος καὶ οὐτιδανὴ ὑπόκρισις εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον διὰ νὰ φαίνηταί τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Πλουτ.

Ἀρεσκευτικός, κή, κόν· ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀρέσῃ, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ φαίνεταί τις ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀντωνῖν. Α΄. 16.

Ἀρεσκεύω. Μ. σω. (ἄρεσκος) Ἀρέσκω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. »Ἀρεσκεύομαι«· πασχίζω, βιάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸ νὰ φανῶ ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους· φέρομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰς πράξεις μου μὲ ψευδοπολιτικήν· κολακεύω μὲ χαμέρπειαν, ὑποκρίνομαι προθυμίαν εἰς τὴν θέλησιν ἄλλου; παίζω τὸν εἰλικρινῆ φίλον· ἀρεσκεύομαί τινα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐξιλεόω, εἰρηνεύω, ἡμερόνω τινά, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἀρέω, καὶ Ἄρω.

Ἀρεσκόντως, Ἐπίρ. ἐνεργ. μτχ. ἐνεσ. τοῦ, ἀρέσκω· μὲ ἀρεσκευτικά, ψευδοπολιτικὸν τρόπον μὲ Ξενοφ. Οἰκον. ΙΑ. 19. »Ἀρεσκόντως γέμοι ταῦτα ποιεῖς«· διὰ νὰ μοὶ ἀρέσῃς, τὸ τουρκ. νὰ μοῦ κάμῃς τὸ χατῆρι.

Ἄρεσκος, ὁ, ἡ· ὅστις πασχίζει μὲ κολακευτικόν, ταπεινόν, χαμερπὲς φέρσιμον· ψευδοπολιτικός· νὰ φανῇ ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ΄. παρὰ τὸ

Ἀρέσκω. Μ. έσω. μέσ. ἀρέσομαι· ποιητ. ἀρέσσομαι· ἀόρ. α. ἤρεσα μέσ. ἠρεσάμην· ποιητ. ἄρεσσα, ἀρεσσάμην· ἀόρ. παθτ. ἠρέσθην· παρκμ. ἤρεσμαι· (τὸ πρωτότ. ἐστὶν ἀρω, ἄρσω.) κάμνω τί πάλιν καλόν, διορθόνω τὸ σφάλμα μου· »ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἀασάμην . . ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ᾽ ἀπερείσι᾽ ἄποινα.« Ἰλδ. Ι. 120. ὅθεν ἀρέσκω τινα· κάμνω τινὰ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τὸ φέρσιμόν μου. Ἀλλ᾽ ἀρέσκω τινί τι, κάμνω τίποτε καθὼς ἀρέζει εἰς τινα, κατὰ τὴν θέλησίν του. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ μέσ. διαθ. μετὰ αἰτιατ. ἀρέσκομαί τινα τινί, ἡμερόνω, καταπραΰνω, ἐξιλεόνω τινα, κερδαίνω τὴν εὔνοιάν του μὲ τίποτε ἢ μὲ κἀνένα τρόπον. Ὁμ. Θέογν. δὲ τὸ ἀνάπαλιν· ἀρέσκομαι σπονδαῖς θεοῖς· »ταῦτα δ᾽ ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα.« Ἰλδ. Δ, 362. αὐτὰ θέλει τὰ διορθώσομεν, θὰ τὰ ταιριάσωμεν ὕστερα· »ἠρέσατο φρένας αἵματος« Ἡσδ. Ἀσπ. 255. τὸ ἡμέτερον κοινῶς· ἐχόρτασεν ἀπὸ αἷμα. Παθτ. ἀρέσκω τινί· μὲ εὐχαριστεῖ, μὲ ἐξιλεόνει, μοὶ κάμνει τὸ θέλημά μου τις· εὑρίσκω εὐχαρίστησιν, μένω εὐχαριστημένος μὲ τίποτε. — 2) ἀμεταβ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπροσώπως· ἀρέσκει μοί τι· ἢ Ἀττ. ἀρέσκει μέ τι· μοὶ ἀρέζει τίποτε. Koen ἐν Γρηγ. Κορινθ. σλ. 66. Valck. ἐν Ἱππ. 106. 184. Heind ἐν Πλάτ. Κρατλ. σλ. 391. C. Εὕρηται μέντοι παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ δοτκ. συντασσόμ. π. χ. Σοφ. Αἰ. . . »τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκ᾽ ἀρεταῖς.« 1243. καὶ Αὐτ. 212. »σοὶ ταῦτ᾽ ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέων«· παρβλ. ἀνδάνω. Ὡσαύτως καί, ἀρέσκεται, Ἡρόδ. 6, 128. 9, 79. — Μτχ. ὁ ἀρέσκων· ὅστις ἀρέζει, ἔχει τὴν ἀγάπην, τὴν εὔνοιαν τινός· τὰ ἀρέσκοντα, ἢ τὰ ἀρέσαντα· πᾶν ὅ,τι ἀρέζει εἴς τινα· ἐξαιρ. τὰ θεωρήματα τῶν φιλοσόφων· ὡσαύτως καὶ τὰ ψηφίσματα, πολλὰ. ἰδὲ ἄρω.

Ἀρεστήρ, ρος, ὁ (ἀρέσκω) Πλακοῦς τις ἀρεστὸς τοῖς θεοῖς εἰς θυσίαν ἱλασμοῦ, ἢ ἐξιλεώσεως προσφερόμενος. Πολυδ.

Ἀρεστήριος, ὁ, ἡ· πρὸς ἐξιλασμὸν ἡτοιμασμένος· ὡς, »Τὸ ἀρεστήριον Ἱερόν«· θυσία ἱλαστήριος, εὐάρεστος, ὡς καί, »Ἀρεστήριοι θυσίαι.« Διον. Ἀρχαιολ. Α΄. 67. ὅπου τὰ ἀντίγραφα, Εὐαρεστήριοι, ἔχουσι.

Ἀρεστός, ή, όν· ἐπθτ. ῥηματ. παρὰ τὸ ἀρέσκω· ὅστις ἀρέζει, προξενεῖ εὐχαρίστησιν· ποθητός, ἀγαπητός, δίκαιος, εὔλογος· ὅθεν· τὸ ἀρεστόν· ψήφισμα· τὸ ἰταλκ. decreto· ὡς τὸ ἀρέσαν ἢ δόξαν. Ἐπρρ. ἀρεστῶς.

Ἀρέσχη, ἡ. Ζήτ. Ὀρέσχας.

Ἀρεταίνω, παρὰ τοῖς Γραμματ. ἀντὶ Ἀρετάω.

Ἀρεταλογία, ας, ἡ· τὸ ἰδίωμα τοῦ ἀρεταλόγου· βωμολοχία, φλυαρία.

Ἀρεταλόγος, ὁ, ἡ· (ἀρετή, λέγω) κυρίως ὅστις φλυαρεῖ περὶ ἀρετῆς· οὕτως ὀνομάζονται πάντες, τῶν ὁποίων ὁ τρόπος τῆς ζωῆς ἀντιφάσκει εἰς τοὺς λόγους των· οἷοι ἦταν βωμολόχοι τινὲς φιλόσοφοι παρὰ Ῥωμαίοις ἐκ τοῦ κυνικοῦ ἢ στωϊκοῦ δόγματος. Κασωβ. εἰς Σουέτ. aug. 74. Juwen 15, 16. ἰδὲ, ἠθολόγος· ὅνας Λεξικογ. παρεξηγῶν τὴν λέξιν λέγει ποῖτινες ἐκ τοῦ προχείρου ἐφιλοσόφουν περὶ ἀρετῆς εἰς τὸ θέατρον (οὐχὶ ὅμως εἰς τὸ θέατρον ἀλλ᾽ ἐπὶ τραπέζης τῶν πλουσίων Ῥωμαίων, ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὅμοιοι μὲ τοὺς παρ᾽ Ἰταλ. μπουφόνους ἢ ταρτούφους)· παραβλέψας τὴν κυρίαν σημασίαν αὐτῆς· τὸ ὅτι, ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των ἦν ἀντιφάσκων εἰς τοὺς λόγους των· ὁμοίως τῷ τῆς παρ᾽ ἡμῖν κοινῆς παροιμίας· διδάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμον δὲν ἐκράτεις· ἄλλως γάρ, διὰ τῆς τοιαύτης ἐξηγήσεως κινδύνῳ περιβάλλει, ἤτοι κομπρομετέρει ὡς κοινότερον εἴθισται λέγεσθαι, τοὺς σεβασμίους τῶν περὶ ἀρετῆς καὶ ἐκ τοῦ προχείρου πολλάκις λαλούντων, τοὺς ὄντως φιλοσόφους· διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡς φιλόσοφος, οἶδε καλῶς, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Σωκράτης ἀεὶ ἐκ τοῦ προχείρου περὶ ἀρετῆς διελέγετο.

Ἀρετάω. Μλ – ήσω· (ἀρετή.) εἶμαι χρήσιμος, ἱκανός, ὠφέλιμος· προκόπτω· εἶμαι εὐτυχής, εὐδαίμων· »οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα.« Ὀδσ. Θ. 329. τὸ παρ᾽ ἡμῖν κοινότ. δὲν βλέπει κανεὶς προκοπὴν ἀπὸ τὰ κακὰ ἔργα· »ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ.« Ὀδσ. Τ, 114. ἤτοι εὐδαιμονοῦσι. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρετή· πρὸς τὸ τέλος.

* *Ἀρετάων*, ονος, ὁ· κύρ. ὄνμ. τοῦ εὐγενοῦς Τρώων τινός. Ἰλδ. (υ υ – –)

Ἀρετή, ἡ. Ἐπιτηδειότης, δεξιότης, χρηστότης, χρησιμότης, δεινότης, ἀγαθοσύνη· τὸ κοινότερον παρ᾽ ἡμῖν κατὰ περιληπτικὴν σημασίαν, καλωσύνη, παντὸς δήποτε ὄντος κατὰ τὸ εἶδος ἢ γένος του· ὅθεν ἐπὶ Θεῶν, ἀνθρώπων, κτηνῶν, θηρίων ὁμοίως χρήσιμος ἡ λέξις. Παρ᾽ Ὁμ. σημαίνει ἐξαιρ. τὴν πολεμικὴν δεξιότητα ἱκανότητα, ἀνδρίαν, ἀνδρειότητα, ἀνδρικὸν φρόνημα, ῥώμην τῶν Ἡρώων, τὴν δύναμιν, τὴν δεξιότητα, τὴν εὐτολμίαν, τὴν ἐμπειρίαν των εἰς τοὺς ἀγῶνας· ὡσαύτως καὶ τὴν ἐξωτερικὴν μεγαλοπρέπειαν, λαμπρότητα, εὐγένειαν, τὸ κάλλος, τὴν τιμήν, τὸ ἀξίωμα, τὰ πλοῦτη, τὴν δόξαν, τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν ἐν γένει· κατὰ ταύτην τὴν ἐκτὸς σημασίαν τῆς λέξεως, καθ᾽ ἣν χρῆται αὐτῇ μάλιστα, ἐπιφέρει αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς ἵππους, καὶ εἰς τοὺς πόδας τῶν δρομέων καὶ τ. τ. Παρὰ τοῖς Πεζγ. δὲ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἐξαιρέτων ἰδιοτήτων, δυνάμεων καὶ

ἐνεργειῶν τῶν ἀψύχων σωμάτων, πηγῶν δηλονότι, λίθων, βοτανῶν, πολλάκις χρήσιμος ἡ λέξις. Ἡ χρῆσις δὲ αὐτῆς καὶ ἐπὶ ἠθικῶν προτερημάτων ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλὰ κἀνταῦθα κατὰ σημασίαν προϋποτιθεμένης ἐμπειροκαμίας καὶ εἰλικρινοῦς γνώμης μετ' ἐγνωσμένης ἐξωτερικῆς δεξιότητος καὶ ἱκανότητος τοῦ ἐνεργοῦς βίου· ἡ εἰκὼν αὐτῆς παρὰ Ξν. ἀπμν. 2, 1, 21. »..καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προσιέναι μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν εὐπρεπῆ τε ἰδεῖν καὶ ἐλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ ὄμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχῆμα σωφροσύνῃ, ἐσθῆτι δὲ λευκῇ..« Ἀρετὴ περί τινα· ἢ πρός τινα δηλωθεῖσα καλοκἀγαθία, εὐγνωμοσύνη: Ὡσαύτως καὶ τὸ τιμᾶν, καὶ ἐπιγιγνώσκειν τὴν ἀρετήν, ἡ φήμη τοῦ ἐναρέτου, ἡ εὔκλεια ἡ δι' ἀρετῆς ἢ ἀνδρίας κτωμένη· »..καὶ σκέψασθε, τίς εὐπραξία σπανιωτέρα, ἢ τίς τοῖς πολεμίοις λυπηροτέρα, ἢ ἣν ὑμεῖς ἂν πρὸ πολλῶν χρημάτων καὶ χάριτος ἐτιμήσασθε δύναμιν ὑμῖν προσγενέσθαι, αὕτη πάρεστιν αὐτεπάγγελτος, ἄνευ κινδύνου καὶ δαπάνης διδοῦσα ἑαυτήν, καὶ προσέτι φέρουσα εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετήν, οἷς δὲ ἀπαμύνετε, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχύν« Θκδ. 1, 33. Δυσργ. 12, 4. σλ. 58. Καθ' Ἱππκ. = εὐδοξία· ὡσαύτως καὶ Α- Bekk. 1, σλ. 443, 33. κατὰ τοῦτον τὸν Γραμμτ. ἐχρήσατο ὡσαύτως τῇ λέξει καὶ Ἀνδκδ. παρβλ. Εὐσέβεια. — Περὶ τῆς παρὰ Πλάτ. χρήσ. τῆς λξ. ἰδὲ Grossmann spec. elex. Platonici. ἐν Altenb. τῷ 1825. (ἐν παραγ. παρὰ τὸ αἴρω ἢ παρὰ τὸ ἄρω, ἄρτιω, ἢ παρὰ τὸ Ἄρης, οὐκ εὐδιάκριτον, ἅπασαι γὰρ αἱ λέξεις αὗται πρὸς ἓν ἀναφέρονται πρωτότυπον· τὴν ἀστείαν δὲ ἐτμλγ. τῆς λξ. ἰδὲ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 415. D.

Ἀρετάω, Μλ. -ήσω· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς· ποιῶ τινα ἐνάρετον. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. »Ἡ ψυχὴ τοῖς χείροσιν ὀρέξεων εἴξασα κακυνομένη, τοῖς δὲ κρείττοσιν ἀρετωμένη«.

*Ἄρευς, εος, ὁ· Αἰολ. ἀντὶ Ἄρης· Ἀλκαῖος παρ' Εὐστθ. Ἰλδ. Ε, 31. σλ. 518. Κ. Γρηγ. σλ. 194.

(Ἀρέω), ἄχρηστος Ἐνεστ. ἀφ' οὗ σχηματίζεται ὁ Μλ. ἀρέσω, ἀρέσομαι· καὶ ὁ ἀόρ. ἤρεσα, ἠρεσάμην, τοῦ ἀρέσκω ῥμτ.

Ἀρή, ῆς, ἡ· Ἰων. καὶ Ὁμρκ. ἀντὶ ἀρά, ὅπερ ἰδέ.

*Ἀρῆξαι· ὑποτ. β' καὶ μετ. ἀόρ. ἐνε. β'. πρόσ. ἀντὶ τοῦ, ἀρῇ· παρὰ τὸ αἴρω· Ὁμ. καὶ Ἡσδ.

Ἀρηγοσύνη, ἡ βοήθεια· Ἐπιγραφ. Χανδλερίου· Μέρ. Β. σελ. 12. παρὰ τὸ

Ἀρήγω, Μ. ξω· τινί· βοηθῶ, ὑπερασπίζομαι, διευθετεύω, Ὁμηρ., ὅστις μόνον ἐν τῇ Ἰλδ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐπὶ βοηθείας εἰς τὸν πόλεμον, πολλάκις καὶ δοτικῇ δοτκ. τοῦ μέσου δι' οὗ γίνεται ἡ βοήθεια· μετὰ Δοτκ. Ἰλ. Α. 77. »— ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν« λόγοις καὶ ἔργοις βοηθεῖν· ἔτι δὲ καὶ γίνομαι συνεργός τινος εἰς τίποτε, ὠφελῶ τινα· ὅθεν ἀρήγω τινι· ὠφελῶ, συνεισφέρω γίνομαι ὠφέλιμος »πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου, σιγᾶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμούς..« Αἰσχλ. Εὐμν. 571. Ξενοφ. »Ἀρήγειν τοῖς φίλοις, τῇ χώρᾳ.« Ἀλλ' ἀρήγω τι, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, ἢ ἀμπόδιζω, χτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμήν, ἐμποδίζω· »ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς πάντως ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν« Αἰσχ. ἑπτ. ἐπ. Θηβ. 119. ἀρήγ. τινί τι· Εὐριπ. »Ἀρήγειν φόνον τέκνοισι« ἐκτὸ, ἀρκέω, τῷ ὁποίῳ συγγν. ἐστί (υ--)

*Ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ· βοηθός, βοηθήτρια· Ἰλδ.

Ἀρηΐθοος, ὁ, ἡ· (θοός) ὀξύγορος ὡς ὁ Ἄρης εὐκίνητος εἰς τὸν..πόλεμον, πολεμικός· Ἰλδ. 2) ὁ Ἀρηΐθοος, ὄνμ. κύρ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες· Ἰλδ.

Ἀρηϊκτάμενος, η· ον· (κτείνω) ἐν Ἰλ. Χ. 72. Ἀρηΐκτατος (τὸ Α. μκρ.)

*Ἀρηΐλυκος, ὁ· κύρ. Ὀνμ. ἐν Ἰλδ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες.

Ἀρήϊος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ διακαταλήκτως· Ἰωνικ. ἀντί, Ἄρειος.

Ἀρηΐφατος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ὁμ. Ἀρείφατος· Ἰλ. Τ. 31. Ὀδ. Λ. 41. »—Φῶτας ἀρηϊφάτους«.

*Ἀρηΐφθογγος, ὁ, ἡ· (φθογγή) πολεμικῶς ἠχῶν· Κορνt. 21.

Ἀρηΐφθορος, ὁ, ἡ· (φθείρω) ἐν πολέμῳ φθαρείς, φονευθείς· »Πτώματα ἀρηϊφθόρα«.

Ἀρηΐφιλος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς (φίλος) εὐνοούμενος, ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεος· Ὁμ. Ἐπίθτ. πάντων τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν· (ἡ ἐνεργητ. σημσ. Ἐνεργ. φίλος τοῦ πολέμου, πολεμικὸς ἐστὶν ἀναπόδεικτος).

Ἀρήμεναι, Ἀπαρμφ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρᾶν· ἰδὲ ἀράομαι.

Ἀρημένος, ένη, ένον· τεθλιμμένος, ταλαιπωρημένος, καταδυναστευμένος, κατακοπτωμένος· καταμαραμένος· Ἐπὶ γερόντων δὲ, βεβλαμμένος· Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐν Ὀδσ. Ἔτι δὲ καί, ὑπό τινι γήραϊ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον« Ὀδσ. Λ, 136. Τὸ πρωτ. ἄγραφον· ἡ παραγωγ. παρὰ τὸ, ἀράω, ἀράομαι, πάνυ ἀμφβλ. ἐστὶ ὅμως συγγεν. τῷ, ἀραιός (--υυ)

(Ἀρήν, ἡ ἀρρήν) ὄνμστ. ἄχρηστος· ἀφ' ἧς αἱ κατὰ συγκπ. πλάγιαι ἀρνός, ἀρνί, ἄρνα· δυϊκ. ἄρνε, πληθ. ἄρνες, ἀρνῶν, ἀρνάσι· Ἰων. ἄρνεσσι, ἄρνας· κυρίως κριός, ἡ κριάρι Ὀδσ. Δ. 85. »—ἄρνες κεραοί« ἐξαιρ. ἀρνί· ἀρσενικὸν ἢ θηλ. ἄνευ διαφορᾶς Ὁμ. ἀντὶ τοῦ, ἀρὴν ὄνμστ. λαμβάνεται ἡ, ἀμνός· Ἰλ. Γ. 179. »Ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ« »Ἀτρέος χρυσόμαλλον Ἀρνίον« παρὰ Θεοφρ. δὲ Φυτ. Ἱστορ. Η'. Ἄρνες· λέγονται καὶ οἱ μικροὶ στάχυες τῶν σπαρτῶν, γεννημάτων· (παρὰ τὸ, ῥήν· συγγν. τῷ ἀνήρ, ἀφ' οὗ ἀρνειός, ἀρνίον)

*Ἀρήνη, ἡ· Πόλις τῆς Ἤλιδος, ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ Νέστορος· Ἰλδ. (Α. μκρ.)

*Ἄρηξις, εως, ἡ· (ἀρήγω) ἀρηγοσύνη.

Ἀρηρα, Παρκμ. β'. τοῦ ἄρω· Γπρσντλ. ἀρήρειν.

*Ἀρηρομένος, η, ον· εἰργασμένος· Ἰλδ. Σ, 548. Ἡρόδ. 4. 97. Ἰων. παθητ. μετχ. Παρκμ. Ἰων. διπλασιασμῷ ἀντὶ ἠρωμένος παρὰ τὸ ἀρόω.

*Ἀρηρότως· Ἰων. Ἐπίρ. ἐνεργτ. μετχ. Παρκμ. παρὰ τὸ ἄρω ἀντὶ ἀραρότως· ἡρμοσμένα, τετραγωνισμένα· ὅθεν στερεά.

Ἄρης, εος, καὶ ἀπυναιρ. ἔτι δὲ καὶ Ἄρεως· ὅπερ καὶ παρ' Ἀττ. οὐχ ἧττον χρήσιμ. Elms. ἐν Σφκλ. Oid. K. 947. Monk ἐν Εὐριπ. Ἀλκ. 514. πολλάκις παρ' Ἱστρ. καὶ Δυτθ. ἂν καί τινες ἀμφιβάλλουσι τὴν Ἀττ. χρῆσιν· οἷον ὁ Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 607. καὶ Βτμν. Γραμμτ. σλ. 237. ἡ δοτκ. Ἄρει· Ἀττκ. συνρτ. Ἄρει· ποιητ. Ἄρῃ· Matth. Ἀλκ. λψ. 1, σλ. 10. ὡς ἐξ ἀναγν. ἐν Ἰλδ. Φ, 431. σπανιώτατον. Ἡ Αἰτιατ. Ἄρη· ἀλλὰ καὶ Ἄρην Ἀττκ. παρ' Ὁμ. δὲ μόνον Ἰλδ. Ε, 909. ἔχου ὅμως ὁ Dindorf Ἄρη ἀπὸ τοῦ Αἰολ. Ἄρευς γράφει· ἡ αἰτ. Ἄρεα παρὰ Σφκλ. Oid. T. 190. ἡ Κλητ. Ἄρες, Ἰων. καὶ Ἐπκ. αἱ πλάγ. Ἄρηος—ηϊ—ηα· εἰσὶ Γραμμτ. σπανιότητες· ἡ γεν. Ἄρηος καὶ Ἄρεω, ἐν Ἀρχλ. λψ. 28. —Ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῶν μαχῶν· τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας υἱός· μέγας τὸ ἀνάστημα, μεγαλοπρεπής, εὐπρεπής· πάντων τῶν ἀφόβων καὶ εὐτόλμων πολεμιστῶν φίλος· ὅθεν ἐν Ἰλδ. ποτὲ μὲν μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ποτὲ δὲ μετὰ τῶν Τρώων ὤν. Παρὰ τοῖς Τραγ. ὁ Ἄρης ἀντὶ Θεὸς παντοσδήποτε ὀλέθρου, πάσης φθορᾶς καὶ βλάβης· τοῦ λοιμοῦ, τῆς ἀκαρπίας· Σφκ. Oid. T. 190. Εὔρηται δ' ἔτι καὶ προσηγορικῶς καὶ ἀντὶ τοῦ, πόλεμος, μάχη, φθορά, φόνος· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, σίδηρος: Συγγν. τῷ, ἀνήρ· κατὰ Döderl. δὲ, βεβαιότερον τῷ, αἴρω, ἀναιρῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω· ἰδὲ καὶ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 407. D. (τὸ Α, παρ' Ὁμ. βρχ. πολλάκις μέν τοι καὶ μκρ. ἐν τῇ ἄρσει· π. χ. »Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα..« Ἰλδ. Ε, 31. καὶ ὁ κανὼν οὗτος ἰσχύει καὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῆς λξ. Οἱ μεταγενστ. Ἐποπ. χρῶνται τῷ Α κατὰ τὴν χρείαν οὐδένα κανόνα φυλάττοντες· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, σπανίως μκρ. Meinelio quaest. Men. σλ. 38.)

*Ἀρήτειρα· ἡ· Θηλ. τοῦ ἀρητήρ· ἱέρισσα, καλόγρια· (--,-υ)

*Ἀρήτη, ἡ· Βασιλὶς τῶν Φαιάκων· ἤτοι βασίλισσα ἀπὸ τοὺς Κορφούς· Ὀδσ. (α)

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, ἡ· (ἀράομαι) ὅστις παρακαλεῖ, εὔχεται, προσεύχεται· ἀλλ' οἱ ἀρητῆρες, εὔχοντο ὑπὲρ τοῦ λαοῦ· ὅθεν ἱερεύς, παπᾶς, καλόγηρος· Ἰλ. Α. 11. καὶ 94. καὶ Ε. 78. (---) ἀφ' οὗ

Ἀρητήριον, τό· τόπος ἔνθα προσεύχονται, ἢ εὔχονται· ὁ Πλούταρχ. Θησ. 34. ὀνομάζει καὶ τόπον τινὰ ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, Ἀρατήριον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτυμολ. ἐκ Φιλοχόρου, Ἀρατήριον καλεῖ· ὁ δὲ Ἡσυχ. Ἀρατήριον, (α)

*Ἀρητιάδης, ου, ὁ· Πατρωνυμ. τοῦ Ἀρήτος· Ὀδσ. (ἔνθα τὸ Α. βρχ. Ἀττ.) ὡσαύτως καὶ Ἡσδ. Ἀσπ. 57.

Ἀρητιάς, άδος, ἡ· πολεμική· Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. ἀσυνήθης σχηματισμὸς παρὰ τὸ, Ἄρης· (α)

*Ἄρητος, ὁ· Ἀττ. Ἄρατος· κύρ. ὄνμ. Ὁμ. παρ' Ἕλλησί τε καὶ παρὰ Τρωσὶ σύνηθες· κυρίως εὐκτός· (Ἐπκ. --υ· Ἀττ. υ-υ)

*Ἀρητός, ή, όν· Ἰων. ἀντὶ ἀρατός· Ὁμ.

*Ἀρητύω = ἄρω· ἀντλῶ· ποιητ. »ἄλλοτε δ' ὀξυτέροις τριβόλοις ἀρητυμένοισι« Ἀλκ. παρ' Ἀθην. σλ. 34.

Ἀρθείς, έντος· Μετοχ. α'. Ἀόρ. Παθητ. ἐκ τοῦ, Αἴρω, Ἰλ. Ν. 63.

Ἄρθεν, γ'. πληθυν. προσ. παθτ. ἀόρ. α'. Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ἤρθησαν, παρὰ τὸ αἴρω. Ἰλ. Π. 211.

Ἀρθῆς, Ἰωνικ. ἀντί, Ἤρθης· Ἀόρ. Παθητ. ἐκ τοῦ, Αἴρω.

Ἀρθμέω, Μλ. -μήσω· (ἀρθμός) ἑνόνω, ἁρμόζω· συναρμόζω, συγκολλῶ· — 2) ἀμτβ. ἑνόνομαι, συναρμόζομαι, εἶμαι ἡνωμένος, ἡρμοσμένος· Ἰλ. Η. 302. »Ἐν φιλότητι ἀρθμήσαντες« εἰς ἁρμονίαν φιλικὴν ὄντες, ἀντὶ Ἀρθμηθέντες.

Ἄρθμια, ων· τά· (οὐχὶ δὲ ἀρθμία, ἡ) φιλία, ἕνωσις, ὁμόνοια, εἰρηνικὴ κατάστασις· Ἡρδτ. 6, 83. κυρίως δὲ ὄνμστ. πληθ. οὐδετ. γέν. τοῦ

Ἄρθμιος, ία, ιον· μὲ φιλίαν ἑνωμένος, συνδεμένος· τινί· Ὀδσ. Π, 427. παρὰ τὸ

Ἀρθμός, οῦ, ὁ· (ἄρω) δεσμός, ἕνωσις, ὁμόνοια, στενὴ φιλία Ὁμ. Ὑμν. Ἑρμ. 521.

*Ἀρθρεμβολέω· Μλ. -ήσω· (ἀρθρέμβολος) βάλλω πάλιν εἰς τὸν τόπον του τὸ εὐγαλμένον, ξεκλειδωμένον, στραμπουλιγμένον σώματος μέλος· ἀφ' οὗ

*Ἀρθρεμβόλησις, εως, ἡ· βάλσιμον πάλιν εἰς τὸν τόπον του, μέλους τοῦ σώματος εὐγαλμένου, στραμπουλιγμένου· παῖς ὃν ἀρθρεμβολεῖται ὁ ἑρμηνεία.

Ἀρθρέμβολος, ὁ, ἡ· (ἄρθρον ἐμβάλλω) βαλμένος πάλιν εἰς τὸν ἁρμὸν εἰς τὴν κλείδωσίν του: ὅστις βάλλεται πάλιν εἰς τὴν κλείδωσίν του. Τὰ ἀρθρέμβολα· ὑπκ. ὄργανα· μηχανή, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐμβαίνουν πάλιν εἰς τὴν κλείδωσίν των εὐγαλμένα, ξεκλειδωμέ-

να, στρεμπολημένα μέλη τοῦ σώματος· ἔτι δὲ καὶ Βασανιστήριον, ἢ ὄργανον στρεβλωτικόν, τὸ ἰταλ. τορτοῦρα· Ἰώσηπ. Μακκαβ. Η. καὶ ις.

Ἀρθρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ, Ἄρθρον· κλειδωσίτζα.

Ἀρθρικός, κή, κόν· ἤ, Ἀρθριτικός· ἡ, ὀν· (ἄρθρον) εἰς τὰ ἄρθρα, εἰς τὰς κλειδώσεις τοῦ σώματος ἀνήκων, ἢ πάσχων εἰς αὐτά, ὡς; ποδαλγές, κ. τ. λ.

Ἀρθρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. Ἀρθρῖτις, ιδος, ἡ· ἀνήκων εἰς τὰ ἄρθρα· ἡ νόσος συμβαίνουσα εἰς τὰ ἄρθρα, ἢ ῾ς τὰς κλείδωσες τοῦ σώματος· Ἀρεταῖος· (τὸ οὐδέτ. πιθανῶς ἄνευ παραδείγματος.)

Ἀρθροκηδής, εος, ὁ, ἡ· τό, ες· (κῆδος) κατατρώγων τὰ ἄρθρα. Λουκιαν. Τραγ. 15. ἀμφίβ.

Ἄρθρον, τό· (ἄρω) Μέλος, κλείδωσις, σύνδεσμος, ἕνωσις τῶν κοκκάλων ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Τὰ ἄρθρα πλθ. ἐξαιρ. θηλύκωμα τῶν κοκάλων, γεννητικὸν μόριον· «τῶν θηλείων ἵππων τὰ ἄρθρα». Ἡρόδ. 3, 103. 2) Παρὰ Γραμμ. τό, Ἄρθρον: λόγου μέρος.

Ἀρθροπέδη, ἡ (πέδη). = Γυιοπέδη· Ἀνάλεκτ. Β. 53.

Ἀρθρόω, Μλ. ώσω (ἄρθρον). Συνδέω, συναρμόζω· ἑνόνω δύω ἢ περισσότερα πράγματα μὲ κλειδώσεις· σχηματίζω, κάμνω τι τελειότερον· ἐρθότερον: ἐξαιρ. ἐπὶ γλώσσης, διαλέκτου καὶ ἐπὶ λέξεων σαφῶς καὶ καθαρῶς ὁμιλῶ καὶ ἐκφράζομαι, ὥστε ἀκούονται ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συλλαβαί· ἀρθρῶ τὴν φωνήν. ἐκφράζομαι ἔναρθρον φωνήν ἀντιθ. τῆς φωνῆς τῶν ἀλόγων ζώων ἥτις ἐστιν ἄναρθρος, «Ἀπόλλων ἀρθρώσει γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον»· νὰ δώσῃ δύναμιν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν μου καὶ εἰς τὸν νοῦν μου.

Ἀρθρώδης, ό, ἡ· ὅμοιος μὲ κλειδώσεις: ὅστις ἔχει πολλὰ ἄρθρα κλειδώσεις, ἢ κόμπους εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Ἀρι — ἐπιτατικὸν καὶ ἀδιαίρετον μόριον, προστιθέμενον ταῖς λέξεσιν ὥσπερ καὶ τὸ ἐρι· δοκεῖ δὲ πιθανῶς παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτοτ. παράγεσθαι, παρ᾽ ὃ καὶ τό, ἀρείων, ἄριστος· ὅθεν σημαίνει ἐκτεταμένην ἱκανότητα, ἐπιτηδειότητα, ἢ χρησιμότητα εἴς τι. Ἔτι δὲ καὶ ἀφθονίαν, πλησμονήν· τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς ἀρχαι. Ἐποπ. καὶ Λυρ. ἐν χρήσει (υυ)

Ἀρία, ας, ἡ· εἶδος δρυός, (τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ἀριός, καὶ πληθ. Ἀριοὶ καὶ Ἀριάδια) παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ. 6. ἔτι δὲ καὶ Φελλόδρυς.

*Ἀριάδνη, ἡ· κύρ. ὄνμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Μίνω βασιλέως τῆς Κρήτης· Ὅμ.

Ἀριβάσκανος, ὁ, ἡ· κατὰ πολλὰ φθονερός

Ἀριγής, ό, ἡ (ῥιγέω). Ὅστις δὲν κρυόνει· δὲν αἰσθάνεται ῥίγος εἰς τὸν παροξυσμόν· ἐνεργτ. δὲ ὅστις δὲν προξενεῖ ῥίγος· Ἱπποκρ. σελ. 388. Ἐπῤῥ. ἀριγέως.

Ἀρίγνως, ῶτος, ὁ, ἡ· = τῷ ὑποκ. Πνδ. Νμ. 5, 21.

Ἀρίγνωτος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Εὐκολογνώριστος, κατὰ πολλὰ γνώριμος, περίφημος, περιβόητος, γνωστὸς ῾ς ὅλους, διάδηλος· Ὀδ. Δ. 207. ἔτι δὲ καὶ κατὰ κακὴν σημσ. Ὀδ. Γ. 375.

Ἀριδάκρυος, ὁ, ἡ καὶ

*Ἀριδάκρυς· ὁ, ἡ· — υ, τό· γενκ. — υος (δάκρυ). Ὅστις κλαίει πολύ, χύνει πολλὰ δάκρυα, εἶναι γεμάτος δάκρυα.

*Ἀριδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Τὸν ὁποῖον ἔκλαυσαν ἢ κλαίουν πολύ· διὰ τὸν ὁποῖον ἐχύθησαν, ἢ χύνονται πολλὰ δάκρυα. — 2) = Ἀρίδακρυς· «ἀριδάκρυτος γόοισι» Αἰσχλ. Περσ. 944.

Ἀριδείκετος, ὁ, ἡ· (δείκνυμι). Ὅστις δείχνεται ἀπὸ πολλούς· τὸν ὁποῖον ὅλοι δείχνουν μὲ τὸν δάκτυλον· ὅθεν πολλὰ γνωστός, περίφημος, ἔξοχος, πάνυ ἔνδοξος· παρ᾽ Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημσ. ὑπερθτ. μετὰ γενικ. «Πάντων ἀριδείκετος ἀνδρῶν».

Ἀρίδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Πολλὰ σαφής, εὐκολογνώριστος, πολλὰ φανερός· ὅθεν πολλὰ γνωστός, περιφημότατος· Ἐπῤῥ. ἀριδήλως· παρβλ. τὸ ἑξῆς.

Ἀρίζηλος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀριζήλη, ἡ· Ἰλδ. σαφέστατος, γνωστότατος, φανερώτατος, τὸ κοινότ. φῶς φανερός· καθαρά, δυνατά, πολὺ ἀκουστός· ἐπὶ ἀστραπῶν, ἐπὶ φθόγγου σάλπιγγος, ἤτοι ἐπὶ ἤχου τρομπέτας Ἰταλκ. Ἰλδ. Ἐπὶ παραδόξων, θαυμαστῶν φαινομένων τὰ ὁποῖα ὅλοι οἱ παρόντες βλέπουν· Ἰλδ. Β, 318. Ἐπῤῥ. ἀριζήλως· Ὀδσ. Μ, 453. ὡσαύτως καὶ Πνδ. Ὀλ. 2, 55. κατὰ Boeckh. — 2) = Ἀριζήλωτος, λίαν ζηλωτός, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ζηλεύσῃ τις, ἀξιοζήλευτος, πολὺ εὐτυχής· Ἡσδ. Ἔρ. 6. καὶ Καλλμ. Ἐπῤῥ. ἀριζήλως· (παρὰ τὸ δῆλος τροπῇ τοῦ δ εἰς ζ· ὅθεν ἀντὶ ἀρίδηλος· ὅπερ εὑρεται παρὰ Σιμν. καὶ ἄλλοις· Βτμν. Λξ. 1, σλ. 254.)

Ἀριζήλωτος, ὁ, ἡ (ζηλόω) πολὺ ζηλευμένος, ἀξιοζήλευτος, εὐτυχέστατος. — 2) Πολλὰ ἐπιθυμητός, ἐξαίρετος· Ἀριστοφ. Ἱππ. 1329.

Ἀριήκοος, ό, ἡ (ἀκούω). Εὐκολοάκουστος, τὸν ἀκούει τις ἀπὸ ὅλους· πολλὰ περίφημος Καλλμ. — 2) Ἐνργ. ὅστις ἀκούει εὔκολα, ἢ πρόθυμα· εὐπειθής.

Ἀριήρης, εος, ό, ἡ· = Χαλεπός· Ἡσύχ. ἀμφβ.

Ἀριθμέω, Μλ. — ήσω (ἀριθμός)· μετρῶ, δηλονότι ὅσα μετροῦνται μὲ τὸ κομμάτι, ξεχωριστὰ καθ᾽ ἕν· «αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐϋκνήμιδας ἑταίρους ἠρίθμεον»· Ὀδσ. Κ, 203. τοὺς ἐμέτρησα εἰς δύω ἴσα μέρη, δηλ. μισοὺς καὶ μισούς: λογαριάζω· ἔτι δὲ καὶ πληρόνω. Ἀλλ᾽ Ἰλδ. Β, 124. «. Ὅρκια πιστὰ ταμόντες ἀριθμηθήμεναι ἄμφω»· παθτ. ἀόρ. α΄. ἀπαρμφ. ἀντὶ ἀριθμηθῆναι, νὰ ἑνωθοῦν μαζὺ των φιλικά, νὰ φιλιωθοῦν νὰ κάμουν μεταξύ των φιλίαν· ὡς τὸ ἀρθμηθῆναι. (Παρτκ. ἠρίθμεον· παρ᾽ Ὅμ. ἀναγνωστέον ἀεὶ τρισυλλάβως·) ἀφ᾽ οὗ

Ἀρίθμημα, τος, τό· ἀριθμημένον, μετρημένον· ἀριθμός· Αἰσχύλ. Εὐμ. 750.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ· τὸ νὰ ἀριθμῇ ἢ μετρᾷ τις τίποτε κομμάτι πρὸς κομμάτι.

Ἀριθμητικός, κή, κόν· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ νὰ ἀριθμῇ τις· ὅστις ἀγαπᾷ ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἀριθμῇ, ἢ λογαριάζῃ· Ἐπῤῥ. ἀριθμητικῶς.

Ἀριθμητική· ἡ· ὑπακ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἀριθμῇ, λογαριάζῃ τις.

Ἀριθμητός, τή, τόν (ἀριθμέω)· Μετρημένος, λογαριασμένος· ὅστις ἐπιδέχεται ἀρίθμησιν, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ μετρήσῃ, λογαριάσῃ: εὐκολομέτρητος, εὐκολολογαριαστος· ὅθεν ὀλίγος εἰς τὸν ἀριθμόν· ἀντιθτ. τῷ, ἀναρίθμητος.

*Ἀρίθμιος, ία, ιον· = τῷ προηγμ. ποιητ.

Ἀριθμός, ὁ· (ἄρω, ἀρθμός)· Ποσότητα συνισταμένη ἀπὸ περισσότερα μέρη. Σωρός, πλῆθος· «. . παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ, νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ᾽ ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ ὄλβιος.» Ὀδσ. Κ. 448: Μέτρημα, ἢ μέτρον· ἀριθμὸς ἐδόθη· Ευρ. μέτρημα, λογαριασμὸ τῆς στράτας, καθ᾽ ὅταν ἀριθμεῖται μὲ στάδια, ἢ στρέματα, ἢ μίλια· ἢ μὲ σταθμούς, τὸ τουρκ. κονάκια, ἢ μὲ ὥρας. Εἰς ἀφωρισμὸν κενότητος κεῖται ἡ λέξις ἀριθμὸς πολλάκις περιττή. «Πολλοὶ ἀριθμόν· πολλοὶ κατὰ τὸν ἀριθμόν· Ἡρόδοτ. Γ΄ 6. «Ἐν κεράμιον ἀριθμῷ· μόνον ἓν καὶ μοναχὸν ἀγγεῖον· Ξενοφ. Ἀναβ. Ε΄. ς΄. 12. Ὡσαύτως καὶ τό, ἀριθμὸν καὶ εἰς ἀριθμόν· Schaef. ἐν Διον. περὶ συνθ. σλ. 160. Ἔτι δὲ καὶ ὅλον τὸ σύστημα τῶν ἀριθμητικῶν σημείων ἰδιαιτέρως καθ᾽ ἕν· τὸ Ἰταλκ. συνηθέστ. νούμερον· Heind. ἐν Πλάτ. Θεαί. σλ. 157. D. — 2) ἀρίθμημα, λογάριασμα· ἐξαιρ. εἰς τὰς φράσεις ἀριθμὸν ποιῶ, ἐπιθεωρῶ, μετρῶ τὸ στράτευμα· τὸ ἰταλ. κάμνω ῥεβίστα· ἐν ἀριθμῷ ἐστί· εἶναι μετρημένος, λογαριασμένος, ἐμετρήθηνα μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, βαλθηκεν εἰς τὸν λογαριασμόν· ἔτι δὲ καί, εἶναι ἄξιος προσοχῆς, τιμῆς καὶ τ. τ. ὡς τὸ κοινότ. ἡμῶν, αὐτὸς μετράει κάττι, ἀξίζει· πολλάκις μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ· «ταῦτα οὐκ ἀριθμὸς λόγων, ἀλλ᾽ ἔργων· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 382. Αὐτὰ δὲν εἶναι μόνον λόγια· — 3) τελειότης, ἕνωσις ὅλων ὅσα ἀνήκουν εἰς τίποτε· «πάντες ἀριθμοὶ τοῦ καθήκοντος» συμπαντα, ὅλα μαζὺ τὰ καθήκοντα· «πάντας τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβοῦσα καθ᾽ ὅλους τοὺς τρόπους τετελειωμένος, σωστός· — 4) ἀντιθέτως τῇ τιμῇ, τοῦ ἀξίωματος· λόγων ἀριθμός, τὸ παρ᾽ ἡμῖν κοινότ. πολλὰ λόγια καὶ κἀνένα ἔργα· ἢ λόγια ῾ς τὸν ἀέρα, ἢ παχυὰ λόγια. Ἔτι δὲ ἀριθμός, ἀντὶ τοῦ ἄχρηστος, οὐτιδανὸς ἄνθρωπος· ἄνθρωπος τοῦ κἀντιποτε, ἢ κἀντιποτένιος· «ποῦ γ᾽, ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ᾽ ἀβέλτεροι, ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι, ἀριθμός, πρόβατ᾽, ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;» Ἀριστφ. Νφ. 1204. καὶ Δμσθ. πέφτει δ᾽ ὅτε ὁ ἀριθμὸς καὶ ἐπὶ οὐδαμινότητος λαμβάνεται. ὡς ὅτε ὁ κωμικὸς λέγει, ὅτι οἱ Θεαταί, ἀριθμοὶ ἄλλως εἰσίν, ἤτοι πλῆθος μόνον· καὶ αὐτοὶ τοῦτο, ποσότης ἐπινοουμένη, οὐ μὴν οὐσίαι τινὲς ὁριζόμεναι· Εὐστθ. Ἰλδ. Β, 202. ὡς τὸ παρ᾽ ἡμῖν κοινῶς· μετροῦν κεφάλια μόνον.

Ἀρικύμων, νος, ἡ· εὐκολογκάστρωτη. Ἱππ.

*Ἄριμα, ων, τά. χώρα, ἢ τόπος εἰς τὴν Κιλικίαν περίφημος διὰ ὑπογείου πυρός· «ὅτε τ᾽ ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ εἰν Ἀρίμοις, ὅθεν φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Ἰλδ. Β. 783. καὶ Ἡσδ. Θγν. 301.

Ἀρίμηλον, τό· παρ᾽ Ἀθην. ὅπου ἄλλοι, Ασίμηλον, ἄναγιν, ἀμφ. σημασία.

Ἀρινος ἢ **ἄρις**, ῖνος, ὁ, ἡ· (ῥίν. ῥίς). Χωρὶς μύτην ἢ ὅστις δὲν ἔχει καλὴν ὄσφρησιν. ἀντιθ. τῷ, Εὔριν.

*Ἄρινος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἀρίπικρος, ὁ, ἡ· ὁ λίαν πικρός. Ἡσύχ.

Ἀριπρέπεια, ας, ἡ. μεγαλοπρέπεια, μεγάλη ἀξία, λαμπρότης. ἐκ τοῦ.

Ἀριπρεπής, ὁ ἡ. (πρέπω) πολλὰ μεγαλοπρεπής, κατὰ πολλά, ἢ ἐξαιρέτως λαμπρός. θαυμάσιος, περιφανής, ἔνδοξος, ἐπίσημος, περίφημος. παρ᾽ Ὅμ. ἐπ᾽ ἀνθρώπων, κτηνῶν, θηρίων, καὶ ἄλλων πραγμάτων. ἀναφ. εἶδος, ἵππος, ἄστρα, ὄρος, αἰγίς, χηλός. ἐπῤῥ. ἀριπρεπῶς.

Ἄρις, ινος. ἰδὲ ἄριν.

Ἀρίς, ίδος, ἡ· ἐργαλεῖόν τι τεκτονικόν, εἶδος τρυπάνου, ἀρίδα, τριβέλι. Ἐπιγρ. «γυρὰς ἀμφιδέτους ἀρίδας».

Ἀρίσαρον, ου, τό. ι. δὲ φράστης. (υυ) = ἄρον. Διοσκ. Α΄. 198. Arum arisarum, Λιν.

*Ἀρίσβας, αντος, ὁ. ὄνμ. εὐγενοῦς Τρωός. Ἰλδ.

*Ἀρίσβη, ἡ. πόλις ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῆς Τρῳάδος. Ἰλδ. ἀφ᾽ οὗ.

*Ἀρίσβηθεν· ἐπῤῥ. ἐξ Ἀρίσβης, ἀπὸ τὴν Ἀρίσβην. Ἰλδ.

Ἀρίσημος, ό, ἡ (σῆμα). Πολλὰ ἐπίσημος, περιφανής, περίσημος, ἔνδοξος. Ὁμηρ. Ὕμν. Ἑρμ. 12. «ἀρίσημα ἔργα».

Ἀρισθάρματος, ό, ἡ. (ἄριστος ἅρμα) ἐξαίρετος εἰς τὸ τρέξιμον μὲ ἁμάξι, νικητὴς διὰ τὸ τρέξι

μεν μὲ ἁμάξι Πινδ. Πύθ. Ε΄ 39. »γέρας ἀριστάρματον« τὸ ἆθλον, δῶρον τῆς νίκης.

Ἀριστευδής, ὁ, ἡ (στεύζω) πολὺ θυμωμένος, θυμώδης· Καλλιμ. (λείψ. 108.

Ἀριστάζω = ἀριστάω, προγεύομαι. Ἱπποκρ. Νόσ. Β΄. 15. (— — — —)

Ἀρίσταθλος, ὁ, ἡ, (ἆθλος) ἄριστος ἐν τοῖς ἄθλοις, ὁ νικητὴς εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀνάλεκτ. Β. 99.

* **Ἀρισταῖος**, ὁ· ὄνμ. κύρ. Ἡσιδ. Θεογ. 977. ἐξαιρέ· ἡμίθεος τις τῶν ἀγροτῶν ἀφθονίας παρεκτικός. Voss, Virg. Georg. 4, 315. Bröndstedt griech. Reisen, 1, σελ. 40.

Ἀρισταρχεῖον, τό· ὁ Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἤλιδι. Πλούτ. Ζ. σελ. 206.

Ἀρισταρχέω, Μλ-χήσω (ἄρχω) ἐξουσιάζω, διοικῶ-κυβερνῶ, ἄριστα, ἐξαίρετα, πολλὰ καλά. Ἀριστοτ. Πολ. Β΄.

Ἀριστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλὴ) πολυστάφυλος, πολλὰ σταφύλια ἔχων· γεμάτος σταφύλια· (?)

Ἀριστάω, Μ. ήσω· (ἄριστον) ὡς καὶ τὸ ἀκρατίζομαι, προγεύομαι, κάμνω τὸ πρόγευμά μου, τὸ τουρκ. καφαλτίζω· παρα. ἀνωμ. κατὰ συγκ. ἀριστάναι καὶ πληθυντ. ἠρίσταμεν παρ' Ἀθην. σελ. 423. ἀντὶ τοῦ, Ἀριστᾷν, καὶ Ἠριστῶμεν· ἀμφότερα τύποι τῆς δημοτικῆς κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Βτμν. Γραμμτ. 2. σλ. 14. (ἐρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Jac. Ἀνεκδ. Παλτ. σλ. 722.)

Ἀριστεία, ας, ἡ· (ἀριστεύω) ἀνδραγαθία, γενναία καὶ ἡρωϊκὴ πρᾶξις, μεγάλον καὶ ἀξιόλογον κατόρθωμα τοῦ πρώτου ἀγωνιστοῦ εἰς τὸν ὁποῖον ἐδίδετο τὸ ἀριστεῖον· γενικῶς ἀνδραγάθημα, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ· παλληκαριά· τὸ ἰταλ. μπραβοῦρα· ἐν Ἰλιάδ. ἐπιγράφονται, ἀριστεία. ἡ Ε Διομήδους, ἡ Λ Ἀγαμέμνονος, ἡ Ρ, Μενελάου ἀριστεία· πολλάκις δὲ καὶ κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. χρήσιμος ἡ λέξις· Σοφοκλ. Αἴ· 443. Οὕτω.

Ἀριστεῖον, ου, τό· ἀντιμισθία, δῶρον, ἆθλον, διδόμενον εἰς τὸν πρῶτον νικητήν· δῶρον ἀνδρείας μεγάλου τινὸς κατορθώματος· Ξενοφ.

Ἀριστερά, ᾶς, ἡ, ὑπακουομ. Χείρ. τὸ ἀριστερὸν ἢ τὸ ζερβὸν χέρι. Ἡρόδοτ. ἐν ἀριστερᾷ, ἐξ ἀριστερᾶς, παρὰ τὴν ἀριστεράν. ζερβά, πρὸς τὸ ζερβὸν ἢ ζερβὶ μέρος· αὐτόθ.

Ἀριστερεύω, Μ. σω. μεταχειρίζομαι τὸ ἀριστερὸν χέρι. εἶμαι ζερβός.

Ἀριστερεών, ἡ· Ὀρφ. Ἀργ. 916. = Περιστερεών.

Ἀριστερός, ρά, ρόν· ζερβός· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅς τις μεταχειρίζεται τὸ ζερβὸν χέρι, ὡς οἱ ἄλλοι τὸ δεξί-ὅθεν ὅστις πιάσει, κάμνει ὅλα ἀνεπιτήδευτα, ἀνάποδα: Μεταφ. ἐπ' ἀριστερὰ ἔβας. Σοφοκλ. Αἰ. 183. ζερβοπάτησες, ζερβὰ περιεπάτησες· τουτέστι παρεστράτησες ἀπὸ τὸ ὀρθόν. δὲν τὸ ἔκαμες ὡς πρέπει. — 2) ἐπὶ κακῶν οἰωνῶν ἤτοι κακῶν σημείων ἀπὸ τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν. ἐπειδὴ οἱ Οἰωνοσκόποι, δηλ. ὅσοι ἐπροφήτευον τὸ μέλλον ἀπὸ τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν, ἐκύταζον πρὸς τὸ βόρειον μέρος, καὶ ὅταν ἔβλεπαν νὰ πετοῦν τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὸ ζερβὸν μέρος, τὸ εἶχον διὰ κακὸν σημεῖον.... »αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης.« Ὀδυσ. Υ, 242. — 3) ζερβά, πρὸς τὸ ζερβὶ μέρος. »ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς«. Ὀδυσ. Ε, 277. ὅτι δὲ καὶ εἰς ἀριστερά. παραβλ. ἐπαρίστερος. ἡ Ἀριστερά, ὑπακ. χείρ. τὸ ζερβὶ χέρι.

Ἀριστεροστάτης, ὁ· (ἵστημι) ὅστις στέκεται εἰς τὰ ἀριστερά, ζερβά.

Ἀριστερόχειρ, ρος, ὁ, ἡ· (χεὶρ) εἰς τὸν πόλεμον ἢ εἰς καιρὸν πολέμου ὅστις κάμνει μεγάλας, θαυμαστὰς ἀνδραγαθίας; παλληκαριές, τὸ ἰταλ. μπραβοῦρες· εἰς καιρὸν εἰρήνης δέ, ὅστις κατορθόνει μεγάλα, ἀξιόλογα πράγματα μὲ φρόνιμον καὶ ἐνάρετον πολίτευμα. Παρ' Ὁμ. ἀριστῆες λέγονται ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πρώτιστοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ μεγάλοι, οἱ περίβλεπτοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες. ζερβός, ζερβοχέρης.

Ἀρίστευμα, τος, τό· = Ἀριστεία· Εὐστάθ.

Ἀριστεύς, έος, ὁ· (ἄριστος).

Ἀριστευτικός, κή· κόν· ὅστις ἢ ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἀριστεύειν· ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμνῃ μεγάλας ἀνδραγαθίας καὶ ἀξιόλογα κατορθώματα.

Ἀριστεύω, Μ. σω· (ἄριστος) εἶμαι πρώτιστος, κάλλιστος ἢ ἀνδρειότατος· ὡς τοιοῦτος κάμνω μεγάλα κατορθώματα εἰς καιρὸν πολέμου ἢ καὶ εἰρήνης. Παρ' Ὁμ. ἐξαιρ· ἐπὶ ἀνδραγαθημάτων ἐν πολέμῳ· μετὰ γενικ. »Τρώων ἀριστεύεσκεν« Ἰλιάδ. Ζ, 410· παραβλ. Λ, 626, 745. Ἡρόδ. 7. 106. »τῷ μούνῳ Ξέρξης δῶρα πέμπεσκε, ὡς ἀριστεύοντι πάντων.« Πινδ. Νμ. 20. »κατένευσέν τέ οἱ χαίταις, ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονός.« νὰ εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ βασιλεύς· καὶ ὅστις τοῦ πραγματ.« οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων.« Ἰλιάδ. Λ. 626. παραβλ. Πινδ. Νμ. 10, 17. Θεοκρ. 12, 27. ἀλλὰ καὶ, ἔν τινι, ἐν μάχῃ ἀριστ. Ἰλιάδ. Λ, 409. ἐν ἀέθλοις. Πινδ. Νμ. 11, 18, ὡσαύτως καὶ ἀπαρέμφ. ἐνίοτε· »ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.« Ἰλιάδ. Π, 292, 551. Ρ, 351. καὶ προσλήψει γενικ. »ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων.« Ἰλιάδ. Ζ, 460. Θεοκρ. 15, 98. Αἰτιατ. δέ, ἀμεταβάτως, νικῶ, κερδαίνω τὸ ἆθλον. »στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον, ποσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου Οἰωνός.« Πινδ. Ὀλυμ. 10, 76. Σοφοκλ. Αἴ· 435, 1300. ἀπολύτως. γνώμη ἀριστεύει. ἀντὶ τοῦ, ὑπερισχύει. »Ἑτέρη Θεμιστοκλέι γνώμη εἰς καιρὸν ἀρίστευσε.« Ἡρόδ. 7, 114.

Ἀριστητής, οῦ, ὁ· (ἀριστάω), ὅστις προγεύεται. Ἱπποκρ. (τὸ α μακρ. τὰ πλεῖστα.)

Ἀριστίζω, Μ. ίσω· φιλεύω μὲ πρόγευμα, προγεύω τινα· Ἀριστοφ. Ὀρνιθ. 659. Μέσως. Ἀριστίζομαι, προγεύομαι (τὸ α. μακρ. τὰ πλεῖστον.

Ἀριστίνδην, Ἐπίρ. (ἄριστος) κατὰ τὸ ἄριστον τῶν φρονημάτων, τοῦ πολιτεύματος. ἐξαιρ. τοῦ οἴκου, τὸ ἰταλ. τῆς φαμιλίας, ὡσαύτως καὶ τῆς εὐγενείας, καὶ τῆς περιουσίας ἢ τῶν ὑπαρχόντων. γενικῆς δὲ κατ' ἀξίαν. παραβλ. πλουτίνδην. Ἀριστοτ. Πολ. Β. »Ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας.«

Ἀριστόβιος, ὁ, ἡ· (βίος) ὅστις ζῇ ἐξαίρετα, ἔχει ὅλα τὰ καλά, δὲν τῷ λείπει τίποτα.

Ἀριστόβουλος, ὁ, ἡ· (βουλὴ) ὅστις δίδει καλλίστην ὠφέλιμον καὶ ἐξαίρετον συμβουλήν· 2) Ἀριστόβουλος, ὁ. κύρ. ὄνμ — β΄) Ἀριστοβούλη. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. Πλουτχ. Θεμ. 22.

Ἀριστογένεθλος, ὁ, ἡ· (γενέθλη)· ὅστις γεννᾷ ἄριστα, κάλλιστα τέκνα· γενικῶς εὔκαρπος. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν.

Ἀριστογόνος, ὁ, ἡ· (ΓΕΝΩ) ἐνεργ. ὅστις γεννᾷ ἐξαίρετα τέκνα. Ἀριστόγονος δέ, προπαροξ. παθτ. ἐξαιρέτων γονέων γεννηθείς.

Ἀριστόδειπνον, τό· μεγάλον πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ἐπέχει τόπον δείπνου, ἢ τὸ γεῦμα ὃν ἅπαξ τῆς ἡμέρας καὶ ἀναπληροῦν τὸν τόπον γεύματος καὶ δείπνου· τὸ παρὰ Γάλλ. Déjeuné diné. Ἀθην. Σελ. 47.

Ἀριστοεπέω, Μλ. ήσω· ὁμιλῶ, ἄριστα ἐξαίρετα, παρὰ τό.

Ἀριστοεπής, ὁ, ἡ· (ἔπος) ὅστις ὁμιλεῖ ἄριστα, τοῦ ὁποίου αἱ ὁμιλίαι εἶναι ἐξαίρετοι, σοφαί, καὶ ὠφέλιμοι.

Ἀριστοκράτεια, ας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ὅταν ἐξουσιάζωσι, διοικῶσι τὴν πολιτείαν οἱ εὐγενέστατοι καὶ πρώτιστοι ἄνδρες.. — 2) Παρ' Ἀριστλ. καὶ Πολβ. ἐννόμου πολιτείας σύνταγμα, τὸ Ἰταλ. κονστιτουτσιόνη, καθ' ὃ ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας πρέπει νὰ διαπιστεύεται μόνον εἰς ἄνδρας ἐναρέτους καὶ ἀξίους χωρὶς νὰ θεωρῆται συγγένεια, πλούτη καὶ τ. τ. καὶ νὰ ἐπικρατῇ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον. παρὰ τό.

Ἀριστοκρατέομαι, παθητ. μετὰ μέσ. Μελ. (κρατέω) ἐπὶ πολιτειῶν, αἱ ὁποῖαι διοικοῦνται ἀριστοκρατικῶς, τουτέστιν ἀπὸ τοὺς πρωτίστους κατὰ τὴν εὐγένειαν, πλούτη καὶ τ. τ.

Ἀριστοκρατία = Ἀριστοκράτεια.

Ἀριστοκρατικός, κή, κόν· ὅστις, ἢ ὅ, τι, ἀνήκει εἰς τὴν ἀριστοκρατείαν. ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν σύνταγμα. Ἐπίρ. ἀριστοκρατικῶς.

Ἀριστολοχία, ας, ἡ· βοτάνη ὠφέλιμος εἰς (λοχία) τὴν γέννησιν παιδίων· Διοσκ. Γ΄. 4. Λινν. Aristolochia,

Ἀριστόμαντις, εως, ὁ, ἡ· (μάντις) ἐπιτήδειος, ἐξαίρετος μάντις, διὰ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ. Σοφοκλ.

Ἀριστόμαχος, ου, ὁ, ἡ· (μάχη) ὅστις μάχεται, ἢ πολεμεῖ ἐξαίρετα. ἐξαίρετος πολεμιστής.

Ἄριστον, ου, τό. πρόγευμα καθ' Ὁμ. ἐγίνετο τὸ πρωὶ μὲ τὰς ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου. μετὰ ταῦτα περὶ μεσημβρίαν τὸ ῥωμαϊκὸν Prandium. παρ' Ὁμ. τὸ α, μακρ. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι, ἡ λέξις κυρίως ἐστὶ τὸ οὐδέτ. τοῦ ἄριστος. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ εἰς διαφοράν, μακρὸν ἄνευ ἐξαιρετ. ὡσαύτως καὶ εἰς πάσας τὰς ἀπ' αὐτοῦ παραγώγους λέξεις. Br. ἐν Ἀριστφ. Νφ. 416.

Ἀριστόνικος, ὁ, ἡ· (νίκη) ὅστις ἐνίκησεν ἢ ἠξεύρει νὰ νικᾷ κατὰ ἄριστον λαμπρόν, περιφημότατον τρόπον. — 2) ὅστις δίδει, προξενεῖ λαμπράν, περίφημον νίκην. Ἀ Ἀθην. σελ. 437. »ἀριστόνικον κράτος.«

Ἀριστονομία, ας, ἡ· διοίκησις πολιτείας κατὰ ἀρίστους νόμους. ἄλλως εὐνομία.

Ἀριστόνοος, ὁ, ἡ· (νοῦς) ὅστις ἔχει κάλλιστον νοῦν, εὐγενέστατα φρονήματα.

Ἀριστοποιέω, Μλ-ήσω. (ποιέω) ἑτοιμάζω τὸ πρόγευμα· Ξενοφ. Κυρουπ. Γ΄. β΄. 11. Μέσως. Ἀριστοποιοῦμαι, προγεύομαι, ὁ αὐτ. αὐτ. Δ΄ ά. 9.

Ἀριστοπόνος, ὁ, ἡ· (πονέω) ὅστις ἐργάζεται, κοπιάζει κάλλιστα, ἐπιμελέστατα. Πινδ. Ὀλύμ. Ζ΄. 91. »Ἀριστοπόνος χεῖρας«. Φωκυλ. »Ἀριστοπόνος μέλισσαι.«

* **Ἀριστοπόσεια**, ἡ· (πόσις) καλλίστη, ἀρίστη σύζυγος. Ὀππ.

* **Ἀριστοπραγέω** (πρᾶγος) = ἀριστεύω.

Ἄριστος, ίστη, ιστον ὑπερθτ. τοῦ, ἀγαθός κάλλιστος, ἐξαίρετος, δυνατώτατος, ἀνδρειότατος, εὐγενέστατος, ἱκανώτατος, ἐπιτηδειότατος, ὅστις κατὰ τὰ προτερήματα δὲν ἔχει τὸν δεύτερόν του· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἠθικῶν καὶ νοερῶν προτερημ. Οὐδετ. τὰ ἄριστα = ἀριστεῖα. Σοφοκλ. Ἠλ. 1093. Ἀλλ', ἄριστα, ἐπίρ. ἐξαίρετα. κατὰ συναίρ. τοῦ ἄρθρ. ὥριστος. ἄριστος δέ, Ἀττ. καὶ ὥριστος, Δωρ. (συγγν. τῷ αἴρω, Ἄρης, ἄρω ἀνήρ, ἀρετή).

Ἀριστοσαλπιγκτής, οῦ, ὁ· (σάλπιγξ) ὅστις σαλπίζει, λαλεῖ τὴν τρομπέταν ἐξαίρετα.

Ἀριστοτέχνης, ου· ὁ· (τέχνη) ἄριστος, ἐξαίρετος τεχνίτης.

* **Ἀριστοτόκεια**, ἡ· ποιητ. μάλιστα. θηλυκ. τοῦ ἑπομένου.

Ἀριστοτόκος, ὁ, ἡ· (τίκτω) = ἀριστογόνος· ὅστις γεννᾷ ἄριστα, ἐξαίρετα τέκνα — 2) προπαροξ. δέ, ἀριστότοκος, ὁ, ὁ = ἀριστόγονος· γεννημένος ἀπὸ ἀρίστους, ἐξαιρέτους γονεῖς. παρὰ δὲ Εὐριπδ. Ῥήσ. 907. »Ἀριστότοκος γέννα. καλλώτατον παιδίον«.

Ἀριστοφυής, ὁ, ἡ· (φυή) καλλίστης, ἐξαιρέτου φύσεως· Στεβ. Ὁμιλ. 146. ἐκ φύσεως κάλλιστος, ἢ φυσικὰ καλώτατος, ἐξαίρετος.

Ἀριστόχειρ, ειρος· ὁ ἡ. (χείρ) ὅστις ἔχει δυνατήν, ἀνδρείαν χεῖρα· ἀριστ. ἀγών· στίχημα, περὶ τοῦ, ποῖος ἔχει δυνατώτερον χέρι εἰς τὸ πάλευμα, δυνατώτερον γρόθον εἰς τὴν πυγμαχίαν, ἤτοι εἰς τὸ χτύπημα μὲ τὸν γρόθον. Σοφοκλ. Αἴας 935.

Ἀριστώδιν, ινος, ὁ, ἡ· (ὠδίν) ὅστις γεννᾷ ἀρίστους ἐξαιρέτους ἀνθρώπους, ἄνδρας. Ἀνάλεκ. Β. σελ. 515. «Ἀριστώδινες Ἀθῆναι».

Ἀρισφαλής, ὁ, ἡ· (σφάλλω) κατὰ πολλὰ ὀλισθηρός, γλιστερός, ἀπατηλός. Ὀδυσ. Γ. 196.

Ἀριφανής, ὁ, ἡ· (φαίνομαι) ὅστις φέγγει, λάμπει κατὰ πολλά. λαμπρότατος, περίφημος. Ἀνάλ. Β. 472.

Ἀριφραδής, ὁ, ἡ. (φράζομαι) γνωριμώτατος, φανερώτατος, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ, νὰ νοήσῃ, νὰ καταλάβῃ τις. ὡς, τό, ἀρίγνωτος, ἀρίζηλος. Ὁμ. Ἰλ. Ψ. 325. Ὀδυσ. Ψ. 225. 2) λαμπρυμμένος. Θηρ. 24, 39. — 3) ὅστις γνωρίζει εὔκολα, νοεῖ, στοχάζεται βαθειά. ἔχει ὀξὺν νοῦν. φρόνιμος, στοχαστικός. Σοφλ. Ἀντ. 347. τὰ χειρογ. ἐκ τῶν τοῦ Εὐσταθ. ἔχουσι περιφραδής. ἐπίρρ. ἀριφραδέως· συναιρ. ἀριφραδῶς.

Ἀρίφρων, ονος, ὁ, ἡ· (φρὴν) κατὰ πολλὰ φρόνιμος. νοητικός.

Ἀριχάομαι, ὅλως σχεδὸν ἄχρηστον πρωτότ. τοῦ Ἀναῤῥιχάομαι· ὅπου ἰδέ.

*Ἀρκαδία, ἡ· ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. καὶ ἐν τοῖς Ὁμ. Ὑμ.

Ἀρκάλη, καὶ Ἀρκάνη, ἡ· τὰ μουτάρζα τοῦ ἐργαλείου τῶν ὑφαντάδων.

*Ἀρκάς, άδος· ὁ· ἀρκαδινός, ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἀρκάδεσσι. Ἰλδ.

Ἀρκεῖος, α, ον· = ἄρκτειος· ἀρκουδίσιος, ἀρκουδένιος· ἀπὸ ἀρκοῦδαν. — 2) τὸ ἄρκειον. εἶδος φυτοῦ· ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἀρκουδοβότανον.

*Ἀρκεισιάδης. ου· ὁ· Πατρωμ. υἱὸς τοῦ Ἀρκεισίου. ὁ Ὀδυσσεύς. Ὀδσ.

*Ἀρκείσιος, ὁ. κυρ. ὄνομ. ὁ πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδσ.

Ἀρκεσίγυιος, ὁ, ἡ· (ἀρκέω, γυῖον) ὅστις δυναμώνει τὰ μέλη τοῦ σώματος. Εὐριπ. παρ' Ἀθην.

*Ἀρκεσίλαος, ὁ. κύρ. ὄνομ. Θηβαίου τινὸς Ἰλδ.

Ἀρκέσιον, τὸ· πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισιν ἐπιτήδειον· βοηθητικόν, διαφεντευτικὸν μέσον.

Ἄρκεσις, εως, ἡ· (ἀρκέω) βοήθεια, διαυθέντευσις, ὠφέλεια· Σοφοκλ.

Ἄρκεσμα, τος, τό· = Ἄρκος· Ἡσύχ.

Ἀρκετός, τή, τόν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις.

Ἀρκετῶς, Ἐπίῤ. ἀρκετά.

Ἀρκευθίς, δος, ἡ· καρπὸς τῆς ἀρκεύθου. κεδροκόκκα· παρὰ τό.

Ἄρκευθος, ου, ἡ εἶδος Κέδρου· Λιν. Juniperus communis· Νίκανδρ. Θηρ. 584. κεδρου ἀρκευθοιο· ὅπου ἀναγνωστέον, Ἀρκευθίς.

Ἀρκέω, κρατῶ ἀπίσω, ἐμποδίζω Μλ—έσω. τινί τι, ἀπό τινός τι· ἀρκεῖν τὸ μὴ οὐ θανεῖν, ἐμποδίζω τὸν θάνατόν τινος· δὲν ἀφίνω νὰ ἀποθάνῃ τις.. «οὔ τις ἔσθ' ὅς οὐ, τὸν τοῦ μανέντος... ὡς οὐκ ἀρκέσει τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.» Σοφλ. Αἴ. 727. Ἄνευ αἰτιατ. δέ, βοηθῶ, διαφεντεύω. Ἰλδ. Φ. 131. Ὀδσ. Π. 261· παρὰ Λυγορφ. δέ, πολλάκις ἀπαντώμενον· ἐκ τούτου προέκυψε· 2) ἡ σημασ. τοῦ, βοηθῶ, συνεργῶ, ὠφελῶ, λυσιτελῶ, διαπράττω, τελειόνω τίποτε· ἐν ῥήσεσιν ὡς Ἰλδ. Ν. 371· «οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκε»... Μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρτπ. Σοφλ. Αἰ. 439· μεταμετχ. Θκδ. 2, 47. «Οὔτε γὰρ Ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες ἀγνοίᾳ, ἀλλ' αὐτοὶ μάλιστα ἔθνησκον». Σκῶμμα ἀρκεῖ· τὸ παραγγελματα ἐπιτυγχάνει, πιάνει τόπον, τερπάζει: ὅθεν· 3) εἶμαι δυνατός, ἀρκετός, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἠμπορῶ· μετὰ ἀπρμφ. Μετχ. ἀρκῶν, οῦσα, οῦν· ἀρκετός, ὅστις, ἢ ὅτι ἀρκεῖ, φθάνει: τὰ ἀρκοῦντα, τὸ ἀρκετόν, ὅσον χρειάζεται τις. ἀρκοῦντα ἔχω· ἔχω ὅσα μοὶ χρειάζονται· τὰ ἀναγκαῖά μου· ἀλλά, τῶν ἀρκούντων περιττὰ ἔχω· ἔχω μὲ τὸ παραπάν', περισσότερα ἀπ' ὅσα μοὶ χρειάζονται. — ἀρκεῖ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· φθάνει, εἶναι ἀρκετόν· ἀρκεῖ μοι· ἔχω ἀρκετόν, μοὶ φθάνει: Σπανία χρῆσις· «ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ», Σοφλ. Ἀντ. 547· θέλ' εἶναι ἀρκετὸν ν' ἀποθάνω· «ἀρκέσω ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν» θέλει κάμω ἀρκετόν, ἢ θέλ' εἶναι ἀρκετὸν ὅταν, ἢ ἂν πράξω ἐγὼ τίποτα δι' ὑμᾶς. Παθτ. ἀρκοῦμαί τινι. εὐχαριστοῦμαι, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τίποτε. «Ἀρκοῦμαι τούτοις». Ἡρόδ. Θ. 32. καὶ μετὰ Μετοχ. «Ἠρκοῦντο σπρωτφερόμενοι γάλα». Διόδ. Σι. Jac. Ἀνέκδ. Παλτ. σλ. 172· «ἀρκοῦ τῷ εἶναι.. εὐχαρίστησου νὰ ἦσαι.. Ξνφ. (συγγεν. τῷ, ἀλκέω καὶ ἀρήγω. Ἀτμν. Λξ. 1, σελ. 4.)

Ἀρκηλος, ου, ὁ. Αἰλιαν. Ζώων. Ἱστ. Ζ'. 47. κατά τινας Ἀρκουδόπουλον; κατ' ἄλλους Παρδαλόπουλον ἢ κουτάβι Παρδάλεως, καὶ κατ' ἄλλους Πάνθηρος νέον.

Ἄρκιος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ δυγενῶς (ἀρκέω). Ὅστις βοηθεῖ, ὠφελεῖ, χρησιμεύει, συμφέρει, Ἰλ. Β. 393. «... Οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνούς», δὲν θέλει τῷ βοηθήσει τίποτε, δὲν θέλει ἠμπορέσει νὰ ἀποφύγῃ τὸ νὰ μὴ καταφάγουν τὸ σῶμά του οἱ σκύλοι καὶ τὰ ὄρνεα, «... νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι,» Ἰλδ. Ο. 502. ὡς τὸ ἡμέτερον· ἀπ' ἐδῶ κρέμεται τώρα ἢ νὰ γλυτώσωμεν ἢ νὰ χαθῶμεν. Ἐπ' ἀνθρώπων, ἕτοιμος εἰς βοήθειαν, ἑτοιμόβουλος, πρόθυμος «εἰς ἂν χρηΐζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς» Ἡσδ. Ἔρ. 349. «Τίσαι χάριν ἄρκιός εἰμι,» Ἀπολλ. β', 779. Τὰ ἄρκια· βοηθητικὰ μέσα. — 2) ὅστις εἶναι ἀρκετός, φθάνει· ἀρκ. μισθός, Ὁμ. — 3) βέβαιος, σίγουρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ, πιστευθῇ, νὰ ἀφιερωθῇ τις· κατὰ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 35. ἡ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. πανταχοῦ ἁρμόττουσα καὶ χρησιμωτέρα σημασία τῆς λέξεως.

*Ἄρκιος, ία, ιον = ἄρκτειος.

Ἀρκοπίθηκος, ὁ. Πίθηξ ὅμοιος ἄρκτῳ, ἀρκουδομαϊμοῦ.

Ἄρκος, ὁ, ἡ· = ἄρκτος, ἀρκοῦδα.

*Ἄρκος, εος, τὸ (ἀρκέω) τινός· Ἰατρικόν.

Ἀρκούντως, ἐπίῤ. μετοχ. ἐνστ. τοῦ ἀρκέω. Ἱκανῶς, ἀρκετά, μὲ τὸ παραπάν.

Ἀρκτεία, ἡ (ἀρκτεύω). Θυσίασμα εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος. Ἰδὲ Ἄρκτος. 3.

Ἄρκτειος, εία, ειον (ἄρκτος). = Ἄρκειος.

Ἀρκτέος, έα, έον. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἄρχομαι τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀρχίσῃ τις· ἀρχὴν ἀρκτέον, Λουκ. συγγρ. Ἱστ. 6. πρέπει νὰ κάμῃ τις ἢ νὰ κάμωμεν ἀρχήν. — 2) ἀρκτέον, πρέπει νὰ ἀκούηταί τις νὰ τὸν προστάζουν, τουτ' ἔστι νὰ ὑπακούῃ· «... εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; ἀρκτέον γ' ὅμως,» Σοφλ. Οἰδ. Τ. 631.

Ἀρκτεύω, Μ. σω. Διορίζω παρθένον εἰς τιμὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, μέσ. ἀρκτεύομαι, εἶμαι ἀφιερωμένη εἰς ὑπηρεσίαν τῆς Βαυρ. Ἀρτμδ. Ζήτ. Ἄρκτος, ἀριθμ. 3.

*Ἀρκτῆ, ἡ· ὑπακ. δορά. Ἀρκουδοτόμαρον.

Ἀρκτικός, κή, κόν (ἄρκτος. 2). Ὅστις κεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄρκτου, Βόῤῥειος.

*Ἀρκτικός, ἡ, όν (ἄρχομαι). Ὅστις ἀρχίζει, ἀνήκει εἰς ἀρχὴν ἢ ἀρχίνισμα.

Ἀρκτόμυς, υος, ὁ· ἀρκουδοποντικον· εἶδός τι ποντικῶν μεγάλων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται εἰς τὰ βουνά.

Ἄρκτος, ὁ, ἡ· ἀρκοῦδα· Ὀδσ. — 2) ἡ· ὁ Βόῤῥειος ἀστερισμός, ὅστις καὶ Ἄμαξα καλεῖται καὶ συνίσταται ἀπὸ ἑπτὰ ἄστρα· παρ' Ὁμ. κατ' ἄμφω τὰς ὀνομασ. χρήσιμος, Ἰλ. Σ. 485., Ὀδυσ. Ε. 273. αἱ ἄρκτοι, μεγάλη καὶ ἡ μικρὰ ἄρκτος. Cic. de nat. Deor. 2, 41· ὅθεν ὁ Βόῤῥειος πόλος, ἀπὸ τοὺς ναύτας, Ἄστρον τῆς Τραμουντάνας, καλούμενος· εἰς τὸν ὁποῖον ἵσταται ὁ ἀστερισμός, γενικῶς δὲ τὸ βόρειον μέρος τῆς οὐρανίου σφαίρας.. — 3) ἡ ἄρκτος. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτω· ἡ παρθένος τὴν ὁποίαν ἀφιέρωναν οἱ γονεῖς της, ἀπὸ τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας της νὰ ὑπηρετῇ εἰς τιμὴν τῆς Βαυρωνίας τῆς καὶ Ἀρχιγέτιδος ἐπικαλουμένης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Βαυρωνίων· ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ κροκοβαφὲς φόρεμα ἐπρόσφερε τὴν θυσίαν: ὅθεν ἀρκτεύω, διορίζω τὴν ἄρκτον παρθένον· Μέσ. ἀρκτεύομαι· ὑπηρετῶ ἢ θυσιάζω ὡς ἄρκτος παρθένος. Ἀρκτεία, ἡ· δέ, ἐλέγετο ἡ πρᾶξις αὐτή, ἡ τελετή.

Ἀρκτοῦρος, οὔρου, ὁ· (οὐρος) ἡ οὐρὰ τῆς Ἄρκτου, ἤτοι τοῦ Βοῤῥείου ἀστερισμοῦ, Ἡσίοδ. Ἔρ. 568. 608.

*Ἀρκτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει ἀρκούδας.

Ἀρκτοφύλαξ, κος, ὁ· = ἀρκτοῦρος· φύλαξ τῆς Ἄρκτου· ὁ καὶ Βοώτης λεγόμενος ἀστερισμός. Ἄρατ.

Ἀρκτόχειρ, ειρος, ὁ· παρ' Ἀρτεμιδ. Ε'. 49. εἶδος ζώου ἀορίστου.

*Ἀρκτύλος, ὁ· ἀρκουδόπουλον· νέα ἀρκοῦδα.

Ἀρκτῷος, ῴα, ῷον· (ἄρκτος. 2) Πρὸς τὸ ἀρκτικόν, πρὸς τὸ βόρειον μέρος κείμενος· βόρειος.

Ἄρκυον, ου, τό· = ἄρκυς.

Ἀρκυοστασία, ας, ἡ· (ἵστημι) τὸ στήσιμον τῶν δικτύων· στημένον δίκτυ· παρὰ τό

Ἄρκυς, υος, ἡ· Ἀττικ. Ἄρκυς· δίκτυον τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κυνηγοὶ διὰ νὰ πιάνωσι ζῶα· ἔτι δὲ καὶ παγίδα, βρόχι, Ξενοφ. Κυνηγ. Κεφ. Β'. 5.

*Ἄρκυσμα, τος, τό· Παγίδα, βρόχι· ἔγραψεν ἐκ χειρογράφων ὁ Wellauer ἐν Αἰσχλ. Εὐμν. 112. ἀντὶ τοῦ, ἀρκυστάτων, ἀρκυσμάτων.

*Ἀρκυστασία, ἡ = ἀρκυοστασία, Ξνφ. Κυν. 6, 6.

Ἀρκυστάσιον· τὸ (ἵστημι). Τόπος ἁρμόδιος διὰ στήσιμον τῶν δικτύων: ἔτι δὲ καὶ τὸ στήσιμον αὐτό.

Ἀρκύστατος, ὁ, ὁ· μὲ ὀλόγυρα στημένα δίκτυα περιφραγμένος. Τὸ ἀρκύστατον = ἀρκυστάσιον· παγίδα, βρόχι. Αἰσχλ. — 2) ἐνργ. ὅστις στήνει δίκτυα, περικυκλόνει, περιφράζει μὲ δίχτυ· Τὸ ἀρκ. = ἄρκυς.

Ἀρκυωρέω, Μλ—ήσω· φυλάγω, προσέχω, παρατηρῶ τὸ στημένον δίχτυ· παραμονεύω τὸ κυνῆγι ἢ τὸ ἀγρίμι· παρὰ τό

Ἀρκυωρός, οῦ, ὁ· (οὖρος) Ὅστις φυλάγει παρατηρεῖ τὸ στημένον δίχτυ, παραμονεύει νὰ πιασθῇ εἰς αὐτὸ τὸ κυνῆγι ἢ τὸ ἀγρίμι.

Ἅρμα, τος, τό· (ἄρω) Ἁμάξι· ἐξαιρ. πολεμικὸν μὲ δύω τροχούς, καὶ ἀπὸ ἄλογα συρόμενον· Ὁμ. πολλάκις κατὰ πληθ. ἀντὶ ἑνικ. ἀριθμ. τῇ λέξει χρώμενος· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγεστ. ἰδὲ Voss Virg. Ecl. 3. 36. — 2) τὰ ἄλογα μαζὺ μὲ τὸ ἁμάξι· Ὁμ. ἔτι δὲ τὰ ἄλογα μόνον ἐξαιρ. Ἅρματα τρέφω, ὡς τό, ἁρματοτροφέω· κρατῶ ἁμάξι πολεμικὸν καὶ ἄλογα. Παρὰ Πλάτ. τὰ διὰ τοὺς ἀγῶνας τρεφόμενα ἄλογα· ὡσαύτως καὶ τὸ διὰ τοῦ ἅρματος τρέξιμον εἰς τὸν ἀγῶνα· — 3) τὸ ἅρμα πόλις ἐν Βοιωτίᾳ

Ἰλδ. — 4) Ἐν βουνὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν οὕτω καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ μέρος, ὅταν ἤστραπτε, τὸ εἶχεν διὰ καλὸν οἰωνὸν, ἢ σημεῖον· ὅθεν ἡ παροιμία »Δι᾽ ἅρματος ἀστράπτῃ«, καὶ »Δι᾽ ἅρματος καὶ σπανίως ἀστράπτει«, Πλούταρχ. Προβ. συμ. Ε. 5. ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα συμβαίνουν σπανίως, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ προσμένῃ τις πολὺν καιρόν· ὡς ἡ παρ᾽ ἡμῖν κοινῶς· ζῆται μαῦρε μου νὰ φᾶς χλωρὸ τριφύλλι· καὶ ἡ· ᾽ς τὴν χάτιν καὶ ᾽ς τὴν τσίμσιν. (τοῦ φετταρισοῦ ὀνλ.)

Ἅρμα, τος, τό· (αἴρω) Πᾶν ὅ,τι αἴρει, σηκόνει τις· βάρος, δεσμὸς, φόρος· ἤτοι βασιλικὸν δόσιμον, κεφαλιάτικον ἢ καὶ διὰ κτήματα, διὰ πραγματείας, κ. τ. τ. τὸ ἰταλ. δάτσιο, τριμπούτον· τουρκ. γιουμρούκι, χαράτσι· — 2) προσφορά· ἤτοι πᾶν ὅ,τι παίρνει, μεταχειρίζεταί τις εἰς συντήρησιν τῆς φυσικῆς ὑπάρξεώς του· φαγητὰ, τροφή. Ἱππαρ. — 3) ἡ ἅρμα = ὁρμὴ καὶ ἅρπυς· 4) ἡ Ἁρμα, ὡς, παρὰ τοῖς Δελφοῖς· ἔρως, συγκοίμησις, Πλούταρ. Ἐρωτ. σλ. 60.

Ἁρμαλιά, ἡ· (ἁρμόζω) Διαμοιραζομένη τροφή, φαγητόν, Ἡσδ. Ἐρ. 524. »..ἦμος Ἀθηναίου βουσὶν, ἐπ᾽ ἀνέρι δὲ πλέον εἴη ἁρμαλιῆς..« καὶ 782. »..τῷ ἁρμαλιὴν φατέασθαι«, καὶ Θκρ. 16. 35. »Ἁρμαλίαν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται«. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τροφὴν, ὅσα λαμβάνουν μαζύ των εἰς τὸ καράβι οἱ θαλασσοπόροι· τὸ Ἰταλ. προβιζιόνη, τουρκ. ζαχερές, Ἀπολλ. Ῥδ. 1, 393.

Ἁρμαλόω, παρ᾽ Ἡσυχ. = συλλαμβάνω.

Ἁρμάμαξα, ἡ· (ἅρμα, ἅμαξα) Ἀμάξι μεγάλον καὶ σκεπασμένον διὰ δρόμον, ἐξαιρ. διὰ γυναῖκας καὶ παιδιὰ, τὸ τουρκ. κουτσί, χρήσιμον παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς· τὸ Ἰταλ. βεττοῦρα, Ξενοφ. Παιδ. ς. γ. 30.

Ἁρμάτειος, εία, ειον· (ἅρμα) Ἀνήκων εἰς ἀμάξι: »Ἁρμάτιον μέλος« παρ᾽ Εὐρπ. Ὀρ. 1378. τραγῴδι θρηνητικὸν, ἢ μοιρολόγημα· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. »Νόμον ἁρμάτιον«, ἀντὶ τοῦ ἐνθουσιαστικὸν εἰς τὸν πόλεμον.

Ἁρματεύω, Μ. σω· (ἅρμα) Διοικῶ κυβερνῶ τὸ ζευγμένον πολεμάμαξον.

Ἁρματηγός, ὁ, ἡ· (ἄγω) Ὅστις κάμνει νὰ κινῆται τὸ πολεμάμαξον, τὸ ἀμάξι, Παρθεν. ς. »Τροχῶν ἁρματηγῶν«.

Ἁρματηλασία, ας· (ἐλαύνω) Διώξιμον τῶν ζευγμένων ἀλόγων εἰς τὸ πολεμάμαξον, εἰς τὸ ἀμάξι· τὸ ἀπὸ τοῦ τουρκ. κουτσίριτμα. Ξενοφ. Παιδ. ς. α. 27., παρὰ τὸ

Ἁρματηλατέω, ῶ· διώχνω τὰ ἄλογα καθήμενος εἰς πολεμάμαξον, εἰς ἀμάξι, ἀμαξεύω.

Ἁρματηλάτης, ου· ὅστις διώχνει τὰ ἄλογα πολεμαμαξίου, ἀμαξίου, ἀμαξᾶς· — 2) ὅστις κάθεται μόνος ἢ μὲ ἄλλον εἰς πολεμάμαξον, εἰς ἀμάξι· ὅστις πολεμεῖ ἀπὸ τὸ ἀμάξι. (λξ)

* Ἁρματήλατος, ὁ, ἡ· τὸν ὁποῖον σύρει, σβαρνίζει ἀμάξι, ἢ τροχός· ὡς τὸν Ἰξίονα. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαιν. 1300. »..καὶ τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον᾽ ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι« λεξικγ. τις ἐξηγεῖ τὴν λέξιν· ὁ ἐπὶ τῆς ἁμάξης φερόμενος· ἀναφέρων τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν παρ᾽ Εὐρπ. βέβαια κατὰ παραδρομὴν ἔκαμε ταύτης τῆς λέξεως τὴν ψευδῆ ἐξήγησιν· ἐπειδὴ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλεται, πρῶτον μὲν ἠξεύρει τὴν διαφορὰν τῆς σημασίας τῶν λέξεων ἁρματήλατος καὶ ἁρματηλάτης· καὶ δεύτερον δὲν ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ Ἰξίων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Εὐρπ. δὲν ἐκάθητο ἐπὶ τὴν ἅμαξαν, καθὼς πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν τὸ, ὁ ἐπὶ τῆς ἁμάξης φερόμενος, ἀλλὰ περιεστρέφετο ὑπὸ τοῦ τροχοῦ ὡς μυθολογεῖται.

Ἁρματηρός, ρά, ρόν = Ἁρμάτειος.

* Ἁρματικός, ή, όν· καὶ ἁρμάτιος, ιον = ἁρμάτειος.

Ἁρμάτιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ Ἅρμα· Ἀμαξάκι.

Ἁρματίτης· ου, ὁ· θηλ. ἁρματῖτις, ιδος, ἡ· εἰς ἅμαξαν ἀνήκων ἀμφβ.

Ἁρματοδρομέω (δραμεῖν)· Τρέχω μὲ τὸ ἀμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ νικήσω, Ἀπολλόδωρ. Γ. ς. 5.· ἔνθα ἁρματοδρομεῖν ἐθέλουσί τινες ἀναγινώσκεσθαι· ἰδὲ Lobeck. εἰς Φρυν. σλ. 617.

Ἁρματοδρομία, ας, ἡ· τρέξιμον μὲ ἀμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, διὰ νὰ περάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, Στράβ. Κ.

Ἁρματοδρόμος, ὁ, ἡ· (δραμεῖν) Ὅστις τρέχει μὲ ἀμάξι εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἀπολλ. Α. 1333.

Ἁρματόεις, εσσα, εν· = Ἁρμάτειος.

Ἁρματόκτυπος, ὁ, ἡ· (κτυπέω) Ὅστις ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν κρότον ἀμαξίων, Αἰσχύλ. Θηβ. 206.· »..δεδοικ᾽ ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον..«, ὄχι δὲ, κτυπῶν ὡς ἅμαξα, ὡς ἄλλοι περιεξηγήθησαν καὶ τοῦτο, κατ᾽ ἐνεργτ. ἀντὶ παθητ. ἐννοίας.

Ἁρματομαχέω· Μλ-ήσω (μάχομαι)· ἐκ τῆς ἁμάξης μάχομαι, πολεμῶ.

Ἁρματοπηγέω· Μλ-ήσω· κατασκευάζω, φκιάνω ἀμάξια· παρὰ τὸ

Ἁρματοπηγός, ὁ ἡ (πήγνυμι)· Ἀμαξᾶς, δηλ. ὅστις φκιάνει, κατασκευάζει ἀμάξια, Ἰλ. Δ. 485.

* Ἁρματοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Θεογνωστ. A. Bekk. 3. σλ. 1340.

* Ἁρματοποιέω· = ἁρματοπηγέω· παρὰ τὸ

* Ἁρματοποιός, ὁ, ἡ = ἁρματοπηγός.

Ἁρματοτροφέω, Μλ-ήσω (τρέφω). Θρέφω, κρατῶ ἄλογα φωρισμένα διὰ τὸ ἀμάξι, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὸν ἀμαξαγῶνα, ἢ ἀγῶνα μὲ ἀμάξι· ἀφ᾽ οὗ

Ἁρματοτροφία, ας, ἡ· τὸ νὰ θρέφῃ τις ἄλογα διὰ τὸν ἀγῶνα μὲ ἀμάξι, Ξενοφ. Ἀγησ. Θ. 6. καὶ Ἱέρ. ΙΑ. 5.

Ἁρματοτροχιά, ᾶς, ἡ (τροχός)· Ἀμαξολιά· τὸ ἴχνος τοῦ τροχοῦ ὅταν τρέχῃ ἀμάξι, Αἰλιαν. Ζώων Ἱστ. Β. 36. καὶ

Ἁρματροχιή, ἡ· ποιητ. = Ἁρματοτροχιά, Ἰλ. Ψ. 505. »..οὐδέ τι πολλὴ γίγνετ᾽ ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ«.

Ἁρματωλία, ἡ· = ἁρματηλασία κωμκ· λέξις παρ᾽ Ἀρστφ. Βιρ. 415.· »Ταῦτ᾽ ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτόμην, καὶ τοῦ κύκλου παράτρωγον ὑφ᾽ ἁρματωλίας«, κατὰ διττὴν συνέμφασιν του, ἁμαρτωλῇ.

* Ἁρματῷος, ῴα, ῷον· = ἁρμάτειος.

* Ἁρμελάτης, ου, ὁ· (ἐλαύνω) Ἀμαξᾶς, ὅστις διοικεῖ τὸν δρόμον τῆς ἁμάξης, διώχνει τὰ ζευγμένα ἄλογα, Welcker Syll. Ἐπιγρ. 212.

Ἁρμενίζω· (ἄρμενον) Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· κάμνω ἄρμενα, ἢ πανιά· ἔχω ἀνοιχτὰ τὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ.

Ἁρμένιον, ἡ, Ἀρμενικόν, τό· εἶδος χρώματος, ἢ βαφῆς· Ζήτ. ἐν, τῷ, Σάνδιξ.

Ἄρμενον, τό· καραβοπάνι· »Πέπαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἅρμενα πάντα«, Θκρ. 22, 13. — 2) κάθε ἐργαλεῖον· ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἅρμενος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἀργενῶς, Ἡσδ. Ἐρ. 731. ἁρμοσμένος, ταιριασμένος· ὅστις ἁρμόζει, ταιριάζει, στέκει, πιάνει καλὰ εἰς τίποτε· »Ἅρμενον ἐν παλάμῃσιν«, Ἰλδ. Ε, 234. στερεωμένος· — 2) ἁρμόδιος, χρήσιμος, καλός, ἐπιτήδειος: ὅθεν ἀρεστός, ἀγαπητός, νόστιμος, χαριτωμένος, Ἡσδ. Ἐρ. 407. Ἀσπ. 116. Πνδ. Νμ 5, 100. Ὀλυ. 8, 95. — 3) τοιμασμένος, τελειωμένος, ἁρματωμένος, Ὁμ. (ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως μετοχ. μέσ. ἀόρ. Β, τοῦ ἄρω.)

Ἁρμή, ῆς, ἡ· (ἄρω) = Ἁρμογή· ἕνωσις, σύνδεσμος, κ. τ. τ. Ἐρωτιαν. Γαλην. γλωττάρ. Ἡσύχ.

Ἁρμηλατέω, = ἁρματηλατέω.

Ἁρμηλάτης, ου· ὁ· = Ἁρματηλάτης.

Ἁρμίως· Ἀττ. ἁρμίως. Ἐπίρ. = Ἁρμοῖ.

Ἁρμογή, ῆς, ἡ· (ἁρμόζω) Συναρμογή, τόρνευμα, κλείδωσις, τάξις, σειρά· ἔτι δὲ καὶ = ἁρμονία.

Ἁρμόδιος, ία, ιον (ἁρμόζω). Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ὅστις ἁρμόζει, πρέπει, στέκει καλὰ, ταιριάζει, εἶναι εἰς καλὴν τάξιν, ἐπιτήδειος, εὔχρηστος, τὸ Ἰταλ. κόμμοδος· ὅθεν νόστιμος, ἀγαπητός, ἀρεστός, χαριτωμένος, »ἔνθα μοι ἁρμόδιον δεῖπνον κεκόσμηται«, Πνδ. Νμ. 1, 31. ὡσαύτως καὶ ἁρμόζοντα ξείνια, παρὰ τῷ αὐτῷ. — 2) ὑπηρετικὸς ἢ ἑτοιμόβουλος, εὐπειθής, »θέρας ἁρμόδιαι«, Θεόκρ. [illegible] »γυναικὶ βουλόμενος ἁρμόδιος εἶναι,« Παρθεν. 15. Ἐπίρ. ἁρμοδίως.

Ἁρμοζόντως, ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. Ἁρμόζων, ἁρμοδίως, πρεπόντως.

Ἁρμόζω, Μ. όσω (ἁρμός, ἄρω) τίτεισι. Ταιριάζω, συνδέω, συγκολλῶ, ἑνόνω· ἐξαιρ. ἐπὶ παντὸς τῶν τεκτονικῶν, οἰκοδομικῶν, ναυπηγικῶν, ἀμαξουργικῶν ἔργων, Ὀδυσ. Ε. 247. »ἥρμοσεν ἀλλήλοισιν«. Μέσως, »ἁρμόζομαι«, ταιριάζω, ἑνόνω, κατασκευάζω, χτίζω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, Ὀδυσ. Ε. 162 »ἁρμόζεο χαλκῷ,« ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἱματίων, ὅπλων καὶ τ. τ. ἐνδύω, ἁρματόνω, στολίζω τινα. Πινδαρ. Νέμ. Η. 12. »οἵτε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἁρμοζον στρατόν.« — 2) συνδέω βιαίως, δεσμεύω, ἢ δένω μὲ βίαν, ἀλυσοδένω,« σφὰς σιδηραῖς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσιν,« Εὐρπ. Βαχ. 237. — 3) μτφρ. ἀρραβωνίζω, συζεύγω, ἰζάζω, ἁρμόζω τινὶ τὴν θυγατέρα· »ἁρμόσας δὲ, καὶ τὰ νομιζόμενα ποιήσας ἀπήλαυνε ἐς Σοῦσα.« Ἡρδτ. 9, 108. Μέσ. τινά τινος· ἀρραβωνίζομαι, συζεύγομαι, ἰζάζομαι, »... τοῦ Παυσανίης ὁ Κλεομβρότου Λακεδαιμόνιος .., ὕστερον χρόνῳ τούτων ἡρμόσατο θυγατέρα ..« Ἡρδτ. 5, 32, 47, 6, 65. Παθτ. ἁρμόζομαι γυναῖκα. ὑπανδρεύομαι, παίρνω γυναῖκα· »...κελεύων εἰπεῖν Δαρείῳ ταῦτα, ὅτι ἥρμοσται τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα,« Ἡρδτ. 3, 137. — 4) βάλλω εἰς καλὴν τάξιν, διατάττω, διοικῶ, κυβερνῶ· ἁρμόζω στρατόν· διοικῶ στράτευμα. Πνδ. ἁρμ. τὴν Ἑλλάδα, κυβερνῶ τὴν Ἑλλ. ὡς ἐπαρχίαν· ἰδὲ Ἁρμοστής. Ὡσαύτως καὶ ἁρμ. τὴν πόλιν, καὶ ἐν πόλει = ἁρμοστής εἰμί. Ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, συμφωνῶ, τὸ Ἰταλ. ἀκκορδάρω, τὸ τουρκ. δουζενλήζω. — 5) ἀμτβ. ταιριάζω εἰς τίποτε, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, ἀνάλογος, συμφωνῶ, μέ τινα, τὸ κοινότ. πρέπουν τὰ χρῶτα μου μὲ κάποιον, τὸ ἰταλ. χαρμονίζω. — 6) ἀπροσ. ἁρμόζει, ταιριάζει, στέκει καλὰ, πρέπει, κυρίως ἐπὶ φορεμάτων, ἢ ἁρμάτων, Ἰλδ. Γ, 333. Ρ, 210. ὡσαύτως καὶ μετοχ. »θώραξ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων,« Ξνφ. Κύρ. π. 2, λ, 16. ἔτι καὶ τροπκ. ἁρμόζ. τινί, ἢ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρμφτ. ἁρμόζει, ἔχει τὸν τόπον του, εἶναι πρέπον, »τύχῃ ἂν ἁρμόζουσα τὸν πλεῖω λόγον,« Σφκλ. Τρχ. 733. ἁρμ. πρός τι, καὶ κατά τι Ἀρστφ. Ὀρν. 565 »πῶς ἂν ἁρμόζῃ καθ᾽ ἕκαστον« Ἀπολλώνιος, ἁρμόζοντα ξείνια, Πνδ. Πθ. 4, 223. εὐάρεστα δῶρα, ὡς τὸ ἁρμ. παραβλ. ἁρμόδιος. — 7) ἁρμόζων, μετάγεν. Πολβ. 1, 44.

Ἁρμοῖ, σπανιώτερον ἁρμοῖ, ἐπίρ. = ἄρτι, ἀρτίως, τώρα, πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον προτήτερα, παρ᾽ εὐθὺς, ταχέως, Αἰσχύλ. Προμ. »Ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους«, (κατά τινας τῶν Γραμμτ. τὸ ἁρμοῖ, ἦν ἐν χρήσει μόνον ἀντὶ τοῦ, ἡρμοσμένως, κατ᾽ ἄλλους δὲ, χρησιμώτερος τύπος ἦν ἐδὼ,

ἁρμοῖ. Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 367. Bromf. ἐν Αἰσχλ. Προμ. 636. Kiesel. ἐν Δαρτ. 4, 51. παρὰ τὸ ἁρμολέγος.

Ἁρμολογέω, ῶ, συνάπτω, συνδέω, συγκολλῶ, σμίγω.

Ἁρμολόγησις, εως, ἡ. Σύναψις, σύνδεσμος, ἁρμ.

Ἁρμολογία, ας, ἡ· = τῷ προηγμ. Βασιλ.

Ἁρμολόγος, ὁ, ἡ (ἁρμός, λέγω). Ὅστις ἑνόνει, συνάπτει, συναρμόζει, συνδένει.

Ἁρμονία, ἡ (ἁρμόζω). Ἁρμογὴ ἢ ἅρμοσμα, συνάρμοσμα, ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον συναρμόζονται δύο ἢ περισσότερα πράγματα, Ξηλυκοτάρι, ὡς τό, «ἁρμός· γόμφοισιν δ᾽ ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν,» Ὀδυσ. Ε, 248. — 2) σύνδεσμος μεταξὺ ἀνθρώπων, συνθήκη, συμφωνία, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. — 3) διάταξις, διαταγή, διορισμός· ὅθεν, μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ γραπτόν, πληθυντ. Ἰλ. Χ. 255. «. . . τοὶ γὰρ ἄριστοι Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, Αἰσχύλ. Προμ. 552. «ἁρμονία Διός», παρὰ Μουσικοῖς· ἡ μαθηματικῶς καθαρὰ ἀναλογία τῶν τόνων πρὸς ἀλλήλους, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «Μουσικὴ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν», ὡσαύτως ἐκαλοῦντο ἁρμονίαι συστήματά τινα τῆς μουσικῆς κλίμακος, καθ᾽ ἃ ἐγίνετο τῶν τόνων ἡ σύνθεσις, ὡς τὸ ἰταλ. μπάτο γγενεράλε· ἔτι δὲ καὶ τὰ ἰδιαίτερα τόνων συστήματα Νόμος, τὸ ἰταλ. ἄρσε, τουρκβ. χαβάδες· ὡς ἁρμονία, Λυδία, Φρυγία κ. τ. τ. Πλάτ. Πολιτ. 7. — 5) παρὰ ῥητ. ἡ τῶν περιόδων εὐρυθμία. — 6) ἡ Ἁρμονία, κυρ. ὄνομ. τῆς γυναικὸς τοῦ Κάδμου, Ἡσιόδ. Θεογ. 937. 975. ἐν Ὁμ. Ὕμ. Ἀπόλλ. 195. ὡς θεά τις· ἡ προσωποποιημένη συμφωνία τῶν Χαρίτων, τῶν Ὡρῶν, τῆς Ἥβης καὶ τῆς Ἀφροδίτης, πρὸς ἀλλήλας· ἀφ᾽ οὗ

Ἁρμονικός, κή, κόν. Ὅστις ἀνήκει εἰς ἁρμονίαν, εὐρυθμίαν, ἐπὶ λόγου· εἰς ὁμόνοιαν, ὁμογνωμοσύνην, ψυχολογικῶς, ὅστις εἶναι γυμνασμένος, ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἁρμονίαν, συμφωνίαν, ἐπὶ μουσικῆς· ὅθεν ἁρμονική ἡ, ὑπακ. τέχνη, θεωρία, μελέτη τῶν καθαρῶν τόνων, τῶν ἤχων τῆς μουσικῆς, ἐπιστημονικὴ γνῶσις τῆς μουσικῆς.

Ἁρμόνιος, ὁ, ἡ. Τὸ νὰ ἠξεύρῃ, γνωρίζῃ τις μὲ ἀκρίβειαν τὴν μουσικὴν τέχνην, ὅστις συμφωνεῖ, ταιριάζει, ἁρμόζει εἰς τίποτε, ἐπίρρ. ἁρμονίως, Ἰώσηπ.

Ἁρμονιώδης, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει διάθεσιν, κλίσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν, ὁμόνοιαν, ἀγαπᾷ νὰ ζῇ μὲ ὁμόνοιαν, Ἐπιστολ. Σωκρατ. 39. «ἁρμονιωδεστάτῳ ἀνδρί».

Ἁρμορακία, ἡ· καὶ ἁρμοράκιον, τό. Εἶδος ἀγρίας ῥαφανίδος, χρᾶνος, ἢ χρένος.

Ἁρμός, οῦ, ὁ (ἄρω). Ἕνωσις, ἁρμογή, συνάφεια· ἅρμα, τὸ τουρκβ. ῥεζές, καρφί, Εὐριπ. «Ἁρμὸς πονηρὸς ἐν ξύλῳ παγείς». Κλείδωσις, ἐξαιρ. τοῦ ὤμου, ὅπου συνδέεται μὲ τὴν ὠμοπλάτην· ἁρμὸς θύρας, Διον. Ἀρχ. 5, 7. χαραγματιά, σχισμάδα εἰς τὴν θύραν. Ἔτι δὲ καὶ ὁ κοινῶς διάδρομος λεγόμενος, «Ἐκλύετ᾽ ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν», Εὐριπ. Μήδ. 1312.

Ἁρμοσία, ας, ἡ (ἁρμόζω). Διάταξις, εὐταξία, διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία, συμφωνία μουσικοῦ ὀργάνου, τὸ τουρκβ. δουζένι.

Ἅρμοσις, εως, ἡ. Σύναψις, σύνθεσις, σύνδεσις, ταίριασις.

Ἅρμοσμα, τος, τό. Ὅτι εἶναι ἁρμοσμένον, ταιριασμένον μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε, Εὐριπ. Ἑλ. 413.

Ἁρμόσσω, καὶ Ἀττ. ἁρμόττω, Μ. όσω· = ἁρμόζω.

Ἁρμοστήρ, ῆρος, καὶ ἁρμοστής, οῦ, καὶ ἁρμόστωρ, ορος, ποιητ. Ὅστις ἁρμόζει, διοικεῖ, κυβερνεῖ, βάνει εἰς τάξιν τὰ πράγματα. — 2) ἁρμοστὴς ὠνομάζετο ἐξαιρ. παρὰ Λακεδ. ὁ ἔπαρχος, εἰς τὸν ὁποῖον διαρκούσης τῆς ἡγεμονείας του διεπιστεύοντο τὴν διοίκησιν καὶ κυβέρνησιν τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας ἐκυρίευον, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 10. ἰδὲ Morus ἐν Ἰσοκρ. Πανηγ. σελ. 33. d. Ὡσαύτως ἐλέγετο καὶ ὁ ἔπαρχος τῶν πόλεων ἀποικίας, τὸν ὁποῖον ἔπεμπεν ἡ μητρόπολις πόλις, ὅταν ἡ ἀποικία ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτῆς, Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 5, 19. ἐν γένει δέ, ἄρχων, διοικητής· τὸ ἰταλ. γοβερνατόρος.

Ἁρμοστικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, εἰς τὸ νὰ ἁρμόζῃ, ἑνόνῃ.

Ἁρμοστός, στή, στόν. Ἡνωμένος, ταιριασμένος, συνδεμένος, ἀρραβωνιασμένος, ὑπανδρευμένος, διατεταγμένος, διοικημένος, κυβερνημένος, εἰς εὐταξίαν βαλμένος.

Ἁρμόστωρ, ορος, ὁ. = ἁρμοστήρ. ποιητ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 453. «Ἁρμόστωρ ναυτῶν.»

Ἁρμόσυνος. Ὅστις συναρμόζει, ἑνόνει, διατάττει, διοικεῖ· ὁ ἁρμόσυνος = ἁρμοστής, ἁρμοσταὶ ἐλέγοντο ἰδιαιτέρως οἱ ἐκ τῆς διοικήσεως τῆς πόλεως διατεταγμένοι ἐπιστάται εἰς τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν.

Ἁρμοττόντως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ ἁρμόττω, = ἁρμοζόντως.

*Ἅρμων, ονος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀφ᾽ οὗ τὸ πατρωνυμ. Ἁρμονίδης, ου, ὁ Ἰλιάδ. Ε, 60.

Ἄρνα, αἰτιατ. τοῦ ἀχρήστου ἀρήν· δυϊκ. ἄρνε, πληθυντ. ἄρνες κτλ.

*Ἀρναῖος. Ὄνομα ἐπαίτου, ζήτουλα ἢ ζητεάνου, ἢ ζητιάρου, τινος ἐν Ἰθάκῃ. Ὀδυσ. Σ, 5.

Ἀρνακίς, ίδος, ἡ. Δέρμα προβάτου τὸ παρ᾽ ἡμῖν ἀρνιακό.

*Ἀρνεώς, ἡ· = ἀρνακίς.

Ἄρνειος, εία, ειον (ἀρήν). Πρόβειος, ἀρνήσιος, προβατήσιος, Σοφοκλ.

Ἀρνειός, ὁ, κριάρι. ἐξαιρ. ἀρσενικὸν ἀρνί, τὸ κοινότ. ντάτσιος, Ὁμ. Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἦν κυρίως ἐπίθ. δηλοῦται ἐκ τοῦ, ἀρνειὸς ὄϊς, Ὀδυσ. Κ. 572.

Ἀρνεοθοίνης, ὁ (θοίνη). Ἀρνοφάγος, Ἀνάλεκ. Β. 134.

Ἀρνέομαι, ἀποθ. μετὰ Μλ. μέσ. ἤσομαι καὶ ἀόρ. παθτ. ἀρνηθῆναι, ἀλλὰ καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ. ἀρνήσασθαι, συνθ. ποιητ. εὕρηται ὅμως καὶ παρ᾽ Ἡρδτ. 3, 1. καὶ Αἰσχιν. Κτησ. 81. καὶ παρ᾽ ἄλλοις, ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, ἀρνοῦμαι, Ὁμ. ἀρν. τι, μετὰ ἀπαρμφ. Ἡρδτ. 2) ἀμετβ. ἀρνοῦμαι, παραιτοῦμαι, λέγω ὅτι δὲν κάμω τι, δὲν δέχομαι, δὲ θέλω, Ὁμ.

Ἀρνευτήρ, ῆρος, ὁ (ἀρνεύω) = κυβιστήρ. Ὅστις πηδᾷ εἰς τὸν ἀέρα, τοῦτ᾽ ἔστι πηδῶντας στρέφεται καὶ ἀναποδογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα, καθὼς οἱ ἰταλ. γροτέσκοι λεγόμενοι, χορευταὶ εἰς τὰ θέατρα, Ἰλ. Π, 742. «Ἀρνευτῆρι ἐοικώς»· ἔτι δὲ βουτιστής, ὅστις πηδᾷ κατακέφαλα εἰς τὸ νερόν, Ὀδ. Λ, 413. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἀρήν, ἐπειδὴ τοιαῦτα πηδήματα κάμνουν τὰ ἀρνάκια.) ἀφ᾽ οὗ

Ἀρνευτηρία, ας, ἡ. Ἡ τέχνη νὰ βουτᾷ τις κατακέφαλα εἰς τὸ νερόν, ἢ τοῦ νὰ στρέφεται καὶ ἀναποδογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα πηδῶντας.

*Ἀρνευτής, ὁ = ἀρνευτήρ.

Ἀρνεύω, Μ. σω. Στρέφομαι, ἀναποδογυρίζομαι εἰς τὸν ἀέρα πηδῶντας. 2) πηδῶ ἐς τὸ νερόν, κατακέφαλα βουτῶ, Λυκόφρ. 1103. ἰδὲ Ἀρνευτήρ.

*Ἄρνη, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ.

*Ἀρνηΐς, ίδος, ἡ. Ἰδὲ Ἀρνίς.

Ἀρνησίθεος, ὁ, ἡ (ἀρνέομαι, θεός). Ὅστις ἀρνεῖται τὸν Θεόν.

Ἀρνήσιμος, μη, μον. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀρνηθῇ, Σοφοκλ. Φιλ. 74.

Ἄρνησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· τὸ νὰ ἀρνηθῇ τις τίποτε.

*Ἀρνητέον, ῥημτ. ἐπιθ. τοῦ ἀρνέομαι. Πρέπει νὰ ἀρνῆται, νὰ ἀρνηθῇ τις, καὶ τ. τ. Ἡλιόδ. 1, 26.

Ἀρνητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀρνῆται τίποτε.

Ἀρνίον, ου, τό, ὑποκ. τοῦ ἀρήν, ἀρνάκι.

*Ἀρνίς, ίδος, ἡ. Ἑορτή τις καθ᾽ ἣν ἐσκότωναν τὰ σκυλία, Κόνων 19.· ἑωρτάζετο δὲ εἰς τὸ Ἄργος εἰς τιμὴν τοῦ Λίνου, τὸν ὁποῖον κατεσπάραξαν τὰ σκυλία, ὡς μυθολογεῖται· ἐλέγετο δὲ ἡ αὐτὴ ἑορτὴ καὶ Ἀρνηΐς, ίδος, ἡ. Ἀθην. 3. σελ. 99. F. παραβλ. κυνοφόντις.

Ἀρνόγλωσσον, τό. Εἶδος χόρτου ὁμοίου τῇ γλώσσῃ ἀρνίου, Διοσκ. Β΄, 153. Plantago.

*Ἀρνός, τοῦ γενκ. τοῦ ἀχρστ. ἀρήν. Εὕρηται ὅμως παρὰ Πολυδ. 7, 184. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν Αἰσωπ. μυθ. δὲ καὶ κατ᾽ ὀνομστ. ὁ ἀρνός. Gell. 4, 3.

Ἀρνοφάγος, ου, ὁ· ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· γενικ. δὲ ὅστις τρώγει πρόβατα, προβατοφάγος.

Ἄρνυμαι, ἀποθ. ἐλλπ. κατ᾽ ἐνεστ. καὶ παρτ. μόνον ἐν χρήσει· οἱ δὲ λοιποὶ χρν. λαμβάν. ἀπὸ τοῦ αἴρομαι Μλ. ἀροῦμαι (κατ᾽ ἀποκοπ. τύπος τοῦ αἴρω, ὡς τὸ πτάρνυμαι, ἀπὸ τοῦ πταίρω)· λαμβάνω, παίρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, δέχομαι, ἀποκτῶ, κερδαίνω, ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω, καταγίνομαι νὰ ἀποκτήσω τίποτε, ἐξαιρ. λαμβάνω ὡς ἆθλα, βραβεῖον, μισθὸν ἀνταμοιβὴν διὰ τίποτε, περὶ τοῦ ὁποίου ἐκοπίασα· ψυχὴν ἄρν. Ὀδυσ. Α, 5. ἐκέρδησε τὴν ζωήν του ἐκ τῶν κινδύνων, ὅσους ὑπέφερεν, ὡς βραβεῖον. Ὡσαύτως καὶ κλέος, τιμήν, Ἰλιάδ. «Οὐ δὲ βοείην ἀρνύσθην», Ἰλιάδ. Χ, 160. οὔτε βοϊδοτόμαρον (ὡς σμικρότατον βραβεῖον), δὲν ἐπεμελήθησαν νὰ κερδήσουν ἀγωνιζόμενοι. Μισθὸν ἄρνυσθαι = μισθαρνέω, Πλάτ. Πολ. 1, σελ. 346. C.· μᾶλλον ἄρνυμαι, προτιμῶ, καλήτερα θέλω, Πλάτ. Νμ. 16.

Ἀρνῳδός, ὁ (ᾠδή). Ὅστις τραγῳδεῖ, ψάλλει ᾠδήν τινά, ἢ ῥαψῳδίαν διὰ νὰ πάρῃ διὰ μισθὸν ἀρνί, Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α, καὶ ὁ σχολ. Πινδ. Νέμ. Β΄, 1. παραβλ. τραγῳδός.

Ἀρνών, ῶνος, ὁ. Μάνδρα προβάτων, ἢ ἀρνίων.

Ἄρομα, τό (ἀρόω). Τόπος διὰ σπάρσιμον, χωράφι ἄσπαρτον, ἔτι δὲ καὶ ἄρωμα.

*Ἀρόμην, Ἰων. μέσ. ἀόρ. β΄, τοῦ αἴρω, Ὁμ.

*Ἀρόμεναι, ἀμφβ. ἀνγν. ἀντὶ ἀρώμεναι.

Ἄρον, τό· εἶδος χόρτου· δρακοντιά, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Β΄, 20. Λιν. Arum maculantum.

Ἄρος, εος, τό. Ὄφελος, κέρδος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 889. «Βρέτεος ἄρος» σπάνιος λέξ. ἴσως τῷ ἀρκέω, ἄρκος, συγγν. (υυ)

Ἀρόσιμος, ὁ, ἡ (ἀρόω). Τόπος καλὸς διὰ ὄργωμα, σπάρσιμον, καρπερός· ἀρόσ. γῆ, χωράφι, Ἀρατ. πολλάκις μεταφ. ἐπὶ τεκνοποιΐας, ὡσαύτως καὶ ἀρώσιμος.

Ἄροσις, εως, ἡ. Τόπος καρπερός, καλὸς διὰ ὄργωμα καὶ σπάρσιμον, Ὁμ. 2) ὄργωμα, σπάρσιμον, δούλευμα τῶν χωραφιῶν.

Ἀροτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις ὀργώνει, σπέρνει, δουλεύει χωράφια, ζευγίτης, Ἰλ. Σ, 542. βοῦς ἀροτήρ, βόδι καλὸν διὰ ὄργωμα· ἢ τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς ὄργωμα, Ἡσιόδ. μεταφ. δὲ παρὰ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, γονεύς, πατήρ.

Ἀροτήριος, ὁ, ἡ· = ἀροτήσιος, Λυκόφρ. 156.

*Ἀρότης, ὁ· = ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ὁ, ἡ· = ἀρόσιμος.

Ἀροτήσιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς ἀρότησιν, ὄργωσιν, Ἀρατ. «Ἀροτήσιος ὥρη» ὁ καιρὸς τοῦ ἀροτριᾶν, ὀργώνειν, σπείρειν.

Ἄροτος, ου, ὁ. Τὸ ἀροτριᾶν, ὀργώνειν, σπείρειν ὄργωμα, σπάρσιμον· ἐν γένει τὸ δούλευμα τῶν χωραφιῶν πληθυντ., Ὀδυσ. Ι, 122. Μεταφ. τεκνοποιΐα· ἐπὶ παίδων γνησίων ἀρότῳ· ἤτοι ἡ συνήθης ἔκφρασις τῶν γάμου συγγραφῶν, τῶν παρ᾽ ἡμῖν προικοσυμφώνων, ἐν

Ἀθην. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτ. σελ. 406. Β. ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἄγομαι γαμετήν, Ἡσδ. παίρνω γυναῖκα διὰ νὰ τεκνοποιήσω. Ἰδὲ Ἀρόω, ἄρουρα. — β') τὰ γεννήματα, τὰ γεννήματα, Σφκ. Οἰδ. Τ, 270. Σχολ. καρπός. Ὡσαύτως καὶ ἀγρός, χωράφι. Αἰσχλ. Ἱκ. 629. 2) ὀξυτόνως, ἀροτός· ὁ καιρὸς τοῦ ἀροτριᾶν, ὀργόνειν, σπείρειν, καθ' ὃν σπείρονται τὰ γεννήματα Ἡσδ. — γ') παρὰ Ποιτ. δέ, καὶ ὁ ἐνιαυτός, τὸ ἔτος, ὁ χρόνος· ὁ Herm. ὅμως διετήρησε τὸν συνήθη τονισμὸν τῆς λεξ. ἐν Σφκ. Τρχ. 69.

* Ἀροτός, ή, όν. Ὠργωμένος, καλὸς διὰ ὄργωμα, διὰ σπάρτιμον.

Ἀροτραῖος, ὁ, ἡ. Χωραφίσιος, ἀπὸ τὸ χωράφι.

Ἀροτρεύς, έως, ὁ· Ἀροτρευτήρ, ῆρος, ὁ· = Ἀροτήρ. ὀργωτής.

Ἀροτρεύω. Ὀργόνω, κάμνω χωράφι.

Ἀροτρητής, οῦ, ὁ· = Ἀροτήρ. 2) = Ἄροτρον τὸ ἀλέτρι, Ἀνάλεκτ. Γ. 44.

Ἀροτριάζω, Μλ. άσω· = Ἀροτρεύω. ἀφ' οὗ

Ἀροτρίασις, εως, ἡ· καί, ἀροτριασμός, ὁ· ὄργωσις, σπάρτιμον, Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀρότριος, ὁ, ἡ. Καλὸς διὰ ὄργωμα, Ὀρφ.

Ἀροτρίωμα, τος, τό. Ὀργωμένον χωράφι, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1158.

Ἀροτρίωσις, εως, ἡ· = ἀροτριασμός.

* Ἀροτροδίαυλος, ὁ· ὀργωτής. Ὅστις τελειώνοντας τὴν αὐλακιάν, ἀρχίζει τὴν ἄλλην ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τελείωσεν, γυρίζοντας τὸ ἀλετροπόδαρον πρὸς τὰ ὀπίσω· ὡς ἔκαμνον οἱ ἀγωνιζόμενοι εἰς τὸν δίαυλον· Βίαννος.

Ἀροτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ ἀλέτρι.

Ἄροτρον, τό (ἀρόω). Ἀλέτρι, Ἰλ. Κ, 353. «Ἄροτρον πηκτόν»· πολλάκις δὲ κατὰ πληθ. ἀρθμ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Μσχ.

Ἀροτροπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅστις ὀργόνει, ὀργωτής, ζευγίτης.

Ἀροτρόπους, οδος, ὁ (πούς) τὸ Ὕνί.

Ἀροτροφορέω, Μλ. -ήσω (φορέω) τραβῶ, βαστάζω, σύρω τὸ ἀλέτρι.

Ἄρουρα, ἡ (ἀρόω) ὀργωμένον ἢ σπαρμένον χωράφι· χωραφότοπος· Ὁμ, ἔτι δὲ καὶ = γῆ ἐν γένει· τόπος, χώρα· ὅθεν πατρὶς ἄρουρα, ἡ πατρίδα· ὅλη ἡ γῆ. Ὀδ. Ν, 332. Παρὰ τοῖς μεταγεν. μέτρον διωρισμένον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Στρέμα λεγόμενον. Τροπ. μητρικὸς κόλπος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1257. Αἰσχύλ. ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 755. — 2) προσωποποιημ. ἡ μήτηρ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὀδσ. Λ, 300. ἀφ' οὗ

Ἀρουραῖος, αία, αῖον· ανήκων εἰς ἄρουραν, εἰς χωράφι· χωραφίσιος.

Ἀρούριον, ου, τό, ὑποκ. τοῦ ἄρουρα· χωραφάκι. Ἐπιγρ.

Ἀρουροπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ζευγίτης. Ἐπιγραμ.

Ἀρόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀόρ. Ἤροσα, παθητ. Ἠρόθην παρκ. ἀρήροκα· παθτ. ἀρήρομαι· (ἴσως παρὰ τό, ἔρα) ὀργόνω, κάμνω χωράφι. Ὀδυσ. Ι. 108. ἐν τῷ Ἐπκ. τύπῳ, ἀρόωσι ἀντὶ ἀροῦσι: Ἰων. ἀντὶ. ἀπρμφ. ἀρόμεναι, ἄρόμεναι, ἢ ἀρόμμεναι. Ἡσδ. Ἔρ. 22. παρβλ. Βτμ. Γραμμτ. 1, σλ. 506. — 2) σπέρνω· ὡσαύτως καὶ αμτβ. ἀρόω εἴς τι· Heind. ἐν Πλάτ. Φδρ. σλ. 276. Β. ὡς τὸ σπείρω. Ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς Τραγ. ἐγγαστρόνω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1497. «τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν»· καὶ 1485. παθητ. Μετχ. παθτ. Πρκμ. Ἰων. ἀρηρομένος, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἁρπάγδην. Ἐπίῤ. (ἁρπάζω) ἁρπακτικά, ἁρπαχτά. — 2) παθτ. ἁρπαγμένα.

Ἁρπαγεύς, έος, ὁ = Ἅρπαξ παρὰ τοῖς μεταγενστ. Θεμιστ. Ὁμιλ. ΚΑ'. σελ. 247.

Ἁρπαγή, ῆς, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· — 2) ἀγάπη, κλίσις εἰς τὸ νὰ ἁρπάζῃ τις. Ξνφ. Κρπ. 5, 2, 17. Ξενοφ.

Ἁρπάγη, ης, ἡ· ἀγκρίφι, τὸ κοιντ. ἀγκρίφι, κλοῦπος ἢ κλοῦππα, τὸ τουρκ. τσεγγέλι· ἐξαιρ. τὸ κανάβι, τὸ τουρκ. κουβᾶς τοῦ πηγαδιοῦ· — 2) ἀγρεῖφνα· ἡ ξουγράνα ἢ τὸ ξουγρανιστήρι τῶν κηπουρῶν. Εὐριπ. Κύκλ. 32.

Ἁρπαγιμαῖος, αία, αῖον· = τῷ ἑπομ. Ὀρφ. ἁρπαγμένος, κουρσευμένος· μὲ ἁρπαγὴν αποκτημένος. Ἐπίῤ. ἁρπαγίμως.

* Ἁρπάγιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἁρπαγίμη (ἁρπαγή) μὲ ἁρπακτικὸν τρόπον.

Ἁρπάγιον, ου, τό· ἀγγεῖόν τι μὲ στενὸν λαιμὸν τρυπημένον εἰς τὸν πάτον, καθὼς ἡ Κλεψύδρα. Συμπλίκιος καὶ Φιλόπονος, παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Δ'. 6. Ἀλεξ. Ἀφρ. Α. πρόβλ. 95.

Ἅρπαγμα, τος, τό· ἁρπαγή, ἁρπαγμένον πρᾶγμα.

Ἁρπαγμός, ὁ = Ἁρπαγή· τὸ νὰ ἁρπάζῃ τις.

* Ἅρπαγος, ὁ = ἅρπαξ· παρὰ μεταγεν.

Ἁρπάζω, Μ. Ἀττ. σω· καὶ ἁρπάσομαι. Ἀριστφ. Εἰρ. 1109. συνθ. δέ, ἁρπάξω· Ὁμ. χρῆται ἀμφοτ. τοῖς ἐνεργτ. τύποις· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καθ' ὅλας τὰς σημτ. παρ' Ὁμ. κυρίως ἀντὶ τοῦ ἡμετέρου ἁρπάχνω, πιάνω τι ὁρμητικά, γλήγορα· Ἁρπ. λᾶαν, Ἰλδ. Μ, 445. Ἐπὶ τῆς σφαίρας, τὸ τόπι· πιάνω, δέχομαι. Μεταφ. καταλαμβάνω, νοῶ τι εὔκολα· ἁρπ. πεῖραν Lob. ἐν Σφκ. Αἰ. 2. (πρωτ. τῆς λεξ. δοκεῖ τό, ἅρπω εἶναι, ἀφ' οὗ τὸ ἅρπη ἐσώθη· συγγν. τῷ καρπάλιμος, μάρπτω). Πολυδ. Θ'. 105.

Ἁρπάκτειρα, ας, ἡ· θηλ. τοῦ ἑπομ. ἁρπάχτρια· Ἐπιγρ.

Ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ Ἅρπαγος λῃστής, Ἰλ. Ω. 262. «ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι»· οἱ τὰ τῶν πολιτῶν ἁρπάζοντες.

* Ἁρπακτήριος, ὁ, ἡ· ἁρπακτικός, ὅστις ἁρπάζει, ἔχει κλίσιν, συνειθίζει νὰ ἁρπάζῃ, ἁρπάχνῃ.

* Ἁρπακτής, οῦ, ὁ = ἁρπακτήρ· — 2) ἐπιθετ. = ἁρπακτήριος.

Ἁρπακτικός, κή, κόν· = ἁρπακτήριος· Ἐπίῤ. ἁρπακτικῶς.

Ἁρπακτός, τή, τόν· ἁρπαγμένος. Ἡσίοδ. Ἔρ. 686.

Ἁρπακτύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ἁρπαγή.

Ἁρπάλαγος, ὁ· ἐργαλεῖόν τι τῶν κυνηγῶν. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α. 153.

Ἁρπαλέος, έα, έον, ἐνίοτε δὲ καὶ δικατάληκτος· ἁρπακτικός, ὁ ἔχων κλίσιν, προθυμίαν εἰς τὸ ἁρπάζειν. Ὀδυσ. Ζ. 250. καὶ Ξ. 110. «ἤσθιε καὶ πῖνε ἁρπαλέως»· ἁρπακτικά, λαχταριστικά, μὲ ἐπιθυμίαν· ὅ,τι τις σύρει, τραβᾷ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τινα. τὸν ξεγελᾷ, τὸν ἀπατεῖ· ἑλκυστικός· «κέρδεα ἁρπαλέα» Ὀδυσ. Θ. 164. ἃ ἄν τις ἁρπάσειε διὰ ἡδονήν· ὁ Σχολ. τὰ κολακευτικά, τὰ πρὸς ἑαυτὰ ἕλκοντα, ὅθεν παρὰ Θγν. καὶ Πνδ. ἐπιθυμητός, ἀγαπητός, προτιμητής, περιποθούμενος· Boeckh. expl. Pind. Pyth. 8, 68. Ἐπίῤ. «ἁρπαλέως ἤσθιεν», Ὀδσ. 6. 250. ἔτρωγεν, ἁρπαχτικά, λαίμαργα. Ὁ τύπος ἁρπάλιμος· ἀχρστ. ἁρπαλός δὲ παρὰ τοῖς Γραμματ. μόνον.

Ἁρπαλίζω, Μλ. -ίσω· παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 981. ἀσμένως ζητῶ, δέχομαι, παίρνω· Θήβ. 225. «νεκρῶν τοῖσιν ἁρπαλίζομαι»· μὲ θρήνους καὶ κλαυθμοὺς δέχομαι, λαμβάνω.

* Ἁρπάλιμος καὶ ἁρπαλός ἰδὲ Ἁρπαλέος.

* Ἁρπαλίων, ωνος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Παφλαγόνος τινος Ἰλδ.

Ἅρπαξ, γος, ὁ, ἡ· ἁρπάγας· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. ἁρπαγάς· ἁρπάχτρια. Ἀλλὰ ἄρσεν. καὶ βέλος τι ἀγγυλωτόν. Απκ. Ἱστρ. Ῥωμ. 5, 118. Ἀθ. 5, σλ. 208. D. τὸ ὑπρθ. ἁρπαγίστατος, παρ' Ἀριστφ. — ἡ ἅρπαξ· παρ' Ἡσιόδῳ. Ἔργ. 355. «Ἅρπαξ κακή»· ἀντὶ τοῦ Ἁρπαγή, οὐσιαστ.

Ἁρπαξίβιος, ὁ, ἡ· ὅστις ζῇ ἀπὸ ἁρπαγήν. Ἀθήν. Α'. σελ. 4.

* Ἁρπαξομίλης· ὁ τῆς ἀφροδισίου ὁμιλίας, ῥαδίως διακορὴς γινόμενος. Ἀνκδ. Βκκ.

Ἅρπασμα, τος, τό· = Ἅρπαγμα. Πλάτ.

Ἁρπαστικός, κή, κόν· = Ἁρπακτικός.

* Ἁρπάστιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἅρπαστον.

Ἅρπαστον, ου, τό· εἶδος σφαίρας Τόπι· τὸ παιγνίδι μὲ τὸ τόπι, τὸ ὁποῖον κτυπώμενον κάτω ἕκαστος τῶν παιζόντων, ἤθελε νὰ ἁρπάξῃ· ὡς παρ' ἡμῖν παίζεται τό, βάρα κάτω λεγόμενον παραπλήσιον παιγνίδιον· ἰδὲ φαινίνδα, καὶ φαινίνδα, Hemst. Ἐν Ἀριστφ. Πλτ. σλ. 283. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἁρπαστός, στή, στόν· ἁρπαγμένος· ὅ,τι ἅρπαγμα, ἢ πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἁρπαχθῇ, εἶναι ὑποκείμενον εἰς ἁρπαγήν, λεηλάτισμα, κούρσευμα· τὸ ἁρπαστὸν = ἅρπαστον· 2. «Οὐρανία παιδιά»· ὁ μὲν ἀνακλάσας ἑαυτὸν ἀποῤῥίπτει τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανόν· τοῖς δ' ἦν ἁλλομένοις φιλοτιμία πρὶν εἰς γῆν αὐτὴν ἐμπεσεῖν ἁρπάσαι. Πολδ.

Ἁρπάω, = Ἁρπάζω.

Ἀρπεδής, ὁ, ἡ· (πέδον) ἴσιος, ὁμαλὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειάν του· (ἴσως ἀντὶ τοῦ, ἀρτιπεδής,)

Ἀρπεδίζω Μλ. -ήσω· ὁμαλίζω, ἰσιάζω, κάμνω ὁμαλήν, ἴσιαν τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. Ἡσύχ.

* Ἀρπεδόεις, εσσα, εν = ἀρπεδής.

Ἀρπεδονάπται, οἱ· παρὰ Κλήμ. Στρωμ. Α'. καὶ Εὐσέβ. οὕτως ὀνομάζει ὁ Δημόκριτος τοὺς Αἰγυπτίους Γεωμέτρας, (Ἀρπεδόνη, ἅπτω).

Ἀρπεδόνη, ης, ἡ· σχοινίον, ἡ τριχιὰ ὁ. δέσιμον παντοςδήποτε πράγματος, βρόχι εἰς τὸ ὁποῖον πιάνουσι ξαρκάδια καὶ τ. τ. Ξενοφ. Παιδ. Α'. ς'. 28. Σπάστη ἤτοι σφέρα, ῥάμμα· τὸ σχοινάκι μὲ τὸ ὁποῖον κρεμοῦσαν τὸν θώρακα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔδεναν εἰς τὸ σῶμα. Ἡρδ. 3, 47: ἀφ' οὗ κόρδα τοῦ τόξου.

Ἀρπεδονίζω, Μ. ίσω· κρεμῶ, δένω, κομποδένω, ποδοκλόνω, πιάνω τίποτε μὲ τὴν ἀρπεδόνην.

Ἀρπεδών, όνος, ἡ· = Ἀρπεδόνη. Ἀνθολογ. καὶ Ἰώσηπ.

Ἀρπέζα, ης, ἡ· καὶ ἄρπεζος, ὁ· φράχτης, ἀπὸ ξύλα, σανίδια ἢ πέτρας· τὸ τουρκοβαρ. τσαπίλι· Νεοδ. (γράφεται καὶ παράγεται διαφόρως· τινὲς δὲ θέλουσιν ὅτι σημαίνει Κυρίως ἀγκαθοφράχτην· ἀλλ' ὁ Ἡσχ. βεβαιοῖ, ὅτι ὁ ἀγκαθφρ. ἐλέγετο ἄρπιξ)· Νίκανδρ. Θηρ. 393. ς'. 647. στίχ. 284.

Ἅρπη, ης, ἡ (ἁρπάζω)· δρεπάνι, κόσσα. Hesiod. Ἔρ. 571. «μείζιτερῇ δ' ἔλαβεν ἅρπην»· 2) ταχυπετές τι σαρκοφάγον πτηνὸν μὲ λιγυρὰν φωνήν· ἀετῶν τι εἶδος· Ἰλ. Τ. 350, «ἅρπῃ τανυπτέρυγι». Ὀππιαν. Ἰξευτ. Α'. 2. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστορ. Β. 47. 3) κεντητήριον, κεντρὶ μὲ ἀγγυλωτὰς πλευρὰς μὲ τὸ ὁποῖον διοικοῦσι τὸν Ἐλέφαντα. Αἰλιαν. Ζώων Ἱστ: ΛΓ'. 9. καὶ 22. τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτ. ὀνομάζει Δρέπανον. Ζώων Ἱστ. Θ'. Ι. ὁ Φιλόστρ. Ἀπολλ. Β. 11. Καλαύροπα, καὶ ὁ Ἡσύχ. Ὄρπηκα. — 4) Εἶδος θαλασ. Ἰχθύος· πιθανῶς διότι εἶναι ἁρπακτικὸν καὶ γλήγορον εἰς τὸ κολύμβημα· — 5) δρεπάνι· Ἡσδ. Ἔρ. 571. — 6) καμάκι, τὸ ἰταλ. ἀρπιόνι. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ψαράδες εἰς τὸ κράτημα τῶν κητῶν.

Ἅρπημι· Ζήτ. Ἁρπάζω.

Ἀρπίς, ἡ ἀρπίς — ίδος, ἡ = κρηπίς, συγγν. τῷ ἀρβυλίς. (— —, Καλλ. λφ. 66.)· κρηπίς, ὑπόδημα.

Ἀρποκράτης, ὁ· ὁ θεὸς τῆς σιωπῆς, τοῦ

ὁποίου τὸ ἄγαλμα πάντοτε εἶχε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, ὡς σύμβολον τῆς σιωπῆς.

Ἅρπυιαι, αἱ, (ἁρπάζω) αἱ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἐκ τοῦ ἰταλ. **στρίγλαις** λεγόμεναι· ἀδιόριστα μυθολογούμενα ὄντα, τερατόμορφα καὶ ἁρπακτικά· τὸ πρῶτον ἀναφερόμενα Ὀδύσ. Α, 241. Υ, 77. ὅπου ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὑποκειμένων ἀφανισθέντων ἀνεξιχνιάστως ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς, τοῦ τουρκ. ἐκαιπ ὤθηται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι λέγεται· τὸν πῆραν ἡ στρίγλαις· ἀντὶ ἀφανίσθηκε, δὲν ἠξεύρῃ κανεὶς τί ἔγινε· νὰ τὸν πάρουν ἡ στρίγλαις! κατάρα, ἀντὶ νὰ χαθῇ ἔξαφνα ἀπὸ τὸν κόσμον! Οἱ μεταγενέστεροι δὲ τὸν ἀφανισμὸν αὐτῶν ἀλληγοροῦσι διὰ τυφώνος συμβάντα, τὰς δὲ ἁρπυίας προσωποποιοῦσιν εἰς αἴσχιστα καὶ βδελυκτὰ δαιμόνια. Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 188. Ἡ **Ἅρπυια** ἑνικῶς εὕρηται Ἰλιάδ. Π, 150. «τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη». ὅπου ἡ ἔννοια ἁρπακτικῆς ταχύτητος ὡσαύτως, εὐκατάληπτος γίνεται.

Ἁρπυιόγουνος, ὁ, ἡ· ὅστις κατάγεται ἀπὸ τὰς Ἁρπυίας· τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. στριγλόκι_ασμα, στριγλόπαιδον.

Ἄρπυς, υος, ὁ· Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ Ἄρτυς, ἕνωσις, σύνδεσμος, Ἔρως· παραβλ. ἅρμα, ἡ· Παρθέν. Ἐτυμολ. «Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἄρπυς ἐλήλατο».

* **Ἀῤῥ** — παρὰ τοῖς Ἀττ. διπλασιάζεται τὸ ρ, ὅταν τῇ τῷ ρ ἀρχομένῃ λέξει προστίθηται τὸ στερητικὸν α.

* **Ἀῤῥαβάσσω** — ῥαβάσσω· προσλήψει τοῦ εὐφωνητικοῦ α, εἰς ἀράσσω = ῥάσσω.

Ἀῤῥάβδωτος, ὁ, ἡ (ῥαβδωτός)· ὅστις δὲν ἔχει γραμμάς, ῥαβδάς. Ἀθήν.

Ἀῤῥαβών, ῶνος, ὁ· τὸ κοινῶς συνηθέστ. παρ' ἡμῖν Ἰταλ. καπάρο, τουρκ. πέϊ, διδόμενον ἀσφαλείας χάριν εἰς συμφωνηθείσας πωλήσεις ἢ ἀγοράσεις καὶ λ. τ.

Ἀῤῥαβωνίζω· δίδω ἀῤῥαβῶνα ἤτοι καπάρο ἢ πέϊ· γενικῶς ὑποχρεόνω τινὰ νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του κατὰ τὴν συμφωνίαν μας. Παρὰ τοῖς Ἑλλ. δὲ, μέσ. ἀῤῥαβωνίζομαι = μνηστεύομαι.

Ἀῤῥαγκώτος, ὁ, ἡ· Μαθημ. Παλ. σελ. 23. μὴ ῥαιζόμενος, σχιζόμενος

Ἀῤῥαγής, ὁ, ἡ· (ῥήγνυμι) ἄσχιστος, ἀῤῥαίστος, ὅστις δὲν ξεσχίζεται, δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν ξεσχίσῃ. «Ὄμμα ἀῤῥαγές». Σοφοκλ. τὸ ὁποῖον δὲν εὐγάζει δάκρυα, δὲν κλαίει.

Ἀῤῥαδιούργητος, ὁ, ἡ (ῥᾳδιουργέω)· ὅστις δὲν κάμνει, δὲν ἔκαμε τίποτε μὲ ἀμέλειαν, μὲ ἐλαφρογνωμίαν, ἢ μὲ πανουργίαν καὶ πονηρίαν· καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ῥαδιουργήσῃ· ἀπατήσῃ, γελάσῃ εὔκολα· ἀντιθ. τῷ, ῥᾳδιούργητος.

Ἀῤῥάζω, Μλ. -ξω = Ἀράζω· ἐπὶ σκύλων.

Ἄῤῥαιστος, ὁ, ἡ· (ῥαίω) ἄφθαρτος. Σουίδ.

* **Ἄῤῥαντος**, ὁ, ἡ (ῥαίνω) ἀῤῥάντιστος, ἀπότιστος.

Ἄῤῥατος, ὁ, ἡ· εὕρηται μόνον παρὰ Πλάτ. Πολ. 7, σελ. 535. C. καὶ Κρτλ. σελ. 407. D. ὅπου ἑρμηνεύεται, **σκληρόν**, **ἀμετάστροφον**. Πιθανῶς παρὰ τὸ ῥαίω, ῥήγνυμι· Ruhnk ἐν Τιμ. σελ. 50. ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσιν **ἄῤῥητος**.

Ἀῤῥαφής, καὶ Ἄῤῥαφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω)· ὅστις, ἢ ὅ,τι στέκεται εἰς ἓν κομμάτι.

Ἄῤῥεκτος, ὁ, ἡ ποιητ. ἄρεκτος (ῥέζω) ἀφκίαστος, ἀκάμωτος, ἀτελείωτος, Ἰλιάδ. Τ, 150.

Ἄῤῥεν, τό· Ζήτ. Ἄῤῥην.

Ἀῤῥενικόν, οῦ, τό· Ζήτ. Ἀρσενικόν.

Ἀῤῥενικός, κή, κόν (ἄῤῥην)· ἀρσενικός. Ἐπῤῥ. ἀῤῥενικῶς.

Ἀῤῥενογενής, ὁ, ἡ (γένος) ἀρσενικοῦ γένους ὤν.

Ἀῤῥενογονία, ας, ἡ· ἡ γέννησις ἀρσενικῶν παιδίων· τὸ γεννᾷν ἀρσενικὰ παιδία· παρὰ τὸ

Ἀῤῥενογόνος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· ὅστις γεννᾷ ἀρσενικὰ παιδία.

Ἀῤῥενόθηλυς, ὁ, ἡ -λυ, τό· γεν. εος (θῆλυς) ἀρσενοθήλυκος.

Ἀῤῥενοκοίτης, ου, ὁ (κοίτης) ἀρσενοκοίτης. Κύριλλος.

Ἀῤῥενοκοιτία, ἡ· ἀρσενοκοιτία.

Ἀῤῥενοκυέω (κυέω)· γεννῶ ἀρσενικὰ παιδία· Στράβ.

* **Ἀῤῥενομανέω**· ἔχω ἀῤῥενομανίαν.

* **Ἀῤῥενομανία**, ἡ· ἔμμανὴς παιδεραστία.

Ἀῤῥενομιξία, ας, ἡ· = ἀρσενοκοιτία· Σέξτ.

Ἀῤῥενόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή)· ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν μορφήν.

Ἀῤῥενόπαις, δος, ὁ, ἡ (παῖς) ὅστις ἔχει ἀρσενικὸν παιδίον. Αἰσχύλ. «**ἀῤῥενόπαις γόνος**»· ἀρσενικὰ παιδιά.

Ἀῤῥενοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος) γεμάτος ἀπὸ ἄνδρας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 30.

Ἀῤῥενότης, τος, ἡ. ἀρσενικοσύνη· τὸ νὰ εἶναι τις ἀρσενικός· Ἱεροκλ.

Ἀῤῥενοτοκέω, ῶ· γεννῶ ἀρσενικὰ παιδία· ἐκ τοῦ

Ἀῤῥενοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω)· ὅστις γεννᾷ ἀρσενικὰ παιδία.

* **Ἀῤῥενοφθορέω**· διαφθείρω τὰ ἀρσενικά· Κλητ.

Ἀῤῥενοφθορία, ἡ (φθείρω)· ἡ τῶν ἀρσενικῶν διαφθορά.

* **Ἀῤῥενοφθόρος**, ὁ, ἡ (φθείρω) τὰ ἀρσενικὰ διαφθείρων.

Ἀῤῥενόω, Μ. ώσω· κάμνω τινὰ ἀνδρικόν.

Ἀῤῥενόομαι, οῦμαι· γίνομαι ἀνδρεῖος Παθτ. ἐκπληρῶ τὰ ἀνδρικὰ ἢ ἀνδρῶν καθήκοντα. Λουκιαν. Ἐρωτ. καὶ Συνέσ. Ἐπιστ. 146.

Ἀῤῥενώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) ἀνδρικός, ἀνδρεῖος, ἐξαιρ. ὅστις φαίνεται ὡς ἄνδρας. Ἐπῤῥ. ἀῤῥενωδῶς, ἀνδρίκι_α, ἀνδρει_ωμένα.

Ἀῤῥενωνυμέω, ῶ· ἔχω ἀῤῥενικὸν ὄνομα ἢ ὀνομάζω τινὰ ἤ τι μὲ ἀρσ. ὄνμ. παρὰ τὸ

Ἀῤῥενώνυμος, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ἀρσενικόν, ἢ ἀνδρίκι_ον ὄνομα· Εὐστάθ.

* **Ἀῤῥενωπία**, ἡ· ὄψις, σχῆμα, θεωρία ἀνδρός· γενικ. ἀνδρειότης, ἀνδρία· Πλάτ. Συμ. σελ. 192. A. παρὰ τὸ

Ἀῤῥενωπός, ὁ, ἡ (ὤψ)· Ὅστις ἔχει ἀνδρικὴν ὄψιν, πρόσωπον, θεωρίαν· ἄνδρας, ἀνδρεῖος· Ἀριστοτ. «Ἀῤῥενωπὸς γυνή». 2) Οὐσιαστ. τὸ Ἀῤῥενωπόν· ἀνδρικὴ ὄψις, θεωρία· τὸ νὰ φαίνηταί τις ὡσὰν ἄνδρας· ἐπῤῥ. ἀῤῥενωπῶς.

* **Ἀῤῥενώψ**, ῶπος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀῤῥεπής, ὁ, ἡ (ῥέπω)· Ὅστις δὲν κλίνει εἰς κανὲν μέρος· κυρίως ἐπὶ ζυγαριᾶς, ὅταν δὲν κλίνῃ μήτε εἰς ἓν μήτε εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλ' ἵσταται ἴσια. Μεταφορ. Σταθερός, ἀκλινής, ἀμετάτρεπτος καὶ εἰς τὸ παραμικρόν· ἀμετάβλητος· ὅστις, δὲν ἔχει βάρος, τοῦτ' ἔστι τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία, ἡ ἔλλειψις, ἢ ὁ λόγος δὲν ἀποτελεῖ πολύ τι· μικρός, ἀσήμαντος· Ἐπῤῥ. ἀῤῥεπῶς· ἀφ' οὗ

Ἀῤῥεψία, ας, ἡ (ῥέπω)· Ἥσυχος, πάντοτε ἡ αὐτὴ μένουσα διάθεσις, ἡ κατάστασις· ἐξαιρ. τῆς ψυχῆς, Διογέν. Λαέρτ. 9, 74.

* **Ἀῤῥηγής**, ὁ, ἡ = ἄῤῥηκτος· Ἀριστείδ. ἐγκ. Ῥωμ. Τ, 1, σελ. 384.

Ἄῤῥηκτος, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι)· Ἀδιάσχιστος, ἀχάλαστος, ἄθραυστος· πυκνότατος, στερεός, γερός· τεῖχος, δεσμός, Πέδαι, νεφέλη· Ὁμ. Τρόπ. πᾶν ὅ,τι δὲν φθείρεται, δὲν ἀφανίζεται, δὲν ἐκλείπει, π. χ. **φωνὴ ἄῤῥηκτος**· Ἰλιάδ. Β, 490. ἀκούραστος, ἀδιάκοπος· «**πεῖραρ πολέμοιο**» Ἰλιάδ. Ν, 360. μάχη, πόλεμος, ὅστις δὲν παύει· δὲν ἔχει, δὲν πέρνει τέλος· Ἐπῤῥ. ἀῤῥήκτως· Ἀριστοφ. Λυσ. 182.

Ἀῤῥημοσύνη, ης, ἡ· τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ τις· σιωπή, παρὰ τὸ

Ἀῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα)· Ὅστις δὲν ὁμιλῇ· ὅστις σιωπᾷ, δὲν εὐγάζει λόγον ἀπὸ τὸ στόματου.

Ἄῤῥην, ὁ, ἡ· -ῤῥεν, τό· γεν. ενος· πάλαι Ἀττ. ἄρσην, (ῥήν)· Ἀρσενικός, ἀνδρικός, ἀνδρεῖος, δυνατός· ἀντιθ. τῷ, **Θῆλυς**· 2) Ἐπιθέτ. Ἄῤῥην, ὁ ἄνδρας, ἀρσενικὸς ἐπ' ἀνθρώπων· ἀρσενικός, ἐπὶ ζώων· εἰς διορισμὸν τοῦ γένους· τὸ **ἄῤῥεν** = παῖς ἄῤῥην· ἀρσενικὸν παιδί· Bast. ep. cr. σελ. 144: δυνατός, σφοδρός· ὡς, «ἄῤῥην βοή». Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 125. καὶ «ἄῤῥην κτύπος». Σοφοκλ. Φιλοκτ.

Ἀῤῥηνής, ὁ, ἡ· ἄγριος, δαγκανι_άρης, δαγκανι_άρικος, ἐπὶ σκύλων — Θεόκριτ. ΚΕ. 83. «ὑλάκτεον καὶ ἀῤῥηνέεσκον». ὅθεν «Ἀῤῥηνεῖν», ἐπὶ φιλονεικίας, ὁπότε ἡ γυναῖκα διαφέρεται, μαλόνει μὲ τὸν ἄνδρα· (παράγ. ὡσαύτως παρὰ τὸ, ῥήν.)

Ἀῤῥηστία, ας, ἡ· (ἄῤῥητος) = Ἀῤῥημοσύνη.

Ἀῤῥητολεπτόπνευστος, ὁ, ἡ· (ἄῤῥητος, λεπτός, πνέω)· Ὅστις κατ' ἄῤῥητον ἀνέκφραστον τρόπον πνέει, φυσᾷ ἢ ἀτμίζει λεπτά· Ἀνάλεκτ. Γ' 100. Παῦλ. Σιλεντ. σελ. 180.

Ἀῤῥητοποιέω, ῶ· πράττω, κάμνω ἀνέκφραστα συγχαμερὰς πράξεις· Θεόφιλ. Ἀντιοχ. Γ'. 3. παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. 82. ἐπὶ ἀσελγῶν καὶ ἀφροδισιακῶν πράξεων. ἀφ' οὗ

Ἀῤῥητοποιΐα, ας, ἡ· τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀφράστως αἰσχράς, καὶ ἀχρείας, πράξεις.

Ἀῤῥητοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω)· Ὅστις κάμνει ἀνέκφραστα πράγματα δηλ. μεγάλα, ἀξιόλογα, ἢ καὶ αἰσχρά, συγχαμερά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν, ἢ δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐκφράσῃ.

Ἄῤῥητος, ὁ, ἡ· καὶ ἀῤῥήτη, ἡ· Εὐριπ. (ῥηθῆναι, ῥητός) ὅστις ἐῤῥέθηκε, δὲν ἐπωθηκεν, ἀποσιωπήθηκεν. Ὀδύσ. Ξ, 466. ὅστις δὲν ἔγινε γνωστός, δὲν ἐξηγήθηκεν, ἀνέκφραστος, ἀνερμήνευτος, ἀνεξήγητος, ἀδιήγητος· Συφ. Κρ. π. 1, 6, 14. — 2) ἀπηγορευμένος, ἐμποδισμένος· τὸν ὁποῖον ἐντρέπεται νὰ ἐκφωνήσῃ· νὰ εἰπῇ τις· αἰσχρός, συγχαμερός, ἀπρεπής. Ἀλλὰ καὶ τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ κοινοποιήσῃ, νὰ κάμῃ γνωστόν, νὰ περιγράψῃ μὲ λόγους, μυστικός, ἱερός, ἅγιος. Παρὰ τοῖς Μαθημτ. ἀσυμμέτρητος, ἀλογάρι_αστος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μετρήσῃ, νὰ λογαριάσῃ τις· ἀντιθ. τῷ, ῥητός· Ἐπῤῥ. ἀῤῥήτως.

Ἀῤῥητουργία, ας, ἡ· = Ἀῤῥητοποιΐα.

Ἀῤῥητουργικός, κή, κόν· = Ἀῤῥητοποιός· Σχόλ. Λυκόφ. 788.

Ἀῤῥηφορέω, Μλ. -ήσω· φέρω τὸν πέπλον καὶ τὰ Ἱερὰ τῆς Παλλάδος ἢ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν πομπὴν τῆς τελετῆς τὸ Ἰταλ. προτσεσιόνη· παρὰ τὸ

Ἀῤῥηφορία, ας, ἡ· ἡ πανηγυρικὴ πομπὴ τῆς τελετῆς μὲ τὰ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀῤῥηφόρος, ἡ· ἐλέγετο ἐν Ἀθήναις ἡ παρθένος εἰς τὴν ἀῤῥηφορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκλέγοντο δύω ἑπταετεῖς παρθένοι, αἱ ὁποῖαι ἔφερον, ἢ ὑπεβαλοῦσαν τὸν πέπλον ἤτοι τὴν σκέπην, τὸ ἰταλ. βέλλον, Γαλλ. βοάλ, καὶ τὰ ἱερὰ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς (**ἄῤῥητα**) εἰς κίσταις κλεισμένα· ἐγίνετο δὲ ἡ πανήγυρις αὐτὴ κατὰ τὸν Σκιροφοριῶνα μῆνα (ὅστις ἀναλογεῖ μὲ μέρος τοῦ καθ' ἡμᾶς Μαρτίου καὶ τοῦ Ἀπριλίου) μεγαλοπρεπῶς· Ἀριστοφ. Λυσ. 642. Τινὲς δὲ γράφουσιν **Ἐῤῥηφόρος** ἢ **Ἐρσηφόρος**.

Ἄῤῥηχος, ὁ, ἡ· Ζήτ. Εὔῤῥηχος· Νίκανδρ.

Ἀῤῥίγητος, ὁ, ἡ (ῥιγέω)· Ὁποῖος δὲν ἀνα-

τρεχίζει, δὲν τρέμει, δὲν παγόνει οὔτε ἀπὸ τὸ κρύος, οὔτε ἀπὸ φόβον· ἄφοβος, ἄτρομος· Ἐπιρ. (1)

Ἀῤῥιγος, ὁ, ἡ (ῥῖγος)· Χωρὶς ῥῖγος, χωρὶς κρύος, ψύχραν· καὶ μεταφ. ἄφοβος, ἄτρομος, μὴ δειλός· Ἐπίῤῥ. ἀῤῥίγως.

Ἀῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα)· Χωρὶς ῥίζαν.

Ἀῤῥίζωτος, ὁ, ἡ (ῥιζόω)· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔπιασε ῥίζας, δὲν εἶναι ῥιζωμένος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ὀστρακοδερμάτων· Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Ε'. 15.

Ἀῤῥιν, ινος· καὶ Ἀῤῥις, -ινος, ὁ, ἡ (ῥίν)· Ὡς τὸ, ἄριν· χωρὶς μύτην, ξεμυτισμένος.

Ἀῤῥιχος, ου, ὁ· Ἀττ. καλάθι, κοφίνι· Ἀριστοφ. Ὀρνιθ.

Ἀῤῥοια, ας, ἡ (ῥοή)· Στέψιμον, τὸ νὰ μὴ τρέχωσι τὰ ὑγρά· Ἱπποκρ.

Ἀῤῥυθμέω· Μλ. -ήσω (ἄῤῥυθμος)· Εἶμαι χωρὶς ῥυθμὸν, ἢ σφάλλω εἰς τὸν ῥυθμὸν δηλ. εἰς τὴν εὐρυθμίαν, εὐφωνίαν, τὸ ἰταλ. εἰς τὴν καδέντσαν· Πλάτ. Νομ. Ζ'. ἀφ' οὗ

Ἀῤῥυθμία, ας, ἡ· ἔλλειψις ῥυθμοῦ, εὐρυθμίας, εὐφωνίας· τὸ ἰταλ. διτσονάντσα.

Ἀῤῥυθμοπότης, ου· ὁ (πίνω) ὅστις πίνει ἄμετρα, παραπολύ· Ἀθήν.

Ἀῤῥυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός)· Χωρὶς ῥυθμὸν, μέτρον, τάξιν, κανόνα· ἄτακτος, ἀνάρμοστος, ἀτέριαστος· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ι'. 11. «ἄῤῥυθμος θώραξ»· Ἐπίῤῥ. ἀῤῥύθμως.

Ἀῤῥύπαντος, ὁ, ἡ (ῥυπαίνω)· Ἀλέρωτος.

Ἀῤῥύπαρος καὶ ἄῤῥυπος, ὁ, ἡ (ῥύπος)· Μὴ ῥυπαρὸς, χωρὶς ῥύπον ὢν, χωρὶς λέραν.

Ἀῤῥυκτος, ὁ, ἡ (ῥύπτω)· Ἄπλυτος· Νίκ. Ἀλεξ. 469.

Ἀῤῥύπωτος, ὁ, ἡ (ῥυπόω)· = Ἄῤῥυπος· Σχόλ. Αἰσχύλ. Πέρ. 613.

Ἀῤῥυσίαστος, ὁ, ἡ (ῥυσιάζω)· Τὸν ὁποῖον δὲν ἔπιασε τινὰς ὡς λάφυρον, ἢ ὡς ἐνέχυρον. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 618. ὁ Διονύσ. Ἀλ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ πάποτε δανείου καὶ ἄλλου συμβολαίου.

Ἀῤῥυτίδωτος, ὁ, ἡ (ῥυτιδόω)· Ἀτσούφρωτος· ὅστις δὲν ἔχει τσούφρες, ζαρωματιές.

Ἀῤῥωδέω· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Ὀῤῥωδέω.

* Ἀῤῥωδίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ὀῤῥωδία.

Ἀῤῥωξ, ωγος, ὁ, ἡ (ῥώξ)· Χωρὶς σχισματιὰν, χαραματιάν· ἄσπαστος, ἄσχιστος, ἀῤῥάγιστος· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 257. «γῆ χέρσος ἄῤῥωξ»· μὴ σχισμένη διὰ τοῦ ἀρότρου.

Ἀῤῥωστέω, ῶ (ἄῤῥωστος)· Εἶμαι ἄῤῥωστος, ἀσθενὴς, ἀδύνατος· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ια'. ἀφ' οὗ

Ἀῤῥώστημα, τος, τό· ἀῤῥωστία, ἀσθένεια, ἀδυναμία· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς δὲ, ἡ ἔμφυτος ἢ φυσικὴ φαυλότης τοῦ διὰ τῆς φιλοσοφίας μήπω φωτισθέντος ἀνθρώπου. Ταύτην τὴν οὐ παροπτέαν σημασίαν τῆς λέξεως παρέβλεψεν ἕνας Ἕλλην λεξικογράφος καίτοι γινώσκων καλῶς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἀῤῥωστία, ας, ἡ· ἔλλειψις δυνάμεως, ἀδυναμία· Ξενοφ. Ἱππικ. Δ'. 2. Παρὰ Θουκυδ. δὲ «ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν» ἀντὶ τοῦ, Ἀπροθυμία, ἔλλειψις κλίσεως, ἀθελησία.

Ἀῤῥωστος, ὁ, ἡ (ῥώννυμι)· Ἀσθενὴς, ἀδύνατος. Ἐπίῤῥ. ἀῤῥώστως.

Ἀρς· ἄχρηστος ὀνομαστ. τῶν πλαγίων, Ἀρνὸς, Ἀρνί, κ. τ. τ. Ζήτ. Ἀρὴν.

Ἄρσαι· ἄρσον, ἄρσαντες, Αἰολ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. καὶ ἀρσάμενος, μέσ. ἀόρ. α', παρὰ τὸ ἄρω· Ὁμ.

Ἀρσενικὸν, οῦ, τό· εἶδος ἡμιμετάλλου, τὸ κοιν. ποντικοφάρμακον.

Ἄρσην· -εν· Ἰωνικ. καὶ πάλαι Ἀττ. ἀντὶ τοῦ νεωτέρου ἄῤῥην· Ἀλλὰ καὶ Ὁμ. χρῆται τῷ παλ. τύπῳ· ἡ αὐτὴ διττὴ ἐκφώνησις τῆς λέξ. εὕρηται καὶ ἐν πάσαις ταῖς παραγωγ. καὶ συνθέσεσι· ἀρσενικός· ἀρσενογενής· ἀρσενόθηλυς· ἀρσενοκοίτης· ἀρσενόμορφος· ἀρσενόπαις· ἀρσενοπληθής· καὶ λ. τ. τ.

* Ἀρσίνοος· ὁ· κύρ. Ὄνομ. μυγενοῦς τινος Τρωός· Ἰλ.

Ἄρσιος, ὁ, ἡ (ἄρω)· Ἁρμόδιος, εὐθετος, ὀρθὸς, δίκαιος· παράβλ. τὸ ἀντίθ. αὐτοῦ, ἀνάρσιος.

Ἀρσίπους, ὁ, ἡ· -πουν, τό· γενικ. -ποδος· κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀερσίπους· Ὕμ. Ὁμ. Ἀφρ. 212.

Ἄρσις, εως, ἡ (αἴρω)· Ὕψωσις, ψήλωσις· ἐπαύξησις, σήκωμα· ἢ ψήλωμα. Ἀριστοτ. «κῦμα ἐν ἄρσει». — 2) Πάρσιμον, σήκωμα, ἀπὸ τὴν μέσην, ἢ παραμέρισμα, ἄρσιμα, κατάλυσις, ἀκύρωσις. 3) Σύναξις, ἢ σύναγμα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ξεκατάρισμα ἀσπρων, δοσιμάτων καὶ τ. τ. Ψαλμ. ΠΑ'. «ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεως τὸν νῶτον αὐτοῦ». — 4) Ἐν τῇ Μετρικῇ καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται Ἄρσις τὸ σήκωμα τοῦ τόνου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ εἰς τὸ ψάλσιμον ἢ τραγούδημα· τοῦτ' ἔστιν εἰς μὲν τὴν Μετρικὴν τὴν δήλωσιν τῆς μακρᾶς συλλαβῆς μὲ δυνατωτέραν φωνὴν· π. χ. «ἦελι-ος δ' ἀνό-ρου σε, λι-πὼν περι-καλλέα-λίμνην»· ὡς πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται μετρουμένων τῶν ποδῶν ὁ στίχος. «Ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην». ἐν τῇ Μουσικῇ δὲ, μὲ τὸ Ἰταλιστὶ τέμπο, ἢ καδέντσα λεγόμενον· Herm. elem. metr. σλ. 6. ἀντιθέτως τῷ, Θέσις· ὅθεν, ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνατείνειν· τὸ νὰ φυλάττῃ τις τὸν χρόνον· ἤτοι τὸ συνήθως λεγόμενον, νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ παίζῃ μουσικὸν ὄργανον α τέμπο. — 5) Ῥήτορ. ἄρνησις· ἀντιθ. τῷ, θέσις· καθὼς καὶ ἐν τοῖς Γεωπονικοῖς, Β'. 45. ἐπὶ τῶν ξυλοκοπούντων ἐργατῶν μὲ τὸν Πέλεκυν. «Ὑπὸ μίαν ἄρσιν καὶ θέσιν ἀνατείνοντες καὶ καταφέροντες»· ἐπὶ δὲ Ἀλωνιστῶν λέγεται ἀντὶ τοῦ Κράτησις τῶν κτυπημάτων, ὁπόταν ὅλοι οἱ ἐργάται διὰ μιᾶς σηκώνωσι τὰ ξύλα καὶ πάλιν τὰ καταβάζωσι.

Ἄρσιχος, Ζήτ. Ἄῤῥιχος· Διόδ. Κ. 31.

* Ἄρσω· Αἰολ. Μλ. τοῦ αἴρω, ἀντὶ τοῦ, ἀρῶ.

Ἀρτάβη, ης, ἡ· περσικὸν μέτρον, μεγαλήτερον ἀπὸ τὸν μέδιμνον τὸν Ἀττικὸν κατὰ τρεῖς χοίνικας. Ἡρόδ. Α'. 192. κατὰ δὲ τὸν Πολύαιν. Δ'. γ'. 32. ἡ Μηδικὴ Ἀρτάβη ἦτον ἴση Ἀττικῷ Μεδίμνῳ· ὅρα εἰς Διόδ. Σικ. Κ. 96.

* Ἀρτακία, ἡ· κρήνη τις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λαιστρυγόνων· Ὀδσ. Κ. 108.

Ἀρταμέω, Μλ. -ήσω· σφάζω, κατακόπτω, κατακομματιάζω· Εὐριπ. Ἠλέκτρ. 815. παρὰ τὸ

Ἄρταμος, ὁ· ὁ κόπτων τὰ κρέατα εἰς μικρὰ κομμάτια· κρεουργὸς, μάγειρος, παρὰ τὸ, Εἰς ἄρτια τέμνειν· Εὐσταθ. 2) Φονεύς· Λυκόφρ.

* Ἀρταμουξία· ἡ· ἰδὲ Ἀρτομουξία.

Ἀρτάνη, ης, ἡ (ἀρτάω)· Κρεμαστάρι· σχοινὶ, σπάρτον καὶ τ. τ. μὲ τὸ ὁποῖον κρέματαί τι· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 107.

Ἀρτάω, Μλ. -ήσω· (ἄρω)· Κρεμῶ τίποτε· παθητ. κρεμῶμαι ἔξ, ἢ ἀπό τινος· ἤρτηται ἐκ, ἢ ἀπὸ τούτου· ἀπ' αὐτὸ κρέμαται, ἐπ' αὐτὸ προέρχεται, ἢ ἀκολουθεῖ· Valck. ἐν Ἀρτηβ. 68. ὡσαύτως καὶ Μέσ. Ἀρτάομαι· «μηρμίδα κάλῳ ἀρτησάμενος»· ἐκρέμασε τὸ κεφάλι εἰς ἕνα σχοινί· Κόνων 35. — 2) Κρέμεται εἰς ἀμφιβολίαν, εἰς ἀβεβαιότητα, δὲν ἠξεύρω τί νὰ ἀποφασίσω· ἀφίνω τὸ πρᾶγμα κρεμασμένον· «Τοῦτέων μέντοι εἵνεκα ἀναρτημαι ἐπ' αὐτέους στρατεύεσθαι». Ἡρόδ. 7, 8, 3.

Ἀρτεμέω, ῶ· εἶμαι ὑγιὴς, ὑγιαίνω· Νονν. παρὰ τὸ

Ἀρτεμὴς, ὁ, ἡ (ἄρτιος). Ὑγιὴς, ἀβλαβὴς, γερὸς καὶ καλά· Ὁμ. ἀφ' οὗ

Ἀρτεμία, ας, ἡ. Σωστὴ ὑγιεία· ἀνάῤῥωσις, ἡ ἀποκατάστασις πάλιν τελείας ὑγιείας μετὰ κάμμίαν ἀῤῥωστίαν· Ἐπιγρ.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ· αἰτ. ιν· ἀλλὰ καὶ ιδα· Ὕμ. Ὁμ. Ἀφρ. 16. ἡ Ἰταλ. Διάνα· Θεὰ τοῦ κυνηγεσίου ἢ κυνηγιοῦ· θυγάτηρ τοῦ Διὸς, καὶ Λητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀειπάρθενος, νέα, ὡραία, εὐμεγέθης κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ἐπὶ γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπέθνησκον ἔξαφνα, χωρὶς ἀῤῥωστίαν καὶ χωρὶς πόνους, ἐλέγετο ὅτι, τὰς ἐφόνευεν ἡ Ἄρτεμις μὲ τὰς ἐλαφρὰς σαΐτες της· ὅρα ἀντιθ. τοῦ, δολιχὴ νόσος, πολυκαιρινὴ ἀῤῥωστία· Ὀδσ. Λ, 172. Ἐν Ἰλιάδ. ἡ Ἄρτεμις κρατεῖ μὲ τοὺς Τρωαδίτας. Οἱ μεταγενεστ. ποιηταὶ συνέγραψαν τὸν μυθολογίαν της πολυτρόπως καὶ τὴν συνέπλεξαν ἐξαιρέτως μὲ τὴν, τῶν μυστηριωδῶν καὶ νυκτερίων Θεαινῶν Σελήνης, Ἑκάτης, Εἰλειθυίας, κλ. (συγγν. ἴσως τῷ ἀρτεμής· ἰδὲ καὶ Πλάτ. Κρατύλ. σλ. 406. Β.)

Ἀρτεμισία, ας, ἡ· εἶδος χόρτου ὅμοιον τῷ Ἀψινθίῳ. Πλίν. ΚΕ'. 7. Διοσκορ. Γ'. 127. — 2) Ἡ Ἀρτεμ. βασίλισσα τῆς Καρίας.

Ἀρτεμίσιον, τό· τόπος, ἢ ναὸς, ἡ πόλις, ἀφιερωμένα τῇ Ἀρτέμιδι.

* Ἀρτεμίσιος· ὁ· ὄνμ. Μακεδονικοῦ Μηνός.

* Ἀρτεμισίων, ωνος· ὁ = Ἀρτεμίσιον, κατ' ἄλλους δὲ ἐξωτικῶς Ἀρτεμισιὼν ὠνος.

Ἀρτέμων, ονος, ὁ (ἀρτάω). Μικρὸν πανὶ εἰς τὸ καράβι, τὸ παρ' Ἰταλ. Παροκέτο· ἡ τρίτη τροχαλία ἐν τῷ πολυσπάστῳ μηχανήματι· ἰδὲ πολύσπαστος.

Ἀρτεπίβουλος, ὁ, ἡ· Ταὐτ' ἐστιν· ἄρτῳ ἐπιβουλεύων· ἁρπαξοψωμὰς ὄνομα κωμ. ἐν τῇ Βατραχομ.

Ἀρτέω, ῶ· Ἰωνικ. = Ἀρτάω. — 2) Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τίποτε· Μέσ. Παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι· Ἡρόδ. 5. 120. 8, 97. «ἀρτέοντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς».

Ἄρτημα, τος· τό· (ἀρτάω). Πᾶν ὅ,τι, εἶναι κρεμασμένον πρὸς τὰ κάτω, ὡς, ἀλυσίδια, σκουλαρίκια, κ. τ. τ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν καλοῦνται. μάλιστα· κρεμαστάρια, κρεμαστοῦδια, Ἡρόδοτ. Β'. 69. ὡσαύτως καὶ βάρη κρεμασμένα εἰς τίποτα· π. χ. εἰς τὸ ἀγκίστρι διὰ νὰ βουτᾷ, καὶ τ. τ. Πλουτάρχ. Κατ. μικρ. 38.

Ἀρτὴρ, ῆρος, ὁ· Εἶδος ὑποδημάτων πιλίνων· ἤτοι κατασκευασμένα ἀπὸ πῖλον, τὸ τουρκ. κιτσέν, ἢ σκαρπίνι· ἴσως παρόμοια μὲ τὰ κατοῦ Ἰταλ. καλτσόνια ἢ καλτσοῦνια παρ' ἡμῖν συνήθη, τὰ ὁποῖα φοροῦν ὑποκάτω καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ ὑποδήματα οἱ καβαλλάριοι. Πολυδ. 1204. Κωμικ. λέξ. — 2) Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ βαστάζῃ, ἢ κοβαλῇ τις τίποτε κρεμασμένον ἀπὸ αὐτό· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἀρτηρία, ας, ἡ· ὑποκρ. ἀορτή· ὁ λάρυγγας, κοιν. γλωσσαράδες, ἡ φλέβα τοῦ σφυγμοῦ: ἐν γένει φλὲψ μεγάλη. — 2) Ἀρτηρ. ἡ τραχεῖα· ὁ βρόγχος· ὁ λάρυγγας διὰ τοῦ ὁποίου ἀναπνέομεν· Πλούτ. Συμπ. 7, 1. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἱστ. 7. σλ. 51.

Ἀρτηριάζω· παρὰ Ἱπποκρ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, Ἀγχτηριάζω· Ζήτ. Ἀγχτηρ.

Ἀρτηριακὸς, κή, κόν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀρτηρίαν· ὅθεν «Ἀρτηριακὸν πάθος»· πάθος τοῦ λαιμοῦ τοῦ λάρυγγος, βραχνάδα.

Ἀρτηριοτομέω· (τέμνω)· Σχίζω τὴν ἀρτηρίαν· ἢ τὴν φλέβαν τοῦ σφυγμοῦ, παίρνω αἷμα εἰς τὴν μεγάλην φλέβαν· ἀφ' οὗ

Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ· Σχίσιμον τῆς ἀρτηρίας, ἢ τῆς φλεβὸς τοῦ σφυγμοῦ· πάρσιμον αἷμα ἐς τὴν μεγάλην φλέβαν τῆς ἀρτηρίας.

Ἀρτηριώδης, ὁ, ἡ (εἶδος)· σὰν ἡ ἀρτηρία, ὅμοιος μὲ τὴν ἀρτηρίαν.

Ἄρτι· (πιθαν. παρὰ τὸ ἄρω). Ἐπίῤῥ. σημαῖνον ἀκριβῆ ἀναλογίαν πρὸς ἄλλον χρόνον ἢ καιρόν· ἤδη, ὄχι ἀπὸ πολλῆς, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ὁπού . . ἢ ἀφ' οὗ . . Πολλάκις δηλοῖ ἐνεστῶτα χρόνον· ἢ τὸ παρόν· τώρα, ἴσια τώρα. Ξενοφ. Ἀπολ. 27. «ἄρτι δακρύετε; τώρα κλαίετε; Τὰ πλεῖστα δὲ σημαίνει πρὸ ὀλίγου παρελθόντα χρόνον· τώρα τώρα, αὐτὴν τὴν ὥραν, αὐτὴν τὴν στιγμήν· πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον προτήτερα· ἀντιθέτως τῷ, πάλαι· προτήτερα, ἀπὸ πολλῆς, ἀπὸ πολὺν καιρόν. Σπανιώτατα δέ, καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ· ἐπὶ μέλλοντος χρόνου· εὐθύς, παρευθύς, ε' ὀλίγον. Graefe ἐν Μλτρ. 26, σλ. 71. Ἄρτι = ἀρτιπότε-ποτὲ μια φορὰ - ἄλλ' φορὰ - Λουκ. (∽∪) Ἐν συνθέσει σημαίνει ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ πρὸ ὀλίγου συμβάν: σπανίως δὲ φέρει ἔννοιαν ἐντελοῦς, ἐξαιρέτου συμβάντος, ὡς τὸ ἀρτίως· Παρ' Ὁμ. δέ, τὸ ἄρτι ἀγνοοῦντι, κεῖται ἀεὶ κατὰ σημασίαν τοῦ ἐντελοῦς καὶ ἐξαιρέτου: ἀμφοτέρας τὰς σημασίας ταύτας ἔχει τό, ἀρτίκολλος καὶ ἀρτίπους.

Ἀρτιάζω, Μ. άσω (ἄρτιος)· παίζω τὸ παιγνίδι Μονὰ ἢ ζυγά. Ξεν. Ἱππαρ. 5, 10. Ἀρτιάζειν, ἐστί, τὸ δραξάμενον ἀστραγάλων, ἢ τινῶν ἄλλων, ἐξετάζειν τὸν συμπαίζοντα, πότερον ἀρτίους, ἢ περιττοὺς κατέχει. Σχόλ. Πλάτ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 817. — 2) κάμνω, καταλέγω, μετρῶ τίποτε μὲ ἀκρίβειαν. Ἐπιγρ. 34.

Ἀρτιάκις· Ἐπίῤ. κατὰ ἄρτιον ἀριθμόν, ζυγά· ἐπὶ ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι διαιρούμενοι μὲ 2, δίδουσι πάλιν ἄρτιον πηλίκον. π. χ. $4 = 2 \times 2$. ἢ $8 = 2 \times 4$ ἀντιθ. τῷ, περιττάκις. Πλοῦτ.

Ἀρτιασμός, ὁ (ἀρτιάζω), τὸ νὰ παίζῃ τίς τό, ζυγὰ ἢ μονὰ παιγνίδι ἢ περιττά· (ζυγὰ ἢ μονά).

* **Ἀρτιβαφής**, ὁ ἡ (βάπτω), πρὸ ὀλίγου· βαμμένος.

Ἀρτιβλαστής, ὁ, ἡ καὶ **Ἀρτίβλαστος**, ὁ, ἡ (βλαστάνω)· νεόβλαστος, νεοφυτρωμένος· Ἀθήν.

Ἀρτιβρεφής ὁ, ἡ παρ' Αἰσχλ. ἀμφβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Ἀρτιτρεφής.

Ἀρτιβρεχής, ὁ, ἡ (βρέχω)· πρὸ ὀλίγου βρεγμένος.

Ἀρτίγαμος, ὁ, ἡ (γάμος)· νεοϋπανδρευμένος.

Ἀρτιγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη)· τώρα πρὸ ὀλίγου γεννημένος, ἢ νεογεννημένος.

Ἀρτιγένειος, ὁ, ἡ (γένειον)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ εὐγάνῃ, νὰ ἀποχτᾷ γένεια. Λουκιαν. χνόος ἀρτιγένειος. Ἐπιγράμ.

Ἀρτιγενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, νεογέννητος· νεοπαμωμένος.

Ἀρτιγέννητος, ὁ, ἡ (γεννάω) = τῷ προηγμ.

Ἀρτιγλυφής, ὁ, ἡ (γλύφω)· ὅστις ἐσκαλίσθη, πρὸ ὀλίγου νεοσκαλισμένος. Θεόκρ. Ἐπίγ. Δ'. 2.

Ἀρτίγονος, ὁ, ἡ (γονή) = Ἀρτιγενής.

* **Ἀρτίγνωστος**, ὁ, ἡ (γνωστός) πρὸ ὀλίγου γνωστός, γνωρισμένος· Ἀππ. Ἐμφυλ. 3, 12.

Ἀρτιγραφής, ὁ, ἡ (γράφω)· πρὸ ὀλίγου γραφείς, νεογραμμένος· Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἀρτιδαής, ὁ, ἡ (δαῆναι)· νεομαθημένος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔμαθε τίποτε.

Ἀρτίδακρυς, υος, ὁ, ἡ, τὸ (δάκρυ) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔκλαυσε — 3) ὅστις ἔχει τὰ δάκρυα 'ς τὰ 'μμάτια καὶ εὐθὺς μέλλει νὰ ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ· τὸ κοινότ. μὲ βουρκωμένα μμάτια. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Μδ. 873. εὐχερὴς εἰς δάκρυα, ἢ ὁ προτρόπως δακρύων. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ἀρτιδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω)· νεοδίδακτος, νεοδιδαγμένος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐδιδάχθηκε τίποτε. (ᾶι)

Ἀρτίδιον, ου, τό· ὑποκορ. τοῦ, Ἄρτος. ψωμάκι,

Ἀρτίδομος, ὁ, ἡ (δέμω)· πρὸ ὀλίγου, ἢ νεωστὶ οἰκοδομηθείς, νεόχτιστος.

Ἀρτίδορος, ὁ, ἡ (δέρω)· νεογδαρμένος.

* **Ἀρτίδρεπος**, ὁ, ἡ (δρέπω) νεοκομμένος· ἐπὶ φυτῶν, καρπῶν, ἀνθέων καὶ τ. τ.

Ἀρτιέπεια, ας, ἡ· ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ, ἀρτιεπής. Ἡσδ. Δγν. 29 — 2) ὡς Ἐπίθ. ἐλευθέρα, ἀληθὴς ὁμιλία, τῆς ἀληθείας ἀγάπη· ὁ τρόπος τοῦ Ἀρτιεποῦς· παρὰ τὸ

Ἀρτιεπής, ὁ, ἡ· (ἄρτιος, ἔπος) ὅστις ὁμιλεῖ, ὀρθά, καλά, καθαρά· δεινός, ἢ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὴν ὁμιλίαν, εὔγλωττος Ἰλδ. Χ, 281 — 2) ὅστις ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν, σωστὰ καὶ καλά, μὲ εἰλικρίνειαν, χωρὶς δόλον Πινδ. Ἰσθμ. Ε'. 58. Ἡσίοδ. Θεογ. 29.

Ἀρτιζυγία, ας, ἡ (ζυγός)· ὑπανδρεία πρὸ ὀλίγου Αἰσχύλ. Πέρσ. 540.

Ἀρτίζω, Μ. ίσω (ἄρτιος)· τελειόνω, κατορθόνω, ἑτοιμάζω τίποτε σωστὸν καὶ ὡς πρέπει· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἑτοιμάζω ἐντελῶ — ἀποτελειόνω-βάλλω εἰς ἔργον-εἰς πρᾶξιν τι. Θεόκρ. 13, 43. « . . . χορὸν ἀρτίζοντα.

Ἀρτίζωος, ὁ, ἡ (ζωή)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ ζῇ. Ἱπποκρ.

Ἀρτιθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω)· νεοανθισμένος· νεοφυτρωμένος.

Ἀρτιθανής, ὁ, ἡ (θνήσκω, θανεῖν) πρὸ ὀλίγου πεθαμμένος. Εὐριπ. Ἀλκ. 599.

Ἀρτίκαυτος, ὁ, ἡ (καίω)· νεοκαμμένος, πρὸ ὀλίγου καμμένος· Θεόφρ.

Ἀρτίκολλος, ὁ, ἡ (κολλάω)· καλά, τέλεια κολλημένος, καμωμένος, μὲ ἀκρίβειαν, σωστὰ ἑνωμένος, ταιριασμένος. συναρμοσμένος Αἰσχλ. Θηβ. 578. — 2) νεοκολλημένος πρὸ ὀλίγου συναρμοσμένος, συνενωμένος: **Ἀρτίκολλος λόγος**· νέα εἴδησις· «καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος εἰς' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν» νεωστί, ὀλίγον κολληθείς, ἐκ τοῦ Ἄρτι, ἢ ἐκ τοῦ Ἀρτίως, ὁ Ἐντελῶς, ἀκριβῶς συναρμοσθείς, κολληθείς. Σοφοκλ. Τραχ. 375. Αἰσχύλ. Θηβ. 370.

Ἀρτικόμης, ου, ὁ (κομάω) = ἀρτίκομος.

Ἀρτικόμιστος, ὁ, ἡ (κομίζω) νεοφερμένος, πρὸ ὀλίγου φερμένος ταυτόν. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 26.

* **Ἀρτίκομος**, ὁ, ἡ (κόμη) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀπόχτησε μαλλιά· ἐπὶ φυτῶν, φύλλα.

Ἀρτικροτῶ γάμον· τουτ' ἐστι, συναθροίζω, καλῶ φίλους εἰς τὸν γάμον. Μένανδρ. παρὰ Σουίδ. Μεταφ. ἀπὸ τῶν Ἐρεσσόντων.

* **Ἀρτίληπτος**, ὁ, ἡ (λαμβάνω) νεοπαρμένος, πρὸ ὀλίγου παρμένος

Ἀρτιλογία, ας, ἡ· καθαρά, σαφὴς ὁμιλία. Πολυδ. παρὰ τὸ

Ἀρτιλόγος, ὁ, ἡ (λέγω) ὅστις ὁμιλεῖ εὐκολα, καλά, καθαρά. Ἐπίῤῥ. ἀρτιλόγως· Πολυδ.

Ἀρτιλόχευτος, ὁ, ἡ (λοχεύω) πρὸ ὀλίγου γεννηθείς, ἢ γεννήσας· Ἐπιγρ.

Ἀρτιμαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν)· = Ἀρτιδαής· Εὐριπ.

Ἀρτιμελής, ὁ, ἡ (μέλος)· ὅστις ἔχει σῶα, σωστά, τὰ μέλη του, ἐντελὴς κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος. Πλάτ. Πολ. Ζ'.

Ἀρτίνοος, ὁ, ἡ (νοῦς)· ὅστις ἔχει σῶον, ὑγιᾶ νοῦν

Ἀρτιοπαγεῖς χορδαὶ (ἄρτιος, πήγνυμι)· ζυγὰ τεντωμέναι χορδαί, εἰς λύραν· Νικμ.

Ἀρτιοπέριττος, ὁ, ἡ (ἄρτιος, περιττός) μεσὸς γεννημένος ἀπὸ ζυγά· ἐπὶ ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι διαιρούμενοι μὲ 2, δίδουσι περιττὸν πηλίκον· π. χ. $6 = 2 \times 3$ ἢ $10 = 2 \times 5$.

Ἄρτιος, ὁ, ἡ (ἄρω, ἄρτι)· σωστός, τέλειος τὸ πρὸς ἑαυτόν, ἀνάλογος· **ἄρτια βάζειν**, τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ὀρθά, πρέποντα, ἁρμόδια, συμφέροντα· Ὁμ. «ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη. Ἰλδ. Ε, 326. ἐπειδὴ ἐφρόνουν τὰ ἴδια μὲ αὐτόν, ἤτον σύμφωνα τὰ φρονήματά των· κατ' ἄλλους δέ, ἐστοχάζετο τὰ πράγματα καλά· παραβλ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 203. — β') εὐαυξής, ἢ μὲ εὔμορφον ἀνάστημα τοῦ σώματος, τὸ τουρκ. μὲ εὔμορφον μπόϊ, ὑγιὴς καὶ ἀκμάζων κατὰ νοῦν καὶ σῶμα· ἀβλαβής, σωστός, εὐφυής, πρόθυμος, ἐπιτήδειος· μετὰ ἀπρμφ. Ἡρδτ. σύμφωνος, ἀνάλογος, ἁρμόδιος, **πρός τι** — 2) ἐπὶ ἀριθμῶν· ζυγός· ἀντιθ. τῷ περιττός· Ἐπίῤῥ. ἀρτίως.

Ἀρτιότης, τητος, ἡ· τὸ νὰ εἶναι τι τέλειον, σωστόν, ἀβλαβές, ἀπείρακτον, ἄγγιχτον· Δγν. Ἀρτ.

Ἀρτιπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) πρὸ ὀλίγου συναρμοσμένος, στερεωμένος, ἢ πρὸ ὀλίγου καμωμ. φκιασμ. Ναῦς ἀρτιπαγ. νεοκαμωμένον, καινούριον καράβ. **Ἀρτιπαγεῖς στάλικες**· Θεόκρ. νεοστημένα σταλίκια, τουτ' ἐστι δίκτυα, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον· — 2) πρὸ ὀλίγου πηγμένος· **ἁλίτυρος**· τυρὶ νωπόν.

Ἀρτίπαις, αιδος, ὁ (παῖς)· τέλειον, σωστόν, καλά, εὔμορφα αὐξημένον παιδί.

Ἀρτίπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος)· ὅστις πρὸ ὀλίγου, ἢ ἐκ νέου πλούτησε· ὡς τό, Νεόπλουτος· Εὐριπ.

* **Ἀρτιπόλεμος**, ὁ, ἡ (πόλεμος) ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσε τὸν πόλεμον, ἔκαμε πόλ.

Ἀρτίπους, ὁ, ἡ ουν, τό· γεν-ποδος (πούς) ὅστις ἔχει ὡς πρέπει ἴσια, γερά, δυνατὰ ποδάρια· καὶ τὸ κοινότ. τὸν ἀκούει τὸ ποδάρι: Ὁμ. χρῆται τῷ ἁπλῶς ποιητ. τύπῳ, ἀρτίπος — 2) ὅστις πρὸ ὀλίγου, ἢ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἦλθεν· Σφκ. Τρχ. 58. «ἀρτίπους θρώσκει δόμους.

Ἄρτις, ὁ· τὸ λωρὶ μὲ τὸ ὁποῖον στρέφουν τὴν ἀρίδαν, π. χ. καθὼς ἔχουν οἱ χρυσοχόοι· ἰδὲ ἀρίς, καὶ Τρύπανον.

Ἄρτισις, εως, ἡ (ἀρτίζω)· ἑτοιμασία, ἐκτέλεσις, στολισμός, καλλωπισμός· Ἡρόδοτ. Α'. 196.

Ἀρτίσκαπτος, ὁ, ἡ (σκάπτω) νεωστί, πρὸ ὀλίγου σκαμμένος. Ἀνάλεκτ. Β'. 261.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ· ὑποκορ. τοῦ Ἄρτος, ψωμάκι.

Ἀρτιστομέω, ῶ· ὁμιλῶ ἐλεύθερα, καθαρά τέλεια, σωστά· ὁ Στράβ. ἐν ΙΔ'. σελ. 978. ἀντιθ. τῷ Βαρβαροφωνέω· ἀφ' οὗ

Ἀρτίστομος, ὁ, ἡ (στόμα)· ὅστις ὁμιλεῖ σωστά, σαφῆ, καθαρά, τέλεια. βέβαια, ἐλεύθερα. «Κάταπος καὶ οὐκ ἀρτίστομος ἔτι» ὁποῖος δὲν ἠμπορεῖ ἔτι νὰ ὁμιλήσῃ σωστά, ἀλλὰ τραυλίζει ὡς ὁ μεθυσμένος· Στράβ. Ε'. σελ. 374. — 2) μὲ καλὸν στόμιον ἢ τρύπαν, εἶτοθεν «κόλπος ἀγχιβαθής, καὶ ἀρτίστομος» καὶ ἐν ΙΖ'. σελ. 1140 «λιμὴν ἀρτίστομος».

Ἀρτιστράτευτος, ὁ, ἡ (στρατεύομαι)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ δουλεύῃ εἰς τὸ στρατιωτικόν, νέος στρατιώτης. Ἀππιαν. (ᾰ)

Ἀρτισυζυγία, ας, ἡ· Ἀρτιζυγία.

Ἀρτιτελής, ὁ, ἡ (τέλος)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐδιδάχθη τὰ μυστήρια. Πλάτ. Φδρ. σλ. 251. Α.

Ἀρτίτοκος, ὁ, ἡ (τίκτω, τεκεῖν)· νεογέννητος, πρὸ ὀλίγου γεννημένος.

Ἀρτιτόκος, ὁ, ἡ· ἐνεργ. ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐγέννησε.

Ἀρτίτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) νεωστὶ κομμένος. σχισμένος· Ἀπολλ. Ῥοδ.

Ἀρτιτόμος, ὁ, ἡ· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔκοψε, ἔσχισεν, ἐχώρισεν ἢ αὐτὴν τὴν στιγμὴν κόπτει σχίζει, χωρίζει, κομματιάζει τίποτε.

Ἀρτίτονος, ὁ, ἡ· Εὔτονος, καὶ Εὐάρμοστος· Ἡσύχ.

Ἀρτιτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω)· ὅστις τώρα, κατὰ τὸ παρὸν θρέφεται, βυζάνεται· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 342.

Ἀρτίτροπος, ὁ, ἡ· Αἰσχλ. Θβ. 333. «κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις ὠμοδρόποις νομίμων προπάροιθεν διαμεῖψαι δωμάτων στυγερὰν ὁδόν» ἀρ-

μηνεύεται, τοῖς ἤδη αὐξάνουσι, δηλ. νέοις· τινὲς δὲ θέλουσιν ὀρθότερον ἀναγνῶσαι ἀρτιτρόφοις (τρέφω) κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν· ὅμως ἀναλόγως τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λόγου ἐξηγεῖται ἡ λέξις γενναιοφρόνοις, εὐγνώμοσιν, ἐλευθέροις.

Ἀρτίτροφος, ὁ, ἡ· ὅστις νεωστὶ ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ τρέφηται, ἐμεγάλωσε πλέον.

Ἀρτίτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐκτυπήθη, ἢ ἐτυπώθη, ἐσχηματίσθη· Νόνν. »Ὀπωπῇ ἀρτιτύποισι.

Ἀρτιύπωχρος, ὁ, ἡ (ὕπωχρος)· κατὰ πολλὰ ὠχρός, κίτρινος.

Ἀρτιφαής, ὁ, ἡ (φάοι)· ὅστις τώρα πάλιν φέγγει, φωτίζει· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἔλαβε τὸ φῶς, ὁ βλέπων πάλιν· Νόνν.

Ἀρτιφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι)· ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐφανερώθη· νεοφανερωμένος.

*Ἀρτιφρονέω (ἀρτίφρων)· ἔχω σωστὰς τὰς φρένας μου, σωφρονῶ· Κύρλ.

Ἀρτίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν)· ὅστις ἔχει σωστὰς τὰς φρένας του, κολλὰ φρόνιμος. Ὀδυσ. Ω. 260. μετὰ γενικ. »ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων ἐγένετο μέλεος ἀθλίων γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν μαινομένᾳ καρδίᾳ διδύμα κάκ' ἐτέλεσεν« Αἰσχλ. Θηβ. 778,· εὐθὺς ὡς ἐκατάλαβεν, ἐγνώρισε καλὰ τοὺς γάμους του.

Ἀρτιφυής, ὁ, ἡ (φύω)· νεογέννητος, νεοφυτρωμένος, νεοφυτευμένος, καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, Νέος.

Ἀρτίφυτος, ὁ, ἡ· = Ἀρτιφυής.

Ἀρτιφωνία, ας, ἡ· = Ἀρτιλογία· Πολυδ.

Ἀρτίφωνος, ὁ, ἡ (φωνή)· = ἀρτιλόγος.

Ἀρτιχανής, έος, ὁ, ἡ (χαίνω)· πρὸ ὀλίγου ἀνοιγμένος, ἢ ὅστις τώρα εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνοίγεται.

Ἀρτιχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω)· τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου, ἢ τώρα ἐχάραξαν, ἐσκάλισαν, νεοσκαλισμένος, νεοχαραγμένος· (χᾳ)

*Ἀρτιχείρ – χειρος, ὁ, ἡ (χείρ) ὅστις ἔχει τέλεια, ἀβλαβῆ, δυνατά, ἐπιτήδεια χέρια ὡς τό, ἀρτίπους.

Ἀρτίχνους, ὁ, ἡ· ουν, τό, γενικ. ου (χνοῦς) = ἀρτιγένειος· ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ χνουδιάζῃ, νὰ σπυγάζῃ, νὰ ἀποκτᾷ γένεια· Φιλόστρ. Εἰκόν. Γ, 6. »ἀρτίχνους ἰούλους« οὕτω καί, »Ἀρτίχνουν μῆλον« Ἀνάλ. Β'. 80.

Ἀρτιχόρευτος, ὁ, ἡ (χορεύω)· τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐώρτασαν μὲ χορούς· Νόνν. »ἑορτῇ ἀρτιχορεύτοισι.

Ἀρτίχριστος, ὁ, ἡ (χρίω)· νεωστὶ χρισμένος, μυρωμένος, ἀλειμμένος. Σοφοκλ. Τραχ. 687.

Ἀρτίχυτος, ου, ὁ, ἡ (χέω)· νεοχυμένος.

Ἀρτίως, Ἐπίρ. παρὰ τό, ἄρτιος· τέλεια, σωστά, ὁλόκληρα: μὲ συνέχειαν, ἁρμόδια· — 2) αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐσχάτως, ὀλίγον προτήτερα· ὡς τό, ἄρτι.

Ἀρτίωσις, εως, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἄρτισις· Νπ. Χρον. Γ. 2.

Ἀρτόδειγμα, τος, τό· παρὰ Πολυδ. Θ'. 34. ἐσφαλμένη ἀνάγν.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄρτος, δίδωμι) δίδω, μοιράζω ἄρτους, ἢ ψωμί.

Ἀρτοθήκη, ης, ἡ (θήκη)· τόπος ἔνθα βάλλουν τὸν ἄρτον, ψωμοθήκη.

Ἀρτοκοπεῖον, ου, τὸ (ἀρτοκόπος)· τόπος, ἔνθα ζυμόνουν, κάμνουν τὸ ψωμί.

Ἀρτοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω· εἶμαι ἀρτοκόπος ψωμᾶς, κάμνω ψωμί.

Ἀρτοκοπία· = Ἀρτοποιία.

Ἀρτοκοπικός, κή, κόν· πᾶς, ἢ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀρτοκόπον, ψωμᾶν.

Ἀρτοκόπιον, ου, τό· = Ἀρτοκοπεῖον.

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ (ἄρτος, κόπτω) ὅστις ἑτοιμάζει, ζυμόνει, κάμνει ψωμί· ψωμᾶς, ψωμοῦ, ἡ· Ἡρδτ. 1, 51. 9, 82. ὁ Φρύν. σελ. 222. ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον τοῦτον, καὶ θέλει γράφεσθαι ὀρθότερον ἀρτοπόπος, ἀρτοποπέω καὶ τλ. παρὰ τό, πέπτω· ἢ ἀρτοποιός· τὴν γνώμην αὐτοῦ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βουτμάννος· Γραμματ. 2, σλ. 211. Παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 7, 38. κεῖται ὅμως ἀρτοκόπος (ὅστις κόπτει τὸ ψωμὶ εἰς τὴν τράπεζαν) συντεταγμένον τῷ οἰνοχόος »ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους, καὶ ὀψοποιούς, καὶ οἰνοχόους, καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι . . «, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει μᾶλλον καὶ εἰς τό, παρ' Ἡρδτ. 1, 51. »καὶ δὴ καὶ γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον τρίπηχυ, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου τῆς Κροίσου εἰκόνα λέγουσι εἶναι«.

Ἀρτόκρεας, ατος, τὸ (κρέας). κρεατοψώμι· ὡς τὸ ἡμέτερον κρεατόπιτα, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γερμ. παττέττε, παστέττα. Πέρσιος Σατυρ. ς'. 510.

Ἀρτολάγανον, τὸ εἶδος ἐξαιρέτου καὶ νοστιμωτάτου πλακοῦντος, ἢ ἄρτου κατεσκευασμένου ἀπὸ κρασί, πεπέρι, γάλα καὶ ὀλίγον λάδι ἢ ἄλειμμα· Ἀθήν. Γ'. 29.

Ἀρτολάγυνος πήρα· σακούλιον ἢ τουρβ. τροβᾶς, ἔχον ψωμὶ καὶ λαγῦνι διὰ νερόν· Ἐπιγρ.

*Ἀρτομουξία, ἡ· κατὰ κωμ. μετάθεσιν ἀντὶ Ἀρτεμισία· Ἀρστφ. Θσμ. 1201. ἀλλὰ 1213, 1216. καὶ Ἀρταμουξία, ἴσως τό, ἄρτος καὶ μύξα συνεμφαίνων· ἡ ὁποία μυρίζουσα τὸ μυξόνει.

Ἀρτοποιεῖον, τό· = Ἀρτοκοπεῖον.

Ἀρτοποιέω, ῶ, Μ. ήσω· = ἀρτοκοπέω· ἀφ' οὗ

Ἀρτοποιητικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὸν ἀρτοποιόν, ψωμᾶν· Σχόλ. Εὐριπ. Ἑκ. 358.

Ἀρτοποιΐα, ας, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν ἄρτον· Ξενοφ.

Ἀρτοποιϊκός, κή, κόν· = Ἀρτοποιητικός· Ἀθήν. παρὰ τό

Ἀρτοποιός, ὁ (ποιέω)· = Ἀρτοκόπος· ὅστις κάμνει ψωμί: ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις ψωμί· »ἀρτοποιὸς ζύμη«. Νξ. τὸ προζύμι: οὐσιαστ. ὁ ἀρτοποιός, ψωμᾶς.

Ἀρτοπόπος, ὁ, ἡ (πέπτω)· Ψωμᾶς, ἀντὶ ἀρτοκόπος.

Ἀρτοπτεῖον, τὸ (ὀπτάω)· Τόπος, ἢ ἀγγεῖον ὅπου κατασκευάζεται καὶ ψήνεται ὁ ἄρτος· φοῦρνος, τὸ Βουλγαρ. μπόυττα, ἢ πόυτζα· κ. τ. τ.

Ἀρτόπτης, ὁ· ὅστις ψήνει ψωμί, ψωμᾶς. 2) = Ἀρτοπτεῖον· Πλίνιος· 18. 11.

Ἀρτοπτικός, κή, κόν· = Ἀρτοκοπικός.

Ἀρτοπωλεῖον, (πωλέω)· Ψωμοπάζαρον: τὸ ἐργαστήρι τοῦ ψωμᾶ, ψωμάδικον· Ἀριστοφ.

Ἀρτοπωλέω, Μλ. -ήσω· πωλῶ ψωμί.

Ἀρτοπώλης, ου, ὁ· ὅστις πωλεῖ ψωμί· Ἀριστοφ.

*Ἀρτοπώλιον, τό· = Ἀρτοπωλεῖον, Ἀρστφ. Βτρ. 112.

*Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ἀρτοπώλης· ψωμοῦ· Ἀρστφ.

Ἄρτος, ὁ· ψωμί· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδσ. Ρ, 343. ἐξαιρ. κατεσκευασμένον ἀπὸ σιτάρι· ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ Κριθάρι Μάζα, λέγεται· (ἴσως παρὰ τὸ αἴρω, παίρνω διὰ τὸν ἑαυτόν μου: κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ ἄρω, θλίβω, ζυμόνω).

Ἀρτοσιτέω, ῶ· (σιτέομαι) Τρώγω ψωμὶ ἀπὸ σιτάρι· Ξενοφ. Κυρουπ. ς, 5, ἀφ' οὗ

*Ἀρτοσιτία· ἡ· τὸ νὰ τρώγῃ τις σιταροψώμι.

Ἀρτοτροφέω, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Πολυδ. Ζ, 22. ὅπου νῦν ὀρθότερον Ἀρτοστροφέω κεῖται, ὅ ἐστι, Στρέφω, γυρίζω τὸν ἄρτον ἐν τῷ ζυμόνειν αὐτόν, ζυμόνω, ἑτοιμάζω ἄρτον.

Ἀρτότυρος καὶ ἀρτοτυρίτης (τυρός)· Ψωμὶ ζυμωμένον μὲ τυρί· τὸ κοινότ. τυρόπιττα· Paoli. ἐν Osanu. auctar. σλ. 105.

Ἀρτοφαγέω· τρώγω ἄρτον, Ἡρδτ. 2, 77. καὶ Ἱππκ. παρὰ τό

Ἀρτοφάγος, ὁ, ἡ· ὅστις τρώγει ψωμί· ψωμοφάγος· ἐν τῇ Βατραχ. ὄνομα ποντικοῦ· (ᾰ)

*Ἀρτοφόριον, τό· καὶ

*Ἀρτοφορίς, ίδος, ἡ· (φέρω) Ἀγγεῖον, ὅπου βάνομεν τὸ ψωμί· ψωμοκάνιστρον· Σξτ. Ἐμπ. Ἐπρῤητ. μαθημτ. 1, 234. Τὸ ἀρτοφόριον παρ' Ἐκκλ. πυξὶς ἐν ᾗ τίθεται ὁ ἅγιος ἄρτος.

Ἀρτοφόρος, ὁ, ἡ· (φέρω) Ὅστις φέρνει, κρατεῖ, κοβαλεῖ, βαστάζει ψωμί. Τὸ ἀρτοφόρον, ὑπακ. σκεῦος· ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον βάνομεν, κοβαλοῦμεν ψωμί· ψωμοκάλαθον, ψωμοκάνιστρον καὶ· τ. τ.

Ἀρτοχάριτες· παρ' Ἡσυχ. ἐν Λέξ. Χάρις· πλακούντων, ἢ λαλαγγιτῶν εἶδος.

Ἀρτυλία, ἡ· = Ἀρτυρία.

Ἄρτυμα, τό· (ἀρτύω) Κυρίως ἡ ἑτοιμασία φαγητοῦ τινος. Βτρχμ. 41: Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἑτοιμασίαν νοστίμου φαγητοῦ· π. χ. πεπέρι, κανέλλα, κρομμύδι, αὐγά· λεμόνι καί· τ. τ. ὡς τό, ἄρωμα· ἀφ' οὗ

Ἀρτυματικός, κή, κόν· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν.

Ἀρτυματώδης, ὁ, ἡ· (εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀρτυμάτων.

Ἀρτύνας, ὁ· (ἀρτύω) Παρὰ Θουκυδ. Ε'· 47. καὶ Πλουτάρχ. Προβλ. Ἑλλ. ἐλέγετο ὁ Ἄρχων ἢ Διοικητὴς εἰς τὸ Ἄργος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι καί, Ἀρταῖος, παραβάλλ. Ἀρτυτήρ, καὶ Ἁρμοστής.

Ἀρτύνω, = Ἀρτύω· πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἰλ. Μ, 86. »σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες«. Ἰλ. Ν, 152. »..πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες« καὶ Ἰλ. Β, 55. »..πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν« καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἀρτυρία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν, ἡ μαγειρική.

Ἀρτύς, ύος, ἡ· (ἄρω) Ἰων. ἀντὶ ἀρθμός.

Ἀρτυσίλαος, ἡ — λεως, ὁ, ἡ· ὡς καί, Ἀρτυσίτραγος, ὁ, ἡ· ὀνμ. τῶν Δηλίων, οἵτινες συνεβοήθουν καὶ ὑπηρέτουν εἰς τὰς ἐκεῖ γενομένας θυσίας. Ἀθήν. σελ. 173.

Ἄρτυσις, εως· ἡ (ἀρτύω). Τὸ νὰ ἑτοιμάζῃ, ἀρτύνῃ, μαγειρεύῃ, κουκινῇ ἢ ξενοινῇ τις φαγητά.

Ἀρτυτήρ, ῆρος, ὁ (ἀρτύω). Ὀνομασία ἀρχόντων διωρισμένων ὑπὸ τῆς ἐξουσίας εἰς τινας τῶν Ἑλλην. πόλεων· Ἐπιγραφ. Δωρικ. σελ. 14.

*Ἀρτυτικός, ή, όν· = Ἀρτυματικός.

Ἀρτυτός, τή, τόν (ἀρτύω). Ἡτοιμασμένος, παρεσκευασμένος μὲ ἀρτύματα· νοστιμομαγειρευμένος. »Ἅλες ἀρτυτοί« Διοσκ. »Ἅλες θυμίτιδες« κ. τ. τ.

Ἀρτύω· Μλ. ύσω· καὶ ἀρτύνω (ἄρω). Ἑνόνω, συνάπτω, συναρμόζω· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω, διοικῶ, κυβερνῶ, ἐπιτροπεύω: Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ παντὸς πράγματος τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γίνηται καὶ προπαρασκευάζεται μὲ δόλον, πανουργίαν, ἀγχίνοιαν· ἀρτύειν δόλον, ὄλεθρον, λόχον, θάνατον, ψεῦδεα: Ἐν γένει δέ, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω· γάμον, ὑσμίνην: Ὁμ. »σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες«. Ἰλ. (ἐνεργητικῶς) μεταξὺ τῶν Μέσ. συγκροτῶ, συστήνω, ἑτοιμάζω, κάμνω τι συμφώνως μὲ ἄλλους· »πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν« Ἰλ. Β, 55. ὡς καὶ ἐνεργητικῶς· »ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ« Ὀδσ. Δ, 782. διορθώνω νὰ ἑτοιμάσουν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου· »ἐκλείπουσιν ἀπαρτύνονται« Ἱπ. Δμτ. 128. ἀμφβλ. ἀνάγν. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. τό, ἀρτύω ἐστὶ μαγειρικὴ λέξις· μαγειρεύω, ἑτοιμάζω φαγητὰ μὲ ἀρώματα· (τὸ υ ἐν μὲν τῷ ἀρτύω βραχὺ κατ' ἐνεστ. καὶ Μέλ. ἐν τῷ ἀρτύνω δέ, μακρ. κατ' Ἐνεστ.)

Ἀρυβαλλίς, ίδος, ἡ· Ἀρύβαλλος, ὁ· καὶ Ἀρύβαλλος, ὁ (ἀρύω). Κοτύλη, λήκυθος, τὸ κοινότ. κουτλί, λαγηνι· Ἀρστφ. — 2) Σακκούλα, σακκούλι μὲ σφίγκτραν τῆς ὁποίας τὰς σειρίδας, τὸ τουρκ. γαϊτάνια, τραβοῦντες συγχρόνως δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ κλείομεν καὶ ἀνοίγομεν αὐτό· (υ)· εἶδος κοτύλης ἢ φλάσκας.

*__Ἀρύβας__, ντος· ὁ· ὄνμ. κύρ. Σιδωνίου τινος εὐγενοῦς· Ὀδσ.

Ἄρυθμος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἄρρυθμος.

Ἀρύομαι· Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρύω.

Ἀρυσάνη, ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀρστφ.

Ἀρυστήρ, ῆρος· ὁ· = Ἀρυτήρ· Ἡρδτ. Β', 168.

*__Ἀρυστίς__· -ίδος· ἡ· = Ἀρυτήρ. Ἀρστφ.

Ἀρύστιχος, ὁ· Ὑποκρστ. τοῦ ἀρυτήρ· Ἀρστφ. Σφ. 887.

Ἄρυστις, ἡ· = Ἀρυστίς.

Ἀρυστρίς, ίδος· ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀνάλ. Β'. σελ. 258. »ἀρυστρίη ζωμοῦ«. = Ζωμήρυσις· χουλιάρα.

*__Ἀρύτω__, ἢ ἀρύσσω· -οῦ ἡ ἀνάγν. ἐν χειρογρφ. ἀμφίβολος· = Ἀρύω, ἀρύτω.

Ἀρύταινα, νης· ἡ· = Ἀρυτήρ· Ἀρστφ. ἐξαιρ. μεγάλο χουλιάρι, χουλιάρα.

*__Ἀρυταινοειδής__, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀρύταιναν.

Ἀρυτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (ἀρύω). Παιδήποτε ἀγγεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀντλοῦμεν ἤτοι εὐγάζομεν ὑγρὰ ἀπὸ ἄλλο μεγαλήτερον ἀγγεῖον· π. χ. χουλιάρι, κουτλί, κακάβι, κλ. τ. τ. — 2) Διωρισμένον τι μέτρον διὰ ὑγρά, ῥευστὰ πράγματα.

Ἀρυτήσιμος, ὁ, ἡ (ἀρύτω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀντληθῇ, νὰ ποθῇ ἢ πιωθῇ· Ἀνάλεκτ. Β'. 218. »γλυκὺ νᾶμα, ἀρυτήσιμον«.

Ἀρύτω, Ἀττ. τύπος τοῦ ἀρύω, ὡς τὸ ἀνύω τοῦ ἀνύτω.

*__Ἀρύω__ καὶ ἀρύτω· Μλ. ύσω· ἀντλῶ, εὐγάζω ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον μὲ ἄλλο ἐπὶ τούτου μικρότερον ἀγγεῖον· τραβῶ ἐπάνω, εὐγάζω νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἡσδ. Ἔρ. Ἀριστοφάνης Νεφ. 272. Πλάτ. καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Α'. 32. ΙΓ'. 26. ὁ Ξενοφ. Κυροπ. Α', γ, 9. »Ἀρύσαντες ἀπὸ τῆς φιάλης τῷ κυάθῳ«. καὶ Α', β', 8. »φέρονται κώθων ὥστε ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι«. Μετφρ. **ἀρύομαι**· μέσ. ἀντλῶ ἢ παίρνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἀποκτῶ, λαμβάνω, κερδαίνω· **πλοῦτον, μισθόν, χάριτας**· »Ἀρύσῃ πλοῦτον ὅσον ἂν δύναιο πλεῖστον«. Ἡλιοδ. Αἰθ. Β'. 23. Αὐτόθ. Βιβλ. Α'. 171 καὶ τὸ, »Ἀρύσῃ Μαρίδων χάριτας«. Ἀνθολογ. καὶ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΓ'. 23. »Οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσαντο«. Ἀριστ. Διοσημ. 14. »Οἶτ' Ὠκεανοῦ ἀρύονται« ἀνατέλλουσι, ὑψοῦνται, εὐγαίνουν ἐπάνω· (συγγν. τῷ αἴρω· μᾶλλον δὲ τῷ ῥέω, ἐρύω·) (τὸ υ, ἀεὶ μακρόν.)

*__Ἀρχαγγελικός__, ή, όν· εἰς τὸν Ἀρχάγγελον ἀνήκων· Ἐκκλσ. παρὰ τὸ

*__Ἀρχάγγελος__· ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὁ Μιχαήλ, καὶ ὁ Γαβριήλ· Ἐκκλ.

*__Ἀρχαγέτης__, ου· ὁ· Δρκ. ἀντὶ τοῦ, ἀρχηγέτης· οὕτως ἐκαλεῖτο κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων· Πλτχ. Λυκ. 6.

Ἀρχαί, ῶν, αἱ· τὰ πρῶτον ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, π. χ. τὰ πρῶτα φυρικά, αἱ ἀπαρχαί· ὅτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀρχή. (ὅταν ἀρχίζωμέν τι). Τὰ Στοιχεῖα καὶ θεμέλια, ἢ αἱ πηγαὶ καὶ αἰτίαι παντὸς πράγματος.

Ἀρχαΐζω· Μλ. -ίσω (ἀρχαῖος). Φέρομαι, πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ζῶ ἀλλοφορτικά, ἢ ὡς οἱ ἀλλοφορτινοί· μιμοῦμαι αὐτοὺς κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν διάλεκτον, κατὰ τὸ γράφειν· Βλήμης δὲ ὁ Ἀλεξ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, Ἀρχῶ, ἀντὶ τοῦ, εἶμαι ἐξ ἀρχῆς, ἢ ὁ πρῶτος.

Ἀρχαϊκός, κή, κόν· τὸ κοινότ. ἡμῶν ἀλλοφορτικός· ὅστις ζῇ, πολιτεύεται, κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν· ὅθεν ἁπλοῦς κατὰ τὰ ἤθη, κατὰ τὴν ἐνδυματίαν, καὶ τ. τ. Ἐπρῥ. ἀρχαϊκῶς.

Ἀρχαιογονία, ἡ· παλαιὸν γένος, παλαιὰ γενεία· τὸ ἰταλ. παλαιὰ φαμίλια· Βασίλ. παρὰ τὸ

Ἀρχαιόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ παλαιὰν γενεάν· Ἀριστοτ. »ἀρχαιόγονος αἰτία« ἡ πρωτίστη· ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Ἀρχεγόνος.

Ἀρχαιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἢ ἀντιγράφει παλαιὰ συγγράμματα, ἢ πράγματα· τὸ ἰταλλ. ἀντικάριος.

Ἀρχαιοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἔχει παλαιὸν εἶδος ἢ τρόπον, φαίνεται ὡς παλαιός· Δημήτρ. Φαλ.

Ἀρχαιόθεν· Ἐπίρ. ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χρόνους, ἢ ἐξ ἀρχῆς· ἀμφ.

Ἀρχαιολογέω, Μ. ήσω (ἀρχαιολόγος). Διηγοῦμαι, πραγματεύομαι ἢ γράφω τὴν ἀρχαιολογίαν, ἤτοι τὴν παλαιὰν ἱστορίαν. — 2) Ὁμιλῶ, ἢ γράφω ἀλλοφορτικά, καθὼς οἱ παλαιοί.

Ἀρχαιολογία, ἡ· Ἐπιστημονικὴ διήγησις, ἤτοι ἡ πραγματεία τῆς παλαιᾶς ἱστορίας, τῆς ἀρχαιότητος, τῶν παλαιῶν πραγμάτων.

Ἀρχαιολογικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, ἢ εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους: ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀρχαιολόγων.

Ἀρχαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις καταγίνεται νὰ ἐξετάζῃ τὰ πράγματα τῆς ἀρχαιότητος, τὰ ἀλλοφορτικά· ἐξαιρ. νὰ διηγῆται, πραγματεύηται, ἐξηγῇ ἢ γράφει τὴν παλαιὰν ἱστορίαν.

*__Ἀρχαιομελησιδωνοφρυνιχήρατος__· ὁ, ἡ· κωμκ. λξ. παρ' Ἀρστφ. Σφηκ. 220. τοῦτ' ἔστι· μέλη ἀρχαῖα Σιδώνια τῷ Φρυνίχῳ ἀρέσκοντα· κατὰ τὸν Voss.

Ἀρχαῖον, τὸ· κεφάλαιον, τὸ ἰταλλ. καπιτάλι· τουρκ. σερμαγές· Ἰσοκρ. »Τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδοῦναι«.

Ἀρχαιόνομος, ὁ, ἡ· (νόμος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι κατὰ τὰ ἀλλοφορτικὰ ἤθη, καθὼς συνήθιζαν οἱ παλαιοί· Σουίδ. ἐν Λξ. Αἵρεσις· »Θεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων ἠθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων«.

Ἀρχαιοπινής, ὁ, ἡ· (πίνος). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει ἢ ἔχει λέρας ἀρχαιότητος, εἶναι κατασκωριασμένος· φέρει σημεῖα ἀρχαιότητος· φαίνεται ὅτι εἶναι ἀλλοφορτινός.

Ἀρχαιόπλουτος, ὁ, ἡ· (πλοῦτος). Ὅστις εἶναι παλαιόθεν, ἀπὸ πολλὰ χρόνια πλούσιος.

Ἀρχαιοπρεπής, ὁ, ἡ· (πρέπω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀξίζει νὰ θεωρῆται, νὰ νομίζηται ὡς ἀλλοφορτινός: ὅστις εἶναι σεβάσμιος διὰ τὰ γηρατεῖα ἢ διὰ τὴν ἀρχαιότητά του. — 2) Ὅστις φαίνεται γέροντας· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ γηρατεῖα· Αἰσχύλ. Προμ. 408.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον· (ἀρχή· κατὰ τὴν 1. σημσ.). Πολλὰ παλαιός· παμπάλαιος, ἀλλοφορτινός: καὶ μετφρ. εὐήθης, ἁπλοῦς, μωρός· Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθδ. σλ. 295. C. παραβλ. **Κρόνος**: τὸ **ἀρχαῖον** ὡς οὐσιαστ. ὑπαν. **δάνειον**· κεφάλαιον, τὸ ἰταλ. γκαπιτάλ. καπιτάλι: κατὰ ἐπῤῥμτκ. σημσ. πρὸ χρόνων, τὰ παλαιὰ χρόνια, ἕνα καιρόν· Κ. Γρηγ. σλ. 418. Συγκρ. ἀνμλ. ἀρχαιέστερος· Πνδ. Ὑπρθτ. ἀρχαιέστατος· Αἰσχλ. Λφ. 137. Ἐπρῥ. ἀρχαίως· ἀπ' οὗ.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ· ἡ ἀρχαιότητα, οἱ παλαιοὶ καιροί, τὰ παλαιὰ χρόνια· τὸ Ἰταλλ. ἀντικιτά.

*__Ἀρχαιστικός__, ή, όν· = Ἀρχαϊκός.

Ἀρχαιοτροπία, ἡ· παλαιὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, παλαιὰ συνήθεια· Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Ἀρχαιότροπος, ὁ, ἡ· (τρόπος). Ὅστις εἶναι κατὰ τὰ παλαιὰ ἤθη καὶ ἔθιμα. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ. »Ἀρχαιότροπος σοφία«. Ἐπρῥ. ἀρχαιοτρόπως.

Ἀρχαιότυπος, ὁ, ἡ· (τύπος). Ὁ κατὰ τὸν παλαιὸν τρόπον τυπωμένος, χαραγμένος· ἐπὶ νομισμάτων· Σουίδ. Ζήτ. Ἀρχέτυπος.

Ἀρχαιρεσία, ἡ· (αἵρεσις). Ἡ τῶν ἀρχόντων κατ' ἔτος νέα ἐκλογή: ὁ καιρός, καθ' ὃν γίνεται ἡ ἐκλογὴ αὐτή: οἱ ἐκλελεγμένοι ἄρχοντες· συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἡρόδοτ. ἀφ' οὗ

Ἀρχαιρεσιάζω, Μ. άσω· κάμνω τὴν σύναξιν διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων· ἡ ὁποία ἐγίνετο συνήθως κάθε χρόνον· »ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ τοῦ Ὀθωνος«. Πλούταρχ. 2) Προσπαθῶ νὰ καταπείσω τὸν λαὸν νὰ μὲ ἐκλέξουν ἄρχοντα· ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γένω ἄρχοντας καὶ διὰ τοῦτο κολακεύω τὸν λαόν· ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. »Τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν«.

Ἀρχαιρεσιακός, κή, κόν· Εἰς τοὺς ἐκλελεγμένους ἄρχοντας, ἢ εἰς τὴν περὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτῶν ἐθνικὴν συνέλευσιν ἀνήκων.

Ἀρχαιρέσιον, τὸ· = Ἀρχαιρεσία· τὰ πλεῖστα κατὰ πλθ. ἀρθμ.

Ἀρχαϊσμός, ὁ· (ἀρχαΐζω). Ζωή, πολίτευμα, φέρσιμον κατὰ μίμησιν τῶν παλαιῶν: Παρὰ Γραμμτγ. **ἀρχαϊσμοί**· λέγονται αἱ παλαιαὶ φράσεις.

Ἀρχέγονος, ὁ, ἡ· (γονή). Ὁ πρῶτος τοῦ γένους, τῆς γενεᾶς, τὸ ἰταλ. τῆς φαμελίας. Προπάτωρ ὅτε δὲ καὶ ὁ Πρωτότοκος, ὁ πρωτογεννημένος: προπατορικός, ὁ ἐξ ἀρχῆς πρῶτος τοῦ γένους: Τροπκ. πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡ πρώτη πηγή, ἡ πρωτίστη ἀρχὴ ἢ ἀφορμὴ ἀπὸ τίποτε· Ἀνάλεκτ. Γ'. 10. »πλείονας ἀρχεγόνων ἐστελέως μερόπων«. »Ἡ φύσις πάσης τέχνης ἀρχέγονος«. Ἀθην. »Ἀρχέγονον τῆς τῶν ζώων φύσεως μέρων«. Διόδ. Σικελ.

Ἀρχεδίκης, ου, ὁ· (δίκη). Κτήτωρ ἀπόθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς· Πίνδ. Πυθ. Δ'. 196. ὅθεν ὁ πρῶτος, νόμιμος κτήτωρ πράγματός τινος.

Ἀρχεῖος, εία, εῖον (ἀρχή, κατὰ τὴν 2 σμσ.) Εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνήκων· ὡς Ἐπίθ. σπανίως ἐν χρήσει: ὅθεν, τὸ **ἀρχεῖον**· οἰκοδομὴ διωρισμένη διὰ τὰ τῆς ἐξουσίας ἢ διοικήσεως τῆς πολιτείας· π. χ. βουλεῖον, βουλή, βουλευτήριον· τὸ Ἰταλλ. Μαγιστράτον: δικαστήριον, ἢ κριτήριον: Ἀστυνόμιον· τὸ Ἰταλ. Πολίτσια: κατοικία τοῦ πολιάρχου ἢ πολιτάρχου, τοῦ δημογέροντος καὶ τ. τ. αἱ οἰκοδομαί, ὅπου φυλάττονται οἱ κώδικες καὶ λ. τῆς πολιτείας πράγματα· ὡσαύτως καὶ τὸ συνέδριον πάντων τῶν ὑπερτέρων ἀρχόντων· Ξνφ. Κρ. π. 1, 2. Ἀλλά, τὰ **ἀρχεῖα**· τὰ ἰδιαίτερα συνέδρια τῶν κατωτέρων ἀρχόντων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσιν ἢ ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταται τὸ **ἀρχεῖον**· ἰδὲ Hlujo ἐν Ἀριστλ. Πολ. Καρθ. σλ. 161. (ὁ τύπος **ἀρχαῖος**, ἀνήκει εἰς τό, **ἀρχή** κατὰ 1. σημσ.)

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ· (κακός). Ὅστις εἶναι ἡ ἀρχὴ ἢ ὁ πρωταίτιος κακοῦ τινος. Ἰλ. Ε, 63.

Ἀρχέλαος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀρχέλεως (λαός). Ἀρχηγός, ἐξουσιαστὴς ἢ πρῶτος τοῦ λαοῦ· Ἡρόδοτ. Ε', 68. Αἰσχύλ. Πέρσ. 295. ὅτε δὲ καὶ συχν. Ἀριστοτ. Ἱστ. 164. (ὁ τύπος, **ἀρχέλαιος** παρ' Αἰσχλ. Πρσ. 295. ἐστὶ παρὰ πᾶσαν ἀναλογίαν.) — 2) Πολλάκις κύρ. ὄνομα.

*__Ἀρχέλοχος__, ὁ· ὄνμ. εὐγενοῦς τινος Τρωός· Ἰλδ.

Ἀρχέναος, ὁ, ἡ· ων, τό· γέν. ω· (ναῦς). Καραβοκύρης, τὸ Ἰταλλ. καπετάνος: ὅστις ἐξουσιάζει καὶ προστάζει εἰς τὸ καράβι.

Ἀρχέπλουτος, ὁ, ἡ· (πλοῦτος). Σχῆμα.

Ἠλ. 72 ὅστις εἶναι ἄρχων καὶ κύριος ἀπὸ πλούτη, ἢ = ἀρχεόπλουτος.

Ἀρχέπολις, ὁ, ἡ· ι, τό· γεν. εως (πόλις). πολίαρχος, ἢ πολιτάρχης· ἄρχων, ἐξουσιαστὴς πόλεως τινός· Πίνδαρ. Πύθ. Θ', 93.

* Ἀρχεπτόλεμος, ὁ· ὄνμ. κύρ. τοῦ ἁρματηλάτου τοῦ Ἕκτορος· Ἰλδ.

Ἀρχεσίμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ἀρχίζει ᾠδήν, ψάλτιμον, τραγῳδεῖ. Στησίχορος παρ' Ἀθην. σελ. 180.

Ἀρχέσπορος, ἐσφαλμ. ἀνάγ. ἀντὶ ἀρξέσπορος.

Ἀρχέτας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ἀρχέτης· Ἀρχων. Εὐριπ. Ἡρακλ. 753. Ἠλέκτρ. 1156.

Ἀρχέτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τυπώνεται κατὰ πρώτην φορὰν ὡς δεῖγμα, τὸ ἰταλ. μόστρα; ὅθεν τὸ Ἀρχέτυπον, τό, τὸ πρωτότυπον, κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου τυποῦνται, χαράττονται, γράφονται, ζωγραφίζονται τὰ ἄλλα. Ὀνησίκριτος παρὰ Λαερτ. ς. 84. Διονύσ. Ἁλικ. εἰς Δείναρχ. καὶ Λουκιαν. ἰδὲ πρωτότυπος.

Ἀρχεύω, Μ. εύσω (ἄρχω). Ἐξουσιάζω, εἶμαι ἀρχηγός· μετὰ Δοτικ. Ἰλ. Β', 200. παρὰ τοῖς μεταγεστ. μετὰ γενικ.

Ἀρχέχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος θεατρικοῦ χοροῦ· Εὐριπ.

Ἀρχή, ῆς, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὁμ. ὅθεν ἐξ ἀρχῆς· ἀπὸ τὴν πρώτην ἀρχήν, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια· Ὀδσ. ἰδὲ οὐ Ἡρδτ. ἀρχὴν καί, 3, 104. ἀπ' ἀρχῆς γράφει: ὡσαύτως καὶ ἡ πρώτη στιγμὴ τῆς ἀρχῆς. ἡ πρώτη αἰτία, ἡ πρώτη ἀφορμὴ πράγματός τινος· ἀρχὴ νείκεος, φόνου, Ὁμ. Πλάτ. Πολ. Β. «Ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον». «Ἀρχὴν ποιήσασθαι, ἄρξασθαι, βαλέσθαι, τινός· ἔτι δὲ ἀρχὴ λέγεται καὶ τὸ τέλος πράγματός τινος, ὅταν ἀρχίζῃ τις νὰ μετρῇ ἢ λογαριάζῃ ἀπὸ τὸ τέλος, ἢ ἀνάποδα. — β') Πληθυντ. αἱ ἀρχαὶ φιλοσφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀντὶ τὰ στοιχεῖα ὡς πρωτίστη ἀρχὴ καὶ πηγὴ πάντων τῶν πραγμάτων· — γ') Ἔτι δὲ καὶ = ἀπαρχή· συνηθ. κατὰ πληθ. ἀρθμ. — 2) Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἀρχήν, ἢ [illegible]εἶναι πρῶτος εἰς τίποτε· ὅθεν αἱ πρῶται τιμαὶ καὶ ἀξίαι εἰς τὴν πολιτείαν· οἱ ἄρχοντες, τὰ τέλη, ἤτοι ἐξουσιασταί, λειτουργοί, ὅσοι δουλεύουσιν εἰς τὴν πολιτείαν, ἔχουσι πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐξαιρ. ὅσοι δουλεύουν διὰ τιμὴν μόνον χωρὶς νὰ παίρνουν πληρωμήν: Ἀξία ἢ ἐπάγγελμα ἀρχηγοῦ τινος, π. χ. στρατηγία, ἡγεμονία, δεσποτεία, βασιλεία, κυβέρνησις, διοίκησις. — δ'.) Τὸ ἀντικείμενον τῆς βασιλείας, κυβερνήσεως· διοικήσεως· τοῦτ' ἔστιν Ἐπικράτεια, βασίλειον. — 3) Ἐπίρρμτ. ἀρχήν, ἢ τὴν ἀρχήν, ἕνα καιρόν, ποτέ, ἀπὸ πρώτην ἀρχήν, πρῶτα καὶ πρῶτα· μιὰ φορά· ὡσαύτως καὶ κατ' ἀρχάς. — ε'.) Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχήν· Herm. ἐν Σοφλ. Ἀντγ. 92. «ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα»· σημαίνει μέγιστον ἀξίωμα· ὅθεν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ παντάπασι, παντελῶς, καθόλου· ἀδύνατα πράγματα δὲν πρέπει νὰ κυνηγᾷ τις καθόλου. Μὲ τὰ τοῦ ἀρνητικοῦ οὐ· ἀρχὴν οὐ· ὡς τὸ ἡμέτερον, οὔτε ἀρχὴν, οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε ἦτον ποτέ· ὅθεν, οὐδαμῶς, ἥκιστα· μὲ τὴν ἄλυσιν καὶ τὸ χυδαϊκόν. ντὶπ ἀπὸ τὸν κάτου· Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 278. — ς'.) Ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀρχῇ, ἀπὸ πρώτην ἀρχήν, πρῶτα καὶ πρῶτα· Wolf. Λεπ σλ. 347, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς· Bornem. ἐν Ξνφ. Συμπ 1, 15. «..ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον οἰ.φέρεσθαι».

Ἀρχηγενής, ὁ, ἡ· = Ἀρχέγονος· μετὰ γεν. ὅστις εἶναι πρωταίτιος, πρώτη ἀφορμὴ ἢ αἰτία ὅτι ἔγινε τίποτε· Αἰσχύλ. Ἀγ. 1039.

Ἀρχηγετεύω, Μ. εύσω· εἶμαι ἀρχηγός, πρώτιστος ἐξουσιαστής, μετὰ γενικ. Ἡρδ. Β', 123.

* Ἀρχηγετέω· ἀρχηγῶ, κάμνω ἀρχήν, ἀπό τινος· Σοφλ. Ἠλ. 83.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ καὶ Θηλ. Ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ· (ἡγέομαι). Πρῶτος, ὅστις κάμνει ἀρχὴν εἰς τίποτε: πρωταίτιος· ἐξαιρ. ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, καὶ γενεῶν· πρῶτος θεμελιωτής, κτίστης, προπάτωρ· ἔτι δὲ καὶ ἀρχηγός· ἄλλως κτίστης, οἰκιστής· Boeckh explic. ἐν Πινδ. Πθ. 5, 54. καὶ ἐν Ἐπιγρμ. I, σλ. 7. παραβλ. μιξαρχηγέτης.

Ἀρχηγικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ἀρχηγόν· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον εἰς τὸν ἀρχηγόν.

Ἀρχηγός, ὁ, ἡ· (ἡγέομαι). = Ἀρχηγέτης· ὅστις ἀρχίζει, κάμνει ἀρχήν: Ὁδηγός, πρωταίτιος, ἀρχγ. τοῦ γένους, προπάτωρ. — Πρῶτος, κορυφαῖος, κεφαλή, ἀρχιστράτηγος· Ἐπιγρ. παρὰ Θεύ. 1, 132. «Ἑλλήνων ἀρχηγός, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων..»

Ἀρχῆθεν· Ἐπίρ. (ἀρχή). Ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ παλαιοὺς χρόνους· κατὰ πρώτην φοράν· Ἡρόδοτ. καὶ Πλούταρχ.

* Ἀρχήϊον, τό· Ἰων. ἀντὶ ἀρχεῖον.

* Ἀρχήν· Ἐπίρ. ἰδὲ ἀρχή, σημτ. 3.

* Ἀρχι-ἀδιαχώριστος, ἐρατική συλλαβὴ τοῦ ἄρχω, ἀρχός· προτιθεμένη ἐν συνθέσει τῶν ἀξίας, ἐξουσίας, ἐπαγγέλματος καὶ τ. τ. σημαντικῶν λέξεων.

Ἀρχίατρος, ὁ (ἰατρός). Πρῶτος τῶν ἰατρῶν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Χειρουργός.

Ἀρχιβούκολος, ὁ, ἡ (βουκόλος). Πρῶτος βοϊδοβοσκός, γελαδάρης· ἐν γένει πρῶτος ποιμήν, ἢ βοσκός, πιστικός· τὸ τουρκ. τζεόμπανος ἢ τσομπάνος· Σχολ. Ἰλ. Α', 39.

Ἀρχίβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Πρῶτος τῆς βουλῆς· παρὰ Σουΐδ. = Βουληφόρος.

Ἀρχιγένεθλος, ὁ, ἡ (γενέθλη). = Ἀρχέγονος· Ὀρφ.

Ἀρχιγραμματεύς, έως (γραμματεύς). Πρωτογραμματεύς, Πλούταρχ. εἰς Εὐμεν. 1. ὁ μέγας, ἤτοι ὁ γενικός· δημόσιος ἢ τῆς πολιτείας γραμματικός.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, ὁ· πρῶτος φυλακάτωρας.

* Ἀρχιδιάκονος· ὁ· πρῶτος διάκονος· ἢ διάκος· κοιντ. Ἐκκλ.

* Ἀρχιδιδάσκαλος, ὁ· Πρωτοδάσκαλος· τὸ ἰταλ. πρεφέτορας.

Ἀρχιδικαστής, οῦ, ὁ· πρῶτος δικαστής, κριτής· Διόδωρ. Σικ. καὶ Στράβ.

Ἀρχίδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ πρωτοκαθήμενος εἰς τὸ κριτήριον, τὸ ἰταλ. πρεζιδέντης· Δημοσθ.

Ἀρχίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Ἀρχή, μικρὸν ἀξίωμα εἰς τὴν δούλευσιν τῆς πολιτείας τὸ Ἰταλ. συνηθέστ. μικρὸν ὀφίκιον· Ἀριστοφαν. Ὀρ. 1107.

* Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ (ἐπίσκοπος). Μητροπολίτης Ἐκκλ.

Ἀρχιεράομαι, ῶμαι, ἢ, Ἀρχιερατεύω, Μ. εύσω· εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν ἱερέων· Ἰώσηπ. ΙΔ', 6.

Ἀρχιερατικός, κή, κόν· ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς ἀρχιερέα.

Ἀρχιερεία, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως. = Ἀρχιερατεία.

Ἀρχιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Πρῶτος, ὁ ἀνώτερος τῶν ἱερέων· δεσπότης· Ἐκκλ.

Ἀρχιέρεως, ω, ὁ· = Ἀρχιερεύς· Ἡρόδοτ. Β', 37. καὶ Δίων. Κασ.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ· = Ἀρχιερεία.

Ἀρχιεταῖρος, ὁ· πρῶτος ἢ ὁ ἐξαίρετος ἑταῖρος, φίλος· τὸ ἰταλ. καμεράτος.

Ἀρχιευνοῦχος, ὁ, ἡ· πρῶτος μεταξὺ τῶν εὐνούχων· τὸ τουρκ. Κιζλάραγας.

* Ἀρχιζάκορος, ὁ, ἡ· πρῶτος φύλακας τοῦ ναοῦ.

Ἀρχίζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις εἶναι ἡ ἀρχή, αἰτία καὶ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Ἀρχιθάλασσος, ὁ, ἡ (θάλασσα). Ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος τῆς θαλάσσης. Ἀνάλεκτ. Β', 218. «ἀρχιθάλασσε Πόσειδον».

Ἀρχιθεωρέω· (ἀρχιθέωρος). Εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς πρεσβείας· περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· κ[illegible]

Ἀρχιθεώρησις, -σεως, καί, Ἀρχιθεωρία, ἡ· τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πρεσβείας περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· παρὰ τὸ

Ἀρχιθέωρος, ὁ, ἡ· ὁ ἀρχηγὸς τῆς Θεωρίας, ἤτοι ὁ πρῶτος, ὁ κορυφαῖος πρέσβυς περὶ θρησκευτικῶν πραγμάτων· Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. XC. Ζήτ. Θεωρία.

Ἀρχιθιασίτης, ου, ὁ· ἀρχηγὸς θιάσου, ἤτοι τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου.

Ἀρχικέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ἐξουσιαστὴς καὶ κύριος τῶν κεραυνῶν· Ὀρφ.

* Ἀρχίκλωψ, ωπος, ὁ· πρωτοκλέφτης· ἀρχηγὸς κλεπτῶν· ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος εἰς ἐξουσίαν, διοίκησιν.

Ἀρχικός, κή, κόν· (ἀρχή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν ἐξουσίαν, διοίκησιν, εἰς ἀνωτέραν πολιτικὴν τιμὴν ἢ ἀξίωμα: ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ· ἐξαιρ. ἄξιος εἰς τὸ νὰ ἔχῃ λειτουργίαν ἤτοι πολιτικὸν ἀξίωμα, νὰ ἐπιστατῇ εἰς πράγματα δημόσια ἤτοι τῆς πολιτείας· Ἐπίρ. ἀρχικῶς.

Ἀρχικυβερνήτης, ου, ὁ· ὁ πρῶτος πηδαλιοῦχος τὸ Ἰταλ. τιμονιέρης· Στράβ. ΙΕ'.

Ἀρχικυνηγός, ὁ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος τῶν κυνηγῶν· Ἰώσηπ. Ις'. 10.

Ἀρχιληστής, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος τῶν λῃστῶν· Σχλ. Ἀριστφ. Νφ. 53.

* Ἀρχιλυχνηφορέω· Μλ. -ήσω· εἶμαι ὁ πρῶτος, κορυφαῖος λυχνηφόρος.

* Ἀρχιλυχνοφόρος, ὁ, ἡ· πρῶτος εἰς τοὺς λυχνηφόρους· δηλ. εἰς ἐκείνους ὅσοι κρατοῦν λαμπάδας, καὶ προπορεύονται εἰς τὰς τελετάς· ἢ φανάρι καὶ φέγγουν τινα ἀκολουθοῦντα.

Ἀρχιμάγειρος, ὁ, ἡ· πρωτομάγειρας.

Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ· Θηλ. ἀρχιμανδρῖτις -ιδος, ἡ· πρῶτος, ἡ πρώτη εἰς τὸ μοναστήρι· Ἐκκλ.

Ἀρχίμιμος, ὁ, ἡ· πρῶτος τῶν ὑποκριτῶν θεάτρου, κωμῳδιανῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ὁμιλοῦν εἰς τὴν παράστασιν, ἀλλὰ μόνον μὲ χειρονομίας παρασταίνουν τὴν ὑπόθεσιν τῆς κωμῳδίας· καὶ ὀνομάζονται γνωστότερον παντόμιμοι.

Ἀρχιοινοχοΐα, ἡ· τὸ ἀξίωμα ἢ ἐπάγγελμα τοῦ ἀρχιοινοχόου, πρώτου κεραστοῦ εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀρχιοινοχόος· ὁ πρῶτος τῶν οἰνοχόων, πρωτοκεραστής· Πλούταρχ.

Ἀρχιπατριῶται, ῶν, οἱ· οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχηγοὶ πατριᾶς τινος· Πατριάρχαι· Παλ. Διαθ.

Ἀρχιπειρατής, οῦ, ὁ· πρῶτος τῶν πειρατῶν· τὸ ἰταλ. κουρσάρων· Πλούταρχ.

Ἀρχιπέλαγος, τό· θάλασσα εὐρύχωρος, ἔχουσα πολλὰς καὶ πυκνὰς νήσους.

Ἀρχίπλανος, ὁ, ἡ· ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς Νομάδων· δηλ. ἐθνῶν, ἢ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν πατρίδα, δὲν κατοικοῦν εἰς ἕνα τόπον, οὔτε εἰς σπίτια, ἀλλὰ περιφέρονται ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον καὶ κατοικοῦν εἰς καλύβας· Λουκιαν.

Ἀρχιποιμήν, ένος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν ποιμένων.

Ἀρχιποσία, ἡ (πόσις). Ἡ πρωτεία εἰς συμπόσιον.

Ἀρχιπρεσβευτής, οῦ, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν πρέσβεων, ἀπεσταλμένων, τὸ ἰταλ. πρῶτος τῆς ἀμπασάδας, Στράβ. καὶ Διόδωρ.

Ἀρχιραβδοῦχος, ὁ· ὁ πρῶτος ῥαβδοῦχος· ἰδὲ Ῥαβδοῦχος.

* Ἀρχιρεύς, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ἀρχιερεύς, Ἡρόδ.

* Ἀρχισατράπης, ου, ὁ· πρῶτος σατράπης, Περσικ. λξ.· ἰδὲ σατράπης.

Ἀρχισιτοποιός, ὁ· = ἀρχιμάγειρος, Φιλ.

Ἀρχιστράτηγος, ὁ· ὁ πρῶτος τῶν στρατηγῶν· τὸ ἰταλ. μαρτιάλος, Ἰώσηπ. ς. κε. 9.

* Ἀρχισύμβολον, τό· πρῶτον, κύριον σύμβολον, Διον. Ἀρεοπ. ἰδὲ σύμβολον.

Ἀρχισυνάγωγος, ὁ· ὁ πρῶτος, κορυφαῖος καὶ προστάτης τῆς συναγωγῆς.

Ἀρχισωματοφύλαξ, ακος, ὁ· ὁ πρῶτος καὶ κορυφαῖος τῶν σωματοφυλάκων, Ἰώσηπ. ΙΒ΄, β.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ· Μ. ήσω (ἀρχιτέκτων). Εἶμαι ἀρχιτέκτων, Πλούταρχ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κτίζω, ἐφευρίσκω, πλάττω πανουργίας, μηχανεύομαι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 305

Ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τό· οἰκοδομή, κτίριον· ἐν γένει τροπ. Ἐφεύρεσις, πλάσμα τοῦ νοός, μηχανή, τέχνη, δόλος, πανουργία, ἀπάτη, Λουκιαν.

Ἀρχιτεκτονία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ἀρχιτέκτονος.

Ἀρχιτεκτονική, ἡ· ὑπακουομ. Τέχνη· = Ἀρχιτεκτονία· ἰδὲ καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ.

Ἀρχιτεκτονικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα, ἢ εἰς τὴν ἀρχιτεκτονίαν· ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἀρχιτεκτ.· Παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ. λέγεται γενικῶς πᾶς ἄνθρωπος, ὅστις ηὕρισκε τέχνην τινά, κατὰ τὴν ὁποίαν κάμνει, ἢ τὸ σχέδιον τοῦ ἔργου ἢ τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ηὕρισκε νὰ κάμῃ, ἢ μόνος του ἢ ἄλλοι ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν καὶ ἐπιστασίαν του· δίδει σχέδιον, Ἀριστοτ. Πολ. Γ΄. ια. »Ἰατρός, ὅ,τε δημιουργός, καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικός, καὶ τρίτος ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην« καὶ Πολ. Ζ΄. 3. »Πράττειν λέγομεν καὶ κυρίους τῶν ἐξωτερικῶν πράξεων τοὺς ταῖς διανοίαις ἀρχιτέκτονας« ἡ ἀρχιτεκτονική, ὑπακ. τέχνη = ἀρχιτεκτονία, Πλάτ. καὶ ἐπὶ Κωμῳδοποιοῦ· Ποιητ. ΙΘ΄, 7. »Τοῦ τὴν τοιαύτην ἔχοντες ἀρχιτεκτονικήν« ἐπίρρ. ἀρχιτεκτονικῶς.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ· πρωτομάστορας· μεταφ. πᾶς ὅστις παρασκευάζει τινὰ εἰς τίποτε, γίνεται αἴτιος πράγματός τινος, ὁδηγεῖ τινα νὰ κάμῃ τίποτε· ἐξαιρέτως ὅστις μηχανᾶται δόλους καὶ πανουργίας, συρράπτει ἐπιβουλάς, Εὐρ. Ηρκλ. 475. Δμσθ. Διονυσ. σλ. 1256. 10. Ἀριστελ. Πλάτ. 7. 3, 5. — 2) ἐν Ἀθήναις, θεατρώνης· ὅστις πέρνει μὲ νοίκι, τὸ τουρκ. κιρὰν τὸ θέατρον.

Ἀρχιτελώνης, ὁ· ὁ πρῶτος ἐπιστάτης τῶν τελωνείων, Ἰταλ. τῆς δογάνας· τουρκ. τοῦ κουμερκίου· πρῶτος δογανιέρος, πρῶτος κουμερκιάρης ἢ γιουμπρουκτσής.

Ἀρχιτρίκλινος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων τὴν πρώτην ἐπιστασίαν ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν τινὸς ἀξιωματικοῦ. Ζήτ. Τρίκλινος.

Ἀρχιϋπασπιστής, οῦ, ὁ· πρῶτος ὑπασπιστής· τὸ Ἰταλ. ἀῤῥιουτάντες.

Ἀρχίφυλοι, οἱ· (φυλοί) Πρωτομάστορες· οἱ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι τῶν διαφόρων συστημάτων τῶν χειρωνακτῶν, τουρκ. Ἐσναφ-ιῶν· ὁ Κοραῆς, ἀεὶ καὶ περὶ πάντων φιλοσοφεῖν εἰωθώς, ἀνεκάλυψε, βαθείᾳ φιλοσοφικῇ μελέτῃ, ὡς φαίνεται, ὅτι ἡ φυλή χειρωνακτῶν πρέπει νὰ λέγηται συνάφεια, ἐπειδὴ οἱ Τοῦρκοι τὴν ὀνομάζουσιν Ἐσνάφ. ὅθεν ἐξηγῶν τὴν λέξιν ἀρχίφυλοι, λέγει· οἱ πρῶτοι τῶν συναφειῶν· τοῦτο φιλοσοφική παρατήρησις, καὶ τόσον μᾶλλον ἀξιέπαινος, ἐπειδὴ οὔτε τῶν πατέρων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἡ ἀγχίνοια δὲν ἐδυνήθη νὰ βαθύνῃ τόσον· πρᾶμα μόνον ὅτι ἡ σημασία τῆς λέξ. συνάφεια ἐπὶ ἀψύχων μόνον ἐστὶν ἐν χρήσει, καὶ τῇ σημασίᾳ τῆς τουρκ. λέξεως ἀνάρμοστος· τὸ γὰρ ἐσνάφ ἐστι πληθ. τοῦ Σινίφ, εἶδος, τάγμα, σημαίνοντος.

Ἀρχιφώρ, ῶρος, ὁ· = ἀρχίκλωψ, Διόδ. Σικ.

Ἀρχίφωτος, ὁ, ἡ· (φῶς) ἡ ἀρχὴ καὶ πηγὴ τοῦ φωτός.

Ἀρχοειδής, ὁ, ἡ· (εἶδος) Κατὰ τύπον ἀρχῆς, δηλ. στοιχείου· στοιχειώδης, οὐσιώδης· »Ἀρχοειδὲς μόριον«, Ἀριστοτ. στοιχειῶδες μέλος, τῷ ὄντι ὑπάρχον.

Ἀρχοντιάω, Μλ. -άσω· (Ἄρχων) Ἐπιθυμῶ· ἀγαπῶ νὰ γίνω ἄρχων, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 341.

* Ἀρχοντίκιον, τό· ἐκκλησιαστικὴ ἀξία· »Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδεμία ἐστὶ διαφορὰ κληρικάτου καὶ ἀρχοντικίου«, Βαλσμ. Κανὼν ζ. τῆς ἐν Τρουλλῷ συνόδ. καὶ λδ. τῆς ἐν Κρήτῃ.

Ἀρχοντικός, κή, κόν· εἰς ἄρχοντα ἀνήκων.

Ἀρχός, ὁ· ἀρχηγός, ὁδηγός, ἡγεμών, Ὁμηρ. ὅστις καὶ τῷ, ἀνήρ συντάττει αὐτό, ἀρχὸς ἀνήρ· — 2) ὁ πρωκτός.

Ἄρχω, Μ. ἄρξω· εἶμαι ὁ πρῶτος· κάμνω τίποτε ἐγὼ πρῶτος· ἀρχίζω, ἀρχινῶ· παρ᾽ Ὁμ. ἐξαιρ. πηγαίνω ἔμπροστὰ ἐγὼ πρῶτος· μετὰ ἀπαρέμφ. σπανιώτ. μετὰ μετχ. ἦρχε κιών, Ἰλδ. Γ, 447. ὡσαύτως καὶ ὁδηγῶ, δείχνω τὸν δρόμον· τὴν στράταν εἴς τινα· »Ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι..« Ὀδσ. Θ, 107. Γενικῶς δέ, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχήν· ἀπ᾽ Ὁμ. ὁτὲ μὲν ἀπαρμφ., ὁτὲ δὲ μτχ. πολλάκις δὲ καὶ γενική· πολέμοιο, μάχης, ἔδοιο, μύθων, φόβοιο, κ.τ.τ· »Ἀλλὰ σὺ γ᾽ ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἑτοίμης«, ἀντὶ ἑτοίμασον, τοῦτ᾽ ἔστι κάμε νὰ ἑτοιμάσουν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν σου· Ἰλδ. Ο, 95. Παρὰ Πινδ. καὶ αἰτιατικὴ μόνον τοῦ πργμτ. ἐνίοτε. Dissen ἐν Νμ. 3. indic. σλ. 365. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ ἀρχίζω, ἔστι καὶ ἡ μέσ. διαθ. ἐν χρήσει μετ᾽ ἀπαρμφ. τε καὶ μετὰ μτχ. Ἀλλὰ καὶ ἄρχομαί τινος· ἀρχίζω ἀπὸ τίποτε· »..σέο δ᾽ ἄρξομαι, οὕνεκα πολλῶν λαῶν ἐσσὶ ἄναξ«, Ἰλδ. Ι, 97. ὡσαύτως καὶ ἔκ τινος, Ὀδσ. Ψ, 199. καὶ Ἡρδτ. 5, 49. »Ἀπὸ χρυσοῦ ἀρξάμενοι«, ἀντιθ. παύομαι· Μτχ. ἀρχόμενος· κατ᾽ ἀρχάς· τὸ ἡμέτ. κοινῶς, ἀρχίζοντας ἢ ἀρχινῶντας. Κατὰ μέσ. ἀποθτ. διαθ. ἐπὶ θυσιαστ. πραγμάτων· ἄρχ. τινος· ἀρχίζω τὴν θυσίαν μέ, ἢ ἀπὸ τίποτε· »Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν«, Ὀδσ. Ξ, 428. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ μόνον ἡ μέσ. διαθ. ἐστὶν ἐν χρήσει κατὰ σημτ. τοῦ, ἀρχίζω· πλὴν Σοφκλ. ἴσως, ἐν Ἠλ. 522. ἡ δ᾽ ἐνεργτ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὑρηται, κατὰ Ὁμ. καὶ Ἡσδ., καὶ παρὰ Πνδ. καὶ Ἡρδτ. πολλάκις· (ὁ Rost διακρίνει ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων τὴν ἐνεργτ. τῆς μέσ. διαθ. καθ᾽ ὅτι ἡ μὲν ἐνεργτ. σημαίνει πρᾶξιν τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τις κατὰ πρῶτον καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ ἄλλοι· ἡ δὲ μέση δηλοῖ μετάβασιν ἁπλῶς εἰς νέαν κατάστασιν, χωρὶς νὰ μετέχωσιν αὐτῆς καὶ ἄλλοι.) — 2) προηγοῦμαι ἡγεμονεύω, ἐξουσιάζω, προστάζω· ἀπολύτ. »..νηὸς βαίν᾽· ἦρχε δ᾽ Ἀθήνη«, Ὀδσ. Γ, 12. »Ἀλκίνοος δὲ τότ᾽ ἦρχε, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς«, Ζ. 12. »Νῦν δ᾽ ἀρχ᾽ ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει« Ἰλδ. Ν, 784. Εἶμαι κορυφαῖος, ἡγεμών· διοικῶ, ἐξουσιάζω· Ὁμ. συντάττει τὴν λξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον γενκ. σπανίως δοτκ. ἀνδράσιν ἦρξα, Ὀδσ. Ξ, 230. παραβλ. Ἰλδ. Β, 805. ἢ καὶ τῇ Ἐν προθ. »Ἐν δ᾽ ἄρα τοῖσιν ἦρχ᾽ υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς«, Ἰλδ. Ν, 690. »Ἦρχε Μυρμιδόνεσσι μαχεσταίσι«, Ἰλδ. Π, 65. σύνηθως, »Σὺ ἐξεῖναι ἀ,ττε καὶ ἀρχήν· ἀπὸ ..οἷα θέλει κρέμαται ἡ νίκη, Ἰλδ. Ι, 102. ὡς τὸ κρατεῖν, νικᾶν. Παρὰ τοῖς Πεζγρ. ἀεὶ μετὰ γενκ. ὡσαύτως καὶ τροπ. ἐξαιρ. ἐπὶ παθῶν, τὰ ὁποῖα κρέμονται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μας· γαστρός, ὀργῆς ἄρχ., κ.τ.τ. Παρ᾽ Ἀθην. ἔχω πολιτικὴν ἀξίαν, ἐξαιρ. εἶμαι Ἄρχων. Παθτ. μετὰ μέσ. Μλ. Ἡρδτ. 7, 159. ἐξουσιάζομαι, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινος· ὅθεν ὑπακούω, εἶμαι ὑπήκοος, τὸ ἰταλ. σούδιτος· Ξενοφ. ἄρα οἱ ἀρχόμενοι, οἱ ὑπήκοοι.

Ἄρχων, οντος, ὁ· (Μετοχ. τοῦ Ἄρχω) ἐν Ἀθή. ὁ πρῶτος ἐξουσιαστής, διοικητὴς τῆς πολιτείας, μετὰ τὴν καθαίρ. τῆς βασιλικῆς διοικήσεως· ἐν γένει δέ, Προστάτης, πρῶτος, κεφαλὴ λαοῦ τινος· ἀρχηγός, ἐξουσιαστής, τὸ ἰταλ. κομαντάντης· — 2) ὡς ἐπίθ. = ἐγκρατής· μετὰ γενκ.

Ἀρχώνης, ὁ· (ὠνέομαι) ὁ πρῶτος ἀγοραστὴς τῶν κοινῶν δοσιμάτων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώνουν οἱ ὑπήκοοι εἰς τὴν ἐξουσίαν· τὸ Γαλλ. fermier général des impôts. τὸ τουρκ. Ἰλτιζαμτσής· Ἀνδοκίδ. σελ. 65. »Ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς«, ὁ πρῶτος τῶν ἀγοραστῶν τοῦ πεντηκοστοῦ μέρους τοῦ τελωνείου.

Ἄρω, = λέξις πρωτότυπος· παραγωγῶν δαψιλεστάτη, ἀφ᾽ ἧς πρῶτον παράγονται τό, ἀρέσκω, ἀρτάω, ἀρτύω, ἀρύω, αἴρω, ἁρμόζω, ἄρνυμαι· ἡ κυρία σημασία αὐτῆς ἐστι τό, Ἁρμόζω, ταιριάζω, ἑνόνω· μεταβατικῶς τε καὶ ἀμεταβάτως, Ἐνεστ. ἄρω, οὐδαμοῦ εὕρηται· οἱ ἐν χρήσει χρόνοι διαιροῦνται κατὰ τὴν μεταβατ. ἢ ἀμετάβ. σημασίαν τῆς λξ. ὡς ἑξῆς.

I. Μεταβ. ἐνεργ. Μλ. ἀρῶ, Ἰων. ἄρσω. Ἀόρ. α΄. ἦρσα, Ἰων. ἄρσα. Ἀπρμφ. ἄρσαι, ἀόρ. β΄. ἤραρον. Ἰων. ἄραρον (∪∪∪). Ἀπρμφ. ἀραρεῖν· Μτχ. ἀραρών. Ἀπὸ τοῦ β. αορ., παρ᾽ Ὁμ. δὶς κατ᾽ ἀμεταβ. σημασ. κείμενον, σχηματίζεται ὁ μεταβατ. ἐνεστ. ἀραρίσκω ἀντὶ τοῦ ἐλλείποντος ἄρω· (Τὸ γ. προσ. ἄρηρεν, Ὀδσ. Ε, 248., κατὰ μὲν τὸν τύπον αὐτοῦ ἐστιν ἀμεταβ. Παρακμ. κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ χωρίου δέ, μεταβατ. ἀόρ. Κατὰ τὸν Σχολ. ὅμως πορίζεται μετὰ πολλῆς πιθανότητος, ὅτι τὸ ἄρηρεν αὐτό ἐστι ψευδὴς ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἄρασσεν.) Παρκμ. παθτ. ἀρήρεμαι, σύμφωνον κατά τε τὸν τύπον καὶ κατὰ τὴν σημασ. ὁ νέος Ἐνστ. ἀραρίσκω, ὅπερ ἰδέ. Ἀόρ. α΄. ἤρθην, οὐ μόνον τῷ γ. πλθ. προσ. ἄρθεν ἀντὶ ἤρθησαν, χρῆται Ὁμ. Ἰλδ. Π, 211. Ὁ δὲ Ἡσδ. Ἀσπ. 320. χρῆται τῷ μετοχ. μέσ. ἀορ. α. ἀρσάμενος. — Ἁρμόζω. συναρμόζω, δένω στερεά· συστέλλω ἢ συμμαζώνω στενά, σφικτά· »Οἱ δ᾽ ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσιν«, Ἰλδ. Μ, 105. ἀφ᾽ οὗ συμμαζώχθησαν, συσφίχθησαν, συνενώθησαν μὲ τὰς ἀσπίδας των· ὡσαύτως καὶ »μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν«, Ἰλδ. Π, 211. καὶ »Ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα«, Ὀδσ. Β, 289. μάζευ ὅλα εἰς ἀγγεῖα. Ἀλλά »πώμασιν ἄρσον ἅπαντα«· σκέπασαι ὅλα καλά, Ὀδσ. Β, 353. παραβλ. .. 2. Ὅθεν ἐξαιρ. 1) συναρμόζων, συνδένων περισσότερα μέρη ἓν μὲ τὸ ἄλλο, κατορθώνω τι, συνθέτω, τελειόνω, φτιάνω, κτίζω· »Ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισιν«, Ἰλδ. Π, 212. καθ᾽ ἣν ἔννοιαν ἐλήφθη καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. Ε, 248., ἐσφαλμένως κείμενον, ἄρηρεν· Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. »Ἀρσάμενοι καλάμῃσιν συναρμόζων, συνάπτων, κατασκευάζων μὲ τὰς χεῖρας, Ἡσδ. Ἀσπ. 320. — β΄) Τροπ. »μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ᾽ ἀραρόντες« ἑτοιμάζοντες· Ὀδσ. Π, 169. — 2) ἐν γένει· παρασκευάζω, προετοιμάζω καλά, ἁρματόνω, βάνω εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν, προβλέπω μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, νῆα, ἐρέτας· μὲ τοὺς ἀναγκαίους κωπηλάτας, Ὀδσ. Α, 280. παραβλ. 289, 353. »Ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ« ἐχόρτασε τὴν ὄρεξιν μὲ τὰ ἀναγκαῖα φαγητά· τοῦτ᾽ ἔστιν ἐχόρτασε, Ὀδσ. Ε, 95. Ὡσαύτως καὶ »ἀλλ᾽ ἐμὲ γ᾽ οἱ τεύχεσσ᾽ ἄραρεν

φρένεσσι· χορταίνει, θεραπεύει τὴν καρδίαν μου, Συλλ. Ἰλ. 147. — 3) κάμνω, προξενῶ, δίδω εἴς τινα τίποτε ἁρμόδιον, τερπνόν, ἀρεστὸν εἰς αὐτόν· ὡς τὸ συγγν. αὐτῷ ἀρέσκω, μόνον Ἰλ. Α. 136. »Γέρας ἄρσαντες κατὰ θυμόν«· ἀφ' οὗ μοὶ κάμητε δῶρον ἁρμόδιον εἰς τὴν θέλησίν μου, χαροποιὸν καθὼς μοὶ ἀρέσκει, καθὼς ἐπιθυμῶ. Ἡ ἀνάλογος ἀμεταβ. σημασ. ἀπαντᾶται πολὺ μᾶλλον· ἰδὲ Ἰλ. Β. — Τοῦ παθητ. Παρακμ. ἡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσις ἐστιν ὁ μτχ. ἀρηρεμένος, ένη, ένον· τινι· ἁρμοσμένος, συναρμοσμένος, καλὰ τεργιασμένος, στερεωμένος, συμμαζωμένος, τελειωμένος, ἑτοιμασμένος, προετοιμασμένος ἢ προβλεμμένος μὲ τίποτε· Ἀπολ. Ῥόδ. 1, 787. 3, 833. 4, 677. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρῆται Ὁμ. τῷ ἀμεταβ. μτχ. παρακμ. ἀρηρώς· (ὁ Brunk εἰσήγαγε παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. πανταχοῦ τὸν ψευδῆ τύπον ἀρηράμενος, μετοχ. μέσ. ἀόρ. α. αὐτὸν θέλων.)

II. Ἀμεταβ. ἐνεργ. παρκ. ἄραρα, πανταχοῦ κατὰ σημασ. ἐνεστ. (υ-υ) Ἰων. καὶ Ἐπ. ἄρηρα· Μετχ. ἀραρώς, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀρηρώς, θηλ. ἀραρυῖα, παρὰ τοῖς Ἐποπ. δὲ, ἀραρυῖα, βραχυ. προπαραληκτοῦντα· Ὑπερσυντ. ἠράρειν (ᾱ), Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀρήρειν, καὶ ἠρήρειν. Ὁ παρκ. συνήθως κατὰ σημασ. ἐνεστ. ὁ δὲ Ὑπερσυντ. κατὰ σημασ. παρατατ. Τῆς μέσ. διαθέ. μόνον μετχ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκ. ἄρμενος, μένη, μενον, ἔτι δὲ καὶ διακαταλήκτως ἐστιν ἐν χρήσει, Ἡσδ. Ἔρ. 784. Τέλος δὲ εὑρηται καὶ ὁ ἄλλως μεταβατ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. εἰς παρ' Ὁμ. ἀμεταβάτως, Ἰλδ. Π, 214. Ὀδσ. Δ, 777. — εἶμαι συνενωμένος, ἢ συναρμοσμένος, συμμαζωμένος, σφιχτὰ μὲ ἄλλους μαζῦ βαλμένος· ἐν γένει ἁρμοσμένος, τεργιασμένος, στενὰ ἢ σφιχτὰ ἠνωμένος. »Τρῶες ἀρηρότες«, Ἰλδ. Ν, 800. Ο, 618. »Ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες«· αἱ περικεφαλαῖαι καὶ αἱ ἀσπίδες ἑνόνονται, ἢ σπρώχνονται, ἔγγιζαν μία μὲ τὴν ἄλλην, Ἰλδ. Π, 214. »Ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες πίθοι οἴνοιο« ἀκουμβημένοι 's τὸν τοῖχον ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλον σφιχταραδιασμένοι, Ὀδσ. Β, 342. »Ζωστὴρ ἀρηρώς«· ἁρμόδια, σφιχτὰ θηλυκωμένος, Ἰλδ. Δ, 134. 213, Συντάσ. μετὰ δοτ. συντηθ. δοῦρα, ἔγχος, παλάμηφιν ἀρήρει· πολλάκις παρ' Ὁμ. Ὡσαύτως καὶ, κόρυθες κροτάφοις· κνημῖδες ἐπισφυρίοις ἀραρυῖαι· πολλάκις παρ' Ὁμ. »Κυνέη ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖα« ἁρμόζουσα εἰς ἑκατὸν πολεμιστάς· τοῦτ' ἐστιν· ἀρκετὰ μεγάλη εἰς αὐτούς, Ἰλδ. Ε, 744. Σπανιώτερ· μετὰ τῆς Ἐν· »Οὔρα κε δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ«· καλὰ τεργιασμένα εἰς τοὺς ἁρμούς, Ὀδσ. Ε, 361 — β') Μετφρ. »φρεσὶν ἦτιν ἀρηρώς«· στερεὸς 's τὰς φρένας του, μὲ σωστὰς φρένας, Ὀδσ. Κ, 553. Παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται πολλάκις τὸ, ἄραρε ἢ ἄρηρε, ἀντὶ τοῦ στέκει στερεά, ἀποφασίσθηκε μετὰ σωστὰ καὶ δὲν γίνεται ἀλλέως, Αἰσχλ. Πρμθ. 60. Εὐρπ. Μηδ. 1609. Ὀρστ. 1334. Valck ἐν Ἱππλ. 1000. Ἀνδρ. 264. Ἡρκλτ. 399. ὅθεν, θυμὸς ἀρηρώς, στερεός, ἀτάραχος. Θεκρ. 23, 113. ἀραρότα δόγματα, στερεά, ἀμετάβλητα. Δίων Χρστ. — ἐξαιρέτως· α) κεῖμαι καλλὰ προετοιμασμένος ἢ προβλεμμένος, ἁρματωμένος· μετὰ δοτ. »Ταῦρος σκολόπεσσιν ἀρηρεῖα«, Ἰλδ. Μ, 56. »Πόλις πύργοις ἀραρυῖα«, Ο, 737. »Ζώνη θυσάνοις ἀραρυῖαν«, Ξ, 181. ὡς τὸ, ἀρηρεμένη· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενστ. τὸ ἀρηρὼς ἐν γένει, προετοιμασμένος, προβλεμμένος μὲ τίποτε, ἔχων τίποτε· »Εἷς μὲν ἐών, κολλῇσι δ' ἐπασσυτέρῃσιν ἀρηρώς«, Διον. Περ. 28. — 2) εἶμαι ἁρμόδιος, ἀνάλογος, ἢ τερπνός, ἀγαπητός, ἀρεστός, ὡς τὸ αὐτῷ συγγν. ἀρέσκω· ὅθεν οὐ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν« ἄρεζεν εἰς τὴν καρδίαν μας, ἤτοι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας, Ὀδσ. Δ, 777. οὐδαμοῦ δ' ἀλλοῦ παρ' Ὁμ. παραβλ. Ἡσδ. Θγν. 608. Παρὰ τοῖς Τραγ. ἄραρε ἢ ἄρηρε, ἀρέσκει, εἶναι ἀγαπητόν. Ἰδὲ II. ἐν τῇ γενικ. σημασ. ὡσαύτως τό, ἁρμόζω.

Πρὸς τούτοις δὲ ἰστέον ὅτι, ὁ ἐπιθετικῶς ἐν χρήσει μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκ· ἄρμενος-ένη-ενον· ἁρμόδιος, πρέπων, παρ' Ὁμ. ὅλως ὡς ἡ μετοχ. ἀρηρὼς μετὰ δοτ. ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ (τῷ ἱστῷ) »καλὰ ἁρμοσμένον, σφιχτὰ δεμένον 's τὸ κατάρτι, Ὀδσ. Ε, 234. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Ἐν, Ἰλδ. Σ, 600. Ὀδσ. Ε, 234. ὅθεν τρπκ. ἁρμόδιος, ἀνάλογος, ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος, ἱκανός, εὔνους, Ἡσδ. Ἀσπ. 116. Σπανίως μετὰ ἀπρμφ. »Ἡμέρα κούρῃσι γενέσθαι ἀρμενοεσσ« εὐτυχής, εὔνοική, Ἡσδ. Ἔρ. 784. ὅπου ἡ μετοχ. ὅλως ὡς ἀκατάληκτον ἐπθ. κεῖται: ἕτοιμος, ἁρμόδιος· »χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι«, Ἡσδ. Ἔρ. 639. Ἐν γένει· ἀρεστός, ἀγαπητός, κατ' εὐχήν· »Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ«, Πνδ. Ὀλ. 8, 96. »Ἐν ἁρμένοις θυμὸν αὔξων, Νεμ. 3, 39. Ἐπ' ἀνθρώπων δέ, ὡς τὸ εὔκολος· πρόθυμος, ἑτοιμόδουλος« ξείνοις ἄρμενος, τοῖς φίλοις εὐάρεστος. ὑπηρετικός· λέγεται ὁ Πνδ. παρὰ Πλάτ. Ἐπιγρ. 28. — Οἱ μεταγενστ. χρῶνται τῷ οὐδετ. τὰ ἄρμενα ὡς οὐσιαστ. ὡς τὰ ὅπλα, σκεύη, ἐργαλεῖα· ἄρμενα τέχνης, Ἀνθ. ἐξαιρ. σκεύη πλοίου, πανιά, σχοινιά, Θεκρ. 22, 13. τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως νομίζει Εὐστθ. ἐκ τῆς Ὀδσ. Ε, 254. εἰλημμένην.

Ἀπὸ τοῦ μετοχ. ἐνεργ. παρκμ. ἀραρώς, Ἰων. ἀρηρώς, ἐσχηματίσθη τὸ Ἐπρρ. ἀραρότως, Ἰων. ἀρηρότως· στερεά, ἁρμοσμένα, δυνατά, πυκνά, ἠνωμένα ἀμετάβλητα, Αἰσχ. Ἱκ. 932. Πλάτ. ἰδὲ Ruhnk Τιμ. σλ. 48. Καθ' Ἡσχ. = ἁρμοδίως, ἀσφαλῶς.

Ἀρωγή, ἡ· (ἀρήγω) Βοήθεια, ὑπεράσπισις· διαυθέντευσις, σκέπη, Ἰλ. Δ. 408. »Θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ«, Ἰλ. Ψ, 574. τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Ζεύς· ἐπ' ἀρωγῇ τινι· Εὔνοια, χάρις· τὸ Ἰταλ. ϕαβόρε πρός τινα· »Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ« κρίνατε καὶ τοὺς δύο δικαίως, χωρὶς νὰ βοηθήσητε μήτε τὸν ἕνα μήτε τὸν ἄλλον· χωρὶς προσωποληψίαν.

Ἀρωγοναύτης, ὁ, ἡ· (ναύτης.) Βοηθὸς τῶν ναυτῶν. Ἀνθολογ. »Ἀρωγοναῦται δαίμονες«· οἱ θεοὶ οἵτινες βοηθοῦσι τοὺς ναύτας.

Ἀρωγός, ὁ, ἡ· μετὰ δοτ. βοηθός, προστάτης, διαυθεντευτής, ὑπερασπιστής, σύνδικος παρ' Ὁμ. ἀεὶ οὐσιαστ. ἐξαιρ. ἐν μάχῃ, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κριτηρίου, Ἰλδ. Σ, 502, παραβλ. ἀρηγών. — 2) χρήσιμος, ὠφέλιμος· μετὰ γενκ. Σοφοκλ. Αἴας· 357. »Γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας«· συνεργός, προβιβαστικός, συμπράκτωρ, ἢ βοηθητικὸς συμφέρων ἐναντίον εἴς τι· μετὰ γενκ. ὡς οὐσιαστ. προστάτης, διαφεντευτής.

Ἄρωμα, ατος, τό· (ἄρω) Πᾶν μυρωδικόν, π. χ. κίνναμον ἢ κιννάμωμον, τὸ ἰταλ. καννέλλα, μοσχοκάρυδον, πέπερι, κ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ τεχνικὰ κατασκευασμένον τίποτε, μὲ καλὴν μυρωδιάν· (ἀνήκει εἰς τὸ ἄρω, παραπλησίως ὡς τό, ἄρτυμα.) ἢ καρπός.

* Ἀρωμα-ατος, τὸ (ἀρόω) = Ἄρομα, Ἀριστφ. Εἰρ. 1158.

Ἀρωματίζω, Μ. ίσω· κατασκευάζω, ἑτοιμάζω τίποτε μὲ μυρωδιάν, τὸ τουρκ. μπαχαρικά. — 2) Οὐδετέρ. Μυρίζω σὰν ἄρωμα, ἢ ἔχω τὴν μυρωδίαν καὶ νοστιμάδα τῶν ἀρωμάτων· »Ἦτον ἐορκεὸν κύπρος ἀρωματίζειν«, Ἀγρθ.

Ἀρωματικός, ή, όν· εὐωδιάζων, μυρίζων σὰν τὰ ἀρώματα.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ· καὶ Θηλ. Ἀρωματῖτις, ιδος, ἡ· = τῷ προηγμ. »Ἀρωματίτης οἶνος«, κόσμιον· οἶνος, ποτὸν τὸ ὁποῖον εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἀρώματα.

Ἀρωματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἀρώματα.

Ἀρωματοφορέω, ῶ· φέρω ἢ κουβαλῶ ἀρώματα· παρὰ τὸ

Ἀρωματοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ, ἢ βαστάζει ἀρώματα.

* Ἀρωματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἢ μυρίζει σὰν ἄρωμα.

* Ἀρώμεναι· Ἐπκ. Εὐστ. ἀπρμφ. παρὰ τό, ἀρόω, ἀντὶ ἀροῦν, συναιρ. ἐκ τοῦ ἀρόμεναι, ἢ ἐκτατ. ἀντὶ ἀρόμεναι, Ἡσδ. Ἔρ. 22. Ἄλλοι ὅμως ἀναγινώσκ. ἀρόμμεναι, ἢ, κρεῖττον ἀρόμεναι, ὡς ἐποίησε καὶ Spohn. Παρβλ· Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 227. καὶ Βτμ. Γραμμτ. σλ. 506.

Ἀρωνία, ἡ· εἶδος μεσπίλης, Διοσκορ. Α'. 171.

Ἄρωρα, καὶ, Ἀρωραῖος, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Ἄρουρα.

Ἄρως, Δωρικ. ἀντὶ, Ἥρως.

Ἀρώσιμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀρόσιμος. Σοφλ. Ἀντγ. 869. τὸ ὁποῖον εἰς ἓν τῶν ἀρίστων χειρογράφων, ἀκαταλήκτως κεῖται.

* Ἄρωστος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄῤῥωστος.

Τὸ Α. Μετὰ τοῦ Σ.

Ἆς, καὶ ἃς καὶ ἇς, Αἰολ. καὶ Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, Ἕως, ἐν ὅσῳ, μέχρις οὗ, Λυσ. 173. »Ἃς κεμεῖ ἄκρατος οἶνος ὁμιλέει φρένασιν«, Πνδ. Ὀλ. 10, 61. Κ. Γρηγ. σλ. 183. Welcker ἐν Ἀλκμ. σλ. 43. Hiemsl. ἐν Θεκρ. 14. 70. Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.

* Ἇς, Δωρκ. γενική, ἀντὶ ἧς· ἀναφ. Ἀντωμ. ὅς, ἥ, ὅ.

Ἀσαγήνευτος, ὁ, ἡ (σαγηνεύω). Ὅστις δὲν ἐπιάσθη ἢ δὲν πιάνεται εἰς τὴν σαγήνην, εἰς τὸ δίχτυ.

Ἀσαγής, ὁ, ἡ (σάγη, σάγμα). Ὅστις δὲ ἔχει σαμάρι, ἢ δὲν ἐσαμαρώθη. Ξεσαμάρωτος· ἀμφ. ἴσως ἐκ τοῦ, Ἄσακτος.

Ἀσάζω· ταυτὸν τῷ Ἀσαίνω· Ἡσύχ. ὡς τό, Ἀσία, Ἀσάζω, Οὐδέτ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Ἀσαίνω, Ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, Ἀηδίζω, λυπῶ· ἀμφότερα ἐκ τοῦ, Ἄση, Ἀσάω. Παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. Α'. α. κεῖται ἐκ τούτου τό, Περιασαίνειν, ἐπὶ τῆς ἐν γαστρὶ ἐχούσης γυναικός.

Ἆσαι, συναιρ. ἀόρ. α. ἀπρμφ. ἀντὶ ἀᾶσαι, παρὰ τὸ ἀάω, βλάπτω, Ἰλ.

* Ἆσαι, ἄσας· ἀπρμφ. καὶ μετχ. ἀόρ. α. παρὰ τὸ ἄζω, αἴθω· ψήλλω.

* Ἆσαι (ᾱ) ἀπρμφ. ἀόρ. α. παρὰ τὸ ἄω· χορταίνω.

* Ἄσασθαι, εὐκτ. ἀόρ. α. παρὰ τὸ ἄω· χορταίνω, Ἰλδ. (— — υ).

Ἀσαίνω· = Ἀσάζω· Ζήτ. Ἀσάομαι.

* Ἀσαῖος, ὁ· ὄνμ. κυρ. Ἕλληνος πολεμιστοῦ τινος, Ἰλδ. (υ — υ)

Ἄσακτος, ὁ, ἡ (σάττω). Ὅστις δὲν ἐπατήθη καλά, στερεά· ὡς »Ἄσακτος γῆ«. Ξενοφ. Οἰκον. ΙΘ'. 11. μὴ στερεὰ γῆ· μπουχαβή· — 2) ἀκαταπάτητος, ἀσυμπάτητος.

Ἀσαλαμίνιος, ὁ, ἡ· παρ' Ἀριστοφ. ὅστις δὲν ἔχει ἐμπειρίαν θαλασσομαχίας· Ἐλήφθη ἡ λέξις ὑπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας Ἑλλήνων καὶ Περσῶν. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις δὲν ἔλαβε μέρος· δὲν εὑρέθη, δὲν ἐπολέμησεν εἰς τὴν ἐν Σαλαμ. μάχην· κωμκ. λξ. παρ' Ἀριστφ. Βτρ. 205. (μι)

Ἀσάλεια, ποιητ. ἀσαλία, ἡ (ἀσαλής), ἡσυχία, ἀφροντισία.

Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ (σαλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀσάλευτος, ἀτράνταχτος, ἀκλόνιστος· ἀτάραχος, ἀφρόντιστος, χωρὶς φροντίδας, ἥσυχος· ἐπίῤῥ. ἀσαλεύτως.

Ἀσαλής, έος, ὁ, ἡ· = τῷ προηγουμ. Αἰσχύλ. »Ἀσαλὴς μανίαι.

*Ἀσαλία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀσάλεια.

Ἀσάλπιγκτος, ὁ, ἡ (σαλπίζω). Χωρὶς σάλπισμα, ἦχον σάλπιγγος, Σοφοκλ. »Ἀσάλπιγκτος ὥρα«· ἡ ἥσυχος ὥρα τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε δὲν ἠκούετο σάλπιγγος ἦχος εἰς τὸ στρατόπεδον, δὲν συνήθιζον νὰ σαλπίζουν.

*Ἄσαμεν· α'. πλθ. προστ. ἀορ. α'. τοῦ ἄω. Κοιμῶμαι, Ὀδσ. (–◡◡) Ὀδσ. Δ, 228. (◡◡–◡) Ἴσως παρὰ τό, ἄσις.

Ἀσάμινθος, ὁ. Σκάφη ἡ λεκάνη λουτροῦ.

Ἀσάνδαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον). Χωρὶς σανδάλια, ξυπόλυτος.

Ἄσαντος, ὁ, ἡ (σαίνω). Ὅστις δὲν κολακεύεται· ἀκολάκευτος, ἀδύνατον νὰ τὸν κολακεύσῃ τινάς, σκληρός, ἀκαμπής, ἀπάνθρωπος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 420.

Ἀσάομαι· ἰδὲ Ἀσάω. (◡◡◡–)

Ἀσαπής, ὁ, ἡ (σήπομαι). Ἀσάπιστος· ὅστις δὲν εἶναι ὑποκείμενος εἰς σῆψιν, δὲν σαπίζει· δὲν ἐσάπισε.

Ἀσαρίτης οἶνος. Οἶνος περασμένος ἡ κατεσκευασμένος μὲ ἀλεῦρι ἀπὸ Ἄσαρον. Διοσκορ. Ε'. 60.

Ἀσαρκέω, ῶ (ἄσαρκος). Εἶμαι λιγνός, ξηρός, Ἱπποκρ. ἀφ' οὗ

Ἀσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις λιγνός, ξηρός, ἄπαχος.

Ἄσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις δὲν ἔχει σάρκας, κρέατα· λιγνός, ξηρός.

Ἀσαρκώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις φαίνεται λιγνός, ἄπαχος.

Ἄσαρον, τό. Εἶδος χόρτου, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα διεγείρει ξερατὸν καὶ κίνησιν κοιλίας, Διοσκορ. Α', 9. Asarum Europaeum. Λινν.

Ἄσαρος, ὁ, ἡ (σαρόω). Ἀσάρωτος, ἀφουκάλιστος, ἀπάστρευτος, ἀσκούπιστος· »Ἄσαρος οἶκος«. Παρὰ Πλινίῳ ΛΣ'. 25. καλεῖται τὸ ἔδαφος δωματίου, τὸ ὁποῖον εἶναι τεχνικῶς κατεστρωμένον μὲ μικρὰς κυβικὰς πέτρας ἐκ διαφόρων χρωμάτων, μὲ τὰς ὁποίας παριστάνονται τεχνικὰ ἀπεικονισμένα τὰ λείψανα, ἡ ἀπομεινάδια γεύματος, ὁποῖον τινὲς τῶν Κριτικῶν Μωσαϊκόν, λέγουσι, ἡ δὲ συνήθ. σωμαχί, ὡσαύτως καί, τὰ ἀσάρωτα.

*Ἄσατο, γ'. πλθ. προσκ. μέσ. ἀορ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἀάσατο, παρὰ τό, ἀάω, Ἰλδ. (–◡◡)

*Ἄσασθαι, ἀπαρμφ. μέσ. ἀορ. α'. τοῦ ἄω, χορταίνω, Ἰλδ. (–––)

Ἀσάφεια, ἡ. Ἔλλειψις τοῦ σαφοῦς, ἀβεβαιότης, σκοτεινότης νοήματος ἡ παρατηρήσεως τινός· παρὰ τὸ

Ἀσαφής, ὁ, ἡ (σαφής). ἀβέβαιος σκοτεινός. Ὅστις δὲν εἶναι, φανερός, καθαρός, ὁρατός· νὺξ ἀσαφεστέρα ἐστίν, τὴν νύκτα βλέπομεν ὀλιγώτερον, Ἐπίῤῥ. ἀσαφῶς.

Ἀσάω, Μλ. ήσω (ἄση). Τρώγω τόσον πολὺ ὥστε μοὶ ἄρχεται ἀηδία, ἀνακουλιάζω· προξενῶ ἀηδίαν, Θγν. 593 (◡◡–). Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθητ. ἀποθτκ. διαθ. παραχορταίνω, αἰσθάνομαι ἀηδίαν διὰ τὰ φαγητά· ἐξαιρ. ὡς ἀποτέλεσμα ὑπερχορτασμοῦ, δὲν ἔχω ὄρεξιν, αἰσθάνομαι στενοχωρίαν, δυσκολίαν ἠνωμένην μὲ ἀηδίαν πρὸς φαγητά. Μεταφρ. ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι, δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω τίποτε βλέποντας ἡ ἀκούοντάς το, χορταίνω τίποτε, δηλ. ἀφ' οὗ τὸ ἤκουσα ἡ τὸ εἶδα πολλάκις· τὸ τουρκ. μπουχτίζω ἀπὸ τίποτε· λυποῦμαι, ἀδημονῶ, μοὶ κακοφαίνεται, δυσαρεστοῦμαι διὰ τίποτε· »Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἄσω φρένα..« Θγν. 567. καὶ Ἡρδ. 3, 41. »Ἐδίζητο, ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη«. (◡◡◡–) Ἔτι δὲ καί, ἀσάομαι, Ἱπποκρ.

Ἄσβεστος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ ἀσβέστη, Ἰλδ. Π, 123 (σβέννυμι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν ἐσβέσθησεν, ἡ δὲ σβύνεται, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφρ. κλέος, γέλως, μένος, βοή· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν παύουν, δὲν πέρνουν ἡ δὲν ἔχουν τέλος. 2) ἡ ἄσβεστος, ὑπακ. τίτανος, ὁ ἀσβέστης, παρὰ τοῖς μεταγεστ. Sneind. ecl. phys. σελ. 89.

Ἀσβολαίνω, Μλ. ήσω. Μαυρίζω τίποτε μὲ ἀσβόλην ἡ καπνιάν, καίω τίποτε καὶ τὸ κάμνω καπνιάν, τὸ κοινότ. σκρουμπιάζω, κάμνω σκροῦμπον.

*Ἀσβολάω, Μλ. ήσω, σπανιώτ. τύπος, ἀντὶ ἀσβολαίνω, παρὰ τὸ

Ἀσβόλη, ἡ. Καπνιά, ἥτις γίνεται εἰς τὰ καπνοδοχεῖα, πιθανῶς παρὰ τὸ ψόλος.

Ἀσβολόεις, όεσσα, όεν. Γεμάτος ἀπὸ καπνιάν, ἡ μαῦρος ἀπὸ καπνιάν, ἡ σὰν καπνιά.

Ἄσβολος, ἡ· = ἀσβόλη.

Ἀσβολόω, = Ἀσβολαίνω.

Ἀσβολώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = ἀσβολόεις.

Ἄσε, γ'. πλθντ. προστ. ἀορ. α'. ἀντὶ ἄασε, παρὰ τὸ ἀάω· βλάπτω, Ἰλδ.

Ἀσέβεια, ἡ (ἀσεβής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις σέβας πρός τινα, ἐξαιρ. πρὸς τὸν Θεόν· ἀθεΐα, καταφρόνησις τοῦ Θεοῦ.

Ἀσεβέω, Μλ. ήσω. Εἶμαι ἀσεβής, ἄθεος, ζῶ, πράττω, πολιτεύομαι ὡς ἀσεβής· μετὰ τῆς, Εἰς, ἡ Περί τινα Bart. ep. cr. σελ. 15. 2) ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. καθαρόν· λυπῶ, ἀδικῶ, βλάπτω, ζημιόνω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. σπανιώτ. τοῦ πργμτ. ἀσεβεῖν, ἀγγελίας, ἐπιτάξεις, Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 941. Α. Παθητ. τὰ περίτινα ἠσεβημένα· τὸ ὅ,τι ἔκαμέ τις πρός τινα ἀθεόφοβα, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν Θεόν, Αἰσχν. Πλάτ. Νόμ. Θ'. »Ὅταν οἶκον τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τινῶν οἰκείων« ἀντὶ τοῦ, ὅταν τις οἶκος δυστυχὲς καὶ ἀσεβές τι πάθῃ. ἀφ' οὗ

Ἀσέβημα, ατος, τό. Ἀσεβὴς καὶ ἀθεόφοβος πρᾶξις, ἀθεόφοβον κάμωμα.

Ἀσεβής, έος, ὁ, ἡ (σέβω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἄθεος, ἀθεόφοβος, κακότροπος, αὐθάδης, τολμηρός, ἀδιάντροπος, ἄδικος, ἐπίῤῥ. ἀσεβῶς· ἀφ' οὗ

Ἀσέβησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ζῇ, φέρνηται, πολιτεύεται τις ἀθεόφοβα.

*Ἄσειν, ἀπρμφ. Μλ. τοῦ ἄω, χορταίνω. Ἰλδ. (– –).

Ἄσειρος, ὁ, ἡ (σειρά). Χωρὶς σχοινί, ὅστις δὲν πηγαίνει, δὲν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ σχοινί, δηλ. δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν σείρῃ τις· ὅθεν ἀχαλίνωτος, ἐλεύθερος, Ἡσχ. Εὐριπ. Ἰων. 1150. »Ὄχημα ἀσείρωτον ζυγοῖσι«.

*Ἀσείρωτος, ὁ, ἡ (σειρόω). Ἐπὶ ἵππων· ὅστις δὲν εἶναι ζευγμένος ἐμπρός, ἀλλὰ ὀπίσω εἰς τὸν ζυγὸν ἀμέσως· ὅθεν ἀσείρωτος ἡ ἀσείρωτοι ἵπποι λέγονται τὰ δύω ἐμπροσθινὰ ἄλογα (ὅταν εἶναι τέσσαρα ζευγμένα) τὰ ὁποῖα εἶναι ζευγμένα ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα δύω, καὶ ὄχι ἀμέσως εἰς τὸν ζυγόν, Εὐριπ. Ἰων. 1150. »Ὄχημα ἀσείρωτον ζυγοῖσι«, δηλ. μὲ δύω ἄλογα μόνον. Τὰ δὲ δύω ἐμπροσθινὰ (ὅταν τὸ ὄχημα σύρεται ἀπὸ τέσσαρα) λέγονται σειραφόροι· τὸ Γερμ. Vorspann ἡ Beispann· τὸ Γαλ. Relais.

Ἄσειστος, ὁ, ἡ (σείω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν σείεται, δὲν ταράζεται, ἀτάραχος, Ἐπίῤῥ. ἀσείστως. Ἐπαρ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 87.

Ἀσελγαίνω, Μλ. ήσω. Ζῶ, φέρομαι, πολιτεύομαι, ὡς ἀσελγής, ἄσωτος.

Ἀσέλγεια, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις ἀσελγής, ἄσωτος.

Ἀσελγέω· = ἀσελγαίνω.

Ἀσελγής, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καὶ κοινότ. ξεδομένος, ξεμυαλισμένος· ὅστις εἶναι ἄμετρος εἰς ὅλας τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας, αὐθάδης, ἀδιάντροπος καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὰς πράξεις ἡ καμώματά του· τρυφηλὸς μὲ ὑπερβολήν, ἐκδοτος εἰς τὴν ἀσωτείαν καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ἔστι δὲ ἡ λέξις ταυτοσήμαντος τῇ, ἀκόλαστος καὶ ὑβριστικός, Ἐπίῤῥ. ἀσελγῶς, Ἀριστ. Πλτ. 560. (τὴν παραγ. τῆς λξ. ἐθέλουσιν ἀπὸ τῆς Πεισιδίας ἡ Πισιδίας πόλεως Σέλγη· ἡ ἐτυμολογία ὅμως παρὰ τὸ θέλγω, ἔστιν ἀπλουστέρα καὶ φυσικωτέρα).

Ἀσελγόκερως, ωτος, ὁ, ἡ (κέρας). Μὲ πολὺ μεγάλα κέρατα, κερατιστής· ὅστις κερατίζει, κτυπᾷ τινα ἡ τι μὲ τὰ κέρατα, τὸ κοινότ. ἐμπρίζει ἡ μπουρίζει.

Ἀσελγομανέω, Μλ. ήσω (μαίνομαι). Εἶμαι ἄκρως ἀσελγής, μαίνομαι ἀπὸ ἀσέλγειαν. Λουκν.

Ἀσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Χωρὶς σελήνην, σκοτεινός.

Ἄσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Χωρὶς σεμνότητα, στερημένος σεμνότητος, τὸν ὁποῖον δὲν τιμᾷ, δὲν σέβεται κανείς, Ἐπίῤῥ. ἀσέμνως.

Ἀσεπτέω, = ἀσεβέω, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1350. παρὰ τὸ

Ἄσεπτος, ὁ, ἡ, = ἀσεβής. Σοφοκλ. παθητ. = ἄτιμος.

*Ἄσεσθε, β'. πλθ. πρτκ. μέλ. Μλ. τοῦ ἄω, χορταίνω, Ἰλδ. (––◡)

Ἀσεῦμαι, Δωρικ. Μέλ. Ἄδω, τό, ψάλλω, ἀντὶ ἄσομαι.

Ἄση, ἡ (ἄω, χορταίνω). Ὑπερχόρτασμα, τὸ νὰ φάγῃ τις ὑπὲρ τὸ δέον· ἡ ἐκ τούτου προερχομένη ἀηδία, ἀνακούλια· ἔτι δὲ καὶ σωματικὴ δυσκολία, στενοχωρία, ἀγωνία, ἀνησυχία, Ἱπποκρ. (◡–)

Ἀσήκαστος, ὁ, ἡ (σηκάζω). Χωρὶς μάνδραν, ἡ ἐκτὸς τῆς μάνδρας ὤν· Νικητ. Χρ. Γ'. 4.

Ἀσηκορία, ἡ· = ἀφικορία. ἀμφ. κατ' ἄλλους ἄση, ἀηδία ἀπὸ ὑπερχόρτασμα.

*Ἀσήκορος, ὁ, ἡ (ἄση, κόρος). Χορτασμένος, ὥστε τῷ ἔρχεται ἀηδία.

*Ἀσηκρήτης, ου, ὁ. Μυστικὸς γραμματεύς. »Τῶν βασιλικῶν ὑπογραφεὺς ἐτύγχανεν ὤν· ἀσηκρήτας δὲ τούτους καλεῖν εἰώθεισαν τῆς Λατινίδος γλώσσης ἴσμεν ἐκφώνημα«, Νικηφ. πρακτ. τῆς ἐν Ἐφ. Συνδ. καὶ »Τῶν ἔξωθεν φερομένων ἀποκρίσεων μηνυτῆσι«, Ζώμαιος, λέξ. νεωτέρα, ἐκ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Secretarius μεταπλ.

Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Ἀνοδήγητος, ἀφύλακτος· ὅστις δὲν ἔχει ὁδηγόν, φύλακα. »Μῆλα ἀσήμαντα«. 2) ἀσημείωτος, ὅστις δὲν ἔχει σημεῖον, δὲν τῷ ἔβαλαν σημεῖον, τὸ Ἰταλ. ἀμάρκαστος, μετὰ γενν. Πλάτ. Φδρ. σλ. 250. C. ἀβούλωτος. 3) ἐνργτ. ὅστις δὲν σημαίνει τίποτε, Δγν. Λρτ. 7, 57.

Ἀσημείωτος, ὁ, ἡ (σημειόω). Μὴ σημειωμένος, χωρὶς σημεῖον.

Ἀσημογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Μὴ σαφῶς γεγραμμένος· ἀσημογράφος, ὁ μὴ σαφῶς γράφων· ὅστις δὲν γράφει καθαρά, παρὰ τὸ

Ἄσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Χωρὶς σημεῖον, ὅστις δὲν ἔχει γνωριστικὰ καὶ χαρακτηριστικὰ σημεῖα, π. χ. ἀσπίδα χωρὶς σύμβολον· χρυσὸς ἄσημ. ἀχάρακτον ἡ ἀτύπωτον ἄσημι, Ἡρδτ. Ἔτι δὲ καὶ χωρὶς μνημεῖον, ἤτοι σημεῖον ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του. β') ὅστις δὲν δίδει ἡ δὲν ἔδωκε κανὲν σημεῖον· ὅθεν 2) ἀγνώριστος, ἄγνωστος, μὴ περίφημος· χωρὶς σημασίαν, ἀκατάληπτος, Ἐπίῤῥ. ἀσήμως, Ξενφ. ἀφ' οὗ

Ἀσημότης, ητος, ἡ. Ἀσημαντοσύνη, τὸ νὰ ἦναι τις ἤτε ἄγνωστος, ἀγνώριστος.

Ἀσήμων, ονος, ὁ, ἡ· ἄσημος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1668.

Ἄσηπτος, ὁ, ἡ (σήπομαι) = ἀσαπής.

Ἀσηρός, ὁ, ἡ (ἄση). Ἀηδής, σιχαμερὸς ἢ κοινότ. σιχαμερός· ὅστις προξενεῖ ἀηδίαν, ἀναγοῦλαν· Ἐπίρ. ἀσηρῶς, Ἱπποκρ.

Ἄσηπτος, ὁ, ἡ (σήπω), ἀσαπίνιστος, Ἀθήν.

Ἀσθένεια, είας, ἡ (σθένος). Ἀδυναμία, ἀνικανότης, ἀῤῥωστία. »Ἀσθένεια βίου«, Ἡρόδοτ. ἀντὶ τοῦ, ἔνδεια, πτωχεία.

*Ἀσθενεστέρως, Ἐπίῤῥ. συγκρ. τοῦ ἀσθενής.

Ἀσθενέω, ῶ. Εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀνίκανος, ἀνίσχυρος, ἀῤῥωστιάρης, Ξενοφ. Κυρουπ. Ε΄. α΄. 17. Α΄, β΄. 25.

Ἀσθένημα, τος, τό. Τὸ εἶναι τῆς ἀσθενείας, = ἀσθένεια.

Ἀσθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ἀδύνατος, ἀνίσχυρος, ἀνίκανος, ἀῤῥωστιάρης, κουρασμένος, ἀποσταμένος, Ἐπίῤῥ. ἀσθενῶς, Δμτθ. Καν. 10.

*Ἀσθενίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἀσθένεια, Ἡρδτ. 8,51.

Ἀσθενικός, κή, κόν. Ἀνήκων εἰς ἀσθενῆ, Ἀριστοτ. ζώων. Ἱστορ. Ε΄, 14. ἀῤῥωστιάρης. τὸ ἰταλ. indisposto, τουρκβρ. ζαΐφης.

Ἀσθενοποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις προξενεῖ ἀσθένειαν, ἀδυναμίαν, Σχόλ. Ἀπολλ. Β΄, 205.

Ἀσθενόῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὅστις ἔχει ῥίζας, ἀδυνάτους, λεπτάς.

Ἀσθενόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὀλιγόψυχος, Ἰώσηπ. Μακ. ΙΚ΄.

Ἀσθενόω, ῶ (σθένος). Ἀδυνατίζω, κάμνω τινὰ ἦτι ἀδύνατον· ἀφ᾽ οὗ

Ἀσθένωσις, ἡ. Ἀσθένεια, ἀδυναμία, Ἱπποκρ.

Ἆσθμα, τό (ἄω, πνέω). Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, κοινῇ, στενοχωρημένη ἀναπνοή, κοντανασάσματα, στένος εἰς τὸ στῆθος, Ἰλδ. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει πνοή, φύσημα π. χ. ἀσθ. πυρός, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 507. ἀτμός, »Ὀπωρινοῦ κυνὸς ἆσθμα«, Ἐπιγρ. ἀφ᾽ οὗ

Ἀσθμάζω, Μλ. άσω, καὶ

Ἀσθμαίνω, Μλ. ανῶ. Δυσκολανασαίνω, κοντανασαίνω, ἔχω κοντήν, στενοχωρημένην ἀνάσαν, ἀγκομαχῶ. Ἰλ. Ε. 580. »Ἀσθμαίνων ἔκπεσε δίφρου«· ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν τὰ λοίσθια πνεόντων, ψυχομαχῶ, χαροπαλεύομαι. Ἰλδ. Κ, 496.

Ἀσθματικός, κή, κόν. Ἀνήκων εἰς τὸ Ἆσθμα, πάσχων ἀπὸ Ἆσθμα, Διοσκορ. Δ΄, 247.

*Ἀσθματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = τῷ προηγμ. ἐπίῤῥ. ἀσθματωδῶς.

Ἀσία, ἡ. Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ κόσμου, ἡ ἀνατολή. 2) μία τῶν Ὠκεανίδων, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ησδ. Θγν. 359. (υυ–) ἀφ᾽ οὗ εὕρηνται ἐξαιρέτως αἱ ἑξῆς λέξεις.

Ἀσιαγενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ)· ἐξ Ἀσίας ἔχων τὸ γένος, τὴν καταγωγήν· ἀπὸ Ἀσιατικὸν γένος.

*Ἀσιάδης, ου, ὁ· Πατρωμ. τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀσίου. Ἰλδ. (–υυ–)

Ἀσιανός, ὁ, ἡ. Ἐκ τῆς Ἀσίας· ἀσιατικός, ἀνατολίτης, ἢ ἀνατολίτικος.

*Ἀσιαρχέω. Εἶμαι Ἀσιάρχης, παρὰ τὸ

Ἀσιάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατασταθεὶς ἀρχιερεὺς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀσίαν, Στρβ. 14. σλδ. 960. ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ἐγίνετο ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἰδιαιτέρων πολιτειῶν διὰ ψήφων καὶ ἐπεκυροῦτο ὑπὸ τοῦ Προκονσούλου· ἔπρεπε δὲ νὰ διατάττῃ ἐξ ἰδίας δαπάνης δημοσίους ἀγῶνας, ὡς ἐν Ῥώμῃ τὰ Aedile λεγόμενα· ἀφ᾽ οὗ

*Ἀσιαρχία, ἡ. Ἡ ἀξία τοῦ Ἀσιάρχου.

Ἀσιάς, άδος, ἡ, ἐπθ. θηλκ. Ἀσιανή, Ἀσιάτισσα, Ἀνατολήτισσα. 2) ἡ Ἀσιάς, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, κιθάρα· ἡ ὑπὸ τοῦ Κηπίωνος τοῦ Λεσβίου ἐπιδιορθωθεῖσα κιθάρα, ὡς ὁ Πλουτρχ. ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς σημειοῖ.

Ἀσιάτης, ου, ὁ, Ἰων. Ἀσιήτης· = Ἀσιανός (ατης).

*Ἀσιᾶτις, ιδος, ἡ, Ἰων. Ἀσιῆτις = Ἀσιάς, 5.

*Ἀσιατικός, ἡ, ὀν· Ἀσιανός.

Ἀσιατογενής, ὁ, ἡ· = Ἀσιαγενής, Αἰσχύλ. Πέρ. 12.

*Ἀσιατογενής, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ.

Ἀσιγησία, ἡ. Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, τὸ νὰ μὴ σιγᾷ, σιωπᾷ τις· παρὰ τὸ

Ἀσίγητος, ὁ, ἡ (σιγάω). Ὅστις δὲν σιγᾷ, δὲν σιωπᾷ, φλύαρος. (υ––υ)

*Ἀσιγμοποιέω. Κάμνω ποίημα, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς στίχους δὲν εὑρίσκεται τὸ γράμμα Σῖγμα. Τοιαύτην ᾠδὴν ἐποίησε Πίνδ. Schaef. Διον. συνθ. σελ. 171. Ἀθ. 10, 16. 2; παρὰ τὸ

Ἀσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Χωρὶς σίδηρον, χωρὶς σπαθί.

Ἄσιχος, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἀηδιάζει, δὲν τῷ ἔρχεται εὔκολα ἀηδία εἰς τὰ φαγητά, ὅστις τρώγει ἀδιαφόρως κάθε φαγητόν, δὲν διαλέγει· τὸ ἰταλικὸν δὲν εἶναι δελικάτος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φαγητῶν· ἐνγένει ὅστις τρώγει ὅ,τι φαγητὸν εὕροι, εὐχαριστεῖται ᾽ς τὴν τράπεζαν μὲ ὅ,τι τυχεῖ. — 2) ὅστις, ἢ ὅ,τι δὲν προξενεῖ εὔκολα χορτασμόν, ἀηδίαν, ἀναγοῦλιαν.

Ἄσιλλα. Τὸ ξύλον τὸ ὁποῖον παίρνουν εἰς τὸν ὦμον κρεμῶντες ἀπὸ τὴν μίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην του βάρη, καὶ κάθε λογῆς πράγματα καὶ τὰ κουβαλοῦν· τὸ παράτασι κοινότε· τάμπλα λεγόμενον. Σιμωνίδ. παρ᾽ Ἀριστοτ. Ῥητ. Α΄. »Πρόσθε μὲν ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἔχων τρηχεῖαν ἄσιλλαν ἰχθῦς ἔφερον«, καὶ Ἀλκίφρ. Α΄, α. »Τὰς σίλλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι καὶ τὰς ἑκατέρωθεν σπυρίδας ἐξαρτήσαντες«. Ζήτ. Ἀναφορεύς.

Ἀσινέοντες, Εὐτέβ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 44. ἀντί, Ἀσινεῖς ὄντας, ἂν ἡ ῥῆσις εἶναι ὀρθή.

Ἀσίνη· ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος. Ἰλδ. (υυ–) — 2) παρὰ Θεοφράστ. αἰτία Φυτ. Β΄. 25. ἐσφαλμ. ἀντί, Ἰασίνη.

Ἀσινής, ὁ, ἡ· (σίνομαι) ἀβλαβής, μὴ βεβλαμμένος, ἄβλαπτος. Ὀδσ. Λ, 109. — 2) ἀβλαβος, ὅστις δὲν βλάπτει. Ξνφ. ὅστις φυλάττει ἀπὸ βλάψιμον. Αἰσχύλ. »ἀσινὴς σωτήρ.« Ἐπίῤῥ. ἀσινῶς. (υυ–)

Ἀσιόγεια, παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Φ. 321. = Αἱματιά· ἐκ τοῦ Ἄσις μάντοι παραγόμενον· παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. Ἀσιόγεια, κεῖται.

Ἄσιος, ία, ιον· (ἄσις) Ἰλυώδης, γεμάτος ἀπὸ λούσην, λάσπην· (υυυ) κατὰ τοῦ μέτρου εἰσάγουσι τὸ ἐν Ἰλδ. Β, 461. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι· αἱ ὅμοιαι λέξεις ἐννοοῦνται συμφώνως ταῖς ἀρχ. Γραμματ., καὶ περὶ τοῦ παρ᾽ Ἡρδτ. 4, 45. ἀπαντωμένου Ἀσίη ... »φάμενοι ἐπὶ Ἀσίεω, τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνεω, κεκλῆσθαι τὴν Ἀσίην.« (Ἀσίας, γεν. αω, καὶ εω, καὶ ω) εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἀφιερωμένος ὁ λειμὼν ἐκεῖνος.

*Ἄσιος· ὁ· κύρ. ὀνμ. πλειόνων εὐγενῶν Τρώων, Ἰλδ. (–υυ)

Ἀσίρακος, ὁ· Ἰδὲ ὄνος σημσ. 4. Διοσκορ. Β΄. 57.

Ἄσις, εως, ἡ· ἰλύς, λάσπη, λούνη, τὴν ὁποίαν φέρει πλημμυρισμένος ποταμός, καὶ ἀφίνει ὀπίσω ὅταν περάσῃ ἡ πλημμύρα, Ἰλδ. Φ, 321. (υυ)

Ἀσίς, ίδος, ἡ· ὑπακ. γῆ· ποιητ. ἀντί, Ἀσία, Ἐπιγράμ. καὶ Διοδ. Σικελ. ΙΑ΄. 62. (–υ)

Ἀσιτέω, ῶ· εἶμαι ἄσιτος, δὲν τρώγω· νηστεύω. ἀφ᾽ οὗ

Ἀσιτία, ἡ· τὸ νὰ μὴ τρώγῃ τις, νηστεία — 2) ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· τὸ νὰ μὴν εὑρίσκῃ τις τὸ ψωμί του, νὰ μὴν ἔχῃ βιοπορισμόν, ἢ δουλειὰν διὰ νὰ κερδαίνῃ τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδά του.

Ἄσιτος, ὁ, ἡ. (σῖτος) Χωρὶς τροφήν, φαγητόν· νηστικός, ὅστις δὲν ἔφαγε τίποτε, Ὀδσ. Δ, 788. — 2) ὅστις δὲν τρώγει, ὅστις νηστεύει. Ἐπίῤῥ. ἀσίτως· δὲν τρώγει, ἀλλὰ νηστεύει.

Ἀσκαίρω, = Σκαίρω· μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α.

Ἀσκάλαβος, καί, Ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ· γουστερίτσα, ἢ γουστερίτσα· ἡ ὁποία ἀναβαίνει μὲ μεγάλην ταχύτητα εἰς τὰ δένδρα καὶ εἰς τοίχους. Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. Θ΄.

Ἀσκάλαφος, ὁ· εἶδος νυκτερινοῦ πτηνοῦ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β΄. 17. ὁ παρ᾽ ἡμῖν μπούφος· ἀπὸ τοῦ Λατιν. bubo· ὡς ὀνομάζει αὐτὸν ὁ Ὀβίδιος Μεταμορφ. Ε΄. 539.

Ἀσκάλευτος, ὁ, ἡ (σκαλεύω) = Ἄσκαλτος· ὅστις δὲν ἐσκαλίσθη, δὲν ἐσκάφθη μὲ τὴν σκαλίδα, δὲν ἐκαθαρίσθη διὰ τῆς σκαλίδος ἀπὸ τὰ χόρτα, Ἀσκάλιστος. Θεόφρ. Γ΄. 14.

*Ἄσκαλος, ὁ, ἡ = ἄσκαλτος. Θεοφ. 10, 14.

*Ἄσκαλτος, ὁ, ἡ (σκάλλω) Ἀσκάλιστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσκάλισαν, δὲν ἔσκαψαν ὁλόγυρα μὲ τὸ σκαλιστήρι.

Ἀσκαλής, ὁ, ἡ. = Ἀσκελής· ἀμφ.

Ἀσκαλία, ἡ· ἡ κεφαλὴ τῆς Κινάρας, Πλίν.

Ἀσκαλώπας, ου, ὁ. Ζήτ. Σκολόπαξ. Ἀριστοτ.

Ἀσκαμωνία, ἡ. Ζήτ. Σκαμωνία.

Ἀσκανδάλιστος, ὁ, ἡ· ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ὅστις δὲν σκανδαλίζεται· χωρὶς σκάνδαλον. Γραμματ.

*Ἀσκανία, ἡ. Πόλις καὶ Ἐπαρχία ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἰλδ.

*Ἀσκάνιος, ὁ· ὀνμ. Φρυγός τινος στρατηγοῦ. Ἰλδ.

Ἀσκάντης, ου, ὁ· ἄλλως, Κράβατος. Ἀχρεῖον κρεβάτι, ἢ κλιντήρ, τὸ Ἰταλ. canapè, τουρκβ. σοφᾶς (–2) τὸ Νεκροκρέβατον. Ἀνθολογ.

Ἀσκαρδαμυκτί, καί, Ἀσκαρδαμυκτί. Ἐπίῤῥ. παρὰ τὸ ἀσκαρδάμυκτος· τὸ νὰ κυτάζῃ τις ἀκατάπαυστα ἓν ἀντικείμενον μὲ ἀνοιχτά, τεντωμένα ὀμμάτια χωρὶς νὰ καμμύῃ ἤτοι νὰ σφίγγῃ τὰ ὀμματόφυλλα νὰ ἀνοιγοκλείουν, ὡς συνήθως κυτάζομεν· τὸ κοινότ. μὲ στυλωμένα, μὲ τέσσαρα ὀμμάτια· »ὥστε ὁρᾶν σοὶ ἔξεστι, ἀσκαρδαμυκτί.« Ξενοφ. Κυρουπ. Α΄. δ΄. 23.

Ἀσκαρδαμυκτέω, (σκαρδαμύσσω) κυτάζω ἀκατάπαυστα τίποτε μὲ στυλωμένα ὀμμάτια χωρὶς νὰ τὰ κινῶ, ἤτοι νὰ τὰ ἀνοιγοσφαλλῶ. Ἔτι δὲ καὶ ἀσκαρδαμύττω μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α.

*Ἀσκαρδαμύκτης, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ἀσκαρδάμυκτος, ὁ, ἡ. (σκαρδαμύσσω). Ὅστις κυτάζει τίποτε ἀσκαρδαμυκτί· — 2) ἐπὶ χρόνου· ὅσος καιρὸς περνᾷ ὅταν ἀνοιγοκλείῃς τις τ᾽ ὀμμάτι.

*Ἀσκαρδαμύττω = ἀσκαρδαμυκτέω.

Ἀσκαρής, ὁ, ἡ· καί, Ἄσκαρθμος, ὁ, ἡ· (σκαίρω) Ἀπήδητος· ὅστις δὲν ἐπήδησε, δὲν ἐσκίρτησεν, ἢ δὲν σκιρτᾷ, δὲν πηδᾷ.

Ἀσκαριδώδης, ὁ, ἡ. (ἀσκαρίς, εἶδος) Γεμάτος ἀπὸ ἀσκαρίδας, τὸ κοινότ. πηδοῦλια· σκουλήκια τοῦ τυριοῦ.

Ἀσκαρίζω, Μ. ίσω· = σκαρίζω, μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α, σκιρτῶ, πηδῶ λαχταρίζω, ἢ σκοτιζοῦμαι π. χ. καθὼς τὸ ψάρι ὅταν τὸ πιάσουν.

Ἀσκαρίς, ίδος, ἡ λεβίθα, καὶ κοινότ. γηλίστα, εἶδος σκωληκίου εἰς τὰ ἔντερα τῶν ζώων. Γαλην. »Ἀσκαρίδας ἔλμινθας μακραί, ἐν τῷ ἀπευθυσμένῳ ἐντέρῳ γινόμεναι.« Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε΄. 19. πηδοῦλι, ἢ κόσολι· τὸ σκωλήκι ὁποῦ γίνεται εἰς τὸ τυρί. — 2) Ἡ νύμφη ἤτοι τὸ κουκοῦλι τῆς κερόμυγας ἢ τοῦ στάβανου ἐκ τῆς ὁποίας εὐγαίνει ὁ στάβανος πρῶτα ὡς σκουλήκι, καὶ ἔπειτα λαμβάνει τὴν καθ᾽ αὑτὸ μορφήν του.

Ἀσκάριστος, ὁ, ἡ. = Ἀσκαρής.

Ἀσκαύλης, ὁ. (ἀσκός, αὐλέω) Ὅστις λαλεῖ, ἢ παίζει τὸν ἄσκαυλον· τὸ τουρκβ. γκάιτας. Δίων, Λόγ. 71. »αὐλεῖν ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντα.«

Ἄσκαφος, ὁ, ἡ. (σκάπτω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄσκαφτος.

Ἀσκεθής, ὁ, ἡ· ἐσφαλμένος τύπος τοῦ Ἀσκηθής.

Ἀσκεία, ἡ. (ἀσκέω) = Ἄσκησις.

Ἀσκεῖον, τό· = ἀσκίον· ὑποκ. τοῦ ἀσκός.

Ἀσκελές, τό ἑπόμ.

Ἀσκελής, ὁ, ἡ. (σκέλος, μετὰ τοῦ στερητ. α) Χωρὶς σκέλη· ἀδύνατος εἰς τὰ σκέλη· μὲ ἄσχημα σκέλη· ἐν γένει, ἀδύνατος, μὲ ἀδύνατον κατακοπιασμένον κορμί· «ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι» Ὀδυσ. Κ, 463. ἀδύνατοι, καὶ δειλοί. — 2) (μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α.) Μὲ ὅμοια σκέλη· ὡς τὸ Ἰσοσκελής. Καὶ στάθμης ἢ ζυγαριᾶς. Ὅταν ἡ γλῶσσα ἢ τὸ γλωσσίδι στέκει εἰς τὴν μέσην· εἶναι ἰσοσταθμία. Ἐπίρρ. ἀσκελῶς.

Ἀσκελής, ὁ, ἡ. (σκέλλω· μετὰ τοῦ εὐφωνητ. κατ' ἄλλους μετὰ τοῦ, ὅλως ἀνυπάρκτου ἐπιτατ. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν μετὰ τοῦ στερητ. α. ὅστις δὲν ξηραίνεται, εἶναι ἀνεξάντλητος, ἀκούραστος, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος, καὶ τ. τ.) Στεγνός, ξηρός, καταξηραμένος, λιγνός, σκληρόδερμος, ἄσπλαγχνος, ἀπάνθρωπος· ὡς τὸ ἄτεγκτος, σκληρός. Ὁμ. συντάτ. τὴν λέξ. τῷ, ἄθυμος, ἀδύνατος, ἀποσταμένος καὶ δειλός, φοβιτσιάρης· τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀποδίδουσιν εἰς τὴν προηγμ. λέξιν· πρὸς τούτῳ χρῆται καὶ τῷ οὐδετ. ἀσκελὲς ἐπιρρηματικῶς, καὶ τῷ Ἐπιρρ. ἀσκελέως, Ἀττ. ἀσκελῶς· σκληρά, ἀδιάλειπτα, ἐπίμονα, ἀκατάπαυστα. Ὀδυσ. Α, 68. Ἰλιάδ. Τ, 68. ὅπου τῷ ἀσκελὲς καὶ ἀσκελέως πρόσκειται τὸ, αἰεί.

Ἀσκέπαρνος, ὁ, ἡ. (σκέπαρνον) Ἀπελέκητος· μὲ τὸ σκεπάρνι, ἀσκεπάριστος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 101. μὴ κεκομμένος, μὴ πελεκημένος· «ἀσκέπαρνον βάθρον» κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπελέκητον, ἄξυστον, ἄγλυφον.

Ἀσκέπαστος, ὁ, ἡ. (σκεπάζω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς σκέπασμα.

Ἀσκέπαστρος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἄσκεπτος, ὁ, ἡ. (σκέπτομαι) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἀπρόσεκτος. Πλάτ. ἀπεριέργαστος, τὸν ὁποῖον δὲν περιεργάζεται, δὲν παρατηρεῖ, δὲν περιεργάσθηκε δὲν παρατήρησε τις. Ἐπίρρ. ἀσκέπτως.

Ἀσκέρα, ἡ· παρ' Ἱππώναξι· εἶδος ὑποδημάτων τοῦ χειμῶνος κατεσκευασμένων ἀπὸ ὠμὸν ἤτοι ἀργάτωτον δέρμα, ἐχόντων ἔνδοθεν τὰς τρίχας τοῦ δέρματος διὰ νὰ ζεσταίνωνται οἱ πόδες.

Ἀσκερίσκιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἀσκέρα. Ἱππών. Σχόλ. Λυκόφ. 855.

Ἀσκευής, καὶ, **Ἄσκευος**, ου· ὁ, ἡ. (σκεῦος) χωρὶς σκεύη, ἔπιπλα, ἢ ἐργαλεῖα. Ἡρόδ. 3, 131. χωρὶς παρασκευήν, χωρὶς ὅπλα, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1029. χωρὶς στολὴν ἢ καλλωπισμόν· ὅθεν ἀπαρασκεύαστος ἢ ἀπροετοίμαστος· ὅστις δὲν ἔχει σκεύη ἢ ἔπιπλα τὸ ἰταλ. μομπίλια, ἢ τὰ ἀναγκαῖα πράγματα τοῦ σπιτίου· δὲν ἔχει παρασκευὴν τὸ ἰταλ. καγάζια ἢ τὸ τουρκ. καμπαλίκια, ὁ μὴ ἀστόλιστος, ἀκαλλώπιστος.

Ἀσκευώρητος, ὁ, ἡ. (σκευωρέω) ἀνερεύνητος, ἀνεξέταστος. Στράβ.

Ἀσκέω, Μλ. -ήσω. ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω ἢ δουλεύω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπιτηδειότητα πράγματα ἀκατέργαστα, τοῦτ' ἔστι τὰ ὁποῖα εἶναι καθὼς τὰ ἔκαμεν ἡ φύσις, καθόλου ἀδούλευτα· «εἴρια, κέρατα.» Ἰλιάδ. ὅθεν ἐν γένει δουλεύω, κατασκευάζω τίποτε τεχνικὰ καὶ ἐπιμελῶς· «ἀργύρεον, κρητῆρα, Ἑρμῆνα.» Ὁμ. «πτύγματα καὶ ἀσκήσατα χιτῶνα..» ἐδίπλωσε καὶ ἐκαθάρισεν ἢ ἐκαθάρισεν ἐπιμελῶς. Ὀδυσ. Α, 439. «κέρα δὲ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται» καλὰ δουλεμένον μὲ μάλαμα καὶ ἀσῆμι, ἢ μαλαματισμένον καὶ ἀσημωμένον. Ἰλιάδ. Κ, 438. «ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις... Δαίδαλος ἤσκησεν» . . διέταξεν ἐπιτηδείως. Ἰλιάδ. Σ, 592. ἂν δὲν εἶναι ὀρθότερον τὸ νὰ ἐννοῆται καὶ εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ἀναγλυπτόν τι, ἤτοι σκάλισμα, ὑπὸ τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον περιέσταινε καὶ εἰς τὰ ἄνω μέρη χορὸν τάξιν χορευόντων τεχνικώτατα κατεσκευασμένην ἔχοντα. Ἰδὲ ἐξαιρ. Παυσαν. 9, 40, 2. Καὶ τὸ πλεῖστον συντάττει περιφραστικῶς ὁ Ποιητὴς τὴν μετοχ. τοῦ ἀσκέω ἄλλῳ τινὶ ῥήματι. «Θρόνον τεύξει ἀσκήσας.» Ἰλιάδ. Ξ, 240. «χρυσὸν περιχεύεν ἀσκήσας» καὶ λ. τ. τ. — β) στολίζω, καλλωπίζω. ἐξαιρ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Γραμ. Blomf. ἐν Αἰσχ. Προ. 187. Κ. ἐν Γρηγ. σλ. 536. — γ') ὁ Πινδ. χρῆται τῇ λέξει κατὰ σημσ. τοῦ θεραπεύω ἐπὶ θεότητων μεταφορικῶς· «δαίμονα ἀσκεῖν», ἀντὶ τοῦ λατρεύειν, τιμᾷν, σέβεσθαι. Ἐκ ταύτης τῆς παρ' Ὁμ. Ἡρόδ. καὶ Πινδ. χρήσεως τῆς λέξ. τὴν ὁποίαν ἡ τῶν μεταγενεστ. γλῶσσα σπανιώτερον χρῆται, ἐσχηματίσθη — 2) ἡ Ἀττ. σημσ. γυμνάζω, παιδεύω ἀμεταβάτως τε καὶ μεταβατικῶς· ὡς ἐπιτηδειότης ἢ τέχνη· ἐξαιρ. σῶμα ἀσκεῖν πρὸς ἰσχύν, πρὸς πόνον καὶ τ. τ. καὶ ἔπειτα ἐξαιρ. ἐπὶ γυμνάσεως τῶν ἀθλητῶν. Μεταφ. ἀρετήν, τέχνην, λόγους, ψυχὴν ἀσκεῖν· ἀντὶ τοῦ μελετᾷν, ἐπιτηδεύειν, ἐκπονεῖν, χρῆσθαι, μετέρχεσθαι) ὅθεν β) καὶ διδάσκειν, παιδεύειν: «ἀσκεῖν περὶ τὰς τέχνας» Πολύβ. ὡσαύτως καὶ ἀσκῶ ποιεῖν, γυμνάζομαι, καταγίνομαι, κοπιάζω νὰ κάμω τίποτε. Παράβλ. ἀσκητός.

Ἄσκη, ἡ. = Ἄσκησις. Πολυδ. Γ. 154.

Ἀσκηθής, ὁ, ἡ. (ἀσκέω) Κυρίως, περιποιημένος, φυλαγμένος, μὲ προσοχὴν μεταχειρισμένος· ὅθεν ἀβλαβής, ἄφθαρτος, ἀχάλαστος, ἀζημίωτος, σῶος, σωστός, ὑγιής· παρ' Ὁμ. πολλάκις ἐπὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πατρίδα. Ἐν Ὀδυσ. Ξ, 255. ἐκεῖτο, ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι, ὅπου ὁ Wolf ἔγραψεν ὀρθότερον ἀσκηθέες (τρισυλλάβως ἐκφωνούμενον) (κατὰ τοὺς Σχλ. Ἀμβρ. καὶ Εὐστθ. οὐ παρὰ τὸ ἀσκέω, ἀλλὰ παρὰ τὸ σχέθω, ἀντὶ ἀσχεθὴς = ἀβλαβής· παραβλ. Ἰλιάδ. Π, 247. Ὀδυσ. Ε, 26. κατὰ Döderl. Lat. Synon. 2. σλ. 93. καὶ lect. Hom. 2, σλ. 7, παρὰ τὸ σκάζω, μὴ σκάζων, ὅθεν ἀβλαβής, σῶος, ἐπιμελημένος).

Ἄσκημα, τος, τό. (ἀσκέω) Γύμνασμα, ὑπηρεσία, ἐργασία, ἔργον Ξενοφ. — 2) Στολισμός, Καλλωπισμός, — 3) Ἐνδυμασία, ἑτοιμασία, ἁρματωσία.

Ἄσκηνος, ὁ, ἡ. (σκηνή) Χωρὶς σκηνήν, καλύβαν· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθες· ὅστις δὲν ἔχει ποῦ νὰ κρύψῃ τὸ κεφάλι του. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. χωρὶς εἶδος, ἀπάτην, φαντασίαν, ὑπόκρισιν, καθὼς παριστάνονται οἱ τοιοῦτοι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἤτοι εἰς τὸ θέατρον. Σύντ. Ἐπίρρ. ἀσκήνως.

Ἄσκησις, εως, ἡ. (ἀσκέω) Γύμνασις ἢ τῶν ἀθλητῶν καὶ ὅλος ὁ τρόπος τῆς ζωῆς των. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ. ιβ'. 3. — 2) πᾶσα τέχνη, πᾶν ἐπάγγελμα, πᾶς βιοπορισμός. Λουκιαν. «Τίνα ἄσκησιν ἐπαγγέλλεσαι; τί τέχνην ἐξεῦρες;

***Ἀσκητέος**, έα, έον· ῥημτ. Ἐπθ. παρὰ τὸ ἀσκέω· ὅστις ἢ εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γυμνάζηται, νὰ γυμνασθῇ τις.

Ἀσκητήριον, τό· τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γυμνάζονται, Γυμνάσιον.

Ἀσκητής, οῦ, ὁ· ὅστις γυμνάζεται, μετέρχεται τέχνην τινά, ἢ ἐργόχειρον· ἐξαιρέτως ὅστις ἔχει τέχνην τὴν ἀθλητικήν· εἶναι παλαιστής· τὸ τουρκ. πεχλεβάνης.

Ἀσκητικός, κή, κόν· ἀνήκων εἰς τὴν ἄσκησιν, ἢ εἰς τὸν ἀσκητὴν ἐξαιρ. εἰς τὴν τέχνην τοῦ ἀθλητοῦ.

Ἀσκητός, τή, τόν· ὁ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἢ ἐπιτηδείως καὶ τεχνικῶς ἐξηργασμένος, κατεσκευασμένος· «ἀσκητὸν νῆμα.» «Λέχος.» Ὀδυσ. Ἡτοιμασμένος, ἐνδεδυμένος, στολισμένος, καλλωπισμένος· «ἀσκηταὶ κόμαι» παρ' Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ιστ'. 10. Γυμνασμένος, ἁρματωμένος· — 2) ὅστις ἀποκτᾶται, ἢ τὸν ὁποῖον ἀποκτᾷ τις μὲ γύμνασιν. Ξεν.

Ἀσκήτρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Ἀσκητής, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· καλογραῖα, ἡ ὁποία ζῇ εἰς ἀσκηταριόν. Ἀσκητήρ. Οὕτω καὶ τό, Ἀσκητής, παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστ.

Ἀσκίαστος, ὁ, ἡ. (σκιάζω). Χωρὶς ἴσκιον· ἀνίσκιωτος· ὅπου δὲν εἶναι ἴσκιος. Σχολ. Σοφοκλ.

Ἀσκίδιον, τό, ὑποκρ. τοῦ ἀσκός· μικρὸν ἀσκί, δερματάκι, ἢ προβίτσα· Ἀριστφ. Ἐκκλ. 307.

Ἀσκίον· τό· ὑποκρ. τοῦ ἀσκός = τῷ προηγμ.

Ἄσκιος, ία, ιον· (σκιά) χωρὶς σκιὰν ἢ ἴσκιον· ὅπου δὲν εἶναι ἴσκιος, ἢ ὅστις δὲν ἔχει ἴσκιον. — 2) (μετὰ τοῦ εὐφωνητ. α) ἰσκιωμένος, μὲ ἴσκιον (τὸ ἐπιτατ. α. δι' οὗ ἡ σημασ· σκιερός, μὲ πολὺν ἴσκιον, ἀναρμόστου ἐνταῦθα.)

Ἀσκίπων, ωνος, ὁ, ἡ· (σκίπων) ὅστις δὲν μεταχειρίζεται, δὲν χρειάζεται ῥαβδίον, ἢ βακτηρίαν· τὸ κοινοτ. μπαστούνι. Ἀνθολογ.

Ἀσκίτης, ου, ὁ· πάθητ. «ἀσκίτης ὕδρωψ» ὑδρώπικας, ὁ ὁποῖος φουσκώνει τὴν κοιλίαν ὡς ἀσκίν.

***Ἀσκληπεῖον** ἢ Ἀσκλήπειον, τό = Ἀσκληπιεῖον.

Ἀσκληπιάδης ὁ· υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ· Ἰλιάδ. κατὰ πληθ. ἀριθ. Ἀσκληπιάδαι, οἱ· παρὰ τοῖς μεταγενεστ· προσαγορεύονται οἱ Ἰατροί· καθόλου δὲ εἰλῆπται ἡ λέξις ὡς ἐπίθετον τῶν Ἰατρῶν.

***Ἀσκληπιίδης**, ου· ου· σπάνιος τύπος, ἀντὶ τοῦ Ἀσκληπιάδης. Σοφοκλ. Φιλ. 1333.

Ἀσκληπιεῖον, ἢ Ἀσκληπίειον· τό· τὸ ἱερόν, ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

***Ἀσκληπίειος**, εία, ειον· εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν ἀνήκων· τὰ Ἀσκληπίεια ὑπακ. Ἱερά. ἡ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀσκληπιός, οῦ, ὁ· ἐν Ἰλιάδ. μέγας, ἐπιστημονικώτατος, ἄριστος Ἰατρός· ἡγεμὼν τῆς Τρίκκης, ἤτοι τῶν Τρικκάλων, τῆς Ἰθώμης καὶ τῆς Οἰχαλίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἰλιάδ. 2, 429, εἶτα. ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος, πατρῷος θεὸς τῆς ἰατρικῆς· Ὑμν. Ὁμ. 15. (Ἀσκληπιοῦ. Ἰλιάδ. Α. 273. ὁ Δμτθ. ἐπρόφερε τὴν λέξ. προπαροξυτόνως Ἀσκλήπιος, παρὰ τὸ ἤπιος, ἐπιμελητὴς αὐτήν. Πλουτχ. παραβλ. Boeckh Πινδ. Πυθ. 3, 6.)

Ἀσμηδέτης, ου, ὁ· τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸν λαιμὸν τοῦ ἀσκιοῦ, ἢ τῆς προβίτσας, ὅταν τὴν γεμίζουν μὲ τίποτε ὑγρόν.

Ἀσκοκήλης, ου, ὁ· σπασμένος, ἢ βλαμμένος τόσον, ὥστε τὸ σπάσιμα κρέμαται ἔμπρός.

Ἀσκοπήρα, ἡ· (πήρα) σακκούλι δερμάτινον, τὸ κοινότ. τραγατσίκα.

Ἄσκοπος, ὁ, ἡ· (σκοπέω) ἀπρόβουλος, ἀπρονόητος, ὅστις δὲν σκοπεύει τὰ πράγματα, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος. Ἰλ. Ω. 157. — 2) Παθητ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 855. 1311. ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, ἀπρόσβατος, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, ἀφανής, σκοτεινός (ἄσκοπον ἔπος. Αἰσχ. ὡς καὶ τὸ (σκοπός) χωρὶς σκοπόν, χωρὶς τέλος, ἄπειρος, ἀπέραντος; Σοφοκλ. ἄσκοπος χρόνος· μάταιος, ἀνεπιτήδειος· ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων τὸν σκοπόν. Λιον. Ἀλιν. «Ἀσκόπου βέλους» — β' ἀνείκαστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀπεικάσῃ, συμπεράνῃ τις. Ἐπίρρ. ἀσκόπως.

Ἀσκοκυτίνη, ἡ· (κυτίνη) δερμάτινον ἢ μὲ δέρμα περιτετραμμένον ἀγγεῖον· διὰ τὰ ὑγρά, εἰς ὁδοιπορίαν χρήσιμον, ὡς τὸ τουρκ. Ματαρᾶς· Πολυδ. Ι΄. 73.

Ἀσκορδίνωτος, ὁ, ἡ· Ζήτ. ἐν τῇ, Σκορδινῶμαι.

Ἀσκός, οῦ, ὁ ἀσκί, προβιά· τὸ τουρκ. τουλοῦμι· παρ' Ὁμ. γηδοπροβιὰ διὰ νὰ γεμίζηται μὲ κρασί. Ὁ τοῦ Αἰόλου δέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκλεισε τοὺς ἀνέμους ὁ Αἴολος καὶ τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα, βοϊδοτόμαρον. Ὀδύσ. Κ, 19. — 2) γενικῶς δέ, πᾶς τοῦ ζώου ἐγδαρμένον δέρμα Ἡρόδοτ. ἐν 5. ρ. εἰς τὸ «Ἀσκοὺς καμήλων» ἀντιτάττει τὸ «Ζωὰς καμήλων»· ὡσαύτως καὶ τὸ δέρμα τοῦ Μαρσύου· Ἡρόδ. 7, 27. Παροιμ. ἀσκὸν δέρειν τινα, καὶ ἀσκὸς δέρεσθαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γδέρνω τινα, τοῦ εὐγάνω τὸ τομάρι, ἐπὶ τῶν δεινὰ πασχόντων, τυραννουμένων, καταπονουμένων· Heind. Ἐν Πλάτ. Εὐθ. σελ. 285. C. Δερμάτι ὡς σακκίον εἰς τὸ κρατεῖν μέσα πράγματα. «Ἤθελε αὐτὸς δεδάρθαι καὶ ἐπιτετρίφθαι γένος». Σόλων· ἤθελε νὰ τὸν γδάρωσι ζωντανὸν διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ ὅλον του τὸ γένος.

Ἀσκοτεινός, ὁ, ἡ· ὁ μὴ σκοτεινός· νεωτέρα λέξ. ἄνευ παραδείγμ.

Ἀσκοφορέω· Μλ. -ήσω· φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ ἀσκί· παρὰ τό.

Ἀσκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ἀσκὶ γεμάτον μὲ τίποτε ὑγρόν· τὸ τουρκ. σακατῆς.

* **Ἄσκρα**, ἡ· κώμη ἢ χωρίον εἰς τὸν Ἑλικῶνα, ὅπου κατοικοῦσεν ὁ Ἡσίοδος· Ἡσ. Ἔρ. 642.

Ἀσκύλευτος, ὁ, ἡ (σκυλεύω). Ἀκούρσευτος, ἀλεηλάτιστος· Ἡλιόδωρ. Αἰθ. Α΄. «τὰ λάφυρα ἀσκύλευτα». (ῡ)

Ἄσκυλτος, ὁ, ἡ (σκύλλω). Ἀξέσχιστος, ἀκατακομμάτιαστος, ἀλάβωτος· μεταφρ. Ἀτυράννητος, ἀνενόχλητος, ἀστενοχώρητος, ἀβασάνιστος.

Ἄσκυρον, τό· εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως, Ἀνδρόσαιμον, λέγεται, καὶ Ὑπέρικον. Διοσκορ. Γ΄. 172.

Ἄσκυφος, ὁ, ἡ (σκύφος). Χωρὶς ποτήριον. Ἀθήν.

Ἀσκώλια, ίων, τά· (ἀσκός). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ὅτε καὶ ἐχόρευον μὲ τὸν ἕνα πόδα ἐπάνω εἰς φουσκωμένους ἀσκοὺς ἀλειμμένους ἔξωθεν μὲ λάδι· Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1130. ἀφ' οὗ

Ἀσκωλιάζω, άξω· χορεύω ἐπάνω εἰς ἀσκὸν μὲ τὸν ἕνα πόδα, καθὼς εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου. 2) Καθόλου ἀντὶ τοῦ, Χορεύω, πηδῶ εἰς τὸ ἕνα ποδάρι, παραπλησίως μὲ τὸ παρ' ἡμῖν παίγνιον τῶν παίδων παίζω τὸ κουτσαυτάκι· ἔτι δὲ καὶ στέκομαι εἰς τὸ ἕνα ποδάρι· Ἀριστοτέλ. Ζ. ἱστ. Δ΄. ἀφ' ἧ.

Ἀσκωλιασμός, οῦ· τὸ νὰ χορεύῃ, πηδᾷ τις μὲ τὸ ἕνα ποδάρι, νὰ παίζῃ τὸ κουτσαυτάκι.

Ἀσκωλίζω. = Ἀσκωλιάζω.

Ἄσκωμα, ατος, τό· (ἀσκός) πᾶν εἶδος δερματίνων ἢ λωρίνων. ἐξαιρ. εἰς τρόπον στρώματος ἢ ἀσκίου καὶ τ. τ. κατεσκευασμένων ἢ μὲ δέρμα περιτετυλιγμένων πραγμάτων. Βτρχ. 364. φυτοῦνι, μουχάνι, Μαθημ. παλ. 20. «Ἡ Σάλαμος ἀσκώμασιν ἐμφυσωμένοισι». Ἀπολλόδωρ. Πολιορκ. 21. «Σῦριγξ ἀσκώματα ἔχουσα». τὸ δερμάτι μὲ τὸ ὁποῖον τυλίγουν τὰ κουπιὰ εἰς τὸν σκαλμόν, δηλ. ἐκεῖ ὅπου ἀκουμβοῦν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους ἢ τῆς βάρκας Ἰταλ. Ἀρτσφ.

Ἆσμα, ατος, τό· (ᾄδω) ψάλσιμον, τραγούδισμα, ὁ ὕμνος.

* **Ἀσμάραγος**, ὁ, ἡ· (σμαραγή) χωρὶς κρότον· ὅστις δὲν κάμνει ἢ δὲν ἔκαμε κρότον. Ὀππ.

* **Ἀσμάτιον**, τό ὑποκ. τοῦ ᾆσμα, τραγουδάκι. Ὀππ.

Ἀσματοκάμπτης, ου, ὁ· (κάμπτω)· ὅστις κάμνει τσακίσματα τῆς φωνῆς ὅταν τραγῳδῇ ἢ ψάλλει· τὸ συνηθέστ. λυγίζει τὴν φωνήν· κωμικ. λέξ. ἐπὶ τῶν τραγ. καὶ διθυραμ. ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν ἐντροπάς, ἢ παρεστράτιζαν ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς Ποιητ. καὶ ἐξαιρ. ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἁπλῆν μουσικὴν καὶ τὴν ἐχαλνοῦσαν μὲ ἀηδεῖς τεχνικὰς παραφωνίας Ἀριστοφ. Νεφ. 332.

* **Ἀσματοποιός**, ὁ, ἡ· (ποιέω) ὅστις κάμνει, ἢ εὐγάνει τραγῳδίας.

* **Ἀσμεναίτατος** καὶ ἀσμενέστατος· η, ον· Ἀττ. ὑπερθετ. τοῦ, ἄσμενος.

Ἀσμενέω, ῶ· (ἄσμενος) εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γίνηται· μόνον παρὰ Δείναρχ. «ἀχθομένη τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἠσμένη μεταβολήν τινα τῶν κακῶν».

Ἀσμενίζω, Μ. ίσω· μετὰ Δοτικ. καὶ Αἰτιατ. δέχομαί τι φιλικῶς, ἀγαπητῶς εὐχαρίστως· προθύμως· ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως μετὰ τοῦ εἰ. Μέσ. ἀσμενίζομαι· συγκατανεύω εἰς τὴν γνώμην καὶ θέλησίν τινος καὶ τὴν δέχομαι· ἐπαινῶ ἐγκωμιάζω. Schneid. ἐν Αἰσ. μυθ. 4. ἀφ' οὗ.

Ἀσμενισμός, οῦ· φιλικόν, εὔνοιαν δέξιμον. Ἀνδρόν· καὶ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 174. καὶ 173.

Ἀσμενιστός, στή, στόν· τερπνὸς ἀγαπητός. Σέξτ. Ἐμπ. καὶ Θεμίστ. Ὁμ. 15΄.

Ἄσμενος, σμένη, σμενον· (ἥδομαι· μετχ. παρακμ. ἡσμένος) χαρούμενος, εὐχαριστημένος· «Ἐμοὶ δέ κεν ἄσμενῳ εἴη»· ἤθελε μοὶ εἶναι πολλὰ ἀγαπητόν. Ἰλδ. Ξ, 106· φύγον ἄσμενος ἐκ θανάτοιο ἦτον εὐχαριστημένος ὅτι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὀδύσ. Ι, 63· αὐτάντως καὶ λογογραφ· «σοὶ ἢ τοι βουλομένῳ ἐστιν»· τὸ ἡμέτ. ἂν θέλῃς, ἂν ἀγαπᾷς, ἂν σοὶ ἀρέσῃ· πολλάκις ἀπαντώμενον. Ἀττικ. ὑπερθετ· «ἀσμεναίτατος» καὶ ἀσμενέστατος· ἐπιρρ. ἀσμένως.

Ἄσμηκτος, ου, ὁ, ἡ· (σμήχω). Πολυδ. Β΄. 34. ἄτριπτος. ἀτρουγγίστος, ἀπάστρευτος.

Ἀσμός, οῦ, ὁ· Ἆσμα.

Ἀσμωλή, ῆς, ἡ· καὶ **Ἀσμωλέω**· ἰδὲ Ἀθμωλέω, καὶ Ἀθμωλή.

Ἀσολοικίστως. Ἐπίρ· = ἀσολοίκως· χωρὶς σολοικισμόν. Εὐστάθ.

Ἀσόλοικος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι σόλοικος, δὲν κάμνει σολοικισμούς, χωρὶς σολοικισμούς. Ἰδὲ σόλοικος.

Ἀσολίκως. Ἐπίρ. χωρὶς σολοικισμόν.

Ἀσοφία, ας, ἡ· οὐ κατ' ὀρθὴν λξ. Πολδ. 4. 18. Schaef. ἐν Πλουτχ. 5, σελ. 89· ἔλλειψις σοφίας, νοός, καὶ φρονήσεως, μωρία, ἀνοησία, ἀστοχασία· παρὰ τό.

Ἄσοφος, ου, ὁ, ἡ· σοφός· μὴ σοφός, ἀμαθής, μωρός. Πινδ. ἐπιρρ. ἀσόφως.

Ἀσπάζομαι, Μ. άσομαι μέσ. ἀποθ. (σπάω) τινά· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, φιλικῶς χαιρετῶ, δέχομαι. Ὁμ. προσδιορίζει ἀκριβέστερον τὴν λέξιν προσλήψει τοῦ, δεξιῇ, χερσίν, ἔπεσι μειλιχίοισι ἢ κύνεον ἀγαπαζόμενοι· ὅθεν ἐναγκαλίζομαι ἢ ἀγκαλιάζω τινά· ἐξαιρ· ὅταν ἐπιστρέψῃ ἢ ἔρχεται ἀπὸ κάμμίαν ὁδοιπορίαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σκύλου ὅταν δέχεται μὲ χαρὰν τὸν αὐθέντην του· Ξεν. Λέγεται. Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄. 3. 9. ὁμοίως καὶ ὅταν ἀσπάζονται ἓν τὸ ἄλλο, τὸ ἰταλ. σαλουτάρουσι τὰ καράβια κτυπῶντας τὰ κουπιά. Πλουτάρχ. εἰς Ἀντών· «ἀσπάσασθαι ταῖς κώπαις». «ἀσπάσασθαί τινα βασιλέα»· ἀντὶ τοῦ, ἐκλέγειν, κηρύττειν, ὀνομάζειν· ἐν γένει ἀγαπῶ τινα, ἔχω φιλίαν μὲ αὐτόν· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πολιτειῶν ὁλοκλήρων. Ξνφ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. καταγίνομαι εἰς τίποτε μὲ ἐπιμέλειαν, κάμνω, ἐνεργῶ τίποτε μὲ ζῆλον. Ξνφ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ φιλῶ· «ἀσπάζομαι τὴν χεῖρα», τὴν κορυφήν.

Ἀσπάθητος ὁ, ἡ· (σπαθάω) εἰς τὸ ὕφασμα ἀκτύπητος μὲ τὴν σπάθην· τὸ κοινότ. ξυλόχτενον, καὶ ἀργαλειόξυλον· ὄχι σφιχτὰ ὑφασμένος· ὅθεν γενικῶς, μὴ πυκνός, σφιχτός, συμμαζωχτός· ἀστοίβαχτος, ἀραιός· ἀσπάθ. φάλαγξ. Σχολ. παρὰ Διον. ἐπιτ. 16, 7.

Ἀσπαίρω, Μ. αρῶ· = σπαίρω· μετὰ τοῦ ἐυφωνητ. α. λακτερίζω, τρέμω, μοὶ ἔρχονται σπασμοὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καθὼς εἰς τὸ ἀρνὶ ὅταν τὸ σφάξουν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ σχεδὸν ἐπὶ τῶν ψυχορραγούντων· μόνον ἐν Ἰλδ. Ν· 443. καρδίη ἀσπαίρουσα· τ' κοινότ. καρδιοχτύπι. — 2) ἐναντιόνομαι σφοδρά, ἀνταγωνίζομαι. Ἡρδτ. 8. 5· ὁ τύπ. ἀσπαίρω Ἀττικώτερος.

Ἀσπάλαθος, ου, ὁ· ἔτι δὲ καὶ ἡ· χαμόδενδρον ἀκανθηρόν· σπάλαθρον· τοῦ ὁποίου ἡ φλούδα καὶ ἡ ῥίζα δίδει ἐυωδιαστικὸν λάδι. Θεοφ. Παρὰ δὲ Πλάτωνι· «ἐπ' ἀσπαλάθων κάμπτοντες»· μηχανὴ διὰ παιδείαν.

Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ ἄλλως σπάλαξ· τυφλοποντικόν, χαμόρυγχας.

* **Ἀσπαλευτής**· οῦ, ὁ = ἀσπαλιεύς· ἀφ' οὗ.

Ἀσπαλιεία, ας, ἡ· ψάρευμα, μὲ τὸ ἀγκίστρι· παρὰ τό.

Ἀσπαλιεύω, πιάνω ψάρια μὲ τὸ ἀγκίστρι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. καὶ Ἀσπαλιεύομαι.

Ἀσπαλιεύς, έως, ὁ, ὅστις ψαρεύει μὲ τὸ ἀγκίστρι.

* **Ἀσπαλιευτικός**, ή· όν· εἰς ἀσπαλιεία ἀνήκων.

Ἄσπαλος, ου, ὁ· ἰχθύς, ψάρι. πρωτότ. τῶν προηγμ. λξ. μόνον παρ' Ησχ. ὅστις παρέλαβε τὴν λξ. ἀπὸ τῆς Ἀθαμανικῆς διαλέκτου.

Ἀσπανιστεία, ας, ἡ· (σπάνις) ἀφθονία· ἀφθονία· τὸ νὰ εἶναι ἢ νὰ ἔχῃς παραπολὺ ἀπὸ τίποτε· τὸ τουρκ. μπερεκέτι, ἢ μπουλοῦκι. Ἱέραξ παρὰ Στοβ. Λόγ. ΜΒ΄.

Ἀσπαραγία, ας· φυτόν· ἡ σπαραγγιά. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. ς΄· 3· παρὰ τό.

Ἀσπάραγος, ου, ὁ· τὸ σπαράγγι. Κατὰ δὲ τὸν Γαληνὸν καλοῦνται ἀσπάραγοι καὶ διαφόρων ἄλλων φυτῶν τὰ ὁποῖα ἔχουσιν ὁμοίους μὲ τὸ σπαράγγ. βλαστούς· π. χ. κράμβης ἀσπάραγοι, Ἀνάλεκτ. Β΄. 203. παρ' Ἀττ. δὲ εὐχρηστότερον ὁ τύπος ἀσφάραγος.

Ἀσπαραγωνία, ας, ἡ· ἀσπαραγία, σπαραγγιά.

Ἀσπαρίζω, Μ. ίσω· ἀντί. Σπαρίζω = Ἀσπαίρω.

Ἄσπαρτος, ου, ὁ, ἡ· (σπείρω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἔσπειραν, Ὀδύσ. 2) ἄγριος, ὅστις αὐξάνει καὶ φυτρώνει χωρὶς νὰ τὸν σπείρουν.

Ἀσπάρτως. Ἐπίρ. ἄσπαρτα, χωρὶς σπαρμόν.

Ἀσπάσιος, ία, ιον, καὶ διγενῶς, ὁ, ἡ· Ὀδύσ. 23, 233 (ἀσπάζομαι)· ἀγαπητός, εὐκταῖος, ἐπιθυμητός. Ὁμ. = 2) χαρούμενος, εὐχαριστημένος· «γαίης ἀσπάσιοι ἐπέβαν». Ὀδύσ. Ψ, 238· ἀσπάσιον τόνγε κακότητος ἔλυσαν Ὀδύσ. Ε, 397, μεγάλην χαρὰν εἶχεν ὅτι τὸν ἀπέλυσαν· Ἐπρρ. ἀσπασίως· πρᾶγμα, εὐχαριστημένα· χαρούμενα, μὲ χαράν. Ὁμ. μετὰ ῥήματός τινος. «φημὶ μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν». Ἰλδ. Ν, 118, Λ, 327. Σ, 232. 270· παραβλ. ἀσπαστὸς καὶ ἄσμενος.

Ἄσπασμα, ατος, τό· χαιρέτισμα, ὑποδοχή, φίλημα, δεξίωσις, χάϊδευμα. Ἀνάλεκτ. Β΄. 147. «ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινόν». 2) ἀγκάλισμα, χάϊδευμα· Εὐριπ. Ἑκ. 819. «ἐν εὐνῇ φίλτατα ἀσπάσματα».

Ἀσπασμός, οῦ, ὁ· χαιρετισμός, φίλημα, ἀγκάλισμα.

Ἀσπαστικός, ό, ή· εἰς ἐγκάλισμα, ὑποδοχήν, χαιρετισμὸν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ὅστις δέχεταί τε μὲ χαράν, μὲ ἀγάπην· φιλικός: τὸ ἀσπαστικὸν ὑπαχ. οἴκημα· τὸ οἴκημα, Ἰταλ. κάμερα, τουρκ. ὀδάς, εἰς τὸν ὁποῖον δέχεταί τις τοὺς φίλους.

Ἀσπαστός, στή, στόν· Ἀσπάσιος. Ὅμ. ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ οὐδετέρῳ γένει ἐπιῤῥτικ. Ἐπῤῥ. ἀσπαστῶς.

Ἀσπαστύς, ύος, ή· Ἰωνικ. ἀντὶ ἀσπασμός.

Ἄσπειστος, ου, ό, ή· (σπένδομαι) διὰ σπονδῆς· ἀδυσώπητος, ἀνεξάλειπτος, ἄσπαστος, σκληρός.

Ἄσπερμος, ου, ό, ή· (σπέρμα) χωρὶς σπόρον, ἤτοι παιδιά· χωρὶς ἀπογόνους· Ἰλ. Τ. 304. »ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται« καὶ Λουκιαν. Ἐρωτ. »ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον φθαρῇ τὸ γένος«.

Ἀσπερχές· (σπέρχω, μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α) βεβιαστικά, ὁρμητικά, πολλὰ ὀγλίγωρα, παράφορα, σφοδρά, ἐμπαθῶς, ἀδιάλειπτα ἀκατάπαυστα. Ὅμ. ὅστις τούτῳ τῷ οὐδετ. μόνῳ χρῆται ἐπιῤῥηματικῶς· ἐξαίρ. ἀσπερχὲς μενεαίνειν, καὶ κεχολῶσθαι.

Ἄσπετος, ου, ό, ή (ἐπεῖν, ἐσπεῖν, μετὰ τοῦ στερητ. α). Ἄρρητος, ἀνέκφραστος· Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει τὰ πλεῖστα ἐπὶ παντοσδήποτε ὑπὲρ λόγον μεγάλου πράγματος· ὕλη, οὖδας, αἰθήρ, ῥόος Ὠκεανοῦ, ὄμβρος, κλέος, κυδοιμός, ἀλκή, κλαγγὴ συῶν· καὶ τ. τ. σπανίως ἀντὶ τοῦ, ἀφράστως πολύ· εὕρηται ὅμως καί, ἄσπετα πολλά, ὡσαύτως καὶ κρέα ἄσπετα· Ὀδ. Ι, 162. »τρεῖς ἀσπέτους« τρεῖς ὑπὲρ λόγον, παραπολύ· Ἰλ. Γ, 332. Ἀλλ' ἐν Ὕμ. Ἀφρ. 238. »φωνὴ ἄσπετος« ἥτις δὲν ἠχεῖ μεγάλως, ὁμιλία ἡ ὁποία δὲν ἀκούεται· ἡ ἀνάγνωσις ὅμως ἀμφιβ. καὶ κατὰ Herm. ὀρθότ. ἀναγινώσκεσθαι τρεῖ ἄσπετον· Ἐπιῤῥηματικῶς δέ, ἄσπετον καὶ ἄσπετα.

Ἀσπιδαποβλής, ῆτος, ό (ἀσπίς, ἀποβάλλω). Ὅστις ῥίχνει τὴν ἀσπίδα κάτω· φεύγει ἀπὸ τὸν πόλεμον· τὸ Ἰταλ. διζερτόρος.

Ἀσπιδεύς, ό, ή· Ἰδὲ Σπιδής· Ἰλ. Δ. 752. »ἀσπιδέος πεδίοιο« τὸ περιφερὲς δίκην ἀσπίδος πάντοτε ἴσης· ἡ σπιδής, τὸ ἐκτεταμένον καὶ πλατύ· ὁ Εὐσταθ.

Ἀσπιδηστρόφος, ου, ό, ή (στρέφω). Ὅστις σείει, ταράζει, κουνεῖ τὴν ἀσπίδα κρατῶντάς την ἀπὸ τὸν στρόφον (τὸ λωρὶ ἀπὸ μέσα).

Ἀσπιδηφόρος, ου, ό, ή (φέρω)· ὁ φέρων, ἀσπίδα, ὡρματωμένος, ἐν γένει· πολεμιστής.

Ἀσπίδιον, Ἀσπιδισκάριον, τό, Ἀσπιδίσκη, ή Ἀσπιδίσκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ ἀσπίς· ἀσπιδίτσα· μικρὰ ἀσπίς.

* **Ἀσπιδίτης**, ου· ό = ἀσπιδιώτης (ιτης).

Ἀσπιδιώτης, ου, ό, ἀνήρ. = Ἀσπιδηφόρος, Ὅμ.

Ἀσπιδόδηκτος, ου, ό, ή (δάκνω)· δαγκαμένος ἀπὸ τὸ φίδι ἀσπίδα.

Ἀσπιδόδουπος, ου, ό, ή (δουπέω)· ὅστις ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν ἀσπίδων: ὁ διὰ τῶν ἀσπίδων γινόμενος κρότος. Πινδάρ. Ἰσθμ. Α. 30. »ἀσπιδόδουπος δρόμοισι«, τὸ τρέξιμον τὸ ὁποῖον ἔγινετο διὰ τῶν ἀσπίδων εἰς τοὺς ἀγῶνας.

* **Ἀσπιδοειδής**, ό, ή (εἶδος) ὅμοιον μὲ ἀσπίδα· κατὰ τρόπον ἀσπίδος· σὰν ἀσπίδα.

Ἀσπιδόεις, όεσσα, όεν = τῷ προηγμ.

Ἀσπιδοθρέμμων, ονος· ό ή· (τρέφω) = ἀσπιδοφέρμων· ὅστις τρέφεται ἔχει τὸ ψωμί του ἀπὸ τὴν ἀσπίδα, τοῦτ' ἔστιν, ἀπὸ τὸν πόλεμον· πολέμῳ τρέφομαι· ἀπὸ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου.

Ἀσπιδοπηγεῖον, καί, Ἀσπιδοπήγιον, τό· τόπος, ἡ ἐργαστήριον, ἐν ᾧ κάμνουν τὰς ἀσπίδας. Δημοσθ.

Ἀσπιδοπηγός, οῦ, ό (πήγνυμι)· ὅστις κάμνει· κατασκευάζει ἀσπίδας· ἀσπιδοφκιάστης, ἡ ἀσπιδᾶς· καί

Ἀσπιδοποιΐα, ας, ή· τὸ νὰ φκιάνῃ, κατασκευάζῃ τις ἀσπίδας· ἐκ τοῦ

Ἀσπιδοποιός, οῦ, ό (ποιέω)· = ἀσπιδοπηγός.

Ἀσπιδότροφος, ου, ό, ή· ὅστις τρέφεται ἀπὸ ἀσπίδας, φίδια.

Ἀσπιδοτρόφος, ου, ό, ή· ὅστις τρέφει ἀσπίδας, φίδια.

Ἀσπιδοῦχος, ου, ό, (ἔχω)· ὅστις ἔχει, κρατεῖ ἀσπίδα· Σοφκλ.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ό ή· = Ἀσπιδοθρέμμων. Εὐρ. Φοίν. 807. »ἀσπιδοφέρμονα θίασον«.

Ἀσπιδοφορέω, ῶ, Μ. ήσω. φέρω, κρατῶ ἀσπίδα, εἶμαι πολεμιστής· παρὰ τό

Ἀσπιδοφόρος, ου, ό, = Ἀσπιδηφόρος.

Ἀσπίζω, Μ. ίσω (ἀσπίς)· προφυλάττω, διαφεντεύω, σκεπάζω τινὰ μὲ τὴν ἀσπίδα· εὐχρηστότερον ἐν συνθέσει.

Ἄσπιλος, ου, ό, ή (σπίλος), χωρὶ σπίλον, λέρωμα, καθαρός, παστρικός.

Ἀσπίλωτος, ου, ό, ή· τό-ον (σπιλόω)· = τῷ προηγμ.

* **Ἀσπίνδιον**· τό· παρὰ τοῖς κωμικ. ἐνίοτε χρήσιμον ἀντὶ τοῦ, ἀψίνθιον.

Ἀσπίς, ίδος, ή· ἡ στογγυλὴ ἀσπίς, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκουτάρι τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τὸν πόλεμον· παρ' Ὅμ. σχεδὸν ἴσα μὲ τὸν πολεμιστὴν μεγάλη· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατεσκευασμένη ἀπὸ βοϊδετόμαρον, ἑφτὰ δίπλες χονδρόν, μὲ πλάκαν ἀπὸ μέταλλον σκεπασμένη· τὸ τουρκ. καπλατισμένη, μὲ ὀμφαλὸν εἰς τὴν μέσην καὶ ὁλόγυρα μὲ θυσάνους ἤτοι φούντας κρεμασμένας· — 2) στράτευμα ὡρματωμένον μὲ ἀσπίδας, Θεῖ. καὶ Ἡρδτ. »ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη« δηλ. 8000, ἀσπιδηφόροι στρατιῶται· Ἡρδτ. 5, 30. »μυρία ἀσπίς« Ξνφ. Ἀν, 1, 7, 10. ἔνθα τὸ ἀντιθ. πελτασταί, δεικνύει ὅτι ὁ λόγος ἐστὶ περὶ ὁπλιτῶν, τοῦτ' ἔστι βαρυὰ ὡρματωμένων στρατιωτῶν. — 3) πολεμικ. φράσεις· ἐξ ἀσπίδος, ἀπὸ τὰ ἀριστερά· ἐπ' ἀσπίδα, εἰς τὰ ἀριστερά· παρ' ἀσπίδα, πρὸς τὰ ἀριστ. ἐπειδὴ ἐκρατοῦσαν τὴν ἀσπ. μὲ τὸ ζερβὶ χέρι· παραβ. δόρυ — 4) ἡ μάχη, ὁ πόλεμος· Τραγκ. — 5) ἡ ἀσπίδα τὸ φαρμακερὸν φίδι.

Ἀσπιστήρ (ῆρος), Ἀσπιστής, οῦ, Ἀσπίστωρ -ορος, ό· ὅστις φέρει, βαστάζει, εἶναι ὡρματωμένος μὲ ἀσπίδα. Ἰλδ. ὅπου αἰεὶ κατὰ γενικ. πληθ. εὕρηται· ἀσπιστάων: καὶ ἀσπιστήρ, καὶ ἀσπίστωρ· τὸ θεν. ὅμως, ἐπιθετικῶς· κλόνοι ἀσπίστορες· θόρυβος τῶν ἀσπιδηφόρων· Αἰσχ. Ἀγμ. 410.

Ἀσπλαγχνία, ας, ή· ὡς, καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἄσπλαγχνος, ου. ό, ή (σπλάγχνα), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. — 2) ὅστις δὲν ἔχει σπλάγχνα, ἐντόσθια· — 3) δειλός, ἄκαρδος Σοφοκ. Αἴας· 472.

* **Ἀσπληδών**, δόνος, ό· Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ. Ἰλδ.

Ἄσπληνος, ό, ή (σπλήν) χωρὶς σπλῆνα, ὅστις δὲν ἔχει σπλῆνα: ὅστις ὀλιγοστεύει τὴν σπλ. Ἰατρεύει τὸ πάθος τῆς σπλ. Τὸ ἄσπληνον· σπληνοβότανον Ἰατρικὸν διὰ τὸ πάθος τῆς σπλ. Διοσκ. Δ΄. 151.

Ἀσπονδεί, Ἐπῤῥ. (ἄσπονδος) χωρὶς σπονδήν, ἐξιλέωσιν, χωρὶς δεσμὸν φιλίας, ἀφιλίωτα.

Ἀσπονδέω, ῶ, Μ. ήσω· δὲν κάμνω δεσμὸν φιλίας, δὲν κρατῶ, παραβαίνω τὸν δεσμὸν τῆς φιλίας· παρὰ τό

Ἄσπονδος, ό, ή τό-ον (σπένδομαι)· χωρὶς σπονδήν: χωρὶς συνθήκην, συμμαχίαν, ἀνακωχὴν πολέμου — ὅστις δὲν θέλει νὰ κάμῃ συμμαχίαν, ἢ δὲν κρατῇ τὴν συμμαχίαν· ἀφιλίωτος, θανάσιμος ἐχθρός· ἰδὲ σπονδή.

Ἄσπορος, ου, ό, ή (σπείρω), = ἄσπαρτος.

Ἀσπούδαστος, ου, ό, ή (σπουδάζω), χωρὶς φροντίδα, προσοχὴν καμωμένος, ἀνεργημένος, ἀμελημένος: ὄχι μὲ τὰ σωστὰ λεγμένος, ἠπωμένος, — 2) ὅστις δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ἐπιμελῆται τις· δὲν ὠφελεῖ καθόλου· φέρει, προξενεῖ δυστυχίαν.

Ἀσπουδεί, καὶ Ἀσπουδῆ καί, Ἀσπουδί· Ἐπῤῥ. (σπουδή) χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν. Ἰλ. Ι. 512. χωρὶς διαφέντευσιν· Ἰλ. Χ. 304. (- - -)

Ἄσπρις, ἡ καὶ Ἄσπρος ἡ· εἶδος δρυὸς παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ΄. 10.

Ἄσσα· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἅτινα, οὐδετ. πλθ. τοῦ ὅστις· Ἰλ. Α. 554. »... φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλησθα«. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀττικ. Ἅττα· τὰ ὁποῖα· Ὅμ.

* **Ἀσσα** φιλολόμ. Ἰων. ἀντὶ τινά· Ἀττ. ἄττα κάποια, μερικά· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Τ, 218. »ὁποῖ' ἄσσα«· ἔτι δὲ καὶ πευστικῶς ἀντὶ τοῦ, τίνα; ἅπαξ ἐν τῷ ἀμφβ. στίχῳ Ἰλδ. Κ. 409. »ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν«.

Ἀσσάομαι· ἰδὲ Ἀσάω.

* **Ἀσσάρακος**, ό· ὄνμ. παλαιοῦ τινος βασιλέως τῆς Τρῳάδος· Ἰλδ.

Ἀσσάριον, ου, τό· ἐκ τοῦ Λατινικοῦ As, ὅπερ σημαίνει μικρὸν As, μικρόν τι νόμισμα τὸ ὁποῖον ἀξίζει σχεδὸν 2 σολδία Γαλλκ. Ὁ Πλούταρ. εἰς Κάμ. ἀριθμεῖ δεκαπέντε χιλιάδας Ἀσσάρια, εἰς χιλίας πεντακοσίας δραχμάς· — εἶδος ἐπιστομίου· στουπώματος μηχανικοῦ· assarium· Λατ.

Ἄσσιον· Δωρικ. ἀντί, ἆσσον.

Ἆσσον, Ἐπίῤ συγκρ. μετὰ Δοτ. τοῦ ἄγχι· κοντότερα, σιμότερα· Ὅμ. χρῆται αὐτῷ τὰ πλεῖστα ἐν τοῖς ῥήμασιν Ἰέναι, ἱκέσθαι, καὶ στῆναι· ἐπὶ φίλων τε καὶ ἐχθρῶν. Ἐνίοτε μετὰ γενικ. ἆσσον ἁμαξῶν· ὅλα κοντά μου. τὸ κοινότ. ζύγωσαί μοι· Ἰλδ. ἔθεν ἆσσον· κοντότερα εἰς τὸν ἑαυτόν του· Ὀδσ. ὡσαύτως πρόσκειται κατὰ γενικ. τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσπ. ἐν τῷ ἆσσον ἰέναι, ἱκέσθαι καὶ τ. τ. ἀφ' οὗ νεώτρ. συγκρ. ἀσσότερος καὶ ἀσσύτερος· Ἐπῤῥ. ἀσσοτέρω, μετά, καὶ ἄνευ γενικ. Ὀδσ. Ὑπερθ. ἀσσότατος· Αἰσχλ. καὶ ἄσσιστος, ὡς τό, ἄγχιστος· Ἐπῤῥ. ἀσσοτάτω.

* **Ἀσσότερος** καὶ ἀσσύτερος· ἰδὲ Ἆσσον.

Ἄσσω· Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ Ἀΐσσω· ὅπερ ἰδέ.

Ἄσσω, ἀντὶ τοῦ Ἄγνυμι, παρ' Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ὅμ. συνωνυμεῖ τῷ, »Πατάσσω«.

Ἀσσώδης, ό, ή = Ἀσώδης.

Ἀσταγής, ό, ή (στάζω). Ὅστις δὲν στάζει, δὲν σταλάζει· δὲν πέφτει μὲ σταλαγματιές· ἀλλὰ χύνεται σὰν ποτάμι· Valck. Ἀνεκ. δφ. σλ. 228.

Ἀσταθής, ό, ή (ἵσταμαι). Ἀκατάστατος, ὅστις δὲν εἶναι σταθερός· Ἀπολ. Γ΄. 93. »Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις«.

Ἀστάθμευτος, ου, ό, ή, ἀντὶ τοῦ, ἀνεπιστάθμευτος· ἀμφίβ. Πολύβ. ΙΕ΄. 24.

Ἀστάθμητος, ου, ό, ή (σταθμάομαι). Ἀκατάστατος, ὅστις δὲν μένει εἰς ἕνα τόπον στερεός »ἀστέρες ἀστάθμητοι«· Ξενοφ. Ἀπομ. Δ΄. 7. 5. μεταφορ. ἄνθρωπος· ἀνεπίμενος, ἀκατάστατος· Ἀριστφ. Ὀρν. 170. ἀβέβαιος, ἀδιόριστος· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ συγκρίνῃ, ἀντεξετάσῃ, διακρίνῃ· Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 214 C. ἀκατάστατος ἀβέβαιος.

Ἀστακός, οῦ, ό ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κάβουρας ἢ καραβίδα τῆς θαλάσσης.

Ἀστακτί, καὶ ἀστακτεὶ Ἐπῤῥ. ὄχι μὲ σταλαγ-

ματιές· ὄχι σταλαχτά· ὅθεν δυνατά 'σὰν ποτάμι, 'σὰν αὐλάκι· Πλάτ. καὶ Σοφοκλ. ηάστακτί δακρύουσα, ποταμηδὸν κλαίω· (ἀστακτί, − − ⏑)

Ἄστακτος, ὁ, ἡ (στάζω) καὶ

Ἀστάλακτος (σταλάσσω) = ἀσταγής.

Ἀσταλής, ὁ, ἡ (στέλλομαι). Ἀτοίμαστος, ἀστόλιστος, ἀνένδυτος· Καλλμ.

Ἀσταλύζω, Μλ. ξω = σταλύζω, μετὰ τοῦ εὐφωντ. α. στενάζω, κλαίω· κλαίω μὲ λουξίγκα.

Ἀστάνδης, ου, ὁ· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀλέξ. Λέξις περσικὴ σημαίνουσα, ταχυδρόμος· παραβλ. ἄγγαρος. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσιν ἐσφαλμένως, Ἀσγάνδης.

Ἀστασία, ας, ἡ· Οὐσιαστ. τοῦ ἄστατος· ἀκαταστασία· Διον. Ἀρεοπ.

Ἀστασίαστος, ου, ὁ, ἡ (στασιάζω). Ὅστις δὲν εἶναι ἐπαναστατικός, ἀνακατωσιάρης· δὲν ἀγαπᾷ ἀνακατώματα, ἐπαναστάσεις, φατριασμούς, τὸ τουρκ. ταράπια· τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. δὲν εἶναι ῥεβολουτσιονάριος· Θουκυδ. Α΄. 2. καὶ Λυσίας· Ἐπίῤῥ. ἀστασιάστως.

Ἀστατέω, ῶ, Μ. ήσω· εἶμαι ἄστατος, ἀκατάστατος· ἀβέβαιος ἢ ἀσταθής· σαλεύω, κλονοῦμαι· παρὰ τὸ

Ἄστατος, ου, ὁ, ἡ (ἵσταμαι). Ἀκατάστατος· − 2) ἀζύγιαστος. Παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 602.

Ἀστάτως, Ἐπίῤ. ἀκατάστατα· 2) ἀζύγιαστα.

* **Ἀσταφιδίτης**, ου· ὁ (ιτης) Θηλ. ἀσταφιδῖτις· − ιδος, ἡ· σταφιδένιος, μέ, ἢ ἀπὸ σταφίδες καμωμένος· παρὰ τὸ

Ἀσταφίς, ίδος, ἡ· = σταφίς, μετὰ τοῦ Εὐφωντ. α. σταφίδα.

Ἀσταφύλινος, ου, ὁ· = Σταφυλῖνος μετὰ τοῦ εὐφωντ. α

Ἀστάφυλος, ου, ὁ, ἡ (σταφυλή· μετὰ τοῦ στερητ. α)· χωρὶς σταφύλια. (στα)

* **Ἄσταχυς**, υος, ὁ· = στάχυς· μετὰ τοῦ Εὐφωντ. α. στάχυ· Ἰλδ. καὶ Ὕμ. Δμτ.

Ἀστέγαστος, ου, ὁ, ἡ (στεγάζω). Ἀσκέπαστος, χωρὶς σκέπασμα, ἀκοσκέπαστος· Θουκυδ.

Ἀστεγής, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Ἄστεγος, ου, ὁ, ἡ (στέγη). Χωρὶς σκεπαστήν· ξεσκέπαστος· − 2) (στέγω). Ἐνεργ. ὅστις δὲν κρατεῖ, δὲν χωρεῖ, ἐπὶ πίθων, βίκων, ἤτοι πιθαρίων, βαενίων καὶ τ. τ. τὰ ὁποῖα δὲν κρατοῦν τὸ εἰς αὐτὰ ὑγρόν, ἀλλὰ τρέχουν, ξετρέχουν· μεταφρ. ἐπὶ φλυάρων, οἱ ὁποῖοι δὲν κρατοῦν τὸ στόματων, Παροιμ. Γ. ηἀστέγοις χείλεσιν.

Ἀστειεύομαι, μέσ. ἀκολ. σπανιώτ. τύπος τοῦ ἀστείζομαι.

* **Ἀστείζομαι**, Μλ. ίσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἀστεῖος). Ὁμιλῶ, πράττω, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ἀστικὸς ἢ πολίτης· τοῦτ' ἔστι ὡς νὰ ἤμουν γεννημένος καὶ ἀναθρεμμένος εἰς πόλιν· ὅθεν ὡς τις εἰς συναναστροφὴν μὲ κοσμιότητα, γλυκύτητα, χάριν, ἀστεϊσμοὺς ἀγχινοίας καὶ σεμνότητος στολισμένος· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. χωρατεύω, ἢ μετωρίζομαι.

* **Ἀστειολογία**, ἡ· ὁμιλία κόσμιος, ἀγχίνους, μετωριστική· παρὰ τὸ

Ἀστειολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ ἀστείους καὶ χαρίεντας λόγους, μετωριστής· τὸ τουρκ. σιακατζής, ἢ χωρατατζής.

Ἀστειοῤῥημονέω, ῶ (ῥῆμα). Λέγω, ὁμιλῶ ἀστειότητας, μέτωρα.

Ἀστεῖος, ον, ὁ, ἡ ἐξαιρ. ἀστεία (ἄστυ). Ἀστικὸς ἢ πολίτης· ὅθεν, ἀγχίνους, φρενρετικός, πεπαιδευμένος, χαρίεις, νόστιμος ἢ γλυκὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν, κομψός, χαριτωμένος· Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 205. C. ἀντιθ. τῷ, ἄγροικος· 2) ἐπὶ πραγμάτων πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐξαίρετον· τὸ Ἰταλ. φίνον, φινίτιμον· Στράβ. Θ΄. ητὸν ἐλλέβορον τὸν ἀστεῖον, Ἐπίῤῥ. ἀστείως· ἀφ' οὗ

Ἀστειοσύνη, ης, ἡ· καὶ, Ἀστειότης, ητος, ἡ· πολιτικός, κόσμιος τρόπος· γλυκύ, χαριτωμένον φέρσιμον.

Ἄστειπτος, ου, ὁ, ἡ (στείβω). Ἀπάτητος, ὅπου δὲν ἐπάτησε, δὲν ἦλθε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ, ἄλθητις· ἄστειπ. βροτοῖς ὅπου δὲν ἐπάτησε ἢ δὲν τολμᾷ νὰ πατήσῃ ἀνθρώπου ποδάρι· Σφκλ. Φιλ. 2.

Ἀστεϊσμός, οῦ, ὁ (ἀστείζομαι). Λόγος· ὁμιλία μὲ ἀστειότητας· ἡ διαγωγὴ χαριτωμένη, νόστιμη, εὐγενική, πολιτική· νόστιμον χωράτευμα. μετώρισμα· Φιλόστρ.

Ἄστεκτος, ου, ὁ, ἡ (στέγω). = Ἄστεγος· σημσ. 2. Ἐπίῤῥ. ἀστέκτως.

Ἀστελεχής, ὁ, ἡ· καὶ Ἀστέλεχος (στέλεχος). Χωρὶς στέλεχον, κορμόν, τὸ κοινῶς χωρὶς κούτσουρον, ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι χοντρὰ πρὸς τὴν ῥίζαν, εἰς τὸν πάτον.

Ἀστέμβακτος, ου, ὁ, ἡ (στεμβάζω). Ἀνύβριστος, ἔτι δὲ καὶ — ἀστεμφής· παρὰ Ἀλκίφρ. ἴδε καὶ τὸ ἀκόλουθον.

Ἀστεμβής, ὁ, ἡ σπανιώτ. τύπος του, ἀστεμφής.

Ἀστεμφής, ὁ, ἡ (στέμβω). Ἀμετακίνητος, ἀκλόνητος, στερεὸς ἀμετάβλητος· ηἀστεμφὴς βουλῇ· Ἰλ. Β. 544. ἀστεμφέως ἔχειν, τὸ νὰ κρατῇ τις τίποτε στερεά, νὰ μὴ τὸ ἀφίνῃ· Ὀδσ. 4, 419. 459. Παρὰ τοῖς μεταγεν. σκληρός, ἀλύγιστος, ἄσπλαγχνος, σκληρόκαρδος· − 2) ἀστέβαστος ἢ ἀστείβαχτος, ἀπάτητος· ὅστις, ὅ, τι, δὲν εἶναι πηλά, σφιχτὰ στειβασμένος, πατημένος· Ὀρφ. Ἀργ. 662. ηἀστέμβακτος ὀρόμοςᾳ ἐπὶ σταφυλῶν· ἀνώριμος, ἄγταστος, ἄγουρος· ἀγουρίδα· Ἐπίῤῥ. ἀστεμφῶς.

Ἀστενακτέω, ῶ, Μ. ήσω· δὲν ἀναστενάζω· ἀμφίβ. Ἐπιστ. Σωκρ. ΚΖ. ἐκ τοῦ

Ἀστένακτος, ου, ὁ, ἡ (στενάζω). Ὅστις δὲν ἀναστενάζει, δὲν ἀναστέναξε,

Ἀστενάκτως, Ἀστενακτεί, καὶ, Ἀστενακτί, Ἐπίῤ. χωρὶς ἀναστεναγμόν.

* **Ἀστέον**· ῥημτ. Επθ. τοῦ ᾄδω· πρέπει νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ ψάλῃ, νὰ τραγῳδῇ ἢ νὰ τραγῳδήσῃ τις καὶ τλ. Πλάτ. Πολ. 3. σλ. 390. Ε. Ἀριστφ. Νφ. 1205.

Ἄστεπτος, ου, ὁ, ἡ (στέφω) ἀστεφάνωτος. Ἐπὶ βωμῶν δέ, ἀτίμητος· τὸν ὁποῖον δὲν ἐτίμησέ τις μὲ θυσίαν, ἑορτὴν εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ, τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ βωμός, ἢ τὸ θυσιαστήριον. Εὐρ. Ἡρακλ. 441. Ὀμ. Ἰλ. Λ. 39.

Ἀστεργάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (στέργω, ἀνήρ). Χωρὶς ἀγάπην, πρὸς τὸν ἄνδρα της· ἥτις δὲν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἀποστρέφεται τὸν ἄνδρα της. Ἀλλὰ παρ' Αἰσχλ. Πρμ. 897. ηταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσορῶσ' Ἰοῦς μέγα δαπτομένον δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις πόνωνᾳ· ὅστις δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τὸν γάμον θνητῆς, δηλ. νὰ ὑπανδρευθῇ θνητὴν γυναῖκα· Döderl. ἐν Σφκ. Οἰδ. Κ. 563. (τὸ α τῆς παραλ. μακρ.)

Ἀστεργής, ὁ, ἡ (στέργω). Χωρὶς στοργήν, ἢ θερμὴν ἀγάπην, δυσμενής, ἀπροσήγορος, χαλεπός, δυσάρεστος, δυσμενής· Σοφοκλ. Αἴ. 787.

Ἀστέρειος, ὁ (ἀστήρ)· = ἀστερόεις.

* **Ἀστερία**, ἡ· κύρ. ὄνμ. Τιτανίδος, θυγατρὸς τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης· ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς, σύζυγος τοῦ Πέρσου, μήτηρ τῆς Ἑκάτης· διωκομένη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφώθη εἰς ὄρτυγα καὶ ῥίψασα ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν μεταμορφοῦται εἰς νῆσον τὴν Ἀστερίαν Δῆλον ἐπικληθεῖσαν. Μυθολ. παρ' Ἀπολδ. Ἡσδ. Θγν. 410. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπλδ.

Ἀστεριαῖος, αία, αιον· μεγάλος ὡς ἀστήρ. Κλεομ. α΄. 11. ηἀστεριαῖος τὸ μέγεθοςᾳ· ἐν γένει· ὅμοιος μὲ ἄστρον, 'σὰν ἄστρον.

Ἀστερίας, ου, ὁ· ἀστερισμὸς ἀκολ. ὅστις ἔχει περδαλίσματα ὅμοια μὲ ἄστρα.· — 2) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ὅμοιον μὲ τὸ σκυλόψαρον, καὶ ἱέρακος εἶδος· ἀστερίας γαλεός· ἀστερίας ἐρωδιός· ἀστερίας ἱέραξ. Ἀριστλ. καὶ Ἀθ.

Ἀστερίζω, Μ. ίσω. μεταβάλλω τι εἰς ἄστρον συνήθ. καταστερίζω, καὶ ἀστερόω καὶ ἀστρόω. Πλουτάρχ.

* **Ἀστέριον**, τό. Πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Ἰλδ.

Ἀστέριος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ διγενῶς· περικυκλωμένος ἀπὸ ἄστρα, μεταξὺ εἰς τὰ ἄστρα εὑρισκόμενος· ὅμοιος μὲ ἄστρον.

* **Ἀστερίς**· ίδος, ἡ· μικρά τις νῆσος μεταξὺ Ἰθάκης καὶ Σάμου. Ὀδσ.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ· ὑποκ. τοῦ ἀστήρ. ἀστράκι· ἐξαιρ. — 2) σημεῖον τό *, τῷ ὁποίῳ χρῶνται οἱ κριτικοὶ φιλολόγοι διὰ νὰ σημειόνωσιν εἰς τὰ βιβλία, ἐξαιρ. εἰς τὰ χειρόγραφα τὰ ὄριστα τῶν χωρίων· μικρὸν ἄστρον. 3) Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματικ. ξύλον τι σταυροειδές, δι' οὗ περιέστρεφον τὸ τρύπανον, τὴν ἀρίδαν.

Ἀστερισμός, οῦ, ὁ· λάμψις τῆς κεφαλῆς, παρὰ Διοδ. Σικελ. ΙΘ΄. 34. πιθανῶς προερχομένη ἔκ τινος στολισμοῦ μὲ ἀστέρας ἐκ πολυτίμων λίθων κατεσκευασμένου, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αἱ γυναῖκες.

Ἀστεροδίνητος, ου, ὁ, ἡ. (δινέω) Ὅστις τείρεται, φέρεται, προξενῆται, συμβαίνει διὰ τῆς κυκλοφορίας τῶν ἀστέρων· παρὰ Πρόκλ. Ἀνάλ. Β΄. 442. ηἀστεροδίνητον οἶμονᾳ· ἡ διὰ τῆς κυκλικῆς περιόδου τῶν ἀστέρων προξενηθεῖσα τύχη.

Ἀστεροειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅμοιος μὲ ἄστρον, γεμάτος ἄστρα· Εὐριπ. Ἀνδρ. 1. ηνύκτα αἰθέρος ἀστεροειδέαᾳ· ἀντὶ τοῦ, γεμάτα ἀπὸ ἄστρα.

Ἀστερόεις, όεσσα, όεν = Ἀστεροειδής, ηἀστερόεις οὐρανόςᾳ, Ὀμ. γεμάτος ἄστρα· ἐν γένει στίλβων, λάμπων. Ἰλδ. Π, 134, Σ, 370.

Ἀστερόμματος, ὁ, ἡ. (ὄμμα) Ἀστρομμάτης, τοῦ ὁποίου τὰ μμάτια λάμπουν 'σὰν ἄστρα· κυρίως δὲ μὲ ἄστρινα ὄμματα· Επίθτ. τῆς νυκτός. Ὀρφ.

* **Ἀστεροπαῖος**, ὁ· κύρ. ὄνμ. τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λυκίων. Ἰλδ.

Ἀστεροπή, ῆς, ἡ. Ποιητικ. ἀντί, ἀστραπή. Ἰλδ. ἀφ' οὗ

Ἀστεροπητής, τοῦ, ὁ· ἀστραφτής· ὅστις κάμνει τὰς ἀστραπάς. Επθ. τοῦ Διός. Ἰλδ.

* **Ἀστερόπυρσος**· ὁ· σπινθηροβολισμὸς ἀπὸ περισσότερα ἄστρα πυκνὰ εὑρισκόμενα. Ἰω. Γαζ.

Ἀστεροσκόπος, ου, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις παρατηρεῖ τὰ ἄστρα, τὴν θέσιν τὴν κίνησιν αὐτῶν καὶ τ. τ.

Ἀστεροφεγγής, ὁ, ἡ. (φέγγος) Ὅστις ἀστράπτει καὶ φέγγει ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἄστρων. Ὀρφ.

* **Ἀστερόφοιτος**. (φοιτάω) Ὅστις διάγει, περιφέρεται μεταξὺ εἰς ἄστρα.

Ἀστερόω. = Ἀστερίζω.

Ἀστερόομαι· ἵσταμαι ὡς ἀστήρ. Ἀρατ. 548. ηἀστερόωνταιᾳ· στέκονται ὡς ἀστέρες.

* **Ἀστερώδης**, ὁ, ἡ = ἀστεροειδής.

Ἀστερωπός, οῦ, ὁ, ἡ. (ὤψ) Ὅστις ἔχει βλέμμα ὡς ἄστρον, ἢ ἀστεροειδεῖς ὀφθαλμούς· κατάστερος· ὅστις φαίνεται ὡς ἄστρον. Valck ἐν Εὐριπ. Φοιν. 131.

Ἀστέφανος, ου, ὁ, ἡ. (στέφανος) καὶ Ἀστεφάνωτος. (στεφανόω) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρὶς στέφανον. Δημοσθ.

Ἀστή, ῆς, ἡ· θηλ. τοῦ ἀστός· πολίτισσα, δηλ. ἡ γεννημένη ἢ κατοικοῦσα εἰς πόλιν· πολίτισσα, ἢ ἐκ τῆς πόλεως γυνή. Ἀσταὶ ἐλέγοντο πάλαι αἱ Ἀθηναῖαι γυναῖκες, Ἀθηναῖαι δὲ οὔ. Ἀριστφ. Θσμ. 541.

Ἄστηλος, ον, ὁ, ἡ. (στήλη) Χωρὶς στήλης.

Κυρίως ἐπὶ τάφων, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι βαλμένα μνημεῖα ἐπάνω.

Ἀστηὴν, ῆνος, καὶ Ἄστηνος, ὁ, ἡ· ὡς τὸ δύστηνος, πτωχὸς, ἐνδεὴς, ταλαίπωρος, δυστυχής· σπανίως ἐν χρήσει (ἡ Ἐτυμλ. αὐτοῦ ἀβέβαιος· κατὰ τοὺς πάλαι Γραμματ. παρὰ τὸ στῆναι, χωρὶς στερεὸν στάσιμον· ὁ δὲ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 466. ἐθέλει προτατ. αὐτοῦ τό, ὦ, ἔπω.)

Ἀστὴρ, ὁ· γενι. ἔρος. δοτι. πλτ. ἄστρασι. Ἰλδ. Χ, 28, 317. καὶ οὐχ ἀστράσι (περὶ τῆς τονώσεως τῆς δοτι. πλθ. ἰδὲ Wolf. Anal. 3, σλ. 470.) Ἄστρον. Ὅμ. ἐν γένει, πυροειδὲς ἀέριον φαινόμενον, μετέωρον. Ἰλδ. Δ, 75. Schaef. Σχλ. Παρ. Ἀπολ. Ῥδ. 2, 1088. — 2) τροπ. ὡς ἄστρον. Καὶ διαπρεπόντων ἀνθρώπων, πραγμάτων, λαμπρῶν πράξεων· ἀστὴρ Μουσῶν, Ἀθήνης. Valck ἐν Ἱππ. 1122. — 3) ὁ θαλάττιος ἀστήρ. ζῶον ἔνυδρον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων· (ἰδὲ μαλάκιον) κοινότερ. σταυρὸς λεγόμενον. — 4) Ὁ τῆς θαλάσσης Νεωτέροις Σταυρὸς λέγεται· μελανθὲν πτηνὸν μὲ κόκκινας πτέρυγας. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Γ, 3. — 5) Ἄστηρ. παροξυτ. ὄνμ. κύρ. ἀνδρὸς καὶ Πόλεώς τινος.

Ἀστήρικτος, ου, ὁ, ἡ. (στηρίζω) Ἀθεμελίωτος, ἀστερέωτος.

Ἀστὴς, οῦ, ὁ. (ᾄδω) Ὁ ψάλτης. Ἀμφίβ.

Ἀστιβὴς, ὁ, ἡ. (στείβω) Ἀπεριπάτητος, ἀπάτητος, ἄβατος.

*Ἀστίβητος, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἄστιβος, ὁ, ἡ = ἀστιβής.

Ἀστικὸς, κὴ, κόν. (ᾄστὴς) Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ψάλλειν. Ἀμφίβ.

Ἀστικὸς, κὴ, κόν. (ἄστυ) Πολίτης. τοῦτ' ἔστι· 1) ὅστις ἀνήκει εἰς πόλιν, εἶναι ἀπὸ πόλιν· συνήθης εἰς ἀστούς, τὸ ἰταλ. τσιταδίνους ἢ μπεργκέζους. Γερμ. μπύργκερ. τουρκβ. βαροσλίδες· ἀστικοὶ νόμοι, οἱ ἰδιαίτεροι περὶ τῶν ἀστῶν· ἀστικαὶ δίκαι, κρετολογίαι, τὸ ἰταλ. κροττέτα μεταξὺ τῶν ἀστῶν· — 2) χαρίεις, πεπαιδευμένος, ἀγχίνους, κόσμιος, χρηστοήθης, πολιτικός· ὡς τὸ ἀστυκός. Ἐπρῤ. ἀστικῶς.

Ἄστικτος, ου, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὅστις δὲν εἶναι σημειωμένος μὲ στίγματα, τὸ κοιντ. πέγγες· μὲ πλουμπίσματα, παρδαλοῦδα ἢ παρδαλίσματα· μὴ ὢν σημειωμένος μὲ στίγματα· παρ' Ἡροδ. Ε. 6. — 2) χωρίον πάστικτονα, χωρίον ἢ ὑποστατικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἐδόθη ἐνέχυρον· τὸ τουρκβ. δὲν ἀμανετεύθηκεν. Ἐπειδὴ ὅσα ἐνεχυράζοντο, ἐσημειόνοντο μὲ στήλας καὶ εἰς αὐτὰς ἐπιγραφάς.

Ἀστίοχος, ου, ἡ· ἀγγεῖον στρογγυλὸν μηχανικῶς κατεσκευασμένον εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλον πίσσαν, θειάφι, καὶ στυππεῖον, στουπί, καὶ τὸ ἔρριπτον εἰς τὰς πολιορκουμένας πόλεις διὰ νὰ τὰς καίουν.

*Ἀστίτης, ου, ὁ· παρὰ Στφ. Βυζ. ἀντὶ ἀστεῖος.

Ἀστλέγγιστος, ου, ὁ, ἡ. (στλεγγίζω) Ἀπάστρευτος μὲ τὴν στλεγγίδα, τὸ κοιντ. ξυστρί· ἐν γένει ἀκάθαρτος· ἄτριπτος, ἀξέπλυτος. Ἀνάλεκ. Α. 224. »ἀστλέγγιστος ὄλπη.«

Ἄστλιγξ. = Ὄστλιγξ. Ἡσύχ.

Ἀστοιχείωτος, ου, ὁ, ἡ. (στοιχειόω) Χωρὶς στοιχεῖα, χωρὶς τὰς πρώτας ἀρχάς· ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, ἀμαθής.

*Ἄστοιχος, ὁ, ἡ. (στοῖχος) Χωρὶς τάξιν, σειρὰν, ἢ ἀράδαν· χωρὶς διαίρεσιν· ἄβαλτος εἰς τὴν τάξιν· ἀράδιαστος.

Ἄστολος, ου, ὁ, ἡ, τό. (στέλλομαι) Ἄσταλτος· ὅστις δὲν ἐστάλθηκεν· ὅστις δὲν πηγαίνει· — 2) ἀστόλιστος, ἄρματωτος, ἀνένδυτος.

Ἀστομάχητος, ὁ, ἡ. (στόμαχος) Μεταφορ. τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει τὶς ὡς τὸ στομάχι, δὲν τὸν μισεῖ, δὲν τὸν ἀποστρέφεται δηλ. Ἀλκίφρ. Β'. 2. »νόμι δὲ ἀφέτω ἀστομάχητον καὶ ἀνύβριστον.«

Ἄστομος, ου, ὁ, ἡ. (στόμα) Χωρὶς στόμα, χωρὶς ὁμιλίαν· βουβὸς Λουκ. μικρόστομος. Ξνφ. Κ. κ. — 2) ἀηδὴς, ἄνοστος εἰς τὸ στόμα δηλ. εἰς τὴν γεῦσιν. Ἀθη. — 3) ἐπὶ ἵππων, τὸ καθ' ἡμᾶς βαρυκέφαλος, ὅστις δὲν πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν Αἰσχύλ. »ἄστομος ἵππος«, τροπ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀπειθῶν ἀνθρώπων.

Ἀστόμωτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον. (στομόω) Ἀτρόχιστος, ἀκόνιστος, ἄβαφος τὸ τουρκβ. ἀτσελίκωτος. ἐξαιρ. ἐπὶ σιδήρου.

*Ἀστοναχητος, ὁ, ἡ. (στοναχέω) = Τῷ ἑξῆς.

Ἄστονος, ου, ὁ, ἡ (στένω). Χωρὶς στεναγμὸν, ἢ ἀναστέναγμα· χωρὶς παράπονον· ὅστις δὲν ἀναστενάζει, ἢ δὲν ἀναστέναξεν· ὅστις ὄχι μόνον ἀναστενάζει, ἀλλὰ καὶ παραπονεῖται δυνατά· παρβλ. ἀστεγής. — 2) κόπος ἄστονος. Ἰατρικὸν, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει τὸν στεναγμόν. Mehlhorn ἐν Ἀνκρ. 50, 6. σλ. 168. παραβλ. ἄχολος· σημε. 2.

Ἀστόξενος, ου, ὁ, ἡ. (ξένος) Ὅστις διὰ ξενείαν εἶναι φίλος πόλεώς τινος· τοῦτ' ἔστιν ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν εὗρε καλὴν ὑποδοχὴν καὶ περιποίησιν· — 2) τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἦσαν ἀστοί· ἢ εἰς τὸν ὁποῖον, ξένον ὄντα, ἐδόθη διὰ τιμὴν τὸ ἀστικὸν δικαίωμα, δηλ. νὰ ὀνομάζηται καὶ αὐτὸς ἀστός.

Ἀστοργία, ας, ἡ· ἔλλειψις στοργῆς, ἀγάπης. Διον. Ἀλικ. παρὰ τὸ

Ἄστοργος, ου, ὁ, ἡ. (στέργω) Ὅστις δὲν ἔχει πρός τινα θερμὴν ἀγάπην, σκληρὸς, ἄσπλαγχνος. Ἐν Ἐπιγρ. »ἄστοργος θάνατος.«

*Ἀστορὴς, ὁ, ἡ. (στορέννυμι) Ἄστρωτος. Νον.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ. (ἄστυ) Πολίτης εἰς πόλιν γεννημένος ἢ κατοικῶν· πολίτης, ὅστις ἔχει πολίτου δικαίωμα, τὸ Ἰτλ. τσιταδίνος, Γερμ. μπύργκερ· συμπολίτης, παρ' Ὅμ. πολίτης, δηλ. πόλεως κάτοικος. Θηλκ. ἀστή, ἡ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 558. ἀντιθ. τῷ, ξένος.

*Ἀστόχαστος, ὁ, ἡ. (στοχάζομαι) Τὸν ὁποῖον δὲν βάλλει, δὲν ἔβαλε σημάδι, δὲν μαντεύει, δὲν ἐμμάντευσέ τις.

Ἀστοχέω, ῶ, Μ. ήσω. (ἄστοχος) Τινος· δὲν ἐπιτυγχάνω τὸ σημάδι ἢ τὸ νισάνι· ἀποπλανῶμαι· ἐν γένει σφάλλω, πλανῶμαι· ἀφ' οὗ

Ἀστόχημα, ατος, τό· ἁμάρτημα, πταῖσμα, σφάλμα.

Ἀστοχία, ας, ἡ· ἡ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ τὶς τίποτε· τὸ νὰ σφάλῃ, παραβλέψῃ τι· ἐξαιρ. τὸ νὰ κάμῃ σφάλμα, νὰ μὴν ἐπιτυγχαίνῃ εἰς τὸ παίξιμον τῶν κύβων, ἢ τῶν ζαρίων. — 2) ἀπροσεξία, ἀστοχασία. Πολυβ. ἐκ τοῦ

Ἄστοχος, ου, ὁ, ἡ. (στοχάζομαι) Ὅστις δὲν σημαδεύει καλὰ, σφάλλει, δὲν ἐπιτυγχαίνει τὸ νισάνι, τὸ σημάδι, τὸν σκοπὸν μετὰ γενι. Πλάτ. Τιμ. σλ. 19. Ε. Τροπ. ὅστις σφάλλει, πλανᾶται, παραβλέπει, βιάζεται, δὲν προτέχει, δὲν συλλογίζεται, δὲν στοχάζεται· διανοίας οὐκ ἄστοχος· τοῦτ' ἔστιν εὔστοχος, διαπεραστικός. Ἐπρῤ. ἀστόχως.

Ἀστράβη, ης, ἡ. (ἀστραβής) Ξύλινος σέλλα, σάγμα, τὸ κοιντ. σαμάρι διὰ φόρτωμα· — 2) ἡμίονος ἢ μουλάρι μὲ καλὴν, εὐρύχωρον σέλλαν, εἰς καβαλλίκευμα, μάλιστα διὰ πλουσίους.

Ἀστραβηλάτης, ου, ὁ. (ἐλαύνω) Μουλαρᾶς· ὅστις διώχνει τὰ μουλάρια.

Ἀστράβηλος, ου, ὁ. = Στράβηλος, μετὰ τοῦ εὐφωντ. α.

Ἀστραβὴς, έος, ὁ, ἡ, = Ἀστραφής· ἀτάραχος, ἀκλόνιστος. Πινδ. Ὀλ. 2. 146. Πλάτ. Τιμ. σλ. 73. ἀφ' οὗ

Ἀστραβίζω, Μ. ίσω· στερεόνω, ἰσιάζω, κάμνω τι ὁμαλὸν Αἰσχλ. Ἱκ. 300. ἀστραβίζουσαι καμήλοις· καβαλλικεύουσαι τὰς καμήλους, ὡς μουλάρια· ἐν τοῖς χειρογρ. δὲ κεῖται· ἀστραβίζουσαι κάμηλοι· ἴσως κάμηλοι σελλωμέναι, ὡς ἡμίονοι καὶ ἀντὶ ἡμιόνων χρησιμεύουσαι. Ἰδὲ ἀστράβη.

Ἀστραβικὸν, τό· εἶδος λακωνικοῦ τραγῳδίου.

Ἀστραγάλειος, ου, ὁ, ἡ. (ἀστράγαλος) καμωμένος, κατεσκευασμένος ἀπὸ ῥαχοκόκκαλον, ἢ ἀπὸ κόκκαλον ἀστραγάλου τὸ κοινότ. κότσι.

Ἀστραγάλη, ης, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλίζω, Μ. ίσω· παίζω τοὺς ἀστραγάλους, τὰ κότσια, τοὺς βασιλικάδες.

Ἀστραγαλῖνος, ου, ὁ· εἶδος πτηνοῦ εὐφώνου· τὸ κοινότ. γραμματίκι, καὶ γαρδελῖνος, καὶ ἀστραγαλῖνος καὶ παπαδίτσα· ἄλλως δὲ καὶ, Ποικιλίς. Ὀππιαν. Ἰξευτ. Γ. 2.

Ἀστραγάλιον, ίου, τό· καὶ, Ἀστραγαλίσκος· ὑποκορ. τοῦ ἀστράγαλος.

Ἀστραγαλισμὸς, οῦ, ὁ· τὸ διὰ τῶν ἀστραγάλων παιγνίδι.

Ἀστραγαλιστικὸς, καὶ Ἀστραγαλικὸς, κὴ, κόν· ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ παιγνίδι μὲ ἀστραγάλους. Εὐστάθ.

Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ· θλκ. ἀστραγαλίτις, ιδος, ἡ· ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀστραγαλομαντεία, ας, ἡ. Ἡ διὰ τῶν ἀστραγάλων μαντεία.

Ἀστραγαλόμαντις, εως, ὁ, ἡ· ὅστις μαντεύει διὰ τοῦ ῥιψίματος τῶν ἀστραγάλων. Ἀρτεμίδ. Β'. 74.

Ἀστράγαλος, ου, ὁ· τὸ ῥαχοκόκκαλον· ἐξαιρέτως τὸ μέρος ἀπὸ τοὺς ὤμους ἕως εἰς τὴν κεφαλὴν, ὁ τράχηλος, τὸ κοιν. σβέρκος, ζωνίχι. Ἰλ. Ξ. 466. »Νείατον ἀστράγαλον« — 2) ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδὸς εἰς τὴν πτέρναν· κότζι, Τουρκβ. ἐξαιρ. τῶν ὀπισθίων ποδῶν ζώων τινων, μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν τὰ παιδία διάφορα παιγνίδια, ὑπὸ τὸ συνηθέστ. ὄνμ. βασιλικάδες, καὶ κότσια: Ὁ Θεοκρ. 10, 36. »Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευς, ἁ φωνὰ δὲ τρύχνος..« παραβάλλει ἀστραγάλοις τοὺς κομψοὺς εὐπρεπεῖς πόδας· ὑπεννοῶν πόδας τετορνευμένους ὡς ἐξ ἐλέφαντος· τὸ τουρκβ. φιλδισένιος· δυνατὸν ὅμως νὰ ὑπεννοῇ τὸ ἐντερπνὸν καὶ ἐλαφρὸν πήδημα τῆς χορεύτρας: ἐκεῖ — 3) συνήθ. καταπλθ. ἀρθμ. οἱ ἀστράγαλοι· οἱ κύβοι, τὰ κοινότ. ζάρια, τοὺς ὁποίους τὸ πρῶτον κατεσκεύαζον ἐκ τῶν ἀστραγάλων ζώων, εἶτα δὲ ἐξ ἄλλων ὑλῶν καὶ μάλιστα ἐκ λίθων· ἔτι δὲ, β') τὸ δι' αὐτῶν παιγνίδιον, ὡσαύτως πληθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἰλδ. Ψ, 88. — Εἶχον δὲ οἱ ἀστράγαλοι, τὰ ζάρια, τέσσαρας μόνον ἐπιπέδους πλευράς, αἱ δύο λοιπαὶ ἦσαν στρόγγυλαι· αἱ 4. ἦσαν ἐστιγμέναι οὕτω πως, ὥστε ἡ ἀπέναντι τῆς μιᾷ στιγμῇ ἐστιγμένης πλευρᾶς ἦτον ἐστιγμένη ἕξ· ἡ ἀπέναντι τῆς τέσσαρσι ἐστιγμένης, ἦτον τρισὶ στιγμ. ἐστιγμένη· ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν 2 καὶ τῶν 5. στιγμῶν ἔλλειπε· οἱ οὕτως πανταχόθεν ἐστιγμένοι ἀστράγαλοι ὠνομάζοντο κύβοι. Ἔρριπτον δὲ οἱ παίζοντες 4. ἀστραγάλους ἐκ τῆς παλάμης ἢ ἐκ πυξίδος τινος, πύργος ὀνομαζομένης, καὶ συνηρίθμουν τὴν ποσότητα τῶν στιγμῶν ἐπὶ τὰς ἄνω πλευρὰς τῶν κύβων: τὸ εὐτυχέστερον ῥίψιμον, βόλος, ἦτον ἂν αἱ ἄνω πλευραὶ τῶν ῥιφέντων κύβων δὲν ἦσαν ἀλλήλαις ὅμοιαι κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν στιγμῶν· καὶ ὠνομάζετο Ἀφροδίτη, καὶ Μίδας καὶ Ἡρακλῆς. Ὁ χείριστος βόλος δὲ ἦν, ὅταν ὅλων τῶν κύβων αἱ ἄνω πλευραὶ ἔφερον τὸν αὐτὸν στιγμῶν ἀριθμὸν, καὶ ὠνομάζετο κύων·

ὁ νῦν πούφας λεγόμενος· ἰδὲ Εὐστ. Ὀδ. Α, σλ. 1397. 34.: Ἕτερόν τι τούτου διαφερετικὸν παιγνίδιον δι' ἀστραγάλων ὠνομάζετο πενταλίζειν· ἰδὲ πενταλλίζω. — 4) τιμωρητικὸν ὄργανον· ἰδὲ ἀστραγαλωτός. — 5) ἡ σπεῖρα ἢ δι' ἑλικοειδῶν γραμμῶν στολισμὸς τοῦ Ἰων. ἐπιστυλίου. — 6) εἶδος ὀσπρίου φακῇ παραπλήσιον. 7) μέτρον τι παρ' ἰατροῖς. (πιθανῶς παρὰ τὸ στρέφω).

Ἀστραγαλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀστράγαλον.

Ἀστραγαλωτός, τή, τόν· ἀπὸ ἀστραγάλους, κατὰ τρόπον ἀστραγάλου: ἡ ἀστραγαλωτὴ ὑπακ. μάστιξ. τιμωρητικὸν ὄργανον· μάστιξ· τὸ τουρβ. κομτσίκι πλεγμένον μὲ ἀστραγάλους, Ἐπιγρ. καὶ Πλούταρχ.

* Ἀστραῖος, αία, αῖον (ἄστρον). Ἀστρωτός, μὲ ἄστρα. — 2) ὁ Ἀστραῖος· ὄν. κύρ. ὁ σύζυγος τῆς Ἠοῦς. Ἡσιοδ. Θεογ. 376, 378.

Ἀστραπαῖος, αία, αῖον (ἀστραπή). Ἀπὸ ἀστραπήν· γεμᾶτος ἀστραπάς: ὅστις ἀστράπτει. Πλούτ. ἀστραπαῖα ὕδατα, καί, ἀστραπαῖος ἄνεμος, Ἀριστοτ. Μετ. Β'.

Ἀστραπεύς, έως, ὁ. Ἀστραφτής, ὅστις ἀστράπτει, ῥίχνει τὰς ἀστραπάς.

Ἀστραπή, ῆς, ἡ· ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀριστοφ. Νεφ. «Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς», καὶ Μεταφορ. «ὅπλων ἀστραπή» ἀντὶ ἡ λάμψις τῶν ὅπλων.

* Ἀστραπηβολέω, (βάλλω). Ἀστράπτω, ῥίχνω ἀστραπάς. Εὐστ. ἑρτ.

Ἀστραπηφορέω, ῶ· φέρω, βαστάζω ἀστραπάς. Ἀριστφ. Εἰρ. 723, παρὰ τό.

Ἀστραπηφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις βαστάζει, φέρει, ἔχει ἀστραπάς, Εὐρ. «ἀστραπηφόρον πῦρ».

* Ἀστράπιος, ὁ, ἡ = ἀστραπαῖος. ποιητ.

Ἀστραποειδής, ὁ, ἡ, τό-δές (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὴν ἀστραπήν.

Ἀστραπόπληκτος, ου, ὁ, ἡ, τό· κτυπημένος ἀπὸ ἀστραπήν. Σέξτ. ἀμφίβ.

Ἀστραπτεύς, έος, ὁ. Ὀρφ. Ὕμν. ΙΘ. 5. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ «ἀστραπεῦσι».

Ἀστραπτικός, κή, κόν· ὅστις ἀστράπτει, εὐγάνει ἀστραπάς.

Ἀστράπτω, Μ. άψω (ἀστράπτω). Ἀστράφτω, ῥίχνω, εὐγάνω ἀστραπάς. — 2) Λάμπω ὡς ἀστραπή Ξενοφ. Κυν. «ἀστράπτουσαι τοῖς ὄμμασιν». Valck ἐν Φοιν. 113. — 3) μεταβατ. λάμπω, φέγγω· παρὰ τοῖς μεταγν. — 4) ἀστράπτομαι ὡς ἀποθετ. ἀντὶ ἀστράπτω, Ἀριστθ.

Ἀστράρχη, ης, ἡ· (ἡ ἄστρων ἄρχουσα) βασίλισσα τῶν ἄστρων. Ὀρφ.

Ἀστρατεία, ας, ἡ (στρατεύω) τὸ νὰ εἶναί τις ἐλεύθερος τοῦ νὰ τὸν κάμουν στρατιώτην. — 2) λειποταξία τὸ ἰταλ. διζερτατσιόνη, Ἀριστοφ. «ἀστρατείας ὑπόδικος». Πλάτ. καί, τῆς «ἀστρατείας ἑάλων», Δημοσθ.

Ἀστράτευτος, ου, ου, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἐδούλευσε, δὲν δουλεύει στρατιώτης, εἶναι ἐλεύθερος τῆς στρατείας ἢ στρατεύσεως.

Ἀστρατηγησία, ας, ἡ· ἀνεπιτηδειότης· κακὸς τρόπος ἢ κακὸν φέρσιμον ἀρχιστρατήγου. Δίων, Ἀλικ. παρὰ τό.

Ἀστρατήγητος, ου, ὁ, ἡ (στρατηγέω). Χωρὶς ἀρχιστράτηγον· κακῶς διοικούμενος ἢ διοικηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιστρατήγου· — 2) ἐνεργ. κακῶς διοικῶν, ἢ διοικήσας, ἀνεπιτήδειος ἀρχιστράτηγος. — 3) Ὅστις δὲν ἔγεινεν ἀρχιστράτηγος. Ἐπίρρ. ἀστρατηγήτως.

Ἀστρατηγητικός, κή, κόν. Κικέρ. Ἀττικ Η'. 16. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ ἀστρατήγητος.

Ἀστραφής, έος, ὁ, ἡ· καί.

Ἄστρεπτος, ου, ὁ, ἡ (στρέφω). Ἀλύγιστος, ἀπειθής, ἀκίνητος, σκληρός, ἀμετάβλητος, ἀμετακίνητος, ἀνένδοτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ λυγίσῃ, στρέψῃ, διοικήσῃ· ὡς τὸ ἄστροφος· — 2) ἀλύγιστος, ἐπὶ ξύλων. Λυκόφρ. 813. 6) «ἄστρεπτος ᾅδης» ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐπιστρέφει, δὲν γυρίζει τις ὀπίσω· ποιητ. ἐπίρρ. ἀστρεπτί.

* Ἀστρία, ἡ = ἄστρις.

* Ἀστρίζω. Μλ—ίσω (ἄστρις) = ἀστραγαλίζω.

Ἀστρικός, κή, κόν· ἀπὸ ἄστρα· εἰς τὰ ἄστρα ἀνήκων.

Ἄστρις, ιος, ἡ· καὶ «Ἄστριχος». Ἀστράγαλος. κατὰ τὸ μεγ. Ἐτυμλ. ὑποκ. τοῦ ἀστράγαλος. παραβλ. Σχολ. Πλάτ. σλ. 319. Bekk. ἀφ' οὗ ἀστρίζω = ἀστραγαλίζω. Ἀλξ.

Ἀστροβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (Ἄστρον, βάλλω). Κτυπημένος ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ ἀπὸ τὸν Σείριον ἀστέρα· ἡλιοκαμμένος, λιβακωμένος ἀφ' οὗ, λιβάκωμα.

Ἀστροβλησία, ας, ἡ· ἡ ἀρρωστία, λιβάκωμα, τὴν ὁποίαν πάσχει ὁ ἀστροβλὴς ἢ ἡλιοκαμμένος, λιβακωμένος. Γεωπ. Ε'. 36. Ὅταν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, ὅτε γίνονται τὰ κυνικὰ καύματα, πολλοὶ ἄνθρωποι, διὰ τὴν μεγάλην ζέστην ἢ ἀρρωστοῦσι θανατίμως, ἢ καὶ ἀποθνήσκουσιν, ὡς συμβαίνει εἰς ὁδοιποροῦντας, τὰ δὲ δένδρα μαραίνονται, ἢ ξηραίνονται.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι· παθτ. καί.

Ἀστροβολίζομαι, Μλ. ίσομαι. παθτ. εἶμαι ἄρρωστος ἀπὸ ἀστροβλησίαν· εἶμαι λιβακωμένος, λιβακώνομαι.

Ἀστροβόλητος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀστροβλής.

Ἀστροβόλησις, ας, ἡ· καὶ Ἀστροβολισμός, = Ἀστροβλησία.

Ἀστροβολίως, Ἐπίρ. ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμηνεύει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Κωμικοῦ Πλάτ. ἀντὶ τοῦ, ἐντρεχῶς. Ἡσύχ. δὲ, Ἀστρόβολον, τὸν ταχυλόγον· ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον· καί, Ἀστροβόλως, ἐντρεχῶς, καί, Ἀστροβόαν, ταχύν, συνεστραμμένον, ἐντρεχῆ, ἔχει. Ὅλαι αὗται αἱ ἑρμηνεῖαι ἀναφέρονται εἰς τὴν λέξιν Ἀστρόβολος, τοῦ α, ἐπιτατικοῦ ὄντος, τὴν ὁποίαν ὁ Πλάτων ἐμεταχειρίσθη διὰ νὰ φανερώσῃ τὸν ταχυλόγον, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ πολλὰ ὀγλίγωρα, ὥστε δὲν ἀκούει τις ἄλλο παρὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τοῦ λόγου.

Ἀστρογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Ὅστις γειτονεύει μὲ τὰ ἄστρα, εἶναι κοντὰ 'στὰ ἄστρα. Αἰσχύλ. Προμ. 727.

* Ἀστρογοητεία· ἡ = ἀστρομαντεία. Κύρλ.

Ἀστροδίαιτος, ου, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ, περνᾷ τὴν ζωήν του ὑπὸ τοὺς ἀστέρας, ὑποκάτωθεν τοῦ οὐρανοῦ εἰς τόπον χωρὶς σκεπαστήν. Ὀρφ.

Ἀστροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἄστρον: μὲ πολλὰ ἄστρα στολισμένος. Ἀριστφ. Θεσμ. 1067.

Ἀστροθεσία, ας, ἡ (ἀστρόθετος). Ἡ θέσις, ἡ στάσις, πολλῶν ἢ περισσοτέρων ἀστέρων ὁμοῦ.

Ἀστροθετέω, ῶ, Μ. ήσω· βάνω εἰς τάξιν τὰ ἄστρα, τοῖς δίδω ὀνομασίας καὶ τάξεις. Στράβ. Α'. 6· ἀφ' οὗ.

Ἀστροθέτημα, ατος, τό· κατά τινα τάξιν διορισμὸς καὶ ὀνομασία πολλῶν ἢ πλειόνων ἄστρων ὁμοῦ, τὸ Ἰταλ. κωνστελατσιόνη.

Ἀστροθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅστις διορίζει εἰς τάξιν τινὰ πολλὰ ἢ περισσότερα ἄστρα ὁμοῦ, καὶ κατ' αὐτὴν τοῖς δίδει ὀνομασίαν. Ὀρφ.

Ἀστρόθετος, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Εἰς διορισμένην τάξιν τινὰ πολλῶν ἢ πλειόνων ἄστρων ὁμοῦ, καὶ εἰς τὴν κατ' αὐτὴν ὀνομασίαν των ἀνήκων. Ἐπιγρ.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὅστις θυσιάζει, προσφέρει θυσίαν εἰς τὰ ἄστρα, καὶ τὰ λατρεύει· τιμᾷ ὡς Θεόν. Διογ. Λαέρ. ἐν Προοιμίῳ· 8. (ῡ).

Ἀστρολεσχέω, ῶ. Μ. ήσω· φλυαρῶ περὶ ἀστρονομίας· παρὰ τό.

Ἀστρολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὅστις φλυαρεῖ περὶ ἀστέρων καὶ ἀστρονομίας· καταφρονητ. λεξ. ἀντὶ τοῦ, ἀστρολόγος. Νικήτ. Χρον Γ. 7. και ς. 2.

* Ἀστρόλαβον καὶ ἀστρολάβιον, τό· καὶ ἀστρόλαβος, ὁ· ἀστρονομικὸν ὄργανον καὶ ἐπίπεδος σφαῖρα, καὶ ἀνάλημμα καὶ γωνιῶν γνώμων, καλούμενον· δι' οὗ οἱ Μαθμ. μετροῦσι τὴν γωνίαν κατὰ μοίρας, λεπτὰ καὶ δεύτερα λεπτά· σύγκειται δὲ συνήθως ἐκ μεταλλίνου ὁριζοντίου κύκλου ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου ἐγκεχάρακται ἡ τῶν μοιρῶν κλ. διαίρεσις· δι' ἰδιαιτέρας δὲ τινος παρασκευῆς μετρεῖται ἐπὶ τὸ τὸ ἀκριβέστατον πασηςδήποτε γωνίας ἡ κλίσις. Παρὰ τοῖς νεωτ. ἀστρονόμοις ἄχρηστον ἤδη· ἐν τῇ ἐφηρμοσμένῃ γεωμετρίᾳ μέντοι χρησιμώτατον.

Ἀστρολογέω, ῶ· εἶμαι ἀστρολόγος· παρατηρῶ, γνωρίζω τοὺς ἀστέρας, Διογ. Λαέρτ ἀφ' οὗ.

Ἀστρολόγημα, ατος, τό· παρατήρημα ἀστρολογικόν, Σχόλ. Λυκόφ. 363.

Ἀστρολογία, ας, ἡ· ἔρευνα, παρατήρησις καὶ γνῶσις τῶν ἀστέρων· τῆς θέσεως αὐτῶν καὶ τ. τ.

Ἀστρολογικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀστρολογίαν, ἢ εἰς τὸν ἀστρολόγον.

Ἀστρολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν Ἀστρολογίαν. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς — Ἀστρονόμος· ὡς Ξενοφ. Ἀπομν· Δ. 7. 4. καὶ Κικερ. περὶ Καθηκ. 1. 6. μόλις δὲ μετὰ μετὰ Χ. Γ'. διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων αἱ λέξεις.

Ἀστρομαντεία, είας, ἡ· διὰ τῶν ἀστέρων μαντεία. Διοδ. Σικ. καί.

Ἀστρομαντική, κῆς, ἡ· ὑπακ. τέχνη = ἀστρομαντεία. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀστρόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει διὰ παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων.

Ἄστρον, ου, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἀστήρ, ἀστροθέτημα. Ὁμ. ἐξαιρ. ὁ Σείριος ἀστήρ, Παρὰ Ποιηταῖς δὲ, καὶ ὁ Ἥλιος. τροπ. πανδήποτε καθ' ἑαυτὸ ἄριστον καὶ ἐξαίρετον· ἰδὲ ἀστήρ. Παροιμ. τὸ νὰ ἀκολουθῇ, προσέχῃ τις εἰς τὰ περὶ ἄστρων, νὰ πράττῃ κατὰ τὰς ἀστρομαντικὰς παρατηρήσεις, τὸ Ἰταλ. ὀριεντάρησθαι: Ἄστροις ἐκμετρεῖσθαι τὴν ὁδόν· ὅτε δὲ καὶ ἀκυντῆς αἰτιατ. ἐπὶ ὁδοιπόρων εἰς ἐρήμους, ἢ ξένους καὶ ἀγνώστους τόπους, οἱ ὁποῖοι παραπλησίως τοῖς πλέουσι τὴν θάλασσαν δὲν ἔχουν ἄλλον ὁδηγὸν παρὰ τὰ ἄστρα. Βλ. ἐν Σοφοκλ. Οἰδ. Ι. 795. Ἄστροις σημαίνεσθαι, ἢ, τεκμαίρεσθαι. σημαίνει ἕνα μόνον ἀστέρα· ἄστρον δέ, τὸν ἀστερισμόν, ἤτοι, πολλά, ἢ περισσότερα ἄστρα ὁμοῦ καὶ πυκνὰ φαινόμενα. Οἱ Γραμματικοὶ θέλουσιν, ὅτι, Ἀστήρ, καὶ Ἄστρον, διαφέρει, καὶ Ἀστὴρ μὲν Σχολ. Πινδ. Ὀλ. Α'. 9. Θέων Ἀράτ. Φαιν. 11. Ποσειδ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ.

Ἀστρονομέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀστρονόμος). Εἶμαι ἀστρονόμος, καταγίνομαι εἰς τὴν Ἀστρονομίαν.

* Ἀστρονόμημα, ατος, τό· παρατήρημα τῆς θέσεως, τάξεως κλ. τῶν ἀστέρων, Αγν. Αρτ. 1, 8.

Ἀστρονομία, ας, ἡ· ἡ ἐπιστημονικὴ παρατήρησις τῆς θέσεως, τάξεως, κινήσεως κλ. τῶν ἀστέρων.

Ἀστρονομικός, κή, κόν· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀστρονομίαν, ἢ εἰς τὸν ἀστρονόμον· παρὰ τό.

Ἀστρονόμος, ου, ὁ (νέμω). Ὅστις παρατηρεῖ, ἐξετάζει, διορίζει, διαιρεῖ εἰς ἀστροθετήματα, καὶ κατ' αὐτὰ δίδει ὀνομασίας εἰς τὰ ἄστρα: ὁ Ἀστρονόμος, ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν Ἀστρονομίαν.

Ἀστροπλήξ, γος, ὁ (πλήσσω). = Ἀστροβλής.

Ἀστροπολέω, ῶ (πολέω). Καταγίνομαι μὲ τὰ ἄστρα ἢ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἄστρων.

Ἀστρούθιστος, ὁ, ἡ (στρουθίον, στρουθίζω). Ὅστις δὲν πλύνεται μὲ τὸ στρούθιον χόρτον τὸ ὁποῖον ἦτον ὡς σαπώνιον. Διοσκ. Β'. 84.

Ἀστροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Καὶ Ἀστροφανής (φαίνω). Ὅστις λάμπει ἀστράπτει ὡς οἱ ἀστέρες. Διόδ. Σικ. Α'. 11.

Ἀστροφέναξ, ακος, ὁ, ἡ. Ὅστις διὰ τῆς ἀστρομαντείας ἀπατᾷ καὶ πλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους. Νικήτ. Χρον. Η'. 7.

Ἀστρόφορος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, ἔχει ἄστρα.

Ἄστροφος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (στρέφω). Ἄστρεπτος, ἀγύριστος, δὲν στρέφεται, ἰδὲ Ἄστρεπτος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 96. καὶ Σοφ. Οἰδ. Κ. 490. 2) Χωρὶς στρεφογύρισμα. Πλάτ. Πολ. σελ. 282.

Ἀστροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις ἔχει φόρεμα κλουμπισμένον μὲ ἄστρα (ι).

* **Ἀστρόω** = ἀστερόω, ἀστερίζω.

* **Ἀστρώδης**, ὁ, ἡ (Εἶδος). = Ἀστροειδής.

Ἀστρῷος, α, ον = ἀστρικός, ὅστις προέρχεται ἀπὸ τὰ ἄστρα· ὅστις φέρεται, κινεῖται πρὸς τὰ ἄστρα, ὑψόνεται, σηκόνεται παραψηλά, κἀστρῷος ἔτοςκ.

Ἀστρωπός, ὁ, ἡ = Ἀστερωπός, Εὐρ. Ἡρακ. 406

Ἀστρωσία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ κεῖται τις χωρὶς στρῶμα, καὶ σκέπασμα, ἔλλειψις στρωμάτων, Πλάτ.

Ἄστρωτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (στρώννυμι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρὶς στρῶμα, χωρὶς νὰ εἶναι στρωμένον, ὡς. κἄστρωτον πέδονκ. Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. καὶ ἐπὶ Ζώων, χωρὶς σκέπασμα, ἀντὶ σαμαρίου ἢ σέλλας, τὸ τουρκ. ἀπάλστος.

Ἄστυ, εος, τὸ· γεν. εος καὶ συνῃρ. ους. ἔτι δὲ καὶ εως· τὸ εος ὅμως ἀττικώτερον· πόλις, τὸ τουρκ. βαρόσι. Ὅμ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. αἱ Ἀθῆναι· ὅθεν τὸ ἄστυ τῆς πόλεως ἡ Ἀκρόπολις, ἀντιθ. τῇ πόλει, περιεχομένῃ ὑπὸ τῶν τειχῶν· δι' ὅματα τοῦ τῇ πόλει ἀνήκοντος Πειραιῶς λιμένος. Λυργ. 6, 3, Ἐπῤῥ. ἄστυδε, εἰς τὴν πόλιν. Ὅμ.

* **Ἀστύαλος**, ὁ· ὄνμ. εὐγενοῦς τινος Τρωός, Ἰλδ

Ἀστυάναξ, ακτος ὁ· (ἄναξ). Ἐξουσιαστής, βασιλεὺς πόλεως. Αἰσχ. Ἱκ. 1031. — 2) κύρ. ὄνμ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἕκτορος. Ἰλδ. (– ⏑ ⏑ –) καί, ἀστυάναξ ὁμωνύμως, ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν, παρὰ τὸ μὴ στύειν.

Ἀστυβοώτης, του, ὁ (βοάω). Κῆρυξ, διαλαλητὴς τῆς πόλεως ὅστις διαλαλεῖ τίποτε, διατρέχων τὰς ἀγυιὰς τῆς πόλεως. Ἐπιθ. τοῦ κήρυκος, Ἰλ. Ω. 701.

Ἀστυγειτονέω, ῶ· εἶμαι ἀστυγείτων· κατοικῶ πλησίον εἰς τὴν πόλιν, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 301.

Ἀστυγειτονικός, κή, κόν· πρὸς ἀστυγείτονας προερχόμενος, ἢ ἐρχόμενος, εἰς αὐτὸν ἀνήκων. Πλουτάρχ. ς'. σελ. 325. κἀστυγειτονικοὶ πόλεμοικ· πόλεμοι μὲ τοὺς συνορεύοντας γείτονας· ὅπερ Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Ζ'. κἀστυγείτονας πολέμουςκ, λέγει.

Ἀστυγείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων). Ὅστις γειτονεύει, εἶναι γείτονας εἰς πόλιν· ἐν γένει. γείτονας, συνορευτής. Ἡρόδ. 2, 104.

* **Ἄστυδε**, Ἐπῤῥ. εἰς τὴν πόλιν, πρὸς τὴν πόλιν. κινήσ. σημαντ.

* **Ἀστυδίκης**· πρόεδρος εἰς τὸ βουλεῖον, τὸ ἰταλ. μαγιστρᾶτον τῆς πόλεως, τὸ Γερμ. πύργερμαϊστερ. Λατ. Praetor urbanus.

Ἀστυδρομέω, ῶ. Μ. ήσω (δραμεῖν). Προσβάλλω τῇ πόλει, τὸ ἰταλ. ἀτακάρω μὲ στράτευμα, ὁρμῶ νὰ κυριεύσω, τὸ ἰταλ. ἀτελτέριω, πέρνω ἢ θέλω νὰ πάρω, κυριεύσω πόλιν μὲ ἔφοδον, ἢ ἀσκάλτον, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 223.

Ἀστυκός, κή, κόν, ὡς, τό, ἀστικός, χρηστοήθης, κομψός, χαριτωμένος καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις εἶναι ἀπὸ πόλιν, ἢ ἀνήκει εἰς πόλιν (ἴστιδὲ ἡ λέξ. σπάνιος καὶ ἴσως μόνον κατὰ ψευδῆ γραφήν, ἀντὶ ἀστικός. Ἰδὲ Bremi Λυσ. περὶ δημ. ἀδικ.

Ἀστυλίς, ίδος, ἡ· ἰδέ, Στελίς.

Ἄστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Χωρὶς στύλον, χωρὶς ὑποκούμβισμα, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 237. κἄστυλος οἶκοςκ.

* **Ἀστύλωτος**, ὁ, ἡ = ἄστυλος (υ).

Ἀστύνικος, ου, ὁ, ἡ (νίκη) ἡ νικητικὴ πόλις Ἀθῆναι παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 913. κἀστύνικοι πόλεις κυρίως ἡ πόλεις νικῶσα.

Ἀστυνομέω, ῶ· εἶμαι ἀστυνόμος. Δημοσθ.

Ἀστυνομία, ίας, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀστυνόμου.

Ἀστυνομικός, κή, κόν· πᾶν, ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ἀστυνόμον, ἢ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἀστυνόμιον, ίου, τὸ· τόπος ἔνθα συναθροίζονται οἱ Ἀστυνόμοι, ἢ τὸ κριτήριον αὐτῶν· τὸ ἰταλ. πολίτσια, Πλάτ. Νομ. ΙΑ.

Ἀστυνόμος, ου, ὁ (νέμω) ἀρχὴ ἢ ἐξουσία ἐν Ἀθήναις φροντίζουσα περὶ εὐταξίας τῶν ἠθῶν, περὶ εὐπρεπείας καὶ στολισμοῦ, περὶ καθαριότητος τῆς πόλεως, περὶ ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας τοῦ λαοῦ· κλ. τ. τ. ἦσαν δὲ δέκα οἱ Ἀστυνόμοι, ὧν πέντε ἐν τῇ πόλει καὶ οἱ λοιποὶ ἐν τῷ Πειραιεῖ. Ἰδὲ ἀγορανόμος. Ἐν τῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων δουλείᾳ τῶν Ἀθηνῶν ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Aedilis, ἀστυνόμος. — 2) ὡς ἐπιθ. προστάτης, φύλαξ, κυβερνήτης πόλεως (περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ προπαροξυτόνου, ἀστύνομος, καὶ τοῦ παροξ. ἀστυνόμος, ἰδὲ Dissen ἐν Πινδ. Νμ. 9, 31). κθεοὶ ἀστυνόμοικ, Αἰσχ. Ἀγαμ. 88. καὶ Πινδ. Νέμ. Θ. 73. κἀγλαΐαι ἀστυνόμοικ, ἀντὶ τοῦ κοιναί, εἰς ὅλον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως εὐθυμήσεις, πανηγυρισμοί, ἑορταί. Ἀντιγ. 355. κὀργαὶ ἀστυνόμοικ, ἐπίνοιαι τῆς πολιτικῆς τέχνης.

* **Ἀστύνοος**, ὁ· ὄνμ. κύρ. Ἰλδ.

* **Ἀστυόχεια**, ἡ· κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Ἀστύοχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ, φυλάττει, διαυθεντεύει τὴν πόλιν· ὡς ἐν Ἐπιγράμ. κτεῖχος. μέριμνακ.

Ἀστυπολέω, ῶ. Μ. ήσω (πωλέω). Κατοικῶ, διατρίβω εἰς πόλιν. Μάξιμ. Τύρ. Λόγ. ΛΗ'. Θεόπομπος δὲ παρ' Ἀθήν. σελ. 526. ἔρχομαι, ἢ ὑπάγω μέσα εἰς πόλιν ἀφ' οὗ.

Ἀστυπολία, ίας, ἡ· ἐν πόλει διατριβή· τὸ νὰ διατρίβῃ, κατοικῇ περιφέρεται, ἢ τρέχῃ τις ἄνω κάτω εἰς τὴν πόλιν. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. ΠΓ'.

* **Ἀστύπυλος**, ὁ· ὄνμ. κύρ. στρατηγοῦ τινος τῶν Παιόνων. Ἰλδ.

Ἀστύριον, ου. τό. Ὑποκρ. τοῦ ἄστυ, μικρὰ πόλις.

Ἄστυτος, ου, ὁ, ἀνίκανος στύειν· ὅθεν ἀστυτίς, ίδος ἡ· ἡ θρίδαξ, τὸ κοινῶς μαρούλι, ὡς εἰς τὸ στύειν ἐνεργοῦσα· οὕτως ὠνόμαζον αὐτὴν αἱ γυναῖκες, ὡς οἱ Πυθαγ. διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, εὐνοῦχον. Ἀθ. 2. σελ. 59. Ε, Εὐσταθ. Ἰλ. Χ, σελ. 1283, 24.

Ἀστυτίς, ἡ. Ἰδὲ τὸ προηγμ.

Ἀστύτριψ, ιβος. ὁ, ἡ (τρίβω). Καὶ τό, οἰκότριψ, ὅστις διατρίβει καὶ εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν πόλιν. Φιλόστρ. Εἰκ. Β'. 26.

Ἀστυφέλικτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ-ον (στυφελίζω). Ἄσειστος, ἀκλόνητος, ἀτάραχος, Ξενοφ. Λακ.

Ἀστύφελος, ου, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἰδίως θηλ. ἀστυφέλη. Θγκς (στυφελός). Ὅστις δὲν εἶναι τραχύς, πετρώδης, Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Ἀσυγγενής, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν εἶναι συγγενής.

Ἀσυγγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (συγγνώμων). Ὅστις δὲν συγχωρεῖ, δὲν εὐσπλαγχνίζεται, σκληρός, ἄσπλαγχνος. Πλούταρχ.

Ἀσύγγνωστος, ου, ὁ, ἡ, ἀνάξιος, συγγνώμης, εὐσπλαγχνίας, καὶ συγχωρήσεως, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Κ. 87. — ἀσυγχώρητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐσυγχώρησέ τις, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλαβε συγχώρησιν. Ἡσυχ. δὲ καὶ Σουίδ. Νεμέσ. Ἐμεσ. σελ. 55. Ἐπῤῥ. ἀσυγγνώστως.

Ἀσύγγραφος, ου, ὁ, ἡ (συγγραφή)· χωρὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν· κδανείσασθαι ἀσυγγράφωςκ· νὰ δανεισθῇ τις χρήματα χωρὶς ὁμολογίαν· Διόδ. Σικ.

Ἀσυγγύμναστος, ου, ὁ, ἡ, (συγγυμνάζω)· χωρὶς γύμνασιν, ἀγύμναστος· Λουκιαν.

Ἀσυγκαταθετέω, ῶ, Μ. ήσω (συγκατατίθημι)· δὲν συμφωνῶ, δὲν δίδω τὴν γνώμην μου· Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀσυγκέραστος, ου, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν συγκερνᾶται, δὲν ἀνακατόνεται, δὲν ἑνόνεται, δὲν ἐσυγκεράσθηκε, δὲν ἀνακατώθηκε, δὲν ἐσμίχθηκε μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἀσύγκλειστος, ου, ὁ, ἡ (συγκλείω)· ὅστις δὲν κλείεται, δὲν κλειδόνεται, ἠμπορεῖ νὰ κλεισθῇ, νὰ σφαλισθῇ εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἢ εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὁμοῦ μὲ ἄλλα ἢ μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἀσύγκλωστος, ὁ, ἡ (συγκλώθω)· ὅστις δὲν κλώθεται, ὁμοῦ μὲ ἄλλο τίποτε· τρο κ. καθόλου ἀνάρμοστος, ἀσύμφωνος, ἀταίριαστος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλο τίποτε· Συνέσ. Ἐπιστ. 57. τὸν ὁποῖον, ἢ τὸ ὁποῖον δὲν ἔνωσεν ἡ μοῖρα ἢ ἡ τύχη μὲ ἄλλον· Κικ. Ἀττ. 6. 1.

Ἀσυγκόμιστος, ου, ὁ, ἡ (συγκομίζω)· ἀσυμμάζωχτος, ἀσύναχτος· ἀθέριστος, ἀκοβάλητος· Ξενοφ. Κυρ. Π. Λ'. 5. 10.

Ἀσύγκρατος, ὁ, ἡ· = Ἀσυγκέραστος.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ, ἡ (συγκρίνω)· ὅστις δὲν συγκρίνεται, δὲν παραβάλλεται, δὲν ταιριάζεται, δὲν ὁμοιάζεται, δὲν ἐπαραβλήθη, δὲν ἐταιριάσθη, δὲν ὁμοιάσθη· ἀνόμοιος, ἀταίριαστος μὲ ἄλλον· — 2) ἀσυνάρμοστος, ἀνεπίμικτος, ἀκοινώνητος, ὅστις δὲν ἔχει συγκοινωνίαν, συναναστροφὴν μὲ ἄλλους. Ἐπῤῥ. ἀσυγκρίτως, δὲν ὁμοιάζει μὲ ἄλλο, Πλούταρχ. ς'. σελ. 509.

Ἀσύγχυτος, ὁ, ἡ (συγχέω). Ἄσμικτος, ἀνακάτωτος μὲ ἄλλον, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε· ἀμετάλλακτος· ὅστις δὲν ἀλλάχθηκε, δὲν μεταλλάχθηκε μὲ ἄλλον, δηλ. δὲν ἐδόθηκε, δὲν ἐλέχθηκε καὶ τ. τ. ἀντὶ δι' ἄλλον, ἢ εἰς τόπον ἄλλου. Ἀῤῥιαν. Ἐπ. Δ'. 11.

Ἀσυγχύτως, Ἐπῤ. Ἄμικτα, ἀνακάτωτα, καὶ ἀμετάλλαχτα.

Ἀσυγχώρητος, ου, ὁ, ἡ (συγχωρέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν ἐσυγχωρήθηκε, δὲν εἶναι συγχωρημένος, δὲν ἀξίζει συγχώρησιν, παράβλεψιν· Διόδ. Σικ. — 2) ἐνεργητ. ὅστις δὲν συγχωρεῖ, δὲν παραβλέπει, ἀνεξίλαστος, σκληρός, σκληρόκαρδος· Ἐπῤῥ. ἀσυγχωρήτως· σκληρῶς.

Ἀσύζευκτος, ου, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Ἀζευγάρωτος, ἀνένωτος, ἀνόμοιος, ἀσύμφωνος· Σουίδ.

Ἀσυκοφάντητος, ου, ὁ, ἡ (συκοφαντέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν συκοφαντοῦν, δὲν διαβάλλουν, δὲν καταλαλοῦν, δὲν ἐσυκοφάντησαν, διέβαλαν, κατελάλησαν οἱ συκοφάνται· τὸ τουρκ. μουναφούκιδες· Ἐπῤῥ. ἀσυκοφαντήτως.

Ἀσυλαῖος, αία, αῖον (ἄσυλον). Ὅστις ἀνήκει εἰς ἄσυλον· ἰδὲ Ἄσυλον· Πλούταρχ.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἐξουσιαστής, λειτουργὸς τῆς πολιτείας ἄθικτος, τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ νὰ πειράξῃ, βλάψῃ ἢ νὰ βάλῃ χέρι ἐπάνω του. Παρὰ Διον. Ἀλικ. Ζ'. 48. κσυμβόλαια ἀντὶ ἀσύλου ἀρχῆςκ.

Ἀσυλεί, Ἐπίῤ. τοῦ ἄσυλος· ἄβλαβα, ἀνέγγιχτα, ἀπείραχτα· σίγουρα, χωρὶς κίνδυνον.

Ἀσύλητος, ου, ὁ, ἡ (συλάω). = Ἄσυλος· Εὐρ. Ἑλ. 456. (υ)

Ἀσυλία, ας, ἡ· τὸ νὰ μὴ τολμᾷ τις νὰ ἐγγίξῃ, βλάψῃ, πειράξῃ τὸν ἄσυλον τόπον καὶ ἐκεῖνον ὅστις καταφύγῃ εἰς αὐτόν· ἀσφάλεια, σιγουράδα ἀπὸ κάθε καταχρησιν· — 2) Ἐνεργητ. ἡ σιγουράδα, ἀσφάλεια τοῦ εἰς ἄσυλον τόπον εὑρισκομένου. Αἰσχ. Ἱκ. 625.

Ἀσύλληπτος, ου, ὁ, ἡ (συλλαμβάνω). Ὅστις δὲν συλλαμβάνεται, δὲν πιάνεται· — 2) ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος. — 3) ἐνεργητικ. Ὅστις δὲν πιάνει, δὲν συλλαμβάνει, ἤτοι δὲν ἐγκαστρώνεται· ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ζώων· Διοσκορ. ἀφ' οὗ

Ἀσυλληψία, ας, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ ἀσυλλήπτου· ἀκαταληψία· τὸ νὰ μὴν ἐγγαστρώνηταί τις.

Ἀσυλλόγιστος, ου, ὁ, ἡ, (συλλογίζομαι). ὅστις δὲν ἐμβῆκε, δὲν ἐμβαίνει δὲν ἐβάλθηκε εἰς τὸν λογαριασμὸν μαζῦ μὲ ἄλλους· ὅστις δὲν ἐπιδέχεται λογαριασμὸν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν λογαριάσῃ: δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν καταλάβῃ τις: 2) ὅστις δὲν εὑρίσκεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ διὰ συλλογισμοῦ· εἶναι ἐναντίος τῶν κανόνων τῆς λογικῆς· Πλούτ. «ἀσυλλόγιστα, καὶ ἄδηλα πράγματα« «συλλογισμοὶ καὶ λόγοι ἀσυλλόγιστοι,« ψευδεῖς δηλ. συλλογισμοί, λόγοι χωρὶς συνέχειαν — 3) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ λογαριάσῃ· Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 59.

Ἀσυλλογίστως, Ἐπίῤ. Ἀκατάληπτα, καὶ ἀλογάριστα, ἀστόχαστα, ἀσυλλόγιστα

Ἄσυλον, ου, τὸ, (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἑξῆς.) τόπος ἱερὸς· καταφύγιον βέβαιον· τὸ τουρκ. βακοῦφι. τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα εἶναι ἱερὰ, δὲν τολμᾷ νὰ ἐγγίξῃ ἢ βλάψῃ κανεὶς· εἰς τὸν ὁποῖον ὅταν καταφύγῃ τις καταδιωκόμενος εἶναι εἰς ἀσφάλειαν· Λέγεται ἕνας τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὅταν καταφύγῃ τινὰς μένει ἐλεύθερος, τόπος καταφυγῆς, καὶ ἐλευθερίας δηλ. καὶ

Ἄσυλος, ου, ὁ, ἡ (συλη)· Χωρὶς ἁρπαγὴν, λεηλασίαν, ἀκούρσευτος, ἀλεηλάτητος· τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἁρπάξῃ, κουρσεύσῃ, βλάψῃ, πειράξῃ, χαλάσῃ· ὅστις εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ· εἶναι ἀσφαλὴς, σίγουρος, ἐκτὸς κινδύνου: «ἄσυλος γάμων ἦν« ἀνεπηρέαστος, ἀνενόχλητος διὰ τοὺς γάμους· Ἑλέν. 61.

Ἀσύλωτος, ου, ὁ, ἡ (συλόω), γυμνὸς· «ὦμοι ἀσύλωτοι«· Παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἀρτεμ. 213. ὦμοι γυμνοὶ, ξεσκεπασμένοι· ἀμφβ ἀνάγν.

Ἀσύμβατος, ου, ὁ, ἡ, (συμβαίνω)· Ὅστις δὲν ἑνώνεται, δὲν σμίγει, δὲν ταιριάζει, ἀσύμφωνος, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ συνεννοηθῇ μὲ ἄλλους· Πολυβ. «κοινολογία ἀσύμβατος« — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἑνόνει, δὲν φέρει εἰς συμφωνίαν, εἰς συμβιβασμὸν, εἰς εἰρήνην· Ἐπίῤ. ἀσυμβάτως.

Ἀσύμβλητος, ου, ὁ, ἡ (συμβάλλω). Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραβληθῇ, νὰ ταιριασθῇ, νὰ συγκριθῇ μὲ ἄλλο τι. ἀνόμοιος· — 2) ἀσυμπέραντος, ἀπείκαστος, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος. Σοφοκλ. Τραχ. 694. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ς΄. 60.

Ἀσυμβολέω, ῶ, Μ. ήσω. τινός· εἶμαι ἀσύμβολος· δὲν συνεισφέρω εἰς τίποτε· Ἀχιλλ. Τατ. Η΄. «ἵνα μὴ ἀσυμβολήσω μυθολογίας« Διὰ νὰ μὴ δώσω μέρος, ὅ, ἐστὶ, νὰ συνεισφέρω εἰς τὴν μυθολογίαν.

Ἀσύμβολος, ου, ὁ, ἡ (συμβολή)· χωρὶς συνεισφορὰν, διὰ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν συνεισφέρει, δὲν πληρόνει τὸ ἀνάλογον μέρος του· χωρὶς ἔρανον, τὸ τουρκ. ῥεφενέν· «δεῖπνον ἀσύμβολον«. — β) χωρὶς συγκοινωνίαν, συναναστροφήν. Πλούταρχ. «βίος ἀσύμβολος« — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν συνεισφέρει, δὲν πληρόνει τὸ ἀνάλογον μέρος του, ἐξαιρέτως εἴς τι συμπόσιον, ἢ φιλίαν. — γ΄) ὅστις δὲν φέρει δὲν προξενεῖ κανὲν ὄφελος εἰς τὸ ὅλον. Ἐπίῤ. ἀσυμβόλως.

Ἀσυμβούλευτος, ου, ὁ, ἡ (συμβουλεύω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἐσυμβούλευσε, δὲν συμβουλεύει κανεὶς. — 2) ἐνεργ. Ὅστις δὲν συμβουλεύεται, δὲν ζητεῖ συμβουλὴν ἀπὸ ἄλλον.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, Ἔλλειψις συμμετρίας· ἐκ τοῦ

Ἀσύμμετρος, ου, ὁ, ἡ (σύμμετρος), χωρὶς συμμετρίαν, ὁμοιότητα, ἀναλογίαν· ἀνώμαλος, ἀπρεπὴς, ἀνόμοιος, ἀταίριαστος.

Ἀσυμμέτρως, Ἐπίῤ. χωρὶς συμμετρίαν.

Ἀσυμμιγὴς, ὁ, ἡ καὶ ἀσύμμικτος (συμμίγνυμι)· Ὅστις δὲν σμίγεται, δὲν ἑνώνεται, δὲν ἀνακατώνεται.

Ἀσυμμνημόνευτος, ου, ὁ, ἡ, (συμμνημονεύω)· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ φυλάξῃ εἰς τὸ μνημονικὸν, εἰς τὸ ἐνθυμητικόν του εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ ἢ ἄλλο τίποτε. Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ ἄλλο τι καὶ νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν ἐνθύμησιν. Διοσκορ. Προοίμ.

Ἀσυμπαγὴς, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι)· ὅστις δὲν συσμίγεται, δὲν συνενόνεται νὰ γένῃ ἕνα μὲ ἄλλο τίποτε· δὲν εἶναι πυκνὸς, στειβαρός· Λουκιαν. Ἀποκηρυτ.

Ἀσυμπάθεια, είας, ἡ· Ἔλλειψις συμπαθείας, ἀσπλαγχνία· (πα) παρὰ τὸ

Ἀσυμπαθὴς, ὁ, ἡ (συμπαθής). Ὅστις δὲν ἔχει συμπάθειαν, δὲν συμπονεῖ, δὲν συλλυπεῖται τὸν ἄλλον, ἄσπλαγχνος· Διοδ. Σικ.

Ἀσυμπαθῶς, Ἐπίῤ. χωρὶς συμπάθειαν, σκληρὰ, ἄσπλαγχνα.

Ἀσύμπλεκτος, ου, ὁ, ἡ, (συμπλέκω)· ὅστις δὲν πλέκεται μὲ ἄλλο τι, δὲν συνδένεται, δὲν ἑνώνεται, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπλεχθῇ μὲ ἄλλο τι.

Ἀσυμπλήρωτος, ου, ὁ, ἡ (συμπληρόω), ἀγέμιστος, ἀτελείωτος.

Ἀσύμπλοκος, ου. ὁ, ἡ, = Ἀσύμπλεκτος. Φιλ.

Ἀσύμπτωτος, ου, ὁ, ἡ (συμπίπτω), ὅστις δὲν συμπίπτει, δὲν συμβαίνει, δὲν συναπαντιέται εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Ἱπποκρ.

Ἀσυμπώρωτος, ου, ὁ, ἡ, (συμπωρόω)· Ὅστις δὲν συγκολλᾶται διὰ πωρώσεως, δὲν σκληρύνεται, τὸ κοινότ. δὲν ῥοζάβει, ξύει· Παῦλ. Αἰγιν.

Ἀσυμφανὴς, ὁ, ἡ, (συμφαίνομαι) ὅστις δὲν φαίνεται, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις· ἀφανὴς, σκοτεινὸς· Ἐπίῤ. ἀσυμφανῶς.

Ἀσύμφιλος, ου, ὁ, ἡ· Παρὰ Πλουτάρχ. ἐσφαλμένως ἀντὶ τοῦ, Ἀσύμφυλος.

Ἀσύμφορος, ου, ὁ, ἡ (σύμφορος), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν συμφέρει, δὲν ὠφελεῖ· τὸ κοινότ. δὲν δίδει χέρι, Ἡσιόδ. Ἔρ. 780. Ἐπίῤ. ἀσυμφόρως.

Ἀσυμφυὴς, ὁ, ἡ (συμφύω), ὅστις δὲν αὐξήνει ὁμοῦ μὲ ἄλλον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἑνωθῇ, ταιριάσῃ, συμφωνήσῃ μὲ ἄλλον.

Ἀσύμφυλος, ου, ὁ, ἡ (σύμφυλος), ὅστις δὲν εἶναι συγγενὴς, ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος, ἀπὸ τὴν ἰδίαν φυλὴν· εἶναι ἀλλογενὴς. ἀλλόφυλος ξένος: ἀνόμοιος, ἄνισος, ἀταίριαστος, ἀκοινώνητος, ἀσύμφωνος.

Ἀσύμφυρτος, ου, ὁ, ἡ (φύρω), Ἀνακάτωτος, μὴ ἀνακατωμένος· μὲ ἄλλον.

Ἀσύμφυτος, ου, ὁ, ἡ, = Ἀσυμφυής. Ἱπποκρ.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ· Ἔλλειψις συμφωνίας τοῦ ἤχου εἰς τὴν Μουσικὴν· κακοφωνία, παραφωνία: τροπ. ἡ ἀσυμφωνία· διχόνοια· παρὰ τὸ

Ἀσύμφωνος, ου, ὁ, ἡ (σύμφωνος), ἢ ὅστις δὲν συμφωνεῖ, δὲν κάμνει τὸν ἴδιον ἦχον ὁμοῦ μὲ ἄλλον, κάμνων παραφωνίαν· δὲν συγχύνει, δὲν δίδει ὅμοιον καθαρὸν ἦχον: «ἀσύμφωνον χορδὴν κρούουσι« Δντ. Αλκ. Ὅστις ὁμιλεῖ διαφόρους γλώσσας Πλάτ. Νομ. ς΄, ὅστις δὲν εἶναι σύμφωνος, εἰς τὴν γνώμην εἰς τὰ φρονήματα, μὲ ἄλλον.

Ἀσυμφώνως, Ἐπίῤ. Ἀσύμφωνα, ἀταίριαστα.

* **Ἀσύμψηφος**, ὁ, ἡ (σύμψηφος) = ἀσύμφωνος σημ. 2. Schaef. ἐν Πλουτχ. Δίων 30.

Ἀσυνάγωγος, ου, ὁ, ἡ (συνάγω), Ὅστις εἶναι ἔξω τῆς συναγωγῆς, ὅ ἐστι τῆς ἑνώσεως ἄλλων

Ἀσυναίρετος, ου, ὁ, ἡ (συναιρέω). ὅστις δὲν πάσχει συναίρεσιν· Γραμματ.

Ἀσύνακτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ου· (συνάγω). Ὅστις δὲν ἑνώνεται, δὲν σμίγεται, δὲν συναρμόζεται, δὲν ἔχει συνέχειαν μὲ ἄλλον, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. ΜΔ΄. «λόγοι ἀσύνακτοι« οὐ τὸ ἐναντίον, «λόγοι συνάγοντες«.

* **Ἀσυναλγὴς**, ὁ, ἡ (ἄλγος) = ἀσυμπαθής.

* **Ἀσυνάλειπτος**, ὁ, ἡ (συναλοιφή)· Ὅστις δὲν πάσχει συναλοιφήν, Γρμτγρ. Ἐπίῤ. ἀσυναλείπτως· Εὐστάθ.

Ἀσυνάλλακτος, ου, ὁ, ἡ (συναλλάσσω), Ἀδιάλλακτος, καὶ Ἀκατάλλακτος· ἀφιλίωτος.

Ἀσύναπτος, ου, ὁ, ἡ (συνάπτω)· Ὅστις δὲν συνάπτεται, δὲν συνδένεται, δὲν ἑνώνεται μὲ ἄλλον. Ἀριστοτέλ.

Ἀσύναρθρος, ου, ὁ, ἡ, Ὅστις δὲν συναρμόζεται μὲ κανὲν ἄρθρον. Ἐτυμολ.

Ἀσυνάρθρως, Ἐπίῤ. Χωρὶς σύνδεσιν ἄρθρων.

Ἀσυναρίθμητος, ου, ὁ, ἡ, Ὅστις δὲν συναριθμῆται, δὲν μετρῆται μὲ ἄλλους, Κύριλ. Ἀλ.

Ἀσυνάρμοστος, ου, ὁ, ἡ, (συναρμόζω) = τῷ ἑπομ. Πλουτάρχ.

Ἀσυνάρτητος, ου, ὁ, ἡ (συναρτάω). Ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ συνδεθῇ, νὰ συναρθῇ, νὰ ἁρμοσθῇ· Διον. Ἀλικ. ἐν δὲ τῇ Μετρικῇ λέγονται, «στίχοι ἀσυνάρτητοι« ὅσοι εἰσὶ σύνθετοι ἐξ ἑτερογενῶν ῥυθμῶν. Herm. el metr. σλ.583. Ἐπίῤ. ἀσυναρτήτως.

Ἀσύνδετος, ου, ἡ, ὅστις δὲν εἶναι συνδεδεμένος, συναρμοσμένος, ἑνωμένος· Ξεν. Κυν. 5, 30 παρὰ Γραμματ. ἄνευ συνδέσμου. Ἐπίῤ ἀσυνδέτως.

Ἀσύνδηλος, ου, ὁ, ἡ = ἄδηλος κατ' ἐπίτασιν· Πλούταρ. Λυκ. 27.

Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ, ἡ (συνδυάζω). Ὁποῖος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἑνωθῇ, νὰ γίνῃ ζευγάρι, νὰ γίνουν δύο ὅμοια μὲ ἄλλο τι· καὶ ἀσύζευκτος, ἀξευγάρωτος, ἀνένωτος· Ἐπίῤ. ἀσυνδυάστως.

Ἀσυνείδητος, ου, ὁ, ἡ (συνεῖδον). Τινὸς ὅστις δὲν ἠξεύρει, δὲν ἔχει εἴδησιν καθὼς ἄλλος διὰ τίποτε· ὅθεν «ἀσυνείδ. τοῖς ἄλλοις«, χωρὶς νὰ ἠξεύρουν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ· Ἐπίῤ. ἀσυνειδήτως· Πλούταρχ.

Ἀσυνείκαστος, ου, ὁ, ἡ (εἰκάζω). Ὅστις δὲν καταλαμβάνεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπερασθῇ, εἶναι σκοτεινὸς· Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 707.

* **Ἀσύνεργος**, ὁ, ἡ (σύνεργος). Ὅστις δὲν συνεργεῖ, δὲν χρησιμεύει, δὲν ὠφελεῖ, δὲν βοηθεῖ.

Ἀσυνεσία, ίας, ἡ (ἀσύνετος). Ἔλλειψις συνέσεως, ἀγνωσία, ἀστοχασία, μωρία· Θουκ. καὶ Ξεν.

Ἀσυνετέω, ῶ, Μ. ήσω· (ἀσύνετος). Εἶμαι ἀσύνετος, μωρὸς, ἀστόχαστος· μετὰ γεν.

Ἀσυνετοποιέω, ῶ. Ἀσύνετα ποιῶ, κάμνω τρέλαις, πολιτεύομαι ὡς τρελὸς· Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1319.

Ἀσύνετος, ου, ὁ, ἡ Ἀττ. ἀξύνετος (συνετός). Χωρὶς γνῶσιν, μωρὸς, τρελὸς. ἀστόχαστος· Διοσκ. 2) τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις· Valck. ἐν Φοιν. 1510.

Ἀσυνέτως, Ἐπίῤ. Τρελὰ, ἀστόχαστα, μωρά.

Ἀσυνηγόρητος, ου, ὁ, ἡ (συνηγορέω). Ἀδιαυθέντευτος.

Ἀσυνήθεια, είας, ἡ. Ἔλλειψις συνηθείας, ἀσυνηθησιά.

Ἀσυνήθης, εος, ὁ, ἡ (συνήθης). Ἀσυνήθιστος.

Ἀσυνήθως, Ἐπίῤ. Χωρὶς συνήθειαν, ἀσυνήθιστα.

Ἀσυνθεσία, ίας, ἡ (σύνθετος). Παράβασις συνθήκης, συμφωνίας.

Ἀσυνθετέω, ῶ, Μ. ήσω Παραβαίνω, καταπατῶ ταῖς συνθήκαις, συμφωνίαις· παρὰ τὸ

Ἀσύνθετος, ου, ὁ, ἡ (σύνθετος). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι συνθεμένον μὲ ἄλλο τίποτε, εἶναι ἁπλοῦν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ συντεθῇ. ἑνωθῇ μὲ ἄλλο, Ἀριστλ. Πολ. ἀνήτυχοι, ἀσταθὴς, ἀκατάστατος, Δημοσθ. «ἀσυνθετώτατος ὄχλος«. — 2) (συντίθεμαι) ὅστις παραβαίνει, καταπατεῖ τὰς συνθήκας καὶ συμφωνίας, δὲν κρατεῖ τὸν λόγον, τὴν ὑπόσχεσίν του, Ἁρποκρ. — 3) Παρὰ Γραμματ. χωρὶς σύνδεσιν, Ἐπίῤ. ἀσυνθέτως.

Ἀσυνίστωρ, ορος, ὁ· = ἀσυνείδητος ἀμφίβ.

Ἀσυννεφής, έος, τό. Ἡ «Ἄνεμος ἀσυννεφής», ἄνεμος μὴ φέρων σύννεφα· ἀσυννέφιαστος, Θφρστ.

Ἀσύνοος, ὁ, ἡ· συνρτ. ους, ουν, τό (σύννους). Ἀπρόσεκτος καὶ ὅστις ἔχει τοὺς στοχασμούς του σκορπισμένους, Πλάτ. Σοφ.

Ἀσυνάδευτος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν εἶναι συνωδευμένος.

Ἀσύνοπτος, ου, ὁ, ἡ (συνόψομαι). Τὸν ὁποῖον δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἰδῇ, νὰ γνωρίσῃ διὰ μιᾶς, σκοτεινός, Δημοσθ.

Ἀσυνουσίαστος, ου, ὁ, ἡ (συνουσιάζω). Χωρὶς συναναστροφήν· ὅστις δὲν συναναστρέφεται μὲ τινά.

Ἀσύντακτος, ου, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος εἰς τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλους, ἢ εἰς τὴν τάξιν ἄλλων· δὲν εἶναι ἁρματωμένος, προετοιμασμένος, εἶναι ἄτακτος· δὲν εἶναι παρατεταγμένος εἰς μάχην, ἀσύμμετρος, Ξενοφ. Παιδ. — 2) ἐλεύθερος ἀπὸ δημόσια χρέη, Συντ. παρὰ Γραμματ. «ἀσύντακτος λέγεται, ὁ μὴ ἔχων καλὴν σύνταξιν, Ἐπίρ. ἀσυντάκτως, ἀφ' οὗ

Ἀσυνταξία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις τάξεως, διορισμοῦ, καὶ προετοιμασίας· ἀταξία, σύγχυσις, ἀνακάτωσις.

Ἀσυντέλεστος, ου, ὁ, ἡ (συντελέω). Ὅστις δὲν εἶναι τελειωμένος, ἀτελής, ἐλλειπής, Διόδ. Σικ.

Ἀσυντελέστως, Ἐπίρῥ. ἐλλειπῶς, ἀτελῶς, ἀτελείωτα.

Ἀσυντελής, ὁ, ἡ (συντελέω). Ὅστις δὲν συμβάλλει, δὲν συνεισφέρει εἰς τίποτε· ἀνωφελής, δὲν ἐνεργεῖ, δὲν κάμνει τίποτε διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ἐξαιρ. ὡς τὸ ἀτελής· ὅστις δὲν συνεισφέρει εἰς τὰ κοινὰ δοσίματα, εἶναι ἀτίδοτος. 2) = τῷ προηγμ. ἀτίδοτος, Ἀντωνῖν. Γ', 8. «Βίος ἀσυντελής», Ἐπίῤῥ. ἀσυντελῶς.

Ἀσύντονος, ου, ὁ, ἡ (συντείνω). Ἀτάνυστος, ἀτέντωτος, χαῦνος· ὅθεν — 2) τρπ. ἀνεπιμελής· ὅστις δὲν βιάζει, δὲν στενοχωρεῖ τὸν ἑαυτόν του· ἀργός, ἀργοπορικός, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἀκαμάτης, χαῦνος, Ξενοφ. Παιδ. Δ', 2. 31. «Ἀσυντονώτατα πρὸς τὴν πορείαν ἔχειν», Ἐπίῤῥ. ἀσυντόνως.

Ἀσύντριπτος, ου, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὅστις δὲν συντρίβεται, δὲν κατασυντρίβεται, δὲν ἐσυντρίφθη, δὲν κατασυντρίφθη.

Ἀσυνύπαρκτος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι μαζύ, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, νὰ εὑρίσκηται ὁμοῦ μὲ ἄλλον, Σέξτ. Ἐμπ.

Ἀσυρής, ὁ, ἡ (σύρω). Ἀκάθαρτος, ἄπαστρος, βδελυρός, Πολυβ. παρ' Ἀθην. Ε', σλ. 221. εσφαλμ. «Ἀκυρ[...]» ἀναγινώσκεται.

Ἀσύριστος, ου, ὁ, ἡ (συρίττω). Ὅστις δὲν ἐσυρίχθη, δὲν ἐπερίπαιχθη μὲ τὸ σύρισμα ἢ σφύρισμα (ῡ).

Ἀσυσκεύαστος, ου, ὁ, ἡ (συσκευάζω). Ὅστις δὲν ἐσυνάχθη, δὲν ἐμαζώχθη, τὸ ἰταλ. δὲν ἐμπακαρίσθηκεν, ἀπακάριστος, δὲν ἐβάλθη εἰς τὸν τόπον του, Ξενοφ. Οἰκ. η', 13.

Ἀσυστασία, ίας, ἡ. Διαφωνία, διχόνοια, ἀσυναρμοστία, σύγχυσις, ταραχή· καὶ

*** Ἀσυστατέω**, Μλ. ήσω. Δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν ἑαυτόν μου· παρὰ τὸ

Ἀσύστατος, ου, ὁ, ἡ (συνίσταμαι). Ὅστις δὲν συνίσταται, δὲν ὑπάρχει, δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ. — 2) ὅστις δὲν συνέχεται, δὲν ἔχει συνέχειαν, ἕνωσιν μὲ ἄλλον π. χ. «Ἀσύστατον ὕδωρ», Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ, ῥευστόν. — 3) μετφρ. διάφωνος, ἀσύμφωνος, ἀσυνάρμοστος, εἰς τὸν ἑαυτόν του ἀντιφάσκων.

Ἀσύστολος, ου, ὁ, ἡ (συστολή). Ὅστις δὲν συστέλλεται, δὲν συμμαζώνεται, δὲν γίνεται κοντότερος. Ἐπίῤῥ. ἀσυστόλως.

Ἀσύστροφος, ου, ὁ, ἡ (συστροφή). Ὅστις δὲν συστρέφεται, δὲν στριμμένεται, δὲν συνθλίβεται, δὲν περιμαζώνεται, Ἱπποκρ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γραμμάτων· ὡς τὸ ἀσυγκρότητος, δὲν εἶναι σφιχτά, στενά, στρογγυλὰ γραμμένος.

Ἀσύφηλος, ου, ὁ, ἡ, ἐν Ἰλιάδ. Ι. 643. «ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν», ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.» μ' ἔκαμεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας κακόν, καταφρονημένον, τὸ οὐδέν· τοῦτ' ἔστι μὲ κατεταπείνωσε, κατεφρόνησε, κατετίμασε, καὶ Ἰλδ. Ω. 767. «οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον.» ἀκόμη δὲν ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμα σου κανένα ἀχρεῖον, κακὸν λόγον. Παρὰ Κ. Σμυρν. ἐξηγεῖται ἐνεργτ. ὑβρίζων, ἀτιμάζων. (ἡ Ἐτμλ. ἀσαφής· ἴσως παρὰ τὸ αἴσυλος ἢ στυφελός.)

*** Ἄσυχος**, ἀσυχία. Δωρ. ἀντὶ ἥσυχος, ἡσυχία.

Ἀσφάδαστος, ου, ὁ, ἡ (σφαδάζω). Ὅστις δὲν σπαράττεται, δὲν τρέμει, δὲν χτυπιέται ὡς τὸ ψάρι εἰς τὸν ἄμμον· δὲν χαροπαλαίεται, δὲν ἀποθνήσκει δύσκολα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 1304. «Ἀσφάδαστος θάνατος», Αἰ. 848. «Ἀσφαδάστῳ πηδήματι», Ἐπίῤῥ. ἀσφαδάστως.

Ἀσφακέλιστος, ου, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸν σφάκελον, ἴδε Σφάκελος.

Ἄσφακτος, ου, ὁ, ἡ, τό — ον (σφάττω). Ἀσφαχτος, Εὐρπ.

Ἀσφάλεια, είας, ἡ· Ἰων. ἀσφαλείη (ἀσφαλής). Στερεὰ στάσις σώματός τινος, τὸ ὁποῖον στέκεται τόσον στερεά, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρασαλεύσῃ ἀπὸ τὸν τόπον του, νὰ πέσῃ. Μετφρ. βεβαιότης, σιγουράδα, κατὰ πᾶσαν σημασίαν· ἐξαιρ. ἔλλειψις κινδύνου· τὸ ἰταλ. σιγουρτά· ἡ σιγουράρισμα ἔγγραφον ἢ μὲ ἐνέχυρον τὸ τουρκ. ἀμανέτι, σίγουρη ὁδηγίας βεβαιότητα εἰς τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ ἀφεθῇ τις καθόλου χωρὶς κανένα φόβον, χωρὶς ὑποψίαν· σταθερὸς χαρακτήρ· διαμονή, ἐπιμονή, δηλ. τὸ νὰ μένῃ τις στερεὸς εἰς τὸν λόγον, εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του· ἀκρίβεια, τὸ ἰταλ. ἀκουρατέτσα. «Ἀσφάλεια λόγου» βεβαιότης ἀποδείξεως, δηλ. δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλως παρὰ ὡς ἀπεδείχθη. Ξενφ.

Ἀσφάλειος, εία, ον, = ἀσφάλιος, Ἀρστφ. Ἀχ. 682. ὅπου ἄλλοι προπαροξ. ἀσφάλειος γράφουσιν.

Ἀσφαλέως = ἀσφαλῶς, Ἐπίῤῥ. Σίγουρα, βέβαια, χωρὶς κίνδυνον, Ἰλ. Ρ.

Ἀσφαλής, ὁ, ἡ, (σφάλλομαι). Ὅστις δὲν πίπτει, δὲν κλονίζεται· ὅστις στέκει στερεά, ἀκίνητα, ἀτράνταχτα, Ὀδ. Ζ, 42. Μετφρ. σίγουρος, βέβαιος, σταθερός, χωρὶς κίνδυνον, σιγουρευμένος, βεβαιωμένος, πιστός, ἀναμφίβολος· προνοητικός, προβλεπτικός, προφυλακτικός, ἀσιγούρατος, Heind. ἐν Πλάτ. Σοφ. σλ. 231. Α. ἐν ἀσφαλεῖ, εἰς σίγουρον, βέβαιον μέρος. Valck ἐν Ἱππ. 785. Τῷ Ἐπίῤῥ. ἀσφαλέως, ὡς τῷ οὐδετ. ἀσφαλὲς χρῆται Ὁμ. ὡς τὸ ἔμπεδον μὲ τὸ ὁποῖον συντάσσει αὐτό, κατὰ σημασ. ἐπιμόνως, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς, Ἰλ. Ν, 141. Ὀδ. Ν, 86.

*** Ἀσφαλία**, ἡ· παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ Ἀσφάλεια, Ἡρδτ. 4, 33.

Ἀσφαλίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κάμνω τι στερεόν, σίγουρον, χωρὶς φόβον καὶ κίνδυνον νὰ πέσῃ, στερεόνω, βεβαιόνω, σιγουρεύω ἢ σιγουράρω ἰταλιστ. ἐγγράφως, ἢ μὲ ἐνέχυρον. Μέσ. ἀσφαλίζομαι, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. σιγουρεύομαι, προλαμβάνω τὸν ἐνδεχόμενον κίνδυνον.

Ἀσφάλιος, ίου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος. ὡς τό, «Γαιήοχος», Ἡρδτ. 1, 179. 6, 119.

Ἀσφάλισις, εως, ἡ. Στερέωσις, βεβαίωσις, σιγουράδα.

Ἀσφάλισμα, ατος, τό. Βεβαίωμα, σιγούρευμα, ἐγγύησις, ἐνέχυρον. 2) τὸ σιγουρευμένον βεβαιωμένον, ἐγγυημένον πρᾶγμα· ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.

*** Ἀσφαλίων**, ωνος, κύρ. ὄνμ. Τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Μενελάου, Ὀδ.

Ἀσφαλτίας, ίου, ὁ. «Ἀσφαλτίας σφόνδυλος» καλεῖται ἡ τελευταία κλείδωσις τοῦ ῥαχοκκάλου κοντὰ εἰς τὰ νεφρά, οἱονεὶ ὑποστηρικτής, Πολυβ. Β', 107.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, καὶ ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ. Ἀπὸ ἄσπρην πίσσαν, τὸ τουρκ. σακίζαν.

Ἄσφαλτος, ου, ἡ. Πίσσα ἄσπρη ἢ πέτρινη, τὸ τουρκ. σακίζα· πίσσα μαύρη τὸ συνηθ. ἰταλ. κατράνη, καὶ εἶδος πετρελαίου κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 4, 195. 6, 119.

Ἀσφαλτόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀλείφω τι μὲ τὴν κατράνην, ἢ πίσσαν· πισσόνω, κατρανόνω, κατρανιάζω, κατρανίζω.

Ἀσφαλτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ κατράνην, ἢ πίσσαν, ἢ γεμάτος ἀπὸ πίσσαν.

Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ. Κατράνωμα, πίσσωμα.

*** Ἀσφαλῶς**, Ἀττ. ἀντὶ ἀσφαλέως, παρὰ τὸ ἀσφαλής. Ὅπερ ἴδε.

Ἀσφαραγέω, ῶ, ἀντὶ τοῦ, «Σφαραγέω» μετὰ τοῦ εὐφωντ. α.· βροντῶ, κάμνω κρότον, καὶ ταραχήν, Θεόκρ. ΙΖ', 94. ἔνθα ἄλλοι, «Ἀμφαγέροντο» ἀναγινώσκ.

Ἀσφάραγος, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ, σφάραγος, φάρυξ, καί, φάρυγξ. Ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, δι' ἧς ἀναπνέομεν, καὶ ὁ λάρυγξ, ἢ ὁ οἰσοφάγος, διὰ τοῦ ὁποίου καταπίνομεν, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ δὲν ἔκαμνον διαφορὰν αὐτῶν τῶν δύο, Ἰλ. Χ, 328. «Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια.» (σφα)

*** Ἀσφάραγος**, ὁ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἀσπάραγος, σπαράγγι.

Ἀσφαραγωνιά, ᾶς, ἡ = ἀσπαραγωνία, ἀσπαραγία, σπαραγγιά.

*** Ἄσφι**, ἄσφε. Αἰολ. ἀντὶ σφί, σφέ· Ἀλκ. λφ. 80.

Ἄσφιγκτος, ου, ὁ, ἡ (σφίγγω). Ἄσφιχτος.

*** Ἀσφοδελικός**, ή, όν· καὶ

Ἀσφοδέλινος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ ἀσφόδελον, Λουκιαν. παρὰ τὸ

Ἀσφόδελος, ου, ὁ. Εἶδος χόρτου, ὅμοιον μὲ τὸ κρίνον, τὸ τουρκ. μασουσάκη, ἢ λαλὲς μὲ πολλοὺς μικροὺς ῥόζους εἰς τὴν ῥίζαν, τὸ ὁποῖον ἦτον τὸ εὐθηνότατον φαγητὸν τῶν πτωχῶν, ὡς τὴν σήμερον τὰ γαιόμηλα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 41. καὶ Θεόφ. Φ. Ἱστ. Ζ', 12. ἀφ' οὗ

Ἀσφοδελός, οῦ, ὁ, ἡ. Ὁ τόπος ὅπου φυτρόνει ὁ ἀσφόδελος, ἀσφοδελότοπος, ἀσφοδηλοτόπι· ἀσφοδελὸς λειμών· λειβάδι γεμάτον ἀπὸ ἀσφόδελον, ὅπου διατρίβουσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἡρώων εἰς τὸν ᾅδην, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, Ὀδυσ. Α, 539. «. . ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο Φοίτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα γηθοσύνη.»

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀσφόδελον, κατὰ εἶδος τοῦ ἀσφοδέλου.

Ἀσφράγιστος, ου, ὁ, ἡ (σφραγίζω). Ἀβούλλωτος, ἀσημείωτος. (— — — ∪)

Ἀσφυκτέω, ῶ, Μ. ήσω. Δὲν χτυπᾷ ἢ ἀραιοχτυπᾷ ὁ σφυγμός μου, εἶμαι χωρὶς σφυγμόν. Διοσκ. παρὰ τὸ

Ἄσφυκτος, ου, ὁ, ἡ (σφύζω). Χωρὶς σφυγμόν, Ἐνεργ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἐνεργεῖ διὰ νὰ κτυπᾷ ταχέως ὁ σφυγμός, δὲν ταχύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος· δὲν προξενεῖ ἀναβρασμόν, Πλούτ. «ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἤπιος καὶ ἄσφυκτος.»

Ἀσφυξία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ παύσῃ, νὰ ἀραιοχτυπᾷ ὁ σφυγμός, Γαλ.

Ἀσχαλάω, ῶ, ἄνευ Μέλ. ποιητ. ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, θυμόνω, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, χολιάζω· τινὸς παρ' Ὁμ. παρὰ τοῖς μετα-

γεννητ. δέ, καὶ τενὸς καὶ ἐπίτινι (κατὰ Doederl. Graşhof συγγν. τῷ ἄχος, ὡς τὸ ἴσχω τῷ, ἔχω).

* Ἀσχάλλω, Μλ. λῶ = τῷ προηγμ. Ὀδσ. Β, 193. — 2) ἐνργ. συλλυποῦμαι, οἰκτίζω, ἐλεεινολογῶ· μετὰ αἰτιατ. Εὐρπ.

Ἀσχέδωρος, ου, ὁ. Ἀγριόχοιρος, ἀγριόγουρνον, κάπρι ἄγριον, Ἀθ.

Ἄσχετος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω, σχεῖν). Ἀβάσταχτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ βαστάξῃ, κρατήσῃ ὀπίσω, ἐμποδίσῃ· εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναντιωθῇ, ἀντισταθῇ, Ὁμ. συντάσσει συνὴθ. τὴν λξ. τῷ μένος, πένθος ἄσχετον. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπεννοεῖται ἡ φυσικὴ σημασ. τοῦ ἀνυποφέρτου, τοῦ ἀκρατοῦς, ἐν Ἰλδ. εὕρηται καὶ ὁ ποιητ. τύπος ἀάσχετος. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεστ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσιν μὲ ἄλλο τίποτε, Φιλοπ. εἰς Πρόκλ. «Ἄσχετος σώματος ψυχή» καί, «Ἄσχετος ἔκστασις» παρὰ Διον. Ἀρεοπ.

Ἀσχέτως, Ἐπίρρ. ἀνυπόφερτα, ἀκράτητα, ἀβάστακτα.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ, ἡ (σχηματίζω). Χωρὶς σχῆμα, ὅστις δὲν ἔχει σχῆμα· τὸ ἰταλ. φιγοῦραν. — 2) παρὰ ῥητ. χωρὶς λόγου σχῆμα· ἰδὲ Σχῆμα. — 3) παρὰ Γραμματ. ὅστις ἢ ὅτι δὲν σχηματίζεται κατὰ τοὺς τύπους. — 4) θεολογ. ἀντὶ τοῦ, ἀσώματος.

Ἀσχήματος, ου, ὁ, ἡ (σχῆμα)· = τῷ προηγ.

Ἀσχηματίστως, Ἐπίρρ. χωρὶς σχηματισμόν, χωρὶς σχῆμα.

Ἀσχημονέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀσχήμων). Εἶμαι ἄσχημος, ἀσχημοπρέπωπος, ἀσχημοκαμωμένος. — 2) πολιτεύομαι, φέρνομαι ἄσχημα, ἄπρεπα· κάμνω σχήματα, χειρονομίας ἀσχήμους ἀπρεπεῖς. — 2) δὲν ζῶ δὲν πολιτεύομαι καθὼς πρέπει εἰς τὸν χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐπάγγελμά μου· τὸ Ἰταλ. παίζω τὴν ῥόλλαν μου σχαμένα.

* Ἄσχημος, ὁ, ἡ. Ἀντὶ ἀσχήμων· ἦτον τοὐλάχιστον ὑπερθ. ἀσχημότατος ἐν χρήσει, Ανν. Αρτ. 2, 88.

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ. Ἀσχημάδα τοῦ προσώπου, τοῦ σώματος· ἄσχημον φέρσιμον· ἐντροπή, Πλάτ. παρὰ τὸ

Ἀσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Χωρὶς σχῆμα, ἄσχημος· κακοκαμωμένος, τρπκ. κακοήθης, αἰσχρός, ἐπονείδιστος, σιχαμερός, ἀπρεπής.

Ἀσχημόνως, Ἐπίρρ. ἄτιμα, ἄπρεπα, ἄσχημα.

Ἀσχιδής, ὁ, ἡ (σχημα). Ἄσχιστος.

Ἄσχιον, ίου, τό· = ὕδνον· ἰδὲ Τοῦτο.

* Ἄσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω)· = ἀσχιδής, Ἀριστλ. Μετλλ. 4, 13· ἀδιαίρετος.

Ἀσχολέω, Μλ. ήσω (ἄσχολος). Δίδω δουλειάν, αἰτίαν καὶ τ. τ. εἴς τινα διὰ νὰ καταγίνηται, δουλεύῃ, γυμνάζηται· ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του, τὸν χασομερίζω, Λουκιαν. Ζεύξ. «Συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις, καινὴ οὖσα». Παθητικῶς, καταγίνομαι εἰς τίποτε, ἔχω δουλειάν· ὥσπερ καὶ τῷ ἐνργ. χρῆται Ἀριστλ. Πολ. Ζ, 15. «Ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας φαίνεσθαι ἀγαθούς.»

Ἀσχόλημα, ατος, τό. Ἔργον, δουλειά· τὸ ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις· ἐμπόδισμα, χασομέρισμα.

Ἀσχολία, ίας, ἡ· δουλειά, γύμνασις, ἐργασία· Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ, Κ, 10. «πολλαὶ ἀσχολίαι ἐγίνοντο»· ἐμπόδισμα· «ἀσχολίαν τινὸς παρέχω τινί»· ἐμποδίζω δηλ. γίνομαι ἐμπόδιον εἴς τινα νὰ κάμνῃ τὸ ἔργον, τὴν δουλειάν του· τὸν χασομερίζω· Ξνφ.

Ἄσχολος, ου, ὁ, ἡ (σχολή). Εἰς τὸ Ἡρόδ. ὅστις δὲν σχολάζει, ἀλλὰ καταγίνεται, ἐργάζεται, δουλεύει, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε· Δημοσθ. Φιλ. Δ΄. «Θηβαίων ἀσχόλων διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενομένων». Ἐπίρρ. ἀσχόλως.

Ἀσώδης, εος, ὁ, ἡ (ἄση). Παραχορτασμένος, ὑπερχορτασμένος, ἀηδιάζων ἢ ἀναγουλιάζων· Ἐνργτ. ὅστις προξενεῖ ἀηδίαν, ἀναγούλιαν. — 2) (ἄσις) Βαλτώδης, γεμάτος λάσπην, ἀμμοδώδης· προξενῶν ἀηδίαν, ἡ ἀηδής. Λέγεται ἐπὶ φαγητῶν παρ' Ἰατροῖς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 32.

Ἀσωματία, ίας, ἡ· τὸ μὴ ἔχειν σῶμα· χωρὶς σῶμα· Γρηγόρ. Ναζ. ἔνθα καὶ τὸ «Ἀσαρκίαι ἐκ παραλλήλου κεῖται».

* Ἀσωματοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις δὲν ἔχει εἶδος σώματος· Ἡράκλ.

Ἀσώματος, ου, ὁ, ἡ, τό -ον (σῶμα). Ὁποῖος δὲν ἔχει σῶμα, κορμί.

Ἀσωματότης, τητος, ἡ· = Ἀσωματία.

* Ἀσωματόω, Μλ. ώσω· κάμνω τίποτε ἀσώματον, νὰ μὴν ἔχῃ σῶμα, κορμί· ξεκορμιάζω.

Ἀσωμάτως, Ἐπίρ. χωρὶς σῶμα· ἀφ' οὗ

Ἄσωμος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀσώματος.

* Ἀσωπός, ὁ· ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ· Ὁμ (– – ᴗ)

Ἄσωστος, ου, ὁ, ἡ (σώζω). = Ἄσωτος· ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ σωθῇ, νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ λυτρωθῇ· ἀλευθέρωτος.

Ἀσωτεία, ας, ἡ (ἀσωτεύομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ζωὴ μὲ ἡδονάς, μὲ πολυφαγίαν, πολυποσίαν, καὶ ἀπόλαυσιν τῶν σαρκικῶν παθῶν.

Ἀσωτεῖον, ου, τό· ὁ τόπος ἔνθα οἱ ἄσωτοι διατρίβουσιν, ἢ ἀπολαμβάνουσι τὰς ἡδονάς των· Ἀθήν. ἔτι δὲ καὶ ἀσωτείσιον.

Ἀσωτεύομαι· Μ. εύσομαι· μέσ. ἀπθτ. ζῶ ἄσωτα, ξεδομένα· Ἀθήν. Η, «ἀσωτευόμενος νεανίσκος».

Ἀσωτία, ίας, ἡ· = Ἀσωτεία· Πλατ. Πολτ. 8. σλ. 560. Ε.

* Ἀσωτείσιον, τό· = Ἀσωτεῖον.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, ου, ου, ὁ, ἡ· τῆς ἀσωτείας διδάσκαλος, ὁ διδάσκων τὴν ἀσωτείαν. Οὕτως ἐπεγράφετο καὶ μία Κωμῳδία τοῦ Ἀλέξιος· Ἀθήν.

Ἀσωτοποσία, ίας, ἡ (πόσις). Τὸ νὰ πίνῃ τις ὡς ἄσωτος· ἀμφίβ.

Ἄσωτος, ου, ὁ, ἡ (σώζω). Ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ, νὰ λυτρωθῇ, νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τίποτε· χαμένος χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας· δοσμένος καθόλου εἰς τὴν ἀσωτείαν· τοῦ ὁποίου τὰ ἤθη εἶναι καθόλου χαλασμένα, δὲν ἐπιδέχονται διόρθωσιν πλέον· Ἐξαιρ. ξεδομένος, ἀφιερωμένος ὅλως εἰς σαρκικὰς ἡδονάς· τὸ τουρκ. ντερμπεντέρης, μπετάνκας· λιμπερτῖνος Ἰταλ. — 2) Ἐνργτ. ἄσ. τινι· πᾶν ὅ,τι δὲν φέρει δὲν προξενεῖ σωτηρίαν, Ἰατρεῖον· ἄσωστος, χαμένος· Ἀριστοτ. Προβλ. Δ΄. καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς λέξεως, ὁ δοσμένος ὅλος δι' ὅλου εἰς τὰς ἀτίμους ἡδονὰς καὶ σαρκικὰς ὀρέξεις, εἰς τὸ νὰ τρώγῃ δηλ. νὰ πίνῃ, καὶ νὰ φθείρῃ τὴν ζωήν του καὶ τὴν περιουσίαν του εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, ὁ ζῶν χαμερπῆ καὶ ἄτιμον ζωήν· Ἀριστοτ. 2) Ἐνεργητ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1610. Ἐπίρρ. ἀσώτως.

Ἀσωφρόνιστος, ου, ὁ, ἡ (σωφρονίζω). Ὅστις δὲν ἐγκρατεύεται, δὲν σωφρονίζεται, δὲν γίνεται φρόνιμος, δὲν ἐπαιδεύθη, δὲν ἦρθεν εἰς τὰ σωστά του εἰς τὰς φρένας του· δὲν διωρθώθη. 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν κάμνει τινὰ σώφρονα, δὲν τὸν διορθώνει νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς φρένας του· Γρηγόρ. Ναζ.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Τ.

Ἄτα, Δωρι. ἀντὶ, τοῦ, ἄτη.

Ἀτακτέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄτακτος). Εἶμαι ἄτακτος, δὲν φυλάττω καμμίαν τάξιν, παραβαίνω τὰ χρέη μου, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀτάκτως, ἐπὶ στρατιωτῶν δὲν μένω εἰς τὴν τάξιν μου· Δημοσθ. καὶ Πλούτ. ἀφ' οὗ

Ἀτάκτημα, ατος, τό· ἀταξία, ἄτακτος ζωή, ἀσώτευμα· παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς.

Ἄτακτος, ου, ὁ, ἡ (τάσσω). Ὅστις δὲν φυλάττει τάξιν, κανόνας, τὸ ἰταλ. ῥέγουλαν εἰς τὴν ζωήν του· ἐξαιρ. εἶναι ἐκδομένος εἰς τρυφὰς καὶ ἡδονάς, εἰς ἀσωτείας· δὲν φυλάττει ἀλλὰ παραβαίνει τὴν πολιτικὴν εὐταξίαν. — 2) Ὅστις δὲν εἶναι βαλμένος εἰς τάξιν, εἰς ἀράδαν· ὅστις δὲν ἔχει στρατιωτικὴν τάξιν· εἶναι χωρὶς τακτικήν. — 3) Ὅστις δὲν εἶναι παρατεταγμένος εἰς μάχην· ὅθεν γεν. ὅστις δὲν ἐπολέμησε, δὲν ἦταν εἰς πόλεμον, ἢ εἰς μάχην· Λυσ. 11, 5. προξενεῖ σύγχυσιν, καὶ ταραχήν· «ἄτακτος ὄχλος», παρ' Ἰσοκρ.

Ἀτάκτως, Ἐπίρ. ἄτακτα, χωρὶς εὐταξίαν, καὶ κοσμιότητα. Θουκυδ. «ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες».

Ἀταλαίπωρος, ου, ὁ, ἡ (ταλαίπωρος). Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν ὑποφέρει, δὲν τραβᾷ ταλαιπωρίας, δὲν ἔχει λύπην, βάσανα· δὲν ζῇ κοπιαστικὴν ζωήν· ὅθεν ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος· ἀλαφρόγνωμος, χωρὶς ζάλην καὶ φροντίδα· τὸ διὰ τί εἶναι ἀφρόντιστος, ῥάθυμος, δὲν ἐξετάζεται.

Ἀταλαιπώρως, Ἐπίρ. χωρὶς ταλαιπωρίαν, ἀκοπίαστα, καὶ ἀφρόντιστα· Ἀριστοτ. «οὕτως ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διάκειται».

Ἀταλαιπώρητος, ὁ, ἡ (ταλαιπωρέω). σκληρόκαρδος, ἄσπλαγχνος· Ἐπίρ. ἀταλαιπωρήτως· Ἡσύχ.

Ἀτάλαντος, ου, ὁ, ἡ (τάλαντον μετὰ τοῦ ἀθροιστ. α) τινι ἴσος εἰς τὸ ζύγι, εἰς τὸ βάρος ὅμοιος· Ὁμ. χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ ἐπ' ἀνθρώπων· «ἀτάλαντος Ἄρηϊ», καὶ «Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος». — 2) Ὅστις κρέμεται, εὑρίσκεται εἰς ἰσοσταθμίαν· Ἄρατ.

Ἀταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἀταλός, φρονέω). Ὅστις ἔχει παιδιακὰ φρονήματα· ἀδύνατον νοῦν· δὲν ὡρίμασεν ἀκόμη ὁ νοῦς του· «...παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως.» Ἰλδ. Ζ, 400. ὅπου τινὲς ἀταλόφρων ἄνευ λόγου ἀναγινώσκεσθαι θέλουσι.

Ἀτάλλω, ἄνευ Μελ. ποιητ· (ἀταλός). Πηδῶ ἀπὸ χαρὰν σὰν μικρὸν παιδί· Ἰλδ. Ν, 27. — 2) Ἐνργτ. ἀνατρέφω παιδί; θρέφω, περιποιοῦμαι ὡς τὸ ἀτιτάλλω· Ἐπιγρ. Ὁμ. 4, 2. Σφκλ. Αἰ. 559. καὶ Παθτ. Ὁμ. Ὕμ. Ἑρμ. 400. αὐξάνω, τρανεύω· ταύτην τὴν ἀμτβ. σημσ. ἔχει καὶ τὸ ἐνργτ. Ἡσδ. Ἔρ. 130. (τὸ ἀρκτ. α, παρ' Ποιηταῖς μακρ. ἐν ἄρσει.)

Ἀταλός, λή, λόν· (συγγν. τῷ ἁπαλός). Τρυφερός, ἁπαλός, παιδαριώδης, νέος· Ὁμ. «ἀταλὰ φρονέων»· παιδιακίσια φρονήματα ἔχων, Ἰλ. Σ, 567. «Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες»· καὶ Ὀδ. Δ, 39. «Παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα, θυμὸν ἔχουσαι». Ὕμ. Δημ. 24. (ᴗ ᴗ ᴗ)

Ἀταλόφρων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἀταλάφρων.

Ἀταλόψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἁπαλόκαρδος· ὀλιγόκαρδος, μικρόψυχος· Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Ἀταμίευτος, ου· ὁ, ἡ (ταμιεύω). Ἀνοικονόμητος· ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξοδεύεται χωρὶς οἰκονομίαν, δὲν ἀψυχεῖται· δὲν μοιράσθη, ἢ δὲν μοιράζεται καλά· τὸ ἰταλ. ἀσπαράγνευτος. — 2) Ἐνργ. ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, εἶναι κακοεξοδευτής.

Ἀταμιεύτως, Ἐπίρ. Πλατ. περὶ Νομ. «ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς χρώμενος»· δὲν κρύπτει τὴν ὀργήν.

Ἀταξία, ας, ἡ (ἄτακτος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἔλλειψις τάξεως, παράβασις τῶν ὅρων τῆς τάξεως· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν· σύγχυσις τῆς πολιτικῆς εὐταξίας; ἀνομία ἢ ἐξουσία χωρὶς νόμους· παράβασις τῶν νόμων, αὐθάδεια· Ξενοφ.

Ἀναβ. Γ', α', 38. καὶ Οἰκον. Η', 9: ἀντίθηται τῷ »Εὐταξίᾳ«.

Ἀτάξιος, ἰου, ὁ, ἡ (τάξις). Ἄτακτος, συγκεχυμένος, χωρὶς τάξιν, ἀμφιβ.

Ἀταπείνωτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (ταπεινόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Πλουτ. εἰς Κοριολ.

Ἀτάρ, σύνδεσμ. ἔτι δὲ καὶ **αὐτάρ**· ὅμως, ἀλλά, εἰμή, λοιπόν, μ' ὅλον τοῦτο, ἐν τούτοις, εἰς τὸ μεταξύ· ὡς τὸ δέ· ἀεὶ μέντοι λόγου ἀρκτικοῦ: τῷ μὲν ἐπιφερόμενον Ἰλδ. Φ, 41. »Καὶ τότε μέν μιν . . . ἀτὰρ υἱός . . .« Ὀδσ. Γ, 398. Ὡς δηλωτικὸν τοῦ ἐλάσσονος λόγου, ὥσπερ τὸ δὲ μετὰ τὸ ἐπειδή· »αὐτὰρ ἐπειδὴ Τρῶας ἐνόησαν, αὐτὰρ ἐγένετο Ἰαχή«· Ἰλδ. Μ, 133. »Ἕκτορ, αὐτάρ που ἔφησθα« Χ, 331. Παρὰ τοῖς λογογρφ. τὸ **ἀτάρ** σπανίως, τὸ δὲ **αὐτάρ** οὐδέποτε ἐν χρήσει. Τίθεται δὲ τὸ **ἀτάρ** οὐδέποτε ἐν τῷ ἐλάττονι λόγῳ· ἀλλὰ κατ' ἀντιλογίαν ἢ διόρθωσιν τοῦ προῤῥηθέντος καὶ ἐξαιρ. πευστικῶς· π. χ. »..δοκοῦμεν δ' ἄν μοι, ταύτῃ προσποιούμενοι προσβαλεῖν... Ἀτὰρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι;« Ξεν. Ἀνβ. 4, 6, 14. ἔστι δὲ ἡ λξ. παρὰ Ποιηταῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐποπ. ἐν χρήσει.

Ἀταρακτέω, ῶ (ἀτάρακτος). Εἶμαι ἀτάραχος, ἥσυχος, ἡσυχάζω· Ἰωσηπ. ΙΕ', ι', 3.

Ἀταρακτοποιησία, ἡ· τὸ νὰ πράττῃ καὶ ἐνεργῇ τις μὲ στόχασιν, χωρὶς νὰ κυριεύηται ἀπὸ ψυχικὰ πάθη· Ἱπποκρ.

Ἀτάρακτος, ου, ὁ, ἡ (ταράττω). Ὁποῖος δὲν ταράττεται, δὲν κλονεῖται, ἥσυχος, πρᾶος, ἄφοβος, ἀνενόχλητος ἀπὸ τὰ ψυχικὰ πάθη· Ἐπῤῥ. ἀταράκτως (ᾰ). ἀφ' οὗ

Ἀταραξία, ἰας, ἡ· ἀνενοχλησία τῶν ψυχικῶν παθῶν· πρᾳότης, ἡσυχία τῆς ψυχῆς· Ἱπποκρ. Ἐπιστ. καὶ Λουκιαν.

Ἀτάραχος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτάρακτος« Ξενοφ. (τᾰ)

Ἀταράχως, Ἐπιρ. πρᾴως, ἡσύχως, χωρὶς ταραχήν· ἀφ' οὗ

***Ἀταραχώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀταράχου τρόπου ἢ διαθέσεως· ἀφ' οὗ τὸ συγκρτ. παρ' Αριττλ. περὶ Θ. Ὀν. 3.

***Ἀτάρβακτος**, ὁ, ἡ· = Τῷ ἑπομ. ἀμφβλ. ἀνγν. παρὰ Πνδ. Πθ. 4, 149. ὑπὸ Boeckh. explicat. σλ. 271.

Ἀταρβής, ὁ, ἡ (τάρβος). Ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν τρομάζει. Ἄφοβος, ἀτρόμακτος· Ἰλδ.

***Ἀτάρβητος**, ὁ, ἡ (ταρβέω). Ὅστις δὲν ἐφοβήθη, δὲν ἐτρόμαξεν· Ἰλδ.

Ἀταρβῶς, **Ἀταρβήτως**, καὶ **Ἀταρβάκτως**, Ἐπιρ. ἀφόβως, ἀταράχως.

Ἀταρίχευτος, ου, ὁ, ἡ (ταριχεύω). Ὁποῖος δὲν ἐταριχεύθη, δὲν ἀλατίσθη, δὲν ἐπαστώθη, δὲν ἔγινε παστρομᾶς τὸ τουρσ. (ῐ)

Ἀτάρμυκτος, ου, ὁ, ἡ· = Ἀτάρβητος· Εὐφορ. »ἀτάρμυκτον τρέπον ὄμμασι« τὸ ἄφοβον δηλ. καὶ Νικανδ. Ἀλεξ. »ἀταρμύκτῳ οἴστρῳ«· ἰδὲ ταρμύζομαι.

Ἀταρπιτός, οῦ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Ἀτραπιτός; Ὁμ. καὶ

***Ἀταρπός**, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἀτραπός· μονοπάτι· Ὁμ.

Ἀταρτηρός, ρά, ρόν· καὶ **Ἀτάρτηρος**, ὁ, ἡ· ποιητ. τύπ. κατ' ἐπίτασιν τοῦ Ἀτηρός, σκληρός, κακός, βλαβερός, ἐπιζήμιος· Ὀδ. Β', 243. »Μέντορ ἀταρτηρέ«· καὶ Ἰλ. Α', 223. »ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν«· Ἐπῤῥ. ἀταρτηρῶς (κατὰ Doederlin. εἴτε μετὰ τοῦ, τάρταρος παρὰ τὸ τείρω, εἴτε παρὰ τὸ ἄτη· καὶ τότε παραβλητ. τῷ ἀτάσθαλος.) (υ--υ)

Ἀτάρχευτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ.

Ἀτάρχυτος, ου, ὁ, ἡ (ταρχεύω). Ἄταφος· ἀπαράχωτος· Φωκυλ. »ἀταρχύτοις νεκύεσσιν«.

Ἀτασθαλία, ίας, ἡ (Ἀτάσθαλος). Ἀλογιστία, προπέτεια ἀγριότης, ὑπεροψία, κακία, αὐθάδεια· Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ πληθυντ: ἑνικῶς δὲ παρὰ Σιμνδ. 53. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. **ἀτάσθαλος ἐς τὸ Θεῖον**· Ἀῤῥν.

Ἀτασθάλλω, Μ. λῶ· ὑψηλοφρονῶ, αὐθαδιάζω, ἀτακτῶ· εἶμαι ὑβριστής, κακότροπος, ἀκρατής, ἀχαλίνωτος, ἄγριος, ἀπερίσκεπτος· μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. χρήσιμον· Ὀδσ. Σ, 57. Τ, 88. παρὰ τὸ

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ, ἡ (ἀτάω, ἀτέω). Ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἄτακτος, ὑψηλόφρων, ἀσεβής, ξεδομένος, ἄπιστος, ἀχαλίνωτος, ἄγριος· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ πράξεων· Ὁμ. (τὸ ἀρκτ. α. βρχ.)

Ἄταυρος, ου, ὁ, ἡ· καὶ **Ἀταύρωτος**, ου, ὁ, ἡ (ταυρόω). Καὶ ἀταυρώθη· ἀνέγγιστος, ἀπὸ ταῦρον δηλ. ἀβάτευτος· Μεταφορικ. ἀνύπανδρος, παρθένος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 254.

Ἀταφία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴ ταφῇ, ἐνταφιασθῇ, παραχωθῇ τις· Λουκιαν. ἐκ τοῦ,

Ἄταφος, ου, ὁ, ἡ (θάπτω). Ἄθαπτος, ἀπαράχωτος· Θουκυδ. Β'.

Ἀτάω, ῶ· Μ. ήσω (ἄτη). Βλάπτω, προξενῶ ζημίαν.

Ἀτάομαι, ῶμαι· βλάπτομαι· Σοφοκ. Αἴ. 269. »ἀτώμεσθα νῦν«. (-υ-)

Ἅτε, (κυρίως αἰτιατ. πλθ. οὐδετ. τοῦ ὅς τε· ὡς τὸ **ἅπερ** καὶ **καθά**) ὡς, καθ' ὅ, διότι, ἐπειδή· Ἰλδ. Χ, 127. Ἡρδτ. 5, 85. Πνδ. ἐξαιρ. **καθ' ἅτε**: Παρὰ Λογογρ. ἐξαιρ. ἐν μετχ. ἀεὶ μετὰ αἰτιατ. (objectiv) »**παθόντας δὲ τοῦτο κτείνειν ἀλλήλους ἅτε πολεμίους**«· Ἡρδτ. τὸ Ὡς ἐξ ἐναντίας μετὰ ὀνμστ. (subjectiv) ἐπὶ τὸ πλεῖστον· »**συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν**«· Ξνφ. ὅπου δηλοῦται αἴτιον τῆς ψυχικῆς διαθέσεως ἄλλου τινος: Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενικ. ἀπολτ. Matth. Γραμμτκ. Ἑλλ. σλ. 828. ὑποθετέον· ἂς ὑποθέτωμεν, ἂς εἴπωμεν.

Ἄτεγκτος, ου, ὁ, ἡ (τέγγω). Ἄνυγρος, ἄβρεχτος, ἀμούσκευτος, ἀμαλάκευτος, μεταφρ. ἀνιλέωτος, ἀλύγιστος, ἀσυμπαθής, σκληρὸς ἄσπλαγχνος, σκληρόκαρδος· ὡς τὸ **ἀδίαντος ἰξαλέος** κλ. τ. Ἀρστφ. Θσμ. 1047. **ἄτεγκτος παρηγορήμασιν**· ἀπαρηγόρητος· Ἐπῤῥ. ἀτέγκτως.

Ἀτειρής, ὁ, ἡ (τείρω), Ἀνεξολόθρευτος, ἀσύντριπτος, ἀπόρθητος· πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξολοθρεύσῃ, ἀφανίσῃ, χαλάσῃ, κατασταφίσῃ, ἐρημώσῃ, καταδαμάσῃ· στερεός, διαρκής· Ὁμ. χρῆται τῇ λξ. κυρίως ἐπὶ χαλκοῦ ἢ σιδήρου· τροπ. ἐπὶ ἀκαταπονήτων, ἢ ἀσουράστων πολεμιστῶν· Ἰλδ. Ο, 697. **ἀτειρὴς μένος** Ὀδσ. Λ, 270. Ἐπὶ ἀκαμάτου φωνῆς· Ἰλδ. Ν, 45. καὶ ἐπὶ σκληρᾶς, ἀσπλάγχνου, ἀκαταδαμάστου καρδίας· Ἰλδ. Γ, 60.

Ἀτείχιστος, ὁ, ἡ (τειχίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς τείχη, περιτείχισμα· ἀπροφύλακτος μὲ τείχη καὶ πολεμίστρας.

Ἀτέκμαρτος, ου, ὁ, ἡ (τεκμαίρομαι). Ἀσημείωτος, ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σημειωθῇ, χωρὶς σημεῖα, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ παραστήσῃ μὲ σημεῖα, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀπεικάσῃ: ὅστις δὲν δίδει κανὲν σημεῖον, δὲν φανερόνεται μὲ κανὲν σημεῖον· εἶναι ἄδηλος ἀφανής· Πνδ. Ὀλ. 11, 13. Ἐπ' ἀνθρώπων· ἀβέβαιος, ἀμφίβολος· ἀπερίσκεπτος, ἀπροβούλευτος, ἀσυλλόγιστος· Ἀρστφ. Ὁμ. 171. ἀκατάληπτος, ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ σημεῖον, ἢ ἡ ἔννοια δὲν καταλαμβάνεται, δὲν νοεῖται. Θουκυδ. Δ', καὶ Ἐνεργητ. ὁποῖος δὲν δίδει κανένα σημεῖον διὰ νὰ τὸν καταλάβουν, ὁ μὴ προσέχων, ἀστόχαστος· Ἀριστοφ. Βάτρ.

Ἀτεκμάρτως, Ἐπίρ. ἀκαταλήπτως, καὶ ἀστοχάστως· Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀτεκμαρτί.

Ἀτέκμων, ονος, ὁ, ἡ· = Ἄτεκνος· Μανέθ. Δ, 584.

Ἀτεκνέω, ῶ· Μ. ήσω (ἄτεκνος). Εἶμαι ἄτεκνος, δὲν ἔχω παιδία· ἀφ' οὗ

Ἀτεκνία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τέκνα, παιδία· παρὰ τό· Ἀριστοτ. Πολ. Β'.

Ἄτεκνος, ου, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει παιδία· Ἡσιόδ. Ἔρ. 600. ἀφ' οὗ

Ἀτεκνόω, ῶ· Μ. ώσω· Κάμνω τινα ἄτεκνον νὰ μὴν ἔχῃ τέκνα, τὸν κάμνω δηλ. στεῖρον, ὥστε νὰ μὴ γεννᾷ, ἢ τοῦ ἁρπάζω ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχει.

Ἀτέλεια, είας, ἡ· Ἰων. ἀτελείη καὶ ἀτεληΐη· (ἀτελής). Ἔλλειψις τέλους, τὸ νὰ μὴ τελειόνῃ μὴν ἔχῃ τέλος, νὰ εἶναι τίποτε χωρὶς τέλος: τὸ νὰ μὴν εἶναι τέλειον· Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Δ', 14. »ἀτέλεια τῶν σπερμάτων«· ὅταν δηλ. τὰ σπέρματα δὲν ὡρίμασαν. 2) Ἐν Ἀθήναις, ἀσιδοσία, ἐλευθερία ἀπὸ κάποια, ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ δημόσια ἢ κοινὰ δοσίματα· **Ἀτελ. τινός**· Boeckh Staatshaush. 1. σλ. 73. Ξενοφ. Γ', 3. 18.

Ἀτελείωτος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (τελειόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις εἶναι ἐλλειπής, δὲν ἐτελειώθη ἀκόμη.

Ἀτέλεστα, Ἐπίρ. (κυρίως οὐδετέρ. Πληθυντ.) χωρὶς τέλος, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ τινὰς νὰ φθάσῃ τὸν σκοπόν του, ἀτελείωτα, μάταια· ἐκ τοῦ

Ἀτέλεστος, ου, ὁ, ἡ (τελέω). Ἀτελείωτος, Ὀδσ. Θ, 571. ἐλλειπής, ὅστις δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη ὅλος: χωρὶς τέλος, ἄπειρος: **ἀτέλεστα**· ἐπιῤῥμτκ. ἀτελείωτα, μάταια, ἐς τὰ χαμένα, χωρὶς τέλος. — 2) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι χωρὶς σκοπὸν καὶ τέλος, χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα· Ὁμ. ὅστις συντάσσει τὴν λξ. μετὰ τοῦ μάψ. — 3) Ἀμύητος, ἀκατήχητος· ὅστις δὲν ἐδιδάχθη τὰ μυστήρια· βέβηλος, κοινός.

Ἀτελεσφόρητος, ου, ὁ, ἡ, τό, ον (τελεσφορέω). Ἀνωρίμαστος, ἄπεπτος, ἄγουρος· ὅστις δὲν ὡρίμασεν, ἢ δὲν ἔφθασεν ἀκόμη, καὶ ὅστις δὲν φέρει, δὲν δίδει κανένα καρπόν, κανὲν ὄφελος· Θεόφιλ. Ἐπιστ.

Ἀτελεύτητος, ου, ὁ, ἡ (τελευτάω). Ὅστις δὲν τελειόνει τι δὲν φθάνει εἰς τὸν σκοπόν του· εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα· Ἰλδ. — 2) Ἀπεριόριστος, ἄπειρος, χωρὶς τέλος καὶ ὅρια, ὁ αἰώνιος, παντοτεινός· Φλ. — 3) Μὲ τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ νὰ τελειώσῃ τίποτε, νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπόν του· ἀδιάτρεπτος, ἀκατάπειστος· Σφκλ. Οἰδ. Τ, 336.

Ἀτέλευτος, ὁ, ἡ (τελευτή). Χωρὶς τέλος, αἰώνιος, παντοτεινός· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1462.

Ἀτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Χωρὶς τέλος· ὅστις δὲν ἐτελειώθη ἀκόμη, εἶναι ἐλλειπής, ἀτελείωτος Ὀδσ. Ρ, 546. Ἀριστοτ. Πολ. »ἀτελὲς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖ«· ὅστις δὲν φθάνει εἰς τέλος, δὲν κέρδει τέλος τὸ σκοπούμενον· **εἰρήνη ἐγένετο ἀτελής**· Ξνφ. Ἐλλειπής· ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τελειωθῇ· ἄπειρος· Εὐρπδ. ὅστις δὲν τελειόνει δὲν κατορθόνει τίποτα· δὲν φθάνει εἰς τὸν σκοπόν του. — 2) Ἐλεύθερος ἀπὸ δημόσια χρέη, Ἀσύδοτος. — 3) Ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν κάμνει πολλὰ ἔξοδα, οἰκονομικός, ἢ οἰκονόμος. — 4) Περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔγιναν ἔξοδα: ὅστις ἢ ὅ,τι ἀπομένει, περισσεύει, μένει κέρδος· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόρ. σύνηθ. Ἰταλ. »νετο ρικάβο«, μνᾶ ἀτελής, μία μνᾶ καθαρὸν κέρδος· Ξνφ. — 5) Ἀκατήχητος, ἀδίδακτος εἰς τὰ μυστήρια τῆς θρησκείας· **ἀτελὴς ἱερῶν**· Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 481. Ἐπῤῥ. ἀτελῶς.

Ἀτελώνητος, ου, ὁ, ἡ (τελωνέω). Ἀντὶ τοῦ, ἀδεκάτευτος, παρὰ Γραμματικ.

Ἀτέμβω, μόνον κατ' ἐνεστ. χρήσιμον· τινὰ βλάπτω, ζημιόνω, χαλνῶ· Ὀδσ. Τ, 234. προξενῶ σύγχυσιν, ταραχὴν, ἐνόχλησιν· ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, γελῶ, περιπαίζω· Ὀδ. Β, 90. «θυμὸν ἀτέμβειν». Παθητ. στεροῦμαι ὑστεροῦμαι, ἀποστεροῦμαι· Ὀμ. ἀτέμβονται νεότητος, ἀπέρασαν τὴν νέαν ἡλικίαν, δὲν εἶναι πλέον νέοι· Ἰλδ. Ψ, 445. Μέσ. τινὶ μέμφομαι, ψέγω, κατηγορῶ· Ἀπολ. Ἀργ. Β, 56. «μήμοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν» καὶ, 1199. καὶ, Γ, 99. «κάτεμβοίμην αὐτῆς». (πιθαν. παρὰ τὸ, ἄτη.) (υ--)

Ἀτενής, ὁ, ἡ (τείνω, μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α) Τανισμένος, κουρδισμένος, τεντωμένος, στερεὸς, σκληρός· Πυκνὸς, στειβαχτός· Wessel ἐν Ἡρδτ. 8, 80. Μτφρκ. εὐθὺς, ἤτοι ἴσιος. ἰσιάδι· Ἴσια· ἀτενὲς ἀπ' ἠοῦς, ἀπ' εὐθείας ἴσια 'πὸ τὴν ἀνατολὴν, ἀπὸ τὸ σκῆτι· Πλουτάρ. Συμπ. «ἡ γὰρ (γῆ) ἀτενὴς καὶ σκληρὰ», δυσμετάβλητος «πολὺ προσεκτικὸς, ἐπιμελής· Ἡσδ. Θγν. 661. Πλάτ. Πολ. Η', «ἁπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς ἄνδρας» ἀμετακίνητος, ἄστρεπτος· ἀτενὲς ὁρᾶν, μὲ στερεὰ, προσηλωμένα 'μμάτια· ἐπίμονος, σταθερός· ἀλύγιστος, ἀπαραίτητος, σκληροτράχηλος, ἰσχυρογνώμων· σφοδρὸς, ὁρμητικὸς, δραστήριος, αὐστηρὸς, σκληρός· Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 53. Ἐπίρρ. ἀτενῶς· συνήθ. ἀτενὲς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἀκίνητα, στερεὰ, σύντομα, κατ' εὐθείαν, ἴσια· μὲ προσηλωμένα, ἀσάλευτα 'μμάτια κύταγμα· ἀφ' οὗ

Ἀτενίζομαι· Μλ. -ίσομαι· μέσ. ἀποθτ. βλέπω, κυτάζω τίποτε μὲ προσηλωμένα, ἀκίνητα καὶ προσεκτικὰ 'μμάτια, μὲ μεγάλην προσοχήν· Ἀθήν. σελ. 591. τὸ ἐνεργ. ἀτενίζω, παρὰ Ποσιδίπ. ἐπ. 53. α'. ἀφ' οὗ

Ἀτενισμὸς, οῦ, ὁ· κύταγμα, παρατήρημα πολλὰ προσεκτικόν.

*Ἄτεξ, γος, ἡ· στεῖρα· καὶ ἡ ὁποία δὲν ἐγέννησε, δὲν απόκτησε παιδία ακόμη· Ἡὐρλ.

Ἄτερ, Ἐπίρρ. μετὰ γεν. δίχως· ἔξω, ἐκτὸς· Ὀμ.— 2) Μακρυὰ, ξέχωρα, χωριστὰ, ἀχώρια· Ἰλδ. Α', 498. παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 80. μετὰ τοῦ νόσφιν· «πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων νόσφιν ἄτερθε κακῶν...»— 3) Μτφρκ. ἄτερ Ζηνὸς, χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ Διός· Ἰλδ. Ο', 292.— 4) Ἀπολύτ. Σφκλ. Ἀντ. 4. Παρὰ ποιητ. μόνον ταυτοσήμαντ. τῷ ἄνευ καὶ χωρίς. (υυ)

Ἀτεραμνία, ἡ· = Ἀτεραμνότης.

Ἀτέραμνος, ου, ὁ, ἡ (τείρω, τέραμνος). Ἀμαλάκωτος, ἀπάλυντος, ὁ μὴ τρυφερὸς, μὴ μαλακὸς, δύσκολος εἰς τὸ νὰ γένῃ μαλακὸς, ἁπαλὸς μὲ βράσιμον, βράζωντας· δυσκολοχώνευτος, ἀχώνευτος καθόλου· Θφρστ. Μεταφορικ. ὠμὸς, σκληρὸς, ἄσπλαγχνος, ἀλύγιστος· ἀτήρ· κῆρ· Ὀδσ. Ψ, 167. ὡς τὸ, σκληρός· ἀφ' οὗ

Ἀτεραμνότης, ότητος, ἡ· σκληρότης δυσκολία εἰς τὸ νὰ μαλακωθῇ· νὰ γένῃ ἁπαλὸν τίποτε· σκληρότης καρδίας, γνώμης καὶ τ. τ. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', ε'.

Ἀτεραμνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Κατὰ τρόπον ἀτεράμνου.

Ἀτεράμων, ονος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ Ἀτέραμνος, Πλάτ. Ν. «ἀτεράμονι φύσει χρώμενοι.» (υυ--)

Ἀτέραμνος, ὁ, ἡ, = Ἀτέραμνος.

Ἀτερηδόνιστος, ίστου, ὁ, ἡ (τερηδονίζομαι). Ἀσαρακοφάγωτος, ἀσκωληκοφάγωτος. Ὅστις δὲν κατεφαγώθη ἀπὸ τὰ σαράκια, ξυλοσκώληκα· Διοσκορ. Α', 15.

*Ἄτερθε· πρὸ φωνήεντος ἄτερθεν· = ἄτερ· ποιητ. ὡς τὸ ἄνευ, ὄσενθα.

Ἀτερμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (τερματίζω). Ὅστις δὲν ἔχει σύνορα, δὲν ἔχει τέλος, παντοτεινὸς, ἀκατάπαυστος· ὅθεν — τρπκ. ἀδιόριστος, ἀπροσδιόριστος, ἀβέβαιος, ἀνασκεύαστος· Διοσκ. ΙΘ', α'.

Ἀτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Χωρὶς σύνορα, χωρὶς τέλος, αἰώνιος, παντοτεινός· Ἀριστοφ. «ἀτέρμων αἰών» ἀτέρ· ἔνοπτρον, στρογγυλὸς καθρέπτης· Εὐρπ. Ἑκάβ. 916.

Ἄτερος· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ἕτερος· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἅτερον Μεγαρικῶς· παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 813, 814. (υυυ).— 2) ἅτερος Ἀττ. συναιρ. τοῦ ὁ ἕτερος· γενκ. θατέρου, δοτ. θατέρῳ θατέρᾳ καὶ τλ. ὀρθότ. γραφ. θἀτέρου, θἀτέρῳ καὶ τλ, (-υυ) οἱ δὲ τύποι θάτερος ἢ θατέρους, βαρβαρικοί.

Ἀτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὅστις δὲν προξενεῖ χαρὰν, εὐχαρίστησιν· λυπηρός· Ὀμ. λιμὸς ἀτερπής· Θουκυδ. «ἀτερπὴς εἰς ἀκρόασιν».— 2) ἀνεργτ. ὅστις δὲν ἔχει χαρὰν, εὐχαρίστησιν μὲ τι πρᾶγμα· Αἰσχλ. Ἱκτ. 888. ἀφ' οὗ

*Ἀτερπία, ἡ· = ἀτερψία· Δγν. Λτρ.

*Ἄτερπος, ὁ, ἡ· = ἀτερπής· Ἰλδ. Ζ, 285.

Ἄτερπνος, ὁ, ἡ. Παρά τισι τῶν Δωριέων ἀντὶ ἀτέρυπνος, ἄγρυπνος, κατὰ διάλεκτον τῶν Ῥηγινίων.

Ἀτερψία, ίας, ἡ (ἀτερπής, τέρψις). Ἔλλειψις χαρᾶς, δυσαρέσκεια· τὸ νὰ μὴν εὑρίσκῃ τις χαρὰν, εὐχαρίστησιν εἰς τίποτε· Λουκιαν.

Ἀτευκτέω, ῶ· Μ. ήσω. Ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω, δὲν κατορθόνω τὸν σκοπόν μου, δὲν ἀπολαμβάνω τὸ ποθούμενον· Πλουτάρχ. παρὰ τὸ

Ἄτευκτος, ου, ὁ, ἡ (τυγχάνω). Ὅστις δὲν ἐπιτυχαίνει, δὲν κατορθόνει τὸν σκοπόν του, δὲν ἀπολαμβάνει τὸ ποθούμενον· δὲν ἐπέτυχε, δὲν κατώρθωσε τὸν σκπ. δὲν ἀπέλαυσε τὸ ποθ.

*Ἀτευξία, ἡ. Τὸ νὰ μὴν ἐπιτυχαίνῃ, κατορθόνῃ, νὰ μὴν ἐπέτυχε, κατώρθωσέ τις τὸν σκοπόν του.

Ἀτευχής, ὁ, ἡ (τεῦχος). Χωρὶς ἅρματα, ἀρμάτωτος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 1116.

*Ἀτεύχητος, ὁ, ἡ. = Τῷ προηγμ.

Ἀτέχναστος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀτεχνίτευτος· Θεμίστ.

*Ἀτεχνέω· Μλ. ήσω· δὲν ἔχω τέχνης ἰδέαν, δὲν εἶμαι τεχνίτης, τεχνικὸς, εἶμαι ἀνεπιτήδειος· Σχλστ. Ἀρστφ. Νφ. 296. παρὰ τὸ

Ἀτεχνής, ὁ, ἡ (τέχνη). = Ἄτεχνος.

Ἀτεχνία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις τέχνης· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις καμμίαν τέχνην· Ἀριστοτέλ. Ἠθ. στ', 4.

Ἀτεχνίτευτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον (τεχνιτεύω). Ὁποῖος δὲν εἶναι τετεχνευμένος, τεχνικὰ, ἐπιτήδεια καμωμένος· Διονύσ. Ἀλικ.

Ἄτεχνος, ον, ὁ, ἡ (τέχνη). Χωρὶς τέχνην, ὅστις δὲν εἶναι μὲ τέχνην καμωμένος· ἁπλοῦς: ὅστις δὲν ἠξεύρει καμμίαν τέχνην, ἄπειρος, ἀνεπιτήδειος: ἀπανούργευτος, ὁποῖος δὲν ἀπατᾷ, καὶ δὲν μετέρχεται δολιότητας καὶ ψεύδη.

Ἀτέχνως, καὶ, **Ἀτεχνῶς**, Ἐπίρ. τοῦ, ἄτεχνος, καὶ ἀτεχνής· ἄτεχνα, ἀνεπιτήδεια, ἁπλᾶ: ἄδολα, ἀληθινὰ, Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 52.).— 2) Φυσικὰ, χωρὶς πείραξιν, χωρὶς ἀντίρρησιν· τὸ ἰταλ. χωρὶς τσερεμόνιες: καθόλου, χωρὶς ἐξαίρεσιν: κατ' εὐθεῖαν, ἴσια: κυρίως, καθ' αὐτό: παντελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα: τέλεια, καθ' ἣν σημασ. γράφεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἀτεχνῶς· Heind. ἐν Πλάτ. Σοφ. σλ. 225. D. ἀτεχνῶς ξένως ἔχω εἶμαι καθόλου ξένος, τὸ κοιντ. παντάξενος· ἀτεχνῶς ὕβρει τινὶ, μόνον, ἁπλῶς ἀπὸ ὕβριν, καταφρόνησιν· Πλάτ. Ἀριστοφ. Βατ. «ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται» καθόλου.

Ἀτέω, (ἄτη). Μωρὰ, τρελλὰ, ἀστόχαστα τρέχω εἰς τὸν ἀφανισμόν μου: ἡ λέξ. εὑρίσκεται δὶς μόνον παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρδ. ἑκάστοτε δὲ μετοχικῶς: (Ἀτῶν, ἡ Μετοχ. Ἀτέων·) Ἰλ. Υ, 332. «Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει.» κ. τ. λ. καὶ Ἡροδότ. Ζ', 223. «ἦσσον εἶχον μέγιστον εἰς τοὺς βαρβάρους, παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες.» (υυ-)

Ἄτη, ης, ἡ (ἀάω). Βλάβη, φθορὰ, ζημία, συμφορὰ, δυστυχία· Ἰλδ. Β, 111. Θ, 237. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημασίαν παραφροσύνης· «ἄτη φρένας εἷλε» · Ἰλδ. Π, 805. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, φρένας· μωρία, παραφροσύνη, τρέλλα, ξιχασμάρα, ἀστοχασία, παραφορά· Ἰλδ. Α, 412. Ι, 115: ἀπάτη, ἐξαπάτη· Κ, 391. ὡς τιμωρία ἐκ μέρους τῶν θεῶν· Ὀδσ. Δ, 261. Ἰλδ. Τ, 88. προσυπακουομένης καὶ τῆς αἰτίας ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθεν ἡ δυστυχία ἢ ἡ τιμωρία· Ἰλδ. Ω, 480. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ.— 2) Ἄτη, προσωποποιημένη, μυθώδης τι ὄν, θεῖον συμφορῶν πρόξενος· αἴτιος ὅλων τῶν μωρῶν, απροβουλεύτων, ἐμπαθῶν καὶ παραφόρων πράξεων, καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν προερχομένης δυστυχίας· ἰσχύουσα κατὰ Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ τοῦ ἰδίου της πατρὸς Διός· ἐναντιοῦνται δὲ ἀντιπράττουσι αὐτῇ παρ' Ὀμ. αἱ Λιταί· Ἰλδ. Ι, 500. Τ, 91. Ἡσδ Θγν. 230. Παρὰ τοῖς Τραγ. συγχέεται πολλάκις τῇ, Ἀρᾷ καὶ Ἐριννύς· ἡ Ἄτη μέντοι σημαίνει ἐξαιρ. τὸ ἁμάρτημα καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντα ὄλεθρον· Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 111. Παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. ἄχρηστος. (--)

Ἄτηκτος, ου, ὁ, ἡ (τήκω). Ἀνάλυτος, πᾶν ὅ,τι δὲν ἀναλύεται δὲν γίνεται ῥευστὸν, δὲν ἀναλύθηκε· Ἀριστοτ. Μετ.

Ἀτημέλεια, είας, ἡ. ἀμέλεια, ἀφροντισία· ἐκ τοῦ

Ἀτημελέω, ῶ. Εἶμαι ἀμελὴς, δὲν φροντίζω, ἀμελῶ· παρὰ τὸ

Ἀτημελής, ὁ, ἡ (τημελής). Ἀμελὴς, ἀφρόντιστος· ὅστις δὲν φροντίζει, δὲν τῷ μέλει διὰ τίποτε: ὅστις ἀμελεῖται ἢ ἀμελήθη· Πλουτ. Ἀντ. 18. «κόμη ἀτημελής».

Ἀτημέλητος, ον, ὁ, ἡ, τὸ, ον (ἀτημελέω). Ἀμελημένος, περὶ τοῦ ὁποίου φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια δὲν γίνεται· ματαιωμένος· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 901. «ἀτημέλητος λαμπτηρουχίαις», Ἐπίρ. ἀτημελήτως· ὅθεν ἀτημελήτως ἔχω, μὲ ἀμελοῦν, δὲν φροντίζει κανεὶς εἰ ἀμέσως ἀλλὰ, ἀτημελήτως ἔχω τινος, ἀμελῶ τίποτε, δὲν φροντίζω περὶ αὐτοῦ.

Ἀτημελία, ίας, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἀτημέλεια.

Ἀτημελῶς, Ἐπίρ. ἀμελῶς, μὲ ἀμέλειαν.

Ἀτηρής, ὁ, ἡ. = Ἀτηρὸς μετάγενσ. Ἱππ. (±)

*Ἀτήριος, ὁ, ἡ. = Ἀτηρὸς· Αἰσχλ. Εὐμ. 1005. πάνυ ἀμφβ. καὶ παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 4. κατὰ παραδρομὴν μόνον τοῦ Brunck. (±)

*Ἀτηρὸς, ά, ὸν (ἄτη). Ἐπιβλαβὴς, φθοροποιὸς, ὀλέθριος· Θγν. καὶ Τργ. Ἐπίρ. ἀτηρῶς· (±)

Ἀτθὶς, ίδος, ἡ. Ἀθηναία.— 2) Ὡς Οὐσιαστ. ἡ Ἀττική, ὑπακ. γῆ, χώρα· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν· καὶ, ἡ Ἀτθὶς γλῶττα, ἡ διάλεκτος, ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὡμιλοῦσαν οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄτιετος, ου, ὁ, ἡ (τίω). Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 363, 803, 934. ἀτιμασμένος· Ἱκέτ. 833. ἀδίκητος. (υυυυ)

Ἀτίζω, Μ. ίσω (τίω). Περιφρονῶ, ἀτιμάζω, κρατῶ τι ὡς οὐδὲν, δὲν τὸ θεωρῶ διὰ τίποτε· τὸ ἰταλ. δὲν τὸ στιμάρω, δὲν φροντίζω καθόλου δι' αὐτό· Ἰλδ. Υ, 166. καταφρονῶ, δὲν τιμῶ τι· Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1153. τινὸς Ἀπολλ. Ρδ.

Ἀτιθάσσευτος, καὶ ἀτιθάσευτος, ὁ, ἡ· (τιθασσεύω) Ἀνημέρευτος· ὅστις δὲν ἡμερώνεται, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἡμερώσῃ, νὰ τὸν ἐξημερώσῃ τις· ἀνήμερος, ὅστις δὲν εἶναι ἥμερος.

Ἀτίθασσος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, Ἀτίθασος (τιθασσός). Ὅστις δὲν εἶναι ἥμερος, ὁ ἄγριος, ἀδάμαστος, ἀχαλίνωτος, Ἡρωδιαν. Κ.

* Ἀτιμαγελέω· Σπάνιος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀτιμαγελέω.

Ἀτιμαγελέω, ῶ, Μ. ήσω· Παραιτῶ, ἀφίνω τὴν ἀγέλην, ξεκόπτομαι ἀπὸ τὸ κοπάδι, πλανῶμαι, Ἀριστοτέλ. Ζ Ἱστ. Θ΄. 31. »Ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ τῶν θηρίων, καὶ Θεόκρ. 25. 132.

Ἀτιμαγέλης, ου, ὁ (ἀτιμάω, ἀγέλη). Ὅστις ἀτιμάζει καὶ καταφρονεῖ τὴν ἀγέλην, τοῦτ᾽ ἔστι τὴν παραιτεῖ, ἀποπλανᾶται ἢ χάνεται ἀπὸ αὐτήν· ἢ χωρίζεται ἀπ᾽ αὐτὴν καὶ βόσκει μόνος, Φιλόστρ. Εἰκ. Π΄. ά. »Ἀτιμαγέλοντας τὴν ἀγέλην ταύρους.«

Ἀτιμάζω, Μ. άσω (τιμάω). Δὲν τιμῶ τινὰ, τὸν ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, τὸ ἰταλ. δὲν τὸν στιμάρω· τὸν μεταχειρίζομαι καταφρονητικῶς, Ὅμ. σχεδὸν μόνον ἐν τῇ Ὀδ. δοτικῇ αἰτιατ. τινά τι, Σοφοκλ. Ἀντ. 544. Oid. Τ, 340. Ἀτιμάζω, στερῶ τινος τὴν τιμήν, τὸν κάμνω ἄτιμον, τὸν ὑβρίζω, παρβλ. ἄτιμος· σημσ. 3. Θεωρῶ τινα ἀνάξιον διὰ τίποτε· τινά τινος, Σοφοκλ. Ἀντ. 22. ὡσαύτως· μή μ᾽ ἀτιμάσῃς φράσαι· μὴ μὲ κρατῇς ἀνάξιον νὰ ὁμιλήσω· μὴ ἀτιμάσωμεν εἰπεῖν· ἂς μὴ στοχαζώμεθα ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ ὁμιλήσωμεν δι᾽ αὐτό. Ἔτι δὲ καὶ = ἀτιμόω· ἀφ᾽ οὗ

Ἀτιμασμός, οῦ, ὁ· Ὕβρις, καταφρόνησις, ἀτιμία.

* Ἀτιμαστέος, έα, έον· ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ ἀτιμάζω· ἄξιος καταφρονήσεως, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 266.

* Ἀτιμαστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἀτιμαστέος, έου, ὁ. Ὅστις ἀτιμάζει, ἀφαιρεῖ τὴν τιμήν τινός, ὑβριστής, Αἰσχύλ. Θῆβ. 659.

Ἀτίμαστος, ου, ὁ, ἡ· Ἀτιμασμένος, καταφρονεμένος, Ἀνάλεκτ. Α΄. 60. »Ἀλλ᾽ ἐχθρὸς μὲν πᾶσιν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν« (ι)

Ἀτιμάω, ῶ, Μ. ήσω (τιμή). Ὡς τὸ, ἀτιμάζω, Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ. ἐξαιρ. θεωρῶ τινα ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ κάμω τὴν παρακάλεσίν του, Ἰλ. Α, 11. Ἐπε. ἀλλ᾽ ὅμως καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Σοφοκλ. Ἰδὲ Herm. ἐν Σοφοκλ. Αἰ. 1109. ἀφ᾽ οὗ

Ἀτίμητος, ου, ὁ, ἡ· Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν τιμᾷ τις, τὸν παραβλέπει, τὸν καταφρονεῖ. — ἀξετίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἐξετίμησαν, δὲν διώρισαν πόσα ἢ τί ἀξίζει· πολυτίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ξετιμήσῃ κανείς, Ἰλ. Ι, 644. »ἀτίμητος φιλοσοφία«, Πλουτάρχ.· δίκη ἀτίμητος· κρίσις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διορισθῇ ἡ τιμωρία, ἐπειδὴ εἶναι πλέον διωρισμένη ἀπὸ τὸν νόμον, Δημοσθ. καὶ Αἰσχίν. (τῐ)

Ἀτιμία, ίας, ἡ (ἄτιμος). Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ὀλιγωρία, ὕβρις, καταφρόνησις, Ὀδ. Ν, 142. »Ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν« ἐν Ἀθήναις, δημόσιον ἀτίμασμα, στέρωμα τῆς τιμῆς τινος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔσβυσαν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀστῶν· τὸ ἰταλ. ἰνφάμια· ἰδὲ ἄτιμος.

Ἀτίμιος, ίου, ὁ, ἡ. Χωρὶς κἀμμίαν τιμήν, ὅστις δὲν ἀξίζει κανένποτε. (ῑ)

Ἀτιμοπενθής, ὁ, ἡ (πενθέω). Ὅστις λυπεῖται διὰ τὴν ἀτιμίαν τὴν ὁποίαν ἔπαθε, Αἰσχύλ. Κ᾽μ. 790.

Ἀτιμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἀτιμάζει, καὶ ὑβρίζει τινά.

Ἄτιμος, ου, ὁ, ἡ (τιμή). Χωρὶς τιμήν, τὸν ὁποῖον δὲν τιμᾷ, δὲν τὸν μετρᾷ τις διὰ τίποτε, τὸν καταφρονεῖ, ὑβρίζει, Ἰλ. — 2) χωρὶς ἀξίωμα, ὅστις δὲν ἀξίζει τίποτε: ἀξετίμητος, τὸν ὁποῖον δὲν ξετίμησαν τί ἀξίζει. »Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις« τρώγεις, ξοδεύεις τὴν περιουσίαν του χωρὶς νὰ πληρώνῃς τὸ ἀνάλογον δι᾽ αὐτήν, Ὀδυσ. Π, 431. ὅθεν ἀνεκδίκητος· ὡς τὸ ἀτιμώρητος, Valck ἐν Ἱππ. 1416. — 3) ἐν Ἀθήναις ἄτιμος ἐλέγετο ὁ πολίτης, ὅστις ἔχανε τὴν πολιτικὴν τιμὴν καὶ τὰ πολιτικά του δίκαια, σβυσμένος, κατὰ νόμον καὶ ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ἀστῶν· τὸ ὁποῖον ἦτον, πλὴν τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐξορίας, ἡ μεγίστη τιμωρία, Ἀτιμία· ἀντιθ. τῷ ἐπίτιμος, ἐπιτιμία· ἐνίοτε δὲ ἡ ἀτιμία ἐγίνετο μόνον μὲ τὴν ἀφαίρεσιν ἰδιαιτέρων δικαιωμάτων, π. χ. ἄτιμος τοῦ συμβουλεύειν, ὅστις δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνέρχεται ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ἐθνικὸν συμβούλιον· ἐν γένει ἐπικήρυκτος, τὸ ἰταλ. προσκριττος, Γερμ. φόγγελ φράϊ, ὡς ἐχθρὸς τῆς πατρίδος κηρυγμένος, τὸν ὁποῖον ὅστις πιάσῃ ἢ φονεύσῃ λαμβάνει ἀπὸ τὴν πολιτείαν ποσότητα τινὰ χρημάτων, τὴν ὁποίαν διορίζει καὶ κοινοποιεῖ ἡ πολιτεία παντοῦ εἰς τὰς ἐφημερίδας, κ. τ. τ. — πολλάκις γενικῇ τοῦ πργμ. τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνάξιος· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ Schoef. ἐν Σοφοκλ. Ἠλ. 1214. mel. σλ. 133. Ἐπίρρ. ἀτίμως· ἀφ᾽ οὗ

Ἀτιμόω, ῶ, Μ. ώσω. Ἀφαιρῶ τινὸς τὴν τιμήν, τὸν κάμνω ἄτιμον· ἐξαιρ. κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον διὰ τῆς τιμωρίας, Ἀτιμία· Valck. Ἀνεκ. διφ. σλ. 232. Ἐν γένει, καταφρονῶ, ὑβρίζω· ἐξαιρ. ἀπουλεία τινα ἀπὸ πολιτικὴν ἀξίαν ἢ λειτουργίαν, τὸν κακοφημίζω, Παθητ. κακοφημίζομαι, πέρνω κακὸν ὄνομα. χάνω τὴν ἐμπιστοσύνην, τὸ ἰταλ. τὸ κρέδιτον διπρεδιτάρομαι, Δημοσθ.

Ἀτιμωρησία, ίας, ἡ (τιμωρέω). Τὸ νὰ μείνῃ τις ἀτιμώρητος, ἀμείβ.

Ἀτιμωρητεί, καὶ Ἀτιμωρητί, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ.

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ, ἡ (τιμωρέομαι). Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ἀπαίδευτος, ὁποῖος δὲν ἐτιμωρήθη, δὲν ἐπαιδεύθη· ἀνεκδίκητος, ὅστις δὲν ἐπλήρωσε, δὲν ὑπέφερε τὴν ἐκδίκησιν· ἀτιμώρητον γίγνεσθαι τὸ νὰ φύγῃ γλυτώσῃ τις τὴν ἐκδίκησιν, τὴν τιμωρίαν: ὅστις δὲν ἔλαβεν ἐκδίκησιν, δὲν τὸν ἐβοήθησαν ἢ δὲν τὸν βοηθοῦν νὰ ἐκδικηθῇ· Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 54.

Ἀτίμωσις, εως, ἡ (ἀτιμόω). Ἀτίμασμα, ὕβρις, καταφρόνησις· τιμωρία μὲ τὴν Ἀτιμίαν (τῐ)

Ἀτιμωτικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, συνειθίζει, εἰς αἱ ἐπιτήδειος νὰ ἀτιμάζῃ, καὶ καταφρονῇ, ὑβρίζει· ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ τὴν τιμωρίαν μὲ τὴν Ἀτιμίαν, Ἐπίρρ. ἀτιμωτικῶς.

Ἀτίνακτος, ου, ὁ, ἡ (τινάσσω). Ὁποῖος δὲν τινάζεται, δὲν κλονεῖται, ἢ δὲν ἐτινάχθη, ἀτίνακτος, Νόνν. (ῐ)

Ἀτισία, ίας, ἡ (τίω). Ἀδυναμία τοῦ νὰ πληρώσῃ, τὸ νὰ μὴν ἠμπορῇ, μὴν εἶναι τις εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ.

Ἀτιτάλλω, Μλ. αλῶ· ἀόρ. ά. Ἰων. ἀτίτηλα (ἀταλός). Ὡς τὸ ἀτάλλω· ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, τρέφω, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐπὶ παιδίων· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἵππων, σκύλων καὶ χηνῶν· ἐν γένει, τρέφω, περιποιοῦμαι, Θεοκρ. 17, 58· ἔτι δὲ καὶ προσλήψει δοτ. καλοῖς ἀτιτάλλειν, Θεοκρ. 15, 111.

Ἀτιτέω, ῶ, Μ. ήσω. = Ἀτίω, Δωρ. παρὰ Διονυσ. Περιηγ. 115. »Θεοῦ ἀτίτητον ἑορτήν.«

Ἀτίτης, ου· ὁ· ἀτιμώρητος· Ὅστις δὲν ἔλαβε τιμωρίαν δὲν ἔκαμεν ἐκδίκησιν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 72. καὶ Εὐμ. 252. ὅστις δὲν τιμᾶται, στερεῖται τιμήν τινά, τὸν καταφρονοῦν· ὅ,τι νομίζεται ὅτι δὲν ἀξίζει τίποτε· μετὰ γεν. Αἰσχλ. (⏑⏑–)

Ἄτιτος, ου, ὁ, ἡ (τίω). Ἀτιμώρητος, Ἰλ. Ν, 414. Ξ, 484. (⏑⏑⏑)

Ἀτίω, Μ. ίσω (τίω). Ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταφρονῶ, δὲν ἐκδικοῦμαι, Θεογ. (⏑⏑–)

Ἀτλαγενής, ὁ, ἡ (γένος). Γεννημένος ἀπὸ τὸν Ἄτλαντα, ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Ἄτλαντος, Ἡσίοδ. Ἔρ. 385. συνηθέστρ. Ἀτλαντογενής.

* Ἀτλάντειος, α, ον· Εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων.

* Ἀτλαντιάς, άδος, ἡ· Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ Ἀτλαντίς.

* Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ἡσιόδ. Θεογ. 935

* Ἀτλαντογενής, ὁ, ἡ (γένος) Συνηθέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἀτλαγενής.

Ἄτλας, αντος, ὁ· Θεός τις ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ μυθολογίᾳ, ὅστις κρατεῖ τὰς στύλας ἐπὶ τὰς ὁποίας στηρίζεται ὁ οὐρανὸς, καὶ γνωρίζει πάσας τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, Ὀδυσ. Α, 52. Κατὰ τοὺς μεταγεστ. εἷς τῶν Τιτάνων· ἔτι δὲ τὸ ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ ὄρος τὸ ὁποῖον βαστάζει τὸν οὐρανόν· ὅθεν πᾶς ὅστις βαστάζει τίποτε πολλὰ βαρὺ πρᾶγμα· ἐξαιρ. ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, δοκοί, τὸ χυδαϊκὸν γρεντιαί, αἱ ὁποῖαι βαστάζουν ἀνδριάντας ἢ ἀγάλματα· ἄλλως τελαμῶνες λεγόμενοι.

* Ἄτλας, αντος (τλῆμι). Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν τολμᾷ, δὲν εἶναι εὔτολμος τὸ ἰταλ. δὲν ἔχει κουράγιο νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε· δὲν εἶναι πρακτικός· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. Ἰντραπρεντέντης.

Ἀτλησία, ίας, ἡ (τλῆμι). Ἔλλειψις ἢ στέρησις θάρρους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρῇ τις τίποτε, Ἡσύχ.

Ἀτλητέω, ῶ, Μ. ήσω· Δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποφέρω, νὰ ὑπομείνω, νὰ βαστάξω, εἶμαι δειλὸς καὶ χωρὶς τόλμην, Σοφοκλ. Oid. Τυρ. 515. παρὰ τὸ.

Ἄτλητος, ου, ὁ, ἡ (τλῆμι). Ἀνυπόφερτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ τις, Ὅμ. »Πένθος ἄτλητον.«

Ἀτμενία, ίας, ἡ (ἀτμήν). Δουλεία, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σκλαβία, Μανέθ. Ε, 659. καὶ Ἀνθολ. Ἐπιγρ.

Ἀτμένιος, ὁ, ἡ· Κοπιαστικός· πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ μεγάλον, πολὺν κόπον, Νικανδρ. Ἀλεξιφ. 178. καὶ, 436.

* Ἀτμενίς, ίδος, ἡ· Θλυ. τοῦ ἀτμήν. δούλη· τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκλάβα.

Ἄτμενος, ου, ὁ· = Ἀτμήν.

Ἀτμενεύω, Μ. εύσω· κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ, Ἀτμενεύω. Εἶμαι δοῦλος, σκλάβος, Νικ.

Ἀτμή, ῆς, ἡ· = Ἀτμός, Ἡσύχ. Θεογ. 862.

Ἀτμήν, ένος, ὁ· Δοῦλος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκλάβος. θηλ. Ἀτμενίς, ίδος, ἡ· δούλη, σκλάβα· (παρὰ τοῖς Γραμματ. εὕρηται Ἀδμενίς, διὰ τὴν Ἐτυμλ. παρὰ τὸ δαμάω, ὀρθότ. ἴσως.)

Ἄτμητος, ου, ὁ, ἡ (τέμνω). Ἄκοπτος, ἀχώριστος· ὅστις δὲν κόπτεται, δὲν ἐκόπη, δὲν ἐχωρίσθη· »Λίμνη ἄτμητος«, καὶ, »Ἄτμητος ἄμπελος«, ἀντὶ τοῦ, ἀκλάδευτος· ἀρήματος ἢ ἀρήμακτος, ἀκούρευτος, Πλουτάρχ. καὶ Θουκυδ. Α, 82. »Γῆ χωρία ἄτμητα« ἀλλά, ἀργυρεῖα ἄτμητα, μεταλλεῖα, τὸ τουρκ. μαντέμια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἔσκαψαν ἀκόμη νὰ εὐγάλουν κτῆμα, Ξενοφ. ἀλλ᾽ ἀνιστος, ἀσωματιστος.

Ἀτμιάω, Μλ. - άσω· Εὐγάνω, ἐκβάλλω ἀτμοὺς, ἀναθυμιάσεις, ἀχνοὺς, καπνίζω, Ἱπποκρ.

Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει ἢ περιέχει ἀτμόν, αὐχμὸν ἢ ἀχνόν, Ἡσύχ.

Ἀτμιδόω, Μλ. - ώσω (ἀτμίς). Μεταβάλλω εἰς ἀτμούς, Ἀριστοτ. Μετεωρ. Α΄. 9.

Ἀτμιδώδης, ὁ, ἡ (εἶδο.). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἀτμὸν, ἢ γεμάτος ἀπὸ ἀτμόν, ἢ εὐγάνει ἀτμόν.

Ἀτμίζω, Μ. ίσω. = Ἀτμιάω, Ἀθήν. σελ. 269. Ξενοφ. Ἀνβ. 3, 5, 15.

Ἀτμίς, ίδος, ἡ· = Ἀτμή, ἀτμός, Φυτ.

Ἀτμιστός, στή, στόν (ἀτμίζω). Ὅστις μεταβάλλεται, ἠμπορεῖ νὰ μεταβληθῇ, ὅστις μεταβάλθηκεν εἰς ἀτμὸν, ἔμπουρον, Ἀριστοτ.

Ἀτμοειδής, ὁ, ἡ· = ἀτμιδώδης· ὅστις ἀτμίζει, ἀχνίζει· Ἀτμοειδῶς, Ἐπίῤ.

Ἀτμός, οῦ, ὁ. Καπνός, ἀχνός, ἀναθυμίασις· τὸ κοιν. ἄμπουρος, Διοσκ. καὶ Πλούτ. (ἐκ τοῦ, Ἄζω, Ἄω, Ἀάζω.)

Ἀτμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). = Ἀτμιδώδης.

Ἄτοιχος, ου, ὁ, ἡ (τοῖχος) Χωρὶς τοίχου, Εὐριπ. Ἴων. «Ἄτοιχοι περιβολαὶ σκηνωμάτων».

Ἀτοκεί, Ἐπίῤ. Παρὰ τὸ ἄτοκος· ἀγέννητα, χωρὶς νὰ γεννήσῃ· χωρὶς τόκον ἢ διάφορον.

Ἀτόκιος, ίου, ὁ, ἡ (ἄτοκος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, καὶ φέρει ἀκαρπίαν, καὶ στείρωσιν· Ἀτόκιον, ὑπεν. φάρμακον, παρὰ Διοσκορ. ἰατρικόν, ἔχον δύναμιν καὶ ἐνέργειαν νὰ προξενῇ στείρωσιν. «Δοκεῖ δ᾽ ἀτόκιον».

Ἄτοκος, ου, ὁ, ἡ (τόκος). Γυναῖκα καὶ κάθε θηλ. ζῶον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγέννησεν ἀκόμη. ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δὲν γεννᾷ, εἶναι στεῖρον, Ἀθήν. Θ΄. «Πρόβατον ἄτοκον». 2) Χωρὶς διάφορον, ὡς, «Χρήματα ἄτοκα»· παρὰ Πλάτ. Ἀριστοτ. καὶ Δημοσθ. Ἐπίῤ. ἀτόκως καὶ ἀτοκεί.

Ἀτολμέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄτολμος). Εἶμαι δειλός, ὀλιγόκαρδος, ἄτολμος, δὲν ἔχω τόλμην· δὲν τολμῶ, Θουκυδ. Α΄, 124. ἀμφιβλ. ἀναγν.

Ἀτόλμητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔχει τόλμην· δὲν ἐτόλμησεν ἢ δὲν τολμᾷ νὰ εἴπῃ, νὰ κάμῃ, νὰ μεταχειρισθῇ τίποτε: μὲ τὸν ὁποῖον ἢ κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις ἢ δὲν εἶναι καλὸν, φρόνιμον νὰ τολμήσῃ τίποτε, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 385. «Ἀτόλμητος Ἄρης»· παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. Ν΄, 19. «Ἀτόλμητοι μόχθοι», ἀντὶ τοῦ, ἀνυπομόνητος, ἀνυπόφερτος, δεινός, κατὰ τὸν Σχολ.

Ἀτολμία, ίας, ἡ. δειλία, μικροψυχία· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τόλμην, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε΄. παρὰ τὸ

Ἄτολμος, ου, ὁ, ἡ (τόλμα). Ὁ χωρὶς τόλμην, ὅστις δὲν τολμᾷ νὰ ἐπιχειρισθῇ τίποτε, δειλός, ὀλιγόκαρδος, Θουκυδ. Β΄.

Ἀτόλμως. Ἐπίῤ. χωρὶς τόλμην, μὲ δειλίαν.

Ἄτομος, ου, ὁ, ἡ (τομή). Ἄκοπος, ἄκοφτος, ἀχώριστος· «Ἄτομος λειμών», ἀθέριστον, ἀκόψιτον λειβάδι: τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κόψῃ, χωρίσῃ, λεπτύνῃ, κομματιάσῃ· ὅθεν ἐπὶ πάντων ὅσα εἶναι πολλὰ μικρὰ ὥστε δὲν ἐπιδέχονται κόψιμον, χώρισμα, εἶναι τῶν ἀδυνάτων νὰ τὰ χωρίσῃ, διαιρέσῃ, κάμῃ τις μικρότερα τοῦ ὅ,τι εἶναι· παρὰ Σοφοκλ. Πλούταρχ. Φωκ. 3. «Μέχρι τῶν τελευταίων, καὶ ἀτόμων διαφορῶν». — 2) ἡ ἄτομος παρὰ Δημοκρ. τὸ συνηθ. ἄτομον ἡ ἐσχάτη ἀδιαίρετος, ἀχώριστος, ἀμέριστος ὕλη, ἐκ τῆς ὁποίας ἤθελεν ὅτι εἶναι σύνθετον πανδήποτε σῶμα· «Ἄτομα καλοῦσι τὰ σμικρότατα ἐκεῖνα καὶ λεπτότατα σώματα, ἃ διὰ τῶν φωταγωγῶν εἰσβάλλων ὁ ἥλιος δείκνυσιν ἐν ἑαυτῷ, ἄνω καὶ κάτω πλανώμενα», Θεοδ. Θεραπ. λογ. δ΄. καὶ Ἐπιστλ. α΄. πρὸς Κορ. Παύλ. ιε΄, 52. «ἄτομον, τὸ λεπτότατον σῶμα, τὸ ἐν τῷ ἡλίῳ φαινόμενον, ὃ τομὴν οὐ δέχεται διὰ τὴν ἄγαν σμικρότητα. Νεφγρ. ἐν ἀτόμῳ, ἀντὶ ἐν ἀκαριαίῳ καὶ μικρῷ χρόνῳ, Παῦλ. α΄. Κορινθ. ιε΄. ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, Θηλατ.

Ἀτονέω, ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι ἄτονος, ἀδύνατος· ἐκλελυμένος, χαῦνος, κουρασμένος.

Ἀτονία, ίας, ἡ. Ἀδυναμία, κούρασμα, χαυνότης, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Ἄτονος, ου, ὁ, ἡ (τείνω). Ἀτέντωτος, ἀτέντωτος· ἀδύνατος, κουρασμένος, ἀχρεῖος. — 2) (τόνος κατὰ σημ. 3. β΄.) χωρὶς τόνου σημεῖον· δηλ. χωρὶς ὀξεῖαν, ἢ βαρεῖαν, ἢ περισπωμένην, Γραμματ. Ἐπίῤ. ἀτόνως.

Ἀτόξευτος, ου, ὁ, ἡ (τοξεύω). Ὁποῖος δὲν τοξεύεται, ἢ δὲν ἐτοξεύθη, δὲν ἐκτυπήθη μὲ τὸ τόξον ἢ δοξάρι.

Ἄτοξος, ου, ὁ, ἡ (τόξον). Ὅστις δὲν ἔχει δοξάρι· δὲν εἶναι ἁρματωμένος μὲ δοξάρι, Ἐπίῤ. ἀτόξως, χωρὶς τόξου, δοξάρι.

Ἀτόπαστος, ου, ὁ, ἡ (τοπάζω). Ἀπείκαστος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ, ἀπεικάσῃ, ἢ δὲν ἀπεικάζεταί τις, Ἡσύχ.

Ἀτόπημα, ατος, τό· Ἄπρεπος, ἀνάρμοστος πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

Ἀτοπηματοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, ὁμιλεῖ ἄτοπα πράγματα.

Ἀτοπία, ίας, ἡ· Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· τὸ νὰ γίνεται, ἢ ὁμιλεῖται τίποτε ἄτοπα, ἀνάρμοστα, παράξενα, ἀσυνήθιστα, ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ καὶ πρέποντος· παρὰ τὸ

Ἄτοπος, ου, ὁ, ἡ (τόπος). Χωρὶς τόπον, ὅστις, ἢ ὅ,τι δὲν εἶναι εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει νὰ εἶναι· ἀνάρμοστος, ἄπρεπος, ἀτέργαστος· παράξενος, ἄτοπος· ἐναντίος εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον, εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν· μωρά, ἀνόητα καμωμένος, ἢ λεγμένος· ἐντροπῆς πρόξενος· «Πράγματα ἄτοπα καὶ ἀνόητα», Ἰσοκρ. καὶ κάτοπος καὶ αἰσχρὰ νίκη, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ΄, Πλούταρχ. «Ἄτοπος καὶ ἀλλόκοτος ὑπόθεσις». Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν. «Ἡ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγή»· καὶ τὸ παρ᾽ Ἰσοκρ. «Ἄτοπόν τις ἂν εἶναί με φήσειε, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλογον ποιῶ»· ἀνέλπιστος, ἀπροσδόκητος, θαυμαστός, σπάνιος· Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ, «οὐδέν γ᾽ ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερος ἦσαν», Ἐπίῤ. ἀτόπως. Εὔπολις Μεγαρ. «Καὶ πολλ᾽ ἀγαθ᾽ ἐν τοῖσι κουρίοις ἐγὼ ἀτόπως ἐπιδείξων, κοὐδὲ γινώσκεις δοκῶν».

Ἀτόρευτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ -ον ἀσκάλιστος· ὅστις δὲν εἶναι σκαλιστὸς ἢ σκαλισμένος, δὲν ἔχει σκαλίσματα, δὲν εἶναι καμωμένος μὲ σκαλίσματα σημειωτὰ ἢ βαθουλά.

* **Ἀτόρητος**, ὁ, ἡ (τορέω). Ἀτρύπητος· τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τρυπήσῃ κανεὶς πέρα πέρα· ὅστις δὲν ἐτρυπήθη· ἀπλήγωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πληγώσῃ τις, Νον. 14, 380.

Ἀτόρνευτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ -ον (τορνεύω). Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· ἀστρογγύλευτος.

Ἆτος, ου, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντὶ ἄατος· μετὰ γενικ. ἀκόρεστος, ἀχόρταγος· πολέμοιο, μάχης, δόλων ἠδὲ πόνοιο, Ὅμ.

Ἀτραγῴδητος, ου, ὁ, ἡ (τραγῳδέω). Ὅστις δὲν εἶναι τραγικὰ καμωμένος· εἶναι χωρὶς ὑπερβολήν, χωρὶς νὰ εὐγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον, Λουκιαν. εἰς Μέν. Ἰδὲ τραγῳδία.

Ἀτράγῳδος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν εἶναι τραγικός, δὲν ἁρμόζει εἰς τραγῳδίαν, Ἀριστοτ. Ποιητ. ΙΓ΄.

Ἀτραγῴδως, Ἐπίῤ. παρ᾽ Ἀντωνίνῳ Α΄, 16. ἀντὶ τοῦ, χωρὶς μεγάλην ταραχήν, κρότον, βοήν, θόρυβον, λύπην.

Ἀτράκτιον, ίου, τό· Ὑποκοριστ. τοῦ, Ἄτρακτος· ἀδραχτάκι.

Ἀτρακτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἀδράχτι· παρὰ τὸ

Ἄτρακτος, ου, ὁ, καὶ ἡ. Τὸ ἀδράχτι, μὲ τὸ ὁποῖον γνέθουν, Πλούταρχ. Προβλ. Ῥωμ. «Εἰσφέρει ἠλακάτην καὶ τὴν ἄτρακτον»· τὴν ῥόκαν καὶ τὸ ἀδράχτι. 2) Τὸ βέλος, ἡ σαΐτα τοῦ δοξαριοῦ· κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἡ ἠλακάτη, τὸ ἰταλ. ῥόκα· διότι καὶ τὰ δύο ἦσαν καμωμένα ἀπὸ καλάμι καὶ ὅμοια σχεδὸν κατὰ τὸ σχῆμα μὲ τὸ βέλος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 312. «Ἀτράκτων τοξόται»· ὁ Ἡρόδ. συντάττει ἀμφοτ. τὰς λέξεις. «Τελευταῖον δὲ ἐξέπεμψε δῶρον ὁ Εὐέλθων ἄτρακτον χρύσεον καὶ ἠλακάτην, προσῆν δὲ καὶ εἴριον», 4, 162. — 3) ἡ κορυφὴ τῆς ἱστοκεραίας τὸ ἰταλ. ἀντένας, εἰς τὰ καράβια· ἡ ὁποία ὠνομάζετο καὶ ἠλακάτη ὡσαύτως, Πολυδ. Α΄, 91.

Ἀτρακτυλίς, ίδος, ἡ· Καὶ ἀτρακτυλλίς· ἀκανθώδες τι φυτόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατεσκεύαζαν ἀδράχτια: Hiensl. ἐν Θεοφ. 4, 52· ὅθεν — 2) καὶ τὸ ἴδιον ἀδράχτι, Θεόφρ. καὶ Θεόκριτ. Εἰδύλλ. Δ΄. «Ἀτρακτυλλίδα».

Ἀτράνωτος, ου, ὁ, ἡ (τρανόω). Ὅστις δὲν εἶναι τρανωμένος, ἐξηγημένος, καθαρὰ παρασημειωμένος. (⏑ – – ⏑) Ἀντ. Ἀραγ.

Ἀτράπελος, ου, ὁ, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐτράπελος· ὅπερ ἰδέ, Σοφοκ. Αἴ 913.

Ἀτραπίζω, Μ. ίσω (ἀτραπός). Ποιητ. ἀντὶ ὁδεύω.

Ἀτραπιτός, τοῦ, ἡ· = ἀτραπός, Ὀδσ. Ο, 195.

* **Ἀτραπός** (τρέπω, μετὰ τοῦ εὐφωντ. α). Στενὴ ὁδός, τὸ ἰταλ. στράτα· μονοπάτι: ὁδὸς ἢ τόπος ὅπου περιδιαβάζει ἢ περιπατεῖ τις ἀπάνω κάτω· τὸ ἰταλ. σολατσάρει, κάμνει σολάτσον· ὁ Ὁμηρ. τύπος, ἀταρπός.

Ἀτραυμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (τραυματίζω). Ἀπλήγωτος· ὅστις δὲν ἐπληγώθη· δὲν πληγώνεται, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληγωθῇ ἀπὸ τίποτε, Λουκιαν.

Ἀτράφαξις, εως, ἡ· καὶ, «Ἀτράφαξυς», νεροχουτσελάχανον, λουβοῦδια, Διοσκ. β, 145. ἔτι δὲ καὶ ἀδράφαξις καὶ ἀνδράφαξις.

* **Ἀτράχηλος**, ὁ, ἡ (τράχηλος). Χωρὶς τράχηλον. χωρὶς λαιμόν. (3)

* **Ἀτρείδης**, ου, ὁ· πατρων. τοῦ, Ἀτρεύς· ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

* **Ἀτρείων**, ωνος, ὁ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἀτρείδης, Ἰλδ.

Ἀτρέκεια, είας, ἡ (ἀτρεκής). Σωστὴ ἀλήθεια· βεβαιοτάτη χωρὶς νὰ μένῃ καμμία ἀμφιβολία: ἀκρίβεια, τὸ ἰταλ. ἀκουρατέτσα: δικαιοσύνη, Πινδ. Ὀλμ. 11, 13. τὸ ἀληθινὸν τρέξιμον κάθε ἑνὸς πράγματος ἢ καμμιᾶς ὑποθέσ. μὲ ὅλα τὰ περιστατικά· Ἡρόδ. 6, 1.

Ἀτρεκέω, ῶ· = Ἀκριβόω, Εὐριπ. παρ᾽ Ἡσυχίῳ ἐκ τοῦ, Ἀτρεκής

Ἀτρεκής, ὁ, ἡ· Ἀληθής, ἀκριβής, ὀρθός, δίκαιος, Ὅμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ ἐπίῤ. ἀτρεκέως ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀγορεύω καὶ μαντεύομαι· ἐν Ὀδσ. Π, 245. δέ, χρῆται ἐπιῤῥηματ. τῷ οὐδετ. γένει· «Οὔτ᾽ ἂρ δεκὰς ἀτρεκὲς» ὡς τὸ ἠμετ. κοινότ. σωστὰ δέκα, καὶ Θεοκρ. «Εἰδέναι ἀτρεκέα». Παρὰ δὲ τοῖς Λογογράφοις μόνος ὁ Ἡρόδοτος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει. (πιθαν. παρὰ τὸ τρέω, οὐχὶ δὲ τρέχω.)

Ἀτρεκέως, καί, Ἀτρεκῶς· Ἀληθῶς, βεβαίως, κατὰ ἀλήθειαν· σωστά· μὲ τὰ σωστά, Ἰλ. Ο. καὶ Ὀδ. Λ. «Ἀτρεκέως ἀγορεύσειν»· καὶ παρ᾽ Ἡροδότ. «Ἀτρεκέως ἐπίσταμαι».

Ἀτρεκίη, ίας· ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Ἀτρεκίη, ἀντὶ Ἀτρέκεια.

Ἀτρέμα, καί, πρὸ συμφώνου· Ἀτρέμας, Ἐπίῤ. (τρέμω). Χωρὶς τρόμον· ἀτρόμαχτα, ἀτάραχα, ἀκίνητα, ἀσκίρτητα ἀπὸ τὸν τόπον, ἀταλάντευτα· ἥσυχα, ἀγάλια, εἰρηνικά, σιγαλά· τοῦτο ἐπὶ σωματικῆς, ὅσον καὶ ἐπὶ ψυχικῆς κινήσεως, Ἰλ. Β, 200. «Δαιμόν᾽ ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε»· στάσου ἢ κάθου ἥσυχα· καὶ Ἰλ. Ο. «οὐχ᾽ ἀτρέμας», ἀντὶ τοῦ, ἥσυχα. (⏑ ⏑ ⏑) ἀφ᾽ οὗ

Ἀτρεμαῖος, αία, αῖον· ποιητ. ἀντὶ ἀτρεμής· ἀτάραχος, σιγαλός, ἥσυχος, Εὐριπ. Ὀρέστ. «Ἀτρεμαίαν βάσιν»· καὶ Ἱπποκρ.

* **Ἀτρέμας**· Ἐπίῤ. ἀντὶ ἀτρέμα, Ὅμ.

* **Ἀτρεμεί**· Ἐπίῤ. = ἀτρεμί· παρ᾽ Ἀλεξ. Αἰθ. 9. σελ. 383.

Ἀτρεμεότης, ητος, ἡ· = ἀτρεμία. Ἰων. Ἱπποκρ.

Ἀτρεμέω, ῶ, Μ. ήσω. δὲν τρέμω, δὲν κινοῦμαι, δὲν ταράζομαι· μένω, στέκω ἥσυχος, Ἡσιοδ. «Τρίχες ἀτρεμέουσιν»· ἡσυχάζω, εἰρηνεύω, ἥτον ἀπερασμένο ἥσυχα, εἰρηνικά, Πλούταρ. Ῥώμυλ. «Τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων», Παθητ. δὲν ταράζομαι, δὲν συγχίζομαι, Θέογν. 47. «Κἄπειτα μὴ πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι»· παρὰ τὸ

Ἀτρεμής, ὁ, ἡ (τρέμω). Ὅστις δὲν τρέμει, δὲν κινεῖται, δὲν τρεμάζει, δὲν ταράζεται· ἥσυχος, ἀτρόμαχτος, ἀτάραχος, ἀκίνητος, Ξενοφ. Συμπ. Η, 3. τὸ οὐδέτ. ἀτρεμές, ἀντὶ ἡσυχία, Ξεν. Ἀπ. 6, 7.

* Ἀτρεμί· ἐπῤῥ. τοῦ ἀτρεμής, Ἀρτεμ. Νεφ. 262. κατὰ Bekker. (ῐ)

Ἀτρεμία, ίας, ἡ· Ἀκινησία, ἀταραξία, ἡσυχία· ἀτρομαξιά, ἀφοβία, Ξενοφ. Κ. Παιδ. ς', 3. 13. «Ἀτρεμίαν ἔχω, ἄγω, ἀντὶ τοῦ, ἀτρεμέω, εἶμαι ἥσυχος.

Ἀτρεμίζω, Μ ίσω· Ἀττ. ιῶ· = Ἀτρεμέω, Ἡρόδοτ. «Ἀτρεμίζω τὴν ψυχήν» καὶ Θέογν. «Ἀτρεμίζειν ἀγαθὸν βίον».

Ἄτρεπτος, ον, ὁ, ἡ (τρέπω). Ἀκίνητος, ἀτράνταχτος, ἀσάλευτος· ἀτάραχος, ἄφοβος, ἀδειλίαστος: ἄτρ. πρός τι· ὅστις δὲν ζαλίζεται, δὲν τῷ μέλει τίποτε, Ἐπῤῥ. ἀτρέπτως· στερεῶς, ἀμετακινήτως, σταθερῶς, Πλούταρχ Ἀλκιβ. ἀκίνητα, ἀσάλευτα, στερεά, ἀτρόμαχτα, ἄφοβα, Φιλ.

* Ἀτρεπτότης, τητος, ἡ· σταθερότης, Ἀθην.

Ἄτρεστος, ον, ὁ, ἡ (τρέω). Ὡς τό, Ἀτρεμής· ἀτάραχος, ἀτρόμακτος, σταθερός. Σοφοκλ. Ἐκ τούτου παράγονται καὶ τὰ κύρια ὀνόματα, Ἀτρεύς, καί, Ἀτρεστίδας.

Ἀτρέστως, Ἐπίῤ. ἀφόβως, ἀταράχως.

* Ἀτρεύς, έως, ὁ (τρέω)· ἐπιθ. = Ἄτρεστος· μόνον παρ' Εὐρ. λψ. 94. ἐνταῦθα ἀνήκει ἴσως καὶ τό, ἀτρῆες ἀνάγκαι Μοιράων, οἱ ἀμετάθετοι, ἀμετάτρεπτοι νόμοι τῆς ἀνάγκης· παρ' Ἡρώδῃ τῷ Ἀττικῷ, Ἀνάλεκτ. Β'. σλ. 300. Ἐπιγρ. Τρίοπ. 18. ὅπου μέντοι ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἀτρεῖες κεῖται. Κατ' ἄλλους δέ, ἀτρεύς, ὁ μὴ φοβερός, ὑπὸ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ φοβῆται, νὰ τρέμῃ, νὰ τρομάζῃ τις.

* Ἀτρεύς, έως, ὁ· ὄνομ. κύρ. ὁ υἱὸς τοῦ Πέλοπος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ Μενελάου, Ὁμ.

Ἄτρητος, ον, ὁ, ἡ (τράω). Ἀτρύπητος, χωρὶς τρύπαν. — 2) ἐνεργητ. ὅστις δὲν κάμνει τρύπας, δὲν σκάπτει ὑπὸ τὴν γῆν κευθμούς, φωλεούς, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Α'. α. «Ἄτρητα ζῷα», ὅσα δὲν κάμνουν τρύπας εἰς τὴν γῆν· νὰ φωλεάζουν, νὰ κρύβωνται.

Ἀτρήτως, Ἐπίῤ. χωρὶς τρύπαν, ἀτρύπητα.

Ἀτρήχυντος, ον, ὁ, ἡ (τρηχύνω). Ὅστις δὲν εἶναι χαμωμένος, τραχύς, ἀδρός, σκληρός, Ἰων. ἀντὶ ἀτράχυντος.

Ἀτρίαστος, ον, ὁ, ἡ (τριάζω). Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ἀνίκητος, Αἰσχύλ. Χοηφ.

Ἀτρίβαστος, ον, ὁ, ἡ (τριβάζω). = τῷ ἑξῆς.

Ἀτριβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Ἄτριπτος, ὅστις δὲν εἶναι τριμμένος, τοῦτ' ἔστι μεταχειρισμένος, τὸ τουρκ. κολαντρισμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ φορεμάτων ὅταν τὸ φόρεμα δὲν εἶναι πολλὲς φορές, ἢ πολὺν καιρὸν φορεμένον, χαλασμένον, σουφρωμένον, παλιωμένον, ἀτρβ. ὁδός· τὸ κοινότ. ἀφεγαστη, ἀπάτητη στράτα. — 2) ἀγύμναστος εἰς τίποτε· μετὰ γεν.

Ἀτριβί, Ἐπίῤ. τοῦ ἀτριβής· ἄτριπτα, ἀχάλαστα, ἀπάλιωτα. — 2) χωρὶς χαμὸν καιροῦ, χωρὶς ἀργοπορίαν.

Ἄτρίβων, ωνος, ὁ, ἡ· Ποιητ. ἀντὶ ἀτριβής, Εὐρπ. — 2) (τρίβων). Χωρὶς τρίβωνα, τὸ Ἰταλ. μαντέλλον, τὸ τουρκ. γιαπουντζάν. (υ υ –) Λικύμ. 3.

Ἄτριον, ίου, τό· Δωρικ. ἀντί, Ἤτριον.

Ἄτριπτος, ον, ὁ, ἡ (τρίβω). Ἄτριφτος, ἀμεταχείριστος: χεῖρες ἄτρ. Ὀδσ. Φ, 151. αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι τριμμέναι, σκληρωμέναι, δὲν ἄδρυναν, δὲν ἐτραχύνθησαν ἀπὸ δουλειάν· τρυφεραί, τὸ Ἰταλ. delicate. Ὅθεν μεταφρκ. ἀγύμναστος, ἀσυνήθιστος· ἀπάτητος, ὅπου δὲν ἐπατήθη, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ τις· τὸ αὐτὸ καὶ «Ἀτριβήεις» ὡς παρὰ Θεοκρ. «Ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις» 2) Καὶ ὁ μὴ γυμνασμένος εἰς δουλειάν, ἀσυνήθιστος, ὡς Ὀδ. Φ, 251: «Χεῖρες ἄτριπτοι» ἄχυμοτος· «Ἄτριπτοι ἄρτοι» παρ' Ἀριστοφ. ἀλώνιστος· τὰ δ' ἄλλα = ἀτριβής, ἀντιθ. τῷ, τετριμμένος.

* Ἄτριχες· πληθ. τοῦ, ἄθριξ.

* Ἄτριχος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἄθριξ· χωρὶς τρίχες· χωρὶς μαλλιά.

Ἀτριχόσαρκος, ον, ὁ, ἡ, τὸ (σάρξ, τρίχες). Σῶμα χωρὶς τρίχες· Πρόκλ. παράφρασ. Πτολεμ. Σελ. 202.

Ἄτριψ, βος, ὁ· = Ἀτριβής σημτ. 2. ἀφ' οὗ

Ἀτριψία, ίας, ἡ· Ἀγυμνασία, ἀπειρία, ἀμάθεια, Κικέρ. Ἀττ. ΙΓ'. 16.

Ἀτρομέω, ῶ, Μ. ήσω (ἄτρομος). = Ἀτρεμέω· δὲν τρομάζω, δὲν ξηπάζομαι, δὲν ἐντρέπομαι· Θέογν.

* Ἀτρόμητος, ὁ, ἡ (ἀτρομέω). = Ἄτρομος.

Ἄτρομος, ον, ὁ, ἡ (τρέμω). Ὅστις δὲν τρέμει· ἄφοβος, ἀξήπαστος, ἀδειλίαστος, ἀνέντραπος· ἄτρ. θυμός, μένος, Ἰλδ.

Ἀτροπία, ίας, ἡ· Ἀλυγισία, ἀμεταβλησία, ἀμετατρεψία· ἀνεπιτηδειότης, ἀβοηθησία, τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις πῶς νὰ βοηθηθῇ εἰς κάθε περίστασιν· δυστραπελία, τὸ τουρκ. σαμουτλήκι· χωριατωσύνη· ἀνοησία, μωρία· σκληρότης, σκληροκαρδία, ἀσπλαγχνία, ἰσχυρογνωμία· Θέογν. «Κρεῖττόν τοι σοφίη γίγνεται ἀτροπίης», Ἀπολλων. Ἀργον. Δ. 1006. καὶ 1047. «Σχέτλιος ἀτροπίης καὶ ἀνιλέεσιν» καί, στιχ. 387. «τῇ πάθον ἀτροπίῃ» Αὐτόθ. καὶ Β', 245. ἀφ' οὗ

Ἄτροπος, ον, ὁ, ἡ (τρέπω). Ἄτρεπτος, ἀμετάβλητος ἀπὸ τὴν γνώμην του· ἀλύγιστος, ἀκαταπράϋντος, ἀνεξίλαστος, ἄσπλαχνος, σκληρόκαρδος· ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Θανάτου καὶ ἐπὶ τῆς Μοίρας, Ἐπιτρέμ. Ἀνάλεκτ. Γ'. Σελ. 291. «Ἀΐδη ἀλιτάνευτε καὶ ἄτροπε» — 2) ἀνεπιτήδειος, μωρός, δυστράπελος· τὸ κοιν. μουΐας, τὸ τουρκ. σαμούτας· — 3) ἡ Ἄτροπος· ἡ ὁποία δὲν ἀλλάζει τὴν γνώμην της, δὲν μεταβάλλει τὸν σκοπόν της· μία ἀπὸ τὰς τρεῖς Μοίρας· κατὰ πρῶτον παρὰ Ἡσδ. Θγν. 218, 905. Ἀσπ. Ἡρκ. 259. ἡ ὁποία, κατά τινας μέν, εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν της τὰ ἀπερασμένα, κατ' ἄλλους δὲ τὰ μέλλοντα.

Ἀτροφέω, ῶ (ἄτροφος). Εἶμαι χωρὶς τροφήν, πεινῶ. — 2) Εἶμαι φθισικός, ὀχτικιασμένος.

Ἀτροφία, ίας, ἡ· Ἔλλειψις τροφῆς, πεῖνα. 2) Φθίσις, κτικιό, ὀχτικιας, Ηλέλτ. Γ', 22. ἐκ τοῦ

Ἄτροφος, ον, ὁ, ἡ (τρέφω). Ἄθρεφτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔθρεψαν ἢ δὲν θρέφουν· χωρὶς τροφήν· κακοθρεμμένος· ἄσαρκος, στεγνός, τὸ τουρκ. ζαμπούνης· χτικιασμένος, παρὰ Πλατίφ, κη. 9. 2) Ἐνεργητικῶς· ὅστις δὲν θρέφει, δίδει τροφήν, δὲν εἶναι θρεπτικός.

Ἀτρύγετος, ον, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ἄκαρπος, ξηρός· ὅστις δὲν δίδει κάνένα καρπόν· παρ' Ὁμ. Ἐπιθ. τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Αἰθέρος, Ἰλδ. Γ, 425. Ὑμ. Δμτρ. 67, 457. Ὁ Εὐρπ. δέ, προσαγορεύει τὴν θάλασσαν ἀκάρπιστα πεδία, καὶ τραφερή· ἀντιθτ. τῷ Ὁμρκ. Ἰδὲ Heyne ἐν Ἰλδ. Α, 316. Παρὰ τοῖς μεταγεντ. ἐν γένει ἔρημος· παρὰ Δαμαγήτῳ, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 4. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, θάνατος· – «ἐς ἀτρύγετον νύκτα κατερχομένη». (υ υ υ υ)

Ἀτρυγής, ὁ, ἡ· καί, Ἀτρύγητος, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν τὸ ἐτρύγησαν, ἐσύναξαν, ἤμαζαν· Ἀντιφιλ. ἐν Ἐπιγρ. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 177. . . . «τὸ δ' ἀτρυγὲς κεῖνο μέλι».

* Ἄτρυγος, ὁ, ἡ (τρύξ). Χωρὶς τρύγα, τὸ κοιν. τρυγιά, κατακάθισμα, κάτος, λουνη· σφρυγισμένος, καθαρός.

Ἀτρύμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἄτρυτος· παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 887. «Ἀτρύμων κακῶν»· ὅστις ὑποφέρει τὴν δυστυχίαν του μὲ γενναιότητα, δὲν χάνει τὸ θάῤῥος· ἀντιπαλεύει εἰς αὐτήν· τὸ κοιντ. δὲν τὰ βάνει κάτω. (υ – –)

Ἀτρύπητος, ον, ὁ, ἡ· = Ἄτρητος. (υ)

Ἄτρυτος, ον, ὁ, ἡ (τρύω). Ἀσύντριφτος, ἀκατάβλητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ συντρίψῃ, κατασταλίσῃ, ἀφανίσῃ, νικήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ· ἀνίκητος, ἀφάνιστος, ἀκούραστος, ἀδιάκοπος, π. χ. ἄτρ. κακά, πόνοι, ἄλγεα· τὰ ὁποῖα δὲν παύουν ποτέ· ἄτρ. ὁδός· μακρινὴ πολύ, τὴν ὁποίαν μόλις ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ· ἡ ὁποία δὲν ἔχει τέλος· Θεοκρ. — 2) ἀργός, ἀκαμάτης· ὅστις δὲν δουλεύει, δὲν ἐργάζεται, δὲν καταγίνεται εἴς τι· ὀκνηρός.

Ἀτρυτώνη, νης, ἡ (τρύω). Ἀκαταδάμαστος, ἀνίκητος, πολεμική, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ. (Ἔστι δὲ Ἀτρυτώνη, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ, ἀτρύτη, ὡς τὸ Ἀϊδωνεὺς τοῦ, Ἄδης.)

Ἀτρύφερος, ον, ὁ, ἡ (τρυφερός). Ὅστις δὲν εἶναι θρυπτικός, γυναικώδης, ἄνανδρος· ἀσελγής, ἄσωτος· ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς τρυφάς, τὰς ἡδονάς· (ῠ) «ἀτρύφερος ἀνήρ» Εὔπολις παρὰ Σουΐδ. ὄχι δὲ μὴ τρυφερός (ἄρα σκληρός) καὶ ὄχι πολυέξοδος, ὡς Λεξικογράφος τις ἐξηγεῖ καὶ ταύτην τὴν λέξιν.

Ἀτρύφητος, ον, ὁ, ἡ (τρυφάω) = τῷ προηγμ. «ἀτρύφητος βίος», παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἄτρυφος, ον, ὁ, ἡ = Ἄθρυπτος· παρ' Ἀθην. Σελ. 499. «Τυρὸς ἄτρυφος».

Ἀτρώς, ῶτος, ὁ, καὶ ἡ, = Ἄτρωτος.

Ἀτρωσία, ίας, ἡ· Ἀπληγωσία, τὸ νὰ μὴ πληγώνηταί τις· Ἀπολλ. παρὰ τὸ

Ἄτρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Ἀπλήγωτος· ὅστις δὲν εἶναι πληγωμένος, ὅστις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πληγωθῇ.

Ἄττα, Ἀττ. ἀντὶ τινά· ἄττα, ἀντὶ ἅτινα. Ἰδὲ ἄττα, ἄσσα. Τὸ Ἄττα σπανίως κεῖται ἄνευ ἐπιθ. ἢ οὐσιαστ. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαί. σλ. 149. C. «ταῦτα ἄττα ἐστίν» Φαίδρ. «εἴτε ἐν ἄλλοις τισὶν ἄττ' οὖν» Ἐπιστλ. ζ. - Ξενοφ. Κ. Παιδ. Γ'. γ'. 8. «τὰ ποῖα ἄττα ἔργα τούτων», καὶ παρὰ Πολυβ. ΙΕ'. 27. «ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα δὴ ποτοῦν» τοῦ εἰπεῖν ἴσως κάτι τι εἰς τὸ αὐτί· καὶ ἀντὶ τοῦ, Ὅτε, χρονικῶς· οἷ, «ὁπόθ' ἄττα ποτ' ἄττα, ὁπηνίκ' ἄττα» ὡς Ἀριστοφ. Ὀρ. 1513. «ἀπηνίκ' ἄττα ἀπώλετο». Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται· ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Νεφλ. «Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων».

Ἄττα, προσφώνημα, κατὰ κλητικὴν πτῶσιν νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, ἢ πρὸς γονεῖς ὡς παρ' ἡμῖν· πατέρα μ'· γέροντά μ'· ἀδελφέ· Ἰλ. Ι. 603. «Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ» καὶ Ὀδ. Π. 31. «Ἔσσεται οὕτως ἄττα» παράβλ. ἄππα, ἄπφα καὶ πάππα (– υ).

Ἀττάγας, α, καὶ Ἀτταγᾶς, ᾶ, ὁ· πτηνόν τι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ λειβάδια· ἴσως τὸ ὑπό τινων ἀρτιχελονάρι λεγόμενον· Ἀριστοτ. Ζ'. Ἱστ. Θ. 26.

* Ἀτταγήν, ῆνος, ὁ· καὶ

* Ἀτταγῆς, έος, ὁ = ἀττάγας.

Ἀττακεύς, ὁ· Εἶδος ἰχθύος· σαλομός. Γλωσσάρ.

Ἀττάκης, ὁ· Εἶδος ἀκρίδος· Λευιτ. ΙΑ'. ἴσως ἀντὶ τοῦ, «Ἀττέλαβος».

Ἀτταλαττατά· Χαροποιὰ ἐκφώνησις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1198.

* Ἀττανίτης, ου, ὁ· Ἰων. ἀντὶ τηγανίτης· παρὰ τὸ

Ἄττανον, ου, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Τήγανον.

Ἀτταπατταταί. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1190 Ἐκφώνησις πόνου καὶ λύπης καθὼς καὶ τὴν σήμερον φωνάζουν τὰ παιδία ὅταν τὰ δέρνουν· ἀπαπαπαί.

Ἀττάραγος, ον, καί, «Ἀτταράχος», ὁ. Ἡ ψύχα καὶ ἡ κόρα, κορά, κουρκα τοῦ ψωμιοῦ· Μεταφ. τὸ μικρότατον, ὀλιγώτατον· ὡς συνήθως λέγομεν· λιγάκι, μιὰ ψύχα, ψύχα· κομματάκι.

Ἀτταταῖ, πόνου ἐκφώνησις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν

πὸ πὸ, πα πα πα· εὕρηται δὲ καὶ πεντασυλλάβως, καὶ πλειονοσυλλάβως γραφόμενον Dind, ἐν Ἀριστ. Βάτρ. 57. Σχλ. Αἰσχύλ. Πρ. 136. Herm. Σοφ. Φιλ. 733. Ἔτι δὲ καὶ χαρᾶς ἐκφώνησις. παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 1198.

* **Ἀτταταιάξ** = ἀτταταῖ. Ἀριστφ.

Ἀττέλαβος, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀττέλεβος. Εἶδος ἀκρίδος χωρὶς πτερὰ. Ἡρόδ. παρὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 310. καὶ Ἀττέσλαβος, εὑρίσκεται.

Ἀττελεβοφθαλμος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις ἔχει ὄμματα ὡς ἀττέλαβος· τουτέστι πεταχτὰ πρὸς ἔξω· ὡς ἡ ἀκρίδα· Ἀθήν. Σ. 450.

Ἀττηγος, ου, ὁ. Ὁ τράγος, Ἰωνικ. παρ' Εὐσταθ. Σ. 1625.

Ἀττης ὁ καὶ Ἄττις· ὑπηρέτης τῆς Φρυγ. Κυβέλλης. Παρὰ Δημοσθ. τὸ Ὕης Ἄττης σημαίνει μυστηριακήν τινα ἐπομωσίαν, ἢ ἀπαγόρευσιν τῶν Ἱερῶν· Σ. 313.

Ἀττική, ῆς, ἡ· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν ὡς, »Ἀττικὴ γῆ« Ὅρα τὸν Στράβ. Παυσαν. καὶ Μελέτ. τοὺς Γεωγράφους. »Ἀττικὴ γλῶσσα«, ἡ διάλεκτος· καὶ, »Ἀττικὴ γυνή«, λέγουσιν, Ἀθηναία δὲ οὔ.

Ἀττικηρός, ρὰ ρόν· πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον. Ἀθην. Δ. Σ. 137. Ἐπίῤῥ. Ἀττικηρῶς.

Ἀττικίζω. Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ. Ζῶ, καὶ πολιτεύομαι ἢ ὁμιλῶ, ἢ γράφω κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον: κρατῶ μὲ τοὺς Ἀθηναίους, εἶμαι Ἀττικός, ἀφ' οὗ.

* **Ἀττίκισις**· εως, ἡ· τὸ νὰ πολιτεύηται, ὁμιλῇ τις κατὰ τὸν Ἀττικὸν τρόπον· Φιλόστρ.

Ἀττικισμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἀττικὴ ἔκφρασις, τὸ γράφειν ἢ ὁμιλεῖν κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Καὶ κλίσις, ἀγάπη πρὸς τὰς Ἀθήνας. Θουκυδ. Γ. 62. καὶ Δ'. 133.

* **Ἀττικιστής**, οῦ, ὁ· ὅστις μιμεῖται τὴν Ἀττικὴν γλῶσσαν· ὅστις συνάζει λέξεις καὶ ἐκφράσεις Ἀττικάς.

Ἀττικιστί, Ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ἢ κατὰ τὰ ἤθη, καὶ τὰς συνηθείας τῶν Ἀθηναίων.

Ἀττικίων, ωνος, ὁ· χλευαστικός, σκωπτικὸς ὑποκριστ. τύπος ἀντί, Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Ἱπ. 214. σχηματισμένον παραπλησίως τῷ, μαλακίων.

Ἀττικοπέρδιξ, ικος, ἡ· πέρδικα τῆς Ἀττικῆς. Ἀθην. Γ. Σελ. 115.

Ἀττικός, κή, κόν, (ἀκτή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν Ἀττικήν, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ἀθηνῶν. Οὐσιαστ. Ἀττική· ὑπακ. γῆ· ἡ ἐπαρχία τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀττικουργής, ὁ, ἡ, (ἔργον). Κατὰ τρόπον τῶν Ἀττικῶν δουλευμένος, φκιασμένος. Πολυδ. Α'. 149.

* **Ἀττικωνικός**, ή, όν· κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ, Ἀττικός, σχηματισμ. ὡς τό, Λακωνικός. Ἀριστφ. Εἰρ. 215.

Ἀττις, ὁ = Ἄττης· ὅπερ ἰδέ.

Ἀττω, Ἀττ. ἀντὶ ἄσσω, ἀΐσσω· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἀττ. καὶ ἄττω· ἄνευ τοῦ ὑπογεγραμ. Ἰῶτα. Valck ἐν Φοιν. 1388. Πηδῶ, σκιρτῶ, κινοῦμαι, ἢ τρέχω μὲ ὁρμήν, μὲ ταχύτητα καὶ θυμὸν κατά τινος. Δημοσθ. »ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε.«

Ἀτυζηλός, λή, λόν. Τρομακτικός, ἐκπληκτικός, φοβιστικός. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 1058. »ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι«· ἐκ τοῦ

Ἀτύζω, Μ. ύξω. Φοβίζω, σκιάζω, βάνω τινὰ εἰς φόβον, τρόμον, θαυμασμόν, καὶ ἔκπληξιν. Θεοκρ. Εἰδ. Α. 56. »Αἰπολικὸν τὸ θάημα τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.«

Ἀτύζομαι. Μ. ύξομαι. Παθτ. (ἀτάω). Ἔχω ταραγμένον τὸν νοῦν, εἶμαι ζαλισμένος· ἐπὶ πάσης ταραχῆς τοῦ νοὸς διὰ ψυχικῶν παθῶν· ἐξαιρ. διὰ φόβου, διὰ λύπης, ἢ αγανακτήσεως. Σοφλ. Ἠλ. 136. Τρομάζω, σκιάζομαι, ἐκπλήττομαι, φοβοῦμαι, συγχύζομαι, λυποῦμαι. Ὁμ. χρῆται τῇ μετχ. μόνον· ἔκπληκτος, τρομαγμένος, τεταραγμένος. Ἰλδ. Ζ. 38. »Ἵππω ἀτυζομένω πεδίοιο σκιαγμένοι ἔτρεχαν φεύγοντες« παραβλ. Ὀδσ. Λ, 606. Ἀλλὰ τό, Ἰλ. Χ. 474. »ἀτυζομένη ἀπολέσθαι« παθτ. περὶ τῆς ὁποίας εἶναι φόβος, ὅτι θέλει ἀποθάνει, παραβλ. εὐχεσθαι παρὰ Σοφλ. Οἰδ. Τ. 1512. Μετχ. ἀόρ. παθτ. ἀτυχθεὶς ὄψιν. Ἰλδ. Ζ, 468. ἐξεπλάγη, ἐθαμβήθη. Τὸ ἐνεργ. Ἀτύζω, Μλ. ύξω. ἐκπλήττω, ἐξαιρ. τρομάζω, σκιάζω τινά· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεοκρ. 1, 56. καὶ Ἀπολ. Ῥδ. 1, 465.

* **Ἄτυκτος**, ὁ, ἡ, (τεύχω). Ἀτελείωτος, ἀκάμωτος· »οὐδέ τι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον ἄτυκτον εἶναι.« Φωκλδ.

Ἀτύλωτος, ὁ, ἡ, (τυλόω). Ὅστις δὲν ἔχει τύλους, ὅ ἐστι κρίσματα ἀπὸ χτύπημα. Ἰδὲ. Τύλος.

Ἀτύμβευτος, ου, ὁ, ἡ, (τυμβεύω). Ἄθαπτος, ἀπαράχωστος. Ὀππιαν.

Ἄτυμβος, ου, ὁ, ἡ, (τύμβος). Χωρὶς τάφον, μνημεῖον, τὸ κοινότ. μνημοῦρι. Ἀνθολογ. Ἐπιγρ.

* **Ἀτυμνιάδης**, ου· ὁ. Πατρωνμ. τοῦ ἑπομ. Ἰλδ.

* **Ἀτύμνιος**· ὁ· ὀνμ. κύρ. πλησιόχωρος Τρώων. Ἰλδ.

Ἄτυπος, ου, ὁ, ἡ, (τύπτω). Ἀχτύπητος, ἀτύπωτος.

Ἀτύπτητος, ου, ὁ, ἡ, ἀχτύπητος, ἄδαρτος.

Ἀτύπωτος, ου, ὁ· ἡ, (τυπόω). Ἀσχημάτιστος· χωρὶς τύπον, σχῆμα, μορφήν. (ῠ)

Ἀτυράννευτος, ου, ὁ, ἡ, (τυραννεύω). Ὅστις δὲν ἐξουσιάσθη, δὲν ἐκυριεύθη ἀπὸ τυράννους. Θουκυδ. Α'. Ἐπίῤ. ἀτυραννεύτως.

Ἀτύρωτος, ου, ὁ, ἡ, (τυρόω). Ἄπηχτος, χωρὶς νὰ πήξῃ τυρί, »γάλα ἀτύρωτον φυλάσσει.« Διοσκορ. Γ. 42. (ῠ)

Ἀτυφία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις τῦφον, ὑψηλοφροσύνην, φαντασίαν, νὰ μὴν εἶναι ἀλαζών, νὰ μὴν εἶναι φαντασμένος· φρονιμάδα, σωφροσύνη, ταπείνωσις· παρὰ τὸ

Ἄτυφος, ου, ὁ, ἡ, (τῦφος). Ὅστις δὲν εἶναι φουσκωμένος, ὑπερήφανος, φαντασμένος· σώφρων, ταπεινός. Πλάτ. Φαῖδρ. »ἀτύφου μοίρας.«

Ἀτύφως, Ἐπίῤ. χωρὶς τῦφον, ὑπερηφάνειαν.

Ἀτυχέω, ῶ, Μ. ήσω. μετὰ γεν. Εἶμαι ἀτυχής, δὲν ἔχω τύχην, δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω, δὲν ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν μου· ἀτυχῶ παρά τινος· λαμβάνω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν ἀπό τινα· μοὶ λέγει τό, ὄχι· δὲν δέχεται, δὲν κάμνει τὴν παρακάλεσιν, τὸ ζήτημά μου· ἀφ' οὗ

Ἀτύχημα, ατος, τὸ· κακὸν περιστατικόν, δυστυχισμένον συμβεβηκός, κακοτυχία, ἀτυχία: ἀνόσιον, κακὸν ἔργον, πονήρευμα, ἀσεβὴς πρᾶξις, βαρὺ σφάλμα. — 2) Τὸ νὰ μὴν ἀπολαύσῃ, ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του τίς. Θουκυδ. (ῠ)

Ἀτυχής, ὁ, ἡ, (τυγχάνω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν ἔχει τύχην, δυστυχής. Δημοσθ. ὅστις δὲν ἔχει μέρος ἀπὸ τίποτε, δὲν μετέχει εἰς τίποτε, δὲν ἀπόκτησε, δὲν ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του, μετὰ γενκ. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΑ'. 31. »ἀτυχὴς συνέσεως.«

Ἀτυχῶς, Ἐπίῤ. χωρὶς τύχην, δυστυχῶς.

Ἀτύχησις, εως, ἡ, τὸ νὰ μὴν ἐπιτύχῃ, νὰ μὴν ἀπολαύσῃ τίς τίποτε· νὰ εἶναι ἀτυχὴς εἰς ἢ μὲ τίποτε. (ῠ)

Ἀτυχία, ίας, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔτι δὲ καὶ = ἀτύχημα· ἀσαύτως καὶ πταῖσμα, κακούργημα.

* **Ἀτῶμαι**. Ἰδὲ ἀτάω.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Υ.

Αὖ, (αὖθις, αὖτις) κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην σημασ. αὐτοῦ, τοπικ. Ἐπίῤ. ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω· ἥτις διατηρήθη, ἐξαιρ. παρ' Ὁμ., ἐν τῷ αὐέρυσαν Εἶτα τροπικ. ἐπὶ πάσης ἐπαναλήψεως πράξεώς τινος· πάλιν, καὶ πάλιν, καὶ ἄλλην φοράν, ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ δευτέραν φοράν. Ἰλδ. Α, 140. Ἀπ' Ὁμήρου δὲ πολλαχῶς ἐν χρήσει· ἔτι δὲ καί, δεύτερον αὖ, Ἰλδ. Ζ, 184. καὶ τρίτον αὖ, Ζ, 229. Δ, 417. Ε, 477. Ὀδσ. Ρ, 326. ἀντὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας. Ὅθεν πολλάκις μετὰ τοῦ δέ, δ' αὖ, ἢ τὸ αὖ λαμβάνει ὅλως τὴν σημασίαν τοῦ δέ, ὥστε τίθεται καὶ μετὰ τό, μέν. Ἰλδ. Δ, 109. συμπεριέχεται δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ σημασία τοῦ, ὡσαύτως, παραπλησίως, ἀμοιβαίως, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· καὶ τοῦ, ἐξ ἐναντίας, τὸ ἐναντίον· ἄλλοθεν. Πρὸς τούτοις χρησιμεύει τὸ αὖ εἰς δήλωσιν τῆς προόδου τῶν περιστάσεων, τῆς μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς πράξεως εἰς ἄλλην, τῆς διαφορᾶς τοῦ προηγηθέντος. Ἔτι δὲ ἀναπληροῦται τὸ αὖ διὰ τοῦ, ἔτι δέ, πρὸς τούτοις δέ, εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. Καθ' ὅλα ταῦτα συμφωνεῖ ἐντελῶς ἡ Ὁμηρικὴ χρῆσις αὐτοῦ τῇ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ μόνον ἡ παρ' Ἀττ. κατὰ πλεονασμὸν πάλιν αὖ, σπανιότ. αὖ πάλιν, ἢ αὖθις αὖ, ἢ πάλιν αὖθις αὖ, σύνταξ. αὐτοῦ διαφέρει. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 461, Α. ἰδὲ αὖθις, αὖτις, πάλιν.

Αὐάζω, παρὰ Θεοφράστ. = Αὐαίνω, ἀμφβ.

Αὐαίνω, Ἀττ. αὑαίνω. Μλ. αὐανῶ (αὔω). Ξηραίνω, κάμνω τι ξηρόν. Ὀδσ. Ι, 321. βίον αὐαίνω Σοφλ. φθείρω τὴν ζωήν μου μὲ λύπην, μὲ βάσανα, μὲ στεναγμούς, μὲ πόθον, τὸ κοινότ. ἀραθύμημα: Παθτ. κατατήκομαι, κατατρώγομαι, τὸ κοινότ. ζῶ καὶ ζαίνω· (ἀντὶ ζένω) ξηραίνομαι. Σοφλ. Φιλ. 654.

Αὐαλέος, έα, έον, (αὖος). Ξηρός, στεγνός, κατασταμένος ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου, ἡλιοκαμμένος. Ἡσίοδ. »αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος« καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Α, 1028. »θάμνοις αὐαλέοισιν« καὶ Β'. 566. »αὐτμὴ αὐαλέη«: τραχύς, σκληρός.

Αὔανσις, εως, ἡ. Ἀττ. αὔανσις, ξηρασία· ξήρασμα, στέγνωμα. Ξήρανσις, ἐπὶ ζώων, καὶ φυτῶν, ὅταν ξηραίνωνται ἀπὸ τὴν καῦσιν τοῦ ἡλίου.

Αὐαντή, ῆς, ἡ, ὑπακ. νόσος. Ὀχτικας, μαρασμός. Παρὰ Ἱπποκρ. Σ. 484.

Αὐαντικός, κή, κόν. Ἀττ. Αὐαντικός· ὅστις ξηραίνει· κάμνει τίποτε ξηρόν, στεγνόν.

Αὔασις, ἡ παρ' Ἡρόδ. ὄασις. Ἐκαλοῦντο παρ' Αἰγυπτίοις, τὰ κατοικημένα, καὶ καρποφόρα μέρη τῆς ἀμμώδους ἐρήμου τῆς Λυβίας, κατὰ τὸν Στράβ. ΙΖ. Σ. 1140. Schweigh. ἐν Ἡρόδ. 3, 26.

Αὐασμός, οῦ, ὁ. Ἀττ. Αὐασμός. Ξηρότης, ξηρασία, ξήρασμα, στέγνωμα. Ἱπποκρ.

Αὐάτα, ἡ. Αἰολ. ἀντὶ ἄτη· παρὰ Πινδάρ. Πυθ. Β. 52. καὶ Γ'. 42. (υυ–, Boeck. ἐν Πινδ. Πυθ. 2, 14.)

Αὐγάζω, Μ. άσω, (αὐγή). Φωτίζω, λαμπρύνω, φέγγω· κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπ. Ἑκ. 637. Μέσ. βλέπω καθαρά, φῶς φανερά, γνωρίζω καλά· ἀντὶ τοῦ. Ἰλ. Ψ. 458. »Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἦε καὶ ὑμεῖς.« Ἡσιδ. Ἔρ. 448. Οἱ Τραγ. χρῶνται καὶ τῷ ἐνεργ. τύπῳ, κατὰ σημασ. μετ. διαθ. Βρμ. ἐν Σοφλ. Φιλ. 217. Εὐριπ. Βαχ. 554. ἀφ' οὗ

Αὔγασμα, ατος, τὸ· καὶ Αὐγασμός, οῦ, ὁ. Λάμψις, φωτισμός, ἀστραπή, ἀκτινοβόλισμα.

* **Αὐγειαί**, ῶν, αἱ. Πόλις τῶν Λοκρῶν. Ἰλδ.

* **Αὐγείας**, ου, ὁ· κυρ. Ὀνμ. ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Ἤλιδος. Ἰλδ.

Αὐγέω, λάμπω, φέγγω, ἀκτινοβολῶ.

Αὐγή, ῆς, ἡ. Λάμψις, φῶς, ἀκτίδα. Ὁμ. ὅστις συντάσσει ἐξαιρ. αὐγὴ καὶ αὐγαὶ ἠελίοιο πολλάκις· ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο ὁμοίως καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. πρὸς ἢ ὑπ' αὐγὰς θεω-

ρεῖν, ἰδεῖν καὶ τ. τ. Ἀντιθέτως τῇ διατριβῇ ἐν ᾅδου. Ὀδσ. Λ, 498, 619. εἰς τὸ φῶς ἀκριβῶς καὶ προσεκτικῶς θεωρῶ, ἐξετάζω, κυτάζω, παρατηρῶ. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 264. — 2) λαμπρὸν ἢ ἀνοιχτὸν χρῶμα ἐξαιρ. ἐπὶ αἰθέρος, καὶ ὕδατος — 3) παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὀφθαλμός· ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. ἴσως. ἐν Πολ. 7. 17. σλδ. 540. Α. καὶ τοι τῆς ἀναγν. ἐνταῦθα ἀμφιβ. οὔσης· (ἄω, αὔω, αὐως, αὔρα). ἀφ' οὗ

Αὐγήεις, ήεσσα, ῆεν. Λαμπρὸς, φωτεινός. Νικανδρ. Θηριακ. — 2) ὅστις βλέπει καθαρά.

Αὐγητήρ, ῆρος· ὁ. Θηλ. αὐγήτειρα, ἡ· φωτίζων, λαμπρύνων, φέγγων.

*Αὐγοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις λάμπει σὰν ἀχτίδα, ὁμοιάζει μὲ ἀχτίδα.

*Αὐγωπός, ὁ, ἡ. (ὤψ) Τοῦ ὁποίου τὰ ὀμμάτια ἀχτινοβολοῦν.

Αὐδάζομαι. Μλ. άξομαι. μέσ. ἀποθ. (αὐδή) Ὁμιλῶ· παρ' Ἡροδότ. Β'. 25. καὶ 57. καὶ Ε. 51. τῷ ἐνεργ.

Αὐδάω, ῶ, Μ-άξω· ὁμιλῶ, λαλῶ παρὰ Λυκ. 892. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

*Αὐδάω. Μλ-ήσω. Ἀττ. άσω. (ᾱ) Εὐρπ. Φοιν. 123. ὁμιλῶ. Ὅμ. μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐξ ἐναντίας παρ' Ὅμ. πολλάκις ἀντίον αὐδῶ τινα, ὁμιλῶ πρός τινα· ὡσαύτως καὶ, ἔπος τινὰ ἀντίον αὐδᾶν. Ἰλδ. Ε, 170. Πινδ. δὲ χρῆται αὐδάομαι ὡς μέσ. ἀποθ. ὁμοίως καὶ Σοφλ. Φιλ. 852. ὡς τὸ ἐνεργ. Boeckh expl. Ol. 2, 98. ὡσαύτως καὶ ἐν Σοφλ. Φιλ. 130. Αἰ. 712.

Αὐδή, ῆς, ἡ· λαλιά, φωνή, οὐ μόνον αἱ λέξεις, ἀλλὰ καὶ τὸ λαλεῖν, ἡ ὁμιλία, ὁ ἦχος καὶ ἡ δύναμις τῆς φωνῆς, διάλεκτος. Ὅμ. Τραχ. ὁ τόνος τῆς τεντωμένης χορδῆς τοῦ δοξαρίου. Ὀδσ. Φ, 411. ἀφ' οὗ

Αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν· ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ· ὅθεν παρ' Ὅμ. ἡ φυσικὴ ἰδιότης τοῦ ἀνθρώπου ἐξαιρέτως, ἡ ὁποία διακρίνει αὐτὸν ἀπὸ τὰ λοιπὰ ζῶα. Ὀδσ. Ε, 334. Ζ, 125. παραβλ. Ἰλδ. Τ, 407. ἐν ὅμως ἡ Καλυψὼ Ὀδσ. Μ, 449, καὶ ἡ Κίρκη, Κ, 136. Λ, 8. Μ, 150. ὀνομάζονται ἐνταυτῷ Θεὸς καὶ αὐδήεσσα, τοῦτο δηλεῖ ὅτι εἶναι μὲν θεαὶ, μεταχειρίζονται ὅμως καὶ τὴν ἀνθρώπινον γλῶσσαν, καθὼς καὶ παριστάνονται ὅτι δὲν ζῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γῆν μὲ τοὺς ἀνθρώπους· παραβλ. μέροψ. Παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ, ὅστις ἔχει μελῳδικὴν φωνὴν, τέχνην νὰ ψάλλῃ νὰ τραγῳδῇ.

Αὔδρεια, ίας, ἡ· = ἀνδρεία· παρὰ τὸ

Αὔδρος, ὁ, ἡ, = ἄνυδρος. Ἡσύχ.

Αὐδυναῖος, ου, ὁ. Ὁ Ἰαννουάριος μὴν παρὰ Μακεδόσι, καὶ Γαζαίοις.

Αὐερύω. Μλ-ύσω (αὖ ἐρύω). Τραβῶ ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω, ξαναλυγίζω τίποτε. Ἰλδ. Μ, 261. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν θυσιαζομένων ζώων στρέφω, γυρίζω, κλίνω τὸ κεφάλι τοῦ ζώου ὀπίσω πρὸς τὴν ῥάχιν διὰ νὰ τοῦ κόψω τὸν λαιμόν· ὅθεν θυσιάζω, σφάζω ἐν γένει. Ἰλδ. Α, 459. Β, 422. Τινὲς δὲ γράφουσι ἐσφαλμένως αὐ ἐρύω — 2) θηλάζω, βυζάνω. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β'. 603. (-∪∪-)

Αὐηλός, οῦ, ὁ, ἡ = Αὐαλέος. Ἀνάλεκ. Δ'. Σ 481. παύηλὴν ἀνθερίκαιν· ἀμφιβ. τύπος.

Αὐήρ, ὁ, Αἰολικ. ἀντὶ, Ἀήρ.

Αὐθάδεια, είας, ἡ. ποιητ. «Αὐθαδία, ίας (αὐθάδης). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία· ἡ φαντασία τοῦ νὰ πιστεύῃ τις, ὅτι ἠξεύρει ὅλα καλήτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅ,τι καὶ ὅπως θέλει· ἀντιθ. τῇ αὐθαδείᾳ, κατ' Ἀριστλ., εἶναι ἡ Ἀρέσκεια, τὸ νὰ ἐπιμελῆται τις νὰ φαίνηται καθ' ὅλα ἀρεστὸς εἰς ὅλους· ὁ μέσος ὅρος δὲ μεταξὺ αὐθαδείας καὶ Ἀρεσκείας εἶναι ἡ σεμνότης· ἡ ἀξία καὶ ἡ σταθερότης, ἥτις χαρακτηρίζει τὸν ὄντως ἄνδρα.

Αὐθαδειάζω, = Αὐθαδιάζω, παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ. ἐσφαλμ. τύπος Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 66.

Αὐθάδης, ὁ, ἡ, ες, τὸ (αὐτὸς, ἥδομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἀρέσκει εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του· ὑπερήφανος, ἀλαζὼν, ἰσχυρογνώμων, φαντασμένος, ὅστις κάμνει καὶ λέγει ὅ,τι καὶ ὅπως θέλει χωρὶς νὰ τοῦ μέλῃ τίποτε διὰ τοὺς ἄλλους, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος· σκληρός· οὕτως ὀνομάζεται ἡ μύτη τῆς σφηκὸς, ἡ ὁποία διατρυπᾷ ἄσπλαγχνα τὸ στῆθος τοῦ Προμηθέως· σφηνὸς γνάθος αὐθάδης. Αἰσχλ. Πρμ. 64. παραβλ. ἀναιδής. Ἐπρῥ. αὐθαδῶς· κατ' ἄλλους δὲ αὐθάδως. Ἀρστφ. Βτ. 1020 (---)

*Αὐθαδία, ἡ· ποιητ. ἀντὶ αὐθάδεια.

Αὐθαδιάζω. Μ. άσω. Κάμνω τινὰ αὐθάδη, ὑπερήφανον, ἰσχυρογνώμονα.

Αὐθαδιάζομαι. Μέσ. Γίνομαι αὐθάδης, ἢ φέρομαι μὲ αὐθάδειαν. Πλάτ.

*Αὐθαδίζομαι. Μλ-ίσομαι. μέσ. ἀποθ. = αὐθαδιάζομαι.

Αὐθαδικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐθάδη, ἀλαζόνα, ὑπερήφανον, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1116.

Αὐθάδισμα, ατος, τὸ αὐθάδικον· ἰσχυρόγνωμον, καὶ ἀλαζονικὸν φέρσιμον, ἡ ὁμιλία. Αἰσχύλ. Προμ. (---∪)

Αὐθαδόστομος, ου, ὁ, ἡ, (στόμα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ὁμιλεῖ μὲ αὐθάδειαν, αὐθάδης. Ἀριστοφ.

Αὔθαιμος, ου, ὁ, ἡ· καὶ

Αὐθαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (αὐτὸς, αἷμα). Συγγενὴς ἐξ αἵματος· ἀδελφὸς, ἀδελφή. Σοφοκλ.

Αὐθαίρετος, ὁ, ἡ, (αἱρέομαι). Ὅστις ἐκλέγει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του. Ἑκούσιος, θεληματικὸς, ἐλεύθερος, αὐθαίρετος εὐβουλία, Θκδ. α'. 2 ὅστις αὐτὸς ὁ ἴδιος ἢ μόνος του γίνεται αἴτιος νὰ πάθῃ, δοκιμάσῃ, ὑποφέρῃ τίποτε· «αὐθαίρετος θάνατος· πῆμα, δουλεία, κίνδυνος.»

Αὐθαιρέτως, Ἐπίρ. ἑκουσίως, θεληματικῶς.

Αὐθέκαστος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον, (αὐτὸς ἕκαστος) Καθ' ἕνας μόνος του, διὰ τὸν ἑαυτόν του. Δημοσθ. πᾶς ὅσον ἂν μὴ αὐτὸς ἕκαστος, οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαι τίν· ὅθεν — 2) = ἁπλοῦς, ἁπλὸς, ἀτέχνευτος, καθὼς τὸν ἔκαμεν ἡ φύσις, καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς ψευτιὰν, ἴσιος, ἀνοιχτὸς, εἰλικρινὴς, ἀληθινός. Πλούταρχ. Ἀλκ. «ἁπλοῦς καὶ αὐθέκαστος» καὶ Ἀριστοτ. Ἠθ.κ. Δ'. «αὐθέκαστός τις» τὸ μέσον μεταξὺ τοῦ μεγαλοῤῥήμονος, καὶ τοῦ ὑποκριτοῦ. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΑ'. 10. «αὐτὰ ἕκαστα προλέγουσιν» ἀντὶ τοῦ, τὰ πράγματα μαρτυροῦν ὅλην τὴν ἀλήθειαν καθὼς εἶναι· καὶ Πλούταρχ. Κάτ. «πέρδικες καὶ αὐθέκαστοι» ἐπ' ἀνθρώπων· ἰδιότροπος, αὐστηρὸς, ἰσχυρογνώμων. Πλούτ. Π. Ἀγωγ. «πατέρας αὐθεκάστους, καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας.»

Αὐθεντέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι αὐθέντης, ἐξουσιάζω. Α'. πρὸς Τιμόθ. Β'. 12. μετὰ γενκ.

Αὐθέντημα, ατος, τὸ· αὐτεξουσιότητα, ἀνεξαρτησία, τὸ ἰταλ. autorità.

Αὐθέντης, ου, ὁ, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ «Αὐτοέντης», (αὐτὸς, ἔντεα) ἀφέντης· ἀξεχώριστος ἐξουσιαστής· κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· ὅστις ἔχει ἰδίαν του ἐξουσίαν καὶ τὴν δίδει καὶ εἰς ἄλλους· ὅστις δὲν προστάζεται ἀπὸ ἄλλον· ὅστις γίνεται πρωταίτιος εἰς τίποτε. — 2) αὐτεξούσιος, ὅστις μεταχειρίζεται βίαν· βάνει χέρι εἰς τίποτε· ἐξαιρέτως ὅστις μὲ τὸ ἴδιον χέρι του σκοτόνει, ἢ ἁρπάζει, ὅστις σκοτόνεται μόνος του. Τραγ. ἀφ' οὗ

Αὐθεντία, ίας, ἡ. Δύναμις, ἐξουσία, ἀξία, αὐτεξουσιότητα. Σατίλ.

Αὐθεντικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι ἔχει βεβαίαν, ἀποδειγμένην, εὔλογον καὶ ὀρθὴν τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς του· κυρωμένος, βέβαιος, ὅστις ἔχει κῦρος καὶ βεβαιότητα, εἶναι σωστὸς, καὶ ἀληθινῶς καθὼς φαίνεται, ἢ καθὼς τὸν λέγουν, διηγοῦνται· ἀντιθέτ. τῷ «Ἀδέσποτος.» Κλεόβ. Θ'. 14. Ἐπρῥ. αὐθεντικῶς.

Αὐθερμήνευτος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐξηγούμενος, ἢ ὁ εὐκόλως ἑρμηνευόμενος, ἐξηγούμενος· ἀμφιβ.

Αὐθέψης, ου, ὁ, (ἕψω). Ἐργαλεῖόν τι διὰ μαγείρευμα, ἢ διὰ ψήσιμον· μηχανικὸν ὄργανον διὰ βράσιμον καθὼς ἐκεῖνο ὅπου μεταχειρίζονται οἱ ὁδοιποροῦντες νὰ βράζουν τὸν καφὲν χωρὶς φωτιὰ, ἀλλὰ μὲ φλόγαν βαθῆς· ἰδὲ, Ποιθέψης.

Αὐθημερίζω, Μ. ίσω. (ἡμέρα). Εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὑπάγω, καὶ ἐπιστρέφω, ἢ κάμνω τελειόνω τίποτε. Πολυδ.

*Αὐθημερινός· ὁ, ἡ· = αὐθήμερος· παρὰ τοῖς Ο'.

Αὐθημερόν, Ἐπίρ. εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ

Αὐθήμερος, ου, ὁ, ἡ· παρ' Αἰσχ. καὶ. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, λέγεται καὶ τ. τ. εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν· εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν.

Αὖθι, Ἐπίῤ. κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, Αὐτόθι ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν· ἐνταυτῷ· ἐδῶ, ἐκεῖ. Ἀλλὰ καὶ, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, εὐθὺς, παρευθύς· παρ' Ὅμ. πολλάκις· ἰδὲ αὐτόθι· — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. καὶ ἀντὶ τοῦ, αὖθις. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 537.

Αὐθιγενής, ὁ, ἡ. Ἰων. αὐτιγενής. (ΓΕΝΩ) εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς τὸ ἴδιον μέρος γεννημένος· ἐντόπιος, «ὕδωρ αὐθιγενὲς» καὶ ἀκρατισμό τὸ ὁποῖον δὲν ἔρχεται ἀπὸ ἄλλο μέρος, ἀπὸ ἄλλον τόπον, ἀλλ' ἔχει τὴν πηγήν του εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ὅπου τρέχει. Ἡρδτ. 2, 149. ποταμὸς αὐθιγ. ὅστις ἔχει ἰδικήν του πηγὴν, δὲν συνάζεται ἀπὸ τὰ νερὰ βροχῆς. Πλούτ. καὶ Εὐριπ. Ῥῆσ. 895. «ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ», ἀντὶ τοῦ εἰωθότος.

Αὖθις, παρὰ τοῖς Ἐπικ. καὶ αὖτις. Ἐπρῥ. τύπος τοῦ αὖ κατ' ἐπέκτασιν, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ταὐτοσήμαντον. Ἔστι δὲ τὸ αὖθις Ἀττικὸν κυρίως. Ὅμρ. δὲ χρῆται παραπλησίως τοῖς Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι τῷ αὖτις πανταχοῦ. Πάλιν, ἐκ δευτέρου, καὶ ἄλλην, καὶ δευτέραν φοράν: πάλιν, ὀπίσω: ἀμοιβαίως: μετὰ ταῦτα, ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς. Οἱ Ἀττ. χρῶνται πολλάκις πλεοναστικῶς τῷ, αὖθις αὖ, αὖθις πάλιν, αὖθις αὖ πάλιν. Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 235. Br. ἐν Ἀρστφ. Ὀρ. 1326. Βάτρ. 1077. Σοφλ. Φιλ. 952. Ἔτι δὲ χρῶνται τῷ αὖθις εἰς τὸν ἐλλάσσω λόγον ἀντὶ τοῦ δὲ, «κεῖνο μὲν — ταῦτ' αὖθις.» Σοφλ. Ἀντ. 167. καὶ ἀμοιβαίως. Τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα παρ' Ἡσδ. Θεογ. 772. «ἐξελθεῖν οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν.»

Αὐθόμαιμος, ὁ, ἡ, τὸ ὅμαιμος κατ' ἐπίτασιν· = αὔθαιμος. Ανακρ.

Αὐθομολογέομαι, Μλ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ὁμολογέομαι). Αὐτοθελήτως, θεληματικῶς, ἀφ' ἑαυτοῦ μου ὁμολογῶ, φανερόνω τι· «πράγματα αὐθομολογούμενα», τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ του φανερωμένον, ἀποδεδειγμένον.

Αὐθύπαρκτος, ὁ, ἡ, (ὑπάρχω). Ὅστις ἔχει τὴν ὕπαρξιν, τὸ εἶναί του ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, δὲν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλον· αὐτεξούσιος· ἀνεξάρτητος.

*Αὐθυπόστατος, ὁ, ἡ, (ὑφίσταμαι) = τῷ προηγμ.

Αὐθυπότακτος, ου· ὁ, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. ὁ ἀόρ. β'. ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἀόρ. α'. τῆς ὑποτακτ. ἐγκλσ. π. χ. ἴωμεν, ἄγωμεν, πράξωμεν κ. τ. τ. Ἐπρῥ. αὐθυποτάκτως.

Αὔθωρος, ὁ, ἡ, (ὥρα). Ὅστις γίνεται, λέγεται καὶ τ. τ. εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν. Ἐπρῥ. αὔθωρον «Αὐθωρεί, Αὐθωρί.» Πλούτ. τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν.

Αὔϊαχος, ου, ὁ, ἡ. Ἰλ. Ν. 41. «ἕποντο αὐΐαχοι» ὅστις φωνάζει ὁμοῦ μὲ ἄλλον, κοινῶς μὲ ἄλλους· ὡς καὶ τὸ ἄβρομος, ἐπὶ τῶν εἰς μάχην πορευομένων Τρώων. Κατ᾽ ἄλλους, ὅστις δὲν φωνάζει, δὲν κάμει θόρυβον· τὸ πρῶτον μέντοι ὀρθότερον, ἐπειδὴ παρ᾽ Ὁμ. οἱ μὲν Ἕλληνες σιγῶντες, οἱ δὲ βάρβαροι φωνάζοντες καὶ θορυβοῦντες ἐπορεύοντο εἰς μάχην· ἡ ὑποθ. ὅτι τὸ α ἐστιν ἐπιτατ. περιττὴ φαίνεται ἐνταῦθα. Παρὰ Κοΐντ. Σμυρν. Γ΄. 70. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁ σιωπῶν, ὁ μὴ λαλῶν, ἄφωνος, (ὁ σχηματισμ. τῆς λξ. ἐστὶν Αἰολ. ἀντὶ ἀνίαχος, παρὰ τὸ ἰαχὴ μετὰ τοῦ ἀθροιστ. α, καὶ παρενθέσει τοῦ δίγαμματος).

Αὐλαία, ας, ἡ, (αὐλή). «Αὐλαία τάπισ» ἐπλ. παραπέτασμα, τὸ τουρκ. μπερδές· ἐξαιρ. ἐν θεάτρῳ, τὸ ἰταλ. κολτρίνα.

Αὐλάκα· ἡ. Ἰδέ, Εὔλακα.

Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, (αὖλαξ, ἐργάτης). Ὅστις κάμνει αὐλάκια, ἀνοίγει αὐλακάς. Ἀναλεκτ. Β΄. Σ. 225. «τίθαρον αὐλακεργάταν τὸ υἱ. (γξ)

Αὐλακίζω, Μ. ίσω. (αὖλαξ). κάμνω αὐλακάς.

Αὐλακίζομαι, Παθητ. Ἀροτριοῦμαι, ὀργώνομαι, αλετρίζομαι. Πρατίνας παρ᾽ Ἀθην. Σ. 461. «γᾶ αὐλακισμένα» ἀφ᾽ οὗ

Αὐλακισμός, οῦ, ὁ, αὐλάκισμα.

Αὐλακόεις, εσσα, εν· αὐλακισμένος, μὲ αὐλακάς· «αὐλακόεσσα ἄρουρα», παρὰ Μαξίμῳ στίχ. 506. ὠργωμένον, χωράφι.

Αὐλακοτομέω, ῶ. Μ. ήσω, (τέμνω). Κάμνω, αὐλακάς. Σέξτ. Ἐμπ. «αὐλακοτομοῦν γῆν» ὀργόνω, κάμνω χωράφι.

Αὖλαξ, κος, ἡ, (ἴσως παρὰ τὸ ἕλκω) = ἄλοξ. Αὐλάκι, αὐλακιά. Ἠπ. καὶ ὦλαξ. ἀνθ᾽ οὗ Ὁμ. ὦλξ χρῆται. — 2) = ὄγμος· ἡ ἀράδα τὴν ὁποίαν σχηματίζουν οἱ θεριστάδες μὲ τὰς χειροβολάς.

Αὔλεια, ἡ. Ἰδὲ, Αὔλειος.

Αὔλειον, τό· τὸ ἰταλ. βεστίμπουλο· τὸ μεταξὺ τῆς πύλης (πόρτας) καὶ τῆς αὐλῆς μέρος τῶν σπιτίων· ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐδέτερ. τοῦ

Αὔλειος, α, ον. Ἔτι δὲ καὶ δικατάλ., ὁ, ἡ, (αὐλή). Ἀνήκων εἰς τὸ ἔμπροσ μέρος σπιτίου, τόσον ἀπὸ τὴν ἀγυιὰν (τουρκ. σοκάκι) ὅταν ἐμβαίνωμεν εἰς τὸ σπίτι, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν αὐλὴν εἰς τὰ δωμάτια (τουρκ. ὀντάδες) Ὀδ. Ἐξαιρ. ἡ αὔλεια καὶ ἡ αὔλειος, ὑπακ. θύρα διὰ τῆς ὁποίας ἐμβαίνομεν εἰς τὸ αὔλειον ἀπὸ τὴν ἀγυιάν, ἢ ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἐρχόμεθα εἰς τὸ αὔλειον. Ὁμ. χρῆται τῷ πληθ. ἀριθμ. ἐπ᾽ αὐλείῃσι θύρῃσι. Ὀδ. οὐδοῦ ἐπ᾽ αὐλείου· εἰς τὸ κατώφλιον τὸ κοιν. κατὰ μεταθ. κατώφλιον τῆς πύλης ἢ θύρας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐρχόμεθα εἰς τὴν αὐλήν. Ὀδ. Α, 104.

Αὐλείτης, ου, ὁ. = Αὐλήτης.

Αὐλέω, ῶ, Μ. ήσω, (αὐλός). Φυσῶ, λαλῶ, παίζω τοὺς αὐλούς· τὴν φλογέραν, τὸ ἰταλ. τὸ φλάουτον. Πλούτ. αὐλεῖν αὐλῷ.

Αὐλέομαι, οῦμαι. Προστάζω διὰ νὰ παίζουν, ἢ νὰ λαλήσουν τοὺς αὐλοὺς ἔμπροσθέν μου διὰ νὰ ἀκούω.

Αὐλή, ῆς, ἡ, (ἄω). Παρ᾽ Ὁμήρῳ, τόπος ὑπαίθρος, ἐλεύθερος ἔμπροσθεν εἰς τὴν κατοικίαν· μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐρχόμεθα εἰς τὴν αὐλὴν περικλεισμένον ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ οἴκου· ὅπου συνήρχοντο οἱ οἰκιακοὶ τὸ ἰταλ. ἡ φαμίλια, καὶ ἐχρησίμευεν ἐν ταυτῷ καὶ διὰ τὰ κτήνη ὅταν ἐγύριζαν ἀπὸ τὴν βοσκὴν ἢ ἀπὸ τὴν δουλειάν των· καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰ σπίτια τῶν χωρικῶν ἐν Ἑλλάδι. Παρόμοιον τόπον ἔχει καὶ ὁ Ἀχιλλ. περὶ τὴν σκηνήν του. Ἰλ. Ω, 452. Σπανιώτερ. ὁ πρόδομος, ἰταλ. βεστίμπουλο. Ἐνίοτε σημαίνει ὅλην τὴν κατοικίαν θεοῦ τινος ἢ ἡγεμόνος. π. χ. Ζηνὸς αὐλή. Ὀδ. Δ, 74. 18. Ἰλ. Ζ, . Αὐλὴ νεανιῶν· ὁ Ἅδης. Εὐρ. παραβλ. αἴθουσα καὶ πρόδομος. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ὑποστατικόν. Διτ. Ἀλκ. 6, 53. — Δαξιοσγράφος τις μετέφρασε τὴν λέξιν αὐλή· ἐλεύθερος τόπος εἰς τὸν ἀέρα· ἐξηγητὴς δὲ μετὰ τὴν ὀνομάσατο· καὶ κατωτέρω· τόπος, ὅπου ἵστανται τὰ κτήνη· ὅθεν κατοικία τῶν βοσκῶν· συμπέρασμα λογικώτατον· τὰ κτήνη καὶ οἱ βοσκοί, εἶναι τὰ αὐτὰ ζῶα, παρὰ τῇ σοφολογιότητί του· ὄντως φιλοσόφου φιλοσόφημα καὶ τοῦτο.

Αὐλήεις, εσσα, ῆεν (αὐλέω). Εἰς αὐλὸν ἀνήκων, αὐλᾶν μέλος. Πινδ. Πυ. 12, 52. συνηρ. ἐκ τοῦ Δωρ. αὐλᾶεν ἀντὶ αὐλῆεν· παιγμένος, λαλημένος μὲ τὸν αὐλόν.

Αὔλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι παίζεται, λαλεῖται μὲ τὸν αὐλόν, Πλάτ. καὶ Ξενοφ.

Αὔλησις, εως, ἡ· Λάλημα, φύσημα, παίξιμον εἰς τὸν αὐλόν, Ἀριστοτ. Ῥητ. Ὅρα παρ᾽ Εὐσταθ. τὰς προσηγορίας τῶν αὐλήσεων, Σ. 1236.

Αὐλητήρ, ῆρος, ὁ (αὐλέω). Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὸν αὐλόν.

Αὐλητής, οῦ, ὁ (αὐλή). Ὁ ἐπιστάτης τῆς αὐλῆς τῶν ζώων· ὁ ἐπιστατῶν καὶ φροντίζων διὰ τὴν αὐλὴν (μάνδραν) τῶν ζώων. Παρ᾽ Ἀπολλων. Ἀργ. Δ΄, 1246. «Ἀνὴρ αὐλείτης» ἐσφαλμ. ἀντὶ αὐλητής.

Αὐλητική, ῆς, ἡ, ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ παίζῃ, λαλῇ τις τὸν αὐλόν, τὴν φλογέραν.

Αὐλητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐλητήν, Ἀθην. Ἐπίρρ. αὐλητικῶς.

* **Αὐλήτρια**, ἡ = αὐλητρίς, Διγ. Αρτ. 7,62.

Αὐλητρίδιον, ίου, τό, ὑποκοριστικ. τοῦ αὐλητρίς, Ἀθ. καὶ Διγ. Αρτ.

Αὐλητρίς, ίδος, ἡ. Ἡ παίζουσα τὸν αὐλόν, Ἀθήν.

Αὐλία, ίας, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ αὔλιος· ἔλλειψις ὕλης, σώματος, Ἰεροκλ. εἰς Πυθαγ. (υ–υ–)

Αὐλιάδες, Νύμφαι, αἱ. Νύμφαι αἱ ὁποῖαι φυλάττουσι τὰς μάνδρας τῶν κτηνῶν, ἢ αἱ θεαὶ τῶν βοσκῶν. Ἀναλεκτ. Α΄, Σ. 197.

* **Αὐλιαῖος**, αία, αῖον. Εἰς αὐλὴν ἀνήκων, Αἰσπ.

Αὐλίδιον, ίου, τό. Ὑποκορ. τοῦ αὐλή. Μία μικρὰ αὐλή, αὐλίτσα, τόπος ὅπου ἐγίνοντο ἀγῶνες, Θεόφρ. Χαρακτ. Ε΄, 4.

Αὐλίζομαι, Μ. ίσομαι, μέσ. ἀπθ. μετὰ μέσ. Μλ. μέσ. ἀορ. παρὰ Ξενοφ. καὶ παθτ. ἀορ. παρὰ Θεό. Πλουτχ. καὶ ἄλλοις (αὐλή) ἐπὶ βοῶν καὶ χοίρων, εὑρίσκομαι μαζὺ μὲ ἄλλα εἰς τὰ μανδριά, ζῶ εἰς τὰς ἀγέλας ἔξω εἰς τοὺς κάμπους, βόσκω καὶ ξενυχτίζω ἐκεῖ. Ὀδ. — 2) γενικῶς κατοικῶ, πέρνω κατοικίαν, πηγαίνω εἰς τινα τόπον νὰ κατοικήσω, εὑρίσκομαι εἰς τὸ στρατόπεδον· διατρίβω ἢ ἀκερνῶ τὸν καιρόν, ξενυχτίζω κάπου, Ξενοφ. Παιδ. Δ΄, ς. 10. «τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ᾽ ἡμῖν». Αὐλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη, λέγεται ὅταν τὸ πρῶτον ὑπάγῃ ἡ νύμφη εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ.

Αὐλικός, κή, κόν (αὐλός). Εἰς αὐλὸν ἀνήκων· ὁ αὐλικός· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ λάλημα τῆς φλογέρας.

Αὐλικός, κή, κόν (αὐλή). Ὅστις ὑπηρετεῖ εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλήν. ἄνθρωπος τῆς αὐλῆς, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αὐλήν. Πλούτ. «Οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες». Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ καταφρονήσεως· ὡς ὁ αὐτ. «οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ, αὐλικὸς καλεῖσθαι, καὶ θεραπευτικός.»

Αὔλιον, ίου, τό. Μανδρί, καλύβα, σπήλαιον, πασαλήποτε χωρικὴ κατοικία, Ὁμ. Ὕμ. Ἑρμ. Ἀπολ. Ἀργ. Β΄. 142. «Σταθμούς τε καὶ αὔλια» (οὐκ ἔστιν ἡ λξ. ὑποκορ.)

Αὔλιος, α, ον (αὐλή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μάνδραν, ἢ εἰς σταῦλον· «αὔλιος ἀστήρ», παρ᾽ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄, 1630. Ὁ ἕσπερος τὸ ἄστρον τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐθὺς μετὰ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐδιωχναν τὰ κοπάδια καὶ τὰς ἀγέλας εἰς τὰ μανδριά.

Αὖλις, ιδος, ἡ. Τόπος διατριβῆς, σταῦλος, μανδρί, καλύβα, τέντα, ἐξαιρέτως τόπος διὰ ξενύχτισμα, Ὁμηρ. Ἰλ. Ι. 231. «αὖλιν θέσθαι» νὰ κάμουν τὰς τέντας διὰ νὰ ξενυχτίσουν· καὶ ἐπὶ πτηνῶν, Ὀδ. Χ, 470. «αὖλιν εἰσεμένῃσιν» ἐμβαίνουσαι εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὰς φωλεάς των, παραβλ. Εἰσίημι.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, ὑποκρ. τοῦ αὐλός. Καλαμάκι. 3) καὶ μικρὸς αὐλός, σουρίστρα, τουρίστρα, Ἡσύχ.

Αὐλισμός, οῦ, ὁ (αὐλός). Τὸ λάλημα, παίξιμον τῆς φλογέρας, ἀμφβ. — 2) (αὐλή) ξενύχτισμα, κατοίκημα εἰς τὸ μανδρί, εἰς τοὺς κάμπους.

Αὐλιστήριον, τό. Παρὰ Στεφ. ὁ τόπος ὅπου εἶναι μάνδρα, τόπος διὰ μάνδρας, σταύλους, κτλ.

* **Αὐλίστρια**, ἡ = αὐλιστρίς.

* **Αὐλιστρίς**, ίδος, ἡ. Συγκατοικοῦσα, γειτόνισσα, Θεοκρ. 3, 146. κατὰ διόρθ. ἐν τοῖς χειρογρ. ὅπου αὐλετρίς ἔκειτο κατὰ Herm. (παρὰ τό, αὔλιον.)

Αὐλοδόκη, ης, ἡ (δέχομαι) = αὐλοθήκη, Ἀνάλεκτ. Α. Σ. 220. «Πύξινον αὐλοδόκην».

Αὐλοθετέω, ῶ, Μ. ήσω (τίθημι). Φιαχνω, κατασκευάζω, συνθέτω αὐλούς· ἐν δὲ Ἐπιγράμ. Λεωνίδ. Ταραντ. ὁρίζω ἀγῶνα αὐλῶν.

Αὐλοθήκη, ης, ἡ. Θήκη, θηκάρι, τὸ τουρκ. κιλίφι, κολοῦφι, κλοῦφι διὰ αὐλούς, φλογέρας, φλάουτα.

Αὐλοκοπέω, ῶ, Μ. ήσω (κόπτω). Κόπτω, φιαχνω, κάμνω αὐλούς, Ἀρτεμίδ. Ε΄, Σ. 261.

Αὐλομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις τρελλαίνεται, ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν νὰ παίζῃ, ἢ νὰ ἀκούῃ νὰ παίζουν αὐλούς.

Αὐλοποιητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐλοποιόν, «Αὐλοποιητική» ὑπακ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν αὐλούς.

Αὐλοποιητικῶς, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον αὐλοποιοῦ.

Αὐλοποιΐα, ίας, ἡ (αὐλοποιός). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, φιαχνῃ τις αὐλούς.

* **Αὐλοποιϊκή** = αὐλοποιητική· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις αὐλούς.

Αὐλοποιός, οῦ, ὁ (αὐλός). Ὅστις κάμνει, κατασκευάζει αὐλούς.

Αὐλοπρεπής, έος, ὁ, ἡ. Εἰς βασιλικὴν αὐλὴν ἀνήκων, ἢ ἄξιος διὰ βασιλ. αὐλήν.

Αὐλός, οῦ, ὁ (ἄω, αὔω, πνέω). Πᾶν μουσικὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον παίζεται μὲ φύσημα· ἐξαιρ. φλογέρα· τῆς ὁποίας ὅμως ἦσαν διάφορα εἴδη, καὶ ἡ ὁποία τόσον διὰ τὴν γλωσσίδα, τουτ᾽ ἔστι διὰ τὴν τρυπίτζαν ἢ σχισμάδα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφήν, τὴν ὁποίαν βάλλουν εἰς τὸ στόμα καὶ φυσοῦν, ὅσον καὶ διὰ τὸν βαθύτερον, γεματώτερον, καὶ δυνατώτερον τόνον της, διέφερε κατὰ πολλὰ καὶ ἀπὸ τὴν νῦν φλογέραν τῶν βοσκῶν καὶ ἀπὸ τὴν ὑπὸ τὸ ἰταλ. ὄνμ. φλάουτον ἢ φλαούταν κοινῶς γνωστήν· κατεσκευάζετο δὲ ἀπὸ καλάμι, ξύλον, κόκκαλον, μέταλλον ἐλεφαντόδοντα. Σχεδὸν ἑκάστη Ἑλλήνων φυλὴ εἶχε ἰδιαίτερον εἶδος αὐλοῦ. Κατὰ πρῶτον ἀναφέρονται οἱ αὐλοὶ ἐν Ἰλ. Κ, 13. Σ, 495. χρησιμεύοντες εἰς πανηγυρικὰς ἑορτάς· Αὐλὸς Ἐνυαλίου· ἡ ἰταλ. γνωστὴ τρομπέτα, Ἀνθ. — 2) πᾶσα σίφων, τὸ κοινότ. σιφοῦνι, καλάμη· Δόναξ, ἢ καμάκι, ῥαβδί, ξυλάκι κτλ. τρυπημένον ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω, πέρα πέρα κούφιον· ἐλέγετο αὐλός, π. χ. τὰ διόπτρα, τὸ ἰταλ. κανοκιάλι τουρκ. ντουλμπί, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ ἀστρονόμοι εἰς τὰς οὐρανίας σφαίρας των· Χαράγματιά, σωλήν, τὸ κοινότ. σωληνάρι. ὀχετός, τὸ τουρκ. λαγούμι. διῶρυξ, τὸ ἰταλ. κανάλι· κοίλωμα ἢ βαθούλωμα στενὸν καὶ μακρουλόν· τρύπημα βαθουλόν· τρύπα, π. χ. διὰ νὰ ἐμπήγουν εἰς αὐτὴν τίποτε· οὕτως ὀνομάζονται ἐν Ὀδ. Τ, 220. αἱ τρύπαις εἰς τὴν πόρπην, τὸ κοινότ. θηλυκοτάρι, θηλύκι, αὐ-

λοί. — 3) αἱ φλέβες ἢ τὰ ἀγγεῖα τοῦ αἵματος· ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμε· τὰ μυαλά του πετάχθηκαν μαζὺ μὲ τὸ αἷμα τῶν φλεβῶν τοῦ κρανίου, Ἰλδ. Ρ, 267. ὡσαύτως καὶ ὑδραγωγεῖα· τὸ ἰταλ. ἀκβεδότα, τουρκβ. γκερίζια: ἐν Ὀδσ. Χ, 18. «Αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέοιο»· τό, αὐλὸς παχύς, σημαίνει κρουνηδόν· τοῦτ' ἔστι ἔτρεχε τὸ αἷμα ὡς ἀπὸ κρουνοῦ· τὸ κοινότ. σωληνάριζε, σιφουνάριζε, ῥέχαζε 'σὰν ἀπὸ σωληνάρι, σιφουνάρι. παραβ. σῦριγξ. — 4) εἶδος ἰχθύος· ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν ὀστρακόδρμ. σουλῆνες καὶ σλῆνες λεγόμενον.

Αὔλος, ου, ὁ, ἡ (ὕλη) = ἄυλος. Χωρὶς ὕλην, χωρὶς σῶμα, ἀσώματος, Θεολ. (υ–υ)

Αὐλοτρύπης, ὁ (τρυπάω). Ὅστις τρυπᾷ τοὺς αὐλούς, ἢ κάμνει τὰς τρύπας αὐτῶν, Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΘ', 23. (ῡ) ἀφ' οὗ

Αὐλοτρυπητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἰς τρύπημα τῶν αὐλῶν.

Αὐλοτρυπητικῶς, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον αὐλοτρυπητικόν.

Αὐλουρός, οῦ, ὁ (οὖρος). Ὅστις φυλάττει αὐλάς, Ἡσχ.

Αὐλῳδία, ίας, ὁ (ᾠδή). Ἆλημα ἢ τὸ νὰ λαλῇ, παίζῃ τις τὸν αὐλόν, Πλάτ. Νομ. Γ.

Αὐλῳδικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν αὐλῳδίαν.

Αὐλῳδός, οῦ, ὁ (αὐλός). Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὸν αὐλόν, ὡς τό, κιθαρῳδός, Παυσαν. Ι', 7.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Παρὰ Ποιητ. καὶ ἡ αὐλών, δηλ. Κάθε βαθὺς τόπος, ἢ στενὸς καὶ μακρὺς μεταξὺ βουνῶν, ἢ ποταμοῦ ὀχθῶν, τὸ κοινότ. γοῦλα, μαγκοῦλα, τὸ τουρκβ. μπογάζι: στενοῦρα, φάραγγας, λάκκωμα, λειβαδότοπος, Ὑμ. Ὁμ. Ἑρ. 95. Τόπος, τὸ τουρκβ. χαντάκι, πόρος, Ξεν. Ἀναβ. Β', γ', 10. Εὐριπ. Ῥῆτ. 112. Διοδώρ. Σικ. πορθμός, ἤτοι στενὸν μέρος θαλάσσης, τὸ ἰταλ. κανάλε· πόντιος αὐλών, Σοφ. ἀφ' οὗ

Αὐλωνιάς, άδος, ἡ. Ἡ νύμφη, ἡ θεὰ τῶν κοιλάδων, Ὀρφ.

Αὐλωνίσκος, ίσκου, ὁ· ὑποκρ. τοῦ αὐλῶν.

Αὐλωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα αὐλῶνος, ὅμοιος μὲ αὐλῶνα Διόδ. Σικ.

*__Αὐλωπίας__, ου, ὁ· = αὐλωπός.

Αὐλῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἐν Ἰλδ. Ἐπιθ. περικεφαλαίας· τρυφάλεια· ἡ ὁποία ἔχει τὸ κοινῶς σύνηθ. Γαλλ. βιζιέρ· τοῦτ' ἔστι σκέπασμα τοῦ προσώπου μὲ μικρὰς τρύπας διὰ νὰ βλέπῃ ὅστις τὴν φορεῖ, καὶ νὰ ἔχῃ προφυλαγμένον τὸ πρόσωπον. Τινὲς δὲ θέλουσιν ὅτι τό, αὐλῶπις καὶ τὸ αὐλωψ σημαίνει καί, κοιλόφθαλμος, δηλ. ὅστις ἔχει ὀμμάτια βαθουλά: Κατ' ἄλλους δέ, αὐλῶπις, περικεφαλαία ἡ ἔχουσα εἰς τὴν κορυφὴν αὐλὸν τοῦτ' ἔστι ἐξέχον σουβλερόν τι μέρος κούφιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπήγουν τὸν φαλόν, ἤτοι τὴν φοῦνταν ἀπὸ ἀλογότριχες ὡς στολίδι τῆς περικεφαλαίας.

Αὐλωπός, οῦ, ὁ, ἡ (ὤψ). Εἶδος ὀψαρίου μὲ βαθουλὰ ὀμμάτια.

Αὐλωτοί, κημοῖα, παρ' Αἰσχύλ. Εἶδος χαλινοῦ, μὲ κωδωνάκια· τὰ ὁποῖα ἦσαν μακρουλά, ἀπάνω στενὰ καὶ κάτω φαρδέα ὡς ἡ σάλπιγξ ἤτοι τρομπέτα, καὶ ἀπὸ τὸ φύσημα τῶν ἵππων ἐδίδαν βαρύν τινα ἢ βαθὺν ἦχον. φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον βρόμον μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληθούμενοι, Αἰσχλ. Θηβ.

Αὐξάνω, Μ. ήσω· ὁ ἐνεστώς, Μλ. αὐξανῶ μόνον παρὰ τοῖς Ο', (αὔξω, ἀέξω) μεταβτ. κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, νὰ τρανέψῃ, τὸ κάμνω περισσότερον, μεγαλήτερον· θρέφω, ἀναθρέφω, δυναμόνω, κάμνω νὰ γεννηθῇ, νὰ γίνῃ τίποτε, Τραγ. ὑψόνω, μεγαλύνω μὲ ἔπαινον, μὲ ἐγκώμια, Πλάτ. — Ἀμετβ. καὶ Παθτ. αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, περισσότερος· φθάνω εἰς ὑψηλὸν βαθμόν, ἀνθίζω· ἔτι δὲ καὶ μέγας αὐξάνεσθαι, Πλάτ. Ὁ μέλ. Μλ. ἔχει καθτ. σημασίαν. Οἱ κοιν. χρῶνται πολλάκις τῷ ἐνεργτ. τύπῳ κατ' ἀμεταβ. σημασ. Musgr. ἐν Σοφλ. Οἰδ. Τ, 1085. ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ Ν. Διαθ. Λουκᾶς, 1, 80.

Αὔξη, ης, ἡ (αὔξω)· = αὔξησις.

Αὔξημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐμεγάλωσε, ηὔξησε, ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.

Αὔξησις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ αὐξάνῃ, μεγαλύνῃ, προκόπτῃ, ἢ προχωρῇ τίποτε: Παρὰ Γραμματ. ἡ τροπὴ τῶν βραχέων φωνηέντων τῶν τοιούτῳ τινὶ ἀρχομένων ῥημάτων ἐς μακρὰ ἐν τοῖς παρῳχημ. χρόνοις.

Αὐξητικός, κή, κόν. Ὅστις ἐνεργεῖ τὸ νὰ αὐξάνῃ, μεγαλύνῃ τίποτε. Μέσ. δὲ καὶ παθτ. ὅστις αὐξάνει, μεγαλόνει, πληθύνει ἀφ' ἑαυτοῦ του, Θεόφρ. «Εἰς μῆκος μόνον αὐξητικά». Ἐπίρρ. αὐξητικῶς.

*__Αὐξίβιος__, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ἐκτείνει, αὐξάνει τὴν ζωήν, Ι. Γαζ.

Αὐξιθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὅστις ἐνεργεῖ, προβιβάζει τὴν αὔξησιν, μεγάλωσιν, πλήθυνσιν τῶν ἀνθέων, λουλουδιῶν, πρασινάδας κτλ. Ὀρφ.

Αὔξιμος, ιμου, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει τί ποτε νὰ αὐξάνῃ, μεγαλύνῃ, γίνεται περισσότερον, πληθύνῃ: θρέφει, προβιβάζει τὴν αὔξησιν. Ἱππ.

Αὖξις, εως, ἡ· = αὔξησις.

Αὐξιτρόφος, ου, ὁ, ἡ (τροφή). Ὅστις προβιβάζει τὴν αὔξησιν τῆς τροφῆς, κάμνει νὰ πληθύνουν τὰ γεννήματα, οἱ καρποὶ κτλ. Ὀρφ.

*__Αὐξίφωνος__, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις αὐξάνει, δυναμόνει τὴν φωνήν.

*__Αὐξίφωτος__, ὁ, ἡ (φῶς). Ὅστις αὐξάνει, κάμνει περισσότερον, καθαρώτερον τὸ φῶς.

Αὐξομείωσις, εως, ἡ (μειόω). Ἡ αὔξησις, καὶ ὀλιγόστευσις τῆς θαλάσσης, ἡ παλίρροια, ἡ ῥοὴ καὶ ἀμπροὴ τῆς θαλάσσης. Χρηστομαθ. Στράβ. Γ.

Αὐξοσέληνος, ου, ὁ, ἡ (σελήνη). Ἡ αὔξησις τῆς σελήνης, ἡ νέα σελήνη, τὸ κοινότ. καινούργιον φεγγάρι, Ἀνάλεκ. Γ', σελ. 112. κ. . Τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐκεῖνο ἐξέλιπε, συνόδου μηκέτι γενομένης.

*__Αὐξώ__, οῦς, ἡ (αὐξάνω). Ἡ Θεὰ τῆς αὐξήσεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν γεννημάτων, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο οἱ ἀστοί, ἡ πολῖται ὅταν ἔβαζαν τὸν ὅρκον των, Ἀθ.

Αὔξω, Μ. ήσω· σπανίως ἐν χρήσει· πρωτότ. λξ. τοῦ αὐξάνω: καὶ παρ' Ἡρδ. μόνον κατ' Ἐνεστ. καὶ παρατ. χρήσιμος· τοὺς λοιποὺς χρόνους ἀναπληροῖ τὸ αὐξάνω.

Αὐονή, ῆς, ἡ, Ἀττ. δασυνμ. αὑονή· κατ' ἄλλους καὶ αὐόνη, αὐόνη· ξηρασία στέγνη.

Αὐονή, καὶ αὐόνη (αὔω, φωνάζω). Φωνή, βοή, κραυγή, Σιμωνίδ. Δείψ. ΙΖ', «Ἀπρηκτον αὐόνην ἔχεια».

Αὖος, καὶ ἀττικῶς, αὖος, ὁ, ἡ (ἄω, αὔω, ἄζω). Ξηρός, καταξηραμένος, στεγνός, στεγνωμένος, Ὁμ. αὖον ἀυτεῖν· τὸ νὰ φωνάζῃ τις ὥστε ἡ φωνή του νὰ ἀντηχῇ καθὼς ὁ κρότος ξηρῶν ξύλων ὅταν τὰ σχίζουν. — 2) Διψασμένος, καταξηραμένος ἀπὸ δίψαν. — 3) τρκ. ἔκθαμβος, ἄπληκτος ἀπὸ φόβον, παρὰ Ἡσιοδ. «Αὖος ἐγεγόνει». 4) πτωχός, ἐνδεής· ἰδὲ Ξηρός· ἀφ' οὗ

Αὐότης, Ἀττ. αὑότης, ητος. Ξηρότης, ξηρασία, στέγνη = αὐόνη.

Ἀϋπνία, ίας, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔλλειψις ὕπνου, ἀγρυπνία, τὸ νὰ μὴ κοιμᾶταί τις. Πλάτ.

Ἄυπνος, ου, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· χωρὶς ὕπνου, ἄξυπνος, ὅστις δὲν κοιμᾶται, Ὁμ. ὕπνος ἄυπνος, ὕπνος ὡς νὰ μὴν ἦτον ὕπνος, δηλ. ὅστις δὲν γίνεται μὲ ἡσυχίαν, δὲν ὠφελεῖ, δὲν δυναμόνει, Σοφλ. Φιλ. 848.

Ἀϋπνοσύνη, ης, ἡ· = Ἀϋπνία. Πτν. Κοιντ. Σμυρ. Β', 154.

Αὔρα, ας, ἡ· Ἰων. αὔρη (ἄω, αὔω, τὸ πνέω). Πνοή, ἢ φύσημα· πρόσπνευσις ἢ φύσημα ἀπὸ κἀνὲν μέρος, εἰς τίποτε ἢ πουθενὰ· νεύματος καταφορά, τὸ κοινότ. τράβηγμα τοῦ ἀέρος· πᾶσα, ἰδιαιτ. ἥσυχος, λεπτὴ κίνησις τοῦ ἀέρος· μάλιστα κατάψυχος ὅστις ἔρχεται ἀπὸ ποταμόν, θάλασσαν κτλ. ἢ δροσιὰ τῆς αὐγῆς, Ὀδ. Ἡρόδ. Β', 10. «Αὔρας ἀποπνεούσας μόνος πάντων ποταμῶν οὐ παρέχεται».

Αὐράω· ἰδὲ Ἀπαυράω.

*__Αὐριβάτης__, ου, ὁ· καθ' Ἡσχ. παρ' Αἰσχλ. ταχὺ βαδίζων, ὅστις κάμνει ὀγλίγωρα βήματα ἢ δρασκελιά· παρὰ τὸ αὖρι = ταχέως.

Αὐρίζω, Μ. ίσω (αὔριον). Ἀναβάλλω τὸν καιρὸν διὰ τὴν αὔριον. 2) (αὔρα) ψυχραίνω, κρυόνω, δροσίζω τίποτε· ὁ δὲ Ἡσυχ. καί, αὐθρίζειν ἔχει.

Αὔριον, Ἐπίρρ. (ἄω, αὔω, αὔρα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὁμ. κυρίως οὐδτ. τοῦ, αὔριος, ὁ, ἡ· αὐρινός· τὸ ὁποῖον ἀπεδ. πρὸ τῶν Ἀλεξανδ. οὐχ εὑρηταίπου· ἐς αὔριον, Ὁμ. διὰ τὴν αὔριον ἔτι δὲ καί, ἕως αὔριον. Ὀδσ. Δ, 351. ἡ αὔριον, ὑπκ. ἡμέρα, ὡσαύτως καί, τὸ αὔριον.

*__Αὔριος__, ὥρα. Ἡ αὐγή, ἡ χαραγή, τὰ ξημερώματα.

Αὖρον, ου, τό. Χρυσός, μάλαμα, Δεπαθ. «Αὔρου πλήθουσιν»· ἀφ' οὗ τό, θησαυρός, Δωδ. σπανιωτάτη λέξις.

Αὐρόσχη, ης, ἡ· καί, αὐροσχάς, άδος, ἡ ἀμπελόβεργα, ἡ κληματαριὰ μὲ σταφύλια· ὁ δὲ Ἡσύχ. καί, ὀρασχάδες, τὰ περυσινὰ κλήματα, καὶ «Ἀρέσχεια, κλήματα, βότρυς», ἔχει· ἰδὲ Ὀρεσχάς.

Αὐροφόρητος, ον, ὁ, ἡ (αὔρα, φορέω), ἀνεμοσυρμένος, τὸν ὁποῖον φέρει ἢ διώχνει ὁ ἄνεμος, ὁ ἀέρας· Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1485.

*__Αὔρω__· ἰδὲ ἀπαυρω.

*__Αὐς__, αὐτός, τό· Λακν. κ. Κρητκ. ἀντὶ τοῦ, οὖς· ὠτί.

Αὔσιος, ίου· Δωρκ. ἀντὶ Τηΐσιος.

Αὐσταλέος, έα, έον (αὖος, αὐαλέος)· πλησσαμένος· ζαρωμένος, σουφρωμένος, κακκαλιασμένος, ἀσχημισμένος, ὥστε δὲν γνωρίζεται πλέον: Ποιητ. αὐσταλέος· Ὀδσ. Τ. 327. «Εἵμαι αὐσταλέος»· καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 831. «αὐσταλέας παρηΐδας», καί, «αὐσταλέος χροιάν»· Β'. 200.

Αὐστήρ, ὁ, καί, Αὔστρα, ἀντὶ τοῦ, Ἄντλημα. ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον εὐγάζουν νερὸν ἀπὸ πηγάδι, κακάβι, τουρκβ. κουβᾶς· ὁ δὲ Ἡσύχ. «Αὐστὴρ μέτρου ὄνομα», καί, Αὐστρεῖον, φρέατος ἄρπαγμα, ἡ λύκαινα· παρὰ δὲ τῷ Ἐτυμολ. καὶ καὶ Εὐσταθ. ἐκ τοῦ Αἰλ. Διονυσ. «Αὐστῆρα καί, Ἐξαυστὴρ, ἀντὶ τοῦ, Ἄντλημα; ἢ, τὸ ξύλον, εἰς ὃ κρέμαται.

Αὐστηρία, ίας, ἡ = αὐστηρότης· Θεόφρ. Φ. Ἱστ. ς'. 18. παρὰ τὸ

Αὐστηρός, ρά, ρόν (αὔω, ἄζω). Κυρίως λέγεται, πᾶν ὅ, τι σφίγγει, σκληρύνει, καὶ ξηραίνει τὴν γλῶσσαν, ἤτοι τὴν κάμνει τραχεῖαν καθὼς τὸ ξυνόν, καὶ στυφόν, κ. τ. λ. Διοσκ. «αὐστηρὸς χυλός», καὶ «αὐστηρὸς οἶνος». 2) Μεταφορ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· σοβαρός, σκυθρωπός, σκληρός, τὸ κοινότ. ξινὸς ἄνθρωπος. Παρὰ δὲ Πλουτάρχ. εἰς Φωκ. τράπεζαν αὐστηρὰν καὶ λιτήν, καὶ ἀλλαχοῦ, «ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτᾶσθαι»· ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, μὲ ποταπὰ φαγητά· Ἐπίρρ. αὐστηρῶς· ἀφ' οὗ

Αὐστηρότης, ητος, ἡ· Στυφάδα, μεταφορ. σοβαρότητα, σκυθρωπότητα· καὶ τ. τ.

Αὐτάγγελος, ου, ὁ, ἡ (αὐτός, ἀγγέλλω). Ὅστις μηνύει τίποτε μόνος του· φέρει εἴδησίν τινα μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματικῶς, χωρὶς νὰ τὸν στείλῃ κανείς, ἢ νὰ στείλῃ αὐτὸς τινα· Θουκυδ. Γ', «αὐτάγγελοι δ' αὐταὶ ἰδοῦσαι».

Αὐτάγγελτος, ου, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω). Ὅστις κηρύττει, φανερόνει αὐτὸς τὸν ἑαυτόν του, μόνος

του· παραιτεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἰσοκρ. πρὸς Δημόνικ.

Αὐτάγητος, ου, ὁ, ἡ (ἄγομαι) = Αὐθάδης· ποιητ.

Αὐταγρεσία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τίποτε μόνος του· νὰ διαλέγῃ τις μόνος του τὸν ἑαυτόν του· παρὰ Καλλιμ. Λαιψ. 120. πὲξ αὐταγρεσίαις κατὰ ἰδίαν του ἐκλογήν· παρὰ τὸ

Αὐτάγρετος, ου, ὁ, ἡ (ἀγρέω) ποιητ. ἀντὶ αὐθαίρετος· ὅστις ἐκλέγει μόνος του τὸν ἑαυτόν του· Ὀδσ. Π, 148. = 2) ἐνεργ. ὅστις ἐκλέγει, πέρνει μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του· αὐτοθέλητος, αὐτοπροαίρετος, ἐξ ἰδίας θελήσεως.

Αὐτάδελφος, ου, ὁ. Ἀδελφός, ἀπὸ μίαν μητέρα, καὶ ἀπὸ ἕνα πατέρα, ὡς καὶ τό, Αὐτοκασίγνητος· Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκ.

Αὐτανδρί, Ἐπίρ. τοῦ ἀπεμ. Μαζὴ μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας· Πολύβ. 55. πτὸ ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Αὔτανδρος, ου, ὁ, ἡ (ἀνήρ.) Μαζὴ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας· Πολύβ Ις΄. συνέβη τὴν μὲν πληγεῖσαν (ναῦν) αὔτανδρον καταδῦναι.

Αὐτανεψιός, οῦ, ὁ. (ἀνεψιός). Γνήσιον παιδ. ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς γνήσιος ἀνεψιός· Πολυδ. Αἰσχ. καὶ Εὐρ.

Αὐτάρ· Συνδ. = Ἀτάρ· ὁμοῦ, ἀμή, ἀμ, εἰς τὸ μεταξὺ· μ' ὅλον τοῦτο, ἀλλὰ· Ὁμ. τὸ λοιπὸν ἔπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς· τίθεται ὡς καὶ τὸ ἀτάρ μόνον ἐν ἀρχῇ λόγου, ἢ κώλου· παρὰ Λογογρ. δὲ ὅλως σχεδὸν ἄχρηστον: τὰ δ' ἄλλα, συντάσσεται ὥσπερ τὸ ἀτάρ (ἡ Ἐτυμ. παρὰ τὸ αὖτε ἄρα, φαίνεται πάνυ ἀμφιβ. διὰ χωρίων, οἷον τὸ Ἰλ. Β, 103. αὐτὰρ Ζεύς . . . « ὥστε ὀρθότ. τό, ἐτυμ. λέγεται κατ' Αἰολ. ἐπίτασιν τοῦ α).

Αὐταρέσκεια, είας, ἡ. Τὸ νὰ ἀρέσκῃ τις τὸν ἑαυτόν του· Βασιλ. παρὰ τὸ

Αὐτάρεσκος, ου, ὁ, ἡ (ἀρέσκω). = αὐθάδης· ὅστις ἀρέσκει μόνος του εἰς τὸν ἑαυτόν του· εἶναι φαντασμένος, φαντάζεται, ὅτι ὀχὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος· Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1118.

Αὐτάρκεια, είας, ἡ (αὐτάρκης). Τὸ νὰ εὐχαριστῆται τις μὲ ὅ, τι ἔχει, καὶ νὰ μὴ ζητῇ περισσότερα, ἢ τίποτε ἄλλο· Πολύβ.

Αὐταρκέω, ῶ, Μ. ήσω. Εὐχαριστοῦμαι μὲ ὅσα ἔχω· δὲν ζητῶ περισσότερα, μένω εὐχαριστημένος, ἀρκοῦμαι μὲ ὅ, τι ἔχω· παρ' Ἰσοκρ. πρὸς Ἀρχίδ. 32. παρὰ τὸ

Αὐτάρκης, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Ὅστις εὐχαριστεῖται μὲ ὅ, τι ἔχει, μὲ τὴν κατάστασίν του; «μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος, ὁ αὐτάρκης» Επιγ. Η. κὰδ. ἀρκετὰ δυνατὸς ἢ καλὸς· Ἡρόδ. Η΄. «αὐτάρκεας ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι».

Αὐτάρκως, Ἐπίρ. Μὲ αὐτάρκειαν· καὶ

Αὐταρκέστατα, παρ' Ἡρωδιαν. μὲ μεγάλην αὐτάρκειαν.

Αὐταρκία, ίας, ἡ· ποιητ. = Αὐτάρκεια.

Αὐταρχέω, Μλ. -ήσω (αὐτάρχης). Ἐξουσιάζω μόνος μου· εἶμαι μονάρχης, αὐτοκράτωρ· Δίων. Κάσ.

Αὐταρχή, ῆς, ἡ (ἀρχή). Ἡ καθ' αὐτὸ ἀρχή· ἡ ἰδία πηγὴ τῆς ἀρχῆς.

* **Αὐτάρχης** καὶ αὔταρχος· ὅστις εἶναι μόνος του ἐξουσιαστής, ἐξουσιάζει αὐτὸς μόνος· ἀφ' οὗ

Αὐταρχία, ίας, ἡ· τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις μόνος του· Δίων. Κάσ.

* **Αὔταρχος**, ὁ = αὐτάρχης.

Αὐταύταις, χερσίν· ἀντὶ αὐταῖς ταύταις χερσίν· Σωφρ. Ἀπολλ. Δύσκολ. καὶ δὲ μὴ ἐγὼν μάθον ταῖς αὐταύταις χερσίνα, ἰδὲ Κ. Γρηγ. σλ. 365.

Αὖτε, Ἐπίρ. παρ' Ὁμ. καθ' ὅλας τὰς σημ. τοῦ αὖ, πλὴν τῆς τοπικῆς; Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ, αὖθι, πάλιν, ἀλλά, ὅμως, ἐξ ἐναντίας· ἢ ὡς μεταβατικὴ λξ. Ἐπιφέρεται δὲ καὶ τῷ, μὲν ἀντὶ τοῦ συνήθους δέ, Ὀδσ. Χ, 5. Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 137. καὶ κατὰ διόρθ. ὑπὸ Brunk 123, πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφιγ. Τ. 316. παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιώτ. ἢ παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει· παραβλ. Herm. Vig. σλ. 783. n. 237.

* **Αὐτείδωλον**, τό· τὸ αὐτὸ εἴδωλον· εἴδωλον μὲ τὰ σωστά.

* **Αὐτέκμαγμα**, τος, τό· (ἔκμαγμα). Ἀληθὴς εἰκόνα, ἥτις ὁμοιάζει καθ' ὅλα μὲ τὸ πρωτότυπον· Ἀριστφ. Θεσμ. 514.

Αὐτενέργητος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐνεργῶν, ἢ ἐνεργούμενος, καὶ κινούμενος διὰ ἰδίας του δυνάμεως· Διον. Ἀρεοπ.

Αὐτενιαυτός, οῦ, ὁ, ἡ (ἐνιαυτός). ἐφετινός, φετεινός· «αὐτενιαυτὸς κόπρος», Γεωπον.

Αὐτεξούσιος, ίου, ὁ, ἡ (ἐξουσία). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὅστις ἐξουσιάζεται μόνος του, καὶ δὲν ἔχει ἄλλον νὰ τὸν ἐξουσιάζῃ, εἶναι μόνος του κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του· ἐλεύθερος ἀνεξάρτητος: Ἰωσηπ. Ἀρχ. Δ΄. 6. 11. Καὶ Οὐδ. αστ. Αὐτεξούσιον, τό· Ἐλευθέρα δύναμις καὶ ἐξουσία. Ἐπίρ. αὐτεξουσίως· ἀφ' οὗ

Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ· Ἐλευθέρα, ἀνεξάρτητος δύναμις, καὶ ἐξουσία, κυριότης, αὐθεντεία· Ἰώσηπ. Μακ. Γ΄.

Αὐτεπάγγελτος, ου, ὁ ἡ (ἐπαγγέλλομαι). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του, μόνος του προσφέρει τὸν ἑαυτόν του, χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσῃ τις. ὑπόσχεται ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ ἀναδέχεται, πέρνει τι ἐπάνω του νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ τὸν προστάξῃ, παρακινήσῃ καὶ τ. τ. ἄλλος· Ἰσοκρ. πρὸς Δημ. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοήθει.

* **Αὐτεπίβουλος**, ὁ, ἡ (ἐπιβουλή). Ὅστις μόνος του ἐπιβουλεύει τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτεπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὅστις μόνος του ἐπισκοπεῖ καὶ προστατεύει τὸν ἑαυτόν του, δὲν ἔχει ἄλλον ἐπάνω του ἐπιστάτην· καὶ = αὐτόπτης· Κύρλ.

Αὐτεπίσπαστος, ου, ὁ, ἡ (ἐπισπάω). Ὅστις μόνος του προξενεῖ τίποτε εἰς τὸν ἑαυτόν του· μόνος του γίνεται αἴτιος νὰ πάθῃ ἢ νὰ πάσχῃ τίποτε.

Αὐτεπιτάκτης, ου, ὁ (ἐπιτάσσω). Ὅστις μόνος του, ἐξ ἰδίας του δυνάμεως προστάζει· Πλάτ. Πολ.

Αὐτεπιτακτική, κῆς, ἡ· ὑποκειμ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐξουσιάζῃ, προστάζῃ τις μόνος.

Αὐτεπιτακτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτεπιτάκτην, Πλάτ. Ἐπίρ. αὐτεπιτακτικῶς.

Αὐτεπίτακτος, ου, ὁ, ἡ (ἐπιτάσσω). Ὅστις μόνος του προστάζει, ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόν του. Πλάτ.

Αὐτεπώνυμος, ου, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἔχει τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ ἄλλον τινα, συνονόματος· Εὐριπ. Φοιν.

Αὐτερέτης, ου, ὁ (ἐρέτης). Ὅστις εἶναι ἐνταυτῷ καὶ κωπηλάτης καὶ στρατιώτης εἰς τὸ καράβι· Θυκ. 3, 18. 6, 91.

Αὐτέτης, ου, ὁ (ἔτος). = αὐτενιαυτός· Ἱπποκρ. «αὐτέτης οἶνος», κρσ. φετινόν.

Αὐτέω, ῶ, Μ. ήσω· = Ἀϋω κράζω, φωνάζω, βοῶ, ἠχῶ· μακρόν, μέγα· ὅτε δὲ καὶ ἐνεργ. κράζω τινα· Ἰλδ. Λ, 258. Υ, 50. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον ἐν χρήσει. (υ)

Ἀϋτή, ῆς, ἡ. Φωνή, βοή, κραυγή, ἀλαλαγμὸς μάλιστα εἰς καιρὸν μάχης, πολέμου, ὅθεν καὶ ἡ ἰδία μάχη· Ὁμ. συντάσ. πολλάκις ἀϋτή τε πόλεμός τε. (υ).

Αὐτήκοος, ου, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὅστις μόνος του μὲ τὰ ἰδιά του αὐτιὰ ἤκουσε τίποτε· Θουκυδ. «αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ὅτε γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοντος» · 2) ὅστις εἰς τὸν ἑαυτόν του μόνον ὑποτάσσεται, καὶ ὄχι εἰς κανένα ἄλλον.

Αὔτημαρ, Ἐπίρ. (ἦμαρ) = αὐθημερὸν· τὴν ἰδίαν ἡμέραν· Ὁμ.

* **Αὐτήμερον**· Ἰων. αὐθήμερον· ἰδὲ αὐθήμερος.

* **Αὖτι**· Ἰων. ἀντὶ αὖθι· γράφουσί τινες τῶν πάλαι Γραμματ. ἐν Ὁμ. ἡ νεωτέρα Κριτικὴ ὅμως ἀποδοκιμάζει αὐτό.

* **Αὐτιγενής**, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντὶ αὐθιγενής.

Αὐτίκα, Ἐπίρ. Ὁμ. (Αὐτός). Παρευθὺς παρευτὰ, ταύτην τὴν στιγμήν· εἰς δήλωσιν ἀμέσου παρουσίας· τὴν ὁποίαν σημασ. ποιεῖ ἐμφαντικωτέραν ὁ Ὁμ. διὰ τοῦ αὐτίκα νῦν, καὶ, μάλ' αὐτίκα: ὡσαύτως καὶ οἱ Λογογρ. διὰ τοῦ, αὐτίκα μάλα: «Αὐτίκα καὶ μετόπισθεν» τώρα εὐθύς, καὶ εἰς τὸ μέλλον· Ὀδσ. Ξ, 403. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τίθησιν ὁ Θκδ. τό, αὐτίκα παραλλήλως τῷ, τὸ μέλλον. Παρὰ Πλατ. δὲ κεῖται μετὰ Μελ. ἐκ παραλλήλου τοῦ, νῦν· εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον, ἀμέσως ὕστερα. Ἐν συντάξει, ὡς τό, ὁ αὐτίκα φόβος, αἱ αὐτίκα ἡδοναί, σημαίνει τοῦτο μὲν τὸ ἀμέσως παρόν, τοῦτο δὲ τό, παραυτίκα, παραχρῆμα, ἐν στιγμῇ παρερχόμενον, ἀντιθ. τῷ διαρκοῦντι: Αὐτίκα τε καί, ὡς τό, ἅμα τε καί, εὐθὺς ὡς· εὐθὺς ὅπου, εὐθὺς ἀφ' οὗ . . Ἡρόδ. -2) παραδείγματος χάριν, λόγου χάριν· ὅταν ἐν τῷ λόγῳ ἢ ἐν τῇ διηγήσει εἰσάγεται ἀμέσως παράδειγμά τι· «ὥσπερ τὸν Οἰδίπουν αὐτίκα φασὶν αὔξασθαι. . » καθὼς, λόγου χάριν, λέγουν ὅτι νὰ παρεκάλεσεν ὁ Οἰδίπους· Πλατ. ἡ τοιαύτη δὲ χρῆσις τῆς λξ. ἔθος Ἀττικοῦ μόνον. Ἰδὲ Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 56. Κ. Γρηγ. σλ. 416. παραβλ. εὐθύς· — 3) = αὖτις· Ἀρατ. (ὁ Βτμ. Λξ. 2, σλ. 226. ἐτυμολ. τὴν λέξιν παρὰ τό, τὴν αὐτὴν ἴκα, ἀρχαιότατα λέξιν ΙΞ, FΙΞ, ὑπολαμβάνων, τῇ Λατν. vice ἀναλογοῦσαν). (-υυ)

Αὖτις, Ἐπίρ. Ἰωνικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Αὖθις· ὅπερ ἰδέ.

Αὐτίτης, ίτου, ὁ (αὐτός). Μόνος, αὐτὸς μόνος, μονώτατος, ἤτοι μόνος του ξέχωρα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ζῶν· Ἀρστλ. — 2) αὐτίτης, ὑπαν. οἶνος· ἀντὶ τοῦ, καθαρός, ἄδολος καθόλου· Ἀθην. Α΄. Σ. 31.

Ἀϋτμή, ῆς, ἡ (ἄω, αὔω, τὸ φυσῶ). Ἀναπνοή, ἄνεμος, ἀήρ, φύσημα, ἐξάτμισις, καπνός, ἀχνός, παρ' Ὁμ. σημαίνει τὴν ἀναπνοὴν ὡς ζωῆς σημεῖον· Ἰλ. Ι. 605. «εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ» ὅσω ζῶ καὶ ἀναπνέω — Τὸ φύσημα τοῦ φυσερίου, τῆς φύσας τοῦ μουχαμ. «· Ἰλ. Σ 471. «εὔπρηστον ἀϋτμήν» · ἢ — τὸ σφοδρὸν φύσημα ἀνέμων· «ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀϋτμήν», Ὀδ. Λ. 399. κνίσσαν, ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ κρέας ψημένον εἰς τὰ κάρβουνα, τὸ κνισσότ. βέχαν: ἀτμόν, ἀχνόν· «κνίσσης ἡδὺς ἀϋτμή» · Ὀδ. Μ, 369. Ἰλ. Ξ. 174. «πυρὸς ἀϋτμή» ἐξαιρ. ὁ ζεστὸς ἀέρας, ἢ πύρα ἡ ὁποία εὐγαίνει ἀπὸ φλόγα· Ὀδ. Π. 290. τὸ καύσωμα, ἢ καῦμα, ἡ ζέστα, τὴν ὁποίαν ἐκδίδει καιόμενόν τι σῶμα, Ὀδ. Ι. 389. ὡς τό, πνοιή.

* **Ἀϋτμήν**, ένος, ὁ = ἀϋτμή· Ὁμ.

Αὐτοάγαθος, ου, ὁ, ἡ, κατὰ πολλὰ ἀγαθός, ἢ ὅλος, καθ' αὐτὸ ἀγαθός· Γρηγόρ. Ναζ. ὅθεν.

Αὐτοαγαθότης, ητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἀγαθότης.

Αὐτοαγιότης, ητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἁγιότης.

* **Αὐτοαδάμας**, αντος, ὁ· ἀληθ. διαμάντι· γραμμ.

Αὐτοαλήθεια, ἡ· ἡ ἰδία ἀλήθεια· Πλάτ.

Αὐτοαληθῶς, Ἐπίρ. Ἀληθέστατα.

Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ· Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν Ἀριστοτ. ὁ ἄνθρωπος σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, ὡς εἶναι καὶ ὡς ζῇ θεωρούμενος.

Αὐτοαπλότης, ητος, ἡ· Ἡ καθ' αὐτὸ ἁπλότης. Σουίδ.

* **Αὐτοαρετή**, ἡ· ἡ ὄντως ἡ σωστή, ἡ ἰδία ἀρετή· Ἀθαν.

* **Αὐτοβαφής**, ὁ, ἡ (βάπτω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του βουτισμένος· Ι. Γαζ.

Αὐτοβοάω, Μλ. ήσω (βοάω, ἀπμλ.). Φωνάζω

κατ' ἐμαυτόν, μόνος μου· μεγαλοφώνως ἀφ' ἑαυτοῦ μου ὁμολογῶ, μαρτυρῶ.

Αὐτοβοεί, Ἐπίῤ. (βοή). Εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην πολεμικὴν φωνὴν, μὲ τὸ πρῶτον φώναγμα, χωρὶς νὰ ἀρχίσῃ ἢ πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσῃ ἡ μάχη· ὅθεν παρευθὺς, τὴν ἰδίαν στιγμήν· Θουκυδ.

Αὐτοβοηθός, οῦ, ὁ. Ἀντὶ τοῦ, Αὐτάρκης· Γραμματ.

Αὐτοβόητος, ου, ὁ, ἡ (βοάω). Μόνος του ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ του κραγμένος, προσκαλεσμένος, χωρὶς νὰ τὸν κράξουν, καλέσουν· ἀκάλεστος: ὅστις ἠχεῖ κάμνει ἦχον ἀφ' ἑαυτοῦ του.

Αὐτοβορέας, ου, ὁ. Ὁ καθ' αὑτὸ, ὁ ἴδιος βορέας· Λουκ.

* **Αὐτοβούλησις**, εως, ἡ (βούλησις). Ἡ θέλησις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· Ἀττλ. Τοπ. 6. 3.

* **Αὐτοβούλητος**, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀπὸ ἰδίαν του θέλησιν· Ἐπίῤ. αὐτοβουλήτως· Γραμματ. ἰδὲ Schaef. ἐν Σοφοκλ. Ἀντ. 875.

Αὐτόβουλος, ου, ὁ, ἡ (βουλή). = Τῷ προηγ. Αἰσχύλ. Θηβ. 1055.

Αὐτογένεθλος, ου, ὁ, ἡ. = Αὐτογενής· Ἡσυχ. καὶ Εὐσεβ. Προπ. Θ', 10. καὶ Νόν.

* **Αὐτογενής**, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὸν ἴδιον τόπον· ὅστις ἔφυσε, ἐφύτρωσεν, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του: ἐγχώριος, αὐτόχθων, ἐντόπιος.

* **Αὐτογένητος**, ὁ, ἡ. = Αὐτογενής.

* **Αὐτογέννητος**, ὁ, ἡ (γεννάω). = Αὐτογενής· αὐτογέννητα κοιμήματα μητρός· ἡ συγκοίμησις τῆς Ἰοκάστης μετὰ τοῦ ἰδίου της υἱοῦ Οἰδίπ. τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐγέννησε· Σοφοκλ. Ἀντ. 864. — 2) Εἰς τὸν ἴδιον τόπον γεννημένος, αὐξημένος, ἐντόπιος.

Αὐτογλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁμοῦ μὲ τὴν μύτην, κορυφήν· Ἡσιοδ. Θ', 19. «αὐτογλώχινα οἰστόν».

Αὐτογνωμονέω, ῶ. Πραγματεύομαι, κάμνω κατὰ τὴν γνώμην, καὶ θέλησίν μου· «αὐτογνωμονήσαντες ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα»· τὸν ἐφόνευσαν θελήσαντες καὶ ἀποφασίσαντες μόνοι χωρὶς νὰ ἐρωτήσουν κανένα· ἀφ' οὗ

Αὐτογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις κάμνει, πράττει, ἢ ὁμιλεῖ, κρίνει κατὰ τὴν ἰδίαν του γνώμην καὶ θέλησιν· αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος· Ἀριστοτ. Πολ. Ἐπίῤ. αὐτογνωμόνως· Πλούτχ.

Αὐτόγνωτος, ου, ὁ, ἡ. = Αὐτογνώμων, Σοφοκλ. Ἀντ. 876. «αὐτόγνωτος ὀργά».

Αὐτόγονος, ου, ὁ, ἡ (γόνος). Ἀντὶ τοῦ, Αὐτογένεθλος· Νόν.

Αὐτογραμμή, ῆς, ἡ (γραμμή). Ἡ ἰδία, καθαρὰ γραμμὴ, ἡ γραμμὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν· Ἀριστοτ. Μεταφυσ. Ζ, ια'.

* **Αὐτογραφέω**· Γράφω ἰδιοχείρως, μὲ τὸ ἰδιόν μου χέρι· Ι. Λυδ. παρὰ τὸ

Αὐτόγραφος, ου, ὁ, ἡ (γράφω). Γραμμένος ἰδιοχείρως. Τὸ αὐτόγραφον· τὸ ἰδιόχειρον γράμμα, τὸ πρωτότυπον· τὸ ἰταλ. ὀριτζινάλε· Πλάτ.

Αὐτόγυος, ου, ὁ, ἡ (γύης). «Αὐτόγυον ἄροτρον» παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 433. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Γ', 232. ἀλέτρι, τοῦ ὁποίου ὁ γύης· δηλ. τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπήγουσι τὸ υνὶ, τὸ ἔλυμα, ἢ τὸ ἀλετρόξυλον καὶ ὁ ἱστοβοεὺς, ἢ τὸ τιμόνι, ἡ ῥοῦντα, δηλ. τὸ μακρὸ ξύλον ἐμπρὸς δὲν εἶναι ἄροτρον πηκτόν· δηλ. χωριστὰ καθένα καμωμένον, ἀλλὰ συνίστανται εἰς ἓνα κομμάτι, ἀπὸ τὸ ἴδιον ξύλον κατασκευασμένα Ἡσ. Ἔρ. 431.

Αὐτοδαής, ὁ, ἡ (δαῆναι). = Αὐτομαθής.

Αὐτοδάϊκτος, ου, ὁ, ἡ (δαΐζω). Αὐτόχειρ, αὐτοκτόνος, ὅστις ἐφονεύθη, ἐσκοτώθη μόνος του.

Αὐτόδαιτος, ου, ὁ, ἡ (δαίνυμαι). Ὅστις γευματίζει, δειπνεῖ, τρώγει μόνος του. — 2) = Αὐτόδειπνος.

Αὐτοδάξ, Ἐπίῤ. Τὸ ὀδάξ κατ' ἐπίτασιν, σφιχτὰ μὲ τὰ δόντια κρατῶντας: (ὀδάξ). μεταφορ. τὸ αὐτοδὰξ τρόπος, ὁ σκληρός. Ἰσχυρογνώμων, σκληροτράχηλος, ὅστις δὲν ἐνδίδει εὔκολα, ὅστις δαγκάνεται, τοῦτ' ἔστι βλάπτεται, ζημιοῦται μόνος του· Ἀριστφ. Εἰρ. 605. «γυναῖκας αὐτοδὰξ ὠργισμένας» ἀχρείας, κακὰς, δαγκανιάρικας· Ἀριστφ. Λυσ. 687.

Αὐτόδειπνος, ου, ὁ, ἡ (δειπνέω). Ὅστις τρώγει ἀπὸ τὸ ἐδικόν του φαγί· φέρει εἰς κανὲν συμπόσιον τὸ φαγί του μαζί· παράβλ. Αὐτόσιτος.

Αὐτόδεκα, (δέκα). Ἴσια δέκα. Θουκυδ. Ε', 20.

Αὐτοδέσποτος, ου, ὁ, ἡ (δεσπότης). Ἀπεριόριστος ἐξουσιαστής· ὅστις μόνος του καὶ κατὰ τὴν θέλησίν του ἐξουσιάζει· Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ, καὶ Ἰωάνν. Μαλ. Β'.

Αὐτόδετος, ου, ὁ, ἡ (δέω). Ὅστις ἐδέθη μόνος του· Ὀππιαν. Κυν. Β', 376.

Αὐτόδηλος, ήλου, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὅστις εἶναι δῆλος, φανερὸς ἀφ' ἑαυτοῦ του, δὲν χρειάζεται ἐξήγησιν· Αἰσχύλ. Θηβ. 850.

Αὐτοδημιούργητος, ου, ὁ, ἡ (δημιουργέω). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του ἐδημιουργήθη, ἔγινεν· Γραμματ.

Αὐτοδιακονία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ δουλεύῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του μόνος του· Χρύσιπ. παρ' Ἀθην. Α', παρὰ τὸ

Αὐτοδιάκονος, ου, ὁ, ἡ (διάκονος). Ὁ δουλεύων μόνος του τὸν ἑαυτόν του· Στράβ. (α)

Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθε μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, χωρὶς νὰ ἔχῃ διδάσκαλον· Ὀδυ. Χ, 347: τὸ αὐτοδίδακτον, φύσεως ἰσχὺς, εὐφυΐα· τὸ ἰταλ. φυσικὸν ταλέντον, τὸ Γαλλ. ζενί· Λουκ. Ἐπίῤ. αὐτοδιδάκτως. (ι)

Αὐτοδιήγητος, ου, ὁ, ἡ (διηγέομαι). Ὅστις διηγεῖται αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ, καὶ ὄχι ἄλλος δι' αὐτόν· ἀντιθ. τῷ διαλόγῳ· Διογ. Λαέρτ. εἰς Τιμ. «Πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητος ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι». — 2) Παθητ. κἂν ὅ,τι εἶναι διηγημένον ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον, ὅστις τὸ ἔκαμε, εἶπε, καὶ τ. τ. καὶ δὲν τὸ διηγήθη ἄλλος.

Αὐτοδιηγούμενος, ου, ὁ, ἡ (διηγέομαι). = Τῷ προηγ. σημασ. 1. Λαέρτ.

* **Αὐτοδίκαιος**, ὁ, ἡ (δίκαιος). Ὁ ὄντως, μὲ τὰ σωστὰ δίκαιος· (ι)

Αὐτοδικαιοσύνη, ης, ἡ. Ἡ καθ' αὑτὸ δικαιοσύνη.

Αὐτοδικέω, ῶ. Εἶμαι αὐτόδικος.

Αὐτοδίκη, ης, ἡ. Ἡ καθ' αὑτὸ δίκη, τὸ δίκαιον τοῦ νὰ δικάζηταί τις μὲ τοὺς ἰδίους του νόμους· Σουίδ. ἀμφίβ.

Αὐτόδικος, ου, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις κρίνεται μόνος του καὶ κατὰ τοὺς ἰδίους ἑαυτοῦ του νόμους: ἔχει ἰδίαν ἀδικίαν του δικαιοδοσίαν, κριτήριον: αὐτάρκης, ἐξακολουθεῖ μόνος του τὸ ἔνδικον πράγματου, τὸ ἰταλ. προτσέτον του: δὲν ἔχει χρείαν νὰ ζητήσῃ διὰ νὰ εὕρῃ τὸ δίκαιόν του εἰς ἄλλους ἔξω τῆς χώρας ἢ τοῦ τόπου, ὅπου κατοικεῖ· καθὼς ἔπρεπε νὰ θεωρῶνται αἱ πρωτολογίαι ὅλων τῶν κατοίκων τῶν Ἀττικῶν νήσων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὄχι εἰς τὸν τόπον τοῦ καθ' ἑνός· Θουκυδ. Ε, «καὶ τοὺς Δελφοὺς... αὐτοδίκους εἶναι».

Αὐτόδιον, Ἐπίῤ. τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν· στὴν μέσην τῆς στράτας, ἢ στὴν μέτ' ἀπὸ τὴν στράταν· καθὼς ἦταν καὶ στέκονταν· καθὼς ευρέθηκαν· παρ' εὐθὺς, τὴν ἰδίαν στιγμήν· Ὀδ. Θ, 449. (εἴτε παρὰ τὸ, αὐτὸς καὶ ὁδὸς, εἴτε ἀσυνδέτως, κατ' ἐπίτασιν τοῦ, αὐτός· ὡς τὸ, μαψίδιος παρὰ τὸ μάψ· μινυνθάδιος, παρὰ τὸ, μίνυνθα, καὶ λ. τ. τ.)

Αὐτοδόξα, ης, ἡ. Δόξα ἢ φήμη, τιμή· γνώμη αὐτὴ καθ' ἑαυτήν. Σουίδ. ἀμφίβ.

* **Αὐτοδόξαστον**, τὸ (δοξάζω). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ δοξάζῃ, φρονῇ, στοχάζεταί τις διὰ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτό· Σδ. ἀμφ.

Αὐτόδορος, ου, ὁ, ἡ (δορά). Μαζὶ μὲ τὸ δέρμα τε, τουρκ. μαζὶ μὲ τὸ τομάρι· Πλουτάρχ. Ἐρ. Συμ. ς, 8. «αὐτόδορον ὁλοκαυτοῦσιν».

Αὐτόδρομος, ου, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὅστις τρέχει, ἢ κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ του, μόνος του· Ἱππκρ.

* **Αὐτοδύναμις**, εως, ἡ (δύναμις). Ἡ δύναμις αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· Γρηγ. Ν. (υ)

Αὐτοδύναμος, ου, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὅστις εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ δυνατός. (υ) Γρηγόρ. Ναζ.

Αὐτόδωρον, τό. Ἐσφαλμ. ἀνάγνωσ. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ τοῦ Αὐτόδορος.

* **Αὐτοειδής**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἰδιόν του εἶδος· ἁπλοῦς.

Αὐτοεῖναι, τό (εἰμί). Διονύσ. Ἀρεοπ. ἐπὶ Θεοῦ. Τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχον ὑπέρτατον Ὄν.

Αὐτοέκαστος, ου, ὁ. = Αὐθέκαστος: καθ' ἕνας εἰς τὸν ἑαυτόν του· τὸ αὐτοέκαστον· Ἀριστ. Νικ. Α', 6. ἡ ἰδέα ἑκάστου πράγματος τὸ ἰταλ. Ἰντεάλε.

Αὐτοέλικτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, ον (ἑλίσσω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του περιτυλιγμένος, περιγυρισμένος, κλωθογυρισμένος, ἐν Ἐπιγράμμ. «βόστρυχος αὐτοέλικτος» κόμη, ἢ μαλλιὰ ἀφ' ἑαυτοῦ των κατσαρωμένα.

Αὐτοενεργητικόν, τό. Παρὰ Γραμματικοῖς, ῥῆμα, τὸ ὁποῖον ἔχει παθητικὴν φωνὴν, καὶ ἐνεργητικὴν σημασίαν, καθὼς, λ. χ. τὸ, Μάχομαι.

Αὐτοεντεί, Ἐπίῤ. ἰδιοχείρως, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας· Δίων· «πάντας τοὺς προστήξαντας αὐτοέντας ἀπολέσθαι». παρὰ τὸ

Αὐτοέντης, ου, ὁ. = Αὐθέντης· αὐτόχειρ, ὁ αὐτοκτόνος, ὁ μόνος του τὸν ἑαυτόν του φονεύων· Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. «τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας».

Αὐτοεξία, ἡ. Παρὰ Πολυβ. ΛΑ', 11. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ Εὐταξία.

Αὐτοεξουσία, ας, ἡ. Ἐλευθέρα ἐξουσία· τὸ νὰ ἔχῃ τις ἐλευθέραν, ἀπεριόριστον ἐξουσίαν· Εὐστάθ. ἀφ' οὗ

* **Αὐτοεξούσιος**, = Αὐτεξούσιος.

* **Αὐτοετεί**· Ἐπίῤ. τοῦ αὐτοετής.

* **Αὐτοετής**, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις εἶναι, ἔγινε, γίνεται καὶ τ. τ. εἰς τὸ ἴδιον ἔτος, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον· Αὐτόετες· Ἐπίῤ. εἰς τὸ ἴδιον ἔτος, εἰς τὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου· Ὀδ. Γ', 322. «...ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσιν».

Αὐτοζήμιος, ὁ, ἡ, τὸ (ζημία). Ὁ μόνος του βλάπτων τὸν ἑαυτόν του· Ἡσύχ.

Αὐτοζήτητος, ου, ὁ, ἡ (ζητέω). Ὅστις ἔρχεται, εὑρίσκεται μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του χωρὶς νὰ τὸν ζητήσῃ, γυρεύσῃ τις· Ἐτυμολ. Ἰδὲ αὐτοβόητος.

Αὐτοζωή, ῆς, ἡ. Ἡ ζωὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτήν· ἡ ἰδία ζωή, ἐπὶ Θεοῦ· Διον. Ἀρεοπ.

Αὐτόζωος· Ὅστις ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ζωὴν, δὲν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ ἄλλον· ὑπάρχει, εἶναι καὶ ζῇ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτοθαΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἰδία Θαΐς· ὁμοία, ἀπαράλλακτος ὡς νὰ ἦτον ἡ ἰδία Θαΐς· Λουκ: ἥτις ὑπῆρξεν ἐν Ἀθήναις περίφημος ἑταίρα· συνώδευε τὸν μέγαν Ἀλέξ. εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του· ἐπ' αἰτήσει αὐτῆς κατεκάησαν τὰ βασίλεια, ἢ παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας· Πλούτχ. ἐν Ἀλ. σελ. 576.

Αὐτοθάνατος, ου, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀποθνήσκει θεληματικῶς. (α) Πλούτ.

Αὐτοθελεί, Ἐπίῤ. τοῦ ἑπομ. Θεληματικῶς,

με την ιδίαν του θέλησιν· Μελέαγρ. Έπιγ. 122. «ηλυθον αυτοθελεί».

Αὐτοθελής, έος, ὁ, ἡ (θέλω). Όστις θέλει, λέγει, κάμνει καὶ τ. τ. τίποτε με την ιδίαν του θέλησιν, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήση, πείση, βιάση καὶ τ. τ. άλλος· Έπιγρ. «Αὐτοθελὴς ἥδιστος ἀεὶ πότος».

Αὐτοθέμεθλος, ου, ὁ, ἡ (θέμεθλον). Ἀφ' ἑαυτοῦ του θεμελιωμένος· Νόν.

Αὐτόθεν, Ἐπίρ. (αὐτοῦ). Ἐπὶ τόπου· ἀπὸ αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ· ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος: κίνησιν σημαῖνον ἀπὸ τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι, εὑρίσκεταί τις ἢ τίποτε: ἀπὸ ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ· ἐξ αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ὁ ἀκριβέστερος τόπου διορισμὸς σημαίνεται συνήθως προσλήψει τινὸς Προθέσεως· π. χ. αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων· τοῦτ' ἔστι ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐκάθετο· αὐτόθεν ἐκ δίφροιο· ἀπὸ τὸν δίφρον, ἀπὸ τὸ ἁμάξι ἀμέσως· τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ κινηθῇ παράμπρος, χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸν τόπον του· Ὁμ. Schaef. εἰς Θεόκρ. 25. 170. — 2) Ἐπὶ χρόνου· εὐθύς, παρευθύς, τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπὸ τότε καὶ ὕστερον· ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν· ἀπὸ τώρα, ἀφ' οὗ· Ἀττ. ἐξ αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ διάφορον τροπ. σημασίαν: ἀφ' ἑαυτοῦ, ἑκουσίως, θεληματικῶς: ἀπροβουλεύτως, ἀπεριστρέπτως· ἀπροσπέχαστα, ἐλαφρόγνωμα: ἑτοίμως, αὐτοσχεδιαστί· τὸ ἰταλ. ἰμπροβιζαμέντε, ὅπως τοῦ ἦλθεν εἰς τὴν γλῶσσαν, χωρὶς νὰ στοχασθῇ, ἐξ ἀπροόπτου: ἐκ προχείρου, πρόχειρα: ἀπὸ ἰδίαν του μέτα, ἀπὸ εὐχαρίστησίν του, ὡς τό, οἴκοθεν. — Πρὸ συμφώνου, πολλάκις καὶ αὐτόθε· π. χ. παρὰ Θεόδ. 1, 104. Πλάτ. Ἐρ. σλ. 132. Α. παρὰ ποιητ. μάλιστα χρήσιμον.

Αὐτόθεος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἴδιος, ὁ καθ' αὐτὸ, τῷ ὄντι Θεός.

Αὐτόθηκτος, ου, ὁ, ἡ (θήγω). Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του ἀκονημένος, φυσικὰ κοφτερός· ἀπὸ κρύον σίδηρον, δηλ. χωρὶς νὰ τὸ βάλλουν εἰς τὴν φωτιάν, κατασκευασμένος· Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτάρχ. Ζ', Σ. 707. «αὐτόθηκτον ξίφος».

Αὐτοθήριον, τό. Καθ' αὐτό, τῷ ὄντι θηρίον.

***Αὐτόθι**· Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ· εἰς τὸν τόπον, ἐδῶ, ἐκεῖ· ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, εἰς τὸν ἴδιον τόπον, εἰς τὸ ἴδιον μέρος· Ὁμ. νομίζεται δὲ Ἰων. καὶ ποιητ. ἡ λέξ. χρῶνται ὅμως αὐτῇ καὶ οἱ Ἀττ. Λογογρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον: τίθεται δὲ πολλάκις μετ' ἀκριβεστέρων τόπου διορισμῶν.

Αὐτόθροος, όου, ὁ, ἡ (θρόος). Ἀφ' ἑαυτοῦ του φωνήν, ἦχον, αἰτίαν ὁμιλίας δίδων· «αὐτόθροος μαρτυρίη». Νόν. τὴν ὁποίαν μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του εἶπεν.

***Αὐτόϊσον**· τό. Τὸ ἴσον αὐτὸ καθ' ἑαυτό· ἡ ἰδέα τοῦ, τί ἐστιν ἴσον· Πλάτ.

Αὐτοί τοίγε. Ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ οὗτοι· Ὀδ. Σ, 277.

Αὐτοκάβδαλος, ὁ, ἡ. Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐπιμέλειαν τελειωμένος· αὐτοσχεδίαστα, πρόχειρα, ὡς ἔτυχεν, ὀλίγον μόνον, ἐλαφρά, ἀπάν' ἀπάν' καμωμένος. Ἐν γένει πᾶν ὅ,τι εἶναι καθόλου εὔκολον, δὲν χρειάζεται κόπον, εἶναι μικρόν, ποταπόν, εὐτελές· ἀχαμνόν: Ἐπ' ἀνθρώπων· ἐλαφρόγνωμος, φλύαρος, γελοῖος, καντικοτάβιος, βωμολόχος, τὸ ἰταλ. μπουφόνος, τουρκ. μασκαρᾶς· ὡς τό, Αὐτοκάβδαλοι, αἵτινες ἦταν ποτὲ ὑποκείμενα, οἱ ὁποῖοι ἐφλυαροῦσαν ὅ,τι τοῖς ἤρχετο εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ κάμνουν τοὺς ἀνθρώπους νὰ γελοῦν· παράβλ. αὐτοσχέδιος. Ἐπίρ. αὐτοκαβδάλως· «περὶ σπουδαίων αὐτοκαβδάλως λέγειν»· Ἀριστ. Ῥητ. γ', 3. τὸ νὰ ἐκφράζεταί τις περὶ μεγάλων καὶ ἀξιολόγων πραγμάτων μὲ ἀπρεπεῖς καὶ αἰσχρὰς λέξεις· (πιθανῶς παρὰ τό, κάβος· ἄλευρα πρόχειρα, ζυμωμένον· τὸ παρ' ἡμῖν κουρκούτι· γράφεται δέ, καὶ αὐτοκαύδαλος, καὶ αὐτοκάνδαλος.

***Αὐτοκάτη**· ἡ. Ἄγνωστον βουνόν· παρ' Ὁμ. Ὕμ. Ἀπ. 35. πάνυ ἀμφιβ. ἀναγν.

Αὐτοκάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ καθ' αὐτό, ἡ κυρία πηγὴ τῆς καθάρσεως ἢ τοῦ ψυχικοῦ καθαρισμοῦ· Γρηγόρ. Ναζ. ὀνομάζει οὕτω τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

***Αὐτόκαλος**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ καλόν· Βασ.

Αὐτόκαρπος, ου, ὁ, ἡ. = Ἐπιζήμιος· Ἡσύχ.

Αὐτοκασιγνήτη, ης (κασιγνήτη). Γνησία, καθ' αὐτὸ ἀδελφή· Ὀδσ.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ (κασίγνητος). Γνήσιος, καθ' αὐτὸ ἀδελφός· Ἰλ. Β', 706.

Αὐτοκατάκριτος, ὁ, ἡ (κατακρίνω). Ὅστις αὐτὸς μόνος του ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ του κατακρίνει, καταδικάζει τὸν ἑαυτόν του· Παῦλ. πρὸς Τιμόθ.

Αὐτοκατασκεύαστος, ου, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ ἐκ φύσεως κατεσκευασμένος, καμωμένος· Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 301.

Αὐτοκέλευθος, ου, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις ὁδοιπορεῖ, στρατεύει, περιπατεῖ, πηγαίνει, ἔρχεται ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἐπιγράμ.

Αὐτοκέλευστος, ὁ, ἡ, τό (κελεύω). Ὅστις κάμνει, λέγει, μεταχειρίζεται τίποτε ἀπὸ ἰδίαν του παρακίνησιν, χωρὶς νὰ τὸν προστάξη ἄλλος· Ἀρια. «παρόντες τε ἀθρόοι· οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστοι ὡρμήθησαν».

Αὐτοκελής, ὁ, ἡ (κέλομαι). = Τῷ προηγμ. Ἡρόδ. Θ', 5.

Αὐτοκέρας, ατος, ὁ, ἡ, καὶ

***Αὐτοκέραστος**, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ἀφ' ἑαυτοῦ του ἀνακατωμένος, μιγμένος· ἐκ φύσεως μέτρια καμωμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ οἴνου· «αὐτοκέραστος οἶνος»· κρασὶ ἀδύνατον φυσικά, ἐλαφρόν, ἁπαλόν, τὸ ὁποῖον δὲν σηκώνει νερόν.

***Αὐτοκέφαλος**, ὁ, ἡ. = Αὐτεξούσιος· Κανὼν β', τῆς ἐν Κωνσταντ. Συν.

Αὐτοκέφαλον, τό. Αὐτὴ ἡ ἰδία κεφαλή. Ἀριστοτ. Ζ', Ἱστ. Δ'.

Αὐτοκινησία, ίας, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ

***Αὐτοκίνησις**, εως, ἡ. = Τῷ προηγμ. παρὰ τὸ

Αὐτοκίνητος, ήτου· ὁ, ἡ, τό (κινέω). Ὅστις κινεῖται μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, Πλουτάρχ. Ἐπίρ. αὐτοκινήτως. (1)

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ, ἡ. Μαζὶ μὲ τὰ κλαδιά του, κλωνάρια του· Λουκιαν. «αὐτόκλαδοι, καὶ αὐτόνομοι κυπάρισσοι».

Αὐτόκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του καλεσμένος· ἀκάλεστος. — 2) Ἐνεργ. ὅστις προσκαλεῖ, ἀκαλοῦσι μόνος του· Αἰσχύλ. Εὐμ. 163. Ἐπίρ. αὐτοκλήτως: Πλάτ. Συμπ.

Αὐτόκμης, ητος, ὁ, ἡ· καὶ

Αὐτόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). = Αὐτοπόνητος, Ὀππιαν. Ἁλ. Α'.

Αὐτόκομος, ου, ὁ, ἡ (κόμη). Ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ φυσικὰ ἔχων κόμην, μαλλιά, μαλλιαρός, ἢ φουντωτός, ἐπὶ δένδρων· Ἀριστοφ. Βάτρ. 822: ὁμοῦ μὲ τὰ μαλλιά, ἢ ὁμοῦ μὲ τὰ φύλλα· Λουκιαν.

Αὐτοκρατής, ὁ, ἡ, καὶ

Αὐτόκρας, ατος, ὁ, ἡ. = Αὐτοκέρας.

Αὐτοκράτειρα, ἡ. Αὐτοκρατόρισσα· Θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ· ἐξουσιαστής· Ὀρφ.

Αὐτοκρατής, ὁ, ἡ (κράτος). Αὐτοκράτωρ· ὅστις ἐξουσιάζει μόνος του, διοικεῖ κατὰ τὴν ἰδίαν του δύναμιν καὶ θέλησιν Πλούταρχ. «παλαιοτέρους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας»· τὸ Αὐτοκρατές, ἐξουσία ἀπεριόριστος· Φιλ.

Αὐτοκρατορεύω, Μ. εύσω (αὐτοκράτωρ). Εἶμαι, ἢ γίνομαι αὐτοκράτορας· Δίων Κάσ.

Αὐτοκρατορία, ίας, ἡ. Ἡ δύναμις, καὶ ἐξουσία τοῦ Αὐτοκράτορος· Ἰώσηπ. «Ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας».

Αὐτοκρατορικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτοκράτορα, «αὐτοκρατορικὴ ἀρχή». Ἡρωδιαν. καὶ πᾶν ὅ,τι προξενεῖται, προέρχεται ἀπὸ ἐλευθέραν, καὶ ἰδίαν θέλησιν· Βασιλ. «αὐτοκρατορικαὶ ὁρμαί».

Αὐτοκρατορικῶς, Ἐπίρ. μὲ αὐτοκρατορίαν, ἢ μὲ αὐτοκρατορικὸν τρόπον.

Αὐτοκρατορίς, ίδος, ἡ. Ἡ πόλις εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει τὸν θρόνον του ὁ αὐτοκράτωρ· Ἰώσηπ. ΙΗ', 2. — 2) Θηλ. τοῦ αὐτοκράτωρ· αὐτοκρατόρισσα.

Αὐτόκρατος, ου, ὁ, ἡ (κεράννυμι). = Αὐτοκέρας, αὐτοκέραστος· Ἀθήν. Σ, 32.

Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Αὐτοκράτορας· ὅστις, ἐξουσιάζει, διοικεῖ ὁ ἴδιος, μόνος του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν, καὶ κατὰ τοὺς ἰδίους του νόμους. Ἐπὶ νεανίου· αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, κύριος του ἑαυτοῦ του· Ξενοφ. Ἀπομνημ. Β', Α', 21. «ὡς οἱ νέοι αὐτοκράτορες γιγνόμενοι δηλοῦσιν». 2) Πληρεξούσιος, ἔχων ἀπόλυτον δύναμιν, καὶ πληρεξουσιότητα, ὡς πρέσβυς, ἢ ἀρχιστράτηγος· Δημοσθ. «αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον». 3) Ἐπὶ ῥωμαίων Μονάρχης, ἀπεριόριστος βασιλεύς, Καῖσαρ· τὸ Ἰταλ. ἰμπεράτορας· Πλούταρχ. καὶ Ἡρωδιαν. (2)

***Αὐτοκρηής**, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ αὐτοκρατής.

Αὐτόκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅστις κρίνεται ἢ ἔκρινε, κάμνει ἢ ἔκαμε τὴν κρίσιν διὰ τὸν ἑαυτόν του μόνος του· Ἀρτεμίδ. Δ', 74.

Αὐτοκτενοῦντε, Ἀναμεταξύ των ἕνας μὲ τὸν ἄλλον φονευόμενοι· Σοφοκλ. Ἀντ. 56. «αὐτοκτενοῦντε τὼ ταλαιπώρω»· ἔνθα νῦν τὸ σύνηθες ἀποκτονοῦντε ἀναγν. ἐπειδὴ τό, αὐτοκτονέω παρὰ κανόνα σχηματίζεται.

Αὐτόκτητος, ου, ὁ, ἡ (κτάομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον κτῆμα, τὸ ὁποῖον μόνος του ἀπέκτησέ τις· «αὐτόκτητον χωρίον». Ἐπιγραφ.

Αὐτόκτιστος, ου, ὁ, ἡ. καὶ «Αὐτόκτιστος», (κτίζω). Μόνος του, ἐκ φύσεως καμωμένος, κτισμένος, γεννημένος καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους· Αἰσχύλ. Προμ. 301. καὶ Σοφοκλ.

Αὐτοκτονέω, Μλ.-ήσω· φονεύομαι, σκοτώνομαι μόνος μου, ἢ ἐν ᾧ με φονεύει ἄλλος φονεύω καὶ ἐγὼ αὐτόν· Σοφοκ. Ἀντ. 65. (ὅπου πρότερον ἔκειτο αὐτοκτενοῦντε παρὰ κανόνα· παράβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 623.) παρὰ τὸ

Αὐτόκτονος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις ἐφονεύθη ἀφ' ἑαυτοῦ του, τοῦτ' ἔστιν ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος αἴτιος τοῦ φόνου του. Ἔτι δέ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ συγγενεῖς ἢ φίλοι του στενοί· Doederl. εἰς Σοφ. Οἰδ. Κ, 906. τὸ δὲ παροξύτονον.

Αὐτοκτόνος, ου, ὁ, ἡ (κτείνω). Ἐνεργ. ὅστις φονεύει αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὸ ἰδικόν του χέρι τὸν ἑαυτόν του· ἢ φονεύεται ἐν ᾧ θέλει νὰ φονεύσῃ ἄλλον· Ἐπίρ. αὐτοκτόνως: Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1627.

Αὐτοκυβερνητεί, Ἐπίρ. (κυβερνάω). Τὸ νὰ κυβερνᾷ, κρατῇ τις τὸ πηδάλιον, ἢ τὸ Ἰταλο τιμόνι μόνος του.

***Αὐτοκυβερνήτης**, ου, ὁ (κυβερνάω). Ὅστις κυβερνᾷ, κρατεῖ τὸ πηδάλι, διοικεῖ μόνος του.

***Αὐτοκυβερνητί**· Ἐπίρ. = Αὐτοκυβερνητεί.

Αὐτόκυκλος, ου, ὁ (κύκλος). Ὁ κατ' ἰδέαν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μαθηματικὸς κύκλος· Θεμίστ. Ὁμιλ. Π'.

Αὐτοκύλιστος, ου, ὁ, ἡ (κυλίω). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἐξ ἰδίας του δυνάμεως κυλίεται· Νόν. (2)

Αὐτοκύριος, ου, ὁ, ἡ (κύριος). Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, εἶναι ἐλεύθερος, δὲν ὑπόκειται εἰς ἄλλον, τὸ κοινότ. δὲν ἔχει ἀφέντην εἰς τὸ κεφάλι του. (2)

Αὐτόκωλος, ου, ὁ, ἡ (κῶλον). Σιμωνίδ. Ἀναλεκτ. Α', Σ. 127. «γυνὴ ἄπυγος, αὐτόκωλος»· ἐπὶ γυναικὸς τῆς ὁποίας ὁ σχηματισμὸς

τοῦ σώματος ὁμοιάζει μὲ πιθήκου σῶμα, ἐπειδὴ τὰ σκέλη της εἶναι καθόλου ἄσαρκα, τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. πατσὶ καὶ κόκκαλα μόνον, δὲν ἔχει καθόλου ὀπισθινόν· ὥστε δὲ ἡ φράσις αὕτη πιθανῶς παροιμιακή.

Αὐτόκωπος, ον, ὁ, ἡ (κώπη). Μαζὶ μὲ τὴν κώπην, τὸ κοιν. χούρταν, ἰταλ. manico. — 2) Ὅστις ἔχει ἐκ φύσεως κώπην· πιάδι, χερούλι, Αἰσχύλ. Χοηφ. 160. »σχέδια αὐτόκωπα βέλη«. Καλεῖ σπαθία μαζὶ μὲ τὰ μανίκια των.

Αὐτολάλητος, ου, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του· Τίμ. Διογ. Πύρρ. 69. (α)

Αὐτολεξεί. Ἐπίρ. (λέξις). Μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, μὲ τὰ ἴδια λόγια· λέξιν πρὸς λέξιν, κατὰ λέξιν.

Αὐτολετήρ, ῆρος, ὁ (ὄλλυμι). = Αὐτοκτόνος· αὐτόχειρ· Ὀρφ. Ὕμν. ΛΖ, 14. ὅπου νῦν, »αὐτ' ὀλετῆρες«, ἀναγινώσκ.

Αὐτολήκυθος, ου, ὁ (αὐτός, λήκυθος). Ὅστις διὰ πτωχείαν, ἢ διὰ φιλαργυρίαν βαστάζει μόνος του τὸ λαδικὸν εἰς τὴν παλαίστραν: Ἐνγένει, πτωχός, ἐνδεής, φιλάργυρος ἄνθρωπος· Δημοσθ. παρὰ Πολυδ. Γ, 16. — 2) Κόλακας, ξεκούτραπος, παράσιτος· τὸ κοιν. γλειφοπινάκας· Πλουτάρχ.

Αὐτολίθινος, ου, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁλ-όλου ἀπὸ πέτραν καμωμένος· Χρυσόστ.

Αὐτόλιθος, ου, ὁ, ἡ. = Τῷ προηγμ.

Αὐτόλογος, ὁ. = Λόγος αὐτός· ὁ λόγος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν.

Αὐτολόχευτος, ου, ὁ, ἡ (λοχεύω). Ὅστις ἐγεννήθη ἀφ' ἑαυτοῦ.

Αὐτόλυκος, ου, ὁ (λύκος). Ὁ καθ' αὑτό, τῷ ὄντι λύκος· λύκος σωστός. — 2) Κύρ. ὄνμ. ὁ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως· Ὅμηρ.

Αὐτολυρίζων, οντος· καθ' αὑτό, τοσοῦτο ὅνος παίζων τὴν λύραν· παροιμιωδῶς· Λουκιαν. εἰς Ἔρωτ.

***Αὐτόλυσις**, εως, ἡ. Τὸ κοιν. λυτάρι· ἤτοι τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁποῖον κρατοῦν τὰ λαγωνικὰ οἱ κυνηγοὶ ὅταν πηγαίνουν εἰς τὸ κυνῆγι.

Αὐτομάθεια, είας, ἡ. Τὸ νὰ μανθάνῃ τις τίποτα μόνος του, χωρὶς διδάσκαλον· (α) παρὰ τὸ

Αὐτομαθής, ὁ, ἡ (μαθεῖν). Ὅστις ἔμαθεν ἢ μανθάνει τίποτε μόνος ἀφ' ἑαυτοῦ του, χωρὶς διδάσκαλον, χωρὶς νὰ τοῦ δείξῃ ἄλλος· Ἐπίρρ. αὐτομαθῶς.

Αὐτομαρτυρέω, ῶ. Μαρτυρῶ ἀφ' ἑαυτοῦ μου: Λαέρτ. »ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ«.

Αὐτομάρτυς, υρος, ὁ, ἡ (μάρτυς). Ὅστις εἶναι μόνος του ὁ ἴδιος μάρτυρας τοῦ ἑαυτοῦ του· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 998.

Αὐτοματεί, καί, **Αὐτοματί**, καί, **Αὐτομάτην**, Ἐπίρ. θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.

Αὐτοματία, ίας, ἡ. Ἡ Θεὰ τῆς τύχης, ἡ τύχη· Πλούτ. εἰς Τιμολ.

Αὐτοματίζω. Μ. ίσω· Ποιῶ, κάμνω, μεταχειρίζομαί τι ἐξ ἰδίας μου ὁρμῆς καὶ θελήσεως, χωρὶς δηλ. νὰ προσταχθῶ. 2) Ἔρχομαι μόνος μου, θεληματικῶς· Ξενοφ. καὶ Ἀριστοτ. ἀφ' οὗ

Αὐτοματισμός, οῦ, ὁ. Ἡ θεληματικὴ πρᾶξις, ἡ ἄνευ προσταγῆς γινομένη· Ἱπποκρ. — 2) Τὸ τυχηρὸν συμβεβηκός· πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατὰ τύχην, χωρὶς ἐνέργειαν ἀνθρώπου.

***Αὐτοματοποιός**· ὁ. Ὅστις κατασκευάζει αὐτόματα· ἤτοι αὐτοκίνητα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀφ' ἑαυτοῦ των κινοῦνται: ἡ αὐτοματοποιητική, ὑπακ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις αὐτόματα: τὰ αὐτοματοποιητικά, βιβλίον διαλαμβάνον περὶ τῶν αὐτομάτων.

Αὐτόματος, ου, ὁ, ἡ. Λογογραφικῶς ὑπακατάληκτον ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (μέμαα)· ὅστις πράττει, ἐνεργεῖ, κάμνει τίποτε θεληματικῶς, ἐξ ἰδίας του ὁρμῆς, καὶ προαιρέσεως, χωρὶς νὰ τὸν παρακινήσῃ, προστάξῃ, βιάσῃ κανείς. Ἰλ. Β', »αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε«· μόνος του θεληματικῶς· ἐξαιρ. πᾶν ὅ,τι κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ, καθὼς οἱ θαυμαστοὶ τρίποδες τοῦ Ἡφαίστου, οἱ ὁποῖοι ἐκινοῦντο, ἔτρεχον μόνοι ἀφ' ἑαυτοῦ των ἐπάνω εἰς τροχοὺς ἢ κυλίνδρους· Ἰλ. Σ. 376. ὅθεν, τὰ αὐτόματα, μηχαναί, αἱ ὁποῖαι κινοῦνται ἀφ' ἑαυτοῦ των χωρὶς νὰ τὰς κινῇ τις. Ἐπὶ φυτῶν δέ, ὅσα φυτρόνουν καὶ αὐξάνουν ἀφ' ἑαυτοῦ των χωρὶς νὰ τὰ φυτεύσουν, σπείρουν: Ἐπὶ συμβεβηκότων· ὅσα συμβαίνουν ἀφ' ἑαυτοῦ των χωρὶς νὰ προξενῶνται ἀπὸ κανένα, ἢ ἀπὸ τίποτε· αὐτόματος θάνατος· ὁ φυσικός: ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου· κατὰ τύχην, κατὰ περίστασιν, χωρὶς αἰτίαν καὶ ἀφορμήν· Ξεν. Ἀνβ. 6, 4, 18: τὸ αὐτόματον, ταὐτόματον κατὰ κρᾶσιν· περίστασις, συμβεβηκός, κατὰ τύχην· Ἐπίρ. αὐτομάτως, καὶ αὐτοματεί, καὶ αὐτοματί, καὶ αὐτομάτην. παρὰ τὸ

Αὐτοματουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις ἐργάζεται, κατασκευάζει, φτιάνει μηχανὰς αὐτομάτους.

Αὐτομαχέω, Μλ. -ήσω· (μάχομαι). Φιλονεικῶ, ἀγωνίζομαι, μάχομαι μόνος μου, ἐξαιρ. ἐπὶ κριτολογιῶν, διευθετεύω μόνος μου τὴν κρίσιν μου εἰς τὸ κριτήριον, χωρὶς νὰ ἔχω πρόδικον ἢ συνήγορον, τὸ ἰταλ. συνηθέστ. ἀβοκάτον.

Αὐτομεγάνωρ, ορος· ἐσφαλμένη ἀνάγν. ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Πινδ. Ὀλ. Α', 4. ἀντὶ τοῦ, »αὐτὸς μεγάνωρ«.

***Αὐτομέδων**, οντος, ὁ· ὄνμ. κύρ. ὁ ἁρματηλάτης τοῦ Ἀχιλλέως· Ἰλ.

Αὐτομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ἀπὸ μίαν καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα. — 2) Ὡς οὐσιαστ. ἡ αὐτομήτωρ, ἡ ἰδία γνησία μήτηρ, ἡ καθ' αὑτό, ἡ ἀληθινὴ μητέρα· — ὁ δὲ τύπος αὐτομήτηρ, ηρος· ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης· Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 659.

Αὐτόμοιρος, ου, ὁ, ἡ (Μοῖρα). Ὅστις ἔχει ξεχωριστήν, Μοῖραν, τύχην, τὴν ὁποίαν αὐτὸς μόνος ἔχει καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

Αὐτομολέω, Μλ. -ήσω. γίνομαι αὐτόμολος, ὅ ἐστι θεληματικῶς, ἀφ' ἑαυτοῦ μου, ὑπάγω πουθενὰ ἢ κινοῦμαι πρὸς τίποτε· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν καιρῷ πολέμου, φεύγω ἀπὸ τὸ στράτευμά μου καὶ πηγαίνω, ἀπερνῶ εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἰταλ. disertάρω εἰς τὸν ἐχθρόν. Θουκυδ. Γ, »πρὸ μὲν εὐθὺς ηὐτομόλησαν« ἐν γένει δέ, ἀναχωρῶ, φεύγω· Ἀριστοφ. Ἱπ. 21. ἀφ' οὗ

***Αὐτομόλησις**, εως, ἡ· = τῷ ἑπμ.

Αὐτομολία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ τις αὐτόμολος· Θουκυδ. Ζ'. παρὰ τὸ

Αὐτόμολος, ου, ὁ, ἡ (μολεῖν). Ὅστις πηγαίνει που ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματικῶς, χωρὶς παρακίνησιν ἢ προσταγήν τινος: Ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν καιρῷ πολέμου, ὅστις λειποτακτεῖ, φεύγει ἀπὸ τὸ στράτευμα καὶ πηγαίνει ἀπερνᾷ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα· Ἐπίρρ. αὐτομόλως Ξενοφ. Ἑλ. 5, Γαλ. — 2) Ὁ αὐτόμολος, ὡς οὐσιαστ. λέγονται αἱ παραφυάδες φυτῶν τινων, τὸ κοινότ. κωλορρίζια· αἱ ὁποῖαι βλαστάνουν, ἢ φυτρόνουν ἀπὸ τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ καὶ διὰ τοῦτο τὸ φυτὸν ἐκεῖνο δὲν προκόπτει, ἐπειδὴ αἱ παραφυάδες ὀλιγοστεύουν τὴν αὐξητικήν του δύναμιν.

Αὐτόνεκρος, ου, ὁ, ἡ (νεκρός). Ὅστις εἶναι ἀληθινά, μὲ τὰ σωστὰ νεκρός· Ἀλκίφ. Ἐπιστ. Γ, 7. »ὁ ἰατρὸς ἠμέληκέ με, μᾶλλον δὲ αὐτόνεκρον θεασάμενος«.

***Αὐτονόη**, ἡ· ὄνμ. κύριον· Ὀδ. καὶ Ἡσιόδ. Θεογ.

Αὐτονομέομαι, Μλ. -ήσομαι· εἶμαι αὐτόνομος. Διοικῶ, κυβερνῶ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ ζῶ, καὶ πολιτεύομαι, κατὰ τοὺς ἰδίους μου νόμους· Θουκυδ. Α', καὶ Δημοσθ.

Αὐτονομία, ίας, ἡ. Ἐλευθέρα ἐκλογὴ διοικήσεως κατὰ ἰδίους νόμους.

Αὐτόνομος, ου, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ζῶ ἀνεξάρτητος κατὰ ἰδίους μου νόμους: Σοφλ. Ἀντιγ. 821. εἶμαι ἐλεύθερος, ἐξαιρέτως ἐπὶ Πολιτειῶν, ὅταν εἶναι ἀνεξάρτητοι, δὲν ὑπόκεινται εἰς ἄλλην, διοικοῦνται κατὰ τοὺς ἰδίους των νόμους· Θουκυδ. Β', καὶ Ξενοφ. Κ. Παιδ. 4, α', 4. »τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη αὐτόνομα ὄντα«. Ἐπὶ ἀλόγων ζώων· ὅσα βόσκουν ἐλεύθερα, ὅπου θέλουν, δηλ. εἶναι ἄγρια· Ἐπίρρ. αὐτονόμως.

***Αὐτόνοος**, ὁ· κύρ. ὄνμ. Ἑλλήνων τε καὶ Τρώων· Ἰλιάδ.

Αὐτονυκτί, Ἐπίρρ. = Τῷ ἑξῆς· παρ' Ἰωσήπ. ΙΖ'.

***Αὐτονυχί**· Ἐπίρρ. (νύξ). Εἰς τὴν ἰδίαν νύκτα· Ἰλιάδ. Θ, 197. (– υ υ –). Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δέ, καὶ αὐτονυχεί. — 2) (ὄνυξ) μὲ τὰς μύτας ἀπὸ τὰ νύχια· παραβλ. ἀκρονυχί.

***Αὐτονυχίς**, καὶ αὐτονυχιδίς. = Τῷ προηγμ. σμν. 2. Ἀνεκδ. Bekk. 3, σλ. 1319.

Αὐτόξυλος, ου, ὁ, ἡ (ξύλον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ξύλον μόνον καμωμένον, κατασκευασμένον· ξυλένιος καθόλου· Σοφοκλ. Φιλοκ. 35. »αὐτόξυλον ἔκπωμα« καὶ »αὐτόξυλος Πίναξ« Ἀνάλεκτ. Β', 134. καὶ Στράβ. ΙΑ', Σ. 76'. 2) Ὁμοῦ, μαζὶ μὲ τὸ ξύλον.

Αὐτοουδέτερον, τό. Παρὰ Γραμματ. τὸ ἀπολύτως οὐδέτερον ῥῆμα· οἷα εἰσὶ τὸ ζῶ, ὑγιαίνω· καὶ τ. τ.

Αὐτοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ του, φυσικά, συναρμοσμένον μὲ τὰ μέρη του, κτισμένον, στερεωμένον, πηγμένον· Ἀνάλεκτ. Β', Σ. 177. »ἀπάλαστοι χειρῶν αὐτοπαγεῖς θαλάμαι«. Παρὰ δὲ Σουϊδ. »ὕδωρ αὐτοπαγές«, τὸ αὐτομάτους πηγὰς ἔχον, αὐτοπηγές.

Αὐτοπάθεια, είας, ἡ. Ἰδιαιτέρα αἴσθησις, ἐμπειρία, πληροφορία, ἀλήθεια· τὸ νὰ αἰσθάνηται, πάσχῃ, γνωρίζῃ τις αὐτὸς μόνος τίποτε. Πολύβ. ΙΒ', 28. (α) παρὰ τὸ

Αὐτοπαθής, ὁ, ἡ (παθεῖν). Ὅστις μόνος του αἰσθάνεται, πάσχει, δοκιμάζει, ἐπέρασε, ἔπαθεν, ἐδοκίμασε τίποτε: ὅστις μαρτυρεῖ, λέγει μετὰ πληροφορίας τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὅσα ἠξεύρει ἐκ πείρας, εἶναι βεβαιωμένος ὅτι ὅσα λέγει εἶναι ἀληθῆ καὶ βεβαιότατα· Πολύβ. Γ', 11. καὶ Η', 14. 2) Παρὰ Γραμματικ. τὰ Οὐδέτερα Ῥήματ. τῶν ὁποίων ἡ ἐνέργεια δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, ἀλλὰ μένει εἰς τὸ ἴδιον ἐνεργοῦν· ἀντιθ. τῷ, ἀλλοπαθές· ὡσαύτως καὶ αἱ σύνθετοι ἀντωνυμίαι· ταὐτὸν κλ. παραβλ. ἀλλοπαθής.

Αὐτόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Καθ' αὑτό, γνήσιον τέκνον, υἱός, θυγατέρα· Σοφοκλ. Τρχ. 936.

Αὐτοπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Ὁ μόνος κληρονόμος. (– υ – –)

Αὐτοπαράκλητος, ήτου, ὁ (παρακαλέω). Ὅστις μόνος του ἐγκαρδιόνεται, παρηγορεῖται· = Αὐτόκλητος· Χρυσστ. ἀμφίβ.

Αὐτοπάρακτος, ου, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅστις ἐφέρθη, ἔγινεν, ἐκαλέσθη ἀφ' ἑαυτοῦ του· Ἐπίρ. αὐτοπαράκτως.

Αὐτοπαραξία, ίας, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ προηγμ. Ἰουστῖν. Μάρτ. Σ. 185.

Αὐτοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι αὐτὸς ἑαυτοῦ πατήρ, δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ πατέρα· Ὀρφ.

Αὐτόπειρος, ου, ὁ, ἡ (πεῖρα.) ὅστις ἐφεῦρε τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ, δι' ἰδίας του πείρας· τὸ Αὐτόπειρον, πεῖρα, δοκιμή, παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμέ τις μόνος του.

Αὐτοπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα)· ὅστις βλάπτει αὐτὸς ἑαυτόν, ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτόπιστος, ὁ, ἡ (πιστός). Ὅστις εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστος, δὲν ἔχει χρείαν ἐξωτερικῆς

ἢ ἄλλων, βεβαιώτεως, μαρτυρίας· «αὐτόπιστος πρότασις», Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. Ε. 53.

Αὐτόπλεκτος, ου, ὁ, ἡ (πλέκω)· ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἐκ φύσεως πλεγμένος· Ὀππιαν.

Αὐτοποδητί, καὶ Αὐτοποδί· Ἐπίῤῥ. (πούς) μὲ τὰ ποδάρια, τὸ κοιν. τῆς ποδαριᾶς, πεζά· τὸ συνθ. Λατιν. per pedes ἀποστολόρουμ· Δίων Κάσ. καὶ Λουκιαν.

Αὐτοποδία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ περιπατῇ νὰ ταξιδεύῃ τις μὲ τοὺς πόδας του, πεζός· Δίων Κάσ.

* **Αὐτοποιητικός**, ή, όν (ποιέω)· ἀντιθ. τῷ, εἰδωλοποιητικός· ὅστις δὲν κατασκευάζει, φτιάνει, ἢ παριστάνει τὴν εἰκόνα, τὸ εἰκόνισμα τινος· ἀλλὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα φυσικῶς.

Αὐτοποίητος, ον, ὁ, ἡ, τὸ· ἀφ' ἑαυτοῦ του καμωμένος, φκιασμένος· ἄτεχνα, κακότεχνα φκιασμένος, κακοφτιασμένος, ἀσχημοκαμωμένος· ἀχρεῖος.

Αὐτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματικῶς ποιῶν, κάμνων τι. — 2) παθητ. ἀφ' ἑαυτοῦ του καμωμένος, γεννημένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔφκιασαν, ἔχτισαν, ἔσπειραν, ἐφύτευσαν αἱ τ. χεῖρες ἀνθρώπου· π. χ. αἱ ἱεραὶ ἐλαῖαι ἐν Ἀθήναις· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 698.) — 3) ἰδίας ποιότητος· παρὰ τὸ ποιός· ἀμφιβ.

Αὐτοπόκιστος, ὁ, ἡ (ποκίζω)· καὶ Αὐτόποκος, ὁ, ἡ (πόκος) μὲ φυσικὸν μαλλί· ἐκ φύσεως μαλλιαρός· ἀκούρευτος· π. χ. αὐτόποκον ἢ αὐτοπόκιστον ἱμάτιον· φόρεμα μάλλινον φλοκωτόν· ἢ κοινότ. κάπα φλοκάτα τῶν χωριατῶν, ἐξαιρ. τῶν ἀρβανητῶν λεγομένων, κατοίκων τῆς Ἠπείρου· Πολυδ.

Αὐτόπολις, εως, ἡ (πόλις)· αὐτόνομος, ἀνεξάρτητος πολιτεία ἢ πόλις· Θουκυδ. ἀφ' οὗ

* **Αὐτοπολίτης**, ου· αὐτός, πολίτης ἀνεξαρτήτου πολιτείας ἢ πόλεως· (1)

Αὐτοπόνητος, ου, ὁ, ἡ (πονέω), ἀφ' ἑαυτοῦ του εἰργασμένος, δουλευμένος, γεννημένος· φυσικὸς ὄχι διὰ χειρῶν ἀνθρώπων· ὡς «αὐτοπόνητον ῥεῦμα μελισσῶν»· Ἀνθολογ. Β'. Σ. 177.

Αὐτόπονος, ου, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Νικανδρ. Θηρ.

* **Αὐτοπόρφυρος**, ὁ, ἡ (πορφύρα) ὅλος ἀπὸ πορφύραν· Φιλῆς.

Αὐτόπους, ὁ, ἡ· πουν, τό· γεν. ποδος (πούς)· ὅστις περιπατεῖ μὲ τοὺς ἰδίους του πόδας, ταξιδεύει πεζός· Λουκιαν. Τιμ.

Αὐτοπραγέω, ῶ· Μ. ήσω (πρᾶγος). Πράττω, ἐργάζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, φροντίζω, καταγίνομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου· σχηματίζω, καταστήνω πολιτείαν ξεχωριστήν· Στράβ. Η'. Σ. 545. ἀφ' οὗ

Αὐτοπραγία, ίας, ἡ. Θεληματική, ἑκούσιος πρᾶξις, ἐργασία, ἡ ἄνευ προσταγῆς γινομένη· Πλούταρχ. Ζ'. Σ. 365. ἐξουσία αὐτοπραγίας· ἡ τελικὴ ἐλευθερία τῶν Στωϊκῶν· τὸ νὰ ζῇ τις ὡς θέλει· Λαερτ. Ζ'. 121.

Αὐτοπραγμάτευτος, ὁ, ἡ = αὐτοπόνητος· αὐτοπραγματεύτως Ἐπίῤῥ. = αὐτοπονήτως· Διον. Ἁλ.

Αὐτόπρεμνος, ου, ὁ, ἡ (πρέμνον). Μαζὶ μὲ τὰς ῥίζας· Σοφοκλ. Ἀντιγ.

Αὐτοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπει). Ὁ πρέπων ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ, διά, ἢ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. ἰδὲ αὐτοτροπάω.

Αὐτοπροαίρετος, ου, ὁ, ἡ (προαιρέω). Ἐλευθέρως ἐκλελεγμένος· τὸν ὁποῖον ἐκλέξεν ἐδέχθηκέ τις ἐλεύθερα μὲ τὴν ἰδίαν του θέλησιν· Ἐπίῤῥ. 2) Ἐνεργητ. παρὰ Φιλ. Ὅστις πράττει, κάμνει, ἐργάζεται, κατὰ τὴν θέλησίν του· Ἐπίῤῥ. αὐτοπροαιρέτως.

Αὐτοπρόνοια, ἡ. Ἡ καθ' αὐτό, ἡ ἰδία πρόνοια· Νεμέσ. Σ. 350

Αὐτοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Μὲ τὸ ἴδιόν του πρόσωπον, χωρὶς προσωπίδα· τὸ ἰταλ. in persona· αὐτοπρόσωπος δέομαι· Συνεσ. μόνος μου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· Αὐτοπρόσωπον ὁρῶ τὸ κάλλος· Λουκιαν.: τὸ αὐτοπρόσωπον, ὑπακμν. σύγγραμμα· σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀναγινώσκει, ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος συγγραφεὺς εἰς ἀκρόασιν· ἀντιθ. τῷ, διαλογικόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ διὰ μέσου ἄλλων προσώπων· ἰδὲ αὐτοδιήγητος· Ἐπίῤῥ. αὐτοπροσώπως· τὸ ἰταλ. in persona. Παράβαλε Αὐτοδιήγητος.

Αὐτοπτέω, ῶ, Μ. ήσω, Εἶμαι αὐτόπτης, βλέπω τι μὲ τὰ ἴδιά μου ὀμμάτια· Συνέσ. Ἐνύπν.

Αὐτόπτης, ου, ὁ (ὄψομαι)· ὅστις βλέπει τι μὲ τὰ ἴδιά του ὀμμάτια· Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Αὐτοπτικός, ή, όν· κατὰ τρόπον αὐτόπτου βέβαιος, καὶ ἀναμφίβολος· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐτόπτην· Σκύμν. στίχ. 128.

Αὐτοπτος, ὁ, ἡ. Ὅστις μόνος του εἶδέ τι, μόνος του ἐπ' αὐτοφώρῳ ἔπιασέ τινα ἐπάνω εἰς τινὰ πρᾶξιν· εἰς τό, «ἐπ' αὐτόπτῳ», ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Αὐτοπυρίας, ου, ὁ (πῦρ) = Ἀποπυρίας· Ἰδὲ τοῦτο.

Αὐτοπυρίτης, ου, ὁ· καὶ Αὐτόπυρος, ὁ (πυρός) ἄρτος· κοινὸν ψωμὶ ἀπὸ χοντρὸν σιταρίσιον ἀλεῦρι, μαζὶ μὲ τὰ πίτυρα ζυμωμένον· Λουκιαν.

Αὐτοπώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ μόνος του τὸ κοινότ. ἀπὸ πρῶτον χέρι τὰ γεννήματα τῶν ἀγρῶν, κήπων του καὶ τ. τ., τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του· Ἰδὲ, Μεταβολεύς· ἀφ' οὗ

Αὐτοπωλική, ἡ· ἐπιτήδευμα, ἔργον τοῦ αὐτοπώλου· ἀντιθ. τῇ, Τέχνη δηλ. ἐργόχειρον, ἡ πραγματεία, ἐπάγγελμα, ἑνὸς αὐτοπώλου· ἧς τὸ ἐναντίον Ἐμπορική, καί, Καπηλική· Πλάτ.

Αὐτορέγμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥέζω)· ὅστις μόνος του ἐνεργεῖ, πράττει, 2) = Αὐτόχειρ· Ἡσύχ.

Αὐτόρεκτος, ου, ὁ, ἡ (ῥέζω)· ἀφ' ἑαυτοῦ καμωμένος, γεννημένος· 2) ὅστις ἐφονεύθη μόνος μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του φονευθείς.

Αὐτόροφος, ου, ὁ, ἡ (ὀροφή)· ὅστις φκιάνει μόνος του, ἔχει ἀφ' ἑαυτοῦ του τὴν σκεπαστήν του· ἐκ φύσεως μὲ σκεπαστὴν καμωμένος, θολογυρισμένος· Διον. Ἁλικαρ.

Αὐτόῤῥιζος, ου, ὁ, ἡ (ῥίζα), ὁμοῦ μὲ τὰς ῥίζας του Διόδωρ. Σικελ. — 2) ἀφ' ἑαυτοῦ του ῥιζωμένος, ἐκ φύσεως θεμελιωμένος Εὐριπ. Τρῳ. 287. «ἀκτία χθονὸς αὐτόῤῥιζος».

Αὐτοῤῥιφής, ὁ, ἡ, (ῥίπτω)· ὅστις ῥίχνεται, πηδᾷ, πέφτει ἀφ' ἑαυτοῦ του· Εὐριπ. Φοιν. 643.

Αὐτόῤῥυτος, ου, ὁ, ἡ, (ῥέω)· ἀφ' ἑαυτοῦ του ῥέων, τρέχων.

* **Αὐτόρυτος**· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, αὐτόῤῥυτος Πινδ. Πυθ. 12. 30.

Αὐτός, Αὐτή, Αὐτό· Ἀντωνυμ. ἀναφορική· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐνάρθρως δὲ ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό· ἴδιος· ἰδία, ἴδιον· αὐτὸς ὁ ἴδιος κλ.

I. Ὁ ἴδιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος· ἀμέσως, μοναχός του αὐτὸς καὶ ὄχι ἄλλος· ἐπὶ τῶν τριῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα διορίζονται ὑπὸ τοῦ ῥήματος. Πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἡ πρωτότυπος ἐγώ, σὺ καὶ λ. τῆς, αὐτὸς κλ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγουμένη· ἐξαιρ. παρ' Ὁμ. Ἂν δὲ ἡ αὐτὸς κλ. ἀναφέρηται εἰς ἄλλο τι ὄνομα, τότε εἴτε ἐπιφέρεται τῷ ὀνόματι, εἴτε τίθεται πρὸ τοῦ ἄρθρου· παρὰ τοῖς Ἐπικ. ὅμως προτίθεται τοῦ ὀνόματος καὶ ἀνάρθρως· 1) ὁ ἴδιος κατ' ἀκριβῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὅστις δὲν εἶναι ὁ ἴδιος. Ἀπ' Ὁμήρου, παραβαλλόμενοι τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀναφορικοῦ λόγου, ὁμοῦ μὲ τὰ περὶ αὐτό, διακρίνεται κατὰ παντοίας ἰδιαιτέρας ἀναφοράς· οἷον. Αὐτός, λέγεται ἡ ψυχὴ ἀντιφερ. πρὸς τὸ σῶμα· «αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς . .» Ὀδυσ. Λ, 602. (παραβλ. Welcher ἐν Ἀριστ. Νεφ. 1277.) καὶ ἀνάπαλιν τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχήν· «. . αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν . .» Ἰλιάδ. Α. 4 — ὁ Ἡγεμών, δεσπότης, ἄρχων, στρατηγός, πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτόν· «. . ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠδὲ κλειτῶν ἐπικούρων»· Ἰλιάδ. Λ, 220. — Οἱ γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν· «μήτηρ, ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο, καὶ αὐτήν . .» Ἰλιάδ. Β, 317. «αὐτῶν, καὶ τεκέων»· Γ, 301. «ἄρχομ' ἀείδειν αὐτήν, ἠδὲ θύγατρα τανύσφυρον . .» Ὕμ. Δημ. 2. — ὁ ἀνὴρ πρὸς τὴν γυναῖκα· «. . σώματα ἃ νῦν δὴ ἔλεγον, καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας . .» Πλάτ. Γοργ. σελ. 512. Ε. Heind. — οἱ πολεμισταὶ πρὸς τοὺς ἵππους των· «ὑπερβαλέειν καταβῆξε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων». Ἰλιάδ. Β. 466. καὶ 762. — οἱ Κύκλωπες πρὸς τὰ ποίμνια των· «ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς». Ὀδυσ. Ι, 40. — οἱ ἐπιβάται πρὸς τὰ πλοῖα· «. . εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν»· Ἰλιάδ. Η. 338. «. . ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς . .» Ὀδυσ. Η, 26. — τὰ πλοῖα πρὸς τὰ ἱστία· «. . αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἤπειρόνδε»· Ὀδυσ. Ι. 73. — ἐν γένει δέ, τὸ ὅλον πρός τι τῶν μερῶν αὐτοῦ· «. . ἄλλοι δὲ ῥινούς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσσιν . .» Ἰλιάδ. Η, 474. καὶ λ. τ. Ἡ ἐξαίρετος μάλιστα δὲ ἐμφατικὴ δύναμις τῆς ἀντωνυμίας ἐν τοῖς τοιούτοις εὑρίσκεται καὶ ἄνευ ἀντιθέσεως· ἐπειδὴ τὸ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸ σημαίνει τὸν κύριον, δεσπότην, οἰκοδεσπότην, διδάσκαλον, τὸν πρῶτον ἢ ἀνώτερον, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. μάστορα· τό, αὐτὴ δέ, τὴν δέσποιναν· ὅθεν· αὐτὸς ἔφη· ὁ κύριος, ὁ αὐθέντης, ὁ μάστορας καὶ λ. τὸ εἶπε· — β) εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, ἀκριβῶς· εἰς ὅτι μάλιστα ἔμφασιν τοῦ ὑποκειμένου· αὐτὸ τὸ κτολίεθρον· Θουκ. Β, 3. παράβλ. Herm. Vig. σελ. 733. — 2) μάλιστα, ἕπεται ἀμέσως ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, ἐκ τῆς δυνάμεως ἢ ἀξίας ἣν λαμβάνει διὰ τῆς ἀντωνυμίας τὸ ὑποκείμενον· «. . μάλα ἄλγος, οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης»· Ἰλιάδ. Ζ, 451. — 3) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἑκουσίως, ἐξ ἰδίας προαιρέσεως· ὡς τό, αὐτόματος· ὁ γὰρ ἀκουσίως ἢ κατὰ προσταγὴν πράττων, δὲν θεωρεῖται ὡς αὐτοπραγῶν· «ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω» ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνευ βίας ἢ προσταγῆς· ὡς τὸ ἡμέτ. κοινότ. ἂς πηγαίνῃ ἕνας ὁποῖος θέλει· Ἰλιάδ. Γ, 254. — 4) μοναχός, ὡς τό, μόνος· ἐπειδὴ ἡ σημασία τοῦ, αὐτὸς καὶ λ. ἀποκλείει πάντα δεύτερον ἢ τρίτον· «αὐτός περ ἐὼν» μ' ὅλον ὅτι ἦτον μοναχός· Ἰλιάδ. Θ, 99. Valck ἐν Φοιν. 1235. Wolf ἐν Λεπτ. σελ. 303. ὁ Ποιητὴς προστίθησι καὶ τό, οἷος· «. . αὐτὸς κτήσατο οἶος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος»· Ὀδυσ. Ξ. 450. Οἱ δ' Ἀττ. τό, μόνος. Αὐτὸς μόνος Wolf Λεπτ. σελ. 283. ἰδὲ παρακατιὼν IV, 3. Παρὰ τοῖς Ἀττ. αὐτὸς καθ' αὐτόν, ὁλομόναχος, ὡς πρὸς τὸν ἑαυτόν του· αὐτὸ τὸ ὑγιαίνειν· ἡ ὑγεία κυρίως, ἡ ὑγεία καθ' ἑαυτὴν θεωρουμένη. Ἐνίοτε ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἀντωνυμίας αὐτός κλ. ἡ παρασημασία ἐξαιρ. τῆς πίστεως, τῆς ἐμπιστοσύνης· «ὅττι μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή»· Ὀδυσ. Η, 237. ὅθεν αὐτοί ἐσμεν· ἡμεῖς εἴμεθα μόνοι, τοῦτ' ἔστι οἱ δύο μας, ἀναμεταξύ μας· μεταξὺ φίλων καὶ γνωρίμων· Heind. ἐν Πλάτ. Παρμ. σελ. 137. Β. Ἀριστοφ. Ἀχ. 504. 507. Θεσμ. 472. — 5) ἐπὶ τοπικοῦ διορισμοῦ, διακρίνει ὅτι μέρος παντων τῶν ἄλλων· εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, ἴσια, εἰς «. . κόρυθος φάλον ἤλασεν ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν» ἴσια ποκάτω ς τὴν φοῦνταν τῆς περικεφαλαίας· Ἰλιάδ. Ν, 614. Ἰδὲ καὶ ἐν τῷ, αὐτοῦ· — 6) ὁμοῦ, μαζὺ ἐμφατικώτερον ποιοῦν παρεπόμενόν τι ἢ ἐλάττονος ἄξιον πρᾶγμα· «αἰόρουσεν αὐτῇ σὺν φόρμιγγι»· πήδησε μαζὺ μὲ τὴν λύραν χωρὶς νὰ τὴν βάλῃ κάτω· Ἰλιάδ.

Ι, 194. καὶ ἄνευ τῆς σ ύ ν· ἔστι, μόνη· « . . αὐτῇσιν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσσῃ» Ἰλ. Θ, 24. «αὐτοῖσιν ὄχεσφιν . . » 290. «Ἡ ῥα, καὶ αὐτῷ φάρει ἀναΐξας . . » Ὀδσ. Θ, 186. τὸ ὁποῖον παντοῦ ἀπαιτεῖ τοιαύτη τις σημαντικὴ συνέχεια· Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις· αὐτοῖς συμμάχοις, αὐταῖς ῥίζαις· μαζὺ μὲ τοὺς ἰδίους συμμ. μὲ τὰς ἰδίας ῥίζας καὶ λ. τ. τ. — 7) ἡ ἰδία συνέχεια δηλοῦται διὰ τοῦ, αὐτός κλ. καὶ ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμητ. ὀνμ. δεύτερος αὐτός, πέμπτος αὐτός· αὐτὸς μαζὺ μὲ ἄλλον ἕνα, μὲ ἄλλους τέσσαρας· Θεδ. — 8) Πολλάκις τίθεται ἀντὶ τοῦ, οὗτος, ἢ ἐκεῖνος· «αὐτὸς ἐπεὶ Ἑλένην ἔχέτω καὶ κτήματα πάντα» Ἰλ. Γ, 282. «ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ» Ὀδσ. Δ, 444. «αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο» 198. Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Πεζογρ. Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 204. Α. Πολλάκις εὕρηται συντεταγμ. καί, αὐτὰ ταῦτα, αὐτὸ ἐκεῖνο· τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. ἴσι αὐτό, ἴσ_α 'κεῖνο· Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 220. Α. — 9) πλεονατικῶς δοκοῦν χρησιμεύει εἰς ἀκριβεστέραν δήλωσιν τοῦ ὀνόματος, μὴ προκειμένου εἰς τὸ κῶλον· «οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ» Ὀδσ. Η, 73. ὡς καὶ ἀνάπαλιν τὸ ὄνομα προστίθεται ἐξηγηματικῶς τῇ ἀντωνυμίᾳ· « . ἐν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον βήσομεν» Ἰλ. Α, 143. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναλαμβάνει, τὸν ὑποκρυφθέντα λόγον, ἐξηγηματικῶς ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον ὑποκείμενον καὶ συνάπτει αὐτὸν πάλιν· Valck. ἐν Φοιν. 500. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 635. Heus. Cic. off. 1, 28, 4. — 10) Ἀντὶ τῆς πρωτοτύπου κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον· « . αὐτὸς ἐν κλισίῃσιν ἥσθαι λιλαίομαι» ἀντὶ ἐγὼ αὐτός· Ἰλ. Ν, 252. «αὐτή μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο» ἀντὶ ἐγὼ αὐτή· Ὀδσ. Ν, 422. «αὐτὸν ἐλέησον . . » ἀντὶ ἐμὲ αὐτόν· Ἰλ. Ω, 503. ὡσαύτως καὶ αὐτοί, ἀντὶ ἡμεῖς αὐτοί, καὶ ὑμεῖς αὐτοί· ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, σεῖς οἱ ἴδιοι· Ἰλ. Η, 331. Ρ, 332. Ὀδσ. Ν, 39. οὕτω καὶ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Ὁ ἐγγύτερος ἢ ἀκριβέστερος διορισμὸς δὲ τοῦ προσώπου κεῖται ἐν τῷ ῥήματι. — 11) Ὅταν τὸ πρόσωπον τῆς ἀντωνυμίας καὶ τοῦ ῥήματος ᾖ τὸ αὐτό, ἡ αὐτός καὶ λ. προστίθεται συνήθως τῇ πρωτοτύπῳ ἀντωνυμίᾳ, ἐξ οὗ προέκυψεν ἡ σύνθετος ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Ὁ Ποιητὴς ὅμως χρῆται ὅτε μὲν τῇ πρωτοτύπῳ, ὅτε δὲ τῇ αὐτός μόνῃ· ἐνίοτε δὲ ἀμφοτέραις, διῃρημένως μέντοι· π. χ. ἐμέθεν αὐτῆς, σέο αὐτοῦ, ἑ αὐτόν· ἀντὶ ἐμαυτῆς, σεαυτοῦ, ἑαυτόν· σπανιώτερον δὲ ἐπιφέρει τῇ ἀναφορικῇ τὸ πρωτότυπον ἐγκλιτικῶς· αὐτόν μιν, αὐτόν σε· Ὀδσ. Δ, 244. Π, 595. Μετὰ τῆς πρωτοτ. τοῦ γ. προσώπου δέ, κεῖται μὲν παρ' Ὁμ. συνήθως ἀντὶ τῆς συνθέτου, ἐνίοτε μέντοι καὶ ἐπιτατικῶς· π. χ. « . εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν . . » Ὀδσ. Β, 33. — 12) Αὐτός, ἀντὶ τοῦ, ὁ αὐτός· αὐτὸς ὁ ἴδιος· μόνον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἐποπ. καὶ τοῖς μιμηταῖς αὐτῶν· «οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα» Ἰλ. Μ, 225. «ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἥνπερ οἱ ἄλλοι . . » Ὀδσ. Θ, 106. «ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἧκεν . . » Ὀδσ. Κ, 158. καὶ 263. «τὸν δ' αἶψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἡγήσασθαι» ἰδὲ καὶ Schaef. mel. σλ. 65. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ὅλως ξένη ἡ χρῆσις τῆς ἀντων. ταύτης· Wolf ἐν Λεπ. σλδ. 272. Pors. ἐν Εὐρ. Ἑκ. 299. ἐξαιρετέα μέντοι τὰ χωρία ἐν οἷς ἡ αὐτός κλ. κεῖται ἀντὶ Κατηγορουμένου· π. χ. «καὶ νῦν ἔτ' αὐτός εἰμι» καὶ τώρ' ἀκόμη εἶμ' ὁ ἴδιος· Σοφλ. Οἰδ. Τ, 557. «ἀνὴρ ὅδ' οὐκέτ' αὐτός» δὲν εἶναι πλέον ὁ ἴδιος· Εὐρπ. Φοιν. 927. «φαντήσεται παισὶ ἀδελφὸς καὶ πατήρ» ὁ ἴδιος καὶ ἀδελφὸς καὶ πατέρας· Σοφλ. Οἰδ. Τ, 459. παρεβλ. Φλκτ. 139, 500. Herm. Σοφλ. Ἀντ. 920. — οὕτως πλεοναστικῶς κεῖται ἡ γεν. πληθ. μετὰ τὴν ἀναφορικ. ἐν τῇ φράσει, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν· — Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 757. ποιητικῶς μέντοι μόνον, καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς Τραγ. π. χ. Σοφλ. Φιλ. 315. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἀπὸ Καλιμ. — 14) Οἱ δὲ Κωμικ. χρῶνται τῇ αὐτός, ὡς συγκρτ. αὐτότερος, καὶ ὑπερθ. αὐτότατος· Ἀριστφ. Πλουτ. 83 Bast. Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 366. 896.

ΙΙ. Αὐτός, αὐτή, αὐτό· ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ πρωτοτ. γ' προσώπου. Ἀπ' Ὁμήρου ὅμως ἡ χρῆσις τῆς ἀναφορ. αὐτῆ ἐστι μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις, αἱ ὁποῖαι ὅμως τοιουτοτρόπως δὲν γίνονται λόγου, ἢ κώλου ἀρκτικαί· τούτου ἕνεκα ἡ αἰτιατ. αὐτόν ἐθεωρεῖτο ὑπό τινων τῶν πάλαι Κριτικῶν ἐγκλιτική· τῆς ὁποίας τεκμήριον εὕρηται καὶ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Μ, 204. « . . κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος, παρὰ δειρήν, ἰδνωθεὶς ὀπίσω» οἱ μεταγενστ. ὅμως ἀποδοκιμάζουσιν εὐλόγως τὴν γνώμην ταύτην. Πολλάκις δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς τῇ Ἀντωνυμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ ἐν ἀρχῇ στίχου· « . . αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω» Ἰλδ. Ξ, 457. Ὀδσ. Π, 396. ἐν γένει ὅμως σπανιώτερον ἢ οἱ μεταγενστ. Ποιητ. χρῆται αὐτῇ ὁ Ὁμ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν· Ετμ. Λξ. 3. σλ. 140. Περὶ τῆς πολλάκις προκυπτούσης διαφορᾶς τῶν πλαγίων πτώσεων αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν ἀπὸ τῆς συνθ. ἀντωνμ. αὑτοῦ αὑτῷ, αὑτόν· ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ, ἑαυτοῦ.

ΙΙΙ. Ἐνάρθρως, ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό· καὶ Ἀττ. συναιρ. αὑτός, αὑτή, ταὐτό καὶ ταὐτόν, γεν. ταὐτοῦ καὶ τ. λ. Ἰων. ωὐτός, τωὐτό· ὁ ἴδιος, αὐτὸς ὁ ἴδιος· τοῦ ὁποίου ἰδιαίτερα παραδείγματα παρ' Ὁμ. εἰσὶν ἐν Ἰλδ. Ζ, 391. Ὀδσ. Η, 55. 326. Περὶ δὲ τοῦ ταὐτόν, ἰδὲ Βτμ. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 414. Οἱ Ἀττ. συντάσσουσιν αὐτῷ πολλάκις τὸ Ὁμ. κατὰ δοτ. εἰς δήλωσιν τῆς ὁμότητος, ὁμοιότητος, συμφωνίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρδτ. λέγει· αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι· εἶμαι καὶ ἐγὼ σύμφωνος, συνεννοημένος· Valck. ἐν Φοιν. 927. Corte Sall. Cat. 29. Matth. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 516. Τὸ αὐτὸ πάσχω τινί· τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος πάσχει· ἐν ταὐτῷ εἰμί τινι· εἰς τὸν ἴδιον τόπον ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινα· Ξνφ. Ἀνβ. 5, 1, 27. προσίεμαί τινι ἐς ταὐτὸ ἐμαυτῷ· συνέρχομαι μέ τινα εἰς κανὲν μέρος· Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 30. Παραπλήσιον καί τε, ὁ αὐτός — τε — καί· Wolf Λεπ. σλ. 258. 370.

IV. Ἰδιαίτεραι φράσεις. 1) Τὸ αὐτός αὐτοῦ καὶ ἑξῆς τὸ ἡγούμενον, αὐτός καθ' ὅλας τὰς πτώσεις χρησιμεύει εἰς ἐπίτασιν τοῦ αὐτός· Bast. ep. cr. σλ. 212. Ὡσαύτως καὶ τό, ἓν καὶ τὸ αὐτό· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ὅλο ἕνα· — 2) αὐτὸ ἕκαστον, πᾶν ὅ, τι θεωρεῖται καθ' αὐτὸ ἀφῃρημένως· — 3) αὐτὸ μόνον, ὡς τό, αὐτόχρημα, αὐτὸ μοναχά, ὄχι ἄλλο, ἴσ_α καὶ πέρα, ἴσ_α ἴσ_α· Valck. ἐν Καλλ. σλ. 28. — 4) κατ' αὐτό. Ἐπὶ κατὰ τύχην συναντήσεων, καὶ ἐπὶ διορισμοῦ ἀριθμῶν· τώρα νὰ τώρα· ἴσ_α τώρα· σχεδόν, περίπου, ἕως, ὀλίγου εἰς . . τὸ ἰταλ. Ἰς ὕστο, τσίρκα, ταὐτὸ· ἴσ_α 'κεῖ· μαζύ, ἐντάμα· — 6) κατὰ ταὐτό, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν· ὑπὸ ταὐτὸ σχεδὸν εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

V. Ἐν συνθέσει· 1) ἐπὶ παντὸς δήποτε ὅ, τι ὑπάρχει, εἶναι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, δὲν τὸ κατεσκεύασεν, ἔκαμεν ἀνθρώπινον χέρι, ἀλλ' εὑρέθηκεν ἐκ φύσεως τέτοιον ὅ, τι λογῆς εἶναι· π. χ. αὐτόροφος, αὐτοπόνητος· — 2) πᾶν ὅ, τι εἶναι κατὰ φυσικήν, ἁπλῆν κατάστασιν· οἷον αὐτόκτιστος· — 3) πᾶν ὅ, τι εἶναι ἁπλοῦν, καθαρόν, χωρὶς μὲ ἄλλο μαζύ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε γινόμενον, συνιστάμενον· π. χ. αὐτόξυλος, αὐτόλιθος· — 4) ἐπὶ προσώπου· ἀφ' ἑαυτοῦ, ὄχι ἀπὸ ἄλλον ἢ διὰ μέσου ἄλλου, μὲ τὴν θέλησιν, προαίρεσίν του, θεληματικά, αὐτεξούσια, ἀβίαστα· οἷον· αὐτόπειρος, αὐτοκράτωρ, αὐτομαθής· αὐτόματος, αὐτόνομος· — 5) ὁμοιότατος, καθ' ὅλα ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, τόσον ὅμοιος ὡς νὰ ἦτον ὁ ἴδιος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κυρίων ὀνομάτων· οἷον· Αὐτοθαΐς, ὡσὰν ἦτον ἡ ἰδία Θαΐς. Schaef mel. σλ. 28 — 6) Ἐπὶ ἰδεῶν, εἰς δήλωσιν τῶν ἀφῃρημένων, ἀκριβοῦς, καθαροῦ ἀπὸ παντὸς ἄλλου· π. χ. αὐτογραμμή, αὐτοάνθρωπος παρὰ φιλοσόφοις, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ὀπαδ. τοῦ Πλάτωνος. — 7) σπανιώτατα μετὰ τῆς ἀντιστρέφουσ. σημασ. τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀλλήλων· οἷον· αὐθέντης, αὐτοκτονέω· — 8) ὁμοῦ μέ, μαζὺ μέ, ἐνταυτῷ μέ, ἐντάμα μέ· π. χ. αὐτόκρημνος, αὐτόρριζος· παρβλ. 1, 6. — 9) μόνος, μοναχός, ὁλομόναχος· οἷον αὐτόσκηνος· ἰδιαιτέρως, ἰδὲ, αὐτοῦ, αὕτως· (διεξοδικώτερον πραγματεύεται περὶ τούτου ὁ Fron. Hermann, Acta semin. phil. Lips. 1, σλ. 43. fg. ἐν Vig. σλ. σλ. 733. fg. καὶ Opusc. 1, σλ. 308.)

Αὐτοσανδαράκη, ἡ. Καθ' ὅλου, σκέτη Σανδαράκη· Ἀλκίφρ. Λεῖψ. Ε.

Αὐτόσαρκος, ου· οἱ, αἱ (σάρξ). Ὁποῦ φροντίζουν μόνον διὰ τὸ σώματιον νὰ παχύνουν καὶ νὰ εἶναι εὔμορφοι· δὲν ἔχουν ἄλλην φροντίδα παρὰ τὸ νὰ τρώγουν, νὰ πίνουν κλ. καὶ νὰ στολίζωνται.

Αὐτόσε, Ἐπίρ. (αὐτοῦ). Εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ἐκεῖ εἰς τὸν ἴδιον τόπον, στάτ. ἢ ἠρεμ. σημαντ.

Αὐτοσίδηρος, ὁ, ἡ, (σίδηρος). Ὅλος ἀπὸ σίδηρον· δι' ὅλου καθὼς τὸ σίδηρον. Εὐριπ. Ἑλ. 360.

Αὐτόσιτος, ὁ, ἡ (σιτέω). Κρέβλ. παρ' Ἀθην. Η. Σ. 47. καθ' Ἡσύχ. Ὅστις φέρει μαζή του τὰ φαγητά του εἰς κανὲν συμπόσιον· τρώγει ἐκ τῶν ἰδίων του φαγητῶν. ἰδὲ αὐτόδειπνος.

Αὐτοσκαπανεύς, έως, ὁ, (σκαπανεύς). Ὁ καθ' αὐτό, τῷ ὄντι σκάπτης. Ἀλκίφρ. Γ. Ἐπιστ. 70.

Αὐτοσκευάστος, ου, ὁ, ἡ, (σκευάζω) = τῷ ἑξῆς.

Αὐτόσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του κατεσκευασμένος, φυσικὸς, ἄτεχνα, ἄχαρνα, ἀδούλευτος, ἀνεργάστος. Ὁ Συνέσ. τὸ συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ, αὐτόφυτος, ἰδὲ αὐτοποίητος.

Αὐτόσκηνος, ὁ, ἡ, (σκηνή). Παρὰ Στεφ. Κυρ. Π. Η. Ζ. 44. ἐν τοῖς τοῦ Στοβ. Χειρόγραφ. μοναχὸς τρώγων, γευματίζων, δειπνῶν καὶ τ. τ.

Αὐτόσκωμμα, τό· τὸ καθ' αὐτὸ σκῶμμα. τωόντι, σωστὸν περιγέλασμα, μέτωρον.

Αὐτοσοφία, ἡ, (σοφία). Ἡ καθ' αὐτό, τῷ ὄντι, ἡ ἰδία σοφία.

*Αὐτόσπορος, ὁ, ἡ, (σπείρω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του σπαρμένος, ἐκ φύσεως φυτρωμένος.

Αὐτόσσυτος, ὁ, ἡ, τό, (σεύομαι). Ἀφ' ἑαυτοῦ του κινούμενος, πορευόμενος, ἢ ἐρχόμενος· μόνος του σπεύδων ἢ πηγαίνων βιαστικά, ἐγλήγορα. — 2) Εὐρηγτ. ὅστις μόνος του ὁ ἴδιος τρέχει, περπατεῖ, διώχνει τίποτε, τὸ βιάζει νὰ τρέχῃ περιπατῇ ὀγλίγωρα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 165.

Αὐτοσταδίη, ας, ἡ, (ἵστημι). Μάχη, χειραψία, πόλεμος εἰς τὸν ὁποῖον πολεμεῖ ἕνας πρὸς ἕνα, σπαθὶ μὲ σπαθί, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν. 325. Ἔστι δὲ ἡ λξ. ἐπιθ. κυρίως. ὑπαχ. ἔχον τό, μάχη· ἄλλως ἡ συσταδὴν μάχη.

Αὐτόστεγος, ου, ὁ, ἡ, (στέγη). Τὸ Ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἐκ φύσεως ἔχων στέγην· ἢ σκεπ-

στήν· παρὰ δὲ Ἀθην. Σ. 401, ὁμοῦ, μαζὴ μὲ τὴν στέγην.

Αὐτόστοιχος, ου, ὁ, ἡ, (στοῖχος). Παρὰ Σουίδ. ηαὐτόστοιχος ἔθελει εἶναι, μόνος, ξεχωρισμένος, μεμονωμένος, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, τὸν ἑαυτόντου μόνος του συνιστῶν· χωρὶς νὰ εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὰ ἄλλα στοιχεῖα τοῦ παντός.

Αὐτόστολος, ου, ὁ, ἡ, (στέλλομαι, στέλλω). Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦτου σταλμένος, μόνος του, θεληματικῶς πηγαίνων· ἀφ' ἑαυτοῦτου πλέων, ταξιδεύων, ἐμβαίνων εἰς καράβι διὰ νὰ πηγαίνῃ που. Σοφοκ. Φιλ. 496. καὶ Μουσαῖος· ηαὐτὸς ἐὼν ἐρέτης, αὐτόστολος, αὐτόματος νηῦς.

Αὐτοστομέω, ῶ· παρ' Ἱπποκρ. περὶ Τοκετ. Δ'. Ἀμφίβ. σημαντ. καὶ ἄγνωστ.

Αὐτόστονος, ου, ὁ, ἡ (στένω). Καθ' ἑαυτόν, κρυφά, εἰς τὴν καρδίαν του, ἀναστενάζων. Αἰσχύλ. Θηβ. 917.

Αὐτοστράτηγος, ου, ὁ, ἡ, καθ' ἑαυτόν, ἀνεξάρτητος ἀρχιστράτηγος.

Αὐτοσφαγής, ὁ, ἡ (σφάττω). Ὅστις φονεύεται μὲ τὸ ἴδιόντου χέρι, ἢ τὸν φονεύουν οἱ ἐξ αἵματος, συμπατριῶται συγγενεῖς του· ἀμφότ. αἱ σημασ. εἰς ἕνα στίχον· Σοφοκλ. Ἀντ. 841.

Αὐτοσχεδά· Ἐπίῤ. = Αὐτοσχεδόν· Ἰλ. Π.

Αὐτοσχεδιάζω, Μλ. άσω (αὐτοσχέδιος). Ὁμιλῶ, πράττω, κάμνω τι χωρὶς προετοιμασίαν, χωρὶς νὰ τὸ μελετήσω, νὰ τὸ στοχασθῶ προτήτερα, ὅθεν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, χωρὶς νὰ στοχασθῶ, ἀφροντίστως, χωρὶς ἐπιμέλειαν, κρίνω ἐπιπολαίως, χωρὶς νὰ σκεφθῶ, ἐξετάσω τὸ πρᾶγμα μὲ ἀκρίβειαν. Κατὰ κλητ. σημασ. κάμνω, ἢ μεταχειρίζομαι τίποτε εὐθὺς εὐθύς, χωρὶς νὰ στοχασθῶ πολύ· Πλάτ. ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν· διὰ νὰ μὴ κρίνωμεν ἀδίκως περὶ σοῦ· καὶ Θε. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐλευθέρας δημιουργίας τῆς φύσεως· ἀφ' οὗ

Αὐτοσχεδίασμα, ατος, τό· ἔργον πρᾶξις, κάμωμα χωρὶς προετοιμασίαν, προμελέτην, καὶ προστοχασμόν· Πλάτ. Νομικ. ὁ δὲ Ἀριστοτ. πᾶν ὅτι γίνεται, λέγεται καὶ τ. τ. ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς νὰ στοχάζεταί τις προτήτερα πῶς νὰ τὸ κάμῃ, εἰκῇ καὶ τ. τ. Ποιητ. Δ'.

Αὐτοσχεδιασμός, οῦ, ὁ· τὸ νὰ πράττῃ, κάμνῃ, λέγῃ τις τίποτε χωρὶς προετοιμασίαν ἀλλ' εὐθὺς ὡς τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν· εἰς τὸ στόμα· τὸ Ἰταλ. έxtemporisμα.

Αὐτοσχεδιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις πράττει, κάμνει τι ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προετοιμασίαν χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ· ἐλαφρογνώμος, ἀρχάριος· ἀντιθέτως τῷ, τεχνίτης· Ξενοφ. Λακ. ηαὐτοσχεδιασταὶ τῶν στρατιωτῶν.

Αὐτοσχεδιαστί· Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου· ἀπροστοχάστως, ἀνετοιμάστως.

Αὐτοσχεδιαστικός, κή, κόν· πᾶν ὅ,τι γίνεται, λέγεται καὶ τ. χωρὶς σκέψιν, προμελέτημα, ἀλλ' ὅπως τύχοι· ἐκ τοῦ προχείρου, ἐξ ἀπροόπτου· Ἀλκιδάμ.

Αὐτοσχεδίην, Ἰων. Αἰτιατ. Ἐπίῤ. ἀντὶ τοῦ, Αὐτοσχεδόν· Ἰλ. Γ.

Αὐτοσχέδιος, ία, ιον· καὶ Αὐτοσχέδιος· ὁ, ἡ (σχεδόν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον λεγμένον καὶ τ. τ. ὅπως τύχοι, ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προστοχασμόν, προγύμνασιν, προετοιμασίαν, ἄτεχνον, πρόχειρον· Διονύσ. Ἀλικαρν. Παρ' Ὁμήρ. δὲ ἐστὶν αὐτοσχεδίη = αὐτοσταδίη· χειροφία, μάχη δηλ. ἕνας πρὸς ἕνα, σπαθὶ μὲ σπαθί: πλήσσειν, βάλλειν τινὰ αὐτοσχεδίην, ὑπακ. πληγήν· τὸ νὰ χτυπᾷ, πληγώνῃ τις τινὰ εἰς τὴν χειροφίαν· Ὁμ. ἐξ αὐτοσχεδίου, ὅπως τύχοι, ὅπως ἔτυχεν, ἐξ ἀπροόπτου· ὡσαύτως καὶ ἐξ αὐτοσχεδίης· Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 55. Ἐπίῤ. αὐτοσχεδίως.

Αὐτοσχεδόν· Ἐπίῤ. σπανιώτερον αὐτοσχεδά· ἐγγύς, πλησίον, σιμά, κοντά, ἀπὸ σιμά· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ μάχης· μετὰ γεν. Ἀρατ. — 2) ἐπὶ χρόνου· παρευθύς, ταχέως, ὀγλίγωρα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα.

Αὐτοτέλεια, ἡ· οὐσιαστ. τοῦ αὐτοτελής· τὸ νὰ εἶναι τίποτε καθ' ἑαυτὸ τέλειον, σωστόν· Ἑρμογ.

Αὐτοτέλεστος, ου, ὁ, ἡ (τελέω). Ἀφ' ἑαυτοῦτου τελειωμένος· Jac. Ἀνεκ. Παλατ. σλ. 12.

Αὐτοτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Ὅστις τελειόνει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του· ἢ τελειόνει εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόντου· ὅθεν καὶ πάντοτε πάλιν γινόμενος· ἀκατάπαυστος καθόλου: ὅστις τελειοποιεῖ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόντου· εἶναι ἐντελὴς εἰς τὸν ἑαυτόντου: αὐτεξούσιος, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, μὴ ὑποκείμενος εἰς ἄλλον· πληρεξούσιος, ἔχων τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν: ἱκανός, ἀρκετὸς διὰ τὸν ἑαυτόντου, καθ' ἑαυτόν: τὸν ἑαυτόν του διατηρῶν, τρέφων: αὐτοτελεῖς ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι εὐγάζουν τὸ ψωμί τῶν μόνοι των· Λουκ. αἰτία αὐτοτελής· ἡ ὁποία μόνη εἶναι ἀρκετή· δὲν ἔχει χρείαν ἀπὸ συναιτίαν· δηλ. καὶ ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν συνεργοῦσαν μαζὶ μὲ αὐτήν· Ἐπίῤ. αὐτοτελῶς· Ἐπικουρ. παρὰ Διογ. Λρτ. 10. 85.

Αὐτότεχνος, ου, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις ἐδιδάχθη μόνος του τέχνην ἢ ἐπιστήμην· ηαὐτότεχνος πρὸς ἰατρικὴν ὡς τό, αὐτοδίδακτος· Πλούταρχ.

Αὐτότοκος, ου, ὁ, ἡ (τόκος). Ὁμοῦ μὲ τὸ τέκνον της ἢ τέκνον του· Αἰσχύλ. Ἀγ. 140. — 2) αὐτοτόκος δέ, ὁ, ἡ· παροξυτόνως (τίκτω). Ἐνεργ. αὐτὸς ἑαυτὸν γεννῶν.

Αὐτοτραγικός, κή, κόν. Καθ' ὅλου, τωόντι τραγικός· Διογεν.

Αὐτοτρίγωνον, τό. Τὸ ἴδιον, τὸ καθ' αὐτὸ τρίγωνον· Ἀριστ. ἰδὲ Αὐτόκαλος.

*__Αὐτοτροπάω__· Μλ. -ήσω· ἀμφίβ. ἄγν. ἐν Ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 86. ὁδὸν αὐτοτροπήσας, ὅπερ ἐν ἄλλοις χειρογράφ. αὐτοπρεπὴς ὡς· καὶ ἐν ἄλλοις πάλιν αὐλοτροπὴς ὡς ἀναγινώσκεται· ὁ Ἑρμανος συμπεραίνει ὁδὸν ἀντιτορήσειν· διὰ νὰ ἀνοίξῃ, κάμῃ στράταν, νὰ περάσῃ.

Αὐτότροφος, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Αὐτὸς ἑαυτὸν τρέφων· ἀπεδεδοσμασμένον ὑπὸ Φρυν. Ἐκλ. σλ. 201. καὶ οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἀπαντώμενον.

Αὐτότυπος, ου, ὁ, ἡ (τύπτω). Ἀφ' ἑαυτοῦτου κτυπημένος; μόνος τὸν ἑαυτόντου τυπόνων· Ὀππιαν. Ἀλιευ. Ε', 358.

*__Αὐτοϋπερούσιος__. Τοιοῦτος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπερούσιος.

Αὐτοῦ, Ἐπίῤ. κυρίως γεν. τοῦ, αὐτό· ἀντὶ: κατὰ τελείαν τόπου σημασ. ἐκ αὐτοῦ τοῦ τόπου· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· αὐτοῦ, εἰς τὸν ἴδιον τόπον, ἐδῶ. Πολλάκις δὲ μὲ ἀκριβέστερον τοῦ τόπου διορισμόν· αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ· Ὁμ. αὐτοῦ 'ς τὴν Τρωάδα· ἐδῶ 'ς αὐτὸν τὸν τόπον· ὡσαύτως καί, αὐτοῦ ἔνθα Ἰλ. Θ, 207. καὶ ἔθι αὐτοῦ· Ὁμ. Ὕμ. Ἀπολλ. 374. καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλάκις, αὐτοῦ ταύτῃ· εἰς τὸν ἴδιον τόπον· παρευθύς, ἐν τῷ ἅμα· Valck. εἰς Ἡρόδ. 4. 135.

Αὐτοῦ, Ἀττ. Ἀντωνυμ. σύνθετος, ἀντί, Ἑαυτοῦ· ὅπερ ἰδέ

Αὐτουργέω, ῶ· Μ. ήσω (αὐτουργός). Εἶμαι αὐτουργός· Κάμνω, ἐργάζομαί τι μόνος μου, δουλεύω μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας· κάμνω, τελειόνω τὰς δουλειάς μου μόνος μου· δουλεύομαι, ὑπηρετοῦμαι μόνος μου· ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ Ἡρωϊκοῦ αἰῶνος καὶ ἐπὶ πτωχῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μὴν ἔχοντες δούλους πρέπει νὰ κάμνουν μόνοι των τὰ ἔργα, τὰς δουλειάς των. ἀφ' οὗ

Αὐτούργημα, ατος, Πᾶν ὅ,τι δουλεύει τις μόνος του· μὲ τὰ ἴδιά του χέρια· Ἰουστῖν. Μάρτ.

Αὐτούργητος, ου, ὁ, ἡ, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦτου δουλευμένον, καμωμένον· ἀχρεῖα κατεσκευασμένον· κακοκαμωμένον, ὡς τό, αὐτοπόνητος.

Αὐτουργία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ἐργάζηταί δουλεύῃ τις μόνος του διὰ τὸν ἑαυτόν του· ἀντιθ. τῷ, νὰ τὸν δουλεύουν ἄλλοι: ὅθεν ἰδία γύμνασις, καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἀποκτωμένη πεῖρα· Πολύβ. Ο', 14. ἐν δὲ Δ', 21, ἔτι δὲ καὶ κακοπάθεια, ταλαιπωρία· Αἰσχύλ. Εὐμεν. 332. ηαὐτουργία φόνου, ἀντὶ τοῦ, αὐτοχειρία, τὸ νὰ φονεύῃ τις τὸν ἑαυτόν του μόνος του.

Αὐτουργικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ δουλεύῃ μόνος του διὰ τὸν ἑαυτόν του, Ἐπίῤ. αὐτουργικῶς· Ἀντων. Α', 5.

*__Αὐτούργιον__, τό. Πανδήποτε κτῆμα, τὸ ὁποῖον φέρει εἰσόδημα· ὑποστατικὸν συνήθ. ηαὐτούργια εἶτε τὰ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, καὶ οἷον ὅπουθεν διδόντα τοὺς καρπούς· ὡς οἱ ἀλωνιαί, οἱ ἐλαιῶνες, οἱ ἀμπελῶνες, οἱ λιβαδιαῖοι τόποι, οἱ ὑδρόμυλοι, τὰ κεραμεῖα καὶ λ. τ. τ. Βαλσαμ. ἐν Καν. ιβ', τῆς ἐν Νικαίᾳ β'. Συνδ.

Αὐτουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις μόνος του, ὁ ἴδιος ἐργάζεται, δουλεύει, κάμνει τίποτε, ἀσχολεῖται, καταγίνεται μόνος του εἰς τίποτε· Σοφοκλ. Ἀντ. 52. Ἐξαιρ. ὅστις δουλεύει τοὺς ἀγρούς, τὰ χωράφιά του μόνος του, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας καὶ ὄχι διὰ μέσου ἄλλων· ὅστις δουλεύει διὰ τὸν ἑαυτόν του, μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας διὰ νὰ εὐγάζῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· χειροτεχνίτης, τεχνίτης, δοῦλος τὸ ἰταλ. salaβος: ἐν γένει ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ κάμῃ ὅλα μόνος του, νὰ δουλεύῃ βαρειάς, χοντρὰς δουλειάς· Θκδ. ὅθεν καὶ ἐνδεής, πτωχός· Bornem ἐν Ξεν. Συμ. 1, 5. Bache ἐν Kreuz. melet. 3. σλ. 34. ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μόνος του ἰδιοχείρως. Ἡρόδ. αὐτουργὸς τῆς φιλοσοφίας, ὅστις ἐμελέτησεν ἔμαθε μόνος του, χωρὶς διδάσκαλον, τὴν φιλοσοφίαν, Ξεν. — 2) Παθητ. ἀφ' ἑαυτοῦ του, ὅπως ἔτυχεν, ἄτεχνα, ἄχαρα καμωμένος· παρβλ. αὐτόματος. Ἐπίῤ. αὐτουργῶς.

Αὐτουργότευκτος, ου, ὁ, ἡ, (τεύχω) = τῷ πργμ. — 2) ἐκ τοῦ προχείρου, ἐπιπολαίως, ἄτεχνα, ἄχαρα καμωμένος, φκιασμένος. Λυκόφρ. 746.

Αὐτόφαγος, ου, ὁ, ἡ, (φαγεῖν) ὅστις κατατρώγει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Αὐτόφι, ἡ. Αὐτόφιν. Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἑνικ. τε καὶ πληθυντικῶς παρὰ τό, αὐτός. Παρ' Ὁμ. δὲ καὶ κατ' ἐπίῤῥημα. σημασ. = αὐτοῦ· ἐδῶ, αὐτοῦ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ὁμ. συντάσσει αὐτὸ μετά τινος τῶν προθ. ἀπ' αὐτόφιν, ἐπ' αὐτόφιν, παρ' αὐτόφιν.

Αὐτοφιλανθρωπία, ίας. Ἡ ἰδία ἡ καθ' αὐτὸ φιλανθρωπία. Στοβ.

Αὐτοφίλαυτος, παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ε'. σ'. 3. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ ηαὐτῷ φίλαυτος ὢν· τὸ συνήθ. Ἰταλ. ἐγωϊστής.

Αὐτόφλοιος, ου, ὁ, ἡ, (φλοιός). Ὁμοῦ, μαζὴ μὲ τὴν φλοῦδαν, ηβάκτρον αὐτόφλοιον.α. Θεοκρ. Κς.

Αὐτοφόντης, ὁ. Ὅστις φονεύει μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, τὸν ἑαυτόν του. Εὐριπ. καί, Ἐπίγραμ.

Αὐτόφορβος, ου, ὁ, ἡ, (φέρβω) = Αὐτοφάγος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσυχ.

Αὐτόφορτος, ου, ὁ, ἡ, (φόρτος). Ὁμοῦ μὲ τὸ φόρτωμα. Πλούταρχ. ηναῦς ἀπώλωλε αὐτόφορτος· ἐπνίγη, ἐβυθίσθη μαζὴ μὲ τὸ φόρτωμά της· φορτωμένος μὲ τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ του βάρος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 673. ηαὐτόφορτος οἰκεία σαγῇ.α

*__Αὐτοφρόνησις__, εως, ἡ· ἡ ὄντως, τελεία φρόνησις· Ἱμέρ. Ἐκλ.

Αὐτοφρούρητος, ου, ὁ, ἡ, (φρουρέω). Ὁ ἀφ'

ἑαυτοῦ του φυλαγμένος, ὁ μόνος του φυλαττόμενος.

Αὐτοφυής, ὁ, ἡ, (φύω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του αὐξημένος, τραφεμένος· ἀφ' ἑαυτοῦ του αὐξάνων. Ἡσ. Θγν. 813. ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθείς· πᾶν ὅ,τι γίνεται, φυτρόνει ἀφ' ἑαυτοῦ του, εἶναι ἔργον τῆς φύσεως καὶ ὄχι χειρῶν ἀνθρώπου· »αὐτοφυῆ καρπόν«, Πλουτάρχ. »Αὐτοφυὴς λιμήν, λουτρόν«, Θουκυδ. λιμὴν φυσικός, καὶ ὄχι τεχνικός, καὶ λουτρὸν φυσικόν, καὶ ὄχι τεχνικόν. Ἀριστοφ. »πόλις Κέκροπος αὐτοφυὴς Ἀττική«. Ἡφαιστ. σελ. 42. καὶ Διοδ. Σικ. Γ. 45. »αὐτοφυὴς χρυσός ἐν καθαρὸν μάλαγμα, καθὼς εὑρίσκεται εἰς τὴν γῆν. ὅθεν, φυσικός, ἀληθινός, ἀτέχνευτος. Ἐπίρρ. αὐτοφυῶς· ὅθεν· »οὐ μιμητόν ἀλλ' αὐτοφυῶς ὅμοιον.« Πλατ. Γοργ. 68.

Αὐτόφυτος, ου, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ. Πινδ.

Αὐτοφωνία, ίας, ἡ, καθ' αὐτό, ἀληθινή, ἰδία φωνή. Ἰουλιαν. Ζ. παρὰ τὸ

Αὐτόφωνος, ου, ὁ, ἡ, (φωνή). Ὅστις ὁμιλεῖ, ἠχεῖ μόνος του, καὶ ὄχι διὰ μέσου ἄλλου· »αὐτόφωνος ἐμαντεύετο, καὶ αὐτόφωνοι χρησμοί« Λουκιαν.

Αὐτοφώρατος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του φανερός, καθαρός, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ του φανερωμένος, ἢ ὁ φανερώνων τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Σέξτ. Ἐμπ.

Αὐτόφωρος, ου, ὁ, ἡ, (φώρ). Ὁποῖος πιάνεται ἐπάνω εἰς τὸ κλέψιμον, ἐν ᾧ κλέπτει· ἐν γένει πᾶς, τὸν ὁποῖον πιάνουν ἀμέσως ἐν ᾧ κάμνει καμμίαν κακουργίαν. Θυκ. αὐτόφωρα ἀμπλακήματα· κακουργίαι, παρανομίαι εἰς τὰς ὁποίας πιάνεται, προδίδεταί τις μόνος του. Σοφοκλ. Ἀντ. 51. Παρὰ λογογρ. συνηθ. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνειν· τὸ νὰ πιάσουν τινὰ ἀμέσως ἐν ᾧ κάμνει τίποτε κακόν, νὰ τὸν ἀποδείξουν μὲ τὸ ἴδιον κάμωμά του κακοῦργον, τὸ Λατιν. ipso facto: ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰλημμαι πλουσιώτατος ὤν· ἀπεδείχθην ἐμπράκτως, μὲ τὰ σωστά, ὅτι εἶμαι πλουσιώτατος. Ξενοφ. τὸ Αὐτόφωρον, ἡ ἰδία κλεψιά, τὸ κλέψιμον. Ἐπίρρ. αὐτοφώρως.

Αὐτόφως, ωτος, τό (φῶς). Τὸ ἴδιον, τὸ καθ' αὐτὸ φῶς.

*Αὐτοχάρακτος, ὁ, ἡ (χαράσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ του κάμωμένον ὡς αὐλάκι, αὐλακωτόν. 1. Γαζ.

*Αὐτόχαρις, ιτος· ἡ (χάρις). Ἡ καθ' αὐτό, τωόντι, σωστὴ χάρις: αὐτοχάριτες Ἀττικαί· αἱ ἀληθιναὶ χάριτες τῆς Ἀττικῆς. Ἀλκίφρ. Γ. Ἐπιστ. 43. »Σκωμμάτων ἀλυπῶν, καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν ὁμιλίας γέμονται· τόσον χαριτωμένα καὶ νόστιμα, καθὼς ἡ ἰδία χάρις.

Αὐτόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, (χείρ). Ὅστις ἐργάζεται δουλεύει μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· διαυθεντεύεται, μόνος του, νικᾷ τὸν ἐχθρόν του μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας καὶ τὸν αἰχμαλωτίζει, τὸν παρνει σκλάβον· ἀπὸ Δημοσθ. = αὐθέντης, ὁ ἄλλον τινὰ ἢ καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του ἰδιοχείρως φονεύων· μεταγεν. αὐτόχειρ φόνου, ἀγαθῶν, ὅστις φονεύει τινά, καὶ ὅστις κάμνει μὲ τὸ ἰδιόν του χέρι κανὲν καλὸν ἔργον. Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ »αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν« περὶ τῶν Θεῶν, οἵτινες δίδουσι τὰ καλὰ ἰδιοχείρως· — 2) καθτ. ὅστις ἄγγισεν, εἶναι κτυπημένος ἀφ' ἑαυτοῦ του· παραβλ. Herm. ἐν Σοφοκλ. Ἀντ. 1160. Ἐπίρρ. αὐτοχείρως, καὶ αὐτοχειρί. σφ' οὐ

Αὐτοχειρία, ίας, ἡ. Ἰδιοχείρως, τὸ νὰ δουλεύῃ, ἐργάζεται, κάμνῃ τίς τίποτε, κερδαίνῃ τὸ ψωμί του μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας· ἐξαιρ. νὰ φονεύῃ τὸν ἑαυτόν του μόνος του, ἢ νὰ φονεύῃ ἰδιοχείρως ἄλλον. Ἐπίρρ. αὐτοχειρίῃ· μὲ τὸ ἰδιόν του χέρι. Ἡρόδ.

Αὐτοχειρίζω. Μ. ίσω. Κάμνω τι μὲ τὰς ἰδίας μου χεῖρας. Πολυδ.

*Αὐτοχείριος, ία, ιον. καὶ

*Αὐτόχειρος, ὁ, ἡ = αὐτόχειρ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Αὐτοχειροτόνητος, ου, ὁ, ἡ, (χειροτονέω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του χειροτονημένος, ἐκλελεγμένος.

*Αὐτοχειρί. Ἐπίρρ. τοῦ αὐτόχειρ. ποιητ. ἀντὶ αὐτοχειρί.

Αὐτόχθονος, ου, ὁ, ἡ, (χθών). Μαζὶ μὲ τὴν πατρίδα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 547. »παλινώλεθρον αὐτόχθονον, πατρῷον ἔθρισαν δόμον.«

Αὐτόχθων, ονος, ὁ, ἡ, (χθών, αὐτός). Ἐντόπιος, εἰς τὸν τόπον του γεννημένος: ὅθεν οἱ αὐτόχθονες· ὅσοι δὲν ἦλθαν εἰς τὴν χώραν ἀπὸ ξένον τόπον καὶ ἐκατοίκησαν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ κατάγονται ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἀπὸ ἐντοπίους γονεῖς, προπάτορας· — 2) πᾶν ὅ,τι γίνεται φυτρόνει ἀπὸ τὴν γῆν χωρὶς νὰ σπαρθῇ, φυτευθῇ, εἶναι φυσικὸν προϊόν.

Αὐτοχόλωτος, ου, ὁ, ἡ, (χολόομαι). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἢ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του ὀργίζεται, θυμόνεται, χολιάζει· ἢ ἐθύμωσεν ἐχόλιασεν. Ἀνάλεκτ. Β. Σ. 421. Παλαδ. »ὦ γένος ἀνθρώπων, αὐτοχόλωτον.«

Αὐτοχορήγητος, ου, ὁ, ἡ, (χορηγέω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του προβλεμμένος, φροντισμένος, ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ἐδομένος.

Αὐτοχόωνος, ου, ὁ, ἡ κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ αὐτόχωνος, συναιρ. ἐκ τοῦ αὐτοχόανος (χοάνη). Ἀτεχνα χυμένος, κανεχυμένος, χυμένος ἁπλῶς, χωρὶς νὰ εἶναι ἄλλως δουλεμένος, ρινισμένος ἐτλ. ψαλισμένος καὶ τ. τ. Ἐπίθ. Σόλου τινος· ἤτοι στρογγύλου πράγματος ὡσὰν σφαῖρα, παρόμοιον μὲ τὰ βόλια τοῦ καιροῦ. Ἰλ. Ψ, 826. Κατ' ἄλλους δέ, ὁλόκληρος χυμένος, ὄχι μὲ τρύπον, εἰς τὴν μέσην.

Αὐτόχρημα, Ἐπίρ. (χρῆμα). Ὄντως, τῷ ὄντι, ἀκριβῶς, κατὰ ἀλήθειαν, ἀπαράλλακτα. Αἰλιαν. Π. Ἱς. »ὡς αὐτόχρημα αἱ μυῖαι«, ἀπαράλλακτα καθὼς μυῖαις. χωρὶς καμμίαν διαφοράν· ὄντως, δι' ὅλου καθὼς αἱ μυῖαι.

Αὐτόχροος, καὶ κατὰ Συναίρεσιν Αὐτόχρους· ὁ, ἡ· ουν, τό· (χρόα). Ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν του φυσικὴν βαφὴν καὶ ὄχι τεχνικήν· ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον χρῶμα, ἢ ἕνα καὶ μόνον χρῶμα, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Αὐτόχυμος, ου, ὁ, ἡ, (χυμός). Ὅστις ἔχει τὸν ἴδιόν του, τὸν φυσικὸν χυμόν. Ἀριστείδ. Τόμ. Α'. Σ. 447.

Αὐτόχυτος, ου, ὁ, ἡ, (χέω). Ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἐκ φύσεως χυμένος· αὐξημένος, ἁπλωμένος· »αὐτόχυτον κέρας.« Φωκυλ. 110.

Αὐτοχώνευτος, καί, Αὐτόχωνος, ὁ, ἡ· = Αὐτοχόωνος. Γραμ.

Αὐτοψεί· καὶ αὐτοψί. Ἐπίρρ. τοῦ αὐτόπτης· τὸ νὰ βλέπῃ, ἰδῇ τις μὲ τὰ ἰδιά του ὀμμάτια· παρὰ τὸ

Αὐτοψία, ίας, ἡ, (αὐτόπτης, ὄψις). Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι μὲ τὰ ἰδιά του ὀμμάτια. Διοσκορ.

*Αὐτωνητής, οῦ, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει μόνος του.

Αὐτώρης, ὁ, ἡ· ἀφ' ἑαυτοῦ του ποιῶν τι, ἢ ὀμιλῶν. »αὐτώρης Τρίπολις«, παρὰ Καλλιμ. ἀμφιβ. κατά τε τὴν σημασ. καὶ τὴν Ἐτυμολ.

Αὔτως, καὶ αὕτως. Ἐπίρρ. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματ. αὕτως δασυνόμ. ἐγράφετο ὅταν ἐτίθετο κατὰ τὴν συνήθη σημασ. τοῦ οὕτω, ἔτσι· αὔτως ψιλούμ. δέ, ὅταν ἐσήμαινε τό, εἰς μάτην· μάταια, 'στὰ χαμένα: ὁ Damm καὶ Βτμν. Λεξ. 1, σελ. 37. γράφουσι παντοῦ αὕτως δασυν. ὡς Ἐκν. παρασχηματισμὸν τοῦ οὕτως: ὁ Wolf ἐξ ἐναντίας ἔγραψεν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδόσει τῆς Ἰλ. πανταχοῦ αὔτως ψιλ. ἐν τῇ Ὀδύσ. ὅμως αὕτως δασ. παντοῦ ὅπου ἔχει τὴν σημασ. τοῦ ὡσαύτως, ὁμοίως, ὡς καὶ ἄλλοτε. Ἡ λέξις ψιλουμένη θεωρεῖται ὡς Ἐπίρρ. παρὰ τὸ αὐτός Αἰολ. παροξυτονουμένη, τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως καὶ ὀρθότερον. Herm. ἐν Beck. Act. semin. phil. Lips. 1, σελ. 73. ἰδὲ καὶ ἐν Vig. σελ. 736. 1) Κατ' ἀνταποδοτικήν, ἢ κατ' ἀντίθεσιν σημασ. οὕτω, τοιουτοτρόπως, τὸ κοιν. ἔτσι· μόνον ὅταν ἔχῃ προσκείμενον τὸν καὶ σύνδεσμ. καὶ οὕτως· καὶ τοιουτοτρόπως, καὶ μὲ αὐτὸν ἢ μὲ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ ἔτσι: καὶ χωρὶς αὐτὰς τὰς αἰτίας, ἢ περιστάσεις, καὶ χωρὶς τοῦτον. »Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι νεικεῖ.« Ἰλ. Α, 520. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον σημαίνει τὴν προηγουμένην αἰτίαν ἢ ἀρχήν, τὸ ἀμετάβλητον, τὴν φυσικὴν κατάστασιν· αὔτως· ἔτσι, ὡς ἦτον καὶ ἄλλοτε, ὡς συνήθως εἶναι, ὡς συνηθίζεται, ἀντιθ. τοῦ ἀσυνήθους, τοῦ νέου. »Ἔτι κεῖνος κεῖται αὔτως« ὁ νεκρὸς κεῖτεται καθὼς ἦταν· τοῦτ' ἔστι δὲν ἐχάλασε, δὲν ἐσάπησεν. Ἰλ. Ω, 414. »λευκὸν ἔτ' αὔτως« ἀκόμη ἔτσι ἄσπρον ὡς καὶ ἄλλοτε, ὡς καὶ πρωτήτερα. Ἰλ. Ψ, 268. Ἀφ' οὗ προκύπτει ἡ σημασ. χωρὶς ἄλλο, χωρὶς ἀμφιβολίαν, βέβαια· »νὰ τέσσαρ' ὁ ἄσκητι νέος παῖς οἴχεται αὔτως νηὶ ἐρυσσάμενος..« Ὀδύσ. Δ, 665. Ἁπλῶς, »οὔτ' αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ« δὲν θέλει ὁμιλήσω ἁπλῶς, ὡς συνηθίζουν νὰ ὁμιλοῦν, ἀλλὰ βεβαιόνων τοὺς λόγους μου μὲ ὅρκον. Ὀδύσ. Μ, 151. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. συνάπτεται καὶ ἡ τοῦ, ἀμεληνῶς, ἀφρόντιστα. »Τεύχεα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κεῖσθαι αὔτως.« θέλει κεῖτεσαι ἔτσι· τοῦτ' ἔστι, χωρὶς νὰ φροντίζῃ κανένας διὰ αὐτά. Ἰλ. Σ, 338. Ὡσαύτως καὶ ἡ τοῦ ψόγου, τῆς μομφῆς, τῆς κατηγορίας, τῆς ἐπιπλήξεως ἐν γένει· »τί ἢ δέ σὺ κήδεαι οὕτως«; διὰ τί φροντίζεις, λυπεῖσαι ἔτσι; τοῦτ' ἔστι τόσον ἄκαιρα, ἀνάρμοστα. Ἰλ. Ζ, 55. Ὅθεν συντάσσεται πολλάκις μὲ τὰς λέξεις, ὅσαι ἔχουσι σημασίαν, τοῦ ματαίου, τοῦ ἀνωφελοῦς, τοῦ περιττοῦ· μὰψ αὔτως, ἀνεμώλιον αὔτως ἄχθος ἀρούρης, καὶ λ. τ. τ. ἀνωφέλευτα, μάταια, 'στὰ χαμένα, χωρὶς κανὲν ὄφελος καὶ χωρὶς κανένα σκοπόν. Ὁμ. Ἀλλὰ καὶ μόνον, χωρὶς τῶν τοιούτων λέξεων κεῖται κατὰ τὴν ἰδίαν σημασ. »ἦε θέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον«; Ἰλ. Α, 133. καὶ Β, 342. »αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν..« καὶ Π, 117. »πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ..«

2) Κατὰ σημασίαν τοῦ ὁμολογουμένου, τοῦ, τοιουτοτρόπως συνήθους, τοῦ ὁμοίου· καθόλου ἔτσι· Ἴσια ἔτσι· παρόμοια, ἀπαράλλακτα· καθώς. »σὰν —«.. »τὰ εὐαστὶν ἀκούεται, αὔτως ὡς ἐπὶ γαῖαν..« Ἡσ. Θγν. 702. καὶ Θέογν. 1249. κατὰ Βτμ. δὲ καὶ Ἰλ. Δ, 17. τὸ ὁποῖον ὅμως ὁ Wolf ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσει αὔτως ἔγραψεν· ὥστε δὲν εὑρίσκεται οὐδαμοῦ Ὁμηρικὸν περὶ αὐτοῦ παράδειγμα πλέον· κατὰ τοῦτο προκρίνει καὶ ὁ Βτμν. τό, αὔτως. Παραβλ. Mehlhorn ἐν Ἀνακρ. 60, 22. σελ. 228. ὡς τό, ὁμοίως. Herm. ἐν Σοφ. Φιλ. 424. Ἀντ. 85, 715. Οἰδ. Τ, 931.

3) Ἡ φράσις, ὡς δ' αὔτως καὶ Ὁμ. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς συγγραφεῦσι συνήθης, ἔστι μόνον κατὰ διαίρεσιν τοῦ ὡσαύτως.

*Αὐχαλέος, α, ον (αὐχή). Καυχησιάρης, ὑπερήφανος, καυχητάς.

Αὐχενίας, ίου, ὁ (αὐχήν). Ὁ ἔχων χονδρὸν καὶ παχὺν αὐχένα, τὸ κοιν. ζσίχι, σβέρκον· Αμψίβ.

Αὐχενίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (αὐχήν). Ἀποκεφαλίζω, κόπτω τὸν λαιμόν, σφάζω. Σοφοκλ. Αἰ. 298. — 2) Παρὰ Ἱππιατρ. ἀντὶ τοῦ σφίγγω τὸν λαιμὸν μὲ τὸ σχοινί, πνίγω, κρεμνῶ.

Αὐχένιος, α, ον, (αὐχήν). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν αὐχένα, εἰς τὸν λαιμόν. Ὀδ. Γ. 450.

Αὐχενιστήρ, ῆρος, ὁ (αὐχενίζω). Λέγεται τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον κρεμαεῦσιν, ἢ πνίγουσί τινα. Λυκόφρ. 1100.

Αὐχέω, ῶ, Μ. ήσω, συνήθ. καυχῶμαι. — Καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω. Θουκυδ. «πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι.» τινί. Βτρχμ. 2) Γενικῶς ἀντὶ τοῦ, ὑπολαμβάνω, νομίζω, στοχάζομαι· ὡς τὸ, φημί. Τραγ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 832. «πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν» καὶ, 931. «αὐτοῦ ποῦ γὰρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἔσεσθαι σίδαν.» παρὰ τὸ

Αὐχή, ῆς, ἡ. Καύχησις, ἀλαζονεία, κομπασμός. (συγγν. τὸ, καύχη, εὐχὴ καὶ αὐχήν· ἐπειδὴ οἱ καυχώμενοι δείχνουν τὴν ἀλαζονείαν των μὲ τὸ κράτημα τοῦ αὐχένος) ἀφ' οὗ

Αὐχήεις, ήεσσα, ῆεν. Ὑπερήφανος, κομπαστικὸς, μὲ ἀλαζονείαν, παρὰ Νόν. Ὅστις περιπατεῖ καμαρωτὰ, ὑπερήφανα.

Αὔχημα, ατος, τό. Καύχησις, κομπασμὸς, ὑπερηφάνεια. Θουκυδ. τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ αἴτιον τῆς ὑπερηφανείας: ἐπιχθόμβροτον αὔχημα. Πινδ. Πυθ. Α. 179.

Αὐχήν, ένος, ὁ· ὁ τράχηλος, τὸ μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων ὀπισθεν μέρος· τὸ παρ' ἡμῖν χυδ. σβέρκος, ζβέρκι· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων· παρ' Ὁμ. δὲ καὶ ὅλος ὁ λαιμός. Ἰλδ. Θ, 326. Λ, 40. Π, 657. — 2). Μεταφορ. ἰσθμός, πορθμός, φάραγγας, βαθὺ λάκωμα, στενὸς λαβαδότοπος ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 72. «αὐχένα Βοσπόρου, καὶ, «αὐχένα Χερσονήσου.» 3) Κατὰ Πολυδ. Α'. 90. ἓν μέρος τοῦ τιμονίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἢ εἰς τὸ ὁποῖον ἀκουμβᾷ ὁ κυβερνήτης, τὸ Ἰταλ. συνηθ. τιμονιέρης. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἡλιοδ. Ε'. «ὁ δὲ τὴν πρύμναν εἶχε καὶ τοὺς αὐχένας.» Ὅρα Εὐσταθ.

* **Αὔχησις**, εως· ἡ (αὐχέω). Καυχησιά. Θεδ. 6, 16.

Αὐχητικός, κή, κόν. = Αὐχήεις.

Αὐχμαλέος, α, ον, = αὐχμηρός.

Αὐχμάω, ῶ, ἰδὲ ἐν τῷ, αὐχμέω.

Αὐχμέω, Μλ-ήσω, (αὐχμή). Εἶμαι ξηρός, στεγνὸς, κορνιαχτισμένος, λερωμένος· φαίνομαι τοιοῦτος. Ὀδ. Ω. 249. καὶ Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ αὐχμάω εὕρηται μόνον ἡ μετοχὴ. Εὐστ.

Αὐχμή, ῆς, ἡ, = Αὐχμός. ποιητ.

Αὐχμήεις, εσσα, εν· = αὐχμηρός. Ὁμ. Ὑμν. ΙΗ'. 6. ποιητ.

Αὐχμηροκόμης, ου, ὁ, (κόμη). Ὅστις ἔχει τὴν κόμην ἢ τὰ μαλλιὰ ῥυπαρὰ, ἀναττρα, λερωμένα, ἀχτένιστα. Ἀθήν. Σ. 131. ἐκ τοῦ

Αὐχμηρός, ρά, ρόν. Στεγνὸς, ξηρὸς, διψασμένος: τηλεσαμμένος, σκληρὸς, τραχὺς, ἀδρύς: κορνιαχτισμένος, λερωμένος, ἄσχημος, ῥυπαρὸς, ἄπλυτος, καταβυζαγμένος, πτωχὸς, ἐνδεὴς, ἄθλιος, κακορρίζικος, ταλαίπωρος, «αὐχμηρὸς βίος», ζωὴ κεταντ, κακορρίζικος, ἀθλία: «αὐχμηρὸς τὴν κόμην.» Μὲ μαλλιὰ ἀχτένιστα, ἀνακατωμένα, λερωμένα, λαζεστμένα.

Αὐχμός, οῦ, ὁ. (Ἄω, Ἄζω, Αὔω, Αὖος). Ξηρασία, στέγνη, ἀνομβρία. — 2) ἡ ὄψις ἢ τὸ πρόσωπον τῆς ἀπὸ ξηρασίαν καὶ ἀνομβρίαν κατακορνιαχτισμένης, καταξηραμένης καὶ καταπιεσμένης γῆς: Ἐπ' ἀνθρωπίνων σωμάτων· ἀκαθαρσία, λέρα, ῥυπαρία, τὸ τουρκ. μουρντάρια, ἀναστρεκά, πτωχία, ταλαιπωρία. Ἀριστοφ. Πλ. 839. ἀφ' οὗ

Αὐχμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ φαίνεται καταξηραμένον, στεγνωμένον, ῥυπαρὸν, λερωμένον, ἄσχημον, εἰς ξηρασίαν φθαρμένον, «αὐχμώδης κόμη.» Εὐριπ. Ὀρ. 223. καὶ, Στράβ. ΙΖ'. Σ. 1185.

Αὔω· καὶ Ἀττ. Αὔω, ἔτυμ. ξηραίνω, στεγνώνω τίποτε, ὅθεν καὶ καψαλίζω, Καίω, ἀνάπτω. Ὀδσ. Ε, 490: «ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὕοι αὐγάς.» πῦρ. διὰ νὰ μὴν ἤθελεν ἔχῃ χρείαν νὰ πάρῃ ἀπ' ἄλλου κουδενὰ φωτιὰν διὰ νὰ ἀνάψῃ τὴν ἑστίαν του· ὅπου Ἀττ. ἐναύοι ἔκρινε νὰ γραφῇ. Ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. Παράβλ. ἀφαύω, εὕω· (συνάπτεται τῷ εὕω, εὕω: αὔω: ἄφω: ἰαύω, ἰαίνω: αὖος, αὐχμός: αὔως, ἠώς, ἕως, ἡ αὐγή).

* **Αὔω**· φωνάζω, κράζω δυνατά. Ἰλδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. κράζω τινὰ μεγαλοφώνως νὰ ἔλθῃ. Ἰλδ. Λ, 461. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἀΰω. Μλ. ἀΰσω = αὔω· φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἠχῶ δυνατά· πολλάκις παρ' Ὁμ. συντεταγμένον μετὰ τοῦ, μακρόν, μέγα, δεινόν. Ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων. Ἔτι δὲ καὶ μεταβατ. μετὰ αἰτιατ. Ὀδσ. Ι. 65. ὁ μὲν ἐνεστ. καὶ παρατατ. σχηματίζεται παρὰ τὸ, αὔω, ὁ δ' ἀορστ. παρὰ τὸ, ἀΰω. (υ – –) (ἀφ' οὗ αὐτή, αὐτέω, αὐδή, αὖσις, αὐχέω: πρωτότυπον δὲ ἔστι τὸ, ἄω, φυσῶ).

(Αὔω) κοιμῶμαι, παρὰ τὸ ἄω, φυσῶ, πνέω· εὕρηται μόνον εἰς τὰ παράγωγα Ἰαύω, ἀωτέω, εὕδω.

«(Αὔω) ὡς πρωτότ. τοῦ φαύω, μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτρ.

Αὐώς, Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Ἀώς, ἠώς· ἡ χαραυγή, αὐγή, ταχινή, τὰ ξημερώματα. Ὁ Σχολ. Πινδ. Πυθ. Β. 52. ὡς καὶ τὸ, Αὐήρ, ἀντὶ, Ἀήρ.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Φ.

Ἀφάβρωμα, τος, τό· ἀσυλμ. ἀνάγν· παρὰ Πλτχ Κ. Δρ. XVI. ἀντὶ Ἄβρωμα.

Ἀφαγιστεύω· Μ. εύσω· = τῷ ἑπομ. ἀμφιβ. μέντοι· τὸ γὰρ, κἀφαγιστεύσας παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 247. ἀνήκει εἰς τὸ, ἐφαγιστεύω

Ἀφαγνεύω, Μ. εύσω (ἁγνεύω). = Τῷ ἑπομ· Πλτχ.

Ἀφαγνίζω, Μ. ίσω (ἁγνίζω). Καθαρίζω, ποιῶ τι ἁγνὸν, καθαρὸν, τὸ ἁγιάζω διὰ τῆς καθάρσεως· ἀφιερόνω τίποτε· Εὐρπ. Ἀλκ. 144. ἀφ' οὗ

Ἀφαγνισμός, οῦ, ὁ. Κάθαρσις, καθιέρωσις· ἁγιασμὸς, ἀφιέρωσις.

Ἀφάδιος, ον, καὶ

Ἄφαδος, ὁ, ἡ· καὶ, Ἄφαδος· ὁ (ἁφανδάνω). Ὅστις δὲν ἀρέσκει, δὲν εὑρίσκει ἀρέσκειαν, δὲν εἶναι ἀρεστός· ἐχθρικός, μισητός· ὅθεν «ἀφαδία ναυκα· ἀντὶ τοῦ ἐχθρὰ, ἐχθρικὴ· Εὔπολις παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Σουίδ. Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. Ὀδ. Α'. Σ. 1417.

Ἀφάζω· ἢ ἀφάζω· ἰδὲ ἀφάσσω.

Ἀφαίμαξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ματόνῃ τις, εὐγάνῃ, πέρνῃ αἷμα, φλεβοτομία· παρὰ τὸ

Ἀφαιμάσσω, Ἀττ ἄττω. Μ. άξω (αἱμάσσω). Εὐγάνω, πέρνω αἷμα, φλεβοτομῶ· «ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον»· Ἱππιατρικ.

* **Ἀφαιματόω**, Μλ.-ώσω = τῷ προηγμ.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ (ἀφαιρέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι παρμένον, ἁρπαγμένον: τὸ νὰ παίρνῃ, ἁρπάζῃ τις τίποτε· πάρσιμον, ἅρπαγμα.

Ἀφαιρεματικός, κή· κόν· Ὅστις πέρει, στερεῖ: ἀφαιρεῖ συλλαβήν, πνεῦμα καὶ τ. τ. Γραμμ.

Ἀφαιρεματικῶς, Ἐπίρ. Μὲ ἀφαιρετικὸν τρόπον.

* **Ἀφαιρέοικος**, ὁ, ἡ (οἶκος). στερημένος οἴκου· ὅστις στερήθηκεν, ἔχασε, δὲν ἔχει πλέον τὸν οἶκον, τὸ σπήτι του· Τιμοθ.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ· τὸ νὰ παίρνῃ, ἁρπάζῃ τις τίποτε, εὐγάνῃ, κατεβάζῃ τι ἀπὸ τίποτε, καὶ οὕτω τὸ ὀλιγοστεύῃ.

* **Ἀφαιρετέον**· Θετ. Ἐπίρ. ἢ ἀπθ. ῥηματ. παρὰ τὸ ἀφαιρέω· πρέπει νὰ παίρνῃ, ἁρπάζῃ, κατεβάζῃ τις τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε διὰ νὰ τὸ ὀλιγοστεύσῃ, ἐλαφρύνῃ· Πλάτ. Πολτ. σλ. 361. Α.

Ἀφαιρετικός, κή, κόν· Ἐπιτήδειος εἰς ἀφαίρεσιν.

Ἀφαιρέτις, ιδος, ἡ· ἁρπάχτρια, κλέφτρια. Ὀρφεύς.

Ἀφαίρετος, ον, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἀφαιρέθη, ἁρπάχθη, ἐπάρθη· ἠμπορεῖ νὰ ἀφαιρεθῇ, παρθῇ, ἁρπαχθῇ, εὐγαλθῇ, κατεβασθῇ ἀπὸ τίποτε· ἀπὸ τοῦ

Ἀφαιρέω, ῶ· Μ. ήσω· Ἀόρ. ἀφεῖλον· μέσ. ἀόρ. ἀφειλόμην· παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἀφειλάμην· παθτ. ἀόρ. ἀφῃρέθην· (αἱρέω. ἀνμλ.) τινί τι· κατεβάζω τι ἀπὸ τίποτε καὶ τὸ ὀλιγοστεύω, παίρνω, ἁρπάζω· Ὀδσ. Ξ, 455. εὐγάνω, χωρίζω, ξεχωρίζω, ἐξαιρῶ· τὶ ἀπὸ τίποτε· ἀφαιρῶ τι ἔκ τινος· ἐξαλείφω, ἀφανίζω τι ἀπὸ τίποτε: ἐν γένει, εὐγάνω, παίρνω, τραβῶ ἔξω, ἁρπάζω τι μέσα ἀπὸ τίποτε· π. χ. τινὰ ἀπὸ τὴν δουλείαν ἢ σκλαβιάν· ὅθεν, γλυτόνω, ἐλευθερόνω: ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἀφαιροῦμαι εἰς ἐλευθερίαν, ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον ἀπὸ τίποτε· Ἰσ. ἀφαιρῶ τινί τι, τῷ συγχωρῶ τίποτε· Ἀλλ' Ὁμ. τὸ μέσ. μᾶλλον εὔχρηστον ἢ τὸ ἐνργ. ἐξαιρ. κατὰ σημτ. τοῦ, παίρνω τίποτε ἀπό τινα, τὸν στερῶ ἀπὸ τίποτε, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως, ὑπονοουμ. ὅτι θέλει τὸ μεταχειρισθῶ εἰς ὄφελος, εἰς ἀπόλαυσίν μου. Ἀφαιροῦμαί τινί τι· καὶ τινά τι· Valck, εν Ἡρδτ. 8, 3.— τινά τι, ἐξαιρτ. παρ' Ἀριστφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· Elmsl. ἐν Ἀχ. 464. ἔτι δὲ καὶ, τινός τι (στερῶ, καὶ ἁρπάζω ὡσαύτως) Ὁμ. Παρὰ τοῖς Λογογρ. χρησιμωτέρα ἡ σύνταξις τινά τι καὶ τινός τι· Παθτ. ἀφαιροῦμαι στεροῦμαι κανὲν πρᾶγμα, μοὶ τὸ παίρνουν, ἁρπάζουν· μετὰ αἰτιατ. τοῦ Πργμτ. ὡσαύτως ἀφαιροῦμαί τινα μὴ ποιεῖν τι· ἐμποδίζω τινὰ τοῦ νὰ κάμῃ τίποτε· Κ. Γρηγ. σλ. 84. Schaef ἐν Σφκλ. Φιλ. 1303. Heind. ἐν Πλάτ. Πρωτ. σλ. 260. Α. Πλούτρχ.

Ἀφαίρημα, τό. = Ἀφαίρεμα.

Ἀφαιρηματικός, ή, όν. = Ἀφαιρεματικός.

Ἀφαιρητικός, κή, κόν, = Ἀφαιρετικός.

Ἀφάκη, ης, ἡ (φακός). Ὀσπριόν τι ὅμοιον μὲ τὴν φακήν.— 2) εἶδος ἀπὸ ἀγριολάχανον, φαγώσιμον, ἀκριβέστερα ἄγνωστον· Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ. 8. καὶ Διοσκ. Β'. 178. καὶ Ἀθήν. Σ. 406.

Ἀφάλλομαι. Μλ-λοῦμαι (ἅλλομαι· ἀνμλ). Πηδῶ πέρα, ἀπάνω, κάτω, ὀπίσω, ἐμπρὸς Ἀριστοφ.

Ἄφαλος, ου, ὁ, ἡ (φάλος). Χωρὶς τὸν φάλον εἰς τὴν περικεφαλαίαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπήγουν τὴν φοῦνταν. Ἰλδ. Κ, 258. παράβλ. τετράφαλος. (υ υ υ)

Ἄφαλσις, εως, ἡ, (ἀφάλλομαι). Τὸ νὰ πηδᾷ τις ἐμπρὸς, ὀπίσω, ἀπάνω, κάτω, πέρα.

Ἄφαλτος, ου, ὁ, ἡ· ὅστις πηδᾷ, ἄνω, κάτω, ἐμπρὸς, ὀπίσω, πέρα.

Ἀφαμαρτάνω, Μ.-μαρτήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Σφάλλω, δὲν ἐπιτυχαίνω, ἐξαιρ. τὸ σημάδι, ῥίχνωντας τὸ δόρυ ἢ κοντάρι. Ἰλδ. ἐν γένει· σφάλλω, πλανοῦμαι, δὲν κατορθόνω τὸν σκοπόν μου, χάνω τίποτε. Ἰλδ. Ζ, 411. ἀεὶ μετὰ γενκ.

Ἀφαμαρτοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). = Ἁμαρτοεπής· χάνω τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας μου ἐμβαίνοντας εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν. Ἰλδ. Τ, 215.

Ἀφαμιῶται, ῶν, οἱ· δοῦλοι, τὸ κοινῶ. σκλάβοι, οἱ ὁποῖοι ἐδούλευαν τὰ χωράφια τῶν Κρητικῶν, ὡς οἱ Εἵλωτες τὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀθην. Σ. 263. καὶ Στράβ. ΙΕ'. Σ. 1027.

Ἀφανδάνω, Μλ. ἀφαδήσω (ἁνδάνω, ἀνμλ.). Δὲν ἀρέσκω, προξενῶ δυσαρέσκειαν. Ὀδ. Π. 387. (τὸ ἁνδάνω, ἐνταῦθα φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι σύνθετον μὲ τὴν ἀπό, ἀλλὰ μὲ τὸ στερητ. α. τὸ δὲ φ, ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸ Αἰολ. δίγαμμα).

Ἀφάνεια, είας, ἡ. τὸ νὰ μὴ φαίνηται τίποτε, σκοτάδι, σκότος, ἀβεβαιότης· — 2) ἀφανισμός, φθορά, ἐξάλειψις. Θεδ. (φα) παρὰ τὸ

Ἀφανής, ὁ, ἡ, τὸ (φαίνομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄφαντος, ὅστις δὲν φαίνεται, δὲν βλέ-

κεται, σκοτεινὸς, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Ἀριστοτ. Ἠθ. Β΄. περὶ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι: πᾶν ὅ,τι δὲν φαίνεται, δὲν τὸ βλέπει τις πλέον· σκοτισμένον, κρυμμένον, ἀφανισμένον, ἐξειλημμένον: ἀπαρατήρητος· οὐκ ἀφανής εἰμι ποιῶν τι· κάμνω τίποτε ὄχι ἀπαρατήρητος, τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν, ἀλλὰ φανερὰ, ἔμπροσθεν εἰς ὅλους: ἀγνώριμος, χωρὶς φήμην, χωρὶς δόξαν. Ἐπίῤῥ. ἀφανῶς.

Ἀφανίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Κάμνω τι ἀφανὲς, νὰ μὴ φαίνηται πλέον, τὸ παίρνω, σηκώνω ἀπ' ἔμπροσθεν: τὸ κρύβω, ἐξαλείφω, σκοτώνω, τὸ σπαράσσω: κάμνω τίποτε σκοτεινὸν, νὰ μὴ φέγγῃ, λάμπῃ, τὸ ἀσχημίζω, τὸ λερώνω, Valk ἐν Φοιν. 373. τὸ βλάπτω κατὰ μέρος, τὸ παραιτῶ. Παθ. γίνομαι ἄφαντος, ἐκλείπω, ἐξαλείφομαι, ἀναλίσκομαι, σκοτεινιάζομαι ἢ κυκλόνομαι ἀπὸ σκότος. — 2) ἀμτβ. ἀναλίσκομαι, γίνομαι ἄφαντος. Ξενοφ. Ἀν. 3, 4, 8. πάνυ ἠφ. (κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Brodaeus, τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Krüger ἡ λξ. κεῖται ἐνταῦθα κατὰ μεταβτ. σημ.).

Ἀφάνισις, εως, ἡ· καὶ Ἀφανισμὸς, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ γένῃ τις ἢ τίποτε ἄφαντον. Ἡρδτ. 4. 15. — 2) ἐνργτ. τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ἄφαντον.

Ἀφανιστὴς, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἀφανίζει, φθείρει, χαλνᾷ, ἐξολοθρεύει. Πλτχ.

Ἀφανιστικὸς, κὴ, κὸν· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἰδίωμα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀφανίζῃ, φθείρῃ, χαλνᾷ. Ἐπίῤῥ. ἀφανιστικῶς.

Ἀφανιστὸς, στὴ, στὸν· ἀφανισμένος, ἐξολοθρευμένος, χαλασμένος.

Ἀφαντασίαστος, ου, ὁ, ἡ (φαντασία). Ὅστις δὲν συγχύζεται, δὲν ταράττεται διά τινος φαντάσματος: ἀτάραχος ἀπὸ φαντασίας.

Ἀφαντασίωτος, ου, ὁ, ἡ (φαντασιόω). Ὅστις δὲν ἔχει φαντασίαν, τὴν φυσικὴν δύναμιν νὰ φαντάζηται τίποτε εἰς τὸν νοῦν του, δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ παραστήσῃ εἰς τὸν νοῦν του κανὲν πρᾶγμα μὲ ζωηρότητα.

Ἀφάντταστος, ου, ὁ, ἡ· μὴ φανταζόμενος· ὅστις δὲν φαντάζεται. Πλουτ.

Ἄφαντος, ου, ὁ, ἡ, (φαίνομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις ἔγινεν ἀφανὴς, ἀπεμακρύνθη, δὲν φαίνεται πλέον· ἐξαλείφθησαν, ἀλησμονήθησαν. Ἰλδ.

Ἀφαντόω, ῶ, ἀντὶ τοῦ, Ἀφανίζω. Νικήτ. Χρον. πολλαχοῦ.

Ἀφαντῶς, Ἐπίῤ. (ἄφαντος). Χωρὶς νὰ φαίνηται πλέον, χωρὶς νὰ φανῇ.

Ἀφάπτω. Μ. άψω· (ἅπτω). Δένω, κομποδένω τι μὲ ἄλλο τίποτε· ὅθ. ἄμματα, κάμνω κόμπους, κομποδέματα. Ἡρδτ. 4, 93. ἀντιθ. τῷ, λύω: κρεμῶ τι ἀπὸ τίποτε, τὸ ἀφίνω νὰ κρέμηται κάτω. Παθτ. κρέμομαι κάτω· — 2) ξεκομποδένω, ξεδένω τίποτε.

Ἄφαρ, Ἐπίῤ. (κατὰ τινὰς παρὰ τὸ, ἅπτω, κατ' ἄλλους, ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἄρα). Σημαίνει κατὰ δήποτε ἄμεσον σχέσιν ἢ συνέχειαν, καὶ τὸ νὰ εἶναι τίποτε πράγματα ἓν μὲ τ' ἄλλο δεμένα· 1) ἐπὶ πράξεως ἥτις συνέχεται ἀμέσως μὲ ἄλλην προηγηθεῖσαν, παρευθὺς, παρευθὺς, εὐθὺς ὕστερα, μετ' ὀλίγον· πολλάκις ταὐτοσήμαντον μετὰ, αὐτίκα ἢ εὐθύς. Ἰλδ. Τ, 405. Θεογν. 715. Πολλάκις ἐκλείπει ἡ σημασία τοῦ, ταχέως, τοῦ ἀκαριαίου, καὶ μένει μόνη ἡ τῆς ἀκολουθίας, τοῦ, ὕστερον, μετέπειτα, ὡς τὸ εἶτα, ἔπειτα. Ὀδσ. Β, 95. 169. Ἰλδ. Λ, 418. Ρ, 417. ἄφαρ παραγγείλας ἦξα. Αἰσχ. Περ. 467. καὶ, ἄφαρ αὐτίκα ἐν τῷ ἰδίῳ κώλῳ. Ἰλδ. Ψ, 593. — 2) ἐπὶ ἀδιαλείπτου, ἀκαταπαύστου συνεχείας μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πράξεως, ὥστε δὲν συνέχεται, συνείρεται, συνάπτεται εἰς ἄλλην τινὰ, ἀλλ' οἱονεὶ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν της. Κατὰ συνέχειαν, ὁλονένα, ἀδιακόπα, ἀκατάπαυστα. Ἰλδ. Ψ, 375. τοῦτο μέντοι σπάνιον καὶ μόνον Ἐπκ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ὅλως ἄχρηστος ἡ λέξις. (υυ).

*Ἀφαρεὺς, έος. Ἐπκ. ῆος· ὁ, ὄνμ. κύρ. Ἕλληνός τινος πολεμιστοῦ. Ἰλδ. — 2) πτερύγιον, ἡ φτεροῦγα τῆς Θύννης, ἤτοι τοῦ θηλυκοῦ ψαρίου, Ἰταλ. γνωστόν. Τονίνα, τὸ ὁποῖον ἔχει κοντὰ εἰς τὴν οὐράν. Ἀριστ. Ζώ. Ἱστρ. Ε, 19.

*Ἀφαρέω· ξεσχίζω, ξεχωρίζω τινά, τὸν στερῶ, τοῦ παίρνω, τοῦ ἁρπάζω τὸ φόρεμα. παρὰ τὸ

Ἀφαρὴς, ὁ, ἡ· (φᾶρος). Χωρὶς φορέματα, γυμνός. Εὐφορίων παρὰ Πολυδεύκ. Δ΄. 95. «Ὀρχομενοῦ χαρίτεσσιν ἀφαρέσιν ὀρχηθέντα.»

Ἀφάρκη, ης, ἡ· εἶδος δένδρου ἀγνώστου, ἀειθαλοῦς: (τὸ ὁποῖον μένει πάντοτε πράσινον). Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Ε. 15.

Ἀφαρμάκευτος, ου, ὁ, ἡ (φαρμακεύω). Χωρὶς ἰατρικὸν, φαρμάκι, φαρμάκι, βαφήν· ὅστις δὲν πῆρε, δὲν παίρνει, δὲν μεταχειρίσθη, δὲν μεταχειρίζεται ταῦτα· ἀφαρμάκευτος, δὲν συνηθίζει νὰ βάνῃ φαρμάκι. Ἱπποκρ.

Ἀφάρμακος, ου, ὁ, ἡ (φάρμακον). == Τῷ προηγμ.

Ἀφάρμακτος, ου, ὁ, ἡ (φαρμάττω)· == ἀφαρμάκευτος.

Ἀφαρμόζω, Μ. όσω, καὶ Ἀφαρμόττω, (ἁρμόζω). Δὲν ἁρμόζω, δὲν ταιριάζω, δὲν συμφωνῶ.

Ἄφαρος, ου, ὁ, ἡ (φᾶρος)· == ἀφαρής.

*Ἄφαρος, ὁ, ἡ· == ἀφάρωτος.

Ἀφαρπάζω, Μ. άξω· Ἀττ. άσω (ἁρπάζω, ἀνμλ.) παίρνω τίποτε βιαστικά, ὀγλίγωρα· τραβῶ τὸν κατήφορον τίποτε ἀπὸ πάνω πρὸς ἐμένα· τίτινος, Ἰλδ. Ν, 189. — 2) ἁρπάζω, παίρνω στανικῶς, κουρσεύω, κλέπτω, Ἀριστ. Πλ.

Ἀφάρτερος, α, ον· συγκρτ. τοῦ ἄφαρ· ὀγλιγωρότερος, ταχύτερος, κονοτερος, ξυπνητότερος, Ἰλδ. Ψ, 311. σπάν. ποιητ. λξ.

*Ἀφάρωτος, ὁ, ἡ (φαρόω). Ἀέργωτος, ἀδούλευτος, ἀκαλλιέργητος (υυ–υ), Ἡρκλδ. Ἀλληγ. σ. 190.

Ἀφασία, ίας, ἡ (ἄφατος). Βουβαμάρα, μουταμάρα· φόβος ἀπὸ τὸν ὁποῖον χάνει τις τὴν φωνήν, τὴν ὁμιλίαν του, παραβ. ἀμηχανία. Εὐριπ.

*Ἀφάσσω, Μλ. ἀφάσω· ἀόρ. α΄. ἤφασα (ἅπτω, ἁφή, ἀφάω.). καὶ

Ἀφασσάω, Μλ ήσω· Ψηλαφῶ, πιάνω, ἐγγίζω τι μὲ τὰ χέρια, πασπατεύω· πολλάκις κατὰ ὑπκρ. σημασ. αὐθάδους, ἀσελγοῦς ψηλαφήματος (ὀρθότερον τὸ ἀφατ. δκτυλμ.), Ἱππ.

Ἄφατος, ου, ὁ, ἡ (φατὸς, φημί). Πᾶν ὅ,τι δὲν ἐλέχθη, δὲν ὠνομάσθη, δὲν ἀναφέρθηκε· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν γίνεται λόγος, ὁμιλία, Ἡσδ. Ἔρ. 3. — 2) τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκφωνήσῃ, εἰπῇ, ἐκφράσῃ, παραμεγάλον, τεράστιον: τὸ ὁποῖον δὲν θέλει, ἢ ἐντρέπεται τις νὰ εἰπῇ, ἐκφράσῃ, αἰσχρὸν, ἄπρεπον: τὸ ὁποῖον δὲν τολμᾷ τις νὰ ἐκφωνήσῃ, μυστικόν — 3) ἐνργ. βουβὸς, τὸ ἰταλ. μοῦτος, Ἐπίῤῥ. ἀφάτως.

Ἀφαυαίνω, Μλ. παθτ. ἀφαυανθήσομαι· == ἀφαύω. Ξηραίνω, στεγνόνω, κάμνω τι νὰ στεγνώσῃ· ἰδὲ τὸ, Ἀφαύω. Θεοφρ.

Ἀφαυρὸς, ά, όν. Ἀσθενὴς· ἀδύνατος, χωρὶς δύναμιν, Ὁμ. ὅστις χρῆται ἀεὶ σχεδὸν τὸ συγκρτ. ἢ ὑπερθ. αὐτῆς καθὼς καὶ οἱ μεταγνστ. τὸ θετικὸν δὲ καὶ παρὰ Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 1018. Ἐπίῤῥ. ἀφαυρῶς (κατὰ τινὰς μὲν παρὰ τὸ, αὔω, ἀφαύω· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, παῦρος, φαῦλος, φαῦρος)· ἀφ. οὐ

*Ἀφαυρότης, ητος, ἡ· ἀδυναμία.

Ἀφαυρόω, Μλ. ώσω (ἀφαυρός). Ἀδυνατίζω τίποτε, τὸ σμικρύνω, ὀλιγοστεύω· παρὰ τοῖς μεταγνστ. Νικήτ. Χρον. ΙΖ, 4.

Ἀφαύω (αὔω, αὐω). Στεγνόνω, ξηραίνω τίποτε, τὸ ἀφίνω νὰ στεγνώσῃ, ξηρανθῇ. Ἀριστφ. Ἱππ. 395. ἐνγένει· ξηραίνω, καψαλίζω, μπουρτσίζω, στραγγίζω, στρουμπίζω τίποτε: Παθητ. ξηραίνομαι, στεγνόνω, διψῶ διά τινα, τοῦτ' ἔστι τὸ ἐπιθυμῶ ἐκ ψυχῆς, κατακαίεται ἡ καρδιά μου ἀπὸ πόθον, ἰδὲ καὶ ἀφαύω.

Ἀφάω, καὶ ἀφάω. δαπμ. (ἅπτω, ἁφή). Ψηλαφῶ, πασπατεύω, ἐρευνῶ νὰ πληροφορηθῶ ἂν εἶναι καλόν τι, Ἰλδ. Ζ, 322.

Ἀφεγγὴς, ὁ, ἡ (φέγγος). Χωρὶς φῶς, σκοτεινὸς, ἄφαντος: χωρὶς φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλὸς, Εὐριπ. Φοιν. «Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον», Αἰσχύλ. Πρ. 115.

Ἀφεδράζω, Μλ. άσω (ἑδράζω). Μετατοπίζω, μεταθέτω, ἐβγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του.

Ἀφεδρεία, ἡ· == ἄφεδρος, παρὰ τὸ

Ἀφεδρεύω, Μ. εύσω (ἕδρα). Βάλλω τίποτε, ἢ καθίζω τινὰ πέρα, ἢ ξέχωρα.

*Ἀφεδριατεύω (ἑδριάω). Ἀφ' οὗ οἱ ἀφεδριατεύοντες, ἄρχοντες ἢ ἐξουσιασταί τινες ἐν Βοιωτίᾳ. Tittmann Griech. Staatsverf. σλ. 707. C. O. Müller Orchom. σλ. 471.

Ἄφεδρος, ου, ἡ. Κατὰ μὲν τὴν ἀναλογίαν σημαίνει τὸ, ἀφεδρών, ἀλλὰ κατὰ τὸν Διοσκορ. Β΄, 85. καὶ κατὰ τοὺς Ο΄, καλεῖται ἄφεδρος, ἡ, ἡ κάθαρσις τῶν γυναικῶν, τὰ ἀκατάμηνια, καθὼς καὶ, ἀφεδρεία, παρὰ τῷ Δαμασκηνῷ· ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις αἱ τοιαῦται γυναῖκες ἐξεχωρίζοντο, καὶ ἐκάθηντο μόναι, ὅθεν καὶ, ἀποκαθήμεναι, προσέτι καλοῦνται παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ (ἕδρα). Ἡ ἄφοδος, τὸ κοινότρ. χρεία, ἀναγκαῖον, καὶ πόρεψι, τὸ τουρκ. χαλές: ἀμάρα, ἤτοι τὸ ἰταλ. κανάλε διὰ τοῦ ὁποίου ξετρέχουν τὰ ἀναγκαῖα, μόνον παρὰ τοῖς Εὐαγγ. Ματθ. 15, 17. καὶ Λουκᾶ 7, 19. Τὸ μέρος δι' οὗ ἐξέρχονται αἱ ἀκαθαρσίαι, ὡς, κανάλι, νεροχύτης, χρεία, ἀφοδευτήριον, κοπρὼν κτλ. Ματθ. ΙΕ, 17.

Ἀφὲς, Ἐπκ. ὑποτκ. ἀόρ. β΄. γ΄. ἑνκ. πρσπ. ἀντὶ ἀφῇ, Ἰλ. Π. 590.

*Ἀφέηκα, Ἐπκ. ἀόρ. α΄. ἀντὶ ἀφῆκα, Ὁμ.

Ἀφείδας, ντος, ὁ· κύρ. ὄνμ. Κυρίως ὅστις δὲν οἰκονομεῖ, δὲν ἀψυχᾷ τίποτε· Ὀδσ. Ω, 305.

Ἀφειδείως, ποιητ. Ἐπίῤῥ. τοῦ ἀφειδὴς, ἀντὶ τοῦ, ἀφειδέως, Ἀπολλων, Ἀργ. Γ, 896.

Ἀφειδέω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀφειδής). Δὲν φείδομαι, δὲν ἀψυχῶ· τινος· ἐξαιρ. δὲν φοβοῦμαι τὴν δουλειάν, τὸν κόπον. Παρὰ Σοφκλ. Ἀντγ. 414. ἀφειδεῖν πόνου· τὸ νὰ ἀφίνῃ τις κατὰ μέρος, νὰ μὴν κάμνῃ, τελειόνῃ καμμιὰν δουλειάν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδόθη· ὅθεν νὰ τὴν καταφρονῇ, ἀμελῇ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὴν κάμῃ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 116.

Ἀφειδὴς, ὁ, ἡ (φείδομαι). Ὅστις δὲν ἀψυχᾷ, δὲν φείδεται, δὲν συμβιβάζεται, δὲν λυπεῖται τὴν ζωήν του, τὰ πλούτη του, κτλ. ὅθεν καὶ παθητ. ἀψύχητος, ἀνοικονόμητος· πᾶν ὅ,τι δὲν τὸ ἀψυχᾷ, δὲν τὸ οἰκονομεῖ τις, ἀλλὰ τὸ μεταχειρίζεται μὲ ἀφθονίαν· ὡς τὸ, ἄφθονος: Ἐξαιρ. ὅστις δὲν φοβεῖται τὴν δουλειάν, τοὺς κόπους, Δμσθ. στεφ. 27, σλ. 255. 6. Ἀλλὰ καὶ ὅστις δὲν ἀψυχᾷ καὶ ἄλλους· ὅθεν, αὐστηρὸς, σκληρὸς, ἄσπλαγχνος· ἀεὶ μετὰ γενικ. Ἐπίῤῥ. ἀφειδῶς· ἀφ' οὗ

Ἀφειδία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ἐξοδεύῃ τις χωρὶς ἀψύχημα, περιττὰ, ὑπὲρ τὸ μέτρον. — 2) τὸ νὰ μὴν ἀψυχᾷ κατίποτε, σκληρότης, αὐστηρότης, ἀσπλαγχνία.

*Ἀφείη, γ΄. ἑνκ. προσ. ἐργ. εὐκτ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἀφίημι, Ἰλδ.

*Ἀφεῖλον, ἀφειλόμην, ἐνργ. ἀόρ. β΄. καὶ μέσ. τοῦ ἀφαιρέω.

*Ἀφεκάς· Ἐπίῤῥ. (ἑκάς). Πολλὰ μακρυά.(υυυ)

Ἀφεκτικὸς, ή, όν (ἀπέχομαι) ἐγκρατής.

Ἀφέλεια, ας, ἡ (ἀφελής) ὁμαλότης. τροπκ. ἁπλότης, λιτότης· ἁπλότης ἠθῶν, τὸ ἰταλ.

παίζεται, τιμπλιτσιτά, ἁπλοῦς τρόπος τοῦ ζῆν, φυσικὴ ἁπλότης, καὶ ἀθωότης, Πλούτ.

* **Ἀφελεῖν**, ἀφελέσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ ἀφαιρέω.

Ἀφελής, ὁ, ἡ (φελλεύς). Χωρὶς πέτρας, ὁμαλός, ἴσιος, ἁπλός· ἀφ. πεδία, ἐκτεταμέναι πεδιάδες, ἰσιάδια μεγάλα, τὸ ἰταλ. κάμποι, Ἀρστφ. Ἱππ. 527. — 2) ἁπλοῦς, ἄκακος, χωρὶς ἐλάττωμα, τὸ συνηθ. τουρκ. χωρὶς κουσούρι· τὸν ὁποῖον δὲν εὑρίσκει τις αἰτίαν νὰ τὸν κατηγορήσῃ· ὡς τό, ὁλόκληρος. — 3) χωρὶς ἐμπόδιον, χωρὶς προσποίησιν, χωρὶς ὑπόκρισιν, ἁπλοῦς, ἀκαλλώπιστος: ὅθεν ἐπὶ διαγωγῆς ἢ τρόπου τῆς ζωῆς· χωρὶς ὑπερηφάνειαν, σύσμιος, ἁπλοῦς, μέτριος, μετριόφρων, οἰκονομικός, εὔτακτος, ταπεινός, ἀνοιχτόκαρδος· ἁπλὸς καὶ οἰκεῖος. Ἐπίρρ. ἀφελῶς.

Ἀφελκόω, Μ. ώσω (ἑλκόω). Ξεσχίζω τὴν ἐπιδερμίδα, ἢ πέτσαν ἀπουλωθείσης, τὸ κοιντ. λουζουρασμένης πληγῆς, καὶ τὴν ἀνοίγω πάλιν.

Ἀφέλκυσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σύρῃ τις, τραβᾷ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τίποτε· παρὰ τὸ

Ἀφελκύω, Μ. ύσω· = ἀφέλκω· μετὰ αἰτιατ. Αἰσχλ. Εὐμ. 175.

Ἀφέλκω, Μλ. ξω (ἕλκω). σύρω, τραβῶ, εὐγάζω τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, τὸ ἀπομακρύνω, τὸ τραβῶ ὀπίσω: ἀποσπῶ, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου. Ξενοφ. «ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἠθέα.»

Ἀφέλκωσις, εως, ἡ (Οὐσιαστ. τοῦ ἀφελκόω). Σχίσιμα τῆς ἐπιδερμίδος ἀπουλωθείσης ἢ λουσινιασμένης πληγῆς.

Ἀφελότης, ητος, ἡ· = ἀφέλεια.

* **Ἀφελπίζω**, Μ. ίσω· = ἀπελπίζω. Θείρσιος (Thiersch) act. phil. Mon. 2, 3. σλ. 432.

Ἀφελῶς, Ἐπίρρ. (ἀφελής). Ὁμαλῶς· ἁπλῶς, ταπεινῶς· ἀκαλλωπίστως.

Ἄφεμα, ατος, τὸ (ἀφίημι). Πᾶν ὅ,τι ἀφίεται ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω, κατάβασμα, ῥίψιμον.

Ἄφενος, τὸ (ἄφνος, ἀφνειός). Πλοῦτη, περιουσία, τὸ κοιντ. βιό, ὑπάρχοντα· ἀφθονία, ἀφθονία, τὸ τουρκοβ. μπερεκέτι· συντεταγμένον μὲ τό, πλοῦτος, σημαίνει παρὰ τοῖς Παλαιοῖς ὠφέλειαν ἢ παραπολλὰ ποίμνια, κοπάδια καὶ ἀγρούς, χωράφια· Ἰλ. Α, 171. Ἐπὶ κτημάτων τῶν θεῶν. Ἡσ. Θεογ. 112. Ὁ αρσεν. τύπος ὁ ἄφενος, παρ' Ἡσ. Ἔργ. 24. καὶ παρ' ἐνίοις τισὶ τῶν μεταγεστ. Ποιητ. (οἱ Παλαιοὶ ἐτυμολογοῦσι τὴν λξ. παρὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἔνος, ἀντὶ ἄπενος, ἐτήσιον θησαύρισμα ἢ ταμίευμα, τὸ ἰταλ. προβιζιόνη, διὰ ἕνα χρόνον· ὅ,τι προετοιμάζει, προβλέπει, βάνει τις κατὰ μέρος νὰ τῷ εἶναι ἀρκετὸν διὰ ἕνα χρόνον· χρονικὸν σιτέδημα· ὡς ἐν Ὀδσ. Ξ, 93. Ὁ δὲ Doederl. παρὰ τό, ἀφύω, ἀφύσσω· ἰδὲ Ἰλ. Α, 171.)

Ἄφεξις, εως, ἡ (ἀπέχομαι). Ἐγκράτεια.

* **Ἀφέξω**, ἀφέξομαι· ἐνεργ. καὶ μέσ. Μέλλων τοῦ ἀπέχω.

Ἀφερέπονος, ον, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ὑπομένει, δὲν ὑποφέρει τοὺς κόπους, τὴν δουλειάν· Σχολ. Ἀπολλων. Α΄, 269.

Ἄφερκτος, ου, ὁ, ἡ (ἀπείργω). Αἰσχύλ. Χοηφ. 441. «Ἄφερκτος μυχοῦ», ξεχωρισμένος, ἀποδιωγμένος, ἐμποδισμένος, ἔξω σφαλισμένος.

Ἀφερμηνεύω, Μ. εύσω (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, διηγοῦμαι, μεταγλωττίζω, κάμνω τὸν ἑρμηνέα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. τολμάτσιον· παραστηνω τίποτε τέλεια καὶ καθαρά, ξαναδιηγοῦμαι κατὰ πλάτος, διεξοδικά.

* **Ἀφερπυλλόω**. Κάμνω τίποτε ἕρπυλλον, τὸ μεταβάλλω εἰς ἕρπυλλον· εἶδος τι φυτῶν ἀγνωστον ἀκριβέστερον.

* **Ἀφέρπω**, Μλ. ψω (ἕρπω). Φεύγω κολοσυρτὰ κλαδὸς τὰ ἑρπετά, π. χ. τὰ φίδια κ. τ. λ. ποιητ. καὶ Δωρ. ἀναχωρῶ, φεύγω.

Ἄφερτος, ον, ὁ, ἡ (φέρω). Ἀνυπόφερτος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 141.

* **Ἄφες**, β΄, πρσπ. ἑνικ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. ἐγκλ. προστακτ. τοῦ ἀφίημι.

Ἀφέσιος, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφίνει, συγχωρεῖ, ἐλευθερώνει. Ἐπιθ. τοῦ Διός.

Ἄφεσις, εως, ἡ (ἀφίημι). Ἐλευθέρωσις, τὸ νὰ κάμνῃ, ἀφίνῃ τις τίποτε ἐλεύθερον π. χ. δοῦλον, ἢ σκλάβον, φυλακωμένον κτλ. Ἐξαιρ. ἄφεσις γυναικός, χωρισμός, ἡ παραίτησις, διαζύγιον· ἄφεσις πταίσματος, συγχώρησις, ἀπόλυμα, ἄφημα εἰς τὰ ἔξω, τὸ νὰ ἀφήνῃ τις κανὲν ζῶον νὰ τρέχῃ π. χ. ἵππον εἰς τὸν ἱππόδρομον ἀνοίγων τὴν βαλβίδα, τὸ ἰταλ. μπαριέραν· δηλ. τὴν δοκὸν ἢ γρεντζάν, ἡ ὁποία κλείει τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου· ὅθεν αἱ βαλβῖδες λέγονται καὶ ἀφέσεις: Ἄνοιγμα τοῦ φράγμου καταράκτου τινός· δηλ. τῶν φραγμάτων ἢ σανιδίων, μὲ τὰ ὁποῖα κλείουν τὰς ὑδρορρόας ἢ κανάλια, καὶ ὅταν εἶναι ἀναγκαῖον τὰ ἀνοίγουν διὰ νὰ τρέχῃ τὸ νερόν· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἑξῆς.

Ἀφεσμός, ὁ (ἑσμός). Σμῆνος μελισσῶν, κοπάδι ἀπὸ μελίσσας ὅταν εὐγαίνουν ἀπὸ τὸ κοφίνι καὶ πετοῦν ὅλαις μαζί. Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστ. Θ, 40.

* **Ἀφεσταίη**, γ. ἑνικ. πρσπ. εὐκτ. ἐνεργ. παρακ. κατὰ συγκ. παρὰ τὸ ἀφίστημι. Ὀδσ. Ψ. 101.

Ἀφεστήκω, Μλ. ξω· Ἀφίσταμαι, ἀπὸ τοῦ παρακ. ἀφέστηκα, σχηματισμ. Πλάτ. Πολ. 9. καὶ Ξενοφ. Ἀνβ. 2, 4. 5.

Ἀφεστής, οῦ, ὁ. Ἐλέγετο ἐν Κνίδῳ, διωρισμένος τις ἄνθρωπος ὅστις εἰς τὰς ψηφηφορίας, τὸ ἰταλ. βοταρίσματα ἐσύναζε τὰς ψήφους, τὰ βότα· παρὰ Πλούταρχ. Προβλ. Ἑλλ. Ζ. τινὲς δὲ θέλουσι γράφεσθαι ἀφεστής, ἀλλ' οἱ Δωρ. ἐχρῶντο τῇ λέξει ἀφίστασθαι ἀντὶ τοῦ, ἐπερωτᾶν.

Ἀφέστιος, ίου, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ μακρὰν τῆς ἑστίας του εὑρισκόμενος, μακρὰν τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ξενιτευμένος, ξένος, ὄχι οἰκιακός.

Ἀφετέος, τέα, τέον· Ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἀφίημι Ὅστις πρέπει νὰ ἀφεθῇ, νὰ ἀφίνηται κτλ.

Ἀφετήρ, ῆρος, ὁ = Ἀφέτης.

Ἀφετηρία, ίας, ἡ· ἰδὲ ἐν τῷ, ἀφετήριος.

Ἀφετήριος, ία, ιον (ἀφίημι). Εἰς ἄφημα, ἀπόλυμα, στάλσιμον, ῥίψιμον ἀνήκων, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, χρήσιμος π. χ. ἀφετήρια ὄργανα, μηχαναὶ μὲ τὰς ὁποίας ῥίχνουν τίποτε ἐναντίον εἰς τίποτε διὰ νὰ τὸ χτυποῦν, χαλνοῦν, ἐρημώνουν κτλ. — 2) ἡ ἀφετηρία· πᾶν μέρος τόπου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κινεῖταί τις ἢ ἀφίνεται τίποτε εἰς τὰ ἔξω· λιμήν, ἔξοδος ἢ πύλη πόλεως, ἢ τὸ μέρος ὅθεν εὐγαίνει τις ἀπὸ πόλιν, ἀπὸ τὸ περιτείχισμα πόλεως τὸ συνηθ. Ἰταλ. λίνια ἢ μπαριέρα κτλ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀφετήριον, ἐξαιρέτως ἡ βαλβίς· τὸ μέρος ὅπου ἀνοίγεται ἡ κιγκλὶς τὸ κοιντ. κάγκελα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι περιτραγμένον τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων καὶ ἀνοίγεται διὰ νὰ ἀρχίζουν, νὰ τρέχουν διὰ μιᾶς ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι, δρομεῖς, ἵπποι, ἅμαξαι: Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἀφετηρίαν π. χ. διόσκουροι, οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες εἶναι διωρισμένοι νὰ ἐπιστατοῦν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου, ἐκεῖ, ὅπου ἀφίνονται ἀπὸ τὴν βαλβίδα, καὶ ὕσπληγγα οἱ δρομεῖς εἰς τὸ νὰ τρέξουν· διόσκουροι ἀφετήριοι, Παυσ. 3, 14. ὅθεν μεταφορ. ἀρχὴ δρόμου, ὁδοῦ, ὁδοιπορίας, ἐν γένει πᾶσα ἀρχὴ εἰς κίνησιν ἀπὸ κανένα τόπον.

Ἀφέτης, ου, ὁ (ἀφίημι). Ὅστις ἀφίνει, πέμπει, ἀπολύει, ἀποστέλλει, ῥίχνει τίποτε ἐναντίον τινος· ἐξαιρέτως σφενδονιστής. — 2) Παθητ. παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὁ ἀπελεύθερος· δηλ. ὁ δοῦλος, ἢ σκλάβος, τὸν ὁποῖον ἀφίνει πλέον ἐλεύθερον ὁ αὐθέντης του, τῷ δίδει τὴν ἐλευθερίαν, Ἀθήν. Σελ. 271.

Ἀφετικός, ή, όν. Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἄφεσιν· παρὰ τὸ

Ἄφετος, ον, ὁ, ἡ (ἀφίημι). Ἀφημένος, απελευθερωμένος, ἀπολυμένος, συγχωρημένος, ἐλεύθερος: παρρητημένος, ἀπαργυρασμένος. (ὀρθότερον ἴσως ὀξύτονον ἀφετός, ὡς τό, συνετὸς κτλ.)

Ἀφεύκτος, ον, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις. Ἐπίρρ. ἀφεύκτως.

Ἀφεύω, Μ. εύσω (εὕω). Ἀρστφ. Θεσμ. 216. 236. 580. Ἀνάπτω, καίω, καψαλίζω. «Ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν». Ἐπὶ φαγητῶν, βρασμένος, ψημένος, μαγειρευμένος. Εἰρ. 1145.

* **Ἀφέψημα**, τος, τὸ (ἀφέψω). Πανδήποτε βρασμένον, ἀπόβρασμα, ζουμί, ἀπόζεμα, χύλισμα· τὸ συνηθ. παρ' ἰατρ. ζεζόατον. — 2) τὸ πεπτόν, ἢ χωνευμένον.

Ἀφέψησις, εως, ἡ = ἄφεψις.

Ἀφέψω, Μλ. ἀφεψήσω (ἕψω, ἀνμλ.). Ψήνω, βράζω, μαγειρεύω: κάμνω τίποτε νὰ γένῃ πάλιν νέον ἀφ' οὗ τὸ βράσω· ὡς ἡ Μήδεια τὸν πατέρα της, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1321 καὶ 1326. «Τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα». — 2) χωνεύω.

Ἀφή, ῆς, ἡ (ἅπτω). Ἡ μία τῶν πέντε αἰσθήσεων· ἡ ψηλάφησις, ἄγγιγμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων διὰ τοῦ ὁποίου αἰσθανόμεθα τὴν τραχύτητα, ἁπαλότητα κτλ. ἐγγίζοντες κανὲν σῶμα· τὸ κοιντ. πασπάτευμα: Πιάσιμον, ἄδραγμα, χτύπημα, πλήγωμα· ἀφὴν προσφέρω· ἐναντιόνομαι μὲ τὸν λόγον, ἀντιλέγω, ἀπελέγχω ἢ ἀποδείχνω τὸ ἐναντίον, Πλτχ. — 2) ἄγγιγμα ἢ σύμωμα εἰς τίποτε, σύνδεσμα, συνέχεια ὡς τό, συναφή: Ἀλλὰ ἀφὴν ἔχειν, τὸ νὰ ἔχῃ τις τίποτε ἑλκυστικόν· μὲ τὸ ὁποῖον ἕλκει, σύρει πρὸς τὸν ἑαυτόν του ἄλλον, τὸν κάμνει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, νὰ ἔχῃ κλίσιν πρὸς αὐτόν. Πλουτχ. 3) ὁ κίτρινος ψιλὸς ἄμμος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπασσον ἢ ἐπασπάλιζαν τὸ σῶμά των, οἱ παλαισταὶ ἀφ' οὗ τὸ ἄλειφαν μὲ λάδι, Ἐπκρ. — 4) ἄναμμα, τὸ νὰ ἀνάψῃ τις τίποτε: λύχνων ἀφαί, ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας, μετὰ τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, ὅταν ἀνάπτουν τὰ φῶτα· συνήθως περὶ λύχνων ἀφάς, Ἡρόδ. 7, 215.

Ἀφηβάω, ῶ, Μ. ήσω (ἡβάω). Φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, παύω ἀπὸ τὸ νὰ εἶμαι παιδίον, καὶ = ἀπερνῶ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικ., ἀρχίζω νὰ γηράζω· παρὰ τὸ

Ἄφηβος, ου, ὁ, (ἥβη). Ὅστις ἀπέρασε τὴν νεανικὴν ἢ καὶ τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἀρχίζει νὰ γίνεται γέρων.

Ἀφηγέομαι (ἡγέομαι). Ὁδηγῶ, γίνομαι ὁδηγός, πηγαίνω ὁ πρῶτος ἐμπρός. — 2) ὁδηγῶντας ἀναχωρῶ ἢ γυρίζω ὀπίσω ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἄλλους, Ξενοφ. Κύρ. Β΄, Γ΄, 21. 3) Διηγοῦμαι, λέγω, ἱστορῶ, Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ. ὁ Παρακμ. λαμβάνεταί ἐνίοτε καὶ κατὰ παθητ. σημασ. ἀφήγηταί μοί τι, Ἡρόδ. 5, 62. 9, 26. ἀφ' οὗ

Ἀφήγημα, ατος, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ διηγημένον, τὸ διήγημα, ἡ διήγησις, Ἡρόδ. — 2) εἰσαγωγὴ εἰς κανὲν σύγγραμμα· παρὰ τοῖς Ο΄. Ἰωσήπ. Μακκ. ΙΔ΄. ἀφ' οὗ

Ἀφηγηματικός, ή, όν. Διηγηματικός· καί, Ἀφηγηματικῶς, Ἐπίρρ. Μὲ διηγηματικὸν τόνον. Διονύσ. Ἀλικ.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ. Ὁδηγός, καὶ ὁ ἀφηγούμενος, διηγούμενος.

Ἀφήγησις, εως, ἡ. Διήγησις. Ἡρόδ.

* **Ἀφηγητήρ**, ῆρος, ὁ· καὶ

Ἀφηγητής, οῦ. Διηγητής. 2) ἀρχηγός, ὁδηγός.

Ἀφηδύνω, Μ. υνῶ. Γλυκαίνω, κάμνω τι γλυκύ, τὸ ἡδύνω.

* **Ἀφηθέω** = ἀπηθέω, Ἀττ.

* Ἄφηκα, ἐνργ. ἀόρ. α΄. τοῦ ἀφίημι· ἄφηκα, ἀφῆκα.

* Ἀφήκω, Μλ. ξω (ἥκομαι). Ἔρχομαι ἀπὸ κάπου, φθάνω εἰς κάπου μέρος· τὸ ἰταλ. ἀριβάρω· εὕρηται μόνον παρὰ Πλατ. Πολιτ. 7, 12, σελ. 530. Ε, ὅπου ὁ Ἐκβ. ἀνήκειν ἔχει.

Ἀφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὅστις ἀπέρασε τῆς νεότητος τὴν ἡλικίαν, δὲν εἶναι πλέον νεανίας, παλληκάρι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον συγκρτ. καὶ ὑπρθτ. ἀφηλικέστερος, -στατος, χρήσιμον. Εὕρηται μέντοι καὶ τὸ θετ. Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 140.

Ἀφηλιώτης, Ἀττ. ἀνάλογος, ἄχρηστος ὅμως σχεδὸν τύπος τοῦ, Ἀπηλιώτης· ὅπερ ἰδέ

* Ἄφημαι (ἧμαι, ἀνμλ.) κάθημαι μακρυὰ ἢ ξέχωρα ἀπὸ ἄλλους· μόνον μετοχ. ἀφήμενος, Ἰλ. Ο, 106, ἀπαντώμενος.

Ἀφημερεύω, Μ. εύσω (ἡμερεύω). Εἶμαι ἀπών, λείπω ἀπὸ κανὲν μέρος μίαν ἢ διὰ μίαν ἡμέραν· Δημοσθ.

Ἄφημος, ου, ὁ, ἡ· καὶ ἀφήμων, ονος (φήμη). Χωρὶς φήμην, χωρὶς ἔπαινον, ἀγνώριστος, μὴ περίφημος.

Ἀφήμως, Ἐπίῤῥ. Χωρὶς φήμην, ὁ δὲ Ἡσύχιος, καὶ ὁ Σχολ. Θουκυδ. Γ, 104. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχῆ, ἐξηγοῦσιν, ὡς καὶ τὸ, παρ' Ὁμ. Ὕμν. Α΄, 171. »Ὑποκρίνεσθε ἀφήμως· ὅσας ἄλλας . . . σθ' εὐφήμως, ἀνωνύμως.

Ἀφηνιάζω, Μ. άσω (ἡνία). Εὐγάλλω, ἀποτινάζω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου τὸ χαλινάρι, καθὼς π. χ. τὸ βαρυκέφαλον ἄλογον, δὲν μὲ κρατεῖ, δὲν μ' ἐμποδίζει· Μεταφ. δὲν ὑπακούω, δὲν ἀκολουθῶ, δὲν ὑποτάσσομαι, ἀποῤῥίπτω τὸν ζυγόν, ἐλευθερόνομαι.

* Ἀφηνίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀφηνιάζῃ τις. Θεμίστ.

Ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἀποτίναξις τοῦ χαλινοῦ, ἀνυποταξία, στασιασμός, Πλουτ.

Ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἀφηνιάζων, μὴ ὑποτασσόμενος, ἀποστάτης.

Ἀφηρωΐζω, συνρ. Ἀφηρώζω, καὶ Δωρ. Ἀφηρωΐζω, Μλ. σω (ἥρως). Κάμνω τινὰ ἥρωα, Ἐπιγρ.

Ἀφησυχάζω, Μ. άσω (ἡσυχάζω). Γίνομαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ἱπποκρ. Ἐπιστ.

* Ἀφήσω, Μλ. α΄. ἐνργ. τοῦ ἀφίημι.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ (ἀφίημι). Σφενδονιστής, τοξευτής, σαΐτευτής. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Ι, 404.

Ἄφθα, ἡ (ἅπτω). Ἐξάνθημα ἢ σπυράκια, μάλιστα εἰς τὸ στόμα· μάλιστα τῶν παιδίων· τὸ κοινῶς ξεχύματα· ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθ. ἄφθαι ἐν χρήσει, Γαλην. καὶ Ἐρωτ. Γλωσ.

Ἀφθαρσία, ίας, ἡ (φθάρσις). Τὸ νὰ μὴ φθείρηται, ἀφανίζηταί τις ἢ τίποτε· ἀθανασία· (ὁ τύπος ἄφθαρσις, ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης.)

Ἀφθαρτίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ ἄφθαρτον, ἀθάνατον.

Ἄφθαρτος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν φθείρεται, δὲν ἀφανίζεται, ἢ δὲν ἐφθάρθηκε, δὲν ἀφανίσθηκε· ὁ μὴ ἀθάνατος, παντοτεινός· Ἐπίῤῥ. ἀφθάρτως.

* Ἄφθαστος, ὁ, ἡ (φθάνω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν ἔφθασε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ τις· Ὑμνογρ. Ἐπίῤῥ. ἀφθάστως.

Ἀφθάω· Μλ.-ήσω (ἄφθαι). Πάσχω, ἔχω τὰς ἄφθας.

Ἀφθεγγέω· Μ.-ήσω (ἄφθεγκτος). Δὲν εὐγάνω φωνήν, ἦχον, δὲν ὁμιλῶ· τὸ κοιν. οὔτε τσιμουδῶ· Πολυδ. Ε΄, 146.

Ἀφθεγκτί, Ἐπίῤῥ. Χωρὶς ὁμιλίαν, χωρὶς φωνήν· παρὰ τὸ

Ἄφθεγκτος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅστις δὲν ὁμιλεῖ, δὲν ἠχεῖ, σιωπηλός, βουβός, ἀνέκφραστος.

Ἀφθιτόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Τοῦ ὁποίου ἡ συμβουλὴ εἶναι ἄφθαρτος, αἰώνιος, δὲν ξεχάνεται, δὲν λησμονεῖται ποτέ. παρὰ τὸ

Ἄφθιτος, ὁ, ἡ (φθίω). Ἄφθαρτος, ἀχάλαστος, ἀβλαβής· ὅστις δὲν ἐφθάρθηκε, δὲν ἐχάλασε, δὲν ἐβλάφθηκε· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαλασθῇ, φθαρθῇ, βλαφθῇ· αἰώνιος, Ὁμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ κεῖται ἀεὶ κατὰ σημασ. τοῦ στερεοῦ, διαρκοῦς, ἀναλλοιώτου.

Ἄφθογγος, ον, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ἄφωνος, χωρὶς φωνήν, ἦχον, ὁμιλίαν· Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 198. — 2) ἄφθογγα = ἄφωνα. ὑπκ. γράμματα, δηλ. τὰ σύμφωνα· Heind. ἐν Πλάτ. Θεαί. σλ. 203. Β.

Ἀφθόνητος, ου, ὁ, ἡ (φθονέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸν ὁποῖον δὲν ἐφθόνησαν, ἢ δὲν φθονεῖ τις. Ἔτι δὲ καὶ = ἄφθονος· Πινδ. Ὀλ. ΙΑ, 7. καὶ ΙΓ΄. 35. Ἐπίῤῥ. ἀφθονήτως.

Ἀφθονία, ίας, ἡ (ἄφθονος). Τὸ νὰ μὴ φθονῇ, μὴν ἔχῃ τις φθόνον. — 2) δαψίλεια, τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀπὸ ὅλα, νὰ εἶναι προβλεμμένος μὲ ὅλα πλουσίως, τὸ τουρκ. μπερεκέτι, Ξενοφ. Κ. Παιδ. Α΄, δ. 17.

* Ἀφθονοπάροχος, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὅστις δίδει τίποτε πλουσιοπάροχα· τὸ κοινότ, μὲ τὸ παραπάνω· τρκβ. τσιουμέρτης.

Ἄφθονος, ου, ὁ, ἡ (φθόνος). Χωρὶς φθόνον· ὅστις δὲν ἔχει φθόνον, δὲν εἶναι φθονερός. — 2) = ἀφθονοπάροχος, πλουσιοπάροχος. Ὁμ. Ὕμ. 30, 16. Μεταφ. Ἐπὶ τῆς γῆς· εὔκαρπος, πολύκαρπος. — 3) συνηθ. πληθ. πᾶν ὅ,τι δίδεται, ξοδιάζεται πλουσιοπάροχα· Ὕμ. Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 118. ἐν ἀφθόνοις, μὲ ἀφθονίαν, μὲ τὸ παραπάνω· τὸ τουρκ. μπόλικα. ἐν ἀφθόνοις βιοτεύειν· τὸ νὰ ζῇ τις πλούσια χωρὶς νὰ τῷ λείπῃ τίποτε, ἢ νὰ ἔχῃ ὀλίγον ἀπὸ τίποτε, Ξενοφ. Ἀνβ. 3, 2, 25· συγκρ. ἀφθονέστερος· Πινδ.

Ἀφθόνως, Ἐπίῤῥ. Χωρὶς φθόνον. 2) Δαψιλῶς, πλουσίως, πλουσιοπαρόχως.

Ἀφθορία, ίας, ἡ· Τὸ νὰ μὴν εἶναι τις διεφθαρμένος, μὲ χαλασμένα ἤθη· καθαριότης, ἁγνεία, ἀθωότης· παρὰ τὸ

Ἄφθορος, ον, ὁ, ἡ (φθείρω). Ἀχάλαστος, καθαρός· ἐξαιρ. ἐπὶ νεανιῶν καὶ παρθένων, οἱ ὁποῖοι εἶσιν ἄπειροι ἔτι ἔρωτος· ἀδιάφθορος, ἀθῶος.

Ἀφθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἔχει ἄφθας, ξεχύματα ς τὸ στόμα.

Ἀφία, ίας, ἡ· Εἶδος βρωσίμου, ἀγρίου, ἀκριβέστερα ἀγνώστου φυτοῦ· Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Ζ, 8.

* Ἀφίδιτος, ὁ, ἡ· ὑπακ. ἡμέρα· ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Σπαρτιάτης δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν, φειδίτιον, ἐπειδὴ ἐθυσίαζεν, ἢ ἦτον εἰς τὸ κυνήγιον· Ἡσχ. 1, σλ. 637. Παράβλ. Πλουτ. Λυκ. 12· ἄλλοι δὲ προτιμῶσι τὸ, ἀφείδιτος, διὰ τὸν συνήθη τύπον τοῦ, φειδίτιον.

Ἀφιδρόω, ῶ, Μ. ώσω· Καταϊδρόνω· Ἱδρόνω, ἱδρόνω καταπολλά, μὲ ὑπερβολήν. — 2) ἱδρόνω διὰ σωματικῆς ἀσκήσεως, διὰ γυμνικῶν ἀγώνων· Ἀριστοτέλ. καὶ Διοσκορ.

Ἀφίδρυμα, ατος, τὸ (ἀφιδρύω). Εἰκών, εἰκόνισμα, ἐξαιρ. ἄγαλμα. τὰ ὁποῖα στήνονται, εἰς τιμὴν ἐκείνου, μὲ τὸν ὁποῖον εἶναι ὅμοια καμωμένα· καὶ ναὸς κτιζόμενος εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἡμιθέου, ὅμοιος μὲ ἄλλον τινὰ ἄλλου κτισμένον εἰς τιμὴν τοῦ ἰδίου· ὁ Στράβ. Η΄. σλ. 590. »Μάλιστα μὲν τὸ βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος, εἰ δὲ μή, τοῦ γε ἱεροῦ τὴν ἀφίδρυσιν», καὶ Διόδωρ. Σικελ. ΙΕ΄, 49. Στράβ. Βιβλ. Θ΄. σελ. 618. »Δήλιον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυμένον».

* Ἀφίδρυσις, εως, ἡ· Στήσιμον, ἀφιέρωσις ἀγάλματός τινος κατασκευασμένου κατὰ μίμησιν ἄλλου· Πλουτ. παρὰ τὸ

Ἀφιδρύω, Μλ-ύσω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Στήνω ἀγάλματα, κτίζω ναοὺς κατασκευασμένους κατὰ μίμησιν διωρισμένου τινὸς πρωτοτύπου· ὅθεν μιμοῦμαι, ζωγραφίζω ἢ σχηματίζω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τοιοῦτον. — 2) ξεστήνω, σηκώνω τὸ ἄγαλμα ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸ στήνω ἀλλοῦ (τὸ υ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. δίχρονον· ἐν τῷ μέλ., τοῦ ἀόρ. α΄, καὶ Παρκ. παθτ. δέ, μακρόν).

Ἀφίδρωσις, εως, ἡ (ἀφιδρόω) Καϊδρωμα. — 2) ἵδρωμα ἀπὸ ἀγῶνα, ἀπὸ κοπίασμα.

Ἀφιερίζω, Μ. ίσω· καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, καθαρίζω· Ἴδε, Ἱερίζω.

Ἀφιερόω, ῶ, Μ. ώσω (ἱερόω). Καθαρίζω· ἀφιερόνω, ἁγιάζω· ἀφ' οὗ

Ἀφιέρωμα, ατος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ ἀφιερωμένον πρᾶγμα, τὸ εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ προσφερόμενον δῶρον.

Ἀφιέρωσις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἀφιερόνῃ τις τίποτε.

Ἀφιζάνω, Μ. ζήσω, καὶ Ἀφίζω· Μλ. ἀφιζήσω (ἵζω, ἀνμλ.). Σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον εἰς ὃν κάθημαι.

Ἀφίημι, Μ. ήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ἀφήνω, πέμπω, στέλλω, ἀπολύω, ἀποστέλλω· ῥίχνω τίποτε ἐναντίον τινος· τινά· Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων, τὰ ὁποῖα ἀφίνονται ἀπὸ τὸ χέρι, τὰ ῥίχνουν ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν· ἄκοντα, ἔγχος, κεραυνόν. Ἐν γένει, ῥίχνω τίποτε μακρὰν ἀπὸ τὸν ἐαυτόν μου, δὲν τὸ ἔχω πλέον, π. χ. ἀφ. δίψαν, σβύω, παύω τὴν δίψαν μου, Ἰλ. Λ, 642. — ἄνθος, ῥίχνω κάτω, κρημνίζω τὸ ἄνθος τῶν σταφυλιῶν, Ὀδσ. Η, 126. — ἀφίημι τὰ πλοῖα εἰς — ἀφίνω τὰ καράβια νὰ τρέχουν διὰ νὰ φθάσουν εἰς κανὲν μέρος, Ἡρδτ. 5, 42. — ἀφ. μένος, συστέλλω, ἐμποδίζω τὴν δύναμιν, Ἰλδ. Ν, 444. — ἀφ. θυμόν, ἀποῤῥίπτω τὸν θυμόν, δὲν ἀφίνομαι νὰ μὲ κυριεύσῃ· Σοφκλ. — β΄) ἀφίνω ἐλεύθερον τινὰ ἀπό τίποτε, Ἰλδ. Υ, 464 Ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθης ἔκφρασις ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν ἢ δικαστικῶν συνεδριάσεων, ὅταν ἐτελείωναν· ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιῶν δὲ ἢ κοινῶν συνελεύσεων, ἐχρῶντο τῷ λύειν· Elmsl. ἐν Ἀριστφ. Ἀχ. 173. Ἐκκλ. 377. Ἱππ. 764. Σφηκ. 595. — Ἔτι δὲ καί, ἀφίνω ἐλεύθερον, δοῦλον, ἢ φυλακωμένον τινά· συγχωρῶ τὸ σφάλμα, τὴν τιμωρίαν τινος· ἀφ. τῆς αἰτίας· ἀποβάλλω, καθαρίζομαι τίποτε· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ διαζυγίου· ἀφ. γυναῖκα, χωρίζομαι ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου· — παραβλέπω, ἐπιτρέπω, μετὰ ἀπρμφ. Jac. Ἀνθ. 3, 2. σλ. 146. — 2) ἀμεταβ. κινῶ, μισεύω, κάμνω πανιά· ὅπου ἀναπληροῦται ἑκάστοτε διὰ τοῦ, στρατόν, ἢ ναῦν κ. τ. τ. — 3) μέσ. ἀφίνω τίποτε, τὸ ὁποῖον κρατῶ· »Δειρῆς οὔπω ἀφίετο πήχεε»· δὲν τὸν ἄφησεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της. Ὀδσ. Ψ, 240. Οἱ Ἀττ. συντάσσουσιν αὐτὸ μόνον μετὰ τῆς γεν. ἄνευ προσλήψεως τῆς αἰτιατ. (τὸ Ἰῶτα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον βρχ. παρὰ τοῖς Ἐποπ. ὅταν δὲν γίνεται μακρ. διὰ τῆς αὐξήσ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ἀεὶ μακρ. εὕρηται μέντοι καὶ παρ' Ὁμ. ἀφίετε, υ-υυ, Ὀδσ. Χ, 251. παρβλ. Ν, 126. κατὰ χρείαν τοῦ στίχου.)

Ἀφικάνω (ἱκάνω). Ἄνευ μέλλ. φθάνω, ἔρχομαί που ἀπὸ κανὲν μέρος· ποιητ. ἀντὶ ἀφικνέομαι· Ὁμ. συντάσσει αὐτὸ αἰτιατικῇ, τὰ πλεῖστα ἄνευ προθέσεως, καὶ μόνον ἅπαξ μετὰ τῆς πρός· χρῆται δὲ αὐτῷ κατὰ παρακμ. κατὰ σημασ. δὲ συμβάσης ἀφίξεως, εὕρηται μόνον κατ' Ἐνεστ. καὶ Παρατατ. (υυ--)

* Ἀφικνέομαι· Μλ.-ίξομαι· μεσ. ἀποθ. ἔτι δὲ καὶ ἀφίξω· ἀόρ. ἀφικόμην· (ἱκνέομαι, ἀνμλ.) Φθάνω, ἔρχομαι πρός τινα ἢ εἰς κανὲν μέρος· Παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα μετὰ αἰτιατ. ἄνευ προθτ. σπανίως μετὰ προθτ. εἴς τι, ἢ ἐπί τι· ὅπερ συνηθέστ. παρὰ Λογογρ. οἵτινες καὶ πρός τι πολλάκις χρῶνται· οἱ μεταγενστ. χρῶνται καὶ τῇ γεν. ἄνευ προθτ. Ἄλγος ἀφίκετό με, Ἰλδ. Σ, 395. μ' ἦρθεν, μ' ἐκυρίευσεν λύπη. Ἐξαιρ. ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκον εἰς τὴν πατρίδα μου. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 6. — Εἰς πᾶν ἀφικνεῖσθαι, ἔτι δὲ καί, εἰς πᾶν κακόν,

καὶ κακοῦ ἀρ. φθάνω ἐφ' ἀκμήν, εἰς τὸ ἀκμήν· ἀναδέχομαι κάθε κίνδυνον, βάλλω ὅλας τὰς δυνάμεις μου, κάμνω τὰ ἀδύνατα δυνατά. Valck. ἐν Ἡρόδ. 7, 118. ἀφ' οὗ

Ἀφίκτωρ, ορος, ὁ, ἡ· = Ἱκέτης. 2) »Ζεὺς ἀφίκτωρ« παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1. καὶ 249. = Ἱκέσιος· ποιητ. μόνον.

Ἀφιλάγαθος, ου, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ καλόν, τὸ ἀγαθόν· Ν. Δ.

Ἀφιλάλληλος, ου, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Πληθυντ. μάλιστα ἐν χρήσει· ὅσοι δὲν ἀγαπῶνται μεταξύ των ἕνας τὸν ἄλλον.

Ἀφιλανθρωπία, ίας, ἡ (φιλανθρωπία). Τὸ νὰ μὴν εἶναι τις φιλάνθρωπος, νὰ μὴν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους· ἐκ τοῦ

Ἀφιλάνθρωπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀφιλανθρώπως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλανθρωπίαν, χωρὶς ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀφιλαργυρέω, ῶ (ἄργυρος). Δὲν ἀγαπῶ τὰ ἄσπρα, δὲν εἶμαι φιλάργυρος· παρὰ τὸ

Ἀφιλαργυρία, ἡ· Τὸ νὰ μὴ εἶναί τις φιλάργυρος.

Ἀφιλάργυρος, ὁ, ἡ (φιλάργυρος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλάργυρος, δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἀργύρια· τὰ ἄσπρα.

Ἀφιλαργύρως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλαργυρίαν.

Ἀφιλαρύνω· = ἱλαρύνω. Κάμνω τινὰ ἱλαρόν, χαρούμενον. Διογέν. Λαέρ. εἰς Ζήν. 86.

*Ἀφιλάσκομαι· Μλ. -λάσομαι (ἱλάσκομαι, ἀνμλ.). Ἱλεόνω, ἐξιλεόνω τινά. Πλάτ. (τὸ ε, ἐξ χρόνου.)

Ἀφιλαύτως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ, Ἀφίλαυτος. Χωρὶς φιλαυτίαν. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἀφιλεργέω, ῶ (φιλεργός). Δὲν ἀγαπῶ τὸ ἔργον, τὴν δουλείαν, δὲν ἀγαπῶ νὰ δουλεύω· ἀφ' οὗ

Ἀφιλεργία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὴν δουλείαν, νὰ μὴ θέλῃ νὰ δουλεύῃ.

Ἀφιλέταιρος, ου, ὁ, ἡ (φιλέταιρος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἑταίρους, τοὺς συντρόφους· τὸ ἰταλ. τοὺς καμαράτιδές του.

Ἀφιλέχθρως, Ἐπίῤ. (φιλεχθρος). Χωρὶς νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἔχθραν· δηλ. νὰ ἀποφεύγῃ κάθε αἰτίαν τοῦ νὰ ἐχθρεύεται μέ τινα.

Ἀφιλήδονος, ου, ὁ, ἡ (ἡδονή). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς σαρκικὰς ἡδονάς· Ἀντωνῖν. Ε, 5.

Ἀφίλητος, ου, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις δὲν ἀγαπᾶται, δὲν τὸν ἀγαποῦν. (ι) Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1702.

Ἀφιλία, ίας, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἔχῃ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ κάμῃ τις φιλίαν μὲ κανένα. Ἔλλειψις φιλίας, ἢ στέρησις φίλων, Ἀριστοτ. Ἠθ. Δ'. 9.

Ἀφιλίωτος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Ἀδιάλλακτος. Ἡσύχ.

Ἀφιλοδοξία, ἡ· Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὴν δόξαν· παρὰ τὸ

Ἀφιλόδοξος, ου, ὁ, ἡ (φιλόδοξος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.

Ἀφιλοδόξως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλοδοξίαν.

Ἀφιλοεργέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ Ἀφιλεργέω. Κύριλ.

Ἀφιλοθεάμων, ὁ, ἡ (θέαμα). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ θεάματα, θέατρα.

*Ἀφιλοθεΐα, ἡ (φιλοθεΐα). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὸν θεόν· ἀσεβής. Κύριλ.

*Ἀφιλόθεος, ὁ, ἡ (φιλόθεος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν θεόν, ἀσεβής. Κύριλ.

*Ἀφιλοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ (οἰκτίρμων). Ἀνελεήμων, ἄσπλαγχνος. Κύριλ.

Ἀφιλοκαλία, ίας, ἡ (φιλοκαλία). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὸ καλόν· ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς ἀφιλοκάλου, καὶ ἔλλειψις ἀγάπης τοῦ καλοῦ, τὸ μὴ ἀγαπᾶν τὸ καλόν· Ἀθήν. Σ, 3.

Ἀφιλόκαλος, ου, ὁ, ἡ (φιλόκαλος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ καλόν.

*Ἀφιλοκομπέω, (ἀφιλόκομπος). Εἶμαι ἀφιλόκομπος, δὲν ἀγαπῶ, δὲν συνηθίζω νὰ κομπάζω, καυχῶμαι· Κύριλ.

*Ἀφιλοκομπία, ἡ (κόμπος). Τὸ νὰ μὴν εἶναί τις φιλόκομπος· Κύριλ.

*Ἀφιλόκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ, δὲν συνηθίζει νὰ καυχᾶται· Κύριλ.

*Ἀφιλόκοσμος· (κόσμος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν κόσμον· Κεκλ.

*Ἀφιλόλογος, ὁ, ἡ (φιλόλογος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἐπιστήμας· Πλούτ.

Ἀφιλόνεικος, ου, ὁ, ἡ (φιλόνεικος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὰς φιλονεικίας, δὲν συνηθίζει νὰ φιλονεικῇ· Ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ φιλονεικίας. Λουκιαν.

Ἀφιλονείκως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλονεικίαν, ἀφιλονεικήτως.

Ἀφιλοξενέω, ῶ· Εἶμαι ἀφιλόξενος, δὲν ἀγαπῶ τοὺς ξένους· τοὺς κακοδέχομαι· παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ μόνον παρὰ Κύριλ.

Ἀφιλοπλουτία, ἡ· Καταφρόνησις τοῦ πλούτου, τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὰ πλούτη. Πλούταρχ.

Ἀφιλοπόλεμος, ου, ὁ, ἡ (φιλοπόλεμος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον.

Ἀφιλόπονος, ου, ὁ, ἡ (φιλόπονος). Ὅστις δὲν ἀγαπᾷ νὰ δουλεύῃ, νὰ ἐργάζεται.

Ἄφιλος, ου, ὁ, ἡ· Χωρὶς φίλους, χωρὶς φιλίαν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ τις· ἀπροστάτευτος, δυστυχής, ἀνεπιτήδειος εἰς φιλίαν· χωρὶς φίλους. Σοφοκλ. Ἐπίῤ. ἀφίλως.

Ἀφιλοσόφητος, ου, ὁ, ἡ (φιλοσοφέω). Χωρὶς τοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνας κατασκευασμένος, κακομένος. 2) ὅστις δὲν ἐδιδάχθη, δὲν ἔμαθε τὴν φιλοσοφίαν· γενικῶς δέ, ἀπαίδευτος, ἀμαθής· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἑπομ.

Ἀφιλόσοφος, ου, ὁ, ἡ (φιλόσοφος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλόσοφος. Πλάτ. Τιμ. σελ. 73. Α. Ἐπίῤ. ἀφιλοσόφως.

Ἀφιλοστάχυος, ὁ, ἡ (στάχυς). Ἀνάλεκτ. Γ' 333. »Ἀφιλοστάχυος πενίαι«, χωρὶς στάχυα, ἤτοι γεννήματα, σπαρτά. (στα)

Ἀφιλοστοργέω, ῶ· Δὲν ἔχω φιλοστοργίαν, ὅ ἐστι, δὲν ἀγαπῶ μὲ ἐγκάρδιον, θερμὴν ἀγάπην· παρὰ τὸ

Ἀφιλόστοργος, ου, ὁ, ἡ (φιλόστοργος). Χωρὶς φιλοστοργίαν, θερμήν, καρδιακὴν ἀγάπην· Πλούταρχ.

Ἀφιλοτεκνία, ίας, ἡ (φιλοτεκνία). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα του, ἢ τὰ παιδία γενικῶς.

Ἀφιλοτιμία, ίας, ἡ· Ἔλλειψις φιλοτιμίας· Ἀριστοτ. τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις φιλοτιμίαν, Ἠθ. Δ, 10.

Ἀφιλότιμος, ου, ὁ, ἡ (φιλότιμος). Ὅστις δὲν εἶναι φιλότιμος· δὲν ἔχει αἴσθησιν φιλοτιμίας· Λυσιγ. 17, 2—· ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ἀφιλοτίμως, Ἐπίῤ. Χωρὶς φιλοτιμίαν.

Ἀφιλοχρηματία, ίας, ἡ (φιλοχρήματος). Τὸ νὰ μὴν ἀγαπᾷ τις, τὸ νὰ καταφρονῇ τὰ χρήματα, τὰ πλούτη.

Ἀφιλοχρήματος, ου, ὁ, ἡ· Ὅστις καταφρονεῖ τὰ πλούτη· Σουΐδ.

Ἀφιματόω, (ἱμάτιον). Γυμνόνω τινά, τοῦ πέρνω τὰ ἱμάτια· τὰ φορέματα· Σουΐδ.

Ἄφιξις, εως, ἡ (ἀφικνέομαι). Ἐρχομός, φθάσιμον εἰς κανὲν μέρος, εἰς κανένα τόπον· Πλάτ. Ἐπιστ. »Τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν«. — 2) ἀναχώρησις, μισευμός· Δμτθ. σλ. 1436. R. Hdn. 1, 7, 2. — 3) = ἱκετεία. Αἰσχύλ. Ἰωνικῶς ἄπιξις, Ἡρόδ. 5, 49.

Ἀφιππάζομαι, Μ. άσομαι (ἱππάζομαι). Φεύγω, ἀναχωρῶ, ἔφιππος, ἢ καβαλλάρης. Στράβ. Ζ.

Ἀφιππασία, ἡ (ἀφιππεύω)· Τὸ νὰ ἀναχωρῇ, φεύγῃ, μισεύῃ τις ἔφιππος, ἢ μὲ ἄλογον, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. καβαλλάρης· ἀμφβ.

Ἀφιππεύω· (ἱππεύω) Ὁδεύω, ἢ ἀναχωρῶ, φεύγω ἔφιππος, καβαλλάρης· Ἡλιοδ.

*Ἀφιππία, ἡ· Ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ ἱππεύειν· τὸ νὰ μὴν ἠξεύρῃ τις νὰ κάθηται εἰς τὸ ἄλογον, νὰ καβαλλικεύῃ· παρὰ τὸ

Ἄφιππος, ου, ὁ, ἡ· Ἀνεπιτήδειος, μὴ ἁρμόδιος, ἀνάρμοστος εἰς τὸ νὰ πέρνᾳ, στρατεύῃ τις καβαλλάρης· ἀρ. χώρα· Ξεν. — 2) ὅστις δὲν ἠξεύρει νὰ καβαλλικεύῃ. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. Α'. 210.

Ἀφιπποτοξότης, ου, ὁ· Ἰδὲ ἀμφιπποτοξότης.

Ἀφίπταμαι, Μλ. ἀποπτήσομαι, (ἵπταμαι, ἀνμλ.) = ἀποπέτομαι· πετῶ, φεύγω πετῶντας.

Ἀφίστημι· Μλ. ἀποστήσω· (ἵστημι). βάλλω τίποτε πέρα, κατὰ μέρος, τὸ ἀπομακρύνω, τὸ παραμερίζω· κάμνω νὰ ἀποστατήσῃ, μὲ πλάνην καὶ ἀπάτην παρακινῶ εἰς ἀποστασίαν· διώκω μακρυά, ὀπίσω· τινά τινος· — 2) ἀμτβ. κατὰ Παρακ. Ὑπερσυντ. καὶ ἀόρ. β. ἐνεργ. ὥσπερ καὶ παθτ. μετὰ μέλ. Μλ. ἀπέχω, στέκομαι μακρυά· ἐγκρατεύομαι, παραιτοῦμαι· ἀπομακρύνομαι, ξεχωρίζομαι, ξεκόπτομαι, φεύγω, μισεύω, ἀναχωρῶ· ἀποστατῶ, ἀποσπῶ, ἀποστατῶ· τινος· Ἀφιστάναι φρενῶν, τὸ νὰ παραφρονήσῃ τις, νὰ χάσῃ τὰς φρένας, τὸν νοῦν του, τὸ κοινότ. ζουρλαθῇ, λωλαθῇ, τρελλαθῇ Σοφοκλ. Φιλ. 865· ὡσαύτως καὶ, ἐξιστάναι φρενῶν· Τὸ δέ, ἀποστῆναι ἢ ἀφίστασθαι κινδύνων, πόνων, κ. τ. λ. τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, παραμερίζῃ τις κίνδυνον, κόπον· Ἀφιστάναι πρός τινα, τὸ νὰ ἀποσκιρτᾷ τις, νὰ ἀπερνᾷ εἰς τὸ ἐναντίον μέρος· Ξεν. Α β. 3, 2, 5. Ὁμ. χρῆται τούτοις μόνον τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημ. τοῦ, ἀπέχω, στέκομαι μακρυά. — 3) ζυγιάζω· Ξεν. Συμπ. 2, 20. Μέσ. ζυγιάζω τίποτε, διὰ νὰ πληρώσω αὐτὸ κατὰ τὸ ζύγι, κατὰ τὸ βάρος του· »Μὴ χρεῖος ἀποστήσωνται«, Ἰλ. Ν, 745· νὰ μὴ μᾶς πληρώσουν τὸ χρέος, δηλ. νὰ μὴ μᾶς ἀνταποδώσωσιν τὸ κακὸν μὲ κακόν· διορίζω νὰ ζυγιάσουν τίποτε διὰ νὰ τὸ παραλάβω κατὰ τὸ ζύγι· Δμτθ.

Ἄφλαστον, ου, τό· Τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρύμνης τοῦ καραβίου, ὁμοῦ μὲ τὰ κεράτια καὶ τοὺς στολισμούς του, τοὺς ὁποίους συνήθιζαν νὰ κρεμοῦν εἰς τὰ καράβια. Ἰλ. Ο, 717. Ἡρόδ. 6, 114. Ὅρα Εὐστάθ. Ἰλ. Ο. σελ. 1039. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 1089. Β'. 601. καὶ Γ'. 543.

Ἄφλεβος, ου, ὁ, ἡ (φλέψ). Χωρὶς φλέβας.

Ἀφλέγμαντος, ου, ὁ, ἡ (φλεγμαίνω). Χωρὶς φλόγωσιν, ὅστις δὲν ἔχει ἢ δὲν εἶχε, ἢ δὲν ἔπαθε φλόγωσιν, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἐναντίον εἰς τὴν φλόγωσιν, Θεόφραστ. »παντὸς τραύματος ἀφλέγμαντον«· δηλ. φυλάττει κάθε πληγὴν ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ πάθῃ φλόγωσιν· ὁ δὲ Ἀθήν. Σ, 10 »ἀφλέγμαντα τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς«, ἀντὶ τοῦ ὑγιὴς κατὰ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχήν. — 2) χωρὶς φλέγμα· ἐπὶ χυμῶν τοῦ σώματος, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι διεφθαρμένοι ἀπὸ γαστριμαργίαν καὶ ἀσελγῆ ζωήν, ὅθεν ὅστις δὲν ἔχει κακοχυμίας εἰς τὸ σῶμά του. Ἱπποκράτ.

Ἄφλεκτος, ου, ὁ, ἡ (φλέγω). Ἄκαυτος, ἄκαυτος, ἀμαγείρευτος, ἐν γένει πᾶν, ὅ,τι δὲν κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται, ψήνεται μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς φωτιᾶς.

Ἀφλόγιστος, ου, ὁ, ἡ (φλογίζω). Πᾶν ὅ,τι δὲν καίεται, δὲν τὸ φθείρει ἡ φωτιά. Ἀριστλ. μετεωρ. 4, 13.

Ἄφλογος, ου, ὁ, ἡ (φλόξ). Χωρὶς φλόγα, χωρὶς φωτιάν. Λυκόφρ. 36.

Ἄφλοιος, ου, ὁ, ἡ, (φλοιός). Χωρὶς φλούδαν.

*Ἄφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Χωρὶς θόρυβον.

Ἀφλοισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἄφρισμα, ὁ ἀφρός, ὁ σίαλος, τὰ σάλια λυσσασμένου τινος. Ἰλ. Ο. 607. »ἀφλοισμὸς περὶ τὰ στόμα γίγνεται«, κατ' ἄλλους τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων, ἐτυμολογούντων τὴν λέξ. πιθανῶς παρὰ τό, φλοῖσβος.

Ἀφλύαρος, ὁ, ἡ. »Ὅστις δὲν φλυαρεῖ δὲ ἀγαπᾷ τὰς φλυαρίας« Ἀντωνῖν. Ε. 5.

Ἀφλυσταίνωτος, ου, ὁ, ἡ (φλυσταίνομαι).

Ὅστις δὲν εἶχε τὰ ἐξενδύματα. φλυκταίναι, τὰ κοινῶς ἀστράκαν, ἀξεστράκιστος. Διοσκ.

Ἀφνειόομαι, ἄνευ Μλ. Γίνομαι πλούσιος, ἀποκτῶ πολλὰ πλούτη. παρὰ τὸ

Ἀφνειός, ὁ, ἡ, ὅτε δὲ καὶ ἡ ἀφνειή, παρ' Ἡσδ. λφ. 39. 2 (ἄφενος) πλούσιος, εὐκατάστατος, τὸ κοιν. καλοβαρημένος. Ὅμ. ἀφνειὸς βιότοιο Ἰλδ. πλούσιος, μὲ πολὺ βίον· ἀφνειὸς μήλοισι, καὶ ἀφνειὸς φρένας· μὲ πολλὰ πρόβατα, μὲ πολὺν νοῦν. Ἡσδ. Ἔρ. 116. 453. Ὑπρθ. ἀφνειότατος. Ἀντιμ. τὸ ὁμαλὸν συγκρτ. καὶ ὑπερθ. ἔχει Ὅμηρος.

* **Ἀφνεός**, ά, όν. Δωρ. τύπος τοῦ, ἀφνειός. Πνδ. τὸ συγκρ. καὶ παρὰ Σφκ. Ἠλ. 457. ἀφ' οὗ

Ἀφνέω, Μλ. ήσω. Εἶμαι πλούσιος, πλουτῶ, ὅθεν.

Ἀφνήμων, ονος, ὁ, ἡ = Ἀφνειός.

Ἄφνος, τὸ, εος, κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ «Ἄφενος». Πιδ.« ἀφ' οὗ

Ἀφνύνω, πλουτίζω τινά, τὸν κάμνω πλούσιον.

Ἄφνω, καὶ **Ἄφνως**. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 580. Ἐπίρ. (πιθανῶς κατὰ συγκ. τοῦ Ἀφανῶς). Ἀπροβλέπτα, ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα, ἐξαφνα, ἀνυπάντεχα· παράβλ. αἰφνιος, αἰφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης.

Ἀφόβητος, ου, ὁ, ἡ, (φοβέομαι). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις δὲν φοβεῖται, δὲν ἐφοβήθη, ἄφοβος, χωρὶς φόβον· τινός. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 885.

Ἀφοβία, ίας, ἡ ἀφοβησία, τὸ νὰ μὴ φοβῆταί τις.

Ἄφοβος, ου, ὁ, ἡ (φόβος). Χωρὶς φόβον, ὅστις δὲν φοβεῖται. — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν προξενεῖ φόβον, δὲν φοβίζει. Ἀριστοτ. καὶ Πλούτ.

Ἀφόβως, Ἐπίρ. Χωρὶς φόβον, ἄφοβα.

Ἀφοβόσπλαγχνος, ου, ὁ, ἡ (σπλάγχνον). Ὅστις ἔχει σπλάγχνα ἄφοβα, ἄφοβον καρδίαν. Ἀριστοφ.

Ἀφόδευμα, ατος, τό. Κόπρος. σκατόν, παρὰ τὸ ἀφοδεύω.

* **Ἀφοδευτήριον**, τὸ = ἀφεδρών, τὸ ἀναγκαῖον, ἡ χρεία· ἡ πόρεψη χυδαιότερον.

Ἀφοδεύω. Μ. εύσω· πηγαίνω εἰς τὸ ἀναγκαῖον, πρὸς χρείας μου. Λουκιαν. παρὰ τὸ

Ἄφοδος, ου, ἡ (ὁδός). Πηγαμός, ἀναχώρησις· παραμέρισμα, πρὸς χρείαν· τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὰ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντα· ἡ κόπρος, ἰδὲ ἀπόπατος Λουκ. καὶ Ἀθην. — 2) πηγαιμός, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπιστροφή. Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἀφοίβαντος, ου, ὁ, ἡ (φοιβαίνω). Ἀκάθαρτος ἀπάστρευτος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 232.

* **Ἀφοίνικτος**, ὁ, ἡ (φοινίσσω) Ἀκοκκίνιστος.

Ἄφοινον, ου, τό. = Ἄποινον. Σχολ. Ὅμ. Ἰλ. Α. 13.

Ἀφοίτητος, ου, ὁ, ἡ (φοιτάω). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ, νὰ πατήσῃ τις, ἀπάτητος. — 2) Ἐνεργητ. ὅστις δὲν πηγαίνει, δὲν συχνάζει που.

Ἄφολκος, ου, ὁ, ἡ (ὁλκή). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι καλὰ ζυγισμένον, δὲν ἔχει τὸ σωστὸν ζύγι, τὸ τουρκ. ἐξίκικον, Στράβ. ΙΕ. Σ. 1068. «δραχμὴ ἀφολκέστερον εἶναι τὸ ὕδωρ» ἓν δράμι ἐλαφρότερον εἰς τὸ ζύγι.

Ἀφομαρτέω (ὁμαρτέω). Ἀπομακρύνομαι· ἀμτβ. Ὀρφ. Κ. 641. «τοῦ δ' ἀφομαρτήτην τοσσόν, ἔνθα νῦν, «Ἀφομαρτήτην τοσσόν» ἀναγινώσκεται.

Ἀφόμοιος, ου, ὁ, ἡ (ὅμοιος). = Ἀνόμοιος. — 2) παρόμοια καμωμένος. ἀφ' οὗ

Ἀφομοιόω, ῶ. Μ. ώσω. Παρομοιάζω, κάμνω τι ὅμοιον, μὲ ἄλλο τίποτε, ἀφομοιῶ ἐμαυτὸν πρός τι· παίρνω τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν τινός, μεταμορφώνομαι. — 2) συγκρίνω, παραβάλλω. Πλάτ. εἰς Ηρακ. «ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν» καί, «ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος» καὶ Πίναξ. Ἡρακλ. ἀφ' οὗ

Ἀφομοίωμα, ατος, τό, παρομοίασμα· καμωμένον παρόμοιον μὲ ἄλλο· εἰκόνισμα, εἰκών, ἄγαλμα, κ. τ. λ. Πλάτ.

Ἀφομοίωσις, εως, ἡ. Ὁμοίωσις, παρομοίωσις.

* **Ἀφομοιωτικός**, ή, όν. ὅστις ἀνήκει εἰς ἀφομοίωμα· ἐπιτήδειος νὰ παρομοιάζῃ, παραβάλλῃ.

Ἀφοπλίζω, Μ. ίσω (ὁπλίζω) τινά τινος. Ξαρματόνω, παίρνω τὰ ἄρματα τινός. Λουκιαν. «οὐ ἀφώπλιστε τοῦ ξίφου καὶ τῶν βελῶν».

Ἀφοπλίζομαι, Μέσ. Ξαρματόνομαι· ἀφίνω τὰ ἄρματα. Ἰλ. Ψ. 26. «. . οἱ δ' αὖτε ἀφωπλίζοντο ἕκαστος χάλκεα μαρμαίροντα».

Ἀφοράω, ῶ. Μ. ἀπόψομαι· ἀόρ. ἀπεῖδον. Πρκ. ἀφεώρακα (ὁράω· ἀνωμ.). Βλέπω, κυτάζω μακρυά, ἢ ἀπὸ μακρυά. Ἡρόδ. Η΄. 37. — 2) Στρέφω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τίποτε, δὲν τὸ κυτάζω δὲν θέλω νὰ τὸ κυτάξω, κυτάζω ἀλλοῦ, γυρίζω τὴν ῥάχιν τῆς πλάτες μου. Ξεφ. Κ. Π. 7, 1. 18. Λυκργ. 6, 2, κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ὅμως σπανιώτατον.

Ἀφόρδιον, ίου, τό· παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 695. = Ἀφόδευμα.

Ἀφόρητος, ου, ὁ, ἡ (φορέω). Ἀνυπόφερτος· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. πᾶν ὅ,τι δὲν ἐφορέθη ἀκόμη, εἶναι ἀφόρετον.

Ἀφορήτως, Ἐπίρ. ἀνυπόφερτα· ἀφόρητα.

Ἀφορία, ίας, ἡ (ἄφορος). Ἀκαρπία, ἔλλειψις καρπῶν· μάλιστα τῶν γεννημάτων, ὅταν δὲν γίνωνται ἀρκετά, ἢ γίνονται πολλὰ ὀλίγα γεννήματα, Λυργ. 20, 2. Πλάτ.

Ἀφορίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ὁρίζω). Βάνω σύνορα, διαιρῶ τι μὲ σύνορα, τὸ ξεχωρίζω ἀπὸ ἄλλο βάλλωντας σημεῖα ἀνάμεσα: διορίζω τὸ τέλος τινὸς μὲ σημεῖον, τὸ ὁποῖον διαφέρεται καὶ κατὰ μέσην διαθ. — Μέσ. παίρνω, ἁρπάζω τίποτε ἀπὸ τὰ σύνορα, ἀπὸ τὴν χώραν, τὸ ἐβγάζω ἔξω, τὸ διώχνω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα, ἐξορίζω, τινός. β) Περιγράφω, διορίζω μὲ ἀκρίβειαν τὴν σημασίαν λέξεώς τινος· ἀφορίζομαί τι περί τινος. Ἡρόδ. Πλάτ. Χρμ. σλ. 173, Ε. 2) ἀποκλείω τινὰ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τὸν ἐμποδίζω, δὲν τῷ συγχωρῶ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἔχῃ συναναστροφὴν μὲ τοὺς λοιποὺς χριστιανούς, Ἐκκλ. ἀφ' οὗ

Ἀφόρισμα, ατος, τό. Τὸ διὰ τῶν συνόρων διωρισμένον, χωρισμένον μὲ σύνορα, τὸ σημειωμένον· διωρισμένον.

Ἀφορισμένως. Ἐπίρ. διωρισμένα, ξεχωρισμένα. Ἀριστοτ.

Ἀφορισμός, οῦ, ὁ, συνόρευμα, τὸ βάλσιμον τῶν συνόρων, διορισμός. — 2) γνώμη περιληπτική, ἢ θέμα σύντομον περιέχον ἐν συνόψει τὰ κυριώτερα τῆς ἐννοίας πράγματός τινος. Ἱππ. — 3) ἀπόκλεισις ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν χριστιανῶν· ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τῶν πιστῶν, ἢ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν πιστῶν ἀποδίωξις καὶ ἀποξένωσις. Ἐπιτίμιον. Ζωνρ. εἰς τὸν ιγ΄. Καν. τῆς ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀποστ. Συνδ. «Ἔστιν ἀφορισμὸς καὶ τὸ μόνης εἴργεσθαι τῆς μεταλήψεως τῶν θείων μυστηρίων». Ὅθεν τὸ τοῦ ἁγ. Βασλ. καν. δ΄. «Τοὺς τριγάμους ἐν τρισὶ καὶ τέτρασι πολλάκις ἔτεσιν ἀφορίζουσι.» τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τῷ ς΄, ι΄, ια΄, κε΄ καὶ λ΄. καν. τῶν Ἀποστλ.

Ἀφοριστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ χωρίζῃ, νὰ βάνῃ ὅρους καὶ σύνορα, νὰ σημειώνῃ περιορίζῃ. — 2) τὸ λεγόμενον συνοπτικῶς, περιληπτικῶς, μὲ ὀλίγας μέν, τῆς κυριωτέρας ἐννοίας ὅμως ἀκριβῶς σημαντικὰς λέξεις. Ἐπρ. ἀφοριστικῶς.

Ἀφορμάω, ῶ, Μ. ήσω. (ὁρμάω). Ὁρμῶ, κινοῦμαι ὁρμητικά, τρέχω, πηγαίνω βιαστικὰ εἰς τι μέρος. ἀφορ. νεῦφιν. Ἰλδ. Κινῶ, ἀναχωρῶ, μισεύω. Ὀδσ. καὶ Ξενοφ. «ἀφορμήτας ἐκ τῆς Νεμέας».

Ἀφορμέω, ῶ. Μλ. ήσω (ὁρμέω). Ἐκπλέω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κάμνω πανιά. Πολύβ. Α΄. «διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην».

Ἀφορμή, ῆς, ἡ· ὁ τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει κίνησις ἢ πρᾶξίς τις· ἡ αἰτία ἥ τις προξενεῖ τὴν ἀρχὴν ταύτην: ἡ ὕλη, τὰ μέσα, αἱ δυνάμεις διὰ τῶν ὁποίων μεταχειρίζεται, ἑτοιμάζει, ἁρματόνει, προβλέπει τις τίποτε, ἢ ἀποκτᾷ, κερδαίνει τίποτε: ἡ περιουσία, τὸ βιό, τὰ ὑπάρχοντα· ἀφορμὴν κτῶμαι, συνάζω βιό, πλουτίζω: Ἐξαιρ. τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις πόλεμον· ἄσπρα δηλ. στρατιώτας, καράβια, ζωοτροφίας, ἄρματα καὶ λ. τ. τ. Wolf ἐν Λπτ. σλ. 287. ἔτι δὲ καὶ τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἄρχεται ἡ πρᾶξις, τὸ στρατηγούμενον, τὸ Γαλλ. ἡ ὀπερασιόν· ἡ ἰδία εἰσβολὴ ἢ ἐπιδρομή, τὸ ἰταλ. ἰμβαζιόνη, ἀτάκο· «καὶ τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ τῆς ἀφορμῆς, τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι, ῥᾳδίως ἐλπίζομεν καταπολεμήσειν.» Θκδ. 6, 90. εἰς ἔργων ἀφορμήν, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τις κάμμίαν πρᾶξιν. Ξεφ. Ἀφορμὴν λαμβάνειν, καὶ διδόναι· τὸ νὰ λαμβάνῃ ἢ νὰ δίδῃ τις αἰτίαν εἰς τὸ νὰ ἀρχίσῃ τίποτε. Valck ἐν Ἀρστβ. σλ. 65. — Ἀφορμαὶ βιωτικαί· τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ἀρτμδ. ὀνειρ. 5, 85. 88. — τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλίζει τις εἰς τίποτε καὶ παίρνει τὸ χρονικὸν διάφορον. Δμσθ. ὑπὲρ Φορμ. ἔνθα λέγει ὁ Λιβάν· «ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅπερ ἡμεῖς, ἐνθήκην» καὶ Ἀρποκρ. «ἀφορμὴ λέγεται, ὅταν τις ἀργύριον δῷ εἰς ἐνθήκην» καὶ Ξενφ. Ἀπομ. 3, 12, 4. «τοῖς παισὶν ἀφορμὰς εἰς τὸν βίον καταλείπουσιν.» — 3) Παρὰ τοῖς Στκ. ἀντιθ. τῷ, ὁρμή· ἀποστροφή, ἀντιπάθεια: ἀποτροπή· τὸ νὰ ἀποστρέφηται, νὰ μὴν ὑποφέρῃ τις τίποτε· τὸ νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάξῃ τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν τινος, τὸν ὁποῖον ἔχει διὰ νὰ κάμῃ τίποτε.

Ἀφορμιάω, ῶ. Μλ. άσω· ῥῆμα ἐφετ. (ὁρμάω). Ἐπιθυμῶ, θέλω, ἀγαπῶ νὰ πηγαίνω. Ἀρχύτ. παρὰ Διογ. Γ΄. 22.

Ἀφόρμιγκτος, ου, ὁ, ἡ (φορμίζω). Χωρὶς νὰ παίξῃ τὴν κιθάραν. Αἰσχύλ.

* **Ἀφορμίζω**, Μλ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ὁρμίζω). Εὐγάλλω τι, ἢ τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα. Μέσ. ἐκπλέω, κάμνω ἄρμενα, πανιά.

* **Ἀφόρμικτος**, ὁ, ἡ = ἀφόρμιγκτος.

Ἄφορμος, ου, ὁ, ἡ (ὅρμος). Χωρὶς λιμένα· «ἄφορμος ἐμᾶς χθονός» χωρὶς τὴν προστασίαν, βοήθειαν τῆς χώρας, τῆς πατρίδος μου. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 239.

Ἀφορολόγητος, ου, ὁ, ἡ (φορολογέω). Ὅστις δὲν ἐφορολογήθη, δὲν ἐπλήρωσε φόρον, δόσιμον· ἐλεύθερος ἀπὸ δημόσια, ἢ βασιλικὰ δοσίματα. Πλουτ. καὶ Πολύβ.

Ἄφορος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις δὲν φέρει, δὲν δίδει εἰσόδημα, δὲν δίδει καρπόν, διάφορον· ἄκαρπος. Ξενοφ. καὶ Ἱπποκρ.

Ἄφορτος, ου, ὁ, ἡ (φόρτος). Ἀφόρτωτος, χωρὶς φόρτωμα, βάρος. Ἐπρ. ἀφόρτως, ἀφόρτως χρῆσθαι. Μουσ. παρὰ Στοβ. Α΄. χωρὶς νὰ προξενήσουν φόρτωμα καὶ βάρος εἰς τὸν ἑαυτόν των.

Ἀφόρυκτος, ου, ὁ, ἡ (φορύσσω). Ἀλέρωτος, ἀμόλυντος, ἀμίαντος· ἀσπίλωτος· ἐπγρ.

Ἀφοσιόω, Μλ. ώσω (ὁσιόω). Ἁγιάζω, ἀφιερόνω· τινί τι. Μετ. καθαρίζομαι ἀπὸ κάμμίαν ἁμαρτίαν μὲ μετάνοιαν, μὲ θυσίαν. Πλάτ. Φαιδ. σλ. 60, Ε. 61. Β. — Ἀφοσιοῦσθαι θεῷ, τὸ νὰ προσφέρῃ τις θυσίαν εἰς τὸν θεὸν μὲ ἀφιέρωσιν τῶν ἀπαρχῶν. Ἡρδτ. — 2) προσφέρω θυσίαν μετανοίας καὶ καθάρσεως: ἀφοσιοῦν τινα· τὸ νὰ ἐξιλεώνῃ τις τὸν θεὸν διά τινα ἄλλον· ἀφοσιοῦσθαί τινα· τὸ νὰ ἐξιλεώνῃ τις τινα, νὰ φιλιώνηται μὲ αὐτὸν μὲ προσφορὰν θυσίας καθαρισμοῦ: ἀφοσιοῦσθαί τι. τὸ νὰ μετανοῇ τις νὰ ξεπλύνῃ τὸ σφάλμα, τὴν ἁμαρτίαν του μὲ θυσίαν καθαρισμοῦ: ὅθεν ἀποφεύγω, ἀρνοῦμαι, ἀπαγορεύω, βδελύττομαι, μισῶ, ἀποστρέφομαι, παραιτοῦμαι, ἀπορρίπτω, φοβοῦμαι, ἐξαιρ. παρὰ Πλουτ. εἰς Πομπ. περὶ τοῦ Μιθριδ. «Οἱ

γὰρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νεμεσητὸν, εἰς Σινώπην ἀπέπεμψεν. καὶ Νουμᾶ τοιούτοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν. ἀφοσιοῦσθαι τὰ πρός τινα· τὸ νὰ κάμνῃ τις τὰ νόμιμα εἰς ἀποθανόντα τινὰ προσφέρων εἰς τὸν θεὸν θυσίαν ὅταν τὸν ἐνταφιάζωσι. — Ἀφοσιοῦσθαι τὸν ὅρκον, τὴν ἐξόρκωσιν, τὸ νὰ ὁρκίζεταί τις μὲ καθαρὸν συνειδὸς κάμνων τὸν ἀπὸ τοὺς νόμους ἐπιτετραμμένον ὅρκον. Ἡρόδ. 4, 154. — 4) Ἀφοσιοῦσθαί τι· τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ φυλάξῃ, νὰ μὴ παραβῇ τὴν ἐπικρατοῦσαν κοινὴν συνήθειαν· τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε διὰ τὸ φαινόμενον καὶ μόνον, ἐπιπολαίως, χωρὶς τὴν προαίρεσίν του, χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς αὐτό. Πλάτ. καὶ Πλουτ. Παρλ. πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ ἀπαντήσας μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενος. ἀφ' οὗ.

Ἀφοσίωμα, ατος, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφοσιοῦσθαι· κάθαρσις, ἀφιέρωμα, ἐξιλέωσις.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ = τῷ προηγ. — 2) Ἀφοσιώσεως ἕνεκα· κατὰ πρόσχημα, διὰ τὸ φαινόμενον, κατὰ προσποίησιν· τὸ κοιν. διὰ τὰ ματιὰ τοῦ κόσμου. τιμῆς ἀφοσίωσις· θεραπεία, τιμὴ κατὰ τὴν συνήθειαν, διὰ πολιτικὴν χωρὶς σέβας ἐσωτερικόν. Πλούταρχος ἐν βίῳ Εὐμενοῦς.

Ἀφόωντα· ὀργ. ἐνεστ. μετοχ. αἰτιατ. Ἐπικ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ ἀφῶντα παρὰ τὸ ἀφάω· Ἰλιάδ.

Ἀφραδέω, Μλ. -ήσω· πολιτεύομαι, φέρνομαι ἄφρονα, ἀπερίσκεπτα, ἀνόητα· Ὁμ. παρὰ τό

Ἀφραδής, έος, ὁ, ἡ (φράζομαι). Ἀσύνετος, ἀστόχαστος, ἀνόητος, ἀπερίσκεπτος, ἀσυλλόγιστος· Ὀδ. Β, 282. Ἐπὶ νεκρῶν· Ὀδ. Ο, 475. νεκροὶ ἀφραδέεσσι, Χωρὶς φρένας. Ἐπίρρ. ἀφραδέως· ἀσυλλόγιστα, χωρὶς σκοπὸν, μωρά, ἀπερίσκεπτα, ἀστόχαστα· Ἰλ. ἀφ' οὗ

Ἀφραδία, ίας, ἡ· ἀνοησία, ἀστοχασία, ἀπερισκεψία, μωρία· Ἰλ. Π. 354 = ἀπειρία. ἀνηξευρωσύνη· Ἰλ. Β. 368. ἀφραδίῃ πολέμοιο· πολλάκις πληθυντικῶς.

Ἀφράδμων, ονος, ὁ, ἡ. = Ἀφραδὴς μετὰ ἀπερισκ. ἀφρ. προγνώμονι· χωρὶς νοῦν νὰ προβλέπῃ, προνοῇ Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 257. καὶ Ἀφράσμων, καὶ Ἐπίρ. Ἀφραδμόνως· Αἰσχύλ. Πέρσ. 41[illegible]. ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. μόνον.

Ἀφραίνω· εἶμαι ἄφρων, μωρός· κάμνω τρέλλας· ζῶ, πολιτεύομαι ὡς τρελλός, μωρός, ἀνόητος· Ὁμ. ποιητ. ἁπλ. ἡλξ.

Ἄφρακτα, ων, τά· πλοῖα ἢ καράβια χωρὶς κατάστρωμα, τὸ ἰταλ. κοβέρτα· Κικ. Ἀττ. 5. 11. 12. 10. 11. κυρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ

Ἄφρακτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ (φράττω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἄφρακτος, ἄφραγος, ἀπεριτείχιστος, ἀφύλακτος, ἀδιαφύλακτος· ἄφρακτ. φίλων· Εὐριπ. Ἱππόλ. 661. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 910, ἀδιαφύλακτος ἀπὸ φίλους, χωρὶς ὀχύρωμα, περιτείχισμα· Θεὸς: ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος, ἀπροστόχαστος· Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 581.

Ἀφράσμων, ονος, ὁ, ἡ, = Ἀφράδμων· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 300. καὶ 1413.

Ἄφραστος, ου, ὁ, ἡ (φράζομαι). Ἀπαρατήρητος, ἄβλεπτος· τὸν ὁποῖον δὲν παρατήρησε, δὲν εἶδέ τις· περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ τις, ἢ δὲν ἀποτολμᾷ νὰ ὁμιλήσῃ, ὁποῖος διὰ λόγου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ, νὰ ἐξηγηθῇ· 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ μεστητός, βδελυρός, ἄσχημος, ὡς ἄφραστος φάτις· Σοφοκλ. 3) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπροσδόκητος, ἀπρόβλεπτος, ἀπρομήνυτος, ὡς, ἄφραστος ἡλίκα· Εὐριπ. καὶ, ἄφραστος ὄλεθρος· Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. Ὁμηρ. Ὕμν. Ἑρ. 353. ἄφραστος γένετ' ὥστε βοῶν στίβος [illegible], ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παρατηρήσῃ, νὰ ἴδῃ τις· — 3) ἀγνώριστος, ἀνέλπιστος· τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα, δὲν εἶπε, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνέφερέ τις, ἀνόμαστος: τὸν ὁποῖον δὲν τολμᾷ, δὲν θέλει, ἐντρέπεται νὰ ἐκφράσῃ νὰ ὀνομάσῃ τις: ὑπὲρ λόγον, τὸν ὁποῖον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφράσῃ τις· — 3) ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἀλόγιστος· Νίκανδρ. Θηριακ. 776. ἀφράστοισι γελόωσιν· Ἐπίρρ. ἀφράστως· ἀφ' οὗ

Ἀφραστύς, ύος, ἡ = Ἀφραδία· Ἰωνικῶς.

Ἀφρέω, ῶ Μ. ήσω (ἀφρός). Ἀφρίζω· Ἰλ. Λ. 282. ἄφρεον δὲ στήθεα.

Ἀφρηλόγος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀφρολόγος.

Ἀφρηστής, οῦ, ὁ (ἀφρέω). Ὅστις ἀφρίζει, ἢ προξενεῖ ἀφρόν· Ἐπίθ. τοῦ Δελφῖνος, Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 100. καὶ σύ, ἀφρησταί, Νηρηΐδες ὡς πρίν, [illegible] Νύσσεια.

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ· Ἰων· ἀντὶ ἀφράτωρ. (Φράτρη, φράτρα) ὅστις δὲν εἶναι μέλος φυλῆς τινος, τὸ τουρκ. [illegible]. ὅθεν ἀκοινώνητος, ὅστις δὲν ἔχει συγκοινωνίαν, σχέσιν συναναστροφὴν μὲ τοὺς ἀνθρώπους· Ὁμ. Ἰλ. Ι. 63.

Ἀφριάω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ Ἀφρέω· Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 772.

Ἀφρίζω, Μ. ίσω = ἀφρέω.

Ἀφρικτί, Ἐπίρ. (φρίττω). Χωρὶς φρίκην, φόβον, τρομάραν, ἀνατρίχιασμα. Καλλίμ. (ῠ – –).

Ἀφριόεις, εσσα, εν = Ἀφρώδης.

Ἀφρισμός, οῦ, ὁ (ἀφρίζω). Ἄφρισμα

Ἀφρῖτις, ιδος, ἡ = Ἀφύη. Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 776. Ἀθήν. Ζ'. καὶ ἡ μὲν Ἀφρῖτις λεγομένη οὐ γίνεται ἀπὸ γένους, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος τῇ θαλάττῃ ἀφροῦ ὅταν ὄμβρων γενομένων πολλῶν σύστασις γένηται. ἰδ. καὶ Ἀριστ. Β. ς. Ζ. Ἱς.

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ (γάλα). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· γάλα μὲ ἀφρόν· γάλα κοπανισμένον εἰς ἀφρόν· Γαλ.

Ἀφρογένεια, είας, ἡ. ἀφρογεννημένη, γεννημένη ἀπὸ ἀφρόν, ἐπίθετ· τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης.

Ἀφρογενής, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Γεννημένος ἀπὸ τὸν ἀφρόν· ἡ Ἀφρογενής· ἡ Ἀφροδίτη· Ἡσιόδ. Θεογ. 196.

Ἀφροδίσια, ίων, τά· ἰδὲ ἐν τῷ Ἀφροδίσιος.

Ἀφροδισιάζω, Μλ. -άσω· ἀγαπῶ, ἀπολαμβάνω τὰ τῆς ἀγάπης· ἐπὶ ἀνδρὸς μὲν ἐνεργ. ἐπὶ γυναικὸς δὲ παθ. Ξενοφ. Ἱερ. Γ. 4. ὅταν γε ἀφροδισιασθῇ γυνή.

Ἀφροδισιακός, ή, όν· Πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς ἔρωτα εἰς ἀπόλαυσιν τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀγάπης· ὅ,τι δυναμώνει, προβιβάζει, αὐξάνει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀπόλαυσιν αὐτοῦ· τὰ ἀφροδισιακά, ὑπαν. πάθη· παρ' Ἰατροῖς· λέξ. νεωτ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ· Ὄνομα βοτάνης διεγερτικῆς εἰς ἀφροδισιασμόν.

Ἀφροδισιασμός, οῦ, ὁ. ἀπόλαυσις τοῦ ἔρωτος, συνουσία· Ἀριστοτ.

Ἀφροδισιαστικός, ή, όν· = Ἀφροδισιακός· Ἀριστοτ.

Ἀφροδίσιος, ία, ιον· καὶ Ἀφροδίσιος, ὁ. ἡ· = Ἀφροδισιακός· τὰ Ἀφροδίσια· ἀπόλαυσις τοῦ ἔρωτος: Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης· μεταφ. ἀσέλγεια, ἀκολασία· Schneid., ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 4. (δ̆)

Ἀφροδίτη, ης, ἡ (ἀφρός). Ἡ Θεὰ τοῦ ἔρωτος, καὶ τῶν γάμων, τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ἔρωτος, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους· παρ' Ὁμ. ὅστις περὶ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης γεννήσεως αὐτῆς οὐδὲν ἀναφέρει, πλὴν τῶν ἐν τῷ 5. Ὕμνῳ. θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης, σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου, ἐρωμένη τοῦ Ἄρεως· ἐν Ἰλιάδ. βοηθὸς τῶν Τρωαδιτῶν· ἀφράστου κάλλους καὶ πλήρης θελγήτρων, ἀπόλεμος ὅμως καὶ θρυπτική· ὅθεν 2) τροπ. ἔρως, ἀγάπη, ἀπόλαυσις τῆς ἐρωτικῆς ἡδονῆς· Ὀδ. Χ. 444. ἀντὶ τοῦ ὁποίου συνηθέστ. παρ' Ἐπικ. τό, ἔργα Ἀφροδίτης: κάλλος, χάρις, θέλγητρον: πάντα σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἔρως: ὡς τό, ἔρως. Λουκιαν. εἰς Σκύθ. [illegible] ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ τεχνίας ἔχειν. — 3) ὄνομα τοῦ Ε'. Πλανήτου· ὅστις καὶ Ἕσπερος, καὶ Ἑωσφόρος λέγεται· (ῐ)

Ἀφρόκομος, ου, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅστις ἔχει μαλλιὰ ἀφρίζοντα· ἀφρόκομοι ῥαθάμιγγες. Μουσ. σταλαγματιὰς ἀπὸ μαλλιὰ γεμάτα ἀφρόν.

Ἀφρόλιτρον, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ Ἀφρόνιτρον.

Ἀφρολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω): Ὅστις συνάζει ἀφρόν· Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 215.

Ἀφρόνευσις, εως, ἡ. Τὸ μεταχειρίζεσθαί τι χωρὶς φρόνησιν, καὶ γνῶσιν. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 100. ἀμφ.

Ἀφρονέω, Μλ. -ήσω (ἄφρων). Εἶμαι ἄφρων, ἢ ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ἄφρων, μωρός παρ' Ὁμ. μάλιστα κατὰ μετοχ. Ἐνεστ. χρήσιμον· Ἰλ. Ο. 104. ἀφ' οὗ

Ἀφρόνησις, εως, ἡ. Ἀνοησία, μωρία, τρέλλα.

Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ (νίτρον). Ἀττικ. Ἀφρόλιτρον· τὸ παρὰ Χημ. Ἅλας λεγόμενον· εἶδος νίτρου γεννώμενον ἐπὶ τὰς πέτρας τειχῶν· διαφέρει δὲ τοῦ, ἄνθος νίτρου, καθ' ὃ τοῦτο εἶναι λεπτότερον τοῦ ἀφρονίτρου, ἐκ Λυδίας κομιζομένου· Πλίνιος Λς. Τμημ. 46. Ἀριθ. 3.

Ἄφροντις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντίς). Χωρὶς φροντίδα, ἀφρόντιστος· Ἐπίγραμ. ἄφροντις, ἅπαξ βίοιο· καὶ Λουκιαν. [illegible] ἀφροντιστίᾳ.

Ἀφροντιστία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ μὴ φροντίζῃ τις διὰ τίποτε· Σουΐδ. ἐν Α. ἀλογία.

Ἀφροντιστέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀφρόντιστος). Εἶμαι ἀφρόντιστος, δὲν φροντίζω, ἢ ζῶ, καὶ πολιτεύομαι μὲ ἀφροντισίαν, καὶ ἀμέλειαν· μετὰ Γενικ. Πλάτ.

Ἀφροντιστί, Ἐπίρ. χωρὶς φροντίδας, ἀφρόντιστα, ἀμελῶς· παρὰ τό, ἀφρόντιστος.

Ἀφρόντιστος, ου, ὁ, ἡ (φροντίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν φροντίζει, δὲν ἔχει φροντίδας, ἀμελής, — 2) χωρὶς φρένας, τρελλός· Σοφοκλ. Αἰ. 355. Ἐπίρρ. ἀφροντίστως.

Ἀφρόνως, Ἐπίρ. (ἄφρων). Ἀνόητα, ἄγνωστα, ἀστόχαστα· Ξενοφ. Π. Α'. 5.

Ἀφρός, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄφρισμα λυσσασμένου λεονταριοῦ· Ἰλ. Υ, 167. καὶ Λουκιαν. ἀφροῦ ὑποπεπλησμένος τὸ στόμα· παρ' Αἰσχύλ. σίαλος, ἢ σάλιγα· — 2) εἶδος ψαριοῦ, ἄλλως ἀφύη Ἰων.

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ. Ἀφρὸς σελήνης, εἶδος πέτρας· ἰδὲ Σεληνίτης.

Ἀφροσιβόμβαξ (ἄφρων, βόμβαξ). Πᾶς μωρὸς ὅστις φαντάζεται τὸν ἑαυτόν του, ὅτι εἶναι κάτι τι· ἢ ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος σὰν αὐτόν.

Ἀφροσκόροδον, τό· εἶδος σκόρδου· ἢ σκόροδον ἄσπρον κατὰ πολλά.

Ἀφροσύνη, ης, ἡ (ἄφρων). Ἔλλειψις φρενῶν, μωρία, ἀστοχασία, ἀνοησία, ἀγνωσία· παρ' Ὁμ. καὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ.

Ἀφρουρέω, Μλ. -ήσω (ἄφρουρος). Εἶμαι χωρὶς φύλακα· δὲν μὲ φυλάγει κανείς· ἀφ' οὗ

Ἀφρούρητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔχει φρουρὰν ἀπὸ στρατιώτας· τὸ Ἰταλ. γαρνιζιόνη· Διόδ. Σικελ.

Ἄφρουρος, ου, ὁ, ἡ (φρουρά). Χωρὶς φρουράν, χωρὶς στρατιωτικὴν φύλαξιν· ἐλεύθερος ἀπὸ στρατιωτικὴν δούλευσιν. Ἀριστοτ. Πολ. Β'. 7. καὶ Αἰλιαν. ς'. 6.

Ἀφροφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει ἀφρόν, ἀφρίζει.

Ἀφροφυής, ὁ, ἡ (φυή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σὰν ἀφρός, τρυφερὸν καὶ ἁπαλόν· Ἀνάλεκτ. Β. Σ. 91. ἀφροφυῆ πέταλα θριδάκων· μαρουλόφυλλα τρυφερά.

Ἀφρύη, ἡ = ἀφύη· ὅπερ ἰδέ.

Ἀφρώ, οῦς, ἡ· παρὰ Νικάνδρ. ἀντὶ Ἀφροδίτη.

Ἀφρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀφρόν, εἶναι γεμάτον ἀφρόν, ἀφρίζει· Ἱπποκρ.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Χωρὶς φρένας, μω-

ρός, ἀνόητος, ἀστόχαστος, Ὅμ. Ἐπίῤῥ. ἀφρόνως.

Ἀφυβρίζω, Μ. ίσω (ὑβρίζω). Εἴς τι· ὑβρίζω κατὰ πολλὰ, μὲ ὑπερβολήν· λέγω ὅ,τι φθάσω ὅ,τι μ' ἔλθῃ ς' τὸ στόμα ὑβρίζωντάς τινα· ὅθεν ξεθυμόνω, χύνω τὸ φαρμάκι· Πλούτ. εἰς Δημήτρ. 19. πἀφυβρίζειν εἰς τρυφὰς καὶ πότους« — 2) πραΰνομαι, καταπραΰνομαι, δὲν εἶμαι πλέον θυμωμένος, συγχυσμένος, ταραγμένος· ἐπ' ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Συνέσ. πὥσπερ ἀφυβρίζῃ τὸ πέλαγος«.

Ἀφυγιάζω, Μ. άσω· = ὑγιάζω· ἰατρεύω τινὰ, τὸν κάμνω πάλιν ὑγιᾶ, Ἰάμβλ. Πυθαγ. 25. §. 114. ἀφ' οὗ

Ἀφυγιασμός, οῦ, ὁ. Ἴασις, ἰατρεία· Ἰάμβλ. αὐτόθ. §. 64.

Ἀφυγραίνω = ὑγραίνω· νοτίζω, κάμνω τι ὑγρὸν, νοτερὸν· παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ι΄. 16.

Ἀφύδιον, ου, τό· ὑποκοριστικ. τοῦ Ἀφύη· Ἀθήν. (υ–υυ, Meinecke ἐν Μνδρ. σλ. 160.)

Ἀφυδραίνω (ὑδραίνω). Πλύνω, ξεπλύνω· Εὐριπ. Ἴων. 96.

Ἀφυδρος, ου, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Θαλάσσιός τις ἰχθὺς· εἶδος μικρᾶς Ἀρίγγας, σαρδέλλα συνήθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. εἶναι δὲ λεπτὸν, ἄσπρον καὶ μὲ μεγάλα μμάτια θαλασσινὸν ψάρι· (παρὰ τὸ, φύω) ὠνομάσθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἐνόμιζαν ὅτι γεννᾶται ὄχι ὡς τὰ λοιπὰ ψάρια ἀλλ' ἀπὸ τὴν λούσην τῆς θαλάσσης. Ἐγράφετο δὲ καὶ ἀφρύη παρὰ τὸ, ἀφρός, καὶ ἐνομίζετο ἱερὸν τῇ Ἀφροδίτῃ (υυ–). — Χωρὶς νερόν. Ἱππεκ. σελ. 289.

Ἀφύη, ης, ἡ· Ἀθήν. σελ. 586. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β΄. 22.

Ἀφυής, ὁ, ἡ (φυή). Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα, ἀνεπιτήδειος, μωρός· τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν ἀφύσικος τὸ ἰταλ. χωρὶς ταλέντον· Πλάτων. »Οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν«. Κατὰ κακὴν ἔννοιαν, ἀπόριττος, ἀφελής· Σοφοκλ. Φιλ. 1014. Ἐπίῤῥ. ἀφυῶς· ἀφ' οὗ

Ἀφυΐα, ίας, ἡ (φυή). Ἔλλειψις φυσικῆς ἐπιτηδειότητος, ἀνεπιτηδειότης· τὸ κοινότ. ἀφυσικειά, ἀφυσικειά, τοῦ νοός· Στράβ. ΙΔ΄. Σ. 977. καὶ Λουκιαν.

Ἄφυκος, ου, ὁ, ἡ (φῦκος). Χωρὶς φυκιάδι· ἀφτιασίδωτος· ὅθεν χωρὶς ψευτιάν.

Ἄφυκτος, ου, ὁ, ἡ (φεύγω). Ἀφευκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τις· ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γλυτώσῃ· ὅθεν Εὐριπ. Ἱππόλ. 1422. »ἄφυκτα τόξα«, σαΐτες ἀλάνθαστες αἱ ὁποῖαι δὲν πηγαίνουν εἰς μάτην, ς' τὰ χαμένα, ἀλλὰ χτυποῦν βέβαια. καὶ Λυκόφρ. 493. »κλήξας ἀφύκτοισιν«· τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ξεματρύσῃ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντά του· τὸ κοινότ. κολλητσίδα· ὀχληρός, ἀνυπόφερτος· — 2) ἐνεργ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φύγῃ· Ἐπίῤῥ. ἀφύκτως.

Ἀφυλακτέω, Μλ. -ήσω· τινός. Εἶμαι ἀφύλακτος, ἀφρόντιστος, δὲν φροντίζω, δὲν φυλάττω τίποτε, δὲν δίδω προσοχὴν εἰς αὐτό· Ξενοφ. Η. Παιδ. Α. ς΄. 5. »ἀφυλακτοῦντας τούτων«· παρὰ τὸ

Ἀφύλακτος, ου, ὁ, ἡ (φυλάττω). Ἀφύλακτος, τὸν ὁποῖον δὲν φυλάγει, δὲν προσέχει τις· ἢ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν φυλάξῃ, προσέχῃ· — 2) Μέσ. ὅστις δὲν φυλάγεται δὲν δίδει προσοχὴν· ἀπρόσεκτος· Ξενοφ. Παιδ. Α΄. ς΄. »τοὺς πολεμίους ἀφυλάκτους λαμβάνειν«· Ἐπίῤῥ. ἀφυλάκτως. (ὑ) ἀφ' οὗ

Ἀφυλαξία, ίας, ἡ· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις, ἢ τίποτε φύλαξιν, νὰ μὴ τὸν φυλάγουν, προσέχουν· Ξενοφ. ἀφροντισία, ἀμέλεια τῶν φυλάκων· ἀπροσεξία, ἀπροβλεψία· Ἀππιαν.

Ἀφυλίζω, Μ. ίσω· = ὑλίζω· καθαρίζω τίποτε ἀπὸ τὸ κατακάθισμά του στραγγίζωντάς το· ἀφ' οὗ

Ἀφύλισμα, ατος, τό· ἀποστραγγίδι, κατακάθισμα, λούση, πάτος· τίποτε ὑγρὸν θολωμένον· (ῠ)

Ἄφυλλος, ου, ὁ, ἡ (φύλλον). Χωρὶς φύλλα, πᾶν ὅ,τι ἔχασε τὰ φύλλα του· στεγνὸν, ξηρόν. Ἰλ. Β΄. 425.

Ἀφύλλωτος, ου, ὁ, ἡ· = τῷ προηγμ. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. »ἀφύλλωτος πέτρα«.

Ἀφύξιμος, ὁ, ἡ· Νικάνδρ. Θηρ. 603. κατά τινας παρὰ τὸ, φύξιμος = μόνιμος· ἤτοι διαρκής· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, ἀφύσσω, δαψιλής.

Ἄφυξις, εως, ἡ (ἀφύσσω). Ἀντὶ τοῦ Ἀφυσμός· Ἡσύχ.

Ἀφυπνίζω, Μ. ίσω (ὑπνίζω). Ξυπνίζω, ξυπνῶ τινα· παρὰ τὸ

Ἄφυπνος, ου, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ἔξυπνος, ξυπνητός.

Ἀφυπνόω, Μ. ώσω, ξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον. — 2) ἀποκοιμιοῦμαι, μὲ κυριεύει ὁ ὕπνος. Λουκᾶς Η. 23.

Ἀφύρητος, ου, ὁ, ἡ (φυράω). Ἀζύμωτος, ἀνακάτωτος (ῠ).

Ἄφυρτος, ὁ, ἡ, (φύρω) = τῷ προηγμ. ἀνακάτωτος μὲ ἄλλο τίποτε, καλὸς, καθὼς πρέπει.

Ἀφύρτως, Ἐπίῤ. ἀνακατώτως, ἀζύμωτα· παρὰ Νικολ. Δαμασκ. Σελ. 423. »ἀφύρτως, καὶ ἐμμελῶς«, ἀντὶ τοῦ τακτικῶς.

Ἀφυσγετός, ὁ (ἀφύσσω). Λάσπη, λούση καὶ λοιπαὶ ἀκαθαρσίαι τὰς ὁποίας φέρει μάλιστα κατεβασμένος ποταμός. Ὅμ. Ἰλ. Λ. 495, »πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει«· καὶ Ὀππιαν. Ἁλ. 773. »πάμφυρτος ἀφυσγετὸς θαλάσσης«. ἐν γένει, ἀκαθαρσία, κακοχυμία. Νικάνδ. — 2) Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 584. »ἀφυσγετὸν νέκταρ«· = ἀφύξιμον.

Ἀφύσητος, ου, ὁ, ἡ (φυσάω). Ἀφούσκωτος (ῠ).

Ἀφυσιολόγητος, ου, ὁ, ἡ, (φυσιολογέω). Ὅστις δὲν ἐδιδάχθη τὴν Φυσιολογίαν, ὅστις δὲν συμφωνεῖ μὲ ὅσα λέγει ἡ φυσιολογία. Πλούταρχ.

Ἀφυσμός, οῦ, ὁ, (ἀφύω). Ἄντλημα· τὸ νὰ ἀντλήσῃ τις· νὰ εὐγάνῃ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ λ. τ. τ. Σουίδ.

Ἄφυσος, ου, ὁ, ἡ (φῦσα). Χωρὶς ἄνεμον, μὴ προξενῶν ἀνέμους καὶ φουσκώματα εἰς τὴν κοιλίαν· ὡς Γαλην. »ἄφυσος δίαιτα«· ἀπὸ φούσκωμα μὴ προερχόμενος. Πλούτ.

Ἀφύσσω, Μ. ύξω· ἀόρ. ἤφυσα. Ὀδύσ. Ι. 165. ποιητ. καὶ ἄφυσσα. μέσ. ἀόρ. ἠφυσάμην. Ἀντλῶ, ἐξαιρ. ἀπὸ μεγαλήτερον ἀγγεῖον ἢ τόπον, εἰς μικρότερον, ἀφ. οἶνον ἀπὸ, καὶ ἐκ κρητῆρος. Ὅμ. ἐν ἀμφιφορεῦσιν. Ὀδύσ. εἰς ἄγγεα. Ἡσιόδ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. πολλάκις· ἀντλῶ ἢ κερνῶ τίποτε ὑγρὸν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Παθητ. »πίθων ἠφύσσετο οἶνος«. Ὀδύσ. Ψ, 305. Μεταφ. Πλοῦτον ἀφύσσω, μαζόνω, συνάζω, σωρεύω πολλὰ πλούτη· τινὶ διὰ κἄνένα ἄλλον. Ἰλιάδ. Α. 171· ὡσαύτως καὶ κλέος ἀφύσσω· ἀποκτῶ πολλήν, μεγάλην δόξαν, φήμην.: φύλλα ἠφυσάμην, σώρευσα πολλὰ φύλλα. ἔκαμα σωρὸν ἀπὸ φύλλα. Ὀδύσ. Η, 286. τὸ δὲ, διὰ ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, ἀντὶ τοῦ, διετρύπησε, διεπέρασε. Ἰλιάδ. Ν, 508· πιθανῶς ἐπειδὴ καὶ ὁ σίδηρος βυθίζεται εἰς τὰ ἐντόσθια καὶ τὰ κάμνει νὰ χύνωνται ἔξω, ἰδὲ διαφύσσω· (κατά τινας παρὰ τὸ, ὕω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, ἅπτω, ἀφάω).

Ἀφυστερέω, Μλ. -ήσω, (ὑστερέω) τινός. Ἀργοπορῶ ἢ ἀργῶ νὰ ἔλθω, ἔρχομαί που ἀργὰ, ὄχι εἰς τὸν πρέποντα καιρόν· ὅθεν μένω ὀπίσω ἀπό τινα, εἶμαι κατώτερος ἀπὸ αὐτόν, σφάλλω, δὲν ἐπιτυγχάνω.

* Ἀφυστερίζω. Μλ. ίσω = τῷ προηγμ.

Ἀφύτευτος, ου, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν, ὅ,τι δὲν ἐφυτεύθηκε, δὲν εἶναι φυτευμένον. Μὴ φυτευμένος μὲ δένδρα. Ξενοφ.

Ἀφύω, Μλ. ύσω = ἀφύσσω, οὐδαμοῦ εὕρηται.

* Ἀφύω· ἀσπρίζω, γίνομαι ἄσπρος. Παρ' Ἱπποκρατ. »τὸ πρόσωπον ἀφύει«.

Ἀφυώδης, ὁ, ἡ (ἀφύω). Ἀσπρουδερός, ἀσπρολιάρικος· — 2) ὅμοιος μὲ τὴν Ἀφύην· σὰν σαρδέλλα.

Ἀφυῶς, Ἐπίῤ. παρὰ τὸ, ἀφυής, (φυή). Χωρὶς φυσικὴν ἐπιτηδειότητα, ἀφύσικα, ἀφύσικα· »ἀφυῶς ἔχω« ἀντὶ τοῦ, ἀφυὴς εἶμαι· »ἀφυῶς διακείμενος«. Πολύβ. εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἀπειρῶ, ἀφύσικα, ἀχαμνὰ, ἀχρεῖα.

Ἀφώνητος, ου, ὁ, ἡ, (φωνέω). Χωρὶς φωνὴν, ὁμιλίαν, ἄφωνος, βουβός. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1283. 2) Ἀνέκφραστος, ἀνεξήγητος· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκφρασθῇ, περιγραφῇ τις μὲ λόγον. Πινδάρ. Πυθ. Δ. 421. Ἐπιγράμ. »ἀφώνητος δεσμὸς«.

Ἀφωνία, ίας, ἡ, (ἄφωνος). Ἔλλειψις φωνῆς, ὁμιλίας. βουβαμάρα, μουταμάρα· σιωπή.

Ἀφωνίζω, Μ. ίσω. Φέρω τινὰ εἰς ἀφωνίαν, τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ. Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΙΘ΄. 16. παρὰ τὸ

Ἄφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Χωρὶς φωνὴν, ὁμιλίαν, βουβός· »ἄτεκνος, ἄφωνος ἀποθάνοι«, Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 236. ἀντὶ τοῦ χωρὶς διαθήκην. — 2) Τὰ ἄφωνα ὑπακ. γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου. Διον. Αρτ. 7, 57. ἀντιθ. τῷ, φωνήεντα. Ἐπίῤῥ. ἀφώνως.

Ἀφώρατος, ου, ὁ, ἡ (φωράω). Μὴ φωραθεὶς, μὴ πιασθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίασαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ἔκαμνε τὸ κακούργημα.

Ἀφωρισμένος, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ Παθητ. Παρακειμ. τῆς Μετοχ. τοῦ Ἀφορίζω· ξεχωρισμένα, ξεχωριστὰ, διωρισμένα. Ἀριστοτέλ.

Ἀφώτιστος, ου, ὁ, ἡ (φωτίζω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι φωτισμένον, δὲν φωτίζεται, ἢ δὲν ἐφωτίσθηκε, σκοτεινόν. Ἰώσηπ. ΙΓ. 11.

Τὸ Α. μετὰ τοῦ Χ.

Ἀχαία καὶ Ἀχαΐα· ἡ χώρα, ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. Ἀχαΐα· ἰδὲ Ἀχαιός.

* Ἀχαία, Ἰων. Ἀχαιΐη. Ἐπιθ. τῆς Δημητρ. πιθανῶς παρὰ τὸ, ἄχος, ἤτοι τὴν λύπην διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της, ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Voss ἐν Ὅμ. Ὕμ. Δημητρ. σλ. 21· παράβλ. Ἡρόδ. 5, 61. Κατ' ἄλλους δὲ, ὀξυτόνως Ἀχαιά. Elmsl. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 709. Creuzer mel. 1, σλ. 26. τῷ, ἔριθος παραπλησίως σχηματισμ. ὅθεν Ἐπιθ. τῆς Δημητρ. ἐν τῇ Ἀττικῇ. Bach ἐν Φιλτ. λφ. 37· ὁ δὲ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 120. ἐξηγεῖ αὐτὸ πάντῃ διαφόρως.

* Ἀχαιάς, άδος, ἡ· θηλ. τοῦ Ἀχαιός· γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν.

Ἀχαιϊκός, καὶ Ἀττ. Ἀχαϊκός, ἡ, όν· ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν. Ὅμ.

Ἀχαιίνη, ἀχαίνη, ἀχαΐς, ἀχαΐα, ἡ· ἀχαιίνης, ου, ὁ· ἀχαίνης, ου, ὁ· ἀχαιΐνέη, ἡ. Λέγεται ἡ ἔλαφος εἰς κάποιαν ἡλικίαν. Spiesser, πιθανῶς παρὰ τὸ, ἀκίς· ἄλλως δὲ καὶ Σπαθίνης, καὶ Σπαθιναίης καλεῖται. Ἀπολλών. Ἀργ. Δ. 175. καὶ Ὀππιαν. Κυν. Β. 426. Γενικῶς δὲ ἔλαφος, παρὰ Ποιηταῖς. Schneid ἐν Ἀριστλ. ζῷ. Ἱστ. 9, 6, 3· (τὸ Ἰῶτα ἐν, ἴνη καὶ ἴνης δίχρ.)

* Ἀχαιίνη, ἡ· εἶδός τι μεγάλων ἄρτων, τὰ ὁποῖα ἡτοίμαζον αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος, τὰ Θεσμοφόρια.

Ἀχαιΐς, ίδος, ἡ. Ἀττ. Ἀχαΐς· προσλήψει, καὶ ἄνευ τοῦ, γαῖα· ἡ Ἀχαΐα. Ὅμ. — 2) Ἡ Ἀχαιΐς, καὶ Ἀχαΐς, ὑπακ. γυνή, γυναῖκα ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν. Ἰλιάδ.

Ἀχαιός, ά, όν· ἐξ Ἀχαΐας, ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν· ἀφ' οὗ οὐσιαστ. 1) οἱ Ἀχαιοί, αἱ Ἀχαιαί· παρ' Ὅμ. Ἕλληνες, Ἑλληνίδες, ἐξαιρ. Λακεδαιμόνιοι

Ἀργεῖοι. Παυσ. 7, 1. — 2) Ἡ Ἀχαΐα, ἡ χώρα ἢ ἐπαρχία Ἀχαΐα.

Ἀχάλινος, ου, ὁ, ἡ (χαλινός). Χωρὶς χαλινόν, ἀδάμαστος (ᾱ).

Ἀχαλίνωτος, ου, ὁ, ἡ (χαλινόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις δὲν εἶναι χαλινωμένος, δὲν ἔχει χαλινόν, ἀκαταδάμαστος, ἀνίκητος. Μεταφορ. ἀχαλίνωτον στόμα, ἀντὶ τοῦ, ἀπύλωτον, γλῶσσαν, αὐθάδικον· ἀχαλίνωτος ἀνάγκη, ἀντὶ τοῦ ἀνίκητος, ἀκαταδάμαστος. Ὀρφ. (ᾱ.)

* **Ἀχάλκεος**, ὁ, ἡ· ὅστις δὲν ἔχει οὔτε χαλκοῦν· τὸ παρ' ἡμῖν, οὔτε λεπτόν· οὔτε καραντάνι Ἰταλ. οὔτε παρᾶν τουρκ. ἴδε χαλκοῦς.

Ἀχάλκευτος, ου, ὁ, ἡ· (χαλκεύω). Μὴ χαλκευμένος, μὴ δουλευμένος ἀπὸ χαλκέα· (χαλκιάν) »ἀχάλκευτοι πέδαι«. Πλούταρχ.

Ἀχαλκέω, ῶ· Εἶμαι χωρὶς χαλκοῦν, χωρὶς χρήματα, ἄσπρα, δὲν ἔχω οὔτε καραντάνι, οὔτε παρᾶν. Ἀνάλεκτ. Β΄. Σ. 327... Εἴτις ἀχαλκεῖ, μηκέτι πατάτω δεῦρο τὸ χιτωνάριον.«

Ἀχαλκής, έος, ὁ, ἡ (χαλκός). Χωρὶς χαλκόν, χωρὶς ἄσπρα, πτωχός. Τρυφιόδ.

Ἄχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Χωρὶς χάλκωμα, χωρὶς ἅρματα. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 191· »ἄχαλκος ἀσπίδων«. — 2) Χωρὶς χρήματα· ὅστις δὲν ἔχει ἄσπρα. Γρηγ.

Ἀχάλκωτος, ου, ὁ, ἡ (χαλκόω). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἐπιχαλκωμένον, τὸ τουρκ. καπλατισμένον, ἢ στολισμένον καὶ τ. τ. μὲ χάλκωμα. Ἀνάλεκτ. Α΄. Σ. 223· »ἀχάλκωτον κωθῶνα«.

Ἀχάνεια, είας, ἡ (ἀχανής). Μάκρος ἀπέραντον, ἀμέτρητον. Ἀντωνῖν. ΙΒ΄. 7. καὶ Γενικῶς, τρύπα, λάκκος βαθύτατος (ᾱ).

Ἀχάνη, ης, ἡ· Περσικὸν καὶ Βοιωτικόν τι σιταρίου μέτρον χωροῦν 45 Μεδίμνους. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 108, 109. »Ἀχάνας ὀδεῖ τε χρυσίου λέγει σύ«. — 2) Κίστη· τὸ συνηθ. Ἰταλ. κασσέττα, τουρκ. σενδούκι. Πλούτ. Ἀρατ. 6, ἥτις καὶ Κίστη ἐλέγετο, εἰς ἣν ἐπετίθεντο τοὺς ἐπισιτισμοὺς οἱ ἐπὶ θεωρίας σταλλόμενοι. Σχολ. Ἀριστοφ. (υυ –, ἢτε υ – – ἀμφιβάλλεται).

Ἀχανής, ὁ, ἡ, τὸ -ές (χαίνω). Ὅστις δὲν χάσκει, δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα, δὲν ὁμιλεῖ, δὲν θαυμάζει τίποτε μὲ ἀνοιχτὸν στόμα, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς. δὲν εἶναι χάχας, χασκονήφορος· ὅθεν σιωπηλός, κλεισμένος· »ὦτα διὰ στενοῦ καὶ ἀχανοῦς πόρου, δηλ. κλεισμένου. Θεοφρ. — 2) Τὸ ἀνάπαλιν· ὅστις χάσκει, ἀνοίγει τὸ στόμα του· χάχας, χαχάξας, χασκονήφορος: πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄμετρα μακρύ, βαθύ, ὑψηλὸν καὶ τ. τ. Ἀχανὲς πέλαγος· Φιλ. ἔτι δὲ καὶ εἰς ἀχανὲς, εἰς τὸ μάκρος, κατὰ πολλὰ μακράν. Ἀριστοτ. καὶ Πλούταρχ. μετὰ τοῦ, Μέγα, ὡς, »ἀχανές, καὶ μέγα στράτευμα«, ἀντὶ τοῦ πολυάριθμον, μακρὰν ἐξαπλωμένον· (τὸ α, ἐν τῇ 2. σημασ. ἐστιν εὔφωνον. ἁπλῶς, παραβλ. τὸ πρωτότ. καὶ κατὰ σημασ. συγγενὲς αὐτῷ, ἀχήν.)

Ἀχάρακτος, ου, ὁ, ἡ (χαράττω). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι χαραγμένον μὲ χαράγματα, σκαλίσματα, ἀσκάλιστον, χωρὶς σκαλίσματα: ἢ δὲν εἶναι ἐντυπωμένον, ἢ ἀτυπωμένον· τουτέστι βούλλα ἢ σημεῖα τυπωμένον· χωρὶς τύπον, ἄτυπωτον (χᾱ).

Ἀχαράκωτος, ου, ὁ, ἡ (χαρακόω). Χωρὶς χαρακώματα· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι περικυκλωμένον μὲ παλούκια, τὸ ἰταλ. παλισάτα· μὲ τάφρον, τουρκ. χαντάκι· δὲν εἶναι ὠχυρωμένον, προφυλαγμένον. Πολύβ. Πλούτ. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλ. Ε΄. 35. (ρᾱ).

Ἀχαριότης τητος, ἡ· μωρία, ἀνεπιτηδειότης, κατὰ συνάμφρασιν τοῦ ὀνόματος Χαρμόρτης. Πολύβ. ΙΗ΄. 38· παρὰ τὸ

Ἄχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, τὸ -ρι (χάρις). Ἀτερπής, δυσχερής, ὀδυνηρός, λυπηρός. Ὀδυσ. Τ, 392. ὅθεν τὸ συγκρ. ἀχαρίστερον ἁπαξίως εὑρίσκεται καὶ παρ' Ἡρόδ. — χωρὶς χάριν, χωρὶς θέλγητρον, χωρὶς ἀγάπην. Πλούτ. Ἐρωτ. ἀνεπιεικής, δυσάρεστος, ἀπειρόκαλος: Ἀρριαν. »μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ βασιλέως«· ἀχάριστος, ἀνευγνώμων: χάρις ἄχαρις· εὐχαριστία χωρὶς νὰ εἶναι εὐχαριστία, τουτέστι ὡς νὰ μὴν ἦτον καθόλου. Τραγ. Ἴδε ἀχάριστος.

Ἀχαριστέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι ἀχάριστος· δὲν γνωρίζω τὴν χάριν, τὴν εὐεργεσίαν, τὸ καλὸν, τὸ ὁποῖον μοὶ κάμνει τις. Ξενοφ. »ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους, ἄδικον ἐστιν«. 2) Δὲν εἶμαι ὑπηρετικός, ἑτοιμόδουλος· δὲν ἀγαπῶ, δὲν συνηθίζω νὰ κάμνω εἰς κανένα χάριν. Χειρογρ. Ῥητορικ. Λεξικ. »Ἀχαριστεῖν τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων, χρῶνται τῷ, Ἀχαριστεῖν. Παθτ. ὅστις ἀνταμείβεται μὲ ἀχαριστίαν διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ κάμνει· »ἀχαριστουμένη ἀρετή«. Πλουτ. εἰς Κάμ.

Ἀχαριστία, ίας, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἀνευγνωμοσύνη, τὸ νὰ μὴν εὐχαριστῇ τις ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε χάριτας, παρὰ τὸ

Ἀχάριστος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ ἀχάριτος (χαρίζομαι). Πᾶν ὅ,τι δὲν προξενεῖ ἡδονήν, χαράν, εὐχαρίστησιν. Ὀδυσ. Θ, 236· »οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις«. — 2) Χωρὶς χάριν, θέλγητρον, νοστιμάδα· μὴ ἐπίχαρις, ὅστις δὲν ἔχει τρόπον, φέρσιμον φιλικόν, ἑλκυστικόν, δὲν κάμνει χάριν εἰς κανένα: Οὐκ ἀχάριστος· τὸ ἡμέτ. δὲν εἶναι ἄχαρος. τοῦτ' ἔστιν εὔμορφος, καλούτσικος, νόστιμος. — 3) Ὅστις λησμονεῖ τὰς εὐεργεσίας, δὲν εὐχαριστεῖ, δὲν ἀποδίδει χάριτας εἰς τὸν εὐεργέτην· »τοὺς γὰρ εὖ παθόντας, ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι, μὴ ἀποδῶσιν, ἀχαρίστους καλοῦσιν«. Ξενοφ. Ἀπομ. Β΄. β. ι. — 4) Παθητ. ὅστις δὲν ἀντιπληρώνεται, δὲν ἀνταμείβεται ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εὐεργέτησε. Ξενοφ. Ἀναβ. Α΄. 9. 10. »οὐδεὶς πώποτε ἀχάριστον εἶχε τὴν προθυμίαν«· ὅστις κάμνει κάμμίαν δουλευσιν, ἢ χάριν μὲ δυσαρέσκειάν του, χωρὶς θέλησιν, βιασμένα, μὲ τὸ σταυρό. Ξνφ. Ἐπρρ. ἀχαρίστως· ὅθεν, ἀχαρίστως ἔχειν πρός τινος. τὸ νὰ μὴν εὑρίσκῃ τις εὐχαριστίαν, ἀνταμοιβὴν διὰ τὸ καλὸν ὁποῦ ἔκαμε. Ξνφ. Ἀναβ. 7, 3, 18· καὶ, ἀχαρίστως ἕπεσθαι, τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις σπρωχτά, χωρὶς νὰ θέλῃ. Ξνφ Κ Παιδ. Ζ΄. Δ΄. 14. (ᾱ)

* **Ἀχάριτος**, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἀχάριστος. Ἐπρρ. ἀχαρίτως.

Ἀχαρίτωτος, ὁ, ἡ (χαριτόω). Ἀντὶ τοῦ, Ἄχαρις· ἀμφίβ.

Ἀχάρνη, ης, ἡ· καὶ Ἄχαρνος, ου, ὁ. Εἶδος ὀψαρίου. Ἴδε Ἀκάρναξ.

Ἀχάτης, ου, ὁ· Εἶδος πολυτίμου λίθου. (υ – –)

Ἄχειλος, ου, ὁ, ἡ (χεῖλος). Χωρὶς χείλη, χωρὶς ἄκρας. Ἴδε χεῖλος.

Ἀχείμαντος, ου, ὁ, ἡ, (χειμαίνω). Χωρὶς κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, τὸ ἰταλ. φορτοῦναν· ἥσυχος, ἀτάραχος, χωρὶς ἀνέμους, χωρὶς χειμῶνα, ἀχειμώνιαστος· χωρὶς κρύος.

* **Ἀχείμαστος**, ὁ, ἡ, (χειμάζω). = Ἀχείμαντος.

* **Ἀχείματος**, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Ἀχείμερος, ου, ὁ, ἡ, (χεῖμα) = Τῷ προηγμ. Ἀρατ. Διοσημ. 389. Χωρὶς φουρτοῦναν, ἀνεμοζάλην.

* **Ἀχείμων**, ονος, ὁ, ἡ (χειμών) = τῷ προηγμ.

Ἄχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, (χείρ). Χωρὶς χεῖρας, χέρια, τρπκ. ἀνεπιτήδειος.

Ἀχειραγώγητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν χειραγωγεῖται· ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ ὅπου τὸν ὁδηγεῖ, σέρνει τις· ἀνημέρωτος, ἄγριος.

* **Ἀχειρής**, ὁ, ἡ, = Ἄχειρ. Βατραχ. 300.

Ἀχειρία, ας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χειρῶν· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις χέρια, τὸ νὰ τὰ μεταχειρίζεται ἀνεπιτήδεια· ἀνεπιτηδειότης· Ἱπποκράτ. Σελ. 446.

Ἀχειρίδωτος, ου, ὁ, ἡ (χειρίς). Χωρὶς χειρίδας· τὸ ἰταλ. χωρὶς μανίκια· Σέξτ.

Ἀχειρογεώργητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν γεωργεῖται μὲ χεῖρας· ἀμφίβ.

Ἀχειρομίαντος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἐμιάνθη ἀπὸ ἀνθρωπίνους χεῖρας· Ἰσίδωρ. Πηλουσ. Δ΄, Ἐπιστολ. 207.

Ἀχειρόπλαστος, ου, ὁ, ἡ (πλάττω). Ὅστις δὲν ἐσχηματίσθη, δὲν ἐπλάσθη ἀπὸ ἀνθρωπίνους χεῖρας.

Ἀχειροποίητος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις δὲν ἔγινε, δὲν ἐφκιάσθη ἀπὸ χέρια· Ν. Διαθ. Ἐπρρ. ἀχειροποιήτως.

* **Ἀχειρόπλοκος**, ὁ, ἡ (πλέκω). Ἄπλεκτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔπλεξαν χέρια ἀνθρώπου· Τρυφιόδ.

Ἄχειρος, ου, ὁ, ἡ (χείρ). = Ἄχειρ· Ξενοφ.

Ἀχειρότευκτος, ου, ὁ, ἡ (τεύχω). = Ἀχειροποίητος.

* **Ἀχειρότμητος**, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον δὲν ἔκοψαν χέρια ἀνθρώπου· Τρυφ.

Ἀχειροτόνητος, ου, ὁ, ἡ (χειροτονέω). Ὅστις δὲν ἐκλέχθη διὰ χειροτονίας, δηλ. μὲ τὸ σήκωμα τῆς χειρός· ἴδε χειροτονία. — 2) Ὅστις δὲν ἐχειροτονήθη ἀπὸ ἀρχιερέα· δὲν τὸν ἔκαμεν ἀρχιερεὺς παπᾶν, διάκον, ἀναγνώστην καὶ τ. τ. Ἐκκλ.

* **Ἀχειρούργητος**, ὁ, ἡ (χειρουργέω). Τὸν ὁποῖον δὲν ἐδούλευσαν, δὲν ἔπιασαν χέρια ἀνθρώπου· Πολυδ.

Ἀχείρωτος, ου, ὁ, ἡ (χειρόω). Ὅστις δὲν νικᾶται, δὲν ἡμερώνεται, δὲν καταδαμάζεται· ἀνίκητος, ἀκαταδάμαστος· Διόδωρ. Σικελ. — 2) Ἀκαταμάχητος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ νικήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 698.

Ἀχελῷος, ὁ· ποιητ. Ἀχελώϊος· ὄνομα πλειστῶν ποταμῶν, τῶν ὁποίων γνωστότερος ὁ διὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἀκαρνανίας ῥέων· Ἰλ. καὶ Ἡσιόδ. ὡσαύτως καὶ ἐν Φρυγίᾳ· Ἰλ. καὶ ἄλλος ἐν Θεσσαλίᾳ. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς ἡ λξ. ἐλήφθη προσηγορικῶς σημαίνουσα κάθε τρεχάμενον νερόν, καὶ γενικῶς κάθε νερόν· ἴδε Voss. Virg. Georg. 1, 9. Lob. Aglaoph. 2, σλ. 873 καὶ Passow σημείωσ. παρὰ Wellauer ἐν Αἰσχλ. Πέρ. 850. ἴδε Ἀχαιρος.

Ἀχερδος, ου, ἡ. Σπανιώτερ ὁ. Ἄγριον καὶ ἀκανθῶδες φυτόν, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς εἶναι ξυνός, καὶ στυφός· καὶ μὲ τὸ ὁποῖον κάμνουν φράχτες· πιθανῶς τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. τσαπουρνιά· Ὀδυσ. Ξ, 10. — 2) Ἀγριαπιδιά, κοιν. ἀγριοχορταριά· ἄλλα βάτον, καὶ πιθανὸν ἀχερδον, ἀποστύφουσαν ὀδόντων χείλεα καὶ δίψει κεφαλίζειν φάρμακον· Ἀνάλκτ. α΄. σλ. 491. Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1596. συγγν. τῷ, ἀχράς.

Ἀχερόντειος, ου, ὁ, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἀχέροντος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀχέροντα.

* **Ἀχερουσιάς**, άδος· ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἐπομ.

* **Ἀχερούσιος**, ία, ιον. = Ἀχερόντειος.

Ἀχερωΐς, ίδος, ἡ. Τὸ δένδρον λεύκη, ἄσπρη λευκιά, τουρκ. καβάκι· Ἰλ. Ν, 389. Π, 482. Πιθανῶς παρὰ τὸ, Ἀχέρων, ἐπειδὴ διὰ τὰ χλωμὰ φύλλα της ἐνομίζετο ὅτι ἦτον δένδρον εἰς τὸν Ἅδην καὶ τὸ ἔφερεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅθεν καὶ ἦτον ἱερὰ τῷ Ἡρακλεῖ· ἴδε καὶ Εὐστθ. σλ. 938.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον, κατὰ Ὀδυσ. Κ, 513. εἰσρέουσιν ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ὁ Κωκυτός· ἐτυμολ. παρὰ ὁ, ἄχεα ῥέων.

Ἀχέτας, ου, ὁ. Ποιητ. καὶ ἀχέτα, Δωρ. ἀντὶ ἠχέτης, ἠχέτα· κυρίως ὁ τέττιξ· ὁ τζίντζιρας· Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. Ε΄, 30. (– υ –, – υ υ).

Ἀχεύω, Μ. εύσω. Λυποῦμαι, ἀδημονῶ, ἀναστενάζω, χολοσκάζω, θυμὸν ἀχεύων· λυπούμενος κατάκαρδα· Ὅμ. τινὸς ἕνεκα· ἀλλὰ καὶ γενι. μόνη. «Ὀδυσσῆος μέγ' ἀχεύων» Ὀδσ. Π, 139. ἀπολύτως ἄνευ πτωτικοῦ, Ὀδσ. Β, 23. μόνον μετοχικ. ἐν χρήσει.

* Ἀχέω, (ἄχος). = τῷ προηγ. μόνον μετοχ. χρήσιμον καὶ αὐτό. Παρ' Ὅμ. συνήθως ἀπολύτ. μετὰ γενι. Ἰλδ. Σ, 446. μετὰ τοῦ, ἕνεκα Ἰλδ. Υ, 298. (υυ–, τὸ δὲ Δωρι. ἀχέω, ἀντὶ ἠχέω, –υ–).

* Ἀχέω, (υυ–). Παλαιὸς ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἠχέω· κάμνω, εὐγάνω, ἐκβάλλω ἦχον· καὶ μεταβ. κάμνω ἄλλο τίποτε νὰ ἠχῇ, εὐγάνη ἦχον· Ὅμ. Ὕμ. Δμτ. 479. Πάν. 18. κατὰ Ἑρμ. Λξ. 2. σλ. 117. ὅστις ἐθέλει γράφεσθαι καὶ ἐν Ἀφρδ. 253. τὸν μέσ. Μέλ. ἀχήσομαι.

Ἀχήλωτος, ου, ὁ, ἡ (χηλόω). Χωρὶς χαραγματιζάν ἢ χωρὶς σύκαν, καθὼς π. χ. κάμνομεν ἐγκοπήν, σύκαν, εἰς τὸ τουρεβ. συνηθ. ῥαμπότι λεγόμενον.

Ἀχήν, ένος, ὁ, ἡ. Πτωχός, ἐνδεής, στερημένος (παρὰ τὸ, χαίνω, μετὰ τοῦ εὐφωνικ. α. κατὰ Σουίδ. παρὰ τὸ μὴ ἔχειν. ––, Θεκρτ. 16. 33. ἀμφβ. ἀνγνσ. ἴσως ἀτην γραπτέον) ἀφ' οὗ

Ἀχηνία, ίας, ἡ. Πτωχία, ἔνδεια, Γενικῶς δέ, ἔλλειψις, στέρησις· ὡς Αἰσχύλ. Ἀγ. 439. «χρημάτων ἀχηνίαν» καὶ ἐν Χοηφ. 298. «χρημάτων ἀχηνίαν».

Ἀχηρής, ὁ, ἡ (ἀχέω). = Ἀχθηρής· ἀμφβ.

Ἀχθεινός, νή, νόν (ἄχθος). Ὀχληρός, ἐνοχλητικός, βαρετός; λυπηρός, δυσάρεστος. Ἐπρρ. ἀχθεινῶς· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ, 8. «Εἶδεν οὐκ ἀχθεινῶς» ὄχι μὲ δυσαρέσκειαν, ἀλλὰ μετὰ χαρᾶς, ἀσμένως.

* (Ἀχθέομαι). Ὅλως ἄχρηστος τύπος· ἀφ' οὗ παράγεται ὁ Μλ. τοῦ, ἄχθομαι.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ (ἄχθος). Βάρος, πόνος, λύπη· Θκδ. ὡς τό, ἄλγος καὶ ἀλγηδών.

Ἀχθηρής, ὁ, ἡ. Ἐνοχλητικός, θλιβερός, λυπηρός· Ἐπρρ. Ἀχθηρῶς· Πολυδ. Γ, 99.

* Ἀχθήσομαι· Μλ. τοῦ ἄχθομαι. — 2) Παθτ. Μλ. τοῦ ἄγω.

* Ἀχθηφορέω. = Ἀχθοφορέω.

Ἄχθομαι. Παθτ. ἄνευ χρησίμου Ἐνργτ. συνηθ. μετὰ μέσ. Μλ. ἀχθέσομαι· Ἀρστφ. Νφ. 865, 1432. Ὀρν. 84. σπανιώτ. ἀχθήσομαι· ἀλλὰ καὶ κατὰ παθτ. τύπον ἀχθεσθήσομαι· Π. Μρ. σλ. 211 ἀόρ. ἠχθέσθην (ἄχθος) εἶμαι γεμᾶτος φορτίο, φορτωμένος, ἀγωγιασμένος, ναυλωμένος· Ὀδσ. Ο, 457; συνηθ. κατὰ μεταφ. ἐπὶ ψυχι. διαθέσεων· εἶμαι βαρυκαρδισμένος, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου θλιμμένον, στενοχωρημένον, λυπημένον, δυσαρεστημένον; εἶμαι ἀγανακτισμένος, κακιωμένος, κακιωμένος, χολιασμένος· εὑρίσκω, θεωρῶ, νομίζω τι λυπηρόν, ἐναντίον, δυσάρεστον; ὑποφέρω, ἢ κάμνω τίποτε στανικῶς, μὲ δυσαρέσκειάν μου· μετὰ δοτ. ἀχθομένη ὀδύνῃσι· καταφορτωμένη μὲ πόνους· Ἰλδ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἄχθομαι ἕλκος, μὲ ἐνοχλεῖ ἡ πληγή· Ἰλδ. Ε, 361. καί, ἤχθετο δαμναμένους, ἐλυπεῖτο διότι ἐνικήθησαν· Ἰλδ. Ν, 353. — Δσγοτρρ. ἄχθεσθαί τινος, τινί, ἐπί τινι, τι, περί τινος, ὑπέρ τινος· τὸ τελευτ. παρὰ Ξνφ. Ἀπμν. 1, 2, 47. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ μετοχ. καὶ τοῦ ὅτι (τὴν σημασ. ὀχληρὸν ἢ μισητὸν εἶναι, οὐδέποτε ἔχει ἡ λέξις; εἰσήχθη δὲ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ἔχθομαι.)

Ἄχθος, εος, τό (συγγν. τῷ, ἄχος). Κυρίως τὸ βάρος, τὸ φορτίον, φόρτωμα· φορτίον καραβιοῦ· «ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης», παροιμ. ἐπὶ παντῆ ἀχρείων καὶ οὐτιδανῶν ἀνθρώπων· μάταιον βάρος τῆς γῆς· Ἰλδ. Σ, 104. Ὀδσ. Υ, 379. — 2) Μεταφορικ. ψυχικὸν βάρος, λύπη δηλ. ἀθυμία, ἀδημοσία, πόνος, δυσαρέσκεια, κ. τ. λ. ἄχθος φέρειν· τὸ νὰ προξενῇ τις βάρος, ἐνοχλησιν· Ξνφ.

Ἀχθοφορέω, ῶ (ἀχθοφόρος). Φέρω, βαστάζω βάρος, βαρὺ φορτίον· εἶμαι βαρυὰ φορτωμένος· ἀφ' οὗ

Ἀχθοφορία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κοβαλῇ, βαστάζῃ τις βάρη· τὸ φέρειν, καὶ βαστάζειν φορτία, καὶ μεταφορ. νὰ ὑπομένῃ θλῖψιν, λύπην, πόνους, κ. τ. λ. ὀχληρὰ πράγματα.

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, ἡ. Ὅστις φέρει, βαστάζει, κοβαλεῖ βάρη· τὸ ἰταλ. φακῖνος, Γερμν. τράγερος· τουρεβ. χαμάλης.

Ἀχίλλειος, καί, Ἀχιλληΐς – ΐδος, ἡ. Ὑπονοουμ. Κριθή· Ἐξαίρετόν τι εἶδος κριθαρίου, ἄσπρον, καὶ μὲ ὀρθὰ στάχυα· Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ, 27. καὶ Εὐστ. σελ. 343. τὸ ἀχίλλειον, ἐπιθτ. ὑποκ. ψωμί, κριθαροψώμι· Ἀριστοφ. Ἱππ. 829.

Ἀχιλλεύς, έως, ὁ· Ἐπκ. ἧρος· ὁ Ἀχιλλεύς· τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος υἱός· ἡγεμὼν τῶν Μυρμηδόνων· ὁ ἀνδρειότατος καὶ κάλλιστος, εὐμορφότατος πάντων τῶν κατὰ τῆς Τρωάδος ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων· ἥρως τῆς Ἰλιάδος; ἀφ' οὗ Ἐπιθ. Ἀχίλλειος καὶ Πατρωμ. Ἀχιλλείδης, ου, ὁ. — 2) Εἶδος σοφίσματος, ψευδοῦς συλλογισμοῦ τοῦ Ἐλ. Ζήν. ἢ τοῦ Παρμνδ. Ἀριστοτ. Φυσ. ς, 9. Δγν. Λρτ. 9, 23, 29. Ἰδὲ Ersch allgem. Encycl. T. I, σλ. 203.

* Ἀχιλληΐς, ΐδος, ἡ. Ἰδὲ ἀχίλλειος.

Ἄχιλος, ίλου, ὁ, ἡ (χιλός). Χωρὶς χορτάρι, ἄχυρον, χωρὶς χλόην, χωρὶς βοτάνην. — 2) (Μετὰ τοῦ ἐπιτατ. α) μὲ πολλὰ χορτάρια, μὲ πολλὴν χλόην, πρασινάδαν, βοτάνην.

Ἀχίτων, ωνος, ὁ. Χωρὶς χιτῶνα, χωρὶς ἀρκετὰ φορέματα, χωρὶς τὴν ἀναγκαίαν ἐνδυμασίαν· Ἐπιθ. τῶν Κυνικῶν. (υυ–)

Ἀχλαινία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χλαίνης, ἐπανωφορίου· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. καπότον, μαντέλλον· Εὐρ. Ἐλ. 1297. παρὰ τὸ

Ἄχλαινος, ου, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Χωρὶς χλαῖναν, ἐπανωφόρεμα· Ἀθην.

Ἀχλόητος, ου, ὁ, ἡ (χλοάω). = Τῷ ἑπομένῳ· χωρὶς χλόην· Παθητ.

Ἄχλοος, συναιρ. ἄχλους, ὁ, ἡ· ουν, τό· (χλόα). Ἀπρασίνιστος, ὅστις δὲν πρασινίζει, μαραγκιασμένος. — 2) Χωρὶς πρασινάδας, λαχανικά, πράσινα σπαρτά.

Ἀχλύνω. = Ἀχλύω; Κουίντ. Σμυρν. 549. ἀμφβ.

Ἀχλυόεις, όεσσα, όεν (ἀχλύς). Σκοτεινιάρικος, συνταραγμένος, συνταραγμένος· κατεχνιασμένος· σκοτεινός· Ἡσίοδ.

* Ἀχλυόπεζα, ἡ, (πέζα). Νυχτοπόδαρη, τῆς ὁποίας τὰ ποδάρια εἶναι τυλιγμένα μὲ καταχνιάν, μὲ σκοτάδι: ὁ τύπος ἀχλυόπεζος, ὁ, ἡ· ἀμφβ.

Ἀχλύς, ύος, ἡ. Κατεχνιά, σκοτάδι, νύκτα, συννεφιά: παρ' Ὅμ. πολλάκις τὸ σκότος τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον κατασκεπάζει τὰ ὀμμάτια τοῦ ἀποθνήσκοντος, ἢ λειποθυμοῦντος; Μεταφρ. ἀδημονία, λύπη, καὶ ὡς τοιαύτη προσωποποιημένη παρ' Ἡσδ. Ἀσπ. Ηρκ. 264. (τὸ υ τῆς ἐνικ. ὀνμστ. καὶ αἰτια. παρ' Ὅμ. μὲν καὶ Ἡσδ. μακρ. παρὰ Πρκλ. δὲ Ὕμ. 1, 41. καὶ Ι. Γαζ. 2, 94. βραχ.) ἀφ' οὗ

Ἀχλύω, Μ. ύσω (ἀχλύς). Σκοτεινιάζω, γίνομαι ἢ εἶμαι σκοτεινός, ἐπισκοτίζομαι ἢ σκεπάζομαι μὲ σκότος· Ὀδσ. Μ. καὶ Ξ. «ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς». — 2) Ἐνργ. σκεπάζω τίποτε μὲ σκότος, σκοτίζω, τὸ κάμνω σκοτεινόν· παρὰ τοῖς μεταγεν. Κουίντ. Σμυρ. (ύσω, ––).

Ἀχλυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). = Ἀχλυόεις. Ἱπποκράτ.

Ἄχνα, Ἰων. Ἄχνη, ἡ (χνόη, χνοάω, λάχνη). Πᾶν ὅ,τι ἀποξύεται, ἀποσφογγίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ πάρῃ, σηκώσῃ, ξεχωρίσῃ, ἢ ξεχωρίζεται, πέφτει μόνον του ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν καθενὸς σώματος· ἀπόξυσμα; ἀπότριμμα· ἢ φλοῦδες ἀπὸ τὰ σπυριά γεννημάτων αἱ ὁποῖαι εἰς τὸ ἁλώνισμα εὐγαίνουν καὶ μένουν καθαρὰ τὰ σπυριά· Ἰλδ. Ε, 499. — 2) Ἀφρός· παρ' Ὅμ. ὁ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἔτι δὲ καὶ δι' ἀκριβεστέρου ὁρισμοῦ, ἁλὸς ἄχνη. Παρὰ τοῖς Τργ. δέ, καπνός· πυρὸς ἄχνη· Αἰσχλ. ἄχνη οὐρανία, ἡ λεπτοτάτη δροσιά, ἡ ὁποία κολλᾷ εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ φαίνεται τὸ πρωῒ μάλιστα πρὶ τοῦ νὰ ἁπλωθῇ ὁ ἥλιος: ἄχνη δακρύων· ὅταν τὰ ὀμμάτια τινὸς γεμίζουν δάκρυα καὶ πάσχῃ νὰ τὰ καταπνίξῃ, να τὰ κρατήσῃ ὀπίσω· Σφκλ. ἀφρὸς τοῦ οἴνου, ὅταν κερνῶμεν τὸ κρασὶ καὶ ἀφρίζῃ 'ς τὸ ποτήρι· Εὐρπ. Παρὰ Δγγρ. τὸ χνοῦδι κυδωνιῶν, Περσικῶν ἢ ῥοδακίνων καὶ λ. τ. τ. ὁ λεπτότατος κονιορτός, ὁ ὁποῖος πέφτει ἀπὸ μέταλλα ὅταν τὰ δουλεύουν· ξύσματα, ῥινίσματα ἢ ῥινίδια, καὶ τ. τ. κάθε κονιορτός, ὁ ὁποῖος κάθεται ἢ κολλᾷ εἰς σώματα.

Ἄχνοος, συναιρ. ἄχνους, ὁ, ἡ, ουν, τό· (χνόη). Χωρὶς λεπτόν, ψιλόν, μαλλί, χωρὶς χνοῦδι, χωρὶς ἀφρόν· «ἄχνους ὑπήνη». Ἐπιγρ.

Ἄχνυμαι, (ἄχος). Λυποῦμαι, βασανίζομαι, πικραίνομαι, σκάζουν τὰ χείλη, ἡ καρδιά μου· παρ' Ὅμ. μετὰ τοῦ, Θυμόν, κῆρ, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν· τὰ φυλλοκάρδιά μου; ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενι. ἄχνυμαι, φθιμένου, ἀποιχομένου· διὰ τὸν ἀποθανόντα, διὰ τὸν ἀναχωρήσαντα, μεταστάντα, ἐλλείποντα, ὡσαύτως καὶ περί τινι· Ὅμ. Ὕμ. Δμτ. 77. παρὰ τό

Ἀχνύς, ύος, ἡ. = Ἄχος· Ἰων. Λύπη, πίκρα, φροντίς, ἀγανάκτησις, «τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνὺς λείβεται αἰών».

Ἀχολία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις χολῆς, τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τις χολὴν εἰς τὰ σπλάγχνα του, τροπ. δέ, πραότης, ἡμερότης· παρὰ τό

Ἄχολος, ου, ὁ, ἡ (χολή). Χωρὶς χολήν· πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει χολήν· Μεταφ. ἐπὶ χρηστοήθων· ὅστις δὲν εἶναι ὀξύθυμος, θυμώδης, ἀλλά, πρᾶος, ἥμερος, γλυκύς. — 2) Ὀδσ. Δ, 221. «Φάρμακον ἄχολον», Ἐνεργητ. τὸ καταπαῦον τὴν Χολήν, ἢ τὸ μῖσος, τὴν ὀργήν, ἰατρικόν· παραβλ. ἄστονος· σημτ. 2. καὶ ἀβλαβής 2. β.

Ἄχομαι, μέσ. παρὰ τό, ἄχω. Λυποῦμαι, πικραίνομαι· Ὀδ. Σ, 255. καί, Τ, 129. «νῦν δ' ἄχομαι».

Ἄχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή). Χωρὶς χορδήν, κόρδαν· Ἀριστοφ. «φόρμιγξ ἄχορδος».

Ἀχόρευτος, ου, ὁ, ἡ (χορεύω). Εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου δὲν ἔγειναν ἑορτὴ μὲ χορούς. — 2) Ἐνργ. ὅστις δὲν ἐχόρευσε. — 3) Τροπ., ὅστις δὲν εἶναι χαρούμενος, ἀλλὰ λυπημένος, περίλυπος· ἢ προξενεῖ λύπην.

* Ἀχορηγησία, ἡ (χορηγέω). Τὸ νὰ μὴ φέρωνται εἰς κάμμίαν χώραν, πόλιν καὶ τ. τ. ζωοτροφίαι.

Ἀχορήγητος, ου, ὁ, ἡ (χορηγέω). Ὅστις δὲν λαμβάνει τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας· εἶναι χωρὶς βοήθειαν, ἀπροβλεπτος· Ἀριστοτ. «ἀχορήγητος τῶν ἀναγκαίων».

Ἀχορηγία, ίας, ἡ. = Ἀχορηγησία.

Ἄχορος, ου, ὁ, ἡ (χορός). = Ἀχόρευτος.

Ἄχος, εος, τό. Λύπη, πίκρα, θλῖψις, ταραχή, πόνος μεγάλος τῆς ψυχῆς, παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως· παρὰ Ηρδ. δέ, καὶ ἐπὶ σωματικῶν πόνων: παρ' Ὅμ. τὸ ἄχος

ἐμφιλοχωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν κυρίως· ἐν Ἰλ. Τ, 282. ὅμως ἐκχύεται καὶ εἰς τὰ ὄμματα· «ἀλλ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι» πολλάκις συντάσ. γενικ. σημαίνει τὸ νὰ λυπῆταί τις διὰ ἄλλον τινά· ἔτι δὲ οὐ σπανίως καὶ Πληθυντ. Ἀργ. Β', 862. — «κατημύσσει δ' ἀχέεσσι θυμόν»· εἰς, καὶ Ὁμ. «καλλιτρίχων ἀχέων», ἐν Ἰλ. Τ, 298. (οὐ παρὰ τὸ ἄχος, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἐκ καρδίας φθόγγον· ἄχ.)

* Ἀχράαντος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ, ἄχραντος· ἰδὲ αὐτό. (υ — — υ)

Ἀχραής, ὁ, ἡ καὶ,

Ἄχραντος, ου, ὁ, ἡ· (χραίω, χραίνω). Ἀπείραχτος, ἀνέγγιχτος, τὸν ὁποῖον κανενὸς χεὶρ δὲν ἔγγιξε, καθαρὸς, ἀμόλυντος, ἄσπιλος· Νικάνδρ. Θηρ. 845. Ἀνάλεκτ. Δ', σελ. 199. Ἡσυχ. καὶ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. «ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης».

Ἀχράς, άδος, ἡ· ἀγριαπιδέα, ἀγριοτζιοῤῥεά: ὡσαύτως καὶ ἀγριότζιορτσον, ἀγριαπίδιον. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Η'. 6. καὶ Αἰλιαν. Γ. 39. συγγν. τῷ, ἄχερδος.

Ἀχράδινον ξύλον, παρὰ Διοσκορ. ξύλον ἀπὸ ἀγριαπιδέαν.

Ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, ων, τό· ὅστις γελᾷ ἄκαιρα καὶ ὅταν δὲν πρέπῃ. Ἐπίθ. τῶν Ἀθηναίων, ἐν Κρατίν. ἰδὲ ἀχρεῖος.

Ἀχρεῖον, καὶ Ἄχρειον Ἀττικ. ὡς ἐπίῤῥ. τοῦ, ἀχρεῖος, ὅπερ ἰδέ.

Ἀχρειοποιός, οῦ, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει ἀνωφελῆ, ἀχρεῖα, ἄχρηστα πράγματα, Γραμμ.

Ἀχρεῖος, ὁ, ἡ· σπανίως τριγεν. Ἰων. ἀχρήϊος (χρεία). Ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, χωρὶς ὄφελος, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄτοπον, ἀνάρμοστον, ἄπρεπον, μωρόν· «ἀχρήϊος ἀνήρ», ὁ μωρός. Ἡσ. Ἔρ. 299. Παρ' Ὁμ. «ἀχρεῖον ἰδών», καὶ «ἀχρεῖον ἐγέλασσε». Ἰλ. Β. 269. Ὀδ. Σ, 163, ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ τοῦ μωροῦ καὶ τεταραγμένου βλέμματος τοῦ ῥαβδισθέντος Θερσιτ. τὸ δεύτερον δὲ ἐπὶ τῆς Πηνελπ. ἥτις εἰς τὴν ἐστενοχωρημένην κατάστασιν τῆς τεθλιμμένης καρδίας της θέλει νὰ φανῇ εὔθυμος, φαιδρότητα τοῦ προσώπου προσποιουμένη, καὶ οὕτω ὑποκρίνεται τὴν φροντίδα καὶ λύπην της μὲ φαινόμενον μόνον μειδίαμα· ὥστε κατ' ἀμφότερα ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τοῦ ἀνωφελοῦς, τοῦ προσποιητοῦ καὶ ἀναρμόστου εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν τοῦ πράγματος. Οὕτω καὶ τὸ ἐπιθ. ἀχρειόγελως λέγεται ἐπ' ἀνθρώπου, ὅστις γελᾷ ὅπου ἢ ὅταν δὲν εἶναι γελοῖόν τι, ἄκαιρα, ἀπρεπῶς. Ἔτι δὲ καὶ, ἀχρεῖον κλάζειν ἐπὶ σκύλων, οἱ ὁποῖοι ὑλακτοῦσιν ἢ γαυγίζουν ὅταν δὲν πρέπῃ, δὲν εἶναι αἰτία, Θεόκρ. 25, 72. Ὁ Doederl, lect. Hom. 1. σελ. 4, ἀποδέχεται, πλὴν ταύτης, καὶ μᾶλλον αἰσθητικὴν ἢ σωματικωτέραν σημασίαν τὸ χωρὶς ὄφελος εἰς οὐδὲν χρησιμεῦον, διὰ τὸ νὰ ἐλλείπουν αἱ ἀναγκαῖαι δυνάμεις αἱ τὸ ὄφελος προξενοῦσαι· ὅθεν ἀδύνατος, δειλὸς, ἀπόλεμος, καὶ ἐκτὸς τοῦ παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ Θερσίτου, θέλει ταυτοσήμαντον καὶ τὸ ..καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου.. Αἰσχ. Προμ. 363. καὶ νοῦντω τε δὴ τάξας, καὶ κατὰ ταῦτα παρασπέτας, ἀπήλαυσε αὐτὸς σὺν τῷ ἀχρηΐῳ τοῦ στρατοῦ. Ἡρόδ. 1, 192· καὶ 3, 44· καὶ Πολβ. 3. 64. Ἀλλὰ καὶ Φιλβ. παρὰ τῷ Σχλ. Βεντ. ἀφηνεύεις, ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενὲς λέγων. Ἐπίῤῥ. ἀχρείως, ἀφ' οὗ

Ἀχρειόω, ῶ, Μ. ώσω. Κάμνω τι ἀνωφελὲς, καὶ ἄχρηστον. Πολυβ.

* Ἄχρεος, ὁ, ἡ = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρήεις, ήεσσα, ῆεν. = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρήϊος, ὁ, ἡ· Ἰων. = ἀχρεῖος παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 295.

* Ἀχρήϊστος, ὁ, ἡ = ἀχρεῖος· ποιητ.

Ἀχρηματία, ίας, ἡ (ἀχρήματος). Ἔλλειψις, στέρησις χρημάτων, ἔνδεια· πτωχία. Θεο. 1. 11, ὅπου ὁ Σχολ. ἀχρημασία ἔχει. ἰδὲ Poppo. Τ. 1. 1. σελ. 243.

Ἀχρηματίστος, ὁ, ἡ (χρηματίζω). Παρὰ Πλουτάρχῳ «ἀχρηματίστος ἡμέρα»· ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γίνεται καμμία δημόσιος πρᾶξις· εἶναι τὰ κριτήρια κλεισμένα.

Ἀχρήματος, ου, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις δὲν ἔχει χρήματα, ἄσπρα, περιουσίαν, εἶναι πτωχός· Ἡρόδοτ.

Ἀχρημονέω, ῶ, Μ. ήσω, εἶμαι ἀχρήμων, ἀχρήματος, δὲν ἔχω ἄσπρα.

Ἀχρημοσύνη, ης, ἡ. = Ἀχρηματία· Ὀδυσ. Ρ, 502. παρὰ τὸ

Ἀχρήμων, ονος, ὁ (χρήματα). = Ἀχρήματος.

Ἀχρησία, ίας, ἡ (χράομαι). Τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τις χρῆσιν ἀπὸ τίποτε, νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζεται.

Ἀχρήσιμος, ου, ὁ, ἡ (χρήσιμος). Ὅστις δὲν χρησιμεύει εἰς τίποτε, ἀνωφελὴς, ἄχρηστος· Γραμματ.

* Ἀχρηστεύω, καὶ

Ἀχρηστέω, ῶ (ἄχρηστος). Εἶμαι ἀνωφελὴς, ἄχρηστος, ἀμεταχείριστος. — 2) Δὲν εἶμαι εἰς συνήθειαν· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν· Γραμμ.

Ἀχρηστία, ίας. Ἀνωφέλεια, τὸ μὴ χρησιμεύειν τι εἰς τίποτε, νὰ εἶναι καθόλου ἀνωφελές· τὸ νὰ μὴ μεταχειρίζηταί τις τίποτε, νὰ μὴ κάμνῃ χρῆσιν ἀπὸ αὐτό· «ἀχρηστία τῶν ποδῶν» Ἀππιαν. — 2) = Ἀχρησία· τὸ νὰ μὴν εἶναι τίποτε εἰς συνήθειαν, τὸ ἰταλ. εἰς τὴν μόδαν· (παρὰ τὸ ἄχρηστος).

* Ἀχριστιανός· ὁ (χριστιανός). Ὅστις δὲν εἶναι χριστιανός· Γρηγόρ.

Ἄχρηστος, ου, ὁ, ἡ (χράομαι, χρηστός). Ἀνωφελὴς, ἀδιαφόρητος· πᾶν ὅ,τι δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε· δὲν φέρει, δὲν δίδει κανὲν ὄφελος, κανένα διάφορον: ἀμεταχείριστος, τὸν ὁποῖον δὲν μεταχειρίσθησαν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς τίποτε· ἄχρ. εἴς τι· Λυκργ. 13, 2. ἄχρηστον, ὡς ἐπίῤῥ. εἰς μάτην, ματαίως· Βατρχ. 70. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τίποτε, δὲν κάμνει χρῆσιν ἀπὸ αὐτό· τινί· Εὐριπ. Τρῳ. 667. «ἄχρηστος συνέστιος». — 3) Πᾶν ὅ,τι δὲν ἦτον, δὲν εἶναι εἰς συνήθειαν, δὲν συνειθίζεται· Γραμματ. Ἐπίῤῥ. ἀχρήστως.

Ἄχρι, καὶ ἐξαιρ. πρὸ φωνηέντ. ἄχρις· Πρόθ. συντάσ. μετὰ γεν. ἐπὶ χρόνου· ἕως, ἐν ὅσῳ· ὡς τὸ, μέχρι· «ἄχρι μάλα κνέφαος»· ἕως εἰς τὸ βάθος τῆς νυκτὸς, ἀργὰ τὴν νύκτα· Ὀδυσ. Σ, 370. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἐπιεικῶς μέντοι μόνον· Schaef. ἐν Bast. app. ep. crit. σελ. 38. οἱ μεταγενέστ. Λογογρ. προτιθέασιν αὐτοῦ τὴν γενικήν. — 2) Ὡς Ἐπίῤῥ. = ἄκρως. α) ἐπιπολαίως, ξώψ, ἀπ' ἔξω· «ἀπὸ δ' ἄπαν ἔγραψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ Πουλυδάμαντος» Ἰλ. Ρ, 599. — β) παντελῶς, καθόλου, ἐσχάτως, ὡς τὴν ἄκρην· «ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς ἄχρις ἀπηλοίησεν» Ἰλ. Δ, 522. καὶ Π, 324. «...ἀπὸ δ' ὀστέα ἄχρις ἄραξεν». — 3) Ὡς σύνδεσμος· ἕως, ὥστε· μόνον παρὰ τοῖς μεταγενέστ. ποιητ. ἐνίοτε μετὰ τῆς ὅποτε ἐγκλ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 402. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ τὸ ἄχρις οὗ παρὰ τοῖς μεταγενέστ. Λογγρ. — Πλεῖονες τῶν Ἀττικιστῶν θέλουσιν ὅτι τὸ, ἄχρις ὥσπερ καὶ τὸ, μέχρις δὲν εἶναι Ἀττ. ἀλλὰ μόνον τὸ, ἄχρι καὶ μέχρι. Τινὲς δὲ τῶν Γραμματ. διϊσχυρίζονται, ὅτι τὸ, ἄχρι διαφέρει τοῦ, ἄχρις, λέγοντες, ὅτι ἐκεῖνο μὲν εἶναι Ἐπίῤῥ. χρονικόν· τὸ δὲ, ἄχρις = ἀκριβῶς· ὁ Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 4. ὅμως ἀμφιβάλλει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ διορισθῇ τοῦτο κανονικῶς: εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι τὸ, ἄχρι παρὰ Λογογρ. κεῖται πολλάκις πρὸ φωνήεντος, καὶ μόνον οἱ ποιητ. γράφουσι πάντοτε ἄχρις, φωνήεντος ἑπομένου· (παρὰ τὸ ἄκρος, ὡς τὸ, μέχρι παρὰ τὸ, μῆκος.)

Ἄχριστος, ίστου, ὁ, ἡ (χρίω). Ὅστις δὲν εἶναι ἀλειμμένος μὲ μυρωδικά· ἄλειπτος.

Ἀχροέω, ῶ, καὶ Ἀχροιέω, (ἄχροος). Εἶμαι χωρὶς βαφὴν, χωρὶς χρῶμα, εἶμαι χλωμός· Ἱππ. Σ, 767.

Ἀχροια, ἡ. Ἔλλειψις χρώματος, χλωμότης· παρὰ τὸ

Ἄχροιος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Ἄχροος· Ἱπποκρ.

Ἄχρονος, ου, ὁ, ἡ (χρόνος). Χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος χρόνου, καιροῦ· αἰώνιος, παντοτεινός· Ἐπίῤῥ. ἀχρόνως.

Ἀχρονοτριβής, ὁ, ἡ. (χρονοτριβέω). Ὅστις δὲν χάνει τὸν καιρὸν, δὲν ἀργοπορεῖ· Ἡσύχ.

Ἄχροος, καὶ συναιρ. Ἄχρους, ὁ, ἡ· ουν, τό (χρόα). Χωρὶς χρῶμα, «ἄχροον σπέρμα». Ὠκελλ. Ξεχρωματισμένος, χλωμός.

Ἀχρυσόπεπλος, ου, ὁ, ἡ (πέπλος). Χωρὶς χρυσοῦν φόρεμα· Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Ἄχρυσος, ου, ὁ, ἡ (χρυσός). Χωρὶς μάλαμα, πτωχός, ἐνδεής· Πλάτ. Νομ. Γ'. — 2) Χωρὶς χρυσοῦν στολισμόν· χωρὶς μαλαματένια στολίδια· Πλούτ.

Ἀχρωμάτιστος, ου, ὁ, ἡ (χρωματίζω). Ἄβαφος· Πλούτ.

Ἀχρώματος, ου, ὁ, ἡ (χρῶμα). Χωρὶς χρῶμα, βαφήν· Πλάτ. Φαίδρ.

Ἄχρωμος, ου, ὁ, ἡ (χρῶμα). Χωρὶς χρῶμα, βαφήν· ὅστις δὲν χρωματίζεται, δὲν κοκκινίζει, ἀδιάντροπος· Ἀρτεμίδ. «Ἐργασίη ἄχρωμος» «Πορείη ἄχρωμος» Ἱπποκρ.

* Ἄχρως, ὁ, ἡ· ων, τό· γενικ. ω· Ἀττ. ἀντὶ ἄχροος Πλάτ. Χρμ. σελ. 169. D.

Ἄχρωστος, ου, ὁ, ἡ (χρώζω). = Ἀνέπαφος, ἀνέγγιχτος; ἄβαφος.

Ἄχυλος, ου, ὁ, ἡ (χυλός). Χωρὶς χυλὸν, νοστιμάδα, ἄνοστος· Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5.

Ἄχυμος, ου, ὁ, ἡ (χυμός). = τῷ προηγ. Χωρὶς χυμὸν, νοστιμάδα, ἄνοστος.

Ἀχύμωτος, ου, ὁ, ἡ (χυμός). = Ἄχυμος. (υ)

Ἀχύνετος, ου, ὁ, ἡ (χύνω). Πᾶν ὅ,τι χύνεται, ἁπλώνεται μακρυά· καθὼς τὸ ὕδωρ ἢ τὸ, πῦρ· Νικάνδρ. Θηρ. (υ — υ υ)

Ἀχύρινος, ίνη, ινον (ἄχυρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον ἀπὸ ἄχυρα· ἀχυρένιος. Πλούτ. «ἀχυρίνη φλόξ».

Ἀχυριός, οῦ, ὁ. Ἀντὶ τοῦ, Ἀχυρών. Πλάτ. Ἡρακλ. Σ. 230.

Ἀχυρῖτις, ιδος· ἡ· ἰδιαίτ. θηλυκ. τοῦ ἀχύριος.

Ἀχυρμιά, ἡ. Σωρὸς ἀπὸ ἄχυρα· Ἰλ. Ε, 502. — 2) Ὁ τόπος, ὅπου βάλλουν τ' ἄχυρα, ἀχυρῶνα.

Ἀχύρμιος, ία, ιον. = Ἀχύριος· ἀπὸ ἄχυρον, ἀχυρένιος. «ἀχυρμιὸς ἀμητοῖσι», θερισμὸς ἀπὸ ἄχυρα· Ἀρατ. Διοσημ.

Ἀχυροδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ ἀχυρῶνα· Ξενοφ. Οἰκον. ΙΗ', 7.

* Ἀχυροθήκη, ἡ (τίθημι). = Τῷ προηγ. Σχλστ. Ἰλ. Ε, 502.

Ἄχυρον, ου, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ξενοφ. Οἰκον. ΙΗ'. 7. «ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα»: τὰ φλούδια καὶ τὰ πίτυρα ἀπὸ σιτάρια, ἀλωνισμένα καὶ ἀλεσμένα. (υ υ υ)

Ἄχυρος, ου, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ ἀχυρμιά, ἀχυρών.

Ἀχυρότριψ, ιβος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅστις τρίβει, ἀλωνίζει ἄσπρια.

Ἀχυροφαγέω. Τρώγω ἄχυρον.

Ἀχυρόω, ῶ, Μ. ώσω. Στρώνω, σκορπίζω, ἀπλώνω ἄχυρον.

Ἀχυρτίς, ίδος, ἡ. Ἀνάλεκτ. Β', Ξ. 232. σμυρμηκας.... κούρας ἀχυρτίδας ἀντιφέρουσα. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ Ἀχυρίτιδας.

Ἀχυρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ ἄχυρα, ὅμοιος μὲ ἄχυρον· Ἀριστοτ.

Ἀχυρών, ῶνος, ὁ. = Ἀχυρμιά· Ἀριστοφ.

Ἀχύρωσις, ώσεως, ἡ (ἀχυρόω). Ἀνακάτωμα μὲ ἄχυρον· Ἀριστοτ. (ῡ)

* Ἀχύτλωτος, ὁ, ἡ (χυτλόω). Ἄλουστος, ἀλούτρευτος· Νόν.

(Ἄχω). Ἄχρηστον θέμα· λυποῦμαι, πικραίνομαι· ἀφ' οὗ παράγονται τὰ ἑξῆς· ἄχομαι, Μέλ. ἀχέω, ἀχεύω, ἄχνυμαι, ἠκαχόμην, ἀκήχεμαι, ἀκάχημαι, πάντα σημ. λυποῦμαι, εἶμαι λυπημένος· καὶ μεταβ. λυπῶ, πικραίνω τινά, ἀκαχίζω, ἤκαχον, ἀκαχίζω· Οὐσιαστ. ἄχος· πρωτότ. ἐστιν ὁ φυσικὸς ἐγκάρδιος φθόγγος ἄχ· συγγεν. τῷ, ἠχέω, ἦχος, ἠχώ.

* Ἀχώ, ἡ· Δωρ. ἀντὶ ἠχώ.

Ἀχώνευτος, ον, ὁ, ἡ (χωνεύω). Ἀνάλυτος, ἄχυτος· πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναλυθῇ, νὰ χυθῇ.

Ἀχώρ, ῶρος, ὁ, τό. Πιτυρίδα εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν βρεφῶν.

Ἀχώρητος, ὁ, ἡ (χωρέω). Ὅστις δὲν χωρεῖ εἰς τόπον, ἢ τὸν ὁποῖον δὲν χωρεῖ κανένας τόπος.

Ἀχώριστος, ὁ, ἡ (χωρίζω). Πᾶν ὅ,τι δὲν χωρίζεται, δὲν ξεχωρίζεται, ἢ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ξεχωρισθῇ· Γρηγόρ. — 2) (χῶρος). Ὅστις δὲν ἔχει τόπον, ἢ διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι διωρισμένος τόπος· Ξεν. Ἐπίρρ. ἀχωρίστως.

Ἄχωρος, ον, ὁ, ἡ (χώρα). Ὅστις δὲν ἔχει τόπον διωρισμένον νὰ κατοικῇ, δὲν ἔχει πατρίδα· Ἡσ.

* Ἄχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Ἀσώρευτος, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι σωρευμένον μὲ χῶμα.

Τὸ Α μετὰ τοῦ Ψ.

Ἄψ. Ἐπίρ. Ἐπὶ τόπου· ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, μακρυὰ ἀπό τι· πολλάκις παρ' Ὁμ. μάλιστα μετὰ ῥημάτων βαδίσεως σημαντικῶν· πηγαίνω ὀπίσω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, γυρίζω ὀπίσω· μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ· σπανιώτερον μετὰ γενικῆς ἁπλῶς: Ἐπὶ δὲ καὶ πλεοναστικῶς· ἂψ αὖτις, ἂψ πάλιν. — 2) Ἐπὶ πράξεων· πάλιν, ἐκ νέου· Ἰλ. Ε, 505. σπάνιον: ἀψ λαμβάνειν = ἀναλαμβάνειν· Θεοκ. 25, 63. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἀπό).

Ἀψάλακτος, ου, ὁ, ἡ (ψαλάσσω). Ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, ἀπασπάτευτος, ἀψηλάφητος. — 2) Ἀμάθητος, ἀμάθιστος· Ἀριστοφ. Λυσ.

Ἄψαλτος, ου, ὁ, ἡ (ψάλλω). Ἐπὶ βελῶν· ἄρριχτος. — Ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων μὲ χόρδας, ἄπαιχτος, ἄλάλητος. — 3) Ἐν γένει· πᾶν ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ νὰ παιχθῇ, λαληθῇ, ψαλθῇ, τραγῳδηθῇ.

Ἀψάμαθος, ου, ὁ, ἡ (ψάμαθος) καὶ

Ἄψαμμος, ου, ὁ, ἡ (ψάμμος). Χωρὶς ἄμμον, μὴ ἀμμώδης, πᾶν ὅ,τι δὲν ἔχει ἄμμον, δὲν εἶναι ἀμμουδερόν. (ᾰ)

Ἀψαυστέω, ῶ. Δὲν ψαύω, δὲν ψηλαφῶ, δὲν ἐγγίζω, δὲν πασπατεύω. Ἀππιαν. — 2) Ἀμετβ. εἶμαι ἀνέγγιχτος, ἀψηλάφητος· παρὰ τὸ

Ἄψαυστος, ου, ὁ, ἡ (ψαύω). Ἀψηλάφητος, ἀνέγγιχτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐγγίξῃ τις. — 2) Ὅστις δὲν ἐψηλάφησε, δὲν ψηλαφᾷ τινός· Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 969. Ἐπίρρ. ἀψαυστί.

Ἀψεγής, ὁ, ἡ (ψέγω). Ἀλοιδόρητος, ἀκατηγόρητος, ἀμώμητος, ἀκατηγόρητος· ἀνεπίληπτος, ὅστις δὲν ἀξίζει, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ κατηγορήσῃ· Ἐπίρρ. ἀψεγῶς· Ἐπικ. ἀψεγέως· Ἀπολ. Ῥόδ. 2, 1023.

Ἀψεκτος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀψεγής· Ἐπίρρ. ἀψέκτως.

Ἀψεύδεια, ἡ (ἀψευδής). Τὸ νὰ μὴ ψεύδηται, νὰ μὴ λέγῃ ψεύματα, νὰ μὴ ψευματίζῃ τις: ἀλήθεια· Ἀριστοτ. περὶ τῶν ὡρῶν ἀψευδείαις.

Ἀψευδέω, ῶ. Δὲν ψεύδομαι, δὲν ὁμιλῶ ψεύματα, ὁμιλῶ, λέγω τὴν ἀλήθειαν· Ξενοφ. Π. Α', παρὰ τὸ

Ἀψευδής, ὁ, ἡ (ψεύδομαι). Χωρὶς ψεῦδος, ἀπάτην, προσποίησιν· ἀληθής, βέβαιος· Ἡσιόδ. Θεογ. 233. Ἐπὶ πραγμ. γνήσιος, καθαρός, ἀνοθεύτος· Ἐπίρρ. ἀψευδῶς. — 2) Ἡ Ἀψευδής· ὄνομ. Νηρηΐδος· Ἰλ. Σ, 46.

Ἀψευστέω, ῶ. = Ἀψευδέω· Πολύβ. Γ. παρὰ τὸ

Ἄψευστος, ου, ὁ, ἡ. = Ἀψευδής.

Ἄψηκτος, ου, ὁ, ἡ (ψήχω). Ἄτριφτος, ἀστλέγγιστος, ἄξυστος, ἀκαθάριστος· Ἀριστφ. Λυσ. 658. ἀξύστριστος, τὸ τουρκβ. ἀτιμάρευτος· ἀχτένιστος· Ἀριστφ. Βατρ.

Ἀψηλάφητος, ὁ, ἡ (ψηλαφάω). Ἀπασπάτευτος, ἀνέγγιχτος· τροπ. ἀκόμη ἀνεξέταστος, ἀδοκίμαστος· Πολύβ. 8, 21, 5.

Ἀψήφιστος, ου, ὁ, ἡ (ψηφίζω). Ὅστις δὲν ἐκλέχθη μὲ ψήφους, τὸ ἰταλ. βότα. — 2) Ἐνεργ. ὅστις δὲν ἐκλέξε, δὲν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τὴν ψῆφον, τὸ βότον του· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 753.

Ἄψηφος, ου, ὁ, ἡ (ψῆφος). Χωρὶς ψῆφον, ὅστις δὲν ἔχει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ψῆφον εἰς ἐκλογήν. — 2) Χωρὶς λιθάρια, λιθαράκια, τὸ κοινῶς στολνάρια· Ἀρτεμ.

Ἀψηφοφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὅστις ἀκόμη δὲν ἔδωκε τὴν ψῆφον, τὸ βότον του.

Ἀψιδοειδής, ὁ, ἡ (ἀψίς, εἶδος). Θολωτωειδής, δοξαρωτός, καμαρωτὸς καθὼς ἡ ἀψίς· ἰδὲ ἀψίς· σημασ. 2.

Ἀψιδόω· Θολογυρίζω τι, τὸ κάμνω καμαρωτόν· τὸ συνδένω· κομποδένω εἰς τίποτε ἄλλο· ὡδεκτύοις μολύβδου ἠψιδωμένοις. Ἰδὲ ἀψίς.

* Ἀψίθυμος, ὁ, ἡ· καὶ

Ἀψικάρδιος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι). Πᾶν ὅ,τι ἅπτεται τῆς καρδίας, δηλ. ἐγγίζει, θλίβει, τὴν καρδίαν· Ἀντωνῖν. Θ', 3. Εὐριπ. Ἑκ. 242.

Ἀψικορία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ χορταίνῃ τις ὀλίγωρα κάθε τί· νὰ μὴ τῷ ἀρέσῃ, νὰ μὴν εὑρίσκῃ εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὸ πλέον· Πλούταρχ.

Ἀψίκορος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, κόρος). Κυρίως, ὅστις μόλις γευθῇ φαγητόν τι καὶ χορταίνει ἀπὸ αὐτό, δὲν τὸ νοστιμεύεται πλέον· ὅθεν ὅστις διαλέγει πότε ἓν πότε ἄλλο, ἀηδιάζει εὔκολα καὶ ὀλίγωρα κάθε τι, τὸ βαρύνεται εὐθύς, δὲν εὑρίσκει πλέον εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὸ καὶ μεταχειρίζεται ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὡσαύτως ὀλίγωρα ἀηδιάζει· εὐμετάβλητος εἰς τὰς ἐπιθυμίας, ὀρέξεις, ἀλλοπρόσαλλος· φιλόκαινος, ἢ ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς νεωτερισμούς.

Ἀψιμαχέω, ῶ (ἀψίμαχος). Δίδω αἰτίαν εἰς τὸν ἐχθρόν, τὸν διεγείρω εἰς μάχην, τὸν παρακινῶ εἰς πόλεμον. τροπ. πειράζω, δὲν δίδω ἡσυχίαν εἴς τινα, τὸν θυμώνω, τὸν κάμνω νὰ ἀρχίσῃ φιλονεικίαν μαζύ μου, νὰ μαλώσωμεν.

Ἀψιμαχία, ίας, ἡ. Ἡ πρώτη εἰς μάχην αἰτία, ἡ ἀρχὴ τῆς μάχης· ἀκροβολισμός· τὸ ἰταλ. ἀτάκο. « Ἀψιμαχία χειρόνων· δαρμός, ὅταν δύω τινὲς μαλώνουν καὶ καταντοῦν νὰ πιασθοῦν ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, νὰ δαρθοῦν. ἐν γένει, φιλονεικία, μάλωμα· παρὰ τὸ

Ἀψίμαχος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, μάχη). Ὅστις διεγείρει, καὶ παρακινεῖ εἰς μάχην, πειράζει τὸν ἐχθρόν, ἀρχίζει τὴν μάχην.

Ἀψιμάχως, Ἐπίρρ. μὲ ἀψιμαχίαν, Διον. Ἁλικ.

Ἀψιμιτία, ίας, ἡ (μῖτος). Μῖτος, τὸ ὁποῖον προξενεῖται εὔκολα διὰ μικρολογήματα, καὶ πάλιν ἀπερνᾷ, ἐξαλείφεται εὔκολα.

Ἀψίνθιον, ίου, τό. Ἡ ἀψινθιά, ὁ πελίνος· ἀφ' οὗ

Ἀψινθίτης, ου, ὁ, ὑπακ. οἶνος· κρασὶ πελινάτον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Γερμ. βερμούτι συνηθέστερ.

Ἄψινθος, ου, ἡ· = ἀψίνθιον.

Ἀψίς, ῖδος, ἡ· Ἰων. ἀψίς, ψιλοῦμ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. οὕτως ψιλ. (ἅπτω). Σύνδεμα, κομπόδεμα· ἀψῖς λίνου, οἱ κόμποι εἰς τὰς θηλὰς τοῦ δικτύου, Ἰλ. Ε, 487. — 2) ἡ συνένωσις, τὸ μέρος ὅπου συνενόνονται τὰ δύω ἄκρα τοῦ κυρτοῦ ἢ καμπύλου ξύλου τοῦ τροχοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον βάλλεται ἔπειτα τὸ σιδηρένιον στεφάνι τοῦ τροχοῦ: ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ καὶ ὁ ἴδιος τροχός, Ἡσιοδ. Ἔργ. 425. καὶ Ἀνάλεκτ. Α', Σ. 416. « Ἀψῖδος κύκλος ἑλισσόμενος » · ὅθεν κάθε κύρτωμα, γυριστόν, καμπυλωτὸν πρᾶγμα· τόξον ἢ δοξάρι, κύκλος, κυλινδρος, θόλος, καμάρα, τὸ κυρτὸν φαινόμενον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ, τόξον θριαμβευτικόν· κύκλος ἀψῖδος, ὁ τροχὸς τοῦ πτουκαλᾶ.

Ἄψις, εως, ἡ (ἅπτομαι). Πιάσιμον, ἐγγιξιμον· παρὰ δὲ Ἱπποκρ. τροπ. « Ἄψις φρενῶν » · ἡ σύγχυσις, ἡ ταραχὴ τῶν φρενῶν, ἡ τρέλλα.

Ἀψίχολος, ου, ὁ, ἡ (ἅπτομαι, χολή)· ὀξύθυμος. Ὅστις εὔκολα χολιάζει, θυμώνει, καὶ εὐθὺς πάλιν ἀπερνᾷ ὁ θυμός του.

Ἄψογος, ου, ὁ, ἡ· = ἀψεγής, Ἐπίρρ. ἀψόγως.

Ἀψόρροια, ἡ. Τὸ νὰ τρέχῃ, χύνεται τι ὀπίσω πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του· Διοδ. Σικ. Β', 29. παρὰ τὸ

Ἀψόρροος, ὁ, ἡ. συναιρ. ἀψόρρους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (ἄψ, ῥέω). Πᾶν ὅ,τι τρέχει, χύνεται ὀπίσω εἰς τὸν ἑαυτόν του πάλιν. Ὁμ. Ἐπίθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ἐνομίζετο τὸ πάλαι ὅτι περιέῤῥεε ὅλην τὴν γήϊνον σφαῖραν, καὶ τοιουτοτρόπως ἐχύνετο πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Ἄψορρος, ὁ, ἡ. Κυρίως κατὰ συγκ. ἀντὶ ἀψόρροος. Ὁμ. δὲ χρῆται αὐτῷ κατὰ τὴν γενικὴν σημασ. πρὸς τὰ ὀπίσω κινούμενος, ὀπίσω πορευόμενος· ἄψορροι ἱκόμεν, ἀπονέοντο· Ἰλ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ οὐδετ. Ἐπίρρ. ἄψορρον, ὀπίσω εἰς, πρὸς τὰ ὀπίσω· πάλιν, ἐκ νέου. (Οὐ παρὰ τό, ὄρω, ὄρνυμι, ἀλλὰ παρὰ τό, ῥέω. Κατὰ Doederl. δέ, παρὰ τό, ἔῤῥω.)

Ἄψος, εος, τό (ἅπτω). Συνένωμα, συνδέσιμον, ἐξαιρ. τῶν ἄρθρων, ἢ κλειδώσεων· ἄψεα πάντα λύθεν· ὅλαι αἱ κλειδώσεις του ἄνοιξαν, ξεκλειδώθησαν, Ὀδ.

Ἀψοφητί, Ἐπίρρ. (ἀψόφητος). Χωρὶς κρότον, κτύπον.

Ἀψόφητος, ου, ὁ, ἡ (ψοφέω), καὶ

Ἄψοφος, ου, ὁ, ἡ (ψόφος). Χωρὶς κρότον, ταραχήν, θόρυβον, κτύπον· ἥσυχος, σιγαλός· μετὰ γενκ. Σοφοκλ. « Ὀξέων κωκυμάτων ἄψοφητος » · χωρὶς τὸν θόρυβον μεγαλοφώνων θρήνων, κλαυθμῶν.

Ἀψυδρακίωτος, ου, ὁ, ἡ (ψύδραξ). Ὅστις δὲν ἔχει εἰς τὸ πρόσωπον ψύδρακας, τὸ κοινότ. σπυριὰ τῆς νεότητος, Διῳτ. Β', 81.

Ἄψυκτος, ου, ὁ, ἡ (ψύχω). Ἀκρύωτος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν κρυώσῃ, νὰ τὸν κάμῃ κρύον· ὅθεν θερμός, ζεστός, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 106. Α.

Ἀψυχαγώγητος, ου, ὁ, ἡ (ψυχαγωγέω). Ὅστις δὲν προξενεῖ ψυχαγωγίαν· δὲν χαροποιεῖ, δὲν εὐφραίνει τὴν ψυχήν.

Ἀψυχέω, ῶ. Εἶμαι χωρὶς ζωήν, λειποθυμῶ.

Ἀψυχία, ίας, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις ψυχῆς, ζωῆς. λειποθυμία: δειλία, ἀνανδρεία, Εὐριπ. καὶ Ἱπποκρ.

Ἄψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Χωρὶς ψυχήν, ζωήν, δειλός, ἄκαρδος: ἐπὶ συγγραφέων· ἄψυχος, ψυχρός· τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα δὲν ἔχουν χάριν, νοστιμάδα, εἶναι ξηρά, χωρὶς ἀγχίνοιαν γραμμένα.

* Ἄψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ψυχρόν, κρύον.

Τὸ Α. Μετὰ τοῦ Ω.

*Ἄω. Πρωτότυπος λέξις τοῦ ἄημι, τὸ πνέω· φυσῶ· τοῦ ὁποίου μόνον ὁ παρατατ. ἄων ἐν χρήσει, Ἀπολ. Ῥό. Ἰδὲ Ἄω, αὔω.

*(Ἄω), πρωτ. θέμ. τοῦ αὔω, ἰαύω, ἀωτέω, τὸ κοιμῶμαι· αὐα, ἄεσα· συγκ. ἄσα, Ὁμ. συγγν. τῷ προηγμ.· ἰδὲ Ἄετα.

*(Ἄω), βλάπτω. Πρβλ. τὸ, ἀάω κατὰ συναιρ. ὑπερβιβ.

*(Ἄω), χορταίνω, γέμω· ἐντ. ἐνεστ. ἀπαρέμφ. ἄμεναι κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἀέμεναι, Ὁμ. (‿‿–) Μλ. ἄσω· ἀόρ ἆσα· ἀπαρ. ἆσαι. Παθτ. ἐνεστ. ἄαται, Ἡσ. (‿‿–) πληροῦ μετὰ γεν. τοῦ πραγμ. Ἐπιθ. ῥηματ. ἀτός (‿‿) καὶ μετὰ τοῦ στερητ. α, ἄατος (‿‿‿) συναιρ. ἆτος, Ὁμ. παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 129.

Ἀώδης, εος, ὁ, ἡ (ὄζω). Ὅστις δὲν μυρίζει, δὲν ἔχει μυρωδιάν· Πλουτ.

Ἀῶθεν, Ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ ἠῶθεν. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἀπὸ τὴν αὐγήν.

*Ἀϊών, όνος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ ἠϊών, Μόσχ.

*Ἄων, ονος, ὁ. Βοιωτός, κάτοικος τῆς Βοιωτίας· ἀφ' οὗ Κπθ. Ἄονιος, ία, ιον. Βοιωτικός, ἀπὸ τὴν Βοιωτίαν· καὶ Ἀονία, ἡ· ἡ Βοιωτία (τὸ α τῆς ληγ. μακρόν.).

*Ἄωρ, ὁ, ἰδὲ ἐν τῷ, ἄορ, ὁ.

Ἀωρέω, Μλ. ήσω (ἄωρος κατὰ τ. σημ. ὥρα.). Εἶμαι ἄωρος, δὲν φροντίζω, δὲν προσέχω, δὲν φυλάττω, Ὀδ. Μ.

Ἀωρί, Ἐπίρρ. τοῦ ἄωρος· ἄκαιρα, παράκαιρα, προτήτερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν, ἐξαιρ. πρὶν τὰ μεσάνυχτα· ἔτι δὲ καί, νυκτὸς ἀωρί· ἄκαιρα τὴν νύκτα δηλ. πρὶν νυχτιώσῃ καλά. (‿‿–)

Ἀωρία, ίας, ἡ. Ἀκαιρία, ἀνάρμοττος καιρός, καῦσωνες, χειμῶνες, ἀωρία, ὡς τὸ ἡμετ. ὀγλίγωρον καλοκαίρι, ὀγλίγωρος χειμῶνας· ἐξαιρ. τὰ μεσάνυχτα. Hemst. Thom. M. σλ. 136. Ἐπιρρηματικ. ἀωρίαν ἥκειν, τὸ νὰ ἔρχεταί τις παράκαιρα, ἀργά. Ἀριστφ. Ἀχ. 23. Πλουτ.

Ἀωρολουστής, οῦ, ὁ (λούομαι). Ὅστις λούεται, πηγαίνει 'ς τὸ λουτρὸν εἰς ἀνάρμοστον, προτήτερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν.

Ἀώριος, ία, ον· = Ἄωρος. ποιητ.

*Ἀωροθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀπέθανε παράκαιρα· νέος ἀκόμη. (θα).

Ἀωρόλειος, ου, ὁ, ἡ (λεῖος). Παράκαιρα ὁμαλός· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ὅσοι ἐξαλείφουν τεχνικῶς τὰ γένεια, ἢ τὰς ἄσπρας τρίχας διὰ νὰ φαίνωνται νέοι· Ἀλκιφ. II, Ἐπ. ΙΓ΄, 27.

Ἀωρόνυκτος, ου, ὁ, ἡ (νύξ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται 'ς τὴν βαθεῖαν νύκτα, τὰ μεσάνυχτα. «Ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα ἔλακεν» Αἰσχύλ. Χοηφ. 32.

Ἄωρος, ου, ὁ, ἡ (ὥρα) ἄκαιρος, προτήτερα ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρόν, ἄγτατος, ἄωρος· πᾶν ὅ,τι δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὸν καιρόν του, δὲν ἐσχηματίσθη ἐντελῶς· ὅθεν ἄσχημος, κακόσχημος, πόδες ἄωροι, τὰ κακοσχηματισμένα ποδάρια τῆς Σκύλλης. Ὀδσ. Μ, 89. ἐν γένει ἄσχημος, ἄχαρος, χωρὶς εὐμορφίαν νεότητος, χωρὶς ὡραιότητα, χωρὶς χάριν, Ξενοφ. Ἀπμ. 1, 4, 14. ἀντιθ. τῷ, ὡραῖος. — 2) (ὥρα) χωρὶς φροντίδα, ἀφρόντιστος, ἀμελής.

Ἄωρος, ὁ· συναιρ. ἄορος· ὁ ὕπνος, Σαπφ.

Ἀωρότοκος, ου, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅστις ἐγεννήθη παράκαιρα, δηλ. πρὶν τοῦ διωρισμένου καιροῦ.

Ἄωρτο, Ἰλδ. Γ, 272. Τ, 253. «Μάχαιρα παρὰ ξίφεος κουλεὸν ἄωρτο» 'κρέμονταν κοντὰ 'ς τὸ θηκάρι τοῦ σπαθιοῦ· Ὑπερ. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ ἀείρω· συγγν. τῷ, αἰώρα, ἀορ. ἀορτή, ἀορτήρ.

Ἀώς, ἡ· Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Ἠώς, καί, Ἕως, κτλ.

Ἀωσφόρος, ου, ὁ· = Ἑωσφόρος, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, Πινδ. Ἰσθμ. Δ΄, 39.

Ἀωτεύω, Μ. εύσω· = Ἀωτέω.

Ἀωτέω, Μλ. ήσω (ἄω). Κοιμῶμαι· πάννυχον ὕπνον, γλυκὺν ὕπνον ἀωτεῖν, Ἰλ. Κ, 159. καὶ Ὀδ. Κ, 548. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, καὶ ἄνευ τοῦ, Ὕπνον, Σιμωνίδ. Ἀνάλεκτ. Α΄, σ. 121. Κατά τινας μὲν παρὰ τό, ἄω, πνέω, ἀναπνέω, ἀνασαίνω, φυσῶ, ῥέγχομαι, ἤτοι ῥοχάζω, ῥοχαλίζω, ἐπειδὴ ταῦτα συνέχονται συνήθως καὶ ἀμέσως μὲ τὸν ὕπνον, καὶ ἐξαιρ. τό, ῥέγχομαι· παρβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 21. κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τό, ἄωτον· οἱονεὶ δρέπομαι τὸ ἄνθος τοῦ ὕπνου· ὄντως τεχνικώτατον!

Ἄωτον, ου, τό· καὶ ἄωτος, ὁ· συνήθως τὸ ἄριστον, κάλλιστον, ἐκπρεπέστατον, μαλακώτατον, ἁπαλώτατον, ἁβρότατον, χαριέστατον, λαμπρότατον, μεγαλοπρεπέστατον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον· ποιητ. μόνον, ἐξαιρ. παρὰ Πινδ. κατὰ παντοίας ἀναφορὰς χρήσιμον. Ἀλλὰ καὶ Ὁμ. χρῆται αὐτῷ κατὰ τὴν ... τὴν συνήθη σημασ. μόνον, ἐπὶ τοῦ λεπτοτάτου μαλλοῦ προβάτων τὰ πλεῖστα. «Λῖτα δὲ κάθηνται ... οἰὸς ἀώτῳ» Ἰλδ. Ν, 599. καὶ 716. καὶ Ὀδύσ. Α, 443. καὶ ἄνευ τοῦ οἰός, «αὐτὰρ χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο πολεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην τετληότι θυμῷ» Ὀδύσ. Ι, 434. ἔστω μέντοι ἡ γενικὴ τοῦ κτητικοῦ ὑπαγ. ... τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. Ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ λεπτοτάτου λινοῦ ὑφάσματος, «... λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον», Ἰλδ. Ι. 657. Ἀπολ. δὲ ὁ Ῥό. καλεῖ τὸ χρυσοῦν ἢ χρυσόμαλλον δέρας, χρύσεον ἄωτον· ὁ Καλλμ. δὲ χρῆται τῇ λέξει ἄωτον καὶ ἐπὶ καθαρωτάτου πηγαίου ὕδατος. — 2) στολισμός, καλλώπισμα, κάλλυντρον, «... ὕμνων ὀρθωταῖς, ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον», Πνδ. Ὀλ. 3, 6 κατὰ Boeckh. expl. Pind. καὶ «Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκύν», Ὀλ. 5, 2. καὶ «... χείριον ἄωτον ἐλεφαίζεις ἐπίνικον», Ὀλ. 8, 100. (Τὸ γένος τῆς λέξεως οὐκ ἔστιν εὐδιάκριτον ἐκ τῶν παρ' Ὁμ. ὁ Πνδ. ὅμως ἔχει κἀιτοῦ, ὁ ἄωτος· Ἀπολ. δὲ ὁ Ῥό. καὶ οἱ μεταγεν. Ἐπομ. τὸ ἄωτον, τοῦτο δὲ πιθανῶς διότι ἀποδέχονται τὴν λξ. παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ ἀρσ. γένος: Τὴν σημασίαν, ἄνθεμον, ἄνθος, ἢ λουλούδιον, ἡ ὁποία ἐνομίζετο ἐκ πολλοῦ ὡς κυρία, δὲν ἔχει ἡ λέξις οὐδέποτε· φαίνεται δὲ ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινε κροκίδα, τὸ κοιν. φλόκον, ἀπὸ μαλλί, ἄρα πιθανῶς παρὰ τό ἄημι, περιΐπταμαι, κινοῦμαι περιπετώμενος· καθὼς οἱ φλόκοι, αἱ μαλλότριχες ὅταν φυσᾷ ἀέρας δυνατὸς ἢ ἄνεμος· ὅθεν λέγεται ἐπὶ λίνου τε καὶ ἐπὶ μαλλοῦ· καὶ ἐπειδὴ ἡ λαμπρότης ἡ λειότης καὶ τὸ κάλλος τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, ῥούχων, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς λεπτότητος κροκιδωτῆς, ἢ μαλλιαρῆς ἐπιφανείας των, ἐλήφθη βέβαια ἐκ τούτου καὶ ἡ τροπ. σημασ. αὐτοῦ, τὸ ἄριστον, κάλλιστον, ἐκπρεπέστατον κτλ. Ἰδὲ Βτμ. Λξ. 2, σλ. 15.)

*Ἄωτος, ὁ· = ἄωτον. Πνδ. Δωρικ. τύπος τῆς λξ. ὡς φαίνεται· ὅθεν καὶ παρὰ Θεοκρ. 13, 27. αἰπολίως ἄρτυε.

Ἄωτος, ου, ὁ (οὖς). Χωρὶς ὦτα, αὐτία· ἐπὶ ἀγγείων, χωρὶς χερούλια, πιάσματα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α.

Β.

(Ἐπεξεργασθὲν, κλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Β ἡ β, **Βῆτα**, ἄκλιτον, τὸ δεύτερον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὅθεν καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον σημαίνει δύο, καὶ ὑποστρεφόμενον οὕτω ͵β δισχίλια ἤτοι δύο χιλιάδας, καὶ δισχιλιοστός. Σημαίνει δὲ καὶ γραφόμενον β΄ μετὰ ὀξείας, ἢ β ἄνευ ὀξείας 1) διπλοῦς παρ' Ὀλυμπιοδ. ὑπομ. εἰς Πλατ. Ἀλκιβ. σελ. 213, »Ἡ κάθαρσις τῆς β΄ ἀγνοίας«. 2) δίς, π. χ. ἔξελε β΄ λ΄, γίνονται ξ΄· ἔκβα β΄ λ΄, γίνονται ξ΄ (Χρον. Πασχ. σελ. 140, 13. καὶ 395, 18). Οὕτω δὲ τὸ β΄ γραφόμενον σημαίνει καὶ δεύτερος, ὅπερ συνεσταλμένως βος (δεύτερος) γράφεται. — Ἡ ἀρχαιοτάτη τούτου προφορὰ ἀποδεικνύεται ἐν ταῖς Ὁμηρικαῖς λέξεσι, βομβέω, βαμβαίνω κτλ. καὶ ἐκ τούτου, ὅτι οἱ Λατῖνοι μετεχειρίσθησαν τοῦτο εἰς τὰς λέξεις vado, vadum, vita, vivo κτλ. διὰ νὰ ἐκφράσωσι τὸ βάω, βάδην, βατός, βιωτή, βιόω, βιῶ κτλ., τὴν ὁποίαν προφορὰν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια μέχρι τοῦ νῦν. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἔγραφον β ἀντὶ ου ἢ τοῦ Λατινικοῦ v. π. χ. Βάρρων, Σεβῆρος, Βηρών, ἀντὶ Varo, Severus, Verona, ὡς παρὰ Διοδ. Σικελ., Διον. Ἁλικ. καὶ Στράβων φαίνεται. Οἱ Αἰολεῖς ὅμως καὶ οἱ Δωριεῖς μετεχειρίζοντο τὸ β ὡς ἁπλῆν δασύτητα πρὸ φωνήεντος ἢ ἀντὶ διγάμματος, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ ρ οἱ Αἰολεῖς, π. χ. βράβος (ἀντὶ ῥάκος), βαβέλιος (ἀντὶ ἀέλιος), βέδος (ἀντὶ ἕδος), βράκος (ἀντὶ ῥάκος), βρυτὴρ (ἀντὶ ῥυτήρ), βρόδον (ἀντὶ ῥόδον) κτλ. — Τὸ β παρενθέτο ἐν πολλαῖς λέξεσι (μαλακωτέρας προφορᾶς χάριν) μεταξὺ μλ καὶ μρ, π. χ. μεσημβρία (μεσημερία), γαμβρός (γαμερός) κτλ., ἢ καὶ εὐφωνίας χάριν, ὡς ἄμβροτος, ὄμβριμος. — Τὸ β ἐγράφετο καὶ ἀντὶ ἄλλων συμφώνων κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους· 1) παρὰ μὲν Βοιωτοῖς ἀντὶ τοῦ γ, βέλας (γέλας)· παρὰ δὲ Αἰολεῦσι καὶ Βοιωτοῖς ἀντὶ τοῦ δ, Βελφοὺς (ἀντὶ Δελφούς), βέλεαρ, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ συναλοιφὴν βλῆρ ἀντὶ δέλεαρ· παρὰ δὲ Δελφοῖς, Σικελιώταις καὶ Ταραντίνοις ἀντὶ τοῦ π. π. χ. βατεῖν καὶ βικρὸν ἀντὶ πατεῖν καὶ πικρόν, βυγὴ ἀντὶ πυγὴ κτλ.· παρὰ δὲ Μακεδόσιν ἀντὶ τοῦ φ, π. χ. Βίλιππος, Βερενίκη καὶ βαλακρὸν ἀντὶ Φίλιππον, Φερενίκην καὶ φαλακρόν. »Οὐδέποτε, φησὶ (Ἡρακλείδης), κατ' ἀρχὰς λέξεων Μακεδόνες τῷ φ χρῶνται, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἐπιλέγουσι β, ὡς καὶ ὁ Βίλιππος δηλοῖ καὶ ἄλλα εἰρημένα ἑτέρωθι (ἰδὲ Εὐσταθ. Ὀδ. σελ. 1654, 19 καὶ 1618, 40). Παρὰ δὲ Ἀρκάδιοις ἀντὶ τοῦ ζ, π. χ. ζέλλω ἀντὶ βάλλω, ζέρεθρον ἀντὶ βέρεθρον, βάραθρον, Pors. Εὐρ. Φοιν. 45, καὶ παρ' ἄλλοις ἀντὶ τοῦ π, π. χ. τήβω (tabeo) ἀντὶ τήκω, ἢ ἀντὶ τοῦ μ. π. χ. βεμβράς ἀντὶ μεμβράς. — Ἐν τοῖς νεωτέροις συνειθίζεται νὰ συγχέηται τὸ β καὶ μὲ ἄλλα στοιχεῖα, οἷον δ, ζ, π, μ, ν, ρ καὶ μάλιστα μὲ τὸ υ· π. χ. βαβυδρέμου, βαδένη (ζαδένη), Λυβίη (Λιβύη), βυζώντας (μυζῶντας), βατμὸς (νατμός), δευτέβρο (δευτέρῳ), καλάβροψ (καλαῦροψ), λάβρος (λαῦρος), ἄβρα (αὖρα) κτλ.

Βᾶ, κατ' ἀποκ. ἀντὶ βασιλεῦ, ὡς καὶ τὸ μᾶ ἀντὶ μᾶτερ καὶ δῶ ἀντὶ δῶμα, κτλ. ὡς παρ' Αἰσχ.: »Ὦ βᾶ γᾶς καὶ Ζεῦ«· ἰδὲ καὶ Valck. Ἡροδ. 4, 59. Ἀδων. σελ. 383. Ἡ ὀνομαστικὴ ἔχει βᾶς, ὡς καὶ τοῦ πᾶς (πατήρ) ἡ κλητικὴ πᾶ. 2) ἐπίῤῥημα γέλωτος ἢ ἐκπλήξεως, ταυτὸν σχεδὸν τῷ Γαλλικῷ bah.

* **Βααυδέμιστον**, τὸ τελέως ὄλευρον.

* **Βάαξ**. Μαλακός (Σουΐδας), ἀνθ' οὗ ἰδὲ κατωτέρω βλάξ.

* **Βαάρας**, ῥίζα τις, παρὰ Ἰωσήπῳ πολ. Ἰουδ. 7, 63, τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα ὁμοιάζει τὴν φλόγα καὶ ἡ ὁποία τὴν νύκτα λάμπει, καθὼς λέγουσι.

Βαβάζω, Μ. άξω, κατ' ἀναδιπλ. ἀντὶ τοῦ βάζω. Ὁμιλῶ, λαλῶ, φλυαρῶ, βοῶ, φωνάζω, κυρίως τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγω, βαβαλίζω· ὅθεν, Βάβαξ, καὶ, Βαβάκτης, ὁ βαβαλίζων, φλύαρος, λάλος, Ἀνακρ. 472. καὶ ἐντεῦθεν, Βάβακοι, παρὰ τοῖς Ἠλείοις, οἱ τέττιγες, καὶ παρὰ τοῖς ἐγκατοίκοις τοῦ Πόντου, οἱ βάτραχοι (καθ' Ἡσύχ.), τοὺς ὁποίους καὶ ἡ συνήθεια ἀκόμη οὕτω καλεῖ. Ἐντεῦθεν τό, ἐμβαβάζω, Ἱππώναξ παρὰ τῷ Ἐτυμολ. »Ἀλλ' αὐτίκα ἀλλήλοισιν ἐμβαβάξαντες«, ὅπερ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ἐμβοήσαντες, ἑρμην. ὅπου ἐσφαλμ. ἐμβιβάξαντες κεῖται. 2) Ταυτὸν τῷ, βιβάζω, καί, βῆμι, πορεύομαι, ὑπάγω, χορεύω. Ἀμφότερα σπανιώτατα.

Βαβαί (συνών. τῷ παπαί). Ἐπίῤῥημα θαυμαστικὸν καὶ ἐκπλήξεως, π. χ. »Βαβαί, τὴν δ' ἐγώ, ὦ φίλε ἑταῖρε, ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄριστον εἶναι τὸν ἄρχοντα« (Πλατ. πολ. 2. σελ. 361, D.). »Βαβαί, οἷον, ὦ ἄριστε, τοῦτ' εἴρηκας« (Ἀλκ. α, σελ. 119, C.). »Βαβαί, χορεύσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος.« (Εὐριπ. Κυκλ. 156.). Ἐνίοτε μετὰ γενικῆς, ὡς, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Ἐνίοτε διπλασιάζεται εἰς, βαβαὶ βαβαί. Ἰδὲ καὶ βαβαιάξ. Ὑπῆρχε καὶ παροιμία βαβαὶ Μῦξος, ἐπὶ τῶν κομπαζόντων καὶ μεγαλαυχούντων, ταυτὸν σχεδὸν καὶ κόριζα Ἰταλικ. 2) ἐπίῤῥ. σχετλιαστικόν, φεῦ! φεῦ! ὡς τὸ χυδ. μπά. »Βαβαί, ὦ Ἀλκιβιάδη« (Ὀλυμπιοδ. εἰς Πλάτ. Ἀλκιβ. σελ. 132.).

Βαβαιάξ, ποιητ. καὶ μόνον παρὰ Κωμ., ταυτὸν καὶ βαβαί. »Βαβαιάξ, χειμέρια τὰ πράγματα.« (Ἀριστ. Ἀχ. 64.) Τὸ βαβαὶ βαβαιάξ ἐστι, κατὰ τὸν Σχ. Ἀριστ. Εἰρ. 248, σχετλιαστικόν, ἀλλὰ κάλλιον, κατὰ τὸ Μέγα Ἐτυμ., ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν. »Βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.«

* **Βαβάκιον**, χύτρας εἶδος, Ἡσυχ. καὶ Σουΐδ.

* **Βάβακος**, βάβακοι, ἰδὲ βαβάζω.

* **Βαβάκτης**, ἰδὲ βάβαξ.

* **Βαβάλιον** καὶ βαβαλιστήρια. Κοῦνια, διὰ τὸ βαβάζειν ἐν αὐταῖς, ὡς φαίνεται, τὰ νήπια.

Βάβαλον, αἰδοῖον Ἡσυχ. Ἄλλο παρὰ Λάκωσι σημαίνει κραύγασον, ταυτὸν καὶ βαβάκτης.

Βάβαξ, κος, καὶ βαβάκτης, ου, ὁ (βαβάζω). Πολύλογος, λάλος, φλύαρος (γαλλ. bavard), Ἡσύχ. Εὐσταθ. Ζωναρ. 2) Δαιμονικατεχόμενος, μαινόμενος, ἐμμανής, ἐνθουσιῶν. 3) Ὑμνῳδός. 4) Ὀρχηστής.

* **Βαβέλιος**, Παμφυλιστί, ταυτὸν καὶ ἀέλιος, ἥλιος.

* **Βάβιον**, βαβία. Παιδίον, ἀνων. Καίδ. 242, σελ. 341. »Βάβια δὲ οἱ Σύροι, καὶ μάλιστα οἱ ἐν Δαμασκῷ, τὰ νεογνὰ καλοῦσι παιδία, ἤδη δὲ καὶ τὰ μειράκια, ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς νομιζομένης Βαβίας θεοῦ«. Οὕτω καὶ ἀγγλιστὶ babe καὶ baby καὶ ἰταλ. bambino καὶ bamboio.

* **Βαβιβυρου**. Σταφυλῖνος, pastinaca.

* **Βαβραδών**, όνος, ἡ, ὁ· τέττιξ, ποιητ. ἐκ τοῦ Βαβράζω, παρ' Ἀθηναίῳ Ζ΄, σελ. 288. »Ὅταν ἤχεται βαβράζωσιν, ὑπερέχει τὴν φωνήν, τὸ φύσημα καὶ τὸ τόραγμα τῶν τεττίγων, ἅμα ὡς τὸ χυδαϊκόν, τζιτζιρίζω, δι' ὃ παρ' αὐτῷ καὶ οἱ τέττιγες, βαβραδόνες, λέγονται. (σελ. 287 καὶ 305.) Ταυτῷ ταυτοσήμαντα εἰσὶ τό, βαβράζω, καὶ τὸ ἐκ τούτου, βαβραδών, ἔτι δὲ καὶ τό, βάβραξ, βαμβράς, βεβράξ, καὶ μεμβράξ.

Βαβράζων, ὁ· Κατροπίας συντόνως, Ἡσυχ. Ζήτ. Βαβράζω.

* **Βαβύας**, βαβύλας, βάβυς, παρ' Ἡσυχ. πηλός, βόρβορος.

Βαβύκα, ἡ βαβύξ, ύκος, ἡ· Λακων. ἡ γέφυρα, παρὰ Πλουτάρχ. Λυκ. 6. »Μεταξὺ βαβύκας τε καὶ Κνακιῶνος«. Ὁ Ἀριστοτέλ. ἑρμηνεύων τοῦτο λέγει, τὸν μὲν Κνακιῶνα, ποταμόν, τὴν δὲ Βαβύκαν, γέφυραν· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. Βαβύκα, γέφυρα· παραβάλ. μὲ τὸ εἰς Πελοπίδαν, 17.

* **Βαβύρτας**. Παράμωρος, ὀλίγον τι μωρός, Ἡσυχ.

* **Βαγαρὸν** οἱ Λάκωνες καλοῦσι τὸ χλιαρόν, Ἡσυχ.

Βάγμα, τό (βάζω)· Φωνή, λαλιά, ὁμιλία, Αἰσχύλ. Πέρσ. 136. 2) φήμη, Αἰσχ. 3) τὸ λαλεῖν, ὁμιλεῖν.

Βαγώας, ὁ (λέξις Περσικὴ ἐκ τοῦ Βαγώου Ἑλληνικῶς σχηματισθεῖσα). Ὁ εὐνοῦχος.

* **Βαδδὶν** (Ἑβραϊκὴ λέξις βαδδίμ). Ἱερατικὴ βύσσινος στολή.

Βάδην, Ἐπίῤ. (βαδίζω). Κατὰ πόδα, βῆμα, ἤτοι ἀργὰ ἀργά, πατημασιὰ εἰς πατημασιάν, Ἰλ. Ν, 516. »Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος«, ἤρεμα ὑπερχομένου, ὁ Σχολ.· καὶ ἐντεῦθεν ἀντίκειται τῷ, δρόμῳ θέειν ἢ ταχέως τρέχειν, τό, »Βάδην ταχὺ ἐφεπόμενοι«, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ΄, ζ΄. 25., μὲ ὀγλήγοραις πατημασιαῖς, μὲ ταχέα βήματα, ὡς τὸ τῆς συνηθ. μὲ ἐξαπλωμένα σκέλη, ἢ μὲ ἀνοικτὰ ποδάρια, ἢ δρασκελιαῖς. »Τὸ δὴ λεγόμενον θᾶττον ἢ βάδην« λέγουσι συνήθως, τάχιον ἢ βραδέως, ὀγλήγορα ἢ ἀργά, Μένανδρος παρ' Ἐτυμολ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε΄. ιδ΄, 53. 2) πεζῶς, μὲ τὰ ποδάρια, ἀντίκειται τῷ ἐρχομένῳ ἐφ' ἵππου, ἁμάξης ἢ πλοίου. »Οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην« (Αἰσχ. Περσ. 6, 19.). »Τὰ μὲν ἐπ' ἀπήνης φερόμενος, τὰ δὲ καὶ βάδην χειραγωγούμενος« (Ἀππιαν. Γαλλ. 2, τόμ. ὁ. σελ. 74). Μεταφ. χαμαὶ καὶ βάδην, ταπεινῷ καὶ πεζῷ λόγῳ (Λουκ. εἰκόν. 18.).

* **Βάδης**, καὶ βαδδῆς. Ὁ λῃστής, ὁ πειστήρ.

* **Βαδιά**, ἡ βαδία. Ἡ πορεία, ὁδός. »Τὴν βαδίαν ποιεῖσθαι ἐπὶ Ἱερουσαλήμ.« (Πολυβ.)

Βαδίζω, Μ. ίσω, ἀττ. ιοῦμαι, παρὰ Λουκ. καὶ ἴσομαι, οὐ τοσοῦτον δὲ εὔχρηστον τὸ βαδιῶ (βαίνω, βάδος, vado). Ὑπάγω, περιπατῶ, Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 210. 320. κυρ. βῆμα πρὸς βῆμα, ὁ ἐστιν ἀργῶς περιπατῶ, ὅτε καὶ ἀντίκ. τῷ, τρέχω, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Β΄. γ, 10. καὶ 14. κεῖται. Καθόλου δὲ, ὁδοιπορῶ, πορεύομαι, ἔρχομαι, ὑπάγω· Συντάσσεται μὲ τὰς προθέσεις ἐπὶ, πρὸς, ἢ εἰς· π. χ. βαδίζειν ἐφ᾽ ἡμᾶς. Ἂν δ᾽ ἐφ᾽ ἃ πεποίηκα καὶ πεπολίτευμαι βαδίζῃ. Βαδιεῖσθαι ἐπὶ τὸ στράτευμα. Βαδίζει πρὸς οἰκίαν, εἰς τὸ πολίτευμα (Πλουτ.). »Βαδίζειν πρὸς φῶς«, περιπατεῖν, προηγουμένου φωτός. »Ὁδὸν βαδίζειν« Ὁδῷ βαδίζει· τῆς πράξεως ὁδῷ βαδιζούσης (προκοπτει· προκοπτούσης). Βάδιζε δεῦρο. Πόθεν βαδίζεις; Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ζώων βαδίζειν (π. χ. ἐπὶ ἵππου, λαγωοῦ). Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ ἀνωτέρω, ὁδῷ βαδίζει. »Τὸ πρᾶγμα ἤδη καὶ πορρωτέρω βαδίζει« »Αἱ τιμαὶ τοῦ σίτου ἐπ᾽ ἔλαττον ἐβάδιζον« καὶ παρ᾽ Ἱπποκρ. καὶ ἄλλοις, »Τὰ οὖρα σπάνια βαδίζει« »τὸ πνεῦμα εἰς τὰ στέρνα βαδίζει«. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν πλεόντων διὰ θαλάσσης. »Καὶ γὰρ δὴ ἀνεμνήσθην τὸ τῶν ἁλιέων, ὅτι θαλασσουργοὶ ὄντες, καὶ οὔτε καταστήσαντες ἐπὶ θέαν, οὐδ᾽ ἡσυχῇ βαδίζοντες« κτ. (Ξενοφ. Οἰκον. 16, 7)· καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς αὐτῆς, »πλοῖον βαδίζον εἰς Θαρσίς«. — Βαδιστέον, ἂς ὑπάγωμεν, περιπατήσωμεν· πρέπει νὰ βαδίσωμεν, Ἀριστοφ. Βατραχ. 667. 673. — Μεταφορ. Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λαερτίῳ 10, 36. »Βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπ᾽ ἐκεῖνα«, ἤτοι ἂς μεταβῶμεν καὶ εἰς τὴν πραγματείαν ἐκείνων.

***Βάδιος**, ὁ· φοινικοῦς· σημαίνει ἵππου χροιὰν (badius).

Βάδισις, εως, ἡ. Τὸ βαδίζειν, περιπάτημα.

Βάδισμα, τό. Βῆμα (δρασκελισιά), περιπάτημα, βῆμα πρὸς βῆμα· καὶ τρόπος τοῦ βαδίζειν.

Βαδισματίας, ου, ὁ· Ὁ βαδίζειν ἀγαπῶν. Ταὐτὸν τῷ, βαδισματικός, Κρατῖν. παρὰ Πολυδ. Γ΄, 92.

Βαδισμός, ὁ, = Βάδισις.

Βαδιστής, οῦ, ὁ. Δρομεύς, ὁ περιπατῶν πεζῶς· κυρίως ἐπὶ ἵππων, ταχύπους.

Βαδιστικός, ή, όν. Ὁ ἀντέχων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ βαδίζειν, περιπατητικός· ὁ συνήθως ἢ μετὰ χαρᾶς περιπατῶν, καλὸς εἰς τὰ ποδάρια· γαλλιστὶ, grand chemineur.

Βαδιστός, ή, όν. Πατητός, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ τινὰς, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. 359, 43. »Εἴπερ πλωτά τε ἦν καὶ βαδιστὰ (τὰ) ταύτῃ«, ἂν ἠμπόρει νὰ ἦναι δρόμος ἢ διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης, Σχολ. Πινδ. Π. 5, 121. »Πεδιάδα εἶναι καὶ βαδιστὴν ἵπποις τὴν ὁδὸν ἐποίησεν«. (ἐκ τοῦ βαδίζω.)

***Βάδος**, ἡ βάτος. Μέτρον 50 ξεστῶν, ἤγουν 48 λιτρῶν· Ἑβραϊκὴ λέξις, ἑρμηνευομένη ἐλαιοτριβεῖον.

***Βάδος**, ὁ· = βάδισις, καὶ ὁδὸς (στράτα), Ἀριστοφ. Ὀρν. 42. »Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.«

***Βαδύς**, παρ᾽ Ἠλείοις, ἡδύς.

***Βάδω**, άσω, vado. Ὑπάγω, ἐξ οὗ (παρ᾽ Εὐσταθ. Ἰλ. σελ. 637, 6) παράγεται βάδος καὶ βαδίζω.

Βάζω, Μ. ξω. Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ἠχῶ, Ὁμ., ὅστις πολλάκις συντάσσει καὶ τὰς λέξεις, ἄρτια, πεπνυμένα, ἀνεμώλια, Ἰλ. Ξ, 92. Ι, 58. Δ, 355. κτ., καὶ πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. ἔχει καὶ τὸν παρακ., ὡς ἐν Ὀδυσ. Θ, 403. »ἔπος βέβακται«, πεφλυάρηται, ὅθεν καὶ ὁ Βάξ, ὁ Ηράκτης, Σχολ. στίχ. 24. Συντάσσεται δὲ ἁπλῶς, ἢ αἰτιατ. πραγμ. ἢ αἰτ. προσ. καὶ πράγμ.· ὅθεν »βάζω τινά τι (Ἰλ. Π, 207)« λέγω τι πρός τινα· καὶ Ἰλ. Ι, 313. » . . ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει«, ὡς τὸ τῆς συνηθ. ἄλλα ἔχει εἰς τὸν νοῦν του, καὶ ἄλλα ὁμιλεῖ. (ἰδὲ βαβάζω, βάξις, βάσκω· φράζω, φάσκω, φημί.)

Βάζω, ταὐτὸν τῷ, Βῆμι. Ζήτ. Βιβάζω.

***Βαθέη**, Ἰων. θηλ. τοῦ βαθὺς ἀντὶ βαθεῖα, Ἰλ.

***Βαθεῖα**, ἡ. Τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱπποδρόμου, καὶ ὄνομα τόπου.

Βαθέως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ βαθύς· ὡς τὸ, βαρέως ἐκ τοῦ βαρύς. »Κοιμᾶσθαι βαθέως.«

Βάθιστος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ, βαθύς· Βαθύτατος, Ἰλ. Θ, 14. Ἐπίῤῥ. βάθιστα, βαθύτατα, Ὀππιαν.

***Βάθμη**, ταὐτὸν καὶ βαθμίς.

Βαθμηδὸν, Ἐπίῤ. (βαθμός). Κατὰ βαθμὸν (ἀπὸ σκαλὶ εἰς σκαλί).

***Βαθμίδες**, πληθ. σημαίνει παρὰ τοῖς Ἰατροῖς αἱ κοιλότητες ἑνὸς ἄρθρου, εἰς ἃς εἰσέρχονται αἱ ἐξοχαὶ ἄλλου κοκκάλου ἐν τῷ ἐκτείνεσθαι καὶ κάμπτεσθαί τε μέλος, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν χεῖρα.

Βαθμὶς, ίδος, καὶ ῖδος, ἡ· = βαθμὸς, ἡ κατ᾽ ἄλλους, ὑποκορ. τοῦ Βαθμός.

Βαθμὸς, ὁ (βαίνω), = βάσις. Σκαλοπάτημα, σκαλούνι, σκαλὶ τῆς σκάλας. 2) βάσις, βηλὸς, καὶ βαλβίς· ἐκ τοῦ βάω, ταὐτὸν τῷ, βαίνω. 3) μετηνέχθη δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, καὶ ἀξιωμάτων.

Βάθος, εος, τό (βαθύς). Ἐπὶ πραγμάτων, τῶν ὁποίων ὁ πάτος ἢ τὸ τέλος αὐτῶν εἶναι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν καὶ διαφορετικῶν καταστάσεων καὶ ὑποθέσεων, καὶ ἐπὶ πνεύματος, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ, Ὕψος, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ, Μέγεθος· καὶ ταῦτα πάντα καταχρηστικῶς, καθὼς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ, βαθύς· Ζήτ. ἐν τῷ, Βυθὸς, Βυσσὸς, καὶ Βένθος. Παρὰ Στράβωνι καὶ ἐν τῷ βάθει, οἱ κατοικοῦντες πολλὰ βαθέως ἐν τῇ χώρᾳ· »ἐν βάθει πόντου (Θεόκρ. 14, 29)«, μεταξὺ τοῦ συμποσίου. Ἰδοὺ καὶ ἄλλα παραδείγματα πρὸς περισσοτέραν κατάληψιν· »Ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ« (Ἀπόστ. πρὸς Ῥωμαίους 11, 33)· ὁ αὐτὸς πρὸς Κορινθ. 2, 10. »Τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ καὶ τὰ βάθη τοῦ θεοῦ (τὰ μυστήρια)«. Βάθος νοημάτων, δογμάτων, ἤγουν βαθέα νοήματα, δόγματα. Βάθος διανοίας. Ἐκ βάθους καρδίας. »Πρὸς βάθος κατάγειν τὸν λόγον«, ἤτοι εἰς πράγματα κεκρυμμένα, ἀκατάληπτα. Κατὰ βάθος ἢ βάθους, διόλου. (Συγγεν. τῷ βένθος, βυθὸς, βυσσὸς, πυθμήν.)

Βάθρα, ἡ· (βαίνω) = βαθμός. Κλίμαξ (σκάλα), σκαλοπάτημα, πάτημα· συνήθως ὅμως ἐν τοῖς συνθέτοις, ἀποβάθρα, ἐπιβάθρα.

Βαθράδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βάθρον.

Βάθρακος, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, βάτραχος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Βαθρεία, ἡ, = βάθρον, παρ᾽ Αἰσχύλ. Ἱκ. 872.

***Βαθρικὸν**, τό· Μικρὰ σκάλα, ἐν ἐπιγρ. παρὰ Morgenstern ἐν Richters Wallfahrten im Morgenlande, p. 641.

***Βαθροειδής**, ὁ, ἡ· Ὁ εἶδος βάθρου ἔχων, Ἡσυχ.

Βάθρον, τό· (βαίνω) = βάσις. Βαθμὸς, σκαλοπάτημα, κλίμαξ (σκάλα). »Ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι« (Ἡρωδιαν. 4, 2, 9). 2) Σκαμνίον, ἐφ᾽ οὗ κάθηνται ἐν τοῖς συλλόγοις. »Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις (Λουκ. βίω συγγρ. κ. 1).« Βάθρων ἀναστάντες. 3) Βάσις, θεμέλιον. »Εὐνομία, βάθρον πολίων« (Πινδ. Ὀλ. 13, 6). Ἐν βάθροις εἶναι, στερεῶς ἵστασθαι (Εὐριπ. Τρῳάδ. 47), ἐξ οὗ ἡ φράσις »ἐκ βάθρων« ἐκ θεμελίων, ῥιζόθεν. 4) Βάθρα παρ᾽ Ἡσυχ. καὶ ἄλλοις εἶναι καὶ τὰ ἀγάλματα. 5) ἔδαφος, πέδον· »Ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον« (Σοφ. Αἰ. 860). 6) ὑποπόδιον, ἐφ᾽ οὗ βάλλομεν τοὺς πόδας. 7) ὑπόδημα, ἐμβάς. Κινδύνου βάθρα, ἀντὶ ἡ ἐγγύτης τοῦ κινδύνου, Εὐριπ. Κυκλ. 352 (συνηρ. ἐκ τοῦ βατήριον).

Βαθυαγκής, έος, ὁ, ἡ (ἄγκος). Ὁ ἔχων βαθείας κοιλάδας, Ἀνάλεκτ. Β΄. 143. »Βαθυαγκέες Ἄλπεις.«

Βαθυαιδοῖος, ὁ, ἡ· Ὁ ἔχων μεγάλα αἰδοῖα, ἐπίθετον Πριάπου.

Βαθύβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ βαθεῖαν βουλὴν, ἤτοι διαπεραστικὸν νοῦν ἔχων, ὁ βαθὺς εἰς τὰς συμβουλὰς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 142.

Βαθύγειος, ὁ, ἡ· Ἰων. βαθύγεος, (Ἡροδ. 4, 23) Ἀττ. βαθύγεως (γέα, γῆ). Πᾶν ὅ,τι ἔχει βαθεῖαν γῆν, πολὺ χῶμα εἰς βάθος, καὶ ἑπομένως 2) καρποφόρος· Ἀντίκειται τῷ, ξηρὰ καὶ πετρώδης γῆ, Ἡρόδοτ. Δ΄, 23.

Βαθυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων πολλὰ μακρὰ, μεγάλα γένεια, ἤτοι φαρδιὰ καὶ πλατιὰ, Ανακρ. 63.

***Βαθύγεος**, ον, Ἰων. ἀντὶ βαθύγειος, Ἡρ. 4, 23.

Βαθυγέρων, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ βαθυγήρως, Νικήτ. Χρον. Θ΄, 16.

***Βαθύγεως**, ων, Ἀττ. ἀντὶ βαθύγειος.

Βαθύγηρως, ων, γεν. ω, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅποιος ἔφθασεν εἰς μέγα καὶ μακρὸν γῆρας, ἐσχατόγηρος δηλαδὴ ὑπερέβη τοὺς ὅρους τοῦ γήρατος, Ἀνθολογ.

***Βαθύγλυπτος**, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ βαθέως γλυπτὸς, Παῦλ. Sil. Amb. 156.

Βαθύγλωσσος, ὁ, ἡ· παρὰ Σουίδ. ταὐτὸν τῷ, εὔγλωττος, ἐλλόγιμος.

***Βαθύγνοφος**, ὁ, ἡ· Βυθισμένος εἰς βαθὺ σκότος, Γρηγ. Ναζ. τόμ. β΄. σελ. 279. Basl.

Βαθυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ· (γνώμη) = βαθύβουλος, Ἰωάνν. Ἀντιοχ. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 975. Ὁ ἔχων βαθεῖαν καὶ κεκρυμμένην γνώμην, σκοπὸν, φρόνημα, ὁ βαθὺν καὶ κρυφὸν νοῦν, στοχασμὸν, ἢ ἔννοιαν ἔχων· ὅθεν

Βαθυγνωμοσύνη, ἡ· Ἡ βαθεῖα φρόνησις, στόχασις. ὁ βαθὺς καὶ σκεπτικὸς νοῦς.

Βαθυδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Τόπος, ἡ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι φυτευμένα ἢ φυτρωμένα πολλὰ καὶ πυκνὰ δένδρα· ὁ πυκνὰ δένδρα ἔχων τόπος.

***Βαθυδινήεις**, εσσα, εν, ποιητ. = βαθυδίνης.

***Βαθυδινὴς**, έος, ὁ, ἡ· = βαθυδίνης, ταὐτ. τύπος· ἐπίθ. τοῦ ποταμοῦ καὶ Ὠκεανοῦ.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, ἡ· ἢ, βαθυδινὴς, έος, ὁ, ἡ, Δημοσθ. καὶ, βαθυδινεύης, εντος, ποιητ. (δίνη). Ὁ βαθείας τὰς δίνας ἔχων, ἤτοι ὁ ἐν βάθει τὸ ῥεῦμα ἔχων, Ἰλ. Φ, 15. καὶ 603. Ὀδ. Κ, 511. Ἡσιοδ. Ἔ. 169. (?)

Βαθύδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὁ μεγάλως δεδοξασμένος, λίαν περίφημος, Πίνδαρ. Πυθ. 1, 127. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, βαθυκλεής.

Βαθυεργέω (ἔργον). Βαθέα ἐργάζεσθαι, κυρ. ὀργόνειν, Γεωπ. 2, 23, 14.

Βαθύζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Ὁ εἰς βάθος ζωννύμενος, ὁποῖος εἶναι ἐζωσμένος πολλὰ ὑψηλὰ, ἀπὸ τοῦ στήθους κάτω ἕως εἰς τὰ μηρία, ὥστε νὰ ἔχωσι τὰ βυζία μόνον ἐπὶ γυναικείας στολῆς, καὶ ἰδιαιτ. τῆς Ἰωνίου, ἰδὲ Boeckh. ἐξηγ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 3, 35. καὶ ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως ἦσαν ἐζωσμέναι εἰς τὰς ἑορτὰς αἱ ἐπίσημοι γυναῖκες καὶ παρθένοι, λέγεται γενικῶς ἀντὶ τοῦ, εὔστολος, λαμπρῶς ἐστολισμένος, Ἰλ. Ι, 594. » . . βαθυζώνους τε γυναῖκας«. Πινδ. Ἰσθμ. 5, 109. »βαθυζώνοι κόραι«. Ζήτ. Εὔζωνος, καὶ βαθύκολπος. Κατά τινας τὸ ἐπίθετον τοῦτο εἶναι βαρβάρων γυναικῶν.

Βαθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων μακρὰς τρίχας, μεγάλα καὶ πυκνὰ μαλλιά. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τῶν προβάτων, Ὁμ. ὕμν. Ἀπολλ. 412. »Μῆλα βαθύτριχα.«

***Βαθύϊνος**· Ὑπόμελας, μαυρειδής, Θεοφαν. β. γ, 43.

Βαθυκαμπής, έος, ὁ, ἡ (κάμπτω). Ὁ πολλὰ καμπυλωτὸς, κυρτὸς, γυρτός.

Βαθυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ βαθεῖαν ἢ ὑψηλὴν καρδίαν ἔχων· ταυτὸν τῷ, ὑψηλόφρων, Πρόκλ. Σ. 222.

Βαθυκήτης, εος, ὁ, ἡ (κῆτος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει βαθείας καὶ μεγάλας βαθουλότητας, κοιλότητας. Ἐπίθετον τῆς θαλάσσης παρὰ Θεόγν. 175, ὅπου νῦν, μεγακήτης, κεῖται, Λουκιαν. καὶ Πλούτ.

Βαθυκλεής, ὁ, ἡ· τὸ -ές (κλέος). Ταυτὸν τῷ, βαθύδοξος, Ἰλ. Π, 504. καὶ Ἀνάλεκτ. Β΄, 218.

Βαθύκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Βαθύπλουτος, μεγαλόπλουτος, ὁ ἔχων μεγάλην κληρονομίαν, πολλὴν περιουσίαν, καὶ μάλιστα ὁ κληρονομήσας ἀγρούς, χωράφια μεγάλα, Πολυδ. ς. 196. καὶ ἐν Βίῳ Ὁμήρου 35.

***Βαθυκνήμις**, ὁ, ἡ· Μακρὰς περικνημίδας ἔχων.

***Βαθύκνημος**, ὁ, ἡ· Κείμενος ἐν βαθέσι πεδιάσι, Νόνν. Διον. 13, 70. »Βαθυκνήμους τε Πλαταιάς.«

Βαθύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Κατὰ τὴν σημασίαν σχεδὸν εἶναι συνώνυμον μὲ τό, βαθύζωνος, ὁ ἔχων κάτωθεν μεγάλον κόλπον, ἤτ. ὁ ὢν ὑψηλὰ σχεδὸν πλησίον τῆς μασχάλης ἐζωσμένος, καὶ τοῦ ὁποίου τὰ φορέματα κρέμανται πρὸς τὰ κάτω μακρῶς, ὥστε ὄπισθεν κατὰ γῆς σύρονται, Ὁμηρ. Ὕμν. Ἀφρ. 258. »Νύμφαι βαθύκολποι. Τοῖς ὅμως τὸ ἐν Ἰλ. Σ, 339. »...βαθυκόλποι Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες«, ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ ἔχων μεγάλους κόλπους (κόρφους), ἤτοι μεγάλα βυζία, ὥστε κρέμανται πρὸς τὰ κάτω, ἐπειδὴ ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Ἑλληνίδων ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν Βαρβάρων. Ζήτ. Εὔζωνος. 2) ἐπὶ ποταμῶν καὶ θαλασσῶν, ἀντὶ τοῦ, ὁ μεγάλον καὶ βαθὺν, μακρὸν κόλπον, μυχὸν ἔχων, Αἰσχύλ. Θηβ. 861. »πόρων δὲ βαθυκόλπων στηθέων, ἐπιθρηνοῦντας χελιδῶν« καί, »πηγὴ ἡ γῆ βαθύκολπος.« 3) Κοῖλος, βαθύς, Νόνν. Διον. 12, 327. »Πετραίης βαθύκολπον ἐδύσατο γείτονα χειῆς.« 4) παρ' Ἡσυχ. ἀρχαία, παλαιά.

***Βαθυκομέω**. Ἔχω κόμην βαθεῖαν.

Βαθυκόμης, ου, ὁ, ἡ (κόμη), ταυτὸν τῷ, βαθύθριξ.

***Βαθύκομος**, ὁ, ἡ· Ταυτὸν τῷ βαθυκόμης, καὶ μεταφ. ἐπὶ ὀρέων, ὑλώδης.

Βαθύκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὁ ἔχων ὑψηλὸν ἢ κρημνώδες χεῖλος, αἰγιαλόν, ὁ μεγάλον κρημνὸν ἔχων, Ηλιόδ. Ν. 9, 95. Ἰ. 3, 96.

Βαθυκρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὁ βαθεῖαν ἢ στερεὰν κρηπῖδα, θεμέλιον ἔχων, ὁ στερεῶς θεμελιωμένος. (Δὲν εἶναι τόσον ὀρθὴ ἡ γραφὴ βαθυκρηπίς.)

***Βαθυκρύσταλλος**, ὁ, ἡ· Σκεπασμένος μὲ βαθὺν πάγον.

Βαθυκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὁ πολλὰ κτήματα, ἤγουν ἀγέλας καὶ ποίμνια ἔχων, Ἀνάλεκτ. Γ΄. 93. ταυτὸν τῷ, πολυκτέανος, πλούσιος.

Βαθυκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ὁ μεγάλως κυματῶν, ἢ ὁ μεγάλα κύματα ἔχων, πτυκτός, ποιητ.

Βαθύλειμος, ὁ, ἡ, ἐν Ἰλ. Ι, 151. καὶ 293, καί, Βαθυλείμων, ονος, ὁ, ἡ, Πίνδαρ. Πυθ. 10, 23. καὶ Βαθυλειμώνς, ὁ, ἡ, Στράβ. Η΄. Ὁ βαθεῖς, ἤτοι μεγάλους καὶ πυκνοὺς μὲ χόρτα λειμῶνας ἔχων, πολύχορτος. »Βαθύλειμος πέτρα«, πέτρα μὲ μεγάλην καὶ τρυφερὰν πεδιάδα τριγύρω. Ζήτ. Λειμών.

Βαθυλήϊος, ὁ, ἡ (λήϊον). Ὁ ἔχων ὑψηλὴν σπορὰν, πυκνὰ σπαρτά, γεννήματα, ὁ ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς τοὺς στάχυας ἔχων, ἄρα, καρποφόρος, Ἰλ. Σ, 550. »..βαθυλήϊον τέμενος« Ἀπολλ. Ἀργ. Α΄, 830. καὶ Ἐπιγράμ. »Ἄρουρα, γαῖα βαθυλήϊος.«

Βαθύμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ πολλὰ καὶ πυκνὰ μαλλία ἔχων, πολλὰ μαλλιαρός, πυκνόμαλλος, Πίνδαρ. Π. 4, 80.

Βαθυμήτης, ὁ· καί, βαθυμῆτα Ἰων., καὶ βαθύμητις, ὁ, ἡ· οὐδ. ι, (μῆτις), ταυτὸν τῷ, βαθύβουλος. Ὁ Πίνδαρ. Νεμ. 3, 92. ἔχει »Βαθυμῆτα Χείρωνα«, τὸν Αἰολικ. σχηματισμόν, ὡς τὸ μητιέτα, ἀντί, μητιέτης.

***Βαθύνοος**, συναιρ. βαθύνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Βαθὺς τὸν νοῦν, φρόνιμος, νουνεχής.

Βάθυνσις, εως, ἡ. Τὸ βαθύνειν, κοιλαίνειν, ἐκ τοῦ

Βαθύνω, Μ. υνῶ, Παρ. υγκα (βαθύς). Ποιῶ τι βαθύ, κοῖλον, βαθουλόνω, Ἰλ. Ψ, 421. »Βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα« τὸ δὲ »Βαθύνειν τὴν φάλαγγα«, τάττειν τοὺς στρατιώτας εἰς μάχην οὕτως, ὥστε νὰ εὑρίσκωνται πολλαὶ σειραὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, καὶ ἀπομ. τὸ μέτωπον νὰ ἦναι στενόν, Ξεν. Κυρ. 8, 5. 15.« Ἐξ ὅσων ἐγὼ τὴν φάλαγγα βαθυνῶ, Ξεν. Κυροπ. 6, 8, 23. Ἰδὲ καὶ βαθύς.

Βαθύξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ πολλὰ καὶ πυκνὰ ξύλα, δένδρα ἔχων, δενδρώδης, ὡς, δρυμός, Εὐριπ.

Βαθύπεδος, ὁ, ἡ· ἤ, βαθυπέδιος, ία, ιον. Ὁ μεταξὺ βουνῶν μεγάλα καὶ ἐκτεταμένα τόσον εἰς πλάτος ὅσον καὶ εἰς μάκρος πεδία (κάμπους) ἔχων, Πίνδαρ. Νέμ. 3, 27. Ὁ τύπος βαθυπέδιος εἶναι ἀμφ.

Βαθύπελμος, ὁ, ἡ (πέλμα, πατοῦνα). Ζήτ. Κ΄μαρίς.

***Βαθύπεπλος**, ὁ, ἡ (πέπλος). Ὁ φορῶν πέπλον μακρὸν μέχρι τῶν σφυρῶν. Τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ βαθύζωνον καὶ βαθύκολπον· φαίνεται γὰρ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιθέτων ἅμα μὲν τὰ μεγέθη τῶν σωμάτων, ἅμα δὲ τὸ σεμνὸν τῆς περιστολῆς· φαίνονται γὰρ μέχρι τῶν σφυρῶν καλυπτόμεναι, ὅθεν καὶ ἑλκεσίπεπλοι λέγονται καὶ βαθύζωνοι, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμηρ. σελ. 190.

Βαθύπειρος, ὁ, ἡ. Πολλὰ πειρός, Διοσκορ. Γ, 26. Καλεῖται καὶ τὸ φύλλον, βαθύπειρον, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν πειρίαν του.

Βαθυπλεκής, έος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὁ πυκνὰ πλεκτός· Παρ' Ὀππ. Ἁλ. 4, 638. »Βαθυπλεκέεσσι λίνοισι«, λέγεται ἐπὶ τοῦ δικτύου.

***Βαθύπλευρος**, ὁ, ἡ· Ὁ ἔχων πλατείας πλευράς.

Βαθυπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ βαθέως κτυπῶν, πληγόνων, Νικανδρ. παρ' Αἰλ. Ἱστ. Ζ. 10, 49 »Σκορπίος βαθυπλήξ.«

Βαθυπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὁ μακροὺς πλοκάμους, πλεξίδας (μαλλιά) ἔχων, Ἀπολ. Ἀργ. Α΄. 742.

***Βαθύπλοκος**, ὁ, ἡ· Περιπεπλεγμένος, Εὐνάπ. »Καὶ ῥηθήσεται γε ἴσως ἕτερα τούτων πολυπλοκώτερα καὶ βαθυπλοκώτερα πρὸς ἀπιστίαν.«

***Βαθύπλοος**, ὁ, ἡ· Βαθέως πλέων, ὡς, βαθύπλοοι νῆες.

Βαθυπλούσιος, ὁ, ἡ, Πολυδ. Γ΄. 109. καί, βαθύπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Πολλὰ πλούσιος· ὡς καὶ τό, πλοῦτος βαθύς, μεγάλα πλούτη.

Βαθυπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος), παρὰ Πινδάρ. Πυθ. 2, 2. μετὰ τοῦ, Ἄρης. Ὁ πολλὰ ἀγαπῶν τὸν πόλεμον, ἢ ὁ πολεμικὸς Ἄρης. 2) μεγαλοπόλεμος.

Βαθυπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Πονηρότατος, φαυλότατος, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σελ. 223.

***Βαθύπορος**, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ἔνθα τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν τυποῦνται βαθύτερον, Schaef. Πλουτ. Εὔμεν. 16.

***Βαθυπρήων**, ὁ, ἡ· Ὑψηλός, π. χ. βαθυπρήων ῥάχις ὄρους.

Βαθύπρωρος, ὁ, ἡ (πρῷρα). Ὁ μὲ βαθεῖαν, ἤτοι μεγαλοπρεπῆ πρῷραν πλέων, ἀρμενίζων, Διόδ. Σικ.

***Βαθυπύθμην**, ενος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ἔχων βαθὺν πάτον, βαθύς.

Βαθυπώγων, γεν. ωνος, ὁ, ἡ, = βαθυγένειος, Λουκ.

Βαθυῤῥείτης, ου, ὁ, ἡ· καί, Βαθύῤῥοος, ῥους, ὁ, ἡ· καί, Βαθυῤῥείων, οντος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ βαθέως ῥέων, τρέχων μὲ πολλὰ κύματα, νερά, Ἀπολλ. Η΄. καὶ Ἰλ. Φ, 195.

Βαθύῤῥηνος, ὁ, ἡ· (ῥὴν) ἐν Ἀνάλεκτ. Β΄. 170. ἀρ. 6. »Βαθυῤῥήνοιο τάπησι«, ὁ ἔχων μακρούς, ἢ πυκνοὺς μαλλοὺς προβάτων τάπης, καθὼς π. χ. ἡ Γκάμπελη, ἥτις ἔχει μεγάλους φλόκους.

Βαθυῤῥιζία, ἡ· Ἡ μακρὰ καὶ βαθεῖα ῥίζα, ἐκ τοῦ

Βαθύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ βαθείας ῥίζας ἔχων. Συγκρ. βαθυῤῥιζότερος, καὶ ὑπερθ. βαθυῤῥιζότατος. »Βαθυῤῥίζου πέτραισι«, τῆς ὑψηλῆς.

***Βαθύῤῥοθος**, ὁ, ἡ· Σφοδρός, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σελ. 18. »Τοῖς βαθυῤῥόθοις ὄμβροισι.«

***Βαθύῤῥοος**, ἢ βαθύῤῥους, ταυτὸν τῷ βαθυῤῥείτης. Λέγεται μεταφ. καὶ ἐπὶ χρόνου, Συνεσ. Ὕμν. σελ. 348. »Βαθύῤῥοος ἀκαμαντοπόδας χρόνος.«

***Βαθύῤῥωχμος**, ὁ, ἡ (ῥωχμή). Ἀπόκρημνος, π. χ. »χαράδραι βαθύῤῥωχμοι.«

Βαθύς, βαθεῖα (Ἰωνικῶς βαθέα), βαθύ· ἡ θηλυκὸν μόνον ἅπαξ, βαθὺς ἀήρ, ὑμν. Ὁμ. Δημ. 383. τὸ συγκρ. βαθύτερος, ποιητ. βαθίων, Δωρ. βάσσων· ὑπερθετ. βαθύτατος καὶ ποιητ. βάθιστος, Ἐπίρῤ. βαθέως. Σημαίνει ὡς κοινῶς βαθύς, καὶ ἐκλαμβάνεται διαφόρως κατὰ τὴν διάφορον αὐτοῦ συνάφειαν καὶ σύνταξιν, καὶ λέγεται ἐπὶ πραγμάτων ἐν ἀφθονίᾳ, πυκνότητι, πλουσιότητι, ἄκρῳ βαθμῷ ὄντων ἢ αὐξανόντων, ἐπὶ πάντων, ὅσα γίνονται λόγῳ καὶ βουλῇ· ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἡ σημασία βαθὺς ἐκτείνεται ποτὲ μὲν κυρίως, ποτὲ δὲ μεταφορικῶς, ποτὲ δὲ καταχρηστικῶς εἰς πολλά. Ὅθεν 1) βαθύς, ὡς βαθὺς ποταμός. Ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἤθελον (Συνεσ. σελ. 239), ἤγουν ἐκ βάθους καρδίας· καὶ μεταφορικῶς ἢ καταχρηστικῶς, βαθεῖα καὶ καίριος πληγή· »Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων« (Λουκιαν. Νεκρ. 35. Τίμ. 40). »Βαθεῖα τομὴ« παρ' Ἰατροῖς. »Βαθεῖα σιγή· Μέθη βαθεῖα.« Εἰρήνη βαθεῖα, ἤγουν ἄκρα, δίχα σημείου τινὸς πολέμου. Ὕπνος βαθύς· πῶς βαθὺν ἐκοιμήθη (ὕπνον). Βαθεῖας ἤδη νυκτός· ὥρα θέρους βαθεῖα· ὄρθρου βαθέος (Λουκ. Εὐαγγ. 24). 2) Πυκνός, ἐκτεταμένος, κρεμαστός· π. χ. βαθὺς πώγων· βαθεῖα χαίτη, θρίξ, κόμη· 3) Μακρός, πολυχρόνιος· π. χ. βαθὺ γῆρας· προχωρῶ εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας· βαθύτατα γηρῶν ἢ γηράσκων. 4) Μέγας, εὐρύς, πλατύς, ἐκτεταμένος· π. χ. Βαθὺς τόπος· Βαθὺς κίνδυνος· Κλέος βαθύ· κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου (Ἀριστ. κόσμ.)· βαθὺ λήϊον (Ἰλ. β, 147. καὶ ἀλλαχοῦ· Ἡσιόδ. Θεογ. 107), ἤτοι ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἔχον στάχυας. Σῖτος βαθὺς ἐν τῷ πεδίῳ. Βαθὺς ἐπὶ πεζῶν. 5) Βαθὺς καὶ καρποφόρος, ἐπὶ τόπων καὶ γῆς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει. 6) Ὑψηλός, κατ' ἀντιστροφήν. »Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσαντο« (Διον. Περιηγ. 909). 7) Παχὺς καὶ ἰσχυρός· π. χ. βαθὺς τὰς πλευράς· πλευρὰ βαθεῖα· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀέρος νεφώδους καὶ σκοτεινοῦ, ἐπὶ σκιᾶς, ὁμίχλης καὶ σκότους· π. χ. Νεφελώδης ἦν ὁ ἀήρ, ἀχλυώδης, βαθὺς κτλ. »Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε« κτ. (Ὁμ. Ὀδ. Ι, 144)· βαθεῖαν ποιεῖμεναι σκιάν· ὁμίχλην βαθεῖαν καὶ σκότος βαθύ. 8) Βαθὺς ἐπὶ χρώματος μέλανος καὶ σκοτεινοτέρου, ὅθεν καὶ βαθύχροος. 9) Μετηνεγμένως λέγεται ἐπὶ γνώμης καὶ φροντίδος, ἐπὶ ἐννοιῶν καὶ λόγων, π. χ. βαθὺς τὴν γνώμην (Πολυδ. 4. 21). »Τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν« (Ἰλ. Τ, 125). »Ἐκ δ' ἐμοῦ φρενὶ βουλεύονται (Θέογνις 1051)«. »Βαθεῖαν μέριμναν« (Πινδ. Ὀλ. 2, 60). »Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου (Αἰσχυλ.). »Ἠθεα

βαθύτερα ἢ κατα Θρῆικας (Ἡροδ. 4, 95), ἐπὶ φρονίμου καὶ πολλὰ σκεπτικοῦ ἀνδρός. Λογισμοῦ βαθέος (Ἀππιαν.)· βαθύτατος ἐν τοῖς λόγοις πάντων ἐστὶ (Διον. ῥητ. σελ. 365) καὶ σελ. 282, 11, μεγίστη καὶ βαθυτάτη μέθοδος· καὶ σελ. 352, ἡ τέχνη βαθυτέρα. Εὐνάπ. 478, μετὰ βαθείας σπουδῆς. Λουκ. ὀρχ. 81, τὴν παιδείαν βαθύν. Ποσειδίππος Ἀθηναίου 9, σελ. 377, ὁ βαθὺς τῇ φύσει· ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ κακοῦ βαθὺς ἀντὶ τοῦ πονηρός. 10) Πλουσιώτατος, δαψιλής, ἄπλετος, ἐπὶ πλούτου καὶ δυνάμεως, π. χ. βαθὺς κλῆρος, ἤτοι μεγίστη κληρονομία. Βαθὺς ἀνὴρ (ἤτοι πλουσιώτατος). Βαθὺς οἶκος, ἐξ οὗ καὶ «Μίδεω βάθιον πλουτεῖν», ἤτοι πλουσιώτερον εἶναι παρὰ τὸν Μίδαν. Βαθὺς πλοῦτος, θησαυρός, οὗ ἐναντίον τὸ, χρέος βαθύ. Ἐσθλὸν βαθύ, σημαίνει καλῶς στερεωμένη εὐτυχία, ἤτοι μεγάλη τύχη. 11) ἐπὶ φωνῆς, χονδρή, ὅθεν βαθύφωνος. — «Βαθεῖα φάλαγξ», καὶ, «βάθος τῆς φάλαγγος», λέγεται, ὁπόταν δηλ. ἐν τῇ πολεμικῇ παρατάξει 3-5 στρατιῶται ἵστανται ὁ εἷς ὄπισθεν τοῦ ἄλλου κατὰ τάξιν, ὅτε λέγομεν, οἱ στρατιῶται ἵστανται 3 ἕως 5 σειρῶν τὸ βάθος. Ὅθεν ὁ στρατηγὸς βαθύνει τὴν φάλαγγα, ἤτοι κάμνει αὐτὴν τόσων καὶ τόσων σειρῶν τὸ βάθος, οἱ δὲ στρατιῶται αὐτοί, «βαθεῖαν ποιοῦνται τὴν φάλαγγα», ἤτοι βάλλονται ἑαυτοὺς ἐν σειρᾷ μάχης ἐν τοιαύτῃ τάξει καὶ στάσει. Παρὰ Χρυσοστ. Ὁμιλ. 21. ἐν ταῖς πράξ. Ἀποστ. τ. 4. σελ. 731, 12. ἀναγινώσκομεν καὶ βαθεῖς Ἑβραίους, ἤγουν οἱ ἀρχαῖοι, οὐχὶ οἱ προσήλυτοι. Σημείωσαι, ὅτι ἐν τοῖς βιβλίοις συγχέονται πολλάκις τὸ βαθὺς καὶ βαρύς, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ βαθὺς καὶ βραχύς, καὶ δασύς.

*Βαθύσκαρθμος, ὁ, ἡ (σκαίρω). Βαθέως πηδῶν, ἐπίθετον τοῦ πόθου, Νόνν. Διον. 10, 238.

Βαθυσκεφής, έος, ὁ, ἡ (σκέπτω). Ὁ βαθέως ἐσκεμμένος, Σοφοκλ. Ἠλ. 425.

Βαθύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Κατάσκιος, ὁ παχὺν ἴσκιον ἔχων ἢ κάμνων, ἐνεργητ. καὶ παθητικῶς, Ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 229.

Βαθυσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Ὁ ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους, ἢ βαθεῖς, κρημνώδεις σκοπέλους ἔχων, Ὀρφ. Ἀργ. 462. 636.

*Βαθύσκοτος, ὁ, ἡ. Πολλὰ ζοφώδης, σκοτεινός, π. χ. θύελλαν βαθύσκοτον (Τζέτζ. Ἱστορ. 10, 294).

Βάθυσμα, ατος, τὸ (βαθύνω). Κοίλωμα, βαθύλωμα, τὸ βαθὺ μέρος τινός· «Βαθύσματα τῆς λίμνης» (Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4, 12).

Βαθυσμῆριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (σμῆριγξ). Ἔχων μακράς, δυνατὰς τρίχας, Νόνν. Διον. 5. 53. «Βαθυσμῆριγξ ὑπήνη», γένειον, σιαγὼν μὲ μακρὰς τρίχας.

*Βαθυσπήλυγξ, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βαθέα σπήλαια. «Παρ' Ἠμαθίοιο βαθυσπήλυγγι κολώνῃ» (Νόνν. Διον. 40, 260).

Βαθύσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω), Εὐριπ. Φοιν. 654. καὶ 678. Ὁ πολλὰ βαθυὰ ὠργωμένος καὶ σπαρμένος· καρποφόρος· ταυτὸν τῷ, βαθυλήϊος· καί, Βαθυσπόρος, βαθεῖαν σπείρων γῆν.

Βαθύστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ μέγα καὶ πλατύ, δυνατὸν στέρνον (στῆθος) ἔχων, Πινδάρ. Ἰσθμ. 3, 19. «Βαθύστερνος λέων», ὁ μακρὰς καὶ δασείας τρίχας ἐπὶ τὸ στῆθος ἔχων· 2) ἐπὶ θαλάσσης καὶ γῆς, π. χ. πόντος βαθύστερνος, καὶ παρὰ Πινδ. Νεμ. 9, 57. «Βαθύστερνος χθών», ἡ ἐκτεταμένη εἰς πλάτος καὶ εἰς μάκρος γῆ· ὡς καὶ τὸ, Βαθυπέδιος, Στασῖνος παρὰ τῷ Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 5. «Βαθ. αἶαν», ἡ πλατεῖα ἐπιφάνεια τῆς γῆς, λείψ. Ὁμ. 23.

Βαθυστήριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στηρίζω). Ὁ βαθέως στηριγμένος, θεμελιωμένος, καὶ Ἐνεργ., ὁ βαθέως θεμελιώνων, Ἀνθολ. 9, 708.

Βαθυστολέω (στολή). Ἔχω, ἢ φορῶ μεγάλα (φαρδυὰ καὶ πλατυὰ) καὶ μακρυὰ ἐπανωφορέματα, Στράβ. ΙΔ'.

*Βαθύστολμος, ὁ, ἡ (στολμός). Μὲ μακρὺ ἐπανωφόρεμα.

Βαθύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ βαθὺ στόμα, τρύπαν, κόψιν ἔχων, Στράβ. Ις'. «Σπήλαια βαθύστομα».

Βαθύστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). «Βαθύστρωτος κοίτη», ἡ βαθέως, ἤτοι παχέως καὶ μαλακῶς, ἐστρωμένη κοίτη, ἡ πολλὰ στρώματα ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ἔχουσα.

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ (σχοῖνος). Ὁ ὑψηλὸς σχοίνους, σπάρτα ἔχων, Ἐπίθετον ποταμοῦ, Ἰλ. Δ, 383.

Βαθυτέρμων, ονος, ὁ, ἡ (τέρμα). Ὀππιαν. Κυν. Β'. 87. «Βαθυτέρμων ναῦς», καράβι μεγάλον, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει πολλὰ βαθυὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐξ αἰτίας τοῦ φορτίου.

Βαθύτης, ητος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βάθος (βυθός). Λουκιαν. Ἰκαρομ. κεφ. 5. «Γενναίου βαθύτητι». Καὶ μεταφορ. Ἐπιφ. Πανάρ. σελ. 1031. «Ἀληθῆ μὲν ὄντα, ἐν βαθύτητι (μὲ ὑψηλοτέραν κατάληψιν) δὲ σαφηνιζόμενα».

Βαθύτριχος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βαθύθριξ.

*Βαθύτροπος, ὁ, ἡ. Πανοῦργος, δολερός, Κωνστ. Μανασ. Χρον. σελ. 108. «Τοιόνδε τι βαθύτροπον καὶ σκολιὸν τεχνάζεται».

Βαθύϋδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὁ ἔχων βαθὺ νερόν.

*Βαθύϋπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Βαθὺν ὕπνον κατακοιμηθείς, βαθέως κοιμώμενος, Νικανδ. Θ. 394 «Φωλεύει βαθύϋπνος».

*Βαθυφάραγξ, ὁ, ἡ. Ὁ βαθέας φάραγγας, κοιλάδας ἔχων, Κωνστ. Μαν. Χρον. σελ. 98. «Βαθυφαράγγων λόφων».

*Βαθύφρων, ὁ, ἡ. Ὁ ὤν, εὑρισκόμενος εἰς βαθεῖς λογισμούς, ὁ συλλογιζόμενος βαθέα, ἐπομένως καὶ πολλὰ γνωστικός, Πινδ. Νεμ. 7, 1. «Μοιρᾶν βαθυφρόνων»· καὶ Πλούτ. Σολ. κ. 14. «Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων, οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ.»

Βαθύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ πυκνὰ φύλλα ἔχων (πλάτανος).

Βαθύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ βαθεῖαν, ἤτοι χονδρὴν φωνὴν ἔχων.

Βαθυχαῖος, ὁ, ἡ (χάϊος). Πολλὰ εὐγενής, ἀπὸ μεγάλου γένος ὤν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 865. καὶ 872.

Βαθυχαιτήεις, εσσα, εν, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην ταυτὸν καὶ

Βαθυχαίτης, ὁ, ἡ (χαίτη). Ὁ μεγάλην, μακρὰν κόμην, ἢ χαίτην ἔχων, Ἡσιοδ. Θ. 977. Φίλων Τόμ. Β'. σ. 479.

*Βαθύχαος, ὁ, ἡ. Βαθύς, Κωνστ. Μανασ.

Βαθύχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὁ βαθέα, ἤτοι πρὸς τὰ κάτω κρεμασμένα χείλη, ἢ ἄκρα ἔχων.

Βαθυχεύμων, ονος, ὁ, ἡ (χεῦμα). Κυματώδης = βαθυκύμων, παρὰ Πρόκλ. Ἀνάλ. Β'. 443. «Βαθυχεύμονα λήθην», ὁ βαθὺς ποταμὸς τῆς λήθης.

Βαθύχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Βαθύς, καρποφόρος, ταυτὸν τῷ, Βαθύγειος, Αἰσχύλ. Θηβ. 288. «Τὰν βαθύχθον' αἶαν».

Βαθυχρήμων, ονος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Πάμπλουτος, ταυτὸν τῷ, βαθύπλουτος, Μακεδ. 4, 66, 504, 579.

Βαθύχροος, καὶ -ύχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ βαθύ, σκοτεινὸν χρῶμα ἔχων.

*Βαΐ. Ψυχή, Ὠρ. Ἀπολ. 1, 7. «Ἔστι γὰρ τὸ μὲν Βαῒ ψυχή». Παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἡ λέξις βαῒ σημαίνει εἶδος ἱέρακος, ἀνωφ. ὁ δὲ ἱέραξ ὑπῆρχε σύμβολον ψυχῆς (καὶ ἀνέμου), ὅθεν οἱ ἱερεῖς ἐσήμαινον τὴν ψυχήν.

*Βαὶ ἀντὶ τοῦ βῆ, μίμησις προβάτων φωνῆς, Κύστ. β'. σελ. 768, 13, καὶ Ἐτ. Μ. σ. 196, 7.

*Βαΐα, ἡ τροφός, Σουίδ. ἐν Ἐτυμολογικῷ. «Ἡ δὲ Βαΐα ἐτυμολογεῖτο ἀναβιβάζοντα, ἢ εἰς τὴν βάσιν φιλίας τὸ τρεφόμενον ἄγουσαν».

*Βαΐβυξ, υκος, ὁ. Ὁ κελαιδῶν, Ἀνάλ. σελ. 1352.

*Βαῖεν, γ'. πληθ. εὐκτ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, ἀντὶ βαίησαν.

*Βαιήθ, Ἱέραξ, παρ' Αἰγυπτίοις, καὶ ψυχή.

*Βαίην, ης, η, εὐκτ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, Ἰλ.

*Βαιθήλ. Οἶκος θεοῦ, ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Μπεΐτ-ἔλ.

Βαϊνός, ὁ, ἡ· καί, ἡ, όν (βαΐ). Ὁποῖος κατεσκευάσθη ἢ ἐπλέχθη ἀπὸ κλωνούς βαΐων. Ζήτ. Θαλός.

*Βαίνω, Μ. βήσομαι, Δωρ. βασεῦμαι (καὶ ἐνεργ. βήσω, ὅντε τῷ ἁπλῷ καὶ τοῖς συνθέτοις, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 22. «Ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ βάσομεν ὄχλον»· καὶ 8, 63. «Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσειε»; καὶ Λουκ. νεκρ. διάλ. 6, 4. «Ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σορεῦ»), Παρακ. βέβηκα, ἐξ οὗ οἱ κατὰ συγκ. τύποι βεβάασι, βεβᾶσι, βέβαα, ἀπαρ. βεβάμεν, μετοχ. βεβαώς, βεβαυῖα, συναιρεθ. βεβώς, βεβῶτα, βεβώς, τύποι σχεδὸν μόνον παρὰ ποιηταῖς εὔχρηστοι. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς ἐπ. τύπους βεβάασι, μετοχ. βεβαώς, βεβαυῖα, ἀπαρ. βεβάμεν. Ἀλλὰ καὶ ἀντὶ βεβήκαμεν εὕρηται βέβαμεν κατὰ συγκ.). Ἀόρ. β'. ἔβην (κατὰ τὸ ἔστην) παρὰ τὸ βῆμι (Ἰων. βῆ ἀντὶ ἔβη, καὶ βὰν ἀντὶ ἔβαν, καὶ βάτην ἀντὶ ἐβήτην)· Μέσ. ἀόρ. παρ' Ὁμ. ἐβήσετο, βήσετο, σπανιωτ. ἐβήσατο. Προστακτ. βῆθι, ἢ ἀντ' αὐτοῦ βᾶ, ἐξοῦ κατάβα, ἀντὶ, κατάβηθι· βᾶτε, ὑπάγετε· Ὑποτακτ. βῶ· Εὐκτ. βαίην· Ἀπαρ. βῆναι, (Δωρ. βήμεναι), βᾶναι καὶ βὰν· Μετοχ. βάς, ᾶσα, άν, ἐκ τοῦ ἀορ. ἔβην. Παρὰ Θεοκρ. ἀναγ. καὶ βᾶμες ἀντὶ βῶμεν. Ἰδὲ καὶ τὰς γραμμ. Ὅλοι οἱ τύποι γίνονται ἐκ τοῦ ἀχρήστου θεματικοῦ βάω· κλίνεται δὲ ἡ λέξις, πλὴν τοῦ ἐνεστ., κατὰ τὸ ἵστημι· ὁ Ὅμ. μέντοι ἔχει καὶ τοῦτο μετὰ τοῦ ἀναδιπλ. ἐν ταῖς μετοχαῖς βιβάς, βιβῶν. Ἰδὲ καὶ βάομαι, βείομαι, βείω.

1) Οὐδετ. Ὑπάγω, βαδίζω, περιπατῶ, πατῶ (βαίνω), ἀναβαίνω· καὶ λέγεται ἐπὶ πάσης ἐμψύχου κινήσεως κατ' ἴσον ἐπίπεδον, πρὸς τὰ ἄνω, ἢ κάτω, ἢ καὶ ἐχθρικῶς κατά τινος, τῶν ὁποίων ἡ ἔννοια προσδιορίζεται περιστατικώτερον ὡς ἐπιτοπολὺ διὰ προθέσεων, π. χ. κάπὶ χθονὶ βαίνει (Ἰλ. Δ, 443.)· ἐπὶ πύργου βαῖνον (Ι, 159.), ἤτοι ἀνέβαινεν· ἐν στήθεσι βαίνων (Ν, 618.), ἀντὶ ἐμβαίνων· ἐς δίφρον ἔβαινον (Ε, 364, 837.), ἤτοι ἀνέβη· ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε (Φ, 529.)· οἶκόνδε, Ὄλυμπόνδε, πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδρου βεβήκει (Ζ. 495. 313. Α, 221.)· ἐπὶ Πατρόκλῳ βεβήκει (Ρ, 706.), ἤτοι πρὸς αὐτὸν καὶ παρ' αὐτῷ· προτὶ (πρὸς) ἄστυ ἐβεβήκει (Χ, 21.)· καὶ οὕτω μετὰ διαφόρων ἄλλων προθέσεων, οὐ μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ Λογογράφοις, παρ' οἷς ἀπαντῶσι καὶ διάφοροι φράσεις, ὡς «μεγάλα βαίνειν» ἤτοι ὑπερηφάνω βαδίσματι, καί, «ἁβρὰ βαίνειν», ἤτοι μαλακῶς· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παροιμία «ἴσα βαίνειν Πυθοκλεῖ» ἐπὶ ὑπερηφάνου, καὶ πότε βαίνειν ἁπλῶς, ἀντὶ μὲ ἴσα, ὅμοια βήματα περιπατεῖν, ὁμοιάζειν τί. «Βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, πρὸς ῥυθμόν», ἢ μετὰ ῥυθμοῦ, κινεῖσθαι εἰς μάχην κατὰ τὴν μουσικήν. — Πολλάκις ὁ τρόπος τῆς κινήσεως σημειοῦται ἀκριβέστερον διὰ μετοχῆς, ὡς, ἔβη φεύγων, ἔβη αἴξασα, ἢ καὶ περιφραστικῶς, ὡς, ἀριστεύσαντες ἔβησαν, ἀντί, ἠρίστευσαν· μετὰ δὲ τοῦ μετοχ. μέλλ. παρίσταται ὁ σκοπός, ὡς ὅν ὑπάγει τις, ὡς ἔβη ἐξεναρίξων (Ἰλ. Δ, 101.), ὑπῆγε διὰ νὰ σκοτώσῃ. β) Συχνότατα συντάσσει ὁ Ὅμ. τὸν ἀόρ. μετὰ τοῦ ἰμεν καὶ ἰέναι, ἢ καὶ μετ' ἄλλων ἀπαρεμφ., καὶ δηλοῖ, ὑπῆγεν, ἄρχησε νὰ κάμῃ τι· π. χ. βῆ ῥ' ἴμεν εἰς θάλαμον (Ἰλ. Θ, 277.), καί, βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα (287.), καὶ βὰν δ' ἰέναι, ἀντὶ ἐκινήθη νὰ ὑπάγῃ, ἐκινήθησαν νὰ ὑπάγωσι κτλ. Ὡσαύτως «βῆ δὲ θέειν» ἐκινήθη, ἄρχησε νὰ τρέχῃ· «Βῆ δ' ἐλάαν» (Ἰλ. Ν, 27.)». Τὸ δὲ κάμφί τινι βῆναι δηλοῖ, κάνουμαι εἰς ὑπερμαχίαν του, διαυθεντεύω αὐτόν,

Ἰλ. Ρ, 510. γ) τὸ βαίνειν ἔστι παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ μετὰ τῆς προθέτ. μετά, καὶ δηλοῖ ὑπάγω πρός τινα φιλικῶς, ἢ ἐχθρικῶς, ὡς, «βῆ μετὰ Ξάνθον (Ἰλ. Ε, 152.)», ἐκδιώκει ἐχθρικῶς, καὶ «βῆ δὲ μετ' αὐτούς (Κ, 149.)», ἤτοι φιλικῶς· ὡς καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. (Ἰλ. Λ, 460. Ρ, 574.). «Ἐν νηυσὶ βαίνειν» παρ' Ὁμ. δηλοῖ ἐμβαρκαρίζεσθαι καὶ ὑπάγειν εἰς . . . τὴν ὁποίαν σημασίαν καὶ τὸ ῥῆμα μόνον αὐτὸ ἔχει· καὶ κυρίως μὲν ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν ὁ ἀόρ., ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὁ παρακ. δ) βαίνειν ἐπ' ἐλπίδος, δι' ὀδύνης, διὰ πόθου κ. τ. τ., ἀντὶ εὑρίσκομαι, διατελῶ ἐν ἐλπίδι, πόνῳ, πόθῳ, ἢ ἐλπίζω, ὀδυνάομαι, ποθέω, Valck. Φοιν. 1534. ε) Αὕτη δὲ ἡ ἔννοια τοῦ εὑρίσκεσθαι ἔν τινι τόπῳ, ἠρεμεῖν, ἵστασθαι, θεμελιοῦσθαι, εἶναι μάλιστα ἰδιάζουσα τῷ παρακ. βέβηκα, καὶ συντάτ. μετὰ τῆς ἐν προθ. καὶ δοτ., ἢ διά, ἢ ἐπὶ καὶ γεν., ὡς «Βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ». «Ἐν μάχῃ βεβώς». «Ἐν κακοῖς βεβηκόσιν». Ἐπὶ μέσου βεβηκέναι», ἤτοι ἐν τῷ κέντρῳ. «Βεβηκυῖα μάχη. διάνοια», ἤτοι στάσιμος, σταθερά· καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ εὖ, ἢ ἀσφαλῶς, ὡς «Τυραννίδα εὖ βεβηκυῖαν (Ἡροδ. 7, 164.)». «Οἱ ἐν τέλει βεβῶτες (Valck. Ἡροδ. 9, 106. Σοφ. Ἀντ. 67.)», ἀντὶ οἱ ἐν δημοσίαις ὑπουργίαις εὑρισκόμενοι. Σημειωτέον δέ, ὅτι παρ' Ὁμ. ὁ ὑπερσυντ. ἐβεβήκειν ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ ἀορ. ἔβην· ζ) Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ἀπομ. καὶ, ἀποθνήσκω, ἀπέρχομαι τοῦ βίου· η) προτέρχομαι, ἀφικνέομαι, Σοφ. Αἰ. 921. «Ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι». θ) μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, παρέρχομαι, περῶ, ὡς καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. Ἰλ. Β, 134. «Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί», ἤτοι ἐπέρασαν· καὶ 339. «Πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; ἤτοι θέλουσι καταντήσει; πρβ. Η, 229. ι) Παρὰ τοῖς μεταγ. πολλάκις ἐν χρήσει μετὰ τῆς αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἀπέρχεσθαι, ἀπελθεῖν, ἀκολουθεῖν, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 2, 173. «Αἶνον ἔβα κόρος» ἤτοι ἐπὶ τὸν αἶνον ἐπῆλθε κόρος καὶ φθόνος· καὶ παρ' Ἀριστ. Νεφ. 30. «Χρέος ἔβα με», χρέη μ' ἐπλάκωσαν· ὃν τρόπον καὶ ἤδη ὁ Ὁμ. συντάττει τὴν αἰτ. τοῦ τόπου ἄνευ τῆς εἰς, Ὀδ. Γ, 162. Λέγεται δὲ καὶ μετὰ αἰτ. οὐδετ. ἐν ταῖς φράσεσι «βαίνειν ὁδόν», ἤτοι πορεύεσθαι ὁδόν· εἴρηται δὲ καὶ περὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 72. «Πόροι δὲ πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες».

2) Ἐνεργητ. α) Κάμνω νὰ ὑπάγῃ, βάλλω εἰς κίνησιν, ἄνω ἢ κάτω, φέρω, διώκω, σηκόνω, κουβαλῶ, καταβιβάζω, ἀναβιβάζω· αὕτη δὲ ἡ σημασία ἐν χρήσει σχεδὸν μόνον παρ' Ἴωσι καὶ ποιηταῖς, ὡς καὶ παρ' αὐτοῖς μόνοις ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀοριστ. ὡς, ὁ ἐνεργ. μέλλ. βήσω, ὁ ἀόρ. α'. ἔβησα καὶ ὁ μέσ. ἐβησάμην. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 262. «Περικαλλέα βήσατο (ἤτοι ἀνέβη) δίφρον»· καὶ «βῆσαι παρὰ τῷ αὐτῷ», ἀντὶ ἔκαμε νὰ ἀναβῇ· τὸ δὲ «φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων» (Ἰλ. Π, 810.) δηλοῖ, τοὺς ἔκαμε νὰ καταβῶσιν. Ὅμως ἐν Ἰλ. Ε, 164. «Ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκοντας», δηλοῖ, τοὺς ἔκαμε, καὶ μὴ θέλοντας, νὰ καταβῶσιν ἀπὸ τὸ ἁμάξιον· β) κατὰ μέσην διάθεσιν «βήσασθαι δίφρον», δηλοῖ ἀναβαίνειν τὴν ἅμαξαν (Ἰλ. Γ, 262. Ὀδ. Δ, 481.)»· ὁμοίως καὶ «βαίνειν νέας (ναῦς)»· γ) βαίνειν μέτρον, δηλοῖ, μετρῶ τὸ μέτρον τῶν στίχων, Ἡσύχ. «Βῆθι», μέτρει· δ) βαίνειν πόδα, ἀντὶ βάνω τὸ ποδάρι παρέκει, εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ὁμ. καὶ Ἡροδ. πρβ. Seidl. Εὐριπ. Ἠλ. 94. ε) βαίνειν καὶ βαίνεσθαι, ἐπὶ συνουσίας ζώων, σημαίνει καββαλικεύω, Ἀριστ. περὶ Ζ. ἱστ., 5. «Ἡ μὲν ἐλάφος ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ μηνῶν, ἐξ οὗ, «αἱ βαινόμεναι ἵπποι», ἤτοι αἱ φοράδες, Ἡροδ. α', 197. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., Πλατ. Φαιδρ. σελ. 250. Ε.

* Βάϊον, βαΐον, τό. Κλάδος φοίνικος, ἢ ἐλαίας, ἢ δάφνης. 2) Ἐπιτηδεῖσιον, μετάξὺ ἐτήσιος· δῶρον, χάρισμα. Βαλσαμ. 3) Σκῆπτρον τῶν βασιλισσῶν, Κωδηνός. Ὀφφ. κεφαλ. ς', 34. «Κατέχουσα τῇ χειρὶ βαΐον χρυσοῦν». 4) Τρόπαιον, σύμβολον νίκης, Ἰωάνν. Μόσχ., ὃς ἀντὶ τοῦ βαΐου, βαΐν λέγει· ἴδε καὶ Βαΐς.

Βαιός, ά, όν (βαίνω). Μικρός. Βαιὸς ἰδεῖν· Βαιὸς πέτρος· Κατὰ βαιόν, ἤτοι κατὰ μικρόν· Συγκρ. βαιότερος καὶ ὑπερθ. βαιότατος· 2) ὀλίγος, μέτριος· «Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου;» ἤτοι τόσον ὀλίγον φροντίζεις; Καὶ ἐπὶ φωνῆς τιγκαῖς, Φιλ. 845. «Βαιὰν μοι πέμπε λόγων φάμαν»· καὶ ἐπὶ χρόνου. «Χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν»· καὶ ἐπίρρημ. «Βαιὸν ἀμμείνασα». Βαιόν ἄπωθεν. «Βαιῆς ἀπὸ (ἡλικίας)», ἤτοι παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦ. (ἐκ τούτου ἡ βαιός)

* Βαίουλος. Ὁ παιδαγωγός. Ἴδε Σχολ. Σοφ. Αἰ. στίχ. 551.

* Βαϊοφόρος, καὶ βαϊφόρος, ὁ, ἡ (βαΐς, φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων βαΐα. «Βαϊοφόρος, ἡ Βαϊφόρος» ἁπλῶς, ἡ βαϊφόρος ἑορτή, ἡ Κυριακὴ τῶν βαΐων.

Βαΐς, ἡ. Κλάδος ἢ φύλλον ἀπὸ φοίνικα (χουρμαδιάν), Αἰγυπτιστὶ βαΐ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Βάϊον· Ζήτ. Θαλός, Ἀριθμ. 2. Ὡραπόλ. Α'. 3. καὶ 4.

Βαίτα, βαίτη, ἡ. Φόρεμα τῶν ποιμένων ἢ τῶν χωρικῶν ἀπὸ δέρματα (κουζιόκα, γοῦνα). Ἀττ. σίσυρα, διφθέρα, Ἡροδ. 4. 64.

* Βαίτυλος, ἐκλήθη ὁ λίθος, ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος κατέπιεν· εἴρηται δέ, ὅτι ἡ Ῥέα βαίτῃ αἰγὸς σπαργανώσασα, τῷ Κρόνῳ ἔδωκε.

Βαίτυξ, γος, ἡ. Βδέλλα, Ἡσυχ.

Βαϊφόρος· Ζήτ. Βαϊοφόρος.

Βαιών, όνος, ὁ. Εὐτελές τι καὶ καταφρονημένον ὀψάριον, τὸ ὁποῖον ἄλλως Βλέννος καλεῖται, Γλῆνος. (πιθ. ἐκ τοῦ βαιός).

Βάκανον, τό. Ὁ τῆς κράμβης ἢ τῆς ῥαφάνου σπόρος, Βακίλ (λέξις νεωτερική). Ἀλ. Τραλλ. 8, Σ. 399.

* Βακάντης (Σουίδ.), ἢ ὀρθότερον, Βακάντιβος. Σχολαστής, μὴ παραμένων τῷ πράγματι αὐτοῦ, Συνέσ. ἐπιστ. ξ'.

* Βακάριον, τό· μέτρον τι.

Βάκελος, καὶ, βάκηλος, ἢ βακέλας, ου, ὁ. Ὁ ἀποτετμημένος τὰ αἰδοῖα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ εὐνουχισμένος ὑπηρέτης καὶ Ἱερεὺς τῆς Κυβήλης, ὅστις καὶ ἄλλως Γάλλος ἐκαλεῖτο, Ἰακ. Αν. Π. σ. 399. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. Δ'. Ὁ Λουκιαν. Εὐνουχ. κεφ. 8. διακρίνει τό, Εὐνοῦχος, ὡς, παντελῶς ἀνεπιτήδειος, μὴ ἰσχυρὸς τοῦ σπείρειν καὶ γεννᾶν. 2) ἄσωτος, ἢ ἀνόητος, μωρὸς ἄνθρωπος, ὡς βλακός. «Οὐκ ἂν ἦσαν βακηλοί», Τέλης παρὰ Στοβ. Λόγ. 39. παρὰ δὲ Σουίδ. καὶ Ἡσυχ. ὁ μέγας μέν, ἀνόητος δὲ καὶ γυναικώδης.

Βακίζω. Προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, ὁ χρησμολόγος, Ἀριστ. Εἰρ. 1072. «Ἐξώλης ἀπόλοι', εἰμὴ παύσαιο βακίζων».

Βάκις, ιδος, ὁ. Παλαιὸς χρησμολόγος τις, Ἡροδ. κατ' ἄλλους δὲ περιττὸν τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος.

Βακκαρις, βάκχαρις, εως, καὶ ιδος, καὶ ιος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ παρὰ Λινν. gnaphalium sanguineum, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ῥίζαν εὐώδη, διὰ τῆς ὁποίας μετὰ ἐλαίου ἡτοίμαζον τὸ καλούμενον βακκάρινον μύρον.

* Βάκλον, τό (ἐκ τοῦ λατ. baculus). Ῥάβδος, ξύλον. Παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. καὶ Σουίδ. βάκλα, τύμπανα.

* Βάκος, ὁ. Γοῦνα. 2) τὸ ὑάκινθον.

* Βακταρικρούσα, παρ' Ἀριστοφ. Ὀρ. 1616, λέξις τοῦ Τριβαλλοῦ ἄνευ ἐννοίας.

Βακτηρεύω, = βακτρεύω. Στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπὶ βακτηρίας· καὶ Μέσως ἐν χρήσει ἔτι, ὡς καὶ βακτρεύομαι, Ναήτ. Χρ. Ε'. 2. «Σύμπονε βακτηρευόμενος».

Βακτηρία, καὶ, βακτηρίς, ίδος, ἡ, = βάκτρον (βιβάζω, βακτήρ). Ῥάβδος, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀκουμβοῦμεν (μπαστοῦνι, δεκανίκι). «Βακτηρίαν ἐπανήρατο (ἤτοι ἐπανετείνατο) πλήξων» (Θουκ. 8, 84). «Βακτηρίᾳ παίειν ἢ πατάττειν». Ὁμοίως, βακτηρία γεροντική, ἡ τῶν γερόντων ῥάβδος· ἐλέγετο δὲ καὶ «βακτηρία ὀρθή», τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ πλούσιοι, καὶ «βακτηρία καμπύλη», ἡ τῶν χωριατῶν· ὠνομάζοντο δὲ «βακτηρία καὶ σύμβολον», τὰ σημεῖα τῶν ἐν Ἀθήναις κριτῶν, ὅτε εἰσήρχοντο νὰ κρίνωσι.

Βακτηριάζω. Στηρίζω τῇ βακτηρίᾳ· καὶ μεταφ. παρὰ Χρυσοστ. λογ. 106. ἐπὶ θεοῦ· «Πεπλανημένον ὡδήγησας, ἀτονοῦντα ἐβακτηρίασας».

Βακτήριον, καὶ, βακτηρίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ βακτηρία. Μικρὰ βακτηρία, Ἀριστοφ. Ἀχ. 448.

Βάκτρευμα, τό. Τὸ ἀκούμβισμα, αὐτὸ τὸ βακτηρίᾳ ὑπερείδεσθαι, καὶ ἡ βακτηρία αὐτή, τὸ ἔρεισμα αὐτό.

Βακτρεύω· Ἀκουμβῶ τὸν ἑαυτόν μου ἐπάνω εἰς τὴν βακτηρίαν, περιπατῶ μὲ τὴν βακτηρίαν.

* Βακτριασμός. Εἶδος ἀσελγοῦς χορείας.

Βάκτρον, τό (βάω, βιβάζω). Ταυτὸν τῷ, βακτηρία.

Βακτροπηρίτης, ου, ὁ (πήρα), παρὰ Ἱερωνύμ. εἰς Ματθ. ΙΑ'. 10. ἐπίθετον ἔχοντος ῥάβδον καὶ πήραν (ὁ ἔχων τροβᾶν καὶ δεκανίκι).

Βακτροπροσαίτης, ου, ὁ (προσαιτέω). Ὁποῖος μὲ τὸ δεκανίκι του περιπατεῖ καὶ ζητιανεύει, διακονεύει· ἐπίθετον τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων, Ἀνθ. Παλ. 11, 410. Λουκ. ἐπ. 9.

* Βακτροφόρας, ὁ (φέρω). Ὁ φέρων βάκτρον, ἐπίθετον τοῦ Κυνικοῦ Διογένους, Κερκίδας παρὰ Διογ. Λ. 6, 76.

* Βακύλιον, τό· Κύμβαλον, εἶδος μουσικοῦ ἐργάνου, Ἡσυχ.

* Βάκυλος, baculus. Ῥόπαλον, βακτηρία, ῥάβδος.

Βακχάζω, = βακχάω.

Βακχᾶς, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βακχευτής, Σχολ. Σοφοκλ.

* Βακχασμός, ὁ· ταυτὸν καὶ βακχεία, Φωτ. Μυριόβιβλ. σελ. 144, 16.

* Βακχάω. Βακχικῶς φέρομαι· ἐν γένει, μαίνομαι, κωμάζω, Αἰσχ. Ἐπτ. 500.

* Βακχέβακχος, ὁ· Ὁ Διόνυσος οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν ταῖς θυσίαις· Βακχέβακχον (ᾆσμα), ὁ ὕμνος, ὃν ἔψαλλον τῷ Διονύσῳ ἐν ταῖς θυσίαις, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ ἦτον, Βάκχε, Βάκχον, Ἀριστ. Ἱππ. 408.

Βακχεία ἡ (βακχεύω). Τὸ φέρσιμον καὶ πολίτευμα τῆς Βάκχης. 2) μεταφ· βακχεία, μανία, ἀσωτία, μέθη, ἐρωτομανία· 3) ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου· σπαν. πληθ. αἱ βακχεῖαι, Εὐρ. Βακχ. 215.

Βακχεῖον, τό. Τὸ ἱερὸν τοῦ Βάκχου· ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, μέθη, Εὐρ. Φοιν· 21. ὡσαύτ. καὶ πληθ. Βακχεῖα, τὰ ὄργια, οἱ θίασοι, αἱ Βακχικαὶ θυσίαι.

Βάκχειος, εία, ειον (Βάκχος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, ἢ εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου· 2) ὅμοιος μὲ τὸ πολίτευμα, μὲ τὴν μανίαν τῶν Βακχευτῶν, ἐνθουσιαστικός, μανιώδης· «Βάκχειος Διόνυσος», ὕμ. Ὁμ. 18, 46. καὶ «ὁ βάκχειος δεσπότης», Ἀριστ. Θεσμ. 988. πρβ. Wess. Ἡροδ. 4, 79. καὶ, «θεὸς βάκχειος» παρὰ Σοφοκλ. Ο. Τ. 1105. καὶ Εὐριπ. ἀντὶ τοῦ, Διόνυσος· ἰδίως δὲ παρ' Ἡροδότ. Δ'. 79. «Διονύσῳ Βακχείῳ τελεσθῆναι», περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Βάκχου, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι εἰς κάθε τρεῖς χρόνους ἑώρταζον, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδοτ. βακχεύειν ὀνομάζει· Εὐριπ. Φοιν. 21. «Εἰς βακχεῖον πεσών», ἡρπάχθη, ἐκυριεύθη ὑπὸ τῆς μανικῆς ἐκστάσεως τῶν βακχευτῶν, ἐβακ-

χεύθη· Ὡς οὐσ. βακχεῖος = Βάκχος, ὁ θεὸς αὐτός, Σοφ. Ἀντ. 154. Ἡρόδ. Δ, 79. 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ Βακχεῖος, ἢ Βακχειακὸς (πούς), ὁ συνιστάμενος ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν, ἢ δύο μακρῶν καὶ μιᾶς βραχείας, Herm. el. metr. σ. 291. 3) ἡ Βακχεία, ἰδὲ τοῦτο· 4) τὸ Βακχεῖον, ἰδὲ τοῦτο. Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1259, ὀνομάζεται ὁ Αἰσχύλος, »Βακχεῖος ἄναξ«, ἤτοι κορυφαῖος τῆς σκηνικῆς τέχνης, καθὸ ἀφιερωμένης τῷ Διονύσῳ.

Βακχειώδης, καὶ βακχώδης, ὁ, ἡ. Βάκχῳ ἢ βακχείοις ὅμοιος. Βακχειωδέστατος, ὁ εἰς ἄκρον μιμητὴς τοῦ Βάκχου.

Βακχειώτης, ου, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βακχευτής. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 678. ὡς τὸ Εὐιώτης.

Βάκχευμα, τὸ (βακχεύω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, ἡ πρᾶξις τῶν Βακχευτῶν, Λογγῖν. Πληθ. Βακχεύματα, αἱ πράξεις τῶν Βακχευτῶν, καὶ, τὰ Διονυσιακά.

Βακχεύς, έως, ὁ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ Βάκχος, Σοφ. Ἀντιγ. 1122. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 855. ὡς καὶ Βακχεὺς Διόνυσος, Εὐριπ. Ζήτ. Βάκχος.

Βακχεύσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ πρὸς Βάκχευσιν ἐπιτήδειος, ἢ ἄλλως, ἔνθους. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, μανιώδες, »Τὸ βακχεύσιμον καὶ τὸ μανιῶδες«, ἐξ Εὐριπ. Βάκχ. 298. παρὰ Καλλιστρ. Εἰκ. η'.

Βάκχευσις, εως, ἡ. Ἡ ἑορτή, τὸ τελεῖν τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, τὸ βακχεύειν, Εὐριπ. Βάκχ. 357.

Βακχευτής, οῦ, ὁ. Ὁ ἑορταστὴς τῶν βακχείων. 2) καθεὶς, ὅστις εὑρίσκεται εἰς θρησκευτικὸν ἢ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ μανίαν· 3) μεθυστής.

Βακχευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ταυτὸν τῷ Βάκχειος, καὶ, Βακχικός.

Βακχεύτωρ, ορος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βακχευτής.

Βακχεύω, βακχεύομαι (Βάκχος) καὶ, βακχέω. Ἑορτάζω, τελῶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, καὶ μάλιστα τὰς μεγάλας τριετήρους, Ἡρόδοτ. Δ', 79. καὶ ἐντεῦθεν 2) εἶμαι κατάσχετος, κάτοχος (φανατικός), ἐνθουσιασμένος, μανιώδης, καὶ πράττω τι τοιοῦτον, ἢ ὁμιλῶ, πράττω, φέρομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βακχευτῶν· ἄρα, κατασχετικῶς, ἐνθουσιαστικῶς καὶ μανιωδῶς ὁμιλῶ καὶ πράττω. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου τελεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, Λογγ. ΙΕ'. 6. Ἐνίοτε ἀναλαμβάνεται τὸ βακχεύω καὶ ἐνεργ. κινῶ εἰς βακχικὴν μανίαν, ἐξ οὗ τὸ παθητ. βακχεύομαι, Εὐρ. Ὀρ. 411. »Αὐταῖσι βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ«. Τὸ δὲ βακχεύω συντάσσεται καὶ αἰτ. μετὰ τῆς περὶ καὶ σημ. οὐδετέρως. τρελλαίνομαι, μαίνομαι. Τι. Γράκχ. κ. α'. »Τοῦ δήμου συνενθουσιῶντος ὑφ' ἡδονῆς καὶ βακχεύοντος περὶ αὐτόν«.

Βακχέχορος, ὁ, ἡ (χορός), Ὀρφ. Ὕμν. 53, 3. καὶ 74, 2. »Βακχέχορος Διώνυσος«, ὁ ἀγαπῶν, ὁδηγῶν τοὺς χοροὺς τοῦ Βάκχου.

* Βακχέω, = βακχεύω.

Βάκχη, ἡ· Λέγεται ἡ γυνή, ἥτις τελεῖ τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, καθὼς καὶ ὁ ἀνήρ, Βάκχος. »Βάκχη ᾍδου«, Εὐριπ. Ἡρ. 1003., ἡ μανιώδης ὑπηρέτις τοῦ ᾍδου· Ζήτ. Βάκχος, Ἀριθ. 2. 2) γένος ἀπίου, Ἡσυχ.

Βακχία, ἡ· ταυτὸν τῷ, βακχεία, βάκχη· ἰδὲ

Βακχιάζω, ταυτὸν τῷ, βακχεύω, Εὐριπ. Κύκλ. 204. Βάκχ. 931.

Βακχιακός, βακχικός, καὶ βάκχιος, α, ον. = βάκχειος. Ὁ βεβακχευμένος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μανιώδης, ἐνθουσιαστικός, κατάσχετος (φανατικός). Ὁ Εὐριπίδης Κύκλ. 9. Φοιν. 21. τάσσει ἔτι τό, βάκχιος, ἀντὶ τοῦ, Βάκχος, ὡς οὐσιαστ.

* Βακχιάομαι, = βακχεύω, Σοφ.

* Βακχιάς, άδος, ἡ, = Βάκχη, πολλάκις παρὰ Νόννῳ.

* Βακχικός, ή, όν, καὶ

* Βάκχιος, ὁ, ἡ, καὶ α, ον, = βακχιακός.

* Βακχιόω, ῶ. Κινῶ εἰς βακχικὸν ἐνθουσιασμόν.

* Βακχίς, ίδος, ἡ. Ταυτὸν τῷ Βάκχη, Σοφ. Ἀντιγ. 1129. »Νύμφαι Βακχίδες«.

* Βακχιώτης, ὁ. Ταυτὸν τῷ βακχειώτης.

Βάκχος, ὁ, ἡ. Θεός τις τῶν Παλαιῶν, ὅστις καὶ Διόνυσος ἔτι λέγεται, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἀμπέλου, καὶ κυρίως θεὸς τῆς δραματικῆς ποιήσεως, προστάτης τῶν θεάτρων καὶ τῶν σκηνικῶν παραστάσεων ἐν Ἀθήναις. Κατὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν σκοπὸν διωρίσθησαν καὶ αἱ τελεταὶ τῶν Βακχείων, αἵτινες ἑωρτάζοντο, καθ' ἕκαστον τρίτον χρόνον μάλιστα, μὲ κατοχικὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν τρόπον, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν γυναικῶν πάντη ἐλευθέρως. Ἦτον εἰς τὸν Βάκχον ἀφιερωμένος ὁ Φαλλός, ὡς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, τὸν ὁποῖον τοῦτον ὅλοι οἱ πανηγυρισταὶ τῆς πομπῆς ταύτης, γυναῖκές τε καὶ ἄνδρες, ἐφοροῦσαν κοσμούμενοι τὴν ἔνδον ἐστολισμένοι καὶ ἐστεφανωμένοι μετὰ κληματίδων, ἴων, καὶ κισσοῦ, καὶ ὑποκρινόμενοι τὸν ἐνθουσιασμένον καὶ μεθυσμένον, παρέστησαν διάφορα ἀναίσχυντα σχήματα, κραυγάζοντες τὸ »Εὐοῖ σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε· ἢ, Ἰὼ Βάκχε«, φαλλεύοντες καὶ τὰ Φαλλικὰ ᾄσματα, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 247. Βάτρχ. 311. καὶ 319. Εὐριπ. Βάκχ. 77. 78. 240. Ἡ ἱστορία παρ' Ἰωάνν. Ποττερίῳ, Ἀρχαιολ. Ἑλλην. Πρὶν Ἡρόδ. δὲν ἀπαντᾷ τὸ ὄνομα Βάκχος· μ' ὅλον τοῦτο ἡ λατρεία αὐτοῦ εἶναι παμπάλαιος καὶ πολυειδής· ἡ λέξις ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἴακχος, ἄρα ἐκ τοῦ ἰάχω, ἰδ. ἰν. 2) Ὅποιος τελεῖ, ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ὁ τὴν πομπὴν ταύτην ποιῶν ἀνήρ, καθὼς καὶ ἡ γυνὴ Βάκχη καλεῖται. Καθόλου δέ, πᾶς τις ἐνθουσιασμένος, κυριευμένος ἀπὸ τι ὁρμητικὸν σφοδρὸν πάθος, Heind. Πλατ. Φαίδ. σ. 69. C. Παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Γ'. 9. »Βάκχος ἐρωτικοῖς«, ὑπηρέται ἢ ἐνθουσιασταὶ τοῦ ἔρωτος, οἵτινες ἄλλως, θιασῶται, καλοῦνται. 3) Μετων. οἶνος, π. χ. βάκχου πλήρες (ποτήριον).

Βάκχων, ωνος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, Βάκχος.

Βαλανάγρα, ἡ (ἄγρα). Ὀργανόν τι, δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὴν βάλανον (ἦν δὲ αὕτη εἶδος κλειδίου). 2) παρὰ Πολυβίῳ Ζ, 16, 5. λέγεται αὐτὴ ἡ κλειδαρία. Ἡ δὲ βάλανος ἦτον μικρὸν καὶ στρογγυλὸν τμῆμα σιδήρου, τὸ ὁποῖον ἔβαλλετο πρὸ τοῦ μοχλοῦ διὰ τῆς βαλανοδόκης καὶ ἐκλείετο ἡ θύρα· τὸ δὲ ἄλλο σιδήριον, τὸ πρὸς ἀνοίξιν τῆς θύρας, ἤτοι τὸ πρὸς τὰ ἔξω ἐκβάλλειν τῆς βαλάνου χρησιμεῦον, Βαλανάγρα ἐκαλεῖτο. Ζήτ. Κλείς. Τὰ παλαιὰ κλειδία εἶχον μόνον μίαν γλῶσσαν, τὰ δὲ Λακωνικὰ τρεῖς, αἵτινες καὶ Βάλανοι καὶ Γόμφιοι ἐκαλοῦντο, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 430.

* Βαλανειόμφαλος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον φιαλῶν, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀμφαλῶν αὐτῶν μὲ τοὺς θόλους τῶν ἐν Ἀθήναις βαλανείων, Ἀθην. ΙΑ'. 503. Schweigh.

Βαλανεῖον, τό. Λουτρόν, τόπος, ἐν ᾧ πλύνονται οἱ ἄνθρωποι· ἔτι δὲ καὶ τὸ εἰς τοῦτο συντεῖνον ὕδωρ.

* Βαλανείτης καὶ βαλανειώτης, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ, βαλανεύς.

Βαλανεύς, έως, ὁ· καὶ, Βαλανείτης, καὶ, Βαλανειώτης, παρὰ Σουίδ. ὁ λουτράρης, ὅστις ἔκοπτεν ἐν ταὐτῷ τὰς τρίχας καὶ τοὺς ὄνυχας. Σημαίνει καὶ πολυπράγμων, περίεργος, Dorv. Χαριτ. σ. 524.

Βαλανευτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λουτρόν, ἢ εἰς τὸν λουτράρην.

Βαλανεύτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, βαλανευτήρ, βαλανεύς, ἢ βαλανευτής. Λουτράρισσα.

Βαλανεύω. Φροντίζω, ὑπηρετῶ εἰς τὸ λουτρόν, τινί, ἐν γένει = διακονέω, ὑπηρετῶ, π. χ. »Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω«, ἤγουν διακονήσω καὶ ὑπουργήσω. Δστ.

Βαλανειώτης, ου, ὁ· = Βαλανεύς, σπανιώτερος τύπος.

Βαλανηρά, τά· πλ. τοῦ βαλανηρός. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ εἶδος τῶν βαλανίων· ὡς τό, σιτηρά, σταχυηρά, καρυηρά, βοτρυηρά.

Βαλανηφαγέω. Τρώγω βαλάνους· ἐκ τοῦ

Βαλανηφαγία, ἡ. Ἡ βρῶσις, τὸ τρώγειν βαλάνους, Φίλων τόμ. β'. σελ. 400, 36.

Βαλανηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅποιος τρώγει βαλάνους, Πολυδ. Α, 234. (ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων ἀγρίων).

Βαλανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων βαλάνους· ὡς, Βαλανηφόροι φοίνικες, Ἡρόδ. Α, 193.

Βαλανίζω, δρῦν. Κουνῶ, ταράττω τὴν βαλανιδιὰν διὰ νὰ πέσωσιν αἱ βάλανοι, τινάζω βαλάνια, Ἀνθολογ. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς αἰτούντων τι ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἀπαιτιζομένων. 2) βαλανίζειν τινά, βάλλειν τὴν βάλανον εἰς τὸν πρωκτόν τινος ἀντὶ κλυστῆρος. Ζήτ. Βάλανος.

Βαλάνινος, η, ον. Ὁ ἐκ βαλάνου ἡτοιμασμένος, κατεσκευασμένος, ὡς, Βαλάνινον ἔλαιον. Παρ' Ἀθην. Α'. 62. κεῖται, Βαλάνινον, τὸ ποτὸν τὸ ἐκ βαλάνου, προφυλακτικὸν καὶ ἀποδιωκτικὸν τῆς μέθης.

Βαλανίς, ίδος, ἡ· καὶ, βαλάνισσα, ἡ· θηλ. τοῦ βαλανεύς, ταυτὸν τῷ, βαλανεύτρια, ὡς τὸ βασιλὶς καὶ βασίλισσα, ἐκ τοῦ βασιλεύς.

* Βαλανιστής, ὁ συνάζων βαλάνους.

Βαλανίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. ῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου. 2) ὁ ἐκ βαλάνου κατεσκευασμένος, = βαλάνινος.

* Βαλανοβόρος. Ὁ τρώγων βαλάνους.

Βαλανοδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ τρύπα τοῦ μοχλοῦ, ἐκεῖ, ὅπου κλείεται ἡ θύρα, ἢ ἄλλο τι διὰ τῆς βαλάνου. Ζήτ. Βαλανάγρα, καὶ βάλανος.

* Βαλανοειδής, έος, ὁ, ἡ· Ὅμοιος μὲ βάλανον.

Βάλανος, ἡ· Κυρίως τὸ δένδρον ἢ βαλανιδιὰ (ταύτης διάφορα εἴδη). 2) ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὸ βαλάνιον. 3) Κάθε καρπὸς καὶ σῶμα ἔχοντα τὸ σχῆμα τοῦ βαλανίου, καὶ ἐντεῦθεν λέγονται καὶ τὰ κάστανα, καὶ τὰ φοινίκια, βάλανοι. »Διὸς βάλανοι φαγώσιμον κάστανον«· 4) Ἡ μυρεψική βάλανος, ἤτοι ἡ Μυροβάλανος, glans myrepsica, Ἡρόδ. 1. 193. 5) Πεσσός, (πιστοῦλι) τὸν ὁποῖον εἰς τινα συμβεβηκότα δυσκοιλιότητος ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν κῶλον τινός (ἴδε τὴν περιγραφὴν τούτου ἐν οἰκείῳ τόπῳ), εἰς τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς, τμῆμα σαπουνίου, τὸ ὁποῖον ξύοντες κάμνουσιν ὡς καρφίον καὶ τὸ ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν κῶλον· 6) Ὁ Μάνταλος ἢ Μάγγανος, δι' οὗ κλείουσι καὶ σφαλοῦσί τι, Σύρτης, καταρράκτης, περόνη, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βαλανάγρα. 7) Τὸ ἄκρον τοῦ καυλοῦ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου· 8) Τὸ ἐξηρτημένον τῶν ὅρμων περὶ τὸν τράχηλον· ἤγουν, ἐν τοῖς στολιδίοις τῶν γυναικῶν τὸ κοράλλιον, ἢ τοιοῦτον ἄλλο τι ἐκ τοῦ περὶ τὸν τράχηλον ὅρμου κρεμάμενον, βάλανος ὀνομάζεται. 9) εἶδος ὀστρέου.

* Βαλανοφαγέω. Τρέφομαι μὲ βαλάνια, ἐξ οὗ βαλανοφάγος, ὁ μὲ τοιαῦτα τρεφόμενος.

Βαλανόω. Κάμνω τι εἰς βάλανον, ἤτοι δίδω τὴν μορφὴν τῆς βαλάνου εἴς τι. 2) Κλείω, κλειδόνω τὴν θύραν μὲ τὴν βάλανον, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1155. καὶ Ἐκκλησ. 361. »Βεβαλάνωκε τὴν θύραν«, ἐμανδάλωσε, ἔβαλε τὸν μάνταλον.

Βαλαντίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βαλάντιον. (?)

Βαλαντιητόμος, ὁ, ἡ, = βαλαντιοτόμος, ποιητ.

* Βαλαντιοκλέπτης, ου, ὁ· Ὁ κλέπτης τῶν πουγγίων, ἤτοι κλέπτης ἐπιτήδειος.

Βαλάντιον, καὶ βαλλάντιον, τό. Σακκούλιον, πουγγίον, σακκούλα διὰ ἄσπρα. 2) ἀκόντιον, ...

νυν. Τινὲς γράφουσιν ὅλα τὰ παράγωγα διὰ δύο λ. πλὴν Ἀττικώτερον δι' ἑνός, ὡς ἀποδεικνύεται ἐξ Ἀριστ. Βατραχ. 772., ἐν καὶ ὁ Σιμωνίδης (63, 3) γράφει διὰ δύο.

* **Βαλαντιοσκόπος**, ὁ. Ὁ κατάσκοπος τῶν πουγγίων.

Βαλαντιοτομέω. Κόπτω τινὶ τὸ πουγγίον, ἤτοι κλέπτω ἐπιτηδείως καὶ πανούργως τὰ ἀργύρια τινος ἐκ τοῦ κόλπου. Κατὰ διάλυσιν λέγεται, »βαλάντια ἀποτέμνειν, διατέμνειν«· ἐκ τοῦ

Βαλαντιοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ κόπτων τὰ βαλάντια, ἤτοι κλέπτων ἐπιτηδείως ἐκ τῆς τζέπης τὰ χρήματα· ἴδε καὶ βαλαντιοκλέπτης.

Βαλαντιουργός, ὁ, ἡ· παρ' Ἀλκίφρ. Α'. 2. ὅπου ἄλλοι, Βαλαυστιουργός, ἀνέγν. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἐρυθροβάπτης, ἐκ τοῦ Βαλαύστιον, ἔργον· ἀλλ' αὗται καὶ αἱ δύο ἀναγνώσεις εἰσὶν ἡμαρτημέναι, ὅπου ἀναγνωστέον Θαλαττουργός.

Βαλανώδης, ὁ, ἡ (βάλανος, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βαλάνου. 2) γεμάτος βαλανίων.

Βαλανωτός, ἡ, ὄν (βαλανόω). Ὁ σχηματισμένος ὡς ἂν βάλανος, Ἀθην. ΙΒ'. 14. »Βαλανωτὴ φιάλη«.

Βαλαύστιον, τό. Τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ῥοιᾶς. 2) ὁ μὴ ὥριμος καρπὸς αὐτῆς.

Βαλαυστιουργός. Ζήτ. Βαλαντιουργός.

* **Βαλβιδοῦχος**, Ἡσυχ. Τερματοῦχος, ὁ κρατῶν τὸ τέρμα.

Βαλβιδώδης, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος κοιλώματος, ὑψώματα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ἔχων, κοῖλος, Ἱπποκρ. σελ. 832. »Τὸ δὲ πρὸς ἀγκῶνα αὐτοῦ (τοῦ βραχίονος) πλατὺ καὶ κονδυλῶδες καὶ βαλβιδῶδες καὶ στερεὸν ἀγκύλον ὄπισθεν«· ἐκ τοῦ

Βαλβίς, ῖδος, ἡ (βάλλω). Ὅρος, ἢ σημεῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατῶν τις, κάμνει τὸ πρῶτον βῆμα ἢ τὴν ἀρχὴν κινήσεως τινος· ἡ ἀρχὴ τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου· ἐλέγετο δὲ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον πλαγίως ξύλον, ἢ καὶ τὸ χαραγμένον κατὰ γῆς σημεῖον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν, ὕσπληγγα, ἢ γραμμὴν ἔλεγον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἐκάθηντο μετὰ τὸ ἑτοιμασθῆναι οἱ δρομεῖς εἰς τὸ δραμεῖν τὸ στάδιον, καὶ εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐδίδετο εἰς αὐτοὺς τὸ σημεῖον, ἤρχιζαν ἑαυτοὺς τρέχειν. 2) ὁ τόπος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἱστάμενοι, ἔρριπτον τοὺς δίσκους, Φιλόστρ. Εἰκ. Α'. 24. καὶ ἐντεῦθεν ἴσως ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, Βουνός, λόφος. 3) Καθόλου δὲ κατὰ τὸν Ἡσύχ. εἶναι ταυτὸν τῷ βαθμός, ἔρεισμα, ὅ ἐστι, βάσις, ἀκουμβιστήριον, σκαλοπάτημα, κατώφλιον. Ὁ δὲ Εὐστάθιος ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσ. ἐπιβεβαιοῖ, ὅτι καὶ τὰ σκαλοπατήματα, δι' ὧν καταβαίνει τις εἰς τὸ πηγάδι, βαλβῖδες ἐλέγοντο, ὡς ἐν Ὀδυσ. Λ. σελ. 1404, 55. »Βαλβῖδες οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομέων γραμμαί, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέατι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά, αἷς βαλβῖσιν ὅμοιόν τι κατὰ ἔννοιαν καὶ ὁ βατήρ, ὅς ἐν ἀρχῇ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος, ὅθεν καὶ παροιμία, Αὐτὸν κάμπτεις τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, ὡς οἷον εἰπεῖν, τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαιριότερον«· ἄρα ταυτὸν τῷ, Βηλός, ἐκ τοῦ βάω, βηλός, βηλίς, βαλίς· ὡς καὶ ὁ Φιλόστρ. Ἐπ. 13. τάσσει ἀπὸ τῆς τοῦ νεὼ βαλβίδος, ἀντὶ βηλοῦ, καὶ ἐν Σοφιστ. Β'. 3. λέγει »Βαλβῖδα τὴν τοῦ λόγου βαλλέσθαι«, ἀντὶ τοῦ, κρηπῖδα καὶ εἰς Ἀπολλ. Ε'. 5. »Βαλβὶς ξεστή«. Ζήτει Σχάζω, καὶ Ὕσπληξ. Ὅθεν ἡ λέξις βαλβὶς σημαίνει 1) τὴν ἀρχὴν τοῦ δρόμου· 2) μεταφ. τὴν ἀρχήν τινος πράγματος· π. χ. ἐκ βαλβίδων, ἀπὸ βαλβίδων, ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς. 3) τὸ τέλος· π. χ. βαλβὶς βίου. 4) βαθμός, ἔρεισμα. 5) ἐγκοπὴ τοῦ φρέατος· 6) παρ' Ἱπποκρ. κοιλότης παραμήκης· καὶ 7) ἐπίπεδον, ὁμαλόν τινος.

Βάλε, Ἐπίρ. Εἴθε, ἄμποτε! εὐκτική, Ἀλκμὰν Ἀντ. Καρύστ. 27. καὶ Ἡσύχ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερ. τὸ, Ἄβαλε, Ἀνάλεκτ. Β'. 275. καὶ Γ'. 62. (κυρίως. Προστακτ. τοῦ βάλλω).

* **Βάλερος**, γένος ἰχθύος παρ' Ἀριστ. Ἱστ. ζ. 6, 13.

Βαλήν, ῆνος, καὶ βαλλήν. Ὁ Βασιλεύς, ὅθεν, Βαλληναῖος, ἢ βαληναῖος, ἢ βαλληναῖος, βασιλικός· λέξις Φρυγική, ἢ μᾶλλον Περσική, ἐπιχωριάσασα τοῖς Ἕλλησιν, Αἰσχυλ. Προμ. 656. καὶ Πλούταρχ. Οἱ Τύριοι μεταχειρίζονται τὸ Βαλλὴχ ἀντὶ τοῦ, Τοπάρχης, Ἐξουσιαστής· (συγγεν. τῷ Ἑβρ. Βὰλ, Βὰλ, Βαάλ, κύριος τοῦ κόσμου· οὐχὶ δὲ τόσον πιθανῶς ἐξ ἀρχαίου τινος βασιλὴν κατὰ συγκ., ὡς νομίζουσι τινές.)

* **Βαλία** (Ἡσυχ.) Ὀφθαλμία, πάθος ὀμμάτων. Οἱ Κρῆτες ὠνόμαζον βάλιον τὸν τυφλὸν ἐκ τῆς Αἰγυπτίου λέξεως βάλ.

Βαλιός, ιά, ιόν· καὶ Βάλιος, ία, ιον (βάλλω). Παρδαλός, στικτός, ποικίλος. »Λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς«, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 222. 2) ταχύς, ὀγλίγωρος, Ἐπιγράμ. ἀδεσ. 6, 326. »Βαλίαις ἐλάφοις«· λέγεται δὲ ἐπὶ τοιούτων ζώων, καὶ ἐπὶ ἀνέμων· π. χ. **βαλίοι** (ταχέως πνέοντες) **ἄνεμοι**· βαλίαι αὖραι, ἄελλαι· ἐξ οὗ Βαλίος, ὁ· ὄνομα ἑνὸς ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως, ὁ δὲ ἕτερος ὠνομάζετο Ξάνθος. Ἴδε αἰόλος, ὅθεν

Βαλλήναδε βλέπειν, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 234., σκωπτικὴ λέξις ἀπὸ τοῦ, βάλλειν καὶ Παλλήνη, ἤτοι δήμου τῆς Ἀττικῆς· ἤγουν, πρέπει καὶ νὰ λιθοβολῇ τις τοὺς ἐχθρούς.

* **Βαλληναῖος**, α, ον (βαλλήν) = βαληναῖος· ἴδε Βαλήν.

* **Βαλλητύς**, ύος, ἡ (βάλλω). Ῥίψις, Ἰων. ὡς Ἀθην. 9. **Λιθίνη βαλλητύς.** 2) ἑορτή τις Ἀθηναίων.

Βαλλίζω, Μ. ίσω (βάλλω). Συχνάκις ῥίπτω, κουνῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς πόδας ἢ τὰ σκέλη, κτυπῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κωμάζω καὶ χορεύω, σκιρτῶ παρὰ Σικελοῖς καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι, Ἀθήν. Η'. Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Σώφρων· παρὰ Δημητρ. Φαλ. 147. χρῆται τῷ βαλλίζοντι, ἀντὶ τοῦ, βάλλουσι.

* **Βαλλιρός**, γένος ἰχθύος, Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. 8, 20.

* **Βάλλις**, εἶδος ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τὸν νεκρόν, οἱονεὶ βίαλλίς τις οὖσα, ἐπειδὴ δοκεῖ βίον ἄλλον ποιεῖν.

Βαλλισμός, ὁ. Τὸ σκιρτᾶν, πηδᾶν, χορεύειν. (Πιθανῶς, ἐκ τούτου ἐσχημάτισαν οἱ Ἰταλοὶ τό, Ballare, οἱ Γάλλοι τό, Ballet, καὶ οἱ Γερμανοὶ τό, Ball.)

* **Βαλλίστρα**, ἡ· Μηχανὴ κατὰ τείχους, μηχάνημα πετροβόλον· καὶ **βαλλιστροτόπιον**, τόπος, ὅπου στήνεται αὕτη· καὶ **βαλλιστροφόρος**, ὁ φέρων τοιαύτην μηχανήν, Μαυρικ. Στρατ. 12, 21, σελ. 348. »Τοὺς βαλλιστροφόρους δρόμωνας«.

Βαλλίων. Ζήτ. Ἰσοβαλλίων.

* **Βάλλω**, Μ. βαλῶ (παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις καὶ βαλλήσω καὶ ἀόρ. α. ἐβάλλησα), Ἀόρ. β' ἔβαλον, μέσος ἐβαλόμην, Παρακ. βέβληκα καὶ παθητ. βέβλημαι, καὶ ποιητ. βεβόλημαι, Ἀόρ. α'. παθ. ἐβλήθην. (Τὸ παλαιὸν πρωτότυπον τούτου ἦτο τό, βάλω, βαλέω, βλέω, βλῆμι, ὅθεν βαλέειν ἀντὶ βαλεῖν Ἰωνικῶς καὶ ποιητικῶς, βλήμενος ἀντὶ βεβλημένος, βλεὶς ἀντὶ βληθείς, βλῆναι ἀντὶ βληθῆναι, βλήσομαι ἀντὶ βληθήσομαι, βεβόλημαι ἀντὶ βέβλημαι, Ἀόρ. παθ. ἔβλητο, ὑποτ. βλῆεται, εὐκτ. βλείμην, βλεῖο κτ. παρ' Ὁμήρῳ.)

1) Ἐνεργ. Ῥίπτω, Ἰλ. Α, 245. »Ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ«, ἤτοι ἔρριψε τὸ σκῆπτρον εἰς τὴν γῆν. Ὀδ. Ξ, 429. »Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε«· καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ, »Ἐν κονίῃς βαλεῖνα«, ἤτοι ῥίψας εἰς τὴν σκόνιν, καὶ περιφραστικῶς φονεύεται. 2) Ῥίπτω κατά τινος, ἀκοντίζω, πληγόνω, ἐξαιρ. μὲ παντὸς εἴδους ῥιπτόμενα ὅπλα εἰς τὸ κτυπῆσαι, οἷον πέτρας, βέλη, ἀκόντια, τινά τινι, Ὁμ. καὶ μάλιστα Ἰλ. Ο, 495. Φ, 21. 575. καί, τινά τί τινι, Ἰλ. Ε, 795. Λ, 583. πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐλλείπει ἡ δοτ. κατὰ τὴν διπλῆν αἰτιατικήν, ὡς ἐν γένει τὸ βάλλω ἐν χρήσει συχνάκις καὶ ἄνευ τοῦ βαλλομένου ὅπλου. Τὸ βάλλω ἐν χρήσει μὲν καὶ ἀντὶ τύπτω, κτυπῶ, κρούω, ὡς Ἰλ. Ε, 73, ὅμως σπανιώτερον. »Βάλλειν λίθοις«, πετροβολεῖν· καὶ μεταφ. »Βάλλειν λόγον, ἢ λόγοις. »Βάλλειν μαλθακοῖς ὕπνοις« τοῦ, ῥῆμα, Ἀριστ. Βατρ. 607. 3) Ῥίπτω κατὰ γῆς, ἐξαπλόνω τινά, Ἰλ. Δ, 473. Θ, 156. καὶ Ι, 541. »... χαμαὶ βάλε δένδρα.« 4) συχνάκις δηλοῖ, ἐπιτυγχάνειν μόνον χωρὶς νὰ πληγώσῃ ἢ τραυάσῃ, ὡς Ἰλ. Φ, 591, καὶ Γ, 347, οὗ ἀντίθ. τὸ ἁμαρτάνω, ἀφαρματάνω, καὶ ἐνθ' οὐ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ λέγεται πολλάκις πεύστοχα, ἢ εὔστοχα βάλλειν, βάλλειν σκοπόν, ἢ ἐπὶ σκοπὸν παρὰ Γρηγ. καὶ Ξεν. Μεταφ. δηλοῖ προσκρούω, ὡς Ἰλ. Κ, 553. »Κτύπος οὔατα βάλλει«. καὶ Σοφ. Φιλ. 205. »Βάλλει μ' ἔτυμα φθογγά.« »Ἀχεῖ, πένθει βεβολημένος«, κτυπημένος, πληγωμένος ἀπὸ λύπην καὶ πένθος, Ἰλ. Ι, 3. 9. Ὀδ. Κ, 247. Ruhnk. ep. crit. p. 212. Ὅθεν ἐν γένει καὶ ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ῥαντίζω, πασπαλίζω· ἐπὶ κονίας, Ἰλ. Ψ, 502· ἐπὶ αἵματος, Ἰλ. Λ, 536. »Τόπον ἀκτῖσι βάλλει ἥλιος«, ἤτοι ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν τόπον, Ὀδ. Ε, 479. »Θερμοὺς κρουνοὺς βάλλει μ' αἵματος«· καὶ ἐπὶ νεροῦ λουτροῦ ἐν Ἐπιγ. Ἀδ. 198. ἔτι δὲ ἐπὶ φωτός, ἀνέμου, ἤχου, καὶ παντὸς ἄλλου σώματος, προσβάλλοντος τὴν ἐπιφάνειαν τινὸς μετ' ἤχου ἢ μή· 4) σπανίως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἀποβάλλω, ἀφίνω νὰ πέσῃ, χύνω, ὡς δάκρυ, καὶ σπανιώτερον, »ἀποβάλλειν ὀδόντας«, ἀντὶ χάνειν· 5) ῥίπτω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κινῶ, Ἰλ. Η, 306. Ψ, 697. »Ἔρριπται«, Ὀδ. Λ, 179. καὶ ἐπὶ νηῶν, σπρώχνω, ῥίπτω, ἀποπλανῶ (ὑπὸ ἀνέμου), ὡς, πρὸς πέτρας, Ὀδ. Μ, 71, καί, »νῆας εἰς πόντον (Ὀδ. Δ, 359.)«, κυλίοντας ναῦς εἰς τὴν θάλασσαν. 6) Βάλλω, βάνω, τίθημι, ἐπὶ διαφόρων ῥευστῶν καὶ ἄλλων, ὡς βάλλειν ὕδωρ εἰς ἄγγος, εἰς τὸν κρατῆρα· μύρον ἐπὶ τοῦ σώματος· ἔλαιον ἐν σκεύεσι· φάρμακον εἰς οἶνον· »Κύκλα ἀμφὶ ὀχέεσσι βάλλειν (Ἰλ. Ε, 722. 731.)«, προσαρμόζειν τροχοὺς εἰς τὰς ἁμάξας (καὶ Ἰλ. Δ, 16. »Φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν«, ἤτοι συνάψωμεν). »Βαλεῖν ἄγκιστρον, σαγήνην, δίκτυον. Σπέρμα κακὸν βαλεῖν τῇ πολιτείᾳ.« — Ἐπὶ ἱματίων καὶ ἄλλων περὶ τὸ σῶμα βαλλομένων πραγμάτων μετὰ τῆς ἀμφὶ καὶ δοτ. ἢ αἰτ., ὡς »βαλεῖν ἀμφὶ ὤμοις αἰγίδα, ἀμφὶ κόμαις κότινον ἐλαίας, ἀμφὶ χρῶτα στολήν, ἀμφὶ ποσσὶ πέδας«. Ἀναγινώσκομεν καί, **χεῖρας βάλλειν ἀμφί, περί, πρός τινι**, ἀντὶ πιάνειν, ἀγκαλιάζειν, δράττειν· π. χ. Ὀδ. Φ, 433. »Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ«. Εὑρίσκεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων, ἀλλὰ τότε κυρίως ὡς θεωρεῖ τις ὡς διῃρημένον τὸ σύνθετον ῥῆμα, π. χ. »ἐν πύλαις ἀκοὰς βάλλειν« ἀντὶ ἐμβάλλειν· »Φέρε πρός οὖς βάλω«, ἀντὶ προσβάλω. »Φάσγανον ἐκ αὐχένος βαλεῖν«; ἀντὶ ἐπιβαλεῖν αὐχένος φάσγανον, ἡ ὁποία σύνταξις καὶ ἀναστρέφεται, ὡς Εὐρ. Ὀρ. 303. »Λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε«. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν βαλλόντων ἀστραγάλους ἢ κύβους· αὐτούς δὲ καὶ **βάλλειν κλῆρον ἢ κλήρους.** Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὡς, »βάλλειν τινὰ ἐν νηΐ, εἰς φυλακήν, τὸν βοῦν ὑπ' ἄροτρον«. Τὸ βάλλω, ἀντὶ βάνω, τίθημι, ἐν χρήσει συχνότερον ἀλληγορικῶς· π. χ. »Βάλλειν ἐν θυμῷ, εἰς θυμόν, ἐν νῷ, εἰς νοῦν, ἐν θυμῷ, ἐν φρεσίν«, ἤγουν διανοοῦμαι, στοχάζομαι, στρέφω ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐντυπόνω εἰς τὸν νοῦν. π. χ. Σὺ δ' ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλλε (Θεόγν. στιχ. 1050.). »Τοὺς ἐμοὺς λόγους

θυμῷ βάλεν (Αἰσχ. Προμ. 705.) καὶ, »βάλλειν τινί τι ἐν θυμῷ (Ὁμ. ἐν Ὀδ. Λ, 201, ὅστις ἄλλως καὶ, τιθέναι ἐπὶ φρεσὶ λέγει)«, ἐνθυμίζω τινά, παραινῶ τινί τι· καὶ »Σίγα, μή μοι ταῦτα νόῳ ἔνι βάλλεο« (Ἀπολλ. Ῥοδ. 3, 256.). Μεταχειρίζονται ὅμως τοῦτο τὸ ῥῆμα, καὶ μάλιστα παθητ· καὶ μέσως, εἴτε λογογράφοι καὶ οἱ ποιηταί· ἰδὲ παρακατιών. Παρεκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα πάμπολλα παραδείγματα χρήσεως μεταφορικῆς, π. χ. εἰς ἔχθραν, εἰς φόβον, εἰς ὕπνον, εἰς ἔρωτα, εἰς κακόν, εἰς δεῖμα, μετ' ἔριδας καὶ νείκεα βάλλειν. »Βήματα βάλλειν«, κατὰ βήματα πορεύεσθαι. »Βάλλειν μετάνοιαν«. 7) ἐγχειρίζω, παραδίδω, παρακατατίθημι. π. χ. βάλλω τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις. 8) καταβάλλειν, πληρώνειν, ὡς παρὰ Λιβαν. »Βάλλειν δύο ὀβολοὺς«. 9) γυρίζω, στρέφω, π. χ. »Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα« (Ὀδ. Π, 179). »Πρόσωπον ἐς γῆν τὸν βαλοῦσα« (Εὐρ. Ὀρ. 958.). »Κάτω βαλόντες τὰς κεφαλὰς, ἐσίγησαν« (Μάξιμ.)

2) Οὐδετ. πίπτω, ῥίπτομαι, χύνομαι, εἰσβάλλω, ὡς, Ἰλ. Λ, 722. »Ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων«· καὶ Ἰλ. Ψ, 462. »Ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι«, οἱ τρέχοντες πρὸς τὸ τέρμα. »Βάλλ' εἰς κόρακας, εἰς μακαρίαν, εἰς ὀλβίαν«, ἀντὶ τρημ...σου, πήγαινε στὸν διάβολον, στὸ καλὸν, Ruhnk. Τιμ. σ. 59. ἔνθα ὁ μέσος ἢ ἡ ἀντίστροφος ἀντωνυμία ἤθελε δώσει τὴν ἐντελῆ σύνταξιν. Τὸ βάλλω ὡς οὐδ. εὕρηται καὶ μετ' ἀπαρεμφ. παρὰ τοῖς Ἑλλ. »Ἀπὸ τῆς λύπης ἔβαλε πυρέσσειν«, ἤρχησεν, ἤτοι ἐκυριεύθη ὑπὸ πυρετοῦ, ὑπέπεσεν εἰς αὐτόν.

3) Μέσως. Βαλέσθαι τι ἐν φρεσὶ, ἐν θυμῷ, ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. κατὰ διττὴν σημασίαν· ὡς ἐπιτοπολὺ, βάνω τι εἰς τὸ κεφάλι μου, ἐνθυμεῖσθαί τι, σπανιώτερον δὲ, τρέφω τι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, ἡ ὁποία τελευταία σημασία εὕρηται καὶ ἀντιστρόφως, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, ἀντὶ βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν, ὡς »Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλλόμην«, ἤτοι ἐσυλλογιζόμουν τὰς μελλούσας συμφοράς· ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς τὸ βάλλεσθαι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ δανεοῦμαι, ὡς Ὀδ. Δ, 234. »Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ«, ἀντὶ ἄλλως διενοήθησαν, ἤτοι ἔδοξε τοῖς θεοῖς· τινὲς ὅμως ἀναγινώσκ. ἐνταῦθα ἐβόλοντο. »Τόξα ἢ ξίφος ἀμφ' ὤμοις βάλλεσθαι«, ἀντὶ κρεμῶ εἰς τοὺς ὤμους μου κτ., Ἰλ. Κ, 333. Τ, 372. »Χρόα βάλλεσθαι λουτροῖσι« ῥαντίζειν τὸ δέρμα μὲ νερὸν, δηλ. λούεσθαι, ὑμν. Ὁμ. Δημ. 50. κατὰ δὲ τὸν Voss, βουτῶ τὸ σῶμα εἰς τὸ νερὸν· ὡς τόσον πρβ. λουτρὰ ἐπὶ χροὸς βαλεῖν παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 297. »Βάλλεσθαι ἄστυ«, βάζω τὸ θεμέλιον τινὸς πόλεως, κτίζω αὐτήν· παρὰ δὲ Πινδ. κρηπῖδα βάλλεσθαι λέγεται, Valck. Ἀδ. σελ. 250. »Βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ«, δηλοῖ, δέχομαι ἐπάνω μου, ἀφ' ἑαυτοῦ μου (ἀπὸ κεφαλῆς μου) καὶ μὲ κίνδυνόν μου πράττω τι, ὡς Ἡροδ. 3, 155. »Ἐπ' ἐμεωυτοῦ βαλόμενος ἐπρηξα«. — Ἐνίοτε, ἐκλαμβάνεται εἰς τὸ ἐνεργητικόν.

4) Παθητ. Ῥίπτομαι, κτυποῦμαι, σχεδὸν κατὰ τὰς περισσοτέρας σημασίας τοῦ ἐνεργητικοῦ· τοῦ παρακειμένου ὅμως ἀπαντῶσι καὶ τινες ἰδιαίτεραι φράσεις, ὡς παρὰ Νικ. Θηρ. 460. Ἀθην. 11. σ. 544. Ἀνθ. Π. 5, 155. Πινδ. Νεμ. 1, 8. Ὁ δὲ παρακ. ἐν τῇ νέᾳ Διαθ. συνειθίζεται νὰ λέγηται ἐπὶ τῶν ὑπὸ νόσου τινὸς κυριευομένων, Ματθ. 8, 6. »Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικός«. Αἰσώπ. μῦθ. 257. »Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων ἐβέβλητο«. Παρ' Ἀπολλων. 1, 262. »Μήτηρ βεβολημένη«, ἤτοι δυσθυμοῦσα.

Βαλλωτή, ἡ. Τὸ μέλαν πράσιον, εἶδος φυτοῦ, Λατιν. Marrubium nigrum.

Βαλσαμίνη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ

Βάλσαμον, τό. Ἡ εὐώδης ῥητίνη τῆς βαλσαμίνης, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Θ. 6. 2) Καὶ θηλ. ἡ βάλσαμος αὐτὸ τὸ ἴδιον δένδρον, ὡς παρὰ τῷ Παλλαδίῳ ἐν Λαυσαϊκοῖς· »ἥτις βάλσαμος δίκην ἀμπέλου φυτεύεται, γεωργουμένη καὶ κλαδευομένη, πολὺν ἔχοντα πόνον«. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ, Βαλσαμὼν, ὁ· τόπος, ἔνθα εἶναι φυτευμένον τὸ βάλσαμον· καὶ, βαλσαμουργὸς, ὁ· ὁ ἐπιμελούμενος καὶ φυτεύων τὸ βάλσαμον· καὶ βαλσαμουργῶ τὸ ῥῆμα.

* Βάλσαμος, ἡ. Τὸ δένδρον τοῦ βαλσάμου, ἰδὲ βάλσαμον.

Βαλσαμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ βάλσαμον.

* Βάλτη, ἡ. Βάλτος, Λέων ἐν Τακτ. 11, 3.

* Βαλτολιβάς, παρὰ Συλίτζῃ σελ. 382. τόπος βαλτώδης.

* Βαλῶ, μέλλ. τοῦ βάλλω.

Βᾶμα, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, βῆμα.

Βάμβα, τό· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, βάμμα.

Βαμβαίνω. Βαμβαλίζω, τραυλίζω, τρέμω ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ψῦχος (κρύος), τρέμω τῇ γλώσσῃ, τοῖς ποσὶν, ἢ συγκρούω τοὺς ὀδόντας, ἀσήμως καὶ ἀσαφῶς φθέγγομαι, Ἰλ. Κ, 375. »Γλῶσσα βαμβαίνεσα«, Βίων 4, 9. καὶ μεταφορικ. ἐπὶ τῆς βωβῆς διαλέκτου τῶν φυτῶν, Μοσχ. 3, 7. — Ἐκ τοῦ, βάω, βάζω, βαβάζω, βαμβάω, ὅθεν ἔτι, βαμβαλὸς, καὶ βαμβάλλω, βαμβαλίζω. Εὑρίσκεται καὶ γεγραμμένον βαμβακύζω, καὶ, βαμβαλύζω. »Κάρτα γὰρ ῥιγῶ καὶ βαμβακύζω«, Ἱππῶναξ παρὰ Πλουτάρχ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βαμβαλεῖν, βαμβαίνειν, καὶ σπανιώτ. βαμβακύζειν, βαμβαλύζειν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. (Συγγεν. τῷ βάζω, βαβάζω).

* Βαμβακεία = φαρμακεία, καὶ

* Βαμβακεύτρια, ἡ = φαρμακεύτρια, ἐκ τοῦ

Βαμβακεύω, (βάμβα) = φαρμακεύω. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. βαμβακεύτριαι, ταυτὸν τῷ, μαγγανεύτριαι, φαρμακεύτριαι· παρ' ἄλλοις δὲ, λαλοῦσαι. Βαμβακεία, ταυτὸν τῷ, Φαρμακεία. Παρ' Ἀθην. Δ'. »Παρατίθεται αὐτοῖς ἀβαμβάκευτα τῇ κράσει καθ' ἕκαστα τῶν νενομισμένων, ἐπὶ φαγητῶν«. Ἐν Ἀνθολογ. εὑρίσκεται »Κοττίδα βαμβακίζοντα«, ὅπου τινὲς παμβακίδων ἀνέγνωσαν. Αὕτη ὅμως ἡ ῥῆσις εἶναι σκοτεινοτέρα παρὰ ἡ ἄλλη, ἐξ ἧς γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, βαμβακίζω, συνωνυμεῖ τῷ, φαρμακεύω, ἤτοι μὲ κάθε λογῆς φάρμακα, ἀρώματα, ἀρτύματα, ἢ μὲ βαφὰς, βάπτω, χρωματίζω, ἑτοιμάζω τι. κ. τ. λ. ἐκ τοῦ Δωρικ. Βάμβα, ἀντὶ, Βάμμα, καὶ Ἔμβαμμα· Αὕτη ἡ λέξις ἐστὶ σπανία, κυρ. Δωρική.

* Βαμβακηρός, ά, όν. Βαμβακερός.

* Βαμβάκινος, ταυτὸν τῷ βαμβακηρός.

* Βαμβακίς, ίδος, ἡ, = βαμβακεύτρια.

Βαμβακοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος), = βομβυκοειδής· Ὁ Διοσκ. Γ. 18. λέγει περὶ τοῦ μαλλοῦ τοῦ φυτοῦ Ἀκανθίου· »Οὗ (χνοῦ) συλλεγομένου καὶ ὑφαινομένου, βαμβακοειδὴς γίνεται ἐσθής«, ἄρα, ὅμοιος τῷ βάμβακι.

Βαμβακύζω, καὶ βαμβαλύζω, σπανιώτ· ἄλλοι τύποι τοῦ βαμβαίνω.

* Βαμβάλω, = βαμβαίνω, Μοσχ. 3, 7. (ἄλλος σπάνιος τύπος αὐτοῦ.)

Βαμβακίς, ίδος, ἡ· Τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ γίνεται τὸ βαμβάκιον, Βαμβακιά.

* Βᾶμες, Δωρ. ἀντὶ βῶμεν, α· πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, Θεοκρ.

Βάμβαξ, ακος, ὁ. Κυρίως ὁ μαλλὸς τοῦ Ἀκανθίου. 2) εἶδος φυτοῦ, τὸ βαμβάκιον. Λέγεται οὕτω καὶ τὸ φυτὸν καὶ ὁ μαλλὸς αὐτοῦ, δι' οὗ ἐξεργάζονται τὰ ὑφάσματα, Λατ. Gossypium.

Βάμμα, τό (βάπτω). Ζωμὸς, ζωμίον· βαφή· ἐν γένει, πᾶν ἡτοιμασμένον, εἰς τὸ ὁποῖον βουτᾷ τις τι μέσα, ἄρα, βαφὴ, χρῶμα, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄξος (ξύδι), τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο διὰ ἔμβαμμα. Σάλτσα, Sauce. Νικάνδρ. Θηρ. 87. »Βάμμα Σαρδιανικόν«, τὸ φοινικοῦν χρῶμα, καὶ παροιμ. ἐπὶ τῶν καλῶς δαρομένων· »Ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς πρὸς τουτονὶ, ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν«, Ἀριστ. Ἀχ. 112.

* Βάν, ποιητ. ἀντὶ ἔβαν, ἔβησαν, γ'. πληθ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, Ὁμ. (α)

Βανά, ἡ. πλ. Βανῆκες, Βοιωτικ. ἡ γυνή. Ὁ Ἡσύχ· ἔχει, Βάννα, γυνή· καὶ Βανῆκες, γυναῖκες· καὶ, Βάττακες, γυναῖκες· καὶ, Βαλέρα, γυνή. Ἐκ τοῦ βάω, βαίνω, βάννω, βάννα· ἢ βάω, βάλω, βαλάω, βαλέρω, βαλέρα, ὅ ἐστιν, ὀχεύω, βατεύω· καὶ Ἀπολλών. περὶ Ἀντωνυμ. σελ. 65 »Μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν«, ὅπου, ἄλλοι βάννα, καὶ ἄλλοι βάνα, ἀντὶ τοῦ, βῆναι ἀναγινώσκειν παραινοῦσι, τροπῇ τοῦ γ εἰς β, καὶ τοῦ, υ, εἰς η.

* Βαναυσέω. Ἀσκῶ τὴν βαναυσικὴν τέχνην, ἤτοι ποταπὴν καὶ εὐτελῆ.

Βαναυσία, ἡ. Ὁ τρόπος τοῦ ζῆν καὶ ἡ τέχνη τῶν βαναύσων, καὶ ἐν γένει, τὸ μηχανικῶς, ἀλόγως γινόμενον. Παρ' Ἡροδότ. Β'., 165. 177. τὸ, βαναυσία, χειρωναξία, καὶ τέχνη, εἰσὶ συνώνυμα· ὡς καὶ τὸ, χειροτέχναι, βάναυσοι, καὶ χειρώνακτες· Ὁ αὐτὸς παρατηρεῖ ὅτι, ὅτι μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, οἱ Κορίνθιοι ἦσαν οἱ ἐπιτηδειότεροι μεταξὺ τῶν τοιούτων τεχνιτῶν, διό τε μόνοι οὗτοι εἶχον τὸ ἐμπόριον καὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἐργαστήρια. Ὁ Ἡσυχ. ὅτι ἑρμην· τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ἰδιωτία, καὶ ἀλογία, ὁ δὲ Δίων Χρυσόστ. λέγει. »Μετὰ βαναυσίας εὔχεσθαι« ἀντὶ, μετὰ ἀλογίας, ἀμελῶς. Ζήτ. Βάναυσος.

Βαναυσικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν βαναυσίαν, ἢ τὸν βάναυσον, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς αὐτὸν, ἢ ὅμοιον· καὶ ἐπὶ φρονήματος, ποταπὸν, εὐτελὲς, ἐναντίον τῷ γενναῖον καὶ ἐλεύθερον. »Τέχνη βαναυσική«, ἡ τέχνη τῶν βαναύσων, Ξενοφ. Οἰκον· Δ'. 2. »Βαναυσικὸν μέρος«, τὸ μέρος τῶν πολιτῶν, ὅσοι ἀσκοῦσι τὰς τέχνας ταύτας.

* Βαναύσιος, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βάναυσος, Θεοδ. Ἀκροατ. 2, 184. »Τῇ βαναυσίῳ τέχνῃ«.

* Βαναυσίς, ἡ. Ταυτὸν τῷ βαναυσικὴ, ῥυπαρὰ, καθεστηκυῖα τέχνη.

* Βαναυσοποιΐα, ἡ. Ἔργον χειροτεχνικόν.

Βάναυσος, ὁ, ἡ· ἀντὶ, βαύναυσος (βαῦνος, κάμινος, καὶ αὔω). Κυρίως ὁ περὶ τὰς καμίνους ἐργαζόμενος τεχνίτης, ὁποῖος κάθηται πλησίον εἰς τὸ καμίνιον καὶ δουλεύει, οἷον χαλκεὺς, χρυσοχόος, κ. τ. λ., πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· ὅθεν ἔπειτα, ὁ ἐργόχειρόν τι μεταχειριζόμενος, χειροτεχνίτης· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, πᾶς, ὅς τις κάθηται, ἢ καθήμενος διάγει, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ μὴ ὑγιὰ, καθεστηκυῖαν καὶ παρὰ τοῖς πολεμικοῖς ἢ νομαδικοῖς ἔθνεσι καταφρονουμένην ἐργασίαν ἀσκῶν· ἐξαιρ. »Βάναυσος τέχνη«, ἢ Ἔργον βάναυσον, καὶ, Βάναυσος βίος«, μηχανική, καθεστηκυῖα, ἡ μὴ ἐλευθέρα καὶ ῥυπαρὰ τέχνη, ἢ ἔργον, τὸ ὁποῖον τινὰς καθήμενος ἐξεργάζεται· ζωὴ, τὴν ὁποίαν περνᾷ τινὰς καθήμενος, καθὼς εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀριστοτέλ. »Βαναυσόταται τέχναι, ἐν αἷς σώματα μάλιστα λωβῶνται«, ὅπου ἐπίθετος κεῖται, ἀντὶ τοῦ, βαναυσικός· καὶ Πολιτ. Η'. »Βάναυσον ἔργον εἶναι δεῖ τοῦτο νομίζειν, καὶ τέχνην ταύτην, καὶ μάθησιν, ὅσαι πρὸς τὰς χρήσεις καὶ τὰς πράξεις τὰς τῆς ἀρετῆς ἄχρηστον ἀπεργάζονται τὸ σῶμα τῶν ἐλευθέρων, ἢ τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν διάνοιαν, διὸ τάς τε τοιαύτας τέχνας, ὅσαι τὸ σῶμα παρασκευάζουσι χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν, καὶ τὰς μισθαρνικὰς ἐργασίας· ἄσχολον γὰρ ποιοῦσι καὶ ταπεινὴν τὴν διάνοιαν«. Μεταφ. (ὡς ἐν Ἠθικ. Δ'.) λέγεται τὸ, βάναυσος, καὶ, βαναυσία, ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ νοεῖν

καὶ συλλέγεσθαι τῶν τοιούτων χαμόων καὶ ἀνελευθέρων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ματαίους καὶ πλέον τοῦ δέοντος στολισμοὺς, φορέματα καὶ δαπάνας μεταχειριζομένων, καὶ ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ ἀμελής· ἔτι δὲ λέγεται καθόλου βάναυσος, καὶ ἕνας κοινὸς, χαμερπὴς τὸ φρόνημα, μοχθηρὸς, φθονερὸς ἄνθρωπος, Ἀνάλεκτ. Β'. 376. »Μισοκόσμητα καλλωπισμένα, βάναυσα«. Πλούταρχ. εἰς Ἀντών. 27. Στοβ. σελ. 415. (Schow). Βάναυσος φιλότης, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. σημαίνει κοινὴ, χυδαία φιλία. »Οὐ γὰρ διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος, διὰ δὲ ἐλευθέρας παιδείας κοινωνίαν κτ.« »Τὸ βάναυσον πλῆθος« (παρ' Ἀριστ. Πολ. 4). »Γνώμη βάναυσος« (Ἰω. Χρυσόστ. τ. β', σελ. 187.). »Τὴν ἄλλην δόξαν δημώδη καὶ βάναυσον ὑπελάμβανεν« (Εὐνάπ. σελ. 100)· ἐξ οὗ τὸ ὑπερθ. βαναυσότατος.

Βαναυσοτεχνέω (τέχνη), ἤ, βαναυσουργέω (ἔργον). Διάγω, ζῶ καθεστηκότα τρόπον ζωῆς. 2) εἶμαι βαναυσουργὸς, Στράβ. Ις'.

Βαναυσοτέχνης, καὶ, Βαναυσουργὸς, ὁ, ἡ. Ὁ βάναυσον τέχνην, ἢ ἔργον μετερχόμενος, Πολυδ.

*Βαναυσότης, ητος, ἡ. Ἀλαζονεία.

*Βαναυσουργέω (ἔργον). Μετέρχομαι μηχανικὸν ἔργον, Πολυδ. 7, 6.

*Βαναυσουργία, ἡ. Ἔργον, δουλεία μηχανική.

*Βαναυσουργός (ἔργον). Ὁ ἀσκῶν μηχανικὴν τέχνην.

*Βαναυσώδης, ους, ὁ. Ἀνελεύθερος, Νικηφ. Γρηγ. »Οὐδὲ γὰρ πολλῶν ἡμῖν ἐδέησε λόγων πρὸς ἄνδρα βαναυσώδη καὶ ζάκοτον.«

Βαναύσως, Ἐπίρ. Μὲ βαναυσικὸν, παχυμερῆ τρόπον.

Βάξις, εως, ἡ (βάζω). ταυτὸν τῷ, φάτις, φήμη. 2) λόγος, φωνή. 3) χρησμός. Σοφοκλ. Αἴας, »Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν.« Ἀπολλων. 1, 8. »Θεῶν κατὰ βάξιν«. Ποιητ.

Βακτηρία, ἡ. Παρὰ Θεμιστ. Δ'. σελ. 61. χρῶμα, βαφὴ, ὅπου ἐσφαλμ. βακτηρία κεῖται.

*Βαπτήριον, τό. Βαφή. Λυκόφρ. στίχ. 1138.

*Βάπτης, ου, ὁ. Βαφεύς. Βάπται, ἄνδρες ἐκθηλυνθέντες καὶ μαλακοὶ, ἢ οἱ βάπτοντες, ὡς αἱ γυναῖκες, τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κόμην μὲ φύκος, ἤτοι φκιασίδι.

Βαπτίζω, Μ. ίσω (βάπτω). Συχνὰ βουτῶ τι μέσα εἴς τι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, βρέχω τι, ποτίζω, ἐπιχύνω, λούω. Νεξ. »Ἵνα μὴ αὐτάνδρω τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν.« Ἡλιοδ. 4, »Ἐπειδὴ μέσαι νύκτες ὕπνῳ τὴν πόλιν ἐβάπτιζον.« Πλουτ. Ἠθ. σ. 9. »Ψυχὴ τοῖς ὑπερβάλλουσι πόνοις βαπτίζεται.« Ὅθεν μεταφορικ. οἱ βεβαπτισμένοι, Πλάτ. Συμποσ., ὅσοι ἔπιον πολὺν οἶνον, οἱ μεθυσμένοι· καὶ εἰς Εὐθύδ. Σ. 277. »Ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον«, ἀφ' οὗ ἐγνώρισα, ὅτι τὸ παιδίον διὰ τῶν ἐρωτήσεων ἐβυθίσθη, ὅ ἐστιν, ἐστενοχωρήθη, ἐμπερδεύθη καὶ δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ βοηθηθῇ, νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῶν· δι' ὃ καὶ ἐπακολουθεῖ τό »Οὐκ ἔστι μοι ἀνάδυσις.« »Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος«, βυθισμένος, χωμένος μέσα εἰς τὰ χρέη, Πλούταρχ. »Βεβαπτισμένος ταῖς εἰσφοραῖς«, Διόδ. Σικελ., καταφορτισμένος μὲ δοσίματα. Ἐντεῦθεν παρὰ Δημοσθ. »Συνδιαβαπτίζεσθαί τινι«, ἀνακατώνεσθαι μέ τινα, ἤτοι ἐμβαίνειν εἴς τινα ὑπόθεσιν τινὸς καὶ διακινδυνεύειν τὸν ἑαυτόν του κατὰ τῆς κατηγορίας καὶ συκοφαντίας. 2) Ἀντλῶ, βουτῶ εἰς τὸ νερὸν ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ ἐκβάλω, ὡς καὶ τὸ, βάπτω, Πλούταρχ. Ἀλέξ. 67. »Οἱ στρατιῶται βαπτίζοντες ἐκ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων ἀλλήλοις προέπινον.« 3) πλύνω τὰς χεῖρας, ἢ λούομαι, ἐν κολύμβῳ καταλήξαι, Μάρκ. 7, 4. »Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι.« Λουκᾶ 11, 38. »Ὁ δὲ Φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν, ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.« 4) βαπτίζω, παρὰ Χριστιανοῖς· π. χ. Βαπτίζεσθαι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ εἰς Χριστόν. »Βαπτίζεσθαι εἰς ἓν σῶμα«, ἐπὶ Χριστιανῶν, οἵτινες ἐβαπτίζοντο διὰ νὰ ὦσι μέλη τῆς αὐτῆς ἑταιρίας. Τὸ Μέσον σημαίνει καὶ φροντίζω νὰ βαπτισθῶ τις. π. χ. Ἀναστὰς βάπτισαι. Κορινθ. 1, 10, 2. »Πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο.«

*Βαπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ βάπτειν.

Βάπτισις, εως, ἡ· ἤ, βαπτισμὸς, ὁ. Τὸ βουτῆσαί τι μέσα εἴς τι· λούσιμον· πλύσιμον· καθαρισμός· ἄντλησις.

Βάπτισμα, ατος, τό. Τὸ βουτημένον, βαπτισμένον. 2) βαπτισμὸς παρὰ Χριστιανοῖς.

Βαπτισμός, ὁ· = βάπτισις.

Βαπτιστήρ, ῆρος, ὁ. Ἰδὲ βαπτιστήριον.

Βαπτιστήριον, τό. Τόπος, εἰς ὃν βαπτίζονται, πλύνονται, λουτρὸν, Πλίνιος. Καὶ παρὰ Χριστιανοῖς.

Βαπτιστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος βαπτίζει, βάπτει. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής.

*Βαπτιστικός, ή, όν. Ὀνομασθεὶς ἐν τῷ βαπτίσματι, Γεωρ. Κεδρην. τ. ά. σελ. 455. »Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ βαπτιστικόν μου«, ἤτοι τὸ ὄνομά μου.

Βαπτός, ή, όν. Βαπτισμένος, βουτημένος, βαμμένος. 2) ποικίλος, παρδαλός. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 530. »Βαπτὰ νυμφικὰ ἱμάτια«. Ἡγήσιππος παρ' Ἀθην. Ζ'. τὰ ποικίλως χρωματισμένα. 3) ἀντλημένος, ἢ ὁ πρὸς ἄντλησιν, ἀντλούμενος, Εὐρ. Ἱππ. 123. »Βαπτὰν κάλπισι παγάν.« 4) λίθος ἀσφαλτώδης.

Βάπτρια ἡ Ἡ βάπτουσα, Εὔπολ. Πολυδ. Ζ'. 169.

*Βάπτρον, τό. Βαφή, βάμμα.

Βάπτω, Μ. ψω, παθ. παρακ. βέβαμμαι καὶ ἀόρ. β'. ἐβάφην. Ἐνεργ., βουτῶ, βάλλω τι μέσα (εἰς τὴν βαφὴν) εἴς τι, καὶ ἐντεῦθεν, 2) χρωματίζω, βάφω· καὶ βυθίζω, χώνω τι μέσα εἴς τι, καθὼς π. χ. ὕφασμά τι μέσα εἰς τὴν βαφὴν, εἰς ἄλλο ἐψὸ διὰ ν' ἀναλύσῃ πως τὰ μόρια καὶ κάμῃ αὐτὸ ἐπιτήδειον εἰς χρῆσιν τινα, ὡς τὸ ἔριον εἰς τὸ ξύδι, προσκτύφω. »Βάπτεσθαι« ἁπλῶς δηλοῖ βάπτω τὰ τρίχας τῆς κεφαλῆς μου. »Βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικόν«, τὸν δέρω ἕως νὰ ἐκβάλῃ αἷμα, Elmsl. Ἀριστ. Ἀχ. 112. ἰδὲ βάμμα· καὶ ἐντεῦθεν 3) σκληρύνω, ὀξύνω, ἰσχυρὸν, στερεὸν καὶ κοπτερὸν ποιῶ τι, βυθίζων αὐτὸ εἰς τὸ νερὸν, καθὼς ὁ χαλκεὺς τὸν πεπυρακτωμένον σίδηρον, ξίφος, κ. τ. τ. καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀπαραλλάκτως μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν. Ὀδυσ. Ι. 392. »Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, φαρμάσσων, τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν«, ὅπου τὸ, φαρμάσσων, καὶ τὸ, σιδήρου κράτος, ἐπεξήγησις ἐστὶ τοῦ, βάπτει. Σοφοκλ. Αἴας. 95. »Ἔβαψας ἔγχος πρὸς Ἀργείων στρατῷ«, αὐτό, ἐν. 4) βρέχω, λούω, πλύνω. 5) ἀντλῶ, γεμίζω, ῥίπτων τὸ ἀγγεῖον μέσα εἰς ὑγρόν τι, Θεόκρ. 5, 137. »Βάπτεται ἡ ναῦς«, πέρνει νερὸν, βυθίζεται, βουλιάζει. 6) καὶ ἐπὶ βερνικώματος, χρυσώματος, μαλαματοκαπνίσματος, καὶ ἀλείματος τῶν πηλίνων ἀγγείων, παρ' Ἀθην. »Αἱ κύλικες βάπτονται εἰς τὸ εἶναι δοκεῖν ἀργυραῖ«. — Οὐδετ. ῥόου βάπτειν, βουτῶ ὑποκάτω εἰς τὸν ποταμὸν, Ἀρατ. 857.

Βάρ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, μικρὸν, μικκόν τι, ὁ δὲ Σουΐδ. διὰ τοῦ υἱὸς, ἐκ τοῦ Χαλδ. Πὰρ καὶ Ἑβρ. Βάρ.

Βαραγχιάω, ταυτὸν τῷ, βραγχιάω.

Βάραγχος, καὶ, βαράγχιον, τό· ταυτὸν τῷ, βράγχος, καὶ βράγχιον, Ἰωνικ.

Βάραθρον, τό. Ἰων. βέρεθρον. Χάσματι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν, τόπος, ἢ λάκκος βαθὺς μέσα εἰς τὴν γῆν, τρύπα, κρημνός· καὶ μάλιστα ἐλέγετο τόπος τοιοῦτος ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἔρριπτον καὶ ἐκρήμνιζον τοὺς κακούργους, τοὺς εἰς θάνατον ἀποφασισμένους, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰς τὸν Καιάδαν. 2) μεταφ. ὄλεθρος, ἀφανισμὸς, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 3) = βάραθρος.

*Βάραθρος, ου, ὁ. Ἄνθρωπος μιαρὸς, ἄξιος τοῦ βαράθρου· ἢ ὁ ἴδιος ὡς βάραθρον, μὴ ἔχων βάθος, πάτον, ἤτοι πολλὰ ἄσωτος· ἐπὶ πολυφάγου καὶ φιλαργύρου, Valck. Ἀμμ. σ. 42.

Βαραθρόω, ῶ. Μ. ώσω. Ῥίπτω τινὰ εἰς τὸ βάραθρον. ἀμφ.

Βαραθρώδης, εος, ὁ, ἡ (βάραθρον, εἶδος). Ὅμοιος μὲ βάραθρον. 2) Ἄξιος βαράθρου.

*Βαρακηνίς, ἡ. Ἄκανθα, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ.

Βάραξ, ακος, ὁ. Βάρακες, ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἐπιλύκου παρ' Ἀθην. σελ. 140. »Ὁπόταν κοπίδ' οἴσομαι ἐς Ἀμυκλαῖον παρ' Ἀπέλλω Βάρακες πολλοί, κάρτοι, καὶ ζωμὸς μάλα ἡδέως«, ὅπου τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, τελίπαι, ἄλλοι διὰ τοῦ, προφυράματα μαζῶν, ὁ δὲ Ἀθην. διὰ τοῦ, μάζαι. ὁ δὲ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ἄλφιτα τῶν ὀδόντων, ἢ τὰ ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἀπὸ τῆς τροφῆς ἐνισχόμενα. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς'. 77. σημειοῦσιν, ὅτι οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου, Βήρηξ, ἔλεγον. Οὕτω κεῖται καὶ παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 115. »Βήρηκα«, ὅπου πρότερον, βήρακα, ἔκειτο.

*Βάρβαρα, ἐμπλάστρου εἶδος, Ἀλεξ. Τραλλ. 3, 8. Παυλ. Αἰγιν. 7.

*Βαρβαραρχία. Ἡγεμονία, ἐπικράτεια τῶν βαρβάρων, Νικητ. Εὐγεν. 5, 330.

Βαρβαρία, ἡ. Κάθε τόπος ἔξω τῆς Ἑλλάδος. 2) περὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον χώρα.

Βαρβαρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Πολιτεύομαι, φέρομαι ὡς βάρβαρος, ὡς ξένος, μιμοῦμαι αὐτὸν, κυρ. ὁμιλῶ ξένην γλῶσσαν, Ἡρόδοτ. Β'. 57. 2) ὁμιλῶ, γράφω τὴν γλῶσσάν μου ἐσφαλμένως ὡς ξένος. 3) Κρατῶ τὸ μέρος (ἢ εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος) τῶν βαρβάρων, μάλιστα τὰ τῶν Περσῶν, τὰ τῶν βαρβάρων φρονῶ. 4) τραυλίζω ὡς ὁ βάρβαρος, προφέρω τι.

Βαρβαρικός, ή, όν. Βαρβαρικὸς, ξένος, αλλόγλωσσος· μὴ Ἑλληνικὸς, βαρβαρικόν τι ἔχων· ἀνήκων τοῖς βαρβάροις. 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Βαρβαρίαν, τὴν περὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον γῆν, ὡς, »κόλπος Βαρβαρικὸς« παρὰ Πτολ. 4, 7. Βαρβαρικὰ ἔθνη, διὰ οὗ καὶ βάρβαρα. Τὸ Βαρβαρικὸν (ἀνθ' οὗ καὶ βάρβαρον) οἱ Βάρβαροι, καὶ, τὸ στράτευμα. 2) χώρα βαρβάρων, τόνομα. Βαρβαρικὸν παλλίον, τὸ ἀμπέμελλον. Λουκ. διάλ. 27, 3. »Εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθεσ καὶ ἠγανάκτει«, ἤγουν κατὰ βαρβαρικὸν τρόπον.

*Βαρβαρικῶς, ἐπίρρ. Κατὰ τὸ βαρβαρικὸν ἦθος, τρόπον. Συγκριτ. Βαρβαρικώτερον.

*Βαρβαρίς, ίδος, ἡ. Βάρβαρος γυνή. »Δμωαὶ βαρβαρίδες. Βαρβαρίδων βασίλεια.«

Βαρβαρισμός, ὁ. Τὸ ὁμιλεῖν ξένην τινὰ γλῶσσαν, ἢ τὴν ἐθνικήν του ὡς ξένος, ὅ ἐστιν ὁμιλεῖν ἢ γράφειν αὐτὴν μὲ σφάλματα καὶ ὄχι κατὰ τοὺς κανόνας αὐτῆς, ἄρα ὁμιλία, ἢ διάλεξις ἐσφαλμένη, παράτονος, Ἀριστοτ. Ποιητ. 22. ἢ κατ' Εὐστάθ. »Ἁμάρτημα ἐστὶ προφορᾶς ἐν λέξει παρὰ τόνον, ἢ χρόνον, ἢ διάλεκτον, ἢ πνεῦμα, ὃς καὶ σφαλματισμὸς λέγεται κοινότερον. 2) τὸ εἶδος τοῦ ζῆν, ὅπερ ὑπῆρχεν ἀπὸ Ἀδὰμ διὰ δέκα γενεῶν ἄχρι τοῦ Νῶε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἀρχηγόν τινα ἢ μίαν συμφωνίαν.

Βαρβαριστί, Ἐπίρ. Βαρβαρικὰ, κατὰ τὸν τρόπον τῶν βαρβάρων, ἢ κατὰ τὴν διάλεκτον αὐτῶν, καὶ μάλιστα τῶν Μήδων καὶ Περσῶν.

Βαρβαρόγλωσσος, καὶ ---λωττος, ὁ, ἡ, (γλῶσσα) = βαρβαρόφωνος. Ὅποιος ὁμιλεῖ ξένην τινὰ διάλεκτον, γλῶσσαν. 2) Ὁ Στράβ. ΙΔ'. 977. ἑρμην. τοῦτο, ὡς τὸ, βαρβαρόφωνος, ξένος τις, ὅς τις ὁμιλεῖ καὶ προφέρει τὴν Ἑλληνικὴν

διάλεκτον τραχέως, ἀγρίως καὶ ἐσφαλμένως· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας, ὅπου καὶ ὁ Σχολ. φησὶ, »Βαρβαροφώνων, ἀγριοφώνων, καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν τὴν χρηστικωτάτην, ὅτι τὰ μὲν ἀρσενικὰ θηλυκῶς ἔλεγον, τὰ δὲ θηλυκὰ ἀρσενικῶς« καὶ ὁ Ἡρόδοτ. Η΄. 135. ἀντιτάττει εἰς τὴν Καρικὴν καὶ Βαρβαρικὴν γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικήν· καθόλου δὲ οἱ Κᾶρες εἶναι γνωστοὶ ὡς δίγλωσσοι, ὥστε ἡ τοῦ Στράβωνος ἑρμηνεία δὲν ἔχει τὸν τόπον της.

*Βαρβαρογνώμων, ὁ, ἡ. Ὁ γνώμης βαρβαρικῆς ὤν· ταυτόσ. τῷ, βαρβαρόθυμος.

*Βαρβαροήθης, ὁ, ἡ. Τὸ ἦθος βάρβαρος.

*Βαρβαροκτονία, ἡ. Ὁ Βαρβάρων φόνος, σφαγὴ, Γρηγ. Κύπρου ἐν Boisson. Ἀνεκδ. τ. α΄. σ. 283.

Βαρβαρόκτονος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅποιος ἐφονεύθη ἀπὸ ξένους, βαρβάρους, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς Πέρσας καὶ Μήδους. Βαρβαροκτόνος δὲ, ὁ φονεύων τοὺς βαρβάρους.

*Βαρβαρολέτειρα, ἡ. Βαρβάρους ἀπολλύουσα, π. χ. βαρβαρολέτειραν κατ' ἐχθρῶν ἀπελαύνειν αἰχμὴν (Εὐσταθ.).

Βάρβαρος, ὁ, ἡ. Ὅποιος δὲν εἶναι Ἕλλην, ἀλλὰ ξένος, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀξίωμα, »Πᾶς μὴ Ἕλλην, βάρβαρος« καὶ ἐντεῦθεν συχνάκις »Ἕλληνες καὶ βάρβαροι« Ἕλληνες καὶ ξένοι, ἀλλογενεῖς, ἀλλοεθνεῖς· καὶ ἑπομένως ὅστις δὲν ὁμιλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἄλλην τινὰ ξένην. Ἐπειδὴ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτος (Β΄. 158.) περὶ τῶν Αἰγυπτίων λέγει »Βαρβάρους πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μὴ σφί ὁμογλώσσους«, ἁρμόζει κυρίως εἰς τοὺς Ἕλληνας, καθὼς ὁμιλεῖ ὁ Ὀβίδιος (Trist. V. 10. 37.) ἐξωρισμένος ὢν εἰς τὸν Πόντον. »Barbarus hic ego sum, qui non intelligor ulli« ἤτοι, εἰς τοῦτον τὸν τόπον βάρβαρος εἶμαι ἐγὼ, διότι δὲ μὲ καταλαμβάνει τινὰς, ὅταν ὁμιλῶ. Παρὰ Στραβ. ΙΔ΄ 204. »Γλῶττα βάρβαρος« καλεῖται ἡ διάλεκτος τοῦ Ταύρου, ὅστις ἐγεννήθη ἀπὸ Ἕλληνα διὰ μιᾶς σκλάβας. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες εἶχον τὸν ἑαυτόν των ὡς τὸ μόνον πεπαιδευμένον καὶ πεπολιτισμένον γένος τῆς γῆς, διὰ τοῦτο ὠνόμαζον ἔτι καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ἔθνη, Βαρβάρους, ἀντὶ τοῦ, ἀπαιδεύτους, ἀπολιτεύτους, τυράννους, ὠμοὺς, (ξύλον ἀπελέκητον) ἀμαθεῖς. Ὅτι δὲ ἡ λέξις λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀτερπῆ καὶ μὴ ἐναρμόνιον τὴν φωνὴν ἔχοντος, μεταξὺ τῶν ἄλλων μᾶς διδάσκει καὶ ταύτης ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρν. 200., ὅπου οἱ Ὄρνιθες ἄλλως, βάρβαροι, καλοῦνται, οἱ τινες Ἑλληνικὰ νὰ ὁμιλῶσιν ἔμαθον. »Ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ ἐδίδαξα τὴν φωνὴν, ξυνὼν πολὺν χρόνον« καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 57, βαρβαρίζειν καὶ ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι, εἶναι ταυτόσημα· καὶ, »χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη«. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1050. Παραβάλ. ἔτι καὶ ὁ τύπος κάρβανος. Τὸ οὐδέτερον βάρβαρον, ὠμὸν, σφοδρὸν λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, Θεοφ. ἐπιστ. »Τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον« Πλουτ. Ἠθ. παραγ. 342. »Μανικὰ καὶ βάρβαρα κελεύσματα θαλάσσης.« Λέγεται δὲ καὶ βάρβαρος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου βαρβαρικὸς, ὡς, βάρβαρος γλῶττα, φωνὴ, γῆ, γραῦς, πόλεμος, γυνὴ, ἐπιστολή· ἐνίοτε ἡ βάρβαρος, ὑπακούεται γῆ. Τὸ βάρβαρον, ἀντὶ οἱ βάρβαροι. Βαρβαρικῶς εἶναι, ἤτοι ὁ τύπος ἢ διάλεκτος ἀγνοεῖται. Βάρβαρος ἐμπλάστρος, αἱ δὲ ἀπὸ ἄλλων γινόμεναι (Γαλην.). Γένους θηλυκοῦ βάρβαρα λέγει ὁ Τζέτζης ἱστορ. 11, στιχ. 993. »Δέδοικα μήπως βαρβάροις ἐνδῇς ἀλωτὴ καὶ γενῇ τῷ βαρβάρῳ.« — Ἡ λέξις βάρβαρος ἀντίκειται τῷ, Ἕλλην. — Κατὰ τὸν Πλάτωνα (Πολιτ. Σ. 262.) ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἦτο διῃρημένον εἰς δύο ἄνισα μέρη, εἰς Βαρβάρους καὶ Ἕλληνας· καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Περσικῶν πολέμων ἔλαβεν ἡ λέξις καὶ σημασίαν καταφρονητικοῦ καὶ μισητοῦ, ἤγουν τὴν σημασίαν τοῦ, ἀνελεύθερος, δουλικὸς, δειλὸς, μὴ γενναῖος, ὠμός· καὶ ἔκτοτε ὠνομάζοντο κατ' ἐξοχὴν οἱ Πέρσαι βάρβαροι· παρεκτὸς δὲ τούτων κυρ. οἱ Αἰγύπτιοι (οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸν Ἡροδοτ. β. 158., ἐχρῶντο τῇ αὐτῇ λέξει ἐπὶ ὅλων τῶν μὴ λαλούντων Αἰγυπτιστὶ, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τὸ Γοΐμ κατόπιν), οἱ Θρᾷκες, οἱ Μακεδόνες, οἱ Καρχηδόνιοι· καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ὅτι οἱ Βάρβαροι εἶναι φύσει ἐχθροὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι οὗτοι ἦσαν προωρισμένοι εἰς νίκην καὶ ἐξουσίαν κατ' ἐκείνων, προέκυψε ὁμοίως ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Περσικῶν πολέμων. Οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμαζον ἑαυτοὺς βαρβάρους, ἕως οὗ εἰσηχθήσαν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἤκμασαν ἐκεῖ ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος καὶ τὰ συγγράμματα. Ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου ὠνομάζοντο βάρβαροι ὅλα τὰ ἔθνη, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλλειπεν ἔτι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ῥωμαϊκὴ παιδεία καὶ μάθησις· ὅτε δὲ αὕτη μετεδόθη μακρότερον, ἔμειναν αἱ Γερμανικαὶ φυλαὶ οἱ μόνοι σχεδὸν ἀποκαλούμενοι βάρβαροι, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν πάλιν τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅτε ἐκυρίευσαν τὴν Ἰταλίαν καὶ ἔγιναν οἱ σωτῆρες καὶ [illegible] — Ὁ Ἡρόδοτος [illegible] λέξιν· ὅτι δὲ ἦτο γνωστὴ καὶ ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου, ἀποδεικνύει τοῦτο ἡ [illegible] βαρβαρόφωνος. — Μεταφορικῶς ἦτον ἐν χρήσει αὕτη ἡ λέξις ἐπὶ παντὸς τοῦ κακοῦ καὶ μὴ ὀρθοῦ, ὅπως οἱ Ἕλληνες [illegible] τοῖς ἐγχωρίοις [illegible], καὶ τὰς ὁποίας αὐτοὶ παρετήρησαν παρὰ τοῖς βαρβάροις λαοῖς· [illegible] ἐν χρήσει ἐπὶ τυραννικῆς ἐξουσίας, καὶ δουλικῆς ὑποταγῆς, ἐπὶ [illegible] κατὰ [illegible] κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γλῶττα [illegible] καθ' αὐτὸ [illegible] μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων, εἶχεν ἡ λέξις καὶ πάντοτε [illegible] τὴν γλῶτταν, [illegible] καθ' αὐτὸ ἁμάρτημα κατὰ τὴν ἔκφρασιν, εἴτε [illegible], εἴτε τὴν ἔγγραφον. — (Ἀκατάληπτος ἡ λέξις [illegible] ἀπὸ τὸν ὁμοῖον ἦχον τῶν ξένων γλωσσῶν, κατ' ἄλλους δὲ νομίζεται Συριακή. Πρβ. I. Roth über Sinn und Gebrauch des Wortes Barbar. Nurnb. 1814. καὶ, Grotefend in Ersch. u. Gruber's Encycl. T. 7. Σ. 340. Κατ' ἄλλους παράγεται παρὰ τὸ βάζω, παρενθέσει τοῦ ρ καὶ ἐπαναλήψει τῆς συλλαβῆς πρὸς ἔκφρασιν τῆς τραχύτητος τοῦ λόγου καὶ στόματος).

Βαρβαροστομία, ἡ. Προφορὰ, ἡ ὁμιλία κατὰ ξένον, δηλ. βάρβαρον καὶ ἐσφαλμένον τρόπον, Στραβ. ΙΔ. σελ. 662. ἐκ τοῦ

Βαρβαρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅποιος ὁμιλεῖ ξένην τινὰ γλῶτταν, ἢ ὁ ὁμιλῶν τὴν γλῶσσάν του, ὡς ξένος, ἐσφαλμένως καὶ βαρβαρικῶς.

Βαρβαρότης, ητος, ἡ. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον ἑνὸς βαρβάρου, καὶ ἑπομένως ὠμότης, ἀγριότης, σκληρότης, ἀπανθρωπία, ἀπαιδευσία, Σχόλ. Εὐριπ. Ἑκ. 1129.

*Βαρβαρότροπος, ὁ. (τρόπος). Ὁ ἔχων βαρβαρικὰ ἤθη, Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 82.

*Βαρβαροτρόφος, ὁ, ἡ. Τρέφων βαρβάρους, ὡς, Κρήτη βαρβαροτρόφος.

*Βαρβαρόφρων, ὁ, ἡ. Βάρβαρος τὸ φρόνημα, Συλλ. 1, σελ. 181.

*Βαρβαρόφυλος, ὁ, ἡ. Ἐκ φυλῆς βαρβαρικῆς, βάρβαρος, Κων. Μαν. σελ. 117. »Καὶ πάσας περιέδραμε φυλὰς βαρβαροφύλους« »Βαρβαρόφυλα καὶ ἀνήμερα ἔθνη.«

Βαρβαροφωνέω, ῶ. ταυτὸν τῷ, Βαρβαρίζω. Ὁμιλῶ ξένην τινὰ γλῶτταν, ἢ ὁμιλῶ τὴν Ἑλληνικὴν ὡς ξένος τις, ἄρα, ἐσφαλμένως ὁμιλῶ.

*Βαρβαροφωνία, ἡ. Βαρβαρικὴ διάλεκτος, ἐξ οὗ βαρβαρόφωνος, = βαρβαρόγλωσσος. Ἰλ. Β. 867. »Καρῶν βαρβαροφώνων.«

Βαρβαρόω, Μ. ώσω. Ποιῶ τινα βάρβαρον, ὑποτάττω τινὰ ὑπὸ ξένην ἐξουσίαν, κάμνω τινὰ ξένον· μεταφ. ποιῶ τινα βάρβαρον, ὠμὸν, σκληρὸν, ἀπάνθρωπον, ἀφήνω τινὰ νὰ ἐξαγριωθῇ, νὰ χάσῃ τὰ ἤθη του. Παθ. βαρβαροῦμαι, ἀγριόνω αὐτὸς ἐμαυτὸν, γίνομαι ξένος, βάρβαρος, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος, διὰ τὸ νὰ ζῶ μεταξὺ τῶν ξένων, βαρβάρων καὶ λαμβάνω τὰ ἄγρια ἤθη αὐτῶν (καθὼς τὸ ἔπαθον οἱ δυστυχεῖς Ἕλληνες ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν βαρβάρων ὑποτασσόμενοι). Εὐριπ. Ὀρέστ. 485. Παραβάλλ. μὲ τὸ, Ἐκβαρβαρόω.

*Βαρβαρώδης, εος, ὁ, ἡ. Βαρβαρικὸς, Τζέτζ. ἱστ. 4, ς. 1051. »Βαρβαρωδέστερος βαρβάρων.« »Βαρβαρώδης γῆ.«

*Βαρβαρωνυμία, ἡ. Βαρβαρώδης ὀνομασία, Ἐπιφ. κατὰ Αἱρ. Α΄. σ. 73. ἔκδ. Πεταβ. » τὰ τοῦ ὀνόματος βαρβαρωνυμίας.«

*Βαρβάρως, Ἐπίρ. Βαρβαρικῶς, Στραβ. 10, σ. 471. Τζέτζ. Ἱστ. 9, στιχ. 969.

Βάρβηλος, ἡ. Ἡ ἀγρία βάλανος, ὡς παρὰ Γεωπον. Γ. 13. »Βάρβηλος δὲ κυρίως καλεῖται τὸ ἀπὸ ἐστίου Περσικοῦ γινόμενον δένδρον« (συγγεν. τῷ, βράβυλος). Κατ' Εὐστάθιον δὲ λέγεται οὕτως ὁ καρπὸς τῆς Κρανείας.

Βαρβιτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Ηρωδ. παίζω τὴν βάρβιτον, ᾄδω

Βαρβιτιστής, οῦ, ὁ. Ὁ παίζων τὴν βάρβιτον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 519. κατὰ τὴν διορθ. τοῦ Meineke quaest. scen. 1. p. 11.

Βάρβιτον, τὸ· καὶ, Βάρβιτος, ὁ, ἡ, ἡ. Μουσικόν τι πολύχορδον ὄργανον, ὅμοιον τῇ κιθάρᾳ ἢ τῇ λύρᾳ. Πολλάκις συγχέεται καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἰδίαν λύραν. Τινὲς θέλουσιν, ὅτι αὕτη εἶχεν ἑπτὰ χορδὰς, Ἀνακρ. Ἀρτ. εἶναι σπανιότ. ἐν χρήσει, καὶ μόνον παρὰ τοῖς νεωτ. ποιηταῖς, Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 331.

Βαρβιτῳδὸς, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὅποιος ᾄδει, ψάλλει, τραγῳδεῖ κατὰ τὸν ἦχον τῆς βαρβίτου, ἢ μὲ τὴν βάρβιτον.

*Βαρδὴν, τὸ βιάζεσθαι τὰς γυναῖκας, παρὰ τοῖς Ἀμπρακιώταις, ὅθεν Βαρδίτας, ὁ βιαζόμενος αὐτὰς, Σουίδ. καὶ Ζων.

Βάρδιστος, η, ον· ποιητ. ἀντὶ, βράδιστος. Πολλὰ βραδὺς, ἀργοκίνητος, νωθρὸς, ἀμελὴς (ὑπερθ. τοῦ βραδύς), Ἰλ. Ψ. 310. » . . ἵπποι βάρδιστοι«, βραδύτατοι. Δωρ. Παρὰ δὲ Θεοκρ. 29, 30. εὕρηται καὶ τὸ συγκριτ. βαρδύτεροι.

*Βαρὰ, ἡ. Τὸ ἀνάπημα ἐπὶ καμπύλης ἢ σημάντρου διὰ νὰ συναχθῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. (Σίβα. Τυπικ.) 2) ἡ ἔγνοια. 3) Σφηκίσκος, σκόλοψ.

Βαρέω, ῶ, = Βαρύνω οὐδετ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. μόνον ὁ παθητ. παρακ. βεβαρηὼς (Ὀδ. Γ, 139. καὶ Τ, 122. »οἴνῳ βεβαρηότες. βεβαρηότα μεθυσμένος), ἀνθ' οὗ ὑστερώτερον, καὶ τὸ παθητ. βεβαρημένος, βεβαρηὼς ὕπνῳ, οἴνῳ, οἴστρῳ, ἢ μὲ τὴν ὑπὸ καὶ γεν. 2) ἐνεργ. = Βαρύνω θλίβω κάτω διὰ τὸ βάρος, Μεθ. Αἰτ. Τὸ παθ. βαρέομαι, ἀντὶ βαρύνομαι, εὑρίσκεται παρ' Ἡρωδ. 8, 8, ἀντὶ βαρέως φέρω, μετὰ αἰτ. »Ἐβαρεῦντό τε αὐτῶν τὴν ἐφήγησιν.« Τὸ βαρέω ἐν τῇ τοκεθαίᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐρεύω καὶ τίκτω.

Βαρέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, βαρύς. Βαρυά. 2) Ἀνιαρῶς, χαλεπῶς, μὲ ἀγανάκτησιν. Βαρέως φέρω, ὑποφέρω τι, καὶ βαρέως ἔχω πρός τι, ἤτοι ἀγανακτῶ, βαρέως ὑποφέρω. Παρὰ Διοδ. σημαίνει τὸ βαρέως φέρειν, μὲ σταθερότητα, ἐπιμόνως. 3) Μὲ βαρεῖαν ὀξεῖαν.

Βαρηκοέω, ἐσφαλ. ἀναγν. ἐξ Ἱπποκρ. ἀντὶ, βαρυηκοέω, βαρέως ἀκούω, βαρυακοΐζω.

Βάρημα, τος, τό (βαρέω). Ταυτὸν τῷ, βάρος· φόρτωμα, Διον. Ἀλικ. 10, 16. ὅθεν καὶ βάρησις.

* **Βαρίβας**, ὁ (βάρις, βαίνω). Ὁ πλέων ἐπὶ βάριδος, πλοιαρίου, Σοφ.

* **Βαρῖνος**, εἶδος ἰχθύος (Ἀριστ. Ἱστ. ζ. 4, 14.), ὅπερ οὔτε γεννᾷ ᾠόν, οὔτε δὲ ἔχει σπέρμα γόνιμον.

Βάρις, καὶ βᾶρις, ιος, ἤ εως, ἢ ιδος, ἡ. Εἶδος πλοιαρίου (φελούκας) παρ' Αἰγυπτίοις, τεχνικὸν εἶδος πορθμειοῦ πλοιαρίου ἐκ ξύλων ἢ δερμάτων συνδεδεμένων, (σχεδία) καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν Σάλι λεγόμενον, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Β'. 41. 96. ὅθεν, Βαρίτης, καὶ Βαρίβας, ὁ· ὁ ἐπάνω τοιούτου πλοίου πλέων, ὁ ἐπὶ τοῦ τοιούτου πλοίου ναυτεύων, Σοφοκλ. ἐν γένει πλοιάριον, πλοῖον· κυρ. παρὰ τοῖς Τραγ. 2) παρὰ νεωτ. μέγα παλάτιον, ἡ μεγάλη οἰκία περιάμφοδος, ὅ ἐστιν, ἡ οὖσα μεμονωμένη ὡς νῆσος, Λατιν. Insula, Valck. Ἀμμ. σ. 43. Παρὰ τοῖς ὑστέροις λέγεται καὶ εἶδος πύργου. Ζήτ. Πυργόβαρις.

Βάρμον, τό. Ζήτ. Βάρωμον.

Βάρος, εος, τό· ταυτὸν ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βάρος· φορτίον, θλίψις, ὄγκος τις μέγας πρὸς τὰ κάτω βιάζων. 2) ὁ ἐν τῇ στάθμῃ μόλυβδος, ἤτοι τὸ βαρύδιον τοῦ στατηρίου· καὶ ἐντεῦθεν 3) πᾶν, ὅ,τι γίνεται βάρος εἴς τινα, ὅ ἐστι, καταπιέζει καὶ θλίβει τινά, θλίψις, ἐνόχλησις, φροντίς. 4) ἐπὶ ἀνθρώπων δηλοῖ μεταφ., ὡς καὶ τὸ βαρύς, δύναμις, ἰσχύς, ἐξουσία, ἀξίωμα, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα διεγείρουσι τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων πρὸς τὸ ὑποκείμενον, τὸ ἔχον τὴν τοιαύτην ἐμβρίθειαν, καὶ προξενοῦσιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀκούοντας, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Gravitas, Ξενοφ. 5) ἀφθονία, πλῆθος, ὑπερβολή.

Βαροῦλκον, τό (βάρος, ἕλκω). Παρὰ Πάππ. Μαθημ. Η. Πρόβλ. 10. εἶδος τροχαλίας, δι' ἧς εἷλκον τὰ βάρη· ἐφεύρεσις τοῦ Ἀρχιμήδους.

Βαρυαής, ὁ, ἡ (ἄημι). Ταυτὸν τῷ, βαρύστομος, Νικ. Θηρ. 43. 2) βαρέως, ἢ δυνατὰ πνέων, ἀναπνέων.

Βαρυαλγής, έος (ἄλγος), Ὀρφ. ἢ, βαρυάλγητος, ὁ, ἡ, Σοφοκλ. (ἀλγέω). Βαρέως ἀλγῶν, πάσχων. 2) ἐνεργητ. ὁ βαρὺν πόνον, πάθη προξενῶν, ὡς, βαρυαλγὴς νόσος. Καὶ βαρυάλγημα, τό· βαρύς, μεγάλος πόνος.

* **Βαρυαχής**, έος, ὁ, ἡ (ἄχος, ἀχέω). Ὁ προξενῶν πολὺ πένθος, ἄχος, ἢ ὁ βαθέως ἀναστενάζων, Σοφ. Οἰδ. Κ. 1557. 1561. »Βαρυαχεῖ μόρῳ.«

* **Βαρυαχής**, Δωρ. ἀντὶ βαρυηχής, Ἀριστοφ. Νεφ. 278.

* **Βαρυαχθέω**. Θλίβω, ἢ θλίβομαι, πιέζομαι μὲ βαρὺ φορτίον.

* **Βαρυαχθής**, έος, ὁ, ἡ. Βαρύς, βαρυὰ φορτωμένος, Νονν. Διον. 40, 155. »Ζυγὰ δουλοσύνης βαρυαχθέος.«

* **Βαρυβάμων**, ὁ, ἡ. Κινούμενος μὲ βαρὺ βῆμα, Μανεθ. 4, 318. »Φλογὸς βαρυβάμονος ὁλκῷ.«

* **Βαρυβαστάκτης**, ὁ. Ταυτὸν τῷ νωτάριος, νωτοφόρος, ἀχθοφόρος (χαμάλης).

Βαρυβόας, ὁ (βοή). Ὁ μεγάλην φωνὴν ἀφιείς, ὁ βαρέως (δυνατὰ) βοῶν, φωνάζων, Πίνδαρ.

Βαρυβρεμέτειρα, ἡ. θηλυκ. τοῦ ἀκολούθου, Ὀρφ.

Βαρυβρεμετήρ, ῆρος, καὶ, **Βαρυβρεμέτης**, ου, ὁ (βρέμω). Ὁ βαρέως καὶ τρομακτικῶς βροντῶν, κροτῶν, Σοφοκλ. ταυτὸν καί, βαρύβρομος (ἐν Ἀναλέκ. Β'. 233.) καὶ βαρυβρομήτης, Σοφ. Ἀντ. 1127. »Διὸς βαρυβρεμέτα.«

* **Βαρυβρομήτης**, ου, ὁ (βρομέω), = βαρυβρεμέτης.

Βαρύβρομος, ὁ, ἡ = βαρυβρομήτης, λεξ. Ὀρφ. 71. Ὁ βαρέως βρομῶν, ἠχῶν, κροτῶν, ψοφῶν, βροντῶν, π. χ. ἡ βροντή, ἡ βαρέως ἠχοῦσα. »Πόντος βαρύβρομος. Βαρύβρομοι βρονταί. Βαρύβρομα τύμπανα.«

Βαρυβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Δυνατὰ τρώγων, δαγκάνων, καὶ μεταφ. καταβασανίζων, ἐνοχλῶν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 695. »Βαρυβρῶτ' στόνον«, ὁ βαρὺς καὶ τὸν ἄνθρωπον κατατρώγων καὶ διαφθείρων στεναγμός, ἡ θλίβουσα βλάβη.

Βαρύγδουπος κατ' ἐπένθεσιν τοῦ γ μέτρου χάριν, ποιητ. ἀντὶ **Βαρύδουπος**, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὁ βαρέως ψοφῶν, ἠχῶν. Ἴδε βαρύδουπος.

Βαρύγλωσσος, Ἀττ. γλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶναι διὰ τὴν πολυλογίαν βαρεῖα, βαρετή, ὁ βαρεῖαν καὶ σκληρὰν γλῶσσαν ἔχων.

* **Βαρυγλώχιν**, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ βαρεῖαν γλωχῖνα ἔχων, φρικτά, φοβερός.

Βαρυγούνατος, ἡ, βαρύγουνος, ὁ, ἡ. ποιητ. (γόνυ). Ὁ ἔχων βαρέα γόνατα, βραδύς, ἀργὸς τοὺς πόδας, ἀποστομένος, Θεόκρ. καὶ Καλλίμ.

Βαρύγυιος, ὁ, ἡ· ποιητ. (γυῖον). Ὁ βαρέα γυῖα ἔχων, παράλυτος τὰ μέλη, ἀργός. 2) Ἐνεργητ. ὁ κουράζων, παραλύων τὰ γυῖα, ὁ κόπτων τὰ ἧπατα, κουραστικός, Ἀνθολ. 6, 90. »Βαρύγυιος νοῦσος.«

Βαρυδαιμονέω, ῶ. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ κακὸν δαίμονα, Ἀριστ. Ἱππ. 561. ἐν γένει, εἶμαι ἄτυχής, κακόμοιρος, δυστυχής. Βαρυδαιμονέω παρ' Ἡσιοδ. 1, 24.

Βαρυδαιμονία, ἡ. Βαρεῖα τύχη, δυστυχία, κακομοιρία, Ἀντιφ. 104· πῶς ταῦτα βαρυδαιμονίας ἥκει.

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ τύχη, ἡ μοῖρα θλίβει αὐτόν, ἢ εἶναι βαρεῖα καὶ ἀνυπόφορτος, δυστυχής, ταλαίπωρος, Ἀνάλεκτ. Α. 135. »Ψυχὴν βαρυδαίμονα ἀπορρῆξαι«, τὴν δυστυχῆ καὶ ταλαίπωρον ζωήν. Φιλ. τ. ά, σελ. 542, 25. »Οἱ πανάθλιοι καὶ βαρυδαίμονες.«

Βαρύδακρυς, υος, ἡ Γεν. κατ' ὀνομαστ. Βαρυδάκρυος, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ὁ βαρέως καὶ πικρῶς κλαίων, ὁ πικρὰ δάκρυα χύνων, Ἀνάλεκτ. Β'. 463. π. χ. νύμφη.

Βαρύδεσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). Ὁ βαρὺν δεσμὸν ἔχων, ὁ στερεά, σφιχτὰ δεδεμένος εἰς τὰ σίδηρα.

Βαρύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ βαρεῖαν ἐκδίκησιν λαμβάνων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 936. **Βαρύδικος ποινά**.

Βαρύδιον, τό. Μικρὸν βάρος.

Βαρύδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος)· ταυτὸν τῷ, βαρύγδουπος. »Βαρύδουπος ἠχώ (Νόν. Διον. 5, 387).« »Βαρύδουπα βοῶντες. Βαρυγδούπου Διός. Βαρυγδούποιο θαλάσσης. Βαρυγδούποισιν ἀήταις.«

Βαρυεγκέφαλος, ὁ, ἡ (ἐγκέφαλος). Παρὰ Πλουτάρχ. Λέξις ὑβριστικὴ τοῦ Ἐπικούρου, ὡς συνηθ. βαρυκέφαλος, ὁ ἀνεπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν, ὁ δυσκόλως μανθάνων τι, μωρός.

Βαρυεργέω, ταυτὸν τῷ, βαθυεργέω· καὶ βαρυεργής, ὁ βαρέως ἢ συντόνως ἐργαζόμενος, ἐπιμελής, ἐκ τοῦ ἔργου.

Βαρύζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Λίαν ζηλότυπος, Λυκόφρ. 57, ἐπί τε πραγμάτων, οἷον λόγου, καὶ ἀνθρώπων.

Βαρυηκοέω (βαρυήκοος). Βαρέως, ἤτοι δυσκόλως ἀκούω, βαρυκωφῶ. Ἱπποκρ. σελ. 462, 44, 51. ἀναγινώσκεται καὶ βαρηκοέω.

Βαρυηκοΐα, ἡ. Ἡ δύσκολος ἀκοή, Ἱπποκρ.

Βαρυήκοος, ὁ, ἡ (ἀκούω). Ὁ δυσκόλως ἀκούων, ὁ βαρυκωφίζων. Καὶ **βαρυήκοοι τόποι**, παρ' Ἱπποκρ., ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος, ἀμβλύνοντες τὴν ἀκοήν. Τὸ βαρυήκοος ἀντιθέτεται τῷ, ὀξυήκοος, ὡς τό, δυσήκοος τῷ, εὐήκοος.

Βαρυηχέω, ῶ. Ὁ βαρέως ἢ βαθέως ἠχῶ, Νικήτ. Χρον. ζ. 7. »Τὰ τύμβαλα ἐβαρυήχει.«

Βαρυηχής, έος, καί, **βαρύηχος**, ὁ, ἡ (ἠχέω). Ὁ βαρέως καὶ σφοδρῶς ἠχῶν, ὁ μεγάλον κτύπον προξενῶν, ἐκδίδων. Παρὰ Διοδ. Κ. 31· τὸ βαρυηχής· τὸ δὲ δεύτερον παρὰ Σουΐδ. ἐν Λ. Βαρύβρομος. Λέγεται καὶ βαρυήχητος.

Βαρύθροος, ὁ, ἡ. Ὁ προξενῶν, ἐκβάζων μέγαν ἦχον ἢ κρότον, ὡς, **βαρύθροοι αὐλητῆρες**. »Ἄνεμοι, κλύδωνες βαρύθροοι.« Γράφεται καὶ βαρύθρους.

Βαρυθυμέω, ῶ (βαρύθυμος). Δυσαρεστοῦμαι, ἀδημονῶ, εἶμαι μελαγχολικός, λυπημένος, πικραμένος, ἢ θυμωμένος, ὠργισμένος, ὡς τὸ τῆς συνηθ. εἶμαι βαρυκαρδισμένος, κακοκαρδισμένος, κατηφής, παρὰ Πλουτάρχ. ὡσαύτ. καὶ μέσως. »Βαρυθυμέομαι ἐπί τινι.« ὅθεν

Βαρύθυμος, ὁ, ἡ· καί, Ἐπίρ. βαρυθύμως (βαρύς, θυμός). Ὁ βαρὺν θυμὸν ἔχων, μελαγχολικός, καρωργισμένος. Ζήτ. ἐν τῷ, Βαρυθυμέω. Πλουτάρχ. »Βαρύθυμος γυνή, ὀργή.«

Βαρύθω, Μ. ύσω. Πιέζομαι. 2) βεβαρυμένος καὶ τεθλιμμένος γίνομαι· εἶμαι βαρὺς καὶ ἀργός· καθόλου δὲ ταυτὸν τῷ, βαρύνομαι, καὶ βρίθω, ὑπότισος, Ἰλ. Π, 519.

Βαρυκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ βαρεῖαν, δύσκολον, σκληράν, ἢ δειλὴν καρδίαν ἔχων· ἔτι δὲ καὶ ὁ βαρὺν νοῦν ἔχων, ἀσύνετος, μωρός, Ψαλμ. 4, 3.

Βαρυκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ βαρεῖαν κεφαλὴν ἔχων.

Βαρύκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Ὁ βαρὺν καὶ δυνατὸν κόμπον, ἦχον ἔχων· ὁ βαρέως ἠχῶν, κροτῶν, Πινδάρ. Πυθ. 5, 56. »**Βαρυκόμπους λέοντας**.«

Βαρύκοτος, ὁ, ἡ (κοτέω). Ὁ βαρέως κοτῶν, ὀργίζων τινά· καὶ παθητ. ὁ βαρέως θυμωμένος, ὠργισμένος, ἢ μισημένος, ἐχθρευμένος, Αἰσχύλ.

* **Βαρύκρανος**, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βαρὺ κεφάλι, Γρηγ. Ναζ. 2, σελ. 241.

* **Βαρυκτήμων**, ὁ, ἡ. Πολλὰ πλούσιος.

* **Βαρυκτυπής**, ὁ, ἡ· ταυτόσ. τῷ, βαρύκτυπος.

Βαρύκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὁ βαρέως καὶ τρομερῶς κτυπῶν, βροντῶν, ἠχῶν, Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑμν. Ὁμ. Δημ. καὶ Ἡσ. Ἔ. 79. ἔτι δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν καὶ βαρυβρεμέτης καὶ βαρύβρομος καὶ σμερδαλέα ἢ μεγάλα κτυπέων λέγεται διὰ τὸν φρικτὸν κτύπον τῶν βροντῶν καὶ κυμάτων (λέγεται καί, **βαρύκτυπα κύματα**, καί, **βαρύκτυπος πόντος**. »Βροντῶν ὁ βαρύκτυπος ἦχος πρὸς αὐτὸν ἐθρόησεν).« Ὀλ. Α', 116. Νεμ. 4, 142. Ἐπειδὴ τὸ βαρὺ οὐ μόνον ἐπὶ ὄγκου (οὗ ἐναντ. κοῦφον), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φωνῆς (οὗ ἐναντ. ὀξὺ) λέγεται.

* **Βαρυκωφέω**. Εἶμαι κωφός, βαρὺς τὰ ὦτα.

Βαρυλαίλαψ, απος, ὁ, ἡ (λαίλαψ). Ὁ βαρεῖαν λαίλαπα προξενῶν, ὁ βαρέως ἠχῶν ὡς ἡ λαῖλαψ, φορτοῦνα. Ἀνθ. Π. 9, 267. »Νότου βαρυλαίλαπες αὖραι.«

Βαρύλλιον, τό· ὑποκ. τοῦ βάρος. Μικρὸν βάρος, σταθμίον, ζύγι. Παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. ΙΕ. εἶδος ὑδροσκοπίου, δι' οὗ ἐδοκίμαζον τὸ βάρος τοῦ ὕδατος, ὡς συνήθως ἑρμηνεύουσι· κυρίως ὅμως λέγεται τὸ βαρῦνον καὶ πρὸς τὰ κάτω θλῖβον μέρος αὐτοῦ.

* **Βαρυλογία**, ἡ. Ὀνειδισμός, λοιδορία.

Βαρύλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι εἰσὶ βαρεῖς καὶ σκληροί, λοίδορος, ὁ βαρεῖς λόγους ὁμιλῶν. Πινδαρ. Πυθ. 2, 100, »βαρύλογον ἔχθραν«, μῖσος παριστανόμενον μὲ βαρεῖς, ἐνοχλητικοὺς καὶ φρικτοὺς λόγους, ὕβρεις.

Βαρύλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Ὁ βαρέως λυπῶν, πικραίνων. 2) παθητ. ὁ βαρέως λυπημένος, πικραμένος, Πλουτάρχ. Ἠθ. παρ. σελ. 114. »Ὡς

καὶ οἱ βαρυλυπότατοι καὶ πολυπενθέστατοι πρᾳότατοι πολλάκις γίνονται ὑπὸ τοῦ χρόνου.«

Βαρύμαστος, ὁ, ἡ (μαστός). Ὁ βαρεῖς, δυνατοὺς μαστοὺς (βυζιά) ἔχων, Στράβ.

* **Βαρυμελής**, ὁ, ἡ. Ὁ βαρέα μέλη ἔχων.

Βαρυμηνιάω. Βαρέως μηνιῶ, μνησικακῶ, Ἡσιόδ. Θ, 10. ἐκ τοῦ

Βαρυμήνιος, ὁ, ἡ· ἤ, βαρύμηνις, ιος, ὁ, ἡ. Δωρ. βαρυμάνιος (μῆνις). Ὁ βαρεῖαν, ἀκαταπράϋντον μῆνιν, θυμόν, ὀργὴν ἔχων, μνησίκακος. Τὸ βαρύμηνι, τὸ μνησίκακον καὶ τὸ δειρεὸς πρὸς ὀργήν.

Βαρύμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ βαρὺν μισθὸν λαμβάνων, δεχόμενος, Ἀνάλεκτ. Γ. 161. 2) μεγάλης τιμῆς, ἀκριβός.

Βαρύμοχθος, ὁ, ἡ (μοχθέω). Ὁ πολλὰ κοπιάζων, ταλαίπωρος, δυστυχής· ὁ ὑπομένων, ἢ ἀπαιτῶν πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους, κοπιαστικός, Ἐπιγρ.

Βαρυνέω = βαρύς εἰμι. Γίνομαι σκληρός, βαρετός, Θεοκρ. 2, 3. ἔνθα μέντοι ἄλλοι ἀντὶ βαρυνεῦντα διεσταμένως βαρὺν εὖντα ἀναγινώσκειν ἐθέλουσι.

* **Βάρυνθεν**, ἐπ. καὶ Αἰολ. γ΄. πληθ. ἀόρ. α΄. παθ. τοῦ βαρύνω, ἀντὶ ἐβαρύνθησαν, ἠγανάκτησαν.

Βαρύνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Βαρέως ἄῤῥωστος. 2) ὁ προξενῶν βαρεῖαν νόσον.

* **Βαρύνουσος**, ὁ, ἡ, = βαρύνοσος. Βαρέως ἄῤῥωστος, Νόνν. παράφρ. Ἰωάν. 6. »βαρύνουσον δέμας«.

Βάρυνσις, ἡ. Ἀνία, λύπη, δυσκολία, ἐνόχλησις.

Βαρυντικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος, ἢ ἐνόχλησιν, ἢ ὁ πρὸς τοῦτο ἕτοιμος. 2) παρὰ Γραμματ. = βαρυτονῶν, ὁ τάττων τοὺς βαρεῖς τόνους ἐπὶ τῶν λέξεων, ὡς οἱ Αἰολεῖς βαρυντικοὶ ὠνομάσθησαν.

Βαρύνω, Μ. υνῶ (βαρύς). Βαρύνω, κάμνω τι βαρὺ διὰ τὸ βάρος, Ὀδ. Ε, 321. 2) μεταφ. βαρύνω τὴν τιμήν, ἐπιτιμῶ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, αὐξάνω τὴν τιμήν. Βαρύνειν τὴν κεφαλήν, προξενεῖν βάρος τῇ κεφαλῇ, καὶ παθητ. γίνεσθαί τι βαρύ, ἀποκάμνειν, νεκροῦσθαι, γίνεσθαι παράλυτος, ὡς, βαρύνεσθαι τὴν κεφαλήν, γοῦνα βαρυνθείς, »βαρύνεσθαι γυῖα, χεῖρας«, ἀποκάμνω, γίνομαι παράλυτος κατὰ τὰ μέλη, τὴν χεῖρα· καὶ »βαρύνεταί μοι τὸ σκέλος« παρ᾽ Ἀριστ. Ἀχ. 220. Βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα, λέγεται ὁποία εἶναι ἐγγαστρωμένη. »Βαρὺ νεῦσι κεράτοις. Τῇ βασιλείᾳ βαρυνθεὶς« 3) βαρύνω, ἐνοχλῶ, θλίβω, καὶ βαρύνομαι μέσον, αἰτιατικῇ, ἢ γενικῇ, ἢ δοτ., ἢ ἐπί τινι, ἢ διά τι. Βαρύνειν τὴν καρδίαν, ἤτοι σκληρύνειν. Βαρύνειν ῥήματα, λόγους, ἤτοι προφέρω σκληροὺς λόγους. 4) παρὰ Γραμμ. σημειῶ μὲ τόνον βαρύν, μὲ βαρεῖαν. Τὸ βαρύνομαι σημαίνει καὶ ἀδημονῶ, χαλεπῶς φέρω. Ἰδὲ παραδείγματα τῆς α΄. σημασίας καὶ παρ᾽ Ὁμ. Ὀδ. Ε, 321. Ἰλ. Λ, 584. Τ, 165. Πινδ. Πυθ. ι, 162.

Βαρύνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὁ βαρέα νῶτα ἔχων, Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. »Βαρύνωτοι κόγχαι«.

Βαρύοδμος, ὁ, ἡ (ὀδμή), καὶ Ἰων. βαρύοσμος ἢ βαρύοζος. Ὁ βαρεῖαν, ναρκωτικήν, καὶ ἐνοχλητικὴν ὀσμὴν (μυρωδιὰν) ἔχων, ἢ ἀφήνων. καὶ βαρυοδμία, ἡ βαρεῖα ὀσμή.

* **Βαρύολβος**, ὁ, ἡ. Πολλὰ πλούσιος.

* **Βαρυολκός**, ὁ, ἡ. Βάρος ἀνασύρων ἢ σηκώνων, ὅθεν ἡ περίφημος μηχανὴ τοῦ Ἀρχιμήδους, ἐπιτηδεία εἰς τὸ σηκώνειν τὰ βάρη. Γράφεται καὶ βαρουλκός.

Βαρυόπης, ου, ὁ (ὄψ). Ὁ βαρεῖαν φωνήν, ἢ δυνατὸν κρότον ἀφήνων, Πινδάρ. Πυθ. 6, 24.

Βαρυόργητος, ὁ, ἡ (ὀργή). Ὁ σφόδρα ὀργιζόμενος· ταυτὸν τῷ, βαρυμήνιος, Ἀνάλεκ. Β΄. 88.

Βαρύοσμος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ βαρύοδμος.

Βαρυπαθέω, ῶ (παθεῖν). Βαρέως πάσχω, λίαν δυσαρεστοῦμαι ἐπί τινι, Πλουτάρχ. Ἠθ. π. 167. »Ἂν δὲ δυσφορῇ καὶ βαρυπαθῇ«.

* **Βαρυπαθής**, ὁ, ἡ. Ὁ βαρέως λυπημένος, Εὐσ. ἐς. ἐκκλ. 10, 4.

Βαρυπάλαμος, ὁ, ἡ (παλάμη). Ὁ βαρείᾳ χειρὶ πράττων, παρὰ Πινδάρ. Πυθ. 11. 37. »Βαρυπάλαμος χόλος«, ὁ βαρὺν θυμὸν γυμναζόμενος πρὸς ἐκδίκησιν.

Βαρυπειθής, έος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὁ βαρέως πειθόμενος, ἀκολουθῶν, ἢ δύσπιστος, ὁποῖος δύσκολα καταπείθεται, Παραφ. Ἰωάν. 3, σελ. 31. »Βαρυπειθέες εἰσὶν ἀκουαί«.

Βαρυπένθεια, ἡ, = βαρυπενθία.

* **Βαρυπενθέω**. Βαρέως, σφόδρα πενθῶ, λυποῦμαι, μαυροφορῶ.

Βαρυπενθής, έος, ὁ, ἡ (πένθος). Ὁ βαρὺ πένθος προξενῶν· ἐπὶ πράγματος, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου. 2) οὐδέτ. ὁ βαρέως, ἤτοι ἐκ βάθους ψυχῆς πενθῶν, θρηνῶν, Ἀνάλεκτ. Α΄. 33.

Βαρυπένθητος, ὁ, ἡ = βαρυπενθής. Ὁ βαρὺ πένθος προξενῶν· καὶ ἄξιος βαρέος πένθους, Ἐπιγράμ.

Βαρυπενθία, ποιητ. καί, **Βαρυπένθεια**, ἡ. Βαρύ, βαθύ, μέγα πένθος, λύπη, Πλουτάρχ. Ἠθ. σ. 118.

Βαρύπενθος, ὁ, ἡ· ἐν Ἀναλέκτ. Β΄. 229· ἀντὶ τοῦ, βαρυπενθής· ἀμφ.

Βαρύπεπτος, ὁ, ἡ. Δυσκολοχώνευτος.

Βαρυπεσής, ὁ, ἡ (πεσεῖν). Ὁ βαρέως πίπτων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 34. »Ἄγκαθεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν«.

* **Βαρυπήματος**, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βαρέα κακά.

Βαρυπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Ὁ μεγάλην βλάβην φέρων, ἢ κυριευμένος ὢν ὑπὸ τοιαύτης.

* **Βαρύπλους**, ὁ, ἡ. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ὡς »πέλαγος βαρύπλουν«.

* **Βαρύπλουτος**, ὁ, ἡ. Πλούσιος, εὐχρήματος.

* **Βαρυπνείων**, ουσα, ον (πνέω). Βαρέως φυσῶν, σφόδρα πνέων, ἐπικίνδυνος· ἐπὶ φορτοίνας, Μουσ. στίχ. 206, 309.

Βαρύπνοος, ὁ, ἡ (πνοή), = βαρυαής. Ὁ βαρέως πνέων, ἀναπνέων· ἢ ταυτὸν τῷ, βαρύοδμος, Νίκανδρ.

Βαρύπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ βαρὺν πόνον προξενῶν, ἤ, ὁ βαρέως πονῶν.

Βαρύποτμος, ὁ, ἡ (πότμος), = βαρυδαίμων. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον εὗρε μεγάλη τις συμφορά, καὶ δυστυχία, δυστυχής, ἐξ οὗ τὸ συγκρ. βαρυποτμότερος καὶ τὸ ὑπερθ. βαρυποτμότατος. »Βαρύποτμα κακά· βαρύποτμος τύχη«.

Βαρύπους, ὁ, ἡ· οὐδ. ουν, τὸ· γεν. ποδος (πούς). Ὁ βαρὺς κατὰ τοὺς πόδας, ἢ ὁ βαρεῖς πόδας ἔχων· ἐν γένει, ἀκίνητος, ἀργός, δυσκολος. Ἐν Ἀναλεκτ. Κ΄. 226. καλεῖται »Βαρύπους ὄζος«, τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους. 2) ἐνεργ. ὁ τοὺς πόδας βαρύνων, παραλύων.

Βαρυπρεπής, έος, ὁ, ἡ (πρέπω). Πολυτελής, δαψιλής, παρὰ Σουΐδ. »Εὐωχία βαρυπρεπής«, πολυέξοδος τράπεζα, ἤτοι εὐωχία· ἐπὶ δὲ ἀνδρός τινος, σημαίνει ἐξαίρετος, βαρὺς τὴν σεμνότητα.

Βαρύπυκνος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Πυκνός.

* **Βαρυῤῥήμων**, ὁ, ἡ. Ὁ σκληρὰς ὁμιλίας, ὡς, βαρυῤῥήμονα ἔπη.

* **Βαρύῤῥοος**, ἀντὶ βαθύῤῥοος.

Βαρύς, εῖα, ύ, γενικ. έος, είας. Ὁ βάρος ἔχων, ὁποῖος εἶναι σωστὸς εἰς τὸ ζύγιον, καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, Δυνατός, ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἐπὶ ἀνθρώπου· καί, δυνατός, σφοδρός, μέγας, ἐπὶ ἤχου, καὶ μάλιστα εἰς ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα ἐπακολουθοῦντα σύνθετα. Ὅτε κεῖται ἐπὶ ἀνθρώπων σημαίνει α.) Ἐπὶ καλοῦ, ἄνθρωπός τις, ὅστις ἵσταται σταθερῶς, καὶ τὸν ὁποῖον νὰ μετακινήσῃ τις εἶναι ἀδύνατον, ὅ ἐστι, φυσικῶς μὲν ὁ δυνατός, ἰσχυρός, μέγας κατὰ τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν καὶ τὰ πλοῦτη, ὡς παρὰ Πολυβ. »Βαρὺς καὶ φοβερὸς γείτων· καί, πόλις βαρυτάτη· χείρ, δύναμις, παρασκευὴ βαρεῖα«· καὶ κατὰ ταύτην μόνον τὴν σημασίαν (δηλ. φυσικῶς) ὑπάρχει ἐν χρήσει τὸ βαρὺς παρ᾽ Ὁμ., ὡς Ὀδ. Ι, 267, ἤγουν πολλὰ δυνάμενος, ὑποληπτικός, δυνατός. ἠθικῶς δέ, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί νὰ παρασαλεύσῃ τινὰς ἀπὸ τὰς ἀρχάς του, ἢ ἀπὸ τὰ ἤθη του, κ. τ. τ. ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Vir gravis, καὶ gravitas, σταθερός, σεμνός, καὶ διὰ τοῦτο τίμιος καὶ ἀξιοσέβαστος· β.) Ἐπὶ κακοῦ, ἐπὶ ἀνθρώπου, ἢ πράγματος, βαρετός, σκληρός, ὁ βάρος καὶ θλίψιν προξενῶν εἰς τοὺς ἄλλους, ἀνυπόφερτος, σκληρός· δύσπεπτος· βλαβερός, ἐπιζήμιος· ἀηδής. Ἰλ. Α, 97. » . . . βαρείας χεῖρας«, βλαβεράς, κακωτικάς. Καὶ ἐντεῦθεν ἐπί τινος τόπου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀὴρ προξενεῖ βλάβην εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἄρα, ὁ μὴ ὑγιεινός, ὁ νοσερός, ὁ ζάλην καὶ πόνον προξενῶν εἰς τὴν κεφαλήν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀπολίτευτος, χονδρός, ἄσπλαγχνος, δύσκολος, ἀργός, ὀκνηρός, προπέτης, ὑπερήφανος κ. τ. τ. ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις φαίνεται. 3) Ἐπὶ τόνου, ἢ ἤχου, δυνατός, ἰσχυρός, ἐμφατικός· καὶ (ὡς ἀντιθ. τοῦ ὀξύς), βαθύς, ὅστις δὲν καταλαμβάνεται καλά· ὅθεν »βαρεῖαι«, ἡ βαρεῖα προσῳδία. Ἐπίρ. Βαρέως, δυσκόλως, βαρετῶς, μεγάλως, κ. τ. τ. »Βαρέα στενάχοντα«, μεγαλοφώνως καὶ μὲ πόνον ἀναστενάζειν. Βαρέως ἔχειν, ἤ, βαρέως φέρειν τι, πολλὰ βαρυνὰ ὑποφέρω τι, ἤτοι μοί εἶναί τι πολλὰ βαρετόν· δυσκόλως καὶ δυσαρέστως ὑπομένω τι. »Βαρέως ἀκούειν«, ἀκούειν τι μὲ δυσαρέσκειαν, ὄχι μὲ χαρὰν δηλ. »Βαρὺ τὸ σκαφίον«, παροιμία ἐπὶ τῶν δυσαρεστουμένων, Ἡσύχ. Συγκρτ. βαρύτερος καὶ ὑπερθ. βαρύτατος, Πλατ. Κριτ. σελ. 41. »Ἀγγελίαν, ἣν ἐγὼ ἐν τοῖς βαρυτάτ᾽ ἂν ἐνέγκαιμι«. Τὸ βαρὺς συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ βαθὺς καὶ βραχύς. (ἐν τῇ συνθέσει δηλοῖ πάντοτε βαρετόν τι, βάρος, ἐπίτασιν καὶ ἔμφασιν, σπανίως δὲ δυσκολίαν, ὡς ἐν τῷ βαρυπειθής). Οἱ Ποιηταὶ ἀντὶ τούτου μεταχειρίζονται τό, βριθύς, ἐκ τοῦ, βρίθω.

Βαρύσαρκος, ὁ, ἡ. Πολύσαρκος.

Βαρυσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Ὁ βαρὺς ἀπὸ σίδηρον, ὡς »Βαρυσίδηρος ῥομφαία«, ἡ πολὺν καὶ βαρὺν σίδηρον ἔχουσα.

* **Βαρυσκελής**. Βαρὺς τὰ σκέλη, τὰ μηρία κτλ.

Βαρυσκίπων, ὁ, ἡ (σκίπων). Ὁ βαρὺ ῥόπαλον ἔχων· ἐπίθ. Ἡρακλέους Καλλιμ. Λεἰψ. 120.

Βαρυσμάραγος (σμαραγή). Βαρὺς τὸν ἦχον· ταυτὸν τῷ, ἐρισφάραγος, βαρύκτυπος, Ἀνάλεκτ. Β. 448. »Βαρυσμάραγοι λοιμοί, χείρες«.

* **Βαρυσμός**, ὁ, = βάρυνσις.

Βαρύσπλαγχνος, ὁ, ἡ. Ἀκρατὴς θυμοῦ, ὀργῆς, Φίλων.

Βαρυσταθμέω, ῶ· ἤ, βαρυσταθμίζω. Βαρέως ζυγιάζω, εἶμαι βαρὺς τὸ ζύγιον. (τό, Βαρυσταθμίζω, ἐκ Διοσκορ. Α΄. 25. ἀμφ.) 2) κάμνω βαρύτερον.

Βαρύσταθμος, ὁ, ἡ (σταθμός). Ὁ βαρὺς εἰς τὸ ζύγιον, ἢ πολλὰ βαρύς. »Νόμισμα βαρύσταθμον«. Τὸ βαρύσταθμον, ὁ μόλυβδος.

* **Βαρυστένακτος**, ἰδὲ βαρύστονος.

Βαρυστενάχω. Μεγαλοστενάχω καί, βαρέως στενάζω, Ἰλ. Α. 364. Δ, 153. εὐχρηστεῖ δὲ μόνον ἐν τῇ μετοχ. βαρυστενάχων.

* **Βαρύστομος**, ὁ, ἡ (στόμα). Βαρὺς κατὰ τὸ στόμα, ἤτοι λόγον, ὁμιλίαν, Νόνν. Διον. 48, 420. »Ἀλλά με κερτομέουσα βαρύστομος ὀξεῖ μύθῳ ἤικχε Ληλάντοιο κούρη«. 2) βαρὺς τὴν αἰχμήν, κωφήν, ἀκίδα, ἢ βαθέως κόπτων, ἢ κοπτερός, π. χ. »Βουπλὴξ βαρύστομος.« »Βαρύστομον ἵππον« ἡ συνήθεια λέγει τὸν μὴ ὑπακούοντα εἰς τὸν χαλινόν.

*Βαρυστοναχέω, ταυτὸν τῷ βαρυστενάχω, Κωνστ. Μαν. Χρ. σ. 107.

*Βαρυστονέω. Βαρέως έπιστένω, δυσπαθῶ. Ἐπιφαν. Πανάρ. σ. 812. »Βαρυστονήσας, σύμβουλον λαμβάνει ἑαυτοῦ τὴν ἀνάγκην τῶν ὕβρεων«.

Βαρύστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὁ βαρέως, ἤτοι βαθέως στενάζων, ὁποῖος ἔχει αἰτίαν νὰ ἀναστενάζῃ βαρέως, δυστυχής. Σοφοκλ. »Βαρυστόνως φέρειν«, Αἰσχύλ. Εὐμ. 794, μὲ στεναγμοὺς ὑπομένειν. Λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, βαρὺν ἦχον κάμνων, οἷον, βαρύστονος λίθος, βαρύστονοι βουλήσεις. Ἐπίῤῥ. βαρυστόνως.

Βαρυσύμφορος, ὁ, ἡ (συμφορά). Τὸν ὁποῖον εὗρεν ἡ μεγαλωτάτη συμφορά, δυστυχία· ὁ βαρέως φέρων τὰς συμφοράς, ὁ μεγάλως δυστυχής, Ἡρόδοτ. Α', 45. Ἐκ τούτου ἔχει ὁ Δίων Κάσ. 78. 41. καὶ ἐπίῤ. »Βαρυσυμφορώτατα«, πρὸς μεγάλην δυστυχίαν, ἢ, κατὰ δυστυχίαν μεγάλην. Ὅθεν, »Βαρυσύμφορος ὑπόθεσις. Βαρυσυμφορώτατος πόλεμος«.

Βαρυσφάραγος, ὁ, ἡ (σφάραγος). Ὁ μεγάλως, χονδρὰ βροντῶν, ἠχῶν· ἐπίθ. Διός. Ζήτ. Ἐρισφάραγος, βαρυσμάραγος, Πινδ. Ἰσθ. 7, 23.

*Βαρύσφυρος, ὁ, ἡ. Βαρὺς τὸν σφυρὸν (ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ ἐλέφαντος).

Βαρύσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ βαρὺ καὶ δυνατὸν σῶμα ἔχων, Σχολ. Πινδ. Νέμ. 6, 41.

Βαρυτάλαντος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βαρύσταθμος, Νικήτ. Χρον. ΙΖ. 10.

Βαρυταρβής, ὁ, ἡ· τὸ — ές (τάρβος). Ὁ μεγάλως τρομάξας· ἢ μεγάλον φόβον ποιῶν, φρικτός, Αἰσχύλ. παρὰ Στράβ. Ι. σελ. 471. »Τυπάνου ἦχος βαρυταρβής«.

*Βαρυτέρως, ἐπίῤῥ. Βαρύτερον, Μακκαβ. 3, 8, 1. »Τοῖς ἐν τῇ χώρᾳ βαρυτέρως ἐναντιωθῆναι«.

Βαρύτης, ητος, ἡ (βαρύς). Τὸ βάρος τινὸς πράγματος, οἷον, βαρύτης πλοίων. καὶ μεταφ. ἐνόχλησις, δυσκολία, σκληρότης, σκληρὸν φέρσιμον. Τῶν σκελῶν βαρύτης καὶ πλησμονὴ σώματος. Βαρύτης φωνῆς. Βαρύτης τοῦ ἤθους. Βαρύτης ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤτοι, δυσκολία. Βαρύτης τῶν ὑποκρίσεων. 2) Σχῆμα λόγου. 3) Ὁ βαρὺς τόνος.

Βαρυτιμέω. Αὐξάνω τὴν τιμήν, πωλῶ μὲ περισσοτέραν τῆς συνήθους τιμήν· ἴδε καὶ τιμωυλκέω.

Βαρύτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ βαρεῖαν τιμὴν ἔχων, ἄξιος μεγάλης τιμῆς, πολλὰ ἀκριβός, πολύτιμος. »Μὴ βαρύτιμον εἶναι περὶ τὴν ἐκπράσιν«, (Ἡλιόδωρ.) νὰ μὴ εἶναι τινὰς πολλὰ ἀκριβὸς εἰς τὴν πώλησιν. »Βαρύτιμοι χθόνιοι (θεοί)«, οἱ σεβαστοί.

Βαρύτλητος, ὁ, ἡ (τλῆναι). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως ὑποφέρει τινάς, δυσκόφερτος. 2) ἐνεργ. ὁ βαρέα ὑποφέρων, Ἀνάλεκτ. Γ', 106. »Βαρυτλήτων ὀδυνάων«.

Βαρυτονέω. Βάλλω τὸν βαρὺν τόνον· καὶ τὸ ὀνομαστ. Βαρυτόνησις, ἡ. Ζήτ. Βαρύτονος.

*Βαρυτονητέος, α, ον. Πρέπει νὰ σημειωθῇ μὲ βαρὺν τόνον, Σχολ. Ἀριστ. Βατρ. 864. »Βαρυτονητέον δὲ τὸ ἀληθεια«.

Βαρύτονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. βαρυτόνως (τείνω). Πολλὰ δυνατὰ τεντωμένος. 2) σαρκώδης, βαρύς, κρεατώδης. 3) ἐκ τοῦ τόνος, (ὡς τὸ βαρύτονος) δυνατὰ ἠχῶν. »Ὑποκριτὴς βαρύτονος«, Πολύβ. »Βαρύτονον στέρνον«, Ξενοφ. Κυνηγ. Ε'. 30. 4) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον προφέρει καὶ ἐκφράζει τις μὲ βαρὺν τόνον, ὥστε ἐπὶ μὲν συλλαβῶν, ἄτονος, ἄνευ τόνου, ἐπὶ δὲ λέξεων, ἔχων τὸν τόνον ἐπὶ τῆς παραληγούσης· ὅθεν τὸ ῥῆμα Βαρυτονέω, τάσσω, βάλλω τὸν τόνον ἐπί τινος λέξεως· καὶ ἐντεῦθεν, Βαρυτόνησις, εως, ἡ· τὸ τάσσειν, βάλλειν τὸν τόνον ἐπὶ τῆς λέξεως. Οὕτω λέγει Διονύσ. Ἁλικ. Β', 58. τὸ Λατινικὸν ὄνομα Numa πρέπει νὰ γράφηται καὶ νὰ προφέρηται Ἑλληνιστί, Νούμας. »τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνοντας, βαρυτονεῖται«, ὅ ἐστι, τὴν δευτέραν συλλαβὴν ποιεῖν μακρὰν καὶ τονίζειν αὐτήν, καθὼς τὸ Σύλλας, καὶ Λεύλλας, κ. τ. τ. 5) παρὰ τοῖς ῥήτορσι, δυνατὰ τονισμένος, μὲ ἔμφασιν. Ἐπίῤῥ. βαρυτόνως.

*Βαρύυπνος, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν ὕπνον ἔχων, νυστάζων.

Βαρυφθέγκτης, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βαρύφθογγος. »Βαρυφθέγκτης λέων«.

Βαρύφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ βαρέως, βαθέως καὶ μεγάλως, ἤτοι δυνατὰ ἠχῶν, βοῶν, ὁμιλῶν, βρυχῶν, Πινδάρ. Ἰσθμ. 5, 50. »Βαρύφθογγος νευρά«. »Βαρύφθογγοι λέοντες«.

Βαρύφλοισβος, ὁ, ἡ (φλοῖσβος). Ὁ βαρὺν φλοῖσβον, κτύπον, συριγμὸν προξενῶν, Ἀνάλεκτ. Β', 441. »Βαρύφλοισβον κῦμα«.

Βαρύφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Ὁ βαρὺν φόρτον ἔχων, βαρυφορτωμένος, καὶ ἐπὶ ἐγκύου. »Γυναῖκ βαρύφορτος«.

Βαρυφρονέω (βαρύφρων). Βαρέως φρονῶ· δυσαρεστοῦμαι, εἶμαι λυπημένος, μελαγχολικός, ὡς τὸ βαρυθυμέω.

Βαρυφροσύνη, ἡ. Δυσαρέσκεια, λύπη, πίκρα, μελαγχολία, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Βαρύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), = βαρύθυμος. Δυσάρεστος, λυπημένος, μελαγχολικός, ὠργισμένος, θυμωμένος, ἄγριος, Ἀπολλ. Δ', 731. καὶ Λυκόφρ. 464. »Ἡ βαρύφρων Νέμεσις. Ταῦρος βαρύφρων«.

Βαρυφωνέω, ῶ (βαρύφωνος). Ἔχω, ἢ προφέρω βαρεῖαν, χονδρὴν ἢ δυνατὴν φωνήν, ὁμιλίαν, προφοράν, Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΑ', 15.

Βαρυφωνία, ἡ. Ἡ βαρεῖα, βαθεῖα καὶ δυνατή, ἤτοι χονδρὴ φωνή, προφορά, Ἱπποκρ. καὶ Πολύβ. Β', 112. ἐκ τοῦ

Βαρύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁποῖος ἔχει βαρεῖαν, βαθεῖαν, χονδρὴν καὶ δυνατὴν φωνήν, ἢ προφοράν, Ἱπποκρ. »Ζῶον βαρύφωνον«.

Βαρύχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὁ βαρέα, ἤτοι μεγάλα καὶ χονδρὰ χείλη ἔχων, Ἀνάλεκτ. Β'. 385.

*Βαρυχείμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ βαρὺν χειμῶνα, ἤτοι φορτικὸν ἔχων.

*Βαρύχολος, ὁ, ἡ (χόλος). Ὀργίλος.

*Βαρύχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Βαρὺς τὴν χορδήν, βαθὺν ἠχῶν, Ἀνθολ. 12, 187. »Ἐκ νήτης μετέβης οὕτως ταχὺς εἰς βαρύχορδον φθόγγον«.

*Βαρυχυμία, ἡ. Βαρύς, κακὸς χυμός.

Βαρύψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶναι βαρεῖα, ὅ ἐστιν, ὀκνηρά· ἡ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχή, ἡ καρδία εἶναι κατατεθλιμμένη, καταπλακωμένη, κατακεπτωκυῖα, ἄρα βαρυκαρδισμένος, μελαγχολικός, λυπημένος, πικραμένος, μικρόψυχος, ὁ βάρος εἰς τὴν ψυχὴν ἔχων, Σοφοκλ. Αἰ. 320.

Βαρυώδης, εος, ὁ, ἡ (ὄζω), = βαρύοδμος, Νίκανδρ. Θηρ. 895.

Βαρυώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Ὁ βαρέας ὀδύνας, πόνους ὑπομένων. 2) ἐνεργ. ὁ βαρεῖαν ὀδύνην, πόνον προξενῶν.

Βαρυωπέω. Δυσκόλως βλέπω, διακρίνω· ταυτὸν τῷ, Ἀμβλυωπέω, παρὰ τοῖς Ο'.

*Βαρυωπής, ὁ. Μὲ ὅρασιν ἀδύνατον, ὡς »Βαρυωπεῖς ὀφθαλμοί.«

Βάρωμος, τό· παρ' Ἀθην. Δ'. καὶ, Βάρμον, ΙΔ'. Μουσικόν τι ὄργανον, διαφορετικὸν τῆς βαρβίτου.

*Βάς, βᾶσα, βάν, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω.

*Βάς, ᾶ, ὁ. Βασιλεύς, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

*Βασά, παρ' Ἡσυχ. αἰσχύνη· Ἑβραϊστὶ Βουτάχ.

Βασανάστραγάλη, ἡ (βάσανος, ἀστράγαλος). Ἐπίθετ. τῆς ποδάγρας (Λουκιαν. Τραγοποδ. 198), ἐπειδὴ βασανίζει τοὺς ἀστραγάλους.

Βασανεύω, = βασανίζω. Βασανεύεται παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ βασανίζεται, διαλέγχεται, ἤτοι διακρίνεται. (Οὗτος ὁ τύπος εἶναι παλαιότερος παρὰ τό, βασανίζω)

Βασανηδόν, ἐπίῤ. ἐκ τοῦ, βάσανος. Διὰ βασάνων, μὲ βάσανα, κολαστήρια, Μιχαὴλ. Δ'. 197.

Βασανίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κυρίως, ἢ φέρω τι εἰς τὴν βάσανον λίθον καὶ τὸ περιτρίβω ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ζητῶ δι' ἐρεύνης καὶ δοκιμῆς τὸ ἀκριβὲς καὶ γνήσιον τινός· πληροφορῶ, Ξενοφ. Οἰκον. Γ'. 8. »Ὑπὸ δακρύων βασανίζεσθαι«, πληροφορεῖσθαι ἀπὸ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἀποπλύνουσι τὸ ψιμύθιον, ὅτι εἶχε ψευδὲς χρῶμα. 2) κυρ. στρεβλόω, τιμωρῶ, παιδεύω διὰ βασανιστηρίων (σκοντζέων), διὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἐλέγχω, πειράζω, ἐγκαλῶ καὶ φέρνω τινὰ εἰς ἐξέτασιν, ὡς ὁ κριτής, Ξεν. Κ. Π. ς'. 3. 46. Bornem. Ὅθεν »βασανιστέος«, πρέπει νὰ βασανισθῇ τις, παιδευθῇ διὰ βασάνων· καὶ βασανιστέος, ἐξεταστέος, Δημ. κατὰ Ἀφόβ. 36. Πλάτ. Πολιτ. 7. σ. 539. 4) ἐπὶ ὕφους, ἐπιφορτίζω, ἤτοι ἐκλέγω τοιοῦτον, ὥστε νὰ δυσκολεύεσαι νὰ τὸ ἐξηγῇς ὅπως θέλεις.

Βασανισμός, ὁ. Δοκιμή, ἔρευνα, ἐξέτασις ἀκριβής. 2) παιδεία, τιμωρία, ἡ διὰ βασάνων θλίψις.

Βασανιστήρ, ῆρος, ὁ, = βασανιστής. Ὅστις βασανίζει.

Βασανιστήριον, τό. Τόπος, ὅπου δοκιμάζουσιν, ἐξετάζουσι, τιμωροῦσι, παιδεύουσι. 2) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ βασανιστικὸν ὄργανον. »Βασανιστήριον χρυσοῦ ἐστιν ὁ Λύδιος λίθος«.

Βασανιστήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων εἰς βάσανον, ἢ ἐξέτασιν, δοκιμήν.

Βασανιστής, οῦ, ὁ· καὶ θηλ. βασανίστρια, ἡ. Ὁ δοκιμάζων, ὁ βασανίζων, παιδεύων, τιμωρῶν, ἢ ἐνοχλῶν.

*Βασανιστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ βάσανα. Ἐπίῤῥ. βασανιστικῶς.

Βασανίτης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βάσανος (μεχέττι).

*Βάσανον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ βασανίζουσι, Θεοφάν. σ. 247.

Βάσανος, ἡ. Ἡ Λυδία λίθος (Μεχέττι, lapis Lydius, coticula, la pierre de touche), ἐπάνω τῆς ὁποίας παρατρίβοντες τὸ χρυσίον, δοκιμάζουσιν αὐτό (Ζήτ. Παρατρίβω). καὶ μεταφ. ἐντεῦθεν ἡ δοκιμή, τὴν ὁποίαν κάμνω, ἂν τὸ πρᾶγμα εἶναι γνήσιον, ἀληθές, καθαρόν· ἄρα, ἐξέτασις, ἔρευνα, πεῖρα, δοκιμασία. »Δοῦναί τι βάσανον«, καθυποβάλλω εἰς ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν· καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη δοκιμασία γίνεται διὰ τῆς ἐπὶ τῆς βασάνου παρατρίψεως, διὰ τοῦτο εἴληπται ἡ σημασία καὶ ἐπὶ τῶν τιμωρητικῶν καὶ παιδευτικῶν ὀργάνων, δι' ὧν παιδεύουσι καὶ θλίβουσι τοὺς κακούργους διὰ νὰ μαρτυρήσωσιν ἀληθῶς τὰς κακουργίας των. Ἀρχ. Βάσανοι, πληθ. τὰ τιμωρητικὰ ὄργανα, καὶ αὐταὶ αἱ τιμωρίαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 618. 2) Ἡ δοκιμασία, πληροφορία, ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν δίδει τινὰς εἴς τι, ὅτι εἶναι γνήσιον ἢ ἀληθές. »Δοῦναι βάσανον τινος«, δίδω δοκιμήν τινος πράγματος, ἤτοι, διὰ νὰ μὲ καταλάβῃ τις ἂν εἶμαι ἄξιος τ. ἑνὸς πράγματος, δίδω εἰς αὐτὸν μίαν δοκιμήν, ἀπόδειξιν. »Βάσανον δεδόναι τῆς πίστεως, ἤ, τοῦ πιστὸν εἶναι«. Γαλλ. Preuve, καὶ Ἰταλ. Prova.

*Βασιλέα, ἡ· ποιητ. ἀντί, βασίλεια, Πινδ. Νεμ. 1, 39, ἔνθα διωρθώθη ὑπὸ Boeckh ἀντὶ βασίλεια.

Βασίλεια, ἡ· θηλ. τοῦ βασιλεύς. Ἡ βασίλισσα, Ὀδυσ. Δ, 697. καὶ Η, 241. Καὶ ἐπὶ θεᾶς, ὡς, βασίλεια θεά, Ἀριστοφ. Εἰρ. 964. 2) πριγγιπέσσα.

Βασιλεία, ἡ (βασιλεύω). Ἡ ἐπαρχία, ἡ ἐπικράτεια βασιλέως τινός. 2) ἔτι δὲ βασιλεία τὸ

βασίλειον, καὶ 3) αὐτὸ τὸ στέμμα, διάδημα, ἤτοι ἡ βασιλικὴ ἀξία, Διόδωρ. Σικ. Α΄, 47. (Ζήτ. καὶ Βασιλεύς). Ἡ Βασιλεία μου, ἡ Βασιλεία σου, ἀντὶ ἡ Μεγαλειότης μου, ἡ Μεγαλειότης σου. Παρὰ τοῖς ἁγίοις πατράσιν, ἡ βασιλεία Θεοῦ.

Βασιλειάω, ῶ. Ἐπιθυμῶ τὴν βασιλείαν, ἤτοι νὰ βασιλεύσω, Ἰώσηπ.

Βασιλείδιον, τό. ὑποκ. τοῦ βασιλεύς. Μικρὸς βασιλεύς, Θεόφραστ.

Βασίλειον, τό. Ἡ βασιλικὴ κατοικία, τὸ βασιλικὸν παλάτιον· πολλάκις πληθ. τὰ βασίλεια. 2) ἐπὶ στρατοπέδου, ἡ βασιλικὴ σκηνή, καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ ἀρχιστρατήγου, ἢ τοῦ ἀνωτάτου ἐξουσιαστοῦ. 3) Ἡ βασιλεία, ἡ ἐπικράτεια δηλ. καὶ τὸ διάδημα. 4) Βασιλικὴ καθέδρα, π. χ. »Βυζάντιον, τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασίλειον«. 5) Βασίλειον, (ἢ Ἰων. βασιλήϊον) ὁ βασιλικὸς φίσκος. 6) Βασίλεια, γένος σύκων. 7) εἶδος ἀλοιφῆς. (Πληθ. τὰ βασίλεια εἶναι εὐχρηστότερον ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ βασίλειον, τὸ βασιλικὸν παλάτιον.) Κυρίως οὐδέτ. ἐπιθ. τοῦ

Βασίλειος, ὁ, ἡ (καὶ βασιλεία θηλ. παρὰ Τραγ.). Βασιλικός, ἀνήκων εἰς τὸν βασιλέα. 2) ὁ ἐκ τούτου ὡρισμένος, παρηγγελμένος, προστεταγμένος, ἀπεσταλμένος, ὡς, βασίλειοι δικασταί. Ἰων. βασιλήϊος, ία, ιον, Ὀδ. Π, 401.

Βασιλεύς, έως, ὁ. Ὅποιος βασιλεύει, ἐξουσιαστὴς βασιλείας τινός, ἄρχων, αὐθέντης ἑνὸς τόπου, Ἰλ. Β, 205. »Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω· εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ«, ὅπου ὁ Εὐστάθιος φησί. »Τοῦτο δὲ τὸ γνωμάτευμα, οὐδὲ τὰς ἄλλας μὲν ἀρχὰς ἀποδοκιμάζει, ἐπαινεῖ δὲ μᾶλλον τὴν ἔννομον μοναρχίαν, ἥτις ἐστὶ βασιλεία. Ἰστέον γάρ, ὅτι τρεῖς ἐξουσίαι εἰσὶν ἐν ταῖς πόλεσιν· ἢ ἐκ πάντων, ἢ ἐξ ἑνός, καὶ ἡ τούτων μέση, ἡ ἐκ τινῶν. Τριῶν τοίνυν οὐσῶν, μία μὲν ἐστίν, ἐν ᾗ ὁ δῆμος δύναται, ἰσηγορίαν ἔχων καὶ ἰσοπολιτείαν ἔννομον, ὃ καλεῖται Δημοκρατία, ἣν ὁ Ποιητὴς ᾐνίξατο ἐν τῷ, »Οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί«. Δηλοῦται γὰρ ἐν τῷ, πάντες, ὁ δῆμος, ἐν δὲ τῷ, βασιλεύσομεν, τό, κρατεῖν, ἐξ ὧν ἡ λέξις τῆς Δημοκρατίας συντέθειται. Καὶ αὕτη μὲν ἀρχὴ πολιτικὴ μία, ἡ Δημοκρατία· ἑτέρα δέ, ἡ Ἀριστοκρατία, ἐν ᾗ μόνοι ἐννόμως κρατοῦσιν οἱ ἄριστοι· ταύτην δὲ διὰ τῆς Πολυκοιρανίας ὑποδηλοῖ ὁ Ποιητής. Τρίτη δὲ ἡ Μοναρχία, ἐν ᾗ πάντων εἷς μόνος ἄρχει κατὰ νόμους καὶ αὐτός, ὃ δὴ Βασιλεία ἐστί. Τριῶν οὖν τούτων οὐσῶν μόνων Ἀρχῶν, μιᾶς τῆς Δημοκρατίας, ἥτις, ἐὰν μὴ κατὰ νόμους γένηται, εἰς Ὀχλοκρατίαν ἐκπίπτει· καὶ ἑτέρας τῆς Ἀριστοκρατίας, ἥν, οὐ κατὰ νόμους ἰθυνομένην, Ὀλιγαρχία μεταδέχεται· καὶ τρίτης τῆς Βασιλείας, ἥτις, ἐκπεσοῦσα τοῦ νομίμου, εἰς Τυραννίδα κατολισθαίνει, ὁ Ποιητὴς τὴν ἔννομον μοναρχίαν ἐπαινεῖ... εἷς κοίρανος, εἷς βασιλεύς, δὶς εἰπὼν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό, κ. τ. λ.« Ἀλλ' αὕτη ἡ σημασία εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους καθόλου ἦτον ἀντὶ τοῦ, Ἀρχηγός, Ἡγεμών, Ὁδηγός, Κριτής, κ. τ. τ. λαοῦ τινος, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ καθεὶς ὑπὸ τῆς πολιτείας διωρισμένος ἀρχηγός. 2) πᾶς τις ἐπίτιμος, πρίγκιψ, μετέχων τῆς διοικήσεως· 3) αὐθέντης. 4) ἐν Ἀθήναις ὁ δεύτερος Ἄρχων, ὅστις εἶχε τὴν ἀνωτάτην φροντίδα καὶ τὴν ἐπιστασίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ὑποθέσεων, τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὰς θυσίας καὶ τὴν θρησκείαν, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο, Βασιλεύς, ἐκεῖνος ὁ Ἄρχων, ἤτοι ὁ Κριτής, Δικαστής, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσεφέροντο ὅλαι αἱ θρησκευτικαὶ ὑποθέσεις καὶ δίκαι, ἐν ταυτῷ δὲ καὶ αἱ καταδίκαι τῶν πολιτῶν τῆς ἐπικρατείας τοῦ κριτηρίου του, ὡς ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Καδῆς ἢ Κατῆς· Ἡσίοδ. »κυδαλίμους βασιλῆας δωροφάγους«, δικαστὰς δηλ. 5) ἐκάλουν ἔτι, Βασιλεῖς, οἱ παράσιτοι, ἢ οἱ κόλακες τοὺς ἑαυτῶν αὐθέντας, ὑπερασπιστάς. 6) Ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Περσικῶν πολέμων ὠνομάζετο ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατ' ἐξοχὴν Βασιλεύς, ἢ ὁ μέγας Βασιλεύς· ὑστερώτερον καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, Schaef. mel. p. 4. 65. — 7) μεταφ. πᾶς, ὅστις ἐστὶν ὁ πρώτιστος, ἐξέχει κατά τι, π. χ. βασιλεὺς τῶν λόγων. — Συχνάκις παρὰ Ποιηταῖς οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαὶ βασιλεῖς καὶ βασίλειαι ὀνομάζονται, ὁ δὲ Ζεὺς ἐπωνομάσθη Ζεὺς θεῶν βασιλεύς, Ἡσ. Θεογ. 886. πρβ. Ἄναξ. 8) Βασιλεὺς ἐλέγετο καὶ ὅστις ἐνίκα εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας. — Βασιλεὺς βασιλέων ὑπάρχει τίτλος τῶν Ἀσιανῶν βασιλέων. — Σημειωτέα ἡ ἔλλειψις αὕτη: Κῦρος ὁ (βασιλεὺς δηλ.) τῶν Περσῶν· Ἀλέξανδρος ὁ τῶν Μακεδόνων. — **Βασιλέως ἐγκέφαλον** ἔλεγον οἱ Πέρσαι πᾶν τὸ κάλλιστον καὶ νοστιμώτατον φαγητόν (Σουίδας). — »Βασιλέως ὀφθαλμός«, ὁ μινίστρος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν. — Ἡ γεν. βασιλέως ἐστὶ παρὰ μὲν Αἰολ. βασίληος καὶ βασίλεος, παρὰ δὲ Ἴωσι βασιλέος καὶ βασιλῆος, καὶ παρὰ Βοιωτ. βασιλῆος. ἡ αἰτ. ἀνωμ. βασιλῆ, χρησιμ. παρ' Ἡροδ. ζ, 220. — Ὅτι δὲ ἡ λέξις ἦτο κατ' ἀρχὰς ἐπίθετον, ἀποδεικνύει οὐ μόνον τὸ παρ' Ὁμήρῳ »ἀνὴρ βασιλεύτερος« ἀλλὰ καὶ τρανώτερον τὸ παρά τισιν αὐτοῦ συγκριτικόν, **βασιλεύτερος**, καὶ ὑπερθετικὸν **βασιλεύτατος**, ἀντὶ ἀξιώτερος, ἀξιώτατος τῆς βασιλείας, μεγαλειότερος, ἢ μέγιστος βασιλεύς. — Ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ βάσις λαῶ, ἤτοι λαοῦ, ἢ ἐκ τοῦ βάς, ἢ ἐκ τοῦ βάσις καὶ λᾶας.

Βασιλευτός, ή, όν (βασιλεύω). Διοικούμενος, ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ νὰ διοικῆται ὑπὸ βασιλέων, ὡς, »βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων«.

***Βασιλεύτωρ**, ορος, ὁ· ποιητ. ταυτόσ. τῷ, βασιλεύς.

Βασιλεύω, Μ. εύσω. Βασιλεύω, εἶμαι βασιλεύς, ἄρχω· Συντ. δὲ ἢ ἁπλῶς, ἢ διὰ γεν., ἢ κατά, »Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Βασιλεύω ἐν Ἰθάκῃ, κατὰ δῆμον. 2) προστάζω, ἐξουσιάζω λαόν, καὶ συντάσσεται δοτ., παρὰ δὲ λογογράφοις συχνότερον γενικῇ, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ αἰτ. π. χ. »ἵνα σφίσι βασιλεύῃ. Βασιλεῦσαι τῆς Ῥώμης. Ὅπως βασιλεύσῃ ἐπὶ τὰς δύο βασιλείας (Μακκαβ. Α΄, 1, 16. 3). Παρὰ δὲ τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ σημαίνει, χρίω βασιλέα, π. χ. βασιλεύσατε αὐτοῖς βασιλέα. 4) μεταφ. ἀπολαύω ἑνὸς πράγματος. 5) ἀπολύτως, ζῶ ὡς βασιλεύς, πολλὰ καλά. 6) εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βασιλέως, φρονῶ τὰ τοῦ βασιλέως. Παθητ. Βασιλεύομαι, διοικοῦμαι ὑπὸ βασιλέως, εἶμαι ὑπὸ βασιλέα, Πλουτ. Ἀλεξ. »Πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ«. Ἡ βασιλεύουσα πόλις, ἢ ἁπλῶς, ἡ βασιλεύουσα, λέγεται ἐπὶ τῆς πρωτευούσης καὶ βασιλικῆς καθέδρας. Σημ. Ὁ ἀόριστος σημαίνει πολλάκις, ἔγινε βασιλεύς, ἢ βασίλειον, π. χ. »Ἐν δὲ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις ἐβασίλευσεν ἡ Μακεδονία χώρα«. »Μετὰ τὸ βασιλεῦσαι Βυζάντιον, ἀφ' οὗ τὸ Βυζάντιον ἔγινε βασιλεύουσα, Ἡροδ. β΄, 2.

Βασιλεωπάτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ αὐτοκράτορος (ἀξίωμα ἐν τῇ Βυζαντινῇ αὐλῇ).

Βασίλη, ἡ (σπαν. ποιητ. τύπος), = Βασίλεια, Βασίλισσα, δέσποινα, Σοφ. παρ' Ἡσυχ. 1. Σ. 700. Στ. Βυζ. Ἀγάρεια· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πινδ. Νεμ. 1, 39. ἀναγνωστέον, κατὰ W. Dind. ἀλλὰ θεῶν βασίλη.

***Βασιληγενέτειρα**, ἡ. Ἡ γεννήσασα βασιλέα.

***Βασιληγενής**, έος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ βασιλικοῦ γένους ὤν.

Βασιληΐη, Ἰων. ἀντὶ βασιλεία.

Βασιλήϊος, ΐη, ϊον, Ἰωνικ. ἀντὶ βασίλειος, βασιλικός, Ὀδ. Π, 401.

Βασιληΐς, ΐδος, ἡ. Ἐπιθ. ταυτὸν τῷ, βασιλικός, ὡς Ἰλ. Ξ, 193. Βασιληΐς ἀρχή, τιμή, ἀκοή. 2) βασίλισσα, Μανεθ. 1, 283.

Βασιλίζομαι. Ὑποκρίνομαι, φέρομαι βασιλικῶς, Ἀππιαν. Μιθ. 109. Πολ. Γ. 18. Ἐξεναντίας τὸ ἐνεργ. Βασιλίζω, παρὰ Πλουταρχ. Φλαμ. 16., δηλοῖ, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος, ἀπὸ τὴν φατρίαν, ἀπὸ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως, τὰ τοῦ βασιλέως φρονῶ.

***Βασιλικά**, τά. Οὕτως ὀνομάζονται τὰ 60 βιβλία, περιέχοντα ὅλους τοὺς πολιτικοὺς νόμους, συντεταγμένους εἰς ἐπιτομήν.

Βασιλική, ἡ· ὑπακουομ. οἰκία. Ἡ τοῦ βασιλέως κατοικία, τὸ παλάτιον, καὶ ἐξαιρέτως, ὑπακουομ. τοῦ, Στοά (Στράβ. Ε, σελ. 170.), λαμπρὸν καὶ πολύστυλον δημόσιον κτίριον, κατὰ σειρὰν ἔχον τοὺς στύλους, ὑποκάτω τοῦ ὁποίου περιεπάτουν, ἢ ἐδίκαζον, κ. τ. τ. ὡς τὸ παρὰ Λατιν. Basilica, καὶ Regia, ὅρα Sueton Aug. 31. Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους διὰ αὐτῆς τῆς στοᾶς ἔμβαινον εἰς τὴν βασιλικὴν κατοικίαν. Παρὰ Ῥωμαίοις (κατὰ τὸν Vitruv. V. 1.) ἦτον ἡ Βασιλική, Basilica, δημόσιόν τι κτίριον ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρὸς χρῆσιν καὶ συνάθροισιν τῶν πραγματευτῶν, ὅπου καὶ ἐθεωροῦντο αἱ κρίσεις καὶ αἱ ὑποθέσεις αὐτῶν (ὡς τὸ παρ' Ἰταλοῖς Borsa, καὶ Γαλλ. Bourse), ἔχον ἔνδοθεν διπλῆν τὴν σειρὰν τῶν στύλων καὶ τὴν διαδρομήν. Κατὰ τοῦτο τὸ κτίριον τῆς Ῥώμης Κωνσταντῖνος ὁ μέγας ἐσύστατο τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι καὶ Βασιλικαὶ ὠνομάσθησαν.

***Βασιλικόν**, τό. Βασιλικὴ οἰκία, παλάτιον. 2) βασιλικὴ ἐξουσία· 3) τὸ βασιλικὸν ταμεῖον, θησαυρός, Διόδ. 2. 40. »Τρέφεται ἐκ τοῦ βασιλικοῦ πᾶν τὸ πλῆθος«. 4) δόγμα, ψήφισμα βασιλέως. 5) δόσιμον, φόρος, ὅστις πρέπει νὰ πληρώνηται τῷ βασιλεῖ, Μακκαβ. α΄, 10, 34. β΄, 4. 11, καὶ 15. 7. »Ἀντὶ τῶν βασιλικῶν, ὧν ἐλάμβανεν ὁ βασιλεὺς παρ' αὐτῶν« κ. τ. λ. 6) »Βασιλικόν« καὶ εἶδος μύρου, ἐμπλάστρου, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ τετραφάρμακος, Ἀλεξ. Τραλλ. α΄, 3, σ. 175. 7) Βασιλικόν, παρὰ νεωτέροις, ὁ βασιλικός, τὸ ὤκιμον. 8) »Βασιλικὴν εἰρήνην«, τὸ ἥμερον.

***Βασιλικός**, ή, όν (ὡς τὸ βασίλειος). Βασιλικός, αὐθεντικός, ἀνήκων βασιλεῖ· ἐν γένει, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ὡς, βασιλικὴ ἐσθής, βασιλικὸν συμπόσιον. »Βασιλικὸς λόγος« λόγος ἁρμοσθεὶς πρὸς τὸν βασιλέα ἢ ὑπὸ τοῦ βασιλέως. »Βασιλικὴ διαδρομή« τὸ τρέξιμον, δρόμημα, τοῦ ὁποίου ἐπιστάτης ἦτον εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐννέα ἀρχόντων, βασιλεὺς ὀνομαζόμενος. »Βασιλικὴ ὁδός« ἤτοι στράτα δημοσία, »Ὁδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα« καὶ ἀντὶ παροιμίας, Φιλ. τ. α΄, σ. 458, 44. »Ἄμεινον γὰρ ὁδῷ τῇ μέσῃ βαδίζειν, τῇ πρὸς ἀλήθειαν βασιλικῇ«. Σελ. 272, 42. »Βασιλικῇ τῷ ὄντι χρώμενος ὁδῷ«. 2) βασιλεὺς μικρᾶς χώρας, Λευκ. Ὀρχ. κ. 63. »Τῶν ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων βασιλικός τις ἄνθρωπος«. καὶ Εὐαγγ. Ἰωάν. 4, 46. »Ἦν τις βασιλικός«. 3) μικρόν τι πτηνόν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ ἀκαλανθίς. 4) Βασιλικὴ (φλέψ) Συνέσ. κυρ. σελ. 278. »Ἐγχειρούμενον τὴν φλεβοτομίαν ἀπὸ τὴν βασιλικήν«.

Βασιλικῶς, Ἐπίρρ. Βασιλικῶς, κατὰ βασιλικὸν τρόπον.

Βασιλιναῦ, ἀντὶ βασίλισσα, βασίλεια, λέγει ὁ Τριβαλλὸς παρ' Ἀριστ. Ὀρν. 1662.

Βασιλίνδα, ἡ· ὑπακουομ. παιδιά. Παιγνίδιόν τι τῶν παίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικήσας καθίσταται βασιλεὺς αὐτῶν, Πολυδ. ϛ΄. ὡς ἀριστίνδα κτ.

Βασίλιννα, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βασίλεια. Βασιλίς, βασίλισσα, βασίλιττα, Μένανδρ. Εὐστ. Ὀδ. Σ, 1425, 40.

***Βασιλίς**, ίδος, ἡ. Οὐσιαστ. ἡ βασίλισσα, Σοφ. Ἀντ. 941. λέγεται καὶ νύμφη βασιλὶς καὶ γυνὴ βασιλίς. 2) ἡ γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος, ὀνομαζομένου Βασιλέως. 3) ἐπιθετικῶς, ὡς, βασιλὶς ἑστία, εὐνή· καὶ βασιλὶς πόλις, ἡ βασιλικὴ πόλις· βασιλὶς Ῥώμη, Κωνσταντινούπολις, ἢ ἁπλῶς Βασιλίς, ἡ Κωνσταντινούπολις. Παρὰ Διοδ. βασιλὶς σημαίνει ἡ βασιλικὴ ἐπικράτεια. 4) ἡ Κυριακή.— Πληθ. **Βασιλίδες**, εἶδος ὑποδήματος τῶν Ἀθηναίων βασιλέων, Πολυδ. 7, 85. ἐπιθ. βασιλίδες ἰσχάδες, παρ' Εὐσταθ. Ὀδ. 8. 1964, 8, αἱ ἐκ τῶν βασιλείων σῦκων.

***Βασιλισκάριον**, τό. Πτερὸν τῶν ἱεράκων, Δημ. Ἱερακοσοφ. 1, 4. »Καὶ ἐὰν τὰ βασιλισκάρια μακρὰ ἔχει εἶτα τῶν πρωτελλάτωνα. Ducang.

Βασιλίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ βασιλεύς. Μικρὸς βασιλεύς. 2) πτηνόν τι μικρὸν οὕτω καλούμενον, Regulus. 3) ἀστὴρ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ λέοντος 4) εἶδος σαύρας ἢ ὄφεως, ἄγνωστον εἰς τοὺς Νεωτέρους. Παρ' Ὡραπόλλωνι καλεῖται ἔτι μὲ τὸ Αἰγυπτιακὸν ὄνομα, Οὐραῖος, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Zoega Numi Aegyptii, σελ. 410., προκύπτει ἐκ τοῦ Κοπτικοῦ Οὖρο, ὅφ, σημαῖνον τό, Βασιλικός, ὅ ἐστι, λαμπρὸς ὄφις. 5) εἶδος θαλαττίου ἰχθύος.

Βασίλισσα, ἡ, = βασίλεια. Ἡ γυνὴ τοῦ βασιλέως, ἡ τοῦ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις (οὐδέποτε βασίλιττα). 2) ἡ Κυριακή.

Βάσιμος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ πρὸς διάβασιν ἢ ἀνάβασιν ἐπιτήδειος, πορεύσιμος. 2) ἐκεῖ, ὅπου τινὰς δύναται στερεῶς νὰ περάσῃ, περιπατήσῃ, ἢ νὰ σταθῇ στερεός, βέβαιος, ἀσφαλὴς (σίγουρος). 3) ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀνέβη τινάς, ἐπιβατός, ἢ ἐφικτός. Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα τῆς α΄. καὶ β΄. σημασίας· Γαλην. »Καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα«. »Πάντα γὰρ τῇ συνέσει βάσιμα καὶ δυνατὰ γίνεται« (Διοδ.). καὶ Φιλ. τ. α΄. σ. 297, 13. »Βάσιμοι καὶ λεωφόροι ὁδοὶ πᾶσαι«.

Βάσις, εως, ἡ (βαίνω). Βάδισις, πορεία, περιπάτημα, βῆμα, Ἡροδ. 6, 5, 12. »Τραχεῖα γὰρ οὖσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν ἐπαχθῆ καὶ τὴν πορείαν εὔμαρῆ παρεῖχον«. Οὕτω καί, ποδῶν βάσις ἢ σκελῶν βάσις. 2) ποδάρι, πούς, πατοῦσα, Ἀπολλόδ. 1, 3, 5. »Ἥφαιστον πηρωθέντα τὰς βάσεις«. Φιλ. Ἰουδ. τ. α΄, σ. 29, 1. »Διτταὶ χεῖρες, διτταὶ βάσεις«. σελ. 656, 3. »Χεῖρας καὶ βάσεις«. Ἀπολλοδ. 3, 5, 3. »Σφὶγξ εἶχε βάσιν . . . λέοντος«. 3) καὶ βάσις, θεμέλιον, ἔδαφος, καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐν ῥυθμῷ ὄντων, σημαινόντων τὸν πόδα ἢ ῥυθμὸν αὐτῶν, καὶ μέρος ῥυθμοῦ (Τάκτον), καὶ ἡ ῥυθμικὴ κατάληξις τοῦ κώλου· π. χ. βάσις Ἰωνική, ἰαμβική, κτλ. 4) παρὰ Μαθηματικοῖς, βάσις κέντρου, τὸ σημεῖον τοῦ κέντρου. 5) παρ' Ἀρχιτέκτοσιν, ἡ βάσις, τὸ στήριγμα, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ στηρίζεται στήλη τις, ἀνδριάς, κτίριον· καὶ μεταφ. βάσεις βλεφάρων, ἐγκεφάλου, γραμματικῆς, λόγου κτ.— Πληθ. Βάσεις, αἱ βαλβῖδες. 2) Βάσεις ἀγγείων, λέγονται, ὅσα εἶναι ἡτοιμασμένα διὰ τὴν σύστασιν αὐτῶν εἰς ἕν, ὡς εἶναι τὰ λεγόμενα χυδ. ταψιά· τούτῳ ἀντίθ. ἀντίβασις.

Βασκαίνω, Μ. ανῶ, Ἀόρ. ἐβάσκηνα. Κατὰ τὴν παραγωγὴν φασκαίνειν ἐκ τοῦ, φάεσι καίνειν, σημαίνει ἡ λέξις, τό, διὰ τῶν ὀμμάτων φονεύω, τῷ βλέμματι φθείρω, φθονερῶς ἐπιβάλλω τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλάπτω διὰ τοῦ τοιούτου βλέμματος, τὴν ὁποίαν σημασίαν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια, ὀμματιάζω, καί, βασκαίνω, λέγουσα ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας· καὶ αὐτή ἐστιν ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν, fascinare, καὶ fascinus, λέγοντες, ὅ ἐστι, διὰ βλέμματος (ὀμματιάς), δι' ἐπαίνων, διὰ λόγων φαρμακεύω, γοητεύω, μαγεύω ἄνθρωπόν τινα (ἢ ζῶον καὶ φυτόν), ὥστε δὲν δύναται νὰ αὐξήσῃ, νὰ μεγαλώσῃ, ἢ νὰ εἶναι εἰς καλὴν ὑγείαν, εὐτραφίαν, καὶ εὐμορφίαν, καὶ μάλιστα ἐν παιδίον, τῶν ὁποίων καθημερινὰς ἀποδείξεις ἔχομεν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ »βάσκανος ὀφθαλμός«, ἀντὶ τοῦ, φθοροποιός, ὁ ὁποῖος τοιουτοτρόπως βασκαίνει. 2) ἐντεῦθεν ἔπειτα ἡ σημασία ἀντὶ τοῦ, φθονῶ, κακολογῶ, αἰτιῶμαι, μέμφομαι, καταλαλῶ, συκοφαντῶ, καί, βάσκανος, ὁ φθονερός. Ἐσυνείθιζον οἱ Παλαιοί, διὰ νὰ ἀποτρέψωσι τὴν βασκανίαν, νὰ πτύωσι τρεῖς φορὰς εἰς τὸν κόρφον, ὡς παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδυλ. ϛ΄. 39. »Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον«, ὅπου ὁ Σχολ. ἐπιφέρει καὶ ἐκ Καλλιμάχου μαρτυρίαν τινὰ ». . . τό, κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες«, ἡ ὁποία συνήθεια ἐπικρατεῖ καὶ μέχρι τῆς σήμερον, καὶ μάλιστα ὅτι ὁ βασκαίνων πτύει καὶ τὸν βασκαινόμενον, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν βασκανίαν· ὅθεν καὶ διὰ προφύλαξιν καὶ ἀποτροπὴν ταύτης ἔφερον, καθὼς καὶ τὴν σήμερον ἔτι φέρουσι, τὰ Βασκάνια, καί, Προβασκάνια. Ὅλην ταύτην τὴν δεισιδαιμονίαν περιγράφει ἀκριβῶς ὁ Ἀριστοτέλ. Προβλ. Κ΄, 34., τὴν ὁποίαν ἐγὼ οὐ λέγω δεισιδαιμονίαν, ἀλλὰ δύναμίν τινα φαρμακευτικὴν τῆς ὁράσεως, περὶ τῆς ὁποίας οὐδένα λόγον ἔχουσιν εἰσέτι οἱ Φυσιολογοῦντες· διότι εἶδον αὐτοψεὶ τοιαῦτα διάφορα παραδείγματα, καὶ μάλιστα τυχών ποτε ἐνὶ τῶν τοιούτων βασκάνων, ὅς τις διὰ τῆς ὁράσεώς του πολλὰ παιδία ἔβλαψε, καὶ μάλιστα πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἤδη ἔβλαψε μίαν ἄμπελον, καὶ πολλὰ ἐξετάσας αὐτόν, οὐδὲν ἄλλο μοὶ εἶπεν αἰσθάνεται ἐν τῷ βασκαίνειν, εἰμὴ ὁρμητικότητα τινὰ καὶ καῦσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μίαν ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ ἀντικείμενον, καὶ διὰ νὰ εἰδῶ τὴν πεῖραν, εἶπα μετ' ὀλίγον νὰ φέρωσιν ἔμπροσθέν μας ζῶόν τι εὐτραφὲς καὶ ὡραῖον, καὶ τὸ ἔφερον, κατὰ τύχην, καθ' ὃν καιρὸν εἴμεθα καθήμενοι ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔξω εἰς ἐξοχήν τινα. Τοῦτο ἦν ἐν βουβαλίδιον, εὐτραφέστατον καὶ ὡραιότατον, τὸ ὁποῖον, εὐθὺς ἀφ' οὗ τὸ εἶδεν ὁ βάσκανος, εἶπε πρὸς ἐμέ· »θέλεις νὰ τὸ βασκάνω; καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθην τό, Ναί, θέλω· καὶ εὐθὺς αὐτὸς στυλώσας τὰ ὄμματα κατὰ τοῦ ζώου, μετὰ μίαν στιγμὴν ἔπεσε τὸ ζῶον κατὰ γῆς ὡς νεκρόν, ἤφριζεν καὶ ἔτριζεν τοὺς ὀδόντας· ὁ δὲ δραμών, καὶ πτύσας αὐτὸ τρίς, μετ' ὀλίγον ἀνέστη πάλιν τὸ ζῶον, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀγέλην αὐτοῦ.— Τινὲς εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, φθονερός, λαμβάνουσιν ἑτέραν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, βάω, βάζω, βάσκω, ὁμιλῶ, λαλῶ, λέγω, καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχίῳ, βάσκειν, λέγειν, κακολογεῖν, ἐκ τοῦ, φάσκειν· ὅθεν καὶ τὸ φάσαξ, καὶ βάσκανος, παρ' αὐτῷ ὁ συκοφάντης· καί, βάσκυλλος, ἡ, Κίσσα, διότι βαβάζει. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, βασκαίνει, λυπεῖ, μέμφεται. Ἄρα τό, βάσκανος, σημαίνει ἄλλως, τό, φλύαρος, κακολόγος, κατήγορος, ὁ κακοὺς λόγους ὁμιλῶν κατόπιν τινός, φθονερός, καταλαλητής, ἢ διὰ τῶν ἀχρείων καὶ κακῶν λόγων του φθείρων τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν τιμήν τινος, ψεύστης, ψευδηγόρος, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 571. »Οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα« καὶ Ἱππ. 103. (κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. ὁ Σοφοκλ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀχάριστος.) »Ὁ δέ, σιγήσας ἡνίκ' ἔδει λέγειν, ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνει, περιπαίζει, συκοφαντεῖ, κατηγορεῖ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθέν. μεταχειρίζεται συχνάκις τό, βάσκανος, ἀντὶ τοῦ συκοφάντης. Ἀντὶ δὲ τοῦ, πικραίνω, πειράζω, βλάπτω, κεῖται ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Φερεκράτους. »Ὁ λαγὼς μὲ βασκαίνει καὶ λυπεῖ«· παρὰ δὲ Φιλοστράτ. Ἀπολλ. ϛ΄, 12. »Σοὶ μὲν οὐδενὸς ἂν βασκαίνοιμι«, εἶναι ἀντὶ τοῦ, φθονήσαιμι. Συντάσσεται δὲ τὸ βασκαίνω, ἀντὶ τοῦ φθονῶ, δοτ. ἡ δοτ. καὶ αἰτ. πράγματος, ἡ γεν. μόνον πράγματος, ἡ δοτ. καὶ ἐπί. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ διακρίνουσι τό, βασκαίνειν τινί, ἀντὶ τοῦ, φθονεῖν, ἀπὸ τοῦ βασκαίνειν τινά, ἀντὶ τοῦ, συκοφαντεῖν, κακολογεῖν, ἀπατᾶν, Ἡρωδιαν. Pierson. σελ. 470. Πλούταρχ. Περικλ. 12. Ἄρα βασκαίνω δηλοῖ 1) κακολογῶ, κατηγορῶ· κυρ. συκοφαντῶ, καταλαλῶ, αἰτ. 2) μαγεύω καὶ κακοποιῶ, δι' ἐπαίνων, ἢ διὰ ψόγων, ἢ διὰ βλεμμάτων μόνον. 3) φθονῶ, δοτ. Σημ. ὅτι ἡ διαφορὰ των πτώσεων δὲν φυλάττεται ἀκριβῶς.— Παθητ. βασκαίνομαι, Ἀόρ. α΄. ἐβασκάνθην.

Βασκανητικός, ή, όν. Συκοφαντικός, φθονερός, Πλούταρχ. Συμπ. 5. Σ. 682.

Βασκανία, ἡ. Τὸ δι' ὀμμάτων βασκαίνειν. 2) Συκοφαντία, κακολογία, κατηγορία. 3) φθόνος.

Βασκανίζω, = βασκαίνω.

Βασκάνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, βάσκανος. 2) ταυτὸν τῷ παρ' ἀμαθέσι, Προβασκάνιον, μέσον κατὰ τῆς βασκανίας· Ζήτ. Βασκαίνω Στεφ. Ιϛ΄, σελ. 776. »Περίκεινται δὲ τοῖς τραχήλοις κογχία ἀντὶ βασκανίων«. Πολυδ. ἐν Ζ. 108. »Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γελοῖά τινα καταρτᾷν ἢ ἐπιπλάττειν ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ βασκάνια«. Γαλλ. amulet.

Βάσκανος, ὁ, ἡ· καί, βασκάνως, ἐπίρ. Φθονερός, συκοφαντικός. 2) ὡς οὐσ. = συκοφάντης. β) μάγος, γόης, βασκαντής. γ) ἀντὶ βασκάνιον, κάλυμμα προσώπου διὰ νὰ μὴ βασκανθῇ. Παρὰ Πλουτ. Ἠθ. σελ. 409. »Ἄνθρωπε βασκανώτατε.«

***Βασκαντικός**, ή, όν. ταυτὸν τῷ βασκανητικός. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων εἰς μέμψιν, συκοφαντίαν, βάσκανσιν, φθόνον.

***Βάσκαντρον**, τὸ δι' οὗ βασκαίνεται τις.

***Βασκάνως**, ἐπίρρ. Φθονερῶς.

Βασκάς, ἡ. Ζήτ. Φασκάς.

Βάσκε, ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Β, 8. Θ, 399. Λ, 186. Ο, 158. Ω, 144. 336., καὶ ἔστι τύπος ἐνεργητικὸς Ἰων., ἀντὶ βαῖνε ἢ βῆθι ἴθι, πορεύθητι, καὶ πάντοτε ἐκ παραλλήλου »βάσκ' ἴθι«· μόνον δὲ παρ' Αἰσχ. Περσ. 653. 658. ἁπλῶς καὶ ἀντὶ ἐλθέ. Λέγεται καὶ παθητ. βάσκου, πορεύου.

***Βασκοσύνη**, ἡ· ποιητ. ἀντὶ βασκανία. Βάσκανσις, γοήτευσις, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. τ. β΄. σλ. 638. ϛ. 51.

Βάσκω, = βάζω. Φλυαρῶ, ὁμιλῶ· μόνον παρὰ Γραμμ. διὰ νὰ παράξωσιν ἐκ τούτου τὸ βασκαίνω.

Βασμός, ὁ. Ἰων. = βαθμός, παρ' Ἀθην. σ. 199.

Βᾶσσα, ἡ βαθύτης, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ, βῆσσα. βῆσση.

Βασσάρα, ἡ. Πιθανῶς Θρακικὴ ἡ λέξις, σημαίνουσα Ἀλώπηξ. 2) κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐκαλοῦντο Βασσάραι οἱ χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι, πιθανῶς αὐτοὶ ἦσαν ἐκ δερμάτων ἀλωπεκείων· καὶ ἐντεῦθεν 3) καὶ αὐταὶ αἱ ἴδιαι Βάκχαι, πλὴν πολλ' ἀμφ. Ἡρ. σελ. 70. Gaisf. 4) αὐθάδης καὶ ἀδιάντροπος γυνή. Τοιοῦτον τι ἐστὶ καὶ τό, Βασσαρίς, ίδος, ἡ.

Βασσάρειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Βασσάραν, ἀλωπέκειος· ἡ Βάκχειος.

Βασσαρεύς, Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, ἐκ τοῦ βασσάρα γ΄. σημ.

Βασσαρέω, παρ' Ἀνακρ. Νόμ. 6. ταυτὸν τῷ, βακχεύω.

Βασσαρικός, ή, όν, ταυτὸν τῷ, βασσάρειος.

Βασσάριον, τό· ὑποκ. τοῦ Βασσάρα, Ἡρόδ. Δ΄, 192.

Βασσαρίς, ίδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βασσάρα.

***Βάσσαρος**, ὁ. Ἀλώπηξ. 2) ἐπιθ. Διονύσου, ταυτὸν τῷ βασσαρεύς.

Βάσσων, ἀνώμ. Συγκριτ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ,

βαθύτερος, ὡς καὶ Θάσσων ἀπὸ τοῦ ταχύς, καὶ Βράσσων ἀπὸ τοῦ βραδὺς καὶ βραχύς.

Βάσταγμα, ατος, τό· καὶ, βάσταγμα, τὸ (βαστάζω). Πᾶν ὅ,τι βαστάζει τινάς, ὡς π. χ. φορτίον, βάρος, βακτηρία, δακτύλιον, ἔνδυμα, κτλ. καὶ μεταφ. Ἰωσηπ. Ἰ, 19, 2. »Εἶναι βαρὺ βάσταγμα βασιλείαν. 2) ἐνεργ. ὑποστήριγμα, στήριγμα.

***Βασταγμός**, ὁ. Ὁ βασταγμός.

Βαστάζω, ἐκ τοῦ βάω, βάσω, βασός. Μετεωρίζω, ὑψόνω τι μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὸ ὕψος καὶ τὸ φέρω μακρύτερον, ὡς λᾶαν, Ὀδ. Λ, 593. Φ, 405. καὶ μεταφ. ὑψόνω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Πινδ. Ὀλ. 12, 27. 8, 5. Ἰσθμ. 3, 14. 2) Βαστῶ, κρατῶ, ἀνέχω, στηρίζω, φέρω τι ἐπάνω μου, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἔνθεν, οἱ βαστάζοντες, οἱ ἀχθοφόροι 3) πέρνω (λαμβάνω) τι εἰς τὰς χεῖρας καὶ διὰ τούτου αὐτὸ δοκιμάζω καὶ σταθμίζω (ζυγιάζω) τὸ βάρος αὐτοῦ διὰ τῆς χειρός. »Ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι τρίπουν, Εὔπολις παρὰ Σουίδᾳ. »Ἤδη βαστάζουσι Συρακούσιαι μετὰ δοῦρας, Θεόκριτ. ΙΕ'. 78. καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ζυγίζω μετὰ τοῦ, φρενὶ, καὶ χωρίς. »Πάντ' ἐβάστασας φρενὶ (Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 437.), ὅλα τὰ ἐζύγιασες μὲ τὸν νοῦν σου· καὶ Πολυβ. Ζ, 13. »Πᾶν ἐβάσταζε πρᾶγμα καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ὑψηλὰ ρ.ια. Ὀλ. 12, 27. »Θερμὰ νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις. 4) ἁρπάζω, κλέπτω· ἢ παίρνω, ἀφαιρῶ, αἴρω ἐκ μέσου· ἢ μετακομίζω, κουβαλῶ, σηκόνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ τὸ φέρω ἀλλοῦ, ὡς τὸ φέρω, ἀντὶ ἀποφέρω· »Ὡς μηδέποτε αὐτοῦ περιαιρεθείη καί τι βασταχθείη τῶν ἀποκειμένων, Διογέν. Λαέρτ. Δ, 59. οὕτω καὶ τὸ »Βαστάζεσθαι τράπεζαν (ἀνθ' οὗ εὐχρηστότερον, αἴρειν ἢ ἀφαιρεῖν τὴν τράπεζαν), σηκόνειν τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ φαγεῖν, παρ' Εὐσταθ. ἐν Ὀδυσ. Κ, 92. ἐν τῷ... παρέθηκε τράπεζαν. Ἐκ ταύτης τῆς τετάρτης σημασίας προκύπτει τὸ Λατινικὸν vastare. Ἐνίοτε σημαίνει παρ' Ἀττ. βαστάζω τὸ ἁπλῶς ψηλαφῶ, Σοφ. Ο. Κ. 1101. καὶ Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 35. »Χέρα βαστάσαι χερί· καὶ Εὐριπ. Ἀλκ. 917. »Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων. — Παρὰ τοῖς νεωτέροις συγγραφεῦσι βαστάζειν καὶ φέρειν εἶναι καὶ ἓν τὸ αὐτό, Κυριλλ. Ἱεροσ. σελ. 204. »Ὄνομα βαστάσαι, καὶ Κλημ. ὁμιλ. »Εἰκόνα Θεοῦ βαστάζειν· Παρ' Ἀριστοτ. ῥητορ. 3, 12. »Βαστάζονται δὲ οἱ ἀναγνωστικοί, ἤτοι δοκιμάζονται ὅσοι ἀναγινώσκοντες εὐφραίνουσι.

Βασταστής, οῦ, ὁ. Ὁ βαστάζων, βαστάζος, ὅποιος βαστάζει, ἢ σηκόνει φορτία ἐπάνω του, ὡς π. χ. στῦλος, χαμάλης, κ. τ. τ.

Βασταστικός, ή, όν. Ὁποῖος ἔχει διὰ νὰ βαστάξῃ τι, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος. Ἐπίῤῥ. Βασταστικῶς, μὲ τρόπον βαστάστου.

Βασταστός, ή, όν. Τὸν ὁποῖον ἐβάστασε τινάς, ἢ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ βαστάσῃ τινάς, Μελεάγρ. Ἐπιγρ. Ζ'. 5. »Ἐμοὶς βασταστὸς ἐπ' ὤμοις.

***Βάσταξ**, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βασταστής, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Δ. 1. »Κεῖται δὲ βάσταξ τῆς κεφαλῆς ὑπάρχει ὁ τράχηλος· Παρ' Ἡσυχίῳ δὲ καὶ Ἐτυμολ. Βάστακες, οἱ εὐγενεῖς, πλούσιοι.

***Βαστραχηλίζω**. Ταυτὸν τῷ, τραχηλίζω, λέξις Βοιωτική.

Βατάλη, ἡ· θηλ. τοῦ βάταλος. Ἀχρεία καὶ ἄσωτος γυνή, ἡ μαλακιζομένη τὸν πρωκτόν.

Βαταλίζομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς ὁ βάταλος, ὅ ἐστι, μαλακῶς καὶ αἰσχρῶς διάγω. Θεανοῦ, Ἐπιστ. Α', καὶ Ἐτυμολόγ. ὅθεν βαταλισμός, ὁ.

Βάταλος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Κίναιδος, καὶ Καταπύγων. Λέγεται νέος τις, ἢ ἀνήρ, ὅστις κυριεύεται ὑπὸ τῶν ἀχρείων ἐρώτων, καὶ εἶναι διὰ πάντα παραδεδομένος εἰς τὴν αἰσχρουργίαν τῆς μετὰ ἀῤῥένων μίξεως (ἀῤῥενοκοίτης)· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐνεργῶν καὶ ὁ πάσχων, ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Ἰμπνές. Πιθανῶς προῆλθεν ἐκ τοῦ, βάω, βατός, βατέω, βατεύω, βαζάω, βατάλω, βάταλος. Τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δημοσθ. 4. Ζήτ. καὶ Βάτταλος.

Βατάνη, ἡ, = πατάνη, Σικελ. Πινάκι.

Βατάνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, βατάνη. Μικρόν τι πινάκιον (πιάτο).

Βατεύω, Μ. εύσω, καὶ Βατέω, ταυτὸν τῷ, βαίνω. 2) (παρὰ Θεοκρ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ) ὀχεύω, ἐπὶ συνουσίας τῶν ζώων· »Βατεῦντας μηκάδας. Παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. 1003. κεῖται, βατεύουσα, πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, ματεύουσα. Ὁ Πλούταρχ. ἐν τοῖς Ἑλλην. Προβλήμ. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις προῆλθεν ἐκ τῆς Δελφικ. διαλέκτ. βατεῖν, ἀντὶ τοῦ πατεῖν, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἐπὶ σαρκικοῦ συνουσιασμοῦ φυλάττει.

Βατῆν, γ'. δυϊκ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω· ποιητ. ἀντὶ ἐβήτην, Ὅμ.

Βατήρ, ῆρος, ὁ (βαίνω). Ὁποῖος περιπατεῖ ὑπερήφανα, ὁ ὑπερηφάνως περιπατῶν, βαδίζων, ἢ ὁ βαίνων, βαδιστικός. 2) Τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἢ ὁ πρὸ τῆς εἰσόδου βαθμός, σκαλοπάτημα, ὡς τὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀμφίου παρὰ Πολυδ. Β. »Αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. 3) Ἡ ἀρχή, ἤτοι τὸ ἄκρον τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων, ἀφ' οὗ ἅλλονται τὸ πρῶτον· ἄρα, ταυτὸν τῷ, βηλός, καὶ βαλβίς. 4) ταυτὸν τῷ, χορδότονον, τό. Νικομάχ. Μουσικ. 5) ταυτὸν τῷ, βακτηρία, Νικάνδρ. Θ, 377. »Αὐτὸν κάρψειας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, ἤτοι τὸν πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον.

***Βατηρία**. Ταυτὸν τῷ, βακτηρία.

Βατήριος, ία, ον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν βατῆρα, ἢ εἰς τὸ βατεύειν, παρὰ Φωκυλίδ. 13, 175. »Βατήριον λέχος, ταυτὸν τῷ, ὀχεία, συνουσία, ἡ σαρκικὴ μίξις. Ἰδὲ Βάτης.

Βατηρίς, ίδος, ἡ (βατήρ). Κλίμαξ, σκάλα, δι' ἧς ἀναβαίνομεν ἐπί τι, Ἀνάλεκτ. Β', 81.

Βάτης, ὁ (βαίνω). Ὀχευτής, ἀναβάτης. (ζῶον ἀρσενικόν, τὸ ὁποῖον πηδᾷ, ὀχεύει τὰ θηλυκά.)

Βατία, ἡ, = βάτος. Φυτόν τι ἀκανθῶδες, βάτος, βατιλιά, Πινδάρ. Ὀλύμπ. 6, 90.

Βατιάκη, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, τὸ παρὰ Λατίν. Batiola, ὅπερ ἔτι καὶ, βατιάκιον, λέγεται.

Βατιάκιον, τό, = βατιάκη.

Βατιδοσκόπος, ὁ (βατίς, σκοπέω). Ὁποῖος βλέπει πάντοτε πρὸς τὴν βατίδα (ἰχθύν), ἤτοι ὁ ἐπιθυμῶν μεγάλως αὐτήν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 799. καὶ Σφ. 510.

Βάτινος, η, ον. Ὁ ἀπὸ βάτου ὤν.

Βάτιον, τό, = Βατιάκη. 2) ὑποκ. τοῦ βάτος. 3) παρ' Ἀριστοφ. Πλούτ. 1012. νιττάριον καὶ βάτιον, ὑποκοριστικὴ λέξις· πολλ' ἀμφ. Ζήτ. δὲ καὶ Φάττιον.

Βατίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἰχθύος ἀκανθῶδες ὡς ὁ βάτος, ἡ ῥίνα. 2) πτηνόν τι (πουλάκι), τὸ ὁποῖον διατρίβει πάντοτε εἰς τὰς βάτους, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η', 3., ὅπου τὰ Ἀντίγραφα, Βάτιος, Σάτιος, καὶ Σάττος, ἔχουσι. 3) εἶδος φυτοῦ, (παρὰ Πλινίῳ batia) συγγ. τῷ, βάτος.

Βατοδρέπος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὁποῖος δρέπεται, κόπτει καὶ συνάζει τοὺς καρποὺς τῶν βάτων (Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 190.); ὁποῖος ζητεῖ καὶ ξεριζόνει τὰς βάτους.

Βατόεις, εσσα, εν (βάτος). Ὁ ἐκ τῆς βάτου, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν. »Προθαλία βατόεντα, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 267. ἀντί, τὰ ἐκ βάτου.

Βάτον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς βάτου, Διοσ. Στα α', 34. »Τὰ δὲ βάτα καλούμενα συνάγεται κτλ. Ὀνομάζεται καὶ βάτινον.

***Βατόῤῥιζα**, ης, ἡ. Τοῦ βάτου ἡ ῥίζα.

Βάτος, ὁ. Εἶδος ἀκανθωτοῦ ἰχθύος, τὸ Batí, Raja batus, Ἀριστοτ. 2) Βάτος, ἡ· εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπερ ἔτι λέγεται κατὰ τόπους καὶ βατιλιά, βατλιά, καὶ βατζινιά, Rubus, Ὀδυσ. Ω. 230. Ὅθεν βάτον, τό· ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ βατόμουρα. Ζήτ. Χαμαίβατος. »Βάτος Ἰδαία, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ βουνοῦ τῆς Ἴδης, ἔνθα μάλιστα αὐξάνει. 3) εἶδος μέτρου, παρ' Ἑβραίοις ἐν χρήσει, ὡς Λουκ. 16, 6. »Ἑκατὸν βάτους ἐλαίου.

Βατός, ή, όν (βαίνω). Βάσιμος, πατητός, περάσιμος, διαπεράσιμος, τόπος, ὅπου δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, νὰ πατήσῃ, νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἀναβῇ, ἢ ἐπάτησεν, ἀνέβη τις, ὡς πηγή, ὁδὸς βατήν· »Βατὰ τοῖς ὑποζυγίοις ἔστωσαν. Ἔτι δὲ βατόν, ὁ ῥιχότοπος, καὶ βατά, τὰ ῥηχὰ (τὰ μὴ βάθος ἔχοντα) μέρη ποταμοῦ τινος, ἢ τόπου βοννώδους, ὅπου δύναται νὰ περάσῃ τινὰς μὲ τοὺς πόδας, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 6, 17. ὅθεν τὸ Λατινικ. Vadum. Σημείωσαι τὴν ἀκόλουθον ἔκφρασιν κατάρας. »Μὴ γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτὴ ἔστω.

Βατράχειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Βατράχους. Βατράχειον (μετὰ ἢ καὶ δίχα τῆς λέξεως χρῶμα), χρῶμα, ὅμοιον τῷ βατράχῳ, ἤγουν χλωρόν, πράσινον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο πρὶν εὐραθῶσι τὰ προσωπεῖα.

***Βατράχεος**, ταυτὸν τῷ, βατράχειος, Νίκανδ. παρ' Ἀθην. 9. σελ. 370. »Βατραχέη κόμη τε πανίχροοσσα.

Βατραχίδιον, τό. Ὁ μικρὸς βάτραχος.

Βατραχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Κολυμβῶ, ἢ φέρομαι ὡς ὁ βάτραχος. Ἐν Ἱππιατρικοῖς λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὅταν ἐξαρθρώσῃ, ἤτοι ἐκβάλῃ τὸ σκέλος καὶ ἐξαπλόνεται ὡς ὁ βάτραχος. »Ὅταν τροχάζων ὀλισθήσῃ καὶ πεσὼν διαστρέψῃ, καὶ ὃ λέγουσι βατραχίζειν.

Βατράχιον, τό. Μέρος τῆς χηλῆς τοῦ ἵππου, καὶ ἐπὶ ἀπτέρων ὁ πούς· 2) εἶδος φυτοῦ, Ranunculus. Ὀνομάζεται καὶ σέλινον ἄγριον, καὶ πολυάνθεμον.

***Βατραχιοῦν**, τό. Ὄνομα κριτηρίου ἐν Ἀθήναις παρὰ Παυσαν. α', 28, 8, καθὼς συμπεραίνουσιν ἐκ τοῦ βατραχείου χρώματος τοῦ μοχλοῦ ἢ τῶν ἱματίων τῶν κριτῶν. Πρβ. φοινικιοῦν.

Βατραχίς, ίδος, (καὶ παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 1405, ίδος), ἡ. Εἶδος φορέματος, ἔχον τὸ χρῶμα τοῦ βατράχου, ἤτοι πράσινον βαθύ. 2) ὑποκορ. τοῦ βάτραχος.

Βατραχίτης, ου, ὁ. Λίθος τις πρασίνου χρώματος.

Βατραχομυομαχία, ἡ (μῦς, μάχη). Πόλεμος μεταξὺ τῶν βατράχων καὶ ποντικῶν, μυῶν καὶ βατράχων μάχη. Καλεῖται οὕτως ἓν γνωστὸν παρῳδικὸν ποίημα, εἰς Ὅμηρον ψευδῶς ἀποδιδόμενον.

Βάτραχος, ὁ. Ζωάριόν τι ἀμφίβιον, ἐν ταῖς λίμναις καὶ ποταμοῖς διατρίβον, βαθρακός, καὶ βάθρακας, βάκακας καλούμενον· ἔστι δὲ φύσει λάλον, ὅθεν προῆλθε τὸ βαττολογεῖν, κατ' ὀνοματοποιΐαν. 2) εἶδος ἰχθύος, παρόμοιον τῷ βατράχῳ, Λουττος, rana marina. 3) πάθος, ἤτοι πρίσμα τι ὑποκάτω τῆς γλώσσης, τῶν παιδίων μάλιστα. 4) τὸ ὑποκάτω τῶν χηλῶν (ὀνύχων) τῶν ἵππων κοῖλον καὶ ἀπαλώτατον μέρος, τὸ ὁποῖον ὁ Ξενοφ. χελιδὼν ὀνομάζει. 5) πορνοβοσκός, Πλουτ. ηθ. Σ. 18. Σημείωσαι καὶ τὰς παροιμίας »Βατράχου ἀπραγώτερος« ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιτηδείων εἰς πρᾶξιν τινα. »Βάτραχος Σερίφιος« ἐπὶ τῶν βωβῶν »Καὶ λαγωοῦ καὶ βατράχου δειλότερος«. — Ὁ βάτραχος ὀνομάζετο κατὰ τὰς διαλέκτους διαφόρως, ἤγουν, βάθρακος, βότραχος καὶ βρότταχος παρ' Ἴωσι, βόρταχος παρ' Αἰολ., βάβακος παρὰ τοῖς Ποντικοῖς, βριαγχόνη παρὰ Φωκ., καὶ παρ' ἄλλοις βάρακος, βλακάν, βλίκανος, βλίταχος, κτλ.

*Βατραχώδης, ὁ, ἡ. Ὡς ὁ βάτραχος, ῥυπαρὸς καὶ ἄκαστρος· π. χ. βίος, ζωή· βατραχώδεις λογισμοί, φωναί.

Βάτταλος, ὁ. Χλευαστικὸν (περιγελαστικὸν) ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδον εἰς τὸν Δημοσθένη, (Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. Στεφ. 288, 17.) αἰνιττόμενοι εἰς τὸ βατταρίζειν, ἐπειδὴ νέος ὤν, δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ τὸ ρ· ὁ δὲ Βέκκερος γράφει, κατὰ τὰ κάλλιστα χειρόγραφα, βάταλος δι' ἑνὸς τ. Ζήτ. Βάταλος.

Βατταρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Ἐμποδίζεται ἡ γλῶσσά μου καὶ προσκρούω ἐν τῷ ὁμιλεῖν, τραυλίζω, ὁμιλῶ τραυλά, μόλις λαλῶ. Ὁ Νικήτ. (Χρον. ΙΕ. α. καὶ ΙΖ. ε.) μεταχειρίζεται τοῦτο ἀντὶ τοῦ, μουρμουρίζω ἀπὸ τροφὴν θυμὸν κινούμενος. 2) μεταφ. φλυαρῶ (τζαμπουνῶ)

Βατταρισμός, ὁ· καὶ βαττάρισμα, τό. Τραυλισμός, τὸ τραυλὰ ὁμιλεῖν.

Βατταριστής, οῦ, ὁ. Τραυλιστής, ὁ τραυλὰ ὁμιλῶν.

Βαττολογέω, ῶ. Ὁμιλῶ ἰσχνῶς καὶ τραυλῶς, ὡς ὁ Βάττος ἐκεῖνος, = βατταρίζω. 2) ὁμιλῶ πολλὰ καὶ ἀνωφελῆ, φλυαρῶ, Ματθ. ς., ὅπου ἐπιφέρει ὡς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως τό, πολυλογία. Ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, βαττολογία, διὰ τοῦ, ἀργολογία καὶ ἀκαιρολογία, ὡς καὶ Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. «Περὶ τῶν καθηκόντων βαττολογῶν», ὅπου φανερὰ κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἀκαιρολογῶν.

Βαττολογία, ἡ· καὶ βαττολόγημα, τό· = βατταρισμός. Τραυλισμός. 2) πολυλογία, φλυαρία. Καὶ βαττολόγος, ὁ φλύαρος.

Βάττος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ τύραννος Λιβύης, ὅστις, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον Δ. 155., τραυλὸς ἦν καὶ ἰσχνόφωνος· «Χρόνου δὲ προϊόντος, ἐξεγένετο ὁ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, τῷ οὔνομα ἐτέθη Βάττος», ἀφ' οὗ τό, Βατταρίζειν, δοκεῖ λέγεσθαι. Οὗτος δὲ ὁ Βάττος ἦν ἐν μεγάλῃ τιμῇ, καὶ ἐπὶ τοῖς νομίσμασιν ἐχάραττον ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τὸ σίλφιον (χόρτον πολύτιμον καὶ εὐῶδες), ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὴν εἰκόνα τοῦ Ἄμμωνος. Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία. «Βάττου σίλφιον» ἐπὶ τῶν σπανίας τιμὰς λαβόντων, ὡς διεξοδικώτερον ἀναπτύσσουσιν ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους, ὁ Σουίδας καὶ Ἔρασμος ἐν ταῖς παροιμίαις.

Βατύλη, ἡ. Μικρὰ τις γυνὴ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος (νάνη, γιουτζέ) ἐκ τοῦ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1012., ὅπου ἐσφαλμένως ἐγράφη ποτέ, βαταλή.

Βατώδης, ὁ, ἡ (βάτος, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς βάτου, ὅμοιος τῇ βάτῳ· γεμάτος ἀπὸ βάτους, Πολύβ.

Βαυβαλίζω = βαυβάω.

Βαυβάω, Μ. ήσω. Νυστάζω, κλίνω εἰς ὕπνον, ἀποκοιμοῦμαι. 2) ἐνεργητ. ἀποκοιμίζω τινά. Ζήτ. Βαυκαλάω. «Βαυβῶμεν εἰσελθόντες», Εὐριπ. Αἰόλ. ς., ἂς ὑπάγωμεν μέσα νὰ κοιμηθῶμεν· οὕτω Συοβαύβαλος, συῶν αὐλίστηρια. Ἡσύχ. καὶ Φώτιος.

Βαΰζω, Μ. ξω. Ὑλακτῶ, φωνάζω ὡς ὁ σκύλος, βάου, βάου, γαυγίζω, φωνάζω τό, Βαῦ, Βαῦ, ἢ Γαῦ, Γαῦ, Θεόκριτ. ὀνοματοπ. λέξις. Λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν σκυλακίων, διότι ἐπὶ τῶν μεγάλων σκύλων λέγεται ὑλακτεῖν. Οἱ Δωριεῖς λέγουσι βαΰσδειν. 2) μεταφ. κράζω, φωνάζω, κλαυθμυρίζω· ὁμιλοῦσι ἀσαφῶς, καὶ ἀκομ. ὑβρίζω. π. χ. «Κύνες γὰρ καὶ βαΰζουσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, τὸ καθ' Ἡράκλειτον». «Παῦσαι βαΰζων (Ἀριστοφ. Θεσμ. 173)», καὶ (895). «Βαΰζει, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ». 3) ἐνεργ. αἰτ. θρηνῶ τι μεγαλοφώνως, παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 13. «Νέον δ' ἄνδρα βαΰζει.»

Βαυκαλάω, ῶ· καί, βαυκαλίζω. Τραγουδῶν ἀποκοιμίζω, κουνῶ τὸ παιδίον διὰ ν' ἀποκοιμηθῇ. Συγγενὲς τῷ, βαυβάω. Λέγεται Ἑλληνικῶς, καταποιμίζειν ἢ μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν, τιθηνεῖν. «Γραῦς ἐπὶ τῷ βαυκαλῆται παιδίον μῦθον ἐπάγουσα». (Πιθανῶς ἐκ τοῦ, ἄω, ἢ αὔω, ἢ λέξ. ὀνοματοπ.)

Βαυκάλημα, τό. Ἡ ᾠδή, τὸ τραγούδιον, τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦσιν αἱ τροφοὶ διὰ νὰ ἀποκοιμίζωσι τὰ παιδία, Ἐπιστολ. Σωκρατ. 27. «Ἐνεθηνήθην γὰρ ἐκ νέου ἔτι πάλαι, Σωκρατικοῖς, ὡς ἄν τις εἴποι, βαυκαλήμασιν».

Βαυκάλιον, τό· καί, καυκάλιον. Ἀγγεῖόν τι μὲ στενὸν λαιμὸν (τουρμί, μπουκάλι), Ἀλέξ. Προβλ. Α. 93., τὸ ὁποῖον γεμιζόμενον μὲ νερόν, γελουγγουλίζει, ἤτοι προξενεῖ ἕνα γουργουλιστικὸν ἦχον, ὅπου αἱ ἐκδόσεις, καυκάλια, ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα ὀρθότερον ἔχουσι, Βαυκάλια.

Βαύκαλις, εως, ἡ (τὸ ἐναντίον τοῦ, μιλλιάριον). Ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ κρυόνῃ τις νερὸν ἢ οἶνον, ἄλλως ψυκτήρ, Ἀνάλεκτ. Β. 357. Συγγενὲς καὶ τῷ Καύκαλις. Ἰσοκ. Σ. 446., Κοραῆ ἐκδ.

*Βαυκανάω· βαυκανήσεται, ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος, βοήσεται.

Βαυκίδες, αἱ. Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων· καὶ Καυκίδες, Πολ. 7, 94.

Βαυκίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ, καὶ βαυκίζομαι· ταυτὸν τῷ, θρύπτω, καὶ θρύπτεσθαι. Καμαρόνω, καλλωπίζομαι, σεμνύνομαι.

Βαύκισμα, ατος, τό· καὶ βαυκισμός, ὁ. Τὸ ποιεῖν, πράττειν τρυφερά, ἁβρά, δελικάτα, ὡραῖα, καμαρωτά, νάζια. 2) μαλακός, δελικάτος τις χορὸς παρ' Ἴωσι.

Βαυκοπανοῦργος, ὁ. Ὁ ἀχρεῖος, ὅστις καὶ εἰς τὰ ἀχρεῖα, μικρὰ καὶ εἰς τὰς προφανεστάτας πράξεις του καμαρόνει καὶ ὑποκρίνεται τὸν τίμιον, Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Δ. 7., ὅπου ὁ Εὐστράτ. (σελ. 58.) ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, σεμνοπανοῦργος, βαυκός, καὶ τρυφερός, ἐπιφέρων καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Ἀράρου, ὅπου. Βαυκά, μαλακά, τερπνά, τρυφερά, ἐκ παραλλήλου κεῖνται.

Βαυκός, ἡ, όν, ταυτὸν τῷ, τρυφερός, ἡδύς, χαρίεις (δελικάτος) ἄνθρωπός τις, ἢ, ὅστις ὡραῖα καὶ τρυφερὰ ὑποκρίνεται, ὡς τρυφερός.

Βαύνη, ἡ, καί, βαῦνος ἢ βαυνός, ὁ. Κάμινος, χωνευτήριον· καθόλου δέ, πρόχειρός τις κάμινος τῶν χαλκέων ἢ χρυσοχόων, ἥτις μεταφέρεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· καὶ ἡ ἑστία, παραστιά, ἡ πρόχειρος ἐσχάρα, ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινομένη· κλίβανος, φοῦρνος. Τινὲς δέ, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ., ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, χυτρόπους, καὶ τοιοῦτον εἶναι τὸ καμίνιον τῶν Χρυσοχόων. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, Αὔω, καὶ ἐκ τούτου τὸ βάναυσος.

*Βαϋσμός, ὁ. Κραυγή, κρότος, ταυτὸν τῷ βαβισμός, Μαξίμ. Πνευμ. συγγρ. τόμ. β'. σ. 692. «Γινωσκέτω τὴν πέμπτην ἁγίαν καὶ οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἀναθεματίσασαν τοὺς τοῦ προειρημένου Θεοδωρήτου βαβισμούς». Ὅθεν τρύπειν καὶ βαβίζειν λέγεται ἀντὶ τοῦ βαΰζειν.

*Βάφα, ἡ. Παρὰ Λάκωσι ζωμός, Ἡσυχ.

Βαφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ βαφέως, τόπος, ὅπου βάπτουσι, ἐκ τοῦ

Βαφεύς, έως, ὁ (βάπτω). Ὅποιος βάπτει (μποϊαντζής, Τουρκ.). Ζήτ. Βάπτω, καὶ Βαφή. «Βαφεῖς χρυσοῦ», Πλούταρχ. Περικλ. 12. Μοῖρις. Δευσοποιοί, Ἀττικῶς· βαφεῖς, κοινῶς.

Βαφή, ἡ (βάπτω). Τὸ βουτᾶν, ἢ τὸ βούτισμα τινὸς μέσα εἴς τι, ἐν τῇ βαφῇ· ἄρα τὸ βάπτειν, χρωματίζειν, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐβάλθη εἰς τὴν βαφήν, ἐβάφη· 2) καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ φύσει ἔχον ἐν ἑαυτῷ τὴν βαφήν, τὴν ὁποίαν μεταδίδει εἰς τὰ ἄλλα σώματα. 3) καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον χρῶμα, ὡς παρὰ Λουκιαν. «Ἀνθη ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν» (Μπογιά, Τουρκ.). 4) καὶ τὸ βάλλειν, ἤτοι βάπτειν τὸν ἀναμμένον σίδηρον εἰς τὸ νερὸν διὰ τὸ σκληρυνθῇ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκληρότης, κοπή, ὀξύτης, βάψις, ὡς τὸ παρὰ Γαλλ. Trempe. Πλούταρχ. «Βαφὴ σιδήρου». 5) χρῶσμα, ἢ ἄλειμμα ἀγγείων τινός, κ. τ. λ. Ζήτ. Βάπτω. 6) μεταφ. α) τελείς· π. χ. «βαφὴ τυραννίδος.» β) ὀξύτης, ἀκμή· π. χ. ἐπὶ οἴνου μὲ νερὸν ἀνακατωμένου, ἀποβάλλει τὴν βαφήν, λέγεται. «Βαφὴ ἀναπνοῆς» (παρ' Ἀριστ. σελ. 134, 22.), ὁ διὰ τῆς ἀναπνοῆς μολυσμός.

Βαφικός, ἡ, όν· Πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ βάπτειν καὶ εἰς τὴν βαφήν. «Ἡ βαφικὴ (τέχνη)», ἡ τέχνη τοῦ βάπτειν.

*Βάφιον, παρὰ Ταραντίνοις, τὸ ὀξύβαφον.

Βάψιμος, ὁ, ἡ. Ὁ πρὸς βάψιν ἐπιτήδειος, Ἰαμβλ.

Βάψις, εως, ἡ. Τὸ βάπτειν, βουτᾶν, χρωματίζειν. «Βάψις χαλκοῦ, σιδήρου.»

Βάω, τὸ ἄχρηστον πρωτότυπον τοῦ, βῆμι, βαίνω, βάζω, βιβάζω, βάσκω, βάσθω, βιβάσθω, βατήρ, βατέω, βατεύω, βάτης, βάτος, πατέω, Κυρίως, κινῶ, εἰς κίνησιν βάλλω· ὡς καὶ τό, ἐπίβημι, τίθημι, βάλλω ἐπάνω· ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ, πορεύομαι, ὑπάγω· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταμαι, πατῶ, κεῖμαι· ἰδίως εἰς τὸν παρακείμ. καὶ ἀόριστ· ὁ τύπος, βῆμι. Ζήτ. Βαίνω. Ἐκ τούτου προέκυψε τὸ Λατιν. Vado.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Δ.

Βδαλεύς, ὁ. Τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀρμέγουσιν, ἡ πέλλη, τὸ ἀμολγεῖον.

Βδάλλω, Μ. αλῶ. Ἀρμέγω, βυζῶ· ἐπὶ ζώων· παρὰ δὲ Γαλην. καὶ ἐπὶ γυναικός. Τὸ παθητ. ἐν χρήσει ὡς μέσον, παρὰ δὲ Ἀριστ. παθητικῶς, π. χ. «Βόειαι βδάλλονται γάλακι, Ὠταύτως, «Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα» ἤτοι γεμίζει τὸν ἀμφορέα μὲ τὸ γάλα του. «Βδαλλόμενοι μαζοί.» — Παρ' Ἡσυχ. ἔστι παράδειγμα μέσου ἀορίστου, ἐβδηλάμην.

Βδάλσις, εως, ἡ. Βύζαγμα. θήλασμα· ἄρμεγμα.

Βδέλλα, ἡ (βδάλλω). Εἶδος σκώληκος ἐν ὑλώδεσι τόποις γεννώμενον, βυζάνον τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια διὰ τῆς προσθήκης τοῦ α, Ἀβδέλλα, λέγει, hirudo Λατιν. 2) καὶ εἶδος ἀμφιβίου ἰχθύος, παρόμοιον τῷ Ἐγχέλυϊ, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσκολλᾶται εἰς τὰς πέτρας, τὸ παρὰ Λινναίῳ, Petromyzon, καὶ παρὰ Γαλλ. la lamproie, Στράβ. ΙΖ'. σελ. 826. «Ἐν ποταμῷ δέ τινι γεννᾶσθαι βδέλλας ἑπταπήχεις, κατατετρημένα ἐχούσας τὰ βράγχια, δι' ὧν ἀναπνέουσιν. 3) ταυτὸν τῷ, Βδέλλιον.

Βδελλίζω. Βάλλω τὰς ἀβδέλλας ἐπί τι μέρος τοῦ σώματος διὰ νὰ βυζάξωσι τὸ αἷμα, Γαλην.

Βδέλλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ· 2) καὶ τὸ ἐκ τούτου εὔοσμον κόμμι, εὔχρηστον ἐν τῇ ἰατρικῇ, καὶ εἰς ἀλοιφάς, Διοσκορ. Α'. 18.

Βδελλολάρυγξ, γος, ὁ, ἡ. Κωμικῶς λέγεται ὁ παράσιτος, τοῦ ὁποίου ὁ λάρυγξ εἶναι ὡσὰν βδέλλα, Κρατῖν. παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Λιοπάγγελτος.

Βδέλυγμα, ατος, τό· καί, Βδελυγμία, ἡ· (βδελύσσω). Κάθε συγχαμερὸν πρᾶγμα, Ξενοφ. Ἀπομν. Πολυδ. Γ. 70. Τὸ δὲ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν βδελυγμίαν ὁ Ξενοφῶν καλεῖ, ὁ δὲ Ἡσυχ. ναυτίαν· ταυτὸν ὅμως τῷ, Βδελυγμός, ὁ· ἀηδία, συγχυσία, ἀνακατωσία· κυρίως ἐπὶ βρωμερῶν πραγμάτων, καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀχρείων πράξεων, ἔργων, καὶ ὁμιλιῶν, Πολυδ. 10, 76. «Μῶν, βδελυγμία σ' ἔχει; (ἡ βδελυγμία ὡς καὶ βδέλυγμα καὶ βδελυγμὸς σημαίνουσι καὶ ζωτοδίαν). Βδέλυγμα παρ' Ἰουδαίοις πᾶν εἴδωλον καὶ πᾶν ἐπίσημα, Ματθ. κδ', 15. «Βδέλυγμα ἐρημώσεως». «Κρατήσας γὰρ τὴν Ἱερουσαλὴμ ὁ Ἀδριανός, ἔστησε τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ ἐπὶ

στήλης ἐν τοῖς ἀδύτοις τοῦ ναοῦ, Ἱερών· εἰς Ματθ. καὶ Θεοφύλ.

Βδελυκτός, ή, όν, καὶ, βδελυκτέος, α, ον. Πᾶν, ὅ,τι εἶναι ἄξιον βδελυγμοῦ.

Βδελυκτρόπος, ὁ, ἡ, = βδελυκτός. Συχαμερός, ἀσχημότατος, ὁ τοῖς τρόποις βδελυκτός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 53. »Μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι (Εὐμενίδες).«

*Βδελυκτῶς, ἐπίῤῥ. Μισητῶς, Ζωναρ. σ. 831.

*Βδέλυξις, εως, ἡ· ὡς καὶ τὸ βδελυγμία. »Βδέλυξις ἁμαρτίας.«

*Βδελυρά, ἡ. Χαμελαία, Διοσκ. Νοθ. 4, 172.

Βδελυρεύομαι. Πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς βδελυρός, καὶ, ἀχρεῖα, διεστραμμένως, Δημοσθ. σελ. 214, 24.

Βδελυρία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, τὸ πολίτευμα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ βδελυροῦ, τοῦ ἀδιαντρόπου, ἀσχήμονος καὶ ἀτίμου ἀνθρώπου; ἀχρειότης, ἀδιαντροπιά, Θεόφραστ. ΙΑ'. 2) ἀκάθαρτος διαγωγή· 3) ἀηδία, ναυτία.

Βδελυρός, ά, όν, καὶ ἐπίῤῥ. βδελυρῶς. Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου αἱ πράξεις (τὰ καμώματα), οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἤθη προξενοῦσιν ἀηδίαν καὶ συχαμερότητα, τὸν ὁποῖον συγχαίνεταί τινας νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ, ἐν φυσικῇ καὶ συχνοτ. ἠθικῇ σημασίᾳ, ἀδιάντροπος, ἀχρεῖος, συχαμερός, ἄτιμος, ῥερυπωμένος· 2) Βδελυρόν, τὸ δυσῶδες. Καὶ οὐσιαστικόν, βδελυρότης, τος, ἡ.

Βδελύσσω, καὶ Ἀττ. λύττω, Μ. ξω (βδέω). Προξενῶ, ποιῶ βρῶμαν τινά, καὶ ἑπομ. ἀηδίαν, συχαμερότητα, ἀναγούλαν· καὶ ἐν ἠθικῇ σημασ., μόνον παρὰ τοῖς Ἐκκλ. — Συχνοτ. ὡς Ἀποθ. Μέσ. Βδελύσσομαι, καὶ βδελύττομαι, λαμβάνω, ἢ ἔχω, ἀποκτῶ ἀηδίαν, συγχασίαν, ἀναγούλαν ἀπὸ βρῶμαν τινά, ἢ ἀπὸ ἀχρεῖα φαγητά· καὶ μεταφ. ἀπὸ βδελυρὰς πράξεις καὶ ὁμιλίας, ὅθεν ἀηδιάζω, συγχαίνομαι, ἀναγουλιάζω, μισῶ, ἀποστρέφομαι, καταρῶμαι, φοβοῦμαι, Ἀριστ. Ἀχ. 585. Τὸ μέσον βδελύττομαι εἶναι πλέον ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ βδελύττω, καὶ συντάσσεται αἰτ., ἢ ἀπαρεμφάτῳ, π. χ. Γρηγ. Ναζ. τ. ά. σελ. 260, »Ψαύειν αὐτῶν βδελυττόμεθα. Ὁ ἀόρ. ἐβδελύχθην εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ἀντὶ ἐβδελυξάμην, Ἀριστ. Σφ. 792. »Κἆτα βδελυχθεὶς ὀστρίμως ἐξέπτυσα. Τὸ βδελύττομαι καὶ ἐβδελύχθην ἐν παθητικῇ σημασίᾳ ἀναγινώσκεται παρὰ τοῖς Ο'. πολλαχοῦ, ὡς καὶ ὁ παρακ. ἐβδέλυγμαι μόνον ἐν Ἀποκαλ. Ἰωάννου.

Βδελυχρός, Δωρ. ἀντὶ, βδελυρός, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 7. σελ. 321. »Σεκτοράγοι σάλπαι βδελυχραία.

Βδέννυμαι, ταυτὸν τῷ, βδέω, πέρδω, ἐξ οὗ πιθανῶς τὸ παρὰ Γάλλοις bedaine.

Βδέσμα, ατος, τό. Πορδὴ κρυφία, καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δυσωδία.

Βδέω, Μ. έσω. Ἀφήνω κρυφίαν πορδήν, ὅ ἐστι κλάνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 151. »Μὴ βδεῖτε, μηδὲ χέζετε. Πλ. 693. »Ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Αὐτόθι (703) μετὰ αἰτ. »Οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. 2) ἐν γένει, βρωμῶ· καὶ ἐπὶ κορύζων δὲ καὶ ἄλλων ζώων. Βδύλλειν, Ἀττικῶς· βδεῖν, Ἑλληνικῶς. (Βδέννυμαι, βδελυρός, βδύλλω.)

Βδόλος, ὁ (βδέω). Ἡ βρῶμα τῆς κρυφίας πορδῆς, π. χ. »Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἥτις βὶς ὑποστῆναι δύναται. 2) ἡ βρῶμα τῆς ἐσβεσμένης λαμπάδος, ἢ λύχνου, ἢ γάτας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ φυτόν, Γαλεόβδολον (Διοσκορ. Δ'. 95.), τὸ ὁποῖον βρωμᾷ, ὡς ἡ πορδὴ τῆς γάτας.

Βδύλλω (βδέω). Ἐκδίδω, ἢ ἀφήνω κρυφίαν πορδήν, καὶ μάλιστα ὑπὸ φόβου· ἀηδιάζω· ὅθεν 2) ἐνεργητ. μισεῖν, μετὰ αἰτ. »Τί βδύλλεσθ' ἡμᾶς;« Ἀριστοφ. καὶ φοβεῖσθαι.

Τὸ Β. μετὰ του Ε.

Βεβάασι, γ'. πληθ. παρακ. τοῦ βαίνω, Ἰλ.

*Βεβαία, ἡ. Πηγή τις ἐν Βοιωτίᾳ.

*Βεβαιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ στερεὸς τὴν γνώμην.

Βεβαιόπιστος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος εἶναι ἢ μένει βέβαιος εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὸν λόγον, ὃν ἔδωκε, Κλήμ. Ἀλεξ. 54.

Βέβαιος, ὁ, ἡ· καὶ α, ον (βάω, βαίνω). Στερεός, σταθερός, ἀσφαλής, ὁ στερεῶς ἱστάμενος, ἀσάλευτος (σίγουρος). 2) εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δώσῃ πίστιν, ἀξιόπιστος. 3) μόνιμος, διαρκής. 4) Πληροφορημένος· μετὰ ἀπαρεμφ. Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. 3, 35. »Βέβαιος ἦν ἐν ἀπάσαις ἀντιπάλων προέχειν. »Βέβαιός εἰμι τοῦτο ποιήσειν.« »Βέβαιον, ὅτι ἐκεῖνον ἀποδείξουσι βασιλέα. 5) Τὸ βέβαιον, ἡ βεβαιότης, ἡ ἀσφάλεια. Ἐπὶ θηλυκοῦ λέγεται κάλλιον βέβαιος ἢ βεβαία. Ἡ λέξις βέβαιος συγχέεται πολλάκις μὲ τό, βίαιος. Ἐπίῤῥ. βεβαίως, καί, βέβαιον.

*Βεβαιοσύνη, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βεβαιότης.

Βεβαιότης, ητος, ἡ. Κυρίως τε καὶ μεταφ., σταθερότης, ἀσφάλεια, στερεότης (σιγουρότης). Βεβαιότητα ποιοῦμαι, δίδω πίστιν, βεβαιόνω.

Βεβαιότροπος, ὁ, ἡ. Ὁ σταθερὸν χαρακτῆρα ἔχων, Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ σελ. 1030.

Βεβαιόω. Βεβαιόνω, ἐπικυρόω· βέβαιον καὶ σταθερὸν ποιῶ τι, στερεόνω· βεβαίας ὑποσχέσεις δίδω ἢ ὑπογράφω· ἀληθινὸν ποιῶ, πιστοποιῶ (σιγουράρω)· κρατῶ λόγον· λέγω περί τινος ὅτι ἔχει τὸ κῦρος, τὸν τόνον του, Δημοσθ. »Βεβαιῶ τὴν πρᾶξιν, ἤτοι βάλλω τὸ πρᾶγμα εἰς πρᾶξιν, παρέχω τί ὅπερ ὑπεσχέθην, Ξεν. καὶ Μέσ. παρὰ Πλάτ. Νομ. ΙΒ'. »Τὰ μὲν βεβαιούμενος τῶν νομίμων. Τὸ βεβαιοῦμαι, ὡς μέσον, σημαίνει 1) κάμνω ἐμαυτῷ βέβαιόν τι, Διον. Κασσ. σελ. 68, 68. »Τὴν παρὰ τῶν Ῥωμαίων εὔνοιαν βεβαιούμενοι. 2) διϊσχυρίζομαι, πλὴν σπανιώτερον. Βεβαιῶται, ἔστι καὶ λέξις νομική, διὰ τῆς ὁποίας τὴν σημασίαν ἰδὲ βεβαιώσεως δίκη· ὅθεν

*Βεβαίωμα, ατος, τό. Στήριγμα.

*Βεβαίως, ἐπίῤῥ. Βέβαια, σίγουρα· ἀσφαλῶς, στερεά. (συγκριτ. βεβαιοτέρως) π. χ. βεβαίως λαβεῖν, διϊσχυρίζεσθαι, »Πόλις δημοκρατουμένη βεβαίως.« »Βεβαίως καὶ πεπεισμένως.« »Βεβαίως καὶ παγίως.« Εὑρίσκεται καὶ βέβαια ἀντὶ βεβαίως, Δηλ. καί, βέβαιον.

Βεβαίωσις, εως, ἡ. Τὸ ποιεῖν τι βέβαιον, θεμελίωσις, στερέωσις. 2) πίστωσις, ἀσφάλεια (σιγουρότης), βεβαία ὑπόσχεσις. »Βεβαιώσεως δίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν ὠνησαμένων τὸ μετὰ ταῦτα ἀμφισβητούμενον, ὁπόταν δηλ. ἐγὼ ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον τὸν πωλητήν, ὅτι αὐτός μοι ἐπώλησε ξένον πρᾶγμα, καὶ διὰ τοῦτο μοῦ πληρόνει τὴν ζημίαν (Ἡσύχ.)· ἢ ὁπόταν ὁ ἀγοραστὴς βιάζῃ τὸν πωλητὴν διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, τὴν συνθήκην, τὸ κοντράτον του, Πολυδ. »Ἡ βεβαιώσεως δίκη, ὁπότ' ἄν τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντός τινος, ἀνάγῃ ἐπὶ τὸν πρατῆρα· τὸν δὲ προσῆκεν βεβαιοῦν, ἢ μὴ βεβαιοῦντα ὑπεύθυνον εἶναι τῆς βεβαιώσεως· εἰ δὲ ὁ ἀνάγων ἐπὶ τὸν πρατῆρα ἡττηθείη, τὸ μὲν ἀμφισβητηθὲν τοῦ κρατήσαντος ἐγίγνετο, ὁ δὲ ἡττηθεὶς τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος ἐκομίζετο. — Βεβαιωτέον, πρέπει νὰ ἐπικυρώσῃ τις, βεβαιώσῃ.

*Βεβαιωτικῶς, Ἐπίῤῥ. Εὐστ. Ἰστ. Ἐκκλ. 5, 8. »Ἀποφαινόμενοι βεβαιωτικῶς«, ἤτοι βεβαιοῦντες στερεά.

Βεβάμεν, ἐκ τοῦ βεβάαμεν κατὰ συγκ. ἀντὶ, βεβήκαμεν· ἐξ ἐναντίας τὸ ἐν Ἰλ. Ρ, 359. »—ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεναι ἀντὶ, βεβάναι, ἢ, βεβηκέναι, ἀντὶ τοῦ, περιβεβηκέναι καὶ ὑπερασπίζειν. Ζήτ. Ἀμφιβαίνω, Περιβαίνω.

*Βεβαρηώς, ποιητ. μετ. παρακ. τοῦ βαρέω, Ὀδ.

*Βέβασαν, ποιητ. συγκ. γ'. πληθ. ὑπερσ. τοῦ βαίνω, Ἰλ. Ρ, 286. (◡◡◡)

*Βεβασανισμένως. Μὲ αὐστηρὰν ἔρευναν καὶ ἐξέτασιν, Ὠριγ.

*Βεβαώς, βεβαυῖα, ποιητ. συγκ. μετοχ. παρακ. τοῦ βαίνω, Ὁμ. (◡◡–)

*Βέβηκα, παρακ. ἐνεργ. τοῦ βαίνω.

*Βεβήκει, γ'. ἑνικ. ὑπερσ. Ἰων. ἀντὶ ἐβεβήκει, Ὁμ.

Βέβηλος, ὁ, ἡ (βαίνω, βηλός). Λέγεται τόπος τις, τοῦ ὁποίου ἡ εἴσοδος εἶναι ἀνοικτή, ἐλευθέρα εἰς τὸν καθ' ἕνα. 2) ὁ βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσιν· ἀνίερος, ἀκάθαρτος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 10. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β', 208. Θεμιστ. Ἐπιστ. ΙΑ'. »Οὐδ' ἐν βεβήλῳ τῆς Ἑλλάδος εἰσητις, οὐδ' ἐν ἱερῷ ἱκετεία καὶ καταφεύξιμα. Βέβηλα, λέγονται τὰ φαγητά, ἐξ ὧν εὖ συγχωρεῖται νὰ τρώγῃ τις· καὶ ἐντεῦθεν, ἀβέβηλος, ἀντὶ τοῦ, ἱερός, ἄβατος τόπος, εἰς ὃν δὲν τολμᾷ νὰ ἐμβῇ ἢ νὰ πατήσῃ τις. »Ἔστι δούλῳ φεύξιμος βωμός, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν, (Πλούταρχ.) ἄσυλα δηλ. 3) ἐπὶ προσώπων δὲ λέγεται, ὁ μὴ μεμυημένος, μὴ ἡγιασμένος, ἀμύητος, μιαρός, Profanus, καὶ μεταφορικ. ὁ ἀκάθαρτος, Ἀνάλεκτ. Β'. 170. »Βέβηλος τελετῆς καὶ ἡλίου.«

*Βεβηλότης, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ βεβήλου.

*Βεβηλοτροπία. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος του βεβήλου.

Βεβηλόω, ῶ. Μιαίνω ἱερόν τι, ποιῶ τι ἀνίερον, ἀκάθαρτον (μαγαρίζω).

*Βεβήλως, ἐπίῤῥ. Κατὰ τρόπον βέβηλον, Χρυσοστ. Φίλ.

Βεβήλωσις, εως, ἡ. Τὸ βεβηλοῦν, ἀκάθαρτον ποιεῖν.

Βεβιασμένως, Ἐπίῤ. μετοχ. Παρακ. ἐκ τοῦ, Βιάζομαι. Βιασμένα, βιαστικῶς, μὲ βίαν, ἀκουσίως.

*Βεβίηκε, γ'. ἑνικ. παρακ. ἐνεργ. τοῦ βιάω, Ἰλ.

*Βέβληαι, β'. ἑνικ. παρακ. παθ. τοῦ βάλλω, Ἰλ.

*Βεβλήαται, βεβλήατο, γ'. πληθ. παρακ. καὶ παθ. ὑπερσ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

*Βεβλήκει, γ'. ἑνικ. ὑπερσ. ἐνεργ. τοῦ βάλλω, Ἰων. ἀντὶ ἐβεβλήκει, Ὁμ.

*Βεβλημένος, μετοχ. παρακ. παθ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

*Βέβληται, βέβλητο, γ'. ἑνικ. παρακ. καὶ παθητ. ὑπερσυντ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

*Βεβολήατο, γ'. πληθ. ὑπερσ. παθ. τοῦ βολέω ἀντὶ βάλλω, Ἰλ.

*Βεβολημένος, παθητ. παρακ. μετοχ. τοῦ βάλλω, Ὁμ.

Βεβουλευμένως, Ἐπίῤ. μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ βουλεύω. Μὲ βουλὴν καὶ στοχασμόν, ἐπίτηδες.

Βεβράζω, καί, βεβράς. Ζήτ. Βαβράζω, καί, μεμβράς.

*Βέβριθα, παρακ. τοῦ βρίθω, Ὁμ.

*Βέβρυχε, ἰδὲ βρύχω.

Βεβρώθω, Μ. ώσω· ποιητ. τύπος ἀντὶ βιβρώσκω, ἐκ τοῦ, βρόω, ὡς καὶ τό, κνάω, κνήθω· ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 35. »Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, ὠμὸν φάγοις.

*Βεβρωκώς, μετοχ. παρακ. τοῦ βιβρώσκω, Ὁμ.

*Βεβρώσεται, γ'. ἑνικ. παθητ. μέλλ. τοῦ βιβρώσκω, Ὀδ.

*Βεβυσμένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ βύζω, Ὀδ.

*Βεβώς, βεβῶτα, ἀντὶ βεβαώς, ἐκ τοῦ βαίνω.

Βέῃ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βείομαι· β'. ἑνικ. τοῦ βέομαι, Ἰλ.

Βέθρον, ταυτὸν τῷ, βέρεθρον, κατὰ συγκ., Εὐφορ.

Βεινέω, συνηθέστερον μέντοι τό, βινέω. Τὴν συνουσίαν ἀπαιτῶ, μετέρχομαι τὸ συνουσιάζεσθαι, κυρ. μὲ βίαν, Ἀριστ. Ὀρν. 563.· καὶ ἐπὶ ζώων·

σιν.· ἀντιθ. τῷ, ὀκνίω. Κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἡσυχίου, ὁ Σόλων διέκρινε τὴν μετὰ βίας συνουσίαν (τὸ βίᾳ μίγνυσθαι) διὰ τοῦ βινεῖν, τὴν δὲ κατὰ νόμους διὰ τοῦ, ὀπυίειν. Ἐκ τοῦ μελ. βινήσω προκύπτει τὸ, βινητιάω, ἢ βεινητιάω, ὄρεξιν ἐπὶ συνουσίαν ἔχω· ὁ δὲ Μένανδρ. ὀνομάζει «Ὑποβεινητιῶντα βρώματα», τὰ πρὸς συνουσίαν διεγείροντα, ἐρεθίζοντα, τὰ ὁποῖα Κλήμ. ὁ Ἀλεξ. πατχητιῶντα καλεῖ. (Ἐκ τοῦ, βέω, ταυτὸν τῷ, βάω, ὅθεν τὸ, βάνω, βαίνω, ταυτὸν τῷ, βάνω, βαίνω, ὅ ἐστι, βατεύω, ἐπὶ ὀχείας καὶ συνουσίας τῶν ζώων.)

Βείομαι, ποιητ. ἀντὶ βέομαι· ἐκ τοῦ βέω, βείω, ταυτὸν τῷ, βάω, πλεονασμῷ τοῦ ἰῶτα· ὡς καὶ τὸ, βαίω, βαίνω, ἐκ τοῦ, βάω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, βαδίζω, πορεύομαι, ὑπάγω, ὁδοιπορῶ· καὶ βιόω, ζῶ, Ἰλ. Ζ, 114. «Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον», ἀντὶ τοῦ συνήθους, βῶ, Ὑποτακτ. ὅ ἐστι, πορευθῶ. Ἰλ. Π, 852. « — αὐτὸς δηρὸν βέῃ», βιώσῃ, ζήσῃ. ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Χ, 431. «Τίνυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα; εἰς τί ἔτι βιώσω, ὅ ἐστι, ζήσομαι; Ἄρα ἐκληπτέον τὸ βείω, ἀντὶ ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως τοῦ, βέω καὶ συνῃρ. βῶ, ὡς καὶ τὸ καταβείομεν, ἐν Ἰλ. Κ, 97. ἀντὶ, καταβῶμεν, καὶ ἑξῆς τὸ, θείομεν, τραπείομεν, ἀντὶ, θῶμεν, τραπῶμεν. ἔτι δὲ καὶ τὸ, περιστείωσιν, ἀντὶ, περιστῶσιν. Ζήτ. βιόω, καὶ, βέομαι.

Βείω, α. ἀνω. ὑποτ. ἀόρ. β. ἀντὶ βῶ ἐκ τοῦ βαίνω, Ἰλ. Ζ, 113.

Βεκκεσέληνος, ὁ, ἡ· καὶ, βεκκεσεληνικός, ὁ, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 398. ταυτὸν τῷ, ἀρχαῖος, παμπάλαιος. ἢ ὑπὸ γήρως παιδικός. Καθόλου δὲ, ἁπλοῦς, βλὰξ, μωρὸς, ὡς κρονικὸς, κρόνιος, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Βεκκεσέληνε λῆρος»· παρωνόμασται δὲ ἔκ τινος ἀδήλου ἱστορίας, ἴσως ἐξ ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. στίχ. 398. ἐκ τοῦ, Βὲκ, ἣν καὶ ὁ Ἡρόδοτ. 2, 2. περὶ Ψαμμητίχου ἱστορεῖ. 2) κατ' ἄλλους, σεληνιακός. Ἰδὲ καὶ προσέληνος.

Βέκος, τό. Ἄρτος, Φρυγιστὶ, παρ' Ἡροδότ. Β', 2. ἢ Κυπριστὶ, Ἱππώναξ παρὰ Στραβ. Η'. Γαληνῷ. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 397. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 262. τοὐναντίον δὲ ὁ Hoeck über Kreta, T. 1. p. 116. θέλει Φρύγιον τὴν λέξιν. Γράφεται καὶ βεκός, βεκκός καὶ βέκκος.

Βέλεκος, καὶ βέλλεκυς. Εἶδος φυτοῦ, ταυτὸν τῷ πελεκῖνος, Securidaca.

Βέλεμνον, τό· ποιητ. ταυτὸν τῷ, βέλος, ἐν Ἰλ. Ο, 484. 489. Χ, 206. ἀεὶ ἐν τῷ πληθ.

Βελεμνίτης, ὁ. Εἶδος λίθου, ὅμοιον τῷ βέλει, τουβληρὸν δηλ. Γράφεται καὶ βελενίτης.

* Βελεμνοτοξοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ βέλος καὶ τόξον βαστάζων, Μανασ. Χρον. 12.

Βελεσσιχάρης, έος, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁποῖος χαίρεται νὰ ζῇ μὲ τὸ βέλος (ὡς, ἰοχέαιρα), ἀγαπᾷ τὸ κυνήγι, Ἀνθολογ. Β, 518. Ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.

* Βελίαρ. Δράκων, Ἡσ. Φαίνεται τεθὲν ἀντὶ τοῦ Βελιάλ, τὸ ὁποῖον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς Ν. Δ. ἀντὶ τοῦ Σατανᾶ Ζων. «Τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸν ἀποστάτην δηλοῖ.»

* Βελικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰ βέλη, Ἀθην. περὶ μηχαν. σ. 3. «Ἐν μὲν τοῖς βελικοῖς τοσοῦτον τοὺς πρότερον ὑπερήγαγεν.»

Βελίτης, ου, ὁ (βέλος). «Βελίτης κάλαμος», κάλαμος, ἐπιτήδειος εἰς βέλος, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βέλη.

Βελοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, ἢ θήκη (φαρέτρα), εἰς ἣν ἔβαλλον τὰ βέλη, Σχόλ. Ὁμήρ.

Βελομαντεία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν βελῶν μαντεία· ἐγίνετο δὲ αὕτη οὕτως· εἰς καθ' ἕνα βέλος ἔδιδον μίαν ὑπόθεσιν, ἔπειτα τὰ ἀνεκάτωναν καὶ τὰ ἔβαναν μέσα εἰς τὴν φαρέτραν· ἔπειτα δὲ ἐκβάλλοντες ἕνα ἔξω, ἐκ τούτου προεφήτευον. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι, ἀφ' οὗ ἔταιον καὶ ἀκονοῦν αὐτὰ, τὸ ἔξω ἐκτιναχθέντον ἐπέδιδε τὴν προφητείαν.

Βελόνη, ἡ (βέλος). Ἡ κορυφή, ἡ μύτη τοῦ βέλους. 2) ἡ βελόνη (τὸ βελόνιον), δι' ἧς ῥάπτομεν· καὶ ἡ τῆς ἐλάτης· καὶ ἡ μύτη τινός. 3) εἶδος ἰχθύος, ταυτὸν τῷ, Ῥαμφιστής, καὶ, Ῥαφίς, πιθανῶς ἡ παρ' ἡμῖν Ζαργάνα. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Ε', 6. «Τῶν κλάδων βελόναιμ, τὰ φύλλα, τὰ ἄκρα τῶν κέδρων, ἐλατῶν, κ. τ. τ.

Βελονίς, ίδος, ἡ· καὶ βελόνιον, τό· ὑποκ. τοῦ βελόνη. Μικρὰ βελόνη, βελονάκι.

Βελονοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς βελόνης· σουβληρὸς ὡς ἡ βελόνη.

* Βελονοθήκη, ἡ. Ἡ θήκη, ἡ ἐμπεριέχουσα τὰ βελόνια.

Βελονοποιέω. Κάμνω βελόνια, ὅθεν

Βελονοποιΐα, ἡ. Ἡ τῶν βελονίων κατασκευή.

Βελονοποικιλέω, ῶ. Ποικίλλω τι μὲ τὴν βελόνην, κεντῶ.

Βελονοποικιλτής, οῦ, ὁ (ποικίλλω). Ὁποῖος ποικίλλει τι μὲ τὴν βελόνην, κεντητής.

Βελονοποικίλτρια, ἡ. Κεντίστρια.

Βελονοπώλης, ου, ὁ· καὶ θηλ. βελονόπωλις, ἡ, βελονόπωλις, ιδος, ἡ (πωλέω). Ὁποῖος, καὶ ὁποία πωλεῖ βελόνια, Ἀριστοφ. Π. 175.

Βελοποιΐα, ἡ. Ἡ τῶν βελῶν κατασκευή.

Βελοποιικός, ή, όν. Ἡ βελοποιική, ἤτοι ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ βέλη· ἔνθεν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς βίβλου τοῦ Ἥρωνος, Βελοποιικά, ἢ βελοποιητικά.

Βελοποιός, ὁ, ἡ. Ὁποῖος κάμνει τὰ βέλη, Πολυδ. 7, 156.

Βέλος, εος, τό (βάλλω). Πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον ὅπλον, κάθε ἅρμα, τὸ ὁποῖον βάλλεται, ῥίπτεται μακρόθεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ξενοφ. «Καὶ τὰ βέλη ἐφέρετο, λόγχαι, τοξεύματα, σφενδόναι, πλεῖστοι δὲ καὶ λίθοι»· κυρίως δὲ τὸ τοῦ οἰστοῦ σιδήριον, Ὁμ. ἡ σουβληρὰ καὶ βελονοειδὴς μύτη τοῦ κονταρίου, τῆς σαΐτας κ. τ. τ. καὶ αὐτὸ τὸ δόρυ, κοντάρι, ξίφος, καὶ ἐν κομμάτι, κοτρώνι, βράχον, μία πέτρα, κ. τ. τ. Ὀδ. Ι, 495. Ἡρόδοτ. Θ, 18. Ἀριστ. Ἀχ. 345. ὡς τὸ παρὰ Λατίν. telum, ἐκ τοῦ, τῆλε, τηλός, οὕτω καὶ τὸ βέλος, ἐκ τοῦ, βάλλω. 2) τὸ ῥίψιμον, τὸ κτύπημα αὐτὸ, καὶ ἡ πλήγωσις αὐτή, τὸ τραῦμα, Ἰλ. Θ, 513. Ὀδ. Τ, 305. καὶ Ἰλ. Ξ, 439. «Βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα», ἔνθα τὸ βέλος σημαίνει καὶ τὴν βολὴν καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὀδύνην, ὡς Εὐσταθ. ἑρμην. 3) Βέλη Διὸς παρὰ Πινδ. λέγονται αἱ ἀστραπαί. 4) ἐπὶ ξίφους μετεχειρίσθη αὐτὸ ὁ Ἀριστοφ. Ἀχ. 345. 5) παρ' Ὁμήρῳ, ὅταν ἀποθνήσκῃ τις αἰφνίδιον θάνατον ἄνευ νόσου, λέγεται ἐπὶ μὲν ἀνδρὸς ὅτι ἐκτυπήθη μὲ τὰ μαλακὰ (ἀγανὰ) βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ δὲ γυναικὸς μὲ τὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ὀδ. Γ, 280. «Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν», καὶ Λ, 173. «Ἄρτεμις ἐποιχομένη· καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (Ἰλ. Λ, 269.) λέγεται «ὀξὺ βέλος» ἡ τελευταία σφοδρὰ ὀδύνη, οἱ μεγάλοι καὶ ὀξεῖς πόνοι (ἡ σαΐταις), ὠδῖνες, τὰ ὁποῖα (στέλλουσιν αἱ μογοστόκοι Εἰλείθυιαι καὶ) δοκιμάζει ἡ γυνὴ εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας· καὶ ἑξῆς ἐν ταυτῷ πρέπει τις νὰ ἐννοῇ καὶ τὰ ὅπλα τῆς Ἀρτέμιδος, καθὼς καὶ τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος βέλη (ἤτοι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου) διεγείρουσι τὴν λοιμικὴν καὶ πανώλη νόσον, Ἰλ. Α, 383. «Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, οἱ δέ νυ λαοὶ θνῆσκον ἐπασσύτεροι». 6) καθόλου δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀκτίνων τῆς ἀστραπῆς, τοῦ πυρὸς, φωτὸς, τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων. 7) «Ἐντὸς βέλους ἢ βελῶν εἶναι», τὸ νὰ εἶναι τινὲς μέσα εἰς τὸν τόπον, ὅπου φθάνει τὸ ῥίψιμον τοῦ βέλους· τὸ ἐναντίον τὸ, «ἔξω βελῶν ἢ βέλους». 8) λέγεται καὶ ἐπὶ ἔρωτος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 742. «Μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος». Ἡλιοδ. 8, σελ. 318. «Ὦ φιλτάτη, τὸ μὲν βέλος, τοὐμὸν ἐγνώκας». Μεταφορ. λέγεται ἐπὶ λόγων εὐστόχων, δραστικῶς ἐνεργούντων, ἢ καὶ πληγονόντων, καὶ ἐπὶ παντὸς πόνου τῆς διαθέσεως, τρόμου, ἀδημονίας, Πινδ. Νεμ. 1, 48. ἐκδ. Dissen.

Βελοστασία, ἡ. Τόπος, ἔνθα στήνεται ἡ βελόστασις.

Βελόστασις, εως, ἡ (ἵστημι). Μηχανή, δι' ἧς ῥίπτουσι τὰ βέλη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) = βελοστασία, Διοδ. Σικ. κεφ. κε'.

Βελοσφενδόνη, ἡ. Σφενδόνη διὰ βέλος, δόρυ, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὅπλον. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ἓν ὅπλον, τὸ ὁποῖον ἦτο περιτετυλιγμένον μὲ στυππίον καὶ μὲ πίσσαν ἀλειμμένον, καὶ τοιουτοτρόπως ἐβάλλετο εἰς τὴν μηχανὴν καὶ ἐρρίπτετο κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὸ παρὰ Λατίν. Phalarica, ἢ Φαλαρική, τὸ ὁποῖον περιγράφει Τίτος ὁ Λίβιος, 21, 8. Σιλ. Ι. 351. Πλούτ.

Βελουλκέω, ῶ (βελουλκός). Ἐκβάλλω, σύρω ἔξω βέλη, παρὰ χειρουργ. Αἰγιν. 6, 88· ὅθεν

Βελουλκία, ἡ. Τὸ ἐκβάλλειν, σύρειν ἔξω τὰ ἐμπηγμένα βέλη, τῆς ὁποίας ταύτης χειρουργικῆς ἐγχειρίσεως τρία εἴδη ἀναφέρει ἐξ Ὁμήρου ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Δ, σελ. 464, 41. 1) ἐκτομὴν, ὅτε ἐκβάλλετο τὸ τόξον, διασχιζομένης τῆς σαρκὸς πλατέως. 2) διωσμὸν, ἐν ᾧ προωθεῖται καὶ ἐκσύρεται ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ὡς παρὰ Διομήδῃ· καὶ 3) ἐξολκὴν, ὅταν ἐκσύρεται κατ' εὐθεῖαν, ὡς παρὰ Μενελάῳ.

Βελουλκικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βελουλκίαν. «Τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐστίν».

Βελουλκός, ή, όν (ἕλκω). Ὁ ἔξω ἕλκων τὰ βέλη, καὶ, βελουλκὸν, τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐκβάλλονται τὰ τόξα ἐκ τῶν πληγῶν.

Βέλτερος, έρα, ερον, = βελτίων. Καλλίτερος, Ἰλ. Ξ, 81. Ἔστι δὲ τὸ ἀνώμαλον συγκριτ. τοῦ, ἀγαθός. Ὁ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1041. καὶ Εὐμεν. 468. ἔχει τὸ Ὑπερθετ. βέλτατος, βέβαια ῥυθμοῦ χάριν, Ποιητ. (πιθαν. συγγ. τῷ, βάλλω, βέλος).

* Βελτιόνως, ἐπιῤῥ. Κάλλιον, Ἱπποκρ. σελ. 590. «Βελτιόνως ἔχειν».

* Βελτιότης, ητος, ἡ. Ἰδὲ βελτίωσις.

Βελτιόω, ῶ (βελτίων). Καλλιτερεύω, ποιῶ τι καλλίτερον. Παθ. βελτιοῦμαι.

Βέλτιστα, Ἐπιῤῥ. ἐκ τοῦ οὐδετ. πληθυντ. ἀντὶ τοῦ, κάλλιστα. Καλλίτατα, πολλὰ καλά (ὅταν δὲν δέχηταί τις τί, ἢ ἀποβάλλῃ).

Βέλτιστος, η, ον. Κάλλιστος (Ὑπερθετ. τοῦ, ἀγαθός), Ὁμ. Οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, ἢ, τὸ βέλτιστον, δηλ. οἱ προεστῶτες· τὸ ἐναντίον τοῦ, δῆμος. «Ὦ βέλτιστε», συνήθης τρόπος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, ὅταν ἤθελον νὰ ὁμιλήσωσι τινά, καθὼς παρ' ἡμῖν, καλέ! ἀκούσαι! — Ἡ λέξις βέλτιστος ἐβάλλετο πολλάκις καὶ πρὸ τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ, π. χ. Ὁ βέλτιστος Δάφνις, ὁ βέλτιστος Γανυμήδης. «Ἀπὸ τοῦ βελτίστου», ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου» δηλοῖ μὲ ἔντιμον πρόφασιν, λόγον· εὐσχήμως.

Βελτίων, ονος, ὁ, ἡ· τὸ, βέλτιον· ταυτὸν τῷ, βέλτερος, Ὀδυσ. Ρ, 18. Βελτίω, καὶ βελτίους, κατὰ συστολήν, ἀντὶ βελτίονα καὶ βελτίονας, βελτίονας. Τὸ βέλτιον οὐ μόνον ὄνομα ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ἐπίῤῥημα, ὡς ὅτε λέγομεν, «βέλτιον ἐμπολῶσι» ἤγουν καλλίτερον, ἀκριβέτερον πωλῶ (πλείονος πιπράσκω). «Βελτίων εἶναι» μετὰ μετοχῆς, δηλοῖ, κάλλιον εἶναι τινὶ νὰ ... π. χ. «Βελτίων εἰμὶ ποιῶν», ἀντὶ βελτιόν ἐστιν ἐμὲ ποιεῖν, κάλλιόν μοι εἶναι νὰ κάμω. «Οὐ βέλτιον», δὲν συμφέρει. Εὕρηται καὶ συγκριτικὸν, βελτιώτερος, καὶ βελτιώτερον, ὡς καὶ χειρότερον καὶ μειζότερον καὶ καλλιώτερον, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 248.

Βελτίωσις, εως, ἡ (βελτιόω). Καλλιτέρευσις (ἐνεργ. καὶ παθητ.), ἐπιδιόρθωσις, ὡς, »βελτίωσις τῶν ἠθῶν.«

***Βελτιωτής**, οῦ, ὁ. Ὁ καθιστῶν τὸν ἄλλον καλλίτερον, Ἐπιφ. τ. α'. »Αὐτὸς τοῦ θεοῦ κοσμήτωρ, καὶ ὀρθωτής, καὶ βελτιωτὴς ἐγένετο.«

***Βελτιωτικός**, ή, όν. Ὁμοίως ὡς τὸ ἀνωτέρω, Κλημ. Ἀλ. Στρ. 7, σ. 700. »Φιλοσοφία ψυχῆς βελτιωτική« καὶ σελ. 701. »Βελτιωτικὴν ἐνδεικνύμενος θεωρίαν.«

***Βελώνης**, ου, ὁ. Ὁ βέλη ὠνούμενος, ἀγοράζων· ὡς καὶ οἱ τύποι τελώνης, σιτώνης, ὀπωρώνης.

***Βεμβέω**. Περιστρέφω, φέρω τινὰ γῦρον· ὅθεν βεμβεύω, Ἡσυχ. Ἰδὲ καὶ βεμβηκίζω, βεμβικίζω.

Βεμβηκιάω, καί, βεμβικιάω (βέμβιξ). Περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω ὡς βέμβηξ, φουρλίζω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1465.

Βεμβηκίζω, καί, βεμβικίζω, Μ. ίσω. Ῥομβῶ, ἢ κινῶ, περιστρέφω τι, βάλλω εἰς κίνησιν ὡς βέμβηκα, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1517. ἐκ τοῦ,

Βέμβηξ, ηκος, καί, βέμβιξ, ικος, ἡ. Φοῦρλα, ξύλινος στρόμβος, ἢ ἐργαλεῖον, ἢ μηχανή τις τροχοειδής, ἣν μάστιγι στρέφουσιν οἱ παῖδες, τὸ ὁποῖον παίγνιον τῶν παίδων ὀνομάζεται καὶ δῖνος, στρόβιλος, ῥόμβος, καὶ στρόμβος, τροχός, ὃς μάστιγι τυπτόμενος στρέφεται, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1517. καὶ Ὀρν. 1461 λέγει, »Βέμβηκος οὐδὲν διαφέρειν δεῖν, ἤγουν, εὐκίνητον καὶ εὔστροφον εἶναι δεῖ, ὡς ὁ στρόμβος. 2) τυφών, δίνη, συστροφὴ ἀνέμου, ἀνεμοστρόβιλος, ἡ δίνη ὕδατος. 3) εἶδος ἐντόμου. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βεμβάω, βεμβεύω, βέμβηξ, βεμβρέω, βεμβρεύω, ἀντὶ βεμβικίζω, καὶ βέμβηξ. ὁ δὲ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Ε'. 222. »Βέμβηκας, καὶ Βέμβικας εἶπε, ἀντὶ κύκλους, κυκλικὰ κινήσεις. Τὸ ὑποκορ. τοῦ βέμβιξ ἐστὶ βεμβίδιον. (Τὸ ἰῶτα ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἐστὶ μακρόν.)

Βεμβικώδης, ὁ, ἡ· τὸ -ες (εἶδος). Δινοειδής, ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ βέμβικος, κύκλου, ἢ δίνης, Ἀθήν.

***Βεμβράδιον**, ὑποκοριστ. τοῦ βεμβράς.

***Βεμβράνη**, ἀντὶ τοῦ, μεμβράνη, διφθέρα, Βαλσαμ.

Βεμβράς, ταυτὸν τῷ, βεβράς, καὶ μεμβράς.

Βενδίδειον, τό. Ἱερόν, ναὸς τῆς Βενδῖδος· καὶ Βενδίδια, ἡ· ἑορτὴ ἐν αὐτῷ, ἥτις καί, Βενδίδεια, ἐλέγετο, καὶ ἑωρτάζετο τῇ ΙΘ', ἢ τῇ Κ'. τοῦ Θαργηλιῶνος ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Πειραιεῖ, θεσπισθεῖσα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πλάτωνος, ὡς αὐτὸς λέγει ἐν τῷ Α'. τῶν Πολιτειῶν σελ. 354. ἔνθα ἰδὲ καὶ τοὺς Σχολ.

Βενδίς, ῖδος, αἰτ. Βενδῖν· καί, Βένδεια, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Θρᾳξίν, ἐξ ὧν μετηνέχθη καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, Στράβ. Ι'. καὶ Τιμ. σελ. 62. Ruhnk. Γράφ. καὶ Βένδις, ιδος.

Βένετον, εἶδος χρώματος ἀνθηροῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ Καλλάϊνον λέγεται.

Βενεφίκιον, κατὰ Λατίνους λέγεται πᾶν δώρημα καὶ εὐεργέτημα, Βαλσαμ. Κανὼν ιβ'. τῆς ἐν Νικαίᾳ α'. Συνόδου.

Βενθεσικυμος (κῦμα, βένθος). Ὁ ἐν τῷ βάθει κυμάτων, καὶ ἐντεῦθεν 2) Βενθεσικύμη, ἡ. θυγάτηρ τις Ἀμφιτρίτης, Ἀπολλόδ. Γ', ιε'. 4.

Βένθος, εος, τό· ποιητ. ἀντὶ βάθος. Πάτος, κυρ. θαλάσσης, Ἰλ. Α, 358. ταυτὸν τῷ, βάθος, ὡς τό, πάθος, πένθος. »Θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν« (Ὀδ. Α, 53). »Κατὰ βένθος ἁλὸς, ἢ ἁλὸς ἐν βενθέεσσι, »Βένθεϊ σῆς κραδίης.« »Βένθοσδε« παρ' Ὁμ. Ὀδ. Θ, 51 δηλοῖ, εἰς τὸ βάθος. »Νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἁλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν.« »Βένθεα ὕλης« (Ὀδ. Γ, 316), τὸ ἐνδότατον πυκνὸν μέρος τοῦ δάσους.

***Βέντιστος**, Δωρικῶς, παρὰ Θεοκρ. 5, 76, ἀντὶ βέλτιστος, κάλλιστος.

Βέομαι, καὶ βείομαι, μόνον Ὁμηρικὸς ἐνεστὼς μὲ σημασ. μέλλ., Ἰλ. Ο, 149. »— οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν«, οὐκ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιώσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ· δὲν θέλω ζήσει κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Διός· ἢ, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, Ἐγὼ δὲν θὰ περιπατῶ μὲ τὴν γνώμην του, Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Π, 852. Χ, 431. Ω, 131.

Βέρβερι, τό (Ἰνδικὴ ἡ λέξις). Λέγεται τὸ ὄστρεον, ἐξ οὗ ὁ μαργαρίτης λίθος (Ἀθήν. Γ. 3, σελ. 93.), τὸ ὀστρίδιον δηλ., εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται τὸ μαργαριτάρι.

***Βερβερίζω**. Ἐτυμ. Μέγ. σελ. 191, 35. »Βεττερίζειν, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βερβερίζειν.«

***Βερβέριον**. Ἄγνωστον εἶδος ἱματίου, πιθ. κοσχρεοῦ, Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 12, σελ. 533. Πρβ. Ἀνακρ. 266. Mehlh.

Βέρεθρον, τό· ἐπ. καὶ Ἰωνικ., ταυτὸν τῷ βάραθρον, Ἰλ. Θ, 14. »Βάθιστον βέρεθρον«. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. λέγεται κατὰ συγκοπ. βέθρον, τό. Ἰδὲ καὶ Ὀδ. Μ, 94.

Βερέσχεθος, ὁ· ἐν τῷ πληθ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 640. Ἁπλούστατοι καὶ μωροί, ἀνόητοι ἄνθρωποι· λέξις πεπλασμένη.

***Βέστης**, καὶ Βέστιον, Λατ. ἀντὶ τοῦ, στολή, ἐνδυματία, ἱμάτιον· ὅθεν καί, Βεστιοπράτης, ὁ ῥάπτων ἱμάτια καὶ πωλῶν αὐτά· καί, Βεστιοπρατήριον, ὁ τόπος, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἱμάτια, Δούκα Χρον. »Καὶ δομήσας θέατρον ἐν τῇ πόλει, ὃ καὶ Βεστιοπρατήριον λέγεται, καὶ Περσιστὶ Παζαστάνιον ὀνομάζεται.« — καί, Βεστιάριον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ τὰ βασιλικὰ ἱμάτια φυλάττονται· καί, Βεστιάριος, ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τούτων. Κατὰ Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμ. Μέγ. ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Λακώνων Βέστον, τὸ ἱμάτιον.

Βεῦδος, εος, τό. Εἶδος γυναικείου ἱματίου πολυτελές. Παρὰ Πολυδ. γράφεται βεῦδος, Σαπφ. Λείψ. 97. Παρθεν. 11.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Η.

Βῆ, ἢ βῆ, μίμησις τῆς φωνῆς τῶν προβάτων, παρ' Εὐσταθ. σελ. 768. καὶ 1721. (ἐκδ. Ῥώμ.). »Ἰστέον δέ, ὅτι μάλιστα τὸ Βῆ φωνῆς προβάτων ἐστὶ σημαντικόν· καὶ φέρεται παρὰ τῷ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ χρῆσις Κρατίνου τοιαύτη. »Ὁ δ' ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει· καὶ εἰκὸς καὶ τὴν βληχὴν ἐκ τοῦ τοιούτου Βῆ παρῆχθαι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ, ἵνα ἡ βληχὴ ὁ τοῦ Βῆ ἦχος ᾖ. Ἀλλ' ἐνταῦθα ζητεῖται, διατί οἱ παλαιοί, ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ Εὐστάθιος καὶ δ' αὐτοί (οἱ παλαιοί) φασὶν ὁμοίως μιμητικῶς καὶ τὸ βῆ, οὐ μὴν βαί, λέγουσιν«, ἐν ᾧ τὰ πρόβατα βαί, βαί, ἐκφωνοῦσιν; Ἐγὼ εἰς τοῦτο ἀποκρίνομαι, ὅτι ὁ Κρατῖνος δὲν ἐννοεῖ ἐνταῦθα τὸ κοινῶς πρόβατον λεγόμενον, ἀλλ' ἴσως τὸ χοιρίδιον (ὡς ἐκ τῆς ὑβριστικῆς λέξεως, ἠλίθιος, γίνεται δῆλον), ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ζώων· διότι οἱ Ἴωνες ἔλεγον πρόβατα καθόλου ὅλα τὰ μικρὰ τετράποδα ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ ἥμερα, καὶ οἰκιακά, καθὼς ἀποδεικνύει καὶ ὁ Ἡρόδοτ. ἐν Α'. 133. »Τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων« λέγων, τάττων ἀπ' ἐναντίας τοὺς βόας, ἵππους, καμήλους, καὶ ὄνους. Ἐκ ταύτης λοιπὸν τῆς φωνῆς τοῦ, Βῆ, Βῆ, ἔλαβον αἰτίαν τινὲς τῶν αἱρετικῶν Ἑλληνιστῶν, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τοῦ Βελγίου, οἵτινες οὐδέποτε ἤκουσαν τὴν Ἑλληνικὴν προφοράν, εἰς τὸ νὰ διδάξωσιν ἡμᾶς τοὺς ἀπογόνους τῶν Ἑλλήνων, τὴν Ἑλληνικὴν προφορὰν τοῦ Βῆτα στοιχείου· τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἀλληλοδιαδόχως πατρόθεν ἀπαραλλάκτως παρελάβομεν, προφέροντες αὐτὸ δασέως καὶ ἀπαλῶς, καὶ οὐχὶ ὡς αὐτοὶ ψιλίζονται, καθὼς καὶ αὐτὰ πάλιν τὰ ἴδια πρόβατα τῆς Ἑλλάδος, »Βαί, Βαία, ἐκφωνοῦσιν, καὶ οὐχὶ Μπέ, Μπέ (ὡς τὸ Λατιν. B) τελείως ὡς τὰ τοῦ Βελγίου. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ παρατήρησις τοῦ Βαρθόλδ, Ὁδοιπορία εἰς τὴν Ἑλλάδα, τόμ. Β'.

Βῆ, παρ' Ὁμήρ. ἀντὶ τοῦ ἔβη, ἐπορεύθη, μετ' ἀποκοπήν, γ. ἑνικ. ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω.

Βῆγμα, τος, τό (βήσσω). Βῆχας, καὶ τὸ διὰ τοῦ βηχὸς ἐκριπτόμενον πτύσμα, ῥόχαλον, φλέγμα, Ἱπποκρ.

***Βηλά**, ῶν, τά. Ὁ Πανύασις τὰ πέδιλα βηλὰ λέγει, Σχολ. Ἰλ. Α, 591.

Βῆλον, τό· παραπέτασμα, παρακάλυμμα (περδές), Ἀθανάτ.

***Βῆλος**, ὁ. Ὁ οὐρανός, καὶ ὁ Ζεύς. Τινὲς ὀνομάζουσι καὶ οὕτως βηλὸν τὸν οὐρανόν.

Βηλός, ὁ (βαίνω). Τὸ κατώφλιον, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, ὁ βαθμός· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ὁ, ἡ, βέβηλος, τόπος, ὅπου καθεὶς ἔχει ἄδειαν νὰ ἐμβαίνῃ, ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι τόποι ὀνομάζονται ἄβατοι· τρόπος. σημαίνει ὅλην τὴν θύραν, καὶ αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὡς Ἰλ. Α, 591. καὶ ἐντεῦθεν βηλὸς φυσικοῖς ὁ ἀνώτατος καὶ πάντα περιέχων ἀήρ, ἡ ἄνω ἀτμοσφαῖρα, Ἰλ. Ο, 23. Ψ, 202. Παρὰ τοῖς νεωτ., ὁ οὐρανός.

Βῆμα, ατος, τό (βαίνω). Πάτημα, πατηματιά, δρασκελιά, τὸ διάστημα μιᾶς δρασκελιᾶς, Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 222. »Κατὰ βῆμα«, ἐν τῷ βαδίζειν. »Βήματα βάλλειν«, ἤτοι κατὰ βῆμα πορεύεσθαι. »Σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων περιέρχεται.« »Ὀπισθίοις ἐν βήμασιν κεῖται λέων.« »Παρ' ἓν μόνον βῆμα εὐδαίμων γέγονας.« Ἐν ἑνὶ βήματι, μὲ μίαν δρασκελιάν. 2) μέτρον τῶν ἐπιπέδων, τὸ ὁποῖον Ἥρων ὁ Γεωμέτρης λέγει, ὅτι τὸ ἁπλοῦν βῆμα περιεῖχε δύο καὶ ἥμισυ πόδας, ἤτοι δέκα παλαιστάς, τὸ δὲ διπλοῦν, πέντε πόδας, ἤτοι εἴκοσι παλαιστάς. 3) ἡ τοῦ ποδὸς βάσις, βαθμός, σκαλοπάτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τινὰς πατεῖ καὶ ἵσταται ὑψηλότερα τῶν ἄλλων· καὶ ὑψηλότερος τόπος τις ἐκ πετρῶν, ἢ χώματος κατεσκευασμένος, κ. τ. λ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου πατεῖ ἢ ἀναβαίνει τινάς, Ἡρωδιαν. Β'. 10. καὶ κυρ. ὁ ἄμβων τῶν Ῥητόρων, ὁ τόπος δηλ., ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵστανται οἱ Ῥήτορες καὶ δημηγοροῦσι· καὶ ὁ θρόνος τῶν Κριτῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναβαίνουσι καὶ κρίνουσι, Οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, ἤτοι οἱ δημηγόροι. »Ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβημεν, ἤτοι ἐδημηγόρησα· »Εἰ βούλει, παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴπῃς.« — Βῆμα, παρὰ Χριστιανοῖς, ἱερὸν καὶ ἅγιον βῆμα, τόπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κεχωρισμένος, ἔνθα κεῖται ἡ Πρόθεσις καὶ τὸ Θυσιαστήριον, ἤτοι ἡ ἁγία τράπεζα, Γερμαν. ἱστορ. Ἐκκλ. κτλ. »Βῆμά ἐστιν ὑπόβαθρος τόπος καὶ θρόνος, ἐν ᾧ παρ' ὁ παμβασιλεὺς Χριστὸς προκαθηται μετὰ τῶν Ἀποστόλων.« — Τὸ δὲ βῆμα δηλοῖ καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, εἰς ὃ καὶ μόνοι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ μετ' αὐτῶν εἰσίασιν· ὅθεν καί, Βημόθυρα, τά· αἱ θύραι τοῦ Βήματος.

Βηματέω, ῶ. Περιπατῶ, βαδίζω, πατῶ. ἀμφ.

Βηματίζω, Μ. ίσω (βῆμα). Μετρῶ τι μὲ τὰ βήματα, Πολύβ. 3, 39. 2) περιπατῶ βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ 3) βηματίζω, ἐμβαίνω εἰς τὸ ἱερὸν βῆμα, Κανὼν Λαοδικ. ιθ'. Ἐντεῦθεν βηματισμός, ὁ· ἡ διὰ ποδὸς μέτρησις.

Βηματιστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος διὰ τῶν βημάτων μετρᾷ τι, Ἀθήν. Γ.

***Βῆμεν**, ποιητ. ἀντὶ ἐβήμεν, Ὀδ.

***Βήμεναι**, ποιητ. ἀντὶ βῆναι, Ὀμ.

Βῆμι (βίβημι, μετοχ. βιβάς· ἀπὸ τούτου τοῦ ἐνεστ. ἐγίνε τὸ ἔβην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἔστην) ἀχρήστος ἐνεστώς, ἀντὶ δὲ τούτου βαίνω.

***Βῆν**, ποιητ. ἀντὶ ἔβην, Ἰλ.

***Βῆναι**, ἀπαρ. ἀορ. β'. τοῦ βαίνω.

Βήξ, ηχός, ἡ· καὶ Ἀττ. ὁ βήξ, πληθ. μόνον παρὰ Θουκ. β', 49. (βήσσω). Ὁ βῆχας, κτλ. Poppo Θουκ. τόμ. α'. σελ. 102.

Βήρηξ, ὁ. Ζήτ. Βῆρηξ.

Βηρύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βήρυλλος, ὁ· ἡ, ἡ. Λέγεται οὕτω λίθος τις εὐγενής, θαλασσοπράσινος τὸ χρῶμα, Γαλλ. Béril. Ὁ δὲ παρὰ Πλινίῳ, Βήρυλλος ἀεροειδής, ἔστιν ὁ Σάπφειρος.

***Βῆτα**, ας, ε· ἀόρ. α. ἐνεργ. τοῦ βαίνω. ποιητ., Ὁμ.

***Βήταλος**, ἡ· ἡ σπιθή [illegible], Τζετζ., ἡ τὸν Βέταλον, τό· λέγεται.

***Βησάμην**, ἀορ. α. μέσ. τοῦ βαίνω, Ὁμ.; ὅστις ἐν Ἰλ. χρῆται καὶ τῷ τύπῳ βήσετο, ποιητ.

***Βήσομαι**, μέλλ. τοῦ βαίνω, Ὁμ.

Βῆσσα, ἡ (βαίνω). Τόπος στενός, μακρὺς καὶ βαθὺς μεταξὺ δύο βουνῶν (le Défilé, Γαλλ. Μπογάζι, Τουρκ.), Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. Ἀπόλλ. 284. «Βῆσσα κοίλη, τραχεῖα» καὶ ὁ Πίνδαρ. Πυθ. 3, 17. λέγει «Τὰ ἐμοῦ βάσσαις», ὅπου μετὰ ταῦτα «Κοίλαν νάπαν» τάσσει· καθὼς καὶ ἐν Ὀλυμ. 3, 41. «Βάσσαις Κρονίου Πέλοπος», λέγει τὸν φαλακρὸν δρυμόν, δάσος, ἢ τὴν κοιλάδα τῆς Ὀλυμπίας. Παραβάλλ. μὲ τὸ ἐν Πυθ. 3, 7. 90. Παρ' Ὁμήρ. κεῖται «Οὔρεος ἐν βήσσῃσι», πάντοτε ἐπὶ δασέων καὶ πολυδένδρων, βαθέων καὶ γονιμωτάτων ἐν τοῖς βουνοῖς κοιλάδων, ἢ νάπαις· μόνον ἐν Ὀδυσ. Τ, 435. κεῖται ἁπλῶς τὸ «Βήσσας», καί, «ἐν καλῇ βήσσῃ», ἐν Ἰλ. Σ, 588. Εὕρηται δὲ ἐν Ὀδ. Ν, 210 καὶ τὸ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, βῆμα, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ, βαθύς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Βῆσσα, διὰ τοῦ, κοῖλος καὶ ὑψηλὸς τόπος, μὲ τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ τὸ τοῦ Ἀθηναίου «Βῆσσα», ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν καὶ ἐστενωμένον ἄνωθεν· τὸ δὲ παρὰ Σουίδᾳ, Βήσιον, ταυτὸν τῷ, Βομβυλιός, εἶδος ποτηρίου, [illegible] (Βῆσσα κυρ. λέγεται, φάραγξ, στενὴ κοιλὰς μεταξὺ λόφων πολυδένδρων, κατὰ τὴν ὁποίαν σημασίαν μεταχειρίζεται τὸν τοῦ Ὁμ. καὶ ὁ Πίνδαρος.)

Βησσήεις, εσσα, ῆεν. Δρυμώδης, πολύδενδρος.

Βήσσω, Ἀττ. Βήττω, Μ. ξω. Βήχω.

Βηταρμός, ὁ (βαίνω, ἁρμός). Χορὸς κατὰ τὸν ῥυθμὸν καὶ κατὰ τὴν ᾠδήν (κατὰ τὸ τέμπο καὶ τὸ τραγοῦδι). ὅθεν

Βηταρμων, ονος, ὁ, ἡ. Χορευτής, χορεύτρια (ἀπὸ τοῦ βαίνω), Ὀδυσ. Θ, 250.

Βήτην, ποιητ. ἀντὶ ἐβήτην, γ'. δυϊκ. ἀόρ. β. τοῦ βαίνω, Ὁμ.

Βηχία, ἡ, καὶ Βηχίας, ὁ· ὀνοματοπ. φθόγγος (βήξ). Βράγχισμα· ἐναντ. τῷ, λευκωμός. 2) ταυτὸν τῷ, βήχιον.

Βηχικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βῆχα, ἢ πᾶν τὸ προξενοῦν βῆχα, ἢ εἶναι ἐναντίον εἰς τὸν βῆχα, ὡς, «Βηχικὸν φάρμακον», Ἰατρικόν, ὠφέλιμον εἰς τὸν βῆχα. 2) ὁ πάσχων βῆχα, ὁ βηχῶν.

Βήχιον, τό. Φυτόν τι, ὠφέλιμον εἰς τὸν βῆχα, Διοσκορ. Γ. 126, tussilago farfara Linn. 2) παρ' Ἡσυχ. τόπος ἐν φάραγγι.

Βηχώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ βήχων. 2) παρ' Ἱπποκρ. ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ βηχός, ἢ ὅμοιος τῷ βηχί. «Βηχώδης νόσος.»

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ι.

Βία, ἡ (Ἰωνικῶς βίη). Σωματικὴ δύναμις, ἰσχύς, ῥώμη, σθένος· κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνέμων, Ἰλ. Χ, 157. Λ, 669, Ὀδ. Ξ, 468. «Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη.» Ὁ Ὅμηρος συνάπτει ἀλλαχοῦ βίην καὶ κάρτος. Παρὰ δὲ Ὁμήρῳ (καὶ παρὰ Τραγικοῖς) τίθεται, ὡς καὶ ἡ ἴς, ἡ λέξις βίη, εἰς τὰ κύρια ὀνόματα, σημαίνοντα περιφραστικῶς δυνατοὺς ἄνδρας ἢ τὸν ἄνδρα αὐτόν. π. χ. Πριάμοιο βίη καὶ Πατρόκλοιο βίη, ἢ καὶ σὺν ἐπιθέτοις, βίη Ἡρακληείη, Ἰφικληείη, Ἐτεοκληείη (καὶ παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 332. ἴς βίης Ἡρακληείης), ἀντὶ ὁ δυνατὸς Πρίαμος, Πάτροκλος κτλ. ἢ ὁ Πρίαμος, Πάτροκλος κτλ. Σημειωτέον δέ, ὅτι παρ' Αἰσχ. Πρ. διὰ τοῦ, Κράτος καὶ Βίαν, ὀνομάζονται οἱ δορυφόροι τοῦ Διός. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν ὡς ἐναντίαν τοῦ, δόλος, μῆτις, ἔπος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰσχὺν τοῦ πνεύματος, Ἰλ. Γ, 45. 2) βία, δυναστεία, ἀδικία, ὅτι παρ' Ὁμ. ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ πληθ. μετὰ τοῦ ὕβρις, Ὀδ. Ο, 329. Ἡσιοδ. Ἔ. 272. «Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν». Ὀδ. Ο, 105. «Τῶν ὕβρις τε, βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει» καὶ 105. «Ἡ ἔπει ἠὲ βίῃφι», ἤγουν ἢ πείθοντες, ἢ βιαζόμενοι· καὶ Δημ. «Καὶ πολὺ προέχειν τῇ τε βίᾳ καὶ [illegible]». «Βία τινός», ἢ βία κατά τινος. **Βίας δίκη** καὶ **βίας γραφή**, λέγεται ἔγκλημα ἐπὶ κριτηρίου κατὰ τῶν ἁρπαζόντων κόρην ἢ παῖδα ἐλεύθερον. — «Βίᾳ ἢ πρὸς βίαν,» δηλοῖ μὲ δύναμιν ὅπλων, ἢ δυναστείαν, σπανιώς· ὅτι δὲ λέγεται καί, «ἀπὸ βίας, ἐκ βίας», π. χ. βίᾳ χειρός, ἀνάγκης· βίᾳ ἡμῶν (μὴ θελόντων ἡμῶν)· βίᾳ τῶν πολλῶν (ἐναντίον τῆς θελήσεως)· βίᾳ θεῶν (μὴ θελόντων). «Πρὸς βίαν ἐπίθομαι (ἤτοι μὲ βίαν)». «Οἱ δ' ἐκ βίας ἄξοντ.» (Σοφ. Φιλοκτ. [illegible]). «Πρὸς βίαν μᾶλλον ἢ ἑκών (Πλατ. Φαιδρ. σ. 239.)» «Οὐ πρὸς βίαν . . . ἀλλ' ἐθελουσίῳ γνώμῃ (Φιλ. τ. β'. σλ. 442, 33).» — Πληθυντ. «Βίαι», ὕβρεις, ἀτιμίαι, ἀδικίαι· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνέμων καὶ θαλάττης. Λιβαν. «Τὰς δὲ τούτων παροινίας καὶ βίας ὑπομένοντες». καί, «Πόλεις δ' ἄλλαι λέγονται αἱ μὲν κατακλυσμοῖς, αἱ δὲ βίαις θαλάττης ἀφανισθῆναι». Φιλ. «Βίαις ἐναντίων πνευμάτων.» «Λαμβάνειν τι βίᾳ πριάμενον ἀντί, οἰκειοποιεῖσθαί τι μὲ βίαιον ἀγοράν, παρὰ Ξενοφ.

Βιάζω, Μ. άσω· ἐνεργ. ἐν Ὀδυσ. Μ, 297. «. . . ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα»· συνηθέστερον μέντοι τὸ μέσον Ἀποθ. βιάζομαι, τουτ. Δυναστεύω, ἀναγκάζω, καταδυναστεύω, καταθλίβω, στενοχωρῶ, μὲ βίαν ὑποτάσσω τινά· καὶ ἐντεῦθεν παθητικ. «οἱ βεβιασμένοι», οἱ ὑπό τινος τυράννου βιαίως ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας ὑποταχθέντες ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Τοιοῦτον εἶναι ὅτι καὶ τὸ μέσον, βιάσασθαι, μετὰ βίας, ταχύτητος, δυνάμεως ἢ δυναστείας ποιεῖν τι, μεταχειρίζεσθαι τὴν βίαν, δυναστείαν ἢ τὴν δύναμιν. «Βιάζομαι τὴν ἀπόβασιν, τὸν ἔκπλουν», μετὰ βίας ποιοῦμαι, ἐκβιάζω. «Σκῆπτρον ἔχω βιασάμενος», ἔχω, ἢ ἀπέκτησα τὸ σκῆπτρον μὲ βίαν, ἤτοι ἀδίκως, παρανόμως, δυναστικῶς τὸ ἐσφετερίσθην (τὸ ἅρπαξα μὲ τὸ ζόρι). «Δίκην οὐ δίδωμι βιαζόμενος», ἀποφεύγω, ἤτοι δὲν πληρώνω τὴν δίκην (παιδείαν, ζημίαν) μὲ βίαν, δυναστείαν. «Βιάζεσθαι παρθένον», δυναστικῶς συνευρίσκεσθαι μετ' αὐτῆς, φθείρειν αὐτήν. «Νῶϊ βιήσατο μισθόν» (Ἰλ. Φ, 451). δυναστικῶς μᾶς ἀπεστέρησε τὸν μισθόν, μετὰ βίας ἀφείλετο. «Βιάζομαι εἰς ἀρχήν», Ξενοφ. Κυροπ. Γ, γ', 69. ἐμβαίνω μὲ βίαν καὶ δυναστείαν εἰς τὴν βασιλείαν, ἤτοι κυριεύω αὐτὴν δυναστικῶς (χώνομαι μὲ τὸ ζόρι, μὲ τὸ στανιὸ εἰς . . .). Ἄρα τὸ βιάζομαι εἶναι συχνότερον παρὰ τοῖς λογογράφοις ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. καὶ συντάσσεται αἰτ. προσώπου ἢ πράγματος (ἢ καὶ ἀπαρεμφάτῳ καὶ τότε σημαίνει ἀγωνίζομαι νὰ . . .) καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, βιάζω, ἀναγκάζω, θλίβω. π. χ., πρὸς τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι, βιάζομαί σε, ἤγουν σὲ βιάζω. «Βιαζόμενος ἢ κλέπτων» ἐξηγεῖται, μὲ βίαν ἢ κρυφίως πράττων τί. «Θυμὸν δεσμὰ βιαζόμενον», δηλοῖ, παλαίων κατὰ τῶν δεσμῶν. «Βιάζεσθαι ἑαυτόν» παρὰ Πλάτ. Φαιδ. 61. δηλοῖ φονεύειν ἑαυτόν. Τὸ Βιάζεσθαι ἐκλαμβάνεται καὶ παθητικῶς, καὶ τότε συχνάκις ἐν χρήσει ἐν ἐνεστ. καὶ παρατατ., ἀεὶ δὲ ἐν τῷ παρακ. βεβίασμαι καὶ ἀορ. ἐβιάσθην, Θουκ. δ', 10. καὶ Ὕμ. Ὁμ. Δήμ. 68. Παρὰ δὲ Σοφ. Ἀντ. 66. «Βιάζομαι τάδε», πάσχω κατὰ ταῦτα βίαν· Βιάζομαι, ἀπολύτως, ἀνευ αἰτιάτικης, δηλοῖ, μεταχειρίζομαι βίαν, φέρομαι δυναστικῶς. «Βιάζεσθαι εἴσω», ἢ εἴσω ἀντὶ μὲ βίαν εἰσχωρῶ, ὁρμῶ· καὶ κυρ. ὡς μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι. (Ἴδε παραδείγματα τῆς παθητ. σημασ. Ἰλ. Ο, 727. Π, 102. Λ, 576, καὶ 589.)

***Βιαιοθανασία**, ἡ. Βίαιος θάνατος· ὅθεν

Βιαιοθανατέω, ῶ (παρὰ Πλουτάρχ.). Ἀποθνήσκω βίαιον θάνατον· ἀμφ. Παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. [illegible] ἄνθρωπος, βιοθανατούντων, ἀντί, βιαιοθανατούντων.

***Βιαιοθάνατος**, ὁ, ἡ. Ὁ ἀποθανών, ἢ ἀποθνήσκων βίαιον θάνατον.

Βιαιοκλώψ, ῶπος, ὁ (κλέπτω). Ὅποιος κλέπτει, ἢ ἁρπάζει μὲ βίαν, Λυκόφρ. 547.

Βιαιομάχας, α, ὁ· ἢ Βιαιομάχος, ου, ὁ (μάχη). Ὅποιος μάχεται, πολεμεῖ μὲ δύναμιν καὶ ἀνδρίαν, ὄχι δὲ μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Ἀνάλεκτ. Α'. 226.

Βιαιομαχέω, ῶ. Μάχομαι μὲ δύναμιν τοῦ σώματός μου, καὶ ὄχι μὲ ἀπάτην καὶ δολιότητα, Πολύβ. 5, 84.

Βίαιος, α, ον· ἢ καὶ κοινῶς, ὁ, ἡ (βία). Δυναστικός, ὁρμητικός, μὲ βίαν καὶ δυναστείαν, ἤτοι ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττων· ἅπαντᾷ ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδ. Β, 236. 2) ὁ προσκειμένος μὲ μεγάλην δύναμιν. — Παθητικ. ὅποιος βιάζεται, μὲ βίαν καταθλίβεται καὶ τυραννεῖται, ταυτὸν τῷ, βεβιασμένος· τὸ ἐναντ. τῷ, ἑκούσιος, Πλατ. πολιτ. Γ, 603. Ζήτ. Βιάζομαι. «Δίκη βιαίων», κριτολογία ἐπὶ βίας, ἤτοι ἐπὶ τῶν μετὰ βίας πραχθέντων· διάφορος ἀπὸ τό, Δίκη βίας (Πλάτ. Νομ. Κ. 12), ἥτις σημαίνει τὴν πραχθεῖσαν κακομεταχείρισιν· οἱ δὲ Νεώτεροι ἔλεγον «Δίκη βίαια», ἐπὶ βιασθεισῶν παρθένων. — Ἐπίρρ. Βιαίως, μὲ βίαν, μὲ δυναστικὸν τρόπον (μὲ τὸ ζόρι)· ἀπαντᾷ δὶς ἐν Ὀδ. Β, 237. Χ, 37. (ῐ)· ὅθεν

Βιαιότης, ητος, ἡ. Ἡ τῆς βίας δύναμις, δυναστικότης· ἡ βιαία πρᾶξις.

Βιαρκής, έος, ὁ, ἡ (βίος, ἀρκέω). Ἀρκῶν εἰς τὸ νὰ ζήσῃ τις, ἢ παρέχων ἱκανὴν διατροφήν, Ἀνάλεκτ. Β'. 93.

***Βίαρχος**, ὁ (βίος, ἄρχω). Ὁ τῶν σιτίων ἄρχων, ὁ ἐπὶ τῶν ζωοτροφιῶν τοῦ στρατεύματος ἔφορος, Ἀλλιατ.

Βιασμός, ὁ (βιάζω). Ἡ μετὰ δυναστείας γενομένη πρᾶξις, βίαιος μεταχείρισις, δυναστεία, ἀνάγκη. 2) ἡ μετὰ βίας συνουσία καὶ φθορὰ παρθένου τινός, Διονύσ. Ἀλ. 3) τεινεσμός.

Βιαστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος δείχνει δύναμιν, ἰσχύν, βίαν, δυνατός, ἀνδρεῖος, γενναῖος (παρὰ Πινδάρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας κεῖται τό, βιατάς). 2) ὅποιος βιάζει, ἤτοι μεταχειρίζεται δυναστείαν, ὁ μετὰ δυναστείας πράττων τί, τύραννος, ἅρπαξ, κλέπτης. 3) ὁ πᾶν ἐπιχειρῶν μὲ βίαν καὶ σφοδρότητα.

Βιαστικός, ή, όν. Ὅποιος ἔχει κλίσιν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βιάζειν, εἰς δυναστικὰς πράξεις, Πλάτ. «Βιαστικὸς νόμος».

***Βιαστός**, ή, όν. Βιασμένος.

Βιατήριος, ὁ, ἡ. Γοργίας Ἑλέν. ἐγκώμ. σ. 96 διορθωμ. ἀνάγν. ὡς, «περὶ βιατήριον βίᾳ ἡρπάσθησαν».

Βιατής, οῦ· καὶ βιατάς, ποιητ. = βιαστής.

Βιάω, ῶ, Π. βεβίηκα· ἢ βιάομαι, Μ. ήσομαι, ὁ παλαιὸς ἐπικὸς τύπος τοῦ βιάζω, βιάζομαι. Βιάζω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ, Ἰλ. Κ, 172. «Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς». Ὀδ. Λ, 503. «Οἵ κεῖνον βιόωνται». Ἰλ. Φ, 451. «Τότε νῶϊ βιήσατο (ἤτοι ὑστέρησε) μισθὸν ἅπαντα». Ἰλ. Ψ, 576. «Ψεύδεσσι βιησάμενος», ἤτοι δόλῳ ἐξαπατήσας. Τὸ Βιάομαι εὕρη-

ται ἐν χρήσει καὶ μέσως, π. χ. ἐβιήσατο παρθένον, καὶ παθητ· π. χ. θανάτῳ βιηθείς, ὅθεν »βεβιημένον ὕδωρ», νερὸν, τὸ ὁποῖον ἐξαντλεῖται μὲ βίαν, ὡς καὶ »βεβιημένον ἄσθμα». Παρ' Ὁμ. Ἰλ. Γ, 22. τὸ βιάω δηλοῖ, ἅλλομαι, πηδῶ. Ὁ παρακ. τοῦ βιάω ἐστὶ βεβίηκα, Ἰλ. Κ, 145. Π, 22. Τὸ Μέσον ἐστὶν εὐχρηστότερον παρὰ τὸ ἐνεργητικόν.

Βιβάζω, Μ. άσω, καὶ βιβῶ, καὶ, βιβαίω· ταυτὸν τῷ, βάω, βάζω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, καὶ σπομένως, ταυτὸν τῷ, βαίνω. Ἰδίως δὲ εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, ὀχεύω, βατεύω, ἢ ἀφήνω τὰ ζῶα νὰ ὀχευθῶσι, βατευθῶσιν· ὅθεν, Βιβαστής, ὁ· τὸ ἀρσενικὸν ζῶον, τὸ εἰς τὸ βατεύειν (πηδᾷν) τὰ θήλεα ἐπιτήδειον· καὶ, Βίβασις, ἡ· 1) ταυτὸν τῷ, βάσις, ἢ ἡ γινομένη πρᾶξις ἐν τῷ βατεύεσθαι καὶ συνουσιάζεσθαι τὰ ζῶα, ἤτοι ἡ εἰς ὀχείαν ἄφεσις τῶν ζώων. 2) εἶδος χοροῦ, ὅπου ἐν τῷ χορεύειν ἤγγιζον μὲ τοὺς πόδας τὰ κωλομέρια. Παρ' Ἀράτ. Διοσημ. 342. ἀνέγνωσαν τινὲς ἀντὶ, βιβαιόμεναι, βιαιόμεναι.

Βιβάσθω, βιβάσκω, βιβάω, βίβημι, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, ὡς καὶ τὸ, βιβάζω, ἐκ τοῦ βάζω· σημαίνει δὲ τὰ αὐτὰ, ἅπερ καὶ τὸ, βάω, καὶ, βαίνω, ἐνεργητ. καὶ οὐδετ. Ἐκ τοῦ ἐνεστ. βιβάσθω, προκύπτει ἡ Μετ. βιβάσθων, ἐν Ἰλ. Ν, 809. Ο, 676. καὶ Π, 534, ὅστις καὶ μόνος εἶναι εὔχρηστος, ὡς καὶ αἱ μετοχ. βιβάς (ἐκ τοῦ βίβημι) καὶ βιβῶν (ἐκ τοῦ βιβάω), μὲ τὰς λέξεις, μακρὰ, ἢ κοῦφα, σημαίνων, κάμνων μακρὰ βήματα, διότι τὸ βιβάω καὶ βίβημι σημαίνουσι κυρίως κάμνω μεγάλα βήματα. Οὕτω »πέλωρα, μακρὰ, κοῦφα βιβᾶν», κάμνει ὑπερβολικὰ, μακρὰ, ἐλαφρὰ βήματα. Ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 225. Ἰλ. Γ, 22. Ὀδ. Λ, 539. Πινδ. Ὀλ. 14, 24. Ἐκ τοῦ βιβάω ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς, ὁ Ἰων. παρατ. ἐβίβασκε, καὶ ἡ μετοχ. βιβῶν, ῶσα. Ἐκ τοῦ πρώτου τύπου, βάζω, Μέλ. βάξω, προκύπτουσι τὸ, βακτήρ, βάκτρον, καὶ βακτηρία.

Βίβασις, ἡ, καὶ, βιβαστής, ὁ. Ζήτ. Βιβάζω.

***Βιβάω**, ποιητ. = βάω, ἢ βῆμι, τοῦ ὁποίου ἡ μετοχὴ βιβάων, καὶ συγκ. βιβῶν ἐν χρήσει καὶ δηλοῖ τὸν κάμνοντα μεγάλας δρασκελιὰς, Ἰλ. Γ, 22. Ὀδ. Λ, 539. Πινδ. Ὀλ. 14, 24. Ἴδε βιβάσθω.

Βιβλάριον, τό· (Πολυδ.) ἢ βιβλαρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίβλος.

***Βιβλιαγράφος**, ὁ, = βιβλιογράφος, Κωμ.

Βιβλιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βιβλία. 2) ὁ εἰς βιβλία καταγινόμενος, ἤτοι ἀναγνοὺς καὶ σπουδάσας αὐτὰ, πεπαιδευμένος, πολυμαθής. ὁ Πλούταρχ. ἐν Τωμυλ. 11. καλεῖ τὸν Βάρρωνα, βιβλιακώτατον (literatissimum) καὶ πολυγραφικώτατον.

***Βιβλιάριον**, καὶ, βιβλιαρίδιον, τό, = βιβλάριον. Μικρὸν βιβλίον, Διογ. Λ. 6, 3.

Βιβλιαφόρος, ταυτὸν τῷ, βιβλιοφόρος, Πολύβ.

Βιβλιδάριον, καὶ βιβλίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βιβλίς, Ἀριστοφ. Δημ.

Βίβλινος, η. ον. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀπὸ βίβλον, χαρτί· εὐχρηστότερον μέντοι τὸ, Βύβλινος. 2) »Οἶνος βίβλινος», Ἀθήν. Α'. Ἡσ. Ἔ. 587. Θεόκ. 14, 15., Θρακικός τις οἶνος ἀπὸ τὰ ὄρη Βίβλινα τὴν ἐπωνυμίαν ἔχων· γράφεται ἔτι καὶ, βίμβλινος. Ὁ Ἐτυμολογ. διακρίνει τὸ, βύβλινος οἶνος, ἐκ τῆς ἐν Φοινίκῃ πόλεως Βύβλου, Ἀθήν. Α'. σελ. 29. σημ.

Βιβλιογραφία, ἡ. Τὸ γράφειν βιβλία· ἐκ τοῦ

Βιβλιογράφος, ὁ, ἡ. Ὁ γράφων βιβλία.

***Βιβλιοδέτης**, ὁ. Ὁ δένων, συῤῥάπτων τὰ βιβλία.

Βιβλιοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται, φυλάττονται τὰ συναζόμενα βιβλία. »Βιβλιοθήκη ἔμψυχος» λέγεται ὁ Λογγῖνος παρ' Εὐναπ. Σ. 7. — Ὁ Ἀριστοτέλης ἔσχε τὴν πρώτην βιβλιοθήκην.

Βιβλιοκάπηλος, ὁ, ἡ. Πρατικώλης, ὁ ἀγοράζων διὰ νὰ μεταπωλῇ τὰ βιβλία, Λουκιαν.

Βιβλιολάθας, ου, ὁ (λήθη). Ὁ λησμονήσας τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ γραφέντα βιβλία, Ἀθήν. 4, Σ. 139. Ἐπίθετον Διδύμου τοῦ Γραμματικοῦ.

Βιβλίον, καὶ βυβλίον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίβλος. Χαρτίον, ἐπιστολή.

***Βιβλιοπωλεῖον**, τό. Τὸ βιβλιοπωλεῖον, τὸ μέρος, ἔνθα πωλοῦνται βιβλία, Ἀθήν.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν βιβλία.

Βιβλιοτάφος. Ὅποιος ἐνταφιάζει, παραχώνει, κρύπτει τὰ βιβλία, ἤτοι δὲν τὰ ἀφήνει νὰ ἐκβῶσιν εἰς φῶς.

***Βιβλιοφόριον**, τό. Τὸ δοχεῖον βιβλίων ἢ ἐπιστολῶν.

***Βιβλιοφόρος**, ἢ καὶ βιβλιαφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φέρων βιβλία, συγγράμματα, χαρτία, ἐπιστολὰς, Σουίδ.

Βιβλιοφυλάκιον, τό (φυλακή). Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ βιβλία· ὅθεν, βιβλιοφυλακέω καὶ βιβλιοφύλαξ.

Βιβλίς, ίδος, ἡ· καὶ μάλιστα πληθ. βιβλίδες, αἱ, = Βιβλίον. 2) σχοινίον, ἐκ βίβλου πεπλεγμένον, Ἐτυμ. Μ.

Βίβλος, ἡ. Κυρίως ὁ φλοιὸς τῆς βύβλου, ἢ ἄλλου δένδρου· κατὰ δὲ τὸν Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ'. 9. λέγεται ἐν δέμα, περιέχον μερικὰς φλοῦδας ψιλὰς, ἢ παχύρους, πρὸς γράφειν ἐπιτηδείους, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Κατέρνο λεγόμενον, ἕνα κατέρνο χαρτί· καὶ ἐντεῦθεν 2) τὸ χαρτίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφομεν. 3) τὸ γραμμένον βιβλίον. 4) ἐπιστολή. Ζήτ. Βύβλος.

Βιβλοφόρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βιβλιοφόρος.

***Βιβλοφύλαξ**, ὁ· ταυτὸν τῷ, βιβλιοφύλαξ, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σελ. 200, 1.

Βιβρώσκω, Μ. Βρώσομαι (μόνον παρὰ τοῖς νεωτ.), παρ' Ὁμ. παθητ. μέλλ. βεβρώσομαι (Ὀδ. Β, 203.), Παρακ. Βέβρωκα (Μετοχ. Βεβρωκὼς καὶ βεβρὼς, Σοφ.), Ἀόρ. ἔβρων, ἐπικ. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ Ἐνεστ. Παρατ. καὶ Παρακ., ἐν τῷ παθητ. ὅμως ὅλοι οἱ χρόνοι. Οἱ λοιποὶ ἄχρηστοι χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐσθίω. Σημαίνει τρώγω· κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς, π. χ. χρήματα, Ὀδ. 2, 203. Καὶ μετὰ Γεν. Ὀδ. 22, 403. Ζήτ. καὶ Βρώσκω. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ὁ παθ. Μέλ. καὶ ὁ μετοχ. Παρακ.

Βιδιαῖοι, οἱ· παρὰ Λακεδαιμονίοις, ταυτὸν τῷ, Νομοφύλακες παρ' Ἀθηναίοις, Παυσαν. Λακ. Γ. ΙΑ'.

***Βιζάκιον**, τό· ἀντὶ τοῦ, ψηφίς. Διθυράκιον, Μακεδ.

Βιήμαχος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βιαιομάχας, ποιητ.

Βίηφι. Δυνάμει, βίᾳ, μὲ βίαν, Ἰλ. Φ, 367.

***Βικάριος**, ὁ. Παρὰ Ῥωμαίοις, ἀντὶ τοποτηρητής.

Βικίδιον, καὶ **Βικίον**, τό· Ὑποκορ. τοῦ, Βῖκος· 2) = κύαμος, Vicia, εἶδος ὀσπρίου.

Βῖκος, καὶ βίκος, ὁ. Πήλινόν τι ἀγγεῖον διὰ οἶνον καὶ ἄλλα ὑγρὰ, στάμνος, ὦτα ἔχων, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. 2) εἶδος ὀσπρίου, κύαμος, ἄρακος· ὅθεν, Κεράμιον βικῶδες.

Βινέω, ῶ· καὶ, Βινητιάω. Ζήτ. Βαίνω.

Βιοδότης, ου· βιοδώτωρ, ορος, ὁ (βίος, δίδωμι). Ὁ τὴν ζωὴν δίδων, ἢ προμηθεύων περὶ τῆς διατροφῆς, Πλάτ.

Βιόδωρος, ὁ, ἡ· καὶ βιοδώρος (δῶρον). Ὁ χαρίζων ζωὴν, διατροφὴν, ὡς γῆ.

Βιοδώτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. βιοδῶτις, ιδος, ἡ· καὶ βιοδώτωρ, ορος, ὁ, ἡ· ποιητ. ταυτὸν τῷ, βιοδότης, Ὀρφ. 28, 3.

***Βιοζυγής**, έος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸν βίον ἐνδέων, ζευγνύων, Νόνν.

Βιοθάλμιος, ὁ, ἡ. Ὅποιος ζῇ πολὺ, ἀκμάζει κατὰ τὴν ἰσχὺν τῆς ζωῆς, μακρόβιος (ἐκ τοῦ, βίος καὶ θάλλω, ἢ θάλπω)· ὁ τρέφων καὶ διατηρῶν τὴν ζωὴν, ὡς τὸ, Ζωθάλμιος, Ὁμηρ. Ὕμν. Ἀφροδ. 190.

***Βιοθανασία**. Βίαιος θάνατος, Πτολ. τετράβ. Σ. 85, 22.

***Βιοθανατέω**, ἴδε βιαιοθανατέω.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, διατηρῶν τὴν ζωὴν, Ἀριστοφ. Νεφ. 570.

Βιοθρέπτειρα, ἡ (τρέφω). Ἡ τρέφουσα, διατηροῦσα τὴν ζωὴν, Ὀρφ. 26, 13.

***Βιοκωλύτης**, ὁ. Βιοκωλύται, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συστέλλοντες καὶ ἐμποδίζοντες τὴν βίαν καὶ προπέτειαν τῶν στρατιωτῶν, Ἰουστιν.

Βιολογέω, ῶ (βιολόγος)· ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἠθολογέω, ὅ ἐστι, περιγράφω καὶ παραστήνω τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν κατὰ τὴν ζωὴν, ἤτοι διαγωγὴν καὶ χαρακτῆρα. »Τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς βιολογούμενα οἰκίαν», Λογγῖν. Θ'. 15.

***Βιολογικός**, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν βιολόγον, μιμητικός.

***Βιολόγος** (λέγω), ὡς ἠθολόγος. Μῖμος, ὁ περιγράφων τὴν διαγωγὴν, τὸ ἦθος τινὸς, ὁ παριστῶν τὸν ἄνθρωπον οἷος ἐστί.

Βίομαι. Ζήτ. ἐν τῷ, Βιόω. Ταυτὸν τῷ, βιόομαι.

Βιομηχανία, ἡ. Ἡ φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια εἰς τὸ ἐξευρίσκειν μέσα, καὶ ἡ μεταχείρισις αὐτῶν πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, Industrie, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. 7, 189. ἐκ τοῦ

Βιομήχανος, ὁ, ἡ (βίος, μηχανή). Ἐπιμελὴς, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐφευρίσκειν τρόπους πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς, τοῦ ἑαυτοῦ του, ἢ πρὸς τροφήν, Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. 7, 9, 15.

***Βιόπλαγκτος**, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ βιοπλανής, Νόνν. Δ. 3, 356. »Εἰς σὲ βιοπλάγκτοιο τύχης στροφάλιγγα κυλίνδεται».

Βιοπλανής, έος, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὁ ἀκατάστατος ἐν τῷ ζῆν, ὅποιος διάγει (περνᾷ) τὴν ζωήν του, ἢ ζητεῖ τὰ πρὸς τροφήν του, περιερχόμενος ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ζητοῦλας, διακονιάρης.

Βιοπονητικός, ή, όν, καὶ, βιοπόνος ὁ, ἡ (πονέω). Ὅποιος συνειθίζει νὰ ἀποκτᾷ, νὰ πορίζῃ τὴν ζωοτροφίαν του ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα μὲ δουλειάν, Στοβ. λογ. 101.

Βιοποριστικός, ή, όν (πορίζω). Ὅποιος δύναται νὰ προβλέψῃ, νὰ φροντίσῃ τὸν πόρον τοῦ ζῆν, ἤτοι παρέχων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἢ δι' ἄλλον τινά.

Βιόῤῥον. Ζήτ. Βίρρος.

Βίος, ὁ. Ζωὴ, τόσον ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅσον καὶ φυτῶν· μάλιστα δὲ εὔκολος, εὐάρεστος. 2) τρόπος τοῦ ζῆν, διαγωγὴ, πολίτευμα, φέρσιμον. 3) τέχνη, ἢ ἐπιτήδευμα, διὰ τοῦ ὁποίου τρέφω τὸν ἑαυτόν μου, ἤτοι κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, καὶ ἐντεῦθεν, αἱ πρὸς τὸ ζῆν συντείνουσαι τροφαὶ, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. 4) περιουσία, πλοῦτος, ὑπάρχοντα. 5) οἱ ζῶντες ἄνθρωποι, ὁ κόσμος. 6) βιογραφία. Ζήτ. καὶ βίοτος. Βίος καὶ ζωὴ διαφέρουσιν, ὡς καὶ τὸ βιοῦν καὶ ζῆν, καθότι τοῦτο μὲν λέγεται ἐν γένει περὶ τῆς διαρκείας καὶ τοῦ χρόνου τοῦ ζώου, ἐν γένει ἐκεῖνο δὲ περὶ τοῦ χρόνου καὶ τῆς πράξεως τοῦ λογικοῦ ζώου, ὅθεν παρὰ Δίωνι Κασσ. σελ. 1167, 8. »Σίμιλις ἐνταῦθα κεῖται βιοὺς μὲν ἔτη ν', ζήσας δὲ ἔτη ζ'», ἐξ οὗ τὸ ζήσας σημαίνει διατρίψας ἐν ἀγρῷ καὶ ἀργίᾳ. Ἰδοὺ δὲ φράσεις τινές. »Βιῶναι βίον» καὶ ζῆν βίον, ἤγουν ζῶ. »Διατελεῖν τὸν βίον», ἤτοι περνῶ τὴν ζωήν. »Τὸν βίον διέρχεσθαι», ὡσαύτως περνῶ τὴν ζωὴν, ζῶ. »Διατρίβειν τὸν βίον». »Διεξάγειν τὸν βίον, ἢ τοὺς βίους». »Διὰ βίου», ἤτοι διὰ ζωῆς. »Τελευτᾶν τὸν βίον», ἢ μεταλλάττειν τὸν βίον, ἢ καταστρέφειν, καταλύειν, ἐκλιπεῖν, ἀποψύχειν, ἤτοι ἀποθνήσκειν. »Βίον ἀπεργῶν φθάνω εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς. »Δυσμαὶ βίου», ἤτοι ζωὴ, κλίνουσα εἰς τὸ τέλος. »Ὁ καθ' ἡμέραν βίος» ἤτοι ἡ καθημερινὴ συνήθεια τῆς ζωῆς. »Βίος ἴδιος»

ἰδιωτικὴ ζωή. »Ὁ ἐνταῦθα βίος«, ἤτοι ἡ ἀνθρώπινος ζωή· λέγεται δὲ καὶ ὁ δεῦρο ἢ ὁ νῦν βίος. »Βίος ζωῆς (παρὰ Πλάτ. Ἐπινομ. σ. 982.)«, τὸ διάστημα τῆς ζωῆς. »Ἐν, ἢ παρὰ τῷ βίῳ«, ἤτοι ἐν τῇ κοινῇ ζωῇ. »Οἱ ἀπὸ τοῦ βίου«, ἤτοι ὁ κοινὸς λαός. — Ἰδοὺ παραδείγματά τινα καὶ φράσεις τῆς γ'. σημασίας, Ξεν. Ἑ. 7, 1, 6. »Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης«. »Βίον πορίζεσθαι, ἢ συλλέγεσθαι, ἢ κτήσασθαι, ἢ κατασκευάζεσθαι«, ἀντὶ ζητῶ νὰ ἀποκτήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν, κερδαίνω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. »Βίος ἐμπορικὸς ἢ φιλάργυρος«. »Βίος θαλάττιος«. »Τὸν βίον ἔχειν ἀπό τινος«, ἤτοι ἔχω τὸν πόρον τῆς ζωῆς παρά τινος. Βίοι πληθ. ἐν χρήσει συχνῶς, ὅταν ὁ λόγος περὶ ζωῆς πολλῶν ἀνθρώπων, περὶ διαφόρων τῶν πρὸς τὸ ζῆν τοῦ ἀνθρώπου. Τινὲς ἐζήτησαν τὴν παραγωγὴν τούτου, παρὰ τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν, ἐκ τοῦ ὁποίου κέκληται ὁ βίος, ποιήσαντες ἐπιγραμμ. μονοστίχ., τὸ ὁποῖον ὁ Λεονάρδος παρὰ Θεοδώρῳ παραφράσας εἶπε, »Vis est vita, (vides), quae nos facere omnia cogit«, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰσὶ μόνον παίγνια τῆς φαντασίας καὶ τῶν λέξεων, διότι κυρίως παράγεται ἐκ τοῦ βιόω, Vivo, καὶ συνάγει εἰς τό, ζάω. Ἴδ. Βιόω.

Βιός, ὁ. Τὸ τόξον (ὡς ζάρι), ἡ χορδή, ἡ κόρδα τοῦ τόξου, ἡ τοῦ τόξου νευρά, Ἰλ. Α, 49. (ἴσως ἐν ἀρχῇ ... τοῦ, βίος, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι Ἕλληνες, ὡς καὶ ὅλα τὰ ἄγρια καὶ ἀπαίδευτα ἔθνη, ἔζων ἀπὸ τὸ κυνήγι.)

Βιοσσόος, ὁ, ἡ (βίος, σώζω), ποιητ. Ὁ σώζων (φυλάσσων) τὴν ζωήν, ἢ ὁ διατηρῶν αὐτήν, π. χ. Ἰησοῦς, ὥρα.

Βιοστερής, έος, ὁ, ἡ (στερέω). Ὁ ὑστερῶν, ἢ ὑστερημένος τὴν ζωὴν ἢ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

* Βιοστιβαρής, ... Μὲ βίαιον φόνον, σφαγήν, ..., Κορ... Προσ. σελ. 124 καὶ 137.

Βιοτεία, ἡ (βιοτεύω). Τρόπος τοῦ ζῆν, καὶ 2) ὁ πόρος τοῦ ζῆν, τῆς διατροφῆς, Ξενοφ. Οἰκ. 6, 10. Ζήτ. Βιοτεύω.

Βιοτέρμων, ονος, ὁ, ἡ· παρὰ Μανέθ. 4, 77. »Βιοτέρμονες ὧραι«, ταυτὸν τῷ, ὁροσκόπος· ἐκ τοῦ, βίος, καὶ τέρμων.

Βιότευμα, ατος, τό. Ζωή, τρόπος τοῦ ζῆν. »Τὸ ἦθος βιότευμα, Ἐπιστ. Σωκρατ. 29. ἐκ τοῦ

Βιοτεύω, Μ. σω. Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου, ἔχω τρόπον, ἐπιτήδευμα, ἢ πόρον τοῦ ζῆν, Ξενοφ. Κυροπ. ζ, 6, 2. »Πρόσθεν φαιδρῶς βιοτεύων, νυνὶ δεδάκρυμαι ἔρημος«· καὶ Εὐριπ. Ἀλκ. 242. »Ἀβίωτον τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσειν. 2) ζῶ καὶ τρέφομαι, ἤτοι ἔχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα (εὑγάζω τὰ καθημερινά μου ἔξοδα). »Βιοτεύειν ἀπὸ τινος«, ταυτὸν ἐστὶ τῷ »βίον ἔχειν«, παρὰ Θουκυδ. Καθόλου δέ, τρέφομαι, ἤτοι, τρέφω ἐμαυτόν, διατηρῶ τὴν ζωήν μου, τὰ πρὸς τὸ ζῆν πορίζομαι, τὸ ὁποῖον καὶ διαφέρει ἀπὸ τό, βιόω, καθὼς καὶ ὁ Ἀμμών. σημειοῖ ... Οὕτω καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ..., πόθεν ἔχεις τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα; Καὶ τῇ τοιαύτῃ σημασίᾳ τάττει ... ὁ Ξενοφῶν τό, βιοτεία.

Βιοτή, ἡ· (ὅθεν τὸ Λατιν. Vita) καὶ, βιοτής, ῆτος, ἡ (Ὕμν. Ὁμ. 7, 10.), = βίοτος. Διατροφὴ τῆς ζωῆς, πόρος, καὶ τρόπος τοῦ ζῆν· πολίτευμα, ..., παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Δ, 565. καὶ παρὰ Σοφοκλ. »Βιοτὴ ἀτέρπειαν«, πολυκλαύτησα. 2) ἀντὶ τοῦ βίος, ἄχρηστο ποτὲ ἀτημελημένως παρ' Ἀνδοκίδ. σελ. 115. Ὁ πρῶτος τύπος παρὰ Ξενοφ., ὁ δὲ δεύτερος παρὰ Θεοφύλακτω Σιμοκ. Ἱστορ. Α'. 30. »Τῆς δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἀδήλου« κτλ.

Βιοτήσιος, ὁ, ἡ· καὶ βιοτικός, καὶ, βιοτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν ζωήν· διατηρῶν αὐτήν. »Βιοτήσιος ὄλβος«, Διονύσ. Περιηγ. 1106., ὁ εὐφραίνων, ἡδύνων. »Βιοτήσιον ὕδωρ, ἔργον, οἶνον«. »Βιωτικαὶ φροντίδες«.

Βιότιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βίος. Παραμικρὸς καὶ εὐτελὴς πόρος τοῦ ζῆν, παραμικρὸν καὶ εὐτελὲς εἰσόδημα, μὲ τὸ ὁποῖον ζῇ τινὰς πολλὰ στενοχωρημένα, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1166. »Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον«. Ἠμπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι καὶ οὐδέτ. τοῦ ἐπιθέτου βιότιος.

Βίοτος, ὁ (βιόω). Ἡ ζωή, καὶ κυρ. ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ διατροφή, αἱ ζωοτροφίαι, καὶ ἡ περιουσία, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 170. Ν, 563. Ὀδ. Γ, 301. Α, 287. καὶ Πινδ. Ὀλ. 2, 112. 8, 115. Τοῦτο δὲ ἔγινε, καθὼς τινὲς ἐνόμισαν, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ, βίος, μ' ὅλον ὅτι καθόλου εἶναι ταυτοσήμαντον, ἀλλ' ἐκ τοῦ, βιόω, ὡς καὶ τὸ κατὰ μίμησιν τούτου Λατιν. victus, ἐκ τοῦ, vivo. Μυρία εἰσὶ τὰ τοιαῦτα τὰ εἰς οὐσιαστικὰ μετατραπέντα ῥηματικά, τὰ ὁποῖα ποτὲ μὲν δέχονται τὸν τόνον ἐπὶ τῆς λήγούσης, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῆς παραληγούσης, καθὼς καὶ τὰ θηλυκά, καὶ οὐδέτερα.

* Βιοτοσκόπος, ὁ, ἡ. Μανέθ. 4, 572. »Ὥρην τέλεον βιοτοσκόπον αὐγάζοντα«, ἤτοι ὥραν, ἐξ ἧς κρίνεται περὶ τῶν γενεθλίων.

* Βιοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ τρέφων τὴν ζωήν.

Βιοφειδής, καὶ βιοτοφειδής, ὁ, ἡ (φείδομαι). Ὁ φειδόμενος τῆς ζωῆς, ἢ τοῦ πλούτου, φειδωλός. »Βιοφειδὴς ὄλβος«, Ἀνάλεκτ. Β. 214. Φιλ. Θεσσ. ΙΑ', 5

* Βιοφάγος, ὁ ἡ (φαγεῖν). Καταναλίσκων, τρώγων τὴν διατροφήν, ἢ τὴν περιουσίαν, τὰ χρήματα, Bast. app. op. cr. p. 52. (ε).

Βιοφθορία, ἡ. Τὸ φθείρειν τὴν ζωήν, Ὀρφ. ἐκ τοῦ

Βιοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων τὴν ζωήν· ὡς, χρυσός· λύκος.

* Βιοφορέομαι. Κινοῦμαι ὑπὸ βίας, λυποῦμαι, Ἐπιφαν.

Βιόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὠφέλιμος πρὸς ζωήν, ὁ πρὸς τὸ ζῆν χρησιμεύων.

Βιόω, καί, βίωμι, Μ. βιώσομαι, καὶ παρὰ Διογ. Λ. καί, βιώσω, Παρακ. βεβίωκα, Ἀόρ. α' ἐβίωσα, καὶ β'. ἐβίων, Ἀπαρ. βιῶναι, Μετ. βιούς, Ἀόρ. α'. μέσ. ἐβιωσάμην. Ζῶ (ἐπί τε ἀνθρώπων, ζώων καὶ φυτῶν), κυρ. εὐτυχῶς, εὐαρέστως· καὶ διάγω τὸ ζῆν, περνῶ (διάγω) τὴν ζωήν μου. 2) ἐνεργ. ζῆν ποιῶ τινα, ζωοποιῶ, δίδω ζωὴν εἴς τινα, ἐγκαρδιόνω, διατηρῶ ζωντανόν, πλὴν μόνον ἐν ἀόρ. α' Μέσ., Ὀδ. Θ, 468. »Σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη«, ἤτοι μ' ἐφύλαξας ζωντανόν, μ' ἔσωσας. Ἐν τῷ Παθ. »βιοῦται«, ζῇ τις. »Βεβίωται ἐμοί«, ἔζησα. »Τὰ τούτῳ βεβιωμένα«, αἱ πράξεις καὶ ἡ ζωή, ἤτοι ἡ διαγωγή του (τὰ κατορθώματά του), Δημοσθ. Ἐκ τοῦ Μέσ. Βιόομαι ἔχει ὁ Ἡρόδοτ. Β'. 117. τὸ »Ὅθεν βιοῦται«, ἐκ τοῦ ὁποίου ζῇ, τρέφει τὸν ἑαυτόν του. Ἐκ τοῦ, βιόω, ἔγινε τὸ Λατιν. vivo, παρενθέσει τοῦ δίγαμματος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, ἰδέω, τό video. Ἐντεῦθεν βείομαι »Τόσσον βείομαι«, ἐν Ἰλ. Ψ. 431., ἀντὶ τοῦ Μέλ. βιώσω. Ὁ δὲ ἡμαρτ. τύπος βιόμεσθα, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ βίομαι, ἐν Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 528, διωρθώθη παρ' Οὐολφίου βεόμεσθα. Ζήτ. Βείομαι. Ἐκ τούτου φαίνεται, ὅτι προῆλθε καὶ τό, βέομαι, ἀντί, βίομαι, ἐν Ἰλ. Ο, 194. ὅθεν τό, βέῃ, ἐν Ἰλ. Λ, 852. καί, Ω, 131. Ἡ ὀρθότερον, τό, βέομαι, ἀνήκει μετὰ τοῦ βέομαι, ὑπὸ τὸ πρωτότυπον, βάω, ἐννοουμένου τοῦ, περιπατῶ, πολιτεύομαι, φέρομαι, διάγω, κ. τ. τ. Ζήτ. Βείομαι, καὶ Βέομαι.

* Βιοῴατο, Βιῴατο, ποιητ. γ'. πληθ. εὐκτ. καὶ παρακτ. Μέσ. τοῦ βιόω, Ὀδ.

Βίρρος, ὁ. Ἀρτεμίδ. Β'. ταυτὸν τῷ, μανδύη. Ἐφεστρίς, χλαμύς.

* Βίσων, ωνος, ὁ. Ἄγριον Θρακικὸν βόδι, οὖρος, βούβαλος, βόνασος, ἀπὸ τῆς Βισταλίας ἐπονομασθείς, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 159. (ε).

* Βιῴατο, γ'. πληθ. εὐκτ. ἀνεστ. Μέσ. τοῦ βιόω, Ἰλ. Λ, 467.

* Βιῶναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β', καὶ βιώτω, προστ. ἀόρ. β'. τοῦ βιόω, Ὁμ.

Βιώνης, ου, ὁ (βίος, ὠνέομαι). Ὁ τὰ δημόσια, ἤτοι τὰ παρὰ τῆς πολιτείας, ἢ τὰ ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἢ ἄλλως δημοσίᾳ πωλούμενα ἀγοράζων, Sector.

Βιωποιός, ταυτὸν τῷ, Βιοποιητικός.

Βιώσιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. βιωσίμως (βιόω). Ὁποῖος ζῇ, ἔχει ζωήν. 2) ὁποῖος ἐλπίζει νὰ ἐπιζήσῃ, δύναται νὰ ζήσῃ, ἢ νὰ διατηρήσῃ, νὰ φυλάξῃ ζωήν. 3) ... ἐπιτήδειος εἰς ζωήν.

Βίωσις, εως, ἡ. Ἡ ζωή, ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ ζῆν· ταυτὸν τῷ, βίος, καὶ βιοτή.

* Βιώσκομαι, Μ. βιώσομαι, καὶ ἐνθ' ὅτε ἐνεργ. βιώσκω, Διογ. Λ. καὶ Ἐκφαντ. Στοβ. 1) ἐνεργ. κάμνω νὰ ζωντανεύσῃ τις, δίδω ζωήν, ζωοποιῶ. 2) οὐδετ. γίνομαι ζωντανός, ζωντανεύομαι.

* Βιωτέον, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ βιόω. Πρέπει νὰ ζῇ τις, Πλατ. Γοργ. σελ. 500. D.

Βιωτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. βιωτικῶς· ταυτὸν τῷ, βιοτικός, καί, βιώσιμος· ἔτι δὲ ταυτὸν τῷ, εὔβιοτος, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ.

Βιωτός, ή, όν (βιόω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἄξιον τῆς ζωῆς, εἰς ζωὴν ἢ πρὸς ζωήν, βιώσιμον· τὸ νὰ δυνηθῇ τις εἰς ζωήν, π. χ. »Βίος βιωτός«, ζωὴ ἀξία τοῦ ζῆν, τὴν ὁποίαν πρέπει τινὰς νὰ ὀνομάζῃ ζωήν, οὗ ἐναντίον τὸ »Βίος ἀβίωτος«, ζωή, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ὀνομάζῃ, νὰ λογαριάζῃ τινὰς ζωήν, δηλ. κακορίζικη, ὀδυνηρά· πρβ. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 309.

Βιωφελής, έος, ὁ, ἡ (βίος, ὠφελέω)· ταυτὸν τῷ, βιόχρηστος. Ὠφέλιμος, χρήσιμος διὰ τὴν ζωήν, Λουκιαν. Βιωφέλεια, ἡ βιωφελία τὸ οὐσιαστικόν· καὶ Βιωφελῶς, ἐπίρ.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Λ.

Βλαβερός, ά, όν· καὶ ἐπίρ. βλαβερῶς. Πᾶς ὅστις δύναται νὰ προξενήσῃ βλάβην, ἐπιβλαβής, ἐπιζήμιος, Ὕμ. Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ.

Βλάβη, ἡ (βλάπτω). Λύπη, ζημία, φθορά, χαλασμός. »Ἡ πᾶσα βλάβη«, παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ., ὁ Ὀδυσσεύς, ἢ πᾶς τις ἄλλος, ἀντὶ τοῦ, ὅλως κακία καὶ φθορά. Πρβ. βλάβος.

Βλαβόεις, εσσα, εν, ποιητ., = βλαβερός.

* Βλάβομαι = βλάπτομαι· μόνον τὸ γ'. ἑνικ. βλάβεται εὔχρ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Τ, 82. 166.

* Βλαβοποιός, ά, όν. Κάμνων βλάβην.

Βλάβος (παρὰ ποιηταῖς μάλιστα ἐν χρήσει) εος, καὶ ους, τό· = βλάβη. Ζημία, συνήθ. μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ Ἴωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, π. χ. Πλατ. Νομ. 8. Σ. 843. 9. Σ. 879. Λυκουργ. 6, 5. Μάλιστα δὲ περισσοὶ Ἀττικισταὶ προτιμῶσι τὴν λέξιν βλάβος, Piers. Μοιρ. Σ. 103. Φιλημ. Σ. 293. Osann.

Βλάβω (ὅθεν τὸ βλάβεται, παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Τ, 82. ταυτὸν τῷ, βλάπτεται), ἄχρηστον, καὶ μόνον πρωτότυπόν ἐστι τοῦ, βλάπτω, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια τὸ φυλάττει. Ἐκ τούτου εἶναι τὸ βλάβος, ἡ βλάβη, καθὼς καὶ ἄλλα ἀναρίθμητα τοιαῦτα ἔχουσι διπλοῦν σχηματισμόν, θηλυκὸν δηλ. καὶ οὐδέτερον, ἔτι δὲ καὶ ἀρσενικόν, ὡς, σκέπη, σκέπος, δίψος, δίψα, κ. τ. τ.

Βλαδαρός, ά, όν· καί, βλαδής, καί, βλαδός, = πλαδαρός. Χαῦνος, ἐκλελυμένος· σαθρός· ὄχι στερεὰ δεμένος· μεταφ. μωρός, φλύαρος, ληρώδης. Συγγ. τῷ, βλάξ. Ζήτει βλάζω.

Βλάζω, Μ. βλάσω, Παρ. βέβλαδα. Ἀρχαία, ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, μωραίνω· ὁ δὲ Εὐσταθ. παράγει ἐκ τοῦ, βλάζω, τὴν λέξιν, βλάξ, ἐκ πάντων ὅμως ἐκ τοῦ, βλῶ, τὸ ὁποῖον ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ, βάλλω. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ληφθῇ ὡς πρωτότυπον τό, βαλῶ, βαλάω,

βαλέω, βλάω, βλῶ, βλῆμι· ἀλλ' ἐκ τούτων εἶναι ἀδύνατον νὰ ἑρμηνεύσῃ τινὰς ἁρμοδίως τὰς λοιπὰς παραγωγὰς, δι' ὃ καὶ λαμβάνω πρὸς βοήθειαν τὸν τύπον, βλάσσω, βλαττῶ (ὡς τὸ πλάζω, πλάσσω, πλάττω· ἢ Ἰωνικ. πλήσσω, πλήττω· ὅθεν τό, πλήξ, πλῆγος, ἐν τοῖς συνθέτοις μόνον ἐν χρήσει). Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι, βλάτταις = λόγοις· καί, βλαττοί, ἤγουν βλαττόω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, πλαδαρεύεται· μετὰ τοῦ ὁποίου συμφωνεῖ καὶ ὁ Φέστος, λέγων· Blaterare est stulte et percupide loqui, quod a Graeco βλὰξ originem ducit, sed et camelos, cum voces edunt, blaterare dicimus. Ἐκ τοῦ blatio, blatire, παρὰ Πλαυτίῳ, προκύπτει τὸ συνηθέστερον, blatero, blaterare, φλυαρῶ, ματαιολογεῖν. Ἐκ τοῦ τύπου, βλάζω, Παρακ. βέβλακα, γίνεται τό, βλαδαρός, ὅ ἐστιν, ἐκλελυμένος, χαῦνος. 2) ἄωρος, ὠμός, μωρός. Τοῦτο οἱ Ἑρμηνευταὶ τοῦ Ἡσυχίου παρέβαλον μὲ τό, πλαδαρός, τὸ ὁποῖον διακρίνεται μόνον ἀπὸ τὴν δευτέραν του προφοράν, ὡς καὶ τὸ βλέννα, ἐκ τοῦ, πλέννα· πλάδος δὲ (ἐκ τοῦ πλάζω, πέπλαδα) σημαίνει μίαν τινὰ περιττὴν ὑγρότητα ἐν τοῖς σώμασιν· ὅθεν τό, πλαδάω, καὶ πλαδαρός, ἐκφράζον σῶμά τι, τὸ ὁποῖον διά τινος περιττῆς, ἤτοι ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑγρασίας, λίαν ἐμαλακύνθη, ἐξετανύθη, ἐχαυνώθη, ἐφούσκωσεν, ὡς σπόγγος ἐγένετο· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ὀκνηρός, ἄεργος, χαῦνος, ὠμός, ῥάθυμος, χωρὶς δύναμιν, ἐνέργειαν, ἔμφασιν, νωθρός, καὶ κατὰ τὸν νοῦν, καὶ κατὰ τὰς πράξεις· δειλός, ἄκαρδος, ἁπλοῦς, ἀνόητος, μωρός, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μαλακός, τρυφερός, ἐπὶ καλοῦ. Ἔτι, ἡ σημασία τοῦ, ὠμός, καὶ ἄωρος, κεῖται ἐν τῷ, πλαδαρὸς ἐπὶ καρπῶν, οἵτινες ἔχουσι περιττὴν ὑγρασίαν, ὡς ἔτι μὴ ὡριμάσαντες. Τὸν τύπον βλαδός, καί, βλαδής, ἐφύλαξεν ὁμοίως ὁ Ἡσύχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁπλῆς σημασίας. Μ' ὅλον τοῦτο ἔχει ἔτι τὸ Γαλην. Γλωσσ. Σ. 448. βλαδαραί, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ὑγραί, μυξώδεις, ὅπου, βλαβεραί, ἐσφαλμ. κεῖται. Ὁ Κοραῆς ἐν τῷ περὶ ἀέρων τοῦ Ἱπποκρ. 10. μετέβαλε τὴν ἐναντίαν ἠθικὰ καὶ βραδέως εἰς τό, βλαδέα. Ὁ Ξενοφ. (ἐν Ἱππ. Γ. 12.) ἀντιτάσσει τό, βλακεία, τῷ, ὑπέρθυμος, καὶ ἐν Λακεδαιμ. Πολιτ. Β. 10. τὸ βλακεύειν τῷ, τάχος, καὶ ἐν Ἱππ. Θ. 1. καὶ 12. τὸ βλάξ, καί, βλακώδης, ἐπὶ ἵππων, τῷ, θυμοειδής. Ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμ. Γ. ιγ. 4. κεῖται ὁ τύπος, βλακός, ὅθεν τὸ ὑπερθετικ. βλακώτατος, ἢ κατ' ἄλλους, βλακίστατος· καὶ ἐν Δ. β. 40. τό, βλακώτερος. Τὸ ἐκ τοῦ, βλάξ παραγόμενον βλακεύω, ἢ βλακεύεσθαι, κατὰ μέσην διάθεσιν, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει ἐκ Ξενοφῶντος, σημαίνει τό, εἶμαι ἀμελής, νωθρός, ὀκνηρός, ἄεργος, χαῦνος, χωρὶς δύναμιν, καρδίαν, ἔμφασιν, πρᾶξιν, κ. τ. τ. ἤ, πράττω, φέρομαι τοιουτοτρόπως. — Βλάκευμα, τό. τὸ τοιοῦτον πολίτευμα, φέρσιμον. — Βλακώδης, καὶ Βλακικός, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἴδιον εἰς τὸν βλάκα, ἢ ὅμοιον αὐτῷ. — Καταβλακεύω, καὶ Καταβλακεύομαι, ἀπὸ ὀκνηρίαν καὶ ἀμέλειαν, ἤτοι νωθρότητα καὶ χαυνότητα παρατῶ, φθείρω, ἢ ἀμελῶ τι. — Ὅτι ὅμως τό, βλάξ, ἦτον ἐν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλαζών, καὶ τρυφερόν, τὸ ἐπαρατήρησαν καὶ μερικοὶ τῶν παλαιῶν Γραμματικῶν, ἀλλ' οὐδὲν παράδειγμα μέχρι τοῦδε εὑρέθη. Θωμᾶς Μάγ. «Βλὰξ καὶ ὁ τρυφῇ χαίρων», ὅπου ὁ σημειωτὴς Στεῖβηρ. καὶ ὁ Κόϊν εἰς Γρηγόρ. περὶ Διαλέκτ. σελ. 263. ἀναφέρουσι διαφορὰ τῶν νεωτέρων παραδείγματα. Ὁ Ὀλυμπιόδωρος (ἐν Ἀντιγράφοις) ἑρμηνεύων τὴν τοῦ Πλάτωνος εἰς Γοργ. ῥῆσιν «Πάνυ με ἡγοῦ βλάκα εἶναι» σημειοῖ περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς λέξεως οὑτωσί, «Βλάκα εἶναι, ἀντὶ τοῦ, χαῦνον τῇ προαιρέσει· τὸ δὲ βλὰξ ὄνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ μαλακοῦ· ἦν οὖν μαλάξ τις· εἶτα ἔχρην εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μ πρὸ τοῦ λ οὐ συμπλέκεται, ἐτράπη εἰς τὸ β καὶ γέγονε βλάξ.» Ἂν ὅμως παραβάλῃ τις ἀκόμη τὸ Λατινικ. flaccus, flaccidus, flacceo, flaccesco, τὰ ὁποῖα φανερῶς ἔγιναν ἐκ τοῦ, βλακός, βλακεύω, τότε γίνεται διάδηλος ἡ ἀρχαία τούτου σημασία, ἥτις εἶναι τό, μαλάσσω, μαλακός. Ἐκ τούτου φαίνεται ἔτι, ὅτι προκύπτουσι τό, βλαχρός, βληχρός, καὶ ἀβληχρὸς (ἀντί, βλακερός, βλακρός, βλαχρός), τὰ ὁποῖα οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἀμβλύς, ἀσθενής. Ὁ Γουδέτιος παράγει παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ, ἄβλας, ἀσύνετος, ἀγνώμων, τὸ ἄβλαξ, ἄβλας, ἄμβλας, ἀμβλύς. Ἄραγε, δὲν ἦτο κάλλιον νὰ παραχθῇ ἀπὸ τό, βλάπτω; Ἴδε καὶ Βουττμ. Λεξιλ. β. σελ. 262.

Βλαισόπους, οδος, ὁ, ἡ· καί, βλαισοπόδης, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βλαισός. Παρὰ Σουΐδ. «Βλαισ. βάτραχος», ὁ πρὸς τὰ ἔξω κεκυρτωμένους, γυρισμένους, στραβοὺς ἔχων τοὺς πόδας βάτραχος.

Βλαισός, ή, όν. Κυρτός, καμπυλογυρισμένος πρὸς τὰ ἔξω· καὶ μάλιστα στραβὸς κατὰ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὰ ἔξω, ὡς οἱ βάτραχοι· «κνῆμαι βλαισαί», Βατραχομυομ. 298. (οὐ ἐναντίον τό, Ῥαιβός, ὁ πρὸς τὰ ἔνδον γυρισμένος, καμπύλος τὰ σκέλη). Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων κυρτῶν, παραλυτικῶν ὑπ' ἀρθρίτιδος μελῶν, καὶ ἐπὶ τραυλιζούσης γλώσσης. Οἱ Λατῖνοι ὅμως μεταχειρίζονται ἐξαιρέτως τὴν λέξιν blaesus ἐπὶ τῆς χωλῆς καὶ τραυλῆς γλώσσης. Ἐν Ἀνθολογ. λέγεται «Κισσός, ἡ, κλασμένοισι βλαισωθείς», ὁ ἐν ἑαυτῷ περιστρεφόμενος, ἤτοι ὁ φύσει στραβὸς κισσός, ἢ πλάτανος. Ὁ Ἀριστοτ. (Ζ. Ἱστορ. Θ. 40.) καλεῖ οὕτω βλαισὰ τῶν ὀπισθίων (εἰς τὰς μελίσσας) τοὺς εἰς τὰ ἔξω κεκυρτωμένους ὀπισθίους πόδας, ἐν οἷς εἰσφέρουσι τὸ συναχθὲν ἐκ τῶν ἀνθέων κηρίον· ὅπου ἐσφαλμ. βλαῖσα, ἀντὶ βλαισά, κεῖται.

Βλαισότης, ητος, ἡ. Ἡ πρὸς τὰ ἔξω τῶν ποδῶν κυρτότης.

Βλαισόω, ῶ. Ποιῶ τι κυρτόν, καμπύλον, στραβὸν πρὸς τὰ ἔξω, ὡς χεῖρας, πόδας, κ. τ. τ.

Βλαίσωσις, εως, ἡ. Ἡ κυρτότης τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω. 2) παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Β. κγ. 15. κεῖται «Βλαίσωσις», ὅταν δυοῖν ἐναντίοιν ἑκατέρῳ ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἕπηται ἐναντία ἑκάτερα ἑκατέροις», ἤγουν, ὅταν ἐρωτᾷ τις καὶ μὲ τὰ δύο μέρη, καὶ ἑπομένως προδίδῃ κρυφίως τὸ ἓν ἢ καὶ τὰ δύο μέρη, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ ὁ Κικέρων εἶπε, Praevaricator significat eum, qui in contrariis causis quasi varie esse positus videatur.

Βλακεία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ καὶ τὸ πολίτευμα τοῦ βλακός, ὀκνηρία, ἀμέλεια, ἀπραξία, δειλία, χαυνότης, ἁπλότης, μωρία, κ. τ. τ. Ζήτ. Βλάξ.

Βλακεννόμιον, τό. Παρὰ Σουΐδ. (ἐν Λ. βλάκας) ὠνομάσθη φόρος τις (τέλος) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τὸ ὁποῖον ἐπλήρωνον οἱ ἀστρολόγοι, διότι ἤρχοντο πρὸς αὐτοὺς οἱ μωροὶ (οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο βλάκες) διὰ νὰ τοὺς ἐρωτῶσι.

Βλάκευμα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ Βλακός. 2) ταυτὸν τῷ, βλακεία.

Βλακεύω, καὶ συχνότ. μέσον, βλακεύομαι. Πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς βλάξ, εἶμαι ἀμελής, ὀκνηρός, ἀργός, ἄπρακτος, νωθρός, ἀφρόντιστος, ἄκαρδος, ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος, ῥάθυμος, μωρός, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ Βλάξ. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. = θρύπτομαι, σεμνύνομαι, καμαρόνω.

Βλακικός, ή, όν· (βλακικῶς, ἐπίρ. Ἀριστ. Ὀρν. 1312.) καί, βλακώδης, ὁ, ἡ (οὗ ἐπίρρ. βλακωδῶς). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς βλάκα, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτῷ· ἄρα ἐν γένει, ὀκνηρός, ἀφρόντιστος, ἁπλοῦς, μωρός. 2) τρυφερός, θρυπτικός, καμαρωτός.

Βλακός, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλάξ, καὶ βλακώδης. Ὀκνηρός, ἀμελής, ἀφρόντιστος, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. β. 20. καὶ Γ. ιγ. 4., ὅπου ὁ Ἀθήν. σελ. 277. βλακίστατος, ἀνέγνωσε. 2) εἶδος ἰχθύος.

Βλάμμα, τό· (βλάπτω) = βλάβη, Ησύχ., ἐναντίον τῷ, ὠφέλημα.

Βλάξ, βλακός, ὁ, ἡ. Ὀκνηρός, ἀμελής, ἀφρόντιστος, ἀργός, (τεμπέλης) νωθρός, χαῦνος, ἀνίσχυρος, δειλός, ἁπλοῦς, μωρός, κ. τ. τ. πολλάκις παρὰ Ξεν. Ruhnk. Τίμ. σ. 60. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Βλάζω· τὸ Συγκριτ. βλακώτερος· τὸ Ὑπερθετ. βλακώτατος, καὶ βλακίστατος. Ζήτ. ἐν τῷ, βλακός. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. θρυπτικός, καμαρωτικός, μεγαλορρήμων, κομπαστής, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν μεγάλον, τὸν ἐπίσημον. Σημ. τὸ ὑπερθ. βλακίστατος ἀπαντᾷ σπανιώτατα, τόσῳ δὲ συχνότερον τὸ βλακώτατος. (πιθανῶς ἐκ τοῦ βλάζω, ὅπερ ζήτει· κατ' ἄλλους δέ, ὡς Βουττμ. Λεξιλ. α. σ. 211. β. 262., παρὰ τὸ μαλακός, ὡς τὸ βλώσκω παρὰ τὸ μολεῖν).

Βλαπτήριος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλαπτικός, Ὀππιαν. Ἁλ. Β. 456.

Βλαπτικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. βλαπτικῶς (βλάπτω). Ὁ πρὸς βλάβην γεγεννημένος, ὁποῖος ἐγινε διὰ νὰ βλάπτῃ· ὁ βλάβην προξενῶν, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος· ὁποῖος δύναται νὰ βλάψῃ, βλαβερός.

Βλάπτω, Μ. ψω (βλάβω, ὅπερ τοῦτο μόνον εὔχρηστον ἐν τῷ γ. ἑνικ. τοῦ παθητ. ἐνεστ. βλάβεται). Σημαίνει κυρίως παρ' Ὁμ. ἀναχαιτίζω, ἀδυνατίζω ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ κινῆται, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ σημαίνει τό, ἐμποδίζω, σφάλλω, συμποδίζω (σκοντάπτω) τὸν τρέχοντα, ὥστε ἀποσφάλλειν ποιῶ αὐτὸν τῆς κατὰ φύσιν πορείας, κωλύω τινὰ ἀπὸ τοῦ δρόμου του, ἢ προσκόπτειν (σκοντάβειν) ποιῶ τὸν τρέχοντα, πορευόμενον, ἢ κοπηλατοῦντα, ὥστε ἢ πίπτει, ἢ ἐμποδίζεται, μένει ὀπίσω· ἐν Ἰλ. Ψ, 462. «Ἔβλαβεν (ἀντί, ἐβλάβησαν) ἐν πεδίῳ». Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 571. καί, 545. καὶ ἐν στίχ. 782. «Ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας»· καὶ Ὀδ. Ν, 22. καὶ 34. πόδας, γούνατα, ἤτοι ἐμπερδεύω, ὥστε πρέπει νὰ πέσῃ. καὶ Ἰλ. Χ, 271. «Βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα», ἤτοι συνεπόδισεν, ἔκαμε νὰ σφαλῇ, πέσῃ. «Φρένας ἔβλαψεν» ἐσύγχισε τὰς φρένας, τὸν ἔκαμε μωρόν, Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 158. καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν μετὰ μόνης τῆς αἰτ. προσ. ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ, μωραίνω τινά, Ἰλ. Χ, 15. Ὀδ. Ψ, 14. Ἐπὶ τῆς Ἄτης, ἥτις παραφθείρει τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, Ἰλ. Ι, 507. Τ, 94. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ οἴνου, Ὀδ. Φ, 294. ὅθεν βλαφθείς, βλαμμένος τὸν νοῦν, Ἰλ. 512., ἀλλ' οὐ ὁ Θεόγνις νόον βεβλαμμένος ἐσθλοῦ λέγει. Ἴδε παρακατιὼν καί, βλαψίφρων καὶ φρενοβλαβής. Ὡς ἐπιτοπλεῖστον μεταχειρίζεται ταύτην τὴν λέξιν ὁ Ὅμηρος ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων διὰ νὰ σημαίνῃ ἐμποδισμόν, καὶ ἑπομένως βλάβην τινά. π. χ. «Βλάπτειν τινὰ κελεύθου» (Ὀδ. Α, 195.), τὸν ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ δρόμου. «Βλαφθεὶς κατὰ κλόνον» (Ἰλ. Π, 331.), ἐμπερδευκλωθεὶς καὶ πεσὼν ἐν τῷ ἀλαλαγμῷ καὶ θορύβῳ· καὶ Ἰλ. Ζ, 39. «Βλαφθεὶς ἐν ὄζῳ», ἐν τῷ τρέχειν ἐκτύπησεν εἴς τι δένδρον καὶ οὕτως ἐμποδίσθη. «Βλάβεν ἅρματα καὶ ἵππω», ἤτοι τὰ ἁμάξια καὶ οἱ ἵπποι ἐμποδίσθησαν, ἔμειναν ὀπίσω, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ὑπάγωσι μακρύτερον, Ἰλ. Ψ, 387. 461. 545. καὶ Ἰλ. Ο, 489. 484. «Βίλεμνα Διόθεν

βλαφθέντα· ἤτοι ἐμποδισθέντα. »Βεβλαμμένος ἦτορ« (Ἰλ. Π, 660.), βλαμμένος τὴν καρδίαν, ἤτοι φονευθείς. Παρ' Ὁμ. ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα τοῦ ἐμποδισμοῦ, ἀφ' ὅτου ἐκ τούτου προκύπτει τις βλάβη εἰς τὸν ἐμποδιζόμενον. — Ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ὑστερώτερον ἐλαμβάνετο ἡ λέξις συχνότατα ἐπὶ θεῶν, οἱ ὁποῖοι ἐμποδίζουσι τὴν τύχην ἑνὸς ἀνθρώπου, ἤτοι παρασύρουσιν αὐτοὺς εἰς ἀπάτην, μωρίαν, δυστυχίαν. — 2) Οἱ Νεώτεροι μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, φθείρω, βλάβην ἢ ζημίαν προξενῶ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μετὰ δοτ. Ζήτ. Βλάβω. Πινδάρ. Πυθ. 9, 167. »Βλάπτων λόγον γέροντος« ἤτοι μὴ τηρῶν, μὴ ἀκούων, παραβαίνων τὸν λόγον του, πράττων ἐναντίον τῆς ἐντολῆς του. — Παθ. βλάπτομαι, Μ. βλάψομαι (Θουκ. ς', 64.), Παρακ. βέβλαμμαι, Ἀόρ. Α'. ἐβλάφθην (Θουκ. δ', 73.), εὐχρηστότερος μέντοι ὁ ἀόρ. β'. ἐβλάβην.

Βλάσαμον, τό· ποιητικ. κατὰ μετάθεσιν, ἀντί, βάλσαμον, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 64.

Βλάσκω, ταυτὸν τῷ, λέγω· μόνον παρ' Ἡσυχίῳ. Ἰδὲ βλάζω.

Βλαστάνω, καί, **βλαστέω**, Μ. ήσω, ἀόρ. β'. ἔβλαστον (βλάστη). 1) οὐδ. Ἐκβάλλω βλαστούς, φυτρόνω· προκύπτω. 2) ἐνεργητ. γεννῶ, προξενῶ βλαστούς, γεννήματα· »Ἵν τῇ διαίτῃ βλαστηθῇ ἡ δύναμις.« Ζήτ. καὶ ἐκβλαστάνω, καὶ βλώσκω. Σοφοκλ. Δελφ. »Ὀπώρα βλαστουμένη καλῶς« ἀντὶ τοῦ, βλαστάνουσα.

Βλαστεῖον, τό. Ταυτὸν τῷ, βλάστη.

*__Βλαστέω__ = βλαστάνω, γεννῶ, Αἰσχ. Χοηφ. 582. Ἀμφ.

Βλάστη, ἡ. Βλαστάρι, φύτρον, κλάδος, φύλλον. 2) αὔξησις, ἐπίδοσις, προκοπή, ὡς, βλάσται τέκνων. »Βλάστη ἀρρωστήματος«, »Κλάδων βλάστη«.

Βλάστημα, τό. Βλαστάρι, τὸ ἴδιον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλαστάνον ἐκβαίνει εἰς φῶς. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· ὡς, τέκνων βλαστήματα. »Βλαστήματα γῆς«, οἱ Γίγαντες. Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς βλαστήματα σημαίνει ἐξανθήματα.

*__Βλάστημος__, ὁ, = βλάστη. Αὔξησις· καὶ γόνος, Αἰσχ. Θηβ. 12.

*__Βλαστήμων__, ονος, ὁ, ἡ, = βλαστικός.

Βλάστησις, εως, ἡ. Τὸ βλαστάνειν, φύειν, ἐκβάλλειν βλαστούς.

Βλαστητικός, ή, όν (βλαστέω, βλαστός). Ὁ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν, ἡ δύναμιν εἰς τὸ βλαστάνειν, ἡ εὔκολος, ἐγλήγορος νὰ βλαστήσῃ.

Βλαστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς βλαστόν, βλάστημα, κλίνων εἰς τοῦτο.

Βλαστοκοπέω, ῶ. (κόπτω). Κόπτω τοὺς τρυφεροὺς βλαστοὺς φυτοῦ τινος.

Βλαστολογέω, **βλαστολογῶ** (λέγω). Κόπτω καὶ συνάζω τοὺς τρυφεροὺς βλαστούς, τὰ βλαστάρια· ὅθεν

Βλαστολογία, ἡ. Τὸ βλαστολογεῖν, ἡ πρᾶξις αὐτή· κυρ. ἐπὶ κλήματος.

Βλαστός, ὁ (βλάω, βλάζω). Τὸ τρυφερὸν φύτρον ἢ βλαστάρι τῶν φυτῶν. 2) τὸ φύλλον ἢ τὸ φύτρον, τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ ὄμματα φυτοῦ τινος καὶ αὐξάνει, germen. 3) γένος, τέκνον.

*__Βλαστοφυεῖν__. Γεννᾶν, παράγειν βλαστούς.

Βλασφημέω, ῶ. Παρ. ἐβλασφήμηκα, ἀλλὰ καὶ βεβλασφήμηκα, Δημ. (βλάσφημος). Ὁμιλῶ τοιουτοτρόπως, ὥστε βλάπτω τινὸς τὴν φήμην καὶ τὸ καλὸν ὄνομα, καὶ ἑπομένως, ὁμιλῶ ἀχρεῖα, ἄτιμα, ἐγγιστικά, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεώς τινος ἐπιβλαβῆ, κακότροπα, παράνομα καὶ ὑβριστικά. Συντάσσεται αἰτιατικῇ, ἢ μετὰ τῆς εἰς (εἴς τινα), ἢ περὶ ἢ ὑπὲρ (τινος). π. χ. βλασφημεῖν περὶ πατρίς, κατὰ τῶν Χριστιανῶν. »Βλασφημεῖν βλασφημίας«. Ἐπὶ ἱερῶν πραγμάτων δηλοῖ, ὁμιλῶ ἀσεβῶς, ἀθέως, ὡς, βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. 2) προφέρω λόγους κακοῦ οἰωνοῦ καὶ μαντεύματος. Ἀντίκειται τῷ εὐφημέω. Παθητ. Βλασφημεῖσθαι. Βλασφημούμεθα, μᾶς βλασφημοῦσι. ὅθεν

*__Βλασφήμημα__, τό· ταυτὸν τῷ, βλασφημία.

Βλασφημία, ἡ. Τὸ βλασφημεῖν, λοιδορία, ἄθεος ὁμιλία, κ. τ. τ. ὡς ἐν τῷ, βλασφημέω· καθόλου δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ, εὐφημία. »Βλασφημία παλινδρομοῦσα« παρὰ Πλουτ. (Ἠθ.), ἡ λοιδορία, ἡ ὁποία πίπτει πάλιν εἰς τὸν λοιδοροῦντα. »Ὅπου βλασφημίαι εἰσίν, ἐκεῖ μὴ προσίτωσαν« (ἰδ. Κανὼν τῆς Ἀφρικανῆς ἐκκλησίας), ἔνθα ὁ Ζωναρᾶς λέγει. »Βλασφημίας, τὰ ἀσέμνως λεγόμενα ἐκάλεσε, ὡς βλασφημεῖσθαι ποιοῦντα τοὺς πιστοὺς παρὰ τῶν ἀπίστων, εἰ μὴ ἐν σωφροσύνῃ συζῶντας ἢ σεμνότητι«.

*__Βλασφημόγλωσσος__, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων γλῶσσαν βλάσφημον.

Βλάσφημος, ὁ, ἡ (πιθαν. ἐκ τοῦ βλὰξ καὶ φήμη, οὐχὶ δέ, καθὼς τινες θέλουσιν, ἐκ τοῦ βλάπτω). Κακολόγος, συκοφάντης· ἡ κατὰ θεοῦ λαλῶν. 2) προειπὼν κακῶν, τὸ ἐναντ. τῷ, εὔφημος. Ἐπίῤῥ. βλασφήμως. Ἰδὲ καὶ βλασφημέω.

Βλασφημοσύνη, ἡ· ταυτὸν τῷ, βλασφημία, Συνεσ. Ἐπ. 57.

*__Βλαττόω__. Πανδαριεύομαι (μόνον παρ' Ἡσυχίῳ εὑρίσκεται). Πρβ. βλάζω.

Βλαῦται, ῶν, αἱ· καὶ σπαν. ἑνικ. βλαύτη, ἡ (παρὰ Σουίδ. ἐν Λέξ. βάθρα, κεῖται, τοὺς βλαυτίους)· καὶ ὑποκορ. βλαυτίον, τό. Εἶδος ὑποδημάτων (παπουτζίων), τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζον μόνον τὴν βάσιν (τὴν πατοῦσαν) τοῦ ποδός, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι συνείθιζον μόνον νὰ φορῶσιν εἰς τοὺς οἴκους καὶ εἰς τὰ συμπόσια. Ἄρα, αἱ παρ' ἡμῖν κουντοῦραι, καὶ κατὰ τόπους, πατουμάκια, Γαλλ. Pantoufles· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε τό, βλαυτόω, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σημαίνει τό, σκεπάζω τοὺς πόδας μου, ἤτοι ὑποδένω αὐτοὺς μὲ τὰς βλαύτας, ἀλλὰ καὶ τό, πλήττω σανδαλίῳ ἢ ὑποδήματι, ὅ ἐστι, κτυπῶ μὲ τὴν κουντοῦραν (μὲ τὸ παπούτζι), ὡς τὸ παρὰ Τερεντίῳ Εὐνουχ. στίχ. 4. καὶ 8. Caput sandalio committigere. Βλαυτοπώλης, ὁ πωλητὴς τοιούτων σανδαλίων.

Βλαψιγονία, ἡ (γόνος). Βλάβη, φθορὰ τοῦ γόνου· ἐπὶ μελισσῶν, μὴ γεννώντων δι' ἀσθένειαν, ἢ φυσικὴν ἀγονίαν καὶ ἀτοκίαν.

Βλάψις, εως, ἡ (βλάπτω). Βλάψιμον.

*__Βλαψίταφος__, ὁ, ἡ (τάφος). Ὁ βλάπτων τοὺς τάφους.

Βλαψίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ταυτὸν τῷ, φρενοβλαβής, βεβλαμμένος κατὰ τὰς φρένας, Αἰσχύλ. Θηβ. 726. 2) βλάπτων τὰς φρένας. π. χ. »Βλαψίφρονα φάρμακα« »Βλαψίφρων ἄτη«.

(**Βλάω**, **βλάζω**), θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαντᾷ εἰς κανένα συγγραφέα, τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ Γραμματικοὶ ὑπέθεσαν ὡς σημαῖνον πεσεῖν ἢ εἶναι μαλακόν, ὑγρόν, διὰ νὰ παράξωσι τὸ βλαστάνω, βλώσκω, βλὰξ κτ. Πρβ. βλίω.

Βλέθω, ἐκ τοῦ, βλέω. Ζήτ. ἐν τῷ, θάω; θηλάζω.

Βλεῖο, Ἰλ. Ν, 288. ἀντί, βληθείης, ἐκ τοῦ βάλλω.

Βλεμεαίνω (πιθαν. ἐκ τοῦ βρέμω). Σπαργάω, σφριγῶ, ἔχω ἀφθονίαν τινός, καὶ ἐπὶ τούτῳ ὑπερηφανεύομαι· σημαίνει δὲ κυρ. κυττάζω τριγύρω μὲ φοβεριστικὰ σχήματα καὶ φυσῶ διὰ τῆς μύτης διὰ νὰ φοβίζω ἄλλους. Ὁ Ὁμ. χρῆται μόνον ἐν Ἰλ. τῇ β'. σημασ. καὶ πάντοτε μὲ τὴν λέξιν, »Σθένεϊ βλεμεαίνω, ἢ βλεμεαίνων« (Ἰλ. Ρ, 22. καὶ 135. Θ, 337.), αἰσθάνομαι, βλέπω εἰς τὸν ἑαυτόν μου δύναμιν καὶ εἰς τοῦτο καυχῶμαι, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι, γαυριῶ. Ἀλλ' ἐν Βατραχομ. 260. »Ἐναίρειν βατράχους βλεμεαίνων«, ταυτὸν ἐστὶ τῷ, μενεαίνων, ἀντὶ τοῦ, ποσχίζων, ἐπιθυμῶν. Ὅθεν τό, ἀβλεμής, ἀδύνατος, ἀσθενής.

Βλέμμα, ατος, τό (βλέπω). Βλέμμα, ὀμματιά, κύτταγμα. 2) τὸ δι' οὗ βλέπω, τὸ ὄμμα, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτός.

Βλέννα, καί, **Βλέννη**, ἡ· καὶ βλέννος, τό. Ταυτὸν τῷ, μύξα, κόρυζα, φλέγμα. Γράφεται ἔτι καὶ πλέννα, πλένα, ἡ· κατ' ἄλλην τινὰ δευτέραν προφοράν, καθὼς ὁ Γαλην. καὶ Ἡσύχ. σημειοῦσιν. Ὅθεν ἐπιθ. βλεννός, βλενός, βλεννώδης, βλεννώδης, ὁ, ἡ· καὶ βλεννερός, ἡ κατὰ Γαλην. πλεννερός, ταυτὸν τῷ, μυξώδης, κορυζῶν, καὶ φλεγματίας, ἤτοι μυξιάρης, γεμάτος ἀπὸ φλέγματα καὶ μύξας· καὶ μεταφορ. 2) ὡς τό, κορυζῶν, ὁ ἁπλοῦς, μωρός, ὀκνηρὸς καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η'. 2. ἐστὶ τό, βλέννος καὶ ταυτὸν τῷ, ἰλὺς (λάσπη), ἐπειδὴ αὐτὸς λέγει. »Οἱ δὲ Κέφαλοι νέμονται τὴν ἰλύν, διὸ καὶ βαρεῖς καὶ βλεννώδεις εἰσί· διὰ δὲ τὸ ἐν τῇ ἰλύϊ διατρίβειν, ἐξαναπολυμβῶσι πολλάκις, ἵνα περιπλύνωνται τὸ βλέννος«. Ἐντεῦθεν τό, blennus παρὰ Πλαυτίῳ, ἀντὶ τοῦ, μωρός, μωροκέφαλος. Παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. καλεῖται 3) βλέννος (ἢ καὶ βαιών) ὀψαρίοντι, ὅμοιον τῷ Κωβιῷ, μυξῶδες ὅμως, ὑπὸ τῶν πετρῶν διατρίβον, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, βλένον, ὡς καὶ ὁ Σουίδας ἔχει, καὶ γλίνον καλεῖ. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀθην. Ζ'. σελ. 288. — Παρ' Ἀρτεμιδώρ. Β'. 14. καλοῦνται, Κοραῖνοι, καί, Βλέννοι, τὰ ἀχρεῖα ἰχθύδια.

Βλέννος, ὁ. Ὁ ἁπλοῦς καὶ μωρὸς (ἀχμάτης) ἄνθρωπος· κουτζούρον· κυρίως, ὑπὸ τῆς κορύζης μωρανθείς· Ἰδὲ κορυζάω· τὸ ἐναντίον τῷ, ἀπομύσσω. Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ς'. 7. 2) εἶδος κοτανοῦ ὀψαρίου, ὡς ἀνωτέρω σημασ. γ'. Ζήτ. ἐν τῷ ἀνωτέρ. καὶ ἐν τῷ Βλῆνος.

Βλεννός, ή, όν· Ὀκνηρός, ἀμελής. Ζήτ. καὶ Βλέννα. 2) = βλεννώδης.

Βλεννώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος, βλέννα). Μυξώδης, Ἱπποκρ. κτὰ βλεννώδεα. Ζήτ. καὶ Βλέννα.

Βλένος, εος, τό· = βλέννα.

Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὁ βλέπων φάσματα, δεισιδαίμων, παρὰ Πολυδ. Α'. 21· ὅπου καὶ βλεπιδαίμων, καὶ βλεπεδαίμων κεῖται. Ὁ Σουίδας καὶ ὁ Παυσανίας παρ' Εὐσταθίῳ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, »Ὁ διεστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγμένος«· ὁ δὲ Παυσανίας προστίθησι καί, ὅτι τοὺς Σωκρατικοὺς χλευαστικῶς οὕτως ἔλεγον, ἤτοι ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκινήτου, παρεστηριγμένου βλέμματός των, ἢ διότι εἶχον ὄψιν χλωμήν, ὁμοίαν μὲ φάντασμα· καθὼς καὶ τὸν ἴδιον Σωκράτην, Παραβλώψ· ὁ δὲ Ἡσύχ. »Ὁ ὑπὸ νόσου κατεσκληκὼς καὶ κακόχρους ὑπὸ δαιμόνων«, ἄρα, ὁ χλωρός, ἤτοι χλωμὸς κατὰ τὸ πρόσωπον.

Βλέπησις, εως, ἡ. Βλέψις, θεωρία, τὸ βλέπειν, ἐκ τοῦ β'. μέλλ., ὡς ἐκ τοῦ τυχῶ τύχησις.

Βλέπος, τό (βλέπω)· ταυτὸν τῷ, βλέμμα, Ἀριστοφ. Ν. 1176.

Βλεπτικός, ή, όν· Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βλέπειν, καλῶς βλέπων. »Βλεπτικὴ αἴσθησις«· Ὑπερθ. Βλεπτικώτατος.

*__Βλεπτός__, ή, όν. Ὁρατός, ἀξιόβλεπτος, ἐκ τοῦ

Βλέπω, Μ. ψω. Ὁρῶ, θεωρῶ, κυττάζω· ἁπλῶς, καὶ πολλάκις μετὰ ἐπιῤῥ. ὡς, »φιλοφρόνως, ἐχθροῖς βλέπω πρός τινα«, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅταν τινὰς μᾶς ἀγαπᾷ, αὐτὸς μὲ βλέπει μὲ καλὸν ὀμμάτι· καὶ ἐξ ἐναντίας »μὲ κακόνει«· καὶ μετὰ αἰτιατ. »Ἄρην, φόβον βλέπειν«, ἤτοι ἀφίνω ἐκ τῶν ὀμμάτων νὰ ἴδῃ τις, δεικνύω

πολεμικὴν ἀνδρίαν, φόβον, Ἀριστ. Ὀρν. 1169. καὶ κωμικῶς, »Κάρδαμα, ἐβλεψεν, »ἀπὸ βλέπειν ἤγουν, φαίνομαι ὡς ἂν νὰ ἔφαγον κάρδαμα κτλ., ἔχω βλέμμα βλοσυρὸν καὶ σκυθρωπόν. Τὸ δὲ »τυφλὸν βλέπειν« δηλοῖ, τυφλὸν εἶναι. 2) μεταφ. ἐννοῶ, καταλαμβάνω. 3) βλέπω, κυττάζω πρός τι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, κλίνει, ἢ ἔχει τὴν θεωρίαν πρός τι, ὡς π. χ. »Οἰκία πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσα«, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθ. τὸ ὀσπίτιον κυττάζει, ἤτοι ἔχει τὸ πρόσωπον, τὴν θεωρίαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μεσημβρίας, ἤτοι πρὸς νότον. Τὸ δὲ »βλέπειν πρός τινα«, ἢ εἴς τινα« δηλοῖ ἐλπίζειν τι, προσδοκῶ τι παρά τινος. »Οἱ πρὸς τὴν ἀγορὰν βλέποντες«, ἤτοι οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν ἀγοράν. »Βλέπω τοῦ ἰδεῖν« ἐκκλησ. 2, δηλοῖ, στρέφω τὰ ὄμματα διὰ νὰ ἰδῶ. »Τὰ βλέποντα«, τὰ φανερά, σαφῆ (Αἰσχ.). 4) φροντίζω περί τινος, λαμβάνω σκοπόν, στοχάζομαι· 5) προσέχω, λαμβάνω πρὸς ἐμαυτὸν προσοχήν, φυλάττομαι, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, κύτταξε καλά, ἤτοι, δὸς προσοχὴν εἰς τὸν ἑαυτόν του, φυλάξου, στοχάσου. 6) βλέπω τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἄρα, ζῶ, Εὐριπ. Ἑκάβ. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 962. »Ἴσως τοι, καὶ βλέποντα μὴ ᾽πόθουν, θανόντ᾽ ἂν οἰμώξειαν«. 7) βλέπω πρός τι πρᾶγμα διὰ νὰ τὸ ζητήσω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, μετὰ ἀπαρεμφ. Ἀριστ. Ἀχ. 376, καὶ αὐτ. Βατράχ. · καὶ διὰ νὰ φροντίσω, νὰ βοηθήσω, ὑπερασπίσω· ἤ, ὑπὸ φόβου διὰ νὰ φυλαχθῶ, νὰ προσέξω εἴς τι. — Ὁ τύπος, βλέπτω, κεῖται μόνον ἐν τῷ, ἀβλεπτέω, καὶ δυσβλεπτέω. Βλεπάζω δέ, ἀντὶ τοῦ βλέπω, καὶ Βλεπετύζω, ἀντὶ τοῦ σκαρδαμύττειν, κεῖται παρ᾽ Ἡσυχίῳ. — Ἡ λέξις βλέπω εἶναι ἄγνωστος τῇ Ὁμηρικῇ διαλέκτῳ.

Βλεφαρίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν τῷ, σκαρδαμύττω, ἀνοιγοκλείω τὰ ὄμματα, ὅπερ δειλίας νομίζεται σημεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 292. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδαγ. Γ΄., ὅπου κατὰ γλῶσσαν κεῖται. ὅθεν, καταβλεφαρίζω, παρ᾽ Ἡσυχ. ἐν λέξ. κατειλωπτεῖν.

Βλεφαρίς, ίδος, ἡ. Τὸ ὀμματόκλαδον, ὀμματόφρυδον, αἱ ἐν τοῖς τῶν ὀφθαλμῶν βλεφάροις τρίχες, Ἐπιβλεφαρίδες· αἱ τρίχες τῶν ὀμματοφύλλων (ὀμματοτσίνορα, ἢ χυδαιότερον, ὀμματοτζίνορα). 2) τὸ βλέφαρον αὐτό. (τὸ Ἰῶτα παρὰ μὲν Ἀττικοῖς ἐστὶ βραχύ, παρὰ δὲ Ἴωσι καὶ συνήθως μακρόν, Δράκ. Σ. 45) ἐκ τοῦ

Βλέφαρον, τό (βλέπω). Τὸ ὀμματόφυλλον, ὃ καὶ κάλυμμα λέγεται. »Ὀφθαλμοὶ κατὰ φύσιν δύο· τούτων μέρη ἑκατέρου βλέφαρα, τὸ ἄνω καὶ κάτω· τούτων τρίχες ἔσχαται, Βλεφαρίδες, Ἀνωνύμ. Εἰσαγ. Ἀνατομίας, σελ. 116. Παρ᾽ Ὁμήρῳ πάντοτε ἐν πληθυντικῷ, ἐπιτοπλεῖστον ὡς ἡ καθέδρα τοῦ ὕπνου. 2) ἀντὶ ὄμμα, παρ᾽ ἄλλοις τε ποιηταῖς, καὶ μάλιστα παρὰ Τραγ. π. χ. Ὀδ. Ψ, 33· »Βλεφάρων δ᾽ ἀπὸ δάκρυα ἧκεν. Ἡσ. Ἀσπ. 7. »Βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων«, ἔνθα συμπεραίνουσί τινες, ὅτι, βλεφάρη, ἐγράφη ποτέ, ἰδὲ Heins. τ. 113. Ἰδὲ καὶ Εὐρ. Φοιν. 546. Ἰακ. Ἀνθ. Π. 3, 2. σελ. 49. Παρὰ δὲ Σοφ. Ἀντιγ. 104. »Χρυσέας ἡμέρας βλέφαρον«, λέγεται ὁ ἥλιος. Μεταφ. παρὰ Νικηφ. Γρηγ. ἱστ. Βυζ. σ. 200. »Ἀνοίξον ἡμῶν τὸ τοῦ νοῦ βλέφαρον«. Δωρικῶς λέγεται γλέφαρον.

Βλεφαρόξυστον, τό· καὶ, βλεφαροξύστρα, καί, βλεφαροξυήλη, καί, βλεφαροτέρμιθρον, τό. Ὄργανόν τι, δι᾽ οὗ ἔξυον τὴν κιτυρίδα τῶν τραχέων βλεφάρων, Παῦλ. Αἰγιν. 3. Σ. 73, 53.

* Βλέψις, εως, ἡ. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ τοῦ βλέπειν.

Βλέω, βλέθω. Ζήτ. ἐν τῷ, θλάω, τὸ θλάζω.

* Βλῆ. Μίμημα φωνῆς ἀλόγου.

Βλήδην, Ἐπίρ. (βάλλω). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βάλλειν, μετὰ τοῦ βάλλειν, ῥιχτά.

Βλήεται, ἐπ· ὑποτ. παθ. ἀόρ. ἐν Ὀδυσ. Ρ, 472. ἀντὶ βλήηται, βλῆται, ἐκ τοῦ, βάλλω.

Βλῆθα, παρ᾽ Ἀθην. Γ΄. σελ. 114. καὶ Ἡσυχ. εἶδος πλακοῦντος, ἢ ἄρτου, ὅπερ ὁ Ἀθήν. βλῆμα καλεῖ.

Βλῆμα, τό (βάλλω). Τὸ βάλσιμον. 2) τὸ ὁποῖον ῥίπτεται, ὀϊστός, βέλος. 3) ἡ ἐκ τοῦ βέλους πληγή, Ἡρόδοτ. Γ΄. 35. Ἐν Ἀναλέκτ. Β΄. 28, »Βλῆμα κοίτας χαμαιλεχέεσσι σημαίνει στρῶμα· 4) Ἄρτος ἐντεθρυμμένος καὶ θερμός.

Βλημάζω, ὀρθότερον ὅμως τό, βλιμάζω.

Βλῆμι, βλῆμαι, ἢ βλέμαι, ὅθεν τό, βλέω, ἐκ τοῦ, βαλέω κατὰ συγκοπ.· ἐντεῦθεν τό, βλῆτο, βλήμενος· ἔβλην, βλείς, ἀντί, ἐβλήθην, βληθείς· Εὐκτικ. βλείμην, βλεῖο, βέβλειο, ἀντὶ βληθείην, βληθείης κ. τ. λ., παρ᾽ Ὁμήρῳ. (Τὸ βλῆμι ἐστὶ ῥῆμα γενόμενον κατὰ συγκοπ. ἀπὸ τοῦ βολέω· παθητ· βλῆμαι. Ἐκ τῆς ῥίζης ΒΑΛ προκύπτει κατὰ μετάθεσιν ὁ τύπος ΒΛΑ, ἐξ ἧς ἔγιναν τοῦ ῥήματος βάλλω οἱ ἀκόλουθοι χρόνοι· παρακ· βέβληκα, παθητ. βέβλημαι, ὑπερσυντέλ. βεβλήκειν, καὶ ὁ παθητ. βεβλήμην, παθ. ἀόρ. ἐβλήθην. Οἱ Ἐποποιοὶ ὅμως ἐσχημάτισαν κατὰ τὴν αὐτὴν μετάθεσιν καὶ κατὰ συγκοπ. ἀορίστους, ἐνεργ· καὶ παθητ.; καὶ τοῦ μὲν ἐνεργ. ἀόρ. ὑπάρχει τὸ γ΄. δυϊκὸν βλήτην (ξυμβλήτην, Ὀδ. Φ, 15) καὶ ἀπαρ· βλήμεναι (ξυμβλήμεναι, Ἰλ Φ, 578), τοῦ δὲ παθ. ἀόρ· τὸ γ΄. ἑνικ· ἔβλητο, ἢ βλῆτο, ὑποτ. γ΄. ἑνικ. βλήεται, εὐκτ. β΄ ἑνικ· βλεῖο, ἀπαρ· βλεῖσθαι, μετοχ. βλήμενος. Τέλος δέ, καὶ ὁ Μ. βλήσομαι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐσχηματίσθη. Ὁ δὲ ἐνεστ. βλῆμι ἢ βέβλημι ἐφευρέθη μόνον ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ. (Ἰδὲ παραδείγματα παρ᾽ Ὁμ. Ἰλ. Μ, 306. Π, 753. Δ, 518. Λ, 675. Ρ, 598. Δ, 115, 211. Θ, 514. Λ, 191 καὶ 206. Ν, 283. Ὀδ. Χ, 18 καὶ 253.)

Βλῆνος, ὁ· ταυτὸν τῷ, τύραννος, ἀντὶ τοῦ βαλήν, ῆνος, ὁ· Λεξικ. Ἀνωνύμ. Ἀντίγραφον.

* Βλήσιμος, ὁ, ἡ. Ὁ ῥιπτός, ἢ δυνάμενος νὰ ῥιφθῇ. Καί, βλῆσις, ἡ· ῥίψις.

Βληστρίζω, Μ. ίσω (βλητός). Ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ ῥίπτω. Βληστρίζομαι, Μέσ., ῥίπτομαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, εἶμαι ἀνήσυχος, δὲν ἡσυχάζω ἐν τῷ κεῖσθαι, Ἱπποκρ. ὅθεν

Βληστρισμός, ὁ. Τὸ ἔνθεν κἀκεῖθεν (ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ) ῥίπτειν, ἢ ῥίπτεσθαι, τὸ ἀνησύχως κεῖσθαι, ἀνησυχία, Ἱπποκράτ.

Βλητέος, α, ον (βάλλω). Διὰ ῥίψιμον, ἄξιος νὰ βαλθῇ, ῥιφθῇ.

Βλητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ θηλ. βλήτειρα, ἡ. Ὁ ῥίπτων, ὁποῖος ῥίπτει. »Βλήτειρα οἰστῶν«, ἡ ῥίπτουσα τὰ βέλη, Ἀλέξανδρ. Αἰτωλὸς παρὰ Μακροβ. Ε΄, 22.

Βλητίλιθω, Σχόλ. Βενετ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 254. (ἐκ τοῦ, βλῆμι), ταυτὸν τῷ, βλητός.

Βλητίζω, Μ. ίσω, καί, βλητεύω. Ῥίπτω τινὰ κάτω, γκρεμίζω, καταβάλλω, Ἡσύχ.

* Βλητικός, ή, όν. Βλάπτων μὲ τὸ ῥίψιμον. Τὸ βλητικὸν = βλητόν, Θεοφρ. Ἰδὲ καὶ βλητός, σημ. 3.

Βλητόν, τό (ὑπακουομ. ζῶον), Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Γ΄. 32. Ζωΰφι, τὸ ὁποῖον πληγώνει μὲ τὸ βέλος ἢ κέντρον, ὡς, δακετόν, μὲ τοὺς ὀδόντας. Ἰδὲ καὶ βλητός.

Βλητός, ή, όν (βάλλω). Βεβλημένος, ἐπιτυχημένος, κτυπημένος· καὶ ἐμβρόντητος (κυρίως ἀπὸ ἀστραπῆς). 2) ἀποπληκτικός. Βλητοὶ παρ᾽ Ἱππ., οἱ ὑπὸ περιπνευμονίας αἰφνιδίως πνιγόμενοι καὶ ἀποθνήσκοντες. 3) τὸ βλητόν, ὑπακ. ζῶον, τὸ ὁποῖον πληγώνει μὲ ὅπλον τι, ἴσως μὲ τὸ κεντρί, κατὰ τό, δακετόν, ἑρπετόν, βληχητά.

Βλῆτρον, τό· ἢ βλητρός, ὁ. Ἧλος, γόμφος σιδηροῦς, Ἰλ. Ο, 678. »Βλήτροισι κολλητόν«· κατά τινας μέν, τὰ ξύλινα καρφία, γόμφοι, ἔμβολα, ἢ σφῆνες· κατ᾽ ἄλλους δέ, αἱ συμβολαὶ τῶν ἀξόνων, αἱ συγκολλήσεις καὶ συναρμογαὶ δύο τινῶν σωμάτων, ἤτοι τὸ μέρος, εἰς ὃ αὐτὰ συνάπτονται· κατὰ δὲ Εὐστάθ. κύκλος σιδηροῦς, δι᾽ οὗ δύο ξύλα εἰς ἓν συμβάλλονται· Κατὰ ταύτην τὴν τελευταίαν ἑρμηνείαν ἔχει ὁ Νικήτ. Χρον. Γ΄. 4. »Οἱ μὴ ἀξιούμενοι τοῦ ὕψους ἱστοὶ βλῆτρα ἐδέχοντο« καὶ ιϛ΄. 4. »ὡς σφῆνας καὶ βλήτρας«. 2) παρὰ Νικάνδρ. καὶ εἶδος φυτοῦ, filix, πτερίς· ὅθεν

Βλητρόω, ῶ. Μ. ώσω. Ἐμβάλλω, συγκολλῶ διὰ τοῦ βλήτρου.

Βληχάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι· καὶ βληχέομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βληχή). Φωνάζω, βοῶ· κυρίως ἐπὶ προβάτων, βελάζω, ὡς καὶ ἐπὶ αἰγῶν, τό, μηκάομαι. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν βρεφῶν, βαβαγμός, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 570. »Τὰ παιδάρια βληχᾶται«.

Βληχάς, άδος, ἡ. Τὸ βληχώμενον (βελάζον) πρόβατον, Ὀππιαν. Κυν. Α΄, 145.

Βληχή, ἡ· καὶ Βλήχημα, τό· καὶ Βληχηθμός, ὁ· ἐκ τοῦ βῆ καὶ ἦχος (Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ε΄. 51.) Ἡ φωνή, τὸ βέλασμα τῶν προβάτων, Ὀδ. Μ, 266. καὶ ἐν γένει φωναί, κυρ. τῶν βρεφῶν.

Βληχητά, τά (βληχάομαι). Τὰ βελάζοντα ζῶα, ἄρα, πρόβατα, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β΄. 54. ὡς τό, ἑρπετά, δακετά, βλητά, κ. τ. τ. 2) τὰ κλαίοντα βρέφη.

Βλῆχνον, καί, βλάχνον, καὶ βλῆχρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, πτέρις, filix. 2) Βλῆχρος, ἡ· παρὰ Θεοφρ. εἶδος φυτοῦ, ἐστέτι ἄγνωστον.

Βληχρός, ά, όν· καὶ ποιητ. ἀβληχρός. Ἀδύνατος, πρᾶος, μαλακός, ἰσχνός. »Βληχροὶ ἄνεμοι«, Ἀλκαῖος. »Βληχρὸν νύγμα μυὸς«, Νίκανδ., μικρόν, ἀδύνατον δάγκαμα ἢ πληγὴ τοῦ μυός. »Βληχροὶ πυρετοί«, (Γαλην.) μικροί, ἀδύνατοι· τὸ ἐναντίον τῷ, ὀξεῖς πυρετοί. »Βληχροὶ σφυγμοί«, ἤτοι ἀδύνατοι. »Βληχρὰ νόσος«, χαυνία. Ἐπίρρ. βληχρῶς, μετρίως, οὐχὶ σφοδρῶς, Ἱπποκρ. »Πυρεσσὴν βληχρῶσα«. Τὸ δὲ »Βληχροὶ ποταμοί«, Πινδάρ. Αἰθ., οἱ Γραμματικοὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁρμητικοί, δυνατοί. Παρὰ τοῖς Αττ. οὐκ ἀπαντᾷ ἡ λέξις. (Παράγ. παρὰ τὸ βάλλεσθαι τὸν χροῦν.)

Βληχώδης, εος, ὁ, ἡ (βληχή, εἶδος). Ὁποῖος βληχᾶται, βελάζει· ἢ, ἁπλοῦς, μωρός, ὡς τὸ πρόβατον, Βάβριος παρὰ Σουίδ. »Μωρὸς ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης«. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐσημείωσεν ὁ Ἡσύχ. καὶ τό, βλήχημα.

Βλήχων, ωνος, ταυτὸν· καὶ τοπολὺ ἐν αἰτιατ. καὶ βληχώ, οῦς, ἡ, Ἰων. γλήχων, γληχώ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ Φλισκοῦνι, mentha pulegium. 2) παρὰ Κωμικοῖς = ἐφήβαιον, τὸ γυναικεῖον μόριον, Κοσμ. Γρηγ. σ. 40. Ἀριστοφ. (Λυσ. 89.) »Τὰν βληχώ γε παρατετιλμένην«. Ὅρα τὸν Σχολ. καί, κῆπος.

Βληχωνίας, ου, ὁ. Ὁ ἀπό, ἢ μὲ βλήχωνα κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος, ὡς κυκεών, Ἀριστοφ. Εἰρ. 711.

* Βληχώνιον, τό· ὑποκορ. ταυτὸν τῷ, βλήχων, Σχολ. Θεοκρ. 5, 56.

Βλίζω. Ζήτ. βλίω.

Βλιμάζω, Μ. άσω (βλίω). Ἄλλοι δὲ γράφουσι βλημάζω. Ψηλαφῶ, πασπατεύω, μαλάζω, ὑποθλίβω, κυρ. τὰ ὀρνίθια (πλὴν ἐκλαμβάνεται καὶ ἐν ἀκολάστῳ καὶ ἀσελγεῖ σημασίᾳ). »Τοῦτο ἐβλιμάσθη ἰσχυρῶς τῇσι χερσὶ σὺν ἐλαίῳ«, Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Ε΄., ὅπερ τινὲς διὰ τοῦ, ἐμαλάχθη, ἑρμην. θλίβω, τρίβω, σφίγγω, ἤτοι μαλάζω τι μὲ τὰς χεῖρας ὥστε μαλακύνεται. Λεξικὸν Ῥητόρ. Ἀντίγραφον ἔχει »Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν, δοκιμάζειν καὶ ψηλαφᾷν«, ἐπεὶ οἱ προσπειρώμενοι ταῖς γυναιξί, βλιμάζουσι καὶ ψηλαφῶσι τοὺς τιτθοὺς καὶ τὰς πυγάς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἐγείροντες τὰς ἐπιθυμίας· ὁ δὲ Ἡσύχ. Βλημάζειν, ὑποθλίβειν τοὺς μαστούς. Παρ᾽ Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1163. »Βλιμάττομες, ἤ, βλιμμάδδομες« Δωρικ. ἀντί, βλιμάζομεν, ἑρμην. διὰ τοῦ, εὐχόμεθα, ἐπιθυμοῦμεν. Τὸ δὲ ἐν Ὀρν. 530.

καὶ δ' αἰνεῖται βλιμάζοντες, ἐπὶ ὀρνίθων, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὅπερ ἐποίουν οἱ τοὺς ὄρνιθας ὠνούμενοι. Βλιμάζω λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλιτος, ἰδὲ βλίττω.

Βλίμαξις, εως, ἡ. Τὸ βλιμάζειν, ἡ ψηλάφησις, θλίψις, κ. τ. τ. (1).

Βλίμη, Ζήτ. ἐν τῷ, θλάω, τὸ θηλάζω· καὶ ἐν τῷ, βλιχανώδης· ὅθεν τὸ, βλιμάζω.

Βλιμώδης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, βλιχανώδης.

Βλίσσω, ἢ βλίττω. Ζήτει βλέω.

Βλιστηρίς, ίδος, ἡ (βλίττω). Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 81. »Βλιστηρὶς χεὶρ«, ἡ τρυγῶσα τὸ μέλι χείρ, ἢ ἡ ἀφαιροῦσα τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων.

Βλιτομάμας, καὶ βλιτομάμμας, ὁ, ἡ. Εὐήθης, μωρὸς. ἁπλοῦς ἄνθρωπος, ὡς καὶ τὸ, βλίτων, καὶ, βλιτάς. Ἀριστοφ. Νεφ. 997. τὸ γὰρ βλίτον, μωρὸν εἶναι δοκεῖ λάχανον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βλίτης, καὶ, βλίτων, εὐήθης· ὁ δὲ Σουίδ. ἑρμην. τὸ, βλιτάδας, διὰ τοῦ, εὐτελεῖς γυναῖκας. Κατὰ δὲ τὸν Σχολ. τοῦ Πλάτ. οἱ αὐτοὶ καὶ Μαμμάκυθοι καὶ Συσομάμας ἐκ τοῦ μάμμα ἐκαλοῦντο, τοὺς ὁποίους ἡ συνήθεια μαμμακωτοὺς καλεῖ.

Βλίτον, τό. Εἶδος λαχάνου ἀνόστου καὶ ποταποῦ, τζιωττόν. atriplex, Ἀνν. Βουτεμ. Λεξιλ. β', 261.

Βλίττω, καὶ Ἰων. βλίσσω, Μ. ίσω. Τρυγῶ, κόπτω, κουρεύω· ἐξαιρέτως δὲ τρυγῶ τὰ μελίσσια, ἢ θλίβω, ἀφαιρῶ τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, Πλάτ. Ζήτ. ἐν τῷ, θλάω, τὸ θηλάζω, καὶ, βλιμάζω. (Ἐκ τοῦ μέλι, ὡς βλὶξ ἐκ τοῦ μαλακός, Buttm Lexil. 1. p. 136. 2. p. 258. κτλ.)

Βλίτυρι. Τόνος, ἡ φωνὴ ἄσημος, οὐδεμίαν σημασίαν, ἔννοιαν, ἢ ἰδέαν πράγματος ἔχουσα, ὡς καὶ τὸ Σκινδαψός, Διογέν. Λαέρτ. εἰς Ζήνωνα, 57.

***Βλιτώδης**, ὁ, ἡ. Βλίτῳ ὅμοιος.

Βλιχανώδης, ἡ. βλιχώδης, ὁ, ἡ. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἱπποκρ. ἐπὶ τῶν πληγῶν τῆς κεφαλῆς. »Τὸ ἕλκος γλισχρῶδες γίνεται« ἄλλοι, βλιχώδες, ἀναγινώσκ., τοιοῦτον ὁ Ἐρωτιαν. Γλωσσ. διὰ τοῦ πλαδαρωμένου μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου, ἑρμην. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »βλιχῶδες, βλιχώδες παρ' Ἱπποκράτει τὸ λελεπισμένον καὶ καθαρόν«, ὅπου γίνεται δῆλον, ὅτι καὶ αἱ δύο γραφαί, βληχώδης, καὶ βλιχώδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τάττονται. Παρ' Ἀθην. ἐν Δ'. λέγει ὁ Ποιητὴς Δίφιλος περὶ τῶν Βυζαντίων, ὅτι αὐτοὶ ἕνεκεν τῶν πολλῶν ἰχθύων εἰσὶ πάντες βλιχώδεις καὶ μεστοὶ λέπησι, ὅπου τὸ, βλιχανώδεις, κεῖται τυπωμένον ἐναντίον τῶν συλλαβικῶν μέτρων. Ὁ Ἀρχιγένης, ἐν τοῖς παλαιοῖς Χειρουργ. σελ. 117. Cocchii. λέγει, »Ἀτροφόν τε τὸ ἕλκος, καὶ ἀνεκπύητον, καὶ βληχῶδες«. Ἄρα ὁ Ἀρχιγένης ἐξέλαβε τὴν λέξιν τοῦ Ἱπποκρ., μετὰ τοῦ Ευφορίωνος παρὰ τῷ Ἐρωτιανῷ, ἀντὶ τοῦ, ἐκτεθλιμμένον, ξουλισμένον, καὶ ξηραμμένον. Κατά τινα ἄλλην γλῶσσαν, ἐν ταύτῃ τῇ ῥήσει, γράφουσί τινες βλιμῶδες, τὸ ἄγριον καὶ ὑβριστικόν· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. Βλίμη, προπηλακισμός, ὕβρις.

Βλίω, ταυτὸν τῷ, βλύζω, καὶ, βλίττω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ, βλάω, βλέω, καὶ, βλύω· ὡς τὸ, φλύζω, βλύσσω, ταυτόν ἐστι τῷ, φλύζω, φλύττω, οὕτω καὶ τὸ, βλίω, βλίζω, βλίσσω, ταυτόν ἐστι τῷ, φλίω, φλίβω, θλίβω, διαφέρον μόνον κατὰ τὴν προφορὰν καὶ τὴν ἐναλλαγήν. Ἄρα, σημαίνει τὸ, πιέζω, θλίβω, θηλάζω, ἀρμέγω. Ζήτ. ἐν τῷ, Θάω, τὸ θηλάζω. (Τὸ βλίω, ἢ βλίζω ὑποτίθεται παρὰ τῶν Γραμματικῶν ὡς κοινὴ πρωτότυπος λέξις τοῦ βλίσσω, βλίττω, βλιμάζω, βλύζω, βλύω, μὲ σημασίαν θλίβειν, ἐκπιέζειν, βυζάν, ἀμέλγειν· ὅμως δὲν τὸ μεταχειρίζονται καθόλου συγγραφεῖς, ὡς οὔτε τὸ βλάω).

***Βλοσυροβλέφαρος**, ὁ, ἡ. Ὁ βλέπων φρικτά, π. χ. ὄμματα.

Βλοσυρογυία. ἐπίθ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ὕμν. ιβ', 9., ὅπου ἀναγνωστέον διϊσταμένως »Βλοσυρᾷ τύχῃσι«. Ἀμφ.

Βλοσυρός, ά, όν. Ὁ ἄγριος καὶ τρομερὸς κατὰ τὸ βλέμμα, ὁ φοβερὰν καὶ καταπληκτικὴν ὄψιν ἔχων, ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ, Ἰλ. Η, 212. Παρὰ Θεοφράστῳ τὸ, βλοσυρωτέρα, ὁ Πλίνιος μετέφρασε διὰ τοῦ, horridior, Αἰτ. Φυτ. ς'. 18. καὶ 21. »Τροφὴ βλοσυρωτέρα«, μεμιγμένη, ἀκάθαρτος τροφή, ἤτοι τραχεῖα, σκληρά, ἄνοστος, αναστριχιασμὸν προξενοῦσα. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 742. »Βλοσυρὴ ἀκωκή«, τρομακτική. Ἐπὶ καλοῦ παρὰ Πλάτων. εἰς Θεαίτ. 6., ὅπου τὸ Γλωσσ. σοβαρός, ἔχει. »Γενναίους καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη«, ὁ αὐτ. Πολιτ. Ζ'., ἀνδρείους καὶ γενναίους (καρδιακλίδες). Παρὰ δὲ Δίωνι Κασσ. καὶ ἄλλοις τῶν τοιούτων χρόνων εἶναι ἀντὶ τοῦ, σεβάσμιος κατὰ τὴν θεωρίαν, σεμνός. Ἄρα τὸ βλοσυρὸς σημαίνει 1) σεβάσμιος, συστολὴν προξενῶν (ἐπὶ τῶν βλεμμάτων, προσώπων, ὀφρύων καὶ σχημάτων τῶν ἡρώων, παρ' Ὁμήρῳ· παρὰ δὲ Πλάτωνι γενναῖος). 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, φρικτός, τρομερὸς τὴν ὄψιν, ἄγριος. Τὸ οὐσιαστικόν, βλοσυρότης, ἡ· ὡς, »ὄψεως βλοσυρότης«. Ἐπίρρ. βλοσυρῶς.

Βλοσυρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ἀνδρεῖος, γενναῖος, ἡρωϊκός, πολεμικὸς τὸ φρόνημα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 846. »Βλοσυρόφρονα χλιδῇ δύσφορα καὶ τὴν γῆν«.

***Βλοσυρόω**. Κυττάζω τρομερά. π. χ. »Δράκων δριμύτατα βλοσυρῶν.«

Βλοσυρῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ καταπληκτικοὺς, τρομακτικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, Ἰλ. Λ, 36. »Βλοσυρῶπις Γοργώ«. — Τὸ ἀρσενικὸν εὕρηται βλοσυρώπης καὶ βλοσυρωπὸς παρὰ τοῖς νεωτ., ὡς »βλοσυρῶπες μόσχοι«, Ὀππ. Κυνηγ. 2, 144.

Βλοσυρωπός, ὁ, ἡ· νεώτ. τύπος τοῦ βλοσυρῶπις. Ὁ καταπληκτικὸν ὀφθαλμὸν ἔχων, ὁποῖος ἔχει ἄγρια ὀμμάτια. »Βλοσυρωπὸς δράκων. Βλοσυρωπὸν βλέμμα«.

Βλύδιος, ία, ιον (βλύζω), ταυτόν ἐστι τῷ, ὑγρός, ζέων, Ἡσύχ.

Βλύζω, βλύω, βλύσσω, βλύττω· ταυτὸν τῷ, φλύω, φλύζω, φλύσσω, μετὰ τοῦ δασέος πνεύματος (ὅθεν τὸ Λατιν. fluo). Εκπηγάζω, ῥέω, τρέχω ἀπ' ἐπάνω, εἶμαι τόσον γεμᾶτος ὥστε περισσεύει καὶ χύνεται ἔξω, πλημμυρῶ, ξεχειλίζω, ἐπὶ ποταμῶν, καὶ πηγῶν· καθόλου, γέμω, εἶναι παρὰ γεμᾶτον. 2) ἐνεργητ. προξενῶ πλημμύραν, χύνω. »Βλύζοντε χόνον«, Νικάνδρ. Θηρ. 497. »Ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ (Νόνν).« »Ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει στωμύλη (Γρηγ.)« Διαφέρει δὲ τὸ βλύειν καὶ βρύειν, διότι τοῦτο μὲν ἐπὶ τῆς ἀναδόσεως τῶν ἀνθέων, ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως. Ἐν τῷ Ἐτυμολ., ἐν Λέξ. βλιμάζειν, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος τὸ σύνθετον, βλυττοιπέω, »Ἅμα βλυττοιπήσῃ καὶ χλοήσῃ τὴν πόλιν«, ὅ ἐστι, πλημμυρήσῃ ἀπὸ οἶνον. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβλυσταίνω. (Σημ. Τὸ υ ἐν μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶναι δίχρονον, κοινῶς μὲν βραχύ, πλὴν ὅτε εὑρίσκεται ἐν τῷ μέτρῳ μεταξὺ δύο μακρῶν, εἶναι καὶ αὐτὸ μακρόν, κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους εἶναι πάντοτε μακρόν).

***Βλύσις**, εως, ἡ. Ἐκπήγασις, πηγή. »Πνεύματος θείου βλύσει.« Ἡ βλύσις τῆς ζωῆς, ἤτοι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Βλυσμός, ὁ. Ἐκπήγασις, ἀνάβρυσις, πλημμυρισμός, ταυτὸν τῷ, βλύσις.

***Βλυστάνω**. Πηγάζω, ἀναδίδω,ὡς, »ὕδωρ, νάματα βλυστάνειν«· καὶ μεταφ. »Σοφίαν βλυστάνειν«.

Βλυττήρ, ῆρος, ὁ· ὅθεν τὸ, βλυττηρίς. ἐσφαλμ. ἀνάγνωσις ἀντί, βλιττηρίς. Ἰδὲ τοῦτο.

Βλύττω, βλίττω, καὶ, βλύω, ταυτὸν τῷ, βλύζω, Πλάτ. Πολ. Η', σ. 564, ὅπου ὁ Ρουγκένιος ὀρθότερον, βλίττω, ἐπιδιώρθωσε.

Βλωθρός, ά, όν. (ἐπίθετον μόνον τῶν ὑψηλῶν καὶ δυνατῶν δένδρων ἢ φυτῶν· ἐκ τοῦ, βλώσκω, μόνον ποιητ.) Ὁ εἰς ὕψος ἐπαυξημένος, εὐαυξής, μακρύς, ὑψηλός, ὁ μέχρι τοῦ αἰθέρος μολύσκων, καθὼς π. χ. ἡ κυπάρισσος, ἡ πίτυς, κ. τ. τ. Ἰλ. Ν, 389. Π, 483. »Βλωθρῇ ἐπὶ πείρῃ«, ἐπὶ σπαρτῶν, ὅταν εἶσιν εἰς τὴν βλάστησιν, Ἀράτ. Διοσημ. 357. Ζήτ. Βλώσκω.

Βλωμιαῖος, α, ον, παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 115. »Βλωμιαῖοι ἄρτοι«, τετράγωνός τις ἄρτος (κλασσάρι ἢ καρβέλι τετράγωνον), quadratus panis, ὅπου νῦν, βλωμίλιος, κεῖται.

***Βλωμίδιον**, τό· ὑποκορ. τοῦ βλωμός.

Βλωμός, ὁ. Ταυτὸν τῷ, ψωμός, ἔνθεσις, (Bucca) βουκοτία, μάλ. ἄρτου. 2) τμῆμα, μέρος τι ἐπάνω τοῦ ἄρτου, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἀθήναιος Γ'. σελ. 114. τὸ, »Ἄρτοι βλωμιαῖοι« (ὅπου νῦν, βλωμίλιοι, κεῖται) ἑρμην. διὰ τοῦ καὶ ἔχοντας ἐντομάς, οὓς οἱ Ῥωμαῖοι Κοδράτους (quadrati panes) λέγουσιν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ὀκτάβλωμος, παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 440. Ὁ Εὐσταθ. παράγει τοῦτο ὀρθότερον ἐκ τοῦ, βάλλω, παρὲξ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Α'. 320. ἐκ τοῦ, βλώσκω. Ἐκ τοῦ, βλέω γίνεται τὸ, βλῆμα· ἐκ δὲ τοῦ, βλόω, τὸ, βλῶμα, καὶ τὸ, βλωμός.

Βλῶσις, εως, ἡ (βλώσκω). Ἡ παρουσία, ἤτοι ὁ ἐρχομός, Ἐτυμολ. »Δίφρου βλῶσιν«, ἀντὶ τοῦ, ἕδρα.

Βλώσκω, Μ. Μολοῦμαι, Ἀόρ. Ἔμολον, Ἀπαρ. Μολεῖν καὶ Μετ. Μολών, Παρακ. Μέμβλωκα. Ὑπάγω, ἔρχομαι περίεργος ὤν· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, μάλιστα δὲ ἐπὶ χρόνου, Ἰλ. Ω, 781. Ὀδ. Π, 190. ἔτι δὲ ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Ο, 720. Παρ' Ἡσυχ. Βλώσκει δηλοῖ ἕρπει, ἀνατέλλει, ἔτι δὲ βοᾷ, κραυγάζει. Τὸ Ἐτυμολ. ἐξηγεῖ καὶ διὰ τοῦ, παύξάνεια, καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ μολέω τροπῇ καὶ συγκοπῇ, ἤτουν, μολῶ, μολίσκω, βολίσκω, βλώσκω, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω βλώσκω. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τοῦ ἐνεστῶτος παραδείγματα παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχουσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις καταβλώσκω καὶ προβλώσκω, ὁ δὲ παρῳχημένος μέμβλωκα παρ' Ὁμ. ἀναγινώσκεται ἐν Ὀδ. Π, 190. »Δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ.« Παρ' Ἡσυχ. ἀναγινώσκομεν καὶ »βέβλωκεν« ἠσεμεῖ, φύεται, φαίνεται· βεβλωκὼς δὲ, ἐληλυθώς. Τοῦ Ἀορίστου α'. ἔβλωξα εὑρίσκονται δύο παραδείγματα παρὰ Λυκόφρ. 448. Ὁ δὲ β'. ἀόριστος μέβλωκα εὑρίσκεται παρ' Ἡσυχ., ἔβλω, ἐφάνη, ᾤχετο. Τὰ δὲ ἄλλα, τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον, ὡς φαίνεται, παρὰ ποιηταῖς τοῖς μὴ Ἀττικοῖς, διότι οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται μόνον τοὺς τύπους Ἔμολον καὶ Μολοῦμαι, τῶν ὁποίων πρὸς τὸν ἐνεστῶτα Βλώσκω ὑπάρχει ἡ ἰδία ἀναλογία, οἷα καὶ μεταξὺ τοῦ Θνήσκω καὶ Ἔθανον καὶ Θανοῦμαι.

***Βλώψ**, ταυτὸν τῷ, στραβός, Ἡσυχ. 2) πεπεισμένος ἦχος τῆς κλεψύδρας.

Τὸ Β μετὰ τοῦ Ο.

Βοάγριον, τό (βόαγρος). Ἀσπὶς ἀπὸ δέρμα βοὸς ἀγρίου, Ἰλ. Μ, 22. Π, 296.

Βόαγρος, ὁ (βοῦς, ἄγριος). Ὁ ἄγριος βοῦς, ἄγριον βόδι, Φιλόστρατ. Β. Ἀπολ. ς'. 24, σ. 265.

***Βοάζω**. Γαυγίζω ἔχι τόσον δυνατά.

***Βόαμα**, τό (βοάω). Κραυγή, Αἰσχ. Ἀγ. 894. Ἰδὲ βόημα.

Βοάνθεμον, τό, = βούφθαλμον, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιε'. Σ. 683, καὶ Γαλην. Γλωσσάρ. Ἱππ. 438.

***Βοάνθρωπος**, ὁ. Σύνθετος ἐκ βοὸς καὶ ἀνθρώ-

σου, Τζέτζ. Χιλ. 1, 489. »Μινώταυροι γεγένηνται βοάνθρωποι θηρίονε.

Βόαξ, ακος, ἔτι δὲ καὶ, βώξ (βοάω). Ἰχθύς τις, ἐκ τῆς βοῆς οὕτω παρονομασθείς, ἀφιερωμένος τῷ Ἑρμῇ. (Τὸ α ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν εἶναι μακρόν.)

Βοάριος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὰ βόδια, ὡς, ἀγορὰ βοαρία.

Βοασμός, ὁ. Ἡ βοή, ὁ μηκασμὸς τῶν βοῶν.

Βοάτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. Βοᾶτις, ιδος, ἡ. (βοάω). Ὁποῖος βοᾷ, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 575. »Αὔδαν, ἡ βοῶσα, φωνάζουσα.

Βοαύλιον, τὸ (βοῦς, αὐλή). Ἡ αὐλὴ τῶν βοῶν, ὁ σταῦλος, νυμφορός, Ὀρφ. Ἀργ. 436. Ταυτὸν ἐστὶ τῷ, Βόαυλον, τὸ (Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 1288). καὶ, Βόαυλος, ὁ· (παρὰ Θεοκρίτ. ΚΕ΄. 108.) καὶ, Βούσταθμον, καί, Βούστασις (Ἰ. Πολυδ. 1, 239).

Βοάω, Μ. βοήσω, Ἀττ. βοήσομαι, καὶ παρ' Ἴωσι συναιρ. βώσω, βώσομαι, Ἀόρ. ἐβόησα, καὶ Ἰων. ἔβωσα (Ἰλ. Μ, 337). Παθητ. ἀόρ. ἐβοήθην, καὶ Ἰων. ἐβώσθην (βοή). Σημαίνει οὐδέτ. 1) κράζω, φωνάζω ἁπλῶς, ὑπὸ χαρᾶς ἢ λύπης, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 400. »Ὅσσον τε γέγωνε βοήσας«, ἤγουν ἐφ' ὅσον φωνάζων ἐδύνατο νὰ ἀκουσθῇ. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἀντὶ τοῦ ἠχεῖν, ὡς, ἐπὶ ἠϊόνων, κυμάτων, ἀνέμου, Ἰλ. Ξ, 394. Π, 265. παρὰ δὲ ἄλλοις συγγραφεῦσι καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, π. χ. βοᾷ πόλις, χθών, κέλαδος. »Τὸ πρᾶγμα βοᾷ«, ἤγουν εἶναι φανερόν. »Αὐτὸ γὰρ βοᾷ κτλ.« 2) λέγω μὲ φωνὴν μεγάλην νὰ γένῃ τι· π. χ. ἀποκτείνειν ἐβόων. Παρὰ τοῖς μεταγ. ἐν χρήσει καὶ ἐνεργ. καὶ συντάττεται 1) αἰτ. προσώπου καὶ σημαίνει, κράζω τινὰ κατ' ὄνομα, ἢ κυρ. εἰς βοήθειαν, ἐπικαλοῦμαι, Πινδ. Π. 6, 36. Ξεν. Η. Π, 7, 2, 5. »Τίμα Βοᾶσα »βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν μεγίστην (Εὐρ. Μηδ. 21). Σημαίνει δὲ καὶ ἐπαινῶ, πλὴν ὡς ἐπιτοπολὺ παθητικῶς. π. χ. « Βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ«, ἤγουν περίφημος. »Βεβόηται Μιλτιάδης ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος.« »Ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος«. »Ἐβώσθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα«. 2) αἰτιατικῇ πράγματος, καὶ δηλοῖ, προστάζω τι ἢ ζητῶ τι μεγαλοφώνως. »Βοᾷν μέλος«, ἤτοι τραγουδῶ ἐγείρων τὴν φωνήν. »Βοᾷν τινί τι«, κράζοντας δίδω τινὶ νὰ καταλάβῃ, γνωρίσῃ, παρατηρήσῃ τι.

Βογόμιλος, ὁ. Κατὰ τὴν τῶν Μυσῶν γλῶσσαν, ὁ τοῦ Θεοῦ τὸν ἔλεον ἐπιτηρούμενος, Ἀρμενόπουλος.

Βοεία, ἡ· ὑπακουσμ. δορά. Ζήτ. Βόειος· ὅθεν

Βοεικός, ή, όν· καί, βοϊκός, ή, όν (βοῦς) = βόειος. Ἀπὸ βοδινὸν δέρμα κατεσκευασμένος, Θουκυδ. Δ΄. 128. »Ζεύγη βοεικά«, ἅμαξαι, βόας ἔχοντα ἐζευγμένους. (ὡς τό, Ὀρεικός. Ὁ πρῶτος τύπος φαίνεται, ὅτι εἶναι ἐσφαλμ. ἀνάγν.) »Βοεικὸν κρέας«, τὸ τοῦ βοὸς κρέας.

Βόειος, α, ον· καί, βόεος, α, ον (βοῦς). Ἀπὸ βοῦν, ἀπὸ βόδι, βοδίσιος, βοδινός· καὶ μάλιστα ἀπὸ δέρμα, πετζὶ βοδινόν, Ὁμ., παρ' ᾧ ἐν χρήσει ἀμφότεροι οἱ τύποι· Δέρμα βόειον. Βόεια κρέα. Βοέη ἀγέλη· καὶ μεταφ. παρ' Ἀριστοφ· »Βόεια ῥήματα«, ἀντὶ μεγάλα καὶ κτύπου πλέα. Ὅθεν βοέα, βοεία καὶ συγκοπ. βοῆ, ὑπακ. δορά, ἡ βύρσα, τὸ γδαρμένον δέρμα· ἔτι δὲ ἀσπὶς ἀπὸ βοδινὸν δέρμα, καὶ ἱμάς, λωρίον, Ὁμηρ. Ὕμν. Ἀπολ. 487. ὅθεν τὸ Λατ. Boja.

Βόες, οἱ· τὸ πληθ. τοῦ βοῦς.

Βοεύς, έως, ὁ. Ἱμάς, λωρίον ἀπὸ βοδινὸν δέρμα εἰς τὰ πανιά, Ὀδυσ. Β, 426.

Βοῆ, ἡ· συνηρ. ταυτὸν τῷ, βοέα, ἰδὲ βόειος.

Βοή, ῆς, ἡ. Ἡ μεγάλη φωνή, τόσον ἐπὶ χαρᾶς, ὅσον καὶ ἐπὶ πόνου, μεγαλοφωνία, κραυγή, κράξιμον, φωνὴ διὰ βοήθειαν, Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐπιτοπολὺ σημαίνει ἢ κατὰ τὴν μάχην φωνή, ὁ ἀλαλαγμός, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία μάχη, ὅθεν πολλάκις ὡς ἐπίθετον τῶν ἡρώων του λέγεται. »Βοὴν ἀγαθός« (Ἰλ. Β, 408), κατὰ τὴν μάχην ἄξιος, ἤγουν ἔμπειρος, ἐξαίρετος στρατηγός· (ἡ μὲν γὰρ δειλία, θραύουσα τὸ πνεῦμα, βραχεῖαν ἀπεργάζεται τὴν φωνήν) ἢ ὁ καλὴν καὶ δυνατήν, ἤτοι ἀνδρείαν, ἐνεργητικὴν φωνὴν ἔχων· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, οἷον ἦχου, λύρας, ἢ αὐλοῦ, Ἰλ. Σ, 495, ἔνθα τὸ βοὴν ἔχειν εἶναι ἀντὶ βοᾶν· ἐπὶ πόντου, συριγμοῦ θαλάσσης, Ὀδ. Ω, 48. 2) ἱκετευτικὴ ἐπίκλησις, εὐχή, παράκλησις, Αἰσχ. Ἑπτὰ 254. Χοηφ. 497. Σοφ. Ἠλ. 630. Ο. Κ. 489. Εὐριπ. Φοιν. 1030. 3) παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 744. βοήθεια, ὑπεράσπισις, συνδρομή· ὁ αὐτὸς ἐν στίχ. 697 ἔχει, »βοὴν δῆμον ἐξοπλίζουσα«, ὁπλίζων καὶ ἐξάγων εἰς πόλεμον. »Βοὰν ἀϋτεῖν«, βοήθειαν κράζειν, Εὐριπ. Ἑκάβ. 1079. »Βοῆς ὄνομα μηδ' ἔτι εἴπῃς«, (Θεόκρ. Ι ς. 97) ἤτοι τὸ ὄνομα τοῦ πολέμου (μάχη) νὰ μὴ ὑπάρξῃ, ἤτοι νὰ μὴ ἀκουσθῇ πλέον. Παροιμ. »Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν«, ἀντὶ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, ἤγουν χωρὶς μάχης, ἀλλὰ μόνον μὲ τὰς πρώτας πολεμικάς, ψιλὰς φωνάς, ἢ μὲ φόβον ἄλογον, Θουκυδ. ή, 92. Ξεν. Ἑλλ. β΄, 4, 31. Schaef. Γνωμ. Σ. 170. »Αὐτοβοεί«, μὲ τὴν ἰδίαν φωνήν, μὲ πρώτην προσβολήν, ὁρμήν. Θουκ. »Ὑπ' αὐτὴν τὴν βοὴν καὶ τὸν ἐπίπλουν.«

Βοηγενής, έος, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἔχων τὴν γέννησιν, τὸ γένος, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ βοῦν, Ἐπιγραμ. »Βοηγενέεσσι μελίσσαις«. Ἰδὲ βουγενής, β΄ σημ.

***Βοηδόν**, ἐπιῤῥ. Ὡς τὸ βόδιον. »Βοηδὸν αἰνεῖται«.

Βοηδρομέω, ῶ (βοηδρόμος). Τρέχων βοάω, τρέχω καὶ φωνάζω, φωνάζοντας ὁρμῶ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. 2) = βοηθέω, τρέχω ἐπάνω εἰς τὴν φωνήν, πρὸς τὴν κραυγὴν τοῦ δεινὸς πάσχοντος καὶ δεομένου ἐπικουρίας, καὶ ἑξῆς ἀντὶ τοῦ, βοηθῶ, μετὰ σπουδῆς πρὸς βοήθειαν τινὸς τρέχω, ὡς καὶ τό, βοηθέω. Ἐν χρήσει κυρίως παρὰ ποιηταῖς, Εὐρ. Ὀρ. 1350. ὅθεν

***Βοηδρομία**, ἡ· καί, βοηδρομίη. Βοήθεια, Μαξιμ. 381.

Βοηδρόμια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν νίκην τοῦ Θησέως κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἑωρτάζετο τὸν μῆνα Βοηδρομιῶνα, ὅστις ἦτον ὁ τρίτος μὴν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ 15. Σεπτ. ἕως 15. Ὀκτωβρίου.

Βοηδρόμιος, ὁ, ἡ· καὶ βοηδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος). Βοηθός, ὁποῖος τρέχει πρὸς βοήθειαν τινός, ἐπίθετον κυρίως τοῦ Ἀπόλλωνος.

***Βοηδρομιών**, ῶνος, ὁ. Τρίτος Ἀττικὸς μήν, ἐν ᾧ ἑωρτάζοντο τὰ βοηδρόμια ἀπὸ 15. Σεπτ. ἕως 15. Ὀκτωβρίου· ἰδὲ καὶ βοηδρόμια.

Βοηδρόμος, ὁ, ἡ, = βοηδρόμιος.

Βοήθαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ βοηθητικοῦ στρατοῦ, τῆς βοηθείας, Πολύβ. Α΄. 79. 2) ἐκ τοῦ Ἀππιαν. Α΄. φαίνεται, ὅτι ἐν Καρχηδόνι ἦτον ὄνομα ἀρχοντίας τινός.

Βοήθεια, ἡ. Βοήθεια· λύτρωσις· ὑπεράσπισις. 2) στρατός τις, ὁ ὁποῖος στέλλεται πρὸς βοήθειαν εἰς καιρὸν πολέμου, Ἐπικουρικόν, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Βοηθέω, ῶ (ταυτὸν τῷ, βοηδρομέω), ἐκ τοῦ, θέω ἐπὶ βοήν, ἤτοι ἀκούων φωνήν τινος τρέχω εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, σώζω. Καὶ συντάσσεται ἢ μετὰ τῆς ἐπί, ἢ εἰς καὶ αἰτ., ἢ δοτικῇ μόνῃ. π. χ »Βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα, εἰς Φωκέας, τοῖς Ἀθηναίοις«. Ἐπὶ πραγμάτ. συντάσσεται δοτικῇ· π. χ. βοηθεῖν τινι. »Βοηθῶ σοι τοῦτο«, κατὰ τοῦτο. 2) τρέχων φωνάζω, Θουκ. 3) προστατεύω, π. χ. τῇ πόλει. Ἐπικουρεῖν καὶ βοηθεῖν διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν βοηθεῖν λέγεται ἐπὶ τῶν συμμάχων τῶν πολεμούντων, τὸ δὲ ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῶν πολεμουμένων, ὅτε ἔρχεταί τις ἀπ' ἔξωθεν εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Παθητ. βοηθοῦμαι. Ἐνίοτε σημαίνει βλέπω ὄφελος ἀπὸ ἰατρικόν τι. Τὸ βωθεῖν, καθ' Ἡσύχ., ἀντὶ βοηθεῖν, ἐστὶν Ἰωνικόν. ὅθεν

Βοήθημα, τος, τό. Βοήθεια. 2) βοηθητικὸν μέσον, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ βοηθήσῃ· καὶ ἰατρικόν, Ἱπποκρ. ὅθεν

Βοηθηματικός, ή, όν. Ἔχων δύναμιν τοῦ βοηθεῖν.

***Βοηθήσιμος**, ὁ, ἡ. Ἐπιδεκτικὸς βοηθείας.

***Βοήθησις**, ἡ. Ἡ βοήθεια, Ἱπποκ. τ. ά. σλ. 64.

Βοηθητικός, ή, όν. Ὁ δυνάμενος, ἐπιτήδειος εἰς βοήθειαν, ἢ μετὰ χαρᾶς, προθύμως βοηθῶν. »Βοηθητικὴ δύναμις«, ὁ πρὸς βοήθειαν στρατός.

Βοηθόος, ὁ, ἡ (βοή, θέω)· ταυτὸν τῷ, βοηδρόμος. Ὁ τρέχων εἰς τὸν πόλεμον, ἀλαλαγμὸν διὰ νὰ βοηθήσῃ, πολεμικός, Ἰλ. Ν, 477. καὶ Ἰλ. Π, 481. »Βοηθόον ἅρμα« ἅμαξα, ὅπερ τρέχει εἰς τὴν μάχην. Τινὲς δὲ γράφουσι διῃρημένως, βοῇ θοόν. Ἰδὲ καὶ Πινδ. Νεμ. 7, 48, ἔνθα ἡ ἀνάγν. εἶναι εἰσέτι ἀβέβαιος. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐν χρήσει ὁ τύπος βοηθός. 2) Ὄνομα κύριον.

Βοηθός, ὁ, ἡ (βοηθέω). Ὁποῖος βοηθεῖ, τρέχει πρὸς βοήθειαν τινός. 2) πολλάκις ὡς οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, βοήθεια, ἐπικουρία. Ζήτ. Βοηδρομέω.

Βοηλασία, ἡ. Τὸ ἐλαύνειν, ἤτοι ἐχθρικῶς διώκειν ἐπὶ τὰ πρόσω, ἀπάγειν, κλέπτειν τοὺς βόας. 2) καὶ ἐπειδὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦτο ἦτον ὁ καθ' αὐτὸ σκοπὸς τοῦ ἁρπάζειν καὶ κλέπτειν (ὡς ἐν Ἰλ. Α, 154. φαίνεται, »Οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους«), σημαίνει ἑπομένως καθόλου, ἁρπαγή, λεηλασία, (Ἰλ. Λ, 672) καὶ πᾶν ἄλλο λάφυρον, Ἀναλεκτ. Γ. 235. 3) τὸ νέμειν, βόσκειν τοὺς βόας. 4) πάλαισμα μετὰ βοός, Ἡλιοδ. 10, 31. ἐκ τοῦ

Βοηλατέω, ῶ (βοῦς). Βόδια ἐλαύνω, διώκω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἁρπάζω, καὶ μεταφ. ἐνοχλῶ, κατατρύχω. 2) φυλάττω, βόσκω τὰ βόδια. ὅθεν

Βοηλάτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. βοηλάτις, ιδος, ἡ. Ὁποῖος βόσκει, φυλάττει, ἢ ἁρπάζει, κλέπτει τὰ βόδια, ἅρπαξ, λαφυραγωγός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 320. »Βοηλάτης οἶστρος«, ταυτὸν τῷ, βουκόλος. Πινδ. Ὀλ. 13, 26. »Βοηλάτης διθύραμβος«, ὁ λαμβάνων ὡς βραβεῖον ἕνα βοῦν, ἐπειδὴ τοιοῦτον βραβεῖον ἐλάμβανεν ὅστις κάλλιστα τῶν ἄλλων ἔψαλλε διθυραμβικόν, ἤτοι βακχικὸν ᾆσμα· ὡς καὶ τό, »βουφόνος διθύραμβος«. »Βοηλάτις ῥάβδος«, ταυτὸν τῷ, Βουπλήξ. Βοηλάτης λέγεται καὶ ὁ Ἑρμῆς, καί, Τάρροθος βοηλάτης, ὁ Ἡρακλῆς.

Βοηλατικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ βοηλατεῖν, Η. ἀτ. Ευθ. φρ. τ. 13. »Βοηλατική (τέχνη)«.

Βοηλάτις. Ζήτ. Βοηλάτης.

Βόημα, ατος, τό· (βοάω) ταυτὸν τῷ, βοή. Δωρ. βόαμα. »Βοήματα αὐλῶν καὶ σαλπίγγων«. »Τηλέπορον βόαμα λύρας«.

Βοηνόμος, ὁ, ἡ· καί, βοήνομος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βουνόμος, καί, βούνομος, Θεοκρ. κ΄.

Βόης, ου, ὁ (βοάω). Κραυγικὸς καὶ θορυβώδης, Γαλλ. criard. Λουκιαν. Λαπιθ. 12. »Βόην ἀτεχνῶς ὄντα.«

Βόησις, εως, ἡ· καί, Ἰων. βοητύς, ύος, ἡ (βοάω). Τὸ κράζειν, φωνάζειν· καλεῖν τινα· καὶ ταυτὸν τῷ, βοή.

Βοήτης, ὁ· καὶ θηλ. βοῆτις, ἡ, = βοάτης, Ἰων.

Βοητός, ή, όν (βοάω.) Κραυτός, μὲ μεγάλην φωνὴν κεκλημένος, ψαλμένος. π. χ. »Οἱ θρήνοισι βοητὸν ὑμήνασιν«, ἐπιγρ. παρὰ Letronne, Journ. des sav. 1828, Μαρτ. σ. 184. Welker syll. 50, 7.

Βοητύς, ύος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ βόησις, Ὀδ. Α. 369.

Βοθρεύω, καί, βοθρίζω, καί, βοθρόω (βό-

θρος). Βόθρον ποιῶ, σκάπτω λάκκον. 2) ῥίπτω τινὰ εἰς τὸν βόθρον, ἢ παραχώνω τινά. 3) ἐν Χειρουργ. Παλ. σελ. 113. βοθρίον, ἐπὶ πρίσματος, ὅπερ θλιβόμενον, ἀφῆκεν ἴχνος κοῖλον.

Βοθρίζω, Μ. ίσω· ταυτὸν τῷ, βοθρεύω.

Βόθριον, τό· καὶ βοθρίσκος, ὁ. Μικρὸς λάκκος, γουρνα. 2) ἕλκος περὶ τὴν ἶριν τοῦ ὀφθαλμοῦ, κοῖλον, καθαρὸν, στενὸν, κεντήματι στρογγύλοις ὅμοιον (Ὑποκορ. τοῦ βόθρος).

Βοθροειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος βόθρου, κοῖλος, ὅμοιος βόθρῳ.

Βόθρος, Ἀττ. ἡ, βόθυνος, Ἑλλην. ὁ. Ὄρυγμα, λάκκος, τρύπα κατὰ βάθος μέσα εἰς τὴν γῆν, ἢ πέτραν. 2) πηγὴ ἐσκαμμένη, ἤτοι φρέαρ, πηγάδι. 3) βάθος, βαθύλωμα, μέσα εἰς τοὺς ποταμοὺς, ἢ ἐν τῇ χιόνι, τὴν ὁποίαν ἀνάλυσε τὸ πῦρ, Ξεν. Ἀναβ. 4, 5, 6. Ἀμφότερα φαίνεται, ὅτι παρήχθησαν ἐκ τοῦ, βάθος, καὶ ὅτι, τοῖς Αἰολικοῖς βύθος, βυθὸς, βυσσὸς εἶτιν ὁμοιωτῶ, βυθὸς εἶναι ἔτι καὶ τὸ, βύση, συγγενές. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. βύσταλοι, βόθροι· καὶ, βάνθος, ταυτὸν τῷ, βάθος· ὡς καὶ τὸ, πάθος, πένθος. Ἐκ τοῦ, βάθος, βόθρος, βόθυνος, καὶ ἐκ τοῦ, βόθω, ἴσως τὸ Λατιν. fodio.

Βοθρέω, = βοθρεύω.

Βόθυνος, ὁ, = βόθρος. »Ἐς βόθυνον ἰόντων«, εἶδος παιγνιδίου Ταραντίνων.

Βοῖ, ἡ αἰβοῖ· ἐπιφων· ἀγανακτήσεως, ἐνταρεστήσεως, ἔτι εἰρωνικοῦ γέλωτος, Ἀρ. Εἰρ. 1056. »Αἰβοῖ βοῖ· εἰ γελάσεια«.

Βοϊδάριον, τὸ, βοΐδιον, τό. Μικρὸς βοῦς, βοϊδάκι (Ἀττ. Βοϊδάριον, καὶ βοΐδιον), Ἀριστ. Ὀρν. 585. καὶ Ἀχ. 1036. Piers. Μοίρ. 276. Εὑρίσκεται καὶ βοΐδιον. (ὑποκορ. τοῦ βοῦς).

Βοΐκλεψ, πος, ὁ (κλέπτω). Ὅποιος κλέπτει τὰ βόδια, Ἀθην. σελ. 409, ὅπου νῦν ὀρθότερον, βοόκλεψ, κεῖται.

Βοϊκός, ἡ, όν. Ἀπὸ βόας. »Βοϊκὸν ζεῦγος«, ζευγάρι ἀπὸ βόδια, ἤτοι βοϊδάμαξον. Ταυτὸν τῷ βοεικός.

Βοϊστί, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βοός, ὡσὰν τὸ βόδι. »Βοϊστὶ λαλεῖν«, ὁμιλεῖν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ βοός, Πορφύρ. Πυθαγ. 24.

Βοιωταρχέω. Εἶμαι ἀρχηγὸς ἢ ἄρχων τῶν Βοιωτῶν, Θουκυδ. 4, 91. ἐκ τοῦ

Βοιωτάρχης, ου, καὶ, Βοιώταρχος, ὁ (ἄρχω.) Ὁ ἀρχηγὸς, ὁ ἄρχων τῶν Βοιωτῶν (Αἰσχίν. σ. 74, καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. γ. 4, 4), μία τῶν ἀνωτάτων ἀξιῶν παρὰ Θηβαίοις. Βοιωταρχία, ἡ ἀξία αὐτή.

Βοιωτιάζω, καὶ, βοιωτίζω. Ποιῶ, κάμνω, πράττω μωρῶς, ὡς οἱ Βοιωτοί. 2) κρατῶ τὸ μέρος αὐτῶν. 3) ὁμιλῶ τὴν αὐτῶν διάλεκτον, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 17. Ἑλλ. 5, 4, 34.

***Βοιωτικός**, ἡ, όν, καὶ Βοιώτιος, ία, ιον. Ἀνήκων, ἢ φρονῶν τὰ τῶν Βοιωτῶν. Καὶ ἐπειδὴ χονδροὶ καὶ ἀνόητοι ἦσαν οἱ Βοιωτοί, ἐντεῦθεν »Βοιώτιον μέλος«, τὸ ἀνόητον καὶ χονδρόν. καὶ »Βοιωτία ὗς« παροιμ. ἐπὶ παχείας ἀμαθείας.

***Βοιωτιουργής**, ὁ, ἡ (ἔργον). Κατεσκευασμένος ἐν Βοιωτίᾳ, ἢ κατὰ τὸν Βοιωτικὸν τρόπον, ἢ ὑπὸ χειρὸς Βοιωτοῦ. — κράνος, Ξεν. Ἱππ. 12, 3.

***Βολά**, ἡ. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ βουλή, Κοεn Γρηγ. Σ. 191.

Βολαῖος, α, ον (βολή). Ὁ ἀνήκων εἰς βολὴν, ἢ ὁ ἐκ τῆς βολῆς, ἀπὸ τὸ ῥίψιμον. 2) Βέλαιος δέ, ῥιφθεὶς, πληγωθεὶς, βληθεὶς, ὡς »θύννος βολαῖος«, ὁ κτυπημένος, σουβλισμένος θύννος, Πλούταρχ. Λούκουλ. 1. καὶ Ἠθ. Σ. 554.

Βολαυγέω (Μηνιθ. Δ. 272.), ταυτὸν τῷ, αὐγὰς βάλλω, λάμπω, ἀστράπτω.

Βόλβα, ἡ, ἐν Ἀνάλεκτ. Β. 31· περικάλυμμα· ὅθεν τὸ Λατιν. Vulva, volva. Ζήτ. Βολβός.

Βολβάριον, καὶ, βόλβιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βολβός. Μικρὸς βολβός, κρομμυδάκι, κοράκι (παρ' Ἐπικτήτῳ, Ζ.). 2) = βολβίδιον.

Βολβίδιον, τό. Εἰς δύο ῥήσεις τοῦ Ἱπποκράτους συνεκφέρεται τὸ, βολβίδια, μετὰ τοῦ, σηπίδια, καὶ, πολυπόδια, ὅπου ὁ Γαληνός, βολβίτια, ἔχει, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ κοινοῦ, βομβύλια, καλαμάρια. Εἶναι ὅμως τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοτέλης (Ζ. Ἱστορ. Δ. 1.) Βολίταιναν, καὶ, Ὄζολιν, ὁ δὲ Ἀθην. Βολβοτίνην, ἢ Βολβιτίνην, καὶ ὁ Ἐπίχαρμ. (παρ' Ἀθην. 7.) δυσώδη Βολβίτιν (διὰ τὴν ὀσμὴν) ὠνόμασαν.

Βολβίνη, ἡ. Εἶδος λευκοῦ βολβοῦ, Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Ζ. 13. Ἀθην. Β. (?)

***Βολβίον**, τό· ὑποκορ. τοῦ βολβός.

Βολβίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ βολβός. Μικρὸς βολβός, Ἀνάλεκτ. Β 86.

Βολβιτίνη, ἡ καὶ

Βολβίτιον, τό. Ζήτ. βολβίδιον.

Βολβῖτις, ιδος, ἡ, = βολβίδιον.

Βόλβιτον, τό· καὶ, βόλβιτος, ὁ. Ἀττικ. βόλιτον, καὶ, βόλιτος (βόλος;) Σκουπίδιον κόπρος, καὶ κυρίως, ἡ κόπρος τῶν βοῶν (βουνιά). Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ.· κωμικῶς ὁ ἀντὶ βοός, ἴδιος βοῦς. 2) κάθε κόπρος τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων. Βόλιτοι, οἱ πρὸς δυτικὰ ταῦροι ὀνομάζονται παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 663.

Βολβοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ κρομμύου.

Βολβοκάστανον, τό. Καστανοκρόμμυδον, ἀγριοκάστανον, Τραλλιαν. Ἀλεξ. Ζ, 11.

Βολβός, ὁ. Φαγώσιμόν τι εἶδος κρομμυδίου, εἴσέτι ἀδιόριστον, ἢ φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κρομμυδίων, τὸ ὁποῖον ἐφύτρωσεν εἰς τοὺς ἀγροὺς ἄγριον καὶ ἀνεπιμέλητον, μὴ κηπευτὸν δηλ., καὶ τὸ ὁποῖον ἔτρωγαν ἐξίσου πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ὡς δυναμωτικὴν καὶ ἐρεθιστικὴν τροφὴν, καὶ πρὸς συνουσίαν ἐπιτηδείαν. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεται τὴν σήμερον βορβός, καὶ τρώγεται ἐμπεχεισμένον εἰς ὄξος. 2) ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 188. λέγει βολβοὺς τὰ λεγόμενα ὕδνα, ἅ τινα τὴν γῆν σκάπτοντες, εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι. 3) καὶ ἐντεῦθεν κάθε στρογγυλὸν κρομμύδιον, ἢ κρομμυοειδὴς ῥίζα, βολβὸς, ἐλέγετο· ὡς π. χ. ὑακίνθου, κ. τ. τ. ὅθεν τὰ Λατιν. volvus, volva, vulva, convolvulus, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνουσι καὶ τὸ περικαλύπτον δέρμα τινὸς, καθὼς π. χ. καὶ ἡ φλοῦδα, τὸ ἐξώφλοιον (ἡ τρύπα) τῶν κρομμυδίων, τῶν ῥιζῶν, κ. τ. τ. Ἀριθμοῦνται δὲ πολλὰ εἴδη βολβοῦ, ὡς βολβὸς ἐδώδιμος, ἐμετικός, αἱματικός. 4) λέγεται καὶ ὁ βολβὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ.

***Βολβοτίνη**, καὶ, βολβῖτις, ἡ· ἰδὲ βολβίδιον.

***Βολβοτίνη**. = βολβιτίνη.

Βολβοφακῆ, ἡ. Ἡ μὲ βολβοὺς μαγειρευμένη φακῆ, Ἀθην. σελ. 584.

Βολβώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βολβοειδής.

(**Βολέω**) ταυτὸν τῷ, βάλλω· ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθητ. παρακ. τῆς Μετοχῆς βεβολημένος (καὶ γ. πληθ. τοῦ Ὑπερσ. βεβολήατο, Ἰων. ἀντὶ βεβόληντο), καὶ σημ. πληγωμένος, κτυπημένος, Ἰλ. Ν, 212. Ι, 3· καὶ 9. Ὀδ. Κ, 247. Τὰ δὲ ἄλλα, τὸ βολεῖν δηλοῖ κυρίως ἐρευνᾷν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ἐκ τοῦ βολέω γίνεται καὶ ὁ παθητ. παρακ. βεβόλημαι.

Βολεών, ῶνος, ὁ (βολή). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ῥίπτει τις τι, καὶ μάλιστα λάκκος, εἰς ὃν ῥίπτουσι τὴν κόπρον τῶν ζώων, κοπρών, κοπροβολεῖον· ἰδὲ καὶ σιτοβολεών.

Βολή, ἡ (βάλλω). Ῥίψιμο., ὡς, λίθων, κύβων, ὀστέων, κύλικων βολαί, Ὀδ. Ω, 161. Ρ, 283. 2) πλήγωσις μὲ ῥιπτόμενα ὅπλα, βέλη· καὶ ἐνεργ. ἡ πλήγωσις· τὸ ἐπιτυγχάνειν, ῥίψεις. 3) μεταφ., ὡς τὸ βέλος, ἀκτίς, ἀστραπή, π. χ. »βολαὶ ἡλίου, χρυσοῦ«. Ὀδ. Δ, 150. »Βολαὶ ὀφθαλμῶν«, τὰ βλέμματα, ὀμματιαί. 4) ἀποβολή, πέσιμον, ὡς, ἀνθῶν βολή. »Βολὴ κλύσματος«, ἤτοι τὸ βάλσιμον τοῦ κλυστηρίου. **Βολαὶ** ἐλέγοντο τοπάλαι καὶ οἱ πόνοι ἐν τῇ γέννᾳ. — »Τρεῖς βολαῖς« ἀντὶ τοῦ, τρεῖς φοραῖς, Αἰσωπ., οὗ τὸ ἀρχαῖον, τρίς.

Βολίζη, ἡ· λέξις Κρητική. Αἰχμάλωτος, δούλη, σκλάβα, Ἀθήν ς.

Βολίζω (βολίς). Ῥίπτω (καθίημι) τὴν βολίδα, ἤτοι τὸ σκανδάλι, καὶ δοκιμάζω τὸ βάθος τοῦ νεροῦ.

Βόλινθος, ὁ· ταυτὸν τῷ, βόνασος, Ἀριστοτ. Θαυμ. Α.

Βολίς, ίδος, ἡ (βάλλω). Πᾶν τὸ ῥιφθέν, ὡς, βέλος, ἀκόντιον, σαΐτα, κ. τ. τ. 2) ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται ἐκεῖνο τὸ μολύβι, τὸ ὁποῖον ἔχοντές το δεμένον εἰς μακρὺ σχοινίον, ῥίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μετροῦσι δι' αὐτοῦ τὸ βάθος, τὸ σκανδάλι λεγόμενον, καὶ ἐντεῦθεν 3) βολίδες μολύβδιναι, ἡ συνήθεια παρερμηνεύσα, ὠνόμασε καὶ τὰ ἐκ μολύβδου σφαιρίδια πρὸς χρῆσιν τῶν πυροβόλων ὀργάνων, Βόλια (ὅθεν τὸ, βολίζω, ἄρα, βολίς, τὸ βόλιον). »Ἀστραπῶν βολίδεσσι«, οἱ κεραυνοί, ἢ σαΐταις, ἤτοι τὸ κτύπημα τῶν ἀστραπῶν, ὡς τὸ, βολή. Μεταφ. ἐπὶ γλώττης, ἥτις μὲ τοὺς λόγους πληγώνει.

Βολιστικός, ή, όν. Ἀκοντιζόμενος παρὰ Πλουτάρχ. »Τὰ βολιστικὰ καλούμενα (ὑπακουομ. γένη), τρίγλαι, χρυσωπὸν καὶ σκορπίον, γρίποις τε καὶ σαγήναις σύρουσι περιλαμβάνοντες«, ταυτὸν τῷ »Χυτοὶ ἰχθύες« καὶ τῷ, »Βόλος ἰχθύων«.

Βολίταινα, ἡ. = βολβίδιον.

Βολίτινος, η, ον. Ἀπὸ βουνιάν, κόπρον, μάλιστα βόειον, ἐκ τοῦ

Βόλιτον, τό· καὶ, βόλιτος, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ βόλβιτον.

Βόλλα, Αἰολικ. ἀντὶ, βουλή· ἐκ τοῦ

Βόλλομαι, Αἰολ. ἀντὶ βούλομαι, Θεόκρ.

Βολοκτυπία, ἡ (βόλος, κτυπέω). Ὁ κτύπος, ἦχος τοῦ ῥιψίματος τῶν κύβων, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον ῥίψιμον τῶν κύβων. 2) ἦχος, κτύπος ἐν γένει τῶν πιπτόντων ἢ ῥιπτομένων σωμάτων, Ἀνάλεκτ. Γ, 92.

Βόλομαι, = βούλομαι, ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Α, 319. βόλεται, καὶ ἐν Ὀδυσ. Δ, 234. »Νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοί«, ὅπου συνήθως, ἐβάλοντο, κεῖται· καὶ ἐν Ὀδυσ. Π, 387. »Βόλεσθε« καὶ παρὰ Θεοκρίτ. ΚΗ, 15. »Ἐβολλόμαν«. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, βόλω, ὅθεν τὸ Λατιν. volo.

Βόλος, ὁ (βάλλω). Τὸ ῥίψιμον, καὶ μάλιστα μὲ κύβους, ἢ τῶν δικτύων. 2) τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν τῶν πτηνῶν ἢ ἰχθύων δίκτυον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἄγρα, εἴτε πιάνει τις, Εὐριπ. Βάκχ. 846. 3) τὸ ῥίψιμον τῶν ὀδόντων, ὁπότε δηλ. τὰ παλάρια ἀλλάζουν τὰ ὀδόντια. Ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια φυλάττει τό, βολή, ἡ· τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου ῥίπτουσι τὰ δίκτυα. 4) Βόλος πέσσινος, καὶ παιστικός, καὶ κυβευτικὸς λέγεται ἐπὶ τοῦ ῥιψίματος τῶν κύβων. 5) ἡ δρόσος, ὅθεν »Βόλοι δρόσου«, αἱ σταλαγματιαί.

Βολωσία Ἄρτεμις, παρὰ Προκοπ. Γοτθ. Δ, 22. Οὕτω καλεῖται πρότερε καὶ ἡ Εἰλείθυια, παρὰ τῷ Ἐτυμολ., ἐκ τοῦ, βολαί, ὅ ἐστιν, ὠδῖνες, τὰς ὁποίας αὐτή, ὡς ἐπίστευον, ἐμετρίαζε.

Βομβάζω, Μ. άσω, = βομβέω. Ζήτ. ἐν τῷ, Πύπαξ.

Βομβαίνω, ἡ, βομβέω, Μ. ήσω (βόμβος), λέξις ὀνοματοπεποιημένη. Βοΐζω, βομβουνίζω, ζουζουνίζω, ἠχῶ ὡς ἐν αἱ μέλισσαι, ἢ αἱ μυῖαι. 2) καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, προξενῶ ἢ ἀφήνω βαθύν τινα κτύπον, ἦχον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καθὼς γίνεται εἰς τὸ πέσιμον σώματός τινος κατὰ

γῆς, οἷον λίθου, βροντῆς, ὡς τὸ δουπέω· καὶ ἐπὶ βαθέος βρασμοῦ, ῥόθου τῆς θαλάσσης, Ὀδυσ. Θ, 190. Μ, 204. Σ, 397. Ἄρα λέγεται ἐπὶ βροντῆς, δίσκου, κώπης, καὶ ἐπὶ τῶν αὐλῶν.

*Βομβαλοβομβάξ, Κωμ. ἐπίῤῥ. Θαυμασμοῦ καὶ κρότου, βαβαὶ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 45. καὶ 48. ἐκ τοῦ

Βόμβαξ. Φωνὴ θαυμασμοῦ, ἀγανακτήσεως, χλεύης. (Ζήτ. ἐν τῷ, Πύπαξ).

Βομβαύλιος, ὁ. Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ταυτὸν τῷ αὐλητής· ἀναφερόμενος παικτικῶς ἐπὶ τῷ, βομβύλιος, Ἀριστ. Ἀχ. 866. Σφ. 107.· μόνον Κωμ. λέξις ἀντὶ, ἀσκαύλης. 2) (ἀγριοκουμβάρος) εἶδος μελίσσης.

Βομβέω. Ζητ. Βομβαίνω· ὅθεν

Βομβηδόν, ἐπίῤῥ. Κατὰ μίμησιν, ἢ δίκην βόμβου.

Βομβήεις, εσσα, εν· ταυτὸν τῷ, βομβητικός.

Βόμβησις, εως, ἡ Τὸ βομβεῖν, ὁ βόμβος, τὸ σμῆνος τῶν μελισσῶν, καὶ πᾶς ἦχος βαθύς.

Βομβητής, οῦ, ὁ (βομβέω). Ὅποιος βομβεῖ, ἠχεῖ βαθέως, ἢ ζουζουνίζει, Ἀνάλεκτ. 2. 270. ὅθεν

Βομβητικός, ή, όν. Ὁ βομβῶν, ὁ βόμβον προξενῶν, καὶ ἐν γένει βαθὺν ἦχον διδων. »Ζωΰφιον βομβητικόν«.

*Βομβικός, ή, όν. Κάμνων βόμβον. »Τὸ βομβικὸν τῶν θηρίων.«

*Βόμβο, τό, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1176. ἀντὶ, βόμβος.

Βόμβος, ὁ. Ὁ ἦχος, βοητὸς, ζουζούνισμα τῶν μελισσῶν, τῶν βομβυλίων, ἀγριοκουμβάρων. 2) κάθε τοιοῦτος βομβώδης ἦχος, κτύπος, ψόφος, ἤτοι βαθύς τις καὶ σκοτεινὸς τόνος, ἦχος, βομβοῦνισμα, Λατιν. bombus. »Βόμβος ἀνέμου« παρὰ δὲ ὑστέροις καὶ σημεῖον κρότου καὶ ἐπαίνων (Φιλόστρατ. εἰς βίον Ἀλεξάνδρ. Σελεύκ.)· ὁ δὲ Θεμίστιος μετεχειρίσθη τὸ, ἐκβόμβησις. Ζήτ. Βομβύω. (λέξις ὀνοματοπ.)

Βομβυκέστερον, μὲ βαθὺν ἦχον· ἀναγνωστ. βομβυκοειδέστερον, ἐκ τοῦ, βομβυκοειδής, Νικόμαχ.

*Βομβύκια, τά (βόμβυξ). Τὰ βομβοῦντα ζωΰφια. Ἰδὲ καὶ βόμβυξ.

Βομβυκοειδής, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, βόμβυξ.

Βομβύλη, ἡ, = βόμβυλος.

Βομβυλιάζω (βομβέω). Ἰδὲ βορβορύζω.

*Βομβύλιος, ἢ βομβυλιός, ὁ καὶ ἡ. Ζωΰφιον βομβοῦν, οἷον μέλισσα, κοπρομέλισσα, κωνωψ. 2) = βομβυλίς.

*Βομβυλίς, ίδος, ἡ, = πομφόλυξ. Ἡ σταλαγματιὰ τοῦ νεροῦ, ἡ ὁποία πίπτουσα, κάμνει κλού, κλού. Ζητ. Βόμβυξ, βομβύω.

*Βόμβυλος, ὁ. Στενὸν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ ἐκχύνεσθαι τὸ νερὸν, κάμνει ἦχον κλού, κλού· ὁμοίως δὲ καὶ βομβύλη. Ζήτ. Βόμβυξ, βομβύω.

Βόμβυξ, υκος, ὁ. Ὁ σκώληξ τῆς μετάξης (μεταξοσκώληκον), καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μετάξιον, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 32. »Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον«. 2) μέρος τοῦ αὐλοῦ, ἤτοι τῆς φλοέρας· καὶ, εἶδος αὐλοῦ (Πολυδεύκ. Δ'. 20. καὶ 82), καὶ ἐντεῦθεν (παρὰ Θεοφρ. Φ. Ἱστορ. Δ'. 32.) »Βομβυκίας κάλαμος«. 3) παρ' Ἀριστοτ. ὁ λάρυγξ, ἤτοι ἡ τραχεῖα ἀρτηρία των πτηνῶν. Πληθ. Βομβύκια, ζωΰφιά τινα, ἃ τινα καὶ Ἐγκέλαδα καλοῦνται. Παρὰ Νικομάχ. περὶ Μουσικ. σελ. 20. »Κατὰ τὸ βομβυκέστερον«, κάλλιον ἀναγνωστέον »βομβυκοειδέστερον«, κατὰ τὸν βαθύτερον, ἤτοι βαρύτερον, χονδρότερον ἦχον, ὅστις ἄλλως βόμβος λέγεται. (Σημ. τὸ υ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσιν ἐστι μακρόν.)

(Βομβύω), = βομβέω. Ἐκ ταύτης τῆς ἀχρήστου, πρωτοτύπου λέξεως παράγονται πολλαὶ καὶ διάφοροι ἄλλαι, μ' ὅλον ὅτι μόνον οἱ τύποι βομβέω, βομβάζω, βομβαίνω, καὶ βομβέω, ἐσημειώθησαν ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Γραμματικοὺς καὶ ὅλαι παρήχθησαν κατ' ὀνοματοποιΐαν. Ἡ κυρία σημασία ταύτης τῆς λέξεως ἀποδεικνύει 1) βαρὺν, βαθὺν καὶ κούφιον ἦχον, κτύπον βροντον, παρόμοιον μὲ ἐκεῖνον τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον κάμνουσιν, ἤτοι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκδίδουσιν αἱ μέλισσαι, οἱ κώνωπες, αἱ μυῖαι καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ζωΰφιων. (ἐντεῦθεν λέγεται, βομβοῦσα, βομβήεσσα μέλισσα· καὶ παρ' Ἀριστοφ.· Η. 538. »βομβοῦντας φύλλασι«.) 2) τὸν γοργουρητὸν τῆς κοιλίας, τῶν ἐντέρων, καὶ τὸν γοργουρητὸν τῶν περιστερῶν, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε· »βομβῆται, ὡς περιστερὰ φωνῆται«. 3) ἑπομένως ἐκφράζει καὶ τὸν ἦχον τῆς βροντῆς, τὸ βομβοῦνισμα, καὶ τὸν ἦχον βαράθρου τινὸς ἢ σπηλαίου, ἀγγείου, κ. τ. τ. ἤτοι τὴν ἀντήχησιν τούτων· 4) ἔτι δὲ καὶ τὴν βοὴν τῶν ὤτων, τὸ βάζειν, τὸ παρὰ Λατ. tinnire, καὶ Γερμ. sausen. »βομβεῦσιν δ' ἀκοαί μοι«. Σαπφώ. καὶ 5) τέλος, τὸν τόνον, ἦχον, βοὴν, γοργουρητὸν, ὅστις προξενεῖται, ὁπότε ὑγρά τινα ἐξέρχονται ἀπὸ στενὸν λαιμὸν ἀγγείου τινός· ὅθεν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, βοΐζω, γοργορίζω, καὶ, γλουγουλίζω. Ἐντεῦθεν 1) βόμβυλος, παρὰ δὲ Σουΐδᾳ βομβύλιον, σκεῦος στρογγυλοειδὲς, καὶ παρ' Ἡσυχ. βομβύλη, λήκυθος, καὶ εἶδος ποτηρίου (ἔτι δὲ μελίσσης), ἐπὶ ἀγγείων, ἐχόντων στενὸν λαιμὸν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι βόμβον τινὰ, ἤτοι γλουγουλίζουσιν, ὁπότε χύνεται ἐκ τούτων τὸ ὑγρόν. 2) Βομβυλιός, ἡ, Βομβύλιος, ὁ· εἶδός τι μελισσῶν, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀγριοκούμβαρος λεγόμενος, καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη ἐντόμων πτερωτῶν· ἔτι δὲ εἶδος ἀγγείων, ἐχόντων στενὸν λαιμὸν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξερχόμενον τὸ ὑγρὸν ῥανηδὸν, γλουγουλίζει, ἤτοι βομβεῖ ἐν τῇ πόσει. 3) παρ' Ἡσυχ. Βομβυλίς, ἡ πομφόλυξ, ἡ ἦχον, ἤτοι γλουγουλισμὸν ἀποτελοῦσα ῥανίς. 4) Βόμβυξ (Λακωνικ. Βόμβυρ, καὶ ἐν τῇ συνηθ. Βόμβυρας καὶ Βόμβουρας) ἀντὶ, Βόμβυς, τὸ ζωΰφιον, τὸ βόμβον ἀποτελοῦν, ὡς τὸ, Βομβύλιον· ἔτι δὲ καὶ εἶδος αὐλοῦ. — Οἱ Λατῖνοι ἔτι διὰ τοῦ, bombus ἐκφράζουσι καὶ τὸν διὰ τῶν κεράτων (ἐν εἴδει Ζουρνᾶ) ἦχον. — Ἡ λέξις βομβυλιάζω ἀναφέρεται παρ' Ἀριστοτέλει ἐπὶ τοῦ ἦχου, ἤτοι βορβορυγμοῦ, γουργουρίσματος τῆς κοιλίας, Προβλ. ΚΓ. 11. »Διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες«· ἀλλ' αὕτη ἡ ῥῆσις φαίνεται πιθανῶς, ὅτι »Βαμβαλίζουσι« ἐγράφη ποτέ. Ζητ. καὶ Βόμβυξ. »Βομβυλιὸς ἄνθρωπος«, παροιμ. ἐπὶ ἀνωφελοῦς.

*Βομβώδης, ὁ, ἡ. Ὅμοιος μὲ βόμβον, ὡς, »ἦχος, φωνὴ βομβώδης.«

Βομβών, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βουβών.

Βόνασος, ὁ. Εἶδος ἀγρίου βοὸς, ἀγριοβούβαλον, bonasus, urus, Λατ. (κατὰ Γέσνερον, Θεσσ. Λ. Λ. ἡ μεσαία συλλαβὴ ἐστὶ μακρά.)

Βονθύλευσις, ἡ· καὶ βονθυλεύω. Ζήτ. Ὀνθύλευσις, Ὀνθυλεύω.

Βοοβοσκός, ὁ (βόσκω). Ὅποιος βόσκει τὰ βόδια.

Βοόγληνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βόωψ. ἐκ τοῦ, γλήνη.

Βοοδμητήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, βοοδμητής, οῦ, ὁ (δαμάω). Ὅποιος δαμάζει, καταδαμάζει τοὺς βόας, Κόϊντ. Σμυρν.

Βοοζύγιον, τό (ζυγός). Ζευγάρι ἀπὸ βόδια, ἤτοι τὰ ἐζευγμένα εἰς τὴν ἅμαξαν βόδια, ἅμαξα μὲ βόδια, βοϊδάμαξον. Γράφεται καὶ βουζύγιον.

Βοοθύτης, ὁ· ταυτὸν τῷ, βουθύτης. Ὁ τοὺς βόας θύων κελεύει· ὁ θύων, σφάζων τοὺς βόας.

Βοόκλεψ, εποσ, ὁ (κλέπτω). Ταυτὸν τῷ, βοϊκλέψ· καὶ

Βοοκλόπος, ὁ· ταυτὸν τῷ, βοΐκλεψ, Ὀρφ. Ἀργ. 1055. »Βοοκλόπος... Τιτὰν, Ἑρμείας.«

Βοόκραιρος, ὁ, ἡ (κραῖρα). Κέρατα βοὸς ἔχων.

Βοόκρανος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βοόκρανος, Γαλην.

Βοοκτασία, ἡ (κτείνω). Τὸ κτείνειν, ἤτοι σφάζειν τοὺς βόας, Ἀπολλ. Δ', 1724.

Βοονόμος, ὁ, ἡ. Βοόστασις, ἡ. Βοοσφαγία, ἡ· καὶ, Βοοτρόφος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βουνόμος, Βούστασις, Βουσφαγία, καὶ, Βουτρόφος.

*Βοοῤῥαίστης, ὁ (ῥαίω). Φονεὺς βοῶν.

*Βοοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ κυττάζων νὰ εὕρῃ βοῦς.

*Βοοσσόος, ὁ, ἡ (σεύω). Ὁ διώκων, ἐλαύνων, ταράζων τοὺς βόας, ὡς κέντρον κτλ.

*Βοόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω). Βαστραχθεὶς, ἀχθεὶς ἀπὸ βοῦν, ταῦρον, π. χ. νύμφη.

*Βοότροχος, ὁ, ἡ (τρέχω). Ἀπὸ θρέμματα, βόδια διατρεχόμενος, Νόνν. Διον. δ'. 377.

*Βοόω, ἐπικ. ἀντὶ βοάω, Ὁμ.

Βοόω, Μ. ώσω. Κάμνω βόδι, μεταμορφόνω, μεταβάλλω εἰς βοῦν (βόδι), ὡς ἵππον.

Βορά, ἡ. Τὸ φαγητὸν τῶν θηρίων, καὶ ἄλλων ζώων· βοσκὴ, τροφή· ἐκ τοῦ, βιβρώσκω (Λατιν. voro).

Βοράζω· ταυτὸν τῷ, τρέμω.

Βόραθεν, Ἐπίῤ. Ἀπὸ τὸν βοῤῥᾶν, ἀπὸ τὸ βόρειον μέρος, Ἱπποκρ. Διαιτ. Β'. 1. ἐκ τοῦ, βορᾶς, ἀντὶ, βορέας.

Βόραστος. Ζητ. Βούραστος.

Βόρατον, τό. Κέδρου εἶδος, παρὰ Διοσκ. Β'. 43. ὅπου πρότερον, ἀγύρατον, ἔκειτο· ταυτὸν τῷ, βράθυ.

Βορβορίζω, Μ. ίσω (βόρβορος). Εἶμαι, ἢ μυρίζω ὡς βόρβορος, λάσπη, κόπρος, Διοσκ. Β'. 77. »Βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει«.

Βορβορόθυμος, ὁ, ἡ. Πεποιημένη τις κωμικὴ λέξις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 754. διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν γναφέα Κλέωνα διὰ τὸν βρωμερὸν καὶ δυσώδη θυμόν του.

Βορβοροκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὅποιος κείτεται εἰς τὸν βόρβορον, Ὁμ. Βατρ. 228. (Κωμικὴ ὀνομασία ἑνὸς βατράχου.)

Βορβορόπη, ἡ (κατ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Λ. σελ. 852.) παρ' Ἱππώνακτι, πόρνη ἀκάθαρτος, τὴν ὀπὴν ἔχουσα βορβόρου πλήρη. Ἀλλ' ὁ Σουΐδ. φαίνεται, ὅτι ἀντὶ τούτου ἔχει, »Βορβόροπον ἤκουε«, ἐπὶ τοῦ γυναικείου μορίου.

Βόρβορος, ὁ. Ἀκαθαρσία, κόπρος, σκατὸν λάσπη βρωμερὰ, καθὼς ἡ τῶν κοπριώνων. »Ὕς ἐν βορβόρῳ κυλισθείς.«

Βορβοροτάραξις, ὁ (ταράττω, βόρβορος), Ἀριστοφ. Ἱππ. 309. Κωμικὴ πεποιημένη λέξις εἰς ἔκφρασιν ταραχοποιοῦ. »Ὦ βορβοροτάραξι καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς«, ὅ ἐστιν, ὦ ταραχωδέστατε, ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν ὡς βόρβορον, θορύβου πληρώσας τὴν πόλιν καὶ βορβόρου.

Βορβορόω, Μ. ώσω. Ἀλείφω μὲ βόρβορον, σκατόνω. 2) μεταβάλλω εἰς βόρβορον, Ἀριστοτ. Μετεωρ. μολύνω.

Βορβορυγή, ἡ· ἡ, βορβορυγμός, ὁ. Τὸ γουργούρισμα ἐν τῇ κοιλίᾳ. Ζήτ. Βορβορύζω.

Βορβορύζω, Μ. ύξω. Αὕτη ἡ λέξις ἐκφράζει τὸν ψόφον, ἢ κρότον, ἦχον τῆς κοιλίας, ἤτοι τῶν ἐντέρων, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἀνθ' οὗ ὁ Ἀριστ. χρῆται καὶ τῷ, βομβυλιάζω· ὡς τὸ τῆς συνηθ. Γουργουρίζω, ἢ Γοργορίζω, τροπῇ τοῦ β εἰς γ Δωρικ. ὡς π. χ. ἐπὶ καμήλων τοῦτο σύνηθες. »Σύνθημα δ' ἐστὶ ταῖς καμήλοις τοῦ καθέζεσθαι ὁ τοιοῦτος ἦχος«, Σουΐδας, ὅστις τὸ βορβορυγμὰς, διὰ τοῦ »ἦχος ἐκ τοῦ στόματος« ἑρμην., ὅστις γίνεται ἐν τῷ στομάχῳ αὐτῶν. Τοῦτο καλεῖται ἔτι καὶ, βορβορυχή, ὁ προξενούμενος ἦχος ἐν τοῖς ἐντέροις, ἢ ἐν τῇ κοιλίᾳ· καὶ λέγεται ἔτι, κορκορυγέω, κορκορυγμὸς, ὁ· καὶ κορκορυγή, ἡ. Ζήτ. ἀναβορβορύζω, καί, διαβορβορύζω.

Βορβορώδης, ὁ, ἡ (βόρβορος, εἶδος). Λασπώδης, κοπρώδης, παρὰ Πλάτ. »Βορβορώδης πηλός«, λάσπη βρωμερὰ, ἤτοι ἐκ διαφόρων ἀ-

καθαρσιῶν. Ὁ Φρύνιχος ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ »Δυσώδης τὸ στόμα παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ, ὀδούς· ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ λέγῃ, βορβορόδους, ἢ, βορβορόδων. Μεταφ. σιχαμερός, ὡς, »Βορβορώδης βίος«.

Βορεάζω, Μ. άσω. Ἐκτελῶ, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βορέου ἐν Ἀθήναις.

Βορέας, ου, ὁ. Ἰων. Βορέης καὶ συγκ. βορῆς, έω, Ὁμ., Ἀττ. Βορρᾶς, ᾶ. Ὁ ἀρκτικὸς ἄνεμος, ὁ πνέων ἐκ τῆς ἄρκτου, κοι. Γραῖκος ἢ Γραῖος· καὶ προσωποποιημένος, ὁ ἐξουσιάζων τὸν βορέαν δαίμων, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 5. Ο, 26. Ψ, 195. 692. Ὀδ. Ε, 328. 331. 385. Ν, 110. Ξ, 253. 299. 475. 533 2) τὸ μέρος, ἐξ οὗ πνέει ὁ ἄνεμος, ἡ ἄρκτος. »Πρὸς βορέαν τινός«, ἤτοι κατὰ τὸ βόρειον μέρος τινός. Παρὰ ποιηταῖς εὐχρηστότερον ἐν χρήσει βορέας δι' ἑνὸς ρ, παρὰ δὲ λογογράφοις ἀδιαφόρως βορέας καὶ βορρᾶς. Ἡ Γενικὴ εὑρίσκεται καὶ βορέου καὶ βορέαο, καὶ παρ' Ἀριστωνύμῳ, βορροῦ. »Βορεῆθεν« ποιητ. = βορράθεν, καὶ βορρᾶθεν, ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ βορρᾶ. »Βορένηνδε«, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ.

* Βορεάς, άδος, ἐπίθ. θηλ. = βορεία, Αἰσχ. Ἀγαμ. 181.

Βορεασμός, ὁ (βορεάζω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Βορέου ἐν Ἀθήναις διὰ νὰ πνεύσῃ ὁ Νότος, Ἡσύχ. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 189. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. ΙΒ'. 61.

* Βορέηθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ βορρᾶ· ὡσαύτ. καὶ βόρραθεν, καὶ βόρρᾶθεν.

* Βορένηνδε, ἐπίρρ. Πρὸς τὸν Βορρᾶν.

Βορεῆτις, καὶ Βορεῶτις, ιδος, ἡ. θηλ. τοῦ Βόρειος, ὁ, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ βορέου. Ὁ τύπος Βορεῶτις κεῖται παρὰ Διονυσίῳ τῷ Περιηγ. 565., εἶναι ὅμως ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, βορεῆτις. »Βορεήτιδες ἀκταί.«

* Βορεϊάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Βορεάς· ἰδὲ τοῦτο.

* Βορεινός, ή, όν. Ἀρκτικός. Ταυτὸν τῷ, βόρειος.

* Βορείοθεν, ποιητ. ἀντὶ βορέηθεν.

Βορεῖον, τό. Γαστὴρ ἐπισκευασμένη πως, στόμαχος κατεσκευασμένος καθ' ἕνα ξεχωριστὸν τρόπον ὡς λουκάνικον.

* Βορειόνοος, α, ον, ποιητ. ταυτὸν τῷ, βόρειος.

* Βόρειος, α, ον· ἢ καὶ κοινόν. Ἰων. βορήϊος. Ἀρκτικός, βόρειος. »Τὰ βόρεια (ὑπακ. μέρη). Παρὰ Πτολεμ. »βορειοτέρως«, ἀντὶ βορειότερον.

* Βόρεος, α, ον, = βόρειος.

Βορεύς, ὁ· ταυτὸν τῷ, βορέας, Ἀρὰτ. Διοσημ. Ε'. 351.

Βορεῶτις, ιδος, ἡ, = Βορεάς.

Βορήϊος, η, ον, Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, βόρειος, Φοῖνιξ παρ' Ἀθην. »Τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νηδύϊ«, ὅπου πρότερον, Φορηΐῳ, ἐσφαλμ. ἔκειτο.

* Βορηΐς, ΐδος, ἡ, = Βορεάς, ποιητ.

* Βορῆς, έω, ὁ, Ἰων. κατὰ συγκ. ἀντὶ βορέας.

* Βοροποιός, ά, όν. Ὁ κάμνων νὰ τρώγῃ, ὁ προξενῶν ὄρεξιν.

Βορός, ά, όν (βορά). Πολυφάγος, φαγᾶς, Λουκ. Τόμ. κ. 40. »Ὑπάντων ἁπάντων βορώτατα καὶ ἀνθρώπων ἀπειρικότατα«. Βορὸν ὕδωρ, τὸ διεγεῖρον τὴν ὄρεξιν. Ἐπίρρ. βορῶς.

* Βόρραθεν, καί, βόρρᾶθεν Ἀττ., ἐπίρρ. ἀντὶ Βορέηθεν.

Βορραῖος, αία, αῖον· καὶ βορρεῖος, α, ον· ταυτὸν τῷ, βόρειος, Ἀττ. »Βορραίου Σκυθίης«, Ἀνάλεκτ. Β', 230.

* Βορραπηλιώτης, ὁ. Ὁ βορέας· καὶ ἐπίθ. βορραπηλιωτικός, ή, όν. Ἰδὲ Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 2, 4. σελ. 94, 96 κτλ.

* Βορρᾶς, ᾶ, ὁ, Ἀττ. συγκ. ἀντὶ βορέας· κλτ. δὲ καὶ Βορρᾶι, Γραμμ. Ἰδὲ Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥοδ. 2, 259.

* Βορρόλιψ, βος, καὶ βορρολιβυκός, ὁ. Πρὸς βορρᾶν καὶ λίβα κείμενος, Πρόκλ. Παράφρ. σελ. 88.

* Βόρυες, οἱ. Ἄγνωστον εἶδος ζώου ἐν Λιβύῃ, Ἡροδ. δ', 192.

Βόσις, εως, ἡ (βόσκω). Βοσκή, τροφή, βρῶσις, βορά, Ἰλ. Τ, 268. Κοΐντ. Σμυρν. 1, 327.

Βοσκάδιος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι βόσκεται, βοσκημένος, θρεμμένος, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 228. »Βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα«.

Βοσκάς, άδος, ἡ (βόσκω). Ἡ βόσκουσα ἑαυτήν, ἡ βοσκομένη, τρεφομένη ἐν οἴκῳ, Νικ. Θηρ. 782. »Βοσκάδα νηδύνα« καὶ Ἀλεξ. 293. »Βοσκὰς ὀρταλίς«, ἤτοι ἡμερὰς ὄρνις. 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ οἰκιακὴ ὄρνιθα. 3) εἶδος νήσσης, ἤτοι πάπιας, Νικ. Ζήτ. Φασκάς. 4) εἶδος ἐξηραμένης πίσσης.

Βοσκέω. Ταυτὸν τῷ, βόσκω.

Βοσκή, ἡ βοτάνη, ἡ. Νομή, τροφὴ τῶν ζώων, φαγητόν, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. »Μήλων βοσκάς«. Ὁ αὐτ. ἐν Εὐμεν. 261. καὶ Ἑλέν. 1347. »Βοσκὰς ἐλάφων«.

Βόσκημα, τος, τό (βοσκέω). Τὸ ἥμερον ζῶον, τὸ ὁποῖον βόσκει χόρτον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν βοσκήν, ἤτοι εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ βόσκει, ὁπότε εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν τροφὴν διὰ νὰ παχύνῃ, ἢ τὸ ὁποῖον τρέφουσι διὰ νὰ παχύνῃ. 2) καθόλου δὲ θρέμματα παχυμένα, θρεμμένα, κοπάδι· ἔτι δὲ καὶ ἕν. ζῶον, κτῆνος, Ξενοφ. »Εἰ ἀπὸ βοσκημάτων οἴει δεῖ πλουτίζεσθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον«. 3) βοσκή, τροφή, Τραγ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 639. καὶ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 364. Παρὰ Θέωνι εἰς Στράτην 1123. εἰσὶ παρομοίως Βοσκήματα, ἀντὶ τοῦ, ἀγροί, λειβάδια (τζαΐρια), πρὸς βοσκὴν τῶν ζώων διωρισμένα.

Βοσκηματώδης, ὁ, ἡ· τό, ῶδες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βοσκημάτων, ζωώδης, ὡς ἂν ζῶον, Στράβ. Κ.

Βόσκησις, εως, ἡ (βοσκέω). Τὸ βόσκειν, βοσκή, τροφή, νομή.

* Βοσκητέον, θετ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ βοσκήσῃ, θρέψῃ τις, μετὰ αἰτ. Ἀριστ. Ὀρν. 1348.

Βοσκός, ὁ, ἡ· καὶ βοσκήτωρ, ορος, ὁ. Ὁποῖος βόσκει τὰ ζῶα, ποιμήν, (τζιομπάνης, Τουρκ.) κτηνικός, Ἀνάλεκτ. Β'. 107.

Βόσκω, Μ. βοσκήσω· (βόω) καὶ κατὰ τὸν μέλλ. σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι. Λέγεται ἐπὶ ποιμένων, ὁδηγῶ, φέρω εἰς βοσκὴν τὰ ζῶα. 2) τρέφω, φυλάττω τὰ ζῶα, Ὀδυσ. Ζ. (Μέσως καὶ παθ. βόσκομαι, τρέφω αὐτὸς ἑαυτόν, τρώγω χόρτα, εἶμαι εἰς βοσκήν, Ἰλ. Ο, 691. Τ, 223. »Βοσκομενάων ὀρνίθων, ἵππων«. Ὀδυσ. Μ, 355. »Βοσκέσκοντ' ἕλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι«, ἐβόσκοντο, ἐβοσκον ἑαυτάς) Σημ. Τὸ βόσκω ἐνεργ. λέγεται μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ζώων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ξ, 325. Ἀριστοφ. Λυσ. 260. Λουκιαν. διάλ. ἑταιρ. Θουκ. 7, 48. Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 1425. Εὐρ. Φοίν. 399. »Ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς φυγάδας«. Λέγεται δὲ μεταφ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, περιθάλπειν, περιποιεῖσθαι, π. χ. βόσκειν γαστέρα, φλόγα, νόσον. »Βόσκειν πράγματα«, ὑποφέρειν ἐνοχλήσεις καὶ δυσκολίας. »Βόσκεσθαι κατά τι (Ἰλ. Ε, 162), ἢ περί τι, ἤ τινι (Ἀνθ.)«, τρώγω, ἐντρυφῶ. Βοσκέων, ὁ τρεφεύς. (Ὁ Μέλλων καὶ ἄλλοι χρόνοι γίνονται ἐκ τοῦ, Βοσκέω, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη.)

Βόσμορος. Διεφθαρμένον ὄνομα ὀπώρας τινός, παρὰ Στράβ. 2) ὁ Βόσπορος.

Βόσπορος, ὁ. Ὄνομα τοῦ Θρᾳκικοῦ, καὶ Κιμμερίου, ἤτοι Σκυθικοῦ πορθμοῦ, ἐκ τοῦ, βοῦς, καί, πόρος (Ζήτ. παρὰ Γεωγράφοις), Αἰσχ. Προμ. 739. Λυσ. 1, 30.

Βόστρυξ, υχος, ὁ· ἡ, βόστρυχος, ου, ὁ (Υποκορ. Βοστρύχιον). Πλόκαμος, σειρά, τὰ πεπλεγμένα μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, πλεξοῦδα. 2) τὰ στρεφογυρισμένα μαλλιὰ πρὸς στολισμὸν τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοφ. 3) αἱ ψαλίδες τῶν κληματίδων καὶ κολοκυνθῶν, διὰ τῶν ὁποίων περιπλεκόμεναι εἴς τι, κρατοῦνται. 4) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε'. 19. καλεῖται οὕτω καὶ ἔντομόν τι (ζωΰφιον) πτερωτόν, τὸ ὁποῖον τινὲς νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ἡ Λαμπυρίς. 5) παρ' Ὀππιαν. Ἰξευτ. Β', 7. εἶδος θαλασσίου φυτοῦ· φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, βότρυξ, βόστρυς, ὕστριξ, καὶ βότρυς, καθώς, καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἐσημείωσεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι βοστρύχια, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, στέμφυλα, καὶ βοστρυχοειδῆ, διὰ τοῦ, πολυκαμπῆ. 6) καθόλου δέ, οἱ ποιηταὶ λέγουσιν οὕτως ὅλα τὰ στρεφογυρισμένα, καὶ ἑλικοειδῆ, ἤτοι τὰ συστροφὰς ἔχοντα, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Προμ. »Στεροπῆς βόστρυχοι«, τὸ ὁποῖον ἐν στίχ. 1033. »Ἕλικες« εἶπε· καὶ 1044. ἐπὶ πυρός, »Ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος«.

Βοστρυχηδόν, Ἐπίρ. Παρόμοια ὡς βόστρυχος, ἑλικηδόν, Λουκιαν.

Βοστρυχίζω, Μ. ίσω· ἤ, βοστρυχόω (βόστρυξ). Πλέκω εἰς βόστρυχον· στολίζω μὲ τὸ σίδηρον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ μεταφ. στολίζω, καλλωπίζω, ὡς Διον. ὁ Ἁλικ. (περὶ συνθ. λογ. σελ. 406.) λέγει, »Τὸν Πλάτωνα κτενίζειν καὶ βοστρυχίζειν καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκειν τοὺς διαλόγους αὐτοῦ«.

Βοστρύχιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Βόστρυχος.

* Βόστρυχος, ὁ· παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ πληθ. τὰ βόστρυχα, = βόστρυξ.

Βοστρυχόω. Ταυτὸν τῷ, Βοστρυχίζω.

Βοστρυχώδης, εως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ βοστρύχου, ἑλικοειδής. Ἐπίρρ. Βοστρυχωδῶς. Βοστρύχωμα, τὸ πλεκτὸν εἰς βόστρυχον.

Βοτάμια, ων, τά (βόσκω). Παρὰ Θουκυδ. Ε', 53. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, λειβάδια, τόπος διὰ βοσκὴν τῶν ζώων, ἀλλ' ἡ ἀνάγν. εἶναι ἐσφαλμένη. Κατ' ἄλλους, ἡ πληρωμὴ διὰ τὴν βοσκήν.

Βοτάνη, ἡ. Χόρτον διὰ τροφήν, καὶ ἐν γένει, κᾶθε χόρτον, φυτόν· καὶ ζιζάνιον· ἐκ τοῦ, βόω, βόσκω, (βοτός), βοτάω, τὸ ὁποῖον ὁ Νίκανδρ. (ἐν Θηριακ. 394). καὶ Νικαίνετος (παρ' Ἀθην.) ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ, βόσκω, καὶ βοτάω, βοτανός, βοτάνη, Ἰακ. Ἀν. Π. 650.

* Βοτάνηθεν, ἐπίρρ. Ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς βοτάνης, Ὀππιαν.

* Βοτανηφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τρώγων χορτάρια, Ὀππ. Ἁλ. 3, 424. »Βοτανηφάγοι ἰχθύες«.

* Βοτανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βοτάνας φέρων, φύων, ὡς »ὄρεα βοτανηφόρα«.

Βοτανίζω. Βοτανολογῶ, ἢ ἐκβάλλω τὰ ζιζάνια, ἤτοι τὰ ἄχρηστα χόρτα.

Βοτανικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς βοτάνην, ὁ εἰδήμων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰ φυτά· ὅθεν »Βοτανική (τέχνη), ἡ ἐπιστήμη τοῦ σπουδάζειν καὶ ἐξετάζειν τὰ φυτά, ἡ περὶ φυτῶν πραγματευομένη ἐπιστήμη. »Βοτανικὰ φάρμακα«.

Βοτάνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ βοτάνη. Μικρὰ βοτάνη. Ἡ δὲ συνήθεια φυσικώτερον ἐκ τοῦ διὰ χόρτων ἰατρεύειν, βοτάνιον λέγει καὶ τὸ ἰατρικόν, ἤτοι τὸ πρὸς ἰατρείαν χρήσιμον χόρτον.

Βοτανισμός· τὸ οὐσιαστ. τοῦ βοτανίζω. Τὸ βοτανίζειν, ἐκτάξιν τὰ ζιζάνια.

Βοτανολογέω, ῶ (λέγω). Συνάζω χόρτα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βοτανίζω. 2) καταγίνομαι περὶ τὴν βοτανικήν.

Βοτανολόγος, ὁ. Ὁ συνάζων βοτάνας.

* Βότανον, τό. Χόρτον, Ἀλ. Τραλλ. α', σ. 16.

* Βοτανοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὁ καλλιεργῶν τὰς βοτάνας.

Βοτανώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βοτανῶν, ὅμοιος τῇ βοτάνῃ. 2) ὁ πλούσιος ἀπὸ βοτάνας, χόρτα.

Βότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ βοτήρ. Ἡ τὰ ζῶα βόσκουσα· ἐπίθ. Δήμητρος.

Βοτέω. Ζήτ. Βοτάνη, = βόσκω, Νίκ. ἰδὲ Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 650.

Βοτήρ, ῆρος, καὶ, Βότης, ου, ὁ (βόσκω). Βοσκός, νομεύς, ποιμήν, Ὀδ. Ο, 503. »Οἰωνῶν βοτῆρα, ὁ μάντις. »Κύων βοτῆρα, ποιμενικὸς κύων, Σοφ. καὶ βοτὴ, ὅτι λέγεται.

Βοτηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βοτῆρα, ποιμενικός, Ἀνθολογ. »Βοτηρικὴ ἑορτή«.

Βοτόν, τό· πληθ. βοτά, = βοσκήματα. Τὰ βοσκόμενα ζῶα, θρέμματα, τόσον χερταῖα καὶ πτηνά, ὅσον καὶ ἔνυδρα καὶ ἄγρια ζῶα, Αἰσχ. καὶ Ἰλ. Σ, 521.

Βοτός, ἡ, όν (βόσκω). Βοσκημένος, σιτευτός, θρεμμένος. 2) πᾶν ὅ,τι βόσκεται, τρέφεται, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς βοσκήν, τροφήν, νομήν. Παρὰ Σουίδ. τό, βοτός, ἑρμην. διὰ τοῦ, βοσκή, καὶ τροφή. Γράφεται ὅτι καὶ Βότος, βαρυτόνως, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Βοτρύδιον, τό· ὑποκ. τοῦ βότρυς. Μικρὸς βότρυς, σταφυλάκιον. 2) μικρὸς ἐν εἴδει βοτρυδίου στολισμὸς τῶν ὠτίων, σκουλαρίκι, Ἀριστοφ. (υ–υυ, Meineke Μενανδρ. σ. 160.)

Βοτρυδόν (βότρυς). Ἐπίρ. Ὡσὰν τὰ σταφύλια, ὡς αἱ ῥᾶγες τῆς σταφυλῆς, ἡ μία ἐπάνω τῆς ἄλλης· καὶ (Ἰλ. Β, 89.) σωρηδόν, ἐπὶ μελισσῶν πετομένων.

***Βοτρυειδής**, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ βότρυϊ, Ἐτυμ. »Βόστρυχος ὁ βοτρυειδής«.

***Βοτρυηρός**, ά, όν. Ὁ ἐκ τοῦ γένους τῶν βοτρύων, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ γένος αὐτῶν, ὡς βαλανηρός, καρυηρός, κτλ. Καὶ τὰ βοτρυηρά, οἱ ἴδιοι βότρυες, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. α, 11, 5.

Βοτρύϊνος, η, ον. Ἀπὸ σταφυλάς, ἀπὸ σταφύλια. »Βοτρύϊνον φυτόν«, τὸ κλῆμα, Ἀνάλεκτ. Γ. 85. Ὁ Σουίδ., ἐν λ. βότρυς, ἔχει καὶ, βοτρυΐνη ὀπώρα, ἀντὶ τοῦ σταφυλή.

***Βοτρύϊος**, ον, = βοτρύϊνος.

***Βοτρυΐτης**, ου, ὁ (ῑ)· θηλ. βοτρυῖτις, ιδος, ἡ. Κατεσκευασμένος ἐκ βοτρύων, σταφυλῶν.

Βοτρυμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, τρυγητός, Ἡσύχ.

Βοτρυόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁ δίδων, χαρίζων τὰ σταφύλια, ἐπίθ. τῆς εἰρήνης· »Βοτρυόδωρος γῆ«.

***Βοτρυοειδής**, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῷ βότρυϊ. Ἐπίρρ. βοτρυοειδῶς, Διοσκ. ε', 188. καὶ Σχ. Γρη. Ναζ.

Βοτρυόεις, εσσα, εν. Σταφυλώδης, καὶ πολυστάφυλος.

Βοτρυόκοσμος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Στολισμένος μὲ σταφύλια, Ὀρφ. ὕμν. 51, 11. ἐπὶ Παιώνος.

Βότρυον, τό· ταυτὸν τῷ, βότρυς, Λουκιαν. ἀμφίβ. Σαιφ. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 3, 276.

***Βοτρυόομαι**, παθ. (βότρυς). Φυτρώνουν σταφύλια.

Βοτρυόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος γεννᾷ σταφύλια, ἢ ἐγεννήθη ἀπὸ σταφύλια, σταφυλόπαιδε, Ἀνθολ. »Ἄμπελος βοτρυόπαιςα«.

Βοτρυοσταγής, έος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ στάζων ἀπὸ σταφύλια, Ἀνὴρ. Α, ὡς, »Βοτρυοσταγὴ ῥεῖθρα«.

Βοτρυοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὁποῖος ἔχει στέφανον ἀπὸ σταφύλια, ἢ ὁ ἐστεφανωμένος μὲ τοιοῦτον στέφανον, Πλούταρχ. Ἠθ. Σ. 295.

***Βοτρυοφορέω**. Φέρω, ἔχω βότρυας, σταφύλια, ὡς »Ἄμπελος βοτρυοφοροῦσα«, Φιλ. Ἰουδ. Ἐντεῦθεν βοτρυοφόρος, ἰδὲ βοτρυηφόρος.

Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁποῖος ἔχει τὰ μαλλιά του κατζαρά, πλεγμένα ὡς ἀμπελόφυλλα ἢ σταφύλια. 2) σταφυλόμαλλος, ὁ περὶ τὴν κόμην σταφυλὰς ἔχων, Ἀνάλεκτ. Β', 519. Βάκχου ἐπίθετον.

Βοτρυόω. »Ἄμπελος βοτρυοῦσα«, τὸ ἀμπέλι ἐκβάλλει σταφύλια, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α', 18, 4. Γρηγ. Ναζ. 8. »Ἐφ' ὅτε ὁ βοτρύων«, ἤτοι ὁ τρυγητής.

Βότρυς, υος, ὁ. Σταφυλή, σταφύλιον, Ἰλ. Σ, 562. »...μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν«. 2) ἐπιφυλλίδες, (παρακούδουρα). 3) = βόστρυξ, τῷ ὁποίῳ συγγεν. ἐστὶ κατὰ τὴν παραγ., συνεπ. λέγεται βότρυς χαίτης, Graefe Mel. 105. 4) σημαίνει τὰς ψαλίδας, δι' ὧν περιπλέκεται καὶ πιάνεται ἡ κληματὶς ἐπί τι ἄλλο ξύλον· ἀλλ' ὅτι σημαίνει καὶ τὴν σταφυλήν, τὴν ἐπιφυλλίδα, καὶ τὸν μίσχον, ἤτοι τὸ κοτζάνι τῆς σταφυλῆς.

***Βοτρυφόρος**, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων σταφύλια.

***Βότρυχος**, ὁ. Ἡ ῥίζα, τὸ κοτζάνι τῶν ῥωγάδων τοῦ σταφυλίου. Παρὰ Θεοφράστῳ λέγεται Βοστρύχιον.

Βοτρυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῇ σταφυλῇ, ὡς, Ἄνθος, καρπὸς βοτρυώδης.

Βου – μόριον ἐπιτατικόν, σύνθετον μὲ πολλὰ καὶ ῥηματικὰ ὀνόματα, καὶ τότε δὲν σημαίνει βοῦν, ἀλλ' ἐπιτείνει καὶ αὐξάνει μᾶλλον τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ἐκείνων, καὶ σημαίνει κατὰ πολλά, σφόδρα. π. χ. βουβάρας, ὡς τὸ βόδι μέγας καὶ ἀναίσθητος· βούλιμος, βούπαις, βουκόρυζος, βούνευρον, βουγάϊος, βούπαλις, βουχανδής κτ., τὰ ὁποῖα ἰδὲ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Παρόμοια σύνθετα γίνονται καὶ ἐκ τοῦ ἵππος.

***Βουᾶ**, ἡ, = ἀγέλη παίδων, Λακ. ταυτὸν βουέα, βουτόα. ὅθεν

***Βουάγωρ** καὶ βοάγορ, = ὁ τῆς βούας ἀρχηγός.

Βουβάλια, τά. Εἶδος στολισμοῦ περὶ τὰς χεῖρας, βραχιόλια, Δίφιλ. παρ' Ἐτυμολ. καὶ Λεβάν. Δ, Σ. 835. Πολυδ.

***Βουβάλιον**, τό. Τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός· καὶ εἶδος σίκυος ἀγρίου.

Βούβαλις, ιος, ἡ· καὶ, βούβαλος, ὁ. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς Συγγραφεῦσι λέγεται εἶδος ἐλάφου τῆς Ἀφρικῆς, ὡς καὶ τό, Βούβαλος. 2) παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις, Βούβαλος καλεῖται τὸ Βουβάλιον. Μεταφ. μέγα καὶ πολύ.

***Βουβάρας**, ὁ· παρ' Ἡσυχ. μέγας καὶ ἀναίσθητος.

Βουβότιον, τό (βόσκω). Λειβάδι (τζαΐρι) διὰ νὰ βόσκωσι τὰ βόδια, Στράβ. ΙΒ'. 2) κτηνοτροφία, ἀγελαιοτροφία, ἡ ἀνατροφὴ καὶ περιποίησις τῶν βοιδίων. 3) ἀγέλη, κοπάδι ἀπὸ βόδια.

Βούβοσις, ἡ (βόσκω). Παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, βούβρωσις, πολυφαγία.

Βουβότης, ου, ὁ (βόσκω). Ὁ βοσκὸς καὶ τροφεὺς τῶν βοιδίων, ἀγελάρης, Πινδαρ. Ἰσθμ. 5, 47. 2) ἐπιτήδειος εἰς βοσκὴν τῶν βοιδίων, Πινδ. Νεμ. 4, 84.

Βούβοτος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βούνομος. (μόνον ἅπαξ εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. Ὀδυσ. Ν, 246.) Ὁ βοσκημένος ἀπὸ βόδια, ἢ ὁ ἔχων πολλὴν νομήν, βοσκὴν διὰ βόδια, καὶ ἐπιτήδειος, ὡς ἡ Ἰθάκη.

Βούβρωστις, εως, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ μέγας καὶ χαλεπὸς λιμός, πεῖνα, τὸ νὰ τρώγῃ τινὰς πολὺ καὶ νὰ μὴ χορταίνῃ ποτέ, βουλιμία· λέγεται καὶ βούβοσις καὶ βούβρωσις. 2) πενία, πτωχεία, ἔνδεια μεγάλη· καὶ 3) μεγάλη λύπη, πίκρα, ἥτις κατατρώγει τὴν καρδίαν, ἢ σύντονος ὀδύνη, ὡς ἀναλωτική, ἢ παντοτεινὴ ἀνάγκη καὶ πτωχεία, ἥτις ἰσχναίνει καὶ καταξηραίνει τὸν ἄνθρωπον, Ἰλ. Ω, 532. »Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει«. 4) παρ' Ἴωσιν ἡ Βούβρωστις ἦν δαίμων, παρ' ᾗ κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις, καὶ ἧς ἱερὸν ἦν ἐν Σμύρνῃ.

Βουβών, ῶνος, ὁ. Τὸ πλησίον τῶν αἰδοίων μέρος, καὶ αἱ αὐτόθι ἀδένες, γαγγλίθραι, Ἰλ. Δ, 492. ἐξαιρ. τὸ πρίσμα αὐτῶν καὶ πάσης ἄλλης ἀδένος. Ζήτ. Φύγεθλον. Ἡ πηγὴ τοῦ ὀνόματος κεῖται κεκρυμμένη ἐν τῷ ἑτέρῳ τύπῳ βομβών, βομβῶνος, ὡς φησιν Ἡρωδιαν. καὶ Μοῖρις. »Βουβών ἐστι τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἥβης μέρος ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον· ἐλέγετο δὲ ὁμωνύμως βουβὼν καὶ κατά τινας βομβὼν τὸ περὶ τοὺς βουβῶνας οἴδημα· καταχρηστικώτερον δὲ καὶ τὰ ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος ἀνοιδήματα βουβῶνες ἐκλήθησαν ἐκ τῆς τῶν κωπηλατούντων φλυκταινῶν μορφῆς«· καὶ ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ τὰ τοῦ Μαλέλα Χρονικ. Βομβωνάρια.

Βουβωνιάω, ῶ. Ἔχω πρισμένους βουβῶνας περὶ τὰ αἰδοῖα, φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας· ἐν γένει, ἔχω πρίσμα τι, Ἀριστοφ. Βατ. 1280. ὅθεν τὸ βομβωνιασμένος, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ πρισμένον καὶ φουσκωμένον ἔχων τὸ σῶμα, καὶ μάλιστα τὸ πρόσωπον.

Βουβώνιον, τό. Φυτόν τι, θεραπευτικὸν τῶν βουβώνων, ὅπερ ἄλλως, Ἀττικὸς Ἀστήρ, λέγεται, Διοσκ. δ', 120.

***Βουβωνίσκος**, ὁ. Ἐπίδεσμος, ἤτοι δέμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένεται τὸ σπάσιμον τῶν βουβώνων· λέγεται καὶ βουβωνοφύλαξ, Ὀριβασ.

***Βουβωνοειδής**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ βουβῶνι, Πολυδ. δ', 194.

Βουβωνοκήλη, ἡ. Τὸ περὶ τοὺς βουβῶνας γινόμενον σπάσμα· ὅθεν, βουβωνοκηλικός, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοῦτο τὸ πάθος, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ τοιοῦτο σπάσμα, Παῦλ. Αἰγιν. γ', 53. ς' 65. λθ', 48.

Βουβωνόω. Ὁ Ἱπποκρ. λέγει περὶ τῶν βουβώνων, τῶν περὶ τὰ αἰδοῖα γαγγλίθρων, »Βουβωνοῦνται«, φλεγμαίνουσι καὶ πρίσκονται εἰς βουβῶνα.

Βουγάϊος, ὁ, ἡ (γαίω). Μεγάλαυχος, πολλὰ ὑπερήφανος, ἢ κομπάζων ἐπὶ τῇ μεγάλῃ δυνάμει του, ἢ καθ' ὑπερβολὴν χαίρων, προπέτης· ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ κλητικῆς καὶ ὡς ὑβριστικὴ λέξις (ἐν δὲ ὀνομ. λέγεται παρ' Ὁμ. οὐδεὶς γαίονα.), Ἰλ. Ν, 824. καὶ Ὀδυσ. Σ, 79. »Βουγάϊε« (ἐκ τοῦ, βοῦς καὶ γαῖα), ὅπου ἄλλοι Βουγηΐε, Βουκαῖε, καὶ Βουκαΐε, γράφουσιν, ὅτε καὶ διαφόρως ἑρμην. Ἀπολλων. Λεξικ. Ὁμηρ. Ἀντίγραφον. »Δὶς κέχρηται τῇ λέξει ὁ Ποιητής, ἐν Ἰλιάδι, ἅπαξ ἐκ Αἴαντος, ἐν δὲ Ὀδυσ. ἐπὶ τοῦ Ἴρου. Βουγάϊον δὲ λέγουσι τὸν ἐργάτην βοῦν· ἀπὸ δὲ τοῦ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, βουγαῖον, ὡς ἂν βοώδη καὶ ἀναίσθητον ὀνειδίζεσθαι τὸν Αἴαντα μὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, τὸν δὲ Ἶρον ὑφ' ἑνὸς τῶν μνηστήρων· βέλτιον δὲ ἀποδιδόναι, τὸν ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλως γαυριῶντα· τὸ μὲν γὰρ βου κεῖται ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἐπὶ τοῦ βούπαιδος καὶ βουλιμιᾶν« ἤ, καθ' Ἡσύχ., ὁ μεγάλος καὶ ἀναίσθητος, ἢ ὁ ἄγροικος. Ὅρα καὶ Εὐσταθ. σελ. 962. καί, βουκαῖος.

Βουγαϊής, έος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Βοηγενής.

***Βουγέρων**, ὁ. Πολλὰ γέρων, ἐσχατόγηρος, ἀπὸ τῶν 63 χρόνων ἕως τοῦ ὅλου χρόνου τῆς ζωῆς, Ἀνεκδ. τ. β'. σ. 354.

Βούγλωσσον, τό· νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, βούγλωσσος, ὁ. Γλῶσσα τοῦ βοδίου· καλεῖται οὕτω χόρτον τι, Διοσκ. δ'. 2) ἰχθῦς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψήσσας· ἀμφότερα ἔχουσι τὴν ὀνομασίαν ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν, solea ἢ lingulaca, Λατ. Εὑρίσκεται καὶ θηλ. ἡ βούγλωσσος.

Βουδέρος, ὁ, ἡ (δέρω). Ὁποῖος ἐκδέρει (γδέρνει), βασανίζει, ἀφανίζει τὰ βόδια, Ἡσιόδ. Ἔργ. 506. 2) Βούδορος, ὁ (βαρύτονος), ὁ ἀπὸ βόδια ἐγδαρμένος, ἐκβαλμένος, βοδινὸν δέρμα. Ὅθεν »Βούδορα ἤματα«, ἡμέραι, καθ' ἃς τὰ βόδια, καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ ζῶα ἐκδέρονται. »Βουδόρῳ νόμῳ« (παρὰ Σουίδ. καὶ Διογενιαν. γ', 66.) ἐπὶ τῶν, ὅτοι ἄξιοι νὰ ἐκδαρῶσι δίκην βοῶν.

Βουδρομέω, ῶ. Ταχέως τρέχω· καί, Βουδρομία, ἡ· τὸ ταχέως τρέχειν· ἀμφότερα ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Δημοσθ. Πιθανῶς

ὅμως, ὅτι προῆλθον κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ βοηδρομέω, καὶ βοηδρομία.

Βουδύτης, ὁ (βοῦς, δύω). Μικρόν τι πτηνόν, παρ' Ὀππιαν. Ἰξ. Γ, 2.

***Βουζύγης**, ὁ (ζεύγνυμι). Ἐπίθ. Ἀττικοῦ ἥρωος, τοῦ Τριπτολέμου ἢ Ἐπιμενίδου, ὅστις πρῶτος ἔζευξε βοῦς ὑπ' ἄροτρον καὶ εἰργάσθη μὲ αὐτά. 2) ἐκεῖνος, ὅστις ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἀγρῶν ἐν Ἐλευσῖνι ἀπετέλει τοὺς ἱεροὺς ἀρότους, καὶ ἔτρεφε τοὺς ἱεροὺς βόας ἀροτριῶντας. Ἐντεῦθεν »Βουζύγιος ἀρά«. ἐκ τοῦ

Βουζύγιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει 1) εἰς τὸ νὰ ζεύγωσι τοὺς βόας εἰς τὸν ζυγόν. 2) εἰς τὸν Βουζύγην, ἥρωα ἔντιμον ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ γενεὰ οὕτως ἐκαλεῖτο, καὶ ὅστις πρῶτος ἔζευξε τὰ βόδια εἰς τὸ ἄροτρον.

***Βούζυγον**, τό. Ζεῦγος βοῶν. **Βούζυγος**, ὁ· ὁ βουκόλος.

Βουθερής, έος, ὁ, ἡ (θέρω). Ὁ βόσκων τοὺς βόας εἰς τὸ θέρος, Σοφοκλ. Τραχ. 188. »Βουθερὴς λειμών«. 2) πολυθερής.

Βουθοίνης, καὶ βουθοίνας, ου, ὁ (θοινάω). Ὁ τὸ συμπόσιον αὐτοῦ ἔχων πάντοτε μὲ βοδινὸν κρέας, Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους.

Βουθόρος, ὁ, ἡ (θορεῖν). Ὁ βατεύων, ὀχεύων τὰς βοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 301. ὡς, »Βουθόρος ταῦρος«.

Βουθυσία, ἡ (θύω). Τὸ σφάζειν, θυσιάζειν τοὺς βόας, καὶ ἡ διὰ βοῶν θυσία· ὅθεν καὶ »Βουθύσιον Ἑκάτοιο δαινυμένοισιν«, ὑπακουομ. ἱερόν, ταυτὸν τῷ, βουθυσίαν, Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 516.

***Βουθύσιος**, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σφαγὴν τῶν βοῶν, ὡς, νύξ.

Βουθυτέω, ῶ. Σφάζω. 2) θυσιάζω βόας, καὶ ἐν γένει, θυσιάζω, ἐκ τοῦ

Βουθύτης, ου, ὁ. Ὁποῖος σφάζει, ἢ θυσιάζει βόας.

Βούθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὁ ἀνήκων εἰς βουθυσίαν, ἢ ὁ μετὰ ταύτης γινόμενος· ἔνθα θυσιάζονται βόες· διωρισμένος εἰς τοῦτο. π. χ. »Βούθυτον ἦμαρ«, Αἰσχύλ. Χοηφ. 261. »Ἑστία βούθυτος«, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1495. »Ἡμέρα, ἡδονὴ βούθυτος«, Κυρικ. »Ἐσχάρα βούθυτος«, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1232.

Βούκαινα, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βούκεντρον.

Βουκαῖος, ὁ (βοῦκος). Ὁποῖος γεωργεῖ τὴν γῆν μὲ τοὺς βόας. 2) ὁ ποιμαίνων αὐτούς, Ἀγελάρης, Θεόκρ. Γ, 1, 57. Νικάνδρ. Θηρ. 5. Ζήτ. Βουγάϊος, καὶ Βοῦκος.

Βουκανάω, παρὰ Πολυβ. ς'. 35. ὅπου, βυκανάω, γραπτέον.

Βουκάπη, ἡ. Ἡ φάτνη (τὸ παχνί) τῶν βοῶν, Ἡσυχ.

Βουκάρδιος, ὁ, ἡ. Μὲ καρδίαν βοῶν. »Βουκάρδιος λίθος«, εἶδος λίθου, εὑρισκομένου ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν βοῶν.

Βουκένης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βοηλάτης, Ἡσύχ.

Βούκεντρον, καὶ βουκέντριον, τό (κέντρον). Τὸ σουβλί, δι' οὗ κεντοῦσι τὰ ζῶα· βουκέντρα, διακέντρα.

***Βουκέραος**, ὁ, ἡ, = βούκερως.

Βουκέρας, ου, ὁ· καὶ βούκερας, ατος, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου οἱ λοβοὶ εἶναι ὡσὰν κέρατα, ὅπερ καὶ Αἰγόκερας λέγεται, Faenumgraecum.

Βούκερως, ω, καὶ βουκέραος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βοδινὰ κέρατα. π. χ. »Βούκερων ἄγαλμα«. »Βούκερως παρθένος«. »Βουκέραοι Σάτυροι«. 2) καὶ τὸ ἀνωτέρω φυτόν.

Βουκεφάλιον, τό. Παρ' Ἀθην. ε', σελ. 210. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Βουκεφάλου, ἐκ τοῦ

Βουκέφαλος, ὁ. Ὁ κεφαλὴν βοὸς ἔχων. 2) Ὁ κεφαλὴν βοός, ἐγκεκαυμένην ὡς σημεῖον ἐπὶ τοῦ σώματός του ἔχων. Ζήτ. Κοππατίας. 3) ὄνομα ἵππου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ βουκεφάλας ὀνομαζομένου. 4) τέρας μὲ κεφαλὴν ταύρου, Γρηγ. Ναζ. τ. β'. Σ. 710.

Βουκινίζω, Μ. ίσω. Φυσῶ τὴν σάλπιγγα, Σέξτ. ς'. 861.

***Βούκλεψ**, πος, ὁ, ἡ, βουκλόπος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ κλέπτων τὰ βόδια. Γράφ. καὶ βοῦκλεψ.

Βουκολέω (βουκόλος). Βόσκω, φυλάττω τὰ βόδια, Ὁμ. καὶ κατὰ ταυτολογίαν »βοῦς βουκολεῖν«, ὡς οἶνον οἰνοχοεῖν, Ἰλ. Φ, 448. ἀκυρολόγως δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἄλλων θρεμμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, »Ἵπποι ἐβουκολέοντο«, Ἰλ. Υ, 221. Valck. Φοιν. 28. πρβ. ἱπποβουκόλος· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς παρὰ Φιλοστρ. σελ. 304. »Ἐβουκολεῖτό μοι ἀγέλη φίλων«. — Μέσως, βόσκω, περιπλανῶμαι εἰς τὸ λειβάδι καὶ βόσκω, Ἰλ. ὡς καὶ τὸ αἰπολέομαι, παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 191. Μεταφ. ἐπὶ ἀστέρων πλανωμένων, περιοδευόντων ἀστέρων, Καλλιμ. Δηλ. 176 καὶ ἀλλαχοῦ. 2) τροπικ. ὡς τὸ ποιμαίνω, τρέφω, θάλπω, παρηγορῶ, ἀπατῶ, θέλγω, καταπραΰνω, ψυχαγωγῶ, π. χ. λύπην, ὡς τὸ παρὰ Λατ. cessatum ducere, Ὁρατ. καὶ παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 78. »Βουκολεῖσθαι πόνους«, ὑποφεύγω, ἤτοι ἀποφεύγω κρυφίως ἢ δολίως μίαν δουλείαν, ἕνα κόπον. »Ἐλπίσι βουκολοῦμαι« (Valck. Ἱππ. 151), ἀφίνομαι νὰ τρέφωμαι, ἀπατῶμαι ἀπὸ ἐλπίδας. ὅθεν 3) ἀπατῶ τινα κατά τι, τὸ κρύπτω. — παθητ. τρέφομαι, βόσκομαι· καὶ ἀπατῶμαι. »Οἴμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος«, Ἀριστ. Ἐκκλ. 81.

Βουκόλημα, ατος, τό. Παρηγορία, ἀναψυχή, θέλγητρον. 2) ἡ μετὰ ἐλπίδων διατριβὴ τοῦ καιροῦ.

Βουκόλησις, εως, ἡ. Τὸ βόσκειν τοὺς βόας. 2) τὸ τρέφειν τινὰ πάντοτε μὲ ἐλπίδας, ἀπάτη, παρηγορία. Ζήτ. Βουκολέω. Ὠριγ. »Βουκολοῦσι τοὺς ἀνθρώπους καλήν γε βουκόλησιν«.

Βουκολία, ἡ. Κυρίως ταυτὸν τῷ, Βουκόλησις. 2) ἀντὶ τοῦ, βουκόλιον, ἀγέλη βοῶν, ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 498. παρ' Ἀθην. ς', 235.

Βουκολιάζω, καὶ βωκολιάζω, βουκολιάσδω Δωρ. Μ. άσω. καὶ Δωρικ. άξω. Ποιῶ, ἢ ψάλλω ᾠδὴν βουκολικήν· ὡς ἐπιτοπολὺ μέσως, Θεοκρ. ὅθεν

Βουκολιασμός, καὶ βουκολισμός, ὁ. Ἡ τῶν βουκόλων ᾠδή, τὸ τραγοῦδι τῶν βοσκῶν. 2) τὸ ψάλλειν ᾠδήν τινα βουκολικήν.

Βουκολιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος ψάλλει βουκολικὰς ᾠδάς, ἢ ποιητής. 2) = βουκόλος

Βουκολικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν βουκόλον ἢ εἰς τὸν βουκολιασμόν· καὶ ἀγροῖκος, ὡς ᾆσμα, μέλος, ποίημα

Βουκόλιον, τό. Ἡ ἀγέλη (τὸ κοπάδιον) τῶν βοῶν. 2) θέλητρον, πραϋντικόν, ὡς Ἀνθολ. 3, 150. »Πενίης ἄλκτο βουκόλιον.« Τὰ βουκόλια, παρ' Ἡροδότ. καὶ Ἡλιοδ., ἐλέγετο ἐν τῇ κατωτέρᾳ Αἰγύπτῳ τόπος τις ἑλώδης, ὅστις ἔτι καὶ Ἑλεαρχία ἐκαλεῖτο, ὅπου κατοικοῦσαν οἱ βουκόλοι, βοσκοί, οἱ τρέφοντες τὰς ἀγέλας αὐτῶν.

Βουκολίς, ίδος, ἡ. Καλή, ἐπιτηδεία πρὸς βοσκὴν τῶν βοῶν, ὡς »Βουκολὶς γῆ, πόα«, παρὰ Διον. Ἀλικ.

Βουκόλος, ὁ· καὶ βωκόλος Δωρ. (βοῦς καὶ κόλον ο. ε. τροφή). Ὁποῖος ἐπιμελεῖται, βόσκει, τρέφει, περιποιεῖται τοὺς βόας, τὰ βόδια, Ἰλ. Ν, 571. 2) καθόλου δέ, νομεύς, βοσκός, ποιμήν, μάλιστα μεγαλειοτέρων πως θρεμμάτων, Valck Καλλ. σελ. 75. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 566. »Βουκόλος πτερόεις«, ταυτὸν τῷ, βουτύπος, ἤ, μύωψ. Λέγεται καὶ ἐκ περισσοῦ, βουκόλος τῶν βοῶν. Παρὰ Γραμματικοῖς λέγεται κατ' ἐξοχὴν Βουκόλος ὁ Θεόκριτος. 3) Κύριον ὄνομα.

Βουκόρυζα, ης, ἡ (κόρυζα). Μεγάλη, πολλὴ μύξα εἰς τὴν μύτην· μεγάλη συνάχη· καὶ μεταφ. 2) μεγάλη μωρία, ἀναισθησία. Ζήτ. παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ν. σελ. 962, 46. ὅθεν

Βουκόρυζος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος ἔχει πολλὴν μύξαν εἰς τὴν μύτην, ὁ πολλὰ συναχωμένος. 2) ὁ κατὰ πολλὰ ἀναίσθητος, μωρός, πρβλ. βλέννος.

Βοῦκος, καὶ Δωρικ. Βῶκος, ὁ. Ταυτὸν τῷ, Βουκαῖος· ἡ δὲ συνήθεια φυλάττει τοῦτο ἐπὶ τοῦ μωροῦ καὶ ἀναισθήτου, βῶκον, καὶ λῶκον, λέγουσα αὐτόν. Ἴσως ἐκ τούτου καὶ τὸ Ἰταλ. Allócco.

Βουκράνιος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Βούκρανον, ἢ ὁ ὅμοιος αὐτῷ. 2) ὄργανον χειρουργικόν, Ὀριβ. σελ. 129.

Βούκρανον, τό (κρανίον). Τὸ κρανίον, κεφάλι τοῦ βοδίου. 2) ἡ κατεσκευασμένη ἀπὸ δέρμα βοὸς περικεφαλαία, ὅθεν

Βούκρανος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων βοὸς κεφαλήν, βοϊδοκέφαλος, Σοφοκλ. Τραχ. 11. 2) ταυτὸν τῷ, ταῦρος.

Βουλαῖος, α, ον (βουλή). Ὁποῖος ἀνήκει εἰς τὴν βουλήν, ἢ βουλευτήριον· ἢ ὁ δίδων βουλάς, συμβουλάς. »Ζεύς, Θέμις βουλαῖοι«, ἐπίθετον αὐτῶν, καθὸ προστατῶν καὶ προστατευτῶν τῆς Βουλῆς τοῦ δήμου καὶ τῆς νομικῆς τάξεως.

***Βουλαπτεροῦν**, τό (βούλομαι, ἅπτω, ῥοῦς). Τὸ βουλόμενον ἅπτειν ῥοῦν, ἀστειώδης ἐτυμολογία τοῦ, βλαβερόν, παρὰ Πλτ. Κρατύλ. σ. 417. Ε.

Βουλαρχέω, ῶ. Εἶμαι ἄρχων, πρῶτος τῆς Βουλῆς, ἐκ τοῦ

Βούλαρχος, ὁ (βουλή, ἄρχω). Ὁ προστάτης, ὁ πρῶτος τῆς Βουλῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 12. καὶ 969. 2) ὁ πρωταίτιος, τῆς Βουλῆς, ἤτοι ὁ συστήσας μίαν Βουλὴν πρῶτος.

Βουλεία, ἡ (βουλεύω). Ἡ τῆς βουλῆς ἀξία, τὸ ἀξίωμα ἑνὸς τῶν ἐκ τῆς Βουλῆς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 809.

Βουλεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἢ οἶκος πόλεώς τινος, ἐν ᾧ βουλεύονται.

Βούλευμα, τος, τό (βουλεύω). Συμβούλιον. 2) ἡ ψῆφος, ἀπόφασις τῆς βουλῆς· ἐν γένει δὲ 3) σκοπός, στοχασμός, διανόημα. Διαφέρει δὲ βούλευμα καὶ βούλημα, καθότι βούλευμα, τὸ ἴδιον βούλευμα, καὶ βούλημα, τοῦ δημοσίου ἡ γνώμη. Ὅθεν, Βουλευμάτιον, ὑποκορ. (παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 100).

Βούλευσις, εως, ἡ. Τὸ βουλεύεσθαι, συμβουλεύεσθαι, βουλή· σκέψις. »Βουλεύσεως δίκη«, ἢ γραφή, ἰδὲ Πολυδ. δ', 154, καὶ 8, 88.

***Βουλευτέον**, θετ. ἐπίρ. τοῦ βουλεύομαι. Πρέπει νὰ βουλευθῇ τις, Ξεν.

***Βουλευτήρ**, ῆρος, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βουλευτής.

***Βουλευτήριος**, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν βουλήν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ βουλεύεσθαι. **Βουλευτήριον**, οὐσιαστ., ταυτὸν τῷ, βουλεῖον. Βουλευτήριον σημαίνει καὶ τοὺς βουλευτὰς αὐτούς, ἢ καὶ ἕνα μόνον, π. χ. »Κακῶν Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον« (Αἰσχ. Θηβ. 575.).

Βουλευτής, οῦ, καὶ βουλευτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποῖος κάθηται εἰς τὴν βουλὴν καὶ συμβουλεύει, ὁποῖος βουλεύει, le Sénateur, le membre du Senat, du Conseil, le Conseiller, Ἰλ. Ζ, 114. 2) ὁ μελετῶν τι. Θηλ. Βουλευτίς, ίδος, ἡ.

Βουλευτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν βουλήν, ἢ εἰς τὸν βουλευτήν. 2) πᾶν, ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἀπ' αὐτούς, π. χ. »Ὅρκος βουλευτικός«, ὁ ὅρκος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ κάμῃ ὁ βουλευτής. »Τὸ βουλευτικόν« οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, ἡ Βουλή· καί, ἐν τῷ τῶν Ἀθηνῶν θεάτρῳ, τὰ παρὰ τῇ Ὀρχήστρᾳ καθίσματα τῆς Βουλῆς τῶν 500.

Βουλευτίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ βουλευτής.

Βουλευτός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ βουλήν, περὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ γίνῃ βουλή, ἢ ἔγινε βουλὴ καὶ σκέψις.

Βουλεύω, Μ. εύσω. Οὐδ. Εἶμαι βουλευτής, μέλος τῆς Βουλῆς, κάθημαι ἐν τῇ βουλῇ, ἔχω ἀξίαν βουλευτοῦ, Λυσ. 162 παρὰ Πλατ. »Οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα«. 2) κρατῶ συμβούλιον, συμβουλεύομαι,

Ἰλ. Α, 351. «Τοῦ γ' ὡς βουλεύσαντε, διέτμαγεν,» ἤγουν, ἀφ' οὗ τοιουτοτρόπως συνεβουλεύθησαν, διεχωρίσθησαν. Β, 379. «Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν (βουλὴν) βουλεύσομεν» ἤτοι ἀνίσως ὁμοφωνήσωμεν. — Ἐνεργητ. μετὰ αἰτ. μελετῶ, διανοοῦμαί τι· ἔτι δὲ ψηφίζω τι, ἀποφασίζω· καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ὁ Ὅμ. συνάπτει συνήθως τὰς λέξεις βουλάς, ἀπάτην, ὄλεθρον, πῆμα, φύξιν, κέρδεα. π. χ. Ἰλ. Κ, 147. Ψ, 78. Β, 347. 114. Ξ, 464. Ὀδ. Ξ, 296. «Ψεύδεα βουλεύσαιεν.» Ψ, 217. «Κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν» Κ, 300. «Αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσάμενον.» Σοφ. Αἴ. 1055. «Βουλεύσαι τινὶ φόνον.» Παυσαν. β', 29, 7. «Βουλεύσαι Νεοπτολέμῳ τὸν φόνον», ἀντὶ τοῦ ὁποίου παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, βουλεῦσαί τινι περὶ φόνου. Ἡρόδ. ε'· 124. καὶ η'· 18. «Βουλεύειν δρησμόν.» Ξεν. Κυροπ. β', 4, 10. «Λεληθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας.» καὶ η', 713. «Μήτε ἀτελὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βουλεύσητε.» «Ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλήν», ἤτοι ἔδωκα ταύτην τὴν συμβουλήν. «Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα», ἤτοι σοὶ δίδω τὴν καλλίστην συμβουλήν. Συχνάκις συντάσσεται καὶ περί τινος ἢ ὑπέρ τινος (ἐπὶ πράγματος καὶ ἀνθρώπου), ὡς, «βουλεύειν περὶ τῆς χώρας, ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, περὶ Μιτυληναίων, ὑπὲρ Ἀχαιῶν». — Ἡ ἐνεργητικὴ σημασία βουλεύειν τινά, ὕμν. Ὅμ. Ἑρμ. 167, ἀντὶ συμβουλεύειν τινά, ἀποῤῥιπτέα ὡς μὴ Ἑλληνική. — Εὕρηται δὲ τὸ βουλεύω καὶ μετὰ ἀπαρεμφάτου, ὡς Ὀδ. Ι, 299. «Βούλευσα σὺν ἐμῷ θυμῷ» καὶ μετὰ τοῦ ὅπως καὶ εὐκτ. ὡς, Ὀδ. Ι, 420. «Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, ἢ (Δ, 229), ὅπως ἐρύοιμι ἑκάστην.»

Βουλεύομαι 1) Παθητ. συμβουλεύομαι, ὡς παρὰ Πλουτ. ἀποφθ. «Πεπρᾶχθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα.» Αἰσχ. Προμ. 998. «Ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.» «Τὰ βεβουλευμένα», ἤτοι τὰ ψηφισθέντα, ψηφίσματα. — Ὁ παρακ. βεβούλευμαι ἐκλαμβάνεται καὶ ἐνεργητικῶς, Σοφ. Ἠλ. 385. «Ἡ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν». 2) μέσως, βουλεύω, ἤγουν συμβουλεύομαι περί τινος πράγματος, κάμνω σχέδιον ἢ ἀπόφασιν, μελετῶ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι πολλὰ εὔχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ τότε τίθεται ἤτοι ἀπλῶς, ἢ μετὰ τοῦ εἰ, ἢ μετὰ τῆς περὶ καὶ γενικῆς, ἢ μετὰ ἀπαρεμφάτου. π. χ. «Βουλεύου βραδέως» (Ἰσοκράτ. εἰς Δημ. 4). «Βουλεύονται εἰ καταπαυστέον» (Θουκ.). «Τοὺς τὰ κάλλιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσαμένους» (Γρηγ.). Ἰλ. Β, 114. «Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο». «Βουλεύομαι μετοικῆσαι.» «Βουλεύεσθαι πρός τινα», δηλοῖ συμβουλεύομαι μετά τινος. Σημ. Ἐν τοῖς κώδηξι συγχέονται τὸ βουλεύω καὶ δουλεύω, ὡς καὶ τὸ βουλεύομαι καὶ βούλομαι.

Βουλή, ἡ. Ἡ συμβουλή, τὴν ὁποίαν δίδω εἴς τινα ἢ λαμβάνω ἀπό τινα, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκοπός, θέλημα, γνώμη, ἀπόφασις, παρ' Ὅμ. μάλιστα ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Α, 5. «. . . Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή». 2) ἐπὶ προσώπων δέ, ἀντὶ τοῦ, ἡ συνέλευσις, σύναξις τῶν βουλευτῶν, Σύγκλητος, Συνέδριον, οἱ ἔντιμοι βουλευταί, ὡς π. χ. ἐν Ἰλ. Β, 53. «Βουλὴ — μεγαθύμων — γερόντων» καὶ 3) ἐν Ἀθήναις ἰδίως, ἡ βουλὴ τῶν 500, καὶ τότε ἐν χρήσει πάντοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς «Ἡ ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ Βουλή», τὸ βουλευτήριον, senatus. 4) ὁ τόπος, ἔνθα συνάζονται καὶ συμβουλεύονται περὶ τῶν κοινῶν πραγμάτων. Τρία δὲ σημαίνει ἡ λέξις, τὸν τόπον, τοὺς βουλευτάς, καὶ τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. Ἡ λέξις βουλὴ τίθεται παρ' Ὅμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς μάλιστα ἐπὶ θεῶν. Ἰδοὺ δὲ μερικαὶ φράσεις ταύτης τῆς λέξεως. «Διδόναι βουλὴν περί τινος», ἤτοι δίδω συμβουλήν. «Νυκτὶ βουλὴν διδοῦσα», ἤγουν συμβουλευόμενος τὴν νύκτα περὶ τοῦ πράγματος. «Βουλὴν περί τινος προτιθέναι ἢ ἐμβάλλειν τινί, ἢ εἰσφέρειν.» «Ἐν βουλῇ ἔχειν τινά», ἤτοι συμβουλεύεσθαι περί τινος. (Ὁ Δωρικὸς τύπος εἶναι βωλά, ὁ δὲ Αἰολ. βόλλα, καὶ παρὰ Θεοκρ. ιζ', 15 βωλά, ἀντὶ βουλή. Τὴν δὲ Δωρ. αἰτ. βωλάς, μὲ βραχεῖαν λήγουσαν, ἔχει ὁ Ἡσίοδ. Θεογ. 534.)

* Βούληαι, Ἐπικ. β'. ἑνικ. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ βούλομαι, Ἡσιόδ.

Βουληγορέω (βουληγόρος). Ὁμιλῶ καὶ δίδω βουλήν. 2) ὁμιλῶ ἐνώπιον τῆς βουλῆς.

Βουληγορία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν ἢ διδόναι βουλήν· ἐκ τοῦ

Βουληγόρος, ὁ, ἡ (βουλή, ἀγορεύω). Ὅποιος ὁμιλεῖ ἐν τῇ βουλῇ, ἢ δίδει βουλήν. (καὶ αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ποιητικαὶ παρὰ Πολυδ.)

Βουλήεις, εσσα, εν. Φρόνιμος· καλῶς συμβουλευθείς, παρὰ Πλουτάρχ. Σόλ. 14. «Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων, οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ», βουλευτὴς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος.

Βούλημα, ατος, τὸ (βούλομαι). Ἐκεῖνο, περὶ τοῦ ὁποίου βουλευθείς τις ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ, θέλημα, γνώμη· προσταγή, Διον. Ἀλικ. Ζήτ. καὶ Βούλευμα.

Βουλῆς, ῆτος, ὁ· ἀντὶ τοῦ, βουλευτής, ἐκ τοῦ, βουλήεις, κατὰ συναίρ., Θουκυδ. Γ, 70. (κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Σουΐδ.) «Ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν . . . ἕως ἔτι βουλῆς ἐστίν.» Τινὲς λαμβάνουσι τοῦτο συνεκδοχ. ἀντὶ μέλ. τῆς βουλῆς· ἀμφιβ. μέντοι.

Βούλησις, εως, ἡ. Θέλησις, εὐχή, σκοπός. 2) ἀπόφασις, ψῆφος. «Βούλησις φόνου» (Πολυδ. ς', 179.). «Διά τινα δαιμονίαν βούλησιν» (Λουκιαν.). «Ἀθηνᾶς βουλήσει» (Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Ῥωμ. α', 53).

Βουλητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ θέλειν. — «Τὸ Βουλητικόν», ἡ θέλησις.

Βουλητός, ή, όν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλει τινάς, εὔχεται, ἢ, τὸ ὁποῖον δύναται ἢ πρέπει νὰ θέλῃ τινάς. — «τὸ βουλητόν» ἡ θέλησις, προαίρεσις, Ἀριστοτέλ.

Βουληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων ἢ διδῶν συμβουλήν, βουλευτής. Ἐν Ἰλ. ὀνομάζονται πανταχοῦ οὕτως οἱ ἡγεμόνες καὶ πρῶτοι ἐν τῷ δήμῳ· οὐσιαστικῶς καὶ μετὰ γεν. βουληφόροι Ἀχαιῶν, Κρητῶν, Τρώων, κτλ. ὡς τὸ βασιλεύς. Ἰλ. Β, 24. «Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.» Βουληφόροι ἄρα ποτὲ μὲν αἱ ἐκκλησίαι, ποτὲ δὲ οἱ βασιλεῖς καὶ πρῶτοι ἐν τῷ λαῷ, δηλ. πρὸς οὓς αἱ βουλαὶ ἀναφέρονται. 2) ὡς ἐπίθετον, ὡς Ὀδ. Ι, 112. καὶ Πινδ. Ὀλ. 12, 6. «Ἀγοραὶ βουληφόροι», ἤγουν βουλευτικαί, διὰ νὰ συμβουλεύωνται.

* Βουλιαῖος, αία, ον, = βουλαῖος, Ἐπιγραφ.

Βουλιμία, ἡ. ἢ, βουλιμίασις, ἡ· ἢ, Βούλιμος, ὁ (λιμός). Ἀνυπόφορτος λιμός, μεγάλη πεῖνα· ταυτὸν τῷ, βούβρωστις. Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται καὶ ἀσθένειά τις, ἥτις ἐπακολουθεῖ εἰς καιρὸν ὁδοιπορίας ἐν χειμῶνι, ὅτε τινὰς αἰφνιδίως πίπτει μετὰ λειποθυμίας, καὶ διὰ μιᾶς βούκας ψωμίου ἢ ἄλλου τινός, τὴν ὁποίαν καταπίνει ὁ πάσχων, ἐπανέρχεται πάλιν εἰς ἑαυτόν. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', 4, 7. «Ἐπορεύοντο διὰ χιόνος καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐβουλιμίασαν».

* Βουλιμίασις, εως, ἡ. Τὸ ἔχειν βουλιμίαν, ἡ κατάστασις τοῦ βουλιμιῶντος; ἐκ τοῦ

Βουλιμιάω, Μ. άσω· ἢ, βουλιμιώττω (βουλιμία). Ἔχω ἢ πάσχω μεγάλην πεῖναν, ἢ κυριεύομαι ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τῆς Βουλιμίας. Ὅρα Ξενοφ. Ἀνάβασ. Δ', ε', 8. «Βουλιμιᾷ τὰ βαλάντια», κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐχόντων ἔνδον βαλαντίων, Βεκκ. Ἀν. σ. 30, 10.

Βούλιμος, ὁ, = βουλιμία.

* Βουλιμώττω, νεώτ. τύπος ἀντὶ βουλιμιάω.

Βούλιος, ὁ, ἡ (βουλή). Ταυτὸν τῷ, βουλευτικός, βουλαῖος, φρόνιμος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. «Βουλιώτερόν τι», ἀντί, βουλευτικώτερον· καὶ Ἱκέτ. 599 «Βούλιος φέρει φρήν».

* Βούλλα, ἀντὶ τοῦ, σφραγίς. Βουλλόνω, ἀντὶ τοῦ σφραγίζω· καί, Βουλλωτής, ἀντὶ τοῦ, σφραγιστής, σημάντωρ. Ἐκ τοῦ Λατιν. bulla, καί, bullare, παρὰ Βυζαντινοῖς.

Βούλομαι, τὸ β'. πρόσωπον βούλει, Παρατ. ἐβουλόμην καὶ ἠβουλόμην, Μ. μέλλ. βουλήσομαι, Παρακ. βεβούλημαι (παρ' Ὅμ. ἐν τῇ συνθέσει καὶ βέβουλα, προβέβουλα), Ἀόρ. ἐβουλήθην, Ἀττικῶς δὲ καὶ ἠβουλήθην (ἐκ τοῦ βουλέομαι. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, βόλω, βόλομαι, ὅθεν τὸ Λατιν. volo. Ζήτει ἐν τῷ, βόλομαι). Σημαίνει, θέλω, εὔχομαι, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ. Συντάσσεται 1) ἐνίοτε αἰτιατικῇ πράγματος. π. χ. «Βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθόν.» Θουκυδ. ς', 80. «Βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων», ἤτοι φρονεῖν, ἀγαπᾶν. «Βουλόμενοι ταῦτα», ἤτοι οἱ ὄντες ἐκ ταύτης τῆς φατρίας. Ὅμ. Ἰλ. Η, 21. Π, 121. «Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην», ἤτοι ἐψήφισεν, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ νίκην· καὶ δοτ. «βούλεσθαι κακῶς τινι»· ἢ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφάτῳ, Ἰλ. Α, 112. «Ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν». 2) Ἀπαρεμφάτῳ, ὅπερ καὶ συνηθέστερον. π. χ. «Βούλομαι σίτου ἀπεσθίειν (Ξεν.), ἢ «βούλομαι πιεῖν», δηλῶσαι ὑμῖν· ἐσθότε καὶ μέλλοντι ἀπαρεμφάτου. π. χ. «Βούλεται δηλώσειν, ἥξειν, ἀφανιεῖν»· ἐνίοτε δὲ συντάσ. μετὰ τῆς εἰς, ἐννοουμένης τῆς ἀπαρεμφάτου, ὡς Ἀριστ. Βατρ. 1279. «Ἐγὼ μὲν οὖν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι», ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς προστίθησι τό, ἀπελθεῖν. 3). Ὑποτακτικῇ, ἐρωτηματικῶς ὡς ἐπιτοπολύ, ἢ καὶ μέλλοντι ὁριστικῆς ἐνίοτε· π. χ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 36. «Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖς φράσωμεν;» ἤτοι, θέλεις νὰ εἴπω κτλ. Λιβάν. τ. δ'. σ. 600, 10. «Εἴπω τι βούλεσθε τῶν ἀποῤῥήτων;» «Εἴτε τι βούλει προσθῇς ἢ ἀφέλῃς» (Πλάτ.). «Εἰπέ μοι, βούλει, πάτερ, ἰατρὸν ἄξω σοι προσδραμών (Λιβαν. τ. δ'. σ. 660, 23.);» «Ἡ πρὸς τί βούλεσθε ἐκείνων ταῦτ' ἐξετάσωμεν;» (Ἀριστ. τ. α'., σελ. 431, 3.) — Τὸ βούλομαι κατὰ περίφρασιν ἐκφράζεται καὶ διὰ μετοχῆς καὶ αἰτ. ἢ ἀπαρεμφ. καὶ δηλοῖ, μελετῶ. π. χ. «Ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο ἢ ταῦτα», θέλω. «Οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ», ἤτοι δὲν θέλω. «Βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν», ἀντὶ θέλετε ν' ἀκούητε. «Ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι», ἤτοι ὅ,τι θέλῃς. — «Ὁ βουλόμενος, ἢ ὃς βούλει,» δηλοῖ, πᾶς ὁ τυχών, ὁ θέλων. Ξεν. Ἑλ. 234. Διον. συνθ. σελ. 438. π. χ. «Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος.» Τὸ βουλόμενον, ὡς καὶ τό, βούλεσθαι, δηλοῖ καὶ θέλησις, ὡς, «τὸ βουλόμενον ἐκείνου», ἤτοι ἡ θέλησις ἐκείνου —] Παρὰ Πλάτ. (πρβ. Boeckh. Σιμων. σ. ιδ'.) πολλάκις «βούλεται εἶναι», ὡς τό, μέλλει ἢ κινδυνεύει εἶναι.

2) Βούλομαι σημαίνει καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν θέλω μὲ τί, ἤτοι ἐννοῶ. π. χ. Λουκ. Προμ. 2. «Καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται», ἤγουν, ἂν μὲ τοῦτο θέλῃς, ἐννοῇς τὸν Προμηθέα, κτλ. Δίων Κάσ. σελ. 618, 70. «Τί ποτ' οὖν αὐτῷ βούλεται τὸ τὰ ὅπλα πᾶσιν ἐπιφέρειν;» ἤτοι τί θέλει μὲ τοῦτο, ὅτι κτλ. «Εἰ δὲ βούλει», ἂν θέλῃς καὶ τοῦτο· καὶ μάλιστα, ἑπομένως, ἀνάγκης· τρόπο. μεταβατικὸς ἀπὸ μίαν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην.

3) Τὸ βούλομαι, ὡς καὶ τὸ θέλω, ἐξηγεῖται ἐνίοτε διὰ τοῦ, δύναμαι, ἢ πρέπει νὰ . . . π. χ. Διον. Ἀλ. Ἀρχ. Ῥωμ. β', 12. «Τὸ συνέδριον Ἑλληνιστὶ ἑρμηνευόμενον γερουσίαν βούλεται (ἤτοι δύναται) δηλοῦν», καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ε'.

«Βούλεται (ἤτοι πρέπει) δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάσχωσι».

4) Βούλομαι, ἐπιφερομένου τοῦ ἤ, σπανιώτερον δὲ καὶ δίχα τούτου, σημαίνει προτιμῶ. π. χ. «Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι» (Ἰλ. Α, 117). «Ἐβούλετο ἂν τῆς φέρειν ἢ τρυφῆς συμμετέχειν Ἀριστοδήμῳ» (Πλουτ. Ἠθ. σλ. 272). «Ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν ταῖς περὶ τὰ ἄριστα ἐμπειρίαις ἢ ταῖς δυνάμεσι διαφέρειν» (Ἀλέξ. παρὰ Γελλίῳ 20, 5)». Ἰδὲ καὶ Ἰλ. Ψ, 594. Ὀδ. Μ, 350. Λ, 488. Π, 106. Ρ, 88.) Ἐντελέστερον ὑπάρχει τό, βούλομαι μᾶλλον . . . ἤ.

Κατά τινας (Βούττμανον) διαφέρει τὸ βούλομαι καὶ θέλω κατὰ τοῦτο, ὅτι τὸ μὲν θέλω προσσημαίνει σκοπὸν ἐπίτηδες, τὸ δὲ βούλομαι ἁπλῶς θέλω ἄνευ σκοποῦ τινος· ὡς τόσον, ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται συχνάκις τὸ βούλομαι ἀντὶ τοῦ ἐθέλω ἐπὶ τῶν θεῶν, παρὰ τοῖς ὁποίοις ἄττειν καὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐθέλειν καὶ ἐκτελεῖν, ἐν τῇ σημασίᾳ ἀποφασίζειν τι. Σημ. Τὸ βόλεσθαι, ἀντὶ τοῦ βούλεσθαι, ἀπαντᾷ τρὶς παρ' Ὁμήρῳ· ἰδὲ βόλομαι. Τὸ δὲ βόλλομαι εἶναι Αἰολικὸς τύπος καὶ ἀπαντᾷ παρὰ Θεοκρίτῳ. Ἰδὲ βόλλομαι.

Βουλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ μάχεται, ἢ νὰ μαλώνῃ, φιλόνεικος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1262.

Βουλύσιος, ὁ, ἡ (βουλυτός). Ὥρα τῆς ἡμέρας, ὅτε ξεζεύγεται ὁ βοῦς, Ἀρατ. 825.

Βούλυσις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, βουλυτός· μόνον παρὰ Κικέρ. εἰς Ἀττ. 15, 27.

Βουλυτός, ὁ (βοῦς, λύω), ὑπακ. καιρός. Τὸ δειλινόν, ὁ πρὸς ἑσπέραν καιρός, ὅτε οἱ βόες λύονται ἀπὸ τὸ ἄροτρον, Ἀπ. Ῥοδ. 3, 1342. ὅθεν καὶ τὸ «βουλύσιος ὥρα», παρ' Ἀρατ. Διοσημ. 387. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται παρὰ Φιλοστρ. Ἡρωϊκ. 753. «Τὰ ζευγάρια ἐκ βουλυτοῦ ἥκειν», ὡς ἐκ τῇ συνηθείᾳ, τὰ ζευγάρια ἔρχονται ἀπὸ τὸ χωράφι, ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὸν ζυγόν. Ἄρα κυρίως, ἡ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λύσις τῶν βοῶν. Παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντᾷ μόνον ἐπιρρ. «βουλυτόνδε», περὶ τὴν ἑσπέραν, περὶ τὴν δειλινήν, Ἰλ. Π, 779. Ὀδ. Ι, 58. Ἀριστ. Ὀρν. 1500.

Βούμασθος, ἡ, βούμαστος, ὁ, ἡ· ὑπακουομ. ἄμπελος. Μεγάλας σταφυλὰς ἔχουσα, ἢ σταφυλὴ μεγάλας ῥᾶγας ἔχουσα· κυρίως ὅμως ἡ μεγάλους μαστοὺς ἔχουσα.

Βουμελία, ἡ (μελία). Εἶδος μεγάλης μελίας, Bumelia, Θεόφ.

Βουμολγός, ὁ (ἀμέλγω). Ὁποῖος ἀρμέγει τὰς ἀγελάδας. 2) οὐσιαστ. ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιστασίας ταύτης, Ἀθήν. Β'.

Βούμυκοι, οἱ· ἢ, Βούμυκαι (μυκάομαι). Φωναί, μυκηθμοί, μουγγρίσματα βοῶν· καὶ εἶδος τοιούτων ὑπογείων κρότων, Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΕ'. 2. Σ. 937, 38.

Βουναία, ἡ. Ἐπίθ. Ἥρας, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἵστατο κατὰ τὸν εἰς Ἀκρόπολιν δρόμον ἐπὶ βουνοῦ (λόφου), ἄρα = Ἀκραία, Παυσ. 2, 4, 7.

Βούνεβρος, ὁ, ἡ (νεβρός). Μεγάλος νεβρός, ἐλαφόπουλον, Γαλλ. Faon. Αἰτώπ. Μῦθ. 39. «Βουνέβρῳ περιτυχόντες».

*Βούνευρον, τό. Μάστιξ ἐκ νεύρων τοῦ βοὸς κατεσκευασμένη. Λέξις πολλὰ ἐν χρήσει, μάλιστα ἐν τῇ βιογραφίᾳ καὶ τοῖς μαρτυρίοις τῶν ἁγίων, καὶ παρὰ Μαλαλᾷ καὶ ἄλλοις.

Βουνιάς, ἡ. Εἶδος γογγύλης, μακρὰν τὴν ῥίζαν ἐχούσης, ἐν ᾧ ἡ κυρίως γογγύλη ἢ γογγυλὶς ἔχει τὴν ῥίζαν στρογγυλήν, napus.

Βουνίζω, Μ. ίσω (βουνός). Ἐπισωρεύω, ὡς βουνὸν ποιῶ· παρέχω ἐπισεσωρευμένως καὶ δαψιλῶς, π. χ. ὅτε δίδει τις πολλὴν ποσότητα φαγητῶν. Λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ο'. Ὅθεν τὰ βεβουνισμένα, τὰ δράγματα, ἀγκαλίδες.

Βούνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. Δ'. 124, τὸ ὁποῖον οὐχ ὑγιῶς μετέφρασεν ὁ Πλίνιος, napus, συγχύσας τοῦτο μὲ τό, βουνιάς, διότι τὸ βούνιον φέρει τὸ ἄνθος στεφανοειδές. Ζήτ. ἐν τῷ, Ψευδοβούνιον.

Βουνίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, βουνός. 2) ἀντὶ τοῦ, βουνιάς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124. καὶ 789. 3) ἐπίθετ. «βουνὶς γῆ», βουνώδης, λόφους ἔχουσα. Ζήτ. βουνός.

Βουνίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ βουνοῦ, βουνίσιος, Ἀνάλεκτ. Β'. 81. «Βουνίτης Πάν». 2) ὡς οὐσ., ἐπὶ τῶν βουνῶν, ἢ ἐπὶ τῶν λόφων κατοικῶν. 3) βουκόλος, βοηλάτης. Θηλ. βουνῖτις, ιδος, ἡ.

Βουνοβατέω, ῶ (βατέω). Ἀναβαίνω, περιπατῶ ἐπὶ λόφων, βουνῶν, Ἀνθολ. ς', 218.

Βουνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος βουνοῦ, λοφώδης, βουνώδης, π. χ. τόπος, Διόδ. έ. 40.

*Βουνόθρεπτος, ὁ, ἡ. Ἀναθρεμμένος εἰς τὰ βουνά, ὡς τὸ ἄγριον γένος τῶν αἰγῶν, Θεοδοσ. Ἀκροασ. δ', 13.

Βούνομος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ βοσκημένος ἀπὸ βόας, Σχολ. Ἀριστ. 1383. Βουνόμος δὲ ὁ θρεπτικὸς τῶν βοῶν, εἴτε βουκόλων καὶ τοῦ τόπου, ἔνθα τρέφονται οἱ βόες, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 180.

Βουνόμος, ὁ, ἡ. Ὁ νέμων, βόσκων τοὺς βόας, ἐπὶ βουκόλων, καὶ τοῦ τόπου τῆς βοσκῆς· ἰδὲ βούνομος.

Βουνοπατέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, βουνοβατέω.

Βουνός, οῦ, ὁ. Λόφος, βουνίον. 2) ἐπισώρευσις, σωρός. 3) ὕψωμά τι, σκηνή· καθ' αὐτὸ ἴσως Κυρηναϊκὴ λέξις τοῦ Αἰσχύλου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐκ Σικελίας, Ἡρόδ. Δ', 158. 199. Valck. 4) παρὰ τοῖς Νεωτέροις δὲ οἱ μαστοὶ τῶν γυναικῶν· πρβ. μαστός. Περὶ τῆς παραγ. ἰδὲ Schweigh. Ἡρόδ.

Βουνώδης, εος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βουνοειδής, Πολύβ. β', 15, 8.

Βούπαις, αιδος, ὁ. Παῖς μέγας, οὔπω τέλειος ἀνήρ. 2) = βουγενής, βουποίητος, ἐπίθετον τῶν μελισσῶν, αἵτινες, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς σήψεως τῶν βοῶν, ὡς αἱ μέλισσαι ἐξ ἵππων, Voss. Virg. Georg. 4, 281.

*Βουπάλειος, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ, Βούπαλος, ἤτοι μωρός.

Βούπαλις, εως, ὁ, ἡ (πάλη, βοῦς). = εὐπάλαιος, ἤγουν, ὁ παλαίων πολλὰ μεγάλας πάλας ὡς παλαιστής, Ἀνθολ. Πλανουδ. ξζ'. τ. β'. Σ. 644.

Βούπαλος, ὁ. Ὄνομα ἀρχιτέκτονος καὶ γλύπτου Χίου, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν ὁ Ἱππῶναξ διὰ τὴν μωρίαν του μεγάλην ἔχθραν, ὡς γνωστὸν οὐ μόνον ἐκ τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ᾠδῶν αὐτοῦ.

Βουπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πάομαι). Ὁποῖος ἔχει πολλοὺς βόας, ὁ πλούσιος εἰς βόδια, Ἀνάλεκτ. Α'. 238. Τό, Βουπάμμων, δὲν εἶναι ὀρθόν. (α)

Βούπεινα, ἡ (πεῖνα), = βουλιμία, Λυκόφρ. 581.

Βουπελάτης, ου, ὁ (πελάζω). Ὁ βόας ἐλαύνων, ποιμαίνων, βουκόλος, Ἀπολλ. Ἀργον. Δ'. 1342. (α)

Βουπλανόκτιστος, ὁ, ἡ (πλάνη, κτίζω). Λυκόφρ. 29. «Βουπλανόκτιστοι λόφοι», οἱ κατὰ τὸν χρησμὸν μετὰ τὴν πλάνην τοῦ βοὸς ἀνεγερθέντες λόφοι, ἤγουν ἡ Τροία, διὰ τὴν πλανηθεῖσαν, ᾗ εἵπετο ὁ Ἶλος, βοῦν.

Βουπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὁποῖος πλάττει καὶ σχηματίζει βόας, Ἀνάλεκτ. Α'. 497, ἐπίθ. Μύρωνος.

Βούπλευρον, τό. Φυτόν τι, φέρον καρποὺς ὡς φοίνικας.

Βουπληθής, ὁ, ἡ (πλήθω). Πλῆθος βοῶν, γεμάτος ἀπὸ βόας, «Βουπληθέες ἐξ Ἐρυθείας», Εὐφορίων παρ' Εὐσταθ. εἰς Διον. 558.

Βουπλήκτρος, ὁ, ἡ (πλῆκτρον). Ἐν Ἀναλέκτ. 5. 41. «Βουπλήκτρον ἄκαιναν»· Ταυτὸν τῷ, βουπλήξ.

Βουπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ διὰ τοῦ πελέκεως πλήττων τοὺς βόας, ἢ σφάζων τὰ βόδια. 2) ὡς οὐσ. «ἡ βουπλῆξ», ἀντὶ τοῦ, βούκεντρον, Ἰλ. Ζ, 135. Βουπλήξ, ὁ πληγεὶς ὑπὸ τῶν βοῶν.

*Βουποίητος, ὁ, ἡ (ποιέω). Ταυτὸν τῷ, βούπαις σημ. β'., Ἀνθολ. Π. 12, 249. «Βουποίητοι μέλισσαι».

Βουποίμην, ενος, ὁ (ποιμήν). Ταυτὸν τῷ, βουκόλος, Ἀνάλεκτ. Β'. 177.

Βουπόλος, ὁ (πολέω)· ταυτὸν τῷ, βουκόλος. Βόσκων, ἢ φυλάττων βόας· λέγεται καὶ βουπολέων, μετοχ. τοῦ βουπολέω, Λέων Τ. ἐμυ.

Βουπόρος, ὁ, ἡ (πείρω). Ὁ διαπερῶν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαπερᾷν τοὺς βόας, Ἡρόδ. β', 135. «Ὀβελὸς βουπόρος», σουβλὶ διὰ νὰ ψηθῇ ὁλόκληρος βοῦς. Ξεν. Ἀναβ. ζ', 8, 14. «Ἑκάτας βουπόρος ὀβελίσκος τὸν μηρόν». Εὐρ. Ἀνδρ. 1133. «Βουπόροι σφαγεῖς».

Βούπρηστις, εως, καὶ ιδος, ἡ (πρήθω). Ὄνομα φαρμακεροῦ κανθάρου, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκαμα πρίσκει τὸ δέρμα τῶν θρεμμάτων. 2) ὄνομα λαχάνου τινος, Buprestis, Θεόφρ.

Βούπρωρος, ὁ, ἡ (πρώρα). Ναῦς, ἔχουσα τὸ ἐμπροσθεν μέρος, ἤτοι τὴν πρῶραν παρομοίαν μὲ βοδινὸν κεφάλι, Σοφοκλ. Τραχ. 11., ὅπου ἄλλοι, βούκρανος, ἀναγινώσκ. 2) «Βούπρωρος ἑκατόμβη» (Πλούταρχ. Συμπ. Δ'. Σ. 668)», θυσία ἀπὸ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ ἑνὸς βοὸς προηγουμένου αὐτῶν· τοιοῦτό τε καὶ τὸ παρὰ Στράβ. Γ'. σελ. 703.

Βούρασσος, χαίρθύτερον, βόρασσος, ὁ. Καρπὸς τοῦ φοίνικος κεκρυμμένος ὑπὸ τὸ σκέπασμα αὐτοῦ. Λέγεται καί, ἐλάτη.

Βούρβινον, τό. Εἶδος φυτοῦ.

Βοῦς, οός, ὁ, ἡ. Τὸ βόδι, ἢ ἡ ἀγελάδα· ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ὅτε δὲν διορίζεται τὸ γένος, ἐννοεῖται ἡ ἀγελάδα, ἡ θήλεια βοῦς, Schaef. Λογγ. σ. 389. ὁ Ὅμηρος ὅμως μεταχειρίζεται οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ. τὸ ἀρσενικόν· ὅτε δὲ θέλει νὰ σημάνῃ τὸν ταῦρον ῥητῶς, λέγει, βοῦς ἄρσην, καί, ταῦρος βοῦς, Ἰλ. Β, 389). Ἡ λέξις εἶναι ὀνοματοπεποιημένη. Ἐντεῦθεν λέγεται βοῦς καὶ ἡ γυνή, ὡς καὶ ταῦρος ὁ ἀνήρ (Πινδ. Πυθ. 4, 142. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1117.). — Ἡ βοῦς λαμβάνεται καὶ περιληπτικῶς (ὡς καὶ ἡ ἵππος), π. χ. τὴν βοῦν ἐληίσατο. — 2) συνεκδοχικῶς τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, ἐν τῷ θηλ. ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, δέρμα βόειον (καθὼς καὶ ἐλέφας ἀντὶ τοῦ ἐλεφαντινοκόσμου)· ἐντεῦθεν παρ' Ὁμήρῳ τὰ θηλ. βοῦς τυκτὰς καὶ βοῦς αὔας λέγονται αἱ ἀσπίδες ἐκ βοείας βύρσης, ἤτοι δέρματος τετεχνιτευμέναι, ἰδὲ Ἰλ. Μ, 105 καὶ 137. 3) ταυτὸν τῷ, βούνευρον, μάστιξ. 4) εἶδος ἰχθύος θαλασσίου, σελαχώδους. 5) τάλαντον καὶ νόμισμα Ἀττικὸν μὲ τὸ σημεῖον τοῦ βοός, τὸ δίδραχμον, εἰσαχθὲν ὑπὸ τοῦ Θησέως. — Μεταφορ. λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου μωροῦ καὶ ἀναισθήτου, ὁμοία τῇ Κοιν. λέξει ἀμυγδαλός, ὅθεν καὶ «Βοῦς ἐν αὐλίῳ καθήμενος» παροιμ. ἐπὶ ἀχρηστίας. καί, «Βοῦς Κύπριος» ἐπὶ τοῦ χυδαίου καὶ ἀναισθήτου· εἴρηται δὲ τοῦτο ἀπὸ τῶν παρὰ Βοιωτοῖς βοῶν, οἱ διὰ πολλὴν ἀναισθησίαν σκατὰ ἤσθιον. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν ἐρρέθη καὶ τό, «Βοῦς ἕβδομος» ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων, οἱ γὰρ πένητες ἔμψυχον μὴ ἔχοντες θῦσαι, ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. «Ἕβδομος βοῦς» ὅμως εἶναι εἶδος πλακουντίου κερατοειδοῦς ὡς, ἢ μηνοειδὴς σελήνη. Ἡ παροιμία «Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκε», ἐπὶ γλώσσης ἀναβαίνει, καί, βοῦν ἐπὶ γλώσσης φέρειν,

λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα εἶναι διὰ τὰ χρήματα δεμένη, οἱ ὁποῖοι ἐδωροδοκήθησαν διὰ νὰ μὴ ὁμιλήσωσι τί, καὶ λέγεται μάλιστα ἐπὶ τῶν δωροδοκηθέντων ῥητόρων, Θεόγν. 773. Αἰσχ. Ἀγαμ. 35. »Τὰ δ᾽ ἄλλα σιγῶ· βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας βέβηκεν«. Εὑρίσκονται δὲ καὶ ἄλλαι παροιμίαι, ἐξ ὧν καὶ αὕτη. »Βοῦς ἐν πόλει«, ἐπὶ παραδόξων πραγμάτων. Ἰδὲ Βαστ. ἐπιστ. κριτ. σελ. 184. — »Βοῦς ἡγεμών, βοῦς ἥρωςα, ὀνομάζεται ὁ παχύτατος καὶ ὡραιότατος, ὅστις ἐσφάζετο ἐν δημοτίαις θυσίαις.

Ἰδοὺ περὶ τῆς κλίσεως τῆς λέξεως βοῦς. Ὀνομ. βοῦς (Δωρ. βῶς). Γεν. βοὸς (ποιητ. καὶ βοῦ). Δοτ. βοΐ. Αἰτ. βοῦν (παρὰ ποιητ. καὶ βόα καὶ Δωρ. βῶν). Κλητ. βοῦ. Πληθυντ. Ὀνομ. βόες (σπανίως βοῦς). Γεν. βοῶν. Δοτ. βουσὶ (ποιητ. βόεσσι, σπανιώτατα βοσὶ, καὶ Δωρ. βωσί). Αἰτ. βόας καὶ βοῦς. Κλ. ὦ βόες.

Βουσέλινον, τό. Εἶδος σελίνου.

Βουσκαφέω, ῶ (βοῦς, σκάπτω). Παρὰ Λυκόφρ. Ἀλεξ. 434. κατεδαφίζω, ἀφανίζω σφοδρῶς, σκάπτω διὰ νὰ ἀφανίσω τί.

Βουσόος, α, ἡ (ταυτὸν τῷ βοοσσόος). Ὁποῖος κινητεῖ, βάλλει τοὺς βόας εἰς κίνησιν, ἐπίθετ. τοῦ μύωπος. (Καλλίμ.)

Βουστάδιον, τό· ἢ, βούσταθμον, τό· ἢ βουστασία, ἡ· ἢ Βουστάσιον, τό· ἢ Βούστασις, ἡ. Τόπος, ἐν ᾧ ἵστανται οἱ βόες, ταβορός, ἀχοῦρι, σταῦλος τῶν βοῶν.

Βουστροφηδόν, ἐπίῤῥ. (στροφή). Ὁπόταν τινὲς στρέφεται καθὼς τὰ βόδια ὅταν κάμνωσι τὸ χωράφι, ὅταν γυρίζωσι τὴν αὐλακιάν, δηλ. ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά· ἐν χρήσει δὲ μόνον ἐπὶ ἀρχαιοτάτου τρόπου τοῦ γράφειν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, οἱ ὁποῖοι ἔγραφον τὸν πρῶτον στίχον ἀπὸ δεξιᾶς ἐπ᾽ ἀριστεράν, τὸν δὲ δεύτερον ἀπ᾽ ἀριστερᾶς ἐπὶ δεξιάν, ἢ τἀνάπαλιν, καὶ οὕτω καθεξῆς· οὕτως ἦταν γεγραμμένοι οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος, καὶ οὕτως εἶναι ἡ Σίγειος ἐπιγρ. ὁμοῦ μετ᾽ ἄλλων παρὰ Boeckh corp. Inscr. 1. 3. 27. 43. Ὅρα Βιβλιοθήκης Ἑλληνικῆς Προλεγόμενα, σλ. 22.

Βούστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ γυρισμένος διὰ τοῦ ἀρότρου, ἤτοι ὠργωμένος ἀπὸ βόας, Λυκόφρ. 1438.

Βουστρόφος, ὁ. Ὁ στρέφων, διοικῶν τοὺς βόας. 2) βούκεντρον, Ἐπιγράμ. »Βουστρόφος ἀκροσίδηρος«.

***Βούσυκον**, τό. Εἶδος μεγάλου σύκου.

Βουσφαγέω, ῶ (σφάττω). Σφάζω βόας, Εὐριπ. Ἠλ. 627. ὅθεν

Βουσφαγία, ἡ. Τὸ σφάζειν βόας.

***Βούταλις**. Ζήτει Πῶυξ.

Βούτης, ου, ὁ. Ταυτὸν τῷ, βουκόλος, Εὐριπ. Ἑκ. 646. (Ἀβέβαιον ἂν παρὰ τὸ βοῦς, ἢ βόσκω ἀντὶ βοτής).

Βούτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ ἔχων τὴν τιμὴν ἑνὸς βοὸς, ὁποῖος ἀξίζει ἕνα βόδι· ταυτὸν τῷ, Ἀλφεσίβοιος, καὶ, βοώνητος.

Βούτινον, τό· καὶ Βούτιον, τό· καὶ, Βοῦτις, ιδος, ἡ· ἐκ τοῦ, Βύτις. Εἶδος πίθου ἢ λαγήνου. Ζήτ. Βύτις, πυτίνη.

Βούτομον, τό· καὶ, Βούτομος, ὁ (βοῦς, τέμνω). Εἶδος φυτοῦ, ἐν ἑλώδεσι τόποις φυόμενον, ὅπερ βόσκουσιν οἱ βόες, Galgant.

Βούτορος, ὁ, ἡ (τείρω). Ταυτὸν τῷ, βούπορος. 2) ὁδός, ἀτραπός, Ἡσυχ.

Βουτράγος, ὁ (Φιλόστρατ. Ἀπολλ. ς. 24. σ. 265). Ἐκ βοὸς καὶ τράγου, ζῶον μυθῶδες.

Βουτρέφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἔχων βόας. 2) ταυτὸν τῷ, βοοίτης.

Βούτυπος, καὶ ὀρθότερον βουτύπος, ὁ ἡ (βοῦς, τύπτω). Ὁποῖος κτυπᾷ μὲ τὸν πέλεκυν κατὰ τοῦ αὐχένος τοὺς βόας καὶ τοὺς σφάζει, Ἀπολλ. Β΄. 91. 2) ὡς οὐσ. ταυτὸν τῷ, οἶστρος.

Βουτύρινος, η, ον. Ἀπὸ βούτυρον κατεσκευασμένος, ὡς, μύρον.

Βούτυρον, τό (μὲ υ δίχρονον). Τὸ παχὺ μέρος τοῦ γάλακτος, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 2) παρὰ Πλουτ. Ἠθ. 1109. εἶδος ἀλοιφῆς. Λέγεται καὶ ἀρτενικῶς.

***Βούτυρος**, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, οὕτω καλούμενον παρ᾽ Ἀθην. Θ΄. σ. 395. »Ὄζει δὲ πᾶς ὁ τόπος τότε βουτύρου«.

Βουφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποῖος τρώγει βόας. 2) ὁ τρώγων ὡς ὁ βοῦς, πολυφάγος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Βούφθαλμον, τό (βοὸς ὀφθαλμός). Εἶδος φυτοῦ.

Βουφονέω, ῶ (βουφόνος). Θύω, φονεύω, σφάζω βόδια, Ἰλ. Η, 466.

Βουφόνια, τά· ὑπακουομ. Ἱερά. Ἑορτὴ ἢ θυσία ἐν Ἀθήναις, ὅτε βόας ἔθυον. ἐκ τοῦ

Βουφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ θύων, σφάζων βόας, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 436. 2) τί, καθ᾽ ὃ σφάζονται βόδια, ὡς, θοῖναι, Αἰσχ. Προμ. 531.

***Βουφορβέω** (βουφορβός). Βόσκω, τρέφω βόας, Εὐρ. Ἀλκ. 8.

Βουφόρβια, τά. Ἀγέλη, κοπάδι ἀπὸ βόδια· καὶ ἡ βοσκή, νομὴ τῶν βοῶν, ἤτοι λειβάδια διὰ τοὺς βόας, Εὐριπ. Ἀλκ. 1031. Ἰφιγ. Τ. 301. ἐκ τοῦ

Βουφορβός, ὁ, ἡ (φορβέω). Βόσκων, ἢ τρέφων βόας.

Βούφορτος, ὁ, ἡ, = πολύφορτος, Ἐπιγρ. 6. 222.

Βοῦφος, ὁ. Ὄνομα πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον φωνάζει ὡς αὐτὸ τὸ βόδι, Ardea stellaris, Λινν. ὁ παρ᾽ ἡμῖν, Μποῦφος, καλούμενος. ὅθεν καὶ παροιμ. »Βοῦφος περιφοιτᾷ«, ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀνοήτων· ἐν Ἀντιγράφοις.

Βουχανδής, έος, ὁ, ἡ (χανδάνω). Ὁ βοῦν χωρῶν, τόσον μεγάλος, ὥστε νὰ χωρῇ ἕνα βόδι· πολυχώρητος.

Βούχιλος, ὁ, ἡ (χιλός). Τρέφων τοὺς βόας, θρεπτικὸς αὐτῶν. 2) πλούσιος ἀπὸ βοτάνην, φαγητὸν τῶν βοῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 540, ὡς, λειμών.

(**Βόω**, Μ. όσω καὶ ώσω). Ἀχρηστον θεματικόν, ἐξ οὗ μερικοὶ χρόνοι τοῦ βοάω σχηματίζονται.

Βοώδης, ὁ, ἡ. Βοΐ ὅμοιος, Ἀπολλών. Σοφ.

Βοών, ῶνος, ὁ (βοῦς). Ταυτὸν τῷ, Βουστάσιον, Πίν. Ἡρακλ. σ. 228. πρβ. ἀνδρών.

Βοώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁποῖος ἀγοράζει βόδια. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω καὶ ἄρχοντες, ὅστις εἶχε τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἀγορᾶς τῶν πρὸς θυσίαν ζώων.

Βοώνητος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Ὁποῖος ἠγοράσθη διὰ ἕνα βόδι, ἐπὶ τιμῇ βοός, Παυσαν. Λακ. 12.

***Βοωνία**, ἡ. Ἡ ἀγορὰ τῶν βοῶν. 2) Ἡ ἀξία τοῦ Βοώνου.

Βοώπης, ου, ὁ· καὶ θηλ. βοῶπις, ιδος, ἡ. Ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, ὀμμάτια ὡσὰν τὰ τοῦ βοϊδίου, ἤγουν μεγαλόφθαλμος, καὶ (ἐπειδὴ ἐπαινοῦντο τὰ μεγάλα ὀμμάτια) εὐόφθαλμος. Παρ᾽ Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπὶ γυναικῶν, καὶ μάλιστα ἐπίθ. τῆς Ἥρας, διὰ νὰ σημάνῃ τὴν ἐξαίρετον ὡραιότητα. πρβ. Voss. Virg. Georg. 3, 54. Τὸ ἀρσ. βοώπης ἐσχηματίσθη ὑστερώτερον.

Βοωτέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀροτριῶ, ὀργώνω, Ἡσιόδ. Ἔργ. 389. ἐκ τοῦ

Βοώτης, ου, ὁ, = βούτης. Ὁ τοὺς βοῦς ἐλαύνων, ἀροτριῶν, ὁποῖος ὀργώνει μὲ τὰ βόδια, ζευγίτης, Λυκόφρ. 268. 2) ἀστήρ τις ἐν οὐρανῷ· ταυτὸν τῷ, Ἀρκτοφύλαξ καὶ Ἀρκτοῦρος, Ὀδυσ. Ε. 272.

Βοωτία, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γεωργία, ἄρουρα, Σουΐδ.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ρ.

Βραβεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Βραβέως, καὶ ἑπομένως ἡ τάξις καὶ ἡ διανομὴ τῶν βραβείων ἐν τοῖς ἄθλοις. 2) καὶ ἐντεῦθεν (ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων) ἡ ἀξία τοῦ αἱρετοῦ κριτοῦ, μεσίτου, διαλλάκτου, καὶ ἐξουσιαστοῦ· ἡ διαιτησία, διάλυσις, καὶ διάταξις, προεδρία, Εὐριπ. Φοιν. 453.

Βραβεῖον, τό. Τὸ νικητήριον ἆθλον, ἐπινίκιον, ἡ ἀμοιβή, ἀντιπληρωμή, ὁπόταν νικήσῃ τινάς (τὸ παρὰ Τούρκ. τζελίγγι), λατ. praemium.

Βράβευμα, τος, τό· νεώτερος τύπος ἀντὶ βραβεῖον, Νικητ. Χρον. ΚΑ΄, 3.

Βραβεύς, έως, ὁ· (Ἀττ. πληθ. βραβῆς), καὶ

Βραβευτής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις εἰς τοὺς πανηγυρικοὺς ἄθλους καὶ ἀγῶνας ἐπιστατεῖ, διατάττει καὶ διαμοιράζει τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς. 2) ἐν γένει, ὅστις εἰς παρομοίας ὑποθέσεις διορίζεται ὡς αἱρετὸς κριτής, μεσίτης, διαλλάκτης, ἐξεταστής· ὡς, »Δίκης, φόνου, μόχθων βραβεύςα. »Λόγου βραβεύςα, ὁ ποιητὴς καὶ ὑπερασπιστὴς τοῦ λόγου, Εὐρ. Μηδ. 274. 3) καθ᾽ Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄρχων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 301. »Μυρίας ἵππου βραβεύςα. (Εὑρίσκεται καὶ βράβης ἀντὶ βραβεύς)

Βραβεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι βραβεύς, ἀνταμείβω, καὶ ἑπομένως, διατάττω τοὺς ἄθλους, τοὺς ἀγῶνας, καὶ διαμοιράζω τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς νικητάς. 2) ἐν γένει, διατάττω, διορίζω, διοικῶ κάθε ἄλλην παρομοίαν ὑπόθεσιν, δίδω ἀνταμοιβάς, εἶμαι αἱρετοκριτής, κρίνω τί. Συντάττεται αἰτιατ. εὕρηται δὲ καὶ δοτ., ἢ τίθεται ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ διοικῶ, διανέμω· π. χ. »Οἷς δὲ ὁ ἀφεστὼς θεὸς βραβεύει (Συν.)«. »Δικαίως βραβεύοντα (ὄντα βραβευτὴς) τῶν πραγμάτωνα. »Βραβεύειν τὴν δίκηνα, ἤτοι προεδρεύειν εἰς τὴν κρίσιν. »Πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε (Πλουτ. Λυκ.)«. »Βραβεύων δικαίως γάμον καὶ ἀγαμίαν (Γρηγ. π. φιλοπτωχίας), ἤτοι ἀπονέμων εἰς καθένα τὸ δικαιόνουν.

Βράβης, ου, ὁ· ἀντὶ τοῦ βραβεύς· μόνον παρὰ Δημοσθέν. Στεφ. σ. 322, 11, ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀρχαίῳ ἐπιγράμματι, ὅπερ ὅμως ἀμφιβάλλει ὁ Schaef. appar. crit. ad Demosth. 2 σελ. 364.

Βράβυλον, τό· καὶ, βράβηλον (Θεόκρ. Ζ΄, 146.). Ἄγριός τις καρπός, ὡς τὰ ἀγριοδαμάσκηνα, ἀγριοκόρομλα· καὶ, Βράβυλος, ἡ· τὸ δένδρον τούτων, παρ᾽ Ἀθην. Β΄. Τινὲς δὲ θέλουσιν, ὅτι αὐτὰ εἶσι τὰ παρ᾽ ἡμῖν ἀβράμηλα λεγόμενα, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα ὁ Ἀρεταῖος (Δ΄. 2.) »Βράβυλα ἄγρια« ὀνομάζει. Πρβ. βάρβιλος.

Βραγχαλέος, α, ον. Βραγχιασμένος· ταυτὸν τῷ, βραγχώδης (ἐκ τοῦ βράγχος, ὁ), Ἱππ.

Βραγχάω· ταυτὸν τῷ, βραγχιάω.

Βράγχια, τά. Τὰ τῶν ὀψαρίων σπάραχνα, δι᾽ ὧν ἀναπνέουσιν (ἐκ τοῦ, βράγχος, τό). Ὁ Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α΄. 160. τὰς σιαγόνας τῶν ἰχθύων, »Βράγχη στόματος πτύχας« εἶπε. Βράγχιον, ἑνικ. σπανίως, τὸ πτερύγιον τῶν ἰχθύων, Αἰλ. Ζῶ. 16. 12.

Βραγχιάω, ῶ, Βραγχάω, (βράγχος, ὁ). (Δίων Κάσ. ΞΓ΄. 20.) Εἶμαι βραγχιασμένος, ἔχω βραγχνιάδαν. Φαίνεται, ὁ τι ἔχει πλησιεστάτην συγγένειαν μὲ τό, βράχω, βράζω, βράσσω, καὶ ῥέγχω, ῥέχω, ῥέγκω.

Βραγχιοειδής, έος, καὶ, βραγχοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν σπαράχνων.

Βράγχιος, ὁ, ἡ (βράγχος, τό). Προμηθευμένος μὲ σπάραχνα, ὡς πλῆρες βράγχιοιν, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΒ΄. 45., τὰ ἔχοντα βράγχια ζῶα, τὰ ὀψάρια. 2) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος.

* **Βραγχιώδης**, ὁ, ἡ. Βράγχει ὅμοιος, Ἀριστ. Ζ. ἱστορ. δ, β, 7.

***Βραγχνός**, ή, όν. Βραγχιασμένος. Ζήτ. Ὑπόβραγχνος.

Βράγχος, εος, τό· ταυτὸν τῷ, βράγχιον, ὅπερ καὶ εὐχρηστότερον. Ζήτ. Βράγχια. (Ἀριστοτέλ.). Τὸ πρωτότυπον τούτου εἶναι τό, βράσσω, βράζω, ἀντὶ, ῥάσσω, ῥάζω· καὶ ἡ πρώτη τούτου σημασία ἔστι ταυτὸν τῷ, ῥωχμός, ῥαγή, ῥωγή, ἐγχαραμάδα. Ζήτ. ἐν τῷ, βράχω· παραβάλλεται ἔτι καὶ μετὰ τοῦ, ῥάκος, καὶ, ῥάχις. (Συγγ. τῷ, βράγχος, ὁ)

Βράγχος, ὁ. ἀρσ. Πάθος τι τῶν ἐν τῷ λαιμῷ, ἤτοι ἐν τῷ λάρυγγι γινομένων, τὸ ὁποῖον δὲν

ἀφήνει τὸν ἄνθρωπον νὰ ὁμιλήσῃ καθαρῶς, βραχνάδα. 2) = Βρόγχος (συγγ. τῷ, βρόγχος, ῥόγχος, καὶ τῷ οὐδετ. βράγχος), Κοῖνον. 33. Ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ, βράχω, βράζω, βράσσω· ὡς καὶ τῷ, ῥέγχω, ῥέγχω, ῥέγκω, ὅθεν τὸ Λατιν. raucus, raucedo, ravus. Ὡς ἐκ τοῦ, βράχω, βρύχω (rugo, rugio), βρυχή, βρυχάω, γίνεται τὸ, βρυχανάω, βρυκανάω, βραυκανάω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, βράχω, βραύκω, βραυκός, Raucus, τὸ βράκος, βράχος, βράγχος, κ. τ. τ.

*Βραγχός, ή, όν. Βραγχιασμένος, Ἀνθ.

Βραγχώδης, ὁ, ἡ (βράγχος, εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ βράγχου, ὅταν, ἢ ὀλίγον τι βραγχιασμένος, ὡς, βραγχώδης φωνή. «Βραγχωδέστατα δὲ ὕδατα» (Ἀριστ.) ὀνομάζονται τὰ προξενοῦντα μάλιστα βραγχίασιν νερά· καὶ «βραγχώδης κυναγχικοῖς», ὁ πάσχων κυνάγχην μὲ βρόγχον. 2) (τὸ βράγχος) κατὰ τὸ εἶδος βραγχίων, βραγχιοειδής.

*Βραδινός, ά, όν. Αἰολ. ἀντὶ ῥαδινός, Σαπφ. λείψ. 32. 34.

Βράδος, εος, τὸ (βραδύς)· ταυτὸν τῷ, βραδυτής.

*Βραδυβάμων, γεν. ονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὁ ἀργὰ βαδίζων. (◡◡ – –)

*Βραδυβουλία, ἡ. Ἡ βραδύτης τῆς συμβουλῆς, Φιλ.

*Βραδυγαμέω. Ἀργὰ ὑπανδρεύομαι.

Βραδύγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅποιος ἀργεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ, Πρόκλ. Παρ. 856.

*Βραδυγενής, ὁ, ἡ. Ἀργά, ἤτοι πολλῷ ὕστερον γεννηθείς.

Βραδύγλωσσος, καὶ Ἀττ. βραδύγλωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅποιος ὁμιλεῖ ἀργά, ἐὰν τρέχει ἡ γλῶσσά του, Λουκιαν. Τὸ βραδύγλωσσον, ἡ ἀργότης τῆς ὁμιλίας, γλώσσης ἀδυναμία.

*Βραδυγνώμων, ὁ, ἡ. Ὁ βραδὺς τὴν γνώμην.

Βραδυδινής, έος, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος ἀντί, βραδυδίνης, ου, ὁ (δινέω). Ὅποιος ἀργά, βραδέως περιστρέφεται, ἢ κινεῖται, Ἡσιοδ. «Βραδυδινεῖ μύθοι», Παράφ. Ἰω. σ. 251, 8.

Βραδυήκοος, ὁ, ἡ. Ὁ δύσκολα, ἢ ἀργὰ ἀκούων· ἀντίκειται τῷ, ὀξυήκοος (ἐκ τοῦ βραδὺς καὶ ἀκούω).

Βραδύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅποιος κάμνει ἀργὰ τὸν καρπόν του, ἐπὶ δένδρων.

Βραδυκίνητος, ὁ, ἡ (κινέομαι). Ὅποιος ἀργὰ κινεῖται. Οὐσ. βραδυκινησία.

Βραδυλογία, ἡ (λέγω). Τὸ ἀργὰ λέγειν, ὁμιλεῖν, Πολυδ. καὶ ἐπίθ. βραδυλόγος.

*Βραδυμαθής, ὁ, ἡ (μαθεῖν). Ὁ ἀργὰ μανθάνων. Οὐσιαστ. βραδυμάθεια.

Βραδύνοια, ἡ. Βραδύς, βαρὺς νοῦς. Ἀντ. τῷ, ἀγχίνοια· ἐκ τοῦ

Βραδύνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ὕνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὁ ἔχων βραδύν, βαρὺν νοῦν, ὅποιος ἀργεῖ νὰ μάθῃ ἢ νὰ καταλάβῃ τι, ἀργὸς τὸ πνεῦμα.

Βραδύνω, Μ. υνῶ (βραδύς). Ἐνεργ., ἀργὸν ποιῶ τι, ἐμποδίζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω. «Ἀπὸ σοῦ βραδύνεται», Σοφοκλ. Oid. K. 1628. «Ἡ ὁδὸς βραδύνεται», Ἠλέκτ. 1501., ἀργοπορεῖται. 2) οὐδετ. Μένω πολὺ παρὰ πολύ, ἀργῶ, ἀργοπορῶ· ἐκτείνομαι εἰς μάκρος· συντάσσ. μετὰ τῆς ἐπί, ἐπὶ ἐμψ. καὶ πρὸς ἐπὶ ἀψύχ. π. χ. «Ἐπὶ σοὶ βραδύνω, πρὸς τὸν θάνατον βραδύνω». «Βραδύνειν περί τι», τὸ ἐναντίον, σπεύδειν περί τι, Schaef. Γρηγ. σ. 425. Ἀππιαν. πολ. 2, 27. «Βραδύνει δ' ὁ πόλεμος οὐ δι' ἡμᾶς, ἀλλὰ διὰ τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντας ἡμᾶς». Ὁ παρῳχημένος ἐβεβραδύνει. Τὸ Μέσ. σημαίνει κυρίως, ἀργοπορῶ, ἀμελῶ.

Βραδυπειθής, έος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅποιος βραδέως, ἀργὰ πληροφορεῖται, καταπείθεται, δυσκόλως πιστεύει. «Βραδυπειθὴς φωνή», δι' ἧς τις δυσκόλως πείθεται καὶ πληροφορεῖται.

Βραδυπεπτέω, ῶ (πέπτω). Ἀργὰ βράζω, καὶ ἰδιαιτ. χωνεύω τὸ φαγητόν, Διοσκορ. ὅθεν

Βραδυπεψία, ἡ. Δύσκολος, ἀργοπορινὴ χώνευσις.

*Βραδύπιστος, ὁ, ἡ. Ἀργόπιστος.

Βραδυπλοέω, ῶ (πλέω). Ἀργά, μόλις πλέω, ταξειδεύω, ὡς, ὑπ' ἐναντίου ἀνέμου, Ἀρτεμιδ. δ, 30, σελ. 344. Οὐσ. βραδύπλοια.

Βραδύπνοος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὁ δυσκόλως, ἢ ἀργὰ ἀναπνέων. Κατὰ συναίρ. βραδύπνους.

Βραδυπορέω, ῶ. Ἀργὰ βαδίζω, περιπατῶ, ἐκ τοῦ

Βραδύπορος, ὁ, ἡ (πείρω, πορεύομαι). Ὁ ἀργὰ περιπατῶν, ἢ διαπερῶν διαδόσιμος. «Βραδύπορα ἐδέσματα», φαγητά, τὰ ὁποῖα χωνεύονται καὶ διαμοιράζονται εἰς τὸ σῶμα ἀργά, εἰς ἀντίκειται τὰ ὀξύπορα, συχνὴ ἔκφρασις παρ' Ἰατροῖς. «Βραδύπορον τὸ πέλαγος».

Βραδύπους, οδος, ὁ, ἡ· πουν, τό· (πούς) Ὁ βραδύς, ἀργὸς κατὰ τοὺς πόδας, κατὰ τὰ βήματα. Μεταφ. «Βραδύπους βουλή». Παρ' Εὐριπ. «Βραδύπουν σπεύσαι», ἤτοι θέλω ἐπιταχύνει τὸν ἀργὸν πόδα.

*Βραδυρευστέω. Ἀργὰ ἐκλύομαι, Ἰωαν. Μοναχ. μεταφ. σελ. 117.

Βραδύς, εῖα, ύ. Γενικ. έος, είας, έος. Ἀργός, δυσκολοκίνητος, ἀργοπορινός, οὐ ἐναντ. ταχύς, ὠκύς. 2) ἐπὶ χρόνου, μὴ ταχύς. 3) βαρὺς τὸν νοῦν, ὡς, «φύσει βραδὺς πρὸς τὰ πολιτικά», ἤτοι δύσκολος εἰς τὸ ἐννοεῖν αὐτά. Τὸ βραδὺ οὐσ. ἡ νωθρεία, καὶ ἡ βραδύτης, ἀργοπορία. Βραδύ, ἐπιῤῥηματικῶς, π. χ. βραδὺ τῆς ἡλικίας, ὡς καὶ τὸ βραδέως, μετὰ γενικῆς. Συγκρ. βραδύτερος καὶ βράσσων· ὑπερθετ. βραδύτατος, καὶ βράδιστος, καὶ κατὰ μετάθεσιν, βάρδιστος, Ἰλ. Ψ, 310. — Ἐπιῤῥ. Βραδέως, ἀργά· ἐπὶ καιροῦ ἢ μή· σημαίνει δὲ καὶ κατ' εὐκαιρίαν, Γαλλ. à loisir. π. χ. Θουκ. ε, 78. «Βουλεύεσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων.» Τὸ, βραδέως, συντάσσεται καὶ γενικῇ, π. χ. βραδέως τῆς ἡμέρας, ἤτοι ἀργὰ τῆς ἡμέρας. Τὸ συγκριτ. ἐπιῤῥ. ἐστὶ βραδύτερον, καὶ βραδυτέρως, καὶ βραδιότερον, καὶ βράδιον, καὶ βράσσον· καὶ ὑπερθ. βραδύτατα. Παράγεται ἐκ τοῦ βάρος, βαρύς, βαρδύς, βραδύς.

*Βραδυσιτεῖν. Ἀργὰ τρώγω (ἐπὶ χρόνου). Οὐσ. βραδυσιτία.

Βραδυσκελής, έος, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ βαρὺς κατὰ τὰ σκέλη· ταυτὸν τῷ, βραδύπους. Εὑρίσκεται καὶ βραδύσκελος.

*Βραδυσμός, ὁ. Ἀργοπορία, μέλλησις, Θεοδ. Προδ. Ῥοδ. α'. 133, 1.

Βραδυστομέω, ῶ (στόμα). Εἶμαι βραδὺς κατὰ τὴν ὁμιλίαν, δυσκόλως ὁμιλῶ.

Βραδυτής, ῆτος, ἡ (βραδύς). Ἀργοπορία. 2) ὀκνηρία, νωθρότης, Ἰλ. Τ, 411. 3) ἀργότης τοῦ νοός, ἀμβλύνοια. Ἐνίοτε εὑρίσκεται καὶ παροξυτόνως βραδύτης, ητος, ἡ. Ἰδὲ Βουττμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σ. 234.

*Βραδυτοκέω (τοκέω). Ἀργά, ἢ δυσκόλως γεννῶ, Ἰω. Χρυσ. ὁμ. 129.

Βραδυτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ἀργὰ ἢ δυσκόλως γεννῶν.

*Βραδυφαγέω (φαγεῖν). Ἀργὰ τρώγω.

*Βραδύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων ἀργὴν φωνήν.

Βραδυχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ἀργός, ἀργοπορινὸς κατὰ τὸν χρόνον, Σχολ. μικρ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 325.

Βράζω, ἢ καὶ βράττω, Μ. άσω. Καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βράζω, ἐπὶ ζεομένου ὕδατος, ἢ ἄλλου τινὸς χοχλάζοντος, ζέοντος καὶ ἀναβάλλοντος σώματος, καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης, ἐπὶ παθῶν· καὶ ἐπὶ γέλωτος, «Βράττεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος», ἔνθεν, «Βρασματώδης γέλως»· ἐπὶ δὲ νοός, «Βράζων νόος», τοῦ ὁποίου ὁ νοῦς εἶναι ὅλως εἰς κίνησιν, οὐχ ἑστηκὼς ἐφ' ἑνός. 2) οὐρλιάζω, ἐπὶ ἀρκούδων, Πολυδ. Ζήτ. ἐν τῷ, βράχω. Τὸ παρ' Ἡσιοδ. Ε'. Ζήτ. ἐν τῷ, Βριάζω. (Συγγεν. τῷ, ῥάζω, ἀράσσω, βράχω, ὀνοματοπ.).

Βράθυ, υς, τό· ἢ βράθυς. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Α', 104. Juniperus Sabina, Λινν.

Βράκαι, αἱ (Διόδ. Σικ. Ε', 30). Τὰ βρακιὰ τῶν Γάλλων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Βράκες, ἀναξυρίδες· καί, Βερκεάκαι, ποιητ. 2) εὑρίσκεται παρὰ Θεοκρίτ. ΚΗ', 11. καὶ ὡς γυναικεῖον φόρεμα, «Τάττεσα βράκη» καὶ Σαπφὼ παρ' Ἀθην. «Οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκεα ἕλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν», ὡς τὸ τῆς συνηθ. δὲν ἐξεύρει νὰ δέσῃ τὰ βρακιά της.

Βράκανα, τά. Ἄγρια λάχανα, Ἀθην. Ζ'. ὅθεν τό, δυσβράκανος.

*Βρακίον, τό. Ταυτὸν τῷ, ἀναξυρίς, Σχ. Ἀριστ. Σφ. 1082.

Βρακέω, βράκημι· ταυτὸν τῷ, συνίημι, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. τό, βρακεῖν, καὶ βρακείς. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάρπτω.

Βράκος, τό, Αἰολ. ἀντὶ ῥάκος. Πολύτιμον γυναικεῖον φόρεμα, Σαπφ. λείψ. 10. Θεόκρ. κη', 11.

Βράπτω. Ζήτ. ἐν τῷ, Μάρπτω καὶ βρύκτω.

Βράσμα, ατος, τὸ (βράζω). Τὸ βράζον εἰς τὰ ἔξω καὶ διὰ τοῦ βράσματος ἔξω ἐκχυνόμενον σῶμα. 2) ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ βράζειν, χοχλάζειν· καὶ μεταφ. ὁ κλονισμός. Λέγεται καὶ βράσις, καὶ βρασμός.

Βρασματίας, ου, ὁ (ὑπακουόμ. ἄνεμος)· ταυτὸν τῷ, Βράστης· καὶ «Βρασματίαι σεισμοί».

Βρασματώδης, εος, ὁ, ἡ (βράσμα, εἶδος). Βιαίως κλονιώδης, ὥσπερ βράζων, χοχλάζων. «Γέλως βρασματώδης», ὁ ὁρμητικὸς καὶ ἄμετρος γέλως. Ζήτ. ἐν τῷ Βράζω.

Βρασμός, ὁ (βράττω). Τὸ βράζειν, ἡ βράσις. 2) κλονισμός. «Βρασμὲ γαίης», (Ὀρφ. Ὕμν. ΜϚ'. 3.) ὁ κλόνος, ὁ σεισμὸς καὶ ταραγμὸς τῆς γῆς. «Χθόνιοι βρασμοί», Ἰωσήπ. Πόλ. Ἰουδ. Α'. ιϑ', 4. Ὁ τύπος βράσμα ἀντὶ βρασμὸς εἶναι σπανιώτερος.

Βράσσω, Ἀττ. βράττω, Μ. άσω, συνηθ. τύπος ἀντὶ βράζω. Οὐδετ. βράζω, ζέω, ἀφρίζω· ἐπὶ ὑγρῶν βραζόντων, ἢ ἀναβραζόντων, ὡς ὁ οἶνος· μεταφ. ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἄλλων πραγμάτων ἐν μεγάλῃ κινήσει, ὡς καὶ τὸ βράζω. 2) ἐνεργ. κλονίζω, μὲ βίαν ῥίπτω ἔξω (ἐπὶ θαλάσσης). β) ἀνακινῶ, κοσκινίζω (σῖτον) διὰ νὰ καθαρίσω, Ruhnk. Τίμ. σ. 64. — Τὸ παθητικὸν λαμβάνει πάλιν τὴν σημασίαν τοῦ οὐδετέρου· π. χ. «Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βράσσεσθαι μεγάλοισιν». «Ὕδωρ βρασσόμενον». «Θάλασσα βρασσομένη». «Βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος», ἤλγει τὴν γαστέρα.

Βράσσων, ὁ, ἡ. Ἰλ. Κ, 226. ἀντὶ τοῦ, βραχίων (ἢ κάλλιον ἀντί, βραδίων), συγκριτ. τοῦ βραδύς, ἢ κατ' ἄλλους βραχύς, ὡς τὸ θάσσων ἐκ τοῦ ταχύς.

*Βραστήρ, ῆρος, ὁ (βράσσω), = λίκνον. Καλάθι, μὲ τὸ ὁποῖον λιχνίζουν τὸ σιτάρι, Gloss. Casaub. ad Strab. T. 7. p. 377.

Βράστης, ου, ὁ (βράσσω). Κλόνος, ἢ σεισμός, κυρίως τῆς γῆς τοιοῦτος, ὥστε ἡ γῆ ταράττεται καὶ κινεῖται εἰς τὰ ἄνω κατ' ὀρθὴν γωνίαν, τοιουτοτρόπως, καθὼς τὸ κόσκινον, ὁπόταν κοσκινίζεται τὸ σιτάρι.

Βραστικός, ή, όν (βράζω). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βρασμόν, εἰς κοσκίνισμα, ἢ εἰς ζύμωσιν. «Δύναμις βραστική», Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. τ. α'. σελ. 742.

*Βραστός, ή, όν. Βρασμένος, ὡς, «Βραστὸν κρέας, λαγωὸς βραστός», Ἱερακοσ. σ. 192. 226.

Βραττίμης, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βροτίμης.

Βραυκανάομαι, Ἀποθ. Μέσ., = βρυχανάομαι, καί, βρυχάομαι. Οὐρλιάζω, φωνάζω, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 221., ὅπου τινὲς ἀντί, βρυ-

χανάσται, βραχυχνάσται, ἀνεγιν. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κλαιόντων παιδίων ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε τοῦτον τὸν σχηματισμὸν, τὸν ὁποῖον καὶ μετεχειρίσθη ὁ Φιλοστόργιος ἐν τῇ Ἐκκλησιαστ. Ἱστορ. ΙΑ΄. 6., ὅπου ἐν ἀντίγραφον εἰς τὸ περιθώριον, κραυγάζομαι, ἔχει. Φαίνεται ἔτι, ὅτι ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ἄλλο τοῦ Ἡσυχ. »Βρηχενώμενοι, φωνοῦντες, ἢ χασμώμενοι.

Βράχεα, ἢ βραχέα, τά. Ζήτ. Βράχος.

***Βραχείς**, εῖσα, έν. Μετοχ. παθ. ἀόρ. β΄. τοῦ βρέχω.

***Βραχέως**, ἐπίῤῥ. τοῦ βραχύς.

Βραχιονιστήρ, ῆρος, ὁ (βραχίων). Βραχιόλιον, Πλούταρχ. Ῥώμ. 16. »Ἐπιθυμήσαντα τῶν χρυσῶν βραχιονιστήρων«. ἐκ τοῦ

Βραχίων, ονος, ὁ. Τὸ ἀπὸ τῶν ὤμων μέχρι τοῦ ἀγκῶνος μέρος τῆς χειρὸς (τὸ Μπράτζον), Ἰλ. Μ, 389. 2) ἐπὶ τῶν ζώων καλεῖται ὁ ὦμος, ἡ ὠμοπλάτη. 3) μεταφ. ἡ δύναμις, ἰσχὺς ἡ δυνατὴ τῶν σημείων ἐνέργεια· παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Πρωτογεν. ἐπίσκοπ. Σαρδικηνῆς. — »Βραχίων ὑψηλὸς«, ἡ ἄκρα δύναμις. »Πρυμνὸς βραχίων« (Ἰλ. Π, 323), ὁ ὦμος. Παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου ῥέκω, μέλ. ῥαξῶ· προτάξει αἰολικῶς τὸν β. (υ – –)

Βραχίων, ὁ, ἡ· γεν. ονος, καὶ, Βράχιστος, η, ον, συγκριτ. καὶ ὑπερθετ. ἐκ τοῦ, βραχύς· ἄλλως δὲ, βραχύτερος, βραχύτατος. Ζήτ. βραχύς. (Ἰων. υυ –, Ἀττ. υ – –)

Βράχος, τό. (καὶ κυρ. ἐν τῷ πληθ. βράχεα, καὶ, βράχη, τά. καὶ βραχέα, ὡς ἐκ τοῦ, βραχύς). Σχεδὸν εἶναι ταυτόσημον μὲ τὸ, τέναγος, καὶ, ῥάχος, σημαῖνον, τὸ ῥηχὸν μέρος τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ νερὰ εἶναι ὀλίγα, δηλ. δὲν ἔχουσι βάθος. Τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ ναῦται, Ξέρα, ὀνομάζουσιν, ἥτις συνίσταται ἀπὸ πέτρας ὑφάλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων σχάζουσι τὰ κύματα, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ τῆς συνηθείας, βράχος, τὸ ὁποῖον σημαίνει πέτραν ἀπότομον καὶ ἀντιφεγγοῦσαν. Προκόπ. πόλ. Βανδάλ. Β΄. 1. »Βράχος ποιοῦσιν οὐχ ἥττονα«, ῥηχὰ νερὰ δηλ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Βράγος, ἕλος«. Ζήτ. ἐν τῷ, Βραχύς.

Βραχύβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ἔχων ὀλίγην ζωὴν, ἢ ᾧ τινι ἐδόθη νὰ ζήσῃ ὀλίγον καιρόν. ὅθεν

Βραχυβιότης, ητος, ἡ. Τὸ ὀλίγον, σύντομον τῆς ζωῆς. Ἐναντ. τῷ, μακροβιότης.

Βραχυβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὁ ὀλίγην καὶ μικρὰν βλάβην προξενῶν, Λουκιαν.

Βραχύβωλος, ὁ, ἡ (βῶλος). Ὁ μικρὸν βῶλον, ἢ τόπον, ἔκτασιν ἔχων· ἐπίθετον μικροῦ χωραφίου, Ἀνθολ. Π. 6, 238. »Βραχύβωλος χέρσος«, ἐν μικρὸν κομμάτι χώρας.

Βραχυγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ μικρὰν, περιωρισμένην καὶ ὀλίγην γνῶσιν ἔχων, Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ΄, 18.

***Βραχυγραφέω**. Γράφω μὲ βραχεῖαν συλλαβήν, Τζέτζ. Χιλ. η΄, 701.

***Βραχυδάκτυλος**, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων κοντὰ δάκτυλα.

Βραχύδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὁ ὀλίγου δρόμου ὤν, ἢ ὀλίγον τρέξιμον ἔχων, Ξενοφ. Κυνηγ. ε΄, 21. »Βραχυδρομώτατοι δὲ (οἱ λαγωοὶ) οἱ ἐκ τῶν δασέων«.

Βραχυεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ὁποῖος ὁμιλεῖ ὀλίγα· ἢ ὁ ἐξ ὀλίγων λόγων συνεστάμενος. Οὐσ. Βραχυέπεια, ἡ βραχυλογία.

Βραχυεπῶς, ἐπίῤῥ. Μὲ ὀλίγα λόγια, κοντοσύλλαβα.

Βραχυκαταληκτέω, ῶ. Βραχέως τελειόνω, ὅ ἐστι, καταλήγω εἰς βραχεῖαν συλλαβὴν, ἔχω τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν. 2) ἔχω τὸν ἕνα πόδα βραχύτερον, Μετρ., ἐκ τοῦ

Βραχυκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ λήγων εἰς βραχεῖαν συλλαβὴν, ὁ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων. 2) μὲ ἕνα πόδα βραχύτερος. Οὐσ. Βραχυκαταληξία.

***Βραχύκερκος**, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ ἔχων κοντὴν οὐράν.

***Βραχυκέφαλος**, ὁ, ἡ (κεφαλή). Μὲ κοντὸν κεφάλι· ὄνομα ὀψαρίου.

Βραχυκομάω, ῶ (κομάω). Ἔχω κοντὰ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Στραβ. ια΄, σ. 520.

Βραχύκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ὁ μικρὰ, κοντὰ μέλη ἔχων, Στράβ. Γ. 2) ἐπὶ περιόδου, μικρὰ κῶλα ἔχων, Ῥητορ.

Βραχύλεκτος, ὁ, ἡ. Ὁ βραχὺς εἰς τὸ λέγειν· κυρίως, ὁ ἐν ὀλίγοις ῥηθείς· ἀμφ.

Βραχυλογέω, ῶ (βραχυλόγος). Ὁμιλῶ ὀλίγα, συντόμως λέγω.

Βραχυλογία, ἡ (καὶ βραχυλόγημα, τό). Ἡ σύντομος καὶ εἰς ὀλίγα λόγια πολλὰ περιέχουσα ὁμιλία., γραπτὴ, ἢ μή.

***Βραχυλογικῶς**, ἐπίῤῥ. Συντόμως, ἐν βραχυλογίᾳ.

Βραχυλόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ σύντομος εἰς τὸ λέγειν, ὁ ὀλίγα ὁμιλῶν, σύντομος τὴν ὁμιλίαν, ἔκφρασιν.

Βραχυλός, ἡ, όν. Ὑποκοριστ. τοῦ βραχύς, ἀμφ., Ἡσύχ. Λέξις ἐσφαλμ. ἀντὶ βραχυτελής.

Βραχυμέρεια, ἡ. Ἡ ἰδιότης τοῦ βραχυμεροῦς, ἐκ τοῦ

Βραχυμερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὁποῖος συνίσταται ἀπὸ μικρὰ μέρη, οὗτινος τὰ μέρη κοντὰ, μικρά.

***Βραχυμέριμνος**, ὁ, ἡ (μέριμνα). Ὁ ὢν ἐν στενῇ φροντίδι, Χρυσ.

***Βραχύμετρος**, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὁ βραχέος ὢν μέτρου.

***Βραχυμογής**, έος, ὁ, ἡ (μόγος). Ὁ πάσχων ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ὁ βραχὺ μογῶν.

Βραχυμυθία, ἡ. Ταυτὸν τῷ, βραχυλογία.

Βραχύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ταυτὸν τῷ, βραχυλόγος.

Βραχυντικός, ή, όν (βραχύνω). Ὁ ἐπιτήδειος ἢ καλὸς εἰς τὸ βραχύνειν. Οὐσ. βραχυντική, ἡ.

Βραχύνω, Μ. υνῶ (βραχύς). Ποιῶ τι βραχὺ, σμικρύνω, κονταίνω. 2) ἐπὶ συλλαβῶν, μεταχειρίζομαι μίαν συλλαβὴν βραχεῖαν, Μετρ. Τὸ βραχύνεσθαι καὶ ἐκτείνεσθαι ἀντίκειται.

Βραχύνωτος, ὁ, ἡ (νῶτον). Ὁ μικρὰ, κοντὰ νῶτα ἔχων· ταυτὸν τῷ, ὑπόκυφος, Στράβ. ς΄.

Βραχυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὁποῖος ἔχει μικρὰ, ὀλίγα ὄνειρα, Πλούταρχ. Ἠθ. »Βραχυόνειρος ὕπνος«, ὕπνος μὲ ὀλίγα ὄνειρα.

Βραχυπαραληκτέω. Ἔχω τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν, ἐκ τοῦ

Βραχυπαράληκτος, ὁ, ἡ (παραλήγω). Ὁ ἔχων τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν. Ἐπίῤῥ. βραχυπαραλήκτως, ἤτοι μὲ βραχεῖαν παραλήγουσαν, Σαιχερ. Γρηγ. Κορ. Σ. 121., Μετρ.

***Βραχυπνοέω**. Κοντὰ ἀναπνέω.

Βραχύπνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. πνους (πνέω). Ὁ μικρὰν ἀναπνοὴν ἔχων, καὶ ὁ δυσκόλως ἀναπνέων· ταυτὸν τῷ, βραδύπνους. Οὐσ. βραχύπνοια.

Βραχύπολις, εως, ἡ. Μικρὰ πόλις· καὶ ποιητ. βραχύπτολις, Λυκόφρ. 911.

***Βραχυπορέω**. Κάμνω σύντομον, κοντὸν δρόμον, Εὐσταθ.

Βραχύπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ βραχέα, μικρὰ, ὀλίγα περάματα, πόρους, δρόμους ἔχων, ὡς »Βραχύπορος εἴσπλευσις«, Πλούταρχ. Μάρ. 15., ὅπου ἄλλοι, βραδύπορος, ἀναγιν. Τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Πλατ. Πολ. Η΄. Συγκριτ. βραχυπορώτερος.

Βραχυπότης, ου, ὁ (πότης). Ὁ ὀλίγον καὶ κατ' ὀλίγον καὶ διὰ πολλοῦ πίνων.

Βραχυπότος, ὁ, ἡ (πίνω). Ταυτὸν τῷ ἀνωτέρῳ.

***Βραχύπτολις**, εως, ἡ. = βραχύπολις.

***Βραχυῤῥήμων**, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Ὁ ὀλιγόλογος, ἐν βραχυλογίᾳ λαλῶν, Θεμιστ.

Βραχυῤῥιζία, ἡ. Ἡ μικρότης τῶν ῥιζῶν, ἐκ τοῦ

Βραχύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ μικράς, κοντὰς ῥίζας ἔχων.

Βραχύς, εῖα, ύ. Γενικ. έος, είας, έος (ἐπίῤῥ. βραχέως). Μικρὸς, ὀλίγος, κοντὸς, ἐπὶ χρόνου καὶ διαστήματος καὶ ἀριθμοῦ· πολλὰ μικρὸς, πολλὰ ὀλίγος. »Βραχὺς χρόνος«, (Δημοσθ.) ὀλίγος καιρός· καὶ βραχὺ ἐπίῤῥ. »Βραχὺ φροντίζω«, ὀλίγον φροντίζω, ὀλίγον μοὶ μέλει· »Βραχὺ παύσασθαι«, ὀλίγον (καιρὸν) ἀναπαύεσθαι. »Βραχὺ τοξεύειν«, κοντὰ, ὄχι μακρὰν, ὀλίγον διάστημα. »Ἐπὶ βραχὺ«, ἐπάνω εἰς ὀλίγον καιρὸν, εἰς ὀλίγην ὥραν, ὀλίγον τι· καὶ κατά τι μέρος, ἐξ ἑνὸς μέρους· π. χ. »Ὁ κάλαμος ἔχει μὲν γλυκύτητα, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως« (Θεοφρ.) »Κατὰ βραχὺ«, ἤτοι ἀπ' ὀλίγον· καὶ, συντόμως· ἔστι δὲ ὀλίγον τι. π. χ. »Ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν (Πλατ. Τίμ.)«. »Πρὸς βραχὺ«, ἤτοι εἰς ὀλίγον καιρόν. »Παρὰ βραχὺ«, ταυτόν ἐστι τῷ, παρὰ μικρὸν, σχεδὸν, ὀλίγον ἔλλειψεν, Πολύβ. »Ἐν βραχεῖ« (χρόνῳ), ἤτοι ἐντὸς ὀλίγου. »Πρὸ βραχέος«, ἤτοι πρὸ ὀλίγου. Τὸ δὲ, ἐν βραχεῖ, σημαίνει καὶ μὲ ὀλίγα λόγια, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ πληθ. ἐν βραχέσι, ἐν βραχυτέροις, βραχυτάτοις, καὶ διὰ βραχέων, ἐκ βραχέων ῥημάτων. — Ἐκ βραχέος ἢ διὰ βραχέος, σημαίνει διαστήματος· π. χ. »Ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι«. Παραδείγματα τοῦ βραχὺς ἀντὶ μικρὸς, ἢ ὀλίγος, ἀπαντῶσι πάμπολλα. — Βραχεῖα συλλαβὴ ἀντίκειται τῇ μακρᾷ. — Τὸ συγκριτ. τοῦ βραχὺς εἶναι βραχύτερος, καὶ βραχίων, καὶ βράσσων, τὸ δὲ ὑπερθ. βραχύτατος καὶ βράχιστος. Πρωτότυπον τούτου φαίνεται τὸ, βράσσω, ἀντὶ, ῥάσσω, ταυτὸν τῷ, ῥήσσω, ῥήγνυμι· καὶ πρώτη σημασία τούτου φαίνεται τὸ, σχίζω, ἐσχίζω, ἀποκόπτω, καὶ διὰ τοῦτο, σμικρύνω, κονταίνω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βράχω.

Βραχυσίδηρος, ὁ, ἡ (σίδηρος). Ὁ ἔχων ὀλίγον, ἢ κοντὸν σίδηρον, Πινδάρ. Νεμ. 3, 79.

***Βραχυέτειος**, ὁ, ἡ (ἔτος). Μὲ κοντὸν, ὀλίγον ἔτειον.

Βραχυστελέχης, ου, ὁ· οὐδ. ες (στέλεχος). Ὁ μικρὸν στέλεχον, κορμὸν ἔχων.

Βραχυστομία, ἡ. Ἡ σμικρότης, ἢ ἡ στενότης τοῦ στόματος, ἢ τῆς τρύπας, Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Βραχύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ μικρὸν, ἢ στενὸν στόμα, ἢ τρύπαν ἔχων.

Βραχυσυλλαβία, ἡ. Ἡ βραχύτης τῶν συλλαβῶν, ἢ τῶν λόγων, ἡ μονοσυλλαβία, Ἀναλεκτ. Α΄. 465.

Βραχυσύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Ἐπίθετον τῶν ποδῶν ἐν τῇ Μετρικῇ· ὁ ἔχων ἢ συνεστάμενος ἀπὸ βραχείας συλλαβὰς, Διον. Ἁλικ. 2) κοντοσύλλαβος, μονοσύλλαβος, ὀλιγοσύλλαβος.

Βραχυσύμβολος, ὁ, ἡ (σύμβολον). Ὁ ὀλίγον συνεισφέρων, ὁποῖος δίδει μικρόν τι σύμβολον, ἔρανον (ρεφενέ.) εἰς τὸ συμπόσιον, ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐν γένει. »Μύστης βραχυσύμβολος«, ὁποῖος εἰς μικρὸν συμπόσιον ὡς φίλος καλεῖται, τιμᾶται, Ἀνθ. Π. 9, 229.

Βραχυτελής, έος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος τελειοῦται ὀγλίγωρα, εἰς ὀλίγον καιρὸν, παρὰ τοῖς Ο΄. ὡς, »βραχυτελὴς βίος«.

Βραχύτης, ητος, ἡ (βραχύς). Τὸ ἀφηρ. τοῦ βραχὺς, ἡ σμικρότης, συντομότης, ὀλιγότης.

Βραχυτομέω, ῶ. Κοντὰ κόπτω, ὡς ἄμπελον, ἐκ τοῦ

Βραχυτόμος, ὁ, ἡ. Ὁ ὀλίγον, κοντὰ κόπτων.

Βραχύτομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὀλίγον, κοντὰ κομμένος, κουρευμένος.

Βραχυτονέω. Ἔχω μικρὸν τόνον, ἐλαστικότητα· ἑπομ. μὴ μακρὰν ἐπιτυγχάνω, ἐκ τοῦ

Βραχύτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ μικρὸν, ὀλίγον τόνον, ἐλαττικότητα ἔχων, παρὰ Πλουτάρ. Μάρκελ. 15. 2) ὁ ὀλίγον τεντωμένος. 3) ὁ μόνον πλησίον κτυπῶν, μὴ μακρὰν ἐπιτυγχάνων.

Βραχυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ κοντὸν λαιμὸν ἔχων.

Βραχύϋπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὅποιος κοιμᾶται ὀλίγον, ἔχει ὀλίγον, κοντὸν ὕπνον, Ἀριστοτ. περὶ ὕπνου σελ. 454, 19.

* **Βραχυφαγέω**. Τρώγω ὀλίγον.

Βραχυφαγία, ἡ. Ὀλιγοφαγία, τὸ τρώγειν ὀλίγον.

Βραχυφεγγίτης, ὁ (φέγγος). Ὁ ὀλίγον, ἢ ἀχρεῖος, ἢ ὀλίγον καιρὸν φέγγων, Φιλ. Θεσσ. 11, 5.

Βραχύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων ὀλίγα, ἢ μικρὰ φύλλα, Ἀνάλεκτ. Γ, 221. »Δένδρον βραχύφυλλον«, Πλατ. Τιμ. Σ. 75.

* **Βραχύχειρ**, ὁ, ἡ. Μὲ κοντὰ χέρια· ἐναντ. τῷ, μακρόχειρ.

Βραχυχρόνιος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅποιος διαρκεῖ, βαστᾷ ὀλίγον καιρὸν (Πλάτ. Τιμ. Σ. 75.), ὀλίγης διαρκείας ὤν.

Βραχύωτος, ὁ, ἡ (οὖς). Ὁ ἔχων μικρὰ αὐτία, ἢ αὐτάρματα, χεροῦλια, ὡς, κάδων.

Βράχω, ὅθεν τὸ, Ἔβραχε, ἢ βράχε παρ' Ὁμήρ. καὶ λέγεται μάλιστα ἐπὶ ἤχου μετάλλων καὶ ὅπλων ῥιπτομένων ἢ πρὸς ἄλληλα κτυπουμένων, ἀντί, ἠχεῖν, τρίζειν, κωδωνίζειν, ἦχον, βοὴν ἀποδίδειν, Ἰλ. Δ, 420. καὶ Μ, 396. καὶ ἀλλαχοῦ. »Βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ«, ἀντὶ τοῦ, ἔβραχε. Ἀλλ' ἐν Ἰλ. Φ, 9. κεῖται ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ ποταμοῦ, ὁπότε πίπτει καὶ κτυπᾷ τι σῶμα ἐπ' αὐτῷ. »Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα«, ἀντήχησεν, ἀντηχολόγησε τὸ παραπόταμον, ἤτοι τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐκ τῶν πιπτόντων ἀνθρώπων· καὶ ἐν Ἰλ. Π, 468. ἐπὶ πληγωμένου ἵππου »——ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων«, ὅπου παρομοίως ἐκφράζει, ξεψυχῶν ἔκβαλλε τραχύντατα καὶ στεναχτικὸν ἦχον, βοὴν, μουγγρισμόν. Ἐν Ὀδυσ. Φ, 49. ἐπὶ μουγγρίζοντος ταύρου· »Ἠΰτε ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι, τόσ' ἔβραχεν. Ὁ Ἀπολλ. Δ', 642. ἐπὶ τῆς ἀντηχήσεως τοῦ ἀέρος »..δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ· ἀλλ' ἐν Β', 573. κεῖται τὸ ἔβραχε μόνον ἀντὶ τοῦ, μεγάλως ἐφώναξεν, ἐκραξεν· »ἔβραχε δ' αὐτόθι. Λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου καὶ κρότου ἑνὸς ἄξονος, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ γίνεται μάχη, ἢ ἐπὶ κρότου ἁμάξης διὰ τὸ πολὺ βάρος, καὶ ἐπὶ στεναγμοῦ τῶν βαρέως πληγωμένων, Ἴδε Ὁμ. Ἰλ. Φ, 9, 387. Ε, 838. Δ, 468, καὶ Ε, 859. πλὴν πάντοτε ἐπὶ τοῦ γ' προσώπου ἀορ. ἔβραχε ἢ βράχε, διότι τούτου τοῦ ῥήματος οὐχ εὑρηται τύπος ἄλλος. Αὕτη ἡ λέξις ἔστιν ὀνοματοπεποιημένη. Παράγουσι τινὲς τὸ, ἔβραχε, ἐκ τοῦ, βρέχω, ἀπιθάνως, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ, Ῥάσσω, Ῥήσσω, ὅπερ καὶ πιθανώτερον (τὸ ὀρθότερον ἐκ τοῦ ῥάω), δι' ὃ καὶ συγγενὲς τούτου καὶ ἀπομένως πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς πρωτότυπον τὸ, βράττω, ἢ βράζω, καὶ, ἔβραχε, ἀντὶ Παρακειμ. Βέβραχε, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ. Ἡ πρώτη σημασία τούτου ἄρα εἶναι τὸ, ἠχῶ, ψοφῶ, κρότον καὶ βοὴν ἀποδίδωμι, τρίζω, κωδωνίζω, ἐπὶ συγκρουομένων σιδηρῶν σωμάτων, καθὼς καὶ τὸ συγγενὲς τούτου τὸ, ἄραβος, ἀραβέω, παράγεται ἐκ τοῦ, ἀράττω, ἀντί, ῥάσσω, καὶ τὸ, πάταγος, παταγέω, ἐκ τοῦ πατάσσω. Ἡ δὲ δευτέρα ἔστιν ἡ τοῦ, ἀντηχέω, κροτῶ, ἐπιμαρτυρούσης τῆς συνηθείας, διότι αὕτη τὰς ἀντιφωνούσας καὶ ἀντιβοώσας, ἀποτόμους καὶ ῥαχίας πέτρας, βράχους ὀνομάζει (Ζήτ. Ῥάσσω, καὶ Ῥάχος). Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ, βράζω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βράξειν, τὸ τυχεῖν ὁδυρεσθαι, βεβράξαντα, συντόμως κεκραγότα. Ἐκ τοῦ, βράζω, Μέλ. βράξω. Παρακ. βέβραχα, εἶναι τὸ, βραχμός· καὶ ἐκ τούτου τὸ, βραχμάζουσαι, χρεμετίζουσαι· καὶ ἀπομένως, βράχαλον, χρεμετισμόν, Ἡσύχ., ὅπου ἴσως πρέπει νὰ εἶναι, χρεμετιστικόν. Ἔτι δὲ, καὶ, ῥάθαγος, βράθαγος, εἶναι ἐκ τοῦ, βράζω, βέβραχα, βέβραθα· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ, ἐβραταγήσεν, ἐψόφησεν. Ἴσως καὶ τὸ, βράσσω, εἶναι συγγενὲς τούτου, καὶ μόνον διαφέρει κατὰ τὴν λήγουσαν.

* **Βραχώδης**, ὁ, ἡ. Τραχύς, βράχους περιέχων, πλήρης πετρῶν καὶ βράχων, Ἡσυχ.

* **Βρεβίον**, τό· ἐκ τοῦ Λατ. breve καὶ breviarium. Ἡ ἐπίτομος καὶ σύντομος γραφή· ἐπιτομή· καὶ ἡ ἀπογραφὴ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου, ἣν καὶ Μάτρικα ἔλεγον, Κανόν. Συνόδ.

Βρέγμα, ατος, τό· ταυτὸν τῷ Ὁμηρικ. βρεχμός, καὶ βρέχμα· παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ Σουΐδᾳ ἔτι καὶ, βρεγμός. Τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος τοῦ τριχωτοῦ κρανίου, ἤτοι τὸ μετὰ τὸ μέτωπον, sinciput, τὸ ὁποῖον καὶ ἁπαλὸν λέγεται. Ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει τοῦτο τὸ μέρος, βρέγμα, (Ζώων Ἱστορ. Α'. 7.) λέγων »Τελευταῖον γὰρ τῶν ἐν τῷ σώματι πήγνυται ὀστέων«, διότι πήγνυται ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ κόκκαλα. Ἐν τούτῳ εἶναι καὶ ἡ καλουμένη Φοντανέλλα τῶν ἀρτιγεννημένων παιδίων. Ἄρα, ἡ παραγωγὴ τούτου ἐκ τοῦ, βρέχω, εἶναι ὀρθή. Παρὰ Νικάνδρῳ Θηρ. 219. κεῖται βρεχμός, ἀντὶ τοῦ ὅλου τούτου τοῦ τριχωτοῦ μέρους. 2) ταυτὸν τῷ, ἀπόβρεγμα, ἔγχυμα, ἀπόζεμα, Διοσ. Σικ. Γ'. 32. »Ποτῷ δ' οἱ μὲν ἰδιῶται συγχρῶνται παλιούρων βρέγματι«.

* **Βρεγμός**, ὁ, = βρέγμα.

* **Βρεκεκεκέξ**. Κωμικὴ μίμησις τῆς φωνῆς τῶν βατράχων παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 209. Αἰτ. μυθ. 307. καὶ Ἰκασ. Ἀλεξ. τονικ. παραγγ. σελ. 38, 7.

* **Βρεκτός**, ἡ, ὄν. Βρεγμένος, ἀπαλυνθεὶς ὑπὸ τοῦ νεροῦ. »Βρεκτάν, ψωμίον παλαιόν, μουσκευμένον εἰς τὸ νερόν, φαγητὸν τῶν Ἀναχωρητῶν.

Βρέμω, μέσ. βρέμομαι, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. εὔχρηστον (ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, βρεμαίνω). Βοῶ, ἠχῶ, βοΐζω· βροντῶ· χοχλάζω· μουγγρίζω, οὐρλιάζω· σίζω, μουρμουρίζω· συρίζω· βομβίζω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κτύπον, κρότον, βοητὸν ποιῶ, καὶ λέγεται 1) ἐπὶ κυμάτων καὶ ζάλης θαλάττης, ὁπότε σκάζουσι τὰ κύματα εἰς τὴν ξηράν, Ἰλ. Β, 210. καὶ Ἰλ. Δ, 425. »Χέρσῳ ῥηγνύμενον (κῦμα), μεγάλα βρέμει«. 2) ἐπὶ βροντῆς, καὶ ἐντεῦθεν τὸ, βροντή, καὶ, Ὑψιβρεμέτης. 3) ἐπὶ σφοδροῦ ἀνέμου συρίζοντος, καθὼς π. χ. ὁπότε προσβάλλει εἰς τὰ σχοινία καὶ καρούλια τῶν πλοίων, καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, Ἰλ. Ξ, 399. »Ἄνεμος μέγα βρέμεται«. 4) ἐπὶ ζέοντος, βράζοντος ὕδατος. »Βρομέοντά τε τὸν ζωμόν«, (Νικάνδρ. παρ' Ἀθην. Γ.) τὸ ὁποῖον ὁ Ἀθήν. διὰ τοῦ, ἀναβρομέοντα, ἑρμην. 5) ἐπὶ συριζόντων, βομβούντων καὶ ζουζουνιζόντων μυιῶν, Ἰλ. Π, 642. »..ὡς ὅτε μυῖαι... βρομέωσι« (ἡ πρώτη, τρίτη καὶ πέμπτη σημασία μόνον ἀπαντῶσι παρ' Ὁμήρῳ, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσὶ μεθομηρικαί). 6) ἐπὶ ἀντηχούντων παραθαλαττίων, ἢ βράχων, Ἀπολλ. Β', 323. »Αἰθὴρ βρέμει«, καὶ Β', 567. 7) ἐπὶ δυσπνοίας, ἤτοι ἀγκομαχήματος, ὁπότε ἀναπνέων τινὰς ῥοχαλίζει. Ὁ αὐτ. Β. 666. »Ἀϋτμὴ βρέμει«, καθὼς π. χ. κάμνει ἡ γάτα. 8) ἐπὶ ἀντηχοῦντος καὶ ἀντιβοῶντος λειμῶνος, λειβαδίου. Ὁ αὐτ. Δ', 1302. »..ἀμφὶ δὲ λειμὼν βρέμεται«. 9) ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς λύρας, Πινδαρ. Νέμ. 11, 8 »Βρέμεται δέ σφι λύρα καὶ ἀοιδά«, ὅστις καὶ ἐν 9, 19. »Βρομίαν φόρμιγγα«, λέγει. Μεταφορικῶς λέγεται καὶ ἐπὶ δυσαρεστήσεως, ἀγανακτήσεως, μανίας, ὀργῆς, ἢ ἐπιθυμίας μάχης, ἢ ὁπότε μουγγρίζῃ, ἢ τρίζῃ τοὺς ὀδόντας τινάς. Πινδάρ. Ὀλυμπ. 6, 55. »Βρέμει ἀφνιτεον«. Ἐπὶ πεινασμένου λύκου, Ἀπολλ. Δ'. 1247. »—στεναχὸν βρέμει ἄσπετον«. Γρηγόρ. ὁ Ναζιανζ. ἔχει »Βρέμοντα κατὰ τῆς ἐκκλησίας«. καὶ, »παρῆν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων Χριστιανοῖς«. (Συγγεν. τῷ, βρόμος, βροντή.)

Βρένθειον, ἡ, βρένθειον, τό. Εἶδος εὐώδους μύρου, Ἀθήν.

Βρένθις, ἡ· ταυτὸν τῷ, θρίδαξ, Ἀθήν. Β'.

Βρένθος, ὁ. Ἕν, ἀδιόριστον εἰσέτι εἶδος πτηνοῦ, διατρίβον πάντοτε εἰς τὰ νερά, τὸ ὁποῖον κάμνει ὑπερήφανα καὶ καμαρωτὰ σχήματα, καθὼς ὁ μαχητὴς ἀλέκτωρ (πετεινός). 2) μεταφ. ἀλαζονεία, κομπασμὸς (κόρδωμα), τὰ ὑπερήφανα σχήματα τοῦ προσώπου· ταυτὸν τῷ, τῦφος, παρ' Ἀθην., ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἔχει, ὡς τὸ σκώπτω ἐκ τοῦ σκώψ. 3) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 11. Βρένθος, καί, κατὰ τὰ Ἀντίγρ., Βρένδος, ἔστι μελαγχικόν τι πτηνόν.

Βρενθύομαι, ἢ ὕστερον, βρενθύνομαι. Ἀποθ. Μέσ. (μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει), τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὰ ὑπερήφανα καὶ ἀλαζονικὰ ἢ τετυφωμένα σχήματα ἑνὸς ὑπερηφάνου· καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, καυχῶμαι πρεπετῶς, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι (κορδόνω ὡς ὁ πετεινός). Παρὰ Πλουτάρχ. περὶ Εὐγεν. 8. »Πότερον ἐκεῖνος τοσοῦτον προσυπελάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅτον σὺ βρενθύῃ« Τιμ. Σ. 64. Ruhnk. (– – ∪ –, Ἀριστ. Ἱππ. 26. Νεφ. 361.) Παράγεται δὲ ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ, θύω (λυσσῶ, ἐξαγριαίνομαι) καὶ τῆς συλλαβῆς βρε (ἐκ τοῦ βρέμω).

Βρέξις, εως, ἡ (βρέχω), = βροχή. Βρέξιμον, τὸ βρέχειν τι, Ξενοφ.

Βρέτας, εος, τό. πληθ. Βρέτη. Λέγεται τὸ ξύλινον ἄγαλμα τῶν θεῶν, ξόανον, μάλιστα παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 167. 253. ἐντεῦθεν τὸ »Βρετέεσσι ἀλκάν«, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 898., ὅπου τὸ »Βρέτεος ἄρεια«, κεῖται. 2) μεταφ. ἀναίσθητος.

Βρεφικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. βρεφικῶς (βρέφος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ βρέφη, ἢ παιδικός, Σοφοκλ. Ἠλ. 145. Εὐσταθ. »Βρεφόθεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας.

* **Βρεφίον**, τό. Τὸ βρέφος, Κ. Μανασ. Χρ. σ. 37.

* **Βρεφοκομέω**. Περιποιοῦμαι τὰ βρέφη.

Βρεφοκτονία, ἡ. Ὁ τῶν βρεφῶν φόνος, ἐκ τοῦ

Βρεφοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅποιος φονεύει τὰ βρέφη.

Βρέφος, εος, τό (ἀντί, τρέφος, ἢ φέρβος). Ἀπὸ Πινδ. καὶ ὕστερον δηλοῖ τὸ νεογεννημένον παιδίον, ἄρσεν, ἢ θῆλυ, καὶ τὸ νεογεννημένον ζῶον, νήπιον. 2) ἐν δὲ Ἰλ. Ψ, 266. ταυτὸν τῷ, ἔμβρυον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ ἔτι ὄν. Κατὰ πλεονασμὸν λέγεται νέον Βρέφος, Εὐριπ. Βάκχ. 289. (Συγγεν. τοῦ τρέφω καὶ φέρβω, ἴσως δὲ καὶ τοῦ βρέχω. Πρβ. ἔρση).

Βρεφοτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, εἰς ὃν ἀνατρέφονται τὰ βρέφη, τὰ ἐκτεθέντα, καὶ οἱ ὀρφανοί. Τὸ ῥῆμα, βρεφοτροφέω, νεώτ. τύπ.

* **Βρεφόω**. Σχηματίζω, κάμνω ἔμβρυον, ἐπὶ τοῦ σπέρματος.

Βρεφύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, βρέφος. Βρεφάκι, Ἀριστοφ. Βατρ. 973. Δουκ. διαλ. Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 103.

* **Βρεφώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Παιδικός, ὅμοιος τῷ βρέφει. Ἐπίρρ. βρεφωδῶς, Πρόκλ. Παράφ. Κλήμ.

Βρέχμα, τό· καὶ βρεχμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, Βρέγμα, Ἰλ. Ε, 586. Νικανδρ. Θηρ. 219. Ἀλκίφ. 3, 5.

Βρέχω, Μ. ξω. Χύνω νερὸν ἢ ἄλλο τι ὑγρὸν ἐπί τι, ὑγραίνω, ῥαντίζω, ὑγρόν ποιῶ τι, μουσκεύω, καὶ βρέχω τι, ἐπὶ βροχῆς ἢ μή. 2) μεταφ. ἐπισωρεύειν, πλημμυρίζειν καὶ κατασπατάζειν τι, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 6, 92. »Ἐγκέκρυπτο σχοίνῳ βατιᾷ τ' ἐν ἀπειρίτῳ ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα«, ἤτοι ἐπισεσωρευμένος, ἐσκεπασμένος, σκεπασμένος, γεμάτος ἀπὸ ἀστράπτοντα ξανθά

καὶ πυκνὰ ἵκ· καὶ 7, 63. »Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν«. 3) μεταφ. πίνω, Ἀθην. »Δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν«. 4) ἀπροσ. βρέχει, ὡς τὸ ὕει. Παθητ. Βρέχομαι καθὼς παρ' ἡμῖν. »Βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλὸν«, Ξενοφ. καὶ μεταφ. ἐπὶ τῶν πιόντων ὀλίγον τι πλέον τοῦ δέοντος, »βεβρεγμένος, μέθῃ βρεχθείς«. Ὁ παθητ. ἀόριστος ἐβρέχθην εἶναι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφεῦσιν εὐχρηστότερος, παρὰ ἐβράχην. Τὸ βρέχω διαφέρει τοῦ τέγγω, καθότι τοῦτο σημαίνει, ὅτε βρέχεταί τι βαθέως, ὡς ὁ σπόγγος ἢ τὸ ἱμάτιον, ἐκεῖνο δέ, ἐπὶ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν διαπερᾷ τὸ ὑγρόν, οἷον τὸ ξύλον, ὁ λίθος. (Παράγ. ἐκ τοῦ ῥέω, προτάξει Αἰολ. τοῦ β, βρέω, καὶ μετὰ παραγωγῆς)

*Βρήσσω, Ἰων. ἀντὶ βράσσω.

Βρι-, μόριον ἐπιτατικόν, ἀχώριστον καὶ προτασσόμενον τῆς λέξεως ἐν τῇ συντάξει, ἐξ οὗ βριάω, βριαρός, καὶ ὄβριμος, ὡς Βριάρεως, Ὀβριάρεως. Ἐκ τούτου διάφορος καὶ αὐτόπαρκτος λέξις ἔστι τὸ κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ βριθὺ γενόμενον βρῖ, ὅπερ ὅμως, κατὰ Στραβ. η'. Σ. 560. Alm., ὁ Ἡσίοδ. ἐχρήσατο ἀντὶ βριαρόν, ὡς ῥᾶ ἐκ τοῦ ῥᾴδιον, κρῖ, δῶ, κ. τ. λ.

Βρίακχος, ὁ, ἡ. Ἡ Βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα.

Βριαρής, ὁ, ἡ, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 659., ὅπου τὰ Ἀντίγραφα ὀρθότερον, Βριαρή, ἔχουσι.

Βριαρός, (καὶ Ἰων. βριερός) ά, όν (βριάω). Ἰσχυρός, δυνατός. Παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Λ, 375. Σ, 611, πάντοτε ἐπίθετον τῆς περικεφαλαίας, κόρυθος, τρυφαλείας.

Βριαρόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ δυνατὸς τὴν χεῖρα, Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ε.

Βριάω, ῶ (βρι-). Ἰσχυρὸν ποιῶ τινά· ἐνδυναμόνω, κάμνω δυνατόν, Ἡσίοδ. Ἔργ. 5. Θεογ. 447. 2) οὐδετ., εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός, Ἡσ. Ἔ. 5. Ὀππιαν. Ἁλ. Κ', 96. Ζήτ. Ὄμβριμος.

Βρίγκος, ὁ. Παρ' Ἀθην. ὁ ἰχθύς, ὅστις ἄλλως ἀνθοδέρκας, βρίκχος, καί, οὐρανοσκόπος, καλεῖται.

Βριερός, Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, βριαρός.

Βρίζα, ἡ. Εἶδος γεννήματος ἐν Θρᾴκῃ καὶ Μακεδονίᾳ, ἤτοι σπαρτοῦ, τὸ δεύτερον μετὰ τὸν σῖτον, Λατιν. Secale cereale Linn. (Ἡ λέξις, ὡς φαίνεται, εἶναι ὁ πρωτότ. Αἰολ. τύπος τοῦ ῥίζα, Bast Γρηγ. Σ. 576.)

Βρίζω, Μ. ίξω (οὐδέποτε δὲ βρίσσω). Νυστάζω, καθεύδω, ἀποκοιμοῦμαι. Εὐριπ. Ῥῆσ. 825. »Ἔβριξα«, ἀντὶ τοῦ ἐνύσταξα, ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Δ, 223. Καθόλου δὲ σημαίνει, καθεύδω, κοιμοῦμαι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι βρίξαντες, ὑπνώσαντες, καὶ βρίζει, ἐσθίει, πιάζει, εὕδει. Δίων Χρυσ. Λόγ. 35. »Ἀπὸ ζώων τινῶν καὶ φυτῶν καρποὺς ξύλων βρίζοντες«, ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντί, ξυλλογίζοντες, ἤ τι τῶν τοιούτων. 2) εἶμαι ἀργός, ὀκνός, πράττω ὡς ἀποκοιμημένος, Ἰλ. Δ, 223. (Παράγεται ἐκ τοῦ βρι καὶ ἵζω καθημαι, οἱονεὶ βαρυΐζω, καὶ μεταφ. δηλοῖ τὴν παντελῆ ἀμέλειαν. Τὸ ἐναντίον εἶναι ἀβρίζω, οὐ καθεύδω, καὶ ἐντεῦθεν ἐπίρρ. ἀβρίξ, ἀντὶ ἐγρηγόρως. Συγγεν. τῷ, βρίθω.)

Βριήπυος, ὁ, ἡ (ἀπύω). Ὁ σφοδρῶς καὶ μεγάλως φωνάζων, μεγαλόφωνος, ἐπίθετ. τοῦ Ἄρεος, Ἰλ. Ν, 521, ὃν ἀλλαχοῦ χαλκεόφωνον λέγει.

Βρῖθος, εος, τό· ἡ, βριθοσύνη, ἡ (βρίθω)· ταυτὸν τῷ, βάρος, καὶ βαρύτης, Ἰλ. Ε, 839. καὶ μεταφ. οἷς, »τῶν . . . ἀτυχημάτων τὰ μὲν ἔχει τι βρῖθος καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸν βίον«, Ἀριστ. Ἠθ. Νικομ. 1, 11. (Βρῖθος, μόνον παρὰ Τίμωνι, sill. λείψ. 3. σ. 41. Παυλ.)

Βριθύκερως, ω, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ βαρέα καὶ δυνατὰ κέρατα ἔχων, Ὀππ. Ἁλ. Β', 290. »Βριθύκερως ἔλαφος.«

Βριθύνοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. Βριθύνους, ου, ὁ, ἡ. Ὁ βαρύν, ἐμβριθῆ νοῦν ἔχων (ἀντίκειται τῷ, κουφόνους), ἄρα, στοχαστικός, σκεπτικός, φρόνιμος, Ἀνάλεκτ. Β. 518. »Βριθύνους βασιλεύς«.

Βριθύς, εῖα, ύ. Γενικ. έος, είας, έος (βρίθω). Ταυτὸν τῷ, βαρύς· παρ' Ὁμήρῳ πάντοτε ἐπιθ. τοῦ ἔγχους, πρβ. βρι.

Βρίθω, Μ. βρίσω, Ἀόρ. ἔβρισα, Παρακ. βέβριθα. Οὐδετ. Ἔχω βάρος, εἶμαι βαρύς, βεβαρυμένος, πεφορτισμένος, Ἰλ. Π, 384. »Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών«. Φιλ. βί. Μωσ. γ'. »Ἅπαντα αὐθὺς βλαστοὺς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν«. 2) ὑπὸ τοῦ βάρους κλίνω εἰς τὰ κάτω ἢ εἰς ἓν μέρος, Ἀριστ. Προβλ. ιε'. »Ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος«. Διον. Ἐπιτομ. ις', »Βρίθει ἡ κεφαλὴ εἰς γόνατα«, ὅτε πολλάκις προστίθεται καὶ τὸ κάτω. π. χ. »Οὐχὶ κάτω βρίσειν βαρύς«. 3) ἐνίοτε ὁρμῶ. Πλουτ. Καίσ. κ. μθ'. »Οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν«. Ἱπποκρ. »Ἐπειδὰν . . . πολὺς ἀὴρ βρίσῃ, βρίσας δὲ μένῃ«, καὶ Ἰλ. Φ, 385. »Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα« (ἤτοι βαρεῖα). 4) γέμω, πλήθω, εἶμαι γεμάτος, εὐπορῶ, συν. ἡ δοτ. (ἢ καὶ γεν. παρὰ τοῖς νεωτέροις). Ἰλ. Σ, 561. »Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν«. Ὀδ. Τ, 112. »Βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ«. Ὕμν. εἰς Δήμ. 478. »Πᾶσα δὲ φύλλοισίν τε καὶ ἄνθεσιν εὐρεῖα χθὼν ἔβρισε«. Ὀδ. Ο, 334. »Τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν«. Δούκα Ἱστορ. Βυζ. σελ. 172. »Φυτὰ παντοῖα βρίθοντα καρποῖς«· καὶ σελ. 195. »Βρίθοντας ἀντὶ καρπῶν νεκρὰ σώματα«. Ἐν χρήσει δὲ καὶ τὸ παθητ. κατὰ τὰς ἰδίας σημασίας καὶ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, Ἰλ. Θ, 307. »Καρπῷ βριθομένη«. Ἐπιγρ. »Νηδὺν βριθομένη δάμαλις«, ἤγουν ἔγκυος. Ἡσίοδ. Α. 290. »Πέταλα βριθόμενα σταχύεσσι«. Χρυσ. »Ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην«. 5) μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερισχύω, ὑπερτερῶ, ὑπερέχω, π. χ. βρίθω χερσί, πλούτου βάθει, εὐδοξίᾳ, ὄλβῳ. — Ὀδ. Ζ, 159. »Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδ' ἀγάγηται«, ἤγουν νικήσας μὲ τὸ πλῆθος τῶν δώρων τοὺς ἄλλους συμμνηστευτάς, διὰ τὸ δηλαδὴ τῆς κόρης περιμάχητον· καὶ ἔστι μεταφορὰ ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν, ὅταν ἡ μία πλάστιγξ εἶναι βαρυτέρα τῆς ἑτέρας. — Πινδ. Νεμ. 6, 70. »Μέγα βρίθειν«. Λέγεται δὲ καὶ ἐν ἀγῶνι, μάχῃ βρίθειν, ἤτοι ὑπερισχύειν, Ἰλ. Μ, 346. 359. Ρ, 233. 512. Παράβλ. ἐπιβρίθω. — ἐνεργ. Βαρύνω, καταθλίβω, πληθύνω τί ἢ βαρύνω, κάμνω νὰ κλίνῃ εἰς ἓν μέρος, Αἰσχ. Περσ. 346. »Τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσοῤῥόπῳ τύχῃ«. Πινδ. Νεμ. 8, 31. »Ὅσπερ (ὄλβος) καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ«, ἤτοι ηὔξησε μὲ πλοῦτον, ἐπλούτισεν. Ὀππ. Ἀρτεμ. 258. »Εἶθ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας βρίσαθ' ὁμοῤῥοθέοντες«. Τὸ δὲ παρ' Ἀλκιφ. γ', 67. »Βριθῆναι τοῖς πάθεσιν«, εἶναι φανερὰ διεφθαρμένον, ἀντὶ τοῦ πιεσθῆναι ἴσως, βαρυνθῆναι. — Συγγεν. τῷ, βάρος, βαρύνω, βαρύθω. (i)

Βριμάζω, Μ. άσω, καὶ βριμαίνω (ταῦτα μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ.), καὶ βριμάομαι, βριμόομαι, Ἀπολ. Μίσ. Ὅλα ταῦτα προέρχονται ἐκ τοῦ, βρίμη, καὶ σημαίνουσιν, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, φοβερίζω, μάλιστα δὲ ἐπὶ ζώων, μουγκρίζω, ὡς ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας. Ἰδὲ βρίμη.

Βρίμη, ἡ. Ὀργή, ἀγανάκτησις, παράστασις αὐτῆς μετὰ διαφόρων σημείων, φοβερισμοῦ κτλ. 2) ἰσχύς, δύναμις, ὡς βρῖθος, ὕμ. Ὁμ. 28, 10. ἰδιαιτ. ἀπειλή, ὕβρις. Ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. τὸ τοῦ Ἀπολλ. ἐν Δ'. 1677. »Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου«, διὰ τοῦ, δύναμις, ἰσχύς· ἀλλ' ἦτο κάλλιον ἐνταῦθα νὰ ληφθῇ ἡ ἑρμην. τοῦ Ἡσύχ. »ἀπειλῇ«, ὅστις προσθέτει ἔτι. »Καὶ ἡ γυναικεία ἀῤῥητοποιία — — Ἑκάστη σημασία παράγεται ἐκ τοῦ, Βρέω, ὅθεν γίνεται τό, βριάω, καί, βρίθω. Αὐτὴ ὅμως ἡ σημασία εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τό, βρόμος, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ, βρέμω, ἑνὸς διαφορετικοῦ σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ Βρέμω, fremo, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ σημασία ἑρμηνεύεται ἐν τῷ, βρέμω. Τοιοῦτον τι εἶναι καὶ τό, βριμώ, τὸ τῆς Ἑκάτης ἢ Περσεφόνης ἐπίθετον, ἐκφράζον δαιμόνιόν τι φοβερόν, ἤτοι καταπληκτικήν, τρομακτικήν, φόβον προξενοῦσα· ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ συνείθιζε νὰ φαίνηται πάντοτε μὲ ἀόρατον τρομακτικὸν κρότον καὶ μὲ φωνὰς καὶ οὐρλιάσματα τῶν συντροφευόντων αὐτὴν σκύλων. Αὕτη καλεῖται συχνάκις τοιουτοτρόπως ὑπὸ Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου. Ὅθεν τὸ ῥῆμα, Βριμάομαι, ὀργίζομαι, ἢ ἀπειλῶ, φοβερίζω μὲ ὀργὴν καὶ θυμόν, (ὡς τό, βρίμειν) κατά τινος, ἤ, τινί, Ἀριστοφ. Ἱππ. 855. »Εἰ τὼ βριμησαίσθω, ἐὰν σὺ ὀργισθῇς, ἂν θυμωθῇς, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς ἔχει τὸ ταμεῖον. »Ὑπὸ γὰρ ταῖς πολλαῖς μύλαις βριμωμέναις ὁ τῆς μιᾶς ψόφος ῥᾳδίως ἐλάνθανεν«, ὅ ἐστιν ἦχον ἀποτελούσαις. Ἄρα, κατὰ ταύτην τὴν ἑρμην. ταυτὸν ἔστι τῷ, βρεμούσαις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν σχηματισμόν, Βριμάζω, Μ. άσω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, »τῇ τοῦ λέοντος χρῶμαι φωνῇ«, καί, βριμῶ, ἀπειλῶ, καί, βριμήσατα, δεινή, χαλεπή· οὕτω καὶ τό, βριμαίνομαι, καί, βριμοῦμαι (ἐκ τοῦ, βριμώ), θυμώνομαι, ὀργίζομαι· καί, βρίμημα, διὰ τοῦ, ἐπίπληξις. Ὁ Ξενοφ. Κυροπ. Δ', Ε', 9. λέγει »Ἐβριμοῦτο τῷ Κύρῳ« ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς μύτης μετὰ δυσαρεστήσεως φυσήματος, καὶ βογγίσματος, καθὼς π. χ. ὁπόταν τινὰς ἀπὸ θυμὸν καὶ ἀγανάκτησιν φυσᾷ ἀπὸ ταῖς μύταις ὡσὰν τὸ ἄλογον. Τὸ ἐπίῤῥημ. Βριμηδὸν μεταχειρίζεται ὁ Νόννος ἐν τῇ ῥήσει »Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἶκτον ἀνέλκων«, ἐπὶ βαθέων καὶ βαρέων στεναγμῶν μετὰ τοῦ ἐκ τῆς μύτης φυσήματος συνοδευομένων, καθὼς καὶ ὁ Ἀπολλών. περὶ τοῦ πεινῶντος καὶ τροφὴν ζητοῦντος λύκου λέγει »Στενάχων βρέμει«. Οἱ Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος καὶ Μάρκος μεταχειρίζονται τὴν λέξιν »Ἐνεβριμᾶτο τινί«, καθὼς καὶ ὁ Ξενοφ., ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ἐν Κεφ. ΙΑ', λέγει »Ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι«, ἀντὶ τοῦ, ἐμούγγρισεν, ἐβόγγισε, ἐπὶ τοῦ μετὰ δυσαρεστήσεως διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῆς μύτης ἤχου, ἤτοι βοῆς. Κατὰ τοῦτο παραβάλλεται καὶ τὸ συγγενὲς αὐτοῦ φριμάω, καὶ φριμάσσω, διαφέροντα μόνον κατὰ τὸν δασὺν φθόγγον.

*Βριμηδόν, Ἐπίῤῥ. Φυσῶντας ὑπ' ὀργῆς.

*Βρίμημα, τό, = βρίμη (– – ∪).

Βρίμησις, ἡ (βρῖ, μῆνις). Ταυτὸν τῷ, βαρύμηνις, ὁ, ἡ, Σχολ. Ἀπολλ. Β'. 860.

Βριμόθυμος, ὁ, ἡ (βρίμη). Παντχν. παρὰ Κλημεντ. προτρεπτ. »Βριμόθυμος Ἄρης«, ὁ λίαν θυμώδης, ὁρμητικός, ἀντὶ ὀμβριμόθυμος.

Βριμόομαι, μοῦμαι. Ζήτ. ἐν τῷ, βρίμη, βριμάζω.

Βριμώ, όος, οῦς, ἡ (βρίμη). Οὕτως ἐλέγετο ἡ Περσεφόνη, ἢ ἡ Ἑκάτη, ἐπειδὴ καὶ αὗται ἐφαίνοντο μὲ τρομακτικὰ σημεῖα. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρίμη.

*Βριμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Τρομακτικός, ἄγριος· ἀντίκειται τῷ, εὐαγής· ἀμφότερα ἐπὶ ψυχῆς, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 1. 52. 41.

Βρισάρματος, ὁ, ἡ (βρίθω, ἅρμα). Ὁ βαρύνων τὸ ἅρμα, τὸ ἅμαξι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 441. Ὕμν. Ὁμ. 7, 1. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως.

Βρισαύχην, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὁ ἔχων τὸν αὐχένα κεκλιμένον, ὁ τὸν αὐχένα βαρύν.

Βρισόμαχος, ὁ, ἡ (βρίθω)· ταυτὸν τῷ, βαρύμαχος. Βαρύς, ἐπικίνδυνος εἰς τὴν μάχην.

Βρίσσος, καί, βρύσσος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἐχίνου.

Βρίσχος, ὁ· ταυτὸν τῷ, Ὕρισχος, ἡ Ὑρίσχος.

* **Βριτόμαρτις**, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Κρησί.

Βρόγχια, τά (βρόγχος). Τὸ τέλος τῆς τραχείας ἀρτηρίας, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται εἰς τὸν πνεύμονα, οἱ χόνδροι τῆς τραχείας ἀρτηρίας. 2) τὰ σπογγοειδῆ ἐπάνωθεν τῆς μύτης ἔσωθεν τόπαλα.

Βρογχία, ἡ. Ἡ χονδρώδης ἀρτηρία. ἀμφ.

Βρογχιάζω, Μ. άσω. παρ. Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, βροχθίζω, καταπίνω, βρογχίζω, ἐξ οὗ τὸ σύνθετον καταβρογχίζω γνωστόν.

Βρογχοκήλη, ἡ (βρόγχος, κήλη). Ἀγκοῦτα (γγαρα), εἶδος ὄγκου ἡ σπάσματος τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ὅθεν «βρογχοκηλιώδης» λέγεται ὁ πάσχων τοῦτο τὸ πάθος.

Βρογχοπαράταξις, ἡ (Κωμικ. λέξις). Παράταξις τοῦ λάρυγγος, λαρυγγοπόλεμος, Ἀθην. ζ, σ. 298. «Ὁ Κύνουλκος ἔφη, ἀποφέρεται ἐκ τῆς βρογχοπαρατάξεως ὁ λάρος».

Βρόγχος, ὁ. Ὁ καταπότης λάρυγξ, ὁ λαιμὸς καὶ ὁ φάρυγξ, Κατάπιωνας. 2) ἡ τραχεῖα ἀρτηρία, δι' ἧς ἀναπνέομεν. 3) ῥόφημα (μία ῥουφεξιά), Ἐπίχ. (Βρόγχος, ῥόγχος)

Βρογχωτήρ, ῆρος, ὁ (βρόγχος). Ἰουστιν. Ἀρχ. Γ. Ζ. 4. Ἡ εἰς τὰ φορέματα τρύπα διὰ νὰ περάσῃ τις τὸ κεφάλι ἕως εἰς τὸν λαιμόν, τραχηλιά.

Βρόκω· ὅθεν τό, καταβρόξειε, καὶ ἀναβρόξειε, περὶ οὗ ζήτ. τὸ συνηθέστερον, βρύκω.

Βρομέω, = βρέμω. Βομβίζω, ἐπὶ μυιῶν, σφηκῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν τοιούτων, Ἰλ. Π, 642. 2) λέγεται καὶ ἐπὶ νεροῦ, ἢ ζωμοῦ βράζοντος, κοχλάζοντος. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρέμω.

* **Βρομιάζομαι** (βρόμιος)· ταυτὸν τῷ, βακχεύω. Φαντάζω ὡς εἰ βακχεύεται, Ἀνθολ. Παλ. 9. 774, καὶ 775. «Βάκχη βρομιαζομένη».

* **Βρομιάς**, άδος, ἡ. θηλ. τοῦ βρόμιος. Βακχική. 2) εἶδος ποτηρίου.

Βρόμιος, α, ον (βρόμος). Κάμνων ἦχον, κρότον, ἠχητικός, Πινδ. Νεμ. 9, 18. «Βρομίαν φόρμιγγαν». 2) ὡς οὐσ., ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὁ προξενῶν κρότον, φωνὰς καὶ κραυγάς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 991. «Ὦ Διόνυσε Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ»· ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. 3) = βάκχειος, ἀνήκων εἰς τὸν Βάκχον, οἶνον κτ. «Βρομία χάρις» παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 311, ἀντὶ οἱ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες. «Βρομίη», ἐπίθ. Ἀρτέμιδος. 4) βρόμιος λέγεται καὶ ὁ οἶνος, π. χ. «Βρομίου πῶμα». Σιμμίας (ἐπιγραμ.) ζ, 193. «Βρομίας οἰνάδος ἐν πετάλοισι». Ἀνθολ. Πλανουδ. 309. Τόμ. β. σ. 720. «Ὄμμα δέ μευ βρομίῳ βεβαρημένον». Ὀρφ. Λιθ. 604. «Μετ' ἀκρήτου βρομίοιο». 5) κύριον ὄνομα.

* **Βρομιώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Βακχικός, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτόν, εἰς τὸν οἶνον, ἢ δι' αὐτόν. Μακεδ. ἐν Ἀνθολ. Παλ. 11, 27. «Βρομιώδεα πηλόν», ἤτοι καλὸν εἰς ἀμπέλους.

* **Βρομιώτης**, ὁ, καὶ θηλ. βρομιῶτις, ιδος, ἡ, = βρομιώδης, Βακχῶτις, Βάκχη.

Βρόμος, ὁ, ἡ (βρέμω). Καθε δυνατός, ἀκουστὸς ἦχος, βρόντος, βοή· ὡς τοῦ πυρός, τοῦ κεραυνοῦ. Πινδάρ. Ὀλ. 32, 45. «Βρόμος πυρὸς αἰθομένοιο». Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ξ. 396. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς τοῦ ἀνέμου, τοῦ ὕδατος, ὅρα, ταραχή, κτύπος, μουρμουρητόν. 2) ὑστεροῦτ. καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ θηρίων, ὡς ἔκφρασις καὶ παράστασις τῆς δυσαρεστήσεως, ἀγανακτήσεως, μανίας καὶ θυμοῦ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὡς καὶ τό, βρέμω, καὶ τὰ ἐκ τοῦ, βρόμος, παραγόμενα, βρομέω καὶ βρομιάζω. 3) ὁ ἦχος ὀργάνων τινῶν, ὡς αὐλῶν, τυμπάνων, Ἀν. Π. σ. 174. 4) εἶδος βοτάνης, ὁμοίας σίτῳ, ἡ Βρόμη, avena, Θεόφρ. Γράφ. καὶ βόρμος. 5) = βρῶμος. Ἀμφ.

Βρομώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροντώδης, ἠχώδης. 2) = βρωμώδης, ὁποῖος βρωμᾷ. Ἀμφ.

Βρονταῖος, αία, αῖον (βροντή). Ὁ ἀνήκων εἰς βροντήν, ἢ ὁ ἀπὸ βροντήν, ὡς, Ζεύς, νεφέλαι, ἠχώ.

Βροντάω, Μ. ήσω, καὶ βροντάζω (βροντή). Βροντῶ (μπουμπουνίζω), Ὀδυσ. Ξ, 305. «Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν». 2) τροπικ. ἐπὶ πάσης φωνῆς σφοδρᾶς, π. χ. τοῦ ῥήτορος. «Βροντᾷ τὸ δικαστήριον». «Βροντᾶν ἐξ συγκλεττίας». Τὸ παθητ. βροντᾶσθαι ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ μεταχειρίζεται ὁ Ἀριστοτ. σελ. 463, 13. «Οἴονται γὰρ κεραυνοῦσθαι καὶ βροντᾶσθαι, μικρῶν ἤχων ἐν ταῖς ὠσὶ γινομένων».

Βροντεῖον, τό. Μηχανή τις ἐν τῷ θεάτρῳ, βροντῆς ἀποτελεστική, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Πολυδ. Δ', 127. 130. «Τὸ δὲ Βροντεῖον ὑπὸ τὴν σκηνὴν ὄπισθεν, ἀσκοὶ ψήφων ἔμπλεοι διωκόμενοι φέρονται κατὰ χαλκωμάτων.»

Βροντή, ἡ (βροντάω). Ἡ βροντή, ἥτις γίνεται ὅταν βρέχῃ καὶ πίπτωσι κεραυνοί (Μπουμπουνητόν), Ὁμ., ὅστις προστίθησι, Διὸς καὶ Ζηνός, παράβλ. κεραυνός, (ἐκ τοῦ, βρέμω, βρόμος, ὡς τό, φένω, φόνος, φόντης), Ἰλ. Ν, 796. ἐν γένει, καθεὶς δυνατὸς κρότος, φωνή. 2) ἡ κατάστασις, ἐν ᾗ εὑρίσκεται ὁ πληγεὶς ὑπὸ βροντῆς, Ἡροδ. ζ, 10, 5. «Βροντῆς υἱοί», παρὰ τῷ Εὐαγγ. Μάρκῳ, ὁ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, διὰ τὴν ὑπέρφυᾶ καὶ θείαν τῆς θεολογίας φωνήν.

* **Βροντηδόν**, ἐπίρρ. Ἐν εἴδει βροντῆς.

* **Βρόντημα**, τό. Τὸ βροντᾶν· ἡ βροντή, Αἰσχ.

Βροντησικέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ἀριστοφ. Νεφ. 266. «Βροντησικέραυνοι νεφέλαι», ἡ βροντὴν καὶ κεραυνὸν φέρουσα, ἢ ἀστράπτουσα νεφέλη.

Βροντογενής, έος, ὁ, ἡ· καί, βροντόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (βροντή, γένος, παῖς). Ὁ γεννημένος ἀπὸ βροντήν, ὁ τῆς βροντῆς υἱός. Ἀμφ.

* **Βροντοειδής**, ὁ, ἡ. Ὅμοιος τῇ βροντῇ, ὡς ἡ νεφέλη. Ἐπίρρ. βροντοειδῶς.

* **Βροντοηχής**, ὁ, ἡ. Ἠχώδης ὡς ἡ βροντή.

* **Βροντολόγια**, τά. Βίβλοι, ἐν αἷς πραγματεύονται περὶ τῆς βροντῆς καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς προμαντευομένων.

Βροντοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ βροντὴν ποιῶν, Λουκιαν.

* **Βροντοσκοπία**, ἡ (σκοπέω). Ἡ παρατήρησις τῶν βροντῶν καὶ περιγραφή, Ἰω. Λυδ. Ἴδε καὶ κεραυνοσκοπία.

Βροντόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων τὴν φωνὴν ὡς βροντήν, μεγαλόφωνος, Γεω. Κεδρ. τ. α'. σ. 239.

* **Βροντώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροντώδης, ἢ βροντῇ ὅμοιος, ὡς, ὑετός, λίθος.

* **Βρόξαι**, ἰδὲ ἀναβρόξειε καὶ καταβρόξειε.

Βρότειος, ὁ, ἡ· (θηλ. καὶ βροτεία) καὶ βρότεος, έα, εον· καί, βροτήσιος, ὁ, ἡ· καὶ βροτησία θηλ. (βροτός). Θνητός, ἀνθρώπινος, ἀνήκων εἰς βροτόν, θνητόν, Ὀδ. Τ, 545. Ὑμ. Ὁμ. Ἀφρ. 47. Αἰσχ. Εὐμεν. 164. Ποιητικῶς μόνον.

* **Βροτήσιος**, ὁ, ἡ· θηλ. καὶ βροτησία, = βρότειος.

Βροτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὁποῖος πατεῖ (βαίνει), διαβαίνει ἐπάνω εἰς ἀνθρώπους, Θεόκρ. Ἀμφ. Δωρ. κλητ. βροτοβᾶμον. (α)

Βροτόγηρυς, υος, ὁ, ἡ (γῆρυς). Ὁ ἔχων ἀνθρώπινον φωνήν, λαλιάν, Ἀνάλεκτ. Β'. 147. «Ψιττακὸς ὁ βροτόγηρυς».

Βροτοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ἀνθρώπου, ἢ ὅμοιος ἀνθρώπῳ, ὡς, ἄγαλμα, δείκηλον.

Βροτόεις, εσσα, εν (βρότος). Αἱματωμένος, μὲ ἀνθρώπινον αἷμα ῥαντισμένος, αἱματώδης (ἐπὶ ἀνθρωπίνου μόνον αἵματος τίθεται ὁ βρότος), Ἰλ. Θ, 534. Κ, 528. Ξ, 509. Ο, 347. Π, 13, 540. Χ, 245. Ζ, 480. ἐπιτοπολὺ μετὰ τοῦ, ἔναρα.

Βροτοκτονέω, ῶ (κτείνω). Φονεύω ἀνθρώπους, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 421. ἐκ τοῦ

Βροτοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁποῖος φονεύει, θανατόνει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους, ὡς, σκορπίος, θηρίον.

Βροτολοιγός, ὁ, ἡ (λοιγός). Ταυτὸν τῷ, βροτολέτης καὶ βροτοκτόνος, Ἰλ. Ε, 31. μάλιστα δὲ ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως ἀεὶ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ.

Βροτός, ὁ. Θνητός, ἄνθρωπος, ἐναντ. τῷ, ἀθάνατος ἢ θεός, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται αὐτῷ ἀεὶ ὡς οὐσιαστ. Ἰλ. Ε, 304. Μ, 383, 449. Ψ, 287 κτλ. Εὕρηται καὶ θηλ. «Βροτὸς αὐδήεσσα» ἅπαξ ἐν Ὀδ. Ε, 334. Ὡς ἐπίθετον, θνητός, ἐν οὐδετ. παρὰ Πινδ. Μέσον συχνὸν παρὰ ποιηταῖς. (Παράγεται ἐκ τοῦ ῥέω, ῥοτός, καὶ Αἰολ. προτάξει τοῦ β. δηλοῖ ἄρα τὸν ῥοῇ ὑποκείμενον καὶ ἐν ῥοῇ ἄνθρωπον, τὸν ῥευστόν, ο. ε. φθαρτόν)

Βρότος, ὁ. Τὸ ἐκ πληγῆς ῥέον καὶ πεπηγμένον αἷμα, Λυκόφρ. 992. (ὅθεν τό, βροτόεις· ὁ δὲ Σχολ. ἐν Ἰλ. Η, 425. τὸ μετὰ ἱδρῶτος καὶ κόνεως μιγὲν αἷμα λέγει, ὅπερ καὶ λύθρον λέγεται, καὶ μόνον ἐπὶ αἵματος ἀνθρώπου. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. ἀεὶ μετὰ τοῦ αἱματόεις, ἐν δὲ Ὀδ. Ω, 189. «Μέλας βρότος». (Κατὰ Δάμμιον ἐκ τοῦ ῥέω, ῥότος, Αἰολ.).

Βροτοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ σκοπῶν, παρατηρῶν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 499.

Βροτοσσόος, ὁ, ἡ (σαόω, σώζω). Ὁ σώζων, λυτρόνων τοὺς ἀνθρώπους, ἢ σωτήριος, Ὀρφ. Λ. 750.

Βροτοστυγής, ὁ, ἡ (στυγέω). Ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους. 2) ὁ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μισημένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 51. Προμηθ. 799

Βροτοφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος, βροτός). Ὁ φέγγων, καταυγάζων τοὺς ἀνθρώπους, Ἀνάλεκτ. Γ'. 278., ὡς, ὁ νοῦς.

Βροτοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὁ φθείρων τοὺς ἀνθρώπους, Αἰσχ. Εὐμεν. 787. Ἱκετ. 264. κτλ.

Βροτόω, ῶ (βρότος) Ῥαντίζω, μολύνω μὲ αἷμα, αἱματόνω τί· ὅθεν «Βεβροτωμένα τεύχεα» παρ' Ὁμ. Ὀδ. Λ, 41. 2) κάμνω θνητὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅθεν Γρηγ. Ναζ. βροτωθῆναι καὶ βροτωσάμενος, ἔγινεν ἄνθρωπος. Θεοφ. Ὁμ. ζ, σ. 90. «Θεὸς ὑπάρχων καὶ βροτωθείς».

Βροῦκος, καί, βροῦχος, ὁ. Εἶδος ἀκρίδος χωρὶς πτερά, ἢ αἱ νέαι ἀκρίδες, ὁπότε εἶναι ἄνευ πτερῶν· ἐκ τοῦ, βρύκω, τό, τρώγω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Βρύκοι, Ἀττέλεβοι, ἀκρίδες.

* **Βρόχειος**, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν βρόχον, θηλειάν. Τὸ βροχεῖον, ταυτὸν τῷ, βρόχος.

Βροχετός, ὁ (βρέχω). Βρέξιμον, βροχή, Ἀνάλεκτ. Γ'. 185. «Βροχετῶν ἀρωγέα». 2) ὁ ἐναντίον τῆς βροχῆς φαινόλης, μαντέλλον.

Βροχή, ἡ (βρέχω). Βρέξις, βρέξιμον, τὸ βρέχειν τι διὰ νὰ ὑγρανθῇ, νὰ μουσκεύσῃ. 2) ὑετός, βροχή.

Βροχθίζω, Μ. ίσω (βρόχθος). Καταπίνω, χάφτω, καὶ ῥουφῶ «Γόγγρῳ τε λευκῷ πᾶσι τοῖς κολλώδεσι βρόχθιζεν», Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. ΙΔ'. μεταφ. καταναλίσκω. 2) βρέχω τὸν λάρυγγά μου, Ἀριστοτέλ. προβλ. ΚΖ'. 3. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Κλήμεντ. Ἀλεξ.

* **Βροχθισμός**, ὁ. Κατάποσις. «Ἑνὶ βροχθισμῷ», μὲ μίαν καταπιάν.

Βρόχθος, ὁ. Λαιμός, λάρυγξ, γούργουλας, φάρυγξ. 2) καταπιά. 3) λαίμαργος. (πιθανῶς ἐκ τοῦ βρόγχος, οὐχὶ ἐκ τοῦ βιβρώσκω)

Βροχθώδης, εος, ὁ, ἡ. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 366. «Βροχθώδης λίμνη», ξηρά. Ἀμφ. (ὅπου

κάλλιον ἀναγνωστέον, βροχμώδης, ὡς παρ' Ἡσυχ. ἡ νοτερὰ καὶ ἁπαλή, ἐκ Δημοκρίτου (ἐκ τοῦ, βροχμός, ταυτὸν τῷ, βρέγμα, τὸ βρεμένον, μουσκευμένον, ὑγρόν· ἐκ τοῦ, βρέχω). Τὸ εἰρημένον βροχμὸς ἴσως παρὰ Δυκόφρ. 704. κεῖται ἀντὶ τοῦ, βρόχος.

*Βροχίζω. Πιάνω μὲ θηλυάν, Ἰω. Κλιμακ. σ. 334, 7. . . . »Ταῖς παγίσι βροχισθῶσιν.

*Βρόχιας μόρος, ἤτοι θάνατος διὰ τῆς θηλυᾶς, Νοvν. Ἰουστ. σ. 103, 5.

Βροχίς, ίδος, ἡ (βρόχος). Μικρὸς βρόχος, θηλυά· ὄμματι εἰς τὸ δίκτυον, ἢ ἀράχνην. Ἡσιόδ. Ε. 2) ἐκ τοῦ βρέχω, ἀγγεῖον τι, διὰ νὰ βρέχῃ τις τι ἐν αὐτῷ· μελανοδοχεῖον (καλαμάρι), Ἀνάλεκτ. Β'. 52. »Τὴν εὐμέλανον βροχίδα.«

Βροχμός, ὁ· τὸ βρέγμα.

Βροχμώδης, ὁ, ἡ. Νοτερὸς καὶ ἁπαλός· ἰδὲ βροχθώδης.

Βρόχος, ὁ. Δεσμός, ἀγχόνη, θηλυά, συρτοθηλυά, Ὀδυσ. Χ, 472. Ὑστερώτ. ἰδιαιτ. βρόχια· διὰ τὴν πίασιν τῶν πτηνῶν. Πολυδ. Γ. »Ἔστι δὲ ὁ βρόχος τὸ συνεχὲς ἐν τοῖς δικτύοις τετράγωνον διάστημα, συνεστηκὸς ἐκ τεττάρων ἀμμάτων, ὅ, τεινομένης τῆς ἄρκυος, γίνεται ῥαβδοειδές, δι' οὗ τὴν κεφαλὴν ὠθεῖ τὰ θηρία, ὡς διεκπετούμενα, καὶ περὶ αὐτὸ ἐνσχεθέντα ἁλίσκεται.« Ἐν γένει, θηλυά, σχοινίον· συγγεν. τῷ, βρόγχος. (Παρὰ Θεόγν. 1057 ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἰδὲ Σειδ. καὶ Ἑρμαν. Ἠλ. Σ. 60).

*Βροχύς, καὶ ἐπίρρ. βροχέως, Αἰολ. ἀντὶ βραχύς, βραχέως, Σαπφώ.

Βροχωτός, ὁ, ἡ. Πεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος· πιασμένος εἰς τὰ βρόχια, εἰς τὴν θηλυάν. »Βρόχωτος ἀγχόνη.«

(Βρόω, βρώμι) ἀχρ. θέμα, ἀντὶ τούτων εἰς τὸν ἐνεστῶτα εἶναι ἐν χρήσει τὸ βιβρώσκω· σχηματίζονται δὲ τινες χρόνοι ἐκ τούτων, ὡς, βρώσω, Μέλλ. καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς συνθέτοις.

*Βρῦ, ἰδὲ βρύλλω, βρῦν.

Βρυάζω, ἐκ τοῦ, βρύω (εὐπορῶ, βρίθω, γέμω, καθ' ὑπερβολήν), τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ τὴν ἰδίαν σημασίαν, ἐπὶ πλήθους, εὐφορίας, φυτικῆς ὁρμῆς τῶν ἀνθέων καὶ φυτῶν πρὸς γέννησιν, βλάστησιν, ἄνθησιν καὶ καρποφορίαν, ἔτι δὲ ἐπὶ προκοπῶν ὁμιλιῶν. 2) ἐπὶ ἀνθρώπου σημαίνει τὴν μετὰ αἰσθαντικῆς δυνάμεως συνδεδεμένην ὑπερβολικὴν εὐφροσύνην, χαράν, ἀγαλλίασιν, ζωηρότητα, καὶ ἀλαζονίαν, ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, εὐθυμῶ, εὐωχοῦμαι, εὐφραίνομαι, τὸ ἀρεστόν μοι ποιῶ, καὶ γαυριῶ· ἰδίως δὲ μεταχειρίζεται τοῦτο ὁ Ἐπίκουρος ἀντὶ τοῦ, ἥδομαι (ἤτοι διεγείρω ἐμαυτῷ τερπνὰ αἰσθήματα, μάλιστα διὰ μέσου φαγητοῦ, ποτοῦ ἢ ἄλλων ἀναπαύσεων), καθὼς καὶ τὸ ἐκ τούτου παραγόμενον, βρυασμοί, ἡδοναί, τέρψεις, χαραί. Ἐπίκουρ. παρὰ Στοβ. »Βρυάζω, τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἄρτῳ χρώμενος«, ἔχω καλὴν ἡμέραν, τρώγω ἢ πίνω καλά. — Παρ' Αἰσχύλ. (Ἱκέτ. 831.) κεῖται ἀντὶ τοῦ, φλύζω, φλυαρέω. Ζήτ. ἔτι ἀναβρυάζω, καὶ φρυάσσω, φρυάσσομαι. Παρ' Ἡσιόδ. Ε., 16. κεῖται, »λαμπροῖς ἤδη βράζοντος τοῦ πέτους« ἀναγνωστέον, βρυάζοντος. ὅθεν

Βρυάκτης, ου, ὁ· ἐπονομάζεται ὁ θεὸς Πὰν (Ὀρφ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. Φυσ.), ὁ χαίρων τὴν ζωήν του, ὁ εὔθυμος, ὁ χορευτής, ὀρχηστής, ὅστις ἄλλως καὶ σκιρτητὴς καλεῖται. Ζήτ. ἐν τῷ, βρυάζω, καί, βρίακχος, ὅθεν τό, βρυαλίζω, (βρυαλός) ταυτὸν τῷ, ψοφέω, διαρρήσσω (Ἡσυχ.), καὶ ἐκ τούτου τό, βρυαλιγμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, ψόφος (Ἡσυχ.) καὶ βρυαλίκτης, ὁ χορευτής, ὀρχηστής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βρυαλίκται, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, πολεμικοί, ὀρχησταί, ἀναφέρων τοῦτο ἐκ τοῦ Ἰβύκου καὶ Στησιχόρου. Ἐνταῦθα ἔτι ἀνήκει καὶ τό, βρυδαλίχα, πρόσωπον γυναικεῖον, ἢ ἔτι καὶ τὴν ὀρχήστραν σημαῖνον παρ' Ἡσυχ., ὁ ὁποῖος προσθέτει, ὅτι οἱ Λάκωνες ὠνόμαζον βρυδαλίχας, γυναῖκάς τινας, ἀντί, μαχλάδας, ἀσώτους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Βρυλλοχισταὶ (ἐπὶ προσώπων), οἱ αἰσχρὰ προσωπεῖα περιτιθέμενοι γυναικεῖα, καὶ ὕμνους ᾄδοντες«. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι καὶ οἱ παρὰ Πολυδ. Δ'. 130. ὕμνοι τινὲς καὶ χοροί, ἀφιερωμένοι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ εἰς τὴν Ἄρτεμιν Βαρύλλιχα, κατὰ τὸν εὑρετὴν αὐτῶν Βαρύλλιχον, ὅπου ἐν καλλιστον Ἀντίγραφον, Βαρβύλλικα, Βαρβυλλίχους, ἔχουσι· καὶ τέλος, παραβάλλει τινὰς τό, Βυλλίχαι, χοροί τινες ὀρχηστῶν παρὰ Λάκωσι· καί, Βυλλίχης, ὁ· ταυτὸν τῷ, χορευτής· καί, Βυλλιχίδες, ὀρχήστριαι, παρ' Ἡσυχ. οὕτω καί, Βρυαλλίχα, τά· ἀντὶ τοῦ, χοροί· καί, βρυαλλίχης, ου, ὁ, καὶ — — — λιχίς, ίδος, ἡ· ἀντί, λακωνικὸς χορὸς καὶ χορευτής. Ἡ ἀληθὴς παραγωγὴ τούτου εἶναι ἐκ τοῦ βρυαλίζω.

Βρύας, ου, ὁ, = Βύας.

Βρύγδην (βρύκω), ἐπίρ. Τρίζων τοὺς ὀδόντας, δαγκάνων, Ἀνάλεκτ. Β'. 175.

Βρύγμα, ατος, τό. Δῆγμα, δάγκαμα, Νικάνδρ. Θηρ. 483.

Βρυγμός, ὁ. Ὀδόντων τρισμός. 2) βρύχημα, μουγγρισμα. 3) δάγκαμα, ἐκ τοῦ, βρύχω, ἢ βρύκω, Ἀνάλεκτ. Β. 275. Βρυγμηδόν, τρισμῷ τῶν ὀδόντων.

Βρύζω, = βρυάζω, Ἀρχίλοχ. παρ' Ἀθην. Γ.

Βρυκετός, ὁ (βρύκω)· ταυτὸν τῷ, βρυχετός. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρυτική.

Βρύκω, Μ. ξω. Τρίζω τοὺς ὀδόντας. 2) δαγκάνω· κατατρώγω, συντρίβω διὰ τῶν ὀδόντων· καὶ κατακαίνω, Ἐπ. Ὀμ. Ξ, 13. Τοῦ παθ. ἀόρ. παράδειγμα ἔστιν ἐν Φιλ. Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 267. »Ὤλετο δ' οἰκτίστως βρυχθεὶς ἁλίᾳ«. Παρὰ Νικάνδ. Ἀλεξ. 226. »Βρύκον στόμα«, ἀντὶ τοῦ, τὸ μεμυκός, συνδεθὲν καὶ σφιγχθὲν στόμα, ὡς εὐλ. — Εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, βράσκω, βροχθίζω, βιβρώσκω. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ, βορω, (ὅθεν τὸ Λατιν. Voro) τρώγω, δάκνω, κατατρώγω· ὅθεν τό, βοράω, βορέω, βορύω, καὶ ἐκ τούτων τό, βορασκω, καὶ συγκοπ. βρώσκω, βορύκω, βρύκω, Μέλ. βρύξω, ὅθεν τό, βρόχθος, καὶ ἑξῆς τό, βορύκω, καὶ συγκ. βρύκω. Ἰωνικ. Ἰστ. ὅθεν τό, βρύχω, διαφέρον μόνον κατὰ τὸ δασὺ χ, σημαῖνον μάλιστα τό, τοῖς ὀδοῦσι πιέζοντα ἐν τῷ τρώγειν ψόφον ἀποτελεῖν. Ζήτ. καὶ Βρύττω. Τὸ υ τοῦ β'. ἀόρ. ἔβρυχε, εἶναι βραχύ, Ἐπιγρ. ἀδέσπ. 418. Ἰδὲ καὶ Ὀμ. Ξ, 13. Φιλ. Θεττ. 77. Παράβλ. Διοδ. Σαρδ. 16.

*Βρύλλον, τό. Εἶδος φυτοῦ, σπάρτῳ ὅμοιον, ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, βούρλον.

Βρύλλω, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1126. »Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν«, ὅπου ὁ μὲν Σχολ. καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, Γνοπίνων, ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς, οἱ ὁποῖοι βρῦν ἔλεγον, ὅτε ἐζήτουν νὰ πίωσιν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἐξηπατώμενος, ἑρμηνεύουσιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, »Βρύλλαι, ἀντὶ παῖσαι. Ὁ Σύμμαχος παράγει ταύτην τὴν σημασίαν ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς, ὁπότε νὰ πίωσι ζητοῦσι, καθὼς πάλιν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 1382. λέγει. »Εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον, Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον«. Ἄρα, τό, βρύλλω, σημαίνει τό, φωνάζω ὡς διψασμένον παιδίον διὰ νὰ μοὶ δώσωσι νὰ πίω.

Βρῦν, φωνήσεις τοῦ διψασμένου παιδός· ὅθεν »Βρῦν εἰπεῖν«, ζητῶ νὰ πίω. Ἰδὲ βρύλλω. (Δὲν εἶναι γνωστόν, ἂν καθ' αὐτὸ παρένθεσις ἐστίν, ἢ αἰτ. ἀρχαίου τινος βρῦ. Τινὲς ἠθέλησαν νὰ γράψωσι καὶ βῦν ἐξ αἰτίας τοῦ Varro (Βάῤῥωνος) παρὰ Nonius ἐκ τοῦ buas, καὶ Festus v. imbutum, ἰδὲ ὅμως Φρύνιχ. Ἀνεκδ. Βεκ. Σ. 31).

(Βρύξ), χός, αἰτ. βρύχα. Τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, Ὀππ. Ἁλ. β', 588. Ζήτ. Βρύχιος.

Βρυόεις, όεσσα, όεν. Γενικ. όεντος, οέσσης. Ταυτὸν τῷ, βρυώδης, ὁ ἔχων πολλὰ βρύα, ὡς ποταμός, ἢ ὁ μαλακὸς ὡς τὸ βρύον. 2) μεταφ. ὁ ἀνθῶν, ἀκμάζων, ὡς στάχυς, μάραθος, Νικανδρ. Θηρ. 893. Ἀλεξιφ. 371. Οὕτω μεταχειρίζεται ὁ αὐτὸς συχνάκις καὶ τό, βρύον, ἀντὶ τοῦ, ἄνθος, ὡς ἐν Θηρ. 898. ἐκ τοῦ

Βρύον, τὸ (βρύω). Τὸ μούσκλιον καὶ ὁ φῦκος (φύκια), τὰ ὁποῖα γίνονται ἐπὶ τὰς πέτρας, ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ μάλιστα τὰ τῆς θαλάσσης. 2) τὸ σταφυλοειδὲς ἀρτεμικὸν ἄνθος διαφόρων δένδρων, οἷον λεπτοκαρυᾶς, δρυός, δάφνης, καὶ τῶν τοιούτων. Παρὰ ποιηταῖς ἄνθος ἐν γένει. (υ υ)

Βρυοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ βρύα φέρων. »Βρυοφόρος δάφνη«, ἡ ἀρτεμικὴ δάφνη.

Βρυόω, ῶ. Περιβάλλω, ἢ στρώνω τι μὲ βρύα.

Βρύσις, εως, ἡ (βρύω). Ἀνάβρυσις· καὶ πηγή, Σουίδ. καὶ Τυπικ. τοῦ Σάβα.

*Βρύσσος, καὶ βρύττος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἐχίνου, Ἡσυχ.

Βρῦτα, τά· καὶ βρύτια· ταυτὸν τῷ, στέμφυλα. Τὰ λείψανα ἢ ἐκπιέσματα τῶν πατημένων σταφυλῶν ἢ ἐλαιῶν (τζίπουρα), Ἀθην. Β'. σ. 56, Σουίδ.

Βρυτικήν. Ὁ Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ ιά, Σ. 485. καλεῖ οὕτω ῥιζίον τι, ἔχον δύναμιν κινητικὴν τῆς κοιλίας. »Τὴν γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι, τὴν βρυτικήν«, τὸ ὁποῖον ὁ Δαλεχάμπιος μετέφρασε διὰ τοῦ, rugosam et squallidam, τὴν ῥυτιδωμένην καὶ ῥυπαράν, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, Βρῦτα. Ὁ Κασαουβῶνος ἀναγινώσκει Βρυτικήν, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, Βρύκω· ὁ δὲ Σβαϊγχαούσερος θέλει νὰ ἀναγινώσκηται Βρυκετικὴν ἢ βρυττικήν, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, febricitantem, πυρέττουσαν, ἐπειδή, κατὰ τὸν Ἐτυμολόγον ἐν Λ. βρυγμὸς καὶ βρύττοντες, οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίζοντο τό, βρύττειν, καί, βρυχετός, ἐπὶ τοῦ ῥίγους καὶ τοῦ κτυπήματος καὶ τρισμοῦ τῶν ὀδόντων εἰς καιρὸν πυρετοῦ, τὸ ὁποῖον τοῦτο καί, βρύκειν, κτυπᾶν καὶ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ἔλεγον. Παρομοίως λέγει καὶ ὁ Ἡσύχ. βρυχετόν, πυρετόν· ἕτεροι δὲ μετ' αὐτούς, βρυκετός, εἶπαν.

Βρῦτον, τό· ἤ, βρῦτος, ὁ. Ποτόν τι πνευματῶδες ἢ οἰνοειδές, κυρίως ἐκ κριθῆς κατεσκευασμένον (ὡς ἡ Πίβα ἢ Μπίρα), πλὴν καὶ ἐξ ἄλλων φυτῶν καὶ καρπῶν. Βρῦτον παρ' Ἡσυχ. εἶναι καὶ ζῶον ὅμοιον κανθάρῳ, ἐξ οὗ κατασκευάζεται βρύθινον πήγισμα, τὸ ὁποῖον παρά τισιν ὀνομάζεται βομβύκινον. (—υ, Αἰσχ. λεηλ. 107. Schutz)

Βρύττω, ταυτὸν τῷ, βρύκω. Ἐσθίω, τρώγω, δαγκάνω, μασσῶ μὲ κρότον τινὰ χειλέων καὶ ὀδόντων, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολόγ. — Τὸ βρύκω, ἔχει ἔτι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, φρύττω, καί, πυρέττω, τὸ ὁποῖον καὶ παραβάλλεται μὲ τό, βρυχετός, ἀντί, πυρετός, καθὼς ἔχει ὁ Ἡσύχ. Ἡ σημασία τοῦ, θλίβω, πιέζω, θηλάζω, ἐκθλίβω, ζουλίζω, εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἐκ τούτου παραγομένοις, βρύττια, στέμφυλα, βρύττια, τὰ λείψανα, Ἡσυχ. Βρύτια, τὰ τῆς σταφυλῆς ἐκπιέσματα, Ἀθήν· καὶ Σουίδ. Βρῦτα, παρ' Εὐστάθ. Τοιοῦτον τι καὶ τὸ τοῦ Γαληνοῦ. Εἰσίν, ἄρα, Βρύται, Βρύτια, Βρῦτα, τὰ ἐκπιέσματα, τὰ λείψανα (τζίπουρα) τῶν πεπατημένων σταφυλῶν καὶ τετριμμένων ἐλαιῶν. Τὴν σημασίαν τοῦ, πίνειν, ἐπιβεβαιοῖ τὸ ὑποκοριστικὸν βρύλλω (παρ' Ἀριστοφ.), καθὼς καὶ τὸ βύλλω, καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐκ τούτου παράγωγα. Ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ ἐσημείωσεν ὁ Ἡσύχ. καὶ τό, βρύπτω, ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ἐσθίω, τῷ

στόματι ἕλκειν, ἐξαλείφειν, ἢ στενάζειν· καὶ ἐντεῦθεν τό, βρύξαι, συλλαβεῖν, δακεῖν, καταπιεῖν· καί, βρύξαι, συλλαβεῖν, ἀναλῶσαι, κρύψαι, θηρεῦσαι· καὶ ἑξῆς, Ἔβρυξεν, ἔβρυκεν, ἔτρυξεν, καί, Ἔβραξεν, ἔβροξεν, ἔπιεν, κατέφαγεν, ὅπου τινὲς μὲν σημασίαι ἴσως ἀνήκουσιν εἰς τό, βρύκω, ταυτὸν τῷ βρύκω, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς τό, βράττω, βράκτω, ταυτὸν τῷ, βρύττω, θλάζω, θλίβω, πίνω.

Βρυχάζω, ταυτὸν τῷ, Βρυχάομαι, Αἰσώπ. Μῦθ. 246. ἐπὶ βατράχων, κτλ.

Βρυχαλέος, έα, έον (βρυχάομαι). Ὅποιος βρυχᾶται, οὐρλιάζει.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, Ἀποθ. Μέσ., σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, βρυχάομαι.

Βρυχάομαι, Ἀποθ. μεταμέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀόρ. πλὴν ἐνίοτε ἀπαντᾷ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. Πλατ. Φαιδ. Σ. 117. (βρύχω). Οὐρλιάζω, κυρίως ἐπὶ λέοντος, Lob. Σοφ. Αἴ. 320. πλὴν καὶ ἐπίτινων ἄλλων ζώων, οἷον ταύρου, ἐλέφαντος· μεταφ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰς σημεῖον πόνου καὶ θλίψεως, Σοφ. Τραχ. 805. »Βρυχώμενον σπασμοῖσιν«. Ἀπολλ. Ῥοδ. δ', 19 »Γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ«. Λέγεται καὶ ἐπὶ σεισμοῦ μετὰ βοῆς, Δίων Κάσσ. σελ. 1139, 33. »Πρῶτον μὲν γὰρ μύκημα ἐξαπίνης μέγα ἐβρυχήσατο, ἔπειτα βρασμὸς . . . ἐπεγένετο«. 2) ἐν γένει, ἠχεῖν, ἠχολογεῖν βαθέως, κούφια. (συγγ. τῷ, βρύχω). Ζήτ. καὶ Ὠρύομαι.

Βρυχετός, ὁ· ἢ καί, βρυκετός, ὁ. Πυρετὸς ψυχρός· τὸ ῥῖγος τῆς θέρμης· κτύπημα τῶν ὀδόντων· ἐκ τοῦ βρύκω, κτυπῶ τὰ ὀδόντια ὑπὸ κρύους.

Βρυχή, ἡ· ἢ Βρυχηθμός, ὁ· καὶ Βρύχημα, τό. Τὸ κτυπᾶν ἢ τρίζειν τοὺς ὀδόντας, καθὼς εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ῥίγους, τοῦ παροξυσμοῦ, Ἀπολλ. Β'. 83. 2) τὸ βρυχᾶσθαι, οὔρλιασμα, μούγγρισμα, μουρμούρισμα.

Βρυχηδόν, Ἐπίρ. Βρυχόμενος, οὐρλιάζων, μὲ οὐρλητόν, βοητόν, π. χ. ἐπὶ σκύλων, Ἀπολλ. Β. 1374. »Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήιοον«. Ἀνάλεκτ. Γ'. 239. »Κύων βρυχηδὸν ὀδοῦσι μάρψας«. 2) ταυτὸν τῷ, βρύγδην, ἤγουν τρίζων τὰ ὀδόντια· ἰδὲ βρύχω, βρύκω.

Βρυχηθμός, ὁ· καί, βρύχημα, τό, = Βρυχή.

Βρύχημα, τό, = βρυχή.

* Βρυχητής, ὁ. Ὁ οὐρλιάζων, βρυχώμενος, = βρυχητίας.

Βρυχητίας, ου, ὁ (βρυχάομαι). Ὅποιος οὐρλιάζει, ὡς ὁ λέων, Νικήτ. Χρον. ΙΙΓ. 4. ὡς τό, τολμητίας.

Βρυχητικός, ή, όν. Γεμάτος ἀπὸ βοήν, ὅποιος οὐρλιάζει. »Τὸ Βρυχητικόν«, τὸ οὔρλισμα, βρύχημα· καὶ τὸ ἑρμητικὸν τῶν ποταμῶν.

Βρύχιος, ὁ, ἡ· ἢ καὶ βρυχία θηλ. (συγγεν. τῷ βρύξ καὶ βρύκω). Ὁ βυθισμένος, ὅποιος εἶναι μέσα ἢ ὑποκάτω εἰς τὸ νερόν· συνηθέστερον ὅμως εἶναι τὸ ὑποβρύχιος. 2) βαθύς, π. χ. πόντος, πυθμὴν πόντου. »Βρυχίαι δῖναι ποταμοῦ«. Αἰσχ. Προμ. 1082, »Βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται βροντῆς«, ἤγουν ἡ ἠχὼ ἐκ τῆς θαλάσσης. »Βρύχιον ἀναστένειν«. Τινές, καὶ μάλιστα ὁ Blomf. Αἰσχ. Περσ. 403, ἐξηγοῦσι τὸ βρύχιος καὶ ἀντὶ τοῦ, βρυχώμενος, οὐρλιάζων, ὅμως δίχα βεβαίου παραδείγματος, ὅπερ ἀποδεικνύει καὶ τὸ βραχὺ τῆς πρώτης συλλαβῆς. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τούτου ζήτει βρύω· κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τοῦ βρέχω, ὡς καὶ ἡ βροχή. (2)

Βρυχμή, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρυχή, Κόιντ. Σμυρν. Δ'. 241. Ἀμφ.

Βρυχμός, ὁ. Δῆγμα, δάγκασμα (Νίκανδρ.)· ταυτὸν τῷ, Βρυγμός, ἢ βρύγμα.

Βρύχω, Μ. ύξω· (συγγεν. τῷ, βρύκω, ὁ. ε. βαρὺν ἦχον ἐκδίδω· μ' ὅλον τοῦτο σημαίνει ἐξαιρέτως τό) κτυπῶ, τρίζω τοὺς ὀδόντας κυρίως, ἢ ἐν γένει, ὠρύω, λυττῶ, μαίνομαι, παραπαινόμενος ἀπὸ μανίαν, πόνον, ἀνυπομονησίαν καὶ θυμόν· ὅθεν τό, βρύχομαι, ταυτὸν τῷ, βρυχάομαι. Παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 745. κεῖται ἀντὶ τούτου τό, βρύκομαι· πρβ. καὶ Τραχ. 904. 1072. Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸν παρακ. βέβρυχα (ἀντὶ ἐνεστ.), βεβρυχώς, καὶ τὸν ὑπερσυντ. ἐβεβρύχει, ἀντὶ παρατ., καὶ μεταχειρίζεται δὶς ἐπὶ τραύματος ὀδόντων πληγωμένου ἥρωος, καὶ τρὶς ἐπὶ βοῆς τῶν κυμάτων (Ἰλ. Ρ, 264. Π, 486. Ὀδ. Μ, 242. Ε, 412. Ἰλ. Ν, 393.)· ἐν χρήσει δὲ καὶ ἐπὶ ζώων, καὶ ἀνθρώπων· π. χ. »Ὥστε παρθένος βέβρυχα κλαίουσα« (Σοφ. Τραχ. 1072.). Ἰδοὺ δέ τινα παραδείγματα τῆς καθ' αὐτὸ σημασίας. »Ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν« (Πράξ. Ἀποστ. ζ, 54.). Νικηφ. Ἱστ. Βυζ. σελ. 657. »Ὡς . . . θῆρες . . . ἔβρυξαν ἐπ' ἐμὲ τοὺς ὀδόντας«. »Ἡ δὲ καὶ τοὺς ὀδόντας βρύχει« (Ἱππ.), καθὼς συμβαίνει τῷ ἔχοντι πυρετόν· καί, »οἱ ὀδόντες βρύχουσι«. Ζήτει καὶ Ὠρύομαι. Κατὰ Μοῖριν τὸ βρύχω ἦν ὁ κοινὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ. βρύκω· τοὐναντίον δὲ ὅρα Σοφ. Φιλ. 735. ἐκδ. Herm (– –)

Βρυχώδης, ὁ, ἡ. Ὁ μαινόμενος, οὐρλιάζων, Σχολ. Ἀπολλ. Α', 1310.

Βρύω, Μ. ύσω. Βέβαια μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, πλὴν ἰδὲ ἐξαναβρύω. Τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκφράζει κυρίως ἢ μεταφ. τὴν εὐφορίαν, τὸ περισσόν, τὸ πλῆθος, τὸ ὑπερχολάζον, ὑπερπλεονάζον, καὶ τὸ γέμισμα, φούσκωμα, ξεχείλισμα· ὅρα, εἶναι γεμάτος, φουσκώνειν, πλημμυρεῖν, ξεχειλίζειν (ἐπὶ πηγῆς κτ.). Βλαστάνειν, ἐκφύειν, θάλλειν καὶ ἀνθεῖν (ἐπὶ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς τῆς γῆς εἰς καιρὸν τῆς ἀνοίξεως εἰς τὸ φέρειν καὶ γεννᾷν τοὺς καρπούς, κ. τ. τ.) καὶ συντάσ. dot., ὡς Ἰλ. Ρ, 56. »Ἔρνος ἄνθει βρύει«· ὑστερώτ. δὲ καὶ γενικῇ, ὡς Σοφ. Ο. Κ. 16. καί, βρύω δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου. Τράπεζαν ποικίλων παροψίδων κόσμου βρύουσαν (Ἀθην.). Βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν (Βασιλ.) Βρύω μελίτταις, προβάτοις, μυρίαις πηγαῖς δακρύων, παμμάχῳ θράσει κτλ. »Βρύοντα ἐκ τῆς ἀγορᾶς (πλοῦτον)«, Θεμίστ. Λόγ. κα'., πηγὴ τοῦ πλούτου δηλ. εἶναι ἡ ἀγορά. »Ἡ ὑπήνη βρύει θριξίν«, Ἀλκίφρ. Γ. 31. Ἐνεργ. δηλοῖ, παράγειν, γεννᾷν ἐν ἀφθονίᾳ τί. Ἰων. Χρυσ. »Ὦ φωνῆς μύρια ἀγαθὰ βρυούσης«. Γρηγ. »Εἰ λάπραν ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν«, κτλ. Ἰακ. Ἐπ. 3, 11. »Πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ«· ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω τοῦ Θεμιστίου. Ἀνακρ. 37, 2. »Χάριτες ῥόδα βρύουσιν (βρύω, βλύζω, φλύω. Σημ. τὸ ὕψιλον ἐν μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις ἀεὶ μακρόν). Ἔστι δὲ φανερῶς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, βλύω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀναβρύχω. Ἐντεῦθεν τό, Βρύζω καὶ Βρυάζω, ταυτὸν τῷ Βλύζω. Ἐκ τοῦ Βρύω φαίνεται, ὅτι προέρχεται τό, Βρύξ, χέε, ἢ βρύσις, ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος, ὅθεν τὸ Βρύχιος, γεμάτος νερόν, Ὑποβρύχιος, ὁ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης.

Βρυώδης, ὁ, ἡ (βρύον). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βρύων· γεμάτος ἀπὸ βρύα, μούσκλια.

Βρυωνία, ἡ, βρυωνιάς, ἡ, βρυώνη, ἡ βρυωνίς, ίδος, ἡ. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον περιπλέκεται ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτά, βρουνιά, ἀβρουνιά, Βεργ. Bryonia, vitis alba.

Βρῶμα, ατος, τό (βιβρώσκω). Πᾶν ὅ,τι τρώγεται, φαγητόν. 2) τὸ καταφαγωμένον. »Βρῶμα ὀδόντος«, Διοσκορ. Α'. 142., τὸ κούφιον ὀδόντι.

Βρωμάομαι, ῶμαι, Ἀποθετ. Μέσ. = βρωμέω, ἀμφ. ἀνάγν. Φωνάζω ὡς ὁ ὄνος, γκαρίζω. Πιθανῶς ἐκ τοῦ βρέμω. Οἱ παλαιοὶ παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ βρῶμα, καὶ λέγουσι, βρωμᾶσθαι, καὶ βρωμᾶσθαι σημαίνει τὸ ἐπιθυμίαν ἔχειν πρὸς τὸ φαγεῖν, καὶ ἀπὸ πείνας γκαρίζειν, ἐπὶ ὄνων, ὅπερ ἄλλως, ὀγκάομαι, λέγεται. 2) (ἐκ τοῦ βρῶμος) ἐκδίδω κακὴν ὀσμήν, βρωμῶ, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. ς. 23. »Βρωμᾶται ὥσπερ οἱ τράγοι«, ἐπὶ τῆς ὀρεσινῆς ἐλάφου, ἥτις, ὅταν εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βατεύειν, βρωμᾷ, ὡς καὶ ὁ τράγος εἰς τοῦτον τὸν καιρόν. Τὰ Ἀντίγραφα ὅμως ἔχουσι βρωμᾷ καί, βρωμεῖ, τὸ ὁποῖον τοῦτο, τὸ δεύτερον, εἶναι καὶ ὀρθότερον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Βρόμος, ὀσμή, καί, βρομεῖν, ὄζομαι, καὶ παρ' Ἀθην. ὁ Σβειγχαούσερος ἔταξε πανταχοῦ εἰ ἀντιγράφων, βρομώδης, καὶ ἄβρομος, διὰ τοῦ βραχέος ο, πρὸς διαφορὰν τοῦ, βρῶμα, φαγητόν. Ἄρα, βρόμος, καὶ βρέμα, κ. τ. τ. διὰ τοῦ ο μικροῦ γραπτέον. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τό, βρόμος, ὁ· ὁ τόπος, εἰς ὃν ἔλαφοι οὐροῦσι καὶ ἀφοδεύουσιν (Ἡσύχ.). Ἴσως ἐκ τοῦ, Ῥῶμα, ταυτὸν τῷ, ὅρμημα, ἢ ἐπιθυμία τῆς ἐλάφου πρὸς συνουσίαν.

Βρωματίζω (βρῶμα). Δίδω τινὶ νὰ φάγῃ, σιτίζω, τρέφω, ταΐζω, Γρηγόρ. Ναζ. Εὐσταθ. Κωνστ. Μαν. Οὕτ. Βρωματισμός.

Βρωμάτιον, τό. Ὑποκορ. μικρὸν βρῶμα.

Βρωματομιξαπάτη, ἡ. Ἀνάλεκτ. Γ'. 51. Βλαβερὰ τῶν αἰσθήσεων ἡδονὴ ἀπὸ τεχνικῶς συνκατισμένα φαγητά (βρῶμα, μίγνυμι, ἀπάτη).

Βρωματώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρωμώδης, παρὰ Ξενοκρ. Κεφ. Κ'.

* Βρωμέεις, εσσα, εν· ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ βρωμήεις, Meinecke quaest. scen. p. 63.

Βρωμέω, ῶ (βρῶμος). Βρομῶ, κυρίως ἐπὶ αἰγῶν, καὶ ἄλλων ζώων ἐν καιρῷ ὀχείας. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωμάομαι.

Βρώμη, ἡ (βιβρώσκω), = βρῶμα. Τροφή, φαγητόν, παρ' Ὁμήρῳ Ὀδ. Κ, 177. 460. Μ, 23. 302. 2) παράνομ. (ἐκ τοῦ βρωμάομαι) τὸ γκάρισμα τοῦ ὄνου, Σουίδ.

Βρωμήεις, εσσα, εν (βρωμάομαι). Γκαρίζων ὡς ὁ ὄνος, Νίκανδρ. Ἀλ. 409.

Βρώμησις, εως, ἡ. Τὸ τοῦ ὄνου γκάρισμα.

Βρωμητής, οῦ, ὁ· ἢ, βρωμήτωρ, ορος, ὁ. Γκαριστής, ἐπίθ. τοῦ ὄνου, Νίκανδρ. Θηρ. 356.

* (Βρώμι) Ἀχρ. θέμα, ἐξ οὗ παράγεται ὁ ἀόρ. τοῦ βιβρώσκω, ἔβρων.

Βρωμίτης, ου, ὁ. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωτίμης.

Βρωμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅποιος ὁμιλεῖ βρωμερὰ λόγια, ἤτοι αἰσχρά, Λουκιαν. Ψευδολ. κ. κδ'.

Βρῶμος, ὁ. Δυσωδία, βρῶμα, κυρ. αἰγῶν ἢ ἄλλων ἐν καιρῷ συνουσίας. Ζήτ. ἐν τῷ, Βρωμάομαι. Ὁ τύπος βρόμος ἔστι μὲν ἀμφίβ., ἐνδεχόμενος ὅμως ὡς Ἰωνικός. Ἰδὲ Σβειγχ. Ἀθ. Τ. β'. Σ. 94. 2) ἐκ τοῦ βιβρώσκω, = βρώμη, τροφή, φαγητόν, Ἀράτ. Διοσημ. 239. »Ἐπειγόμενοι βρώμοιο«.

Βρωμώδης, ἐνίοτε καὶ βρομώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅποιος ἔχει κακὴν ὀσμήν, βρωμᾷ ὡς ὁ τράγος.

Βρωσείω, Ἐφετ. Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, βρώσεως ἐπιθυμῶ, πεινῶ· ἐκ τοῦ μέλλ. βρώσω.

Βρώσιμος, ὁ, ἡ (βρῶσις). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ φάγῃ τις, φαγώσιμον. »Τὰ βρώσιμα«, ἤτοι τὰ ἐδέσματα, φαγητά.

Βρῶσις, εως, ἡ (βιβρώσκω). Τὸ φαγητὸν καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ τρώγειν, ἐναντ. τῷ, πόσις, Ἰλ. Τ, 210. Ὀδ. Ζ, 209. 245. Α, 191. κτλ. 2) ἡ φάγωσις, διάβρωσις, καταφάγωσις, σῆψις, π. χ. ὀδόντων.

(Βρώσκω) ἄχρηστον θέμα, ἐξ οὗ παράγεται ὁ Μ. βρώσω, καὶ Δωρικ. βρώξω καὶ σπανίως βρόξω, Ἱππ. Ἀλ. Π. 451. (ὡς τό, διδάσκω, διδάξω), καὶ κατ' ἀναδίπλωσιν, βιβρώσκω (παράβαλ. μὲ τό βάω, βιβάσκω). Τρώγω, ἀποτρώγω, Ἰλ. Δ, 35. καὶ Χ, 94. »Βιβρωκὼς κακὰ φάρμακα«. Ἐκ τοῦ βορά, βορέω, (βέρω Voro) βορέω, βρόσκω, βρώσκω, βρώθω, βεβρώθω· ὅθεν ἔτι τὸ βρώσκω, καὶ βρόσκω. Ὁ παρακ. βεβρωκώς, καὶ βέβρωκα εἶναι πολλὰ ἐν χρήσει· εὑρίσκεται δὲ καὶ ὁ παθητ. βεβρωμένος, π. χ. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1097. »Ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας«.

καὶ ὁ παθητ. ἀόρ. ἐβρώθην καὶ βρωθεὶς ἐν χρόνοις αὐτοῦ.

Βρωστήρ, ὁ· ἡ, βρωτήρ, ῆρος. Ὁ τρώγων, κατατρώγων, καταμασσῶν, φαγᾶς· καὶ μεταφ. »Βρωτῆρα ὀδοῦσι, Νίκανδρ.

Βρωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ τρώγειν. »Βρωτικαὶ δυνάμεις, ἰατρικά, διεγείρουσαι τὴν ὄρεξιν. »Βρωτικὰ φάρμακα, τὰ κατατρώγοντα. »Βρωτικώτερον τινὰ ποιοῦσι, κάμνω τινὰ νὰ φάγῃ περισσότερον. Ἐπίῤῥ. βρωτικῶς, π. χ. »Βρωτικῶς ἔχω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω· ταυτὸν τῷ, Βρωτείω.

Βρωτίμης, ου, ὁ. Παρ' Ἀθην. Γ΄. εἶδος ἄρτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν ἔβαλλον καὶ τὰ πίτυρα, Πιτυρίτης, ὅπου ὁ Κασαυβῶνος, βρωμίτης, ἀναγινώσκει, ἐκ τοῦ, βρῶμος· τὰ Ἀντίγραφα ὅμως ὀρθῶς, βραττίμης, ἔχουσιν, ὅ ἐστιν, ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ τὰ ἀποκοσκινίσματα.

Βρωτός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ βιβρώσκω. Φαγωμένος, καταφαγωμένος. 2) πᾶν ὅ,τι τρώγεται, βρώσιμος· τρωγή, φαγητόν, Ξενοφ. Ἀπομ. Β΄, 1, 1. »Ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. »Τὰ βρωτά, τὰ φαγώσιμα, ἐδώδιμα.

Βρωτύς, ύος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βρῶμα, ἢ βρῶσις, Ἰωνικῶς, Ἰλ. Τ, 205. »Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον.

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Υ.

Βύας, ου, ὁ· καὶ, βρύας, καὶ παρὰ ποιητ. βύξα. Εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ, Μποῦφος, Ἀριστοτ. Ζώ. Ἱστορ. Η΄. 3., ὅπου τινὰ χειρόγραφα, βρύας, ἔχουσιν. Ὁ Νίκανδρος ὀνομάζει τοῦτο βύζα, μ' ὅλον τοῦτο καὶ ὁ Σουίδ. βύας ἔχει· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ παρὰ Γάλλ. le grand Duc καλούμενον. Ζήτ. Βύζω.

Βυβλάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, βύβλος.

Βυβλινοπέδιλος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων πέδιλα ἀπὸ βύβλον φκιασμένα, Εὐστάθ. (ἐν Ὀδ. Φ.) 1913, 44.

Βύβλινος, η, ον. Πᾶν ὅ, τι ἔγινεν ἀπὸ βύβλον, καὶ ἐν γένει ἐκ φιλύρας· καννάβινον, Ὀδ. Φ, 391. »Βύβλινον ὅπλον νεώς, τὸ παλαμάρι. Ζήτει Βίβλινος.

Βύβλιον, ἡ, **Βυβλίον**, τό. Ἡ φλοῦδα τῆς βύβλου ὅταν κατασκευασθῇ, ἰδιαιτ. διὰ σχοινία ἢ διὰ χαρτίον χρησίμη· ὅθεν καὶ 2) σύγγραμμα, βιβλίον, ὡς τό, βιβλίον.

Βύβλος, ἡ. Ὁ θάμνος, ἤτοι τὸ φυτὸν τοῦ παπύρου. 2) ἡ φλοῦδα αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ γράφειν ἐπάνω αὐτῆς, καὶ εἰς τὸ δένειν. Τὸν καυλόν, ἤτοι τὸν βλαστὸν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου καὶ τὰς ῥίζας ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ ἐγκάτοικοι τῆς Αἰγύπτου, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Δ΄. 9. Διοσκορ. Α΄. 116 καὶ ἐντεῦθεν παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 774. ἡ παροιμ. »Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυος, ὅπου ὁ ποιητὴς εἰς τὰς ῥίζας τῆς βύβλου ἀντιτάττει τὸν Ἑλληνικὸν σῖτον. — Τοὺς τριγώνους καυλοὺς τούτου καλεῖ ὁ Θεόφρ. »Παπύρους τριγώνους, τὴν φλοῦδαν αὐτοῦ ὅμως, βύβλον, καὶ βίβλον, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζον οἱ παλαιοὶ χαρτὶ διὰ γράψιμον (ὅρα τὴν κατασκευὴν τούτου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ, Τόμ. Α΄. σελ. 28.), δὲ ἄρμενα καὶ σχοινία εἰς τὰ πλοῖα, διὰ ψιάθους, ἐνδύματα, στρώματα, κ. τ. λ. Τὸ φυτὸν τοῦτο καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινν. Cyperus papyrus. Ἐκτὸς τούτου ὁ Θεόφραστος παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀγησ. 36. ἀναφέρει καὶ ἄλλο καλούμενον »Βίβλος στεφανωτρίς, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τοὺς στεφάνους, ὅπερ ἐγὼ ἐν ἄλλοις οὐχ εὗρον, εἰμὴ εἰς τὸ τοῦ Αἰλιανοῦ παρὰ Σουίδ. τεμάχιον »Φάκελον βίβλου. 3) σημαίνει καὶ βίβλος, ἰδιαιτ. ὅταν ἐγράφη τι ἐπ' αὐτῆς.

Βυβός, ή, όν. Ὁ Ἐτυμολ. ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Σωφρονίου, βυβά, ἀντὶ τοῦ, μεστά, πλήρη, μεγάλα, παράγων τοῦτο ἐκ τοῦ, βύζω. Παρ' Ἀθην. Δ΄. ἔχουσι τὰ καλλίτερα Ἀντίγραφα »Βύβακε αὐτὰ (τὰ θάϊνα) γενέσθαι· καὶ »Βυβάκαλα ἀντὶ τοῦ τυπωμένον, φιλοκάλως, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐγένετο ἐκ τοῦ, βυβά καὶ καλά.

Βυδοί. Οἱ μουσικοί, ἢ κρούματι, Ἡσύχ., ὅπου πρέπει νὰ εἴπῃ, βίδην, εἶδος κρούσματος· ἢ ἄλλη τις διάφορος ἀνάγν. ὡς βίδην. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Λ. βίδην, εἶδος κρούσματος, ἄλλοι δὲ βίδυν, ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλ. »Ὡς τ' ἀκεφαλεῖν βίδην τε καὶ ξυγκυλίσαι.

Βυζῶ, ῶ == βύω, βύζω, ἀμφ. ἀνάγν. Φράττω, στουπόνω καλῶς, γεμίζω ἕως ἐπάνω, ἕως εἰς τὰ χείλη, Ἀριστοφ. Εἰρ. 645. »Ἐβύζουν τὸ στόμα χρυσίῳ. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. εὑρίσκεται βύω, βύσις. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, βυστά, βεβυσμένα, ἐκ τοῦ, Βυέω. — Ἐκ τοῦ, βύω, βύζω, προσῆκται τό, βύζην καὶ βυζόν. Παρ' Ἡσύχ. βύζοντες, πλήθοντες. Παρ' Ἀρεταίῳ Β΄. 2. »Ἡ πτύσις βύζεται, συχνάκις ἐπὶ τοῦ ἐξερχομένου πτύσματος. Ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 645. ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἐξήγουν, ἐβύνουν. Ἐκ τοῦ βύω, βύζω, εἶναι τό, βυλλός, καλῶς στουπωμένος, γεμισμένος· ὅθεν τὸ βυλλέω, στουπόνω, ἐξ οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, βουλλόνω, μπουλλόνω, καὶ μπούλλωμα, τὸ στούπωμα. Παρ' Ἡσύχ. ἐβύλλων, ἔβρυον, ἐπλήθυον, καί, βεβυλλῶσθαι, βεβύσθαι· ἔτι δὲ καί, βυτθόν, πλῆθος, παρ' αὐτῷ. Ἐκ τοῦ, βύλλω, παράγεται τὸ Λατιν. fullo, καὶ ἐξῆς, βύλλοι, οἱ χρυσοκύνδαροι, καὶ ἐκ τούτου, βύλλαροι, οἱ χονδροκύνδαροι, οἵτινες κυλίουσι τὰς κόπρους.

Βύζα, ἡ, == βύας, ποιητ.

* **Βυζάστρια**, ἡ. Ἡ βυζάστρα, Ἡρωδ. σ. 479. »Τίτθη λέγεται ἡ βυζάστρια. Λέξις νεωτερική, ὡς καὶ τὰ ῥήματα βυζάζειν καὶ βυζάνειν.

Βύζην, καί, **βυζόν**, ἐπίῤ. Πυκνῶς, ἀθρόως, ἐπαλλήλως, πεπυκνωμένως, στριμωχτά, γεμάτα, Θουκυδ. Ζήτ. καὶ βύδην· ἐκ τοῦ

Βύζω, Μ. ύσω, ἡ, **Βύσσω**, Μ. ξω, == βύω. Γεμίζω, στουπόνω, μπουλλόνω, κ. τ. λ. 2) φωνάζω Βοῦ, Βοῦ, ὡς ὁ Βύας (μποῦφος), καὶ οὕτω κεῖται παρὰ Δίωνι Κασσ. »Βύας ἔβυξεν. Ζήτ. Βυέω. Καθόλου δὲ ἐκφράζει τό, βύζειν, τὸν τόνον, φόφον, τὸν ὁποῖον ἀποδίδουσι τὰ κούφια καὶ φουσκωμένα σώματα, ὅ ἐστι, τό, Βουμ, ἢ Μπουμ. Ἐκ τοῦ Μέλ. Βύξω, γίνεται τό, Βύκτης, ὁ φυσῶν, ἠχητικός, σαλπιγκτής, καὶ ἐκ τούτου, βυκάνη, ἡ· ἡ σάλπιγξ, καὶ τὸ Λατιν. buca, bucca, τὰ φουσκωμένα μάγουλα. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. Βοβύζειν, σαλπίζειν· καὶ τό, βεβυκῶσθαι, κεκρῆσθαι, Θεσσαλοί.

Βυθάω (βυθός), ποιητ. Εἶμαι εἰς τὸ βάθος, ἢ ὑπάγω εἰς τὸ βάθος, βουλλῶ· ὅθεν, βυθόωντα, ἀντί, βυθῶντα, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ 506. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας, βουτάω, βουτῶ.

Βυθίζω, Μ. ίσω (βυθός). Ῥίπτω εἰς τὸ βάθος, βουτῶ ἢ βουλλῶ τι· ὅθεν τό, βουτίζω ἐκ τῆς συνηθείας· ταυτὸν τῷ, βαπτίζω.

Βύθιος, ία, ιον· καί, ὁ, ἡ (βυθίως, ἐπίῤ.). Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς τὸ βάθος, ἢ βουτισμένον, βουλλισμένον. 2) βαθύς. Παρὰ Πλουτ. καὶ ἐπὶ φωνῆς. »Πόλεμος βύθιος, ἡ ναυμαχία. »Βύθιος Κρονίδης, ὁ Ποσειδῶν. »Βύθιον οὐδ. ὡς ἐπίῤῥ. π. χ. »Βύθιον στενάξας, ἀναλαυσάμενος καὶ δακρύσας. »Βύθια, τάα, ζῶα, τὰ ὁποῖα διατρίβουσιν εἰς τὸ βάθος τῶν ὑδάτων, τὰ ἔνυδρα.

Βυθίτης, ὁ· καὶ θηλ. **βυθῖτις**, ιδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, βύθιος, Ἀνάλεκτ. Β΄. 215. »Ψάμμος βυθῖτις.

Βυθός, ὁ. Τὸ βάθος, ὁ πάτος, μάλιστα τῆς θαλάσσης, τοῦ νεροῦ (συγγεν. τῷ, βάθος καὶ Αἰολικ. βυσσός). Μεταφ. ὡς, βυθὸς ἀπωλείας, ἀθεότητος, κακῶν, λύπης, κτ. »Βυθοῖς, ἐπίῤῥ. εἰς τὸ βάθος, πάτον.

Βυθοτρεφής, έος· καί, βυθότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τραφείς, ἀνατραφείς, ζῶν εἰς τὸ βάθος, εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς, κῆτος.

Βυθόω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βυθάω.

Βυκανάω, ῶ· καί, βυκανίζω, ταυτὸν τῷ, σαλπίζω, βουκινίζω.

Βυκάνη, ἡ. Σάλπιγξ. Ζήτ. Βύζω, βύω

Βυκάνημα, τος, τὸ (βυκανάω). Σάλπισμα, ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, Ἀππιαν.

* **Βυκανητής**, οῦ, ὁ. Ἴδε Βυκανιστής.

Βυκανίζω, ταυτὸν τῷ, Βυκανάω· ὅθεν

Βυκανισμός, ὁ, == βυκάνημα. Παρὰ Νεομάχῳ Μουσικ. ὁ ἦχος τῆς σάλπιγγος, τὸ σαλπίζειν.

Βυκανιστήριον, τό· ταυτὸν τῷ, βυκάνη.

Βυκανιστής, οῦ, ὁ. Σαλπιγκτής.

Βύκτης, ου, ὁ (βύζω, βύω). Ὁ φυσῶν, φουσκόνων· ἠχητικός, φυσητής, ἐπίθετον τῶν ἀνέμων (Ζήτ. Βύζω), Ὀδυσ. Κ, 20. »Βυκτάων ἀνέμοιο, ἀθρόως πνεόντων, εὐφυσητῶν, πληρούντων τὰ ἱστία. 2) ἄνεμος, λαῖλαψ, φορτοῦνα, παρὰ Λυκόφρ. 738. 757.

Βυκχίς, ἡ. Αἰολικ. ἀντί, Βακχίς.

Βυλλός, ή, όν (βύω, βύζω, βύσσω). Βεβυσμένος, στουπωμένος, γεμάτος· καὶ

Βυλλέω. Στουπόνω, μπουλλόνω, γεμίζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Βυέω, παρ' Ἡσυχ.

Βυνέω, Ἀττ. τύπος ἀντὶ βύω (Ζήτ. Βυέω), Ἀριστοφ. Εἰρ. 645.

Βύνη, ἡ. Τὸ ἠτοιμασμένον, βρεγμένον, ἐκ τούτου ὀλίγον τι φουσκωθὲν καὶ τέλος ψηθὲν κριθάρι διὰ τὸν ζύθον (πῦζαν, μπίραν). 2) ἡ θάλασσα. Ὁ Εὐφορίων καλεῖ τὰ ἅλας »Παλίρροια ἄκρα βύνης παρ' Ἐτυμολογ. ἐν Λ. Διβδούμεναι. Ἄλλως δέ, ἑρμην. τοῦτο ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. καὶ διὰ τοῦ, θαλάσση, καί, πεύκη. 3) παρὰ Λυκόφρ. 107. ἡ θαλάσσιος θεὰ Ἰνώ, ἢ ἡ Λευκοθέα, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, βάθος, βυθός, βυθοδύνη, ἢ κατ' ἄλλους, ἐκ τοῦ βουνός. (ῡ)

Βύριον, τό. Παρ' Ἡσυχ. οἴκημα, καί, Βυριόθεν, οἴκοθεν· ὅθεν εὐβύριον, εὔοικον, Ἐτυμολογ., ὅπου καὶ Βαύριον ὡς πρωτότυπον ἐλήφθη, καὶ ἐκ τούτου, βαυριόθεν, ἐκ τοῦ ποιητοῦ Ηλέωνος ἀναφέρεται. Φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς τοῦ, Βάρις.

Βύρσα, ἡ. Τὸ ἐγδαρμένον δέρμα (προβάτ, πετζί, κουρόζ...), ὅθεν τὸ Λατιν. bursa.

* **Βυρσαίετος** (αἰετός). Τομαραετός, κωμικὴ ἐπωνυμία τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 197.

Βυρσεύς, έως, ὁ. Ὁποῖος ἑτοιμάζει, ἐργάζει τὰ δέρματα· ταυτὸν τῷ, βυρσοδέψης (ταμπάκης, Τουρκ.).

Βυρσεύω. Ἑτοιμάζω, ἐργάζω τὰ δέρματα.

* **Βυρσίνη**, ἡ. Λωρί, ῥυτήρ, ἱμάς, Ἀριστ. Ἱππ. 49. 449, ὅπου παιδικῶς εἶπεν αἰνιττόμενος κωμικῶς τὴν μυρσίνην ἢ μυῤῥίνην· κυρίως θηλ. τοῦ

Βύρσινος, η, ον. Ὁ κατεσκευασμένος (φκιασμένος) ἀπὸ δέρμα.

Βυρσίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ βύρσα.

Βυρσοδεψέω, ῶ. Ἐργάζω (ἐργάζω), ἀπαλύνω, μαλάττω τὰ ὠμὰ δέρματα, εἶμαι ταμπάκης, Ἀριστοφ. Πλ. 167. Πολυδ. 7, 81. Ἀρτεμιδ. α΄, 56, σ. 76. ἐκ τοῦ

Βυρσοδέψης, ου, ὁ (δέψω)· ταυτὸν τῷ, βυρσεύς καὶ σκυτοδέψης (παρὰ τὸ δεψῆσαι, ὅ ἐστιν ἀπαλῦναι τὴν βύρσαν). Βυρσοδέψησις, ἡ ἐργασία τοῦ βυρσοδέψου· καί, »Βυρσοδέψιον, τὸ ἐργαστήρι αὐτοῦ.

Βυρσοδεψικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν βυρσοδέψην, Θεόφρ. »Βυρσοδεψικὴ κόπρος, ἡ πρὸς ἐργασίαν ἐπιτηδεία.

Βυρσοπαγής, έος, ὁ (πήγνυμι). Ὅπως τινα-τιάση, κατεσκευάσθη ἀπὸ δέρματα, ὡς, ναῦς, Πλούταρχ. Κράσ. 23. »Βυρσοπαγῆ ῥόπτρα«, τύμπανα ἐκ δέρματος κατεσκευασμένα.

*Βυρσοπαφλαγών, όνος, ὁ. Καταφρονητικὸν ὄνομα τοῦ βυρσοδέψου Κλέωνος, Ἀριστ. Ἱππ. 47.

Βυρσοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ταυτὸν τῷ, βυρσεύς.

Βυρσοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅποιος πωλεῖ τὰ δέρματα, ὁ πραγματευτὴς τῶν Κουρδοβαλιῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 136.

Βυρσοτενής, έος, ἡ, Βυρσότονος, ὁ, ἡ (τείνω, βύρσα). Ὁ κεκαλυμμένος (καπλατισμένος) μὲ δέρμα, ἢ ἔχων ἀπ' ἐπάνω τεντωμένον δέρμα, τομάρι. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 123. »Κύκλωμα βυρσότονον«, ταυτὸν τῷ, τύμπανον· καὶ παρὰ τῷ αὐτ. ἐν Ἑλέν. 1367. »Τύμπανα λάβετε βυρσοτενῆ«.

*Βυρσοτομέω. Κόπτω δέρματα, ἐκ τοῦ

*Βυρσοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Δέρματα κόπτων, χωρίζων. Ὁ βυρσοτόμος, οὐσιαστ., ὁ κόπτων τὰ δέρματα, δερματᾶς, λωρᾶς. Ταυτόσ. τῷ, σκυτοτόμος, Μανεθ. 4, 520.

Βυρσόω, ῶ. Καλύπτω, σκεπάζω τι (καπλατίζω) μὲ δέρμα.

Βυσαύχην, ενος, ὁ, ἡ (βύω, αὐχήν). Ὅποιος ἔχει κοντὸν καὶ μεταξὺ τῶν ὤμων τὸν λαιμὸν μπηγμένον, Πολυδ. Β'. »Βυσαύχην δὲ ὁ συνέχων τὸν τράχηλον καὶ τὸν αὐχένα μικρὸν ποιῶν, καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων, ὃν ἐπίβουλον Ἀριστοτέλης φυσιογνωμεῖ, καὶ Βυσαύχενας τοὺς ὄσπους«. Παρ' Ἀθην. Β'. »Βυσαύχην βολβός«.

Βύσμα, τὸ (βύω). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στούπωσιν, ἤτοι μπούλλωμα, τύλος, στούπωμα, Διογέν. Λαέρτ. Β'. 1.0. »Στίλπωνος βύσματα«, σοφίσματα, δι' ὧν ἐστούπωσε τὸ στόμα τοῦ ἀντιδίκου του.

Βύσσα, ἡ, = βυθός, βυσσός, Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 453. καὶ Ε'. 176. 2) παρ' Ἀντων. Λιβερ. εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ.

Βύσσινος, η, ον. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ βύσσον. Παρ' Ἡροδότ. »Βύσσινον ῥῆμα«, εὐγενικός, μαλακὸς καὶ ἥμερος λόγος, θέλγων τὰ ὦτα τινός.

Βυσσοβαρής, έος, ὁ, ἡ (βαρέω). Πᾶν ὅ,τι καταφέρεται εἰς τὸ βάθος διὰ τὸ βάρος, Ἡσυχ.

Βυσσοδομεύω (βυσσός, δομέω) Κυρ. οἰκοδομῶ, κτίζω εἰς τὸ βάθος. 2) μεταφορ., κατὰ βάθους τῆς διανοίας μελετῶ, βουλεύομαι, διαλογίζομαί τι καὶ ἀποφασίζω· ἐπὶ κρυφίων σκοπῶν καὶ διαλογισμῶν. Αὕτη ἡ λέξις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδ. καὶ συνήθ. μετὰ τῶν λέξεων, κακὰ φρεσί, ἢ μύθους· παρὰ δὲ Ἡσιόδ. μετὰ τοῦ, δόλον, καὶ παρὰ τοῖς νεωτ. μετὰ τοῦ, βουλήν, ἢ ὀργήν, Ὀδ. Δ, 676. καὶ Θ, 273. καὶ Π, 66.« Ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. »Βυσσοδομεύειν βουλήν, δόλον«, κάμνειν κρυφὴν βουλή, ἢ δόλον. »Βυσσοδομεύειν ὀργήν«, τρέφειν κρυφίαν μῖσος, ὀργήν. Ἡλιοδ. Αἰθ. ζ, 11. »Οὐδὲν τῶν βυσσοδομευομένων ὑπὸ τῆς Κυβέλης ὑποτοπήσας.«

Βυσσόθεν, Ἐπίρ. (βυσσός). Ἀπὸ τὸ βάθος (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 590.), ἐκ θεμελίων, ἕως εἰς τὰ θεμέλια, ἕως εἰς τὸ βάθος.

Βυσσομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ἀνάλεκτ. Β'. 202. Ὅποιος μετρᾷ τὸ βάθος· ἐπὶ ἁλιέως.

Βυσσός, ὁ. Τὸ βάθος, ὁ πάτος τῆς θαλάσσης· καὶ ἐν γένει, ταυτὸν τῷ, βυθὸς καί, βάθος, καὶ βύσσα, Ἰλ. Ω, 80.

Βύσσος, ἡ. Εἶδος λεπτοῦ καὶ πολυτίμου νήματος ἐκ ξανθοῦ λίνου (λιναρίου), ἐν Ἰνδίᾳ καὶ Αἰγύπτῳ φυομένου, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ κατεσκευασμένον πανίον, Παυσαν. Ε. 5. καὶ ς'. 26. Πλίνιος, ΙΘ'. 4. Πολυδ. Ζ'. »Τὰ βύσσινα καὶ ἡ βύσσος, εἶδος λίνου παρ' Ἰνδοῖς.« 2) τὸ μετάξι ἀπὸ τὴν Πίνναν, ἤτοι τῆς Πίννης τὸ μαλλί. 3) τὸ βαμβάκιον. 4) παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ χρῶμά τι (ἤτοι τὸ κόκκινον βάμμα) ἀντὶ τῆς Ὕσγης παραλαμβανόμενον, Ἡσύχ. πλὴν ἐσφαλμένως, διότι εἶναι εἶδος οὐχὶ χρώματος, ἀλλὰ λεπτοτάτου λίνου καὶ διαφερατικοῦ τῆς πορφύρας, ὡς γίνεται δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Λουκᾶ, ις', 19. »Ὁ πλούσιος ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον.« Ἀποκάλ. ιη', 16. »Ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν«, δηλ. ἔνδυμα.

Βυσσόφρων, ονος, ὁ, ἡ (βυσσός, φρήν). Ὁποῖος στοχάζεται, μελετᾷ βαθυά· πανοῦργος· ταυτὸν τῷ, βαθύφρων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 650.

*Βυσσόω = βύω· Γραμμ. ὅθεν

Βύσσωμα, τος, τὸ = βύσμα· ἐπὶ δικτύων, ὡς Ἀνάλεκτ. Β. 237. »Θύννων εὐκλώστοιο λίνου βυσσώματι ῥόμβον φράξαντες«, τὰ πυκνῶς εἰς τὸ βάθος στημένα δίκτυα διὰ νὰ φράξωσι τὸν ταχὺν δρόμον τῶν θύννων· ἐκ τοῦ, βυσσόω, ἢ βυσσάω, ὅθεν παρ' Ἡσυχ. Βυσσῶσι, φράττουσι.

Βύσταξ, ακος, ὁ, = μύσταξ. Μουστάκι, ἢ τὸ ἐπάνω χεῖλος, εἰς τὸ ὁποῖον φυτρόνει τὸ μουστάκι, Ἀθήν. δ', Σ. 143.

Βύστρα, ἡ, = βύσμα, Ἡσύχ.

Βυτίνη, ἡ· ἡ Βύτις, ἡ βοῦτις. Εἶδος ἀσκοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, λάγηνος, ἢ ἀμίς, ἤγουν σταμνίον· ταυτὸν ὅμως τῷ τῆς συνηθείας, βουτί, ἢ βουτζί, βαρέλι.

Βύω, Μ. ύσω. Σκεπάζω, καλύπτω· ἔνθεν καί, ἀκρόβυστος, ὁ τὸ ἄκρον βεβυσμένον ἔχων, Αἰλιαν. ιά, 18. 2) φράττω, στουπόνω, μπουλλόνω· π. χ. »Τρῆμα λίνῳ βεβύσθω« (Διοσκ. ε', 40). 3) καταγεμίζω, γεν. π. χ. »Καλάμης καὶ φυτοῦ ἔνδοθεν βεβυσμένα ὁρῶντες« (Σωζομ. ἱστ. ἐκκλ. β', 5) »Βέβυστο δὲ πάντα χόλοιο« (Κλημ. Στρωμ. α'. σ. 373)· καὶ δοτ. »Ἀφραδίῃσι βέβυστο« (Τρυφιοδ. 450). »Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον« Ὀδ. Δ, 134)«, ἤτοι γέμοντα (κάλαθον τοιούτῳ νήματι) καὶ μετὰ ὠθισμοῦ τινος μεστόν. Ζήτ. Βύζω. Ἡρόδοτ. »Ἐβέβυστο τὸ στόμα«, ἐστούπωσε τὸ στόμα του, ἐμούλωσε. — Τῆς ἰδίας σημασίας εἶναι καὶ οἱ τύποι βύζω, βυέω, βυσσόω· ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ πληροῦν, γεμίζειν, προέκυψεν ἡ ἰδέα τοῦ ἐξογκοῦσθαι, φουσκώνειν, ὡς ἐν τῷ, βύκτης, καὶ ἐκ ταύτης ἡ ἰδέα ἑνὸς τόνου, διενεργουμένου διὰ τῆς φουσκώσεως τῆς ἀναπνοῆς, ὡς ἐν τῷ, βυκάνη, βυκανάω κτλ. (Τὸ Ὕψιλον εἶναι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. δίχρονον, τότε δὲ μόνον μακρόν, ὅτε εἶναι μεταξὺ δύο μακρῶν συλλαβῶν, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις εἶναι πάντοτε μακρόν, Ἀριστ. Σφ. 128. Λουκιλλ. ἐπ. 114.)

Τὸ Β. μετὰ τοῦ Ω.

Βῶ, ὅθεν τό, βῶσαι, βώσθην, βώσθην, βεβώσθηναι, ἀντί, βοάω, βοῆσαι, βοηθεῖν, βοηθῆναι, Ἰωνικῶς.

Βῶ, ὑποτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ βαίνω.

Βώδιον, τὸ· ἀντί, βοίδιον, Δωρ.

Βωθέω, Ἰωνικ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοηθέω, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. ΙΘ. »Ἄνθρωποι, βωθεῖτε τὸν — — —«.

Βωκαλίς, ἡ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΓ'. 25. Πτηνόν τι τῆς Ἰνδίας, εἶτά τι ἀδιόριστον.

Βωκολιάζω, καὶ Δωρ. βωκολιάσδω, Μ. ξω· ἀντί, βουκολιάζω, Θεόκρ. Ε'.

Βωκολιαστής, οῦ, ὁ, Δωρ. ἀντί, Βουκολιαστής.

Βωκόλος, Βωκολικός, Δωρ. ἀντί, βουκόλος, βουκολικός.

Βῶκος, ὁ, Δωρ. ἀντί, βοῦκος, βουκαῖος, Θεόκρ. Ι'. 38. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὁ κεκαλασμένος βοῦς.

Βωλάκιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ βῶλαξ, ακος, ἡ· ὡς τό, βωλάριον, Ὑποκορ. τοῦ, βῶλος. Μικρὸς βῶλαξ, ὡς κομμάτι γῆς, καθὼς π. χ. ἐκεῖνος τοῦ ἀρότρου ἐν τῷ ὀργόνειν. Ἀντωνῖν. Δ'. 15. »Βωλάκιον λιβανωτοῦ« σβῶλος, κομμάτι· ἄλλως δὲ καί, θρόμβος, καί, χόνδρος, λέγεται.

Βωλάκιος, α, ον. Ἐπὶ παχείας γῆς, εἰς βώλους γῆς διῃρημένος, γεμάτος ἀπὸ βώλους χώματος. Παρὰ Πινδάρ. Πυθ. 4, 228. »Ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον γᾶς«.

Βῶλαξ, ακος, ἡ. Πηλός, τὸ χῶμα (ἤτοι τὰ μεγάλα τμήματα τῆς γῆς), τὸ ὁποῖον τινάσσεται ἔξω ἀπὸ τὴν αὔλακα, ὅταν ὀργόνωσι τὸ χωράφιον. Ταυτὸν τῷ, βῶλος. Ζήτ. καὶ Βωλάκιον. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ. 1734, 1750, Γ. 1334.

Βωληδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν βωλάκων.

Βώλινος, η, ον. Ὁ συνεστέμενος, κατεσκευασμένος ἀπὸ βώλους. »Βωλίνους καλιάς«, παρὰ Σοφοκλ., τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, πλινθίνας οἰκίας, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, καλύβας.

Βωλίον, τὸ· ὑποκ. τοῦ βῶλος· ταυτὸν τῷ, βωλάριον, καί, βωλάκιον.

Βωλίτης, ου, ὁ. Εἶδος βρωσίμου ἀμανίτου, boletus.

Βωλοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ βώλου, ὁ ὅμοιος τῷ βώλῳ, μαζῆ. Ἀντίκ. τῷ, μικρομερής. Θεόφ.

Βωλοκοπέω, ῶ. Κόπτω, συντρίβω τὰς βώλους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 565, 1146. Πολυδ. α', 226.

Βωλοκοπία, ἡ. Τὸ κόπτειν, συντρίβειν τὰς βώλους, ἐκ τοῦ

Βωλοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅποιος κόπτει, συντρίβει τὰς βώλους.

Βωλοποιέω, ῶ. Βώλους ποιῶ. Παρ' Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ἀναγνωστέον, βωλοκοπέω.

Βῶλος, ἡ (παρὰ νεωτ. καὶ ὁ βῶλος· πιθανῶς ἐκ τοῦ βάλλω)· ταυτὸν τῷ, βῶλαξ. Σβῶλος, ὄγκος, Ὀδ. Σ, 374. 2) καὶ ἐν κομμάτι γῆς, κτῆμα, χωράφι καθόλου, πᾶν συνηγμένον καὶ συσφαιρωμένον εἰς ὄγκον, ὡς κουβάρι· ἴδε Piers Μοιρ. σελ. 95. Θ. Μαγ. σ. 176. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 254. Ἐν Ἀναλέκ. Δ'. 240. »... ἔχω δ' ὑπὸ βώλεϊ πρέσβυν ἐνησσαν. Ζήτ. καί, Βωλάκιον. Ἐκ τοῦ εὐθ. τὸ βῶλος ἀπαντᾷ μόνον ἡ δοτ. βώλεϊ, παρὰ Λεων. Ταρ. 77.

Βωλοστροφέω, ῶ. Στρέφω, γυρίζω τὰς βώλακας ἐν τῷ ὀργόνειν· ὀργόνω.

Βωλοστροφία, ἡ. Τὸ στρέφειν τὰς βώλακας ἐν τῷ ὀργόνειν, καὶ βωλοστρόφος (στρέφω), ὁ στρέφων αὐτάς· ὁ ὀργόνων.

Βωλοτομέω. Σχίζω τὰς βώλους, καὶ κατὰ μετωνυμίαν, »Τῆμος ἔτ' αὔξησεν Δημήτερα βωλοτομεῦσιν«, ἔνθα τὸν κύριον καρπὸν ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ, Βίος Ὁμ., καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. περὶ Ὁμηρ. ποιήσ., ὅπου ὅμως ὁ Πλούταρχ. (περὶ Ἴσιδος) κωλοτομεῦσιν ἔχει· ἐκ τοῦ

Βωλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ τέμνων, συντρίβων τὰς βώλους, Ἀνάλεκτ. Β'. 232. »Βωλοτόμος μύρμηξ«.

Βωλώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = βωλοειδής.

Βωλώρυξ, υχος, ὁ, ἡ. Ὁ σκάπτων, ὀρύττων τὴν γῆν καὶ ἐκβάλλων βώλους. Τὸν σῦν οὕτως οἱ Λάκωνες ἔλεγον, (Ἡσύχ.) διὰ τὸ σκάπτειν μὲ τὴν μύτην τὰς βώλους, ἤτοι τὴν γῆν.

Βωμάκευμα, τος, τό. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον τοῦ Βώμακος, τὸ πανούργημα τοῦ βωμολόχου, Ἡσύχ.

Βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ, = βωμολόχος, Ἀγαθίας. 2) Βώμαξ, ἡ· ὑποκορ. τοῦ βωμός, Ἡσ. (Τὸ Ἄλφα τῶν τρισυλλάβων πτώσεων ἐστιν ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ μακρόν, ὡς ὑποκορ. δὲ βραχύ, Δρακ. σελ. 18.)

Βώμευσις, εως, ἡ. Βωμοῦ ἵδρυμα, Ἡσύχ.

Βωμιαῖος, αία, αῖον, σπανιώτ. τύπος ἀντί, βώμιος, ὁ, ἡ, καὶ ία, ον. Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν. Τὸ βωμιαῖος ἐκ Στεφ. Βυζ. ἀμφ. τὸ δὲ δεύτερον παρ' Εὐριπ. Φοιν. 281. Ἰφιγ. Α. 1593. Σοφ. Ἀντιγ. 1301.

*Βώμιος (βωμός). Ἴδε βωμιαῖος.

Βωμίς, ίδος, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ βωμός. 2) παρ'

Ἡροδότ. β΄, 125. ταυτὸν τῷ, βαθμός. Ζήτ. ἐν τῷ, Βωμός.

Βωμίσκος, ὁ, Ὑποκορ. τοῦ βωμός. 2) παρὰ Πολυδ. β΄, 93. ἡ βάσις τῶν μεγάλων ὀδόντων, ἤτοι τῶν μυλικῶν, τὰ γούλια, ἤτοι οἱ λόφοι τοῦ κρέατος αὐτῶν.

Βωμίστρια, ἡ. Ἱέρεια τοῦ βωμοῦ, Νίκανδρ. 217.

Βωμοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος τῷ βωμῷ.

Βωμολόχευμα, ατος, τό. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον, ἢ ἡ ὁμιλία τοῦ Βωμολόχου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 748.

Βωμολοχεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βωμολόχος), καὶ, **βωμολοχέω**. Εἶμαι βωμολόχος, ἢ γελωτοποιῶ, λέγω λόγους διὰ νὰ γελᾷ τις· καὶ κολακεύω· ἀντίθ. τῷ, σεμνύνεσθαι. 2) ψωμοζητῶ. Τὸ ἐνεργ. βωμολοχεύω εἶναι ἄχρηστον, καὶ μόνον τὸ ἄλλο παρὰ Πλουτ. Ἠθ. Σ. 407. εὑρίσκεται. «Τὸ περὶ τὰ μητρῷα καὶ Σαράπεια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος». Ζήτ. Βωμολόχος.

***Βωμολοχέω**, = βωμολοχεύομαι, Πλουτ.

Βωμολοχία, ἡ. Τὸ πολίτευμα, φέρσιμον τοῦ Βωμολόχου, μασκαραλίκι, κοινὸς χωρατᾶς, βυπαρὰ κολακεία· καὶ τὸ ζητουλεύειν.

Βωμολοχικός, ή, όν. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους, τοῦ τρόπου τῶν βωμολόχων. 2) ὁ βωμολοχίας ἐπιτηδευόμενος.

Βωμολόχος, ὁ, ἡ (λοχάω). Κυρίως ἐλέγετο ἐπὶ εὐτελοῦς καὶ οὐτιδανοῦ πτωχοῦ, ὅστις καθήμενος παρὰ τοῖς βωμοῖς, ἐπετηδεύετο διάφορα γελοιώδη πράγματα, καὶ μὲ τὰς κολακείας ἐζήτει νὰ ἀπολαύσῃ μέρος ἀπὸ τὰ θυσιασθέντα, ἢ μὲ πανουργίας νὰ ἁρπάξῃ μέρος ἐξ αὐτῶν· συνηθέστ. δὲ τροπικ., ὁ παράσιτος, ἡ κόλαξ, ὅστις, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τραπέζης τινός, μεταχειρίζεται τὸ χαμερπὲς καὶ οὐτιδανὸν φέρσιμον μὲ τὰς κολακείας καὶ πανουργίας, ἐπιτηδευόμενος καὶ ὑποφέρων παίγνια τινὰ (μασκαραλίκια, χωρατάδες, τρέλλαις), καὶ τὴν εὐτελεστάτην μεταχείρισιν, διὰ νὰ κινήσῃ τοὺς ὁρῶντας ἢ ἀκούοντας αὐτὸν εἰς γέλωτα, ὡς ὁ παρὰ τοῖς κοινοῖς, Μασκαρᾶς, λεγόμενος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἰσοκράτ. ἐν Ἀρειοπ. τάσσει τὸ, Σεμνύνεσθαι, ἐξ ἐναντίας τοῦ, Βωμολοχεύεσθαι. Ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ κεῖται παρὰ Μανέθωνι, Ε΄ 119., ὀνομάζοντι «Βωμολόχους ἱερεῖας», ἐκείνους, οἵτινες διέτριβον ἐν τοῖς βωμοῖς καὶ ἐξ αὐτῶν ἐτρέφοντο. Κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. καὶ Ἁρποκρατ. καὶ οἱ ἐν ταῖς θυσίαις παραλαμβανόμενοι αὐληταὶ καὶ μάντεις. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πανοῦργος, σκώπτης, ἀπατεών, παικτικός, κόλαξ, χαμερπής, ὅστις ὑποφέρει κάθε καταφρόνησιν ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν τε σκώπτειν. — Ὁ Ἀριστοφάν. Βατρ. 358. καλεῖ «Ἔπη βωμολόχα», τὰ μαλακά, λυρικὰ ποιήματα, τὴν δὲ παραφθορὰν τῆς παλαιᾶς, ἁπλῆς καὶ σεμνῆς μουσικῆς, ἐπὶ τοῦ καιροῦ του, τῆς μουσικῆς ἁρμονίας, τὴν διὰ τοῦ μαλακοῦ χρώματος, ἀποδεικνύει διὰ τοῦ, βωμολοχεύειν, ἐν Νεφ. 969. (Σουίδ. ἐν Λ. χιάζειν), ἐπειδὴ μὲ διαφόρους κακοτεχνίας ἠγωνίζοντο ν᾽ ἀποκτήσωσι τὸν ἔπαινον τοῦ ὄχλου. Ἐπίῤῥ. Βωμολόχως.

Βωμονείκης, ὁ (νίκη, βωμός). Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο νέος τις, ὅστις τρέχων ὀλόγυρα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, ἐμαστιγοῦτο (ἐδέρνετο) ἀπὸ ἄλλον τινὰ κατόπιν αὐτοῦ τρέχοντα (Παυσαν. Λακ. Ις΄.) καὶ οὕτω διὰ τῆς ὑπομονῆς αὐτοῦ ἐλάμβανε τὴν νίκην. 2) τίτλος τιμῆς Λακωνικοῦ ἄρχοντος. (Ὀρθότερον γράφ. βωμονίκης.)

Βωμός, ὁ (βάω, βαίνω). Κάθε ὕψωμα, πρᾶγμά τι, διὰ νὰ ἵσταταί τι ὑψηλότερον, ἢ νὰ τεθῇ, βαλθῇ ἐπάνω, ἄλλως δέ, βάσις, βαθμός, καὶ μάλιστα διὰ χρῆσιν ἱεράν, Ὅμ. «Ἅρματα δ᾽ ἀμβωμοῖσι τίθεια», ἀντί, ἀμ, ἀνὰ βωμοῖσι, περὶ τοῖς βωμοῖς, Ἰλ. Θ, 441. καὶ Ὀδ. Η, 100. «Καὶ ἐντεῦθεν Βωμίδες, αἱ· (παρ᾽ Ἡροδότ. Β΄. 125.) βαθμοί, σκαλοπατήματα, ἀναβάσεις, ἄλλως δέ, κρόσσαι, λέγονται. «Ἐπειδὴ δὲ ὧδε αὕτη ἡ πυραμὶς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι Κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι». 2) συνήθως λέγεται τὸ βῆμα, ἤτοι ἡ ἁγία τράπεζα (τὸ ἀλτάρι, l'autel), ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔβαλλον τὰς προσφερομένας θυσίας· καὶ ἐντεῦθεν ὁ ναός, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον. 3) ὁ Σουίδ. ἔχει ἔτι τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ, στιβάς, Λακωνικῶς. 4) ὑστερώτ. πολλάκις ἀντὶ τάφος, παρὰ τὸ πῶμα, οἷον πωμάστιον, Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 923. 5) τὸ πληθ. βωμοὶ ἐκλαμβάνεται συχνάκις ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ βωμός, Διοδ. Σικ. ια΄, 92. «Καὶ καθίσας ἐπὶ τῶν βωμῶν, ἱκέτης ἐγένετο τῆς πόλεως.» Παρ᾽ Ὁμ. ἐν χρήσει ἡ λέξις βωμοί, μετὰ τῆς λέξεως ἱεροὶ ἢ καὶ δίχ᾽ αὐτῆς, διὰ τὰς θυσίας καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ἦσαν συχνάκις ἔξω τοῦ ναοῦ κτισμένοι.

Βῶν, Δωρικ. ἀντί, βοῦν αἰτ. τοῦ βοῦς, Ἰλ. Η, 238. καί, Μ, 105. «Βῶν ἀζαλέην», ὅπου ὁ Σχολ. φησί, «Βῶν Δωρικ. τὴν ἀσπίδα, ὅτι ἐκ βοείων ἐστὶ δερμάτων». Ζήτ. Βοῦς.

Βωνίτης, ου, ὁ, = Βοώτης, Καλλίμ. Ἀμφ. ἀνάγ.

Βῶξ, κός, ὁ· καὶ βώξ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ βοάξ, Εἶδος ἰχθύος, Ἀθήν. Ἰωα. Φιλοπ. περὶ πλάσ. κόσμ. Σ. 188.

Βῶσαι, Ἰωνικ. ἀντί, βοῆσαι, ἐκ τοῦ, βοάω.

***Βώσας**, συναιρ. Μετοχ. ἀόρ. ά. ἐνεργ. ἀντὶ βοάσας ἐκ τοῦ βοάω, Ἰλ.

***Βῶσι**, γ΄ πληθ. ὑποτ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. τοῦ βαίνω, Ὀδ.

***Βώσεσθαι**, ἀντὶ βοήσεσθαι, Ἀπολλ. Α΄. 685.

Βωστρέω, ῶ. Κράζω, ἐπικαλοῦμαι, μάλιστα εἰς βοήθειαν, Ὀδ. Μ, 124. Θεόκρ. ε΄, 64. Ἀριστ. Εἰρ. 1146. Παράγεται συνήθως ὡς Δωρικὸς τύπος παρὰ τὸ βοάω, ἐσχηματίσθη ὅμως (ὡς τὸ καλιστρέω ἀπὸ τὸ καλέω) ἀπὸ τὸ βωστώ.

***Βωταλίς**, ἡ. Ἡ νυκτερίς, Ζωναρ. 414. καὶ Ἡρωδ. Ἐπιμερ. σ. 9.

***Βωτήρ**, ῆρος, ὁ, = βώτης, Σοφ. Αἰ. 232.

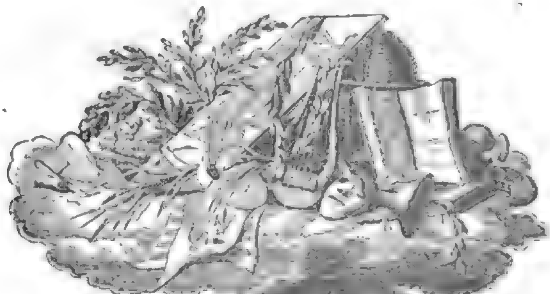
Βώτης, ου, ὁ (βόω, βόσκω)· ταυτὸν τῷ, Βοώτης. Ποιμήν, βοσκός.

Βωτιάνειρα, ἡ (βόσκω, ἀνήρ). Ἡ ἄνδρας, ἤγουν ἀνθρώπους βόσκουσα, τρέφουσα, ἐπίθ. καρποφόρων τόπων, Ἰλ. Α, 155. «Οὐδέ ποτ᾽ ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ καρπὸν ἐδηλήσαντο». Τὸ ἐπίθ. βωτιάνειρος δὲν ἦτο ποτὲ ἐν χρήσει. (g)

Βῶτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ βώτης. Ἡ βοσκός· εὔχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς καὶ τὸ βώτης, οἷον παμβῶτις· συβώτης, αἰπολβώτης, ἀγροβώτης.

Βώτωρ, ορος, ὁ, = βώτης, Ἰλ. Μ, 302. καὶ Ξ, 102.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β.

Γ.

(Επεξεργασθὲν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Γ, ἢ γ, Γάμμα, καὶ Ἰωνικῶς Γέμμα, τὸ τρίτον, ἄλλ' ἔτι στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, δι' ὃ καὶ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον γ', σημαίνει τρία, τρίτος, καὶ ὑπογραφόμενον οὕτω, ͵γ τρεῖς χιλιάδας, 3000. Πρὸ τῶν διὰ τοῦ λάρυγγος προφερομένων στοιχείων γ, κ, χ, καὶ πρὸ τοῦ ξ, προφέρεται τὸ γ ὡς ν, ὡς ἐν τοῖς, ἄγγος, ἄγκος, ἄγχι, ἀγξύω. Ὁ τόνος, ὅστις σχηματίζεται διὰ τῆς ἐγγίξεως τοῦ μεσαίου μέρους τῆς γλώσσης εἰς τὸν οὐρανίσκον, γεννᾷ τὸ Γ, ὁ ὁποῖος εἶναι γλυκύτερος καὶ μαλακώτερος, παρὰ ἐκεῖνος, ὅστις σχηματίζεται μὲ τὸ ἀνάκτημα τῆς γλώσσης εἰς τὸν οὐρανίσκον ἐν τῷ προφέρειν, ὅστις γεννᾷ τὸ, Κ. Τὸ παλαιὸν σχῆμα τοῦ Γ, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς παλαιὰς ἐπιγραφὰς καὶ ἐπάνω εἰς ἄλλα τινὰ λείψανα ἀρχαιότητος, εἶναι μία ἴσια καὶ κατὰ κάθετον γραμμή, τὴν ὁποίαν κατ' ὀλίγον ἔφερον εἰς τὸ κυρτόν, ἐξ ἧς προέκυψε τὸ Λατινικὸν C, τὸ ὁποῖον εἰσήχθη εἰς τὸν τόπον τοῦ, G, ἕως οὗ Σπούριος Καρβίλιος Ῥοῦγα, κατὰ τὸν Πλούταρχ. (Προβλήμ. Ῥωμαϊκ. 54.), ἐφεῦρε τὸ G. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπειτα ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦ Ὀρθογωνίου (Γ), καθὼς φαίνεται ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας καὶ εἰς τὰ νομίσματα σημειωμένον, τὸ ὁποῖον εἰς ταῦτα ἦτον καὶ εὐκολώτερον, παρὰ τὸ κυρτὸν καὶ κυκλοειδές, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τὸ γράφειν εὐκολώτερον. Εἰς τοὺς Αἰολεῖς, ἀλλὰ καὶ παρά τισιν Ἴωσιν, ἦν ἐν χρήσει τὸ Γάμμα ὡς εἶδος δασέος πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη παρ' αὐτῶν δίγαμμα. Τοῦτο τὸ πνεῦμα ἤχθη διὰ Πελασγικῶν φυλῶν εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ γλώσσῃ κατήντησεν ὡς σύμφωνον Vau, τὸ ὁποῖον διεσώθη ἐν πολλαῖς καθ' αὐτὸ Ἑλληνικαῖς λέξεσιν, ὡς Ϝοῖνος, Ϝοῖκος, ὄϜις, vinum, vicus, ovis, πρβ. Βουττμ. Λεξιλ. 2. σ. 161. Τοῦτο δὲ τὸ πνεῦμα ᾤχετο ἐκ τῆς ὕστερον τελειοποιηθείσης Ἑλληνικῆς γλώσσης τόσον πρώιμα, ὥστε δὲν φαίνεται πλέον ἐν ταῖς Ὁμηρ. ῥαψῳδίαις ὡς ἱκανώτερον σημεῖον. — Μεταχειρίζονται ἔτι τὸ Γ μερικαὶ Διάλεκτοι, εἰς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένας λέξεις, ὡς σημεῖον τῆς δασείας προφορᾶς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, δοῦπος, γδοῦπος, αἶα, γαῖα· καὶ ἐντεῦθεν ἔχει τὸ Αἰολικὸν Δίγαμμα τὸ ὄνομα, καθότι εἶναι διπλοῦν Γάμμα, οὑτωσὶ γραφόμενον Ϝ ἢ Ϛ. Τὸ πρῶτον σχῆμα ἦτον ἴδιον τῶν Αἰολέων καὶ Ἰώνων, τὸ δὲ δεύτερον τῶν Πελασγῶν, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀποικισθέντων, τῶν Ἐτρουρίων καὶ τῶν Καμπανίων. Οἱ Λατῖνοι μετὰ ταῦτα ἔλαβον τὸ τοιοῦτον σχῆμα ὡς ἴδιον τῶν στοιχείων, προφέροντες τοῦτο ὡς δασὺ σύμφωνον, σχεδὸν ὡς τὸ ἡμέτερον Φ, Quintilian. XII. C. 10. Τὸ Δίγαμμα ἐπροφέρετο παρὰ τοῖς Λατίνοις ὡς τὸ Λατιν. V ἐν τῇ λέξει Vinum, καὶ, Vicus, τὸ ὁποῖον παράγεται ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ϝοῖνος, Ϝοῖκος, οἶνος, οἶκος, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. Πολλῷ δὲ συχνότερον, ἐξαιρ. δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ, τὸ Γ, καὶ Χ, τίθενται πρὸ τῶν συμφώνων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται διὰ τῆς ἐγγίξεως τῆς γλώσσης εἰς τὸν οὐρανίσκον, καθώς, π. χ. πρὸ τοῦ, λ, ν, διὰ νὰ ἐκφράσωσιν ἰδιαιτέραν τινὰ δασύτητα, ὡς, λάξ, γλάξ, λήμη, γλήμη, νόος, νοέω, νώσκω, γνώσκω, γινώσκω, γίνομαι, γίγνομαι, νέφος, γνόφος. Ζήτ. καί, Χ. Ἀντὶ τοῦ Γάμμα ἔβαλλον οἱ Δωριεῖς ἐσθότε Δέλτα, ὡς, γῆ, γνόφος, Δωρ. δᾶ, δνόφος (γάμμα ἀντὶ βῆτα, βλέφαρον, γλέφαρον), οἱ δὲ Ἀττικοὶ Βῆτα, ὡς, γλήχων, βλήχων· καί, Κάππα, ὡς, γνάπτω, κνάπτω· καί, Λάμβδα, ὡς, γήϊον, λήϊον, μόγις, μόλις. — Ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν λέξεων συνέχεαν αὐτὸ πολλάκις μὲ τὸ Ἰῶτα, Βουττμ. Λεξιλ. 1. σ. 130. Ὅρα διεξοδικώτερον τὸν Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Μ. σελ. 1722. Ἐκδ. Ῥώμ.

Γε, Δωρικ. ἀντί, γε, ἐγκλιτ. μόριον, ὡς καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσιν, ἔγωγα, τύγα· ὡσαύτως κε, Δωρ. κα.

Γᾶ, Δωρικ. καὶ Αἰολ. ἀντί, Γῆ.

Γαβαθόν, τό. Τρυβλίον, γαβάθα, Ἡσύχ.

Γαγάτης, ὁ. Εἶδος καυστικοῦ καὶ μαύρου λίθου, πισσώδους, Gagates, Διοσκορ. Ε'. 146, ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ πόλεως τῆς Λυκίας Γάγα ἢ Γάγγας παρονομασθείς. Ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 37. καλεῖ τοῦτον, Ἐγγαγγίδα πέτρην, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ εἴπῃ, Γαγγίτιδα. Ὁ Ὀρφ. Λίθ. 12. ὀνομάζει οὕτως εἶδος λιθώδους μαύρης ὀρυκτῆς πίσσης, ὁ δὲ Στράβ. 16. σελ. 1083. τὸν λίθον, Γαγγήτην λίθον καὶ γαγγῆτιν πέτραν. (υ––)

Γαγγαλίζω, Ἀττ. γαργαλίζω, Lobeck Φρυν. σ. 97. Meihorn Ἀνακρ. 5, 7. (κατὰ τὰ Ἀνέκδ. Bekker. σ. 87. ἀνάπαλιν). Κυρίως γαργαλίζω, γελᾶν ποιῶ τινὰ διὰ τοῦ γαργαλίσματος. Καθόλου δέ, ὡς καὶ τὸ Γαργαλίζω, ἐρεθίζω καὶ διὰ τοῦ ἐρεθίσματος εὐφραίνω τὸν νοῦν, ἤτοι ἀγαλλίασιν προξενῶ εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν ψυχήν. Τὸ δὲ γαγγαλάω, ἢ γαγγαλιάω, μόνον παρὰ Γραμμ. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἐκτὸς τούτου ἔχει, γαγγαλιάω, γαργαλίζομαι, ἥδομαι, καὶ ἐπομένως, γαγγαίνω, μετὰ γέλωτος προσπαίζω· καί, γαγγαλίδες, γελαστικοί· καί, γαγγίας, ἢ γαγγαλίας, γελασινός. Τὸ δέ, Γάγγαλος, ὁ εὐμετάθετος, εὐμετάβολος, εὐρίπιστος τῇ γνώμῃ, φαίνεται κατὰ τὴν σημασίαν, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, δυσγάργαλος, καὶ δυσγαργάλιστος. Ἐκτὸς τούτων ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, γαλίζειν, γαργαρίζειν. Τὴν ῥίζαν καὶ πηγὴν ταύτης τῆς λέξεως πρέπει νὰ ζητήσῃ τινὰς παρομοίως ἐν τῷ, γάω, ὅθεν, γάζω, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν, γαγάζω, γαγγάζω, καγγάζω, καγχάζω. Ὁ Ὅμηρος ἔχει, καγχαλάω, ἐν Ἰλ. Γ, 43. «Ἦπου καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, ἀντὶ τοῦ, χαίρω, εὐφραίνομαι, ἐν χαλάσματι ποιῶ τὴν ψυχήν, ἀγαλλιῶμαι. Ἡ συνηθεστέρα λέξις εἶναι τὸ καγχάζω, ὅθεν τὸ Λατιν. cachinnor, cachinnus. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, καγχαλίζομαι, ἀντὶ τοῦ, χαίρω, ἱλαρύνω· καὶ καγχεῖται, ἀντὶ τοῦ γελᾷ ἀτάκτως, ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τό, καχαλίζομαι, καί, χαχαλίζομαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Συγγενὲς τούτου εἶναι καὶ τό, κατακαλίζεται, γαγγαλίζεται. Τινὲς παράγουσι τό, καγχαλάω, ἐκ τοῦ χαλάω, οὐχ ὑγιῶς δέ, διότι εἶναι φανερῶς, γαγγάω, καγχάω, καγχάζω, γάγγαλος, κάγχαλος, καγχαλάω. Τό, γαγγαλιάω εἶναι πιθανῶς διεφθαρμένον, ἀντί, γαγγαλάω, ταυτὸν τῷ, καγχαλάω. Τὸν σχηματισμόν, καγχαίνω, ἐφύλαξε μόνον ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, γαγγαίνω. Ὁ σχηματισμὸς γάργαλος, γαργαλίζω, φαίνεται, ὅτι παρήχθη διὰ τῆς προφορᾶς, ἢ τοῦ Ἀττικοῦ ἰδιωτισμοῦ, καθὼς εἶπα, ὡς καί, στόμαργος, ἀντί, στόμαλγος· καί, γλώτταργος, κεφαλαργία, ἀντί, γλώτταλγος, κεφαλαλγία· καί, ἀργαλέος, ἀντί, ἀλγαλέος. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Διογέν. κεῖται, ἐγαργαρίσθητε ὑφ' ἡδονῆς. Ἄλλοι παράγουσι τό, καγχάζω, ἐκ τοῦ, χάω, χαίνω, κατεχάω, καταχάζω, καὶ συγκοπῇ, καγχάζω. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι θεμελιωδῶς ἓν καὶ τὸ αὐτό· ἐπειδὴ τὸ γα, κα, καὶ χα, πρέπει νὰ τάττωνται ὡς συνώνυμα στοιχεῖα. (Ἡ πρωτότυπος ἐστὶ γάω, χάω, Hemst. Θ. Μ. σ. 181.)

Γαγγαμεύς, έως, ὁ, ἡ. Ἁλιεύς, ὁ τῇ γαγγάμῃ ἐργαζόμενος καὶ σαγηνευτὴς τῶν ὀστρέων, Ἡσύχ.

Γαγγάμη, ἡ· καί, γάγγαμον, τό· καί, γαγγαμών, ὁ. Μικρόν, στρογγυλόν τι δίκτυον τῶν ἁλιέων, μάλιστα διὰ τὰ ὄστρεια, ἄλλως σαγήνη (Ὀππιαν. Ἁλ. Γ'. 81.). Παρὰ δὲ Πολυδ. Β'. 169. λέγεται καὶ μεταφορ. γάγγαμον ἢ γαγγαμών, τὸ ἐπίπλοον. «Τὸ δὲ κατὰ μέσην γαστέρα κοῖλον, ὀμφαλὸς καὶ μεσομφάλιον· καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος, γαγγαμών· ἐπεὶ νεύρων ἐστὶ πλέγμα, καθάπερ τὸ δικτυῶδες, ὃ καλεῖται νῦν γαγγαμών, ἤ, ὡς οἱ πολλοί, σαγήνη». — Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος λέγεται καὶ νῦν Γαγγάμη, ξύλον τι μακρόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ τέλος εἶναι κοπτερὸν σιδήριον, ἀφ' οὗ κρέμαται μικρὸν σακκουλοειδὲς δίκτυον, πρὸς ἁλίευσιν τῶν ὀστρέων χρησιμεῦον· τροπ. «Γάγγαμον ἄτης», παρ' Αἰσχ. (Ὁ τύπος γαγγαμών ἐστιν ἀμφ. Παράβλ. μάγγανον).

Γαγγαμουλκός, ὁ (ἕλκω)· ταυτὸν τῷ, Γαγγαμεύς. Ὁ σύρων, τραβῶν τὸ δίκτυον τῶν ὀστρέων.

* Γαγγήτης, ὁ· καὶ γαγγῆτις, ιδος, ἡ, πέτρα, ἰδὲ γαγάτης.

Γαγγίτης, ου, ὁ· καί, Γαγγῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ, ἡ ἐκ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ.

Γάγγλιον, τό. Πρίσμα τῶν τενόντων, ἀπόστημά τι ἄπονον ὑπὸ λευκῷ καὶ νευρώδει χιτῶνι· ἔνεστι δ' αὐτῷ ὑγρὸν ἀθερῶδες, ἢ τριχία, ἢ ἀλμινθία· γίνεται δὲ περὶ τὰ ἄρθρα καὶ κεφαλήν, Πολυδ. Δ'. Ὁ δὲ Γαληνὸς φησί. «Γάγγλιον ἐστὶ νεύρου παρὰ φύσιν συστροφὴ σωματοποιημένη.» Ἡ δὲ γνησία γραφὴ τούτου φαίνεται, ὅτι εἶναι Γαγγάλιον· ὅθεν

Γαγγλιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος, ἀνήκων γαγγλίῳ.

Γάγγραινα, ἡ (γράω, γραίνω, γαγγραίνω). Ἀπόστημά τι, τὸ ὁποῖον κατατρώγει ὅλα τὰ πλησίον αὐτοῦ μέρη, ἅτινα σήπονται καὶ μελανοῦσιν· ἐν ὅσῳ δηλ. ἡ φλόγωσις τούτου τοῦ φθοροποιοῦ ἀποστήματος δὲν ηὔξησε καὶ δὲν ἐξηπλώθη, μήτε εἰς ἔμπυον ἐκατήντησεν, καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὰ νενεκρωμένα μέρη ἔχουσιν ἀκόμη αἴσθησίν τινα, καλεῖται Γάγγραινα· μετὰ ταῦτα ὅμως, Σφάκελος, λέγεται. Κατὰ Γαληνὸν ὑπῆρχεν ἡ λέξις γάγγραινα ὁ καθ' αὐτὸ τεχνικὸς ὅρος, ἡ δὲ λέξις σφάκελος ἡ συνήθης ἔκφρασις· δεν

Γαγγραινικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὴν γάγγραιναν, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτήν.

Γαγγραινόομαι, οῦμαι, παθ. Κυριεύομαι ἀπὸ τὴν γάγγραιναν.

* **Γαγγραίνωμα**, τό. Πάθος γαγγραινικόν· ἡ γάγγραινα.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις κυριευμένος ὑπὸ τῆς γαγγραίνης.

Γάζα, ἡ. Λέξις Περσική, τὴν ὁποίαν ἔλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Πέρσας, προφέροντες αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν προφορὰν ἐπὶ διττῆς ἐννοίας, δηλαδὴ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου, εἰς ὃν κεῖται ὁ θησαυρὸς ὁ βασιλικός, καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου θησαυροῦ τῶν χρημάτων καὶ τοῦ πλούτου, ἢ, καθ' Ἡσύχιον, οἱ ἐκ τῶν πόλεων φερόμενοι φόροι, ἢ τὰ τίμια. 2) παρὰ Πολυβ. ΚΒ΄. 26. λέγεται, ποσότης τις χρημάτων.

Γαζοφυλακέω. Εἶμαι θησαυροφύλαξ, Διόδ. Σικ. ιζ΄, 74.

Γαζοφυλάκιον, τό. Θησαυροφυλάκιον, τόπος, ἔνθα φυλάττεται ὁ θησαυρός, Aerarium.

Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάττω). Ὁ φύλαξ καὶ ἐπιστάτης τοῦ θησαυροῦ, θησαυροφύλαξ. (2)

* **Γαθέω**, Δωρ. ἀντὶ γηθέω, Παρακ. γέγαθα, Μετ. γεγαθώς.

* **Γαῖα**, ἡ· καί, αἶα, ποιητ. ἀντὶ γῆ. Ἡ γῆ, καὶ κατὰ στενωτέραν ἔννοιαν, τὸ ἔδαφος, ἡ χώρα, ἢ περιοχή τινος πόλεως· ἔτι δὲ πατρίς, ὅτε παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν χρήσει πατρὶς γαῖα. »Χυτὴ γαῖα, ἐπισεσωρευμένον χῶμα διὰ τάφον, Ἰλ. Ζ, 464. Ξ, 114. Παρ' Ὁμήρῳ οὗτος ὁ τύπος εἶναι ὁ συνηθέστατος, συχνάκις δὲ καὶ ἐν τῷ πληθυντικῷ. Ὁ δὲ τύπος γαίη ἀπαντᾷ σπανίως καὶ μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις, Ὀρφ. Σ. 766. Herm. καὶ Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 134. »Γῆν πρὸ γῆς, ἀπὸ γῆς εἰς γῆν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον. Γῆς μετὰ ἐπιρρημάτων, ἀντὶ ποῦ, ποῖ· ἵνα γῆς, ἤγουν ποῦ. 2) Γαῖα, καθὸ κύριον ὄνομα, καὶ καθὸ θεά, ἡ γυνὴ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Τιτάνων, Κυκλώπων, κτλ., Ἡσ. (Δωρ. γᾶ καὶ δᾶ, ὅθεν δάπεδον). Ἰδὲ κωμικ. παραγωγὴν παρὰ Πλατ. Κρατ. σ. 410. Β.

* **Γαιάοχος**, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ γαιήοχος.

Γαιηγενής, ὁ, ἡ, = γηγενής, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1186. Ἀμφ., ποιητ.

* **Γαίηθεν**, ἐπίρρ. (γαῖα). Ἐκ τοῦ μέρους τῆς γῆς, ξηρᾶς.

Γαιήϊος, η, ον. Γήϊνος, ὡς ἀνήρ. 2) γεννημένος ἐκ γῆς — υἱός, ἐπίθ. τοῦ Τιτυοῦ, Ὀδ. Η, 324.

Γαιήοχος, ἡ, γαιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω), ποιητ. ἀντὶ Γεοῦχος, ἢ, Γηοῦχος. Ἔχων καὶ περιλαμβάνων τὴν γῆν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος· ἐπὶ δὲ ἄλλων θεῶν, ὑπερασπιστὴς χώρας, προστάτης, Σοφ. Ο. Τ. 160.

* **[Γ]αιηφάγος**, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποῖος τρώγει γῆν, χῶμα· πένης, ἄπορος, ὥστε δι' ἔλλειψιν τροφῆς τρώγει τὰς βοτάνας.

Γαιογράφος, ὁ, ἡ, = Γεωγράφος.

Γαιοδάτης, ἢ Γαιοδότης, ὁ (δαίω). Ὁποῖος μοιράζει, μετρεῖ τὰ χωράφια, ἢ τοὺς τόπους, καὶ δίδει τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Καλλίμ. 158.

* **Γαιόομαι**, παθ. Γίνομαι γῆ, νεωτ. λέξ.

* **Γάϊος**, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ γήϊος. Ἐν τῇ χώρᾳ εὑρισκόμενος, Αἰσχ. Ἱκ. 806. 2) ὑπόγειος, Αἰσχ. Ἱκετ. 147.

* **Γαιοτρεφής**, ές (τρέφω). Θρεμμένος ὑπὸ τῆς γῆς.

Γαιοφάγος, ὁ, ἡ, = γαιηφάγος. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 784. ἐσφαλμ. γυιοφάγος κεῖται.

Γαιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι), = γεωφανής. Ὁποῖος φαίνεται ὡς γῆ, ἢ χῶμα· ἢ ἔχει εἶδος, χρῶμα γῆς.

Γαιόω. Κάμνω ὡς γῆν. Συνετ. Ἐνύπν. »Παχύνεται καὶ γεοῦται, γίνεται ὡς γῆ.

Γαισός, ὁ· καί, γαῖσον, τό. Εἶδος βέλους, ἢ κονταρίου.

Γαίω· ἀρχαῖον, μόνον σπανίως ἐν χρήσει πρωτότυπον τοῦ, γαυριάω· σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι εἴς τι· ἐκ τοῦ γάω, γαίω, γαύω· ὅθεν γαῦρος, ἀγαυρός, γαυριάω, ὅθεν ἔτι καὶ τό, ἀγάω, ἄγαμαι, ἀγαύω. Παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμηνεύεται ἔτι καὶ διὰ τοῦ, χαίρειν. Ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Γαίεσθαι, ἔχαιρον· ἀλλ' ἔτι καί, Γαιᾶται, κερτομεῖ, καταμωκᾶται. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι καὶ οἱ σχηματισμοί, ἀγάζω, ἀγάζομαι. Ἐκ τοῦ, γάω, γαύω, παράγεται ἔτι ὄχι μόνον τό, γαυρός, ἀλλὰ καὶ τό, γάνω, γανύω, γάνυμι, καὶ τὸ Λατινικ. gaudeo· ὁμοίως ἐκ τοῦ γαύδω, καὶ ἑπομένως τὸ Ἰωνικὸν γήω, γῆθος, γήθω· γηθέω, κ. τ. τ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἅδω, τὸ χορταίνω, καὶ Ἥδω. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα τὸ Γ τόπον ἐπέχει δατέος, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ, γαδεῖν, χαρίσασθαι, γάδεται, ἥδεται, κ. τ. τ. παρ' Ἡσυχίῳ. Ζήτ. καὶ Γάνυμι. Σημ. Τὸ γαίω εἶναι σπανίως ἐν χρήσει, καὶ εὑρίσκεται ἐν τῇ Ἰλιάδι (Α, 405. Δ, 81.) μόνον καὶ πάντοτε οὕτω, κύδεϊ γαίων, ἤγουν χαίρων, ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ του (ἐπὶ τοῦ Διός, Ἄρεως καὶ Βριάρεω).

Γαιώδης, εος, ὁ, ἡ, = Γεώδης.

Γαιωμορία, ἡ· γεωργική, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἐξ Ἀναλέκτ. Β΄. 473. ὅπου νῦν ὀρθότερον κεῖμαι γεωμορίησι, κεῖται.

Γαιών, ῶνος, ὁ (γαῖα), Δωρ. Ἐν τῷ Ἡρακλεωτ. Πίνακι, καὶ ἐν μιᾷ Σικελικῇ Ἐπιγραφῇ σημαίνει τό, Κληρονομικὸς λόφος, ἢ εἰς ὃν εἶναι τὰ σύνορα. Ἰδὲ Koen. εἰς Γρηγ. σ. 225.

Γαιωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύττω). Ὁποῖος σκάπτει εἰς τὴν γῆν καὶ κάμνει λάκκον, ἢ τρύπαν, Στράβ. Γ΄. Σελ. 213. Ταυτὸν τῷ, γεωρύχος.

Γαιωτρεφής, ὁ, ἡ. Συνετ. Ὁ τρέφων τὴν γῆν, καὶ ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τὴν γῆν· ἐσφαλμ. ἀνάγ. ἀντὶ γαιοτρεφής.

Γάκεινος, ὁ· καὶ Γάκεινα, τά· καί, Γακεινία, ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου, Ἐτυμολ. καὶ Εὐσταθίου, ἀντὶ τοῦ, σεισμὸς γῆς· καὶ γακείνας, ὁ· ὁ σείων τὴν γῆν· ἀπαντῶσι δὲ μόνον ἔτι παρὰ Γραμματ.

Γάλα, τό· (γενικ. γάλακτος, ἀπὸ τοῦ γάλαξ, ἀρχαίου). Ἐπὶ μὲν ζώων, τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τῶν μαστῶν γάλα πρὸς τροφὴν τῶν νεογεννημένων ζώων, Ἰλ. Δ, 434. »—— γάλα λευκόν»· ἐπὶ δὲ τῶν φυτῶν 2) ὁ χυλός, Ἀριστ. Πλουτ. Σ. 241. Hemst. Ζήτ. Γλάγος. Κατ' Εὐστάθιον ἐν Ὀδυσ. Ι. σελ. 1627. (Ἐκδ. Ῥώμ.) ἐκλίθη ποτὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσιν, οἷον, τὸ γάλα, τοῦ γάλα, κ. τ. λ. Παρ' Ἀριστοφαν. Ὀρν. 733. »Γάλα ὀρνίθων», παροιμία ἐπὶ σπανίων καὶ νοστίμων φαγητῶν, ἐπὶ τῶν λίαν εὐδαιμονούντων καὶ πάντα κεκτημένων, ὡς καὶ ἐκ τῶν ἀδυνάτων πόρους κομίζεσθαι, ἀδύνατον γὰρ ἐξ ὀρνίθων γάλα ποτὲ λαβεῖν, οἱ δὲ εὐδαιμονοῦντες καὶ τοῦτο, εἰ βουληθεῖεν, πορίσαιντο. Ὁ Σχολ. (ἐν Ὀρν. 733.) προστίθησι »Τοῦτο τῶν σπανίων· τὰ σπάνια οὖν φησὶ καὶ δυσεύρετα τῶν ἀγαθῶν παρεξόμενοι», τὴν ὁποίαν φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια »Γάλα πουλιοῦ» καὶ ἔτι »Λαγοῦ τυρία» ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας λέγοντα. 3) εἶδος φυτοῦ, παρὰ Νικάνδρῳ καὶ Ἀθηναίῳ. 4) Ὁ γαλαξίας κύκλος, Ἀριστ. Μετεωρ. α΄, 8. 5) μεταφ. παρὰ τοῖς ἁγ. Πατράσιν ἡ Χριστιανικὴ διδασκαλία. 6) ἐνίοτε καὶ περὶ τῆς τροφοῦ αὐτῆς. »Ἐν γάλακτι εἶναι», ἢ παρὰ Πλάτ. νομ. Γ. σ. 887, καί, ἐν γαλαξιν (πληθ.), λέγεται ἐπὶ τῶν παίδων. (νυ)

Γαλάδες, αἱ, γάλακες, αἱ· παρ' Ἀριστοτ. 2. Ἱστορ. Δ. 4. εἶδος πλατέος κόγχου, ἐκ τοῦ γένους τῶν λεπιοστράκων.

Γαλαθηνός, ή, όν. Ὁποῖος βυζάνει ἀκόμη γάλα, εἶναι εἰς τὸ βυζί· ἑπομ. νέος, τρυφερός, Ὀδ. Δ, 336. »Νεβροὺς γαλαθηνούς». Λέγεται καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων καὶ ἐπὶ βρεφῶν.

Γαλακτιάω, ῶ. Πολὺ γάλα ἔχω, δίδω, ἢ, κατὰ Πολυδ., μαστὸν ἢ θηλὴν ἐπέχω, θηλάζω τινά· ταυτὸν τῷ, γαλακτουχέω.

Γαλακτίζω, Μ. ίσω. Εἶμαι γαλακτερός, ἢ ἄσπρος ὡς τὸ γάλα, ἐπὶ χρωμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν λευκότητα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτικός, ή, όν· καί, γαλάκτινος, η, ον. Ὁ ἐξ ἀπὸ γάλα, ἐκ γάλακτος, ὡς γάλα λευκός.

Γαλάκτιον, τό., Ὑποκορ. τοῦ γάλα. Γαλατάκι, Ἀλκίφρ. 10, Σ. 226. καὶ Ἀντωνῖν. Ε΄, 4.

Γαλακτὶς πέτρα, ἡ, = Γαλακτίτης λίθος, Ὀρφ. Λιθ. ια΄.

Γαλακτίτης, ου, ὁ· λίθος, (Διοσκορ. Ε΄. 150.) λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ βρεχόμενος καὶ τριβόμενος, ἐκδίδει χυλόν, παρόμοιον μὲ τὸ γάλα, Ὀρφ. Λιθ. 2. Πλίν. 37. 10. ὁ λίθος Μόροχθος· καλεῖται παρ' ἄλλοις καὶ Γαλαξίας, Πλίν. αὐτόθ. καὶ Διοσκορ. Ε΄. 152. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ σημασίαν τῆς λέξεως παρομοίως φαίνεται παρὰ Διοσκορ. Ε΄. 151. καὶ ὁ Μελιτίτης λίθος, ὅτι εἶναι τρίτον εἶδος αὐτῶν.

Γαλακτοδόχος, ὁ, ἡ (γάλα, δέχομαι). Πᾶν ὅ,τι δέχεται, ἐμπεριλαμβάνει τὸ γάλα, ἢ τὸ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειον, οἷον ἀγγεῖον, Σχολ. Θεοκρ. α΄, 25. ε΄, 58.

Γαλακτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ γάλακτος, Κλημ. Ἀλεξ. Σ. 127. Στοβ. Ἐκλ. φυτ. τόμ. α΄, 2. σελ. 574.

Γαλακτοθρέμμων, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁποῖος τρέφει, ἢ τρέφεται μὲ γάλα, Ἀντιφαν. παρ' Ἀθην. ι΄. σελ. 449.

Γαλακτονόμος, ὁ, ἡ (νομεύω). Παρ' Ἡσυχ. ποιμήν.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, παθ. Γίνομαι, μεταβάλλομαι εἰς γάλα, ἢ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι, γάλα). Ὁποῖος ἔπηξεν ὡσὰν γάλα, ἢ ὁποῖος εἶναι, ἢ φαίνεται ὡσὰν πηγμένον γάλα, ἐν Ἀναλέκτ. Β΄. 391. »Γαλακτοπαγὴς χροιά». »Ἄρνα γαλακτοπαγῆ», ἤτοι τρυφερὸν παιδί.

Γαλακτοποιητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι συντείνει εἰς τὸ νὰ γένῃ τὸ γάλα καλόν, ἢ νὰ πληθυνθῇ. Γραμματ.

Γαλακτοποιΐα, ἡ. Τὸ ποιεῖν, ἢ πληθύνειν τὸ γάλα, Γραμμ. Φαβῶρ. ἐν λέξ. ἀγαλακτος. Ἐπίθ. γαλακτοποιός.

Γαλακτοποσία, ἡ (γαλακτοπότης). Τὸ νὰ πίνῃ τινὰς γάλα, Ἱπποκρ. Σ. 540, 39.

Γαλακτοποτέω, ῶ. Πίνω γάλα, Ἱπποκρ. Σ. 479. 25. ἐκ τοῦ

Γαλακτοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁποῖος πίνει γάλα.

* **Γαλακτοπώλης**, ὁ. Ὁ πωλῶν γάλα.

* **Γαλακτοῤῥοέω**. Ἐξ οὗ τρέχει γάλα, ὡς, »μαζοὶ γαλακτοῤῥοοῦντες»· καὶ ἐπίθ. γαλακτοῤῥυής, ὁ, ἡ.

Γαλακτοτροφέω. Τρέφω, ἀνατρέφω τινὰ μὲ τὸ γάλα· καὶ καταχρ. ἐπὶ τῶν κατηχούντων τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς θρησκείας.

Γαλακτοτροφία, καὶ γαλακτοτρόφησις, εως, ἡ. Τὸ διὰ τοῦ γάλακτος τρέφειν, Σχόλ. Εὐριπ. Ὀρ. 837. Ἰώσηπ. Μακ. Ι΄. Σχ. Σοφ. Αἰα. 506.

* **Γαλακτοτρόφος**, ὁ, ἡ. Ὁ θηλάζων, ὡς, »γαλακτοτρόφα βρέφη».

Γαλακτουργέω, ῶ. Ἑτοιμάζω (φκειάνω) φαγητά, τυρὶ ἀπὸ γάλα· κάμνω γάλα. Ἐκ τοῦ

Γαλακτουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὁποῖος φκειάνει γαλακτερὰ φαγητά.

Γαλακτουχέω, ῶ (γαλακτοῦχος). Γάλα ἔχω. 2) βυζάνω τινά, ἐκτρέφω· λέγεται ἔτι καί, γαλουχέω. Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. Συμ. Β΄, 6. κεῖται, ἀντὶ γαλακτουχούσαις, ἡμαρτημ. »Γαλακτου-

σαις γυναιξὶν, ταῖς γαλακτηραῖς, ταῖς ἐχούσαις πολὺ γάλα, Βυζάστραις.

Γαλακτουχία, ἡ. Τὸ βυζάνειν, ἡ θήλασις· ταυτὸν τῷ, γαλουχία, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. γ', σ. 456. ἐκ τοῦ

Γαλακτοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων γάλα· καὶ, βυζανιάρης.

*Γαλακτουργέω. Τρώγω γάλα, Φιλοστρ. ἐκ τοῦ

Γαλακτοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος τρώγει γάλα, ὁποῖος ζῇ καὶ τρέφεται μὲ τὸ γάλα, Ἰλ. Ν, 6. Πληθ. ἔθνος τι.

Γαλακτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποῖος φέρει, ἢ ἔχει γάλα, Ἰώσηπ. Γ. γ'. 4. π. χ. κούρη, γυνή.

Γαλακτόχροος, συναιρ. όχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁποῖος ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος.

Γαλακτόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ταυτὸν τῷ ἀνωτέρω, Ἀθήν. Γ. σ. 110.

Γαλακτώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γαλακτοειδής. 2) ὑπόλευκος.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ (γαλακτόομαι). Ἡ σύστασις (τὸ γίνωμα) τοῦ γάλακτος· ἡ εἰς γάλα μεταβολή. 2) ἐπὶ σπέρματος καὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ χυλῷ, ἐν τῷ βλαστάνειν διαλύονται καὶ φθείρονται, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ', 6. ὅθεν τὸ, ἐκγαλακτοῦσθαι, ἐκγαλάκτωσις.

Γαλάνα, ἀντὶ, γαλήνη, Δωρικ. Οὕτω καὶ ὅλα τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα, ὡς, γαλάνεια, ἀντὶ γαλήνεια.

Γαλανία, γαλανός, Δωρικ. ἀντὶ, γαληνία, γαληνός, κ. τ. λ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ὀμμάτια γαλανά«. Ζήτ. ἐν τῷ, Γαλήνη.

*Γαλαξία, ἡ. Ἡ ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἐν ᾗ ἕψηνον πόλτον κρίθινον ἐν τῷ γάλακτι. 2) ὁ κρίθινος πόλτος αὐτὸς ἐκ γάλακτος. Ἀν. Βεκκ. 1. σελ. 229.

Γαλαξίας κύκλος, ἢ ἁπλῶς, γαλαξίας. Ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ πολύαστρος λευκὸς κύκλος, ὅστις καὶ Γάλα τῆς Ἀφροδίτης λέγεται. 2) = γαλακτίτης.

Γαλεάγρα, ἡ (ἄγρα). Παγίδα, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν γαλέας, κουνάδια, κ.τ.τ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. Ε', 8. καὶ ἀντὶ τοῦ, καφάσι, κλουβίον, ζώων ὑποδοχή, Πλούταρχ.

Γαλέη, έης, καὶ συναιρ. γαλῆ, ῆς, ἡ. Ἡ Νυφίτζα, τὸ Κουνάδι, καὶ ἡ Γάτα. Ὅτι δὲ κυρίως γαλῆ λέγεται ἡ νυφίτζα, γίνεται δῆλον ἐκ τῶν ἐπιθέτων flavus (ξανθός), παρ' Ὀβίδ. Μεταμορφ. Θ', 321. καὶ ἐκ τοῦ κροκωτίνη κροκωτόεσσα, παρὰ Ζηνοβ. Παροιμ. Β', 93., τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται εἰς τὴν γαλῆν. »Γαλῆ βλέπουσα«, λέγεται ἄλλο τοιοῦτον ζῶον, τὸ ὁποῖον μεγάλως βρωμᾷ, iltis, Λεν. »Γαλῆ ἀγρία«, ἡ Λυβική, ἡ Ἰκτίς. 2) εἶδος πλοίου λῃστρικοῦ, ἡ Γαλέρα, Ἐτυμολ. 3) γαλῆ, καὶ συνήθ. γαλεός, εἶδος ἰχθύος.

Γαλεόβδολον. Ζήτ. Βδόλος.

Γαλεοειδής, έος, ὁ, ἡ· ἢ, γαλεώδης (γαλῆ). Ὅμοιος μὲ τὴν γαλῆν, ἢ μὲ τὸ ὀψάριον γαλεὸς καλούμενον, μάλιστα δὲ μὲ τὴν νυμφίτζαν, κουνάδαν.

Γαλεομυομαχία, ἡ (μῦς, μάχη, γαλῆ). Πόλεμος τῶν γάτων καὶ τῶν ποντικῶν. (ἐπιγραφὴ ποιήματος Ὁμηρικοῦ.)

Γαλεός, ὁ. Εἶδος ὀψαρίου παρδαλοῦ, ὅμοιον τῇ γαλῇ, Galeus, mustellus, Ἀριστοτ. Γαλεοὶ παρ' Ἡσυχ. εἰσὶ γένος τι, καὶ μάντεις.

Γαλερός, ά, όν· καὶ, γαληρός, ά, όν. ταυτὸν τῷ, γαληνός. Ἱλαρός, χαρούμενος. »Πίνωμεν γαλερῶς« (Ἀνθολογ.) χαρούμενα δηλ.

Γαλερωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἔχων γαληνὸν, ἱλαρὸν, φαιδρὸν, χαρούμενον πρόσωπον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει γαληρός, ἀντὶ, γαλερός, καὶ ὁ Ἐτυμολ. γαλερωπός. Πιθανῶς, τὸ γαλερός μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει μὲ τὸ, γαλήνη. Ζήτ. ἐν τῷ, γάνυμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι, γεγαλημαι, γεγαλύνσμαι, διακέχυμαι. Ἄρα φαίνεται, ὅτι πρωτότυπον τούτων εἶναι τὸ, γαλέω, ὅθεν, γαλερός, γαλανός, καὶ γαληρός, γαληνός· ὅθεν ἴσως κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων καὶ τὸ, γελάω, γελέω, ὅθεν, γελανός, γελανής, καὶ Δωρικ. γελανής, Πινδ. Ὀλ. 5, 5. Πύθ. 4, 322., ταυτὸν τῷ, γαληνός. Ζήτ. Γελανής, καὶ, Γελάω).

*Γαλεώδης, ἰδὲ γαλεοειδής.

Γαλεώτης, ου, ὁ. Εἶδος παρδαλῆς γουστέρας, stellio, Σαμαμίδι, ἄλλως, Ἀσκαλαβώτης. 2) ὁ ξιφίας, Στραβ.

Γαλῆ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Γαλέη.

Γαληναῖος, αία, αῖον, = γαληνός. Παρὰ Ποιητ. Γαληναίη, οὐσιαστ. ἀντὶ τοῦ, γαλήνη, ὡς Σεληναίη, ἀντὶ, σελήνη, κ. τ. τ. Ἐπίρρ. Γαληναίως.

Γαλήνεια, ἡ· καὶ Δωρικ. γαλάνεια, ταυτὸν τῷ, γαλήνη, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 546. Ἑλέν. 1471. Ἡρακλ. Μαιν. 402.

Γαλήνη, ἡ. Ἠρεμία, ἡσυχία, ἀταραξία, παῦσις τοῦ ἀέρος, εὐδία, ὁπότε ὁ οὐρανὸς (ἡ ἀτμοσφαῖρα) εἶναι καθαρός· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ θαλάσσης, ὁπότε εἶναι ἥσυχος, χωρὶς ἀνέμου καὶ χωρὶς κύματα (μπουνάτζα), Ὀδυσ. Ε', 452. 392. »Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη«. »Γαλήνην ἐλαύνειν«, ἤτοι πλέειν ἐν καιρῷ γαλήνης, ὡς ἐν Ὀδυσ. Η, 319. »— οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην«, ἔνθα ἡ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐπιρρ. ἐλάσουσι γαληνῶς, ὡς καὶ ς. 297 ἀληθείην ἀντὶ ἀληθῶς. 2) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἱλαρότης, φαιδρότης τοῦ προσώπου, καὶ ἡσυχία. 3) παρ' Ἡσυχ. τὸ ἐπιπολάζον ἐν τῇ μεταλλείᾳ τοῦ ἀργύρου χωνευομένου, περὶ οὗ ὁ Πλίνιος 33. 6. φησί, »Cum vena plumbi, galenam vocant, quae juxta argenti venas plerumque reperitur. καὶ 34. 18. Est et molybdaena, quam alio loco galenam vocavimus, vena argenti plumbique communis«. Εἶναι ἄρα, κατὰ τὸν Πλίνιον, Γαλήνη, ἡ μολύβδαινα, Λατ. plumbago, Γαλλ. La mine de plomb, en cubes, plombagine, galène, Γερμ. Bleyglätte. Κατὰ τοὺς Φυσιολόγους, εἶναι ἄρα, ὡς καὶ κατὰ τὸν Θεόφραστον καὶ Ἡσύχιον, ὁ μόλυβδος, ὅστις ἐκβαίνει καὶ χωρίζεται εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ μεταλλικοῦ χώματος τοῦ ἀργύρου, ἤτοι ἀπὸ τὸ ἀσημόχωμα. Ἐκ τοῦ τοιούτου λοιπὸν τοῦ κυανοῦ χρώματος τῆς γαλήνης, εἴτε τῆς Ἀτμοσφαίρας, εἴτε τοῦ μετάλλου, προέκυψε τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γαλανὸν χρῶμα (Δωρικῶς, ἀντὶ, γαληνόν) καὶ τὸ, γαλάζιον. 4) Νυμφη τις, ἡσυχάζουσα τὴν θάλατταν. 5) εἶδος ἀντιφαρμάκου.

Γαληνής, ὁ, ἡ, = γαληνός.

*Γαληνιάζω, σπανιώτερος τύπος, ταυτὸν τῷ γαληνιάω, Ἱπποκρ. Σ. 361, 35. καὶ Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. Σ. 73. »Μετὰ τὸ γαληνιασθῆναι τὴν φαντασίαν«. Θεμ. λογ. α'. »Γαληνιάζειν ἀναγκάζει τὸν κλύδωνα τῆς ἡλικίας«.

*Γαληνιαῖος, α, ον. Εὔδιος, ἱλαρός.

Γαληνιάω, καὶ, γαληνιόω ποιητ. Εἶμαι εὔδιος, ξάστερος, ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἀνέμων· καὶ μεταφ. εἶμαι φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, τὸν νοῦν κτ.

*Γαληνίζω, Μ. ἴσω. Κάμνω γαληνὸν, εὔδιον, ἥσυχον· ἰδιαιτέρως ἐπὶ ἀνέμου καὶ κυμάτων. Μέσ. εἶμαι γαληνός, ἢ ἥσυχος, σιωπηλός.

Γαλήνιος, ὁ, ἡ, = γαληνός, Λουκιαν. Ἀλκυων. β'.

*Γαληνιόω, ποιητ. ἀντὶ γαληνιάω.

Γαληνισμός, ὁ. Τὸ γαλήνην, ἡσυχίαν ποιεῖν· καὶ γαλήνη, ἡσυχία (τῆς ζωῆς)· φαιδρότης.

*Γαληνόμορφος. Ὁ γαλήνης μορφὴν ἔχων, γαληνός, ἱλαρός, Τρυφιοδ.

Γαληνός, ὁ, ἡ (καὶ ἐπίρ. γαληνῶς). Ἥσυχος, εὔδιος, ξάστερος· ἥμερος· ἱλαρός· ἀτάραχος· ἐξαιρέτως ἐπὶ θαλάσσης, ὅταν εἶναι γαλήνη (μπουνάτζα καὶ ξαστεριά)· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἥσυχος, ἱλαρός. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 345. »Γαληνὸς εἰς ξένους«. Ἑκάβ. 1160. »Προσφθέγματα γαληνά«. Πλουτ. Ἠθ. »Εἰς γαληνότερον σχῆμα βίου μετελθοῦσα«. Τὸ δὲ τοῦ Εὐριπ. Ὀρεστ. 279. »Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ«, ἤτοι ὡς ἔμπαιγμα, διότι ὁ ὑποκριτὴς Ἡγήλοχος ἀπρεφερεν οὕτως ὡσανεὶ ἔλεγε, γαλῆν ὁρῶ. Παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι τῆς μεταίας ἡλικίας, ἡ λέξις γαληνὸς καὶ γαληνότατος ὑπῆρχε τίτλος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ τῶν αὐτοκρατόρων. (γαληρός, γαλερός, γάνυμι, γελανής, γελάω, ἀγάλλομαι.)

Γαληνότης, ἡ, = γαλήνη. 3) Τίτλος αὐτοκρατόρων.

Γαληνόω (γαληνός), = γαληνίζω. Κάμνω εὔδιον, ἥσυχον, γαλήνην ποιῶ, ἡσυχάζω, Πλουτ. Καίσ. κ. κβ'.

*Γαληνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γαληνὸς ὡς ἡ θάλαττα ἐν γαλήνῃ, Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 139.

Γαληρωπός, = γαλερωπός.

Γαλιάγκων, ωνος, καὶ γαλιαγκὼν, ῶνος, ὁ, ἡ (ἀγκών). Ἄνθρωπός τις, ἔχων κοντοὺς τοὺς βραχίονας, ἤτοι ἐκ γενετῆς, ἢ διὰ προτέρου συμβὰν στραβοπούλιασμα· ὁ τὸν ἕνα βραχίονα ἐλάττονα ἔχων· ὡς καὶ τὸ, Γουναγκών.

*Γαλιδεύς, έως, ὁ. Τὸ βρέφος, ὁ σκύμνος τῆς γαλῆς. Λέγεται ὡς ἀλωπεκιδεύς, λυκιδεύς, πελαργιδεύς, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Γάλιον, τὸ (γάλα). Εἶδος χόρτου, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ πητύας εἰς τὸ νὰ πήξωσι τὸ γάλα, Διοσκορ. Δ', 96., ἔνθα καὶ γαλάτιον καὶ γαλλίριον καλεῖται.

Γαλίοψις, ἡ. Εἶδος χόρτου, ὅμοιον τῇ κνίδῃ, Διοσκορ. Δ 95. Κατ' ἄλλους δὲ Γαλεόβδολον, ἐκ τῆς βρώμης τῶν φύλλων του, Πλίν. 27, 9. Lamium purpureum Λιν.

Γάλλος, ἡ, Γάλλος, ὁ. Ἱερεὺς τῆς Κυβέλης, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Γάλλου τῆς Φρυγίας παρονομασθεὶς διὰ τὸ ἐνθουσιάζεσθαι. Οὗτοι οἱ ἱερεῖς ἐσυνείθιζον νὰ εὐνουχίζωνται, καὶ ἐντεῦθεν καθεὶς ἀπόκοπος, εὐνοῦχος, ἐκτομίας.

Γαλουργέω, καὶ, γαλουργός, = γαλακτουργέω, γαλακτουργός.

Γαλουχέω, καὶ, γαλουχία, = γαλακτουχέω, γαλακτουχία.

Γάλοως, ἡ· γεν. Γάλοω. καὶ Ἀττ., γόλως, ἡ· τῆς Γάλω· ἔτι δὲ καὶ, Γάλωος, ἡ. ονομ. πληθ. γαλόῳ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀνδρός, ἀνδραδέλφη, ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀδελφοῦ, παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Γ, 122. Χ, 473. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τὸ κατὰ συγκοπ. τούτου Glos. Τὸ ἰσοδύναμον ἀρσεν. εἶναι δαήρ.

Γαλωμή, ἡ. Εἶδος φορέματος, παρὰ τοῖς Ο'.

Γαμβρεύω (γαμβρός). Γάμῳ συνάπτω, κάμνω συμπέθερον, γαμβρόν. Παθ. εἶμαι συμπέθερος, Ἰώσηπ. id. »Ἐγεγάμβρευτο δὲ ἤδη κατὰ ὁμολογίαν τῷ Τραϊανου γένει«, ὅ ἐστι, κηδεστὴς ἐτύγχανεν ἤδη γενόμενος, ἤτοι συγγενὴς διὰ γάμου.

Γαμβρεῖος, ία, ιον. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ δίδεται εἰς τὸν γαμβρόν, ὅθεν, »γαμβρῖα, τὰ δῶρα«.

Γαμβροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τὸν γαμβρόν, Λυκόφρ. 161.

Γαμβρός, ὁ (γαμέω). Ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός τινος· ἀπὸ Ὁμ. καὶ ὑστερώτ. ἡ συνηθεστέρα σημασία, Ἰλ. Ε, 474. καὶ Ὀδυσ. Η, 313. »Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι«. 2) κηδεστής, πενθερός. 3) ὁ ἀνὴρ τῆς ἀδελφῆς. 4) τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ παντὸς συγγενοῦς ἐξ ἐπιγαμίας, συμπέθερος. πρβ. νυός. Καλεῖται ἔτι οὕτως ὁ γήμας καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων τῆς γαμηθείσης, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. 5) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσι καλεῖται ἔτι καὶ ὁ Νυμφίος, ὁ μέλλων γαμβρός, τὸ ὁποῖον φυλάττει καὶ ἡ συνήθεια. Ἰδὲ παραδείγματα ἐπὶ μὲν τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀδελφῆς, Ἰλ.

Ε, 474. Ν, 464. ατ. ἐπὶ δὲ τοῦ πενθεροῦ, Φοιν. 431. Valck. Βε. Σοφ. Ο. Τ. 70. τῆς δὲ 4. σημασ. παρὰ Πινδ. Νεμ. 5, 67. Ὀλ. 7, 5. Πυθ. 9, 206. τῆς δὲ 5. σημ. παρὰ Θεοκρ. 15, 129. Valck.

Γαμετή, ἡ· ἡ, γαμέτις, ιδος, ἡ. θηλ. τοῦ γαμέτης. Ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς, ἡ σύζυγος, Πολ. Ξεν. Ἡσ. καὶ Ἑπιγρ.

Γαμέτης, ου, ὁ (γαμέω). Ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς, σύζυγος.

*Γαμέτις, ιδος, ἡ. Σύζυγος, γυνή.

Γαμέω, Μ. γαμέω (Ἰλ. Ι, 391) καὶ Ἀττ. γαμῶ (Ξεν. Κ. Π. 5, 2, 12. 8, 4, 20), ὑστερώτ. γαμήσω, σπανιώτατα δὲ γαμέσω, Παθητ. Μ. γαμέσομαι, ὅθεν γαμέσσεται, Ἰλ. Θ, 394. Παρακ. γεγάμηκα. Ἀόρ. α΄. ἔγημα καὶ Μέσ. ἐγημάμην· ἔτι δὲ ἐγάμησα. Ἀόρ. α΄. παθ. ἐγαμήθην, παρὰ Θεοκρ. η΄, 91. καὶ μετοχ. γαμεθεῖσα. Σημαίνει δὲ

1) Ὑπανδρεύω, λαμβάνω εἰς γυναῖκα ἐπὶ ἀνδρὸς, ὅθεν γήμας, ὁ λαβὼν γυναῖκα, καὶ ἄγαμος, ὁ ἀνύπανδρος. Συντάσσεται αἰτιατικῇ, π. χ. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους (Θουκ. α΄, 126). σπανιώτατα δὲ μὲ δύο αἰτιατικάς. π. χ. «Γάμους τοὺς πρώτους ἔγαμε Κύρου δύο θυγατέρας» (Ἡροδ. γ΄, 88, ϛ΄, 145), ἀντὶ, πρῶτον ἔγαμεν Κύρου θυγατέρας· τέτοι δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σύνταξις, γάμον γαμεῖν, καὶ τότε τὸ ὄνομα τίθεται εἰς γενικήν· π. χ. Γήμας τὸν Ἑλένης γάμον Πάρις (Εὐρ. Ἰφιγ. Α. 467), παρ᾽ ᾧ εὕρηται καὶ «Γήμας λέκτρα βασιλέωςα» (Μηδ. 591), ἀντὶ τοῦ, λαμβάνειν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως. «Γάμῳ γαμεῖν» σημαίνει ὑπανδρεύομαι νομικῶς, οὐ παρανόμως. «Παρ᾽ ἐλευθέρων γαμεῖν», σημαίνει ὑπανδρεύομαι θυγατέρα ἐλευθέρων γονέων, Πλουτ. ὡσαύτ. «Ἐκ κακοῦ, ἐξ ἀγαθοῦ γῆμαι», Θεόγν. 189. 190. «Ἐξ ἐμοῦ γῆμαι», σημαίνει ἐκ τῆς οἰκίας μου· εὕρηται δὲ καὶ μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ καὶ εἰς· π. χ. «Ὡς φίλων μὲν ἂν γήμαιμ᾽ ἀπ᾽ ἀνδρῶν» (Εὐριπ. Ἀνδρομ. 976)». «Γυναῖκα ἔγημε εἰς αὐτὰ ἐπιχωρίην» (Ἡροδ. δ΄, 78) «Γήματο δ᾽ ἐς Μαραθῶναι», ἤτοι ἦλθεν εἰς Μαραθῶνα διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ αὐτοῦ. Εὕρηται δὲ καὶ γενικῇ μόνῃ, Ὁμ. Ἰλ. Χ, 121. «Ἀδρηστοιο δ᾽ ἔγημε θυγατρῶν».

2) Γαμῶ, ἐπὶ συνουσίας παρανόμου· πλὴν αὕτη ἡ χρῆσις ἦτο σπανία παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, τόσῳ δὲ περισσότερον παρὰ τοῖς νεωτέροις. Ὀδ. Α, 36. καὶ κωμ. παρὰ νεωτ. καὶ Λουκ.

Παθητ. Γαμέομαι, ὡς μέσον, σημαίνει 1) δίδω ἐμαυτὸν εἰς γάμον· καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ γυναικὸς, ἥτις νυμφεύεται, ὑπανδρεύεται τινὰ, καὶ συντάσσεται ἢ ἁπλῶς ἢ δοτ., π. χ. γαμηθεῖσα τῷ Αἰνείᾳ (γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή)· δεύτερον δὲ ἐπὶ τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι ὑπανδρεύουσι τὰ τέκνα των, καὶ ἤτοι δίδουσιν εἰς τοὺς υἱούς των γυναῖκα (π. χ. «Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτὸς», (Ἰλ. Ι, 394, ἤτοι θέλει μοὶ δώσει γυναῖκα), ἢ δίδουσιν εἰς τὰς θυγατέρας των ἄνδρα, π. χ. «Τὸν δόντα τ᾽ αὐτῷ θυγατέρ᾽, ἥν τ᾽ ἐγήματο» (Elmsl. Εὐριπ. Μηδ. 257. σελ. 353. ἐκδ. Λειψ.) — Γήμασθαι μετὰ τῆς εἰς προθέσεως λέγεται ἐπὶ γυναικὸς, ὅτε ὑπανδρεύεται πηγαίνουσα εἰς τινα τόπον, ὡς καὶ, γῆμαι εἰς, ἐπὶ ἀνδρὸς, ἄγοντος τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν οἰκίαν του, Valck. Ἡροδ. 4, 78. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ τελευταίᾳ σημασίᾳ, δίδω εἰς γυναῖκα, μνηστεύω, εὕρηται παρὰ τοῖς νεωτέροις ἀπὸ τοῦ Μενάνδρου καὶ ὁ α΄. ἀόριστος ἐγάμησα. Ἰδὲ Σχολ. Εὐστ. Ἰλ. Ι, 394. Λοβεκ. Φρυν. σελ. 742. Meinecke Μενάνδ. λείψ. 303. σελ. 273. Buttm. in Friedem. u. Seeb. misc. crit. 2, 4. p. 712. πρβ. δὲ καὶ Reisig de ἂν part. p. 127. 3) ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε καὶ ὡς παθητικὸν, γίνεσθαι γυνή τινός, λαμβάνεσθαι εἰς γυναῖκα, ὅθεν «γαμεθεῖσα» ἡ νυμφευμένη, Θεοκρ. 8, 91. ὕστερον δὲ ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ μέσον, ὑπανδρεύομαι ἕνα ἄνδρα, Lobeck Φρυν. σ. 742. ἀλλ᾽ ὁ Πολυδ. 3, 45. κατακρίνει ταύτην τὴν χρῆσιν. — Ὁ Μέλλων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γαμῶ καὶ γαμοῦμαι, Εὐρ. Ὀρ. 1655. Φοιν. 1667, γαμήσω δὲ παρὰ Λουκ. καὶ ἄλλοις νεωτέροις.

Γαμήλευμα, ατος, τό. ποιητ. = γάμος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 624.

Γαμηλιάω. Ζήτ. Γαμησείω.

Γαμήλιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γάμον, ὅπου, διαφορετικῶν ὄντων τῶν οὐσιαστικῶν, διάφορος ἐστὶ καὶ ἡ σημασία· π. χ. «Γαμήλιον δῶρον, λέκτρον, αὔλημα, λέχος», κ. τ. τ. καὶ ἁπλῶς πᾶν δῶρον ἐν γάμῳ διδόμενον. «Γαμηλίαν (ὑπακουομ. θυσίαν) εἰσφέρειν τοῖς φράτορσι», (Δημοσθ. Εὐβουλ.) δίδειν χρήματα εἰς τοὺς πολίτας τῆς ἰδίας φατρίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ γάμου διὰ νὰ κάμωσιν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ξεχωριστὸν συμπόσιον· ἢ καθ᾽ Ἡσύχ. Γαμηλία, φερνὴ εἰς γάμου κατασκευήν, καὶ δεῖπνον, ὃ τοῖς φράτορσιν ἐποίει ὁ γαμῶν.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕβδομος Ἀττικὸς μὴν, καθ᾽ ὃν ἐγίνοντο οἱ πλεῖστοι γάμοι· ἦν δὲ οὗτος τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Ἰανουαρίου καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Φεβρουαρίου.

Γαμησείω, Ἐφετ. τοῦ γαμέω. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ λάβω γυναῖκα ἢ ἄνδρα (ἐκ τοῦ γαμήσω· παραβάλ. μὲ τὸ βρωσείω), Ἀλκίφρ. 1, 13. «Γαμησείω νῦν, καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι». Παρ᾽ Ἀθην. ϛ΄. κεῖται γαμηλιάω, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

Γαμίζω, ἡ, γαμίσκω, Μ. ίσω· Ὑπανδρεύω (ἐπὶ γονέων, οἱ τινες ὑπανδρεύουσι τὴν θυγατέρα αὐτῶν). Μέσ. Γαμίζεσθαι τινὶ, ἀφηνειν, παραδίδειν ἑαυτὴν ὑπὸ ἄνδρα, ὑπανδρεύεσθαι (ἐπὶ θυγατρός).

Γαμικός, ἡ, όν· ταυτὸν τῷ, γαμήλιος. Νυμφικός. «Γαμικῶς ἐστιᾶν», φιλεύειν καλῶς εἰς γάμον, Ἀριστοτ. Νικομ. Δ΄. 2.

*Γάμιος, ὁ, ἡ· καὶ γαμία, = γαμήλιος.

Γαμίσκω, = γαμίζω.

*Γάμμα, τὸ στοιχεῖον γ. ὅθεν

*Γαμματίζω, ἔχω τὸ σχῆμα τοῦ γ.

*Γαμμάτιον, τό, ὑποκ. Μικρὸν γάμμα.

*Γαμματοειδῶς. Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ γάμμα.

*Γαμμοειδής, ές (εἶδος). Ὁ μορφήν, εἶδος ἔχων τοῦ γάμμα.

Γαμοδαίσια, τά (δαίς), ὑπακουομ. Ἱερὰ, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. 13΄. 34, αἱ ἑορταὶ καὶ τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου.

Γαμοκλοπέω, ῶ (γαμοκλέπος). Κλέπτω τὸν γάμον, ὅ ἐστι, κρυφίως συνευρίσκομαι μὲ ξένας γυναῖκας, μοιχεύω, Φωκυλ. χρυσ. ἐπ. 1.

Γαμοκλέπος, ὁ (κλέπτω)· ταυτὸν τῷ, μοιχὸς, Ἀνάλεκτ. Γ, 102. Γαμοκλοπία, ἡ μοιχεία.

Γαμοποιΐα, ἡ (ποιέω). Ἡ ἑορτὴ τῶν γάμων, ἡ ἑτοιμασία διὰ τὰ συμπόσια τοῦ γάμου, τὸ δόσιμον τῶν διὰ τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου ἀναγκαίων ἐξόδων, Ἀθην. 5.

Γαμόρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, γημόρος.

Γάμος, ὁ. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ γάμου, ὑπανδρείας, καὶ ἡ περὶ τούτου ἑτοιμασία τῶν συμποσίων, δι᾽ ὃ καὶ ἡ συνήθεια ἔτι Χαρὰ αὐτὸν καλεῖ, Ὁμ. «Γάμον ἐντελεῖν», ἀρτύειν, ἑτοιμάζω μὲ ἔξοδά μου τὰ διὰ τὸν γάμον· ἰδιαιτ. τὸ συμπόσιον κατὰ τὸν γάμον, Ἰλ. Σ, 491. Ὀδ. Α, 226. Δ, 415. «Γάμον δαινύναι (Ὀδ. Δ, 3.)», ἀπ᾽ οὗ παρὰ Λογογρ. «Γάμον ἑστιᾶν» δίδω τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου. «Γάμον ποιεῖσθαι», κάμνειν γάμον. «Καλεῖν εἰς γάμους», καλεῖν τοὺς φίλους εἰς τὸν γάμον. 2) ἡ νόμιμος ἕνωσις ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, ἡ σύζευξις, Ὁμ. 3) οἶκος, ὁ τόπος, εἰς ὃν οἱ γάμοι γίνονται, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, «Ὑπάγω, ἤ, Εἶμαι εἰς τὸν γάμον. 4) καὶ αὐτὴ ἡ Ὑπανδρεία, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πολλάκις. 5) ἡ νύμφη, ἡ ὑπὸ ἄνδρα ὑπάγουσα, ὡς π. χ. «Ὁποῖος γάμος ἐμοὶ συναρμόζειν; τί; λογίς ὑπανδρία, τί λογίς γυναῖκα μοὶ πεπιάζει; Ξεν. Κ. Π. 8, 4, 9. 6) ἡ τοῦ ἀνδρὸς παράνομος συνουσία μετὰ τῆς γυναικὸς (γάμημα, γαμίζι).

Γαμοστολέω, ῶ. Στολίζω, ἑτοιμάζω τὰ διὰ τὸν γάμον, Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 3, 97. ἐκ τοῦ

Γαμοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὁ ἑτοιμάζων ἢ στολίζων τὰ διὰ τὸν γάμον.

Γαμοτελέω, ῶ. Ἐπιτελῶ (κάμνω) τὸν γάμον, Ἡσύχ.

Γαμφαί, ἡ, γαμφηλαί, ῶν, αἱ (γαμφός, γναμπτός, κάμπτω). Αἱ σιαγόνες, τὰ σαγόνια, οἱ γνάθοι· τὸ πρῶτον παρὰ Λυκόφρ. 152., τὸ δὲ δεύτερον παρ᾽ Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν, 200. καὶ Π, 489). ὡς ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ζώων· καὶ ἐπὶ πτηνῶν ἡ μύτη. Παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, γάμπτω, γνάμπτω, κάμπτω· καὶ τῷ ὄντι εἶναι τὸ «Γναμπτῇσι γένυσσιν», ἐν Ἰλ. Λ, 416., ταυτὸν τῷ, γαμφηλαῖς. (Τὸ ἑνικ. εἶναι νεώτ. καὶ σπανιώτατον).

Γαμψός, ἡ, όν (γάμπτω, κάμπω, κάμπτω). Καμπύλος, κυρτὸς, ἀγκυστρωτὸς, ἐπικαμπής, λυγισμένος, στραβὸς, ὡς ἐπὶ τῶν δρεπάνων· ταυτὸν τῷ, γαυσός, καμβὸς καὶ σκαμβός, Ἀριστοφ. Νεφ. 337. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Γάνζος.

Γαμψότης, ητος, ἡ· ἡ, γαμψωλή, ῆς, ἡ. Λύγισις, κυρτότης, καμπυλότης, Ἀριστοτ. ἱστ. ζ. 9, 33.

*Γαμψόω. Καμπυλόω, κυρτόνω, Ἀριστοτ. ἱστ. Ζώ. 3΄, 32.

*Γαμψωλή, ἡ, = γαμψότης.

Γαμψῶνυξ, καὶ γαμψώνυξ, υχος, ὁ, ἡ· ἡ, γαμψώνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ, γαμψός). Ὁ ἔχων γαμψοὺς, καμπύλους, κυρτοὺς ὄνυχας· ἐπίθετον τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων, Ἰλ. Χ, 303. «.. Αἰγύπιοι γαμψώνυχες». καὶ Ὀδ. Π, 217.

Γάμω, ὅθεν τὸ, γῆμαι, γήμασθαι, Ἀόρ. Α΄. ἐκ τοῦ, γαμέω.

Γανάω, (γάνος). Λάμπω, ἀστράπτω, κυρ. παρέχω φαιδρὰν θέαν, καὶ ἐπομ. ἐν γάνει, δροσίζω, τέρπω, ψυχαγωγῶ, εὐφραίνω, Εὐστ. Ὀδ. Η, 128. Παρ᾽ Ὁμήρῳ κεῖται πάντοτε ἐν τῇ μετοχῇ. «Λαμπρὸν γανόωντες», γανόωσαι, Ἰλ. Ν, 265, ἐπὶ ὅπλων, οἷον κορύθων καὶ θωρήκων· καὶ, «πρασιαὶ ... ἐπηετανὸν γανόωσαι» (Ὀδ. Η, 128.) ἐπὶ πρασιῶν· καὶ ἑνικ. γανόωντα, ἐπὶ φυτοῦ, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 10. «Ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, στιλπνοί, γανόωντες (Ἀρετ.)». «Γανόωντε προσώπω» (Ὀππ. Ὕμ. η΄, 9)

Γάνειον, τό. Παραστάσιον, τόπος (καπηλεῖον, ταβέρνα) δημόσιος, εἰς ὃν συναζόμενοι οἱ νέοι ἔτρωγαν καὶ μετὰ πορνῶν συνευρίσκοντο, ὅθεν, Γανῖται, παρ᾽ Ἡσυχ., οἱ δάπανοι, ἄσωτοι, Γραμμ.

*Γάνη, ἡ· καὶ γάνα, Δωρ. κυρ. Σικελ. ἀντὶ τοῦ, γυνή. (⏑–)

Γανύσκομαι ταυτὸν τῷ, Γάνυμαι, Θεμίστ. ΚΑ΄.

*Γάνος, ὁ. Ἰδὲ γλάνος, ἡ ὕαινα παρ᾽ Κρησίοις.

Γάνος, εος, τό (γαίω, γανόω, γάνυμαι). Λάμψις, ὡραιότης, λαμπηδών, λευκότης, φαιδρότης· ἐξαιρ. ἀναψυχή, ἡδονή, ψυχαγωγία, δροσισμὸς, τὸν ὁποῖον ὁ διψῶν αἰσθάνεται ἐν τῷ πίνειν ὕδωρ, οἶνον, γάλα. καὶ ἐντεῦθεν «Βάκχου, ἀμπέλου, βότρυος γάνος», τὸ ἀναψυχὴν καὶ εὐφροσύνην προξενοῦν ποτὸν τοῦ Βάκχου, ἤτοι ὁ οἶνος, ἡ σταφυλή. «Κρηναῖον γάνος» (παρὰ Λυκοφρ. 247.), ἡ ἀναψυχὴν καὶ δροσισμὸν προξενοῦσα βρύσις, ἤτοι τὸ ἐκ πηγῆς ὕδωρ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 615. ὡς ἐπιτοπολὺ παρὰ Τραγ. (⏑⏑)· ὅθεν

Γανόω, ῶ (γάνος), ἐνεργ. Λάμπειν, ἀστράπτειν ποιῶ, στιλπνόω· ἐπιχρίω, περιαλείφω· γυαλί-

ζω· ἐξαιρέτως δὲ, καθὼς ἐν τῇ συνηθείᾳ, γανόνω τὰ χάλκινα ἀγγεῖα, κ. τ. τ. μὲ ἄλλο τι λαμπρὸν μέταλλον, π. χ. μὲ τὸ καλάϊ, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐσημείωσεν εἰς Ἰλ. Τ. »Γανοῦσθαι τὰ χαλκώματα χυδαίως λέγονται, ἀντὶ τοῦ, κασσιτέρῳ χρώζεσθαι, εἴτουν ἀλείφεσθαι, ἃ καὶ γεγανωμένα λέγονται· καὶ ἐντεῦθεν 2) Ἱλαρὸν, χαρούμενον, φαιδρὸν ποιῶ τινα, ὅθεν παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. ζ. καὶ Ἀριστοτ. τέμ. α'. ἐγανώθην, ἀντὶ ἐχάρην, τὸ ἐναντίον ὠδυνήθην. Ἴδε καὶ Ἰακ. Ἀν. Π. σ. πδ'. 3) ὁ Πλούταρχ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ μαρμάρων καὶ ἀγαλμάτων, ἀντὶ ἐπιλεαίνω, στιλβόω. »Ὥσπερ οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα καὶ περισπῶντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες«, ἤτοι τὰ κάμνουν νὰ ὁμαλίζωσι, τὰ στιλβώνωσι, τὰ ἀλείφουσι.— Οὐδέτ. = γανόω, λάμπειν, ἀστράπτειν, γυαλίζειν.— Παθητ. χαίρω· εὐφραίνομαι, ὡς ἀνωτέρω παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 7, 9.

Γάνυμι (ταυτὸν τῷ, γανόω, ἐκ τοῦ, γάνος). Λευκὸν, λαμπρὸν ποιῶ, ὡς καὶ τὸ, γανόω· ἐξαιρέτως δὲ, ἱλαρὸν, χαρούμενον ποιῶ, χαροποιῶ, εὐφραίνω, ἡδύνω. Μόσχος Ἀποθ. Γάνυμαι· χαίρομαι, εὐφραίνομαι, ἡδύνομαι. Ὁ Ὅμηρ. τάσσει τὴν λέξιν μετὰ δοτικῆς, »Οὐδὲ δάμαρ ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται« (Ἰλ. Ξ, 504). »Αὐτῷ οὔτε γυνὴ καὶ τέκνα νεοστήσαντι γάνυνται« (Ὀδυσ. Μ, 43.), ἐπὶ τῆς μετὰ χαρᾶς δεξιώσεως καὶ ὑποδοχῆς τῶν ὑποστρεφόντων· καὶ ὡς τὸ Λατιν. gannire, ἐπὶ τῶν ὑπὸ χαρᾶς κολακευόντων σκύλων τοὺς ἑαυτῶν δεσπότας. Καθόλου δὲ, χαίρομαι ἐπί τινι πράγματι »..γάνυται δὲ τοῖς Ἐνοσίχθων« (Ἰλ. Υ, 405), καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 698. Παρ' Ὅμ. λέγεται καὶ, »γάνυται φρένα« (Ἰλ. Ν, 493), ἀντὶ χαίρει τὴν καρδίαν. Σπανίως συντάσσεται μετὰ γενικῆς ἀντὶ ἀπολαύω, παρ' Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 959 καὶ Κύκλ. 501. καὶ Συνεσ. ἐν Δίων. σελ. 39. συντάσσεται δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ, ὡς τὸ χαίρω. π. χ. Ἐπὶ τέξων εὐτυχίᾳ, ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου γάνυται. Παρὰ Πλάτ. »Γανυσθεὶς ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγιγνώσκων«. Σημ. Παρεκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. εὕρηται μόνον παρὰ ποιητ. ὁ μέλ. γανύσσομαι καὶ παρ' Ἀνακρ. 8. ὁ παθητ. παρακ. γεγανυμένος. Οἱ τύποι γανύω καὶ γάνυμι εἶναι ἄχρηστοι, τὸ δὲ ἐνεργ. γάνυμι μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις (⏑⏑–). Τὸν σχηματισμὸν Γανάω, γανάζω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γανᾶται, φαιδρύνεται, ἡδύνεται· καὶ ἑξῆς, Γανδᾶν, ἢ Γανᾶν, λάμπειν, καὶ ἐντεῦθεν »Γανόωντες«, Ἰλ. Ε, 216., λελαμπρυσμένοι, λάμποντες. Τὸν σχηματισμὸν, γανέω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γανεῖν, λευκαίνειν, καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἐν τῷ, Γεγανωμένος. Ἐκ τοῦ, γανύω, ἔχει ὁ Ἡσύχ. Γανυρὸς, λευκὸς, ἡδὺς, ἱλαρὸς· καὶ ἑπομένως ἐκ τοῦ, γανύρω, ἔχει, Γανύρματα, ἀρτύματα (μεζέδες). Τὸν σχηματισμὸν, γανύσκομαι, ἔχει ὁ Θεμίστιος, Λόγ. ΚΑ'. καὶ Ἐπιστολ. Σωκρατ. Πρωτότυπον φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ, Γάω, ὅθεν τὸ, γαίω, γαίομαι, καὶ γανύω, γανύομαι, ὅθεν τὸ Λατιν. gaudeo, χαίρομαι· ὅθεν, γαυρὸς, τὸ εὐχρηστότατον· καὶ ἑξῆς, γάω, γανύω, γάνος, (καὶ γάμος), γανάω, γανόω, γανύω, ἐκ τοῦ γάω, ἀγάω, ἀγαλὸς, ἀγάλω, ἀγάλλω· καὶ τέλος ἔτι φαίνεται, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ γάω, τὸ γελάω, γελάω, καὶ ἐκ τούτου τὸ γαλερὸς, γαληρὸς, γαλανὸς, γαληνός· ἴσως ἔτι κατὰ μετάθεσιν τῶν φωνηέντων προέρχονται καὶ τὰ, γελάω, γελανὸς, γελανής, γελαρός. Τὴν λέξιν ἀγανὸς καὶ ὁ ἴδιος Εὐστάθ. παράγει ἐκ τοῦ, γάνος.

*Γανυμήδης, εος, ποιητ. εος, ὁ. Ὁ Γανυμήδης, υἱὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ἁρπαγεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ γενόμενος οἰνοχόος τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν· ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ.

*Γάνυσμα, τὸ (γάνυμαι). Ταυτὸν τῷ, γάνος.

*Γανωίδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Λαμποειδής.

Γάνωμα, τὸ (γανόω)· ταυτὸν τῷ, γάνος. Λάμψις· καὶ 2) ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ γάνωμα τῶν χαλκωμάτων, ὡς καὶ τὸ, γάνωσις, ἡ· τὸ ἀλείφειν τὰ ἀγγεῖα διὰ τοῦ κασσιτέρου, κ. τ. τ. Ζήτ. Γανόω· Παρὰ Πλουταρχ. Ἠθ. Σ. 287. »Γάνωσις τοῦ ἀγάλματος«, ἡ ἄλειψις τοῦ ἀγάλματος μὲ κοκκίνην βαφὴν, ὅς τις μετὰ ταῦτα τὸ, χρώζειν, μεταχειρίζεται. Μεταφ. ὁ καλλωπισμὸς ἑνὸς λόγου.

*Γάπεδον, τό· Δωρ. ἀντὶ γήπεδον, Pors. Εὐρ. Ὀρ. 324. Ἀγροτικὴ οἰκία, Πινδ. Νεμ. 7, 83. (–⏑⏑)

Γαπετής, καὶ γάπετος, Δωρ. ἀντὶ, γαπετής, καὶ γήπετος· καὶ, γαπόνος, ἀντὶ γηπόνος.

Γάρ, Σύνδεσμος αἰτιολογικὸς, ἀπὸ Ὅμ. ὁ συνηθέστατος. Ἐπειδὴ, διότι. Τάσσεται πάντοτε ὑστερώτερον καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς περιόδου. π. χ. Λουκ. διαλ. Θεῶν 2, 1. »Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτι ἄφρων.« Συχνάκις εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς ἐντεύξεσι καὶ προσρήσεσι, καθ' ἣν εὐκαιρίαν τὸ αἴτιον προηγεῖται τοῦ αἰτιολογουμένου, καὶ πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τοῦ ἐπεὶ (ἐπειδή). Ἰλ. Η. 327–31. »Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοί· τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἅμ' ἠοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν«, ἔνθα τὸ αἴτιον, »πολλοὶ γάρ«, ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῇ μετὰ τὸ, »τῷ σε χρή« κτλ. Ἴδε καὶ Β, 803. Η, 73. Ν, 736. καὶ αὐτὴ ἡ χρῆσις συχνοτάτη ἐν Ὀδ. Τὸν ἴδιον τρόπον εἶναι ἐν χρήσει τὸ δὲ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. π. χ. Ἀριστ. Ἀχ. 450. — Ἐνίοτε ἐλλείπει ἡ ἀπόδοσις, ὥστε πρέπει νὰ ἐννοηθῇ, καὶ τότε ἐκφράζονται μόνον τὰ αἴτια μιᾶς γνώμης ἢ ἰδέας, καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ναὶ, δὰ, ἢ ὄχι δά· π. χ. »Οἶδα γάρ«, ἐξεύρω δά, Ἰλ. Λ, 408. Ρ, 221, μεθ' ὃ συνεθίζεται νὰ ἕπηται δὲ, ἢ ἀλλά· »Καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους; — οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε«, Σοφ. Ἀντιγ. 446. ἤτοι, καὶ λοιπὸν ἐτόλμας νὰ παραβῇς τούτους τοὺς νόμους; — Ναὶ, βέβαια, διότι δὲν ἦτον ὁ Ζεὺς, ὁ παραγγείλας τοῦτο· εἰς δὲ δύο κῶλα καθεξῆς κεῖται ἐν Ἰλ. Χ, 50. ἔπειτα δὲ καὶ κατ' εἰρωνικὴν ἔννοιαν, ναὶ βέβαια! scilicet, ὡς παρ' Ἡροδ. 3, 120.— Τὸ γὰρ τίθεται πολλάκις ἐν ἀποφάνσεσιν, ἐξαρτωμέναις ἀπὸ περιόδου προηγουμένης, ὥστε τότε τὸ γὰρ εὑρίσκεται ἡνωμένον οὐ μόνον μὲ ὁριστικὸν ῥῆμα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπαρέμφατον καὶ μὲ μετοχὴν, καὶ ἐξηγεῖται ὡς ἐπιτοπολὺ διὰ τοῦ, δηλαδή· π. χ. Ἀνδοκ. σ. 4, 2. »Ἐν ᾧ δυοῖν τοῖν μεγίστοιν κακοῖν οὐκ ἦν αὐτῷ ἁμαρτεῖν· ἢ γὰρ . . . ὑπ' ἐμοῦ θανεῖν, ἢ . . . ἐμὲ ἀποκτεῖναι«, ο. ε., δηλ. ἤτοι νὰ φονευθῇ παρ' ἐμοῦ ἢ νὰ φονεύσῃ ἐμέ. Στραβ. 9, σ. 406. »Διττῶς δὲ τοῦτο δύναται· ἢ γὰρ μενόντων ἀκινήτων τῶν πόλεων . . . ἢ δι' ἀπόστασιν.« Ἡροδ. α', 82. »Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομᾶν«, ο. ε. δηλ. ἐν ᾧ πρότερον δὲν ἄφινον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς νὰ αὐξάνωσι κτλ. Φιλοστρ. σελ. 714. »Ὠμὸν καὶ τὸ ἐπ' αὐτῷ κήρυγμα· μὴ γὰρ θάπτειν τὸν Παλαμήδην«· δηλ. νὰ μὴ θάψωσι τὸν Παλαμήδην. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς ῥήματος. Γαλην. »Καὶ τὸ μὲν λευκὸν πολλὰ σημαίνει· ἢ γὰρ ἀσθένειαν τῆς δυνάμεως. — Μετὰ τῆς ἀπαρεμφάτου συντάσσεται συχνάκις ἐν περιόδῳ πλαγίᾳ, ὡς παρὰ Θουκυδ. ς', 92. »Διενοοῦντο τὰς προβάσεις αὐτῶν φυλάσσειν, ὅπως μὴ κατὰ ταύτας λάθωσι σφᾶς ἀναβάντες οἱ πολέμιοι· οὐ γὰρ ἂν ἄλλῃ γε αὐτοὺς δυνηθῆναι.« Προκοπ. πολεμ. Γοτθ. δ', 14, σελ. 605. »Ἐπέστελλε δὲ ταῦτα δυοῖν γενέσθαι τὸ ἕτερον λογισάμενος· ἢ γὰρ Ῥωμαίους . . . ἐνδώσειν . . . ἢ τειχομαχοῦντας ἀποκρούεσθαι βουλομένους Πέρσας.« Ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐννοίᾳ καὶ μετὰ εὐκτικῆς ἐγκλίσεως, ὡς παρὰ Θουκ. β', 72. »Ἀπεκρίναντο αὐτῷ, ὅτι ἀδύνατα σφίσιν εἴη ποιεῖν ἃ προκαλεῖται ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἴησαν.« — Τὸ γὰρ μετὰ τὰς φράσεις, τεκμήριον δὲ, σημεῖον δὲ, καὶ τὰς παρομοίας εἶναι συνηθέστατον· π. χ. Ἀριστ. Ὀρν. 514. »Ὁ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων· ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων αἰετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων.« Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. σελ. 156. »Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον· ἀλλήλοις μὲν γὰρ κακὰ παρέχοντες, οὐδεμίαν ἡμέραν διαλείπομεν.« — Τὸ γὰρ ἀναφέρεται πολλάκις καὶ εἰς ἀπόφασίν τινα μὴ ἐκφραζομένην, ἀλλ' ὑπακουομένην, ἡ ὁποία χρῆσις μάλιστα ἀπαντᾷ ἐν ἀποκρίσεσι καταφατικαῖς τε καὶ ἀποφατικαῖς. π. χ. Ξενοφ. Κυροπ. Α', ς'. 29. »Ἀνθρώπων δὲ εἰ καὶ δόξαιμι βούλεσθαι ἐξαπατῆσαί τινα, πολλὰς πληγὰς οἶδα λαμβάνοντα (ἔφη ὁ Κῦρος)«, πρὸς ἃ ἡ ἀπόκρισις γίνεται. »Οὐδὲ γὰρ τοξεύειν, οἶμαι, ἔφη, οὐδ' ἀκοντίζειν ἀνθρώπους ἐπιτρέπομεν ὑμῖν«, ὁπότε πρέπει νὰ ἐννοηθῇ τις εἰς τὸν νοῦν του τὸ, καὶ δικαίως· ἐπειδὴ μήτε κτλ. Ὁ αὐτὸς Ἀπομν. Β', 6, 14. Ὁ Σωκράτης ἐρωτᾷ. »Σὺ δὲ ᾤου οἷόν τ' εἶναι πονηροὺς ὄντας χρηστοὺς φίλους κτήσασθαι;« καὶ ὁ Κριτόβουλος ἀποκρίνεται. »Εὑρῶν γὰρ ῥήτορας κτλ.«, ο. ε. ἐστοχαζόμην δυνατὸν, ἐπειδὴ ἔβλεπον κτλ. Εὐρ. Ὀρ. 752. »Κοὐκ ἐτόλμησεν (λέγει ὁ Πυλάδης) πέσων τῶν ἀντιλέξασθαι παρών;« (πρὸς ὃν ὁ Ὀρέστης ἀποκρίνεται.) »Οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν«, ο. ε. δὲν ἐτόλμησε ναὶ, ἐπειδὴ κτλ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρέπει νὰ ἐξηγῆται τὸ γὰρ καὶ μετὰ τὰς κλητικάς· π. χ. Σοφ. Οἰδ. Κ. 712. »Ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδᾶν«, ο. ε. Ὦ υἱὲ Κρόνου, σὲ ἐπικαλοῦμαι, διότι σὺ κτλ. Πινδ. Ὀλ. 4. . . . ὑπέρτατε . . . Ζεῦ· τεαὶ γὰρ Ὧραι . . . μ' ἔπεμψαν«, ο. ε. σὲ ἐπικαλοῦμαι, διότι αἱ Ὧραι κτλ. — Τὸ γὰρ ἐν χρήσει καὶ ἐν ἐρωτήσεσι, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ τίς, καὶ τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, λοιπὸν, ἄραγε· π. χ. Ὀδ. Ξ, 115. »Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο . . . ;« Σοφ. Αἰ. 1126. »Δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με;« Ἰλ. Σ, 182. »Τίς γάρ σε θεῶν;« καὶ ποῖος λοιπὸν σὲ ἔστειλε; Ἰλ. Κ, 424. »Πῶς γὰρ νῦν εὕδουσι;« ο. ε. πῶς λοιπὸν κοιμῶνται κατὰ τὸ παρόν; καὶ, Ὀδ. Ο, 509. »Πῇ γὰρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω;« καὶ ποῦ λοιπὸν νὰ ὑπάγω; καὶ παρὰ τοῖς ἐπικ. ποιητ. ὡσαύτως, ἀεὶ δὲ ἐρωτηματικοῦ ἡγουμένου. Ἐν πεζῷ λόγῳ αὐτὴ ἡ χρῆσις εἶναι σπανία· π. χ. »Τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ κτλ.« ο. ε. τίς ἄρα εἶναι μεγαλειότερος, ὁ χρυσὸς, ἢ κτλ. — Σημ. Τὸ γὰρ εὑρίσκεται μετὰ πολλὰς λέξεις παρὰ Ἀριστ. Λυσ. 940. »Διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ.« Ἡ συνηθεστάτη δὲ τάξις τοῦ γὰρ εἶναι ἤτοι ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ, ἢ μετὰ τὸ ἄρθρον καὶ ὄνομα, ἢ μετὰ προθέσεις καὶ συνδέσμους ἐν τῷ τρίτῳ τόπῳ, π. χ. »Τὸ σὸν γὰρ αἰδοῦμαι«, »τὰ δεσποτῶν γάρ«, »ἀπὸ στρατείας γάρ«, »ὅταν γάρ« κτλ. Οἱ ποιηταὶ ὅμως χάριν τοῦ μέτρου δὲν φυλάττουσι ταύτην τὴν τάξιν, ὥστε ἐνίοτε εὑρίσκεται τὸ γὰρ καὶ μετὰ πέντε λέξεις, ὡς Ἀντιφαν. παρὰ Πορφυρ. ἀποχ. β', σελ. 219. »Ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι γάρ.« Ἴδε καὶ Ἀθην. η', Σ. 339. καὶ παρ' Ἀθην. ιδ', σελ. 660. καὶ μετὰ ἓξ λέξεις. »Τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου ἡμᾶς γὰρ ἀπελύσατε.« Ἀλλ' ἡ παράδοξος θέσις τοῦ γὰρ εἶναι ἡ ἐν τῷ μέσῳ λέξεως νυνγαρὶ ἀντὶ νυνὶ γάρ. — Τὸ γὰρ τίθεται καὶ ἐπὶ εὐχῶν, μάλιστα μὲ ἄλλα εὐκτικὰ, οἷον, αἲ γὰρ, εἰ γὰρ, ἀντὶ εἴθε, ὦ ἀνίσως ἔθελον . . . Ἰλ. Δ, 189. Κ, 536.

Ὀδ. Γ, 205) καὶ, αἲ γὰρ δὴ, Ἰλ. Δ, 189. Ὀδ. Τ, 169. 236. Φ, 200. 402.

Ἑνοῦται ὁ γὰρ καὶ μὲ ἄλλα μόρια, προηγούμενα αὐτοῦ ἢ ἑπόμενα, καὶ 1) Ἀλλὰ γὰρ, ἢ πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν, ἀλλὰ γὰρ δὴ, Ἰλ. Ο, 439. Ψ, 607, καὶ μὲ παρεντιθεῖσαν ἄρνησιν, ἀλλ' οὐ γὰρ, Ὀδ. Τ, 591. καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ ὁμοίως· καὶ τότε τὸ γὰρ περιέχει τὸ αἴτιον τοῦ ἀλλὰ, τὸ ὁποῖον ἀρχικῶς τὴν ἀντίθεσιν, καὶ ἐξηγεῖται, ἀλλ' ἐπειδὴ· π. χ. ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, ο. ε. ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι. 2) Καὶ γὰρ δὴ, ἢ συχνότερον ἄνευ τοῦ καὶ, γὰρ δὴ, καὶ ἐξηγεῖται ἐπειδὴ καὶ, βέβαια, Ἰλ. Β, 301. Κ, 38. ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ, γὰρ δήπου, Ξενοφ. Κυροπ. ζ, 5, 25. »Ἄνευ γὰρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἴη πρᾶξις«. Πλατ. Ἀπολ. 6. »Τίποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει, φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται.« 3) γὰρ οὖν, ἀντὶ ὅμως, καὶ ὅμως, Ἰλ. Ο, 232. »Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος« · καὶ ἀντὶ βέβαια, τῳόντι, Pors. Εὐριπ. Μηδ. 585. 4) γάρ που (μεθομ.), ἀντὶ ἐπειδή πως, διότι πως. π. χ. Οἶσθα γάρ που τῶν γενναίων κυνῶν, ὅτι κτλ. 5) γάρ ῥα χρησιμεύει, ὡς τὸ μὲν, εἰς ἀκριβεστέραν ἕνωσιν μετὰ τοῦ προηγουμένου, Ὀδ. Μ, 172. 6) γάρ τε, ἀντὶ ἐπειδὴ, Ἰλ. Α, 81. Ψ, 156. ἔτι δὲ, τε γὰρ, Ἰλ. Ψ, 277. Πινδ. Πυθ. 11, 45. συχνότερον ὅμως παρὰ τοῖς νεωτέροις, Διον. περὶ συνθ. σελ. 410. 7) γάρ τοι, ἐπειδὴ τῳόντι, πρὸς περισσοτέραν ἐπίτασιν τῆς αἰτίας, Ἰλ. Ο, 822. Ὀδ. Β, 276. Ζ, 29. Ρ, 572. Τ, 591. Περὶ δὲ τοῦ μεθομ. καὶ γὰρ, καὶ γὰρ οὖν, καὶ γάρ τοι, ἰδὲ καὶ· τὸ δὲ, γάρ τ' ἂν κεῖται ἀντὶ γάρ τοι ἂν, ὡς Ξεν. »Δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη, ὦ Κῦρε«. 8) ἢ γὰρ ἂν καὶ, γάρ κεν, ἀντὶ ἐπειδὴ ἀλλέως· καὶ, οὐ γὰρ ἂν, ἀντὶ, ἐπειδὴ ἀλλέως ὄχι, ἢ ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ ἐπειδὴ. 9) παρὰ ποιηταῖς γάρ τε, καὶ, γάρ νυ, ἢ, γάρ νύ τοι, ἀντὶ γὰρ δὴ, γάρ τοι, ἢ γάρ που. 10) καὶ γὰρ, ἀντὶ, ἐπειδὴ· πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, Ξεν. Κυροπ. ζ, 5, 25. »Καὶ μὴν . . . οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστόν· καὶ γὰρ ἄκλειστοι αἱ πύλαι αἱ τοῦ βασιλείου . . .« 11) οὐ γάρ; ἀντὶ, δὲν εἶναι ἔτζι; ἐπὶ ἐρωτήσεως· μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικ.· ὁμοίως δὲ καὶ, ἢ γάρ; π. χ. Ξεν. Ἀπομ. Β', γ', 16. »Καὶ οὗτοι δ' εἰσὶν ἔμποροι, ἢ γάρ; ο. ε. δὲν εἶναι ἔτζι; δὲν εἶναι ἀληθινόν;

Ὁ γὰρ παρὰ τοῖς νεωτάτοις συγγραφεῦσι συντείνει ἀντὶ τοῦ γε ὡς παρακλητικός, Ἀνεκδ. τ. δ'. »Ἔτης καὶ ὁ πολίτης γὰρ, Ἄγγελος Κομνηνός τε« · καὶ, »Ἔρως σημαίνει τὴν τιμὴν, ἐρῶ ἐπιθυμῶ γάρ.«

Παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχει ἐν τῇ ἄρσει ἐνίοτε ὁ γὰρ μακρὰ συλλαβὴ, πλὴν τότε, ὅτε ἐπιφέρεται οἱ αυτ. ἢ ἄλλη τις λέξις μὲ στοιχεῖον Αἰολικὸν προφερομένη, ἢ ὅτε ἐπιφέρονται δύο συλλαβαὶ βραχεῖαι. π. χ. Ἰλ. Β, 39. »Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν«. Γ, 304. »Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθεν«. Τ, 49. »Ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα«. Σπανιώτατα δὲ ἐστὶ μακρὸς ἐν ποδὶ δισυλλάβῳ πρὸ φωνήεντος, τοῦ ὁποίου εἴδους δύο παραδείγματα ἀπαντῶσιν, ἐν Ὀδ. Λ, 580. »Λητὼ γὰρ εἵλκυσεν«, καὶ, Ὑμν. εἰς Δημ. 57. »Φωνῆς γὰρ ἤκουσ' . . .« (ἰδὲ Spitzn. vers. her. p. 35.) Ἡ ἀρχαία τοῦ γὰρ σημασία, δυνάμει καὶ τῆς παραγωγῆς του ἐκ τοῦ, ἄρα γε, ἀποδεικνύεται προτέτι ἐν τοῖς, γὰρ οὖν, καὶ γὰρ οὖν, τοιγαροῦν, »Σὺ μὲν γὰρ οὖν τὸ πλῆθος μόνον εἶδες, οὐ ἐξεύρεις λοιπόν, Ξενοφ. Κυροπαιδ. ς', γ', 18., ἔνθα πρότερον. »Σὺ μὲν ἄραι«, ἔκειτο· ἔτι δὲ καὶ καταφατικῶς, ἤτοι βεβαιωτικῶς. »Λέγω γὰρ οὖν«, Αὐτόθι. Α', ς'. 25, καὶ, βέβαια σᾶς λέγω. Οὕτως εἶναι ἐν χρήσει καὶ τὸ, γοῦν, ἀντὶ τοῦ γάρ.

Ἐν τοῖς κώδηξι συγχέεται πολλάκις τὸ γὰρ μὲ τὸ, δ' ἄρ, τ' ἄρ, γ' ἄν, γοῦν, γε, δὲ, καὶ, μέν· ἔτι δὲ συγχέεται μὲ τὴν λέξιν γράφεται, ἡ ὁποία σημαίνεται ἐν τοῖς κώδηξι κατ' ἀποκοπὴν μὲ τὰ γράμματα γρ.

Γαργαίρω, Μ. ἀρῶ (γάργαρα). Βρύω, γέμω, πλήθω, εἶμαι γεμάτος τινός. »Ἀρίστων ἀνδρῶν πᾶσα γαργαίρει πόλις«, Κρατῖν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 3. οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ Ἀριστοφ. καὶ ὁ Σώφρων αὐτόθ. Παρὰ τὸ, Γάργαρα, πλῆθος, μέγας ἀριθμός. »Ἔνδον γὰρ ἡμῖν γάργαρα«, Ἀριστομένης ὁ Κωμικός, καὶ, »χρημάτων τε γάργαρα«· ὅθεν τὸ Κωμικὸν »Ψαμμακοσιογάργαρα«, ἤτοι ἀμέτρως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, παρ' Ἀριστοφ. αὐτόθ. Τινὲς ἤθελον ὅτι ἐντεῦθεν νὰ ἑρμηνεύσωσι τὸ Ὁμηρικὸν »Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν«, Ἰλ. Υ, 157. ἐπειδὴ τὸ γ καὶ κ συχνάκις συγχέονται ἀναμεταξύ των· ἀλλ' ὁ Ἡσύχιος αὐτὸς τῆς Ὁμηρικῆς ῥήσεως ἔχει ὅτι, Κάρκαιρε, τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐψόφη, καὶ, Ἐκάρκαιρον, ψόφον τινὰ ἀπετέλουν· καὶ ὅτι, Ἐκάρκαιρεν, ἐπλήθυεν, ἀντὶ, Ἐγάργαιρε. Παρομοίως εἰσὶ, κάρκαρον, γεργύρα, γοργύρα, ἐν διαφόροις διαλέκτοις ταυτόσημα, ἀντὶ τοῦ, εἱρκτὴ, φυλακὴ, δεσμωτήριον ὑπόγειον. Ἀλλὰ τὸ Ὁμηρικὸν, Κάρκαιρε, τὸ ὁποῖον ὅτι καὶ διὰ τοῦ, τρέμω, ἑρμηνεύεται, φέρεται καὶ ἐν ἄλλοις πολ·οῖς ἀρχαίοις πρωτοτύποις. Οὕτω παράγει ὁ Santra Festi τὸ, febris querquera, ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ κάρκαρον, ὅπου ἄλλα Ἀντίγραφα, κάρκηρα, καὶ, καρκαρα ἔχουσι. Παρομοίως παράγει ὁ Βάῤῥων (De L. L. IV.) τὰς νήσσας Querquedulas ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέρκουρις, ἢ Γάργαρα, ἑρμηνεύων ταύτας διὰ τοῦ Quassagipennes annates. Ὁ Soping παραβάλλει τὸ τοῦ Λουκιλλίου, querquera febris, μὲ τὸ τοῦ Ἡσυχ. Καρκαρίς . . δεινή. Σημαίνει λοιπὸν τὸ, querquera febris, τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ· οὕτως εὑρίσκεται πάλιν καὶ ἡ σημασία τοῦ tremere ἐν τῷ, querquerus.

Γαργαλίζω, Ἀττ. ἀντὶ γαγγαλίζω. Γαργαλίζω τινά. 2) μεταφ. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ γαργαλισμοῦ τῆς ἡδονῆς, εὐφραίνω. Ζήτ. Γαγγαλίζω· ὅθεν

Γαργαλισμός, ὁ· ἢ, γαργάλισμα, τό· ἢ, γάργαλος, ὁ. Τὸ γαργαλίζειν, ἢ γαργαλίζεσθαι· κίνησις σώματος καὶ ἐρεθισμὸς εἰς γέλωτα, διὰ τῆς ἐγγίξεως τῶν δακτύλων ὑπὸ τῇ μασχάλῃ προξενούμενος. Ζήτ. Γαγγαλίζω.

Γάργαρα, ων, τά. Πλῆθος, μεγάλος, πολὺς ἀριθμός, σωρός, πολλά· ὅθεν τὸ, Γαργαίρω, Ψαμμακοσιογάργαρα· ἰδὲ γαργαίρω, καὶ καρκαίρω. 2) Γάργαρον, ἀκρωτ. τῆς Ἴδης.

Γαργαρεών, ῶνος, ὁ. Ὁ γούργουλας, ὁ λάρυγξ· κυρίως ὅμως ἡ σταφυλὶς ἢ σταφυλὴ, ὁ σταφυλίτης μέσα εἰς τὸ στόμα (Ἱπποκρ.)· αἱ δ' ἄλλαι σημασίαι εἰσὶ νεώτεραι καὶ ἀμφ.

Γαργαρίζω, Μ. ίσω, ὀνοματοπ. Γαργαρίζω, ἀνακοχλιάζω ὑγρόν τι εἰς τὸ στόμα ὑγρόν τι, διὰ τοῦ κινουμένου πνεύματος ἔσωθεν ἦχόν τινα ἀποτελῶ ἐν τῷ γαργαρεῶνι.

Γαργαρισμός, ὁ. Τὸ νὰ γαργαρίζῃ τις, νὰ κάμνῃ γαργάραν.

Γαρίσκος, ὁ. Ἄγνωστον εἶδος ὀψαρίου· ὅθεν

Γάρον, τό· ἢ, Γάρος, ὁ. Ζωμός τις, ἢ ἔμβαμμα ἐκ μικρῶν ὀψαρίων καὶ ἅλατος κατεσκευασμένον. Ἡ δὲ συνήθεια γάρον καλεῖ τὸ ἐν τοῖς ταριχευτοῖς ὀψαρίοις ἁλμυρὸν ὕδωρ πρὸς διατήρησιν αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ τὰ τῶν ἰχθύων ἁλατισμένα ἐντόσθια, τὰ ταριχευτὰ ἐντόσθια τῶν σκόμβρων, Ἀθην. Γ', σελ. 121. »Καὶ ἄλλην Σκομβροαρίαν, ἀπὸ τῶν ἀλιευομένων σκόμβρων, ἐξ ὧν τὸ ἄριστον κατασκευάζεται γάρον.«

Γαρυέμεν, καὶ γαρύειν, Δωρικ. ἀντὶ, γηρύειν.

Γαρύω, Μ. ύσω. Δωρ. ἀντὶ γηρύω. Φλυαρῶ, ὁμιλῶ, βοῶ, μεγάλως φωνάζω. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀρύω, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τῆς τῶν ὄνων φωνῆς, γαρίζειν.

Γαστεροπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὁ γαστρίμαργος, ὁποῖος εἶναι δεσμένος εἰς τὰς ἡδονὰς τοῦ Βάκχου ἢ τῆς κοιλίας, Εὐσταθ. εἰς Ὀδυσ. Σ, σ. 1837, 39.

Γαστερόχειρ, ὁ, ἡ, = χειρογάστωρ, καὶ, γαστρόχειρ, Στραβ.

Γαστήρ, γεν. έρος, καὶ συγκ. γαστρός, ἡ· δοτ. πλ. γαστράσι, καὶ παρ' Ἱππ. γαστῆρσι καὶ Ὑποκ. γαστρίδιον. Ἡ κοιλία καὶ τὸ ὑπογάστριον (Ὁμηρ. Σ, 38)· καὶ κυρ. ὁ στόμαχος αὐτός, καὶ ἐπομ. 2) ἡ ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν, ὄρεξις· σχεδὸν πάντοτε καταφρονητικῶς, συχνάκις ἐν Ὀδ. Η, 216. Ρ, 286 Σ, 53. 2. Ο, 344. Ρ, 473. Δ, 369. Ρ, 228. 589. Παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις, »Εγκρατὴς. ἢ, ἄρχων γαστρός«, μέτριος, κύριος τοῦ στομάχου, τῆς ὀρέξεως, ὁποῖος δύναται νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν εἰς τὸ φαγεῖν ἐπιθυμίαν του. »Ἥττων γαστρός, ἢ, δοῦλος γαστρός, ἢ δουλεύων γαστρί«, ὁποῖος κυριεύεται, νικᾶται ἀπὸ τὸν στόμαχόν του, δοῦλος τῆς κοιλίας. »Γαστέρες οἶον« (Ἡσιόδ. Θεογον. 26), οἱ τροφῆς μόνης ἐπιμελούμενοι, ὅσοι φροντίζουν μόνον διὰ τὴν κοιλίαν των. »Χαρίζεσθαι τῇ γαστρί«, δουλεύειν διὰ τὴν κοιλίαν, ὡς καὶ τὸ »Δουλεύειν γαστρί«. »Γαστρὶ δελεάζεσθαι«, διὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ τρώγειν πίπτομαι εἰς τὸ δέλεαρ, ἀγκίστρι, Ἰακ. Ἀνθ. 2, 2. σ. 416. ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 225. »Γαστέρι νέκυν πενθῆσαι«, μαυροφορῶ διὰ ἀποθανόντα τινὰ μὲ τὸν στόμαχον, ἤτοι ἀπεχόμενος ἀπὸ τροφῆς καὶ ποτοῦ. 3) ἡ μήτρα, ἡ κοιλία τῆς μητρός, Ἰλ. Ζ, 58. »Ἐκ γαστρόφι (Θεόγν.), ἀπὸ τὴν μήτραν, καθ' ὃν καιρὸν ἦτον ἀκόμη εἰς τὴν μήτραν. »Ἐν γαστρὶ ἔχειν ἢ φέρειν«, ἔχειν ἐν τῇ κοιλίᾳ καρπόν. »Ἐν γαστρὶ λαβεῖν«, ἤτοι συλλαμβάνειν. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, γάω, ἀντὶ τοῦ, χάω, ταυτὸν τῷ, χωρέω, καὶ συγγεν. τῷ χανδάνω. Ἄρα τὸ, γαστὴρ, κυρίως εἶναι ταυτὸν τῷ, χῶρος, τόπος, διάστημα, ἐν ᾧ ἀναποτίθεται καὶ χωρεῖταί τι, ὡς ἐν Ὀδυσ. Σ, 117. »..γαστέρα θήσειν, ἀντὶ τοῦ, φύσκα, φοῦσκα ἀπὸ κοιλίαν ζώου τινὸς ἐξειργασμένη. ὅθεν 4) παραγεμισμένον τι ἐκ κοιλίας ὡς λουκάνικον, Ἰλ. Σ, 44. Υ, 25. Ἀριστ. Νεφ. 409. »Ὀπτῶν γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν«.

Γάστρα, ἡ Ἰων. γάστρη, ἡ. Ἡ κοιλία, ἡ ὁ κάτος, ἢ τὸ χώρημα ἀγγείου τινός, Ὀδυσ. Θ, 437. »Γάστρη τρίποδος«. 2) τὸ ἔδαφος τῆς νεώς, ἡ κοιλία τοῦ πλοίου. 3) ἀγγεῖον κοιλιῶδες, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· καὶ ἐντεῦθεν, Γαστρίδιον, τό, Ὑποκορ. Παρ' Αἰνέᾳ Τακτ. Ζ. καὶ, γαστρήνη, καὶ, γάστραινα, ἀντὶ, γάστρα.

Γαστραφέτης, ου, ὁ (γάστρη, ἀφέτης). Μηχανή τις εἰς τὸ ῥίπτειν βέλη, τῆς ὁποίας εἶδος ὠνομάζετο ἔτι Ὀρειοβάτης, Ἥρων Μαθηρ. Παλ. Σελ. 111-115. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ἐπειδὴ καὶ ἡ χορδὴ αὐτῆς διὰ τῆς μετὰ τῆς κοιλίας θλίψεως ἐτείνετο.

* **Γαστρίδιον**, τό· ὑποκορ. τοῦ γαστήρ, = γαστρίον.

Γαστρίδουλος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, κοιλιόδουλος.

Γαστρίζω, Μ. ίσω (γάστρις). Κοιλίαν ποιῶ, γεμίζω τὴν κοιλίαν, καὶ ἐπομένως, πλουσίως, πολὺ δίδω φαγεῖν. 2) κτυπῶ εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ παθ. γαστρίζομαι, κτυποῦμαι εἰς τὴν κοιλίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 273. »Τῷ οἴκοι θηρίων γαστρίζομαι«, ἤτοι εἰς (κατὰ) τὴν γαστέρα τύπτομαι· (καὶ στίχ. 451. αὐτόθ. ἐνεργητ.) ἀλλ' ἐν Νεφέλ. 545. »Ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα« φησίν, ὥστε ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ γαστρίζειν ἤτοι παλαιστρικός τις ἀγών, τὸν ὁποῖον ἀλλαχοῦ (Νεφ. 552.) κολετρᾶν, λέγει, κα-

τὰ τὴν σημείωσιν τοῦ Σχολιαστοῦ· εἰς καί, μεταφ. παρὰ Πλουτάρχ. »Εἰς τὴν γαστέρα τοῦ ἀνδράπου ἔοικας ἐναλεῖσθαι«. Τὸ δὲ ἐν Σφηξ. 1529. »Στρόβει, παράβαινε κύκλῳ, καὶ γάστρισον σαυτόν, ῥίπτε σκέλος οὐράνιον«, Ἀμφιβ. — Γαστρίσασθαι (Μέσ.) δηλοῖ γεμίζειν τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν, ὁπότε τινὰς σαστιμαίνεται τὰ τρόφιμα· τὸ ὑπὲρ τὴν χρείαν τρέφεσθαι, τρώγειν καὶ πίνειν ἐν ἀφθονίᾳ.

*Γαστριμαργέω. Λαιμαργῶ, Χρυσόστ. Ταυτὸν τῷ μέσῳ γαστρίζομαι.

Γαστριμαργία, ἡ. Τὸ μετὰ ἐπιθυμίας μεγάλης καὶ ἀχορτασίας τρώγειν, πολυφαγία, Πλάτ. Τιμ. Σ. 73. Κλημ. Ἀλεξ. παιδ. β΄. α΄. »Ἡ γαστριμαργία ἐστὶν ἀκρασία περὶ τὴν τροφήν· ὡς δὲ καὶ τοὔνομα περιέχει, μανία ἐπὶ γαστέρα· ἐπεὶ μάργος ὁ μεμηνώς«. Ἰσιδ. Πηλ. α΄. ἐπιστ. 383. »Γαστριμαργία κέκληται ἡ περιττότης· γαστριμαργία δὲ ἐστιν ἡ περὶ γαστέρα μανία, ἐκεὶ μάργος ὁ μεμηνώς« ἐκ τοῦ

Γαστρίμαργος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. γαστριμάργως (γαστήρ, μάργος). Ὁποῖος τρώγει μὲ ἐπιθυμίαν καὶ ἀχορτασίαν μεγάλην, λαίμαργος, πολυφαγᾶς, κοιλιόδουλος· ὁ τῇ κοιλίᾳ μαινόμενος, ἄπληστος, Ἡσυχ.

Γαστρίον, τό· Ὑποκοριστ. τοῦ, γαστήρ, καὶ γάστρα, Ἀθην.

Γάστρις, ιος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος ἔχει μεγάλην κοιλίαν. »Πίθος γάστριμα«, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ΙΔ΄. 26. 2) πολυφαγᾶς, κοιλιόδουλος, λαίμαργος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 816. Ὀρν. 1604. gulosus. 3) ἐπὶ παιδὸς ἔχοντος σκώληκας εἰς τὴν κοιλίαν. Ὅθεν τὸ συγκρ. Γαστρίστερος, παρὰ τῷ Κωμικῷ Πλάτ., πολυφαγέστερος.

Γαστρισμός, ὁ (γαστρίζω). Τὸ γεμίζειν τὸν στόμαχον, τὴν κοιλίαν, πολυφαγία, Ἀθην. Γ. σελ. 100.

*Γαστροβαρής, ὁ, ἡ (βαρύς). Ὁ ἔχων βαρεῖαν κοιλίαν, ἤ. ἐ. ἐγγαστρωμένος, Διοσκ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 5, 54.

Γαστροβόρος, ὁ, ἡ (βορά)· ταυτὸν τῷ, Γαστρίμαργος, Πολυδ.

Γαστρόδουλος, ὁ, ἡ. Δοῦλος τῆς κοιλίας, παρὰ Διοδ. Σικ., ὅπου, γαστρίδουλος, κεῖται.

Γαστροειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς γαστρός, κοιλιώδης, ὡς, »ναοὺς κοιλοτέρα καὶ γαστροειδέα«, Πλουτ. Περικλ.

Γαστροκνημία, ἡ· καὶ γαστροκνήμιον, τὸ (κνήμη). Τὸ παχὺ καὶ σαρκῶδες τῆς κνήμης (ἀστζας). »Ταύτης μὲν τὸ πρόσθιον, ἀντικνήμιον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, γαστροκνημία«, Ἀριστοτέλ. Παρὰ Νικήτ. Χρον. Δ΄. 5. Γαστροκνημίς, ἡ· ὅλον τὸ μέρος τοῦ ποδὸς ἀπὸ τὸ γόνυ ἕως κάτω.

Γαστρολογία, ἡ. Λόγος, ἢ σύγγραμμα, ἢ ποίημα περὶ περιποιήσεως ἢ τροφῆς τῆς γαστρός, ἤτοι γαστριμαργίας, Ἀθήν. σελ. 3, 104. καὶ 7, 278. ἐκ τοῦ

Γαστρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁποῖος διδάσκει, πραγματεύεται περὶ περιποιήσεως τοῦ στομάχου, περὶ Γαστριμαργίας, οἷος ὁ Ἀρχέστρατος ἔγραψε.

Γαστρομαντεύομαι, Ἀποθ. μέσ. Ἐκ τῆς κοιλίας μαντεύω, Ἀλκίφρ. Β΄. 4.

Γαστρονομία, ἡ (νόμος). Διαταγὴ καὶ κανόνες περὶ τροφῆς τοῦ στομάχου, τῆς κοιλίας.

Γαστροοίδης, εος, ὁ, ἡ (οἰδέω, γαστήρ). Ὁποῖος ἔχει φουσκωμένην, πρησμένην τὴν κοιλίαν, ἢ τὸ ὑπογάστριον, Ἀθήν. σελ. 481. ὅπου ἀντί, γαστροοίδας, ἐσφαλμ. γαστροίδας, κεῖται.

Γαστρόπλων, ωνος, ὁ, ἡ (πίων). (Δίων Κάσ. 67, 20.) Ὁποῖος ἔχει παχεῖαν κοιλίαν, παχύκοιλος (‒ ᴗ ‒ ‒).

Γαστρόπτης, ου, ὁ (ὀπτάω, γάστρα). Σκεῦός τι μαγειρικόν, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Γαστρορραφία, ἡ (ῥάπτω). Τὸ ῥάψιμον τῆς κοιλίας, ὁπόταν διά τινος πληγῆς ξεσχισθῇ, Παυλ. Αἰγιν. Γαλην.

Γαστρόρροια, ἡ. Κίνησις τῆς κοιλίας, διάρροια, Ἰωαν. Αυδ. Βροντοσκοπ. Σ. 254. Σηθ. περὶ τροφ. Σ. 62.

Γαστρόφιλος, ὁ, ἡ. Φίλος τῆς γαστρός, φαγᾶς.

Γαστροφορέω (γαστήρ). Φέρω ἐν γαστρί, ἐν τῷ στομάχῳ, κοιλίᾳ, μήτρᾳ· κυρ. ἐπὶ ἐγκυμοσύνης, κυοφορῶ· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λαγηνου, Ἀνάλ. Β΄. 223.

*Γαστρόφρων, ὁ, ἡ. Ἐκδοτος τῇ κοιλίᾳ, κοιλιόδουλος.

*Γαστροχάρυβδις, ιος, ὁ, ἡ. Φαγᾶς, ὅλα καταπίνων· ἐπὶ τῶν κατασθιόντων ὁ Κρατῖνος εἶπε κωμ.

Γαστρόχειρ, ος, ὁ, ἡ (χείρ). Οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἢ μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν χειρῶν γεμίζοντες τὴν κοιλίαν, ἤτοι ζῶντες· κάλλιον ὅμως τό, Χειρογάστωρ. Παρὰ Στραβ. Η΄. Γαστερόχειρ κεῖται.

Γαστρώδης, εος, ὁ, ἡ, = γαστροειδής.

Γάστρων, ωνος, ὁ, ἡ, = γάστρις, Ἀριστοφ. Βατρ. 203.

Γατομέω, Δωρ. ἀντί, γητομέω. Γῆν τέμνω, ἀροτριῶ, Ἀπολλ. Β΄. 1005.

Γαυλικός, καὶ γαυλιτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς γαῦλον, Ξενοφ. Ἀναβ. Ε΄, η΄. »Χρήματα γαυλικά«, ἤ, γαυλιτικά, φόρτωμα, πραγματεῖαι τοῦ γαύλου, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων δηλ.

*Γαυλίς, ίδος, ἡ, = γαυλός. Καλαθίσκος πρὸς τὸ φέρειν ὀπώρας, Ὀππιαν.

*Γαυλιτικός, = γαυλικός.

Γαῦλος, ὁ· καί, Γαυλός, ὁ. Τὸ πρῶτον σημαίνει Φοινικικὸν ἐμπορικὸν πλοῖον μὲ στρογγυλὴν κοιλίαν (πραγματευτάδικον καράβι), Ἡροδ. γ΄. 136 κτ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 593. »Γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ«. Τὸ δὲ ὀξυτόνως δεύτερον σημαίνει ποιητ. ποιμενικὸν σκεῦος, εἰς τὸ ἀρμέγειν χρήσιμον, Καρδάρι, Ὀδυσ. Ι, 223. καὶ ἐντεῦθεν 2) κάδος, μαστέλλος, κουβᾶς, ἀγγεῖόν τι πρὸς ἀντλησιν, Παρθέν. Ἀλεξ. ΙΔ΄. 3) καὶ τὸ Κρωσσί, κουβούλι τῶν μελισσῶν, ἡ κυψέλη, Ἀνάλεκτ. Β΄. 177. Παράγεται ἐκ τοῦ, γάω, ταυτὸν τῷ, χάω, ὅ ἐστι, χωρέω, ὡς γαστὴρ κτλ.

Γαύραξ, ακος, Ἰων. Γαύρηξ, ὁ (γαῦρος). Καυχησιάρης, ὁποῖος κορδώνεται ὡς ὁ πετεινός, ὑπερήφανος.

Γαυρίαμα, ατος, τό· ταυτὸν τῷ, Γαυρίασις. Ἔπαρσις, ὑπερηφάνεια, προπέτεια, Πλούτ. εἰς Ἀντών. 2.

Γαυριάω, ῶ, Μ. άσω. Καυχῶμαι, φουσκώνω, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι. 2) χαίρω ὑπέρμετρα· καὶ εἶμαι θαρραλέος, προπετής. 3) πηδῶ, ἐπὶ ζώων, Θεόκρ. ΚΕ΄. 133. Μέσ. Γαυριᾶσθαι, ὁμοίως. Βατραχομ. 258. »Στῆ δὲ παρὰ λίμνην γαυρούμενος«. Παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 10, 16. καὶ ἐπὶ ἵππου, ὅς τις περιπατεῖ καμαρωτὰ καὶ χλεμετρᾷ· ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, συνουσιασθῆναι ἐπιθυμῶ (καυλώνω, καὶ τουρχ. Ἀτδίζω.).

Γαυρικός, ή, όν. Ταυτὸν τῷ, γαῦρος. ἀμφ.

Γαυριότης, ἢ γαυρότης, ητος, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γαυρίαμα, Πλουτ. Πελοπ. 22. ὁ ἀ. τύπ. πολλ. ἀμφ.

Γαῦρος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρημα (γαίω, ἀγαυός), ταυτὸν τῷ, ἀγαυρός. Ὁποῖος ἐπαίρεται, κορδώνει, τουμπάζει, καυχᾶται ἐπὶ χαρᾷ, ὑπερηφάνειαν, θάρρος καὶ γενναιότητα, ἤτοι ὑπερήφανος, καμαρωτός· προπετής, αὐθάδης, ἀχαλίνωτος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων. »Οὐδὲν οὕτω γαῦρον ὡς ἀνήρ«, Εὐριπ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Σχόλ. Ἀριστ. Βατρ. 284. τὸ ὁποῖον ὁ Δίων Λόγ. 52. διὰ τοῦ, φιλότιμον, ἑρμηνεύει. »Τὸ γαῦρον«, ταυτὸν τῷ, γαυρότης. »Γαῦρος τὸ φρόνημα«.

Γαυρόω, ῶ, Μ. ώσω. Γαῦρον ποιῶ τινα. Παθ. Γαυροῦμαι, ὑπερηφάνως φέρομαι ἢ περιπατῶ, ὑπερηφανεύομαι· ταυτὸν τῷ, γαυριάω. Συντάσσεται ὡς καὶ τὸ γαυριάω, Φωκυλ. 13. 47. »Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐπὶ πλούτῳ«· καὶ μετὰ τῆς ἐπί, ὡς, ἐπὶ τούτοις ἐγαυροῦτο· καὶ ἐπὶ ἵππων, Δίων Κασσ. σελ. 145, 7. »Ἵππος ἐκεῖνον γαυρούμενος ἔφερεν«. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐνεργητικοῦ εἶναι σπανία.

Γαύρωμα, τος, τό. Ἔπαινος, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ τινὰς γαυριᾷ, ὑπερηφανεύεται, Εὐριπ. Τρῳάδ. 1250. »Κενὸν δὲ γαύρωμ' ἐστὶ τόδε.«

Γαύσαπος, καὶ σεκκνοτερον, γαυσάπης, ὁ. Μάλλινόν τι ὕφασμα μὲ φλόκους, Gausapa· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Σκουτίον, ἡ Κάππα, Στραβ. Ε΄. 434.

*Γαῦτις, ἰδὲ ὑπόγυιον, Λαέρτ. δ΄. γ΄, 20.

Γαυσός, ή, όν· ἢ καὶ Αἰολ. Γαῦσος, η, ον. Καμπύλος, κυρτός, στρεβλός· παράβαλε μὲ τό, γαμψός· ὅθεν, Γαυτάσαι παρ' Ἡσυχ. ταυτὸν τῷ, φευξῆς, ἀπατεών· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι Ἔγγαυτον, ἐντακμβον.

Γαυτόω, ῶ. Κάμπτω, στραβόνω (Ἡσύχ.). Ἐν τοῖς παλ. χειρουργ. σελ. 50. λέγει ὁ Σωρανός, »Εἰς τούτους γὰρ τόπους φυσικῶς γεγαυτωται«, εἶναι στραβωμένον.

Γάω, ἄχρηστον θεματικὸν 1) = χανδάνω, χάω, ἀναφερόμενον παρὰ Γραμμ. ὡς πρωτότυπος λέξις τοῦ γαστήρ, γαυλός, γωρυτός κτ. 2) ταυτὸν τῷ, γίνομαι, λαμβάνω ἀρχήν, ὕπαρξιν, γεννῶμαι· καί, εἶμαι, ὑπάρχω, ζῶ, μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων. Ἐκ τούτου παράγεται μόνον ὁ Παρακ. (γέγακα, γέγηκα, καὶ συγκ.) γέγαα, ὅθεν γεγάασι (ἀντί, γεγάκασι), ὅ ἐστι, γεγέννηνται, γεγεννημένοι εἰσίν, ὑπάρχουσιν· ὅθεν μετοχή, γεγαώς· καὶ κατὰ συγκοπ., γεγώς, γεγονώς, ὑπάρχων, καὶ θηλυκ. γεγαυῖα, ἡ, γεγῶσα, ὡς τό, βέβηκα, βέβακα· ὅθεν βιβάασι, βεβαώς, βεβώς, βεβῶσα, καί, ἕστηκα, ἑστακώς, ἑσταώς, ἑστώς, ἑστῶσα. Ἐντεῦθεν τὸ Ἀπαρ. γεγάμεν (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν συνθέτοις, ἐν Ἰλ. Ε, 248.) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, γεγάναι (γεγενῆσθαι), ὡς τό, τεθνάμεν, ἀντί, τεθνάναι, τὸ ὁποῖον προϋποτίθησι τὸν σχηματισμὸν γάμι, γέγαμι. Ὁ Πίνδαρ. Ὀλ. 6, 83. ἔχει καὶ Γεγάκειν, ἀντὶ γεγηκέναι, ὅστις ἐν ἄλλῃ δευτέρᾳ ῥήσει (Ὀλύμ. 9, 164.) ἔχει καὶ τὸ ἀπλοῦν, γεγάμεν. Ἐκ τῆς ἐνεργητ. σημασίας, γάω, γάνω, γαίνω, (τό, γεννῶ) γίνεται τὸ παρ' Ἡσυχ. Ἔγανε, ἀντί, ἐγέννατο· καὶ ἑπομένως τό, Γάνα, Δωρικ. ἀντί, Γυνή· Βοιωτικ. καὶ Αἰολικ. Βάνα, ἡ γυναίκα· καὶ γέα, γῆ. Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ, Γέω, παράγονται τά, Γένω, Γείνω, Γένω, Γίγνω, Γίγνω, Γίνομαι, Γίγνομαι, καὶ τὰ Λατιν. geno, gigno. Ὁ Ὁμ. ἔχει ἐκ τῆς ὁριστ. μόνον τὸ πληθ. γ΄. πρόσ. γεγάασι, Ὀδ., τὸ δυϊκ. γ΄. ἐν συνθέτοις, καὶ ἐκ τῆς μετοχ. γεγαώς, τὴν αἰτιατ. ἑνικ. καὶ πληθ. αἰτιατ. γεγαῶτα, γεγαῶτας, θηλ. γεγαυῖα, ὑμν. Ὁμ. — Τὸ β΄. πληθ. γεγάατε (ᴗ ᴗ ‒ ᴗ) ἔχουσιν ἀνωμάλως, Βατρ. 143. Παράβ. Ἐκ. Ὁμ. 16...

Γδοῦπος, γδουπέω, ποιητ. τύποι, ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν συνθέτοις λέξεσι, κατ' ἐπίτασιν διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ δοῦπος, δουπέω, ἐν τῷ, ἐρίγδουπος, καὶ ἐπιγδουπέω, διὰ νὰ γίνῃ μακρὰ ἡ προτέρα συλλαβή, πλὴν διῃρημένως διὰ τῆς τμήσεως, Ἰλ. Λ, 45.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ε.

Γε, μόριον ἐγκλιτικόν, τοῦ ὁποίου ἡ κυρία δύναμις εἶναι τὸ νὰ διακρίνῃ καὶ ἐπιτείνῃ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, εἰς ἣν προστίθεται, καὶ τρόπον τινά, νὰ ἑλκύῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκούοντος ἢ ἀναγινώσκοντος αὐτήν. Ἡμεῖς ἐκφράζομεν μὲν κοινῶς τὴν δύναμιν τούτου τοῦ μορίου, προφέροντες τὴν λέξιν ἐκείνην μὲ χωριστόν τινα τόνον· ὡς τόσον, ἐνίοτε δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῶν λέξεων, τοὐλάχιστον, ὡς

τόσον, μάλιστα, μ' ὅλον τοῦτο, ὅμως, βέβαια, ὀρθῶς, ἀλλά, κτλ. π. χ. νοῦ δύο γεω (Ἰλ. Τ, 286.), οὗτα δύο βέβαια· ἐξαιρ. δὲ πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ προσαρτᾶται ἐμφάσεως χάριν εἰς τὴν προσωπικὴν ἀντωνυμίαν, ἔγωγε, σύγε κτ. καὶ μετὰ τό, ὅς, αὐτός, ἕτερος, καὶ μετὰ τὸ πρίν· ἀπαντᾷ δὲ καὶ δὶς ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ περιόδῳ, ὡς Ἰλ. Ε, 286. 287. Χ, 266. Ὁ Ὅμ. συντάσσει καί, γε μέν, ὡς Ἰλ. Β, 703. Ε, 516, ἀλλ' οὐ οἱ Τραγ. ἐνίοτε μέν γε τιθέασι, Herm. Vig. σελ. 827. — Εἰ — γε, ἀντὶ ἐὰν ἄλλως, Ἰλ. Α, 393. Ὀδ. Ι, 529. »Εἴ ποτε — γεω, ἐπὶ εὐχῆς, π. χ. »Εἴ ποτ' ἔην γε (Ἰλ. Γ, 180)«, ἐὰν μόνον ἦτον αὐτός· εἴθε ποτὲ μόνον νὰ ἦτον αὐτός. — Συχνοτέρα καὶ ποικιλωτέρα ἐστὶν ἡ χρῆσις τούτου τοῦ μορίου παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, π. χ. Ὅτε γε (Πλάτ.). »Καὶ μετὰ ὅπλων γε δήω, Θουκυδ. Δ'. 78, καί, ἀκόμη πρὸς τούτοις μὲ τὰ ὅπλα. »Τοιούτων γε τῶν ὅπλων ὄντων, τοὐλάχιστον μὲ τοιαῦτα ὅπλα. »Πλήθει γε οὐχ ὑπερβαλοίμεθ' ἄν, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὸ πλῆθος, Ξενοφ. Κυρουπ. Β', ά. »Ἀλλ' ὅγε σὸς πατὴρ πέπονθε μὲν οὐδὲν τοιοῦτον οὔπω κακόν, φοβεῖται γε μέντοι, μὴ πάντα πάθῃ« (Αὐτόθ. Γ'. ά. 22.), ὁ. πρὸς τὸν πατέρα σου, ἢ, ὅσον ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα σου, ἂν καὶ τώρα ἀκόμη δὲν τῷ συνέβη τίποτε, μ' ὅλον τοῦτο ὅμως αὐτὸς φοβεῖται κ. τ. λ. »Νὴ Δία, ἔφησαν οἱ ἄλλοι πάντες, καὶ ὑμᾶς γεω (αὐτόθι Δ. γ'. 21.), κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ἑνὸς καὶ μόνου. Οὕτω καὶ ἐπ' ἐρωτήσεως· ὁπότε τινὰς ἐρωτᾷ, π. χ. ἔπραξας τοῦτο; καὶ ὁ ἄλλος καταφάσκει »Ἔγωγεω, ναί, μάλιστα ἐγώ. Τάσσεται δὲ καὶ μόνον πρὸς διάκρισιν τοῦ προτέρου, ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, χρησιμεύει εἰς κατάφασιν, ἤτοι βεβαίωσιν, ὡς τὸ »Πάνυ γε, ἔφη, καὶ θαυμάζω γε — καὶ ἀπό γε τῆς ἡμετέρας, Αὐτόθ. Ζ'. Α'. 6. »Καί, μὰ Δία, καὶ πολλοί γεω, Β'. ά. 3. »Καὶ δικαίως γεω, ὁ. ἔ. καὶ μάλιστα μὲ δίκαιον, πολλὰ καλά, Β'. β'. 2. Ε'. β'. 25. Μετὰ τοῦ ἀμήν, ἐν ἀποδόσει ἀντὶ τοῦ, δέ, ὁ Αὐτ. Α'. β'. 2. Ε'. β'. 24. Ἐν Ἀπομν. Γ'. γ'. 7. καὶ ιά. 10. »Γεμήνω, ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο. »Κἂν μή, ἀλλὰ νῦν γε πειρασόμεθα, ἂν τοῦτο δὲν εἶναι, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον πρέπει νὰ τὸ στοχασθῶ. — Παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι τὸ μόριον τοῦτο δὲν εἶναι ἐν χρήσει τόσον συχνά, ὅσον εἰς τοὺς παλαιοτέρους. Ἐκ τοῦ, γε, καί, τοῦ Δωρικοῦ, γα, (ὡς ἔγωγα, ἀντὶ ἔγωγε) προέκυψε καὶ τό, Κα, Κα, διὰ τῆς σκληρᾶς αὐτοῦ προφορᾶς, τὰ ὁποῖα καὶ μεταχειρίζονται εἰς διαφορετικήν τινα σημασίαν. — Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω σημειωτέα καὶ ταῦτα περὶ τοῦ μορίου γε. 1) πολλάκις περιττεύει, μάλιστα ἑνωμένον μὲ ἄλλας λέξεις, συχνότατα δὲ μὲ τὸ ἀόριστον ἄρθρον. π. χ. ὅς γε, ὅστις γε, ἦδε γε, ἀντὶ ὅς, ὅστις, ἦδε κτ. Οὕτω καὶ οὐδέ γε ἀντὶ οὐδέ, πάνυ γε ἀντὶ πάνυ, ἔγωγε ἀντὶ ἐγώ. 2) μετὰ τοῦ ἐγώ, ἐν μὲν ὀνομαστ. καὶ δοτ., συνάπτεται εἰς τὴν αὐτὴν προπαροξύτονον λέξιν, ὡς ἔγωγε, ἔμοιγε, ἡ γενικὴ δὲ καὶ αἰτ. φυλάττουσι τὸν ἴδιον αὐτῶν τόνον, π. χ. ἐμοῦ γε, ἐμέ γε. 3) ὅταν τὸ γε ἕπηται εἰς τοὺς ἐγκλιτικοὺς τύπους μου μοι με, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλ' εἰς ἄλλο τι προηγούμενον μόριον, ὡς τὸ μή· π. χ. Ἀριστ. Ἱππ. 19. »Μή μοί γε μή μοι μὴ διασπαθίσῃς. 4) εἰς ἀποκρίσεις προτάσεως τινὸς χρησιμεύει ἤτοι εἰς βεβαίωσιν, ἢ εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμόν, καὶ τότε συχνότατα μετὰ μετοχῶν, ὡς Σοφ. Οἰδ. Κ. 195. Οἰ. »Ἦ στῶ; Χο. Λέχριος γ' ἐπ' ἄκρου λᾶος βραχὺς ὀκλάσας. Ἀριστ. Ἀχ. 1409. »Ἐπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα ἐκ τῶν γάμων, Δι. Καλῶς γε ποιῶν· ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν ἐπιρρ., Εὖ γε, Καλῶς γε, Κομιδῇ γε, Ὀρθῶς γε, Πάνυ γε, Σφόδρα γε, κ. τ. τ. ὡς ἀνωτέρω βλέπεις παραδείγματα. 5) ἀντὶ τοῦ μέν, ἑπομένου τοῦ δέ, Εὐρ. Μηδ. 1250. »Καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή«. 5) ἐν ἐρωτηματικαῖς περιόδοις εἶναι μάλιστα τὸ γε ἐν χρήσει, ὅτε θέλει τις νὰ διακρίνῃ καὶ ἐξέλῃ τι διαφερόντως τῶν λοιπῶν. π. χ. Ξενοφ. Ἀπομ. γ', 6, 14. »Ἕνα δὲ μὴ δυνάμενος ὠφελῆσαι, πῶς ἂν πολλούς γε δυνηθείη«; Σοφ. Ἠλ. 612. »Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος«; 6) ἐν χρήσει μετὰ τῆς προστακτικῆς. π. χ. Σοφ. Φιλ. 1003. »Ξυλλάβετέ γ' αὐτόν«. Ἰφ. Αὐλ. 817. »Δρᾶ γ' εἴ τι δράσεις«· ἔτι δὲ ἐν ἐκφράσεσιν εὐχῆς. π. χ. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 517. »Ὡς μήποτ' ὤφελόν γε μηδ' ἰδὼν ὄναρ«· ὅτε δὲ μετὰ μορίων ἀναβοήσεως καὶ σχετλιασμοῦ, ὡς καὶ μὲ τὸ ἰδού. π. χ. »Οἴμοι τάλας, οἴμοι γεω. Οἴμοι κακοδαίμων γε. Ἰδού γε. Ἰδοὺ γ' ἰδού. 7) ἐν χρήσει μετὰ τὰς ὅρκον σημαινούσας λέξεις, οἷον, μὰ Δία, νὴ Δία, νὴ τὸν Ἀπόλλωνα, οὐ μὰ Δία· πλὴν πρὸ τοῦ γε πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη λέξις. π. χ. Ἀριστ. 134. »Καὶ νὴ Δί' εὐγενὴς γε πλουτεῖ ἀντικρυς«. 8) διὰ τὸ μέτρον τίθεται ἐνίοτε τὸ γε πρὸ τοῦ ι τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, οἷον, αὑτηγί, τουτογί, τουτηγί, ταυταγί. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἰῶτα.

Τὸ μόριον γε εὑρίσκεται καὶ μετ' ἄλλων μορίων ἑνωμένον. 1) μετὰ τὸ ἀλλὰ μήν, καὶ μήν, οὐ μήν, πλὴν οὕτως, ὥστε νὰ μεταλαβῇ ἄλλη λέξις, Πορσ. Φοιν. 1638. 2) γε δή, βέβαια, μάλιστα, τοὐλάχιστον. 3) δή γε, ὁ. ἔ. νῦν τοὐλάχιστον. 4) γέ τοι, κἂν ὅμως· ὡσ. καί, γέ τοι δή, γε μέντοι, καί, μέντοι γε, Herm. Vig. σ. 842. 5) γε μήν, καί, μήν γε, ὅμως βέβαια, ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, Βαλκ. Φοιν. 1616. 6) γε οὖν, ἀντὶ γοῦν, εἶναι σπάνιον, συχνότερον δέ, γ' οὖν οὖν, Διον. συνθ. Σ. 271. Schaef. 7) τά, κάτερ... γε, ἢ... γε, καὶ ... γε, ἀλλὰ.. γε, εὑρίσκονται σχεδὸν πάντοτε διεζευγμένως, μεταλαβούσης ἄλλης λέξεως. 8) τὸ μόριον γε τίθεται πολλάκις διπλοῦν, ἢ τριπλοῦν, ὅπου ἡ καταλληλότης ἀπαιτεῖ. π. χ. Ἀριστ. Σφ. 1507. »Μὰ τὸν Δί' οὐδέν γ' ἄλλο πλήν γε καρκίνους. (Ἡ καθ' αὐτὸ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ μὲν καὶ γε ὑπάρχει, ὅτι τὸ μὲν ἀναφέρεται εἰς ὁλοκλήρους περιόδους, τὸ δὲ γε εἰς μέρη αὐτῶν, ὅτι τὸ μὲν ἀποκλείει, τὸ δὲ γε μόνον διακρίνει, καὶ ἑπομένως οὐκ ἔχει μεθ' ἑαυτὸ δὲ ἡ ἄλλην ἀντίθεσιν. ἰδὲ ἐξαιρ. Ἑρμ. Vig. Σ. 824. κτ.)

Γέα, ἡ, σπανιώτ. κατὰ διάλ. τύπος ἀντί, γῆ. Ἡ γῆ, τόπος, χώρα, πατρίς· παραβάλ. μὲ τὸ γαῖα.

*Γεάοχος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ γαιήοχος.

Γέγαα, Ζήτ. ἐν τῷ, Γάω.

*Γεγάατε, γεγάασι, β'. καὶ γ'. πλ. τοῦ ἐρ. παρακ. γέγαα· ἰδὲ γάω. Μετοχ. γεγαώς, υῖα, ός. Ἀττ. γεγώς. Ἀπαρ. γεγάμεν, γεγάασιν, ποιητ.

Γεγαθέω, Δωρ. ἀντί, γηθέω, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Δ'.

Γεγάκειν, Δωρ. παρὰ Πινδάρ. Ὀλ. 6, 83, ἀντὶ γεγακέναι = γεγονέναι (⏑ – –)· ἄλλως δέ, γεγάμεν, ποιητ. ἀπαρ. τοῦ γέγαα. Ζήτ. γάω.

Γέγειος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ταυτὸν τῷ, ἀρχαῖος, Καλλίμ. Συγγενὲς τῷ, χαός, καὶ τῷ, γῆ, ἐν τῇ σημασίᾳ αὐτόχθων.

*Γέγηθε, γεγήθει, γ'. ἑνικ. παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐκ τοῦ γηθέω, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 559, Ν, 494, Λ, 683.

*Γεγήθησις, ἡ. Χαρά.

*Γεγηθότως, ἐπίρρ. Μὲ χαράν, ἀσμένως, Φιλ.

Γέγονα, Γεγόνειν, παρακ καὶ ὑπερσ. τοῦ γίγνομαι.

Γέγωνα, παρακ. (μὲ σημ. ἐνεστ., μετοχ. γεγωνώς, Ὁμ. ἐγεγώνειν, ὑπερσυντ. μὲ σημασ. παρατ. ἀμφ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται ὡς ἀπὸ ἐνεστώτων τινος γεγώνω ἢ γεγωνέω· ὅθεν ἀπαρ. γεγωνεῖν, Ἰλ., παρατ. ἐγεγώνευν ἢ γεγώνευν ἀντὶ ἐγεγώνεον, Ὀδ. καὶ ἑνικ. γ'. ἐγεγώνει, Ὁμ. ὡς τόσον καὶ γέγωνε, ὅστις τύπος ἑπομένως ἀπαντᾷ ὡς ἐνεστ. παρατ. καὶ ἀόρ., παρ' Εὐριπ.· δὲ καὶ ὡς προστακτ.. Παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 223, καὶ Λ, 6 εὕρηται ἡ ἀπαρ. γεγωνέμεν, ἀντί, γεγωνέναι). Φωνάζω, κράζω μεγαλοφώνως, ἐξακουστόν, τόσον, ὥστε νὰ ἀκούῃ ὁ ἄλλος, ὁ ἐστι, σαφῶς, καθαρῶς, εὐλήπτως, ὡς Ὀδ. Κ, 400. »Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ὁ. ἔ. ὅσον ἠδύνατο φωνάζων νὰ ἀκουσθῇ, ὅσον ἔφθανεν ἡ φωνή του. Ἰλ. Μ, 337. »Ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν· ἐν γένει, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως. 2) φανερόνω τί, λέγω, π. χ. »γέγωνέ μοι (ἀντὶ εἰπέ μοι) πᾶν τοὐθ' ὅπως εἰδῶ τίς εἶ (Φιλ. σελ. 385)«· κράζω πρός τινα, μετὰ δοτ. ὡς Ἰλ. Ξ, 469. »Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι«· παρὰ δὲ Ὁμ. Μ, 370 καὶ μετὰ τῆς μετά. π. χ. »Οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν, Ἰων. ἀντὶ ἐγεγώνευν ἢ ἐγεγώνεον. Παρὰ Πινδ. αἰτ. προσώπου, ὑμνῶ τινα, ἐπαινῶ· καὶ αἰτ. πράγματος, λόγον γεγωνεῖν, Σοφ. Ἐπὶ δὲ ἀψύχων, ἀντί, ἠχεῖν, ἀντηχεῖν, (Μεθομ. καὶ μόνον ποιητ.) ὡς παρ' Εὐριπ., ὅστις τάσσει τοῦτο καὶ ἐπὶ κτύπου, κρότου, βοῆς, καὶ ἐπὶ τοιοῦ κτύπου διά τι σημεῖον γινομένου, ὡς ἐν Ὀρέστ. 1220, »Γέγωνέ τε ἐς δόμους, ἢ σανίδα παίσασ', ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω«, ἤτοι κάμε σημεῖον καταληπτόν, ἤτοι κτυποῦσα τὴν πόρταν, ἢ κτ., ἔνθα ἡ προστακτικὴ ἐκ τοῦ, γεγώνω, ἐγένετο. (Παράγεται κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ γιγνώσκω, ἔγνωκα, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ γοάω).

*Γεγωνάω, = γέγωνα, Αἰσχ. πόλλ' ἀμφίβ.

Γεγωνέω, ῶ. Κράζω, φωνάζω μεγαλοφώνως· καὶ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 193, 782, καὶ Εὐρ. Ὀρ. 1220. διηγοῦμαι, λέγω. Ζητ. Γέγωνα.

Γεγώνησις, εως, ἡ. Τὸ μεγαλοφώνως κράζειν, φωνάζειν.

*Γεγωνητέον, ἐπίρρ. θετ. τοῦ γεγωνέω Πρέπει νὰ ὑμνήσῃ, τραγῳδήσῃ τις, ἢ ἀναγγείλῃ, αἰτιατ., Πινδ. Ὀλ. 2, 9.

Γεγωνίσκω, ταυτὸν τῷ, γεγωνέω (Θουκυδ. 7, 76. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 628). Λέγω, διηγοῦμαι.

Γεγωνοκώμη γυνή. Ἡ τὴν κώμην γεμίζουσα κραυγῶν· ὑπό τινων δὲ ἑρμην. πόρνη, περὶ ἧς καταβοᾷ ὅλη ἡ κώμη, Ἡσύχ. καὶ Εὐσταθ. Σ. 909, 7, 10.

Γεγωνός, ὁ, ἡ (Μελέαγρ. 123.), συνηθέστερον ὅμως, γεγωνός, ό· γεγωνός, τό· μετοχικὸν ἐκ τοῦ, Γέγωνα. Ὁ μεγαλοφώνως καὶ ἐξακουστικώτερον κράζων, ὁμιλῶν, ἢ τρανός, καταληπτός, σαφής. π. χ. γεγωνὰ ἔπη. Μέλος ἡδύ τε καὶ γεγωνός. Τὸ γεγωνὸν τῆς προφορᾶς (Θεμ. Ἀλ. Παιδαγ. 203). Γεγωνός τις ἀναβοητὴς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, γεγωνὸς ἀνήρ, ἤτοι ῥητορικός, πλούσιος κατὰ τοὺς λόγους, κατὰ τὸ ὕφος, Μελεαγρ. 123, 15. Λουκ. Γαλλ. 1. Ἀνθ. Παλ. 9, 92. ἀσυναίρ. καὶ ἐν τῇ μετοχ. γεγωνώς, Διογ. Λ. 4, 16. Ἡ χρῆσις τοῦ συγκριτικοῦ γεγωνότερος εἶναι οὐχὶ σπανία, π. χ. γεγωνοτέρα φωνῇ. Γεγωνοτέρῳ φρονήματι. Γεγωνότερον βοᾷν κτ. καὶ ὑπερθ. γεγωνοτάτην φωνήν. Εὕρηται καὶ ἐπιρρ. γεγωνοτέρως. Γρηγ. σ. 492. Σαεφ.

Γεγώνω. Ζήτ. Γέγωνα.

Γεγώς, ῶσα, ώς, ποιητ. ἀντί, γεγαώς, γεγονώς, ἐκ τοῦ γάω, ταυτὸν τῷ, γίνομαι (Ζήτ. γάω), Εὐριπ. Ἡρακλ. 987.

Γεηπονία, ἡ (πόνος), = γεωπονία. Καλλιέργεια τῆς γῆς· ὅθεν

Γεηπονικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς Γεηπονίαν, γεωργίαν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς αὐτήν, ἢ ὁ ἐν τῷ ἀντικειμένῳ αὐτῆς, πραγματευόμενος περὶ αὐτῆς, ἐκ τοῦ

Γεηπόνος, ὁ, ἡ (πονέω). Ὅστις γεωργεῖ, δουλεύει τὴν γῆν, ὁ γεωπόνος, καί εἰσ. ὁ γεωργός, ὁ χωριάτης.

Γεηρός, ὁ, ἡ (γέα). Ἀπὸ γῆν, γήϊνος, Ἀριστοτ. ὡς τὸ γεώδης.

Γέθεν, Αἰολ. ἀντὶ, ἔθεν.

Γειηρότης, ου, καὶ, γειηροτὴρ, ος, ὁ, ποιητ. (ἀρόω). Ὁποῖος ἐργάζεται τὴν γῆν, γεωργός, Ἀνάλεκτ. Β. 99.

Γείνεαι, ποιητ. β. ἐνεστ. ὑποτ. ἀόρ. α'. Μεσ. ἀντὶ γείνηαι ἐκ τοῦ γείνομαι, Ὀδυσ. Υ, 202. »—ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός« ταυτὸν τῷ, γεννήσῃς.

Γείνατο, ποιητ. ἀντὶ, ἐγείνατο.

Γείνομαι (παθητ. τοῦ ἀχρ. ἐνεργ. γείνω, ἀνθ' οὗ γεννάω ἐν χρήσει). Γεννῶμαι (καὶ γεινόμενος ὁ γεννηθείς), πολλάκις παρ' Ὁμ. Μόνον ἐν ἐνεστ. ἢ παρατ. καὶ μόνον παρὰ Ποιηταῖς εὔχρηστον. Τοὐναντίον 2) ἐν ἐνεργ. σημασ. ὁ α. ἀόρ. ἐγεινάμην, γείνασθαι δηλοῖ, γεννῶ, τίκτω, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ Λογογρ· ὅθεν »Οἱ γεινάμενοι«, οἱ γονεῖς. (ὡς κοινὴν τῷ γίνομαι καὶ γίγνομαι ῥίζαν λαμβάνουσι τὸ ἄχρηστον θέμα γένω.)

Γεινομένῳ, ἐν Ὀδυσ. Δ, 208. ἀντὶ, Γεινομένῳ, γεννηθέντι· ἐν ἄλλοις ὅμως ἀναγινώσκεται, ὀρθότερον, γειναμένῳ, τὸ ὁποῖον οἱ Σχολ. διὰ τοῦ, γεννῶντι, τεκνοποιοῦντι, ἑρμην. καθὼς καὶ οἱ γονεῖς, Γειναμένοι, καλοῦνται.

Γείνω, ὅθεν, Γείνατο, Γεινάμενος. Ζήτ. Γένω.

Γειόθεν, Ἐπίρ. ταυτὸν τῷ, γαίηθεν, γῆθεν, Καλλίμ. Ἀπολλ. Ῥοδ. β', 375.

Γειονόμος, ὁ, ἡ (νομέω). Ὁ ἑτοιμάζων τὸν ἀγρὸν εἰς τὸ σπείρειν, καὶ ὁ σπείρων.

Γειομόρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γεωμόρος, ἄποικος. Ὁ Ἀπολλών (Δ'. 1453) καλεῖ »Γειομόρους μύρμηκας«, τοὺς ἐν τῇ γῇ κατοικοῦντας. Ἐν Ἀνάλεκτ. Β'. 133. »Βότρυος πολυγλεύκου γειομόροις«, ὁ κτήτωρ (κύριος) μεγάλης ἀμπέλου· καὶ Διον. Π. 190. »Γειομόροιο ἀροτρεύς«.

Γειοπόνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γεηπόνος, Ἀνθολ.

Γειοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω), = γεωτόμος. Ὁ τέμνων, σχίζων, γεωργῶν τὴν γῆν, ὡς, τὸ ἄροτρον, Ὀππιαν. Κυνηγ. α', 137.

***Γειοφόρος**, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, ἔχων γῆν· ὡς, »γειοφόροι σταφίδες«, Ἀνθ. II. 6, 297.

Γείσιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, Γεῖσον.

Γεισιποδίζω, Μ. ίσω. Στηρίζω βάλλων τὸ γεῖσον· ὅθεν

Γεισιπόδισις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ γείσου θεμελίωσις· καὶ

Γεισιπόδισμα, τὸ διὰ γείσου στηριγμένον. Ζήτ. γεῖσον.

Γεῖσον, ἢ, Γεῖσσον, τό. Ῥάφι, τὸ ἐξέχον μέρος τῆς σκεπαστῆς μιᾶς οἰκίας διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς σταλαγματιὰς ἀπὸ τοῦ τείχους, ἢ ἑνὸς παράματος, ἢ πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ ἐν γένει, ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τειχῶν· καὶ ποιητ. ὅλον τὸ κτίριον. 2) μεταφ. καὶ πᾶν τὸ ἐξέχον, οἷον ὀφρύες, καὶ μάλιστα ἡ ποδιὰ φορέματος· καὶ παρὰ τοῖς ὑστέροις, τὰ ἐπίπεδα, ἀδύνατα κομμάτια τείχους. Ἰδοὺ δὲ παραδείγματα. Εὐριπίδ. ἐν Ὀρέστ. 1595. »Ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον«. Ἐν Φοινίσ. 1191 ἐπί τινος ἀναβαίνοντος εἰς τὴν σκάλαν »Ὑπερβαίνων γεῖσα τειχέων«· καὶ Στίχ. 1165. »Δᾶαν ἁμαξοπληθῆ γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο«. Κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον (ἐν Δ. Μονόγισσα, ἀντί, Γίσσα) εἶναι Καρικὴ λέξις, σημαίνουσα, λίθον, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Στεφάνου ἀλλέως τὴν μεταχειρίζοντο, ὡς ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ »Νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν«. Ὁ Ξενοφ. Ἀπομνημ. Α'. δ'. 8. παραβάλλων τὰς ἐξοχὰς τῶν ὀφρυδίων μὲ τὸ, γεῖσον, λέγει »Ἀπογεισῶσαι ὀφρύσι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων«. Παρομοίως λέγει καὶ ὁ Ἀριστοτ. Ζώων Μορ. Β. 15. καὶ ὀφρύες τῶν καταβαινόντων ὑγρῶν ἀποστέγουσιν οἷον γείσσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν«. Καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεόφρ. περὶ σημ. Βροχ. »Ἡ ἧττα ἐὰν ὑπιοῦσα ὑπὸ τὰ γεῖσα ἀποπτερυγίζηται«, τὸ ὁποῖον ὁ Ἄρατος, 971. »ἐρχόμεναι κατὰ γεῖσα«, ἐκφράζει, ὅπου τὰ Σχολ. διὰ τοῦ, »τὰς τῶν οἰκημάτων ἐξοχάς, καὶ, σκέπας« ἑρμην. Λυκόφρ. 291. »Οὐ γεῖσσα χρεμετίσουσιν οὐδ' ἐπάλξεις«. Ὁ Ἀριστοφάνης ὀνόματι τὴν ὤαν (οὔαν), τραχηλιὰν τοῦ φορέματος, Γεῖσον, ὡς ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Ῥητορικ. Λεξικ. ἐσημείωσαν. Ἐκ τούτων λοιπὸν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ, Γεῖσον, ταυτόν ἐστι τῷ, θριγκός, καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, Ἐθρίγκωσεν, διὰ τοῦ, Ἐπεγείσωσε, ἐπεφέρων, »Γεῖσος (ἀρσενικ. ὡς παρὰ τοῖς Ο'.) δέ ἐστι τῶν οἰκοδομημάτων ἡ ἀνωτάτω στεφάνη«· καὶ ὁ Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. Η'. γ'. λέγει φανερά, « Γεῖσον μὲν κατὰ τὴν ἐπιχώριον γλῶτταν, Θριγκὸν δὲ παρ' Ἕλλησι λεγόμενον«. Ὅτι δὲ τὸ, Γεῖσον, κυρίως σημαίνει ὁμοῦ καὶ τὸ ἐπάνω τοῦ θριγκοῦ ἐπαναπαυόμενον οἰκοδόμημα, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ Εὐριπ. »Τεκτόνων πόνον«· καὶ ἐν Ὀρέστ. 1046. »Κάτειδε γεῖσα τειχέων τάδε«. Τὴν τοῦ Ἡσυχίου ἑρμηνείαν περιγράφει ἐντελῶς τὸ Ῥητορ. Λεξικ. οὑτωσί· »Γεῖσα, καλεῖται, τὸ ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς ναῶν ἢ τειχῶν ἐξέχον κυμάτιον. Οἱ δὲ πρὸ τῶν θυρῶν στεγάσματα«. Ἐπομένως ὁ Ἡσύχ. Σουίδ. Ἁρποκρατ. καὶ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι τὸ, Γεισίποδες, διὰ τοῦ, καὶ τῶν δοκῶν προτεταγεῖσαι προοχαί«· καὶ ἑξῆς, »Γεισιποδίζειν, τὸ προβάλλειν τὰ γεῖσα ἐν τοῖς τοίχοις«· καὶ τέλος, »Γείσωσις, τὸ τῆς στέγης ἔκθετον· ἢ, τῆς στέγης ἐξοχαί«. Λεξικ. Χειρόγρ. ἔχει »Γεῖσα, ἅπαντα τὰ ἐξέχοντα τῶν τοίχων, τὰ ὁποῖα ἡ συνήθεια ὀφρύδια καλεῖ. Ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι »Γεισίποδες, αἱ ἐγκείμεναι δοκίδες, ἐφ' ὧν τὰ γεῖσα τίθενται«. Ὁ Σουίδ. ἔχει, »Γείσιον, καὶ, Γεῖσος, τὸ ἄκρον τοῦ τείχους, ἢ στεφάνωμα οἴκου«. Αὐτὸς ἔχει ὅτι, ὡς καὶ ὁ Ἁρποκρατίων, »Γεισιπόδισμα, καὶ, Γεισίποδες, τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσον ἐστίν«. Κατὰ τὸν Πολυδεύκ. Ζ'. 12. εἰσὶ »Γεισιποδίσματα, αἱ προβολαὶ τῶν ὑπερῴων οἰκημάτων, αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προύχουσαι, αἱ ἐξοχαί, ὅπου δηλ. διαχωρίζονται τὰ κατώματα. Ὁ Πολύξενος παρ' Ἀθην. Ε'. λέγει »Οἶκος Βακχικός, ἀνέγχριστος ἔχων τὸ γεῖσον«, δωμάτιον δηλ. μὲ χρυσωμένον ῥάφι. Ἐν Ἀναλεκτ. Β'. 514. »τῆς χελιδὼν στίζει (κάμνει τὴν φωλεάν αὐτῆς) ὑπὸ γεῖσσα«. Ὁ Ἡσύχ. λέγει »Θριγκός, ἡ στεφάνη τοῦ τείχους, ἤγουν τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, ἡ οἰκοδομή, ἐφ' ἧς καὶ ἡ στέγη κεῖται, καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος«, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐτυμολόγ. ὀρθότερον ἔχει »Θριγκὸς τὸ ἀνώτατον τῆς τοῦ τοίχου οἰκοδομήσεως, καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος καὶ ἡ στεφάνη«. Λατ. Suggrunda. (Ἡ λέξις (παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ὁ γεῖσσος) ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξεν. καὶ Εὐρ. καὶ νομίζεται Καρική, Ruhnk. Τιμ. σελ. 65. Valck. Φοιν. 1165. Ἡ δὲ γραφή γεῖτον, γειτοω κτ. (δι' ἑνὸς σ) ἐστὶν ἡ ὀρθοτέρα, Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 640.) ὅθεν

Γεισόω, ῶ, γεισσόω. Γεῖσον κάμνω, ἢ σκεπάζω μὲ γεῖσον, μὲ σκεπαστὴν διὰ τὴν βροχήν. Συνηθέστερον δὲ τὸ, Ἀπογεισόω, καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐπιγεισόω.

Γείσωμα, ἢ γείσσωμα, ατος, τό· (Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Β'. 15.) ταυτὸν τῷ, Γεῖσον· καὶ

Γείσωσις, ἢ γείσσωσις, εως, ἡ. Ἡ σκέπασις, φύλαξις μὲ γεῖσον.

Γείταινα, ἡ· θηλ. τοῦ γείτων. Γειτόνισσα (ὡς τὸ, τέκτων, τέκταινα), Χοιροβοσκὸς παρ' Εὐσταθ. Σ. 1129, 20. 1599, 47.

Γειτνία, ἡ, = γειτονία. Ἡ γειτονιά. Ἐξ ἐναντίας, Γειτόνημα, τό· γειτόνευμα, ἢ γειτονικός τις τόπος, ἢ χώρα, ἢ κατοικία.

Γειτνιάζω, ἢ, γειτνιάω, γειτονέω, γειτονεύω. Εἶμαι γείτων. 2) συνορεύω, μετὰ δοτικῆς.

Γειτνίασις, εως, ἡ, = γειτονία. Γειτονιά. 2) πάντες οἱ Γείτονες, Πλούταρχ. Κοριολ. 24.

***Γειτονεύω**, καὶ γειτονέω, = γειτνιάζω.

***Γειτόνημα**, τό. Ἰδὲ γειτνία.

Γειτόνησις, ἡ, = γειτονία, Λουκιαν.

***Γειτονία**, ἡ. Γειτονιά· ἡ πλησιότης, ἐγγύτης.

***Γειτονιάω**, = γειτνιάζω.

Γειτονόεις, εσσα, εν· καὶ, Γειτόσυνος, ὁ, ἡ. Γειτονικός.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ. Γείτονας, ὁποῖος κατοικεῖ πλησίον ἄλλου, ἢ συνορεύει, συνορίτης, πλησιόχωρος, Πλάτ. Ἐπιστ. ς'. »Οἰκεῖτε γείτονες ὑμῖν αὐτοῖς«. Ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερον τίθεται πολλάκις ἀντὶ ἐπιθέτου, γειτονικός, πλησίος, συνορίτης. »Ἐν γειτόνων, ἐν τῇ γειτονίᾳ· »Ἐς γειτόνων«, ἀντὶ εἰς τὴν γειτονίαν· »Ἐκ γειτόνων«, ἀπὸ τὴν γειτονίαν. Ἐν χρήσει συχνότατα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Schaef. L. Bos. ell. p. 295. 342. »Ἐς γειτόνων οἰκεῖν«, ἀντὶ κατοικεῖν εἰς τὴν γειτονίαν. 2) μεταφ. ὅμοιος, συγγενής, σύμφωνος, γεν. ἢ δοτ. Θωμ. Μαγ. Σ. 184. Ast. Πλάτ. Νομ. 4, 1. Λουκιαν. Ἰκαρομ. ι. ἡ. »Σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα«. (Ὡς ἐκ τοῦ, γέα, γίνεται γῆ, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, γῆ, γηίτης, γήτης, ὁ γεωργός, καὶ, γείτων, ὁ πλησίον αὐτοῦ κατοικῶν.)

***Γειωπείνης**, ὁ, = γεωπείνης.

Γειώρας, ὁ (Ἑβρ. λ.). Ὁ τὴν γῆν φυλάσσων, ἢ ὁ ἐξ ἄλλου ἔθνους προσκολλώμενος ἢ προσερχόμενος, προσήλυτος, Κυρίλ. Λεξ. χειρόγρ. Κατ' ἄλλους δέ, ὁ τῇ γεωργίᾳ προσκείμενος, Ἐξοδ. ΙΒ. 19.

Γελάζω, = γελάω, Γραμμ.

Γελανής, ὁ, ἡ (γελάω, γαληνός). Ὁποῖος γελᾷ, ἱλαρός, χαρούμενος, Πινδ. Ὀλύμ. 5. 5. καὶ Πυθ. 4, 322., ὅπου ἑρμην. διὰ τοῦ, γαληνός, μετὰ τοῦ ὁποίου πιθανῶς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἔχει. Ζήτ. Γαλερωπός. Ὁ Ἡσύχ., ἐκτὸς τοῦ συνήθους σχηματισμοῦ γελάω, ἔχει ὅτι, Γελεῖν, λάμπειν, ἀνθεῖν, καί, Γελαρής, ἀντί, Γαληνός. Ἐκ δὲ τοῦ γελάω ἔγινε τό, γελοῖος.

Γελασείω, ἐφετικὸν ῥῆμα. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ γελάσω (Πλάτ. Φαιδ. Σ. 64. καὶ Valck. Φοιν. 1214.) ἐκ τοῦ μέλ. γελάσω, Παράβαλ. μὲ τό, γαμησείω.

Γελάσιμος, ὁ, ἡ. Ἄξιος γέλωτος, Λουκιαν. Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως ἀντὶ τούτου, Γελοῖος, ἔλεγον, κατὰ τὸν Φρύνιχον. (υυυυ)

Γελασῖνος, ὁ (γελάω). Ὁ γελαστής, ὁ εἰδὼς πως τέχνην τινὰ τοῦ γελᾷν. Θηλ. γελασίνη· ὅθεν Γελασῖνοι, οἱ· (ὑπακουομ. ὀδόντες) καλοῦνται τὰ ἐμπροσθινὰ ὀδόντια, μὲ τὸ νὰ φαίνωνται, ὅταν γελᾷ τινάς, τὰ ὁποῖα ἄλλως τομεῖς λέγονται, Πολυδ. Β'. 91. 2) αἱ γλυκεῖαι κοιλότητες, ἤτοι αὐλακαί, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὰ μάγουλα, ὅταν γελᾷ τινάς. 3) ὁ Ἀλκίφρ. 1, 39. καὶ Ῥουφ. ἐπιστ. β'. μεταχειρίζονται ἔτι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν αὐλακιῶν, αἵτινες γίνονται εἰς τοὺς μηρούς (μηριά) καὶ μάλιστα τῶν παχέων σωμάτων, ὅταν τινὰς ἵσταται, τὰς ὁποίας ὁ Λουκιαν. »Τῶν τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων τύπων γέλωτα λέγει. 4) ἔτι δὲ καὶ ὁ Δημόκριτος ἐκλήθη ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του Γελασῖνος, διότι ἐγέλα πάντοτε, Αἰλιαν. Π. Ἱστορ. Δ'. 20.

Γέλασμα, ατος, τό. Τὸ γέλασμα, τὸ νὰ γελᾷ τινάς, τὰ γέλοια. 2) μεταφ. ὁ ἦχος, ὁ καχλασμὸς τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης ἐν γαλήνῃ, Αἰσχύλ. Προμ. 90. Παραβ. γέλως καὶ καχλάζω.

Γελαστής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος γελᾷ. 2) ὁ περιγελαστής, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1436. Θηλ. καὶ γελάστρια.

Γελαστικός, ἡ, όν (καὶ ἐπίρ. γελαστικῶς). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ γελᾷν, ὡς, ζῷον.

Γελαστός, ἡ, όν. Ἄξιος γέλωτος, ὅστις ἐγελάσθη, ὡς, ἔργα, Ὀδ. Θ, 307. Συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Γελαστύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Γέλως, Καλλιμ. Δηλ. 324.

Γελάω, ῶ. (καὶ, Γελάζω, παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δωρικ. μέλ. γελάξω), Μ. γελάσομαι, σπανιώτ. γελάσω, Monk. Εὐρ. Ἀλκ. 158. Poppo. Ξεν. Κ Π. 1, 4, 16. Bornem. Ξεν. Συμ. 1, 16. Ἀόρ. ἐγέλασα, ποιητ. ἐγέλασσα. Σημαίνει ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας γελῶ, γελῶ ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησίν μου, καὶ συντάτ. δοτ. ἁπλῶς, ἢ ἐπί τινι, ὡς Ἀριστ. Ἱππ. 696, καὶ Ὁμ. Ἰλ. Β, 270. »Ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν« καὶ Λουκ. »Τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς.« »Τούτοισι γελᾷ (Ἀριστ. Ν. 560.)«, τέρπεται. »Ἀπαλὸν ἢ ἡδὺ γελᾶσαι, ο. ε. ἐκ καρδίας (Ἰλ. Β, 270), οὐ ἐναντίον, γελᾶν Σαρδάνιον« »Ἀχρεῖον γελᾶσαι« ἤτοι χωρὶς αἰτίας, ἀνάγκης. »Ἀλλοτρίοις γναθμοῖς γελᾶσαι (Ὀδ. Υ, 347), παροιμ. ἐπὶ γελῶντας, οὐχὶ ἀληθινοῦ, ἀλλὰ πλαστοῦ καὶ τρόπον τινὰ βεβιασμένου. Μεταφ. Ἐγέλασσε φίλον κῆρ· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων· »Ἐγέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν« (Ἰλ. Τ, 362) »Ὀδμῇ πᾶς οὐρανὸς, γαῖά τε καὶ οἶδμα θαλάσσης ἐγέλασσεν (ὕμν. Ὁμ. Δημ. 14.), ἤτοι ἔχαιρεν, ἤστραπτεν· »Ὄσσε, ἐπὶ τῇ ὄψει, θέα, Ἡσιόδ. Θεογ. 40. Ὅθεν φαίνομαι, ἔχω ὄψιν ὡς γελῶν, φαιδρός· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι εὐμενής, προσγελῶ τινι ἔπαινον ἢ καταφρόνησιν. Συνήθως ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σύνταξις γελᾶν ἐπί τινι, ἢ καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ, εἶμαι χαιρέκακος πρός τι· σπανιώτερον συντ. μετὰ Γεν. καὶ τῆς ἐπί, Ξεν. Συμπ. 2, 18· τὸ δὲ, ἐπί τινα, παρὰ Ξεν. Συμπ. 3, 10., ἔστι πιθανῶς ἐσφαλμ. ἀνάγν. Τοὐναντίον δὲ οὐχὶ σπανίως ἐπιφέρεται εἰς τὸ γελᾶν τὸ, εἰ, ἢ καὶ, ὅτι, Ξενοφ. 2) ἐνεργ. γελᾶν τί, ἢ τινα, ἀντὶ περιγελῶ, καταγελῶ, Ξεν. Συμπ. 2, 19. καὶ Θεόκρ. 20, 1. καὶ Λουκ. »Γελῶ δὲ τοὺς πληγέντας ὑπ' ἐμοῦ«. »Γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν.« (ησα, ησομαι) (Παραβάλ. μὲ τὸ, Γανόω. Ζήτ. ἐν τῷ, Γελανής. Ἴσως ἔτι εἶναι συγγενὲς καὶ μὲ τὸ, Γλαύσσω, λάμπω, φωτίζω, ἐκ τοῦ, Λάω, Λαύω, Λαύσσω, προσθέτει τοῦ, γ, γλάω, καὶ παρενθέτει τοῦ α, ἢ ε, γαλάω, γελάω. Ἡ περὶ τοῦ φωτὸς ἰδέα κεῖται ὡς βάσις ἔτι καὶ ἐν τῷ, φαιδρός.)

Γέλγη, τὰ, = ῥῶπος. Σημαίνει κάθε λογῆς λιανικὴν πραγματείαν, καθὼς π. χ. ἐκείνην, τὴν ὁποίαν πωλοῦσιν οἱ Μπακάλιδες, οἷον κτένες, ἄτρακτοι, ῥάμματα, κ. τ. τ. ἄρα σημαίνει καὶ βαφὴν, βαπτικὰς ὕλας. Παρ' Ἀθην. καὶ Λουκιαν. σημαίνει φανερῶς τὰ γλυκίσματα, τὰ νόστιμα καὶ ὀρεκτικὰ φαγητὰ, τὰ ὁποῖα πωλοῦνται εἰς τὴν ἀγοράν. »Περὶ τὰ γέλγη«, Πολυδ. Θ', 47. 2) ὁ τόπος, ἔνθα αὐτὰ πωλοῦνται. (Ὁ τύπος; ἡ γέλγη, εἶναι πολλὰ ἀμφ.)

Γελγηθεύω. Ἀπατηλογῶ, φέρομαι μὲ ἀπατηλοὺς λόγους, ὡς ὁ γελγοπώλης.

Γελγιδόομαι, οῦμαι. Λέγεται ἐπὶ σκορόδου, ὁπότε ἐκβάλλῃ ἢ ἀποκτᾷ ἐν τῇ ῥίζῃ σκελίδας· ἐκ τοῦ

Γέλγις, εως, ἡ, ἰδος· ἡ, Γελγίς, ἴδος, καὶ ῖθος, ἡ, = ἀγλίς. Αἱ σκελλίδες (σκιλίδες), αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν κεφαλὴν τοῦ σκόρδου. »Πότιμοι γελγίθεσσι, ἐν Ἀνθολογ., σημαίνει τὸ, γλυκεῖαι, ἐρεθίζουσαι εἰς τὸ πίνειν, Κρινάγ. 6. Παραβ. Θεόκρ. 14, 17.

Γελγοπωλέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, Ῥωποπωλέω· ἐκ τοῦ

Γελγοπώλης, ου, ὁ (γέλγη, πωλέω)· καὶ θηλ. Γελγοπῶλις, ιδος, ἡ. Ὁποῖος πωλεῖ, ἢ πραγματεύεται μὲ μικράς, λιανικὰς διαφόρους πραγματείας καὶ ὕλας, π. χ. Μπακάλης, Ματεριαλιστής.

Γελλίζω, καὶ, γέλλω. Ζήτ. Ἑλλίζω.

Γελοιάζω, Μ. άσω (γελοῖος). Λέγω γελοιώδη πράγματα, χωρατεύω· ὅθεν

Γελοιασμός, ὁ. Τὸ γελοιάζειν, χωρατεύειν.

Γελοιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος πράττει γελοιώδη πράγματα διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα, χωρατευτής, μασκαρᾶς. 2) περιγελαστής, Νικήτ. Χρον. Γ'. 9. Θηλ. γελοιάστρια, ἡ.

Γελοιάω, ῶ, Μ. ήσω, ἐπικ. ἀντὶ, γελάω, Ὁμηρ. Ὀδ. Υ, 347. Ὕμν. εἰς Ἀφροδ. 49. »... ἡδὺ γελοιήσασα. Ἴδε γελοίωντες.

Γελοίιος, ἐπ. ἀντὶ, γελοῖος, Ἰλ. Β, 215.

Γελοιομελέω (μέλος). Χαροποιὰ καὶ εὐφρόσυνα μέλη ποιῶ, κάμνω τοιαῦτα τραγούδια, Ἀναλεκτ. Α'. 240.

Γελοῖος, οία, οἷον (καὶ ἐπίῤ. γελοίως). Ἀττ. γέλοιος· καὶ κοινὸν, ὁ, ἡ. Ἐνεργ. χωρατευτής, γελωτοποιός. 2) παθητ. ἄξιος γέλωτος, ἄτοπος. Κατὰ τὸν Μοίριδα καὶ Ἐτυμολ. οἱ Ἀττικοὶ, γέλοιος, προπαροξυτόνως ἔλεγον· οἱ δὲ μετὰ ταῦτα, γελοῖος, εἶπον. Οὕτω λέγει καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 6., ὅπου, γέλοιον, κεῖται. »Γέλοιον μὲν Ἀττικῶς, γελοῖον δὲ κοινόν· ἡ δὲ σημασία ἡ αὐτή.« Ἴδε καὶ Ruhnk. Τιμ. σ. 66. Koen. Γρηγ. σ. 23. 26. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὸ γέλοιον, ἢ κάλλιον γέλιον, ἐκ τοῦ γέλος, ἀντὶ τοῦ, γέλασμα, τὸ γελᾶν· τὸ δὲ, γέλασμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπάτη· καὶ τὸ, γελᾶν, ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν, διότι ὁ ἀπατῶν με, γελᾷ ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ μου. Παρὰ Πλάτ. Θεαιτ. »Γελοῖον, ἐφ' ὅτῳ ἂν γελάσειαν«, ἤγουν, καταγέλαστον, ἄξιον γέλωτος.

Γελοιότης, ητος, ἡ. Ἡ ἀξιογελαστότης, τὸ γελοῖον, Ἀθην. ιε, σ. 497.

Γελοιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος, καὶ ἐπιῤῥ. γελοιωδῶς), = γελοῖος. Ὁ γέλωτα προξενῶν, εὐτράπελος, Ἡσυχ. 2) ἄξιος γέλωτος· ἐν τῇ συνηθ.

Γελοίωντες, ἀντὶ, Γελόωντες, γελῶντες, ποιητ., Ὀδυσ. Υ, 390., ἔνθα ἴσως καὶ Ὀδ. Υ, 347 τὸ, γελοίων ἀντὶ ἐγέλων, ἀνήκει, ἂν καὶ τοῦτο δύναται νὰ ᾖ ἐκ τοῦ, γελοιάω· ἄλλοι γράφ. γελώωντες, γελώων. Τοὐναντίον εὕρηται Ὀδ. Σ, 111. γελώοντες.

Γέλος, ὁ. Αἰολ. ἀντὶ, γέλως, ὡς ἔρος, ἀντὶ ἔρως, Ὀδυσ. Υ, 346.

*****Γελόω**, γελόωντες, ποιητ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ γελῶ, γελάω κτ., Ὀδ.

Γελωμιλία, ἡ (ἐν Ἀναλέκτ. Β', 389). Συναναστροφὴ διὰ γέλια. Ἐναντ. τῷ κλαυσομιλία. Κωμικ. λέξις παρ' Ἀμμιαν. ἐπ. 25.

*****Γελώοντες**, ποιητ. ἀντὶ γελῶντες, Ὀδ Σ, 111.

Γέλως, γεν. γέλωτος, ἡ Ἀττ. γέλω, αἰτ. γέλωτα καὶ Ἀττ. γέλων, Pierс. Μοίρ. σελ. 108. Ὁ δὲ Οὔολφιος εἶχεν ἐν Ὀδ. Σ, 100. τὴν κατ' ἀποκοπ. δοτ. γέλῳ ἀντὶ γέλωτι, ὡς ἐν Σ, 213, ἔρῳ ἀντὶ ἔρωτι, καὶ Υ, 8. 346. τὴν κατ' ἀποκ. αἰτ. γέλω ἀντὶ γέλωτα. Σημαίνει δὲ τὸ γελᾶν, γέλιον, Ἰλ. Α, 599. »Ἐπὶ γέλωτας σημ. διὰ νὰ γελάσῃ τις, διὰ χωρατᾶν. Ἰλ. Υ, 346. »Ἄσβεστον γέλω ὦρσαν. Ὀδ. Σ, 99. »Γέλῳ ἔκθανον«, ἀπέθανον ἀπὸ τὰ γέλια. Ὦρτο γέλως, ἡ γέλως ἐγένετο. Γέλωτα παρέχειν τινί. Κατέχειν, ἀποσβῆσαι γέλωτα. Ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Βασ. περὶ Εὐχαριστ. »Γέλως ἐστὶν ὁ διὰ τῶν παρειῶν ἐκπίπτων ψόφος ἐν τῷ τοῦ αἵματος ἀναβρασμῷ. 2) ἀντικείμενον γέλωτος. »Γέλωτα ποιεῖσθαι ἢ τίθεσθαί τινα, κάμνω τι ἀντικείμενον τοῦ χωρατᾶ ἢ περιγελοίου. Ἐπὶ δὲ θαλάσσης, ἀντὶ τοῦ, ἱλαρότης, γαλήνη. Ζήτ. Γελασῖνος. (Ὁ Βούττμ. γράφει τὴν Ὁμηρ. δοτ. γέλῳ.)

Γελωτοποιέω, ῶ (γελωτοποιός). Ποιῶ, προξενῶ γέλωτα. Κάμνω χωρατάδας, Λουκιαν.

Γελωτοποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τινὰς γελοιώδη πράγματα, ὥστε νὰ διεγείρῃ τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα· ἐκ τοῦ

Γελωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁποῖος κάμνει γελοιώδη πράγματα, δι' ὧν διεγείρει τοὺς ἄλλους εἰς γέλωτα. 2) μασκαρᾶς.

Γελώωντες. Ζήτ. ἐν τῷ, Γελοίωντες.

Γεμίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (γέμω). Καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γεμίζω. 2) φορτώνω, μετὰ γενικ. ὁ δὲ Μελέαγρ. καὶ μετὰ αἰτιατ. οἷον »... πῦρ γεμισθεὶς«. Παθητ. εἶμαι γεμάτος.

Γέμισμα, τος, τό· (Ἡσύχ.) ταυτὸν τῷ, γέμος, καὶ, γόμος. Παρ' Αἰσχύλ. (Ἀγαμ. 1233) Γέμος, τὰ ἔντερα, ἐντόσθια, τὰ ὁποῖα γεμίζουσι τὸ σῶμα.

Γεμιστός, ἡ, όν (γεμίζω). Γεμισμένος· φορτωμένος· παραγεμισμένος.

Γέμος, τό. Γέμισμα, ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου γεμίζεται ἢ φορτώνεταί τι· ταυτὸν τῷ, γόμος, καὶ γέμισμα. Ἴδε τοῦτο.

Γέμω. Εἶμαι γεμάτος, πλήρης, φορτωμένος. Γενικ. Παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΓ', 3. »Τὰ πλοῖα γέμειν δοκεῖ μᾶλλον ἐν τῷ λιμένι«, ταυτὸν ἐστι τῷ μετὰ ταῦτα »Ἄγειν πλέονα«, φέρειν περιττότερον φόρτωμα. »Γέμοντι ἱστίῳ πλεῖν«, ἤτοι μὲ ἁπλωτὰ πανία. Ταυτόσημόν ἐστι τὸ στένω, ὅπερ τοῦτο σημαίνει καὶ στενάζω. Ζήτει στένω. (ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ.)

Γέννα, Ἰων. γέννη, ἡ· ταυτὸν τῷ, γέννα, γένος, Καλλιμ.

Γενάρχης, ου, ὁ (γένος, ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἄρχων, ἀρχηγὸς γενεᾶς τινος, φαμελίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει ἓν γένος; Λυκόφρ. 1307. καὶ Δίων Κάσ. Λέγεται καὶ, γέναρχος, ὁ· τὸ οὐσιαστ. γεναρχία, ἡ. Συγκ. χρον. σ. 4.

Γενεά, ᾶς, ἡ, Ἰων. γενεή (γένω). Γέννησις, Χρόνος τῆς γεννήσεως. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ἐν Ἰλ. κυρίως καὶ συνήθως οὕτως· ὁπλότερος γενεῇ (Β, 707.), νεώτατος γενεῇ (Η, 153) ἀντὶ νεώτερος, νεώτατος τὴν ἡλικίαν· καὶ »πρεσβύτατος γενεῇ (Ζ, 24.)«, γεροντότατος τὴν ἡλικίαν· καὶ, γενεῇ πρότερος, προγενέστερος (Ο, 166. Ι, 161.)· καὶ, γενεῇ ὑπέρτερος (Λ, 786), ἤτοι ἀνώτερος τὴν γέννησιν. »Ἀπὸ γενεῆφι, ἀπὸ τῆς γεννήσεως· καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἡ παραγωγή, ἡ σύστασις, π. χ. φύλλων γενεή, Ἰλ. Ζ, 146. 2) γένος, μᾶλ. συγγενεῖον (φαμιλία, σόϊ), ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη τινάς, ὡς π. χ. »Τίς ἐστι γενεήν; ἀπὸ ποῖον γένος (σόϊ) εἶναι αὐτός; »Γενεήν τὴν γενεάν, τὸ γένος, ὡς, Αἰτωλὸς γενεήν, Ἰλ. Ψ, 471. »Γενεῇ ὑπέρτερος« (Ἰλ. Λ, 786.), ἀπὸ μεγαλήτερον, ἀπὸ καλλίτερον γένος. »Γενεῆς καὶ αἵματος« (Ἰλ. Ζ, 211). Παράβ. Υ, 105. Υ, 241. »Ἐκ γενεῆφι, κατὰ τὴν γενεὰν καὶ τὸν βαθμὸν (Ἰλ. Κ, 68). »Γενεή τινος καὶ ἔκ τινος« (Ἰλ. Φ, 157. 187), ο. ε. τὸ κατάγεσθαι ἔκ τινος. »Γενεὴ ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ« (Ἰλ. Υ, 390), ο. ε. τόπος τῆς γεννήσεώς του. Λέγεται καὶ ἡ φωλεὰ τοῦ ἀετοῦ, Ὀδ. Ο, 175. καὶ ἐπὶ ἵππων, τὸ σόϊ, Ἰλ. Ε, 265. 308. 3) τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς, ἀνδρῶν γενεή, Ἰλ. Ζ, 146. καὶ ἡ ἀνθρώπινος ἡλικία, ἥτις ἀποδεικνύει ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ζῶσιν ἐν τῷ διαστήματι τοῦ καιροῦ μιᾶς γενεᾶς, δηλ. ἕως εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα χρόνους, ὅ ἐστιν, ἡ περίοδος τριάκοντα ἐτῶν· ἡ καθ' Ἡρόδοτ. Β', 142. »Γενεαὶ τρεῖς ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτεά ἐστιν. Ἰλ. Α, 250. »Τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατ'« »Ἐς δεκάτην γενεήν« Ὀδ. Ξ, 325. Τ, 294. »Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς«, ο. ε. ἐπὶ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, ὅσον ἐνθυμούμεθα. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος χρόνος, καιρός. 4) καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας ἡ διάφορος ἡλικία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, π. χ. ἡ Χρυσῆ, Ἀργυρᾶ, κ. τ. τ. γενεά. 5) οἱ ἀπόγονοι, μαθομ. 6) Γενεαὶ καὶ αἱ διαδοχαὶ βασιλέων χωρὶς νὰ σημειῶνται τὰ ἔτη τῆς βασιλείας των. Παρ' Ὁμηρ. λέγεται ἀδιαφόρως, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, φυτῶν κ. τ. τ.

Γενεαλογέω, ῶ (γενεαλόγος). Λογαριάζω τὴν γενεάν, κάμνω κατάλογον τῆς γενεᾶς, λέγω ὅτι κατάγεται. 2) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἢ διηγοῦμαι τὸ γένος ἢ τὴν καταγωγήν τινός, ὡς π. χ. λέγομεν, ὁ τάδε ἐγέννησε τὸν τάδε, καὶ καθ' ἑξῆς. Πλούταρχ. »Γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον· ὅθεν

μετοχ. γενεαλογούμενος, ἐκεῖνος, περὶ οὗ γίνεται ἡ γενεαλογία· ὅθεν

Γενεαλόγημα, τό. Ὁ κατάλογος τῆς γενεαλογίας. ἡ παραγωγή, ἡ καταγωγὴ γένους τινός, Εὐστάθ.

Γενεαλογία, ἡ. Τὸ ποιεῖν κατάλογον τῆς γενεᾶς. Ἡ ἐξέτασις ἢ διήγησις περὶ τῆς καταγωγῆς, ἢ ἡ παραγωγὴ γένους τινός.

Γενεαλογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γενεαλογίαν· ἐκ τοῦ

Γενεαλόγος, ὁ (λέγω). Ὅποιος κάμνει κατάλογον γενεᾶς τινός, συγγραφεὺς τινος γενεαλογίας.

***Γενεάρχης**, ου, ὁ, γενεαρχία, γενεαρχικός. Ἰδὲ Γενάρχης κτ.

***Γενεή**, ῆς, ἡ. Ἰων. ἀντὶ γενεά.

Γενεῆθεν, Ἐπίῤ. (γενεή). Ἀπὸ γεννήσεως, ἀπὸ τὸ γένος, ἀπ' ἀρχῆς, Ἀνάλεκτ. Β'. 5.

***Γενέθλειος**, α, ον, Ἰων. γενεθλήϊος, = γενέθλιος.

Γενέθλη, ἡ. Ἀρχή, γέννησις, ὅ ἐστιν, ἐπὶ ἀνθρώπων, γένος, ἀρχὴ τῆς γενεᾶς· καὶ ἐπὶ ἵππων, φυλή, Ἰλ. Ε, 270. ἐπὶ δὲ πραγμάτων, οἷον μετάλλων, ἀντὶ τοῦ, ἀρχή, πηγή, ῥίζα, Ἰλ. Β, 857. »... ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη«, ὁ τόπος, ὅπου ὁ ἄργυρος γεννᾶται, τὸ ἀργυρεῖον. 2) ἡλικία, χρόνος.

Γενεθλήϊος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντί, γενέθλειος, ταυτὸν τῷ, γενέθλιος, Πρόκλ. Ἀνάλεκτ. Β. 443.

Γενέθλια, τά. Ζήτ. Γενέθλιος.

Γενεθλιάζω, Μ. σω. Ἑορτάζω τὰ γενέθλια, Ἀλκιφρ.

Γενεθλιακός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν, ἢ ἑορτὴν τῆς γεννήσεως, Ἰταλ. Natalizio. Ἀνθολογ. 6, 321. 9, 353.

Γενεθλιαλογέω, ῶ (γενεθλιαλόγος). Ἀστρολογῶ καὶ προλέγω τὰς μελλούσας τύχας ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκ τῆς στάσεως τῶν ἀστέρων ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς γεννήσεώς του, Στράβ. ΙϚ'. σελ. 1074. ἐν γένει, προλέγω ἐκ τῶν ἀστέρων τὴν γέννησιν τινός· ὅθεν

Γενεθλιαλογία, ἡ. Κυρίως τὸ λογαριάζειν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τινός, καὶ προλέγειν τοῦ γεννηθησομένου τὴν τύχην, ὅ ἐστι τὴν δυστυχίαν, ἢ εὐτυχίαν, τὸ ὁποῖον παρατηρεῖ τινὰς δυνάμεις τῆς στάσεως τῶν Πλανητῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως, ὅπερ ἴδιον τῶν Ἀστρολόγων.

Γενεθλιαλόγος, ἡ, γενεθλιολόγος, ὁ (λέγω). Ἀστρολόγος, ὁ περὶ τὴν γενεθλιαλογίαν καταγινόμενος.

Γενεθλιάς, άδος, ἡ. Θηλ. κυρ. τοῦ γενέθλιος, καί, = Γενεθλιακή.

Γενεθλίδιος, ὁ, ἡ, = γενέθλιος, Ἀνθολ.

Γενεθλιολογία, = γενεθλιαλογία· ἐκ τοῦ

Γενεθλιολόγος, = γενεθλιαλόγος.

Γενέθλιος, ὁ, ἡ· καὶ ία, ιον. Ἀνήκων εἰς γέννησιν, ἢ γένος. »Γενέθλιος ἡμέρα«· ἢ καὶ ἁπλῶς, »Γενέθλιος«, ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως, καθ' ἣν δηλ. ἐγεννήθη τινάς· οὕτω καὶ οὐδετ. »τὸ Γενέθλιον«. Πληθυντ. ὅμως τὰ Γενέθλια, ἡ ἑορτὴ τῶν γενεθλίων, ἡ δι' ἐνιαυτοῦ ἐπιστρέφουσα τοῦ τεχθέντος ἑορτή, καὶ τὰ δῶρα τῆς γεννήσεως. »Γενέθλια ἄγειν«, ἑορτάζω τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς μου. »Γενέθλιος δαίμων«, ὁ φύλαξ καὶ προστάτης τῆς γεννήσεως τινός, ἤτοι ὁ δοτὴρ τοῦ εἶναι καὶ τῆς σὺν τῇ γεννήσει εὐτυχίας ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς, ἡ φυσικὴ μοῖρα, καθὼς λέγουσιν αἱ γυναῖκες, ἡ Μοῖρα, ἥτις μοιράζει τὸ παιδίον, ὁπόταν γεννηθῇ· ὡς τό »τί Μοῖρα σὲ ἐμοίρανεν ὅταν ἐγεννήθης«; »Γενέθλιον αἷμα«, τὸ αἷμα τῆς γενεᾶς μου, ἤτοι τὸ ἐκ πατρὸς καὶ μητρός· ταυτὸν τῷ, μητρῷος (Αἰσχύλ. Λιβ. 909. Εὐριπ. Ὀρέστ. 89.). »Γενέθλιοι θεοί«, οἱ τοῦ γένους τινὸς θεοί, ἢ αἴτιοι ἀρχηγοί, ὑπερασπισταὶ καὶ βοηθοὶ αὐτοῦ, ἢ ἐκ τῶν ὁποίων τινὰς παράγει, κατάγει τὸ γένος αὐτοῦ. 2) ἐνεργ. ποιητ. ἀντὶ γεννῶν, παράγων. »Γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ«, ὁ ἥλιος, Πινδ. Ὀλ. 7, 129.

Γενεθλίωμα, ατος, τό· ταυτὸν τῷ, γενέθλη, Σχόλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 459.

Γένεθλον, τό· ταυτὸν τῷ, γενέθλη, Τραγ. 2) γέννημα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 758. 888. Χοηφ. 280.

Γενειάζω, Μ. άσω· ἢ γενειάσκω, ἢ γενειάω (γένειον). Ἀποκτῶ γένειον, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἄνδρας. 2) τὸ Γενειάζω σημ. σπανίως καὶ ἔχω σκεπασμένα τὰ γένεια, Θεόκρ. Πλάτ. Συμπ. σ. 181 καὶ Ξεν. Κυροπ. 4, 6, 5.

Γενειάς, άδος, ἡ. Τὸ Κατωσάγονον. 2) τὸ γένειον, καὶ αἱ τρίχες τῶν γενείων, ἤτοι τὰ γένεια, Ὀδ. Π, 176. Ζήτ. Ἐθειράς.

Γενειάσκω, καί, **Γενειάω**· ταυτὸν τῷ, γενειάζω.

Γενειάτης, καὶ Ἰων. **Γενειήτης**, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων γένεια· καί

Γενειάτις, καὶ γενειῆτις, καὶ γενειᾶτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἔχουσα γένεια, Σωφρόν. παρ' Ἀθην.

***Γενειάω**, Μ. ήσω, = γενειάζω. Ἀποκτῶ γένειον, Ὀδ. Σ, 176. 269. Πλουτ. Σόλ. 8.

***Γενειήτης**, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ γενειάτης.

Γένειον, τό. Τὸ πηγοῦνι, Ὅμ. ὑστεριώτερον δὲ καὶ ἡ σιαγών, τὸ κατωσάγονον μὲ τὰ ὀδόντια· καὶ ἐντεῦθεν 2) αἱ ἐν τῷ πηγουνίῳ τρίχες, τὰ γένεια, Αἰσχύλ. »Γενείου ξυλλογὴ τριχώματος«, ἡ αὔξησις τῶν τριχῶν τοῦ γενείου (πώγων, ἐκ τοῦ, γένυς). Παροιμ. »Γένειον καὶ κέρατα«, πηξὶ καὶ κόκκαλα, ἐπὶ μεγίστης λεπτότητος, Ἀριστ. Ὀρν. 901.

Γενειοσυλλεκτάδης, ου, ὁ (συλλέγω, γένειον). Ὅποιος συλλέγει, μαζώνει ἢ περιποιεῖται τὰ γένεια· ὅποιος διὰ τῆς χειρός του καθ' ὥραν περιποιεῖται, τραβᾷ καὶ καλλωπίζει τὰ γένεια αὐτοῦ, Ἀθην. δ' σ. 157.

***Γένεο**, ἐκ. ἀντὶ ἐγένου.

***Γενέσια**, ων, τά. Ἰδὲ γενέσιος.

***Γενεσιαλόγος**, ου, ὁ, = γενεθλιαλόγος.

Γενεσιάρχης, ου, ὁ, = γενάρχης.

Γενέσιος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γενέθλιος. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως. Γενέσια δὲ πληθ. ἡ ἑορτή, ἡ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν γενεθλίων μνήμη τοῦ ἀποθανόντος, Ἡρόδ. δ', 26. Ἀμμ. σ. 34. Ὅθεν διαφορετικὸν τοῦ, γενέθλια, τὸ ὁποῖον ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ζώντων.

Γενεσιουργός, ὁ (ἔργον, γένεσις). Ὁ πρόξενος, αἴτιος τοῦ γένους, τῆς γενεᾶς, τῆς γεννήσεως τινός. »Παθήματα γενεσιουργὰ καὶ καταγωγά«, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 228. Παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτ. εἶναι »Δύναμις γενεσιουργός«, ἡ γεννητική, ἡ τοῦ γεννᾷν δύναμις. Τὸ ῥῆμα γενεσιουργέω, καὶ οὐσ. γενεσιουργία.

***Γένεσις**, εως, ἡ (γένω). Ἡ πρωτίστη ἀρχή, πηγή. 2) ἀρχή, κτίσις, πλάσις, παραγωγὴ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, Εὐσέβ. εἰς βίον Κωνστ. »Ἡ κατὰ χρόνον ἀρχὴ γένεσις καλεῖται«. Δαμασκην. »Ἡ πρώτη πλάσις γένεσις καλεῖται καὶ οὐ γέννησις· γένεσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐκ θεοῦ πρώτη πλάσις· γέννησις δὲ ἡ ἐκ καταδίκης τοῦ θανάτου διὰ τὴν παράβασιν ἐξ ἀλλήλων διαδοχή«. 3) γέννησις, ὕπαρξις, γενετή. 4) εἱμαρμένη. Ἰδὲ τῆς α'. σημ. παραδείγματα παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 202. 246.

Γενέτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Γενετήρ.

Γενετή, ἡ. Πηγή, ἀρχή, γέννησις· ταυτὸν τῷ, γενεή. Ὁ Ὅμηρος ἔχει πάντοτε »ἐκ γενετῆς«, ἀπὸ γεννήσεως, Ἰλ. Ω, 535. Ὀδ. Σ, 6.

Γενετήρ, ῆρος, ὁ· ἡ, γενέτωρ, ορος, ὁ· ἢ, Γενέτης, ου, ὁ. Γονεύς, πατήρ, καὶ προπάτωρ. καὶ τρεῖς. Α. Π. 48. 2) υἱός, Εὐριπ. Ἰων. 916, καὶ Ἐρεχ. Σοφ. Ο. Τ. 472. Ὁ Πλάτων (Νομ. Δ'.) τάττει τό Προπάτορας, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Γενήτας. 3) ὡς ἐπίθ. = γενέθλιος, ὡς »Γενέτορες θεοί«, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 80. καὶ 221. Εὐριπ. Ἰων. 583. Παρ' Ἡρόδοτ. Η', 137. »Ἕβδομος γενέτωρ«, ἀντὶ τοῦ, ἕβδομος προπάτωρ, προσπάππος· ἕβδομος τοῦ γένους. Παραβ. γεννητής.

Γενετήριος, ὁ, ἡ. Ὁ γεννῶν, Συνεσ. Ὑμν. 2, 41. σ. 317.

Γενετήσιος, ὁ, ἡ· ὡς, ὁρμή, ἡ εἰς τὸ γεννᾶν, εἰς τὸ συνεῖναι γυναικί, Ἀνθολ. Παλ. 15, 12.

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ. Ἡ βοηθοῦσα εἰς τὴν γέννησιν θεά, Παυσαν. Α', α', 4. Ἀριστοφ. Νεφ. 53.

***Γενέτωρ**, ορος, ὁ. Ἰδὲ γενετήρ.

Γενηΐς, γεν. ΐδος, καὶ συγκ. γενῇδος, καὶ γένης, ιδος, ἡ. Τζαπίον, ἀξίνη, πέλεκυς, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 249. »Γενῇδος πλῆγμα«. Μεταχειρίζονται τοῦτο οἱ Τραγ. ὡς τό, γένυς· ἢ Αἰτιατ. γενῇδα, ποιητ.

Γεννῆται, καὶ γεννῆται, ῶν, οἱ. Οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς· κυρίως δὲ ἐν Ἀθήναις ὠνομάζοντο οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους πολῖται· 30 δὲ γένη ἀπετέλουν μίαν φρατρίαν ἢ τριττύαν, καὶ τούτων τρεῖς μίαν φυλήν. Ἕκαστος πολίτης ἐγκατέταττε τὰ τέκνα του πρῶτον μὲν εἰς τὸ τάγμα τῶν Γεννητῶν καὶ Φρατόρων, ὅτε ὁμόγενοι ὠνομάζοντο, ἔπειτα δὲ κατετάττοντο εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Οἱ Γεννῆται εἶχον ἐν ἑαυτοῖς τὰς ἰδίας αὐτῶν θυσίας, καὶ ἐκλεγον τοὺς ἱερεῖς των ἐν ἑαυτοῖς, οἱ ὁποῖοι »Γεννῆται τῶν θεῶν« ἐλέγοντο. Ἄρα ἓν μέλος τοῦ γένους ὠνομάζετο Γεννήτης. (Οἱ νεώτ. γράφ. γενῆται, ὅμως σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι Γραμμ. γράφ. γεννῆται. Ἰδὲ καὶ Tayl. Δημ. εἰς Νεαιρ. Σ. 1365, 9. Σχολ. Σ. 1023. καὶ Ruhnk. Τιμ. Σ. 66.). Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει, »Ἀπόλλωνος πατρῴου καὶ Διὸς Ἑρκείου γεννηταίς, τοὺς θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους αὐτοὶ ἔθυον. Ζήτ. Τριττύα. Ἐντεῦθεν »Γεννήτη«, ἡ, Γεννήτη τῶν Θεῶν (Αἰσχίν. Διάλ. Γ. 20.), ἡ ἱέρεια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης.

Γεννητός, ή, όν (γενέσθαι). Γεγεννημένος, ὅστις ἐγένετο ὑπό τινος· κτιστός· ὅμως γενητός, ή, όν, πεχθείς, Σιεφ. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Γ. 2, 4. καὶ Ἐπιφάν. »Ὡς γάρ τινες ἡμᾶς βούλονται σοφίζεσθαι καὶ λέγειν ἴσον τὸ γενητὸν εἶναι τῷ γεννητῷ, οὐ παραδεκτέον δὲ ἐπὶ θεοῦ λέγειν, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὰ κτίσματα μόνον· ἕτερον γάρ ἐστι γενητόν, καὶ ἕτερον γεννητόν.«

Γεννικός, ή, όν· καὶ ἐπίῤ. γενικῶς (γένος). Ἀνήκων εἰς τὸ Γένος, ἀποτελῶν γένος. Ἡ γενική, ἐκκλινομ. πτῶσις, παρὰ Γραμματ. 2) καθολικός, παρὰ τοῖς νεωτέροις· ἐναντίον τῷ, εἰδικός.

Γέννα, ἡ, = Γένος, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα, ποιητ. μάλιστα δὲ παρὰ Τραγικ.

Γεννάδας, ου, ὁ. Εὐγενής, ὁ ἀπὸ εὐγενικὸν γένος καταγόμενος, ἢ ὁ εὐγενὴ καὶ γενναῖα φρονῶν (παλληκάρι), Πλατ. καὶ Ἀριστοφ. (– ᴗ –). Τὸ πληθ. γεννάδαι.

Γενναδότειρα, ἡ (γέννα, δοτήρ). Ἡ γεννήτρια, καὶ ἡ αἰτία τῆς γεννήσεως ἢ τῆς διαδοχῆς τοῦ γένους, Ὀρφ.

Γενναιάζω. Εἶμαι, ἢ πολιτεύομαι ὡς γενναῖος, Σχολ. Εὐριπ. Ἱππ. 206.

***Γενναιόθυμος**, ὁ, ἡ. Ἔχων γενναίαν ψυχήν.

***Γενναιοκάρδιος**, ὁ, ἡ. Μεγαλόκαρδος.

Γενναιοπρεπής, ὁ, ἡ· καὶ γενναιοπρεπῶς, ἐπίῤ. (γενναῖος, πρέπω). Ἁρμόζων, πρέπων εἰς ἕνα γενναῖον καὶ εὐγενῆ ἄνθρωπον. Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει ἡ γενναιότης, Ἀριστοφ. Βατρ. 998.

Γενναῖος, αία, αῖον, Ἀττ. δὲ καί, ὁ, ἡ (γέννα)· καί, γενναίως, ἐπίῤ. Ἀπὸ τὴν γενεάν, δοσμένος ἀπὸ τὴν φύσιν εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως, ἔμφυτος, φυσικός· ἐν τῷ γένει κείμενος, ὁ ὁμοῦ μὲ τὸ γένος γεγεννημένος, ἢ ἐκ γένους παρεπόμενος, Ἰλ. Ε, 253. »Οὔ μοι γενναῖον«, ὅ. ἐ. οὐ προγονικόν, οὐκ ἔμφυτον καὶ ἐμφυές, δὲν εἶναι μοι δοσμένον ἐκ γεννήσεώς μου νὰ ... Ἀλ-

λως οὐχ εὕρηται αὕτη ἡ λέξις παρ' Ὁμ. Ἐξαιρέτως δηλοῖ, ὁποῖος εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος, ἢ φρόνημα· ὡς π. χ. «Ζῶα γενναῖα· κύων γενναῖος» καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, εὐγενής, εὐγενικός, ὁ ἀπὸ εὐγενικὴν γενεάν, φαμιλίαν γεννημένος, ἀπὸ καλὸν σόϊ, ἐπί τε ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. α΄. 1, 13. 2) γνήσιος, ἀληθινὸς τὸ εἶδος, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων· καλός, ἄξιος κατὰ τὸ σῶμα καὶ πνεῦμα, ἰδιαιτ. εὐγενὴ πράττων καὶ φρονῶν, μεγαλόφρων· καὶ ἐντεῦθεν, ἀνδρεῖος, δυνατός, ἰσχυρός, θαῤῥετός, μεγαλόψυχος, μεγαλόκαρδος, ἐγκαρδιακός, παλληκάρι, Ruhnk Τιμ. σ. 67. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἡ Κλητική, ὦ γενναῖε, εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει ἀντί, ὦ βέλτιστε, ὅταν προσφθέγγηταί τις τινά· πολλάκις δὲ καὶ εἰρωνικῶς, ὡς παρ' ἡμῖν, ὁ καλέ δά, ὅταν ἀπατᾶταί τις καὶ ἐσφαλμένως δοξάζῃ. Ἡ φράσις, «Γενναῖος εἶ», λέγεται πρός τινα, ὅταν μὴ πολιτικὸν καὶ εὐχαριστοῦντες ἀποβάλλωμεν τί· κοινῶς λέγομεν, σὲ εὐχαριστῶ· ὅθεν

Γενναιότης, ητος, ἡ. Τὸ ἰδίωμα καὶ ὁ χαρακτὴρ τοῦ γενναίου, ἄρα, εὐγενὴς γέννησις, εὐγενικὸν φρόνημα καὶ πολίτευμα, ἀνδρία, θάῤῥος, δύναμις, μεγαλοφροσύνη, μεγαλοψυχία. Ἐπὶ δὲ γῆς, φυσικὴ εὐκαρπία, καρποφορία, Ξενοφ. Κυροπ. Η΄. γ΄, 38. «Ἤδη ὅποτε (τὸ χωρίον) ὑπὸ γενναιότητος καὶ διπλάσια ἀπέδωκεν ὧν ἔλαβεν».

Γεννάω, ῶ. Μ. ήσω (γέννα). Γεννῶ, παράγω ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. π. χ. «Ὁ γεννήσας πατήρ. Πόλεις τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας. Βλάβην ἡδονὴ καὶ λύπην γεννῶσι· (ταχίνως ἐπὶ φυσικῆς γεννήσεως τῶν γυναικῶν, π. χ. Λουκ. α΄, 13 «Ἐλισαβὲθ γεννήσει υἱόν σοι)». Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀποκτῶνται καὶ φύουσιν ἐκ τινος σώματος διὰ τῶν ἐμφύτων δυνάμεων τῆς φύσεως. π. χ. γεννῶ τρίχας, ὀδόντας, μέγα σῶμα· ποιητ. ἀλλὰ καὶ τροπικ. «Νοῦν, φρένας γεννῶσι», ἤτοι λαμβάνω, ἀποκτῶ καλὸν νοῦν κτλ. Ἐξαιρέτως δὲ καὶ συνήθως λέγεται ἐπὶ ἀνδρῶν τό, γεννῶ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς· ἐπὶ δὲ γυναικῶν τό, τίκτειν· ὅθεν

Γεννηδότειρα, ἡ· ταυτὸν τῷ, γενέτειρα· Ἀνθ.

Γέννημα, ατος, τό. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη, ἢ παρήχθη, ἐβλαστήθη· καρπός, ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν. «Γεννήματα», τὰ τέκνα. 2) ἐνεργ. τὸ γεννῶ, παράγω, Αἰσχ. Προμ. 852.

Γεννηματικός, ή, όν. Ὁ ἔχων ἰδιότητα ἢ δύναμιν τοῦ γεννᾷν, Ἰάμβλ. Πολ. Ἰουδ. Δ΄. 8. Τομ. β΄. σ. 299.

Γέννησις, εως, ἡ. Τὸ γεννᾷν, παράγειν, φύειν, τὸ ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ γεννῶντος προάγεσθαι τὸ γεννώμενον ὅμοιον κατ' οὐσίαν, Δαμασκ.

Γεννήτειρα, ἡ· θηλ. τοῦ, γεννητήρ. Ἐκείνη, ἥτις γεννᾷ. Ζήτ. καί, Γεννήτης.

* Γεννητήρ, ῆρος, ὁ, = γεννητής.

* Γεννητής, οῦ, ὁ, = γενέτης, ἐπιτοπολὺ ποιητ., ἐκ τοῦ γεννάω. Ὁ γεννῶν, παράγων. Οὕτω γεννηταί, οἱ γονεῖς.

* Γεννήτης, ὁ· τεραξὑλιως, ἰδὲ γεννῆται.

Γεννητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ γεννᾷν· ἐκ τοῦ γεννάω.

Γεννητός, ή, όν (γεννάω). Γεννημένος, ὁποῖος ἐγεννήθη· καὶ ἐντεῦθεν θνητός. Λουκιαν. «Καὶ πῶς ἔφησε γεννητὸς εἶναι, κ. τ. λ. Τὸ γεννητόν, ἡ γένεσις.

* Γεννήτρια, ἡ· θηλ. τοῦ γεννητής, ταυτὸν τῷ, γεννήτειρα.

Γεννήτωρ, ορος· ταυτὸν τῷ, γενέτωρ, γονεύς, γεννητής. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 201. «Ζεὺς γεννήτωρ», ταυτὸν ἐστι τῷ, γεννητὰν ἔφορος.

* Γεννητῶς, ἐπίῤῥ. Κατὰ τρόπον γεννητοῦ, Ναζ.

Γεννικός, ή, όν (καὶ Κωμ. Γεννικῶς)· ταυτὸν τῷ, γενναῖος, καί, γενναίως. «Γεννικῇ τὸ μέγεθος λαμπαστήρ», Ἀθήν. σελ. 481., κατὰ πολλὰ μεγάλη· κυρ. ἄξιος, ἐξαίρετος, ἀξιόλογος, ὡς «δείπνον γεννικόν». Ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Λυσ. 1071.

Γεννοδότειρα, ἡ· ταυτὸν τῷ, δότειρα γένους, ἐπίθετον Ἀφροδίτης, Ὀρφ.

* Γεννόθεος, ἡ. Γεννήτειρα τῶν θεῶν, Ἀνων. ὕμν. εἰς Θεοτ. 4.

* Γενοίατο, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ γένοιντο, Ὁμ.

Γένος, εος, τό (γένω). Γενεά, φυλὴ (τοῖ Τουρκ.), ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Καταγωγή, μάλιστα δὲ εὐγενική, παρ' Ὁμήρῳ· συχνάκις ἐν χρήσει ἡ αἰτ. γένος ἀντὶ γενεῆς, κατὰ τὸ γένος· ἐπειδὴ γένος ἐκ τινος (Ἰλ. Ε, 113) καί, «Γένος βασιλήων εἶναι» (Ὀδ. Δ, 63.). «Γένος ἀδάμαντος» (Ἡσιοδ. Θε. 161.). «Θεῶν γένος εἶναι», ἤτοι κατάγεσθαι ἐκ θεϊκοῦ γένους (Ἰλ. Ζ, 180.). 2) ἡλικία, π. χ. «Γένει ὕστερος» (Ἰλ. Γ, 215.). 3) ἀνθρώπινον γένος, ἡλικία (Ὀδ. Γ, 245.), καὶ ἑπομ. συχνάκις φυλή, φαμιλία, πλῆθος πολλῶν ὁμοῦ εἰς ἓν γένος· οἷον, «Γένος ἀνδρῶν, βοῶν γένος (Ἰλ. Μ, 23. Ὀδ. Τ, 212.)»· ἰδὲ καὶ γενεά. Ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. ἤρξατο νὰ λέγεται καὶ ἐπὶ φυλῶν λαοῦ καὶ ὁλοκλήρου λαοῦ, ὡς καὶ ἐπὶ εὐγενῶν γενεῶν. Κυρίως λέγεται ἐκεῖνο τὸ πρῶτον καὶ καθολικὸν σύστημα ζώων ἢ πραγμάτων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς γεννήσεως καὶ συγγενείας ἔχουσιν ἀλλήλοις τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔπειτα ἐξήρτηνται ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὑποδιαιροῦνται εἰς εἴδη. 4) τὸ γένος, καθὸ διαφορὰ τῆς φύσεως, ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν· ἐντεῦθ. καὶ παρὰ Γραμματ. «Γένη», ἐν ταῖς ἀμφοτέραις, ἀντίκειται τῷ, εἴδη. 5) δὲ τέκνον σημαίνει. 6) ὁ Πλάτων ὀνομάζει Γένη καὶ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὰς πρώτας ἀρχὰς καὶ αἰτίας τινός, Ruhnk. Τιμ. σ. 283. «Τεττάρων γὰρ ὄντων γενῶν, ἐξ ὧν συμπέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυρός, ὕδατος, καὶ ἀέρος» ..... 7) ἐνοριάτης πολιτῶν ἐν Ἀθήναις· ἰδὲ γεννῆται. 8) ἐν τῇ λογικ. ἄθροισμα πολλῶν ὁμοειδῶν διαιρούμενον εἰς μικρότερα ἀθροίσματα (εἴδη).

Γενούστης, ου, ὁ. Ὁ τοῦ γένους ἀρχηγέτης, ὁ προπάτωρ, γενάρχης, Πλάτ. Φιληβ. 16. «Νοῦς ἐστὶ γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου»· ταυτὸν ἐστὶ τῷ, γεννητικός.

Γέντα, τά. Κρέατα· κυρίως δὲ τὰ ἔντερα, ἐκ τοῦ, ἔντος· ἐλέγετο καί, γέντερ, Θρακιστί, ἡ κοιλία· ὅθεν τὸ Λατιν. venter, Καλλίμ. καὶ Νίκανδρ.

Γεντιανή, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Γ΄, 3. Gentiana lutea, Lin.

Γέντο. Παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Θ, 43. Ν, 241. Σ, 476.) γ΄. ἑνικ. πρόσ. ἑνὸς μὴ ἀπαντῶντος ἐν ἄλλῳ χρόνῳ ἀρχαίου ῥήματος, Αορ. ἀντὶ τοῦ, ἔλαβεν, ἀνέλαβεν· κατά τινας δὲ Αἰολ. ἀντὶ ἕλετο, ἕλτο, ἕντο, καὶ προστίθεται τοῦ Αἰολικοῦ δασέος γ, γέντο, ὡς τό, κέλετο, κέλτο, κέντο, παρ' Ἀλκμᾶνι, καί, ἦλθον, ἐλθών, Δωρικ. ἦνθον, ἐνθών. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι, Γένσον, λαβέ. 2) κατὰ συναίρ· ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο, Θεόκριτ. καὶ Μόσχος. Ἐν τῇ συνθ. ἐπίγεντο, ἀντὶ ἐπεγένετο, εὕρηται ἤδη παρὰ Θεόγν. 640.

Γένυ, τό, = γένυς, Τραγ.

Γένυς, υος, ἡ (καὶ παρὰ Τραγ. γένυ). Αἰτ. πληθ. γένυας, Συναιρ. γένυς. Σιαγών, τὸ ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ τοῦ προσώπου, Ὀδ. Λ, 320, καὶ Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Α΄. «Ἔτι σιαγόνες δύο, τούτων τὸ πρόσθιον, γένειον, τὸ δὲ ὀπίσθιον, γένυς». Παρὰ ποιηταῖς πληθυντ. Γένυες καλοῦνται καὶ ἀμφότεραι, ἢ καὶ ὅλον τὸ στόμα μετὰ τῶν ὀδόντων, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Ἰλ. Ψ, 688. Λ, 416, ἐν γένυσι, σιαγόσι· πηγοῦσι (ὅρα τὸν Σχολ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 286.). Μ' ὅλον τοῦτο ὁ Εὐριπ. (Φοίν. 1390.) λέγει «Κάπροι θήγοντες ἀγρίαν γένυν», ἀντί, τὸ γένειον, αἱ τρίχες τῶν γενείων. 2) τὸ κοπτερὸν μέρος, μάλιστα τοῦ πελέκεως, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πέλεκυς, ἡ ἀξίνη, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1205. ἰδὲ Valck. διατρ. σ. 145. (γεννῆς, γένειον, γνάθος, genae).

Γένω, ἢ γείνω (ὅθεν τὸ συντιθέμενον, γεννάω, γεννῶ, τίκτω, γίνω), εὑρίσκεται μόνον εἰς τὸν Ὑπερσυντ. γεινάμην, ἤγουν γεννήσει, Ἰλ. Α, 280. «... θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ». Παθητικ. Γένομαι, ἢ Γείνομαι (ὅθεν παρακ. Γέγονα, καὶ μετοχ. Γεγονώς, Ἀπαρέμφ. Γεγονέναι, Ὑπερσυντ. Ἐγεγόνειν), ἔχει μόνον παθητικὴν σημασίαν, εἶμαι γεννημένος, ὑπάρχω, εἶμαι, παρ' Ὁμήρ. «Γεγονὼς ἔτη εἴκοσιν», ἀφ' οὗ ἐπέρασεν 20 χρόνους κατὰ τὴν ἡλικίαν. «Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων (Ἰσοκρ.)», τὸ νὰ εἶναι τινὲς ἀπὸ πλέον εὐγενὲς γένος ἢ εὐγενῆ καταγωγήν, φαμιλίαν, παρὰ οἱ ἄλλοι. «Ἐγεγόνει τῇ βουλῇ εἰς ὀργὴν» Δημοσθ., ὠργίσθη, ἐθύμωσεν μὲ τὴν βουλήν· ὅθεν μετοχ. ἡ Γειναμένη, ἡ πατρίς, καὶ ἡ μήτηρ· καί, οἱ Γεινάμενοι, οἱ γονεῖς, Ξενοφ. Ζήτ. Γίνομαι, μετὰ τοῦ ὁποίου συχνάκις συγχέεται· καί, Ἐγγείνω. Τὸ παθ. γείνομαι, καί, γεινόμενος, ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς.

Γεοειδής, ὁ, ἡ (γέα, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς γῆς, ὅμοιος μὲ γῆν, Ἀριστοτ.

Γεόομαι, οῦμαι, παθητ. τῷ γεοῦμαι, Διαδ.

Γεοῦχος, ὁ, = γηοῦχος.

* Γεοφόρος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γειοφόρος.

Γεραιός, ά, όν. Ἰωνικ. Γηραιός (γῆρας). Ὁ γέρων, ἀνήρ, ὅστις διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ ἀξίαν του εἶναι ἀξιοτίμητος, καὶ Γεραιά, ἡ γυνή, ἥτις διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ κατάστασίν της εἶναι ἀξιοτίμητος· ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ καὶ πανταχοῦ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει ὁ Ὅμηρος, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ γέρων ὑπῆρχε θεῖόν τι, Ἰλ. Α, 35. Λ, 632. 645. Ω, 162. Ὀδ. Γ, 373. Ξ, 111. Ἰλ. Ζ, 87. 270. 287. 296. Ω, 433. 618. Συγκριτ. Γεραίτερος, (ὡς παλαίτερος) γεροντότερος (ἐνίοτε κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, Γεραιός, καὶ πληθ. οἱ γεραίτεροι οἱ γεροντότεροι, οἱ γέροντες τῇ ἡλικίᾳ ἔθνους τινός, οἱ σύμβουλοι, οἱ διοικηταί, οἱ πρέσβεις, οἱ τινες ἄλλως πρεσβύτεροι λέγονται· ὑπερθετ. γεραίτατος, παρ' Ὁμήρ. 2) γηραλέος. 3) παλαιός, ἀρχαῖος. (ὅρα Seidl Jochm σ. 101.) ὅθεν

Γεραιόφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός)· ταυτὸν τῷ, ῥυτιδόφλοιος. Ὁ ἔχων ῥυτιδωτόν, παλαιὸν φλοιόν, Ἀνάλεκτ. Β΄. 217. «Γεραιόφλοια φυτά», τὰ ἔχοντα ζαρωματικαῖς, σχισματικαῖς εἰς τὴν φλούδαν, καθὼς τοῦ γέροντος τὸ πρόσωπον.

Γεραραί, αἱ. Αἱ σεβασταί, αἱ ἱέρειαι τοῦ Βάκχου ἐν Ἀθήναις, αἱ ὁποῖαι ὤμνυον εἰς τὰ Θεοίνια, Ζήτ. τὸν ὅρκον παρὰ Δημοσθένει.

Γεραίρω, Μ. αρῶ, Ἀόρ. ἐγέρηρα, Ἀπαρ. γεγῆραι, Ἀόρ. β΄. ἐγέραρον, παρὰ Πλάτ. πολ. 5΄, σελ. 468. ἐπειδὲ καὶ γεραίρομαι (γέρας). Τιμῶ, ἀνταμείβω τινὰ μὲ τιμῆς δῶρον, καὶ ἐν συμποσίῳ τῶν ἀρχόντων, δίδω τὸ καλλίτερον καὶ μεγαλειότερον κομμάτι, τινά τινι, Ἰλ. Η, 321. Καθόλου δέ, τιμῶ· καὶ λέγεται μὲν ἀδιαφόρως, π. χ. «οἱ ὑπήκοοι γεραίρουσι τὸν ἄρχοντα καὶ λόγοις καὶ ἔργοις· καὶ ὁ Ἄρχων τοὺς πιστοὺς αὐτῷ «γεραίρει ἕδραις, δώροις, τιμαῖς» (Ξενοφ. Κυροπ. Η΄ α, 13), πλὴν συχνότερον ἐπὶ ὑποδεεστέρους πρὸς ἀνωτέρους.

* Γεραίστιος, ὁ· ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 559. ἐκ τοῦ Γεραιστός, ἡ· πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ὀδ.

Γεραίτερος, α, ον· καὶ γεραίτατος, η, ον, συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ γεραιός, Ἰλ. Ι, 60.

Γεραίω, ὅθεν παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 396 Γεραιόμενα, κατὰ τὸν Σχολ., ἀντὶ κοσμούμενα, ἐκ τοῦ γέρας· μ' ὅλον τοῦτο ἄλλοι ἄλλως ἐκλαμβάνουσι.

Γεράνδρυον, καί, ὀρθότερον, Γεράνδρυς, τό (γεραιός, δρῦς). Παμπάλαιον δένδρον, ὁ κορμός. 2) τροπ. ἐπὶ πολλὰ γεγηρακότων ἀνθρώπων, παλαιόγηρος, Ἀρισταιν. Β΄, 168. καὶ 397. (υ - υ υ Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σ. 163).

Γερανίας, ου, ὁ (γέρανος). Ὁ ἔχων μακρὸν λαιμὸν ὡς ὁ γερανός, μακρόλαιμος. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ λαιμὸς τοῦ γερανοῦ, Φρύνιχ.

Γεράνιον, τό. Ὄργανον ξύλινον, ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ ἀλφιτοποιοὶ τὰ ἄλφιτα, Ἡσύχ. παρ' ἡμῖν δὲ τὸ ἐν ταῖς φράσεσι πρὸς ἄντλησιν ἐπιτήδειον ὄργανον. Ζήτ. Γέρανος. 2) εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. Γ. 131. ἀναφέρει δύο εἴδη, καὶ τὸ μὲν ἔχει στρογγυλοειδῆ καὶ φαγώσιμον τὴν ῥίζαν, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ τοῦ Λινν. geranium tuberosum· τὸ δὲ δεύτερον ἔχει τὰ φύλλα ὡς τὰ τῆς μαλάχης, τὸ τοῦ Λινν. geranium rotundifolium. 3) = γέρανος, σημασ. β'.

Γερανίς, ίδος, ἡ. Ἐπίδεσμις (παρὰ Παύλ. Αἰγ. ς'), δέμα, φασκία.

Γερανίτης, ου, ὁ. Λίθος, παρονομασθεὶς ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν γερανῶν.

Γερανοβοτία, καὶ γερανοβωτία, καὶ γερανοβοσία, ἡ (βόσκω). Ἡ πρὸς βοσκὴν στάσις, καὶ κοπάδι τῶν γερανῶν, Πλατ.

Γερανομαχία, ἡ. Ἡ τῶν γερανῶν μάχη, Στράβ. Β'.

Γέρανος, ἡ, Ἰλ. Β, 460. Γ, 3, καὶ ὑστερώτερον ἀρσ. ὁ, Αἰλ. Εἶδος πτηνοῦ, πολλὰ μακρὸν ἔχον τὸν λαιμόν, ὁ Γερανός. 2) τὸ γεράνι, σκηνικὴ μηχανή τις ἐκ μετεώρου καταφερομένη ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν Ἀλφιτοποιῶν ξύλον. 3) εἶδος χοροῦ κατὰ μίμησιν τῆς τακτικῆς πτήσεως τῶν Γεράνων· ἔτι δὲ ὁ αὐτός, τὸν ὁποῖον συνεθίζουσι καὶ οἱ σημερινοὶ Γραικοί, Συρτὸν αὐτὸν ὀνομάζοντες, ἔχων δηλ. ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὸ χέρι πιασμένον, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐν σχήματι κύκλου χορεύουσι, Πλούταρχ. εἰς Θησ.

Γεραός, ἡ, όν· ταυτὸν τῷ, γεραιός, καὶ, γηραιός, Σοφ. Οἰδ. Κ. 238. μόνον ποιητ.

Γεραρός, ά, όν (γεραίρω). Ἀξιοτίμητος, τίμιος, ἔντιμος, Ἰλ. Γ, 170. 211. ὑστερωτ. ἐν γένει = γεραιὸς καὶ γηραιός· παρὰ Πλουτάρχ. Ἀλέξ. 25. »Γεραρὸς τὸ εἶδος«, ἀντὶ τοῦ, σεβάσμιος. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 681. »οἱ Γεραροί«, οἱ Ἱερεῖς, ὡς, »Αἱ Γεραραί«, αἱ Ἱέρειαι. 2) ἀντὶ τοῦ, Γηραιός, γέρων, ἐν Αναλέκτ. 3, 24.

Γέρας, γεν. αος, καὶ, ατος, τό. Ἀνταμοιβὴ τιμῆς ἢ ἀρετῆς· δῶρον, τὸ ἀξιόλογον, οἷον ἐλάμβανον μάλιστα οἱ ἡγεμόνες καὶ στρατηγοὶ ἐκ τῶν λαφύρων δι' ἑαυτοὺς πρὶν αὐτὰ βληθῶσιν εἰς κλῆρον καὶ μερισθῶσιν· ἦσαν δὲ ὡς ἐπιτοπολὺ πολύτιμα ὅπλα, ἢ ὡραῖαι σκλάβαι· τὸ ἐναντίον τοῦ, μοῖρα, Ὀδ. Λ, 534. ἐν γένει δὲ, τιμῆς ἀποδείξεις. »Γέρας θανόντων«, ἡ τελευταία πρὸς τοὺς θανόντας τιμή. 2) ἀξίωμα, δύναμις, Ἰλ. Ψ, 182. Ὀδ. Δ, 150. Δ, 175. Παράβ. γῆρας. Ὁ Ὅμ. ἔχει παρεκτὸς τῆς ὀνομ. καὶ αἰτ. τὸ κατ' ἀποκοπ. πληθ. γέρα ἀντὶ γέρατα· τὸ δὲ, Γέρεα, τά, Ἰωνικῶς παρ' Ἡροδότ. Β', 168. καὶ γεν. γεράων, ὑμν. Ὅμ. Δημ. 312. καὶ Ἡσ. (ἡ γεν. γέρατος εἶναι ἐσφαλμένη) Ὅθεν γῆρας, τό· τὸ γηρατεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν ἄνθρωπον σεβάσμιον καθὼς πιστεύουσιν· ἔτι δὲ τὸ, γῆρας, Ἰωνικ. εἶναι ἀντὶ τοῦ γέρας, ὡς καὶ τὸ ἔθος καὶ ἦθος. Ἐντεῦθεν ἔτι τό, γηραιός, γηράω, κ. τ. λ. (Ἐκ. ᾳ ῳ, Ἀττ. υ-, Pors. Εὐρ. Φοιν. 888).

Γεράσμιος, ὁ, ἡ (γέρας). Ἔντιμος, ἀξιοτίμητος· καὶ παρ' Εὐριπ. Ἱκετ. 95. Φοιν. 930. γεροντικός. 2) γέρας περιέχων, Ὅμ. Ὕμ. Ἑρμ. 122.

Γερασφόρος, καὶ Γερατοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τιμῆς χάριν γέρας ἀποφερόμενος, ἢ ἀπολαμβάνων, Πινδάρ. Πυθ. 2, 78.

* **Γεραφρονέω** (γέρας, φρονέω). Ἀξίως φρονῶ, Αἰσχ. Ἱκ. 356. Ἀμοιβ.

Γεργέριμος, ὁ, ἡ. Ἐπίθ. ἑνὸς εἴδους ἐλαιῶν, Ἀθήν. Ὁ Σουίδ. ἐν Λέξ. Ἐλάα ἔχει τό, γεργέριμος, καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Ῥουπάτα, ἡ ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσα (καὶ αὐτομάτως καταπεσοῦσα) ἐλαία, druppa.

Γέργηθες, οἱ. Εἰς τὴν Μίλητον ἐλέγοντο οἱ δημόται, ὁ κοινὸς λαός. Παρ' Ἀθην. Γέργιθες κεῖται.

Γεργίθιος, ὁ. Κόλαξ, ἐκ τοῦ ὀνόματος παρονομασθείς, Ἀθήν.

Γέργινος, ὁ. Παρὰ Κυπρίοις εἶδος βασιλικῶν κατασκόπων, καί, κολάκων, Ἀθήν. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. Γεργῖνος, καί, Γεργέργινος, ὁ διάβολος.

Γέρδης, καί, Γέρδιος, ὁ. Ὁ Ὑφαντής· ὅθεν τὸ Λατιν. Gerdius, (Ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ σχηματ. ἔρδω, ἀντί, ἔργω, προσθέτει τοῦ δασέος γ.)

* **Γέρεα**, Ἰων. πληθ. τοῦ γέρας, Ἡρδτ.

Γερήνιος, Ὅμ. ἐπίθ. τοῦ Νέστορος, οὐχὶ καθὸ ἔντιμος καὶ γηραιός, ὡς τινες ἑρμήν·, ἀλλ' ὁ ἐκ τῆς Γερήνης ἢ Γερήνου ὤν, ὁ ἐν τῇ Γερήνῃ κώμῃ ἀναστραφείς, παρβ. Ἡσ. λείψ. 22.

Γερηφορία, ἡ (γέρας, φέρω). Τὸ ἔχειν ἔντιμον ἀξίαν, τιμήν, τόπον, Διον. Ἀρχ. Β', 10.

Γερηφόρος, ταυτὸν τῷ, Γερασφόρος. Ἀξιωματικός.

* **Γερμανολέτης**, ὁ (ὄλλυμι). Ὁ φονεὺς τῶν Γερμανῶν, χρησμ. Σιβυλλ. 14. 45.

Γέρον, τό. Γηραιόν, παλαιόν, Ὀδυσ. Χ, 184. »Σάκος, εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ«, ἔνθα ἐπὶ παλαιᾶς ἀσπίδος λέγεται.

Γεροντανωγέω, ῶ. Γέροντα ἄγω, ὁδηγῶ, καὶ διδάσκω, μανθάνω, Σοφοκλ. καὶ Ἀριστοφ.

Γεροντανωγός, ὁ. Ὁ ἀγωγός, ὁδηγός, ἢ διδάσκαλος τῶν γερόντων ἢ τοῦ γηρατείου.

Γερόντειος, α, ον· ἤ, γεροντικαῖος, ἤ, γεροντικός (γέρων). Ἀπὸ τοὺς γέροντας, ἢ ἀπὸ τὸ γῆρας, ἀνήκων εἰς τὸ γῆρας, ἢ εἰς τοὺς γέροντας· ὡς, φρόνησις.

Γεροντία, ἡ. Τὸ γῆρας, ἡ γεροντικὴ ἡλικία. 2) ἡ συνέλευσις, ἡ βουλὴ τῶν γερόντων, ἡ Γερουσία τῆς Σπάρτης, Ξενοφ. Λακεδ. Ι'. ά, »Ἐπεὶ γὰρ ἐν τῷ τέρματι τοῦ βίου (ὁ Λυκοῦργος) τὴν κρίσιν τῆς Γεροντίας προσθείς, ἐποίησεν«. Νικόλαος δὲ ὁ Δαμασκ. παρὰ Στοβ. ἔχει, »Κρίσις δὲ ταῖς Γεροντίαις ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου προστίθεται τοῖς τε εὖ ἢ κακῶς ζῶσιν«, ὅπου ἀναγνωστέον ἐκ Ξενοφ. »Τῆς γεροντίας«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Γερωΐα, ἀντί, γεροντία, παρὰ Λάκωσι καὶ Κρησί. Ὁ αὐτὸς ἔχει, Γερωΐα, ἀντί, Γερουσία, ὁ δὲ Ἀριστοφ. (Λυσιστ. 980.) γερωχία, Δωρικῶς ἔχει.

Γεροντιαῖος, α, ον· ταυτὸν τῷ, γερόντειος, Πολυδ. Β', 13.

Γεροντίας, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, πατρὸς πάππος, Λακωνικ. Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ξ, 118.

Γεροντιάω. Γηράζω, γίνομαι γέρων· μεταφ. γίνομαι παιδιώδης ἀπὸ τὸ γῆρας. π. χ. »Οἱ λόγοι σου γεροντιῶσιν«, Διογ. Δ γ', 18., ἤγουν οἱ λόγοι σου φέρουσιν ἴχνη ἀδυναμίας γεροντικῆς, ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἄρχισες νὰ γίνῃσαι μωρὸς πάλιν ὡς παιδίον καὶ φλυαρεῖς ὅ, τι φθάνῃς.

Γεροντίζω, Μ. ίσω, = γεροντιάω· ὅθεν »Γεροντίζων οἶνος«, παλαιὸς οἶνος, Ἀλέξανδρος Τραλλιαν. Θ'. Σ. 524.

Γεροντικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ. γεροντικῶς), = γερόντειος.

* **Γερόντιο**, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1212. ἀντὶ γερόντιον.

Γερόντιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γέρων. Γεροντάκι. 2) παρὰ Πολυβ. ς'. 51. καλεῖται ἡ Βουλή, ἡ Γερουσία τῶν Καρχηδονίων, Γερόντιον, ὡς παρὰ Νικολ. Δαμασκ. , ἀλλὰ μερικὰ Ἀντίγραφα ἀντὶ τούτου »Τὸ γεροντικόν« ἔχουσιν, ὅ ἐστιν, οἱ Γέροντες. ἡ Γερουσία, Λατ. Senatores.

* **Γεροντογράδιο**, τό (γέρων, γραῦς). Γέρων ὡς μακαμπόγρια· κωμικὴ ἔκφρασις τοῦ Σκύθου παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1199. (α)

Γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ. Ὁ διδάσκαλος τῶν γερόντων ἢ τοῦ γηρατείου, τῶν ὀψιμαθῶν, Πλάτων Εὐθυδ. Σ. 272.

Γεροντοκομεῖον, τό (κομέω). Τόπος, ἢ οἶκος, ἐν ᾧ τρέφονται καὶ ἐπιμελοῦνται οἱ γέροντες, νοσοκομεῖον· ὅθεν

Γεροντοκομέω, ῶ. Ἐπιμελοῦμαι καὶ τρέφω τοὺς γέροντας.

Γερουσία, ἡ. Ἡ συνέλευσις, ἡ βουλὴ τῶν γερόντων εἰς τὰς Ἀθήνας, Γαλλ. Sénat. 2) = Πρεσβεία· ὅθεν

Γερουσιάζω, Μ. άσω. Κάθημαι εἰς τὴν γερουσίαν, εἶμαι γερουσιαστής, Νικήτ. Χρον. ΙΕ', 8.

Γερουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος εἶναι μέλος τῆς βουλῆς, Senateur, Πολύβ.

Γερούσιος, α, ον. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τοὺς γέροντας ἢ γερουσιαστάς, ὡς, »Γερούσιος ὅρκος« (Ἰλ. Χ, 119.), ὁ ὅρκος τῶν ἐγκρίτων καὶ πρεσβυτάτων. »Γερούσιος οἶνος«, κρασίον ἐξαίρετον, τὸ ὁποῖον πίνουσιν οἱ ἔγκριτοι τοῦ λαοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, Ἰλ. Δ, 259.

* **Γεῤῥάδερμον**, ἢ γεῤῥόδερμον, τό· τὸ ἐκ γέῤῥων σκέπασμα.

Γεῤῥάδια, τά. Σκεπάσματα, ἤτοι προφυλακαὶ ἀπὸ Γέῤῥον· ἐκ τοῦ

Γέῤῥον, τό (εἴρω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι πλεγμένον ἀπὸ ῥάβδους, βέργας· συνήθως λέγεται ὅμως 1) μία τετράγωνος ἀσπίς (μάλιστα Περσική), πεπλεγμένη μὲ ῥάβδους, καὶ περιτεσκεπασμένη (καπλατισμένη) μὲ ὠμὸν βοϊδινὸν δέρμα, Ξενοφ. Κυροπ. Α'. β'. 9. Ἡρδτ 2) φραγμός τις τοιουτοτρόπως πεπλεγμένος, φράξις, προφύλαξις ἀπὸ ἐπιδρομῆς, τοῖχος μὲ ῥάβδους πεπλεγμένος (τζατμᾶς). »Γέῤῥοις ἀποσταυροῦνται«, Φερεκράτ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. εἰς Ἀνάχαρσ. ὅθεν, Γεῤῥοχελώνη, ἡ. ἥτις ἦτο σκέπασμα τῶν στρατιωτῶν ἐξ ἀσπίδων, εἰς καιρὸν πολιορκίας χρήσιμον, Μαθημ. Παλ. σελ. 96. Ζήτ. Κάννα. 3) σκήνωμα, καλύβη, ὑπὸ τῆς ὁποίας δύναταί τινας νὰ κατοικήσῃ, ἢ τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα, Δημοσθ. 4) καλάθι, κοφίνι, γαλίκι διὰ φόρτωμα τῶν ἁμαξῶν, Στράβ. 5) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς καὶ τὸ κρύφιον μέλος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ αἰδοῖον, Σχολ. Λουκιαν. 6) βέργα, καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀκόντιον· ὅθεν

Γεῤῥοφόρος (φέρω). Ὁποῖος φέρει γέῤῥον, τάγματι στρατιωτικὸν φέρον ἀσπίδας ἀπὸ γέῤῥα, Ξενοφ. Ἀναβ. Α'. η, 9.

Γεῤῥοχελώνη, ἡ. Ζήτ. Γέῤῥον.

Γέρσυμον, τό. Ζήτ. Κέρσιμος.

* **Γέρυνος**, ὁ· ταυτὸν τῷ, γυρῖνος, Νικ.

Γέρων, οντος, ὁ. Ὁ γέροντας, Ὅμ. Β, 789. Ι. 36, 258. κτ. καὶ πλεοναστ. »παλαιοὶ γέροντες«, Ἀριστ. Ἀχ. 676. Πληθυντικ. οἱ Γέροντες, οἱ γεροντότεροι, οἱ πρῶτοι ἔθνους τινός, οἱ ἔντιμοι, οἱ προεστῶτες, καὶ ἐντεῦθεν ἡ Γερουσία, ἡ Σύγκλητος, μάλιστα ἐν Σπάρτῃ. 2) τὸ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἔλκωθον, ἐξαρτῶντες τὰ στυππεῖα, Πολυδ. 7, 73. 3) ὡς ἐπίθ. παλαιός, ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Χ, 184., ἰδὲ γέρον), παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς συχνάκις μὲν καὶ παρ' αὐτοῖς ὡς ἐπίθ., ὅμως συνήθως ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὡς, γέρων ἰχθύς, πέλαγος. Ζήτ. καὶ στύππη.

Γερωσία, ἡ, ἤ, γερωχία, Λακων. ἀντὶ γερουσία, Ἀριστοφ. Λυσ. 980.

Γευθμός, ὁ, = Γεῦσις, Νίκανδρ.

Γεῦμα, ατος, τό (γεύω). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεύθη τινάς, τὸ φαγί, ἢ τὸ ποτόν· καὶ τὸ διδόμενον ὡς δοκίμιον ἐκ ποτοῦ οἰνίου, Ἀριστ. Ἀχ. 187. καὶ μεταφ. Ἀθ. ις'. »Ἀράτου μὲν ὅσον γεῦμα καὶ δεῖγμα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ.« 2) ἡ ἀπόλαυσις τροφῆς καὶ ποτοῦ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὸ γεῦμα, ἄριστον, τὸ ὁποῖον γίνεται πρὸς τὸ μεσημέριον. 3) γεῦσις, νοστιμάδα, πᾶν ὅτι ἔχει ἢ δίδει ἀρέσκειαν, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. gustus, Ἰταλ. gusto, Γαλ. goût. Πλατ. Ἵππαρχ. »Ἐκεῖνα χαρίεντες ἄνω

καὶ κάτω, καὶ ἀναγινώσκοντες, καὶ γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας, ψωμοῦσιν ἐκ τῶν ἐγγράφων κτλ. Οὕτω καὶ Λουκιαν. εἰς Ἑρμότιμ. 60. καὶ Χρυσόστ. εἰς α΄. ὁμιλ. ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. καὶ ὁμιλ. κγ΄.

Γευματίζω. Τρώγω τὸ μεσημβρινὸν φαγητὸν, τὸ γεῦμα.

Γεῦσις, εως, ἡ. Τὸ γεύεσθαι ἔκ τινος, καὶ τὸ ἀφήνειν ἢ δίδειν τινὶ νὰ γευθῇ. 2) ἡ τῆς γεύσεως αἴσθησις, ὁπόταν δηλ. τρώγῃ ἢ πίνῃ τινάς τι καὶ αἰσθάνεται διὰ τῆς γλώσσης αὐτοῦ τὴν ποιότητα τοῦ πράγματος.

***Γευστέον**, ἐπιθ. ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ γεύω. Πρέπει νὰ δώσητις τινὶ νὰ γευθῇ, Πλατ. Πολ. Ζ. Σ. 537. 2) ἐκ τοῦ γεύομαι, πρέπει νὰ γευθῇ τις.

Γευστήριον, τό. Ὀργανόν τι, δι' οὗ ἐγεύοντο ἔκ τινος, καὶ τὸ ποτήριον, Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Γευστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γεῦμα ἢ εἰς γεῦσιν. «Γευστικὴ δυνάμις», ἡ δύναμις τῆς γεύσεως.

Γευστός, ή, όν. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐγεύθη, ἢ δύναται νὰ γευθῇ τινάς, νὰ αἰσθανθῇ μὲ τὴν γεῦσιν.

Γεύω, Μ. γεύσω. Ἀφήνω ἢ δίδω νὰ γευθῇ τις, τινά τινος, Valck. Ἡροδ. 7, 46, καὶ, τινά τι (Εὐριπ. Κυκλ. 149), καὶ, σιτίζω, ὅθεν φιλεύω τινά, σιτίζω, γευματίζω. Συχνότ. καὶ παρ' Ὁμ. μόνον (Ὀδ. Γ, 413) ὑπάρχει τὸ μέσον γεύομαι, δοκιμάζω τι γευόμενος. Ὅθεν μέσ. Γεύομαι, τρώγω, ἀπολαμβάνω τροφῆς καὶ ποτοῦ, γευματίζω. 2) δοκιμάζω τι διὰ τῆς γεύσεως· καὶ ἐντεῦθεν ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος, κοττάζω τι διὰ νὰ τὸ ἰδῶ τί λογῆς εἶναι, κάμνω ἐξ ἰδίας πείρας μικρὰν ἐξέτασιν ἢ δοκιμὴν, δοκιμάζω, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. π. χ. «Ἀρχῆς, πένθους γεύεσθαι», δοκιμάζειν τὴν ἀρχὴν, τὸ πένθος, ὅ ἐστι, δοκιμάζειν τὴν κατάστασιν αὐτῶν διὰ τῆς πείρας· σημαίνει δὲ καὶ λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἀπολαύω· πάντοτε μετὰ γεν. Παρ' Ὁμ. ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν ἐχθρικῇ σημασίᾳ, ὡς καὶ τὸ ἀποπειρῶμαι, κάμνω δοκιμήν μὲ τί διὰ σύγκρισιν, ὡς, «Ἀκωκῆς δουρὸς γεύσασθαι» (Ὀδ. Τ, 181), καὶ, «Γεύσεσθαι ἀλλήλων» (Ἰλ. Τ, 258) ἐπὶ μαχητῶν, οἱ τινες δοκιμάζουσιν ἕνας τὸν ἄλλον, ἀπόπειραν λαμβάνουσι τῆς ἀλλήλων δυνάμεως· καὶ, «Γεύεσθαι χειρῶν», δοκιμάζειν τοὺς γρόθους, διὰ νὰ ἰδῇ τινὰς πόσον δυνατὸς εἶναι ὁ ἄλλος εἰς τὰς χεῖρας. «Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν» (Ὁμ. Ἰλ. Τ, 258), ἤτοι θέλομεν νὰ δοκιμάσωμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον μὲ τὰς λόγχας, νὰ μετρηθῶμεν, νὰ μετρήσωμεν τὰς δυνάμεις μας· τὸ δὲ «Γεύεσθαι τῆς θύρας», Ἀριστοφ. Βατρ. 462., κτυπῆν εἰς τὴν θύραν. Καὶ ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, Αἰσχ. ἐν λειψ. 224 τοῦ Σατυρ. μύθου, Τοξοτίδων. «Νέας γυναικὸς οὐ μὴ λάθῃ φλέγων ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη». Τὸ Λατιν. gusto ἐγένετο ἐκ τοῦ ἀῤῥήτου Ἑλλην. Γύω, Γύσω, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Νεύω, Νύω, τὸ nuto. (Παραβ. πειράομαι).

Γέφυρα, ἡ. Ἡ παλαιὰ τούτου σημασία παρ' Ὁμήρῳ εἶναι, ὕψωμα γῆς, χώματος, ἀπόχωσις, μόλος διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ὑπερχείλισιν ποταμοῦ τινος μάλιστα, ἐπειδὴ αὐτὸς λέγει διὰ τὸν χείμαῤῥον, «Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν», Ἰλ. Ε, 87· καὶ ἑπομένως «Γεφύρωσε κέλευθον» (Ο, 357), ἔστρωσε τὸν δρόμον διά τινος μόλου. Αὕτη ἡ σημασία κεῖται καὶ ἐν τῷ «Γεφυρῶσαι τὴν διάβασιν», παρὰ Πολυβ. καί. «Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα», ἐπὶ Ἡρακλέους παρὰ Λουκιαν. Δημωνακ. Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδότ. Β΄, 99. «Τὸν Μῆνα ἀπογεφυρῶσαι τὴν Μέμφιν — τὸν πρὸς μεσημβρίης ἀγκῶνα προσχώσαντα, ἐξεχώρισε τὴν Μέμφιν ἐκ τοῦ ῥείθρου τοῦ Νείλου διά τινος μόλου· παραβλ. γεφυρόω, ἀπογεφυρόω. Οὕτω καλεῖ καὶ ὁ Πίνδαρ. (Νέμ. 6, 67.) τὸν Κορίνθιον Ἰσθμὸν «Πόντου γέφυραν» καὶ, «γέφυραν Ποντιάδα» (Ἰσθ. 4, 34). Ἀλλ' ἐκ τῆς ἑπομένης ῥήσεως γίνεται ἀκόμη φανερώτερον. «Γεφυροῦν τοὺς ποταμοὺς νεκροῖς», μολόνειν τοὺς ποταμοὺς μὲ τὰ σώματα τῶν νεκρῶν καὶ διαβαίνειν ἀπ' ἐπάνω αὐτῶν· οὕτω καὶ, «Ἡ ἐπὶ τῷ νάπει γέφυρα», Ξενοφ. Ἀναβ. 2) παρ' Ὁμήρ. σημαίνει ὡς ἐπὶ τοπολὺ ὁ δρόμος, ἡ διάβασις, τὸ μεταξὺ δύο γραμμῶν, ἤτοι τάξεων τῆς μάχης διάστημα, διὰ τοῦ ὁποίου μένουσι τὰ στρατεύματα ὡς διά τινος χώματος ἕως τῆς ἀρχῆς τῆς μάχης χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἑπομ. ὁ τόπος τῆς μάχης, καὶ πάντοτε μόνον ἐν Ἰλ. (διότι ἐν Ὀδ. δὲν ἀπαντᾷ τελείως ἡ λέξις) οὕτω· πολέμοιο γέφυρα ἢ γέφυραι. π. χ. Ἰλ. Δ, 371. «— τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας»; τὸ ὁποῖον παραβάλλεται μὲ τὸ ἀνωτέρω ἐν στίχ. 366. «Ἑσταότ', ἔνθ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι», καὶ μὲ τὸ ἐν Θ, 549. «— πτολέμοιο γεφύρας». 3) συνηθεστέρα δὲ, ἀλλὰ καὶ νεωτέρα, μάλιστα δὲ Ἀττ. ἐστιν ἡ σημασία τούτου ἀντὶ τοῦ, Γεφύριον, τὸ εἴτε διὰ πετρῶν, εἴτε διὰ ξύλων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ «γεφυροῦν», ἢ, γέφυρα ζευγνῦναι ποταμόν», ἢ «γέφυραν ζευγνύναι», κτίζειν, βάλλειν, ἢ κάμνειν γεφύριον ἐπάνω εἰς ἕνα ποταμόν. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν ἀνήκουσιν αἱ συνήθεις παραγωγαί, γέα καὶ φορέω, ἢ ἡ παίζουσα παραγωγὴ «Ἡ ἐφ' ὑγρᾶς», ἤτοι ἐπὶ ὕδατος, ὥσπερ εἰ γεφυρά τις οὖσα, Ἡρωδ. Γραμμ. παρ' Εὐσταθ. καὶ Ε. Μ. Παρὰ τοῖς ἐγκατοίκοις τῆς Ἀκαρνανίας λέγεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὸ, γέφυρα, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν τοῦ Ὁμήρου, ὅ ἐστιν, ἀντὶ τοῦ, Ἀπόχωσις, Μόλος. (⏑–⏑, καὶ μόνον πολλὰ μεταγενεστέρως καὶ ⏑⏑⏑, Ἐπιγρ. Ἀδέσπ. 632, 6· ἔτι δὲ καὶ ἐν ἑξαμέτρῳ τινὶ ἐπιγραφῆς ἐν τέλει, τὸ ἥμισυ Λατινικῆς, καὶ τὸ ἥμισυ Ἑλληνικῆς Orell. inscr. Lat. 1. p. 347. ἀρ. 1939).

***Γεφυρεργάτης**, ὁ. Ὁ κτίζων τὴν γέφυραν, Τζέτζ. Χιλ. β΄, 82.

Γεφυρίζω, Μ. ίσω. Ῥίπτω ἀπὸ τὸ γεφύριον κάτω σκώμματα πρός τινα, ἤτοι καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸ γεφύριον, χλευάζω, σκώπτω, περιγελῶ τινά. Ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι γέφυρά τις ἦν μεταξὺ αὐτῆς καὶ Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας, τοῖς μυστηρίοις ἀγομένοις, καθεζόμενοί τινες ἔσκωπτον τοὺς παριόντας, ἠγοῦν εἶχεν ὁ λαὸς τὴν ἄδειαν, κατὰ τὰς δημοσίους ἑορτὰς, νὰ περιπαίζῃ καὶ περιγελᾷ τινά· καὶ ἐντεῦθεν 2) καθόλου, ἀντὶ περιπαίζω, περιγελῶ τινὰ ἀνεμποδίστως καὶ αὐθάδως, Πολύβ. παρὰ Σουίδᾳ. Πλούτ. Σύλλ. 6.

Γεφύριον, τό, Ὑποκοριστ. Μικρὰ γέφυρα (καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια καθόλου ἀντὶ τοῦ, γέφυρα), Αἰλιαν. η, 14. (ῠ)

Γεφυρισμός, ὁ (γεφυρίζω). Τὸ περιπαίζειν, περιγελᾶν, ὁ χλευασμός.

Γεφυριστής, οῦ, ὁ. Περιγελαστής, χλευαστής, σκώπτης, Πλούταρχ. Σύλλ. κ. β΄.

Γεφυροποιέω, ῶ. Γέφυραν ποιῶ· ἢ συνάπτω μὲ γέφυραν· καθόλου δὲ, ἀποχόω, μολόνω, Πολυβ. γ, 64, 1. Εὐχρηστότερον μέντοι τὸ γεφυρόω. ἐκ τοῦ

Γεφυροποιός, ὁ (ποιέω). Ὁποῖος κάμνει, κτίζει τὰ γεφύρια. 2) ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ Pontifex, ἱεράρχης, Πλουτ. Νουμ.

Γεφυρουργία, ἡ. Ἡ κατασκευὴ τῶν γεφυρῶν, Τζέτζ. Χιλ. ε΄, 931. ς΄, 501.

Γεφυρόω, Μ. ώσω (γέφυρα). Ἀποχόω, ἤτοι χύνων χῶμα εἴς τινα ποταμὸν κατ' ὀλίγον πολὺν, κάμνω αὐτὸν ὡς γῆν καὶ διαβατόν· ἴδε παραδείγματα ταύτης τῆς σημασίας ἐν τῇ λέξει γέφυρα· ὡσ. δὲ «διάβασιν, ἢ δύσπορα γεφυροῦν (Πολυβ. Λουκ.)», διὰ χωμάτων κάμνω τι διαβατόν. 2) ἑνόνω μὲ γέφυραν, στήνω γέφυραν ἐπάνω ποταμοῦ. «Γεφυροῦν τὸν ποταμὸν», Ἡροδ. 7, 24. Ἡρωδ. ς΄, 1, 13. Ἡ δὲ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ, 245 περίοδος, «Γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν (τὸν ποταμὸν)», δηλοῖ δένδρον μέγα, τὸ ὁποῖον ἔπεσεν ἐκ τῆς βίας τῶν ἀνέμων καὶ ἔφθασεν ἀπὸ ὄχθης εἰς ὄχθην· καὶ μεταφορ. παρὰ λογογράφοις, Ποταμοὺς νεκροῖς γεφυροῦσι, ἤτοι οὕτως, ὥστε διαβαίνειν ἐπάνω τῶν λειψάνων ὡς ἐπὶ ποταμοῦ. Πινδ. Ἰσθμ. 8, 111. «Γεφύρωσέ τ' (Ἀχιλλεὺς) Ἀτρείδαισι νόστον», ἔκαμε δηλ. διὰ τῆς ἀνδρίας του ὥστε νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιστρέψωσι (πολλὰ μεταφ.).

Γεφύρωμα, ατος, τό. Τὸ γεφυρωμένον, γενόμενον διαβατὸν διὰ μέσου γεφύρας, ἢ μόλου, καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ γεφύρας.

Γεφύρωσις, εως, ἡ (γεφυρόω). Τὸ βάλλειν, κατασκευάζειν γέφυραν, ἢ μόλον, ἀπόχωσις, Στράβ. Α΄. σελ. 59. (ῡ)

Γεφυρωτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος βάλλει, κάμνει τὰ γεφύρια, pontonnier.

Γεωγραφέω, ῶ (γεωγράφος). Περιγράφω, ἢ σχεδιάζω ἐπὶ πίνακος τὴν γῆν. «Τὰ γεωγραφούμενα», ἤτοι τὰ διαλαμβάνοντα περὶ τῆς γῆς συγγράμματα.

Γεωγραφία, ἡ. Ἡ περιγραφὴ τῆς γῆς. 2) πίναξ γεωγραφικὸς, χάρτα γεωγραφική, Γεμίνου Στοιχ. Ἀστρον. 13. ὅθεν

Γεωγραφικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν Γεωγραφίαν, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν. «Τὰ Γεωγραφικὰ», συγγράμματα, τὰ ὁποῖα πραγματεύονται περὶ γεωγραφίας· ὅθεν

Γεωγραφικῶς, Ἐπίῤ. Κατὰ τὸν γεωγραφικὸν τρόπον.

Γεωγράφος, ὁ, ἡ (γῆ, γράφω). Ὁποῖος περιγράφει τὴν γῆν, καταγίνεται εἰς τὴν Γεωγραφίαν. 2) κατ' ἐξοχὴν, ὁ Στράβων. (ᾰ)

Γεωδαισία, ἡ (δαίω). Ἡ μοίρασις τῆς γῆς ἢ τῶν χωραφίων. 2) = γεωμετρία.

***Γεωδαιτέομαι**. Διαιρῶ τὴν χώραν, ἤτοι διανέμω, Εὐσταθ. σλ. 1610.

***Γεωδαίτης**, ου, ὁ. Ὁ διανομεὺς τῆς χώρας, Ἀνεκδ. τ. β΄. σελ. 211.

Γεώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γῇ ὅμοιος, γήϊνος, κατὰ τὸ εἶδος τῆς γῆς. «Γεώδη χωρία» ὀνομάζονται ἐκεῖνα τὰ μέρη τῶν χωραφίων, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουσι τελείως πέτρας ἀνακατωμένας μὲ χῶμα· καὶ μεταφ. «ἔδεσμα γεῶδες».

Γεωειδής, έος, ὁ, ἡ· ἀντὶ γεοειδής (γέα, εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς γῆς, Πλουτάρχ. Ἠθ. σελ. 410.

Γεωλοφία, ἡ. Λόφος ἀπὸ γῆν, ἢ ἄμμον, Στραβ. ι΄.

Γεώλοφος, ὁ, ἡ (γέα, γαῖα, λόφος). Ἐκ γῆς ἢ ἄμμου ὡς λόφος ὑψωμένος, ἢ ἐκ γῆς ἐξέχων. π. χ. «Χωρίον γεώλοφον», τόπος ἔχων λόφους. «Ψάμμοι γεώλοφοι», λόφοι ἀπὸ ἄμμον. «Ὄρη γεώλοφα καὶ καλλίκαρπα», Στράβ. 16, ὅπου τὰ Ἀντίγραφα, Γεωλόφια, ἔχουσι. 2) γεώλοφος, ὁ· ἢ, γεώλοφον, τό· ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ γεωλοφία. 3) μεταφ. ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπὶ ἀνθρώπου μεγαλοσωμάτου καὶ ἀναισθήτου.

Γεωμετρέω, ῶ (μετρέω). Μετρῶ τὴν γῆν· μετέρχομαι τὴν Γεωμετρίαν. 2) διδάσκομαι τὴν γεωμετρίαν. π. χ. «Ἤρετο αὐτὸν, εἰ γεγεωμέτρηκεν, ἢ μουσικῆς ἐπακήκοεν».

Γεωμέτρης, ου, ὁ. Ὁποῖος καταμετρεῖ τὰ μέρια τῆς γῆς, μετέρχεται ἢ ἐξεύρει τὴν Γεωμετρίαν. Θηλ. γεωμέτρις.

Γεωμετρία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ μετρῇ τινὰς τὴν γῆν, ἤτοι τὰ μήκη, τὰ πλάτη αὐτῆς.

Γεωμετρικός, ή, όν. Ὁποῖος εἶναι ἔμπειρος εἰς τὴν γεωμετρικήν· «ἡ Γεωμετρικὴ» δηλαδ. τέχνη, ἐπιστήμη, Διογ. Λ. 3, 83.

***Γεωμετρικῶς**, ἐπίῤῥ. Κατὰ γεωμετρικὸν τρόπον, ἢ κατ' ἀναλογίαν, ὡς ἀριθμητικῶς, ἰσαρίθμως, μὲ ἴσον ἀριθμόν. π. χ. Πλουτ. Ἠθ.

σελ. 643. «Ἀριθμητικῶς, οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον». Ὑπερθ. γεωμετρικώτατα, Πολυδ. δ, 160. Cic. ad Att. 12, 5.

Γεωμιγής, έος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μὲ τὴν μεμιγμένος, ἀνακατωμένος μὲ χῶμα, Πλουτάρχ. Ἠθ. σελ. 893. καὶ Στράβ. 12, σ. 571.

*__Γεωμορέω__. Καταγίνομαι εἰς τὴν γεωργικήν, Θεοδώρ. παρὰ Εὐσεβ. προπ. Εὐαγ. σελ. 427.

Γεωμορία, ἡ (μόρος). Μοίρασις, διαίρεσις τῶν γεωργίων, χωραφίων. 2) ἡ γεωργία τοῦ διανεμηθέντος χωραφίου, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 10.

Γεωμορικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γεωμορίαν ἢ εἰς τὸν γεωμόρον. «Γεωμορικοὺς νόμους», νόμους ἕνεκεν τῆς διαιρέσεως τῆς γῆς πρὸς γεωργίαν, ἢ εἰς ὑποστατικά, Διονύσ. Ἀλικ. Γ΄. Ἀ. 10, 39., ὅς τις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ, Χωρονομικούς, εἶπε.

Γεωμόριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γεωμορία. Τὸ τῆς γῆς μόριον, γεώργιον, Ἡσύχ.

Γεωμόρος, ἢ γημόρος, καὶ, γαμόρος, καὶ, γειομόρος, ὁ, ἡ (γῆ, μείρομαι). Ὁποῖος εἰς τὴν μοίρασιν χώρας τινός, ἤτοι τῶν χωραφίων, ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἓν μερίδιον γῆς, κληροῦχος, ἀποῖος ὁποῖος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του γῆν, χωράφια. Ὁ Αἰσχύλ. (Ἱκέτ. 613) καλεῖ Γεωμόρους τοὺς πολίτας τοῦ Ἄργους· ὁ δὲ Ἡσύχ. ταυτὸν τῷ, Γειομόρος, Γεωργός, ὅςτις ἔτι προστίθησιν. «Ὁ ἐπὶ τῶν ἐγγείων τιμημάτων (κτημάτων) τὰ κοινὰ διέπων», ὅ ἐστιν, ὁ κύριος τῶν χωραφίων, ὅςτις ἐκ τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὰ ἔξοδα διὰ τὰς δημοσίους ἀξίας, **λειτουργίας** λεγομένας· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἐκαλοῦντο Γαμόροι, οἱ πλούσιοι, οἱ εὐγενεῖς, οἱ πρῶτοι πόλεως, ἢ ἐπαρχίας τινός, Valck. Ἡρ. 5, 77. 6, 22. 7, 155. Ruhnk. Τιμ. σελ. 67. Διόδ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. Θησ. κδ· Ζήτ. καὶ Γειομόρος. 2) ἐργαζόμενος, γεωργῶν τὴν γῆν, π. χ. βοῦς, κτην. 3) Γεωμόροι, οἱ τὴν γῆν μερίζοντες καὶ διδόντες πρὸς ἕκαστον (Σχολ. Θουκ. η. 21), εἶναι παρὰ Ῥωμαίοις αὐτοὶ οἱ Decemviri agris dividundis, Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. Θ΄, 52. «Τοὺς γεωμόρους ἀποδεικνύναι».

Γεωνόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ ἐν ταῖς ἀγροικίαις διανεμόμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν, Ἡσύχ. Δίων Κάσσ. σελ. 38, 5. 150, 26, 35. 501, 99. «Γεωνόμησει δὲ παρὰ Φρυνιχ. (ἐν Ἀνεκδ. Βεκκ. σελ. 32, 14), ὁ διανέμων ἐν ταῖς ἀποικίαις ἑκάστῳ τὸν κλῆρον.

*__Γεωπέδιον__, τό, ὑποκ. τοῦ γεώπεδον· ὑπὸ Σβεϊγχ. παρ' Ἡροδ. ζ΄, 28· διορθωθὲν ἐκ χειρογρ. Ἰδὲ Σαιφ. Γρηγ. Σ. 518.

*__Γεώπεδον__, τό. Ἰων. ἀντὶ γήπεδον. Κομμάτι γῆς, κτῆμα, κυρ. ἐντὸς τῆς πόλεως, Ἡροδ. ζ΄, 28. «Αὐτῷ δέ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπέδων ἐστὶ βίος», ἐσφαλμ. ἀνάγν.

Γεωπείνης, ου, ὁ (γέα, πεινῶν ἢ πένης). Ὁποῖος ἔχει μικρὸν καὶ ἀχρεῖον χωράφιον, ὀλίγην γῆν, πτωχὸς εἰς χωράφια, εἶναι πεινῶν ἢ πενόμενος γῆν, Ἡρόδοτ. Β΄, 6. Η΄, 111. Ruhnk. Τιμ. Σ. 6.

Γεωπονέω, ῶ. Δουλεύω, ἐργάζομαι, γεωργῶ τὴν γῆν.

Γεωπονία, ἡ. Γεωπονικός, καὶ, Γεωπόνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γηπονία, Γηπονικός, καὶ, Γηπόνος.

*__Γεωπορέω__, ῶ. Γεωπόρος εἰμί· περιέρχομαι γῆν τινα.

*__Γεωπορία__, ἡ. Ἡ περιήγησις, voyage.

*__Γεωπόρος__, ὁ, ἡ. Ὁ περιερχόμενος γῆν τινα, ταξειδιώτης, voyageur.

Γεωργέω, ῶ. Οὐδ. εἶμαι γεωργός, μετέρχομαι τὴν γεωργικήν· π. χ. Πλουτ. Ἀλεξ. «Γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους». 2) ἐνεργ. γεωργῶ, καλλιεργῶ. π. χ. γεωργῶ τὰ κτήματα, χώραν· πολλοὺς ἔχω τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Οὕτω καὶ «γεωργεῖν γεωργίας»· καὶ μεταφ. γεωργεῖν τοὺς ἰχθύας, ἔλαιον, οἶνον· καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, ποτίζω, κάμνω καρποφόρον. π. χ. «Ὁ Νεῖλος ... τῇ παρόδῳ γεωργεῖ τὰς ἀρούρας». Ἰδὲ Ἠλιοδ. β΄, 28. καὶ Φιλοστρ. Ἐπ. ξβ΄, σ. 944. 2) ἐντεῦθεν μεταφέρεται καὶ εἰς ἄλλα, καὶ σημαίνει φιλοπόνως ἀσκῶ, ἐπιτηδεύομαι ἢ θερίζω, ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι, καὶ συντ. αἰτ. ἢ μετὰ τῆς ἐκ. π. χ. Γεωργεῖν τέχνην. «Στάχυν γεωργεῖν», ἤτοι θερίζω καὶ καρποῦμαι. «Γεωργεῖν ἔκ τινος», ἤτοι ἐπιτηδεύομαί τι καὶ τρέφομαι ἀπ' αὐτό· καὶ μεταφ. τὴν ἀσέβειαν, ὀργὴν γεωργεῖν. Ἡσυχίαν γεωργεῖν. «Γεωργεῖν τινα», ἤτοι διδάσκειν τινὰ τὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. «Γεωργεῖν τὴν ἐκκλησίαν», ἤτοι θεραπεύειν, τιμᾶν, περιποιεῖσθαι. «Γεωργεῖν τὰς συμφοράς», ο. ε. ἐκ τῶν δημοσίων συμφορῶν ὠφελοῦμαι. λέγεται καὶ ἐπὶ πράγματος, προξενεῖν, παρέχειν, π. χ. Γρηγ. εἰς Βασιλ. «Ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄφθονον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ ποιούμεναι». Καὶ ἐπὶ μελισσῶν. «Ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀκήρατον», ο. ε. φιλοπονεῖ, δίδει.

Γεώργημα, ατος, τό. Τὸ γεωργημένον καὶ ἐσπαρμένον χωράφιον. «Τὰ γεωργήματα τῶν ἀνθρώπων», ἤτοι τὰ φυτευθέντα ὑπ' αὐτῶν.

Γεωργήσιμος, ὁ, ἡ. Καλός, ἐπιτήδειος πρὸς γεωργίαν, Διόδ. Σικ. ὡς, τόπος, χωρίον.

Γεωργία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ γεωργεῖν τὴν γῆν· ἡ τῆς γῆς ἐργασία· καὶ ἐν γένει, πᾶσα καλλιέργεια, γεωργικὴ οἰκονομία, κυρίως τε καὶ μή, π. χ. Πρὸς γεωργίαν Χεῤῥονήσου τραπόμενοι (Θουκ. Α΄, 11). Γρηγ. «Ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστίν». 2) γῆ, χωράφι, τὸ ὁποῖον γεωργεῖται ἢ ἐγεωργήθη. «Γεωργίας μὴ μεγάλας ἐργάζεσθαι», Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. 6, 37.

Γεωργικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν γεωργίαν, ἢ διαλαμβάνει περὶ αὐτῆς, ὡς, βίος, νόμος, σκεῦος, σύγγραμμα· καί, «Γεωργικὴ ὑπακ. τέχνη. 2) ἐπιτήδειος, εἰδήμων τῆς γεωργίας, ἢ ἀγαπῶν νὰ καταγίνηται εἰς αὐτήν. Γεωργικώτερος, ἐπίθ. τοῦ Ἰσοῦ. Ἐπίῤῥ. Γεωργικῶς.

Γεώργιον, τό. Ἡ γεωργία. 2) τὸ χωράφιον. 3) ὁ ἐκ τῆς γεωργίας καρπός, ὡς τὸ Κυνήγιον, Κυνηγία.

Γεώργιος, ὁ, ἡ· νεώτερος τύπος, ἀντὶ γεωργός, ζευγίτης.

*__Γεωργίτης__, ὁ. Ταυτὸν τῷ, γεωργός.

Γεωργός, ὁ, ἡ. Ὁποῖος γεωργεῖ, δουλεύει τὴν γῆν, καὶ οὐσιαστ. ὁ ζευγίτης, ὁ γεωργός, ὁ θεραπεύων τὴν γῆν. «Γεωργὸν βοίδιον», βόδι ζευγιτικόν, Ἀριστ. Ἀχ. 1036. 2) ἐπιμελητὴς τῶν φυτῶν. 3) γεωργὸς παρὰ τοῖς ἁγίοις πατράσι καὶ βιβλίοις ὁ Θεός, καὶ γεωργοί, οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ. (ἐκ τοῦ ἔργω)

Γεωργώδης, εος, ὁ, ἡ. Ὅμοιος μὲ τὸν γεωργὸν ἢ μὲ τὴν γεωργικὴν οἰκονομίαν, ἢ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Γεωργοῦ. π. χ. «Κατὰ δὲ τὸ γεωργῶδες».

Γεωρυχέω, ῶ. Σκάπτω, ὑποσκάπτω τὴν γῆν οὕτως, ὥστε νὰ ἔλθῃ ἄνω, ἀνακοδογυρίζω σκάπτων, Ἡρόδοτ. Δ΄. 20. Αἰλιαν. Ζ. Φ. 16, 15. Κλημ. Ἀλ. σελ. 242. «Τὸ χρυσίον καὶ τοὺς λίθους γεωρυχοῦσι», ἐκ τοῦ

*__Γεωρυχία__, ἡ. Σκάψιμον τῆς γῆς ἄνω καὶ κάτω, Αἰλιαν. Ζ. Φ. 6, 43. «Μυρμήκων γεωρυχίαι».

Γεωρύχος, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὁποῖος ὑποσκάπτει καὶ κάμνει λάκκους, τρύπας εἰς τὴν γῆν, Ἡσυχ. ὡς σπάλαξ, ζῶον.

*__Γεωσπορέω__, ῶ. Τὴν γῆν σπείρω, γεωργῶ, Ὑμνῳδ.

*__Γεωτομία__, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου σχίσις τῆς γῆς, γεωργία, Μάξ. περὶ κατορχῶν 499. ἐκ τοῦ

Γεωτόμος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γειτόμος (ἐκ τοῦ τέμνω γῆν).

Γεωτραγία, ἡ (τραγεῖν, τρώγω). Ἡ ἐκ τῶν τῆς γῆς καρπῶν τροφή, Ἱπποκρ. Σ. 513, 19.

Γεωφανής, έος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὁποῖος φαίνεται ὡσὰν γῆ, χῶμα, Θεόφρ. περὶ Λιθ.

Γεωφάνιον, τό (γέα, φαίνω). Τόπος μεταλλοῦχος τῆς νήσου Σάμου, ὅπου ἰατρικὰ γῆς εἴδη εὑρίσκοντο.

Γεωφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Γῆς, χώρας ἐπιτηρητής, φύλαξ, Σουίδ. ἐν Λ. Γεώρες. (ξ)

Γεωχαρής, τὸ -- ές (χαίρω). Ὁποῖος χαίρεται τὴν γῆν, τὰ χωράφια, ἤτοι ἀγαπᾷ νὰ κατοικῇ εἰς τοὺς ἀγρούς. 2) χαμηλός, ὁ πάντοτε ἐπάνω τῆς γῆς κείμενος, ἕρπων, ὡς τὰ μικρὰ φυτά, χαμερπής. Ζήτ. Γογγύλη.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Η.

Γῆ, ῆς, ἡ· Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, γαῖα, καὶ γέα· ἐκ τοῦ, γάω, γῶ, τὸ χωρῶ· ἡ τὰ πάντα χωροῦσα. Καθόλου λαμβανομένη εἶναι ὅλη ἡ σφαῖρα αὐτῆς, μερικῶς δέ, ἀντὶ τοῦ, τόπος, χώρα, πατρίς, χωράφιον, ὑποστατικόν, ἀγρός· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, χῶμα. Καὶ ὁ Ὅμ. χρῆται ἐνίοτε τῷ Ἀττ. τύπῳ γῆ ἀντὶ γαῖα, «Γῆν πρὸ γῆς», ἀπὸ γῆς εἰς γῆν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, Αἰσχ. Προμ. 683. Ἀρ. Ἀχ. 235. «Γῆν καὶ ὕδωρ αἰτεῖν καὶ διδόναι», σύνηθες σύμβολον ὑποταγῆς, παρ' Ἡροδ. συχνάκις. «Κατὰ γῆν», διὰ ξηρᾶς. «Κατὰ γῆν στέλλεσθαι», διὰ ξηρᾶς ταξειδεύειν. «Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι», ἢ θεραπεύειν, ο. ε. καλλιεργεῖν. Ἡ πληθ. γαῖ, γεῶν καὶ συναίρ. γῶν κτλ. εἶναι παρὰ δοκίμοις συγγραφεῦσι πολλὰ σπάνια, Valck Ἡροδ. 4, 198. πρβ. Schaef. mel. p. 15.

Γηγενέτης, ου, ὁ, = Γηγενής.

Γηγενής, έος, ὁ, ἡ (γένω). Ὁ ἀπὸ τῆς γῆς γεγονώς, ὁποῖος ἐγεννήθη, ἔλαβε τὴν ὕπαρξίν του ἀπὸ τὴν γῆν, ὁ ἐκ γῆς, συσταθείς, παραχθείς, τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἶναι ἡ γῆ· ὡ., πῦρ γηγενές, γηγενὴς βολβός, μύκητες γηγενεῖς. 2) ὁ τὰ γήινα φρονῶν, ἁμαρτάνων. — Ὡς οὐσιαστ. α) υἱὸς τῆς Γῆς. κυρ. Τιτάν, Γίγας, ὅθεν **Γηγενεῖς**, οἱ Γίγαντες, ὡς καὶ γηγενεῖς περιληπτικῶς οἱ ἄνθρωποι. β) ὁ ἐντόπιος, ὡς καὶ αὐτόχθων, Πλουτ. Ἀποφθ. σελ. 177. «Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς».

Γήδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γῆ. Μικρὰ γῆ, κυρ. μικρὸν χωράφιον, χωραφάκιον.

Γῆθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ τὴν γῆν, ὡς τό, οἴκοθεν.

Γηθέω, ῶ. Μ. ήσω, Παρακ. γέγηθα (γαίω, ἥδομαι). Χαίρομαι (Ζήτ. Γήθω καὶ Γαίω), Ὀδυσ. Ο, 165. Συντάττ. δοτ. ἢ μετὰ τῆς ἐπί, ὡς, «Πλούτῳ, ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασι γεγηθώς»· ἐνίοτε καὶ αἰτ. ὡς Ἰλ. Θ, 377, παραβ. Valck. Ἱππ. 1339. «Τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;» (Ἰλ. Ι, 77). ἢ αἰτ. συνεκδ. ὡς, «γηθόμενος κῆρ». Ἰωσήπ. Γενεσ. σελ. 20. «Ὁ δὲ γηθομένῳ ποδὶ κατ' αὐχένα πατήσας αὐτόν». Ἐκ τοῦ γηθέω τὸ Δωρ. γεγαθέω. Ὁ Ὅμηρος δὲν μεταχειρίζεται ποτὲ τὸν ἐνεστῶτα γηθέω, ἀλλὰ τὸν παρακείμενον γέγηθα ἀντὶ τοῦ ἐνεστῶτος, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις ἐν χρήσει. Τὸ γέγαθε ὡς τῷόντι παρακ. ἀπαντᾷ παρὰ Νεμ. Πινδ. 3, 33. Dissen.

Γῆθος, εος, τό. (Πλούταρχ. εἰς Ἄγησ. 29.) Γ., Γηθοσύνη, ἡ (γηθέω). Χαρούμενη καρδία, χαρά, Ἰλ. Ν, 29. Φ, 390. Τὸ πληθ. τοῦ γηθοσύνη εἶναι σπάνιον· π. χ. γηθοσύνῃσι παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. β΄, 878· δ΄, 620. Ὑμ. Ὅμ. Δημ. 437. Ζήτ. Γαίω. ἐκ τοῦ

Γηθόσυνος, η, ον· καί, ὁ, ἡ· καί, γηθαλέος, α, ον. Ἐπίῤῥ. γηθοσύνως. Χαρούμενος, εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, γεμάτος χαρᾶς εἴς τι, τινί, Ἰλ. Κ, 122.

Γηθυλλίς, ίδος, ἡ· ὑποκ. τοῦ γήθυον.

Γήθυον, τό. Ἀμπελόπρασον, πρασολίδα, gethyum.

Γήθω, ἄχρ. ἐνεστ., ταυτὸν τῷ παραγώγῳ γηθέω,

ὅθεν, γέγηθα, γεγηθώς, καὶ, γεγηθότως, Ἰλ. Θ, 555. Ὀδ. Ζ, 106. Ζήτ. Γαίω. Πρῶτος ὁ Κόϊ. Σμυρ. ἔχει τὴν μετοχ. γηθόμενος. Ἰδὲ παραδείγματα τινὰ ἐν τῇ λέξει γηθέω.

Γήϊνος, η, γήϊος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ γῆν, χωματένιος. 2) φθαρτός. Ἐπίῤῥ. γηΐνως.

Γηΐτης, καὶ συναιρ. γήτης, ου, ὁ. Γεωργός, αὐτόχθων.

Γηλεχής, έος, ὁ, ἡ (λέχος). Στρωμένος, κείμενος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, χαμαιεύνης, Καλλιμ.

Γήλοφος, ὁ, = Γεώλοφος, σημ. β΄. Λόφος, Ξενοφ. Ἀναβ. α΄, 58.

Γῆμαι, γήμας, γήμασθαι, γημάμενος, ἀπαρ. καὶ μετοχ. ἀόρ. α. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ γαμέω.

Γημόρος, ὁ, = Γεωμόρος.

Γηουχέω, καὶ γηοχέω, ῶ. Ἔχω γῆν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου. ἐκ τοῦ

Γηοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅποιος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του γῆν, χωράφια, ὑποστατικά· ταυτὸν τῷ, Γαιοῦχος. Τοιοῦτον καὶ τό, Γηόχος, ἐκ τοῦ Ἰων. Γηοχέω, ἀντὶ γηουχέω, ἔχω γῆν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Ἡρόδοτ. Ζ΄, 190. 2) ἐπίθετον θεοῦ, ἐφ' ὅσον περιλαμβάνει καὶ ὑπερασπίζεται μίαν χώραν· κυρ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος. πρβλ. γαιήοχος.

Γηοχέω, Ἰων. ἀντὶ γηουχέω, Ἡρόδ. 7, 190.

Γηπάτταλος, ὁ. Πάτταλος γῆς, Λουκ. Λεξ. κ. β΄. »Σκόροδά τε αὖρον . . καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξαιμι, ἴσθι ἐννοεῖ, καθὼς φαίνεται, τοὺς βαφάνους διὰ τὸ ἔχειν ῥίζας ἐπιμήκεις.

Γήπεδον, τό, = γεώπεδον. Χωράφιον, καὶ μάλιστα τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας, οἷον, κηπίον.

Γηπετής, έος, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅποιος πίπτει, ἢ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, Εὐρ. Φοιν. 672.

Γηπονέω, ῶ· ταυτὸν τῷ, γεωπονῶ, Εὐριπ. Ῥῆσ. 75. ὅθεν

Γηπονία, Γηπονικός, Γηπονικῶς, καί, Γηπόνος, = Γεωπονία, κ. τ. λ. Κυρ. κατὰ Ἰουλιαν. σ. 350. Κύσταθ.

*Γηπόνιον, τό· ταυτὸν τῷ, γεώργιον, Βασιλ. Σελευκ. σ. 11. 18.

*Γηπόνομον, τό. Ὀνομα φυτοῦ, Δημήτρ. Ἱερακοσοφ. σ. 113.

*Γήποτος, ὁ, ἡ· Δωρ. γάποτος (πίνω). Ἐκ τῆς γῆς ποθείς, ποτισθείς, Αἰσχ. Περσ. 621, καὶ Χοηφ. 97, 164. »Γάποτοι τιμαί, χοαί. Γάποτος χύσις.

Γήρᾳ, δοτικ. Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντί, γήραϊ, ἐκ τοῦ, γῆρας.

Γηραιός, ά, όν· ἡ, Γηραλέος, α, ον, ἡ, Γηράλιος (γῆρας). Παλαιὸς τῇ ἡλικίᾳ, γέροντας. Ἐκ τοῦ, Γῆρας, ὡς τὸ Γεραιός, ἐκ τοῦ, Γέρας· ἡ λέξις γηραιὸς κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. 376. »Γηραιὲς πούςμ, Εὐριπ.

Γήραμα, τό, = Γήρειον, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀράτου Διοσημ. 931., ὅπου ἔτι καί, γήραμος, κεῖται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Γηράμων.

Γηρᾶναι (ἀπαρ. ἀόρ. β΄. τοῦ γηράω, γηράσκω), καί, Γηράντεσσι, Γηράς, ἰδὲ Γήρημι, καὶ γηράσκω.

*Γήρανσις, εως, καί, γήρασις, ἡ. Ἡ κλίσις, πόρευσις, βάδισις ἐπὶ τὸ γῆρας, Ἀριστ. καὶ Ἀμμών.

*Γηραός, ό, ἡ, = γηραιός.

Γῆρας, τό, παρ' Ὁμ. Γεν. γήραος, ἡ γήρως Ἀττ. κατὰ συναίρ. (οὐδέποτε γήρατος), Δοτ. γήραϊ, καὶ Ἀττ. κατὰ συναίρ. γήρᾳ, Σοφ. Αἴ. 507 καί, Ὀδυσ. Λ, 132. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡ γεροντικὴ ἡλικία, τὸ γηρατεῖον, τὰ γηράματα. Παρ' Ὁμ. πάντοτε μὲ τὰ ἐπίθετα, λυγρόν, στυγερόν, χαλεπόν. »Ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ἢ ἐπὶ γήρως ὀδῷ, ἀντὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ γηρατείου. »Τὸ τῆς λήθης γήρας, ἀντὶ τὸ εὐκόλως λησμονοῦν γῆρας. Γήρᾳ ὡς ἐπίῤῥ. ἀργά (Σοφ. Ἀντιγ. 1353). Καὶ μεταφ. »Γῆρας (τὸ δέρμα) ὄφεις ἐκδύνουσι. »Ἀποδύεται τὸ γῆρας τῆς ἁμαρτίας. »Γῆρας ἡμέρας, ἡ ἑσπέρα. »Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος (Αἰσχύλ. ἑπτ. ἐπ. Θηβ. 682.), τοῦτο τὸ σφάλμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξαλειφθῇ ποτέ. Ὁ σχηματισμός, Γῆρος, τό· Δοτικ. Γήρει, εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς Ο΄. Ζήτ. καί, γέρας.

Γηράσκω, ἡ, Γηράω, Μ. άσω, Ἀττ. άσομαι. Παρ. γεγήρακα, Ἀορ. α΄. ἐγήρασα· ὁ Ἀορ. β΄. ἀπαρ. γηρᾶναι πλέον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττ., παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις γηρᾶσαι, Pierson. Μοίρ. σ. 115. Θωμ. Μ. σ. 192. Μετ. ἀόρ. γηράς, ποιητ. καὶ κοιν. γηράσας. —Γηράσκω, κυρίως τε καὶ καταχρηστικῶς, π. χ. Ἰλ. Π, 197: Η, 148. »Ἐνὶ Μεγάροισιν ἐγήρα. Ὀδ. Ξ, 67. »Αὐτόθ' ἐγήρα. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 727. »Τὸ τῆς δε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος. Ἀθην. 13. σ. 600. »Οὔποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται. 2) παρ' Αἰσχ. Ἱκ. 907 εὑρίσκεται τὸ ἐγήρασαν ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ. »Οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ, ἤγουν, δὲν μὲ ἔθρεψαν ἕως εἰς τὰ γηρατεῖα, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, μ' ἐγήρασαν τὰ πάθη. — Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἀορ. γηράς εἶναι ὁ ἴδιος ὡς καὶ διδράσκω, ἔδραν, δρᾶναι, δράς, ἤγουν γηρῶ, γήρημι, γηρᾶναι, γηράς, γεν. γηράντος, οἷον, γηράντων ἀνδρῶν, καὶ ἡ δοτ. γηράντεσσι, ἡ αἰτ. γηράντας· (ἄσομαι, Ἀρ. Ἱππ. 1313.). Γηράσκομαι, ὡς μέσον, εὑρίσκεται μόνον παρ' Ἡσιόδ. (ἰδὲ Πλουτ. Ἠθ. σ. 415.) »Τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται. (Ὁ Ὁμ. ἔχει ἐκ μὲν τοῦ γηράω τὸν παρατατ., ἐκ δὲ τοῦ γηράσκω τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ., ἔτι δὲ τὸν μετοχ. ἀόρ. γηράς, Ἰλ. Β, 663. Π, 325. 197. Ὀδ. Δ, 210. Η, 120. καὶ Ἡσ. Ἔ. 186.)

Γήρειον, τό· ὡς, »Γήρειον Ἀκάνθης, τὸ λευκὸν ἄνθος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς χνοῦδι ἐπάνω εἰς τὸν στάχυον τινῶν φυτῶν, τὸ ὁποῖον, ὅταν φυσήσῃ τινάς, πίπτει· ἄλλως πάππος, Λατ. Pappus. Federkrone, Γερμ. Ζήτ. Πάππος.

Γήρημι, ἀχρ. ταυτὸν τῷ, γηράω, γηράσκω· ὅθεν τό, γηρᾶναι, καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 197. »Ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε γηράς, ἀντὶ τοῦ, γηράσας. Ὅθεν »Γηράντων ἀνδρῶν. Γηράντεσσι τοκεῦσιν. Γηράντας τιμῶνα, παρὰ τῷ Ἐτυμολ., ὅστις ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν »Γηρείς· καί, Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυλότερος, ἢ ὡς Ἰωνικόν, ἐκ τοῦ Ξενοφάνους ἀναφέρει.

Γηροβοσκέω, ῶ (γηροβοσκός). Τρέφω, θεραπεύω ἕνα γέροντα, ἢ εἰς τὰ γηράματα· ἐξαιρ. τοὺς γέροντας καὶ ἀδυνάτους γονεῖς. Παθητ. λαμβάνω περιποίησιν, τρέφομαι εἰς τὰ γηράματα, Ἀριστοφ. Ἀχ. [illegible]

Γηροβοσκία, ἡ. Τὸ τρέφειν, ἐπιμελεῖσθαι, θεραπεύειν τοὺς γέροντας, ἢ εἰς τὸ γῆρας, Πλουτάρχ. Ἠθ. Σ. 111. ἐκ τοῦ

Γηροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅποιος τρέφει, ἐπιμελεῖται τοὺς γέροντας, ἢ ἐν τῷ γηρατείῳ, μάλιστα γέροντας καὶ ἀδυνάτους γονεῖς.

Γηροκομεῖον, τό, = γηροντοκομεῖον.

Γηροκομέω, ῶ. Ἐπιμελοῦμαι, θεραπεύω, τρέφω τοὺς γέροντας· ὡς καὶ τό, γηροβοσκέω.

Γηροκομία, ἡ, = γηροβοσκία, Ἰωσηπ. ε΄, 9, 4.

*Γηροκομικός, ή, όν. Εἰς γηροκομίαν ἀνήκων· μάλιστα δὲ »γηροκομικὸν μέρος τῆς τέχνης«, ἤτοι ἰατρικῆς, ὅπερ πραγματεύεται περὶ τοῦ πῶς δεῖ περιποιεῖσθαι τὰ τῆς ὑγείας τῶν γερόντων.

*Γηροκομίτης, ὁ. Ὁ διὰ τὸ γῆρας τρεφόμενος, ἐνδεὴς γέρων, Τζέτζ. Χιλ. 11, 27.

*Γηροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), = γηροβοσκός, Ἡσιοδ. Θεογ. 605. Εὕρηται καὶ γεροκόμος.

Γῆρος, τό, = γῆρας, παρὰ τοῖς Ο΄.

Γηροτροφεῖον, τό. Τόπος, ὅπου τρέφονται οἱ γέροντες· ἐκ τοῦ

Γηροτροφέω, ῶ. Τρέφω τοὺς γέροντας, σιτίζω, ἢ περιποιοῦμαι αὐτούς, Ἰσοκρ.

Γηροτροφία, ἡ· ταυτὸν τῷ, γηροβοσκία.

Γηροτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων, περιποιούμενος, σιτίζων γέροντας, Εὐριπ.

Γηροφορέω, ῶ. Φέρω, βαστάζω τὸ γῆρας ἢ ἐν τῷ γηρατείῳ, Πλουτ. Ἠθ. σ. 983. ἐπὶ Ἀλκυόνος. »Ὅταν δὲ διὰ γῆρας ἀσθενὴς ὁ ἄῤῥην γένηται συνέπεσθαι καὶ βαρύς, ὑπολαβοῦσα γηροφορεῖ καὶ γηροτροφεῖ«.

*Γηρυγόνος, ὁ, ἡ (γῆρυς, γένω). Φωνήν, ἦχον προξενῶν, γεννῶν. »Γηρυγόνη«, Ἐπίθ. Ἠχοῦς, παρὰ Θεοκ. Συρ. 6. »Κούρας γηρυγόνας«.

Γήρυμα, ατος, τό (γηρύω). Ἦχος, φωνή. Αἰσχύλ. Εὐμ. 569. σάλπιγξ. . . .

Γῆρυς, υος, ἡ. Φωνή, μεγάλη καὶ καθαρά, ἦχος, ᾆσμα, Ἰλ. Δ, 437. »Οὐδ' ἴα γῆρυς«, ο. ε. οὔτε μία φωνή. »Στοιόεσσα, πολυχορδοτάτη, Ἑλληνική, φθέγματος συνήθης γῆρυς«, Πλουτ. Σοφ. Εὐριπ. (ἐκ τοῦ κράω, κάρυς, κῆρυς, γῆρυς.)

Γηρύω, Μ. ύσω. Ἐκβάλλω φωνήν, λέγω, ὁμιλῶ, φωνῶ, ᾄδω, ψάλλω, ἠχῶ· ὡσαύτως καὶ μέσος, Ὕμ. Ὁμ. Ἑρμ. 426. Τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἔστι συχνάκις ἐν αἰτιατ., Ἡσιοδ. Ἔ. 258. »Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον«. Πινδ. Ὀλ. 2, 158. »Κόρακες ὡς ἄκραντα γαρύετον«. Πυθ. 4, 166. »Γάρυον τοιαῦτα«. Εὐρ. Ἱππ. 213. »Οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσεαι«. Γαρύεν, Δωρ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 5. ἀντιγηρύειν, ψάλλειν, οἷον, Νεμ. 3, 55. »Γλυκύ τε γαρυόμενον«. Ἰσθμ. 1, 48. — τινὶ ἢ πρός τινα, συνερίζομαι, ἁμιλλῶμαι κατὰ τὸ ψάλλειν. Ὁ Πινδ. χρῆται τῷ Δωρ. γαρύω, ἔνθεν τὸ Λατ. garrio. Εὑρίσκεται καὶ τὸ παθητ. σημαῖνον φθέγγεσθαι, λέγειν, καὶ αὐτὸς ὁ ἀόριστος ἐγηρύθην, Εὐριπ. Ἱππ. 1074 καὶ Ἱκετ. 460. (Τὸ Ὕψιλον εἶναι ἐν μὲν ἀορ. καὶ μέλ. πανταχοῦ μακρόν, ἐν δὲ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν τοῖς δακτυλικοῖς στίχοις ὡς ἐπιτοπολὺ βραχὺ μὲν πρὸ βραχείας συλλαβῆς, μακρὸν δὲ πρὸ μακρᾶς, ὡς (βραχὺ) παρ' Ἡσ. »Γηρύετ' ἀνθρώποισι καὶ (μακρὸν) παρ' Αἰσχ. Προμ. 78. »Ὁμοία μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται«.)

*Γηροβοσκέω. Ταυτὸν τῷ, γηροβοσκέω.

*Γηρωκοσμέω· ταυτὸν τῷ γηροκοσμέω, πρβ. Lobeck. Φρυν. σ. 692.

Γήρως, Γενικ. κατὰ συν. ἀντί, γήραος, ἐκ τοῦ, γῆρας.

Γήτειον, καί, γήτιον, τό, Ἀττ. ταυτὸν τῷ, γήθυον.

Γήτης, ου, ὁ· κατὰ συναίρ. ἀντί, γηΐτης. Γεωργός, χωρικός, ζευγίτης, Σοφοκλ. Τραχ. 32.

Γητομέω, ῶ. Τέμνω, κόπτω, χωρίζω τὴν γῆν· καὶ καινοτομέω. Δωρ. γατομέω. ἐκ τοῦ

Γητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ χωρίζων, κόπτων, τὴν γῆν, ὡς, δίκελλα, βοῦς.

Γηφάγος, ὁ, ἡ, = Γαιηφάγος.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Ι.

Γι, ἰδὲ γε, σελ. 395. στήλ. β΄. στίχ. 22.

Γιγανταῖος, αία, αῖον, ἡ, Γιγάντειος, α, ον. Μέγας ὡς ὁ Γίγας, ἀπὸ γίγαντα, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτόν.

*Γιγαντία, ἡ. Πόλεμος Γιγάντων, Φιλόστρ. σ. 518.

*Γιγαντιαῖος, ταυτὸν τῷ, Γιγανταῖος.

Γιγαντιάω, ῶ. Μ. άσω. Εἶμαι ἢ πράττω ὡς γίγας, ἢ φρονῶ τὰ τῶν γιγάντων, Ποσειδῆς παρὰ Σουίδ. ὡς τό, γεροντιάω.

*Γιγαντικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς γίγαντας.

*Γιγαντογενής, ὁ, ἡ. Γιγάντειος, ὡς, γυνή.

*Γιγαντόκτιστος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ γιγάντων κτισθείς, ὡς, πύργος.

Γιγαντολέτειρα, ἡ, Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ· θηλ. τοῦ

Γιγαντολετήρ, ῆρος· ἡ, Γιγαντολέτης, ου· ἢ Γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ (ὄλλυμι). Ὅποιος

φθείρει, φονεύει τοὺς Γίγαντας. Θηλ. Γιγαντολέτειρα καὶ Γιγαντολέτις, ἡ· ἰδὲ ἀνωτέρω.

Γιγαντομαχία, ἡ. Ἡ μετὰ τῶν Γιγάντων μάχη, πόλεμος τῶν Γιγάντων, Πλάτ.

*Γιγαντομίμητος, ὁ, ἡ. Ὁ μιμούμενος τοὺς Γίγαντας, Γε. Συγκελ. σ. 79.

*Γιγαντοπάλαμος, ὁ, ἡ. Ὁ χεῖρας Γιγάντων ἔχων, ἀνδρεῖος, Κωνστ. Μαν. Χρον. σ. 115, 127.

Γιγαντοραίστης, ου· ἡ, γιγαντόραιστος, ὁ (ῥαίω). Ἐξολοθρευτὴς τῶν Γιγάντων, Λυκοφρ. 63.

*Γιγαντόσωμος, ὁ, ἡ. Ὁ σῶμα Γιγάντειον ἔχων, Κ. Μαν. Χρον. σ. 127.

*Γιγαντοφθόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φθείρων τοὺς Γίγαντας.

*Γιγαντοφόνος, ὁ, ἡ (φονεύω). Ὁ φονεὺς τῶν Γιγάντων, ὡς, δόρυ.

*Γιγαντοφόντης, ὁ· καὶ θηλ. Γιγαντοφόντις, ιδος, ἡ, = Γιγαντοφόνος.

*Γιγαντόχειρ, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων χεῖρας Γίγαντος.

Γιγαντώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος Γίγαντι, ὡσὰν γίγας, π. χ. σῶμα, ψυχή.

Γίγαρτον, τό. Ὁ σπόρος (τὸ κουκούτζι) τῆς σταφυλῆς, σταφυλοκούκουτζον. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· ὅθεν

Γιγαρτώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Γεμάτος ἀπὸ γίγαρτα· ἤ, ὅμοιος μὲ γίγαρτα. «Τὸ γιγαρτῶδες ἐν ταῖς ληκύθοις.

Γίγας, αντος, ὁ. Γίγαντας συνήθ. πληθ. οἱ Γίγαντες· ἦσαν δὲ οὗτοι (ἐν Ὀδ. Η, 59. Κ, 120) γιγαντιαῖον, ἄγριον, τοῖς θεοῖς μισητὸν καὶ τέλος ὑπ' αὐτῶν ἐξολοθρευθὲν γένος. Ἡ ἱστορία αὐτῶν παρ' Ἀπολλοδ. Παρ' Ἡσιοδ. Θ. 185. υἱοὶ τῆς Γαίας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα ἰσοδύναμον τῷ, γηγενής. Γίγαντες παρὰ τὸ ἐν γῆς ἰέναι, ὡς οἱ Ἐτυμολόγοι (Ἐτ. Μ. σ. 231, 30.) μυθολογοῦσι, συμφώνως καὶ τοῦ Ὀρφέως αὐτοῦ ἐν ἱεροῦ λόγου βιβλ. η'. «Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν, οὕνεκα γῆς ἐγένοντο, καὶ αἵματος οὐρανίοιο». Ἀπὸ Αἰσχ. καὶ ὕστερον λέγεται προσηγορικῶς καὶ πᾶς τις γίγας, ἤτοι ὡς οἱ Γίγαντες, ἐναντιούμενος τοῖς θεοῖς ἥρως, μάλιστα δὲ οἱ μεγάλοι τῷ σώματι καὶ ἀνδρείᾳ ἥρωες καὶ ἄλλοι, ὡς παρ' Αἰσχ. Θηβ. 426, ὁ ἀκαταμάχητος, ἀνίκητος πολεμιστής, καὶ ἐν Ἀγαμ. 701. «Ζεφύρου γίγαντος αὔρα», ἰσχυροῦ, δυνατοῦ σφοδροῦ· ἄρα, εὐσθενής, ἰσχυρὸς κατὰ τὴν τοῦ σώματος ἕξιν· ἄγαν εὔρωστος· θεομισὴς καὶ ἀντίθεος· παμμεγέθης ἄνθρωπος· καθ' ὑπερβολὴν ἀσεβὴς καὶ ὑπερήφανος καὶ τῇ οἰκείᾳ ῥώμῃ τὸ πᾶν ἐπιτρέπων, Ἑσλησ.

Γιγγίδιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, κιχώριον, gingidium, Διοσκορ. Β'. 167. Πλίν. 20. 5. Artedia squammata, κατὰ τὸν Ῥασουβόλφ. Ἕτεροι νομίζουσιν, ὅτι τοῦτο ὑπάρχει τό, Tordylium syriacum, ἢ Daucus gingidium, Λιν.

*Γιγγίς, ίδος, ἡ. Ἡ γογγύλη, γογγυλίς, Ἀλ. Τραλλ. 8, σ. 140. 9, σ. 323, 326.

Γιγγλισμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, κιχλισμός, Ἡσύχ. γαργαλισμός, ἀπὸ χειρῶν γέλως· καὶ ὁ Σουΐδας γράφει τὰ αὐτά.

Γιγγλυμοειδής, έος, οῦς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Γιγγλυμοῦ.

Γίγγλυμος, ἐνίοτε καὶ γιγγλυμός, ὁ. Τρόπος τῆς κλειδώσεως τῶν κοκκάλων, ἤτοι ἀντεμβολὴ ἐξοχῆς τινος πρὸς τὴν κοιλότητα, οἷα περ ἡ κατὰ τὸν πῆχυν πρὸς τὸν βραχίονα, ginglymus. 2) ἐπὶ τοῦ θώρακος, ἡ ἕνωσις καὶ κλείδωσις, ἤτοι ὁ ἁρμός, ὅπου κλειδόνεται, Ξενοφ. Ἱππ. ΙΒ'. 6. Ὁ Ἡσύχ. ἐπὶ τοῦ θώρακος ἑρμην. τοῦτο ἀντὶ τοῦ στροφεύς. 3) ἐπὶ θυρῶν, ὁ στρεφόμενος γόμφος, αἱ ῥεζέδες. Οὕτως ὀνομάζει καὶ Γαλην. (ἐν Γλωσσαρίῳ) Γιγγλυσμοὺς τὰς θύρας, ὅταν ἑρμην. τό, γιγγλυμόω· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ Γιγγλύματα, τὸ ὁποῖον παραβάλλ. μὲ τὸ τοῦ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Δ. 4. καὶ Ἱππιατρ. Ἀρχ. Γ'. 5. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καί, εἶδος φιλήματος. Φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, Γλύφω, Γλυμός, Γιγγλυμός. Παρὰ τοῖς Μαθημ. Παλ. Σελ. 41. κεῖται, Γιγγλύμους, ἀλλ' ἐν Ἀντιγράφ. «τοὺς Γιγγλυσμούς», φέρεται».

Γιγγλυμοῦσθαι, παθ. Κλειδόνεσθαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλυμοῦ, Ἱπποκρ. ἄρθρ. Σ. 810.

Γιγγλυμώδης, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γιγγλυμοειδής.

Γιγγλυμωτός, ὁ, ἡ. Κλειδωμένος, βαλμένος εἰς τὴν κλείδωσιν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ γιγγλυμοῦ· μεταφ. συνηρμοσμένος. Φιλ. Μαθημ. ἀρχ. Σ. 91. «Γιγγλυμωτὰς σανίδας συγκλειομένας καλωδίοις».

Γιγγραίνω, Μ. ανῶ. Παίζω τὴν Γίγγραν. ὅθεν

Γιγγραντός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐπαίχθη, ἐψάλθη εἰς τὴν Γίγγραν, ἢ θέλει παιχθεῖ, Ἀθήν. ὡς, «γιγγραντὰ μέλη».

Γίγγρας, ου, ὁ· καί, Γίγγρα, ἡ· καί, Γίγγρος, ὁ. Ἐλέγετο μικρός τις αὐλὸς τῶν Φοινίκων (τζαμπούλι), λυπηρόν τινα ἦχον ἀποδίδων. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τὴν σημασίαν τοῦ, gingrire, καὶ gingritus, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν χηνῶν· ἀλλ' ὁ Φέστιος παράγει ἐκ τούτου ἔτι καὶ τό, Gingrinas, genus quoddam tibiarum exiguarum, καὶ ἔχει gingrinator, tibicen, γιγγριστής, αὐλητής. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Γιγγρίαι, αὐλοὶ μικροί, ἐν οἷς πρῶτον μανθάνουσιν· ὁ δὲ Ἀθην. Γιγγραίνοις αὐλοῖς. Εἶπαν ἔτι καὶ χηνίζειν, ἐπὶ τοῦ τοιούτου ἤχου. Ζητ. Χηνίζω.

Γιγγρασμός, ὁ. Τὸ παίζειν εἰς τὴν Γίγγραν, καὶ ὁ ἦχος αὐτῆς.

Γίγνομαι, Ζήτ. Γίνομαι. (1)

Γιγνώσκω, Ζήτ. Γινώσκω.

Γίννος, ὁ (ὅθεν τὸ Λατ. hinnus). Τὸ μουλάριον (ἡ ἡμίονος), τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ εἶναι ἡ ὄνος, καὶ ὁ πατὴρ ἵππος· τὸ δὲ ἐναντίον, ἤγουν, ἐκ φοράδας καὶ ὄνου, λέγεται Ὀρεύς, καὶ Λατιν. Mulus. Οὕτως ἡρμήνευσαν οἱ Λατῖνοι τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. ΙΖ', 24. καὶ Ζώων Γενέσ. Β', 8. (καὶ ἑξ. Στεφ. 6, 24, 1.), κατὰ τὸν ὁποῖον κυρίως εἶναι, γίννος, γιννός, γῖνος, ἰννός, ἢ ἴννος, ἢ ὕννος ἐν μικρὸν καὶ σχεδὸν ἐπικάρπιον ἢ καί τινος ἡμιόνου γέννημα. (συγγ. τῷ, νάννος, mannus.)

Γίνομαι, καὶ κατὰ τὸν ἀρχαιότερον τύπον, γίγνομαι, Ἀποθ. Μέσον (ἐκ τοῦ γένω, γέγνω, γέγνω, γίγνομαι), Μ. Γενήσομαι, Παρακ. Γεγένημαι· καί, Γέγονα (παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικοῖς καὶ Λυρικοῖς, γέγαα καὶ ἡ μετοχ. γεγαώς, ἰδὲ γάω), Ἀόρ. β'. Ἐγενόμην. Οἱ παθητικοὶ χρόνοι ἐγενήθην καὶ γενηθήσομαι εὑρίσκονται μόνον παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ. Τὸ Γίγνομαι ἢ γίνομαι σημαίνει.

Α'. Γεννῶμαι, φύομαι, ἔχω τὴν καταγωγήν. π. χ. «Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην καὶ μ' ἔτρεφεν αὐτός (Ἰλ. Ξ, 141). — Ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται (Θ, 553). — Ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι (Ἡσιοδ. Ἐργ. 173). — Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ εἶναι καὶ παρὰ Λογογρ. ἐν χρήσει ὁ Παρακ. καὶ ὁ μέσος ἀόρ. β'. μᾶλλον παρὰ τοὺς λοιποὺς χρόνους. π. χ. Ἡμέρῃ... τῇ ἕκαστος ἐγένετο, Ἡροδ. α', 123, καὶ η', 22. «Ἀπ' ἡμῶν γεγόνατε». Ἰσοκρ. πρὸς Φιλ. σ. 109. «Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους, πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας» καὶ ὁ αὐτὸς σελ. 88. «Ἀπ' ἐκείνου γεγονότες». Παυσ. ε', 7, 2. «Ἐγεγόνει δὲ (ὁ ἀδελφὸς) ἐκ Φιλίππου τῇ Βερενίκῃ». Πολύβ. ς'. 46, 6. «Τὸν Λυκοῦργον μόνον τῶν γεγονότων (ἤτοι τῶν ἀνθρώπων) τὰ συνέχοντα τεθεωρηκέναι». Πλατ. Ἐπ. θ'. «Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν», ἤτοι οὐχὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μας ἐγεννήθημεν. — Πολλάκις ἐν χρήσει καὶ μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χρόνων. π. χ. «Ἔτεα τρία καὶ δέκα που μάλιστα γεγονώς» (Ἡροδ. Α'. 119). «Γεγονὼς ἔτη εἴκοσιν (Ξενοφ.), ἤτοι 20 χρόνων τὴν ἡλικίαν. — Πολὺν ἀριθμὸν χρόνου γεγονότες (Αἰσχ. κατὰ Τιμαρχ. σ. 7, 36). — Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν (Ἰσοκρ.). — Καὶ μετὰ τοῦ τακτικοῦ ἀριθμοῦ. π. χ. γεγονὼς τριακοστὸν ἔτος (Ναζ.). «Τὴν ἱστορίαν δέ, τέταρτον καὶ ὀγδοηκοστὸν ἔτος γεγονώς, ἤρξατο συγγράφειν» (Λουκ. Μακροβ. κ. κβ'.). Σημ. Ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ σημασίᾳ ἡ μετοχὴ γεγονὼς δηλοῖ, ὁ φθάσας, ὁ γενόμενος ἢ ὑπάρξας. Τὸ γίγνομαι ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τοῦ γεννᾶσθαι τίθεται καὶ μετὰ ἐπιρρημάτων, π. χ. εὖ, καλῶς ἢ κακῶς γίγνεσθαι. «Γέγονας κακῶς, ἀγόραιος εἶ» (Ἀριστοφ. Ἱππ. 218). «Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων» (παρ' Ἰσοκρ.), ἀντί, γεννηθῆναι ἐκ γονέων εὐγενεστέρων παρὰ τοὺς λοιπούς· οὕτω καὶ παρὰ Λυσίᾳ σελ. 153, 15. «Κάκιον γεγονέναι». — Σημ. τῷ, γίγνεσθαι, ἀντίκειται τό, ἀπόλλυσθαι ἢ φθείρεσθαι, ὡς παρὰ Πλατ. Τιμ. «Γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον» καὶ Ἀριστ. Ἠθ. β'. «Καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων καὶ αὔξεται καὶ φθείρεται».

Β'. καὶ κυριώτερον. Γίνομαι ἢ εἶμαι (κατὰ τὴν ἔννοιαν)· ὅθεν καὶ «γέγονα», ἔγινα, ἢ ὑπῆρξα. π. χ. «Γέγονας δ' ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; (Ἀριστοφ. Πλ. 346). «Ὥστε εἰ ἂν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξεων ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι (Δημ. σελ. 25)», καὶ σ. 17. Ἵνα... φοβεροὶ φύλακες ...γένωνται. «Ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται» (Θουκ.)· καὶ 5, 26. «Γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασιν, ἀντὶ συμφέρειν. «Ἔννοια πού ἡμῖν ἐγενήθη (ἐγένετο)», παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ., περιφρ. ἀντί, ἐνενοήσαμεν. Σημειωτέα ὅμως καὶ ἡ σύνταξις, ὡς Πλουτ. Πουβλ. «Ἐπιτρέπω τῷ πολεμίῳ δικαστῇ γενέσθαι». — Τὸ γίγνεσθαι πολλάκις περιφράζεται καὶ διὰ μετοχῆς, π. χ. «μὴ προδοὺς, κτείνας γένῃ», ἀντὶ μὴ προδώσῃς, μὴ κτείνῃς. Πλατ. Σοφιστ. σελ. 217. «Μὴ τοίνυν... ἀπαρνηθεὶς γένῃ». Νομ. β'. σ. 670. «Ὅσοι προσφίλεις... γεγόνασι δεησαγκασμένοι», Ξεν. Ἀπομ. δ', 3, 8. «Ὅταν (ὁ ἥλιος) αὖ πάλιν ἀπιὼν γένηται». Ἀριστ. τόμ. α'. σ. 51. «Ὡς παρ τὰ πρῶτα δέδωκας, οὕτω καὶ τὰ δεύτερα εἰσακούσας γενοῦ». Ὁμοίως τίθεται περιφραστικῶς καὶ μετὰ οὐσιαστικῶν τε καὶ ἐπιθέτων π. χ «φυγάδα, ἀνάρπαστος, κωλυτήν, μηνυτὴν γίγνεσθαι», ἀντὶ φεύγειν, ἀναρπάζεσθαι, κωλύειν, μηνύειν. «Πάντα, παντοδαπόν, παντοῖον γίγνεσθαι», ἤτοι μεταβάλλεσθαι εἰς διαφόρους μορφάς, ἔξω ἑαυτοῦ γίνεσθαι ὑπὸ πάθους τινός, καὶ μάλιστα ὑπὸ φόβου «Τί γένωμαι; Οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται (Προκ. Ἱστορ. σ 285). «Οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν» (Αἰσχ. Προμ. 905)· καὶ μάλιστα ἐν οὐδετέρῳ γένει «Τί γένωμαι; τί ῥέξω; Σημειωτέα καὶ ταῦτα. «Γίγνεταί μοι», ἀντί, ἐπιτυγχάνω, συμβαίνει μοι κατ' εὐχήν· καί, «τὰ ἱερὰ γίγνεται», ἀντί, αἱ θυσίαι εὐδοκιμοῦσι, προμαντεύονται καλά. — Ἐπὶ χρόνου σημαινόντων λέγεται γίγνεσθαι, ἀντὶ προχωρεῖν ἢ παρέρχεσθαι. π. χ. Ἡροδ. β', 2. «Ὡς γὰρ διέτης χρόνος ἐγεγόνεε ταῦτα τῷ ποιμένι πρήσσοντι», ἤτοι παρῆλθεν, ἐπέρασεν· καὶ α, 113. «Ὡς δὲ τρίτη ἡμέρα τῷ παιδίῳ ἐκκειμένῳ ἐγένετο». Λυσ. σ. 109, 9. «Πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι». Δίων Κάσ. 39, 65 «Οὐκ ἐξὸν ἐκ τῶν νόμων, πρὶν πρώτην ὥραν γενέσθαι, ἐν τῷ δήμῳ τι χρηματισθῆναι». — Τὸ Γίγνεσθαι ἐπὶ

ἀριθμοῦ σημαίνει καὶ συμποσοῦσθαι. π. χ. Ἀριστοφ. Σφ. 660. »Τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν· ἀπὸ τούτων νῦν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς... ἓξ χιλιάσι... γίγνεται ἡμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα«. Δημ. σ. 914, 14. »Τῶν μὲν γὰρ ἑκατὸν εἴκοσι στατήρων γίγνονται τρισχίλιαι τριακόσιαι ἑξήκοντα (δραχμαί)... τὸ δὲ σύμπαν κεφάλαιον γίγνεται τόσον καὶ τόσον«. — Παρὰ Διαλεκτικοῖς, τὸ γιγνόμενον ἰσοδυναμεῖ τῷ, συναγόμενον, Ἐπιστήμ. — »Γίγνεσθαι τραγῳδούς«, σημαίνει, παρίστασθαι τὰς τραγῳδίας ἐν ταῖς σκηναῖς, π. χ. Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ. σελ. 59, 23. »Γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει τραγῳδῶν«. σελ. 75, 26. »Μελλόντων ὥσπερ νυνὶ τῶν τραγῳδιῶν γίνεσθαι«. Αὐτόθ. σελ. 58, 32. »Τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων (γιγνομένων) καινῶν«.

Τὸ γίγνεσθαι μετὰ γενικῆς προσώπου ἢ πράγματος ἔχει διαφόρους σημασίας. π. χ. Τῶν γεραιτέρων γίγνονται (Ξενοφ. Κυροπ. α', 2, 15), ἤτοι ἐγκατατάττονται εἰς τὴν τάξιν τῶν γεραιτέρων. — Τῆς βουλῆς γεγονώς (Δίων Κάσσ. 36, 21.), ἤγουν γενόμενος βουλευτής. — Τοῦ Πομπηΐου γεγονότες (αὐτ. 42, 15), ἤτοι οἱ στρατεύσαντες ὑπὸ τὸν Πομπήϊον. — Τῶν Συλλείων ἐγεγόνει (αὐτ. 41, 11), ἤτοι ἠκολούθησε τὰ τοῦ Σύλλα. — Τῆς ἐπιθυμίας γίγνεσθαι (αὐτ. 61, 14), ἤτοι τῇ ἐπιθυμίᾳ πειθαρχεῖν. — Τοῦ πλείονος γίγνεσθαι, ἤτοι περισσότερον ἐπιθυμεῖν. π. χ. Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. σ. 68, 23. »Σὺ δέ που καὶ τέχνην ζήτησιν ἡμῖν ἐπιγράφεις καὶ οὕτω γίνῃ τοῦ πλείονος«. — »Τῆς φυσικῆς θεωρίας γίγνεσθαι« (Διογ. Λ. α', 23), ἤτοι ἀφιεροῦσθαι εἰς τὰς φυσικὰς σπουδάς. »Τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενοι« (Πολύβ. 8, 17). — Ἑαυτοῦ γίγνεσθαι«, ἀντί, εἶναι κύριος ἑαυτοῦ.

Γ'. Συμβαίνω. π. χ. Τί γέγονε; ἤτοι τί συνέβη; Ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ συντάσσεται καὶ ἀπαρεμφάτῳ, ὡς, »Γίνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν«, ἢ τυχαίως μὲ τό, ὥστε. π. χ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο αὐτῷ οὔτε χρήματα εὐπορῆσαι (Ξενοφ. Κυροπ. η', 22.). — Εἰ δὲ καὶ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι.... τί θαυμαστὸν κτλ. (Ἰσοκρ. Ἀρχίδ. σ. 124). Συχνότατα καὶ μὲ δοτικήν. π. χ. »Εἰ γάρ ποτ' ἐμοὶ... γένοιτο ταῦτα« (Ἀριστοφ.). »Ἐμοὶ γένοιτο... ἐλεύθερον πλοῦτον οἴκοι καταθανεῖν« (Ξεναρχ. παρ' Ἀθην. Γ, σ. 441). Παρ' Ἀριστοτ. ὅμως περὶ κόσμου. »Πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι«, ἤτοι, εὐδοκιμεῖν, ἐκβαίνειν πρὸς καλόν. — Ἐν τῇ σημασίᾳ συμβαίνειν, προκύπτειν, κ. τ. λ. τίθεται τὸ γίγνομαι καὶ μὲ ἄλλας λέξεις. π. χ. »Ἐγένετο φόβος (Ξενοφ. Κυροπ. Β', 2, 32)«, ἔνθα οἱ καλλίτεροι κώδικες ἔχουσιν, ἐνεγένετο). »Γενομένης φήμης«, προφάσεως φήμης. — Τὸ γιγνόμενον, ο. ε. ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι πρᾶγμα καθ' αὑτό, τὸ ἀληθινόν. π. χ. »Τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖ, ὅτι...« (Πλατ. Θεαιτ. σελ. 161). »Αὐτά που σχεδὸν φῆς τὰ γιγνόμενα« (Λουκ. Τιμ. κδ'.), καὶ Ἑρμοτιμ. γ'. »Αὐτὸ ἐρρῆσθαι τὸ γιγνόμενον«.

Δ'. Ἀπέρχομαι, φθάνω, ὑπάγω, καὶ τότε συντάσσεται μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, ἐν, εἰς, πρός. π. χ. »Ἐγένετο εἰς Λακεδαίμονα (Ἡροδτ. δ', 38)«. ἢ καὶ μὲ μόνην αἰτ. ἄνευ προθέσεως, ὡς Ὀδ. Δ, 634 — Ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γυνδῃ ποταμῷ (Ἡροδτ. α', 189), ἤτοι ἔφθασε. — Ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ (ὁ αὐτός). — Ἐγένοντο πρὸς τῷ Ἰσθμῷ (Θουκυδ.). — Γενόμενος ἐν Λαμψάκῳ (Λουκιαν). — Ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ (αὐτ.). — Πρὸς ἰατρὸν γίγνεσθαι (Κλήμ. Θεῷ Π.). — Καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον (Ἰω. ς', 21). — Ἐπὶ λειμῶνας καὶ ἄλση γίνεται (Αἰσωπ. Μύθ. 330). — Ἐπὶ κινήσεως τίθεται τὸ γίγνομαι καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων κατ' ἄλλας φράσεις· π. χ. »Γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις« (Πλουτ. Περικλ. 5, καὶ ἀλλαχοῦ), ἤτοι καταντῶσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων. Οὕτω καὶ παρὰ Χρυσοστ. »Ἀνεῖχιστοι πόλεις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιντο«. — Γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρός τινα (Πλουτ. Ῥωμ. Ζ'), ἤτοι ἐγκληθέντες. — Ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, ἤτοι ἄρχομαι ἐλπίζειν. — Γίγνεται ὠφέλεια (Θουκυδ.), ἤτοι στέλλεται βοήθεια. — Πρὸς τούτοις ἑρμηνεύεται τὸ γίγνομαι μὲ λέξιν κινήσεως καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον φράσιν, »γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, ἢ ἑαυτοῦ, ἢ καθ' ἑαυτόν, ἢ πρὸς αὑτῷ«, ἤτοι ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του καὶ συνελογίσθη. π. χ. »Ταχὺ δ' ἐν αὑτῷ γενόμενος καὶ νοήσας« (Πολύβ. Α', 49, 8). »Ὁ νοῦς, ὅταν αὐτοῦ γένηται« (Οἰδ. Κολ. 661). »Ἐκπλήττονται καὶ οὐκέτ' αὐτῶν γίγνονται« (Πλατ. Φαιδ. 250). »Ὁ δὲ Πομπήϊος ἐκοῦσα, καὶ πρὸς αὐτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον«. — »Γίγνεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ«, σημαίνει, εἶναι, μένειν μόνος, π. χ. »Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα« (Αἰσχ. Παραπρ. σ. 33, 41), ἤτοι ἀφ' οὗ ἐμείναμεν μόνοι. — Σημ. καὶ ὁ Ὅμηρος ἔδωκεν εἰς τὸ γίγνεσθαι σημασίαν κινήσεως, Ἰλ. Δ, 382. »Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο«, ο. ε. προωδεύσαν. καὶ Σ, 525. »Οἱ δὲ τάχα προγένοντο«.

Ε'. Καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι, καὶ τότε συντάσσεται μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, πρός, ἐπί. π. χ. Γίνομαι ἐν τούτῳ, πρὸς τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ. Δημ. »Γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν«. Πλουτ. Ἀρταξ. »Σφόδρα γενομένη πρὸς τῷ πράγματι«, καί, »Γενομένη περὶ τὴν παιδείαν«. Ἡροδτ. 2, 83. »Γενόμενοι ἐν ποιήσει«, ἤτοι οἱ ἐπιστήμονες τῆς ποιητικῆς. Πλατ. περὶ νομ. ζ, σελ. 799. »Πρὸς τούτῳ δὴ νῦν γενόμενοι τῷ λόγῳ«. Ἀγάθαρχ. παρὰ Φωτ. σ. 450, 10. »Κατὰ μὲν γὰρ τέσσαρας ἡμέρας πρὸς ταῖς θήραις γίνονται«. Μένανδρ. αὐτόθ. σελ. 228, 11. »Πρὸς τῷ τελευτᾶν γεγονώς«, ο. ε. ἐν ᾧ ἦτον ἐγγὺς θανάτου. Παρὰ Δημ. σελ. 21, 19. εὕρηται καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθ. »Γίνεσθαι ἐπὶ πράγμασιν« καὶ παρὰ Δίων. Κασσίῳ (43, 43.) μετὰ γενικῆς, π. χ. »Ἐπὶ τῆς διοικήσεως ἐγένοντο«, ο. ε. ἐδιοίκησαν. — Τὴν ἐναντίαν ὅμως σημασίαν ἔχει μετὰ τῆς προθ. ἀπό, ἐκ, »Γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων« (Πλουτ. Θεμιστ. ιθ'.), ο. ε. ἀφ' οὗ ἔπαυσε νὰ ἀσχολῆται εἰς ἐκείνους τοὺς πράγμασιν. Ὁ αὐτὸς Ηλ. σ. 40. »Ὅταν γενόμενος καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως«. Ἡροδτ. β, 73. »Κενεὸν ἀπὸ δείπνου γίνωνται«. Ὅμως μετὰ γεν. προσώπου, »Ἀπό τινος γενέσθαι«, σημαίνει, ἀπό τινος ἀφορμῆσαι, χωρισμένος.

Ἐνίοτε τὸ γίγνεσθαι μετά τινος ἐκ τῶν ἄνω προθέσεων ἢ μὲ ἄλλας ἔχει καὶ ἄλλας σημασίας. π. χ. Οἱ ἐν δυνάμει γενόμενοι, ἤτοι οἱ ἐξουσιάζοντες. — Ξενοφ. Ἀναβ. α', 9, 1. »Ὡς παρὰ πάντων ὁμολογεῖται τῶν Κύρου δοκούντων ἐν πείρᾳ γενέσθαι«, ἤτοι ὅσοι συναναστραφῆσαν μὲ τὸν Κῦρον. — »Γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης«, ἤτοι εἶμαι ἐν ταύτῃ τῇ γνώμῃ. — »Γίνομαί τοι δι' ἔχθρας, ἔριδος, διὰ λόγων, δι' ὀργῆς, κτ.«, ἀντὶ ἐχθρεύεσθαι, ἐρίζειν, λέγειν, ὀργίζεσθαι κτ. — »Γίγνεται πῦρ ἐπὶ πυρί«, ἤτοι προστίθεται. — »Γενέσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ«, ἤτοι συζευγνυσθαι, νυμφεύεσθαι. — »Γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροισι«, ἀντὶ θεμελιοῦμαι, ἔχω τὴν ἐλπίδα. — »Γίγνεσθαι περί τινα«, ἀντὶ φέρεσθαι, πολιτεύεσθαι πρός τινα. — »Γίνεσθαι ἐξ ἀνθρώπων«, ἀντὶ ἀποθνήσκειν. »Περὶ ἄλλων γενέσθαι«, ὑπερβαίνειν πάντας τοὺς ἄλλους. »Γίγνεσθαί τινι, ἢ, εἴς τινα«, λέγεται πολλάκις ἐπὶ κληρονομίας ἥτις πίπτει εἴς τινα νομικῶς, ὡς παρ' Ἰσαίῳ σ. 84, 27. »Ἀνεψιοῦ παῖς, ᾧ μόνῳ κατὰ τοὺς νόμους ἐγίνετο ἡ κληρονομία«. καὶ σ. 41, 38. »Τῆς προικὸς εἰς αὐτὸν γινομένης...«

Τὸ γίγνεσθαι μετὰ ἐπιρρημάτων ἔχει πάλιν διαφόρους σημασίας κατὰ τὰ ἐπιρρήματα. π. χ. »Γίνεταί σοι καλῶς«, ἀντὶ καλῶς ἔχει σοι. »Γίνεταί σοι κακῶς«, ἀντὶ κακῶς ἔχει σοι. Σημείωσαι τὴν φράσιν, »Τί γέγονεν ὅτι«... ἀντὶ τίς ἡ αἰτία, δι' ἥν, ἢ διατί. π. χ. Ἰω. ιδ', 22. »Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ;«

»Τὰ γιγνόμενα«, ἀντὶ τὰ προερχόμενα εἰσοδήματα, αἱ πρόσοδοι. Πλουτ. Σολ. »Ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες«. Ἐνίοτε λέγεται μετὰ τῆς ἐκ, ὡς, τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου. Δημοσθ. σ. 1046, 16. »Τῶν κριθῶν καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκ τῆς ἐσχατιᾶς γιγνομένων«. — »Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, καὶ τό, γιγνόμενον τίμημα (παρὰ Δημοσθ. σ. 736, 25)«, ὡσαύτως, οἱ γιγνόμενοι τόκοι«, ἀντὶ οἱ νομικοὶ (διὰ νόμου συγχωρητοί) καὶ πολιτικοὶ τόκοι, διάφορα. Θουκυδ. ε', 49. »Τό τε αὑτῶν μέρος ἀρέσκει τοῦ ἀργυρίου καὶ ὃ τῷ θεῷ γίγνεται αὐτοὶ ὑπὲρ ἐκείνων ἐκτίσειν«. Παυσαν. ς', 6, 6. »Τὸ μὲν τῷ θεῷ τοῦ ἀργυρίου γιγνόμενον ἐξέτισεν«. — Τέλος, »γιγνόμενον«, ἀντὶ προσῆκον καὶ ἁρμόζον, ὅθεν καί, »οὐ γιγνόμεναι ἐλπίδες (παρὰ Λουκ. Νεκρ. 23)« ἀντί, ἀνάρμοστοι, ἄτοποι ἐλπίδες. »γιγνομένη τιμή« καί, »γιγνομένη χάρις« (παρὰ Δημοσθ. σ. 992, 2). »Οὐ δικαίαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν ἀξιώσουσι κομίζεσθαι«.

Σημ. Ὁ τύπος γίνομαι εἶναι ἄγνωστος οὐ μόνον τῷ Ὁμήρῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς Τραγικοῖς. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸν παρακ. γέγονα, καὶ γέγαα, ὁ ὁποῖος τελευταῖος ἐν χρήσει παρ' αὐτῷ ἀντὶ ἐνεστ., ὑπάρχω, ζῶ, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν κατοικιῶν των (ὡς ἐπὶ Μεγάροις γεγάασι, ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας κτλ. ὅμως, »νέον γεγαῶτα«, νεογέννητος, Ὀδ. Τ, 400), τὸν δὲ ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ποτὲ μὲν ἐπὶ ἀνθρώπων, ποτὲ δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ποτὲ δὲ ἐπὶ πράξεων ἐν τῇ σημασίᾳ, γεννηθῆναι, ἢ συμβῆναι, π. χ. »Ἄχος γένετο αὐτῷ«. »Ἀγορή, ἰαχὴ γένετο αὐτῶν«, ἀντὶ ἐσχηματίσθη συνάθροισις αὐτῶν· προῆλθεν, ἤρξατο κραυγὴ αὐτῶν.

Γινώσκω, ἢ κατὰ τὸ ἀρχαῖον, γιγνώσκω, Μ. γνώσομαι, Παρακ. ἔγνωκα, Ἀόρ. β'. ἔγνων (σπανιώτατα ἀόρ. α'. ἔγνωσα), Μετοχ. γνούς, Ἀπαρ. γνῶναι, Προστακτ. γνῶθι, Εὐκτ. γνοίην, Ὑποτακτ. γνῶ, Παθητ. παρακ. ἔγνωσμαι, Ἀόρ. α'. ἐγνώσθην. Τὸ μονοσύλλαβον γνῶ ἀντί, ἔγνω, εὕρηται παρ' Ἡσιόδῳ Θεογ. 551. — Σημαίνει δὲ

1) Γινώσκω, ἐξεύρω, ἢ καταλαμβάνω, ἐννοῶ, γνωρίζω. π. χ. Αἰσχ. Προμ. 51. »Ἔγνωκα, τοῖς δε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω«. Εὐρ. Μηδ. 935. »Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς«. Ἡ καθ' αὑτὸ σύνταξις τούτου τοῦ ῥήματος μετὰ πτώσεων εἶναι ἡ μετὰ αἰτιατικῆς. π. χ. »Ἐπεὶ μὲν τοῦ βίου τὸ τέλος ἤδη πάρεστιν· ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γιγνώσκω« (Ξενοφ. Κυρουπ. η', 7, 3). »Οὕτως με ἔγνωκας« (Καὶ παρὰ Δημοκρίτῳ). »Γνῶθι σαυτόν«. Μετὰ γενικῆς εὑρίσκεται παρ' Ὁμήρῳ ἐν δυσὶ μόνον μέρεσιν, ἤγουν. Ὀδ. Φ, 36. »Οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων«, καὶ Ψ, 109. »Ἦ μάλα νῶι γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λώϊον«. Ἀναγινώσκομεν δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 357. »Ὡς γνῶ χωομένοιο, ἀλλ' ἐνταῦθα τό, χωομένοιο εἶναι γενικὴ ἀπόλυτος, ἡ ὁποία σύνταξις εἶναι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει. π. χ. »Ἐπεὶ μέντοι ἔγνω καὶ μάλα ἄτοπα ἐμοῦ ποιοῦντος« (Ξενοφ. Κυρουπ. ζ, 2, 8.).

»Ἆρα γνώσεται ὁ σοφὸς δὴ ἐμοῦ χαριεντιζομένου« (Πλάτ. Ἀπολ. σ. 27). — Ἐν ὁλοκλήροις περιόδοις συντάσσεται καὶ τῷ, ὅτι, ἢ μετοχῇ. π. χ. »Οὐ γιγνώσκεις, ὅτι εὐδαιμονεῖν. Γιγνώσκω σε ἐπιθυμοῦντα. Γιγνώσκω ἡττώμενος. — Λουκιαν. Θεῶν διαλ. κβ΄, 2. »Πατέρα δὲ γίνωσκε ἔχων Ἑρμῆνα, ὃν τρόπον λέγεται καὶ ἴσθι ἔχων. Εὑρίσκεται δὲ καὶ μὲ τό, ὡς (Ὀδ. Φ, 209), καὶ μὲ τό εἰ (Ἰλ. Φ, 266). Λέγεται δὲ καὶ μὲ τό, τίς. π. χ. »Οὐ γιγνώσκω σε τίς εἶ« ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλην παρὰ τὸ τίς λέξιν. π. χ. Ἰλ. Χ, 10. »Οὐδέ νύ πώ με ἔγνως ὡς θεός εἰμι« καί, Ε, 85. »Τυδείδην δ᾽ οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη«. Παρ᾽ Ὁμήρῳ ἀναγινώσκομεν προσέτι ἐνίοτε »γιγνώσκειν φρεσίν«. Ἐνίοτε τὸ γιγνώσκω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ καὶ διὰ τῶν δύο, γινώσκω καὶ καταλαμβάνω, πλὴν ἄλλοτε μόνον διὰ τοῦ, καταλαμβάνω. π. χ. »Τοὺς μὲν λόγους τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων οὐ γιγνώσκω« (Θουκ. α΄, 86).

2) Κρίνω, νομίζω, ἀποφασίζω, ψηφίζω. Αἰτ. καὶ ἀπαρ. π. χ. »Ἀλυάττεα ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγεϊ«, Ἡρόδ. α΄, 74, καὶ α΄, 78. »Οἱ Τελμησσέες τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμον εἶναι«, Ξενοφ. Ἀπομ. β΄, 6, 35. »Ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, εὖ ποιοῦντα« ἀντί, κρίνεις, νομίζεις, ὅτι ἀρετὴ ἀνδρὸς εἶναι κτλ., ἔνθα καθὼς βλέπεις, τὸ ἔγνωκας ἔστιν ἀντί, γινώσκεις, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἡ μετοχὴ ἐγνωκώς ἀντί, γινώσκων, κρίνων, νομίζων. Ἐνίοτε συνάπτεται μετὰ ἐπιρρ., ὡς, »ὀρθῶς, κακῶς γινώσκειν« συχνάκις ὅμως, »οὕτω γινώσκω«, ἀντί, οὕτως ἔχω γνώμης, αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου. — Ἐνίοτε ἐκφράζεται διὰ τῆς περὶ μετὰ γενικῆς, ὡς, »οὕτω γινώσκω περὶ τούτου ἢ τούτων«, ο. ε. τοιαύτην γνώμην ἔχω, οὕτω φρονῶ· πλὴν λέγεται καί, »τοῦτο ἢ ταῦτα γινώσκω περὶ τούτου«, κατὰ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν, ὡς Λουκ. ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλ. περὶ θυσ. »Καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν«, ἀντί, εἴτε στοχάζονται, ἤ, ὁποία εἶναι ἡ γνώμη των περὶ αὐτῶν. Ὡς τόσον ἄλλοτε, ἐν τῇ αὐτῇ συντάξει, ἐξηγεῖται τό, γιγνώσκω καὶ διὰ τοῦ, κρίνω, ψηφίζω, π. χ. »Ἄδικα περὶ ἐμοῦ ἔγνωκεν«, ο. ε. ἔκρινεν ἄδικα περὶ ἐμοῦ. »Οἱ δικασταὶ δὲ ἀκούσαντες . . . ταῦτα καὶ τοῖς τούτου φίλοις . . . περὶ αὐτῶν ἔγνωσαν« . . . (Δημοσθ.)· καὶ ἐντεῦθεν παρ᾽ Αἰσχ. (Ἱκετ. η΄.) ἀντὶ τοῦ καταδικάζω. π. χ. »Οὕτιν᾽ ἐφ᾽ αἵματι δημηλατίαν ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαν«. Σημειωτέον δὲ καὶ τό, »Αὐτὸς γνώσῃ«, ἤτοι κύτταξε σύ, τοῦτο εἶναι ἰδική σου φροντίς.

3) Ἐνεργ. Γνωρίζω, γνωστὸν ποιῶ. Πινδ. Ὀλ. 13, 3. . . . »γνώσομαι τὰν ὀλβίαν Κόρινθον«, ἀντί, εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω τὴν Κόρινθον· καὶ αὐτ. 6 150. »Ὄτρυνον ἑταίρους πρῶτον μὲν Ἥραν παρθενίαν κελαδῆσαι, γνῶναί τ᾽ ἔπειτ᾽ ἀρχαῖον ὄνειδος . . . εἰ φεύγομεν«, ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. γνῶναι, ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῆσαι.

4) »Γινώσκω γυναῖκα«, ἀντὶ συνουσιάζομαι σαρκικῶς. »Ἔγνω Ἀδὰμ Εὔαν«. Ἰδὲ καὶ Πλούτ. Ἀλεξ. καὶ Εὐμ. καὶ ἐν Πομπηΐῳ. »Ὅσαι δὲ τῶν Μιθριδάτου παλλακίδων ἀνήχθησαν οὐδεμίαν ἔγνω, πάσας δὲ τοῖς γονεῦσι καὶ οἰκείοις ἀνέπεμψεν.« Φιλοστρ. Ἡρωϊκ. σ. 683. »Μίαν δὲ αὐτῶν τὴν πρεσβυτάτην ξὺν ἀπορρήτῳ γνοὺς ἐρωτι«. Λέγεται δὲ ἀνάπαλιν καὶ ἐπὶ γυναικός, γινώσκειν ἄνδρα. π. χ. »Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν Ἄγγελον· πῶς ἔσται τοῦτο; ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω«.

5) Ἀγαπῶ. »Οὐδέποτε ἔγνων ἡμᾶς« (Θεοφύλ.)· οὕτω καὶ τό, »γινώσκω τὰ ἐμά«, ο. ε. οἰκειοῦμαι, προσδέχομαι, ἀγαπῶ.

Γιγνώσκω χάριν, σημαίνει, εὐχαριστῶ, ἔχω χάριν, οἶδα χάριν. Δίων Κάσσ. σελ. 75, 68, καὶ σ. 194, 60. »Ὁ Κικέρων χάριν τῇ τε βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ . . . ἔγνω«.

Τό, γνῶναι παρὰ τοῖς ῥήτορσι σημαίνει, ἐξευρίσκω ἐπιχειρήματα ἐπιτήδεια εἰς πειθώ. Φιλόστρ. βίῳ Σοφ. α΄, 15., περὶ Ἀντιφῶντος. »Ἱκανώτατος ἀνθρώπων ἔδοξεν εἰπεῖν τε καὶ γνῶναι«.

Παθητικ. Γινώσκομαι, γνωρίζομαι. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 3, 9. »Θετταλῶν γε ἱππεῖς γνωσθῆναι τῷ Ἀγησιπόλιδι βουλόμενοι«. Ὁ παθ. ἀόρ καὶ ὁ παρακ. σημαίνουσι καί, κατεστάθη, ἐψηφίσθη. »Τὴν οὕτω παρανόμως γνωσθεῖσαν δίαιταν κυρίαν ἔγνω εἶναι« (Δημ. σελ. 903, 11.). »Στέργειν ἐστὶ δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις« (Λουκ.). — Ἐνίοτε δὲ καὶ σπανιώτατα εὑρίσκεται αὕτη ἡ μετοχὴ καὶ ἐν ἐνεργητικῇ σημασίᾳ, ὡς παρὰ Δημοσθ. Σ. 303. »Ἐκ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σοφοῦ τούτου παραδείγματος ὡμολόγηκε νυνὶ ἡμᾶς ὑπάρχειν ἐγνωσμένους (ἀντί, ὑπάρχειν ἐγνωκότας), ἐμὲ μὲν λέγειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, αὐτὸν δ᾽ ὑπὲρ Φιλίππου«.

Ῥίζα τοῦ γιγνώσκω, γινώσκω, κατὰ τὸν Ἐτυμ. σ. 42, 17, εἶναι τό, Νόω, (ὅθεν τό, νόος, νοῦς) νοέω, νοέσκω, νοίσκω, καὶ τροπῇ το ο εἰς ω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, νώσκω, καὶ προσθέσει τοῦ γ, γνοέω, γνώσκω, καὶ διπλασιασμῷ, γιγνώσκω· ὡς τό, θόρω, θορέω, θορέσκω, θορίσκω, θρώσκω. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ, γνόμι, γίνεται τό, ἔγνων, γνῶμαι. Ἄρα, κυρίως ταυτὸν τῷ, νοέω, ἐν νῷ ἔχω, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, στοχάζομαι περί τινος. Ἰδὲ καὶ γνόω.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Λ.

Γλαγάω (γλάγος). Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ γάλα, χυλόν, Ἀνάλεκτ. Β΄. 579. »Σπέρματι γλαγόωντι«. Ζήτ. καὶ γαλακτιάω· καί, γλακάω.

Γλαγερός, ά, όν· ἤ, γλαγόεις (γλάγος). Γαλατερός, γαλάρινος, πλήρης γάλακτος, Ἀνάλεκτ. Α΄. 228. 2) γάλακτι ὅμοιος, Ὀππιαν. Ἁλ. γ΄, 376.

*Γλαγερόχροος, ἡ γλαγεόχροος, ἢ γλαγόχροος, ὁ, ἡ (χρόα) = γαλακτόχροος. Ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ γάλακτος, Τζέτζ. 527.

Γλαγοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ἐκεῖνο, δι᾽ οὗ, ἢ ἐν ᾧ πήγνυται τὸ γάλα, Ἀνάλεκτ. Α΄. 229. ἐκ τοῦ

Γλάγος, εος, τό. Γάλα, Ἰλ. Β, 471. ποιητ. ἐκ τοῦ πεζοῦ γάλαξ (γάλακος, γάλακτος, καὶ γάλαγος), καὶ κατὰ συγκ. γλάκος, γλάγος· ὅθεν τὸ Λατινικ. Lacte, lactis, καὶ συγκ. Lac, lactis, κυρίως ὅμως glac, glactis, καθὼς τό, γάλα, ἀντί, γάλαξ· ὡς τὸ ἄλειφα, ἀντί, ἄλειφαρ, ἢ ἄλειφας.

Γλαγότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁποῖος τρέφεται μὲ γάλα, Λυκόφρ. 1159. 2) ἐνεργ. γλαγοτρόφος, ὁποῖος τρέφει τινὰ μὲ γάλα.

*Γλαγοφόρος, ὁ, ἡ. Ταυτὸν τῷ, γαλακτοφόρος.

Γλαγόφρων, παρ᾽ Ὀρφ. λιθ. 304. ἡμαρτημένη ἀνάγνωσις, ἀντί, ἀγανόφρονα.

*Γλαγόχροος, ὁ, ἡ, = γαλακτόχροος.

Γλάζω. Ἐκβάλλω φωνήν τινα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, φωνάζω. Φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τό, κλάζω. »Γλάζειν μέλεσιν«, Πίνδαρ. καὶ Σχολ. Θεοκρ. Α΄. 2., ὅθεν, γλαγγάζω, παρ᾽ Ἡσυχ. καὶ Κυρίλ. Λεξ. ταυτὸν τῷ, κράζω, ἢ κλαγγάζω.

Γλακάω· ὅθεν παρ᾽ Ἡσυχ. Γλακῶντες, μεστοὶ γάλακτος· ὡς ἐκ τοῦ γλαγάω, γλαγόων. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, γλακκός, ἀντί, γαλαθηνός. Ζήτ. Γαλακτουχέω.

*Γλακτοφάγοι, ὁ, ἡ· κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, γαλακτοφάγος, Ἰλ. Ν, 6. 2) ὄνομα Σκυθ. φυλῆς, Ἡσ. λειψ. 16.

*Γλακτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· ἀντὶ τοῦ, γαλακτοφόρος.

*Γλακτόχροος, καὶ κατὰ συναίρ. -χρους, ὁ, ἡ (χρόα). Λευκὸς ὡς τὸ γάλα.

Γλαμάω, Μ. ήσω. Ἔχω ἀχρεῖα, τζιμπλιασμένα ὀμμάτια, lippio. κυρίως, ὁπόταν τὰ ὀμμάτια ἐκβάλλωσιν εἰς τὰς γωνίας αὐτῶν (εἰς τοὺς κανθούς) βουτυρώδη τινὰ ὕλην, ἥτις λέγεται γλάμη. Παραβ. λημάω, λήμη.

Γλάμη, ης, ἡ, συνηθέστερον ὅμως ἄνευ διασύντητος. Λήμη. (τζίμβλα), gramia, glama.

Γλαμυξιάω, ῶ, = γλαμάω, ἐκ τοῦ

Γλάμυξος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀχρεῖα ὀμμάτια ἔχων (ὁποίος ἔχει τζίμβλας εἰς τὰ ὀμμάτια), gramiosus· ἐκ τοῦ, γλαμάω, γλαμύω, γλαμύζω.

Γλαμυρός, ά, όν, ἤ, γλαμώδης (εἶδος), ἤ, γλάμων, ωνος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τό, γλάμυξος. Ζήτ. καὶ Λαμυρός.

Γλάνις, ιος, ὁ. Εἶδος ὀψαρίου, συγγενὲς τοῦ Σιλούρου.

Γλάνος, ὁ. Τὸ θηρίον Ὕαινα, Ἀριστοτέλ. Παρ᾽ Ἡσυχ. γάνος γράφεται.

Γλάξ, τό· τὸ πρωτότυπον τοῦ Λατιν. Lac, ἄνευ τῆς ἐπτώσεως. Λέξ. Γάλα· ὅθεν Δωρικῶς, γλακάω, ἀντί, γαλακτιάω. 2) θηλ., εἶδος φυτοῦ μὲ γαλακτώδη χυλόν.

Γλαρίς, ίδος, ἡ. Ἐργαλεῖόν τι τῶν οἰκοδόμων καὶ λιθοξόων καὶ τῶν τοιούτων, δι᾽ οὗ σκάπτουσι καὶ τορεύουσι πέτρας καὶ ξύλα. Λατ. coelum, scalprum.

Γλαυκηπόρος, ὁ, ἡ (γλαυκός, πορεύομαι). Ὁ κυματῶν γαλάζια κύματα. »Κλύδωνι γλαυκηπόρῳ«, Σφαῖρα Ἐμπεδ. 142. ἐν Φαβρικ. βιβλ. τ. α΄. σ. 478.

Γλαυκιάω, ῶ (γλαυκός). Ἐξ οὗ ἐν χρήσει ἡ ἐπ. μετοχ. »Γλαυκιόων« ἐν Ἰλ. Τ, 172. ἐπὶ λέοντος παλαιόντος, ἄνευ ἐπιθέτου, καὶ μετὰ ἐπιθέτου παρ᾽ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 430. »Γλαυκιόων ὄσσοις δεινόν«. Σχεδὸν οἱ παλαιοὶ ἑρμην. τὸ τοῦ Ὁμήρ. διὰ τοῦ, πυρρώδες, καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν βλέπων, ἀφ᾽ οὗ ἀγριούμενος. Ἄρα εἶναι ἀντὶ τοῦ, γλαυσσων, ἐκ τοῦ, λάω, γλάω, καθὼς ἔτι καὶ τό, γλαυκῶπις. παραβάλ. καὶ τὸ τοῦ Διον. Περιηγ. 1121. »Γλαυκιόωντα λίθον τοπάζου«. Παρὰ τοῖς ὕστερον, ἐν γένει, σπινθηροβολῶν, πυρώδης, φωτεινός. 2) ἔχω τὸ πάθος γλαύκωμα.

Γλαυκίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ γλαῦκος. Μικρὸς γλαῦκος (ὀψάριον), Ἀθήν. ζ΄, Σ. 295. (– – ∪ ∪)

Γλαυκίζω, Μ. ίσω. Φαίνομαι ὡς γαλάζιος, Στράβ. Ε΄. 2) ἀμβλυωπῶ ἕνεκα γλαυκώματός τινος, Ἡσύχ.

Γλαύκινος, η, ον. Γαλάζιος, γεράνιος. »Ἱμάτιον γλαύκινον«, Πλούτ.

Γλαύκιον, ἡ, Γλαυκίον, τό. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς γαλάζιον, Διοσκορ. Γ΄. 100. Glaucea succo salubri, Κολουμέλλας Γ. 103. 2) εἶδος πτηνοῦ μὲ γαλάζια ὀμμάτια, διατρίβον εἰς τὰ ὕδατα, Ἀθήν. Chelidonium glaucium, Linn.

Γλαυκίσκος, ὁ. Ἰχθύς τις γαλάζιος τὸ χρῶμα, Ἀθην.

Γλαυκοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Γαλάζιος τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Π, 34.

Γλαυκόμματος, ὁ, ἡ (ὄμμα). Ὁ ἔχων γαλάζια ἢ γαλανὰ ὀμμάτια, Πλάτ. Φαιδρ. σ. 253. ἐπὶ ἵππου.

Γλαῦκος, ὁ. Ἰχθὺς θαλάσσης γαλάζιος ἐδώδιμος, Ἀθην. ζ, σ. 295. 2) ὡς κύριον ὄνομα Γλαῦκος καὶ Γλαύκη. Ἀπὸ τοῦ Ὁμ. συχνάκις, ἐξαιρετ. ἐπὶ Νηρηΐδων.

Γλαυκός, ή, όν (Αἰολ. γλαῦκος). Κυρίως, λαμπρός, ξάστερος, φωτεινός, στιλπνός, χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς χρῶμα, ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς παρὰ Θεοκρ. 16, 5. Παραβ. Ἰακ. Ἀνθ. Παλατ. 2, 2. Σελ. 250.

ἐκ τοῦ γλαύω, γλαύσσω, ὡς τὸ λευκὸς ἐκ τοῦ λεύω, λεύσσω· ἐξαιρέτως ὅμως 2) γαλάζιος, γεράνιος, γαλανός, οὐρανογάλαζος, κυανός· ἐπὶ χρώματος θαλάσσης, Ἰλ. Π, 34. «Γλαυκοὶ δράκοντες» παρ' Ὁμ. Ἰλ. Θ, 48, εἶναι οἱ φοβεροί. Παρεκτὸς τούτων οὐχ εὕρηται παρ' Ὁμ. ἡ ἁπλῆ λέξις γλαυκός. Πιθανῶς παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τούτου, ἐπειδὴ κάθε φῶς ἔρχεται ἀπὸ γαλάζιον καὶ καθαρὸν οὐρανόν· διότι τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ Λατιν. caesius. Τοιαῦτα ὀμμάτια ἔχει ὁ λέων, ἡ γάτα, καὶ ἡ γλαὺξ (κουκουβάγια), καὶ τοιαῦτα ὀμμάτια δίδουσιν οἱ Ποιηταὶ καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ὅθεν ὡς ἐπίθετον αὐτῶν τὸ γλαυκός. Ὁ Ἡσίοδος ὠνόμασεν ὅτι ἐν Θεογν. 440. Γλαυκήν, καὶ τὴν θάλασσαν· οὕτω μεταχειρίζεται ὁ αὐτὸς καὶ τὸ, ἰδρις, καὶ φερέοικος, ἐπὶ τῶν μυρμήκων, καὶ κοχλίων. Παρ' Ἡσυχ. Γλαυκή, φοβερά, ἰσχυρά, λευκή.

Γλαυκότης, ητος, ἡ. Ἡ γαλάζιος, ἤτοι ὑπόλευκος βαφή· καὶ ἡ τοιαύτη ὄψις.

Γλαυκόφθαλμος, ὁ, ἡ, = γλαυκόμματος. Γαλανομμάτης, ἡ Γαλαζομμάτης.

Γλαυκοχαίτης, ου, ὁ, (χαίτη). Ὁ γλαυκὴν χαίτην ἔχων, μὲ γλαυκὰς τρίχας.

Γλαυκόχροος, καὶ συναιρ. γλαυκόχρους, οος, ὁ, ἡ (χροιά). Ὁ γλαυκὸν χρῶμα ἔχων, οἷον ἡ ἐλαία καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς. «Γλαυκόχρους ἐλαίας», Πινδάρου Ὀλύμ. 3, 22. (ἡ ὀνομ. ἔχει καὶ γλαυκόχρως.)

Γλαυκόω, ῶ. Γλαυκὸν ποιῶ. 2) προξενῶ τὸ πάθος γλαύκωμα, π. χ. «Ἐγλαυκώθη ἡ ὄψις».

Γλαυκώδης, εος, ὁ, ἡ (γλαύξ, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τοῦ χρώματος τῆς γλαυκός, Ἀριστ.

Γλαύκωμα, τό (γλαυκόω). Πάθος καὶ σκότωσις τῆς κόρης τοῦ ὀμματίου διὰ μιᾶς γαλαζίου ἐπιδερμίδος ἢ στίγματος (πανάδα). Οἱ νεώτεροι εἶπον οὕτω καὶ τὴν σκότωσιν τῆς κρυσταλλίνου φακῆς (τὸ ἀσπράδι)· ἀλλὰ τοῦτο λέγεται ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, Ὑπόχυσις, Παῦλ. Αἰγ. Γ'. 32.

Γλαυκώπιον, τό. ἐκαλεῖτο τὸ Ἄστυ, ἡ Ἀκρόπολις ἐν Ἀθήναις, ἡ καθέδρα τῆς Ἀθήνης γλαυκώπιδος, Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Ε, 422.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ (γλαυκός, ὤψ). Ἡ ἔχουσα γλαυκά, γαλανὰ ὀμμάτια, ὡς ἡ γάτα καὶ κουκουβάγια· συνήθως Ὁμηρ. ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Α, 206. «... γλαυκῶπις Ἀθήνη», ὅ ἐστι, γλαυκόφθαλμος (γαλανομμάτα ἢ γαλαζομμάτα), ἡ γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὦπας (ὄμματα) ἔχουσα· μᾶλλον δὲ κατ' ἄλλους, λαμπρόφθαλμος, εὐόφθαλμος καὶ φοβερὰ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοδερκής. «Γλαυκῶπις μήνη», Εὐριπ. Σχόλ. Ἀπολλ. Δ'. 1280. ταυτὸν τῷ, λαμπρά. Ὁ Ὁμ. χρῆται κοινῶς τῇ αἰτ. γλαυκώπιδα, ἀλλὰ καὶ γλαυκῶπιν, Ὀδ. Α', 156. 2) λαμπρός, φωτεινός, στίλβων τὴν ὄψιν. ἐπίθ. τῆς σελήνης παρ' Ἐμπεδ. Παρέβ. γλαυκός· α'. σημ.

Γλαυκωπός, ὁ, ἡ. Γαλανομμάτης· ταυτὸν τῷ, γλαυκῶπις.

Γλαύκωσις, εως, ἡ (γλαυκόω). Ἡ σκότωσις τοῦ ὀμματίου διὰ τοῦ γλαυκώματος.

Γλαυκώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = γλαυκῶπις, ἐπίθ. δράκοντος, Πινδ. Πυθ. 4, 443. Ὀλ. 6, 76.

Γλαύξ, Ἀττ. γλαῦξ, κός, ἡ. Ἡ Κουκουβάγια, ἡ Χουχουβάγια (πτηνὸν νυκτερινόν), κυρίως ὅμως τὸ εἶδος ἐκεῖνο, τὸ ἔχον γαλάζια ὀμμάτια· ἦν δὲ ἡ γλαὺξ σύμβολον τῆς προσοχῆς, καὶ ἀφιερωμένη τῇ Ἀθηνᾷ, Lobeck Φρυν. σλ. 76. «Γλαῦκ' Ἀθήναζε», ἢ «Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας», παροιμία ἐπὶ τῶν μάτην ἢ περιττόν τι πραττόντων, ὥσπερ εἴ τις γλαῦκας Ἀθήναζε ἄγοι· πληθύνουσι γὰρ ἐνταῦθα αἱ γλαῦκες, Ἀριστ. Ὀρν. 302.

Γλαύσσω (λάω, λαύω, λαύσω, γλάω). Λάμπω, φέγγω, βλέπω ὀξέως = ἀθρέω· καὶ ἐντεῦθεν «Διαγλαύσσουσιν ἀταρπιτοί», Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1881. Ὡς ἐκ τοῦ λάω, λαύω, λαύσσω, γίνεται λευκός, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ, γλαύσσω, γίνεται τὸ, γλαυκός, ἀντὶ τοῦ, λαμπρός· ἔτι δὲ τὸ, γλῆνος, καὶ, γλήνη, λαμπρόν τι πρᾶγμα, τὸ, ὄμμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, Γλαυσόν, λαμπρόν· καὶ Γλαυρός, σεμνός· καὶ ἐντεῦθεν τινὲς ἑρμην τὸ, γλαυκός, διὰ τοῦ, λαμπρός καὶ λευκός. Ζήτ. Γελάω.

Γλάφυ, τό (γλάφω). Κοίλωμα, τρύπα, ἄντρον, σπήλαιον, Ἡσιοδ. Ἔργ. 531. «... γλάφυ πετρῆεν», πετρῶδες σπήλαιον.

Γλαφυρία, ἡ. Λειότης, ἰσότης (καθὼς π. χ. γίνεται διὰ τοῦ ξυροῦ)· λεπτότης· καπτρικότης· ὡραιότης· χάρις, νοστιμάδα, γλυκύτης, κομψότης, elegantia, elégance, ἐκ τοῦ

Γλαφυρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρρ. γλαφυρῶς (γλάφω). Ὁ τεχνικῶς κοιλωμένος, κοῖλος, βαθουλὸς ἐν γένει· κυρίως ἐπὶ χειροκμήτου κοιλότητος, οἵαν οἱ λιθοξόοι καὶ οἱ ξοανογλύφοι ἐντυποῦσι· εἶτα δὲ καὶ ἐπὶ σπηλαίου, ἢ τοιούτων αὐτοφυῶς καὶ φύσει κοίλων· μεταφ. δὲ καὶ ἐπὶ νοημάτων, τὰ ὁποῖα λέγονται καὶ αὐτὰ γλαφυρά, δηλ. τὰ ἔχοντα βαθύ τι μετὰ χάριτος καὶ διαφανείας καὶ λαμπρότητος, ὡς μὴ πάνυ εἶναι διὰ τὸ βάθος σκοτεινά· οὕτω καὶ οἱ γραμματοιαθέρμαις λέγονται γλαφυροί. Ὁ Ὁμ. χρῆται συνήθως τούτῳ ὡς ἐπιθ. σπηλαίου, καὶ πλοίων κτισμένων κοίλως, ἢ τῆς φόρμιγγος, ἐχούσης κοιλίαν καμαρωτήν· καὶ ἐπὶ λιμένος, μὲ ὑψηλοὺς βράχους περικυκλωμένου καὶ βαθέος, κοίλου· ὅθεν τὰ γλαφυρά, αἱ κοιλότητες, τὰ σπήλαια· παρὰ τὸ, γλάφω, τὸ κοιλαίνω. Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 516. «... γλαφυραὶ νῆες»· καὶ Ὀδ. Χ, 340. «Γλαφυρὴ φόρμιγξ». Ὀδ. Μ, 305. «... ἐν λιμένι γλαφυρῷ». «Γλαφυροῖσιν ἐπὶ στήθεσιν». «Γλαφυροῖο διὰ ξυλόχοιο». Γλαφυρῆς ἀπὸ γαστέρος. «Γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς σκορπίος». Ὁ δὲ Ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. «Γλαφυρὰ καὶ κοίλα ἐκ παραλλήλου εἶπεν». 2) λεῖος, τετορνευμένος, ἰσιασμένος, ὑαλιστερός (καθὼς π. χ. μὲ τὸν ξυρὸν ἢ μὲ τὸ πάνιστρον), σκλερωμένος· καθαρός, καπτρικός· κομψός· παρὰ Θεοκρίτ. Ἐπιγρ. 7. «Γλαφυρὰ χείρ», ἡ ἐπιτηδεία, ἢ λεπτὰ πράγματα ἐξεργαζομένη, χέρι, τὸ ὁποῖον κάμνει πολλὰ λεπτὴν (φίνα) δουλειάν· καὶ ἐντεῦθεν 3) χαρίεις, ὡραῖος, νόστιμος, ἡδύς, γλυκύς, τερπνός, ὡς τὸ Γαλλικὸν galant. «Δειπνάριον αἰθηρὸν καὶ γλαφυρόν», Δίφιλλος παρ' Ἀθην. Ϛ'., σελ. 158. ἤτοι τερπνόν, ἡδύ· λέγεται καὶ ἐπὶ ὑπερβολῆς τινος, καλλωπισμένος, ἀνθηρός· ὅθεν

Γλαφυρότης, ητος, ἡ, = Γλαφυρία, Δημήτρ. Φαλ. 270. Λουκιαν. Δημοσθ.

Γλάφω, Μ. ψω. Σκάπτω, κοιλαίνω, γούρνα ἤτοι κοίλωμα ποιῶ. Παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 431. ἐπὶ λέοντος, ὅστις ὑπὸ ὀργῆς σκάπτει εἰς τὴν γῆν μὲ τοὺς πόδας. «... ποσσὶ γλάφει». 2) σκάπτω μὲ τὴν γλυφίδα, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ἐργαλείου, πέτραν ἢ ξύλον, καὶ παραστήνω ἐπ' αὐτῶν διὰ τῆς γλύψεως σχῆμα ἢ εἰκόνα τινὰ (σκαλίζω ὡς οἱ ταλιαδοῦροι). (Γλύφω, γράφω.)

***Γλεῖνος**, ὁ, = γλῖνος.

Γλευκαγωγός, ὁ, ἡ (γλεῦκος, ἄγω). Ὁ γλεῦκος ἄγων, φέρων.

Γλεύκινος, η, ον. Ἀπὸ γλεῦκος, μούστου.

Γλευκοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ πίνῃ γλεῦκος, Ἀνάλεκτ. Β'. 134. Δ'. 225. ἐκ τοῦ

Γλεῦκος, εος, τό. Ὁ Μοῦστος, ἢ ὁ ἑψημένος γλυκὺς οἶνος, ὁ ὁποῖος ἤτοι ἀφ' ἑαυτοῦ δὲν ἔβρασεν ἀκόμη, ἢ ἐβράσθη τεχνικῶς. (γλυκύς, ἀγλευκής, δεῦκος.)

Γλεῦξις, εως, καὶ, Γλύξις, ἡ, = γλεῦκος. Οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων, μοῦστος βρασμένος καὶ γλυκύς, τὸ παρὰ τοῖς Τουρκ. Πετμέζι, καὶ Μουσταλευρι. Ζήτ. Τεύχωτος.

Γλέφαρον, τό, Δωρικ. ἀντὶ, βλέφαρον.

Γλήμη, ἡ, = γλάμη· ἰδὲ Γλαμάω.

***Γλημίον**, τό· ὑποκ. τοῦ γλήμη, Ἱπποκρ.

***Γλημώδης**, ὁ, ἡ. Γλήμῃ ὅμοιος· γλαμυρός. Γαλην. γλωσσάρ.

***Γλήν**, ἡ. Κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ γλήνη, Ἑρμησιαν. λειψ. 1. Βαχ., ἐξ Ἡρωδ. περὶ μον. λέξ. σλ. 16. Dind.

Γλήνη, ἡ (γλαύσσω, λάω). Ἔστι κυρίως ἡ κόρη ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ο. ε. τὸ ἄγαλμα, εἴδωλον, ἡ εἰκὼν ἐκείνη, ἥτις φαίνεται, ὅταν κυττάζῃ τις εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἄλλου, νινίον· καὶ ἐντεῦθεν ἡ κόρη, καὶ ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ὅλος ὁ ἔσω ὀφθαλμός, εἶτα δὲ 2) Κούκλα, παίγνια τῶν παιδίων, προτοπαίγνια, αἱ παρθενικαὶ γυναῖκες, Puppa, la poupée. Ἐν Ἰλ. Θ, 164. «Ἔρρε, κακὴ γλήνη», ὑβριστική τις λέξις, ἀντὶ δειλή, φοβιτζιάρισσα· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κρημνίσου ξόανον· ἢ κάλλιον, κρημνίσου πουτάνα, μεταφορικ. καθὼς δηλ. ἡ κόρη, ἀφ' οὗ χάσῃ τὴν παρθενίαν της, γίνεται ἀσθενὴς καὶ καταφρονεμένη, οὕτω καὶ ὁ Τυδείδης χάσας τὴν ἀνδρίαν του, κόρης ἀχρείας ἀντάξιος γέγονε. 3) ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰλ. Ξ. 494. Ὀδυσ. Ι, 390. Εὐριπ. Φοιν. 861. Αὕτη ἡ σημασία φαίνεται, ὅτι προκύπτει ἐκ τοῦ, λάω, τὸ βλέπω, γλάω, γλαύω, γλαύσσω. Ζήτ. Γλαύσσω. 4) ἡ κοιλότης τῶν κοκκάλων, εἰς ἣν ἐμβαίνει ὁ ἁρμὸς καὶ γίνεται ἡ κλείδωσις· ἴσως ἐκ τοῦ γλάω, γλαύω, γλάφω. 5) τὸ κελλεῖον, ἤτοι ὁ οἰκίσκος τῶν μελισσῶν, αἱ τρύπαι εἰς τὰς κηρήθρας, τὸ σίμβλον.

***Γληνοειδής**, καὶ γληνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Γλήνῃ ὅμοιος.

Γλῆνος, εος, τό (γλαύσσω)· ταυτὸν τῷ, Γλήνη, σημ. 3. ο. ε. κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Νικ. 2) πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει διὰ θεωρίαν καὶ στολισμόν. Ἄρα, κόσμιον, στολισμός, στολίδια, οἷον, ζώδια, ἀγαλματίδια, παρ' ἐνίοις δὲ καὶ κήρινα πλάσματα ἀξιοθέατα, δι' ὧν στολίζουσιν ἐν δωματίῳ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ποίκιλμα, Κεντητόν, κεντημένη δουλειά, ἢ δουλευμένη διὰ τῆς γλυπτικῆς τέχνης, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν τέμπλεον, καὶ τέμπλον, λεγόμενον, Ἰλ. Ω, 192. «... εἰς θάλαμον κατεβήσετο, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει», ἤτοι θέας ἄξια καὶ ὡραιότατα. 3) παρ' Ἀράτῳ 318. Γλήνεα, ἀντὶ τοῦ, ἀστέρες. 4) παρὰ Νικάνδρ. (Θηρ. 228.) τὰ ὀμμάτια.

Γλήχων, ωνος, ἡ (ὑμ. Ὁμ. Δημ. 209), καὶ γλήχων, ονος, ἡ· καὶ, γληχώ, οῦς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ βλήχων, βληχώ (ἰδὲ Γρηγ. Σ. 40. Koen). Εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. Γ'. 36. mentha pulegium, Λιν. (ὁ τύπος γληχὼ ἐσχηματίσθη βέβαια ἐν χρήσει μόνον ὡς αἰτ. γληχὼ ἢ γλήχω, ἰδὲ Βουττμ. Γραμμ. α'. σελ. 214. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 874. Elmsl.) ὅθεν

Γληχωνίτης, ου, ὁ. Οἶνος, κατεσκευασμένος μὲ γλήχωνα.

***Γληχωνοειδής**, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Γλήχωνι ὅμοιος, Ἡσυχ.

Γλία, ἡ· κατ' ἄλλους γλοιά. Κόλλα. Ζήτ. Γλοιός.

Γλῖνος, ἡ, γλεῖνος, ὁ. Εἶδος πτελέας, πλατάνος, Acer campestre, Θεοφρ. Γ'. 11.

Γλισχραίνω, Μ. ανῶ (γλίσχρος). Γλίσχρον, κολλητικόν, ἐξώδη ποιῶ.

Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος, ὁ, ἡ· σύνθεσις κωμικὴ τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 997. ἐκ τοῦ, γλίσχρος, ἀντιλογία, καὶ, ἐξεπίτριπτος. Ὁ βλάσφημος καὶ πεισματάρης, ὅς τις διὰ πράγματα οὐτιδανὰ φιλονεικεῖ, ἐναντιόνεται καὶ φωνάζει.

Γλίσχρασμα, τό (γλισχράζω). Κόλλημα, κόλλησις· ταυτὸν τῷ, Γλισχρότης.

Γλισχρεύομαι, Ἀποθ. μετ. Εἶμαι γλίσχρος, ἡ φειδωλός, ἀκριβός, ἀκριβεύομαι, Μαρ. Ἀντ. ε'. 5.

Γλισχρία, ἡ. Στενὴ καὶ τεθλιμμένη ζωή, ἀ-

τυχία, παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 193. κυρίως ὅμως ταὐτὸν τῷ, Γλισχρότης, σημ. β'.

Γλισχρολογέομαι, Ἀποθετ. Μετ. = λεπτολογέω. Ἰδὲ γλίσχρος· ὅθεν

Γλισχρολογία, ἡ. Λεπτολογία, μικρολογία. Ζήτ. γλίσχρος.

Γλίσχρος, α, ον (καὶ ἐπίῤῥ. γλίσχρως). Κολλώδης· λέγεται ἐπί τε στερεῶν καὶ ὑγρῶν, πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡσὰν τὴν κόλλαν, τὸ ὁποῖον, ὁπόταν τὸ τρίψῃ τινάς, ἐκτείνεται καὶ δὲν κόπτεται εὐκόλως, καὶ ἐντεῦθεν μέρος μέν, ἰξώδης, μέρος δέ, γλιστερός, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ γλιστερός, γλίστρα, ἐφ' οὗ πατῶν τινὰς γλιστρᾷ 2) μεταφ. φειδωλός, σφικτός, ἀκριβός, σκνιπός, ἐπὶ ἀνθρώπων φιλαργύρων, καὶ ἐκείνων, ὅσοι ζητοῦσί τι ἀνεχλεύως τὸν ἄλλον ἀδιακόπως· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὀλίγος, λιτός, εὐτελής. Ἀριστοτ. Πολ. Β. »Γλίσχρως ζῆν«, φειδωλῶς. Λουκιαν. »Γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεάς«, ἀκριβότερος, φειδωλότερος. »Γλίσχρον δεῖπνον« (Πλούτ. Λυκοῦργ.), φειδωλόν, λιτόν, πτωχικόν, καθὼς π. χ. τὸ τραπέζι ἑνὸς ἀκριβοῦ, φιλαργύρου. Παρὰ Λουκ. »Γλίσχραι τέχναι«, αἱ φειδωλῶς τρέφουσαι τὸν μετερχόμενον αὐτάς, αἱ ὀλίγον κέρδος δίδουσαι, ὥστε ζῇ τινὰς μὲ φειδωλίαν, ἤτοι μεγάλην στενοχωρίαν ἀπὸ αὐτάς· καὶ τοιοῦτόν τι ὑπάρχει καὶ τὸ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Η'. γ', 15. »Γλίσχρως ἐργαζόμενοι«. »Γλίσχρα χωρία«, φειδωλὰ χωράφια, τὰ μὴ δίδοντα δηλ. καρπὸν πολύν. Λέγεται καὶ ἐπὶ καιροῦ, ὀλίγος, στενός. Ἐκ τοῦ, ἰξώδης, προκύπτει ἡ σημασία 3) προσκαρτερής, σταθερός, ἐπίμονος, ὡς καὶ τό, λιπαρής, ὁποῖος δηλ. κολλᾷ, ἐπιμένει εἰς ἓν ἔργον, ἢ ἐπιχείρημα. Καὶ ἐντεῦθεν »Θυμέ, γενοῦ γλίσχρος, προσαιτῶν λιπαρῶν τε«, (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 452.) κρατήσου, κολλήσου εἰς τὸ νὰ παρακαλῇς καὶ νὰ ἱκετεύῃς· ἐντεῦθεν ἔπειτα κατὰ μεμπτικὴν ἔννοιαν, ὁ προσκολλώμενος εἰς τὰ παρὰ μικρὰ καὶ οὐτιδανὰ πράγματα, λεπτολόγος, ὅστις μὲ πάρα πολλήν, περιττὴν ἐπιμέλειαν καὶ κόπον ἐξετάζει σχεδὸν καὶ τὰ μικρότατα, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Homo putidae diligentiae. »Χρύσιππος γλίσχρος ἐστὶν εὑρεσιλογῶν ἀπιθάνως«, Πλούταρχ. »Τὰ γλίσχρα καὶ διακονικά«, ὁ αὐτός. Καὶ ἐντεῦθεν, γλισχρολογεῖσθαι, καί, γλισχρολογία· ταὐτόν ἐστι τῷ, λεπτολογεῖν, καί, λεπτολογία, ὁπόταν τινὰς κοπιαστικῶς καταγίνεται εἰς μικρὰ πράγματα, εἰς σοφίσματα, εἰς ψιλὰς καὶ ἀνωφελεῖς ἐρωτήσεις, Φίλ. Δ'. καὶ Ε'. Ζήτ. καὶ Γλοιός· ὅθεν

Γλισχρότης, ητος, ἡ. Ἡ ἰξότης, ἡ οὐσία τοῦ γλίσχρου, τῆς κόλλας, τοῦ ἰξοῦ, Ἀθήν. καὶ μεταγ. 2) φειδωλότης, συγχαμερὰ φιλαργυρία, ἀκρίβεια· καὶ 3) ἡ παραμικρὰ ἐξέτασις, ἔρευνα εἰς τὰ παραμικρὰ ἔξοδα, παραμικρὰ πράγματα καὶ ἐρεύνας.

Γλισχρόχολος, ὁ, ἡ. Ἀνακατωμένος μὲ γλίσχρον καὶ χολήν, Ἱππ. ἐπιδ. Η, σ. 1131. »Ἡ γαστὴρ δίεισι πολλὰ γλισχρόχολα.«

Γλισχρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Παρόμοιος μὲ τὸν γλίσχρον, ὡσὰν γλίσχρος, κολλώδης.

Γλίσχρων, ωνος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος ζῇ πολλὰ λιτήν, φροντιστικὴν καὶ ταλαίπωρον ζωήν, δυστυχής, ὁ ἔλλειψιν πάσχων τῶν ἀναγκαίων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193.

Γλίχομαι, Ἀποθ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. εὑρηστέον· συντάτ. τινός, καί, περί τινος, ἢ καὶ μετὰ τοῦ ὡς ἀπαρ. ὁριστ. μέλλ. ὥσπερ Ἡροδ. ζ', 161. Ἐπιθυμῶ, ἀγωνίζομαι, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀπολαύσω τι, Ἡροδότ. Β', 102. »Γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης«. 2) ἐπιμένω, προσκολλῶμαι εἴς τι μὲ νοῦν καὶ καρδίαν. Δύναται νὰ παραχθῇ τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ, λίπτω, Αἰολικ. λίπτω, λίπτομαι, λίπτομαι, ἤ. ἐ. ἐπιθυμῶ, ζητῶ, παρακαλῶ· μέλ. λίψομαι· ὅθεν λιχή, καὶ ἐντεῦθεν, λιχάζω, παρ' Ἡσυχ. ἐπιθυμέω, ὀρέγω, γλίχω, γλίχομαι. Ἐκ τοῦ, λίχω, παράγεται ἔτι καὶ τὸ λίχνος. Ἐκ τούτου εἶναι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γλείφω, γλείφω, ἀγλείφω, γλείφομαι, ταὐτὸν τῷ, λείχω, καί, ξεγλείφομαι, ἀντὶ τοῦ, φαγεῖν ἐπιθυμῶ ἀπό τινος· καὶ τό, λιχούδης. (συγγεν. τῷ, γλίσχρος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, λίχνος, λίπτομαι· ∪∪—, πλὴν εὕρηται γλίχων, ——, παρὰ Σχολ. Ἡφ. Σ. 2. Γαισφ., καὶ ἴσως οὕτω παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 193. γραπτέον ἀντὶ γλίσχρων.)

*__Γλοία__, ἡ γλοιά, ἡ, = γλία. Κόλλα.

Γλοιάζω. Βλέπω μὲ μισοτσιμπισμένα ὀμμάτια, καὶ εἴρων. Βλέπω τινὰ πλαγίως, ὅ ἐστι, στραβοκυττάζω αὐτὸν περιγελαστικῶς, ὡς τάχα νυστάζων· ἢ, κατὰ τὸν Σουίδ., ἐπιμύων τοῖς ὄμμασι μυκτηρίζω (γαλεοφίζω τὰ ὀμμάτια), ταὐτὸν τῷ ἰλλώπτειν (πιθανῶς ἐκ τοῦ Γελοιάζω.)· ὅθεν

Γλοιάς, άδος, ἡ· (θηλ. τοῦ γλοίης) νίππος, ἡ κακοήθης (ἡ κρυφὸν πάθος φυλάττουσα) ἵππος.

Γλοίης, ητος, ὁ. Κακοήθης, μοχθηρὸς τῷ ἤθει, πεισματάρης, πανοῦργος· κυρ. ἐπὶ ἵππων.

Γλοιοπότης, ου, ὁ· καὶ θηλ. γλοιοπότις, ιδος, ἡ (γλοιός, πίνω). Ὁ ῥοφῶν, τραβῶν, βυζάνων τὸ ῥυπαρόν, βρωμερὸν λάδι ἐκ τοῦ λουτροῦ. Θεοδ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 282. »Γλοιοπότις χλαμύς«, ἡ πίνουσα καὶ βυζάνουσα τὸν γλοιόν, ἤτοι τὸν ῥύπον, χλαμύς.

Γλοιός, ὁ. Τὸ ἰξῶδες, ῥυπαρὸν ἔλαιον [ἤτοι ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου (ὁ ζεμὸς)], καὶ ἤτοι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμεταχειρίζοντο ἐν τοῖς λουτροῖς, ἐν οἷς ἀλείφοντες οἱ λουόμενοι μὲ αὐτὸ τὸ σῶμα, ἔτριβον αὐτὸ ἔπειτα μὲ τὴν στλεγγίδα, ἢ τὸ ὁποῖον ἔσταζε μὲ τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ σώματος ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ὅπου ἐγίνετο ἡ παλαίστρα· καὶ ἐντεῦθεν 2) κάθε ἐλαιώδες, ἰξῶδες καὶ γλίσχρον ὑγρόν, τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια, Γλοῖνα, λέγει.

Γλοιός, ά, όν. Ἰξώδης, γλίσχρος, κολλοιδής. 2) μεταφ. φειδωλός, ῥυπαρός, ἀκριβός, πολλὰ φιλάργυρος. 3) προσκαρτερής, ἐπίμονος· ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης. 4) γλιστερός, ὀλισθηρός, ὅστις δὲν πιάνεται εὔκολα· πανοῦργος, ἀπατεὼν κρυφίω τῷ τρόπῳ, δόλιος· κακοήθης, μοχθηρὸς τὸ ἦθος· φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς μὲ τό, γλία, ὅ ἐστι, κόλλα, καί, γλίσχρος, τό, εὔτονον καὶ ἰσχυρόν, καί, γλίσχρος, ὅθεν προῆλθον τὰ Λατινικά, glus, gluten, glutinum. (Παραβ. καὶ γλίσχρος)· ὅθεν

Γλοιόω, ώσω. Γλοιὸν ποιῶ τι, ἤτοι κολλῶδες, γλιστερόν.

Γλοιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς γλοιός, Διοσκ. 2, 202.

Γλοιωδῶς, ἐπίῤῥ. (γλοιάζω). Νυσταγτικῶς.

Γλούτια, τά. Τὰ κωλομέρια. 2) λέγονται οὕτω καὶ δύο ἐξοχαὶ τοῦ ἐγκεφάλου, Λατ. nates· κυρίως ὅμως εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ

Γλουτός, ὁ. Τὰ κωλομέρια, ἐπάνω τῶν ὁποίων καθίζομεν, nates, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, τὰ ὁποῖα μετέπειτα καὶ πυγαὶ ἐκλήθησαν, ὡς Ῥοῦφος ὁ Ἐφέσιος λέγει. »Πυγαὶ δὲ τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη καὶ ἀφέδρανα, ἐφ' ὧν καθίζομεν· ἄλλοι δὲ γλουτοὺς καλοῦσιν«. Ἰλ. Ε, 66. Ν, 651. Θ, 340. »Βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιόν«· κυρίως ὅμως λέγεται τὸ ὑποκάτω τῶν ἰσχίων (os ilium) κρεατῶδες μέρος. 2) παρὰ Θεοφίλ. Πρωτοσπαθ. Α'. 23. ἡ προτέρα ἀπόφυσις εἰς τὸ ὑψωμένον μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροκεφάλου.

Γλυκάζω, Μ. άσω. ἤ, γλυκαίνω, Μ. ανῶ (γλυκύς). Ποιῶ τι γλυκύ. 2) ἔτι δὲ ἐνίοτε καὶ οὐδετ. εἶμαι, ἢ γίνομαι γλυκύς, ἢ αἰσθάνομαι, προξενῶ γλυκεῖάν τινα γεῦσιν, τρώγω τι γλυκὺ διὰ νὰ γλυκάνω τὴν γεῦσίν μου. Παθητ. ἐνίοτε ὡς καὶ ἡ β'. σημασία τοῦ ἐνεργητικοῦ. »Γλυκαζόμεθα«, ἡμεῖς αἰσθανόμεθα γλυκεῖάν τινα γεῦσιν, τρώγομεν τὸ γλυκόν. Παρ' Ἀθην. Κ'. »Πρὸς τὴν τοῦ γλυκασμοῦ χρείαν«, τὸ ῥαντίζειν (ἀναπαταίνειν) μὲ γλυκὺν οἶνον· καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτῷ »Πάντας ποτηρίως ἐγλυκάνθησαν«, ἔπιον ὅλοι ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ποτόν, τὸ ὁποῖον ἐμίχθη μὲ γλυκὺν οἶνον. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τὸ γλυκαίνω σημαίνει κυρίως μόνον κάμνω γλυκύ τι, τὸ δὲ γλυκάζω μόνον οὐδετ. εἶμαι ὀλίγον τι γλυκύς, ἢ διατίθημι τινά, προξενῶ αὐτῷ γλυκύτητα.

Γλύκανσις, εως, ἡ. Τὸ ποιεῖν, κάμνειν γλυκύ, γλυκάδα.

Γλυκαντικός, ή, όν (γλυκαίνω). Ὁ γλυκαίνων, ὁ γλυκὺ ποιῶν τι, Ψελλ.

Γλύκασμα, ατος, τό. Ἡ γλυκύτης, καὶ τὸ γλυκανθέν. 2) γλύκισμα, τὸ γλυκόν.

Γλυκασμός, ὁ (γλυκάζω). Τὸ ποιεῖν γλυκύ, ἢ εἶναι γλυκύς, ἡ γλυκύτης, γλύκανσις.

[Γ]**λυκερός**, ά, όν, = γλυκύς. Ὁ γλυκεῖαν ποιότητα ἔχων, ἢ γλυκύτητα προξενῶν, παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις, Ἰλ. Η, 4. Ω, 2. Ὀδ. Δ, 295. 88. Μ, 306. Σ, 194.

*__Γλυκεροστάφυλος__, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὁ γλυκὰς σταφυλὰς φέρων, Ἡσυχ. Ὀππ. Κυνηγ. 1, 465.

Γλυκερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ἔχων γλυκὺ καὶ χαριέστατον δέρμα, Μελέαγρ. Ἀνθ. Π, 7, 207. »Ἁ γλυκερόχρως Φανίονα.

*__Γλυκίνας__, ου, ὁ. Ὁ διὰ γλυκέος οἴνου (καθ' Ἡσυχ.), καὶ γλυκίνας, ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλακοῦς, Ἀθην. ιδ'. σλ. 645.

Γλύκιος, α, ον, = γλυκύς, καὶ ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1461. »Γλύκιόν τε ποτόν,« καὶ φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ γλυκύ, τὸ ὁποῖον ὅμως δύναται ἐνταῦθα καὶ νὰ ἐξηγηθῇ ὡς συγκριτικόν, ἐπειδὴ ἔπρεπεν εἰς τὸν Φιλοκτήτην νὰ φανῇ ἐν τῇ ἐρημίᾳ νήσῳ τὸ ψυχρὸν ποτὸν τῆς πηγῆς γλυκύτερον παρὰ καὶ ὅλα τὰ προμνημονευθέντα ἐν τοῖς στίχοις· ἐνδεχομένως δὲ προσφδιακὴς ἀκριβείας λόγοι ὁ ἀνάπαυστος. ὡς τόσον, ὁ Λουδ. Διοδόρφ. παρὰ Σεν. Σομκ. καὶ Ἀγητ. Σ. ιβ'. ἀπέδειξεν ὡς καθαρὸν καὶ τὴν ὕπαρξιν θετικοῦ γλύκιος.

Γλυκισμός, ὁ (γλυκίζω). Γλυκύτης, τὸ γλυκύ. Ζήτ. Γλυκαίνω.

Γλυκόεις, όεσσα, όεν. Γλυκύς, ἢ γλυκοῦ τρόπος.

*__Γλῦκος__, τό, = γλεῦκος, ποιητ.

Γλυκόφως, ταὐτὸν τῷ, λυκόφως. Τὸ γλυκοχάραγμα, Εὐστάθ.

Γλυκύδακρυς, οὐδ. υ, υος, ὁ, ἡ, τό (δάκρυ). Ὁ προξενῶν, ἢ ὁ χύνων γλυκὰ δάκρυα, ἤτοι δάκρυα χαρᾶς· ἐπίθ. ἔρωτος, Μελέαγρ.

Γλυκυδερκής, έος, ὁ, ἡ (δέρκω). Ὁ ἔχων γλυκεῖαν ὅρασιν, θεωρίαν, βλέμμα ἡδὺ ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, Ἡσύχ. Κλ. Ἀλ. 66.

Γλυκύδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁποῖος δίδει γλυκὰ καὶ χαριέστατα δῶρα, Ὀππ. Ἀλ. 4, 105.

Γλυκυηχής, έος, ὁ, ἡ (ἠχέω). Ὁ γλυκὰ ἠχῶν, Ἀνάλεκτ. Β'. 114. »Μύρτιν γλυκυαχέα«.

Γλυκυθυμέω (γλυκύθυμος). Γλυκαίνω τὸν θυμόν, ἤτοι τὴν καρδίαν, ἢ οὐδετέρ. εἶμαι εἰς καλὴν διάθεσιν, γλυκύκαρδος, ἔχω καλὸν κέφι, Ἱεροκλ. Πυθαγ. (Σελ. 216. Ἐκδ. Κανταβρ.) »Βρώματα γλυκυθυμοῦνται, τὰ νόστιμα, τὰ εὐφραίνοντα τὴν ψυχὴν φαγητά.

Γλυκυθυμία, ἡ. Γλυκεῖα, ἱλαρὰ κατάστασις, ἤτοι διάθεσις τῆς ψυχῆς, ἢ ἐπὶ τῷ ζῆν ἡδονή. »Γλυκυθυμία ἡ πρὸς τὰς ἡδονάς«, ὁπόταν τινὰς ἔχῃ κλίσιν ἢ δίδεται ὅλος εἰς τὰς ἡδονάς, χωρὶς νὰ φοβῆται τὰ ἐξ αὐτῶν κακά, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ ἐξεύρῃ τὰ ἐξ ἀμετρίας αὐτῶν ἀποτελέσματα, Πλάτ. Νομ. Α'. Σ. 635. »Ἀπὸ τῶν ἡμέρων ζώων ἀπελαύνει γλυκυθυμία μετ' ὀρυγῆς καὶ πόθου συμπαραβαίνουσα«. Πλούταρχ.

Θεμ. 10. γλυκεῖα καρδία, κλίσις, διάθεσις, ἀγάπη πρός τι. 2) γλυκύτης τῆς καρδίας, πραότης, ἠπιότης. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. ε'. 64. κεῖται »Ἐγκράτεια τῆς γλυκυθυμίας«, ἐγκράτεια, χαλιναγωγία τῶν ἐπιθυμιῶν πρὸς τὰς ἡδονάς, τὸ ἐναντ. τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς γλυκυθυμίας.

Γλυκύθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὁ ἔχων γλυκεῖαν, ἱλαράν, μαλακήν, εὔνοικήν, καὶ φιλικὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς, ἱλαρός, εὐμενής, Ἰλ. Υ, 467. »Γλυκύθυμος ἀνὴρ καὶ ἀγανόφρων«. 2) ἐνεργ. ὁ προξενῶν, παρασκευάζων τοιαύτην διάθεσιν, ἱλαρύνων τὴν καρδίαν, θυμηδής. Ἀριστοφ. Λυσ. 551. »Γλυκύθυμος ὕπνος, ἔρωτα, καὶ Βίων.

*Γλυκυκαρπέω. Οἱ καρποί μου εἶναι γλυκεῖς, τρώγω γλυκεῖς καρπούς, Θεοφ. αἰτ. Φ. 2, 3, 7.

Γλυκύκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ γλυκὺν καρπὸν ἔχων, ἢ γεννῶν.

Γλυκύκρεως, ὁ, ἡ· γεν. ω (κρέας). Ὁ γλυκὺ κρέας ἔχων, Ἀθήν.

Γλυκυμαρίς, ἡ. Εἶδος ὀστρέων (κολόγνωμαι). Ὁ Ξενοκράτ. παρ' Ἀθην. Η'. διακρίνει αὐτὰς ἀπὸ τὰς τραχείας, τὰς Πελωρίδας, ὁ δὲ Πλίνιος λέγει (32. 35.), ὅτι αὗται εἶναι μεγαλήτεραι ἀπὸ τὰς Πελωρίδας.

Γλυκυμείλιχος, ὁ, ἡ (μείλιχος). Γλυκὺς καὶ πρᾶος τὴν καρδίαν, ὁ γλυκὰ χαϊδεύων, Υ. Ὁμ. 5, 19.

Γλυκύμηλον, τό (μῆλον). Γλυκὺ μῆλον· ἰδιαιτ. εἶδος μήλων, οὕτω καλούμενον. 2) χαϊδευτικὴ προσφώνησις, Θεοκρ. 11, 39. ὡς οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγουσι, γλυκύ μου μῆλον.

*Γλυκύμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Γλυκὺς τὴν μορφήν, τὸ εἶδος, χαρίεις.

Γλυκυμυθέω. Γλυκὰ ὁμιλῶ, γλυκομιλῶ, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 12, 122. ἐκ τοῦ

Γλυκύμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὁ γλυκὰ ὁμιλῶν, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 9, 158. »Γλ. ἔποςι«.

*Γλυκύνους, ὁ, ἡ· γεν. ου (νοῦς), = γλυκύθυμος.

*Γλυκύνω. Γλυκαίνω. Παθ. γλυκύνομαι, Γλωσσ.

*Γλυκύξυλον, τό (ξύλον). Γλυκὺ ξύλον, Κ. Μαν. Χρον. σ. 104. Α.

Γλυκύπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων, ἢ γεννῶν γλυκὰ παιδία, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 12, 52. »Ῥόδος γλυκύπαιςα«.

Γλυκυπάρθενος, ὁ, ἡ (παρθένος). Γλυκεῖα, χαρίεσσα παρθένος, Μελέαγρ. Ἀν. Π. 9, 16.

Γλυκύπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὁ γλυκὺς καὶ πικρὸς ἐν ταυτῷ· καὶ μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος.

Γλυκύρριζα, ἡ· ἤ. Γλυκύρριζον, τό. Γλυκεῖα ῥίζα, ἡ κοιν. Γλυκόρριζα, glycyrrhiza, Λιιν.

Γλυκύς, εῖα, ύ. Γλυκός, νόστιμος εἰς τὴν γεῦσιν, — νέκταρ, Ἰλ. Α, 598. ἀλλὰ καὶ ὁ Ὁμ. χρῆται τούτῳ συχνότερον μεταφ. μετὰ τοῦ, ἵμερος καὶ ὕπνος, ἀντὶ τοῦ, νόστιμος· καὶ γλυκὺς αἰών, Ὀδ Ε, 152. πόλεμος, Ἰλ. Β, 452. πατρὶς καὶ τοκῆες, Ὀδ. Ι, 34. Ὑστερωτ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων μετηνέχθη ἀντὶ τοῦ, θυμήρης, χαρίεις (ἐπὶ πολιτεύματος), ἐπιθυμητός, ἑλκυστικός, ὁ γινώσκων νὰ ἀποκτᾷ τὴν οἰκειότητα καὶ εὔνοιαν τινός· καὶ ἐπὶ ἠθικῶν προτερημάτων, ἱλαρός, πρᾶος, ἥμερος, τρυφερός, γλυκόθυμος, καλοκάρδιος, ἤτοι καλῆς καρδίας, ἀκόνηρος· ἢ καὶ ἐπὶ μομφῆς ἀντί, ἁπλοῦς, ὡς καὶ τό, ἡδύς. Τὸ Συγκριτ. ἔστι γλυκίων (Ὁμ.) καὶ γλυκύτερος· ὑπερθ. γλύκιστος καὶ γλυκύτατος, Πινδ. Ὀλ. 1, 30. 175. Πινδάρ. Πυθ. 11, 88. Γλύσσων, καὶ οὐδ. γλῦσσον, ἔχει ὁ Ἐτυμολόγ. ἐξ Ἀριστοφ. »Σῦκα γλύσσονα«, γλυκύτερα· καὶ Ἐπ. Ἀδ. 727. γλυκερότερος, κατὰ Σαλμερον. Ἐπίρρ. γλυκέως. Οἱ παλαιοὶ Λατῖνοι ἔχουσιν ἐκ τούτου τό, glucidatum ὡς εὐσ., γλυκύς, ὑπακουομ. οἶνος, τὸ γλυκὸν βρασμένον φασί. (υυ)

Γλυκυσίδη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, ἡ Παιωνία, glycyside paeonia, Διοσκορ. Γ. 157. Ἀθην. Γ. (υυ--, Νικ. Θ. 940.)

Γλύκυσμα, ατος, τό. Ἡ ὀντότης, τὸ εἶδος τοῦ γλυκοῦ, γλυκύτης· καὶ τὸ σακχαρικόν, Λιβάν Δ'.

Γλυκύστρυφνος, ὁ, ἡ (στρυφνός). Ὁ γλυκεῖαν στρυφνότητα ἔχων, γλυκόστυφος.

Γλυκύτης, ητος, ἡ (γλυκύς). Ἡ γλυκάδα, καὶ μεταφ. ἡ ἐρασμιότης τοῦ ὕφους, τῶν ἔργων κτ.

Γλυκυτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ὁ γλυκύν, ἥμερον, μαλακὸν λαιμὸν ἔχων. (ᾳ)

*Γλυκυφαγία, ἡ (φαγεῖν). Τὸ τρώγειν γλυκὰ φαγητά, Ἀλ. Τραλλ. 1. σ. 71.

Γλυκύφθεγγος, ὁ, ἡ (φθογγή). Ὁ γλυκὺν φθόγγον ἔχων, ὁ γλυκὰ ἠχῶν, ὁμιλῶν, Σχόλ. Πινδάρ. 6, 162.

*Γλυκυφωνέω. Γλυκὰ ἠχῶ, φωνῶ· ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρ. 15, 146, παραληφθεῖσα ὑπὸ Γαισφ. καὶ Κιεσσλ. ἐν τῷ κειμένῳ· ἐκ τοῦ

Γλυκυφωνία, ἡ. Γλυκεῖα φωνή, ἡ ὁμιλία, Διόδ. Σικ. 3, 68.

Γλυκύφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ γλυκεῖαν φωνήν, ὁμιλίαν ἔχων, γλυκόφωνος, Θεόκρ.· καὶ ἐπὶ πτηνοῦ λέγεται ὡσαύτως.

Γλυκύχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Ὁ γλυκὺν χυλὸν ἔχων, Ἱπποκρ.

*Γλυκύχυμος, ὁ, ἡ. Ἔχων γλυκὺν χυμόν, γεῦσιν, Γαλην.

Γλύκων (γλυκύς). Κολακευτική τις λέξις ἐν τῇ Κλητ., Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 985. »Ὦ γλύκωνα«, ὦ γλυκέ μου φίλε, ὡς καὶ τὸ ἐν Σφηξ. 1096. »Ὦ γλυκύτατε«· μ' ὅλον τοῦτο συνυπακούεται καὶ ἡ ἰδέα τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἡδύς. (υ -)

*Γλυκώνειος, α, ον. Εἶδος μέτρου καὶ στίχου, παρονομασθὲν ἀπὸ τὸν ἐφευρέτην Γλύκωνα, Ἡφαιστ. 10. σ. 56. Γαισφ. καὶ Γραμμ.

Γλύμμα, τό (γλύφω). Τὸ γεγλυμμένον, ἡ σκαλισμένη εἰκών, gravure.

Γλύξις, εως, ἡ· ταυτὸν τῷ, γλεῦξις, γλεῦκος, Ἡσύχ. καὶ Ἀθην. Ζήτ. Ὑπόχυτος.

Γλυπτήρ, ῆρος, καί, Γλύπτης, ου, ὁ (γλύφω). Ὁποῖος σκαλίζει τι ἐπάνω εἰς τὰ μέταλλα ἢ εἰς τὰς πέτρας, ἢ γλύφει ἐκ ξύλου· ἐν γένει, ἀγαλματοποιός, πλαστικὸς τεχνίτης.

Γλυπτός, ή, όν. Σκαλισμένος ἐπάνω εἰς μέταλλα, πέτρας, ἢ ξύλα.

Γλύσσων, ὁ, ἡ. Ζήτ. Γλυκύς. (ἀνώμ. συγκ.)

Γλύφανον, τό (Θεόκριτ. Α'. 28.)· ἤ, Γλυφεῖον, τό (γλύφω). Τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ σκάπτουσι καὶ σκαλίζουσι τὰς εἰκόνας καὶ ἀγάλματα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὸ γλύφειν τὸν χαλκόν, τὰς πέτρας, καὶ ξύλα. Ἐν Ὕμν. Ἑρμ. 41. εἶναι γλύφανον, ἀντὶ τοῦ τρύπανον, καθὼς ἀποδεικνύει αὐτόθι καὶ ἡ λέξις ἀναπηρήσας. »Ἔνθ' ἀναπηρήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου«, ὅπου ἄλλοι, ἀναπηδήσας, καί, ἀναπλήσας, καί, ἀναπειρήσας, οὐχ ὑγιῶς ἔγραψαν. »Γλύφανον καλάμου (Ἀν. Π. 6, 63.)«, τὸ κονδυλομάχαιρον.

Γλύφανος, η, ον, = γλυπτός.

Γλυφεῖον, = γλύφανον.

Γλυφεύς, έως, ὁ, = γλυπτήρ.

Γλυφή, ἡ. Τὸ γλύφειν, τὸ δούλευσιν καὶ τελειόνειν ἐν σκαλισμένον ἔργον. 2) = γλύμμα, τὸ δουλευθὲν οὕτω. ὅθεν

Γλυφίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐγκοπή, ἐντομή, ἡ χαραγματιὰ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ βέλους, ἡ χηλή, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρὰ (ἡ χορδὰ) τοῦ τόξου, Ἰλ. Δ, 122. Ὀδ. Φ, 419. ὑστερωτ. δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον βέλος, Εὐριπ. Ὀρ. 273. 2) = γλύφανον, ἐργαλεῖον τῶν γλυφέων· καί, κονδυλομάχαιρον, Φιλ. Θεσσ. 17, 2. Παῦλ. Σιλ. 50, 6. ἔνθα συνηθ. ἐννοοῦσι τὴν χαραγματιὰν τοῦ γραφικοῦ καλάμου· καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐσχηματίσθη τὸ γλυφὶς ἀπαράλλακτα ἀπὸ τοῦ γλύφω, ὡς τὸ γραφὶς ἀπὸ τοῦ γράφω. 3) ἐν τῇ τεκτονικῇ, παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 218. εἶναι, ὁ θριγκὸς τοῦ οἴκου, στερεωμένος ἐπὶ τῶν γλυφίδων, ἢ τρίγλυφος, ὅπου ὁ Σχολ. ἐσφαλμένως δὲ τοῦ, τορεύματα, καὶ κιονόκρανα, ἑρμην.

*Γλύφον, τό, = γλύφανον. Ἐργαλεῖον γλυπτικόν.

Γλύφω, Μ. ψω. Κοιλαίνω, ποιῶ τι κοῖλον (βαθουλόν) κυρ. διὰ τοῦ γλυφάνου· σκάπτω, σκαλίζω, ὡς ὁ Ταλιαδοῦρος, ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, εἰς τὰ μέταλλα, εἰς τὰ ξύλα μὲ τὸ γλύφανον καὶ ἐκβάλλω εἰς τὸ φῶς, ἤτοι φτιάνω σχῆμά τι, ἢ ἄγαλμα, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, Ἀριστοφ. Νεφ. 879. ὅθεν τὸ Λατιν. sculpo, ὡς καὶ ἐκ τοῦ συγγενοῦς τούτου γλάφω, τό, scalpo καὶ γράφω, scribo, κυρίως ὅμως, scrabo· καὶ ἐκ τοῦ, γλύπω, γλύμμα, τὸ gluma. (Τινὲς ἐξέλαβον ταύτην τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ γλάφω καὶ γλύφω, ὅτι τὸ μὲν γλάφω σημαίνει ἔργον ἢ δουλείαν οὐχὶ τόσον τεχνικήν, τὸ δὲ γλύφω τεχνικήν, ἢ ὅτι τὸ μὲν γλάφω λέγεται ἐπὶ γλυμμένων σχημάτων ἐν πολυτίμοις λίθοις, τὸ δὲ γλύφω ἐν χρήσει ἐπὶ τεχνικῶς γλυμμένων ἐν ἐλεφαντίνοις ὀστέοις, ἢ χαλκῷ, μαρμάρῳ ἢ ξύλῳ· πλὴν μένει ἀβέβαιον, ἂν οἱ ἀρχαῖοι ἔκαμνον τοιαύτην ἀκριβῆ διαφοράν, Salm. Justin 15, 4. Wolf. Suet. Galba 10. Heind. Hor. Sat. 2, 3, 22.)

Γλώξ, γλωχός, ἡ (γλωχίν). Ὁ ἀθὴρ (τὸ γένειον) τοῦ στάχυος, ὡς ἐπιτοπολὺ πληθυντ. γλῶχες, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 398. Heins.

Γλῶσσα, ης, καὶ Ἀττικ. γλῶττα, ἡ. Ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων· μέρος σπογγοειδές, σαρκῶδες καὶ κινητὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ζώων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ πρῶτον ὄργανον τῆς γεύσεως εἰς ὅλα τὰ ζῶα, εἰς δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς, δι' οὗ ἀρθροῦται καὶ σχηματίζεται ὁ λόγος, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 332. 341. »Γλώσσας τάμνειν καὶ ἐν πυρὶ βάλλειν«, ἤτοι τὰς γλώσσας τῶν πρὸς θυσίαν ζώων, τὸ ὁποῖον ἔκαμνον ἐν τέλει τοῦ δείπνου εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἀντὶ τοῦ διάλεκτος, ὡς οὖσα αὐτὴ ἡ δύναμις καὶ τὸ ὄργανον τῆς ὁμιλίας, ἤτοι διαφορετικῆς διαλέκτου διαφορετικῶν ἐθνῶν, Ἰλ. Β, 804. Ὀδ. Τ, 175. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς »Γλῶτταν Δωρίδα ἱεῖσιν«, Θουκυδ. Γ, 112. »Πᾶσαν ἵεις γλῶσσαν«, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 596., ὁμιλῶν πανταχοῦ καὶ πάντοτε. ἰδὲ Schaef. Διον. συνθ. 39. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ τὸ χάρισμα, ἡ δύναμις τοῦ λαλεῖν, ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν (ἐν τῇ αὐτῇ δὲ σημασίᾳ καὶ παρ' Ἀριστ. Σφ. 547.). 3) παρὰ Γραμματικοῖς λέγεται Γλῶσσα, λέξις τις ἀποξενωμένη, ξενική, ἀσυνήθης καὶ πεπαλαιωμένη, ἥτις χρειάζεται διὰ γνωστοῦ τινος, γλωσσήματος, ἐξήγησιν. »Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς παλαιοχρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστί, τὰ μὲν τοιαῦτα, γλώσσας καλοῦσιν«. Τοιουτοτρόπως σχεδὸν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Ἀριστοτ. ἐν τῇ Ποιητικ. 21, 4. Ἔνεκεν τῆς ὁμοιότητος καλεῖται 4) γλῶσσα καὶ τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, καὶ 5) τὸ γλωσσοειδὲς λωρίον εἰς τὰ ὑποδήματα (καπούτζια). Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀπολλων. Ἀργ. Α'. 517. τὸ ἐν Ὀδυσ. Γ, 332. »— — τάμνετε γλώσσας«, εἶναι ἀντὶ τοῦ, παύετε τοὺς λόγους, πλὴν ἀπατᾶται, καὶ δηλοῖ ὡς ἀνωτέρω, ἐπειδή, ὡς ἔθος ἦν, τρεπόμενοι πρὸς τὸ καθεύδειν, τῶν ἱερείων τὰς γλώσσας ἀπέταμνον καὶ ἔθυον αὐτὰς τῷ Ἑρμεῖ, καθὸ ἐφόρῳ τοῦ λέγειν· ἐπειδὴ ἐθυσίαζον τὰς γλώσσας τῶν θυμάτων διὰ νὰ λάβωσι καλὴν φήμην· ὁ δὲ Ἀπολλών· ἀντὶ τούτου λέγει. »Ἐπὶ γλώσσαισι χέοντο αἰθομέναις«, ὅπου δὲ διὰ κνέφας ἐμιαίνοντο. Ἐν Ἰλ. Α', 249. »Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή«, εἶναι ὡς

τὸ τῆς συνηθείας, μέλι τρέχει, στάζει ἀπὸ τὸ στόματου. »Γλώσσης χάριν«, πρὸς χάριν τινὸς, ἤ τῆς γλώσσης, διὰ περιττὴν καὶ ἀνόνητον τῆς γλώσσης ὁρμήν, διὰ τὴν ἕξιν αὐτῆς, Ἡσιοδ. Ἔργ. 707. »Ὅ,ττι κεν ἔλθῃ ἐπὶ γλῶσσαν λέγειν« (Valck. Διατρ. Σ. 288), ὁμιλῶ ὅ,τι φθάσω. »Γλῶσσαν ἱέναι ἢ νομίζειν«, ὁμιλῶ γλῶσσαν τινὰ, τὴν ἔχω καλῶς ἐν χρήσει. »Γλῶσσα ἐμέμικτο« (Ἰλ. Δ, 438), ὑπῆρχε διάφορος ἡ διάλεκτος. »Γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν« (Πινδ. Ἰσθμ. 5, 105), ἤτοι ὁμιλεῖ ὅ,τι στοχάζεται καὶ αἰσθάνεται. »Φέρειν τινὶ γλῶσσαν«, ο. ε. ὁμιλῶ περί τινος. »Ἀπὸ γλώσσης«, διὰ στόματος· ἐκ στήθους, ἀπὸ μνήμης· καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, Ἡροδ. ά, 123. Παρὰ Σουίδ. »Γλῶσσα ταμιεύου«, ὁ ὕβοκάτος τοῦ φίσκου· καὶ »τὴν γλῶσσαν τὴν βασιλικὴν πεπιστευμένος«, ᾧ τινι ἐμπιστεύεται ἡ φροντὶς τῶν μυστικῶν τοῦ βασιλείου καὶ τοῦ βασιλέως, ἴσως δὲ καὶ τοῦ φίσκου. Λέγεται, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, γλῶσσα μεγίστη, ἀντὶ ῥήτωρ, πολυφραδής· καὶ, κακὴ γλῶσσα κτλ. — Ἡ γλῶσσα ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κλῶσσα, κλάω, καθὸ ὅλη εὔστρεφος καὶ εὐλύγιστος. (γλώξ, γλωχίν).

Γλωσσαλγέω, ῶ. Ἀττ. γλωσσαργέω (γλώσσαλγος). Κυρίως, ἔχω ἄλγος, ἤτοι πόνον εἰς τὴν γλῶσσαν, ἀλγῶ τὴν γλῶσσαν· καὶ ἐντεῦθεν συνήθως ἀντὶ τοῦ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ μὲ ἀχαλίνωτον γλῶσσαν ὅ,τι φθάσω, ἢ τόσον, ὥστε πονεῖ ἡ γλῶσσά μου καὶ δὲν ἐμπορῶ πλέον νὰ λαλήσω· ὁμιλῶ αὐθαδῶς.

Γλωσσαλγία, καὶ Ἀττ. γλωσσαργία, ἡ. Φλυαρία, ἀχαλινωσία τῆς γλώσσης, αὐθάδεια εἰς τὸ λέγειν, Εὐριπ. Μήδ. 528. »Στόμαργον γλωσσαλγίαν«, ἐκ παραλλήλου. ἐκ τοῦ

Γλώσσαλγος, ἡ γλώσσαργος Ἀττ. ὁ, ἡ (ἄλγος). Φλύαρος, αὐθάδης εἰς τὸ λέγειν. »Ἀηδὼν γλώσσαργος«, Δίων Χρυσ. ΜΔ. ἐκ ποιητοῦ τινος, ἄρα, ἡ ὡραίως καὶ ἀκουράστως λαλοῦσα. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, γλώσσαλγος, τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ὡς καὶ ἐν τῷ, κεφαλαλγία, κεφαλαργία· καὶ κίστηλις, ἀντὶ, κίστηρις, παρὰ Λουκιαν.

*Γλωσσαργέω, = γλωσσαλγέω.

*Γλωσσαργία, = γλωσσαλγία.

*Γλώσσαργος, = γλώσσαλγος.

Γλωσσάριον, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ, γλῶσσα. 2) καὶ βιβλίον οὕτω καλούμενον, καθὸ περιέχον τὰς ἀπηρχαιωμένας καὶ ἀσυνήθεις, ἢ τοπικὰς λέξεις.

Γλώσσασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ τῇ γλώσσῃ οἷον ἀσπίδι καὶ προβολῇ κεχρημένος, ὑπερασπιζόμενος, ὑπερασπιζόμενος τῇ εὐφραδίᾳ· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πολεμούντων, Ἐτυμολ. Μ.

Γλώσσημα, τό. 1) ἐνίοτε = γλῶσσα, ἤτοι ἀπεξενωμένη καὶ ἀσυνήθης λέξις ἢ ἔκφρασις· ἔτι δὲ καὶ ξενική, ἐκ τινος ἄλλης διαλέκτου. 2) παρὰ τοῖς Κριτικοῖς, ἡ εἰς τὸ περιθώριον γραφομένη ἐξήγησις τοιαύτης λέξεως, ἤτοι γνωστή τις λέξις, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξηγεῖ τις ἄλλην λέξιν οὐχὶ τόσον γνωστήν, παλαιὰν ἢ ξένην λέξιν, γλῶσσαν. 3) κυρίως ὅμως, ἀντὶ, γλῶσσα, ὀξύτης, μύτη, π. χ. κάμακος, λόγχης, Αἰσχύλ. Σχόλ. Πινδαρ. Νέμ. 6, 85. Παραβάλλεται μὲ τό, Γλῶσσα. ὅθεν

Γλωσσηματικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς ἐξήγησιν ἀγνώστου, παλαιᾶς, ξένης λέξεως· καὶ γλωσσηματικῶς, ἐπίῤ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν πεπαλαιωμένων καὶ ἀσυνήθων ἐκφράσεων.

Γλωσσίς, ίδος, ἡ. Ἡ γλῶσσα τοῦ αὐλοῦ, γλωσσίδιον.

Γλωσσογάστωρ (καὶ ἐγγλωττογάστωρ), ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅποιος γεμίζει τὴν κοιλίαν του, ἤτοι τρέφεται μὲ τὴν γλῶσσάν του, καθὼς π. χ. τινὲς ζῶσι μὲ τὴν διήγησιν τῶν μύθων, κ. τ. τ. ὁποῖος πωλεῖ λόγια, ὡς τὸ χειρογάστωρ, ἐπὶ ῥητόρων καὶ συνηγόρων, οἱ ὁποῖοι ἔζων ἐκ τῆς κινήσεως τῆς γλώσσης των καὶ ἐδωροδοκοῦντο, Νικήτ. Χρον. Θ'. 18. Πολυδ. 2, 108.

Γλωσσογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅποιος γράφει, σημειοῖ τὰς γλώσσας, ἤτοι τὰς ἀσυνήθεις, ἀρχαίας, ἢ τὰς ἀπὸ ξένας διαλέκτους, ξενικὰς λέξεις, καὶ ἑρμηνεύει αὐτάς. (ξ)

Γλωσσοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ γλῶσσαν.

*Γλωσσοειδῶς, ἐπίῤῥ. Ὅμοια μὲ γλῶσσαν, Ἰωαν. Φωκᾶς.

Γλωσσοκάτοχος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὅποιος κρατεῖ, βαστᾷ ὀπίσω, καταδαμάζει τὴν γλῶσσάν του. 2) »Τὸ γλωσσοκάτοχον«, ὄργανόν τι χρήσιμον εἰς τὸ νὰ κρατῇ τὴν γλῶσσαν, Παῦλ. Αἰγ. 6, 30.

Γλωσσοκηλοκόμπης, ου, ὁ (κηλέω, κόμπος). Ὁ γλώσσῃ καὶ κόμποις κηλῶν, παρ' Εὐσταθ. σ. 1689, 41. Κωμική τις ἔκφρασις, ἐπὶ μεγαλαύχου (καυχησιάρη) τινὸς, ὅστις διὰ τῶν διηγήσεών του εὐφραίνει καὶ κομπάζει.

Γλωσσοκομεῖον, ή, Γλωσσόκομον, τό (κομέω). Κιβώτιον, τεντουκάκι· σακκούλιον· κλίψι, ἢ κλεῖφι (futteral), ἐν ᾧ οἱ αὐληταὶ ἀπετίθεσαν κατ' ἀρχὰς τὰς γλώσσας τῶν αὐλῶν, τὰ στόμια· ἐντεῦθεν ἐν γένει, κιβώτιον· μαρσύππιον· θήκη· καὶ νεκροθήκη· ἔτι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· καὶ τὰ κιβώτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφύλαττον τὰ κειμήλια, ἢ τὰ χρήματα. Ὁ τύπος γλωσσόκομον εὕρηται ἐν Ἐπ. Ἀδ. 458, 4, ἔνθα ὅμως ἡ σημασία οὐκ ἔστι πάντῃ σαφής. Παράβ. Lobeck Φρυν. Σ. 98.

*Γλωσσοκοπέω, = γλωττοτομέω, Ζαχαρ. Πάπ. Διαλ. 3, 32.

Γλωσσοκρατέω, ῶ (κρατέω). Κρατῶ, ἐξουσιάζω, χαλινόω τὴν γλῶσσάν μου· σιωπῶ.

Γλωσσομανία, ἡ. Μανία τῆς γλώσσης, τὸ ἀχαλίνωτον καὶ ἀκράτητον αὐτῆς, αὐθάδεια εἰς τὸ λέγειν, κακολογία, καταλαλιά, Τατιανός.

Γλωσσόπετρα, ἡ. Εἶδος πολυτίμου πέτρας, ὁμοίας τῇ ἀνθρωπίνῃ γλώσσῃ, Πλίν.

*Γλωσσοπύρσευτος, ὁ, ἡ. Ὁ πυρώδους γλώσσης, ἢ εἰς εἶδος γλώσσης πυρσεύων, Τρυ. Ἰω. Δαμ. τ. ά. σ. 680

*Γλωσσοπυρσόμορφος, ὁ, ἡ. Ὁ πυρώδους γλώσσης εἶδος ἔχων, Τρυφ. Ἰω. Δαμ. τ. ά. 679.

Γλωσσοστροφέω, ω (στρέφω). Γυρίζω ταχέως τὴν γλῶσσαν, φλυαρῶ, (εἶμαι σερέτης) ἀθυρογλωττέω.

Γλωσσότμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα εἶναι κομμένη.

Γλωσσοτομέω, ῶ, Μ. ήσω (τέμνω, γλῶσσα). Κόπτω τὴν γλῶσσαν. Οὐσ. γλωσσοτομία.

Γλωσσοχαριτέω, ῶ· ἢ ἀνεστραμμένως, χαριτογλωσσέω, ῶ. Στέργω ἢ ὑπόσχομαι προθύμως μὲ τὴν γλῶσσαν· ὁμιλῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τινὸς, κάμνω τὴν θέλησιν τινὸς μόνον μὲ τὴν γλῶσσαν, κολακεύω.

Γλωσσώδης, εος, ὁ, ἡ (γλῶσσα, εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὴν γλῶσσαν. 2) ὁ ὢν μὲ πλατὺ λωρίον, γλῶσσα· σημ. ί. 3) φλύαρος.

Γλῶττα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, γλῶσσα. ὅθεν

*Γλωττίζω, Μ. ίσω. Φιλεῖν ἀλλήλους τῷ στόματι, ὡς ἐπὶ τῶν περιστερῶν, Ἀναλ. 2, 208. ἢ Ἀν. Π. 5, 129.

Γλωττικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν γλῶσσαν, ἢ ἀπὸ τὴν γλῶσσαν.

Γλωττίς, ίδος, ἡ. Τὸ στόμα τοῦ λάρυγγος, τὸ ὁποῖον σκεπάζεται μὲ τὴν ἐπιγλωττίδα, ὅταν καταπίνωμεν, Γαλην. καὶ Ὀριβασ. Παράβ. I. J. Brandt de instrum. voc. Mammal. Berol. 1826. p. 10. κτ. 2) τὸ στόμα ἑνὸς ὀργάνου, δι' οὗ φυσῶμεν, ἰδιαιτ. δὲ τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα, Πολυδ. 2, 108. 4, 70. 3) τὸ λωρίον, μὲ τὸ ὁποῖον δένονται τὰ ὑποδήματα. 4) παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Η. εἶδος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκ τῆς γλώσσης τὴν ὀνομασίαν ἔχει.

Γλώττισμα, τό. Εἶδος φιλήματος διὰ τῆς γλώσσης, καθὼς τὸ τῶν περιστερῶν.

Γλωττισμός, ὁ (γλωττίζω). Τὸ ἀμοιβαίως ἐγγίζειν τὰς γλώσσας καὶ φιλεῖσθαι, καθὼς π. χ. φιλοῦνται τὰ περιστέρια· ἡδονικόν τι εἶδος φιλήματος, Ἀνθ. Π. 132. Ζήτ. Καταγλωττίζω.

Γλωττοδεψέω, ῶ (δεψέω). Λεσβιάζω, μετέρχομαι διὰ τῆς γλώττης τὰς ἀφροδισιακὰς πράξεις, αἰσχρουργῶ, fello.

*Γλωττοπέδη, ἡ. Ἡ δέσμευσις τῆς γλώσσης, Χρυσόστ. ὁμιλ. 2.

Γλωττοποιέω, ῶ. Σχηματίζω ξένας καὶ ἀσυνήθεις γλώσσας, ἤτοι λέξεις. 2) παρ' Ἀριστοφ. Σφήκ. 1274. ταὐτὸν τῷ, γλωττοδεψέω, καὶ, αἰσχρουργέω τῷ στόματι. Τὴν τοιαύτην αἰσχρὰν πρᾶξιν περιγράφει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1282.

Γλωττοποιός, ὁ, ἡ. Ὁ τὰς αὐλητικὰς γλωττίδας ποιῶν. 2) ὁ ἀρβηλοποιός.

Γλωχίν, ἢ κάλλιον, γλωχίς, ῖνος, ἡ. Πᾶσα ἐξέχουσα ἄκρα, μύτη, ἀκίς, ἥτις λινίζεται εὐκόλως. 2) ἀγκωνὴ, καμπή, κύρτωμα (παρὰ τὸ κλάω)· ἅπαξ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ω, 274. »... ὑπὸ γλωχῖνα ζυγοδέσμου ἐγνάμψαν«, τὸ τέλος, ἡ ἄκρα τοῦ ἱμάντος, τὸ ὁποῖον περισσεύει καὶ κρέμαται κάτω μετὰ τὸν δεσμόν. Ὁ δὲ Εὐσταθ. σ. 1350, 22. φησί. »Γλωχῖνα δὲ κάμψαι, τὸ μετὰ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον καὶ γωνιῶσαι αὐτό, ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον διὰ τῆς χυδαιστὶ λεγομένης θηλέας (θηλυκί)«. »Γλωχὶν θαλάσσης«, γωνία, ἀκρωτήριον, παρ' Ἀγαθ. »Γλώχινες«, (ἐκ τοῦ γλώξ) αἱ κορυφαὶ εἰς τοὺς στάχυας, ἤτοι τὰ ἄχυρα, τὰ ἀστάχυα τοῦ κεχριοῦ, αἱ γωνίαι τοῦ στάχυος, ο. ε. τὰ φύλλα τοῦ κέγχρου, ἐξ ὧν ἐξέρχεται ὁ στάχυς, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 398. ἀντὶ, γλωχῖνες. Γλώξ, γλῶχος καὶ γλωχίν, εἰσὶ συγγενῆ μετὰ τοῦ, γλῶττα· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ γλωχὶν καὶ διὰ τοῦ, γλῶττα, κἀὶ, ἄκρον.

*Γλωχινόω. Κάμνω μυτερὸν, τουβλήκι· ὅθεν γλωχινωτός, ἔχων γλωχῖνα, ὀξύτητα, ὡς, βέλος.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ν.

Γναθμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, γνάθος, σιαγών, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 671. Π, 606. Ρ, 617. Ὀδ. Σ, 29. »Ἀλλοτρίοις γναθμοῖσι γελώων« (Ὀδ. Υ, 347.), ο. ε. χωρὶς καρδίαν, ὡς καί, »Ἐσθίειν γναθμοῖς ἀλλοτρίοισι«, χωρὶς ὄρεξιν, πρὸς βίαν.

Γνάθος, ἡ, = γναθμός. Τὸ κατωσάγονον, ἡ σιαγών· δηλ. ὅλον αὐτὸ τὸ κόκκαλον τῆς σιαγόνος μὲ τοὺς ὀδόντας· κατὰ πρῶτον παρ' Επ. Ὁμ. 14, 13. ἐν πεζῷ ἐστιν ὁ συνήθης τύπος. 2) ὁ μυλόδους· καὶ 3) μάγουλον, παρ' Ἀριστοφ. »Φυσᾷν τὰς γνάθους«, φουσκόνειν τὰ μάγουλα. 4) ὡς τὸ γένυς, ἄκρα, ὀξύτης, κόψις· κυρ. ἑνὸς δαλοῦ φονικοῦ. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 325. »Γνάθος πυρός«, ἡ καταναλίσκουσα δύναμις τοῦ πυρὸς· καὶ »Γνάθος φηνῶν« (Προμηθ. 64). »Πόντου γνάθος τραχεῖα« (Προμηθ. 726, ὅπου ἄλλος »Στόμα πόντου« ὀνομάζουσι), καλεῖται ὁ Ἑλλήσποντος τῆς Προποντίδος. 5) ἐξέχων βράχος, Αἰσχ. Προμ. 754. Εὐριπ. Κυκλ. 91. — Ἐκ τοῦ, γνάω, ἀντὶ, κνάω, ὡς τὸ, γνύθος, ἐκ τοῦ, γνύω, ἀντὶ, κνύω. Τὸ τελευταῖον ἔχει ἔτι καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, ὄρυγμα, ἄντρον, βόθρος, σπήλαιον, θαλάμη· παρ' Ἡσυχ. καὶ τὸ ἐν τῷ βαδίζειν πρόσκομμα. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, ὑπογνάθα, Ἐπίῤ. τὸ καθῆσθαι τὰς χεῖρας ἔχοντα ὑπὸ γνάθον, ὅταν καθήμενός τινας ἔχῃ τὰς χεῖράς του ὑποκάτω τῆς σιαγόνος καὶ ἀκουμβᾷ ἐπάνω αὐτῶν. Σημ. τὸ γνάθος λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων, καὶ μάλιστα, ἵππων. ὅθεν

Γναθόω, ῶ. Τύπτω κατὰ τὰς γνάθους, ἤ μάγουλα, ῥαπίζω.

Γνάθων, ωνος, ὁ (γνάθος). Μαγουλᾶς. 2) καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδ. ἀντὶ, παράσιτος, ὡς φουσκόνων τὰ μάγουλα ἐν τῷ τρώγειν, πολυφαγᾶς. (ξ)

Γναμπτός, ή, όν· καὶ, γναπτός. Καμπτωθῆναι δυνάμενος, καμπυλωμένος, κυρτός, λυγισμένος ὡς τὸ ἀγκίστριον, ἐπικαμπής, Ἰλ. Λ, 416. »Γναμπτῇσι γένυσσιν«. Συχνότατα παρ' Ὀμ. ἀντὶ εὐλύγιστος, ὡς »Γναμπτὰ μέλη«, τὰ τῶν ζωντανῶν, διὰ τὸ εὐκόλως λυγίζεσθαι, διότι τὰ τῶν νεκρῶν οὐ κάμπτονται· ἔνθεν τροπ. »Νόημα γναμπτὸν« (Ἰλ. Ω, 41), τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χωρέσῃ, δεχθῇ εὐκόλως στροφὰς καὶ ἐννοίας. Ζήτ. Γαμφηλή· ἐκ τοῦ

Γνάμπτω, Μ. ψω. Λυγίζω, καμπυλόνω. »Ἐν γόνυ γνάμψε (Ἰλ. Ψ, 731)«, ἐλύγισε τὸ γόνυ· ἰδιαιτ. δένω λυγίζω εἰς κόμπον· ὡς, Ἰλ. Ω, 274. »-- ὑπὸ γλωχῖνα ἔγναμψαν«, ἔδησαν, κατέψαν, ὅπου ἄλλοι, ἔκαμψαν, γράφουσιν, ὅπερ, ὡς φαίνεται, ἀπαιτεῖ καὶ τὸ μέτρον. (Γαμψός, γαμφηλαί, κάμπτω, καμπύλος).

***Γναπτός**, ή, όν (γνάπτω). Ἀνάξεστος, πάλιν ξεσμένος· καὶ προητοιμασμένον τι ῥοῦχον, ἢ τζουράπιον κτ. διὰ τῆς κυλινδοειδοῦς κινήσεως. 2) = γναμπτός, Ἰακ. Ἀν. Π. Σ. 29. 1030. πολλ. ἀμφίβ.

Γνάπτω, Μ. ψω. Τοῦτο εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ, κνάπτω, διαφέρον μόνον κατὰ τὴν ἁπαλωτέραν προφοράν, διότι οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ ἔλεγον, κνάπτω, κναφεύς, κνάφος. Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, κνάω, κνάπω, κνάπτω, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, ξαίνω, καὶ ξύω, σημαίνον τὰ αὐτά, καὶ ἑπομένως τὸ, περιάγω καὶ περιπλύνω μάλλινόν τι ὕφασμα ἐν τῷ ὕδατι, ὅπερ διὰ τῆς τοιαύτης πράξεως συσφίγγεται (καθὼς π. χ. γίνεται εἰς τὰς Δρουστέλλας, Δουλάπια, ὅπερ ἡ συνήθεια, ἐμβάζω, καὶ χυδαϊκῶς Μπάζω, λέγει· ὅπου ἔτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πλύνονται καὶ τὰ ῥερυπωμένα ὑφάσματα). Μαρτυροῦσι τοῦτο αἱ ῥήσεις τοῦ Ἡσυχίου, ὅπου αὐτὸς ἔχει, κνάμπτει, καταξαίνει· ἔπειτα, κνάμπτομαι, καταξύομαι· τρίτον, κναμπτόμενοι, ξαινόμενοι· τέταρτον, γνάμψεν, ἔξεσεν, ἤμυξεν. Παρομοίως καὶ ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 166. ἑρμην. τὸ, κνάφος, ὁ. »Ἔστι δὲ ἀκανθῶδες φυτόν τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια οἱ Γναφεῖς.« Τοῦτο ἀποδεικνύει ἔτι καὶ ἡ ῥῆσις Διογ. τοῦ Λαερτ., ὅπου ὁ Ξενοκράτης πρὸς ἀνετοιμόν τινα μαθητὴν ἀποστέλλων αὐτὸν ὀπίσω, λέγει. »Παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται«, ἐδῶ δὲν ξαίνονται μαλλιά. Τὴν σημασίαν τοῦ, ξαίνειν, ἀποδεικνύει ἡ ῥῆσις τοῦ κωμικοῦ Κρατίνου, παρὰ Πολυδ. Ζ΄. 37. »Τῇ μάστιγι κνάψειν οὐ μάλα ἢ συμπατῆσαι«, ὅπου κυρίως τὸ, κνάψειν, εἶναι ἀντὶ τοῦ, ξαίνειν· ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ, συμπατῆσαι, ἐλήφθη ἐπὶ τῶν Γναφέων, οἵτινες κατεπατοῦσι μὲ τοὺς πόδας τὸ ὕφασμα. Ἔτι δὲ καὶ τὰ παλαιὰ καὶ ῥερυπωμένα ὑφάσματα, φορέματα φέρονται ὑπὸ τοῦ γναφέως εἰς τὸ γναφεῖον, πατητεύονται καὶ λαμπρύνονται διὰ λίτρου (νίτρου), κονίας, γῆς σμηκτρίδος, ἢ κιμωλίας. Μετεχειρίζοντο ἔτι οἱ γναφεῖς καὶ τὴν λευκήν, καπνίζοντες αὐτὰ διὰ τοῦ θείου, καὶ τοιουτοτρόπως ἔδιδον εἰς αὐτὰ πάλιν τὸ πρῶτον χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν. Τοῦτο καλεῖται, ἀναγνάψαι, ὅ ἐστιν, ἓν παλαιὸν φόρεμα πατητεύειν, λαμπρύνειν, σιδηρόνειν καὶ κάμνειν αὐτὸ διὰ τῆς ἀνωτέρω εἰρημένης πράξεως πάλιν ὡς νέον, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ φόρεμα ἐλέγετο ἐπίγναφον, καὶ δευτερουργές. 2) ἐντεῦθεν μεταφορικῶς παρὰ Πολυδ. Ζ΄. 41. »Ὁ δ' ἀναγνάψας καὶ θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας«. (Ὁ Ἱπποκρ. Τροφ. ὑγιειν. Α΄. 8. περιγράφει ἐντελέστατα τὴν ἐξεργασίαν τῶν Γναφέων, οὑτωσί. »Οἱ γναφέες λακτίζουσι, παίουσι, λυμαινόμενοι κόπτουσιν, ἕλκουσιν, πλυνόμενα ἰσχυρότερα ποιέουσι, κείροντες τὰ ὑπερέχοντα καὶ παραπλέκοντες καλλίω ποιέουσι«. Ἡ λέξις, κνάμπτω, φαίνεται τῷ ὄντι, ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τῆς, κνάπτω, ἐκτὸς ὅτι τινὲς μετεχειρίσθησαν αὐτὴν καὶ ἀντὶ τοῦ, κάμπτω.)

Γνάπτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. = γναφεύς, κνάπτωρ, Μανέθ. Δ΄, 421.

Γναφάλιον, τό. Εὐώδες καὶ μαλλῶδες (μαλλιαρόν) φυτόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγέμιζον τὰ προσκέφαλα, μαξιλάρια, Διοσκορ. Γ΄, 132. Πλίνιος, 27. 10. gnaphalium Λατ.

Γνάφαλον, τό (γνάπτω). Μαλλί, κροκίδες (φλόκοι), δρουστελόμαλλα τιλτά, μαδιστά, κ. τ. τ. δι' ὧν γεμίζουσι τὰ προσκέφαλα, καὶ στρώματα. 2) κυρίως ὅμως, ἐκεῖνα τὰ ἔρια καὶ μαλλία, τὰ ὁποῖα πίπτουσιν, ὅταν κτενίζωνται καὶ ξαίνωνται ἀπὸ τοὺς Γναφεῖς ἐν τῇ ἐξεργασίᾳ τοῦ γνάφειν τὰ ὑφάσματα, ἢ ἀπὸ τοὺς ὑφαίνοντας μάλλινα πανία.

Γναφεῖον, τό (γνάπτω). Ἐργαστήριον τῶν γναφέων, δρουστέλα, νεροτριβεῖον, δουλάπι, Τουρκ.

Γναφεύς, έως, ὁ. Ὅποιος λευκαίνει καὶ πατητεύει τὰ μάλλινα ῥοῦχα, φορέματα, ὑφάσματα, κ. τ. τ. Ζήτ. Γνάπτω.

Γναφευτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν γναφέα ἢ εἰς τὸ γνάπτειν· καὶ ἐντεῦθεν »Γναφευτική, ἤτ«, ἡ τέχνη τοῦ Γναφέως.

Γναφεύω. Εἶμαι γναφεύς, ἐργάζομαι, μετέρχομαι τὴν γναφευτικὴν τέχνην.

Γναφικός, ή, όν, = γναφευτικός. 2) ἐπιτήδειος καὶ γυμνασμένος εἰς τὴν γναφευτικὴν τέχνην.

Γνάφος, ὁ (γνάπω, γνάπτω). Τὸ ξύστρον, ἢ τὸ λανάρι τῶν γναφέων· ἐργαλεῖόν τι συνιστάμενον ἀπὸ κέντρα ἤτοι σουβλία, καθὼς π. χ. τὸ λανάρι, δι' οὗ ξέουσι οἱ Γναφεῖς τὰ ὑφάσματα. 2) φυτόν τι οὕτω καλούμενον. Ζήτ. γνάπτω. 3) βασανιστικόν τι ὄργανον, παρομοίως κατεσκευασμένον, Ἀττ. κνάφος, Ἡρόδοτ. Α΄, 92. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 246. (ξ)

Γνάψις, εως. ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ γνάπτειν, τὸ ξαίνειν καὶ καθαρίζειν διὰ τῶν γναφικῶν μέσων.

***Γνησιάζω**. Οἰκείως συναναστρέφομαι, Ἀθανάσ. τ. Β΄. σ. 175. Α. Καλλ.

***Γνησιεύω**. Εἶμαι γνήσιος, νόμιμος, Θεοδ.

***Γνησιοδίδακτος**, ὁ, ἡ. Γνησίως δεδιδαγμένος, Ἰω. Χρυσ.

***Γνησιοκάθητος**, ὁ, ἡ. Γνησίως, τφόντι παθητός.

Γνήσιος, ία, ιον· καὶ ἐπίρ. γνησίως (γάω)· τρόπον τινὰ γενήσιος, καὶ συγκοπ. γνήσιος. Κυρίως, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, καὶ ἐντεῦθεν, καθαρὸς καθὼς ἐγεννήθη, εὐπατρίδης, ὁμοπάτριος καὶ ὁμομήτριος, μὴ νόθος, ὁ κατὰ νόμον· ὡς, »γνήσιαι γυναῖκες (οὐ ἐναντ. παλλακίδες)«, ἀληθῶς, τῷ ὄντι κατὰ νόμον γυναῖκες. »Γνήσιος παῖς«, παιδίον γεννημένον ἀπὸ νόμιμον γυναῖκα, σύζυγον καὶ ὄχι ἀπὸ πόρνην. (Ὅρα τὸν χαρίεντα Ἀριστοφάν· ἐν Ὀρν. 1650.) καὶ ἐντεῦθεν »Γνήσιος ἀστός«, ὁ μὴ νόθος, ἀλλ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. »Γνήσιοι Γαλάται«, οἱ κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ Γάλλοι. Παρ' Ὀμ. ἀεὶ μετὰ τοῦ, υἱός, ἐναντίον τῷ, νόθος, Ἰλ. Λ, 102. Ὀδ. Ξ, 202. 203. ἐντεῦθεν μεταφ., ἀληθινός, κύριος, καθ' αὐτό, νόμιμος, φυσικός, ἔμφυτος, ὡς Πινδ. Ὀλ. 2, 21. »Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς«, ο. ε. ἐμφύτοις, κληρονομικαῖς. Ἐπίρρ. γνησίως. ὅθεν

Γνησιότης, ητος, ἡ. Ἡ κυρία, καθ' αὐτὸ καταγωγὴ τοῦ γένους, ἢ τῆς γεννήσεως· τὸ εἶναι τοῦ γνησίου· ἡ ἀληθινότης, φυσικότης.

Γνίφων, ὁ (Νικήτ. Χρον. Β΄. 3.). Εἰς ἄκρον φιλάργυρος, ἀκριβός. 2) Κύριον ὄνομα διὰ τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ χαρακτῆρος ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ· πιθαν. ἐκ τοῦ κνιπός. (--?)

***Γνοέω**, Αἰολ. ἀντὶ νοέω.

***Γνοίην**, ης, η, Εὐκτ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω.

Γνοφερός, ά, όν· ἤ, Γνοφώδης, εος, ὁ, ἡ (γνόφος). Σκοτεινός. 2) ἀνεμώδης, χειμωνώδης, Γεωπον. »Θέρος γνοφῶδες«, θέρος μὲ φορτοῦναις καὶ κακοκαιρίαις. (καὶ γνόφεος, ὡς δνόφεος, ζόφεος κτλ.)

Γνοφέω, ῶ. Μ. ήσω, = γνοφόω.

Γνόφος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ δνόφος, Hoen. Γρηγ. Σ. 373. Buttm. Lexil. 2. p. 266., ἐπειδὴ ἐκ τοῦ γ γίνεται εὐκόλως δ, ὡς ἐκ τοῦ ε συχνότατα ο. Σκότος, ζόφος, σκοτομηνία. 2) εἶδος ἀνεμοστροβίλου, Ἀριστοτ. Κοσμ. Η΄. 10. »Γνόφων συμπληγάδες«· καὶ Δίων Χρυσόστ. λέ. »Ὥσπερ οἱ τοῖς ἀπὸ τῶν γνόφων πνεύμασι πλέοντες«. Οἱ Ο΄. συνάπτουσι τοῦτο μὲ τὸ, θύελλα. Ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 79. εἶπε σχεδὸν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας »Γνοφώδη αἰθέρος φυσήματα«, ἀντὶ τοῦ, γνόφοι. Ἔχει μὲ τὸ, νέφος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχήν· ὅθεν

Γνοφόω, ῶ. Σκοτίζω, σκότος διὰ τῆς ὁμίχλης προξενῶ.

Γνοφώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = γνοφερός.

Γνόω, Ἰων. γνώω, ἄχρηστον, (ἀντὶ δὲ τούτου ἐν χρήσει γιγνώσκω) ἐκ τούτου ὁ Μέλ. γνώσομαι (Νόω). Γνώσκω, ἐξεύρω. Παράγεται ἐκ τοῦ νόω, ἔνθεν νοίσκω, συνῃρημ. νώσκω, ἄνευ ἰῶτα ὑπογ., Αἰολ. γνώσκω, ὡς ἐκ τοῦ νοέω γίνεται γνοέω, ἔνθεν τὸ ἀγνοέω, καὶ κατ' ἀναδιπλ. γιγνώσκω, ἐπειδὴ τὸ γ πολλάκις προστίθεται, ὡς ἀγκαλδοῦπος ἀντὶ δοῦπος, καὶ ἐν γνέφος ἀντὶ νέφος, καὶ τοῦτο μάλιστα συνείθιζον οἱ Ἠπειρῶται. Οὕτως ἐκ τοῦ νόω γίνεται γνόω. Ὁ μέσος τούτου τύπος ἀπαντᾷ ἐν τῷ μέλλοντι. π. χ. »Γνώσετ' ἔπειτα, γνώσῃ (ἀντὶ γνώσεαι) ἔπειτα«, Ἰλ. Θ, 17. Β, 365.

Γνύθος, τό (Λυκόφρ. 485). Κοίλωμα· σπήλαιον, ἄντρον· λάκκος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γνάθος, καὶ ἀρσ. γνύθος, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Ζήτ. Γνάθος.

Γνύξ. Ἐπίρ. τοῦ γόνυ. Γονατιστά, παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ καὶ ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐριπεῖν, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 68. »Γνὺξ δ' ἔριπε«, ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. »Ἔστη γνὺξ ἐριπών« (Ἰλ. Ε, 309. Θ, 329. Λ, 355.), ο. ε. ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα μὲ τὸ λοιπὸν σῶμα ὄρθιον.

Γνυπετός, ὁ, ἡ (γόνυ, πίπτω). Ὁ πίπτων εἰς τὰ γόνατα· τροπ. ἀσθενής, ἀδύνατος· λειποθυμισμένος· ἄρρωστος· ὅθεν Γνυπτέω, ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ, καὶ κατά τινας, γνυπόω, γνυποῦσθαι· ὅθεν, γνυπῶν, κατηφής, ἀσθενής, ἀδύνατος· καὶ παρὰ Μενάνδρ. κατεγνυπωμένως, ταυτὸν τῷ, νωθρῶς, ἀνάνδρως. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι τά, γνυπόω καὶ γνυπτέω εἰσὶν ὡς τά, τυπόω καὶ τυπτέω· καὶ καθὼς ἐκ τοῦ κόρυς, κορύσσω, κορύπτω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ γόνυ, γονύπτω, συγκ. γνύπτω, ὅθεν γνυπετός, ὡς τυπετός, κοπετός.

***Γνῶ**, γ΄. ἑνικ. ὑποτ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, Ἰων. ἀντὶ γνῷ, Ὀμ. καὶ α΄. ἑνικ. ὑποτ. πλὴν τὸ γνῷ, ἐστὶ γ΄. ἑνικ. ὑποτ. ἐνεργ. β΄, Ἰλ. τὸ δὲ γνῶθι, προστακτ.

Γνῶμα, ατος, τό (γνῶναι)· ταυτὸν τῷ, γνώμων καὶ γνώρισμα. Ἀπόδειξις, σημεῖον (προβα), Σοφοκλ. Τραχ. 593. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1363. Ἡρόδοτ. 7, 52. 2) = γνώμη, ἰδέα, στοχασμός. 3) κανών· ὄργανόν τι γεωμετρικόν, Λατ. groma.

Γνωμάτευμα, ατος, τό. Ἀπόφασις, κρίσις, γνώμη, Εὐστάθ. καὶ Σχολιαστ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 180.

Γνωματεύω (γνῶμα). Κυρίως »Σκιὰς γνωματεύειν« (Πλάτ. Πολιτ. Ζ΄), διακρίνειν, διαγινώσκειν τὸν ἴσκιον εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον διὰ τοῦ γνώμονος. καθόλου δέ, διευθύνω, βάλλω

εἰς τάξιν, διατάττω. »Τὸ πρακτέον τῷ δικαίῳ γνωματεύειν«, διακρίνειν, Κλήμ. Ἀλεξ. 2) ἀποφαντίζω, ἀποφαντικῶς λέγω, κρίνω ἐκφωνῶν τὴν γνώμην μου, διακρίνω. 3) ὁμιλῶ μὲ γνώμας, ἀποφθέγματα, = γνωμολογῶ.

Γνώμεναι, ἀπ. ἀντὶ γνῶναι, ἐκ τοῦ γιγνώσκω, Ὁμ.

Γνώμη, ης, ἡ. Δυνάμει τῆς ἐκ τοῦ, γνόω, καταγωγῆς (Ἐπτ. γνώσκω) εἶναι ἀντὶ τοῦ, γνῶσις, γνωριμία, κατάληψις, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 214. »Οὐ γνώμας ἴσχεις«, ταυτὸν τῷ, οὐ γινώσκεις, δὲν ἐξεύρεις. Ὁπότε δὲ στοχασθῇ τινὰς ταύτην εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς μίαν τινὰ τῷ ὄντι δύναμιν, τότε εἶναι ἀντὶ τοῦ, ψυχή, καὶ ἀπομένει (καθὸ αὕτη ἔχει κατάληψιν, λαμβάνει διανοίας τινὰ καὶ ἀπόφασιν, ὅ ἐστι, καταλαμβάνει, διανοῦνται καὶ ἀποφαντίζει), ἀνθρωπίνη γνώμη, γνῶσις, νοῦς, λογικόν. »Τοῦτο ἀνθρώπου γνώμῃ αἱρετέον«, ο. ε. τοῦτο πρέπει τινὰς νὰ ἐκλέξῃ κατὰ τὴν ἀνθρώπινον κατάληψιν. Καὶ ἐντεῦθεν, συγκατάνευσις· νοῦς· σκοπός· στοχασμός· διάκρισις· κλίσις· θέλησις· καὶ τὰ κατὰ μέρος σημεῖα, δείγματα καὶ αἱ παραστάσεις τῆς νοητικῆς δυνάμεως. ὅθεν 1) προαίρεσις· ἀπόφασις, καὶ ὡς πρὸς ἄλλους βουλή. »Γνώμην ἀποφαίνεσθαι περὶ οὐδενός«, νὰ μὴ κρίνῃ, νὰ μὴ ἀποφαντίζῃ, νὰ μὴ δίδῃ τινὰς γνώμην καθαρῶς καὶ ἀποφαντικῶς ποτὲ διὰ κάνενα πρᾶγμα. »Τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τούτου; τί στοχάζεσαι διὰ τοῦτο; Οὕτως εἶναι καὶ τὸ »Γνῶμαι«, αἱ καθ' αὑτό, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἐν στίχοις συντεταγμένοι στοχασμοὶ καὶ τὰ βουλεύματα ἑνὸς γνωστικοῦ καὶ σοφοῦ, ὅστις διὰ τούτων δίδει καλὰς συμβουλὰς εἰς τοὺς ἄλλους, ὅ ἐστιν, ἀποφάσεις καθολικαὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν βίον λόγῳ συντόμῳ, ὡς καὶ τὰ Ἀποφθέγματα. Εὐριπ. Ἀντιόπ. 75. »Γνώμαις γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, εὖ δ' οἶκος, εἰς δ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα. Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν«. »Ἄνευ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ ἀπιέναι«, φεύγειν, ἀναχωρεῖν χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ ἀρχιστρατήγου, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ ὁ ἀρχιστράτηγος. »Ἄνευ γνώμης τινός«, ἤτοι χωρὶς τὴν εἴδησιν καὶ θέλησιν τινός, οὐ ἐναντίον, σὺν τῇ γνώμῃ τινός. »Γνώμῃ«, ἤ, ὑπὸ γνώμης, ἐπίτηδες, ἀπὸ ταυτοῦ. »Ἀπὸ γνώμης« ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτοπροαιρέτως, κατὰ τὴν ἰδίαν πληροφορίαν, ἐπίτηδες· τὸ δέ, »Ἄπο γνώμης«, σημαίνει ἐναντίον τῆς γνώμης. »Ἐκ μιᾶς γνώμης«, ἐκ συμφώνου, ὁμοθυμαδόν, ὅπερ καί, »μιᾷ γνώμῃ« λέγεται. »Κατὰ γνώμην«, κατ' εὐχήν. »Παρὰ γνώμην«, ἐναντίον τῆς θελήσεως, βεβιασμένα, καὶ ἀπροσδοκήτως. »Γνώμην ἐμήν«, κατὰ τὴν γνώμην μου (Ἀριστ. Εἰρ. 232. Ἐκκλ. 389). »Ἀποτρόπῳ γνώμᾳ« (Πινδ. Πυθ. 8, 134) μακράν. »Οὐ γνώμα διπλόαν θέτο κελεύθου« (Νεμ. 10, 67), ἀντὶ δὲν ἐδίστασε πολὺν καιρόν. »Γνώμᾳ πεποιθώς« (Πυθ. 3, 51), ἀντὶ πεποιθὼς εἰς τὴν γνώμην του. 2) φιλοφρόνησις, εὐμένεια, καλὴ θέλησις πρός τινα, ὡς, »Ἐν γνώμῃ εἶναι, γενέσθαι, ἢ γεγονέναι τινί«, ἀντί, εἶναι εἰς τὴν εὔνοιαν τινός· δηλοῖ δὲ καὶ γίνεσθαι γνωστόν τινι, ἔρχεσθαι εἰς γνῶσιν αὐτοῦ, Ἡροδ. 6, 37. »Ἦν δὲ Μιλτιάδης Κροίσῳ ἐν γνώμῃ γεγονώς«, ο. ε. ἦτο γνωστὸς καὶ ἐτιμᾶτο. 3) κρίσις, γνώμη προσωπική τινος, καὶ καθὸ τοιαύτη, δύναται δηλοῦν καί, ἀπάτην, λάθος, λανθασμένην γνώμην, δόκησιν, Σοφ. Αἰ. 51. Ἀντ. 389. 4) ἐν τῷ δημοσίῳ βίῳ, Πρόβλημα πρὸς τὸν δῆμον· σχέδιον νόμου· ἀναφορὰ εἰς τὴν Βουλήν, γινομένη ὑπὸ τῶν βουλευτῶν, ὅπως ἂν κατὰ τὴν ψῆφον αὐτῶν δὲν ἐκανονίσθη τὸ ἀνῆκον καὶ πρέπον περί τινος, ἢ ἐκρίθησαν αἱ ψῆφοι ἐναντίαι τῆς δόξης αὐτῶν· καὶ ψῆφος τοῦ κριτοῦ. 5) ὡς καὶ τὸ γνώμων, τεκμήριον, χαρακτηριστικόν, διακριτικὸν σημεῖον, κανών, στάθμη· ταυτὸν καὶ γνώρισμα. »Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, οὔτ' ἀγαθῶν«, Θέογν. »Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμην τινὰς τὴν δε οἰκεῖν δίκην«, ὁ αὐτός, ὅπου ἄλλοι, γνώμονα, ἀναγινώσκουσι. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ἰδὲ Πλάτ. Κρατ. Σ. 411.

Γνωμηδόν, ἐπίρρ. Γνώμην πρὸς γνώμην, ἤτοι ψῆφον πρὸς ψῆφον (γνώμη, ψῆφος κριτοῦ), Διον. Ἀρχ. Η', 43.

Γνῶμι, ἐκ τοῦ γνόω, ἄχρ., ἀνθ' οὗ, γιγνώσκω, ὅθεν τό, γνῶθι (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1165.), ἔγνων, γνῶναι ἢ γνώμεναι, γνοίην, γνούς. Ἰδὲ παραδ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 526. Π, 689. Ρ, 334. Α, 199. Χ, 154. Ω, 688. Ε, 85. Τ, 84. Β, 349. Ὀδ. Ν, 192. Η, 456. Ν, 312. κτλ. Πινδ. Πυθ. 4, 213. 467. 3, 55. 109. Ὀλ. 6, 151. Πολλάκις παραλείπεται ἡ αὔξησις τοῦ ἔγνω Ἰων., γνῶ (Ἰλ. Δ, 357. Λ, 439). Παρ' Ὁμ. τὸ γνῶ (ἔγνω) καὶ γνῶναι συντάσ. καὶ γεν. καὶ δηλοῦσιν, ἔχειν γνῶσιν καὶ εἴδησιν πράγματός τινος.

Γνωμίδιον, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ γνώμη, Ἀριστοφ. Ν. 320.

Γνωμικός, ή, όν. Ἀνήκων, ὡν εἰς γνώμας, ἀποφθέγματα (γνώμη)· ὅθεν γνωμ. ποιητής· καί, γν. ποιητής, ὡς ὁ Σόλων, Φωκυλίδης, Θέογνις καὶ ἄλλοι. Ἐπίρρ. γνωμικῶς.

Γνωμοδοτέω, ῶ, παρὰ Σουίδ. Γνώμην δίδωμι.

*Γνωμοδότημα, τό. Ἡ δοθεῖσα γνώμη.

*Γνωμοδότης, ου, ὁ. Ὁ δίδων γνώμην, συμβουλήν, κατάπεισιν.

Γνωμολογέω, ῶ (γνωμολόγος). Ὁμιλῶ, λέγω μὲ γνώμας, ἀποφθέγματα, ἢ συνάζω τοιαῦτα.

Γνωμολογία, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν εἰς γνώμας καὶ ἀποφθέγματα, ἢ ἡ σύναξις αὐτῶν· ὅθεν

Γνωμολογικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. . . . κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν εἰς γνώμας, ἀποφθέγματα.

Γνωμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ εἰς γνώμας λέγων, ἢ συνάζων αὐτάς.

*Γνωμονεύω (γνώμων), ἐσφαλμ. ἀντὶ γνωματεύω, Τιμ. Λεξ. Σ. 72.

Γνωμονικός, ή, όν, καὶ ἐπίρρ. γνωμονικῶς. Ἀνήκων εἰς γνώμονα, ἤτοι ἐπιτήδειος εἰς τὸ διακρίνειν καὶ ἀποφασίζειν, ἔμπειρος, εἰδήμων, γεν. »Γνωμονικὸς τῶν στρατειῶν«, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ τὰς στρατειὰς (Πλάτ. Πολ. Ε')· καθόλου δέ, ὁ πλήρης γνώσεως, γεμάτος ἀπὸ γνῶσιν, διακριτικός, γνωστικός, στοχαστικός, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β'. 10. »Γνωμονικὸς ἀνήρ«. 2) ἀνήκων εἰς τὸν γνώμονα, ἤτοι εἰς τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον. »Γνωμονικὴ (τέχνη)«, ἡ τέχνη τοῦ νὰ κάμνῃ τινὰς ὡρολόγια ἡλιακά, Vitruvius. Α', 3.

Γνωμοσύνη, ἡ (γνώμων). Γνῶσις, κατάληψις, διακριτικὴ δύναμις, σύνεσις, Σόλων.

Γνωμοτυπέω, ῶ. Μ. ήσω· ταυτὸν τῷ, γνωμολογέω. Κατασκευάζω, κατασκευάζομαι γνώμας, ἀποφθέγματα, κωμ. ἔκφρασις παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 55. ἀντὶ γνωμολογέω.

Γνωμοτυπικός, ή, όν· ταυτὸν τῷ, γνωμολογικός, κωμικὴ ἔκφρασις παρ' Ἀριστοφ.

Γνωμοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω)· ταυτὸν τῷ, γνωμολόγος, κωμ. ἔκφρ. παρ' Ἀριστοφ.

Γνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνῶναι). Ὁποῖος ἐξεύρει, ἔχει ἰδέας πραγμάτων, ἰδεάτος· καὶ γνωστός· ἐξεταστής, διερευνητής, διακριτικός· ὁ κρίνων καὶ ἀποφασίζων, κριτής, καὶ ἀριστοκρίτης. Θουκυδ. Α', 138. »Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς . . . τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων«· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀπομν. Ξενοφ. Α', δ', 5. »Εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη«· ἰδίως, ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερῶν ἐλαιῶν ἐν Ἀθήναις, Bremi Aus. purg. sacril. 25. 2) ὁ σημαντήρ, δείκτης τῶν ἡλιακῶν ὡρολογίων, ἤτοι τὸ κέντρον, τὸ ὁποῖον δείχνει τὰς ὥρας διὰ τοῦ ἡλίου· καὶ τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον αὐτό· καὶ ἡ κλεψύδρα, Ἀθήν. Β'. 3) κανών, στάθμη. 4) τὸ ὀδόντι, δι' οὗ γνωρίζεται ἡ ἡλικία τῶν ἵππων. 5) τὸ Ὀρθογώνιον, τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, δι' οὗ μετροῦσι τὰς γωνίας, Γωνιάμετρον, Norma, Ἀριστοτέλ. Κατηγ. ΙΑ'. »Τὸ τετράγωνον, γνώμονος περιτεθέντος, ηὔξηται μέν, ἀλλοιότερον δὲ οὐδὲν γεγένηται«, ὅπου ἡ Λατινικὴ μετάφρασις, gnomone, ἐσφαλμένως ἔχει, ὀρθοτέρα ὅμως ἡ τοῦ Ἀργυροπούλου διὰ τοῦ norma. Εὐκλείδ. Β', 1. »Παντὸς παραλληλογράμμου χωρίου τῶν περὶ τὴν διάμετρον αὐτοῦ παραλληλογράμμων ἓν ὁποιονοῦν σὺν τοῖς δυσὶ παραπληρώμασι Γνώμων καλείσθω«. Καὶ ἐντεῦθεν, Γνώμονες, παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς, οἱ ἀνόμοιοι, ἤτοι μὴ ἄρτιοι ἀριθμοί, οἷοι, ὁ, 3. 5. 7. 9., ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ εἰς ἓν σχῆμα δύνανται νὰ τεθῶσιν ὡς ἰσοσκελὴς γνώμων. — »Γνώμων τρικάνουν«, Μαθημ. παλ. σελ. 18. φαίνεται, ὅτι εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ τρικάνου· ὡς καὶ Φιλ. περὶ τῶν Ζ'. Θεαμάτ. σελ. 7. »Συνάγεται τὸ πᾶν ἔργον εἰς πυραμίδα καὶ γνώμονος σχῆμα«. 6) παρὰ τοῖς τελώναις, ἡ ταρίφα τοῦ τί πρέπει νὰ πληρώνηται δι' ὅσα ἐμβαίνουσιν ἢ ἐκφέρωνται εἰς ξένους τόπους εἴδη, Λεξ. Ῥητ. σ. 233, 28.

*Γνῶναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, ἐξ οὗ προκύπτουσιν αἱ πλεῖσται παραγωγαὶ τούτου τοῦ ῥήματος.

*Γνώομεν, α'. πληθ. ὑποτ. ἀορ. β'. ἐνεργ. τοῦ γιγνώσκω, ἐπ. ἀντὶ γνῶμεν, Ὀδ. Π, 304.

Γνωρίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Γνωστόν, φανερὸν ποιῶ, δείχνω, κάμνω τι νὰ τὸ γνωρίσῃ, καταλάβῃ τινάς, Αἰσχύλ. Προμ. 487. 2) κάμνω τι γνωστὸν εἰς τὸν ἐμαυτόν μου, ὅ ἐστιν, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω, καὶ ἐντεῦθεν, μανθάνω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ τι. Παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 99. »Ὁ ἐγνωρισμένος«, ἀντί, ἐγνωσμένος, ἀμφίβ. 3) ὑποχρεῶ τινα ἐμαυτῷ διὰ φιλίας, Πλάτ. Λαχ. 181. Πολιτ. 3. Σ. 402. 4) γνωρίζω τινά, π. χ. ὡς βασιλέα, ὡς αὐτοκράτορα.

Γνώριμος, ὁ, ἡ (καὶ σπανιώτ. γνωρίμη θηλ. Δοκιμ. ἐνέπτ. 9), καὶ ἐπίρρ. γνωρίμως. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξεύρει, γνωρίζει τινάς· περὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἰδέαν, εἴδησιν τινάς· καὶ ὡς οὐσιαστ. οἰκεῖος, πιστός, φίλος, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. γ'. 1. »Ἐκαστ. δὲ γνώριμοι«, φίλος θηλ. Ἡ λέξις γνώριμος ἐστὶ λέξις ποιητική, ἡ δέ, ἑταῖρος, αἰδοιή, Ὀδ. Π, 9. »Ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος«. ὅπερ συμπεραίνει ἐκ τούτου, ὅτι οἱ φίλοι διὰ τὸν γαυρίζουσι. 2) μαθητής, Πλούταρχ. Καθόλου δὲ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, γνώριμος, γνωστός. 3) γνωρισμένος, εὐκόλως νὰ γνωρισθῇ, αἰσθητός, φανερός, σαφής, ἔνδοξος καὶ περίφημος. »Γνώριμοι«, εἶπεν ἔτι (παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β'. 6.) οἱ ἐπίσημοι, τὰ πρῶτα γένη τῶν πλουσίων, αἱ πλούσιαι φαμιλίαι, οἱ ἄρχοντες τόπου τινός, οἱ ἄριστοι, optimates, Εὐριπ. Ἠλ. 945. Ἐπίρρ. »Γνωρίμως αἰσθόμαι«, φανερά, καταληπτῶς, Δημ. κατὰ Νικοστρ. 4. (γνῶσις, γνωτός)· ὅθεν

Γνωριμότης, ητος, ἡ. Γνωριμία, Στοβ.

*Γνώρισις, εως, ἡ. Ἡ Γνώρισις, ἡ ἐνέργεια τοῦ καθιστᾶν τινα γνώριμον ἄλλῳ τινί, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἡθ. »Πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως.«

Γνώρισμα, ατος, τό (γνωρίζω). Ἐκεῖνο, διὰ τοῦ ὁποίου μανθάνει καὶ γνωρίζει, ἢ ἔμαθεν, ἐγνώρισε τινάς τι, χαρακτηριστικόν, γνωριστικὸν σημεῖον, Ξενοφ. Κυροπ. Β', α'. 13.

Γνωρισμός, ὁ. Γνώρισις, τὸ γνωρίζειν, ἢ φανερόν, γνωστόν τι ποιεῖν, Σχόλ. Λυκ. 494.

*Γνωριστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἔχων γνώρισιν, ἰδέαν, γνῶσιν τινός.

Γνωρισματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ γνωριστόν σημεῖον, γνώρισμα, ἢ χρησιμεῦον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύῃ ὡς γνώρισμα, σημεῖον χαρακτηριστικόν, Πλούτ.

***Γνῶθι**, β. ἑνικ. πρόσ. τοῦ ὑποτ. β΄. ἀόρ. τοῦ γιγνώσκω, Ὀδ.

***Γνῶτι**, πληθ. γ΄. πρ. τοῦ ὑποτ. β΄. ἀόρ. τοῦ γιγνώσκω, Ἰλ.

Γνωσιμαχέω, ῶ (μάχομαι, γνῶσις). Νικῶ, βλέπω σφαλερὰν τὴν προτέραν γνώμην μου καὶ τὴν παραιτῶ· (ἰδιαιτ. παύω ἀπὸ τοῦ νὰ θέλω νὰ μάχωμαι) ὅθεν μετανοῶ, μεταβάλλω (ἀλλάζω) τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου, Ἡρόδοτ. 3, 25. 7, 130. 8, 29. καὶ Ἀριστοφ. Ὀρν. 558. Εὐρ. Ἱκέτ. 700· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, καταλαμβάνω τὴν πλάνην, τὸ σφάλμα μου καὶ ὁμολογῶ αὐτό. »Γνωσιμαχεῖν πρός τινα«, διάφορον γνώμην ἔχειν καὶ φιλονεικεῖν μετά τινος, Διονύσ. Ἀρχ. Θ΄, 1. καὶ Ἡρόδοτ. Η΄, 29. »Γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν«, σεῖς τώρα καταλαμβάνετε, γνωρίζετε, ὅτι δὲν εἶσθε ὅμοιοι μὲ ἡμᾶς. »Γνωσιμαχέοντες καὶ τ' ἄλλα καὶ ὅτι χώρην ἄρα εἶχον εὐαίρετον«, ὁ αὐτ. Ζ΄, 130, ὅπου κεῖται εἰς βάσιν ἡ αὐτὴ σημασία, προταποδεικνύουσα καὶ τὴν τῶν Θετταλῶν μεταβολὴν τῆς γνώμης, ἐπειδὴ αὐτοὶ μόνοι προτεκαλέσθησαν τῷ Ξέρξῃ, ἀποχωρισθέντες ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 706. Παρὰ δὲ Φιλ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, ἰσχυρογνωμῶ καὶ διισχυρίζομαι, καθὸ τῆς ἐναντίας γνώμης ὤν.

***Γνωσιμαχία**, ἡ. Φιλονεικία, διϊσχυρισμός, Φίλων.

***Γνωσιμάχος**, ὁ. Παρὰ Δαμασκηνῷ ὀνομάζονται αἱρετικοί τινες, μὴ κρίνοντες ἄξιον τοῦ κόπου νὰ μάθωσι τὰ ἐν τοῖς θείοις βιβλίοις τῶν Χριστιανῶν γραφόμενα, οὗ ἐναντ. τὸ, γνωστικοί.

Γνῶσις, εως, ἡ (γνῶναι). Κατάληψις, γνώρισις τῶν πραγμάτων, στοχασμός, σύνεσις· καὶ ἐξαιρέτως εἰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας, ὑψηλοτέρα κατάληψις, σύνεσις, σοφία, τὸ γνωρίζειν καὶ ἐξεύρειν καλῶς τὰ πράγματα. 2) ἐξέτασις, ἔρευνα, δοκιμὴ τοῦ κριτοῦ διὰ νὰ λάβῃ καλὴν ἰδέαν καὶ πληροφορίαν περί τινος, καὶ οὕτω νὰ κρίνῃ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. »Ἐδῶ χρειάζεται γνῶσις«, ἤτοι σκέψις ὀρθή, προσοχή, καὶ κρίσις περί τινος. 2) γνωριμία. 3) ὄνομα, φήμη, Διον. Ἀλικ. 4) εἴδησις. 5) οἰκειότης. 6) ὁ τῆς παιδοποιίας καιρός, συνουσία, Κλημ.

Γνώσκω. Ζήτ. Γιγνώσκω.

Γνωστήρ, ῆρος, καὶ, **Γνώστης**, ου, ὁ. Ὅποιος ἐξεύρει καὶ γνωρίζει τι καλῶς, εἰδήμων τοῦ πράγματος. 2) ἐγγυητής, μάρτυς τῆς ἀληθείας ἢ ὀρθότητος ἑνὸς γνωστοῦ αὐτῷ, ὁμολογουμένου πράγματος, cognitor, notor, Ξενοφ. Κυροπ. ς΄. β΄, 39. »Γνωστῆρας ἐμοὶ προσταγχὼν καὶ ἐγγυητάς«. Παρὰ Πλουτ. Φλαμ. 4. κεῖται τὸ, Γνώστης· ἴδε καὶ Μαρ. Σ. 116. Pierс. 3) ὁ μάντις, ὁ οἰόμενος εἰδέναι τὰ μέλλοντα, Θεοδώρ. καὶ ἄπατοταιόκος, Βαλσαμ.

Γνωστικός, ή, όν· καὶ ἐπίῤῥ. γνωστικῶς (γνῶσις). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς γνῶσιν καὶ κατάληψιν, ὁ ἔχων γνῶσιν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καταληπτός, εὔληπτος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καταλάβῃ τινάς. Ψελλ. »Γνωστικοί« αἱρετικοί τινες, πολλὰ φανταζόμενοι ἑαυτοὺς ὡς τοὺς πλέον προικισμένους. »Γνωστικὰ ῥήματα«, ὅσα ἔχουσι τὴν ἔννοιαν τοῦ γινώσκω. »Τὸ γνωστικόν«, ἡ δύναμις τοῦ γνωρίζειν τι. »Γνωστικὸν νοοῦμεν, ᾧ μηδὲν λείπει τῆς ἐπιστημονικῆς εἰδήσεως«, Κλημ. Στρωμ. η΄. καὶ ἑξῆς. »Ὁ δὲ τῆς παντοδαπῆς σοφίας ἔμπειρος, οὗτος κυρίως ἂν εἴη γνωστικός.«

Γνωστός, ή, όν· καὶ ἐπίῤῥ. γνωστῶς· ταυτὸν τῷ, γνωτός. Γνώριμος, γνωστός· φίλος· περίβλεπτος. »Τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ«, ὅπερ δυνατὸν ἐστι γνωσθῆναι, ὅτι ποιητής, ὅτι δημιουργός, ἡ δύναμις, ἡ ἀγαθότης κτλ. ἄγνωστον δὲ, ἡ οὐσία αὐτοῦ. Θεοφυλ. 2) εὔκολος νὰ γνωρισθῇ.

Γνωτός, ή, όν· καὶ, ὁ, ἡ (γνῶναι). Γνωρισμένος, γνωστός. 2) παρὰ Ποιηταῖς σημαίνει κατ' ἐξοχὴν, ἀδελφός, Ἰλ. Ν, 697. »Γνωτὸν μητρυιῇσι« καὶ ἀδελφή. Ἰλ. Ο, 350. καὶ ἐν γένει, συγγενής· συχνότατα ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ.

***Γνωτοκτόνος**, ὁ, ἡ. Ἀδελφοκτόνος.

***Γνωτοφόνος**, ὁ, ἡ, = γνωτοκτόνος, ὅθεν

Γνωτοφόντις, ιδος, ἡ (φονεύω). Ἡ ἀδελφοκτόνος, Λυκόφ. 1318.

Γνώω, γνώωσι, ἀπ. ἀντὶ γνῶ, γνῶσι, ὑποτ. ἐκ τοῦ, Γνῶσκω, Ὀδυσ. Ξ, 118. »... αἴκε ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα«, ἀνίσως τυχὸν τὸν γνωρίσω τοιοῦτον.

Τὸ Γ. μετὰ τοῦ Ο.

***Γο**, σημεῖον συγγίας (παρὰ Γαλην.), ὅπερ γράφεται γ̊ ἢ γ̥, ἢ γγ̊ ἢ γγ̥.

Γοάω, ῶ, ἐπι. ἀπαρ. γοήμεναι, ἀντὶ γοᾶν (Ἰλ. Ξ, 502), Παρατ. ἔγοον (Ἰλ. Ζ, 500), Μελ. γοήσω καὶ γοήσομαι. Κλαίω, θρηνῶ μὲ φωνὴν θλιβεράν, πικρῶς, οἰκτρῶς (λέξις ὀνοματοπεποιημένη)· ἴδε παραδ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 413. Ζ, 373. Π, 857. Σ, 315, 355. Φ, 124. Ὀδ. Θ, 92. Α, 467. Λ, 195. Τ, 119, 210 κ.τ.λ. 2) ἐνεργ. θρηνῶ, δακρύω τινά, κλαίω τινά, αἰτ. λέγεται καὶ μέσ., γοάομαι, Ἰλ. Ψ, 124.

Γόγγη, ἡ. Ζήτ. Γόμη.

Γογγροειδής, ές (εἶδος). Ὅμοιος τῷ Γόγγρῳ.

Γογγροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τοὺς γόγγρους, Πλούτ.

Γόγγρος, ὁ. Εἶδος θαλασσίου ἐγχελίου, Γογγρί, Ὀγγρί. 2) ἡ ἐν τοῖς δένδροις, καὶ ἐξαιρ. ἐλαίας ἔκφυσις, ῥόζος, Θεοφραστ. Α΄, 13.

***Γογγρώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος), = γογγροειδής, Ἡσυχ. Ἀριστ. ἱ. ζώ. 2, 14.

***Γόγγρων**, ωνος, ὁ· καὶ

Γογγρώνη, ἡ. Ἔκφυσις, ῥόζος εἰς τὸν λαιμόν, βρογχοκήλη. Ἀηκοῦσα. 2) ὡς τὸ γόγγρος εἰς τὰ δένδρα.

Γογγύζω, Μ. ύσω. Γογγύζω, μουρμουρίζω· δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ. 2) ἐπὶ τρυγόνος, τουρτουρίζει, Κλημ. Ἀλεξ. Σ. 600.

Γογγύλευμα, τό. Στρογγυλευμένον τι σῶμα, στρογγύλωμα, ἐκ τοῦ

Γογγυλεύω, καὶ, γογγυλέω, ἢ, γογγυλίζω (γογγύλος). Στρογγυλεύω τι, κάμνω στρογγύλον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 61. κατωτέρω δὲ ἐν στίχ. 67. παίζει τὴν λέξιν ὡς καὶ τὸ, ξυγγογγυλίζει. (τὸ γογγυλέω ἐστιν ἀμφ.)

Γογγύλη, ἡ, γογγυλίς, ίδος, ἡ· καὶ ὑποκορ. γογγυλίδιον, ή, γογγύλιον, τό. Εἶδος λαχάνου, κρομμυοειδῆ τὴν ῥίζαν ἔχον, γογγύλι, Διοσκορ. Β΄, 134. Θεόφρ. Ζ΄. 4. Ἀριστ. Θεσμ. 1185. B. assica rapa, Λινν. »Γογγυλίδος τὸ γεωχαρές, καὶ τὸ ἀναδιδόμενον ἄνω καὶ εἰς ὕψος αἰρόμενον«, (παρ' Ἰουλιαν. Ε΄. σ. 175.) σημαίνει τὸ Ῥαπανολάχανα καὶ Καυλοράπανα. 2) παρὰ Γαλην. καὶ Εὐρωπιαν. Γλωσ. εἰσὶ, γογγυλίδια, ἢ κατ' ἄλλα ἀντίγρ., γογγύλια, μικρά τινα στρογγύλα σώματα, καθὼς τὰ χάπια.

***Γογγυλίδιον**, τό· ὑποκορ. τοῦ γογγύλη.

Γογγυλίζω, Μ. ίσω, = γογγυλεύω.

Γογγύλιον, τό· ταυτὸν τῷ, γογγυλίδιον. 2) κληθ. χάπια, ἰατρ.

Γογγύλιος, ία, ον· ταυτὸν τῷ, Γογγύλος.

Γογγυλίς, ίδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, γογγύλη.

***Γογγύλλω**, = γογγυλεύω· βελτίων ἀνάγν. ἀντὶ γογγυλέω, Ἀριστ. Θεσμ. 56.

Γογγύλος, η, ον· ἢ, γογγύλιος, α, ον· ταυτὸν τῷ, στρογγύλος. Στρογγυλός, ὁλοστρόγγυλος. »Γογγύλας μάζας δι' ὅλης ἡμέρας τετριμμένας καὶ μεμαγμένας«, (Ἀθήν. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 28.) σφιχτὰ ζυμωμένον κρίθινον ψωμὶ ὁλοστρόγγυλον, ὅπου ὅρα τὸν Σχολιαστήν. Ἐκ τούτου τινὲς παράγουσι τὸ στρογγύλος, ἀλλ' αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἔχει τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ, στρέφω. (συγγενὲς μὲ τὸ, κόγχος, κόγχυλος, κογχύλη.) (ῠ).

Γογγυλόσκηνος, ὁ, ἡ (σκῆνος). Ὁ στρογγύλον ἔχων τὸ σῶμα (σκῆνος), ἢ τὴν σκηνὴν (τένταν), κατοικίαν, ἐπὶ κογχυλίων κυρ.

***Γογγυλώδης**, ες (εἶδος). Στρογγυλοειδής, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 789.

Γογγυλωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ στρογγύλον τὸ πρόσωπον ἔχων.

Γόγγυσις, εως, ἡ· καὶ, γογγυσμός, ὁ (γογγύζω). Μουρμούρισμα· δυσαρέσκεια, ἀγανάκτησις.

Γογγυστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος γογγύζει, ἀγανακτεῖ.

Γογγυστικός, ή, όν. Ὅποιος ἀσμένως ἢ συχνὰ γογγύζει, παριστάνει τὴν ἀγανάκτησίν του.

Γοεδνός, ή, όν, ταυτὸν τῷ, γοερός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1041. καὶ Ἱκέτ. (ὡς τὸ, μακεδανός, μακεδνός.).

Γοερός, ά, όν· καὶ ἐπίῤῥ. γοερῶς (γοάω). Ὁ κλαίων, κλαυθμυρίζων, θρηνῶν μετὰ ἀναστεναγμῶν, θρηνώδης, ὡς π. χ. »Γοερὸν μέλος«. 2) ἀξιοθρήνητος, ἐλεεινός.

Γοέω, ῶ, Ἰων. καὶ, γόημι· (ὅθεν, γοερός, καὶ γοήμεναι, παρ' Ὁμήρ.) ταυτὸν τῷ, γοάω. Ζήτ. Γόω.

Γόη, = γόος. Θρῆνος παρακονετικός. Ἡ λέξις γόη εὕρηται μόνον παρ' Ἡροδ. 7, 19. »Καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ«, μὲ γοερὰ ᾄσματα ἐξορκίζοντες τὸν ἄνεμον· ἔνθα ὅμως ὁ Σαίγερος καὶ Σβεϊγχαουσέρος προτιμῶσι τὴν ἀνάγνωσιν γόησι, ἐκ τοῦ γόης· ἐπειδὴ ὅλοι οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ παράγουσι τὸ, γόης, καὶ γοητεία, ἐκ τοῦ, γόος, καὶ ὁ Ἡσύχ. οὕτως ἔχει, Γοητικῶδος, ᾠδός, ἀπατεών. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, Γοᾶν, ἀντὶ τοῦ, κλαίειν, παρὰ Κυπρίοις, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκει καὶ τὸ, γοᾶς, γόης, παρ' αὐτῷ.

Γόημι, ταυτὸν τῷ, γοάω, ὅθεν, γοήμεναι, ἐν Ἰλ. Ξ, 502. (Τὸ γοήμεναι ἐστι κυρ. ἀπαρ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ γοέω, κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ γοαέμεναι, ὡς πεινήμεναι ἐκ τοῦ πεινάω κτλ.)

Γοήμων, ονος, ὁ, ἡ, = γοερός, ποιητ. Ὁ κλαίων, θρηνῶν, κλαυθμηρός, Ἀνάλεκτ. Γ΄. 211.

Γοηπλάνης, έος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, ἀπατεὼν (σαρλατάνος), ἀμφ.

***Γοηρός**, ά, όν· ποιητ. ἀντὶ γοερός, Ανθ.

***Γόης**, ητος, ὁ (γοάω). Κλαψιάς, Ἀριστ. Χοηφ. 809.

Γόης, ητος, ὁ, = Μάγος, θρηνώδης ἐπαοιδός, ὁ μετὰ γόου ἐπᾴδων (Χοχλαμπάζης, Σαρλατάνος). Ἀττικώτερον μέντοι τοῦ μάγος. 2) καθὸ ἀπατεών, ἀγύρτης· κυρ. ὅποιος μὲ μαγικὰς φωνὰς καὶ ᾄσματα ἀπατᾷ καὶ σαγηνεύει τὸν κοινὸν λαόν, συχνάκις παρὰ Πλάτ. Τιμ. Σ. 73. Ἐμπεδ. Σ. 36 Sturz (ἐκ τοῦ γοάω, ἐπειδὴ αἱ μαγεῖαι αὗται ἐγίνοντο μὲ θρηνητικὰς καὶ ὀλολυστικὰς φωνάς· ὅθεν »Ἀνωλόλυξε καὶ κατῇδε βάρβαρα μέλη«, Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1337.). Παρὰ Παύλῳ (εἰς Τιμοθ. β΄. κεφ. γ΄, 13· καὶ πρὸς Ῥωμ. ιϛ΄, 18), καὶ παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. ια΄, 10· γόητες, οἱ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας τὰς ψυχὰς ἀπατῶντες. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 818. »Κρεκτὸς γοήτων νόμος«, ἀμφ. σημασ. Παρὰ Δίωνι Κασ. ἀντὶ τοῦ, χρησμολόγος, προφήτης, καὶ παρ' Ἡσυχ. γόης, κόλαξ, περίεργος· καὶ σοφιστής. πρβ. γόη.

Γοητεία, ἡ (γοητεύω). Μαγεία, τὸ δι' ἐπῳδῶν καὶ ἐπικλήσεως δαιμονίων ποιῆσαι πρᾶξίν τινα εἰς βλάβην ἑτέρων. 2) ἀπάτη (χοχλαμπαζλίκι, σαρλατανία), ἀγυρτεία. 3) καὶ ἐπὶ καλοῦ, μάγευσις, κήλησις, θέλξις, κολάκευσις, Πλούτ.

»Ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα κηλητικός ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων γοητεία».

*Γοήτευμα, τό. Ἔργον γόητος, ἀγύρτου, ἀπάτη· καὶ = γοητεία.

Γοητευτικός, ή, όν· καὶ ἐπίῤῥ. . . . κῶς· ταυτὸν τῷ, γοητικός, Πολυδ. Δ', 51.

Γοητεύω (γόης). Γοητεύω, μαγεύω, ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους διά τινων μαγειῶν. 2) σύρω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, ἐξαπατῶ, πλανῶ, δελεάζω, καταθέλγω, κυρ. καὶ μεταφ.

*Γοήτης, ου, ὁ· θηλ. γοῆτις. Γοητευτικός, πλανητικός, ἀπατηλός.

*Γοητίας, ὁ, = γόης, Ἡσιοδ. ἐπιμερ. Σ. 183.

Γοητικός, ή, όν· καὶ ἐπίῤῥ. — — κῶς. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς γοητείαν.

Γοῆτις, ιδος, ἡ. θηλυκ. τοῦ, Γοήτης. Ἡ μαγεύουσα, ἀπατῶσα· λέγεται καὶ γοητεύτρια, Ἀνθ. Π. 12, 192.

*Γοῖ, γοῖ, ἐπίῤῥ. Ἄπαγε, ἄπαγε· μίμησις τῆς γρυλλιστικῆς φωνῆς τοῦ χοίρου, Jac. del. ἐπιγρ. 6, 47, 2.

Γόμη, ἡ. Φυτόν τι, ἐν ὑδατώδεσι τόποις φυόμενον, Βηρωσσὸς Συγγέλ. Χρον. σελ. 28., ὅπου γόγγη κεῖται.

Γόμος, ὁ (γέμω). Ὁ φόρτος, τὸ φόρτωμα τοῦ πλοίου (γομάρι), πραγματεῖαι· ὅθεν

Γομοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων βάρη, φορτώματα.

Γομόω, ῶ (γόμος). Φορτόνω τι· καταφορτίζω.

Γομφάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γόμφος.

Γομφιάζω, Μ. άσω. Αἰσθάνομαι κνησμὸν καὶ πόνον ἐν τῷ ἐκφύεσθαι τοὺς ὀδόντας, καὶ μάλιστα τοὺς λεγομένους γομφίους, ἐπὶ παιδίων. Ἐζεκ. ΙΗ'. 2. »Οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἐγομφίασαν». ὅθεν

Γομφίασις, εως, ἡ· καὶ γομφιασμός, ὁ. Ὁ πόνος τῶν ὀδοντίων γομφίων, ὅταν ἀρχινῶσι νὰ ἐκβαίνωσι, Διοσκορ. Β'. 63. καὶ παρὰ τοῖς Ο'.

Γομφιόδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος, γόμφιος). Ὁ κτυπῶν, ἠχῶν περὶ τὰ σαγόνια, ἤτοι ὀδόντια. »Γομφιόδουπος χαλινός», Ἀνθ. Π. 6, 233.

Γομφίος, ὁ· ὑπακουομ. ὀδούς. Μυλικός, τραπεζίτης, καὶ τὸ μεγάλον ὀπισθινὸν ὀδόντι, mola ix. 2) ἡ γλῶσσα, τὸ γλωσσίδι, τὸ ὀδόντι τοῦ κλειδίου. »Τὰ Λακωνικὰ (κλειδία) τρεῖς ἔχοντα γομφίους», Ἀριστοφαν. Θεσμ. 423. Οὐ γραπτέον γόμφους. (ἐκ τοῦ γόμφος, διὰ τὴν ἄνω στρογγυλότητα.) (1)

Γομφόδετος, ὁ, ἡ (δέω)· ταυτὸν τῷ, γομφωτός. Στερεῶς καρφωμένος. »Γομφόδετον δόρυ», Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 859.

Γομφοπαγής, έος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὁ διὰ καρφίων συνδεδεμένος, στερεά, σφιχτὰ καρφωμένος. Παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 824. »Γομφοπαγῆ ῥήματα», τὰ στερεῶς δεμένα καὶ οἷον κεκαρφωμένα, θαυμάσια, πολυσύνθετα ἐπίθετα τοῦ Αἰσχύλου.

Γόμφος, ὁ. Καρφίον, σιδηροῦν, ἢ ξύλινον, ὀλίγον τι χονδρόν, κυρ. εἰς ἕνωσιν καὶ σύνδεσμον τοίχων καὶ πλοίων· καὶ τὸ καρφίον εἰς τὸ ἀλέτρι, Ἡσ. Ἔργ. 429. ἐν γένει, σφαδρὸς σύνδεσμος, μέσον, δι' οὗ συνδέονται δύο τινὰ σφικτά. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, ἧλος, σφὴν (καρφίον, σφῆνα)· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, ἄρθρον, δεσμός, σύνδεσμος, ἁρμογὴ τῶν ξύλων, ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Γόμφος, ὁ ὑποκάτω τοῦ λαγόνος σύνδεσμος ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, ὁ τοῦ μηροῦ δηλ. μετὰ τοῦ ἱεροῦ ὀστοῦ. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Ε, 248. στερεοῦνται καὶ συναρμόττονται ἀλλήλοις τὰ συμπηγμένα σανίδια, τὰ πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ πλοίου. »Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι· γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν». Φαίνεται, ἄρα, ὅτι εἶναι ἧλος (καρφία) καὶ μάλιστα ἀπὸ ξύλον. Παρὰ Νόνν. Διον. 40. σελ. 1044. »Φράξατε λεπταλέοισι τετρηνόσι δούρατα γόμφοις, πυκνὰ περιστρώσαντες ὁμοζυγέων ἐπὶ τοίχων, ῥίψεσιν οἰδαίνοις, μὴ φυκίων οἶδμα χυθείη ἐνδόμυχον», φαίνεται τό, Γόμφοι, περιττότερον, ὅτι εἶναι ἀντὶ τοῦ, σφῆνας. Τὴν ῥῆσιν τοῦ Πλάτωνος εἰς Τίμαιον σελ. 43. κτ. περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, »Εἰς τ' αὐτὸ τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων, οὐ τοῖς ἀλύτοις, οἷς αὐτοὶ ξυνείχοντο δεσμοῖς, ἀλλὰ διὰ σμικρότητα ἀοράτοις, πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες, ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον», ὁ Κικέρων μετέφρασεν οὕτωσι· Easque inter se copulabant haud iisdem vinculis, quibus ipsi erant colligati, sed talibus, quae cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis injectis unum efficiebant ex omnibus corpus· ὥστε ἐνταῦθα πάντως τό, γόμφος, δὲν σημαίνει τό, ἧλος, ἐπειδὴ προηγεῖται τό, ξυνεκόλλων, ἤτοι ὁ διὰ τῆς κόλλας σύνδεσμος. Ὁ Ἀριστοτέλ. Μεταφ. Γ, α. τάσσει τρία εἴδη, δι' ὧν συνδέονται τὰ σώματα πρὸς ἄλληλα, οἷον κόλλη, γόμφῳ, συνδέσμῳ. 2) Ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ζώων Μορ. Β'. 9. περιγράφει τὸν σύνδεσμον καὶ τὴν διάρθρωσιν δύο κοίλων κονδύλων διὰ τοῦ μεταξὺ αὐτῶν κειμένου ἀστραγάλου καλουμένου κονδύλου, τὸν ὁποῖον κοῖον γόμφον καλεῖ· ὃν τινα ὁ μὲν Θεόδωρος Γαζῆς διὰ τοῦ clavum μετέφρασεν, οἱ δὲ παλαιότεροι Λατῖνοι διὰ τοῦ globum· ὁ τοιοῦτος ἄρα εἶναι ἓν εἶδος στρογγυλωματικοῦ συνδέσμου. 2) Ὁ Γαληνὸς καλεῖ τὴν σύσφιγξιν καὶ στερέωσιν τῶν ὀδόντων ἐν τῷ αὐτῶν οἰκίσκῳ, Ἐγγόμφωσις, καὶ Γόμφωσις. — Παρ' Ἡροδότῳ Β', 96., ὅπου περιγράφεται ἡ τῶν Αἰγυπτιακῶν πλοίων κατασκευή, συντίθενται πρῶτον »Ξύλα διπήχεα πλινθηδὸν συντιθεῖσιν, ἔπειτα ἀκολουθεῖ »περὶ γόμφους πυκνοὺς καὶ μακροὺς περιείρουσι τὰ διπήχεα ξύλα». Ἂν ἐνταῦθα ἐννοήσωμεν τό, Γόμφος, ἀντὶ τοῦ, Ἧλος, ὁ Ἡρόδοτος βέβαια ὁμιλεῖ πάντῃ ἀλλοῖα καὶ ἔξω τῆς φύσεως, ὅ ἐστιν, οὗτοι συνάπτουσι καὶ συγκολλῶσι τὰ διπήχεα ξύλα ὅμοια πλίνθων κατὰ μάκρος καὶ καρφώνουσιν αὐτὰ πυκνὰ μὲ τὰ καρφία ὀλίγωρα· ἢ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι τὰ καρφία ἦσαν πολλὰ μακρὰ καὶ ἐν ταυτῷ συνεπράτουν καὶ συνέδεον πολλὰ ξύλα, καθὼς γίνεται εἰς τὰ λεγόμενα Σάλια, μὲ ὧν πλέουσι τοὺς ποταμούς, καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου περιγραφομένη Βᾶρις οὐδὲν ἄλλο ἦτον, εἰμὴ σχεδία, σάλιον, ὅ ἐστι, ξύλα χονδρὰ καὶ μεγάλα, κατὰ πλάτος ἀλλήλοις συνδεδεμένα ὥσπερ ψάθα ἢ καλαμωτή. Ἄρα, φαίνεται καὶ ἐνταῦθα οὐδὲν ἄλλο σημαίνουσα ἡ λέξις, εἰμὴ μόνον παττάλους, σφῆνας, ξύλινα καρφία. Καθόλου δέ, εἶναι ἐν χρήσει τό, Γομφόω, καὶ γόμφος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς Ναυπηγίας. Ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 156. καλεῖται πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι τετελειωμένον μέχρι τῶν καθισμάτων τῶν κωπηλατῶν, ὅ ἐστιν, ἕως εἰς τὴν Κουβέρταν. »Πᾶσα (ἡ ναῦς) ἐπὶ ζυγὰ γομφωθεῖσα». καὶ Λυκόφρ. 747. »Βᾶρις αὐτουργοτεύκτος εἰς μέσην τρόπιν εἰκαία γόμφοις προσκαταργανωμένη». καὶ, »Νῆες γομφωτῆρεσι», ἐν Ἀναλέκτ. Β'. 40. Πλούταρχ. »Ὥσπερ γὰρ ὁλκὰς ἢ τριήρης ναυπηγεῖται — — σφύραις καὶ ἥλοις ἀραττομένη καὶ γομφώμασι καὶ πρίοσι καὶ πελέκεσι, γενομένην δὲ στῆναι δεῖ καὶ παγῆναι σύμμετρον χρόνον, ἕως οἵ τε δεσμοὶ κάτοχοι γένωνται καὶ συνήθειαν οἱ γόμφοι λάβωσιν»· ὅπου Γόμφος, καὶ Ἧλος, διαφέρουσι, διότι οἱ Ἧλοι εἶναι μόνον ἀπὸ μέταλλον. Μὲ ταύτην τὴν ῥῆσιν συμφωνεῖ καὶ ἐκείνη ἡ τοῦ Ἀπολλων. Β', 614. περὶ τῆς Ἀργοῦς. »Ἥ τε μὲν Ἄργος γόμφοισιν συνάρασσεν». Παρομοίως μεταχειρίζεται ἔτι ὁ αὐτὸς καὶ τό, συναράσσω, ἐν Γ, 1318. Ὁ Στραβ. ἐν ΙΖ'. σελ. 1076. καλεῖ, »Πλοῖα διάλυτά τε καὶ γομφωτά», τὰ συνδεμένα διὰ τῶν ξυλίνων καρφίων πλοῖα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ διαλυθῶσι πάλιν. Ἡ παρ' Ἀθηναίῳ Ε'. ἐξ ἐπιγράμματός τινος ἔκφρασις διερίζει ὅτι καθαρῶς τό, γόμφος, ἀντὶ τοῦ, ξύλινον καρφίον. »Τοὺς γόμφους τμηθέντες πελέκει τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος»· μ' ὅλον ὅτι ἐν Ἀναλέκτ. Π. 176. φαίνεται, ὅτι σημαίνει καὶ τὰ ἐκ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου. »Γόμφος δ' οὐκ ἔτι χαλκός, οὐδὲ σιδήρεος». Καὶ ἐπειδὴ οἱ Γόμφοι εἶναι στρογγυλοί, διὰ τοῦτο καὶ οἱ μυλικοὶ ὀδόντες, ἤτοι οἱ τραπεζῖται, ἔλαβον ἐκ τούτων τὸ ὄνομα καὶ καλοῦνται Γομφίοι. Ζήτ. καὶ χαλκεόγομφος, καί, τορεύς.

Γομφότομος, ὁ, ἡ (τέμνω). Διατρυπημένος μὲ ξύλινα καρφία, Νόννος.

Γομφόω, Μ. ώσω (γόμφος). Συνδέω καὶ στερεόνω, ἤτοι καρφόνω μὲ ξύλινα καρφία ἢ παττάλους· κυρίως ἐπὶ πλοίων. »Γομφόω νῆυν», συνδέω, πηγνύω, κάμνω πλοιάριον, σχεδίαν διὰ συνδέσεως σανίδων καὶ ξύλων. »Ναῦς γομφωθεῖσα», ἓν τελειωμένον πλοῖον, τοῦ ὁποίου τὸ σκελετὸν ὅλον ἵσταται· μεταφορ. (Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ.) »Γάλα γομφοῦν», ὡς τὸ πηγνύναι, ἤτοι πήζειν τὸ γάλα διὰ τῆς πυτίας· ὅθεν

*Γομφώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Γόμφου εἶδος ἔχων.

Γόμφωμα, τό. Τὸ διὰ ξυλίνων καρφίων ἢ πασσάλων συνδεδεμένον καὶ συνδεμένον, οἷον, ναῦς, κ. τ. τ. 2) καὶ αὐτὴ ἡ σύνδεσις καὶ ἁρμογή, ὁ σύνδεσμος, Λογγῖν. Β', »Νεὼς γομφώματα». Παρὰ Πλουτάρχ. Μόρκ. 15. »τοῦ ζεύγματος γομφώματα», ἡ γέφυρα. Ζήτ. καὶ Γόμφος.

Γόμφωσις, εως, ἡ. Ἡ στερέωσις καὶ σύνδεσις, ἡ κάρφωσις διὰ ξυλίνων καρφίων. 3) παρ' ἰατροῖς εἶδος συναρθρώσεως, ὡς, ἡ σφήνωσις τῶν ὀδόντων ἐν τῇ σιαγόνι, Γαλην. δ', 11.

Γομφωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποῖος διὰ ξυλίνων καρφίων συνδέει καὶ συνάπτει τι, καρφόνει· ἐξαιρέτως δέ, ὁ ναυπηγός. Ζήτ. καὶ γόμφος· ὅθεν

Γομφωτήριος, α, ον. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ συνδέειν διὰ ξυλίνων καρφίων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Γόμφια, διὰ τοῦ, ξύλα εἰς γόμφους, καί, Γομφωτήρια, διὰ τοῦ, ἧλοι. Ἥρων Αὐτομ. σ. 271. »Ἐκνεκὰς στενὰς ὡσεὶ γομφωτηρίοισι».

Γομφωτικός, ή, όν· ταυτὸν τῷ, γομφωτήριος.

Γομφωτός, ή, όν (γομφόω). Συνδεδεμένος, καρφωμένος μὲ ξύλινα καρφία. »Πλοῖα γομφωτά», ἡνωμένα μόνον μὲ παττάλους, ὥστε ἐδύναντο καὶ νὰ διαλύωνται πάλιν, Στράβ. Ζήτ. ἐν τῷ, Γόμφος.

Γονάς, άδος, ἡ. Ἡ μήτηρ, Ἡσύχ., ὅς τις ἔτι καὶ τὸ Λακωνικὸν γονάρ, ἡ· ἔχει.

Γονατίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (γόνυ). Βάλλω τινὰ νὰ γονατίσῃ. 2) οὐδετ. κλίνω τὸ γόνυ, γονατίζω ἐγώ, πίπτω, ἢ ἵσταμαι ἐπάνω εἰς τὸ γόνατον, Ηρχτίν. 3) παρὰ Πολυδ. κτυπῶ μὲ τὸ γόνατον.

Γονάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γόνυ, Λουκιαν.

Γονατόδεσμος, ὁ (δεσμός). Ὁ δεσμὸς τοῦ γόνατος.

Γονατόομαι, οῦμαι, παθ. Γόνατα ἀποκτῶ, ὅ ἐστι, κόμπους, καθὼς αἱ καλαμίαι τῶν σπαρτῶν, ἐπὶ σταχύων καὶ καλάμων, Θεόφρ.

Γονατώδης, εος, ὁ, ἡ (γόνυ, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει γόνατα, ὅ ἐστι, κόμπους, καθὼς τὰ καλάμια, κ. τ. τ., Θεόφρ.

Γονεία, ἡ (γονεύω). Ἡ γέννησις, Σουΐδ.

Γονεύς, έως, ὁ (γενάω). Ὁποῖος γεννᾷ, ὁ πατήρ, γεννήτωρ. πληθ. οἱ γονεῖς, Ὑμν. Ὁμ. Δημ. 240. Ἡσιοδ. καὶ συχνάκις παρ' Ἡροδ.

Γονεύω, καί, γονέω (γονή). Βάλλω σποράν (γονήν) διὰ νὰ γεννηθῇ τι, κλωσσῶ· γέννησιν ποιῶ, γεννῶ, Πλουτ. ἐκ τοῦ

Γονή, ἡ. Τὸ γέννημα, τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρὸς (καὶ γυναικός), ὃ λαβοῦσα ἡ γυνὴ καὶ θάλψασα ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς, μετὰ ταῦτα τίκτει, Ἡροδ. 3,

101. 109. ἔτι δὲ πληθ. τὰ αἰδοῖα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός· ἡ μήτρα· 2) ἡ γέννησις. 3) τὸ γεννηθὲν, οἱ ἀπόγονοι, τέκνα, Ὁμ. καὶ ἐπὶ ζώων ὁμοίως, τὸ μικρὸν αὐτῶν· καὶ ὁ καρπὸς τῆς γῆς, τῶν δένδρων. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀρχὴ, πηγή· ἐπὶ ποταμοῦ, Διοδ. Σικ. έ, 25.

Γονικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς γέννησιν, ταυτόσ. τοῦ γόνιμος. Γεν. πράγματος, Ἀριστ. προβλ. δ', 27. «Γονικὴ ἀκρίτεια», ἔκχυσις τῆς σπορᾶς, τοῦ σπέρματος. 2) ἀνήκων εἰς τοὺς γονεῖς, ἡ μέλει αὐτοῖς.

Γόνιμος, ὁ, ἡ· καὶ, η, ον. Καρποφόρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν, εὔκαρπος. 2) παρ' ἰατροῖς εἶτε ἔχει πλήρη ἰσχὺν ζωῆς, ἔλαβε τὴν τελείαν αὔξησίν του. 3) μεταφ. ἐπὶ δυνάμεων πνεύματος, ἀριστουργικὸς, ἐπινοητικὸς, εὐφυής· ὡς, Ἀριστ. Βατρ. 96. «Ποιητὴς γόνιμος», ὅστις προφέρει, ἐφευρίσκει νέας λέξεις, νέας καὶ ἀνηκούστους ἰδέας. 4) μετὰ τῶν λέξεων ἡμέρα, μὴν, ἔτος, περιττὴ, μὴ ἄρτιος, μονὴ ἡμέρα, μὴν κτ., χρόνος· καὶ ἐπειδὴ εἰς περιττὰς ἡμέρας συνεθίζει ἡ ἀσθένεια νὰ κάμνῃ τὴν κρίσιν της, κρίσιμος, κριτικὴ, ἐπὶ ἀσθενειῶν. Παρὰ Παυσαν. Θ', 29. «Ὅσοι γεγόνασιν ἐν Ἀθήναις γόνιμοι», ἀντὶ τοῦ, ὠφέλιμοι. Παρὰ Πλουτ. ἐνεργ. καὶ παθ.· ὅθεν

Γονιμότης, ητος, ἡ. Καρποφορία, δύναμις τοῦ γεννᾶν.

Γονιμώδης, -ῶδες (εἶδος). Καρποφόρος, γεννητικός.

Γόνιος, α, ον· ταυτὸν τῷ, γόνιμος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1064. «Πνεούσης γονίας, χειμὼν ἐτελέσθη», ὑπακούεται τὸ, αὔρας, ὅπου ὁ Σχολιαστὴς τὸ, γονίας ἄνεμος, Ἑρμην. διὰ τοῦ, πόταν ἐξ αὐλίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γονίας, εὐχερής. Ἀμφ.

Γονοειδής, έος, ὁ, ἡ (γονὴ, εἶδος). Ὅμοιος τῇ σπορᾷ.

Γονόεις, εσσα, εν (γόνος). Εὔκαρπος, γεννητικός, Νίκανδρ.

Γονοκτονέω, ῶ (γόνος, κτείνω). Φονεύω τὸ τέκνον μου, Πλούτ.

Γονοποιέω, ῶ (γόνος, ποιέω). Γόνον ποιῶ, γεννῶ· εὔκαρπον ποιῶ, Λυκόφρ. 897· ὅθεν

Γονοποιΐα, ἡ. Τὸ γόνον ποιεῖν, παιδοποιΐα, γέννησις.

Γονόῤῥοια, ἡ (ῥέω). Ἡ ῥεῦσις τῆς σπορᾶς. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. πάθος ἀφροδισιακόν τι.

Γονόῤῥοιος, ἡ, Γονοῤῥυής, ὁ, ἡ· ἡ γονοῤῥοικὸς, ή, όν. Ὅποιος πάσχει γονόῤῥοιαν· ταυτόν ἐστι καὶ τὸ, γονοῤῥοίης, Ἱερώνυμ.

Γονοῤῥυέω, ῶ. Ἔχω, ἢ πάσχω γονόῤῥοιαν.

Γόνος, ὁ· ὡς γονή (γένω). Τὸ γεννημένον, τέκνον, ἀπόγονος, ἔγγονος, συχνάκις παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 635. Ν, 449. Ω, 59. κτ. ὑστερώτερον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων, μικρῶν τῶν ζώων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὅσα παράγουσι τὰ φυτὰ, π. χ. γόνος ἀμπέλου, Ἀνακρ.· ἡ γόνος, παρ' Εὐριπ. 2) ὡς τὸ, γένος, καταγωγὴ, γενεὰ, Ὀδ. Α', 216. Δ, 234. Τ', 166. Ἡροδτ. ϛ', 135. 3) ἡ γέννησις.

Γονός, ὁ· εὐχρηστότερον τὸ, Γονικός. Γόνιμος, καρποφόρος, ἐπὶ γῆς.

Γονόω (γόνος). Γεννῶ, Συνέσ. Σ. 317.

Γόνυ, καὶ ποιητ. γοῦνος, τό· γεν. γόνυος, καὶ γόνατος, Ἰων. γούνατος. δοτ. πληθ. γόνασι, Ἰων. γούνασι, σπανίως γούνατσι, Ἰλ. παρὰ ποιητ. καὶ γουνὸς, γουνί· ὀνομ. πλ. γούνατα καὶ γοῦνα, Αἰολ. γόνα. γεν. γονάτων, γουνάτων, γούνων καὶ γόνων, Νέας Σαπφ. λείψ. 25. ὅμως τὸ γοῦνυ ἐστὶν ἄχρηστον (παρὰ τὸ ἄγω, ἄγνυμι, κλίνω, λυγίζω). Τὸ γόνατον τοῦ ποδαρίου. Παραδείγματα καὶ φράσεις ἀπαντῶσι πολλὰ παρὰ τοῖς συγγραφεῦσι, καὶ μάλιστα παρ' Ὁμ. ἰδοὺ δὲ μερικά. «Ἅψασθαι γούνων», ἡ λαβεῖν γούνων καὶ γονάτων, ἐγγίζω τινὸς τὰ γόνατα ἱκετεύων. «Προσπίπτειν πρὸς τὰ γόνατά τινος», ἤτοι πίπτειν παρακαλῶν. «Χερσὶ λαβεῖν γούνατα καὶ κύσαι χέρσιν». «Ἐπὶ γούνασί τινος», ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά τινος καθήμενος· τὸ δὲ, πρὶ γοῦνα (κεῖτ.) ἐζόμενος» δηλοῖ, συμπίπτειν εἰς τὰ γόνατα, ἐπὶ τῶν ὀρθίων καὶ πληγονομένων. Οὕτω «Λύειν γόνατά τινος» σημαίνει τοὐναντίον κάμνω τινὰ με τρόμον, ἡ κόπον, ἡ χαρὰν, ἡ ἄλλως πως νὰ πέσῃ· καὶ ἑπομένως, καὶ θανατόνω (Ἰλ. Ε, 176. Δ, 579. Ν, 360, 412. κτ.)· ὁμοίως δὲ καὶ, «Βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα (Ἰλ. Η, 271), ἀντὶ ἔλυσε τὰ γόνατα αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο τὸ γόνυ, ὡς ἡ καθ' αὐτὸ βάσις ζωηρᾶς ἰσχύος τοῦ σώματος, μάλιστα δὲ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν, συχνάκις παρ' Ὁμήρῳ· ἑπομένως γόνατα ἀντὶ ὅλου τοῦ σώματος (Ἰλ. Ρ, 569. Ν, 711. Τ, 354. Φ, 114. κτ.). «Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν», ἤτοι κάμνω κοντὰ βήματα. «Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν» ἀντὶ ἀνέγναμψεν, ἐπερδεύκλωσε. «Γούνατά τινος ἱκάνω ἡ ἱκνούμαι», δέομαι, παρακαλῶ. «Ἐν γούνασι νίκας πιτνόντων», ἤτοι βαδίζοντα νικηφόρους βήμασι. «Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» (Ἰλ. Π, 514. Τ, 435. Ὀδ. Α, 267. 400. Π, 129), ἤτοι κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. Μεταφορ. «Εἰς γόνυ βάλλειν», κλίνειν, ῥίπτειν, πίπτειν, παρ' Ἡροδότ. 6, 27. καὶ Ἀππιαν., λέγεται ἐπὶ πόλεων, ἐθνῶν, καὶ βασιλειῶν, τὰ ὁποῖα εἰσὶν ὑποκείμενα εἰς πτῶσιν, ἤτοι δύνανται νὰ ξεπέσωσι, νὰ χαλάσωσι. Οὕτως ἔτι καὶ τὸ «εἰς γόνυ πεσεῖν», ἡ μεταφορὰ ἐλήφθη ἐκ τῶν ἀθλητῶν. Παρ' Ὁμήρ. «Γόνυ κάμπτειν», ἀντὶ τοῦ, καθεσθῆναι· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ, ἱκετεύειν καὶ γονυπετεῖν. «Γόνυ κλίνειν», γονατίζειν. «Γόνυ κνήμης ἔγγιον», παρὰ Θεοκρίτ. παροιμία, ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν ἄλλων ἀγαπώντων. Ζήτ. Πρόχνυ, καὶ, Γονυπετὲς, καὶ Ἀγκών. 2) ἕνεκεν τῆς ὁμοιότητος, καὶ ἀντὶ τοῦ τύλωμα, ῥόζος, κόμπος εἰς τὰ καλάμια καὶ στάχυς, geniculum, Ἡρόδτ. 3, 98. «Κάλαμοι κρίζησι γόνατα οὐκ ἔχοντες». Πρβ. γόνος.

Γονυαγκών, ῶνος, ὁ (ἀγκών). Ὁ ἀγκὼν τοῦ γόνατος, τὸ τετυλωμένον τῷ γόνατι, τὸ καυκίον τοῦ γόνατος, ὡς τὸ Γαλεαγκών.

Γονυαλγής, ὁ, ἡ. Ὁ ἀλγῶν τὰ γόνατα, Ἱππ. Σ. 1180.

Γονυκαμψεπίκυρτος, ὁ, ἡ· καὶ, Γονυκαυσαγρύπνα, ἡ. (Λουκιαν. Τραγοπ.) Κωμ. ἐπίθετον τῆς Ποδάγρας, ἐκ τοῦ, γόνυ, κάμπτω, ἐπίκυρτος, καὶ καύω, καὶ ἄγρυπνος, ἤτοι τὸ γόνα κάμπτουσα πάντῃ κυρτὸν, ἡ ἀνενδότως διὰ τῆς καύσεως ἀποδιώκουσα τὸν ὕπνον.

Γονυκλινέω, ῶ (κλίνω). Κλίνω τὸ γόνυ, γονατίζω· ἐκ τοῦ

Γονυκλινής, έος, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὁ κλίνων τὰ γόνατα, γονατισμένος, Σουίδ.· ὅθεν

Γονυκλισία, ἡ. Ἡ τῶν γονάτων κλίσις, τὸ γονάτισμα, τὸ νὰ παρακαλῇ τινὰς γονατισμένος.

Γονύκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὁ ἔχων τὰ γόνατα κεκλιμένα εἰς τὰ ἔνδον πρὸς ἄλληλα καὶ συγκρουόμενα ἐν τῷ περιπατεῖν, ὁποῖα τὰ τῶν γυναικῶν. Ἀριστ. Ζ. Ἱ. 4, 11. Φυσιογ. 6. «Τὰ θήλεια τῶν ἀῤῥένων γονυκροτώτερα». 2) μεταφ. ὁ ἔχων κροτοῦμενα, τρέμοντα γόνατα· σημεῖον τοῦ γήρατος, φόβου καὶ κιναίδου. 3) ὁ ἔχων στραβὰ γόνατα, = βλαισός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, γόνυγρα (ἀντὶ, Γονύκροτα) πεδία, τὰ ἄκαρπα καὶ ξηρά.

Γονυπετέω, ῶ. Συμπίπτω (ἐξ αἰτίας τινὸς, π. χ. ὑπὸ πείνης, καὶ μὴ θέλων) ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα. Μετὰ δὲ αἰτιατ. ἡ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ, γονατίζω ἔμπροσθεν τινὸς καὶ παρακαλῶ αὐτόν· ἐκ τοῦ

Γονυπετής, έος, ὁ, ἡ. Ὅποιος γονατίζει καὶ παρακαλεῖ τινα, γονατιστός.

Γονώδης, ὁ, ἡ, = γονοειδής, Ἱππ. Σ. 190.

Γόον, ἐπικ. γ'. πληθ. ἀόρ. β, τοῦ γοάω, ἀντὶ ἔγοον, Ἰλ. Ζ, 500.

Γόος, ὁ (γοάω). Κλαυθμὸς, ὀδυρμὸς, ὁ μετὰ δακρύων θρῆνος, μοιρολόγι, θλίψις, παράπονον, φροντίς, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 17. Σ, 51 κτλ. καὶ Εὐριπ. Ὀρ. 1119. «Γόους θητόμεσθ' ἃ πάσχομεν», ἀντὶ θέλομεν παραπονεθῇ δι' ἃ πάσχομεν. Ἰδὲ καὶ γόη.

Γοόω, ἐπικ. ἀντὶ γοάω, Ὁμ.

Γόργειος, Ἀττ. Γοργεῖος, α, ον, ταυτὸν τῷ, Γοργόνειος (Γοργώ). Ἐκ τῆς Γοργοῦς, ἀνήκων εἰς τὴν Γοργώ. «Γοργείη κεφαλή», ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, Ἰλ. Ε, 741. Ὀδ. Λ, 634. Τὸ Γόργειον, ὑπακ. πρόσωπον, τὸ προσωπεῖον τῆς Γοργοῦς, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς, ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης, Cic. ad Att. 4, 16.

Γοργεύω, Μ. εύσω (γοργός). Καθ' Ἡσύχ. ἀντὶ τοῦ, ταχύνω, σπεύδω, Σύμμαχ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Γ. 10.

Γοργιάζω, Μ. άσω. Πράττω, ὁμιλῶ ὡς ὁ σοφιστὴς Γοργίας εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σωκράτους, ὅς τις διδάσκων τὴν Ῥητορικὴν, μετεχειρίζετο πολλὰ ποιητικὰ σχήματα, καὶ μάλιστα ἀντιθέσεις· καὶ μεταφορ. ἐν γένει (Φιλόστρατ. Σελ. 493· καὶ 501), τὴν Ῥητορικὴν γυμνάζεσθαι ἡ μετέρχεσθαι. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Γόργειον σχῆμα, παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Θουκυδίδου.

Γοργίειος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ τὸν Γοργίαν, ἡ κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

Γοργολόφα, ἡ (λόφος). Ἐπίθετον Ἀθηνᾶς παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 1165, παρὰ τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ κώνῳ τῆς περικεφαλαίας τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος.

Γοργολόφας, ου, ὁ (λόφος). Ὁ Γοργὼ ἔχων ἐπὶ της περικεφαλαίας, Ἀριστ. Ἀχ. 567. ἐπίθ. Λαμάχου.

Γοργόνειος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπὸ τὴν Γοργόνα, ἡ ὁ ἀνήκων εἰς αὐτήν· ταυτὸν τῷ, Γόργειος. Παρὰ Πλουτάρχ. Θεμιστ. καὶ Σουίδ. Γοργόνειον, ἡ γόργειον, τὸ προσωπεῖον, τὸ τῆς Γοργοῦς πρόσωπον, ἡ Αἰγὶς τῆς Ἀθηνᾶς, ἐν ᾗ ἡ τῆς Μεδούσης, Γοργοῦς κεφαλή, ὅθεν καὶ «Γοργείη κεφαλή», Ἰλ. Ε, 741. Ὀδ. Λ, 634.

Γοργόνη, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ Γοργώ, Εὐρ. Ἀλκ. 1123. Herm.

Γοργονώδης, ὁ, ἡ (Γοργών, εἶδος). Ὅμοιος τῇ Γοργῷ.

Γοργόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτον). Ὁ ἔχων τὴν Γοργὼ ἐπὶ τὰ νῶτα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1124.

Γοργόομαι, οῦμαι. Μ. ώσομαι, παθ. Εἶμαι ὀξὺς, εὔτολμος ἢ ἄγριος, φέρομαι ἀνδρείως καὶ ὁρμητικῶς, Ξενοφ. ἐπὶ τοῦ ἀτδισμένου καὶ ἐπὶ τοὺς ὀπισθίους πόδας ἱσταμένου ἵππου.

*****Γοργόπλους**, ὁ, ἡ. Ὀγλίγωρα πλέων, ταχύπλους, Ζωναρ.

*****Γοργόπους**, οδος, ὁ, ἡ, = ταχύπους, Μαν. Φίλης 6, 1 σ. 236.

Γοργός, ή, όν (Γοργώ). Φρικτὸς, φοβερὸς, φρικτὰ κυττάζων τριγύρω, ἡ φρικτὸς τὴν ὄψιν· ἄγριος, σφοδρὸς, θερμὸς, ζωηρὸς, θαῤῥαλέος, εὔτολμος, ἄξυπνος· ἑπομ., κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 569., καὶ ταχὺς, ὀξὺς, ὀγλίγωρος· ἐξαιρέτως ἐπὶ βλέμματος, ὄψεως. π. χ. «Γοργὸς ἰδεῖν», Ξενοφ. Κυρουπ. Δ', δ'. 1, ὁ ἔχων ζωηρὸν καὶ ὀξὺ βλέμμα, ὀμματικὸν· καὶ ἐντεῦθεν ἔπειτα ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα, ἡ ὄψις προξενεῖ εἰς ἡμᾶς ἀνατριχιασμὸν καὶ τρόμον, φοβερός. «Γοργὸς ὁρᾶν», ἡ ὁρᾶσθαι, ὁ τρομερὸς καὶ ὅταν βλέπῃ, καὶ ὅταν τὸν βλέπωσιν· ὅμοιος καὶ, «Γοργὸν ὁρᾶν», (οὐχὶ, ὁρᾶσθαι) ὁ φοβερὰ καὶ τρομερὰ βλέπων, ῥίπτων ἐπί τινα τρομερὰ βλέμματα. ὅθεν

Γοργότης, ητος, ἡ. Ζωηρότης τῆς ὄψεως, τῶν βλεμμάτων, ἐν τῷ πολέμῳ, ἐν τῷ ὁμιλεῖν· τὸ ζωηρὸν, ἄξυπνον. 2) τὸ σοβαρὸν, ἄγριον καὶ τρομερὸν βλέμμα. Ἄρα, ἀνδρία, θάῤῥος, ὁρμὴ, θερμότης του σώματος· ταχύτης, εὐκινησία.

*****Γοργοτομία**, ἡ (τέμνω). Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῆς Γοργόνης, Στρ.

Γοργόφθαλμος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, γοργωπὸς, Σουίδ.

Γοργοφόνος, ὁ, ἡ, καὶ θηλ. γοργοφόνη (φονεύω). Ὁ φονεὺς τῆς Γοργοῦς.

Γοργύρη, ἡ, Ἡρόδοτ. Γ, 145. ὑπόγειός τις φυλακή. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκεται, Γόργυρα, αὐλή, δεσμωτήριον· καί, Γοργύρα, ὑπόνομος, δι' οὗ τὰ βορβορώδη ὕδατα ὑπεκχέει· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, Γοργύρα, ἔλεγον. Ζήτ. Ἀδάνιον. Παραβάλ. καὶ συγγενὲς τῷ, κάρκαρον (τὸ υ πιθανῶς μακρόν).

Γοργώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ. Ἐκαλεῖτο οὕτως ἐξαιρέτως ἡ μία ἐκ τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἵτινες ὠνομάζοντο Εὐρυάλη, Σθενὼ καὶ Μέδουσα, καὶ ἐν γένει Γοργόνες, κα' ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τελευταία ὠνομάζετο καὶ Γοργὼ κατ' ἐξοχήν, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλή, ἀντὶ τριχῶν, ἦτο περικεκαλυμμένη μὲ ὄφεις. καὶ ἡ ὁποία ἀπελίθου τοὺς ὁρῶντας καὶ ἐβάλλετο, ὡς νικητικὸν σημεῖον ἢ ἐκπληκτικὸν καὶ τρομακτικὸν σύμβολον, ἐπάνω εἰς τὴν περικεφαλαίαν ἢ εἰς τὴν αἰγίδα τῆς Ἀθηνᾶς· ἔτι δὲ καὶ ἐπάνω εἰς τὰς ἀσπίδας καὶ περικεφαλαίας ἐσχηματίζετο (ἐκ τοῦ, γοργός, ἄγριος, καταπληκτικός, φοβερός), Ἰλ. Θ, 349. καὶ Λ, 36. Αὐτὴ ἀπαντᾷ κατὰ τὸν Ὅμ. Ὀδ. Λ, 634 ἐν Ἅδῃ. Πρβ. Ἡσ. Ἀσπ. 224. Heinr. Θεογ. 276. Ἀσπ. 230. Ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου καὶ ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ τύπος Γοργών, όνος, ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸν ἄλλον, τὸν Ὁμηρικὸν τύπον, καὶ μόνον ἐν τῷ πληθ. ἔστι συχνότερον Γοργόνες, Valck. Φοιν. 458. 2) πολλάκις, θηλυκὸν κύριον ὄνομα. (γοργός, ὀργή.)

Γοργώδης, ώδες, = γοργοειδής. Ὅμοιος μὲ τὴν Γοργώ.

Γοργών, όνος, ἡ· ταυτὸν τῷ, Γοργώ.

Γοργῶπις, ιδος, ἡ (θηλ. τοῦ γοργώπης, = γοργωπός) (Γοργώ, ὤψ). Ἡ ἔντολμον, φοβεράν, ἀγρίαν καὶ καταπληκτικὴν τὴν ὄψιν, τὸ βλέμμα ἔχουσα.

Γοργωπός, ὁ, ἡ· ἡ, Γοργώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ ἀγρίαν καὶ τρομακτικὴν ὄψιν ἔχων, Εὐριπ. Ἠλ. 1257.

*Γοργώπτεσθαι, Ἀόρ. γοργώψατο, ἀντὶ γοργὸν καὶ φοβερὸν ὁρῶ, Ἡσυχ.

Γορπιαῖος, ὁ, ἡ. Ὁ μὴν Σεπτέμβριος, παρὰ Μακεδόσι.

Γοῦν, (γε οὖν), σύνδεσμ. Τοίνυν, ἄρα, λοιπόν, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐλάχιστον, ὅπ' καὶ ἀντὶ τοῦ μεταβατικοῦ δέ. Συχνάκις δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γάρ, ὡς ἐν Ἀπομν. Α', ς, 2. Γ, α, 10. Δ', γ, 10. καὶ ἀλλαχοῦ. »Οὗτοι γοῦν εἰσίν, ἔφη, οἱ ἕνεκα ἐπαίνου κινδυνεύειν ἐθέλοντες. Παρ' Ὁμ. ἀπαντᾷ δὶς ἐν Ἰλ., ἐν δὲ Ὀδ. μηδαμῶς, τόσῳ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Διεσταμένως καὶ διεζευγμένως ἐγράφετο σπανίως γε οὖν, τοὐλάχιστον παρεντιθεμένης ἄλλης λέξεως, Schaef. Διον. συνθ. σελ. 271. κτ.

Γοῦνα, γούνων (οὐχὶ γουνῶν), Ὁμ., πληθ. τοῦ γόνυ· ἐσθότε καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς.

Γουνάζομαι, Μ. άσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (γόνυ). Γονατίζω, πίπτων εἰς τὰ γόνατα ἔμπροσθεν τινὸς καὶ πιάνων αὐτοῦ τὰ γόνατα, ἢ μακρόθεν μὲ ἁπλωμένας χεῖρας πρὸς αὐτόν, παρακαλῶ αὐτὸν θερμῶς περί τινος, διὰ τῆς ψαύσεως τῶν γονάτων ἱκετεύω, αἰτ. προσ. παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Α, 427. Λ, 130)· καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὡσαύτως. »Γουνάζομαι ὑπέρ τινος, ἤ, τινός«, μετέπειτα δὲ ἄλλον τινά, ἢ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τινός« (Ἰλ. Ο, 665) ἐπιδέ καί, τινὸς ἢ πρός τινος, χάριν τινὸς ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον καλῶ ὡς μάρτυρα, ὡς, Ὀδ. Λ, 66, 67. Ἡ δὲ φράσις, »Γούνων γουνάζεσθαι« (Ἰλ. Χ, 345), ἔστιν Ἀττική, ὡς καὶ πόλεμον πολεμίζειν.

Γουναλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Ὁ προξενῶν, ἢ ὁ πάσχων πόνους εἰς τὰ γόνατα.

Γούνασι, πληθ. δοτικ. ἐκ τοῦ, γοῦνυ, γόνυ· κυρίως ὅμως ἐκ τοῦ, Γόνας, Ὀδυσ. Π, 443. κεῖται δὲ γούνεσσι ἐν Ἰλ. Ι, 488. Ρ, 451. καὶ 569. ὅπου ἄλλ' ἀντίγραφα, γούνεσσι, ἔχουσι. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ ἑνικ. μόνον ἡ γεν. γουνατος, Ἰλ. Φ, 591· καὶ τὸ κοινὸν γόνυ.

Γούνασμα, τό (γουνάζομαι). Τὸ γονατισμένως, ἢ διὰ τῆς ἁφῆς τῶν γονάτων παρακαλεῖν, Λυκόφρ. 1243.

Γουνάσσασθαι, ἀντί, γουνάσσεο. Προστακτ. Ἀόρ. α', ἐκ τοῦ, Γουνάζομαι, Ἀπολλ. Δ', 747.

Γουνεύς, έως, ὁ. Κύριον ὄνομα, Ἰλ.

Γουνόομαι, συναιρ. γουνοῦμαι, Ἀποθ. Μέσ., = γουνάζομαι.

Γουνοπαχής, έος, ὁ, ἡ (παχύς). Ὁ παχέα, χονδρά, ἢ πρισμένα γόνατα ἔχων, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 266.

Γουνός, ὁ (γόνος, γονή). Γόνιμος καὶ κάρπιμος τόπος, ἀγρός, Ὁμ., ὅστις ἐπιπολὺ συνάπτει γουνὸν ἀλωῆς, καὶ γουνὸς Ἀθηνάων (Ἰλ. Ι, 534. Σ, 57. 438. Ὀδ. Α, 193. Λ, 193. καὶ 323.), ὡς παρ' Ἡσιόδ. γουνοὶ Ἐλευθῆρες, Νεμείης, καὶ γουνὸς Σουνιακός, Ἡροδ. δ', 99. ἔνθα ὁ Οὐαλκεν. ἀναγινώσκει γωνίας. Παρβ. οὖθαρ. (Γουνός ἐστιν Ἰων. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ γονός, ὅπερ ὅμως, ὡς φαίνεται, δὲν ἐχρημάτισεν ἐν χρήσει)

Γοῦνος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντί, γόνος. Σπέρμα, γονή, Ἀρετ Δ', 5. »Γοῦνος σποριμαῖον· καὶ εὐκαρπία, καρποφορία τοῦ χωραφίου. 2) ἐπίθετ. ταυτὸν τῷ, γουνός, εὔκαρπος, καρποφόρος. γεννητικός. 3) ταυτὸν τῷ, γωνία, Ἡρόδοτ. Δ', 99. Σχολ. Εὐριπ. Μήδ. 679.

Γούνων, γενικ. Ἰωνική ἀντί, γονάτων, ἐκ τοῦ γόνυ, γούνω.

Γοῦρος, ὁ. Εἶδος πλακοῦντος, Σελευκ. παρ' Ἀθην. Σ. 645.

Γόω, ἄχρηστον, ὅθεν ἐν Ἰλ. Ζ, 500. ὁ ἀόρ. β', γόον, ἀντί, ἔγοον, ἐκ τοῦ, γοάω.

Γοώδης, εος, ὁ, ἡ (γόος, εἶδος). Γοερός, κλαυθμηρός, λυπηρός.

Τὸ, Γ. μετὰ τοῦ, Ρ.

Γράβδην, ἐπίρ. (γράφω). Κατὰ τὸν γραφικὸν τρόπον· ζουγρανιστά, ξυστικῶς· ἐλαφρά, ὀλίγον πληγωμένος, ἢ πληγωτικῶς.

Γράβιον, τό. Φάκλα ἀπὸ πίσσαν, ἢ Πυρσφάνιον, Εὐσταθ.

*Γράδιο, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 1104, ἀντὶ γράδιον.

*Γράδιον, συγκρ. ἀντὶ γραΐδιον.

Γραῖα, ἡ (γραῦς). Γεροντισσα γυναῖκα, Γριά, ἀντὶ γεραιά, Ὀδ. Α, 438. 2) Γραῖαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, καλλιπάρειοι μέν, ὅμως μὲ πολιὰς τρίχας ἐκ γενετῆς, Ἡσ. Θεογ. 270. »Γραίη σταφυλή«, σταφίδα· οὕτως καὶ »Γεραιὸς βότρυς«, Φανίας ἐν Ἐπιγράμ. Ε'. 3) κατὰ Ῥοῦφον Σ. 31. καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ ῥυτιδωμένον δέρμα. Ζήτ. Γραῦς.

Γραΐδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ, γραῖς, γραῦς, Ἀρ. Πλουτ. 674.

*Γραικίζω, Μ. ίσω (γραικός). Φέρομαι, ὁμιλῶ γραικιστί.

*Γραικίτης, ου, ὁ, = Γραικός. Ὁ Γραικός, Ἕλλην, Λυκόφρ. 605.

Γραϊκός, ή, όν (γραῖς). Ὅμοιος μὲ γραῖαν, ἢ πρέπων, ἀνήκων, εἰς αὐτήν, γραϊτικός, ἢ γρήτικος, Κλημ. Ἀλεξ. Σ. 270.

Γραίνω, = γραίω. Ῥυτιδόω, ἔνθεν γάγγραινα.

*Γραῖξ, κός, ὁ, ἡ, = Γραικός.

Γραιόομαι, οῦμαι. Γίνομαι γραῖα, γηράζω, Ἀναλεκτ. Β'. 306.

Γραῖος, Γραία, γραῖον (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ γεραιός). Γέρων, παλαιός· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 305. Valck. Φοιν. 103. 1688. Ἀδων. Σ. 316. 6. Πρβ. γραῖα, γέρων.

Γραῖς, ἴδος, ἡ, = γραῖα, καὶ γραῦς.

Γράμμα, τος, τό (γράφω). Τὸ γεγραμμένον (γραμμένον)· τὸ στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου, οἷον τό, Α, τό, Γ· πᾶν σημεῖον γραπτόν· καὶ εἰκών, ζωγράφημα. (Valck. Θεόκρ. 15, 81. Ἰακ. Ἀρθ. 6. Σ. 186. καὶ Φιλοστρ. εἰκ. Σ. 580.) 2) τὸ ἐκ γραμμάτων συνιστάμενον, οἷον ἐπιγραφή, βιβλίον, ἐπιστολή, καὶ μάλιστα πληθυντ. στοιχεῖα, ἐπιγραφαί, σημειώματα, σημεῖα, γραμμαί, σχήματα, βιβλία, κατάστιχα, γεγραμμέναι ἐπιστολαί, π. χ. »Φέρειν γράμματα«, ἐπιστολάς, βιβλία, παρὰ Πλάτ. καὶ ἀντὶ τοῦ, νόμοι. »Διὰ γραμμάτων λέγειν τινὶ« ἀντί, ἔχειν ἀπογραφήν τινα. 3) ἡ ἐν τοῖς βιβλίοις περιεχομένη πολυμάθεια, ἐπιστήμη, μάλιστα δὲ ἐσήμαινεν ἡ λέξις »τὰ γράμματα«, τὰ ὁποῖα οἱ νέοι ἐδιδάσκοντο καὶ μανθάνουσιν εἰς τὰ σχολεῖα, π. χ. »Οἱ παρ' ἡμῶν παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶσι τὰ γράμματα μαθησόμενοι«. Ἦσαν λοιπὸν ταῦτα, τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ποιητῶν καὶ ἡ Ἱστορία, τὰ ὁποῖα ἐπαιδεύοντο οἱ παῖδες εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖα μετά τινος ἑρμηνείας τῶν λέξεων καὶ ἐξηγήσεως τῶν πραγμάτων, Ἰσοκρ. Λόγ. Α'. 42. Τὰς δὲ ὑψηλοτέρας ἐπιστήμας ἐδιδάσκοντο οἱ προβεβηκότες τῇ ἡλικίᾳ νέοι εἰς τὰ ἀκροατήρια τῶν φιλοσόφων, τὰς ὁποίας Μαθήματα ἐκάλουν· ὅθεν »Γράμματα διδάσκειν«, ἤτοι διδάσκω ἀναγινώσκειν καὶ ἐννοεῖν τοὺς ποιητὰς καὶ τὴν ἱστορίαν αὐτῶν, καὶ τὰ λοιπὰ κοινά (διότι αἱ ὑψηλότεραι ἐπιστῆμαι ἐκαλοῦντο μαθήματα)· ὅσοι δὲ κατεγίνοντο εἰς τοῦτο, ἐλέγοντο »Γραμματικοί«, καὶ οἱ διδάσκοντες τοὺς παῖδας, »Γραμματισταί«, Ἰσοκρ. Γ', 33. Ὁ Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. ἐσημειώσατο ὅτι »Γράμματα«, ἀντί, κοινὰ συμπόσια. »Γράμμα Δελφικόν«, τὸ ἐπὶ τοῦ προπυλαίου τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἱεροῦ ἐγγεγραμμένον, γνῶθι σαυτόν. 4) πληθ. πᾶν εἴτι ἀνήκει εἰς τὰ συγγράμματα, φιλολογία, literatura. 5) παρ' ἰατρ. βάρος δύο ὀβολῶν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐζύγιαζαν τὰ ἰατρικά, Παυλ. Αἰγ. Σ. 305. Γράμματος καὶ βιβλίου διαφορὰν ζήτ. ἐν Σφραγίς.

Γραμμαδιδασκαλίδης, ου, ὁ, = γραμματοδιδάσκαλος, Τίμων παρ' Ἀθην. καὶ Διογ. Λαέρτ. Γ'. 3, ἔνθα ὁ Λοβέκ., Φρυν. Σ. 669, γραμμοδιδασκαλίδης διορθοῖ.

Γραμμάριον, τό. Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον μέρος μιᾶς οὐγγίας, Scrupulus.

Γραμματεία, ἡ. Τὸ γράφειν, τὸ καταγίνεσθαι εἰς τὸ γράφειν· ἡ ἀξία τοῦ γραμματέως. 2) ἡ περὶ τὰ γράμματα, τοὺς λόγους σπουδή· ἡ γνῶσις τῶν συγγραμμάτων, τῆς ὕλης αὐτῶν, τῶν κανόνων τῆς γραμματικῆς κτλ.· ἐν γένει, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὰ γράμματα· καὶ ἡ περὶ ταῦτα καταγινομένη ἐπιστήμη, φιλολογία, Literature, Πλουτ.

Γραμματειδίον, τό, = γραμματίδιον.

Γραμματεῖον, τό. Ὁ τόπος, ὅπου μανθάνουσι τὰ γράμματα, τὰ πρῶτα στοιχεῖα, τὸ σχολεῖον. 2) τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ἐπὶ τὸ ὁποῖον γράφουσι, πινακίδιον, σχέδρα, κ. τ. τ., ἐντεῦθεν, γραφή, ἐπιστολή, ἀντίγραφον, χειρόγραφον, διαθήκη, ὁμολογία, συμφωνητικόν, κατάστιχον, διφθέρι, πολιτικὸν ἢ οἰκονομικόν, ἢ ἀριθμητικόν, ἐν ᾧ καταγράφονται τὰ εἰσοδήματα καὶ ἔξοδα τῆς οἰκίας, ἤτοι ὁ λογαριασμὸς τοῦ ὀσπιτίου, κ. τ. τ., Ἀριστοφ. Νεφ. 19. 2) »Γραμματεῖον ληξιαρχικόν«, ὁ κατάλογος, ἐν ᾧ ἐνεγράφοντο ὅλοι οἱ πολῖται Ἀθηναῖοι, διότι τότε μόνον ἐδύναντο νὰ λάβωσιν εἰς ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν κληρονομίαν των (ληξεως ἀρχειν), ἰδὲ Schömann de comil. Ath. p. 379. Ἐν τῇ Συρίᾳ ὠνομάζετο οὕτω καὶ ὁ κατάλυμα, ἤτοι πανδοχεῖον, auberge, Ἀθην. Ε'.

Γραμματεύς, έως, ὁ. Ὅποιος γράφει, γραμ-

ματικὸς ἁπλῶς, ἢ δημόσιος, κοινὸς γραμματικός· οὗτοι δὲ ἦσαν διάφοροι τὸ ἀξίωμα, κατὰ διαφόρους τόπους. 2) παρ' Αἰσχύλ. Πλουτάρχ. Προβλ. Συμ. Α'. 8. καὶ ὅποιος ἀναγινώσκει, Ἀναγνώστης, Σεκρετάριος, Νοτάριος, Καγγελάριος. Ἐν Ἀθήναις τρεῖς ἦσαν οἱ Γραμματεῖς, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς βουλῆς κατὰ πρυτανείαν κληρούμενος ἐπὶ τῷ τὰ γράμματα φυλάττειν καὶ τὰ ψηφίσματα, ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τοὺς νόμους φυλάττειν ὑπὸ τῆς βουλῆς χειροτονούμενος· τρίτος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου αἱρούμενος, ἵνα ἀναγινώσκῃ τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, Πολυδ. 3) νομοδιδάσκαλος, ὁ ἐπὶ τῇ νομικῇ γνώσει μεγαλαυχούμενος· ὁ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ἐπιστάμενος ὁ νομικός· ὁ τὰ τοῦ νόμου ζητήματα λύων τοῖς βουλομένοις, Ν. Δ. Παρ' Ἀριστ. Θεσμ. 439. λέγεται κωμ. ἡ γραμματεύς. 4) γραμματεὺς ἐλέγετο παρὰ τοῖς πραγματευταῖς καὶ ὁ ἀρχιτῶν τὰς τιμὰς τῶν πραγματειῶν, καὶ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, ὅστις ἐδείκνυε πῶς νὰ κόπτωνται ὅσα ἔμελλον νὰ βαλσαμωθῶσι.

Γραμματεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι γραμματεὺς, γραμματικός· ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ Γραμματέως.

Γραμματηφόρος, ὁ (φέρω). Γραμματοκομιστής.

Γραμματίδιον, ίου. τοῦ γραμμάτιον, τό. Μικρὸν γράμμα, ἐπιστολὴ, σύγγραμμα· μικρὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή· πιττάκιον· ὅλα τοῦ κριτηρίου τὰ γράμματα, μαρτυρικὰ, ἀποδεικτικὰ κτλ. ἐκαλοῦντο γραμματίδια ἢ γραμματείδια, Ἀρπ. λεξ. ἀργυροθήκη καὶ Θεοφ. Χαρακτ. ιγ'. 3.

Γραμματίζω, Μ. ίσω. Τὰ γράμματα διδάσκω, ὅ ἐστι, τὸ ἀναγινώσκειν, γράφειν καὶ ἀριθμεῖν.

Γραμματικεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Εἶμαι γραμματικὸς, ἑρμηνεύω τοὺς ποιητὰς, γυμνάζω εἰς τὴν ἐπαγγελίαν, διδάσκω καὶ τὴν ἱστορίαν, διδάσκω τὰ γράμματα, Ἀνάλεκτ. Β', 415.

Γραμματικὴ, ἡ· ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη καὶ ἐπιστήμη τοῦ Γραμματικοῦ, ἥτις καταγίνεται περὶ τὰ Γράμματα, καὶ ἡ διαλαμβάνουσα περὶ αὐτῆς βίβλος· καὶ τὸ Ἀλφάβητον, Wolf. prol. ξϛ'.

Γραμματικομάστιξ, γος, ἡ. Ἡ μάστιξ τῶν γραμματικῶν, ἤτοι ὁ καταδιώκτης αὐτῶν· οὕτως ἐπιγράφεται Αὐσων. Ἰδ. 12.

Γραμματικὸς, ἡ, όν· καὶ ---κῶς, ἐπίρ. Ὅποιος ὀρθῶς ἀναγινώσκει καὶ γράφει τὰ γράμματα, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ τὰς προϋπαρχούσας γνώσεις τῶν γραμμάτων, Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. β', 30. Αἰσχίν. Διάλ. Β', 18. καὶ 20. 2) ὅποιος καταγίνεται εἰς τὴν ποιητικὴν, ῥητορικὴν καὶ ἱστορίαν. Ἰδιαιτ. ὅποιος ἐξηγεῖ καὶ ἑρμηνεύει τοὺς παλαιοὺς Ποιητὰς καὶ Συγγραφεῖς, καὶ ὀρθῶς κρίνει καὶ ἐπιδιορθώνει τὰς αὐτῶν διεφθαρμένας ῥήσεις, ἢ ἀρχαιότητας, καθὼς ὁ Κριτικὸς, καὶ ἑπομένως διδάσκει, καὶ γυμνάζει εἰς αὐτὰς τοὺς νέους. Ζήτ. Γράμματα. 3) πεπαιδευμένος, ὁ πολλὰ γράμματα εἰδώς. 4) ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν γραμματικῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς, ἢ τῆς γλώσσης. 5) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὁ γραμματικὸς, ὁ γραφιάρης. Ἐπίρ. Γραμματικῶς, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Γραμματικῶν. »Γραμματικὸν ἔκπωμα«, Ζήτ. Σιστήρ.

Γραμμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ γράμμα, = γραμματίδιον.

Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ. Ὅποιος διδάσκει τὰ παιδία τὰ γράμματα, γραμματοδιδάσκαλος· ὅμως παρ' Ἡροδ. γ', 123, 128. ζ', 100 καὶ ἀλλαχοῦ = γραμματεὺς, πρβ. Πολυδ. δ', 19. ὅθεν

Γραμματιστικὴ, ἡ. Ἡ τοιαύτη τέχνη τοῦ γραμματιστοῦ, ἤτοι ἡ τοῦ διδάσκειν τὰ γράμματα.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, τό, = γραμματεῖον. Τόπος, εἰς ὃν μανθάνουσι τὰ γράμματα, σχολεῖον.

*Γραμματοδιδασκαλίδης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομένῳ, ποιητ.

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, = γραμματιστής. Διδάσκαλος.

*Γραμματοειδὴς, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. — δῶς. Ὁ γράμματος εἶδος ἔχων.

Γραμματοεισαγωγεὺς, έως, ὁ. Ὅποιος με εἰσάγει εἰς τὰ γράμματα, ἤτοι με κάμνει νὰ προχωρήσω εἰς αὐτά. Γραμματοεισαγωγὴ, τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ.

*Γραμματοκομιστὴς, ὁ. Ὅποιος φέρει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστολάς. 2) ὁ ἐφευρέτης τῶν γραμμάτων, ὡς ὁ Παλαμήδης.

Γραμματόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅποιος γεννᾷ, ἤτοι φαίνει γράμματα, ἐπίθ. τῆς Μελάνης, Ἀνθ. Π. 6, 63. Ὁ Λεβέσιος ὅμως θέλει νὰ ἀναγνωσθῇ γραμματόκος, γραμμὰς σχηματίζων, Φρυν. Σ. 669.

Γραμματοκύφων, ωνος, ὁ. Ὑβριστική τις ἐπωνυμία ἀντὶ τοῦ, γραμματεὺς, ἐκ τοῦ, κύπτειν ὅλως εἰς τὰ γράμματα, κτλ, Δημ. (–◡◡––)

Γραμματολικριφίς, ίδος, ὁ. Ζήτ. Λικριφίς. Ἀνάποδος γραμματικὸς, ἤτοι ἄλλως πράττων παρὰ τοὺς γνωστικοὺς (Λουκιλλ. 28), ὁ διαφθορεὺς τῶν γραμμάτων, Ἀνθ. Π. 11, 140.

*Γραμματοπίναξ, ὁ, = πινακογράφος, Σχολ. Διον. Περ.

Γραμματοφορέω, ῶ. Φέρω γράμματα, ἐπιστολὰς ὅπου πρέπει, Στράβ. 5, σ. 251. ἐκ τοῦ

Γραμματοφόρος, ὁ, (φέρω). Ὅποιος ἀποδίδει, ἀποφέρει τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστολὰς, ἤτοι δίδει ἐκεῖ, ἔνθα πρέπει, Πλουτ.

Γραμματοφυλάκιον, τό (φυλακή). Τόπος, εἰς ὃν φυλάττονται τὰ γράμματα, τὰ γεγραμμένα χαρτία, ἀρχεῖον, Ἰώσηπ. (λα) ἐκ τοῦ

*Γραμματοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάττω). Ὁ φύλαξ γραμμάτων, συγγραμμάτων, ἀρχείων, Archivarius, Ἐπιγρ.

Γραμμὴ, ἡ (γράφω). Λέγεται τράβιγμα τοῦ κονδυλίου μὲ μελάνην κατὰ μῆκος, π. χ. παρὰ Πλάτ. »Οἱ Γραμματισταὶ ὑπογράφουσι γραμμὰς τῇ γραφίδι« καθὼς τὸ χαράκιον, διὰ νὰ ἠμπορῶσι τοιουτοτρόπως τὰ παιδία νὰ μανθάνωσι νὰ γράφωσι, λίνια, Linea· καὶ ἐντεῦθεν ἰχνογραφία, σκιαγραφία, διαγραφή. »Τὴν εἰκόνα ὅπως ἂν τῆς γραμμῆς ἔχεια (Λουκ.), ἀντὶ τοῦ, πῶς εἶναι ζωγραφισμένη. 2) ταυτὸν τῷ, βαλβὶς, σημεῖον δηλ. ἢ σχοινίον τοιοῦτον, ἐπὶ γῆς χαραγμένον, ἢ τεντωμένον, ἀφ' ἧς ἤρχετο ὁ δρόμος τῶν δρομέων, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 490. 3) πληθυντ. αἱ Γραμμαὶ, ἐλέγετο μία σανὶς, σημειωμένη οὕτω μὲ γραμμὰς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπαιζον οἱ γέροντες μὲ λιθαράκια τινα, καθὼς παρ' ἡμῖν π. χ. ἡ Δάμα, τὸ Τριώδιον, κ. τ. τ. ἰδὲ πεσσόν. Παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. »Διὰ γραμμῆς παίζειν«, δηλοῖ καὶ ἄλλο τοιοῦτον παιγνίδι, καὶ αὐτὸ ἐπὶ σανίδος, τὸ ὁποῖον ἄλλως, διελκυστίνδα, ὀνομάζεται. ὅθεν

Γραμμίζω, Μ. ίσω. Παίζω ἐπάνω εἰς τὸ σανίδι μὲ τὰς γραμμάς. Ζήτ. Γραμμή.

Γραμμικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς γραμμὰς, πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον μὲ γραμμὰς, ἢ ἀπὸ γραμμὰς, ἰδιαιτ. γεωμετρικὸς, π. χ. »γραμμ. ἀπόδειξις, ἔφοδος«, γεωμετρικὴ ἀπόδειξις, μέθοδος, Κυντιλ. Α. Γ, 38. 5, 10, 7. »Γραμμικῶς ἀποδεικνύναι«, ἤτοι διὰ γεωμετρικῶν σχημάτων, Σέξτ. Ἐμπ. 3, 92. »Γραμμικῶς τέμνειν τὸ πέλαγος«, ἐπὶ νηός.

Γραμμισμὸς, ὁ (γραμμίζω), = γραμμὴ σημ. 3. Παιγνίδιόν τι διὰ τῶν λιθαρίων (πετριδίων), τὰ ὁποῖα βάλλονται ἐπάνω εἰς γραμμάς· (οὕτως ἐγράφετο παρὰ Πολυδ. 89, ἤδη δὲ διωρθώθη ἐκ κωδήκων, διαγραμμισμός)

*Γραμμιστὴς, οῦ, ὁ. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ἐν τῇ βαλβίδι, παρὰ Θεοφαν.

Γραμμοδιδασκαλίδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, »Γραμματοδιδασκαλίδης«, Τίμων Φλιάς.

*Γραμμοειδὴς, έως, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος γραμμῆς. Ἐπίρ. γραμμοειδῶς.

Γραμμοποίκιλος, ου, ὁ, ἡ (γραμμὴ, ποικίλος). Ὁ πεποικιλμένος, στολισμένος, παρδαλὸς μὲ γραμμὰς, ὁ ἔχων ποικίλας γραμμὰς, Ἀθήν. σ. 319.

Γραμμώδης, εος, ὁ (εἶδος), = γραμμοειδής. Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς γραμμῆς, Θεοφ. Ἱστ. Φ. 4, 12.

Γραολογία, ίας, ἡ (γραῦς, λέγω). Ὁμιλία, λόγος τῶν γραιῶν, λόγια, μῦθοι, φλυαρίαι τῶν γραιῶν, Τατιαν. 144. καὶ Σέξτ. Α'. 141.

Γραοπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ· καὶ τὸ, ές (πρέπω). Τεριασμένος διὰ γραίας, ἢ πρέπων εἰς γραίας, Κυρ. Ἀλ. διαλ. 9.

Γραοσόβης, ου, ὁ (γραῦς, σοβέω). Ὁ διώκων τὰς γραίας· κατ' ἄλλους δὲ, ὅποιος κυνηγεῖ τὰς γραίας, ἤγουν κοιμᾶται μὲ αὐτὰς, Ἀριστ. Εἰρ. 800. Γραοσόβαι, οἱ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ἀποσοβοῦντες γραίδας εἰς μὴ ἀγοράζειν, ἢ γραΐσι συγκοιμώμενοι, γραῶν ὀχευταί, ἐκ τῆς σημασίας τοῦ σοβεῖν, ἐξ ἧς καὶ σοβάδες λέγονται αἱ πόρναι.

Γραοσυλλέκτρια, ἡ (συλλέγω). Κατὰ τὸν Σουίδαν καλεῖται ὁ ἱστορικὸς Τιμαῖος, ἡ Γραῖα, ὁ γραολογίας συλλέξας, διὰ τὸ τὰ τυχόντα ἀναγράφειν.

Γραόφιλος, ου, ὁ, ἡ. Φίλος τῶν γραιῶν, Σχ. Ἀριστ. Εἰρ. 812.

Γράπις, ιδος, ἡ. Τὸ ξεσκατωμένον, ξεκολλημένον, ἤτοι γδαρμένον, παλαιὸν δέρμα τῶν ὄφεων (τὸ φιδοπουκάμισον) καὶ τῶν ἄλλων ἐντόμων, ὡς τῶν τεττίγων, κ. τ. λ. 2) εἶδος ὀρνέου. Ζήτ. Θρανίς. Παρ' Ἡσύχ. ἐξυτόνως δὲ, Γραπὶς, ὁ ἐρρυτιδωμένος, ἀπὸ τοῦ καταγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι, Ἐτυμολ. Μ.

*Γραπτέος, α, ον. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ γράφω, Ξενοφ. Ἱππ. β', 1.

Γραπτὴρ ῆρος, ὁ, = Γραφεὺς. Ὁ γράφων. »Μέλιβον γραπτῆρα«, Ἀνθ. Παλ. 6, 66. καὶ

Γράπτης, του, ὁ (γράφω), = Γραπτήρ. 2) πᾶν ὅ, τι μεταχειρίζονται διὰ νὰ γράφωσιν, ἢ νὰ σκαλίζωσι γράμματα. 3) παρ' Εὐσταθ. καὶ ὁ ῥυσσὸς, ἔχων πρόσωπον γεμᾶτον ῥυτίδων.

Γραπτὸς, ἡ, όν. Γεγραμμένος· σημειωμένος, ἢ σκαλισμένος μὲ γράμματα, ἢ μὲ ξύσματα, ζουγρανιστός· ὡς, »γραπτὸς λόγος, γραπτὸς νόμος«, Ναζιανζ. ἔνθεν »γραπτὰ«, ταυτὸν γράμματα, τὰ γεγραμμένα, οἱ νόμοι. 2) δυνάμενος νὰ γραφῇ. 3) ζωγραφημένος, ὡς εἰκὼν, πίναξ· καὶ γραπτὰ, ἀγάλματα θεῶν.

Γραπτὺς, ύος, ἡ (παρὰ τὸ γράφω, τὸ ; ξέω). Ξεσμὸς, ξύσμα, ζουγράνισμα, τὸ πλήγωμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἀμυχὴ (καὶ πληθ. γραπτύες, καὶ συναιρ. γραπτῦς), Ὀδ. Ω, 228. »Γραπτῦς ἀλεείνουσα«, ἔνθα ὁ Εὐσταθ. τὰς ἐξ ἀκανθῶν, ἢ ἀκανθείων γραφὰς (ἤτοι ζουγρανίσματα), ὃ καὶ ἀμύξεσιν λέγεται, ὅθεν ἀμυχή. 2) παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ῥοδ. Ἀργ. Δ', 279. »Γράπτυς κατέρωσιν«, ἀντὶ τὸ γεγραμμένον· τὸ αὐτὸ καὶ γράμμα.

Γράσος (κατά τινας καὶ γρᾶσος), ου, ὁ. Ἡ βρῶμα, ἡ δυσωδία τῶν τράγων. 2) ἡ δυσωδία τοῦ ἱδρῶτος ὑποκάτω τῆς μασχάλης. 3) ἡ λέρα, καὶ ἡ βρώμα, ἥτις γίνεται εἰς τὰ μαλλιὰ τῶν προβάτων, ἡ σαρία, Ἀριστοτέλ. Προβλ. 4, 24. »Τοῦ καλουμένου γράσου ὄζουσιν«. Εὑρίσκεται δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ διὰ δύο σσ, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Ἀπουθ. »Αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομένουσιν«· ὅθεν »γράσων ἄνθρωπος«, ὁ δύσοσμος, ὅποιος ἔχει εἰς τὰς μασχάλας του κακὴν δυσωδίαν, βρώμαν· καὶ ἐν γένει, ὁ μιαρὸς καὶ ἀνούστατος, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Γράσσος, ου. Ἡ κραυγὴ, αἱ φωναὶ τῶν στρα-

τιωτῶν εἰς τὴν πρώτην προσβολὴν, ὁ ἀλαλαγμὸς, Πλουτ. Ἀπ. 8, 180.

*Γραστίζω. Τρέφω, [illegible] γράστιν, χορτάρι, ἐπὶ πώλου, Γεωπ. 16, 1, 11.

Γράστις, εως, ἡ (γράω). Τὸ τρυφερὸν, χλωρὸν χόρτον, ἡ χλόη· ὅθεν, «Γραστίζειν τοὺς ἵππους,» τρέφειν δηλ. τοὺς ἵππους μὲ τρυφερὸν χόρτον· λέγεται καὶ, κράστις. Ὁ δὲ Εὐσταθ. διὰ τοῦ, ἡμίξηρος χόρτος, ἑρμην.

Γράσων, ωνος, ὁ, ἡ, ἰδὲ Γράσος. (ᾱ)

Γραυΐς, ίδος, ἡ, (παρὰ Καλλιμάχ.) Δωρ. ἀντὶ τοῦ, γρηΐς, γραῦς.

Γραῦς, αός, ἡ, Ἰων. γρηῦς, γρηός· κλητ. γρηῦ, ποιητ. καὶ γρηῦς, κλητ. γρηῦ. Τὴν Κλητ. γρᾶυ λέγει ὁ Σκύθης παρ᾽ Ἀριστ. Θεσμ. 1222. (παρὰ τὸ γράειν, ο. ε. ξέειν καὶ γράφειν, διὰ τὰς ῥυτίδας). Γραῖα, γριά, παλαιὰ τὴν ἡλικίαν γυναῖκα, Ὁμ. καὶ κ.τ.λ. ἐν Ὀδ. κατ᾽ ἐπίτασιν, «Γρηῦς παλαιή,» Ὀδ. Τ. 346. καὶ Δημοσθ. «Γραῦν γυναῖκα.» 2) τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις (τζουκάλια), ὁ ἀφρός· καὶ, ἡ πέτσα, ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ γάλακτος, ἢ ἄλλου ὑγροῦ, ὅταν βράζωσι καὶ κρυόνωσιν, ὡς Ἀριστοτ. περὶ Ζώων Γεν. Β΄. «Καθάπερ ἐν τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς.» καὶ Ἀριστοφ. Πλουτ. 1207. «Ἄλλαι γὰρ χύτραις ἡ γραῦς ἐπετ᾽ ἀνωτάτω.» 3) καρκίνος [illegible] θαλάττιος, Schneid. Ὀππ. Ἁλ. 1, 2 [illegible] 4) [illegible] ὁ γραῦς, γέρων τις, μεταμορφωμένος ὡς γραῖα, Ἀριστ. Θεσμ. 1214. καὶ παρὰ Σουίδᾳ «Γραῦς, ὡς τις ἵππος τὸν χαραδραῖον τάφρον ἔξεις.»

Γραφείδιον, καὶ, γραφίδιον, ὑποκ. τοῦ γραφείου.

*Γραφεῖον, τό (γράφω). Πᾶν ὅ, τι, μὲ τὸ ὁποῖον γράφει, χαράττει, ἢ ζωγραφίζει, ἢ σχεδιάζει τινὰς, κοι. κονδύλιον, Πλουτ. Γραφεῖα καὶ τὰ συγγράμματα. Ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς παπύροις, τόπος, ὅπου οἱ γραφεῖς ἐνέγραφον (ἀπεγράφοντο) εἰς τὰ κατάστιχα τὰ ψηφίσματα, δι᾽ ὃ καὶ ὁ ἔχων τοῦτο τὸ ἀξίωμα ἐλέγετο ὁ πρὸς τῷ γραφείῳ.

Γραφεύς, έως, ὁ. Γραμματεύς· μυστικὸς γραμματικός. 2) ζωγράφος. Οἱ γραφεῖς ἐτιμῶντο μεγάλως παρ᾽ Ἕλλησι, καὶ σημαίνει ὅπερ τὸ Ἰταλ. Σεκρετάριοι, ὡς Κορσίλ. Νεκ. εἰς Κύμην. Α΄.

Γραφή, ῆς, ἡ. Γράψιμον, τὸ γράφειν, εἶδος γραψίματος, καὶ ἀπομ. ἐπιστολή, Θουκυδ. Α, 129. «Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου.» 2) ἰχνογραφία, ζωγραφία, εἰκών, Valck. Φοιν. 131. «Κατὰ γραφὴν, κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον προφίλ, ὃ καὶ κατ᾽ [illegible] λέγεται ἐπὶ τῆς τοιαύτης ζωγραφίας, Πλουτ. Συμπ. Σ. 173. Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ποικίλη δουλειὰ τῶν ὑφαντῶν, Basil. spec. Ἀρισταιν. Σ. 30. 3) ἐν τοῖς Ἀττ. κριτηρίοις κατηγορία, ἔγκλησις εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκληματικὸν γράμμα ἐναντίον τινὸς, δι᾽ οὗ τὸν ἐγκαλοῦσιν ὡς προδότην τῆς πατρίδος, ἢ ὡς πταίστην κατὰ τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς Διοικήσεως (ἐπειδὴ διὰ τὰ κατὰ μέρος καὶ ξεχωριστὰ πταίσματα, ἐλέγετο Δίκη), καὶ ἡ μὲν Γραφὴ ἐπαρεδίδετο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Θεσμοθετῶν, ἡ δὲ Εἰσαγγελία, εἰς τὴν Βουλήν, καὶ ἡ Προβολή, εἰς τὸν Δῆμον, ὡς Ἰσοκράτης. «Γραφὰς μὲν πρὸς τοὺς Θεσμοθέτας, εἰσαγγελίας δὲ εἰς τὴν βουλὴν, προβολὰς δὲ ἐν τῷ δήμῳ.» 4) ἐν γένει, κατηγορία, ἔγκλησις, ψόγος, ἔλεγχος, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ὡς, «Οὐκ ἂν φιλαυτίας διαφύγοι γραφήν,» ἤτοι δὲν δύναται νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς φίλαυτος. 5) = γραφεῖον, ἡ γραφίς, κονδύλιον, Ἀριστ. Σφ. 848. «Φέρε ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.» 6) ἡ Γραφὴ καὶ, αἱ Γραφαὶ λέγονται παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἡ ἁγία Γραφή, ἐνίοτε δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς καὶ μέρος τι, παράγραφός τις τῆς ἁγίας Γραφῆς. 7) εἴληπ. δὲ παρὰ τοῖς Γραμματ. κατὰ κριτικὴν ἔννοιαν, ἡ γεγραμμένη λέξις, π. χ. «Γέγονε δὲ περὶ τὴν γραφὴν ἁμάρτημα (Εὐρ. Φοιν. 682. Ματθ.)» καὶ Σχολ. Ἀπ. Ῥ. 1, 1165. «Βελτίων δὲ ἡ προτέρα γραφή.»

*Γράψημα, τό. Τὸ γράψιμον. Σχ. Διον.

*Γραφίδιον, ὑποκ. τοῦ γραφείου.

Γραφικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος διὰ γράψιμον· ἔμπειρος· δοκιμασμένος διὰ γράψιμον, ὡς, γραφικὸν μέλαν, γραφικοὶ κάλαμοι. «Γραφικὴ λέξις,» [illegible] ἐκφράσεις, οὗ ἐναντίον ἡ Ἀγωνιστική, ἤτοι ἡ μὴ τόσον ἐκλεκτὴ διὰ στόματος ἔκφρασις ἀγωνιζομένου συνηγόρου. «Δύναμις γραφική,» ἡ δύναμις τοῦ παριστᾷν ἐγγράφως, τὸ ὕφος, stylus. 2) ἐπιτήδειος εἰς ἰχνογραφίαν, ἢ ζωγραφίαν· καὶ μεταφ. ὡραῖος, ἄξιος νὰ εἶναι ζωγραφισμένος. «Γραφικὸς,» ἐδήμων τῆς ζωγραφικῆς, καὶ «Γραφική» (ὑπακ. τέχνη), ἡ ἰχνογραφική, ζωγραφικὴ τέχνη. Ἐπιρρ. γραφικῶς.

Γράφιον, ίου, τό, = γραφεῖον, Ἱπποκρ.

Γραφίς, ίδος, ἡ, = γραφεῖον, ἰδικῶς κονδύλιον διὰ νὰ γράφῃ τις ἐπὶ κηροτανίδων. 2) ζωγραφία.

Γράφω, Μ. ψω. Πρκ. γέγραφα, ἡ παρὰ τοῖς μεταγεν. γεγράφηκα (ἐκ τοῦ γράω· ο. ε. ξέω, καὶ φθείρω, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ῥάω). Ἡ κυρία καὶ πρώτη σημασία ταύτης τῆς λέξεως ἐστι, ξύω, ξέω, χαράττω, ἐγχαράττω (διότι κατ᾽ ἀρχὰς ἔξυον, ἢ ἐσκάλιζον τὰ γράμματα ἐπάνω λίθων) καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἀπαντᾷ παρ᾽ Ὁμ. π. χ. Ἰλ. Ζ, 169 «Πόρεν δ᾽ ὅγε σήματα λυγρὰ, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα,» ο. ε. δοὺς αὐτῷ ἐπιστολὰς, διὰ τῶν ὁποίων ἐσημαίνετο νὰ [illegible] Ἐπειδὴ παρὰ [illegible] ἔπρεπε νὰ ἐγχαράττωνται οἱ χαρακτῆρες τῶν στοιχείων ἐν ξυλίνῳ πίνακι, [illegible] οὐ ἐβάλλετο ἕτερος καὶ οὕτω [illegible] ἐν [illegible] καὶ ἐδίδοντο τῷ γραμματοκομιστῇ· [illegible] οἱ ἀρχαιότεροι εἶχον ἀντὶ τῶν γραμμάτων καὶ ἄλλα τινὰ σημεῖα (σήματα), [illegible] μόνον παρὰ [illegible], τὰ ὁποῖα ἐχάραττον ἐν τῷ ξύλῳ, Ἰλ. Ρ. 599. «Γράψεν δ᾽ [illegible] ἄχρις ἦλθε Πουλυδάμαντος,» ἀντὶ τοῦ [illegible] (τὸν ὦμον) ἕως εἰς τὸ κόκκαλον. Ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρος δὲν ἔχει τοῦτο τὸ ῥῆμα. Παραβ. [illegible], ἐπιγράφω. 2) παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον, [illegible] τοῦ κοινοῦ γράφω, μὲ γραφεῖον κάλαμον, γράμματα, λέξεις, ἢ μὲ γραφίδας γραμμὰς ἢ σχήματα, ἐπομένως ἰχνογραφῶ, ζωγραφίζω, ὅθεν ζῷα γράφειν = ζωγραφεῖν. 3) ἐγγράφω, καταγράφω, σημειῶ εἴς τι, π. χ. τινὰ εἰς τὸν κατάλογον, ἤγουν συναριθμῶ, ὡς Ξενοφ. Π. Δ. «Ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππικῶν ἐπιθυμούντων,» ἤτοι εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐπιθυμούντων νὰ καβαλικεύωσι. — «Γράφειν νόμους,» ἐπὶ νομοθέτου, γράφω νόμους διὰ ἕνα λαὸν, διὰ μίαν πολιτείαν. — Γράφειν γνώμην, ο. ε. καταγράφειν μίαν γνώμην διὰ νὰ τὴν δοκιμάσωσι καὶ ἐγκρίνωσι. 4) γεμίζω γράμματα· περιγράφω· ἐπιγράφω, προμηθεύω μὲ ἐπιγραφήν, ἰδιαιτ. «Σκῦλα γράφειν,» spolia inscribere. συνήθ. «Γράφειν εἴς τινα» — Παθητ. παρὰ Δημ. «Γραφεῖσα ἐπιστολή.» Μέσος δὲ ἀντὶ τοῦ, γράφω ἐμαυτῷ τι, σημειῶ, ὅθεν γέγραμμαι ἀντὶ τοῦ, γέγραφα, παρὰ Δημοσθ. καὶ Πινδ. καὶ Σοφ. Φιλοκτ. 1325. «Ἐν φρεσὶ γράφου ἔσω [illegible] ἐν τῇ καρδίᾳ μου, εἰς ἐνθύμησίν μου· καὶ «Γράφεσθαί τι,» κάμνω νὰ μοὶ ἐπαγορεύῃ τις ἢ γράφω, π. χ. νόμους, ἐπὶ λαοῦ, ὅστις ἐκλέγει ἑαυτῷ νομοθέτην, ὡς, «Αἱ πόλεις νόμους ἐγράψαντο,» ἤτοι ἐδιώρισαν νομοθέτας. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δικαστηρίοις, «Γράφεσθαί τινα τινος,» ἐγκαλῶ τινα ἐπὶ κριτηρίου διὰ ἔγκλημα πολιτικὸν, ἔνθεν γραφή, ἡ διδομένη κατά τινος εἰς τὸ κριτήριον τοιαύτη ἔγκλησις. «Γράφεσθαί τι,» π. χ. ψήφισμα, δωρεὰν, ἐγκαλῶ ψήφισμά τι τοῦ δήμου, ἢ δωρεάν τινα, ὡς παράνομον, ἐν ταῖς ὁποίαις ὅμως φαίνεται συνδέουσι νὰ ἀναπληρῶσι παρανόμως. π. χ. «Ἐγράψατο τὴν Χαβρίου δωρεάν» (Δημ. Λεπτ. Σ. 501, 28.). σπανιώτερον εἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς Ἀριστ. Εἰρ. 107. 108. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ἐνεργ. τύπῳ, Ἀριστ. Ὀρν. 1053. «Τὸ γεγραμμένον» ἡ ἀμφισβητουμένη ποσότης χρημάτων, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγκαλεῖταί τις. (συγγ. τῷ, χράω, χραύω, γραίνω, χρέω, χρίμπτω, χαράττω, καὶ τῷ, γλάφω, γλύφω, ὡς καὶ παρὰ Λατ. scalpo καὶ sculpo συγγεν. τῷ, scribo) ᾰ.

Γραφείω, ῥημ. ἐφετ. (γράψω, Μ. γράφω). Θέλω, ἐπιθυμῶ νὰ γράψω.

Γράω, γρῶ, Μ. άσω, = γραίνω. Τρώγω· κρεατίζω, Καλλιμ. λεπ. 200. συγγεν. τοῦ, γρώνος, ὅπως δὲ καὶ τοῦ, γράφω. (ᾱ) Ἰων. γρέω.

Γραώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), = γραϊκὸς, Στράβ. 1, σ. 16.

Γρηγορέω, ῶ, = ἐγρηγορέω, ἐγείρω, ἐκ τοῦ παρακ. ἐγρήγορα, Ν. Δ. ὅθεν

Γρηγόρησις, εως, ἡ· νεώτ. τύπος, ἀντὶ ἐγρηγόρησις. Τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἔξυπνος.

Γρηγορικός, ή, όν· νεώτ. τύπος, ἀντὶ ἐγρηγορικός. Ἐξυπνος, ἄγρυπνος.

*Γρηγόρσιον, τό. Τὸ κάμνον τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ νυστάζῃ, Εὐσταθ.

*Γρήγορσις, εως, ἡ· νεώτ. τύπος ἀντὶ ἐγρήγορσις.

Γρήϊος, ὁ, ἡ. Παλαιὸς, γέρων, ἐκ τοῦ

Γρηῦς, γρηός, γρηΐ. Ἰωνικ. καὶ διαιρεῖται γρηῦς, γρηΐος, ἡ ποιητ. καὶ γρηῦς, ἀντὶ γραῦς. Γριά, γερόντισσα· παρ᾽ Ὁμήρῳ εὕρηνται καὶ οἱ δύο τύποι γρηῦς, καὶ γρηύς· εὕρηται δὲ καὶ ὁ τρίτος γρῆυς, ἔστιν ὅμως ἐσφαλμένος.

Γρῖνος, ὁ καὶ ἡ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, ῥινός. Δέρμα, παρ᾽ Εὐσταθίῳ εἰς Ὀδ. καὶ Ἐτ. Μ.

Γρίντης, ου, ὁ· καὶ γρίντις, ἀντὶ τοῦ γριπεύς, Εὐσταθ. Ὀδ. σ. 1926.

Γριπάω, παρ᾽ Ἱπποκράτει Προῤῥ. β΄. σελ. 75. «Τὰ χρόνια ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριπώμενα,» ὁ Γαληνὸς ἑρμην. ἐπανειλούμενα· ὁ Βάκχιος, συνεγγίζοντα, καὶ συνάπτοντα· ὁ δὲ Ἡσύχ. γριπώμενα, συνελκόμενα, καὶ σπασμωδῶς συμπαθοῦντα· οἱ δέ, ἐγγίζοντα· καὶ γριφόμενα, ἐπανειλούμενα ἢ γραφόμενα. Ἐκ τούτων φαίνεται, ὅτι τὸ, γριπώμενα, καὶ γριφώμενα ἐκ τοῦ γρῖφος, γρῖπος, παράγεται· καὶ χριπτόμενα, ἢ χριμπτόμενα τινες, ὅ ἐστιν, ἐγγίζοντα, παρὰ τῷ Ἱπποκρ. ἀναγινώσκουσι· τὸ δὲ γριφᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ γράφειν Λακωνικ. παρ᾽ Εὐσταθ.

Γριπεύς, έως, ὁ· καὶ εἰς τοῦτο ὡς θηλ. γριπηΐς, ΐδος, ἡ. Ἁλιεύς, ψαρᾶς· ἐν Ἐπιγρ. καὶ ὁ ῥάπτων, πλέκων τοὺς γρίπους, Εὐσταθ.

Γριπεύω, Μ. εύσω· καὶ γριπίζω, Μ. ίσω. Ψαρεύω μὲ τὸν γρῖπον.

Γριπηΐς (τέχνη). Ἡ τέχνη τοῦ γριπέως, τοῦ ψαρᾶ, ἡ ψαρική, Ἀνάλ. Β΄. Σελ. 9. (Ἀνθ. Παλ. 6, 233.).

*Γριπίζω, ὡς τὸ γριπεύω, ὅθεν

Γρίπισμα, τος, τό. Τὸ πιασμένον μὲ τὸν γρῖπον, τὸ κυνῆγι, τὸ ψάρευμα· καὶ ἀντὶ κέρδος. 2) γρῖφος.

Γρῖπος, ου, ὁ. Ὁ γρῖπος, τὸ δίκτυον τῶν ψαράδων, συρτικόν, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Γ΄. 80. 2) ψάρευμα, ὅ, τι πιάνεται ἡ ἐπιάσθη· ἄδεια τοῦ ψαρεύσαι, Διογ. Λ. α΄, 32.

Γρίπων, ωνος, ὁ, = γριπεύς. Ἁλιεὺς, ψαρᾶς, Ἀνάλεκτ. Α΄. Σελ. 245. (⏑ ⏑).

Γρίσσων, Ζήτ. Γρύσσων.

Γριφάω, Ζήτ. Γριπάω.

Γριφεύω, Μ. εύσω (γρῖφος). Ὁμιλῶ μὲ αἰνίγματα, ὁμιλῶ μὲ γρίφους, Ἀθην. «Γριφεύω παρὰ πότον,» κάμνω ἀστεϊσμοὺς, χωρατάδες μὲ αἰνίγματα εἰς τὰ συμπόσια.

Γριφολογέω, ῶ, = γριφεύω. Ὁμιλῶ μὲ γρίφους, μὲ αἰνίγματα, Νικητ. Χρον. Γ΄. 3.

Γρῖφος, καὶ γρίφος, ου, ὁ. ὡς καὶ γρῖπος. Ὁ γρῖπος, τὸ δίκτυον τῶν ψαράδων, τὸ Συρτικόν· πᾶν τὸ τεχνικῶς πλεκτὸν καὶ συνηρμοσμένον· κυρ.

μία σκοτεινὴ ὁμιλία, αἴνιγμα, διὰ τοῦ ὁποίου κάτεχει τινὰς νὰ πειράζῃ τὸν ἄλλον, ζήτημα δεινὸν, γνωστὸν, δυσκατάληπτον, ἀλλὰ λέγων καὶ ἄλλα σπουδαῖα· τὰ τοιαῦτα ἐγίνοντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ συμπόσια. Ζήτ. παρ' Εὐσταθίῳ παραδείγματά τινα Σελ. 1634. καὶ πρβλ. K. O. Mullers Dorier, 2, p. 393. ὅθεν

Γριφώδης, εος, ὁ, ἡ· τὸ -δες (εἶδος). Ὅμοιος μὲ γρῖφον, αἰνιγματώδης, Λουκιαν. Τραγ.

Γρόμφος, ου, ὁ· καὶ γρομφὰς, άδος, ἡ· καὶ γρομφὶς, ίδος, ἡ· καὶ, γρόμφαινα, ἡ. Σερόφα, ἡ ἔχουσα δηλ. γουρουνάκια θηλυκὰ, παλαιὰ γουροῦνα, Ἰωνικ. παρ' Εὐστ. Ἐ.

Γρόνθος, ου, ὁ, = κόνδυλος. Ὁ γρόνθος, τὸ ἔξω τῆς συγκεκλεισμένης παλάμης, Λουκιαν. Ἰδὲ Εὐσταθ. σελ. 1321. 2) παρὰ Μαθημ. καλ. Σ. 46. ἐξέχοντα μέρη τινὸς διὰ νὰ πατῇ τινάς. 3) = χελώνιον, Σ. 34. ὅθεν καὶ γρονθάριον ἀναγινώσκε. ὅθεν τὸ Λατιν. Grunda 3) ἡ βελόνη, περόνη ἐν ταῖς μηχαναῖς. 3) παρὰ Ἥρωνι ηκαλαιστικῇ, εἶδος μέτρου.

Γρόνθων, ὁ. Ἡ ἀρχὴ, τὰ πρῶτα στοιχεῖα, ἃ κάμνει τινὰς, ὅταν μανθάνῃ νὰ παίζῃ τὸν αὐλὸν, φλόγερον, δηλ. τὸ σύριγμα τῶν χειλέων, καὶ τὸ κίνημα τῶν δακτύλων· ἡ ἀναφύσησις, ἤγουν πῶς νὰ βάλλῃ τὸ στόμα διὰ νὰ φυσᾷ, ἢ τὰ δάκτυλα εἰς τὰς τρύπας· καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτή.

Γροσφομάχος, ου, ὁ (μάχομαι) καὶ «Γροσφοφόροις» παρὰ Πολύβ. Στρατιώτης πολεμῶν μὲ τὸν Γρόσφον, ὁ ἐλαφροαρματωμένος στρατιώτης, Λατ. Veles. (α) Οὗτοι ὠνομάζοντο καὶ Τριαριοὶ, καὶ ἦσαν παρὰ Ῥωμαίοις ἐλαφροὶ στρατιῶται, ἱστάμενοι ὄπισθεν τῶν hastalorum καὶ principum, γονατίζοντες, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν, καὶ ἀνιστάμενοι ἐμάχοντο, ὅτε ἐκεῖνοι ἐκινδύνευον.

Γρόσφος, ου, ὁ. Εἶδος μικροῦ δόρατος, ἡ λόγχης, Πλούτ. καὶ Πολύβ. Λατ. pilum.

•Γροσφοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), Ὁ φέρων καὶ βαστάζων τὸν γρόσφον. 2) = γροσφομάχος.

•Γρουνός, ὁ· ἰδὲ γρυνός.

•Γροφεύς, γροφεύω, γρόφω, Δωρ. ἀντὶ γραφεὺς (ζωγράφος), γραφεύω (εἶμαι γραμματεύς), καὶ γράφω, γλύφω.

Γρῦ, ἡ Γρύ. Τόνος. ἦχος φωνῆς τῶν χοίρων (ὅθεν τὸ γρύζω). Γενικῶς δὲ λέγεται κάθε ἦχος φωνῆς, καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, μοὺκ ἡ μούξ. «Οὐδὲ γρῦ ἀπεκρίνατο», Ἀριστοφ., ἀντὶ οὐδ' ἔγρυξε, οὐδὲν ἀπεκρίθη, μήτε φωνὴν ἔκβαλε· ὅθεν 2) τὸ παραμικρότατον πρᾶγμα, σχεδὸν ἀεὶ ἀρνητ., Ἀριστοφ. Πλουτ. 17. «Ἐμοὶ οὐδὲ γρῦ μεταδώσειν αὐτὴν», δ. ε. δὲν μοὶ ἔδωκε οὔτε μίαν φίχαν. 3) ἡ ὑποκάτω τοῦ ὄνυχος τοῦ δακτύλου λέρα, ῥύπος. ὅθεν

Γρύζω, Μ. ύξω. Γρουνίζω, κυρ. ἐπὶ χοίρων ὅταν μουγγρίζωσι, καὶ γενικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅταν ἐκφωνῶσι κάποιαν ἄσημον φωνὴν, μουρμουρίζω, καὶ μάλ. ἐπὶ τῶν ἀνάρθρων φωνῶν μικρῶν παιδίων, ἢ δυσαρέστων, κάμνω μοὺκ, Ἀριστοφ. Πλ. 454. «Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε;» καὶ Ἀλκαῖος παρ' Ἀθην. 9. «Γρύζομαι πλέον τι γαλαθηνοῦ μυός.» Ἰδὲ γρῦ.

•Γρυκτός, ή, όν (γρύζω). Περὶ τοῦ ὁποίου κάμνει τις μοὺκ, ἢ δύναται νὰ κάμῃ τις μοὺκ, Ἀριστ. Λυσ. 656. «Ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν;» δ. ε. καὶ τολμᾶτε καὶ νὰ γρύζητε; νὰ κάμητε μοὺκ; νὰ εἰπῆτε γρῦ;

Γρυλλησμός, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ γρυλλισμός.

•Γρύλλησις, εως, ἡ, = γρυλλισμός.

Γρυλλίζω, Μ. ίσω (γρύλλος). Φωνάζω ὡς ὁ χοῖρος· ὅθεν

Γρυλλισμός, οῦ, ὁ. Ἡ φωνὴ τῶν χοίρων, τὸ μούγγρισμα τῶν χοίρων, γρούνισμα.

Γρυλλίων, ωνος, ὁ· ὑποκοριστ. τοῦ γρύλλος, ὡς γρίσσων.

Γρύλλος, ου, ὁ. Χοῖρος, γουρουνάκι. Κατὰ Φρυν. ΑΒ. p. 33, πρέπει νὰ γραφῇ γρῦλος, γρυλίζω κτλ. 2) Αἰγύπτιος χορὸς, Ἀνεκδ. Βεκκερ. α', 33.

Γρυμαία, ας, ἡ. Σακούλα, τροβᾶς, καὶ τζέπη, Ζήτ. γρύτη. 2) = γρύτη. Σωτάδης παρ' Ἀθηναίῳ Ζ'. ὀνομάζει τὰ ὑπόλοιπα μικρὰ ὀψάρια, «Τὴν δὲ λοιπὴν γρυμαίαν ἕψουσ», ὁ δὲ Θεμίστ. Λόγ. κά. σ. 257. «Καταλιπεῖν μὲν τὰ λαισήια καὶ τὰς ἱστιοδέας, καὶ τὴν γρυμαίαν», λέγει τὰ ὑπόλοιπα παραμικρὰ σκεύη τοῦ σπητίου· καὶ ἐν Λόγ. ΚΓ. «Συρφετὸς καὶ γρυμαία», πλῆθος ποταπῶν ἀνθρώπων· ὅθεν σημαίνει τὸ παραμικρὸν, εὐτελὲς καὶ εὐτελές.

Γρυμαιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω), = γρυτοπώλης, Λουκιαν. Ἀλέξ.

Γρυμαίω, Ζήτ. γρύπτω.

Γρυμέα, ἡ, = γρυμαία.

Γρυνός, καὶ γρουνός, ὁ. Δαλὸς, ἕνα κομμάτι ξηρὸν, ἢ ἀναμμένον ξύλον, κυρ. αἱ τῶν ξύλων ξηραὶ καὶ παχεῖαι ῥίζαι, Λυκοφρ. Τζέτζ. Ἡρ. π. μον. λ. σ. 33, 15.

Γρυπαίετος, ου, ὁ (γρύψ). Ἀετὸς καμπουρωτὸς (ἀνάγεται εἰς τὴν μυθολογίαν), Ἀριστοφ. Βατραχ. 929.

Γρυπαίνω (γρυπός). Κάμνω τι κυρτὸν, καμπυλόνω· καὶ οὐδετ. γρυποῦμαι, παρ' Ἁρποκρατ. ἐξ Ἀντιφ.

Γρυπαλώπηξ, εκος, ἡ· ἐπωνυμία τινὸς ἀρβύστου (πάσχοντος, ὡς φαίνεται, κύρτωμα κατὰ τὴν ῥάχιν) παρ' Ἱππ. σ. 1201, Ε. «Σάτυρος ἐν Θάσῳ παρωνύμιον ἐκαλεῖτο γρυπαλώπηξ· περὶ ἔτεα ἐὼν πέντε καὶ εἴκοσιν, ἐξωνείρωσσε πολλάκις· γενόμενος δὲ περὶ ἔτεα τριάκοντα, φθινώδης ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν.»

Γρυπάνιος, ὁ, ἡ (γρυπαίνω). Καμπούρης ὑπὸ ἡλικίας· ὅθεν, γέρων.

Γρυπός, ή, όν. Κυρτωμένος, καμπύλος, καμπουριασμένος· καὶ κυρ. Γρυπὸς, ὁ ἀγκυστραβὴν, κυρτὴν, καμπουρωτὴν μύτην, γερακομύτης. 2) τροπ. ὑπὸ φροντίδος καταπλακωμένος, περίλυπος. 3) = γρύψ, Ἡσιοδ. Γ.

Γρυπότης, ητος, ἡ. Κυρτότης, καμπυλότης, κυρίως ἡ τῆς μύτης, Ξενοφ. Κ. Π. 8, 4, 21. καὶ Ἀριστοτ. Ῥητ. Α, 4.

Γρυπόω, ῶ (γρυπός), = γρυπαίνω· ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ ἀντὶ τοῦ γρύπτω οὐδετέρως ἔχει, καμπουριάζω τὸν ἑαυτόν μου. 2) = γουνπετῶ.

Γρυσμός, οῦ, ὁ (γρύζω). Τὸ γρούνισμα τῶν χοίρων, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. Θ'. Σ. 376. Α.

Γρύσσων, καὶ γρίσσων, ωνος, ὁ, ἀντὶ τοῦ, γρύλλος. Γουρούνι, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσ. Σ, 784.

Γρυτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ γρύτη.

Γρύτη, ης, ἡ. Παλαιὸν, εὐτελὲς καὶ ἄχρηστόν τι· κυρ. πρᾶγμα παλαιὸν, καὶ ἐφθαρμένον, ὡς φόρεμα, ἢ ἀγγεῖα, σκεύη τοῦ σπιτίου, τὰ ὁποῖα δίδοντας νὰ πωληθῶσι· λέγεται καὶ γρυμέα (χορδὰς, Τουρκ.)· ὅθεν, ἀγρυτεύειν, φυλάττειν, ἢ ἐξερευνᾶν, διαλέγειν τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.

Γρυτοδόκος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ τὴν γρύτην δεχόμενος, πωλῶν, ἢ φέρων, ἢ συνάζων, Ἀνθολ. Β'. 107. 2. καὶ γρυτοδόκη, ἡ, τὸ δοχεῖον τῶν παλαιῶν καὶ ἀχρήστων πραγμάτων, Ἀνθ. Π. 6, 254.

Γρυτοπωλεῖον, τό (πωλέω). Τόπος, ὅπου πωλοῦνται τὰ παλαιὰ καὶ διεφθαρμένα πράγματα.

Γρυτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ πωλῶν παλαιὰ, εὐτελῆ καὶ μεταχειρισμένα πράγματα.

Γρύψ, υπός, ὁ. Ἓν μυθῶδες ζῶον, ὑπὸ τοῦ Ἀριστέου πρῶτον ὀνομασθὲν, τὸ ὁποῖον φυλάττει τὰς τρύπας, ὅπου ἔβγαινεν ὁ χρυσὸς, ὅμοιον καὶ τοῦτο τῶν χρυσοφυλάκων μυρμήκων, Ἡρόδ. Γ, 102. Τετρασκελὴς οἰωνὸς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰσχ. Προμ. 535., ἐν τῷ ὀντιένοήτῳ γρύπα, διότι ἐπειδὴ δὲν ὀνομάζει αὐτὸν, ἐπαλεκτρυὼν δὲ ὑπὸ Ἀριστ. Βατρ. Οἱ Γρῦπες ἐνομίζοντο ὡς φύλακες τῶν μεταλλείων χρυσοῦ ἐν τῇ ἄνω Ἀσίᾳ καὶ ἐν παντοτεινῷ ἀγῶνι μετὰ τῶν μονοφθάλμων Ἀριμασπῶν· καὶ πρῶτος ἐμνημόνευσεν αὐτῶν ὁ Ἀριστέας πρὸ 560 ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ, Ἡρόδ. γ, 116. ὅτι τὸ Ὕψιλον ἐστι μακρὸν ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, διδάσκει ὁ Βιργιλ. Ἐκλ. 8, 27· καὶ προτανεβεβαιοῖ ἡ ἀναντίρρητος συγγένεια μετὰ τοῦ γρυπός. Ἐν περιόδεσιν, εἶδε παρ' Ἡροδ. δ, 13. 27., ἔπρεπεν ἄρα νὰ γραφῇ γρῦπας, ἀντὶ γρύπας.)

Γρωνός, ή, όν (γράω). Καταφαγωμένος, κατατρυπημένος, κοῦφιος· κοῖλος, βαθουλὸς, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 77. καὶ Λυκόφ. 631. καὶ 1280. ὅθεν ἡ Γρώνη (πέτρα), τρύπα βράχου, σπήλαιον, Νικάνδρ. Θηρ. 794. «Γρώνη μυοδόκος», φωλεὰ, τρύπα, ὅπου κατοικοῦν οἱ ποντικοί.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ Υ.

Γύα, ἡ Γυία, ποιητ. καὶ Ἰων. γυίη. Γεωργημένη γῆ, δουλευμένον χωράφιον, λιβάδι, Εὐριπ. «Πυροφόροις τε γύαις». ἐξαιρ. μέτρον χωραφίων, ἡ γῆς, πλέθρον, ὀργυιά. τροπ. ἐπὶ μήτρας, Σοφ. Ἀντιγ. 569. 2) ἀντὶ γῆ. — Συγγεν. τῷ, γύης, γυῖον, γύαλον. (γύα υ –, Ἰακ. Ἀν. Π. 517.)

Γύαια, τά, = πρυμνήσια. Σχοινία, δι' ὧν δένουσι τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου, ὅταν τὸ τραβῶσιν εἰς τὴν γῆν, Λεων. Ταρ. 57.

Γύαλαι, ῶν, αἱ. Ποτήρια, λέξις Μεγαρική.

Γυαλοθώραξ, ακος, ὁ. ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Γύαλον, ου, τό (παρὰ τὸ ἄγω, γυῖον, κυρτός). Πᾶν κοίλωμα, πᾶσα κοιλότης, στρογγυλότης. Παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντᾷ αὕτη ἡ λέξις μόνον ἐν Ἰλ. καὶ τίθεται ἀεὶ ἐπὶ θώρακος οὕτω, «θώρηκος γύαλον», καὶ ἐστιν ἡ πολλὴ καὶ πλατεῖα κοιλότης αὐτοῦ περὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στήθη· διότι ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι συνίστατο εἰς δύο κομμάτια καὶ μέρη (γύαλα), ἡμιθωράκια, ὀνομαζόμενα, τὸ μὲν διὰ νὰ σκεπάζῃ τὸ στῆθος, τὸ δὲ, τὴν ῥάχιν, τὰ ὁποῖα ἐδένοντο διὰ περονῶν, ἤτοι λωρίων κτ. ὑποκάτω τῶν μασχαλῶν· τοῦτο τὸ εἶδος θώρακος, ὅστις ὅλος ὠνομάζετο ηστάδιος θώραξ, διότι τιθέμενος κατὰ γῆς, ἵστατο ὄρθιος, ὠνομάσθη ὑστερώτερον γυαλοθώραξ, ὡς παρὰ Παυσ. Φωκ. 10, 26, 2. Παραδείγματα παρ' Ὁμ. εἶτε Ἰλ. Ε, 99. 189. Ν, 507. 587. Ο, 530. Ρ, 314. «Τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον». «Βάλε γαστέρα μέσσην, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον». «Κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον». «Θώρηξ, τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα», δ. ε. τὸν ὁποῖον ἐφόρει προσηρμοσμένον εἰς τὰς κοιλότητας. Πρβ. πρωταιογύαλος. — Μεθ' Ὅμηρον ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ τοπολὺ ἐπὶ κοιλάδων, φαράγγων, καὶ ἐν γένει ἐπὶ βαθύτερον κειμένων μερῶν· ὅθεν «Κρατήρων γυάλοισι», (Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1052.) αἱ κοιλίαι τῶν κρατήρων, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Μεγαρεῦσι, γυάλης, ποτήριον· καὶ παρὰ Σοφοκ. «Πέτρας γύαλα», ἤτοι αἱ κοιλότητες τῶν βράχων, τὰ σπήλαια· καὶ Ἡσιόδ. Θεο. 439. «Γύαλα Παρνησσοῖο», αἱ κοιλάδες τοῦ Παρνασσοῦ· καὶ παρ' Ὀρφ. «αἰθέρος γύαλα», ἡ καμάρα, ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἀντὶ τοῦ, περίβολος, ὅ ἐστι τοῖχος, περίφραγμα, ὡς «χώρας γύαλα», παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 110. καὶ, «Λύδια γύαλα», αἱ κοιλάδες, πεδιάδες Λυδίας (παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 566). Καὶ ἀντὶ τοῦ γύα, χωράφια, κάμποι ἐσπαρμένοι, λιβάδια, ὡς, «Γυάλοις καρποφόροισι», Εὐριπ. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, ἡ παλάμη, ἡ χοῦφτα. Κατὰ τὸν Ἀθην. ΙΑ'. ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Μεγαρεῦσι Γυάλαι, ἐκ τοῦ, Γυάλης, τὰ ποτήρια. Ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς. (υ υ υ)

*Γυαλός, ή, όν. Όποιος δύναται νά πιασθῇ μέ τήν φούχταν, ώς παρ' Εὐσταθ. (Ἰλ. σ. 526, 42. καί Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 99.) ἀναφέρεται ἀδεσπότως, »Γυαλόν λίθον ἀμφοτέρῃσιν, ἀντί χερμάδιον, ὥστε νά δύναται νά χουφτωθῇ. Γύαλος δέ (προπαροξυτόνως) παρά τῷ Μ. Ἐτ. σ 243, 12. ἑρμηνεύεται διά τοῦ, κύβος, λίθος τετράγωνος· καί ἐκ ταύτης τῆς σημασίας παράγουσι τό ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω, δίδω εἰς χεῖρας.

*Γυγάδας, ὁ. Ὁ θησαυρός, ἤτο θησαυροφυλάκιον τοῦ Γύγου, Ἡροδ. 1, 24.

*Γύγης, ου, ὁ. Εἶδος ἐνύδρου κτηνοῦ.

Γύης, ου, ὁ. Λέγεται παρ' Ἡσ. Ἔ. 425. μέρος τοῦ ἀρότρου, τοῦ ἀλετριοῦ, τό ὄπισθεν καί κυρτόν κάτωθεν μέρος αὐτοῦ, εἰς τό ὁποῖον ἐπιστηρίζεται τό υνί. 2) = γύα, χωράφιον, κάμπος, τόπος γεωργήσιμος· θεωρεῖται ὡς Ἀττικωτέρα ἡ λέξις, Elmsl. Σοφ. Ο. Κ. 58. Εὐριπ. Βακχ. 13. καί Ἡρακλ. 839. (υ–).

Γυήτης, ου, ὁ. Χωλός, κουτζός, Ἡσυχ. παρά τό Γυιός.

Γυιαλθής, ὁ, ἡ (γυῖον, ἄλθος). Ὁ δυναμόνων, ἢ ἰατρεύων τά μέλη, Νικ. Θηρ. 529.

*Γυιαλκής, έος, ὁ, ἡ (ἀλκή). Δυνατός τά μέλη, ὡς νίκη, ἥβη, παλαιστμοσύνη.

*Γυιαρκής, ὁ, ἡ (ἀρκέω). Δυνατός τά μέλη· δυναμόνων τά μέλη, μέ δυνατά μέλη, Πινδ. Πυθ. 3, 6, ἔνθα ἐπί ἀντίλεως ὑγείας.

*Γυίη, Ἰων. καί ποιητ. ἀντί γύα, ἔθεν

*Γυιητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Διατέμνων, κόπτων τό λήϊον, τό χωράφι, Ἰακ. Ἀνθ. Π. 517.

Γυιοβαρής, ὁ, ἡ, τό –ές (βαρέω). Ὁ καταβαρύνων τά μέλη, ποιητ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 61, ὡς πάλαισμα, κάματος.

Γυιοβόρος, ου, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ κατατρώγων, φθείρων τά μέλη, ὡς, πῦρ καί, μελεδῶνες, ἤτοι φροντίδες, Ἡσ. Ἔ. 66., ἔνθα ἄλλοι γυιοκόρους ἀναγινώσκουσι, Ruhnk. ep. cr. p. 80.

Γυιοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ δαμάζων, ἤτοι σχηματίζων καί γυμνάζων καλῶς τά μέλη, Πινδ. Ἰσθμ. 4, 75. καί ἀντί τοῦ, ὁ διδάσκαλος τῆς παλαιστικῆς, ἀθλητικῆς.

Γυιοδόνητος, ὁ, ἡ (γυῖον, δονέω), ἤ, γυιοδόνιστος. Τρέμων καθ' ὅλα τά μέλη, Φρύνιχ. παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει Ἀδεμβές.

Γυιοκόλλος, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὅποιος κολλᾷ, συνδέει, στερεοῖ τά μέλη, Λυκόφ. 1202.

Γυιοκόρος, ὁ, ἡ (κορέω). Πατπρεύων τά μέλη, ἀμφ. γραφή, ἀντί γυιοβόρος, ὡς παρ' Ἡσυχ. Ἔργ. 66. »Μελεδῶνες γυιοκόροι«, ἔνθα γυιοβόροι ἀναγνωστέον, ἤτοι τά μέλη ἐσθίουσαι φροντίδες.

Γυῖον, τό. Κάθε μέλος τοῦ σώματος· κυρίως δέ, ὅλον τό ποδάρι· εἶτα δέ καί τό ποδάρι καί χέρι μετά τῶν μερῶν αὐτῶν, ὁ βραχίων, τό γόνυ· καί ταῦτα τά μέλη ὠνομάσθησαν οὕτω διά τάς συχνάς κοιλότητας, ἅς κάμνουσιν ἐν τῷ λυγίζεσθαι (παρά τό ἄγνυμι, λυγίζω). Παρ' Ὁμ. συχνάκις, ὅστις ὅμως χρῆται πανταχοῦ τῷ πληθυντικῷ (Ἰλ. Ε, 122. Ν, 61. 512. Γ, 34. Ψ, 772. κτλ.). Τό ἑνικόν ἔχει πρῶτος ὁ Πίνδαρος, παρ' ᾧ δηλοῖ καί ὅλον τό σῶμα, ὅλον τό ὑποκείμενον· ἐντελῶς »γυῖα ποδῶν«, Ἰλ. Ν, 512. Συνήθεις Ὁμηρ. φράσεις εἰσί, »γυῖα λέλυντο· τρόμος, κάματος λάβε γυῖα· τρέμεν δ' ὑπό γυῖα· πάδησα γυῖα (ἀντί ἐφοβευσα)· βαρύνεται ἢ κάμνει γυῖα, κ. τ. τ. 2) πλ. τά γεννητικά μέλη. 3) τό βρέφος.

Γυιοπαγής, ὁ, ἡ, τό –ές (πήγνυμι). Ὁ συσφίγγων, πιέζων τά μέλη καί κάμνων αὐτά νά στέκωνται κορδωμένα, ἄκαμπτα, Ἀνάλεκτ. Β'. 13.

Γυιοπέδη, ης, ἡ (πέδη). Ἄλυσις, δεσμός τῶν ποδῶν, ἢ ἄλλο τι δεσμεῦον τούς πόδας· καί ὑπόβαθρον, ὑποπόδιον.

Γυιός, ή, όν. Χωλός, πιασμένος τά μέλη, παράλυτος, Λυκόφρ. 144. »Γυιαί μεῖρακι.

Γυιοτακής, έος, ὁ, ἡ (τήκω). Ὁ κατατήκων, καί ἑπομ. κατατρώγων, καταναλύων, κατ' ὀλίγον φθείρων τά μέλη, καί προξενῶν ἀτροφίαν· ἐπίθετον πενίας, Ἀνθ. Π. 6, 30. »Γυιοτακής πενίης καί παθητικής, ὁ ἔχων μαραμμένα, ἐκλελυμένα, ἀδύνατα τά μέλη, αὐτόθ. Σελ. 71. »Γυιοτακής δέ λιπών τάδε σύμβολα κάματου, τεττικός.

Γυιοτόρος, ου, ὁ, ἡ (τορέω). Ὁ διατρυπῶν τά μέλη, Ἀνάλ. Β'. σελ. 464. ὡς, μύρμηκες.

*Γυιοτρομέω. Τρέμω κατά τά μέλη, Τζέτζ. Ὁμ. 312.

*Γυιοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων, συσφίγγων, δεσμεύων τά μέλη, ὡς, πέδαι, Λυκ. 1076.

Γυιοφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ κατατρώγων τά μέλη, = γυιοβόρος. (ᾰ)

Γυιόχαλκος, ου, ὁ, ἡ (χαλκός). Ὁ ἔχων χάλκινον μέλος, σῶμα, Ἀνθ. Π. 15, 26. »Τόν γυιόχαλκον οὖρον«, ἐπί ἀστραγάλου.

Γυιόω, ῶ (γυιός). Τά σκέλη βλάπτω, χωλόω, πηρόω, παραλύω τά μέλη, οἷον πόδας, χεῖρας· ἐν γένει, ἐκνευρῶ, καταλύω τήν δύναμιν, ἀδυνατίζω, κουράζω, βλάπτω· καί εὐνουχίζω. Ἰλ. Θ, 402. 416. »Γυιώσω μέν σφωιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους«, ἀντί τοῦ, χωλώσω· καί παρ' Ἡσιόδ. »Ἤρικε γυιωθεῖσα« παρά δέ Ἱπποκράτ. πολλαχοῦ, καθώς καί τό, καταγυιόω, ἀντί τοῦ ἀδυνατίζω, ἐκβάλλω τινά ἀπό τάς δυνάμεις του· καί παρά Νικάνδρ. Θηρ. 731. ἀντί τοῦ, πληγώνω. Σημαίνει δέ γυιοῦσθαι, παρά Γαλην. περί ἄρθρ. σελ. 819. καί 820., γίνεσθαι ἐλάττονα, κοντότερον, ἐπί μελῶν τοῦ σώματος.

Γυλιαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ ἔχων μακρόν καί λεπτόν λαιμόν, Ἀριστ. Εἰρ. 785. ἐκ τοῦ

Γυλιός, οῦ, καί γύλιος, ου. Τραγαστζίκα, τρουβᾶς τῶν στρατιωτῶν, εἶδος πήρας στρατιωτικῆς, ἐν ᾧ ἦν σκόροδα καί κρόμμυα, Ἀριστ. Εἰρ. 531. ἦτον δέ πλεγμένη στενή καί μακρυά. Φιλήμ. παρ' Ἀθην. »Γυλιόν τιν' ἀργυρωμάτων«, ἔνθα ὁ Κασσουβῶνες »Γυλλιόν τινα« ἀνέγν. καί Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 1096. »Παῖ, παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τόν γυλιόν ἐμοί«. Ζήτ. καί Χειρογύλλιος. (συγγεν. τῷ, γαυλός.)

Γυμνάζω, Μ. άσω (γυμνός). Γυμνάζω, ἀσκῶ, διδάσκω τινά γυμνόν εἰς τήν παλαίστραν· καί τροπ. γυμνάζω τινά, τόν κάμνω νά μάθῃ, νά ἀσκηθῇ, νά γίνῃ ἐπιτήδειος εἰς κάθε κόπον, ἔργον καί γύμνασμα, τόσον ἐπί γυμνάσεως σωματικῆς, ὅσον καί τοῦ πνεύματος, καί συχνότερον ἐπί ἀνθρώπων, παρά ἐπί πραγμάτων. Ξενοφ. Κ. Π. 6, 32. »Γυμνάζω τούς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. 2) κινῶ, παρακινῶ. Παθητ. ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, καταγίνομαι διά νά γίνω ἐπιτήδειος εἰς τα· κυρίως εἰς τήν Γυμναστικήν. »Γυμνάζομαι πρός τι, καί ἐπί τινι· καί τινα, παρασκευάζω ἐμαυτόν. τρoπ. ἀμφιβάλλω· ἐάν ἀποτασιάζω, Ἡσιοδ.

Γυμνάς, άδος, ὁ, ἡ, = γυμνός. Γυμνάς, Seidl. Εὐρ. Τρωάδ. 463. 2) γυμναζόμενος, ἀγωνιζόμενος, ἀμφί τι, Εὐρ. 3) ὡς οὐσιαστ., = γύμνασις, γυμνάσιον, Ἰακ. Ἀνθ. Π. 3, 2. σ. 309. »Εὐμόχθου ἐπί γυμνάδος«.

Γυμνασία, ας, ἡ. Ἄσκησις, γύμνασις· σπουδή. »Ἡ γυμνασία μᾶλλον ἢ ἀργία προηγεῖσθαι«, Γαλην. πρός Γλαυ. Βιβλ. Α'.

Γυμνασιαρχέω, ῶ. Εἶμαι γυμνασίαρχος, ἤτοι ἐξουσιαστής, ἄρχων τῶν γυμνασίων. Τοῦτο ἦτον εἰς τάς Ἑλληνικάς Δημοκρατίας ἀξίωμα τῶν πλουσίων, τό ὁποῖον ἐκλέγετο ἀπό καθε φυλήν διά ὡρισμένον καιρόν, καί ὁ ἔχων τό ἀξίωμα τοῦτο εἰς καιρόν τῶν ἑορτῶν ἐδίδασκε δι' ἐξόδων του τούς νέους παῖδας εἰς τά ἀναγκαῖα γυμνάσματα, καί εἰς τούς ἀγῶνας, Wolf Λεκτ. Σ. ψβ'. Boeckh. Ath. Staatshaush. 1, σ. 492.

Γυμνασιάρχης, ου, ὁ· καί, Γυμνασίαρχος, Ὁ τήν ἐπιμέλειαν ἔχων τοῦ γυμνασίου, ὑπό τῆς πόλεως ταύτην κατεστημένος, ὁ ἐκλελεγμένος ὑπό τῆς φυλῆς ἐπιστάτης εἰς τό νά διδάσκωνται δι' ἐξόδων του οἱ νέοι τούς ἀγῶνας, καί τά ἀναγκαῖα γυμνάσματα.

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ. Τό ἀξίωμα, ἔργον τοῦ Γυμνασιάρχου.

*Γυμνασιαρχικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τόν γυμνασιάρχην, ὡς, ῥάβδος, Πλουτ. Ἀντων.

*Γυμνασίαρχος, = γυμνασιάρχης.

Γυμνάσιον, ου, τό. Ὁ τόπος, εἰς τόν ὁποῖον γυμνός κάμνει τινάς τάς ἀσκήσεις καί τά ἀγωνίσματα τοῦ σώματος, ὅστις ὑπῆρχε παρά τοῖς ἀρχαίοις ἱερός καί ὑπό θείαν φύλαξιν· ἐν γένει, κάθε τόπος, ἐν ᾧ γίνεται πᾶσα γύμνασις, μάθησις. Παραβ. παλαίστρα. 2) ἡ γύμνασις αὐτή τοῦ σώματος. 3) λουτρόν.

Γύμνασις, εως, ἡ. Ἄσκησις, τό ἐξασκεῖν τό σῶμα γυμνόν πρός μάθησιν τῶν ἀγώνων· καί ἁπλῶς εἰς κάθε τι γύμνασις, ἄσκησις· συνήθεια.

Γυμνασιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ὁμοιάζων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς γυμνάσιον, Ιπ. Ἀττ. Α'. 6.

Γύμνασμα, τος, τό. Τό πρᾶγμα τῆς γυμνάσεως, τό ἐκ τῆς γυμνάσεως γινόμενον, ἢ ἐκεῖνο, τό ὁποῖον γίνεται διά γυμνάσιν, καί ἡ γύμνασις αὐτή.

*Γυμναστέον, Θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ γυμνάζω. Πρέπει νά γυμνάζῃ τις, νά γυμνασθῇ, Ξεν. Απ. 2, 1. 28.

Γυμναστήριον, τό· τό αὐτό καί γυμνάσιον, Ἀρισταιν. Ἐπιστ. 2, 3.

Γυμναστής, οῦ, ὁ (γυμνάζω). Ὅποιος διδάσκει τήν γυμναστικήν τέχνην, ὁ διδάσκαλος τῶν ἀθλητῶν, οἵτινες ἤθελον ἐκ τῆς ἐπιτηδειότητός των καί ἀνδρείας νά ζῶσι καί ἐγύμναζον τούς παῖδας ἐν τῇ παλαίστρᾳ, ἐν ᾧ ὁ παιδοτρίβης ἐδίδασκεν ὅλους τούς ἐλευθέρους παῖδας, καί ἤσκει τήν γυμναστικήν μόνον ὡς μέσον καλῆς ἀνατροφῆς· γενικῶς, ὁ γυμνάζων τινά εἰς ὁποιανδήποτε τέχνην, Ξενοφ.

Γυμναστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τάς γυμνάσεις ἢ εἰς τούς γυμναστάς· ἔχων κλίσιν εἰς τό γυμνάζεσθαι· γυμνασμένος· ἀγαπῶν νά γυμνάζηται. »ἡ Γυμναστική« (τέχνη δηλ.), ἡ τέχνη τοῦ Γυμναστοῦ, εἴ τις γυμνάζεται, »Τέχνη ποιητική σωματικῆς εὐεξίας· ἔστι δέ παιδεία, ἡ μέν ἐπί σώμασι, γυμναστική, ἡ δέ ἐπί ψυχῇ, Μουσική«, Πλατ. 2. Πολιτ.

Γυμναστικῶς, Ἐπίρ. Μέ γύμνασιν, μέ γυμναστικόν τρόπον, Ἀριστ. Σφ. 1212.

Γυμνηλός, ὁ, ἡ (γυμνόω). Ἀντί τοῦ, ἐνδεής, Ἡσύχ. Ἐτ. Μ.

Γυμνής, ῆτος, ὁ, = γυμνός, ἰδιαιτ. ἕνας ἐλαφροαρματωμένος πεζός στρατιώτης. Διόδ. Σικελ. Γ. 3. »Γυμνῆτα βίον ἔχοντες«. Ζήτ. Γυμνήτης.

Γυμνησίαι, καί Γυμνητίδες νῆσοι, λέγονται αἱ Βαλεαρίδες νῆσοι, τῶν ὁποίων οἱ ἐγκάτοικοι, ἤτοι ἦσαν τό θέρος γυμνοί, ἢ ἐγυμνάζοντο εἰς τό σφενδονίζειν, Λίβιος ἐν Ἐπιτομ. 60. Quas Graeci Gymnesias appellant, quia aestatem nudi exigant.

Γυμνητεία, καί ποιητ. γυμνητία, ἡ (γυμνός). Οἱ πεζοί ἐλαφρά ἁρματωμένοι στρατιῶται, (Ζήτ. τό ἑπόμενον), Θουκυδ. Ζ', 32. Τ. ε', 1. Σ. 243. Poppo. 2) γυμνότης.

Γυμνητεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι γυμνός, ἢ ἀχρεῖα φορεμένος· καί ἐπί στρατιωτῶν, ἐλαφροαρματωμένος. Παρά δέ Νικητ. Χρον. 10. 3. »Γυμνητεύω παντός ὅπλου«, ἀντί τοῦ γυμνός εἶμι ὅπλων· ὁ αὐτός δέ καί γυμνητεία, ἀντί τοῦ, Γυμνότης ἔχει ἐν 10. 9. καί Χρυσ. »Οὐ γάρ ἁπλῶς δεῖ τάς τοιαύτας δεξιώσεις ποιεῖν, ἀλλά τοῖς πεινῶσιν, ἀλλά τοῖς διψῶσιν, ἀλλά τοῖς γυμνητεύουσιν.

Γυμνήτης, ου, ὁ· καί θηλ. Γυμνῆτις, ιδος, ἡ· ἀντί τοῦ, γυμνής. Ὁ ἐλαφροαρματωμένος στρα-

τιώτης, Λατιν. levis armatura. Πολλάκις δὲ συγχέεται μὲ τὸ, γυμνής, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. α', 6. «Τοὺς γυμνῆτας» καὶ κατωτέρω, «Οὐδένα γυμνῆτα» καὶ ἐν Ἐπιγράμ. (Ἀνθ. Π. 7, 65.) «Γυμνήτην βίοτον», ἀντὶ τοῦ «γυμνῆτα βίοτον. Καὶ ἀντὶ τοῦ, Γυμναστικός.

***Γυμνητία**, ἡ, = γυμνητεία, ποιητ.

Γυμνητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν γυμνῆτα· καὶ οὐδετ. «τὸ Γυμνητικόν», ἀντὶ τοῦ, γυμνητεία, τὸ ψιλὸν πεζικόν.

Γυμνικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὰς γυμνάσεις τοῦ σώματος· ἰδιαιτ. «Γυμνικὸς ἀγών», εἰς τὸν ὁποῖον ἀγωνίζεταί τινας, ἢ παλαίει γυμνός, ὁ γυμνὸν τὸ σῶμα ἐξασκῶν, οὗ τὸ ἐναντίον, Μουσικὸς ἀγών, ὁ τὸ πνεῦμα ἐξασκῶν. «Γυμνικὰ ὅπλα», ψιλά, ἐλαφρὰ ἅρματα· καὶ, «Γυμνικοί», οἱ ἀθληταί.

Γυμνίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. γυμνῖτις, ιδος, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ γυμνής, καὶ γυμνήτης, Λυκόφρ. 387. ποιητ.

Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι. Ἀφήνομαι νὰ μὲ ἰδοῦν γυμνόν, φαίνομαι γυμνός· βέλτιον γυμνοδέρκομαι. ἐκ τοῦ

Γυμνοδερκής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὁ φαινόμενος γυμνός, Λουκ. Κυν. Α'., ἔνθα ἄλλοι ἀναγιν. γυμνοδερμής, μὲ γυμνὸν δέρμα.

Γυμνόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὁ ἔχων γυμνόν, ἤτοι χωρὶς φλοῦδαν (τζέρλιαν) καρπόν.

Γυμνοπαιδία, ας, ἡ· καὶ, Γυμνοπαιδία (καὶ ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτ. ἐν χρήσει.). Ἐλέγετο μία χρονικὴ ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, δι' ἐνθύμησιν τῶν παρὰ Θυρέᾳ πεσόντων, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ παιδία ἐχόρευον γυμνὰ καὶ ἔκαμνον καὶ ἄλλας γυμνάσεις, Ξενοφ. Ἀπομ. Α'. β', 61. Ἑλλην. ς'. δ', 16. Πλάτ. Νομ. Α'. Ruhnk. Τιμ. σ. 73. Συμπεραίνεται ἐκ τοῦ ΙΑ'. τοῦ Ἀθηναίου, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἐπανηγυρίζετο ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

***Γυμνοπαιδική**, ἡ. Ἡ ὄρχησις, ἥτις ὠνομάζετο καὶ ἀνάπαλη, Ἀθην. ιδ'. σ. 630. D.

Γυμνοποδεία, ἡ, = γυμνοποδία.

Γυμνοποδέω, ῶ, Μ. ήσω. Περιπατῶ μὲ γυμνὰ ποδάρια, Γρηγ. Ναζ. καὶ Σωκρ. Ἐπιστ. Γ'., ἐκ τοῦ

Γυμνοπόδης, = γυμνόπους, Σουίδ.

Γυμνοποδία, ίας, ἡ. Τὸ περιπατεῖν μὲ γυμνὰ ποδάρια, ξυπολυσιά. ἐκ τοῦ

Γυμνόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ περιπατῶν μὲ γυμνὰ ποδάρια, ξυπόλυτος.

Γυμνορρύπαρος, ὁ, ἡ (γυμνὸς καὶ ῥυπαρός). Ὁ γυμνὸς καὶ ἔχων ξεσχισμένα καὶ ῥυπαρὰ φορέματα, γυμνὸς καὶ μουρδάρης, Τίμ. παρὰ Διογ. Λ. Ζ', 16.

Γυμνός, ή, όν. Γυμνός, χωρὶς φορέματα, ἰδιαιτ. ἄνευ ὅπλων, ἄοπλος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 185. Ρ, 122. 693 κτ. ἐνίοτε καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «Γυμνὸν τόξον, γυμνὸς οἰστός», ἤτοι τόξον, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλεται ἐκ τοῦ γωρυτοῦ, ἢ βέλος ἐκ τῆς φαρέτρας, Ὀδ. Λ, 607. Φ, 417. Ἀπὸ δὲ Πινδ., μετὰ γεν., ἄμοιρος, ὑστερημένος τινὸς· καὶ ἐν πεζῷ συχνάκις. Ἐν τῷ κοινῷ βίῳ γυμνὸς ὠνομάζετο ὁ οὐ μὲ μόνον τὸ ὑποφόρεμα, ὁ φορῶν χιτῶνα μόνον χωρὶς ἐπανωφόρεμα· καὶ ἐπὶ πολέμου, ἄοπλος· ἐπὶ πόλεων, ἄνευ ὑπερασπιστικῶν μέσων, τειχῶν, μὴ ὠχυρωμένη, ἀνοικτή· ἐπὶ πραγμάτων, ἀσκέπαστον, ἀνοικτόν, φανερόν, κείμενον εὐθὺς εἰς τὴν ὅρασιν, ὁρατόν. «Γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν», ἤτοι φανεράν, δίχα σοφισμάτων. «Τὰ γυμνά», ἡ γύμνωσις, αἰσχύνη, ἤτοι τὰ αἰδοῖα, κρύφια μέλη. Μεταφ. πτωχός, ἐνδεής, ὡς παρ' Ἀθην. Σ. 611. «Γυμνὸς τὸν βίοτον», ἤτοι στερούμενος τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ἐπὶ ὕφους, ἀκαλλώπιστον, ἀκόσμητον, ἀτόρνευτον· σημαίνει δὲ καί, ψιλός, μόνος. Ἐπίρρ. γυμνῶς.

Γυμνοσοφισταί, ῶν, οἱ. Ἐλέγοντο οἱ Φιλόσοφοι τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες γυμνοὶ διέτριβον ἔξω εἰς τὰ δάση, καθὼς οἱ ἡμέτεροι ἀσκηταί.

***Γυμνοσκελέω**. Εἶμαι γυμνὸς τὰ σκέλη, τοὺς πόδας.

Γυμνόσπερμος, καὶ Γυμνοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Ὁ ἔχων γυμνόν, ἄνευ λεπύρου, καλύμματος σπόρον, Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. Ζ, 3.

Γυμνότης, ητος, ἡ. Γυμνότης· καὶ πτωχεία, ἔνδεια.

***Γυμνοφανής**, έος, ὁ, ἡ. Φαινόμενος γυμνός, ὡς, καρδία.

***Γυμνόχρους**, οος, ὁ, ἡ. Γυμνώσας τὸ δέρμα, δείξας γυμνὸν τὸ σῶμα, Νονν. Διον. 16, 12.

Γυμνόω, ῶ (γυμνός). Ξεγυμνόνω τινά, τὸν κάμνω γυμνόν· ἐπὶ πραγμάτων, ξεσκεπάζω, κάμνω φανερόν τι· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁρπάζω, ὑστερῶ, ἢ πτωχύνω τινά· καὶ ἀντὶ τοῦ, ξαρματόνω. αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. Ἡρωδ. 4, 61. «Γυμνῶσαι τῶν ὅπλων» καὶ ἀντὶ τοῦ ξεσπαθόνω, ὡς, «γυμνώσας τὸ ξιφίδιον», ἀφ' οὗ τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ φηκάρι. Γυμνόομαι, οῦμαι, μέσως, ἀντὶ τοῦ ξεγυμνόνομαι, ἐκβάλλω τὰ φορέματά μου· καὶ ἀντὶ τοῦ γυμνέω, παρὰ Θουκυδ. Παθ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποστεροῦμαι. «Γυμνωθέντες δὴ πάντων», ἀποστερημένος, Πλατ. Πολ. Β'. Σ. 361. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον τὸ παθητ. ἐπιτοπολὺ ἐπὶ ἀοπλίας ἢ ἐξαρματώσεως τῶν πολεμιστῶν, Ἰλ. Μ, 428. Ὀδ. Κ, 341. καί, «Τεῖχος ἐγυμνώθη» (Ἰλ. Μ, 399), ἔμεινε γυμνὸν ὑπερμάχων· καὶ μετὰ γεν. «Ἐγυμνώθη ῥακέων» (Ὀδ. Χ, 1), ἐξεδύθη, ἀπέρριψεν ἀπ' ἐπάνωθέν του τὰ ῥάκη.

Γύμνωσις, εως, ἡ. Γύμνωσις, γυμνότης· ὑστέρησις.

***Γυναικαδέλφη**, ἡ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς γυναικός, Φρυν. Σ. 304. Lobeck.

Γυναικάδελφος, ου, ὁ. Ὁ ἀδελφὸς τῆς γυναικός τινος, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 70. Lobeck. Φρυν. σελ. 304.

Γυναικάνηρ, ἀνδρος, ὁ (ἀνήρ). Γυναικώδης ἀνήρ. (ἐν μὲν ὀνομ. ἑνικ. ἄχρ., ἡ δὲ πληθ. δοτ. γυναικάνδρεσσι παρ' Ἐπιχάρμῳ. Παραβ. Heyne Ἰλ. Θ, 527. καὶ Lobeck Φρυν. Σ. 687.)

Γυναικάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Γυνή. Μικρὴ γυναῖκα. Λέγεται καὶ καταφρονητικῶς ἀντὶ τοῦ, ποτακή, Μ. Ἀντων. Ε', 11.

Γυναικεῖον, ου, τό. Ὀντᾶς τῶν γυναικῶν, γυναικωνίτης· ὑπονοεῖται τό, οἴκημα· ταυτὸν καί, γυναικών, καὶ ἡ γυναικηΐη παρ' Ἡροδ. ε', 20.

Γυναικεῖος, εία, εῖον· ἡ, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρημ. γυναικείως (γυνή). Ἀνήκων εἰς τὰς γυναῖκας, ἴδιος τῶν γυναικῶν, γυναικήσιος, ὡς «γυναικεῖος κόσμος, γυναικεῖα ἱμάτια, γυναικεῖον φρόνημα». «Γυναικεῖαι βουλαί» (Ὀδ. Μ, 437), ἐπινοήματα γυναικήσια. «Γυναικεῖος στρατιά», αἱ Ἀμαζόνες. «Τὰ γυναικεῖα», αἱ κατὰ μῆνα συμβαίνουσαι τῶν γυναικῶν καθάρσεις, τὰ καταμήνια, καὶ ἡ κάθαρσις τῶν λεχωνῶν. «Γυναικεία θεά», ἡ bona dea τῶν Ῥωμαίων, Πλουτ. «Γυναικεία φύσις», τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός.

Γυναικεραστέω, ῶ. Εἶμαι ἐραστὴς τῶν γυναικῶν, ἀγαπῶ τὰς γυναῖκας. ἐκ τοῦ

Γυναικεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Ὁ ἐραστὴς τῶν γυναικῶν, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, Πολυδ. 3, 68. 70.

***Γυναικήϊος**, ΐη, ΐον, Ἰων. ἀντὶ γυναικεῖος, Ἡροδ. 1, 91. 4, 114. «Ἡ γυναικηΐη» = τὸ γυναικεῖον, ἴδε ἀνωτέρω. Τινὲς γράφουσι καὶ γυναικηΐη.

Γυναικηρός, ά, όν, = γυναικεῖος, παρὰ Φρυνίχ. Βεκκ. Ἀν. σ. 31, 14. ὡς, τρόπος.

Γυναικίας, ου, ὁ, = γύννις. Γυναικώδης, θηλυπρεπής, ἄτολμος, Λουκιαν. 2) θηλυμανής.

Γυναικίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Κάμνω γυναικήσιον, γυναικώδη, θρύπτω. «Γυναικίζειν τὸν τράχηλον», κλίνειν, ἢ στρέφειν τὸν λαιμὸν ὡς αἱ γυναῖκες. 2) οὐδετέρως δὲ (ὅτε δὲ καὶ παθ. γυναικίζομαι), εἶμαι γυναικώδης, ζῶ, φέρομαι, κάμνω ὡς αἱ γυναῖκες, ὁμιλῶ, ἢ στολίζομαι, κ. τ. λ. Ἀριστ. Θεσμ. 268. Ἱπποκρ. περὶ Ἀέρ. §. 109. 3) παρὰ Λουκιανῷ 6. Σ. 318. ἀντὶ τοῦ, ἀφήνομαι νὰ μὲ μεταχειρισθῶσιν ὡς γυναῖκα, (λαμβάνεται ἐπὶ τῆς αἰσχρᾶς σηματ. κιναίδου) ἀφροδισιάζεσθαι. 3) καθαρίζομαι μὲ τὰ καταμήνια, ἔχω αὐτά.

***Γυναικικός**, ή, όν. Γυναικεῖος· μαλακὸς ὡς γυνή, γυναικώδης.

***Γυναίκιον**, τό· ὑποκ. τοῦ γυνή, Λογγ. 3, 6. καὶ 15.

Γυναίκισις, εως, ἡ (γυναικίζω). Γυναικεῖον φέρσιμον ἢ φορεσιά. 2) ἔργον, μίμησις τῶν γυναικῶν· τὸ γίνεσθαι γυναῖκα, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 863.

Γυναικισμός, οῦ, ὁ. Τὸ γυναικῶδες φέρσιμον, ἡ γυναικήσιεια συνήθεια, ἡ κλίσις κατὰ τὰ πάθη, δηλ. φόβον, ἔρωτα, κολακείαν, κ. τ. λ., εἰς τὰ ὁποῖα ὑπόκεινται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ γυναῖκες, Πλούτ. Καίσ. 63. Πολυβ. Διόδ.

Γυναικιστί, ἐπίρ. (γυναικίζω). Κατὰ τὸν τρόπον, φέρσιμον, ἢ συνήθειαν τῶν γυναικῶν, Ἀθήν. ΙΒ'.

***Γυναικίτης**, ου, ὁ. Παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὁ τόπος, ἔνθα στέκονται αἱ γυναῖκες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

***Γυναικοαρρενομανία**, ἡ. Ἡ μανιώδης ἐπιθυμία τῶν ἀρσενικῶν πρὸς τὰς γυναῖκας, Ἰωαν. νηστ. ἐξομ. σ. 93.

Γυναικόβουλος, ου, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ συμβουλεύων ὡς γυναῖκα. 2) παθητικῶς, ὑπὸ γυναικὸς συμβουλευθείς, ἢ ἐπινοηθείς, ἀντίθ. ἀνδρόβουλος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 621.

***Γυναικογήρυτος**, ὁ, = γυναικοκήρυκτος.

***Γυναικοδίδακτος**, ὁ, ἡ. Ὑπὸ γυναικῶν διδαγμένος, Ὀλυμπ. ἐν Πλατ. Ἀλκιβ. σ. 136.

***Γυναικόδουλος**, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὑπὸ μεγάλου ἔρωτος δοῦλος τῶν γυναικῶν, Χρυσοστ. Ὁμ. ΙΒ'.

Γυναικοειδής, έος, ὁ, ἡ· τό -ές (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος, μορφήν, ἀνατροφὴν γυναικός.

Γυναικόθυμος, ου, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. γυναικοθύμως (θυμός). Ὁ ἔχων γυναικίσιαν καρδίαν, φρόνημα, ὁ μαλακὸς κατὰ τὴν ψυχήν.

Γυναικοϊέραξ, ακος, ὁ. Ὁ χάσκων εἰς τὰς γυναῖκας, ὀπαδὸς τῶν γυναικῶν, ὡς ὁ Ἱέραξ τῶν ὀρνίθων, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. λ. Λογγῖνος καὶ γυναικοϊέρακας.

***Γυναικοκάρδιος**, ὁ, ἡ. Ἔχων γυναικὸς καρδίαν, Κωνστ. Μαν. Χρον. 35-417.

Γυναικοκήρυκτος, ου, ὁ, ἡ· τό -ον (κηρύσσω). Ὁ κηρυγμένος, φημισμένος, γνωρισμένος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 487. «Γυναικοκήρυκτον κλέος».

Γυναικόκλωψ, ωπος, ὁ (κλώψ). Ὁ κλέπτων τὰς γυναῖκας, ὁ μοιχός, Λυκόφρ. 769. Παραβ. γαμοκλόπος.

Γυναικόκοσμοι, οἱ (κοσμέω), (ἐν Ἀθήναις) = Γυναικονόμοι, Πολυδ. Η', 112.

Γυναικοκρασία, ἡ, Ἀττικ., = γυναικοκρατία, Πλούτ. Κλεομ. 33, 6. καὶ Στοβ. Γ'.

Γυναικοκρατεία, ἡ, = γυναικοκρατία· ἐκ τοῦ,

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι (κρατέω). Ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τὰς γυναῖκας, διοικοῦμαι ἀπ' αὐτάς, ὡς οἱ Σαρμάται, Πλούτ. Ἔνθεν «Γυναικοκρατούμενοι», οἱ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν γυναικῶν τῶν ἄνδρες.

Γυναικοκρατία, ίας, ἡ. Ἡ ἐξουσία, τὸ κράτος (βασιλεία) τῶν γυναικῶν, Πλούτ. Κάτ.

***Γυναικοκτόνος**, ὁ, ἡ (κτείνω). Φονεὺς τῶν γυναικῶν, Φιλ.

***Γυναικολύπως**. Βαρέως καὶ χαλεπῶς κατὰ τὸ ἦθος τῶν γυναικῶν.

Γυναικομανέω, ῶ. Τρελαίνομαι διὰ γυναῖ-

κας, τὰς ἀγαπῶ πέρα πολύ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 576. καὶ συγκοπ. »Γυναιμανέω, Κόϊντ. Σμυρν. ἐκ τοῦ

Γυναικομανής, έος, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅποιος τρελαίνεται κατὰ πολλὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν γυναικῶν, Λουκιαν. Ψευδ. Κατὰ τὸν ἑρμην. Ὁμήρ., ὁ ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος, ἢ γυναῖκας εἰς μανίαν φέρων διὰ τὸ κάλλος. Ὑπερθ. γυναικομανέστατος.

Γυναικομανία, ίας, ἡ. Τρέλα, παραφροσύνη, λυσσασμένος ἔρως ἢ πάθος πρὸς τὰς γυναῖκας, Ἀθήν. ΙΑ΄. καὶ κατὰ συγκοπ. »Γυναιμανίαι.

Γυναικόμασθος, ου, ὁ. Ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ βυζιὰ φουσκωμένα ὡς γυναῖκα, Παῦλ. Αἰγιν. ς΄. 46.

Γυναικόμιμος, ου, ὁ (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος τὰς γυναῖκας, Εὐριπ. Βάκχ. 980. παρὰ τοῖς Τραγ. — Ἐπίῤῥ. γυναικομίμως.

Γυναικόμορφος, ου, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων γυναικείαν μορφήν, ἦθος, σχῆμα, φορεσιάν, φόρεμον, κ. τ. λ., Εὐριπ. Βάκχ. 855.

***Γυναικονομέω**. Εἶμαι γυναικονόμος, Ἀρτεμίδ. 2, 30.

Γυναικονομία, ἡ. Ἡ ἐπιστασία καὶ φροντὶς διὰ τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν, τὴν ὁποίαν εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχον οἱ Γυναικονόμοι, Ἀριστοτ. Πολ. 6.

Γυναικονόμοι, ων, οἱ (νέμω). Ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες, οἵτινες ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλαις πόλεσιν εἶχον τὴν φροντίδα τῆς Γυναικονομίας, ἤτοι διὰ τὰ ἤθη τῶν γυναικῶν, ὡς, »Παιδονόμοι«, οἱ φροντίζοντες διὰ τὰ ἤθη καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παίδων, καί, παιδονομία, ἡ περὶ τοὺς παῖδας φροντίς, καὶ ἐπιμέλεια, Ἀθήν. ιβ΄. σ. 245. καὶ ς΄. σ. 521.

Γυναικοπαθέω, ῶ (παθεῖν). Ἔχω πάθη, κλίσεις, ἤθη γυναικῶν, πάσχω τὰ τῶν γυναικῶν, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς αἱ γυναῖκες· καὶ ἐπὶ κιναίδων. Ἀθήν. ΙΒ΄. σ. 523.

***Γυναικοπάτωρ**, ορος, ὁ. Πατὴρ τῆς γυναικός, πενθερός.

***Γυναικόπαιδα**, τά. Γυναῖκες καὶ παιδία, Θεοφάν. σελ. 345, Δ.

***Γυναικοπειθής**, έος, ὁ, ἡ. Ὁ πειθόμενος εἰς τὰς γυναῖκας, Χρυσοστ.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ (ὀπιπτεύω). Ὅποιος χάσκει, κυττάζει καὶ παρατηρεῖ πάντοτε τὰς γυναῖκας, ὁ κυνηγῶν τὰς γυναῖκας, Εὐσταθ. (ῐ)

Γυναικοπληθής, έος, ὁ, ἡ. Πλήρης γυναικῶν, γεμάτος ἀπὸ γυναῖκας. »Γυναικοπληθὴς σύλλογος«, ὅμιλος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 122. καὶ Εὐριπ. Ἀλκ. 955, ὡς ἀνδροπληθής.

Γυναικόποινος, ὁ, ἡ (ποινή). Ὅποιος ἐκδικεῖται διὰ γυναῖκας, ὅποιος ἐπάγει, φέρει παιδείαν διὰ γυναῖκα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 225. »Γυναικόποινος πόλεμος«, ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἔγινε διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης.

Γυναικοπρεπής, έος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. γυναικοπρεπῶς (πρέπω). Πρέπων, ἢ ἀνήκων εἰς γυναῖκα, ἢ γυναῖκας, Πλουτ. Ἠθ. Προκλ.

Γυναικοπρόσωπος, ου, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον γυναικός, Σχολ. Ἰλιάδ. Α, 131. καὶ γυναικοπροσωπικῶς, παρὰ Κ. Μαν. Χρ. 13.

***Γυναικοτραφής**, έος, ὁ, ἡ. Τρεφόμενος ἀπὸ γυναῖκας, Χρυσ.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ (φιλέω). Ὁ φιλῶν, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, ἢ τὰ τῶν γυναικῶν, Θεόκριτ. Η΄, 60. (ῐ)

***Γυναικοφρενόληπτος**, ὁ, ἡ. Οὗτινος ἡ καρδία εἶναι κυριευμένη ἀπὸ τὸν πρὸς τὰς γυναῖκας ἔρωτα.

Γυναικόφρων, ονος, ὁ (φρήν). Ὁ ἔχων γυναικεῖον φρόνημα, ἢ στοχασμούς, Εὐριπ. Ἐρεχθ. 34.

***Γυναικοφυής**, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ γυναικὸς φύσεως ὤν, ὡς ἀνδροφυής, Ἐμπεδ. παρ᾽ Αἰλ. Ζ. φύσ. 16, 29.

Γυναικόφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων γυναικείαν φωνήν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 192.

Γυναικόψυχος, ου, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ ἔχων ψυχὴν καὶ καρδίαν γυναικός, Προκλ. Παράφρ. εἰς Πτολεμ. Σελ. 228.

Γυναικόω, ῶ. Κάμνω γυναῖκα ἢ γυναικήσιον, γυναικώδη, ὡς γυναῖκα, Ἱπποκρ. Σελ. 759. Μάλιστα πολλάκις παθητ. γίνομαι γυνή, ἢ γυναικώδης.

Γυναικώδης, εος, ὁ, ἡ, = γυναικοειδής.

Γυναικών, ῶνος· καὶ Γυναικωνίτης, ου, ὁ (ὑπονοουμ. τοῦ, οἶκος) ἤ, Γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ. Τόπος, κατοικία, ὀντᾶς, ἐπιτακτοῦ διωρισμένος διὰ τὰς γυναῖκας, τουρκ. χαρέμι, Ξενοφ. Παιδ. Κ. Πλουτ. καὶ Λουκιαν. Τὸ δὲ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἡρόδ. »Μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσαν«, ἀντὶ τοῦ, μὲ τὰς γυναῖκας, μὲ τὰς σκηνάς, τὰς διωρισμένας διὰ κατοικίαν τῶν γυναικῶν. Ἀντιθ. ἀνδρών.

Γυναιμανέω, ἀντὶ τοῦ, γυναικομανέω, Νόνν.

Γυναιμανής, έος, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ, γυναικομανής, Κόϊντ. Σμυρν. Α΄. 726, καὶ Ὁμήρ. Ἰλιάδ. Γ, 39. »Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς«. Οἱ νεώτεροι λέγουσι καί, γυναιμανέων, ὡς ἐκ τοῦ γυναιμανέω.

Γύναιον, ου, τό, ὑποκορ. τοῦ, γυνή. Μικρὰ γυναῖκα, γυναικίτζα, Δημοσθ. περὶ Παραπ. 2) καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, γυναῖκα, σύζυγος, Πλουτ. Ἠθ. σ. 175. Λιβάν. καὶ καταφρονητικῶς, ποταπή, ἀχρεία γυναῖκα.

Γύναιος, α, ον, = γυναικεῖος, Ὀρφ. Ἀργ. 671. »Γύναια δῶρα« (Ὀδ. Λ, 521. Ο, 247), δῶρα πρὸς τὴν γυναῖκα.

Γύνανδρος, ου, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅποιος εἶναι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκα ἐν ταὐτῷ, Ἑρμαφρόδιτος, Φιλ. Ζήτ. Ἀνδρόγυνος.

Γυνή, Δωρ. γυνά, Γενικ. γυναικός (ἐκ τοῦ παλαιοῦ γύναιξ), Αἰτ. γυναῖκα (σπαν. γυνήν), Κλητ. γύναι, Πληθ. γυναῖκες, γυναικῶν κτλ. Ἡ γυναῖκα, ὡς ἐναντ. τοῦ ἀνήρ (Ἰλ. Ο, 683), χωρὶς διαφορᾶς βαθμοῦ, ἡλικίας, ἢ ἂν εἶναι ὕπανδρος ἢ ἀνύπανδρος. Ἐν Ὀδ. συχνάκις σημαίνει, τὰ κοράσια, αἱ δοῦλαι, αἱ γυναῖκες μιᾶς οἰκίας (Τ, 6, 161. Π, 304. 316. κτλ.). Ἐν τῇ κλητ. ὦ γύναι, τίτλος εὐγενικός, ὡς παρὰ Γάλλοις madame! Ἐν γένει, ἡ οἰκοδέσποινα. Συχνότατα δέ, μάλιστα παρ᾽ Ὁμήρῳ, ἑνοῦται καὶ δευτέρῳ οὐσιαστικῷ, τὸ ὁποῖον οὕτως ἀποκτᾷ σημασίαν ἐπιθετικήν. π. χ. γυνὴ ταμίη (οἰκονόμισσα), γυνὴ δέσποινα, γρηῦς, ἀλετρίς, δμωαὶ γυναῖκες κτλ.· καὶ γυνὴ Περσίς, ἤτοι, Περσικὴ κτλ. ἐν δὲ τῷ ἑνικ. περιληπτικῶς ἀντί, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Ἡρόδ. ζ, 39. 2) ἡ ὕπανδρος γυνή, σύζυγος, Ἰλ. Ζ, 160. Θ, 57. Ὀδ. Θ, 523. Μ, 42. ἀλλὰ καὶ παλλακίς, Ἰλ. Ω, 497. 3) ἡ θνητὴ γυνή, ὡς ἀντιθ. τοῦ, θεά, Ἰλ. Ξ, 315. Π, 176. Ὀδ. Κ, 228. 4) τὸ θηλυκὸν τῶν ζώων, κατὰ πρῶτον παρ᾽ Ἀριστοτ. 5) ἐν Ἰλ. Ω, 58. ὡς ἐπιθ. ἀντὶ γυναικεῖος. »Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν«, δηλοῖ, ἐβύζαξε γυναικεῖον κατὰ τὸ βυζί, δηλ. ἀνθρώπινον βυζί, ὥστε ἡ λέξις γυνὴ ἔστιν ἀντί, ἡ ἄνθρωπος ἀντιθ. τῷ, θεά, ὡς καὶ τὸ ἀνὴρ συχνάκις ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἄνθρωπος, ἀντιθ. τῷ, θεός. — Παρ᾽ Ἡσιόδ. γαμετὴ γυνή, ἀντὶ ἁπλῶς, γυνή. — Ἡ αἰτ. γυνὴν ὑπῆρχε Σικελική, παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς ἦτο ὡς καὶ ἡ πληθ. ὀνομ. γυναί, ἔσθότε ἐν χρήσει. (Ἐκ τοῦ γονή, παρὰ τὸ γείνω, γάω.)

Γύννις, ιδος, ὁ. Θηλυδρίας· μὴ εὖ διακείμενος πρὸς τὰ ἀφροδίσια· καὶ ἄτολμος, φοβιτζιάρης ὡς γυναῖκα, γυναικώδης, μαλακός. »Γύννιδας τοξότας«, Πλούταρχ. εἰς Ἀποφθεγ. ἐξαιρ. δέ, ὁ μὴ ἱκανὸς δι᾽ ἀτονίαν συνεῖναι γυναιξί, σ. ε. διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐντείνειν τὸν καυλόν, Ἀριστ. Θεσμ. 136. (Ἡ γραφὴ γύνις ἢ γῦνις θεμελιοῦται εἰς τὴν ἐσφαλμένην παραγωγὴν ἐκ τοῦ γυνή, ἡ δὲ ὀρθὴ παραγωγὴ ἔστι παρὰ τὸ γυννός, ὑννός.)

Γύπαι, αἱ. Σπήλαια ὑπόγεια· φωλεαί, στενὰ σπήλαια, αἱ ὑπόξηροι πέτραι.

Γυπαίετος, ὁ (γύψ, ἀετός). Εἶδος ἀετοῦ, παρ᾽ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ. 32.

***Γυπαιεύς**, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Κόνων, διηγ. 35.

Γυπάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ γύπη.

Γυπή, καὶ γύπη, ἡ (γύψ). Ἡ φωλεὰ τῶν γυπῶν. 2) ἐν γένει, τρύπα· καλύβη· σπήλαιον· φωλεά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 790. Παραβ. κύπη. 2) = γύψ, Ὀππ. (ῡ)

Γυπιάς, άδος, παρ᾽ Αἰσχ. Ἱκέτ. 809. »Γυπιὰς πέτρα«, πέτρα, βράχος, εἰς τὸν ὁποῖον κάθηνται ἐπάνω οἱ Γύπες.

Γύπινος, η, ον. Ἀπὸ Γύπας, Λουκιαν. (ῡ)

***Γυποειδής**, έος, ὁ, ἡ, = Γυπώδης.

***Γυπώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων εἶδος γυπός, ὡς ὁ γύψ, Ἀριστοτ.

Γύπωνες, οἱ. Πηδηταί, περὶ ὧν ὁ Πολυδ. Βιβλ. Δ΄.

Γυραί, αἱ καί, γυραίη πέτρη, ἡ, Ὀδ. Δ, 500., πέτραι ἐξέχουσαι εἰς τὸν Αἰγαῖον κόλπον.

Γυραλέος, α, ον, = γυρός. Κυρτός, στρογγυλός, τοξοειδής, Ὀππιαν.

Γύργαθος, ου, ὁ. Πανέρι, κανίστριον, ἢ καλάθι, κοφίνι πλεγμένον ἀπὸ βέργαις ἰτέας, Λουκιαν. καὶ Ἀθήν. Κ. καὶ δίκτυον πλεγμένον ἀπὸ τὰς αὐτὰς βέργας διὰ ψάρευμα, ψαροκόφινον. Ζήτ. Ἀπεύω. 2) κλίνη, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παραλυτικοὶ καὶ φρενόληπτοι, καὶ οἱ καλούμενοι Δαιμονισμένοι, δεδεμένοι ὄντες, σπαράσσουσιν ἑαυτούς. Ἐκ τούτου ἡ Παροιμία »γύργαθον φυσᾷς«, ἐπὶ φρενοληπτοῦ καὶ μωροῦ, εἰς μάτην φωνάζοντος, ἐπὶ τῶν μάτην ποιούντων, Ἐράσ. Χιλ.

***Γυργαθώδης**, εος, ὁ, ἡ. Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ γυργάθου, Ἡσυχ.

Γυρεία, ας, ἡ. Τὸ σκάπτειν τριγύρω, τὸ σκάψιμο ἑνὸς γύρου ὁλόγυρα.

***Γυρευτής**, ου, ὁ. Ὁ περιπλανώμενος, πλάνος.

Γυρεύω (γῦρος). Φέρω τι εἰς γῦρον· φυτεύω τι εἰς στρογγύλον λάκκον· περισκάπτω, γράφω, σκαλίζω γύρους, κύκλους ὁλόγυρα εἰς ἕνα δένδρον, φυτόν· καὶ ἀντὶ τοῦ γυρόω, περικυκλῶ. 2) παρὰ τοῖς νεωτ. περιέρχομαι κύκλῳ ζητῶν, Κοραῆς Πλουτ. Φαβ. Σ. 474. καὶ περιπλανῶμαι.

Γυρητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτων κύκλον, γῦρον, Φιλ. Θ. 59. (παρά τισι μὴ εἰκότως εἰς ἀμφ. νομισθεῖσα γραφή.)

***Γυρίζω**. Ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας ἐνεργ. καὶ οὐδετ. γυρίζω τι, στρέφω, ἢ στρέφομαι, Ἐτ. Μ.

Γυρῖνος, ἢ γύρινος, ἢ καί, γέρυνος, ου, ὁ. Λέγεται ὁ βάτραχος, ὅταν γεννᾶται, ὁ ὁποῖος εἶναι στρογγυλός, ἔχων κεφαλὴν καὶ οὐρὰν μόνον. »Γυρῖνοι, βάτραχοι, γυροὶ τὸ σχῆμα, μήπω πόδας ἔχοντες«, ἤτοι ἀτελεῖς, παρ᾽ Εὐσταθ. Σ. 1864.

***Γυρινώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τοῦ γυρίνου, Ἀριστοτ.

Γύριος, ία, ιον (γυρός). Περιφερής, στρογγυλός, ὁ σχῆμα γύρου φέρων· ἢ περιτρέχων εἰς κύκλον. (ῠ)

Γῦρις, εως, ἡ. Τὸ λεπτότατον, ἡ ἄχνη, ἡ πασπάλη τοῦ ἀλεύρου, Ἀθήν. Γ΄. ὅθεν

***Γυριστός**, ή, όν. Γυρισμένος, καμπυλωτός, ὡς, ῥίν, Σχολ. Φιλοστρ. Ἡρ. σ. 579.

Γυρίτης ἄρτος. Ὁ τοῦ λεπτοτάτου ἀλεύρου ἄρτος.

Γυροδρόμος, ου, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ τρέχων κυκλικῶς, ἢ ὁ ἔχων γῦρον, ὁ κάμνων γῦρον ὁλόγυρα, καθὼς ἡ μυλόπετρα, Ἀνάλ. Β΄. 98.

Γυρόθεν, καὶ γυροειδῶς, ἐπίῤ. (γῦρος). Κατὰ

κύκλον. Γύρωθεν δὲ (υ) γενικ. ὁλόγυρα, τριγύρω, Αιλιάν. Β΄. σελ. 111. καὶ Μαθημ. Παλ. σελ. 43. «Τοῦ σταυρώματος γύρωθεν», ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ σταύρωμα.

Γυρόμαντις, εως, ὁ· παρ' Ἀρτεμιδ. Β΄, 34. (ἴσως κάλλιον γυρόμαντις, ἐκ τοῦ γύρις), = ἀλευρόμαντις. Ὁ μαντεύων ἐξ ἀλεύρου.

Γυρός, ά, όν. Στρογγυλός, καμπύλος εἰς τὰ ἔξω, κυρτός, Ὀδ. Τ, 246. «Γυρὸς ἐν ὤμοισιν», καμπούρης.

Γῦρος, ου, ὁ. Γῦρος, κύκλος. 2) λάκκος, χαντάκι ὁλόγυρα εἰς τὸ φυτεύειν δένδρα. 3) εἶδος πλακοῦντος μαστοειδοῦς, ᾧ ἔχρωντο Λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἑστιάσεις.

*Γυρόσε, ἐπίρρ. ὡς τὸ κυκλόσε. Κατὰ κύκλον, Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 58.

Γυρόω, ῶ (γυρός). Στρογγυλεύω, κάμνω τὰ γίνη στρογγυλὸν ὡς δακτυλίδι· γυρίζω· κυρτόω, καμπυλόω, Ὀππιαν. Κυν. 3, 122. «Αὐχένα γυρώσασα». 2) στρέφω τι εἰς κύκλον· κατὰ κύκλον περισκάπτω, ὡς δένδρα, ὡς, «γυροῦται τὰ φυτά», παρ' Ἀράτ. ἀντὶ τοῦ σκάπτω ἕνα χαντάκι, λάκκον ὁλόγυρα εἰς τὰ φυτὰ διὰ τὴν βροχήν, ἢ διὰ νὰ ἐκριζωθῶσι τὰ ζιζάνια. 3) = περικυκλόω. περιτειχίζω, Ὀππ. Ἁλ. 4. 159.

Γύρωθεν, ἐπίρ. Ζήτ. Γύρωθεν.

Γύρωμα, τό (γυρόω), = γύρωσις, καὶ τὸ εἰς γῦρον ἀποτετελεσμένον, καμωμένον, ἢ κεκαμμένον, στριμμένον. Παρὰ δὲ Θεοφρ. Φ. Ἱστ. «Γυρώματα», φαίνεται, ὅτι σημαίνει ξύλα καμωμένα μὲ τὸν τόρνον, ἤτοι ξύλα τορνευμένα (υ)

Γύψ, υπός, ὁ. Γύψ, Αἰγυπιός, τὸ ὄρνεον, Λατ. Vultur. Ἰλ. Χ, 42. Σ, 271. Λ, 162. Παρὰ τὸ κύπτω. (Τὸ Ὕψιλον ἐν ταῖς δισυλλάβοις πλαγίαις πτώσεσιν ἐστὶ μακρόν.)

*Γυψεμπλάστης, ὁ. [Ὁ ἀλείφων, καπλατίζων μὲ γύψον, Ζων. σ. 1651.

*Γυψεμπλαστικός, ή, όν. Τὸ ἐπιθ. τοῦ ἀνωτέρω, Θ. Μ. σ. 588.

Γύψος, ἡ. Γύψος (ὕψος ἀποβολ. τοῦ γ κοινῶς). Ἡ πρώτη σημασία παρ' Ἡροδότ. Ζ΄, 69. σημαίνει τὴν κιμωλίαν γῆν (κρέδα). 2) ἀπὸ δὲ Θεοφράστου καὶ ὑστερώτερον, ἡ Γύψος, εἶδος ἀσβεστώδους γῆς μετὰ ὀξέος χαλκάνθου μεμιγμένης. «Οἶνος τὴν γύψον ἔχοντα», Διοσκορ. Ε. 9. «Πρὸς γύψου πόσιν καὶ φαλαγγίων δήγματα ἁρμόζει», ὁ αὐτός. Α΄. 187. ὅθεν

Γυψόω, ῶ. Ἀλείφω τι ἀπ' ἔξω, καπλατίζω μὲ τὸν ὕψον (κιμωλίαν γῆν), ἢ γύψον, Ἡροδότ. Γ, 24. «Μυστίδι γύψῳ», Νονν. Διονυσ. ὅπου εἰς τὰ ὄργια ἀλείφαν αἱ Βάκχαι τὸ πρόσωπον μὲ γύψον.

Τὸ Γ μετὰ τοῦ, Ω.

Γῶ. Καθ' Ἡσυχ. ἑρμην. ἑαυτῷ, ἰδίῳ, καὶ σῷ.

Γῶ, παρὰ Γραμμ. Χωρῶ, λαμβάνω, δέχομαι· γεννῶ, φωνῶ, Ἐτυμ.

Γωγάνη. Φάρυγξ, λάρυγγας, Βαρῖνος.

Γωλεός, οῦ, ὁ. πληθ. οἱ Γωλεοί, οἱ, καὶ ἑτεροκλ. Γωλεά, τά. Σπήλαια, τρύπαις, εἰς τὰς ὁποίας εἰσέρχονται τὰ θηρία, Νικάνδρ. Θηρ. 125. (συγγεν. τῷ, γαυλός, φωλεός).

Γοῦν, Ἰων. ἀντὶ γοῦν, ὡς ὦν ἀντὶ οὖν, παρ' Ἡροδότῳ.

Γωνία, ίας, ἡ (παρὰ τὸ γόνυ ἐκτάσ. τοῦ ω)· καὶ γωνίδιον, ὑποκοριστ. τοῦ Γωνία. Ἀγκωνή. 2) γωνιώδης στῦλος, παρὰ Διοδ. Σικ. Β΄. 8. 3) παρὰ Πλάτων. Φιλ. 51. καὶ τὸ μέτρον τῶν γωνιῶν. 4) τροπ. ἀχρεῖος, ἢ σκοτεινὸς τόπος κατοικίας, ὀκνηρός· κρυπτός, μὴ φαινόμενος· μακρυνός. Ζήτ. Γῶνος.

*Γωνιάζω. Κάμνω τι ὡς γωνίαν, Ἡρωδ. Ἐπιμ. 17.

Γωνιαῖος, α, ον. Μὲ γωνίας, ἀγκῶνας. «Γωνιαία στυλίς», Διονύσ. Ἀλικ.

*Γωνίαμα, ος, τό. Αἱ τρύπαι, τὰ κελλεῖα τῶν κηρίθρων, Εὐστάθ.

Γωνιασμός, ὁ. Τὸ μετρᾶν, διευθύνειν τι, ἢ προσαρμόττειν ἀκριβῶς κατὰ τὸν κανόνα, γνώμονα. «Γωνιασμὸς ἐπῶν» (Ἀριστοφ. Βάτρ. 956.), τὸ διευθύνειν τὰ ἔπη κατὰ τὰς] γωνίας, τεχνικὸν ἐπιταγμα, τόρνευμα, μέτρημα τῶν ἐκφράσεων. Ζήτ. Γωνία.

*Γωνίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ, γωνία· καὶ μεταφ. μικρούτζικος τόπος, ὡς, «Μικρὸν τὸ τῆς γῆς γωνίδιον ὅπου ζῇ», Μαρκ. Ἀντ. 3, 10.

Γωνιοβόμβυξ, υκος, ὁ (βόμβυξ). Παρ' Ἀθην. σελ. 222. καλοῦνται οὕτως οἱ Γραμματικοὶ «Γωνιοβόμβυκες», οἱ ἐν ταῖς γωνίαις βομβοῦντες.

Γωνιοειδής, έος, καὶ γωνιώδης, ὁ, ἡ· καὶ γωνιωδῶς ἐπίρ. (εἶδος) = Ὁ ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα μιᾶς γωνίας.

*Γωνιόπους, οδος, ὁ, ἡ. Πολλὰ κυρτὸς τοὺς πόδας, Διογ. Λ. 9, 110.

Γωνιόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ ἔχων φύλλα μὲ γωνίας, Θεοφ. Ἱστ. φ. 1, 10, 5.

Γωνιόω, ῶ. Κάμνω γωνιῶδες. Παθ. γωνιόομαι, οῦμαι. Ὅθεν γεγωνιωμένος, παρὰ Διοσκορ. Γ, 9., γίνομαι ὅλως ἀγκωνώδης, ἐποκτῶ, ἢ ἔχω γωνίας.

Γωνισμός, οῦ, ὁ· ἀντὶ τοῦ, Γωνιασμός. Ἀμφιβ.

Γωνιώδης, ὁ, ἡ. = γωνιοειδής.

*Γωνίωμα, τος, τό. Κύρτωμα, καμπή· ἀγκωνή, Εὐστάθ.

*Γωνίωσις, εως, ἡ. Παρ' Ἀρχιγ. [εἰς Γαλην. τ. η΄, σελ. 275. ὁ σφυγμὸς τῆς ἀρτηρίας· οὐσιαστ. τοῦ γωνιόω.

Γῶνος, ου, ὁ, ὡς τὸ συνώνυμον Γωνία. Κυρτότης, καμπυλότης· ἀγκωνή, γωνία. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν Λακωνικ. σχηματισμ. Γώνορ. Ἔστι δὲ ἐκ τοπολὺ ἐν χρήσει ἐν τοῖς Συνθέτοις, ὡς τρίγωνος, κ. τ. λ. (Κατὰ παλαιὰν παρατήρησιν συγγενεύει τῷ, γόνυ, ἀντὶ τοῦ γόνος, ὅ ἐστιν ἡ καμπυλότης τοῦ γόνατος εἰς τὰ ὀπίσθια κοῦφρα τῶν ζώων.)

Γωρεάω, Λακων. ἀντὶ τοῦ χλευάζω, περιπαίζω, κατὰ δὲ Ἡσύχ. σαρκῶ, ἢ σαρκάζω, κάμνω τι σαρκῶδες.

Γωρυτός, ου, ὁ. Φαρέτρα, θηκάρι διὰ σαΐτας (καμπούρι Τουρκ.); τοξοθήκη (Ὀδ. Φ, 54. Λυκ. 458.)· παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ βέλη, ὅ ἐστιν, ἔλυτρα τόξα, ἐκ τοῦ χωρέω (χάω, χέω, χόω, χώω), χωρυτός· ἔστι δὲ τὸ αὐτὸ καὶ κώρυκος. Ὁ δὲ Ῥιανὸς ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 34. καὶ θηλυκ. ἡ γωρυτός, ἔχει. Ἡ θήκη αὐτὴ ἐλέγετο καὶ ἔλυτρον τόξου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ.

Δ.

(Ἐπεξεργασθὲν, πλείσταις λέξεσι, παραδείγμασι, σημαινομένοις καὶ φράσεσιν ἐπαυξηθὲν, καὶ διορθωθὲν ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ.)

Δ, ἡ δ, **Δέλτα**, τὸ τέταρτον, ἄκλιτον στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου. Ἀριθμητικῶς δ' γραφόμενον, σημαίνει τέσσαρα καὶ τέταρτος· μετὰ ὑπογεγραμμένης δὲ οὕτω ͵δ, τέσσαρας χιλιάδας, 4000. Καλεῖται δὲ Δέλτα διὰ τὸ τρίγωνον σχῆμά του, ἐπειδὴ ἡ Δέλτος ἔστι πίναξ ἐν εἴδει τριγώνου· παρὰ τὸ δέλω, ὅθεν δελτωτός, ἡ, όν, τὸ ἐν τοιούτῳ σχήματι κατεσκευασμένον· καὶ ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις γραφαί τινες ἐδιπλόνοντο κατὰ τοῦτο τὸ σχῆμα, ἐντεῦθεν ὠνομάζοντο μετέπειτα Δέλτοι ὅλα τὰ συγγράμματα, ἢ βιβλία ὁποιουδήποτε σχήματος. Ὅτι δὲ τὸ Δέλτα ὀνομάζεται καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὅρα παρ' Ἀριστ. Λυσ. 151. — Ἐναλλάσσεται δὲ τὸ δ κατὰ τὰς διαφόρους διαλέκτους 1) μὲ τὸ β, σάνδαλον, σάμβαλον, ὀβελός, ὀδελός, Αἰολ. 2) μὲ τὸ γ, ἀμέρδω, ἀμέργω, δᾶ, γᾶ, γῆ, δνόφος, γνόφος, Δωρ. 3) μὲ τὸ ζ, Δεύς, Ζεύς, δόρξ, ζόρξ, δα-, ζα-, Ἰων., ἐν ᾧ Δωρ. τὸ ζ μεταβαίνει εἰς σδ, μελίζω, μελίσδω, φράζομαι, φράσδομαι. 4) μὲ τὸ θ, κεδηρόν, κεθηρόν, ἥδω, γηθέω, ψεῦδος, ψύθος, θεά, Dea. 5) μὲ τὸ κ, δαίω, καίω, δνόφος, κνέφας. 6) μὲ τὸ λ, δάκρυμα, lacryma, Αἰολ. δασύς, λάσιος. 7) μὲ τὸ σ, ὀδμή, ὀσμή, καὶ μὲ προστεθὲν σύμφωνον, βάθος, βασμός, ἔδω, ἐσθίω. 8) μὲ τὸ τ, γδοῦπος, κτύπος, δεσμός, limor, δαΐδες, taedae. 9) ἐνίοτε παρενείρεται τὸ δ εὐφωνίας χάριν εἰς τὰς συγκοπ. πρὸ τοῦ ρ, ἀνήρ, ἀνέρος, ἀνδρός, κατὰ Βούττμ. Λεξιλ. α'. Σ. 125· καὶ ἔντινι συνθέσεσιν ὡς παρὰ Λατ. ἐν τῷ prodesse, prodire. 10) καὶ ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων ἐγίνετο, καθὼς φαίνεται, προσθαφαίρεσις τοῦ δ, π. χ. δείλη καὶ εἴλη, δή καὶ ἤ, διώκω καὶ ἰώκω, δαίω καὶ αἴθω, Βουττμ. Lexil. 2. p. 191.

Δα-, Μόριον ἐπιτατικὸν ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως, ἀχώριστον, ὡς καὶ τὸ συχνότερον, μόνον τῇ διαλέκτῳ διαφορετικὸν ζα —, δάσκιος, δαφοινός, πολύσκιος, πολλὰ ἐρυθρός. Κατά τινας παράγεται ἐκ τοῦ «δᾶ», παντῇ, ὅλως, πέρα καὶ πέρα.

Δᾶ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ γᾶ, γῆ, ἐπιτοπολὺ ὡς κλητ. Ἀλλ' ὁ Θεόκρ. Ζ', 39. ἔχει καὶ τὴν αἰτ. δᾶν.

Δαβελός, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ δαλός.

Δαγκάνω, = δάκνω, μόνον παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. καὶ τοῖς Γραμματ., οἵτινες παράγουσιν ἐξ αὐτοῦ τὸ δάκνω ὡς τύπον κατὰ συγκοπήν.

*__Δᾶγμα__, τό, Δωρ. ἀντὶ δῆγμα.

Δαγύς, ὕδος, ἡ. Μία κούκλα (νύμφη, πλαγγών) ἀπὸ κηρί, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ μάγοι, Θεόκρ. Εἰδύλ. Β', 110. «Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.» ἄλλοι δὲ δατῦς, ἀναγιν. καθαρῶς Θετταλιστί, Πρβ. Voss. Virg Ecl. 8, 73 (--).

Δαδαίνειν. Ἀντέχειν, ἀτενίζειν, μεριμνᾶν, φροντίζειν, Ἡσύχ.

Δάδιξ, ικος, ἡ. Μέτρον τι κυβικὸν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, περιεκτικὸν ἐξ χοινίκων, Πολυδ. Δ'. 168. συγγεν. τῷ, ἀδδιξ. (--?).

*__Δάδινος__, η, ον. Ἀπὸ δᾳδὶ κατεσκευασμένος, Ἀλεξ. Τραλλ. 3. Σ. 213.

Δᾳδίον, ου, τό· Ὑποκορ. τοῦ δαΐς, δᾴς. Μία μικρὰ φάκλα, ξύλον ῥητινῶδες ἀναμμένον, δᾳδί, Διοσκ. 2) πεσσός, ἤτοι στρογγυλόν τι καὶ μακρόν, ἐκ λινοῦ, ἢ ἄλλου παρομοίου κατεσκευασμένον, τὸ ὁποῖον ἔβρεχαν μὲ ἰατρικὸν καὶ ἔμβαζαν εἰς τὴν μήτραν εἰς συμπτώματά τινα, Ἱπποκρ.

Δᾳδιώδης, ἀντὶ τοῦ δᾳδώδης, Θεόφρ. ἱστ. Φ. 9, 7.

Δᾳδοκοπέω, Μ. ήσω (κόπτω). Κόπτω δᾳδία διὰ φανούς. Πρβ. δᾳδουργέω.

Δᾳδόομαι, οῦμαι, παθ. τοῦ δᾳδόω. Γίνομαι δᾳδίον, ὅ ἐστι ῥητίνην ἀποκτῶ, ἢ μεταβάλλομαι εἰς ῥητίνην.

Δᾳδουργέω, ῶ. Ἑτοιμάζω, ἐργάζομαι τὰς πεύκας διὰ δᾳδία· καὶ παθ. δᾳδουργέομαι, οῦμαι· ὡς, «Πεύκη δᾳδουργευμένη», πεύκη, κομμένη διὰ νὰ τρέξῃ ἡ ῥετίνη· ἐκ τοῦ

*__Δᾳδουργός__, ὁ, ἡ (δᾴς, ΕΡΓΩ). Ἑτοιμάζων πεύκην ἢ δᾳδίον εἰς φανούς.

Δᾳδουχέω, ῶ (δᾳδοῦχος). Κρατῶ φάκλας, λαμπάδας, δᾳδία ἀναμμένα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ προπορευόμενος φέγγω, κυρ. ἐν πομπαῖς καὶ ἑορταῖς· φωτίζω. «Λαμπάσι δᾳδουχοῦσιν», Ἀθην. Δ'., ἀντὶ τοῦ φέγγουσι· καὶ Μελέαγρ. Ἐπιγ. 125. «Πάννυχος φέγγος ἐδᾳδούχουν»· ὅθεν

Δᾳδουχία, ίας, ἡ. Τὸ φέγγειν προπορευόμενος μὲ τὰς λαμπάδας, φάκλας, τὸ φέρειν εἰς χεῖρας ἀναμμένας λαμπάδας· ἡ φώτισις.

Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὁ ἔχων φάκλας, λαμπάδας, φῶτα εἰς τὰς χεῖρας καὶ προπορευόμενος, μάλ. ἐν ἑορταῖς καὶ πομπαῖς. «Δᾳδοῦχοι», οἱ κρατοῦντες ἀναμμένους φανοὺς κατὰ τὰ Μυστήρια. 2) λύχνος. 3) μεταφ. φωστήρ.

Δᾳδοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων καὶ κρατῶν δᾳδία, φάκλας.

*__Δᾳδόω__, Θεόφ. Αἰτ. φ. 5, 5. «Ὅταν δᾳδωθῶσιν αἱ ῥίζαι», δηλ. μεταβληθῶσιν εἰς δᾳδίον διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς ῥητίνης· λέγεται ἐπὶ τῶν πευκῶν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἐνεργητικῶς τε καὶ οὐδετέρως.

Δᾳδώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ δᾳδί.

Δᾴδωσις, εως, ἡ (δᾳδόομαι). Τὸ γίνεσθαι, μεταβάλλεσθαι εἰς δᾳδίον, δάδωμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5, 11, 3.

Δάειρα, ἡ· συγκεκρ. δαΐρα (δαῆναι). Ἡ εἰδήμων· οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Ἀθήναις ἡ Περσεφόνη, Ἐτυμολ. μέγ. καὶ Λυκόφρ. 710. ὅθεν

Δαειρίτης, ου, ὁ. Ὁ ἱερεὺς τῆς Περσεφόνης, Πολυδ. Α. 35. Δι' ὃ Ἡσύχ. καὶ Ἀπολλων. Γ', 845. δαῖρα εἶπον, ἐκ τοῦ δαείω, ἀντὶ δαέω, δαῶ (ὡς καὶ τὸ δαμείω, δαμῶ), ἐκ τοῦ δάω, δαέω, δάημι, μανθάνω, ἐξεύρω, ἐπίσταμαι.

*__Δαείω__, ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ θέματος Δάω, ἀντὶ δαῶ, Ὁμ.

*__Δαερός__, καὶ δαηρός, ταυτὸν καὶ λαμπρός, καυματηρός, ξηρός, Ἐτ. Μ. Πρβ. δαλερός.

(**Δάζομαι**) ἀχρ. θέμα, ἐξ οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ δαίω, Μ. άσομαι· Ἐνεργητ. μοιράζω, μερίζω, διανέμω, διαιρῶ τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Ξενοφ. Παιδ. Δ. «Κἄν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι.» Μέσως δέ, ἀναμεταξύ μας, ἀναμεταξύ μας μοιράζομεν, Ὀδ. Γ, 316. «Κτήματα δασάμενοι». 2) κατακομματιάζω, κατακομματιάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 21. «Κύνες δάσονται». Ἴδε καὶ ἄλλα παραδείγματα ἐν Ἰλ. Α, 125. 368. Ο, 189. Σ, 511. Χ, 120. καὶ Ὀδ. Β, 335. 368. Ο, 13. Π, 385. Ο, 412. Ζ, 87 κ. τ. λ.

*__Δάη__, ἡ (δάω)· ταυτ. δαΐς. Μάχη μεγάλη, αὐστηρά, Ἡσύχ. Ζήτ. δαΐς καὶ δᾶος.

*__Δαήμεναι__, ἐπικ. ἀντὶ δαῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. ἐκ τοῦ δάω, δαίω· ἴδε Δάημι.

Δάημι, ἀντὶ τοῦ δάω, δαίω, ὅθεν δαείς, δαήμεναι ἀντὶ δαῆναι, δαῆναι, ἐξεύρειν, ἐπίστασθαι, Ἰλ. Φ, 487. «Πολέμοιο δαήμεναι», ἀντὶ τοῦ μαθεῖν, γνῶναι· καὶ «Δαήσονται», ἀντὶ τοῦ ἐξετάζουσι, παρ' Ἀπολλων. Δ, 234. Ζήτ. τὸ Δάω, Δαίω, καὶ Διδάσκω.

Δαημοσύνη, ης, ἡ. Γνῶσις, μάθησις, ἐπιστήμη· ἐμπειρία, Ἀπολλών. Λατ. peritia, scientia· ἐκ τοῦ

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ (δαῆναι), μετὰ γεν. Μαθημένος, διδαγμένος, ἔμπειρος, ἐπιστήμων, Ὀδ. Θ, 159. «Δαήμονι ἄθλων», καὶ Θ, 263. «Δαήμονες ὀρχηθμοῖο»· ἐν δὲ Ἰλ. Ο, 411. καὶ Ψ, 671. λέγεται καί, «ἐν παλάμῃσι, ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα». Ὑπερθ. δαημονέστατος.

Δαῆναι, ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. β'. παθ. ἐδάην, ἴδε Δάω.

Δαήρ, έρος, ὁ· καὶ κλητικ. δᾶερ. Ἀνδράδελφος, Ἰλ. Γ, 180. παρὰ τὸ δαίω, ἢ δαίω· τὸ ἀνάλογον θηλ. γάλως (--, ἡ πληθ. Γεν. δαέρων ἐν τῷ Ἑξαμ. δισύλλαβος, Ἰλ. Ω, 769.).

*__Δάηται__, γ'. ἑνικ. ὑποτ. ἀόρ. μέσ. τοῦ δαίω, Ἰλ.

Δαητός, οῦ, ὁ, ἡ (δαῆναι). Εἰδήμων, ἀμφ. ἀνάγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 974. ἀντὶ τοῦ δαϊκτός, ἔνθα ἄλλοι «Φατειοῖο» ἀναγινώσκουσι.

Δαί, Σύνδεσμ. ἐν χρήσει μετ' ἐρωτηματικὰ μόνον, ἀντὶ τοῦ λοιπόν; καὶ ἐπὶ θαυμασμοῦ, καὶ περιεργείας, μάλιστα δέ, «Πῶς δαί; » καὶ πῶς; «Τί δαί;» τί λοιπόν; τί λοιπὸν ἄλλο; πῶς οὕτως; (ἔτζι;) διατί λοιπόν; Ἀριστ. Βάτρ. 566, 2) ὅταν ἀποβάλλῃ τις τί μὲ καταφρόνησιν· καὶ τί παρὰ τοῦτο, μακρύτερον; Herm. Vig. Σ. 848. Stallb. Πλατ. Εὐθυφρ. σ. 4. Λ. Ἀττικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δή, Ὀδ. Α, 225. «Τίς δαί; τίς δαὶ ὅμιλος»; καὶ ἐν Ἰλ. Κ, 408. «Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων;»

*__Δαΐ__, ἐπ. Δοτ. τοῦ δαΐς ἀντὶ δαΐδι, Ἰλ. Ν, 589. (∪∪)

Δαιδαλεόδμος, ἢ δαιδαλέοσμος, ου, ὁ, ἡ (ὀδμή). Ὁ τεχνικῶς, ἢ ὡραίως μυρίζων, «Δαιδαλεόσμοις μύροισι», Ἐμπεδοκλῆς παρ' Ἀθην. 12. σλ. 510. καὶ Πορφύρ. Β'. 21., μυροτεχνικῶς καὶ ποικίλως κατεσκευασμένον, ἢ ἁπλῶς πολλὰ νόστιμα μυρίζον.

Δαιδάλεος, έα, εον (καὶ δαιδάλειος), ἢ καὶ κοινόν, ὁ, ἡ (δαιδάλλω). Τεχνικός, ὡραῖος, ποικίλως στολισμένος, ἢ κατεσκευασμένος. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ καλῆς ἐργασίας καὶ κατασκευῆς ἐν μετάλλῳ ἢ ξύλῳ ἐπὶ ὅπλων, ἁμαξῶν, σκευῶν (Ἰλ. Δ, 135. Θ', 195. Γ, 18. Ρ, 448. Σ, 379. 390. κτλ.), οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τεχνικῆς ἐργασίας ὑφαντῶν· περὶ δὲ τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον ἐξαιρέσεως ἐν Ὀδ. Α, 131. ἴδε

Wolfs Anal. 4. p. 505. Ὀρθότερον γράφεται δαιδάλεος ἢ δαιδαλέος, καὶ Ἰων. Δαιδάλειος· κατὰ συγκ. δέ, δαίδαλος, η, ον.

Δαιδαλευτήρ, ῆρ, δαιδαλευτής, ὁ. Ὁ τεχνίτης, ὁ ποικίλην καὶ ὡραίαν τέχνην δουλεύων· καὶ θηλ.

Δαιδαλεύτρια, ίας, ἡ. Τεχνίτρια, κατασκευάστρια, ἡ ποικίλην καὶ ὡραίαν τέχνην δουλεύουσα, Λυκόφ. 578.

Δαιδαλεύω, = δαιδάλλω, μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς παρὰ Φίλων. Ε.

Δαιδάλλω, Μ. αλῶ· καὶ δαιδαλόω. Δουλεύω, κάμνω τι ὡραῖον, τεχνικόν, ποικίλον (ἐκ τοῦ, δάω, δαίω, δάλλω, δαιδάλλω)· ἐν γένει, διακρίνω, ξεχωρίζω τι, ὅ ἐστι κάμνω τι διαφορετικόν, στολίζω, ποικιλλόνω τι, ὥστε νὰ διακρίνηται τῶν ἄλλων, τεχνεύω, καλλωπίζω· βάφω ποικίλα, κτλ. ἄλλως δέ, κάμνω τι καλόν, τεχνεύω διὰ ἐπίδειξιν, διὰ μόστραν, Πινδ. Ὀλ. 5, 48. 2, 97. 1, 46. Νε. 11, 13. Παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Σ, 479. καὶ Ὀδ. Ψ, 200) ἐπὶ σκεύους, καὶ λέχους, στολίζω αὐτὰ μὲ χρυσόν, ἄργυρον καὶ ἐλεφάντινον ὀστοῦν. (Πρβ. αἰόλος, ποικίλος)· ὅθεν

Δαίδαλμα, τος, τό. Τὸ ὡραίως, τεχνικῶς καὶ ποικίλως δουλευμένον, φκιασμένον (τεχαρίας Τουρκ.)· τὸ ἐπιτήδειον, καὶ ποικίλον, καὶ ἄριστον τεχνούργημα, Πινδ. Πύθ. 5, 48. Λουκιαν. Ἔρωτ. le Chef-d'oeuvre, Γαλλ., Meisterstück, Kunstwerk, Γερμαν.

*__Δαιδαλόγλωσσος__, ὁ, ἡ. Ὁ μεταχειριζόμενος γλῶσσαν, ἤτοι ὁμιλίαν τεχνικήν, Συνέσ. ὕμν. 3, 256. σλ. 324. Α.

*__Δαιδαλόεις__, εντος, ὁ, ἡ. Κατασκευασμένος τεχνικά· ποικίλος, παρδαλωτός, Κόιντος, 1, 141. »Τεύχεα δαιδαλόεντα.

*__Δαιδαλοεργός__, ή, όν. Τεχνικός· καὶ ὁ τεχνικὰ δουλεύων, Παυλ. Σιλεντ. Amb. 94.

Δαίδαλον, ου, τό. Τὸ αὐτὸ καὶ, ἄγαλμα, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Τ, 227.

Δαίδαλος, ου, ὁ. Περίφημος λιθοξόος εἰς τὴν Κρήτην, ὅστις ἤκμαζεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μίνωος, 1240 ἔτη πρὸ Χρ. Ὅρα Διοδώρ. Σικελ. Βιβλ. Δ'. Κεφ. 76. Ἐστάθη ὁ πρῶτος, ὅστις διεχώρισε τοὺς πόδας τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἔδωκε σχῆμα τοῦ περιπατεῖν. Ὁ Ὁμ. (Ἰλ. Σ, 592) ἀναφέρει αὐτὸν ὡς κοσμήτορα ἑνὸς τόπου, χοροῦ, τὸν ὁποῖον ἐκαλλώπισε διὰ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἐζωγράφισε τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως. Ὡς τόσον, οἱ μεταγενέστεροι Κρῆτες ἐνόουν ὑπὸ τὴν λέξιν Δαίδαλος πλαστικὴν ἐργασίαν ἐν μαρμάρῳ, Παυσ. Γ, 40. Τὰ δὲ ἄλλα, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ μεγάλου τεχνίτου πᾶν τὸ καλὸν ἐκάλουν Δαιδάλου ἔργον. 2) ὡς ἐπίθετ. δαίδαλος, η, ον, = Δαιδάλεος. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν Ἰλ. μόνον τὸ πληθ. οὐδέτ. ἐπὶ δουλειᾶς εἰς μέταλλον καὶ ὑφάσματος (ἐν δὲ Ὀδ. ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἑνικόν), ὡς Ἰλ. Ξ, 179. »Τίθει δ' ἐνὶ (τῷ πέπλῳ) δαίδαλα πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ποικίλα, τεχνικά, ἄριστα τεχνουργήματα· καὶ Ἰλ. Ε, 60. Σ, 400. 482. Τ, 13. 19.

*__Δαιδαλουργία__, ἡ. Τεχνικὴ κατασκευή, Ἑρμῆς Ποιμαντ. σ. 18.

Δαιδαλόφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ ἔχων τεχνικήν, ἐπιτηδευμένην, ποικίλην φωνήν.

Δαιδαλόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἐπιμελὴς κατὰ τὰς χεῖρας, Ἀνθ. Παλ. 6, 204.

Δαιδαλόω, ῶ, = δαιδάλλω, Πινδάρ. Ὀλ. 1, 169. »Δαιδαλόω ὕμνων πτυχαῖς, στολίζω μὲ τεχνικὰ μέλη, ὕμνους.

Δαΐζω, Μ. ίξω· καὶ δαΐζομαι, ποιητικ. μετ. Παρακ. δεδαϊγμένος, καὶ, δεδαϊσμένος, Μετ ἀόρ. α'. παθ. δαϊχθείς, καὶ, δαϊσθείς (δαίω). Διακόπτω, διαμερίζω, μερίζω, διαιρῶ. »Ἔνθα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, Ὀδ. Ξ, 434. καὶ μεταφ. Ἰλ. Ι, 8. »Ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, ἦσαν διῃρημένοι κατὰ τὴν καρδίαν, ἀσύμφωνοι, ἀμφίβολοι· ἐμερίζετο ἡ καρδία των ἂν ἔπρεπε νὰ φύγωσιν ἢ μείνωσιν· καὶ Ἰλ. Ξ, 20. »Ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, ἀντὶ τοῦ διχῇ μεριζόμενος τῷ σκέμματι τὸν λογισμόν, τουτέστιν, ἐπὶ πολλὰ τὸν λογισμὸν μεταφέρων καὶ διασπώμενος. 2) κατακερματίζω, καταλιανίζω, κατακομματιάζω, διακόπτω, κατασπαράττω, κατασυντρίβω, κάμνω τι κομμάτια· ἔτι δὲ φονεύω, θυσιάζω, κατασφάττω. Ὁ Ὁμ. ἐν τῷ παθ. συνειθίζει νὰ συντάττῃ καὶ τὴν λέξιν χαλκῷ, ἥτις πολλάκις καὶ ἐπακούεται παρ' αὐτῷ. »Ἐξ δὲ πτύχας δάϊξεν χαλκοῦ, Ἰλ. Η, 247. καὶ ἐν Ἰλ. Π, 841. καὶ Β, 416. καὶ Σ, 27. »Χερσὶ κόμην δαΐζων· ὅθεν τὸ »Χαλκῷ δαϊζειν, διατρυπᾷν, διαπερᾷν, θανατώνειν μὲ τὸ τόξον, μὲ τὸ βέλος· ὡς καὶ ἐν τῷ, »Δαϊχθεὶς ἐκ βελέων, ἀντὶ τοῦ, διατρυπηθείς, πληγωθείς, θανατωθείς, Πινδ. Πύθ. 6, 33. καὶ Ἰλ. Φ, 147. »Τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζεν, ἀντὶ τοῦ, διέφθειρεν, ἐφόνευεν. »Φρεσὶν ἦτορ ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, Ὀδ. Ν, 320., ἀντὶ τοῦ, στενοχωρημένον ὑπὸ λύπης, καὶ καταλυπημένον· τοιοῦτον καὶ τὸ »Συμφορᾷ δεδαϊγμένον, Πινδ. Πύθ. 9, 125. καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Α, 48. »Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαΐεται ἦτορ. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ, 535. »Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ, κείμενον, σημαίνει κυρίως κατὰ τὴν διαπεραστμένον τὴν καρδίαν, νεκρόν, ἔνθα ἐλλείπει ἡ λέξις χαλκῷ, ἡ ὁποία συχνάκις παραλείπεται, ὡς καὶ Ἰλ. Τ, 319. 203. 211. 283. 292 (υ--). Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Δάπτω.

*__Δαιθμός__, ὁ, = δαιθμός, Ἡσυχ.

Δαιθμός, οῦ, ὁ· καὶ δαιθμός. Διαίρεσις, μερισμός, Ἡσύχ. σπανίως.

Δαϊκτάμενος, Ἰλ. Φ, 146. 301. ἀντὶ τοῦ »δαϊζόμενος«, ἐν πολέμῳ πεσών, ἀναιρεθείς (ἐκ τοῦ δαΐς, καὶ κτείνω), ὡς καὶ τό, ἀρηϊκτάμενος, (Ἰλ. Χ, 72.) ἀρηΐφατος, κτλ.

Δαϊκτήρ, ῆρος, καὶ

Δαϊκτής, οῦ, ὁ (δαΐζω). Ὁ φονεύων, πληγόνων, διακόπτων εἰς τὸν πόλεμον· ἐν γένει, ὁ ἀφανίζων, διαφθείρων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 811. »Δαΐκτορ γάμοισι. καὶ Θηβ. 919. »Γόοισι, ὁ διαφθείρων τὴν καρδίαν γόος, ἤτοι σπαράττων· ὡσαύτως φθόνος, Ἀνακρ. 42, 10.

*__Δαϊκτός__, ή, όν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ δαΐζω. Διῃρημένος, σπαραγμένος, διαπερασμένος, τρυπημένος· φονευμένος. 2) βασανισμένος· ἀμφιβάλλων.

Δαΐκτωρ, ορος, ὁ, = δαϊκτήρ.

Δαΐμα, ατος, τό. Ζήτ. Δίαιμα.

Δαιμονάω, ῶ, Μ. ήσω. καὶ νεώτερ. τύποι δαιμονιάω, καὶ δαιμονιάζω (δαίμων). Εἶμαι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ δαίμονος, θεοῦ τινος, δαιμονίζομαι, κινοῦμαι ὑπὸ δαίμονος, ὑπὸ δαίμονος κατέχομαι· δαιμόνιον ἔχω· μανίᾳ πονηρᾷ κατέχομαι, Χρυσόστ. ἐπὶ πάσης καταστάσεως τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς, τῆς τύχης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδύναντο νὰ ἐξηγήσωσιν ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπομ. ἐνόμιζον θείαν ἐπιρροὴν καὶ ἐνέργειαν. »Δαιμονᾷ δόμος κακοῖσι, ὁ οἶκος εἶναι κατὰ θέλησιν δαίμονος, θεοῦ, εἰς συμφορὰν καὶ δυστυχίαν, Αἰσχ. Χοηφ. 562. 2) ἰδιαιτ. εἶμαι ἔνθους, ἐνθουσιῶν, μανικός, παράφρων.

*__Δαιμονιάζω__, νεώτ. τύπος ἀντὶ δαιμονάω.

Δαιμονιακός, ή, όν, = δαιμονικός. Ὁ κυριευμένος ἀπό τινα δαίμονα, δαιμονισμένος. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ δαίμονος ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, Πλούτ. Περικλ.

Δαιμονιάω, ῶ, = δαιμονάω, νεώτ. τύπος.

Δαιμονίζομαι, = δαιμονάω. Κυριεύομαι ἀπὸ δαίμονας· ὅθεν ἡ μετοχ. »Δαιμονιζόμενοι«, ἀντὶ τοῦ »Δαιμονιῶντες«. Φιλημ. Στοβ. Φυτ. σελ. 156. »Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην, ἀντὶ τοῦ »Δαίμονα τύχης λέλογχεν, καθεὶς κρέμαται κατὰ τὸ εἶδός του, ἢ λαμβάνει τύχην κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ. »Δεδαιμονισμένου«, ἀντὶ τοῦ τεθεωμένου, Σοφ. Δανάη.

Δαιμονικός, ή, όν. Ἐπὶ ἀνθρώπων, κυριευμένος ἀπὸ δαίμονα, μανικός, παράφρων· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ὑπὸ δαίμονος ἢ θεοῦ τινος προερχόμενος, ἐμπνευσμένος, σταλείς· ὡς, νοῖστρος, φθόνος δαιμονικός, Χρυσόστ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Ἠθ. σελ. 906. »Τὸ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον οὐ θεῖον, ἀλλὰ δαιμονικόν (ἐν ταῖς παλαιαῖς Ἐκδόσ. »δαιμονιακὸν« ἀναγινώσκ.), ὅ. ἐ. προέρχεται, προξενεῖται ἀπὸ κακὸν δαίμονα.

*__Δαιμονιόληπτος__, ὁ, ἡ (λαβεῖν). Ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος· δαιμονισμένος, καὶ ἐνθουσιῶν, ἔκθαμβος, Ἰουστιν. Ἀπολ. Ζ. 28.

Δαιμόνιον, τό. Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Ῥητ. Β'. 23. θεός, ἢ θεοῦ ἔργον, καὶ μάλιστα 1) ἡ θεότης, ἡ οὐσία καὶ ἐπιρροὴ τῶν θεῶν, numen, ὡς, »Οὐχ ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον«, δὲν καταφρονῶ τὴν θεότητα ἢ θεϊκὴν πρόνοιαν. »Καινὰ δαιμόνια εἰσφέρειν« (Πλατ.), ἀντί, νέας θεότητας, νέους θεοὺς εἰσάγω. 2) ἰδιαιτ., ὁ προστάτης, φύλαξ, τὸ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικοῦν εἰς ὑπεράσπισίν του πνεῦμα, ὡς τὸ »Σωκράτους δαιμόνιον« (οὐχὶ ὑποκ. τοῦ, δαίμων, ἀλλ' οὐδέτερον τοῦ δαιμόνιος). Ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ ὁδηγός, ἢ ἄγγελος, νοῦς, ἢ καὶ διάβολος· π. χ. ὅταν λέγωμεν, ἔτζι μοὶ τὸ εἶπεν ὁ ὁδηγός μου, ὁ νοῦς μου, ὁ ἄγγελός μου· ἔτζι τὸν ἐφώτισεν ὁ διάβολός του. 3) ἐν Εὐαγγελίῳ, ἀντὶ τοῦ, κακὸν πνεῦμα, ὁ διάβολος.

Δαιμονιόπληκτος, ου, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πρόκλ. παράφρ. εἰς Πτολεμ. σελ. 237, 12. ἀντὶ τοῦ δαιμονιακός· καὶ

Δαιμονιοπληξία, ίας, ἡ. Ἡ κατάστασις ἑνὸς Δαιμονιακοῦ, ὁ αὐτ. σελ. 238, 19.

Δαιμόνιος, α, ον, παρὰ τοῖς νεωτ. καὶ ὁ, ἡ (δαίμων). Θεῖος· θαυμαστός· ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς τύχης κυρίως εἰς τὰ καλά, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς δυστυχίαν· ὑπάρχει ἄρα λέξις ἐπιτοπολὺ ἔντιμος, συχνάκις ὅμως μεμιγμένη μὲ θαυμασμόν τινα τύχης ἢ πνεύματος χωριστοῦ, ἐπὶ τε καλοῦ καὶ κακοῦ. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται αὐτὴν μόνον ἐν Κλητικῇ ὡς προσφώνησιν, ἤγουν ὅταν ὁμιλῇ τις πρός τινα, ὡς, »Ὦ δαιμόνιε, καλέ, ἢ δυστυχισμένε (Ἰλ. Α, 561. Δ, 31. Ζ, 326. 407. 486. 521. Ν, 448. 810), πολλάκις μὲν ὡς ἔκφρασιν εὐλαβείας καὶ θαυμασμοῦ, συχνότερον δὲ ὡς παράστασιν ἀκατανοήτου, θαυμασίου, καταπληκτικοῦ κατὰ τὸ φέρσιμον ἑνὸς ἀνθρώπου, ὥστε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς λέξις ἐπιπλήξεως καὶ μομφῆς, ἀντὶ σχέτλιε· πανταχοῦ ὅμως ἐπὶ λόγων ἢ πράξεων, τὰ ὁποῖα κεῖνται ἔξω τῆς σφαίρας τῆς συνήθους ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἐπομ. νομίζονται ὡς ἔμπνευσις τῶν θεῶν, εἴτε ἐπὶ καλοῦ, εἴτε ἐπὶ κακοῦ. Ἐν Ἰλ. Α, 561. Γ, 399. λέγει καὶ ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν Ἥραν, καὶ ἡ Ἑλένη πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, δαιμονίη, καὶ Ὀδ. Ξ, 443. »Δαιμόνιε ξείνων, ὡς παρ' Ἡροδ. Ζ, 48. »Δαιμόνιε ἀνδρῶν, ἡ ὁποία τελευταία προσφώνησις ἐστὶ συχνὴ παρὰ Πλάτωνι. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἐπιτοπολὺ εἰρωνικῶς· παράξενε! τρελλούτζικε! ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐξαίρετε! θαυμάσιε! γενναῖε! 2) ἀπὸ Πινδάρου καὶ ὕστερον ἐν χρήσει ἐπὶ παντός, εἴτε προέρχεται, ἐμπνέεται, στέλλεται ἐκ θεοῦ, ἄρα εὐτυχὴς ἢ ἀτυχής, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἀγαπώμενος ἢ μισούμενος. 3) θεῖος, θεϊκός, θείας φύσεως, θεμελιωμένος εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τοὺς νόμους τῆς θεότητος, ἢ προνοίας, καὶ τῆς φύσεως, ἄρα θαυμάσιος, μέγας, θαυμάσιος, ἐξαίρετος, κάλλιστος, ὑπερφυσικός, ὑπεράνθρωπος. 4) ἐπὶ παντὸς προερχομένου ἀπὸ

καλὸν ἢ κακὸν δαιμόνιον, εὐτυχὴς ἢ ἀτυχής. Ἐπίρ. δαιμονίως, ἰδὲ κατωτέρω.

*Δαιμονίς, ίδος, ἡ, = ἡ δαίμων, Πρκ. εἰς Τίμ. σ. 15.

*Δαιμονισμός, ὁ. Ἡ κυρίευσις ὑπὸ δαίμονος, Ὠριγ.

Δαιμονιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ τῇ θεότητι, ἤτοι τῷ δαίμονι ὅμοιος, ὅθεν θεῖος, μακάριος, μέγιστος, ἐκτακτος, ὑπεράνθρωπος. 2) πᾶ, ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὸν δαίμονα, ἢ ἀπὸ τὸν προστάτην, φύλακα τοῦ ἀνθρώπου, καλόν, ἢ κακόν.

Δαιμονίως, Ἐπίῤ. Παρὰ τοῖς Αττ. κατὰ θείαν πρόνοιαν, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ, θαυμασίως κατὰ δαίμονα καὶ συντυχίαν ἀγαθήν, ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐξαισίως. 2) πολλάκις δὲ δηλοῖ μόνον ἐπίτασιν, κατὰ πολλά, καθ' ὑπερβολήν, εἰς ἄκρον. καθ' ἣν ἔννοιαν εὕρηται καὶ δαιμονίη, ὡς τὸ κοινόν, ἐπίῤ. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 9, 113. Ἰδὲ καὶ Ἀριστ. Πλουτ. 675. Νεφ. 76. Εἰρ. 540. καὶ Ἀθήν.

Δαιμονοβλάβεια, ἡ (βλάπτω). Θεία παιδεία, βλάβη, ζημία ἐκ θεοῦ προερχομένη· ἰδιαιτ. ἀφροσύνη, ἄνοια, δι' ἧς παιδεύει τινὰ ὁ Θεός, Πολύβ. ΚΗ'. 19. ἐκ τοῦ

*Δαιμονοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Βεβλαμμένος ὑπὸ θεότητος, ἰδιαιτ. τὰς φρένας, ἀνόητος, μωρός, ὡς θεοβλαβής.

*Δαιμονοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Διαβολικός, δαιμονιακός, Πλατ. Φαίδ.

*Δαιμονολάτρης, ου, ὁ. Ὁ λάτρις τῶν δαιμόνων.

*Δαιμονομανία, ἡ. Ἡ μεγάλη μανία, ἔρως πρὸς τοὺς δαίμονας.

*Δαιμονομαχέω. Μάχομαι, ἐναντιόνομαι εἰς τὸ θεῖον, Εὐστ. Ἰλ. σελ. 1097, 6.

*Δαιμονοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ ἔχων πρόσωπον δαίμονος, Γερμ. Κωνσταντινουπολ.

*Δαιμονοφιλής, οῦς, ὁ, ἡ. Προσφιλής, ἀγαπητὸς εἰς τὸ Θεῖον, Εὐστ. Ἰλ. σελ. 1097, 22.

Δαιμονοφόρητος, ὁ, ἡ, (φορέω). Ὁ στενοχωρούμενος, βιαζόμενος, φερόμενος ὑπό τινος καλοῦ, ἢ κακοῦ πνεύματος, δαιμονιακός.

Δαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δάω). Κυρίως δηλοῖ εἰδήμων πάντων, ὁ πάντα γινώσκων καὶ δυνάμενος διδάσκειν πάντα, πολλὰ εἰδήμων, παρὰ τὸ δαήμων. Ἔπειτα δὲ ἐν γένει 1) θεός, θεά, ἐπὶ διωρισμένων καὶ ὀνομαζομένων θεοτήτων, Ἰλ. Α, 222. Γ, 420. 2) θεότης, θεϊκὸν ὄν, ἔνθα δὲν ἐμπορεῖ μέν τις νὰ εἰπῇ διωρισμένως ποῖος θεὸς ἢ ποία θεά, πλὴν ἐκ συμβεβηκότων ἢ φαινομένων συμπεραίνει, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι προστάτης τις ὑπεράνθρωπος· καὶ ἐντεῦθεν ἰδιαιτ. ἡ τύχη, εἴτε ἀγαθή, εἴτε φαύλη· καὶ αὕτη ἡ σημασία ὑπάρχει παρ' Ὁμήρῳ ἡ συνήθης. «Δαίμονα δώσω» (Ἰλ. Θ, 166.), ἀντί, κακὸν δαίμονα, κακὴν εἱμαρμένην· ὀρθότερον ὅμως, ὁ κακὸς δαίμων λέγεται παρ' Ὁμήρῳ, «Στυγερὸς δαίμων» (Ὀδ. Ε, 396.), καί, «Κακὸς δαίμων» (Ὀδ. Κ, 64.), καί, περιφρ. «Δαίμονος αἶσα κακή» (Ὀδ. Λ, 61.), παρὰ δὲ Πινδ. «Δαίμων ἕτερος.» «Πρὸς δαίμονα» (Ἰλ. Ρ, 98.), ἀντὶ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ θεοῦ, ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης· τοὐναντίον «Σὺν δαίμονι» (Ἰλ. Λ, 792.), ἀντὶ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ, θεοῦ θέλοντος. Τοιουτοτρόπως μετεχειρίζοντο καὶ οἱ Τραγικοὶ τὴν λέξιν δαίμων ποτὲ μὲν ἐπὶ θεοτήτων τύχης, ποτὲ δὲ ἐπὶ τύχης τῶν ἀνθρώπων ἐν γένει, ποτὲ δὲ ἐπὶ μερικῶν τυχῶν, οἷον τύχης, ἀτυχίας, θανάτου, μοίρας, Valck. Ἱππ. 809. 3) πληθ. ἀνθρώπιναι ψυχαὶ ἐκ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκοντο ἐν τῷ ἀέρι, προστατοῦσαι εἰς τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπερασπίζουσαι αὐτούς, ὡς 30,000 τὸν ἀριθμόν, καθ' Ἡσίοδ. Ἐργ. 121. ὅθεν καὶ μερικοὶ τῶν φιλοσόφων τὴν λέξιν δαίμων ἀντὶ πνεῦμα, ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐξέλαβον. 4) τὸ δαιμόνιον (genius), ἡ γενέθλιος τύχη, ὁ φύλαξ τοῦ ἀνθρώπου, οἷον ἔσχε παιδιόθεν ἐκ γενετῆς, καλός, ἢ κακός, Πλατ. Φαίδ. Σ. 107. Παρὰ νεωτέροις Φιλοσόφοις ἦσαν «Δαίμονες» ἐν γένει αἱ ψυχαί, σκιαὶ τῶν τεθνηκότων. 5) = δαήμων, εἰδήμων, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐσημειώθη, καὶ τότε συντ. Γεν. ὡς, «Δαίμονες μάχης», Ἀρχιλ. παρὰ Πλουτ. Θησ. 5. Πρβ. αἴμων. Τινὲς παράγουσι τὸ δαίμων, ὅπερ καὶ φαίνεται φυσικώτερον, παρὰ τὸ δαίω, τὸ διανέμω, καθότι ἐν τῇ λέξει δαίμων ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα οὐχὶ τοῦ εἰδέναι, ἀλλὰ τῆς διανομῆς τῶν τυχῶν τοῦ ἀνθρώπου. «Θεοὶ καὶ δαίμονες ὁμοῦ», ἔνθα δηλοῖ, καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις δαίμονες τοὺς θεοὺς δευτέρας τάξεως. 6) Ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ, ἀντὶ κακὸς δαίμων, διάβολος.

Δαίνυ. Ἰλ. Ω, 63, ἀντὶ τοῦ ἐδαίνυσο, ἐδαίνυο, ἐκ τοῦ

Δαίνυμι καὶ δαινύω, Μ. δαίσω (δαίω). Κυρίως σημαίνει διαμερίζω, διανέμω, μοιράζω, δίδω καθ' ἕνα τὸ μερίδιόν του (portion) διὰ νὰ φάγωσι, τινί τι, ἢ 2) δίδω τράπεζαν, κάμνω τράπεζαν, φιλεύω, Ἰλ. Ψ, 29. «Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ,» ἀντὶ ἐδαίνυ, ἔδιδε λαμπρὸν συμπόσιον, εὐωχίαν διὰ τοὺς ἀποθαμένους, ἔκαμνε μίαν λαμπρὰν μακαρίαν (ἐπειδὴ τάφος καὶ τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τετελευτηκότι παρασκευαζόμενον, σημαίνει). καί, «Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν.» Ἰλ. Ι, 70. (προστακτ. κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ δαίνυθι) ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ ἑστίασιν κάλεσον τοὺς ἐντίμους, ἢ φίλευε τοὺς ἐντίμους· καί, δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν, Ὀδ. Γ, 309. «Δαίσειν γάμους» ἀντί, θέλω νὰ δώσω, ἢ ἑτοιμάσω τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου, Ἰλ. Τ, 299. «Δαίνυμι τινά,» φιλεύω τινά, δίδω αὐτῷ νὰ φάγῃ, Ἡρόδ. Α'. 105. — Μέσ. Δαίνυμαι, Μ'. δαίσομαι, εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω, συνεστιῶμαι, τρώγω ἐν συμποσίῳ καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους, ἐπὶ ξένων (μουσαφίρεδων Τουρκ.). Παρ' Ὁμ. συχνότερον παρὰ τὸ ἐνεργ., ὅστις χρῆται καὶ μετὰ τῶν Αἰτ. «Δαῖτα, ἑκατόμβας, κρέα δαίνυσθαι,» καταναλίσκω, κατεσθίω, τρώγω ὅλον, (ὡσαύτως καὶ Ἡρόδοτ. γ', 18. δαινῦῃ. 2. ἑνικ. ὑποτ. ἐνεστ.) Ὀδ. Θ, 243· καὶ Κ, 184. «Ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.» ἐνίοτε δὲ καὶ καταχρηστικῶς.

* Δαινύω, = δαίνυμι, Καλλιμ. (—υ—)

Δαίνω. Ζήτ. Δάνος.

Δάϊος, ἴα, ιον, παρὰ Τραγ. καί, ὁ, ἡ, Ἰων. καὶ Ὁμ. δήϊος, η, ον (δάω, δαΐς). Ἐχθρικός· ἐξολοθρευτικός, συχνάκις ἐν Ἰλ. ἰδιαιτ. «Δήϊον πῦρ,» τὸ καῖον, καταναλίσκον πῦρ. Ἐν Ὀδ. οὐχ εὑρίσκεται ἡ λέξις. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχουσι καὶ οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ τὸν Ἰων. τύπον. «Δαΐαι μάχαι,» ἐχθρικαὶ μάχαι. 2) φρικτός. 3) δύστηνος, δυστυχής, Τραγ. ἰδὲ Ἑρμ. Σοφ. Αἴ. 771 «Ὦ δαΐα Τέκμησσα·» φαὶ κατὰ Δωρ. τύπον. 4) παρὰ τὸ δαῆναι, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἀρμένιος (δάϊος, —υυ. Ἂν καὶ παρ' Ὁμ. καὶ ἡ τρίτη συλλαβὴ τοῦ δάϊος μακρά, συμφωνεῖται ὅμως ἡ δευτέρα βραχεῖα μετὰ τῆς μακρᾶς πρώτης εἰς μίαν.)

Δαίρα, ἡ. Ζήτ. Δάειρα.

Δαίρω, ἀόρ. ἀπαρ. δῆραι, = δέρω. Ἐκδέρω, δέρνω. 2) τύπτω, κρούω, Ἀριστοφ. Νεφ. 443. καὶ Ὀρν. 365. (καὶ παρ' Ἀῤῥιαν. Ἐπικτ., ὅθεν τὸ δαίρει, Δ. Α'. 119., παρ' αὐτῷ· ἄλλως δὲ σπάνιον.

Δαΐς, ΐδος, ἡ (δαίω). Λαμπάς, φλόξ, κυρκαϊά, ἀναμμένη φακλα. Παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐν τῷ πληθ. καὶ μόνον ἐν Ὀδ. κατὰ συναίρ. δᾷς, Ἀττ. Ὀδ. Η, 101. «. . αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες.» Ζήτ. Δᾴς. 2) μάχη, πόλεμος σφοδρός, Ὁμ. μόνον κατ' ἀποκ. ἐν δοτ. ἐν χρήσει, ἐν δαΐ (ίῳ) λυγρῇ, καί, λευγαλέῃ, Ἰλ. Ν, 286. «Ἀρᾶσθαι τάχιστα μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ.» Παρὰ μεταγ. καὶ αἰτ. ἑνικ. δαΐδα καὶ δαΐν, Ἰω. Ἀν. Π. σελ. 867.

Δαίς, τός, ἡ (δαίω). Συμπόσιον, εὐωχία, τράπεζι. Παρ' Ὁμήρ. συχνάκις, παρ' ᾧ λέγεται ἕνα συνειθισμένον καθημερινὸν τραπέζι, φαγητόν, «Δαὶς ἐΐση,» ἤτοι ἰσομοιρασμένον συμπόσιον, ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ τρώγοντες λαμβάνουσιν ἴσα μερίδια· ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 180. «Δαιτὶ πιείρῃ,» ἀντὶ τοῦ, πλουσιοπαρόχῳ τραπέζῃ, εὐωχίᾳ, συμποσίῳ· καὶ Ἰλ. Ω, 69. «Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,» ἀντὶ τοῦ θυσία, συμπόσιον εἰς θυσίαν διωρισμένον. Καὶ ἐπὶ τῆς τροφῆς τῶν θηρίων λέγεται, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 43. «. . . εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν (λέων) ἵνα δαῖτα λάβῃσιν.» «Δαῖτες,» τὰ φαγητά, Ὀδ. Τ, 220. Νικ.

Δαίσιμος, ου, ὁ, ἡ (δαίνυμι). Ἐπιτήδειος διὰ φαγητόν, διὰ νὰ φαγωθῇ, φαγώσιμος.

Δαίσιος, ὁ. Μῆνας τῶν Σικυωνίων, Μακεδόνων καὶ πολλῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συμφωνῶν μὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα τῶν Ἀθηναίων, Πλούταρχ. Ζήτ. Ἀνθεστηριών.

Δαΐσφαλτος, ου, ὁ, ἡ (σφάλλω, δαΐς). Ὁ ἐν μάχῃ ῥίπτων κάτω, ὁ θανατώνων δηλ. καὶ φονεύων εἰς τὸν πόλεμον, Λυκόφρ. 170. «Δαΐσφαλτος πάλη.»

Δαιταλεύομαι. Μαγειρεύομαι, Νικήτ. Χρον. Γ'. α'. «Δαιταλευθεὶς εἰς θοίνην Ἀνδρονίκου.»

Δαιταλεύς, έως, ὁ (δαίνυμι). Συμποσιαστής, ὁ φιλεύων καὶ ὁ φιλευόμενος, ὁποῖος δίδει τὸ τραπέζι, ὁ ξενοδόχος, ἢ ὁ μάγειρος. καὶ ὁποῖος τρώγει, φιλεύεται, Ἀθήν. ς'. καὶ ΙΔ'.

Δαιταλευτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος τρώγει, φιλεύεται· καὶ ὁ μάγειρος, Νικήτ. Χρ. αὐτόθ. 10. Γεωργ. Παχ. Μιχ. Παλαιολ. 2, 31.

*Δαιταλεύτρια, ἡ. Ἡ ξενοδόχος, ἡ μαγείρισσα.

*Δαιταλουργέω. Ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον, μαγειρεύω, Εὐσταθ.

Δαιταλουργία, ίας, ἡ (ἔργον). Ἡ μαγειρική, ἡ τέχνη τοῦ μαγείρου, τὸ μαγειρεύειν, Λυκόφρ. 199.

Δαιταλόω, ῶ. Τρώγω, συμποσιάζω, εὐωχοῦμαι, Λυκόφρ. 654.

Δαίτη, ης, ἡ· ποιητ. ἀντὶ δαίς. Εὐωχία, φαγητόν, τραπέζι, συμπόσιον, Ἰλ. Κ, 217. «Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι.»

Δαίτηθεν, Ἐπίῤ. Ἀπὸ τὸ συμπόσιον, ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὡς τὸ οἴκοθεν, Ὀδ. Κ, 216.

Δαΐτις, ιδος, ἡ (δαίω). Μεγάλη καὶ ἀναμμένη λαμπάς, φακλα. 2) καταχρηστικῶς, τὸ κεφάλι τοῦ σκορόδου, Κρατῖνος. Παρβ. Δετή.

Δαιτρεία, ἡ. Τόπος, ἔνθα ἀνατέμνονται τὰ κρέας, ἐκ τοῦ

Δαίτρευσις, εως, ἡ. Μαγείρευσις, Νικήτ. Χρον. Ε. 6. «Δαίτρευσις κρεῶν περίεργος.»

*Δαιτρευτῶς, ἐπίῤ. Μεριστῶς, Ζωναρ. σ. 474.

Δαιτρεύω, Μ. εύσω (δαιτρός). Διαμερίζω, διαμοιράζω, διαχωρίζω τι διὰ νὰ μοιρασθῇ, Ἰλ. Λ, 687. «. . ἡγήτορες ἄνδρες ἐδαίτρευον.» κυρίως ἀνατέμνω, κόπτω, λιανίζω κρέας θυμάτων καὶ τὸ μοιράζω εἰς ἴσα μερίδια, Ὀδ. Ξ, 433. Ρ, 325. Παρὰ μεταγ. καὶ ἐπὶ θηρίων, ξεσχίζω καὶ τρώγω· καὶ μεταφ. κάμνω κοινόν, μεταδίδω, προξενῶ, αἰτ. ὡς, εὐφροσύνην.

Δαιτροπόνος, ου, ὁ, ἡ. Σιτοπόνος, σιτοποιός, Ἡσύχ.

Δαιτρόν, τό (δαίω). Μεμερισμένον, μοιρασμένον, τὸ μερίδι (portion) κατὰ τὸ μέτρον, Ἰλ. Δ, 262. «Δαιτρὸν πίνωσιν,» ἀντὶ τοῦ πίνειν τὸ διωρισμένον αὐτοῖς μερίδιον, μέτρον· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ, Εὐσταθ. Ἰλ. Δ, 262.

Δαιτρός, οῦ, ὁ (δαίω). Ὁποῖος μερίζει, διαχωρίζει, μάλιστα τὰ κρέατα εἰς κομμάτια, μερίδια, καὶ τὰ μοιράζει· μάγειρος, ὅστις μοιράζει τὸ ταΐνι (trancheur. Γαλλ.), Ὀδ. Ρ, 331. καὶ Πλούταρ. Συμπ. σ. 644. Α.

Δαιτροσύνη, ης, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ μερίζειν καὶ

διαχωρίζειν ἰσομερῶς κρέατα εἰς τὸ τραπέζι, ἡ τέχνη τοῦ τραπεζάρου, τοῦ δαιτροῦ, Ὀδ. Π, 253.

Δαιτυμονεύς, τὸ αὐτὸ καὶ δαιτυμών, Νόνν. Ἰω. κ. 4, 46. »Σὺν υἱέϊ δαιτυμονῆϊ.«

Δαιτυμών, όνος, ὁ, ἡ (δαίς). Ὁ φιλευόμενος, ὁ προσκεκλημένος εἰς τράπεζαν (μουσαφίρης τουρκ.), Ὀδ. ἔνιοτε δὲ, ὁ τρώγων, ὁ συνευωχούμενος, Εὐρ. Κυκλ. 605. ὑστερωτ. καὶ δαιτυμονεύς. 2) ὁ προσκαλῶν, ὁ φιλεύων. 3) ὁ ἑτοιμάζων, παρασκευάζων τὸ τραπέζι, τὸ συμπόσιον, ὁ μάγειρος, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον ἐν Ὀδ. Δ, 621, ἔνθα οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες ἐννοοῦνται· ἴδε καὶ Wolf. proleg. p. CXXXI. Spohn de extr. Od. parte p. 9.

Δαιτύς, ύος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ δαίς. Γεῦμα, συμπόσιον, εὐωχία, Ἰλ. Χ, 496.

Δαΐφρων, ονος, ὁ, ἡ (δαΐς, φρήν). Πολεμικῶς φρονῶν, φιλόμαχος, ἀνδρεῖος· πολλάκις ὁμοῦ μετὰ τοῦ, ἱππόδαμος, Ἰλ. 2) (δαῆναι) γνωστικός, συνετός, φρόνιμος· συχνάκις μετὰ τοῦ, ποικιλομήτης. Τινὲς Οἱ μεθ' Ὅμ. ποιηταὶ ἀκολουθοῦσι κατ' ἀρέσκειαν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην σημασίαν, αἱ ὁποῖαι παρ' Ὁμ. διακρίνονται κατ' ἀκρίβειαν κατὰ τὴν Ἰλ. καὶ Ὀδ., καὶ μόνον ἐν Ἰλ. Ω, 325, ἔχει τὴν λέξιν κατὰ τὴν β'. σημασίαν· ὡς τόσον, ταύτην τὴν ῥαψῳδίαν ἐθεώρουν ἤδη οἱ ἀρχαῖοι ὡς νεωτέραν παρὰ τὴν λοιπὴν Ἰλιάδα, καὶ Τμ. Ὁμ. Δημ. μιμεῖται τὴν Ὀδύσσειαν. — Ὁ Νίτζιος (Nizsch). Ὀδ. Α, 48, ἐκλαμβάνει ὡς κοινὴν ῥίζαν καὶ διὰ τὰς δύο σημασίας τὸ δαῆναι, γνωρίσαι, δοκιμασίαν, πεῖραν λαβεῖν τινος, ἑπομ. ἐπὶ μὲν πολεμιστοῦ, ὅστις ἐν τῷ πολέμῳ ἐδείχθη ἔμπειρος, δόκιμος, ἀνδρεῖος· ἐπὶ δὲ ἄλλων ἀνθρώπων ἐν γένει, ὅστις συνεκλάμβανεν, ὅστις ἔχει σύνεσιν καὶ πεῖραν.

Δαίω, Μ. αἴσω. Διαιρεῖται εἰς δύο καθολικὰς σημασίας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν, ὡς ἐφαίνετο, κατ' ἀρχὰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν ἰδέαν τοῦ ἐξολοθρεύειν, ἀφανίζειν, φθείρειν. 1) = καίω μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. σύχρηστον, καίω, ἀνάπτω, φλογίζω. »Πῦρ, φλόγα,« Ὁμ. Παραβ. Doederl. Lexil. Hom. 2. p. 11. Οὐδέποτε ἀμετάβατος, ἐπειδὴ ἐν Ἰλ. Ε, 4. 7. ἔστι τὸ, Ἀθηνᾶ, ὑποκείμενον, ο. ε., αὐτὴ ἄναψε φλόγα ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας τοῦ Διομήδους. Ὅμοιος παθητ. δαίομαι, καίομαι, αἴρομαι εἰς φλόγας, Ὁμ., ὅστις ἔχει, παρατατ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ., καὶ ἐν Ἰλ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἐδαόμην τὴν ὑποτ. δάηται (◡ – –). »Δαίεται ὄσσε, σπινθηροβολεῖ τὰ ὄμματα, Ὀδ. Ζ, 132. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ ὁ παρακ. καὶ ὁ ὑπερσ. δέδηα, ἐδεδήειν, ποιητ. δεδήειν, καὶ κατὰ τροπ. σημασίαν, διεκάκαυτο, ἐξεσηκώθη, ἐσπαρμένος, ὡς, »Πόλεμος, ἔρις, μάχη, ἐνοπὴ δέδηεν, ὁ πόλεμος, ἡ μάχη ἄναψε, Ἰλ. »Οἰμωγὴ δεδήει, ο. ε. ἄναψεν ὁ ὀλοφυρμός, θρῆνος, Ὀδ. Υ, 353. »Ὄσσα δεδήει, ο. ε. ἡ φήμη ἄναψεν, ἐξαπλώθη ὀλίγωρα ὡς φλόγα, Ἰλ. Β, 93. τὸ Λατ. flagrat bellum, rumor. Ἕτερον παθητ. παρακ. δέδαυμαι, ἐκ τοῦ δαύω, δαύομαι (καθὼς ἐκ τοῦ καίω, καύω) μετεχειρίσθη ὁ Καλλίμ. (ἐκ τούτου δαΐς, δαλός, δᾴς).

2) Μοιράζω, μερίζω· διαμοιράζω· καὶ κατακομματίζω, ξεσχίζω· κυρ. »Δαίειν μοῖραν, μοιράζω εἰς ἴσα μερίδια, καὶ, »Κτήματα, Ὁμ. ἰδιαιτ. δίδω καθ' ἕνα τῷ συμποσίῳ κομμάτια κρέατος κατὰ μερίδια. Ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ ἀπαντᾷ μόνον ὁ Μ. δάσομαι, καὶ ὁ ἀόρ. ἐδασάμην· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Ὁ ἐνεστ. δαίω ἔστιν ἀχρηστος, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐν χρήσει τὸ, δαίζω ἢ δατέομαι. Ἐν τοῦ παθητ. εἶναι διῃρημένον, ἔχει ὁ Ὁμ. τὸν ἐνεστ. δαίομαι (καὶ μεταφ. »Δαίεται ἦτορ, Ὀδ. Α, 48., ο. ε. κατακαίεται, φλογίζεται ἡ καρδία ἀπὸ στενοχωρίαν καὶ λύπην· παραβλ. δαΐζω)· ἔπειτα τὸν παρακ. δέδαιμαι, γ'. πληθ. δεδαίαται, Ὀδ. Α, 23. Ἀλλ' ὁ ἐνεστ. »Δαίομαι κρέα« (Ὀδ. Ο, 140. Ρ, 332.) ἔχει καὶ ἐνεργ. σημασίαν, διανέμω, μοιράζω κρέατα. Ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ὕστερον εὕρηται καὶ »Δαίειν τινά τινι«, ἀντὶ, φιλεύω τινὰ μὲ τί· καὶ »Δαίειν γάμον, τάφους«, δίδω συμπόσιον γάμου, ἢ νεκροῦ περίδειπνον, ὡς τὸ παρ' Ὁμ. δαίνυμι (ἐκ τούτου δαΐζω, δαίς, δαίνυμι, δατέομαι).

3) διδάσκω, καὶ διδάσκομαι, μανθάνω, μαθητεύω· ἐκ τοῦ δάω, δάσκω, ὅθεν τὸ »Δέδαεν, δέδαε, ἀντὶ δέδηκε, δεδάασι, δεδαώς, δεδάηκα, ἀντὶ τοῦ, δέδαικα, καὶ, »Δαήμεναι« παρ' Ὁμήρ. καὶ τὸ »Δεδαημένος ἵππων« παρ' Ἀπολλων. καὶ »Παλαισμοσύνην δεδαημένος« ἐν Ἐπιγράμ. Ἴδε καὶ Δάω.

*Δαΐως, Ἐπίρρ. Δραστηρίως, ἐπιμελῶς, Πλουτ. Ηθ. σ. 1097. »Ὑπὲρ αὐτοῦ ταυτὶ τοῖς φίλοις γράφοντος δαΐως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς«, ἐπὶ Ἐπικούρου.

Δάκαρ, αρος, τό· καὶ δάρκα. Εἶδος φλούδας τῆς Κασσίας (ἡ λέξις Ἀραβική), Διοσκ. Α'. 12.

Δακέθυμος, ου, ὁ, ἡ (δακεῖν, θυμός). Ὁ κατατρώγων, κατατρώγων, πικραίνων, λυπῶν τὴν καρδίαν, Σοφοκλ. Τοιοῦτον καὶ τὸ Θυμοδακής, καὶ Δηξίθυμος, Ὁμ.

*Δακεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β'. τοῦ δάκνω.

Δάκετον, τὸ (δακεῖν), = δάκος. Θηρίον δαγκαστικόν, φαρμακερόν, καθὼς, ὄφις, σκορπιός, κουντέρα, καὶ τ. λ. ποιητικῶς δὲ καθὲν ἄγριον, καὶ ἐπιβλαβὲς, ἢ φαρμακερὸν θηρίον, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Θ'. 21. (βέβαια ὀρθότερον δακετόν, Ἰακ. Ἀ. Π. σ. 451.)

*Δακνάζω, = δάκνω, ποιητ. Ἀπαντᾷ μόνον ἅπαξ ἐν τῷ Μέσ. δακνάζομαι καὶ ἐν τῇ τροπικῇ σημασίᾳ τοῦ, λυποῦμαι, θλίβομαι, Αἰσχ. Περσ. 570.

*Δακνάς, ᾶ, ὁ. Ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ δαγκάνῃ, ἢ εὔκολα δαγκάνει, ὡς, ἵππος, ὄνος, Φρύνιχ.

*Δακνηρός, ά, όν, = Δαγκαστικός, Φιλημ.

*Δακνοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Δαγκάνων τὴν καρδίαν, Κωνστ. Μαν. Χρον. καὶ Νικητ. Εὐγ.

*Δακνότης, ητος, ἡ. Ἡ δύναμις τοῦ δαγκάνειν, Ἰω. Δαμασκην.

Δάκνω, Μ. δήξομαι, Παρακ. δέδηχα, Ἀόρ. ἔδακον, Ἀπαρεμφ. δακεῖν. (ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸν ἀόρ. ἐν δὲ Ὀδυσ. δὲν ἔχει τελείως ὅλην τὴν λέξιν) Δαγκάνω, δαγκώνω· κεντῶ, ἐν Ἰλ. ἐπὶ κυνῶν καὶ κωνώπων· μεταφ. κατατρώγω· βλάπτω· θυμώνω, πειράζω τινὰ· πειράζω τινὰ μὲ σκληροὺς λόγους, Ἰλ. Ε, 493. »Μῦθος δάκε φρένας«, ὁ λόγος ἔβλαψεν, ἐπείραξε τὴν καρδίαν του· ὅθεν ἐν γένει, ἐρεθίζω, πικραίνω τινὰ, λυπῶ, Valck. Φοιν. 385. καὶ τσούζω, π. χ. ἐπὶ καπνοῦ τὰ ὄμματα· καὶ »Ῥίζα δριμεῖα δάκνουσα τὸν φάρυγγα«, Διοσκ. ἰδιαιτ. ἐπὶ ἔρωτος, πληγώνειν τὴν καρδίαν, Valck. Ἱππ. 1303. Παθ. ἐπὶ καταστάσεως ἐρεθισμένης, εἶμαι παρωξυσμένος, πικραμένος· ἐρωτευμένος· ἰδιαιτ. ἐπὶ παντὸς κατ' ὀλίγον κατατήκοντος πόνου δακρύοντος, ἀθυμίας, λύπης, φροντίδος, θλίψεως κτλ. ἐπιτοπολὺ ἐν τῷ παθ. παρακ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ., δέδηγμαι καρδίαν, Bergler Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1. συχνάκις παρ' Εὐριπ.

Δακνώδης, εος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὁποῖος δαγκάνει, ἐρεθίζει, πικραίνει· αἰσθητικός, δηκτικός, ἐρεθιστικός, ὡς τὸ δάκνω. Γαλην. »Δακνώδης καὶ δριμύς«, καὶ »Δακνώδης πυρετός«.

Δάκος, εος, τὸ (δακεῖν). Τὸ αὐτὸ καὶ δάκετον, κυριολεκτεῖται ἐπὶ φαρμακερῶν θηρίων, ἐπιθετικῶς, Νικανδ. προσηγορικῶς δὲ καὶ καθὲν βλαβερὸν, ἰοβόλον, ἄγριον ζῶον, ἢ θηρίον, Εὐριπ. Valck. Ἱππ. 646. 2) τὸ δάγκαμα, κέντημα τῶν τοιούτων θηρίων.

Δάκρυ, υος, τό· ποιητ. ἀντὶ δάκρυον, Ὀδ. Δ, 114. »Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλεν«.

Δακρύγελως, ωτος, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ κλαυσίγελως. Τὸ κλαίειν καὶ γελᾷν ἐν ταὐτῷ, γέλοιον μὲ κλαυθμόν.

Δακρύδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ δάκρυ. Μικρὸν δάκρυον.

*Δακρυηρός, ά, όν. Γεμάτος δακρύων λυπηρός, Γερμαν.

Δάκρυμα, ατος, τὸ (δακρύω). Τὸ δεδακρυμένον, τὸ δάκρυον, Εὐριπ. 2) τὸ δακρυόμενον, ἀντικείμενον δακρύων, δυστύχημα, συμφορά, Ἡρόδ. Ζ, 169. Ἴδε καὶ Κοραῆ Σημ. εἰς τὸν Στραβ. Σ, 103.

Δακρυντός, ή, όν (δακρύω). Ἄξιος διὰ νὰ κλαυθῇ, νὰ δακρυνθῇ, ἀξιοδάκρυτος· ἢ ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὰ δάκρυα, ὁ δακρυσμένος.

Δακρυογενής, ου, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ γεννῶν δάκρυα, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 681. »Ἄρης δακρυογενέας«.

Δακρυόεις, εσσα, εν. Ὁ δακρύζων, ὁ προξενῶν δάκρυα, κλαυθμώδης, ἀξιοδάκρυτος, πολύδακρυς, Ἰλ. Θ, 388. »Πόλεμος δακρυόεις«. Οὐδετέρως δὲ, δακρυόεν, καὶ ἀντὶ Ἐπιρ. λαμβάνεται, μετὰ δακρύων, παρ' Ἀπολλων. Ρ. δ' 1291. ἀμείβ. μέτρου.

Δάκρυον, τό· ποιητ. λέγεται δὲ καὶ δάκρυ, δάκρυμα. Τὸ δάκρυον, Ὁμ., ὅστις συντάσσει ἐπιτοπολὺ τῷ, χέειν, λείβειν, εἴβειν, ἀπὸ βλεφάρων βάλλειν· καὶ Θουκυδ. »Δάκρυσι πλησθέντα«. Ἐπ. Γεν. δακρυόφι, Ἰλ. Ρ, 696. Ὀδ. Ε, 152. 2) ὑστερώτερον ἐλέγετο καὶ ἐπὶ παντὸς ἐκβαίνοντος εἰς σταλαγματικὰς ὑγροῦ, οἷον, κόμμι, ῥητίνη, πίσσα, τὰ δάκρυα τοῦ κλήματος· χυλὸς ἐν γένει.

Δακρυπετής, έος, ὁ, ἡ (πίπτω), ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ νὰ πέσουν, χυθῶσι δάκρυα, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 119.

Δακρυοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων, προξενῶν καὶ κινῶν δάκρυα.

Δάκρυος, ἀντὶ τοῦ δακρυόεις, ὅθεν ὁ Ἡσύχ. δακρυώτατον ἔχει· ἔστι δὲ ἐν χρήσει εἰς τὰ σύνθετα, ὡς ἀριδάκρυος, πολυδάκρυος, κ. τ. λ.

Δακρυόστακτος, ὁ, ἡ (στάζω). Ὁ δάκρυα σταλάζων, δακρυσίστακτος, ποιητ.

Δακρυότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ τιμῶν τι, ἑορτάζων μὲ δάκρυα, ἢ ὁ τιμώμενος μὲ δάκρυα, Ὀρφ. 55, 6. ἐπὶ Ἀδώνιδος.

Δακρυόφι. Παραγωγὴ ποιητικὴ, ἀντὶ τοῦ, δακρύου, Ἰλ. Ρ, 696, Ψ, 397. Ὀδ. Ν, 349 κτ.

Δακρυπλώω (πλέω). Πλέω ἢ πλημμυρῶ εἰς δάκρυα, πληθύνω τὰ δάκρυα, Ὀδ. Τ, 122. »Φῇ δὲ δακρυπλώειν, βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ«. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ὀμματίων, τὰ ὁποῖα γεμίζουν δάκρυα, ὅταν πίνῃ τινὰς πολὺ κρασὶ καθὼς καὶ ἡ κοινὴ χρῆσις λέγει, ἔπιε τόσον πολὺ, ὥστε ἐκβῆκε καὶ ἀπὸ τὰ ὀμμάτια του. Ὁ Εὐστάθ. παρ' Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΚΘ'. 1. ἐπιφέρει τοῦτον τὸν στίχον οὕτω. »Καί μ' ἔφη δακρυπλώειν βεβαρημένον οἴνῳ« καὶ οὕτως ἀναγινωσκόμενος, συνωνυμεῖ τῷ, ἐπαναπλώω.

Δακρυρροέω, ῶ. Χύνω δάκρυα, σφόδρα δακρύω, κλαίω, Εὐριπ. Ἰων. »Ὄμμα τὸν δακρυρροοῦν«. 2) ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα στάζουσι χυμόν, Θεοφ. Αἰτ. Φυτ. 3, 13, 2. 3) αἰτιατ. θρηνῶ τινά.

*Δακρυρροή, ἡ. Χύσιμον δακρύων, Ἐπιφάν. τ. β. σ. 197, Α.

Δακρύρροος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ δάκρυα σταλάζων, ῥέων, χύνων, κλαίων, Εὐριπ. Ἱκέτ. 773.

*Δάκρυσις, εως, ἡ. Τὸ δακρύειν.

Δακρυσίστακτος, ὁ, ἡ, = δακρυόστακτος, Αἰσχύλ. Προμ. 399. »Ῥέος δακρυσίστακτον«, ἀντὶ τοῦ, ῥεῦμα δακρύων σταζόντων.

*Δακρυσταγής, έος, ὁ, ἡ (στάζω). Στάζων δάκρυα, ὡς, πόνος δακρυσταγής, Μεθόδ.

*Δακρυτέος, ἐπιθ. ἐπίρρ. Ἀξιοδάκρυτος, Πρισκιαν.

Δακρυτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ δακρύω. Κλαυστός, κλαυμένος, δεδακρυσμένος, ἀξιοδάκρυτος.

*Δακρυχαρής, έος, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων, εὐφραινόμενος εἰς τὰ δάκρυα, ὡς, Πλούτων.

*Δακρυχέμων, ονος, ὁ, ἡ. Δάκρυα χύνων, ὡς, πέτραν δακρυχεύμονα, Θεοδ. Προδρ.

Δακρυχέω. Χύνω δάκρυα, δακρύω, μεγάλως ὀδύρομαι, κλαίω, συχνάκις παρ' Ὁμ., πλὴν ὡς μετοχὴ μόνον ἐν χρήσει, Ἰλ. Ω, 714. καὶ 786. »Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο κτ.« τὰ δὲ Ἰλ. Η, 426. »Δάκρυα θερμὰ χέοντες«, κατὰ διάλυσιν ἀναγινωσκόμενον, πλῆθος δακρύων σημαίνει, κατὰ τὸν Εὐστάθ. (αὕτη ἡ λέξις, ὡς καὶ τὸ δακρυπλώω, δὲν πρέπει νὰ γραφῇ ὡς δύο λέξεις.)

Δακρύω, Μ. ύσω. οὐδέτ. Δακρύζω, χύνω δάκρυα, Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. »Παῖάν τε φέρουσαν, καὶ ἅμα χερὶ δακρυούσας«, καὶ Ὁμ. καὶ ἐπὶ φυτῶν ἀποσταζόντως. Παρακ. παθ. δεδάκρυμαι, εἶμαι σκεπασμένος μὲ δάκρυα, Ἰλ., ἢ καὶ εἶμαι δακρύων ὑπόπλεως, ἀποστάζω ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἔχω ἐμαυτῷ ἴχνη χυθέντων δακρύων, Πλουτ. Παῦλ. Αἰμ. 10. Παυσαν. α, 21, 5· καὶ ἐντεῦθεν ἡ μετοχὴ δεδακρυμένος παρ' Αἰσχίνῃ. 2) ἐνεργ. (μεθ' Ὁμ.), αἰτ. κλαίω, θρηνῶ, Δημοσθ. »Δακρύω τὴν τύχην«. »Δακρύω τὸν ἀποθανόντα«· καὶ »Δακρύω ἐπὶ νεκρῷ«, Λουκιαν. Παθητ. χύνεσθαι δάκρυα διά τι ἀντικείμενον, ὡς, »Δακρύεται συμφορά τις«· ἢ καὶ ὡς οὐδέτ. »Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, ἠΰτε κούρη; Ὁλ. Π, 7. καὶ, »Δεδάκρυνται παρειαί«. (Τὸ Ψιλὸν ἔστιν ἐν μὲν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐπιτοπολύ, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσιν ἀεὶ μακρόν. Ὁ Μέλλ. εὕρηται παρὰ Τρυφιοδ. 394 καὶ δακρύσομαι).

Δακρυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ὁμοιάζων τὰ δάκρυα, ὁ ἔχων εἶδος τῶν δακρύων, πολύδακρυς, γεμάτος δάκρυα, Ἱπποκρ. καὶ Λουκιαν.

***Δακρυώτατον.** Ἀξιώτατον δακρύων καὶ λαυθμοῦ, ἀτυχέστατον, Ἡσυχ.

***Δάκτης,** ου, ὁ. Ὁποῖος δαγκάνει, Γλωσσ.

***Δακτικῶς,** ἐπίρρ. Δαγκαστικά, μὲ τὰ ὀδόντια δαγκάνοντας, Σχολ. Νικ. Θηρ. 131. «Ὀδάξ, ἤγουν δακτικῶς«

***Δακτυλεύς,** έως, ὁ. Εἶδος κεστρέων, θαλασσίου ἰχθύος, ὁ καὶ Μύξος καλεῖται, οὕτως ὀνομαζόμενος, κατὰ τὸν Ἀθήν. 7, σ. 307, διότι ἔχει πλάτος μόλις δύο δακτύλων.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ (δάκτυλος). Ἡ δακτυλήθρα, τὴν ὁποίαν βάνουσιν εἰς τὸ δάκτυλον, ἐκ μετάλλου τινὸς κατεσκευασμένην, ὅταν ῥάπτωσι, Ξενοφ. Παιδ. Η. 8, 17. 2) παρὰ Συνεσίῳ Ἐπιστολ. ΝΗ. βασανιστικὸν ὄργανον, δι' οὗ ἐτυράννουν τοὺς ἀνθρώπους. 3) ἡ βαθουλωτὴ θήκη τοῦ μετάλλου τοῦ δακτυλιδίου, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἶναι στερεωμένη ἡ πέτρα αὐτοῦ, ἡ ὁποία θήκη αὐτὴ ἄλλως καὶ, σφενδόνη, καὶ πύελος, καὶ πυελὶς ὀνομάζεται.

Δακτύληθρον, τό. Παρὰ Θεμιστίῳ Λόγ. ΚΑ. σελ. 253. ἀντὶ τοῦ »δακτύλιος«, δακτυλίδι.

Δακτυλιαῖος, α, ον. Χονδρός, ἢ πλατύς, ἢ μακρὺς ὅσον τὸ δάκτυλον. 2) ἀνήκων εἰς τὸ δακτυλίδιον.

Δακτυλίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, δακτύλιον, Δαχτυλίδι. (– ᴗ – ᴗ ᴗ, Ἀρ. Λυσ. 417.) 2) δακτυλάκι, π. χ. τοῦ ποδός.

***Δακτυλίζω,** Μ. ίσω, = δακτυλοδεικτέω. 2) κάμνω δάκτυλον, μετρ. Παθ. δηλοῖ, ὡς καὶ τὸ σιμαλίζεσθαι, δείχνω πρός τινα τὸν γρόθον μου, καταφρονῶντας καὶ ὑβρίζοντας· δηλοῖ δὲ καὶ εἶδος αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας, ἰδὲ καταδακτυλίζω.

Δακτυλικός, ή, όν· καὶ »δακτυλικῶς«, ἐπίρρ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ δάκτυλα, ὡς »δακτυλικὸς αὐλός«, καὶ »δακτυλικὸν ὄργανον«, παρ' Ἀθην. αὐλός, ἢ ὄργανον, τὸ ὁποῖον παίζουσι μὲ τὰ δάκτυλα· καὶ »ψῆφος δακτυλική«, μία πέτρα διὰ τὸν δάκτυλον, ἤτοι διὰ δακτυλίδι. 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ συγκείμενος ἐκ δακτύλων στίχος. 3) δακτυλικὴ ἔμπλαστρος, χρησίμη διὰ τὸν πρωκτόν, Ἀέτ. 14, 2.

***Δακτυλικῶς,** Ἐπίρρ. Κατὰ τὸν δακτυλικὸν ἀριθμόν, ῥυθμόν, Εὐσταθ. Ἰλ. σ. 11, 25.

Δακτυλιογλυφία, ίας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ δακτυλιογλύφου, Πλάτ. Ἀλκιβ. Ι. σ. 128.

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, ἡ (γλύφω, δακτύλιον). Ὁποῖος κόπτει ἢ σκαλίζει ταῖς πέτραις εἰς τὰ δακτυλίδια, ἢ σκαλίζει ὀπίσω εἰς τὰ δακτυλίδια βοῦλλαις, κ. τ. λ. Διογέν. Λαέρ. εἰς Σόλ.

Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ (θήκη). Συλλογὴ ἀπὸ δακτυλίδια σκαλισμένα μὲ βοῦλλας, ἢ ἀπὸ κομμέναις ἐπὶ τούτῳ πέτραις. 2) ἡ θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν βάνουν τὰ δακτυλίδια, Πλίνιος, Γ. 1.

***Δακτύλιον,** τό. Ἡ Σκαμμωνία, εἶδος φυτοῦ, σφοδρὰν κάθαρσιν κινοῦν, Διοσκ. Νοθ. 474.

***Δακτυλιοποιός,** ὁ. Ὁποῖος κάμνει δακτυλίδια.

Δακτύλιος, ου, ὁ. Δακτυλίδι· κυρίως δὲ τὸ ἔχον βοῦλλαν (Πλάτ. Πολ. Κ.)· ὅθεν ἐν γένει, καθετὶ στρογγυλὸν ὡς τὸ δακτυλίδι, οἷον χαλκάς, στεφάνι, κ. τ. λ. »Τρητοὶ δακτύλιοι«, στρογγυλὰ τρυπημένοι λίθοι εἰς τὸν λιμένα διὰ νὰ διαπερῶσι τὰ ἀπόγεια σχοινία καὶ οὕτω δένωσι τὰ πλοῖα. 2) ἡ τρύπα τοῦ πρωκτοῦ· ὅθεν, »πρόπτωσις δακτυλίου«, ὅταν εὐγαίνῃ ὁ κῶλος· ὅθεν καὶ παρὰ Λουκ. Δημοῦν. 17. »Ἀπιθι, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε· τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας.«

Δακτυλιουργός, οῦ, ὁ (ἔργω). Ὁποῖος κατασκευάζει τὰ δακτυλίδια μὲ βοῦλλαις.

Δακτυλίς, ίδος, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ δακτυλιαῖος. »Δακτυλὶς σταφυλή«, σταφύλι χονδρόν, ἢ μακρύ, ὅσον ὁ δάκτυλος, Πλίνιος, 14, 3, 4.

Δακτυλῖτις, ιδος, ἡ· (θηλ. τοῦ »δακτυλίτης«, ὁ, = δακτυλοειδής, ὅμοιος μὲ τὸ δάκτυλον) λέγεται φυτόν τι, dactylitis. Ὁ Διοσκορ. Γ. τὴν μακρὰν Ἀριστολοχίαν λέγει.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ. Λέγεται τὸ δάκτυλον, εἰς τὸ ὁποῖον βάνουν τὸ δακτυλίδι, τὸ σιμωτινὸν τοῦ μικροῦ.

***Δακτυλιωτός,** ή, όν. Προμηθευμένος μὲ δακτυλίδι.

***Δακτυλοδεικτεί,** ἐπίρρ. Δειχμένος μὲ τὸ δάκτυλον, ἢ ὥστε νὰ δεικνύηται μὲ τὸν δάκτυλον.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ. Δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον, ἢ σημαδεύω, Δημοσθ. ἐκ τοῦ

Δακτυλοδείκτης, ου, ὁ (δείκνυμι). Ὁποῖος δείχνει τι ἢ σημειοῖ μὲ τὸν δάκτυλον, Πολυδ.

Δακτυλόδεικτος, ου, ὁ, ἡ. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δείχνουσι, σημειώνουσι μὲ τὸ δάκτυλον, ἑπομ. περίφημος, θαυμαστός, ἐπίσημος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1343. Ὁ δὲ Στράβων Γ. σελ. 720. ἀνέγνωσε τοῦτο κατὰ τὴν τοῦ Ἰακώβου Ἀνάγνωσ. »δακτυλόθικτον μέλος«, ὅ ἐστι κρότος, ἦχος, βοή, ἡ διεγειρομένη διὰ τῆς ἐγγίξεως τῶν δακτύλων εἰς τοὺς βόμβυκας (εἶδος αὐλοῦ)· ἐκ τοῦ

Δακτυλοδειξία, ίας, ἡ. Τὸ δείξιμον μὲ τὸ δάκτυλον, Κύριλλ.

Δακτυλοδόχμη, ης, ἡ (δοχμή). Τὸ πλάτος τεσσάρων δακτύλων, ἄλλως παλαιστή, καὶ δῶρον, Πολυδ. Β, 157.

Δακτυλοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ δάκτυλον, ἔχων εἶδος δακτύλου.

Δακτυλόθικτος, ὁ, ἡ. Ζήτ. Δακτυλόδεικτος.

Δακτυλοκαμψόδυνος, ου, ὁ, ἡ (κάμπτω, ὀδύνη). Ὁ κάμπτων τὰ δάκτυλα ἀπὸ τοὺς πόνους, Ἐπιγρ. Ἀθ. 437. »Τέρπε δανειζόμενος τὴν τὴν φρένα· τοῖς δὲ δανεισταῖς κάλλιπε τὴν ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον«, ἤτοι ἄφες εἰς τοὺς δανειστὰς τοὺς γινομένους μὲ τὸ λύγισμα τῶν δακτύλων φροντιστικούς, ὑπερακριβεῖς λογαριασμούς.

***Δάκτυλον,** τό, = δάκτυλος, Νόννος.

Δάκτυλος, ου, ὁ. Τὸ δάκτυλον, δάχτυλον, Πλούταρχ. »Ἐπὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν«. (Ἀπὸ Θεοκρ. εὑρίσκεται καὶ ποιητ. πληθ. τὰ δάκτυλα, τοῦ ὁποίου ὁ Νόννος ἔκαμε καὶ ἑνικόν, τὸ δάκτυλον)· σπανίως δηλοῖ ὁ δάκτυλος τοῦ ποδός, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 255. Ἀριστ. Ἱππ. 881. ἔτι δὲ καὶ = πόσθη. 2) ὁ χουρμᾶς, φοινικοβάλανος. Διοσκορ. 3) εἶδος μέτρου εἰς τὴν Μετρικήν, συγκείμενον ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν συλλαβῶν. 4) ὄνομα φυτοῦ, ὁ καὶ, κρωσσόπους λέγεται, Πλίν. 24. 19. 5) ὄνομα ὀστρακοδέρματος, Pholas, Λινν. 6) τὸ μικρότατον Ἑλληνικὸν μέτρον μήκους, κόνδυλος· καὶ μεταφ. ἐπὶ βραχυτάτου χρόνου, ὡς, δάκτυλος ἡμέρα, Θεόκ. Οἱ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, »Δάκτυλοι Ἰδαῖοι« ἐλέγοντο, διὰ τὸ ἰσάριθμοι γεγονέναι τοῖς τῆς χειρὸς δακτύλοις· ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων πραγμάτων· »Αἴρειν τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους«, Ἀριστοτ. καὶ Δίων Χρυσόστ. ΠΑ. σελ. 22. Παράγ. ἐκ τοῦ δείκνυμι, δείκτυλος, δι' αὐτῶν γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται. (Ἡ λέξις ἐστὶ Μαθηματική.)

***Δακτυλότευκτος,** ὁ, ἡ (τεύχω). Καμωμένος μὲ τὰ δάκτυλα, ὡς, μέλος, Αἰσχ.

Δακτυλότριπτος, ου, ὁ, ἡ (τρίβω). Τριμμένος μὲ τὰ δάκτυλα, π. χ. ἄτρακτον, Ἀνθ. Παλ. 6, 247.

Δακτυλωτός, ή, όν (δακτυλόω). Σχηματισμένος κατὰ δάκτυλον, Ἀθήν. 11. ὅθεν »Δακτυλωτὸν ποτήριον«, τὸ κοιλότητας οἷον δακτύλων ἔχον ἔνδοθεν, ἢ χερούλια δύο διὰ νὰ χωρῶσι τὰ δάκτυλα.

Δαλέομαι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ δηλέομαι.

Δαλερός, ά, όν (δαλός). Καυστηρός, ζεστός, θερμός, Πλούταρχ. Ἠθικ. ἀμφίβολον μέντοι. Ὁ δὲ Ἡσύχ. δαερός, καὶ δαηρός, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχει.

Δαλίον, ίου, τό. Ὑποκορ. τοῦ δαλός, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 959. ἔνθα ἄλλοι δᾳδίον ἀναγινώσκουσι.

***Δαλιόχος,** ὁ, = μοιχός — λιοχεῖν, ταυτ. κακῶς συνεῖναι, ἢ μοιχεύειν, Ἡσύχ.

Δαλίς, ίδος, ἡ, = τάλις, μεμνηστευμένη, Ἡσύχ. Ζήτ. Τάλις.

Δαλίφρων, Δωρικ. Ζήτ. Δηλίφρων.

***Δάλλω,** ἐκ τοῦ δάω, πλήττω, κτυπῶ, ἢ καίω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. κακουργέω· ὡς τὸ ἐκ τοῦ ἀορ. β. ἔδηλα παραγόμ. δηλέω καὶ Δωρ. δαλέω, ομαι· ὅθεν, δαλής, κακοῦργος· ἀδαλής, ὑγιής· δυσδήλης, ἢ δυσδηλής, κακοῦργος· δαλίς, φρενοδαλίς, ἀντὶ φρενοβλαβής· δάλα, λύμη κτ.

***Δαλματική.** Ἱερατικὴ στολὴ τῶν ἱερέων, Ἐκκλ. Συγγρ.

Δαλός, οῦ, ὁ (δαίω, οἱονεὶ δαιελός), καὶ δαυλὸς Ἰωνικῶς καὶ Αἰολικῶς, Ἀττικῶς δὲ καὶ δαελός, καὶ Λακωνικῶς δαβελὸς ἐλέγετο. Δαυλός, δαυλί, ξύλον καιόμενον, ἢ ἡμίκαυστον, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 488. »Ὡς δ' ὅτε δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ«· ὕστερώτ. καὶ λαμπάς, φανός, στημένον ἔξω πυρὸς σημεῖον, Jac. Ἐπ. Ἀδ. 372. 2) κατάξηρος γέρων, ὡς ὁ δαυλός, Jac. Mel. 49. Ἰδὲ καὶ Δαλώ. 3) καὶ οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ διαθέοντες ἀστέρες δαλοὶ λέγονται, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1, 4.

Δαλώ, καὶ, Δαλλώ, ἡ. Ὑπερήλιξ, πρεσβυτέρα, ἔξωρος παρθένος, ἢ γυνή, παρ' Ἡσυχίῳ. Φαίνεται, ὅτι εἶναι μεταφορικὴ ἔκφρασις ἐκ τοῦ δαλός, δαυλί, τῆς ὁποίας εὑρίσκονται ἴχνη ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ τῶν Ἐπιγραμ. ὡς παρὰ Μαλεάγρ. 49. »Οὐκέτι μοι Θήρων γράφεται καλός, οὐδὲ πυραυγής πρίν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλός«, Ἀπολλόδοτος.«

Δαμάζω, Μ. άσω· τὸ αὐτὸ καὶ δαμάω, καὶ δάμνημι, Ἀπολλών. Κ. 786. Ζήτ. ταῦτα. (μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, Μαθημ. τύπος.) Παθ. Δαμάζομαι, καταδαμάζομαι, καταταπεινόνομαι, ὑποτάττομαι· ὅθεν »καταδαμασμένος ἵππος, πῶλος«, ὁ ὑποχείριος, οὗ τὸ ἐναντίον, ἀδάμαστος.

***Δαμαῖος,** ὁ, πατρ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 96. Πιθανῶς ἐκ τοῦ δαμάω, ὁ δαμάζων.

***Δαμαλείδιον,** τό, ὑποκορ. τοῦ δαμάλη, δάμαλις.

Δαμάλη, ης, ἡ, = δάμαλις, παρὰ Θεοκρί-

Εἰδυλ. ΚΖ΄, 7. καὶ Ἀθην. Ι΄. σελ. 413. Ἡ δάμαλις, νέα ἀγελάδα, μουσκάρα, δαμαλίδα· καὶ τὸ μουσκαράκι, δαμάλι, νέον βοΐδιον. Λατ. Juvenca. 2) νέα κορασίς, γυνή, ποιητ.

Δαμαλήβοτος, ὁ, ἡ (βόσκω). Βοσκημένος ἀπὸ τὰς δαμάλας, ἀπὸ τὰ νέα βόδια, Ἀνάλεκτ. Α΄. 230. »..δαμαλήβοτον αὔραισιν.

Δαμάλης, ου, ὁ (δαμάω). Ὁ δαμάζων, νικῶν, ὑπερισχύων, Ἀνακρ. Παρὰ Δίων. Χρυσ. τ. ά. σ. 94. »Δαμάλης Ἔρωτα, ἀντὶ τοῦ δαματίβροτος. Ζήτ. τοῦτο. 2) νέος ταῦρος, Ἀμμων. Σ. 39. Θωμ. Μ. σελ. 193. ἐκ τούτου τὸ θηλ. δάμαλις.

Δαμαληφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν), ἐπίθ. Ἡρακλέους, ὃς καὶ ταυροφάγος λέγεται, Ἀνθολ. Ἐκηρ.

Δαμαλίζω, Μ. ίσω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δαμάζω, δαμάω, Πινδ. Πυθ. 5, 163. καὶ 1138. »Ἡ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν ἐννυχοι πάραγον κοῖται· καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 231. ὅθεν κατεμαλίζειν χρόνοισι, χύνω τὸν καιρόν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ δαμάλλω ἔχει, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ δαρδάπτω, ἐκ τοῦ δαμάω, δαμαλός, δαμάλη, δάμαλις, δαμάλλω, δαμαλίζω. Ἐκ δὲ τοῦ σχηματ. δαμαλάω παράγονται δαμάλης καὶ δάμνιον. (ἢ ἀμέσως ἐκ τοῦ δάμαλις παραγομένη, κατά τινας, σημασία, εἶμαι εὔθυμος, ἄσωτος, μοιχηδὸν νεανιεύομαι, ἔστι δίχα παραδείγματος.)

Δάμαλις, εως, ἡ (δαμάω). Δαμάλη, νέα ἀγελάδα, δαμαλίδα. Πρβ. δαμάλης. 2) ὡς μόσχος καὶ πῶλος, κατὰ κλητος νέου, κοράσιον, νέα γυνή, ποιητ. ἰδὲ Ὁρατ. ἔπη 2, 5. λέγεται καί, δαμάλη, ἡ.

Δαμαλίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ὠνομάσθη νῦν ἡ ἐκ τῆς ἀγελάδος ὕλη, ἡ πρὸς φυλλάττειν τῆς εὐλογιᾶς ἐπιτηδεία, Vaccina.

Δαμαλοπόδια, τά (πούς, δάμαλις). Παρ' Ἀλεξάνδρ. Τραλλ. Ζ΄. σελ. 352. τὰ ποδάρια τοῦ δαμαλίου.

Δάμαλος, ου, ὁ. Τὸ μουσκάρι, δαμάλι, τὸ νέον ἀροτικὸν βόδι, Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. Α΄. 23. ὡς καὶ πῶλος, ἡ· ἡ νέα κόρη (κορίτσι).

Δάμαρ, αρτος, ἡ (δαμάω). Ἡ σύζυγος, Ὁμ. κυρίως, ἡ ὑπανδρευμένη καὶ δεδαμασμένη γυναῖκα, ἡ ὑποκάτω τοῦ ἀνδρός, καθὼς τὸ βόδι εἰς τὸν ζυγόν, Ἰλ. Γ, 232. οὗ τὸ ἐναντίον, παδμής, ἡ ἀδάμαστος, ἡ ἀνύπανδρος, παρθένος, ἡ μὴ γνωρίσασα ἄνδρα.

* **Δαμαρτίς**, ίδος, ἡ, = δάμαρ. Σύζυγος.

* **Δαμάσδω**, Δωρ. ἀντὶ δαμάζω.

Δαμασίβροτος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δαμασίμβροτος, ποιητ. (βροτός). Ὁ καταδαμάζων καὶ ταπεινόνων τοὺς ἀνθρώπους· φονεύς, νικητής. »Δαμασίμβροτος αἰχμάν, Πινδ. Ὀλ. 9, 85. καὶ »Δαμασίμβροτος Σπάρτα (Σιμωνίδ.); ἡ διδάσκουσα τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸ νὰ ὑπακούωσι, νὰ πείθωνται, ὡς ἄλλοι ἑρμηνεύουσι.

* **Δαμασίμβροτος**, ὁ, ἡ, = δαμασίβροτος.

* **Δαμάσιππος**, ὁ, ἡ. Ὁ καταδαμάζων τοὺς ἵππους, ὡς, Παλλάς, Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 964.

Δάμασις, εως, ἡ. Ἡ καταδάμασις, ταπείνωσις, νίκη, βία εἰς τὸ νὰ ὑποταχθῇ τινας· γύμνασις, μάθησις, καθὼς δηλ. μανθάνουν τὰ ἄλογα, τὰ βόδια, τὰ σκυλιά, κ. τ. λ. εἰς τὸ νὰ καβαλικεύωνται, νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν ζυγόν.

Δαμασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 75. ἐπὶ χρυσοῦ, ὁ καταδαμάζων, κυριεύων, καταβάλλων τὴν καρδίαν, ἢ τὸ φρόνημα, θέλγων τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου (◡◡◡–)

Δαμασίφως, ωτος, ὁ, ἡ (φώς). Σιμωνίδ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ὁμήρου, Ἰλ. Ω, 5 ἀντὶ τοῦ, δαματίβροτος, ποιητ. ἐπὶ τοῦ ὕπνου, ὃν ὁ Ὁμ. πανδαμάτωρ καλεῖ.

* **Δαμασμός**, ὁ. Ὁ καταδαμασμός, ὡς, δαμασμὸς τοῦ νοήματος.

* **Δαμαστήρ**, ῆρος, ὁ. Ὁ νικητής, νικῶν, καταδαμαστής.

Δαμαστήριος, ίου, ὁ, ἡ (δαμαστήρ). Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν, ταπεινόνειν, βιάζειν εἰς ὑπακοήν, ἢ νικᾶν. Οὐδέτ. τὸ δαμαστήριον, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δαμάζουσι καὶ ὄργανον, ἢ μέσον, δι' οὗ δαμάζουσι διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τις τί.

* **Δαμαστής**, οῦ, ὁ. Ὅστις καταδαμάζει.

* **Δαμαστικός**, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ δαμάζειν, Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 244.

* **Δαμαστός**, ή, όν. Δαμασμένος, Γλωσσ.

* **Δαμάστρια**, ἡ· θηλ. τοῦ δαμαστής.

Δαματώνιον, τό. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον καὶ βάλιγμα καλεῖται, Ἡσύχ. Πρβ. Plin. h. n. 25, 10.

Δαμάτειρα, ἡ. Ἐκ τοῦ δαματὴρ ὀρθῶς ἀντὶ τοῦ δμήτειρα, καὶ δμητήρ. Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 313. »Πλούτου δαμάτειρα, Ἐπίγραμ. Λουκιαν. εἰς Πελάγρ.

* **Δάματερ**, ὦ Δάματερ, Δωρ. Κλητ. τοῦ Δημήτηρ· ἔτι δὲ παρ' Ἀττ. ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. (– – ◡)

* **Δαματήρ**, ῆρος, ὁ, = δαμαστήρ. (◡◡–)

Δαμάτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ἀντί, δαματήρ, δαμαστής.

Δαμάω, Μ. δαμάσω (◡◡–), ποιητ. δαμάσσω, Ἀόρ. ά. ἐδάμασα, ασσα, Ἀόρ. β΄. ἔδαμον, Παρακ. δέδμηκα, καὶ παθητ. δέδμημαι, παθητ. Ἀόρ. ά. ἐδμήθην, β΄. ἐδάμην, καὶ Μετοχ. δμηθεὶς καὶ δαμείς.

1) Καταδαμάζω. Ὡς πρώτην καὶ πρωτότυπον σημασίαν ἐκλαμβάνουσι, δαμάζω, ἡμερόνω, μανθάνω, μανθάνω ἄγριον ζῶόν τι νὰ ὑπακούῃ εἰς ἐργασίαν τινά· καὶ κυρ. ἐπὶ βοδίων, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν, ζεύγω, διὰ νὰ ἐργάζωνται ἢ νὰ σύρωσιν ἁμάξια· αὕτη ὅμως ἡ σημασία εὑρηται παρ' Ὁμ. μόνον δίς, Ὀδ. Δ, 637. ἐπὶ ἀγρίων ἵππων, καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 655. ἐπὶ ἡμιόνων· ἔνθεν 2) καθυποβάλλω κοράσιον εἰς ἄνδρα, τὸ κάμνω νὰ κρέμαται ἀπὸ τοῦ ἀνδρός, οἰονεὶ καθυποβάλλω εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου, ἄρα ὑπανδρεύω μίαν κόρην, κάμνω αὐτὴν γυναῖκα, καὶ ἐκ τούτου ἡ δάμαρ, ἧ ἀντίθ. ἀδάμαστος, ἄδμής, ἡ παρθένος· παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, Ἰλ. Σ, 432. »Ἀνδρὶ μ' ἐδάμασσεν« καὶ ἴσως Ὀδ. Γ, 269. Παρὰ τοῖς Μεταγεν. πολλὰ μὲν συχνάκις οὕτω, συχνάκις δὲ καὶ ἁπλῶς, κοιμῶμαι μετ' αὐτῆς, συνουσιάζομαι φυσικῶς, χωρὶς ἀναφορᾶς εἰς γάμον, τὸν ὁποῖον καὶ δὲν ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις· ἄρα βιάζω μίαν κόρην, τὴν ὑποτάττω εἰς τὸ θέλημά μου. Παθητ. εἶμαι ὕπανδρος, ἐπὶ γυναικός. 3) καταδαμάζω, νικῶ. κυρ. ἐν πολέμῳ συχνότατα παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, μάλιστα ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἀντὶ τοῦ, φονεύω· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ διαρκεστάτης σχέσεως μεταξὺ δεσποτῶν καὶ ὑπηκόων, καθότι τοῦτο κατὰ τὸν ἡρωϊκὸν αἰῶνα συνείθιζε νὰ συμβαίνῃ διὰ βίας πολέμου, ἀντὶ τοῦ, δεσπόζω, ἐξουσιάζω, καὶ παθητ. ὑπείκεσθαι, ἐξουσιάζεσθαι, ὑπακούειν, Ἰλ. Γ, 183. Ὀδ. Γ, 304. ὑστερώτερον ἦν ἐν χρήσει συχνάκις καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποτάττω, ὑποχείριον ποιῶ, ἐξ οὗ δμώς κτλ. — Παθητ. ὑποτάσσομαι, εἶμαι ὑποταγμένος. Μεταφ. ἐπὶ ἀψύχων φυσικῶν δυνάμεων, ἢ ἐπὶ καταστάσεων, νεκρουσῶν τὰς δυνάμεις, π. χ. ἐπὶ κυμάτων θαλάσσης, ἐπὶ ψύχους, ὕπνου, καμάτου, Ὀδ. Ε, 454. Θ, 231. Ξ, 318. Ἰλ. Κ, 2. ἐπὶ οἴνου, Ὀδ. Ι, 454. 516. ἔνθα ὁ Μέσ. »δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ« καί, »ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἴνῳ« ἦν ἐν χρήσει· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δαρμῶν, Ὀδ. Σ, 54. καὶ ἐπὶ καταστάσεων διαθέσεως, ἐπὶ ἔρωτος, δειλίας, Ἰλ. Ζ, 74. Ξ, 316. 353. Ἐν τῷ παθητ. συντάττει ὁ Ὁμ. ὅτε μὲν »δαμῆναί τινι«, ὅτε δέ, ὑπό τινι. 4) καὶ ἀντὶ τοῦ δημιουργῶ, κτίζω. Ἰδοὺ δέ τινα παραδείγματα τῆς μεταφορικῆς σημασίας καταδαμάζω, καὶ ὑποτάττω. »Δεδαμασμένοι συμφορᾶις« (Ἰσοκρ. παρ' Ἀρχ.). »Τῇ τοῦ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται.« »Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον« (Ὀδ. Ξ, 318)· καὶ Ο, 6. »Δεδμημένος ὕπνῳ« καὶ ἀλλαχοῦ, »Δεδμημένος γήραϊ«. »Χθὼν μὲν δὴ καὶ πόντος ὑπὸ σκήπτροισι Φιλίππου δέδμηνται« (Ἀνθ. Παλ. 9, 518.). »Ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσαι« (Ἰλ. Π, 438). »Μὴ πόλις δαμασθῇ, ἤ, Εὖτε πόλις δαμασθῇ« (Αἰσχ. Ἑπτ. 338. 765). »Δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων« (Εὐριπ. Φοιν. 566). Ἡ ῥᾶ νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν (Ἰλ. Γ, 183)«, ἤτοι ὑποτεταγμένοι εἰσί. (Ἰσοδύναμοι εἰσὶν οἱ τύποι δαμάω, δάμνημι, δαμόω, δαμάζω, ὅθεν τὸ Λατ. domare, damnare, damnum.) Ὁ σχηματισμὸς δμάω εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ ἐν ταῖς δμῶς, δμωός, δμωή, δμωίς, αἵτινες σημαίνουσι τὸν ὑποτεταγμένον, ὑποδεδουλωμένον, δοῦλον, ἢ σκλάβον. Τὰς τοιαύτας σημασίας καὶ τοὺς σχηματισμοὺς εὑρήσεις πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ.)

* **Δαμείω**, ῃς, ῃ, ἐπ. ὑποτ. ἀόρ. β΄. παθητ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ δαμῶ, Ὁμ.

* **Δάμεν**, ἐπ. γ΄. πληθ. ἐνεστ. ἀόρ. β΄. παθητ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ ἐδάμησαν, Ὁμ.

* **Δαμήμεναι**, ἐπ. ἀπαρ. ἀόρ. β΄. παθ. τοῦ δαμάω, ἀντὶ δαμῆναι, Ἰλ.

* **Δαμνᾷ**, β΄. ἑνικ. ἐνεστ. παθητ. τοῦ δάμνημι, ἀντὶ δάμνασαι, Ἰλ. Ξ, 199.

* **Δαμνάω**, = δαμάω, Ὁμ. μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, Ὀδ. Λ, 221. Ἰλ. Ε, 391.

* **Δάμνημι**, = δαμάω, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 893 κτ., παρ' ᾧ (Ὀδ. Ξ, 488.) ἐν χρήσει καὶ τὸ παθητ. δάμναμαι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ· παθητικῶς δὲ ἔχει ἀεὶ ἐν Ἰλιάδι, ὡς Λ, 309 κτλ.

Δαμνήτης, ου, ὁ· = δαματήρ, ποιητ. καὶ θηλ. δαμνῆτις, ιδος, ἡ. παρ' Ἡσύχ. ἡ δαμάζουσα, ἡ τιμωρός.

Δάμνιον, τό. Οὕτως ἀνέγνωσαν μερικοὶ ἐν Ὀδ. Γ, 444. ἀντί, »δ' ἀμνίον« καὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, θῦμα, σφάγιον.

Δάμνιππος, ὁ, ἡ (ἵππος), ποιητ. Ὁ καταδαμάζων τοὺς ἵππους, Ὀρφ. Ἀργ. 738. ἀμφίβ.

Δαμόομαι, ἀντὶ δημοῦμαι.

* **Δαμόσιος**, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ δημόσιος, Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 5, 8.

* **Δαμόω**, ἐπ. ἀντὶ δαμάω, Ἰλ. Ζ, 368.

Δαμοῦχος, ὁ, ἡ, = δημοῦχος, Δωρ.

* **Δαμοφανής**, ὁ, ἡ. Ζήτει, περονητρίς. Τὸ ἱμάτιον, ὁ. ε. οὗ χωρὶς οὐκ ἔξεσ, φαίνεσθαι τῷ δήμῳ. Λάκωνες, Ἡσύχ.

* **Δαμώματα**, τά, = τὰ δημοσίᾳ ᾀδόμενα, Ἀριστ. Εἰρ. 798. ἐκ Στησιχ. λειψ. 40. Klein.

* **Δᾶν**, Δωρ. ἀντὶ δῆν, γῆν. »Οὐ δᾶν, ὀμνυμός, ὄχι μὰ τὴν γῆν, Θεοκρ. δ΄, 17.

Δαναΐδαι, ῶν, οἱ. Κυρίως ἐλέγοντο οἱ υἱοί, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δαναοῦ, ὅστις, σχεδὸν πρὸ Χριστοῦ 1500. ἔτη, μὲ Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος· ἐντεῦθεν καὶ οἱ Ἀργεῖοι λέγονται, οἱ ἐγκάτοικοι καὶ ὑπήκοοι τοῦ Ἄργους, καὶ οἱ Ἕλληνες. Ζήτ. παρ' Εὐσταθ. τὴν ἱστορίαν.

Δαναΐδες, αἱ· αἱ 50 θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, γνωσταὶ διὰ τὴν ἐν ᾅδου τιμωρίαν των.

Δανάκη, ης, ἡ. Περσικὸν μικρὸν νόμισμα, ὀλίγον τι περισσότερον τοῦ ὀβολοῦ. 2) τὸ διδόμενον νόμισμα εἰς τοὺς νεκροὺς πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος, Πολυδ. Θ΄. 32.

Δαναοί, οἱ. Ζήτ. Ἀχαιοί.

Δανδαίνω, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, ἀντὶ τοῦ ἀτενίζω, φροντίζω, μεριμνῶ, ἀτενίζω, ὅ ἐστι, μὲ ἀκίνητον καὶ ὀξὺ βλέμμα ἢ προσεκτικῶς, στοχάζομαι, κ. τ. λ. ὅθεν ἐνδανδαίνειν, ἀντὶ τοῦ ἐνατενίζω, κατατολμῶν, ὅ ἐστιν, ἀμετακινήτως, σταθερῶς ὁρμᾶν, ἢ θεωρεῖν κατά τινας.

Δανδαλίς, ίδος, ἡ. Παρὰ Πολυδ. ς΄. 76. καὶ 77. εἶδος πλακοῦντος (πίτας) ἀπὸ καβουρδισ-

μένον (ασφαλτωμένον) τριθέριστον ἄλευρι. Ὁ Ἡσύχ. δανδαλίς, καὶ δενδαλίς, ἔχει, καὶ διαφόρως τοῦτο ἑρμηνεύει· ὁ δὲ Νικόχαρις παρ' Ἀθην. σελ. 645. καὶ Ἐρατοσθ. Σχόλ. Ἀπολλ. Α'. 972. »Ἡ χερνῆτις ἐρίθος ἀφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος δενδαλίδας τεύχουσα καλὰς ἤειδεν Ἴουλον« καὶ ὁ Ἐτυμολ., ἐν Ἴουλος, δανδαλίτας, ἐκ τοῦ Δανδαλίδας, ἔχει.

Δανδάνω. Ζήτ. Δῆνος.

Δανειακός, ή, όν (δάνειον). Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος διὰ δάνεισμα, δάνειον. ἀμφ.

Δανειακῶς, ἐπίρ. Μὲ δανεικὸν τρόπον, Συντίπ. μ?. 36.

Δανείζω, Μ. είσω (δάνος). Δίδω χρήματα (ἄσπρα) δανεικά, μὲ τὸ διάφορον, καὶ γενικῶς, δίδω ἐμπροσθὰ τί τινι διὰ νὰ μοὶ τὸ ἐπιστρέψῃ πάλιν, Πλούτ. »Τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσιν«. Μέσως, δανείζομαι, λαμβάνω, παίρνω ἄσπρα μὲ τὸ διάφορον, παίρνω δανεικά, Ξενοφ. »Δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ« καὶ μεταφορικ. παρὰ Πλάτ. Πολ. Γ'. Ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ. Ἐκλαμβάνεται, δὲ τὸ δανείζομαι καὶ ἀντὶ τοῦ δανείζω. (Οἱ Μέλλ. δανειῶ καὶ δανειοῦμαι εἰσὶ βαρβαρισμοὶ, Σουΐδ. λέξ. θεριῶ, Basil. Γρηγ. Σ 174).

Δάνειον, τό. ὑπακουόμ. ἀργύριον, ἐκ τοῦ »Δάνειος« ἐπιθ. (δάνος). Τὸ μὲ διάφορον ληφθὲν ἢ δοσμένον ἀργύριον, τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν, ἢ ἐδόθησαν εἰς τὸ διάφορον, ἤτοι δανεικά, Πλάτ. (ε)

Δάνεισμα, ατος, τό (δανείζω). Τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν, ἢ ἐδόθησαν δανεικά, ἤτοι μὲ τὸ διάφορον. 2) τὸ δανείζεσθαι, ὡς παρὰ Θουκυδ. Α'. »Δάνεισμα ποιήσασθαι«.

Δανεισμός, οῦ, ὁ (δανείζω). Τὸ νὰ δανείζῃ, νὰ δίδῃ τις ἄσπρα μὲ τόκον, ἤτοι διάφορον, Πλάτ. »Δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα«.

Δανειστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος δανείζει, δίδει ἄσπρα μὲ τὸ διάφορον. καὶ ἁπλῶς ὁ δανείζων τι.

Δανειστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς δάνεισμα, εἰς τὸ δανείζειν, Λουκιαν.

Δανείστρια, ἡ· τὸ θηλ. τοῦ δανειστής.

Δανίζω, Μ. ίσω, τύπος χείρων ἢ δανείζω, Ἀνθολ.

Δάνος, εος, τό. Δῶρον, χάρισμα, δόσιμον, πᾶν ὅ,τι δίδεται, Εὐφορίων, »— — — τὸ ῥά οἱ δάνος ὤπασεν Ἑστιάρχης«. Κυρίως λέγεται τὸ δάνειον, τὰ ἄσπρα, ὅσα δίδονται μὲ τὸ διάφορον. Παρὰ δὲ Μακεδόσι, κατὰ τὸν Πλούταρχ. Νομ., ποιητ. ἐλέγετο καὶ ὁ θάνατος· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. δανῶ, ἀντὶ τοῦ, κακοποιῶ, κτείνω. (υυ)

Δανός, ή, όν (δαίω). Ξηρὸς ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν καὶ εἰς καῦσιν χρήσιμος, Ὀδ. Ο, 322. »Ξύλα δανὰ κεάσσαι«, σχίσαι δηλ. τὰ εἰς τὸ καίεσθαι ἐπιτήδεια, τουτέστι ξηρὰ ξύλα.

Δάξ, ἐπίρ. (δάκνω, ὀδάξ). Δαγκάζων μὲ τὰ ὀδόντια, ὡς γνύξ, πύξ, λάξ, Ὀππιαν. Ἀλ. 4, 60. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α, Σελ. 249. Πρβ. Ἰακ. Ἀνθ. Π. Σ. 235. ὅθεν

*Δαξασμός, ὁ, = ὀδαγμός, ὀδαξησμός. Κνησμός, φαγοῦρα, Τιμ. Λοκρ. σ. 103.

Δάομαι. Καίομαι. Ζήτ. Δάω.

Δάος, εος, τό· καὶ δαός, ὁ (δαίω), = δαΐς, δαλός. Δᾴς, λαμπάς, φῶς, φανάρι, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 677. καὶ μάλιστα Ὀδ. Δ, 300. »Δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι«. (υυ) 2) κύριον ὄνομα ἑνὸς σκλάβου (— — Ηοτ. n. p. 236).

Δαπανάω, ῶ, Μ ήσω. Ἐξοδεύω τι εἰς τι, ἤ, ἀμφί τι, καί, τινί· ὁμοίως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν δαπανᾶσθαι, Πλάτ. Νομ. 8, 3. Σ. 548. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Η'. »Τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεούς, καὶ εἰς φίλους, καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστίν« καὶ Δημοσθ. »Δαπανᾶν τὴν οὐσίαν«. ὅθεν καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐκλαμβάνεται, ὅ ἐστι λαμπράζειν καὶ ἀπλήστως καὶ πολλὰ καταξοδεύειν, ἢ φθείρειν, ἀφανίζειν, κ. τ. λ. ὡς Θουκυδ. »Δαπανᾶν τὴν πόλιν«, ἤγουν φθείρειν τὴν πόλιν διὰ τῶν μεγάλων ἐξόδων. Δαπανώτατα ἐν τῷ μέσῳ, ὡς παρὰ Δημ. Ὀλυνθ. α'. σελ. 17. »Ὅτε δεδαπάνησθε εἰς τὸν πόλεμον«. καὶ Ἀνδοκ. σελ. 33, 20. »Οἱ μεγάλα δαπανώμενοι πολλῶν δεόμενοι«. Ζήτ. καὶ εν τῷ, ἐξαναλίσκω. Παθητ. δαπανάομαι, ῶμαι, τὸ αὐτό, καταναλίσκομαι· ἐξοδεύομαι, φθείρομαι, ὡς παρὰ Λυσίᾳ, »Τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος« ὅθεν ὁ Ἀττικὸς Παρακείμ. Δεδαπάνημαι, Μέσ. παρ' Ἰσοκράτ. ἐκ τοῦ

Δαπάνη, ης, ἡ (δάπτω). Τὸ ἔξοδον, ἐξόδευμα, Ἡσιόδ. Ἔ. 721. καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἄνευ ἀνάγκης καὶ ἀνωφελῶς ἐξόδευσις τινος πράγματος, καταναλωσις, διασπάθησις, ἔξοδον μεγάλον. καὶ παρ' Αἰσχίν. »Ἡ ἐν τῇ φύσει δαπάνη«, ἡ φυσικὴ κλίσις εἰς ἀσωτίαν, εἰς τὸ ἐξοδιάζειν. »Δαπάνη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου«, Θουκυδ. α', 129. καὶ »Ἐφήμερος δαπάνη«, τὰ καθημερινὰ ἔξοδα, Πλούταρχ. Περικλ. 2) μέσα, δι' ὧν ἀπαντῶνται τὰ ἔξοδα. (υυ—)

*Δαπάνημα, ατος, τό· τὸ αὐτὸ καὶ δαπάνη, Ξενοφ Κ. Π. 8, 1, 3. »Δαπανημάτων δεσπόσεια«.

Δαπανηρός, ά, όν· καὶ »δαπανηρῶς«, ἐπίρ. Ἐξοδευτής, ἐνεργητ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ τινες ἤτοι ἀγαπῶσι νὰ ἐξοδεύωσιν, ἢ κατὰ πολλὰ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξοδεύουσιν, Ἀπομ. Ἀριστοτ. Ἠθ. καὶ Ξενοφ. 2) παθητικ. ἐπὶ πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου γίνονται πολλὰ ἔξοδα, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ, χρειάζεται πολλὰ ἔξοδα, πολυέξοδον, πολυδάπανον, πολύτιμον, ὡς παρὰ Δημοσθ. »Δαπανηρὸς πόλεμος«, πολυέξοδος.

*Δαπάνησις, εως, ἡ. Ἡ ἐξόδευσις· καὶ τὸ φθείρειν, ἀφανίζειν· καὶ τὰ ἔξοδα.

*Δαπανητής, οῦ, ὁ. Ἐξοδευτής, Ἐτ. Μ.

Δαπανητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἀπαιτῶν δαπάνην καὶ ἔξοδα· καὶ ὁ ἐξοδεύων πολλά, κακοξοδευτής, ἄσωτος, Σχόλ. Λυκόφρ. 214. 2) ἔχων δύναμιν τοῦ καταναλίσκειν, φθείρειν, ἀφανίζειν· ἀφαιρῶν, ὑστερῶν, ὡς, τὸ πῦρ δαπ. τοῦ ὕδατος. Ἐπίρρ. δαπανητικῶς.

Δάπανος, ου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ δαπανητικός. Παρὰ Θουκ. ε'. 10. »Ἐλπὶς δάπανος«, ἀντὶ τοῦ δαπανητική, ἐξοδευτική, προξενοῦσα ἔξοδα, καὶ »δάπανος ὑγρῶν«, (Ἀθήν.) ἀντί, ἡ ἐξοδεύουσα, ξηραντική, ἀφαιροῦσα τὰ ὑγρὰ δύναμις τῆς πικρότητος.

Δάπεδον, ου, τό (παρὰ τὸ γήπεδον, Δωρ. καὶ κατὰ τὸν Doederl. ἐκ τοῦ διάπεδον, Πρβ. ζάφοινος, ἔμπεδος). Τὸ ἔδαφος, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, τὸ ἐπίπεδον, ἡ γῆ, τόπος, Ὀδ. Λ, 577. συνήθ. τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου, ὅπερ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Ἡρωϊκῷ αἰῶνι εὑρίσκεται πολλάκις τεχνικῶς πεποικιλμένον, μάλιστα δὲ καὶ χρυσωμένον, Ὁμ. κυρ. δὲ ἐν Ὀδ. ἄλλως ἔδαφος, Πρβ. ταπεινός. Ἐν Ἰλ. Δ, 2. »Χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ«, ἐν τῷ χρυσῷ ἐδάφει τῶν θεῶν, σημαίνει τὸ ἐδάφελον τῆς ἄνω χώρας. (—υυ ἐκτ. καὶ υυ, Ἀττ. τὸ τελευταῖον ἀμφ. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 324. καὶ Boeckh. v. l. Πινδ. Νεμ. 7, 83, οἵτινες πανταχοῦ ζάπεδον γράφουσιν, ἔνθα ἡ πρώτη συλλαβὴ πρέπει νὰ ᾖναι μακρά) Σημειωτέον δέ, ὅτι ἡ λέξις δάπεδον ἔχει δύο καθ' αὐτὸ σημασίας καὶ δηλοῖ α'. ἕνα τόπον πλησίον οἰκημάτων ἀνοικτὸν καὶ ἐλεύθερον, ἐμπλεὸν εἰς διατριβὴν (ὕπαιθρον), καὶ β'. τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδὸν (ὑπορόφιον καὶ ὑπόστεγον), ἤγουν τὸ ἔδαφος τοῦ οἴκου, μιᾶς οἰκίας.

Δαπίδιον, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ ἐπομένου.

Δάπις, ιδος, ἡ, = τάπης. Τὸ σκέπασμα, στρώσιμον τοῦ ἐδάφους, ὁ τάπης, τὸ κιλίμι, πεύκας, παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι. Λέξις Ἀττική. Ἰταλ. tappeto. Συγγεν. τῷ δάπεδον. (ε)

Δάπτης, ου, ὁ (δάπτω). Φαγάς, ὁ τρώγων, κατατρώγων, ῥοκανίζων, καταξεσχίζων. Παρὰ Λυκόφρ. 1403. »Δάπται«, αἱ μυῖαι, αἱ δαγκάνουσαι, ῥουφάνουσαι τὸ αἷμα.

Δάπτρια, ἡ. Θηλ. τοῦ δάπτης.

Δάπτριος, ίου, ὁ, ἡ (ἀντὶ δακτήριος). Ὁ τρώγων, κατατρώγων, Ἐπιγραμμ. δαγκάνων, τρώγων, ὅθεν »δάπτρια νοῦσος«, (Γρηγ. Ναζ.) ἡ κατατρώγουσα.

Δάπτω, Μ. ψω (καὶ κατὰ διπλ. δαρδάπτω). Κατασπαράττω, ξεσχίζω, τρώγω. ἰδιαιτ. ἐπὶ θηρίων, Ἰλ. Λ, 481· τροπ. ἐπὶ πυρός. Ἰλ. Ψ, 183. καὶ ἐπὶ δόρατος, ξεσχίζοντος τὸ σῶμα, Ἰλ. Ν, 831· ἐπὶ τῶν σχιζόντων τὰς παρειὰς διὰ λύπην, ὡς τὸ δρύπτω· ἐν γένει, φθείρω, καταστρέφω, ἀφανίζω· φονεύω· καὶ ἐπὶ κινημάτων διαθέσεως, ἐνοχλεῖν, βασανίζειν, κατατήκειν, Πινδ. Νεμ. 8, 40. Πρωτότυπον εἶναι τό, δάω, δαίω, δ. ε. μερίζω, μοιράζω, κόπτω εἰς τμήματα, ὅθεν δάπω, καὶ δάπτω, τὸ κατακερματίζω, καταξεσχίζω, κατακρεατόνω, κατατρώγω, ἀφανίζω. Καὶ τὸ δαπάνη, ἐκ τοῦ δάπω, δαπάω, δαπανός, δαπανή, ἐξ ὧν τὸ δαπανάω, καὶ ἐκ τοῦ δάπτω, Μ. δάψω, τὸ δαψιλής. Ἐκ τοῦ δάω, καὶ δαίω, παράγονται ἔτι, δαίς, καί, δαιτύς, ἡ· τὸ τραπέζι, τὸ συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον μοιράζεται τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον (portion, ἀκουάρι), καὶ ἡ ἐκ τῶν φαγητῶν σημασία, τρέφω, φιλεύω, καὶ τρώγω, τὸ δαίνω, δηλ. δαινύω, δαίνυμι, καὶ δαίνυμαι, καὶ ἐκ τοῦ δαίτη, ἡ· δαιτάω, δαιτάω (ὅθεν τὸ δαιτηλός, καὶ δαιταλέω, παρὰ Λυκόφρ.), δαιτύω, (ὅθεν δαιτύς, ἡ· καί, δαιτυμών) ἀνχρηστα. Ἐκ τοῦ δάπω, δάπτω, ὁ παθητ. παρακείμ. δέδαμμαι, δέδασαι, δέδαται, γίνεται τὸ δατός, δατέω, δατέομαι, (μερίζω), καὶ δαιτητής, ὁ μεριστής, μοιραστής. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ψ, 121. »Ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο«, ἐπὶ τῶν ἡμιόνων (μουλαρίων), τὰ ὁποῖα συντεταμένως ἔδευον, ἰδὲ δατέομαι. Τὸ δὲ παρὰ Νικάνδρῳ Ἀλεξιφ. 345. »Ὁππότε θηρονομαζόμενοι δατέωνται«, ἀντὶ τοῦ, τὸν τῶν θηρίων τόπον τὰ ὄρος μερίζωσιν, ἄλλοι δέ, ὀρθότερον, διὰ τοῦ, τὸν θῆρα κατατρώγουσιν, ἑρμηνεύουσι. Τὸ δὲ παρ' Ἡροδότῳ Β', 37. καὶ 66. »Δατέονται (τρώγουσι)«, καὶ πατέονται ἐν χειρογράφοις εὑρίσκεται. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει τὸν σχηματισμὸν δατύσσειν, ἀντὶ τοῦ Λαφύσσειν, ἐσθίειν. Ἐκ τοῦ δάω γίνεται ἔτι καὶ τὸ δάζω, καὶ δάσσω, μερίζω, ὡς καὶ τὸ δαΐζω, τὸ ὁποῖον παρὰ Ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει (ὡς τὸ δάω, δάπτω) ἀντὶ τοῦ ἁρπάζω, παίρνω βιαίως ἕνα κομμάτι, καταξεσχίζω, κατακόπτω, χτυπῶ, δηλ. κομμην, μὲ χαλκόν, καὶ ἄλλα κοπτικὰ ἐργαλεῖα· ἢ καὶ ἄνευ τούτων, ἀντὶ τοῦ κατακόπτω, σχίζω, καταξεσχίζω, κατατουβλίζω, πληγόνω, φονεύω, θανατόνω.

Δάρατος, ου, ὁ. Ἐλέγετο τὸ ψωμὶ τῆς Θεσσαλίας, ἄρτος Θεσσαλικός, ἄζυμος ἄρτος, Ἀθήν. Γ'. σελ. 114. καὶ 110.

Δαρδάπτω, τὸ αὐτὸ καὶ δάπτω, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, Ἰλ. Λ, 479 καὶ τροπ. χρήματα, κτήματα δαρδάπτουσιν, Ὀδ. Η, 325. Ξ, 92.

Δαρεικός, ὁ. Ἐλέγετο Περσικὸν χρυσοῦν νόμισμα μὲ εἰκόνα τοξότου (φλουρί), τὸ ὁποῖον ἄξιζεν εἴκοσι δραχμὰς ἀργυρᾶς τῆς Ἀττικῆς (ὀλίγον τι ὑπὲρ τὰ 4 τάλληρα Σαξονίας), ἀπὸ τῶν ὁποίων αἱ πέντε ἔκαμνον μίαν Μνᾶν, καὶ οἱ τριακόσιοι ἓν τάλαντον· ὀνομάσθη δὲ οὕτω κατὰ τινα Δαρεῖον παλαιότερον τοῦ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρός.

Δαρειογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὁ ἀπὸ τὸν Δαρεῖον γεννημένος, καταγόμενος, Αἰσχύλ. Περσ. 6, 146.

*Δαρήσομαι, παθητ. β'. Μέλλ. τοῦ δέρω.

Δαρθάνω, Μ. δαρθήσομαι, Παρακ. δεδάρθηκα, Ἀόρ. β'. ἔδαρθον, ποιητ. ἔδραθον. Ἀποκοιμοῦμαι, κοιμοῦμαι, Ὀδ. Υ, 143. »Ἔδραθ' ἐνὶ προδόμῳ«. Ὅθεν τὸ σύνθετον καταδεδαρθηκώς, Πλάτ. Συμπ. 34., Ἐκ τοῦ ἀχρ. δαρθέω, δάρθω, ὅθεν τὸ

δράθω, καὶ δρήθω, ἀντὶ τοῦ δέρθω, ὡς τὸ πέρθω, ἔπαρθον, πράθω, δέρκω, ἔδρακον, δράκω, πέρδω, ἔπαρδον, πράδω. Πρωτότυπον λοιπὸν εἶναι τὸ δέρδω, Παρακείμ. δέδορδα, δέδορμαι. (Αναμφιβόλως ἡ ἐτυμολογία ἔγινε καθ' ὁμοίωσιν τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον συνειθίζουσι νὰ κάμνωσιν οἱ ῥοχαλίζοντες. Τὰ δὲ ἄλλα, εὐχρηστότερον τὸ σύνθετον καταδαρθάνω.)

Δαρόβιος, ὁ, ἡ, Δωρ., = δηρόβιος. Ὁ μακρόβιος, ὅποιος ζῇ πολὺν καιρὸν, Αἰσχύλ. Θηβ. 524.

Δαρός, ά, όν, Δωρικ. ἀντὶ δηρός· καὶ παρ' Ἀττ.

Δάρσις, εως, ἡ (δέρω). Τὸ γδάρσιμον, τὸ ἔκβαλμα τοῦ πετζιοῦ, δέρματος, Γαλ. τ. ά. σ. 139 = 2, 349.

Δαρτός, ή, όν (δέρω). Γδαρμένος, ἐκβαλμένος τοῦ δέρματος, ἀφῃρημένος τῆς δορᾶς· δυνατὸς, ἄξιος νὰ γδαρθῇ. 2) δαρτὰ, τὰ· λέγονται ἐκεῖνα τὰ εἴδη ψαρίων, τὰ ὁποῖα, ὅταν μαγειρεύωσι, γδέρνουσι, καθὼς τὰς ῥίνας, καὶ τ. λ. Ἀθήν. η.

Δᾴς, δᾳδός, ἡ, κατ' Ἀττ. συναίρ. ἀντὶ τοῦ δαΐς (δαίω). Κυρίως λέγεται ἡ πίτυς, ἡ κουκουναριά, τὸ τζάμι, τὸ ὁποῖον ἔχει ῥητινῶδες καὶ καυστικὸν ξύλον, διὰ τοῦ ὁποίου κάμνουσι φάκλας, ὅθεν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ξύλου φάκλα, λαμπάδα, τὸ δαδὶ, Ξενοφ. Παιδ. Ζ'. 2) μία ἀσθένεια τῶν δένδρων, εἶδος ἐκροῆς ῥητίνης, ὅπερ ἐξ αἰτίας ταύτης ξηραίνονται. Ζήτ. Ἑλλάδος. Παρὰ δὲ Λουκιαν. εἰς Περεγρ. »Δᾷδες ἦσαν τὰ πολλὰ καὶ παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων ὡς ἀναφθείη τάχιστα«, ἀντὶ τοῦ, τὰ περισσότερα ξύλα τοῦ σωροῦ ἦταν ἀπὸ δαδὶ, καὶ παραγεμισμένος, ἤτοι στουπωμένος μεταξὺ μὲ φρύγανα. 3) τροπ. μέχρι τῆς δᾳδὸς καὶ κορωνίδα τοῦ βίου, ἀντὶ, ἕως οὗ ἀναφθῇ ἡ λαμπὰς τοῦ νεκροῦ, ἤγουν ἕως θανάτου, Πλούτ. 9, Σ. 152. Ἐκ τοῦ δαΐδα ἔστι τὸ Λατ. taeda.

*Δάσασθαι, ἀπαρ. ἀόρ. μέσ. τοῦ δαίω μετ' ἐνεργ. σημασίας, μερίζω, διανέμω, Ὁμ., ὅστις ἐξ αὐτοῦ ἔχει τὸ γ'. παρατ. δατέσκετο, Ἰλ. I, 333. καὶ τὸ ά. πληθ. εὐκτ. δασαίμεθα, Ὀδ. Τὸ δασεῖται ἔστι Δωρ. Μέλλ. ἀντὶ δάσεται.

Δασέως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ δασύς. Ἴδε τοῦτο.

Δάσκιλλος. Εἶδος ὀψαρίου, Ἀριστοτ. Βιβλ. 8, 2. περὶ Ζώων. ιστ. ἡ σελ. 591, 14 ἐκδ. Βεκκέρου.

Δάσκιος, ου, ὁ, ἡ, ποιητ. Μεγάλως σκιάζων, πολύσκιος, πυκνόσκιος, ὡς ὕλη, Ἰλ. Ο, 273, καὶ Ὀδ. Ε, 470. (ἐκ τοῦ δὲ καὶ σκιὰ, οὐχὶ δὲ ἀντὶ δασύσκιος, ἴδε δα–)

Δάσμα, ατος, τὸ (δάσασθαι, δάψω). Μερίδιον, μερτικόν.

Δάσμευσις, εως, ἡ. Μοιρασμὸς, μερισμὸς, διανομὴ, διαίρεσις, Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. 1, 37.

*Δασμηφορέω, = δασμοφορέω, Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 1232.

Δασμογράφος, ου, ὁ (γράφω). Ὁ γράφων τὰ δοσίματα, Γρηγ.

Δασμολογέω, ῶ (δασμολόγος). Συνάζω τὸ δόσιμον, φόρον· καὶ μετὰ αἰτιατ. ὑποχρεόνω τινὰ νὰ πληρώσῃ δόσιμον, ζητῶ ἐξ αὐτοῦ δόσιμον, κάμνω ὑποτελῆ, παίρνω ἀπό τινα ἢ συνάζω παρά τινι φόρον, δόσιμον, Ἰσοκρ. »Τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν«. Παθ. δασμολογοῦμαι, πληρόνω φόρον, ὡς καὶ τὸ, δασμοφορέω.

Δασμολογία, ίας, ἡ. Ἡ σύναξις τῶν δοσιμάτων, ἡ φορολογία, Πλουτ. Ἀντων. κεφ. 23. ἐκ τοῦ

Δασμολόγος, ου, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅποιος συνάζει δοσίματα, τοὺς φόρους, ὁ φορολόγος. »Δασμολόγος ναῦς«, τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐστέλλετο διὰ νὰ συνάξῃ τὸν φόρον ἀπὸ τῶν συμμάχων μὲ τὰς Ἀθήνας νήσων.

Δασμός, οῦ, ὁ (δαίω, δάσασθαι). Μοιρασμὸς, διαμοιρασμὸς τῶν λαφύρων, Ἰλ. Α, 166. »Ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται« καὶ διανομὴ, διαμέρισις, Τμ. Ὁμ. Δημ. 86. 2) παρ' Ἀττ. δόσιμον, φόρος, τασσόμενος κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας ἑκάστου. Λέγεται καὶ καταχρηστικῶς, Φωκυλ. 210. »Γαστρὸς δασμός«.

Δασμοφορέω, ῶ. Πληρόνω δόσιμον, φόρον, Αἰσχύλ. Περσ. 585· καὶ Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Δασμοφόρος, ου, ὁ, ἡ. (φέρω). Ὅποιος πληρόνει, δίδει δόσιμον, χρέος, ὑποτελὴς, συχνάκις παρ' Ἡροδότ. καὶ Ξενοφ.

Δάσομαι, Μελ. μετ' ἐνεργ. σημασ. ἐκ τοῦ δαίω, διανέμω, μερίζω, Ὁμ.

Δάσος, εως, τὸ (δασύς). Δάσος, λόγγος, τόπος κατάφυτος ἀπὸ πυκνὰ δένδρα, Συνετ. Ἐπιστ. 51. »Αὐτοφυὲς δάσος«, ὄρμανι, ῥομάγγι Τουρκ. 2) τραχύτης, ἀδρύτης τριχῶν. (ξ)

*Δάσοφρυς, υ, γεν. υος (ὀφρύς). Ἔχων δασέα, πυκνὰ ὀφρύδια. Ζήτ. Χλαῖνα.

Δασπλής, ῆτος, ὁ, ἡ· καὶ τὸ θηλ. καὶ δασπλῆτις, ἡ. Ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον πλησιάζει τινὰς δυσκόλως, ἢ μὲ φόβον καὶ τρόμον, δυσπροσπέλαστος, ὅθεν φοβερὸς, σκληρὸς, ὁ φόβον καὶ τρόμον προξενῶν, ἐπίθετ. τῶν Ἐρινύων, Ὀδ. Ο, 234. Ruhnk ep. cr. Σ. 155., τῆς Χαρύβδιος, Σιμ., τῆς Ἑκάτης, Θεοκρ. ὑστερώτ. δὲ καὶ τῶν δρακόντων καὶ ἄλλων τεράτων· ἐν ἐπιγρ. »δασπλῆτα δ' ἔστησεν, τὸν θάνατον. (Κατά τινας, ἐκ τοῦ δα– καὶ, πλήσσω, πολλὰ τρομάζων, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δὶς, καὶ, πελάζω, = δυσπέλαστος).

*Δάσσασθαι, ποιητ. ἀντὶ δάσασθαι, ἀπαρ. ἀόρ. α. μέσ. τοῦ δάζομαι, δαίω, Ὁμ.

Δασυγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ δασυνὰ γένεια, Σχολ. Λυκόφρ. 307.

*Δασυγραφέω. Γράφω μὲ δασεῖαν, Ἡρῳδ. Ἐπιμ.

Δασύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ ἔχων πυκνὰ, σκληρὰ, τραχέα, καὶ δασυνὰ μαλλιὰ, τρίχας, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 13.

Δασύκερκος, ὁ, ἡ (κέρκος). Ὁ ἔχων δασεῖαν, ἤ πυκνὴν ἀπὸ τρίχας οὐρὰν, Θεόκρ. 5, 42.

Δασυκνήμος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δασυκνήμων, ονος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὁ ἔχων μαλλιαρὰς καὶ τριχώδεις κνήμας, μηρία, ὡς ὁ Πὰν, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 515. »Πὰν ὁ δασυκνάμων«. Λέγεται καὶ δασυκνήμις, ιδος, ὁ, Νόνν. Διον.

Δασύλλιος, ὁ, ἡ (δασύς), ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὁ προξενῶν εἰς τὰς ἀμπέλους τὸ βλαστάνειν, τὸ νὰ ἐκβάλλουν φύλλα· καὶ δασυλλίς, ἡ· ἐπὶ τῶν ὀμφάκων, ἢ ἔτι μὴ ὥριμος ῥῶγα τῆς σταφυλῆς, Ἐτυμολ. Μ. ἄλλοι δὲ, δασυλλίδες, αἱ δασεῖαι, καὶ πυκναί. (εἶδος ὑποκοριστικοῦ, ὡς τὸ μικκύλος ὑποκ. τοῦ μικρός.)

Δασύμαλλος, ου, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὁ ἔχων πυκνὰ καὶ δασυνὰ μαλλιὰ, Ὀδ. Ι, 425.

Δασύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι τραχὺ, σκληρὸν, τραχύνω, σκληρύνω· ἢ κάμνω τι νὰ γίνῃ μαλλιαρὸν, τριχωτόν. 2) πυκνόνω τι, κάμνω πυκνὸν, παχύ· μεταφ., παρὰ Θεοφράστῳ, »Ἄνεμος δασύνει τὸν οὐρανὸν«, ὑπονοουμ. »τοῖς νέφεσιν«, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἄνεμος συννεφιάζει τὸν οὐρανόν. 3) γράφω ἢ προφέρω κανένα φωνῆεν μὲ τὴν δασεῖαν, Γραμματικ. Παθ. δασύνομαι, ἀποκτῶ τρίχας, γίνομαι ἢ εἶμαι πυκνὸς, τριχώδης, μαλλιαρὸς, τὸ αὐτὸ καὶ τριχοῦμαι, Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. γ'. »Δασύνονται δέ τισι καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. 2) καὶ ἐπὶ τῶν φωνηέντων, ὅταν προφέρωνται, ἢ γράφωνται μὲ τὴν δασεῖαν. »Δασυντέον πρέπει νὰ δασύνῃ τις.

Δασυπόδειος, ου, ὁ, ἡ. Ἀπὸ λαγὸν, ὡς, γάλα. Ἐκ τοῦ

Δασύπους, οδος, ὁ (δασύς, πούς). Ὁ λαγωὸς, λαγὸς, διὰ τὸ νὰ ἔχῃ τριχωτὰ ποδάρια, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Δ'. Μερικοὶ θέλουσιν, ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης καλεῖ οὕτω τοὺς ἀσπρους λαγοὺς, τὰ Κουνέλια, τὰ ὁποῖα ὅμως εἰς αὐτὸν ἦταν ἀκόμη ἄγνωστα.

*Δασύπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Μαλλιαρὸς τὸν κῶλον, Πλατ. παρ' Ἀθην. 10. σ. 456.

Δασύπυγος (πυγή), = δασύπρωκτος, ἢ τὸ αὐτὸ καὶ δασύτρωγλος. Ὁ ἔχων μαλλιαρὰ κωλία, κῶλον, Σχολ. Θεοκ. 5, 112. γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, κίναιδος.

Δασυπυκνόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Τὸ ἐπιτετ. δασύθριξ. Ὁ ἔχων πολλὰ δασείας, καὶ πυκνὰς τρίχας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 389.

Δασυπώγων, ωνος, ὁ, ἡ (πώγων). Ὁ ἔχων πολλὰ μαλλιαρὰ, τριχωτὰ, πυκνὰ, δασυνὰ γένεια, Ἀριστοφ. Θεσμ. 33.

Δασύς, εῖα, ύ, καὶ γεν. έος, είας. (θηλ. Ἰων. δασέα, Ἡρόδ.) Πυκνὸς, δασὺς, πυκνὰ φυτευμένος, φυτρωμένος· ἰδίως δὲ ὁ ἔχων πυκνὰς τρίχας, μαλλιὰ, μαλλιαρὸς, Ὀδ. Ξ, 51. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πολλάκις ἐν χρήσει. »Γέρρα βοῶν δασέων ὠμοβοεια, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. ζ, 23., ὅπερ ἐν τῷ Ε. δ', 12. συντομώτερον ἐκφράζει, »γέρρα βοῶν δασέα«, ἀσπίδας (καλκάνια) ἀπὸ μαλλιαρὸν βοϊδινὸν δέρμα (πετζί), ἤτοι ἀργαστον, τραχύ. »Δασέα ὄρη«, Ξεν. Παιδ. Β'., βουνὰ κατάφυτα ἀπὸ πυκνότατα δένδρα, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἐνίοτε ἐν χρήσει προσθήκη τοῦ, δένδροις ἢ δένδρων· συγγεν. τῷ λάσιος. 2) μεταφ. πυκνὸς, ἐπιπληθοὺς, καὶ σωροῦ, σωρευμένος, Ὀδ. Ξ, 49. 3) ὁ ἔχων δασεῖαν, τὸ δασὺ πνεῦμα, ὅθεν, »Δασεῖα προσῳδία«, ἢ, δασὺ πνεῦμα, παρὰ Γραμματικ., ἡ δασεῖα, οὕτω γραφομένη (῾), ἧς τὸ ἐναντίον, ψιλὸν, ἢ ψιλὴ (᾿)· καὶ δασὺ σύμφωνον, ὡς τὸ Χ, τὸ ὁποῖον προφέρεται διὰ τοῦ λάρυγγος, ἐναντ. τοῦ, ψιλὸν, ὡς τὸ κ. Δασέως δὲ ἐπιρρ. σημαίνει τὸ νὰ προφέρεται ἢ νὰ γράφεται κανένα φωνῆεν μὲ τὴν δασεῖαν, Διονύσ. Ἀλικ. Ἔστι δὲ ἡ λέξις ταυτοσήμαντος μὲ τὴν λάσιος, τροπῇ τοῦ λ εἰς δ δάσιος· τὸ δὲ δασὺς εὐχρηστότερον. Ζήτ. καὶ χλαῖνα.

Δασύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅποιος κάμνει πυκνὴν, δασὺν, χονδρὸν ἴσκιον· (ἐν χρήσει μόνον παρὰ τῷ Σχολ. Ὁμ. καὶ παρὰ Γραμματ. ὡς ἐξηγητὴς τοῦ δάσκιος)

Δασυσμός, οῦ, ὁ (δασύνω). Τὸ νὰ κάμνῃ τινάς τι δασὺ, τραχὺ, μαλλιαρόν. »Δασυσμὸς φωνῆς«, παρὰ Διοσκορ. 1, 77. τὸ τραχὺ, καὶ σκληρὸν τῆς φωνῆς, ὅταν χονδραίνῃ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου. 2) τὸ νὰ προφέρῃ τινὰς ἢ γράφῃ τὰ φωνήεντα μὲ δασὺ πνεῦμα.

Δασύστερνος, ου, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ ἔχων δασὺ, μαλλιαρὸν στῆθος, Ἡσιόδ. Ἔ. 512.

*Δασύστηθος, ὁ, ἡ (στῆθος), = δασύστερνος, Πρόκλ. Παράφ. Πτολ. 3, 16. σ. 202.

Δασύτης, ητος, ἡ (δασύς). Ἡ πυκνότης, καὶ ἡ μαλλιαρότης, Ἀριστοτ. 2) τὸ δασὺ, τραχὺ τῆς προφορᾶς μιᾶς λέξεως, ἢ συλλαβῆς, ὁ δασυσμὸς, σημαντ. β. Διον. Ἀλικ.

*Δασύτονος (τόνος). Σημειωμένος μὲ τὸ δασὺ πνεῦμα, μὲ τὴν δασεῖαν, Εὐστ. Ἰλ. β, Σ. 135, 10.

Δασύτριχος, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ δασύθριξ.

Δασύτρωγλος, ὁ, ἡ (τρώγλη), = δασύπρωκτος, ὡς, »Στέργω θῆλυν ἔρωτα, δασυτρώγλων δὲ πίσυμα λασταύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις«. Ἀνθ. Π. 12, 41.

Δασύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὁ ἔχων τραχεῖαν καὶ μαλλιαρὰν φλοῦδαν, ἢ ἐξώφλοιον (τζόφλιον), Νικάνδρ. Ἀλεξ. 269. ἐπίθ. καστάνου.

*Δασύφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ἔχων πυκνὰ φύλλα, Θεόδωρ. Πρόδρ.

*Δασύφωνος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δασεῖαν ἢ βραγχιασμένην φωνὴν, Χρυσοστ. ἐν Ψ. 41.

Δασυχαίτης, ου, ὁ (χαίτη). Ὁ ἔχων πυκνὴν καὶ δασεῖαν χαίτην, ἤτοι τρίχας, Ἀνάλ. Γ'. σελ. 44. »Δασυχαίταν τράγον«.

*Δασώδης, εος, ὁ, ἡ. Γεματος ἀπὸ δάση,

δένδρα, ἢ ὅμοιος μὲ δάφνας, Κύπτασίου Μεταφρ. Νικάνδρ. Θηρ. ς. 145. σ. 314.

Δατέομαι, οῦμαι, Ἀποθετ., μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ δαίω, Μ. δάσομαι, Ἀόρ. ἐδασάμην. Μερίζω, μοιράζω, διανέμω, διαμοιράζω, κόπτω εἰς τμήματα καὶ δίδω τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ μερίδιον, Ὁμ. Ἰλ Ι, 138. 280. καὶ ξεσχίζω, κατακόπτω, κατατρίβω, Ἰλ. Υ, 394. Τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Σ, 264. «Ἄρηος, μένος Ἄρεος δατέονται», μοιράζονται τὴν ὀργὴν τοῦ Ἄρεος, ἤτοι ἀντιμάχονται μαινόμενοι, κρίνουσι τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν πόλεμον· καὶ ἐν Ἰλ. Ψ, 121. «Ἡμίονοι χθόνα ποσσὶ δατεῦντο», ἔσχιζον, ἔκοπτον τὴν γῆν τοῖς ποσίν, ἤτοι τὸν δρόμον, συντόνως ἐβάδιζον, ἐπορεύοντο, συντεταμένως ἐβάδιζον, ἐπατροπάτουν· οὕτω καὶ Πινδ. Ὀλ. 7, 54. 2) τρώγω τὸ μερτικόν μου (τὸ δικονάρι μου). Ζήτ. καὶ δάπτω.

*Δατήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ διαιρέτης, καὶ διανεμητής, μοιραστής, ὅθεν

Δατήριος, ία, ιον. Ὁ μερίζων, μοιράζων, ἐκ τοῦ δατέω, Αἰσχ. Θῆβ. 711.

Δάτησις, εως, ἡ. Μερισμός, μοίρασις, καὶ διαίρεσις, Ἁρποκρατ. καὶ Πολυδ. 8, 136.

Δατητής, ὁ, = δατήρ. Μεριστής, μοιραστής, διανεμητής, Ἁρποκρ. καὶ Πολυδ.

Δατισμός, ὁ. Λέγεται ἡ ἐσφαλμένη προφορὰ τοῦ Δάτιδος, σατράπου τῆς Περσίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλων νὰ ὁμιλήσῃ Ἑλληνικά, ὡμίλει πάντοτε ἐσφαλμένως, σολοίκως καὶ μὲ ταυτολογίαν, λέγων, ἥδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ χαίρομαι (ἀντὶ χαίρω). Ὁ τοιοῦτος βαρβαρισμὸς ὀνομάζεται παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 289. «Δάτιδος μέλος».

Δαυκεῖον, τό, = δαῦκος, Νικάνδ. Θηρ. 858.

Δαυκίτης, ἡ, Δαύκειος οἶνος. Κρασὶ φκιασμένον μὲ τὴν ῥίζαν τοῦ δαύκου, καθὼς ὁ πολῖνος, Διοσκ. 5, 70.

Δαῦκος, ου, ὁ. Ὁ δαῦκος, βότανη τις, τῆς ὁποίας ἡ ῥίζα καὶ ὁ σπόρος ἦτον εἰς χρῆσιν εἰς τὴν Ἰατρικήν. Ὁ Διοσκ. Γ. 18. ἀναφέρει τούτου τρία εἴδη, ἐξ ὧν ὁ Κρητικὸς ἦτον ὁ κάλλιστος. Τοῦτον ὁ Λινναῖος, Athamanta Cretensis ὀνομάζει· ὁ δὲ Θεόφραστος Φυτ. Ἱστορ. Θ'. 15. καὶ 22. ὀνομάζει ἐξ ἐναντίας δαῦκον, τὸν παρὰ Διοσκορίδου Γ', 59. ὀνομαζόμενον Σταφυλῖνον. Τοῦτον ὁ Λινναῖος, Pastinaca ὠνόμασεν. (Ἴσως συγγεν. τῷ, δαῦκος, γλυκύς).

Δαυλιάς, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Δαυλίδος τῆς Φωκίδος, ἡ βασίλισσα Δαυλίδος. «Δαυλιὰς ὄρνις (ἢ καὶ Δαυλία κορώνη)», ἐπίθετ. τῆς ἀηδόνος, εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλη, ἡ γυνὴ τοῦ Τηρέου, βασιλέως τῆς Δαυλίδος, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, Θουκυδ. 2, 29.

Δαῦλος, καὶ δαυλός, ὁ, ἡ. Μαλλιαρός, τριχωτός, τραχύς, δασύς, σύνδενδρος, Παυσανίας Γ, 4. καὶ μεταφ. «Δαυλοὶ πραπίδων δάσκιοί τε πόροι», ἐπὶ κρυφίων καὶ μυστικῶν διαλογισμῶν καὶ σκοπῶν, ὡς πυκναὶ φρένες, Αἰσχ. Ἱκετ. 97. Συγγ. τῷ δασύς. 2) = δαυλός, μισοκαυμένον ξύλον, δαυλί.

Δαυλός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ δαλός. Τὸ δαυλί. Ζήτ. δαλός, καὶ δάω, δαίω.

Δαύω, = ἰαύω. Κοιμῶμαι, Σαπφὼ 71 παρ' Ἐτυμολ. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει. 2) = δαίω, ἀνάπτω, καίω, Ἰακ. Ἀν. Π. Σ. 205. Παθητ. Δαύομαι, καίομαι, ὅθεν, δεδαυμένος, καμένος, ἀναγινώσκ. ἐν τοῖς τοῦ Καλλιμ. Ἐπιγράμ.

Δαφναῖος, αία, αῖον, = δαφνικός. Ἐκ δάφνης, ἀνήκων εἰς αὐτήν, Νόνν. Διον. 2) ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9, 477.

Δαφνέλαιον, ου, τὸ (ἔλαιον)· τὸ δάφνινον ἔλαιον. Λάδι ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς δάφνης.

Δάφνη, ης, ἡ. Ἡ δάφνη, (Ὀδ. Ι, 183. Ἡσιόδ. Θεογ. 30.) τὸ δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετεμορφώθη ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀπόλλωνος, κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ὅθεν καὶ ἦτον τὸ δένδρον τοῦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐπομ. ἐπὶ ποιητικῆς καὶ προφητικῶς ἐνθουσιαζούσης δυνάμεως. 2) στέφανος ἐκ δάφνης. 3) νῆσος μεταξὺ Ῥόδου καὶ Τενέδου. 4) νύμφης ὄνομα. Ὁ Διοσκορ. Α' 106. ἀναφέρει δύο εἴδη δάφνης, πλατύφυλλον δηλ. καὶ στενόφυλλον· ἡ πρώτη καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινναίου, laurus nobilis, ἡ δὲ τοῦ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Α'. 15. δάφνη ἀγρία, tinus· ἡ δὲ τοῦ Πλινίου 15. 30. viburnum tinus· ἡ δὲ τοῦ Διοσκ. Δ', 147. Δάφνη Ἀλεξάνδρεια, Ἰδαία, καὶ Ὑπόγλωσσος, εἶναι ἡ τοῦ Λινναίου, Ruscus. Ἔτι δὲ τὸ Δαφνοειδές, Χαμαιδάφνη, καὶ Πέπλιον τοῦ Διοσκ. εἶναι εἴδη, τὰ ὁποῖα ὁ Λινναῖος Daphne καλεῖ.

Δαφνήεις, εσσα, εν, = δαφνικός. Ἀπὸ δάφνην, ἢ ὅμοιος μὲ δάφνην.

*Δαφνηρεφής, έος, ὁ, ἡ. Ἔχων σκέπην Δάφνης, Εὐσεβ. Προπαρ. 6, 3.

*Δαφνῆς, ντος, = δαφνήεις, Ἀν. Βεκκερ. σ. 1188.

*Δαφνηφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν δάφνην, Τζέτζ. Προλεγ. Ἡσ. Ἔ. σ. 14.

Δαφνηφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁποῖος τρώγει τὴν δάφνην, καθὼς ἔκαμνεν ἡ Πυθία, καὶ οἱ ἄλλοι χρησμολόγοι, ἐπομ. ἐνθουσιασμένος, ἐπειδὴ ἀπεδίδον εἰς τὴν δάφνην ἐνθουσιαστικὴν δύναμιν, ἐπίθ. τῶν μάντεων, Λυκόφρ. (6)

Δαφνηφορέω, ῶ (δαφνηφόρος). Φέρω, βαστάζω δάφνας, μάλιστα κλῶνους ἢ στεφάνους δάφνης.

*Δαφνηφορία. Τὸ φέρειν, βαστάζειν δάφνας, ἑορτὴ εἰς τιμὴν Ἀπόλλωνος· ὅρα Φωτ. κώδ. 239.

*Δαφνηφορικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς δαφνηφόρον· ἰδιαιτ. «Τὰ δαφνηφορικὰ (ὑπακ. μέλη)», εἶδος χοροῦ, καθ' ὃν οἱ χορεύοντες ἔψαλλον βαστάζοντες κλῶνους δάφνης, Πολυδ. δ', 53.

Δαφνηφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων δάφνας· φυτευμένος μὲ αὐτάς· ἐπιτήδειος εἰς φύτευσιν αὐτῶν. 2) ὁ βαστάζων κλῶνους ἢ στεφάνους δάφνης, ἐστεφανωμένος μὲ δάφνην, Λατ. lauriger, laureatus.

Δαφνικός, καὶ δαφνιακός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς δάφνην, ἀπὸ δάφνην, κατὰ τὸ εἶδος τῆς δάφνης.

Δάφνινος, η, ον. Ἀπὸ δένδρον δάφνης, π. χ. ὄρπηξ, Καλλιμ. Διοσκορ. ὡς «Δάφνινον ἔλαιον, φύλλον, οἶνος». 2) ἐκ ξύλου δάφνης.

*Δάφνιος, α, ον, = δάφνινος· καὶ θηλ. ἐπίθ. Ἀρτέμιδος.

Δαφνίς, ίδος, ἡ. Ὁ καρπὸς τῆς δάφνης. 2) στέφανος ἐκ δάφνης.

Δαφνίτης, ου, ὁ. Ὁποῖος εἶναι στεφανωμένος μὲ δάφνην· ἰδιαιτ. ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος· ἄλλως δὲ καὶ δαφναῖος λέγεται. 2) ὅμοιός πως μὲ δάφνην. Τὸ θηλ. Δαφνῖτις, ιδος, ἡ· ὅπερ.

Δαφνογηθής, έος, ὁ, ἡ (γηθέω). Ὁποῖος χαίρει, ἀγαπᾷ τὴν δάφνην, ὁποῖος χαίρεται νὰ στεφανόνεται μὲ τὴν δάφνην, Ἀνάλ. Β. 518. «Ἀπόλλων δαφνογηθής».

Δαφνοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος δάφνης, ὅμοιος αὐτῇ. 2) γεμᾶτος δάφνας.

*Δαφνόκοκκον, τό· καὶ δαφνόκοκκος, ὁ. Ὁ κόκκος, τὸ σπυρί, ἡ ῥόγα τῆς Δάφνης.

*Δαφνοκόμης, ου, ὁ, = Δαφνόκομος.

Δαφνόκομος, ου, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁποῖος ἔχει στεφανωμένα τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του μὲ δάφνην (Ἀνάλ. Β'. 520.), ὁ μετὰ δάφνης ἐστεφανωμένος, ὁ Ἀπόλλων, Ὀππιαν. Κυνηγ. α, 365.

Δαφνοπώλης, ου, ὁ. Καλεῖται οὕτω κωμικῶς ὁ Ἀπόλλων, ὁ πωλῶν δηλ. τὴν δάφνην, Ἡσύχ.

*Δάφνος, ὁ, = δάφνη, Διοσκ. Νόθ. 1, 105. 2) ποταμὸς Λοκρίδος. 3) ὄνομα ἰατροῦ Κρητικοῦ.

Δαφνόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁποῖος ἔχει ἴσκιον δάφνης, κατάσκιος, σκιασμένος ἀπὸ δάφνας, ἢ στεφάνους δάφνης· ἐστεφανωμένος μὲ δάφνην, Ἀθην. 14. σ. 636.

*Δαφνόσοφος, ὁ, ἡ. Σοφὸς ἐστεφανωμένος, ἀποδεδειγμένος, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 51, 11.

*Δαφνοφάγος, ὁ, ἡ. Ὁ τρώγων δάφνην, ἐπίθ. Ἡσιόδου, Ἀνεκδ. Ἑλλ. τόμ. 3. σ. 385.

Δαφνοφορέω, ῶ. Μ. ήσω, = δαφνηφορέω, ἐκ τοῦ.

Δαφνοφόρος, ου, ὁ, ἡ, = δαφνηφόρος.

*Δαφνόω. Στεφανόνω μὲ δάφνην, Μαλαλ. σ. 307, 13.

Δαφνώδης, εος, ὁ, ἡ = δαφνοειδής. Φυτευμένος, κατάφυτος ἀπὸ δάφνας, Εὐριπ. Ἰων. 76. 2) ὅμοιος μὲ τὴν δάφνην.

Δαφνών, ῶνος, ὁ. Τόπος φυτευμένος μὲ δάφνας.

Δαφνωτός, ή, όν. Δαφνωμένος· ἔχων τὴν γεῦσιν, ἢ τὸ εἶδος δάφνης, ὡς παρὰ Γεωπ. 12. 39. 6. «Κινάραι δαφνωταί».

Δαφοινεός, καὶ δαφοινός, ὁ, ἡ. Ὁ λίαν φοίνιος, ὁ κατὰ πολλὰ αἱματώδης, πολλὰ φιλαίματος, στάζων αἷμα, ἐκ τοῦ, δα ἐπιτατ. καὶ τοῦ φοινός, φόνος, ὃ δηλεῖ τὸ αἷμα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 250. καὶ Ἰλ. Σ, 538. «Εἷμα δαφοινεὸν αἵματι», αἱματοειδές· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰετοῦ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχ. Πρ. 1030. 2) πολλὰ κόκκινος, ὑπέρυθρος, πυρροειδής, μελανὸς τὸ χρῶμα· ἐν δὲ Ἰλ. (Β, 308, Κ, 23, Λ, 474) ἐπὶ δρακόντων, λεόντων, θώων (τζακάλων), ἐρυθρός, κόκκινος ὡς τὸ πῦρ, πυρρός. Μεταγενέστεροι ἔχουσι καὶ τὸ ἰδιαιτ. θηλυκ. δαφοινή. (κατὰ Βουττμ. ἀντὶ διάφοινος) Ζήτ. καὶ Φοινήεις.

Δαψίλεια, ἡ (δαψιλής). Πλουσιοπαροχία, ἀφθονία, πληθὺς (μπολεύκ Τουρκ.), ὡς «Πάντα τὰ τοιαῦτα δαψίλειαν εἰλήφασι», (Ἀθήν. ς'.) ἀντί, ὑπερεπερίσσευσαν, ἐπεσωρεύθησαν. 2) ἄφθονος, περιττὴ δαπάνη.

Δαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποθ. Μέτ. Δίδω, ἐξοδεύω, ἢ χαρίζω πλουσιοπαρόχως (μπόλικα)· εἶμαι ἐλευθέριος, μεταδοτικός· ἔχω πλουσιοπάροχα, πλουτῶ, περισσεύω, Λουκιαν. Φίλ. Βυζ. περὶ Πυραμ. σελ. 10. «Ἡ Λιβύη ἀγέλαις ἐλεφάντων δαψιλεύεται»· καὶ οὐ μόνον ουδετ. ἀλλὰ καὶ παθητ. ὡς, «Ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς δεδαψίλευται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἕκαστα πράξεων», ἀντὶ τοῦ, ἐὰν ἐπερίσσευε πολὺς καιρὸς εἰς τὸ νὰ τελειώσουν (αἱ πυραμίδες δηλ.), Ὑπόμνημ. εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτ. Ἠθικ. 6, καὶ Λουκιαν. Β'. σελ. 549. ἐκ τοῦ

Δαψιλής, έος, ὁ, ἡ (δάπτω). Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁποῖος δίδει, χαρίζει, ἢ ἐξοδεύει πολλὰ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἐλευθέριος, ἄφθονος. (δαψιλός, μετεχειρίσθη ὁ Ἐμπεδοκλῆς). 2) ἄφθονος, περισσός, συχνός, πολυτελής· κυρίως ἐπὶ συμποσίων· ἐλήφθη δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἑτέρων, ὡς, «Δαψιλὴς χώρα», ἡ ἔστι καρποφόρος· καί, «Δαψιλὴς φλόξ», παρὰ Πλουτ., ἀντὶ τοῦ, μεγάλη φλόγα. ὅρα ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, πολλὰ ἐξοδεύων, ἐλευθέριος, ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἄφθονος, περισσός.

Δαψιλός, ὁ. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐραν. 2, 13. «Δαψιλὸς αἰθήρ», ἀντὶ τοῦ, δαψιλής, ἀπέραντος, εὐρύχωρος.

Δαψιλῶς, καὶ ποιητ. Δαψιλέως, ἐπίρ. Πλουσίως, πλουσιοπαρόχως, πολυτελῶς, ἀφθόνως, Ξενοφ. «Ζῆν δαψιλῶς».

(ΔΑΩ), ἄχρηστον μὲν θέμα, ὅμως ῥίζα πολλῶν λέξεων καὶ χρόνων, σημαῖνον διδάσκω, καὶ μανθάνω (δαίω, δαῆναι). Παρὰ Ποιητ. καὶ ἰδιαιτ. παρ' Ὁμήρῳ εὕρηνται οἱ ἀκόλουθοι τύποι.

1) Διδάσκω· μόνον ἐν χρήσει ἐν ἀόρ. β'. ἐνεργ. (δέδαον), ὅθεν «Δέδαεν, ἐδίδαξε», Ὀδ., μετὰ ἁπλῆς αἰτιατ., τινά τι, Ὀδ. Η', 233. Θ, 448. πλὴν καὶ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφ. ἐργάζεσθαι, Ὀδ. Υ, 72. Τὸν τακτικὸν ἀόρ. ἔδαεν ἔχει κατ' ἀρχὰς ὁ Ἀπ. Ῥόδ.

2) Μανθάνω, παρατ. (δέδαα), ὅθεν ὁ μετοχ. δεδαώς, διδαγμένος, μαθημένος, Ὀδ. Ρ, 519. «[illegible] ἐξ [illegible], ἐκ θεῶν διδαχθεὶς, Στομαθής· ἀόρ. παθητ. ἐδάην. Ὑποτ. δαῶ, ποιητ. δαείω, Ἀπαρ. δαῆναι, ποιητ. δαήμεναι, εἶναι μαθημένον, διδαγμένον περί τινος, ς. κ. γνωρίζειν, ἐξεύρειν, αἰτ. Ὁμ., παρ' ᾧ εὕρηνται ὅλοι οἱ ἀνωτέρω τύποι, ὡς, «Ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε (ἐδίδαξε) κλυτὰ ἐργάζεσθαι (Ὀδ. Υ, 72)». «Εἴδ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι» Ἀττ. ἀντὶ δαῆναι, Ἰλ. Ζ, 150. «Ὄφρα δαείω» (Ἰλ. Κ, 425) κ. τ. λ. εὕρηται δὲ ἅπαξ καὶ γεν. «Πολέμοιο δαήμεναι», γνῶναι περὶ τοῦ πολέμου, Ἰλ. Φ, 487. Ἡ Μετοχὴ δαεὶς εὕρηται πρῶτον Ὑμ. Ὁμ. 19, 5. Ἐκ τούτου τοῦ ἀορίστου, τὸν ὁποῖον ἐνίοτε παράγουσιν ἐξ ἀχρήστου θέματος δάημι, προέκυψαν αὖθις δύο παρακ., δεδάηκα, μετοχ. δεδαηκώς, Ὀδ. καί, (δεδάημαι) μετοχ. δεδαημένος, Ὑμ. Ὁμ. Ἑρμ. 483. Ἐκ τοῦ ἀορ. προκύπτει καὶ ὁ Μ. δαήσομαι, δαήσεαι, θέλεις μάθῃ, ἀκούσῃ, Ὀδ. Γ, 187. «Ἐμεῦ δαήσεαι», θέλεις ἀκούσει περὶ ἐμοῦ, Ὀδ. Τ, 325. Τέλος, ἐκ τοῦ παρακ. δέδαα προκύπτει ὁ Ἀπαρ. ἐνεστ. δεδάασθαι, μανθάνω νὰ γνωρίζω, διερευνῶ, μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Π, 316. «Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα», βέβαια σὲ προστάζω νὰ μάθῃς νὰ γνωρίζῃς τὰς γυναῖκας. Τὰ δὲ ἄλλα, ἀντὶ ἐνεστῶτος ἔστιν ἐν χρήσει τὸ διδάσκω. Συγγενές ἐστι τῷ δήω. (Τὴν ἰδίαν ῥίζαν ΔΑΩ ἐξέλαβον καὶ ὡς ῥίζαν τοῦ δαίω, καίω, καὶ δάομαι, καίομαι, Ἰλ. Υ, 316.)

Δαῶμεν, ὑποτ. παθ. ἀόρ. ἐδάην τοῦ ΔΑΩ, Ἰλ. Β, 299.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ε.

Δέ, σύνδεσμος, μόριον, τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ κῶλα μιᾶς περιόδου καὶ ἰδέας, καὶ παρατηρεῖται εἰς τρεῖς ἄλλας [illegible], ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ μᾶλλον ἐν χρήσει συμπλεκτικὸν μόριον· σημαίνει δὲ 1) κυρίως, ὅμως, ἐξ ἐναντίας, τοὐναντίον· ἄρα ἐστὶν ἐναντιωματικός, καὶ συχνάκις ἐπιφέρεται, προηγουμένου τοῦ μέν, ὡς, «Σὺ μὲν μαθήσει, ἐγὼ δὲ διφῶ». «Ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι (Λουκ. Τιμ. κ. 36)», ἐνθ. καθ. βλέπεις, ἡ ἀπόδοσις γίνεται διὰ τοῦ δέ· πολλάκις ὅμως τίθεται ὁ δὲ χωρὶς νὰ προηγῆται ὁ μέν, τὸ ὁποῖον γίνεται, ὅταν ὁ λαλῶν δὲν στοχάζεται εἰς καμμίαν ἀπόδοσιν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη σχηματίζεται μόνον μετέπειτα ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου, ὅπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἤδη πολλάκις ἐν χρήσει, καὶ κατωτέρω εὑρήσεις πολλὰ παραδείγματα· καὶ τότε λέγεται μεταβατικὸς καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὡς τόσον, πόρρω, τὰ δ' ἄλλα· π. χ. «Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι» (Ξεν. Κ. Π. 4, 1, 1). 2) ἐνίοτε ἐστὶ μεριστικός, ὅταν δηλ. θέλῃ νὰ διακρίνῃ τις τὰ μέρη ἑνὸς ἀθροίσματος, τὰ ὁποῖα ἐκφράζονται ἤτοι ὁριστικῶς, ἢ ἀορίστως διὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου· π. χ. «Ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι» (Ξεν. Κ. Π. 1, 6.). «Ἀλλ' ἐγὼ μέν, Ἑρμῆς εἰμί· οὗτος δέ, ὁ Πλοῦτος» (Λουκ. Τιμ. κ. 34). «Τῶν δὲ ἀπαντώντων, οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων» (Ξενοφ. Κ. Π. 5, 26). 3) ὁ δέ, προηγουμένης ἀρνήσεως, ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ, ἀλλά. «Τοὺς προστάτας αὐτοῖς, ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ» (Πλατ. πολιτ. σ. 607. Δ.). «Οὐ κατ' ἰσχὺν, δόλῳ δὲ ... κρατεῖν» (Αἰσχ. Προμ. 213). «Ἡλίκας οὐκ οἴνου, φαρμάκων δέ» (Πλουτ. 7, 7, 5). 4) ἐκλαμβάνεται ὡς ἁπλοῦς συμπλεκτικὸς σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ, καί, καὶ ἐν χρήσει, ὅταν συνάπτωνται περίοδοι ἢ μέρη αὐτῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος. «Μῆνιν οὐλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν κτ.» Καὶ ἐνταῦθα αὐξάνει ἡ πολλάκις ἐν χρήσει, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς μάλιστα, χρῆσις αὐτοῦ ἐν τῇ λεγομένῃ προσθέσει, ὅταν δηλ. ἀκολουθῶσι δύο οὐσιαστικὰ ἄνευ συνδέσμου, τὸ ὁποῖον γίνεται, ὅταν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἔχῃ διάφορον σχέσιν πρὸς διάφορα πράγματα. π. χ. «Ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος ὁρμᾶται, μήτηρ βασιλέως, βασίλεια δ' ἐμή» (Αἰσχ. Περσ. 152.). «Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητής» καὶ «Πολύστρατος Ἀθηναῖος, μαθητὴς δὲ Θεοφράστου» (Ἀθην. ιγ. ιδ.). 5) ἐπειδὴ ἡ μετάβασις ἀπὸ ὑποθέσεως εἰς ὑπόθεσιν κρέμαται πολλάκις ἀπὸ αἰτίαν τινα, δύναται ἐνίοτε νὰ ἐξηγηθῇ ὡς αἰτιολογικός, διὰ τοῦ ἐπειδή, γάρ, ὡς Ἰλ. Ζ, 160. «Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου», ἀντὶ ἐπειδὴ κτ. Ἰλ. Ξ, 13. «Χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός», ἐπειδὴ ὁ κεραυνὸς κτ. οὕτω καὶ Ἰλ. Ζ, 203. Π, 121. Ὀδ. Α, 433. Δ, 601. Ἴδε καὶ Ἑρμ. Viger. σ. 845. 6) ὁ δὲ ἐστὶν ἐν χρήσει καὶ ἐν ἀλλεπαλλήλοις ἐρωτήσεσι, ὡς παρὰ Δημ. σ. 330, 25. «Εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιος εἰμὶ ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος, Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί». ἀλλὰ καὶ δίχ' ἐρωτήσεως ἐν χρήσει, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 19. «Διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, ὡς δὲ ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια, ὅσους δὲ θεράποντας, ὅσα δὲ κτήνη, χρυσὸν δέ, ἐσθῆτα δέ». 7) ὁ δὲ ἐν χρήσει, καὶ ὅτε ἡ αὐτὴ λέξις ἐπαναλαμβάνεται, π. χ. Αἰσχ. Ἱκετ. 375. «Σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον». Σοφ. Φιλ. 633. «Ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά». Οἰδ. Κ. 1075. «Τὰν δεινὰ τλᾶσαν, δεινὰ δ' εὑροῦσαν πάθη»· καὶ μετὰ παρένθεσιν τίθεται ὡσαύτως. Σοφ. Ἠλ. 786. «Νῦν δ', ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπηλλάγην φόβου ... νῦν δ' ἕκηλά που ... ἡμερεύσομεν». 8) ἐν ἀποδόσει μετὰ τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, ὅς, ὅστις, ὅσος, ὁποῖος, καὶ μετὰ τὰ ἐπιρρήματα, οὕτω, ὡς, ὥσπερ, ὡσαύτως, ἔνθα ὁ δὲ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ καί, ἢ εἶναι ἀντὶ τοῦ δή, ἢ πλεονάζει· καὶ μετὰ διάφορα μόρια χρόνου (ὅτε παρ' ἡμῖν ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, ὡς τόσον, τότε) οἷον, εἰ (Ἰλ. Α, 137. Ε, 261. Ι, 301. Ρ, 155), ἕως (Ἰλ. Α, 193. Ὀδ. Δ, 120), ἐπεὶ (Ἰλ. Α, 57. Π, 149. Ὀδ. Δ, 212), καί, τόφρα δὲ (Ἰλ. Κ, 507. Κ, 424. Herm. Ὑμν. Ὁμ. Ἀφρ. 226.), καὶ μετὰ τό, αὐτὰρ (Ἰλ. Μ, 373. Ὀδ. Τ, 56. 73. Herm. Ὑμν. Δημ. 409. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 523.) καὶ Ὀδ. Ι, 311. 344, ἔνθα ἀπαντᾷ [illegible] ἀλλεπαλλήλως· καὶ αὐτὴ ἡ χρῆσις ἐστὶ παρὰ ποιηταῖς συνήθης, σπανιωτέρα δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ἰδοὺ δὲ παραδείγματα τινά. Αἰσχ. Ἀγ. 1060. «Εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον, σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί». Εὐμ. 887. «Ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας ... σὺ δ' οὖν μένοις ἄν». Ξεν. Κ. Π. 5, 5, 21. «Ἀλλ' εἰ μηδὲ τοῦτο βούλει ἀποκρίνασθαι, σὺ δὲ τοὐντεῦθεν λέγε». Οἰδ. Τ. 1267. «Ἐπεὶ δὲ γῇ ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν». Περσ. 414. «Ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν». Ἰλ. Κ, 489. «Ὅν τινα Τυδεΐδης ἄορι πλήξειε ..., τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ... ἐξερύσασκε». Θουκυδ. 2, 46. «Ἆθλα γὰρ οἷς κεῖται ἀρετῆς μέγιστα, τοῖς δὲ καὶ ἄνδρες ἄριστοι πολιτεύουσι». Σοφ. Τραχιν. 116. «Ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις ...., οὕτω δὲ ... τρέφει». Ἠλ. 27. «Ὥσπερ γὰρ ἵππος ... ὡσαύτως δὲ σύ». 9) Μετὰ τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας, προηγουμένης Κλητικῆς. «Αἰσχ. Προμ. 3. «Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς». Σοφ. Ἀντιγ. 1087. «Ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους». Ἀξίοχ. σ. 366. «Ἀξίοχε, σὺ δὲ οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς». 10) ἔτι δὲ ἐν χρήσει ἐν ἐρωτήσει, καὶ μάλιστα ἀγανακτοῦντος τινος. Αἰσχ. Προμ. 67. «Αἰαῖ, Προμηθεῦ, σῶν ὕπερ στένω πόνων. ... Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διὸς δ' ἐχθρῶν ὕπερ στένεις;» 593. «Κλύεις φθέγμα τᾶς βουκέρω παρθένου; ... Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης ...;» 11) ἐν ἀποκρίσεσι. Σοφ. Οἰδ. Τ. 378. «Κρέοντος ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα; ... Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί». Ξεν. Κυρ. 4, 5, 11. «Καὶ πῶς, ὦ δέσποτα, ἐγὼ εὑρήσω ἐκείνους; Ὅπῃ δὲ Κῦρος, ἔφη, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐφ' οὓς ἐπορεύοντο». 12) ἐν ἐκφωνήσεσι καὶ τοῖς παραπλησίοις. Δημ. 398, 10. «Εἶτα τηνάλλως ἐνταῦθα ψηφίζεσθε, ἀκούοντας δὲ καὶ Κερσοβλέπτης Φίλιππον τοὺς ὅρκους, μὴ μετέχειν δὲ τῶν ἐν Ἀμφικτύοσιν, ἐπανορθώσασθαι δὲ τὴν εἰρήνην». 13) παρὰ τοῖς νεωτάτοις προστίθεται τοῖς μετὰ τοῦ ἂν ἀναφορικοῖς· ὡς παρὰ Μαλαλ. σ. 274, 14. «Ἅπαντα ποιῆσαι ὡς δ' ἂν βούληται». 422, 16. «Ὥστε τιμωρηθῆναι τοὺς ἀταξίας ἢ φόνους ποιοῦντας, ὁποίου δ' ἂν ὑπάρχωσι μέρους». 14) μετὰ ἐρώτησιν, ἰσοδυναμοῦσαν μὲ ἄρνησιν, τίθεται ὁ δέ. Ἰλ. Σ, 188. 15) ὁ δὲ ἐστὶ πολλάκις ἐγκλιτικὸς ἐν τοῖς χειρογράφοις καὶ ταῖς ἀρχαίαις ἐκδόσεσιν, ὡς Τζέτζ. ἱστορ. 5, 303. «Οὐ συναφθῆς λοιπόνδε τῇ Ἑλένῃ». «Τινὲς λωτόνδε λέγουσι». κτλ. 16) ὁ δὲ παρενείρεται, ὡς καὶ ὁ γάρ, γε καὶ μέν, εἰς τὰς εἰς δεικτικὸν ληγούσας λέξεις, ὡς τηνδεδί, ταυτηνδί, τουτοδί κτ. (Ἀριστ. Ὀρν. 18, 1364. Πλουτ. 227.)

Ὁ δὲ ἀπαντᾷ καὶ μὲ διαφόρους ἄλλας λέξεις ἡνωμένος. 1) καὶ δέ, ἀντὶ ἀλλὰ καί, ὅμως καί· καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἐποπ. οὕτω, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς παρεντίθεται μία ἢ καὶ δύο λέξεις. π. χ. Ἰλ. Ι, 683. «Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι». Σοφ. Φιλ. 1362. «Καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε». Ἴδε Herm. Vig. p. 487. 2) δὲ δή, ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, τοὐναντίον δὲ νῦν, τώρα ὅμως, Ὁμ. 3) δέ τε, καὶ προσέτι, καὶ τότε, καὶ βέβαια· συχνότατα παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἐπικ. ὡς καὶ τὸ μέν τε — δέ τε —, Ἰλ. Ε, 139. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ἐστιν ἀλλοτρία αὕτη ἡ σύνταξις. Seidl. Εὐρ. Ἠλ. 667. Μετὰ δὲ λέξεως ἐν τῷ μεταξὺ ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Ι, 519. «Νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα». 4) κατὰ δὲ τὸ αὖ προηγεῖται συνήθως ὁ δέ. 5) δ' ἀλλά, ὅπου τὸ ἀλλὰ δηλοῖ, βέβαια, τοὐλάχιστον. Σοφ. Ἠλ. 337. «Τοιαῦτα δ' ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν». Ἀριστ. Λυσ. 904. «Σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου». Ἴδε πολλὰ [illegible] καὶ Ἐλμσλ. εἰς Εὐριπ. Ἡρακλ. 565. 6) δὲ ... γάρ. Ἡροδ. 4, 149. «Ὁ δὲ παῖς οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσεσθαι, τοιγαροῦν ἔφη αὐτὸν καταλείψειν». Ἴδε καὶ Σοφ. Αἰ. 678. Ἡροδ. 1, 172. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, [illegible], 14. 7) δέ γε, σημαῖνον ἐπίτασιν. «Σοφ. Αἰ. 1150. ... Ἐμοὶ δέ γ' ἄνδρα ὅπωπα μωρίας πλέων· καὶ δέ ... γε, ὡς, Οἰδ. Τ. 372. «Σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων». 8) δέ που, ὡς παρ' Αἰσχ. Προμ. 822. Περσ. 724. 740. Ἀγαμ. 182. Σοφ. Ο. Τ. 769. Ἀντιγ. 213. καὶ δέ γέ που, ὡς παρὰ Πλατ. Φαίδων. σ. 65. «Λογίζεται δέ γέ που τότε κάλλιστα, ὅταν ....» 9) δέ τοι, ὡς παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 1659. Ἑπτ. 180. Σοφ. Αἰ. 1157. Ἀντιγ. 317. — Εὑρίσκεται καὶ, δὲ δή· δὲ μὴν· δ' οὖν· δὲ τοίνυν· καὶ οὐ μὴν δέ. — Ὁ δὲ ἐν ἀρχῇ ὅλου τινος δὲν τίθεται ποτέ, τοὐναντίον δὲ ὑπάρχει καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πολλάκις ἡ τρίτη ἢ ἡ τετάρτη λέξις, ὃν τρόπον δύναται καὶ νὰ τελειώνῃ τὸ κῶλον, Ἰακ. Ἀν. Π

σ. 127. 154. 243. Erf. obs. in Ath. p. 225. καὶ εἰς Σοφ. Αἴ 169. Poppo obs. Thuc. p. 30. Περὶ δὲ τῆς θέσεως μετὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην λέξιν παρὰ τοῖς Ἐπ. ἰδὲ Herm. Ὀρφ. 820. (Κατ' ἀρχὰς τὸ δὲ ἦν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὸ δή, ὡς τὸ μὲν μὲ τὸ μήν, Schaef. Γρηγ. σ. 78. Herm. Vig. σ. 847.)

Δε, ἀχώριστον ἐγκλιτικὸν μόριον, προσαρτώμενον ἐν τέλει μάλιστα ὀνομάτων καὶ σημαῖνον κίνησιν εἰς τόπον, »Οὔλυμπόνδε, οἶκόνδε, ἅλαδε«, ἤγουν πρὸς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν οἶκον, πρὸς τὴν θάλασσαν, Ὅμ. εἰς δὲ τὰς λέξεις Ἀθήναζε, θύραζε, γράφεται καὶ Ἀθήναζε, θύραζε, ὡς καὶ Θήβαζε. Σπανίως προσαρτᾶται εἴς τε τὴν ἀντωνυμίαν καὶ εἰς τὸ ὄνομα ἐν ταυτῷ, π. χ. ὅνδε δόμονδε, εἰς τὸ ὁσπίτιόν του, Ὅμ. Ὀδ. Α, 89. ἐνίοτε δὲ ἕπεται καὶ εἰς, ὡς Ὀδ. Κ, 351. Οἱ Ἀττικοὶ προσαρτῶσι τοῦτο τὸ μόριον ἐξαιρέτως εἰς τὸ τέλος κυρίων ὀνομάτων πόλεων, ἄλλων δὲ ὀνομάτων ὀλίγων, οἷον »Οἴκαδε« εἰς τὸ ὁσπίτιον· ἐπικῶς δὲ προσαρτᾶται καὶ εἰς προσηγορικὰ πολλάκις, καὶ οἱ τοιοῦτοι τύποι ἐξηγοῦνται διὰ τῆς εἰς πρόθ. καὶ αἰτ. π. χ. οἶκόνδε = εἰς οἶκον. 2) τοῦτο τὸ μόριον ἐν τῷ τέλει τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν, ὡς, ὅδε, ἥδε, τόδε, τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε, ἐπιτείνει καὶ αὔξει τὴν δεικτικὴν ἰσχὺν των, ἀντὶ οὗτος ὧδε, αὕτη ὧδε, κτλ. Ἀττ. — di.

*Δεά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ θεά, τὸ Λατ. Dea.

*Δέαρ, ατος, τό· σπάνιος τύπος ἀντί, δέος, Σοφ. Cedal.

*Δέατο. Τὸ μόνον λείψανον ἑνὸς ἀρχαίου »Δέαμαι φαίνομαι« εὕρηται δὲ μόνον ἐν Ὀδ. Ζ, 242. »Ἀεικέλιος δέατ' εἶναι«, ἐφαίνετο, ὅτι ἦτον ἀχρεῖος καὶ οὐτιδανός, ἀντὶ ἐδόκει. Πρὶν Οὐολφίου ἀνεγινώσκετο συνήθως, δέατ' εἶναι· ἰδὲ δοάζομαι. Ὁ Βούττμ. Lexil. 2. p. 104. παράγει τοῦτον τὸν τύπον ἀπὸ τοῦ δάω, δέδαα, Ἰωνικῇ τροπῇ τοῦ α εἰς ε καὶ κατ' ἀναδιπλ. δοάσσατο, ἃ πάντα παραβλητέα.

*Δέγμενος, κατὰ συγκ. ἐπικ. μετοχ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, Ὅμ.

*Δεδάασθαι, ἐνεστ. παθ. ἀπαρέμφ. τοῦ δάω, Ὀδ. Π, 316.

*Δέδαε, γ'. ἑνικ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ ΔΑΩ, Ὀδ. Θ, 448.

*Δεδάηκα, ας, ε, παρακ. τοῦ ΔΑΩ, Ὅμ. καί, δεδαηκώς, μετοχ. Ὀδ.

*Δεδαημένος, μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ δάω, ὕμν. Ὅμ.

*Δεδαίαται, γ'. πληθ. παθ. παρακ. Ἰων. ἀντὶ δέδαινται, ἐκ τοῦ δαίω, Ὀδ. Α, 23.

*Δεδαϊγμένος, μετ. παθ. παρακ. τοῦ δαΐζω, Ὅμ.

*Δέδασται, γ'. ἑνικ. παθητ. παρακ. τοῦ δαίω, Ὅμ.

*Δεδαώς, μετοχ. παρακ. τοῦ δάω, Ὀδ. ὕμ. Ὅμ.

*Δεδεγμένος, μετοχ. παρακ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. ἐξ οὗ ὁ παρακ. δέδεξο, Ἰλ. Ε, 228. καὶ ὁ μέλλ. δεδέξομαι, Ἰλ. Ε, 238. πάντα κατ' ἐνεργ. σημασίαν.

*Δέδηε, δεδήει, γ'. ἑνικ. παρακ. καὶ Ὑπερσ. τοῦ δαίω.

*Δέδια, ποιητ. δείδια (ἰδὲ τοῦτο) παρακ. τῆς ἀρχαίας ῥίζης δίω, δείω, ἀντὶ τῆς νεωτέρας δείδω, φοβοῦμαι, οὗ τὸ πληθ. ἄνευ φων. δέδιμεν, καὶ τὸ γ'. πληθ. πρόσ. δεδίασι, Ἰλ. Ω, 663. Προστακτ. δέδιθι.

*Δεδιότως, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. δεδιώς. Δειλῶς, φοβητζιάρικα.

*Δεδίσκομαι, = δειδίσκομαι, Ὀδ. Ο, 150, ποιητ.

*Δεδίσσομαι, = δειδίσσομαι, ποιητ. εὕρηται δὲ ὁ μέσ. ἀόρ. δεδιξάμενος καὶ παρὰ Δημ. περὶ Παραπρ. 291.

*Δεδμήατο, Ἰων. ἀντὶ ἐδέδμηντο, γ'. πληθ. προσ. τοῦ παθητ. Ὑπερσ. τοῦ δαμάω.

*Δεδμημένος, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ δαμάω καὶ δέμω, τὸ δὲ δεδμήμην, ητο, ηατο, ὑπερσυντ. τοῦ δαμάω, Ὅμ.

Δέδοικα, μετ. δεδοικώς, παρακ. τοῦ δείδω μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος. Φοβοῦμαι, ἔνθεν

*Δεδοίκω, Δωρ. ἐνεστ. = δείδω, δέδια, Θεοκρ. 15, 57.

*Δεδοκημένος. Ἐνεδρεύων, παραμονεύων, ἀνώμ. μετοχ. Παρακ. τοῦ δέχομαι ἢ δοκεύω, Ἰλ. Ο, 730. Ἡσ. Ἀσπ. 214.

*Δέδορκα, μετ. δεδορκώς, παρακ. τοῦ δέρκω, Ὅμ.

*Δεδουπώς, ἐπ. ἐνεργ. μετοχ. παρακ. τοῦ δουπέω, Ἰλ.

*Δεδραγμένος, παθητ. μετοχ. παρακ. τοῦ δράττω, Ἰλ.

Δέελος, η, ον, κατὰ διάλυσιν ἀντὶ τοῦ, Δῆλος, Ἰλ. Κ, 466. »Δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκε«, δῆλον σημ., εὔγνωστον, εὔδηλον. (διαλύσει τοῦ η εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη δύο εε)

Δέημα, ατος, τό (δέομαι). Χρεία, ἀνάγκη· δέησις, ζήτημα. »Δέημα δεῖσθαι«, κάμνω μίαν παράκλησιν· καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 1059. »Δέημα Νύμφης.«

*Δεησίδιον, τό. Μικρὰ παράκλησις, εὐχή.

Δέησις, εως, ἡ (δέομαι). Παράκλησις, παρακάλεμα, ζήτημα, εὐχή, ἱκεσία, ὡς »Δέομαι δεήσεως«, Δημοσθ. Θεοφ. καὶ Θεοδώρ. ά. πρὸς Τιμόθ. κεφ. β'. »Δέησίς ἐστιν ἱκετηρία προσφερομένη ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς τινῶν λυπηρῶν. Χρυσόστ. »Δέησις λέγεται, ὅταν τις ἀξιοῖ τὸν θεὸν εἰς πρᾶγμα, ἤ, αἴτησις, περὶ ὧν βούλεται ὁ προσευχόμενος αὐτῷ δεομένῳ παρασχεθῆναι.« »Δεήσεις«, αἱ προσευχαί· παρακαλέματα. »Κατὰ δέησιν«, μὲ παρακάλεσιν. Ὅθεν, »Ὁ ἐπὶ τῶν δεήσεων«, ἀξία τις, ὡς τὸ παρὰ Γάλλοις, le maître des requêtes. 2) χρεία, ἀνάγκη, ὡς, »Κατὰ τὸ μέγεθος τῆς δεήσεως· ἐν τοιαύτῃ λύπῃ καὶ δεήσει«, Ἀριστ. Ῥητορ. 2, 7.

* Δεητέον, ῥητ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ παρακαλῇ τις, Ἀριστ.

* Δεητήριον, τό. Ἀναφορὰ παρακαλεστική, Ζωναρ. εἰς Ἀλέξιον σ. 241.

Δεητικός, ή, όν. Δεόμενος· παρακαλῶν· ἐπιτήδειος, ἀνήκων εἰς δέησιν, ὡς, »Δεητικοὶ λόγοι«, Πλούτ. Κοριολ. 2) ὅστις παρακαλεῖται.

* Δεῖ, ὑποτ. δέῃ (συναιρ. δῇ, παραληφθὲν ὑπὸ Διηδορφ. Ἀριστ. Βατρ. 264. ἀλλ' ὅμως, ὅπως καὶ ἂν ᾖ, σπανιώτατον). Εὐκτ. δέοι. Ἀπαρ. δεῖν, Μετοχ. δέον, Ἀττ. δεῖν. Παρατ. ἔδει. Μέλλ. δεήσει. Ἀόρ. ά. ἐδέησε (ἀπρόσωπ. ῥῆμα ἐκ τοῦ δέω). Πρέπει, ἀνάγκη, ἢ πρέπον εἶναι· ἁρμόζει, χρειάζεται. Τοῦτο τὸ ῥῆμα εὕρηται μὲν παρὰ Ὁμήρῳ (ὅστις ἀντὶ τούτου τῷ, χρὴ χρῆται) μόνον ἅπαξ, ἐν Ἰλ. Ι, 337. »Τί δεῖ πολεμιζέμεναι; τί πρέπει νὰ πολεμῶμεν; τόσῳ δὲ συχνότερον παρὰ τοῖς Ἀττ. »Δεῖ τινος«, εἶναι χρεία τινὸς πράγματος, κρέμαται ἀπ' αὐτοῦ, ἐλλείπει τι, ὡς, »Πλειόνων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς« (Πλάτ. Πολ. 2). »Πολλῶν σοι δεήσει· καὶ μάλιστα μετ' ἄλλων λέξεων, οἷον, »Πολλοῦ δεῖν, ἐλλείπει κατὰ τοῦτο πολύ, εἶναι μακρὰν ἀπὸ τοῦ νά· μηδαμῶς, τελείως· καί, »Ὀλίγου, ἤ, μικροῦ δεῖ,« ὀλίγον λείπει, σχεδόν, Οὐόλφ. Λεπτ. Σ. 238. 334. ὡς καὶ τὸ »Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι« (Πλάτ. Ἀπολογ.). »Πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν«. »Πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν.« »Ὀλίγου δέω δακρῦσαι.« εὕρηται δὲ παρ' Ἰσοκρ. καί, »Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος,« ἀντὶ μικροῦ ἐδέησα· καὶ ἀπολύτ. πολλοῦ, ὀλίγου δεῖν, εἰς τρόπον ὥστε ὀλίγον λείπει. Προσθέσει τοῦ προσώπου, »Δεῖ μοί τινος«, χρειάζομαί τι, ἔχω χρείαν τινός, ὡς, »Οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ.« συχνότερον δὲ »Δεῖ μοί τινος, ἢ δεῖ μοί τι«, Valck. Ἱππ. 23. Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 659. (τὴν αἰτ. μετεχειρίσθη πρῶτος τῶν πεζογράφων ὁ Ἀριστοτέλης)· καί, »Τοῦτο δεῖ ἀνδρός«, τὸ πρᾶγμα χρειάζεται ἄνδρα. Κυρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συχνάκις ἀπαντᾷ ἡ σύνταξις μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμ. »Δεῖ με ποιῆσαι,« ὅθεν οὐδ' ὁ Ξενοφ. καὶ Πλούτ. γράφουσιν ἐνίοτε καί, »Δεῖ μοι ποιῆσαι·« σπανιώτερον δέ, δεῖ σε ὅπως—, Br. Σοφ. Φιλ. 55. Herm. Σοφ. Αἰ. 553. Παβλ. δέω καὶ χρή.

Δεία, ας, ἡ. Ἀπορία, ἔνδεια, χρεία, Ἡσύχ.

Δεῖγμα, ατος, τό (δείκνυμι). Σημεῖον, δοκίμιον, ἀπόδειξις, μόστρα, τὴν ὁποίαν δείχνω, ὡς π. χ. μέρος τινὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι διὰ πούλημα, Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδόσ. σελ. 331. »Ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι·« καὶ ἕνα πρᾶγμα τῆς ἐπιτηδειότητός μου, τὸ ὁποῖον κάμνω διὰ ἀπόδειξιν, δεῖξιν, παράδειγμα, σημεῖον, Λουκιαν. Σκύθ. »Τοῦτο δεῖγμα τῆς Ἀττικῆς Φιλοσοφίας.« 2) τόπος εἰς τὸν λιμένα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ῥόδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβαλαν οἱ πραγματευταὶ τὰς μόστρας τῶν πραγματειῶν των, διὰ νὰ φαίνωνται (παζάρι), Πολύβ. Ε', 88. ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικόν, τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. Λατ. Specimen.

Δειγματίζω, Μ. ίσω, = παραδειγματίζω. Φέρω εἰς παράδειγμα, θεατρίζω. (Ν. Διαθ.)

* Δειγμάτιον, ὑποκ. τοῦ δεῖγμα, Γλωσσ.

Δειγματισμός, οῦ, ὁ. Ἐλέγετο μία Ἑορτή, ἡ τεσσαρακοστὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον. »Καὶ τῶν συντετελεσμένων τὰ πρὸς τὸν Δειγματισμὸν διάφορα ἀφῆκεν«, Ἐπιγραφὴ τῆς Rosette στιχ. 30.

Δείδεκτο, γ'. ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ δείκνυμι, ἐν τῇ σημασίᾳ δεξιοῦσθαι, Ἰλ. καὶ δειδέχαται, γ'. πρόσωπ. πληθ. παρακ., Ὀδ. καὶ δειδέχατο, γ'. πληθ. ὑπερσ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, προπίνειν καὶ δεξιοῦσθαι, Ἰλ. Ἐκ τοῦ δείκνυμι, ἢ κατ' ἄλλους, ὅπερ ὅμως ἐσφαλμ., ἐκ τοῦ δέχομαι. Ἰδὲ παραδ. ἐν Ἰλ. Ι, 224, 671. Δ, 4. καὶ Ὀδ. Η, 72.

Δειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (δείδω). Φοβητζιάρης, δειλός, εὐλαβὴς τὸ ἦθος, αἰσχυντηρός, Ἰλ. Γ, 56. »Τρῶες δειδήμονες«.

Δειδία, ας, ἡ. Νὺξ σκοτεινή, ἀσέληνος· νύκτα, ἥτις διὰ τὸ πολὺ σκότος προξενεῖ φόβον, Σουίδ. Εὐσταθ.

* Δείδια, ας, ε, ἀντὶ δέδια, παρακ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ δείδω, πληθ. δείδιμεν, δείδιτε, Προστ. δείδιθι (—υυ, μόνον Νικ. Ἀλ. 443. ——υ), Ἀπαρ. δειδίμεν, Ὅμ. Μετοχ. δειδιώς, ἐξ οὗ δειδιότες, Ἡσυχ. καὶ δείδισαν, γ'. πληθ. πρόσ. ὑπερσ. Ἰλ. Ο, 652.

* Δειδιέω, = δείδια, νεώτ. ἐπ. τύπος.

* Δειδίσκομαι, ἀποθ. Μέσ. (δείκνυμι). Ἀπλώνοντας τὴν δεξιὰν ἀσπάζομαι, δέχομαι δεξιούμενος· ἐν γένει, ἀσπάζομαι, ὑποδέχομαι. »Δεξιτερῇ χειρί«, Ὀδ. Υ, 197. »Δέπαι«, μὲ τὸ ποτήρι δεξιοῦμαι, προπίνω, Ὀδ. Σ, 121. γρ. καὶ δεδίσκομαι, μόνον ἐν ἐνεστῶτι καὶ παρατ. ἐν χρήσει. Παβ. δεικανάομαι. 2) = δείκνυμι, δείχνω, Ἀπ. Ῥ 1, 558.

Δειδίσσομαι, Δειδίττομαι, Μ. ξομαι, Ἀποθ. Μέσ. (δείδω). Ἐκφοβίζω, τρομάζω τινά, κάμνω νὰ φοβηθῇ, Αἰτ. προσ., π. χ. τινὰ ἀπὸ νεκροῦ (Ἰλ. Σ, 164), φοβίζω ὥστε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν νεκρόν· καὶ Ἰλ. Ν, 810. »Τίη δειδίσσεαι οὕτως Ἀργείους;« ο. ε. τί τρομάζεις τόσον τοὺς Ἀργείους; 2) ἀμετάβ. φοβοῦμαι, τρομάζω, Ἰλ. Β, 190. »Οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι.« λέγεται καὶ δεδίσσομαι.

* Δείδοικα, ἐπικ. ἀντὶ δέδοικα, Ὅμ.

Δειδυῖα, ἡ, ἀντὶ τοῦ δεδιυῖα· ὑποτρέμουσα, Ἀπολλών. Γ. 753. καὶ ἡ νὺξ κατὰ τὸν Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

* Δείδω (μόνον ἐν τῷ πρώτῳ προσ. εὔχρηστον

φοβοῦμαι, Ὁμ.), Μ. δείσομαι, Ἰλ. (ὁ ἐνεργ. τύπος δείσω μόνον παρ᾽ Ἀριστίδ. 2. σ. 168.), Ἀόρ. α. ἔδεισα (παρὰ δὲ Ὁμ. ἀεὶ ἐπ. ἔδδεισα, ας, ε, καὶ ἐν συνθ. ὑποδδείσας), Παρακ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. δέδοικα, καὶ δέδια, Ἰλ., καὶ μετὰ τῶν κατὰ συγκ. τύπων δέδιμεν, δέδιτε. Προστακτ. δέδιθι, Μετοχ. δεδιώς, ὅθεν ἐπίρρ. δεδιότως. Ὑπερσ. ἐδεδίεσαν, κτλ. ὧν παρὰ τοῖς Ἐποπ. ἀπὸ Ὁμήρου πολλάκις ἐν χρήσει δείδοικα, δείδια, κτ. Συγγενὲς ἐστι καὶ τὸ δίω. (ὁ παρὰ Βεκκέρου εἰσαχθεὶς ἐν Πλατ. Φαίδρ. σ. 251. Α. ευκτικὸς τύπος δεδιείη ἐστιν ἐσφαλμένος· ἡ διόρθωσις παρὰ Βουττμάννου δεδιοίη ἐστι μὲν ὀρθοτέρα, ἀλλὰ καὶ αὐτη ἀμφίβολος. Σημαίνει δὲ

1) ἀμεταβ. φοβοῦμαι, εἶμαι εἰς φόβον, ὑποψίαν. Ὁ Ὁμ. συντάττει αὐτὸ ἐπιτοπλεῖστον μετὰ τοῦ μὴ (Ἰλ. Α, 470. Ν, 745. κτλ.), ἀντὶ φοβοῦμαι μήπως. Πολλάκις τίθεται ἀπολύτως· σπανίως δὲ συντάττεται ἀπαρεμφ. π. χ. «Δεῖσαν δ᾽ ὑποδέχθαι» (Ἰλ. Η, 93.), ο. ε. ἐφοβοῦντο ν᾽ ἀναδεχθῶσι (τὴν μονομαχίαν). Πρβ. καὶ Ο, 299. Ὅτε δὲ ἐπιφέρεται «μὴ οὐ», τότε τὸ οὐ ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τινα, τὴν προσεχῆ λέξιν τοῦ κώλου, π. χ. Ξενοφ. Ἀναβ. α᾽, 7, 7. «Δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω σοφίαν», ἔνθα ἀναφέρεται εἰς τὸ, ἔχω. «Δέδιμεν μὴ οὐ βέβαιοι ἦτε»· ἀπαντᾷ δὲ καὶ «Δέδοικα ὡς οὐκ», ἀντὶ μὴ οὐκ. — Δέδοικα περί τινος, ο. ε. εἶμαι εἰς φόβον διὰ κἀνένα, Ὑμν. Ὁμ. Δημ. 246. 2) ἐνεργ. φοβίζω τινὰ ἢ τί, παρ᾽ Ὁμ. συχνάκις ἐν χρήσει (Ἰλ. Η, 196. Ι, 230, Ε, 790. κτλ.). καὶ κατ᾽ ἔννοιαν ἐν ταὐτῷ εὐλαβείας, ὡς, θεούς, Ὀδ. Ξ, 389. Χ. 39. «Σιγῇ δειδιότες σημάντορας», Ἰλ. Δ, 431. πρβ. καὶ Ω, 116.

*Δειελίη, ἡ. Τὸ δειλινὸν, ἡ πρὸς δείλην τροφή, Καλλιμ. λειψ. Πρβ. Buttm. Lexil. 2. σ. 105

Δειελιάω, Μ. ήσω (δείελος). Εἶμαι δειλινὸς, ἕως δείλης διατρίβω, προτιμῶ τὸ δειλινόν, ὡς Ὀδ. Ρ, 599. «Σὺ δ᾽ ἔρχεο δειελιήσας», ἔνθα παρ᾽ Ὁμ. μόνον ὁ ἀόρ. ἐν χρήσει. Κατ᾽ ἄλλους ἐξηγεῖται, δειλινίζω, τρώγω τὸ δειλινόν, τὴν ὁποίαν σημασίαν προτιμᾷ καὶ ὁ Βουττμ. Λεξιλ. 2. σ. 194. κτ.

Δειελινός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ δείελος, καὶ δειελινὸν ἀντὶ, δειλινόν· ἐκ τοῦ

Δείελος, καὶ δίελος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς δείλην. ἐστι δὲ ἀντὶ τοῦ δείλος (ἀπὸ τοῦ θηλ. δείλη, ὡς καὶ ἕσπερος ἀπὸ τοῦ, ἑσπέρα) καὶ δηλοῖ κυρίως τὸν καιρὸν ἐγγὺς τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ἐν Ὀδυσ. Ρ, 606. «Δείελον ἦμαρ», ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, δείλη, ἑσπέρα, τὸ τῆς δειλινῆς ὥρας, ἡ μετὰ τὸ μεσημέρι ἡμέρα, τὸ δειλινὸν περιφραστικῶς· ἐν δὲ Ἰλ. Φ, 232. «Δείελος ὀψὲ δύων», διὰ τοῦ ἕσπερος, ἤγουν ἡ βαθεῖα ἑσπέρα, ὅταν δηλ. τὸ φῶς αὐτὸ τοῦ ἡλίου δύσῃ. Διὸ καὶ εὕρηται καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς «Δειέλας ὥρης», καὶ, «Ὑπὸ δείελον» (πρὸς τὴν ἑσπέραν) παρ᾽ Ἀπολλων· ὅθεν, τὸ δείελον (καλίζουσιν, παρὰ Καλλιμάχ.) ἀντὶ, τὸ δειλινὸν φαγητόν. Ἐκ τοῦ δείλη, ὑπονοουμ. ὥρα, γίνεται συνήθως τὸ δείλη, καὶ δείελη, ὅπερ κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ ἐνδεῖν ἕλη, καταπραΰνειν τὴν θέρμην σημαίνει· καὶ ὡς ἐκ τοῦ δείλη γίνεται τὸ δειλινός, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ δείελος, τὸ δειελινός, ὡς, «Δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο», τὸ σκότος τῆς ἑσπέρας· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ρ, 599. δειελιήσας.

Δεικανάομαι (δείκνυμι), = δειδίσκομαι. Δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι, ὑποδέχομαι τινὰ ἐξαπλώνοντας τὴν δεξιὰν χεῖρα, «Ἐπέεσσι», Ὀδ. Σ, 111, καὶ Ἰλ. Ο, 86. «. . . καὶ δεικανόωντο δέπασσιν». Τὸ ἐνεργ. δεικανόωσι, ἀντὶ τοῦ δεικνῦσι, δείχνουσι, εὕρηται μόνον παρ᾽ Ἀρατ. 209.

*Δείκανον, τό. Ὕφασμα ποικιλόχροον. 2) προσωπεῖον, Ἐτ. σλ. 260, 47.

Δεικελίζω, ἢ δικελλίζω, Μ. ίσω (ὅθεν δεικελίκτης, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ δεικελιστής, οῦ, ὁ, ἐκ τοῦ δείκελον, τό· καὶ, δείκελος, ὁ, ἡ.)· καὶ, δεικηλίζω, ἢ δικηλίζω (ὅθεν δεικηλίκτης, Δωρ. ἀντὶ δεικηλιστής, ἐκ τοῦ, δείκελον, τό· καὶ δείκηλος, ὁ, ἡ· καὶ, δίκηλον, τό. καὶ Δικηλίκτης, καὶ δικηλιστής), ἐκ τοῦ δείκω, δεικνύω, δείκνυμι. Παριστάνω τι διὰ μιμήσεως, ἢ ζωγραφίας, ἀπεικάζω, ἐξομοιῶ, μιμοῦμαι, ὅθεν δείκελος, ἢ δείκηλος, ὁ παριστάνων, ὁ ποιῶν τι κατὰ μίμησιν· καὶ δείκελον, δείκηλον, καὶ δίκηλον, τό· ἡ παράστασις, ἐκτύπωμα, ὁμοίωμα· ζωγραφία· ἄγαλμα, παρ᾽ Ἀπολλων. Ῥοδ. Δ, 1671. Λυκόφρ. 1179. καὶ Ἡρόδ. Β᾽, 171· ὅθεν δεικελίκτης, δεικηλίκτης, Δωρ. καὶ δεικελιστής, δεικηλιστής, ὁ παριστάνων, μιμητής, καὶ παρὰ Λακεδ. ὁ ὑποκριτὴς τῶν θεάτρων, ὁ παριστάνων τι κατὰ μίμησιν, καὶ μάλιστα γελοιωδῶς, εἰς τὸ θέατρον, ὁ μιμητής. Πλούταρχος δὲ εἰς Ἀγησ. 21. ὀνομάζει δικηλίκταν (ἐν ἄλλ. Δεικηλ.) τὸν τραγικὸν ὑποκριτὴν τοῦ θεάτρου Καλλιππίδην· ὁ δὲ Εὐσταθ., Ἐτυμολ. καὶ Ἡσύχ. τὸν τύπον δεικηλισταὶ ἔχουσι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ᾽ Ἀθην. σελ. 621.

Δεικελίκτης καὶ δεικηλίκτης, Δωρ. ἀντὶ

Δεικελιστής, καὶ δεικηλιστής, οῦ, ὁ. Ἰδὲ δεικελίζω.

Δείκελος, καὶ δείκηλος, ὁ, ἡ· Ἰδὲ δεικελίζω.

Δείκετος, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Ἀριδείκετος.

Δείκνυμι, καὶ δεικνύω, Μ. δείξω, Ἀόρ. ἔδειξα, Παρακ. δέδειχα, παθητ. δέδειγμαι (κτλ. ὧν ἀπὸ τοῦ Προθ. παρὰ τοῖς Ἴωσι, δέξω, ἔδεξα, δέδεγμαι). Παρὰ δὲ Ὁμήρῳ εὕρηται (ὡς ἀπὸ παρακ. δείδεγμαι) πληθ. γ᾽. πρόσ. δειδέχαται, Ὀδ. ὡς ἐνεστ. καὶ γ᾽. ἑνικ. ὑπερσυντελ. δείδεκτο, Ἰλ. Ι, 224. ὡς παρατ. πληθ. δειδέχατο, Ἰλ. (δείκω). Δείχνω, δείχνω τι μὲ τὸν δάκτυλον, Ὀδ. Μ, 25. «Αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδόν», θέλω δείξει τὴν στράταν. Καὶ μετὰ μετοχ. ὡς, «Ἔδειξαν ὄντας», ἀντὶ ἔδειξαν ὅτι αὐτοὶ εἶναι. Τοῦτο τὸ δείκω εἶναι συνώνυμον μὲ τὸ δέκω, καὶ εἶναι Ἰωνικόν, καθὼς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπέδεξε, κ. τ. λ. ἀντὶ τοῦ ἀπέδειξεν· ὅθεν δείκω, δείκνω, δεικνύω, καθὼς δέκω, δεκνύω, δέκνυμι, τὸ ὁποῖον καὶ δέχνυμι λέγουσιν, ὅθεν τὸ κοινὸν δείχνω. Σημαίνει λοιπὸν ἐναργητ. κυρ. δίδω εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν δεξιὰν διὰ νὰ λάβῃ ἢ ψηλαφήσῃ· καὶ μεταφ. 1) δείχνω, παρρησιάζω τι, ἐκδίδω εἰς φῶς, φέρω τι εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, κάμνω νὰ φανῇ, ὡς, «Θεὸς ἡμῖν δεῖξε τέρας» (Ὀδ. Γ, 174), ο. ε. μᾶς ἔδειξε σημεῖον. Πρβ. Ἰλ. Ν, 244. 2) τροπ. φανερόνω τι (διὰ λόγων), μηνύω· καὶ διδάσκω, ὡς, ἀναφαίνω, Ὀδ. Κ, 303. Ἰλ. Τ, 332. Ἡσιόδ. Ἔρ. 500. Valck. Φοιν. 532. 3) ἀποδεικνύω· ὅθεν, δέδεικται (Πλατ. Φαίδων. Σ. 66. Hdf.) εἶναι δῆλον, ἀποδεδειγμένον. 4) ἐπὶ κατηγόρων ἐνώπιον κριτηρίου, προδίδω τινά, εἰσαγγέλλω, κατηγορῶ τινος, Ἀριστ. Ἱππ. 278. 5) ἐπὶ τεχνιτῶν, ἀγαλματοποιῶν ἢ ζωγράφων, παριστάνω, ἐπιδείκνυμι τέχνης ἔργον τι, Hemst. Λουκ. α᾽. Σ. 184. — Μέσ. δείκνυμαι, δέχομαί τι δειχθέν μοι· ἀπομ. δέχομαι τινὰ φιλοξένως, ἁπλόνω τὴν δεξιὰν ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι, αἰτιατ. προσ., Ὀδ. Δ, 59. Ἰλ. Ι, 196. «Τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχατο», ο. ε. ἠσπάζοντο αὐτοὺς μὲ τὰ ποτήρια, προέπινον αὐτοῖς, Ἰλ. Ι, 671. Πρβ. Δ, 4. «Δειδέχαται μύθοισιν» (Ὀδ. Η, 72). Κατὰ ταύτην δὲ τὴν σημασίαν χρῆται ὁ Ὁμ. μόνον τοῦ παρακ. καὶ ὑπερσ. τὸ αὐτὸ δὲ σημαίνει παρ᾽ αὐτῷ καὶ τὸ δειδίσκομαι, δεικανάομαι, καὶ τὸ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὡσαύτως ἐν χρήσει δεξιόομαι. (ὡς κοινὸν πρωτότυπον τῶν συγγεν. ῥημάτων δείκνυμι καὶ δέχομαι θεωρητέον τὸ δέκω, ὅθεν δεξιός, τοῦ ὁποίου ἡ πρωτότυπος σημασία ἐστιν, ἁπλόνω καὶ λαμβάνω).

*Δεικνύω, = δείκνυμι, Ἡσ. Ἔ. 449. 550. (-υ-)

*Δεικτέον, θετ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ δείξῃ τις, ἢ ἀποδείξῃ, Ξενοφ. Ἀπομ. 3, 538· καὶ παρὰ Μαθηματικοῖς.

*Δεικτήρ, ῆρος, ὁ, = δείκτης, ὅθεν

Δεικτηριάς, άδος, ἡ. Παρ᾽ Ἀθην. σελ. 576. μίμα, κωμῳδιάνα, ἐκείνη, ἡ ὁποία μιμεῖται, παραστήνει τι εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἡ παίζουσα κανένα μουσικὸν ὄργανον, καὶ τρέχει ἀπὸ σπῆτι εἰς σπῆτι παίζουσα καὶ τραγῳδοῦσα, ἡ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς, cantatrice, καθὼς καὶ δεικελιστής, καὶ προδείκτης, ὁ κωμῳδιάνος. Ζήτ. ἐν τῷ δεικελίζω. 2) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, πορνεῖον· ἐκ τοῦ

Δεικτήριος, ου, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὁ κλίνων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ δείχνῃ. Καὶ, Δεικτήριον, τό· ἀνάβαθρον, βῆμα, τόπος ὑψηλὸς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δείχνεταί τι, ἄμβων, ἀκροατήριον, Κατ. Σελευκ. καὶ Ἐ. Μ.

Δείκτης, ου, ὁ. Ὅποιος δείχνει κάτι τι.

Δεικτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ δείχνῃ· ὡς, «Δεικτικὸς δάκτυλος», τὸ δάκτυλον, μὲ τὸ ὁποῖον δείχνομεν, ὁ λιχανός. Λατιν. Index. Ἐπίρρ. δεικτικῶς, δείχνοντας εἰς τι μὲ τὸν δάκτυλον, ἢ προφερόμενος κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀντωνυμιῶν.

Δείκω. Ἡ πρωτότυπος λέξις χρόνων τινῶν τοῦ δείκνυμι, καὶ δεικνύω, ἄχρηστος μέντοι. ἐξ οὗ τὸ Λατιν. dico.

Δείλω, ὁ ἐνεστὼς τοῦ δέδοικα, ἐκ τοῦ δείδω, Μ. δείσω.

Δειλαίνω, καὶ δειλιαίνω (δειλός). Φοβισμένως πράττω, ποιῶ τι φοβιτζιάρικα, φοβοῦμαι, δειλιάζω νὰ μεταχειρισθῶ τι, παρ᾽ Ἀριστοτ. Εὐδημ. Δ. 7. καὶ Πλουτ. 10. σλ. 328. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Δειλανθεὶς, ἀντὶ τοῦ κλευθεὶς, ἀπατηθεὶς. Παρὰ δὲ Λουκιαν. Ὠκύπ. Στίχ. 154. «Δειλαίνομαι», φοβοῦμαι, δειλιάζω, πράττω δειλῶς, εἶμαι δειλός· καὶ παρὰ Νικητ. Χρον. Γ᾽. 1. (νεωτ. λέξις).

Δείλαιος, α, ον. Δειλὸς, φοβιτζιάρης, ἀνάλκιτ. Β᾽. σ. 135. 2) ταλαίπωρος, δυστυχής· κυρ. παρὰ Τραγ., οὐδέποτε δὲ παρ᾽ Ἐποπ. (-υ-υ), ὅθεν

Δειλαιότης, ητος, ἡ. Δειλία, φόβος. 2) δυστυχία, ταλαιπωρία, Σχόλ. Ἀριστ. Ἱππ. 1143.

Δειλακρίων, ωνος, ὁ, ἐκ τοῦ δείλακρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 193. εἰς Πλοῦτ. 974. καὶ Ὀρν. 143. (ἄκρος, καὶ δειλός). Ὁ εἰς ἄκρον, ὁ κατὰ πολλὰ φοβιτζιάρης, καὶ ἀντὶ τοῦ δειλός· ἐν ἐντεύξεσι καὶ προσφωνήσεσιν. Ἡ πρώτη λέξις δειλακρίων, σημαίνουσα τὸ, συχομάχας, χεζιάρης, ἐπιτοπλεῖστον ἐν χρήσει ἐν προσφωνήσεσιν, ἢ καὶ μὲ ἔκφρασιν ὑποκοριστικὴν ἢ συμπαθητικήν. Παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καὶ δειλακρίωνας εὑρίσκεται· καὶ παρ᾽ Ἀθήν. σ. 297. δειλάκρα, ἡ ἄκρως δειλή.

Δείλακρος, ὁ, ἡ· καὶ, α, ον (δειλός, ἄκρος). Πολλὰ δειλός, φοβιτζιάρης, πολλὰ δυστυχής· ταυτὸν τῷ, δειλακρίων.

Δειλανδρέω, ῶ (ἀνήρ, δειλός). Εἶμαι δειλός, φοβιτζιάρης, φοβοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο᾽. ὅθεν

Δειλανδρία, ἡ. Δειλία, Σουίδ.

*Δείλανδρος, ὁ, ἡ. Φοβητζιάρης, Ἀνεκδ. σ. 74, 24. Θεόδ. Πρόδρ. εἰς Ῥοδ. 1. σ. 42. «Τῆς φυγῆς τῆς δειλάνδρου», Ἰω. Κλιμ. σλ. 172, 7.

*Δείλανσις, εως, ἡ. Φόβος, τρόμος, Νικητ. Ἰσ. Ἀγγ. 1, 9. σ. 238. «Ἡ πολλὴ τότε ἦν αὐτοῖς ἡ δείλανσις».

Δεῖλαρ, ατος, τό, = δέλεαρ. Δόλωμα, Καλλ. λείψ. 453. ὅθεν παρ᾽ Ἐτυμολ. «Ἐν δ᾽ ἐτίθει παγίδεσιν ὀλέθρια δείλατα δοκοῖς»· ἐκ τοῦ δέλω, ὡς τὸ εἶδαρ, ἐκ τοῦ ἔδω.

Δείλετο τ᾽ ἠέλιος, ἀνέγνωσεν Ἀρίσταρχ. ἐν Ὀδ. Η, 288. ἀντὶ δύσετο (ἐκ τοῦ δείλη), ὁ ἥλιος ἔκλινεν εἰς τὸ δειλινόν· πρὸς δείλην ἦν,

ἤγουν εἰς δύσιν ἀπέκλινεν, ὁ Εὐσταθ. (Κατὰ Δάμμιον, καὶ Βουττμανον, Lexil. 2. σελ. 193 κτ., ἡ ἀναγν. δείλετο ἐστιν ὀρθοτέρα ἤ, δύσετο) ἐκ τοῦ δείλομαι.

Δείλη, ἡ, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ δείελη, ὑπακ. ὥρα (συγγεν. τῷ εἵλη). Τὸ δειλινὸν, καὶ κυρίως μὲν, ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐξακολουθεῖ ἡ θέρμη, τ. ἔ. αἱ πρῶται ὧραι, ὁ καιρὸς μετὰ τὸ μεσημέρι· ἔπειτα δὲ ἐν γένει, ὅλον τὸ ἀπόγευμα ἕως ἐρχομένης τῆς ἑσπέρας. «Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ, Ἰλ. Φ. 111, ἔνθα ὁ λόγος περὶ τῶν τριῶν μερῶν τῆς ἡμέρας, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τελείαν ἡμέραν πλὴν τῆς νυκτός· οὗτος ὁ καιρὸς διαιρεῖτο πάλιν εἰς, δείλη πρωΐα καὶ, δείλη ὀψία, ἤγουν τὸ πρότερον ἢ ἀργότερον ἀπόγευμα, ἢ ἡ εὐθὺς μετὰ τὸ μεσημέρι ὥρα, καὶ, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου ὥρα, ὁ καιρὸς, ὅταν βασιλεύῃ ὁ ἥλιος, Ἡροδ. 7, 167. 8, 6. Κατὰ τὸν Τίμαιον, ὁ καιρὸς πρὸ τοῦ ἀρίστου καὶ ὁ πρὸ τοῦ δείπνου. Παρὰ τοῖς νεωτ. ὅμως καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικ., ἐσήμαινε τὸ ἀπόγευμα ἀργὰ ἕως ν' ἀρχίσῃ ἡ νὺξ, Ruhnk. Τίμ. σελ. 75. Piers. Μοίρ. Σ. 133. ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἑσπέρα ἕως τῆς ἀρχῆς τῆς νυκτός. Τὸ, δείλης, ὡς ἐπίρρ. δηλοῖ, περὶ τὸ δειλινὸν, τὴν ἑσπέραν. «Δείλης ἕως ὀψίας», Γεωπον. ἀντὶ τοῦ, εὐθὺς μετὰ τὸ μεσημέρι ἕως τὸ βράδυ. Παρὰ τοῖς νεωτ. Ῥήτ. ἐσήμαινεν ἡ λέξις δείλη πάντα καιρὸν τῆς ἡμέρας, καὶ διὰ τοῦτο εὕρηται παρ' αὐτοῖς καὶ, δείλη ὀψία, τὸ πρωΐ. — Πρβ. Buttm. Lexil. 2. p. 182. κτλ. Ζήτ. καὶ δείελος.

Δειλήμων, ονος, ὁ. Δειλὸς, φοβιτζιάρης, παρ' Ἡσυχ. ἀμφιβ. μέντοι. Ὁ αὐτὸς καὶ δείλημι, ἀντὶ τοῦ φοβέομαι, ἐκ τοῦ δειλέω, ἔχει.

Δειλία, ίας, ἡ (δειλός). Φόβος, τὸ νὰ φοβῆται τινὰς, ἀνανδρία, Ἡροδ. Ζ'. 8. Θουκ. 1, 122.

Δειλιάζω, Μ. άσω. ἀμφιβ., καὶ κάλλιον δειλιάω. Εἶμαι δειλὸς, φοβιτζιάρης, τρέμει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν φόβον, φοβοῦμαι· εὐχρηστότερον ὅμως τὸ, ἀποδειλιάω.

Δειλιαίνω, Μ. ανῶ. Κάμνω τινὰ νὰ φοβῆται, τὸν κάμνω φοβιτζιάρην, Δευτερονόμ. 20, 8.

Δειλίασις, εως, ἡ. Φόβος, δειλία, στενοχωρία, ἀνανδρία, ὄκνος, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Δειλιάω, ῶ. Ζήτ. Δειλιάζω. (Μ. άσω).

***Δειλιναῖος**, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸ δειλινὸν, ὡς, καιρὸς, Θεοφ. Σιμ. ἱστορ. 8, 8. σ. 207.

Δειλινός, ή, όν (δείλη), κατὰ τὸ πλ. ἀντὶ δειελινός· καὶ, δειλινὸν, τὸ· οὐσιαστικ., τὸ δειλινὸν, τὸ φαγητὸν, τὸ ὁποῖον τρώγει τινὰς μεταξὺ τοῦ μεσημερίου, καὶ τῆς ἑσπέρας. Καὶ ἐπίρρημ. (κατ' ἔλλειψιν τοῦ, κατ' ἦμαρ) δειλινὸν, ἑσπέρας, βράδυ, Ἔξοδ. 29.

***Δειλοκάρδιος**, ὁ, ἡ. Δειλὸς τὴν καρδίαν, Κ. Μαν. Χρον. σ. 41, 123, 133.

***Δειλοκαρδίως**, ἐπίρρ. Δειλῶς, φοβιτζιάρικα, Δουκ. ἱστ. Βυζ. σ. 6. «Δειλοκαρδίως κἀκεῖνοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντεῖχον».

Δειλοκαταφρόνητοι, οἱ. Παρὰ Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σελ. 95. οἱ καταφρονηταὶ τῶν κινδύνων.

***Δειλοκοπήσας**, παρ' Ἡσυχ. ἐξαπατήσας, ἐκφοβήσας, ἀνθ' οὗ ὁ Βαρῖνος ἔχει, ὀρθότερον, δειλοκομπήσας, ὁ τοῖς ἑαυτοῦ κόμποις δειλάνας, ἢ προξενῶν φόβον μὲ τὸν κομπασμόν του.

***Δείλομαι** (δείλη). Κλίνειν πρὸς τὴν δείλην, δύσιν τοῦ ἡλίου, παρ' Ὁμ. ἰδὲ κοινοτέρω δείλετο.

***Δειλόνους**, ὁ, ἡ (νοῦς). Δειλὸς τὸν νοῦν, τὸ φρόνημα, Κ. Μαν. Χρον. σελ. 101.

Δειλόομαι, οῦμαι, Μ. ώσομαι, παθητ. Γίνομαι δειλὸς, φοβίζομαι, φοβοῦμαι, τρομάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

***Δειλοποιέω**. Τρομάζω τινὰ, φοβίζω, ἐκ τοῦ

***Δειλοποιός**, ὁ, ἡ (ποιέω). Κάμνων δειλὸν, Σχ. Σοφ. Τραχ. 1028.

Δειλός, ή, όν (δείδω). Φοβιτζιάρης, δειλὸς, ἀντιθ. τοῦ, ἄλκιμος, Ἰλ. Ν, 278. ὅθεν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι ἐν γένει, ποταπὸς, ἀχρεῖος, οὐτιδανὸς, Ἰλ. Α, 293. ἰδίως δὲ καὶ κακὸς, μηδενὸς ἄξιος, ὡς, «Δειλαί τοι δειλῶν ἐγγύαι», αἱ ἐγγυήσεις τῶν οὐτιδανῶν δὲν ἀξίζουν τίποτε, Ὀδ. Θ, 351. ἑπομ. ἀντιθ. τῷ ἐσθλὸς, Ἡσ. λείψ. ἐνίοτε μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 180. Πολλῷ δὲ συχνότερον ἐν χρήσει 2) ἀντὶ τοῦ, δυστυχὴς, πτωχὸς, κακορρίζικος, ταλαίπωρος, ἐλεεινὸς, ἄξιος λύπης, ὡς, «Δειλοὶ βροτοῖσι», οἱ κακόμοιροι ἄνθρωποι, παρ' Ὁμ. ἐξαίρου συχνάκις, ὡς καὶ ἡ κλητικὴ, ἆ δειλὲ, ἆ δειλοί. «Ἆ δειλὲ ξείνων» (Ὀδ. Ξ, 361). «Ἆ, δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε;» (Ὀδ. Υ, 351), ἔνθα σημειωτέον, ὅτι σημαίνει ἐνίοτε οἶκτον καὶ συμπάθειαν, ἄλλοτε δὲ ὀργὴν καὶ ἐπίπληξιν, ὡς Ὀδ. Σ, 389. Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο ἀντὶ τούτου κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν τῇ λέξει δείλαιος. Ἐπίρρ. δειλῶς. Πρβ. δεινός. Ἐκ τοῦ δέος, δέω, δείω, δείδω, διαφορετικὸν ὅμως τοῦ δεινός. Ὅθεν

Δειλότης, ητος, ἡ, = δειλία· φόβος.

Δειλόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ἄτολμος, φοβιτζιάρης κατὰ τὴν ψυχὴν, ἄνανδρος, Ἰώσηπ. Μακ. Η'. 16.

Δεῖμα, ατος, τὸ (δείδω). Φόβος, τρόμος, τὸ νὰ φοβῆται τινὰς, Ἰλ. Ε, 682. 2) ἐνεργ. τέρας, φάσμα, τὸ προξενοῦν φόβον, φόβητρον, ὡς ζωγραφία, ἄγαλμα, Ruhnk. ep. cr. p. 261. ὅθεν

Δειμαίνω, Μ. ανῶ. Φοβοῦμαι, εἶμαι εἰς φόβον καὶ δειλίαν, ὑμν. Ὁμ. Ἀπ. 404. τὶ, ἀπό τι, Αἰσχ. Περσ. 599. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ παθητικῷ. 2) ἐνεργ. φοβίζω, τρομάζω. Αὕτη ἡ σημασία ὑπάρχει παρὰ μὲν Αἰσχ. Εὐμ. 516. πολλὰ ἀμφίβολος, τοὐναντίον δὲ παρὰ Πλάτ. Νομ. Θ'. Σ. 865. ἀναντίρρητος. Ἐκ τοῦ Δειμάω. ὅθεν

Δειμαλέος, α, ον. Φοβιτζιάρης, ὁποῖος φοβεῖται. 2) ἐνεργητ. ὁ προξενῶν φόβον, κάμνων δειλὸν, φοβερὸς, τρομερός.

***Δειμαλέως**, ἐπίρρ. Δειλῶς, φοβιτζιάρικα, Ἐπ. Σιβυλλ. 1, σ. 176. «Ὤρνυτο δειμαλέωσιν».

***Δειματηρός**, ά, όν (δεῖμα). Φοβερὸς, Ἀπολλ. Σύντ. Σ. 181.

***Δειμάτιος**, ὁ. Τρομερὸς, φοβερὸς, Διον. Ἀντ. Ρ. 6, 90.

***Δείματο**, γ'. ἑνικ. ἀόρ. α'. μέσ. τοῦ δέμω, Ὀδ. Ξ, 8.

Δειματόεις, εσσα, εν. Ὁποῖος φοβεῖται, τρέμει, φοβιτζιάρης, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 135. «Δειματόεις ἐλάφων κεραὸς λόχος».

***Δειματοποιός**, ὁ, ἡ. Προξενῶν δεῖμα, φόβον, φοβερὸς, Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 69.

Δειματοσταγής, έος, ὁ, ἡ (στάζω, δεῖμα). Ὁ στάζων, κάμνων, προξενῶν, ἐμπνέων φόβον, Αἰσχύλ. Χοηφ. 539. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀγαμ. 187.

Δειματόω, ῶ, Μ. ώσω (δεῖμα). Φοβίζω, τρομάζω, προξενῶ φόβον, Ἡροδ. 6, 3. Μέσως, δειματόομαι, φοβοῦμαι, τρέμω.] «Περιτρέχεις σεαυτὸν δειματουμένοις», Πλάτ. εἰς Ἀξίοχ. σ. 370. ὅθεν «δειματουμένην», παρ' Εὐριπ. Ἀνδρ. 42.

Δειματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Φοβερὸς, τρομερός.

***Δειμάτωσις**, εως, ἡ. Καταφόβισις, Σχολ. Κωδ. Παρ. Λυκόφρ. 6, 1182.

***Δειμάω**, ῶ· καὶ, δειμάομαι. Φοβοῦμαι, Βίος τοῦ ἁγ. Αὐξεβίου. «... Δειμῶ τοῦτο πρᾶξαι διὰ τὸ ἀνάξιον, εὐτελὲς καὶ ταπεινὸν τοῦ λόγου· καὶ Ἡσυχ.

***Δείμομεν**, ἐπ. ὑποτακτ. ἀόρ. α'. ἐνεργ. ἀντὶ δείμωμεν, ἐκ τοῦ δέμω, Ἰλ. Η, 337.

Δειμός, οῦ, ὁ (δέος). Φόβος, τρόμος. Παρ' Ὁμ. προσωποποιεῖται πάντοτε ὡς μυθῶδες, τρομερὸν ὄν, δαιμόνιόν τι, καὶ ἑπομ. παροξυτόνως Δεῖμος ἐν συνοδίᾳ τῶν, Φόβος καὶ Γοργὼ, Ἰλ. Λ, 37. ἤ, Φόβος καὶ Ἔρις, Δ, 440. ἢ μετὰ τοῦ, Φόβου, τοῦ ὑπηρέτου τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ οἱ δύο ζεύγουσι τοὺς ἵππους, Ἰλ. Ο, 119. κατὰ δὲ Ἡσιόδ. Θεογ. 934. υἱοὶ τοῦ Ἄρεος, ἰδὲ Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. 195. Σ. 157.

Δειμώδης, εος, ὁ, ἀντὶ τοῦ δειματώδης, παρ' Ἐρωτιαν. σ. 130. ἀμφιβ. μέντοι.

Δεῖν, ἀπαρ. τοῦ δέω, Τμ. Ὁμ. καὶ οὕτω καθεξῆς. 2) Ἀττ. ἀντὶ δέον, μετοχ. τοῦ δεῖ.

Δεῖν, Ἀττ. ἀντὶ δέον, ὡς πλεῖν ἀντὶ πλέον.

Δεῖνα, ὁ, ἡ, τό. Γεν. Δεῖνος. Δοτ. Δεῖνι. Αἰτ. Δεῖνα, καὶ πληθ. Δεῖνες. κτ. (ἡ δοτ. ἄχρηστος), Ἀριστείδ. Α'. σελ. 312. Μεταχειρίζονται ταύτην τὴν λέξιν, ὁπόταν δὲν θέλουν νὰ εἴπουν τὸ ὄνομα τινός, ὡς παρ. χάριν ἀντὶ νὰ εἴπω, ὁ Δημήτριος εἶπε κατ' ἐμοῦ, καὶ θέλω νὰ ὑποκρύψω τὸ ὄνομα, λέγω, ὁ δεῖνα εἶπε κατ' ἐμοῦ, ὅπερ κοινότερον ὁ δεῖνας λέγομεν, ἢ ὁ τάδε, ἢ κάποιος τις, Δημοσθ. «Τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων». Οἱ Συρακούσιοι δὲ, ἀντὶ νὰ εἴπουν ὁ δεῖνα, δεῖν ἔλεγον, ὅπερ Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκολος (Ἔκδ. Reitz. σελ. 423) παράγει ἐκ τοῦ ὅδε. 2) παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 921. Ὀρν. 648. Εἰρ. 268. «Τὸ δεῖνα, εἶναι μία ἐκφώνησις ἑνὸς ἀνθρώπου, ὅστις στέκεται καὶ συλλογίζεται νὰ ἐνθυμηθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησε, καθὼς ἡμεῖς, ὅταν λησμονῶμέν τι, ἕως ὅτου νὰ τὸ ἐνθυμηθῶμεν, λέγομεν, ἐκεῖνο τὸ τέτοιον, τὸ πρᾶγμα, ὡς οἱ Ἰταλοὶ τὸ cosa, οἱ Γάλλοι τὸ chose καὶ οἱ Γερμανοὶ Dings. Πρβ. οὐδείς. Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀκλιτ. ἐστι, Ἀριστ. Θεσμ. 622. 3) τὸ δεῖνα, εὐφημισμοῦ χάριν, ἀντὶ τοῦ, πέος, Ἀριστ. Εἰρ. 867. Ἀχ. 1149.

Δεινάζω, Μ. άσω, ἀντὶ τοῦ δεινοπαθέω, ἢ δεινάζω, ἐκ τοῦ δεινός. Ἀγανακτῶ, Μακκαβ. Β'. 13, 35.

Δείναρος, ου, ὁ καὶ ἡ. Εἰς ἄκρον δεινός.

Δεινεύω, καὶ δεινέω, = δινέω, ἀμφ. Ζήτ. τοῦτο. 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει «δεινεύειν» βουλεύεσθαι κακὰ, καὶ πιθανῶς ἀντὶ τοῦ δηνεύειν κεῖται, ὅθεν «δηνεύματα», παρὰ Ξενοφ., τὰ κρύφια κακά. Ζήτ. ἐν τῷ δῆνος. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ἡσιόδ. Γαλην. καὶ Πλάτ. «Ἐξαπατῶν μῆτιν καὶ παρ πολὺ δινεύουσαν», εὑρίσκεται, πιθανῶς ὅμως, δηνεύουσαν, πρέπει νὰ λέγηται.

Δείνησις, εως, ἡ. Συστροφή.

***Δεινίας**, ἡ. Εἶδος ὑποδημάτων ἀνδρῶν, Ἡσυχ. Πολυδ.

Δεινοβίης, ου, ὁ (δεινός, βία). Πολλὰ δυνατὸς, ἰσχυρὸς, ἀνδρεῖος, Ὀρφ. Ἀργ. 64.

***Δεινοεπής**, ὁ, ἡ. Ὁ φρικτὰ, πολλὰ κακὰ λαλῶν, ὁμιλῶν, Σχολ. Εὐστ. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 209.

Δεινοθέτης, ου, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὁποῖος πράττει τρομακτικὰ πράγματα, κακότροπος, κακοῦργος· ἐπιβλαβὴς, Μόσχ. Ζ, 7. «Κῶρος δεινοθέτας».

***Δεινόθυμος**, ὁ, ἡ. Ὁ γνώμης ὢν φρικτῆς, ἀπανθρώπου, διεστραμμένης, Ἡσυχ.

Δεινοκάθεκτος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὁ κρατῶν, κατέχων μὲ βίαν, καὶ ἐξουσίαν, Ὀρφ. 9, 6. ἐπιθ. φύσεως.

***Δεινόκοιτος**, καὶ δεινόλεκτρος, ὁ, = δεινολεχής, Σχολ. Λυκόφρ. 1354.

Δεινολεχής, έος, ὁ, ἡ (λέχος). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὴν ὑπανδρείαν, γάμον, Ὀρφ. Ἀργον. 904. ἄλλως δὲ καὶ αἰνολεχὴς, ἀντὶ τοῦ αἰνόγαμος. Ζήτ. ταῦτα.

Δεινόλινος, ὁ, ἡ (λίνον). Ὁ ἔχων δυστυχὲς νῆμα, κλωστὴν· τὸ σχοινὶ, (ἢ κλωστὴ) τῆς ζωῆς δηλ., τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἔκλωσαν αἱ

μοίρας, δυστυχής, (ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ κινδύνοις), Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 45.

Δεινολογέω, ῶ, ἐνεργ. σπάνιον, εὐχρηστότερον ὅμως τὸ Ἀποθ. Μέσ. δεινολογέομαι, οῦμαι (δεινά, λέγω). Μεγαλύνω τι μὲ τοὺς λόγους, περιττῶ μὲ ὑπερβολὴν πολλὰ φρικτόν. 2) παραπονοῦμαι σφοδρῶς, λέγω ἐγκληματικούς, κλαυθμηρούς λόγους εἰς τὸν ἐμαυτόν μου, μοιρολογῶ, προσταλαίομαι μὲ πικρούς καὶ δεινούς λόγους, Ἡρόδ. εἰς Μελπ. 4, 68. ὅθεν

Δεινολογία, ίας, ἡ. Ἡ ἐπὶ τὸ πλέον, ἐν ὑπερβολῇ παράστασις, ἡ ὁμιλία περί τινος ὡς φρικτοτέρου, ἢ περισσοτέρας συμπαθείας ἀξίου. 2) σφοδρὸν παράπονον, μοιρολογία.

Δεινοπάθεια, είας, ἡ (δεινοπαθής). Μεγάλα πάθη, σκληρὰ τύχη, καὶ κλαυθμὸς διὰ μεγάλα καὶ δεινὰ πάθη, ἢ περὶ τῆς κακῆς τύχης, Σχολ. Σοφοκλ. Αἰ. 432. (α)

Δεινοπαθέω, ῶ (δεινά, παθεῖν). Πάσχω, ὑπομένω, ὑποφέρω κακά· προσταλαίομαι, παραπονοῦμαι πικρῶς, μέμφομαι τὴν τύχην μου, Πολυβ. δα τοῦ

Δεινοπαθής, έος, ὁ, ἡ (παθεῖν). Ὁ πάσχων πολλὰ κακά, ἢ καὶ προσταλαιόμενος εἰς τὴν τύχην του.

* Δεινοπάθησις, εως, ἡ. Παράπονον διὰ τὴν τύχην του, Σχολ. Λουκιαν. Μακροβ. κεφ. 23.

* Δεινοπενθής, έος, ὁ, ἡ. Ὁ σφόδρα πενθῶν, Σχολ. Βικτ. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 731. »Δεινοπενθὴς γὰρ βάρβαρος.«

Δεινοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω τι μεγάλον καὶ τρομακτικόν, μεγαλύνω τι, αὐξάνω μὲ ὑπερβολήν, ἐπιτραγῳδῶ, Διονύσ. Ἁλικ. »Δεινοποιεῖν τὰ πράγματα«, καὶ Μέσ. δεινοποιέομαι, συνώνυμον τῷ, δεινολογέομαι.

Δεινόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἔχων τρομακτικὸν ποδάρι. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 418. »Δεινόπους ἀρά«, ἡ καταδιώκουσα, τρομακτικὴ ἐκδίκησις, θεὰ τῆς ἐκδικήσεως.

Δεινοπροσωπέω, ῶ. Ἔχω ἢ κάμνω τρομερὸν πρόσωπον, ὑποθ. Φαν. Κύριλ.

Δεινός, ή, όν· καὶ δεινῶς ἐπίρρ. (ἴσως ἀντὶ δεινός, παρὰ τὸ δέος). Λέξις γενική, καὶ δηλοῖ πᾶν, ὅ,τι δύναται νὰ ἐμποιήσῃ φόβον, καὶ ἤτοι πλῆρες εὐλαβείας καὶ θαυμασμοῦ, ἢ ἀπεχθὲς καὶ μισητὸν καὶ φοβερόν· ἄρα 1) πᾶν εἴτι ὑπερβαίνει τὸ σύνηθες μέτρον, φρικτός, τρομερός, ἐκπληκτικός· παρ' Ὁμ. μία τῶν καθολικῶν σημασιῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἀναφέρονται εἰς ἀγῶνα καὶ πόλεμον. »Δεινὸν ἀϋτεῖν, βροντᾶν (Ἰλ. Η, 366 κτ.), φρικτὰ φωνάζειν, βροντᾷν. »Δεινὸν δερκέσθαι, παπταίνειν (Ἰλ. Γ, 342 κτ.)«, ο. ε. κυττάζειν φοβερά. ἑπομ. ἀσυνήθης, ὑπερφυσικός, ξέχωρος, παράξενος. Κατὰ δὲ πρωτοτέραν ἔννοιαν, κἂν εἴτε προξενεῖ φόβον καὶ εὐλάβειαν, σεμνοπρεπής, σεβάσμιος. »Δεινή τε καὶ αἰδοίη θεός, Ἰλ. Σ, 394. πβλ. Γ, 172. — Ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ὕστερον, »Τὸ δεινόν« δηλοῖ κίνδυνος. »Δεινὸν γίγνεται, μὴ πέσῃ πᾶσα ἡ Ἑλλὰς (Ἡροδ. ζ, 157)«, ἀντὶ κίνδυνος εἶναι μήπως ... »Οὐδὲν δεινόν, μή ...« (Πλατ.), ο. ε. δὲν εἶναι κίνδυνος, φόβος νὰ κ... Τί δεινόν; »καὶ τί κίνδυνος, φόβος εἶναι; »Δεινὸν ἡγεῖσθαι«, νομίζω κακόν, ἀτιμίαν. »Δεινὸν ποιεῖσθαι«, ἐκλαμβάνω ἐπὶ κακοῦ, κάμνω τι ὑπόθεσιν. »Δεινὰ παθεῖν (καὶ σπανιώτ. ἑνικ. δεινὸν παθεῖν)«, πάσχω, λαμβάνω μεταχείρισιν ἀναξίαν, παράνομον, ἄδικον, βιαίαν, (πολλὰ συχνάκις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ., Elmsl. Ἀριστ. Ἀχ. 323.). Ἐπίρρ. »Δεινῶς ἔχειν«, εὑρίσκομαι κατά τι κακῶς, Ξενοφ. Ὡσαύτως, »Τὰ δεινά«, κίνδυνοι, ἐπικίνδυνα πράγματα, ἀτιμίαι, συμφοραί, θλίψεις, δυστυχίαι, βλάβαι. 2) δυνατός, ἰσχυρός, μέγας, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ, δι' ὃ καὶ χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει πολλάκις ὁ Ὅμ. ἐπὶ θεῶν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐννοῇ τὸν φρικτόν. »Δεινὸν σάκος« (Ἰλ. Η, 245), ἡ δυνατή, στερεὰ καὶ μεγάλη ἀσπίς· καὶ τοιουτοτρόπως ἡ μεταξὺ τῶν δύο σημασιῶν συγχ. παρ' Ἀττ. φράσις »Δεινὸν ἂν εἴη«, τοῦτο ἤθελεν εἶναι παρὰ πολύ, παράξενον, ὄχι καλόν· ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ ἠθικῶν αἰτίων, ὡς, »Τὸ συγγενές τοι δεινόν, ἥθ' ὁμιλία«, ἡ συγγένεια καὶ ἡ συναναστροφὴ ἔχουσι μεγάλην ῥοπήν, ἰσχὺν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 39. καὶ Valck. Εὐριπ. Φοίν. 358. καὶ Br. Σοφ. Ἠλ. 770. Καθ' αὐτὸ δὲ ἤρχισε, καθὼς φαίνεται, νὰ λαμβάνῃ ἡ λέξις σημασίαν ἐπὶ καλοῦ περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πλάτωνος, Πρωταγ. σελ. 341. Β. 3) ἐπιδέξιος, ἄριος, ἐξαίρετος, ἐπιτήδειος, Δημ. Φιλ. α'. »Ἄν τε δεινοὶ λάχωσιν, ἄν τε ἰδιῶται«, οἱ μὲν δεινοὶ ἐνταῦθα οἱ ἔμπειροι τῆς διαθέσεως τῶν ἑορτῶν, οἱ δὲ ἰδιῶται, οἱ ἄπειροι τῶν τοιούτων. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρ. »Τῷ τε πολιτευομένῳ καὶ τῷ πεπαιδευμένῳ καὶ τῷ τεχνίτῃ ἢ δεινῷ καὶ ἐμπείρως ἔχοντι, ἢ εὐμορφίαν φύσεως ἠτυχηκότι. — Ἰδίως ἐπὶ ῥητόρων, εὔγλωττος, ἐμφαντικός, ἰσχύων πρὸς τοὺς ἀκροατάς του, πολλάκις μετ' ἀπαρ. »Δεινὸς λέγειν« (εἰπεῖν, σπανίως ἐν χρήσει, Wolf Λεπτ. Σ. 370.). »Δεινὸς λαλεῖν, διδάσκειν, φαγεῖν«, ἔχουσι δύναμιν εἰς τὸ λέγειν, λαλεῖν κτ., ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει, διδάσκει, τρώγει κατὰ πολλά. Συντάσσεται καὶ αἰτιατ. »Δεινὸς (κατὰ) τὴν τέχνην«, μεγάλος, ἐπιτηδειότατος εἰς τὴν τέχνην. »Δεινὸς οἰκονομεῖν«, εὐδήμων, ἐπιτήδειος, καλὸς οἰκονόμος. »Δεινὸς περὶ σοφίαν«, Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΗ'. 4. ἀντὶ τοῦ, μέγας φιλόσοφος. Παρατηρεῖται ὅμως, ὅτι, ῥήτωρ, στρατηγός, χρηματιστής, δεινὸς λέγεται, αὐλητὴς δέ, καὶ Ὑποκριτής, οὐχί, καὶ τάσσουσιν ὡς αἰτίαν, ὅτι ἡ δεινότης μάλιστα ἐν τῷ πλεονεκτεῖν ἐστίν. Εἰς τὸ ἠθικὸν λέγεται ἐπὶ καλοῦ δεινός, καθὼς καὶ ἐπὶ κακοῦ λέγεται πανοῦργος, Ἀριστοτ. Εὐθημ. Κ. 12. Ἡ μετάβασις τῆς πρώτης σημασίας ἐπὶ τὴν δευτέραν γίνεται διὰ τοῦ, ξεχωριστόν, ξέχωρον, παράξενον, ὡς π. χ. ἀνωτέρω. »Δεινὸν ἂν εἴη«, ἤθελεν εἶναι παράξενον, ξεχωρόν τι· ἢ δὲν ἤθελεν εἶναι καλόν, ἢ κακόν, κατὰ τὴν ἔννοιαν, καθ' ἣν ἤθελε τὸ ἐκλάβῃ τινὰς εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ τὸ ἄκρον τοῦ καλοῦ, ἢ τοῦ κακοῦ, ὡς π. χ. »Δεινὸς πόθος«, ὁρμητική, μεγάλη ἐπιθυμία, ἔνθα μιγνύεται ἡ δυσπερίγραπτος τῆς ἐνεστώσης ἐλλείψεως μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ἀπολαύσεως, ἤτοι μὲ τὴν χαράν, την ὁποίαν ἀπελάμβανέ τις, ἐὰν εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ὑποκείμενον. 4) δειλός, φοβιτζιάρης, Ἰλ. Η, 346. κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Εὐσταθίου, ἥτις ὅμως ἐστὶ δυσπαράδεκτος, ἐπειδὴ ἀντίκειται ὅλη ἡ λοιπὴ χρῆσις τῆς λέξεως, καὶ ἐκεῖ δύναται τό, »Δεινὴ ἀγορὰ« νὰ σημαίνῃ καί, πολλὰ δυνατὴ ἐναντία, μεγάλη συνάθροισις, δῆμος. (Ἐξ αὐτῆς τῆς πηγῆς παράγεται καὶ τό, δειλός, ἀλλ' ἔχει πάντη παθητικὴν σημασίαν, φόβου, τρόμου, καὶ τῶν τοιούτων, ἐν ᾧ τὸ δεινὸς ἔχει ἐνεργητικήν.)

Δεῖνος, ὁ, = δῖνος, εὐχρηστότερον ὅμως τὸ δῖνος. Ζήτ. τοῦτο.

* Δεινοσμός, ὁ. Ἡ μεγάλη κόνυζα, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. Νόθ. 3, 136.

* Δεινοτέρως, ἐπίρρ. Φρικτότερον, Σχ. Ὁμ. Ἰλ. Η, 97. Schaef.

Δεινότης, ητος, ἡ (δεινός). Τὸ φοβητικόν, τρομακτικόν, ἄηθες, ὑπερβάλλον, ἀποτρεπτικὸν ἑνὸς πράγματος. Ἐπὶ καλοῦ δὲ 2) ἡ δύναμις, ἡ ἐπιτηδειότης, ἡ καθ' αὐτὸ φύσις, ποιότης ἑνὸς πράγματος, καὶ μάλ. ἐπὶ ῥητόρων, ἡ ἰσχὺς τῆς εὐγλωττίας, οἷα ἡ τοῦ Δημοσθένους· ἔτι δὲ 3) σφοδρότης, δυναστικότης, ὡς καὶ τὸ δεινός, Ἀριστοτ. Ἠθικ. ς'. »Ἔστι δή τις δύναμις, ἣν δεινότητα καλοῦσιν.«

* Δεινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Δεινά, φρικτὰ φέρων, Ἰω. Γεωμ. 4, 14. »Δεινοφόροισι τύχαισι.«

* Δεινόφρων. Φρικτὰ φρονῶν, δεινοσύμενος, Θεοδ. Ἀκροατ. 2, 83. »Γέρων ... ὁ. Ἡσύχ. »Δυσκόφρων, δεινόφρων, ὑψίφρων«.

* Δεινοψία, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ βλέπειν. Οὕτως ἐξηγεῖ ὁ Κοραῆς παρ' Ἱππ. Ἀρθρ. 21. τ. 7, 36.

Δεινόω, ῶ, Μ. ώσω (δεινός). Μεγαλύνω, κάμνω τι φοβερόν, ἀπὸ ὅ,τι εἶναι μεγαλήτερον, Θουκυδ. Η. »Ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων«. 2) = δινόω, ἀμφ.

Δεινωπός, οῦ, ὁ, ἡ, = δεινώψ, Ησ. Ἀσπ. 250.

* Δεινῶς, ἐπίρρ. Ἴδε Δεινός. Δεινῶς ἔχω, ἀντὶ δεινοπαθῶ. ὡσαύτ. καί, »δεινῶς φέρω«.

Δείνωσις, εως, ἡ (δεινόω). Τὸ νὰ κάμνῃ τινάς, ἢ νὰ παραστήνῃ τι μεγαλήτερον, τρομερόν, ἡ μεγαλοπρέπεια διὰ τῶν λόγων, ὑπερβολή, ὑπέρβασις τοῦ μέτρου, Πλατ. Φαῖδρ. Σ. 272. Ἰταλ. esagerazione. ὅθεν

Δεινωτικός, ή, όν (καὶ δεινωτικῶς, ἐπίρρ.). Ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων εἰς τὸ νὰ μεγαλύνῃ, νὰ κάμνῃ φοβερὰ τὰ πράγματα.

Δεινωτός, ή, όν, = δινωτός.

Δεινώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Τρομερὸς τὴν ὄψιν, θεωρίαν, ὁποῖος βλέπει τρομακτικά, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 84.

Δεῖξις, εως, ἡ (δείκνυμι). Ἡ δεῖξις, τὸ δείξιμον. 2) φανέρωσις, εἴδησις, κοινοποίησις τῶν φρονημάτων, ἀπόφανσις γνώμης· κρίσις, ῥῆμα· παράστασις μιᾶς ὑποθέσεως, ἐξήγησις. 3) παράδοσις ἢ ἑρμηνεία ἑνὸς μαθήματος, ἢ ἄλλου τινός· δημόσιος ἀπαγγελία, ἀνάγνωσις, ὡς, ἐπίδειξις, Ἀθήν. ς'. σελ. 270. 3) σημεῖον, ἀπόδειξις· παράδειγμα.

* Δείξω, Μελλ. τοῦ δείκνυμι, ἀόρ. α'. ἔδειξα.

Δεῖος, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Δέος. Φόβος, Ἰλ. Κ, 376. »Χλωρὸς ὑπαὶ δείους«, κίτρινος ἀπὸ φόβον, ὡς κλεῖος ἀντὶ κλέος.

* Δειπναγωγός, ὁ, ἡ. Ὁ ἀγωγὸς τοῦ δείπνου, Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. σ. 39.

Δειπνάριον, ου, τό, Ὑποκοριστ. τοῦ, δεῖπνον. Μικρότατον δεῖπνον.

* Δειπναρχέω. Εἶμαι ἀρχηγὸς τοῦ δείπνου, προεδρεύω εἰς αὐτό, Θεοδ. Προδρ. εἰς Λαζάρ. 2. Συμμ. 566.

Δειπνέω, ῶ· καὶ δείπνημι, Μ. ήσω· καί, δειπνήσομαι, Διοδ. 11, 9. Πλουτ. Ἠθ. σ. 225. Γαλην. (δεῖπνον). Προγεύομαι, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι, πρὶν ἐξέλθωσιν εἰς μάχην, πρέπει νὰ δυναμώσωσι τὸ σῶμά των τὸ πρωΐ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Τ, 155 – 172. καὶ 304. Παρὰ τοῖς Ἀττ. (ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. Ὑμν. Ἀπ. 497, ἀνθ' οὗ 511 δόρπον ἀναγινώσκομεν), πάντοτε ἀμεταβ. δειπνίζω, δειπνάω, τρώγω τὸ βράδυ, Ξενοφ. Παιδ. Δ'. »Δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καθευδήσω«. καί, »Δειπνεῖν ἀλλότρια«. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς, τρώγω εἰς τὴν συνειθισμένην ὥραν, Ζήτ. δεῖπνον. Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ δειπνέω, γίνεται νεώτερος Ἀττικὸς παρακείμ. δέδειπνα, καὶ ἀπαρεμφ. δεδειπνάναι, ὡς, ἠριστάναι, ἀντὶ ἠριστηκέναι, Ἀθ. 10, σ. 422.

* Δειπνητείω, Ἐφετ. τοῦ δειπνέω. Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ δειπνήσω, φάγω.

Δείπνηστος, ὁ· καὶ δειπνηστός· καὶ δειπνηστύς, ἡ· καὶ παρὰ τοῖς νεωτ. δειπνεστος, καί, δείπνητος. Λέγεται ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, Ὀδ. Ρ, 170. »Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην« καὶ Νικανδρ. Θηρ. μ' ὅλον ὅτι ὁ Εὐσταθ. σημειοῖ, ὀξυτόνως μὲν (δείπνηστος) τὸ δεῖπνον, βαρυτόνως δὲ (δειπνηστός) ὁ τοῦ δείπνου καιρός, ὡς τὸ ἄμητος καὶ ἀμητός, σημαίνει ὅμως τὸν καιρόν, καθ' ὃν δειπνοῦμεν.

* Δειπνηστός, ὁ· ἰδὲ δείπνηστος.

***Δειπνηστύς**, ύος, ἡ. Ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, Ἡσ.

Δειπνητήριον, τό. Ὁ διωρισμένος τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δειπνοῦμεν, Ἰώσηπ. καὶ Πλούτ. εἰς Λύκουργ. 12., ὅπου δειπνιστήριον ἐσφαλμ. ἀναγινώσκε.

Δειπνητής, οῦ, ὁ. Ὅποιος δειπνᾷ, εἷς τῶν δειπνούντων, ὁ φίλος, ὁ προσκαλεσμένος εἰς τὸ δεῖπνον, Πολύβ. 3, 57, 7.

Δειπνητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ δεῖπνον (Ἀθήν. Θ΄.), τόσον ἐπὶ ἐπιτηδείου μαγείρου, ὅσον καὶ ἐπὶ προσκαλεσμένου καὶ ἔχοντος ὄρεξιν φίλου. Ἐπίῤῥ. δειπνητικῶς, Ἀρ. Ἀχ. 1016.

***Δειπνητήριον**, = δειπνητήριον.

***Δειπνητός**, ὁ, = δεῖπνον. Δείπνητος δὲ, ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, ὡς ἀμητὸς καὶ ἄμητος· ταυτὸν τῷ, δειπνηστός.

***Δείπνητος**, ὁ, ἰδὲ δειπνηστός.

Δειπνίδιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ, δεῖπνον. Μικρὸν δεῖπνον, Ἀθήν. καὶ Ἐπιγρ.

Δειπνίζω, Μ. ίσω (δεῖπνον). Ἐνεργ. δειπνίζω, φιλεύω τινὰ μὲ τὸ δεῖπνον· γενικῶς, δίδω, προσκαλῶ νὰ φάγωσιν, Ὀδ. Δ, 535. »Καὶ κατέπεφνε δειπνίσσας«.

***Δειπνίον**, τό. Μικρὸν δεῖπνον, Ἀριστοφ. παρ' Ἡσυχ. Λ. οὐ γὰρ ἀπαντᾶται. »Τούτῳ τῷ δειπνίῳ«.

***Δειπνιστήριον**, τό, = δειπνητήριον.

***Δειπνιστός**, ὁ· ἰδὲ δειπνηστός.

Δειπνίτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. δειπνῖτις, ιδος, ἡ, = δειπνητικός. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς δεῖπνον, ἢ εἰς συμπόσιον. »Στολῇ τῇ δειπνίτιδι ὥσπερ εἶχεν εἰσῆλθεν«, Δίων. 69, 28.

***Δειπνογάμιον**, τό. Δεῖπνος νυμφικός, γινόμενος εἰς τὸν γάμον, Η. Μαν. 5, 42.

Δειπνοθήρας, ου, ὁ (θηράω, δεῖπνον), = δειπνολόχος. Ὅποιος τρέχει καὶ ζητεῖ νὰ εὕρῃ δεῖπνον διὰ νὰ φάγῃ, ὁ κυνηγῶν τὰ ξένα τραπέζια, Φίλ. Ἰουδ. τ. α΄. σ. 665, 46.

Δειπνοκλητόριον, τό. Πρόσκλησις εἰς τὸ δεῖπνον, ἡ τράπεζα, δεῖπνον, συμπόσιον, τὸ ἔχον φίλους κλεισμένους, Εὐστάθ. Ἰλ. σ. 765, 58. Κατ' ἄλλους, ἑστιατόριον, δειπνητήριον.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ (καλέω). Ὅποιος προσκαλεῖ φίλους εἰς τὸ δεῖπνον, ἑστιάτωρ, Ἀθήν. δ΄, σελ. 171.

Δειπνολογία, ίας, ἡ. Λόγος, ὁμιλία περὶ δείπνων, ποίημά τι, Ἀθήν. ς. 1, σ. 4.

Δειπνολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ὅποιος ὁμιλεῖ, πραγματεύεται περὶ δείπνων, Ἀθήν. Α΄. 1, σ. 29. οὕτως ἐπονομάζεται ὁ Ἀρχέστρατος.

Δειπνολόχος, ου, ὁ, ἡ (λοχάω). Ὅποιος φυλάγει, παραμονεύει, ὡς παράσιτος, τὰ δεῖπνα, τὰ τραπέζια, καὶ ὑπάγει ἀπροσκάλεστος νὰ φάγῃ, ἢ νὰ ἁρπάξῃ τι. πρβ. βωμολόχος. Ἡσιόδ. Ἔργ. 702. »Δειπνολόχῃσι γυναιξίν«, Ἰωνικ. ἀντὶ δειπνολόχου.

Δειπνομανής, έος, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ ἔχων μανίαν διὰ δεῖπνον, ἢ ὁ μὲ μανίαν ἐπιθυμῶν τὰ τραπέζια, τὰ συμπόσια.

Δεῖπνον, ου, τό. Παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὁ δεῖπνος, τὸ φαγητὸν τῆς ἑσπέρας, τὸ ὁποῖον ἦτο παρὰ τοῖς Παλαιοῖς τὸ καθ' αὐτὸ φαγητόν, ὅτε τῶν πόνων διαπαύει, ὡς λέγει ὁ Πλούτ. Ἠθ. σ. 726. καὶ γενικῶς, τὸ τρώγειν, τὸ φαγητόν, ἡ τροφὴ κάθε καιροῦ. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Β, 383, λέγεται καὶ ἡ τροφὴ τῶν ἵππων (ἀλόγων), ὡς »Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω«· ἰδιαιτ. δὲ δεῖπνον ὁ Ὅμηρος καλεῖ τὸ πρόγευμα (κολατσὶ Τουρκ.), ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς Ἰλ. Θ, 53. Κ, 578. Ὀδ. Ι, 311. Ἰλ. Β, 381. καὶ 399. »Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο — Ἀχαιοί, ὅρρα μὲν ἠὼς ἦεν, τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλα δύο μέρη, ἄριστον λέγει, καὶ ἀντιτάττει τὸ δόρπος. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ ἐν Θεοκρ. Εἰδύλ. ΚΔ, 135. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται σημαίνουσα ἡ λέξις αὐτὴ συμπόσιον, φαγί, γεῦμα ἐν γένει, καὶ τὸ δεῖπνον, Ὀδ. Ρ, 176. ὕμν. Δημ. 128. Οἱ Παλαιοὶ ἔτρωγον δὶς τῆς ἡμέρας, πρῶτον μὲν τὸ πρωΐ, πρὶν ἐξέλθωσι τῆς οἰκίας, καὶ ἐλέγετο ἑωθινὸν ἄριστον, πρωϊνὸν ἐμβρώμα, ἔτι δὲ καί, ἄριστον, καὶ δεῖπνος (παρὰ τὸ δεῖ πονεῖν), καὶ δεύτερον τὴν ἑσπέραν, καὶ ἐλέγετο δόρπος. »Εὖ γένοιτο τὸ δεῖπνον«, σοὶ εὔχομαι καλὴν ὄρεξιν. (Φαίνεται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μὲ τὸ δαίω, δάπω, δάπτω, δόρπος, ὅθεν δέπω, ἐξ οὗ δεῖπνον.)

Δειπνοποιέω, ῶ (δειπνοποιός). Ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον ἐν γένει, ἢ τὸ ἑσπερινὸν φαγί, Ἀλέξ. Μέσ. κάμνω νὰ μοὶ ἑτοιμάσωσι δεῖπνον, τρώγω τὸ δεῖπνον, δειπνίζω, δειπνῶ κοινῶς, ἀπολαμβάνω τοῦ ἑσπερινοῦ φαγητοῦ, Ξεν. Ἑλλ. Ζ΄. ε΄, 15.

Δειπνοποιΐα, ίας, ἡ. Ἑτοιμασία, ἢ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ δείπνου, ἢ τοῦ συμποσίου, ἡ ὁποία γίνεται τὸ ἑσπέρας· τὸ δεῖπνον, τὸ δείπνισμα, καὶ ὁ δεῖπνος αὐτός, τὸ φαγί, Διόδ. Σικελ.

Δειπνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅποιος κάμνει, ἑτοιμάζει τὸ δεῖπνον, τὸ φαγί.

***Δεῖπνος**, ὁ. Ὁ ἐμοτράπεζος, ὅστις τρώγει τὸ φαγί. 2) = δεῖπνον, παρὰ τοῖς ὕστερον, Bast. Ep. cr app p. 22. 61. Γρηγ. σ. 22. 772.

Δειπνοσοφιστής, οῦ, ὁ. Ὅποιος φέρει, κάμνει φιλοσοφικὰς ὁμιλίας εἰς τὸ συμπόσιον. »Δειπνοσοφισταί«, ἐπιγραφὴ τοῦ συγγράμματος τοῦ Ἀθηναίου, τὸ ὁποῖον ἐν εἴδει πεπαιδευμένων διαλέξεων πραγματεύεται περὶ τῶν ἀνηκομένων εἰς τὰ τοῦ μαγειρείου, τῆς τραπέζης καὶ τοῦ συμποσίου παρὰ τοῖς Ἕλλησι.

Δειπνοσύνη, ης, ἡ, Κωμικ. ἀντὶ δεῖπνον, Μάτρων παρ' Ἀθήν. Δ΄.

Δειπνοφορία, ίας, ἡ. Τὸ φέρσιμον, ἢ παράθεσις τοῦ δείπνου, ἢ τῶν φαγητῶν εἰς τὸ τραπέζι, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Δειπνοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅποιος φέρει τὸ δεῖπνον, ὁ φέρων, παρατιθεὶς τὰ φαγητὰ εἰς τὸ τραπέζι, Πολυδ. Πλουτ. Θεμιστ. 23.

Δειραγχής, ὁ, ἡ. Ζήτ. δεραγχής.

***Δειράδιον**, ὑποκ. τοῦ δειράς.

***Δειραῖος**, α, ον. Βουνώδης, ὀρεινός. 2) ἀνήκων εἰς τὸν λαιμόν, ἐκ τοῦ

***Δειράς**, άδος, ἡ. Ῥάχις, ἀλυσίς, σειρὰ βουνῶν, ὡς αὐχήν, Ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 281. Πινδ. Ὀλ. 8, 68. Ἰσθμ. 1, 11. »Κορίνθου, Ἰσθμοῦ δειράδαν. 2) = δειρή, ὁ τράχηλος, λαιμός.

***Δείρας**, μετοχ. ἀόρ. α΄. τοῦ δέρω, Ὀδ.

Δειραχθής, έος, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὁ βαρύνων, θλίβων τὸν λαιμόν, Ἀνθ. Ζήτ. δεραγχής.

Δειρή, ἡ· ἀντὶ τοῦ δέρη, καὶ δειράς. Ὁ λαιμός, ὁ σβέρκος, τράχηλος, ἐπὶ ἀνθρώπων τε, καὶ μάλιστα ζώων, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 371. 395. Ν, 202. Σ, 177. Ὀδ. Ψ, 208. 240. κτλ. 2) = δειράς, πᾶσα ἐξοχὴ βουνοῦ, λήγουσα εἰς στενόν, ῥάχις, βουνῶν ἀλυσίς, (κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ.) ποιητ. Ἰδὲ καὶ δέρη. (Ἴσως παρὰ τὸ δέρω, τὸ μέρος, ὅθεν ἐδέρετο τὸ πρὸς θυσίαν ζῷον).

Δειροκύπελλον, ου, τό (κύπελλον). Ποτήριον, ἔχον μακρὺν λαιμόν, Λουκ. εἰς Λεξ. Ζήτ. Κύπελλον.

Δειρόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Γεννῶν ἢ γεννημένος διὰ τοῦ λαιμοῦ, Λυκόφρ. 843.

Δειροπέδη, ης, ἡ (πέδη). Ἀλυσίδα, δέμα, θηλειά, τὴν ὁποίαν φέρει τινὰς εἰς τὸν λαιμόν· καὶ κάθε πρᾶγμα, ὅπερ δένεται εἰς τὸν λαιμόν, ἢ διὰ παιδείαν, ἢ διὰ στολισμόν, Γρηγόρ.

Δειροτομέω, Μ. ήσω (τέμνω). Κόπτω τὸν λαιμόν, ἀποκεφαλίζω, τινί, Ἰλ. Ψ, 174. Φ, 89. 555. Ὀδ. Χ, 349.

***Δείρω**, κατ' ἐπέκτ. τύπος ἀντὶ δέρω· πιθανῶς σχηματισθεὶς μετάκειται, κατὰ τὸν α΄. ἀόρ. ἔδειρα, ἐνεστώς.

***Δείς**, δέν, ἰδὲ οὐδείς.

Δείσα, ἡ. Ὁ Σουίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑγρασία, καί, βόρβορος, ὅθεν δεισαλέος, βορβορώδης· ὁ δὲ Ἡσύχιος, δεισαλία, ἀντὶ τοῦ ἀκαθαρσία, καὶ δεισαλέος, ὁ ῥυπαρός, ἔχει. Ὁ δὲ Θεοδώρητ. εἰς Ἡσαΐαν, Κεφ. ΚΗ΄, 23. ἔχει, »Δεισαλία εἰς δυσαλίασιν, ὅπερ παρὰ τοῖς Ο΄. »θλίψιν«, ἀναγινώσκε. ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. καὶ διὰ τοῦ, »Ὑγρώδης καὶ βοτανώδης τόπος, ἔνθα ἐστί, καί, δυσωδία, καὶ παράγει τοῦτο, καθὼς καὶ ὁ Εὐστάθ., ἐκ τοῦ δεύω, ἢ δίω, διαίνω. Κλήμης δὲ ὁ Ἀλεξ. »Εἴδωλα δεισαλέα« καί, »τρυφαὶ δεισαλαῖαι«, ἀντὶ τοῦ, ῥυπαρά, λαιρωμένα, ἀπαστρα, ἀχρεῖα, κ. τ. λ. (ἐκ τοῦ δεύω, κατά τινας· ἀπαντᾷ δὲ μόνον παρὰ Γραμμ.)

Δεισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (δείδω, ἀνήρ). Ὁ φοβούμενος, ἢ φοβίζων καὶ τρομάζων τοὺς ἄνδρας ἢ ἀνδράκους, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 153. 2) ἐν Ἰλ. Ρ, 217. ὄνομα κύριον ἑνὸς Τρωός.

Δεισιδαιμονέω, ῶ. Εἶμαι δεισιδαίμων, ἔχω δεισιδαίμονα καὶ ἄλογον φόβον ἢ πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ εἰς δαίμονας, ἢ εἰς τὰ παρὰ θεῶν, δαιμόνων νομιζόμενα πράγματα, σημεῖα, φαινόμενα, φοβούμενος μήπως πάθω ἐξ αὐτῶν ζημίαν καὶ δίκασιν, καθὼς καὶ ἐπ' ἐκείνων, ὅσοι εἶναι ἀφιερωμένοι εἰς τὰ θεῖα πράγματα, φοβοῦμαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν. Συντάσ. Αἰτιατικ. ὡς »Δεισιδαιμονῶ τὴν ὑποφήτινα«, Ἀθήν. τελ. 590. Διόδωρ. δὲ ὁ Σικελ. συντάσ. τὴν Μετοχ. »Δεισιδαιμονήσαντες« καὶ μὲ ἄλλα ῥήματα, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν δεισιδαιμονίαν ὡς αἴτιον, ἐλατήριον τῆς πράξεως. ὅθεν

Δεισιδαιμονία, ίας, ἡ. Ὁ πρὸς τοὺς θεοὺς φόβος, κυρ. ὁ μεγάλος, ἀξιοκατηγόρητος καὶ στενοχωρημένος, ἢ ὑπερβολικὸς φόβος τινὸς πρὸς τὸ θεῖον μήπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τινὰ παίδευσιν· ἔτι δὲ ὁ διὰ τὸ καλὸν συνειδὸς φόβος, ἀδημονία, Πλουτ. Ἀρατ. 53. Θεόφρ. Λατ. superstitio.

Δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δείδω, δαίμων). Φοβούμενος τοὺς θεοὺς ἢ δαίμονας. Παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Γ. γ΄. 58. λέγεται ἐπὶ κακοῦ, ἐκεῖνος, ὅς τις ἀλόγως φοβεῖται τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐλευσομένων πραγμάτων, στοχαζόμενος, ὅτι πανταχοῦ βλέπει ἴχνη τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν, bigot, Θεοφρ. Χαρ. 25. (16), καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ συνηθεστέρα χρῆσις τῆς λέξεως· ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ καλοῦ, θεοσεβούμενος, φοβούμενος τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν καὶ ἀποφεύγων αὐτήν, ὅθεν ἰδιαιτ. μὴ ἐπαιρόμενος ποτὲ διὰ τὴν εὐτυχίαν του, ταπεινός, εὐλαβής, ὅσιος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε΄. »Δεισιδαίμων ἄρχων ἄνευ ἀβελτηρίας«, ἄρχων θεοφοβούμενος, χωρὶς ὅμως μωρίαν καὶ ἀνοητίαν, καὶ παρὰ Ξεν. εἰς Ἀγησιλ. ΙΑ΄, 8. Τὸν πρῶτον, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, χαρακτηρίζει καὶ ὁ Θεόφραστος Χαρακτ. ις΄., ὅς τις δηλ. φοβεῖται πάντοτε τοὺς θεούς, καὶ πιστεύει, ὅτι πανταχοῦ βλέπει ἴχνη τῆς ὀργῆς των. Κατὰ Σουίδ. ἑρμηνεύεται θεοσεβής, ἢ ἀμφίβολος περὶ τὴν πίστιν, καὶ οἱονεὶ δεδοικώς. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. »Ἰστέον, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται, παρὰ δὲ ἡμῖν τοῖς Χριστιανοῖς ἐπὶ τῆς ἀσεβείας λέγεται ἡ δεισιδαιμονία«. Κλημ. Στρωμ. ζ΄. »Δεισιδαίμων, ὁ δεδιὼς τὰ δαιμόνια, ὁ πάντα θειάζων, καὶ ξύλον, καὶ λίθον, καὶ πνεῦμα, ἄνθρωπόν τε λογικῶς βιοῦντα καταδεδουλωμένον«. Ὁ Χρυσόστομος ἑρμην. τὸ τοῦ Παύλ. πράξεις ιζ΄, 22. »Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ«, διὰ τοῦ, εὐλαβεστέρους.

Δεισιδαιμόνως ἔχω, παρὰ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, δεισιδαίμων εἰμί, φοβοῦμαι τὸν Θεόν.

Δεισίθεος, ὁ, ἡ (θεός), = δεισιδαίμων, Πολυδ.

Δείω, ἀχρ. θεματ. τοῦ δίω καὶ δέω, φοβοῦμαι, ἐκ τοῦ δέος, ὅθεν τὸ δέδοικα, ἀντὶ δέδεικα, ὡς τὸ πέποιθα, οἶδα. Ἐκ τοῦ δέδεικα, γίνεται τὸ Δωρικ. δέδοικα, ὡς τὸ πέφυκα, πεφύκω. Λέγεται ἔτι καὶ δίω, ὅθεν καὶ παρακ. δέδια, ἐξ οὗ δίεσθαι, δίττω, δίτιω, δίζω, καὶ

κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν δεδίσσω, δεδίττω, δεδίσκω, δεδίζω, δεδίσσομαι, δεδίττομαι, δεδίζομαι. Καὶ, ἐκ τοῦ δείδω ἔτι, τὸ συνήθως δέδοικα, καὶ τὸ, δειδήμων, καὶ τὸ, δέδειμι, δείδεμι, ὅθεν τὸ δειδῶ.

Δέκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλ. Ὁ ἀριθμὸς δέκα, Ὁμ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. »Οἱ δέκα (ἔτη) ἀφ' ἥβης γεγονότες«, οἵτινες δηλ. δέκα χρόνους ἐδούλευσαν εἰς τὸν πόλεμον, ὑπὲρ τὸν κατὰ νόμους διωρισμένον εἰκοστὸν χρόνον. Ὠριγ. καὶ Κύρ. Ἀλεξ. δ', εἰς Ἰω. κεφ. β', »Ἔθος τῇ θείᾳ Γραφῇ τὸν ἀριθμὸν τὸν δέκα τέλειον ἀεὶ προσδέχεσθαι, καὶ εἰδέναι πληρέστατον· ἐπείπερ ἡ τῶν ἐφεξῆς ἀριθμῶν πρόοδός τε καὶ θέσις, ἀνακυκλητίν τινα καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ δεχομένη κτ. (Συγγεν. τῷ, δέχομαι.)

*Δεκάβαθμος, ὁ, ἡ (βαθμός). Μὲ δέκα βαθμίδας, ἢ βήματα, Φιλ. περὶ τῶν 7 θεαμ. κεφ. ς'.

Δεκάβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ἄξιος δέκα βοῶν, ὁποῖος ἀξίζει δέκα βόδια, Πλούτ. εἰς Θησ.

Δεκαγονία, ίας, ἡ (γονή). Ἡ γέννησις, διάδοσις, ἐπαύξησις ἕως εἰς τὸ δέκατον μέλος, ἕως εἰς δέκα βαθμοὺς, ἕως δεκάτης γενεᾶς, Λουκ.

Δεκαγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὁποῖος ἔχει, ἢ συνίσταται ἀπὸ δέκα γραμμὰς, ἢ γράμματα, Ἀθήν. Ι'.

Δεκαδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δέκα δάκτυλα. 2) πλατὺς δέκα δακτύλων.

Δεκαδάρχης, ου, ὁ· καὶ δεκάδαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁποῖος ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του δέκα ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ὁδηγεῖ εἰς πόλεμον. 2) ὡς ἀξίωμα πολιτικὸν, ἕνας ἀπὸ τοὺς δέκα τῆς Δεκαδαρχίας, Ἡρωδ. decemvir, ὅθεν

Δεκαδαρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἑνὸς δεκαδάρχου. 2) ἡ διοίκησις τῶν δέκα δικαστῶν, ἀρχόντων τῆς πόλεως, Πλούταρχ. decemviratus.

Δεκαδαρχικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν δεκαδαρχίαν, ἢ εἰς τὸν δεκαδάρχην.

Δεκάδαρχος, ου, ὁ, = δεκαδάρχης.

Δεκάδελτος, ου, ὁ, ἡ (δέλτος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δέκα δέλτους, ἤτοι πίνακας· — νόμος, ὁ. ἐ. νόμος τῶν δέκα δέλτων, ἤτοι πινάκων, πλακῶν, Διονύσ. Ἁλικ.

Δεκαδεύς, έως, ὁ. Ὁποῖος ἀνήκει εἰς μίαν δεκαρχίαν, Ξενοφ. Κυρ. Β'. 2, 30.

Δεκαδικός, ή, όν, (δεκάς). Δέκα περιέχων... ἀριθμὸς, ὁ ἀριθμὸς δέκα, ὁ δέκατος ἀριθμός. Λατ. denarius.

Δεκαδοῦχος, ὁ. Ὁ δέκα ἔχων, ὁ δεκαδάρχης. εἷς ἐκ τῶν δέκα ἀρχόντων, Λυσίας.

Δεκαδύω (εὔχρηστον. ὅμως τὸ δώδεκα). Δώδεκα, δέκα καὶ δύω, Πλούτ. Κατ. νεώτ. 44.

Δεκάδωρος, ου, ὁ, ἡ (δέκα, δῶρον, 2. σημ. ὅ ἐστι παλαισταί). Μακρὺς ἢ πλατὺς ἀπὸ δέκα παλάμας, Ἡσίοδ. Ἔργ. 424. »Δεκαδώρῳ ἀμάξῃ«.

Δεκαεννέα. Ὁ ἀριθμ. δέκα καὶ ἐννέα.

Δεκαέξ, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ ἕξ.

Δεκαεπτά, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ ἑπτά.

Δεκαετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος). Χρονικὸν διάστημα δέκα ἐτῶν, τὸ ἔχον δέκα χρόνους· καὶ ἐπιθ. θηλ. τοῦ δεκαέτηρος, ὡς, »ἡ πανήγυρις ἡ δεκαετηρίς«, πανήγυρις, ἥτις γίνεται καθε δέκα χρόνους.

Δεκαέτηρος, καὶ δεκαετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὁ ἔχων δέκα χρόνους, ἢ ὁ δέκα χρόνων, ὡς »δεκαέτης πόλεμος«· λέγεται δὲ καὶ δεκαέτης. 2) ὁ καθε δέκα χρόνους ἐπανερχόμενος, συμβαίνων, ὅθεν

Δεκαετία, ίας, ἡ. Καιρὸς, ἡ ἡλικία δέκα χρόνων, Διονύσ. Ἁλικαρ.

Δεκάζω, Μ. άσω. Ἀγοράζω μὲ ἄσπρα, διαφθείρω μὲ δῶρα (μὲ ρουσφέτ Τουρκ.), φέρω εἰς τὰ θελήματά μου, δίδοντας δῶρα, ἄσπρα· κυρίως λέγεται ἐπὶ Κριτῶν, Ἰσοκρ. »Θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, ἐάν τις ἁλῷ δεκάζων«. Τίμαιος δὲ ἐν Λεξικ. Πλάτ. λέγει, »Δεκάζει ὁ κρίσιν ὠνούμενος παρὰ δικαστοῦ«. Δεκάζομαι, παθητ., δωροδοκοῦμαι, ἀγοράζομαι μὲ ἄσπρα· ὅθεν παρὰ Λουκιαν. »Δεδεκασμένοι μάρτυρες«. ἔνθεν ἀδέκαστος, ὁ μὴ πιπράσκων κρίσιν, μὴ δωροδοκούμενος καλεῖται. Ἀθην. ς'. σ. 163. »Οὐ καθάπερ ὑμῶν ἔνιοι δεκαζόμενος ζῶ«, οὐ πιπράσκω τὰς κρίσεις, δὲν ζῶ μὲ δωροληψίας, ἰδὲ καὶ Χειρογρ. Λεξ. Ῥητ. (Ἐτυμολογεῖται οὐχὶ παρὰ τὸ δέχομαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ δέκα, ὡς τὸ decuriare, ἐπὶ διαφθορᾶς τῶν Ῥωμαϊκῶν φυλῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς, ἐπεὶ κατὰ δέκα συναθροιζόμενοι, ἐλάμβανον τὰ δῶρα, Ern. clav. Cic v.)

Δεκάκις, ἐπίρ. δέκα φοραῖς, Ἰλ. Ι, 379. »Δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα«. 2) δεκαπλασίως, δέκα φοραῖς τόσα.

Δεκακισχίλιοι. Δέκα φοραῖς χίλιοι.

Δεκάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Ὁ ἀπὸ, ἢ ἀνὰ δέκα κλίνας, ἢ τραπέζας διατεταγμένος, ἐμπεριέχων αὐτάς.

Δεκακότυλος, ὁ, ἡ. Ἔχων, ἢ χωρῶν δέκα κοτύλας.

Δεκακυμία, ίας, ἡ (κῦμα). Δεκαπλοῦν κῦμα, φορτοῦνα μεγάλη μὲ δέκα κύματα μεγάλα ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, Λουκιαν. Ἑρμ. Ἰδὲ τρικυμία.

Δεκάκωλος, ου, ὁ, ἡ (κῶλον). Ἔχων δέκα μέλη, ἢ σειρὰς, γραμμὰς, μέρη, κῶλα, διαιρέσεις.

Δεκάλιτρος, ου, ὁ, ἡ (λίτρα). Ἀπὸ δέκα λίτρας, Ἀριστοτ. καὶ, δεκάλιτρον, οὐσιαστ.

Δεκάλογος, ὁ (λόγος). Αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Δεκάμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἀπὸ δέκα μέτρα, ἢ δέκα πόδας στίχον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱπ. 496.

Δεκαμηνιαῖος, α, ον· καὶ δεκάμηνος, ου, ὁ, ἡ (μήν). Δέκα μηνῶν τὴν ἡλικίαν· ἐκ δέκα μηνῶν· ἀπὸ 10 εἰς 10 μῆνας· τὸν δέκατον μηνιαῖος, γυνὴ κύει δεκάμηνος, Μένανδ. παρὰ Γαλλίῳ. Θεόκρ. Εἰδ. ΚΕ'.

Δεκαμναῖος, α, ον· καὶ δεκάμνους, ὁ, ἡ (μνᾶ). Ὁ ἔχων βάρος δέκα μνῶν, ἢ ὁ ἀξίζων δέκα μνᾶς, Εὐστάθ. Ἀριστ. Εἰρ. 1224. Πολυβ. ιγ, 2.

Δεκάμφορος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ χωρητικὸς, περιεκτικὸς δέκα ἀμφορέων, Εὐριπ. Ἴων. 387.

Δεκαναΐα, ίας, ἡ· καὶ δεκαναία (ναῦς, δέκα). Στόλος (φλότα, ἀρμάδα) ἀπὸ δέκα καράβια, Πολυβ. ΚΓ', 7. καὶ ΚΕ', 7. Στρ. Ζ'. σελ. 358.

Δεκανάομαι, ῶμαι. Ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι, Ἡσύχ. παρὰ τοῦ Δωρικ. δέκομαι, ἀντὶ δέχομαι, ὅθεν δεκανᾶσθαι.

Δεκανία, ἡ, = δεκάς, Γραμμ.

*Δεκανικόν, τό. Ἐκκλησιαστικὸν δεσμωτήριον, Βασιλ. Διάκον.

*Δεκανός, ὁ· παρ' Ἰαμβλιχ. περὶ Μυστ. ἀντὶ τοῦ, δέκαρχος, δεκάδαρχο.. 2) ῥαβδοῦχος.

Δεκαοκτώ, οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δέκα καὶ ὀκτώ.

Δεκάπαλαι, ἐπίρ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ πάνυ, ἀπὸ πολὺν καιρόν. κωμ. ἐπέκτασις τῆς σημασίας τοῦ πάλαι, ὡς δωδεκάπαλαι, Ἀριστ. Ἱππ. 1159.

Δεκαπέντε, ὁ ἀριθμὸς τῶν δέκα καὶ πέντε.

Δεκαπηχυαῖος, α, ον· καὶ δεκάπηχος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πηχῶν, Λουκιαν. Τίμ.

Δεκαπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω, ἢ πληθύνω τι δέκα φοραῖς περισσότερον ἀπ' ὅ,τι εἶναι, ἐκ τοῦ

Δεκαπλάσιος, ου, ὁ, ἡ· καὶ, δεκαπλοῦς. Δέκα φοραῖς περισσότερος. (υυυυυ)

Δεκάπλεθρος, ου, ὁ, ἡ. Ἀπὸ δέκα πλέθρα, ἢ περιεκτικὸς 10 πλέθρων.

*Δεκάπληγος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πληγὰς ἔχων, ἢ ποιῶν, ὡς παρὰ Χρυσοστ. »Δεκάπληγος μάστιξι«.

Δεκαπλόος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. δεκαπλοῦς, = δεκαπλάσιος.

Δεκάπολις, εως, ἡ. Ἀπὸ, ἢ μὲ δέκα πόλεις, ἡ ἕνωσις δέκα πόλεων εἰς μίαν.

Δεκάπους, δος, ὁ, ἡ (πούς). Ἀπὸ δέκα πόδας. 2) ὁ δέκα πόδας μακρος ἢ πλάτος ἔχων.

Δεκαπρωτεία, είας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τῶν Δεκαπρώτων.

Δεκάπρωτοι, οἱ. Οἱ δέκα πρῶτοι βουλευταὶ ἢ ἄρχοντες μιᾶς Διοικήσεως, κυρ. παρὰ ταῖς Ῥωμ. δημογεροντείαις, Κικέρ.

*Δεκάπυργος, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα πυργοὺς ἔχων.

Δεκάρχης, ου, ὁ, = δεκαδάρχης.

Δεκαρχία, τὸ αὐτὸ καὶ δεκαδαρχία· καὶ δεκαρχικός, = δεκαδαρχικός.

Δεκάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς δέκα μονάδων, δεκάδα. 2) ἕνας ἀριθμὸς δέκα πραγμάτων, ἢ προσώπων, μονάδων, Ὁμ.

*Δεκάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Συνιστάμενος ἐκ δέκα σημείων.

Δεκάσκαλμος, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δέκα σκαλμοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους βάνουν τὰ κουπία, ὡς, »Δεκάσκαλμος ναῦς«, πλοῖον δέκα κουπιῶν (τζεφτιῶν Τουρκ.).

Δεκασμός, οῦ, ὁ (δεκάζω). Δεκατεία. 2) δωροδοκία, τὸ νὰ φθείρῃ τις τινὰ κριτὴν μὲ δῶρα, Πλούτ.

Δεκάσπορος, ου, ὁ, ἡ (σπείρω). Παρ' Κύριλ. »Δεκάσπορος χρόνος«, καιρὸς ἀπὸ δέκα χρόνους, σπόρους, ἤτοι, καθ' ὃν ἔσπειραν ἢ σπείρουσι δεκάκις.

Δεκαστάτηρος, ου, ὁ, ἡ. Ὁποῖος ἀξίζει δέκα στατῆρας, ἢ ὁ λαμβάνων δέκα στατήρων πληρωμὴν, Ἀρριαν.

Δεκάστεγος, ου, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ἔχων δέκα στέγας, πατώματα.

Δεκάστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ ἔχων δέκα στύλους.

Δεκάσχοινος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ δέκα σχοίνων τὸ πλάτος, ἢ μῆκος.

Δεκαταῖος, α, ον. Δέκα ἡμερῶν, ἢ συμβαίνων τὴν δεκάτην ἢ μετὰ δέκα ἡμέρας, Λουκ. »Βρέφη δεκαταῖα«.

Δεκαταλαντία, ίας, ἡ. Ἡ σύναψις, ἡ ποσότης δέκα ταλάντων, Πολυδ.

Δεκατάλαντος, ου, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὁ ζυγιάζων, ἢ ἀξίζων δέκα τάλαντα, Ἀριστοφ.

Δεκατεία, είας, ἡ, = δεκάτευσις. Τὸ νὰ λαμβάνῃ τινὰς τὸ δέκατον ἑνὸς πράγματος, καὶ ἡ δεκατεία, τὸ δέκατον.

Δεκατέσσαρες, οἱ, αἱ. Δέκα καὶ τέσσαρες.

Δεκάτευσις, εως, ἡ, = δεκατεία.

*Δεκατευτήρ, ῆρος, ὁ, = δεκατευτής, ὅθεν

Δεκατευτήριον, ίου, τό, = δεκατηλόγιον, Ξενοφ.

Δεκατευτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος συνάζει, μισθόνει, ἢ πέρνει τὸ δέκατον, δεκατιστής. ἐκ τοῦ

Δεκατεύω, Μ. εύσω (δεκάτη). Λαμβάνω, πέρνω τὸ δέκατον μέρος ἑνὸς πράγματος, ὡς φόρον, ἢ τελώνιον, δεκατίζω, καθὼς δηλ. οἱ ἐξουσιασταὶ λαμβάνουν τὸ δέκατον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τῶν ὑπηκόων, Valck. Ἡρόδ. ζ, 132. καὶ Πλούτ. »Δεκατεύειν τὴν οὐσίαν«. 2) ξεχωρίζω τὸ δέκατον μέρος ἀπὸ τὰ λάφυρα καὶ τὸ ἀφιερόνω εἰς τοὺς Θεοὺς, ὁ αὐτ. εἰς Καμ. »Τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύοντα«. Ὡσαύτως βάλλω κατὰ μέρος διὰ θυσίαν τὸ δέκατον ἐκ τῶν θηρευθέντων γεννημάτων, Ξενοφ. Ἀναβ. ε', 3, 9. 3) ξεχωρίζω, πέρνω ἕνα ἀπὸ δέκα στρατιώτας, ἢ κακούργους διὰ τῶν κλήρων (λαχνῶν), διὰ νὰ τὸν θανατώσω.

Δεκάτη, ης, ἡ. ὑποσσυμ. μερίς, θηλ. τοῦ, δέκατος. Τὸ δέκατον μέρος, τὸ δεκάτισμα, Ξε-

νοφ. Ἑλ. Γ. »Ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη«. 2) ἡ ἑορτή, ἥτις ἐγίνετο ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδιδον αὐτῷ τὸ ὄνομα, Δημοσθ. »Τὴν δεκάτην ἐμοὶ ποιῶν, τοὔνομα τοῦτο ἔθετο« καί, »Τὴν δεκάτην ἑστιᾶσαι ὑπὲρ τοῦ υἱέος«, πανηγυρίσαι, ἑορτάσαι δηλ. τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔθεσε τὸ ὄνομα εἰς τὸν υἱόν. Ζήτ. Ἐνδεκατεύω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 494. καὶ 922.

*Δεκατηλογέω, = δεκατεύω, ὅθεν

Δεκατηλογία, ίας, ἡ, = δεκάτευσις. Ἡ σύναξις τῆς δεκατίας, τὸ συνάζειν τὸ δέκατον, Πολυδ. ὅθεν καὶ

Δεκατηλόγιον, τό. Τόπος, ἢ οἶκος, ὅπου συνάζουν τὸ δέκατον τῶν κατὰ θάλασσαν τελωνίων, ἢ τὸ δέκατον ἄλλων· τὸ αὐτὸ καὶ δεκατευτήριον.

Δεκατηλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ (λέγω), = δεκατευτής. Ὁποῖος συνάζει τὸ δέκατον, δεκατιστής, Πολυδ. Δημ. Ἀριστοκρ. Σ. 679, 29.

Δεκατημόριον, τό. Τὸ δέκατον μέρος, Πλάτ. Νομ. Δ'.

*Δεκατηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων τὸ δέκατον.

Δεκατισμός, οῦ, ὁ, = δεκατμός. Δωροδοκία, τὸ φθείρειν διὰ δώρων, Θεμίστ. Ὁμιλ. Κ'. ἀμφιβ.

Δέκατος. ὁ· δεκάτη, ἡ· δέκατον, τὸ (δέκα), ἐπίθ. Ὁ δέκατος κτ., Ὁμ., ὅστις χρῆται τούτῳ διὰ νὰ σημάνῃ καὶ στρογγύλον ἀριθμόν, ὡς »(παῖδα) ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ«, Ὀδ. Π, 18. ἰδὲ καὶ Ἰλ. Β, 329. Θ, 404. Ι, 474. Μ, 15. Ω, 612. Περὶ τοῦ θηλ. δεκάτη ἰδὲ ἀνωτέρω.

Δεκατόσπορος, ου, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὁ ἀπὸ τὴν δεκάτην σποράν, γενεάν, ἢ ὁ κατὰ τὴν δεκάτην γενεάν, Στράβ. Γ. σελ. 712.

Δεκατόω, ῶ. Μ. ώσω (δέκατος). Ἐνεργ. δεκατίζω, συνάζω, παίρνω, ἐπιτάττω, βάλλω νὰ πληρώσῃ τὸ δέκατον, Νέα Διαθήκη.

*Δεκατρεῖς, οἱ, αἱ· δεκατρία, τά. Ὁ ἀριθμὸς δέκα καὶ τρεῖς, δέκα καὶ τρία.

Δεκατώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι, δεκάτη). Ὁποῖος μισθοῦται, ἀγοράζει τὴν δεκατείαν, τὸ δέκατον, ὅ ἐστιν ὁποῖος παίρνει ταύτην τὴν φροντίδα ἐπάνω του, καταβάλλοντας διωρισμένην ποσότητα, δεκατιστής, Πολυδ. ς'. ὅθεν

Δεκατώνιον, τό. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον συνάζονται οἱ δεκατῶναι, ἢ τὸ μαγαζί, ἢ ἀποθήκη αὐτῶν, ὡς τὸ δημοσιώνιον, Πολυδ. Θ'. 29.

Δεκάφυτος, ὁ, ἡ (φυτή). Δεκαπλάσιος (δέκα φοραῖς περισσότερος), Καλλιμ. λείψ. ποιητ.

Δεκάφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὁ εἰς δέκα φυλὰς διῃρημένος, ἢ ὁ ἐκ δέκα φυλῶν συνιστάμενος, Ἡρόδοτ. καὶ Πλούτ. εἰς Καμ.

Δεκάχαλκον, τό. Τὸ συνιστάμενον ἀπὸ δέκα χαλκοῦς νόμισμα, Πλούτ. νόμισμα Ῥωμαϊκόν, denarius.

Δεκάχιλοι, αι, α (χίλιοι, ἀντὶ χίλιοι), ποιητικ. = δεκακισχίλιοι. Δέκα χιλιάδες, Ἰλ. Ε, 860. Ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον (συνάζουσι νὰ φωνάζωσι στεντορείως), ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ. (ἀρχαῖος, ἄλλως δὲ μόνον καὶ ἐν τῷ, ἐννεάχιλος καὶ μόνον παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντῶν κατὰ συγκ. τύπος).

Δεκάχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή). Ὁ ἔχων δέκα χορδάς, κόρδας, μὲ δέκα κόρδας, Ψαλμ. ΙΗ'.

Δεκέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολον, ἢ ἔμβολος). Πλοῖον ἔχον δέκα μύτας, »Δεκέμβολος ναῦς«, Αἰσχύλ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν.

Δεκετηρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτ. τύπος τοῦ δεκέτηρος. ἐν Ἐπιγράμ. ἀντὶ τοῦ, δεκαετηρίς.

*Δεκέτηρος, ὁ, ἡ· καὶ

*Δεκέτης, ου, ὁ (ἔτος). Δεκάχρονος.

Δεκέτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ δεκέτης. Ἡ ἔχουσα δέκα χρόνους, Πλάτ.

Δεκήρης, εος, ὁ, ἡ (ἐρέσσω, ἢ ἔρω). Ἔχων δέκα κουπία, ἢ δέκα τάξεις ἀνθρώπων, οἵτινες τραβοῦσι κουπία, ἐξαιρ. ναῦς, ἰδὲ τριήρης.

*Δέκομαι, Ἰων. ἀντὶ δέχομαι, Ἡρόδ.

Δεκόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Ὁ ἔχων δέκα ὀργυιάς, Ξενοφ.

*Δεκρέτον, τό· ἐκ τοῦ Λατ. decretum, ψήφισμα, ἀπόφασις βασιλική, διάταγμα, δόγμα· ὡς τὸ παρὰ Τούρκ. Φερμάνι βασιλικόν.

Δεκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ δέκτης, ου, ὁ (δέχομαι). Ὁποῖος λαμβάνει, παίρνει, δέχεται· ὁ ζητιάνος δηλ., Ὀδ. Δ, 248. 2) ὁ ἀναδεχόμενος, παίρνων τινὸς τὴν φροντίδα ἐπάνω του.

Δεκτικός, ή, όν (δέχομαι). Ἐπιτήδειος, ἀνήκων, κλίνων εἰς τὸ νὰ δέχηταί τι.

*Δέκτο, ἐπ. κατὰ συγκ. γ'. ἑνικ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Β, 420.

Δεκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ δέχομαι. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν, ἢ μετὰ χαρᾶς δέχονται, ἄξιος ἀποδοχῆς· εὐάρεστος.

Δέκτρια, ίας, ἡ. θηλ. τοῦ δεκτήρ, δέκτης, ποιητ., Ἀρχίλ. Ζήτ. ταῦτα.

Δέκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ δέκτης, δεκτήρ. 2) »δέκτωρ νέου αἵματος« (Αἰσχ. Εὐμεν. 195), ὑπερασπιστής, ὑπέρμαχος νεοχύτου αἵματος. 3) ὁποῖος παίρνει τὴν φροντίδα τινὸς ἐπάνω του.

Δελεαστρεύς, έως, ὁ· ποιητ. ἀντί, δελεαστρεύς, Νικάνδρ. Θηρ. 793.

Δελεάζω, Μ. άσω (δέλεαρ). Πλανῶ, ἀπατῶ, σύρω δηλ. τὰ ζῶα εἰς ἓν μέρος, ἢ μὲ τὴν φωνήν, ἢ μὲ τὸ φαγί, καὶ τὰ πιάνω· καὶ τό, δολώνω, ὡς, »Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι«, Λουκιαν. ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξαπατῶ τινά, παγιδεύω, πιάνω μὲ δόλον καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ θέλημά μου. ἀπωτ. »Νῶτον ὑὸς περὶ ἄγκιστρον δελεάζειν (Ἡρόδ. 2, 70), μπήγειν τὴν πλάτην ἑνὸς χοίρου ὡς δέλεαρ εἰς τὸ ἀγκίστρι. — Μεσ. σύρω, ἑλκύω πρὸς ἐμαυτὸν μὲ δόλον, Αἰσ. μῦθ. 195. Ενη. καὶ παθητ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι εἰς τὸ δόλωμα, Ξενοφ. »Γαστρὶ δελεαζόμενοι«. Γίνεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου δέλω· ὅθεν δελάω, δελεάω, δελεάζω, καὶ δέλεαρ, καὶ ἐκ τοῦ δέδολα, τό, δόλος.

Δελεσμα, τό, ἀντὶ τοῦ δελέασμα, δέλεαρ, παρὰ Σουίδ.

Δέλεαρ, ατος, τό. Δόλωμα, φαγητόν, μὲ τὸ ὁποῖον πλανῶσι τὰ ζῶα καὶ τὰ πιάνουσιν, Ἀριστοτ. »Τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες«. ὅθεν μεταφορ. δόλος, ἀπάτη, ἀποπλάνησις, Εὐριπ. »Τοῖον δ' ἔχουσιν δέλεαρ«, ποιητ. δὲ καὶ δεῖλαρ, καὶ ἐν τῇ δοτ. ἐνθάδε κατὰ συγκ. δέλητι. (ἐκ τοῦ ἀρχαίου θηματικοῦ δέλω, ἀφ' οὗ δελεάζω ἐν χρήσει, καὶ ἐξ οὗ δόλος, συγγεν. τῷ, κηλέω.)

Δελεάρπαξ, γος, ὁ, ἡ (ἁρπάζω). Ὁποῖος ἁρπάζει τὸ δόλωμα χαιδὸν καὶ προθύμως καὶ τὸ καταπίνει, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 245. »Καὶ λάβρου πέρκης δελεάρπαγος«.

Δελέασμα, ατος, τό, = δέλεαρ, Πλούταρχ. ὅθεν

Δελεασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ δελέασμα. Μικρὸν δόλωμα, παρ' Ἀθηναίῳ.

Δελεασμός, οῦ, ὁ (δελεάζω). Τὸ δελεάζειν, πλανᾷν, ἀπατᾷν διὰ τοῦ δολώματος· καὶ μεταφ. πλάνη, ἀπάτη, γέλασμα.

Δελεάστρα, ας, ἡ. Θηλυά, ἡ παγίδα, μὲ τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ δουλώματος πιάνουσι τὰ ζῶα· καὶ

Δελεαστρεύς, έως, ὁ. Ὁποῖος πιάνει τὰ ζῶα μὲ τὸ δόλωμα, ἐπίθ. τῶν φαρέδων.

Δελέαστρον, τό, = δελεάστρα, Πολυδ. Γ. 156.

Δέλετρον, τό, = δέλεαρ. 2) φανάρι, λαμπάς, ἢ φάκλα, Ἀθήν. παρὰ δὲ Εὐσταθ. »Δέλετρον«, φανός, ὃν οἱ νυκτηρευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι, πιθανῶς, ἐπειδὴ μὲ τοῦτο ἐθάμπωναν τὰ ὀψάρια καὶ τὰ ἐπίανον.

Δέλευρον, τό. Παρ' Ἀθηναίῳ ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, δέλετρον, δόλωμα.

Δελητήριον, καὶ δελήτιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ δέλεαρ. Ζήτ. καὶ δεῖλαρ.

Δελλίθιον, τό. Ἡ φωλιὰ τοῦ εἴδους τῆς σφήκας δέλλις, σφηκοφωλιά, Ἡσύχ. (λι)

Δέλλις, ιθος, ἡ. Εἶδος σφηκός, Ἡσύχ.

Δέλος, τό, = δέλεαρ, Γαωπον. Κ'.

Δέλτα, τό, ἄκλ. Καλεῖται τὸ τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἰδὲ ἄνω Δ. 2) »Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον«, καλεῖται τὸ καρποφόρον μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, ὅπου ὁ ποταμὸς αὐτὸς χωριζόμενος εἰς δύο στόματα, ἀποτελεῖ νῆσον ὡσὰν Δ. 3) παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Εὐσταθ. Ἀρ. Λυσ. 151.

Δελτάριον, καὶ δελτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, δέλτος.

Δελτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁποῖος γράφει τι εἰς τὴν δέλτον. — φρήν, μνήμων, μνημονικός, Αἰσχ. Εὐμεν. 275. (ε)

*Δελτοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων σχῆμα τοῦ Δέλτα, τρίγωνος. Ἐπίρρ. δελτοειδῶς.

Δέλτος, ἡ. Τεφτέρι, βιβλιάριον διὰ γράψιμον, ἢ διὰ σημείωσιν, πίναξ, εἰς τὸν ὁποῖον σημειώνουσιν, ἢ γράφουσί τι, Βατραχομ. καὶ Αἰσχύλ. ὅθεν »δεκάδελτος νόμος«, νόμος εἰς δέκα πλάκας γραμμένος. Λέγεται καὶ καθέ τι γραμμένον, ὡς βιβλίον, καὶ ἰδίως, ἡ Διαθήκη, ἐκ τοῦ δέλτα, διὰ τὴν ἀρχαιοτάτην πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ Δ στοιχείου ὁμοιότητα αὐτῶν. Μεταφ. »Δέλτοι φρενῶν«, τὸ ἐνθυμητικόν, μνημονικόν, Αἰσχ. ὅθεν

Δελτόω, Μ. ώσω. Κάμνω τι τριγωνοειδὲς ὡς Δ, δίδω εἴς τι τοῦτο τὸ σχῆμα. Μέσως, λαμβάνω τὸ σχῆμα τοῦ Δ, Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ. 2) παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 194. »δελτοῦσθαι«, μετὰ Αἰτ., ἀντὶ τοῦ, γράφω, σημειώνω ἐμαυτῷ τι εἰς τὸ σημειωτάρι.

Δελτωτός, ή, όν. Σχηματισμένος εἰς τὸ Δ. 2) τὸ δελτωτόν, τὸ τρίγωνον, παρὰ Μαθηματικοῖς.

Δελφάκειος, καὶ, δελφάκινος, ὁ, ἡ (δέλφαξ). Χοίρειος, ἀπὸ γουρούνι, ἢ γουρουνάκι, ἢ ἀνήκων εἰς αὐτό.

Δελφάκιον, τό, ὑποκ. τοῦ δέλφαξ. Γουρουνάκι, Ἀριστ. Θεσμ. 237. 2) = γυναικεῖον αἰδοῖον.

Δελφακόομαι, κατὰ συναίρ. δελφακοῦμαι. Ἀπὸ χοιριδίου (γουρουνάκιον) αὐξάνομαι καὶ γίνομαι σκρόφα, Ἀριστ. Ἀχ. 786.

Δέλφαξ, ακος, ὁ, ἡ. Χοῖρος, γουρούνι· ἀπὸ δὲ Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστ. ς'. 18. παρὰ τοῖς Νεωτέροις, τὸ χοιρίδιον, γουρουνάκι. Παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ δελφύς.

*Δέλφειος, α, ον, καὶ δελφικός, ἡ, όν (Δελφοί). Ἀνήκων εἰς Δελφούς. 2) »Δελφική«, ἡ τρίπους, τράπεζα μὲ τρεῖς πόδας· διὰ τοῦτο ἐν Κωνσταντινουπόλει Δελφικὰ ἐκαλεῖτο ὁ τόπος, ἔνθα ἔτρωγεν, Προκόπ. Πολεμ. Βανδ. 1, 21.

Δελφίν, ἢ ὀρθότερον, Δελφίς, ῖνος, ὁ. Τὸ δελφίνι, εἶδος κήτους, ἔχον σχῆμα χοίρου, τὸ ὁποῖον, πρὶν ἢ συμβῇ φουρτοῦνα, συνειθίζει νὰ φαίνηται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, τρόπον τινὰ παραινοῦν τοὺς πλέοντας νὰ προφυλάττωνται, δι' ὃ καὶ πολλὰ καλὰ ἐδιηγοῦντο περὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ἡρόδ. 1, 24. Ὀππ. Ἁλ. 1, 648. 5, 416. 448. Καὶ παρ' Ὁμ. ἀναφέρεται μέν, ὅμως δίχα τινὸς ἄλλης ἰδιαιτέρας σημειώσεως. 2) εἰς τὸν Νεῖλον εὑρίσκεται καὶ ἄλλο εἶδος, τὸ ὁποῖον οἱ Φυσικοϊστορικοὶ Silurus Schilan ὀνομάζουσι, καὶ ἐδόξαζον, ὅτι ὁρμᾷ κατὰ τοῦ κροκοδείλου. 3) μία πολεμικὴ μηχανή, ἔχουσα τὸ σχῆμα τοῦ δελφῖνος, διὰ τῆς ὁποίας ἐβύθιζον τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· ἦτο δὲ ἀπὸ μόλυβδον, ἢ καὶ ἀπὸ σίδηρον, τὴν ὁποίαν ὑψώσαντές την εἰς τὴν ἀντέναν τοῦ καραβίου, τὴν ἄφηνον καὶ ἔπιπτε μὲ βίαν ἐπὶ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ἑπομένως, τὸ ὄργανον ἐκ μολύβδου διὰ νὰ καταβαρύνωσί τι,

Vitruv. 10. 13. Not. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 759. »Ἐκ τῶν κεραιῶν δελφῖνες ἦσαν ἠρτημένοι μολίβδινοι, ὥστε ἐμβάλλεσθαι ταῖς προσπλεούσαις πολεμίαις ναυσίν, οἱ ἐμπίπτοντες αὐταῖς, διέκοπτον τοὔδαφος αὐτῶν καὶ κατέδυον«. Σχολ. Θουκυδ. ζ, 41. Παρὰ τοῖς ἁλιεῦσι καὶ τὸ μολίβδινον βάρος, ὃ προσκολλῶσι κατὰ τὸ τέλος τῆς ὁρμιᾶς πλησίον τοῦ ἀγκίστρου, σχῆμα δελφῖνος ἔχοντες, τὸ παρὰ Βυζαντινοῖς Ζύκα καλούμενον. Ὀππιαν. Ἁλ. δ', 71. γ', 29. »Τάχα εἴ τις ὑπὸ στόμα θῆκε μόλιβδον, δελφῖν' ὃν καλέουσιν« ἰδὲ καὶ κατωτέρω. 4) ἕνα προγνωστικὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἔβανον ἔμπροσθεν τῶν πλοίων. 5) παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. καὶ ἕνα μολυβδάνιον βάρος, διὰ νὰ καταβιβάζῃ ἕνα σῶμα ὥστε νὰ μὴ σαλεύῃ πλέον. Ἡλιόδ. ἐν Χειρουργ. περὶ Καταρτισμῶν. »Δελφῖνες ἄλυτα φυλάσσουσι τὰ μηχανήματα«. Ζήτ. ἐν τῷ Κεραίτης. 6) ἀντὶ δελφινί, δελφινίς, δέλφαξ, μετωνυμ. (– –)

Δελφινίζω, Μ. ίσω. Κάμνω σχήματα ὡς τὸ δελφίνι, κυρ. βουτῶ κατὰ κεφαλῆς, κατακυβίζομαι. Λουκ. εἰς Λεξιφ. »Δελφινίζειν τὸ κάρα«, βουτᾶν τὴν κεφαλήν.

Δελφίνιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὕμν. Ὁμ. Ἀπ. 495. Ruhnk. ep. cr. p. 26. ὅθεν Δελφίνιον ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο καὶ κριτήριον, τὸ ὁποῖον καὶ »ἐπὶ Δελφινίῳ« ἐλέγετο. 2) φυτόν τι παρὰ Διοσκ. Γ'. 84. καὶ 85., ὅπερ ὁ Λινναῖος delfinium consolida, καὶ Ajacis, λέγει.

Δελφινίσκος, ὁ. ὑποκ. τοῦ δελφίν. Μικρὸν δελφίνι.

Δελφινοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἔχων τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τοῦ δελφῖνος.

Δελφινόσημος, ου, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ἔχων τὸ σημεῖον τοῦ δελφῖνος, Λυκόφρ. 657.

Δελφινοφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁποῖος φέρει, βαστάζει δελφῖνα, ὡς, »Δελφινοφόροι κεραῖαι«, ἡ ἀντένα, εἰς τὴν ὁποίαν κρέμαται ὁ δελφίν, τὸ πολεμικὸν ἔργανον. Ζήτ. Δελφίν, σημασ. γ'. Ἐξ ἐναντίας δέ, »ναῦς δελφινοφόρος« (Θουκυδ. Ζ'.), καράβι, ἔχον ἔμπροσθεν ζωγραφισμένον τὸ σημεῖον τοῦ δελφῖνος.

Δελφίς, ῖνος, ὁ, = δελφίν. Ζήτ. τοῦτο.

*Δελφίς, ίδος, ἡ (Δελφοί). Δελφική, ἐκ Δελφῶν, π. χ. γυνή, Σοφ. (– ∪)

Δελφύς, ύος, καὶ δελφύα, ἡ. Ἡ μήτρα τῆς γυναικός, ὅθεν ἀδελφός, ἀντὶ τοῦ, ὁμόδελφος. Παρὰ τὸ δέλω, κλέπτω, σκεπάζω, καὶ φύω, γεννῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἡ δέλφαξ, ἡ στροφὰ· καὶ ὁ γυναικεῖος κολεός, Λατιν. vulva, Γαλλ. vagin.

(Δέλω). Κλέπτω, κρύπτω, πράττω κρυφίως, ὑποκρίνομαι· ἡ πρωτότυπ. λέξις τοῦ δόλος; ἐκ τοῦ δέδολα, ὅθεν τὸ δελεάζω. Ἐκ τούτου φαίνεται παραγόμενον καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ, »δεδιλανθεῖσα«, κλαπεῖσα, ἀπατηθεῖσα.

Δέμα, ατος, τὸ (δέω). Δεσμός, δέσιμον· δέμα, δεμάτι.

Δέμας, τὸ (ἄκλιτον). Τὸ σῶμα, τὸ κορμί, παρ' Ὁμήρ., ὅστις ὁ ἴδιος ἑρμηνεύει αὐτὸ ἐν Ὀδ. Θ, 19. εἰδικώτερον· κυρίως ὅμως τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ἡ εὐσωματία, τὸ ἐν συμμετρίᾳ θεωρούμενον κάλλος τῶν ὅλων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ κυρ. τοῦ ζῶντος, ἐπειδὴ ἐπὶ νεκρῶν, τίθεται σῶμα· ὁ Σοφοκλῆς δὲ (Ἀντιγ. 205.) χρῆται τῷ, δέμας καὶ ἐπὶ νεκρῶν, καὶ ὁ Εὐριπ. μάλιστα τἀνάπαλιν, Σχολ. Βεκκ. Ἰλ. Α, 115. Ὁ Ὅμηρος παραβάλλων τάττει καὶ τὰς λέξεις, παῖδος καὶ φυήν, σχηματισμός, εἶδος, εὔμορφον σχῆμα, ἰδὲ Ἰλ. Α, 115. Ω, 376. χρῆται δὲ αὐτῷ μόνον ἐν τῇ αἰτ. αἰτ. καὶ μάλιστα συνεκδοχικῶς, οἷον, μικρὸς δέμας, ὁ. ἐ. μικρὸς τὸ ἀνάστημα. »Ἄριστος δέμας«, δέμας ἀνδρέσσιν εἴκτην, δέμας ἀθανάτοισιν ἔοικε, κτλ. (ἰδὲ Ἰλ. Ε, 801. Φ, 285. Ὀδ. Θ, 116. Γ, 468. κτλ.)· λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος καὶ σώματος τῶν χοίρων (Ὀδ. Κ, 240), καὶ κυνῶν (Ὀδ. Ρ, 307). Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ποιηταῖς, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Τραγ., συντείνει εἰς περίφρασιν, σημαῖνον πρόσωπον, π. χ. »Σὸν δέμας«, σύ. »Δέμας Ἀγαμέμνονειον«, ὁ Ἀγαμέμνων, Valck. Φοιν. 415. Παρὰ Κωμικοῖς = πόσθη, αἰδοῖον, Valck. Ἀδ σ. 232. Α. 2) ὡς ἐπίρρ. μετὰ Γεν. δηλοῖ, ὡς, ὡσάν, π. χ. »Μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο«, ἐμάχοντο ὡς πῦρ αἰθόμενον, καῖον, Ἰλ. Λ, 596. Ν, 673. Ρ, 366. Σ, 1. (παρὰ τὸ δέμω, πρβ. δομή.)

Δεμάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ Δέμα (ἀλλὰ καὶ τοῦ δέρας). Δεματάκιον, παρ' Ἱπποκράτει.

Δέμνιον, ίου, τὸ (δέμω). Κοίτη, στρῶμα, κλίνη, κρεββάτιον, καὶ ἐν μὲν Ἰλ. μόνον Ω, 644. »Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι«, ἀντὶ τοῦ, στρώματα· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. συχνάκις· καὶ παρ' Αἰσχύλ. ἀντὶ τοῦ, φωλεὰ τῶν πτηνῶν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ δέμας, καὶ διὰ τοῦ, στρῶμα, ἑρμην. ὅθεν ἀντὶ τοῦ στρωματόδεσμος, ἐκ μέρους ὅλη ἡ στρωμνή. (ἐν χρήσει δὲ τοῦτο ἐπὶ ὅλου τοῦ κρεββατίου μετὰ τῶν ἀνηκόντων, ὅσον καὶ ἐπὶ μόνου τοῦ ξύλου.)

Δεμνιοτήρης, ου, ὁ (τηρέω). Ὁποῖος φυλάττει τὸ στρῶμα, ἢ τὴν φωλιάν, κλινήρης, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 53.

Δέμω, καὶ μέσ. δέμομαι· ὅθεν ὁ ἀόρ. ἔδειμα, καὶ μέσ. ἐδειμάμην, παρακ. δέδμηκα, καὶ ὁ μέσ. παπαρακ. δέδομα, καὶ παθ. παρακ. δέδμημαι· ὅθεν δομή, δόμος, καὶ ἐκ τούτων τὸ δομέω, δεδόμηκα, καὶ συγκοπ. δέδμηκα, καὶ δεδομημένος, δεδμημένος, καὶ δμητός, δμητός. Σημαίνει δέ, κτίζω. π. χ. πόλιν, πύργους, τεῖχος, οἴκους. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ παρατ. καὶ ἐνεργ. ἀόρ., τῷ μέσῳ ἀόρ. ὡς καὶ τῷ ἐνεργ., τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. παθητ., τοῦ δὲ ἐνεργ. ἐνεστ. μόνον ἐν ὕμν. Ἑρμ. 188. ἕρκος ἀλωῆς· ἐν γένει, κατασταίνω, συσταίνω, ἐγείρω, κατασκευάζω, π. χ. γεφύρας, ὁδούς, κήπους, Wess. Ἡροδ. 7, 200. Ruhnk. ep. cr. p. 31. Κυριτ. δέ, εἴτε γίνεται, τεκτονικῶς συναρμοττομένου τοῦ ἑνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου. (συγγ. τῷ, δέω, δαμάω, πρωτότυπον τοῦ δόμος, δομή, δομέω, domu.)

Δενδαλίς, ίδος, ἡ, = δανδαλίς.

Δενδίλλω, παρὰ τὸ δινεῖν τοὺς ἴλλους, ὅ ἐστι στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὧδε καὶ ἐκεῖ, Ἰωνικ. (ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ δόνος, δένδω, δένδιλος): σημαίνει ὅμως τό, θεωρῶ, παραβλέπω, κυττάζω ὀλόγυρα μὲ ὀξὺ βλέμμα, ὅ ἐστι περιστρέφω ὀξέως τὸ βλέμμα μου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κυττάζω νῦν μὲν τοῦτον, νῦν δ' ἐκεῖνον. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σφῆνικόν, καταφρονητικόν, περιπαικτικὸν κύτταγμα, βλέμμα. »Δενδίλλειν εἴς τινα«, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 180 »Δενδίλλων ἐς ἕκαστον«, καὶ παρ' Ἀπολλων. Γ, 281. »Ὀξέα δενδίλλουσα«, σημαίνει τὸ ἐκ πλαγίως θεωρεῖν, ῥίπτειν ματιαῖς, καὶ νεύειν τί, ἢ προτρέπειν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ »ἐνδενδίλλειν« διὰ τοῦ ἐμβλέπειν ἑρμηνεύει. (συγγεν. τῷ, ἰλλαίνω, ἴσως δὲ καὶ τῷ, δινέω.)

*Δενδράς, άδος, ἡ (δένδρον). Πολύδενδρος, πολύφυλλος, δασύς. »Δενδρὰς χαίτη«, ἡ κόμη, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, Νονν. 3, 98.

*Δενδρεόθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Θρεμμένος ἀπὸ δένδρα. 2) παρ' Ἐμπεδ. ἐνεργ. τρέφων δένδρα.

Δένδρεον, τό. Ἰων. ἀντὶ δένδρον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, Ὁμ. (Ἰλ. Γ, 152. Ι, 541. Λ, 88. Ὀδ. Τ, 112. 520. κτλ.), ὅστις οὐκ ἔχει ἔτι τὸν κοινὸν τύπον δένδρον. Παρ' Ἡροδ. εὑρίσκονται μὲν καὶ οἱ δύο τύποι, πλὴν ὁ τύπος δένδρεον πολλῷ συχνότερον. Λέγεται ποιητ. καὶ, δενδρεῖον, τό, Νικ.

Δενδρήεις, εσσα, εν. Γεμάτος ἀπὸ δένδρα, δενδρώδης, ἢ φυτευμένος μὲ δένδρα, Ὀδυσ. Ι, 200. »Ἐν ἄλσει δενδρήεντι«. 2) = δενδρικός, ἀνήκων εἰς δένδρον, Ὀππιαν.

Δενδριακός, ή, όν, = δενδρικός, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 80.

Δενδρίζω, Μ. ίσω. Γίνομαι δένδρον, ἔχω ἢ λαμβάνω τὸ εἶδος τοῦ δένδρου, εἶμαι ὡς δένδρον.

Δενδρικός, ή, όν (δένδρον). Ἀνήκων εἰς δένδρον, ἢ ἐκ δένδρου προερχόμενος, Θεοφρ.

Δενδρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ δένδρον. Δενδράκιον.

Δενδρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. δενδρῖτις, ιδος, ἡ. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος διὰ δένδρα, ὡς, »Γῆ δενδρῖτις«, (Διονύσ. Ἁλικ. Α'. 37.) γῆ ἐπιτηδεία, ἢ ὠφέλιμος διὰ δένδρα. »Δενδρῖτις ἄμπελος«, κλῆμα ὡς εἶδος δένδρου, ἢ αὐξάνον, περιειλημμένον εἰς δένδρα, Στράβ. Ε'. σελ. 354. Ἐν Ἀνθολογ. ἄλλως ἀναδενδράς. »Δενδρῖτις νύμφη«, ἡ θεὰ τῶν δένδρων.

Δενδροβατέω, ῶ (βατέω). Ἀναρριχῶμαι, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 331.

Δενδροειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων μὲ τὸ δένδρον, ἔχων εἶδος δένδρου.

Δενδροκολάπτης, ου, ὁ (κολάπτω), = δρυοκολάπτης.

Δενδρόκομος, ου, ὁ, ἡ· καὶ δενδροκόμης, ὁ (κόμη, δένδρον). Στολισμένος μὲ δένδρα, ἢ μὲ ἴσκιον χονδρὸν ἐξ αὐτῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. »Ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ δενδροκόμους«.

*Δενδροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω), ἐνεργ. Περιποιούμενος τὰ δένδρα, ἐπιμελητὴς αὐτῶν.

Δενδροκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω τὰ δένδρα, Ξενοφ. »Τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες«. Δημοσθ. περὶ Στεφ. »Τὴν χώραν δενδροκοπέοντες«, κόπτοντες δηλ. τὰ δένδρα ἑνὸς τόπου. Ζήτ. Δενδροτομέω.

Δενδρολάχανα, τά. Λάχανα, ἐπιτήδεια εἰς φαγητόν, τὰ ὁποῖα γίνονται μεγάλα ὡς δένδρα, Θεόφρ.

Δενδρολίβανος, ἡ. Λέγεται τὸ δένδρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκβαίνει τὸ θυμίαμα. 2) τὸ δενδρολίβανον, rosmarinus officinalis, Λιν.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ. Δενδρομολόχα, ἡ ὡς δένδρον αὐξάνουσα μολόχα.

Δένδρον, ου, τό. Δένδρον, γενικῶς κάθε δένδρον, Ξενοφ. Ἑλλ. 5. »Ἐνεπίμπρων τὰς οἰκίας καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα«. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ τὸν κορμὸν τῶν δένδρων, ὡς παρ' Ἀριστοφ. »Δένδρον ἐλαίας«. Ἡ λέξις δένδρον εὑρίσκεται κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ν. 8, 69. παρὰ δὲ Ὁμ. ἀεὶ δένδρεον· καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἷς ἕπονται ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταί, δένδρος, εος, τό· ἔστι δὲ ταῦτα ἐν χρήσει ἐν μὲν ὀνομ. σπανιώτατα, τόσῳ δὲ συχνότερον ἐν τῇ ἑνικ. δοτ. δένδρει, ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. δένδρεα, γεν. δενδρέων, δοτ. δένδρεσι, ἥτις πρὸς τῇ κοινῇ δοτ. δένδροις ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Schaef. Γρηγ. Σ. 61. 62. 265.

Δενδροπήμων, ονος, ὁ, ἡ (πῆμα). Βλαβερός, φθοροποιὸς εἰς τὰ δένδρα, Αἰσχύλ. Εὐμενίδ.

Δένδρος, εος, τό, Ἰων. ἀντὶ δένδρον, Θουκυδ. »Τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν«· καὶ ἐν Ἐπιγράμ. καὶ Ἡροδ. 6, 79. καὶ 2, 138.

Δενδρότης, ητος, ἡ. Ζήτ. δένδρωσις.

Δενδροτομέω, ῶ. Κόπτω τὰ δένδρα· τὸ αὐτὸ καὶ δενδροκοπέω, Διόδωρ. Σικελ. 2) κλαδεύω τὰ δένδρα. Παρατηρεῖται ὅμως, ὅτι τὸ δενδροκοπέω, παρὰ τοῖς ἀρίστοις Συγγραφεῦσιν, ἐπὶ βλάβης μόνον ἐν χρήσει, ὅταν δηλ. οἱ ἐχθροὶ ἐμβαίνωσιν εἰς μίαν χώραν καὶ κόπτωσι τὰ κάρπιμα δένδρα της· ἐκ τοῦ

Δενδροτόμος, ου, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁποῖος κόπτει, ἢ κλαδεύει τὰ δένδρα, Σχολ. Σοφοκλ.

Δενδροτυπεῖς πῶλοι, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 229. Ἀριθ. 62. σφαλμ. ἀντί, κεντροτυπεῖς.

*Δενδροφορέω (δενδροφόρος). Φέρω, γεννῶ, φύω δένδρα. 2) = θυρσοφορέω, ὅθεν

Δενδροφορία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ δένδρα· καρποφορία, πλουτιότης εἰς δένδρα. 2) παρὰ δὲ Στράβ. Γ. σελ. 711. = θυρσοφορία, θυλατρεία τις· ὡς τὸ, δενδροφόρος ἀριθμ. 2).

Δενδροφόρος, ου, ὁ, ἡ (φέρω). Φέρων, ἔχων βαστάζων δένδρα, ἢ βλαστάνων, ἢ πλούσιος ἀπὸ δένδρα, πολύδενδρος, Ἀθην. ΙΔ΄. 2) = θυρσοφόρος· ἐλέγοντο δὲ οὕτως ἱερεῖς τινες τῶν Παλαιῶν, Ἰωάν. Λυδ. περὶ Μηνῶν, σελ. 85.

Δενδρόφυτος, ου, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ φυτευμένος μὲ δένδρα, τόπος κατάφυτος ἀπὸ πολλὰ δένδρα, Πλούτ. Παρὰ δὲ Ὀρφ. Λιθ. Δ. 1. «Δενδρόφυτος πέτρα»· λίθος τις, ὅς τις καὶ δενδραχάτης λέγεται, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι διατυπώματα καὶ σχήματα δένδρων καὶ φυτῶν.

Δενδρόω (δένδρον). Κάμνω, αὐξάνω τι εἰς δένδρον. Παθητ. Δενδροῦται, αὐξάνει εἰς δένδρον, ἢ γίνεται δένδρον.

Δενδρυάζω, Μ. άσω. Κρύπτομαι (διατρίβω), παραμονεύω ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα, εἰς τὰ δάση, εἰς τοὺς λόγγους, εἰς τὰς δρῦς· σπανία λέξις· κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολ. τὸ, καθ' ὕδατος δύειν, κρύπτεσθαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ· ὁ δὲ Ἡσύχ. δρυάζεται, διὰ τοῦ, κολυμβῆται, ἑρμην. ὁ δὲ Σουΐδ. καὶ Εὐστάθιος ἐν Ἰλ. Γ. σελ. 396. ἀντὶ τοῦ σκέπεσθαι, σκιάζεσθαι, κρύπτεσθαι εἰς τὰ δένδρα. Ὁ Εὐστάθ. ἀναφέρει ὅτι, ἐκ τοῦ Αἰλίου Διονυσ., ὅτι, παρὰ τοῖς Φοινικικοῖς, καὶ φωνή τις δενδρυάζουσα, ἐλέγετο· ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. σελ. 1726. ὁ αὐτὸς λέγει. «Ὁ τότε κατὰ τοὺς δενδρυάζοντας βίος, καὶ βαλανηφαγοῦντας».

Δενδρύφιον, καὶ Δενδρύφιον, ὑποκορ. τοῦ δένδρου. Μικρὸν δενδράκι, Διοσκορ. τὸ πρῶτον ἀμφίβ.

Δενδρώδης, ὁ, ἡ, = δενδροειδής. Παρὰ Μελεάγρ. Ἐπιγρ. 111. «Δενδρώδεις τόμαρχοι», αἱ κόμαι τῶν δένδρων.

Δενδρώεις, εσσα, εν, = δενδρήεις, Νόν.

Δενδρών, ῶνος, ὁ. Τόπος ἐν κήπῳ κατάφυτος ἀπὸ δένδρα, δάσος, κῆπος δένδρων.

Δένδρωσις, εως, ἡ (δενδρόομαι). Ἡ αὔξησις, τὸ γίνεσθαι δένδρον, Θεόφρ. ὁ δὲ Σουΐδ. ἔχει δενδρότης, ἡ· τῶν δένδρων αὔξησις· ἐν δὲ τῇ τοῦ Κουστέρου ἐκδόσει δενδρώτης, ἀντὶ, ὅτις ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, δένδρωσις.

Δενδρώτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. δενδρῶτις, ιδος, ἡ, = δενδρίτης. Παρ' Κύριλ. Ἡρακλ. Μακ. 793. «Δενδρῶτις πέτρα», δενδροφόρος, πλουσία ἀπὸ δένδρα, ἀπὸ λόγγους.

Δεννάζω, Μ. άσω (δέννος). Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, περιγελῶ, κακῶς λέγω, τινά, Σοφοκλ. εἰς Ἀντιγ. 759. «Ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ». «Κακὰ ῥήματα δεννάζειν», προφέρω ὕβρεις, λέξεις ὑβριστικάς, Σοφ. Αἴ. 243. ὅθεν

Δενναστός, ή, όν. Ὑβριστικοῦ, καὶ λοιδορίας ἄξιος· καὶ, ὑβρισμένος, ἀτιμασθείς, ἐντροπιασμένος.

Δέννος, ου, ὁ. Ὕβρις, λοιδορία, χλευασμός· ἀτιμία, ἐντροπή, Ἡρόδ. 9, 107. «Παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι». Πιθανὸς ἐκ τοῦ δανός, δέννος Ἰωνικ. καὶ ποιητ. κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Σοφοκλ. Αἴ. 243.

Δεξαμενή, ῆς, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ δεξάμενος, μετοχ. τοῦ δέχομαι καὶ καθ' οὐσιαστ. ἐξυπονοούμενον). Δοχεῖον ἐν γένει, καὶ ἰδιαιτ. νεροῦ, ἀρχ τεχνη, κολυμβήθρα, λεκάνη, στέρνα, (χαβούζι Τουρκ.) ἢ ἄλλο τι δεκτικὸν νεροῦ, Ἡρόδ. 3, 9. 6, 119. καὶ ἰχθυοτροφεῖον· καὶ Στράβ. περὶ Ῥώμ. «Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους». 2) φιλοσοφικῶς δὲ λέγεται ἡ ὕλη, ἥτις λαμβάνει, δέχεται σχῆμα, μορφήν, εἶδος, Πλατ. Τιμ. Σ. 53. Α.

Δεξαμένη, ὄνομα Νηρηΐδος, Ἰλ. Σ, 44.

Δεξιά, ᾶς, ἡ (οὐσιαστ.), ὑπονοουμ. χείρ (κυρ. θηλ. τοῦ δεξιός). Τὸ δεξιόν, τὸ δεξὶ χέρι, ὡς Ξενοφ. Κ. Π. Δ΄. «Τὴν δεξιὰν ἐντείνουσι» καί, «τὴν δεξιὰν προτείνουσι», Δημοσθ. καὶ Ἰλ. Β, 542. ἐδίδετο δὲ καὶ κατὰ περισσολογίαν, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. «Κύσον με, κι' τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν». Καὶ ἐπειδὴ συνήθεια ἦτον παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, καθὼς καὶ τώρα σώζεται, νὰ δίδωσι, νὰ πιάνωσι τὸ δεξιὸν χέρι εἰς ὅλας τὰς ὑποσχέσεις, καὶ βεβαιότητας, εἶναι ὡς σημεῖον ὑποσχέσεως, βεβαιότητος, συνθήκης, φιλίας, πίστεως. «Δεξιὰν διδόναι καὶ λαβεῖν», κάμνω ἀμοιβαίως ὑποσχέσεις, ἢ συνθήκας, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Β΄. «Καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων»· ὅθεν «δεξιαί», αἱ συνθῆκαι αὐταί, αἱ ὁποῖαι ἐπικυροῦνται διδομένης καὶ λαμβανομένης τῆς δεξιᾶς (αἱ γινόμεναι κατὰ συνθήκας ἐπαφαὶ τῶν δεξιῶν χειρῶν εἰς σύμβολον τοῦ βέβαια ἔσεσθαι τὰ συντιθέμενα), Ἰλ. Β, 341. Σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαί, ᾗς ἐπέπιθμεν, αἱ δι' ἀκράτου οἴνου γενόμεναι θυσίαι, καὶ αἱ συνθῆκαι, εἰς ἃς ἐπιστεύσαμεν, τὸ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Pacta conventa. Παρὰ δὲ τοῖς Πολεμικοῖς ἔστι σύμβολον ἀνδρίας, γενναιότητος, βοηθείας. 2) «δεξιὰ Κυρίου», ἡ ἄνωθεν ῥοπή, καὶ ἡ ἀγαθὴ ἐνέργεια παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ (Δαμασκ. καὶ Θεοδώρ.), δόξα τοῦ θεοῦ, Ἀθανάσ. «Δεξιὰν δὲ θεοῦ, ὅταν ἀκούσῃς, τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ θεοῦ εἶναι νόει», Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ά, 3. «Ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς»· τὸ ὁμότιμον αὐτοῦ δηλοῖ τὸ πρὸς τὸν πατέρα, καὶ τὴν πρὸς τὸ ἴσον σχέσιν· ὅ ἐστι, τὸ τῆς ἀξίας ὁμότιμον, Βασίλ. ὁ Μέγ. περὶ τοῦ ἁγ. πνεύμ. κεφ. ς΄. καὶ Θεοφύλακτ. 3) «Δεξιὰ τοῦ θεοῦ καὶ πατρός», ὁ Υἱός, Κύρ. Ἀλεξ. Ἔτι δὲ ἐν ἴσῳ τῷ, δύναμις, βραχίων, καὶ χείρ. (Γίνεται ἀπὸ τοῦ δέκω, δείκω, δέχομαι, δι' αὐτῆς γὰρ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ λαμβάνομεν καὶ δείχνομεν.)

Δεξιάδης, ὁ, υἱὸς τοῦ Δεξιοῦ, πατρωνυμικόν, Ἰλ. Η, 15. «— — βάλε δουρὶ — — Δεξιάδην — — ὦμον». (ἐσφαλμένως ἠθέλησαν τινὲς ἑρμηνευταὶ νὰ ἑρμηνεύσωσιν αὐτὸ ἐπιρρηματικῶς ἐκ δεξιῶν, ἀπὸ τὸ δεξὶ μέρος, κτ.

Δεξιάζω, παρ' Αἰσχύλ. ἀντὶ τοῦ δεξιοῦμαι· ἀμφίβολον μέντοι.

Δεξιάομαι, ποιητ. ἀντὶ δεξιόομαι, οῦμαι, Ἀποθ. μέσ. Πιάνω τινὰ ἀπὸ τὸ δεξιὸν χέρι, δίδω τινὶ τὴν δεξιὰν καὶ τὸν χαιρετῶ· «χαρτία», Ὑμν. Ὁμ. 5, 16. Μετ' αἰτιατ. «δεξιοῦσθαί τινα», ἀσπάζομαι τινά, δέχομαι φιλικῶς τινά, δεξιοῦμαι, Παρὰ δὲ Εὐρ. Ῥησ. 416. «Δεξιοῦσθαι κυλικὴν ἅμιλλαν», εἰς ὑγείαν τινὸς πίνω ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Μετὰ δὲ Δοτ. «δεξιοῦσθαι θεοῖς», ὑψόνω τὴν δεξιὰν ἱκετεύων πρὸς τοὺς θεούς, Αἰσχ. πρβλ. δείκνυμι ἐν τῷ τέλει. Τὸ δεξιόομαι ἔστι μὲν ἐξαιρέτως παρ' Ἴωσιν εὔχρηστον, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. καὶ ἄλλοις Ἀττι. ὁ συνήθης τύπος.

Δεξίδωρος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, δῶρον), = δωροδόκος.

Δεξίμηλος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, μῆλον). Ὁποῖος ἀναδέχεται, λαμβάνει πρόβατα, κυρ. ὡς θυσίαν, ὡς παρ' Εὐριπ. «Δεξίμηλος δόμος», ἐσχάρα.

Δεξιοβόλος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω, δεξιά). Ὁποῖος ῥίχνει μὲ τὸ δεξιὸν χέρι, ἢ ὁ δεξιῶς βάλλων, ὁ ἐπιτήδειος, καλῶς κτυπῶν.

* **Δεξιογυΐα**, ἡ. Ἡ εὐκινησία τῶν μελῶν, ἐκ τοῦ

Δεξιόγυιος, ὁ, ἡ (δεξιός, γυῖον). Ὁποῖος ἔχει ἐπιτήδεια καὶ εὔστροφα μέλη τοῦ σώματος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ ὀγλήγορος κατὰ τὸ σῶμα, Πινδ. Ὀλύμπ. 9, 165.

* **Δεξιοκάθεδρος**, ὁ, ἡ. Ὁ ἐν δεξιᾷ καθήμενος, Ὑμν.

Δεξιολάβος, ὁ. Δορυφόρος, σωματοφύλαξ, τοξότης, Ν. Δ. Πράξ. 23, 23.

Δεξιόομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ δεξιάομαι.

Δεξιός, ά, όν. Δεξιός, κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος κείμενος, ὡς, «Δεξιὸς ὀφθαλμός», τὸ δεξὶ ὀμμάτι. «ἡ δεξιὰ χείρ»· καὶ τόπος ἔντιμος, ὡς, «εἰς τὸν δεξιὸν καθίζειν τόπον», ἀντιθ. τῷ ἀριστερός, Ὁμ. «Ἐπὶ δεξιά», καί, ἐπὶ δεξιόφιν, πρός, εἰς, κατὰ τὰ δεξιά, ὡς Ἰλ. Η, 238. «Οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην»· καὶ Ν, 308. «Καὶ δεξιόφιν (ἀντὶ δεξιᾶ, μετὰ παραγωγῆς) παντὸς στρατοῦ». Παρὰ τοῖς νεωτέροις καί, «ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς» (μ' ὅλον ὅτι «ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς» ἔστι καὶ Ὁμηρικόν), καί, «πρὸς δεξιάν». Τὸ δὲ «ἐπὶ δεξιᾷ», καί, ἐνδέξια δηλοῖ κατὰ δεξιάν, ἀνθ' οὗ ὁ Πινδ. μεταχειρίζετο καί, «ἐπὶ δεξιάν». 2) προμαντεύων, προσημαίνων εὐτυχίαν, εὐτυχής, καλός, αἴσιος· ἰδιαιτ. ἐπὶ πετάματος τῶν πτηνῶν καὶ τῶν τοιούτων θείων σημείων· ὅρα, «Δεξιὸς ὄρνις», = αἴσιος, συχνάκις παρ' Ὁμήρ. ὡς, «Αἰετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτον», τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον διὰ καλὸν σημεῖον, καθὼς τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἡμῖν σώζονται· καὶ Ἰλ. Μ, 239. «Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα», ἔνθα, καθὼς βλέπεις, προστίθεται καὶ κατὰ τοὺς δύο στίχους τίνα ἐστὶ δεξιά, δηλ. τὰ ἀνατολικὰ μέρη, καὶ τίνα τὰ ἀριστερά, δηλ. τὰ πρὸς δύσιν· καὶ ἐκ τούτων τῶν στίχων γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ οἰωνοσκόποι, ἤτοι οἱ παρατηρηταὶ τῶν ὀρνίθων, παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, ἔβλεπον πάντοτε πρὸς βορρᾶν καὶ παρατηροῦντες, καὶ ἐκεῖνα μὲν τὰ πτηνά, ὅσα πετοῦσαν πρὸς τὸ δεξιόν, ὅ ἐστιν ἀνατολικὸν μέρος, ἐνόμιζον πάντοτε ὡς καλόν, εὐτυχὲς σημεῖον, ὅσα δὲ πετοῦσαν πρὸς τὸ ἀριστερόν, ὅ ἐστι πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος, ἐθεώρουν ὡς κακόν· ὅθεν ἔλαβον γενικῶς τὴν χρῆσιν τοῦ δεξιὸς πάντοτε ἐπὶ καλοῦ, καὶ αἰσίου. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐξ ἐναντίας βλέποντες πρὸς τὸ μεσημβρινὸν καὶ νότιον μέρος, τὸ ἀνατολικὸν εἶχον ἀριστερόν, ὅθεν καὶ τὸ ἀριστερὸν πάντοτε εἶχον διὰ καλόν, καὶ αἴσιον, ὅπερ ἦτον τὸ αὐτό, τῆς λέξεως μόνης παραλλαττομένης κατὰ τὴν στάσιν τοῦ παρατηρητοῦ καὶ ὀρνιθοσκόπου, καὶ τὰ omina laeva, ἢ, sinistra ἦσαν παρ' αὐτοῖς τὰ αἰσιώτατα. Ἴδε Βάρρωνα, Varro. Festus sinistrae avis. Κικέρωνα, de divinatione, 2. 39. Πλούταρχ. εἰς Νουμᾶν, καὶ εἰς Ἐρωτ. Ἑλλην. Διὰ ταύτην τὴν παρ' ἀνθρώποις φυσικὴν προτίμησιν τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἐθεωρεῖτο ἡ κίνησις ἀπ' ἀριστερᾶς εἰς δεξιὰν ὡς καλὸς οἰωνός, μάλιστα δὲ ὡς ἱερόν τι· διὰ τοῦτο εἰς τὰ δεξιὰ ἐγχείρισεν ὁ Ἥφαιστος τὰ ποτήρια (Ἰλ. Α, 597)· ἀπὸ τὰ δεξιά, ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους, ἔφερε τοὺς κλήρους ὁ Κῆρυξ, Ἰλ. Η, 184. ἀπὸ τὰ δεξιὰ ὑπῆγεν ὁ Ὀδυσσεὺς νὰ ζητήσῃ (διακονεύσῃ) πρὸς τοὺς μνηστῆρας, Ὀδ. Ρ, 365. καθὼς καὶ οἱ μνηστῆρες (Ὀδ. Φ, 141.) ἐπιχειρήθησαν νὰ κάμουν τὴν δοκιμὴν μὲ τὸ τόξον, κτ. διὸ καὶ εἰς τὰς προσευχάς των καὶ οἱ Παλαιοὶ πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, ὅ ἐστι πρὸς ἀνατολὰς βλέποντες, ἐπροσηύχοντο, ὡς παρὰ Θεόγν. 922. «Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος». πρβ. ἐνδέξιος, ἐπιδέξιος. 3) τροπικ. ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ὀγλίγορος, εὐτράπελος· χαρίεις, ἀστεῖος, εὐπρεπής· τοῦτον ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ φερσίματος, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς εὐκινησίας καὶ ἐπιτηδειότητος τοῦ πνεύματος, γνωστικός, ἀγχίνους, φρόνιμος, ἐπιδέξιος κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὸν νοῦν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ. — Ἐπιῤῥ. δεξιῶς, καὶ ὑπερθ. δεξιώτατα, Ἀριστ. Νεφ. 148. (Τὸ δεξιὸς ἔστι διὰ τοῦ θεματικοῦ ΔΕΚΩ συγγεν. τῷ, δέχομαι καὶ δείκνυμι, ἐπειδὴ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ λαμβάνει τις καὶ δείχνει.)

Δεξιόσειρος, ὁ (δεξιός, σειρά), ἵππος, τὸ ἄλογον ἐν τῷ τετραζύγῳ (ἅμαξα μὲ 4 ἵππους), τὸ ὁποῖον ἔτρεχε τὸ περισσότερον δεξιά, καὶ ἔσυρεν, οὐχὶ ὡς τὰ δύο μεσαῖα εἰς τὸν ζυγὸν, ἀλλ' εἰς τὸ σχοινίον δεμένον· ἔπρεπε δὲ νὰ ἦναι τὸ δυνατώτατον, διότι, κατὰ τοὺς ἱπποδρόμους, καθ' οὓς ἔστρεφον τὰ ἁμάξια κατ' ἀριστεράν, ἔπρεπε νὰ κάμνῃ τὸ μεγαλειότερον τόξον καὶ γῦρον, ὅθεν, «Ἵππος δεξιόσειρος,» ἤτοι πρόχειρος· καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Σοφ. Ἀντ. 140. καλεῖται ὁ Ἄρης δεξιόσειρος, ἐπειδὴ ἔφερεν, ὡς ὁ εὐγενικώτατος ἵππος, τοὺς Θηβαίους εἰς νίκην· ἔνθα ἄλλοι δεξιόχειρος ἀνέγνωσαν. Πρβ. σειραφόρος.

Δεξιοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὅπειος στέκεται δεξιά, Πολυδ. (ξ)

Δεξιοστροφέω, ῶ. Στρέφω, ἢ ῥίπτω τι δεξιῶς καὶ ἐπιτηδείως, Νικήτ. Χρον. Δ, 9· καὶ ΙΑ', 12.

Δεξιότης, ητος, ἡ (δεξιός). Ἐπιτηδειότης, ἐπιδεξιότης τοῦ σώματος, ἢ τοῦ νοός, Θουκυδ. Ζήτ. Δεξιός. 2), = δεξίωσις, ὡς παρὰ Παυσαν. Ζ', 7. «Πίνειν ἐπὶ δεξιότητι καὶ φιλίᾳ κύλικας.»

Δεξιότοιχος, ὁ, ἡ (τοῖχος). Ὅποιος κωπηλατεῖ (τραβᾷ τὸ κουπὶ) εἰς τὸν δεξιὸν τοῖχον, μέρος τοῦ πλοίου.

Δεξιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Δεξιά, ἢ κατὰ δεξιὰν φαινόμενος.

* **Δεξιόφιν, ἐπὶ δεξιόφιν**. Πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος· ἴδε δεξιός.

Δεξιόχειρος. Ζήτ. δεξιόσειρος.

Δεξιόω, ῶ· τὸ αὐτὸ καὶ Δεξιόομαι.

Δεξίπυρος, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι, πῦρ). Πίπτων, ἢ δεχόμενος πῦρ (φωτιὰν), ὡς, «Δεξίπυρος Σεμέλη,» Εὐριπ.

Δέξις, εως, ἡ (δέχομαι). Δοχὴ, ὑποδοχὴ, δεξίωσις, ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον δέχεταί τις τινα, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1182. Πρβ. δοχή.

Δεξιτερός, ά, όν (δεξιός), ποιητ. κατ' ἐπέκτασιν ἀντὶ δεξιός. Ἀπὸ ἢ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὤν, Ὁμ. (εἰς τὴν β' σημασ. δύναται νὰ ἀναχθῇ ὁ ἐν Ὀδ. Τ, 197. στίχος). «Δεξιτερὰ,» ὡς καὶ, δεξιὰ (χείρ), τὸ δεξὶ (χέρι).

Δεξίωμα, τος, τὸ (δεξιόομαι). Λέγεται πᾶν ὅ, τι μετὰ χαρᾶς δέχεταί τις, ἢ ἐδέχθη, εὐπρόσδεκτον, ὡς παρ' Εὐριπ. «Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.» 2) ἡ φιλικὴ δεξίωσις, ὑποδοχὴ, φιλοφροσύνη, φιλικὴ μεταχείρισις.

Δεξιώνυμος, ον, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ἔχων ὄνομα μὲ εὐτυχῆ προγνωσιν, ὁ ἔχων εὐτυχοῦς καὶ καλοῦ σημείου ὄνομα. 2), = δεξιός. «Δεξιώνυμος χείρ,» τὸ δεξὶ χέρι (ἀντιθ. «Εὐώνυμος,» τὸ ἀριστερόν), Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 622.

Δεξιῶς, Ἐπίρ. Ἐπιτηδείως, ἐπιδέξια, εὐτυχῶς, αἰσίως, κ. τ. λ. Ζήτ. Δεξιός.

Δεξίωσις, εως, ἡ (δεξιόομαι). Τὸ ἁπλώνειν, ἢ ἀπλῶσαι, τὸ νὰ πιάσῃ τις τὸ δεξὶ χέρι τοῦ φίλου του φιλικῶς δεχόμενος αὐτὸν, λέγων τό, καλῶς ὁρίσατε· ὑποδοχὴ, φιλικὸς τρόπος μεταχειρίσεως, τοῦ δέχεσθαι, χαιρετισμὸς, κ. τ. λ., Πλούταρχ.

* **Δέξο**, προστακτ. ἑνὸς κατὰ συγκ. ἀορ. τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Τ, 10.

Δέομαι, δέῃ, δέεται, καὶ δεῖται, Μ. δεήσομαι, ἀπεθ. Μέσ. μετὰ μέσου μέλλ. (ἐκ τοῦ ἀρχαίου δέω, δεέω δέομαι). Χρῄζω, ἔχω ἀνάγκην, χρείαν τινὸς πράγματος, χρειάζομαί τι, γεν. Ξενοφ. Κ. Π. Ζ. «Φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἡγήσατο δεῖσθαι· καὶ Ἀριστοφ. «Πρότειλε, δέομαι γάρ τι σοῦ.» 2) εὔχομαι, ἐπιθυμῶ, καταγίνομαι νὰ ἀποκτήσω ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἔχω χρείαν, ἐξ οὗ (ἐπὶ προσώπων) καὶ παρακαλῶ· παρ' Ὁμηρ. δεῖσθαι (κατά) τι, τινός, ἔχειν χρείαν καὶ ἀνάγκην διὰ ἕνα πρᾶγμα, καὶ διὰ τοῦτο παρακαλεῖν. Τοιοῦτον καὶ τό «Δέομαι τινός, καὶ παρά τινος.» «Δεόμενοι δὲ, οἱ παρακαλοῦντες, ζητοῦντες βοήθειαν. Ἴδε δέω.

Δέομαι. Δεσμοῦμαι, δένομαι. Ζήτ. Δέω.

* **Δέομαι**. Φοβοῦμαι, μετὰ τοῦ ἀπαρ. παρ' Αἰσχ. Περσ. 699, παρὰ τὸ δέος· μόλις εὑρηται που ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα εἶναι βέβαια ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ δίομαι, ἴδε δίω.

Δέον, οντος, τὸ, μετοχ. οὐδέτ. ἐκ τοῦ δεῖ. Ζήτ. τοῦτο. Σημαίνει δὲ ἠθικῶς, ἢ μὴ, πᾶν ὅ, τι πρέπει νὰ εἶναι, τὸ πρέπον, τὸ ἀναγκαῖον, τὸ καθῆκον, τὸ μέτριον, τὸ συμφέρον, τὸ χρειαζόμενον, ἀπαιτούμενον, ἢ καθῆκον, ἀνάγκη, χρεία, χρέος, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Τὸ δέον ποιεῖν.» «Τὸ δέον ὑπηρετεῖν·» καὶ, «Τοῦ δέοντος μᾶλλον.» «Εἰς δέον, ἐν δέοντι (καιρῷ),» εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν. «Εἰς τὰ δέοντα» δηλοῖ, εἰς ἀναγκαῖα πράγματα, εἰς ὠφελος, εἰς καλὸν ἔργον, οὐ ἀνάπαλιν. «Παρὰ τὸ δέον,» ὡς παρὰ Πλουτ. Ἀποφ. «Οὐκ ἐν δέοντι τῷ δέοντι χρῆν,» δὲν μεταχειρίζεται τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν, δηλ. ἀκαίρως. 2) ἐπιτήδειον, πᾶν ὅ, τι τεργιάζει, ἁρμόζει, ὅθεν τὸ ἐλλεῖπον, πᾶν ὅ, τι λείπει, ἀκμὴν χρεία, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει,» ἀντὶ τοῦ ἔλλειπεν ἕνας χρόνος νὰ γίνουν τριάντα. 3) ἐνίοτε δὲ τάσσεται, ὡς καὶ τὸ, ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς ἀπόλυτ. ὀνομ. συχνάκις ἀντὶ γεν. ἀπολ., καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. ῥήτορσιν, κατὰ σημασ. ἐνεστ., παρατ· καὶ παρακ. καὶ δηλοῖ, ἐπειδὴ εἶναι ἢ ἦτον ἀναγκαῖον, ἐπειδὴ πρέπει, ἢ ἔπρεπε. «Οὐδὲν δέον,» εἶτε δὲν ἔπρεπε νὰ γένῃ.

Δέον, Ἰων. ἀντὶ ἔδεον, παρατ. τοῦ δέω (δένω), Ὀδ.

Δεόντων, γ'. πληθ. προστ. τοῦ δέω, δένω, Ὀδ.

Δεόντως, ἐπίρ. τοῦ δέον. Καθὼς εἶναι ἀνάγκη, πρέπει· κατὰ τὸν προσήκοντα, ἁρμόζοντα, χρειαζούμενον, ἐπιτήδειον, ἀναγκαῖον, ἢ πρέποντα τρόπον, Ἀριστοτ. Ῥητ.

Δεόνυσος, ὁ. Ζήτ. Διόνυσος.

Δέος, γεν. δέους, τὸ (δείδω), = δεῖμα. Φόβος, αἰδώς, Θουκυδ. Δ'. «Οἱ Ἀθηναῖοι εἰς μέγα δέος κατέστησαν· καὶ παρ' Ὁμ., ὅστις συχνάκις συνάπτει καὶ, «χλωρὸν δέος,» ὡς, Ἰλ. Ρ, 67, Θ, 77, ἔνθα σημαίνει, ὠχροποιὸν, δηλ. φόβος, ὅστις κάμνει τινὰ νὰ κιτρινίζῃ. «Δέος τινός,» φόβος ἀπό τι, Ἀριστ. Ἀχ. 581. σπαν. μετὰ αἰτ. ὡς «Δέος τοὺς τοιούτους ἀποστόλους» (Δημ. Φιλ. 1, 45.), φόβος ἀπὸ τοιούτους ἀπεσταλμένους στόλους, ὡς καὶ τὸ, φόβος. Ἐν τῷ πληθ. ἔχει ὁ Αἰλιανός. 2) ἐνεργ. τὸ προξενοῦν φόβον, φόβητρον, ὡς Ἰλ. Α, 515. «Ἐπεὶ οὔτι ἔπι (ἔπεστι) δέος,» ο. ε. δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τι. «Ἀδεὲς δέος δεδιέναι,» παροιμία ἐπὶ ματαίου, ψιλοῦ φόβου, ὅτε φοβεῖταί τις ἐκεῖ, ὅπου δὲν πρέπει νὰ φοβῆται, Πλατ.

Δέπας, αος, τὸ· πληθ. ὀνομ. δέπα, Ὀδ. ποιητ. δοτ. δεπάεσσι, καὶ δέπασσι, Ἰλ. Ο, 86. Ποτήριον, κύπελλον· σκεῦος, φιάλη θυσίας, Ὁμ., παρ' ᾧ ἀεὶ, ὅτε ἀναφέρεται ἡ ὕλη, ὑπάρχουσιν αὐτὰ χρυσᾶ, ἐνίοτε δὲ πολλὰ τεχνικῶς κατεσκευασμένα, περικαλλῆ, Ἰλ. Β, 634· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀναφέρονται καὶ πήλινα, Ἀντιφιλ. ἐπ. 14. — Περὶ τοῦ, «Δέπας ἀμφικύπελλον,» ζήτει τὸ ἐπίθετον. — Παρ' Ὁμ. πίνεται ἐκ τοῦ δέπαος συνήθως οἶνος, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Κ, 316. ἐγχειρίζει ἡ Κίρκη ἐν αὐτῷ τὸ μαγικὸν κυκεῶνα. 2) τὸ χρυσοῦν σκάφος, καΐκιον, ἐν ᾧ ὁ Ἥλιος ἔπλεε πᾶσαν νύκτα ἀπὸ δυσμῶν εἰς ἀνατολήν. Sturz. Φερεκύδ. σ. 103. Στησιχ. λειψ. 311. Bach Μιμνερμ. λειψ. 9. σ. 40. ὅθεν

Δεπαστραῖος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸ ποτήριον, ἢ εἰς τὸ πίνειν, Λυκόφρ. 489.

Δέπαστρον, ου, τὸ, = δέπας, παρ' Ἀθην. Βιβλ. Θ'. καὶ ΙΑ'. ἐξ Ἀντιμάχου.

* **Δεπορτατεύω**, ἐκ τοῦ Λατ. deportare. Ἐξορίζω, ἐνδικως καὶ ἐξορίᾳ πέμπω, Βασιλικ. ὅθεν καὶ δεπορτατίων (deportatio), ἐξορία, Φώτ. εἰς Νομοκάν.

Δεποσιτάριος, ὁ = παρακαταθήκης. Βασιλικ.

Δεπόσιτον (depositum). Παρακαταθήκη, μεσεγγύημα, Ἐκκλησ.

Δεποτάτος (deputatus). Λειτουργὸς, διωρισμένος εἰς τὴν ὑπουργίαν, Βασιλικ. 2) ὅσοι παρακολουθοῦντες ἐν τῇ μάχῃ, ἀναλαμβάνουσι καὶ περιποιοῦνται τοὺς τραυματίας, Λέων τακτ. 3) ὀκλοποιοὶ, Ἰουστιν. Νεαρ. 65. 4) Ὀφφίκιον διακονία ἐκκλησιαστική. «Οἱ δεποτάτοι μανδυοφοροῦντες, μετὰ λαμπάδων προπορεύονται τοῦ Εὐαγγελίου, ὁπότε ἀναφέρεται εἰς τὸν ἄμβωνα πρὸς ἀνάγνωσιν, καὶ τῶν ἁγίων δώρων ἐν τῇ εἰσόδῳ.»

* **Δεράγχη**, ἡ (δέρη, ἄγχω). Θηλιὰ, ἀγχόνη τοῦ λαιμοῦ, Ἀναλ. 2. Σ. 10.

Δεραγχής, έος, ὁ, ἡ (δέρη, ἄγχω), = δειραγχής. Ὁ πνίγων, δένων, σφίγγων τὸν λαιμὸν, Ἀνάλεκτ. Β'. 260. «Δειραγχεῖς βρόχους·» καὶ σελ. 93. «Δειραγχὲς ἅμμα.»

Δέραιον, τὸ (δέρη). Δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμοδέτης· καὶ πᾶν ὅ, τι φορεῖται εἰς τὸν λαιμὸν διὰ στολισμόν· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερ. τοῦ δέραιος, ἀνήκων εἰς τὸν λαιμόν· ὅθεν

Δεραιοπέδη, ης, ἡ, = δειροπέδη. Θηλιὰ τοῦ λαιμοῦ, σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸν λαιμὸν διὰ παγίδα· ἄλλως δὲ καὶ λαιμοπέδη καλεῖται, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 23.

* **Δεραιοῦχος**, ὁ, ἡ (ἔχω). Κρατῶν, ἢ συσφίγγων, ἢ στενόνων τὸν λαιμόν.

Δέρας, ατος, τὸ, ὡς δέρος ποιητ. ἀντὶ δέρμα, Δερμάτι, προβειά· πετσί.

* **Δεράς**, άδος, ἡ, = δειράς, θέλει ὁ Ἑρμάννος νὰ γραφῇ παρὰ Σοφ. Φιλ. 491. καὶ Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1240. βέβαια οὕτως ὁ τύπος δὲν εὑρίσκεται εἰς κανένα ἀρχαῖον συγγραφέα.

Δέργμα, ατος, τὸ (δέρκομαι). Βλέμμα, βλέψιμον, κύτταγμα, ὀμματιὰ, Ὀρφ. λιθ. Γ'. 13., ἔνθα τινὲς δεῖμα ἀναγινώσκεσθαι θέλουσι. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἑκάβ 1251. «Κύνα ἔχουσα πυρσὰ δέργματα.» ἔτι δὲ καὶ τὸ βλεπόμενον, π. χ. «Κρεῖσσον δεργμάτων ἐφαίνετο,» Εὐρ. Ἱππ. 1217. (κατὰ τὸ, κρεῖσσον λόγου), ἤτοι ἐφαίνετο πάντοτε αὐξανόμενον.

Δεργμός, οῦ, ὁ (δέρκω). Τὸ κυττάζειν, τὸ βλέπειν· τὸ βλέμμα.

Δέρδω. Ζήτ. Δαρθάνω.

Δέρη, ης, ἡ (δέρω), = δειρή, δειρός. Λαιμὸς, τράχηλος· κυρίως ὅμως τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι γυμνὸν καὶ φαίνεται, Εὐριπ. Φοίν. «Περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλλοιμι·» καὶ φάρυγξ, τὸ ἔσωθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ, δι' οὗ καταπίνομεν, Εὐριπ. Ὀρέστ. 41. «Σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο.» Εἰς τὸν Πίνακα τοῦ Τύρβιτ Βαβρίου, σελ. 15. εὑρίσκεται τὸ δέρις, ἀντὶ τοῦ δορὰ, δέρμα. 2) μεταφορ., = δειράς, τὸ ὑψηλὸν μέρος ἑνὸς βουνοῦ, λόφος, ῥάχις.

* (**Δέρθω**) ἀχρ. θερμαστικόν, ἐξ οὗ γίνονται χρόνοι τινὲς τοῦ δαρθάνω.

* **Δέρις**, ιος, ἡ, = δέρη. 2), = δέρρις.

Δερκευνής, έος, ὁ ἡ (δέρκω, εὐνή). Ὅποιος κοιμᾶται μὲ ἀνοικτὰ ὀμμάτια, καθὼς ὁ λαγώς, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 67.

Δερκιάομαι, ποιητ. ἀντὶ δέρκομαι, καὶ σπανίως ἐνεργ. δέρκω, Μ. δέρξω, καὶ β'. ἔρακον, Παρακ. κατὰ σημασ. ἐνεστ. δέδορκα, Ἀορ. ἔδρακον καὶ κατὰ παθητικὸν τύπον ἐδράκην καὶ ἐδέρχθην, ὅλα κατὰ σημ. ἐνεργ., Ἀποθ. Μέσ. Βλέπω, κυττάζω, Ὁμ. καὶ ἐπομ., ἐπειδὴ χωρὶς νὰ ζῇ τις, ἀδύνατον εἶναι νὰ βλέπῃ, σημαίνει καὶ, βλέπω τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ο. ε. ζῶ, Ἰλ. Α. 88. Ὀδ. Π, 439. «Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς» (Ὀδ. Τ. 446), σπινθηροβολῶν ἀπὸ τὰ μάτια. Σημαίνει δὲ καὶ ἀποβλέπω πρός ἢ εἴς τινα, προσβλέπω, κυττάζω, αἰτ., μάλιστα δὲ ἐν ἐνεστ. καὶ ἀορ., Ὁμ. χρῆται δὲ μόνον τῷ με-

τοχ. ἐνεστ. δερκόμενος μετὰ τοῦ παρακ. δερκέσκετο, Ὀδ. καὶ τῷ παρακ. δέδορκα καὶ ἀορ. ἔδρακον, Ὀδ. Τ, 446, Α, 88. Ε, 84, 158. Κ, 197 κτ. Σημαίνει δὲ καὶ ἀμεταβ. λάμπω, ἀστράπτω, φαίνομαι, ὡς, »Κλέος, φέγγος, φάος δέδορκεν« (παρὰ Πινδ. Ὀλ. 1, 152. Νε. 3, 148. 9, 98.). Μεταφ. »Κτύπον δέδορκα,« κατὰ τὴν γενικὴν σημασ., παρατηρῶ, ἀκούω, Αἰσχ. »Δεδορκὼς βλέπειν, κυττάζω ὀξέως, μὲ ὀξύτατον βλέμμα. — Καθὼς φαίνεται, ἡ λέξις καθ' ὅλους τοὺς τύπους της ἦν ἐν χρήσει μόνον παρὰ ποιηταῖς. Ἐκ τοῦ δέρκω εἶναι καὶ τὸ, δράκω, δράω, δρακέω, δράκημι, ὅθεν ἔδρακον, δρακεὶς, δράκων, ὁ· καὶ δράκος, τὸ, εὔχρηστα.

Δέρμα, ατος, τὸ (δέρω). Δερμάτι, γδαρμένον πετζὶ ζώων, προβειά, γοῦνα, Ὀδ. Ξ, 24. »Ταμὼν δέρμα βόειον.« »Δέρμα λέοντος (Ἰλ. Κ, 23)«, δέρμα ἀπὸ λεοντάρι ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ἐπανωφόρεμα ἐναντίον τοῦ ὑετοῦ καὶ ψύχους. 2) κατεσκευασμένον εἰς ἀσκόν, Ὀδ. Β, 291. Εὑρηται δὲ ἅπαξ (Ἰλ. Π, 341, »Ἐσχέθε δ' οἶον δέρμα«) ἐπὶ ἐγδαρμένου δέρματος τοῦ ἀνθρώπου· τὰ δὲ ἄλλα, δέρμα σημ. ἁπλῶς τὸ ἐκδερόμενον δέρμα, τὸ δὲ πᾶς ἐστι δέρμα, ἐν ᾧ κεῖταί τις καὶ κοιμᾶται. Πρβ. δορά, δέρας, δέρος, δέῤῥις. Ὅθεν.

Δερματικὸν, τὸ, ὑπακ. ἀργύριον, ἐν Ἀθήναις τὰ χρήματα, ὅσα ἔμβαινον εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον ἀπὸ τὰ πωλούμενα δέρματα, φοῦσκας κτλ. Boeckh. Staatsh. 2. σ. 249.

Δερμάτινος, η, ον. Καμωμένος ἀπὸ δέρμα, ἀπὸ πετζί, πετζένιος, Στράβ. Ὀδ. Δ, 782. Θ, 53.

Δερμάτιον, τὸ· καὶ δερματίς, ίδος, ἡ, Ὑποκοριστικ. τοῦ δέρμα. Δερματάκιον, Αἰσχ. Σωκρατ.

Δερματουργία, ίας, ἡ (δερματουργός). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν, ἑτοιμάζειν τὰ δέρματα, τὰ πετζιά.

Δερματουργικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν δερματουργὸν, ἢ εἰς τὴν δερματουργίαν, Λυκ.

Δερματουργός, οῦ, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὁποῖος ἐργάζει, ἢ δουλεύει τὰ δέρματα, βυρσεὺς, βυρσοδέψης.

Δερματοφαγέω (φαγεῖν). Τρώγω δέρματα, Στράβ. 16. σελ. 1121.

Δερματοφορέω, ῶ (φέρω). Φορῶ, ἢ ἐνδύομαι δέρματα, γοῦνας.

Δερματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ δέρμα, πετζί.

Δερμηστής, οῦ, ὁ (δέρμα, ἐσθίω). Τὸ σκωλήκι, τὸ ὁποῖον τρώγει καὶ χαλνᾷ τὰ δέρματα, τὰς γοῦνας, ὅθεν Σακοδερμηστής, καὶ Σακοδερμηστής, παρὰ Σοφοκλ. Τρωίλ., ὅπερ τοῦτο τινὲς μὲν εἶδος ὄφεως χαλκοχρώου (ἐκ τοῦ σάκη), ἄλλοι δὲ εἶδος σκώληκος ἑρμηνεύουσι.

Δερμόπτερος, ου, ὁ, ἡ (πτερόν). Ἔχων δερματένια, δερματώδη πτερά, καθὼς ἡ νυκτερίδα, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Α. 5.

Δερμύλλω. Γυμνόνω τὴν βάλανον τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου ἀπὸ τῆς πόσθης, Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 731. »Δερμύλλοντα ἑαυτόν.« Παρ' Ἡσυχ. Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. ἀντὶ τοῦ, αἱμοκοπέω, καὶ ἐκδέρω, ἔνθα ἄλλοι δερβύλλω, ἀναγινώσκ.

Δέρξις, εως, ἡ (δέρκομαι). Τὸ βλέπειν, κυττάζειν· κύτταγμα, Πλούταρχ.

* Δέρον, παρατ. ἀντὶ ἔδερον ἐκ τοῦ δέρω, Ὀμ.

Δέρος, εος, τὸ, ὡς δέρας ποιητ. ἀντὶ δέρμα, Ἀπολλών. Β. »Ἀρνειὸν δέρος.«

Δέῤῥις, καὶ δέρις, εως, ἡ (ὅθεν ὑποκ. δεῤῥίον, καὶ δεῤῥίδιον, τὸ, ἐκ τοῦ δέρος, δέρμα). Κυρίως λέγεται δερματένιον σκέπασμα, ἢ επανωφόρι· ἰδίως δὲ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, καὶ εἰς τὰς πολιορκίας λέγονται ἐκεῖνα τὰ δερματένια, ἢ τρίχινα, ἢ κανέτινα σκεπάσματα διὰ τὰ ἐμποδίζωσι τὴν ἐνέργειαν τῶν βελῶν, ὀργάνων τῶν ἐχθρῶν, Θουκυδ. Β'. καὶ Μαθηματ. Παλ. σελ. 16. »Δέῤῥεις λιναῖ καὶ τρίχιναι.« Ὁ δὲ Μελέαγρος ἐν Ἐπιγρ. ΚΒ'. καὶ ἐπὶ μαλακοῦ κώλου τοῦτο εἶπεν, ὡς, »— — — νῦν δὲ παρ' ἥβην κηρύσσεις πόλεμον δέῤῥεις ὀπισθοβάταις.«

Δέρτρον, ου, τὸ (δέρω). Τὸ περιτόναιον, ὁ ἐπίπλους ὑμήν, ἡ μεμβράνη, ἥτις σκεπάζει τὰ ἔντερα τῆς μακρ...ς κοιλίας· καὶ ἀντὶ τοῦ, δαρτὸν παρ' Ἀθην. Τὸ δὲ ἐν Ὀδυσ. Λ, 579. »Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, δέρτρον ἔσω δύνοντες,« ἄλλοι μὲν τὸν τοῖς ἐγκάτοις ἐπίπλουν, ἄλλοι δὲ τὴν ὑπὸ δορὰν σάρκα, τὴν περικαλύπτουσαν τὴν κοιλίαν, καὶ ἄλλοι τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελήν, ἢ τὸν ὑποκείμενον ὑμένα τῷ ἥπατι, ἢ τὴν δορὰν, ἢ τὸ ἦτρον, ἢ τὸ ἐφήβαιον, καὶ ἄλλοι τὸ ῥάμφος τῶν Γυπῶν ἐνόησαν, ἀλλὰ τὸ, »δέρτρον ἔσω«, ἵσταται ἀντὶ τοῦ, εἰς δέρτρον, ὃν τρόπον καὶ ὁ Ἱπποκρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν, καὶ σημαίνει, οἱ γύπες κατέτρωγον τὸ ἧπαρ (τινὸς τι) ἀνακατόνοντες καὶ ἀνασκάπτοντες ἕως εἰς τὸ ἐπίπλοον, καὶ φυλακτέον ὥστε νὰ νομίζῃ τις, ὅτι δέρτρον ὀνομάζεται ἡ μύτη τῶν ὀρνέων.

Δέρω, Ἰωνικ. Δείρω, Μ. δερῶ, ἀόρ. ἔδειρα, Π. παθ. μέλ. δαρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδάρην, παρακ. δέδαρκα καὶ δέδορα, παθ. ἀόρ. ἐδάρην, ἐξ ὧν ὁ Ὀμ. χρῆται τῷ παρακ. καὶ ἀορ. ἐνεργ. Γδέρνω, ἐκβάλλω τὸ πετζί, κτλ., Ὀμ. »Αἶγα δέρειν τινά«, γδέρνω ζωντανόν. 2) παρὰ νεωτ. ξυλίζω, δέρνω, ῥαβδίζω, μαστιγόνω, τσιμπῶ τὸν γείτονα τινὸς· καὶ τροπ. ὑβρίζω, μαλόνω τινὰ σκληρά. »Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται«, Μεν. (νεώτεροι τύποι εἶτα δαίρω, καὶ δείρω· συγγενὲς φαίνεται τὸ τείρω, tero).

Δεσαύχην, ὁ, ἡ. Ζήτ. μεταύχην.

Δεσέρτωρ, desertor, λειποτάκτης, Ἰγνατ. ἐπιστ.

Δέσιος, ου, ὁ. Ὁ Ἰούνιος μὴν παρὰ τοῖς Μακεδόσιν, ὥς τινες θέλουσιν. »Ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐννέα καὶ δεκάτῃ πρὸ δεκατριῶν Καλενδῶν Ἰουλίων.« Ἐν τίτλῳ τῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου.

Δέσις, εως, ἡ (δέω). Δέσιμον, τὸ συνδέειν, ὡς, »Δέσις τῶν νεύρων«. 2) σύνδεσμος, κόμπος, ἁρμονία, συμπλοκή· καὶ ἡ περιπλοκὴ ὑποθέσεως, ἐν ταῖς τραγῳδίαις, καθὼς καὶ, πλοκή, ὡς, »Δέσις τῆς Τραγῳδίας«, Ἀριστοτέλους Ποιητ. ΙΗ'.

Δέσμα, ατος, τὸ (δέω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, δεσμός. Σίδηρα, δεσμά, Ὀδ. Α, 204. Θ, 278. 2) κεφαλόδεσμα, στολισμὸς κεφαλῆς ἀρχοντισσῶν, ἐν τῷ πληθ. Ἰλ. Χ, 468. »Δέσματα κρατὸς«, τὰ δέσιμον, ὁ στολισμὸς τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀνδρομάχης.

Δεσμευτικός, ή, όν. Εὔχρηστος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δένειν, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Δεσμεύω, Μ. εύσω (δεσμός). Δένω, βάλλω εἰς τὰ δεσμά, σίδηρα, Ὑμ. Ὀμ. 6, 17. 2) δένω τι στερεόνω μὲ ἄλλο, συνδένω, ἑνόνω, συνάπτω, Ἡσ. Ἔ. 479. καὶ βάλλω εἰς τὸ δεσμωτήριον.

Δεσμέω, Μ. ήσω (δεσμός), = δεσμεύω, Λουκᾶς Η'.

Δέσμη, ης, ἡ· καὶ δεσμίς, ίδος, ἡ (δέω). Δέμα, δεμάτι, δεματάκι, Ἀθήναιος.

Δέσμιος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ θηλ. καὶ δεσμία (δεσμός). Δεμένος, σιδηροδέσμιος· καὶ εἰς φυλακὴν βαλμένος, εἰς τὰ δεσμά. 3) ἐνεργ. δεσμεύων, δένων, Αἰσχ. Εὐμ. 296. 319. 328.

Δεσμός, οῦ, ὁ (δέω). Βίαιον δέσιμον, φυλακή, παιδεία, δι' ἧς ἐπαίδευον τοὺς κακούργους, τοὺς ὁποίους μὲ σχοινιὰ καὶ μὲ ἁλύσους δεμένους ἔρριπτον εἰς τὴν φυλακήν, Πλούτ. »Ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ« ἐγένετο, πᾶν σχοινίον ἢ τοιοῦτό τι, διὰ τοῦ ὁποίου κρατεῖται τι στερεῶς ἢ στερεόνεται, π. χ. ὁ ἵππος ἐν τῇ φάτνῃ μὲ τὸ καπίστρι (Ἰλ. Ζ, 507.), τὰ καράβια εἰς τὸν αἰγιαλὸν μὲ τὸ χοντρὸν σχοινίον (Ὀδ. Ν, 100.), τὸ λωρὶ τῆς πόρτας (πρὶν εὑρεθῶσι τὰ κλειδία), μὲ τὸ ὁποῖον κατεσφάλιζον τὴν θύραν δένοντες αὐτὸ εἰς παλοῦκι (Ὀδ. Φ, 241.). 2) ὁ κόμπος, τὸ δέσιμον, συμπλοκή, σύνδεσις, ἕνωσις, Δημοσθ. 3) τὸ δεμάτι, ὡς, »Δεσμὸς φρυγάνων«. — Ἐν τῷ πληθ. εὕρηται καὶ ὁ οὐδέτ. τύπος τὰ δεσμά, πρῶτον μὲν ἐν Ὕμν. Ὀμ., εἶτα δὲ ἰδιαιτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς.

Δεσμότης, ἐνεργ. Ὁποῖος δένει, δεσμεύει, παιδεύει.

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὁποῖος φυλάττει τοὺς δεμένους, φυλακωμένους, ἢ ὁ φύλαξ τῆς φυλακῆς, Λουκιαν. εἰς Πελαγ.· ὅστις καὶ ἀλλαχοῦ τὸν αὐτόν, »ὁ ἐπὶ τῶν δεσμώνων«, καλεῖ.

Δεσμόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ ἔχων τὰ χέρια δεμένα, μὲ δεμένα χέρια, Νικητ. Χρον. ΙΒ'. 7.

Δεσμόω, ῶ, Μ. ώσω (δεσμός), = δεσμεύω. Συμπλέκω, ἑνόνω, σμίγω· ἢ βάνω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, εἰς τὴν φυλακήν, ὅ ἐστι, τὸν ῥίπτω δεμένον εἰς φυλακήν, παιδεύω τινὰ διὰ τῶν δεσμῶν. Παθητ. δεσμόομαι τὸ αὐτό, Ἀφροδισ. Προβλ. »Ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη«· καὶ, »Κύνες μόνοι δεσμοῦνται«· ὅθεν

Δέσμωμα, ατος, τὸ. Τὸ δεσμευμένον, δεμένον· καὶ ἀντὶ τοῦ, Δεσμά, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 742.

Δεσμωτήρ, ῆρος, καὶ δεσμώτης, ου, ὁ (δεσμόω). Ὁ φυλακωμένος, δεμένος καὶ εἰς φυλακὴν βαλμένος, Σοφοκλ. καὶ, Δεσμῶτις, ιδος, ἡ, τὸ θηλυκ. ὁ αὐτός. Τὸ, δεσμώτης ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίθετον, δεμένος, φυλακωμένος.

Δεσμωτήριον, τό. Ἡ φυλακή, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον βάνουσι τοὺς δεμένους, κυρ. δημόσιος φυλακή, Δημοσθ.

Δεσπόζω, Μ. όσω (δεσπότης). Ἐξουσιάζω, αὐθεντεύω ἀπολύτως, ἀπεριορίστως (χωρὶς νὰ ὑπόκειμαι μήτε εἰς νόμους, μήτε εἰς ἄλλον τινά), Γεν. ὑμν. Ὀμ. Δημ. 365, Πλάτ. Νομ. Κ. ὑστερώτ. δὲ καὶ αἰτιατ. 2) κάμνω ἐμαυτὸν δεσπότην, γίνομαι δεσπότης· ἐξουσιάζω, κυριεύω τι, γίνομαι κύριος τινὸς πράγματος, μετὰ γεν. πράγματος. Παθ. δεσπόζομαι, κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπ' ἄλλου τινός, ὑπακούω ὡς σκλάβος, ἢ ὑπήκοος.

Δέσποινα, ης, ἡ. Ἡ κυρία (κυρά) τοῦ σπιτίου, Ὀδ., ἔνθα συναπτεται καὶ, »Ἄλοχος δέσποινα«, καὶ, »Γυνὴ δέσποινα«, Ὀδ. Γ, 403, Η, 347., ἰδιαιτ. ἡ ὁποία ἔχει ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὰς σκλάβας της. Ἀπὸ τοῦ Πινδάρου ἐσήμαινε καὶ ἡ βασίλισσα, ἡ ἔχουσα ἐξουσίαν, καὶ μεταχειριζομένη, προστάζουσα τοὺς ὑπηκόους της ὡς σκλάβους. Παρὰ Θεοκρ. θεά, ἐν Ἀθήναις μάλιστα ἡ Περσεφόνη. (Παράγουσι τοῦτο τινὲς ἐκ τοῦ, δέος ποσῶσα, καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ δεσπόζω)

Δεσποσιοναύτης, ὁ. Κατὰ τὸν Ἀθήν. σελ. 271. ἐλέγοντο Δεσποσιοναῦται παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ὅσοι τῶν ἀπελευθερωμένων Εἱλώτων εἰς τοὺς στόλους κατετάττοντο ὡς ναῦται.

Δεσπόσιος, ὁ, ἡ = δεσπόσυνος. Ἀνήκων εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ σπητίου, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 833. ἀμφιβ. μέντοι. Ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Λ. σελ. 846. λέγει, ὅτι δεσπόσιοι, καὶ δεσπότ...οι ἐκαλοῦντο οἱ ὑπὸ δεσποτῶν τραφέντες δοῦλοι.

* Δεσποστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ δεσπόζω. Ἱκανὸς νὰ δεσπόζῃ ἀπολύτως, Ἀριστ. πολ. 7, 2, 9.

Δεσποσύνη, ης, ἡ. Ἀπεριόριστος ἐξουσία, δύναμις, καὶ ἡ προσταγὴ ἑνὸς δεσπότου.

Δεσπόσυνος, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ, η, ον· τὸ αὐτὸ καὶ δεσπόσιος. Ἀνήκων εἰς τὸν δεσπότην, παρ' Εὐριπ. »Λέχος δεσπ.«, τὸ αὐθεντ. κρεβάτι, Ὕμν. Ὀμ. Δημ. 144. ὅθεν, »ὁ Δεσπόσυνος«, ὁ υἱὸς τοῦ αὐθέντου τοῦ σπιτίου, ὁ τζελεπῆς, κοκώνος (Ἀθήν. Δ'.). καὶ, »ἡ Δεσποσύνη«, ἡ θυγάτηρ τοῦ οἰκοδεσπότου, ἡ κοκώνα (Πλούτ.

εἰς Ανκ.) καὶ, «Τὰ Δεσπόσυνα (παρὰ Ξενοφ. Οἰκ. ΙΔ΄. 2.), τὰ πράγματα, ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ ὁσπητίου, εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, τὸ κτῆμά του.

Δεσποτεία, είας, ἡ (δεσποτεύω). Ἀπεριόριστος ἐξουσία· καὶ ὁ τόπος, ἡ ἐπαρχία, τὴν ὁποίαν ἐξουσιάζει ὁ δεσπότης, Ἰσοκρ. καὶ Λουκ.

Δεσπότειος, α, ον, = δεσπόσυνος. Ἀνήκων εἰς αὐθέντην, δεσπότην, Λυκόφρ. 1183.

Δέσποτειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ Δεσπότης. Γυνὴ δεσπόζουσα, ἐξουσιάζουσα, Σοφοκλ.

Δεσποτεύω, Μ. εύσω, καὶ δεσποτέω, Μ. ήσω, = δεσπόζω, Πλάτ. εἰς Τίμαιον· μετὰ Γενικῆς.

Δεσπότης, ου, ὁ, κλητ. δέσποτα. Κύριος, αὐθέντης, ἐξουσιαστής, ἐξαιρ. ὁποῖος ἔχει ὑπηκόους καὶ μάλιστα σκλάβους εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ τοὺς προστάζει μὲ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, χωρὶς νὰ ὑποτάσσηται εἰς νόμους· καὶ οἱ σκλάβοι, ὅτε ὡμίλουν τοὺς δεσπότας των, ἔλεγον, «Δέσποτ' ἄναξ, καὶ, ὦ 'ναξ δέσποτα, Ἀριστ. Εἰρ. 90, 392. ἄρα δεσπότης, ἀπόλυτος αὐθέντης, ἐξουσιαστής. Ὁ Δημοσθ. ὀνομάζει οὕτω καὶ τὴν ἐν Σπάρτῃ ἀριστοκρατικὴν γερουσίαν. Ποιητ. λέγεται καὶ ἐπὶ Θεῶν, καὶ μάλιστα, ἐπὶ τοῦ Ἔρωτος. Συνήθως ὁ ἐλεύθερος Ἕλλην ὀνομάζει μόνον τοὺς Θεοὺς δεσπότας, Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 8. Εὐριπ. Ἱππ. 88. 2) κτήτωρ, κύριος, οἷον ἵππων, πεδίων, νηῶν, Πινδ. Πυθ. 4, 94, 369. Ὀλ. 1, 34. 3) παρὰ τοῖς Ἕλλησ. ὁ Θεός, καθὸ κύριος τῶν ἁπάντων, ὅτι δεσπόζει ἐν τῇ δυναστείᾳ αὐτοῦ ἀπ' αἰῶνος, καὶ ἀπὸ περάτων ἕως περάτων μόνος ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ὡς δεσπότης αἰώνιος, καὶ πάντες τὸν δούλειον αὐχένα τούτῳ ὑποκλίνομεν. 4) παρὰ Βυζαντινοῖς, ὁ υἱὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ διάδοχος τοῦ βασιλικοῦ θρόνου. 5) πρίγκιψ, ὀξίωμα, διδόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ καὶ εἰς τοὺς ἀνδραγαθίαν τινὰ μεγάλην ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ βασιλείου ποιήσαντας. Ἡ συνήθεια δίδει τὸν τίτλον τοῦτον καὶ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς. (Μεθομηρ. λέξις, ἴσως συγγ. τῷ, δεσμός, δεσμώτης).

Δεσποτίδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ δεσπότης, Ἀριστ. Α΄. Ἐπιστολ. 21.

Δεσποτικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς δεσπότην ἢ δεσποτείαν· ἐπιτήδειος, ἄξιος ἵνα δεσπόζῃ. «Δεσποτικαὶ συμφοραί», δυστυχίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι τοῦ δεσπότου, Ξενοφ. 2) κλίνων, ἐπιρρεπὴς εἰς δεσποτείαν, προστακτικός, κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς δεσπότου, Ἀριστοτ. Πολ. Ε. «Ἀφαιρεῖται τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος».

Δεσποτικῶς, Ἐπίρ. τοῦ δεσποτικός.

Δέσποτις, ιδος, ἡ, = δεσπότειρα, καὶ δέσποινα, Εὐριπ. Σοφ.

Δεσποτίσκος, ὁ, Ὑποκ. τοῦ δεσπότης. Δεσποτάκης, μικρὸς δεσπότης (λέγεται ἐπὶ καταφρονήσεως, καὶ ἀστεϊσμοῦ), Εὐριπ. Κύκλ. 267.

Δεσποτός, ή, όν, = δεσποστός, ἀμφ. Ἐξουσιασμένος, ἢ ἄξιος νὰ δεσπόζηται, ἐξουσιάζεται, ἢ εὐκόλως ἐξουσιαζόμενος, Ἀριστοτ. Πολιτ., ἔνθα ἄλλοι δεσποστὸς ἀναγινώσκουσι.

Δετή, ῆς, ἡ (ὑποκοσυμ. τοῦ, λαμπάς, κυρ. θηλ. τοῦ, δετός). Συνδεδεμέναι φρυγανίδες, ἕνα δεμάτι ξύλων δεμένον, φάκλα, συνισταμένη ἀπὸ διάφορα ξηρὰ ξύλα, ὁμοῦ εἰς ἓν δεμένα· ὅθεν τὸ παρὰ Πολυβ. Γ. 93. «Λαμπάδας δεσμεύουσι». Ἐν Ἰλ. Λ, 554. καὶ Ρ, 663. «Καιόμεναί τε δεταί», ἀναμμέναι λαμπάδες ἐκ δάδων, τὰς ὁποίας ὕστερον ἄλειφαν καὶ μὲ πίσσαν. 2) ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου, συγκειμένη ἐκ πολλῶν ἀγλίθων, σκελίδων (σκελίδων).

Δέτις, ιδος, ἡ. Μικρὰ λαμπάς, φάκλα, Γαλην. Γλωσσ. Ἱπποκρ.

Δετός, ή, όν (δέω). Δεμένος, συνδεδεμένος· καὶ ὁ διὰ δεσμῶν.

Δεύημι, καὶ δευέω (Ζήτ. Δεύω), ὅθεν ποιητ. ἀπαρ. μέσ. μέλ. δευήσεσθαι, Ὁμ.

Δεῦκος, τό, = γλεῦκος, Σχολ. Ἀπολλων. Α΄. 1037. καὶ Β΄. 267, καὶ 390.

Δεῦμα, ατος, τό (δεύω). Μούσκευμα, βρέξιμον, ἢ τὸ βρεμμένον καὶ μουσκεμένον. 2) εἶδος τεχνικῶς μαγειρευμένου φαγητοῦ ἐκ κρέατος, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 1, 50., ἔνθα ἄλλοτε δεύτατα ἀνεγινώσκετο.

Δεύνυσος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Διόνυσος, ὅ ἐστι, Διόνυσος, ὡς Θεύκριτος ἀντὶ Θεόκριτος, Κλεύδικος ἀντὶ Κλεόδικος. Κατὰ τὸν Μ. Ἐτ. σ. 259, 28. ἀντὶ δεῦνος Νύσης, τὸ δεῦνος ἐστὶ δῆθεν Ἰνδιστὶ ἀντὶ βασιλεύς.

***Δευοίατο**, ποιητ. ἀντὶ δέοιντο. ἐκ τοῦ δεύω, ἐλλείπω, Ἰλ.

***Δεύομαι**, ποιητ. ἀντὶ δέομαι, Ὁμ. ἴδε δεύω.

Δευρί, Ἐπίρ. Ἀττικῶς, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ, δεῦρο, Ἀριστοφ. Νεφ. «Βλέπε νῦν δευρί», βλέπε τώρα ἐδῶ.

Δεῦρο, Ἐπίρ. Ἐδῶ, ἐνθάδε, ἔλα· ἐπὶ τόπου, μὲ ὅλα τὰ κινήσεως ῥήματα, «Ἔρχεο δεῦρο», ἔλα ἐδῶ. παρ' Ὁμ. δὲ πολλάκις καὶ ὡς παρακελευστικὸν καὶ κλητικόν, ὀγλίγωρα ἐδῶ. «Ἄγε δεῦρο», Ἰλ. Ρ, 685. «Δεῦρ' ἄγε», Ὀδ. Θ, 145. «Δεῦρ' ἴθι», Ἰλ. Γ, 130. καί, «Δεῦρ' ἴτω» Ἰλ. Η, 75. Σημ. τὸ ῥῆμα ἐστὶ πάντοτε ἐν τῷ ἑνικῷ, μετὰ δὲ τοῦ πληθυντ· τίθεται τό, δεῦτε. Τίθεται δὲ τὸ δεῦρο καὶ ἄνευ προστακτικῆς, ὡς Ὀδ. Θ, 292. «Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν». Κατὰ διπλασ. ἐστὶν ἡ ἔκφρασις ἐν τῷ, δεῦρο τοτέ, Ὀδ. Ρ, 444. Ἰλ. Ξ, 309, ἔνθα τὸ τότε καὶ δεῦρο ταυτότημα. 2) ἐδῶ, ἐπὶ ἠρεμίας, εἰς μερικὰ ῥήματα, π. χ. παραστῆναι, παρεῖναι, ἐνοῖς, προηγηθείσης κινήσεως, καίτοι ἡ σημασία τῆς παρουσίας, εἰς τρόπον ὥστε μένει καὶ ἐνταῦθα ἡ καθ' αὐτὸ ἰδέα τοῦ ἐνθάδε, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Γ, 405. «Τοὔνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης». συχνότερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Hdf. Πλατ. Φαιδ. σ. 57. Α. 3) ἕως ἐδῶ, ἕως τώρα, ἐπὶ χρόνου, μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ., καὶ μάλιστα Τραγ. Λέγεται δὲ καί, «Δεῦρ' ἀεί», ἕως εἰς τὴν ὥραν, ἕως τοῦ νῦν, Valck. Φοιν. 1215 Pors. Ὀρεστ. 1574. συχνάκις δὲ μετὰ τοῦ, μέχρι, ὡς, «Οὓς ἐξ ἀρχῆθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν» (Πλατ. Νομ. Ζ.)· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς Εὐρ. Φοιν. 273. «Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο», ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· καὶ Θουκ. «Μέχρι τοῦ δεῦρο», ἕως τώρα· καὶ Ἀριστ. Θεσμ. 666. «Τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντα ἀνασκοπεῖν». Ὁ Ἀριστοφ. ἔχει ἀντὶ δεῦρο καὶ τὸ ἐπιτατικ. Ἀττ. δευρί. — Ἄρα, τό, δεῦρο σημαίνει ἐνθάδε, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἕως ἐδῶ, καὶ ἀπολύτως μέν, ἀντὶ τοῦ, ἴθι, ἐλθέ, ἔλα, προστακτικοῦ, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. «Δεῦρο σύ»· καὶ παρὰ Μουσαίῳ, «Δεῦρο μοι εἰς φιλότητα»· ἑνοῦνται δὲ ἐνίοτε μὲ τὸ φέρε, ἄγε, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. «Καί μοι δεῦρο εἰπέ», ἔλα νὰ μοῦ εἴπῃς τώρα. Εὑρίσκεται δὲ καὶ ἀναφορικῶς, ὡς παρ' Ἀπολλων. Β΄. 874. «Δεῦρο δαήμονες ἔασιν», ἀντὶ τοῦ οἵτινες, οἱ ὁποῖοι· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι, Λόγ. 41. σελ. 183. «Δεῦρο οἰκήσουσιν». Τὸ δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, δεύρω εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ., ὃ ἐὰν ὅμως ὁ Δινδ. διώρθωσεν ἐν Ἰλ. Γ, 240, πρβ. Ἡρωδ. ἐν Δινδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 26, 31. καὶ Schaef. Appar. Demost. 1. τ. 866.

***Δεύς**, Αἰολ. ἀντὶ Ζεύς, Koen. Γρηγ. σ. 593.

Δευσοποιέω (δευσοποιός). Βάπτω εὔμορφα, γνησίως, καλῶς· ἐν γένει, βάπτω, βάφω, Ἀλκίφρ. Γ. Ἐπιστ. ια΄. «Φύκει γὰρ καὶ ψιμυθίῳ καὶ παιδέρωτι δευσοποιοῦσι τὰς παρειάς». ὅθεν

Δευσοποιΐα, ἡ. Ἡ καλή, μὲ λαμπρὰ χρώματα βαφή· καὶ ἐν γένει, ἡ βαφή.

Δευσοποιός, οῦ, ὁ, ἡ, τό (δεύω). Ὁ μὲ εὔμορφα, λαμπρὰ χρώματα, ἢ γνησία βάφων, ἐπὶ ἐνδυμάτων, καὶ ἐπὶ χρωμάτων, ὅθεν, «Χρόα, βαφή», τὸ ὁποῖον βάπτει, ἢ χρωματίζει καλῶς, διαρκής, γνησία, καὶ ἀνεξάλειπτος βαφή· χρωμάτισμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀποπλύνεται, δὲν ἐξαλείφεται ποτέ, Πλάτ. Πολ. Δ΄. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς Βασιλικὸς ἐν Χειρογρ. περιγράφει ταύτην τὴν βαφὴν οὕτως. «Δευσοποιοῦ βαφῆς, τῆς μετὰ στύψεως γινομένης, καὶ μὴ ἐξιτήλου, ἀλλὰ βαθείας τε καὶ δυσεξαλείπτου, σωζούσης μέχρι καὶ τελείας τριβῆς τοῦ ὑφάσματος τὸ ἄνθος». 2) μεταφορικῶς, ἀνεξάλειπτος, διαρκής, ἀνεξίτηλος, ἄφθαρτος, ἀλησμόνητος, Πλατ. ἴδε Ruhnk. Τιμ. σ. 75. Ast. Πλατ. Πολ. 4. 7.

***Δευτάτιος**, α, ον, ποιητ. τύπος ἀντί, δεύτατος, Ἰκκ. Ἀνεκδ. ΙΙ. σ. 74.

Δεύτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ δεύτερος, ὡς τὸ ὕστατος. Τελευταῖος, πάντων ὕστερος, ὁ πλέον ὑστερινός, Ὀδ. Α, 286. «Ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν»· καὶ Ἰλ. Τ, 51.

Δεῦτε, Ἐπίρ. Καθὸ μὲν πληθυντ. τοῦ δεῦρο, ἔλθετε, ἐλᾶτε ἐδῶ, ὡς τὸ δεῦρο, ἀεὶ δὲ μετὰ πληθ. ῥήματος, καὶ καθὸ μόριον προσκλήσεως, ἐξαιρ. «Δεῦτε φίλοι» (Ἰλ. Ν, 481.), καὶ (Ἰλ. Χ, 450.) «Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον». Ἐνίοτε δὲ τάσσεται καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ ἄγετε, ὡς ἐν Ἰλ. Η, 350. «Δεῦτ' ἄγετε»· παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐν Ὀδ. Η, 11. καὶ μετὰ ἑνικοῦ «Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες», εὕρηται· ἐστὶ δὲ καὶ ψιλὸν μόριον προτροπῆς καὶ παρακελεύσεως, ὡς ἀνωτέρω, ἐλᾶτε, (ἄιντε Τουρκ.). (Κατὰ μὲν Βουττμ. κατὰ συναίρ. τοῦ δεῦρ' ἴτε, κατὰ δὲ Δὸμμειον, παρὰ τὸ θέω, θεύετε, θεῦτε, δεῦτε, τρόπον τινὰ δράμετε).

Δευτεραγωνιστέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δευτεραγωνιστής, ἔχω τὰ δευτερεῖα ἐν ἀγῶνι, τοῦτ' ἔστιν, ἐνώπιον μὲν κριτηρίου ἔχω τὰ δευτερεῖα ἑνὸς ἀβοκάτου, ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ ἔχω τὰ δευτερεῖα ἑνὸς ὑποκριτοῦ, εἶμαι δηλ. δεύτερος καθὰ ἀγῶνος.

Δευτεραγωνιστής, οῦ, ὁ (δεύτερος, ἀγωνίζομαι). Εἶμαι ὁ δεύτερος ἀβοκάτος εἰς τὸ κριτήριον, ἢ ὁ δεύτερος ὑποκριτὴς εἰς τὸ θέατρον, καὶ γενικῶς καθὰ δεύτερος ἑνὸς ἀγῶνος, ἢ μιᾶς ὑποθέσεως, τὸ δεύτερον ἐνεργοῦν πρόσωπον. πρβ. πρωταγωνιστής, ὑστεραγωνιστής. (Ὁ τρόπος ἐλήφθη κυρ. ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ μετηνέχθη εἰς τὸ δικαστήριον ἐπὶ συνηγόρων δευτέρων, ὅστις παριστάνει τὸ δεύτερον πρόσωπον, σχῆμα, ῥόλλον).

Δευτεραῖος, α, ον. Τὴν δευτέραν ἡμέραν, εἰς δύο ἡμέρας συμβαίνων, ὡς παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Ε. «Δευτεραῖοι ἤλθομεν», εἰς δύο ἡμέρας, μετὰ δύο ἡμέρας. 2) δεύτερος τὴν τάξιν.

Δευτερέριος. Ὁ τὰ δευτερεῖα τινὸς ἔχων· τοποτηρητὴς δευτερείων, Συνόδια.

Δευτερεῖα, τά. Ἡ δευτέρα τάξις, ὁ δεύτερος τόπος, βαθμὸς κατὰ τὴν τάξιν, ὅτε ἐν χρῆται καὶ ἑνικῶς, Διογ. Λ. 2, 133. 2) ἰδίως δὲ καὶ μόνον πληθυντ., ὑποκοσυμ. ἆθλα, τὸ δεύτερον ἆθλον, τὸ δεύτερον βραβεῖον, ἡ δευτέρα ἀνταμοιβή, Πλούτ. εἰς Ἀρταξ. «Σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς εὐαγγέλιον δευτερεῖα».

Δευτερέσχατος, ὁ, ἡ. Ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἔσχατον, μετὰ τὸν ὁλοϋστερινόν, ὁ πρὸ τοῦ τελευταίου, Χειρουργ. Παλ. 94.

Δευτερεύω, Μ. εύσω (δεύτερος). Εἶμαι δεύτερος κατὰ τὸν βαθμόν, τόπον, κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὴν τιμήν, ἢ κατὰ τὴν ποιότητα. «Δευτερεύειν τινός», (Διοσκορ. Β΄. 47.) ἀπολείπεσθαι τινός τι, ἥττω, χείρω εἶναι τινός τι, εἴς τι, ἤγουν εἶμαι χειρότερος, κατώτερος ἀπὸ ἄλλον τινά· καὶ ἐπὶ μάχης, ἀντὶ τοῦ δὲν εὐδοκιμῶ τόσον, νικῶμαι τρόπον τινά, μένω κατώτερος τοῦ ἄλλου· ἐν γένει, εἶμαι ἥττων, ἀνόμοιός τινι, δὲν εἶμαι ὅμοιός του. Μετὰ δὲ δοτ., τινί, ὡς, «Δευτερεύειν τρισί», Πλούτ. εἰς Εὐμ., ἔχω τὴν δευτέραν τάξιν, τὸν δεύτερον τόπον (ῥόλλον) εἰς ἓνα ἀγῶνα, ἢ εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν, εἶμαι ὁ δεύτερος, ὁ δευτερεύ-

κτ. «Δευτερεῖον αὐτῷ ἀπαξιοῦντες,» εὑρίσκεται ἐν χρήσει καὶ τὸ, «Δεύτερα λέγειν τινί», ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Πομπ. 76. «Τωμαίῳ ἀνδρὶ τὰ δεύτερα λέγοντα (ὅστις τοῦ δευτεραγωνιστοῦντα) πρῶτον εἶναι τῶν ἄλλων».

Δευτερεύω, Μ. εύσω. Ἔχω τὰ δευτερεῖα, τὸν δεύτερον βαθμὸν, εἶμαι ὁ δεύτερος εἰς μίαν ὑπόθεσιν, ῥόλλον, Ἀριστοτ.

Δευτερίας, ὁ (ὑπονοουμ., οἶνος). Τὸ δεύτερον κρασί, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀφ' οὗ τραβίξουν τὸ πρῶτον, βάνοντες νερὸν ἔπειτα εἰς τὰ τζίπουρα, τὸ λάγγερον.

Δευτέριον, τό· ἢ, τὰ δευτέρια, ἢ, τὰ δεύτερα. Τὸ ὕστερον τῆς γέννας, τὸ ἀκόλουθον, ἡ μεμβράνη κτ., μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο τυλιγμένον τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς καὶ ἥτις ἐκβαίνει μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ (κουτάρι), secundinae, Διοσκ. καὶ Παῦλος Αἰγ. ς. 75. Α. 87. οὐδέτ. τοῦ

Δευτέριος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν δεύτερον τόπον, ἢ τάξιν, ἢ ἐκ τῆς δευτέρας ποιότητος.

Δευτεροβόλος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁποῖος ἀλλάζει τὴν δευτέραν φορὰν, δύο φοραῖς τὰ ὀδόντια, Πολυδ.

Δευτερογαμέω, ῶ (δευτερογάμος). Ὑπανδρεύομαι τὴν δευτέραν φορὰν, δευτεροϋπανδρεύομαι, Πανδέκτ. ὅθεν

Δευτερογαμία, ἡ. Ὁ δεύτερος γάμος.

Δευτερογάμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὁ δευτεροϋπανδρευμένος. (;)

Δευτεροδεκάτη, ης, ἡ. Ἡ δευτέρα δεκάτη, ὅ ἐστι τὸ δεύτερον δεκάτισμα, δεκατιά, Ἱερών. εἰς Ἐζεκ.

Δευτερόζυγος, ὁ, ἡ. Ὁ κλινόμενος εἰς τὴν δευτέραν συζυγίαν, Γραμμ.

Δευτεροκοιτέω, ῶ (κοίτη). Κοιμῶμαι ἀνὰ δύο, μὲ ἄλλον δεύτερον ἐμοῦ, ἢ κοιμοῦμαι τὴν δευτέραν φορὰν, Ἀθήν. σελ. 584.

Δευτερόκλιτον, ὄνομα τῆς δευτέρας κλίσεως, Γραμμ.

Δευτερόλαος. Ὑστερογεννημένος.

Δευτερολογέω, ῶ. Εἶμαι δευτερολόγος, ὁ δεύτερος μαι εἰς τὴν ὁμιλίαν, δεύτερος ῥήτωρ, ἢ ὑποκρίνομαι τὸ δεύτερον πρόσωπον, τὴν δευτέραν ῥόλλαν, ὡς καὶ τὸ «δευτεραγωνιστέω», Μακκαβ.

Δευτερολογία, ίας, ἡ. Ἡ ὁμιλία τοῦ δευτέρου ὁμιλοῦντος· ἡ παράστασις (ῥόλλα) τοῦ δευτέρου ὑποκριτοῦ τοῦ θεάτρου, ἡ τῆς δευτέρας σκηνῆς. 2) ἡ ἐπανάληψις ἐν τῷ λόγῳ, ἐν τῇ ὁμιλίᾳ· ἐκ τοῦ

Δευτερολόγος, ου, ὁ (λόγω), = δευτεραγωνιστής. Ὁ δεύτερος εἰς τὸ λέγειν, εἴτε ῥήτωρ, εἴτε Κωμικὸς, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ ἢ ὑποκρίνεται μετὰ τὸν πρῶτον. Ὁ μὲν πρῶτος λέγεται πρωτολόγος, καὶ ὁ τελευταῖος, ὑστερολόγος, ἢ καὶ ἄλλως, πρωταγωνιστής, καὶ ὑστεραγωνιστής, Στοβ. Ὁμιλ. 37. Ζήτ. Δευτερεύω.

Δευτερονόμιον, τό (νόμος). Ὁ δεύτερος νόμος. Οὕτω λέγεται τὸ πέμπτον Βιβλίον τοῦ Μωϋσέως, καθὸ περιέχον τοὺς δευτέρους νόμους.

Δευτερόποτμος, ὁ, ἡ (δεύτερος, πότμος), = ὑστερόποτμος. Λέγεται ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον διὰ ἀποθαμένον, καὶ πάλιν ἔρχεται, ἢ ὁ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ ἐχθροῦ, Ἡσύχ.

Δευτεροπροσωπεῖν, ἔχειν σημασίαν δευτέρου προσώπου, Γραμμ.

Δευτεροπρόσωπον ῥῆμα. Ῥῆμα τοῦ δευτέρου προσώπου, Γραμμ.

Δευτερόπρωτον Σάββατον, Λουκ. ς. Σάββατον δεύτερον ἐκ τῶν πρώτων ἑπτὰ τῆς Πεντηκοστῆς, ὅ ἐστι τὸ δεύτερον μετὰ τὸ Πάσχα.

Δεύτερος, α, ον. Ὁ δεύτερος κατὰ τὴν τάξιν, κατὰ τὸν τόπον, κατὰ τὴν ἀξίαν ἢ βαθμὸν, παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει μόνον ἐν Ἰλ. (Ψ, 265. 307. κτ.) καὶ πάντοτε ἐκ' ἐκείνου, ὅστις ἐστὶ κατώτερος ἄλλου κατὰ τὴν μάχην. «Σοὶ δεύτερόν ἐστιν, σοὶ παραβλέπεται, σοὶ συγχωρεῖται, Ἡσ. Ἔ. 34. παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστ. συχνότερον οὕτω, Θουκυδ. ς. «Ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην». «Δευτέρων πρωτεύειν», ἔχειν τὸν πρῶτον τόπον μεταξὺ ἀνθρώπων ἢ ἔθνους τῆς δευτέρας τάξεως. «Οὐδενὸς δευτέρος», μὴ κατώτερος ἀπὸ ἄλλον τινὰ, Ἡροδ. Α', 23. «Δεύτερόν τινά τινος ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖν, τιθέναι, βάνειν, κ. τ. λ. ὄχι κατόπιν τοῦ πρώτου, ἤτοι κατώτερον τοῦ ἄλλου. «Δεύτερός τινος γίνεσθαι», εἶμαι κατώτερος ἐκείνου, ὑποπίπτω αὐτοῦ, succomber. «Μετ' ἐμὲ δεύτερος», ὁ πλησιέστατος μετ' ἐμὲ, ὁ εὐθὺς μετ' ἐμέ. «Τὰ δεύτερα», = δευτερεῖα καὶ δευτέριον, ὁ δεύτερος βαθμὸς, τὸ δεύτερον βραβεῖον, ἡ δευτέρα ἀνταμοιβὴ, Ξενοφ. Ἑλλ. ς. καὶ ὁ αὐτὸς, «Ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν», ἀντὶ τοῦ τὰ δευτερεῖα εἶχεν εἰς τὴν τιμήν. «Πάντα δεύτερα γαστρὸς ποιοῦνται», ἀντὶ, προτιμοῦσιν ἀπὸ ὅλα τὴν γαστέρα. Τίθεται καὶ ἀντὶ ἕτερος, Θουκυδ. 3, 49. «εἰς —, δεύτερος», ἀντὶ ὁ ἕνας — ὁ ἄλλος ἐκ τῶν δύο, Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 174. Ὑπερθ. δεύτατος, ἐλλειπέστατος· ἐπιτεθῆ στον δὲ ἐπὶ χρόνου, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 51. Ἐπίρρ. δευτέρως, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 955. Ε. 2) σημαίνει ὕστερος, δεύτερος κατὰ τὸν χρόνον, καιρὸν, ὡς, «Δεύτερος ἦλθεν», ἦλθεν ὕστερος ἐκ τῶν δύο, δ. ε. ἦλθεν ὑστερώτερον, Ὁμ. Ἰλ. Χ, 207. «Δευτέρῳ χρόνῳ» (Πινδ. Ὀλ. 1, 69.) ἀντὶ ὑστέρῳ, μετέπειτα, ἄλλον καιρόν. «Ἐμεῖο δεύτεροι (Ἰλ. Ψ, 248.)» ο ε. οἱ ὕστεροι ἐμοῦ, οἱ μένοντες μετ' ἐμὲ, μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου. «Οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξετ' ἄχος κραδίην» (Ἰλ. Ψ, 46.), δὲν θέλει μοὶ ἔλθῃ καὶ δευτέραν φορὰν τοιοῦτος εἰς ἐμὲ λύπη εἰς τὴν καρδίαν. «Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι». (ἐπὶ δὲ φυτῶν, τὰ μετὰ τὴν τομὴν ἀναβλαστήματα). Ἰδίως δὲ ἐν χρήσει κατὰ σημασίαν χρόνου συχνάκις ὡς ἐπίρρ. «Δεύτερον», ἢ χρόνου δεύτερον αὖ, ἢ, δεύτερον αὖτε», ἀντὶ δεύτερον, τὴν δευτέραν φορὰν, μετὰ ταῦτα, πάλιν, αὐτίκα· τῷ, πρῶτον, Ὁμ. Ἰλ. Α, 513. Γ, 342. Ε, 855. Η, 248. Λ, 19. κτ. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθως τὸ, δεύτερα (ἀντὶ δεύτερον), ὅπερ ὁ Ὁμ. ἔχει μόνον ἅπαξ, ἐν Ἰλ. Ψ, 538. «Ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἄεθλον, ὡς ἐπιεικὲς, δεύτερα», Ἀττ. ἀντὶ δεύτερον. «Δεύτερος ἥκει», ἀντὶ ἦλθεν ὡς ὁ δεύτερος, ἤγουν μὲ ἄλλον ἕνα, καὶ οἱ δύο ἦλθον, Ἑρμ. Vig. σ. 731. «Τὸ δεύτερον, ἢ, ἐκ δευτέρου», ἀντὶ, καὶ δευτέραν φοράν. (Τὸ δεύτερος ἔχει σχεδὸν καθ' ὅλα τὴν σημασίαν τοῦ ὕστερος, ὥστε ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ δεύω, δέω, ἐλλείπειν, εἶμαι κατώτερος, ἐστὶν ἀναμφιβόλως ἡ ἀληθινή).

Δευτεροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ ἐν τῇ δευτέρᾳ τάξει, ἢ μετὰ τὸν πρῶτον ἱστάμενος, Θεμιστ. σελ. 375. Πρβ. πρωτοστάτης.

Δευτερόσχετος, ὁ, ἡ (ἔχω), = Δευτεροῦχος, Λυκόφ. 203.

Δευτεροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω), ἐνεργ. Ὁποῖος ἐγέννησεν, ἢ γεννᾷ δύο φοραῖς, καὶ δευτέραν φοράν, Ἀριστοτ.

Δευτερότοκος, παθητ. Ὁ τὴν δευτέραν φορὰν γεννημένος, ὁ μετὰ τὸν πρῶτον γεννημένος.

* **Δευτερουργέω** (δευτερουργός). Ξαναδουλεύω μὲ τὴν μηχανὴν καὶ ξαναπαστρεύω, ἐπὶ ἱματίων, Iriaer.

* **Δευτερουργής**, έος, ὁ, ἡ (ἔργον). Ἐκ νέου παστρευμένος, διὰ τῆς τριβῆς καθαρισμένος, ἐπὶ ἱματίων, ἄλλως «Ἐπίγναφος». Ἴδε καὶ δευτερουργός.

Δευτερουργός, ὁ, ἡ. Ἐνεργῶν ὡς δεύτερος εἰς μίαν πρᾶξιν, ἢ ἐνέργειαν, ἢ ὁ τὸν δεύτερον τόπον ἔχων αὐτῆς τῆς πράξεως, ὡς «Αἱ τοῦ σώματος κινήσεις δευτερουργοί», Πλάτ. Νομ. Ι. καὶ ἐπίθετ. (ὡς «δευτερουργὸς τέχνη», Πολυδ.) ἀχρεῖος, ποταπὸς, κατώτερος. 2) ὁ παστρεύων, καθαρίζων τὰ λερωμένα φορέματα, ὅθεν καὶ τὸ οὕτω παστρεμένον φόρεμα, «Δευτερουργὴς» καλεῖται, ἄλλως δὲ καὶ «Ἐκγναφος». (Πολυδ. Ζ. 77.), ἡ δὲ τοιαύτη ἐνεργασία, δευτερουργεῖν καὶ δευτερουργία, λέγεται, ὁ αὐτός.

Δευτεροῦχος, ου, ὁ (ἔχω). Ὁ ἔχων τὰ δευτερεῖα, τὸν δεύτερον τόπον, ἢ βαθμὸν, Λυκ.

* **Δευτερόφωνος**, ὁ, ἡ (φωνή). Ἀντηχῶν, ἐπαναλαμβάνων, λέγων τὸ αὐτὸ, ἠχῶ, Νονν. Διον. 2, 110.

Δευτερόω, ῶ, Μ. ώσω. Δευτερεύω, κάμνω τι καὶ ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω, ὡς, «Δευτεροῦν τὸν ἀγρὸν», ὀργώνω καὶ δευτέραν φορὰν τὸ χωράφι· πρβ. τριτόω· ὅθεν

Δευτέρωμα, ατος, τό. Ἡ ἐπανάληψις, καὶ τὸ ἐπαναλαμβανόμενον, Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 20. καὶ 600.

Δευτέρωσις, εως, ἡ. Τὸ αὐτό· δηλ. τὸ νὰ δευτερώσῃ τινάς. 2) παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις, Βασιλ. Δ', 23., δευτερώσεις, αἱ παραδόσεις, αἱ πατροπαράδοτοι καὶ μὴ γεγραμμέναι ἱστορίαι καὶ δόγματα τῶν Ἰουδαίων, Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Δευτερωτής, οῦ, ὁ. Ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐξηγητὴς τῶν τοιούτων παραδόσεων, καὶ τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ Ῥαββῖνοι τῶν Ἰουδαίων, Ἱερών.

Δευτήρ, ῆρος, ὁ (δεύω). Ὀργανόν τι, ἐργαλεῖόν τι τῶν ψωμάδων, καὶ τῶν μαγείρων, δι' οὗ ἀνακατώνουσι, Πολυδ. Γ'. 105.

Δεύω, Μ. δευήσω, Αἰολ. καὶ ἐπ. τύπος ἀντὶ δέω. Ἐλλείπω, λείπω, χρειάζομαι. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἀόριστος, Ὀδ. Ι, 483. 540. «Τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι», ἔλλειψεν ὀλίγον νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τιμόνι, δὲν τὸ ἐπέτυχεν, ἢ ὀλίγον ἀκόμη ἔλειπε διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Συχνότερον ὅμως κατὰ μέσην διάθεσιν, δεύομαι, Μ. δευήσομαι, Ἀποθ. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ συντάσ. ἐπιτοπολὺ γεν. πράγμ., κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν, ἔχω χρείαν, πάσχω ἔλλειψιν, ὑστεροῦμαι, Ὁμ. «Θυμοῦ δευόμενος» (Ἰλ. Γ, 294). ἀντὶ, ὑστερημένος τῆς ζωῆς· ἴδε καὶ Ἰλ. Α, 468. 602. Β, 431. 709. κ. τ. λ. Ἐπομ. σημαίνει καὶ, εἶμαι ἐλλιπὴς, κατώτερος τινὸς, ὡς «Μάχης ἐδεύεο πολλόν» (Ἰλ. Ρ, 142)», κατὰ τὴν μάχην σὺ εἶσαι πολλὰ κατώτερος. «Ἄλλα τε πάντα δεύεαι Ἀργείων» (Ἰλ. Ψ, 484), κατὰ δὲ τ' ἄλλα ὅλα εἶσαι κατώτερος τῶν Ἀργείων. (παρὰ τὸ δέω, ἐπενθέσει τοῦ υ)

Δεύω, Μ. εύσω. Βρέχω, ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν, Ὁμ., ὅστις χρῆται μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθητ. «Πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ» (Ὀδ. Ε, 53). «Δάκρυσι δεύεσκον εἵματα» (Ὀδ. Η, 260.)· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς τὸ, ῥαίνω, ἐπὶ ξηρῶν, στεγνῶν πραγμάτων, Ἐκ. Ἀδ. 482, 4. Οἱ νεώτεροι ἐχρῶντο ἀντὶ τῆς γεν. καὶ τῇ δοτ., ὡς ὁ Ὁμ. ἐν τῷ κατα...ω. Ἡροδ. «Δῆξας κίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένην». 2) πληρόω, γεμίζω, ὡς Ἰλ. Β, 471. «Γλάγος (τὸ γάλα) ἄγγεα δεύει». 3) ἀνακατόνω μὲ ὑγρόν τι, προσμιγνύω, ὡς ζυμώνω, ἀλείφω· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀλείφω, βάπτω, ὅθεν τὸ, δευτοποιός. 4) χύνω τι, κάμνω νὰ χυθῇ, π. χ. αἷμα, Σοφ. Αἰ. 376. Παρὰ δὲ Κοΐντ. Σμυρν. 4, 411. εὑρίσκεται ἔκ τινος ῥήματος δεύω ὁ ἀόρ. «Ἐδεύσαν ἀγρῷ». (Συγγ. τῷ, δέφω καὶ δεψέω).

Δεφένδευσις, ὑπεράσπισις, καὶ δεφενδεύω, ὑπερασπίζομαι, καὶ, δεφένσωρ, ὑπερασπιστής, ἐκ τοῦ Λατ. defensio, defendo, defensor. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔκδικος.

Δέφω, Μ. ψω, καὶ Αἰολ. καὶ Δωρ. δεφῶ· τὸ αὐτὸ καὶ δεψέω, δεψάω, ἐκ τοῦ δέω, δεύω, ὃ σημαίνει τὸ, διαίνω. Κυρίως, ὑγραίνω καὶ μαλακύνω, βρέχοντάς τι τὸ μαλακύνω, ἢ ζυμώνω

τι μὲ τὰς χεῖρας καὶ τὸ μαλακώνω, κατεργάζομαι, μαλάσσω, καθὼς κάμνομεν τὸ κηρί, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν δερμάτων, τομαρίων, βυρσοδεψῶ, ταμπακεύω. Ὅθεν τὸ Μέσ. δέφεσθαι, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 290. καὶ παρ' Ἀρτεμιδ. Α', 80, ἐπὶ (ὀνανισμοῦ) μαλακίας, μαλακίζομαι, ἀποσπερματίζομαι.

Δεχάμματος, ὁ, ἡ (δέκα, ἅμμα). Ὁ ἔχων δέκα κόμπους, κομπία, ἡ θηλυκάς, Ξενοφ. Κυν.

***Δέχαται**, γ'. πληθ. παρακ. τοῦ δέχομαι, χωρὶς ἀναδιπλασιασμοῦ, ποιητ. Ἰλ. Μ, 147.

Δεχήμερος, ον, ὁ, ἡ (δέκα, ἡμέρα). Ὁ ἔχων, ἢ διαρκῶν δέκα ἡμέρας. »Τὰς δεχημέρους«, τὸ δέκα ἡμερῶν διάστημα, Πλάτ. καὶ Θουκυδ.

Δέχθαι, ἐπ. ἀπαρ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ δέχομαι, Ἰλ. Α, 23. Πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. §. 99. 12. 2. e.

Δεχμενος, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ δεχόμενος, καὶ δέγμενος τὸ αὐτό.

Δέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ δέχομαι, ἐν Ἐπιγρ. »Δέχνυτο μαρτυρίην«, Ὀρφ. Ἀργ. 566.

Δέχομαι (Ἰων. δέκομαι, ᾧ περ ὅμως ὁ Ὅμ. οὐ χρῆται), Μ. δέξομαι, καὶ δεδέξομαι, Ἰλ. Παρακ. δέδεγμαι, Ὑπερσ. ἐδεδέγμην, Παθ. ἀόρ. ἐδέχθην. — Ὡς ἐπικῶς κατὰ συγκ. ἀορίστους τύπους σημειωτέον μάλιστα, δέκτο, γ'. ἑνικ., Ἰλ. δέξο, β'. ἑνικ. προστ., Ἰλ. δέχθαι, ἀπαρ. Ἰλ. δέγμενος, μετοχ. Ὅμ. Πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. γραμμ. §. 99. 12. 2. e. — Ἀποθ. Μέσ. — Τινὲς θεωροῦσιν ὡς ἰδιαιτ. τύπους τό, »Δεδοκημένος«, ανεδρεύων, Ἰλ. (ἰδὲ δοκεύω) καὶ τό, »Δειδέγμαι«, χαιρετῶ, ἀσπάζομαι, ὑποδέχομαι, Ὅμ. ἰδὲ δείκνυμι. Παράγεται ἐκ τοῦ δεξιός, καὶ πολλὰ συγγεν. τῷ, δείκνυμι. Σημαίνει δὲ

1) ὡς τὸ κοινῶς δέχομαι, παίρνω εἴτι δίδεταί μοι ἢ ἐγχειρίζεται, Ὅμ. μὲ μερικοὺς ἰδιαιτέρους προσδιορισμούς. α') ἀποδέχομαι, δέχομαι τι ἀδιαφόρως, ὡς, μῦθον (Ὀδ. Τ, 271), ἤγουν δὲν παίρνω ἐπὶ κακοῦ ἕνα λόγον. β') δέχομαι ἀγογγύστως τι, ὡς, »Κῆρα«, τὸν θάνατον, ὑπομένω σταθερῶς, στέργω, Ἰλ. Σ, 115. γ') δέχομαι εὐμενῶς, ὡς, ἱρά (ἐπὶ θεῶν, Ἰλ. Β, 420) καὶ μετὰ τοῦ, πρόφρων, Ἰλ. Ψ, 647. πρβ. Ἰακ. Ἀν. Π. σ. 157. δ') δέχομαι φιλοξένως, ὑποδέχομαι, φιλικῶς δεξιοῦμαι, ὡς Ἰλ. Σ, 331. »Ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα δέξεται ἐν Μεγάροισι γέρων Πηλεύς«· καὶ Ὀδ. Τ, 316. καὶ παρὰ Ξενοφ. »Δέχεσθαι ξένους«· ἢ καὶ πληρέστερον, »Στέγῃ, πυρὶ δέχεσθαί τινας«, Valck. Ἱππ. 82. ε') ἐπὶ πολεμίων καὶ ἐναντίων σημαίνει τό, ὑπαντῶ, ἀντιστέκομαι, ἀντιπολεμῶ, δέχομαι ἐχθρικῶς, ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 238. »Τὸν δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί«· πρβ. Δ, 107. Μ, 147. Ο, 745. λέγεται δὲ καί, »Δέχεσθαι εἰς χεῖρας«, Ξεν. Ἀναβ. 4, 3, 31. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχνότατα, »Δέχεσθαι τοὺς πολεμίους«, διακινδυνεύω πρός τινα, ἀντέχω τινί, πιάνομαι μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἀνθίσταμαι εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν ἐχθρῶν. — Ὄχι τόσον δὲ συνήθης καί, καθὼς φαίνεται, κατὰ παθ. σημ. ἐστι τό, »Δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ«, ἕνα κακὸν ἕπεται ἐκ τοῦ ἄλλου, ἀκολουθεῖ κατόπιν τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Τ, 290. — Ὁ Ὅμ. συντάττει τὸ δέχομαι μέ, »παρά τινος«, παίρνω, δέχομαι ἀπό τινος, Ἰλ. Ω, 429. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ἄνευ τῆς παρά, »Δέξεσθαί τε τινος« Ἰλ. Α, 124. Ο, 203. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως ἐνίοτε· ἔτι δὲ καὶ αἰτ. καὶ δοτ., παίρνω τι ἀπό τινος, ὡς, Ἰλ. Β, 186. »Δέξατο οἱ σκῆπτρον« καὶ Ο, 88. Ρ, 208. Ὀδ. Ο, 282. Pors. Ἑκ. 539. Boeckh. v. lect. Πινδ. Πυθ. 4, 21. Dissen Πινδ. Ἰσθμ. 5. ἐν ἀρχῇ. Boeckh. Inscript. Graec. 1. p. 7. Τὸ δέ, »Χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδέξατο« (Ὀδ. Λ, 327), ἀντί, ἔλαβε χρυσὸν διὰ τὸν ἄνδρα της, τὸν ἐπώλησε μὲ χρυσόν.

2) Προσμένω, περιμένω, ἀναμένω, ὅπερ σημαίνει σχεδὸν ὡς ἀνωτ. σημασ. ε'. καὶ συντάσσ. αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ὀδ. Ι, 513. Μ, 230. »Δέγμενος, ὁπότε ἀφορμηθεῖεν« (Ἰλ. Β, 794), παραμονεύων πότε νὰ κινηθῶσι, μισεύσωσι, καί, Ἰλ. Ι, 191. »Δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν«. (Ἐν τῇ σημασ. τοῦ ἐνεστῶτος, δεχόμενος, εὕρηται ἡ μετοχὴ δέγμενος μόνον ἐν Ὕμν. Ὅμ. Δημ. 29. Ἑρμ. 474).

3) Μεταφ. ἐπὶ νοός, μεθομ. σημαίνει α) ἀκούω, μανθάνω, γινώσκω, Valck. Φοιν. 462. β) δέχομαι γνώμην τινά, συγκατανεύω, σύμψημι, ὁμοφωνῶ. γ) συγχωρῶ τι, ἀφίνω νὰ περάσῃ ἔτσι, γνωρίζω, ἀφήμην, οἰωνόν, Wytt. ep. cr. σ. 155. δ) προτιμῶ, ἐκλέγω, ὡς τό, αἱρεῖσθαι, ἀεὶ μετ' ἀπαρ., Schaef. Διον. περὶ συνθ. σελ. 365. κάλλιον δέχομαι, Wolf Πλατ. Συμπ. 27, 7. ε) συγχωρῶ τι, ἐπιτρέπω, Πλατ. Πολ. Γ'. »Πολλὰ δὲ ποιήσει, ἃ οὐκ ἂν δέξαι τό τινα ἰδεῖν δρῶντα«· καὶ Ἰσοκρ. »Οὔτε ταῦτα τούτῳ ὑπηρετῆσαι, ἐδεξάμην ἂν ζῆν«· καὶ ἑπομ. »Μᾶλλον δέχεσθαι, ἤ« —, θέλω κάλλιον, παρὰ ... »Δέχεσθαί τι ἀντί τινος«, προτιμῶ τι περισσότερον παρὰ ἄλλο τι.

Δέψα, ης, ἡ. Δέρμα, κατσί, Σουίδ. παρὰ τοῦ δέψω.

Δεψέω, Μ. ήσω, = δέψω. Μαλάσσω, μαλακώνω, ἁπαλύνω· γνάπτω, (ἐργάζω)· ζυμώνω τι μὲ τὰ χέρια ἢ μὲ τὰ ποδάρια διὰ νὰ μαλακώνῃ, Ὀδ. Μ, 48. »Κηρὸν δεψήσας«· καὶ Ἡρόδ. Δ, 64. »Δεψῇ τῇσι χερσί«· καὶ ἐργάζω, ἐπὶ δερμάτων. Ἰδὲ δέψω.

***Δεψοποιός**, ὁ, ἡ, = δευσοποιός.

***Δέψω** = δεψέω, Ἡσῦχ. 4, 64.

Δέω, Μ. ήσω, ἀόρ. ἔδησα, Παρακ. δέδεκα, καὶ ὁ παθ. δέδεμαι, Ἀόρ. ἐδέθην, Μέλλ. Ἀττ. συνηθ. δεδήσομαι, καὶ μὴ Ἀττ. δεθήσομαι· πλὴν καὶ οὗτος ἐνίοτε εὕρηται, π. χ. Δημ. κ. Τιμοκρ. 126. 131. 190. Δένω, συνδένω, Ἰλ. Φ, 30. »Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι«· καὶ »Θουκυδ. Γ'. »Ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον«. Τὸ δεύτερον πρόσωπ. κοινῶς »Δέεις«, καὶ τὸ τρίτον δέει, ἢ κάλλιον, δεῖς, καὶ δεῖ· καὶ τὸ Ἀπαρέμφ. δεῖν, ὅθεν τὸ παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατύλ. »Τὸ δὲ ἀπιέναι καὶ δεῖν τ' αὐτὸν ἐστίν. Συντ. δὲ μετὰ διαφ. προθέσ., ἔκ τινος (Ἀριστ. Ἀχ. 1137. 1138), καὶ ἔν τινι, ἐπί τινος, ἐπί τι, παρά τινι, παρά τι, ἀνά τι, καὶ τινὶ δῆσαι, ο. ε. δένω εἴς τι σφικτά, Ὅμ. Ἰλ. Χ, 398. Ω, 190. 273. Β, 430 κτ. 2) δεσμεύω, βάνω τινὰ εἰς δεσμά, τὸν ῥίπτω εἰς τὴν φυλακήν. Παρ' Ὅμ. »Ἐν δεσμῷ, ἢ δεσμῷ δῆσαι« (Ὀδ. Μ, 161. 196)· καὶ παρ' Ἡροδ. »Δήσαντες εἰς πέδας«. Παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ Δένομαι, δεσμεύομαι, φυλακώνομαι, ὡς παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. Μέσως δέ, σημαίνει δένω τι ἐμαυτῷ, ἢ καὶ ἁπλῶς, δένω, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 553. »Δράγματα δέοντο«· καί, »Ἐδήσατο καλὰ πέδιλα«, Ἰλ. Κ, 23. 131. 3) μετὰ δὲ Γενικ. σημαίνει τό, κωλύω, ἐμποδίζω, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 380, 469. »Ἔδησέ με κελεύθου«, καὶ Ὀδ. Ξ, 61. πρβ. διατρίβω, κωλύω, πεδάω. 4) ἰδιαιτ. μὲ μαγικὰς δυνάμεις δένω, μαγεύω, ἐπάδω, καταγοητεύω, Jac. Lucill. ep. 48, 2. καὶ τροπ. ἐν Ὀδυσ. Θ, 352. »Πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι;« πῶς τάχα ἠμποροῦσα, ἢ ἤθελα ἠμπορέσῃ νὰ σὲ δένω, νὰ σὲ κρατήσω, ἢ πῶς νὰ ἤθελα σὲ πιάσω ἀπὸ τὰ λόγια σου; τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀντὶ τοῦ, εὑρίσκοιμι, καταλαμβάνοιμι, ποῦ ἐγὼ ἤθελα σὲ εὕρω; ὁ δὲ Ἀρίσταρχ. »Πῶς ἂν σ' ἐὐλλοιμι«, ἀνέγνωσε. Ἰδὲ καὶ δίδημι.

Δέω, Μ. δεήσω, ἀόρ. ἐδέησα (ἀνθ' οὗ εὕρηται παρ' Ὅμ. καὶ ἅπαξ δῆσεν, ἀντὶ ἐδέησεν, Ἰλ. Σ, 100), Ἀποθ. παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., δεήσομαι, μέλλ. δεήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδεήθην. — Ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, ἀπορῶ, ὑστεροῦμαι, λείπει τινί, μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. τοῦ ὅ,τινος ἔχει τις χρείαν, καὶ ἀπαρεμφ., ὡς, Ἰλ. Σ, 100. »Ἐμεῖο (ἐμοῦ) δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι«, ἀντί, ἐδέησεν ἐμοῦ τοῦ Πατρόκλῳ εἰς τὸ ἀρῆς ἐκείνου ἀλκτῆρα γενέσθαι, ἤ, μοὶ ἐχρειάσθη ὁ Πάτρ. διὰ νὰ ἀποσοβήσω τὸ κακόν. Τὰ δ' ἄλλα ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. πάντοτε ὁ ποιητ. τύπος δεύομαι. Εἰς τοὺς ἀριθμούς, ὡς, »Ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, ἢ καί, δυοῖν δέοντος εἰκοσιν«, δηλοῖ, ἔλλειπαν, ἦταν ὀλιγώτερα, δύο χρόνια ἀπὸ τοὺς εἴκοσι, παρὰ δύο εἴκοσι· συνήθως ἔστιν ἐν τῷ ἐνεργ. ἀπροσώπως, ἰδὲ δεῖ. Ἀττ. δὲ μετὰ τῶν γενικῶν, »Ὀλίγου, πολλοῦ δέω«, ἢ καί, »Ὀλίγου, πολλοῦ δεῖν«, ἀντί, ὀλίγον ἢ πολὺ λείπω ἀπὸ τοῦ νὰ ... ἀπαρεμφ. π. χ. »Ὀλίγου δέω δακρύσαι«, ὀλίγον ἔλειπα ἀπὸ τοῦ νὰ δακρύσω, ἄλλως, »Ὀλίγου δεῖν ἐδάκρυσα«· καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Ἀπολ. »Πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι«, πολλὰ μακρὰν εἶμαι, πολὺ μοῦ λείπει ἀκόμη τοῦ νὰ ἀπολογηθῶ· παρὰ δὲ Ἰσοκρ. »Παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἅπαντες«, ἀντὶ τοῦ, »Μικροῦ ἐδέησαν«· ἐνίοτε δὲ ὑπονοεῖται τὸ δέω, ὡς, »Ὀλίγου ἐδάκρυσα«, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀντὶ τοῦ, »Ὀλίγου δεῖν«, ὀλίγον ἔλλειψεν, ἢ σχεδόν. Ἀπροσώπως δὲ δεῖ, ἀντὶ τοῦ, χρειάζεται, κάμνει χρεία, πρέπει, ὡς ἐν Ἰλ. Ι, 337. »Τί δεῖ πολεμιζέμεναι;« τίς ἡ χρεία, τί χρειάζεται· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χρή. Συντάττεται δὲ μετὰ γενικῆς, σπανίως ὅμως καὶ μετὰ δοτικῆς εὑρίσκεται, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 1170. »Εἴτε δεῖ τι χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς, ἢ συμμάχων, ἂν τὰς κάμνῃ χρεία, κ. τ. λ. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Φοιν. 935. καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 86. καὶ τὸ παρὰ Πλάτ. »Καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηται«· καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ὀρ. 659. τὸ δὲ »Ὀλίγου, ἢ μικροῦ ἐδέησεν«, ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ὀλίγον ἔλειψεν· παρὰ δὲ Ξενοφ. μετὰ Δοτ. ὡς ἐν Παιδ. Α'. »Πολλῶν σοι δεήσει, πολλὰ θὰ σοὶ χρειασθοῦν«· καί, »Ἓν δεῖ μόνον μοι«, ἕνα μόνον μοὶ χρειάζεται. 2) δέομαι (πάντοτε προσωπικῶς), ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, Γεν. τινός, καὶ ἑπομ. ἐπιθυμῶ τινος, ἀγωνίζομαι νὰ ἀπολαύσω τι, εὔχομαί τι, καὶ παρακαλῶ περί τινος, δεῖσθαί τί τινος, καί, δεῖσθαί τινος παρά τινος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἀπαρ., Πλατ. Θεαιτ. σ. 143. Α. Ἀριστ. Ἀχ. 643. Μετοχ. »Οἱ δεόμενοι«, οἱ ἱκετεύοντες, ἱκέται· ἰδὲ καὶ δέομαι, καὶ δεῖ.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Η.

Δή, Σύνδ. Δωρικόν, καί, πάντως, τῷ ὄντι, βεβαίως, καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ δηλαδή· ὅμως, καὶ τὰ τοιαῦτα. Δημοσθ. Ὀλ. Α'. »Δεῖ δὴ χρημάτων«, ἀντὶ τοῦ πάντως, βέβαια· τοιοῦτον καὶ τὸ δήπου, καί, δήπουθεν. 2) μεταβατικός, ὡς, »Φέρε δή, ἴθι δή«, ἔλα λοιπόν. »Εἶεν δή, ἄκουε δή«. 3) ἀντὶ τοῦ, τοίνυν, τοιγαροῦν, λοιπόν· ὡς Ἰσοκρ. Πανηγ. »Ἐκ δὴ τούτων ῥᾷδιον καταμαθεῖν. 4) ἀντὶ τοῦ δηλαδή, ὡς Πλάτ. Ἀπολ. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. 5) περιγραφικός, ἀντὶ τοῦ τελευταῖον, μετὰ ταῦτα, μόνον ἐπὶ τέλει ἐννοίας τιθέμενος, ὡς παρὰ Ξενοφ. »Ἐνταῦθα δή«. 6) ἐρωτηματικός, ὡς Πλάτων Πολ. »Ποῖον δή;« καὶ Δημοσθ. »Πότε δή ποτε; τί τέλος πάντων; τί τὸ τελευταῖον;« 7) ἐνίοτε δὲ καὶ παραπληρωματικός, τοῖς ἀναφορικοῖς, καὶ ὁμοιωματικοῖς μορίοις, καὶ ἐπιρρήματι συμφυρόμενος, ὡς, »Ὃς δή, ἅ δή, οἷος δή, οἷον δή, ὅσον δή, καθάπερ δή, ὥσπερ δή, νῦν δή«. Ὅτε δὲ συντάττεται τοῖς ἀριθμητικοῖς, σημαίνει τὸ ἀδιόριστον αὐτῶν

ὡς παρὰ Λουκιαν. «Ἑπτά, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή», ἀντὶ ἢ ὅσοι ἄλλοι ἦσαν. Παρὰ δὲ Ὁμήρ. προτάττεται τοῦ Ἐπιῤῥήμ. ὡς ἐν Ἰλ. Α, 476. «Δὴ τότε», ἀντὶ, τότε δή· καὶ Ἰλ. Τ, 342. «Δὴ πάμπαν» καὶ Ὀδ. Δ, 196. «Δὴ γάρ». Πολλάκις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ποῦ, παραλαμβάνεται, ὡς παρὰ Πλάτ. «Ὅπως δῆ», ἀντὶ τοῦ, καθώς. καὶ ἀντὶ τοῦ μάλιστα, ὡς Ξενοφ. Παιδ. Α. «Καὶ δή, καὶ ἐν τοῖς πέμπουσι. Πρὸς τοῖς ὑστέροις σημειωτέα καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ εἶδος εἰς τὸ καθόλου ἔννοιαν βεβαίου καὶ πραγματώδους τινός, οὐχὶ δὲ ψιλῆς εἰκασίας, ἢ γνώμης, καὶ ἔστι τὸ ἐπιτεταμένον δέ, (κατὰ δὲ Βουττμ. Λεξιλ. 2. σ. 192. ἐξ ἀρχῆς καὶ κυρίως τὸ αὐτὸ καὶ ἤ) καὶ δηλοῖ νῦν, ἔτι δέ, ὅμως, λοιπόν, καί, βέβαια, δέ, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου πολλάκις ἐν χρήσει· καὶ κατ' ἐπίτασιν δήτοι, π. χ. «Ὃς δήτοι εἶδος μὲν ἄριστος ἔην (Ἰλ. Ν, 316), ἀντὶ, ὅστις πάντως, βέβαια κατὰ τὸ εἶδος, κτ. «Σὸν δή τοι κλέος ἔσται (Ἰλ. Η, 458)· καὶ Ἰλ. Χ, 12. Καὶ ὁ Ὅμηρος αὐτὸς συντάσσει αὐτὸ πολυειδῶς, ὡς 1) εἰς ἐπίτασιν παρακελεύσεως, ἀναβοήσεως τινός, ἢ ὅρκου, π. χ. «ἤδη, ἢ μάλα δή, καὶ δή, ἀλλ' ἄγε δή, εἰ γὰρ δήποτε, μὴ δῆ· ὡσαύτως καὶ ἐν ἐρωτήσεσι, «Πῆ δή; ποῦ δέ; Ἰλ. Β, 339· καὶ μετὰ προστακτικ. ὡς «φράζεσθον δή, στοχασθῆτε δέ· «ἄξον δή, τέλεσον δέ, Ἰλ. Ζ, 306. Τ, 115. Valck. Καλλ. σ. 279. Hemst. Λουκ. 1. σ. 19. Boeckh. Πλατ. Μιν. σ. 58. 141. κυρ. μετὰ τὰ προστακτικά, ἄγε, ἴθι, φέρε, Lennep. Φαλαρ. σ. 2-6. Spohn. Lectt. Theocr. 15. 29. 2) εἰς προσδιορισμοὺς καιροῦ, «δὴ νῦν, τώρα δέ. «Ἐξ οὗ δή», ἐξ οὗ καιροῦ βέβαια. «Ὅτε δή», ὅτε λοιπὸν (Ἰλ. Ι, 15. 209. 212. 216). ἔτι δὲ καὶ ἐν ἀρχῇ κώλου. «Δὴ τότε, τότε λοιπὸν (Ἰλ. Α, 476. Κ, 136. 454 κτ.), τὸ ὁποῖον ὅμως εὕρηται μόνον παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Δωρικοῖς· ὡσαύτως καί, δὴ γάρ, ἐπειδὴ βέβαια (Ἰλ. Δ, 314. Ν, 122. Ὀδ. Δ, 104 κτ.), καί, δὴ πάμπαν, Ἰλ. Τ, 342. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπιφέρεται δὲ μετά, ὅτι τι λέξεσι· καί, οὕνεκα, ἢ τοὔνεκα δὴ νῦν, καί, δήτοι. 3) ὅτε ἀρχινῶντες πάλιν μίαν διαπονεῖται περίοδον, ὡς τό, λοιπόν, Ἰλ. Η, 155. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 314. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἰρωνικῶς, ἀντὶ βέβαια, δῆθεν, δηλαδή, δέ, ὁ λεγόμενος, Valck. Ἱππ. 548. καὶ Πλατ. ἀπολ. Σωκρ. 14. «Ἆρα γνώσεται Σωκράτης, ὁ σοφὸς δή, (ἀντὶ ὁ σοφὸς δηλ., ὁ λεγόμενος σοφός), ἐμοῦ χαριεντιζομένου». Πολλὰ συχνάκις ἀντὶ τοῦ, ἤδη, Herm. Vig. p. 829. Ὡσαύτως, «καὶ δή, ἢ νῦν δή», ταύτῃ τῇ στιγμῇ. Heind. Πλατ. Κρατ. σ. 416. Α. καὶ μετὰ μέλλ., τότε εὐθύς. Ξεν. Συντάσσεται καὶ μετὰ τοῦ, ποτέ, ἐν ἀρχῇ διηγήσεως, π. χ. «Ἦν δή ποτε», τότε ἦλθε μίαν φοράν, Πλουτ.

Δηάλωτος, ὁ, ἡ· συναιρ. ἀντὶ δηϊάλωτος, Αἰσχύλ. Θηβ. 72.

Δῆγμα, ατος, τό (δάκνω). Δάγκαμα, πληγή, Πλούτ. εἰς Λυκ. — ἔρωτος, Valck. Φοιν. 386. 1303. καὶ

Δηγμός, οῦ, ὁ· τὸ αὐτό. Λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐνέργεια, τὸ νὰ δαγκάσῃ τινάς, καὶ ἡ πληγή, ἡ ψαγοῦρα, Πλούτ. εἰς Περικλ.

Δηθά, ἢ, δηθάκις, καί, δηθάκι, ἐπίῤῥ. = δήν. Πολὺν καιρόν, ἐπὶ πολύ. 2) συχνά, ἀεί, πάντοτε, Ὁμ. Ὀδ. Π, 152. καὶ Θ, 411. «Ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο...» παρὰ δὲ Ἀπολλων. Β'. «Οὐ μετὰ δηθάκι», ὄχι πολὺ μετὰ ταῦτα, οὐ πολλῷ ὕστερον. Κυρίως εἶναι πληθ. οὐδέτ. ἐνδ. ἀρχαίου δηθύς, = δηρός. ὅθεν

Δηθαγόρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγορεύω), παρ' Ἡσυχ. Ὁ πολύλογος, φλύαρος εἰς ὅλην του τὴν ζωήν. Καὶ «Δηθαίων, ονος», ὁ, ἡ (αἰών), πολυετής, μακρόβιος.

Δηθάκι, καί, δηθάκις, Ἐπίῤ. ἀντὶ τοῦ δηθά, καὶ δήν. Ζήτ. ταῦτα.

Δῆθεν, καὶ δῆθε (δή), Ἐπίῤ. διστακτικοῦ. Δηλαδή, τρόπον τινά, ἴσως, τάχα. Κυρίως ὅμως εἰρωνικῶς τάσσεται, βέβαια, δέ· ἐπίσης εἰς παραβολὰς καὶ συγκρίσεις, «Ὡς δῆθεν, ἢ δῆθεν οἷα», καὶ προσποίησιν μὲν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψεύδους, Εὐριπ. Ὀρ. 1320. «Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τὰ ἐξειργασμένα», ἐπροσποιεῖτο, ἐκαμώνετο τάχα ὡσὰν νὰ μὴ τὰ ἤξευρε· ὡς ἐπιτοπλεῖστον δὲ ἐκφράζει τὴν ἀπὸ λήψεων σφαλερᾶς ἰδέας ἢ γνώμης. 2) καὶ = ἐντεῦθεν, Ἡσυχ. πρβ. Mehlhorn Ἀνακρ. 1, 16. σελ. 39.

Δηθύνω, Μ. υνῶ (δηθά). Μένω πολὺν καιρόν, ἐπὶ πολύ, διατρίβω, ὀκνῶ, ἀμελῶ, βραδύνω, ἀργοπορῶ, χρονίζω, Ἰλ. Α, 27. «Ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα». Ζήτ. ἐν τῷ Δήν.

Δηϊάλωτος, ὁ, ἡ (δήϊος, ἁλίσκομαι). Ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πιασμένος, αἰχμάλωτος, Εὐριπ. Ἀνδρ. 106.

Δηϊάνειρα, ἡ. Ὄνομα τῆς γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ τὸ δήϊος, καὶ ἀνήρ, διὰ τὸ καταστηρὰν γεγονέναι τῷ ἀνδρί, Εὐστάθιος.

Δήϊος, η, ον, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, δάϊος. Ἐχθρικός, ἐχθρός, πολέμιος, Ἰλ. Δ, 281. «Δήϊον ἐς πόλεμον» καὶ πληθ. δήϊοι, ἀντὶ τοῦ, δάϊοι, ἐχθροί. (Τοῦτο ἐχρήσατο τῇ πρώτῃ συλλαβῇ ὡς βραχείᾳ ἡ Ἀνύτη ἐπ. ά. Ιακ. Ἀν. Π. σ. 152). ὅθεν

Δηϊοτής, ῆτος, ἡ. Μάχη ξηρά, ἐχθρικὸς καὶ πυρώδης πόλεμος, εἰς ὃν γίνονται πολλοὶ φόνοι· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν Ἰλ. ὡς, Ἰλ. Ε, 348. «Εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος», ὑποχώρει δηλ. τῆς μάχης· παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ πολλοὺς δηοῦσθαι, ὅ ἐστι κόπτεσθαι, ὁ Σχολ. ἐν γένει, κίνδυνος θανάτου, ἀγὼν μέχρι θανάτου, Ὀδ. Μ, 257. Καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ δαΐς, ΐδος, ἡ. Ζήτ. τοῦτο.

Δηϊόω, ῶ, καὶ συναιρ. δηόω, Μ. δηϊώσω, καὶ ἐδήωσα (δήϊος). Ἐχθρικῶς μεταχειρίζομαί τινά. Παρ' Ὁμ. (καὶ ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδι) συγκόπτω, σφάζω, φονεύω, καὶ τότε προστίθενται πολλάκις καὶ τὰς λέξεις, ἔγχεϊ, χαλκῷ, Ἰλ. Δ, 416. Ε. 452. Λ, 71. Μ, 227. Χ, 218, κτ. «Περί τινος», μάχομαι περί τινος, Ἰλ. Σ, 195. Ἐν δὲ Ε, 452. ...«Δῄουν ἀλλήλων ... ἀσπίδας», ἀντὶ ἐσπαττον καὶ ἐτζάκιζον ἀναμεταξύ των τὰς ἀσπίδας. Ἐν δὲ Λ, 153, τό, δηϊόωντες, ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τό, πεζοὺς ἵππων, ἀλλ' εἰς τό, ἱππεῖς ἱππῆας. Ἐν Ἰλ. Π, 158, λέγεται καὶ ἐπὶ λύκων ξεσχιζόντων. Ὁ Ὁμ. χρῆται τῷ κατὰ συναίρ. τύπῳ τότε, ὅτε ἡ τρίτη συλλαβὴ ἔστι μακρά, ὡς δῃώσειν, δῄουν, δῃωθέντας κτ. 2) ἀμεταβ. φέρομαι ἐχθρικῶς.

Δηΐς, ΐδος, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ δηϊοτής, καὶ δαΐς, καὶ μόνον παρ' Εὐσταθίῳ.

*Δηίω, = δηϊόω, Ἀπολ. Ῥ. 3, 1394. ἐδήϊον.

*Δηκτήρ, ῆρος, ὁ (δάκνω), = δήκτης. ὅθεν

Δηκτήριος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος δαγκάνει μὲ τὰ ὀδόντια, δαγκαστήριος, καὶ μεταφ. βλαπτικός, ὁρμητικός, πειραστικός, ὡς, καρδίας.

Δήκτης, ου, ὁ (δάκνω). Δαγκαστής, Πλούτ. ὅθεν

Δηκτικός, ή, όν. Ὁποῖος δαγκάνει, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ δαγκάνειν, Ἀθην. Γ'. μεταφ. καταφρονῶν· καταπνίζων, προξενῶν φαγοῦραν· ἐρμῶν κατά τινος· ἐρεθιστικός· πειραστικός. ὅθεν

Δηκτικῶς, Ἐπίῤ. Δαγκαστικά, κτ.

Δήκω, Ἰωνικ. ἀχρ. ἀντὶ, δάκω, ὅθεν δάκνω, Μ. δήξω, Ἀόρ. ἔδηξα. Ζήτ. Δάκω.

Δηλαδή, Ἐπίῤ. (δῆλος, δή) βεβαιωτικόν. Ἀληθινά, τῷ ὄντι, ἐννοεῖται, βέβαια, Ἀριστοφ. Σφηκ. «Οὐ πολλ' ἕνεστι τῷ γέρᾳ κακὰ δηλαδή»· καὶ Ἐξηγηματικόν, ἀντὶ τοῦ, ἤγουν, λόγου χάριν, Βουττμ. Πλατ. Κρίτων σ. 48. Β.

Δηλαίνω, ἕτερος σχηματισμὸς τοῦ δηλέομαι.

Δηλάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Κατήγορος, συκοφάντης, διάβολος, Κεδρην· ὅθεν καὶ τό, δηλατορεύω, δηλατορία, ἐκ τοῦ Λατ. delator κτ. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δηλόω.

Δηλέομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (δαΐω, ἐξαλείφω). Ἀφανίζω, φθείρω· φονεύω, «Ἀχαιοὺς», Ἰλ. Δ, 66. βλάπτω· πληγόνω, πληγώνω, Ὀδ. Χ, 278. Ἀλλὰ καὶ δίχα πτωτικοῦ, βλάπτω, προξενῶ βλάβην, Ἰλ. Ξ, 102. Ὀδ. Η, 459. Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς, «Καρπὸν δηλήσασθαι», κατατρώγω, ἀφανίζω, καταπαύω τὰ γεννήματα, ἢ ἁρπάζω ἀπὸ τὰ χωράφια, π. χ. Ἰλ. Λ, 156. «Καρπὸν δηλήσασθαι», τὸν κατατρῶξαι, καὶ τὸν καταφθεῖραι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Χ, 228 καὶ 368. «Γινὸν δηλήσατο χαλκός»· τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Κ, 549. καὶ τὸ ἐν Ω, 111. «Οὐ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο», ἀντὶ τοῦ βλάβην ἐπροξένησαν διὰ ἁρπαγῆς. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ παραβάσεως, καταπατήσεως τῶν νόμων, τοῦ δικαίου, τῶν ὅρκων, καὶ τῆς συμφωνίας, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 107. «Ὅρκια δηλήσηται», ἢ ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 236. «Ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο», καὶ τὸ ἐν στίχ. 67. καὶ 72. καὶ Β, 340. «Ὡς κε Τρῶες Ἀχαιοὺς ἄρξωσιν ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι». Καὶ ἄνευ πτώσεως, Ἰλ. Ξ, 102. «Ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται»· καὶ ἐν Ψ, 428. «Ἀμφοτέρους δηλήσεαι»· ἔνθα τὸ μὲν α'. δηλοῖ τὴν ἐκ τῆς συμβολῆς βλάβην, τὸ δὲ τὴν ἁπλῶς βλάβην. Καὶ ἐπὶ μικρᾶς ζημίας καὶ βλάβης διὰ τοῦ κλέμματος, σύγτομος δηλ. ἐπὶ κλοπῆς, ὡς ἐν Ὀδ. Θ, 444. «Μή τίς τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται». Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Ν, 124. καὶ τὸ παρὰ Θεοκρ. ΙΕ'. 48. «Οὐδεὶς κακοεργὸς δηλεῖται τὸν ἰόντα. Τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Σ, 84. «Βροτῶν δηλήμονα πάντων», τὸν καταστρέφοντα καὶ σφάττοντα τοὺς ἀνθρώπους· καί, «Δαλήμενα ταμῶν», τὸν βλάπτοντα καὶ ἀφανίζοντα τὰ παιδία. Παρὰ δ' Ἡροδότ. 8, 198. 9, 100. καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 175. «Δεδήληται», ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας, καὶ παθητικῶς εὑρίσκεται. Παρὰ τοῖς νεωτ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μαγικοῦ ποτοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας του, καὶ ἐπὶ μέθης, ὡς παρὰ Θεοκρ. Θ, 36. «Τὰς δ' οὔτι ποτὸν δηλήσατο Κίρκα»· καὶ παρὰ Παρθενίῳ εἰς Τίμαιον, 29. «Οἴνῳ πολλῷ δεδηλημένη αὐτόνα, τὸν ἐμόρανεν, ἐτρέλλανε διὰ τοῦ οἴνου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θεοφράστ. Φ. Ἱστορ. ς'. 12. δήλησις· τὸ δὲ παρ' Ἀπολλων. Δ, 1088. «μή τ' ἄγχετα παῖδα πατὴρ δηλήσαιτο», ἀντὶ τοῦ, μήναιτο. Ἐνεργητικῶς δὲ μόνον παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. Η, 3. «Δηλοίη σεκ», εὑρίσκετο, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς ὑποβολιμαῖον καὶ ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀπέβαλον. Δωρικῶς σχηματίζεται Δαλέομαι. Ὁ δὲ Ἡσύχιος ἔχει, δηλαιομένη, ἀντί, βλαπτομένη, καί, δάλαν, λύμην· δαλῆ, κακοῦργον· καί, δαλής, μωρός· καί, φρενοδαλής, ἀντὶ φρενοβλαβία· παρ' Αἰσχύλ. καί, δάλλει, κακουργεῖ· καὶ ἀδαλές, ὑγιές, ἀβλαβον· καί, δυσδήλιδες, κακοῦντες.

Δηλήεις, εσσα, εν, = δηλήμων. Βλαπτικός, ἐπιζήμιος, Ὀρφ. Ἀργ. 921.

Δήλημα, ατος, τό. Βλάβη, φθορά, ὄλεθρος, Ὀδ. Μ, 286. «Ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν γίνονται»· ὡσαύτως καὶ παρὰ Σοφ. Ο. Τ. 1495. ἐνεργ. δηλήματα εἶναι τὰ προξενοῦντα, ὁ προξενοῦν ὄλεθρον, φθοράν, βλάβην.

Δηλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Βλαπτικός, φθοροποιός, ἐξολοθρευτής, Ἰλ. Ω, 33. «... θεοί, δηλήμονες»· καὶ ἐν Ὀδ. Β, 118. ἔνθα καὶ ζηλήμονες ἀναγινώσκ. ἀντὶ τοῦ ζηλότυποι. Ὡς οὐσιαστ. «βροτῶν δηλήμονα», φθορεύς, λυμαντής, φονεύς

τῶν ἀνθρώπων, Ὀδ. Σ, 84. καὶ 115. καὶ Ψ, 308. Ζήτ. καὶ δηλέομαι.

Δήλησις, εως, ἡ. Βλάψις, ζημία, ὄλεθρος, φθορά. Ζήτ. δηλέομαι.

Δηλητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ βλάπτων, ὁ προξενῶν κακόν, ζημίαν, φθοράν, ὄλεθρον, Ἐπ. καὶ Ὀμ. Ο, 8. ὅθεν

Δηλητήριον, τό, παρ' Ἰατροῖς, ὑπονοουμ. φάρμακον. Τὸ φαρμάκι, φαρμακερὸν βότανον.

Δηλητήριος, ὁ, ἡ, τὸ αὐτὸ καὶ δηλήμων.

Δηλητηριώδης, ὁ, ἡ· καὶ, δηλητηριοειδής (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸ δηλητήριον, φαρμακερός, φθοροποιοῦ εἴδους, βλαβερός.

Δήλια, τά (ἱερά), δηλ. αἱ ἑορταί, αἱ ὁποῖαι ἐπανηγυρίζοντο εἰς τὴν Δῆλον νῆσον ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους κάθε τέσσαρας χρόνους εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ξενοφ. Ἀπομ. Δ΄. Η΄. 2. Ζήτ. τὴν περιγραφὴν ταύτης τῆς ἑορτῆς παρ' Ἰωάννῃ τῷ Ποτερίῳ Ἀρχαιολ. Ἑλλην. Βιβλ. Β΄. Κεφ. Θ΄. Ἴδε καὶ δηλιάς, στμ. β΄.

Δηλιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ Δήλου, Ὑμ. Ὀμ. Ἀπ. 157. 2) τὸ Δηλιακὸν πλοῖον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπλευσεν ὁ Θησεὺς εἰς Κρήτην, καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἠλευθέρωσε τοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου φόρου. Ὅθεν εἰς ἐνθύμησιν ἐστέλλετο τοῦτο τὸ πλοῖον κάθε 4 χρόνους εἰς Δῆλον πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα μὲ δημόσιαν πρεσβείαν, καὶ οἱ μὲν πρέσβεις ὠνομάζοντο Δηλιασταί, τὸ δὲ πλοῖον καὶ Θεωρίς.

***Δηλιαστής**, οῦ, ὁ. Ἀθηναῖος ἀπεσταλμένος εἰς Δῆλον, ἴδε Δηλιάς.

Δηλίφρων, ονος, ὁ, ἡ (δηλέω, φρήν). Ὁ βεβλαμμένας τὰς φρένας ἔχων, ὁ μωρός, ποιητ.

Δήλομαι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ βούλομαι, καὶ θελόμαι, ἤτομαι, Valck. Ad. p. 258. C. (συγγεν. τῷ, βόλος καὶ θέλω.)

Δηλονότι, Ἐπίρ. (δῆλον, ὅτι), = δηλαδή. Βέβαια, ἀναμφιβόλως, φανερά, ἐννοεῖται, Buttm. Πλατ. Κριτ. σ. 53. Α. 2) παρὰ Γραμ., ἤγουν, ὅ ἐστι, Bast. Γρηγ. σ. 804. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. καὶ δηλονοτιή, τὸ αὐτό.

Δηλοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω τι φανερόν, φανερόνω, Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 379.

Δῆλος, η, ον, καὶ κατὰ διάλυσιν δέελος (παρ' Ὀμ ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Κ, 466. καὶ Ὀδ. Τ, 333.). Ὁρατός, ὀφθαλμοφανής· ἑπομ. φανερός, σαφής, γνωστός. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντακτ. μετοχῇ, »Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν«, ἤ, »ποιήσας«, ἤ, »Δῆλός ἐστι ποιήσων«, ἀντὶ τοῦ, δηλονότι, ὅτι ποιεῖ, ἐποίησε, ποιήσει. Καὶ Ξενοφ. »Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων«, ἀντὶ τοῦ, ὅτι εὐεργετήσει· παρὰ δὲ Πλάτ. καὶ διὰ τοῦ ὅτι, ὡς, »Δῆλος εἶ, ὅτι φήσεις«, πρβ. φανερός, δίκαιος καὶ ἄλλα· εὕρηται δὲ καὶ δῆλόν ἐστιν, ὅτι —, Ξεν. Ἀναβ. Ι, 3, 9· καί, δῆλον ὅτι, ἀντὶ δηλονότι. πόῤῥω, »Δῆλον γίγνεταί τινι, δεικνύεται, ἀποδείχνεταί τι. »Δῆλον ποιεῖν«, = δηλοῦν, φανερόνω, κηρύττω, λέγω τί, διορίζω, σαφηνίζω. Παρ' Εὐριπ. εὕρηται καὶ δῆλος, ὁ, ἡ. (Κατὰ Βουττμ. συγγ. τῷ, ἰδεῖν, ἔδηλος, ἀρίδηλος, ἀρίζηλος· κατὰ δ' ἄλλους τῷ, δαίω, καίω· πιθανώτερον ὅμως παρὰ τὸ δάω, δαῆναι.)

Δηλοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι, δῆλος). Δῆλος, φανερός, ὁρατῶς φαινόμενος, παρὰ Στοβ. Ὀμ. 51.

Δηλόω, ῶ, Μ. ώσω (δῆλος). Δηλοποιῶ, κάμνω τι φανερόν, ὁρατόν, φανερόνω, δείχνω, ἀποδείχνω· κηρύττω· ἑρμηνεύω· παραστάνω, Σοφοκλ. Φιλοκ. »Τὸν ἄνδρα Ἀχαιοῖς δηλώσειν ἔγωγε«, τὸν φέρω νὰ τὸν παραστήσω, νὰ τὸν φανερώσω, νὰ τὸν δείξω εἰς τοὺς Ἀχαιούς· καὶ Ἰσοκρ. »Τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν· συντάσσ. καὶ μετὰ μετοχ. ὀνομαστ. π. χ. »Δηλώσω πατρί, μὴ ἄσπλαγχνος γεγώς« (Σοφ. Αἰ. 472.), θέλω δείξω εἰς τὸν πατέρα, ὅτι δὲν ἐγεννήθην δειλός· καί, »Δηλοῖς ὥς τι σημανῶν τι νέον« (Σοφοκ. Ἀντιγ. 242.), ἀντὶ τοῦ, δῆλος εἶ σημανῶν· καὶ στίχ. 471. »Δηλοῖ τὸ γέννημα ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρός«, ἀντὶ τοῦ, δῆλον ὅτι ἐστὶ· ὡς καὶ τὸ ἐν Αἴαντι Μαστ. 878. »Ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.« Ὁ παθητικὸς μέλλων εἶναι μὲν συνήθως δηλώσομαι, εὕρηται δὲ καί, δηλωθήσομαι, Θουκ. 1, 144. 2) ἀμετάβ. γίνομαι φανερός, ὁρατός, φαίνομαι, πίπτω ὑπ' ὄψιν, εἰς τὰ μάτια, Σοφ. Αἰ. 878. Erf. Σοφ. Ἀντιγ. 467. Heind. Πλατ. Κρατ. σ. 434. C. ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἀπροσώπως, ὡς παρὰ Ξεν. »Αὐτίκα ἐδήλωσεν«, ἀντὶ παρευθὺς ἐφάνη, ἀπεδείχθη. (οὐκ ὀρθῶς ἀμφιβάλλουσι περὶ τῆς οὐδετ. σημ. τούτου τοῦ ῥήματος ὁ Wunderl. obss. cr. p. 100. καὶ Herm. Vig. p. 771. — ὅθεν

Δήλωμα, ατος, τό. Τὸ ἐξηγηθέν, σημανθέν· καὶ φανέρωμα, κήρυξις, ἀπόδειξις· γνώρισμα, σημεῖον χαρακτηριστικόν τινος, Πλοῦτ. »Μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σεαυτῷ τοῦ προκόπτειν«.

Δήλως, Ἐπίρ. Φανερά, μὲ φανερόν, σαφῆ τρόπον.

Δήλωσις, εως, ἡ. Τὸ φανερόνειν, μηνύειν, κηρύττειν, ἐξηγεῖν. 2) φανέρωσις, ἀπόδειξις, ἐξήγησις, γνωστοποίησις, προκήρυξις, Ἡρωδ. Γαλλ. declaration, Manifestum.

Δηλωτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φανερόνῃ, νὰ δείχνῃ, εἰς ἐξήγησιν, κήρυξιν, ἐξηγητικός, ἑρμηνευτικός.

Δῆμα, τό (δέω), = δέμα, δεσμός, Σχολ. Ἀπολλων. Β. 533.

Δημαγωγέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημαγωγός, ὁδηγῶ καὶ κυβερνῶ τὸν δῆμον (τὸ πλῆθος, τὸν λαόν) διὰ τῆς συμβουλῆς μου καὶ τῶν λόγων μου εἰς τὰς συναθροίσεις. Ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακοῦ, ἐπειδὴ εἰς τὰς Δημοκρατίας τὸ πλῆθος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσεν ἐκεῖνον, ὅστις διὰ τῶν λόγων του καὶ κολακειῶν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς καταπείσῃ, καὶ νὰ τοὺς ἔχῃ εἰς τὸ συμφέρον του. Γενικῶς, κάθε ἕνας, ὅστις διὰ τῶν κολακευτικῶν του, ἢ ἑλκυστικῶν του λόγων φέρει εἰς τὰ θελήματά του τὸν λαόν, καὶ τὸν ὁδηγεῖ καθὼς θέλει. Κάμνω ταραχὰς ἐπὶ κακοῦ, ἢ εἶμαι ἀρχηγός, πρῶτος ἑνὸς δήμου (λαοῦ) ἐπὶ καλοῦ, ὡς παρ' Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. »Καλῶς δημαγωγήσεις, ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾷς.«

Δημαγωγία, ας, ἡ. Ὁ τρόπος ἑνὸς δημαγωγοῦ, ἡ διὰ τῶν λόγων του τέχνη, πλάνη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται εἰς τὸ νὰ κερδήσῃ τὸν λαόν, καὶ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸ μέρος του. 2) ἡ ὁδηγία, κυβέρνησις τοῦ λαοῦ διὰ τοῦ δημαγωγοῦ, Πλοῦτ.

Δημαγωγικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς δημαγωγίαν, κατὰ τὸν τρόπον τῶν δημαγωγῶν.

Δημαγωγικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς δημαγωγοῦ.

Δημαγωγός, οῦ, ὁ (δῆμος, ἄγω). Ὅποιος ὁδηγεῖ, σύρνει, φέρει τὸ πλῆθος, τὸν λαὸν εἰς τὰ θελήματά του διὰ τῆς συμβουλῆς του, καὶ τῶν λόγων του, ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἡ λέξις ἐπὶ καλοῦ, ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, οἱ οὐδαμινώτατοι πολῖται μετεχείριζον πειθώ, κολακείαν, ῥητορικὴν καὶ ἄλλας πανουργίας διὰ νὰ ἑλκύωσι τὸν λαὸν εἰς ἑαυτοὺς καὶ οὕτω νὰ τὸν διοικῶσι κατὰ τοὺς ἰδιωφελεῖς σκοπούς των, ἐλαμβάνετο αὕτη ἡ λέξις, μάλιστα ἐπὶ τοῦ Ἀριστοφάνους ἐξ αἰτίας τοῦ Κλέωνος, Ὑπερβόλου καὶ ἄλλων, ἐπὶ κακοῦ· ἦσαν δὲ οἱ τοιοῦτοι πάντοτε ῥήτορες, οὐχὶ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. Κατὰ τὸν Ἀριστ. Πολιτ. δ΄, 4, 4. ὑπῆρχον ἐκεῖ μόνον Δημαγωγοί, ἔνθα οἱ νόμοι ἦσαν ἄκυροι καὶ ἀνίσχυροι, πρβ. 5, 4.

Δημαίτητος, ὁ, ἡ (αἰτέω). Ζητημένος ἀπὸ τὸν δῆμον, ἀπὸ τὸ πλῆθος, Συνέσ. σ. 174.

Δημαρίδιον, ου, τό, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ δῆμος· τὸ αὐτὸ καὶ δημίδιον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 823. Λατ. popellus. (– – ∪ ∪ ∪)

Δημάρατος, καὶ δημάρητος, ου, ὁ, ἡ (ἀράομαι). Παρακαλεσμένος, ἐξαιτευμένος ἀπὸ τὸν δῆμον· καὶ ὄνομ. κύρ., Ἡροδ. (– ∪ – ∪, ἴδε ἀρατός).

Δημαρχέω, ῶ. Εἶμαι δήμαρχος.

Δημαρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Δημάρχου, ὅπερ καὶ ναυκραρίαν, τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο, ἐπειδὴ κάθε δῆμος ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ εἴδῃ δύο ἱππεῖς καὶ ἕνα καράβι εἰς δούλευσιν τῆς Δημοκρατίας, Πλοῦτ.

Δημαρχικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν δήμαρχον, ἢ εἰς τὴν δημαρχίαν.

Δήμαρχος, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τοῦ δήμου. 2) παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλέγετο ὁ ἀρχηγὸς ἑνὸς δήμου, κοινότητος, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις, διῃρημέναις πολιτικῶς κατὰ δήμους, ἐκλέγετο ἕνας, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν φροντίδα τῶν εἰσοδημάτων τοῦ δήμου, καὶ ἐπλήρωνεν ἐξ αὐτῶν τὰ κοινὰ δοσίματα, καί, ὅταν ἦτον χρεία τις τῆς δημοκρατίας, ἐσύναζε τὸν δῆμόν του εἰς τὸ διωρισμένον κριτήριόν του καὶ ὡμιλοῦσε περὶ ταύτης. Οὗτος ἐφρόντιζε καὶ κατ' ἔτος νὰ κάμνῃ τὴν καταγραφὴν τοῦ δήμου, ἔχωντας ἔτι καὶ τὴν πρωτοκαθεδρίαν, καὶ τὸν κλῆρον εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διοικητῶν τῆς Δημοκρατίας. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο ὁ αὐτὸς καὶ Ναύκραρος. Παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἐλέγετο, tribunus plebis. ὡς π. χ. τὴν σήμερον ὁ πρῶτος ἑνὸς σιναφιοῦ, ὁ πρωτομαΐστωρ (πρωτομάστορας). 3) ὁ συνάζων τὰ τέλη, φόρους καὶ τὰς παρακαταθήκας ἐν Ἀθήναις, Ἀριστ. Νεφ. 37.

Δημεῖον, τό. Ὁ τόπος τῆς καταδίκης, Πλάτ. Πολ. Δ΄. »Νεκροὺς παρὰ τῷ δημείῳ κειμένους«. (ἐκ τοῦ δήμιος.)

Δημεραστής, οῦ, ὁ (ἐράω). Φίλος τοῦ δήμου, ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν δῆμον, ὁ τὸ πλῆθος ἀγαπῶν, Πλοῦτ. εἰς Ἀλκιβ. ὅθεν

Δημεραστία, ας, ἡ. Ἡ πρὸς τὸ πλῆθος, πρὸς τὸν δῆμον ἀγάπη, Πολυδ.

Δήμευσις, εως, ἡ· καὶ δημευσία, ας. Λέγεται ἡ κοινὴ ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας τὰ ὑπάρχοντα τοῦ καταδικασθέντος δίδονται εἰς τὸν δημόσιον θησαυρόν, ἤτοι γίνονται αὐθεντικά, confiscation, Γαλλ. ἐκ τοῦ

Δημεύω, Μ. εύσω (δῆμος). Κυρίως λέγεται, κηρύττω τὰ ὑπάρχοντα ἑνὸς πολίτου ὡς κτῆμα τῆς πολιτείας, κάμνω κτῆμα τοῦ δήμου, διανέμω, δίδω εἰς τὸν δῆμον. »Δεδήμευται κράτος« (Εὐρ. Κυκλ. 119), ἡ ἐξουσία ἐδόθη εἰς τὸν δῆμον, δ. ἐ. εἶναι δημοκρατία· ἑπομ. ἰδιαιτ. δημεύω, παιδεύω πέρνων τὴν περιουσίαν τινὸς καὶ κηρύττω τὸν ἴδιον εἰς ἀνάθεμα, ὡς, »Δημεύειν χρήματα, οὐσίαν τινός«, δίδω εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὴν κοινότητα, Θουκυδ. Ε΄. »Τὰ μέντοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ«· καὶ Διον. Ἀλ. ϛ΄. »Δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγρούς«· παθ., δημευθεὶς τὴν οὐσίαν.

Δημεχθής, ὁ, ἡ (ἔχθος). Ἀπὸ τὸ πλῆθος μισημένος, μισητὸς τῷ δήμῳ, Φρύνιχ. Ὁ δὲ Ἡσύχ. δημεχθηλὸς ἔχει.

Δημηγορέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημηγόρος, ὁμιλῶ πρὸς τὸν λαὸν εἰς τὰς συναθροίσεις του, Δημοσθ. »Δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ«. 2) ὁμιλῶ διεξοδικῶς, κατὰ πλάτος, Stallb. Πλατ. Πρωταγ. σ. 482. C. 3) ὁμιλῶ εἰς τὸν ἀέρα, ὅ,τι φθάσω, λῃρῶ, Heind. Πλατ. Γοργ. σ. 482. C. ὀρθότερον δέ 4) μεταχειρίζομαι δολίας καὶ ἀπατηλὰς ὁμιλίας, καθὼς ἐκεῖναι, μὲ τὰς ὁποίας ἐμάγευεν τὸν δῆμον· ἴδε δημόομαι, ῥητορεύω.

Δημηγορία, ίας, ἡ. Ὁμιλία πρὸς τὸν λαὸν συνηθροισμένον, ἢ πρὸς τὴν πολιτείαν· ἀντιθ. τῷ, δικανικῇ. 2) διεξοδικὴ ὁμιλία, ἔκθεσις πλατεῖα· καὶ ὁμιλία κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀποβλέπουσα εἰς ἐξαπάτησιν καὶ μάγευσιν τοῦ λαοῦ, Heind. Πλατ. Θεαιτ. σ. 162. D. 3) οἱ παρ'

ἱστοριογράφω ἢ ἐπεκοινῶ περιμεβλημένοι καὶ ἐνεσπαρμένοι λόγοι καὶ ὁμιλίαι, αἱ ἄλλως καὶ, ῥητορεῖαι, λέγονται.

Δημηγορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τον δημηγόρον ἢ εἰς τὴν δημηγορίαν, ἐπιτήδειος, ἄξιος ὡς δημηγόρος, ἢ εἰς δημηγορίαν, Πλάτ. Πολ Β΄. »Σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδάσκουσι« καὶ Ξεν. Συμπ. 4, 6.

Δημηγόρος, ου, ὁ, ἡ (ἀγορεύω, δῆμος). Ὁποῖος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν λαὸν, ὅταν εἶναι συνηθροισμένος, διὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς κοινότητος, καὶ τοιοῦτοι ἦσαν οἱ Ῥήτορες παρὰ τοῖς Παλαιοῖς, ὅθεν, οὐσιαστ. ὁ δημηγόρος, ὁ ῥήτωρ τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας. παρὰ δὲ Εὐριπίδ. »Δημηγόρους τιμάς«, ἐπίθετ. ἀντὶ τοῦ δημηγορικάς· οὕτω καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 638 »Στροφαὶ δημηγόροι«, ἢ ῥητορικαὶ ἐπιτηδεύσεις, αἱ κατασκευαὶ καὶ στροφαὶ τοῦ δημηγόρου· καὶ »Δημηγόρον ἔθνος«, ἐν Ἐπιγρ. Λατ. Concionator.

***Δημηλασία**, ἡ. Ἐξορία, Αἰσχ. Ἱκετ. 6.

Δημηλάσιος, α, ον (ἐλαύνω). Ὁ ἀποβάλλων, ἀποδιώκων τινὰ ἐκ τοῦ δήμου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 7. »Ψῆφο δημηλασίῳ«.

Δημήλατος, ου, ὁ, ἡ (δῆμος, ἐλαύνω). Ὁ διωγμένος ἐκ τοῦ δήμου, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 629.

Δημήτηρ, ερος, καὶ τρος, ἡ· καὶ δήμητρα, ας, μάλ. ἐν αἰτ. (Πλατ. Ἱππ. Ἀν. Π. σ. 131.) Ὀνομάζεται οὕτως ἡ θεὰ τῶν καρπῶν, ἐφορ. τῆς γεωργίας καὶ ἀγροικίας, μήτηρ τῆς Περσεφόνης, μὲ καλοὺς, ξανθοὺς βοστρύχους. Ἰλ. Ε. Ὁ [illegible] εὑρηταί που ἡ λέξις, καὶ ἐν Ἰλ. αὐτὴ σπανίως. Τὸ καθολικὸν σύγγραμμα περὶ τοῦ μύθου αὐτῆς ἐστιν, ὁ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμητρα. 2) μετωνυμικῶς δὲ, καὶ ὁ καρπὸς, τὰ γεννήματα, οἷον σῖτος, κριθὴ, κ. τ. λ. καὶ ὁ ἐξ αὐτῶν ἄρτος, ὡς παρ' Ὀππιαν. »Τρὸς ἄρτῳ Δήμητρι μεμιγμένον«, ὅ ἐστιν, ἄρτῳ. Λατ. Ceres. (παρὰ τοῖς = γῆ μήτηρ, κατ' ἄλλους δὲ, δημοῦ μήτηρ, Bast. Γρηγ. σ. 752.)

Δημήτρεια, ων, τά (ἱερὰ), ἡ ἑορτὴ τῆς Δήμητρος, καὶ μάλιστα ἡ ἐν Ἐλευσῖνι.

Δημητριακός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν Δήμητρα, ἢ προερχόμενος ἀπ' αὐτῆς, ὡς, »Δημητριακὸς καρπὸς«, οἱ καρποὶ, τὰ γεννήματα τῆς γῆς, Ἀλέξ. Ἀφρ.

Δημήτριος, ίου, ὁ, ἡ, = δημητριακός, ὡς, »Δημήτριος καρπὸς«, καὶ, »Δημήτριος ἄρτος«.

Δημητρίουλος, ἡ, Δημήτρουλος, ου, ὁ. Ὕμνος εἰς τὴν Δήμητρα. Παρὰ τοῦ Δημήτηρ καὶ Ἴουλος, οὖλος, ὕμνος.

Δημίδιον, ου, τό, ὑποκορ. ὑποκορ. τοῦ δῆμος, ὡς καὶ τὸ δημάριον, κολακευτικῶς παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 726. 1199. (...)

Δημίζω, Μ. ίσω. Ἀρέσκω μὲ τὸν λαὸν· ἰδίως [illegible] τὸ πλῆθος, φρονοῦντες, ὅτι ἀρέσκω μὲ αὐτὸ, Ἀριστ. ρ. 2, κε. [illegible].

Δημιοεργός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ δημιουργός, Ὀδ. »Δημιοεργὸς ὄρθρος«, ὁ ἐπιτήδειος εἰς ἐργασίαν ὄρθρος, ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 98.

Δημιοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὁ,τι ἔχει ὁ δῆμος εἰς μεγάλον ἀριθμὸν, ἐν ἀφθονίᾳ, ὡς »Δημιοπληθῆ κτήνη« (παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 132.), κτήματα δημόσια.

Δημιοπρασία, ίας, ἡ (πιπράσκω). Δημοσία πρᾶσις, πώλησις τῶν δημευθέντων πραγμάτων (τὸ πωλεῖται εἰς τὸ τελάλι, Τουρκ.).

Δημιόπρατα, τά (πιπράσκω). Ὅσα πωλοῦνται δημοσίως, καὶ μάλ. τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπῆρεν αὐθεντικῶς (ὅσα ἐδημεύθησαν) καὶ πωλοῦνται, Ἀριστοφ. Ἱππ. 103. καὶ Σφῆκ. 659. Παρὰ δὲ Φιλ. καὶ, »δημιόπρατα«, κυρίως τὰ... Ἑστιᾶται δὲ ἡ λέξις ἐν τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ. δημιόπρατα, πράγματα τοῦ δεσπότου, [illegible], ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα κατεγράφοντο ἐπὶ λίθοις πλαξὶ καὶ οὕτως ἐδύνατο καθεὶς νὰ ἀγοράσῃ, Ἀριστ. Ἱππ. 203. καὶ Σφ. 659. πρβ. Hemst. Πολυδ. 9, 10. Boekh Ath. Staatsh. 1. p. 212. 2. p. 260., ὅστις ἐν τῷ περὶ ἐπιγραφῶν πλακῶν ἀναφέρει ἀπόσπασμα τοιούτου καταλόγου δημιοπράτων.

Δημιοπράτης, ου, ὁ. Ὁ τὰ δημευμένα πωλῶν, Θεμ. σ. 86.

Δήμιος, ό, ἡ (καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε θηλ. δημία, ἐκ τοῦ δῆμος). Ἀνήκων εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὴν κοινότητα, πολιτείαν, δημόσιος, ἢ ὁ δημόσιόν τι πράττων. Ὀδ. Γ. 82 »Πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω«· καὶ ἐν Υ. 264. »Δήμιος οἶκος«. »Αἰσυμνῆται δήμιοι« (Ὀδ. Θ. 259), οἱ δημόσιοι αἱρετοκριταὶ, οἱ παρὰ τοῦ δήμου ἐκλελεγμένοι. »Δήμια πίνειν« (Ἰλ. Ρ. 250.), πίνω μὲ δημόσια ἔξοδα, ἤτοι ἐσθίω, ἐπὶ μεγάλων, ζώντων ἀπὸ τὸ κοινόν. Ἰδὲ καὶ Ὀδ. Β, 32. καὶ Δ, 314, ἔνθα δήμιον σημαίνει τὸ δημόσιον, ἀντιθ. τῷ ἰδίῳ. Παρὰ δὲ Μενανδ. Ἀλεξ. 160. »Δήμια λαβρόφαγα ἀντὶ τοῦ, φλυαρεῖν. 2) οὐσιαστικῶς δὲ, ὁ δήμιος, ὁ δήμευσιν (δοῦλος), δημόσιος κολαστὴς, ὁ ὑπὸ τῆς κοινότητος διωρισμένος εἰς τὸ φονεύειν τοὺς κακούργους (ὁ τζελάτης Τουρκ.), οἱονεὶ »Ζήμιος«, παρὰ τὸ, ζῆν μειοῦν, ὅστις καὶ Ἀνδράγχης ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ, ἄγχειν, ὅ ἐστι, πνίγειν τοὺς ἄνδρας, Αἰσχίν. »Παρέστη δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιστὴς, ὁ κολαστὴς«. Ἰταλ. carnefice. 3) τὸ δήμιον, ἀντὶ ὁ δῆμος, ἢ τὸ κοινὸν, respublica, παρ' Αἰσχύλ. Ἱκετ. 707. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐστὶ μᾶλλον ἐν χρήσει ἡ λέξις, δημόσιος.

Δημιουργεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς τεχνίτου, ἐν ᾧ δουλεύει. ἐκ τοῦ

Δημιουργέω, ῶ, Μ. ήσω. Εἶμαι δημιουργὸς, δουλεύω ἐργατικῶς, ἢ τέχνην· καὶ μεταβ. δουλεύω, ἐκτελῶ, κατασκευάζω, ἐργάζομαι, κτίζω. Πλάτ. »Τὰς γραφὰς αἱ γραμματικαὶ δημιουργοῦσιν, σημειοῦσιν, ἐργάζονται, ἀποτελοῦσι θηλ. Παρὰ δὲ Πλατ. »Κόσμος ἐδημιουργήθη«, ἀντὶ τοῦ, ἐγένετο, ἐκτίσθη, κατεσκευάσθη. 2) τὰ μὴ ὄντα ἢ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος ποιῶ, ὅθεν καὶ δημιουργὸς, ὁ θεός· ἴδε τοῦτο. 3) κατατάζω ὑποθέσεις τῆς πολιτείας· ὅθεν

Δημιούργημα, ατος, τό. Τὸ ἀποτετελεσμένον ἔργον ἑνὸς δημιουργοῦ, ἢ τεχνίτου· καὶ γενικῶς, κάθε κατασκευὴ, ἔργον, δουλειὰ, τέχνημα, ἀποτέλεσμα (καὶ τὸ παρὰ Τούρκ. τζέμαι), Λουκιαν. Ἐρωτ. καὶ Διογ. Ἀλικ.

Δημιουργία, ίας, ἡ. Τὸ δουλεύειν, κατασκευάζειν, ἐκτελεῖν, κατασκευή. 2) ἡ δημόσιος ἐνέργεια, ἐκτέλεσις, δούλευσις, ἐξυπηρέτησις, ὅ ἐστι διοίκησις καὶ κυβέρνησις τῶν ὑποθέσεων μιᾶς πολιτείας, ἢ Κοινότητος (δήμου). Πλάτ. Ἀπολ. καὶ Ἀριστοτ. Πολ. Ε΄. καὶ γενικῶς, τὸ πράττειν, ἀποτελεῖν, καὶ τὸ διοικεῖν· καὶ δημόσιος ἀξία πολιτείας ἢ τιμῆς, ἴδε δημιουργός.

Δημιουργικός, ή, όν. Ἴδιος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν τεχνίτην, ἢ τέχνημα, ἢ ἐπιτήδειος εἰς δημιουργίαν, ὡς »Δημιουργικὰ τεχνήματα«, Πλάτ. παρὰ δὲ Ἀριστ. Πολιτ. Δ΄. 4. ὁποῖος ἐξυπηρετεῖ τὰς δημοσίους ὑποθέσεις. Ἐπίρρ. δημιουργικῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 429. »Λέγε δημιουργικῶς«, εἰπὲ, ὁμίλει ὡσὰν ἕνας καλὸς τεχνίτης, τεχνικῶς, ἀριστουργικῶς.

Δημιουργός, οῦ, ὁ, ἡ (δῆμος, ἔργω), καὶ δημιοεργός, ποιητ. Ὁ μεταχειρισμένος δημοσίους, ὠφελίμους εἰς τὸν λαὸν ὑπουργίας, ἐπιτηδεύματα, ἢ δουλειὰς, ἐργασίας. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδυσ. Ρ, 383. καὶ Τ, 135. καλοῦνται Δημιουργοὶ, ὅσοι καταγίνονται, ἐργάζονται, κάμνουσι τὰς δημοσίους, κοινωφελεῖς ὑποθέσεις, καὶ ἐργόχειρα, οἷοι οἱ ἰατροὶ, μάντεις, τέκτονες καὶ μουσικοὶ, καὶ οἱ κήρυκες, οἱ δημοσίᾳ δηλ. ἐργαζόμενοι καὶ μισθὸν ὑστερώτερον δὲ ὠνομάζοντο δημιουργοὶ ἐν γένει, τεχνῖται δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι, ἤγουν ὅσοι ἐργάζονται, δουλεύουσι, κάμνουσιν ἕνα ἔργον χρήσιμον, ἢ ἀναγκαῖον διὰ τὴν κοινότητα, τεχνῖται λοιπὸν, δουλευταὶ, χειροτέχναι· ὅτι δὲ, αἱ ἑταῖραι· ἰδίως δὲ, οἱ πλακουντοποιοὶ, ὡς παρ' Ἀθηναίῳ Δ΄. σελ. 172. 2) παρὰ Δωριεῦσι, πολιτικοὶ ἐλέγοντο οἱ τοῦ δήμου προεστῶτες, ἄρχοντες, ὡς ὁ Λίβιο μαρτυρεῖ, Βιβ. ΛΒ΄. 22. καὶ ΛΗ΄. 30. εἰσὶ οὐ παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἐν γένει ἐλαμβάνετο, ὡς παρὰ Πλάτωνι ἐν Ἀπολ. 26. »Στρατηγιῶν καὶ δημιουργιῶν, καὶ ἄλλων ἀρχῶν« καὶ Ἀριστοτέλ. Πολ. Β΄. »Οἱ τῶν νόμων δημιουργοὶ«, καὶ Ἀρτεμιδ. Β. 22. »Στρατηγεῖν καὶ δημιουργεῖν ἐπιχειροῦσιν. Παρ' Ἀθηναίοις, Δημιουργοὶ, τινὲς ἐλέγοντο, ὅθεν εἶναι μὲν τόσον σαφὲς, ἀλλὰ βέβαια ἔχει, καθὼς ὁ Ἡσύχιος θέλει, τὸ αὐτὸ καὶ, δήμαρχος. Ἴδε Const. Ilgen de tribub. Att. p. 69. Ζήτ. ἐν τῷ Τριπόδ. Παρ' Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 98 μεταφ. »Ὄρθρος δημιουργὸς«, ἐπειδὴ αὐτὴ, ἥτις ἐξυπνᾷ (σηκόνει) ὅλους εἰς τὰ ἐργόχειρα· καὶ, »Δημιουργοὶ κακῶν«, πρωταίτιοι κακῶν. Οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον ἔτι δημιουργοὺς καὶ τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἐπώλουν διάφορα ζυμαρικὰ, [illegible] πλακοῦντας, πέμματα μπουρεκια, κα [illegible] ἄλλα ποικίλα ἐδέσματα, καὶ τὰ ἀπολοῦντα· ὁμοίως καὶ δημιουργὸν θηλ. τὴν νυμφαγωγὸν, ἥτις ἄλλως καὶ, νυμφεύτρια. Παρὰ τοῖς Θεολόγοις λέγεται πολλάκις κατ' ἐξοχὴν »Δημιουργὸς«, ἢ δημιουργὸς τοῦ κόσμου (Ξεν. Ἀπομ. 1, 4, 7. 9), ὁ Θεὸς, καθὸ κτίστης, ποιητὴς, καὶ τεχνίτης τοῦ παντὸς, ὁ τὴν αὐτὴν ἐκ μηδαμοῦ μηδαμῶς ὄντος παραγαγὼν καὶ τὸ εἶδος τὴν ἁρμόττουσαν ὕλην συναπογεννήσας, Ποιητὴς, Κτίστης.

Δημοεστί, ἐπίρ. Δημοσίως, ὡς, ἱερωστὶ, μεγαλωστί.

Δημοβορέω, ῶ. Κατατρώγω τὸν λαὸν, ὅ ἐστι τὰ ὑπάρχοντά του.

Δημοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). Ὁποῖος κατατρώγει τὸν δῆμον, τὸν λαὸν, ὅ ἐστι, ὁ κατατρώγων τὰ ὑπάρχοντα τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πολιτείας, ὁ τὰ κοινὰ δαπανῶν, Ἰλ. Α. 231. »Δημοβόρος βασιλεύς«.

Δημογέρων, οντος, ὁ (γέρων). Ὁ γέρων, ὁ πρεσβύτης τοῦ λαοῦ καὶ σύμβουλος (γέροντας), ὁ ὁποῖος ἐπιστατεῖ εἰς τὰς κοινὰς ὑποθέσεις, ὁ παρὰ τῷ δήμῳ αὐτοῦ γέραρος, πρίγκιψ τοῦ λαοῦ του· ἔστι δὲ λέξις σεμνὴ καὶ βασιλικὴ, Ἰλ. Δ. 372. καὶ »Δημογέροντες« (Ἰλ. Γ, 149), οἱ ἔφοροι ἐν τῇ πολιτείᾳ μετὰ τὸν ἡγεμόνα. Μετὰ τοῦ, θεὸς, δηλοῖ θεὸς μικρότερος, Λυκόφ.

Δημοδιδάσκαλος, ου, ὁ. Διδάσκαλος τοῦ δήμου, τῆς κοινότητος, Συνεσ.

Δημόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλήθους, ἀπὸ τὸν λαὸν, ἢ ἀπὸ τὰ περίχωρα μιᾶς πόλεως. 2) ἐκ μέρους τοῦ δήμου, μὲ ἔξοδα τῆς πολιτείας, Ὀδ. Τ, 197. »Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα«, ἀντὶ, τοῦ, οἴκοθεν. 3) καταγόμενος ἐκ τοῦ δήμου, κατὰ τὸν δῆμον, ο. α. φυλὴν, ἤτοι κοινότητα.

Δημοθοινία, ίας, ἡ (θοινάω). Συμπόσιον τοῦ δήμου, τὸ κοινὸν καὶ δημόσιον συμπόσιον, τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσυνάζετο ὅλος ὁ λαὸς, φέροντες ὁ καθ' εἷς τὸ φαγητόν του, ἢ μὲ φαγεῖν, καὶ ἔτρωγαν, Ἀριστοτ.

Δημόθρους, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ διὰ τῆς φωνῆς (ἢ μεταξὺ) τοῦ πλήθους γνωρισμένος, περὶ οὗ λόγος, ἢ φήμη παρὰ τῷ δήμῳ· δημόσιος, φανερὸς, πασίδηλος, γνωστὸς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 892. 2) »Δημόθρους ἀναρχία«, κατάστασις ἄνευ αὐθέντου, ὅτε ὅλος ὁ λαὸς φωνάζει ἀπαίτως καὶ ἀνακατωμένα, Αἰσχ.

Δημοκατάρατος, ου, ὁ, ἡ (καταράομαι).

Ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἀπὸ τὸν λαόν, ἢ δημοσίᾳ κατηραμένος, Βασιλ.

Δημοκηδής, έος, ὁ, ἡ (κήδομαι). Φίλος τοῦ λαοῦ, ὁ φιλῶν καὶ ἀγαπῶν τὸν λαόν, κηδεμὼν τοῦ λαοῦ, Διον. Ἀλ. Ε, 19. καὶ Στράβ. ΙΔ. σελ. 965. Λατ. Poplicola.

Δημοκήρυξ, υκος, ὁ. Κῆρυξ τοῦ δήμου, τοῦ πλήθους, τῆς πολιτείας, Αἰσχίν. Λατ fetialis.

Δημόκοινος, οίνου, ὁ (ὑπον. δοῦλος), = δήμιος· ἰδίως δέ, δήμιος, ῥαβδοῦχος, βασανιστής (ὅποιος τιμωρεῖ, βασανίζει, παιδεύει, καὶ βιάζει τοὺς τελάβους διὰ τῶν βασάνων, παιδευτηρίων, νὰ ὁμολογήσουν τὰς κακουργίας των). καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς λέξεως, ἀντὶ τοῦ κοινὸς δήμιος, καὶ πᾶς πονηρός (Λυκόφρ. καὶ Ἀθήναιος). 2) ὡς ἐπίθ. ὁ, ἡ, ἀνήκων κοινῶς τῷ δήμῳ.

Δημοκόλαξ, ακος, ὁ. Κόλαξ τοῦ λαοῦ, δήμου.

Δημόκομπος, ου, ὁ. Ὅποιος κομπάζει, καυχᾶται εἰς τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ λαοῦ. Ἴσως ἡ ἀνάγν. εἶναι ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ δημοκόπος, παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

Δημοκοπέω, ῶ. Εἶμαι δημοκόπος, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ λαοῦ μὲ παντοδαπά, καὶ μάλιστα μὲ ἄδικα καὶ κακὰ μέσα, Πλούτ. ὅθεν

Δημοκοπία, ίας, ἡ. Ὁ τρόπος, τὸ πολίτευμα, τὸ διὰ τεχνευμάτων καὶ κολακειῶν φέρσιμον ἑνὸς δημοκόπου πρὸς ἀπόκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ δήμου, Πλούτ. ὅθεν

Δημοκοπικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸν δημοκόπον, ἴδιος αὐτῷ, »Δημοκοπικὸς περὶ ἀνθρώπους«, Πλάτ. Φαῖδρ. καὶ Ἀντισθέν. Α. 16. παρὰ δὲ Ἀριστείδ. ἀντὶ τοῦ Φιλόδημος.

Δημοκόπος, ου, ὁ, ἡ (κόπτω, ὡς δοξοκόπος). Ὅποιος κολακεύει τὸ πλῆθος, τὸν λαόν, καὶ σπεύχει μὲ κάθε τρόπον, καὶ μάλιστα μὲ ἄδικα καὶ χαμερπῆ μέσα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιάν του· ἢ καθ' Ἡσύχ., ὁ πανοῦργος τὸν δῆμον ὑποποιούμενος, ὁ πάντα πράττων καὶ λέγων πρὸς χάριν αὐτῷ, Διον. Ἁλικ.

***Δημόκραντος**, ὁ, ἡ (κραίνω). Ἀπὸ τὸν λαὸν ἐπιβεβαιωμένος, ἐπικυρωμένος.

Δημοκρατέομαι, οῦμαι, παθ. (κρατέω). Κυβερνῶμαι ἀπὸ τὸν λαόν, ἢ ἔχω δημοκρατικὴν διοίκησιν. 2) μέσως δέ, ἀφήνομαι νὰ ἐξουσιάζωμαι ἀπὸ τὸν δῆμον, δουλεύω τὸν δῆμον.

Δημοκρατία, ίας, ἡ· καί, δημοκράτεια, ἡ. Διοίκησις τοῦ λαοῦ, ἤγουν, ὅταν ὁ λαὸς ὅλος κρατῇ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πολιτεύματος, ἰσοτιμίαν ἔχων, καὶ διοικεῖται ἀπὸ καλοὺς νόμους. Περὶ τῆς ἐννοίας ταύτης τῆς λέξεως ἴδε Θουκ. 6, 89. 4, 41. Ἀριστ. Πολιτ. 4, 4. 12. 6, 2.

Δημοκρατίζω, Μ. ίσω. Κρατῶ, φρονῶ τὸ δημοκρατικὸν μέρος· εἶμαι καλὸς δημοκράτης.

Δημοκρατικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἴδιος εἰς τὴν δημοκρατίαν. 2) ὅλως ἔκδοτος εἰς τὸ πλῆθος, εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸν λαόν, ὁ κολακεύων τὸν λαὸν κ. τ. λ.

Δημοκρατικῶς, ἐπίρ. Μὲ δημοκρατικὸν τρόπον.

Δημόκρατος, ου, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ἀπὸ τὸν δῆμον μεμιγμένος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 468. »Δημόκρατος ἀρὰ«, ἡ κατάρα τοῦ πλήθους, ἀμφιβ. ἀνάγν. ἀντὶ δημόκραντος.

Δημολάλητος, ου, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὡμιλημένος ἢ κατακεκριμένος ἀπὸ τὸν λαόν, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμ.

Δημόλευστος, ὁ, ἡ (λεύω). Λιθοβολημένος, πετροβολημένος, διὰ τῶν πετρῶν θανατωμένος ἀπὸ τὸν λαόν, ἢ δημοσίᾳ. — φόνος, ὁ διὰ λιθοβολίας φόνος, Σοφ. Ἀντιγ. 36.

Δημολογέω, ῶ, Μ. ήσω (δημολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ ἔμπροσθεν εἰς τὸν λαόν. 2) ἀντὶ τοῦ, δημόομαι, παίζω, ἀστεΐζομαι, Ἀνάλεκτ. Α. σελ. 24. Λεωνίδ. Ταραντ. Ἐπιγρ. »Ἤδη Ἀριστοκράτης, καὶ μείλιχα δημολογεῖται, στρεβλὴν οὐκ ὀρθὴν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος«.

Δημολογικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς δημολογίαν, ἢ δημολόγον, ἢ ἴδιος ἑνὸς δημολόγου, Πλάτ. Ἐπίρ. δημολογικῶς.

Δημολογοκλέων, ὁ. Ὁ διὰ τοὺς λόγους του πρὸς τὸν δῆμον περίφημος δημαγωγὸς Κλέων, Ἀριστ. Σφ. 361. (Κλέων, κλέος.)

Δημολόγος, ου, ὁ, (λέγω). Ὅποιος ὁμιλεῖ πρὸς τὸν λαόν, ἢ μὲ τὸν λαόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀριστοφάνης Σφηκ. 361. συνεστάξατο τό, Δημολογοκλέων.

Δημόομαι, οῦμαι (δῆμος). Ὁμιλῶ, ἢ πράττω κατ' ἀρέσκειαν, τοῦ λαοῦ. 2) παίζω, χωρατεύω, ἀστεΐζομαι, φλυαρῶ, εὐφραίνω (ἐγλεντίζω) τὸν λαὸν μὲ ἀστεϊσμούς, Ruhnk. Τιμ. σ. 78. ὡς τό, »δήμεα λαβράζειν«, παρὰ Νικάνδρῳ.

Δημοπίθηκος, ὁ. Πίθηξ (μαιμοῦ) τοῦ λαοῦ, ὅποιος δηλ. κολακεύει καὶ ἀπατᾷ τὸν λαὸν δολίως ὡς ὁ πίθηξ, Ἀριστοφ.

***Δημοπληθής**, ὁ, ἡ, = δημιοπληθής.

Δημοποίητος, ου, ὁ, ἡ (ποιέω). Καμωμένος ἢ καταταχθεὶς ὡς πολίτης, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δέχονται ὡς πολίτην· αὕτη ἡ ἐκλογὴ ἐγίνετο, ὅταν ἓξ χιλιάδες πολῖται ἔδειξαν τὴν γνώμην των· καὶ ἐλέγετο ἐπὶ ξένων καὶ ἀπελευθέρων, οἵτινες δὲν εἶχον ἐκ γενετῆς δίκαια εἰς τὸ νὰ εἶναι πολῖται, κυρ. παρὰ ῥήτορσι, Ruhnk. Τιμ. σ. 79.

Δημόπρακτος, ου, ὁ, ἡ (πράσσω). Ὁ ἀπὸ τὸν λαὸν καμωμένος, διαταχθείς, ἐντελεσθείς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 955. »Δημόπρακτος ψῆφος«, ἡ ἀπὸ τὸν λαὸν γενομένη, δεδομένη γνώμη.

Δημόπρατα, τά, = δημιόπρατα.

Δημοπρόβλητος, ου, ὁ, ἡ (προβάλλω). Ὅποιος ἐπροβλήθη, ἐπροβάλθη ἢ ἐκλέχθη ἀπὸ τὸν λαόν, ὁ ἀπὸ τὸν λαὸν ἐκλελεγμένος, προβεβλημένος, Νικήτ. Χρον. 18, 5.

Δημορριφής, έος, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ἀπὸ τὸν λαὸν ἀπερριμμένος, ἢ 2) ἐξαπλωμένος, διεσκορπισμένος· δεδαπανημένος, παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1627. »Δημορριφεῖς ἀραί«.

Δῆμος, ου, ὁ. Ὁ λαὸς μιᾶς πόλεως, ἢ ἐπαρχίας, ἡ Κοινότης, παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκλαμβάνεται πανταχοῦ ἐπὶ λαοῦ, διοικουμένου ὑπὸ βασιλέως, ἢ πολλῶν ἀρχηγῶν (ἡγήτορες, μέδοντες). Ἑπομ. ὁ ὄχλος, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς λαός, Ὁμ., ὅστις πολλάκις συνάπτει, »δῆμός τε, πόλις τε«, χώρα καὶ πόλις. »Δήμου ἀνήρ«, εἷς ἐκ τοῦ δήμου, ἀντίθ. τῷ, βασιλεύς, ἢ ἔξοχος ἀνήρ, Ἰλ. Β, 188, 198. Λ, 328. καὶ ὡς ἐπίθ. δῆμος ἐών, κοινὸς ἀνὴρ ὤν, Ἰλ. Μ, 213. Καθὸ περιληπτ. συντάττ. μὲ τὸ πληθ. τοῦ ῥήματος, ὕμν. Ὁμ. Δήμ. 271. Ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχει ἡ λέξις δῆμος τὴν συνηθεστάτην σημασίαν, ἀντὶ τοῦ, πολιτεία, ἐπειδὴ ἐν Ἀθήναις ὁ δῆμος εἶχε τὴν περισσοτέραν ἐξουσίαν, ἑπομ. καὶ ἀντὶ δημοκρατία, ὅθεν, »καταλύειν τὸν δῆμον«, λύω, κρημνίζω τὴν δημοκρατίαν διὰ νὰ εἰσάξω ἀριστοκρατίαν ἢ τυραννίαν, Wolf Λεπτ. 233. »Οἱ δῆμοι«, αἱ δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι, αὐτόθι· σημαίνει δὲ δῆμος, καὶ ὁ συνηθροισμένος εἰς δημοσίους σκέψεις λαός, συνάθροισις τοῦ δήμου, ἐκκλησία, ὡς, »εἰς δῆμον παριέναι« εἰς δῆμον εἰσιέναι. Μεταφ. ἐπὶ ζώων, ἀγέλη, κοπάδι, ὡς καὶ ἔθνος. 2) κατὰ παλὴν γεωγραφικὴν ἔννοιαν, ἡ πολιτεία, ἐπικράτεια, περιοχή, περίχωρος γῆ, τὸ κατοικητήριον ἑνὸς λαοῦ, Ὁμ., ὅστις ἐπιτοπολὺ προστίθησι καὶ γενικήν, π. χ. »Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, δήμῳ ἔνι Τρώων, Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, λαοὶ ἀνὰ δῆμον (ὁ λαὸς τῶν χωρίων), Ἰλ. Π, 437, 514. Γ, 201. Ὀδ. Λ, 237. Γ, 220, 100. 215. καὶ μεταφ. »Δῆμος ὀνείρων« (Ὀδ. Ω, 12), ἡ βασιλεία, ἡ χώρα, ἔνθα κατοικοῦσι παρὰ τοῖς ὑποχθονίοις τὰ ὄνειρατα. 3) ἐν Ἀθήναις δῆμοι ὠνομάζοντο μέρη τοῦ λαοῦ ὅλου, διῃρημένα εἰς διαφόρους τοπαρχίας καὶ μέρη, Κωμότητας, ὅθεν φυλή, καὶ τούτων ὅλων ὑπῆρχον, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Θησέως, αἱ Ἀθῆναι τὸ κέντρον, ἔνθα ἡ λέξις ἀπέκτησε κατ' ὀλίγον ἀστυνομικὴν καὶ πολιτικὴν σημασίαν, ἴδε Valck. Ἡρόδοτ. 3, 55. Wolf Λεπτ. σ. 212. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων δήμων ἀναφέρεται παρὰ τῶν συγγραφέων διαφόρως, καὶ κατὰ τὸν Πολέμωνα παρὰ Στράβ. 9, σ. 396. C. ἦσαν αὐτῶν 174. Ἄρα κεφαλαιωδῶς, δῆμος σημαίνει α. πλῆθος ἁπλῶς. β. πολιτικὸν σύστημα, ἔνθεν τὸ δημοκρατεῖν, καὶ γ. χώρα, περιοχή, ἐν ᾗ κατοικεῖ τις. Δωρ. δᾶμος. (Πιθανῶς παρὰ τὸ δέμω, ἀποικία, ὅθεν ὁ καὶ παρ' Ὁμ. πολλάκις πίων δῆμος, ἐπειδὴ ἐκλέγοντο εἰς ἀποικίας καὶ κατοικίσεις οἱ τόποι κατ' ἀναλογίαν τῆς εὐφορίας των).

Δημός, οῦ, ὁ (ὀξύτονον). Πάχος, λίπος (ξίγγι), ἐπὶ βοῶν καὶ προβάτων, Ἰλ. Θ, 240. »Βοῶν δημόν«, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Θ, 380. Κυρίως τὸ πάχος, ἡ νέσσα, ἡ σκέπη, ἡ ὁποία σκεπάζει τὸ χοντρὸν ἔντερον, τὸ ἐπίπλοον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεριτύλιγαν τὰ κρέατα τῶν θυσιῶν καὶ τὰ ἔκαιον. (ἴσως παρὰ τὸ δαίω, καίω)

***Δημοσάτυροι**, οἱ· ἐπιγραφὴ Κωμῳδίας τοῦ Τιμοκλέους ἐν Ἀθήναις.

***Δημοσθενίζω**. Μιμοῦμαι τὸν Δημοσθένη, Πλουτ.

Δημοσίᾳ, Ἐπίρ. (κυρίως ὅμως εἶναι δοτικὴ τοῦ δημόσιος). Ἐκ μέρους, ἢ ἐξ ὀνόματος, μὲ ἔξοδα τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας· κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δήμου, τῆς πολιτείας. »Δημοσίᾳ τελευτᾶν«, ἀποθνήσκω διὰ τοῦ δημίου κατὰ τὴν ψῆφον τοῦ δήμου, Wolf Λεπτ. σ. 362. 2) ἐν γένει, παρρησίᾳ, φανερά, κοινῶς.

Δημοσιακός, ή, όν· ἀντὶ τοῦ δημόσιος, παρ' Ἡρωδιαν. Ε, 7. ἀμφ.

Δημοσίευσις, εως, ἡ. Κοινοποίησις, φανέρωσις εἰς ὅλους κοινῶς, τὸ γίνεσθαι γνωστὸν εἰς τὸν λαόν. 2) = δήμευσις, πώλησις.

Δημοσιεύω, Μ. εύσω. (Ἐνεργητ.) Κάμνω τι φανερόν, ἢ κοινόν, ἢ ἴδιον εἰς τὸν λαόν, εἰς τὸ πλῆθος· ἐκδίδω, ἀφιερῶ, χαρίζω τι εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ εἰς τὸν λαὸν τῆς κοινότητος, Γρηγόρ. Ναζ. καὶ Συνέσ. 2) = δημεύω, δημοσίᾳ πιπράσκω, πωλῶ. Οὐδέτ. προσηκόντως πολιτεύομαι, διευθύνομαι κατὰ τὸ σύστημα τοῦ λαοῦ· διάγω ζωὴν δημόσιον ἐν ὑπουργίᾳ τῆς πολιτείας, ἀντίθ. τῷ, ἰδιωτεύειν, Πλατ. Γοργ. σ. 351. Ε. πρβλ. Schneid. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 5. 3) ἀνήκω τῇ πολιτείᾳ, εἶμαι δημόσιος ἢ κοινός· ἀναφέρεσθαι εἰς τὴν πολιτείαν. »Διδάσκαλοι δημοσιεύοντες«, διδάσκαλοι, οἵτινες πληρόνονται ἀπὸ τὴν Κοινότητα καὶ διδάσκουσιν ὅλους κοινῶς, Πλατ. Ἀπ. σ. 32. Α. καὶ ἐπὶ ἰατροῦ, ἀσκῶ τὴν ἰατρικὴν διὰ κέρδος, διὰ τὸ κοινὸν καλόν, Ἀριστ. Ἀχ. 1030. 3) φαίνομαι δημοσίᾳ, ἐνώπιον ὅλου τοῦ λαοῦ, ὡς, »ἐν στολῇ δημοσιεύειν« (Δίων. Κάσσ. 59, 26). καὶ ζῶ μεταξὺ τοῦ δήμου· μεταφ. »Φροντίσι δημοσιεύειν« (Πλουτ.), μὲ τὰς φροντίδας μου ζῶ μεταξὺ τοῦ δήμου, ἤγουν φροντίζω περὶ τοῦ καλοῦ τῆς πολιτείας.

Δημόσιος, α, ον. Ἀνήκων εἰς τὸν λαόν, εἰς τὴν πολιτείαν, εἰς τὴν κοινότητα, κοινὸς δηλ. διὰ ὅλον τὸν λαόν, διὰ τὸν καθ' ἕνα, ἴδιος τοῦ λαοῦ, ὡς »Δημόσιος πλοῦτος«, παρὰ Θουκυδ. ὅθεν καὶ Δημόσιοι, οἱ στρατιῶται δηλ., οἵτινες πληρόνονται ἀπὸ τὴν Κοινότητα, καὶ ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τῶν δημοσίων δούλων διὰ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ εὐταξίας κατὰ τοὺς δρόμους, Boeckh. Athen. Staatshaush. 1. σ. 222. ἰδιαιτ. »Ὁ Δημόσιος« (δοῦλος δηλ.), ἀντὶ δήμιος, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ κατάδικος, ὅστις, ὡς ὁ ἀνα-

δεχόμενος ξένας ἁμαρτίας, διὰ ὅλην τὴν πολιτείαν θανατοῦσται, Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 1144. πρβ. Φαρμακός, β' σημ. — Οὐδετ. «τὸ δημόσιον», ἡ πολιτεία. «Πρὸς τὸ δημόσιον προσιέναι», ἀναδέχομαι ὑποθέσεις τῆς πολιτείας· ἔτι δὲ, διαταγὴ τῆς πολιτείας ἐκτελεσμένον ὑπούργημα, δημόσιος θυσία, δημόσιος τελετή· ἔτι δὲ, τὸ ταμεῖον, ἡ κάσσα τῆς πολιτείας, τὸ Δημόσιον, τὸ κοινὸν θησαυροφυλάκιον, Λατ. aerarium, fiscus, ὡς Δημοσθ. «Εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς». καὶ ἡ κοινὴ φυλακή, ἡ φυλακὴ τῆς πολιτείας. «Τὰ δημόσια», αἱ δημόσιαι, αἱ τῆς πολιτείας ὑποθέσεις.

Δημοσιόω, ῶ. Μ. ώσω. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων ἀφιερόνω, χαρίζω μέρος τι εἰς τὸ κοινὸν, εἰς τὸν λαὸν, ἢ εἰς τὴν πολιτείαν. κάμνω κτῆμα τῆς πολιτείας. 2) = δημεύω, πέρνω δηλ. τὰ ὑπάρχοντά τινός καὶ τὰ κάμνω αὐθεντικὰ (ἰμιρί), ὡς σὸ παρὰ Θουκυδ. Β'. «Τὴν γῆν δημοσιώσαντες, ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη». 3) ἐπὶ λόγων, κάμνω τί γνωστὸν, κοινὸν εἰς ὅλους, κοινοποιῶ, διαφημίζω, Πλούτ. περὶ Ἀδολεσχ. «Τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας πεφώρακας δεδημοσιωμένον».

Δημοσιώνης, ου, ὁ (δημόσια, ὠνέομαι). Τελωνάρχης, ὅποιος ἀγοράζει (πακτόνει) τὰ δημόσια εἰσοδήματα, τὰ τελωνεῖα τῆς κοινότητος, τῆς πολιτείας, καθὼς δηλ. κουμερκιάρης, βοϊδας, δεκατιστής, κ. τ. λ. Ἰταλ. Appaltatore, Στράβ. Δ'. 314. ὅθεν

Δημοσιωνία, ίας, ἡ. Τὸ πάκτωμα, τὸ ἀγόρασμα τῶν κοινῶν εἰσοδημάτων, Μέμνων παρὰ Φωτίῳ.

Δημοσιώνιον, ίου, τό. Τὰ τελώνια, καὶ ἡ δογάνα, κουμέρκι, ὅπου πληρόνονται τὰ αὐθεντικά, τὰ κοινὰ δοσίματα, καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον πωλοῦνται (πακτόνονται) τὰ κοινά, αὐθεντικὰ εἰσοδήματα (Ἰλτιζάμια Τουρκ.), Πλούτ. Πολιτ. παραγ.

Δημοσίως, Ἐπίρ. Μὲ δημόσιον τρόπον.

Δημοσσόος, ὁ, ἡ (σώζω). Ὁ τὸν δῆμον σώζων.

Δημόσσοος, ὁ, ἡ (σεύω). Δημοδίωκτος, διωγμένος ἀπὸ τὸν λαόν.

Δημοστροφέω, ῶ. Περιστρέφομαι μὲ τὸ πλῆθος, εὑρίσκομαι μεταξὺ τοῦ πλήθους, Ἡσύχ.

Δημοτελέω, ῶ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Δημ. Μειδ. σ. 531, 24. ἀντὶ

Δημοτελής, έος, ὁ, ἡ· τὸ -ές. (τὰ τέλη), καὶ δημοτελῶς, ἐπίρρ. Πᾶν ὅ,τι τελεῖται, γίνεται μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ λαοῦ, τῆς πολιτείας, ὡς «δημοτελῆ ἱρά», δημ. θυσία, Ἡροδ. 6, 57. πρβ. δημοτικός.

Δημότερος, α, ον, ποιητ. ἐκ τοῦ δῆμος, ἀντὶ δημοτικός. Ἀνήκων εἰς τὸ πλῆθος, παρ' Ἀπολλωνίῳ Α'. 783. καὶ Ἀράτῳ. 2) κοινὸς διὰ καθένα, χαμερπής, ὡς, Κύπρις, vulgivaga.

Δημοτερπής, έος, ὁ, ἡ (τέρπω). Τέρπων, εὐφραίνων τὸν λαόν, καὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον χαίρει ὁ λαὸς νὰ βλέπῃ, ἀγαπητός, Πλάτ.

Δημοτεύομαι, Μ. εύσομαι, ἀποθ. Μέσ. Κρατῶ, νομίζω, ἔχω τὸν ἐμαυτόν μου ὡς ἕνα δημότην, ἀνήκω εἰς ἕνα δῆμον, φυλήν, Δημοσθ. σελ. 1314. «Δημοτευόμενος μετ' ἐμοῦ».

Δημότης, ου, ὁ. καὶ θηλ. δημότις, ιδος, ἡ. Ἐκ τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τοῦ λαοῦ, ἀνήκων εἰς τὸν λαὸν (plebejus, unus de populo), κοινός, ἁπλοῦς ἄνθρωπος, ἕνας ἀπὸ τοὺς κοινούς, ἀπὸ τὸ πλῆθος, Ἡροδ. καὶ παρὰ Θεοφρ. Εἰδύλ. ΚΓ'. 23. 2) συμπολίτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοὺς δήμους τῶν περιχώρων, ὡς Ξενοφ. «Οἱ πένητες, οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους». 3) γενικῶς καθὲ πολίτης, ἰδιώτης, ἀντιθ. τῷ, ἡγεμών, Εὐριπ. Ἴων. 625. ὅθεν

Δημοτικός, ή, όν (καὶ δημοτικῶς ἐπίρρ.). Ὅποιος ἀνήκει εἰς τὸ πλῆθος, ἐκ τοῦ λαοῦ, κοινός, ἰδιώτης ἄνθρωπος, Δημοσθ. «Καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων». 2) φίλος τοῦ πλήθους, ἀγαπῶν τὸν δῆμον, φιλοχρονητικός. «Οὐδὲν δημοτικὸν πράττειν», μὴ ποιεῖν τι πρὸς ἀρέσκειαν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, Ξενοφ. «Δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος». 3) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἑνὸς ὀνομαστοῦ δήμου, ὅ ἐστι τῶν τὰ περίχωρα οἰκούντων. «Δημοτικὰ ἱερά», ἤτοι θυσία, εἰς τὴν ὁποίαν συνεισφέρουσιν ὅλοι οἱ δημόται, ὅλοι οἱ πολῖται ἑνὸς δήμου. Οὐσιαστ. δὲ «Τὸ δημοτικόν».

Δημοῦχος, ου, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὡς οὐσ. κάτοικος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 458. «Τᾶς δὲ γᾶς δαμούχοις». καὶ 1087. καὶ 1349. «Ὁ δαμοῦχος χθονός». 2) ὡς ἐπίθ. διοικῶν, ὑπερασπίζων τὸν λαόν, κατοικῶν παρὰ τῷ λαῷ, ἢ ὢν μετ' αὐτοῦ. Παρὰ δὲ Θεσσαλοῖς ἐλέγετο καὶ ἕνας τῶν συμβούλων, τῶν διοικητῶν τοῦ πλήθους, Διόδ. Σικ. Α'. σελ. 274. 3) κύριον ὄνομα ἀνδρός, Ἰλ.

Δημοφάγος, ου, ὁ, ἡ (φαγεῖν), = δημοβόρος, τύραννος, Θέογν. (α)

Δημόφαντος, ου, ὁ, ἡ (φαίνω). Ἀντὶ τοῦ δημόσιος, παρ' Ἡσυχ.

Δημοφθόρος, ου, ὁ, ἡ (φθείρω). Φθείρων τὸν λαόν, ἤτοι κατὰ τὰ ἤθη, ἢ μὲ δῶρα (ῥουσφέτι), Καλλιστρ. Εἰκ. ΙΔ'.

* Δημοχαρής, ὁ, ἡ. Ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Παῦλ. Ἀλεξ. 4.

Δημοχαριστής, οῦ, ὁ (χαρίζομαι). Χαριζόμενος τῷ δήμῳ, ὅποιος ζῇ μόνον διὰ νὰ φαίνηται ἀρεστὸς εἰς τὸν λαόν, Εὐριπ. Ἑκάβ. 133. Ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ δημοκόπος. Ζήτ. τοῦτο. ὅθεν

* Δημοχαριστικός, ή, όν. Κατὰ τὸν τρόπον ἐκείνων, οἵτινες χαρίζονται, κολακεύουσι τὸν λαόν. Ἐπίρρ. δημοχαριστικῶς.

Δημόω, Μ. ώσω. Διορθόνω τι εἰς χρῆσιν τοῦ λαοῦ, τὸ κάμνω δημόσιον, ἴδιον τοῦ λαοῦ (ἰμιρί), δημεύω· καὶ δημόομαι, ὡς παρὰ Πλάτ. εἰς Θεαίτ. «Καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν»; ἀντὶ τοῦ, παίζειν, χωρατεύειν, θωπεύειν, ἀστεΐζεσθαι. Τίμαιος δὲ ἑρμηνεύει τοῦτο, ἀντὶ τοῦ εὐφραίνεσθαι. Ἴδε καὶ δημόομαι.

Δημώδης, εος, ὁ, ἡ· τὸ -ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ δήμου, κοινός, ἐπὶ ἀνθρώπων, ἕνας κοινός, ἰδιώτης ἄνθρωπος· καὶ ἠθικῶς ὁμοίως. «Τὸ δημῶδες πλῆθος», οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι. «Δημώδεις γυναῖκες», αἱ κοιναί, αἱ πόρναι· αὗται δὲ καὶ «Δημίαι» ἐλέγοντο, καὶ «Δημιουργοί»· καὶ πύλαι ἦσαν ἐν Ἀθήναις «Δημιάδες» καλούμεναι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς προσστάναι τὰς πόρνας. 2) ἐπὶ πραγμάτων, κοινός, γνωστὸς εἰς ὅλους, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ', 45.

Δημώματα, τά (δημόομαι), καὶ Δωρικ. δαμώματα (παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ.). Διατριβαὶ τοῦ λαοῦ, παιγνίδια, χωρατάδες, ἀστεΐσματα· καὶ τὰ κοινὰ τραγούδια. (σπαν. ἑνικῶς ἐν χρήσει)

Δημωφελέω, ῶ. Εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὸν λαόν, ἢ εἰς τὸ πολίτευμα, εἶμαι κοινωφελής, Ἡσύχ.

Δημωφελής, έος, ὁ, ἡ· καὶ δημωφελῶς, ἐπίρ. (ὠφελέω). Ὅποιος εἶναι ὠφέλιμος εἰς τὸν λαόν, ἢ εἰς τὸ πολίτευμα, κοινωφελής, Φιλ.

Δήν, ἐπίρρ. συγγεν. τῷ, δηθά, καὶ δηθάκις (ἀντιθ. τῷ, μίνυνθα). Πολὺν καιρόν, μακρὸν χρόνον· ἐπὶ πολὺ διαρκῶν ἢ ζῶν, Ἰλ. Ζ, 131, 139. «Λυκόοργος δὴν ἦεν», ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πολὺ ἔζησε (μετὰ ῥήματ. ὑπαρκτικ.)· καὶ ἀντὶ τοῦ, πρὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ χρόνου, Ὀδ. Σ. 313. καὶ Γ, 290. «Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο». 2) συχνάκις, πολλαῖς φοραῖς, Μαξιμιν. Ἔστι δὲ ἡ πρωτότυπος λέξις τὸ, δάω, ἢ δέω, ὡς ἐκ τοῦ αὔξω, ἢ αὔω, τὸ ἄδην, καὶ ἐκ τοῦ δέω, δαρὸς Ἰωνικ. δηρὸς καὶ Δωρικ. δαρός, καὶ δηνός· ὅθεν τὸ δήναιος, ὁ ἐπὶ πολὺ διαρκῶν. Ὁμοίως καὶ τὸ δηθός, ὅθεν τὸ δηθάκι, καὶ δηθάκις. Ἐκ τοῦ δηθὸς γίνεται ἔτι καὶ τὸ δηθύνω, χρονίζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω τὸν καιρόν· ἐκ τοῦ δηθύς. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ δαόν ἀντὶ τοῦ, πολυχρόνιον, ἔχει. (συγγ. καὶ τῷ, δή, ἤδη)

Δήναιος, αία, αιον· καὶ δηναιός (δήν), ποιητικ. Χρόνιος, διαρκής, πολυχρόνιος· πολὺν καιρὸν ζῶν, Ἰλ. Ε, 407. «Ὅττι μάλ' οὐ δηναιός», ἀντὶ πολυχρόνιος, ὅπερ κατ' ἄλλους ἐξυτόνως δηναιὸς ἀναγινώσκε. 2) παλαιός, τὸ πρὸ πολλοῦ γεγενημένον· καὶ τὸ μετὰ πολὺν καιρόν, ὡς, χρόνιος, ὡς παρ' Ἀπολλων. Γ'. 54. «Τίς δεῦρο χρειὼ κομίζει δηναιάς;» ἀντὶ τοῦ, χρονίας, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρόν. Ζήτ. ἐν τῷ δήν. 3) ἀργοπορινός, ἀργός, οὗ τὸ ἐναντίον, θοός. ὅθεν, «δηναιότης», καὶ δειλία, μεγάλη βία καὶ ἀμέλεια, ἀργοπορία, Ἐμπεδ. παρὰ Πλούτ. περὶ εὐθυμ. §. 15.

Δηνάριον, ου, τό. Εἶδος νομίσματος παρὰ Ῥωμαίοις, τὸ ὁποῖον ἤξιζε τρεῖς ὀβολοὺς καὶ ἥμισυ, σχεδὸν = δραχμή. «Καὶ τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον», Πλούτ.

* Δήνεα, τά. Βουλεύματα, ἀποφάσεις· τέχναι, πανουργίαι, ἐπὶ καλοῦ, ὡς, Ἰλ. Δ, 361. «Θυμὸς ... ἤπια δήνεα οἶδε»· καὶ Ὀδ. Ψ, 82. «Θεῶν δήνεα»· ἐπὶ δὲ κακοῦ, ἐπὶ τῶν πανουργιῶν καὶ δόλων τῆς Κίρκης, Ὀδ. Κ, 289. (μόνον ἐν τῷ πληθ. εὔχρηστον, ὁ δὲ Ἡσύχ. ὑπέθεσεν ὡς ἑνικ. τὸ, δῆνος, καὶ ὁ Σουίδ. τὸ, δήνεον, συγγ. τῷ, δήω).

* Δηνεύματα, ων, τά, ἵππου, αἱ κρυφαὶ κακίαι, πανουργίαι τοῦ ἀλόγου, Ξεν. Ἱππ. γ', 11. ἐσφ. ἀνάγν. Ἴδε καὶ δῆνος.

Δῆνος, εος, τό. Συμβουλή, βούλευμα, ἀπόφασις, πρόβλημα, ξεχωριστόν τι μέσον, ἀπάτη. Ἴδε δηνεύματα, καὶ Δαινεύω. Ὅθεν ἀδηνής παρ' Ἡσυχ. καὶ ἀδηνέως, ἄδολος, ἁπλοῦς, χωρὶς βουλῆς, καὶ ἀδηνή, ἄκακον· καὶ ἀδαής, ἀπρονόητος· οὕτω καὶ ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. Ὁ δὲ Σουίδ. ἔχει, ἀδηνέως, ἁπλῶς, καὶ ἀταλαιπώρως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν· ὅθεν δήνεα, καὶ ἀντὶ τοῦ, φροντίδες, μέριμναι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει πρὸς τούτοις καὶ ἀδηνείη, ἀπειρία, τοῦ δὲ Γαλην. Γλωσσ. Ἱπποκρ. τὸ ἀδηνέως, διὰ τοῦ, ἀφροντίστως, ἑρμην. Ἐν τοῖς τοῦ Σιμωνίδ. Ἐπιγρ. ΙΖ'. περὶ γυναικῶν, «Εὐνῆς ἀδηνής ἐστιν ἀφροδισίης», ἔστιν ἀντὶ τοῦ, ἄπειρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, δαδαίνειν, ἐπέχειν, ἀτενίζειν, μεριμνᾷν, φροντίζειν· καὶ δανδαίνειν, τὸ αὐτό· καὶ, ἐνδανδαίνει, ἀτενίζει, κατατολμᾷ.

Δήξ, ηκός, ἡ (δάκνω). Τὸ σκωλήκι, τὸ ὁποῖον τρώγει τὰ ξύλα, παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ἡσιόδ. ἐν τῷ, Ἀσπιστοτάτη.

* Δηξασμός, = δεξασμός, ἁμαρ.

Δηξίθυμος, ου, ὁ, ἡ (δάκνω, θυμός). Ὁ καταδάκνων, κατατρώγων, ἐγγίζων, θλίβων τὴν καρδίαν· ἄλλως δὲ καὶ δακέθυμος λέγεται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 753. «Δηξίθυμος ἔρωτος ἄνθος». Κωμικ. δὲ καὶ, «Δηξίθυμος ἅλμη», Σώπατρ. παρ' Ἀθην. σελ. 101.

Δῆξις, εως, ἡ (δάκνω). Τὸ δάγκασμα, δάγκασις, δάγκαμα, καὶ μεταφορ. παρὰ Πλουτάρχῳ εἰς Λυκ.

Δηξιχειρής, ὁ, ἡ (χείρ). Ὁ δάκνων, δαγκάνων τὴν χεῖρα (τὸ χέρι), Μελεάγρ. Ἐπιγρ. 103. «Σαστίων ὄρθρου κνίσματα δηξιχειρής», ἔνθα ἐσφαλμ. «Σαολιῶν δηξιχειρῆ», ἀναγινώσκεται.

Δηόω, Μ. ώσω· συνήθης κατὰ συναίρ. τύπος τοῦ δηιόω. Καταρημάζω, ἀφανίζω ἐχθρικῶς ἕνα τόπον, καὶ Ὁμ. Ζήτ. δηιόω.

Δήπω, = δήπου.

Δήποθεν, Ἐπίρ. Ἀπό τινα τόπον, ἀπὸ κἀνένα τόπον, μέρος. «Ὁπόθεν δήποθεν», ἀπὸ ὁποῖον μέρος καὶ ἄν, ὡς παρὰ Δημοσθ. «Ὁπόθεν δήποθεν»

ἐγκωρισμένοι τῷ ἔεω, καὶ ἀπὸ ὅποθεν ἠμπόρεσαν αὐτοὶ νὰ γνωρισθοῦν μὲ αὐτόν.

Δήποκα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, δήποτε.

Δήποτε, Ἐπίρ. Ποτέ, κάμμίαν φοράν, μίαν φοράν, κἀνένα καιρόν, Ξενοφ. Παιδ. Γ'. β'. 25. »Ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δήποτε ἔδωκα. Ἐπ' ἐρωτήσεως, »τί δήποτε«; καὶ τί λοιπὸν ἄλλο; διατὶ λοιπὸν τοῦτο; ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β', 7. »Ἢ τί δήποτε οὕτως ἐπήνεσεν; τί λογῆς λοιπὸν αἰτία ἦτον ἀλλέως, ὥστε αὐτός ποτὲ τοιουτοτρόπως ἐπαίνεσεν; Ἐνίοτε δὲ προσλαμβάνει καὶ τό, οὖν, οἷον, »δηποτοῦν«, τὰ αὐτὰ σημαίνει.

Δήπου, Ἐπίρ. βεβαιωτ. ἐκ τοῦ δὴ καὶ πού. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βέβαια, χωρὶς ἀμφιβολίαν· πιθανῶς, καθὼς στοχάζομαι, π. χ. »Χαιρεφῶντα γὰρ ἴστε δήπου« (Πλατ. Ἀπ. Σωκρ.), βέβαια, καθὼς στοχάζομαι, γνωρίζετε τόν... παρ' Ὁμήρ. δὲ διστακτικόν, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 736. »Ὦ τινι δήπου ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ«. Καὶ Τοπικόν, ὡς ἐν Ὀδ. Λ, 161. »...βίοτον ἔδουσιν ἀνέρος, οὐ δήπου λευκ' ὀστέα... κεῖμεν' ἐπ' ἠπείρω«. 2) καὶ ἐρωτημ. ἀντὶ τοῦ, μήπως καί; ἄραγε; ὡς τό, »Οὐ δήπου διανοεῖς; ἄραγε δὲν στοχάζεσαι; τάχα δὲν ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου; ὅθεν

Δήπουθεν, Ἐπίρ. τὸ αὐτὸ καὶ δήπου· καὶ τάσσεται μόνον ἢ ἕνεκεν ἑπομένου φωνήεντος, ἢ διὰ τὸ μέτρον, μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς παρὰ Δημοσθ. »Οὔτε γὰρ μαγείρῳ μαχαίρας οὐδὲν ἔστ' ὄφελος δήπουθεν ἥτις μὴ τέμνει«, δὲν ὠφελεῖ βέβαια εἰς τὸν μάγειρον τὸ μαχαίρι, κ. τ. λ. (Καθ' ὅλα ταῦτα τὰ ἐπιῤῥήμ. γράφεται ἐν ταῖς ἀκριβεστέραις ἐκδόσεσι ἐπιτοπλεῖστον τὸ δὴ χωριστὸν ἀπὸ τῶν Ἐγκλιτικῶν.)

Δῆραι, Ζήτ. Δαίρω.

Δήρη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ, δῆρις, παρ' Ἡσυχίῳ.

Δηριάζω, Μ. άσω· καὶ δηριάομαι, Μ. άσομαι (δηρίζω, δηρίσσω, δηρίττω, δηρίζομαι, δηρίνομαι ὅθεν δηρινθῆναι) καὶ Δηρίομαι (ἐκ τοῦ δῆρις). Ἐρίζω, φιλονεικῶ (μαλόνω, κάμνω καυγάν), καὶ μάχομαι, τόσον ἐν τῇ μάχῃ, ὅσον καὶ μὲ λόγους, περί τινος, Ἰλ. Ρ, 734. Θ, 78. Π, 96. καὶ Μ, 421.... »Δῶ ἀνέρε δηριάασθον. Τὸ ἐνεργ. δηριάω, ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, ἔχει μόνον ὁ Πινδ. Νεμ. 11, 32. »Κάλλιον ἂν δηριώντων ὑπέστησ' ἀντιπάλων« μετὰ δοτ. προσ. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. α', 752. δ', 1729. ἴδε καὶ δηρίομαι. (ασομαι)

*Δηρίομαι, Μ. ίσομαι, = δηριάομαι, ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. ὁ μέσ. ἀόρ. δηρίσαντο, Ὀδ. Θ, 76. καὶ τὸ γ'. δυϊκ. τοῦ παθ. ἀόρ. δηρινθήτην, ὡσεὶ ἐκ τοῦ δηρίνομαι, Ἰλ. Π, 756. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ, μάχομαι· φιλονεικῶ, μαλόνω. Τὸν ἐνεστ. ἔχει ὁ Πίνδαρος, Ὀλ. 13, 63. »Δηρίομαι πολέσιν (α. ε. πολλοῖς)«. — Τὸ Ἰῶτα ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλλ. καὶ ἀόρ. μέσῳ μακρόν.

Δῆρις, εως, καὶ ιος, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία· μάχη, πόλεμος· ἅμιλλα, Ὁμ. μόνον ποιητ. (Ἴσως συγγ. τῷ, δαΐς, δαΐω).

Δηρίφατος, ου, ὁ, ἡ (φάω, δῆρις), = ἀρείφατος. Εἰς τὴν μάχην, εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰς τὸν πόλεμον φονευμένος, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 44. »Δηρίφατον κλαίω Τιμοσθένην«.

Δηρίω, Μ. ίσω. Τὸ αὐτὸ καὶ δηρίζω. Ζήτ. Δηριάω.

*Δηρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Πολὺν καιρὸν ζῶν, μακρόβιος, ἐκ τοῦ

Δηρός, ά, όν (δήν). Ὁποῖος διαρκεῖ, βαστᾷ παρὰ πολὺν καιρόν, περισσότερον ἢ τις εὔχεται ἢ ἐλπίζει, ἀεὶ ὡς τὸ βραδύς, ἐπὶ κακοῦ, Ἰλ. Β, 298. Μ, 302. Παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει ἐπιτοπολὺ τὸ οὐδ. δηρὸν ὡς ἐπίῤῥ., παρὰ πολὺ (Ἰλ. Β, 298), καὶ »ἐπὶ δηρὸν«, ἢ, »δηρὸν χρόνον«, ἐπὶ πολύ, ἢ παρὰ πολὺν χρόνον, Ἰλ. Ι, 415. Ξ, 206. Ruhnk. ὕμ. Ὁμ. Δημ. 282. ὕμν. Ὁμ. 28, 14. Μετὰ δὲ ἀρνητικοῦ σημαίνει τὸν συντομώτατον καιρόν, π. χ. »Οὐδέ σέ φημι δηρὸν ἀλύξειν«, σχήσειν, καὶ τὰ παρόμ. Ὁμ. καὶ Σοφ. Αἰ. 414. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1305.

*Δησάσκετο, Ἐπ. γ'. ἑνικ. ἀόρ. α'. μέσ. ἀντὶ ἐδήσατο ἐκ τοῦ δέω, Ἰλ. Ω, 15.

*Δῆσε, ποιητ. ἀντὶ ἔδησε, ἐκ τοῦ δέω, δένω· ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ, ἐδέησε, ἐκ τοῦ δέω, ἐλλείπω, χρειάζομαι, Ἰλ. Σ, 100.

Δῆτα, Ἐπίρ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λαμβάνεται ἐμφατ. ἀντὶ τοῦ δή. λοιπόν, δηλαδή, ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, ἀληθῶς, βέβαια, τῷ ὄντι, ἐπιτοπολὺ εἴρων. Πλάτ. Συμπ. »Καθεύδεις; οὐ δῆτα ἔφη«, ἀντὶ τοῦ, ὄχι βέβαια. »Τί δῆθ' ὁρᾷς; (Ἀριστοφ.) τί βλέπεις λοιπόν; »Καὶ δῆτα«, ἀντὶ τοῦ, »καὶ δή«, ὅ ἐστιν, ἤδη, τώρα, Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστολ. Γ'. »Καὶ δῆτα λέγε πρός με«, λέγε τώρα εἰς ἐμέ. »Τί δῆτα«; πῶς ἔτζι; τί τέλος πάντων; σημαίνει δέ, καὶ τί θὰ εἴπητε ὕστερον; ἐπιφερομένου τοῦ ἐπειδάν, Ἀριστ. Εἰρ. 844 848. καὶ ὡς διάφ. ἀναγν. 905. Elmsl. Ἀρ. Ἀχ. 1024. »Τί δῆτ' ἂν εἰ —«, Ἀριστ. Νεφ. 154. 769. Λυσ. 399. »Τί δῆθ' ὅταν —«, Ἀριστ. Ἐρ 828. »Οὐ δῆτα«, βέβαια ὄχι, οὐδέποτε. »Μὴ δῆτα«, μὴ δα· καί, »Μὴ δῆτα τοῦτο«, ὡς ἐπίτασις ἐπὶ ἀποφατικῶν δεήσεων.

Δήω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ δάω, δαέω, δάημι, γινώσκω, ἐξεύρω, μανθάνω· κυρ. εὑρίσκω· μόνον ἐν ἐνεστῶτι καὶ ἐπὶ σχηματίας μέλλ. ἀεὶ παρ' Ὁμ., ὡς ἐν Ὀδ. Ζ, 291. »Δήομεν ἀγλαὸν ἄλσος«, εὑρήσομεν· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ δήεις, διὰ τοῦ, εὑρήσεις, ὄψει, μαθήσῃ· ὁ δὲ Ἐτυμολ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ δίω.

Δηώ, όος καὶ συναιρ. οῦς, ἡ. Λέγεται ἡ Δημήτηρ, παρὰ τοῦ Δήω τὸ εὑρήσω, παρ' Ἀριστοφ. »Δηοῦς καρπόςμ«, τὸ γέννημα· καὶ παρὰ Σοφοκλ. »Δηοῦς ἐν κόλποισι«, ἀντὶ τοῦ, ἐν πεδίοις· εὕρηται δὲ κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. Δημ. 47. 211. 492. ἐκλήθη δὲ Δηώ, ἐπειδὴ ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, καὶ ἐρωτῶσα τοὺς ἀπαντῶντας, ἤκουε παρὰ πάντων τό, δήεις, θέλεις τὴν εὕρῃ βέβαια, παρηγορούντων αὐτὴν πολιτικῶς.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ι.

Δί, ποιητ. δοτ. τοῦ Ζεύς, κατὰ συναίρ. ἀντὶ Διΐ, Πινδ. Νε. 1, 111.

Διά, Πρόθ., συντασσομένη γεν. ἢ αἰτ. καὶ σημαίνουσα κυρίως τόπον· μεταφέρεται ὅμως καὶ εἰς τὸν χρόνον· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ αἰτίας, μέσων, ὀργάνων κτλ.· δὲν πάσχει ποτὲ ἀναστροφὴν ἐξ αἰτίας τοῦ Δία, ἂν καὶ ὁ Ἑρμάννος ἐν τῷ Elmsl. Μηδ. 1143. ἀρνεῖται τὸ πρᾶγμα ὅλον ὡς οὐδενὸς ἀξίαν ἐφεύρεσιν τῶν Γραμματικῶν. Συντάσσεται λοιπόν.

Α'. Μετὰ γενικῆς, καὶ ἐκλαμβάνεται 1) ἐπὶ τόπου, διαστήματος, σημαίνουσα κοινῶς, διὰ μέσου, δι' ὅλου, ἔκτασιν καὶ διάδοσιν, ὡς »Διὰ ὤμου ἦλθεν ἔγχος« (Ἰλ. Δ, 481), ἐπέρασε διὰ μέσου τοῦ ὤμου ἡ λόγχη· ὡσαύτως »Διὰ κυνέης, δι' ἀσπίδος, διὰ στήθεσφιν, δι' αὐχένος κτ. (Ἰλ. Μ, 183. Γ, 357, 358. Ε, 57. Ρ, 49). »Διὰ Σκαιῶν (πυλῶν)«, Ἰλ. Γ, 263. »Φεύγον ... δι' Ἑλλάδος« (Ἰλ. Ι, 478), ἤγουν διὰ τῆς καθ' αὐτὸ Ἑλλάδος· ὁμοίως, »Διὰ πεδίου, διὰ νεφέων, δι' ὄρεσφι, δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν« κτλ. Λέγεται καὶ ἐπὶ σωρῶν ζώντων, ὡς »Διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἠδ' ἐπικούρων (Ἰλ. Ν, 755)«, ἀντί, πανταχοῦ ἐπετοῦσε σχεδὸν διὰ μέσου αὐτῶν. »Δι' ὁμίλου«, διὰ τῆς παρατάξεως. »Διὰ νηὸς ἰόνω«, πηγαίνων διὰ τοῦ μήκους τοῦ πλοίου καὶ ἐν αὐτῷ. Τὸν ἴδιον τρόπον ἔστιν ἐν χρήσει καὶ τό, »Βαίνειν, ἔρχεσθαι, μολεῖν, πορεύεσθαι χωρεῖν διά τινος«, Valck. Φοιν. 482. 1554. Σπανιωτέρα ἔστιν ἡ σημασία, ἀντὶ τοῦ, μεταξύ, ἀναμέσον, ὡς, »Διὰ τῶν ὀπισθίων σκελέων (Ἡροδ. 3, 103.)«, ἀναμέσον, μεταξὺ καὶ τῶν δύο σκελῶν. — Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς ἡ διά, τὸ μέσον σημαίνουσα, ἐλλείπει καὶ τίθεται μόνον ἡ γενική, ὡς »Ἔρχονται πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ (Ἰλ. Β.)«, ἀντὶ διὰ πεδίοιο. — Ἡ διὰ συνάπτεται ἐνίοτε καὶ ἄλλαις προθέσεσιν ἐν μιᾷ λέξει, π. χ. διέκ (ἀντὶ δι' ἐκ), καὶ σημαίνει διὰ μέσου τινος καὶ ἔξω, π. χ. »Διὲκ Μεγάροιο, διὲκ προθύροιο« καὶ »Διαπρὸ (ἀντὶ διὰ πρό), καὶ σημαίνει δι' ὅλου, πολλὰ βαθέως μέσα, πέρα καὶ πέρα, καὶ συντάσσ. Γεν.· ἐπιτοπολὺ δὲ τίθεται ἀπολύτως καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, καὶ ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μὲ τὰ ῥήματα ἤλυθε, εἴσατο, ἔλασσε κτλ. »Τάνυται δέ τε πάσα (βοείη, τὸ δέρμα τοῦ βοός) διαπρὸ« (Ἰλ. Ρ, 393), ἀντί, τεντόνεται παντοῦ ἐξίσου. (Ὅλα τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Ὁμήρου, αἱ δὲ κατωτέρω συντάξεις μετὰ γεν. εἶναι μεθομηρ). — 2) ἐπὶ χρόνου, σημαίνουσα ὁμοίως ἔκτασιν καὶ διάδοσιν, καὶ ἐξηγεῖται ὡς καὶ κοινῶς διά, ἐν διαστήματι, εἰς διάστημα, ἀπὸ τοῦ καιροῦ, μετὰ παρέλευσιν· εἰς τινα δὲ ὑπακούονται αἱ λέξεις, ὅλου, ὅλης, παντός, ἢ πάσης. π. χ. »Διὰ χρόνου« μετά τινα χρόνον, καιρόν, μετὰ παρέλευσιν μερικοῦ καιροῦ, ὅπερ ὅμως σημαίνει καί, μετὰ πολὺν καιρόν, ὕστερον ἀπὸ πολὺν καιρόν. »Διὰ πολλοῦ ἢ μικροῦ χρόνου (ἢ καὶ δίχα τοῦ, χρόνου)«, ἀπὸ πολὺν καιρόν. »Πράξεις διὰ χρόνου«, ἤγουν, πράξεις, εἶναι συμβαίνουσι πάλιν μετὰ πολὺν καιρὸν ὕστερον, ο. ε. σπάνιαι. »Διὰ παντὸς τοῦ χρόνου, τοῦ αἰῶνος«, εἰς ὅλον τὸν καιρόν, ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τούτῳ, παντοτεινά. »Δι' ἔτους«, ἕνα χρόνον ὁλόκληρον. »Διὰ πέντε ἐτῶν«, κάθε πέντε χρόνους. »Διὰ τρίτου (ἔτους)«, κάθε τρεῖς χρόνους. »Διὰ βίου«, δι' ὅλου, διὰ παντὸς τοῦ βίου, ἐν ὅσῳ ζῶ. »Διὰ νυκτός«, δι' ὅλης τῆς νυκτός. »Διὰ τέλους«, ἕως εἰς τὸ τέλος, παντοτεινά. 3) ἐπὶ ὕλης, ἐξ ἧς γίνεται ἢ συντίθεται καὶ κατασκευάζεταί τι, ἔνθα ἄλλως ἐν χρήσει ἡ ἐκ, ὡς, »Δι' ἐλέφαντος«, ἀντὶ ἐξ ἐλέφαντος, ἀπὸ ἐλεφάντινον ὀστοῦν (φιλδίσι). »Διὰ λίθων«, ἀντὶ ἐκ λίθων, Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 167. mel. σ. 147. Ἰσα. Ἀν. Π. σ. 194. »Βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα«, ἀντὶ ἐκ γάλακτος καὶ μέλιτος. Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐν χρήσει αὕτη ἡ πρόθεσις παρὰ τοῖς νεωτέροις ἰατροῖς, ὥστε καὶ θέλοντες νὰ ὀνομάσωσι μερικὰ σύνθετα ἰατρικά, συνεκόλλησαν αὐτὴν μὲ τὰ ὀνόματα, μεταβαλλομένης τῆς καταλήξεως αὐτῶν, καὶ λέγουσι, »Διάῤῥοδον κολλούριον«, ἀντὶ διὰ ῥόδων, ἐκ ῥόδων (τριανταφύλλων) συνθεμένον· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Μουσικοῖς, ἐν ταῖς ὀνομασίαις τῶν ἁρμονιῶν, χρῶνται τινὲς τῇ διά, ἀντὶ τῆς ἐκ, ὡς, »Διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε« καί, »Διὰ πασῶν«, ἀντὶ ἁρμονία ἐξ ὅλων. Οὕτω καὶ παρ' Ἀριστ. »Διὰ ποταμῶν (ἀντὶ ἐκ ποταμῶν) ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται«. 4) ἐπὶ μέσου (διὰ τοῦ ὁποίου γίνεταί τι), καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς, μέ, διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον, μὲ τὴν βοήθειαν, ἀντὶ τῆς δοτικῆς, ὡς »Διὰ χειρῶν«, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν χειρῶν, Σοφ. Ο. R. 470. »Δι' ὀφθαλμῶν«, μὲ τὰ ὄμματα, μὲ τὸ μέσον τῶν ὀμματίων. »Διὰ γραφῆς«, μὲ τὸ μέσον τῆς γραφῆς, τοῦ γράμματος, ἐγγράφως, Valck. Ἀριστοβ. σ. 62. »Δι' ἑαυτοῦ«, διὰ μέσου τοῦ ἰδίου αὐτοῦ, διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. »Πράττειν τι διά τινος«, κάμνω τι μὲ τὸ μέσον ἄλλου. »Αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναί«, αἱ ἡδοναί, ὅσας ἀπολαύει τις διὰ μέσου τοῦ σώματος, μὲ αὐτό, αἱ ἡδοναὶ τῶν αἰσθήσεων, αἱ σωματικαί, Ξεν. »Δι' διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι (Ξενοφ.)«,

αἱ συνεχεῖς ἐπιμέλειαι, δουλεῖαι, αἱ γινόμεναι μὲ καρτερίαν καὶ ὑπομονὴν ἕως τέλους, αἱ μόναι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἐνδεχόμεναι καὶ δυναταί, Ξεν. »Διὰ βασιλέων πεφυκέναι«, εἶναι γεννημένον διὰ βασιλέων, ἀπὸ βασιλεῖς, Ξεν. — 5) ἡ διὰ μετὰ γεν. τίθεται πολλάκις καὶ ὅτε θέλει τις νὰ φανερώσῃ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἔστι τί ἢ γίνεται, καὶ τότε πολλάκις δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐπιρρηματικῶς, ὡς, »Διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου« (ὑπακ. διαστήματος), εἰς πολύ, ἢ ὀλίγον διάστημα, μάκρος. »Διὰ μέσου«, εἰς τὸ μέσον, μεταξύ, ἀνάμεσα. »Διὰ σταδίων δέκα«, ἀπὸ διάστημα δέκα σταδίων. »Διὰ ταχέων«, ἐγλίγωρα, ταχέως. »Διὰ βραχέων«, μὲ ὀλίγα λόγια, συντόμως. »Δι' ἴσου«, ἐξίσου μακράν, εἰς ἴσον διάστημα ἀπ' ἀλλήλων. »Διὰ χαρίτων«, ἡδέως. »Διὰ πλειόνων«, μὲ πολλὰ λόγια. »Δι' ὀλίγων«, ὡς καὶ τὸ διὰ βραχέων. »Δι' ἀφροσύνης« ἀνοήτως. »Δι' εὐπετείας«, εὐκόλως. »Διὰ σπουδῆς«, ἐπιμελῶς, μὲ ζῆλον, Εὐρ. Βακχ. 209. »Διὰ στόματος«, μὲ τὸ στόμα, ἐκ στόματος· ἐνίοτε ἐξηγεῖται ἁπλῶς διὰ τοῦ, ἐν, εἰς, π. χ. Ξεν. Παιδ. δ'. »Διὰ πένθους (ἀντὶ ἐν πένθει) τὸ γῆρας διάγουσι«. »Δι' αἰῶνος«, ἀντὶ εἰς αἰῶνα. »Διὰ παντός«, ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ, πάντοτε· ὁμοίως καὶ εἰς τὰς ἀκολούθους καὶ ἄλλας φράσεις. »Δι' ἀθυμίας, ἀσφαλείας, ἀπεχθείας, ἔριδος, ὀργῆς, χαρίτων εἶναι ἢ γίγνεσθαι«, ἀντὶ εὑρίσκομαι ἐν ἀθυμίᾳ, ἀσφαλείᾳ κτ. ἤγουν, εἶμαι ἄθυμος, ἀσφαλὴς κτ. Τοὐναντίον δὲ ἐνεργητ. »Ἄγειν, ἔχειν, τιθέναι διὰ τιμῆς, γλώσσης, μόχθων« ἀντί, τιμῶ, ὁμιλῶ, δουλεύω. »Διὰ λόγων ἐλθεῖν«, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίαν. »Διὰ χειρῶν ἔχειν«, μεταχειρίζομαι, δουλεύω τι, μετέρχομαι. »Διὰ στόματος ἔχειν«, ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα· τὸ δέ, »διὰ στόματος εἶναι«, εἶμαι εἰς τὸ στόμα τινός, ἐπαινοῦμαι, δοξάζομαι.

Β'. Μετὰ αἰτιατικῆς, καὶ τίθεται 1) ἐπὶ τόπου, ὡς καὶ μετὰ γεν., σημαίνουσα διὰ μέσου, διὰ τοῦ μήκους, κίνησιν διὰ τόπου καὶ ἐν τόπῳ, (παρ' Ὁμήρῳ καὶ οὐχὶ Ἀττ.) ἀντὶ τῆς κατά, ὡς Ὀδ. Η, 139. »Βῆ δὲ διὰ δῶμα«, Διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, κατὰ μάχας, Ἰλ. Β, 40 καὶ Ὀδ. Β, 154. »Διὰ τ' οἰκία καὶ πόληας«, ἐκ τῶν οἰκιῶν καὶ τῆς πόλεως. »Διὰ τάφρον ἐλαύνεμεν« (Ἰλ. Μ, 62). 2) ἐπὶ χρόνου, καὶ μόνον ἐπὶ νυκτός, ὡς, »Διὰ νύκτα«, ἐν καιρῷ τῆς νυκτός, ... δὲ περιφράσει ἐξηγεῖται διὰ τῆς κατά, ὡς, Ἰλ. Β, 57. »Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα«, ἀντὶ κατὰ νύκτα· ὡσαύτως κτ. »Νύκτα δι' ὀρφναίην, θοὴν νύκτα μέλαιναν« (Ἰλ. Κ, 41. 83. 276. 394). 3) ἐπὶ μέσου, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεταί τι, ὡς, »Νίκησα δ' Ἀθήνην« (Ὀδ. Θ, 520), μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς. »Διὰ δμωάς ... εἷλον ἐπελθόντες« (Ὀδ. Τ, 154), ἀντὶ διὰ μέσου, μὲ τὸ ὄργανον τῶν θεραπαινίδων μὲ ἐπίστασ. »Διὰ βουλάς«, διά, ἤτοι, ἐξ ἐμῆς ..., κατὰ τὴν θέλησιν, μὲ τὴν θέλησιν, συμβουλήν μου. (Ὀδ. Θ, 82. Λ, 276. 437. Ἰλ. Ο, 41). 4) ἐπὶ σκοποῦ καὶ τέλους, ἤτοι αἰτίας, ὡς »Δι' ἀτασθαλίας ἐπάθον κακόν« (Ὀδ. Ψ, 97), ὁ. ἐ. διὰ τὰς κακίας, κακουργίας των· ὡσαύτως, »Δι' ἀφραδίας«, Ὀδ. »Δι' Ὅμηρον« (Νεμ. 7, 31), διὰ τὸν Ὅμηρον. »Διὰ τεὰν δύναμιν« (Πυθ. 2, 38), διὰ τὴν δύναμίν του. Καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πολλάκις ἐν χρήσει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὡς, »Διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, δι' ὅ, ἢ διό, διατί, διὰ σέ, διὰ πολλὰ (αἴτια).« πολλάκις καὶ μετ' ἀπαρεμφ., ὡς, »Διὰ τὸ ἐρᾶν τοῦ ἔργου«, δι' ἀγάπην πρὸς τὸ ἔργον, πρᾶγμα, ἐπειδὴ εἶχεν ἔρωτα εἰς αὐτό. »Διὰ τὸ ἀγχίθυρος εἶναι«, ἐπειδὴ ἦτον ἀγχίθυρος. 5) ἐνίοτε δὲ καὶ ἄλλως ἐν χρήσει ἀντὶ τῆς διὰ μετὰ γεν., ἐξαιρ. »Διὰ στόμα«, Αἰσχ. Ἑπτὰ 51. 475. Εὐρ. Ὀρ. 103.

Γ'. Ἄνευ πτωτικοῦ, ὡς ἐπίρρ. διόλου, διὰ μέσου, δίς, δίχα, Ὁμ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ ἐπιτατικῷ διαπρό.

Δ'. Ἐν δὲ τῇ συνθέσει μετὰ ῥημάτων ἢ ὀνομάτων δηλοῖ 1) ἐπὶ μὲν τόπου, διὰ μέσου, πέραν, ὡς, διαβαίνω, διαπλέω, διέρχομαι· ἐπὶ δὲ χρόνου, ἕως τέλους, συνέχειαν, οἷον, διαβιόω, διαμένω· ἐπὶ δὲ πράξεων, ἕως εἰς τὸ τέρμα ἢ πέρας, ὡς, διαπράττω· καὶ ἐκ τούτου προκύπτει πολλάκις ἡ ψιλὴ ἔννοια ἐπιτάσεως, κατὰ πολλά, διόλου, πάντη, λίαν, ὡς, »Διαγανακτέω, διορῶ, διαπενθέομαι«. 2) ἐπιμίξεως, διὰ μέσου ἄλλου τινος ἀνακατωμένου, ἐκ διαλειμμάτων, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, π. χ.« διάλευκος, διάχρυσος, διάχλωρος«, ἤγουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἄσπρος, χρυσωμένος, χλωρός. 3) ἐπὶ ἀμοιβαίας ἐνεργείας καὶ ἁμίλλης, ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ τότε συντάσσ. ἐπιτοπολὺ δοτ. ἢ, πρός τινα, οἷον, »Διαπεσσεύειν, διᾴδειν, διαπίνω, διαχρηστεύομαι, διαχειροτονέομαι«, Valck. Ἡρόδ. 6, 18. 6, 15. Locell. Ξεν. Ἐφ. σελ. 214. Kiessl. Θεόκρ. 5, 22. Φρύνιχ. Α. Bekker. 4, 37. 4) διχασμὸν καὶ σκεδασμὸν καὶ διαίρεσιν, ὡς, »Διαφωνεῖν, διασκεδάζειν, διαλύειν, διαιρεῖν, διαγιγνώσκειν.« (υυ, μόνον ἐν Ἰλιάδι ἔστι τὸ Ἰῶτα τετράκις ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου μακρόν, π. χ. Γ, 357. Δ, 135. Τὸ δὲ Ἄλφα ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου πολλάκις μακρόν· μετὰ τὸν Ὁμ. ἐχρῶντο καὶ τῷ, διαί. Ἐνθ' ὅτε ἦν ἐν χρήσει τὸ διὰ καὶ μονοσυλλάβως, Ἑρμάν. στοιχ. μετρ. σ. 86. Dind. Ἀριστ. Ἱππ. 7., πλὴν βέβαια μόνον παρὰ Κωμικοῖς. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἡ διά, παρὰ ποιηταῖς, χωρίζεται καὶ διακόπτεται πολλάκις ἀπὸ τοῦ ῥήματος.)

Δία, Αἰτιατ. τοῦ Ζεύς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἀρχαίου Δίς. Ἴδε Ζεύς (υυ). 2) Θηλ. ἡ ἀρχαία ὀνομασία τῆς νήσου Νάξου, Ὀδ. Λ, 325. (– –)

* Δῖα, ἡ θεική, θηλ. τοῦ δῖος, Ὁμ. (– υ). 2) Σικυώνιος ὀνομασία τῆς Ἥβης· ὅτι δὲ ὄνομα γυναικός. (– υ)

Δῖα, τά, (ἱερά), = Διάσια. (– υ)

Διαβαδίζω, Μ. ίσω (βαδίζω). Διαβαίνω, περνῶ μεταξύ, ἢ διὰ μέσου τινος. Παρὰ δὲ Δημοσθ. καὶ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, περιδιαβάζω, (σεριανίζω), περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διασκεδάζων τὸν καιρόν.

Διαβάθρα, ας, ἡ (βάθρα). Σκάλα, δι' ἧς ἀναβαίνω, ἢ δι' ἧς ἀναβιβάζω τι εἰς ἓν ὕψος, Στράβ. Καὶ ἡ σκάλα τοῦ καραβίου, γέφυρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἀναβαίνομεν εἰς τὸ καράβι, ἢ καΐκι, Λουκιαν.

Διάβαθρον, ου, τό. Εἶδος ἐλαφροῦ παπουτζίου, καὶ κατὰ μὲν Ἀλκίφρ. Γ'. Ἐπιστ. 46. τὰ ἐφοροῦσαν οἱ παράσιτοι, κατὰ δὲ Ἀθην. σελ. 568. αἱ γυναῖκες. Λατ. diabathra.

Διαβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀνωμ.) ἐνεργ. Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινός, περνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, πηδῶ τι, ὡς ποταμοὺς (Ἡρόδ. 6), τάφρον (Ἰλ. Μ, 20), θάλασσαν, εἰς Ἤλιδα (Ὀδ. Δ, 635)· ἔτι δέ, περνῶ ἔμπροσθεν τινός. 2) ἀμετάβ. διατείνω, διαπλόνω, ἀνοίγω τὰ σκέλη, κάμνω ἕνα βῆμα (δρασκελισμὰ) διὰ νὰ σταθῶ καλά, στερεά, ὡς, ἐν Ἰλ. Μ, 458. ...»καὶ ἐρειδόμενος βάλε μέσσας, εὖ διαβάς,« ὅ. ἐ. διαστήσας τὰ σκέλη, τὴν βάσιν πρὸς ἀντέρεισιν, καὶ λέγεται ἐπὶ ἑνὸς ἐν ἀγῶνι, ὅστις κάμνων μεγάλας δρασκελιάς, ἔρχεται καὶ στέκεταί που στερεὰ διὰ ν' ἀντισταθῇ τὸν ὁρμῶντα, καὶ μάλιστα ἐναντίον τῆς βολῆς τοῦ ἀκοντίου· ἔστι δὲ ἡ φράσις Ἀττική· πρβλ. Τυρτ. 2, 21. Ἀπολ. Ῥοδ. γ'. 1294.

* Διαβαλάνιος, τὸ διὰ βαλάνων συντεθειμένον.

Διαβάλλω, Μ. βαλῶ, Παρ. βέβληκα (βάλλω). Ῥίπτω, φέρω διά τινος, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος· ὅθεν, ἀπερνῶ εἰς τὸ πέραν, εἰς τὸ ἀντικρυ μέρος, μεταφέρω, μετακομίζω, μεταθέτω, Ἡρόδ. »Ὡς διαβάλοι εἰς τὴν Νάξον«· καὶ Θουκυδ. »Ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλόντων«. Καὶ περνῶ, σύρω τι διά τινος, ὡς παρὰ Διοσκορ. »Ῥίζα λίνῳ διαβληθεῖσα«, νὰ περάσῃ τινὰς τὴν ῥίζαν μὲ ἕνα ῥάμμα. 2) ἀπατῶ, παραλογίζω τινά, ὡς τὸ »Διέβαλέ με ἡ γραῦς«· καὶ παρ' Ἡροδότ. συχνάκις· ὅθεν διαβάλλω, συκοφαντῶ, κατηγορῶ, ὡς, »Διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα«, ἀντὶ τοῦ, φαρμακεία εἶναι· ὅθεν ἐγκαλῶ, κάμνω τινὰ μισητόν. »Διαβάλλω τινὰ πρός τινα«, συκοφαντῶ τινὰ κοντὰ εἰς κάποιον· — πρός τι, κάμνω νὰ λάβῃ μῖσος κατά τινος· λέγεται δὲ καὶ διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰς τοῦτο· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. — Παθητ. τινί, πληροῦμαι μὲ μῖσος ἢ ὑποψίαν κατά τινος, Poppo Θουκυδ. Τόμ. ά, 1. σ. 247. 3) ἀποπλανῶ, ἀπατῶ τινὰ μὲ λόγους, καταπείθω, παραλογίζω, ὡς, ἀνωτέρω, καὶ παρ' Ἡρόδ. 5, 50 Wessel. καί, Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σ. 255. Β. Ἀριστ. Θεσμ. 1214. καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν εὔχρηστον ὡσαύτως, Ἀριστ. Ὀρν. 1635. »Διαβέβληται«, ἀντὶ τεθρύλληται, διεδόθη φήμη.

Διαβαπτίζομαι, Ἀποθ. Μέσ. (βαπτίζω), πρός τινα, παρὰ Πολυαιν. Δ'. β'. 6. βυθίζομαι, βουτῶ εἰς τὸ νερόν, ἁμιλλώμενος μέ τινα, ἢ διὰ στοίχημα.

Διαβασανίζω, Μ. ίσω, (βασανίζω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς, δι' ὅλου, Πλάτ. Νομ. 12, σ. 957. Β. 961. Α.

Διαβασείω, = διαβησείω, Δίων Κάσ. Μ. 32.

Διαβασιλίζομαι, Μ. ίσομαι, ἀντὶ τοῦ, βασιλεύω, Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Α. σελ. 1425.

Διάβασις, εως, ἡ (διαβαίνω). Τὸ νὰ περᾷ τινὸς διὰ μέσου τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, πέρασις διὰ ποταμοῦ, ἢ διὰ θαλάσσης, Ξενοφ. 2) μέρος εἰς τὸ διαβαίνειν, πέρασμα, γέφυρα, σανίδα, ἢ τοιοῦτόν τι, ὡς παρὰ Ζωσίμ. Α'. »Τὰς τοῦ Ῥήνου διαβάσεις φυλάττοντα«. Παρ' Ἱπποκράτ. Ἐπιστ. »Καὶ διάβασιν εἶχε πολλήν«, ἀντὶ τοῦ εὐκολοτάξιδον καΐκι, τὸ ὁποῖον τρέχει, φεύγει πάρα πολὺ εἰς τὸ ταξίδευμα, πλεύσιμον· παρὰ δὲ Πλουτ. εἰς Κίμ. 12. ἐπὶ τῆς τριήρους. »Πλατυτέρας ἐποίησε καὶ διάβασιν ταῖς καταστρώμασιν ἔδωκεν«, ἤτοι, τὴν ἔκαμε πλατυτέραν ἐπάνω, κατὰ τὴν διάμετρον, διὰ νὰ στέκωνται περισσότεροι στρατιῶται εἰς τὴν κουβέρταν. 3) τόπος, ὅθεν διαβαίνει τις, πέρασμα, ῥηχότοπος.

Διαβάσκω (βάσκω), = διαβαίνω. Περιπατῶ ἀργὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κάμνοντας βήματα (δρασκελιαῖς) μεγάλα καὶ ὑπερήφανα, Ἀριστ. Ὀρν. 489.

Διαβαστάζω, Μ. άσω (βαστάζω). Φέρω τι διὰ μέσου, ἢ ἔμπροσθεν, ἢ πέραν. 2) ταλαντεύομαι, ζυγιάζω τι μὲ τὸ χέρι, τὸ ἐσηκώνω δηλ. μὲ τὸ χέρι διὰ νὰ ἰδῶ σχεδὸν πόσον βάρος ἔχει, Λουκιαν.

Διαβατέος, έα, έον. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ διαβαίνω, ἔνθεν, ἢ ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ περάσῃ τινάς.

Διαβατήριος, ὁ, ἡ, τό -ον. Ἐπιτήδειος εἰς εὐτυχὲς πέρασμα, συνεργὸς εἰς αὐτό, ὅστις περαιώνει τινά, τὸν φέρει πέραν αἴτιος, ἐπίθ. τοῦ Διός. ὅθεν »Διαβατήρια (ἱερὰ) θύεσθαι, καὶ« διαβατήριος θυσία, ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον πρότερα ὅσοι ἔμελλον νὰ ταξιδεύσουν, ἢ νὰ περάσουν ἕνα ποταμόν, ἢ ἀφ' οὗ πέρασαν, καὶ ἐταξίδευσαν, Ἡρόδ. Ϛ'. ϛγ. καὶ Ξενοφ. τὰ κοινῶς Κατευοδιάτικα· παρὰ δὲ Δίωνι Κασ. ΙΔ'. 18 διαβατήρια καὶ οὐδετ. = διάβασις, πέρασμα διὰ τοῦ ποταμοῦ.

Διαβάτης, ου, ὁ (διαβαίνω). Ὅποιος περνᾷ, περαστής, ὁ διαβαίνων. 2) = διαβήτης. (α)

Διαβατός, ή, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ διαβαίνω. Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινὰς διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω, περαστός, ὡς, ποταμός, Ἡρόδ. 4, 195.

Διαβεβαιόω, ῶ (βεβαιόω). Κάμνω τί καλῶς στερεόν, σίγουρον, βέβαιον· καὶ μέσως, διαβεβαιόομαι, οῦμαι, βεβαιόνω, ὑπόσχομαι βεβαίως, Διον. Ἁλι. ὅθεν

Διαβεβαίωσις, εως, ἡ. Σιγουρότης, βεβαίωσις μετὰ ὑποσχέσεως, ἐπικύρωσις, προσδιόρισις.

Διάβημα, ήματος, τό (διαβαίνω). Τὸ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, ἢ διά τινος πέρασμα, καὶ τὸ βηματίζειν, περιπάτημα, δρασκέλημα, Γρηγ.

Διαβησείω (ἐφετ. τοῦ διαβαίνω ἐκ τοῦ διαβήσω μέλ.). Θέλω, ἀγαπῶ νὰ περάσω, διαβῶ.

Διαβήτης, ου, ὁ (διαβαίνω). Τὸ γνωστὸν μαθηματικὸν ἐργαλεῖον· λέγεται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἀνοιγμένα, καὶ ἀνοικτὰ ἔχειν τὰ σκέλη. 2) τὸ μολυβδένιον ζύγι τῶν τεκτόνων, ἡ στάθμη ἢ μολυβδίς, (νεροζύγι) τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. σταφύλην λέγει. Κατὰ τὸν Πλάτ. Φιλ. §. 34. ὁ διαβήτης συναριθμεῖται μὲ τό, κανών, καὶ στάθμη, τῶν τεκτονικῶν ἐργαλείων, ὅθεν σημαίνει τὸ Ὀρθογώνιον, τὴν γωνίαν, ἢ τὸ ῥάμμα ἐκεῖνο, τὸ ἔχον εἰς τὴν ἄκραν μολύβι, ἢ σίδηρον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κτίσται (τέκτονες), ὅταν δοκιμάζωσι τὸν τοῖχον ἂν εἶναι ἴσιος (ζύγι, ἢ γωνιά). Τὸ δὲ παρ' Εὐριπ. Ἱππόλ. «Τεκτονικὸς διαβήτης«, ὁ Σχολ. Ὁμ. ἐν Ἰλ. Β, 765. ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ σταφύλη, καὶ στάθμη. 3) ἀῤῥωστία τις τῶν νεφρῶν, ὅτε διὰ τοῦ οὔρου ὅλη ἡ ὑγρασία τοῦ σώματος ἐξέρχεται, Γαλην. καὶ Παυλ. Αἰγ. ἔτι δὲ καὶ ἡ οὐρήθρα, δι' ἧς ἐξέρχεται τὸ οὖρον. 4) παρὰ Μαθημ. Παλ. ὁ διπλοῦς μοχλός, ὁ Σίφων, ἴδε τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ παρ' Ἥρωνι Πνευμ. σελ. 156. ἐν τῇ συλλογῇ τῶν παλαιῶν Μαθηματικῶν.

* **Διαβιάζομαι**, Μ. άσομαι, τὸ ἐπιτατ. βιάζομαι. Λίαν βιάζομαι.

Διαβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Διαπερνῶ, περνῶ τὶ διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος, μεταφέρω, μετατοπίζω τι διὰ τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, Ξενοφ. 2) ἐπὶ καιροῦ, διάγω, περνῶ, ὡς, νύκτα, νεότητα.

Διαβιβάσθω (βιβάσθων), = διαβαίνω, Ἱπποκρ., ἐπειδὴ ἡ ἀνάγν. διαβιβάσθω ἐστὶν ἄνευ ἀναλογίας.

Διαβιβρώσκω, Μ. διαβρώσω (βιβρώσκω). Κατατρώγω, τρώγω δι' ὅλου, ἢ διὰ μέσου

Διαβιόω, ῶ. Μ. ώσομαι. Ἀόρ. β'. διαβίων, ἀπαρ. διαβιῶναι (βιόω, ἀνωμ.). Διαζῶ, διανύω, περνῶ τι ἐπὶ ζωῆς μου, ὡς Ἰσοκρ. Εὐαγ. «Διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον.« 2) ἀμεταβ. περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν μέ τι, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐν μετοχῇ, ὡς, «Δοκῶ μελετῶν διαβεβιωκέναι, Ξενοφ. Ἀπ. δ', η, 2. καὶ παρὰ Πλουτ. Πουβλικ. «Ἆρ' οὐ διαβιώσονται φεύγοντες,« νὰ περάσουν ὅλην των τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐξορίαν.

Διαβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνωμ.). Ἐκβάλλω βλαστούς, ξεφυτρόνω, ξεβλαστάνω, Θεόφρ. ὅθεν

Διαβλάστησις, εως, ἡ. Ξεφύτρωσις, ξεβλάστωσις.

Διαβλέπω, Μ. ψω (βλέπω). Βλέπω δι' ὅλου, ὀξέως κυττάζω τι· ἄνευ δὲ πτώσεως, τεντηδὸν βλέπω, κυττάζω ἐμπροστὰ μὲ ἀκίνητα ὀμμάτια, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδ. §. 37. «Διαβλέψας μὲν οὖν καὶ μειδιάσας, ἔφη,« κυττάξας μὲ ὀξὺ καὶ σταθερὸν βλέμμα, καὶ γελάσας εἶπε. 2) ἀνακυττάζω, σηκόνω, ἢ ἀνοίγω τὰ ὄμματα καὶ βλέπω, Πλούτ. «Πρὸς ἀλλήλους διαβλέποντες,« ἀνακυττάζοντες ἕνας τὸν ἄλλον.

* **Διαβλητικός**, ή, όν, = διαβολικός.

Διαβοάω, ῶ. Μ. ήσω, Δωρ. άσω, Αἰσχ. Περσ. 634. Ἀττικῶς δέ, διαβοήσομαι (βοάω, ἀνωμ.). Κράζω διὰ μέσου, διὰ πολλῶν, φωνάζω χωρὶς νὰ μὲ καταλαμβάνῃ τις· φωνάζω δι' ὅλου, ὅλως φωνάζω, ὡς Θουκυδ. «Μεταξὺ ἀναγινώσκοντος, διαβόωνα, ἐν ᾧ αὐτὸς ἀνεγίνωσκεν, ὅλοι ὅλον ἐφώναζον. ὅθεν 2) ἐνεργ. διαλαλῶ, κηρύττω, κάμνω γνωστὸν εἰς ὅλους· κάμνω τινὰ περιβόητον, ἢ διαβόητον, διαθρυλλέω, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ ἐπὶ κακοῦ. ὅθεν

Διαβόησις, εως, ἡ. Ἡ μεγαλόφωνος καὶ ἀκατάπαυστος κραυγή, Πλούτ.

Διαβόητος, ου, ὁ, ἡ. Περιβόητος, περίφημος, ἐπ' ἀρετῇ ἐξακουσμένος, Λουκιαν. καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ φωναγμένος, δυσφημισμένος· ἢ καὶ ἁπλῶς ἀκουσμένος, γνωστὸς δι' ἀκαταπαύστου βοῆς, ἢ ἀπὸ τὸ ἕνα στόμα εἰς τὸ ἄλλο. Πρβ. περιβόητος.

Διαβολή, ῆς, ἡ (διαβάλλω). Ἡ διὰ λόγων ἀπάτη, παρ' Ἡρόδ. Πολ. «Διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον«. 2) συκοφαντία, ψευδὴς καὶ ἐπίπλαστος κατηγορία (μουχαβελίκ Τουρκ.), Ἰσοκρ. «Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσιν«. 3) κακὴ ὑπόληψις, ὁποία διεγείρεται καὶ προξενεῖται περίττως διὰ τὰς κακολογίας ἄλλων.

Διαβολία, ίας, ἡ. Συκοφαντία, κατηγορία, καὶ ἀπάτη, ὡς διαβολή. (Ὁ Πίνδ. ἐν Πυθ. 2, 140, «Διαβολιᾶν ὑποφάτιες«, ἐχρήσατο ἅπαξ τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ ὡς μακρᾷ). ὅθεν

Διαβολικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ διαβάλλειν, καὶ συκοφαντεῖν, κατήγορος, συκοφάντης (μενεφίσης)· λέγεται καί, διαβλητικός.

Διαβόλιμον, τό, = διαβολία, παρὰ Θωμ. Μαγ. ἐκ τοῦ Θουκυδ. 8, 91. ἔνθα ὀρθῶς, «Διαβολὴ μόνον« ἀναγινώσκεται.

Διάβολος, ου, ὁ, ἡ. Ὅποιος κατηγορεῖ, συκοφαντεῖ, ὅστις σπείρει ζιζάνια, ἤτοι λόγους μεταξὺ τῶν φίλων καὶ διὰ τούτου ἔχθρας διεγείρει· ὁ διαβολὰς ποιῶν· ὁ διαβάλλων τὸν ἕτερον· ὡς οὐσιαστ· καταλαλητής, συκοφάντης, κατήγορος (μαντατοφόρης, δηλάτωρ, μαναφούκης, Τουρκ.), Ξεν. Ἀγησ. ια', 5. «Τοὺς γεμὴν διαβόλους μᾶλλον ἢ τοὺς κλέπτας ἐμίσει...« Ὁ Θεοφύλακτ. ἑρμην· διὰ τοῦ, ὁ πάντας κακολογῶν, ὁ γὰρ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδὼς ἀγαθόν, πάντας διαβάλλει, ἑαυτῷ παραμυθίαν τινὰ περιποιούμενος. Ὁ δὲ Σουΐδας, διὰ τοῦ, ὡς δυνάμενος βάλλειν καὶ ἐχθροὺς ποιεῖν τοὺς φίλους. Παῦλ. πρὸς Τιμόθ. α', γ, 11. «Γυναῖκας σεμνάς, μὴ διαβόλους· ἑρμην· ὁ Θεοφύλακτος, μὴ καταλάλους, ὥσπερ αἱ γραῖδες εἰώθασι, τοὺς οἴκους περιερχόμεναι καὶ ψιθυρίζουσαι τὰ ταύτης πρὸς ἐκείνην. 2) Σατανᾶς, δαίμων πονηρός. Χρυσόστ. «Ἀπὸ τοῦ διαβάλλειν εἴρηται, διέβαλε γὰρ τὸν ἄνθρωπον πρὸς Θεόν, διέβαλε πάλιν τὸν Θεὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον«.

Διαβόλως, Ἐπίῤ. Μὲ διαβολικόν, συκοφαντικὸν τρόπον, μὲ διαβολήν, Θουκυδ.

Διαβομβέω, ῶ (βομβέω). Δι' ὅλου, πάντοτε, διὰ μέσου τινὸς βομβίζω, καθὼς αἱ σφῆκες.

Διαβορβορίζω, καὶ διαβορβορύζω, = διακορκορυγέω, Ἱπποκρ.

Διαβόρειος, είου, ὁ, ἡ (βορέας). Ἐστραμμένος, βλέπων πάντοτε πρὸς τὸ βόρειον μέρος, πρὸς τὴν τραμουντάναν, Στράβ. Β'. τομ. α'. Σ. 49, ἔνθα ἴδε τοῦ Κορ. τὰς σημειώσεις.

Διάβορος, ου, ὁ, ἡ (βορά). Ὁ καταφαγωμένος, κούφιος, Σοφοκλ. Τραχ. 676.

* **Διαβόρος**, ὁ, ὁ (βιβρώσκω). Κατατρώγων, κατατρυπῶν, αἰτ. ὡς, «Νόσος διαβόρος πόδα«, Σοφ. Φιλ. 7. ἄλλοι δὲ ἀποδίδουσι τὴν αἰτ. εἰς τό, κατατρώγοντα, παραβάλλοντες τὸ τοῦ Σοφ. Αἰ. 10.

Διαβόσκω, παρ' Ἱπποκρ. περὶ τῶν ἀγελαίων, «Ῥύδην καὶ ἀγεληδὸν διαβόσκεσθαι«, βόσκουσι δηλ. εἰς σωροὺς κατεσκορπισμένα.

Διαβοστρυχόω (βοστρυχόω). Κατασγουρόνω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, τὰ κάμνω ὁλοκατζαρά, περιτριγυρισμένα. «Διαβεβοστρυχωμένος«, Ἀρχίλ. παρὰ Πολυδ. Β'. 27.

Διαβουκολέω, ῶ (βουκολέω). Ἀποκοιμίζω τινὰ μὲ κολακευτικὰ τραγούδια, καθὼς κάμνουν εἰς τὰ μικρὰ παιδία, κουνῶ τὸ βρέφος διὰ ν' ἀποκοιμηθῇ· καὶ μεταφ. ἀπατῶ τινα μὲ νόστιμον τρόπον, Λουκιαν. «Διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἀπολπίζει.« Παθ. «Διαβουκολεῖσθαι τινι, εὐφραίνομαι εἴς τι, ὡς παρὰ Θεμιστ. Λόγ. ΚΑ'. σελ. 255. «Διαβουκολεῖται Ἀριστοτέλει καὶ Θεοφράστῳ«, εὐφραίνεται, ἥδεται ἀναγινώσκων τὸν Ἀριστ. καὶ Θεόφρ.

Διαβουλεύομαι (βουλεύω). Στοχάζομαι, σκέπτομαι, παρὰ Πλάτ. Πολ. καὶ Θουκ. 2, 5. 7, 50. Παρὰ δὲ Λουκιαν. ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μου, μελετῶ τι· ὅθεν

Διαβουλία, ίας, ἡ. Τὸ διαλογίζεσθαι, στοχάζεσθαι· παρὰ δὲ τοῖς Ο'. ἐστί, σκέψις, στόχασις. καὶ

Διαβούλιον, τό. Συμβουλή· σκέψις· ψῆφος· τὸ συμβουλεύεσθαι, Πολύβ.

Διάβουλος, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δίβουλος, καὶ διπλοῦς.

Διαβρεχής, έος, ὁ, ἡ· Ὁ δι' ὅλου βρεγμένος, καταβρεγμένος, Λουκιαν. Τραγ. ἐκ τοῦ

Διαβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Καταβρέχω, δι' ὅλου βρέχω, καταϋγραίνω, Γεωπ. «Σῖτος διαβραχείς«. ὁ δὲ Ἡλιόδ. Αἰθ. Ε'. 31. «Διαβεβρεγμένον«, τὸν αὐτὸν καὶ ἐν Βιβλ. Δ'. «Ὑποβεβρεγμένον,« λέγει, τὸν οὐ παντάπασι μεθύοντα, ἀλλὰ κέφι ἔχοντα, τουτέστι τὸν εἰς τὸ εὐθυμότερον ἀνειμένον ὑπὸ τοῦ οἴνου.

Διαβριθής, έος, ὁ, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, βριθύς, ἰσχυρός. καὶ

Διαβρίθω, ἀντὶ τοῦ βρίθω, ἢ βαρύνω.

Διαβριμάομαι, ἀντὶ τοῦ, βριμάομαι, Θεμίστ. σελ. 261.

Διαβροχή, ῆς, ἡ. Βρέξιμον, τὸ δι' ὅλου βρέχειν, ὑγραίνειν, ἢ ἁπαλὸν ποιεῖν. ὅθεν

Διάβροχος, ου, ὁ, ἡ (διαβρέχω), = διαβρεχής. Ὁ δι' ὅλου βεβρεγμένος, βρεμμένος· δι' ὅλου ὑγρός, ἢ μαλακός· ἐπὶ δὲ πλοίων, ὡς παρὰ Θουκυδ. Ζ. 12. «Διάβροχοι νῆες«, καράβια, τὰ ὁποῖα κάνουν νερά· τροπ. «Ἔρωτι, βρομίῳ«, ὑπὸ ἔρωτος, οἴνου ὑγρός, ὑγρός, τρόπον τινὰ σταλάζων, καταβρεγμένος, κατεσπισωρευμένος.

Διάβρωμα, ατος, τό (διαβιβρώσκω). Τὸ καταφαγωμένον· τρύπα, ἄνοιγμα, ἢ ἄλλο τι μέρος χαλασμένον, ἐλλιπές, τὸ μεταξὺ ἀραίωμα, κενόν, φαγωμένον ὑπὸ τῆς παλαιότητος, Στράβ. Η'. 906.

Διάβρωσις, εως, ἡ. Τὸ κατατρώγειν, δαπανᾶν, κυρ. καὶ μεταφ. Ἀέτ. ἐκ τοῦ

Διαβρώσκω, ἀντὶ τοῦ διαβιβρώσκω, ὅθεν τό, διαβεβρῶσθαι, κατατρώγεσθαι.

Διαβρωτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ νὰ κατατρώγῃ, ὡς «Διαβρωτικὰ φάρμακα«, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ἔχοντα δύναμιν εἰς τὸ νὰ κατατρώγωσι, κατανυκτεύωσι τὰς σάρκας.

Διαβύνω, καὶ διαβυνέω, παρ' Ἡρόδ. 2, 29. καὶ 4, 71. ἀντὶ τοῦ διαβύττω, παρ' Ἡσυχ. καὶ διαβύω, παρ' Ἱπποκρ. σελ. 26. Στουπόνω ἢ σπρώχνω τι μὲ βίαν νὰ ἐμβῇ μέσα διά τινος τρύπας· ἢ διὰ μέσου τῆς τρύπας περνῶ τι πέρα πέρα, κεντῶ, βιάζω ἕνα πρᾶγμα διὰ νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ ἕνα σῶμα εἰς τὸ πέρα μέρος. Τὸ μὲν διαβυνέω κατὰ μέτ. διαθ. μὲ σημασ.

ἐνεργ. παρ' Ἡροδ. 4. 71. τὸ δὲ διαβύνω παθ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2, 96. (υ).

Διαγαληνίζω, Μ. ίσω (γαληνίζω), ἐνεργ. Ἡσυχάζω, κάμνω δι' ὅλου γαλήνην, μετὰ τὴν φουρτοῦναν δηλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 631. μεταφορ. κάμνω γαληναῖον, ἥσυχον, ἱλαρὸν, χαρούμενον μετὰ τὸν θυμὸν, Ἀριστοφ. »Τῶν δ' εὐθέως πρόσωπα διεγαλήνισεν.« Λέγεται δὲ καὶ οὐδετέρως.

Διαγανακτέω, ῶ. (ἀγανακτέω). Μεγάλως, κατὰπολλὰ ἀγανακτῶ, Πλούτ. Τιμ. 15. Διογ. Λ. ὅθεν

Διαγανάκτησις, εως, ἡ. Μεγάλη, σφοδρὰ ἀγανάκτησις, ὀργὴ, θυμὸς, Πλούτ. Μάρ.

Διαγανόω, ῶ. Ἱλαρύνω, χαροποιῶ, λαμπρύνω τι, ἀμφιβ.

Διαγγελία, ἡ. Εἴδησις, μήνυμα, διά τινος πρέσβεως γινόμενον, τὸ στέλλειν καὶ μηνύειν, Ἰωσήπ. Πόλ. Ἰουδ. 3, 8, 5· ἐκ τοῦ

Διαγγέλλω, Μ. ελῶ (ἀγγέλλω). Δίδω εἴδησιν, μηνύω, κάμνω ἀναφορὰν διὰ μέσου τινὸς ἀγγέλου, πρέσβεως. 2) κηρύττω πανταχοῦ, κοινολογῶ, φανερόνω, Πλούτ. »Ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις.« Μέσ. μεταδίδειν ἐν ἀλλήλοις, ἀναμεταξύ των προσταγήν τινα, τὴν κάμνω νὰ περάσῃ ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4, 36. ὅθεν.

Διάγγελμα, ατος, τό. Εἴδησις, μήνυμα, τὸ ὁποῖον ἔγινε διὰ μέσου τινὸς πρέσβεως, ἀγγέλου.

Διάγγελος, ου, ὁ, ἡ (διαγγέλλω). Μεσίτης, μεσάζων, ὁ φέρων μίαν εἴδησιν ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, internuntius. 2) παρὰ τοῖς Ἱστορικοῖς, ὁ γνωστοποιῶν, φανερῶν τὰς προσταγὰς τοῦ στρατηγοῦ, ὁ ὑπασπιστὴς, adjutant, aide — de camp.

Διαγείρω, Μ. ερῶ. Λίαν ἀγείρω. (ἀμ.)

Διαγελάω, ῶ. Μ. άσω (γελάω). Περιγελῶ, περιπαίζω, Λουκιαν. 2) οὐδετ. κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, μειδιῶ· εἶμαι καλόκαρδος, ἔχω ἱλαρὸν, ἥσυχον, γαληναῖον, καὶ χαρούμενον πρόσωπον· καὶ μεταφ. γίνεσθαι ξάστερος, ἡσυχάζει, γαληνιᾷ, διαιθριάζει, κοπάζει· ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, χρώματος θαλάσσης κτ. ὡς, »Διαγελῶν ὁ ἀὴρ, διαγελῶσα ἡ ἀρχ.« παρὰ Θεοφρ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. »Τὰ τῆς θαλάσσης διαγελῶντα,« ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἡσυχία, τὸ χαρίεν τοῦ ἀέρος, καιροῦ, καὶ τῆς θαλάσσης. (ασω)

Διαγεύομαι (γεύομαι). Ὅλος ἕν κατόπιν τοῦ ἄλλου γεύομαι, παρὰ Πλουτάρχῳ.

Διάγευσις, εως. Ἡ γεῦσις κατὰ σειρὰν, Γεωπονικ. Ζ. 7.

Διαγίγνομαι, καὶ νεωτ. Διαγίνομαι.

Διαγιγνώσκω, καὶ νεωτ. Διαγινώσκω.

Διαγίνομαι, Μ. γενήσομαι (γίγνομαι, ἀνωμ.). Εἶμαι καιρόν τινα, διὰ πάντα, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, παντοτεινά· ὅλην μου τὴν ζωὴν εἶμαι, ἢ διατρίβω, Ἀρ. Ὀρν. 45. μετὰ αἰτ. »Τὴν νύκτα διαγίγνεσθαι,« περνῶ ὅλην τὴν νύκτα, καὶ παρὰ Πλουτ. »Ἀσφαλὴς διεγένετο.« Ἰδίως δὲ συχνάκις μετὰ μετοχ. ἀντὶ τοῦ διατελῶ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. 8, 4. »Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται, ἢ διασκοπῶν.« Τοιοῦτον καὶ τὸ, »Τοῦτο μελετῶν διαβεβίωκεν,« αὐτόθ. »Διαγίγνεσθαι ἄρχοντα,« ἐξουσιάζειν πάντοτε, ἕως τέλους. 2) εἶμαι μεταξὺ, καὶ μάλ. ἐπὶ διαλειμμάτων, διαστημάτων, περνῶ ἐν τῷ μεταξὺ, παρέρχεσθαι (ἐπὶ χρόνου), ὡς Πλάτ. Ἀπολ. »Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι« καὶ »Ἔτη διακόσια διαγεγονότα.« καὶ, »Τετρακοσίων ἐτῶν διαγενομένων,« ἀφ' οὗ παρῆλθον ἐν τῷ μεταξὺ, ἐτελείωσαν, διέτρεξαν, ἔγιναν 40 ἔτη, Διον. Ἀλικ. καὶ Πλούτ. »Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε,« πέρασαν περισσότερον ἀπὸ 1000 ἔτη, ἀφ' οὗ πιστεύεται αὐτὴ ἡ διήγησις. Παρὰ δὲ Συνεσ. »Εἰ καὶ διαγεγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος,« ἀντὶ τοῦ, διατρέξαντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος τῆς φορτοῦνας, ἐσώθημεν, ἠλευθερώθημεν δηλ.

Διαγινώσκω, Μ. διαγνώσομαι (γινώσκω, ἀνωμ.). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς, παρ' Ἀριστοφ. »Διαγινώσκειν τὸ δίκαιον·« καὶ »Διεγίνωσκεν αὐτοὺς,« (Λουκιαν.) ἀκριβῶς ἐξέταζεν. 2) διακρίνω, ἀκριβῶς γνωρίζω, μανθάνω τι, ἐξεύρω, Ἰλ. Ζ, 424. 3) ἀποφασίζω, εἶμαι ἀποφασισμένος, Ἡροδ. 6, 138. καὶ Λουκιαν. »Εἰ κλαίειν διέγνωκας,« ἂν ἀποφάσισες νὰ κλαίῃς. 4) χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων, διαχωρίζω, Ἰλ. Ψ, 240. διαγ. δίκην, κρίνω, ἀποφασίζω, ξεσκαλίζω μίαν κρίσιν, φιλονεικίαν, δίδω τὴν ψῆφόν μου περὶ αὐτῆς, Αἰσχ. Εὐμ. 696. 5) παρὰ δὲ Πολυβ. δὶς, ἀντὶ τοῦ, διαναγινώσκω.

Διαγκοινίζομαι. Ζήτ. τὸ ἑπόμενον.

* Διαγκυλέομαι, Μ. ήσομαι, καὶ

* Διαγκυλίζομαι, Μ. ίσομαι. ἴδε διαγκυλόομαι.

Διαγκυλόομαι (ἀγκυλόω). Πιάνω τὸ βέλος εἰς τὸ λωρίον μὲ τὸ ἕνα χέρι (ἐπειδὴ μὲ τὸ ἄλλο κρατῶ τὴν σαΐταν, τὸ τόξον), καὶ τὸ κρατῶ ἕτοιμον διὰ νὰ τὸ ῥίψω· ἐν γένει εἶμαι ἕτοιμος νὰ ῥίψω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. γ'. 21. »Διηγκυλωμένους τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας.« Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Βιβ. Ε'. β'. 10. »Τοῖς πελτασταῖς παρήγγελλε διηγκυλωμένους ἰέναι,« νὰ βαστοῦν δηλ. τὸ λωρὶ μὲ τὸ βέλος, διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ τὸ ῥίψωσιν· ὅπερ ἐν Χειρογρ. »Διηγκυλωμένους,« καὶ, »Διηγκυλημένους« ἀναγινώσκ. Παρὰ δὲ Ἡρωδιανῷ, »Ἀνδριάντα τόξον διηγκυλημένον,« καὶ Λουκιαν. »Κεραυνὸν διηγκυλημένον.« Ἄρα εὑρίσκεται καὶ διαγκυλέομαι, καὶ διαγκυλίζομαι. Ὁ δὲ Νικήτ. Χρον. ΙΖ'. 1. καὶ ΚΑ'. Γ. ἀντὶ τούτου, τὸ, »Διαγκωνίζεσθαι,« καὶ, »Διηγκωνισμένος τὸ δόρυ,« ἔχει. Τὸ δὲ ἁπλοῦν »Ἀγκωνισάμενος« εὑρίσκεται ἐν Α'. 10. Ἀγκώνησις ἐν Δ'. 3. τὸ δὲ »Ἀγκωνίζεσθαι,« ἐν ΙΗ'. 8. καὶ Ἀγκώνισις ἐν ΚΑ'. 2. καὶ ἅπαξ ἐν ΙΘ'. 1. »Ἀγκυλιζόμενος τὸ ξίφος.«

Διαγκωνίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. μέσ. (ἀγκωνίζω). Ἀκουμπῶ ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός μου, μὲ αὐτὸν σπρώχνω, Δαμάσκιος παρὰ Σουίδ. ὅθεν

Διαγκωνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἀκούμβισμα ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός. 2) τὸ σπρώξιμον, κούντισμα μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός, Πλούτ.

Διαγλαύσσω, καὶ διαγλαύσσω (γλαύσσω). Διαφαίνομαι, λάμπω καθαρά, Ἀπολλ. Ῥόδ. Ζήτ. Γλαύσσω.

Διαγλάφω, Μ. ψω (γλάφω). Σκάπτω δι' ὅλου τριγύρου, κάμνω λάκκον, ἢ κοίλωμά τι, Ὀδ. Δ, 438. »Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα,« ἔσκαψεν, ἔκαμε τόπον, κοίλωμα, γοῦβαν εἰς τὴν ἄμμον διὰ νὰ κείτεται χαμηλότερον καὶ οὕτω νὰ μὴ τὸν βλέπωσι.

Διάγλυμμα, τό (διαγλύφω). Τὸ ἐκπίεστον ἔνῳ γλυφθεῖσης, σκαλίζει.

Διάγλυπτος, καὶ διάγλυφος, ὁ, ἡ. Ὁ δι' ὅλου κομμένος, καλῶς πελεκημένος, ἐγγεγλυμμένος, Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 141. »Κάλαμος διάγλυπτος,« κοσύλι καλῶς κομμένον, ἐκ τοῦ

Διαγλύφω, Μ. ύψω (γλύφω). Κόπτω δι' ὅλου (κατὰ βάθος δηλ.), καλῶς πελεκῶ, γλύφω, ἐγχαράττω, σκαλίζω τι, μάλιστα εἰς ξύλον ἢ μέταλλον, Διόδωρ. Σικελ. (οὗ τὸ ἐναντ. ἀναγλύφω, ὑψωμένα ἐπάνω τοῦ ξύλου ἢ μετάλλου γλύφω, σκαλίζω).

* Διαγνάπτω (γνάπτω). Ξεχόνω, ξεσκραχόνω, εὐγάζω τι ξύοντας, καὶ = γνάπτω, διάφ. ἀναγ. Ὀδ. Δ, 438. ἀντὶ, διαγλάψω, ἴδε Schol. Harlej.

Διάγνοια, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ διαγνώμη. Στόχασις, σκέψις, Ἰώσηπ. ἀμφιβ.

Διαγνώμη, ἡ (διαγιγνώσκω), = διάγνωσις. Στόχασις, σκέψις· ψῆφος, ἀπόφασις, Θουκυδ. 1, 87.

Διαγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, (διαγιγνώσκω). Ὁ διακρίνων, διαχωρίζων· ἐρευνῶν, ἐξετάζων· διορίζων καὶ ἀποφασίζων τι.

Διαγνωρίζω, Μ. ίσω (γνωρίζω), = διαγινώσκω. Ἀκριβῶς διακρίνω, μανθάνω νὰ γνωρίζω καὶ καταλαμβάνω, ἐξετάζω. Ἐν δὲ Εὐαγγ. Λουκ. Β'. ἀντὶ τοῦ γνώριμον ποιῶ, ἢ διαφημίζω.

Διάγνωσις, εως, ἡ. Ἡ ἀκριβὴς ἔρευνα, ἐξέτασις· σκέψις· διάκρισις· ψῆφος, ἀπόφασις· καὶ παρ' ἰατροῖς, ἡ γνῶσις τοῦ καθ' αὐτὸ εἴδους ἀσθενείας τινὸς διὰ ἀπαριθμήσεως τῶν συμπτωμάτων.

Διαγνώστης, ου, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ διαγνώμων, Ἰσοκρ.

Διαγνωστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαγινώσκειν, διακρίνειν, καὶ ἐξετάζειν τι, Λουκιαν.

Διαγογγύζω· τὸ αὐτὸ καὶ γογγύζω, Λουκ. Εὐαγγ.

Διαγογή, ῆς, ἡ, παρ' Ἀθην. Β'. 51. διαφθαρμ.

Διαγορεύω, Μ. εύσω (ἀγορεύω). Καθαρῶς, εὐκρινῶς, καὶ ῥητῶς λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, Ἡροδ. 7, 38. 2) θεσπίζω, διαγγέλλω. 3) προσδιορίζω τι ἐριστικῶς· ἀπαγορεύω (ἐπὶ νόμου), προστάζω, ὡς παρὰ Πλούτ. εἰς Γράχ. »Τῷ δὲ μειρακίῳ διηγόρευσεν ἐπὶ τούτοις κατιέναι πάλιν·« 4) ὁμιλῶ κατὰ σειρὰν, μὲ τὴν ἀράδαν (ὅταν εἶναι πολλοί), Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. ΙΑ'. 19. »Ὡς δ' αἱ πλείους γνῶμαι διηγορεύθησαν,« ἀφ' οὗ αἱ περισσότεραι γνῶμαι κατὰ τάξιν καὶ ἀποφασιστικῶς ἐδόθησαν. 5) παρὰ Λουκιαν. »Κακῶς διαγορεύει Πλάτωνα,« ἀντὶ τοῦ, ἀγορεύει, ὁμιλεῖ, λέγει κακὰ διὰ τὸν Πλάτωνα. Ἐνίοτε τίθεται ὡς ἐναντίον τῷ, συναγορεύω, ὡς διαφέρομαι τῷ, συμφέρομαι, ὡς γράφει ὁ Πλούτ. εἰς Σουΐδα, ὅστις προστίθησιν, ὅτι παρ' Ἰσαίῳ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ διάφορα, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων·

Διάγραμμα, τος, τό (διαγράφω). Κάθε σχέδιον, τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ γραμμὰς, μὲ σημεῖα, ἢ μὲ γράμματα, ὡς παράδειγμα διὰ γράψιμον (ἐπιτηδευμένη), σχέδιον, σχεδιαγραφία διὰ μίαν ζωγραφίαν· σχῆμα (φιγοῦρα)· διαίρεσις διὰ γραμμῶν· ἰχνογραφία, σκιαγραφία, ἐπιπεδογραφία· πίναξ· ὅθεν προσταγή· θέσπισμα, διάταγμα· ἐξαιρέτως ὅμως καλοῦνται διαγράμματα τὰ μαθηματικὰ, ζωγραφικὰ, καὶ μουσικὰ σχήματα, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενα προβλήματα, ἢ διατάξεις. Ἐπὶ τῶν μαθηματικῶν προβλημάτων παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. Ζ. 3. »Τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν ἀπεδοκίμαζεν.« Καὶ παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Ζ'. ἐπὶ Μουσικῶν σημείων »Ὑπὸ Δαιδάλου, ἢ ἄλλου τινὸς δημιουργοῦ ἢ γραφέως διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν.« Παρὰ δὲ Πλουτάρχ. »Ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἦθος εἰωθὼς ὑποκρίνεσθαι, κατὰ μίαν λογίζ μελῳδίαν. Κυρίως δὲ, ἕνα χαρτὶ, ἔχον κατὰ τάξιν τὰ γράμματα, καὶ τὰς φωνὰς, καὶ τοὺς τόνους τῆς Μουσικῆς ἐπάνωθεν αὐτῶν, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ Μουσικοὶ, ὅπερ ἐφεῦρε πρῶτος ὁ Στρατόνικος, ὡς θέλουσι, κατὰ τὸν Φαινίαν παρ' Ἀθηναίῳ Η. σελ. 352. »Στρατόνικος πρῶτος διάγραμμα συνεστήσατο.«

* Διαγραμμίζω, Μ. ίσω, ἴδε τὸ κατωτέρω.

Διαγραμμισμός, ὁ. Ἡ προσδιόρισις τῆς ἐκτάσεως τινὸς διὰ γραμμῶν· κυρ. εἶδος κυβείας, παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐπάνω εἰς σημειωμένας γραμμάς· τὸ δὲ ῥῆμα, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα, εἶναι, »Διαγραμμίζω,« διαιρῶ, τραβῶ, σχεδιάζω, σημειόνω, γραμμὰς εἰς μικρὰ παιδία, ἢ ἐπίπεδα, ἢ ἐπάνω εἰς σανίδια, καθὼς εἶναι ἡ Δάμα, τὸ Σιάχ (σατρατζ), τὸ Τριώδι, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παιγνίδια, ὅθεν καὶ τὸ, παίζω εἰς αὐτὰ τὰ παιγνίδια. Ἐγίνετο δὲ τοῦτο τὸ παιγνίδι μὲ ἑξήντα (ψήφους) πέτρας, ἄσπρας καὶ μαύρας. Ὅρα Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ζ. σελ. 633. καὶ Πολυδ. Ζ. 206. καὶ Θ. 99. καὶ Ern. clav. Cic. v. scriptorum duodecim ludus.

Διάγραπτος, ου, ὁ, ἡ (διαγράφω). Σβυσμένος μὲ τὸ κονδύλι, μὲ τὸ μελάνι· λυωμένος, ξυσμένος, ἐξηλειμμένος, ὡς, »διάγραπτος δίκη«, σβυσμένη, σηκωμένη, ἄκυρος κρισολογία.

Διαγραφεύς, έως, ὁ. Ὁποῖος κάμνει τὸ διάγραμμα, ἢ τὴν διαγραφήν, εἰς τὰς διαφορετικὰς σημασίας τούτων τῶν δύο λέξεων· ἐξαιρέτως ἐλέγετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁποῖος ἔκαμνε τὸ σχέδιον (τὸν πλάνον) διὰ τὰ δοσίματα τοῦ πολέμου καὶ ἄλλα.

Διαγραφή, ῆς, ἡ. Τὸ σημειόνειν, προσδιορίζειν διὰ γραμμῶν, καὶ σχηματων· σχῆμα, σχέδιον, φιγοῦρα, σχεδιαγραφία, ἐπιτηδειγμή· ὅθεν καὶ τὰ βιβλία τῶν λογαριασμῶν, Κατάστιχον, καταγραφή· ὁμολογία (συμβόλαιον)· βιβλος περιέχοντα τοὺς τίτλους· προσταγή, θέσπισμα, διάταγμα (decret), καὶ τὰ λοιπά, καθὼς καὶ τὸ »διάγραμμα«. 2) καὶ τὸ σβύσιμον γεγραμμένου τινός, ἡ ἀκύρωσις, ἐξάλειψις, καὶ μάλιστα μιᾶς κρίσεως, κ. τ. λ. ἴδε διαγράφω· καὶ ἡ διάκρισις, Δίφιλος παρ' Ἀθην. σελ. 292. 3) πληρωμή, παῤῥησιαζομένης ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἔγγραφος ἀπόδειξις διὰ νὰ πληρώσῃ τις, assignation.

Διαγράφω, Μ. ψω (γράφω). Σημειόνω, σχεδιάζω μὲ τραβιγμένας γραμμὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἕνα σχέδιον, μίαν σχεδιαγραφίαν, ἓν σχῆμα (μαθηματικ. ζωγραφικ. ἢ μουσικόν)· ἐν γένει, σχεδιάζω τί, ὑποτυπόνω, κάμνω σχέδιον, πίνακα· μεταφ. σημειόνω τί μὲ λόγους, παριστῶ, περιγράφω. 2) διαιρῶ, διαμοιράζω εἰς τμήματα, εἰς σύνορα (ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται διὰ γραμμῶν). Μεταφ. διανέμω, χωρίζω, ἐπ' ἀκριβὲς προσδιορίζω καὶ διατάττω, ὡς Πλατ. Πολ. ς'. »Διαγράφειν τὴν πόλιν«. 3) προστάζω, ἐκδίδω προσταγήν. 4) σημαδεύω, καταγράφω, ἐκλέγω, συνάζω στρατιώτας, Πολύβ. ς'. 12. ὅθεν ὁ κατάλογος, ἡ καταγραφὴ τῶν στρατιωτῶν. 5) σβύνω, λυόνω, ἐξαλείφω τὸ γεγραμμένον· κάμνω τι ἄκυρον (ὅθεν διαγραφή), ὡς, »Ἀναλώματα διαγράφειν«, σηκόνειν τὰ δοσίματα, ὥστε νὰ μὴ πληρωθοῦν πλέον. »Διαγράφειν ἐκ τοῦ βουλευτηρίου«, σβύνειν τὸ ὄνομα τινὸς ἀπὸ τὸν κατάλογον τῆς βουλῆς, ἀποδιώχνειν αὐτὸν ἀπὸ τὴν βουλήν, ἀθετεῖν, ἐκβάλλειν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἠλέκτ. 1072. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοτ. Λυσιστρ. 676. »Ἢν δ' ἐς ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱππέας,« ἴδε τὸν Σχολ. κυρίως δέ, »Διαγράφειν δίκην,« κηρύττω μίαν κρισολογίαν ἄκυρον, τὴν σβύνω ἀπὸ τὰ ἄκτα, τὴν κάμνω νὰ μὴ ἐξακολουθηθῇ· σημαίνει δὲ καὶ ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι μίαν ἔγκλησιν (ἐπὶ προέδρου τοῦ κριτηρίου)· ὅμως παθητ. »ἡ δίκη διαγράφεται«, ἡ ἔγκλησις τινὸς ἀποβάλλεται· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλοῦντος, ἢ κατηγόρου, μέσ. »Διαγράψασθαι δίκην,« παραιτῶ κρισολογίαν τινά, δὲν ἐξακολουθῶ πλέον αὐτήν, Ruhnk. Τιμ. σ. 81. κτ. Hemst. Θωμ. Μαγ. σ. 211. Bremi Λυσ. περὶ δημ. ἀδικ. 5. 6) κάμνω νὰ πληρώσῃ τις δι' ὁμολογίας, ἐγγράφου ἀποδείξεως ἀργύριον, ἤτοι δίδω τινὶ ἔγγραφον ἀπόδειξιν πρός τινα διὰ νὰ πληρωθῇ· ὅθεν διαγραφή (παρὰ Πολυβ. ΛΑ'. 13.), ἡ τοιαύτη πληρωμὴ παρὰ τοῖς τραπεζίταις (Σαράφιδες)· ἔτι δὲ 7) ἀποῤῥίπτω μίαν ὁμολογίαν (συμβόλαιον) ὡς νόθον, ψευδῆ καὶ μὴ γνησίαν, ὁ ἀνέκδ. Βασιλ. ὁ Σχολ. Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ.

Διαγρηγορέω, ῶ = διεγρηγορέω. Εἶμαι δι' ὅλου ἔξυπνος, φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, Ἡρωδιανός.

Διαγριαίνω, Μ. ανῶ, τὸ ἐπιτατ. ἀγριαίνω. Καταπολλὰ ἀγριαίνω, παροργίζω, Πλούτ. καὶ παθητ. διαγριαίνομαι, καταπολλὰ ἀγριαίνομαι, παροργίζομαι.

Διαγρυπνέω, ῶ (ἀγρυπνέω), = διαγρηγορέω. Φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, μένω ἄγρυπνος δι' ὅλης τῆς νυκτός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 277. ὅθεν

Διαγρυπνητής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος περνᾷ ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος, ἢ φυλάττων, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 277.

Διαγυμνάζω, Μ. άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω δι' ὅλου τὴν κίνησιν τοῦ σώματος, κινῶ δι' ὅλου, βάλλω εἰς κίνησιν, ἀσκῶ τί. Διαγυμνάζομαι, κινῶ, γυμνάζω δι' ὅλου τὸ σῶμά μου, Γαλ.

Διάγχω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτατ. ἄγχω. Πνίγω, κρεμνῶ τινά.

Διάγω, Μ. άξω. Διακομίζω, περνῶ, φέρω τινὰ εἰς τὸ πέραν μέρος (καθὼς οἱ καΐκτζίδες), Ὀδ. Ψ, 187. καὶ »διάγειν τὴν στρατιάν«· καὶ »Διάγω σε πρὸς τοῦτον«, σὲ στέλλω εἰς τοῦτον· ὅθεν γενικῶς, φέρω, ὁδηγῶ, καὶ διοικῶ, κυβερνῶ ἀνθρώπους, καὶ πράγματα, Ἰσοκρ. 2) ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἤ τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, π. χ. ἀπὸ τοῦ λόγου· »πόδας,« ὑπερτίθημι (τοὺς πόδας), ὑπάγω, πορεύομαι δηλ. 3) περνῶ, διατρίβω, ζῶ μὲ διαφόρους προσδιορισμοὺς χρόνου, π. χ. »Διάγω αἰῶνα« (ὑμν. Ὁμ. 19, 7.) καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, »Βίον διάγειν, ἢ διάγειν (ἁπλῶς, ἄνευ τοῦ βίον),« περνῶ τὴν ζωήν μου, ὡς διαβιόω. »Διάγειν τὸ γῆρας, τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα,« παρὰ Ξενοφ. »Διάγειν ἐν εἰρήνῃ,« ζῶ ἥσυχα· καὶ ὡς ἀσπασμός, »Εὖ διάγειν«, ἀντί, χαίρειν, Επικουρ. Μετὰ μετοχῆς σημαίνει διαρκοῦσαν κατάστασιν τινά, π. χ. »Σιωπῶν διῆγεν«, ἐσυλλογίζετο ἀδιακόπως. 4) διατρίβω τὸν καιρόν, ἐγλεντίζω, Hemst. Θωμ. Μ. σ. 213. 5) διατρέφω τινά, ὡς, λαχάνοις διῆγε τὸν στρατόν, Φιλόστρ. σ. 771. 6) διατρίβω που, κατοικῶ, ὡς, »Διάγειν ἐν προαστείῳ.« (ε) Ὅθεν

Διαγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ εἰς τὸ πέραν μέρος πέρασμα, φόρτιμον, περαίωσις, μετακομισις. 2) διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία, ὡς, »Διαγωγὴ πραγμάτων«. 3) »Διαγωγὴ« ὑπονοουμ. βίου, ἡ ζωή, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ μετὰ ἀνθρώπων συναναστροφή, φέρσιμον, πολίτευμα. 3) ἡ διατριβὴ τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς, κατοικία, τόπος δηλ. ὅπου περνοῦμεν τὸν καιρόν, καὶ παιδιά (ἐγλεντζές τουρκ.), ἡ διατριβὴ τοῦ καιροῦ, ὅτε πρὸς ἀναπλήρωσιν τίθενται αἱ λέξεις, χρόνου, βίου. 4) ἀντὶ τοῦ ὅρμος, ὅ ἐστι τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον στέκομαι, σταθμός, παρ' Ἡρωδιαν. Δ'. »Εἰς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖν.«

Διαγώγιον, τό. Πληρωμή, τελώνιον διὰ τὸ πέρασμα (Πολύβ. Δ'. 52.), transito.

Διαγωγικὸν τέλος, φόρος, δασμός, δόσιμον, Στράβ. Δ'.

Διαγωνιάω, ῶ, Μ. άσω· τὸ ἐπιτ. ἀγωνιάω· Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀγωνίαν, ἢ φόβον· μετὰ δὲ αἰτιατ. φοβοῦμαι τί κατὰ πολλά, Πολύβ. Γ. 102. (ξ)

Διαγωνίζομαι, Μ. ίσομαι (ἀγωνίζομαι). Μάχομαι, φιλονεικῶ, πολεμῶ. »Διαγωνίζομαι πρὸς τοὺς πολεμίους,« Ξενοφ. Παιδ. 1. »Διαγωνίζομαί σοι, καὶ πρὸς σέ.« 2) γυμνάζομαι εἰς πᾶν εἶδος ἀγῶνος, εἰς ὅλας τὰς παλαίστρας. 3) ἀγωνίζομαι κατὰ πολλά, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου· 4) ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγωνίζομαι.

Διαγώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Λέγεται μία εὐθεῖα γραμμή, ἥτις τραβᾶται ἀπὸ μίαν γωνίαν ἕως εἰς τὴν ἀπέναντι αὐτῆς, εἰς ἓν τετράπλευρον, ἢ παραλληλόγραμμον, Diagonal, Εὐκλείδ.

Διαγωνοθετέω, ῶ (ἀγωνοθετέω). Φέρω δύο μέρη (παρτίδας, ταράφια) εἰς μάχην, ἢ φιλονεικίαν, τὸ ἓν δηλ. κατὰ τοῦ ἄλλου, αἰτ., Πολύβ. Ης'. 7. Ζήτ. καὶ ἀγωνοθετέω.

Διαδαίω, Μ. άσομαι· ἀπαρ. ἀόρ. διαδάσασθαι (δαίω, ἀνωμ.). Διαμερίζω, διαιρῶ, »Διὰ πάντα δασάσκετο« (Ἰων. ἀντὶ διεδάσατο), Ἰλ. Ι, 333. καὶ ὡς μία λέξις, παρ' Ἡροδ. 4, 145. »Διαδάσαντο ἐς φυλάς«, καὶ 8, 121. 2) ἀφανίζω, Ἡροδ. 7, 220.

Διαδάκνω, Μ. δήξομαι (δάκνω, ἀνωμ.). Καταδαγκάνω. Μέσ. τινί, δαγκάνομαι μέ τινα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Πλουτ. »Τῷ Κερβέρῳ διαδάκνεσθαι«, δαγκάνεσθαι μὲ τὸν Κέρβερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Ἀντωνίν. Ε', 33.

Διαδακρύω (δακρύω). Κλαίω τινὰ μεγάλως. 2) ἀμεταβ. ἐν τῷ μεταξὺ κλαίω, Διον. Ἀλικ. (τὸ ὕψιλον ἐπιτοπολὺ μακρόν).

Διαδάπτω Μ. άψω (δάπτω). Καταξεσχίζω, κατακόπτω, καταπληγόνω τὰς σάρκας, καταξουγραφίζω, Ἰλ. Φ, 397. »Διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν«.

Διαδατέομαι, οῦμαι (δατέομαι), = διαδαίω, Ἡσίοδ. Θεογ. καὶ Ἰλ. Ε, 158. »Χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο,« ἀντί, οἱ ἀπομείναντες ὀρφανοὶ ἐμοίρασαν τὴν περιουσίαν.

Διαδείκνυμι, Μ. είξω (δείκνυμι). Δεικνύω διὰ μέσου, κάμνω νὰ διαφαίνηται, ὡς διαφαίνω· ἐπομ. ὡς τὸ δηλόω, κάμνω τί σαφές, φανερόν, παριστῶ, ἐξηγῶ· πολλάκις παρ' Ἡροδ., ὅπου κοινῶς συνάπτει μὲ τό, ὅτι. Παθ. φαίνομαι· ὅθεν »Διαδεικνύσθω ἐὼν πολέμιος,« ἂς κηρυχθῇ ὡς ἐχθρός, Ἡροδ. γ', 72. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμεταβ., μάλιστα δὲ ἐν τῷ, διέδεξε, καί, ὡς διέδεξε, ἤτοι σαφές, φανερόν, δῆλον, Ἡροδ. β', 134. γ', 82. ε', 124. Schweigh. εἰς 2, 217.

Διαδέκτωρ, ορος, ὁ (διαδέχομαι). Ὁποῖος λαμβάνει, πέρνει διὰ κληρονομίας, ἢ ὁποῖος διαδέχεται κατὰ κληρονομίαν, ἐν γένει = διάδοχος. 2) παθητ. ἀποκτηθεὶς κατὰ κληρονομίαν, κληρονομηθείς, Εὐρ. Ἰων. 478.

Διαδέξιος, ου, ὁ, ἡ (δεξιός). Ἐπιδέξιος, κατὰ πολλὰ ἐπιτήδειος. 2) πολλὰ εὐτυχής, ἀγαθός, καλλίστου οἰωνοῦ, ὡς παρ' Ἡροδ. 7, 180. »Διαδέξιον ποιεύμενοι τὸν εἷλον κτ.«, ἀντὶ τοῦ, ποιοῦντες δεξιὸν ποιεύμενοι, πολλὰ καλόν, εὐτυχῆ.

Διάδεξις, εως, ἡ (διαδέχομαι), = διαδοχή.

Διαδέρκομαι, ἀόρ. διέδρακον (δέρκομαι, ἀνωμ.). Βλέπω διὰ μέσου τινός, ὁρῶ· βλέπω διόλου, Ὀδ. Ξ, 344. »Οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιος περ«, οὔτε ὁ ἥλιος ἤθελε μᾶς ἰδῇ διὰ μέσου ταύτης τῆς νεφέλης.

Διάδεσμος, ου, ὁ (διαδέω). Δέσιμον, δεσμὸς διαβαίνων καὶ συνδέων τὸ ὅλον, Ἱπποκρ. »Διαδέσμους εἰς ἀλλήλους ἔχουσαι«, δεσμούς, οἵτινες διαδέχονται ἕνας τὸν ἄλλον. ὅθεν

Διαδεσμέω, ῶ, Μ. ήσω. Διὰ μέσου, διόλου, πέρα καὶ πέρα, καλῶς καὶ στερεῶς δένω· ὡς διαδέω.

Διάδετος, ου, ὁ, ἡ (διαδέω). Ὁ δι' ὅλου, διὰ μέσου καλῶς δεδεμένος, Αἰσχ. Θηβ. 122. »Διάδετοι γενύων ἱππείων χαλινοί«, οἱ διὰ τοῦ στόματος τῶν ἵππων περασμένοι καὶ στερεῶς δεμένοι χαλινοί.

Διαδέχομαι, Μ. ξομαι (δέχομαι, ἀνωμ.). Ἀναδέχομαι, δέχομαι, ἐπιχειρίζομαί τι, ἀναλαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου. 2) δέχομαι, πέρνω ἕνα τι ἀφ' οὗ τὸ ἀφήσοι, τὸ παραιτήσοι ὁ ἄλλος· ἀκολουθῶ, γίνομαι διάδοχος τινός. »Τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλῳ τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι«, Ξενοφ. Παιδ. Η. ς'. 15. »Διαδέχεσθαι βασιληΐην,« παραλαμβάνω διὰ μέσου ἄλλου τὴν βασιλικὴν ἀξίαν, Ἡροδ. — λόγον, ἀναδέχομαι τὸν λόγον ἄλλου τινος, ἀρχινῶ ἐκεῖ, ὅπου ἔπαυσεν ὁ ἄλλος· ἐπομ. ὁμιλῶ κατόπιν ἄλλου (καὶ ἄνευ τοῦ, λόγον), Ἡροδ. 8, 142. συντάσσ. καὶ αἰτ. προσώπου, ὡς, »Διεδέξατο Σπεύσιππον. Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος«· λέγεται καὶ πρᾶγμα τι διαδέχεται ἄλλο, ὡς, »Εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι«· λέγεται καὶ ἐπὶ κληρονομίας, »Τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν διαδέχεσθαι«· »Διαδέχεσθαι τινά τινι (Ξεν.)«, ἀντί, ἔρχομαι καὶ ἀναλαμβάνω τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, ἢ ἀναπληρῶ τὸν τόπον αὐτοῦ εἴς τι.

Διαδέω, Μ. δήσω (δέω, ἀνωμ.). Δένω ὁλό-

γύρα, τριγύρω. «Διαδεδέσθαι μίτρα τὴν κεφαλὴν», μίτραν ἔχων δεδεμένην περὶ τὴν κεφαλὴν (ὅθεν διάδημα)· καὶ, «Διαδεδεμένος», ὁ δεδεμένον ἔχων τὸ διάδημα περὶ τὴν κεφαλήν, νικητής. 2) δένω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη στερεῶς, ὡς «Σχοινίοισι αὐτὴν διαδήσας ἀπῆκεν», Ἡρόδ. Δ΄. 154. 3) ἁπλῶς δένω, καὶ ξαναδένω, παρ' Ἀριστοτ. 4) συνδέω, δένω τι κατόπι τοῦ ἄλλου· καὶ δένω στερεῶς. 5) δένω τί μὲ κλωστὴν διὰ νὰ κοπῇ μὲ τὸν καιρὸν τὸ δεθὲν καὶ πέσῃ, χειρουργ.

Διαδηλέομαι (δηλέομαι). Πανταχοῦ ἢ κατὰ πολλὰ βλάπτω, ξεσχίζω, κατακερματίζω, ὡς, ἐν Ὀδ. Ξ, 37. «Ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο», ὀλίγον ἔλλειψεν ὥστε καὶ νὰ χυθοῦν οἱ σκύλοι ἐπάνω σου ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ νὰ σὲ ξεσχίσωσι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θεοκρ. ΚΔ΄. 33. — «Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι».

Διάδηλος, ου, ὁ, ἡ, τό-ον (δῆλος). Διὰ μέσου φαινόμενος· φανερὸς δι' ὅλου καὶ καθαρῶς, εὐκρινής, ὀφθαλμοφανής, φανερώτατος, Πλάτ. Πολ. Κ΄.

Διαδηλέω, ῶ (δηλόω). Κάμνω τι δι' ὅλου φανερόν, ὁλοφάνερον, ἀποδεικνύω, σαφηνίζω, Ἰώσηπ. Διογ. Λ. 4, 46.

Διάδημα, ατος, τό (διαδέω). Δέσιμον, δεσμός, δέμα (παντλῆκα, κορδέλα), περιτυλιγμένον εἰς τὴν κεφαλὴν ὡσὰν στεφάνι. Ἰδίως δὲ ἐλέγετο ἡ κυανῆ (γαλάζια) καὶ λευκόστικτος ταινία (κορδέλα), τὴν ὁποίαν ἔδενον οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν περὶ τὴν τιάραν, κίδαριν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Η, γ΄. 13. «Εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ» καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, ὡς σημεῖον τῆς βασιλικῆς ἀξίας, ἀντὶ τοῦ, στεφάνι, κορώνα, βασιλικὸν σημεῖον. Ὅρα Πλούταρχ. εἰς Λούκουλλον. ὅθεν

Διαδηματίζομαι, Μ. ίσομαι. Φορῶ τινα, περιβάλλω τὸ διάδημα, δένω εἰς τινὰ τὸ διάδημα, μάλιστα τὸ βασιλικόν.

Διαδηματοφόρος, ου, ὁ, ἡ. Ὅποιος φέρει, ἔχει, φορεῖ τὸ διάδημα, ἐστεφανωμένος, βασιλεύς.

Διαδιδάσκω, Μ. ἄξω (διδάσκω, ἀνωμ.). Δι' ὅλου, ἀκριβῶς, ἐκ θεμελίων διδάσκω.

Διαδιδράσκω, Μ. διαδρά͟σομαι, Ἰων. — διδρήσκω, — δρήσομαι (διδράσκω, ἀνωμ). Φεύγω, ἀποφεύγω, γλυτόνω φεύγωντας· καὶ αὐτομολῶ, μεταβαίνω εἰς τοὺς ἐχθρούς, Ἡρόδ. 8, 80. καὶ ἀλλαχοῦ· συχνάκις ἐν τῷ μέλλ. καὶ τῷ μετοχ. ἀορ. διαδράς. (περὶ τοῦ χρόνου ὅρα τὸ ἁπλοῦν).

Διαδίδωμι, Μ. διαδώσω (δίδωμι). Δίδω τι ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, δίδω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, Πλάτ. Πολ. Α΄. «Λαμπάδα ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις.» 2) διανέμω, διαμοιράζω. 3) μεταφ. ἐπὶ διηγήσεων, φημῶν, ἱστορικῶν παραδόσεων, ἐπὶ διδασκαλίας διὰ στόματος καὶ τῶν τοιούτων, μεταδίδω, κοινοποιῶ, διασπείρω, ἐξαπλόνω, ὡς καὶ παρὰ Στράβ. ς΄. σελ. 261. «Ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐν παροιμίᾳ διαδοθῆναι», ἀντὶ τοῦ ἔγιναν γνωστοί, ἠκούσθη τὸ ὄνομά των διὰ τῆς παροιμίας, ἢ λέγεται παροιμία καὶ δι' αὐτούς· ἐπὶ δὲ συγγραμμάτων, ἐκδίδω. «Σπέρμα διαδίδωσιν», σκορπίζω σπόρον. — Οὐδετ. διαμοιράζομαι, ἐξαπλόνομαι, ἐκχύνομαι, ὡς ποταμός· καὶ ἐκβάλλω, ἀφίνω ἔξω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. ἐπὶ τοῦ ὑπογαστρίου, ὡς παρ' Ἱπποκράτ Κωακ. ΙΖ΄. «Ἡ κοιλία διαδίδωσι σκληρά», ἀντὶ τοῦ, ἐκβάλλει, σύγάγει ἔξω διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος σκληρὰν κόπρον.

Διαδικάζω, Μ. άσω (δικάζω). Ὡς κριτὴς εἰς μίαν κρίσιν κρίνω, ἀποφασίζω, διορίζω τοῦ καθ' ἑνὸς τὸ δίκαιον, Πλάτ. Πολ. Γ. Μέσ. διαδικάζομαι, φιλονεικῶ, ἀρχίζω, κάμνω, ἔχω κρίσιν, διαφορὰν μέ τινα διὰ ἕνα πρᾶγμα, «τινι», ἢ, «πρός τινα», Δημοσθ. καὶ Δείναρχος.

Διαδικαιόω, ῶ, Μ. ώσω (δικαιόω). Δικαιολογῶ ἕνα πρᾶγμα ὡς δίκαιον, καὶ φιλονεικῶ ὑπὲρ αὐτοῦ. «Διαδικαιοῦν τά τινος», ἢ, «ὑπέρ τινος», Θουκυδ. Δ΄. καὶ Δίων Κάσ.

Διαδικασία, ίας, ἡ. Ἔρις, φιλονεικία, κρισολογία ἐπὶ κριτηρίου μεταξὺ δύο φατριῶν, καὶ μάλιστα φιλονεικία περὶ πρωτείων καὶ προτιμήσεως κατὰ τὰς ζητουμένας ἀξίας ἢ τιμάς. 2) κρισολογία, τὴν ὁποίαν ἀρχίζει τις ἐναντίον τῆς κάστας τῆς πολιτείας, ὅταν ἔχῃ δικαίωμά τι εἰς τὴν δημευθεῖσαν περιουσίαν ἄλλου, Bremi Λυσ. περὶ δημ. ἀδικ. 1. καὶ ἐπὶ φιλονεικίας ἐν τῷ ψηφηφορεῖν, Δημ. Ἀλκ.ΙΑ΄. 21. (ἐκ τοῦ μέσ. διαδικάζομαι)· 3) ἐκ τοῦ ἐνεργ. διαδικάζω, ἀντὶ τοῦ, ἀπόφασις τῆς κρίσεως, ψῆφος, ὡς «Ἀναβάλλεσθαι τὴν διαδικασίαν». 4) καὶ ἔγκλημα.

Διαδίκασμα, ατος, τό (διαδικάζω). Ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα (ἢ ἡ ὑπόθεσις), περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ φιλονεικία ἐπὶ κριτηρίου· καὶ ἡ ἐπὶ κριτηρίου φιλονεικία, καὶ κριτικὴ κρισολογία, Λυσίας. 2) καὶ τὸ ἔγκλημα.

Διαδικασμός, οῦ, ὁ. Ἡ κρισολογία (προτζέσο), ἡ ὁποία γίνεται ἐπάνω εἰς ἕνα φιλονεικον πρᾶγμα, Γαλλ. Procès.

Διαδικέω, ῶ (δίκη). Φιλονεικῶ, κρισολογοῦμαι, ἔχω κρίσιν μέ τινα. 2) παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΗ΄. 16. ἀντὶ τοῦ, λίαν ἀδικέω.

Διάδικος, ου, ὁ. Ὅποιος ἔχει, κάμνει κρισολογίαν, προτζέσο, Πανδέκτ· καὶ οἱ Ἀττ. Ἡσυχ.

Διάδιπλος, ὁ, ἡ (διπλόος). Διπλῶς συγκολλημένος, συνηρμοσμένος, Διοσκορ. Γ. 105. «Ἀσπιδίσκαι διάδιπλαι», διπλᾶ καὶ συγκεκολλημένα μικρὰ καλκάνια.

Διαδιφρεύω, Μ. εύσω (διφρεύω). Ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον μὲ τὸ ἁμάξιον, Εὐριπ. Ὀρέστ. 934. «Ὅτε πελάγεσι διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον Πέλοψ,» ὁ Πέλοψ ἐτυνερίσθη μὲ τὴν θάλασσαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ Μυρτίλου, ὃν ὤ τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸ ἁμάξιον εἰς τὴν θάλασσαν.

Διαδοιδυκίζω (δοίδυξ). Μὲ τὸν κόπανον τοῦ γουδίου στουμπίζωντας ἀνακατόνω. 2) κινῶ εἰς στάσιν, ἐπανίστημι τινά.

Διαδοκιμάζω, Μ. άσω (δοκιμάζω). Ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐρευνῶ, ἀποφασίζω, καὶ ἀποφασίζω τι ἔπειτα ἀπὸ ἀκριβεῖς ἐρεύνας καὶ ἐξετάσεις, Ξενοφ. ὅθεν

Διαδοκιμαστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κρίνειν, ἐρευνᾶν, ἢ ἀποφασίζειν δι' ἀκριβῶν ἐξετάσεων καὶ ἀποδείξεων.

Διαδοκίς, ίδος, ἡ (δοκός). Γρεντιά, πλαγίως βαλμένη, ὥστε νὰ σταυρόνῃ μὲ τὰς ἄλλας, καὶ νὰ τὰς βαστᾷ, Ἡσύχιος.

Διαδονέω, ῶ (δονέω). Ταράττω, τινάττω τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο διὰ ν' ἀνακατωθῶσιν ἢ χωρισθῶσι· τινάττω, ῥίπτω, Βουδ. ἐξ Ἀρεοπαγ.

Διαδοξάζω, τὸ ἐπιτατ. τοῦ δοξάζω. Λίαν δοξάζω, Πλάτ. Φίληβ.

Διαδορατίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέτ. (δορατίζομαι), τινὶ, ἢ, πρός τινα. Ἁμιλλῶμαι, μάχομαι μέ τινα, ἢ κατά τινος μὲ τὸ κοντάρι, ὡς καὶ τὸ, διαξιφίζομαι, μὲ τὸ σπαθί, Πολύβ. Ε΄. ὅθεν

* Διαδορατισμός, ὁ. Ἀγών, ἢ ἅμιλλα κατὰ τὸ δόρυ, κοντάρι, Μαρκ. Ἀντων. 7, 3.

Διαδόσιμος, ου, ὁ, ἡ, τό. Πᾶν ὅ,τι δίδεται ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, ἢ ἐμπορεῖ νὰ δοθῇ· καὶ πᾶν ὅ,τι διαδίδεται ἐκ παραδόσεως, μεταδίδεται, ἐξαπλόνεται, διαμοιράζεται, καὶ ἐκ διαδοχῆς πολλαπλασιάζεται, ὡς, «Διαδόσιμος μολυσμός, φήμη», Συνέσ. ἐκ τοῦ

Διάδοσις, εως, ἡ (διαδίδωμι). Διανομὴ εἰς τὸν λαὸν δημοσίως. 2) ἀπὸ ἕνα χέρι εἰς ἄλλο δόσιμον, ἐγχείρισις, μετάδοσις, Δημοσθ. παρὰ δὲ Πολυβ. καὶ Ἁρποκρατ. καὶ ἀντὶ τοῦ, παράδοσις, tradition.

Διαδοχή, ῆς, ἡ (διαδέχομαι). Ἀκολουθία ἑνὸς μετ' ἄλλον, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τὸν τόπον τοῦ ἄλλου, ἐπὶ θρόνου, κληρονομίας, ἀλλαγῆς τῆς φρουρᾶς τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν τοιούτων. «Ἐκ διαδοχῆς», ποτὲ μὲν ὁ ἕνας, ποτὲ δὲ ὁ ἄλλος, ἀλλάζωντας, Schaef. mel. p. 17. 2) οἱ ἀπόγονοι, τὰ τέκνα, Ἀριστοτ.

Διάδοχος, ου, ὁ, ἡ (διαδέχομαι). Ὅποιος διαδέχεται, πιάνει, παίρνει τὸν τόπον ἄλλου (ἐπὶ θρόνου, κληρονομίας, ἀλλαγῆς τῆς φρουρᾶς), τοποτηρητής· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἱστορικοῖς κυρ. οἱ διάδοχοι τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ὡς ἐπίθ. «Διάδοχοι ἐφοίτων», αὐτοὶ ἐπεχείρουν, ἄρχιζαν τὸ ἔργον ἀλλαζόμενοι, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, Ἡρόδ. «Ἔργα διάδοχα», τὰ γινόμενα ἀμοιβαίως, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, κατὰ τάξιν. Συντάσσεται δὲ τότον μετὰ γεν· ὡς, «Ὕπνου φέγγος διάδοχον» (Σοφ. Φιλ. 867), ὅτον καὶ μετὰ δοτ. ῥημ. (Valck. Φοιν. 374. Schaef. mel. p. 83), ἔτι δὲ καὶ μὲ τὸν τίτλον τῆς ἀξίας, τὴν ὁποίαν διαδέχεταί τις, καὶ μετὰ δοτ. προσώπου, τὸν ὁποῖον διαδέχεταί τις, Ξεν. Ἀναβ. 7, 2, 5. — Παρὰ Θουκυδ. ά, 100, ὀπαδός, ἐπίκουρος.

Διαδραίνω, (ὅθεν διαδρᾶναι) ἀντὶ τοῦ διαδιδράσκω.

Διαδραματίζω, Μ. ίσω (δραματίζω). Ἕως τέλους παρασταίνω, παίζω ἕνα δρᾶμα, ἢ συγγράφων τελειόνω αὐτό, Ἀντωνῖν. Γ, 8.

* Διαδραμεῖν, ἀόρ. β΄. ἀπαρ. τοῦ διατρέχω.

* Διαδρᾶναι, Ἰων. διαδρῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β΄ τοῦ διαδιδράσκω.

Διαδρασιπολῖται, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1014. λέγονται οἱ πολῖται, οἵτινες ζητοῦσι νὰ ἀποφεύγωσι τὰ βάρη, καθήκοντα καὶ χρέη τοῦ πολίτου, ἐκ τοῦ

Διάδρασις, εως, ἡ (διαδιδράσκω). Ἡ φυγή, τὸ ἐκκλίνειν καὶ ἀποφεύγειν· καὶ ἡ αὐτομόλησις, Ἰώσηπ.

Διαδράσομαι, Ἰων. διαδρήσομαι, Μέλλ. τοῦ διαδιδράσκω. (άσομαι)

Διαδράσσομαι, Μ. άξομαι (δράσσω). Πιάνω, καὶ πιάνομαι δι' ὅλου. Παρὰ Πολυβ. Α. 58. «Διαδράσσεσθαι ἀλλήλων», πιάνειν ἕνας τὸν ἄλλον.

Διαδρήσομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, διαδράσομαι, Ἡρόδ. 8, 80.

Διαδρηστεύω, ἄλλος Ἰων. κατ' ἐπέκτ. τύπος τοῦ διαδιδράσκω, Ἡρόδ. 4, 79. «Διεδρήστευσε τῶν τις Βορυσθενειτέων» (ἔνθα συνήθ. διαπρήστευσεν ἀναγιν.), ἐδραπέτευσεν, ἔφυγεν, ἐκ τοῦ δρήστης, ὁ δραπέτης παρ' Ἡσυχίῳ.

Διαδρομέω, ῶ (δρομέω), = διατρέχω, Λουκιαν.

Διαδρομή, ῆς, ἡ (διαδραμεῖν). Τὸ δι' ὅλου τρέχειν, τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρέξιμον. 2) ὁ τόπος, ἔνθα δύναταί τις νὰ διέλθῃ, ἢ νὰ διαπλεύσῃ, διασπάσῃ, διαλάσῃ, δίοδος, διέξοδος, πέραμα, Ξεν.

Διάδρομος, ου, ὁ. Οὐσ. δίοδος, δρόμος, πέρασμα μεταξύ τινος, Λουκιαν· καὶ ἐπίθ. ὁ, ἡ· ὁ τρέχων μεταξὺ τῶν ἄλλων, κατόπι τοῦ ἄλλου, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἀκατάστατος, εὐμετάβλητος· καὶ ἐπὶ μοιχείας, «Διάδρομον λέχος», Εὐριπ. Βάκχ. 581. καὶ Ἠλέκτ. 1156. καὶ Αἰσχ. Τραχ. 193.

Διαδρυφής, έος, ὁ, Νικάνδρ. Θηρ. 709. ἔτραλμ. Ἀνάγν. ἀντὶ, διατρυφεν, διακλασθέν, ἐκ τοῦ διατρύπτω, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 363.

Διαδύνω, νεώτ. τύπος τοῦ διαδύω, Μ. ύσω, καὶ διαδύομαι, Μ. διαδύσομαι (δύω, ἀνώμλ.). Κυρ. διέρχομαι, περνῶ, διαπερῶ· καὶ μεταφ. ξεγλυστρῶ ἀπὸ μέσα ἑνὸς τόπου, φεύγω δηλ. καὶ περνῶ ὀγλίγωρα εἰς τὸ πέραν, διαφεύγω, ἀποφεύγω, κρύπτομαι, παραμερῶ, γλυτόνω· ἔτι δὲ, μεταχειρίζομαι προφάσεις διὰ ν' ἀποφύγω τί, κάμνω ψευτιαῖς, Ξενοφ. «Διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη»· καὶ Πλάτ. «Ἀπορῶ ὅπη ποτὲ διαδύσεται». Ἀριστοτ. καὶ Θεόφραστος. (περὶ τοῦ χρόνου τῆς συλλαβῆς ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν)

Διάδυσις, εως, ἡ. Πέρασμα διὰ μέσου τινὸς εἰς τὸ πέραν, διαπέρασις. 2) γλύτωσις, διαφυγὴ ἀπὸ τὸ μέσον τινός, μετὰ γεν. 3) ἀποφυγή· καὶ ψευδὴς καὶ ἐπίπλαστος πρόφασις, προφασολογία, ψευτιά, Δημοσθ. σελ. 730. καὶ 744. «Διαδύσεις καὶ κακουργίας». «Ἀδικημάτων Διαδύσεις». 2) πληθ., ὑπόγειοι δρόμοι ἐν τοῖς μεταλλείοις, Διοδ. 5, 36. καὶ δρόμος ἑνὸς ποταμοῦ ὑπόγειος, Στράβ.

Διαδυτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαπερᾷν, διέρχεσθαι, εἰς τὸ νὰ ἀπερνᾷ ἀπὸ τὸ μέσον τινός, διαπεραστικός, Θεόφρ.

Διαδύω, Μ. ύσω, = διαδύνω. Ζήτ. τοῦτο.

Διᾴδω, Μ. ᾄσω. καὶ ᾄσομαι (ᾄδω), τινί. Φιλονεικῶ μέ τινα ποῖος νὰ ψάλῃ κάλλιον. 2) ψάλλω μεταξὺ, ἰδίως ἐν τῷ δράματι μεταξὺ τοῦ διαλόγου, Ἀριστ. ποιητ. 10. 3) μάλιστα κατὰ μέσην διάθεσιν, κακοφωνῶ, κάμνω κακοφωνίαν εἰς τὴν Μουσικὴν, τὸ αὐτὸ καὶ ἀπᾴδω. Παρ' Ἀριστοτ. εὑρίσκεται ἔχον ἐναντίον τῷ, συνᾴδω, καθὼς καὶ τὸ, διαφερόμενον, τῷ, συμφερόμενον.»

Διαδωρέομαι, οῦμαι (δωρέομαι). Χαρίζω, κυρ. εἰς πολλοὺς, ὡς δῶρον διαμοιράζω, μοιράζω, Ἰώσηπ.

Διαειδής, έος, ὁ, ἡ, = διαφανής, Ἡσυχ.

Διαείδομαι, Μ. είσομαι (ΕΙΔΩ). Κάμνω νὰ διαβλέπῃ τις, δεικνύω σαφῶς. «Ἣν ἀρετὴν διαείσεται (Ἰλ. Θ, 535)», θέλει δείξει τὴν ἀνδρείαν του· καὶ παθητ. γίνομαι γνωστὸς, δι' ὅλου καὶ καθαρῶς φαίνομαι, γνωρίζομαι, ὡς Ἰλ. Ν, 277. «Ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν». Παρβ. Διεῖδον.

Διαείδω, Μ. είσω καὶ, είσομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ διᾴδω, ἰδιαιτ. ψάλλω, τραγουδῶ ἀμοιβαίως, ὡς παρὰ Θεοκρ. Ε΄, 22. «Τοὶ διαείσομαι», θέλω νὰ φιλονεικήσω μαζί σου εἰς τὸ ψάλσιμον, ἤτοι θέλω νὰ ψάλωμεν (τραγουδήσωμεν) μαζὶ καὶ νὰ ἴδωμεν ποῖος θὰ περάσει τὸν ἄλλον, δοτ. προσώπου.

• Διαειμένος, παθητ. μετοχ. παρακ. τοῦ διΐημι.

• Διάειμι (εἶμι), ἀντὶ, δίειμι, Μετοχ. διαϊὸν, ὡς πρωτότυπος τοῦ δίκαιον, Πλάτ. Κρατυλ. Σ. 412. Δ. 431. Ε. Ε.

• Διαειπεῖν, ποιητ. διαειπέμεν, ἐκ. ἀντὶ διειπεῖν. Συνομιλεῖν, Ὀδ., ἰδὲ διεῖπον.

Διαέριος, ὁ, ἡ (ἀήρ). Ἀέριος, καὶ ὢν ἐν τῷ ἀέρι, διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, Ἀπολλών. Β΄. «Διηέριαι ποτέονται». «Μὴ θαυμάσῃς, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν», Λουκιαν. Ἴκαρ.

Διαερόω, ῶ. Μ. ώσω (ἀερόω). Βάλλω τι, ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ ἀερισθῇ, ἀερίζω, Πλούτ. Προβλ. Συμπ. ς΄. 7. ἔνθα ἐσφαλμ. ἀναγιν. «Διεωρωμένου πολλάκις ἐξαχθὲν καὶ ἀποπνεῖον», ἀντὶ τοῦ διηερωμένου, ἐκ τοῦ διαερόομαι, ἐκθέτομαι, ἐκβάλλομαι εἰς τὸν ἀέρα, ἀερίζομαι.

Διαζάω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀπαρ. διαζῆν (ζάω). Περνῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν, ὡς καὶ τὸ, διαβιόω, Ἡροδ. 3, 25, ὅστις χρῆται τῷ Ἰωνικῷ τύπῳ διαζώω. Ξενοφ. «Τὸν λοιπὸν βίον διαζῶσι»· καὶ Ἀριστοφ. «Πῶς οὖν διέζης, ὦ πόνηρ, μηδὲν ποιῶν;» καὶ παρὰ Πλάτ. «Νομῇ γὰρ διαζῶν τὸ πλεῖστον». «Διαζῆν ἀπό τινος», διατηρῶ τὴν ζωήν μου ἀπό τινος, Ἀριστ. Ὀρν. 1421. συνάπτεται δὲ τὸ διαζῆν καὶ μὲ τὴν λέξιν βίον, ἢ μή· τὸ δὲ, ἐν ᾧ περνᾷ τις τὴν ζωὴν, τίθεται εἰς μετοχήν. 2) ζῶ μεταξύ.

Διαζευγμός, οῦ, ὁ (ζεύγω). Τὸ διαζευγνύειν, χωρισμός, ξεχώρισις, Πολύβ. I. 7.

Διαζεύγνυμι, καὶ Διαζευγνύω, Μ. εύξω (ζεύγνυμι, ἀνωμλ.). Ξεχωρίζω ἕνα τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, τί τινος· λέγεται καὶ ἐπὶ γάμου. Διαζεύγνυμαι, ξεχωρίζομαι. ὅθεν

Διαζευκτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διαζευγνύῃ, ξεχωρίζῃ.

Διάζευξις, εως, ἡ, = διαζευγμός. Ξεχώρισις.

Διαζηλεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ζηλεύω). Φιλονεικῶ, ἁμιλλῶμαι μέ τινα, ἢ μετ' ἀλλήλων, Ἱπποκρ.

Διαζηλοτυπέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (ζηλοτυπέω) δοτ. προσ. Εἶμαι ζηλότυπος, ζηλιάρης, Ἀθήν. ΙΓ. σελ. 588. 2) ἀνταγωνίζομαι, εἶμαι ἀντίζηλος, rivaliser.

Διάζησις, εως, ἡ (διαζάω). Τὸ νὰ περνᾷ τις τὴν ζωήν του, παρὰ Στοβ. ἐκλ. Ἠθ. σελ. 378.

Διαζητέω, Μ. ήσω (ζητέω). Δι' ὅλου ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Πλάτ. Πολ. 2) ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 439.

Διάζομαι. Ἀραδιάζω, στήνω τὸ στημόνι εἰς τὸν ἐργαλεῖον, ἀρχίζω τὸ ὕφασμα μὲ τὸ στήμονον, σταυρόνοντας τὰς κλωστὰς (λέξις ὑφαντική), ὡς καὶ τὸ κοινῶς διάζομαι, (ὅθεν τὸ Δίασμα) τὸ αὐτὸ καὶ ἱστῆσαι τὸν στήμονα, ἢ, προφορεῖσθαι, παρὰ Σουίδ. «Χαλκεία ἑορτὴ, ἐν ᾗ καὶ ἱέρειαι μετὰ τῶν ἀρρηφόρων τὸν πέπλον διάζονται». Ζήτ. Δίασμα. (πιθανῶς ἐκ τοῦ δίς, πέρνω διπλᾶ)

Διαζυγία, ίας, ἡ, = διαζευγμός, ἐπιγρ.

Διαζύγιον, τό. Ὁ χωρισμὸς τοῦ κατὰ γάμον ζυγοῦ, ὁ χωρισμὸς τοῦ γάμου· καὶ τὸ χωριστικὸν γράμμα, τὸ ὁποῖον παρὰ τῆς Ἐκκλησίας δίδεται.

Διαζωγραφέω, ῶ, Μ. ήσω (ζωγραφέω). Τελειόνω τὴν ζωγραφίαν, ζωγραφίζω, Φίλ.

Διάζωμα, καὶ, διάζωσμα, τό (διαζώννυμι). Λέγεται τὸ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐπάνω ἀπὸ τοὺς γόφους (σταυρὶ), εἰς τὸ ὁποῖον ζώνεται τινὰς, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. «Φρενῶν διάζωσμα», τὸ Διάφραγμα, τὸ ὁποῖον ξεχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἧπαρ (τὸ συκότι) ἀπὸ τὰ λοιπὰ σπλάγχνα· καὶ αἱ δύο αὗται σημασίαι εἶναι τρόπον τινὰ συνώνυμοι, ἐπειδὴ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ζώνεται τινὰς, εἶναι στενώτερον καὶ περιμαζωμένον, καὶ ξεχωρισμένον τρόπον τινὰ ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη· ὅθεν τὸ παρὰ Πλούτ. «Εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου σφιγγομένης», στενεύεται, σφίγγεται εἰς ἕνα στενὸν τμῆμα, κομμάτι τῆς γῆς· καὶ ἐπειδὴ ἡ ζώνη παρομοίως δυναμόνει τὰ γυῖα, διὰ τοῦτο ὁ Πλούτ. «Ὑπέρεισμα καὶ διάζωσμα (ἤτοι ὑποστήριγμα) τῆς τροφῆς,» λέγει. 2) παρὰ Βιτρουβ. Ε. 17. στενῶς διῃρημένον μέρος τοῦ θεάτρου· καὶ παρ' Ἀθην. Ε. σελ. 205. καὶ μέρος τοῦ στύλου (κολώνας), τὸ ζωνάρι. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. Παρὰ δὲ Θεοφράστ. περὶ λίθ. «Ὥσπερ διάζωσμα τιθέασιν αὐτὸν οἱ Αἰγύπτιοι», τὸ κάτω μέρος, ἔνθα πατεῖ ὁ στύλος, καὶ τὸ ἐπάνω αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡσὰν κορώνα, cornicho. 3) παρὰ Διοσκορ. Ε. 144. μία παντλήνα, ἢ κάθε δέμα στενὸν, καὶ μεταφ. κομμάτι μακρὺ καὶ στενὸν γῆς. 4) παρὰ Θουκυδ. Α΄. τὸ σκεπάζον τὰ κρυφὰ μόρια δέμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκρυπτον οἱ ἀθληταὶ τὰ αἰδοῖα, ἢ διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὸ σπάσιμον. 5) τὰ στενὰ βρακία τῶν Ἀμαζόνων.

Διαζωμεύω (ζωμεύω). Βράζω, μαγειρεύω τι τόσον καλῶς, ὥστε ἀναλύεται εἰς ζωμί, Ἱπποκράτ. ἔνθα ἐν Χειρογρ. ἐκδιαζωμεύω, καὶ ἐκζωμεύω ἀναγ.

Διαζώννυμι, Μ. ώσω καὶ διαζωννύω (ζώννυμι, ἀνωμλ.). Περιζώνω, τριγύρω ζώνω· καὶ μέσ. διαζώννυμαι, ζώνομαι μέ τι, Λουκιαν. «Διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον». Διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην· εἶτ. πραγμ. καὶ τροπ. ἑτοιμάζομαι, καθοπλίζομαι. 2) κόπτω τί διὰ ζώνης, μὲ τεῖχος δηλ., ἀποχωρίζω. Πλούτ. εἰς Περικλ. 19. «Τὸν αὐχένα διαζώσας ἐρύμασι καὶ προβλήμασιν ἐκ θαλάττης εἰς θάλασσαν», ἔκοψε τὸν λαιμὸν, τὴν γλῶσσαν τῆς γῆς (τὸν ἰσθμὸν) καὶ ἐστερέωσε, τὸν ἔζωσε μὲ τεῖχος δηλ. καὶ ὀχυρώματα. 3) μπαλόνω, διορθόνω, μπαλωματίζω, ὡς «Διαζώννυσθαι σπάρτα». Ζήτ. Ὑποζώννυμι.

• Διαζωννύω, νεώτ. τύπος ἀντὶ διαζώννυμι.

• Διάζωσμα, τό, = διάζωμα.

Διαζωστήρ, ῆρος, ὁ. Ὁ δωδέκατος σφόνδυλος τῆς κοκκαλοβαχιᾶς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Πολυδ. Β΄, 179. καὶ

Διαζώστης, ου, ὁ· καὶ διαζώστρα, ἡ, = διάζωμα, Ἀθην. 13. σελ. 607. 199.

• Διαζώω, Ἰων. ἀντὶ, διαζάω, Ἡροδ.

Διάημι, Μ. ήσω (ἄημι, ἀνωμλ.). Διαφυσῶ, ἢ δι' ὅλου, πάντοτε πνέω, φυσῶ, Ἡσιόδ. Ἔργ. μετὰ γενικῆς.

Διαθαλαστεύω, Μ. εύσω (θαλαττεύω). Ἀποχωρίζω τι διὰ τῆς θαλάττης. Παθητ. διαθαλαστεύομαι, ἀποχωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι διὰ τῆς θαλάττης, Ἀλκίφρ. 2. Ἐπ. 3. «Τοσοῦτον διατεθαλαττευμένης».

Διαθάλπω, Μ. ψω (θάλπω). Δι' ὅλου θερμαίνω, ζεσταίνω, θάλπω, Βασιλ.

Διαθάπτω. Δι' ὅλου θάπτω, Λιβάν. Α΄. τελ. 125.

• Διαθαρρέω, τὸ ἐπιτατ. θαρρέω, Αἰλ. Ἰδιοτ. Ζ. 4, 14.

Διαθαύμαστος, ἐτυμ. ἄγνωστ. «Μὰ διαθαύμαστον», παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμ., ἀντὶ τοῦ, «Μὰ Δία, θαυμαστόν».

Διαθεάομαι, ῶμαι, Μ. άσομαι, Ἰων. ήσομαι (θεάομαι). Βλέπω διὰ μέσου, ἢ ἀκριβῶς, δι' ὅλου θεωρῶ, παρατηρῶ, Ξενοφ. Ἀναβ.

Διαθειόω, ῶ, Μ. ώσω (θειόω). Θειαφόνω δι' ὅλου, ἀλείφω, ἢ καπνίζω καλὰ μὲ θειάφι, Ὀδ. Χ, 494. «Εὖ διαθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα»· λέγεται καὶ διαθειόω.

Διάθεμα, τό. Τὸ ἀντάμωμα τῶν ἀστερισμῶν εἰς ἓν διωρισμένον σημεῖον, Λέξις Ἀστρολογική, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ.

• Διαθερίζω (θερίζω). Δι' ὅλου θερίζω.

Διαθερμαίνω, Μ. ανῶ. Θερμαίνω, ζεσταίνω δι' ὅλου, πέρα καὶ πέρα, Δημοσθ.

Διαθερμασία, ίας, ἡ. Τὸ θερμαίνειν δι' ὅλου, τὸ ζέσταμα.

Διάθερμος, ου, ὁ, ἡ. Πολλὰ ζεστὸς, πέρα καὶ πέρα, δι' ὅλου ζεσταμένος, Ἀριστοτ.

Διαθερμόω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, διαθερμαίνω, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 65. ἀμφιβ.

Διάθεσις, εως, ἡ (διατίθημι). Τὸ διατιθέναι, βάλλειν εἰς τάξιν· διάταξις, διαταγὴ, διακόσμησις (π. χ. «Διάθεσις νόμων»)· ἡ διάταξις διὰ τῆς διαθήκης· ὁ διαμερισμὸς τῶν σχημάτων ἐν μιᾷ εἰκόνι, ἀπομ. τὰ παριστώμενα ἀντικείμενα αὐτά· καὶ ἡ ζωντανὴ παράστασις τόσον δι' ἰχνογραφίας καὶ χρώματος, ὅσον καὶ διὰ λόγων, ἄρα ἰχνογραφία, ζωγραφία, σχέδιον, σκιαγραφία (ὡς παρ' Ἀθην. ε΄, 6. διαθέσεις μυθικαί)· καὶ ἡ ἔκθεσις, ὁμιλία ἑνὸς ῥήτορος· ὅθεν, διαθέσεις, καὶ ὑποθέσεις, τὸ ὑποκείμενον ἑνὸς ποιήματος, ἐξαιρέτως δὲ μιᾶς ζωγραφίας, ὡς καὶ ἡ ζωγραφία αὐτή· ἔτι δὲ αὔξησις διὰ λεπτομεροῦς παραστάσεως τινός, Πολύβ. β΄, 61. καὶ ε΄. 7. καὶ λδ΄, 4. 2) ἡ πώλησις, ἡ ἔκθεσις τῶν πραγ-

ματειῶν διὰ πώλησιν, Cron. Ἀρποκρατ. Θεωρ. Μ. σ. 211. 3) ἐκ δὲ τοῦ παθητικοῦ, κατάστασις, θέσις, ποιότης· ἐπὶ σώματος, κατάστασις ὑγείας, ἀσθένεια· ἐπὶ δὲ ψυχῆς, κατάστασις τοῦ νοός, καὶ φρόνημα, χαρακτήρ· ἔτι δὲ κλίσις, ἀγάπη, ῥοπή, τὴν ὁποίαν ἔχει τις πρός τινα περισσότερον ἢ πρὸς ἄλλον, prédilection· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἡ ἰδιότης, κατάστασις, περίστασις· καὶ ἐπὶ ἀῤῥωστίας, ἡ ἀρχὴ καὶ σύστασις αὐτῆς· ἔτι δὲ σπάνιον συμβεβηκός.

Διαθεσμοθετέω, ῶ (θεσμοθετέω). Διορίζω καὶ διατάττω διὰ νόμων, Πλάτ. εἰς Τίμ. σ. 328. »Πάντα διαθεσμοθετήσας«.

Διαθετήρ, ῆρος, ὁ· καὶ διαθέτης, ου, ὁ (διατίθημι). Ὁποῖος βάλλει τι εἰς καλὴν τάξιν, κυρ. καὶ μεταφ. καὶ ἀντὶ τοῦ, διοικητής, Πλάτ. »Διαθέτης χρησμῶν«, ἀντὶ διασκευαστής, Ἡροδ. 7, 6. ὅθεν

Διαθετικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βάλλῃ εἰς καλὴν τάξιν, καὶ μεταφ. βάλλων εἰς θέσιν τινά, κατάστασιν, καὶ διάθεσιν, ἢ φρόνημα.

Διαθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνωμ.). Διατρέχω, διέρχομαι, περνῶ διὰ μέσου τινός· καὶ μεταφ. ξαναθεωρῶ, ξαναπερνῶ ἐν ἀντικείμενον ἔγγραφον ἢ τὸ διὰ λόγου. 2) τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιτρέχω, περιφέρομαι, Ἡροδ. 8, 4. »Διαθέοντος λόγου« (Ξεν. Οἰκον), ἐπὶ φήμης περιφερομένης. 3) τρέχω ὁμοῦ μέ τινα διὰ ἅμιλλαν, στοίχημα, ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον, »Πρός τινα«, ὡς παρὰ Πλουτ. »Διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον«.

Διαθήκη, ης, ἡ (διατίθημι). Τάξις, ὀρδινία, ἑτοιμασία· καὶ συμφωνία, συμβιβασμός, συνθήκη, Ἀριστοφ. Ὀρν. 439. »Ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοί«, ἐὰν αὐτοὶ δὲν κάμουν μὲ ἐμὲ παρόμοιον συμβιβασμόν. 2) ἡ κοινῶς διαθήκη (διάτα), Δημοσθ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Διαθήκη« συνωμοσία.

Διαθηλύνω, Μ. υνῶ (θηλύνω). Κάμνω δι' ὅλου γυναικώδη.

Διαθηράω, ῶ, καὶ διαθηρεύω (θηράω, θηρεύω). Ἀνιχνεύω, ἐξιχνεύω, ζητῶ τὰ ἴχνη τῶν ζώων διὰ κυνῆγι· καὶ κυνηγῶ· ὅθεν »Οἱ διαθηρῶντες«, οἱ κυνηγοί.

Διαθηριόω, ῶ, Μ. ώσω, τὸ ἐπιτατ. θηριόω. Λίαν θηριόω, κάμνω τινὰ ὡς θηρίον· μεταφ. θυμόνω, ἀγριόνω κατὰ πολλά, ὡς καὶ τό, διαγριαίνω, Πλούταρχος.

Διαθλάω, ῶ, Μ. άσω (θλάω). Δι' ὅλου θλάω, κατασυντρίβω, δι' ὅλου τζακίζω, ζουλίζω· καὶ παθ. διαθλάομαι, συντρίβομαι, κατατζακίζομαι, Γαλ.

Διαθλέω, ῶ (ἀθλέω). Δι' ὅλου ἀγωνίζομαι, μάχομαι, ἢ φέρω εἰς τέλος τὸν ἀγῶνα. 2) διαθλέω πρός τινα, ἢ τινί, ἀντὶ τοῦ, ἐναντίον τινὸς ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι μέ τινα, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ε. 6.

Διαθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Δι' ὅλου θλίβω, ζουλίζω, Σουίδ. ἐν λέξει βλιμάζω. (ῠ ῡ – –)

Διαθολόω, ῶ, Μ. ώσω (θολόω). Δι' ὅλου, ἐξ ὁλοκλήρου θολόνω, Πλούτ.

Διαθορυβέω, ῶ (θορυβέω). Κάμνω θορυβώδη, ἀνήσυχον καὶ ταραχώδη (Θουκυδ. Ε. 29.). θορυβῶ, συγχύζω· εἰς γένει, τὸ ἐπιτατ. θορυβέω.

Διάθραυστος, ου, ὁ, ἡ. Κατατζακισμένος, συντριμμένος· εὐκολοτζάκιστος, Θεόφραστ. ΑΘ. ἐκ τοῦ

Διαθραύω, Μ. αύσω (θραύω). Κατασυντρίβω, κατατζακίζω, Πλάτ. εἰς Τίμ. σ. 359. καὶ διασχίζω.

Διαθρέω, ῶ (ἀθρέω). Κυττάζω ὁλόγυρα, παντοῦ· ἀκριβῶς γνωρίζω, παρατηρῶ· διασκοπῶ, παραμονεύω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 543. Θεσμ. 657.

*Διαθρίζω, κατὰ συγκ. ἀντί, διαθερίζω, ποιητ.

Διαθροέω, ῶ (θροέω). Διαλαλῶ, διασπείρω, κάμνω τι γνωστὸν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων (λέγεται μάλιστα, ὅταν κηρύττω ἕνα ψεῦμα), Ξενοφ. Ἑλλ. Α. ς. 4. Θουκυδ. ς. 46. καὶ Η. 91. Παρὰ δὲ Νικήτᾳ ἐν τοῖς Χρον. ἀντὶ τοῦ διασοβέω.

Διαθρυλλέω, = ἢ διαθρυλέω, Μ. ήσω, (θρυλλέω). Ἐξαπλόνω διὰ τῆς φήμης, γεμίζω τὰς ἀκοὰς τῶν ἀνθρώπων, ἔχω τι πάντοτε εἰς τὸ στόμα, ὁμιλῶ συχνὰ καὶ πολλὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Παθητ. γενικῶς ὁμιλεῖται, εἶναι λόγος, ὅθεν ὁ παρακ. διατεθρύλημαι, εἶμαι ξεκωφαμένος, συντάτ. μετὰ τῆς μετοχ. ἀκούων, ὡς παρὰ Πλατ. Λυσ. σ. 205. Β. καὶ ὁ αὐτὸς Πολιτ. β'. σ. 358. C. »Ἀπορῶ μέντοι· διατεθρυλημένος τὰ ὦτα ἀκούων Θρασυμάχου«, ξεκωφαμένος, ἔχοντας δηλ. γεμάτα τὰ αὐτία μου. Ὁ Σενίδας ἑρμηνεύει τό, διατεθρυλημένος, διὰ τοῦ, κατηδολεσχημένος.

Διαθρύπτω, Μ. ψω, παθητ. ἀόρ. διετρύφην (θρύπτω, ἀνωμ.). Κάμνω τζακίσματα εἰς ἐν ὅλον ὥστε νὰ γένῃ τρύπα, π. χ. εἰς ἕνα τοῖχον, διορύττω, διαῤῥήγνυμι, διατρυπῶ, ἢ κατατζακίζω, τζακίζω εἰς πολλὰ κομμάτια, ἑπομ. συντρίβω, κατακοπανίζω, κατατρίβω, »Τὸ κρανίον διαθρύπτεσθαι«, Λουκ. Παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον ἅπαξ καὶ ἐν τῷ παθητ. ἀορ. τῆς μετοχῆς, π. χ. »Τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν (τὸ ξίφος) ἔκπεσε χειρός« (Ἰλ. Γ, 363.)· κατὰ τὴν ἰδίαν σημασίαν καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀγησ. β', 14. »Ἀσπίδας διατεθρυμμένας«. 2) μεταφ. νεκρόνω, ἀδυνατίζω, καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἀσωτίας καὶ τρυφῆς, ἑπομ. κάμνω τινὰ μαλακόν, γυναικώδη, τρυφηλὸν (ἐκθηλύνω), ἢ, ἄσωτον, ἀσελγῆ, τρυφερόν, ἁβροδίαιτον, Ξενοφ. πολ. Λακεδ. β', 1. Αἰλ. ποικ. ἱστ. θ', 3. ἔτι δὲ διὰ κολακείας κάμνω ὑπερήφανον. — Παθητ. ὡς ἐπὶ τῆς α. σημ. τοῦ ἐνεργ. συντρίβομαι, κατακοπανίζομαι, κατατζακίζομαι. τροπ. ἀτονίζομαι, ἀδυνατίζομαι· κυρ. ὑπὸ τρυφηλότητος καὶ ἁπαλότητος γίνομαι γυναικώδης, ἐκθηλύνομαι· ἐν γένει, ἀτονίζομαι κατὰ τὰς δυνάμεις τοῦ νοός, ὅθεν ὁ τοιοῦτος »Διατεθρυμμένος« λέγεται. »Διατεθρύφθαι τὸν βίον (Αἰλ. π. ἱστ. ιγ', 8.)«, εἶναι θηλυδρίας, γυναικώδης, ζῶ ἀσώτως καὶ ἁβροδιαίτως. »Πλούτῳ διαθρύπτεσθαι«, ξεφαντόνω, ζῶ ἐν τῷ πλούτῳ ἀσώτως, Αἰσχ. Προμ. 891. πρβ. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2, 35. ὅθεν, διὰ τῆς ἡδυπαθείας, κολακείας ἢ ἀμέτρου ἐπαίνου γίνομαι πεφυσιωμένος, ἀκατάδεκτος, ὑπερήφανος, οἰηματίας, ματαιόφρων, κορδόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαίρομαι, κομπάζω, ὡς, παρὰ Πλουτ. εἰς Διον. 8. »Διατεθρυμμένος τὰ ὦτα κολακείαις«· καὶ Ξεν. Ἀπ. 1, 2, 24. 25. Κυρ. ζ, 2, 23. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν, ζητουσῶν νὰ ἀρέσωσι, κάμνω νάζια, καμαρόνω, ἢ περιπαίζω τινὰ διὰ μέσου ἑταιρικῶν μαθημάτων, πανουργιῶν, τινί, Θεοκρ. 6, 15. πρβ. 3, 36. Παρὰ δὲ τῷ αὐτῷ (Θεοκρίτῳ) 15, 99. »Ἤδη διαθρύπτεται«, λέγεται ἐπὶ τραγῳδιστρίας, ἡ ὁποία τότε θέλουσα ν' ἀρχίσῃ νὰ τραγῳδήσῃ, βάλλεται εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν καὶ τάξιν διὰ νὰ δυνηθῇ ν' ἀρχίσῃ· ἄρα ἐν γένει, ἑτοιμάζομαι ν' ἀρχίσω τι, πρβ. Spohn lectt. Theocr. 3. p. 11. Διατεθρυμμένως, Ἐπίρ. ἐκνενευρισμένως, ἀδυνάτως, Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. Σ. 922. Β. »Ἀνοήτως γὰρ καὶ διατεθρυμμένως τινὰ τρόπον ἔχομεν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἤδη μέλλειν ἡγώμεθα τελευτᾶν«. (Τὸ Ὕψιλον ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐστὶ μακρόν) ὅθεν

Διάθρυψις, εως, ἡ (θρύπτω). Σύντριψις, κατατζάκισις. 2) τὸ ἐκνευροῦν, ἐκθηλύνειν· καὶ ἀδυναμία, γυναικοσύνη, τρυφερότης, μαλακότης, ἔτι δὲ καμάρωσις, καὶ ξεφάντωσις, τρυφή, ἡδυπάθεια.

*Διαθρώσκω (θρώσκω, ἀνωμ.). Διαπηδῶ, πηδῶ διὰ τρύπας τινός.

Διάθυρα, τά (θύρα). Τὰ παρὰ Ῥωμ. πρόθυρα, ξύλα πλάγια, κάγκελα ἔμπροσθεν εἰς τὰς θύρας, Βιτρούβ. ς'. 10.

*Διαί, ποιητ. ἀντὶ διά, μάλ. παρὰ τοῖς Τραγ. Seidl. dochm. p. 94.

Διαΐγδην, Ἐπίρ. (διαΐσσω). Ὁρμητικῶς διὰ μέσου (ὡσὰν φουρτοῦνα) διαπερῶντας, τεξευτικῶς, Θεόκρ. Γ'.

Διαιθριάζω, Μ. άσω, (αἰθριάζω). Γίνομαι ὅλως καθαρός, ξάστερος, γαληνιῶ δι' ὅλου. 2) ἀρχινῶ νὰ φέγγῃ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. δ', 11. »Ἐδόκει διαιθριάζειν«. Τοιοῦτον καὶ τό, ἀπαιθριάζω.

Δίαιθρος, ου, ὁ, ἡ (αἴθρα). Ξάστερος δι' ὅλου, καθαρός, γαληνιαῖος· διαφανής, Πλούτ. Ζήτ. εὔδρος. ὅθεν

Διαιθρόω. Δι' ὅλου ξαστερόνω, καθαρίζω, γαληνίζω. Ζήτ. ἐκχαλάω.

Διαιθύσσω (αἰθύσσω), ταυτὸν τῷ, αἰθύσσω, προσθέσει τῆς διά. Ὀγλήγορα διαβαίνω, κινοῦμαι, διαπερῶ, διαῤῥιπίζω, ἐπὶ ἀέρος, Πινδ. Ὀλ. 7, 175.

Δίαιμος, ου, ὁ, ἡ (αἷμα). Αἱματώδης, Εὐριπ. Ἑκ. 653. παρὰ δὲ Ἱπποκρ. ἀντὶ τοῦ, ἀνακατωμένος μὲ αἷμα, ὡς καὶ τὸ παρὰ Πολυβ. »Δίαιμον πτύσμα«.

Διαίνω, Μ. ανῶ, Ἀόρ. ἐδίηνα. Ὑγραίνω, βρέχω, κυρ. ἐπὶ βροχῶν, καὶ ἐπὶ νερῶν, οἷ, Ἰλ. Ν, 30. ἐν δὲ Ἰλ. Χ, 495. »Χείλεα μέν τ' ἐδίηνʼ, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεν«, παροιμ. ἐπὶ τῶν φειδωλῶς χαριζόντων, ἢ ἐπὶ τῶν λόγοις μὲν ὑποσχετικοῖς εὐφραινόντων, οὐχὶ δὲ καὶ τῇ ἔνδον ἀγαθῇ διαθέσει. Παρὰ δὲ τοῖς Τραγ., βρέχω μετὰ δακρύων, θρηνῶ τι, ὡς, ἁμαρτίαν, πῆμα, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 102. »Δίαινε πῆμα«, ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυα, ἔκλαιε. — Μέλ. κλαίω, Blomf. Αἰσχ. Περσ. 263. καὶ στίχ. 104. »Διαίνομαι γοεδνῶς«, ἀντὶ τοῦ κλαίω. — Ἐκ τοῦ δίω, ὅθεν διερός, καὶ δείω, ὅθεν δεύω. Τινὲς τῶν παλαιῶν παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ αἴνω. Ὁ δὲ Ἡσύχ. »Αἴνων, πτίσσων«, ἔχει. Ἄλλος δὲ Γραμματικὸς παρὰ τῷ Ἐτυμ. λέγει, »Αἰνεῖν, τὸ ἀνακράττειν τὸν ἀληλεσμένον σῖτον«, ὅ ἐστιν ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα. Ὁ Ἡσύχ. πάλιν, »Αἰνεῖν, ἀνακαθαίρειν, ἀναπαύειν, οἱ δὲ ἀναπλάσσειν κριθὰς βεβρεγμένας«. Καὶ πάλιν, »Ἄναντα, τὰ μὴ βεβρεγμένα« Σοφοκλῆς, »τὰ μὴ κεκολλημένα«, παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν, ἔνθα τινές, ἀντὶ »Κεκολλημένα«, κεκομμένα, ἐπιδιορθοῦσι, ἀναφέροντες τὴν σημασίαν ἐκ τῶν, »Ἦναι, κόψαι«, καὶ »Ἄφηνα, ἔκοψα· Ἀφῆναι, τὸ τὰς ἐκτετισμένας κριθὰς ταῖς χερσὶ τρίψαι«. Τοῦ δὲ Γαλην. τὸ Γλωσ. ἔχει, »Ἦναι, κόψαι, καὶ Ἡνῶν, τῶν κεκομμένων«. Τινὲς δὲ ἐσφαλμένως καὶ τὸ πτισάνη, ἐκ τοῦ, πτίσσω, αἴνω, παράγουσιν. Ἐν τούτοις ὅλοις φαίνεται, ὅτι δὲν σημαίνει τὸ πτίσσειν, ἀλλὰ τὸ ὑγραίνειν καὶ ζυμόνειν, ὡς ἐν τῷ διαίνω, καὶ δαίω. Ἐκ τοῦ αἴνω παράγεται ὄχι μόνον τὸ διαίνω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰαίνω, ὡς τὸ αὔω, ἰαύω, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴαομαι, ἐκ τοῦ ἴαω ἐγένετο. (ἄρα συγγεν. τῷ, ἰαίνω, δεύω, διερός).

Διαιολάω, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ποικίλλω, καὶ ἐξαπατάω.

Διαίρεσις, εως, ἡ (διαιρέω). Μοίρασις, κόψιμον εἰς τμήματα· διαμοίρασις· διορισμός· διάκρισις, καὶ διαφορά· διανομή· χωρισμός· τομή· ἀφανισμός· παρὰ Ῥήτορ. ἐπὶ συλλογισμῶν, ὅτε ἕκαστον κῶλον κλείεται μὲ χωριστὸν ῥῆμα, »Ἐκ διαιρέσεως« (Ἀριστοτ.), διακεκριμένως, κατὰ διαχώρισιν, καὶ μερισμόν. Παρὰ Γραμμ. ἀντιθ. τῷ, συναίρεσις.

Διαιρέτης, ου, ὁ. Ὁ διαχωρίζων τι εἰς τμήματα, κομμάτια, μοιρασίας, διανέμων, διορίζων, καὶ διακρίνων· καὶ λέξ. ἀριθμ.

Διαιρετικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς διαίρεσιν, ο. ε. χωρισμὸν, διανομὴν, διαφορὰν, διάκρισιν κτ.

Διαιρετικῶς, Ἐπίῤ. Μὲ διαίρεσιν, μὲ τρόπον διαιρέσεως ἁρμόδιον, ἢ κατὰ μέρη, ὄχι ἐκ μιᾶς, Πλούτ.

Διαιρετός, ή, όν. Διῃρημένος, διαμοιρασμένος· διακεκριμένος· καὶ δυνατὸς νὰ διαιρεθῇ, διακριθῇ, μοιρασθῇ. Παρὰ Ξεν. παιδ. δ΄. ἀντίκειται τῷ, σύνθετος. »Διαιρετὸς ὑποκένταυρος«, ξεχωρισμένος, ὅστις ἐμπορεῖ νὰ ξεχωρισθῇ. Ἀριστοτ. »Συνεχὴς καὶ διαιρετὸς« ἀντίκεινται· καὶ *Θουκυδ. Α΄. »Διαιρετὸς λόγος«.

Διαιρετῶς, Ἐπίῤ. Μὲ διαίρεσιν, διῃρημένως. ἐκ τοῦ

Διαιρέω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. β΄. διεῖλον (καὶ δίχ αὐξήσ. δίελον), καὶ παθ. διῃρέθην (αἱρέω, ἀνωμ.). Λαμβάνω, πέρνω τὸ ἓν ἀπὸ ἕνα ἄλλο, ἤτοι διαιρῶ, μοιράζω, σχίζω, διαμοιράζω, κόπτω, χωρίζω, ἀποχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Τ, 280. »Διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος,« ἤτοι ἔσχισε. »Διαιρεῖν τρία μέρη« (Πλατ. Φαιδρ. σ. 253. C.), ἀντὶ εἰς τρία μέρη· καὶ κατακόπτω, ξεσχίζω· κρημνίζω τι, καταβάλλω· Μέτ. διαμοιράζειν ἀναμεταξύ των, Ἡσ. Θεογ. 1 12. 2) βάλλω χωρὶς, διαιρῶ, διακρίνω, προσδιορίζω· καὶ ἀποφασίζω, κρίνω περί τινος. »Διαιρεῖν διαφορὰς«, συμβιβάζειν τὰς διαφορὰς, Ἡρόδ. δ΄, 23. »— ψήφῳ περί τινος (Αἰσχ.)«, ἤτοι ἀποφασίζειν μὲ ψῆφον. 3) μεταφ. προσδιορίζω τι ῥητῶς, λέγω, διηγοῦμαι, καὶ (μάλιστα κατὰ μέσην διάθεσιν) ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, ἀναπτύσσω, ὡς, »Χρόνος ὁ ἐν τοῖς νόμοις διῃρημένος,« ἤτοι προσδιωρισμένος. »Οἱ τὰ δίκαια διαιροῦντες« (Διον. Ἀλικ. ι΄, 1.), ἀντὶ, οἱ ἐξηγοῦντες καὶ ὁμιλοῦντες τὸ δίκαιον. »Σημεῖον, τέρας διαιρεῖσθαι« (Διον. Ἀρχ. θ΄, καὶ δ΄, 6.), προσημαίνειν, ἐξηγεῖν. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε΄. β΄, 21. »Τοὺς σταυροὺς διαιρεῖν«, ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾶν, ξεσπάνειν, ἐκβάλλειν ἔξω βιαίως. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κίμ. »Τὸν ὄρειν διαιρῶσι« καὶ παρὰ Πλάτ. Πολιτ. Ζ΄. »Ἃ διαιροῦμαι παρ' ἐμαυτῷ ἀγαθὰ εἶναι οἷα λέγομεν καὶ μὴ«, ὅσα διορίζω, διακρίνω ἀγαθά· καὶ παθητ. παρὰ Πλάτ. ὡς, »Διαιρεῖσθαι εἰς μέρη«. — Διῃρημένως, Ἐπίῤῥ. μὲ διαίρεσιν, ξεχωριστά.

Διαίρω, Μ. αρῶ (αἴρω, ἀνωμ.). Ὑψόνω, σηκόνω εἰς τὸ ὕψος, ὡς, »Διῆρε τὸ ῥόπαλον,« παρὰ Λουκ. Ἔτι ὅτε λέγεται καὶ, »Διαίρειν ἄνω« (ὡς παρὰ Ξεν. Ἱππ.)· καὶ παρὰ Γρηγ. Θεοφρ. »Διαίρειν ὕψος.« »Διάραι τὸ στόμα, τὰ χείλη«, ἀνοίγειν τὸ στόμα καὶ ὑψόνειν τὴν φωνήν. — λόγον, ἀντὶ, ὑψόνω τὸ ὕφος, λέγω μὲ ὕφος ὑψηλὸν, Schaef. mel. p. 10. Μέσ. διαίρομαι, σηκόνω εἰς ἐμὲ, εἰς τὸν ἑαυτόν μου μέλος τι τοῦ σώματος, ἢ ἄλλο τι, π. χ. »Βακτηρίαν διάρασθαι«, σηκόνω τὸ ῥαβδίον. 2) διαίρειν, ἀμεταβ., κινοῦμαι που, ἀναχωρῶ, μισεύω π. χ. εἰς Συρίαν, ὡς καὶ τὸ, ἄραντες εἰς Συρίαν· ὅθεν καὶ, »Διαράμενον ἀπαλλάττεσθαι«, ἀναχωρῶ βιαίως· καὶ παρὰ Πολυβ. »Διαίρειν τὴν θάλατταν, τὸν πόρον«, ἀντὶ, μὲ ἀνοικτὰ πανία διαβαίνω τὴν θάλασσαν, τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης, πρβ. Αἴρω.

Διαισθάνομαι, Μ. σθήσομαι (αἰσθάνομαι, ἀνωμ.). Καθαρῶς καὶ καλῶς αἰσθάνομαι· καὶ, διὰ τῆς αἰσθήσεως διακρίνω, μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἀριστοτ. Γεν. Ζώων. Κ. 1. »Τὰς διαφορὰς διαισθάνεσθαι«.

Διαΐσσω, Μ. ίξω, ποιητ. ἀντὶ διάσσω (Ἐπ. ∪– – –, Τραγ. ἐπιτοπολὺ ∪∪– –)

Διαϊστόω, ῶ, Μ. ώσω (ἀϊστόω). Δι' ὅλου, τελείως φθείρω, ἀφανίζω· φονεύω, Σοφοκλ. Τραχ. 881.

Διαισχύνομαι, Μ. οῦμαι· τὸ ἐπιτετ. αἰσχύνομαι. Κατὰ πολλὰ αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, Λουκιαν.

Δίαιτα, ης, ἡ. Ζωὴ, διαγωγὴ, τρόπος τοῦ ζῆν, διαφόρως ἐκλαμβανόμενος. 1) τρόπος τοῦ ζῆν πολιτικῶς, παρ' Ἡρόδ. 1, 157. »Δίαιτα τῆς ζωῆς«, ὡς vita rustica. 2) ὁ ἠθικῶς τρόπος τοῦ ζῆν, ἡ διαγωγή. 3) οἰκιακῶς, ὡς »Δίαιτα μετρία, εὐτελὴς«, κτ., Ξενοφ. ὅθεν »Τὴν δίαιταν ποιοῦμαι«, ἢ, ἡ δίαιτα ἐστί μοι« ζῶ, διατρίβω. 4) φυσικῶς, ἢ ἰατρικῶς, ἐν ᾧ ἐννοεῖται καὶ ἡ πρὸς τὴν τροφὴν τάξις, ἡ δίαιτα, ἰατρικὴ παραγγελία πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας, Ἡρόδ. Ι, 35. αἱ ζωοτροφίαι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, Ξενοφ. καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν διατρίβει τινὰς, ἡ κατοικία, οἶκος, οὐδὰς, ὡς καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ Θουκυδ. »Ἔχειν δίαιταν«. 5) γνώμη, αἱρετοκρισία, τελείωσις μιᾶς ὑποθέσεως, περὶ ἧς γίνεται φιλονεικία, ὡς παρὰ Δημοσθ. »Δίαιταν ἐπιτρέψαι«, καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἀθήναις καὶ η ἀξία τοῦ διαιτητοῦ. »Ἐμμένειν τῇ διαίτῃ« (Ἀριστ. Σφ. 522.), στέργω εἴτι ἀποφασίσει ὁ αἱρετοκριτής. Ὁ Πίνδαρος ἔχει ταύτην τὴν λέξιν (Ὀλύμ. 2, 116. καὶ Πύθ. 1, 132.) ἀντὶ τοῦ μέτρους τῆς ζωῆς, μακροβιότης· τὸ δὲ ῥῆμα διαιτάω, Ὀλύμ. 9, 10. »Πόλιν λαόν τε«, ἀντὶ τοῦ διοικῶ· καὶ Πύθ. 9, 121. »Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτασεν«, ἀντὶ τοῦ ἐτελείωσεν, ἀπεφάσισεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα· ὅθεν

Διαιτάω, ῶ, Μ. ήσω, Ἀόρ. ἐδιαίτησα καὶ διῄτησα, ἢ καὶ, ἐδιῄτησα. Δίδω νὰ ζῇ τις, διατρέφω, φυλάττω τινὰ εἰς τὴν ζωὴν τρέφων, τρέφω. Καὶ ἐπὶ ἰατρῶν, ἀντὶ τοῦ, διορίζω τινὶ ἀῤῥώστῳ τί νὰ τρώγῃ καὶ πίνῃ, παραγγέλλω μίαν δίαιταν, διορίζω τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἑνὸς ἀῤῥώστου, Πλούτ. »Διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἰκείως«. 2) κρίνω, διορίζω, ἀποφασίζω, ὡς διαιτητὴς, ὑποθέσεις· αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς φιλονεικίαν, εἶμαι αἱρετοκριτής, συμβιβάζω τὰς διαφοράς· ὅθεν ἐν γένει παρὰ Ποιητ., διοικῶ, κυβερνῶ, ὡς ἰατρὸς τρόπον τινὰ, πόλιν, λαὸν, Πινδ. Ὀλ. 9, 109. Πυθ. 9, 121. — Παθητ. μετὰ μέσου μέλλοντος, διάγω εἶδός τι ζωῆς, τρώγω, πίνω, φορῶ· κατοικῶ· πολιτεύομαι, διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου, Ξενοφ. »Μετρίως, ἐν πόλει διαιτώμενοι«· καὶ Θουκυδ. Β΄. »Ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι«· καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, »Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα«, τὰ ἔνυδρα.

Διαιτέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ »διαιτάομαι«, Λουκιαν. »Δίαιταν ἐδιαιτέοντο«.

Δίαιτημα, ατος, τὸ (διαιτάω). Τρόπος ζωῆς, ἐξαιρέτως ὡς πρὸς φαγητὸν καὶ ποτὸν, Ἱπποκρ. καὶ Θουκυδ. Α΄. 6. καὶ Ξενοφ. 2) = ἐνδιαίτημα, καταχρ. Ἡλιοδ. Αἰθ. β΄, 26, Κορ.

Διαιτήσιμος, ου, ὁ, ἡ. Ἀνήκων ἔμπροσθεν τοῦ διαιτητοῦ, πρέπων νὰ ἀποφασισθῇ, νὰ κριθῇ ἀπὸ αὐτὸν, ἢ παρ' αὐτοῦ ἀποφασισθέν τι.

Διαιτητήριος, ὁ, ἡ, = διαιτητικός. 2) τὸ διαιτητήριον, = δίαιτα σημ. δ΄, τόπος, οὐδὰς, κατοικία, εἰς τὴν ὁποίαν διάγει τινὰς, Ξενοφ. Οἰκ. Θ΄, 4.

Διαιτητής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος κρίνει, ἀποφασίζει, καὶ τελειόνει μίαν διαφορὰν, φιλονεικίαν μεταξὺ δύο μερῶν, αἱρετοκριτής, Δημοσθ. Ἐν Ἀθήναις ἀπετέλουν αὐτοὶ εἶδος ἐνωμοτῶν κριτῶν (Jury) χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς κανὲν τῶν μεγάλων κριτηρίων, διωρισμένοι παρὰ τῆς πολιτείας καὶ πληρονόμενοι ἀπὸ τὰ ἀντιδιαφερόμενα μέρη.

Διαιτητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Διαιτητοῦ, ἢ εἰς τὴν ἀπόφασιν καὶ κρίσιν αὐτοῦ, ἢ 2) εἰς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ἢ δίαιταν τοῦ Ἰατροῦ, ὅθεν »ἡ Διαιτητικὴ« (τέχνη), ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διορίζει καὶ ὑπαγορεύει, πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας, τὸν τρόπον τοῦ ζῆν ὡς πρὸς τὰ φαγητὰ, τὰ πιοτὰ, τὰ φορέματα, καὶ τὰ οἰκήματα, Ἱπποκρ.

Διαιωνίζω, Μ. ίσω. Διηνεκῶς διαρκῶ, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα μένω, διαμένω, Χρυσοστ.

Διαιώνιος, ίου, ὁ, ἡ καὶ ία, ον, τὸ ἐπιτατικὸν αἰώνιος. Διὰ παντὸς αἰῶνος διαρκῶν, παντοτεινὸς, Πλάτ. Τιμ. σ. 78. Ε.

***Διαιωρέω**, Μ. ήσω (αἰωρέω. Διὰ μέσου τινὸς φέρω μετάρσιον, ἤτοι εἰς κίνησιν ἐν ἀέρι ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἐλαφρὰν, ἢ κρατῶ μετάρσιον, εἰς τὸν ἀέρα, κρεμάμενον· ἐν τῷ παθητ. παρὰ Πλάτ. Τιμ. σ. 78. Ε.

Διακαής, έος, ὁ, ἡ, τὸ -ές (διακαίω). Καίων δι' ὅλου πάντοτε, δι' ὅλου, πολλὰ φλογερὸς, ἔνθερμος, πέρα καὶ πέρα ζεστὸς, Λουκιαν.

Διακαθαίρω, Μ. αρῶ. (καθαίρω ἀνωμ.) ἢ διακαθαρίζω. Καλῶς καὶ δι' ὅλου καθαρίζω, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα τοῦ καθαρίζω.

Διακάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ τελεία, παντελὴς, δι' ὅλου κάθαρσις, πάστρευσις, Πλάτ. Νομ. Ε΄.

Διακαθέζομαι, Μ. β΄. διακαθεδοῦμαι (ἕζομαι ἀνωμ.). Κάθομαι χωρισμένος, χωριστὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἢ μόνος εἰς τὸν τόπον μου.

***Διακάθημαι**, οἷς, »ἐπὶ τῆς θυρίδος διεκάθηντο«, Πλουτ. Κικ. §. 47., ἀντὶ, ἄλλος ἄλλου τῆς θυρίδος ἐκάθητο, Κορ.

Διακαθίζω, Μ. -ίσω καὶ ιῶ (καθίζω, ἀνωμ.). Βάλλω, ἢ ἀφίνω τινὰ νὰ καθίσῃ ξεχωριστὰ, ἢ βάλλω πολλοὺς νὰ καθίσωσι καθεὶς κατὰ τάξιν εἰς τὸν τόπον των, Ξενοφ. Οἰκ. ς΄. 6. »Διακαθίσας τοὺς γεωργούς«.

Διακαίω, Μ. καύσω (καίω, ἀνωμ.). Διὰ μέσου, διόλου καίω, Ἀρ. Ὄρν. 453. 2) αἴμνω νὰ ἀνάψῃ, ἀνάπτω· ζεσταίνω· μεταφορικ. δὲ, ἐρεθίζω, ἀνάπτω, διεγείρω τινὰ εἰς ὁρμητικὰ πάθη, Πλούτ. »Ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον«.

***Διακαλλύνω** (καλλύνω). Διόλου καλλύνω, εὐμορφόνω, Θεοδωρ. Θεραπ. 2. σ. 32, 14. σ. 34, 28.

Διακαλλωπίζω, Μ. ίσω. Καταπολλὰ ἢ δι' ὅλου στολίζω, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 179.

Διακαλοκαγαθίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. μέσ. Φιλονεικῶ, ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα διὰ τὰ πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη πρωτεῖα, διὰ τὴν καλοκἀγαθίαν, δοτ. προσ., Στοβ. Ὁμ. 32.

Διακαλύπτω, Μ. ψω, = ἀνακαλύπτω. Διόλου ξεσκεπάζω, Διον. Ἀλικ. Κ. 54. ἀμφίβ. καὶ παρὰ Πλουτ. Ἀλέξ. 17.

Διακάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Κάμνω τι κυρτὸν εἰς τὰ ἔνδον, κυρτόνω, καμπουριάζω, λυγίζω.

Διάκαμψις, εως, ἡ. Κύρτωσις εἰς τὰ ἔσω, καμπύλωσις, Γρηγ. Νύσ.

Διακανάζω, Μ. ξω (κανάζω). Κάμνω κρότον περνῶν διὰ μέσου τινος· ἐπὶ ἀφθόνου ποτοῦ, τὸ ὁποῖον περνᾷ μὲ κρότον (γλούπ) διὰ τοῦ λάρυγγος, ὡς »Διεκάναξε τὸν λάρυγγα (Εὐρ. Κυκλ. 157.)«, ἤτοι κατέβη μὲ κρότον κάτω τοῦ λάρυγγος. Ζήτ. Κανάζω.

Διακαραδοκέω (καραδοκέω). Ἕως τέλους, διόλου προσμένω, Πλούτ. Ἀντων. 56.

Διακάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Διαπερνῶν τὴν τὴν καρδίαν. »Διακάρδιος ὀδύνη«, Ἰώσηπ.

Διακαρπέω, ῶ (καρπός). Λέγεται ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα, ἀντὶ νὰ ἀνθίσουν τὴν ἀκόλουθον ἄνοιξιν, ἀνθοῦσι καὶ καρποφοροῦσιν ἤδη τὸ Φθινόπωρον, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α΄. 15.

Διακαρπόομαι, οῦμαι. Συνάζω, μαζόνω τοὺς καρπούς· ἀμφ.

Διακαρτερέω, ῶ (καρτερέω). Ὑπομένω, ὑποφέρω, βαστῶ ἕως τέλους, »Εἰς τὸ ἔσχατον«, Ἡρόδ. 7, 107. »Εἰς τὴν πατρίδα«, Λυκουργ. 20, 3. καὶ Λουκιαν. »Διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος«· καὶ συνήθ. μετὰ μετοχ. ἀντὶ τοῦ καρτερῶ, ἐπιμένω, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ. δ΄. 8. »Ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες«· ἢ μετὰ ἐπιθέτου.

Διακαταβάλλω = διαβάλλω, Διον. Ἀλικ. Α΄. σελ. 372. Ἐκδ. Hude.

Διακαταδαρθάνω, Μ. δαρθήσω, = καταδαρθάνω. Δι᾽ ὅλου ἀποκοιμῶμαι, Πλούτ.

Διακατάσχεσις, εως, ἡ· ἀντὶ τοῦ, διακατοχή, Ἰουστῖν. Μάρτ. Λατ. conservatio.

Διακαταχράομαι, τὸ ἐπιτατ. καταχράομαι. Διαπερῶ πέρα καὶ πέρα, κατατρυπῶ καὶ φονεύω, Δίων Κάσ. ΞΑ΄. 14. ὅπερ ἐν Χειρογράφ. διαχρῶμαι, τὸ εὐχρηστότερον, ἀναγνωστέ.

Διακατελέγχω. Πάντοτε ὀλίγον κατ᾽ ὀλίγον περισσότερον, μᾶλλον καὶ μᾶλλον πληροφορῶ, καὶ ἀποδεικνύω, Ν. Διαθ.

Διακατέχω, Μ. διακαθέξω (κατέχω, ἀνωμ.). Κρατῶ καλά, βαστῶ· ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐπέχω, σταματῶ τι· κρατῶ τι· ἀπολαμβάνω, ἀποκτῶ· ἔχω ἐν τῇ ἐξουσίᾳ μου, κατέχω, ἐξουσιάζω, ἔχω, κέκτημαι, ὡς, κτήματα, Πανδέκτ.

Διακάτιοι, καὶ αι, α, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, διακόσιοι κτ., Πίν. Ἡρακλ.

Διακατοχή, ῆς, ἡ (διακατέχω). Κράτησις· βάσταξις· ἐμπόδισις· καὶ κυρίευσις, κτῆσις, τὸ ἔχειν τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, Πανδ.

Διακάτοχος, ὁ, ἡ. Ὁποῖος κρατεῖ τι στερεῶς, ἢ σταματᾷ, ἢ ἐμποδίζει τι· καὶ ὁποῖος κυριεύει, ἔχει (κτήματα) ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, κτήτωρ, Νομ.

Διακαυλίζω, Μ. ίσω (καυλίζω). Βλαστάνω ὡς καυλός. Λέγεται ἐπὶ λαχάνων, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν στύλον, εἰς τὸν καυλὸν ἐκβάλλουσι τὸν καρπόν, ἤτοι αὐξάνουσι, χοντραίνουσι, καθὼς π. χ. ἡ κράμβη (τὸ καρπολάχανον), Θεόφρ.

Διάκαυμα, ατος, τὸ (διακαίω). Ὑπερβολικὸς καύσων, καῦμα παντοτεινόν, Ἐπιγρ.

* Διακαυνιάζω (καυνιάζω). Φιλονεικῶ κατὰ τὸ ῥίπτειν, βάλλειν κλῆρον, ἀφίνω νὰ καταστήσῃ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὸν κλῆρον, εἰς τὸν λαχνόν.

Διάκαυσις, εως, ἡ (διακαίω). Τὸ διακαίειν, παντοτεινή, διηνεκὴς καῦσις· ἡ διαπεραστικὴ ζέστη, καῦσις, θέρμη.

* Διακεάζω, Μ. άσω (κεάζω). Διασχίζω, σχίζω, κόπτω εἰς δύο, ἢ περισσότερα μέρη, Ὀδ. Ο, 322. „Διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι,“ ο. ε. ξύλα ξηρὰ σχίσαι· καὶ Ἀπολλ. δ΄, 393.

Διάκειμαι, Ἀπαρ. διακεῖσθαι, Μ. διακείσομαι (κεῖμαι, ἀνωμ.). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς μίαν διάθεσιν, κατάστασιν, θέσιν, ἢ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχήν, ἢ κατὰ τὴν τύχην καὶ τὰς περιστάσεις τοῦ καιροῦ· ἤ, καθὼς καὶ τὸ διατίθεμαι, εἶμαι διατεθειμένος, φρονῶ, κλίνω, ἔχω διάθεσιν, τινί, πρός τινα, καί, παρά τινι, Schneid. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 5, 27. πολλάκις μετὰ ἐπιῤῥήμ. π. χ. „Φιλικῶς διάκειμαι τινί,“ ἔχω φιλικὴν σχέσιν· καὶ παρὰ Πλουτ. „Διέκειτο μοχθηρῶς,“ εὑρίσκετο, ἦτον εἰς κακὴν κατάστασιν· καὶ παρὰ Θουκυδ. καθητ. „Ἐπιφθόνως διακεῖσθαι,“ ἀντὶ τοῦ φθονεῖσθαι. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, εἶναι συμφωνημένον, διωρισμένον, ἀποφασισμένον, ὡς, „Διάκειται,“ εἶναι διωρισμένον, συμφωνημένον, διατεταγμένον· καὶ παρ᾽ Ἡροδ. Θ, 26. Ἐπὶ διακειμένοισι, ἐπάνω εἰς κάποιας συμφωνίας καὶ συμβιβασμοὺς ὡρισμένους· καί, „Ὡς γὰρ αἱ διάκειτον (Ἡσιοδ. Ἀσπ. 20.), οὕτως ἀπεχθεῖσθη παρ᾽ αὐτῷ· καί, „Νόμῳ ὡς διάκειται (Ψευδοπυθ.), καθὼς εἶναι ὡρισμένον διὰ τοῦ νόμου· ὅθεν, „τὰ διακείμενα,“ αἱ συνθῆκαι, συμφωνίαι, συμβιβασμοί, ἀποφάσεις, Ἡροδ.

Διακείρω, Μ. ερῶ, καί, κέρσω, Παρακ. κέκαρκα (κείρω). Κυρίως, κατακόπτω, χωρίζω· μεταφ. ἐξουδενῶ, καταλύω, ματαιόνω, ἀκυρόω, ὡς Ἰλ. Θ, 8. „Μήτε τις ἄρσην πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος,“ διακόψαι, ἀνατρέψαι (ὁ Σχ.), νὰ μὴ ἀκυρώσῃ τὴν προσταγήν μου· τοιοῦτον καὶ τό, „Μάχης μήδεα ἐπικείρειν,“ ὅπερ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ „ἐπιπαύσειν“ ἑρμην., ὅ ἐστι, ματαίως κάμνειν, προβαίνειν, ἐπικόπτω. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφ. 1313. „Τὰ σκευάρια διακεκαρμένοισιν,“ ὁποῖος ἔχασεν, ἢ ἐκαύλησε τὰ ῥοῦχά του, τὰ μικρὰ πράγματά του, ὁ κουρευθείς, ἐστερημένος αὐτῶν.

Διακεκριμένως, Ἐπίῤ. (διακρίνω). Κεχωρισμένως· διαφορετικῶς· διωρισμένως, φανερῶς. Τούτῳ ἀντίκειται τό, συγκεχυμένως.

* Διακέλευμα, τό, = διακέλευσμα. Προσταγή, συμβουλή· ἐκ τοῦ

Διακελεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποθ. μέσ. (κελεύω), μετὰ Δοτικ. Προστάζω, ἐξαιρ. καταπείθω, συστήνω, συμβουλεύω, παραινῶ, παροτρύνω εἰς τι, πέμπω προβλήματα, Ἡρόδ. Θ΄, 5. „Διακελευσαμένη δὲ γυνὴ γυναικί,“ ἐγκαρδιώνοντο ἀναμεταξύ των, ἀμοιβαίως αἱ γυναῖκες, ἐγκαρδίωνεν ἡ μία τὴν ἄλλην· ὅθεν

Διακέλευσμα, καί, διακέλευμα, τος, τό. Συμβουλή, προσταγή, παραίνεσις, ἐγκαρδίωμα, Πλάτ. Νομ. 7. σ. 805. C.

Διακελευσμός, οῦ, ὁ. Κατάπεισις, ἐγκαρδίωσις, παραίνεσις, Θουκυδ. Ζ΄. „Πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.“

Διακενῆς, Ἐπίῤ. ἀντὶ διὰ κενῆς πράξεως. Ματαίως, ἀκατορθώτως, ἀνωφελῶς, ἀπράκτως, Ἀριστοτ.

Διάκενος, ου, ὁ, ἡ (κενός). Τελείως κενός, ἄδειος, κοῦφιος, ἰσχνός, λεπτός, ὡς, σφυγμὸς (ἀδύνατος), Ἀριστοτ. μεταφ. μάταιος, ἀνωφελής, περιττός· καὶ παρὰ Λουκ. ἐπίῤ. „Διάκενον βλέπειν,“ ἀντὶ τοῦ ματαίως, εἰς τὰ χαμένα, ἐλοταλῶς. Διακένως, ἐπίῤ. ματαίως, ἀνωφελῶς, Ἰώσηπ.

Διακενόω, ῶ, Μ. ώσω (κενόω). Ἀδειάζω τι τελείως, δι᾽ ὅλου κενόνω, Ἱπποκρ.

Διακεντέω, ῶ. (κεντέω). Κεντῶ, τρυπῶ τι πέρα, δι᾽ ὅλου τρυπῶ, κεντῶ, σουβλίζω· 2) μπήγω τι στερεῶς, προσάπτω, καρφόνω, ἔθος

Διακέντησις, εως, ἡ. Διατρύπησις· φονευσις διὰ τρυπήματος, σουβλίσματος· καὶ τὸ διαπέρασμα διὰ τοῦ πράττειν τῶν ὀδοντίων, τὸ φύτρωμα τῶν ὀδοντίων, Ἱπποκρ.

Διακένωσις, εως, ἡ (διακενόω). Ἡ παντελὴς κένωσις, ἄδειασις· ἐκφραγή.

* Διακέομαι, Ἰων. ἀντὶ διάκειμαι.

* Διακέομαι, Μ. έσομαι (ἀκέομαι). Διόλου θεραπεύω, ἰατρεύω, Θεμ. λόγ. ια΄. Ἴδε ἀκέομαι.

Διακεράννυμι, καὶ διακεραννύω, Μ. κεράσω (κεράννυμι, ἀνωμλ.). Ἀνακατόνω, σμίγω (μιγνύω) τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο.

Διακερματίζω (κερματίζω). Χαλνῶ, ἀλλάζω μίαν μονέδαν εἰς μικρήν, ἀλλάζω, π. χ. ἕνα γρόσι μὲ ψιλοὺς παράδες, Ἀριστοφ. Σφ. 821. Ζήτ. Κέρμα.

* Διακέρσαι, ἐκ τοῦ διακείρω.

Διακερτομέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. τοῦ κερτομέω. Κατὰ πολλὰ περιπαίζω, περιγελῶ, Δίων Κάσ. ΜΓ΄, 20.

Διακέρω, ἀχρ. ἀντὶ τοῦ διακείρω.

Διακεχυμένως, Ἐπίῤ. τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ διαχέω. Χυμένως· καὶ μεταφ. καθ᾽ ὑπερβολήν, σφοδρά, ἀφθόνως „Διακεχυμένως γελῶσα,“ νὰ ξεκαρδίζεται τινὰς ἀπὸ τὰ γέλοια.

Διακεχωρισμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ διαχωρίζω. Κατ᾽ ἰδίαν, χωριστά.

Διακηπεύω. Συναφυτεύω, πολλαπλασιάζω διὰ τῆς φυτείας τὰ φυτά, Νικήτ. Χρον. Δ, 3.

Διακηρυκεύομαι, Ἀποθ. μέσ. (κηρυκεύω). Πραγματεύομαι διὰ μέσου κήρυκος μετὰ τοῦ ἐχθροῦ περὶ ἀνακωχῆς ὅπλων, ἢ εἰρήνης, τινί, καί, πρός τινα κτ., Θουκυδ. δ΄, 38.

Διακηρύσσω, Μ. ξω (κηρύσσω). Διὰ κήρυκος φανερόνω τι· ὅθεν „Ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ διακεκηρυγμένοις εὐτέρπετο“ (Πλούτ. εἰς Ἄρατ. 10), εἰς ἀνοικτόν, κηρυγμένον πόλεμον. Παρὰ Διοδ. Σικελ. ΙΗ΄. 17. „Διεκηρύξατο πρὸς τοὺς ἡττημένους,“ τοὺς ἐμήνυσε διὰ τοῦ κήρυκος, ὡς καὶ τὸ διακηρυκεύομαι.

Διακιγκλίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτατ. κιγκλίζω. Σείω, κινῶ, κλονίζω, κουνίζω, Ἱπποκρ. Ζήτ. κιγκλίζω. 2) χωρίζω, φράζω, σφαλῶ τι διὰ κιγκλίδος, φραγμοῦ.

* Διακινδυνευτέον, Θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ διακινδυνεύω. Πρέπει νὰ κινήσῃ τις πάντα λίθον, νὰ ἀγωνισθῇ παντὶ τρόπῳ, Πλάτ. Τιμ. σ. 72. Δ.

Διακινδυνεύω (κινδυνεύω). Ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον· ἰδίως δέ, κινδυνεύω εἰς τὴν μάχην, ὡς Θουκυδ. Α΄. „Πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμοῦντας κἂν διακινδυνεύσειαν·“ παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἀναβ. Α. Η. ϛ΄. „Ψιλαῖς ταῖς κεφαλαῖς ἐν τῷ πολέμῳ διακινδυνεύειν,“ ἀντὶ τοῦ μάχεσθαι, πολεμεῖν. „Πρὸ τοῦ βασιλέως διακινδυνεύσειεν,“ κινδυνεύω τὴν ζωήν μου ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, Ξενοφ. καὶ ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζω τὴν δύναμίν μου μὲ ἄλλον, πιάνομαι μὲ αὐτόν, τινί, ἤ, πρός τινα. 2) δοκιμάζω, ὑποφέρω ἕνα κίνδυνον, ὅστις ἐπέρασεν ἤδη· τολμῶ τι μὲ κίνδυνόν μου. Παθητ. εἶμαι εἰς κίνδυνον· εἶναι ἠνωμένον μὲ κίνδυνον. Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, „Διακινδυνεύεσθαι,“ τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ φέρουν κίνδυνον, ὡς παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἰσοκρ. εἰς Βούσ. „Διακινδυνευόμενα φάρμακα.“

Διακινέω, ῶ (κινέω). Σφοδρῶς καὶ ὁρμητικῶς κινῶ, σείω, κουνῶ, κεντῶ, σπρόχνω, κλονίζω· βιάζω· ταράττω, συγχίζω, ἀνακατόνω, φέρω, βάλλω εἰς ἀταξίαν διὰ τῆς κινήσεως, Θουκυδ. „Διεκίνουν τὰ πεπραγμένα,“ ἐτάραττον, ἐσύγχιζον· καὶ Ξενοφ. Κυρ. Δ. 3. „Τὰ ὄμματα πυκνὰ διακινοῦντων,“ παίζοντες τὰ ὀμμάτια. Παρ᾽ Ἀθην. σελ. 378. „Μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος,“ ἀντὶ τοῦ γυμνάζειν, διδάσκειν. 2) ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐπιθεωρῶ, Ἀριστ. Νεφ. 476. 3) ἀμεταβ. κινοῦμαι, Ἀρ.

Διακινησεία, ίας, ἡ. Ἡ παντοτεινὴ κίνησις, παρ᾽ Ἀλεξ. Τραλλ. Θ΄., ἔνθα ἐν Χειρογρ. ἀκινησία ἀναγινώσκ.

Διακιρνάω, ῶ, καὶ διακίρνημι, ποιητ., = διακεράννυμι. Μιγνύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο, Ἱπποκρ.

Διάκλασις, εως, ἡ (διακλάω). Δι᾽ ὅλου τζάκισις, καὶ ἀντὶ τοῦ, διαφάνεια, Ἡλιοδ. Ὀπτ.

Διακλαστικός, ή, όν (διακλαίω). Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ κλαίῃ πάντα, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1501. ἀμφ.

Διακλάω, ῶ. Μ. άσω (κλάω ἀνωμ.). Τζακίζω τι λιγωνιάζω, ἢ μὲ τὰ ὀδόντια· συντρίβω, κόπτω τι εἰς μικρὰ τμήματα, κομμάτια, Ἰλ. Ε, 216. „Χερσὶ διακλάσσας (τόξα)“ καὶ τροπ. κάμνω γυναικώδη, ἐκθηλύνω, ἀδυνατίζω, ὡς τό, διαθρύπτω· ὅθεν παθ. διακλάομαι, κατατζακίζομαι, συντρίβομαι, παρὰ Λουκιαν. καὶ Δημ. „Θηλυδρίαν καὶ διακεκλασμένον,“ γυναικώδη καὶ κατατζακισμένον. „Διακλᾶσθαι Ἰωνικῶς,“ γίνομαι ἐκδοτος εἰς τοὺς τρυφεροὺς, μαλακοὺς Ἰωνίους χορούς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 163. (ασω).

Διάκλεισις, ἡ. Τὸ κόπτειν, ἐμποδίζειν καὶ διαχωρίζειν ἀπὸ εἰσόδου τινος διὰ τοῦ σφαλίσματος τῆς θύρας, ἢ τοῦ δρόμου, καὶ ἀντὶ τοῦ ξεχώρισις, ἀποδίωξις, Ἰώσηπ. ἐκ τοῦ

Διακλείω, Μ. είσω (κλείω). Χωρίζω, ἀποχωρίζω τινὰ διὰ τοῦ σφαλίσματος, κλείω ἔξω, ἀποκόπτω, διείργω, τινά τινος· καὶ τροπ. ἐξαιρῶ τινα, δὲν τὸν ἐμπεριλαμβάνω εἴς τι. Πολυβ. Ε. „Διακλείειν τῆς ἐπανόδου τινά,“ ἐμποδίζειν, σφαλνᾶν, κλείειν, φράττειν τὴν ἐπιστροφήν τινός, κλείειν τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς του, τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Διακλέπτω, Μ. ψω (κλέπτω). Διὰ μέσου ἢ κρυφίως κλέπτω, κρύπτω τι ἢ τὸ φέρω ἀλλοῦ

που κρυφίως, ὑπεξάγω· — τινά, κλέπτω τινά κρυφίως, α. ε. τὸν ἐλευθερόνω κρυφίως ἀπὸ κινδύνου, Ἡρόδ. 1, 38.

Διακληδονίζομαι, Μ. ίσομαι. Πάντοτε κληδονίζομαι, μαντεύομαι. ἀμφ.

Διακληρονομέομαι, οῦμαι. Κατὰ διαδοχὴν κληρονομοῦμαι, ἀπὸ τὸν ἕνα μὲ διαδέχεται, μὲ πέρνει ὁ ἄλλος, Διον. Λογ. 13. »Καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ,« ἔνθα ἄλλοι, διακληρούμενον, ἀναγινώσκουσι.

Διακληρόω, ῶ (κληρόω). Μοιράζω διὰ κλήρων (λαχνῶν), κάμνω τινὰ κτήτορα τινὸς πράγματος διὰ κλήρων· κάμνω τινὰ ῥίπτοντας λαχνὸν ν' ἀποκτήσῃ τί. Μέσως, διακληρόομαι, ῥίχνω, βάνω λαχνόν, ἀποκτῶ, λαμβάνω, πέρνω τι διὰ τοῦ λαχνοῦ, ὅ,τι πέσει εἰς τὸν λαχνόν. Παρὰ Πλάτ. Νομ. ς΄. »Τούτοις δὲ διακληρωθήτω τὰ μέρια τῆς γῆς,« ἂς μοιρασθῶσι διὰ τοῦ λαχνοῦ· καὶ παρὰ Παρθεν. »Διακληροῦντας παρθένους,« ὅθεν

Διακλήρωσις, εως, ἡ. Μοίρασις διὰ τοῦ λαχνοῦ· ἐκλογὴ διὰ κλήρου, λαχνοῦ.

Διακλιμακίζω, τὸ ἐπιτετ. κλιμακίζω, ἀντὶ τοῦ διαπαλαίω (παρ' Ἡσυχ.), καὶ ἐκ τούτου τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ Πλάτ. »Διακλιμακισθῆναι,« ὀνειδιστικῶς καὶ περιγελαστικῶς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων. Ζήτ. Κλιμακίζω.

Διακλίνω (κλίνω). Ὑποχωρῶ, ἀποφεύγω τί, ἐκκλίνω, Πλούτ. εἰς Ἀλεξ. 54. 2) παρεκβαίνω π. χ. τοῦ δρόμου, τῆς σειρᾶς τῆς ὁμιλίας, ἐκβαίνω ἔξω τοῦ προκειμένου, ὅθεν

Διάκλισις, εως, ἡ. Ἀποφυγή, ὑποχώρησις, Πλούτ. Πύρ. 21.

Διακλονέω, ῶ (κλονέω). Σφοδρῶς κλονῶ, σείω, κλονίζω, ταράττω, ἢ συγχίζω, φέρω εἰς σύγχυσιν, θόρυβον.

Διακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Πλύνω, οἷον ἀγγεῖα, ῥοῦχα, κ. τ. λ. καὶ ξεπλύνω. **Διακλύζομαι**, πλύνω τὸ στόμα μου, ἢ τὸν λάρυγγά μου, ἢ τὸ κορμί μου, Ἀριστοτ. Προβ. κζ΄, 3. ὅθεν

*Διάκλυσις, εως, ἡ. Τὸ διὰ ξεπλύσιμον νερόν, ἀπόπλυμα τῶν τζικαλιῶν. ὡς καὶ

Διάκλυσμα, τος, τό. Τὸ νερόν, ἢ ἄλλο τι ὑγρόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπλύναμεν τί, ἀπόπλυμα, ἢ ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον πλυνόμεν τι, Διοσκορ. Α΄. 53. »Διάκλυσμα ὀδονταλγίας,« ἰατρικόν, μὲ τὸ ὁποῖον πλύνονται τὰ ὀδόντια, ὅταν πονῶσι.

Διακλυσμός, οῦ, ὁ. Τὸ πλύσιμον, ξεπλύσιμον.

Διακλωπάω, ῶ, ποιητ. ἀντὶ διακλέπτω, Ἀναλεκτ. Τομ. Β΄. σελ. 47. ἀμφιβ. μέντοι.

Διακναίω, Μ. αίσω (κναίω). Κατατρίβω· κατατξέω· κατακόπτω· καταλιανίζω· καταθραύω· μάλιστα δὲ ἐπὶ τυροῦ καὶ ἄλλων ἁπαλῶν πραγμάτων· καὶ μεταφορ. σμικρύνω· κουράζω· ἀχαμνίζω, ἀδυνατίζω· καταβασανίζω· ἐξαντλῶ· φέρω εἰς στενοχωρίαν, φθείρω καὶ ἀφανίζω. Παθητ. διακναίομαι, κόπτομαι· τρίβομαι· χωρίζομαι· καὶ μεταφορ. σμικρύνομαι, ἀποκάμνω, ἀδυνατῶ, ἀχαμνίζομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, στενοχωροῦμαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι· ὅθεν τὸ παρὰ Δίωνι Κασ. ΜΖ΄, 4. »Διακναίεσθαι τῇ ψυχῇ πρὸ τοῦ σώματος,« φθείρεσθαι προτήτερα κατὰ τὴν ψυχήν· καὶ τοιουτοτρόπως συνωνυμεῖ τὸ διακναισθήσεσθαι μὲ τὸ ἀπόλλυσθαι. Παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 120. »Τὸ χρῶμα διακεκναισμένος,« μὲ διεφθαρμένον χρῶμα, ὅ ἐστι παρὰ φύσιν χλωμός· ἐν δὲ Βατραχ. 1228. ὁ αὐτ. »Πόθος μ' ἔχει διακναίει με,« ἀντὶ τοῦ, ὁ πόθος μὲ κατατρώγει, μὲ κατατήκει, μὲ φθείρει· καὶ ἐν Εἰρ. 251. ὁ αὐτὸς παίζων τὴν λέξιν, ἀναβιβάζει αὐτὴν καὶ εἰς τὴν πρώτην καὶ κυρίαν σημασίαν, ἀντὶ τοῦ κόπτω, τρίβω τὰ τυρί. Ἴδε καὶ Ἐκκλ. 952.

Διακνίζω, Μ. ίσω (κνίζω). Ζουγγραίνω, κατατζιμπίζω, χαλνῶ, ξεσχίζω τι μὲ τὰ ὀνύχια· κατατξέω, κατασμαδῶ, κατατίλλω· κατακόπτω, καὶ καταξεσχίζω. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς΄. 16. μετὰ τοῦ, διαιρέω. (παρὰ δὲ Διον. Ἀλ. μετὰ τοῦ συκοφαντέω), τροπ. κακολογῶ, περιπαίζω, καθάπτομαι, κατακρίνω, μέμφομαι τὸ φέρσιμον τινὸς εἰρωνικῶς ἀναφέρων τὰ σφάλματά του ἓν πρὸς ἕν.

*Διακοιλαίνω (κοιλαίνω). Δι' ὅλου κοιλαίνω.

Διάκοιλος, ου, ὁ, ἡ (κοῖλος). Δι' ὅλου κοῖλος, βαθουλός, Διόδ. Σικ. ΙΖ΄, 115. Παρὰ δὲ Ἡρόδ. ς΄, 103. »Τῆς διακοίλης καλεομένης ὁδοῦ,« ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ, τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης.

Διακοιλόω, ῶ (κοιλόω). Κάμνω τι δι' ὅλου κοῖλον, βαθουλόν, Σχολ. Ὀδ. Δ, 438.

Διακοινοποιέω, ῶ (κοινοποιέω). Κάμνω τι κοινὸν εἰς ὅλους, κοινολογῶ, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 4, 25.

Διακοιρανέω (κοιρανέω). Δι' ὅλου, ἀπολύτως ἐξουσιάζω, προστάζων ἐπιθεωρῶ, ἐξέτασιν ποιῶ (ἐπὶ στρατεύματος), καὶ δίδω ὀρδινίας καὶ προσταγὰς ὡς ἐξουσιαστής· ἐν γένει, προστάζω, ἐξουσιάζω καὶ διοικῶ, Ἰλ. Δ, 230. »Πολέας (ἤτοι πολλοὺς) διακοιρανέοντα,« ἔνθα ὅμως ὁ Οὐόλφιος διεστραμμένως γράφει. Ζήτ. Κοιρανέω.

Διακολακεύω, Μ. εύσω (κολακεύω). Δι' ὅλου κολακεύω, συνεριζόμαι κατὰ τὴν κολακείαν, πρός τινα· αὐταύτως καὶ μέσως, διακολακεύομαι, Ἰσοκρ. Πανηθ. 65. »Αἱ μέγισται τῶν πόλεων οὐκ αἰσχύνονται διακολακευόμεναι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον,« δὲν ἐντρέπονται νὰ κολακεύωσι, συνεριζόμεναι διὰ τὸν πλοῦτόν του.

Διακολλάω, Μ. ήσω (κολλάω). Κολλῶ τι δι' ὅλου, ἢ τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο· μεταφ. προσαρμόζω, συνδαίνω (καπλατίζω Τουρκ.). Παθ. διακολλάομαι, κολλῶμαι, προσαρμόζομαι, συνδένομαι μὲ ἄλλο τι, Λουκιαν. »Διάδρομος λίθῳ νομάδι διακεκολλημένος,« ἀντὶ τοῦ ψηφιστωμένος, μὲ ψηφίδας, συγκεκολλημένας πέτρας πεποικιλμένος, στολισμένος, ἔνθα ἡ διὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐμφράξει, π. χ. »λίθῳ διακεκολλημένος,« καπλατισμένος μὲ συγκεκολλημένας πέτρας. ὅθεν

Διακολλητικός, ή, όν. Καλός, ἐπιτήδειος, ἀνήκων εἰς κόλλημα, συναρμογήν, συνάφειαν, Πολυδ.

Διακολυμβάω, Μ. ήσω (κολυμβάω). Περνῶ κολυμβῶντας εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς θαλάσσης, ἢ διὰ μέσου κολυμβῶ· βουτῶ κάτω, ἢ πάλιν ἐπάνω, ἀναδύεσθαι.

Διακομιδή, ῆς, ἡ. Τὸ διὰ μέσου, ἢ εἰς τὸ πέραν μέρος φέρσιμον, κουβάλισμα, μεταφορά, διαπεραίωσις, μεταβίβασις, ἐκ τοῦ

Διακομίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Φέρω τι εἰς τὸ πέραν μέρος, ἢ διὰ μέσου τινός, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, Θουκυδ. »Διακομίζει εἰς τὴν πρὸς τοῦ Ἡραίου νῆσον« καὶ Ἡρωδ. »Τὰ γράμματα δίδωσι τοῖς διακομίζουσιν.« Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην καὶ παθητ. διάθεσιν, ὡς παρὰ Θουκυδ. Α΄, 89. »Εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν« καὶ ὁ αὐτὸς Δ΄. »Τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο.«

Διακομιστής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος φέρει τι ἐπὶ νεροῦ, ἢ διὰ ξηρᾶς, μὲ τὸ ἁμάξι, ἢ ἄλλως πως εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, ἢ διὰ μέσου τινὸς μέρους, Συνεσ. Ἐπιστ. 141.

Διακομπέω, ῶ. Κατὰ πολλὰ κομπέω, ὑπερηφανεύομαι, Ἀθην. σελ. 213.

Διακονάω, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτεταμ. τοῦ ἀκονάω. Πολλὰ κοπτερὰ ἀκονῶ, ἢ κάμνω τι πολλὰ σουβληρόν.

Διακονεῖον, ἢ διακονικόν, τό. Τόπος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἔνθα ἵστανται οἱ Διάκονοι.

Διακονέω, Μ. ήσω, ἀόρ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως, ἐδιακόνησα καὶ διηκόνησα, καὶ ἐπὶ παρακ. καὶ δεδιηκόνηκα· καὶ Διακονέομαι, Ἀποθ. Μετ. (διάκονος). Κυρίως λέγεται ἐπὶ δούλων, οἱ τινες τρέχουσιν ὀγλίγωρα μέσα εἰς τὸν κονιορτὸν διὰ νὰ τελειώσουν τὴν ὑπουργίαν των, τρέχω διά τινος χάριν, τὸν δουλεύω· καὶ γενικῶς, μετὰ δοτ. ὡς παρ' Ἀθην. Γ΄. »Δεσπότῃ διακονοῦντες,« ἢ καὶ μετὰ αἰτιατικ. ὑπηρετῶ, κάμνω τινὶ δούλευσιν· ἢ ἐκτελῶ ὑπουργίαν τινα, ἢ παραγγελίαν, ἢ διοικῶ, διατάττω τί, ἢ ἐπιστατῶ εἰς ὑπουργίαν τινά, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Β. »Διακονεῖν πρός ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν.« Ἰδίως, ὡς τὸ Λατ. ministrare, ἐπὶ παντός, εἴτε ἀνήκει εἰς ὑπηρεσίαν κατὰ τὴν τράπεζαν, ἢ εἰς προμήθευσιν τῶν ζωοτροφιῶν, ὡς κατὰ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα. »Αὐτῷ διακονεῖσθαι,« ὑπηρετοῦμαι ὁ ἴδιος, Σοφ. Φιλ. 287. Ἀριστ. Αἰσχ. 1017. καὶ παρὰ τῷ Εὐαγ. »Οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι« παρὰ δὲ Λουκιαν. Ἐνεργητ. »Τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις,« ὅσοι ὑπηρετοῦσιν, εἶναι δοσμένοι δηλαδή. Ἡ κυρία σημασία φαίνεται παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 1323. »Ὡς βλακικῶς διακονεῖς, οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις.«

Διακόνημα, ατος, τό (διακονέω). Ὑπηρέτημα, δούλευμα, ἡ ὑπηρεσία, ἥτις γίνεται διὰ τοῦ ὑπηρέτου, διακόνου. 2) κινητὸν ἐργαλεῖον τι, καὶ χρειαζόμενον ἀγγεῖον διὰ ὑπηρεσίαν, Ἀθήν. 6 σελ. 274. »Διακονήματα κεραμεᾶ καὶ χαλκᾶ.«

Διακονητής, οῦ, ὁ, = διάκονος. ἀμφιβ.

Διακονία, ίας, ἡ. Τὸ ἔργον διακόνου, ἡ ὑπηρεσία, Ἀριστ. 2) ἐργαλεῖον εἰς διακονίαν, χρειαζόμενον ἀγγεῖον, οἰκιακὸν σκεῦος, καθὼς καὶ Διακόνημα, σημ. β΄., Ἀθήν.

Διακονίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, καὶ διακονίζομαι, = διακονέω, Λουκιαν. καὶ Πολυδ. Ἀμφιβ.

Διακονικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἁρμόζων εἰς διάκονον, ἢ διακονίαν, ὑπουργίαν, καὶ ἐν γένει, ἐπιτήδειος εἰς τι, κόμμοδος, πρόσφορος, Ἀριστοφ. »Διακονικαὶ πράξεις.« Διακονικῶς, ἐπίρ. ταχέως κατὰ τὸ ὑπηρετεῖν, προθύμως, Ἀθήναιος.

Διακόνιον, τό. Εἶδος πλακοῦντος, Ἀθην. ΙΔ΄. σ. 644 καὶ Σουίδ.

Διακονίς, ίδος, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. μία ἔκφρασις, ἥτις λέγεται ἐπὶ ῥούχων (φορεμάτων), ἢ ὑφασμάτων ἀραιῶν, μὴ πυκνῶν καὶ ὁμοίων· μεταφορ. δὲ καὶ ἄνθρωπος ὁ μὴ πυκνός, ὡς καὶ τὸ »πτάθημα φρενῶν,« ἀντὶ πυκνότης φρενῶν, φρόνησις. Ὁ αὐτὸς λέγει καὶ τὸ οὕτως ὑφαίνειν »Κονίζειν.« ὅθεν τό, ἀδιακόνιστος, παρ' αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ, ἀναίσθητος, ἄτρωτος. Ἂν ὅμως παραβάλωμεν τὸ τοῦ Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΓ΄. 15. »Δέρμα ἀδιακόνιστον,« φαίνεται, ὅτι σημαίνει κυρίως πυκνὸν δέρμα, τὸ ὁποῖον πιθανώτερον ἔπρεπε νὰ εἶναι διακονιστόν· τὸ ὀρθότερον ὅμως εἶναι ἀδιακόνιστος.

Διακόνισσα, ἡ. Ἡ διάκονος.

Διακονίω (κονίω). Κονιορτίζω (κορνιαχτίζω), ἢ πασπαλίζω τι μὲ τὸν κονιορτόν, ἢ ἀλείφω τι μὲ τὴν κονίαν (πίσσαν). Μετ., πασπαλίζομαι μὲ τὸν κονιορτόν, καθὼς ἔκαμνον οἱ Ἀθληταί, ὅταν ἡτοιμάζοντο εἰς τὸν ἀγῶνα· ἑπομ. ἑτοιμάζομαι εἰς ἀγῶνα· καὶ ἐπὶ ταύρων, ὅταν διὰ τῶν ποδῶν των ῥίπτωσι καὶ διασκορπίζωσι τὸν κονιορτόν, Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1291. (— κονι ω).

Διάκονος, ου, ὁ, ἡ (υ—υυ). Ὑπηρέτης, δοῦλος· πρέσβυς, πεζοδρόμος, ἐπιστάτης καὶ ἐκτελεστὴς μιᾶς ὑπηρεσίας, Ἀριστοτ. Λαμβάνεται καὶ ἐπιθετ. ὁποῖος ὑπηρετεῖ, ὑπηρετικός, καὶ συγκρ. διακονέστερος, Ἐπίχαρμ. παρὰ Σουίδ. »Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς ἀμείνων καὶ διακονέστερος,« ὅταν δαρθῇ, γίνεται καλλίτερος καὶ προθυμότερος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν. Καὶ ἐπικ. Ἰωνικ. Διήκονος, ἐν Ἐπιγρ. (Κοινῶς παράγουσιν ἐκ τοῦ διὰ καὶ κόνις, καὶ δηλοῖ ἤτοι τρέχοντας τόσον, ὥστε κονιορτίζε-

ται (πρβ. ἐγκονέω), ἤ, ὅστις κοιμᾶται ἐν τῇ ὀπάχτῃ τῆς καμίνου, καθὼς ἔκαμνον οἱ εὐτελέστατοι δοῦλοι, Ὀδ. Μ, 190. ἤ, ἐν γένει, ὑπηρέτης τις, ὅστις ἐκτελεῖ τὰ τῆς ὑπουργίας του ἐν κοινοβίῳ καὶ ἀκαδημίᾳ. Ὁ δὲ λεξικόγραφος τοῦ Βουττμάννου (1. σ. 219) ἀποδεικνύει πιθανῶς, ἀναφέρων προτεφεστικὰς μαρτυρίας, ὅτι ῥίζα τούτου ὑπάρχει ἀρχαῖόν τι διάκω, διήκω (ἐξ οὗ καὶ τὸ διώκω), τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε, τρέχω, σπεύδω, βιάζομαι, καὶ ὅτι ἡ λέξις διάκτορος ἔχει τὴν ἰδίαν πηγήν, καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς σύνθετος. Ἴδε Mehlhorn Ανακρ. 14, 14.)

Διακοντίζω, Μ. ίσω (ἀκοντίζω). Διατρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι, ἢ κατατρυπῶ (ἔνθα ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει). Μέσ. τὸ αὐτό, καὶ μετὰ δοτ. »Διακοντίζεσθαι τινί, ἤ, πρός τινα«, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι μετά τινος ἢ κατά τινος μὲ τὸ ἀκόντιον, κοντάρι, εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ ἀγῶνος ἁμιλλῶμαι, παρὰ Ξενοφ. Παιδ. καὶ Συνεστίῳ.

Διακόντισις, εως, ἡ (κάλλιον διακόντησις). Σπρώξιμον μὲ τὸ κοντάρι, Νεατ. Χρον. Γ', 10.

Διακόντωσις, ἡ, = κόντωσις, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ', 43.

Διακοπή, ῆς, ἡ (διακόπτω). Τὸ νὰ κόπτῃ τις τι εἰς μικρὰ κομμάτια, κατάκοψις· καὶ διαίρεσις, διαχωρισμός. 2) διακοπή, παῦσις τινὸς πράγματος προσωρινή. 3) κόψιμον, πληγή, Ἱππ. καὶ Γαλην. Θ'. σ. 258. 4) κατεδάφισις, καταβολή.

* Διάκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Κατὰ πολλὰ κοπρισμένος.

Διακόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Κόπτω δι' ὅλου, κατασυντρίβω, κατακόπτω καὶ διαιρῶ, ἢ κόπτω τι εἰς τὸ μέσον, ἢ χωρίζω. 2) καταβάλλω, κρημνίζω, χαλῶ, π. χ. γεφύρια, τείχη, τοίχους. 3) διακόπτω τι, ἐμποδίζω, παύω τι προσωρινῶς. 4) ἐπὶ χρημάτων, παρακόπτω, κόπτω κίβδηλα, ψεύτικα νομίσματα. 5) προξενῶ διάρβοιαν, κίνησιν. Ἀμεταβ. μαχόμενος περῶ διὰ μέσου, διασπῶ, διελαύνω, βιάζεσθαι εἴς τι, κόμνω δρόμον ὁρμῶν. Παθητ. καὶ κόπτομαι, καταξεσχίζομαι, κτ. Ξενοφ. Κ. Π. Γ. γ'. 66. ὅθεν μετοχ. »διακεκομμένοι«, καὶ παρ' Ἀριστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πληγώνομαι.

Διακόρευσις, καὶ διακόρησις, εως, ἡ. Ξεπαρθένευσις, φθορὰ τῆς παρθενίας μιᾶς κόρης.

Διακορευτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος ξεπαρθενεύει τὰ κορίτσια, ὁ φθείρων τὰς παρθένους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 69. ἐκ τοῦ

Διακορεύω, Μ. εύσω, καὶ διακορέω (κόρη). Ξεπαρθενεύω, φθείρω τὰς παρθένους, παίρνω τὴν παρθενίαν, Ἀριστ. Θεσμ. 480.

Διακορής, έος, ὁ, ἡ (κορέννυμι). Καταχορτασμένος, δι' ὅλου χορτάτος, ἢ γεματος (Ἀριστίδ.), καὶ μεταφ. βεβαρυμένος, μπουχτισμένος (μπουχτισμένος Τουρκ.), Πλάτ.

Διακόρησις, εως, ἡ (διακορέω), = διακόρευσις.

Διακορίζω, Μ. ίσω, = διακορέω καὶ διακορεύω, ὡς καὶ τὸ διαπαρθενεύω. 2) ἐξέτως ἢ ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ (ἐκ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης).

Διακορκορυγέω, ῶ. Περνῶ διὰ μέσου τινὸς μὲ κρότον, βορβορυγμόν, ἢ προξενῶ τοιοῦτον κρότον (ἐπὶ φυσημάτων τῆς κοιλίας, φλάτων), Ἀριστοφ. Νεφ. 386.

Διάκορος, ον, ὁ, ἡ, = διακορής, Ξενοφ.

Διακόρως, Ἐπίρ. Κατὰ κόρον, χορτάτα, δι' ὅλου. »Διακόρως ἔπιεν οἶνον«, Δίων Κάσ.

Διακοσιάκις, Ἐπίρ. Διακόσιαις φοραῖς.

Διακόσιοι, καὶ Ἰων. καὶ Ὁμ. διηκόσιοι, αι, α· οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δύο ἑκατόν, περιέχων εἴκοσι δεκάδας. ΙΙΙ. Σ. 200. Παρὰ Θουκυδ. 1, 62. εὑρίσκεται, »Ἵππος διακοσίαι«, ἑνικ. ἀντί, 200 ἱππεῖς. Καθὼς λοιπὸν ἐκ τοῦ, τριήκοντα, γίνεται τριακόσιοι, οὕτως ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ Δυήκοντα, 20, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἴκοσι, ὅπερ Δωρ. εἴκατι, λέγουσι. Τὸ δὲ »κοντα«, ὅπερ μετὰ τὸν 40. ἀριθμ. »ήκοντα«, λέγουσι, σημαίνει τὸ δεκάκις (δέκα φοραῖς), οἷον εἰς τὸ τριάκοντα, ὁ ἀριθμὸς δέκα περιέχεται τρεῖς φοραῖς· καὶ εἰς τὸν 40. τέσσαρες, κ. τ. λ. τὸ δὲ κόσιοι (διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ.) σημαίνει τὴν ἑκατοντάδα· οἷον εἰς τὰ 200, ὁ ἀριθμὸς 100 περιέχεται δύο φοραῖς, κ. τ. λ. Λοιπόν, δὶς κόσιοι, τρὶς κόσιοι, κ. τ. λ. δύο, τρεῖς φοραῖς ἑκατόν. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν σχηματισμὸν ἔπαιξε τὴν λέξιν καὶ ὁ Κωμικός, τὸ »Ψαμμακόσιοι«. Ἡ δὲ συλλαβὴ τα σημαίνει τὸ τοσάκις (τόσαις φοραῖς), ὡς φαίνεται ἐν Λέξ. »Ἑκατοντακεφάλαι«· τὸ δὲ κοντ, ἢ κοσ, τὰ δέκα· ὡς »τριάκοντα«, τρεῖς φοραῖς ἀπὸ δέκα, ὡς καὶ τὸ »τριακοστός«· λήγουσης δὲ τῆς λέξεως οὕτωσί, »κόσιοι« σημαίνει τὸ δεκάκις δέκα, ἤτοι ἑκατόν, ὥστε »διακόσιοι, τριακόσιοι«, καί, διακοσιοστός, τριακοσιοστός, δὲν σημαίνει ἄλλο, εἰμὴ δὶς ἢ τρὶς ἑκατόν. Τὸ δέ, εἴκοσι, καὶ Δωρ. εἴκατι, τὸ ὁποῖον ἀντὶ τοῦ καρνικοῦ δυάκοντα χρώμεθα, φαίνεται, ὅτι τάσσεται ἀντὶ τοῦ, εἰκόσιοι, ἐξ οὗ τὸ εἰκοστός, ἀντὶ εἰκοσιοστός, ὡς καὶ τό, τριακοστός, ἐκ τοῦ, τριάκοντα, ἄγινε πάντῃ ἀνωμάλως. Τὸ δέ, εἰκάς, ἐγένετο ὡς καὶ τό, τριακάς. Ζήτει καὶ κόσος.

Διακοσιονταχοῦς, ἢ ὀρθότερον, διακοσιάχους, ὁ, ἡ (χόος, χέω). Διακόσιαις φοραῖς περισσότερος, διακοσιοπλάσιος· ὡς καὶ τό, ἑκατοντάχους (Στράβ. ΙΕ. σελ. 1063), ἀντὶ ἑκατονταπλάσιος.

Διακοσιοστός, ή, όν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν 200.

Διακοσιοτεσσαρακοντάχους, ὁ, ἡ, ὡς, καρπὸς (Στράβ. ΙΖ. σελ. 1187.), καρπὸς διακόσιαις σαράντα φοραῖς περιττότερος.

Διακοσμέω, Μ. ήσω (κοσμέω). Εὐκόσμως τάττω, διατάττω, στολίζω, ὀρδινιάζω, διορίζω, βάλλω εἰς καλὴν τάξιν (Valck diatr. p. 40)· διαιρῶ, π. χ. εἰς δεκάδας (Ἰλ. Β, 126.), εἰς τὴν πρέπουσαν στρατιωτικὴν σειρὰν καὶ τάξιν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 476. »Ὣς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα«· καὶ ἀντὶ τοῦ διοικῶ, κυβερνῶ· ὅθεν τὸ Παθητ. παρὰ Πλάτ. Νομ. »Οὕτω τούτων διακεκοσμημένων«. Περὶ δὲ τοῦ, »Διὰ τρίχα κοσμηθέντες (Ἰλ. Β, 655)«, ἐπὶ στρατεύματος διῃρημένου εἰς τρία σώματα, ἴδε τρίχα, πρβ. διάτριχα. — Μέσ. φέρω ὅλως εἰς εὐταξίαν, καθαρίζω δι' ὅλου καὶ στολίζω, Ὀδ. Χ, 457. »Πᾶν μέγαρον διακοσμήσαντο«, τὸ ἔκαμαν δι' ὅλου κόσμιον· καὶ Αἰσχίν. Σωκρατ. Γ', 15. »Ἡ φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη«· ὅθεν

* Διακοσμηθεῖμεν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 126. καὶ Ἀττ. εὐκτ. ἀόρ. α'. παθ. ἀντί, διακοσμηθείημεν, ἐκ τοῦ διακοσμέω.

Διακόσμησις, εως, ἡ. Τὸ βάλλειν εἰς καλὴν τάξιν, ἡ διάταξις, ὀρδινία, ἡ κατὰ τάξιν διαίρεσις· καὶ ἀντὶ τοῦ, καλὴ διοίκησις, κυβέρνησις, παρὰ Πλάτ. Νομ.

Διάκοσμος, ου, ὁ, = διακόσμησις, ποιητ., Ἀριστοτ. ὅθεν »Δώριος διάκοσμος«, ταυτοσ. ἁρμονία· καί, σύγγραμμά τι τοῦ Δημοκρίτου. 2) ὁ κατάλογος τῶν πλοίων ἐν τῇ Β' ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, Στράβ.

Διακουράζομαι, Μ. άσομαι. Ζήτ. Διακορίζω.

* Διακουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (κουφίζω). Ἐλαφρόνω. 2) ἀμεταβ., γίνομαι ἐλαφρότερος ἢ μαλακώτερος, ὀλιγοστεύω, παρακμάζω (ἐπὶ ἀσθενειῶν), Ἱπποκρ.

Διακούω, Μ. ούσομαι (ἀκούω, ἀνμλ.), τινά, καί, τινός. Διὰ μέσου ἀκούω, ἢ ἀκροάζομαι μετὰ προσοχῆς μέχρι τέλους, Ξενοφ. »Ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελείως διακούσας καὶ καταμαθὼν«. 2) ἀκούω τι παρά τινος, τί τινος· ἰδιατ. ὁ μαθητὴς παρὰ διδασκάλου, εἶμαι ἀκροατής τινος κατά τι, διδάσκομαι, ἀκούω μαθήματα, Πλούτ. Κικ. »Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος«. Καὶ Μέσ. ὡς, »διακούεσθαι«, σπάνιον.

Διάκοψις, εως, ἡ, = διακοπή.

Διακραδαίνω, Μ. ανῶ, (κραδαίνω). Σκορπίζω ῥίχνοντας, ἢ διὰ κουνίσματος, ἢ κοσκινίσματος ῥίπτω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, διασείω.

Διακράζω (κράζω, ἀνμλ.). Κράζω ἀτάκτως, χωρὶς νὰ μὲ καταλαμβάνωσιν, Ἀριστ. Ὀρν. 309. 2) τινί, φιλονεικῶ, ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα φωνάζοντας, Ἀριστοφ. Ἱπ. 1403.

Διακρατέω, Μ. ήσω (κρατέω). Κρατῶ, βαστῶ, φυλάττω τι καλῶς, στερεῶς, Γρηγορ. Ναζ. »Ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα«. Καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζω· ἐξουσιάζω.

Διακράτησις, εως, ἡ. Τὸ καλῶς κρατεῖν καὶ φυλάττειν, Σουΐδ. ἐν Λ. »ἀόριστος γῆ«. ἀμφ.

Διακρατητικός, ή, όν. Ὁποῖος κρατεῖ καὶ φυλάττει καλῶς, Σέξ. Ἐμπ.

Διακραυγή, ῆς, ἡ. Μεγάλη καὶ παντοτεινὴ κραυγή, βοή· ἢ ἡ εἰς τὸ φωνάζειν ἅμιλλα, συνέρισις, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 229.

Διακρέκω, Μ. ξω (κρέκω). Δι' ὅλου κτυπῶ, καὶ κτυπῶντας παίω, παίζω τὴν κιθάραν μὲ ὅρμησιν, Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 230. »Μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκων«. Ζήτ. Κρέκω.

Διακρημνίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐκτετ. κρημνίζω. Κρημνίζω τινὰ ἀπὸ ἕνα βράχον, Ἰώσηπ.

Διακρηνέω, καὶ Δωρ. διακρανόω (κρήνη). Ἀφήνω, κάμνω νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνῃ νερόν, ἢ νερὸν ἐκ πηγῆς, Θεοκρ. Ζ, 154. »Πῶμα διεκρανώσατο«, ἔνθα ἄλλοι μὲν διὰ τοῦ ἀνέβλυσε, ἐκ τοῦ κέρα, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κεράσατε (ἐκ τοῦ κερασνύω, ἀντὶ κεραννύω) ἑρμηνεύουσι.

Διακριβολογέομαι, οῦμαι (ἀκριβολογέομαι). Λεπτολογῶ, λαμβάνω τι ὑπεράκριβῶς εἰς προσοχήν· παρὰ ἀκριβῶς καὶ προσεκτικῶς ἐξετάζω, Δίων Κάσ. ΜΔ'. 32.

Διακριβόω, ῶ, Μ. ώσω (ἀκριβόω) καί, διακριβόομαι, οῦμαι. Μὲ ἀκρίβειαν κάμνω τι, ἢ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ, γνωρίζω τι, Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ'. Καὶ παρ' Ἰσοκρ. Πανηγ. Γ'. »Διακριβοῦσθαι περὶ τούτων«, ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ μανθάνειν περὶ τούτων· ὅθεν παρὰ Πλούτ. »Διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας«. Τοιοῦτον καὶ τό, ἐπακριβόω. Διηκριβωμένως, Ἐπίρ. μὲ ἀκριβῆ ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν, Ἀριστοτ.

* Διακριδά, ἐπίρρ., = διακριδόν, Ὀππ.

Διακριδόν, Ἐπίρ. (διακρίνω). Κατ' ἐξοχήν, ἔξοχα, ἐξαιρέτως, Ἰλ. Μ, 103. »Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι«, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, ἐκκρίτως, ἢ κατ' ἔκκρισιν, ἑρμην., ὁ δὲ Σχολ. ὥστε διακρίνεσθαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν, (ἐπὶ τῶν ἐνδόξων ἔργων δηλ.) ἐξαιρέτως, περισσότερον. Τοιοῦτον καὶ τὸ Ἰλ. Ο, 108. καὶ παρ' Ἡρόδ. Δ', 53. 2) διῃρημένως, διαφορετικῶς· μὲ διαφοράν, ἐξαίρεσιν. 3) κατ' ἀκρίβειαν, διακεκριμένως, σαφῶς, εὐκρινῶς.

Διακρίνω, Μ. ινῶ (κρίνω). Διαιρῶ, διαχωρίζω, διαλύω, ξεχωρίζω, χωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, Ὁμ. διακρίνω, ἀκριβῶς παρατηρῶ καὶ γνωρίζω, Ἰλ. Β, 475. »Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν«· καὶ Ὀδ. Θ, 195. ἰδιατ. ξεχωρίζω μαχομένους ἢ πολεμοῦντας, Ἰλ. Η, 292. παρὰ δὲ νεωτ. καὶ ἀποφασίζω τι διὰ ψήφου δικαστής· ἐξετάζω, Δημ. »Τὰ δίκαια διακρίνειν«. 3) λύω, διαλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συντίθεται· καὶ ἀντὶ τοῦ, διασκεδάζω, διασκορπίζω, Πλούτ. εἰς Καίσ. »Τῆς διακρινούσης αὐτὸν (τὸν ἀέρα) ἀλέας ἐκφέρεσθαι«. Παθητ. διακρίνομαι, ξεχωρίζομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι· διαφέρομαι πρός τινα, καταντῶ εἰς διχόνοιαν, φιλονεικίαν, τὰ χαλῶ μὲ κἀνένα. Ἐπ. ἀόρ. α'. παθητ. διακρινθῆναι, καταπιάνομαι μέ τινα εἰς ἀγῶνα, ξεκα-

λέγω μίαν ὑπόθεσιν μὲ ἄλλον μόνος, τὰ τελειόνω μὲ αὐτὸν μόνος, Ἰλ. Γ, 98. »Διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας«, λυθῆναι καὶ χωρισθῆναι τοῦ πολέμου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Α΄. »Διεκρίθησαν ἀπ᾽ ἀλλήλων« ἐπὶ δὲ τῆς τῶν κριτῶν ἐξετάσεως, καὶ ἀποφάσεως, παρὰ Πολυβ. ΙΗ΄, 35. καὶ ΚΒ΄, 27. Παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει περὶ Γεν. Δ΄. καὶ ἀντὶ τοῦ τελειοποιοῦμαι, ὡς, »Ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος« καὶ γενικῶς, ἀντὶ τοῦ, μάχομαι, συνερίζομαι, φιλονεικῶ, διὰ νὰ φανῶ καλλίτερος τοῦ ἄλλου, Ξενοφ. συμπ. Δ΄, 20. »Περὶ κάλλους διακρίνεσθαι« ὅθεν διακεκριμμένως. Ζήτει τοῦτο. ὅθεν

Διάκρισις, εως, ἡ. Χωρισις, ἀποχώρισις, διαχώρισις, διάλυσις, Ἀριστοτ. Μετ. Α. »Ἡ γὰρ ἀτμὶς ὕδατος διάκρισίς ἐστιν« καὶ ἀντὶ τοῦ τελειοποίησις, ὁ αὐτ. Γεν. Δ΄. παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυνηγ. Δ΄, α΄. »Τὰς διακρίσεις βαθείας«, τὸ κατὰ μέσον τοῦ μετώπου σχίσμα καὶ κοίλωμα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται εἰς τοὺς σκύλους, καὶ μάλιστα εἰς τὰ λεγόμενα Λαγωνικά, ἡ Λακωνικά. 2) φιλονεικία, ἔρις, μάχη, ἀγών, Ἀράτ. Φαιν. 109. »Διάκρισις περιμεμφής«. 3) διαφορά, κρίσις δι᾽ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, καὶ ἀπόφασις, Ξενοφ. Κ. Παιδ. Πλάτ. Νομ. ς΄. καὶ παρ᾽ Ἀπολλ. Δ΄. 1169. »Ἡ τελέσειε διάκρισις Ἀλκινόοιο«.

Διακριτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς διάκρισιν, ξεχώρισιν, διάλυσιν, ἀπόφασιν· ἀντιθ. συγκριτικός.

***Διάκριτος**, ὁ, ἡ. Διακεκριμένος· ἐξαίρετος, διαπρεπής, Ὀππιαν. Ἁλ. γ΄, 441.

Διακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι (ἀκροβολίζομαι), μετὰ δοτικ. Ἀκροβολίζομαι μέ τινα, ἁμιλλῶμαι μὲ αὐτὸν κατὰ τὸν ἀκροβολισμόν, Ἰώσηπ. Ζήτ. Ἀκροβολίζομαι· ὅθεν

Διακροβολισμός, ὁ. Ἡ φιλονεικία, ἔρις, μικρὰ μάχη μεταξύ τινων, Στράβ. Γ. σελ. 414. Ἰταλ. Scaramuccia. Ζήτ. Ἀκροβολισμός.

Διάκροκον, τό. Παστελισμένον, ἀλειμμένον, βαμμένον μὲ κρόκον, συντεθειμένον μὲ κρόκον, ὡς »Διάκροκον κολλύριον«.

Διακροτέω, Μ. ήσω (κροτέω). Διατρυπῶ, διατζακίζω, κάμνω τρύπαν· συντρίβω. Παρὰ Πλουτ. »Διακροτεῖν τῶν πεδίων τοὺς κρίκους«, κατακόπτειν, τζακίζειν, ξεχωρίζειν τοὺς χαλκάδες (κρίκους) τῶν ἁλύσεων. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς καὶ ἀδιαντρόπου ἐννοίας, = διαπαιδέω, Εὐριπ. Κύκλ. 180. 3) τὸ ἐναντίον τοῦ συγκροτεῖν, διαλύω, ἀναλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν σύγκειταί τι, π. χ. μίαν λέξιν, ἥτις εἶναι συγκεκροτημένη ἐκ πολλῶν συλλαβῶν, ἡ λέξεων, ἡ εἶναι κατὰ συγκοπήν, εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἤγουν εἰς τὰς συλλαβὰς καὶ γράμματά της, Πλατ. Κρατ. σελ. 421. C.

Διάκρουσις, εως, ἡ. Διατρύπησις, ξεχώρισις, διάλυσις· ἀπομάκρυνσις, ἀποτροπή· ξαναγύρισμα τῆς γνώμης, ἀποπλάνησις. 2) διατριβή, ἀργοπορία, χρονοτριβή, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, Δημοσθ. Ζήτ. διακρούω.

Διακρουστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς διάκρουσιν, ἡ εἰς τὸ διακρούειν, καθ᾽ ὅλας τὰς σημασίας.

Διακρουστικῶς, Ἐπίῤ. Μὲ διακρουστικὸν τρόπον.

Διακρούω, Μ. σω (κρούω). Κτυπῶ τι διὰ νὰ διαπεράσῃ, ἡ κτυπῶντας τι, τὸ κάμνω νὰ διαπεράσῃ, ὡς »Διακρουσθέντες σφῆνες«· ἐξαιρ. ἐξετάζω, κτυπῶντας πήλινον ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι γερόν· ὅθεν τροπ. δοκιμάζω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Πλατ. Θεαιτ. 2) ὡς διακόπτω, ἤτοι ἐμποδίζω τι κατὰ τὴν φοράν του, »τινὰ τινος«, καί, »τινὰ ἐν πράγματι«, Πλουτ. »Ἑαυτὸν διέκρουσεν ἐν τοῖς πράγμασι«. 3) μέσ. διακρούομαι, κτυπῶντας διαπερῶ· ἀποκρούω ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ· ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· φεύγω, γλυτόνω, σώζομαι· ἐμποδίζομαι, κρατοῦμαι εἰς τὰ ὀπίσω· μεταβάλλω σκοπόν, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ὡς, »Διακρούομαι τὸν παρόντα«, ἡ »τὸν ἔμπροσθεν χρόνον«, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ, διὰ τῆς ἀναβολῆς, ἀργοπορίας κυττάζω νὰ ἀποφύγω τι, ὡς ὁ αὐτ. »Ὡς δ᾽ ᾐσθόμην αὐτὸν διακρουόμενόν με«, ἀλλ᾽ ἀφ᾽ οὗ ἐκατάλαβα, ὅτι αὐτὸς διὰ τῆς ἀργοπορίας καὶ ἀναβολῆς τοῦ καιροῦ ἤθελε νὰ μὲ ἀποφύγῃ, καὶ Wessel. Ἡρόδ. 7, 168. πλὴν συχνότερον παρὰ Δημ. »Πρύμναν διακρούσασθαι«, ἀντὶ τοῦ ἀνακρούσασθαι, γυρίζω τὸ καράβι· τὸ δὲ »Διακρούσασθαί τινα«, δηλοῖ, ἀπατῶ τινα μὲ προφάσεις. Καὶ μετὰ γενικῆς παρὰ Δημοσθ. ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζομαι, ὡς, »Διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας« καὶ γενικῶς παρ᾽ αὐτῷ τὸ »Διακρούσασθαι«, ἀντὶ τοῦ διαδύεσθαι, ἐκλαμβάνεται. Ζήτ. Διαδύνω.

Διακρύπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτ. κρύπτω. Καταπολλά, δι᾽ ὅλου κρύπτω, Πολυδ.

Διακτενίζω, Μ. ίσω (κτενίζω). Δι᾽ ὅλου, ἐπιμελῶς κτενίζω, Πολυδ.

Διακτενισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κτένισμα καὶ καλλώπισμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Κλήμ. Παιδ. Γ΄, 3.

Διακτορία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διάκτορος, πρεσβεία, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ. 12.· ἐν γένει, ὑπουργία, Μουσ. 6. Ἰουλ. Αἰγ. 11. ἐκ τοῦ

Διάκτορος, ὁ. Πρέσβυς, μηνυτής, ἡ ὁ φέρων τὰς ἀγγελίας, εἰδήσεις, καὶ προσταγάς, Ἰλ. Β, 103. »Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ«. Αὕτη ἡ λέξις ἔστι παρ᾽ Ὁμήρ. ἐν χρήσει πολλάκις ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, καθὸ ὑπουργοῦ καὶ πρέσβεως, ἤτοι ἀγγέλου τῶν θεῶν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλ. Φ, 497. Ω, 339. καὶ Ὀδ. Α, 84. Ε, 43. Θ, 335. 388. Μ, 390. Ο, 319. Ω, 99. Ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. α΄. σ. 218. Τούτου ἕνεκα ὀνομάζεται παρὰ Καλλιμ. καὶ ἡ γλαὺξ (κουκουβάγια), καθὸ ἄγγελος τῆς Ἀθηνᾶς, διάκτορος. Ὑστερώτερον ἐσήμαινε ταυτὸν καὶ ψυχοπομπός, ἤγουν ὁ τὰς ψυχὰς διάγων, καταφέρων εἰς τὸν Ἅδην, ἥτις ὅμως σημασία δὲν δύναται ἔτι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐν χρήσει παρ᾽ Ὁμήρῳ, Spohn de extr. Od. parte, p. 44. κτ. — Συνήθως μὲν συνάπτει ὁ Ὅμ. καὶ τὰς δύο λέξεις »διάκτορος Ἀργειφόντης«, ὅμως ὁ Meinecke (comment. misc. p. 63.) ἀπατᾶται, ὅταν διϊσχυρίζηται, ὅτι ἐκεῖνος μεταχειρίζεται τοῦτο πανταχοῦ, καὶ ὅταν μετὰ τοῦ Bölliger (Vasengem 1, 2. p. 113.) θεμελιοῖ τὴν ἐξήγησίν του, ὅτι τὸ ἐπίθετον διάκτορος σημαίνει μόνον καὶ καθ᾽ αὐτὸ τὸν ἐκτελεστὴν τῆς προσταγῆς τῶν θεῶν εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Ἄργον, τὸν πολυόφθαλμον ἐκεῖνον, διότι ἄνευ τοῦ, Ἀργειφόντης, ἀπαντᾷ ἡ λέξις ἐν Ὀδ. Μ, 390. Ο, 318. καὶ πολλάκις ἐν τοῖς Ὕμνοις. Διὰ τοῦτο, καὶ πιθανῶς ὀρθῶς, ἀπέβαλεν ὁ Ἑρρίκος, ὅπερ ἐνέκρινε καὶ ὁ Σαίφερος ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 58., ὁ δὲ Οὔολφιος ἐν Ἀναλ. γ΄. σ. 158. ἐνέκρινε προσπαραλαβὼν ἐν τῷ κειμένῳ, νὰ διακριθῇ ἡ λέξις διάκτορος ἀπὸ τῆς, Ἀργειφόντης, δι᾽ ὑποδιαστολῆς· ἴδε ἐξαιρ. ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 148. (Συνήθως μὲν παράγουσι παρὰ τὸ διάγω, κατὰ δὲ Βουττμανον παρὰ τὸ ἀρχαῖον διάκω, διήκω, ἐξ ὧν καὶ τὸ διώκω καί, διάκονος.)

Διακτυπέω, ῶ. Κάμνω δι᾽ ὅλου κρότον, βοήν, ἡ διέρχομαι μὲ κρότον, κτύπον καὶ βοήν, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1007. Ἀμφ.

***Διάκτωρ**, ορος, ὁ, = τῷ, διάκτορος, Βιάνωρ Ἀν. Π. 10. 101. ἄλλως δὲ μόνον παρὰ Γραμματ. ἐν χρήσει.

Διακυβερνάω, Μ. ήσω (κυβερνάω). Κυβερνῶν τὸ πλοῖον, ἡ ἡνιοχῶν, διευθύνω που· ἐν γένει, δι᾽ ὅλου διοικῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, Πλάτ.

Διακυβεύω, Μ. σω (κυβεύω). Παίζω τοὺς κύβους μέ τινα, ἡ κατά τινος, Πλούτ. 2) μεταφορ. = διακινδυνεύω, ἤτοι βάλλω τι, τολμῶ τι (ρισκιάρω), ὡς εἰς τὸ παιγνίδι.

Διακυκάω, ῶ, Μ. ήσω (κυκάω). Μιγνύω, ἀνακατόνω ἓν μὲ ἄλλο, συγχέω, φέρω εἰς ἀταξίαν, κυρίως τε καὶ μεταφ., Δημοσθ. »Λόγους διακυκᾶν«.

Διακυκλέω, ῶ, Μ. ώσω. Δι᾽ ὅλου κυκλόω, ἀμφ.

Διακυλινδέω, ῶ (κυλινδέω). Κυλίω τι διὰ παντοῦ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἡ ἀνακατωμένα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Διακυμαίνω, Μ. ανῶ (κυμαίνω). Διεγείρω, κινῶ εἰς κύματα, κυματίζω, βάλλω τι εἰς κυματώδη κίνησιν, κάμνω ἀνήσυχον, ταράσσω, προξενῶ φουρτοῦναν, Λουκ. »Διακυμαίνει τὸν Ἀδρίαν«.

***Διακυνέω**, Μ. κύσω (κυνέω, ἀνωμ.). Φιλοῦμαι ἀμοιβαίως μέ τινα, ἀντιφιλοῦμαι.

Διακυνοφθαλμίζεσθαι, τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους, τὸ βλέπεσθαι μὲ σκύλινα ὄμματα, ὅ ἐστιν ἀναιδῶς ἕνας τὸν ἄλλον, Ἡσύχ. παρ᾽ αὐτῷ δὲ καὶ τό, κυνοφθαλμίζεσθαι, ἐστὶ ταυτοσήμαντον.

Διακύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω καὶ βλέπω ἔξω διά τινος τρύπας, θύρας, ἡ παραθυρίου, ἐκβάλλω τὸ κεφάλι μου καὶ κυττάζω, Ξενοφ. »Διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους«, καὶ Ἡρόδ. 3, 145. Ἀριστοφ. Εἰρ. 78. Παρὰ δὲ Φιλ. »Παρελθεῖν καὶ διακύπτειν ἐπὶ τὰ κοινά«, ἀντὶ τοῦ μετὰ προσοχῆς κυττάζειν ἡ περιεργάζεσθαι.

Διακυρίττομαι (κυρίττομαι). Κερατίζομαι, κτυποῦμαι, σπρώχνομαι (μπρίζομαι) μὲ τὸ κεφάλι μὲ ἄλλον τινά, καθὼς κάμνουν τὰ ζῶα ἀναμεταξύ των μὲ τὰ κέρατα, οἷον τὰ κριάρια, οἱ τράγοι, ταῦροι, κ. τ. λ., ἡ συνερίζομαι κατὰ τὸ σπρώξιμον μέ τινα, δοτ., ὡς παρὰ Συνεσ. Φαλάκρ. 77. »Διακυρίττεται κριῷ«, ἀντιμάχεται, ἀντιπαλαίει, συνερίζεται μὲ τὸ κριάρι εἰς τὸ σπρώχνειν (μπρίζειν). Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἐπιστολ. 57. (ἐκ τοῦ κέρας, κυρίττω.)

***Διακώδιον**, τό. Τὸ διὰ κωδιῶν (ἤτοι ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν παπαρούνων) συντεθειμένον ἰατρικόν, Κορ. εἰς Πλουτ. Μέρ. Β΄. σ. 374.

Διακωδωνίζω, τὸ ἐπιτατ. κωδωνίζω, Δημοσθ. »Ἐκεῖνος διεκωδώνισεν ἡμᾶς«. 2) κοινοποιῶ τι, διαφημίζω, Στράβ. Β΄. σελ. 262.

Διακώλυμα, ατος, τό (διακωλύω). Ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον διὰ μεσολαβήσεως, παρεμπτώσεως τινός, φραγή, Πλάτ. Νομ. Ζ΄.

Διακωλυτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος ἐμποδίζει, ἐμποδιστής, Ἡρόδ. 6, 56.

Διακωλυτικός, ή, όν. Ὁ κωλύων καὶ ἐμποδίζων, ἡ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἐμποδιστικός, Πλάτ.

Διακωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω, κρατῶ εἰς τὰ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ κάμῃ τις τί, Πλατ. (τὸ ὕψιλον πανταχοῦ μακρόν.)

Διακωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Περιπαίζω, περιγελῶ τινα εἰς μίαν Κωμῳδίαν, θέατρον· καὶ γενικῶς, χλευάζω, περιγελῶ, περιπαίζω, διασύρω, Πλάτ.

Διακωπηλατέω, ῶ, = Διερέσσω, Σουίδ.

Διακωχή, ῆς, ἡ, = ἀνακωχή. Κατάπαυσις, παῦσις· ἰδίως δὲ ἡ πρὸς καιρὸν κατάπαυσις τῶν ἁρμάτων, armistice Γαλλ. 2) = διοχή, ἐκ τοῦ διέχω. Ζήτ. Κατακωχή.

***Διαλαβή**, ἡ (διαλαμβάνω), = διάληψις.

Διαλαγχάνω, Μ. λήξομαι, Ἀόρ. β΄. διέλαχον (λαγχάνω). Διαμερίζομαι, διακληροῦμαι, διαμοιράζω μὲ τὸν λαχνόν, Ξενοφ. Παιδ. Ζ. »Διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποι ἂν αὐτοὶ πορεύωνται«. »Διαλαχεῖν κλήρῳ πρὸς τὸν ἀδελφόν«, Ἡρόδ. 4, 68. »Διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων«, Ruhnk. Τιμ. σ. 80. τροπ. θεληματικῶς, κατὰ τὴν θέλησίν μου, φαντασίαν μου, αὐτεξουσίως διαιρῶ εἰς κομμάτια· κατακομματιάζω, ξεσχίζω, Εὐριπ. Βάκχ. 1281. »Διέλαχον κύνες Ἀκταίωνα«, τὸν ἐκατακομμάτισαν οἱ σκύλοι. 2)

ὑμεταβ. βάλλω κλῆρον περί τινος πράγματος, τί, Πλουτ. Ὠθ. 2. »Τὴν τάξιν διαλάγχανε τὰ τάγματα.«

***Διαλαιμοτομέω** (λαιμοτομέω). Κόπτω διὰ τοῦ λαιμοῦ, ἢ πνίγω, Ἀθην. σ. 491. Schweigh.

Διαλακέω, ῶ (λακέω). Σκάζω, σπάνω μὲ κρότον, Ἀριστοφ. Νεφ. 407.

Διαλακίζω, τὸ ἐπιτατ. λακίζω (ὡς στέφανον). Συντρίβω, κατακομματίζω εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόπτω, Πλούτ. Προβ. Συμ. Γ'. 2., ἔνθα αἱ ἐκδόσεις διαλακτίζω ἔχουσι. Ζήτ. Λακίζω.

Διαλακτίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτατ. λακτίζω. Κλωτσῶ, κλωτσῶντας κατακατῶ τι, ἢ διώκω, Εἰδ. ΚΕ'. »Οὐλὰν δὲ ποτὶν διαλάκτισε χλαῖναν.«

Διαλαλέω, ῶ (λαλέω), τινί, ἢ, πρός τινα. Φλυαρῶ μέ τινα, ὅλον ὁμιλῶ, ἢ συνομιλῶ, περνῶ τὸν καιρὸν συνομιλῶν· λέγεται καὶ ἐνεργ. »Διαλαλῶ τινί τι, ἀντί, ξεφλυαρῶ τι, φλυαρῶν μετά τινος φανερόνω, Εὐριπ. Κυκλ. 175. 2) φέρω τινὰ ἢ τι εἰς λόγους, ὅ ἐστι, κάμνω νὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ, βάλλω εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων· διαλαλῶ, φανερόνω τι κρυφόν, μυστικόν· ἢ διασπείρω, διαφημίζω· ὅθεν

Διαλάλησις, εως, ἡ. Ἡ μετά τινος ὁμιλία, συνομιλία· καὶ φλυαρία. 2) ἡ φανέρωσις τινὸς μυστικοῦ, ἢ φλυαρία ψευδοῦς φήμης, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1114.

Διαλαμβάνω, Μ. λήψομαι, Ἀόρ. β'. διέλαβον, Παρακ. διείληφα, καὶ παθ. διείλημμαι (λαμβάνω, ἀνωμ.). Δέχομαι, παίρνω διαμερισθέν τι, ἢ τὸ μερίδιόν μου, ὅπερ μοὶ διωρίσθη, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. »Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διήλειφε τὰς δυνάμεις« καὶ Δημοσθ. »Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους«, ἐμοίραζον μεταξύ των τοὺς ἄρτους, ἢ τοὺς διαμοιρασμένους κατ' ὀβολὸν ἐλάμβανον. 2) μεταξὺ καὶ τῶν δύο χειρῶν πιάνω, κρατῶ, βαστῶ δυνατά· ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων, ὡς, »Διαλαμβάνω τὸν ξυστόν, τὴν μάχαιραν«, διὰ νὰ κτυπήσω· καὶ παρὰ Πολυβ. »Ἐκ διαλήψεως χρῆσθαι τῇ μαχαίρᾳ«· ἐν δὲ τῇ παλαιστικῇ, πιάνω τινὰ ἐν τῷ παλαίειν ὁλόγυρα τοῦ σώματός του διὰ νὰ τὸν ῥίψω κατὰ γῆς, ὡς παρὰ Πλουτ· Ἀντ. 31. »Διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους, ἐτραχήλιζεν (ἴδε τραχηλίζω)« ἐν γένει, περιλαμβάνω, ἀγκαλιάζω· περικυκλόνω, περιβάλλω, περιστοιχῶ· καὶ περιέχω, ὡς, »Διαλαμβάνει ἡ ἐπιστολή« Ζ. Μ.Θ. Αἰτ. Συναγ. σ. 270. Ἐκδ. Κορ. ἐντεῦθεν μεταφ. 3) ἀντιλαμβάνω τί, ἐννοῶ τί· ἐντυπόνω τί, λαμβάνω εἰς νοῦ· φαντάζομαι, ἰδεάζομαι· πιστεύω, νομίζω· στοχάζομαι, κρίνω, σκέπτομαι περί τινος· βουλεύομαι, συμβουλεύομαι, συλλογίζομαι· προσδιορίζω, διακρίνω τί, διορίζω, ἀποφασίζω, ὡς παρὰ Πλατ. (Νομ. ς'.) κεῖται ἐντελῶς »Διαλαβεῖν τοῖς διανοήμασι« καὶ παρὰ Πολυβ. πολλάκις. 4) ξεχωρίζω, διαιρῶ ἀπ' ἀλλήλων, ὡς παρ' Ἀριστ. »Περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν« καὶ Πολυβ. »Ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς« καὶ ἐντεῦθεν, διαιρῶ, π. χ. μίαν περίοδον εἰς κῶλα, ἢ ἀποδίδεις· ἐξαιρ. δὲ κατὰ παθητ. διάθεσιν ἐπὶ χώρας τινος, διῃρημένης καὶ διακεκομμένης ἀπὸ λόφους, βάθους, λάκκους, ποταμούς, ἢ ἐπὶ διακεκομμένης πεδιάδος· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὄντων καλῶς διῃρημένων, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀπ. γ', ι'. 13. »Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν«, ἤγουν, θώρακες, οἱ ὁποῖοι στέκονται καλὰ (πιάνουν καλὰ τὸ στῆθος) καὶ διαμοιράζουσι τὸ βάρος ἴσα εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ κεῖνται. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ, γ'. καὶ 16. 5) μεταφ. πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως, ἤτοι ἐκθέτω αὐτὴν ἐγγράφως ἢ ἐκ στόματος, σαφῶς παριστῶ, περιγράφω, διασαφῶ, διεξέρχομαι, ὡς παρ' Ἀριστ. »Δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας τί ἐστιν«· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Schaef. Γρηγ. σ. 7. 864. 931. — Ἐπίῤῥ. μετοχ. παθ. παρακ. διειλημμένως, ἀντὶ χωριστὰ, κατ' ἰδίαν· καὶ προσδιωρισμένως, ὡς, »Διειλημμένως ἐκρίθην ὅτι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι«, Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 24. ὡς καὶ τὸ »Διειλημμένον κρίνεσθαι«, ἀντὶ τοῦ ἰδίως, ξεχωριστά· οἷον καὶ τὸ »Ἕκαστον δίχα κρίνεσθαι«, Ξενοφ. Ἑλλ. Α. ζ'. 37.

Διαλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Διὰ μέσου λάμπω, φωτίζω, διαφαίνομαι, διαλάμπω λάμψιν· φέγγω, γίνομαι φωτεινός, λαμπρός, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα«· ὅθεν τροπ. γίνομαι περίφημος, διαφημίζομαι. 2) διαπερνῶ μὲ τὴν φωνήν, ὑπερβαίνω φωνάζοντας περισσότερον ἀπὸ ἄλλον, Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΙΘ'. 46. ὅθεν

Διαλαμπής, ό, ἡ. Φωτεινός, λαμπρός, ἢ περίφημος.

Διάλαμψις, εως, ἡ. Τὸ διαλάμπειν, διαφαίνεσθαι· τὸ φέγγειν· τὸ λαμπρὸς καὶ φωτεινὸς γίνεσθαι· ἡ ἀστραπή, λάμψις, τὸ μετέωρον, Ἀριστ. Μετ. Β'. 2) = διάληψις, Ἰων. καὶ Αἰολ.

Διαλανθάνω, Μ. λήσω (λανθάνω, ἀνωμ.). Εἶμαι τινὶ πάντοτε, ἢ πάντῃ, ὅλως ἀποκεκρυμμένος, ἄγνωστος, ὡς παρὰ Θουκυδ. Γ. »Διαλαθὼν, εἰσέρχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην«. 2) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποδιδράσκω, τινά, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. »Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν«, ἤγουν δὲν μοῦ διέφυγε τὴν γνῶσιν.

Διάλαυρος, ου, ὁ, ἡ (λαῦρα). Ὁ κατοπῶν εἰς δρόμον, εἰς τὸ ἀντικρυ, πέραν μέρος τῆς στράτας, Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Χ. σ. 777. Βασιλ.

***Διαλαχαίνω**. Ἐν τῷ διαπεράν κάμνω αὔλακα, διαυλακίζω, ὡς Ὀππ. Ἁλ. 5, 264. »Ἀλκαίῃ βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων.

Διαλγέω, ῶ. τὸ ἐπιτατ. ἀλγέω. Κατὰ πολλὰ ἀλγέω, Πλοῦτ.

Διαλγής, έος, ὁ, ἡ (ἄλγος). Ὁποῖος πάσχει σφοδρούς, μεγάλους πόνους καὶ λύπας, Πλουτ. εἰς Ἀλέξ. 2) ἐνεργ. προξενῶν πόνους, ὀδυνηρός, ὡς, »Ἄτα διαλγής, Αἰσχ. Χοηφ. 66.

Διαλεγδόν, Ἐπίῤ. (διαλέγω). Ἐξαιρέτως, ἐκλελεγμένως λίαν, ἐκλεκτά, Ἡσύχιος.

Διαλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀνωμ.). Ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, Ἡροδ. 8, 113. 2) ἐκλέγω, διαλέγω, Ἡροδ. 8, 107· καὶ χωρίζω τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἀχαμνότερον, διαλέγω, Ξενοφ. »Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει«. 3) εὐχρηστότερον ἔστι τὸ Ἀποθ. διαλέγομαι, μετὰ μέλ. κορ. διαλέξομαι καὶ παθ. ἀορ. διελέχθην· σπανίως δὲ πρὸς τῷ, διαλέξομαι ἔστι καὶ Μέλλ. διαλεχθήσομαι, Δημ. περὶ Στεφ. 252. Ἀχιλ. Τατ. 6, 6. Διασκοπῶ, ξεκαθαρίζω τί μὲ τὸν νοῦν μου, ἐξετάζω ἀκριβῶς, σκέπτομαι, »Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος (ὁ ἐμὸς) διελέξατο θυμὸς«, ο. ε. διελογίσατο, μοὶ τὸ εἶπεν ὁ νοῦς μου, Ἰλ. Λ, 407. Ρ, 97. Φ, 562. Χ, 122, 385. (Οὗτος ὁ μέσος τύπος τοῦ ἀορίστου ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ἂν καὶ παρὰ τοῖς Μεταγ. ἐν χρήσει ὅλως ὡς καὶ τὸ διαλεχθῆναι). Λογογραφικῶς δέ, δηλοῖ ὡς ἐπιτοπολὺ (τινὶ, καί, πρός τινα), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, διαλέγομαι, ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος, Πλάτ. Πολιτ. σ. 272. »Χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις«· δηλοῖ δὲ καί, πραγματεύομαι, διαπράττω, τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν· κυρ. ἐπὶ κοινολογίας, ὁμιλῶ μετά τινος διὰ νὰ ξεχωρίσωμεν βέβαια πραγματάκια, νὰ τὰ ξεδιαλέξωμεν, καὶ νὰ τὰ φέρωμεν εἰς τὸ καθαρώτερον, νὰ τὰ ξεκαθαρίσωμεν, καὶ ἐκ τούτου ἡ κοινὴ συνήθεια, προσθέσασα τὴν ΞΕ συλλαβήν, ἥτις εἶναι χαρακτικὴ ἡ ἐξ πρόθεσις, ἔκαμε τό, ξεδιαλέγομαι, ὡς τό, ἔλα νὰ ξεδιαλεχθῶμεν τώρα· καί, ἔλα νὰ ξεδιαλέξωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἢ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἄρα γενικῶς σημαίνει ὁμιλῶ μετά τινος, καθὼς τὸ ἑρμηνεύει ὁ Σωκράτης παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Δ. ε'. 12. »Τὸ διαλέγεσθαι ὠνομάσθη ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα«.) ἐξαιρέτως δὲ τὴν ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ διαλεκτικοῦ τρόπου τῶν Σωκρατικῶν, Heind. Πλατ. Φαίδ. σ. 75. C. ἐπομ. μετέρχομαι τὴν διαλεκτικήν, εἶμαι κατὰ τὸ λέγειν ἐπιδέξιος, ἐξεύρω νὰ προφασίζωμαι, νὰ διαφεύγω, νὰ γλυστρῶ, ὡς, παρὰ Πλάτ. Φαίδ. 119. »Ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι«, τουτέστι, τὴν διαλεκτικήν. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 720. »Διαλέγουσαι τὴν ὀπήν«, ἀντὶ τοῦ »διορύττουσαι«, καὶ ἐκ Θουκυδ. παρὰ Σουίδ. »διαλέγουσι«, ἀντὶ τοῦ »διορύττουσι«, ζητεῖν δηλ. μίαν τρύπαν διὰ νὰ τρυπώσῃ καὶ νὰ ξεγλυστρίσῃ ἔξω· δηλοῖ δὲ καί, ἔχω διάλεκτον τινὰ ξένος, Ἡροδ. 1, 142. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ὡς τὸ συνουσιάζω. »Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ ὑπὸ μυρίων ἐτῶν«, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1082. Πλουτ. Σολ. 20. Κορ.

Διαλείβομαι, (λείβομαι). Ἀναλύομαι, ἀναλύω, τήκομαι.

Διάλειμμα, τὸ (διαλείπω). Τὸ μεταξὺ διάστημα, κενὸν χωρίον, τόπος ἄδειος μεταξὺ δύο· καὶ ὁ μεταξὺ χρόνος, τὸ μεταλαβεῖον τοῦ καιροῦ· ὅθεν τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. »Ἐκ διαλειμμάτων«, ἢ νέα διαλειμμάτιον, ὄχι δηλ. κατὰ συνέχειαν, ὡς π. χ. ἐγὼ πρέπει νὰ γράφω ἓξ ὥρας, δὲν γράφω ὅμως εἰς ὅλας αὐτὰς κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ γράφω μόνον δύο, καὶ ἡσυχάζω· ἔπειτα πάλιν γράφω, καὶ πάλιν ἡσυχάζω, ἢ κάμνω ἄλλο τι. 2) διάλειμμα πυρετοῦ, = ἀπυρεξία, ἐκ τοῦ διαλείπω.

***Διαλειπτός**, ό, ἡ (διαλείφω). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀλειφθῇ, ἐντριβῇ· ὅθεν, »Τὸ διαλειπτόν« (ὑπακ. φάρμακον), ἰατρικὸν δ. ἀλείψιμον, Ἱππ. σ. 645.

Διαλείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφήνω μεταξὺ δύο τινῶν διάστημα τόπου, ἢ χρόνου, ὡς Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Α. »Διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν« καὶ Πλούτ. »Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο, προσῆλθε κτ.« καὶ παρὰ Γαλ: »Διαλείπουσι σφυγμοὶ«, καὶ »Διαλείπουσα φωνή«. Ἀρα, α) ἵσταμαι ἢ κεῖμαι ἀπ' ἀλλήλων· μακράν, τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἶναί τι, ὡς παρὰ Θουκυδ. »Διαλείπειν τι ἀπό τινος« καὶ παρ' Ἀῤῥιαν. »Διαλείπουσι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ ξυνορᾶν τε ἀλλήλους, καὶ ἀκούειν«· ὅθεν, τὸ Διαλεῖπον, ἀντὶ τοῦ διάλειμμα, διάστημα, ἀποχωρισμένον, ἀκαριαῖον μέρος, Ξεν. β) παραιτοῦμαι, παύω ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τοῦ νὰ κάμω τί· μετὰ μετοχ., ὡς παρὰ Ξενοφ. »Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων«, δὲν ἔπαυσα, δὲν ἄφησα ποτὲ νὰ περάσῃ καιρός. κτλ. ὁ δὲ καιρὸς αὐτὸς τίθεται ἐν αἰτ. ἢ γεν., ὡς, »Διαλείπειν ἡμέραν, ἢ μιᾶς ἡμέρας«. Παθητ. »Διαλελειπτον«, ἄμεσον διάστημα, κενὸς τόπος, Ἡροδ. 8, 40. 41.

Διαλείφω, Μ. ψω, Ἀόρ. α'. διήλειψα (ἀλείφω). Τριγύρω, ἢ ἐπάνω ἀλείφω, ἢ ἐναλείφω, ἐντρίβω, ἢ δι' ὅλου ἀλείφω, χρίω. 2) = ἐξαλείφω, ἤγουν τρίβω καὶ ξύω τί, ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 407. »Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διήλειψε τὴν δίκην«.

Διαλείχω, Μ. διαλείξω (λείχω). Δι' ὅλου ἀγλύφω· γλύφω μὲ τὴν γλῶσσαν, Ἀριστοφ. »Διαλείχειν τὰς χύτρας«, ἀγλύφειν τὰ πινάκια, ἢ ἀγγεῖα.

Διάλειψις, εως, ἡ (διαλείπω). Διακοπή, παραίτησις, κ. τ. λ.

Διαλεκτικεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Εἶμαι διαλεκτικός, ἔμπειρος εἰς τὴν διαλεκτικήν· κάμνω συλλογισμούς, σοφίζομαι, Γαλ. καὶ Μαρκ. Ἀντων. Η', 13. ἐκ τοῦ

Διαλεκτικός, ή, όν (καὶ ἐπίῤ. διαλεκτικῶς).

Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, Ἰδιαιτ. εἰς τὸ φιλονεικεῖν περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων, ἢ εἰς τὴν Λογικήν· ὅθεν, ἡ Διαλεκτική, ὑπονοουμ. τέχνη, ἐκείνη ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διὰ τῆς συνομιλίας διαλέγει καὶ ξεχωρίζει τὰ πράγματα, διακρίνει δι' ὀρθῶν συλλογισμῶν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ἡ Λογική, Πλάτ. Πολ. Ζ. ἐκ τοῦ

Διάλεκτος, ου, ἡ (διαλέγω). Ὁμιλία, συνομιλία, διάλεξις· διὰ στόματος πραγματεύσις περί τινος ὑποθέσεως, Πλατ. Συμπ. 203. Λ. 2) ἔκφρασις, τρόπος τοῦ λέγειν, façon de parler· φράσις. 3) λόγος ὡς ψιλὴ ἔναρθρος φωνή, προφορά, ἡ ἔκφρασις τῶν λέξεων, τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, ὁ χαρακτὴρ τῆς φωνῆς ἑνὸς ἔθνους, ἡ γλῶσσα, ἡ ἐγχώριος γλῶττα, ὡς ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος, ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν οἱ Ἕλληνες. ἐξαιρέτ. δέ, τὰ ἰδιώματα διαφορετικῶν φυλῶν τῆς αὐτῆς γλώσσης, π. χ. παρ' Ἕλλησιν, αἱ τέσσαρες διάλεκτοι, Ἰάς, Ἀτθίς, Δωρίς, Αἰολίς.

Διαλελυμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. μετοχ. παρακειμ. τοῦ διαλύω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάλεξις, εως, ἡ. Ὁμιλία, συνομιλία μεταξὺ δύο ἀνθρώπων, καὶ ἔρευνα δι' ὁμιλίας πρὸς εὕρεσιν καὶ ξεκαθάρισιν τοῦ ἀληθοῦς. »Ἔστι δὲ ἡ Διάλεξις, λόγων ἐμπειρία, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν, ἢ ἑρμηνεύειν δύνασθαι«, Πλάτ. Γοργ. 2) ἀντὶ τοῦ διάλεκτος, γλῶσσα, Δίων Κασ. Ξ. 17. 3) ἐκλογή, καθάρισις, Στεφ. Βυζ.

Διαλεπτολογέομαι (λεπτολογέομαι). Τὸ αὐτὸ καὶ λεπτολογοῦμαι, ἤτοι ὁμιλῶ μετά τινος, ἐξετάζωντας καὶ τὰ παραμικρότατα, μὲ σοφίσματα, τινί, Ἀριστοφ.

Διάλεπτος, ου, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτ. λεπτός. Καταπολλὰ λεπτός, λεπτότατος, καὶ ἰσχνότατος· πολλὰ εὐτελής, ποταπός, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διαλευκαίνω, Μ. ανῶ (λευκαίνω). Ἀσπρίζω, κάμνω ἄσπρον τι ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω τι λευκόν, ἄσπρον. 2) μεταφορ. κάμνω τι σαφές, εὐληπτον, διασαφῶ, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. Ζήτ. Λευκός.

Διάλευκος, ου, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ μὲ λευκὸν (ἄσπρον) ἐν τῷ μεταξὺ μεμιγμένος, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. (ἔνθα ἡ διὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐκφράζει).

Διαληκάομαι. Ζήτ. ἐν τῷ Ληκάζω.

Διάληξις, εως, ἡ (διαλαγχάνω). Κλήρωσις, μοίρασις διὰ τοῦ λαχνοῦ, Λατιν. divisio per sortem.

Διαληπτικός, ή, όν (διαλαμβάνω). Ὁποῖος διακρίνει καλῶς, ὁ βλέπων ἐπιμελῶς κανὲν πρᾶγμα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀκριβής, ἐπιμελής, Ἀντωνῖν. Γ'. 8.

Διάληψις, εως, ἡ (διαλαμβάνω). Τὸ χωρίζειν, καὶ διαιρεῖν· χώρισις, διαίρεσις, μοίρασις, ξεχώρισις· ὅθεν τὸ μεταξὺ διάστημα, τόπος. 2) τὸ ἀγκαλιάζειν, κρατεῖν καὶ πιάνειν μὲ τὰ δύο χέρια, τὸ κρατεῖν καλά, στερεῶς. 3) θεωρία, παρατήρησις, γνώμη, δόξα, διάγνωσις (λόγιασμα, ὅταν δηλ. στοχάζομαί τι καλῶς καὶ ἀποφασίζω), ψῆφος, ἀπόφασις, Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Β. καὶ Πολύβ. Δ'.

Διάλιθος, ου, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σποράδην μὲ πολυτίμους λίθους (πέτρας) στολισμένος, καπλατισμένος, λόγου χάριν] δακτυλίδι, τὸ ἔχον τιμίους λίθους ἐπάνω βαλμένους. (ἐνταῦθα ἡ διὰ ἐκφράζει τὸ μεταξὺ διάστημα, καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς μιᾶς πέτρας ἀπὸ τῆς ἄλλης.)

Διαλιμπάνω, ἕτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ διαλείπω, Γαλ.

Διαλινέω, καὶ διαλινέω (λινάω). Διὰ τοῦ νήματος περῶ, γλυτώνω, ὅθεν, »Διαλινήσασθαι«, λέγεται ὁ λαγώς, ὅταν φεύγῃ ἀπὸ τὰ βρόχια, Εὐσταθ.

Διάλιος Ἱερεύς, ἐλέγετο ὁ Ἱερεὺς τοῦ Διός. (υ–υυ?)

Διαλιπαίνω, τὸ ἐπιτ. λιπαίνω, Πλούτ. Ἠθ.

Διαλιχμάζω, Μ. άσω· καὶ διαλιχμάομαι, = διαλείχω, Φωτ. Κώδ. 94.

Διαλλαγή, ῆς, ἡ (διαλλάσσω). Διαφορά, μεταβολή· ἀλλαγὴ ἑνὸς πράγματος δι' ἄλλου, ἀλλαξιά. ἐξαιρ. ἀλλαγή, μεταβολὴ τοῦ φρονήματος· ὅθεν μετάβασις ἔχθρας εἰς φιλίαν, κατάπαυσις μιᾶς ἔριδος, φιλονεικίας, εἰρήνευσις, φιλίωσις δύο μαχομένων μερῶν, ἢ δύο ἀνθρώπων, οἱ τινες ἦσαν εἰς μάχην, φιλονεικίαν, καὶ ἔχθραν. ἐπιστράφησις δηλ. εἰρήνης καὶ φιλίας, συμβιβασμός. Παρ' Ἰσοκρ. »Ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινας« καὶ »Εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι«. παρὰ δὲ Διον. Ἀλικ. εἰς Ἰσοκρ. »Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκουσι«, ἀντὶ τοῦ διαφοράν, μεταβολήν. Παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 989. ἐστὶ προσωποπεποιημένη.

Διάλλαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι συνηλλάχθη· ἡ ἀλλαξιά, Εὐριπ. Ἑλ. 592. ἐν γένει = διαλλαγή, παρ' αὐτῷ.

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποῖος εἰρηνοποιεῖ, φιλιόνει, ὁ θεμελιωτὴς τῆς εἰρήνης, φιλιωτής, εἰρηνοποιός, Αἰσχύλ. Θηβ.

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φιλιώσῃ, συμβιβάζῃ.

Διαλλακτής, οῦ, ὁ, = διαλλακτήρ, Δημοσθέν.

Διαλλάσσω, Ἀττ. — λάττω, Μ. άξω (ἀλλάζω). Ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Η'. α'. »Τῇ μὲν γίγνονται — τῇ δὲ διαλλάσσοντες αἰεί«. ὅθεν μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλοιῶ· ἀλλάζω ἓν ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, τί, ἤ τινος, ἤ, ἀντί τινος, Πλάτ. Πολ. Β'. »Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν«. »Διαλλάττειν τὴν χώραν«, ἀλλάζω μίαν χώραν μὲ ἄλλην, ὑπάγω διὰ χώρας τινὸς ἢ ὑπάγω καὶ κατοικῶ εἰς μίαν χώραν. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. »Διαλλάττω ναυάρχους«, διορίζω ἄλλους ναυάρχους, μεταβάλλω αὐτούς, ἀλλάζω· ἐξαιρ. δὲ »διαλλάττω τινά τινι« καὶ, τινὰ πρός τινας, μεταβάλλω τὸ φρόνημα τινός, κάμνω διαφορετικὴν τὴν τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου γνώμην, ὅ ἐστι, φιλιόνω, εἰρηνεύω τινὰ μὲ τὸν ἐχθρόν του, ἀπὸ ἐχθρὸν τὸν κάμνω φίλον, ὡς παρὰ Θουκυδ. »Διαλλάττω σοι ἐκείνους« καὶ Ξενοφ. Ἑλ. Δ. γ'. »Διαλλάξας Μακεδονίαν« καὶ, Ἰσοκρ. »Διαλλάξαι τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας«. — Μέσως, διαλλάττομαι, ἀλλάζομαι ἀναμεταξύ μας, ἢ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὡς Ἡροδ. 9, 47. »Διαλλάττεσθαι τὰς τάξεις«. — Παθητ. μετὰ μέσου Μέλλ. καὶ παθ. Ἀορ. πρός τινα, δηλοῖ φιλιόνομαι, γίνομαι φίλος μὲ τὸν ἐχθρόν μου, εἰρηνεύομεν μεταξύ μας· καὶ παρ' Εὐριπ. Μήδ. 895. »Διαλλάχθητε τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους«, τουτέστι, διαλλάχθητε ἐκ τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φιλίαν· καὶ Ἰσοκρ. »Διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστάταις« καὶ διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτων. πλὴν καὶ ὁ παθητ. Μέλλων διαλλαχθήσομαι ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ. Πολ. ε'. σ. 471. Α. 2) ἀμεταβ. διαλλάττειν τίτινος, ἢ καὶ, τί τινι, εἶμαι διαφορετικὸς ἄλλου κατά τι, διαφέρω, παραλλάζω, ὡς παρ' Ἡροδ. Ζ', 70. »Διαλλάσσοντες εἶδος μὲν οὐδὲν τοῖσι ἑτέροισι«, ἀντί, ἑτέρων, δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐκ τούτου καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τό, ἀλλάζει, ἀντὶ τοῦ διαφέρει, ἐφύλαξε· π. χ. τοῦτο δὲν ἀλλάζει τίποτες ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντὶ δὲν διαφέρει· ὡσαύτως ἐν τῷ παθητ., καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. διαλλαχθῆναι, ἀντί, εἶναι διαφορετικός, απομακρυσμένος, χωρισμένος. »Διαλλάττεται«, τοῦτο εἶναι διαφορετικὴ περίστασις, τοῦτο δὲν εἶναι ἔτζι καθὼς τὸ ἄλλο, διαφέρει τοῦτο. ὅθεν ἡ Μετοχὴ »διηλλαγμένος« ἀντὶ τοῦ διάφορος, διαφορετικός, ὡς παρὰ Θουκυδ. »Τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένοι«. Τοιοῦτο καὶ τό, »Ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης«, παρ' αὐτῷ, ΙΓ'. καὶ τὸ παρὰ Διον. Ἀλ. ς'. σελ. 961. »Ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους«, ἀντί, τῶν ἄλλων· καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. συχνάκις, ὅστις καὶ ἐν Βιβ. ΜΖ', 4. καὶ τὸ παθητικὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐκλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ γίνομαι διαφορετικός.

Διάλληλος τρόπος. Ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ κυκλικὸς τρόπος ἐν τῷ συλλογισμῷ, Σεξτ. Ἐμπ. Ὑποτυπ. α', 15.

Διαλλοιόω, τὸ ἐπιτατ. ἀλλοιόω. Καταπολλὰ ἀλλοιόω, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ.

Διάλλομαι, Μ. διαλοῦμαι (ἅλλομαι). Σκιρτῶ, πηδῶ διὰ μέσου τινός, ἢ ἐπέκεινα, καὶ γλυτόνω, φεύγω πηδῶντας, Ξενοφ. ὅθεν

Δίαλμα, ατος, τό. Σκίρτημα, πήδημα διὰ μέσου τινός, ἢ πέραν ἐπάνω τινός.

*Διαλοάω, τὸ ἐπιτατ. ἀλοάω.

Διαλογή, ῆς, ἡ (διαλέγω). Ἐκλογή· ξεχώρισις, διαίρεσις· ἀρίθμησις, μετρημός, ὡς, »Διαλογὴ τῶν ψήφων«, Ἀριστοτ. Πολ. Β. 8. 2. 2) παρ' Ἡροδ. καὶ Ὁμηρ. Βιοτ. 36. = διάλογος, ἡ διάλεξις.

Διαλογίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λογίζομαι), πρός τινα. Λογαριάζομαι μέ τινα, σφαλῶ, κόπτω, κυττάζω ἕνα λογαριασμὸν μέ τινα, Δημοσθ. σελ. 962. ὅθεν 2) συλλογίζομαι, διαλογίζομαι, ἐξετάζω στοχαζόμενος, σκέπτομαι, συμβουλεύομαι, λογαριάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ τὸν νοῦν μου. »Διαλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν«, συλλογίζομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου. 3) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, φιλοσοφικῶς ὁμιλῶ μετ' ἄλλου, ὡς παρὰ Ξενοφ. »Βούλει οὖν, διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοπῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δυνατόν ἐστιν;« ὅθεν

Διαλογικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλέγεσθαι, εἰς ὁμιλίαν, εἰς φιλοσοφικὸν διάλογον, ἢ συνδεόμενος εἰς τρόπον, εἶδος διαλόγου, κατὰ διαλόγους.

Διαλόγισμα, τό, = διαλογισμός, Ακύλ.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ (διαλογίζομαι). Λογαριασμός, θεώρησις τοῦ λογαριασμοῦ, Δημοσθ. σελ. 951. 2) συλλογισμός, στοχασμός, ἔννοια (τὸ τοιοῦτον καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια ἐφύλαξε). 3) συνομιλία, διάλεξις, Στράβ. Ε'. σελ. 165.

Διαλογιστής, οῦ, ὁ, ἡ. Ὁποῖος λογαριάζει, ἢ συνομιλεῖ, καὶ διαλέγεται.

Διαλογιστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λογαριασμὸν μετά τινος, ἢ σκέψιν, στοχασμόν.

Διάλογος, ου, ὁ (διαλέγομαι). Συνομιλία, ὁμιλία μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν, καὶ ὁμιλία, ὅταν ὁ ἕνας ἐρωτᾷ, καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται, Πλάτων.

Διαλοιδορέω, ῶ (λοιδορέω). Φιλονεικῶ, μαλόνω (κάμνω καυγᾶν) μετά τινος. Μέσ. ἀναμεταξύ μας φιλονεικοῦμεν καὶ ἐν ταὐτῷ ὑβριζόμεθα, Ἀριστοφ. »Διαλοιδορεῖται Προδίκῳ«. 2) τὸ ἐπιτ. λοιδορέω· ὡσαύτως καὶ μέσως. ὅθεν

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ. Φιλονεικία, μάλωμα, καυγᾶς μὲ ὕβρεις τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου, ἢ ἐναντίον ἄλλων.

*Διάλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός). Ὁ ἀπομείνας ἐν τῷ μεταξύ, Ἀριστείδ. Ἐγκ. Ῥωμ. σ. 348. Cant.

Διαλοξεύω, ἀντὶ τοῦ λίαν λοξεύω, παρ' αὐτῷ, ἔνθα »Διαλλαξεύσαντα«, ἐσφαλμ. ἀντὶ »Διαλοξεύσαντα«, ἀναγνωστέον.

Διάλοξος, ου, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτατ. λοξός, Διβάν. Δ'. ὅθεν

Διαλυγίζω, Μ. ίσω (λυγίζω). Δι' ὅλου, ἢ καταπολλὰ λυγίζω, λυγίζω εἰς τὰ ἔσω τὸ ἔξω. ὅθεν

Διαλύγισμα, ατος, τό. Τὸ καταπολλά, ἢ δι'

ὅλου λύγισμα, καὶ τὸ λυγίζειν, καὶ λυγισμένον δι' ὅλου.

Διαλυμαίνομαι, τὸ ἐπιτατ. λυμαίνομαι. Κακομεταχειρίζομαί τινα καθ' ὑπερβολήν· ὁ παθ. Παρακ. διαλελύμασμαι ἀπαντᾷ ἐν παθητ. σημασίᾳ παρ' Ἡροδ. 9, 112. 2) νοθεύω, κάμνω ψεύτικον μέτρον τι, ἢ ζύγι. (Τὸ υ ἔστιν ἀεὶ μακρόν, Ἀριστοφ. Βατρ. 1062. Εὐριπ. Ὀρ. 1529).

Διάλυσις, εως, ἡ (διαλύω). Ἀπαλλαγή, ξεχώρισις, λύσις τῶν μερῶν ἀπ' ἀλλήλων· κατάργησις, τελείωσις (ὡς παρὰ Πλάτ. »Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας«)· χαλασμός (ὡς γεφύρας, παρὰ Θουκ. Α'.)· ἄφεσις, ἀπόλυσις· ὁ σκορπισμὸς μιᾶς συναθροίσεως. Παρὰ δὲ Αἰνείᾳ 24. »Κατὰ τὴν διάλυσιν ἢ τὴν ἐκτομίδα πυλίδα εἰσέλθοιεν, λέγεται ἡ μισοανοιγμένη πύλη (πόρτα) τῆς πόλεως. 2) μεταφορικ. ἐλευθέρωσις ἀπὸ δοσίματος τινός, πλήρωμη, ἀποπλήρωσις ἑνὸς χρέους, τὸ σφάλισμα δηλ. τοῦ λογαριασμοῦ, liquidation, Γαλλ. 3) ἡ συμβίβασις μιᾶς ἔχθρας καὶ φιλονεικίας, καὶ ἡ μετὰ ταύτην φιλίωσις καὶ εἰρήνη, εἰρηνοποίησις.

Διαλυσίφιλος, ου, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ λύων καὶ ξεχωρίζων τοὺς φίλους, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 397. »Ἥξουσι ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι«.

Διαλυτής, οῦ, ὁ. Ὅποιος διαλύει, ξεχωρίζει, κατασκορπίζει· ἀφανιστής.

Διαλυτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλύειν, χωρίζειν, ἀφανίζειν, καταστρέφειν.

Διάλυτος, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος, λυμένος, σφαλμένος, καὶ κατασκορπισμένος, καὶ ἠφανισμένος.

Διαλυτός, ή, όν. Ἐμπορῶν, δυνατός, εὔκολος νὰ διαλυθῇ, νὰ ξεχωρισθῇ, νὰ καταστραφῇ, ἀφανιστός, Πλάτ.

Διαλύτρωσις, εως, ἡ (λυτρόω). Ἡ ἀμοιβαία διάλυσις, ἐλευθέρωσις, ἐξαγόρασις. ἐξαγόρασμα γινόμενον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, Πολύβ.

Διαλύω, Μ. ύσω (λύω, ἀνμλ.). Λύω τὰ μέρη ἀπ' ἀλλήλων, ξεχωρίζω· καταλύω, καταργῶ· χωρίζω· ὅθεν 1) συμβιβάζω, καταπαύω τὰς ἔριδας. »Ἔχθραν, πόλεμον διαλύειν«, παρατῶ μίαν ἔχθραν, τελειόνω, παύω ἕνα πόλεμον· ἐπομένως, διαλλάττω, φιλιόνω τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, »Διαλύειν τινὰ πρός τινα«. Κατὰ δὲ μέσην διάθεσιν, πράγματι, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον δεμένος, ὑποχρεωμένος τις, λύω, σηκόνω, καθαιρῶ, δὲν ἀφίνω πλέον νὰ ὑπάρχῃ. δίδω τέλος εἰς αὐτό, αἰτ. πράγμ., ὅθεν »Διαλύσασθαι πόλεμον«, παύει ἀναμεταξύ των, ἀμοιβαίως ἕνα πόλεμον· τοιοῦτον καὶ τὸ »Διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς (παρ' Ἰσοκρ)«. »Διαλύσασθαι πρός τινα«, φιλιόνομαι ὁ ἴδιος μὲ ἄλλον τινά. »Ἐν φιλίαις διαλύσασθαι περί τινος«, ἑνοῦμαι μετά τινος φιλικῷ τῷ τρόπῳ, ἤγουν εἰρηνικῶς, καὶ συμβιβάζομαι, Ἰσοκρ. λέγεται δὲ καί, »Διαλύσασθαι ξενίαν«, καταλύω, κάμνω νὰ παύσῃ φιλική τις σχέσις, ἕως τότε ὑπάρχουσα. 2) »Διαλύειν στρατόν«, ἢ στράτευμα, ἀποπέμπω, δίδω ἄδειαν νὰ διαλυθῇ, σκορπισθῇ, ὑπάγῃ καθεὶς εἰς τὰ ἴδια· τὸ ἴδιον σημαίνει καὶ »Διαλύειν ξύλλογον (Θουκ.), σκηνήν, συμπόσιον, πανήγυριν κτ.λ.« »Διαλύειν τὸν λόγον (Ἰσοκρ.)«, διακόπτειν. — Παθητ. ξεχωρίζομαι μόνος μου, ἤτοι σκορπίζομαι καὶ ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ μίαν συνάθροισιν. τὸ δὲ »Διαλυθῆναι τὰς σπονδὰς« παρὰ Θουκ. δηλοῖ, ἀθετηθῆναι, κατακατισθῆναι τὰς συνθήκας· παρὰ δὲ Ξενοφ. »Διαλυομένου ἀνθρώπου«, ἀντί, τεθνηκότος. 3) σηκόνω, ο. ε. πληρόνω τὸ χρέος μου, ὡς, »Διαλύειν τὰ χρέα«, ὅπερ παρὰ Δημ. »Διαλύειν τὰ χρήματα«, λέγεται· καὶ ἐπὶ προσώπου (ὡς παρ' Ἰσαίῳ), »Διαλύειν τοὺς ἐργατάς«, ἀντί, πληρόνειν· δηλοῖ δὲ καί, πληρόνω εἴς τινα ποσότητα τινά, ντεί τιν, πρβ. τὸ Λατ. diluere, Cic. off. 1, 33. 4) ξετεντόνω τι, χαλῶ, ἀποχαλῶ, ἀνιέναι, Ἀριστ. Εἰρ. 86. (υυ——, ὅμως ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔστι πολλάκις τὸ υ βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθητ. ἀορ. οὐδέποτε μακρόν.)

Διαλφιτόω, Μ. ώσω (ἄλφιτον). Γεμίζω δι' ὅλου μὲ τὸ ἄλφιτον, καθαρισμένον κριθάρι, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διαλωβάω, καὶ μέσ. διαλωβάομαι, τὸ ἐπιτατ. λωβάω, καί, λωβάομαι, Πλούτ. Ζήτ. ταῦτα.

Διαμαγγεύω, Μ. εύσω (μαγεύω). Δι' ὅλου μαγεύω, Λουκιαν. Ἐρωτ. »Διαμαγγεύειν τὸ σῶμα«, στολίζειν καὶ καλλωπίζειν τὸ σῶμα μὲ μαγικόν, καὶ ἀπατηλὸν στολισμόν, ὥστε βλέποντάς το τινὰς νὰ μαγεύωνται.

Διαμαθύνω, τὸ ἐπιτατ. ἀμαθύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 533. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμαλάσσω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτ. μαλάσσω. Δι' ὅλου μαλακύνω, ἁπαλύνω.

Διαμαντεύομαι, Μ. εύσομαι, τὸ ἐπιτατ. μαντεύομαι, Πλάτ. Νομ. Γ'. σελ. 145. καὶ Πλούτ. εἰς Καμιλ. 32.

Διαμαρτάνω, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτ. ἁμαρτάνω. Κατὰ πολλά, δι' ὅλου σφάλλω, ἀπατῶμαι, δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθόνω τὸ ποθούμενον, ἀποτυγχάνω· ὅθεν παρὰ Θουκυδ. »Διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ« καὶ Ἰσοκρ. »Οἱ δ' εὔχονταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπιθυμήσαις« καί, »Διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος« (Πλούτ.), ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω· καὶ »Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν ἔχω περὶ σοῦ τυγχάνων«, μὲ ἀπατᾷ ἡ γνώμη· ἢ καὶ ἁπλῶς, σφάλλω, πταίω, ὡς παρ' Ἰσοκρ. ἐπὶ τῆς γλώττης. Ζήτ. Ἁμαρτάνω.

Διαμάρτημα, ατος, τό, = ἁμάρτημα, Ἀριστοτ. Ποιητ. 25.

Διαμαρτία, ίας, ἡ, = ἁμαρτία. 2) τὸ ἀποτυγχάνειν, τὸ μὴ ἀποκτῆν τι, ἡ. ἀποτυχία, τινός, ὡς, »Διαμαρτία τῶν ἱερείων«, Λουκιαν. καὶ ἀντὶ τοῦ, πταῖσμα, πλάνη, ἀπάτη, Πλούτ. καὶ ἀποπλάνησις, ὡς, »Διαμαρτία τῆς ὁδοῦ«, τὸ νὰ χάσῃ τινὰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, Πλάτ.

Διαμαρτυρέω (μαρτυρέω), καὶ κυρίως μέσως διαμαρτυρέομαι. Ἐπικαλοῦμαι Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, ἐξαιρ. διὰ μίαν ἀδικίαν συμβᾶσάν μοι, διαυθεντεύομαι κατά τινος ψευδοῦς κατηγορίας· βεβαιῶ διὰ μαρτύρων, ὡς παρὰ Δημοσθ. »Διαμαρτύρομαι, καὶ βοῶ«. ὅθεν αἱ Μετοχ. »Ὁ διαμεμαρτυρημένος νόμος«, ὁ αὐτ. καὶ »τὰ διαμαρτυρηθέντα« (Ἰσοκρ.), τὰ διὰ μαρτύρων ἀποδεδειγμένα. 2) ζητῶ τι παρά τινος ἐπιπόνως, ἐνθέρμως, τῷ λέγω ἢ παραγγέλλω ἐπιπόνως, τὸν ἐξορκίζω νὰ κάμῃ ἢ ν' ἀφήσῃ τι. Κατ' ἐνεργ. δηλοῖ, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς νόμους, μεταχειρίζομαι τὴν διαμαρτυρίαν (τῆς β'. σημασίας), παρρησιάζων ἐνώπιον κριτηρίου μάρτυρας διὰ νὰ κάμω ἀντιλογίαν καὶ ἐξαίρεσιν (παραγραφὴν) ἐναντίον ἐγχειρισθείσης κατηγορίας τινός· ὅθεν

Διαμαρτυρία, ίας, ἡ. Τὸ ἐπικαλεῖσθαι, προσκαλεῖν καὶ φωνάζειν μάρτυρας, ἐξαιρ. ἕνεκεν ἀδικίας, Δημοσθ. 2) εἶδος ἐξαιρέσεως παρὰ τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ κριτηρίοις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπέσχιζε τινάς, φέρων μάρτυρας, ν' ἀποφύγῃ τὴν κατηγορίαν, Ἁρποκρ.

Διαμαρτύρομαι, = διαμαρτυρέω, Ἀποθ. Μέσ. Κράζω, φωνάζω τὸν Θεόν, ἢ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, διαφεντευόμενος διὰ μίαν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ κάμνουν μὲ μίαν ψευδῆ κρίσιν, Δημοσθ. Φιλ. Β'. »Προλέγω καὶ διαμαρτύρομαι«. 2) ζητῶ θερμῶς τι ἀπό τινος, ἢ θερμῶς λέγω τι πρός τινα, ἢ παρακαλῶ θερμῶς. Ἴδε διαμαρτυρέω.

Διαμασάομαι, καὶ διαμασσάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (μασάομαι). Καταμασσῶ, συντρίβω τι μασσῶντας, μασῶ καλά, παρὰ Φιλοστρ. Σοφιστ. Α'. Προοίμ. »Ἐτώθαζε τὴν σκευὴν τοῦ Γοργίου διαμασώμενος«· ἀλλαχοῦ δέ, τῷ ἁπλῷ μασώμενος, χρῆται· καὶ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 6. »Τὰ ξύλα διαμασσῶνται«, τὰ ζῶα δηλ. τρώγουσι, μασσῶσι τὰ ξύλα. ὅθεν

Διαμάσημα, καὶ διαμάσσημα, τος, τό. Τὸ νὰ μασᾷ τις καλά, νὰ συντρίβῃ τι μασσῶντας· τὸ μασηθέν. 2) παρὰ Διοσκορ. Α'. 125. ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον μασσῶντας, μεταχειρίζεταί τινας.

Διαμάσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ μασᾷ τινὰς δι' ὅλου, καλά.

Διαμασητός, καὶ διαμασσητός, ή, όν. Χρησιμεύων εἰς διαμάσημα, ἢ δι' ὅλου, καλὰ μασημένος, Ἱπποκρ.

Διαμάσσω, καὶ Ἀττ. -άττω, Μ. άξω (μάσσω). Δι' ὅλου ζυμόνω, καταζυμόνω, Ἀριστ. Ὀρν. 466. Ζήτ. Μάσσω.

Διαμαστιγόω (μαστιγόω). Καταδέρνω, δέρνω καλά, Πλάτ. ὅθεν

Διαμαστίγωσις, εως, ἡ. Φραγγέλλωσις, δάρσιμον, Πλούτ. Ἀποφθ. καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐν Σπάρτῃ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, ἀπὸ τοῦ μαστιγοῦν ἐν ταύτῃ ἐπὶ τῷ θυσιαστηρίῳ τοὺς παῖδας. Ζήτει Ἰωάν. Ποτέρ. Ἀρχαιολ. Ἑλλ.

Διαμαστρωπεύω, Μ. εύσω. Μαστρωπεύω, κάμνω μαστρωπίαν (ποζεβεγκλῆς Τουρ.)· καὶ μεταφ. Πλούτ. Καίσ. 14. »Τὴν ἡγεμονίαν γάμοις διαμαστρωπεύειν«, διὰ τοῦ γάμου μαστρωπεύων (ὅ ἐστι προξενεύω, προμνηστεύω, παραδίδω, καθὼς ἡ μαστρωπός) τὴν ἡγεμονίαν εἰς ἕνα ἄλλον.

Διαμασχαλίζω, Μ. ίσω (μασχαλίζω). Φορτόνω ὑποκάτω τῆς μασχάλης, Ἀθην. Β'. σελ. 57. »Διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσι καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανίσιν«. »Διαμασχαλίζω ἐμαυτόν«, φέρω τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου. Παθ. φορτόνομαι μέ τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου, τινί.

Διαμάχη, ης, ἡ. Ἀμοιβαία ἔρις, φιλονεικία, ἀγών, ἡ ἔρις μετά τινος, ἡ μεταξύ τινων, ἡ πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Νομ. Ζ.

*Διαμαχίζομαι, Μ. ίσομαι, = διαμάχομαι.

Διαμάχομαι, Μ. έσομαι, καὶ -οῦμαι, ποιητ. δὲ καὶ μαχήσομαι (μάχομαι, ἀνμλ.). Μάχομαι, φιλονεικῶ, κάμνω καυγᾶν μέ τινα, ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, εἶμαι ἐναντίος, τινὶ ἢ πρός τινα (ὡς, διαμάχεσθαι πρὸς ἀλλήλους· ὑπὲρ τῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς, Πλάτ.), ἢ καὶ μὲ ἐπιφερ. μν., ἤ, τῷ μὴ καὶ ἀπαρέμφ., ἐνίοτε δέ, ἐπιφερομένης ἐρωτήσεως, ὡς Κέβητ. »Διαμάχομαι τῷ μὴ θανεῖν« καὶ Πλάτ. Πολ. Β'. ἴδε καὶ Βούττμ. εἰς Heind. Θεαιτ. σ. 537. 2) μάχομαι ἕως τέλους, κροτῶ κρίσιμον μάχην, μάχην διακριτικὴν τοῦ πράγματος, αἰτ., Ἀριστ. Ἱππ. 359.

Διαμάω, Μ. ήσω (ἀμάω). Δι' ὅλου θερίζω, διαθερίζω· διατέμνω, διακόπτω, σπαράσσω, ξεσχίζω, ἀξύω, Ἰλιάδ. Γ, 359. »...διάμησε χιτῶνα ἔγχος«, διέτεμε τὸν θώρακα, κτ. καὶ Η, 253. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ θερίζοντος. 2) μέτως, ξεκαθαρίζω, ἀνασκαπτόνω καὶ τορεύω, ὡς ἄμμον καὶ πέτραις, Θουκυδ. Δ', 26. »Διαμᾶσθαι τὴν χάλικα«, ἀντὶ τοῦ σκαλεύειν, σκαλίζειν ταῖς πετρίτζαις εἰς τὰ παραθαλάσσια· ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 707. »Ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα« καὶ παρ' Ἰουστῖν. Ἀρχ. Γ'. 1: »Διαμεμαμένοι τὴν ψάμμον« παρ' αὐτῷ ἐν Βιβ. Β'. 24. »Διαμᾶσθαι«, ἀναγιν. ἀντὶ τοῦ ἐξαντλεῖν, ἀντλεῖν, τὸ ὁποῖον ἐν ταῖς παλαιοτέραις ἐκδόσ. ὀρθότερον »Διαιμωμένους«, ἐκ τοῦ, αἱμάσσομαι, ἀναγινώσκ. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πολυβ. Γ', 55.

Διαμεθίημι (μεθίημι). Ἀφίημι, ἀπολύω τι, ὅπερ ἐφρόντουν, π. χ. τὸ ἅμαξι νὰ τρέξῃ, Κύριλ. (περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε τὸ ἁπλοῦν.)

Διαμείβω, Μ. ψω (ἀμείβω), ωσαύτως καὶ μέσ. διαμείβομαι. Ἀλλάζω, ἀνταλλάζω, κάμνω ἀλλαξιάν, δίδω ἕνα τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι. »Πάντα διαμεῖψαι πρὸς ἀργύριον ἥμισυ« καί, »Οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. »Διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς«, δηλ. τὸν πλοῦτον μὲ τὴν ἀρετήν. Παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 337. »Διαμείβειν ὁδόν«, διανύειν, τρέχειν, περνῶ μίαν στράταν, ἀφήνειν αὐτὴν ὀπίσω. Τοιοῦτο καὶ τὸ εἰς Προμηθ. 285. Μέσως δέ, καθ' ἀνεὶ τοῦ, ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι, ὡς παρὰ Διον. Ἀλ. Ζ. 20. »Τὰς ἀγορὰς διαμείβεσθαι«, πραγματεύεσθαι μὲ γεννήματα. 2) ἀνταμείβω, ἀντιπληρόνω, ἀνταποδίδω, Δίων Κάσ. ΝΣΤ, 6.

Διαμειδιάω, ῶ. Μ. άσω (μειδιάω). Χαμογελῶ εἴς τινα, εἰς τὸ πρόσωπον τινός, Δίων Κάσ. ΝΣΤ, 6.

Διάμειπτος, ον, ὁ, ἡ (διαμείβω). Ἀμοιβαῖος· ἀκατάστατος, ἄστατος. »Διάμειπτον νόημα«, περὶ τῆς Σαπφοῦς, Ἀπολλ. Δύσκολ. σελ. 430.

Διαμειρακιεύομαι, καὶ διαμειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μειρακιεύομαι). Φέρεσθαι καὶ πολιτεύεσθαι πρὸς ἄλλους, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς τὰ μειράκια, ἤτοι κατ' παιδία, ἐλαφρόγνωμα, προπετῶς, ἢ φιλονεικεῖν πρὸς ἀλλήλους ὡς τὰ μειράκια, ἢ διὰ παιδιακίστικα πράγματα, μετὰ δοτ. προσ., Πλουτ. εἰς Ηικ. »Ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένη σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος«.

Διάμειψις, εως, ἡ (διαμείβω). Ἀλλαξιά, ἀλλαγή· συναλλαγή, μεταλλαγή, τὸ δίδειν ἕν τι καὶ παίρνειν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι (τράμπα, δεϊς, Τουρκ.).

Διαμελαίνω, Μ. ανῶ (μελαίνω). Κάμνω τι δι' ὅλου μελανόν, μαῦρον. 2) ἀμεταβ., εἶμαι δι' ὅλου μελανός, μαῦρος, Πλούταρχος.

Διαμελεϊστί, ἐπίρ. (μελεϊστί). Κατὰ μέλος, δηλ. ἀπὸ μέλος μέλος, κομμάτια κομμάτια, κατὰ μέρος, καθ' ἕκαστον, διῃρημένως, Ὀδ. Ι, 291. καὶ Σ, 338. »Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμόντες«, ἐκ τοῦ διαμελεΐζω, ἀντὶ διαμελίζων, ὅπερ τινὲς ἐπιδιορθοῦντες, »Διὰ μελεϊστὶ ταμὼν τάμνησιν«, ἀντὶ »Διατεμὼν μελεϊστί«, ἀναγινώσκουσιν, ὡς τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 409. »Μελεϊστὶ ταμών«.

Διαμελετάω, Μ. ήσω (μελετάω), τὸ ἐπιτ. μελετάω. Δι' ὅλου, ἐπιμελῶς ἢ ἐκ θεμελίων σπουδάζω τι καὶ μετέρχομαι, καταγίνομαι ἐπί τι, Πλάτ. Νομ.

Διαμελίζω, Μ. ίσω (μελίζω). Κατακόπτω καὶ διαχωρίζω τὰ μέλη, κατακομματιάζω, Διόδ. Σικ. ὅμως 2) μέσως διαμελίζομαι, φιλονεικῶ, συνερίζομαι εἰς τὸ ψάλλειν, Πλούταρ. Ζ. σελ. 174. ὅθεν

Διαμελισμός, οῦ, ὁ. Ὁ χωρισμός, τὸ κόψιμον τῶν μελῶν εἰς κομμάτια, κατακομματιασμός, Πλούταρχ.

Διαμέλλησις, εως, ἡ (διαμέλλω). Ἀργοπορία, βραδύτης, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ νὰ ἀφήσῃ τις νὰ περνᾷ ὁ καιρός, χασιμερία, Θουκυδ. Ε.

Διαμελλητής, οῦ, ὁ. Ὅποιος ἀργοπορεῖ, καὶ στέκεται τρόπον τινὰ ἀμφίβολος διὰ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν, καὶ ὅποιος προσπαθεῖ νὰ ἀναβάλλῃ, νὰ ἀργοπορῇ, καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν καιρόν, ὥστε νὰ γίνεται ἀργοπορία, καὶ ὅποιος ἀργοπορεῖ εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν. ἐκ τοῦ

Διαμέλλω, Μ. μελλήσω (μέλλω, ἀνωμ.). Κατὰ πολλὰ μέλλω, πάντοτε μόνον θέλω νὰ κάμω τι, ἢ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ κάμω· ὅθεν βραδύνω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, χρονοτριβῶ, Γρηγ. Ναζ.

Διαμέμφομαι, τὸ ἐπιτ. μέμφομαι. Κατὰ πολλὰ μέμφομαι, κατηγορῶ, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ.

Διαμένω, Μ. ενῶ, Παρακ. μεμένηκα (μένω, ἀνωμ.). Διὰ πάντα καὶ κατὰ συνέχειαν μένω, διαρκῶ, βαστῶ, εἶμαι παντοτεινός, ἐξακολουθῶ, διατρίβω, Ξενοφ. Παιδ. Η. »Τὸ μονοσιτεῖν ἔτι διαμένει« καὶ Πλάτ. »Διάμεινον εἰς ἡμᾶς«. »Διαμένω ἔν τινι«, ἐπιμένω στερεά, ἢ πιστὰ εἴς τίποτε. 2) μένω πάντοτε, ἢ καὶ τοῦ λοιποῦ, ἔχω διάρκειαν, εἶμαι στερεός, ἔχω στερεότητα, στερέωσιν.

Διαμερίζω, Μ. ίσω (μερίζω). Κόπτω εἰς διάφορα κομμάτια, μερίδια καὶ διαμοιράζω, Εὐαγγ. Μέσως, διαμερίζομαι, κόπτομαι εἰς διάφορα κομμάτια, διαμοιράζομαι. ὅθεν

Διαμερισμός, οῦ, ὁ. Χωρισμός, τὸ εἰς κομμάτια καὶ μερίδια χώρισμα· διαμοιρασμός, Λουκ. 12.

Διάμεσος, ον, ὁ, ἡ (μέσος). Ὅποιος εἶναι ἀνάμεσα εἰς ἄλλους, ὁ μεσαῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Διάμεστος, ον, ὁ, ἡ (μεστός). Κατὰ πολλά, δι' ὅλου, πάντῃ γεμάτος, Ἀθην. σ. 45.

Διαμεστόω, ῶ. Κατὰ πολλὰ μεστόω, δι' ὅλου γεμίζω τι, Ἀριστ. Προβλ.

Διαμετρέω (μετρέω). Μετρῶ δι' ὅλου, μετρῶ δηλ. ἀκριβῶς, Ἰλ. Γ, 315. »Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον«· ὅθεν μετρῶ καὶ μοιράζω κατὰ τὸ μέτρον, πωλῶ μὲ τὸ διωρισμένον μέτρον, Δημοσθ. σελ. 918. »Διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς τὸν μέδιμνον«· ὅθεν μέσως, διαμετροῦμαι, ἀγοράζω τι κατὰ τὸ μέτρον, μετρῶ τι διὰ νὰ τὸ ἀγοράσω· ἀγόρω, κάμνω νὰ μοὶ δώσωσι τὸ διωρισμένον μέτρον, τὸ διωρισθέν μοι δέχομαι, παίρνω, ὡς ὁ αὐτ. »Οἱ μὲν διεμετροῦντο τὰ ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠδείῳ, ἔνθα μετὰ ταῦτα ἐκαθέζετο, διελάμβανον· ὅτι δέ, κατὰ τὸ μέτρον, ἀφ' οὗ μετρηθῇ τι ἀκριβῶς, μοιράζεσθαι ἀναμεταξύ των, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. α'. 41. »Ὁ δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι«, νὰ μετρήσουν μόνον τὰς τροφάς, καὶ νὰ τὰς πάρουν, ἤτοι νὰ τὰς διαμοιρασθῶσι μὲ τὸ μέτρον, ἐπειδὴ λέγει ἀνωτέρω, »Δώσει τὰ ἐπιτήδεια«. Ζήτ. Διάμετρος. Ἀριθ. 3. 2) σύνθετ. μετὰ δοτικ. (ἐκ τοῦ διάμετρος) σημαίνει τὸ ἐξίσου ἀπεναντίας, κάντῃ ἐναντίον εἶναι, καθὼς καὶ τὸ »Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι«, Σέξτ. Ἐμπ. Τοιοῦτο καὶ τό, διαμετρεῖσθαι τὸν ἥλιον, παρὰ Κλεομ. Α'. β. 5. ὅθεν

Διαμέτρησις, εως, ἡ. Μέτρησις τόπου τινὸς γεωμετρικῶς, μέτρησις τινὸς πράγματος μὲ τὸ μέτρον. 2) ἀντίθεσις, ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ.

Διαμετρητός, ἡ, όν. Μετρημένος μὲ τὸ μέτρον, Ἰλ. Γ, 344. »Διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ«.

Διάμετρος, ου, ἡ (μέτρον, διά). Λέγεται μία εὐθεῖα (ἴσια) γραμμή, ἥτις τραβιγμένη διὰ τοῦ κέντρου, χωρίζει ἕνα κύκλον εἰς δύο ἴσα τμήματα, καθὼς ὁ Ἄξων χωρίζει μίαν σφαῖραν, Εὐκλείδ. ὅθεν »Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι«, τὸ στέκεσθαι ἴσια ἴσια ἀντικρύ, τὸ ἀντικρὺ κατ' εὐθεῖαν κεῖσθαι· καὶ τὸ εἶναι ὅλως τὸ ἐναντίον, μεταφ. 2) τὸ διορισθέν τινι νὰ δοθῇ, μισθὸς καὶ τροφὴ τοῦ στρατιώτου, dimensum, Πλούτ. εἰς Δημ. 40. »Διάμετρον ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσιν«, σημαίνει τὸ παρὰ Τούρκοις Ταΐνι λεγόμενον, ἤτοι πληρωμὴ καὶ τὸ φαγητὸν τῶν στρατιωτῶν. Τοῦτο ὁ Ἁρποκρατ. »Διάμετρον«, τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος«, ὁ δὲ Ἡσύχ. »Διάμετρον, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσιν« ἑρμην. 3) διάμετρος, καὶ διάμετρον, τό, ἡ προσθήκη, πᾶν ὅ,τι δίδεται παρακάτω ἀπὸ τὸ μέτρον, ὡς ἐν τῷ τοῦ Θεοδοτ. Κώδ. 4) ὄργανον Γεωμετρικόν, μὲ τὸ ὁποῖον τραβοῦσι μίαν διάμετρον, Ἀριστοφ. Βατρ. 801. 5) τὸ διασταύρωμα, Εὐνάπ. »Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεκινῆσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν αἰδοίων«, ἔνθα φαίνεται ἀριδήλως, ὅτι σημαίνει τὸ σταύρωμα τῶν ποδῶν τῶν τετραπόδων ζώων ἐν τῷ περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὸ τοῦ Ἀριστ. περὶ πορ. Ζ. Α'. καὶ ΙΔ'., κινεῖσθαι κατὰ διάμετρον, ἐπειδὴ τὰ τετράποδα ζῶα, ὅταν περιπατῶσι, πρῶτον κινοῦσι τὸ δεξιὸν ἐμπροσθινὸν ποδάρι, καὶ ἀφ' οὗ κατήσουν μὲ αὐτό, ἔπειτα κινοῦσι καὶ τὸ ὀπισθινὸν ἀριστερόν, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθινόν, καὶ ἔπειτα τὸ ὀπισθινὸν δεξιόν, σχηματίζοντα ἓν Χ, καὶ τοῦτο μάλιστα θεωρεῖται εἰς τοὺς βόας, τοὺς ὁποίους διὰ τοῦτο καὶ Εἰλίποδας ἀπονομάζει ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ζ, 424. καὶ ἡ τοιαύτη κίνησις λέγεται, »Κατὰ διάμετρον.« Κατὰ τοῦτο ἐξηγεῖται καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. Θ. »Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων μῶν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν; ἢ καθάπερ ἡ διάμετρος, ἡ δυνάμει δίπους«.

Διαμεύστης, ου, ὁ. Ματιχρῆς, ἀπατεών, ὅποιος κάμνει κάτι παιγνίδια καὶ φαίνονται ὡς μαγεῖαι καὶ γοητεῖαι διὰ νὰ γελοῦν οἱ ἄνθρωποι (Καραγκιόζ Τουρκ.), le joueur de gobelets, le bateleur, Γαλλ. Taschenspieler, Γερμ. ἐκ τοῦ

*__Διαμεύω__ (ἀμεύω), ποιητ. ἀντὶ διαμείβω.

Διαμήδομαι, = μήδομαι, ἐπ., Ἡρόδ. καὶ Ὁμ. Βιοτ. 4, 12. Ἀμφ.

Διαμηκίζω, καὶ διαμηκίζομαι (μῆκος), σύνθετ. = διαμετρέω (σημ. β'.), Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. Τετράβ.

Διαμηρίζω, Μ. ίσω (μηρός). Ἀνοίγω τοὺς μηρούς, τὰ σκέλη, ξεχωρίζω τὸ ἓν μέλος ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, ἢ διασταυρόνω αὐτὰ ἀναμεταξύ των. ὅθεν »Διαμ. γυναῖκα«, συνουσιάζομαι· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ παίδων ἀῤῥένων καὶ θηλειῶν ἔλεγον· μετὰ Αἰτιατ., παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 669. 1246. »Ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως«· ὅθεν

Διαμηρισμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἄνοιξις, διασταύρωσις τῶν μηρῶν· καὶ ἡ συνουσία. Ζήτ. παρὰ Πλουτ. Προβ. Συμπ. Γ, 6.

Διαμηρύω (μηρύω). Συστέλλω καὶ συμμαζεύω εἰς ἄλλο τι· ἐν τοῖς Παλαιοῖς Μαθημ. σ. 263. καὶ διαμηρίζω, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥ. Γ. 245. καὶ Μ. Θ, 190. »Διαμηρύω χαλάσματα διαμεμηρυμένα«, λυμένας καὶ ξεδεμένας ὀρχὰς ἀπὸ σχοινιά, τὰς ὁποίας κάμνουσι κουβάρι, τὰς βάνω καὶ στρουκόνω μερικὰς συστμάδας, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Διαμηχανάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι, τὸ ἐπιτατ. μηχανάομαι, Ἀποθ. μέσ. Δι' ὅλου, πάντοτε, ἀκαταπαύστως μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, ἐπιτηδεύω τι, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ.

Διαμίγνυμι, Μ. μίξω, καὶ διαμίσγω (μίγνυμι, ἀνωμ.) Σμίγω, ἀνακατόνω ἕνα τι μὲ ἄλλο ὁποῖος καὶ ἂν ᾖναι, Ἀθήν. σελ. 441. καὶ

Διαμιγνύω, τὸ αὐτό, Πλουτ.

Διαμικρολογέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (μικρολογέομαι). Προφυλάττω τοὺς λόγους μου, εἶμαι ἀκριβὴς δηλ., δὲν τοὺς λέγω ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς κανένα, ἔχω τὰ λόγιά μου ἀκριβά, ὁμιλῶ ἢ πολιτεύομαι μὲ ὀλίγα λόγια, Πλουτ. εἰς Σόλ. 30. καὶ ἐξαιρ. εἶμαι πολλὰ φιλάργυρος, γλίσχρος, ἢ σμικροπρεπής.

Διαμιλλάομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ συνήθως παθητ. ἀορ. (ἐμελλάομαι). Φιλονεικῶ, ἢ συνερίζομαι μετά τινος, μετὰ δοτικ. προσ. καὶ γεν. πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον συνερίζεταί τις, ὡς, »Λειοτέρας ὁδοῦ (Πλάτ. Νομ. 8. σλ. 833. Β.)«, καὶ Πλούταρχ εἰς Θεμιστοκ. »Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δείπνων.

*__Διαμιμνήσκω__, Μ. διαμνήσω (μιμνήσκω, ἀνωμ.), = τὸ ἐπιτατ. μιμνήσκω. Παθ. παρακ. διαμέμνημαι, ἔχω στερεὰ εἰς ἐνθύμησιν, ἐνθυμοῦμαι βέβαια.

Διαμινυρίζομαι, Μ. ίσομαι (μινυρίζω). Ψάλ-

λω, ἢ τραγουδῶ μὲ κλαυθμηρὰν, παραπονετικὴν φωνήν.

*Διαμινύρομαι, = διαμινυρίζομαι, Ἀριστ. Θεσμ. 100. (ῡ)

Διαμίσγω, ἕτερος σχηματισμ. τοῦ διαμίγνυμι. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμισέω (μισέω). Ἐκ βάθους, κατὰ πολλὰ μισῶ. Παθητ. διαμισέομαι, κατὰ πολλὰ μισοῦμαι, Πλούτ. εἰς Θεμιστοκ. «Νῆσον ὑπὸ τῶν οἰκητόρων διαμεμισημένην».

Διαμιστύλλω, Μ. υλῶ (μιστύλλω). Κατακόπτω, καταμερίζω, κομματιάζω, Ἡρόδ. Α΄. 132. «Διαμιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἱρήϊον», Ζήτ. Μιστύλλω.

Διάμιτρος, ὁ, ἡ. Περιεστεμμένος, φορῶν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ περὶ τὸ σῶμα. «Διάμιτρος ἑταίρα», Πολυδ.

Δίαμμος, ου, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου ἄμμος, κατὰ πολλὰ ἀμμώδης, Στράβ. Α΄. σελ. 91.

Διαμνάομαι, ῶμαι, ὅθεν παρακ. διαμέμνημαι. Ἔχω ἔτι ἐντυπωμένον ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη, Ξενοφ. Ἀπομν.

Διαμνημονεύω, Μ. εύσω (μνημονεύω), τί, τινὰ, ἢ περί τινος. Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου τί, ξαναενθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω περί τινος, κάμνω ἀνάμνησιν, ὡς, Λουκ. «Λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι.» «Καθ' ὅσον ἔχω διαμνημονεῦσαι», ὅσον ἠμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅσον ἐνθυμοῦμαι, Ξενοφ. «Τούτων δὴ γράψω ὅσων περὶ ἂν διαμνημονεύσω.» 2) ἐνθυμίζω τινά τι, τινί τι, Πλατ. Ἐπινομ. σ. 976. C. «Διαμνημονεύεσθαι», ἀναφέρουσιν, ἐνθυμοῦνται περὶ ἐμοῦ· καὶ μετὰ μετοχ. ἢ ἀπαρ. ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, Ξενοφ. Κυροπ. Α΄. β΄. 2. «Φύσιν τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύεται», φυλάττεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, εἶναι εἰς τὴν μνήμην, ὅτι εἶχε· καὶ ἀπροσώπ. ἀντὶ τοῦ, ᾄδεται, λέγεται, ἢ διὰ μνήμης ἄγεται.

Διαμοιράομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μοιράω). Μοιράζω τι μὲ ἄλλον· διανέμω, διαμοιράζω, διαιρῶ εἰς μερίδια, Ὀδ. Ξ, 434. «Ἑπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων», κόπτωντάς τα ὅλα εἰς ἑπτὰ, ἔκαμνεν ἴσα μερίδια (ὅτε τὰ μὲν ἓξ ἦταν διὰ τοὺς ἓξ φίλους, τὸ δὲ ἕβδομον ἦτον ἀφιερωμένον τοῖς θεοῖς). Παρὰ τοῖς ὕστερον ἀπαντᾶ καὶ τὸ ἐνεργ. διαμοιράω, διαιρῶ, κατακόπτω, μὲ τὸ ξίφος, Εὐρ. Ἐκ. 1063. ὅθεν

*Διαμοιρηδὰ, Ἐπίρρ. (διαμοιράω). Μερισμένως, κατὰ μοιρασμένον τρόπον, διῃρημένως, κατὰ μέρος, ἀπὸ μέρος μέρος, κατὰ μέρη, Ἀπολ. Ῥ. 1029. «Τότε μέσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξασιν.»

Διαμοιρία, ίας, ἡ. Διαμοίρασις, διανομὴ, μοιρασμὸς, Πολ.

*Διαμοιρίζω, Μ. ίσω. Διαμοιράζω, ὅθεν

Διαμοιριστὴς, οῦ, ὁ. Ὁποῖος διαμοιράζει, Πολυδ.

Διαμολέω, εῶ (μολέω). Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1051.

Διαμολύνω, τὸ ἐπιτ. μολύνω. Κατὰ πολλὰ λερώνω, μαγαρίζω, μουρδαρεύω, Πλούτ. Η΄. σ. 9.

Διαμονὴ, ῆς, ἡ (διαμένω). Τὸ μένειν διὰ παντὰ, διάρκεια, ἐπιμονὴ, καρτερία, εὐστάθεια, Διόδ. Σικελ.

Διαμονομαχέω. Μάχομαι, φιλονεικῶ μετά τινος εἰς τὴν μονομαχίαν, ὡς νικῶ, ἢ, «προς τινα», Πλούτ.

*Διάμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Σχηματισμένος, καμωμένος εἰς μορφήν τινα, Ἐμπεδ.

Διαμορφοσκοπέομαι. Φιλονεικῶ, ἐμβαίνω εἰς φιλονεικίαν μετά τινος περὶ ὡραιότητος, μορφῆς, ἢ περὶ κάλλους, τινί, (ὡς τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμποσ. Δ΄. 20. «Περὶ κάλλους διακριθῆσθαι»). Ἀθην. 5, σελ. 188.

Διαμορφόω, ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω, μορφόνω, ἐκτυπόω, δίδω ἐντελῆ μορφὴν, ἢ σχῆμα εἴς τι, τελειοποιῶ, Πλούτ.

Διαμόρφωσις, εως, ἡ. Ὁ εἰς ἐντέλειαν σχηματισμὸς, ἡ μόρφωσις, ἐκτύπωσις τινὸς πράγματος, Δημήτρ. Φαλαρ. 199. καὶ Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 71.

Διαμοτόω, ῶ, Μ. ώσω (μοτός). Γεμίζω μίαν πληγὴν μὲ τὸν μοτὸν (ξαντὸν), διὰ νὰ στέκεται ἀνοικτὴ, Παῦλ. Αἰγ. Ὀριβασ. cocchii σ. 89. 21. καὶ 90.

Διαμοχλίζω, Μ. ίσω (μοχλός). Κινῶ τι, ἐκσπῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ· καὶ γενικῶς, σπάζω τι, τσακίζω, καθαιρῶ μὲ βίαν.

Διαμπὰξ, Ἐπίρρ. Καθόλου, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, τελείως, ὁλοτελῶς, πέρα πέρα, Λουκ. «Διελαύνεται διαμπάξ». Λατ. penitus.

Διαμπειρέω, καὶ διαμπείρω, ποιητ. ἀντὶ, διαναπείρω (πείρω). Σουβλίζω, κατατρυπῶ τι δι' ὅλου, πέρα πέρα, Κοίντ. Σμυρν. Α΄, 672.

Διαμπερὲς, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, πέρα καὶ πέρα· τίθεται δὲ κυρίως μὲν τοπικῶς, καὶ συντάσσεται καὶ γεν. (Ἰλ. Τ, 362), τροπικῶς δὲ καὶ χρονικῶς, ἀντὶ διὰ παντὸς, ἀδιακόπως, παντοτεινά· καὶ τούτων παραδείγματα ἀπαντῶσι πάμπολλα παρ' Ὁμ., ὡς Ἰλ. Ε, 284. 658. Η, 171. Κ, 89. 325. 331. Λ, 377. Μ, 398. 429. Ν, 547. Π, 640. Χ, 264. Ὀδύσ. Ε, 256. 480. Κ, 88. Λ, 558. Ψ, 47. κτλ. εὕρηται δὲ καὶ κατὰ πλεονασμὸν, ὡς, διαμπερὲς αἰεὶ, ἤματα πάντα διαμπερὲς, Ἰλ. Ο, 70. Π, 499. Λογογραφικῶς λέγεται καὶ διαμπερέως, τὸ δὲ ἐπίθ. διαμπερὴς παρ' Ἱππ. Τὸ δὲ ἁπλοῦν ἀμπερὲς ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ τμήσει, διὰ δ' ἀμπερὲς, Ἰλ. Λ, 377. Ρ, 309. Τὸ, διαμπερὲς τίθεται καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου τινὸς πράγματος, ὅταν δὲν λείπῃ μέρος τι, ἤγουν τί ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς ἄλλο, ὡς, Ἰλ. Ε, 42. «Βέλος ὤμων διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὤμοιν», ἤτοι τὸ ἔβγαλεν ὁλόκληρον. (πιθανῶς παρὰ τὸ διαπεράω, παρεμβολῇ τοῦ μ, συγγεν. τῷ διαπρύσιος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, διαμπάξ.)

*Διαμπερὴς, ὁ, ἡ. ἴδε διαμπερές.

*Διαμυδαλέος, α, ον (μυδαλέος). Δι' ὅλου βρέχων, διαβρέχων, ὡς δάκρυα, Αἰσχ.

Διαμυδάω (μυδάω). Ὑπὸ ὑγρασίας μαλακόνομαι, γίνομαι δι' ὅλου μαλακὸς, ἀναλύομαι, σαπίζω, σήπομαι, συμπίπτω, διαχεῖσθαι.

Διαμυθέομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθέομαι). Φιλονεικῶ μέ τινα, κάμνω κανγᾶν, τινί. 2) καταπείθω μὲ λόγους, καταπείθων πλανῶ, ὅθεν

Διαμύθησις, εως, ἡ. Ἡ κατάπεισις, πλάνη, διὰ λόγων ἀπάτη.

Διαμυθολογέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθολογέομαι). Φλυαρῶ, ἢ ὁμιλῶ μετά τινος πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, τί· Πλάτ. «Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους.» 2) ὁμιλῶ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους περὶ μιᾶς ὑποθέσεως, τελειόνω δι' ὅλου τὴν ὁμιλίαν, ὡς, «Διαμυθολογῆσαι τὸν λόγον, τὰ ἄλλα», Πλάτ. Νομ. Α΄. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 895. (Τὸ ἐνεργ. ἐστὶ σπάνιον.)

Διαμυθολογικὸς, ή, όν, καὶ -κῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ μυθολογικὸν τρόπον, Ἀμφίθ.

*Διαμυστηρίζω, Μ. ίσω, = τῷ ἐπιτ. μυστηρίζω, Διογ. Λ. 9, 113.

Διαμυλλαίνω, Μ. ανῶ (μυλλαίνω). Καταφρονῶ, περιγελῶ, περιπαίζω μὲ στραβὰ χείλη, ἢ στραβόνωντας τὸ στόμα, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1315.

Διαμυστίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ διαμιστύλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμφίδιος, ου, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος· διαφορετικὸς, ἀλλοιότροπος, Αἰσχύλ. Προμ. 556., ἔνθα ἄλλοι διὰ τοῦ «Διστόνα» ἑρμηνεύουσι, καὶ ἄλλοι «Διαμφάδιον», ἀναγινώσκουσιν· ἐκ τοῦ

Διαμφὶς, Ἐπίρρ. (διὰ, ἀμφί). Ξεχωρισμένως, κατ' ἰδίαν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Διον. Περιηγ.

Διαμφισβητέω (ἀμφισβητέω). Μαλόνω, φιλονεικῶ μετά τινος, ἢ ἀμοιβαίως ἀμφιβάλλω, Δημοσθ. «Πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας»· ὅθεν

Διαμφισβήτησις, εως, ἡ. Φιλονεικία μετά τινος, ἢ μεταξὺ πολλῶν· ἀβεβαιότης, ἀμοιβαία ἀμφιβολία, Πλούτ. Ἄρατ. 13.

Διαμφοδέω, ῶ. Εἰς τὸ σταυροδρόμι (ἄμφοδον) χωρίζομαι, ἢ πλανῶμαι, χάνομαι, Εὐσταθ. «Διαμφοδῆσαι», τὸ ἀστοχῆσαι τῆς ἀμφόδου, παραστρατίζω δηλ. Ἀντὶ τούτου παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Θ΄, 31. τὸ «Ἀμφοδοσιῶν», ἐσφαλμ. κεῖται.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μωκάομαι). Περιπαίζω, περιγελῶ· ὅθεν

Διαμώκησις, εως, ἡ. Περίπαιξις, περιγέλασις, Ἀθήναιος.

Διαναβάλλω, καὶ διαναβάλλομαι (ἀναβάλλω, ἀνωμ.). Πάντοτε πάλιν ἀναβάλλω· ἐν γένει, ἀναβάλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαναγιγνώσκω, Μ. διαναγνώσομαι (ἀναγιγνώσκω, ἀνωμ.). Δι' ὅλου ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ὅλον.

Διαναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω). Δι' ὅλου ἀναγκάζω, βιάζω μὲ βίαν νὰ ἔμβῃ· μὲ βίαν βάλλω πάλιν τὰ κόκκαλα εἰς τὸν τόπον των, ξαναρθρόω· καὶ παρ' Ἱππ. «Διαναγκάζω τοὺς πόρους», ἀνοίγω τοὺς πόρους μὲ βίαν μεγάλην. Ζήτ. Καταναγκάζω.

Διαναγκασμὸς, οῦ, ὁ. Βία, τὸ βιάζειν τι νὰ ἐμβῇ, καὶ τὸ μὲ βίαν θέσιμον ἑνὸς στραμπουλισμένου μέλους τοῦ σώματος εἰς τὸν πρῶτον τόπον του, ἔτι δὲ 2) τὸ πρὸς τοῦτο ὄργανον, Ἱπποκρ.

Διανακαθίζω, Μ. ίσω, = ἀνακαθίζω, ἀνωμ., Ἱπποκρ. Ζήτ. τοῦτο.

Διανακλάω, Μ. άσω (ἀνακλάω, ἀνωμ). Θραύω διὰ μέσου καὶ ὀπίσω λυγίζω. 2) διὰ μέσου ἄλλου σώματος ῥίπτω ὀπίσω, ἀντανακλῶ διὰ μέσου, καθὼς τὸ φῶς, ὅταν κτυπᾷ εἰς ἕνα σῶμα ὑαλιστερὸν, καὶ ἐπιστρέφει τὰς ἀκτῖνας του, refracter, Γαλλ. ὅθεν, ἡ διανάκλασις, refraction.

*Διανάπαυμα, τό. Ἡ μεταξὺ ἡσυχία, ἀνάπαυσις· ξεκούρασμα.

Διανάπαυσις, εως, ἡ. Τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύεσθαι, Ἀριστοτ. Πνευμ. Η΄.

Διαναπαύω, Μ. αύσω (ἀναπαύω). Ἀφήνω νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ τινὰς μεταξὺ τῶν κόπων· διακόπτω, Πλούτ. «Διαναπαῦσαι τὸν στρατόν», καὶ Πλάτ. Συμπ. σ. 191. C. παρὰ δὲ Διον. περὶ Συνθ. 12. «Διαναπαύειν τὴν ταυτότητα», διακόπτειν τὸ ἀναλλοίωτον τῆς ἁπλότητος, ὅπερ ἐν Χειρογρ. «Διαπαύειν» ἀναγινώσκεται, καθὼς καὶ παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ΄. 15. — Μέσως, ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, Πλάτ. Νομ. α΄. σ. 625. Β.

*Διαναπηδάω, Μ. ήσω (πηδάω). Συνερίζομαι ποῖος νὰ πρωτοκαβαλικεύσῃ, Ξεν. Κ. Π. α΄, 4, 4. Poppo. πρβ. Wytt. ecl. hist. p. 378.

*Διαναρκάω, Μ. ήσω (ναρκάω). Ἀδιακόπως εἶμαι ναρκώδης, ἀκίνητος· κοιμῶμαι ὅλον τὸν χειμῶνα, ἐπὶ ζώων τινῶν.

Διανάσσω, Μ. ξω (νάσσω, ἀνωμ.). Στουπόνω, γεμίζω κάποιας κενότητας· ἐπὶ πλοίων, καλαφατίζω, Στράβ. Δ, σελ. 298. «Τὰ ἀραιώματα βρύοις διανάττουσιν.»

Διανάστασις, εως, ἡ (διαναστῆναι). Ὁ μισευμὸς ἑνὸς στρατεύματος, τὸ σήκωμα καὶ κίνημα ἐν ταυτῷ. Λέγεται ἐπὶ πολλῶν, ἢ ἐπὶ ἑνὸς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυν. Γ, 18. «Διαναστάσεις γίνονται αἱ αὐταὶ» (ἐπὶ τῶν ἀγρίων χοίρων).

Διαναυμαχέω, ῶ (ναυμαχέω), μετὰ δοτικ. προσ.

Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. καὶ Θουκυδ.

Διανάω (νάω). Διαῤῥέω, ἢ συῤῥέω, τρέχω ἀνάμεσα τινός ἢ μαζί (ἐπὶ ὕδατος), Πλούτ. εἰς Αἰμίλ. 14.

Διάνδιχα, Ἐπίῤῥ. (διά, ἀνά, δίχα), ὡς τό ἄνδιχα. Διττῶς, δύο λογιῶν, Ἰλ. Α, 189. »Ἐν δέ οἱ ἦτορ . . . διάνδιχα μερμήριξεν«, στοχάζεσθαι τί δύο λογιῶν, ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ ἀποφασίσῃ, διάζειν τὴν βουλὴν οὕτω καὶ οὕτω, ἀναβουλεύεσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως, ἀμφιβάλλειν· ἐν δὲ Ἰλ. Ι, 37. »Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε«, σοὶ ἔδωκε τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο (ὅρα Εὐστάθ. σελ. 80.)· λέγεται καί, διὰ δ᾽ ἄνδιχα, Ἡσιόδ. Ἔ. 13. Ἱππ. Ἀν. Π. σελ. 7. 1031.

* Διανεκής, ὁ, ἡ. Ἀττ. τύπος ἀντὶ τοῦ διηνεκής, Heind. Πλατ. Ἱππ. μείζ. σ. 301. 13.

Διανέμησις, εως, ἡ (διανέμω). Διασκέδασις, διασκόρπισις, παρ᾽ Ἀριστοτ. Καὶ διαμοίρασις, Ἀππιαν.

Διανεμητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς διαμοίρασιν, ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς ταύτην, Ἀριστ.

Διανεμόω, Μ. ώσω (ἀνεμόω). Ἀνεμίζω, ἀερίζω τί, ἀφήνω τί νὰ τὸ φυσήσῃ ὁ ἀέρας. Παθ. κρεμάμενον κινεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Λουκιαν. »Ἐπειτα συνεσταλθαι . . . διηνεμῶσθαι«, ἀνεμίζεσθαι, νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα, καθὼς μία κανδήλα· καὶ Ἀνάλεκτ. Β᾽. σελ. 225. »Διηνεμωμένας ἐθείρας.« Ζήτ. Ἀνεμόω.

Διανέμω, Μ. νεμῶ, Παρακ. νενέμηκα (νέμω, ἀνωμλ.). Διαμοιράζω, μοιράζω τί εἰς ἄλλους, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ᾽. »Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων.« »Διανέμειν ἄστυ«, διοικεῖν, κυβερνᾷν μίαν πολιτείαν, Πινδ. Πυθ. 465. »Νάσον διανέμοντι«, Πυθ. 8, 89. μετὰ δοτικῆς αἰτ. παρὰ Πλατ. Νομ. 6. σ. 756. Β. »Διανέμω μοίρας«, κάμνω μέρη, μερίδια, Πλατ. Τιμ. σ. 35. C. Παθητ. διανέμομαι, μοιραζόμεθά τι ἀναμεταξύ μας, καί, διαιρεῖσθαι εἴς τι.

Διανέρομαι, ἐσφαλμ. ἀντί, ἐπανέρομαι, Ἀντωνῖν. Γ᾽, 4.

Διάνευμα, ατος, τό. Νεῦμα διὰ τοῦ ὀμματίου, ἢ διὰ τῆς χειρός. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Θεσμ. 123. »Διανεύματα χαρίτων«, βέλτιον ἀναγνωστέον »Διανεύματα χαρίτων«, ὁ εἰς τρόπον δίνης γινόμενος χορός, ὁ κυκλικὸς χορός. ἐκ τοῦ διανεύω.

Διανευρέω, ῶ, τὸ αὐτὸ καὶ νευρέω. ἀμφίβ.

Διανεύω, Μ. εύσω, καὶ διανεύομαι, τινί. Κάμνω νεῦμα, γνέφω, ἢ γνέφομαι ἀμοιβαίως μετά τινος, Ἀθήν. Β᾽. »Ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων« καὶ ἐν Ἐπιγρ. τὸ Μέσ. Ἐνεργητικ. δέ, ἀντὶ τοῦ, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, μετὰ αἰτιατ. ὡς τό, διακλίνω, Πολύβ.

Διανέω, Μ. εύσομαι (νέω, ἀνωμ.). Διακολυμβῶ, διαπλέω, διαπερῶ, ἢ κολυμβῶ διὰ μέσου τινὸς ὕδατος καὶ περνῶντας εἰς τὸ πέραν φεύγω καὶ γλυτόνω. μεταφορ. μετὰ κόπου ἐλευθερόνομαι, ἤτοι μετὰ κόπου τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Πολ. δ. »Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν«, ἀντὶ τοῦ ἐπεραιώθημεν. Τίμ. εἰς Λεξικ. Πλάτ. σ. 79. καὶ παρὰ Ῥουρτ. εἰς τὸν τοῦ Πλάτ. Φαίδρ. »Ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον«. Ὅρα τὰς σημειώσεις τοῦ Hemst. παρὰ Λουκιαν. Τόμ. Β᾽. σελ. 369. Ἐκδ. Ἀμστελοδ.

Διανήθω, Μ. ήσω (νήθω). Κατεγνέθω, γνέθω δι᾽ ὅλου.

Διάνημα, ατος, τό. Τὸ γνεσμένον, τὸ νῆμα· ἡ κλωστή. Ζήτ. Κροκοΐδης.

Διάνηξις, εως, ἡ (διανήχομαι). Τὸ κολυμβᾷν, τὸ κολύμβημα· κυρίως ὅμως τὸ διὰ τοῦ κολυμβήματος πέρασμα, παρὰ Στοβ. Φυσ. 2. 944., ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ διάπηξις.

Διανηστεύω, Μ. εύσω (νηστεύω). Μένω νηστικός, νηστεύω, παρ᾽ Ἱπποκράτ.

Διανηστίζω, ίσω. Προγεύομαί τι διὰ τὴν νηστείαν.

Διανηστισμός, οῦ, ὁ. Τὸ μένειν νηστικός· τὸ πρόγευμα (κοφαλτί Τούρκ.), Ἀθήν. Α᾽, 1.

Διανήχομαι, Μ. ξομαι (νήχομαι), = διανέω. Διαπερῶ κολυμβῶντας πέραν, Κλήμ. Στρωμ. Κ᾽. »Διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐτοῖς κύματα.« 2) συνερίζομαι διὰ νὰ ὑπερβῶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ κολύμβημα.

Διάνηψις, εως, ἡ (διανήφω). Τὸ γίνεσθαι νήφων, ἀποκραιπαλᾶν, ὁ μετὰ τὴν μέθην ὕπνος, καὶ τὸ μετὰ τοῦτον τὸν ὕπνον ξεμέθυσμα. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐξάτμισις, ἀποθυμίασις, ὡς παρ᾽ Ἀρεταίῳ ς᾽. 2. »Διάνηψις χυμῶν«.

Διανθέω. Ἀνθῶ δι᾽ ὅλου πάντοτε, ἢ δύο φοραῖς. Ἀμφ.

Διανθής, έος, ὁ, ἡ (ἀνθέω). Ὁποῖος ἀνθεῖ δύο φοραῖς, καὶ ὁ ἔχων μόνον δύο ἄνθη, ὁ μὲ δύο ἄνθη, καὶ ὁ κατακολλά, ἀφθόνως ἀνθῶν. »Ἄνθη διανθῆ«, τέλεια ἑρμαφρόδιτα ἄνθη, ἀντίθ. ἄνθη ἁπλᾶ, τὰ ἄκαρπα, ἄῤῥενα, Θεόφρ. Φ. Ἱστορ.

Διάνθησις, εως, ἡ (ἄνθησις). Τὸ ἄνοιγμα τῶν ἀνθῶν, τὸ ἀνθεῖν, Ἀθήν. σελ. 684.

Διανθίζω, Μ. ίσω (ἀνθίζω). Ζωγραφίζω μὲ ἄνθη, ἢ κεντῶ, ἢ καταπάσσω μὲ ἄνθη (λουλούδια). γενικῶς, στολίζω τί, παρδαλίζω, ἢ συνάζω ἄνθη εἰς ἕνα δεματάκι, ὅθεν τὸ παθητ. παρ᾽ Ἡρωδιαν. »Στέφανος . . λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένοις«, στολισμένος μὲ τὰς πέτρας, αἵτινες παρέστησαν ἄνθη ζωγραφισμένα, καὶ μεταφ. ἐπὶ ὕφους, ὡς παρὰ Φωτ. Κώδ. 161. »Ὁ λόγος διήνθισται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας«, ἐσυνάχθη καὶ ἐστολίσθη μὲ τὰ συναχθέντα ἄνθη. Τὸ δὲ παρὰ Κλήμ. Παιδ. Β, 8. »Διανθιζομένους τὴν χλόην«, ἀντὶ τοῦ, ἀπανθιζομένους, ἀμφιβ. μέντοι.

Διανιάω, τὸ ἐπιτατ. ἀνιάω. Κατὰ πολλὰ φοβίζω, ἢ πικραίνω, λυπῶ τινά, προξενῶ τινὶ πόνον· ἀσχάτως καὶ μέσως, διανιάομαι, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι μεγάλως ἀπὸ λύπην, καὶ πίκραν, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Α. 24.

Διανίζω, Μ. ίψω (νίζω, ἀνμ.). Πλύνω δι᾽ ὅλου, ξεπλύνω, ἀποπλύνω, Ἀθήν. Γ᾽. Ζήτ. καὶ διανίπτω.

Διανιχμάομαι, = ἀνιχμάω. Εὐγάζω ὑγρόν τι, ἐξαντλῶ.

Διανίπτω, Μ. ίψω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ διανίζω, Ἀθήν. Βιβ. ΙΑ᾽.

Διανίσσομαι (νίσσομαι). Διαβαίνω ἔμπροσθεν, ἢ διαπερνῶ, διέρχομαι εἰς τὸ πέραν, τινός, Πινδ. Πυθ. 12, 43.

Διανίστημι, Μ. διαναστήσω (ἀνίστημι). Ἐγείρω, σηκόνω, στήνω τι ὀρθὸν ἐκ δευτέρου, ἀνορθόω, ἀνεγείρω, τὸν κάμνω, ἢ κελεύω νὰ ἐγερθῇ, ὡς παρὰ Γρηγ. »Διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον.« 2) διερεθίζω, κινῶ εἰς ἀποστασίαν· παρακινῶ, προτρέπω, κεντῶ εἴς τι. — Ὁ παρακ., ὁ ἀόρ. β᾽. καὶ μέσ. διανίσταμαι, δηλοῦσι, σηκόνομαι ὀρθός, ἐγείρομαι τοῦ ὕπνου· κυρίως ὅμως, σηκόνομαι, διὰ νὰ περιπατήσω, ἢ νὰ ἀναχωρήσω, ἢ διὰ νὰ ὁρμήσω, πέσω κατεπάνω τινός, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Διάνιψις, εως, ἡ (διανίζω). Τὸ ξεπλύνειν, ἀποπλύνειν, Ἱπποκρ. σελ. 427. καὶ 47.

Διανοέομαι, Ἀόρ. διενοήθην, Ἀποθετ. Μέσ. μετὰ μέσου μελλ. (νοέω). Συλλογίζομαι, σκέπτομαι μετ᾽ ἐπιστασίας, ἀκριβῶς. 2) κρίνω, φρονῶ, προχειρέομαι, καὶ διακρίνω, ὡς παρὰ Πλουτ. Νομ. η. σ. 831. C. »Ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι«. 3) εἶμαι διατεθειμένος πρός τινα, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. ά. »Εὖ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους«. 4) ἔχω κατὰ νοῦν, στοχάζομαι· ἀπομ. καὶ ὡς τὸ μέλλω, μελετῶ τι, ἐπὶ πάσης μελλούσης πράξεως, μετὰ τῆς μετοχ., Schaef. Διον. συνθ. σ. 334. »Διανοοῦνται ὡς πετόμενοι«, τοὺς φαίνεται, νομίζουσιν ὅταν νὰ πετάξουν, Πλατ. ὅθεν

Διανόημα, ατος, τό. Στόχασμα, συλλόγισμα, ἔννοια, στοχασμός, ἰδέα, γνώμη, νόησις, σκέψις, συλλογισμός, φαντασία· ἀπόφασις, Πλάτ. καὶ Ξενοφ.

Διανόησις, εως, ἡ. Τὸ νοεῖν, συλλογίζεσθαι, καὶ στοχάζεσθαι, Πλούτ. »Τούτων γὰρ (τῶν ζώων) οὐδὲν ὅ,τι μὴ λογικόν ἐστι, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἀποκειμένας μέν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ διανοήσεις«.

Διανοητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων ἕξιν εἰς τὸ διανοεῖσθαι καὶ στοχάζεσθαι, ἐπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν, ὀξύνους· πλούσιος κατὰ τὰ διανοήματα· καὶ παρ᾽ Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. Ὑστ. Α᾽. 1. »Διανοητικὴ μάθησις«, ἡ ἐπιστήμη τοῦ διανοεῖσθαι· καὶ Ποιητ. ΚΒ᾽. 11. ὁ αὐτ. »Διανοητικὰ μέρη«, ἀντί, τὰ ἀποφθεγματικά, τὰ πλούσια, πλήρη διανοημάτων μέρη δράματος τινός.

Διανοητῶς, Ἐπίῤῥ. Ἐν στοχασμῷ, ἐν τῇ ψυχῇ, ἐν τῷ νῷ, Εὐστάθ. Ἰλ. Α. σελ. 19. καὶ 37.

Διάνοια, ἡ. Τὸ μετ᾽ ἐπιστασίας, ἀκριβῶς διανοεῖσθαι, στοχάζεσθαι, συλλογίζεσθαι, Θουκυδ. »Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο«. Τὸ δὲ »Διάνοιαν ἔχω«, ἀντὶ τοῦ »Ἐν διανοίᾳ εἰμί«, ὅ ἐστι διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, παρὰ τῷ αὐτ. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται 2) ἡ διανοητικὴ δύναμις, ἡ δύναμις, ἱκανότης τοῦ συλλογίζεσθαι, π. χ. Ξεν. »Λήθη καὶ ἀθυμία εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν«· ὅθεν ἰδέα, γνῶσις, ἡ δύναμις τοῦ γνῶναι. 3) τὸ στόχασμα, διανόημα, ὁ στοχασμός, ἡ ἔννοια λέξεως, ἢ περιόδου, ἢ συγγράμματος, Heind. Πλατ. Λυσ. σ. 205. Α. Φαίδρ. σ. 228. D. Ἴων., σ. 530. Β. Κριτίας, σ. 113. Α. 4) φρόνημα, θέλησις, σκοπός, πρόθεσις, ἀπόφασις· ἐν γένει, ἡ ψυχή, ἀντιθ. τῷ, σώματι. (Παρ᾽ Αἰσχ. Εὐμεν. 1013 καὶ διανοία).

Διανοίγω, καί, διανοίγνυμι, Μ. ξω. (ἀνοίγω, ἀνωμλ.). Ἀνοίγω δι᾽ ὅλου· κυρίως, ἀνοίγω μεταξὺ ἄλλου τινός, ἀνάμεσα· ἐν γένει, κηρύττω, φανερόνω, ὅθεν

Διάνοιξις, εως, ἡ. Τὸ ἀνοίγειν διὰ μέσου, καὶ ἡ φανέρωσις, δήλωσις, κήρυξις.

Διανομεύς, έως, ὁ (διανέμω). Ὁποῖος μοιράζει, διαμοιραστής, Πλούταρχος.

Διανομή, ῆς, ἡ. Μοιρασία, διαμοίρασις, Πλατ. Τιμ. σ. 73. καὶ μάλιστα, ὅ,τι χαρίζεται, δίδεται δημοσίᾳ εἰς τὸν λαὸν ἐν ἑορταῖς κτ., ἢ τῆς χόας ἐπίδοσις.

Διανόμησις, Ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ διανέμησις, Σχόλ. Σοφοκλ. Αἴας, στ. 669.

Διανομοθετέω (νομοθετέω), = νομοθετέω. Διατάττω, διορίζω διὰ νόμων. 2) κάμνω, κατορθόνω ἕνα πρόβλημα νόμου νὰ γένῃ νόμος, Πλατ. περὶ Νόμ. »Διανομοθετεῖν νόμους«.

Διανοσφίζω, Μ. ίσω (νοσφίζω). Ξεχωρίζω τί ἀπό τινος, Διον. Παρ. Μέσ. ὑποξαίρω, ὑποκλέπτω, κρατῶ τί κρυφίως· καὶ κακοτρόπως δὲ ἐμὲ πράγματα διωρισμένα δι᾽ ἄλλον, ὡς γράμματα, χρήματα, στελλόμενα εἰς ἄλλον, Διόδ. Σικελ.

Διανταῖος, αία, αῖον (ἀνταῖος). Ὁποῖος κεῖται ἐκ διαμέτρου ἀπεναντίας, ὁποῖος στέκεται ἴσια ἴσια ἀντίκρυ. 2) ὁ διαπερνῶν, διαχωρῶν κατ᾽ εὐθεῖαν ἀντίκρυ, ὡς, »Ἡ διανταῖαι ὑπαχ. πληγή«, ἰδὲ ἀνταῖος· ἐξαιρ. παρὰ Τραγ. καί, διανταία πληγή, ὡς, »Διὰ τῶν πλευρῶν διανταίᾳ πληγῇ«, παρ᾽ Αἰσχύλ. Θηβ. 895. »Διανταῖον βέλος«· καὶ ἐν Χοηφ. 181. ἀντὶ τοῦ, »Διαμπερέως«· ἐν δὲ στίχ. 377. »Διανταίαν«, ὑπονοουμ. »Πληγήν«· καὶ ἐν Ἴων. 765. »Διανταῖος ἔτυψεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶν δ᾽ ἔσω«, ὁ πόνος δηλ. διαπέρασε δι᾽ ὅλου μέχρι τοῦ στήθους καὶ τῶν πνευμόνων· μεταφ. κατ᾽ εὐθεῖαν, ἀδυσώπητος, ὡς, Αἰσχ. Εὐμεν. 320. »Διανταία μοῖρα«, ἔνθα ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, »Ἡ διαμπὰξ τι-

μωρειμένημ, ἑρμην· ἡ ἡ ἀδυσώπητος μοῖρα. Παρὰ δὲ Ἱπποκρ. «Τόνοι διάντασιει, ἀντὶ τοῦ κατάπολλὰ μακρεὶς καὶ ἁπλαῖ χορδαί.

*Διαντικός, ή, όν (διαίνω). Ἐπιτήδειος νὰ βρέξῃ, ὑγραίνῃ τί, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 9.

Διαντλέω, ῶ· καὶ διαντλέομαι, οῦμαι (ἀντλέω). Ἐξαντλέω, ἀντλῶν εὐγάζω τί ὑγρὸν, ἀδειάζω· πολλάκις μεταφ. ὑποφέρω, ὑπομένω τί μόλις καὶ μετὰ κόπου, τρόπον τινὰ ἕως τῆς τελευταίας ῥανίδος καταπίνω, π. χ. πόλεμον, νόσον, πόνους, κτλ., ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακ. «Μακρὰς διαντλεῖσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας», ἀντὶ τοῦ, μετὰ κόπου ἐκπληρῶ, τελειόνω· καὶ παρὰ Πλάτ. «Διαντλεῖν πόλεμον» · καὶ Πινδάρ. Πυθ. 4, 511. «Διαντλεῖν νόσον» · καὶ Εὐριπ. Ἀνδ. «Διαντλεῖν πόνους» · καὶ Πλούτ. εἰς Ἀρατ. 25.

Διαντλίζομαι, παρ' Ἱπποκρ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. Ἴδε Ἐξαντλῶ.

Διανυκτερεύω, Μ. εύσω (νυκτερεύω). Ἀγρυπνῶ, νυκτερεύω, ἢ περνῶ ὅλην τὴν νύκτα μέ τι, δοτ., Φαλαρ. Ἐπιστ. «Διανυκτερεύειν τῇ λώβῃ», μὲ κολοβωσιν· πρβ. διημερεύω. Οὐσιαστ. διανυκτέρευσις, εως, ἡ.

Διάνυσις, εως, ἡ. Ἐκπλήρωσις, τελείωσις, π. χ. δρόμου, ἢ ὑποδίσεως, Πτολεμ.

Διάνυσμα, ατος, τό. Τὸ ἀποτετελεσμένον, τελειωμένον· κυρ. τὸ τελειωθὲν ταξείδιον· καὶ ἡ τελείωσις τινός, Πολύβ. Θ'. 15.

Διανύττω, τὸ ἐπιτ. νύττω. Κατάπολλὰ νύττω, κεντῶ, Ἀρισταίν. σελ. 50. Νικήτ. Χρον. Θ', 4.

Διανύω, Μ. ύσω, ὕστερον δὲ καὶ, διανύτω (ἀνύω). Ἐκπληρῶ, ἀποπληρῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, Ὀδυσ. Ρ, 517. «Οὔπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων», δὲν ἐτελείωσε διηγούμενος τὴν δυστυχίαν του. 2) φθάνω εἴς τι διαβὰς, τελειώσας, ἐξαιρ. ὁδὸν, κέλευθον, ὑμν. Ὁμ. Δημ. 380. Ἀπ. 108. ἔτι δὲ (ὡς παρ' Ηρ. Ἔ. 635) πέλαγος, πόντον, καὶ Ξεν. Ἀπομ. Β', δ', 7. «Ἀ πόδες διανύτουσιν» · ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰτιατ. «διανύειν εἰς τόπον τινα», ἤγουν φθάνω, ὡς παρὰ Διόδ. Σικ. «Διανύσας εἰς Βαβυλῶνα», ὑποσουμ. ὁδὸν, ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς Βαβυλῶνα. Πρβ. ἀνύω. (K)

Διαξαίνω, Μ. ανῶ (ξαίνω). Ξαίνω, λανορίζω δι' ὅλου, ὁλοτελῶς· ἴδε Ξαίνω, ὅθεν μετοχ. παθ. «Διαξανθὲν ἔριον», παρὰ Διοσκ. καὶ μεταφορ. καταμαδῶ· διασκορπίζω, Αἰλιαν. παρὰ Σουίδ. ἐν Ἀλῆται. «Ἐκτριβέντες ὑπὸ Ῥωμαίων διεξάνθησαν». 2) τραβῶ, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διακινεφαίνω. «Διαξαίνειν θάλασσαν», ῥίπτω διὰ τῆς θαλάσσης πέραν, διαπερνῶ. 3) ξύω, νύττω, τσιμπῶ, Αἰλ. ἰδιοτ. ζ. 5, 54.

*Διαξέω, Μ. έσω (ξέω). Γυαλίζω, κάμνω λεῖον, γυαλιστερόν τι.

Διαξηραίνω, Μ. ανῶ, τὸ ἐπιτ. ξηραίνω. Ξηραίνω δι' ὅλου, ὁλότελα, Διόδ. Σικ. Α'. 10.

Διάξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Δι' ὅλου, τελείως, κατὰ πολλὰ ξηρός, Γεωπον. ς. 2.

Διάξιμος, ὁ, ἡ. Μετηγμένος, μετακομισμένος, φερμένος ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, Βαλσαμ.

Διαξιφίζομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ξίφος). Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος μὲ τὸ σπαθὶ, ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι. 2) ἀγωνίζομαι, μάχομαι κατά τινος νικηφόρως, δοτ. προσ., ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 988. «Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας». Τοιοῦτο καὶ τὸ, διαδορατίζομαι. ὅθεν

*Διαξιφισμός, οῦ, ὁ. Ὁ ἀμοιβαῖος ἀγὼν μετὰ ξιφῶν, Πλούτ.

Διάξυλον, τό (ξύλον). Πλάγιον ξύλον, τὸ ὁποῖον σταυρόνει μὲ τὸ ἄλλο, Μαθημ. Παλ. σελ. 33.

Διαξυράομαι (ξυράω). Ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι, Ἀῤῥιαν. Ἐπικτ. Α'. β', 29.

Διάξυσμα, ατος, τό. Τὸ κοφωμένον, κοιλωμένον μέρος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡσὰν κανάλι, ἑνὸς στύλου, Διόδ. Σικ. 2) ἀντὶ λατύπη· ξύσμα. Ἴδε Περίτηγμα. ἐκ τοῦ

Διαξύω, Μ. ύσω (ξύω). Κάμνω διὰ σκαλίσματος, ἢ κοψίματος μίαν γραμμὴν, ἢ βαθουλότητα κατὰ μῆκος ὡσὰν κανάλι, ἐγχαράττω, σκαλίζω καθὼς οἱ γαλιαδοῦροι. (τὸ ὕψιλον ἐστι μακρὸν οὐ μόνον ἐν ἀορ. καὶ μέλλ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.).

Διαπαγκρατιάζω, Μ. άσω. Φιλονεικῶ, συνερίζομαι, ἢ ἀγωνίζομαι εἰς τὸ Παγκράτιον μετά τινος, Πλούταρχ.

Διαπαιδαγωγέω (παιδαγωγέω). Παιδαγωγῶ, δηλ. προσέχω, φέρω μαζί μου καὶ συντροφεύω τὰ παιδία ὅπου καὶ ἂν διατρίβωσι διὰ νὰ μὴ ἀτακτῶσι· καὶ μεταφ. εὐφραίνω, ἐγλεντίζω, χαρίνω, καὶ ἡδύνω, τινά τινι, ὅθεν. «Διαπαιδαγωγεῖν τὸν πότον ἐλπίσιν». «Ἡδονῇ καὶ χάριτι τινὰ διαπαιδαγωγῶν». «Διαπ. τὸν καιρὸν», περνῶ, διασκεδάζω τὸν καιρὸν, τινί, μὲ τίποτε· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. Πελοπ. ἐξαπατῶ, ἤτοι ἐμποδίζω τινὰ περιπαίζων αὐτὸν διὰ μέσου λόγων, ἢ ὑποσχέσεων, ἢ ἡδονῶν, καταχρῶμαι τὴν εὐκολοπιστίαν του.

Διαπαιδεύω, Μ. εύσω (παιδεύω). Διδάσκω τινά τι πάντῃ, δι' ὅλου, ἐντελῶς, ἢ ἐκ θεμελίου, δοτ. προσ. Παθητ. διαπαιδεύομαι, διδάσκομαι τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν, Ξενοφ. Παιδ. Α'. 2, 15.

Διαπαίζω, Μ. αίξομαι (παίζω, ἀνωμ.). Περιπαίζω, περιγελῶ· καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. ς'. «Παιδιὰ διαπεπαισμένη», ἀντὶ πεπαισμένη, παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη, ἐκ τοῦ, παίζειν παιδιάν.

Διαπαλαίω (παλαίω). Παλεύω μετά τινος, Διόδ. Σικ. συντ. τινὶ, καὶ, πρός τινα. 2) ἐντελῶ τί μαχόμενος ἕως τέλους, δὲν παύω ἕως οὗ τελειώσω τί, αἰτ. πράγμ., Ἀριστ. Ἱππ. 576.

Διαπάλη, ης, ἡ (πάλη). Ἡ ἀμοιβαία, ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πάλη, ἀγὼν, Πλούταρχ. «Ἐν διαπάλαις γενόμενοι».

Διαπάλλω (πάλλω). Κατασείω, κουνῶ, καταχλονίζω. 2) μοιράζω, δίδω διὰ κλήρου, διὰ τοῦ λαχνοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 733. ἴδε πάλος. 3) πηδῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς, διαπάλλεται, Ὀππ. Ἁλ. 2, 620.

Διαπαλύνω (παλύνω). Καταπαλύνω, κατασυντρίβω, κατατζακίζω, ὡς παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1170. «Κρᾶτα διεπάλυνεν», εἰς λεπτὰ διέχεε, συνέτριψε, κατεκομμάτιασεν. 2) ἐπιχύνω τί, ἐπιπάσσω, πασπαλίζω.

Διαπαννυχίζω, Μ. ίσω, = παννυχίζω. Φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ, περνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος· τὸ αὐτὸ καὶ διανυκτερεύω, Πλούταρχ. ὅθεν

Διαπαννυχισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἀγρυπνεῖν δι' ὅλης τῆς νυκτός· καὶ ἡ ἀγρυπνία, ἡ τῆς νυκτὸς ἑορτή, Διονύσ. Ἀλικ. Ἀρχ. σελ. 274.

Διαπαντός, Ἐπίρ. ἀντὶ διὰ παντός. Δι' ὅλου, πάντοτε, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, Ξενοφ. καὶ πλεοναστ. διὰ παντὸς ἀεὶ, Ἀριστ.

Διαπανταίνω (πανταίνω). Πεφοβισμένα κυττάζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τριγύρω, Πλούτ. εἰς Φαβ. 11.

Διαπαρακυπτόμεναι θυρίδες, Βασιλ. Γ. 6. ἀντὶ τοῦ δικτυωταί· ἀμφιβ.

Διαπαρατηρέομαι, ἀντὶ τοῦ παρατηρέομαι. ἀμφ.

Διαπαρατριβή, ῆς, ἡ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, παραδιατριβή, ἐπ. Α'. πρὸς Τιμόθ. ς'. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 340., τὸ ὁποῖον ὁ Σουίδ. διὰ τοῦ, ἐντελέχεια, ἑρμηνεύει.

Διαπαρθένευσις, εως, ἡ. Τὸ φθείρειν καὶ χαλᾷν τὰς παρθένους, ἐκ τοῦ

Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω (παρθενεύω), τὸ αὐτὸ καὶ διακορεύω, καὶ ἀποπαρθενεύω. Φθείρω, χαλῶ τὰς παρθένους, Ἀθήν. Γ. «Ἐν ἑπτὰ μὲν γε ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεσπίου κόρας».

Διαπαρθένια, ων, τά (δῶρα), Πολυδ. Γ. 36. Λέγονται ἐκεῖνα τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὴν νύμφην μετὰ τὴν ἀποπαρθένευσίν της, τῇ ἑπομένῃ ἡμέρᾳ δηλ., ἀφ' οὗ τὴν πρώτην φορὰν κοιμηθῇ μὲ τὸν ἄνδρα της.

Διαπαροξύνω, τὸ ἐπιτ. παροξύνω. Κατάπολλὰ παροξύνω, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Γ. ζ', 5.

Διάπαρσις, εως, ἡ (διαπείρω). Διατρύπησις, σούβλισμα, τρύπημα δι' ὅλου, ἢ πέρα πέρα διὰ κενταρίου, ἢ δι' ἄλλου τινος.

Διάπασμα, ατος, τό (διαπάσσω). Λέγεται μία σκόνη (κόνις), τὴν ὁποίαν πασπάζουν (πασπαλίζουν) ἐπάνω, ἢ μεταξύ τινος, κυρίως διὰ νὰ δώσουν κάποιαν εὐωδίαν (pastilli), Μαρτιαλ. Ἐπιγρ. Α'. 88. καὶ Πλούταρχ. Συμπ. Προβ. Α'. 6., ὅστις τὰ τοιαῦτα ἀποδίδει εἰς τὰς γυναῖκας.

Διαπασσαλεύω, καὶ Ἀττ. διαπατταλεύω (πασσαλεύω). Τεντόνω καὶ βάνω καρφία εἰς ὅλα τὰ μέρη, καρφόνω τι, καθὼς δηλ. καρφόνουν ὁλόγυρα ἐν ἐξαπλωμένον δέρμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 371. ἢ ἕνα ἐσταυρωμένον, Valck. Ἡροδ. 7, 33.

Διαπάσσω, καὶ Ἀττ. διαπάττω, Μ. άσω (πάσσω). Πασπίζω, πασπαλίζω τι τῇδε κἀκεῖσε, ἐπάνω, ἢ μεταξύ, Θεόφρ. Φ. Ἱστ.

Διαπασῶν, ἡ. Κυρίως, ἡ διὰ πασῶν χορδῶν δι' ὅλων τῶν ὀκτὼ χορδῶν συμφωνία· λέγεται εἰς τὴν Μουσικὴν τὸ παρὰ τῆς Εὐρωπαίοις Octave. Οὕτω καὶ «Ἡ διὰ τεσσάρων», ἡ τετάρτη· «Ἡ διὰ πέντε», ἡ πέμπτη, ἥτις καὶ, «δι' ὀξειῶν» ἐλέγετο.

Διαπατάω, τὸ ἐπιτ. ἀπατάω. Κατάπολλὰ ἀπατῶ, Πλάτ. Νομ. Ε'.

Διαπατέω, ῶ (πατέω). Καταπατῶ, δι' ὅλου πατῶ (τζαλαπατῶ), καὶ καταπατῶντάς τι, τὸ συντρίβω, Πολύβ. Γ', 55.

Διαπάττομαι, καὶ -σσομαι. Πασπίζομαι, πασπαλίζομαι. ὅθεν «Διαπεπασμένος μέλανι».

Διαπάττω, τὸ αὐτὸ καὶ διαπάσσω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάπαυμα, ατος, τό. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν κόπων ἀνάπαυσις, καὶ ἡσυχία, Πλάτ. Νομ. Ζ'.

Διάπαυσις, εως, ἡ. Ἡσυχία, διακοπή, ὅταν παύῃ τινὰς ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἔργον, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, γεν. ὡς «Διάπαυσις πόνων».

Διαπαύω, Μ. αύσω (παύω). Ἐν τῷ μεταξὺ, ἢ ἀμοιβαίως, τώρα μὲν τὸ ἕναν, τώρα δὲ τὸν ἄλλον ἀφίνω ν' ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ. Μέσ. ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι. Ζήτ. Διαναπαύω.

Διάπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Λέγεται ἐπὶ γυναικείου λαμπροῦ ἱματίου, καὶ ἤτοι 1) ὡς παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 198. «διάπεζος χιτὼν», ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως εἰς τοὺς πόδας, ἄλλως καὶ, χιτὼν ποδήρης. ἢ 2) φόρεμα μὲ κράσπεδον, παρυφὴν (πέζα, παζίς) προμηθευμένον. Παρ' Ἡσυχ. «Πέζα ἱματίου», ἡ ὤα (ἡ ἄκρα τοῦ ἱματίου), ἢ πρὸς τὰ πόδα, τὰ κατώτερα μέρη· καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν εἶναι τὸ τοῦ Ἀπολλωνίου Ῥοδ. Δ. 46. «Ἄκρην πέζαν χιτῶνος», ἡ κατωτάτη ἄκρα τοῦ φορέματος, ὁ ποδόγυρος αὐτοῦ· τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλ. «Πεζοφόρα ζώματα», οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, «τὰ πέζαν ἔχοντα», ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι ποδόγυρον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ποδήρη, ἅπερ φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς πόδας. Κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ. 62. καλεῖται πέζα ἐκεῖνο τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν γῦρον ὡσὰν σερίτι, ἢ κορδέλλα (τζίτα, μέριζα), «Αἱ δὲ παρὰ τὰς ὤας παρυφαὶ καλοῦνται πέζαι, καὶ πεζίδες». Τοῦτο τὸ ὕφασμα, οἷον σερίτι, γαϊτάνιον, ἢ Μέριζα, φαίνεται, ὅτι ἔβαναν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ γυναικείου φορέματος. Ἐκ δὲ τοῦ 23. Ἐπιγράμ. τοῦ Σιδωνίου Ἀντιπάτρου φαίνεται, ὅτι «Διάπεζος χιτὼν» ἐλέγετο τὸ φόρεμα, τὸ ἔχον κάτω εἰς τὸν γῦρον κανένα τι ὕφασμα, οἷον σερίτι, μέριζαν, ἢ ποδόγυρον.

Διαπειλέω, ῶ (ἀπειλέω). Φοβερίζω ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον δηλ. καὶ ἐν γένει ἀπολύτ., φοβερίζω, Ἡροδ. 7, 15. μετὰ τοῦ ὡς καὶ μέλλ., Ἡροδ. 2, 121, 3. Μέσ. δὲ τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπειλέω, κατὰ πολλὰ ἀπειλοῦν ἀλλήλους, Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. καὶ Πλούταρχ.

Διαπεινάω. Συνερίζομαι μετά τινος ἢ ἀλλήλων εἰς τὴν πεῖναν (ὁμοίως καὶ τὸ διαπίνω, εἰς τὸ πίνειν), Ἀριστ. Ἀχ. 951. Τὸ ἀπαρ. διαπεινῆν.

Διάπειρα, ἡ (πεῖρα). Ἐξητασμένη καὶ ἀποδεδειγμένη δοκιμὴ, πεῖρα. »Ἐπὶ διάπειραν, διὰ δοκιμὴν, διὰ πρόβαν, Πλούτ. »Εἰς διάπειράν τινος ἀφικέσθαι«, κατανιῶ νὰ γνωρίζω τι, νὰ καταλαμβάνω τι. ὅθεν

Διαπειράομαι, ῶμαι· τὸ αὐτὸ καὶ διαπειράω, Θουκυδ. ς΄.

Διαπειράω, Μ. άσω, ἔτι δὲ καὶ μέσως διαπειράομαι, καὶ διαπειράζω. Δοκιμάζω, κάμνω δοκιμὴν μὲ πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα, γεν., ὅθεν »Διαπειρᾶν τινός«, δοκιμάζω τινὰ ἂν εἶναι πιστός· ἔτι δὲ δοκιμάζω τινὰ διὰ νὰ τὸν πλανέσω, φθείρω μὲ τὰ δῶρα, ὡς »Διαπειρῶν δωροδοκίαις«.

Διαπείρω, Μ. ερῶ (πείρω). Κατατρυπῶ, τρυπῶ δι' ὅλου· καὶ εἰς ταύτην τὴν λέξιν ἀναφέρουσι τὸ τῆς Ἰλ. Π, 405. Παθ. διαπείρομαι, κατατρυποῦμαι, κατασουβλίζομαι, διατρυποῦμαι· ὅθεν μετοχ. »Διαπεπαρμένοσα, παρ' Ἡλιοδ. Θ΄.

* **Διαπειραίνω**, = διαπείρω, Τμν. Ἑρμ. 48.

Διαπελεκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ δι' ὅλου μὲ τὸν πέλεκυν (τσεκοῦρι), ἢ κατακόπτω.

Διαπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, στέλλω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρὸς πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ εἰς διάφορα μέρη, στέλλω χωριστὰ, τὸν ἕνα ἐδῶ, καὶ τὸν ἄλλον ἀλλοῦ, στέλλω εἰς τὸ ἔξω μέρος, ἀφίνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ, Θουκυδ. Δ. »Αὐτοὺς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. 2) στέλλω διὰ μέσου, ἢ πέραν, φέρω τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω· ἀφήνω νὰ ὑπάγῃ. Μέσως, διαπέμπομαι, διὰ μέσου τινὸς ἄλλου στέλλω τι ἀλλοῦ, Θουκυδ. Γ΄. »Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διαπέμπεται«. 2) ἀμοιβαίως στέλλω, ἀνταποστέλλω, ὡς Πλούτ. Συμ. 13. 3) ἀντὶ τοῦ μεταπέμπομαι, παραγγέλλω ἢ μηνύω τινὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ. 4) στέλλομαι, ὡς »Εἴς τε τὰ ἔθνη ἀγγέλους καὶ κήρυκας δαφνηφόρους διεπέμποντο«, Ἡροδ. η΄.

Διαπενθέω (πενθέω). Πενθῶ, κλαίω, λυποῦμαι εἰς ἄκρον, ἢ ἕως τέλους τῆς ἀωρίας, λυπηροφορῶ διὰ τὸν θάνατόν τινος, Πλούτ. εἰς Πουβλ. »Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρί«.

Διαπέντε, ἡ· ο. ε. ἡ διὰ πέντε χορδῶν συμφωνία. Ζήτ. Διαπασῶν.

Διαπεπαρμένος, μετοχ. τοῦ διαπείρω.

Διαπεπονημένως, Ἐπίῤ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ διαπονέω. Κοπιαστικῶς, ἐπιπόνως· ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, Ἰσοκρ. Ἐπ. 6.

Διαπέπτω, Μ. ψω, νεώτερος ἢ τὸ διαπέσσω τύπος. Βράζω τι ἐν ὅσῳ νὰ λυώσῃ· χωνεύω. »Διαπέπτουσι«, παρ' Ἀριστ. Γεν. Ζώων. Δ. α΄. Ζήτει Διαπέσσω.

Διαπεραίνω, Μ. ανῶ (περαίνω). Φέρω τι εἰς τέρμα, εἰς τέλος, ἀποπληρῶ, τελειόνω. 2) διηγοῦμαι ἐντελῶς, Wytt. ep. cr. p. 184. Μέσως, διαπεραίνομαι, τὸ αὐτὸ, παρ' Ἀριστοτ. περὶ κόσμου. »Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον«. Παθ. τελειόνομαι, φέρομαι εἰς τέλος, Πλάτ. εἰς Γοργ. »Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον«.

Διαπεραιόω, ῶ. Μ. ώσω (περαιόω), ἐνεργ. Περνῶ τι, κάμνω νὰ περάσῃ ἐπάνωθεν τοῦ ποταμοῦ, ἢ λίμνης τινὸς, εἰς τὸ πέραν μέρος, μεταβιβάζω, Πλούτ. εἰς Σύλ. »Μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν«. Παθ. μὲ σημασ. οὐδετ. διαπεραιόομαι, οῦμαι, περνῶ ἐπάνωθεν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, ὡς »Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμόν«. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Αἴας 730. »Χερῶν διεπεραιώθη ξίφη κολεῶν«, ἐξεγυμνώθησαν, ἐκβάλθησαν ἀπὸ τὸ θηκάρι, ἐξεγυμνώθησαν. ὅθεν

Διαπεραίωσις, εως, ἡ. Τὸ πέραν πέρασμα, τὸ διὰ ποταμοῦ τινος, ἢ λίμνης πέρασμα τινὸς, καὶ τὸ πέρασμα αὐτὸ, le passage, le trajet, Σχολ. Θουκυδ. Γ, 76.

Διαπέρασμα, ατος, τὸ (διαπεράω). Τὸ πέρασμα. 2) πορθμὸς, στενὸν τῆς θαλάσσης· τόπος ἐπιτήδειος εἰς πέρασμα, Στράβ. ς΄. σελ. 395. παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δίαρμα, πέρασμα εἰς ἕνα στενὸν μέρος, le passage.

Διαπεράσιμος, ὁ, ἡ (διαπεράω). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τινὰς νὰ περάσῃ πέραν, ἢ νὰ διαπεράσῃ, Ἡσυχ.

Διαπεράω, ῶ, Μ. άσω (περάω, ἀνωμ.). Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν εἰς τὸ πέραν μέρος, αἰτ., πόλιν, Ἀριστ. Ὀρν. 1255 καὶ Ἰσοκρ. »Τοσαῦτα πελάγη διαπεράνι«. 2) ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ διαπεραιόω, καὶ ἀντὶ τοῦ διατρυπῶ.

* **Διαπερδικίζω**, Μ. ίσω, ταυτὸν ἐκπερδικίζω καὶ διεκπερδικίζω.

Διαπέρθω, Μ. έρσω, Ἀόρ. β΄. διέπραθον, μέσ. ἀόρ. διεπράθετο κατὰ παθητ. σημασίαν, Ὀδ. Ο, 384 (πέρθω, ἀνωμ.). Ἐκ θεμελίων χαλῶ, καταστρέφω, καταφανίζω, κατερημόνω, λεηλατῶ, διαρπάζω, Ὁμ. καὶ πάντοτε ἐπὶ πόλεων, Ἰλ. Α, 367. »Τὴν δὲ πόλιν Ἠετίωνος διεπράθομεν« καὶ Ἰλ. Η, 32 »Διαπραθέειν τόδε ἄστυ.« Καὶ Ἰλ. Ι, 46. Δ, 53. Ὀδ. Ι, 265· Ο, 384 κτ.

Διαπεριπατέω, ῶ (περιπατέω). Περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παντοῦ, Ἀθήν. σελ. 157. καὶ 539.

*) **Διαπερισσεύω** (περισσεύω). Διηγοῦμαι μὲ ὑπερβάλλουσαν πολυλογίαν, Ἡροδ. 4, 79. κατὰ τὴν εἰκασίαν Ῥεϊτζίου.

Διαπερονάω, ῶ. Μ. ήσω (περονάω). Τρυπῶ, σουβλίζω τι μὲ τὴν βελόνην (περόνην) καὶ οὕτω στερεόνω, καρφόνω, προσάπτω. Διαπερονάομαι, σουβλίζομαι μὲ τὴν περόνην, τρυποῦμαι μὲ τὸ κεντρί.

* **Διαπέρχομαι** (ἀπέρχομαι, ἀνωμ.). Διὰ μέσου τινος ἀναχωρῶ· ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅσοι φεύγουσιν ἐκ τοῦ στρατεύματος κρυφίως, Δημ. κατὰ Τιμοθ. 14, 50.

* **Διαπεσεῖν**, ἀόρ. ἀπαρ. καὶ διαπεσεῖσθαι ἀπαρ. μέλ. τοῦ διαπίπτω.

Διαπεσσεύω, ἴδε διαπεττεύω.

Διαπέσσω, Ἀττ. διαπέττω, Μ. διαπέψω (πέσσω, ἀνωμ.) Δι' ὅλου βράζω· χωνεύω· φέρω εἰς τελείαν ὡρίμανσιν, κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι ἐντελῶς. Ζήτ. καὶ Διαπέπτω.

Διαπετάζω, Μ. άσω, καὶ διαπετάννυμι, διαπεταννύω, καὶ διαπετάω (πετάννυμι, ἀνωμ.). Ἀναπτύσσω, ξαπλόνω τι τυλιγμένον, ξεδιπλόνω, ἀνοίγω.

Διαπέταμαι, διαπετάομαι, Μ. πτήσομαι, Ἀόρ. διεπτάμην, ποιητ. (πέταμαι, ἀνωμ.). Διαπετῶ, πετῶ διὰ μέσου, ἀπετῶ ἀπό τινος μέρους μακρὰν, φεύγω πετῶντας, πετῶ, φεύγω χωριζόμενος ἀπ' ἄλλον τινα, Ὁμ. 2) πετῶντες σκορπίζονται, πετῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, Σοφ. Ο. Τ. Λογογραφικῶς ἄχρηστον. Πρβ. διαπέτομαι, διίπταμαι.

Διαπετάννυμι. Ζήτ. Διαπετάζω. ὅθεν

Διαπετάομαι, = διαπέταμαι, ποιητ.

Διαπέτεια, ἡ. Ἄνοιξις, ἄνοιγμα, ὡς »Διαπέτεια πόρων«, Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Διαπετής, ὁ, ἡ (διαπετάω). Ἐξαπλωμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτὸς, παρ' Ἱπποκρ. »Οκοῖον ἀράχναι διαπετέες«, καθὼς αἱ ἐξαπλωμέναι ἀράχναι.

Διαπέτομαι, Μ. πετήσομαι καὶ πτήσομαι, Ἀκολ. Μέσ. (πέτομαι, ἀνωμ.), = διαπέταμαι· συνήθ. λογογρ. τύπος. Διαπετῶ, πετῶ δι' ὅλου, διαπερνῶ πετῶντας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1217. Πρβ. διίπταμαι.

Διαπεττεύω, Ἀττ. καὶ κοι. διαπεσσεύω, Μ. εύσω (πεττεύω). Παίζω μετά τινος ἢ ἐν ἀλλήλοις τοὺς πεσσοὺς, τὸ σανίδι, τὴν Δάμαν, ἢ διὰ πάντα, ἢ ὅλον τὸ παιγνίδι. Καὶ ἔτι σηκόνω μίαν πέτραν εἰς τὸ αὐτὸ παιγνίδι, καὶ ἀντὶ τούτου βάνω ἄλλην, Ἡσυχ. Παρὰ δὲ Νικήτ. Χρον. ιβ΄. 2. »Διαπεττεύειν τὰ κοινά«, ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, κυβερνᾶν αὐτὰ, ὡς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν· καὶ παρὰ Λουκιαν. Ἐρωτ. »Διαπεττεύειν τὴν ἐλπίδα πρός τινα«, δοκιμάζω τὴν τύχην μου μετά τινος, ἢ κατά τινος εἰς τοὺς κύβους, ἢ εἰς τοὺς Πεσσοὺς, ἐν γένει, διακινδυνεύω.

* **Διαπεύθομαι**, ποιητ. ἀντὶ διαπυνθάνομαι.

Διαπεφραδέω. Καθαρῶς λέγω, σαφηνίζω, ἢ ἀποδεικνύω, Ἰλ. Σ, 9. καὶ Υ, 340. »Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδεν«.

Διάπεψις, εως, ἡ (διαπέσσω). Πέψις, χώνευσις, Ἱπποκρ. σελ. 344.

Διάπηγα, τὰ (πηγνύω). Μικροὶ στῦλοι μεταξὺ τῶν μεγάλων, Γ. Βασιλ. 7.

Διάπηγμα, ατος, τὸ (διαπήγνυμι). Ξύλον τι, πλαγίως στερεωμένον, κείμενον, συγκρατοῦν τὰ ὄρθια, Μαθημ. Παλ. σελ. 74.

Διαπηγμάτιον, ὑποκορ. τοῦ ἀνωτέρω, Αὐτόθ. σελ. 64.

Διαπήγνυμι, Μ. πήξω (πήγνυμι, ἀνωμ.). Στερεόνω, ἢ θέτω, ἐμπήγω τι ἐν τῷ μεταξὺ διὰ νὰ στερεωθῇ τι· συνάπτω, συναρμόζω. Ὁ Εὐνάπ. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ στηρίξαι, παρὰ δὲ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ συμπήγνυμι, ἑνόνω, συγκολλῶ.

Διαπηδάω, ῶ. Μ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινὸς εἰς τὸ πέραν, αἰτ., Ἀριστ. Ἀχαρ. 1178. καὶ Ξενοφ. Ἱππ. »Τάφρους διαπηδᾷν« καὶ ἀντὶ τοῦ διαπερνῶ. »Ὁ ἵππος διαπηδᾷ«, ἐξαγριόνεται, κάμνει ἐξαφνα πήδημα. Ζήτει διαπιδύω. ὅθεν

Διαπήδησις, εως, ἡ. Τὸ εἰς τὸ πέραν πήδημα· παρὰ δὲ Ἱπποκράτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ διαπίδυσις. Ζήτ. Διαπιδύω.

Διαπηδύω, παρ' Ἡσυχ. ἐσφαλμ. ἀντὶ διαπιδύω.

Διαπηνικίζω, τὸ ἐπιτ. πηνικίζω. Κυρ. φορῶ ξένα μαλλιὰ, καὶ μεταφ. κάμνω τι τεχνικὸν καὶ νόστιμον διὰ νὰ θέλξω, ἀπατήσω καὶ ἑλκύσω τινά. »Τοσοῦτον μὲν καλῶς διαπηνικίσας τὸν λόγον«, Κρατῖν. παρ' Ἐτυμολ. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ »ποικίλλειν«, ἑρμηνεύουσι.

Διάπηξ, ηγος, ὁ, = διάπηγμα. Ξύλον τι, πλαγίως κείμενον καὶ συνδέον τὰ ἄλλα τὰ κατ' εὐθεῖαν, Μαθημ. Παλ. σελ. 32. καὶ παρὰ Φίλ. »Μοχλοὶ διάπηγες«.

Διάπηξις, εως, ἡ. Συναρμογὴ, ἕνωσις πολλῶν πραγμάτων εἰς ἓν κατὰ τάξιν, ὅθεν παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1091. »Σωματικὴ διάπηξις«, τὸ σύστημα, ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος, ἡ ἐκ πολλῶν εἰδῶν, οἷον κοκάλων, νεύρων, μυῶν, κ. τ. λ. συγκρότησις καὶ εἰς ἓν πῆξις καὶ ἀποκατάστασις αὐτοῦ.

Διαπήρωμα, ατος, τό. Κολύμβησις τινὸς μέλλους. ἀμφ.

Διαπιαίνω (πιαίνω). Δι' ὅλου κάμνω τι παχὺ, παχύνω τι, Θεόκρ. ιζ΄.

Διαπίδυσις, εως, ἡ. Διὰ μέσου τινὸς εἰς τὰ ἔξω στράγγισις, ἀνάβρυσις, ἵδρωμα, καὶ τὰ λοιπά, ὡς κατωτέρω, Καίλιος Αὐρήλ. (υυ—υ) ἐκ τοῦ

Διαπιδύω, Μ. ύσω (πιδύω). Στραγγίζω διὰ μέσου ἄλλου, κάμνω τι ὑγρὸν νὰ διαπεράσῃ, ἐξατμίζω, διηθέω, διυλίζω. Παθητ. περνῶ ὑγρόν τι κατ' ὀλίγον καὶ σταλαγματηδόν· ἀνα-

βρύω, περνῶ διὰ μέσου καναλίων, αὐλακίων, καὶ ἐξορμῶ, καθὼς τὸ νερὸν, ὅταν διὰ μέσου τῶν πόρων τῆς γῆς ἀναβρύῃ, Ἀριστοτ. Μετεωρ. Α. 13. «Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ» ἐν δὲ περὶ Ζ. Γεν. 2. «Διὰ τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ», ἀναγνωστέον «Διαπηδοῦσα», ἐκ τοῦ διαπήδησις, ὃ σημαίνει τὸ διαπέρασμα, ἤγουν τὸ συμβαῖνον εἰς τὰ μὴ καλῶς ψημένα πήλινα ἀγγεῖα, ὅταν ἐκβάλλωσι τὸ νερὸν ἔξω. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Γαλην. «Ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα», ὅπερ ἀκολουθεῖ εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἱδρόνουν αἷμα, τὸ διαπέρασμα τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἔξω, Λατ. Sudatio. Παρὰ δὲ Ἱπποκρ. Τρ. 41. «Ὑδρήλιον νέον διαπηδέξῃ», ἀντὶ διαπιδύσει. Ζήτ. Πιδύω. (ω—)

Διαπιέζω, Μ. έσω (πιέζω). Συνθλίβω, ζουλίζω, Λουκιαν. Λέξις.

Διαπιθηκίζω, Μ. ίσω, = πιθηκίζω. Συμπαίζω ὡς οἱ πίθηκες (μαϊμοῦδες). Παθ. διαπιθηκίζομαι, παίζω μόνος μου ὡσὰν ἡ μαϊμοῦ.

Διαπικραίνω, ἐπιτ. πικραίνω. Κατὰ πολλὰ πικραίνω, παροξύνω, Πλούταρχ.

Διάπικρος, ὁ, ἡ. Κατὰ πολλὰ πικρός, Διόδ Σικ.

Διαπίμπλημι, Μ. διαπλήσω (πίμπλημι). Δι' ὅλου γεμίζω, ἕως εἰς τὸ χεῖλος γεμίζω, γεμίζω τι ἐν ὅσῳ νὰ χύνεται.

Διαπίμπρημι, Μ. διαπρήσω (πίμπρημι, ἀνμ.). Δι' ὅλου καίω, ἢ καθόλου θερμαίνω, ζεσταίνω, Διοσκορ.

Διαπίνω, Μ. διαπίομαι (πίνω, ἀνμλ.), τινὶ, ἢ πρός τινα. Ἁμιλλῶμαι μετά τινος εἰς τὸ πίνει, πίνω καὶ ἐγὼ ὅσον πίνει καὶ ὁ ἄλλος, πίνω μετά τινος ἐξ ἴσου, Valck. Ἡροδ. 5, 18. 9, 16. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. 2) ἐν τῷ μεταξὺ πίνω, ὅ ἐστι μὲ διακοπὴν, Ἀριστοτ. Προβλ. Γ. 12. (ῑνω, ῐομαι)

Διαπιπράσκω, καὶ Ἰων. — ήσκω, Μ. άσω (πιπράσκω, ἀνμλ.). Πωλῶ εἰς διαφόρους, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Σύλλ. «Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης».

Διαπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Δι' ὅλου πίπτω, παρακίπτω, πέφτω κάτω, ἢ εἰς τὸ μέσον· ὅθεν ἐπὶ λόγων ἀντὶ ἐξέρχομαι, διαδίδομαι, διασπείρομαι, π. χ. εἰς τὸ πλῆθος (μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων)· καὶ «Λόγος διέπεσεν εἰς τὸ στράτευμα», Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. 2) διασπῶ, κτυπῶ καὶ διαπερῶ, διαπερῶ μὲ βίαν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ. «... ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντας». 3) γλυτόνω, σώζομαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποφεύγω, ὡς «Διαπέπτωκέ σοι λόγος», ἔφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα σου ἕνας λόγος. 4) χάνω, ζημιόνω, δὲν ἐπιτυχαίνω τί, ὡς τὸν σκοπόν μου, παρασφάλλω, τινός, Wytt. ep. cr. p. 219. καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ, μὴ ἐκβαίνειν κατ' εὐχὴν, ἀποτυγχάνειν, ὡς παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Γ. 28. «Διέπεσεν αὐτῷ τὸ βούλευμα». 5) διαφθείρεσθαι, διαχωρίζεσθαι, διαλύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων, ἐπὶ σαθρῶν, σαπρῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν πολυκαιρίαν ξανοίγουσιν, σχίζονται, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδων. «Τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν». Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ.

Διαπιστεύω, Μ. εύσω, τὸ ἐπιτ. τοῦ πιστεύω. Κατὰ πολλὰ πιστεύω, ἐμπιστεύομαι, Αἰσχιν. Παθητ. αἰτιατ. πράγματος, μοὶ ἐμπιστεύονταί τι. «Διαπιστεύομαι τοῦτο», ἀντὶ «Διαπιστεύεταί μοι τοῦτο», Δημοσθ.

Διαπιστέω, ῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπιστέω. Κατὰ πολλὰ ἀπιστῶ, δυσπιστῶ, δὲν ἔχω πίστιν, ἀμπιστοσύνην. «Διαπιστεῖν ἀλλήλοις», (Ξενοφ.) ἀμοιβαίως ἀπιστεῖν, μὴ ἐμπιστεύεσθαι ἀναμεταξὺ, Ἀριστ. Πολ. 5, 11.

Διαπλαγκτάω, ῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλαγκτάω. Πανταχοῦ περιπλανῶμαι, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. Α'. κ'. 10.

Διάπλασις, εως, ἡ· καὶ διαπλασμός, οῦ, ὁ. Τὸ πλάττειν καὶ σχηματίζειν, φέρειν ὑπὸ σχῆμα καὶ μορφήν· σχημάτισις, μόρφωσις, εἰδοποίησις. 2) παρ' Ἰατροῖς, ἡ ἀναγέννησις τοῦ κοπέντος, ἢ τσακισθέντος μέλους, Γαλην. ιβ', 155. Ε.

Διάπλασμα, ατος, τό. Τὸ πεπλασμένον καὶ ὑπὸ σχήματι φερμένον σῶμα, τὸ ἐμορφωθὲν, (Διοσκορ. Α. 132), ὡς πήλινόν τι ἀγγεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 614.

Διαπλασμός, οῦ, ὁ, = Διάπλασις, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διαπλάσσω, καὶ Ἀττ. διαπλάττω, Μ. άσω (πλάττω). Σχηματίζω, μορφόνω, φέρω τι ὑπὸ σχῆμα, μορφὴν, τελειοποιῶ. ὅθεν Μέσ. παρὰ Φιλ. «Τελεώτατον ἔργον διαπλάττεσθαι»· καὶ παθητ. παρὰ Θεοφ. «Διαπλαττομένη γῆ», ἀντὶ τοῦ ἐπιχρισμένη, ἀλειμμένη, καθὼς ἐπλ. ἀλείφουν μὲ χῶμα (λάσπην) ἕνα ἀμπάρι (ἀποθήκην). 2) παρ' Ἰατροῖς, βάλλω μέλος τι πάλιν εἰς τὸν τόπον του, κατορτίζω, ἀρθρεμβολῶ, ὡς παρὰ Γαλ. «Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις», ὅπερ σημαίνει ἐκεῖνα τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἐσυντρίφθησαν, ἢ ἐκεῖνα τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα ἐξέβησαν ἀπὸ τὸν τόπον των καὶ πάλιν ἰατρεύθησαν, ἐμβῆκαν εἰς τὸν τόπον των.

Διαπλαστικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν, καὶ σχηματίζειν, μορφόνειν, ἢ εἰς τὸ πλάττεσθαι.

Διαπλατύνω, Μ. υνῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλατύνω. Κατὰ πολλὰ πλατύνω, κάμνω τι πλατὺ, Ξενοφ. Ααχ. 2.

*Διάπλεγμα, ατος, τό. Τὸ διαπεπλεγμένον, ἐκ τοῦ

Διαπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Πλέκω διὰ μέσου, μεταξὺ, ἢ τὸ ἕνα μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο, συμπλέκω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 80. «Ἄφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα»· καὶ παρὰ Πλουτ. μέτ. «Σκηναῖς ἐκ κλημάτων καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις». «Αὐτὴν διαπλέκειν (Πινδ. Πυθ. 2, 151),» μεταχειρίζομαι πανουργίας. «Θρῆνον διαπλέκειν (Πυθ. 12, 14),» μεταχειρίζομαι τεχνικῶς θρῆνον, ἐπιτηδείως ἀρχινῶ νὰ θρηνῶ καὶ ὀδύρωμαι. 2) ξεπλέκω, ὅ ἐστι διαλύω, διασπῶ, ξεχωρίζω τὰ πλεγμένα ἢ ἡνωμένα, ὡς παρ' Ἡροδότ. Δ'. 67. «Διαπλέκειν καὶ διαλύειν φιλύρην», ἔνθα τὸ «διαλύειν», ἐκ παραλλήλου κεῖται· ὡς καὶ παρὰ Πλουτ. εἰς Ἀντών. «Οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν», ἔνθα καὶ τὸ «διασπάσαι», ἐκ παραλλήλου. Μεταφορικ. δὲ, «Βίον διαπλέκειν», παρὰ Πλάτ. καὶ Ἡροδότ. ἀντὶ τοῦ, λύειν τὸ ὕφασμα τῆς ζωῆς, ὅ ἐστι, τελειόνειν τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκειν· σημαίνει δὲ καὶ, καταπλέκω τὴν ζωήν μου μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, ὅθεν ἐν γένει, περνῶ τὴν ζωὴν, ζῶ, ὡς παρὰ Ἀριστοφ. Ὀρν. 753. «Βούλεται διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν», ἀντὶ «τὸν βίον» ἴδε καὶ τοὺς σχολ. αὐτοῦ.

Διάπλεος, ον, ὁ, ἡ, καὶ Ἀττικ. διάπλεως (πλέος). Δι' ὅλου, καταπολλὰ γεμάτος.

Διαπλέω, Μ. εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Πλέω διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω τοῦ ὕδατος, μὲ τὸ καΐκι, κα περνῶ πέραν, Λουκιαν. «Τὸ Αἰγαῖον διαπλεῦσαι θέλοντας», καὶ μεταφορ. «Διαπλεῖν τὸν βίον», (Ἡρόδοτ.) ἀντὶ τοῦ τελειόνειν, περνᾷν τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. 2) περιπλέω, πλέω τῇδε κἀκεῖσε.

Διαπλήθω, Μ. ήσω (πλήθω, ἀνμλ.). Δι' ὅλου, καταπολλὰ γεμίζω. «Αἰθηγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτοὺς κτλ.» Νόν. Παθ. διαπλήθομαι, γεμίζομαι δι' ὅλου, κατὰ πολλὰ, εἶμαι δι' ὅλου γεμάτος, τινός, Θουκυδ. 7, 35. «Καὶ διεπλήσθη πᾶσα Σικελία αὐτῶν,» ἔνθα «Κατεπλήσθη,» ἀναγινώσκεται.

Διαπληκτίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πληκτίζομαι), τινὶ καὶ πρός τινα. Φιλονεικῶ, μαλόνω μετά τινος ἕως καὶ εἰς ταῖς ξυλιαῖς· ἐπομ. ἀγωνίζομαι μέ τινα κατὰ τὴν μάχην μὲ τοὺς γρόθους, παίζω ταῖς γροθιαῖς, Σωνοσ. περὶ βασιλ. καὶ γέν. φιλονεικῶ, ἀκροβολίζομαι μέ τινα, πολεμῶ τὸν λεγόμενον μικρὸν πόλεμον (guerilla), καὶ μεταφ. παρὰ Πλουτ. «Διαπληκτίζομαι τοῖς σκώμμασι». 2) κυττάζω μίαν γυναῖκα μὲ ἀσελγῆ ὄμματα, τὴν κάμνω νεῦμα, χωρατεύω μὲ αὐτὴν, λέγεται ἐπὶ ἀσώτων καὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μὲ τὰ ἀσελγῆ αὐτῶν βλέμματα βλέποντες τὰς γυναῖκας, τὰς κάμνουν νεύματα, «γυναικὶ, ἢ πρὸς γυναῖκα», ὡς παρὰ Πλουτ. Τιμολ. 14. «Διαπληκτιζόμενον ταῖς ἀφ' ὥρας ἐργαζομέναις γυναιξὶ», τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ ἐκφράζει, «Διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον». Ζήτ. Πληκτίζομαι· ὅθεν

Διαπληκτισμός, ὁ. Μάχη, ἔρις· ἐρεθισμός, φιλονεικία μὲ ὕβρεις, καὶ πάλαισμα μετά τινος, ἢ ἀναμεταξύ τινων, ὅταν ἔρχωνται εἰς τὰ χέρια καὶ κτυπῶνται, Πλουτ.

Διαπληρόω, τὸ ἐπιτ. τοῦ πληρόω. Δι' ὅλου, καταπολλὰ γεμίζω κτ., Διόδ. Σικ.

Διαπλήσσω, Μ. ξω, Ἀττ. ττω (πλήσσω, ἀνμλ.). Κτυπῶντας τσακίζω εἰς μικρὰ κομμάτια, ἢ σχίζω εἰς τοιαῦτα, εἰς μικρὰ τέμνω, κατακομματίζω, Ἰλ. Ψ, 120. ἐπὶ τῶν κρημνισμένων καὶ κατὰ γῆς ἐρριμμένων δένδρων. «Τὰς μὲν (δρῦς) ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἔκδεον ἡμιόνοιν», οὕτως ἀνέγνω. Ἀρίσταρχος, ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, σχίζοντες, καὶ διακόπτοντες, τὰς ἔδεναν εἰς τὴν ῥάχιν τῶν μουλαρίων· ἄλλοι δὲ ἀναγιν. «διαπρήσσοντες», καὶ διαρρήσσοντες, καὶ τέλος, ἄλλοι «διαπλίσσοντες», ὅπερ τινὲς καὶ διὰ τοῦ, «διαβαίνοντες», ἡρμήνευσαν, ὅ ἐστι διασκελοῦντες (δρασκελίζοντες) μὲ τοὺς πόδας τὰ ἐρριμμένα κατὰ γῆς δένδρα, ἀπλωμένων τῶν μηρῶν αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον, διέβαινον, ἢ ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ζ, 318. «Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν», μὲ βαρέα ἢ στερεὰ βήματα, πατήματα διέβαινον· ὁ δὲ Εὐσταθ. «Τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν τὰ ξύλα, ὅπερ ἰσαὶ ὑποβάλλει που καὶ ὁ κολοσυρτόεις (Ζήτ. Πλίσσω). Παθητ. «Διαπλήττεσθαι πρός τινα», ἐμπεριπλέκομαι εἰς τι, κυττάζω τι μὲ ἔκπληξιν καὶ θάμβος, Καρατ. 33, 13.

Διαπλίσσω, Μ. ίξω (πλίσσω), παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ ἕλκω, διαπλέκω· καὶ ἀντὶ τοῦ διαπλήσσω. Ξαταιτόνω, ξεπλέκω, ἢ τζακίζωντάς τι διαλύω. 2) μὲ ἀνοικτὰ σκέλη ἵσταμαι, ἢ περιπατῶ, δρασκελῶ, καὶ μάλιστα κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πολλάκις κατὰ μέσην διάθεσιν· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. «Διαπέπλιχε, διαβέβηκε· πλίγματα γὰρ τὰ βήματα»· παρομοίως καὶ τὸ «Διαπεπλιχὼς, διεστὼς, κεχηνώς»· καὶ «Διαπεπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβαίνειν». Ζήτ. Πλίσσω.

Διαπλοκή, ῆς, ἡ (διαπλέκω). Τὸ δι' ὅλου πλέκειν, περιπλέκειν, πλοκὴ, περιπλοκὴ, περιπλέξιμον, ἐμπέρδευμα. 2) σύγχυσις, ἐμπερδεμὸς, ἀνακάτωσις· κρυφὴ ἔχθρα, μνησικακία, τὸ κρυφίως πλέκειν δόλους, Πλούτ. εἰς Περικλ. 11. «Ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκὴ τις ὕπουλος ὥσπερ ἐν σιδήρῳ»· βέλτιον μέντοι, διπλόη, ἀναγνωστέον.

Διαπλόκινος, ὁ, ἡ, = διάπλοκος. Πεπλεγμένος δι' ὅλου, πλεγμένος, Στραβ. ΙΖ. σ. 1173.

Διάπλοκος, ον, ὁ, ἡ (διαπλέκω). Περιπεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος, πλεγμένος δι' ὅλου, μετὰ δοτικῆς.

Διάπλοος, συνηρ. διάπλους, ὁ (διαπλέω).

Τὸ διαπερᾷν διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέραν, διαπέρασις. 2) ἐπιθετ. (παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 380.), ὁ τῇδε κἀκεῖσε πλέων, κωπηλατίζων, ἢ διὰ τοῦ πλοίου πλέων, ἀρμενίζων.

*Διαπλόω, Μ. ώσω (πλόω). Ξαδιπλένω, ἐξαπλόνω, ἔχει δ' Ἀθήν. 11. σ. 504. D. ὡς ἐσφαλ. ἀναγν. εἰς τοῦ Ξενοφ. Συμπ. 2, 2

Διαπλύνω (πλύνω). Καταπολλὰ πλύνω, Πολυδ.

*Διαπλωΐζω, Μ. ίσω, ἕτερος νεώτ. τύπος ἀντὶ διαπλέω· ὅθεν

*Διαπλώϊσις, εως, ἡ, = διάπλοος, διάπλους. Ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις, Νικ. Χρον. Γ. 6.

Διαπλώω, ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ διαπλέω. Περνῶ μὲ πλοῖον. Κατ' Ἀπολλ. Β', 629. παρὰ Νικήτ. Χρον. συχνάκις ἀντὶ τούτου τὸ διαπλωΐζω εὑρίσκεται.

*Διαπνείω, ποιητ. ἀντὶ διαπνέω.

Διάπνευμα, ατος, τὸ (διαπνέω). Τὸ φυσῆν πρός τινα τὴν ἀναπνοήν, ἀνάπνευμα, ἐκπνοή· ἀτμός· διαπερῶν ἢ διαπεραστικὸς ἄνεμος ἢ ἀτμός, Ἱπποκρ. σελ. 291.

Διάπνευσις, εως, ἡ, = Διαπνοή, Σουίδ. ἐν λέξ. «Ἀλεαίνομαι».

Διαπνευστικός, ή, όν. Ὁ ἐπιταχύνων, προσβοηθῶν τὴν ἀναπνοήν, ἐκπνοήν, ἐξάτμισιν, ἢ ὁ εἰς ταῦτα ἀνήκων.

Διαπνέω, Μ. εύσω· καὶ ποιητ. διαπνείω (πνέω, ἀνωμ.). Φυσῶ τι (ἐπὶ ἀνέμου), φυσῶ κατὰ συνέχειαν καὶ οὕτω διαπερῶ πρᾶγμά τι, ἢ κάμνω νὰ σκορπισθῇ τῇδε κἀκεῖσε, ἢ νὰ χαθῇ διόλου, ὡς «Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα». 2) φυσῶ ἐκ διαλειμμάτων, ἐν τῷ μεταξὺ, πέρνω τὸν ἀναπασμόν μου, εἰς τὸ ἀναπνέω· ἀναλαμβάνω ἀπό τινος, ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι μεταξὺ τῶν κόπων, γεν. ὡς «Διαπνέω τοῦ ἐρέσσειν» τὸ δὲ, «Διαπνεῖται ὁ οἶνος τὰ ἄνθη», ἀντὶ τοῦ ξεμυρίζει, χάνει τὴν μυρωδίαν του. 2) = ἀποψύχω, κρυόνω, κλαίω, Σουίδ. — Μέσως, χάνω τὴν μυρωδίαν, τὸν ἀτμόν, ἀντὶ τοῦ ἐξατμίζεσθαι, καὶ μάλιστα ἐπὶ φυτῶν, ὡς Ξενοφ. Συμπ. 6, 25. «Οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι». Καὶ παθητ. φυσώμενον διασκορπίζεσθαι.

Διαπνοή, καὶ διάπνοια, ἡ, Πολυδ. καὶ Γαλην. Τὸ κατὰ συνέχειαν φυσῆν. 2) ἐκπνοή· ἐξάτμισις· ὅθεν παρ' Ἰατροῖς, «Ἄδηλος διαπνοή», ἡ ἀκατάπαυστος (μὴ φανερὰ ὅμως) ἐξάτμισις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. Α'. «Ὥσπερ δὲ ἐν θώραξι ἀναπνοή, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν».

Διαπνόησις, παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Συμπ. ς'. 7. «Πυροῦ διαπνόησιν», ἐσφαλμ. μέντοι, ἐν ἄλλοις δὲ, ὀρθότερον, «Διαπνόησιν», ἀναγινώσκεται.

Διαποδίζω, Μ. ίσω (ποδίζω), τὸ αὐτὸ καὶ διαποδίζω. Ἀκριβῶς ἐρευνῶ καὶ ἐξετάζω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ, «Ἀναποδίζειν τὸν γραμματέα», βάνω τὸν γραμματέα νὰ ξαναδιαβάσῃ πάλιν τὸ διαβαζμένον, διὰ νὰ τὸ ἀκούσω ἀκριβῶς, κάλλιον, Πολυδ. Β. 196. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηδῶ· ὅθεν

Διαποδισμός, ὁ, παρ' Ἡσυχίῳ, εἶδος τοιούτου χοροῦ, ἢ πηδήματος.

Διαποιέω (ποιέω). Ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, τελειόνω, κατορθῶ, Διονύσ. Ἀλικ. Β'. σελ. ϙϛ΄.

Διαποικίλλω (ποικίλλω). Κάμνω τι δι' ὅλου, ἢ παντοῦ, ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κατὰ διαστήματα ποικίλον, παρδαλόν· στολίζω, καλλωπίζω· κεντῶ, Ἰσοκρ. εἰς Εὐαγόραν. Παθ. διαποικίλλομαι, γίνομαι ποικίλος, παρδαλίζομαι.

Διαποίκιλος, ον, ὁ, ἡ (ποικίλος). Δι' ὅλου, τελείως, ἢ μεταξὺ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρδαλός, ποικίλος, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

*Διαποιμαίνω βίον, Μανέθ. 4, 419, διοικῶ, κυβερνῶ.

*Διαποιπνύω (ποιπνύω). Καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τι, ἐκτελῶ μὲ ἐπιμέλειαν, ὡς, «Ὄργια Δήμητρος», τὴν ἱερὰν ὑπουργίαν παρὰ τῇ Δημητρί, Hermesian. 19. (ϛ).

Διαπολεμέω, Μ. ήσω (πολεμέω). Ἐξακολουθῶ καὶ τελειόνω τὸν πόλεμον, καὶ πολεμῶ τινα, Θουκυδ. ς'. «Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι», «Διαπολεμεῖν πόλεμον» καὶ «Διαπολεμεῖσθαι πόλεμον», ἀντὶ τοῦ ἐκπληροῦν, τελειόνειν τὸν πόλεμον, Θουκυδ. Ζ'. καὶ Πλούτ. εἰς Φάβ. 25. Παθητ. φέρεσθαι εἰς τέλος ἐπὶ πολέμου· ὁ δὲ μέσος μέλλ. διαπολεμήσομαι κατὰ παθ. σημασ. ἀπαντᾷ παρὰ Θουκυδ. ς', 14. 25. 2) περνῶ καιρόν τινα κάμνων πόλεμον, Πλούτ. Φάβ. 19, 25. 3) ἔχω μετά τινος παντοτεινὸν πόλεμον, τινί. 4) ἀναγκάζω τινὰ, πολεμῶντας πάντοτε, νὰ μοὶ ὑποχωρήσῃ τι, Ξενοφ. ὅθεν

Διαπολέμησις, εως, ἡ. Ἡ ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου, καὶ ἡ τούτου τελείωσις.

Διαπολιορκέω (πολιορκέω). Ἐξακολουθῶ συνεχῶς τὴν πολιορκίαν, κατὰ συνέχειαν πολιορκῶ, Θουκυδ. Γ'. 17.

Διαπολιτεία, ἡ. Φιλονεικία ἐν τῷ ἐνδοτέρῳ τῆς κυβερνήσεως τῆς πολιτείας περὶ πραγμάτων ἀνηκόντων αὐτῇ, καὶ μάλιστα περὶ δόξης τινος, περὶ προτιμήσεως, ὅθεν φατριαστικὸν πνεῦμα (ταραχ.), Πλουτάρχ. ἐκ τοῦ

Διαπολιτεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πολιτεύομαι). Φιλονεικῶ, μαλόνω μετά τινος διὰ τὴν προτίμησιν, κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, πρωτευτέρως αὐτήν, εἶμαι διὰ τοῦτο πολιτικὸς ἀντίζηλος, ἢ ἀντίπαλός τινος· τὸ αὐτὸ καὶ «Ἀντιπολιτεύομαι», Αἰσχίν. «Οὐ μόνον οἱ διαπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι»· ἐκ τοῦ

Διαπολιτευτής, οῦ, ὁ. Ὁ πολιτικὸς ἀνταγωνιστής, Ἀππιαν.

Διαπόλλυμι, Μ. διαπολέσω, Παρ. διαπολώλεκα (ἀπόλλυμι, ἀνωμ.), τὸ ἐπιτατ. τοῦ ἀπόλλυμι. Καταφανίζω, καταφθείρω.

Διαπομπεύω (πομπεύω). Φέρω εἰς τέλος τὴν πομπήν, τὴν παράταξιν (τὸ Ἀλάϊ Τουρκ.), ἢ ὑπάγω ἐν παρατάξει μέχρι τέλους, Λουκιαν.

Διαπομπή, ῆς, ἡ (διαπέμπω). Τὸ στέλλειν, ἀφίνειν νὰ περάσῃ διὰ μέσου, ἢ φέρειν ἐπάνω τινός. 2) τὸ στάλσιμον εἰς τὸ ἔξω μέρος· ἡ ἐξαποστολὴ ἀλλοῦ που· ἡ ἄφεσις, ἀπόλυσις τινὸς νὰ ὑπάγῃ, ἀναχώρησις.

Διαπέμπησις, εως, ἡ, = διαπομπή.

Διαπόμπιμος, ου, ὁ, ἡ (διαπέμπω). Σταλμένος, ἢ φερμένος ἐπέκεινα θαλάσσης, ἢ ποταμοῦ· διακομισθεὶς, ἐξαποσταλείς. 2) εἰς τὸ διαπέμπεσθαι, στέλλεσθαι, ἢ ἀπολύεσθαι ἐπιτήδειος, Διόδ. Σικελ.

Διαπονέω, ῶ. Μ. ήσω (πονέω). Μετὰ κόπου, ἢ ἀγῶνος ἀποτελῶ, κάμνω μίαν ὑπουργίαν· τελειόνω, ἐπιμελῶς δουλεύω, ἐκαργάζομαί τι, κατορθόνω, φιλοπονῶ, ὡς, «Τῇ λέξει δεῖ διαπονεῖν ἐν τοῖς ἀργοῖς μέρεσι», Ἀριστοτ. Ποιητ. 25. 1. καὶ Πολυβ. Δ. 45. «Διαπονεῖν τὴν χώραν», ἢ τὴν γῆν, ἀντὶ τοῦ δουλεύειν, ἐργάζεσθαι, καλλιεργεῖν· καὶ «Διαπονεῖν τὴν τροφήν», μετὰ κόπου ἀποκτᾶν, εὐγάνειν τὸ ψωμί. 2) γυμνάζω, ἐξασκῶ, παιδεύω, σκληρόνω τι διὰ ἀσκήσεως καὶ σκληρῶν πόνων, Πλούτ. εἰς Λυκ. «Τὰ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διαπονήσασα» καὶ «Διαπονῶ πανίσορροπον ποιεῖν», Ξεν. Συμπ. 2, 17. «Διαπονεῖν τὴν φωνήν», διὰ γυμνάσεως παιδεύειν τὴν φωνήν, ἤτοι διορθώνειν. — Μέσως, γυμνάζω ἐμαυτὸν ἢ τὸ σῶμά μου καὶ σκληρύνω, γεν. ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι, σπουδάζω, μανθάνω, Πλούτ. εἰς Περικ. «Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἐν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησίν». β) ἀγωνίζομαι, πασχίζω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀποκτήσω τι, Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 33. ἢ μετὰ κόπου, ἐπιμελῶς πράττω τι, ὁ αὐτός. Οικ. ζ', 32. καὶ εἰς Ἀγησ. ια', 7. γ) περιποιοῦμαί τι, ἀποκτῶ, ἰδιοποιοῦμαί τι δι' ἐπιμελείας καὶ ἀγῶνος, ὡς, τέχνας, Πλάτ. καὶ οὐδετ. ἀντὶ τοῦ πονῶ, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. Παθητικ. δὲ «Οἱ διαπονούμενοι», οἱ κοπιῶντες καὶ ἐργαζόμενοι, Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. καὶ οἱ χαλεπῶς καὶ βιαίως ὑποφέροντες τινὰ πόνον, «Διαπονηθεὶς (Πράξ. Ἀποστ. κεφ. 16.)», ἀντὶ βαρέως, χαλεπῶς φέρων, βαρυνθείς.

Διαπόνημα, ατος, τό. Τὸ δουλευμένον καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐξειργασμένον πρᾶγμα, Πλάτ. Νομ. Ζ'. 2) καλλιέργεια, γύμνασις, Κριτίας σελ. 52. καὶ 59. «Τοιούτων διαπονήματα», ἀντὶ τοῦ, ἔργον, δουλεία.

Διαπονηρεύομαι, τὸ ἐπιτατ. τοῦ πονηρεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι πάντοτε ἢ δι' ὅλου μὲ πονηρίαν καὶ ἀχρειότητα, οὐτιδανῶς καὶ ἀχρείως, μὲ μαριολιαῖς, πονηριαῖς, Διονύσ. Ἁλικ. «Πρὸς τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεται». 2) συνερίζομαι μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀχρειότητα, ποῖος νὰ διαβῇ τὸν ἄλλον κατὰ τὴν πονηρίαν, «πρόσ τινα».

Διαπόνησις, εως, ἡ. Κόπος, ἡ μετ' ἐπιμελείας γύμνασις· τὸ δι' ὅλου καὶ καλῶς δουλεύειν τι καὶ ἐργάζεσθαι.

Διάπονος, ου, ὁ, ἡ (πόνος). Ἐπὶ μὲν πραγμάτων, κοπιαστικόν, ἐπίπονον, γεμάτον ἀπὸ δουλείαν. 2) ἐπὶ δὲ προσώπων, διὰ κόπου καὶ δουλειᾶς γυμνασμένος, σκληραγωγημένος, ὁ ἔχων τὸ κορμὶ δυναμωμένον, γερὸν καὶ δυνατὸν διὰ μέσου κόπων, Πλούτ. εἰς Μάρ. «Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα». β) ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπὸ τὴν δουλείαν κουρασμένος. γ) ὁ κατὰ πολλὰ κοπιαστικός, ἐθελόπονος, φιλόπονος, ἕως τέλους ὑπομένων, Πολυδ. Ε', 41. «Κύνες διάπονοι».

Διαπόντιος, ου, ὁ, ἡ (πόντος). Ὁ διὰ θαλάσσης πλέων, ἀπὸ πέραν ἢ ἐκεῖθεν τῆς θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος, ὡς Θουκυδ. Α'. «Διαπόντιος πόλεμος», ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης πρὸς τὸ ἀντικρὺ μέρος. 2) ἐπάνω τῆς θαλάσσης πέραν, ὡς, «Διαπόντιος πέταται», (Πλούτ. Ἐρωτ.) πετᾷ ἐπάνω τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ πέραν.

Διαπόνως, Ἐπίρ. Μὲ κόπον καὶ γύμνασιν, Πλούτ. εἰς Φάβ. «Βραδέως καὶ διαπόνως δέχεσθαι τὰς μαθήσεις», ἀντὶ τοῦ, μὲ συνεχῆ καὶ μεγάλον κόπον καὶ γύμνασιν, κοπιαστικά.

Διαπορεία, ἡ (διαπορεύω). Ἡ διάβασις, δίοδος· τόπος, μέρος, ἢ δρόμος, ὅθεν δύναταί τις νὰ περάσῃ· μεταφ. μεταλάβησις, μετάπτωσις· σημασία, ἐξήγησις, ἔκθεσις, Πλάτ. Κρατ. σ. 106. Α. Ἐπινομ. σ. 983. D. 984. E.

Διαπόρευμα, τό. Διαπέρασμα. ἐμψ.

Διαπόρευσις, εως, ἡ. Τὸ διαπορεύεσθαι, περνᾷν, ταξειδεύειν, ὁδοιπορεῖν διὰ μέσου τινός· ἐκ τοῦ

Διαπορεύω, Μ. εύσω, (πορεύω). Ἀφήνω, κάμνω νὰ διαβῇ διὰ μέσου ἢ ἐπάνω, φέρω, ὁδηγῶ, περνῶ τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινὸς εἰς τὸ πέραν, Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. Παθητ. (μετὰ μέσου μέλλ., καὶ παθ. ἀορ. διεπορεύθην), διέρχομαι, περνῶ, ταξειδεύω, ὁδοιπορῶ διὰ μέσου τινὸς τόπου, Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 6. καὶ Ἀριστ. Οἰκ. Β'. 38. «Ὁπότε διαπορεύοιτο τὸ στρατόπεδον»· καὶ Πλάτ. Νομ. «Διαπορεύομαι τὰς ὁδούς». μεταφορ. = ἐξηγέομαι, ἤγουν ἐκθέττω τι, ἐξηγῶ.

Διαπορέω (ἀπορέω). Κατὰ πολλὰ ἀπορῶ, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἔλλειψιν, ἔνδειαν, ἢ, ἀμφιβολίαν, ἀμηχανίαν, Πλούτ. Ζήτ. Ἀπορέω· (ἡ δὲ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει) Μέσ. διαποροῦμαι, τὸ αὐτό· ὅθεν «Διηπορημένη», ἡ εἰς ἀπορίαν οὖσα· καὶ «Ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη», ὁ ἔστιν ἦλθεν εἰς ἀπορίαν· ὁ αὐτ. Ζήτ. Ἀπορέομαι·

ται (πρβ. ἐγκονέω), ἢ, ὅστις κοιμᾶται ἐν τῇ στάκτῃ τῆς καμίνου, καθὼς ἔκαμνον οἱ εὐτελέστατοι δοῦλοι, Ὀδ. Μ, 190. ἢ, ἐν γένει, ὑπηρέτης τις, ὅστις ἐκτελεῖ τὰ τῆς ὑπουργίας του ἐν κονιορτῷ καὶ ἀκαθαρσίᾳ. Ὁ δὲ λεξιλόγος τοῦ Βουττμάννου (1. σ. 219) ἀποδεικνύει πιθανῶς, ἀναφέρων προσφδιακὰς μαρτυρίας, ὅτι ῥίζα τούτου ὑπάρχει ἀρχαῖόν τι διάκω, διήκω (ἐξ οὗ καὶ τὸ διώκω), τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε, τρέχω, σπεύδω, βιάζομαι, καὶ ὅτι ἡ λέξις διάκτορος ἔχει τὴν ἰδίαν πηγὴν, καὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς σύνθετος. Ἰδ. Mehlhorn Ἀνακρ. 14, 14.)

Διακοντίζω, Μ. ίσω (ἀκοντίζω). Διατρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι, ἢ κατατρυπῶ (ἔνθα ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει). Μέσ. τὸ αὐτὸ, καὶ μετὰ δοτ. »Διακοντίζεσθαι τινὶ, ἢ, πρός τινα«, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι μετά τινος ἢ κατά τινος μὲ τὸ ἀκόντιον, κοντάρι, εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ ἀγῶνος ἁμιλλῶμαι, παρὰ Ξενοφ. Παιδ. καὶ Συνεσίῳ.

Διακόντισις, εως, ἡ (κάλλιον διακόντησις). Σπρώξιμον μὲ τὸ κοντάρι, Νικήτ. Χρον. Γ, 10.

Διακόντωσις, ἡ, = κόντωσις, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. ΙΒ΄, 43.

Διακοπή, ῆς, ἡ (διακόπτω). Τὸ νὰ κόπτῃ τις τι εἰς μικρὰ κομμάτια, κατάκοψις· καὶ διαίρεσις, διαχωρισμός. 2) διακοπὴ, παῦσις τινὸς πράγματος προσωρινή. 3) κόψιμον, πληγὴ, Ἱππ. καὶ Γαλην. Ϛ΄. σ. 258. 4) κατεδάφισις, καταβολή.

* Διάκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Κατὰ πολλὰ κοπρισμένος.

Διακόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Κόπτω δι' ὅλου, κατασυντρίβω, κατακόπτω καὶ διαιρῶ, ἢ κόπτω τι εἰς τὸ μέσον, ἢ χωρίζω. 2) καταβάλλω, κρημνίζω, χαλῶ, π. χ. γεφύρια, τείχη, τοίχους. 3) διακόπτω τι, ἐμποδίζω, παύω τι προσωρινῶς. 4) ἐπὶ χρημάτων, παρακόπτω, κόπτω κίβδηλα, ψεύτικα νομίσματα. 5) προξενῶ διάρρηξιν, εἴνησιν. Ἀμεταβ. μαχόμενος περνῶ διὰ μέσου, διασπῶ, διελαύνω, βιάζεσθαι εἴς τι, κόπτω δρόμον ὁρμῶν. Παθητ. καὶ κόπτομαι, καταξεσχίζομαι, κτ. Ξενοφ. Κ. Π. Γ. γ΄. 66. ὅθεν μετοχ. »διακεκομμένοισι«, καὶ παρ' Ἀριστ. καὶ ἀντὶ τοῦ, πληγώνομαι.

Διακόρευσις, καὶ διακόρησις, εως, ἡ. Ξεπαρθένευσις, φθορὰ τῆς παρθενίας μιᾶς κόρης.

Διακορευτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος ξεπαρθενεύει τὰ κορίτζια, ὁ φθείρων τὰς παρθένους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 60. ἐκ τοῦ

Διακορεύω, Μ. εύσω, καὶ διακορέω (κόρη). Ξεπαρθενεύω, φθείρω τὰς παρθένους, πέρνω τὴν παρθενίαν, Ἀριστ. Θεσμ. 480.

Διακορής, έος, ὁ, ἡ (κορέννυμι). Καταχορτασμένος, δι' ὅλου χορτάτος, ἢ γεμάτος (Ἀριστίδ.), καὶ μεταφ. βεβαρυμένος, μπουχτισμένος (μπουχτισμένος Τουρκ.), Πλάτ.

Διακόρησις, εως, ἡ (διακορέω), = διακόρευσις.

Διακορίζω, Μ. ίσω, = διακορέω καὶ διακορεύω, ὡς καὶ τὸ διαπαρθενεύω. 2) ἐκτενῶς ἢ ἀκριβῶς βλέπω, παρατηρῶ (ἐκ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης).

Διακορκορυγέω, ῶ. Περνῶ διὰ μέσου τινὸς μὲ κρότον, βορβορυγμὸν, ἢ προξενῶ τοιοῦτον κρότον (ἐπὶ φυσημάτων τῆς κοιλίας, φλάτων), Ἀριστοφ. Νεφ. 386.

Διάκορος, ου, ὁ, ἡ, = διακορής, Ξενοφ.

Διακόρως, Ἐπίρ. Κατὰ κόρον, χορτάτα, δι' ὅλου. »Διακόρως ἔπασεν σίτου«, Δίων Κάσ.

Διακοσιάκις, Ἐπίρ. Διακόσιαις φοραῖς.

Διακόσιοι, καὶ Ἰων. καὶ Ὁμ. διηκόσιοι, αι, α· οἱ, αἱ, τά. Ὁ ἀριθμὸς δύο ἑκατὸν, περιέχων εἴκοσι δεκάδας. Ἰλ. Σ. 200. Παρὰ Θουκυδ. 1, 62. εὑρίσκεται, »Ἵππος διακοσίαι«, ἀντὶ, 200 ἱππεῖς. Καθὼς λοιπὸν ἐκ τοῦ, τριήκοντα, γίνεται τριακόσιοι, οὕτως ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ δυήκοντα, 20, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἴκοσι, ὅπερ Δωρ. εἴκατι, λέγουσι. Τὸ δὲ »ήκοντα«, ὅπερ μετὰ τὸν 40. ἀριθμ. »ήκοντα«, λέγουσι, σημαίνει τὸ δεκάκις (δέκα φοραῖς), οἷον εἰς τὸ τριάκοντα, ὁ ἀριθμὸς δέκα περιέχεται τρεῖς φοραῖς· καὶ εἰς τὸν 40. τέσσαρες, κ. τ. λ. τὸ δὲ ακοσιοι (διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ.) σημαίνει τὴν ἑκατοντάδα· οἷον εἰς τὰ 200, ὁ ἀριθμὸς 100 περιέχεται δύο φοραῖς, κ. τ. λ. Λοιπὸν, δὶς ἀκόσιοι, τρὶς ἀκόσιοι, κ. τ. λ. δύο, τρεῖς φοραῖς ἑκατόν. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν σχηματισμὸν ἔπαιξε τὴν λέξιν καὶ ὁ Κωμικὸς, τὸ »Ψαμμακοσιοι«. Ἡ δὲ συλλαβὴ τα σημαίνει τὸ τοσάκις (τόσαις φοραῖς), ὡς φαίνεται ἐν Λέξ. »Ἑκατονταχέφαλα«· τὸ δὲ ακον, ἢ ακος, τὰ δέκα· ὡς »τριάκοντα«, τρεῖς φοραῖς ἀπὸ δέκα, ὡς καὶ τὸ »τριακοστός«· ληγούσης δὲ τῆς λέξεως οὕτωσί, »ακοσιοι« σημαίνει τὸ δεκάκις δέκα, ἤτοι ἑκατὸν, ὥστε »διακόσιοι, τριακόσιοι, καὶ, διακοσιοστὸς, τριακοσιοστός«, δὲν σημαίνει ἄλλο, εἰμὴ δὶς ἢ τρὶς ἑκατόν. Τὸ δὲ, εἴκοσι, καὶ Δωρ. εἴκατι, τὸ ὁποῖον ἀντὶ τοῦ κανονικοῦ δυήκοντα χρώμεθα, φαίνεται, ὅτι τάσσεται ἀντὶ τοῦ, εἰκόσιοι, ἐξ οὗ τὸ εἰκοστὸς, ἀντὶ εἰκοσιοστὸς, ὡς καὶ τὸ, τριακοστὸς, ἐκ τοῦ, τριάκοντα, ἔγινε πάντῃ ἀνωμάλως. Τὸ δὲ, εἰκὰς, ἐγένετο ὡς καὶ τὸ, τριακάς. Ζήτει καὶ πόσος.

Διακοσιοντάχους, ἢ ὀρθότερον, διακοσιάχους, ὁ, ἡ (χόας, χέω). Διακόσιαις φοραῖς περισσότερος, διακοσιοπλάσιος· ὡς καὶ τὸ, ἑκατοντάχους (Στράβ. ΙΕ. σελ. 1063), ἀντὶ ἑκατονταπλάσιος.

Διακοσιοστός, ή, όν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν 200.

Διακοσιοτεσσαρακοντάχους, ὁ, ἡ, ως, καρπὸς (Στράβ. ΙΖ. σελ. 1187.), καρπὸς διακόσιαις σαράντα φοραῖς περισσότερος.

Διακοσμέω, Μ. ήσω (κοσμέω). Εὐκόσμως τάττω, διατάττω, στολίζω, ὀρδινιάζω, διορίζω, βάλλω εἰς καλὴν τάξιν (Valck diatr. p. 40)· διαιρῶ, π. χ. ἐς δεκάδας (Ἰλ. Β, 126.), εἰς τὴν πρέπουσαν στρατιωτικὴν σειρὰν καὶ τάξιν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 476. »Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα«· καὶ ἀντὶ τοῦ διοικῶ, κυβερνῶ· ὅθεν τὸ Παθητ. παρὰ Πλάτ. Νομ. »Οὕτω τούτων διακεκοσμημένων«. Περὶ δὲ τοῦ, »Διὰ τρίχα κοσμηθέντες (Ἰλ. Β, 655)«, ἐπὶ στρατεύματος διηρημένου εἰς τρία σώματα, ἰδὲ τρίχα, πρβ. διάτριχα. — Μέσ. φέρω ὅλως εἰς εὐταξίαν, καθαρίζω δι' ὅλου καὶ στολίζω, Ὀδ. Χ, 457. »Πᾶν μέγαρον διακοσμήσασθε«, τὸ ἔκαμαν δι' ὅλου κόσμον· καὶ Αἰσχίν. Σωκρατ. Γ, 15. »Ἡ φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη«· ὅθεν

* Διακοσμηθεῖμεν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 126. καὶ Ἀττ. εὐκτ. ἀόρ. α΄. παθ. ἀντὶ, διακοσμηθείημεν, ἐκ τοῦ διακοσμέω.

Διακόσμησις, εως, ἡ. Τὸ βάλλειν εἰς καλὴν τάξιν, ἡ διάταξις, ὀρδινία, ἡ κατὰ τάξιν διαίρεσις· καὶ ἀντὶ τοῦ, καλὴ διοίκησις, κυβέρνησις, παρὰ Πλάτ. Νομ.

Διάκοσμος, ου, ὁ, = διακόσμησις, ποιητ., Ἀριστοτ. ὅθεν »Δώριος διάκοσμος«, ταυτοσ. ἁρμονία· καὶ, σύγγραμμά τι τοῦ Δημοκρίτου. 2) ὁ κατάλογος τῶν πλοίων ἐν τῇ Β΄ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος, Στράβ.

Διακουράζομαι, Μ. άσομαι. Ζήτ. Διακορίζω.

* Διακουφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (κουφίζω). Ἐλαφρόνω. 2) ἀμεταβ., γίνομαι ἐλαφρότερος ἢ μαλακώτερος, ὀλιγοστεύω, παρακμάζω (ἐπὶ ἀσθενειῶν), Ἱπποκρ.

Διακούω, Μ. ούσομαι (ἀκούω, ἀνωμ.), τινὰ, καὶ, τινός. Διὰ μέσου ἀκούω, ἢ ἀκροάζομαι μετὰ προσοχῆς μέχρι τέλους, Ξενοφ. »Ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελείως διακούσας καὶ καταμαθὼν«. 2) ἀκούω τι παρά τινος, τί τινος· ἰδιαιτ. ὁ μαθητὴς παρὰ διδασκάλου, εἶμαι ἀκροατής τινος κατά τι, διδάσκομαι, ἀκούω μαθήματα, Πλούτ. Κικ. »Διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος«. Καὶ Μέσ. ὡς, »διακούεσθαι«, σπάνιον.

Διάκοψις, εως, ἡ, = διακοπή.

Διακραδαίνω, Μ. ανῶ, (κραδαίνω). Σκορπίζω ῥίχνωντας, ἢ διὰ κουνίσματος, ἢ κοσκινίσματος ῥίπτω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, διασείω.

Διακράζω (κράζω, ἀνωμ.). Κράζω ἀτάκτως, χωρὶς νὰ μὲ καταλαμβάνωσιν, Ἀριστ. Ὀρν. 309. 2) τινί, φιλονεικῶ, ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα φωνάζωντας, Ἀριστοφ. Ἱπ. 1403.

Διακρατέω, Μ. ήσω (κρατέω). Κρατῶ, βαστῶ, φυλάττω τι καλῶς, στερεῶς, Γρηγορ. Ναζ. »Ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα«. Καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζω· ἐξουσιάζω.

Διακράτησις, εως, ἡ. Τὸ καλῶς κρατεῖν καὶ φυλάττειν, Σουίδ. ἐν Λ. »ἀόριστος γῆ«. ἀμφ.

Διακρατητικός, ή, όν. Ὁποῖος κρατεῖ καὶ φυλάττει καλῶς, Σέξ. Ἐμπ.

Διακραυγή, ῆς, ἡ. Μεγάλη καὶ παντοτεινὴ κραυγὴ, βοή· ἢ ἡ εἰς τὸ φωνάζειν ἅμιλλα, συνέρισις, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 229.

Διακρέκω, Μ. ξω (κρέκω). Δι' ὅλου κτυπῶ, καὶ κτυπῶντας παίω, παίζω τὴν κιθάραν μὲ ἔμφασιν, Ἀνάλεκτ. Α΄. σελ. 230. »Μελίσδεται δὲ τὰν χέλυν διακρέκοισα«. Ζήτ. Κρέκω.

Διακρημνίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτετ. κρημνίζω. Κρημνίζω τινὰ ἀπὸ ἕνα βράχον, Ἰώσηπ.

Διακρηνόω, καὶ Δωρ. διακρανόω (κρήνη). Ἀφήνω, κάμνω νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνῃ νερὸν, ἢ νερὸν ἐκ πηγῆς, Θεόκρ. Ζ, 154. »Πῶμα διεκρανάσατο«, ἔνθα ἄλλοι μὲν διὰ τοῦ ἀνεμίξατε, ἐκ τοῦ κέρα, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κεράσατε (ἐκ τοῦ κεραννύω, ἀντὶ κεραννύω) ἑρμηνεύουσι.

Διακριβολογέομαι, οῦμαι (ἀκριβολογέομαι). Λογαριάζω τι παρὰ ἀκριβῶς, λαμβάνω τι ὑπερακριβῶς εἰς προσοχὴν· παρὰ ἀκριβῶς καὶ προσεκτικῶς ἐξετάζω, Δίων Κάσ. ΜΔ΄. 32.

Διακριβόω, ῶ, Μ. ώσω (ἀκριβόω) καὶ, διακριβόομαι, οῦμαι. Μὲ ἀκρίβειαν κάμνω τι, ἢ ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ, γνωρίζω τι, Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ. Καὶ παρ' Ἰσοκρ. Πανηγ. Γ. »Διακριβοῦσθαι περὶ τούτων«, ἀκριβῶς ἐξετάζειν καὶ μανθάνειν περὶ τούτων· ὅθεν παρὰ Πλουτ. »Διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας«. Τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐπακριβόω. Διηκριβωμένως, Ἐπίρ. μὲ ἀκριβῆ ἐξέτασιν καὶ ἔρευναν, Ἀριστοτ.

* Διακριδά, ἐπίρρ., = διακριδὸν, Ὀππ.

Διακριδόν, Ἐπίρ. (διακρίνω). Κατ' ἐξοχὴν, ἔξοχα, ἐξαιρέτως, Ἰλ. Μ, 103. »Οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι«, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, ἐκκρίτως, ἢ κατ' ἐκλογὴν, ἑρμην., ὁ δὲ Σχολ. ὥστε διακρίνεσθαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν, (ἐπὶ τῶν ἐνδόξων ἔργων δηλ.) ἐξαιρέτως, περιττότερον. Τοιοῦτον καὶ τὸ Ἰλ. Ο, 108. καὶ παρ' Ἡρόδ. Δ΄, 53. 2) διῃρημένως, διαφορετικῶς· μὲ διαφορὰν, ἐξαίρεσιν. 3) κατ' ἀκρίβειαν, διωρισμένως, σαφῶς, εὐκρινῶς.

Διακρίνω, Μ. ινῶ (κρίνω). Διαιρῶ, διαχωρίζω, διαλύω, ξεχωρίζω, χωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, Ὁμ. διακρίνω, ἀκριβῶς παρατηρῶ καὶ γνωρίζω, Ἰλ. Β, 475. »Τοὺς δ' ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν«· καὶ Ὀδ. Θ, 195. ἰδιαιτ. ξεχωρίζω μαχομένους ἢ πολεμοῦντας, Ἰλ. Η, 792. παρὰ δὲ νεωτ. καὶ ἀποφασίζω τι διὰ ψήφου δικαστικῆς· ἐξετάζω, Δημ. »Τὰ δίκαια διακρίνειν«. 3) λύω, διαλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συνίσταται· καὶ ἀντὶ τοῦ, διασκεδάζω, διασκορπίζω, Πλούτ. εἰς Καίσ. »Τῆς διακρινούσης αὐτὸν (τὸν ἀέρα) ἀλέας ἐκφέρεσθαι«. Παθητ. διακρίνομαι, ξεχωρίζομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι· διαφέρομαι πρός τινα, καταντῶ εἰς διχόνοιαν, φιλονεικίαν, τὰ χαλῶ μὲ κάνενα. Ἐκ. ἀόρ. α΄. παθητ. διακριθῆναι, καταπιάνομαι μέ τινα εἰς ἀγῶνα, ξεθα-

λόγω μίαν ὑπόθεσιν μὲ ἄλλον μόνος, τὰ τελειόνω μὲ αὐτὸν μόνος, Ἰλ. Γ, 98. »Διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας«, λυθῆναι καὶ χωρισθῆναι τοῦ πολέμου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. Α΄. »Διεκρίθησαν ἀπ᾽ ἀλλήλων« ἐπὶ δὲ τῆς τῶν κριτῶν ἐξετάσεως, καὶ ἀποφάσεως, παρὰ Πολυβ. ΙΗ΄, 35. καὶ ΚΒ΄, 27. Παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει περὶ Γεν. Δ΄. καὶ ἀντὶ τοῦ τελειοποιοῦμαι, ὡς, »Ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος« καὶ γενικῶς, ἀντὶ τοῦ, μάχομαι, συνερίζομαι, φιλονεικῶ, διὰ νὰ φανῶ καλλίτερος τοῦ ἄλλου, Ξενοφ. συμπ. Δ΄, 20. »Περὶ κάλλους διακρινεῖσθαι« ὅθεν διακεκριμμένως. Ζήτει τοῦτο. ὅθεν

Διάκρισις, εως, ἡ. Χωρισμός, ἀποχώρισις, διαχώρισις, διάλυσις, Ἀριστοτ. Μετ. Α. »Ἡ γὰρ ἀτμὶς ὕδατος διάκρισίς ἐστιν« καὶ ἀντὶ τοῦ τελειοποίησις, ὁ αὐτ. Γεν. Δ΄. παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυνηγ. Δ΄, α΄. »Τὰς διακρίσεις βαθείας«, τὸ κατὰ μέσον τοῦ μετώπου σχίσμα καὶ κοίλωμα, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται εἰς τοὺς σκύλους, καὶ μάλιστα εἰς τὰ λεγόμενα Λαγωνικά, ἢ Λακωνικά. 2) φιλονεικία, ἔρις, μάχη, ἀγών, Ἀράτ. Φαιν. 109. »Διάκρισις περιμεμφής«. 3) διαφορά, κρίσις δι᾽ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, καὶ ἀπόφασις, Ξενοφ. Κ. Παιδ. Πλάτ. Νομ. ς΄. καὶ παρ᾽ Ἀπολλ. Δ΄. 1169. »Ἡ τελέεσθαι διάκρισις Ἀλκινόοιο«.

Διακριτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διάκρισιν, ξεχώρισιν, διάλυσιν, ἀπόφασιν· ἀντιθ. συγκριτικός.

***Διάκριτος**, ὁ, ἡ. Διακεκριμένος· ἐξαίρετος, διαπρεπής, Ὀππιαν. Ἁλ. γ΄, 441.

Διακροβολίζομαι, Μ. ίσομαι (ἀκροβολίζομαι), μετὰ δοτικ. Ἀκροβολίζομαι μέ τινα, ἁμιλλῶμαι μὲ αὐτὸν κατὰ τὸν ἀκροβολισμόν, Ἰώσηπ. Ζήτ. Ἀκροβολίζομαι· ὅθεν

Διακροβολισμός, ὁ. Ἡ φιλονεικία, ἔρις, μικρὰ μάχη μεταξύ τινων, Στράβ. Γ. σελ. 414. Ἰταλ. Scaramuccia. Ζήτ. Ἀκροβολισμός.

Διάκροκον, τό. Πασπαλισμένον, ἀλειμμένον, βαμμένον μὲ κρόκον, συντεθειμένον μὲ κρόκον, ὡς »Διάκροκον κολλύριον«.

Διακροτέω, Μ. ήσω (κροτέω). Διατρυπῶ, διατζακίζω, κάμνω τρύπαν· συντρίβω. Παρὰ Πλουτ. »Διακροτεῖν τῶν πεζῶν τοὺς κρίκους«, κατακόπτειν, τζακίζειν, ξεχωρίζειν τοὺς χαλκάδες (κρίκους) τῶν ἁλύσεων. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς καὶ ἀδιαντρέπου ἐννοίας, = διασποδέω, Εὐριπ. Κυκλ. 180. 3) τὸ ἐναντίον τοῦ συγκροτεῖν, διαλύω, ἀναλύω εἰς τὰ ἐξ ὧν συγκεῖται τι, π. χ. μίαν λέξιν, ἥτις εἶναι συγκεκροτημένη ἐκ πολλῶν συλλαβῶν, ἢ λέξεων, ἢ εἶναι κατὰ συγκοπήν, εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, ἤγουν εἰς τὰς συλλαβὰς καὶ γράμματά της, Πλάτ. Κρατ. σελ. 421. C.

Διάκρουσις, εως, ἡ. Διατρύπησις, ξεχώρισις, διάλυσις· ἀπομάκρυνσις, ἀποτροπή· ξανανεύρισμα τῆς γνώμης, ἀποπλάνησις. 2) διατριβή, ἀργοπορία, χρονοτριβή, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, Δημοσθ. Ζήτ. διακρούω.

Διακρουστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διάκρουσιν, ἢ εἰς τὸ διακρούειν, καθ᾽ ὅλας τὰς σημασίας.

Διακρουστικῶς, Ἐπίῤ. Μὲ διακρουστικὸν τρόπον.

Διακρούω, Μ. σω (κρούω). Κτυπῶ τι διὰ νὰ διαπεράσῃ, ἢ κτυπῶντάς τι, τὸ κάμνω νὰ διαπεράσῃ, ὡς »Διακρουσθέντες σημεῖον« ἐξαιρ. ἐξετάζω, κτυπῶντας πήλινον ἀγγεῖόν τι διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι γερόν· ὅθεν τροπ. δοκιμάζω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Πλάτ. Θεαιτ. 2) ὡς διακόπτω, ἤτοι ἐμποδίζω τι κατὰ τὴν φοράν του, »τινὰ τινος«, καί, »τινὰ ἐν πράγματι«, Πλουτ. »Ἑαυτὸν διέκρουσεν ἐν τοῖς πράγμασι«. 3) μέσ. διακρούομαι, κτυπῶντας διαπερῶ· ἀποκρούω ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ· ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· φεύγω, γλυτόνω, σώζομαι· ἐμποδίζομαι, κρατοῦμαι εἰς τὰ ὀπίσω· μεταβάλλω σκοπόν, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ὡς, »Διακρούομαι τὸν παρόντα«, ἢ »τὸν ἔμπροσθεν χρόνον«, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀναβάλλω, ἀργοπορῶ, διὰ τῆς ἀναβολῆς, ἀργοπορίας κυττάζω νὰ ἀποφύγω τι, ὡς ὁ αὐτ. »Ὡς δ᾽ ᾐσθόμην αὐτὸν διακρουόμενόν με«, ἀλλ᾽ ἀφοῦ ἐκατάλαβα, ὅτι αὐτὸς διὰ τῆς ἀργοπορίας καὶ ἀναβολῆς τοῦ καιροῦ ἤθελε νὰ μὲ ἀποφύγῃ, καὶ Wessel. Ἡρόδ. 7, 168. πλὴν συχνότερον παρὰ Δημ. »Πρύμναν διακρούσασθαι«, ἀντὶ τοῦ ἀνακρούσασθαι, γυρίζω τὸ καράβι· τὸ δὲ »Διακρούσασθαί τινα«, δηλοῖ, ἀπατῶ τινα μὲ προφάσεις. Καὶ μετὰ γενικῆς παρὰ Δημοσθ. ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζομαι, ὡς, »Διακρουσθῆναι τῆς τιμωρίας« καὶ γενικῶς παρ᾽ αὐτῷ τὸ »Διακρούσασθαι«, ἀντὶ τοῦ διαδύεσθαι, ἐκλαμβάνεται. Ζήτ. Διαδύω.

Διακρύπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτ. κρύπτω. Καταπολλά, δι᾽ ὅλου κρύπτω, Πολυβ.

Διακτενίζω, Μ. ίσω (κτενίζω). Δι᾽ ὅλου, ἐπιμελῶς κτενίζω, Πολυδ.

Διακτενισμός, οῦ, ὁ. Τὸ κτένισμα καὶ καλλώπισμα τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Κλήμ. Παιδ. Γ΄, 3.

Διακτορία, ἡ. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διακτόρου, πρεσβεία, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ. 12. ἐν γένει, ὑπουργία, Μουσ. 6. Ἰουλ. Αἰγ. 11. ἐκ τοῦ

Διάκτορος, ὁ. Πρέσβυς, μηνυτής, ἢ ὁ φέρων τὰς ἀγγελίας, εἰδήσεις, καὶ προσταγάς, Ἰλ. Β, 103. »Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ«. Αὕτη ἡ λέξις ἔστι παρ᾽ Ὁμήρ. ἐν χρήσει πολλάκις ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, καθὸ ὑπουργοῦ καὶ πρέσβεως, ἤτοι ἀγγέλου τῶν θεῶν, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλ. Φ, 497. Ω, 339. καὶ Ὀδ. Α, 84. Ε, 43. Θ, 335. 388. Μ, 390. Ο, 319. Ω, 99. Ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. α΄. σ. 218. Τούτου ἕνεκα ὀνομάζεται παρὰ Καλλιμ. καὶ ἡ γλαὺξ (κουκουβάγια), καθὸ ἄγγελος τῆς Ἀθηνᾶς, διάκτορος. Ὑστερώτερον ἐσήμαινε ταυτὸν καὶ ψυχοπομπός, ἤγουν ὁ τὰς ψυχὰς διάγων, καταφέρων εἰς τὸν Ἅδην, ἥτις ὅμως σημασία δὲν δύναται ἔτι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐν χρήσει παρ᾽ Ὁμήρῳ, Spohn de extr. Od. parte, p. 44. κτ. — Συνήθως μὲν συνάπτει ὁ Ὁμ. καὶ τὰς δύο λέξεις »διάκτορος Ἀργειφόντης«, ὅμως ὁ Meinecke (comment. misc. p. 63.) ἀπατᾶται, ὅταν διϊσχυρίζηται, ὅτι ἐκεῖνος μεταχειρίζεται τοῦτο πανταχοῦ, καὶ ὅταν μετὰ τοῦ Böttiger (Vasengem 1, 2. p. 113.) θεμελιοῖ τὴν εἰκασίαν του, ὅτι τὸ ἐπίθετον διάκτορος σημαίνει μόνον καὶ καθ᾽ αὐτὸ τὸν ἐκτελεστὴν τῆς προσταγῆς τῶν θεῶν εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Ἄργον, τὸν πολυόφθαλμον ἐκεῖνον, διότι ἄνευ τοῦ, Ἀργειφόντης, ἀπαντᾷ ἡ λέξις ἐν Ὀδ. Μ, 390. Ο, 318. καὶ πολλάκις ἐν τοῖς Ὕμνοις. Διὰ τοῦτο, καὶ πιθανῶς ὀρθῶς, ἀπέβαλεν ὁ Ἕρικος, ὅπερ ἐνέκρινε καὶ ὁ Σπίτσερος ἐν Ἡσιόδ. Ἔργ. 58., ὁ δὲ Οὔελφιος ἐν Ἀναλ. γ΄. σ. 158. ἐνέκρινε προπαραλαβὼν ἐν τῷ κειμένῳ, νὰ διακριθῇ ἡ λέξις διάκτορος ἀπὸ τῆς, Ἀργειφόντης, δι᾽ ὑποδιαστολῆς· ἴδε ἐξαιρ. ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 148. (Συνήθως μὲν παράγουσι παρὰ τὸ διάγω, κατὰ δὲ Βουττμανον παρὰ τὸ ἀρχαῖον διάκω, διήκω, ἐξ οὗ καὶ τὸ διώκω καί, διάκονος.)

Διακτυπέω, ῶ. Κάμνω δι᾽ ὅλου κρότον, βοήν, ἢ διέρχομαι μὲ κρότον, κτύπον καὶ βοήν, Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1007. Ἀμφ.

***Διάκτωρ**, ορος, ὁ, = τῷ, διάκτορος, Βιάνωρ Ἀν. Π. 10. 101. ἄλλως δὲ μόνον παρὰ Γραμματ. ἐν χρήσει.

Διακυβερνάω, Μ. ήσω (κυβερνάω). Κυβερνῶν τὸ πλοῖον, ἢ ἡνιοχῶν, διευθύνω που· ἐν γένει, δι᾽ ὅλου διοικῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω, Πλάτ.

Διακυβεύω, Μ. σω (κυβεύω). Παίζω τοὺς κύβους μέ τινα, ἢ κατά τινος, Πλούτ. 2) μεταφορ. = διακινδυνεύω, ἤτοι βάλλω τι, τολμῶ τι (ῥεστιάρω), ὡς εἰς τὸ παιγνίδι.

Διακυκάω, ῶ, Μ. ήσω (κυκάω). Μιγνύω, ἀνακατόνω ἓν με ἄλλο, συγχέω, φέρω εἰς ἀταξίαν, κυρίως τε καὶ μεταφ., Δημοσθ. »Λόγους διακυκῶσι«.

Διακυκλέω, ῶ, Μ. ώσω. Δι᾽ ὅλου κυκλόω, ἀμφ.

Διακυλινδέω, ῶ (κυλινδέω). Κυλίω τι διὰ πάντα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ ἀνακατωμένα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Διακυμαίνω, Μ. ανῶ (κυμαίνω). Διεγείρω, κινῶ εἰς κύματα, κυματίζω, βάλλω τι εἰς κυματώδη κίνησιν, κάμνω ἀνήσυχον, ταράσσω, προξενῶ φουρτοῦναν, Λουκ. »Διακυμαίνει τὸν Ἀδρίαν«.

***Διακυνέω**, Μ. κύσω (κυνέω, ἀμφ.). Φιλοῦμαι ἀμοιβαίως μέ τινα, ἀντιφιλοῦμαι.

Διακυνοφθαλμίζεσθαι, τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους, τὸ βλέπεσθαι μὲ σκύλινα ὄμματα, ὅ ἐστιν ἀναιδῶς ἕνας τὸν ἄλλον, Ἡσυχ. παρ᾽ αὐτῷ δὲ καὶ τό, κυνοφθαλμίζεσθαι, ἔστι ταυτοσήμαντον.

Διακύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω καὶ βλέπω ἔξω διά τινος τρύπας, θύρας, ἢ παραθυρίου, ἐκβάλλω τὸ κεφάλι μου καὶ κυττάζω, Ξενοφ. »Διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους«, καὶ Ἡρόδ. 3, 145. Ἀριστοφ. Εἰρ. 78. Παρὰ δὲ Φιλ. »Παραλῆλθεῖν καὶ διακύπτειν ἐπὶ τὰ κοινά«, ἀντὶ τοῦ μετὰ προσοχῆς κυττάζειν ἢ περιεργάζεσθαι.

Διακυρίττομαι (κυρίττομαι). Κερατίζομαι, κτυποῦμαι, σπρώχνομαι (μπρίζομαι) μὲ τὸ κεφάλι μὲ ἄλλον τινά, καθὼς κάμνουν τὰ ζῶα ἀναμεταξύ των μὲ τὰ κέρατα, οἷον τὰ κριάρια, οἱ τράγοι, ταῦροι, κ. τ. λ., ἢ συνερίζομαι κατὰ τὸ σπρώξιμον μέ τινα, δοτ., ὡς παρὰ Συνεσ. Φαλάκρ. 77. »Διακυρίττεται κριῷ«, ἀντιμάχεται, ἀντιπαλαίει, συνερίζεται μὲ τὸ κριάρι εἰς τὸ σπρώχνειν (μπρίζειν). Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἐπιστολ. 57. (ἐκ τοῦ κέρας, κυρίττω.)

***Διακώδιον**, τό. Τὸ διὰ κωδειῶν (ἤτοι ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν παπαρούνων) συντεθειμένον ἰατρικόν, Κορ. εἰς Πλουτ. Μέρ. Β΄. σ. 374.

Διακωδωνίζω, τὸ ἐπιτατ. κωδωνίζω, Δημοσθ. »Ἐκεῖνος διεκωδώνισεν ἡμᾶς«. 2) κοινοποιῶ τι, διαφημίζω, Στράβ. Β΄. σελ. 262.

Διακώλυμα, ατος, τό (διακωλύω). Ἐμπόδισμα, ἐμπόδιον διὰ μεσολαβήσεως, παρεμπτώσεως τινός, φραγή, Πλάτ. Νομ. Ζ΄.

Διακωλυτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος ἐμποδίζει, ἐμποδιστής, Ἡρόδ. 6, 55.

Διακωλυτικός, ή, όν. Ὁ κωλύων καὶ ἐμποδίζων, ἢ ὁ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἐμποδιστικός, Πλάτ.

Διακωλύω, Μ. ύσω. Ἐμποδίζω, κρατῶ εἰς τὰ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ κάμῃ τις τί, Πλάτ. (τὸ ὕψιλον πανταχοῦ μακρόν.)

Διακωμῳδέω, ῶ (κωμῳδέω). Περιπαίζω, περιγελῶ τινα εἰς μίαν Κωμῳδίαν, θέατρον· καὶ γενικῶς, χλευάζω, περιγελῶ, περιπαίζω, διασύρω, Πλάτ.

Διακωπηλατέω, ῶ, = Διερέττω, Σουίδ.

Διακωχή, ῆς, ἡ, = ἀνακωχή. Κατάπαυσις, παῦσις· ἰδίως δὲ ἡ πρὸς καιρὸν κατάπαυσις τῶν ἁρμάτων, armistice Γαλλ. 2) = διοχή, ἐκ τοῦ διέχω. Ζήτ. Κατακωχή.

***Διαλαβή**, ἡ (διαλαμβάνω), = διάληψις.

Διαλαγχάνω, Μ. λήξομαι, Ἀόρ. β΄. διέλαχον (λαγχάνω). Διαμερίζομαι, διακληροῦμαι, διαμοιράζω μὲ τὸν λαχνόν, Ξενοφ. Παιδ. Ζ. »Διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅπως ἂν αὐτοὶ φρονῶσιν«. »Διαλαχεῖν κλήρῳ πρὸς τὸν ἀδελφόν«, Ἡρόδ. 4, 68. »Διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων«, Ruhnk. Τιμ. σ. 80. τροπ. θεληματικῶς, κατὰ τὴν θέλησίν μου, φαντασίαν μου, αὐτεξουσίως διαιρῶ εἰς κομμάτια· κατακομματιάζω, ξεσχίζω, Εὐριπ. Βάκχ. 1281. »Διέλαχον κύνες Ἀκταίωνα«, τὸν κατεξέσχισαν οἱ σκύλαι. 2)

ὑμετα3. βάλλω κλῆρον περί τινος πράγματος, τί, Πλουτ. Ὠθ. 2. »Τὴν τάξιν διελάγχανε τὰ τάγματα.«

*Διαλαιμοτομέω (λαιμοτομέω). Κόπτω διὰ τοῦ λαιμοῦ, ἢ πνίγω, Ἀθην. σ. 491. Schweigh.

Διαλακέω, ῶ (λακέω). Σκάζω, σπάνω μὲ κρότον, Ἀριστοφ. Νεφ. 407.

Διαλακίζω, τὸ ἐπιτετ. λακίζω (ὡς στέφανον). Συντρίβω, κατατζακίζω εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόπτω, Πλούτ. Πρεβ. Συμ. Γ'. 2., ἔνθα αἱ ἐκδόσεις διαλακτίζω ἔχουσι. Ζήτ. Λακίζω.

Διαλακτίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτετ. λακτίζω. Κλωτζῶ, κλωτζῶντας καταπατῶ τι, ἢ διώκω, Εἰδ. ΚΕ'. »Οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν.«

Διαλαλέω, ῶ (λαλέω), τινὶ, ἢ, πρός τινα. Φλυαρῶ μέ τινα, ὅλον ὁμιλῶ, ἢ συνομιλῶ, περνῶ τὸν καιρὸν συνομιλῶν· λέγεται καὶ ἐνεργ. »Διαλαλῶ τινί τι«, ἀντὶ, ξεφλυαρῶ τι, φλυαρῶν μετά τινος φανερόνω, Εὐριπ. Κυκλ. 175. 2) φέρω τινὰ ἤ τι εἰς λόγους, ὅ ἐστι, κάμνω νὰ ὁμιλοῦν οἱ ἄνθρωποι περὶ αὐτοῦ, βάλλω εἰς τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων· διαλαλῶ, φανερόνω τι κρυφὸν, μυστικὸν· ἢ διασπείρω, διαφημίζω· ὅθεν

Διαλάλησις, εως, ἡ. Ἡ μετά τινος ὁμιλία, συνομιλία· καὶ φλυαρία. 2) ἡ φανέρωσις τινὸς μυστικοῦ, ἢ φλυαρία ψευδοῦς φήμης, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 1114.

Διαλαμβάνω, Μ. λήψομαι, Ἀόρ. β'. διέλαβον, Παρακ. διείληφα, καὶ παθ. διείλημμαι (λαμβάνω, ἀνωμ.). Δέχομαι, παίρνω διαμερισθέν τι, ἢ τὸ μερίδιόν μου, ὅπερ μοι ἐμερίσθη, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. »Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διήλειψε τὰς δυνάμεις«· καὶ Δημοσθ. »Διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους«, ἐμοίραζον μεταξύ των τοὺς ἄρτους, ἢ τοὺς διαμοιρασμένους κατ' ὀβολὸν ἐλάμβανον. 2) μεταξὺ καὶ τῶν δύο χειρῶν πιάνω, κρατῶ, βαστῶ δυνατά· ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων, ὡς, »Διαλαμβάνω τὸν ξυστὸν, τὴν μάχαιραν«, διὰ νὰ κουντίσω· καὶ παρὰ Πολυβ. »Ἐκ διαλήψεως χρῆσθαι τῇ μαχαίρᾳ«· ἐν δὲ τῇ παλαιστικῇ, πιάνω τινὰ ἐν τῷ παλαίειν ὁλόγυρα τοῦ σώματός του διὰ νὰ τὸν ῥίψω κατὰ γῆς, ὡς παρὰ Πλουτ· Ἀντ. 33. »Διαλαμβάνων τοὺς νεανίσκους, ἐτραχήλιζεν (ἴδε τραχηλίζω)· ἐν γένει, περιλαμβάνω, ἐγκαλιάζω· περικυκλόνω, περιβάλλω, περιστοιχῶ· καὶ περιέχω, ὡς, »Διαλαμβάνει ἡ ἐπιστολή« Ζ. Μόσ. Αἰγ. Συναγ. σ. 270. Ἐκδ. Κορ. ἐντεῦθεν μεταφ. 3) ἀντιλαμβάνω τί, ἐννοῶ τί· ἐννοῶ τί, λαμβάνω ἐν νῷ· φαντάζομαι, ἰδεάζομαι· πιστεύω, νομίζω· στοχάζομαι, κρίνω, σκέπτομαι περί τινος· βουλεύομαι, συμβουλεύομαι, συλλογίζομαι· προσδιορίζω, διακρίνω τί, διορίζω, ἀποφασίζω, ὡς παρὰ Πλατ. (Νομ. ς'.) κεῖται ἐντελῶς »Διαλαβεῖν τοῖς διανοήμασι«· καὶ παρὰ Πολυβ. τυχνάκις. 4) ξεχωρίζω, διαιρῶ ἀπ' ἀλλήλων, ὡς παρ' Ἀριστ. »Περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν«· καὶ Πολυβ. »Ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς«· καὶ ἐντεῦθεν, διαιρῶ, π. χ. μίαν περίοδον εἰς κῶλα, ἢ ἀποθέσεις· ἐξαιρ. δὲ κατὰ παθητ. διάθεσιν ἐπὶ χώρας τινὸς, διῃρημένης καὶ διακεκομμένης ἀπὸ λόφους, βάθους, λάκκους, ποταμούς, ἢ ἐπὶ διακεκομμένης πεδιάδος· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὄντων καλῶς διῃρημένων, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀπ. γ', ί. 13. »Θώρακες διειλημμένοι τὸ βάρος ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος μερῶν«, ἤγουν, θώρακες, οἱ ὁποῖοι στέκονται καλὰ (πιάνουν καλὰ τὸ στῆθος) καὶ διαμοιράζουντι τὸ βάρος ἴσα εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα αὐτοὶ κεῖνται. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρ' Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ. γ'. καὶ 16. 5) μεταφ. πραγματεύομαι περί τινος ὑποθέσεως, ἤτοι ἐκθέτω αὐτὴν ἐγγράφως ἢ ἐκ στόματος, σαφῶς παριστῶ, περιγράφω, διασαφῶ, διεξέρχομαι, ὡς παρ' Ἀριστ. »Δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς συμβουλίας τί ἐστιν«· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Schaef. Γρηγ. σ. 7. 864. 931. — Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. παρακ. διειλημμένως, ἀντὶ χωριστὰ, κατ' ἰδίαν· καὶ προσδιωρισμένως, ὡς, »Διειλημμένως ἐκρίθη ὅτι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι«, Ξενοφ. Οἰκ. ΙΑ'. 24. ὡς καὶ τὸ »διειλημμένως κρίνεσθαι«, ἀντὶ τοῦ ἰδίως, ξεχωριστὰ· οἷον καὶ τὸ »Ἕκαστον δίχα κρίνεσθαι«, Ξενοφ. Ἑλλ. Α. ζ'. 37.

Διαλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Διὰ μέσου λάμπω, φωτίζω, διαφαίνομαι, διαλάμπω λάμψιν· φέγγω, γίνομαι φωτεινὸς, λαμπρὸς, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. »Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα«· ὅθεν τροπ. γίνομαι περίφημος, διαφημίζομαι. 2) διαπερνῶ μὲ τὴν φωνὴν, ὑπερβαίνω φωνάζοντας περισσότερον ἀπὸ ἄλλον, Ἀριστοτέλ. Προβλ. ΙΘ'. 46. ὅθεν

Διαλαμπής, ὁ, ἡ. Φωτεινὸς, λαμπρὸς, ἢ περίφημος.

Διάλαμψις, εως, ἡ. Τὸ διαλάμπειν, διαφαίνεσθαι· τὸ φέγγειν· τὸ λαμπρὸς καὶ φωτεινὸς γίνεσθαι· ἡ ἀστραπὴ, λάμψις, τὸ μετέωρον, Ἀριστ. Μετ. Β'. 2) = διάληψις, Ἰων. καὶ Αἰολ.

Διαλανθάνω, Μ. λήσω (λανθάνω, ἀνωμ.). Εἶμαι τινὶ πάντοτε, ἢ παντῇ, ὅλως ἀποκεκρυμμένος, ἄγνωστος, ὡς παρὰ Θουκυδ. Γ'. »Διαλαθὼν, εἰσέρχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην«. 2) διαφεύγω, ἐκφεύγω, ἀποδιδράσκω, τινὰ, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. »Οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν«, ἤγουν δὲν μοῦ διέφυγε τὴν γνῶσιν.

Διάλαυρος, ου, ὁ, ἡ (λαύρα). Ὁ κατοικῶν εἰς δρόμον, εἰς τὸ ἀντικρὺ, πέραν μέρος τῆς στράτας, Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Χ. σ. 777. Βασιλ.

*Διαλαχαίνω. Ἐν τῷ διαπερᾶν κάμνω αὔλακα, διαυλακίζω, ὡς Ὀππ. Ἁλ. 5, 264. »Ἀλκαίῃ βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων.«

Διαλγέω, ῶ, τὸ ἐπιτετ. ἀλγέω. Κατὰ πολλὰ ἀλγέω, Πλούτ.

Διαλγής, έος, ὁ, ἡ (ἄλγος). Ὁποῖος πάσχει σφοδροὺς, μεγάλους πόνους καὶ λύπας, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 2) ἐνεργ. προξενῶν πόνους, ὀδυνηρὸς, ὡς, »Ἄτα διαλγής«, Αἰσχ. Χοηφ. 66.

Διαλεγδὸν, Ἐπίρ. (διαλέγω). Ἐξαιρέτως, ἐκλελεγμένως λίαν, ἐκλεκτὰ, Ἡσύχιος.

Διαλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀνωμ.). Ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω, Ἡροδ. 8, 113. 2) ἐκλέγω, διαλέγω, Ἡροδ. 8, 107· καὶ χωρίζω τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ἀχρειότερον, διαλέγω, Ξενοφ. »Τὸ πτύον τοὺς ἀθέρας διαλέγει«. 3) συχνότερον ὅμως τὸ Ἀποθ. διαλέγομαι, μετὰ μέτ. ἀορ. διελεξάμην καὶ παθ. ἀορ. διελέχθην· σπανίως δὲ πρὸς τῷ, διαλέξομαι ἔστι καὶ Μέλλ. διαλεχθήσομαι, Δημ. περὶ Στεφ. 252. Ἀχιλ. Τατ. 6, 6. Διασκοπῶ, ξεκαθαρίζω τί μὲ τὸν νοῦν μου, ἐξετάζω ἀκριβῶς, σκέπτομαι, »Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος (ὁ ἐμὸς) διελέξατο θυμός«, ο. ε. διελογίσατο, μοὶ τὸ εἶπεν ὁ νοῦς μου, Ἰλ. Λ, 407. Ρ, 97. Φ, 562. Χ, 122, 385. (Οὗτος ὁ μέσος τύπος τοῦ ἀορίστου ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ἂν καὶ παρὰ τοῖς Μεταγ. ἐν χρήσει ὅλως ὡς καὶ τὸ διαλεχθῆναι). Λογογραφικῶς δὲ, δηλοῖ ὡς ἐπιτοπολὺ (τινὶ, καὶ, πρός τινα), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, διαλέγομαι, ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος, Πλάτ. Πολιτ. σ. 272. »Χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις«· δηλοῖ δὲ καὶ, πραγματεύομαι, διαπράττω, τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν· κυρ. ἐπὶ κοινολογίας, ὁμιλῶ μετά τινος διὰ νὰ ξεχωρίσωμεν βέβαια πράγματά τινα, νὰ τὰ ξεδιαλέξωμεν, καὶ νὰ τὰ φέρωμεν εἰς τὸ καθαρώτερον, νὰ τὰ ξεκαθαρίσωμεν, καὶ ἐκ τούτου ἡ κοινὴ συνήθεια, προσθέσασα τὴν ΞΕ συλλαβὴν, ἥτις εἶναι χαρακτηριστικὴ ἐξ πρόθεσις, ἔκαμε τὸ, ξεδιαλέγομαι, ὡς τὸ, ἔλα νὰ ξεδιαλεχθῶμεν τώρα· καὶ, ἔλα νὰ ξεδιαλέξωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἢ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· πραγματικῶς σημαίνει ὁμιλῶ μετά τινος, καθὼς τὸ ἑρμηνεύει ὁ Σωκράτης παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Δ, ε'. 12. »Τὸ διαλέγεσθαι ὀνομάσθη ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα«. ἐξαιρέτως δὲ ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ διαλεκτικοῦ τρόπου τῶν Σωκρατικῶν, Heind. Πλατ. Φαίδ. σ. 75. C. ἐκομ. μετέρχομαι τὴν διαλεκτικὴν, εἶμαι κατὰ τὸ λέγειν ἀποδείξεις, ξεύρω νὰ προφασίζωμαι, νὰ διαφεύγω, νὰ γλυστρῶ, ὡς, παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 119. »Ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι«, τουτέστι, τὴν διαλεκτικήν. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 720. »Διαλέγουσαι τὴν ὀπὴν«, ἀντὶ τοῦ »διορύττουσαι«, καὶ ἐκ Θουκυδ. παρὰ Σουΐδ. »Διαλέγουσι«, ἀντὶ τοῦ »διορύττουσι«, ζητεῖν δηλ. μίαν τρύπαν διὰ νὰ τρυπήσῃ καὶ νὰ ξεγλυστρήσῃ ἔξω· δηλοῖ δὲ καὶ, ἔχω διάλεκτον τινὰ, ὕφος, Ἡροδ. 1, 142. Παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ὡς τὸ συνουσιάζω. »Οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένῃ ὑπὸ μυρίων ἐτῶν«, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1082. Πλουτ. Σολ. 20. Κορ.

Διαλείβομαι, (λείβομαι). Ἀναλύομαι, διαλύω, τήκομαι.

Διάλειμμα, τὸ (διαλείπω). Τὸ μεταξὺ διάστημα, κενὸν χωρίον, τόπος ἄδειος μεταξὺ δύο· καὶ ὁ μεταξὺ χρόνος, τὸ μεσολαβίζον τοῦ καιροῦ· ὅθεν τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Περικλ. »Κατὰ διαλείμματα«, ἢ νέα διαλειμμάτων, ὄχι δηλ. κατὰ συνέχειαν, ὡς π. χ. ἐγὼ πρέπει νὰ γράψω ἓξ ὥρας, δὲν γράφω ὅμως εἰς ὅλας αὐτὰς κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ γράφω μόνον δύο, καὶ ἡσυχάζω· ἔπειτα πάλιν γράφω, καὶ πάλιν ἡσυχάζω, ἢ κάμνω ἄλλο τι. 2) διάλειμμα πυρετοῦ, = ἀπυρεξία, ἐκ τοῦ διαλείπω.

*Διαλειπτός, ὁ, ἡ (διαλείφω). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀλειφθῇ, ἐντριβῇ· ὅθεν, »Τὸ διαλειπτόν« (ὑπακ. φάρμακον), ἰατρικὸν δι' ἀλείψιμον, Ἱππ. σ. 635.

Διαλείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφήνω μεταξὺ δύο τινῶν διάστημα τόπου, ἢ χρόνου, ὡς Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Α. »Διαλείπει μακρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν«· καὶ Πλουτ. »Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο, προσῆλθε κτ.«· καὶ παρὰ Γαλ. »Διαλείπων σφυγμός«, καὶ »Διαλείπουσα φωνή«. Ἄρα, α) ἵσταμαι ἢ κεῖτομαι ἀπ' ἀλλήλων· μακρὰν, τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ εἶναί τι, ὡς παρὰ Θουκυδ. »Διαλείπειν τι ἀπὸ τινος«· καὶ παρ' Ἀῤῥιαν. »Διαλείπουσι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ ξυνορᾶν τε ἀλλήλους, καὶ ἀκούειν«· ὅθεν, τὸ Διαλεῖπον, ἀντὶ τοῦ διάλειμμα, διάστημα, ἀποχωρισμένον, ἄκριτον μέρος, Ξεν. β) παραιτοῦμαι, παύω ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τοῦ νὰ κάμω τί· μετὰ μετοχ., ὡς παρὰ Ξενοφ. »Οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων«, δὲν ἔπαυσα, δὲν ἄφησα ποτὲ νὰ περάσῃ καιρὸς. κτλ. ὁ δὲ καιρὸς αὐτὸς τίθεται ἐν αἰτ. ἢ γεν., ὡς, »Διαλείπειν ἡμέραν«, ἢ »μιᾶς ἡμέρας«. Παθητ. »Διαλέλειπται«, ἔμεινε διάστημα, κενὸς τόπος, Ἡροδ. 8, 40. 41.

Διαλείφω, Μ. ψω, Ἀόρ. α'. διήλειψα (ἀλείφω). Τριγύρω, ἢ ἐπάνω ἀλείφω, ἢ ἐναλείφω, ἐντρίβω, ἢ δι' ὅλου ἀλείφω, χρίω. 2) = ἐξαλείφω, ἤγουν σβύνω καὶ ξύω τί, ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 407. »Βρέξας τὸν δάκτυλον ἐκ τοῦ στόματος, διήλειψε τὴν εἰκόνα.

Διαλείχω, Μ. διαλείξω (λείχω). Δι' ὅλου ἐγλύφω· γλύφω μὲ τὴν γλῶσσαν, Ἀριστοφ. »Διαλείχειν τὰς χύτρας«, ἐγλύφειν τὰ πινάκια, ἢ ἀγγεῖα.

Διάλειψις, εως, ἡ (διαλείπω). Διακοπή, παραίτησις, κ. τ. λ.

Διαλεκτικεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Εἶμαι διαλεκτικὸς, ἔμπειρος εἰς τὴν διαλεκτικήν· κάμνω συλλογισμοὺς, σοφίζομαι, Γαλ. καὶ Μαρκ. Ἀντων. Η', 13. ἐκ τοῦ

Διαλεκτικός, ἡ, ὸν (καὶ ἐπίρ. διαλεκτικῶς).

Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, συνομιλεῖν, ἰδιαιτ. εἰς τὸ φιλονεικεῖν περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων, ἢ εἰς τὴν Λογικήν· ὅθεν, ἡ Διαλεκτική, ὑπονοουμ. τέχνη, ἤγουν ἡ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία διὰ τῆς συνομιλίας διαλέγει καὶ ξεχωρίζει τὰ πράγματα, διακρίνει δι' ὀρθῶν συλλογισμῶν τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ἡ Λογική, Πλάτ. Πολ. Ζ. ἐκ τοῦ

Διάλεκτος, ου, ἡ (διαλέγω). Ὁμιλία, συνομιλία, διάλεξις· διὰ στόματος πραγμάτευσις περί τινος ὑποθέσεως, Πλατ. Συμπ. 203. Α. 2) ἔκφρασις, τρόπος τοῦ λέγειν, façon de parler· φράσις. 3) λόγος ὡς ψιλὴ ἔναρθρος φωνή, προφορά, ἡ ἔκφρασις τῶν λέξεων, τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, ὁ χαρακτὴρ τῆς φωνῆς ἑνὸς ἔθνους, ἡ γλῶσσα, ἡ ἐγχώριος γλῶσσα, ὡς »Ἑλληνικὴ διάλεκτος«, ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ὁμιλοῦν οἱ Ἕλληνες. ἐξαιρέτ. δέ, τὰ ἰδιώματα διαφορετικῶν φυλῶν τῆς αὐτῆς γλώσσης, π. χ. παρ' Ἕλλησιν, αἱ τέσσαρες διάλεκτοι, Ἰάς, Ἀτθίς, Δωρίς, Αἰολίς.

Διαλελυμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. μετοχ. παρακειμ. τοῦ διαλύω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάλεξις, εως, ἡ. Ὁμιλία, συνομιλία μεταξὺ δύο ἀνθρώπων, καὶ ἔρευνα δι' ὁμιλίας πρὸς εὕρεσιν καὶ ξεκαθάρισιν τοῦ ἀληθοῦς. »Ἔστι δὲ ἡ Διάλεξις, λόγων ἐμπειρία, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν, ἢ ἑρμηνεύειν δύνασθαι«, Πλάτ. Γοργ. 2) ἀντὶ τοῦ διάλεκτος, γλῶσσα, Δίων Κασ. Ξ. 17. 3) ἐκλογή, καθάρισις, Στεφ. Βυζ.

Διαλεπτολογέομαι (λεπτολογέομαι). Τὸ αὐτὸ καὶ λεπτολογοῦμαι, ἤτοι ὁμιλῶ μετά τινος, ἐξετάζωντας καὶ τὰ παραμικρότατα, μὲ σοφίσματα, τινί, Ἀριστοφ.

Διάλεπτος, ον, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτ. λεπτός. Καταπολλὰ λεπτός, λεπτότατος, καὶ ἰσχνότατος· πολλὰ εὐτελής, ποταπός, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διαλευκαίνω, Μ. ανῶ (λευκαίνω). Λευκαίνω ἄσπρον τι ἐν τῷ μεταξύ, κάμνω τι λευκόν, ἄσπρον. 2) μεταφορ. κάμνω τι σαφές, εὔληπτον, διασαφῶ, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω. Ζήτ. Λευκός.

Διάλευκος, ον, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ μὲ λευκὸν (ἄσπρον) ἐν τῷ μεταξὺ μεμιγμένος, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. (ἔνθα ἡ διὰ τὸ μεταξὺ διάστημα ἐκφράζει).

Διαληκάομαι. Ζήτ. ἐν τῷ Ληκάζω.

Διάληξις, εως, ἡ (διαλαγχάνω). Κλήρωσις, μοίρασις διὰ τοῦ λαχνοῦ, Λατιν. divisio per sortem.

Διαληπτικός, ή, όν (διαλαμβάνω). Ὁποῖος διακρίνει καλῶς, ὁ βλέπων ἐπιμελῶς κάθε πρᾶγμα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἀκριβής, ἐπιμελής, Ἀντωνῖν. Γ. 8.

Διάληψις, εως, ἡ (διαλαμβάνω). Τὸ χωρίζειν, καὶ διαιρεῖν· χώρισις, διαίρεσις, μοίρασις, ξεχώρισις· ὅθεν τὸ μεταξὺ διάστημα, τόπος. 2) τὸ ἀγκαλιάζειν, κρατεῖν καὶ πιάνειν μὲ τὰ δύο χέρια, τὸ κρατεῖν καλά, στερεῶς. 3) θεωρία, παρατήρησις, γνώμη, δόξα, διάγνωσις (λόγιασμα, ὅταν δηλ. στοχάζομαί τι καλῶς καὶ ἀποφασίζω), ψῆφος, ἀπόφασις, Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. Β. καὶ Πολύβ. Δ.

Διάλιθος, ου, ὁ, ἡ (λίθος). Ὁ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σποράδην μὲ πολυτίμους λίθους (πέτρας) στολισμένος, καπλατισμένος, λόγου χάριν δακτυλίδι, τὸ ἔχον τιμίους λίθους ἐπάνω βαλμένους. (ἐνταῦθα ἡ διὰ ἐκφράζει τὸ μεταξὺ διάστημα, καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς μιᾶς πέτρας ἀπὸ τῆς ἄλλης.)

Διαλιμπάνω, ἕτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ διαλείπω, Γαλ.

Διαλιχνάω, καὶ διαλιχνέω (λιχνάω). Διὰ τοῦ νήματος περῶ, γλυτώνω, ὅθεν, »Διαλιχνήτασθαι«, λέγεται ὁ λαγώς, ὅταν φεύγῃ ἀπὸ τὰ βρόχια, Εὐστάθ.

Διάλιος Ἱερεύς, ἐλέγετο ὁ Ἱερεὺς τοῦ Διός. (υ–υυ?)

Διαλιπαίνω, τὸ ἐπιτ. λιπαίνω, Πλούτ. Ἠθικ.

Διαλιχμάζω, Μ. άσω· καὶ διαλιχμάομαι, = διαλείχω, Φωτ. Κώδ. 94.

Διαλλαγή, ῆς, ἡ (διαλλάττω). Διαφορά, μεταβολή· ἀλλαγὴ ἑνὸς πράγματος δι' ἄλλου, ἀλλαξιά. ἐξαιρ. ἀλλαγή, μεταβολὴ τοῦ φρονήματος· ὅθεν μετάβασις ἔχθρας εἰς φιλίαν, κατάπαυσις μιᾶς ἔριδος, φιλονεικίας, εἰρήνευσις, φιλίωσις δύο μαχομένων μερῶν, ἢ δύο ἀνθρώπων, οἵτινες ἦταν εἰς μάχην, φιλονεικίαν, καὶ ἔχθραν, ἐπισφράγισις δηλ. εἰρήνης καὶ φιλίας, συμβιβασμός. Παρ' Ἰσοκρ. »Ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινας« καὶ »Εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι«. παρὰ δὲ Διον. Ἁλικ. εἰς Ἰσοκρ. »Ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκουσι«, ἀντὶ τοῦ διαφοράν, μεταβολήν. Παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 989. ἔστι προσωποπεποιημένη.

Διάλλαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι συνηλλάχθη ἢ ἀλλαξιά, Εὐριπ. Ἑλ. 593. ἐν γένει = διαλλαγή, παρ' αὐτῷ.

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποῖος εἰρηνοποιεῖ, φιλιόνει, ὁ θεμελιωτὴς τῆς εἰρήνης, φιλιωτής, εἰρηνοποιός, Αἰσχύλ. Θηβ.

Διαλλακτήριος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φιλιόνῃ, συμβιβάζῃ.

Διαλλακτής, οῦ, ὁ, = διαλλακτήρ, Δημοσθέν.

Διαλλάσσω, Ἀττ. -- λάττω, Μ. άξω (ἀλλάξω). Ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Η. α. »Τῇ μὲν γίγνονται -- τῇ δὲ διαλλάσσοντα«· ὅθεν μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλοιῶ· ἀλλάζω ἐν ἀντ' ἄλλου, κάμνω ἀλλαξιάν, τί, ἤ τίνος, ἤ, ἀντί τινος, Πλάτ. Πολ. Β. »Ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν«. »Διαλλάττειν τὴν χώραν«, ἀλλάζω μίαν χώραν μὲ ἄλλην, ὑπάγω διὰ χώρας τινὸς ἢ ὑπάγω καὶ κατοικῶ εἰς μίαν χώραν. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἑλλ. Α. »Διαλλάττω ναυάρχους«, διορίζω ἄλλους ναυάρχους, μεταβάλλω αὐτούς, ἀλλάζω· ἐξαιρ. δὲ »διαλλάττω τινά τινι« καὶ, τινὰ πρός τινας, μεταβάλλω τὸ φρόνημα τινός, κάμνω διαφορετικὴν τὴν τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου γνώμην, ὅ ἐστι, φιλιόνω, εἰρηνεύω τινὰ μὲ τὸν ἐχθρόν του, ἀπὸ ἐχθρὸν τὸν κάμνω φίλον, ὡς παρὰ Θουκυδ. »Διαλλάττω σοι ἐκείνους« καὶ Ξενοφ. Ἑλ. Δ. γ. »Διαλλάξας Μακεδονίαν« καί, Ἰσοκρ. »Διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας«. — Μέσως, διαλλάττομαι, ἀλλάζομαι ἀναμεταξύ μας, ἢ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὡς Ἡροδ. 9, 47. »Διαλλάττεσθαι τὰς τάξεις«. — Παθητ. μετὰ μέσου Μέλλ. καὶ παθ. Ἀορ. πρός τινα, δηλοῖ φιλιόνομαι, γίνομαι φίλος μὲ τὸν ἐχθρόν μου, εἰρηνεύομεν μεταξύ μας· καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 895. »Διαλλάχθητε τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους«, τουτέστι, διαλλάχθητε ἐκ τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φιλίαν· καὶ Ἰσοκρ. »Διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστάταις« καὶ διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου«. πλὴν καὶ ὁ παθητ. Μέλλων διαλλαγήσομαι ἀπαντᾷ παρὰ Πλάτ. Πολ. ε. σ. 471. Α. 2) ἀμεταβ. διαλλάττειν τίτινος, ἢ καί, τί τινι, εἶμαι διαφορετικὸς ἄλλου κατά τι, διαφέρω, παραλλάζω, ὡς παρ' Ἡροδ. Ζ, 70. »Διαλλάσσοντες εἶδος μὲν οὐδὲν τοῖσι ἑτέροισι«, ἀντί, ἑτέρων, δὲν διαφέρουσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐκ τούτου καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τό, ἀλλάζει, ἀντὶ τοῦ διαφέρει, ἐφύλαξε· π. χ. τοῦτο δὲν ἀλλάζει τίποτε ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντὶ δὲν διαφέρει· ὡσαύτως ἐν τῷ παθητ., καὶ μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. διαλλαχθῆναι, ἀντί, εἶναι διαφορετικός, ἀπομακρυσμένος, χωρισμένος. »Διαλλάττεται«, τοῦτο εἶναι διαφορετικὴ περίστασις, τοῦτο δὲν εἶναι ἔτζι καθὼς τὸ ἄλλο, διαφέρει τοῦτο. ὅθεν ἡ Μετοχὴ »διηλλαγμένος« ἀντὶ τοῦ διάφορος, διαφορετικός, ὡς παρὰ Θουκυδ. »Τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα«. Τοιοῦτο καὶ τό, »Ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης«, παρ' αὐτῷ, ςΓ. καὶ τὸ παρὰ Διον. Ἁλ. ς. σελ. 941. »Ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους«, ἀντί, τῶν ἄλλων· καὶ παρὰ Δίωνι Κασ. συχνάκις, ὅστις καὶ ἐν Βιβ. ΜΖ, 4. καὶ τὸ παθητικὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐκλαμβάνει, ἀντὶ τοῦ γίνομαι διαφορετικός.

Διάλληλος τρόπος. Ὁ δι' ἀλλήλων γινόμενος, ὁ κυκλικὸς τρόπος ἐν τῷ συλλογισμῷ, Σέξτ. Ἐμπ. Ὑποτυπ. α, 15.

Διαλλοιόω, τὸ ἐπιτετ. ἀλλοιόω. Καταπολλὰ ἀλλοιόνω, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ.

Διάλλομαι, Μ. διαλοῦμαι (ἅλλομαι). Σκιρτῶ, πηδῶ διὰ μέσου τινός, ἢ ἐπέκεινα, καὶ γλυτώνω, φεύγω πηδῶντας, Ξενοφ. ὅθεν

Δίαλμα, ατος, τό. Σκίρτημα, πήδημα διὰ μέσου τινός, ἢ πέραν ἐπάνω τινός.

* **Διαλοάω**, τὸ ἐπιτετ. ἀλοάω.

Διαλογή, ῆς, ἡ (διαλέγω). Ἐκλογή· ξεχώρισις, διαίρεσις· ἀρίθμησις, μετρημός, ὡς, »Διαλογὴ τῶν ψήφων«, Ἀριστοτ. Πολ. Β. 8. 2. 2) παρ' Ἡροδ. καὶ Ὁμηρ. Βιοτ. 36. = διάλογος, ἡ διάλεξις.

Διαλογίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (λογίζομαι), πρός τινα. Λογαριάζομαι μέ τινα, σφαλῶ, κόπτω, κυττάζω ἕνα λογαριασμὸν μέ τινα, Δημοσθ. σελ. 962. ὅθεν 2) συλλογίζομαι, διαλογίζομαι, ἐξετάζω (στοχαζόμενος), σκέπτομαι, συμβουλεύομαι, λογαριάζω ἕνα πρᾶγμα μὲ τὸν νοῦν μου. »Διαλογίζεσθαι πρὸς ἑαυτόν«, συλλογίζομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου. 3) συνδιαλέγομαι, συνομιλῶ περὶ φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων, φιλοσοφικῶς ὁμιλῶ μετ' ἄλλου, ὡς παρὰ Ξενοφ. »Βούλει οὖν, διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοπῶμεν ἤδη ὅπου τὸ δυνατὸν ἐστίν;« ὅθεν

Διαλογικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλέγεσθαι, εἰς ὁμιλίαν, εἰς φιλοσοφικὸν διάλογον, ἢ συνθεμένος εἰς τρόπον, εἶδος διαλόγου, κατὰ διαλόγους.

Διαλόγισμα, τό, = διαλογισμός, Λεξ.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ (διαλογίζομαι). Λογαριασμός, θεώρησις τοῦ λογαριασμοῦ, Δημοσθ. σελ. 951. 2) συλλογισμός, στοχασμός, ἔννοια (τὸ τοιοῦτον καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια ἐφύλαξε). 3) συνομιλία, διάλεξις, Στράβ. Ε. σελ. 165.

Διαλογιστής, οῦ, ὁ, ἡ. Ὁποῖος λογαριάζει, ἢ συνομιλεῖ, καὶ διαλέγεται.

Διαλογιστικός, ή, όν, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς λογαριασμὸν μετά τινος, ἢ σκέψιν, στοχασμόν.

Διάλογος, ου, ὁ (διαλέγομαι). Συνομιλία, ὁμιλία μεταξὺ δύο ἢ πολλῶν, καὶ ὁμιλία, ὅταν ὁ ἕνας ἐρωτᾷ, καὶ ὁ ἄλλος ἀποκρίνεται, Πλάτων.

Διαλοιδορέω, ῶ (λοιδορέω). Φιλονεικῶ, μαλόνω (κάμνω καυγᾶν) μετά τινος. Μέσ. ἀναμεταξύ μας φιλονεικοῦμεν καὶ ἐν ταὐτῷ ὑβριζόμεθα, Ἀριστοφ. »Διαλοιδορεῖται Προδίκῳ«. 2) τὸ ἐπιτ. λοιδορέω· ὡσαύτως καὶ μέσως. ὅθεν

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ. Φιλονεικία, μάλωμα, καυγᾶς μὲ ὕβρεις τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου, ἢ ἐναντίον ἄλλων.

* **Διάλοιπος**, ὁ, ἡ (λοιπός). Ὁ ἀπομείνας ἐν τῷ μεταξύ, Ἀριστείδ. Ἐγκ. Ῥωμ. σ. 348. Cant.

Διαλοξεύω, ἀντὶ τοῦ λίαν λοξεύω, παρ' αὐτῷ, ἔνθα »Διαλλαξεύονται«, ἐσφαλμ. ἀντὶ »Διαλοξεύονται«, ἀναγνωστέον.

Διάλοξος, ον, ὁ, ἡ, τὸ ἐπιτετ. λοξός, Διβάν. Δ. ὅθεν

Διαλυγίζω, Μ. ίσω (λυγίζω). Δι' ὅλου, ἢ καταπολλὰ λυγίζω, λυγίζω εἰς τὰ ἔσω τὸ ἔξω. ὅθεν

Διαλύγισμα, ατος, τό. Τὸ καταπολλά, ἢ δι'

ὅλου λύγισμα, καὶ τὸ λυγίζειν, καὶ λυγισμένον δι' ὅλου.

Διαλυμαίνομαι, τὸ ἐπιτετ. λυμαίνομαι. Κακομεταχειρίζομαί τινα καθ' ὑπερβολήν· ὁ καθ. Παρακ. διαλελύμασμαι ἅπαντα ἐν παθητ. σημασίᾳ παρ' Ἡροδ. 9, 112. 2) νοθεύω, κάμνω ψεύτικον μέτρον τι, ἢ ζύγι. (Τὸ υ ἔστιν ἀεὶ μακρόν, Ἀριστφ. Βατρ. 1062. Κύρια. Ὀρ. 1529).

Διάλυσις, εως, ἡ (διαλύω). Ξεκόλλησις, ξεχώρισις, λύσις τῶν μερῶν ἀπ' ἀλλήλων· κατάργησις, τελείωσις (ὡς παρὰ Πλάτ. »Ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας«)· χαλασμός (ὡς γεφύρας, παρὰ Θουκ. Α'.)· ἄφεσις, ἀπόλυσις· ὁ σκορπισμὸς μιᾶς συναθροίσεως. Παρὰ δὲ Αἰνείᾳ 24. »Κατὰ τὴν διάλυσιν ἢ τὴν ἐκτομίδα πυλίδα εἰσέλθοιεν, λέγεται ἡ μισανοιγμένη πύλη (πόρτα) τῆς πόλεως. 2) μεταφορικ. ἐλευθέρωσις ἀπὸ δοσίματος τινός, πλήρωμη, ἀποπλήρωσις ἑνὸς χρέους, τὸ σφάλισμα δηλ. τοῦ λογαριασμοῦ, liquidation, Γαλλ. 3) ἡ συμβίβασις μιᾶς ἔχθρας καὶ φιλονεικίας, καὶ ἡ μετὰ ταύτην φιλίωσις καὶ εἰρήνη, εἰρηνοποίησις.

Διαλυσίφιλος, ον, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ λύων καὶ ξεχωρίζων τοὺς φίλους, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 397. »Ἥξουσι ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι«.

Διαλυτής, οῦ, ὁ. Ὅποιος διαλύει, ξεχωρίζει, κατασκορπίζει· ἀφανιστής.

Διαλυτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαλύειν, χωρίζειν, ἀφανίζειν, καταστρέφειν.

Διάλυτος, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος, λυμένος, ὁρισμένος, καὶ κατασκορπισμένος, καὶ ἠφανισμένος.

Διαλυτός, ή, όν. Ἐμπορῶν, δυνατός, εὔκολος νὰ διαλυθῇ, νὰ ξεχωρισθῇ, νὰ καταστραφῇ, ἀφανιστός, Πλάτ.

Διαλύτρωσις, εως, ἡ (λυτρόω). Ἡ ἀμοιβαία διάλυσις, ἐλευθέρωσις, ἐξαγόρασις, ἐξαγόρασμα γινόμενον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, Πολύβ.

Διαλύω, Μ. ύσω (λύω, ἀμλ.). Λύω τὰ μέρη ἀπ' ἀλλήλων, ξεχωρίζω· καταλύω, καταργῶ· χωρίζω· ὅθεν 1) συμβιβάζω, καταπαύω τὰς ἔριδας. »Ἔχθραν, πόλεμον διαλύειν«, παραιτῶ μίαν ἔχθραν, τελειόνω, παύω ἕνα πόλεμον· ἑπομένως, διαλλάττω, φιλιόνω τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, »Διαλύειν τινὰ πρός τινα«. Κατὰ δὲ μέσην διάθεσιν, πράγματι, εἰς τὸ ὁποῖον ἤμην δεμένος, ὑποχρεωμένος τις, λύω, σηκόνω, καθαιρῶ, δὲν ἀφίνω πλέον νὰ ὑπάρχῃ, δίδω τέλος εἰς αὐτό, αἰτ. πράγμ., ὅθεν »Διαλύσασθαι πόλεμον«, παύειν ἀναμεταξύ των, ἀμοιβαίως ἕνα πόλεμον· τοιοῦτον καὶ τὸ »Διαλύσασθαι τὰς διαβολάς (παρ' Ἰσοκρ.)«. »Διαλύσασθαι πρός τινα«, φιλιόνομαι ὁ ἴδιος μὲ ἄλλον τινά. »Ἐν φίλοις διαλύσασθαι περί τινος«, συνοοῦμαι μετά τινος φιλικῷ τῷ τρόπῳ, ἤγουν εἰρηνικῶς, καὶ συμβιβάζομαι, Ἰσοκρ. λέγεται δὲ καὶ, »Διαλύσασθαι ξενίαν«, καταλύω, κάμνω νὰ παύσῃ φιλική τις σχέσις, ἕως τότε ὑπάρχουσα. 2) »Διαλύειν στρατόν«, ἢ στράτευμα, ἀποπέμπω, δίδω ἄδειαν νὰ διαλυθῇ, σκορπισθῇ, ὑπάγῃ καθεὶς εἰς τὰ ἴδια· τὸ ἴδιον σημαίνει καὶ »Διαλύειν ξύλλογον (Θουκ.), σκηνήν, συμπόσιον, πανήγυριν κτ.«. »Διαλύειν τὸν λόγον (Ἰσοκρ.)«, διακόπτειν. — Παθητ. ξεχωρίζομαι μόνος μου, ἤτοι σκορπίζομαι καὶ ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ μίαν συνάθροισιν. τὸ δὲ »Διαλυθῆναι τὰς σπονδάς« παρὰ Θουκ. δηλοῖ, ἀθετηθῆναι, καταπατηθῆναι τὰς συνθήκας· παρὰ δὲ Ξενοφ. »Διαλυομένου ἀνθρώπου«, ἀντί, τεθνηκότος. 3) πληρόνω, ο. ε. πληρόνω τὸ χρέος μου, ὡς, »Διαλύειν τὰ χρέα«, ὅπερ παρὰ Δημ. »Διαλύειν τὰ χρήματα«, λέγεται· καὶ ἐπὶ προσώπου (ὡς παρ' Ἰσαίῳ), »Διαλύειν τὸν ὀφείλοντα«, ἀντί, πληρόνειν· δηλοῖ δὲ καὶ, πληρόνω εἰς τινα ποσότητά τινα, ανταί τιν, πρβ. τὸ Λατ. diluere, Cic. off.

1, 33. 4) ξετεντόνω τι, χαλῶ, ἀποχαλῶ, ἀνιέναι, Ἀριστ. Εἰρ. 86. (◡◡——, ὅμως ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔστι πολλάκις τὸ υ βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθητ. ἀορ. οὐδέποτε μακρόν.)

Διαλφιτόω, Μ. ώσω (ἄλφιτον). Γεμίζω δι' ὅλου μὲ τὸ ἄλφιτον, κεθαρισμένον κριθάρι, Ἀριστοφ. Νεφ.

Διαλωβάω, καὶ μέσ. διαλωβάομαι, τὸ ἐπιτετ. λωβάω, καὶ, λωβάομαι, Πλούτ. Ζήτ. ταῦτα.

Διαμαγεύω, Μ. εύσω (μαγεύω). Δι' ὅλου μαγεύω, Λουκιαν. Ἐρωτ. »Διαμαγεύειν τὸ σῶμα«, στολίζειν καὶ καλλωπίζειν τὸ σῶμα μὲ μαγικόν, καὶ ἀπατηλὸν στολισμόν, ὥστε βλέπωντάς το τινὰς νὰ μαγεύηται.

Διαμαθύνω, τὸ ἐπιτετ. ἀμαθύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 533. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμαλάσσω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτ. μαλάσσω. Δι' ὅλου μαλακύνω, ἁπαλύνω.

Διαμαντεύομαι, Μ. εύσομαι, τὸ ἐπιτετ. μαντεύομαι, Πλατ. Νομ. Γ'. σελ. 145. καὶ Πλούτ. εἰς Κάμιλ. 32.

Διαμαρτάνω, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτ. ἁμαρτάνω. Κατὰ πολλά, δι' ὅλου σφάλλω, ἀπατῶμαι, δὲν ἐπιτυγχάνω, δὲν κατορθῶ τὸ ποθούμενον, ἀποτυγχάνω· ὅθεν παρὰ Θουκυδ. »Διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ«· καὶ Ἰσοκρ. »Οἱ δ' εὔχονταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας«· καί, »Διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος« (Πλούτ.), ἀντὶ τοῦ ἀποτυγχάνω· καὶ »Διαμαρτάνω τῆς δόξης, ἣν ἔχω περὶ σοῦ τυγχάνων«, μὲ ἀπατᾷ ἡ γνώμη· ἢ καὶ ἁπλῶς, σφάλλω, πταίω, ὡς παρ' Ἰσοκρ. ἐπὶ τῆς γλώττης. Ζήτ. Ἁμαρτάνω.

Διαμάρτημα, ατος, τό, = ἁμάρτημα, Ἀριστοτ. Ποιητ. 25.

Διαμαρτία, ίας, ἡ, = ἁμαρτία. 2) τὸ ἀποτυγχάνειν, τὸ μὴ ἀποκτᾶν τι, ἡ ἀποτυχία, τινός, ὡς, »Διαμαρτία τῶν ἱερείων«, Λουκιαν. καὶ ἀντὶ τοῦ, πταῖσμα, πλάνη, ἀπάτη, Πλούτ. καὶ ἀποπλάνησις, ὡς, »Διαμαρτία τῆς ὁδοῦ«, τὸ νὰ χάσῃ τινὰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, Πλάτ.

Διαμαρτυρέω (μαρτυρέω), καὶ κυρίως μέσως διαμαρτυρέομαι. Ἐπικαλοῦμαι Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, ἐξαιρ. διὰ μίαν ἀδικίαν συμβᾶσάν μοι, διαυθεντεύομαι κατά τινος ψευδοῦς κατηγορίας· βεβαιῶ διὰ μαρτύρων, ὡς παρὰ Δημοσθ. »Διαμαρτύρομαι, καὶ βοῶ«. ὅθεν αἱ Μετοχ. »Ὁ διαμεμαρτυρημένος νόθος«, ὁ αὐτ. καὶ »τὰ διαμαρτυρηθέντα« (Ἰσοκρ.), τὰ διὰ μαρτύρων ἀποδεδειγμένα. 2) ζητῶ τι παρά τινος ἐπιπόνως, ἐνθέρμως, τῷ λέγω ἢ παραγγέλλω ἐπιπόνως, τὸν ἐξορκίζω νὰ κάμῃ ἢ ν' ἀφήσῃ τι. Ἐν τῷ ἐνεργ. δηλοῖ, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς νόμους, μεταχειρίζομαι τὴν διαμαρτυρίαν (τῆς β'. σημασίας), παρρησιάζων ἐνώπιον κριτηρίου μάρτυρας διὰ νὰ κάμω ἀντιλογίαν καὶ ἐξαίρεσιν (παραγραφὴν) ἐναντίον ἐγχειρισθείσης κατηγορίας τινός· ὅθεν

Διαμαρτυρία, ίας, ἡ. Τὸ ἐπικαλεῖσθαι, προσκαλεῖν καὶ φωνάζειν μάρτυρας, ἐξαιρ. ἕνεκεν ἀδικίας, Δημοσθ. 2) εἶδος ἐξαιρέσεως παρὰ τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ κριτηρίοις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεχείρισέ τινας, φέρων μάρτυρας, ν' ἀποφύγῃ τὴν κατηγορίαν, Ἀριστοτ.

Διαμαρτύρομαι, = διαμαρτυρέω, Ἀποθ. Μέσ. Κράζω, φωνάζω τὸν Θεόν, ἢ τοὺς ἀνθρώπους μάρτυρας, διαμαρτυρόμενος διὰ μίαν ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ κάμνουν μὲ μίαν ψευδῆ κρίσιν, Δημοσθ. Φιλ. Β'. »Προύλεγον καὶ διεμαρτυρόμην«. 2) ζητῶ θερμῶς τι ἀπό τινος, ἢ θερμῶς λέγω τι πρός τινα, ἢ παρακαλῶ θερμῶς. Ἴδε διαμαρτυρέω.

Διαμασάομαι, καὶ διαμασσάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (μασάομαι). Καταμασσῶ, συντρίβω τι μασσῶντας, μασῶ καλά, παρὰ Φιλοστρ.

Σοφιστ. Λ'. Προοίμ. »Ἐτώθαζε τὴν σπουδὴν τοῦ Γοργίου διαμασώμενος«· ἀλλαχοῦ δὲ, τῷ ἁπλῷ μασώμενος, χρῆται· καὶ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Θ'. 6. »Τὰ ξύλα διαμασῶνται«, τὰ ζῶα δηλ. τρώγουσι, μασσῶσι τὰ ξύλα. ὅθεν

Διαμάσημα, καὶ διαμάσσημα, τος, τό. Τὸ νὰ μασσᾷ τις καλά, νὰ συντρίβῃ τι μασσῶντας· τὸ μασηθέν. 2) παρὰ Διοσκορ. Α'. 125. ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον μασσῶντας, μεταχειρίζεταί τινας.

Διαμάσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ μασσᾷ τινὰς δι' ὅλου, καλά.

Διαμασητός, καὶ διαμασσητός, ή, όν. Χρησιμεύων εἰς διαμάσημα, ἢ δι' ὅλου, καλὰ μασσημένος, Ἱπποκρ.

Διαμάσσω, καὶ Ἀττ. -άττω, Μ. άξω (μάσσω). Δι' ὅλου ζυμόνω, καταζυμόνω, Ἀριστ. Ὀρν. 466. Ζήτ. Μάσσω.

Διαμαστιγόω (μαστιγόω). Καταδέρνω, δέρνω καλά, Πλάτ. ὅθεν

Διαμαστίγωσις, εως, ἡ. Φραγγέλλωσις, δάρσιμον, Πλουτ. Ἀποφθ. καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐν Σπάρτῃ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Ὀρθίας, ἀπὸ τοῦ μαστιγοῦν ἐν ταύτῃ ἐπὶ τῷ θυσιαστηρίῳ τοὺς παῖδας. Ζήτει Ἰωάνν. Ποτέρ. Ἀρχαιολ. Ἑλλ.

Διαμαστροπεύω, Μ. εύσω. Μαστροπεύω, κάμνω μαστρωπίαν (πεζεβεγκλὴς Τουρ.)· καὶ μεταφ. Πλούτ. Καίσ. 14. »Τὴν ἡγεμονίαν γάμοις διαμαστροπεύειν«, διὰ τοῦ γάμου μαστροπεύειν (ὅ ἐστι προξενεῖν, προμηθεύειν, παραδίδειν, καθὼς ἡ μαστρωπός) τὴν ἡγεμονίαν εἰς ἕνα ἄλλον.

Διαμασχαλίζω, Μ. ίσω (μασχαλίζω). Φορτόνω ὑποκάτω τῆς μασχάλης, Ἀθην. Β'. σελ. 57. »Διαμασχαλίσας αὐτὸν σχελίσι καὶ φύσκαις καὶ ῥαφανίσιν«. »Διαμασχαλίζω ἐμαυτόν«, φέρω τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου. Παθ. φορτόνομαι μέ τι ὑποκάτω τῆς μασχάλης μου, τινί.

Διαμάχη, ης, ἡ. Ἀμοιβαία ἔρις, φιλονεικία, ἀγών, ἢ ἔρις μετά τινος, ἢ μεταξύ τινων, ἢ πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Νομ. Ζ.

*Διαμαχίζομαι, Μ. ίσομαι, = διαμάχομαι.

Διαμάχομαι, Μ. έσομαι, καὶ -οῦμαι, ποιητ. δὲ καὶ μαχήσομαι (μάχομαι, ἀμλ.). Μάχομαι, φιλονεικῶ, κάμνω καυγᾶν μέ τινα, ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, εἶμαι ἐναντίος, τινὶ ἢ πρός τινα (ὡς, διαμάχεσθαι πρὸς ἀλλήλους· ὑπὲρ τῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς, Πλάτ.), ἢ καὶ μὲ ἀπαρέμφ. μή, ἤ, τῷ μὴ καὶ ἀπαρεμφ., ἑκάστοτε δὲ, ἐπιφερομένης ἀρνήσεως, ὡς Εὐριπ. »Διαμάχομαι τῷ μὴ θανεῖν« καὶ Πλάτ. Πολ. Β'. ἴδε καὶ Βούττμ. εἰς Heind. Θεαιτ. σ. 537. 2) μάχομαι ἕως τέλους, κροτῶ κρίσιμον μάχην, μάχην διακριτικὴν τοῦ πράγματος, αἰτ., Ἀριστ. Ἱππ. 359.

Διαμάω, Μ. ήσω (ἀμάω). Δι' ὅλου θερίζω, διαθερίζω· διατέμνω, διακόπτω, σπαράσσω, ξεσχίζω, ἀμύσσω, Ἰλιάδ. Γ, 359. »...διάμησε χιτῶνα ἔγχος«, διέτεμε τὸν θώρακα, κτ. καὶ Η, 253. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ θερίζοντος. 2) μέσως, ξεσκαλίζω, ἀνασκαπτόνω καὶ σωρεύω, ὡς ἄμμον καὶ πέτρας, Θουκυδ. Δ', 26. »Διαμᾶσθαι τὸν χάλικα«, ἀντὶ τοῦ σκαλεύειν, σκαλίζειν ταῖς κατρίτζαις εἰς τὰ παραθαλάσσια· ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Βακχ. 707. »Ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα«· καὶ παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. Γ. 1. »Διαμωμένοις τὴν ψάμμον«· παρ' αὐτῷ ἐν Βιβ. Β'. 24. »Διαμᾶσθαι«, ἀναγιν. ἀντὶ τοῦ ἐξαντλεῖν, ἀντλεῖν, τὸ ὁποῖον ἐν ταῖς παλαιοτέραις Ἐκδόσ. ὀρθότερον »Διαιμωμένους«, ἐκ τοῦ, ἀνιμάομαι, ἀναγινώσκ. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πολυβ. Γ', 55.

Διαμεθίημι (μεθίημι). Ἀφήνω, ἀπολύω τι, ὅπερ ἐκράτουν, π. χ. τὸ ἁμάξι νὰ τρέξῃ, Εὐριπ. (περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε τὸ ἁπλοῦν.)

Διαμείβω, Μ. ψω (ἀμείβω), ὡσαύτως καὶ μέσ. διαμείβομαι. Ἀλλάζω, ἀνταλλάζω, κάμνω ἀλλαξιάν, δίδω ἕνα τι καὶ πέρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι. »Πάντα διαμεῖψαι πρὸς ἀργύριον ἥμισυ« καί, »Οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν«. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. »Διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς«, δηλ. τὸν πλοῦτον μὲ τὴν ἀρετήν. Παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 337. »Διαμείβειν ὁδόν«, διανύειν, τρέχειν, περνῶ μίαν στράταν, ἀφήνειν αὐτὴν ὀπίσω. Τοιοῦτο καὶ τὸ εἰς Προμηθ. 285. Μέσως δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι, ὡς παρὰ Διον. Ἁλ. Ζ. 20. »Τὰς ἀγορὰς διαμείβεσθαι«, πραγματεύεσθαι μὲ γεννήματα. 2) ἀνταμείβω, ἀντιπληρόνω, ἀνταποδίδω, Δίων Κάσ. ΝΣ, 6.

Διαμειδιάω, ῶ. Μ. άσω (μειδιάω). Χαμογελῶ εἴς τινα, εἰς τὸ πρόσωπον τινός, Δίων Κάσ. ΝΣ, 6.

Διάμειπτος, ου, ὁ, ἡ (διαμείβω). Ἀμοιβαῖος· ἀκατάστατος, ἄστατος. »Διάμειπτον νόημα«, περὶ τῆς Σαπφοῦς, Ἀπολλ. Δύσκολ. σελ. 430.

Διαμειρακιεύομαι, καὶ διαμειρακιεύομαι, Μ. εύσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μειρακιεύομαι). Φέρεσθαι καὶ πολιτεύεσθαι πρὸς ἄλλους, ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὡς τὰ μειράκια, ἤτοι παιδιακίτικα, ἐλαφρόγνωμα, προπετῶς, ἢ φιλονεικεῖν πρὸς ἀλλήλους ὡς τὰ μειράκια, ἢ διὰ παιδιακίτικα πράγματα, μετὰ δοτ. προσ., Πλουτ. εἰς Κικ. »Ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένῃ σοφισταῖς διαμειρακιευόμενοι«.

Διάμειψις, εως, ἡ (διαμείβω). Ἀλλαξιά, ἀλλαγή· συναλλαγή, μεταλλαγή, τὸ δίδειν ἕν τι καὶ πέρνειν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τι (τράμπα, δεϊς, Τουρκ.).

Διαμελαίνω, Μ. ανῶ (μελαίνω). Κάμνω τι δι' ὅλου μελανόν, μαῦρον. 2) ἀμεταβ., εἶμαι δι' ὅλου μελανός, μαῦρος, Πλούταρχος.

Διαμελεϊστί, ἐπίρ. (μελεϊστί). Κατὰ μέλος, δηλ. ἀπὸ μέλος μέλος, κομμάτια κομμάτια, κατὰ μέρος, καθ' ἕκαστον, διῃρημένως, Ὀδ. Ι, 291. καὶ Σ, 338. »Τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν«, ἐκ τοῦ διαμελεΐζω, ἀντὶ διαμελίζω, ὅπερ τινὲς ἐπιδιορθοῦντες, »Διὰ μελεϊστὶ ταμὼν τάμνησιν«, ἀντὶ »Διαταμὼν μελεϊστί«, ἀναγινώσκουσιν, ὡς τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 409. »Μελεϊστὶ ταμών«.

Διαμελετάω, Μ. ήσω (μελετάω), τὸ ἐπιτ. μελετάω. Δι' ὅλου, ἐπιμελῶς ἢ ἐκ θεμελίων σπουδάζω καὶ μετέρχομαι, καταγίνομαι εἴς τι, Πλάτ. Νομ.

Διαμελίζω, Μ. ίσω (μελίζω). Κατακόπτω καὶ διαχωρίζω τὰ μέλη, κατακομματιάζω, Διόδ. Σικ. ὅμως 2) μέσως διαμελίζομαι, φιλονεικῶ, συνερίζομαι εἰς τὸ ψάλλειν, Πλούταρ. Ζ. σελ. 174. ὅθεν

Διαμελισμός, οῦ, ὁ. Ὁ χωρισμός, τὸ κόψιμον τῶν μελῶν εἰς κομμάτια, κατακομματιασμός, Πλούταρχ.

Διαμέλλησις, εως, ἡ (διαμέλλω). Ἀργοπορία, βραδύτης, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, τὸ νὰ ἀφήνῃ τις νὰ περάσῃ ὁ καιρός, χασομέρια, Θουκυδ. Ε.

Διαμελλητής, οῦ, ὁ. Ὅποιος ἀργοπορεῖ, καὶ στέκεται τρόπον τινὰ ἀμφίβολος διὰ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν, καὶ ὅποιος προσπαθεῖ νὰ ἀναβάλλῃ, νὰ ἀργοπορῇ, καὶ νὰ ἐμποδίζῃ τὸν καιρόν, ὥστε νὰ γίνεται ἀργοπορία, καὶ ὅποιος ἀργοπορεῖ εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ μίαν ὑπόθεσιν. ἐκ τοῦ

Διαμέλλω, Μ. μελλήσω (μέλλω, ἀμλ.). Κατὰ πολλὰ μέλλω, πάντοτε μόνον θέλω νὰ κάμω τι, ἢ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ κάμω· δηλ. βραδύνω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, χρονοτριβῶ, Γρηγ. Ναζ.

Διαμέμφομαι, τὸ ἐπιτ. μέμφομαι. Κατὰ πολλὰ μέμφομαι, κατηγορῶ, ἐλέγχω, ἐπιπλήττω, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ.

Διαμένω, Μ. ενῶ, Παρακ. μεμένηκα (μένω, ἀμλ.). Διὰ πάντα καὶ κατὰ συνέχειαν μένω, διαρκῶ, βαστῶ, εἶμαι παντοτεινός, ἐξακολουθῶ, διατρίβω, Ξενοφ. Παιδ. Η. »Τὸ μονοσιτεῖν ἔτι διαμένει« καὶ Πλάτ. »Διέμεινεν εἰς ἡμᾶς«. »Διαμένω ἔν τινι«, ἐπιμένω στερεά, ἢ πιστὰ εἴς τίποτε. 2) μένω πάντοτε, ἢ καὶ τοῦ λοιποῦ, ἔχω διάρκειαν, εἶμαι στερεός, ἔχω στερεότητα, στερέωσιν.

Διαμερίζω, Μ. ίσω (μερίζω). Κόπτω εἰς διάφορα κομμάτια, μερίδια καὶ διαμοιράζω, Εὐαγγ. Μέσως, διαμερίζομαι, κόπτομαι εἰς διάφορα κομμάτια, διαμοιράζομαι. ὅθεν

Διαμερισμός, οῦ, ὁ. Ξεχωρισμός, τὸ εἰς κομμάτια καὶ μερίδια χώρισμα· διαμοιρασμός, Λουκ. 12.

Διάμεσος, ου, ὁ, ἡ (μέσος). Ὅποιος εἶναι ἀνάμεσα εἰς ἄλλους, ὁ μεσαῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Διάμεστος, ου, ὁ, ἡ (μεστός). Κατὰ πολλά, δι' ὅλου, πάντῃ γεμάτος, Ἀθην. σ. 45.

Διαμεστόω, ῶ. Καταπολλὰ μεστόω, δι' ὅλου γεμίζω τι, Ἀριστ. Προβλ.

Διαμετρέω (μετρέω). Μετρῶ δι' ὅλου, μετρῶ δηλ. ἀκριβῶς, Ἰλ. Γ, 315. »Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον« ὅθεν μετρῶ καὶ μοιράζω κατὰ τὸ μέτρον, πωλῶ μὲ τὸ διωρισμένον μέτρον, Δημοσθ. σελ. 918. »Διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς τὸν μέδιμνον« ὅθεν μέσως, διαμετροῦμαι, ἀγοράζω τι κατὰ τὸ μέτρον, μετρῶ τι διὰ νὰ τὸ ἀγοράσω· ἀφίνω, κάμνω νὰ μοὶ δώσωσι τὸ διωρισμένον μέτρον, τὸ διορισθὲν μοι δέχομαι, πέρνω, ὡς ὁ αὐτ. »Οἱ μὲν διεμετροῦντο τὰ ἄλφιτα ἐν τῷ Ὠδείῳ«, ἔνθα μετὰ ταῦτα ἐπιφέρει τό, διελάμβανον· ὅτι δέ, κατὰ τὸ μέτρον, ἀφ' οὗ μετρηθῇ τι ἀκριβῶς, μοιράζεσθαι ἀναμεταξύ των, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. α'. 41. »Ὁ δὲ κελεύει διαμετρεῖσθαι«, νὰ μετρήσουν μόνον τὰς τροφάς, καὶ νὰ τὰς πάρουν, ἤτοι νὰ τὰς διαμοιρασθῶσι μὲ τὸ μέτρον, ἐπειδὴ λέγει ἀνωτέρω, »Δώσει τὰ ἐπιτήδεια«. Ζήτ. Διάμετρος. Ἀριθ. 2. 2) οὐδέτ. μετὰ δοτικ. (ἐκ τοῦ διάμετρος) σημαίνει τὸ εὑρίσκεσθαι ἀπεναντίας, πάντῃ ἐναντίον εἶναι, καθὼς καὶ τὸ »Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι«, Σέξτ. Ἐμπ. Τοιοῦτο καὶ τό, διαμετρεῖσθαι τὸν ἥλιον, παρὰ Κλεομ. Α'. β. 5. ὅθεν

Διαμέτρησις, εως, ἡ. Μέτρησις τόπου τινὸς γεωμετρικῶς, μέτρησις τινὸς πράγματος μὲ τὸ μέτρον. 2) ἀντίθεσις, ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ.

Διαμετρητός, ή, όν. Μετρημένος μὲ τὸ μέτρον, Ἰλ. Γ, 344. »Διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ«.

Διάμετρος, ου, ἡ (μέτρον, διά). Λέγεται μία εὐθεῖα (ἴσια) γραμμή, ἥτις τραβιγμένη διὰ τοῦ κέντρου, χωρίζει ἕνα κύκλον εἰς δύο ἴσα τμήματα, καθὼς ὁ Ἄξων χωρίζει μίαν σφαῖραν, Κλεομ. ὅθεν »Ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι«, τὸ στέκεσθαι ἴσια ἴσια ἀντικρύ, τὸ ἀντικρὺ κατ' εὐθεῖαν κεῖσθαι· καὶ τὸ εἶναι ὅλως τὸ ἐναντίον, μεταφ. 2) τὸ διορισθέν τινι νὰ δοθῇ, μισθὸς καὶ τροφὴ τοῦ στρατιώτου, dimensum, Πλουτ. εἰς Δημ. 40. »Διάμετρον ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσιν«, σημαίνει τὸ παρὰ Τούρκοις Ταΐνι λεγόμενον, ἤτοι πληρωμὴ καὶ τὸ φαγητὸν τῶν στρατιωτῶν. Τοῦτο ὁ Ἁρποκρατ. »Διάμετρον, τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος«, ὁ δὲ Ἡσύχ. »Διάμετρον, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσιν« ἑρμην. 3) διάμετρος, καὶ διάμετρον, τό, ἡ προσθήκη, πᾶν ὅ,τι δίδεται παρεκτὸς ἀπὸ τὸ μέτρον, ὡς ἐν τῷ τοῦ Θεοδοσ. Κώδ. 4) ὄργανον Γεωμετρικόν, μὲ τὸ ὁποῖον τραβοῦσι μίαν διάμετρον, Ἀριστοφ. Βατρ. 801. 5) τὸ διασταύρωμα, Εὐνάπ. »Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας καχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν αἰνιγμάτων«, ἔνθα φαίνεται ἀριδήλως, ὅτι σημαίνει τὸ σταύρωμα τῶν ποδῶν τῶν τετραπόδων ζώων ἐν τῷ περιπατεῖν, καθὼς καὶ τὸ τοῦ Ἀριστ. περὶ πορ. Ζ. Α', καὶ ΙΔ'., κινεῖσθαι κατὰ διάμετρον, ἐπειδὴ τὰ τετράποδα ζῶα, ὅταν περιπατῶσι, πρῶτον κινοῦσι τὸ δεξιὸν ἐμπροσθινὸν ποδάρι, καὶ ἀφ' οὗ πατήσουν μὲ αὐτό, ἔπειτα κινοῦσι καὶ τὸ ὀπισθινὸν ἀριστερόν, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθινόν, καὶ ἔπειτα τὸ ὀπισθινὸν δεξιόν, σχηματίζοντα ἕν Χ, καὶ τοῦτο μάλιστα θεωρεῖται εἰς τοὺς βόας, τοὺς ὁποίους διὰ τοῦτο καὶ Εἰλίποδας ὀνομάζει ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Ζ, 424. καὶ ἡ τοιαύτη κίνησις λέγεται, »Κατὰ διάμετρον.« Κατὰ τοῦτο ἐξηγεῖται καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. Θ. »Ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων μῶν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν; ἢ καθάπερ ἡ διάμετρος, ἡ δυνάμει δίπουσα.

Διαμευστής, οῦ, ὁ. Ματαρᾶς, ἀπατεών, ὅποιος κάμνει κάτι παιγνίδια καὶ φαίνονται ὡς μαγεῖαι καὶ γοητεῖαι διὰ νὰ γελοῦν οἱ ἄνθρωποι (Καραγκιὸζ Τουρκ.), le joueur de gobelets, le bateleur, Γαλλ. Taschenspieler, Γερμ. ἐκ τοῦ

*__Διαμεύω__ (ἀμεύω), ποιητ. ἀντὶ διαμείβω.

Διαμήδομαι, = μήδομαι, ἐπ., Ἡρόδ. καὶ Ὁμ. Βιογ. 4, 12. Ἀμφ.

Διαμηκίζω, καὶ διαμηκίζομαι (μῆκος), οὐδέτ. = διαμετρέω (σημ. β'.), Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. Τετράβ.

Διαμηρίζω, Μ. ίσω (μηρός). Ἀνοίγω τοὺς μηρούς, τὰ σκέλη, ξεχωρίζω τὸ ἓν μέλος ἀπὸ τοῦ ἑτέρου, ἢ διασταυρόνω αὐτὰ ἀναμεταξύ των. ὅθεν »Διαμ. γυναῖκα«, συνουσιάζομαι· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρένων καὶ θηλειῶν ἔλεγον· μετὰ Αἰτιατ., παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 669. 1246. »Ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἴριν« ὅθεν

Διαμηρισμός, οῦ, ὁ. Ἡ ἄνοιξις, διασταύρωσις τῶν μηρῶν· καὶ ἡ συνουσία. Ζήτ. παρὰ Πλουτ. Προβ. Συμπ. Γ, 6.

Διαμηρύω (μηρύω). Ξετυλίττω καὶ κουβαριάζω εἰς ἄλλο τι· ἐν τοῖς Παλαιοῖς Μαθημ. σ. 260. καὶ διαμηρίζω, παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Πυρρ. Γ. 245. καὶ Μ. Θ, 190. »Διαμηρύω χαλάσματα διαμεμηρυμένα«, λυμένας καὶ ξεδεμένας σειρὰς ἀπὸ σχοινιά, τὰς ὁποίας κάμνωντας κουβάρι, τὰς βάνω καὶ τρουπόνω μερικὰς σχισμάδας, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Διαμηχανάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, τὸ ἐπιτατ. μηχανάομαι, Ἀποθ. μέσ. Δι' ὅλου, πάντοτε, ἀκαταπαύστως μηχανῶμαι, ἐπινοῶ, ἐπιτηδεύω τί, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ.

Διαμίγνυμι, Μ. μίξω, καὶ διαμίσγω (μίγνυμι, ἀμλ.) Σμίγω, ἀνακατόνω ἕνα τι μὲ ἄλλο ὁπως καὶ ἂν ἔχει, Ἀθην. σελ. 441. καὶ

Διαμιγνύω, τὸ αὐτό, Πλουτ.

Διαμικρολογέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (μικρολογέομαι). Προφυλάττω τοὺς λόγους μου, εἶμαι ἀκριβὴς δηλ., δὲν τοὺς λέγω ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν εἰς κανένα, ἔχω τὰ λόγιά μου ἀκριβά, ὁμιλῶ ἢ πολιτεύομαι μὲ ὀλίγα λόγια, Πλουτ. εἰς Σόλ. 30. καὶ ἐξαιρ. εἶμαι πολλὰ φιλάργυρος, γλίσχρος, ἢ σμικροπρεπής.

Διαμιλλάομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ συνήθως παθητ. ἀορ. (ἁμιλλάομαι). Φιλονεικῶ, ἢ συνερίζομαι μετά τινος, μετὰ δοτικ. προσ. καὶ γεν. πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον συνερίζεταί τις, ὡς, »Λειοτέρας ὁδοῦ (Πλάτ. Νομ. 8. σλ. 833. Β.)«, καὶ Πλούταρχ εἰς Θεμιστοκ. »Διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δαπάνας.

*__Διαμιμνήσκω__, Μ. διαμνήσω (μιμνήσκω, ἀμλ.), = τῷ ἐπιτατ. μιμνήσκω. Παθ. παρακ. διαμέμνημαι, ἔχω στερεὰ εἰς ἐνθύμησιν, ἐνθυμοῦμαι βέβαια.

Διαμινυρίζομαι, Μ. ίσομαι (μινυρίζω). Ψάλ-

λω, ἢ τραγουδῶ μὲ ελευθεριών, παρηκοστικὴν φωνήν.

***Διαμινύρομαι**, = διαμινυρίζομαι, Ἀριστ. Θεσμ. 100. (ῡ)

Διαμίσγω, ἕτερος σχηματισμ. τοῦ διαμίγνυμι, Ζήτ. τοῦτο.

Διαμισέω (μισέω). Ἐκ βάθους, κατὰ πολλὰ μισῶ. Παθητ. διαμισέομαι, κατὰ πολλὰ μισοῦμαι, Πλούτ. εἰς Θεμιστοκ. »Νῆσον ὑπὸ τῶν οἰκητόρων διαμεμισημένην«.

Διαμιστύλλω, Μ. υλῶ (μιστύλλω). Κατακόπτω, καταμερίζω, κομματιάζω, Ἡρόδ. Α΄. 132. »Διαμιστύλας κατὰ μέρεα τὸ ἱρήϊον«. Ζήτ. Μιστύλλω.

Διάμιτρος, ὁ, ἡ. Περιεστεμμένος, φορῶν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἢ περὶ τὸ σῶμα. »Διάμιτροι ἑταῖραι«, Πολυδ.

Δίαμμος, ου, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου ἄμμος, κατὰ πολλὰ ἀμμώδης, Στράβ. Α΄. σελ. 91.

Διαμνάομαι, ῶμαι, ὅθεν παρακ. διαμέμνημαι. Ἔχω ἔτι ἐντυπωμένον ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη, Ξενοφ. Ἀπομν.

Διαμνημονεύω, Μ. εύσω (μνημονεύω), τί, τινά, ἢ περί τινος. Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου τί, ξαναενθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω περί τινος, κάμνω ἀνάμνησιν, ὡς, Λουκ. »Λόγους εἰρημένους τότε διαμνημονεύοντα«. »Καθ' ὅσον ἔχω διαμνημονεύειν«, ὅσον ἠμπορῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅσον ἐνθυμοῦμαι, Ξενοφ. »Τούτων δὴ γράφω ὅσων πέρι ἂν διαμνημονεύσω.« 2) ἐνθυμίζω τινά τι, τινί τι, Πλατ. Ἐπινομ. σ. 976. C. »Διαμνημονεύεται«, διαφημίζεται, ἐνθυμοῦνται περὶ ἐμοῦ· καὶ μετὰ μετοχ. ἢ ἀπαρ. ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ΄. β΄. 2. »Φύσιν τοιαύτην ἔχων διαμνημονεύεται«, φυλάττεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦνται ἀκόμη, εἶναι εἰς τὴν μνήμην, ὅτι εἶχε· καὶ ἀπροσώπ. ἀντὶ τοῦ, φέρεται, λέγεται, ἢ διὰ μνήμης ἄγεται.

Διαμοιράομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μοιράω). Μοιράζω τι μὲ ἄλλον· διανέμω, διαμοιράζω, διαιρῶ εἰς μερίδια, Ὀδ. Ξ, 434. »Ἑπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων«, κόπτων τὰ ὅλα εἰς ἑπτά, ἔκαμνεν ἑπτὰ μερίδια (ὅτε τὰ μὲν ἓξ ἦταν διὰ τοὺς ἓξ φίλους, τὸ δὲ ἕβδομον ἦτον ἀφιερωμένον τοῖς θεοῖς). Παρὰ τοῖς ὕστερον ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἐνεργ. διαμοιράω, διαιρῶ, κατακόπτω, μὲ τὸ ξίφος, Εὐρ. Ἠλ. 1063. ὅθεν

***Διαμοιρηδά**, Ἐπίρρ. (διαμοιράω). Μερισμένως, κατὰ μοιρασμένον τρόπον, διῃρημένως, κατὰ μέρος, ἀπὸ μέρος μέρος, κατὰ μέρη, Ἀπολ. Ρ. 1029. »Τότε μέσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξασα«.

Διαμοιρία, ίας, ἡ. Διαμοίρασις, διανομή, μοιρασμός, Πολ.

***Διαμοιρίζω**, Μ. ίσω. Διαμοιράζω, ὅθεν

Διαμοιριστής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος διαμοιράζει, Πολυδ.

Διαμολέω, ῶ (μολέω). Ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1051.

Διαμολύνω, τὸ ἐπιτ. μολύνω. Κατὰ πολλὰ λερόνω, μαγαρίζω, μουρδαρεύω, Πλούτ. Η΄. σ. 9.

Διαμονή, ῆς, ἡ (διαμένω). Τὸ μένειν διὰ παντὸς, διάρκεια, ἐπιμονή, καρτερία, εὐστάθεια, Διοδ. Σικελ.

Διαμονομαχέω. Μάχομαι, φιλονεικῶ μετά τινος εἰς τὴν μονομαχίαν, τινί, ἢ, πρός τινα, Πλούτ.

***Διάμορφος**, ὁ, ἡ (μορφή). Σχηματισμένος, καμωμένος εἰς μορφήν τινα, Ἐμπεδ.

Διαμορφοσκοπέομαι. Φιλονεικῶ, ἐμβαίνω εἰς φιλονεικίαν μετά τινος περὶ ὡραιότητος, μορφῆς, ἢ περὶ κάλλους, τινί, (ὡς τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμποσ. Δ΄. 20. »Περὶ κάλλους διαιρήσεσθαι«). Ἀθην. 5, σελ. 188.

Διαμορφόω, ῶ, Μ. ώσω. Σχηματίζω, μορφόνω, ἀποτυπόω, δίδω ἐντελῆ μορφήν, ἢ σχῆμα εἴς τι, τελειοποιῶ, Πλούτ.

Διαμόρφωσις, εως, ἡ. Ὁ εἰς ἐντέλειαν σχηματισμός, ἡ μόρφωσις, ἐκτύπωσις τινὸς πράγματος, Δημήτρ. Φαλερ. 199. καὶ Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 71.

Διαμοτόω, ῶ, Μ. ώσω (μοτός). Γεμίζω μίαν πληγὴν μὲ τὸν μοτόν (ξαντόν), διὰ νὰ στέκεται ἀνοικτή, Παῦλ. Αἰγ. Ὀριβασ. cocchii σ. 89. 21. καὶ 90.

Διαμοχλίζω, Μ. ίσω (μοχλός). Κινῶ τι, ἐκσπῶ τι διὰ τοῦ μοχλοῦ· καὶ γενικῶς, σπάζω τι, στερίζω, καθαιρῶ μὲ βίαν.

Διαμπάξ, Ἐπίρρ. Καθόλου, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, τελείως, ὁλοτελῶς, πέρα πέρα, Λουκ. ... πάξ. Λατ penitus.

Διαμπειρέω, καὶ διαμπείρω, ποιητ. ἀντὶ, διαναπείρω (πείρω). Σουβλίζω, κατατρυπῶ τι δι' ὅλου, πέρα πέρα, Κοΐντ. Σμυρν. Α΄, 672.

Διαμπερές, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο, δι' ὅλου, κατὰ πάντα, πέρα καὶ πέρα· τίθεται δὲ κυρίως μὲν τοπικῶς, καὶ συντάσσεται καὶ γεν. (Ἰλ. Τ, 362), τροπικῶς δὲ καὶ χρονικῶς, ἀντὶ διὰ παντὸς, ἀδιακόπως, παντοτεινά· καὶ τούτων παραδείγματα ἀπαντῶσι πάμπολλα παρ' Ὁμ., ὡς Ἰλ. Κ, 284. 658. Η, 171. Η, 89. 325. 351. Λ. 377. Μ, 398. 429. Ν, 547. Π, 640. Χ, 264. Ὀδυσ. Ε, 256. 480. Κ. 88. Λ. 558. Ψ, 47. κτλ. εὑρηται ... ὡς, διαμπερές αἰεί, ἤματα πάντα διαμπερές, Ἰλ. Ο, 70. Π, 499. Λογογραφικῶς λέγεται καὶ διαμπερέως, τὸ δὲ ἐπίθ. διαμπερής παρ' Ἱππ. Τὸ δὲ ἁπλοῦν ἀμπερές ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ τμήσει, διὰ δ' ἀμπερές, Ἰλ. Λ, 377. Ρ, 309. Τὸ, διαμπερές τίθεται καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου τινὸς πράγματος, ὅταν δὲν λείπῃ μέρος τι, ἤγουν τὸ ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς ἄλλο, ὡς, Ἰλ. Ε, 42. »Βέλος αἰχὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμοιο«, ἤτοι τὸ ἔβαλεν ὁλόκληρον. (πιθανῶς παρὰ τὸ διαπεράω, παρεμβολῇ τοῦ μ, συγγεν. τῷ διαπρύσιος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, διαμπάξ.)

***Διαμπερής**, ὁ, ἡ. ἴδε διαμπερές.

***Διαμυδαλέος**, α, ον (μυδαλέος). Δι' ὅλου βρέχων, διαβρέχων, ὡς δάκρυα, Αἰσχ.

Διαμυδάω (μυδάω). Ὑπὸ ὑγρασίας μαλακόνομαι, γίνομαι δι' ὅλου μαλακός, ἀναλίομαι, σαπίζω, σήπομαι, συμπίπτω, διαχεῖσθαι.

Διαμυθέομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθέομαι). Φιλονεικῶ μέ τινα, κάμνω καυγᾶν, τινί. 2) καταπείθω μὲ λόγους, καταπείθων πλανῶ, ὅθεν

Διαμύθησις, εως, ἡ. Ἡ κατάπεισις, πλάνη, διὰ λόγων ἀπάτη.

Διαμυθολογέομαι, οῦμαι, Ἀποθ. Μέσ. (μυθολογέομαι). Φλυαρῶ, ἢ ὁμιλῶ μετά τινος πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, τί· Πλάτ. »Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους.« 2) ὁμιλῶ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους περὶ μιᾶς ὑποθέσεως, τελειόνω δι' ὅλου τὴν ὁμιλίαν, ὡς, »Διαμυθολογῆσαι τὸν λόγον, τὰ ἄλλα«, Πλάτ. Νομ. Α΄. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 895. (Τὸ ἐνεργ. ἐστι σπάνιον.)

Διαμυθολογικός, ή, όν, καὶ -κῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ μυθολογικὸν τρόπον, Ἀμμῶ.

***Διαμυκτηρίζω**, Μ. ίσω, = τῷ ἁπλ. μυκτηρίζω, Διογ. Λ. 9, 113.

Διαμυλλαίνω, Μ. ανῶ (μυλλαίνω). Καταφρονῶ, περιγελῶ, περιπαίζω μὲ στραβὰ χείλη, ἢ στρεβόνοντας τὸ στόμα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1315.

Διαμυστίλλω, ἐσφαλμ. ἀντὶ διαμιστύλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαμφίδιος, ον, ὁ, ἡ. Κεχωρισμένος· διαφορετικός, ἀλλοιότροπος, Αἰσχύλ. Προμ. 556., ὅπου ἄλλοι διὰ τοῦ »Διστόνω« ἑρμηνεύουσι, καὶ ἄλλοι »Διαμφάδιον«, ἀναγινώσκουσι· ἐκ τοῦ

Διαμφίς, Ἐπίρρ. (διά, ἀμφί). Κεχωρισμένως, κατ' ἰδίαν, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, Διον. Περιηγ.

Διαμφισβητέω (ἀμφισβητέω). Μαλόνω, φιλονεικῶ μετά τινος, ἢ ἀμοιβαίως ἀμφιβάλλω, Δημοσθ. »Πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας«· ὅθεν

Διαμφισβήτησις, εως, ἡ. Φιλονεικία μετά τινος, ἢ μεταξὺ πολλῶν· ἀβεβαιότης, ἀμοιβαία ἀμφιβολία, Πλούτ. Ἀρατ. 13.

Διαμφοδέω, ῶ. Εἰς τὸ σταυροδρόμι (ἄμφοδον) χωρίζομαι, ἢ πλανῶμαι, χάνομαι, Εὐσταθ. »Διαμφοδῆσαι, τὸ ἀστοχῆσαι τῆς ἀμφόδου«, παραστρατίζω δηλ. Ἀντὶ τούτου παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Θ΄, 31. τὸ »Ἀμφιδοκεῖν«, ἐσφαλμ. κεῖται.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (μωκάομαι). Περιπαίζω, περιγελῶ· ὅθεν

Διαμώκησις, εως, ἡ. Περίπαιξις, περιγέλασις, Ἀθήναιος.

Διαναβάλλω, καὶ διαναβάλλομαι (ἀναβάλλω, ἀνωμλ.). Πάντοτε πάλιν ἀναβάλλω· ἐν γένει, ἀναβάλλω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαναγιγνώσκω, Μ. διαναγνώσομαι (ἀναγιγνώσκω, ἀνωμλ.). Δι' ὅλου ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ὅλον.

Διαναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω). Δι' ὅλου ἀναγκάζω, βιάζω μὲ βίαν νὰ ἔμβῃ· μὲ βίαν βάλλω πάλιν τὰ κόκκαλα εἰς τὸν τόπον των, ξαναρθρόω· καὶ παρ' Ἱππ. »Διαναγκάζω τοὺς πόρους«, ἀνοίγω τοὺς πόρους μὲ βίαν μεγάλην. Ζήτ. Καταναγκάζω.

Διαναγκασμός, οῦ, ὁ. Βία, τὸ βιάζειν τι νὰ ἔμβῃ, καὶ τὸ μὲ βίαν θέσιμον ἑνὸς στραμπουλισμένου μέλους τοῦ σώματος εἰς τὸν πρῶτον τόπον του, ἔτι δὲ 2) τὸ πρὸς τοῦτο ὄργανον, Ἱπποκρ.

Διανακαθίζω, Μ. ίσω, = ἀνακαθίζω, ἀνωμλ., Ἱπποκρ. Ζήτ. τοῦτο.

Διανακλάω, Μ. άσω (ἀνακλάω, ἀνωμλ). Θραύω διὰ μέσου καὶ ὀπίσω λυγίζω. 2) διὰ μέσου ἄλλου σώματος ῥίπτω ὀπίσω, ἀντανακλῶ διὰ μέσου, καθὼς τὸ φῶς, ὅταν κτυπᾷ εἰς ἕνα σῶμα ὑαλιστερόν, καὶ ἐπιστρέφει τὰς ἀκτῖνάς του, refracter, Γαλλ. ὅθεν, ἡ διανάκλασις, refraction.

***Διανάπαυμα**, τό. Ἡ μεταξὺ ἡσυχία, ἀνάπαυσις· ξεκούρασμα.

Διανάπαυσις, εως, ἡ. Τὸ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύεσθαι, Ἀριστοτ. Πνευμ. Η΄.

Διαναπαύω, Μ. αύσω (ἀναπαύω). Ἀφήνω νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ τινὰς μεταξὺ τῶν κόπων· διακόπτω, Πλούτ. »Διαναπαῦσαι τὸν στρατόν«, καὶ Πλατ. Συμπ. σ. 191. C. παρὰ δὲ Διον. περὶ Συνθ. 12. »Διαναπαύειν τὴν ταυτότητα«, διακόπτειν τὸ ἀναλλοίωτον τῆς ἁπλότητος, ὅπερ ἐν Χειρογρ. »Διαπαύειν« ἀναγινώσκεται, καθὼς καὶ παρ' Αἰλιαν Ποικ. Ἱστ. ΙΒ΄. 15. — Μέσος, ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι, Πλάτ. Νομ. α΄. σ. 625. Β.

***Διαναπηδάω**, Μ. ήσω (πηδάω). Συνερίζομαι ποῖος νὰ πρωτοπαβαλκεύσῃ, Ξεν. Ε. Π. α΄, 4, 4. Poppo. πρβ. Wyll. ecl. hist. p. 378.

***Διαναρκάω**, Μ. ήσω (ναρκάω). Ἀδιακόπως εἶμαι ναρκώδης, ἀκίνητος· κοιμῶμαι ὅλον τον χειμῶνα, ἐπὶ ζώων τινῶν.

Διανάσσω, Μ. ξω (νάσσω, ἀνωμλ.). Στουπόνω, γεμίζω κάποιας κοιλότητας· ἐπὶ πλεῖον, καλαφατίζω, Στράβ. Δ, σελ. 298. »Τὰ ἀραιώματα βρύοις διανάττουσιν«.

Διανάστασις, εως, ἡ (διαναστῆναι). Ὁ μισαυμὸς ἑνὸς στρατεύματος, τὸ σήκωμα καὶ κίνημα ἐν ταὐτῷ. Λέγεται ἐπὶ πολλῶν, καὶ ἐπὶ ἑνὸς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Γ, 18. »Διαναστάσεις γίνονται αἱ αὐταί« (ἐπὶ τῶν ἀγρίων χοίρων).

Διαναυμαχέω, ῶ (ναυμαχέω), μετὰ δοτικ. προσ.

Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡροδ. καὶ Θουκυδ.

Διανάω (νάω). Διαῤῥέω, ἢ συῤῥέω, τρέχω ἀνάμεσα τινός ἢ μαζὶ (ἐπὶ ὕδατος), Πλούτ. εἰς Αἰμίλ. 14.

Διάνδιχα, Ἐπίῤῥ. (διά, ἀνά, δίχα), εἰς τὸ ἄνδιχα. Διττῶς, δύο λογιῶν, Ἰλ. Α, 189. „Ἐν δέ οἱ ἦτορ . . . διάνδιχα μερμήριξεν“, στοχάζεσθαι τί δύο λογιῶν, ποῖον ἀπ' τῶν δύο νὰ ἀποφασίσῃ, διαζεύω τὴν βουλὴν οὕτω καὶ οὕτω, ἀναπολεύεσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως, ἀμφιβάλλειν· ἐν δὲ Ἰλ. Ι, 37. „Σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκεν“, σοὶ ἔδωκε τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο (ὅρα Εὐσταθ. σελ. 80.)· λέγεται καί, διὰ δ' ἄνδιχα, Ἡσιοδ. Ἔ. 13. Ἱππ. Ἀν. Π. σλ. 7. 1031.

* **Διανεκής**, ὁ, ἡ. Ἀττ. τύπος ἀντὶ τοῦ διηνεκής, Heind. Πλατ. Ἱππ. μείζ. σ. 301. 13.

Διανέμησις, εως, ἡ (διανέμω). Διατεθάσις, διατεόρκισις, παρ' Ἀριστοτ. Καὶ διαμοίρασις, Ἀππιαν.

Διανεμητικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς διαμοίρασιν, ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων κλίσιν εἰς ταύτην, Ἀριστ.

Διανεμόω, Μ. ώσω (ἀνεμόω). Ἀνεμίζω, ἀερίζω τί, ἀφήνω τί νὰ τὸ φυσήσῃ ὁ ἀέρας. Παθ. κρεμάμενον κινεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Λουκιαν. „Ἔπειτα συνεστάλθαι . . . διηνεμῶσθαι“, ἀνεμίζεσθαι, νὰ κετᾶ εἰς τὸν ἀέρα, καθὼς μία παντέρα· καὶ Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 225. „Διηνεμωμένας ἐθείρας.“ Ζήτ. Ἀνεμόω.

Διανέμω, Μ. νεμῶ, Παρακ. νενέμηκα (νέμω, ἀνμλ.). Διαμοιράζω, μοιράζω τί εἰς ἄλλους, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ. „Τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων.“ „Διανέμειν ἄστυ“, διοικεῖν, κυβερνᾷν μίαν πολιτείαν, Πινδ. Πυθ. 465. „Ναὸν διανέμων“, Πυθ. 8, 89. μετὰ δοτικῆς αἰτ. παρὰ Πλατ. Νομ. 6. σ. 756. Β. „Διανέμω μοίραις“, κάμνω μέρη, μερίδια, Πλατ. Τιμ. σ. 35. C. Παθητ. διανέμομαι, μοιραζόμεθά τι ἀναμεταξύ μας, καί, διαιρεῖσθαι εἴς τι.

Διανέρομαι, Σφαλμ. ἀντί, ἐπανέρομαι, Ἀντωνῖν. Γ', 4.

Διάνευμα, ατος, τό. Νεῦμα διὰ τοῦ ὀμματίου, ἢ διὰ τῆς χειρός. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Θεσμ. 132. „Διανεύματα χαρίτων“, βέλτιον ἀναγνωστέον „Δινεύματα χαρίτων“, ὁ εἰς τρόπον δίνης γινόμενος χορός, ὁ κυκλικὸς χορός. ἐκ τοῦ διανεύω.

Διανευρόω, ῶ, τὸ αὐτὸ καὶ νευρόω. ἀμφιβ.

Διανεύω, Μ. εύσω, καὶ διανεύομαι, τινί. Κάμνω νεῦμα, γνέφω, ἢ γνέφομαι ἀμοιβαίως μετά τινος, Ἀθην. Β'. „Ἐμοὶ λαλῶν ἅμα καὶ διανεύων“· καὶ ἐν Ἐπιγρ. τὸ Μέσ. Ἐνεργητικ. δέ, ἀντὶ τοῦ, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ὑποχωρῶ, μετὰ αἰτιατ. ὡς τό, διεκκλίνω, Πολύβ.

Διανέω, Μ. εύσομαι (νέω, ἀνωμ.). Διακολυμβῶ, διαπλέω, διαπερῶ, ἢ κολυμβῶ διὰ μέσου τινὸς ὕδατος καὶ περνῶντας εἰς τὸ πέραν φεύγω καὶ γλυτόνω. μεταφορ. μετὰ κόπου ἐλευθερόνομαι, ἤτοι μετὰ κόπου τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν, Πλάτ. Πολ. δ. „Ταῦτα μὲν ἄρα μόγις διανενεύκαμεν“, ἀντὶ τοῦ ἐκπερασιώθημεν. Τίμ. εἰς Λεξικ. Πλατ. σ. 79. καὶ παρὰ Ῥουγκ. εἰς τὸν τοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. „Ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον“. Ὅρα τὰς σημειώσεις τοῦ Hemst. παρὰ Λουκιαν. Τόμ. Β', σελ. 369. Ἐκδ. Ἀμστελοδ.

Διανήθω, Μ. ήσω (νήθω). Κατανηθω, γνέθω δι' ὅλου.

Διάνημα, ατος, τό. Τὸ γνεσμένον, τὸ νῆμα· ἢ κλωστή. Ζήτ. Κροκώδης.

Διάνηξις, εως, ἡ (διανήχομαι). Τὸ κολυμβᾷν, τὸ κολύμβημα· κυρίως ὅμως τὸ διὰ τοῦ κολυμβήματος πέρασμα, παρὰ Στοβ. Φυσ. 2. 944., ἐὰν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ διάπηξις.

Διανηστεύω, Μ. εύσω (νηστεύω). Μένω νηστικός, νηστεύω, παρ' Ἱπποκράτ.

* **Διανηστίζω**, ίσω. Προγεύομαί τι διὰ τὴν νηστείαν.

Διανηστισμός, οῦ, ὁ. Τὸ μένειν νηστικός· τὸ πρόγευμα (καφαλτὶ Τούρκ.), Ἀθήν. Α', 1.

Διανήχομαι, Μ. ξομαι (νήχομαι), = διανέω. Διαπερῶ κολυμβῶντας πέραν, Κλήμ. Στρωμ. Ε'. „Διανήχεσθαι τὰ ἐν αὐτοῖς κύματα.“ 2) συνερίζομαι διὰ νὰ ὑπερβῶ τὸν ἄλλον εἰς τὸ κολύμβημα.

Διάνηψις, εως, ἡ (διανήφω). Τὸ γίνεσθαι νήφων, ἀποκραιπαλᾶν, ὁ μετὰ τὴν μέθην ὕπνος, καὶ τὸ μετὰ τοῦτον τὸν ὕπνον ξεμέθυσμα. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐξάτμισις, ἀποθυμίασις, ὡς παρ' Ἀρεταίῳ ζ'. 2. „Διάνηψις χυμῶν.“

Διανθέω. Ἀνθῶ δι' ὅλου πάντοτε, ἢ δύο φοραῖς. Ἀμφ.

Διανθής, έος, ὁ, ἡ (ἀνθέω). Ὁποῖος ἀνθεῖ δύο φοραῖς, καὶ ὁ ἔχων μόνον δύο ἄνθη, ὁ μὲ δύο ἄνθη, καὶ ὁ κατὰ πολλά, ἀφθόνως ἀνθῶν. „Ἄνθη διανθῆ“, τέλεια ἑρμαφρόδιτα ἄνθη, ἀντίθ. ἄνθη ἁπλᾶ, τὰ ἄκαρπα, ἄῤῥενα, Θεόφρ. Φ. Ἱστορ.

Διάνθησις, εως, ἡ (ἄνθησις). Τὸ ἄνοιγμα τῶν ἀνθῶν, τὸ ἀνθεῖν. Ἀθήν. σελ. 684.

Διανθίζω, Μ. ίσω (ἀνθίζω). Ζωγραφίζω μὲ ἄνθη, ἢ κεντῶ, ἢ κατασπάττω μὲ ἄνθη (λουλούδια). γενικῶς, στολίζω τί, παρθαλίζω, ἢ συνάζω ἄνθη εἰς ἓνα δεματάκι, ὅθεν τὸ παθητ. παρ' Ἡρωδιαν. „Στέφανος . . λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος“, στολισμένος μὲ τὰς πέτρας, αἵτινες παρέστησαν ἄνθη ζωγραφισμένα, καὶ μεταφ. ἐπὶ ὕφους, ὡς παρὰ Φωτ. Κώδ. 161. „Ὁ λόγος διηνθίσται ἐκ τῆς Ἡροδότου ἱστορίας“, ἐσυνάχθη καὶ ἐστολίσθη μὲ τὰ συναχθέντα ἄνθη. Τὸ δὲ παρὰ Κλήμ. Παιδ. Β, 8. „Διανθιζομένους τὴν χλόην“, ἀντὶ τοῦ, ἀπανθιζομένους, ἀμφιβ. μέντοι.

Διανιάω, τὸ ἐπιτετ. ἀνιάω. Κατὰ πολλὰ φοβίζω, ἢ πικραίνω, λυπῶ τινά, προξενῶ τινὶ πόνον· αἰσχύνως καὶ μέσως, διανιάομαι, λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι μεγάλως ἀπὸ λύπην, καὶ πίκραν, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Α. 34.

Διανίζω, Μ. ίψω (νίζω, ἀνμ.). Πλύνω δι' ὅλου, ξεπλύνω, ἀποπλύνω, Ἀθήν. Γ'. Ζήτ. καὶ διανίπτω.

Διανιμάομαι, = ἀνιμάω. Εὐγάζω ὑγρόν τι, ἐξαντλῶ.

Διανίπτω, Μ. ίψω, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ διανίζω, Ἀθήν. Βιβ. ΙΑ'.

Διανίσσομαι (νίσσομαι). Διαβαίνω ἔμπροσθεν, ἢ διαπερνῶ, διέρχομαι εἰς τὸ πέραν, τινός, Πινδ. Πυθ. 12, 43.

Διανίστημι, Μ. διαναστήσω (ἀνίστημι). Ἐγείρω, σηκώνω, στήνω τι ὀρθὸν ἐκ δευτέρου, ἀνορθόω, ἀνεγείρω· τὸν κάμνω, ἢ κελεύω νὰ ἐγερθῇ, ὡς παρὰ Γρηγ. „Διανέστησεν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον.“ 2) διερεθίζω, κινῶ εἰς ἀποστασίαν· παρακινῶ, προτρέπω, κεντῶ εἴς τι. — Ὁ παρακ., ὁ ἀόρ. β'. καὶ μέσ. διανίσταμαι, δηλοῦντι, σηκόνομαι ὀρθός, ἐγείρομαι τοῦ ὕπνου· κυρίως ὅμως, σηκόνομαι, διὰ νὰ περιπατήσω, ἢ νὰ ἀναχωρήσω, ἢ διὰ νὰ ὁρμήσω, πέσω κατεπάνω τινός, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Διάνιψις, εως, ἡ (διανίζω). Τὸ ξεπλύνειν, ἀποπλύνειν, Ἱπποκρ. σελ. 427. καὶ 47.

Διανοέομαι, Ἀόρ. διενοήθην, Ἀποθετ. Μέσ. μετὰ μέσου μέλλ. (νοέω). Συλλογίζομαι, σκέπτομαι μετ' ἐπιστασίας, ἀκριβῶς. 2) κρίνω, φρονῶ, προαιρέομαι, καὶ διακρίνω, ὡς παρὰ Πλουτ. Νομ. η. σ. 831. C. „Ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι.“ 3) εἶμαι διατεθειμένος πρός τινα, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. ά. „Εὖ διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους.“ 4) ἔχω κατὰ νοῦν, στοχάζομαι· ἀκομ. καὶ ὡς τὸ μέλλω, μελετῶ τι, ἐπὶ πάσης μελλούσης πράξεως, μετὰ τῆς μετοχ., Schaef. Διον. συνθ. σ. 324. „Διανοοῦνται ὡς κατόμανοια, τοῖς φαίνεται, νομίζουσιν αὐτὰν νὰ πετάξουν, Πλατ. ὅθεν

Διανόημα, ατος, τό. Στόχασμα, συλλόγισμα, ἔννοια, στοχασμός, ἰδέα, γνώμη, νόησις, σκέψις, συλλογισμός, φαντασία· ἀπόφασις, Πλάτ. καὶ Ξενοφ.

Διανόησις, εως, ἡ. Τὸ νοεῖν, συλλογίζεσθαι, καὶ στοχάζεσθαι, Πλούτ. „Τούτων γὰρ (τῶν ζώων) οὐδὲν ὅ,τι μὴ λογικόν ἐστι, καὶ πάντα τοῖς ζώοις ὑπάρχει πᾶσιν, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰ περὶ τὰς νοήσεις, ἃς ἀνακειμένας μέν, ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ διανοήσεις.“

Διανοητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἔχων ἕξιν εἰς τὸ διανοεῖσθαι καὶ στοχάζεσθαι, ἐπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν, ὀξύνους· πλούσιος κατὰ τὰ διανοήματα· καὶ παρ' Ἀριστοτ. Ἀναλυτ. Ὑστ. Α'. 1. „Διανοητικὴ μάθησις“, ἡ ἐπιστήμη τοῦ διανοεῖσθαι· καὶ Ποιητ. ΚΚ'. 11. ὁ αὐτ. „Διανοητικὰ μέρη“, ἀντί, τὰ ἀποφθεγματικά, τὰ πλούσια, πλήρη διανοημάτων μέρη δράματος τινός.

Διανοητῶς, Ἐπίῤῥ. Ἐν στοχασμῷ, ἐν τῇ ἰδέᾳ, ἐν τῷ νῷ, Εὐστάθ. Ἰλ. Α. σελ. 19. καὶ 37.

Διάνοια, ἡ. Τὸ μετ' ἐπιστασίας, ἀκριβῶς διανοεῖσθαι, στοχάζεσθαι, συλλογίζεσθαι, Θουκυδ. „Καὶ κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο.“ Τὸ δὲ „Διάνοιαν ἔχειν“, ἀντὶ τοῦ „Ἐν διανοίᾳ εἶμαι“, ὅ ἐστι διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοῦν, παρὰ τῷ αὐτ. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται 2) ἡ διανοητικὴ δύναμις, ἡ δύναμις, ἱκανότης τοῦ συλλογίζεσθαι, π. χ. Ξεν. „Λήθη καὶ ἀθυμία εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν“· ὅθεν ἰδέα, γνῶσις, ἡ δύναμις τοῦ γνῶναι. 3) τὸ στόχασμα, διανόημα, ὁ στοχασμός, ἡ ἔννοια λέξεως, ἢ περιόδου, ἢ συγγράμματος, Heind. Πλατ. Λυσ. σ. 205. Α. Φαιδρ. σ. 228. D. Ἴων., σ. 530. Β. Κριτίας, σ. 113. Α. 4) φρόνημα, θέλησις, σκοπός, πρόθεσις, ἀπόφασις· ἐν γένει, ἡ ψυχή, ἀντιθ. τῷ, σώματι. (Παρ' Αἰσχ. Εὐμεν. 1013 καὶ διανοίᾳ).

Διανοίγω, καί, διανοίγνυμι, Μ. ξω. (ἀνοίγω, ἀνμλ.). Ἀνοίγω δι' ὅλου· κυρίως, ἀνοίγω μεταξὺ ἄλλου τινος, ἀνάμεσα· ἐν γένει, κηρύττω, φανερόνω, ὅθεν

Διάνοιξις, εως, ἡ. Τὸ ἀνοίγειν διὰ μέσου, καὶ ἡ φανέρωσις, δήλωσις, κήρυξις.

Διανομεύς, έως, ὁ (διανέμω). Ὁποῖος μοιράζει, διαμοιραστής, Πλούταρχος.

Διανομή, ῆς, ἡ. Μοιρασία, διαμοίρασις, Πλατ. Τιμ. σ. 73. καὶ μάλιστα, ὅ,τι χαρίζεται, δίδεται δημοσίᾳ εἰς τὸν λαὸν ἐν ἑορταῖς κτ., ἢ τῆς χύσις ἐπίδοσις.

Διανόμησις, Σφαλμ. ἀντὶ τοῦ διανέμησις, Σχόλ. Σοφοκλ. Αἴας, στ. 669.

Διανομοθετέω (νομοθετέω), = νομοθετέω. Διατάττω, διορίζω διὰ νόμων. 2) κάμνω, κατορθόνω ἕνα πρόβλημα νόμου νὰ γένῃ νόμος, Πλατ. περὶ Νόμ. „Διανομοθετεῖν νόμους.“

Διανοσφίζω, Μ. ίσω (νοσφίζω). Ξεχωρίζω τὶ ἀπό τινος, Διον. Παρ. Μέσ. ὑπεξαιρῶ, ὑπεκκλέπτω, κρατῶ τὶ κρυφίως καὶ κακοτρόπως δὲ ἐμὰ πράγματα διωρισμένα δι' ἄλλον, ὡς γράμματα, χρήματα, στελλόμενα εἰς ἄλλον, Διόδ. Σικελ.

Διανταῖος, αία, αῖον (ἀνταῖος). Ὁποῖος κεῖται ἐκ διαμέτρου ἀπεναντίας, ὁποῖος στέκεται ἴσια ἴσια ἀντίκρυ. 2) ὁ διαπερνῶν, διαχωρῶν κατ' εὐθεῖαν ἀντίκρυ, ὡς, „Ἡ διανταίαν ὑπακ. πληγή“, ἰδὲ ἀνταῖος· ἐξαιρ. παρὰ Τραγ. καί, διανταία πληγή, ὡς, „Διὰ τῶν πλευρῶν διανταία πληγεῖσα“, παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 896. „Διανταῖον βέλος“· καὶ ἐν Χοηφ. 181. ἀντὶ τοῦ, „Διαμπερές“· ἐν δὲ στίχ. 377. „Διανταίαν“, ὑπονοουμ. „Πληγήν“· καὶ ἐν Ἴων. 765. „Διανταῖος ἔτυψεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶν δ' ἔσω“, ὁ πόνος δηλ. διαπέρασε δι' ὅλου μέχρι τοῦ στήθους καὶ τῶν πνευμόνων· μεταφ. κατ' εὐθεῖαν, ἀδυσώπητος, ὡς, Αἰσχ. Εὐμεν. 320. „Διανταία μοῖρα“, ἔνθα ὁ Σχολ. διὰ τοῦ, „Ἡ διαμπὰξ τι-

μεμετρημένην, ἑρμην· ἤ ἡ ἀδυσώπητος μοῖρα. Παρὰ δὲ Ἱπποκρ. »Τόνοι διάντειοι«, ἀντὶ τοῦ κατάπολλὰ μακροὶ καὶ ἁπλοῖ χορδαί.

* **Διαντικός**, ή, όν (διαίνω). Ἐπιτήδειος νὰ βρέξῃ, ὑγραίνῃ τί, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 9.

Διαντλέω, ῶ· καὶ διαντλέομαι, οῦμαι (ἀντλέω). Ἐξαντλῶ, ἀντλῶν ἐκβάζω τί ὑγρὸν, ἀδειάζω· πολλάκις μεταφ. ὑποφέρω, ὑπομένω τί μόλις καὶ μετὰ κόπου, τρόπον τινὰ ἕως τῆς τελευταίας ῥανίδος καταπίνω, π. χ. πόλεμον, νόσον, πόνους, κτλ., ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακ. »Μακρὰς διαντλεῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας«, ἀντὶ τοῦ, μετὰ κόπου ἀναπληρῶ, τελειόνω· καὶ παρὰ Πλάτ. »Διαντλεῖν πολέμους«· καὶ Πινδάρ. Πυθ. 4, 521. »Διαντλεῖν νόσους«· καὶ Εὐριπ. Ἀνδ. »Διαντλεῖ πόνους«· καὶ Πλούτ. εἰς Ἀρατ. 25.

Διαντλίζομαι, παρ' Ἱπποκρ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. Ἴδε Ἐξαντλῶ.

Διανυκτερεύω, Μ. εύσω (νυκτερεύω). Ἀγρυπνῶ, νυκτερεύω, ἢ περνῶ ὅλην τὴν νύκτα μέ τι, δοτ., Φαλαρ. Ἐπιστ. »Διανυκτερεύειν τῇ λάβρῃ«, μὲ κολύβους· πρβ. διημερεύω. Οὐσιαστ. διανυκτέρευσις, εως, ἡ.

Διάνυσις, εως, ἡ. Ἐκπλήρωσις, τελείωσις, π. χ. δρόμου, ἢ ὁδοιπορίας, Πτολεμ.

Διάνυσμα, ατος, τό. Τὸ ἀποτετελεσμένον, τελειωμένον· κυρ. τὸ τελειωθὲν ταξείδιον· καὶ ἡ τελείωσις τινός, Πολύβ. Θ'. 15.

Διανύττω, τὸ ἐπιτ. νύττω. Κατάπολλὰ νύττω, κεντῶ, Ἀρισταίν. σελ. 50. Νικήτ. Χρον. Θ'. 4.

Διανύω, Μ. ύσω, ὕστερον δὲ καὶ, διανύτω (ἀνύω). Ἐκπληρῶ, ἀποπληρῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, Ὀδυσ. Ρ, 517. »Οὔπω καπέτητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων«, δὲν ἐτελείωσε διηγούμενος τὴν δυστυχίαν του. 2) φθάνω εἴς τι διαβὰς, τελειώσας, ἐξαιρ. ὁδὸν, κέλευθον, ὕμν. Ὁμ. Δημ. 380. Ἀπ. 108. ἔτι δὲ (ὡς παρ' Ηρ. Ἡ. 635) πέλαγος, πόντον, καὶ Ξεν. Ἀπομ. Β'. δ'. 7. »Ἃ πόδες διανύτουσιν«· ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰτιατ. »διανύειν εἰς τόπον τινὰ«, ἤγουν φθάνω, ὡς παρὰ Διόδ. Σικ. »Διανύσας εἰς Βαβυλῶνα«, ὑπονοουμ. ὁδὸν, ἀφ' οὗ ἔφθασεν εἰς Βαβυλῶνα. Πρβ. ἀνύω. (ῡ)

Διαξαίνω, Μ. ανῶ (ξαίνω). Ξαίνω, λαναρίζω δι' ὅλου, ὁλοτελῶς· ἴδε Ξαίνω, ὅθεν μετοχ. παθ. »Διαξανθὲν ἔριον«, παρὰ Διοσκ. καὶ μεταφορ. κατακόπτω· διασκορπίζω, Αἰλιαν. παρὰ Σουίδ. ἐν Ἀλῆται. »Ἐκτριβέντες ὑπὸ Ῥωμαίων διεξάνθησαν«. 2) τραβῶ, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διασπαράττω. »Διαξαίνειν θάλασσαν«, ῥίπτω διὰ τῆς θαλάσσης πέραν, διαπερνῶ. 3) ξύω, νύττω, τσιμπῶ, Αἰλ. ἱστορ. ς. 5, 54.

* **Διαξέω**, Μ. έσω (ξέω). Γυαλίζω, κάμνω λεῖον, γυαλιστερόν τι.

Διαξηραίνω, Μ. ανῶ, τὸ ἐπιτ. ξηραίνω. Ξηραίνω δι' ὅλου, ὁλότελα, Διόδ. Σικ. Α'. 10.

Διάξηρος, ό, ἡ (ξηρός). Δι' ὅλου, τελείως, κατὰ πολλὰ ξηρὸς, Γεωπον. ς. 2.

Διάξιμος, ό, ἡ. Μετηγμένος, μετακομισμένος, φερμένος ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, Βαλσαμ.

Διαξιφίζομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ξίφος). Μάχομαι, πολεμῶ μετά τινος μὲ τὸ σπαθὶ, ἀγωνίζομαι, ἁμιλλῶμαι. 2) ἀγωνίζομαι, μάχομαι κατά τινος νικηφόρως, δοτ. προσ., ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 788. »Μήδοισι διαξιφίσω περὶ τῆς χώρας«. Τοιοῦτο καὶ τὸ, διαδορατίζομαι. ὅθεν

* **Διαξιφισμός**, οῦ, ὁ. Ὁ ἀμοιβαῖος ἀγὼν μετὰ ξιφῶν, Πλούτ.

Διάξυλον, τό (ξύλον). Πλάγιον ξύλον, τὸ ὁποῖον σταυρόνει μὲ τὸ ἄλλο, Μαθημ. Παλ. σελ. 33.

Διαξυράομαι (ξυράω). Ξυραφίζομαι, ξυρίζομαι, Ἀρριαν. Ἐπικτ. Α'. Β'. 29.

Διάξυσμα, ατος, τό. Τὸ κοφμένον, κοιλωμένον μέρος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡσὰν κανάλι, ἑνὸς στύλου, Διόδ. Σικ. 2) ἀντὶ λατύπη· ξύσμα. Ἴδε Παράτριμμα. ἐκ τοῦ

Διαξύω, Μ. ύσω (ξύω). Κάμνω διὰ σκαλίσματος, ἢ κοψίματος μίαν γραμμὴν, ἢ βαθουλότητα κατὰ μῆκος ὡσὰν κανάλι, ἐγχαράττω, σκαλίζω καθὼς οἱ γλυπτοποιοί. (τὸ ὑψιλὸν ἔστι μακρὸν οὐ μόνον ἐν αόρ. καὶ μέλλ., ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.).

Διαπαγκρατιάζω, Μ. άσω. Φιλονεικῶ, συνερίζομαι, ἢ ἀγωνίζομαι εἰς τὸ Παγκράτιον μετά τινος, Πλούταρχ.

Διαπαιδαγωγέω (παιδαγωγέω). Παιδαγωγῶ, δηλ. προσέχω, φέρω μαζί μου καὶ συντροφεύω τὰ παιδία ὅπου καὶ ἂν διατρίβωσι διὰ νὰ μὴ ἀτακτῶσι· καὶ μεταφ. εὐφραίνω, ἐγλεντίζω, χαρίνω, καὶ ἡδύνω, τινά τινι, ὅθεν, »Διαπαιδαγωγεῖν τὸν πόνον ἐλπίσιν«. »Ἡδονῇ καὶ χάριτι τινὰ διαπαιδαγωγῶν«. »Διαπ. τὸν καιρὸν«, περνῶ, διασκεδάζω τὸν καιρὸν, τινί, μὲ τίποτε· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. Πελοπ. ἐξαπατῶ, ἤτοι ἐμποδίζω τινὰ περιπαίζων αὐτὸν διὰ μόνον λόγων, ἢ ὑποσχέσεων, ἢ ἡδονῶν, καταχρῶμαι τὴν εὐκολοπιστίαν του.

Διαπαιδεύω, Μ. εύσω (παιδεύω). Διδάσκω τινά τι πάντῃ, δι' ὅλου, ἐντελῶς, ἢ ἐκ θεμελίου, δοτ. προσ. Παθητ. διαπαιδεύομαι, διδάσκομαι τὸν ἀπαιτούμενον καιρόν, Ξενοφ. Παιδ. Α'. 2, 15.

Διαπαίζω, Μ. αίξομαι (παίζω, ἀμλ.). Περιπαίζω, περιγελῶ· καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. ς'. »Παιδιὰ διαπεπαισμένη«, ἀντὶ πεπαισμένη, παιγνίδι, τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη, ἐκ τοῦ, παίζειν παιδιάν.

Διαπαλαίω (παλαίω). Παλεύω μετά τινος, Διόδ. Σικ. συντ. τινί, καὶ, πρός τινα. 2) ἐκτελῶ τί μαχόμενος ἕως τέλους, δὲν παύω ἕως οὗ τελειώσω τί, αἰτ. πράγμ., Ἀριστ. Ἱππ. 570.

Διαπάλη, ης, ἡ (πάλη). Ἡ ἀμοιβαία, ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν πάλη, ἀγὼν, Πλούταρχ. »Ἐν διαπάλαις γενόμενοι«.

Διαπάλλω (πάλλω). Κατασείω, κουνῶ, κατακλονίζω. 2) μοιράζω, δίδω διὰ κλήρων, διὰ τοῦ λαχνοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 733. ἴδε πάλος. 3) πηδῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς, διαπάλλεται, Ὀππ. Ἁλ. 2, 620.

Διαπαλύνω (παλύνω). Καταπαλύνω, κατασυντρίβω, κατατζακίζω, ὡς παρ' Εὐριπ. Φοίν. 1170. »Κρᾶτα διεπάλυνεν«, εἰς λεπτὰ διέχεε, συνέτριψε, κατεκομμάτιασεν. 2) ἐπιχύνω τί, ἐπιπάσσω, πασπαλίζω.

Διαπαννυχίζω, Μ. ίσω, = παννυχίζω. Φυλάττω ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ, περνῶ ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος· τὸ αὐτὸ καὶ διανυκτερεύω, Πλούταρχ. ὅθεν

Διαπαννυχισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἀγρυπνεῖν δι' ὅλης τῆς νυκτός· καὶ ἡ ἀγρυπνία, ἡ τῆς νυκτὸς ἑορτὴ, Διονύσ. Ἀλικ. Ἀρχ. σελ. 274.

Διαπαντός, Ἐπίρ. ἀντὶ διὰ παντός. Δι' ὅλου, πάντοτε, εἰς ὅλον τὸν καιρὸν, Ξενοφ. καὶ πλεοναστ. διὰ παντὸς ἀεὶ, Ἀριστ.

Διαπαπταίνω (παπταίνω). Πεφοβισμένα κυττάζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τριγύρω, Πλούτ. εἰς Φαβ. 11.

Διαπαραβυκτόμεναι θυρίδες, Βασιλ. Γ. 6. ἀντὶ τοῦ δικτυωταί· ἀμφιβ.

Διαπαρατηρέομαι, ἀντὶ τοῦ παρατηρέομαι. ἀμφ.

Διαπαρατριβή, ῆς, ἡ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, παραδιατριβὴ, ἐπ. Α'. πρὸς Τιμόθ. ς'. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 340., τὸ ὁποῖον ὁ Σουίδ. διὰ τοῦ, ἐντελέχεια, ἑρμηνεύει.

Διαπαρθένευσις, εως, ἡ. Τὸ φθείρειν καὶ χαλᾶν τὰς παρθένους, ἐκ τοῦ

Διαπαρθενεύω, Μ. εύσω (παρθενεύω), τὸ αὐτὸ καὶ διακορεύω, καὶ ἀποπαρθενεύω. Φθείρω, χαλῶ τὰς παρθένους, Ἀθήν. Γ. »Ἐν ἑπτὰ μόνοισιν ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας«.

Διαπαρθένια, ων, τά (δῶρα), Πολυδ. Γ. 36. Λέγονται ἐκεῖνα τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὴν νύμφην μετὰ τὴν ἀποπαρθένευσίν της, τῇ ἐπομένῃ ἡμέρᾳ δηλ., ἀφ' οὗ τὴν πρώτην φορὰν κοιμηθῇ μὲ τὸν ἄνδρα της.

Διαπαροξύνω, τὸ ἐπιτ. παροξύνω. Κατάπολλὰ παροξύνω, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ι'. ζ', 5.

Διάπαρσις, εως, ἡ (διαπείρω). Διατρύπησις, σούβλισμα, τρύπημα δι' ὅλου, ἢ πέρα πέρα διὰ κονταρίου, ἢ δι' ἄλλου τινός.

Διάπασμα, ατος, τό (διαπάσσω). Λέγεται μία σκόνη (κόνις), τὴν ὁποίαν πασπαλίζουν (πασπαλίζουν) ἐπάνω, ἢ μεταξύ τινος, κυρίως διὰ νὰ δώσουν κάποιαν εὐωδίαν (pastilli), Μαρτιάλ. Ἐπιγρ. Α'. 88. καὶ Πλούταρχ. Συμπ. Πρόβ. Α'. 6., ὅστις τὰ τοιαῦτα ἀποδίδει εἰς τὰς γυναῖκας.

Διαπασσαλεύω, καὶ Ἀττ. διαπατταλεύω (πασσαλεύω). Τεντόνω καὶ βάνω καρφία εἰς ὅλα τὰ μέρη, καρφόνω τι, καθὼς δηλ. καρφόνουν ὁλόγυρα ἓν ἐξαπλωμένον δέρμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 371. ἢ ἕνα ἐσταυρωμένον, Valck. Ἡροδ. 7, 33.

Διαπάσσω, καὶ Ἀττ. διαπάττω, Μ. άσω (πάσσω). Πασσίζω, πασπαλίζω τι τῇδε κἀκεῖσε, ἐπάνω, ἢ μεταξὺ, Θεόφρ. Φ. Ἱστ.

Διαπασῶν, ἡ. Κυρίως, ἡ διὰ πασῶν χορδῶν δι' ὅλων τῶν ὀκτὼ χορδῶν συμφωνία· λέγεται εἰς τὴν Μουσικὴν τὸ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Octave. Οὕτω καὶ »Ἡ διὰ τεσσάρων«, ἡ τετάρτη· »Ἡ διὰ πέντε«, ἡ πέμπτη, ἥτις καὶ, »Ἡ ἐξαίων« ἐλέγετο.

Διαπατάω, τὸ ἐπιτ. ἀπατάω. Κατάπολλὰ ἀπατῶ, Πλάτ. Νομ. Ε'.

Διαπατέω, ῶ (πατέω). Καταπατῶ, δι' ὅλου πατῶ (τζαλαπατῶ), καὶ καταπατῶντάς τι, τὸ συντρίβω, Πολύβ. Γ'. 55.

Διαπάττομαι, καὶ -σσομαι. Παστίζομαι, πασπαλίζομαι. ὅθεν »διαπεπασμένος μέλανι«.

Διαπάττω, τὸ αὐτὸ καὶ διαπάσσω. Ζήτ. τοῦτο.

Διάπαυμα, ατος, τό. Ἡ ἐν τῷ μεταξὺ τῶν κόπων ἀνάπαυσις, καὶ ἡσυχία, Πλάτ. Νομ. Ζ'.

Διάπαυσις, εως, ἡ. Ἡσυχία, διακοπὴ, ὅταν παύσῃ τινὰς ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἔργον, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, γεν. ὡς »Διάπαυσις πόνων«.

Διαπαύω, Μ. αύσω (παύω). Ἐν τῷ μεταξὺ, ἢ ἀμοιβαίως τώρα μὲν τὸ ἕναν, τώρα δὲ τὸν ἄλλον ἀφίνω ν' ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ. Μέσ. ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπαύομαι. Ζήτ. Διαναπαύω.

Διάπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Λέγεται ἐπὶ γυναικείου λαμπροῦ ἱματίου, καὶ ἤτοι 1) ὡς παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 198. »διάπεζος χιτών«, ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖον φθάνει ἕως εἰς τοὺς πόδας, ἄλλως καὶ, χιτὼν ποδήρης. ἢ 2) φόρεμα μὲ κράσπεδον, παρυφὴν (πέζα, πεζίς) στολισμένον. Παρ' Ἡσυχ. »Πέζα ἱματίου«, ἡ ᾤα (ἡ ἄκρα τοῦ ἱματίου), ἡ πρὸς τὰ πόδα, τὰ κατώτερα μέρη· καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν εἶναι τὸ τοῦ Ἀπολλωνίου Ῥοδ. Δ. 46. »Ἄκρην πέζαν χιτῶνος«, ἡ κατωτάτη ἄκρα τοῦ φορέματος, ἢ ὁ ποδόγυρος αὐτοῦ· τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλ. »Πεζοφόρα ζώματα«, οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, »τὰ πέζαν ἔχοντα«, ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι ποδόγυρον· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ποδήρη, ἅπερ φθάνουσιν ἕως εἰς τοὺς πόδας. Κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ. 62. καλεῖται πέζα ἐκεῖνο τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν γύρον ὡσὰν σερίτι, ἢ κορδέλλα (τζίτα, μέριζα), »Αἱ δὲ παρὰ τὰς ᾤας παρυφαὶ καλοῦνται πέζαι, καὶ πεζίδες«. Τοῦτο τὸ ὕφασμα, οἷον σερίτι, γαϊτάνιον, ἢ Μέριζα, φαίνεται, ὅτι ἔβαναν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ γυναικείου φορέματος. Ἐκ δὲ τοῦ 23. Ἐπιγράμ. τοῦ Σιδωνίου Ἀντιπάτρου φαίνεται, ὅτι »Διάπεζος χιτὼν« ἐλέγετο τὸ φόρεμα, τὸ ἔχον κάτω εἰς τὸν γύρον κανένα τί ὕφασμα, οἷον σερίτι, μέριζαν, ἢ ποδόγυρον.

Διαπειλέω, ῶ (ἀπειλέω). Φοβερίζω ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας τὸν ἄλλον δηλ. καὶ ἐν γένει ἀπολύτ., φοβερίζω, Ἡροδ. 7, 15. μετὰ τοῦ ὡς καὶ μέλλ., Ἡροδ. 2, 121, 3. Μέσ. δὲ τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπειλέω, κατὰ πολλὰ ἀπειλῶ ἀλλήλους, Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. καὶ Πλούταρχ.

Διαπεινάω, Συνερίζομαι μετά τινος ἢ ἀλλήλων εἰς τὴν πεῖναν (καθὼς καὶ τὸ διαπίνω, εἰς τὸ πίνειν), Ἀριστ. Ἀχ. 751. Τὸ ἀπαρ. διαπεινῆν.

Διάπειρα, ἡ (πεῖρα). Ἐξητασμένη καὶ ἀποδεδειγμένη δοκιμή, πεῖρα. »Ἐπὶ διάπειραν«, διὰ δοκιμήν, διὰ πρόβαν, Πλούτ. »Εἰς διάπειράν τινος ἀφικέσθαι«, κατανταῖ νὰ γνωρίζω τί, νὰ καταλαμβάνω τί. ὅθεν

Διαπειράομαι, ῶμαι· τὸ αὐτὸ καὶ διαπειράω, Θουκυδ. ς'.

Διαπειράω, Μ. άσω, ἔτι δὲ καὶ μέσως διαπειράομαι, καὶ διαπειράζω. Δοκιμάζω, κάμνω δοκιμὴν μὲ πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα, γεν., ὅθεν »Διαπειρᾶν τινός«, δοκιμάζω τινὰ ἂν εἶναι πιστός· ἔτι δὲ δοκιμάζω τινὰ διὰ νὰ τὸν πλανήσω, φθείρω μὲ τὰ δῶρα, ὡς »Διαπειρῶν δωροδοκίαισι«.

Διαπείρω, Μ. ερῶ (πείρω). Κατατρυπῶ, τρυπῶ δι' ὅλου· καὶ εἰς ταύτην τὴν λέξιν ἀναφέρουσι τὸ τῆς Ἰλ. Π, 405. Παθ. διαπείρομαι, κατατρυποῦμαι, κατασουβλίζομαι, διατρυποῦμαι· ὅθεν μετοχ. »Διαπεπαρμένοσα«, παρ' Ἡσιοδ. Θ'.

* **Διαπειραίνω**, = διαπείρω, Ὑμν. Ἑρμ. 48.

Διαπελεκίζω, Μ. ίσω. Πελεκῶ δι' ὅλου μὲ τὸν πέλεκυν (τσεκοῦρι), ἢ κατακόπτω.

Διαπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Ἀποπέμπω, ἐξαποστέλλω, στέλλω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρὸς πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ εἰς διάφορα μέρη, στέλλω χωριστά, τὸν ἕνα ἐδῶ, καὶ τὸν ἄλλον ἀλλοῦ, στέλλω εἰς τὸ ἰδιόν μέρος, ἀφίνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ, Θουκυδ. Δ'. »Λέγεται πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. 2) στέλλω διὰ μέσου, ἢ πέραν, φέρω τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω· ἀφήνω νὰ ὑπάγῃ. Μέσως, διαπέμπομαι, διὰ μέσου τινὸς ἄλλου στέλλω τι ἄλλου, Θουκυδ. Γ'. »Καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖθεν αὐτοῖς διεπέμπετο«. 2) ἀμοιβαίως στέλλω, ἀντιποστέλλω, ὡς Πλούτ. Συμ. 13. 3) ἀντὶ τοῦ μεταπέμπομαι, παραγγέλλω ἢ μηνύω τινὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμέ. 4) στέλλομαι, ὡς »Εἴχετο τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δορυφόροι διεπέμποντο«, Ἡροδ. η'.

Διαπενθέω (πενθέω). Πενθῶ, κλαίω, λυποῦμαι εἰς ἄκρον, ἢ ἕως τέλους τῆς διορίας, λυπηροφορῶ διὰ τὸν θάνατόν τινος, Πλούτ. εἰς Πουβλ. »Διεπενθήθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρί«.

Διαπέντε, ἡ· ο· ε· ἡ διὰ πέντε χορδῶν συμφωνία. Ζήτ. Διαπασῶν.

Διαπεπαρμένος, μετοχ. τοῦ διαπείρω.

Διαπεπονημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ διαπονέω. Κοπιαστικῶς, ἐπιπόνως· ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, Ἰσοκρ. Ἐπ. 6.

Διαπέπτω, Μ. ψω, νεώτερος ἢ τὸ διαπέσσω τύπος. Βράζω τι ἐν ἔσω νὰ λυώσῃ· χωνεύω. »Διαπέττεσθαι«, παρ' Ἀριστ. Γεν. Ζώων. Δ. α'. Ζήτει Διαπέσσω.

Διαπεραίνω, Μ. ανῶ (περαίνω). Φέρω τι εἰς τέρμα, εἰς τέλος, ἀποπληρῶ, τελειόνω. 2) διηγοῦμαι ἐντελῶς, Wytt. ep. cr. p. 184. Μέσως, διαπεραίνομαι, τὸ αὐτό, παρ' Ἀριστοτ. περὶ κόσμου. »Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον«. Παθ. τελειόνομαι, φέρομαι εἰς τέλος, Πλάτ. εἰς Γοργ. »Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον«.

Διαπεραιόω, ῶ. Μ. ώσω (περαιόω), ἐνεργ. Περνῶ τι, κάμνω νὰ περάσῃ ἐπάνωθεν τοῦ ποταμοῦ, ἢ λίμνης τινός, εἰς τὸ πέραν μέρος, μεταβιβάζω, Πλούτ. εἰς Σύλ. »Μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν«. Παθ. μὲ σημασ. αὐθεντ. διαπεραιόομαι, οῦμαι, περνῶ ἐπάνωθεν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ πέραν, ὡς »Διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμόν«. Παρὰ δὲ Σοφοκλ. Αἴας 730. »Χεροῖν διεπεραιώθη ξίφη κολεῶν«, ἐξεγυμνώθησαν, ἐκβάλθησαν ἀπὸ τὸ θηκάρι, ἐξεγυμνώθησαν. ὅθεν

Διαπεραίωσις, εως, ἡ. Τὸ πέραν πέρασμα, τὸ διὰ ποταμοῦ τινος, ἢ λίμνης πέρασμα τινός, καὶ τὸ πέραμα αὐτό, le passage, le trajet, Σχολ. Θουκυδ. Γ', 76.

Διαπέραμα, ατος, τό (διαπεράω). Τὸ πέραμα. 2) πορθμός, στενὸν τῆς θαλάσσης· τόπος ἐπιτήδειος εἰς πέραμα, Στράβ. ς'. σελ. 395. παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ διάρμα, πέρασμα εἰς ἕνα στενὸν μέρος. le passage.

Διαπεράσιμος, ὁ, ἡ (διαπεράω). Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τινὰς νὰ περάσῃ πέραν, ἢ νὰ διαπεράσῃ, Ἡσυχ.

Διαπεράω, ῶ, Μ. άσω (περάω, ἀνωμλ.). Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν εἰς τὸ πέραν μέρος, αἰτ., πόλιν, Ἀριστ. Ὀρν. 1255 καὶ Ἰσοκρ. »Τοσαῦτα πελάγη διαπεράσαι«. 2) ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ διαπεραιόω, καὶ ἀντὶ τοῦ διατρυπῶ.

* **Διαπερδικίζω**, Μ. ίσω. ταυτὸν διαπερδικίζω καὶ διαπερδικεύω.

Διαπέρθω, Μ. έρσω, Ἀόρ. Β'. διέπραθον, μέσ. ἀόρ. διεπράθετο κατὰ παθητ. σημασίαν, Ὀδ. Ο, 384 (πέρθω, ἀνωμλ.). Ἐκ θεμελίων χαλῶ, καταστρέφω, κατακαίζω, κατερημόνω, λεηλατῶ, διαρπάζω, Ὁμ. καὶ πάντοτε ἐπὶ πόλεων, Ἰλ Α, 367. »Τὴν δὲ πόλιν Ἠετίωνος διεπράθομεν· καὶ Ἰλ. Η, 32 »Διαπραθέειν τόδε ἄστυ.« Καὶ Ἰλ. Ι, 46. Δ, 53. Ὀδ. Ι, 265· Ο, 384 κτ.

Διαπεριπατέω, ῶ (περιπατέω). Περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παντοῦ, Ἀθήν. σελ. 157. καὶ 539.

*) **Διαπερισσεύω** (περισσεύω). Διηγοῦμαι μὲ ὑπερβάλλουσαν πολυλογίαν, Ἡροδ. 4, 79. κατὰ τὴν εἰκασίαν Ῥεϊτζίου.

Διαπερονάω, ῶ. Μ. ήσω (περονάω). Τρυπῶ, σουβλίζω τι μὲ τὴν βελόνην (περόνην) καὶ οὕτω σταυρόνω, καρφόνω, προσάπτω. Διαπερονάομαι, σουβλίζομαι μὲ τὴν περόνην, τρυποῦμαι μὲ τὸ πηρόνι.

* **Διαπέρχομαι** (ἀπέρχομαι, ἀνωμλ.). Διὰ μέσου τινὸς ἀναχωρῶ· ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅσοι φεύγουσιν ἐκ τοῦ στρατεύματος κρυφίως, Δημ. κατὰ Τιμοθ. 14, 50.

* **Διαπεσεῖν**, ἀόρ. ἀπαρ. καὶ διαπεσεῖσθαι ἀπαρ. μέλ. τοῦ διαπίπτω.

Διαπεσσεύω, ἴδε διαπεττεύω.

Διαπέσσω, Ἀττ. διαπέττω, Μ. διαπέψω (πέσσω, ἀνωμλ.) Δι' ὅλου βράζω· χωνεύω· φέρω εἰς τελείαν ὡρίμασιν, κάμνω νὰ ὡριμάσῃ τι ἐντελῶς. Ζήτ. καὶ Διαπέπτω.

Διαπετάζω, Μ. άσω, καὶ διαπετάννυμι, διαπεταννύω, καὶ διαπετάω (πετάννυμι, ἀνωμλ.). Ἀναπτύσσω, ἐξαπλόνω τι τετυλιγμένον, ξεδιπλόνω, ἀνοίγω.

Διαπέταμαι, διαπετάομαι, Μ. πτήσομαι, Ἀόρ. διεπτάμην, ποιητ. (πέταμαι, ἀνωμλ.). Διαπετῶ, πετῶ διὰ μέσου, ἀπετῶ ἀπό τινος μέρους μακράν, φεύγω πετῶντας, πετῶ, φεύγω χωριζόμενος ἀπ' ἄλλον τινά, Ὁμ. 2) πετῶντες σκορπίζονται, πετῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, Σοφ. Ο. Τ. Λογογραφικῶς ἄχρηστον. Πρβ. διαπέτομαι, διίπταμαι.

Διαπετάννυμι. Ζήτ. Διαπετάζω. ὅθεν

Διαπετάομαι, = διαπέταμαι, ποιητ.

Διαπέτασις, ἡ. Ἄνοιξις, ἄνοιγμα, ὡς »Διαπέτασις πόρων«, Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Διαπετής, ὁ, ἡ (διαπετάω). Ἐξαπλωμένος, ξεδιπλωμένος, ἀνοικτός, παρ' Ἱπποκρ. »Ὁκοῖον ἀράχναι διαπετέασι«, καθὼς αἱ ἐξαπλωμέναι ἀράχναι.

Διαπέτομαι, Μ. πετήσομαι καὶ πτήσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πέτομαι, ἀνωμλ.), = διαπέταμαι· συνήθ. λογογρ. τύπος. Διαπετῶ, πετῶ δι' ὅλου, διαπερνῶ πετῶντας, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1217. Πρβ. διίπταμαι.

Διαπεττεύω, Ἀττ. καὶ κοι. διαπεσσεύω, Μ. εύσω (πεσσεύω). Παίζω μετά τινος ἢ ἐν ἀλλήλοις τοὺς πεσσούς, τὸ σκινδὶ, τὴν Δάμαν, ἢ διὰ πάντα, ἢ ὅλον τὸ παιγνίδι. Καὶ ἔτι σηκόνω μίαν πέτραν εἰς τὸ αὐτὸ παιγνίδι, καὶ ἀντὶ ταύτου βάνω ἄλλην, Ἡσύχ. Παρὰ δὲ Νικήτ. Χρον. ις'. 2. »Διαπεττεύειν τὰ κοινά«, ἀντὶ τοῦ διοικεῖν, κυβερνᾶν αὐτά, ὡς τὸ παιγνίδι τῶν πεσσῶν· καὶ παρὰ Λουκιαν. Ἐρωτ. »Διαπεττεύειν τὴν ἐλπίδα πρός τινα«, δοκιμάζω τὴν τύχην μου μετά τινος, ἢ κατά τινος εἰς τοὺς κύβους, ἢ εἰς τοὺς Πεσσούς, ἐν γένει, διακινδυνεύω.

* **Διαπεύθομαι**, ποιητ. ἀντὶ διαπυνθάνομαι.

Διαπεφράδω. Καθαρῶς λέγω, σαφηνίζω, ἢ ἀποδεικνύω, Ἰλ. Ξ, 9. καὶ Τ, 340. »Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδεν«.

Διάπεψις, εως, ἡ (διαπέσσω). Πέψις, χώνευσις, Ἱπποκρ. σελ. 344.

Διάπηγα, τά (πηγνύω). Μικροὶ στῦλοι μεταξὺ τῶν μεγάλων, Γ. Βασιλ. 7.

Διάπηγμα, ατος, τό (διαπήγνυμι). Ξύλον τι, πλαγίως στερεωμένον, κείμενον, συγκρατοῦν τὰ ὄρθια, Μαθημ. Παλ. σελ. 74.

Διαπηγμάτιον, ὑποκορ. τοῦ ἀνωτέρω, Αὐτόθ. σελ. 64.

Διαπήγνυμι, Μ. πήξω (πήγνυμι, ἀνωμλ.). Στερεόνω, ἢ θέτω, ἐμπήγω τὶ ἐν τῷ μεταξὺ διὰ νὰ στερεωθῇ τί· συνάπτω, συναρμόζω. Ὁ Εὐνάπ. συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ στηρίξαι, παρὰ δὲ Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ συμπήγνυμι, ἑνόνω, συγκολλῶ.

Διαπηδάω, ῶ. Μ. ήσω (πηδάω). Πηδῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινὸς εἰς τὸ πέραν, αἰτ., Ἀριστ. Ἀχαρ. 1178. καὶ Ξενοφ. Ἱππ. »Τάφρους διαπηδᾶν«· καὶ ἀντὶ τοῦ διαπερνῶ. »Ὁ ἵππος διαπηδᾷ«, ἐξαφνίζεται, κάμνει ἔξαφνα πήδημα. Ζήτει διαπιδύω. ὅθεν

Διαπήδησις, εως, ἡ. Τὸ εἰς τὸ πέραν πήδημα· παρὰ δὲ Ἱπποκράτ. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ διαπίδυσις. Ζήτ. Διαπιδύω.

Διαπηδύω, παρ' Ἡσυχ. ἐσφαλμ. ἀντὶ διαπιδύω.

Διαπηνικίζω, τὸ ἁπλ. πηνικίζω. Κυρ. φορῶ ξένα μαλλιά, καὶ μεταφ. κάμνω τι τεχνικὸν καὶ νόστιμον διὰ νὰ θέλξω, ἀπατήσω καὶ ἑλκύσω τινά. »Τοσοῦτον μὲν καλῶς διεπηνίκισας τὸν λόγον«, Κρατῖν. παρ' Ἐτυμολ. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ποικίλλειν, ἑρμηνεύουσι.

Διάπηξ, ηγος, ὁ, = διάπηγμα. Ξύλον τι, πλαγίως κείμενον καὶ συνδέον τὰ ἄλλα τὰ κατ' εὐθεῖαν, Μαθημ. Παλ. σελ. 32. καὶ παρὰ Φιλ. »Μοχλοὶ διάπηγες«.

Διάπηξις, εως, ἡ. Συναρμογή, ἕνωσις πολλῶν πραγμάτων εἰς ἓν κατὰ τάξιν, ὅθεν παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1094. »Σωματικὴ διάπηξις«, τὸ σύστημα, ἡ κατασκευὴ τοῦ σώματος, ἢ ἐκ πολλῶν εἰδῶν, οἷον κοκάλων, νεύρων, μυῶν, κ. τ. λ. συγκρότησις καὶ εἰς ἓν πῆξις καὶ ἀποκατάστασις αὐτοῦ.

Διαπήρωμα, ατος, τό. Κολόβωσις τινὸς μέλους. ἀμφ.

Διαπιαίνω (πιαίνω). Δι' ὅλου κάμνω τι παχύ, παχύνω τι, Θεόκρ. ις'.

Διαπίδυσις, εως, ἡ. Διὰ μέσου τινὸς εἰς τὰ ἔξω στράγγισις, ἀνάβρυσις, ἵδρωμα, καὶ τὰ λεπτά, ὡς κατωτέρω, Καίλιος Αὐρηλ. (υυ—υ) ἐκ τοῦ

Διαπιδύω, Μ. ύσω (πιδύω). Στραγγίζω διὰ μέσου ἄλλου, κάμνω τι ὑγρὸν νὰ διαπεράσῃ, ἐξατμίζω, διηθέω, διυλίζω. Παθητ. περνῶ ὑγρόν τι κατ' ὀλίγον καὶ σταλαγματηδόν· ἀνα-

βρύω, περνῶ διὰ μέσου καναλίων, αὐλακίων, καὶ ἐξορμῶ, καθὼς τὸ νερὸν, ὅταν διὰ μέσου τῶν πόρων τῆς γῆς ἀναβρύῃ, Ἀριστοτ. Μετεωρ. Α. 13. »Οἱ ὑψηλοὶ τόποι διαπιδύουσι καὶ συλλείβουσι τὸ ὕδωρ·« ἐν δὲ περὶ Ζ. Γεν. 2. »Διὰ τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἐν ἑκάστοις πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφὴ, καθάπερ ἐν κεραμίοις ὠμοῖς τὸ ὕδωρ, διαπηδῶσιν [illegible] »Διαπηδῶνται, ἐκ τοῦ διαπήδησις, ὃ σημαίνει τὸ διαπέρασις, ἤγουν τὸ συμβαῖνον εἰς τὰ μὴ καλῶς ψημένα πήλινα ἀγγεῖα, ὅταν ἐκβάλλωσι τὸ νερὸν ἔξω. Τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ Γαλην. »Ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδᾷ τὸ αἷμα«, ὅπερ ἀκολουθεῖ εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἱδρόνουν αἷμα, τὸ διακέρασμα τοῦ αἵματος εἰς τὰ ἔξω, Λατ. Sudatio. Παρὰ δὲ Ἱπποκρ. Τγρ. 41. »Τέρεινον νέον διαπηδῆμ, ἀντὶ διαπιδύει. Ζήτ. Πηδῶ. (ϋϋ---)

Διαπιέζω, Μ. έσω (πιέζω). Συνθλίβω. ζουλίζω, Λουκιαν. Λέξις.

Διαπιθηκίζω, Μ. ίσω, = πιθηκίζω. Συμπαίζω ὡς οἱ πίθηκες (μαϊμοῦδες). Παθ. διαπιθηκίζομαι, παίζω μόνος μου ὡσὰν ἡ μαϊμοῦ.

Διαπικραίνω, ἐπιτ. πικραίνω. Κατὰ πολλὰ πικραίνω, παροξύνω, Πλούταρχ.

Διάπικρος, ὁ, ἡ. Κατὰ πολλὰ πικρὸς, Διόδ. Σικ.

Διαπίμπλημι, Μ. διαπλήσω (πίμπλημι). Δἰ ὅλου γεμίζω, ἕως εἰς τὸ χεῖλος γεμίζω, γεμίζω τι ἐν ὅσῳ νὰ χύνεται.

Διαπίμπρημι, Μ. διαπρήσω (πίμπρημι, ἀνμ.). Δἰ ὅλου καίω, ἢ καθόλου θερμαίνω, ζεσταίνω, Διοσκορ.

Διαπίνω, Μ. διαπίομαι (πίνω, ἀνμλ.), τινί, ἢ πρός τινα. Ἁμιλλῶμαι μετά τινος εἰς τὸ πίνει, πίνω καὶ ἐγὼ ὅσον πίνει καὶ ὁ ἄλλος, πίνω μετά τινος ἐξ ἴσου, Valck. Ἡρόδ. 5. 18. 9., 16. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. 2) ἐν τῷ μεταξὺ πίνω, ὅ ἐστι μὲ διακοπὴν, Ἀριστοτ. Προβλ. Γ. 12. (ῑνω, ῐομαι)

Διαπιπράσκω, καὶ Ἰων. — ήσκω, Μ. άσω (πιπράσκω, ἀνμλ.). Πωλῶ εἰς διαφόρους, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Σύλλ. »Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης«.

Διαπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Δἰ ὅλου πίπτω, περιπίπτω, πέφτω κάτω, ἢ εἰς τὸ μέσον· ὅθεν ἐπὶ λόγων ἀντὶ ἐξέρχομαι, διαδίδομαι, διασπείρομαι, π. χ. εἰς τὸ πλῆθος (μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων)· καὶ »Λόγος διέπεσεν εἰς τὸ στρατευμα«, Πλούταρχ. εἰς Γάλβ. 2) διασπῶ, κτυπῶ καὶ διαπερῶ, διαπερῶ μὲ βίαν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. »... ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες«. 3) γλιτόνω, σώζομαι· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποφεύγω, ὡς »Διαπέπτωκέ σοι λόγος«, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα σου ἕνας λόγος. 4) χάνω, ζημιοῦμαι, δὲν ἐπιτυγχάνω τι, ὡς τὸν σκοπόν μου, παρασφάλλω, τινός, Wytt. ep. cr. p. 219. καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ, μὴ ἐκβαίνειν κατ᾽ εὐχὴν, ἀποτυγχάνειν, ὡς παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. Γ. 38. »Διέπεσεν αὐτῷ τὸ βούλευμα«. 5) διαφθείρεσθαι, διαχωρίζεσθαι, διαλύεσθαι ἀπ᾽ ἀλλήλων, ἐπὶ σαθρῶν, σαπρῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν πολυκαιρίαν ξεπέφτουσιν, σχίζονται, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδων. »Τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν«. Τοιοῦτο καὶ τὸ παρὰ Πλουτ.

Διαπιστεύω, Μ. εύσω, τὸ ἐπιτ. τοῦ πιστεύω. Κατὰ πολλὰ πιστεύω, ἐμπιστεύομαι, Αἰσχιν. Παθητ. αἰτιατ. πράγματος, μοὶ ἐμπιστεύονταί τι. »Διαπιστεύομαι τουτου«, ἀντὶ »Διαπιστεύεταί μοι τοῦτο«, Δημοσθ.

Διαπιστέω, ῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀπιστέω. Κατὰ πολλὰ ἀπιστῶ, δυσπιστῶ, δὲν ἔχω πίστιν, ἐμπιστεύομαι. »Διαπιστεῖν ἀλλήλοις«, (Ξενοφ.) ἀμοιβαίως ἀπιστεῖν, μὴ ἐμπιστεύεσθαι ἀναμεταξύ, Ἀριστ. Πολ. 5, 11.

Διαπλανάω, ῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλανάω. Πανταχοῦ περιπλανῶμαι, Ἀῤῥιαν. Ἐπικτ. Α'. κ'. 10.

Διάπλασις, εως, ἡ· καὶ διαπλασμὸς, οῦ, ὁ. Τὸ πλάττειν καὶ σχηματίζειν, φέρειν ὑπὸ σχῆμα καὶ μορφήν· σχημάτισις, μόρφωσις, εἰδοποίησις. 2) παρ᾽ Ἰατροῖς, ἡ ἀνασύνθεσις τοῦ κοπέντος, ἢ τσακισθέντος μέλους, Γαλην. ιβ'. 135. Β.

Διάπλασμα, ατος, τό. Τὸ πεπλασμένον καὶ ὑπὸ σχήματι φερμένον σῶμα, τὸ ἀμόρφωτον, (Διοσκορ. Α. 132), ὡς πήλινόν τι ἀγγεῖον, Σχόλ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 614.

Διαπλασμὸς, οῦ, ὁ, = Διάπλασις, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διαπλάσσω, καὶ Ἀττ. διαπλάττω, Μ. άσω (πλάττω). Σχηματίζω, μορφόνω, φέρω τι ὑπὸ σχῆμα, μορφὴν, τελειοποιῶ. ὅθεν Μέσ. παρὰ Φιλ. »Τελειότατον ἔργον διαπλάσασθαι«· καὶ παθητ. παρὰ Θεοφ. »Διαπλαττομένη γῆ«, ἀντὶ πεπιεσμένη, ἀλειμμένη, καθὼς ἐπλ. ἀλείφουν μὲ χῶμα (λάσπην) ἕνα ἀμπάρι (αποθήκην). 2) παρ᾽ Ἰατροῖς, βάλλω μέλος τι πάλιν εἰς τὸν τόπον του, κατορτίζω, ἀρθρεμβολῶ, ὡς παρὰ Γαλ. »Ὅπως ἀεὶ φυλάττοιτο τῶν διαπλασθέντων ἡ θέσις«, ὅπερ σημαίνει ἐκεῖνα τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα ἐσυντρίφθησαν, ἢ ἐκεῖνα τὰ μέλη, τὰ ὁποῖα ἐξέβησαν ἀπὸ τὸν τόπον των καὶ πάλιν ἰατρεύθησαν, ἐμβῆκαν εἰς τὸν τόπον των.

Διαπλαστικὸς, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πλάττειν, καὶ σχηματίζειν, μορφόνειν, ἢ εἰς τὸ πλάττεσθαι.

Διαπλατύνω, Μ. υνῶ, τὸ ἐπιτ. τοῦ πλατύνω. Κατὰ πολλὰ πλατύνω, κάμνω τι πλατύ, Ξενοφ. Ἀπ. 2.

***Διάπλεγμα**, ατος, τό. Τὸ διαπεπλεγμένον. ἐκ τοῦ

Διαπλέκω, Μ. ξω (πλέκω). Πλέκω διὰ μέσου, μεταξὺ, ἢ τὸ ἕνα μαζὶ μὲ τὸ ἄλλο, συμπλέκω, Ὁμ. Ὑμν. εἰς Ἑρμ. 80. »Ἄφρασατ᾽ ἠδ᾽ ἀνόητα διέπλεκε θαυματὰ ἔργα«· καὶ παρὰ Πλουτ. μέσ. »Σκηναῖς ἐκ κλημάτων καὶ κιττοῦ διαπεπλεγμέναις«. »Ἄγνην διαπλέκειν (Πινδ. Πυθ. 2, 151),« μεταχειρίζομαι πανουργίας. »Θρῆνον διαπλέκειν (Πυθ. 12, 14),« μεταχειρίζομαι τεχνικῶς θρῆνον, ἐπιτηδείως ἀρχίνω νὰ θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι. 2) ξεπλέκω, ὅ ἐστι διαλύω, διασπῶ, ξεχωρίζω τὰ πλεγμένα ἢ ἠνωμένα, ὡς παρ᾽ Ἡροδότ. Δ'. 67. »Διαπλέκειν καὶ διαλύειν φιλύρηνα, ἔνθα τὸ »διαλύειν«, ἐκ παραλλήλου κεῖται· ὡς καὶ παρὰ Πλουτ. εἰς Ἀντών. »Οἱ δὲ Πάρθαι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν«, ἔνθα καὶ τὸ »διασπάσαι«, ἐκ παραλλήλου. Μεταφορ. δὲ, »Βίον διαπλέκειν«, παρὰ Πλάτ. καὶ Ἡροδότ. ἀντὶ τοῦ, λύειν τὸ ὕφασμα τῆς ζωῆς, ὅ ἐστι, τελειόνειν τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκειν· σημαίνει δὲ καὶ, καταπλέκω τὴν ζωήν μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, ὅθεν ἐν γένει, περνῶ τὴν ζωὴν, ζῶ, ὡς παρὰ Ἀριστοφ. Ὀρν. 753. »Βούλεται διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπὸν«, ἀντὶ »τὸν βίον« ἴδε καὶ τοὺς σχολ. αὐτοῦ.

Διάπλεος, ου, ὁ, ἡ, καὶ Ἀττικ. διάπλεως (πλέος). Δἰ ὅλου, καταπολλὰ γεμάτος.

Διαπλέω, Μ. εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Πλέω διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω τοῦ ὕδατος, μὲ τὸ καΐκι, κἀ περνῶ πέραν, Λουκιαν. »Τὸ Αἰγαῖον διαπλεῦσαι θέλοντες«, καὶ μεταφορ. »Διαπλεῖν τὸν βίον«, (Ἡρόδοτ.) ἀντὶ τοῦ τελειόνειν, περνῶ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. 2) περιπλέω, πλέω τῇ δε κἀκεῖσε.

Διαπλήθω, Μ. ήσω (πλήθω, ἀνμλ.). Δἰ ὅλου, καταπολλὰ γεμίζω. »Αἰτηγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτοὺς κτλ. Νόν. Παθ. διαπλήθομαι, γεμίζομαι δἰ ὅλου, κατὰ πολλὰ, εἶναι δἰ ὅλου γεμάτος, τινός, Θουκυδ. ζ. 35. »Καὶ διεπλήσθη πᾶσα Σικελία αὐτῶν,« ἔνθα »Κατεπλήσθη,« ἀναγνωσθήσεται.

Διαπληκτίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πληκτίζομαι), τινὶ καὶ πρός τινα. Φιλονεικῶ, μαλόνω μετά τινος ἕως καὶ εἰς τὰς ξυλιάς· ἐπομ. ἀγωνίζομαι μέ τινα κατὰ τὴν μάχην μὲ τοὺς γρόθους, παίζω ταῖς γροθιαῖς, [illegible] παρὰ Βασιλ. καὶ γεν. φιλονεικῶ, ἀκροβολίζομαι μέ τινα, πολεμῶ τὸν λεγόμενον μικρὸν πόλεμον (guerilla), καὶ μεταφ. παρὰ Πλουτ. »Διαπληκτίζομαι τοῖς σκώμμασι«. 2) κυττάζω μίαν γυναῖκα μὲ ἀσελγῆ ὄμματα, τὴν καμόνω θεῦμα, χωρατεύω μὲ αὐτὴν, λέγεται ἐπὶ ἀτάκτων καὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μὲ τὰ ἀσελγῆ αὐτῶν βλέμματα βλέποντες τὰς γυναῖκας, τὰς κάμνουν νεύματα, »γυναικεῖ, ἢ πρὸς γυναῖκαν«, ὡς παρὰ Πλουτ. Τιμολ. 14. »Διαπληκτιζόμενος ταῖς ἀφ᾽ ὥρας ἐργαζομέναις γυναίοις«, τὸ ὁποῖον ἀλλαχοῦ ἐκφράζει, »Διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον«. Ζήτ. Πληκτίζομαι· ὅθεν

Διαπληκτισμὸς, ὁ. Μάχη, ἔρις· ἐρεθισμὸς, φιλονεικία μὲ ὕβρεις, καὶ πάλαισμα μετά τινος, ἢ ἀναμεταξύ τινων, ὅταν ἔρχωνται εἰς τὰ χέρια καὶ κτυπῶνται, Πλούτ.

Διαπληρόω, τὸ ἐπιτ. τοῦ πληρόω. Δἰ ὅλου, κατὰ πολλὰ γεμίζω κτ., Διόδ. Σικ.

Διαπλήσσω, Μ. ξω, Ἀττ. ττω (πλήσσω, ἀνμλ.). Κτυπῶντας τσακίζω εἰς μικρὰ κομμάτια, ἢ σχίζω εἰς τοιοῦτα, εἰς μικρὰ τέμνω, κατακερματίζω, Ἰλ. Ψ, 120. ἐπὶ τῶν κρημνισμένων καὶ κατὰ γῆς ἐῤῥιμμένων δένδρων. »Τὰς μὲν (δρῦς) ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἔκδεον ἡμιόνων«, οὕτως ἀνέγνωσε. Ἀρίσταρχος, ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, σχίζοντες, καὶ διακόπτοντες, τὰς ἔδεσαν εἰς τὴν ῥάχιν τῶν μουλαρίων· ἄλλοι δὲ ἀνέγν. »διαπρήσσοντες«, καὶ διαῤῥήσσοντες, καὶ τέλος, ἄλλοι »διαπλίσσοντες«, ὅπερ τινὲς καὶ διὰ τοῦ, »διαβαίνοντες«, ἡρμήνευσαν, ὅ ἐστι διασκελοῦντες (δρασκελίζοντες) μὲ τοὺς πόδας τὰ ἐῤῥιμμένα κατὰ γῆς δένδρα, ἐπακουμβῶντες τὰ μηρία αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον, διέβαινον, ἢ ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ζ, 318. »Εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι«, μὲ βαρέα ἢ στερεὰ βήματα, κατήματα διέβαινον. ὁ δὲ Εὐσταθ. »Τὰ εἰς μικρὰ τέμνοντα ξύλα, ὅπερ ποιεῖν ὑποβάλλει που καὶ ὁ κολοσυρτόν« (Ζήτ. Πλίσσω). Παθητ. »Διαπλήττεσθαι πρός τι«, εἶμαι ἔκθαμβος εἴς τι, κυττάζω τι μὲ ἔκπληξιν καὶ θάμβος, Ἐπικτ. 33, 13.

Διαπλίσσω, Μ. ίξω (πλίσσω), παρ᾽ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ ἕλκω, διαπλέκω· καὶ ἀντὶ τοῦ διαπλήσσω. Κατατέμνω, ξεπλέκω, ἢ σχίζοντάς τι διαλύω. 2) μὲ ἀνοικτὰ σκέλη ἵσταμαι, ἢ περιπατῶ, δρασκελῶ, καὶ μάλιστα κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πολλάκις κατὰ μέσην διάθεσιν· ὅθεν παρ᾽ Ἡσυχ. »Διαπέπλιχε, διαβέβηκε· πλίγματα γὰρ τὰ βήματα«· παρομοίως καὶ τὸ »Διαπεπλιχώς, διεστὼς, κεχηνώς«· καὶ »Διαπεπλίχθαι, διηλλάχθαι τὰ σκέλη καὶ ἀντιβεβηκέναι«. Ζήτ. Πλίσσω.

Διαπλοκὴ, ῆς, ἡ (διαπλέκω). Τὸ δἰ ὅλου πλέκειν, περιπλέκειν, πλοκὴ, περιπλοκὴ, περιπλέξιμον, ἐμπέρδευμα. 2) σύγχυσις, ἐμπερδεμὸς, ἀνακάτωσις· κρυφὴ ἔχθρα, μνησικακία, τὸ κρυφίως πλέκειν δόλους, Πλούτ. εἰς Περικλ. 11. »Ἡ μὲν ἐξ ἀρχῆς διαπλοκὴ τις ὕπουλος ὥσπερ ἐν σιδήρῳ· βέλτιον μέντοι, διπλόη, ἀναγνωστέον.

Διαπλόκινος, ὁ, ἡ, = διάπλοκος. Πεπλεγμένος δἰ ὅλου, πλεγμένος, Στράβ. 12. σ. 1173.

Διάπλοκος, ου, ὁ, ἡ (διαπλέκω). Περιπεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος, πλεγμένος δἰ ὅλου, μετὰ ζωτικῆς.

Διάπλοος, συναιρ. διάπλους, ὁ (διαπλέω).

Τὸ διαπερᾷν διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ πέραν, διαπέρασις. 2) ἐπιθετ. (παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 380.), ὁ τῇδε κἀκεῖσε πλέων, κωπηλατίζων, ἢ διὰ τοῦ καϊκίου πλέων, ἀρμενίζων.

* Διαπλέω, Μ. εύσω (ἀπλέω). Ξεπλεόνω, ἐξαπλόνω, ἴχε δ' Ἀθήν. 11. σ. 504. D. ὡς ἐσφαλ. ἀνάγν. εἰς τοῦ Ξενοφ. Συμπ. 2, 2

Διαπλύνω (πλύνω). Καταπολλὰ πλύνω, Πολυδ.

* Διαπλωΐζω, Μ. ίσω, ἕτερος νεώτ. τύπος ἀντὶ διαπλέω· ὅθεν

* Διαπλώϊσις, εως, ἡ, = διάπλοος, διάπλους. Ἡ εἰς τὸ πέραν διάβασις, Νικ. Χρον. Γ. 6.

Διαπλώω, ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ διαπλέω. Περνῶ μὲ πλοῖον. Κατ' Ἀπολλ. Β', 629. παρὰ Νικήτ. Χρον. συχνάκις ἀντὶ τούτου τὸ διαπλωΐζω εὑρίσκεται.

* Διαπνείω, ποιητ. ἀντὶ διαπνέω.

Διάπνευμα, ατος, τό (διαπνέω). Τὸ φυτῆν πρός τινα τὴν ἀναπνοήν, ἀνάπνευμα, ἐκπνοή· ἀτμός· διαπερῶν ἢ διαπεραστικὸς ἄνεμος ἢ ἀτμός, Ἱπποκρ. σελ. 291.

Διάπνευσις, εως, ἡ, = Διαπνοή, Σουΐδ. ἐν λέξ. »Ἀλεαίνομαι«.

Διαπνευστικός, ή, όν. Ὁ ἐπιταχύνων, προσβοηθῶν τὴν ἀναπνοήν, ἐκπνοήν, ἐξάτμισιν, ἢ ὁ εἰς ταῦτα ἀνήκων.

Διαπνέω, Μ. εύσω· καὶ ποιητ. διαπνείω (πνέω, ἀνωμ.). Φυσῶ τι (ἐπὶ ἀνέμου), φυσῶ κατὰ συνέχειαν καὶ οὕτω διαπερῶ πρᾶγμά τι, ἢ κάμνω νὰ σκορπισθῇ τῇδε κἀκεῖσε, ἢ νὰ χαθῇ διόλου, ὡς »Διαπνεῖ ὁ ζέφυρος τὸν λειμῶνα. 2) φυσῶ ἐκ διαλειμμάτων, ἐν τῷ μεταξὺ, παίρνω τὸν ἀνασασμόν μου, ὡς τὸ ἀναπνέω· ἀναλαμβάνω ἀπό τινος, ἀναπαύομαι, ξεκουράζομαι μεταξὺ τῶν κόπων, γεν. ὡς »Διαπνέω τοῦ δρόμου« τὸ δὲ, »Διαπνεῖται ὁ οἶνος τὰ ἄνθη«, ἀντὶ τοῦ ξεμυρίζει, χάνει τὴν μυρωδίαν του. 2) = ἀποψοφεῖν, πέρδεσθαι, κλάνω, Σουΐδ. — Μέσως, χάνω τὴν μυρωδίαν, τὸν ἀτμόν, ἀντὶ τοῦ ἐξατμίζεσθαι, καὶ μάλιστα ἐπὶ φυτῶν, ὡς Ξενοφ. Συμπ. 6, 25. »Οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι«. Καὶ παθητ. φυσώμενον διασκορπίζεσθαι.

Διαπνοή, καὶ διάπνοια, ἡ, Πολυδ. καὶ Γεωπ. Τὸ κατὰ συνέχειαν φυσᾷν. 2) ἐκπνοή· ἐξάτμισις· ὅθεν παρ' Ἰατροῖς, »Ἄδηλος διαπνοή«, ἡ ἀκατάπαυστος (μὴ φανερὰ ὅμως) ἐξάτμισις τῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. Α'. »Ὥσπερ δὲ ἐν θώρακι ἀναπνοή, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν«.

Διαπνόησις, παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Συμ. ς'. 7. »Πυροῦ διαπνόησις«, ἐσφαλμ. μέντοι, ἐν ἄλλοις δὲ, ὀρθότερον, »Διαπόνησις«, ἀναγινώσκεται.

Διαποδίζω, Μ. ίσω (ποδίζω), τὸ αὐτὸ καὶ ἀναποδίζω. Ἀκριβῶς ἐρευνῶ καὶ ἐξετάζω, παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ, »Ἀναποδίζειν τὸν γραμματέα«, βάνω τὸν γραμματέα νὰ ξαναδιαβάσῃ πάλιν τὸ διαβασμένον, διὰ νὰ τὸ ἀκούσω ἀκριβῶς, κάλλιον, Πολυδ. Β. 196. Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηδᾷν· ὅθεν

Διαποδισμός, ὁ, παρ' Ἡσυχίῳ, εἶδος τοιούτου χοροῦ, ἢ πηδήματος.

Διαποιέω (ποιέω). Ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, τελειόνω, κατορθῶ, Διονύσ. Ἀλικ. Β'. σελ. 948.

Διαποικίλλω (ποικίλλω). Κάμνω τι δι' ὅλου, ἢ παντοῦ, ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κατὰ διαστήματα ποικίλον, παρδαλόν· στολίζω, καλλωπίζω· χαιτῶ, Ἰσοκρ. εἰς Εὐαγόραν. Παθ. διαποικίλλομαι, γίνομαι ποικίλος, παρδαλίζομαι.

Διαποίκιλος, ου, ὁ, ἡ (ποικίλος). Δι' ὅλου, τελείως, ἢ μεταξὺ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρδαλός, ποικίλος, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

* Διαποιμαίνω βίον, Μανέθ. 4, 419, διοικῶ, κυβερνῶ.

* Διαποιπνύω (ποιπνύω). Καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἴς τι, ἐκτελῶ μὲ ἐπιμέλειαν, ὡς, »Ὄργια Δήμητρος,« τὴν ἱερὰν ὑπουργίαν παρὰ τῇ Δήμητρι, Hermesian. 19. (ν).

Διαπολεμέω, Μ. ήσω (πολεμέω). Ἐξακολουθῶ καὶ τελειόνω τὸν πόλεμον, καὶ πολεμῶ τινα, Θουκυδ. ς'. »Ἱκανωτέραν ἡγοῦμαι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμῆσαι«. »Διαπολεμεῖν πόλεμον«· καὶ »Διαπολεμεῖσθαι πόλεμον«, ἀντὶ τοῦ ἐκπληροῦν, τελειόνειν τὸν πόλεμον, Θουκυδ. Ζ'. καὶ Πλούτ. εἰς Φάβ. 25. Παθητ. φέρεσθαι εἰς τέλος, ἐπὶ πολέμου· ὁ δὲ μέσος μέλλ. διαπολεμήσομαι κατὰ παθ. σημασ. ἀπαντᾷ παρὰ Θουκυδ. ζ', 14. 25. 2) περνῶ καιρόν τινα κάμνων πόλεμον, Πλούτ. Φάβ. 19, 25. 3) ἔχω μετά τινα παντοτεινὰ πόλεμον, τινί. 4) ἀναγκάζω τινὰ, πολεμῶντας πάντοτε, νὰ μοὶ ὑποχωρήσῃ τι, Ξενοφ. ὅθεν

Διαπολέμησις, εως, ἡ. Ἡ ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου, καὶ ἡ τούτου τελείωσις.

Διαπολιορκέω (πολιορκέω). Ἐξακολουθῶ συνεχῶς τὴν πολιορκίαν, κατὰ συνέχειαν πολιορκῶ, Θουκυδ. Γ'. 17.

Διαπολιτεία, ἡ. Φιλονεικία ἐκ τοῦ ἐνδοτέρου τῆς κυβερνήσεως τῆς πολιτείας περὶ πραγμάτων ἀνηκόντων αὐτῇ, καὶ μάλιστα περὶ ἀξίας τινος, περὶ προτιμήσεως, ὅθεν φατριαστικὸν κίνημα (ταξάρι.), Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Διαπολιτεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πολιτεύομαι). Φιλονεικῶ, μαλόνω μετά τινος διὰ τὴν προτίμησιν, κατὰ τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας, προτεινόμενος αὐτήν, εἶμαι διὰ τοῦτο πολιτικὸς ἀντίζηλος, ἢ ἀντίπαλός τινος· τὸ αὐτὸ καὶ »Ἀντιπολιτεύομαι,« Αἰσχίν. »Οὐ μόνον οἱ διαπολιτευόμενοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι«· ἐκ τοῦ

Διαπολιτευτής, οῦ, ὁ. Ὁ πολιτικὸς ἐναντίος, Ἀππιαν.

Διαπόλλυμι, Μ. διαπολέσω, Παρ. διαπολώλεκα (ἀπόλλυμι, ἀνωμ.), τὸ ἐπιτατ. τοῦ ἀπόλλυμι. Καταψυχίζω, καταφθείρω.

Διαπομπεύω (πομπεύω). Φέρω εἰς τέλος τὴν πομπήν, τὴν παράταξιν (τὸ Ἀλάϊ Τουρκ.), ἢ ὑπάγω εἰς παράταξιν μέχρι τέλους, Λουκιαν.

Διαπομπή, ῆς, ἡ (διαπέμπω). Τὸ στέλλειν, ἀφίνειν νὰ περάσῃ διὰ μέσου, ἢ φέρειν ἐπάνω τινός. 2) τὸ στάλσιμον εἰς τὸ ἄλλο μέρος· ἡ ἐξαποστολὴ ἀλλοῦ που· ἡ ἄφεσις, ἀπόλυσις τινὸς νὰ ὑπάγῃ, ἀναχώρησις.

Διαπόμπησις, εως, ἡ, = διαπομπή.

Διαπόμπιμος, ου, ὁ, ἡ (διαπέμπω). Σταλμένος, ἢ φερμένος ἐπέκεινα θαλάσσης, ἢ ποταμοῦ· διακομισθείς, ἐξαποσταλείς. 2) εἰς τὸ διαπέμπεσθαι, στέλλεσθαι, ἢ ἀπολύεσθαι ἐπιτήδειος, Διόδ. Σικελ.

Διαπονέω, ῶ. Μ. ήσω (πονέω). Μετὰ κόπου, ἢ ἀγῶνος ἀποτελῶ, κάμνω μίαν ὑπουργίαν· τελειόνω, ἐπιμελῶς δουλεύω, ἐξεργάζομαί τι, κατορθόνω, φιλοπονῶ, ὡς, »Τῇ λέξει δεῖ διαπονεῖν ἐν τοῖς ἀργοῖς μέρεσι«, Ἀριστοτ. Ποιητ. 25. 1. καὶ Πολύβ. Δ. 45. »Διαπονεῖν τὴν χώραν, ἢ τὴν γῆν,« ἀντὶ τοῦ δουλεύειν, ἐργάζεσθαι, καλλιεργεῖν· καὶ »Διαπονεῖν τὴν τροφήν«, μετὰ κόπου ἀποκτᾷν, εὑγάνειν τὸ ψωμί. 2) γυμνάζω, ἐξετάζω, παιδεύω, σκληρύνω τι διὰ δουλείας καὶ σκληρῶν πόνων, Πλούτ. εἰς Λυκ. »Τὰ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διαπονήσασα· καὶ »Διάπονον πανισόρροπον ποιεῖν«, Ξεν. Συμπ. 2, 17. »Διαπονεῖν τὴν φωνήν«, διὰ γυμνάσεως παιδεύειν τὴν φωνήν, ἤτοι διορθοῦν. — Μέσως, γυμνάζω ἐμαυτὸν ἢ τὸ σῶμά μου καὶ σκληρύνω, γεν. ἐξασκοῦμαι, γυμνάζομαι, σπουδάζω, μανθάνω, Πλούτ. εἰς Περικ. »Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἐν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησίν. β) ἀγωνίζομαι, πασχίζω μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀποκτήσω τι, Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 33. ἢ μετὰ κόπου, ἐπιμελῶς πράττω τι, ὁ αὐτός. Οἰκ. ζ', 32. καὶ εἰς Ἀγησ. ια', 7. γ) περιποιοῦμαί τι, ἀποκτῶ, εὐδοκιμῶ εἴς τι δι' ἐπιμελείας καὶ ἀγῶνος, ὡς, τέχνας, Πλάτ. καὶ οὐδετ. ἀντὶ τοῦ πονῶ, Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'. Παθητικ. δὲ »Οἱ διαπονούμενοι«, οἱ κοπιῶντες καὶ ἐργαζόμενοι, Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. καὶ οἱ χαλεπῶς καὶ βιαίως ὑποφέροντες τινὰ κόπον, »Διαπονηθείς (Πράξ. Ἀποστ. κεφ. 16.)«, ἀντὶ βαρέως, χαλεπῶς φέρων, βαρυνθείς.

Διαπόνημα, ατος, τό. Τὸ δουλευμένον καὶ μετ' ἐπιμελείας ἐξειργασμένον πρᾶγμα, Πλάτ. Νομ. Ζ'. 2) καλλιέργεια, γύμνασις, Κριτίας σελ. 52. καὶ 59. »Τεκτόνων διαπονήματα«, ἀντὶ τοῦ, ἔργον, δουλεία.

Διαπονηρεύομαι, τὸ ἐπιτατ. τοῦ πονηρεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι πάντοτε ἢ δι' ὅλου μὲ πονηρίαν καὶ ἀχρειότητα, αὐθαδῶς καὶ ἀχρείως, μὲ μαριολιαῖς, πονηριαῖς, Διονύσ. Ἀλικ. »Πρὸς τὸν ἀντίδικον διαπονηρεύεσθαι«. 2) συνερίζομαι μὲ ἄλλον κατὰ τὴν ἀχρειότητα, ποῖος νὰ διαβῇ τὸν ἄλλον κατὰ τὴν πονηρίαν, »προέχειν«.

Διαπόνησις, εως, ἡ. Κόπος, ἢ μετ' ἐπιμελείας γύμνασις· τὸ δι' ὅλου καὶ καλῶς δουλεύειν τι καὶ ἐργάζεσθαι.

Διάπονος, ου, ὁ, ἡ (πόνος). Ἐπὶ μὲν πραγμάτων, κοπιαστικόν, ἐπίπονον, γεμάτον ἀπὸ δουλείαν. 2) ἐπὶ δὲ προσώπων, διὰ κόπου καὶ δουλείας γυμνασμένος, σκληραγωγημένος, ὁ ἔχων τὸ κορμὶ δυναμωμένον, γερὸν καὶ δυνατὸν διὰ μέσου κόπων, Πλούτ. εἰς Μάρ. »Οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα«. β) ἀπὸ τοὺς κόπους, ἀπὸ τὴν δουλείαν κουρασμένος. γ) ὁ κατὰ πολλὰ κοπιαστικός, ἐθελόπονος, φιλόπονος, ἕως τέλους ὑπομένων, Πολυδ. Ε', 41. »Κύνες διάπονοι«.

Διαπόντιος, ου, ὁ, ἡ (πόντος). Ὁ διὰ θαλάσσης πλέων, ἀπὸ πέραν ἢ ἐκεῖθεν τῆς θαλάσσης, ὑπερθαλάσσιος, ὡς Θουκυδ. Α'. »Διαπόντιος πόλεμος«, ἐκστρατεία διὰ θαλάσσης πρὸς τὸ ἀντίπερν μέρος. 2) ἐπάνω τῆς θαλάσσης πέραν, ὡς, »Διαπόντιος πέταται«, (Πλούτ. Ἐρωτ.) πετᾷ ἐπάνω τῆς θαλάσσης πρὸς τὸ πέραν.

Διαπόνως, Ἐπίρ. Μὲ κόπον καὶ γύμνασιν, Πλούτ. εἰς Φάβ. »Βραδέως καὶ διαπόνως δέχεσθαι τὰς μαθήσεις«, ἀντὶ τοῦ, μὲ συνεχῆ καὶ μεγάλον κόπον καὶ γύμνασιν, κοπιαστικά.

Διαπορεία, ἡ (διαπορεύω). Ἡ διάβασις, δίοδος· τόπος, μέρος, ἢ δρόμος, ἔνθεν δύναταί τις νὰ περάσῃ· μεταφ. μεταλάβησις, μεσίτευσις· σημασία, ἐξήγησις, ἔκθεσις, Πλάτ. Κρατ. σ. 106. Α. Ἐπινομ. σ. 982. D. 984. Ε.

Διαπόρευμα, τό. Διαπέρασμα. ἐμφ.

Διαπόρευσις, εως, ἡ. Τὸ διαπορεύεσθαι, περνᾷν, ταξειδεύειν, ὁδοιπορεῖν διὰ μέσου τινός· ἐκ τοῦ

Διαπορεύω, Μ. εύσω, (πορεύω). Ἀφήνω, κάμνω νὰ διαβῇ διὰ μέσου ἢ ἐπάνω, φέρω, ὁδηγῶ, περνῶ τι διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινὸς εἰς τὸ πέραν, Ξενοφ. Ἀναβ. Β'. Παθητ. (μετὰ μέσου μέλλ., καὶ παθ. ἀόρ. διαπορευθῆναι), διέρχομαι, περνῶ, ταξειδεύω, ὁδοιπορῶ διὰ μέσου τινὸς τόπου, Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 6. καὶ Ἀριστ. Οἰκ. Β'. 38. »Ὁπότε διαπορεύοιτο τὸ στρατόπεδον«· καὶ Πλάτ. Νομ. »Διαπορεύομαι τὰς ὁδούς«. μεταφορ. = ἐξηγέομαι, ἤγουν ἐκθέττω τί, ἐξηγῶ.

Διαπορέω (ἀπορέω). Κατὰ πολλὰ ἀπορῶ, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, ἔλλειψιν, ἔνδειαν, ἢ, ἀμφιβολίαν, ἀμηχανίαν, Πλούτ. Ζήτ. Ἀπορῶ· (ἡ δὲ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει) Μέσ. διαπορούμαι, τὸ αὐτό· ὅθεν »Διηπορημένη«, ἡ εἰς ἀπορίαν οὖσα· καὶ »Ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη«, ὅ ἐστιν ἦλθεν εἰς ἀπορίαν· ὁ αὐτ. Ζήτ. Ἀπορέομαι

Διαπόρημα, ατος, τό. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, ἀμηχανία, ἀνάγκη, Ἱπποκρ. σελ. 391. καὶ

Διαπόρησις, εως, ἡ. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης, ἀμηχανία, Πολύβ.

Διαπορητικός, ή, όν. Ὁποῖος εἶναι συνήθως εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν, καὶ ἀμηχανίαν. Ἐπίρρ. διαπορητικῶς.

Διαπορθέομαι, οῦμαι. Ἀφανίζομαι, λεηλατοῦμαι, κατακουρσεύομαι, Σοφοκλ. Αἴας.

Διαπορθέω, = διαπέρθω, Ἰλ. Β, 691.

Διαπορθμευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς διαπέρασιν.

Διαπορθμευτικῶς, ἐπίρ. Κατὰ διαπορθμευτικὸν τρόπον. ἐκ τοῦ

Διαπορθμεύω, Μ. εύσω (πορθμεύω). Μεταφέρω, μετακομίζω τι ἀπὸ τὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ἄλλο διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω τοῦ ὕδατος· φέρω πρεσβείαν, παραγγελίαν τινά, Ἡρόδ. Σ, 4. καὶ Πλάτ. Συμ. «Διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων», Οὐδέτ. περνῶ ἀντίπερα διὰ τοῦ ὕδατος, Ἰάμβλ. Πυθ. Τμ. 18. Μεταφορικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἑρμηνεύω, ἤτοι ἐξηγῶ, μεταφράζω ἀπὸ μίαν γλῶσσαν εἰς ἄλλην, Διον. Ἁρμον.

*Διαπορία, ἡ, ὡς διαπόρησις. Ἀμφιβολία, Διογ. Λ. 10, 27. 119.

*Διαπορπακίζω, ἴδε πορπακίζω.

Διαπορριπτέω, ῶ (ἀπορρίπτω), ὑπεννοουμ. ἑαυτόν. Κατασκορπίζω τὸν ἐμαυτόν μου ἐν σπουδῇ, Πολύβ. Ε. 67.

Διαπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ἀνακατωμένος μὲ πορφύραν, ἢ ἐν τῷ μεταξὺ βαμμένος μὲ πορφύραν, παρδαλός, καθὼς καὶ τὸ διάλευκος.

Διαποστέλλω, Μ. ελῶ (ἀποστέλλω). Ἐξαποστέλλω, στέλλω εἰς διάφορα μέρη, ἢ διὰ μέσου τινός, ἢ τὸν ἕνα ἐδῶ καὶ τὸν ἄλλον ἀλλοῦ· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀμοιβαίως, ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον στέλλειν τι, Πολύβ. ὅθεν

Διαποστολή, ῆς, ἡ. Τὸ εἰς διάφορα μέρη στέλλειν τι, στάλσιμον, Διον. Ἀλικ. Ζ, 12. καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀποστολή, Πολύβ.

Διαποφεύγω, τὸ ἐπιτ. ἀποφεύγω. Φεύγω διὰ μέσου τινὸς διὰ νὰ γλυτώσω, Συνεσ.

Διαπραγματεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πραγματεύομαι). Ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶ τι ἀκριβῶς, ἐπιθεωρῶ, διεξέρχομαι, περαίνω τι καὶ ξαναθεωρῶ, Heind. Πλάτ. Φαίδρ. σ. 77. D. «Διαπραγματεύομαι τὸν λόγον, τὴν αἰτίαν.» 2) καταγίνομαι περί τι, ἐπιχειρῶ, Διον. Ἀλικ.

*Διαπραθέειν, ἐπ. ἀπαρ. τοῦ διέπραθον, ἀορ. Β'. τοῦ διαπέρθω, Ἰλ.

Διάπραξις, εως, ἡ (διαπράττω). Ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις· ἀπόκτησις, ἐπίτευξις, ἀπόλαυσις, Πλάτ. Συμ.

Διάπρασις, εως, ἡ (διαπιπράσκω). Ἡ τελεία πώλησις, Πλούτ. εἰς Σύλ. 33.

Διαπράττω, καὶ Ἀττ. διαπράττω, Ἰων. διαπρήσσω, Μ. άξω (πράσσω). Ἀποτελῶ, τελειόνω, φέρω εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, ὡς Ἰλ. Ι, 326. «Ἤματα διέπρησσον πολεμίζων», ἤτοι ἐτέλειωσα ὁλοκλήρους ἡμέρας μαχόμενος· καὶ ἄνευ μετοχ. «Κέλευθον διαπρήσσειν», (Ὀδ. Β, 213. 429) ἀντὶ διανύειν, κάμνειν ὅλον τὸν δρόμον· ἀπαντᾷ δὲ ἐν Ἰλ. Β, 785· καὶ Γ, 4. καὶ δίχα τῆς λέξεως κέλευθον, ὑπονοουμένης δέ, ὡς «Διέπρησσον πεδίοιο», δηλ. διήνυον τὸν δρόμον διὰ τοῦ κάμπου· ἀπαντᾷ δὲ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., ὡς Ὀδ. Ξ, 197. «Καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα», ἀλλὰ τὸ κήδεα διαφέρεται ἐν ταὐτῷ εἰς τὸ διαπρήξαιμι, καὶ δηλοῖ, δὲν ἤθελα τελειώσω οὔτε εἰς ἕνα χρόνον τὰ παθήματά μου, διηγούμενος αὐτά. 2) ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, διενεργῶ, κατορθόνω, ὡς παρὰ Ξενοφ. «Διαπράττειν μοι ἐφ' ᾧ ἥκοιμι»· τί τινι, διενεργῶ, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τι διὰ ἄλλον τινά, γίνομαι αἴτιος νὰ ἀπολαύσῃ τις τι, ὡς Πλούτ. εἰς Θεμιστ. «Ἔδοξέ τε χρήσιμον διαπεπρᾶχθαι τῇ πόλει», ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Ἀνδοκ. κατὰ Ἀλκιβ. σ. 150. Bekk. Παρὰ δὲ Πλάτ. εἰς Ἀλκιβ. Α'. «Οὐ γὰρ πάντα, οὔτε ὅμοια, οὔτε ὁμοίως διαπράττονται, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτῆς δύναμιν ἑκάστη ἑτοῖμα, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ «διαπραττόμενα», ἑρμηνεύοντι, βέλτιον ὅμως ἀναγνωστέον, «Πάντα, οὔτε ὅμοια, οὔτε ὁμοίως διαπράττονται», ἀντὶ τοῦ ἀπεργάζονται, πράξεις ὅσε δηλ. μίαν ἄλλην ἐνέργειαν, ἢ ἀποτέλεσμα, 3) μεταφ. τελειόνω τινά, καταστρέφω, ἤτοι φονεύω, σφάζω, Αἰσχ. Περσ. 258. 515. Blomf. Περσ. 265. — Μέσως, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω, κερδαίνω, ὡς ὠφέλειαν πρός τινα· ἐπειδὴ ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω τι, διαπραγματεύομαι περὶ αὐτοῦ, «τί πρός τινα περί τινος», ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. δ. 7. «Τὰ αὐτὰ διεπράττετο περὶ τοῦ στρατεύματος πρὸς Ἀρίσταρχον», ἔζήτει πραγματευόμενος νὰ ἀποκτήσῃ διὰ τὸ στράτευμα· καὶ αὐτόθ. Ζ. δ, 12. «Πρὸς τὸν Σεύθην περὶ ὁμήρων καὶ σπονδῶν διεπράττοντο», ἐπραγματεύοντο μὲ τὸν Σεύθην κτ. συντάσσ. δὲ καὶ ἀπαρέμφ. ἢ μετὰ τοῦ ὅπως, ἵνα, ὥστε, Heind. Πλάτ. Γοργ. σ. 479. Α. καὶ Ξεν. Ἀναβ. Γ. ἐ, 5. «Ἃ διεπράττοντο, ὅτε ἐσπένδοντο, μὴ καίειν», ἅτινα αὐτοὶ ἐπραγματεύοντο, ὅταν ἐφιλιόνοντο, ἐσυμφωνοῦσαν δηλ. νὰ μὴ λεηλατήτους, προφυλάττουν, χαλάσουν· καὶ ἀπολύτ. ἀπολαμβάνω τὸν σκοπόν μου, κατορθόνω αὐτόν, «παρά τινα», ὡς Ξενοφ. Ἀναβ. Β. ς, 2. 2) ἀντὶ τοῦ ἐνεργῶ, βάλλω τι εἰς πρᾶξιν, εἰς ἔργον, Ξενοφ. Ἀπομ. Γ. ς, 2. «Ἐὰν ταῦτα διαπράξῃ, δυνατὸς ἔσῃ αὐτὸς τυγχάνειν ὅτου ἐπιθυμήσῃ». 3) διεργάζομαι, φονεύω, σφάζω· ὅθεν παθητικ. παρὰ Πλούτ. «Ἱερεῖον διαπεπραγμένον», ἀντὶ τοῦ ἐσφαγμένον, καὶ μεταφ. παρ' Εὐριπ. Ἑλ. «διαπεπράγμεθα», ἀντὶ τοῦ ἀπολώλαμεν, ἐχάθημεν· τὸ δὲ παρὰ Πλούτ. εἰς Καίτ. «διαπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος», ἀντὶ τοῦ, ἤθελεν εἶναι ἤδη τελειωμένος, ἐκτετελεσμένος.

*Διαπραΰνω (πραΰνω). Καταπραΰνω, Φιλόστρ. (◡ ◡ – – –).

Διαπρέπεια, είας, ἡ. Ἐξαιρετότης, ἔξοχον, μεγαλοπρέπεια· ἐκ τοῦ

Διαπρεπής, έος, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου εὐπρεπής, ἐπίσημος, ἐκδηλος, ἔξοχος, ἐξαίρετος, κατ' ἐξοχὴν ὡραῖος, ἔνδοξος, λαμπρός, περίφημος, Θουκυδ. Β. καὶ Εὐριπ. Οὐδέτ. ἐν συντάσσ. τὸ «διαπρεπέσιν», ἀντὶ ἡ διαπρέπεια, ἢ τὸ διαπρέπειν, Θουκυδ. ς. «Τῷ ἐμῷ διαπρεπεῖ τῆς Ὀλυμπίαζε θεωρίας», ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ.

Διαπρέπω (πρέπω). Φαίνεσθαι πλέον ἢ τὰ λοιπά, διαφαίνειν, λάμπειν, ἀστράπτειν, εἶναι ὁρατόν, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 351. 2) μεταφ. κατὰ πολλὰ πρέπω, ἐξέχω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ κατά τι, τινός τινι, ὡς Εὐριπ. Ἀλκ. «Πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ», ἀντὶ τοῦ ὑπερτερεῖς, ὑπερέχεις, τοὺς πάντας ὅλους κατὰ τὴν ἀψυχίαν· καὶ Πλούτ. «Κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα», ἀντὶ τοῦ ὡραιοτάτη, κατ' ἐξοχὴν ὡραία· (οὐδέποτε μεταβατ. Heind. Πλάτ. Γοργ. 485. Ε. ὅθεν «Φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδη τινὶ διαπρέπεις μορφώματι», ὁ μὲν Πτύχ. διὰ τοῦ ...λλάττει ... διαγωνίζω καὶ «διαπρέψας», λαμπρὸς φανείς, ἑρμην. ὅθεν τό, «διάπρεψε τῇ ὀργῇ», ὁ δὲ Σουίδ. διὰ τοῦ «διαφαίνομαι, ἐπιδείκνυμι», ἄλλοι δὲ «διαπρεπεῖ» τοῦτο ἐπὶ τῆς ... , ... πάντων τούτων πρέπει, ὅ ἐστι, παραβαλλόμενον πρὸς ταῦτα, ἀπαρρέπει αὐτὰ καὶ εὐπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι.)

Διαπρεπῶς, Ἐπίρ. Μεγαλοπρεπῶς, δι' ὅλου μὲ διαπρέπειαν, ἐξαιρέτως, περιφήμως κτ.

Διαπρεσβεία, ἡ. Ἡ ἀμοιβαία πρεσβεία, Πολύβ. Ε. ἐκ τοῦ

Διαπρεσβεύω, Μ. εύσω, καὶ μέσ. διαπρεσβεύομαι (πρεσβεύομαι). Ἐξαποστέλλω ἀμοιβαίως, ἢ εἰς διάφορα μέρη πρέσβεις, Ἀριστίδ. «Διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις».

Διαπρήθω, Μ. ήσω (πρήθω), = διαπίμπρημι. Καίω δι' ὅλου, κατακαίω, τελειόνω καίοντας· παρὰ δὲ Διοσκορίδ. ς. «διαπεπρῆσθαι», ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καίειν, φλογμαίνειν.

Διαπρήσσω, καὶ Μέσ. διαπρήσσομαι, Ἰωνικῶς παρ' Ὁμ., Ἱπποκρ. καὶ Ἡρόδοτ. ἀντὶ τοῦ διαπράσσω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαπρηστεύω, ἀμφιβ. ἀναγν. παρ' Ἡροδότ. Δ, 79. «Τῶν τις Βορυσθενεϊτέων διαπρηστεύσας», ὅθεν εἰ μὲν πλεῖστοι ἀναγινώσκουσι διαδρηστεύσας, ὁ δὲ Valck. διαπεσε, ὁ δὲ Reitz διαπερήσας, καὶ ὁ Riemer διαδρηστεύσας, βέλτιον δέ, καὶ πιθανῶς ὀρθῶς, ὡς ἔχει χειρόγραφόν τι, διακινδυνεύσας.

Διάπριστος, ὁ, ἡ. Κομμένος μὲ τὸ πριόνι, ὡς θύρα, ἰδιαιτ. διπλῆς, Πολυδ. Γ. 24. ἐκ τοῦ

Διαπρίω, Μ. ίσω (πρίω). Κόπτω μὲ τὸ πριόνι, κατακρεουργῶ. «Διαπρίειν τοὺς ὀδόντας», τρίζω τὰ δόντια, Λουκ. διαβ. 24. — Μέσως, διαπρίομαι, χωρίζομαι, κόπτομαι μὲ τὸ πριόνι, Συνεσ. Ἐπιστ. 104. «Ὡς κατεαγὼς εἴη, καὶ διαπρισθείη τὸ φέλλιον». 2) τρίζω μὲ τὰ δόντια, καὶ μεταφορικ. καταπολλὰ θυμόνω, καὶ ἐκ τοῦ μεγάλου θυμοῦ τρίζω τοὺς ὀδόντας, ἔξαιρ παρὰ τοῖς νεωτ. ἑκλ. συγγραφ. Πράξ. Ἀποστ. Ζ. 54. Gatak. adv. misc. posth. σ. 914. ὅθεν

Διαπριστός, ή, όν, = διάπριστος. Χωρισμένος μὲ τὸ πριόνι, Ἱπποκρ. σελ. 912.

Διαπρό, Ἐπίρ. (διά, πρό). Δι' ὅλου, τελείως, παντελῶς, πέρα πέρα, Ἰλ. Ο, 342. «Διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν». ἴδε διά. (ὁ Οὐόλφ. γράφει αὐτὸ ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει τῆς Ἰλιάδος, ὡς καὶ διάκ. ὡς μίαν λέξιν, ἐν ᾧ πρότερον ἦν διὰ πρό.)

Διαπρόθι, Ἐπίρ. = διαπρό, παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 3.

Διαπροστατεύω, Μ. εύσω, τὸ ἐπιτατ. προστατεύω, μετὰ αἰτιατ., Πολύβ. Δ, 13.

*Διαπρύσιον, ἐπίρρ. Πολλὰ μακρὰν διαχωρητικῶς, ὥστε νὰ φθάσῃ πολλὰ μακρὰν καὶ τριγύρω, ὡς Ἰλ. Θ, 227. «Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον», ἐφώναξε τόσον δυνατά, ὥστε διεπέρασεν ἡ φωνή του πολλὰ μακράν· ἄλλως δὲ λέγεται καί, μακρὸν ἤϋσε. ὡσαύτ. «Διαπρύσιον κιθαρίζων», ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 80. ὡσαύτ. καὶ Λ, 275, 586. Μ, 439. Ν, 149. Β, 247. τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ, 748. «...πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς», δηλοῖ λόφος τις ἐκτεινόμενος πολλὰ μακρὰν διὰ τοῦ κάμπου, ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον. Ἴδε καὶ τὸ ἑπόμ.

Διαπρύσιος, ὁ, ἡ, καὶ διαπρυσίος, ία, ιον. Εἰς μακρὸν διαπεράσιμος καὶ διήκων, διαπεραστικὸς πέρα καὶ πέρα, ἢ πολλὰ μακρὰν διαπερῶν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλ. Ρ, 748. «πρὼν ὑλήεις διαπρύσιον πεδίοιο τετυχηκώς» (ἐκ τῆς διά, καὶ περάω), ἕνας λόφος, καταπυκνωμένος ἀπὸ δένδρα, ὁ ὁποῖος ἐξαπλόνεται κατὰ μῆκος εἰς ὅλον τὸν κάμπον, ἢ, κατὰ τὸν Σχολ., «παρ' ὅλον τὸ πεδίον παρατεταμένως διήκων»· ἢ κατ' Εὐστάθ. «δι' ὅλου καὶ οἷον διαπεράσιμος, καὶ ἀπὸ τινος πέρατος εἰς τὸ ἕτερον πέρας»· τὸ εἰς μακρὸν διήκον καὶ διαπεράσιμον. Μεταφ. μακρὰ περιβόητος, περίφημος· κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 19. Ἑρμ. 336. καὶ παρὰ Πινδ. παρὰ δὲ τῷ αὐτῷ Νεμ. 4, 83. «Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ», ἀντί, δι' ὅλης τῆς Ἠπείρου· κυρίως λέγεται ἐπὶ ἤχου καὶ φωνῆς, πολλὰ μακρὰν ἐκτεινόμενος, ἀκουόμενος, ὡς, «Διαπρύσιον κελάδημα», Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 148, ὁ διαπεραστικὸς ἦχος τῆς σάλπιγγος, τρομπέτας.

ὅθεν «Διαπρύσιοι κήρυκες» (παρὰ Γρηγορ.), οἱ μεγαλόφωνες, βροντοφωνες. (πιθανῶς παρὰ τὸ περάω, ὅθεν Αἰολ. περύω, μ. ύσω, καὶ ἀπεστ. περύσιος καὶ συγκ. πρύσιος· συγγ. τῷ διαμπερές).

Διαπρυσίως, καὶ διαπρύσιον, Ἐπίῤ. Μὲ διαπεραστικὴν καὶ βροντώδη φωνὴν, μεγαλοφώνως, σαφῶς, καταληπτῶς. Ἴδε Διαπρύσιος.

Διαπταίω, Μ. αίσω, τὸ ἐπιτατ. πταίω. Κατὰ πολλὰ πταίω, σκοντάφτω, προσκρούω· καὶ σκοντάφτω μὲ τὴν γλῶσσαν, τραυλίζω, λαθεύω, σφάλλω, Λουκιαν. Ἐνύπν. «Ταῦτα διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα», ὁμιλοῦσα τραυλίζουσα, σφάλλουσα κατὰ τὴν γλῶσσαν.

Διαπτάω, ῶ. Ζήτ. Διάπτημι.

Διαπτερυσσοτής, οῦ, ὁ, τὸ αὐτὸ καὶ πτερνιστής, Κλήμ. Ἀλεξ.

Διαπτερόω, ῶ, Μ. ώσω (πτερόω). Πτερόνω, προμηθεύω μὲ πτέρυγας. 2) ἐξαπλόνω, ἀνοίγω τὰς πτέρυγάς μου. 3) καθαρίζω, πατστρεύω τι ἢ γαργαλίζω μὲ τὸ πτερὸν, Ἱππ. 393.

Διαπτερύσσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (πτερύσσομαι). Πετῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Πλούταρχ.

Διαπτέρωσις, εως, ἡ (διαπτερόω). Ἡ ἐφοδίασις μὲ πτέρυγας. 2) τὸ ἄνοιγμα, ἐξάπλωμα τῶν πτερύγων (πτερῶν). 3) τὸ πάστρευμα, καθάρισμα, ἢ γαργάλισμα διὰ τοῦ πτεροῦ.

Διάπτημι (ἵπταμαι). Πετῶ διὰ μέσου τινός· ὅθεν «Διαπτάντες τὸν ἀέρα» (Σοφ. Σολ. Ε΄. 11), ὅπερ ἐν Χειρογρ. «διαπτάντος» ἀναγινώσκεται.

Διαπτίσσω, Μ. ίσω, = πτίσσω. Κοπανίζω τι διὰ νὰ ξεφλουδισθῇ, κοπανίζω, συντρίβω, ἀλέθω, Θεόφ. Φυτ. Ἱστ. Θ΄. 17. Ἀμφ.

Διαπτοέω, Μ. ήσω, καὶ ποιητ. διαπτοιέω (πτοιέω). Φοβίζω, φέρω τινὰ ἢ τινὰς εἰς φόβον, ὥστε κάμνω νὰ φύγῃ, φύγωσι, Ὀδ. Σ, 340. «Ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας», καὶ Ἀπολλ. Γ΄. 1345. «Καὶ τοὺς μὲν διεπτοίησε φέβεσθαι» ἐν γένει, φοβίζω τινὰ, καταπλήττω, θορυβῶ· ὅθεν παθ. φοβοῦμαι, τρομάζω, Πλάτ. Πολ. Α΄. «Δείσαντες διεπτοήθημεν». ὅθεν

Διαπτόησις, καὶ ποιητ. διαπτοίησις, εως, ἡ. Δίωξις, φυγὴ διὰ φόβου καὶ τρόμου γινομένη, καταπτόησις, ἔκπληξις. 2) μετὰ γεν. σφοδρὰ ὁρμὴ, ἐπιθυμία πρός τι, ὡς παρὰ Πλάτωνι Νομ. ς΄. «Ἀφροδισίων διαπτοήσεις», ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια (πρὸς συνουσίαν γυναικός) ὁρμητικὴ κλίσις.

Διαπτυΐζω (πτύον). Λιχνίζω, καθαρίζω εἰς τὸ ἁλῶνι τὰ γεννήματα μὲ τὸ λιχνιστήρι. ἀμφ.

Διάπτυξις, εως, ἡ. Ξετύλιξις, ξεδίπλωσις· ἀνάλυσις, διάλυσις· καὶ φανέρωσις, ἐξήγησις. ἐκ τοῦ

Διαπτύσσω, Μ. ξω (πτύσσω). Ξετυλίγω, ξεδιπλόνω· ἀνοίγω, ἐξαπλόνω· διαλύω, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Γεν. Ζώων, Α΄. 15. «Διαπτύσσοντα τὰς πλατάνας», εἶναι ὡς τὸ «διαπετάννυμι», ὅπερ κεῖται ἐν Ζώων Ἱστορ. Ε΄. 6. τὸ νὰ ἀνοίγῃ καὶ νὰ ἁπλώνῃ τὰς πτέρυγας. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, Εὐριπ. Ἱππόλυτ. «Τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἔχον πολλοὺς λόγους, εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τ' ἰδεῖν». 2) καταπεριπλέκω, ἀπλόνω, περιπλέκω.

Διάπτυστος, ὁ, ἡ (διαπτύω). Καταφτυσμένος· μεταφ. ἀξιόπτυστος, καταφρονεμένος, συγχαμερὸς, ἄξιος ἀποστροφῆς, μίσους.

Διαπτυχή, ῆς, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ πτυχὴ, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 727. Ζήτει τοῦτο.

Διαπτύω, Μ. ύσω (πτύω). Πτύω, ῥίπτω φτύσμα ἢ σάλιον ἐπάνω εἰς τι, σαλιάζω, Φιλόστρ. Εἰκ. Β΄. 5. «Διαπτύειν τὸν χαλινὸν»· ὅθεν μεταφορ., καταφρονῶ, σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, αἰτ. ἢ γεν. Δημοσθ. «Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ, καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους». (Τὸ υ ἐν μὲν ἐνεστ. μακρὸν, ἐν δὲ μέλλ. καὶ ἀορ. βραχύ.)

Διάπτωμα, ατος, τὸ (διαπίπτω). Πέσιμον· πταῖσμα, σφάλμα, λάθος, πλάνη, παράσφαλμα, Στράβ. Β΄. σελ. 169. ὅθεν καὶ

Διάπτωσις, εως, ἡ. Τὸ πίπτειν, πέσιμον· καὶ τὸ σφάλλειν, πταίειν, λανθάνειν· ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ, ἢ τῆς συμβουλῆς· καὶ ἀφανισμὸς, ἀτυχία, συμφορά.

Διαπυέω, ῶ (πυέω). Ἐμπυάζω, ἐκβάλλω ἢ χύνω ἔμπυον, Ἱπποκρ. σελ. 1252. ὅθεν

Διαπύημα, ατος, τό. Ἡ διάχυσις τοῦ ἐμπύου, τὸ διαχυνόμενον ἔμπυον, Ἱπποκρ. σελ. 39. καὶ

Διαπύησις, εως, ἡ. Τὸ ἐμπυάζειν, τὸ διαχύσιμον, ἢ ἔκβαλμα τοῦ ἐμπύου, Ἱπποκρ. σελ. 100.

Διαπυητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ καὶ διεγείρει, ἐπιταχύνει τὸ ἔμπυον, ὡς, «διαπυητικὸν φάρμακον», Ἱπποκρ.

Διαπύθω, Μ. ύσω (πύθω). Κατασήπομαι.

Διαπυΐσκω. Διεγείρω, προξενῶ ἔμπυον, κάμνω νὰ ἐμπυάσῃ, Ἱπποκρ. σελ. 272.

Διαπυκτεύω, Μ. εύσω (πυκτεύω), μετὰ δοτικ. ἢ, πρός τινα. Παλαίω μὲ τοὺς γρόθους, κρίνω τι μὲ αὐτούς· καὶ μεταφ. μάχομαι, ἀγωνίζομαι μετά τινος, Λουκιαν. Ἐνύπν.

Διαπύλιος, ίου, ὁ, ἡ (πύλη). Ὁποῖος φέρεται διὰ τῆς πύλης, διὰ τῆς πόρτας· καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκον. Β΄. «Διαπύλιον» (ὑπονοουμ. τέλος), ἐλέγετο παρ' Ἀθηναίοις τὸ δόσιμον, ἡ πληρωμὴ, τὴν ὁποίαν ἐπλήρωναν εἰς τὴν πόρταν τοῦ κάστρου, ὅταν ἔβγαναν ἢ ἔμβαζάν τι.

Διαπυνθάνομαι, Μ. διαπεύσομαι, Παρακ. διαπέπυσμαι, Ἀόρ. διεπυθόμην, Ἀποθ. μέσ. (πυνθάνομαι, ἀνώμ.) Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἐπιμέλειαν μεγάλην· ἰδίως, ἐρωτᾷν ἀλλήλους, ἐξετάζειν, συνομιλῶ μετά τινος ἐρωτῶν καὶ ἐρωτώμενος, Πλάτ. Νομ.

Διάπυος, ὁ, ἡ (πύον). Διαδίδων ἔμπυον, ἐμπυασμένος, φουσκωμένος ἀπὸ ἔμπυον, Ἱπποκρ.

Διαπυρίζω, Μ. ίσω (διάπυρος). Δι' ὅλου θερμαίνω, ζεσταίνω, κάμνω ἕως νὰ κοκκινίσῃ, καίω, φλογίζω, ἀνάπτω, καὶ μεταφορ. διεγείρω, παροτρύνω τινὰ, ἐγκαρδιόνω. Παθητ. διαπυρίζομαι, ἀνάπτομαι, φλογίζομαι, καὶ μεταφορικ. παροξύνομαι, διεγείρομαι, ἀνάπτω ἀπὸ τὸν θυμόν.

Διάπυρος, ον, ὁ, ἡ (πῦρ). Πυρακτωμένος, διαπεραπμένος ἀπὸ τὴν φωτιὰν, ὁ δι' ὅλου φωτιά, κοκκινισμένος, καθὼς τὸ σίδηρον, ὅταν ἐκβαίνῃ ἀπὸ τὸ καμίνι, ἢ τὸ ἀναμμένον κάρβουνον, Ἀριστοτ. ὅθεν ἐν γένει, πολλὰ ζεστὸς, θερμὸς, καὶ μεταφ. πυρώδης, σφοδρὸς, ὀξύθυμος, ἐκδοτος εἴς τι, ὁρμητικὸς, ἐπὶ πράξεων καὶ ἄλλων, ὡς «Διάπυρος ἐχθρὸς, διάπυρον ἔργον»· καὶ, «Διάπυρος πρὸς ὀργὴν», ὀξύθυμος, εὐκίνητος εἰς θυμὸν, καὶ οὐσιαστ. τὸ «Διάπυρον», ἀντὶ ἡ θερμότης, ὁρμητικότης, Διον. Λογγ.

Διαπυρόω, ῶ. Κατακαίω, καταφλογίζω, ἀνάπτω· ὅθεν μέσ. παρ' Εὐριπίδ. Κύκλ. 590. «Τρηθεὶς διαπυρωτάμενος»· καὶ παρ' Ἰωσήπ. Μακκαβ. «Διαπυροῦσθαι δίψει», κατακαίεσθαι ἀπὸ τὴν δίψαν.

Διαπυρσαίνω, καὶ διαπυρσεύω (πυρσεύω). Δίδω τὸ σύνθημα, σημεῖον ἑνὸς τόπου μὲ πυρσὸν, φάκλαν ἀναμμένην. 2) φέγγω μὲ τὴν φακλαν· λαμπρύνω, φωτίζω, Πλούτ. εἰ. Δημ. «Τῇ δόξῃ διαπυρσεύειν τὰς πράξεις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους». (τὸ διαπυρσαίνω ἀπαντᾷ παρὰ Φιλοστρ. Ἀπολλ. Β΄, 22.)

Διαπύρως, Ἐπίῤ. Μὲ θερμότητα καὶ ζέστην μεγάλην.

Διάπυστος, ον, ὁ, ἡ (διαπυνθάνομαι). Διαφημισμένος, διὰ φήμης γνωστὸς, ἐξακουσμένος, περίφημος, παντοῦ γνωστὸς, ὡς, «Τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπύστου γενομένης», Σωραν. ἐν βίῳ Ἱπποκρ. καὶ Ἡρωδιαν. Β΄. 12.

Διαπυτίζω (πυτίζω). Χύνω τι κατ' ὀλίγον παραῤῥαντίζοντας· πτύω τι πέραν, ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 234. «Διαπυτιοῦσιν οἶνον τοιοῦτον χαμαὶ», ἀντὶ τοῦ, πτύουσι, ῥαντίζουσι. 2) κερνῶ νὰ πίνωμεν ὅλοι, ὡς παρὰ Κλήμ. Παιδ. Β΄. 2. «Ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς διαπυτίζοντας ἀλλήλοις τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι», ὅθεν φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, πίνειν, ῥουφᾶν δι' ὅλου, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ καθόλου, ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, «Αὐτὸς στραγγίζει τὸ ποτήριον».

Διαπυΐζω (πύω). Κάμνω τι, ἀφίνω νὰ καταντήσῃ εἰς ἔμπυον.

Διαπωλέω (πωλέω). Πωλῶ δι' ὅλου, πωλῶ.

Διαραίνω, ποιητ. ἀντὶ διαῤῥαίνω, Μ. ανῶ (ῥαίνω). Ῥαντίζω, ὑγραίνω, βρέχω· μεταφ. φοβίζω, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ μακράν. Παθ. διαῤῥαίνομαι, ῥέω, τρέχω σκορπισθεὶς, ὡς παρὰ Σοφοκ. Τραχ. 14. «Διεῤῥαίνοντο κρουνοὶ», ἔῤῥεον, ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ πρὸς τὰ κάτω οἱ ποταμοί.

*Διαραίρηται, Ἰων. ἀντὶ διῄρηται, γ΄. ἑνικ. παθ. παρακ. τοῦ διαιρέω.

Διαράσσω, Ἀττ. διαράττω, Μ. ξω (ἀράσσω). Διατρυπῶ, τζακίζω, χαλνῶ, διακόπτω, σχίζω δι' ὅλου, κτυπῶντας, ἢ τζακίζοντας ἀνοίγω τρύπαν, τὸ αὐτὸ καὶ «Διαῤῥήγνυμι», παρ' Ἡσιόδ. «Διὰ δὲ σάκος μέγα ἄραξε», κατὰ διάλυσιν, ἀντὶ τοῦ «διήραξε».

Διάργεμος, ὁ, ἡ (ἄργεμος). Ὁποῖος ἔχει παρδάλαις, ὅς τις εἶναι δηλ. μέρος ἄσπρος, καὶ μέρος ἄλλης τινὸς βαφῆς, ὁ λευκὰ στίγματα, κηλῖδας ἔχων, Βάβριος παρὰ Σουΐδᾳ.

Διαρδέω, Μ. άρσω, τὸ αὐτὸ καὶ ἄρδω, ἕνθα ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει. Κατὰ πολλὰ βρέχω, ὑγραίνω, καὶ ποτίζω.

Διαρέμβομαι κατὰ τὸ τέμενος, πλανῶμαι, περιφέρομαι ὀλόγυρα εἰς τὸ τέμενος, Σουΐδ. ἐν Λ. Ῥεμβώδης.

Διαρετίζομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ἀρετή). Ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μετά τινος κατὰ τὴν ἀρετὴν, Συνέσιος.

Διαρέω, ὅθεν διείρηκα παρὰ Δημοσθ. Ζήτ. Διείρηκα· ὅθεν διαρῥηθὴν, ζήτ. Διαῤῥηθέν.

Διαρθρόω, ῶ, Μ. ώσω (ἀρθρόω). Ἀνατέμνω, διαχωρίζω μέλος πρὸς μέλος τὰ ἄρθρα (ταῖς κλειδῶσαις) ἑνὸς σώματος, ξεχωρίζω ταῖς κλειδῶσαις· μεταφ. εὐκρινῶς καὶ σαφῶς ἐκθέτω καὶ ἐξηγῶ, λέγω τι σαφῶς καὶ ὡρισμένως, Πλάτ. «Διαρθροῦντες φράζειν»· καὶ ἐπὶ προφορᾶς (ὡς παρὰ Δημ. καὶ Πλουτ.), χωρίζω, διακρίνω σαφῶς συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν, ἀντιθ. τῷ συγχύνω ἀσαφῶς καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. «Διηρθρώσατο φωνὴν», ἐπρόφερε καθαρὰ ὅ,τι ἔλεγε, Πλάτ. Πρωταγ. σ. 322. Α. 2) συνδέω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἄρθρων, συνδένω, συνάπτω, ἐφαρμόζω, ἑνόνω τὸ ἓν ἄρθρον μὲ τὸ ἄλλο· καὶ παρ' Ἰατρ. σχηματίζω τι ἐντελῶς εἰς ἄρθρα, μέλη, δίδω μορφὴν καὶ σχῆμα μελῶν, καθὼς ὁ μῦθος τῆς ἄρκτου (ἀρκούδας), ἥτις γλύφουσα τὰ νεογνά της, τοῖς δίδει μορφὴν, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. «Ἡ ἄρκτος τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν, καὶ οἱονεὶ διαπλάττει.» ὅθεν

Διάρθρωσις, εως, ἡ. Ἡ σύνδεσις, συνάφεια, ἐφαρμογὴ τῶν ἄρθρων. 2) ἡ ἀνατομία, χώρισις τῶν ἄρθρων, μελῶν· καὶ μεταφ. ἡ εὐκρίνεια τῶν ἄρθρων ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ὅ ἐστι, τὸ σαφῶς, καὶ καθαρῶς ὁμιλεῖν καὶ ἐκφράζεσθαι, Πλούτ.

Διαρθρωτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς διάρθρωσιν.

Διαριθμέω, ῶ. Μ. ήσω, ἢ καὶ διαριθμήσομαι, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαιδρ. σ. 273. Ε. (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω ξεχωριστὰ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, ἓν πρὸς ἓν· καὶ μεταφ. διακρίνω· ἐξετάζω· κρίνω, κάμνω κρίσιν περί τινος, Πλάτ. εἰς Γοργ. 56. «Οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρίαν», ἐκείνη, ἥτις δὲν διακρίνει, δὲν ξεχώρισε, δὲν ἐρεύνησε, δὲν ἐξέτασεν ἀκριβῶς. Ὁ Ἡσύχ. δὲ ἑρμην. τὸ, «Διαριθμουμένη,» διὰ

του »Διαλογιζομένη.« Τοιοῦτο καὶ τὸ εἰς Φαιδρ. 30. ὅθεν

Διαρίθμησις, εως, ἡ. Τὸ ἀκριβῶς, καὶ ξεχωριστὰ, ἂν πρὸς ἕν μετρεῖν, καὶ λογαριάζειν, ἡ ἀνακεφαλαίωσις τοῦ ἀριθμήματος, Πλούτ.

* **Διάριον**, τό· εἶδος νομίσματος παρὰ Βυζαντινοῖς· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀργύριον, χρῆμα.

* **Διαρίπτω**, Μ. ψω, = διαρρίπτω, Ἀριστ. Θεσμ. 665.

Διαριστάομαι (ἀριστάω). Συνερίζομαι μετά τινος κατὰ τὸ ἄριστον, πρόγευμα, δοτ. ὅθεν παρ' Ἀθην. Γ. z. »Τίτορμος διηριστήσατο αὐτῷ βοΐ,« ὁ Τίτορμος ἔβαλε μετ' αὐτοῦ στοίχημα, ποῖος νὰ φάγῃ ἕνα βόδι εἰς ἕνα πρόγευμα.

Διαριστεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (ἀριστεύω). Ἀγωνίζομαι, μαλώνω, φιλονεικῶ μετά τινος ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο νὰ εἶναι ὁ ἀριστεύων, ὁ καλλίτερος, διὰ τὰ πρωτεῖα, ἢ ποῖος νὰ πρωτολάβῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον, δοτ. προσ., ἢ πρός τινα, Λογγ. 13. »Πρὸς Ὅμηρον διηριστεύετο.«

Διάρκεια, είας, ἡ (διαρκής). Ἡ ἱκανότης, τὸ ἀρκετόν. 2) διαμονή, τὸ διηνεκές, παντοτεινὸν διάστημα τοῦ χρόνου, τὸ νὰ βαστᾷ, νὰ κρατῇ πολὺν καιρὸν, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 12.

Διαρκέω, ῶ, Μ. έσω (ἀρκέω). Δι' ὅλου εἶμαι ἀρκετὸς, ἱκανὸς, φθάνει, Πινδ. Νεμ. 7, 71. »Τρία ἔπεα διαρκέσειν, θέλουσιν εἶναι τρία λόγια ἀρκετὰ, ἤτοι ὀλίγα· καὶ μεταφ. εἶμαι μεγάλος· δυνατός· ἱκανός. ἀρκετός· πολὺς· ἱκανὸς τινὸς πράγματος, ἄξιος μιᾶς δουλείας, ἐπιτήδειος εἴς τι, δυνατὸς νὰ ὑποφέρω τι, ἀνθέξω, π. χ. ἕνα πόνον· ἐν γένει, ἔχω τὴν ἀναγκαίαν ἐπιτηδειότητα ἢ δύναμιν πρός τι, ἢ εἶμαι ἰσοδύναμος ἐχθρῷ τινι, ἐμπορῶ νὰ τὸν ἀντιπαλαίσω. Συντάσσ. μετὰ τῶν προθέσ. πρὸς, εἰς, »Διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος,« καὶ ἐν, ὡς, »Διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις,« Λουκιαν. καὶ μετὰ δοτ. ἄνευ προθέσ., ὡς, »Διαρκῶ λύπῃ,« Φαλ. 2) διαμένω, ἔχω ἀρκετὴν ζωτικὴν δύναμιν, ἠμπορῶ νὰ βαστάξω, νὰ κρατήσω πολὺν καιρόν. »Ἀποσιτεῖ δὲ καὶ ἑπτὰ (ἡμέρας) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί.« Καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω ἱκανὴν διατροφὴν, ἀρκετὰ διὰ νὰ ζήσω, παρὰ Δίωνι Κασσ. ΛΗ'. 19. ἐνεργητικῶς δὲ, δίδω τὸ ἀρκετὸν, Αἰσχίν. »Ὅσοις ἐγὼ μεθίμνους ἐμαυτὸν διαρκεῖν ἂν δυναίμην.« Σημαίνει δὲ καὶ πράττω κατὰ τὰ καθήκοντά μου πρός τινας, π. χ. πρὸς τοὺς φίλους μου, δίδω αὐτοῖς ἀρκετὰ, ἢ βοηθῶ ἀρκετῶς, μετὰ δοτικ., ὡς, »Διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι,« Πλούτ. ὅθεν

Διαρκής, έος, ὁ, ἡ. Ἱκανὸς, ἀρκετὸς, ἐμπορῶν νὰ ἐπιμελῆται συνεχῶς τὸ ἀναγκαῖον, ὡς παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. Β'. »Διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις·« καὶ »Ἐπιτήδεια διαρκῆ,« (παρὰ Πλούτ.) ἀρκετὰ δηλ. 2) ὁποῖος βαστᾷ, κρατεῖ πολὺν καιρὸν, ὡς »Διαρκεῖς ὑστεῖαι,« παρὰ Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 3) δυνατὸς, ἐπίμονος, ὡς Γαλην. »Διαρκὲς σῶμα·« καὶ συνεχὴς, παντοτεινὸς, ὡς, »Διαρκὴς ὠφέλεια,« »Διαρκεῖς πρόσοδοι.«

Διαρκῶς, Ἐπίρ. Ἀρκούντως, ἱκανῶς, ἀρκετά· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιμόνως, καὶ καρτερικῶς, ὡς παρὰ Ξενοφ. »Ῥᾷστα ζῆν, καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα,« κ. τ. λ. καθ' ὅλας τὰς σημασίας ὡς ἀνωτέρω.

Δίαρμα, ατος, τό (διαίρω). Τὸ [illegible] τὸ [illegible] πέραν [illegible], Πολύβ. I. 8. »Δίαρμα πελάγιον,« τὸ [illegible] ταξίδευμα. 2) παρὰ Στράβ. Δ. 2. [illegible] τὸ πέρασμα, περαταριά, »Τέτταρα δὲ ἐστι διάρματα, οἷς χρῶνται [illegible] ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου.« 3) [illegible], π. χ. [illegible], ὅθεν παρὰ Λογγ. ΙΒ'. »Δίαρμα λόγου,« ἀντὶ ὕψος λόγου, Λατ. Sublimitas.

Διάρμενος, ον, ὁ, ἡ (δίς, ἄρμενον). Μὲ δύο ἄρμενα, Συνεσ. Ἐπιστ. Δ'. »Διάρμενος ὁλκάς,« καΐκι μὲ δύο πανιὰ, ὡς »Τριάρμενος,« μὲ τρία.

Διαρμόζω, καὶ διαρμόττω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Διαχωρίζω, ξεχωρίζω, ἀποσύρω, ἀποσπῶ, Εὐριπ. Ὀρέστ. »Ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπέπροθεν σκηνῆς.« 2) κολλῶ, ταιριάζω, ἐναρμόζω, προτ. ἁρμόζω τι μεταξὺ τινὸς ἄλλου, παρὰ Πλουτάρχῳ. Μέσ. »Διαρμόζεται τὸν βίον,« ἀντὶ τοῦ, ἀκριβέστερον ἁρμόζεται.

Διαρρόγχαι. Ζήτ. Διαῤῥωγή.

Διαρπαγή, ῆς, ἡ. Ἡ δι' ὅλου ξέσχισις· ἁρπαγὴ, κούρσευμα, λεηλάτισμα, λῃστεία, κλοπὴ, κλέψιμον, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Διαρπάζω, Ἀττ. Μ. άσω, καὶ ὑστερώτ. . . άξω (ἁρπάζω, ἀνωμ.) Ξεσχίζω, Ἰλ. Π, 355. διασπῶ, τραβῶ τι μὲ βίαν καὶ τὸ ξεσχίζω, ἢ ξεχωρίζω, Πλατ. Πολ. Α'. »Διαρπαζόμενοι.« 2) ἁρπάζω δι' ὅλου· κουρσεύω, λεηλατῶ, κλέπτω, Ξενοφ. »Διαρπάζειν πόλιν.«

Διαῤῥαγή, ῆς, ἡ (διαῤῥήγνυμι). Ξέσχισμα δι' ὅλου, σχίσιμον δι' ὅλου, ἢ εἰς δύο, σχίσμα, σχισμάδα διὰ μέσου τινὸς, τρύπημα, τὸ εἰς δύο κόψιμον.

* **Διαῤῥαγῆναι**, ἀπαρ. παθ. ἀόρ. β'. τοῦ διαῤῥήγνυμι.

Διαῤῥαίνω. Ζήτ. Διαραίνω.

Διαῤῥαίω, Ἀττ. ἀντὶ διαραίω (ῥαίω). Ἐκ θεμελίων, διόλου, κατὰ πολλὰ φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἀψύχων, Ὁμ. ὡσαύτ. δὲ καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ, Ἰλ. Ω, 355. »Τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι οἴω,« δηλ. αὐτόν· καὶ Ἰλ. Ι, 78. »Νὺξ διαῤῥαίσει στρατόν.« Ἴδε καὶ Β, 473. Ὀδ. Μ, 290. κτ.

Διάῤῥαμμα, ατος, τό (διαῤῥάπτω). Τὸ δι' ὅλου, πέρα πέρα, ἢ κολλητὰ εἴς τι, ἢ εἰς τὸ μεταξὺ ἢ κατὰ διαστήματα ῥαμμένον, ἢ τὸ διὰ μιᾶς τρύπας περασμένον, καθὼς τὸ ῥάμμα εἰς τὴν βελόνην, Πλούταρχ. 7. σελ. 185. Ζήτ. καὶ Διαῤῥάπτω.

Διαῤῥαντίζω, Μ. ίσω (ῥαντίζω). Δι' ὅλου ῥαντίζω, τὸ αὐτὸ καὶ διαῤῥαίνω.

Διαῤῥαπίζω, τὸ ἐπιτατ. ῥαπίζω.

Διαῤῥάπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δηλ., ἢ κολλητὰ εἴς τι, Χειρουργ. Παλ. καὶ Πλούτ. εἰς Κάτ. 70. καὶ 10. σελ. 70. ἔνθα καὶ »Διάῤῥαμμα,« τοιν. τὸ ῥαμμένον δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα, ἐν τῷ μεταξύ.

* **Διαῤῥαφή**, ῆς, ἡ. Ἡ δι' ὅλου, ἢ κατὰ διαστήματα ῥαφή.

Διαῤῥέπω, Μ. ψω (ῥέπω). Ῥέπω, κλίνω, (γέρνω) ποτὲ μὲν ἐδῶ, ποτὲ δὲ ἐκεῖ, καθὼς ἡ ζυγαριά.

Διαῤῥέω, Μ. εύσομαι (ῥέω). Ἐπὶ ὑγρῶν, τρέχω, ῥέω διὰ μέσου τινὸς, διαχύνομαι, ποτίζω, βρέχω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ὡς, »Ποταμὸς κύκλῳ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων·« ὅθεν παρὰ Λουκιαν. »Μικρὸν μὲν ἡμῖν σταφίδιον ὑπόσαθρον ἐστὶ, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ,« ἀντὶ τοῦ, τὸ καΐκι διὰ τῶν χαραγμάδων πάμνει νερά. 2) ὑπεκφεύγω, γλυτόνω κρυφίως, γενικ. πράγμ. 3) διαλύομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, Σοφοκλ. »Ἡ χάρις διαῤῥεῖ,« παρέρχεται, χάνεται δηλ. Τοιοῦτο καὶ τὸ, »Διεῤῥυηκὼς ὑπὸ μαλακίας·« καὶ τὸ »Διαῤῥέειν τὸ σῶμα θρύψεως, ἡδονῶν, ἢ νόσου,« ἀντὶ τοῦ τήκεσθαι, διαλύεσθαι, χαυνοῦσθαι. Τὸ δὲ, »Διαῤῥέειν τῷ βίῳ,« ἀντὶ τοῦ, διάγειν τρυφηλὴν καὶ ἄσωτον ζωὴν, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ. 24.

Διαῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνωμ.) καὶ διαῤῥηγνύω, καὶ διαῤῥήσσω. Κατασυντρίβω, δι' ὅλου ξεσχίζω, σχίζω εἰς δύο, διασπῶ, ῥαγίζω, κατατζακίζω, Θεόγν. »Διαῤῥήξατε χαλινούς·« καὶ Ἰλ. Μ, 308. »Διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις·« καὶ ἐν ταύτῃ τῇ Ῥαψῳδίᾳ ἀπαντᾷ συχνότατα τοῦτο τὸ ῥῆμα μετὰ τῶν συνθέτων του. — Παθητ. διαῤῥήγνυμαι, Μ. -ρήξομαι, Ἀόρ. Β'. διεῤῥάγην, συντρίβομαι, κατατζακίζομαι, ῥαγίζομαι, σχίζομαι δι' ὅλου, σκάζω, ἐξαιρ. ὑπὸ θυμοῦ, ἢ φθόνου, Λουκιαν. »Ἐς τ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίουσα·« καὶ, »Ὅπως διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ φθόνου,« διὰ νὰ σκάσωσιν ἀπὸ τὸν φθόνον. Ὁ παρακείμ. διέῤῥωγα, εἶμαι καταξεσχισμένος, ὅθεν »Διεῤῥωγότα ἱμάτια,« καὶ »Διεῤῥωγότα χείλη,« καταξεσχισμένα, σκασμένα.

Διαῤῥήδην, Ἐπίρ. (διερεῖν, διαῤῥηθῆναι). Ῥητῶς, σαφῶς, καθαρὰ, φανερὰ, μὲ διωρισμένα λόγια, Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 313. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ., Δημ. κ. Κόν. 31. καὶ Πλάτ. παρὰ δὲ Λουκιαν. εἰς Τραγ. καὶ ἀντὶ τοῦ μεγαλοφώνως, βροντοφώνως, πασιδήλως, διὰ νὰ ἀκούσουν ὅλοι δηλ.

Διάῤῥηξις, εως, ἡ, = διαῤῥαγή. Ἡ δι' ὅλου σύντριψις, κατατζάκισις, σκάσιμον, ξέσχισμα, Ἰώσηπ.

* **Διάῤῥησις**, εως, ἡ (διερεῖν, διαῤῥηθῆναι). Ὁ ῥητὸς προσδιορισμὸς, Πλατ.

Διαῤῥήσσω, Μ. ξω. Ζήτ. Διαῤῥήγνυμι.

Διάῤῥιμμα, ατος, τό (διαῤῥίπτω). Τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ῥίψιμον, τάραγμα, ἢ κίνημα, ἀκατάστατον πήδημα, Ξενοφ. Κυν. Δ'.

* **Διαῤῥινέω**, Μ. ήσω (ῥινέω). Δι' ὅλου ῥινίζω, κόπτω μὲ τὸ ῥινίον εἰς δύο, Ἀριστοτ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147. ὅθεν

* **Διαῤῥινητής**, οῦ, ὁ. Ὁ διαιρῶν διὰ τῆς ῥίνης.

* **Διαῤῥίνητος**, ὁ, ἡ. Διῃρημένος μὲ τὸ ῥινί. (ρς)

Διαῤῥιπίζω, Μ. ίσω (ῥιπίζω). Δι' ὅλου ῥιπίζω, ἀνεμίζω, ἢ ἀερίζω μὲ τὸ ῥιπίδιον, ἀνεμιστήριον. Ζήτ. ἐν Διανεμίζω. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ διαχέω, διασκορπίζω, ἐπὶ ἀνέμου, καὶ μεταφ., ὅθεν τὸ παρ' Ἡλιοδ. Θ'. 15. »Μαρμαρυγή τις διεῤῥιπίζετο.«

Διαῤῥιπτέω, = διαῤῥίπτω, καὶ μόνον ἐν ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει.

Διαῤῥίπτω, Μ. ψω (ῥίπτω, ἀνωμ.). Ῥίπτω διὰ μέσου τινὸς, ὡς Ὀδ. Τ, 575. »Διαῤῥιπτάσκεν ὀϊστόν,« ἔῤῥιψεν, ἐτόξευσε διὰ τῶν τρυπῶν ἐκείνων· ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 93. Σχολ. Β, 1. 2) ῥίπτω μεταξὺ ἄλλων· ῥίπτω ἀμοιβαίως. 3) ῥίπτω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 665. »Διαῤῥίπτειν τὸ ὄμμα,« γυρίζειν, ῥίπτειν τὰ ὀμμάτια εἰς ὅλα τὰ μέρη· ἔτι δὲ κτυπῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, π. χ. τῇ οὐρᾷ, Ξενοφ. 4) διασκορπίζω. 5) ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω. ὅθεν

Διάῤῥιψις, εως, ἡ. Τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ῥίψιμον, ἢ τὸ ἀμοιβαῖον· καὶ ἡ διασκόρπισις, Ξενοφ.

Διαῤῥοά, ἡ. Ζήτ. Διαῤῥοή.

Διάῤῥοδος, ον, ὁ, ἡ (ῥόδον). Μὲ τριαντάφυλλα ἀνακατωμένος, κατεσκευασμένος· ὅθεν »Διάῤῥοδον (ὑπονοουμ. κολλούριον, ἢ κολλύριον), παρ' Ἰατροῖς, εἶδός τι κολλουρίου ἐκ ῥόδων συνθεμένον, ἢ, οὗ τὸ πλεῖστον τῆς οὐσίας συνίσταται ἐκ ῥόδων. Μ' ὅλον τοῦτο οὗτος ὁ σχηματισμὸς δὲν εἶναι οὔτε τόσον ἐν χρήσει, οὔτε δὲ ὀρθός. Τὸ συνηθέστερον εἶναι, κολλούριον τὸ διὰ ῥόδων, κ. τ. λ.

Διαῤῥοή, ῆς, ἡ (διαῤῥέω). Τὸ διατρέχον τῶν ὑγρῶν, τὸ διὰ μέσου τινὸς τρέχιμον, καὶ τόπος, ὅπου τι διαχύνεται, δρόμος, σωλὴν, κανάλι, διὰ τοῦ ὁποίου τρέχει τι, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 567. »Τοῦ πνεύματος διαῤῥοὰς τέμνειν,« ὅ ἐστι τοὺς σωλῆνας τοῦ ἀέρος, τὸν λάρυγγα· ὅθεν παρὰ Δίων. Κασσ. ΛΘ', 41. »Ἡ ἄνω καὶ κάτω τοῦ Ὠκεανοῦ διαῤῥοή,« ἡ παλίῤῥοια, le flux et le reflux, Γαλλ.

Διαῤῥοθέω, ῶ (ῥοθέω). Διατρέχω μὲ θόρυ-

ῥον καὶ ὁρμὴν, ἐπὶ ὑγρῶν. 2) διατορῶ, προξενῶ τι τινὶ, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 194. «Διαῤῥοθίων κάκηρα», ἀντὶ τοῦ, μετὰ κρότου, μετὰ θορύβου ἐμποιεῖν, προξενεῖν δειλίαν.

Διάῤῥοια, οίας, ἡ (διαῤῥέω). = διάῤῥοι. Τὸ διὰ μέσου τρέξιμον τῶν ὑγρῶν· ἰδιαιτ. παρ' Ἰατροῖς, «Διάῤῥοια» (ἁπλῶς ἢ μετὰ τῆς λέξεως, τῆς γαστρὸς), ἡ ἀκατάπαυστος κίνησις τῆς κοιλίας, ὡς καὶ κοινῶς διάῤῥοια.

Διαῤῥοιζέω, ῶ (ῥοιζέω). Διαπερῶ, διέρχομαι μὲ κρότον, ἦχον συριστικὸν, εἶτε κάμνοντα τὰ πετόμενα πράγματα. 2) ἀμετ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 568. «Στέρνων διεῤῥοίζησεν ἰόσιν», ταχέως διεπέρασε τὸ κοντάρι μετὰ κτύπου (κρότου) εἰς τὸ στῆθος· πλὴν δύναται νὰ γραφῇ καὶ ἰὸς, καὶ τότε ἔστι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀμετάβατος σημασία· πρβ. διαῤῥοθέω.

Διαῤῥοιζόομαι, Μ. ώσομαι (διάῤῥοια). Πάσχω διάῤῥοιαν, κίνησιν τῆς κοιλίας, Ἀλεξ. Ἀφροδ.

*Διάῤῥους, ου, ὁ (διαῤῥέω). Τὸ διαῤῥέειν, τρέχειν διὰ μέσου τινὸς, διατρέξιμον, διάῤῥευσις.

*Διαῤῥυδὴν, εσσα, εν, καὶ συναιρ. διαῤῥυδῆς, οῦς, ῆς, Δωρ. διαῤῥυδᾶν. Διαχεόμενος, Αἰσχ. Χοηφ. 65. ἐκ τοῦ

Διαῤῥυῆναι, ἀπαρ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ διαῤῥέω, Μ. διαῤῥυήσομαι, Παρακ. διεῤῥύηκα, Μετοχ. ἀόρ. β'. διαῤῥυείς, ὡς «Διαῤῥυῆναι ὑπὸ μαλακίας» καὶ, «Τὸ ὑπὸ τοῦ χρόνου διεῤῥυηκὸς» (Δίων Κάσσ. ΟΓ'. 7.), τὸ ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας τριβὲν, διαφθαρμένον· καὶ παρὰ Λουκιαν. Γυμν. «Διαῤῥυεὶς τῶν χειρῶν», ἀντὶ τοῦ ξεγλυστρήσας, ἔφυγεν, ἐγλύστρησεν ἀπὸ τὰ χέρια του· ὁ δὲ Βουδαῖος, καὶ «Διαῤῥυήσομαι», ἐκ τοῦ Ἀράτου ἀναφέρει, ἀντὶ τοῦ διαῤῥέω.

Διαῤῥύπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτατ. ῥύπτω, ἔνθα ἡ διὰ κατ' ἐπίτασιν κεῖται. Ἀποσμήχω, ἀποκαθαίρω, Γαλην.

Διάῤῥυσις, εως, ἡ (διαῤῥέω), = διάῤῥους. Τὸ διὰ μέσου τινὸς τρέξιμον, ἢ δρόμος, κανάλι, σωλὴν, δι' οὗ τρέχει τι ὑγρόν.

*Διαῤῥυτικὸς, ή, όν. Κινῶν διάῤῥοιαν, Γαλην. τόμ. β'. σ. 18. 13. 3. ἀντίθ. τῷ ἐμπλαστικός.

Διάῤῥυτος, ὁ, ἡ (διαῤῥέω). Ἐκεῖνο, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου περνοῦσιν, ἢ τρέχουσι πολλὰ νερὰ, ὁ καταβρεγμένος, ποτιζόμενος, ἢ περικυκλωμένος ἀπὸ νερὰ, Στράβ. Κ'. σελ. 327.

*Διαῤῥύω (ῥύομαι, ἐρύω). Σύρω διὰ μέσου τινὸς, περνῶ τι, δηλ. τραβῶντας, Ἡρόδ. Ἴδε καὶ διαρύω.

Διαῤῥωγὴ, ῆς, ἡ (ῥωγή). Σχίσμα, σχισμάδα, χαράδρα, καὶ διάστημα, ὡς ὁ Ἱππ. περὶ Ἀρθ. «Ἐκ διεστείων διαῤῥωγέων», καλεῖ τὰ μεταξὺ διαστήματα, τὰ ὁποῖα ἀφήνονται, ὅταν οἱ χειροῦργοι δένουσιν ἓν μέλος μὲ ταῖς φασκιαῖς. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ «Διαστάσεων», καὶ ἀντὶ «Διαῤῥωγὰς, διαρωχμιάσι», ἔχει, ἴσως ἐσφαλμ. ἀντὶ διαρωχμάς· ἄλλοι δὲ, «Διαῤῥόγχαισι» ἀναγινώσκουσι, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἐρωτιανὸς ἐν Λ. «Διαροχέα» ἔχει, ἑρμηνεύων τοῦτο, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχιος.

Διαῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ (διαῤῥήγνυμι). Διεσχισμένος, σχισμένος, μισοξεσχισμένος, κατασχισμένος, καθὼς καὶ τὸ ἀποῤῥὼξ, Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 262. «Διαῤῥὼξ ἀγμὸς κυμάτων σάλῳ», τόπος σχισμένος ὅλος, ἀπὸ βράχους ξεκομμένος, εἰς τὸν ὁποῖον κτυποῦσι τὰ κύματα.

Δίαρσις, εως, ἡ (διαίρω). Σήκωσις, ὕψωσις· τὸ σηκώνειν, ὑψόνειν, Λογγ. 8.

*Διαρταμέω, Μ. ήσω, = διαρταμέω, Αἰσχ. λείψ. 332.

Διαρταμέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἀρταμέω. Καταξεσχίζω, ξεκρεατόνω, διαμοιράζω, κόπτω τὰ κρέατα εἰς μικρὰ κομμάτια, Αἰσχύλ. Προμ. 1031.

Διαρτάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀρτάω), τὸ αὐτὸ καὶ διαίρω. Ξεχωρίζω, χωρίζω, διακόπτω διαστήματί τινι. 2) ἀντὶ τοῦ ἀρτάω, κρεμνῶ, Πλούτ. 3) μεταφορ. ἀμφιβάλλω, εἶμαι, ἢ καταντῶ εἰς ὑποψίαν, ἀπορίαν, μεγάλην ἀθυμίαν, ἢ προσδοκίαν διὰ ἕνα πρᾶγμα, ἢ βάλλω τινὰ εἰς ὑποψίαν, ἀμηχανίαν, ἀμφιβολίαν, φόβον. Ὁ δὲ Σουΐδ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατῶμαι, ἐκ τοῦ Μενάνδρου, ἀναφέρει. ὅθεν

*Διάρτησις, εως, ἡ. Χωρισμὸς, διαίρεσις· ἀσυνδεσία, Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 8, 429.

Διαρτία, ίας, ἡ. Ἡ πρέπουσα σύστασις, μόρφωσις, Νικ. Χρ. Δ'. β. καὶ ΗΑ'. 3. «Τὴν διαρτίαν τοῦ σώματος εὐφυὴς»· νεωτ. λέξις, ἐκ τοῦ

Διαρτίζω, Μ. ίσω (ἀρτίζω). Κάμνω τι, κατασκευάζω, σχηματίζω καλῶς, ἑτοιμάζω, ἀποτελῶ καθὼς πρέπει, μορφόνω. Ζήτ. Ἀρτίζω.

Διαρυθμίζω, Μ. ίσω (ῥυθμίζω). Σχηματίζω, δίδω εἰς τι τὸ πρέπον σχῆμα καὶ μορφήν. 2) τυπικευλῶ, ταριάζω, συναρμόζω τι.

Διαρύτω, τὸ ἐπιτατ. ἀρύτω, ἀρύω, παρ' Ἡσυχίῳ.

Διαρύω, = διαῤῥύω. Περνῶ τι τραβῶν, σύρνω τι, διὰ μέσου, ἢ ἐπάνωθεν τινὸς, Ἡρόδ. «Διειρύσαι τὰς νῆας τὸν Ἰσθμὸν», μετακομίζειν διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ.

Διαρχία, ἡ. Τὸ ὀφφίκιον τῶν ἀρχόντων, οἵτινες ἐξουσίαζον ἕως τέλους.

Δίαρχοι, οἱ. Παρ' Ἡσυχίῳ, οἱ δύο ἄρχοντες, κυρίως δὲ, οἱ δύο Ἑλλανοδίκαι.

Διάρχω (ἄρχω). Εἶμαι ἄρχων καὶ διοικητὴς ἕως τέλους, Λυσ. παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Δίων Κασ.

Διασαίνω, τὸ ἐπιτατ. σαίνω. Δι' ὅλου σείω, κουνῶ, ταράττω, Ξενοφ. Κυν. Δ', 5. «Ταῖς οὐραῖς διασαίνουσαι», κουνοῦσαι ταῖς οὐραῖς.

Διασαίρω, τὸ ἐπιτ. σαίρω, ὅθεν ὁ παθ. παρακ. «Διασεσηρῶσα» (παρὰ Πλουτάρχ. Μάρ. 12.). Μισογελῶ, χαμογελῶ, γελῶ σαρκαστικῶς, ὅ ἐστι, προσποιητικῶς, εἰρωνικῶς.

Διασαλακωνίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτ. σαλακωνίζω. Παρ' Ἀριστοφ. Σφηκ. 1208. «Τρυφερόν τι διασαλακώνισον», περιπάτησαι ὀλίγον ἀβροπάτα, παῖξε δηλ. ὀλίγον τὸν κῶλόν σου, τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα διὰ τοῦ «Σαυλοπρωκτιᾶν» ἐκφράζει, ἔνθα ἄλλοι, διαλακώνισον, καὶ, διαλακώνιζον ἀναγινώσκ. Ζήτ. Σαλακωνίζω, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. φησὶν, «ἁβρύνθητι, διαθρύφθητι»· ἄλλοι δὲ, «σάλευσον τὸν πρωκτὸν, ἢ ἁβρῶς καὶ μαλακῶς σαυτὸν διασάλευσον»· ἄλλοι δὲ τὸ, «σαλακωνίσαι, φασὶ, τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῆσαι.»

Διασαλεύω (σαλεύω). Δι' ὅλου σαλεύω τι, κινῶ, κουνῶ, ταράττω, κλονίζω· καὶ μεταφ. ἀνακατόνω, φέρω ὅλως εἰς κίνησιν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν, συγχίζω, ἀνακατωσουρίζω, φέρω ἄνω κάτω, ἀνατρέπω, καταφανίζω. Ἰδοὺ δὲ παραδείγματά τινα τούτων, Λουκιαν. «Διασαλεύειν τὰ χείλη», κινεῖν πάντοτε τὰ χείλη, ὅ ἐστιν ὁμιλεῖν. «Διασαλεύειν τὴν πόλιν» (ὁ αὐτὸς εἰς Ψευδοσ.), φέρειν εἰς ἀνησυχίαν, εἰς ταραχὴν τὴν πόλιν. «Διασαλεύειν τὸ στράτευμα», συγχίζω, ἐμπερδεύω, ῥίπτω καὶ φέρω εἰς ἀταξίαν, χαλῶ καὶ ἀφανίζω τὸ στράτευμα. Τοιοῦτο καὶ τὸ, «Πάντα ταῦτα διεσάλευσεν ἡ πεῖρα» (Διονύσ. Ἀλικ. Γ'.), ἤτοι, ἡ δοκιμὴ τὰ ἀπέῤῥιψεν, ἐχάλασεν, ἐρήμωσε· καὶ τὸ, «Διασαλεύουσι τὰς ἁρμονίας», κάμνουσι μίαν ἄνισον καὶ ἐμπερδεμένην συνάφειαν τοῦ λόγου, ὁ Αὐτ. Β. καὶ «Τῶν φωνηέντων πρὸς ἄλληλα συμπτώσεις αἱ διασαλεύουσι τοὺς ἤχους», αἱ διακόπτουσαι, αἱ ἀνίσους ποιοῦσαι τοὺς ἤχους, ὁ αὐτ. αὐτόθι.

Διασαλπίζω, Μ. ίσω (σαλπίζω). Φωνάζω μὲ τὴν σάλπιγγα, κηρύττω, διαλαλῶ μεγάλως, κάμνω τι φανερὸν εἰς ὅλους.

Διασαρδονίζω, Μ. ίσω. Ζήτ. Σαρδονίζω.

Διασάττω (σάττω). Κατὰ πολλὰ σάττω, ὅ ἐστι στουπόνω δυνατὰ ἕως ἐπάνω, πατόνω, μὲ τίποτε, Γεωπον. ΙΘ'.

Διασαυλόομαι, οῦμαι, Ἀριστοφ. Ζήτ. ἐν τῷ Σαυλόω.

Διασαφέω (σαφής), καὶ, διασαφηνίζω (σαφηνίζω). Κάμνω τι σαφὲς, φανερὸν, εὔληπτον, ἢ ὁμιλῶ, λέγω, διηγοῦμαι, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ τι σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, Θεόφρ. Παρὰ δὲ Ἰππ. Κ. πιστ. καὶ διασαφηνέω, εὑρίσκεται· ἀμφιβ. ὅθεν

Διασάφησις, εως, ἡ. Σαφὴς παράστασις, καθαρὰ καὶ εὔληπτος ἐξήγησις, φανέρωσις, ἐξακρίβωσις, Γραμματ.

Διασαφητικὸς, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διασάφησιν, ἐξήγησιν, ἢ ὅστις κάμνει τι σαφὲς, εὔληπτον, ὅθεν παρὰ Γραμματ. «Διασαφητικὸς σύνδεσμος.»

Διασαφητικῶς, Ἐπίῤῥ. Μὲ διασάφησιν, ἐξήγησιν.

Διασεισμὸς, οῦ, ὁ (διασείω). Δι' ὅλου σείσιμον, τίναξις, σάλευσις, κλόνος, ταραγμός· καὶ τὸ φοβίζειν, τρομάζειν, ἐπαπειλεῖν τινά. 2) μεταφ. ἀσέβεια, γδάρσιμον· ἐπὶ Ἀρχόντων, καὶ Δικαστῶν, ὅταν αὐτοὶ καταχρῶντες τὴν δύναμίν των, ἀξίαν των καὶ τὴν μεταχειρίζωνται εἰς φοβερισμοὺς, δωροδοκίας, ἁρπαγὰς, καὶ δολιότητας, ζητοῦντες εἴτε δὲν εἶναι ὑπόχρεοι οἱ ἄνθρωποι νὰ δώσωσιν, ἢ διὰ τούτων δηλ. πρὸς τὸν λαὸν ἐνόχλησις, θλίψις, στενοχωρία, καὶ τυραννία, concussion, Γαλλ. ζορμπαλίκ, Τουρκ.

Διάσειστος, ου, ὁ, ἡ. Δι' ὅλου σαλευμένος, ταραγμένος, σεισμένος, κλονισμένος· διὰ τοῦ κλονισμοῦ ἀνακατωμένος. Παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. «Διάσειστος ἀστράγαλος», λέγεται ἕνας ἀστράγαλος, τὸν ὁποῖον προτήτερα τὸν ῥίπτει τινὰς εἰς τὸ ποτήρι (ψιμὸν) καὶ τὸν κουνεῖ, τὸν ταράττει, καὶ ἔπειτα τὸν ῥίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἐκ τοῦ

Διασείω, Μ. σω (σείω). Δι' ὅλου σείω, ταράζω, σαλεύω, τινάζω, διὰ ν' ἀνακατωθῇ, ἢ δι' ἄλλον σκοπὸν, ὡς, «Ἵππος πυκνὰ διασείων» (Πολυδ.), ἵππος ταράζων, τινάζων συχνὰ τὸν λαιμόν του. 2) φοβίζω, τρομάζω, ἐπαπειλῶ τινά· ἰδιαιτ. ἐπὶ ἀρχόντων καὶ δικαστῶν, ὅταν αὐτοὶ κακομεταχειρίζωνται τὴν δύναμίν των, ἐνοχλῶσι, στενοχωροῦσι, καὶ θλίβωσι τὸν λαὸν μὲ φοβερισμοὺς, ἢ ἄλλα βίαια μέσα διὰ νὰ λάβωσι δῶρα. Ζήτ. Διασεισμὸς, Ἀνασείω, καὶ Ἐκπασείω. Μεταφορικ. δὲ ὡς παρὰ Λουκιαν. «Καὶ ὅλον σε διασείων ταῖς ἐλπίσιν», ἤτοι κλονίζων τὴν σταθερότητά σου μὲ τὰς ἐλπίδας.

*Διασεύω (σεύω, ἀνωμ.). Κινῶ, ἢ ῥίπτω, σπρώχνω τι μὲ ὀγλιγωράδα διὰ μέσου τινός· Παθητ. περνῶ, τρέχω διὰ μέσου τινὸς ὀγλίγωρα, διαπηδῶ· ὅθεν παρ' Ὁμ. τὸ ἐνικ. γ'. πρόσ. τοῦ παθητ. ἀόρ. κατὰ συγκ. διέσσυτο, ἐπηδεῖτο, ἔτρεχεν ὀγλίγωρα διὰ μέσου, μετὰ τῆς αἰτ. λαὸν, ὁ. ἐ. στρατὸν, ὡς Ἰλ. Β, 451. «Διέσσυτο λαὸν», διέτρεχε τὸ στράτευμα διὰ νὰ τὸ ἐγκαρδιώσῃ· καὶ Ἰλ. Ε, 661. «Αἰχμὴ δὲ διέσσυτο», διεπέρασε· συχνότερον δὲ μετὰ τῶν γενικῶν, στέρνοιο (Ο, 542), τάφροιο (Κ, 194), καὶ μετὰ τῆς ἐκ, ἐκ, Ὀδ. Δ, 37.

Διασήθω, (σήθω). Κοσκινίζω, κάμνω τι νὰ περάσῃ διὰ τοῦ κοσκίνου, ὡς ἄμμον, Διοσκορ. Κ. 25.

Διασηκόω, ῶ, Μ. ώσω (σηκόω). Ζυγιάζω, διορίζω τὸ ζύγι ἑνὸς πράγματος ἀκριβῶς, Σουΐδ.

Διασημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω). Κάμνω τι φανερὸν διὰ σημείων, δίδω διὰ σχημάτων τεκμήριον τινὶ νὰ γνωρίσῃ, λέγω σαφῶς, ὅτι αὐτὸς εἶναι, παρατηρῶ τι· σημαδεύω διὰ ἄλλους, κάμνω νὰ διακρίνεται, Ξενοφ. «Πάντας δὲ ὑμᾶς τούτους διεσημήνατε» καὶ παρὰ Πλουτ. «Τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας φελλούς. 2) δίδω, κάμνω σημεῖον μὲ τὸ χέρι, ὡς παρὰ Πλουτ. «Διασημαίνειν αἴτησιν ἠτυχίας», ἀντὶ τοῦ δειχμ-

νὰ σημάνῃ μὲ τὸ χέρι διὰ νὰ ἡσυχάσουν. Μέσως, σημαδεύω, δίδω σημεῖον διὰ τοῦ ἐμαυτοῦ μου· διακρίνω τι ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων, φανερόνω. 2) οὐδετέρως, σκάζειν καὶ βρύχεσθαι, πράγματι κρυμμένου συμβαίνειν εἰς τὸ φανερὸν, γίνεσθαι ὁρατὸν, ὥσπερ Ἱππ. Ἀφορ. ΔΙΑ'. 6. »Ὁκόσοισι διαπνέεταί τι σὸν ἐν τῷ σώματι μὴ διασημαίνει.. διὰ παχύτητα τοῦ πύου ἢ τοῦ τόπου οὐκ ἀποσημαίνει«.

Διάσημος, ον, ὁ, ἡ (σῆμα). Σημειωμένος, σημαδευμένος, διὰ λαμπρῶν κατορθωμάτων, ἢ γένους κτ. ἐξέχων τῶν ἄλλων, λαμπρὸς δηλ., περίφημος, Φιλ. 2) σαφῶς σημειωμένος, εὐγνώριστος, εὐλήπτος, ἀκουστὸς, »Διάσημα θροεῖν«, Σοφ. Φιλ. 209.

Διασήπω, Μ. ψω (σήπω). Κάμνω τι νὰ σαπίσῃ δι' ὅλου, τὸ φέρω εἰς παντελῆ σῆψιν (σάπισμα)· ὅθεν παρὰ Λουκ. »Διασαπεῖσα, ὁ δι' ὅλου κατασαπήσας, καὶ, διασεσηπέναι, κατασαπῆσαι.

Διάσια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Μειλιχίου (ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς ἄσης), Θουκυδ. Α'. (–υ υ υ Ἀριστφ. Νεφ. 407. σχολ. 861.).

Διασιγάομαι, ῶμαι, = σιγάομαι. Σιωπῶ δι' ὅλου, ἀποσιωπῶ, ἀμφ. ἀναγν. παρὰ Πινδ. Ὀλ. 13, 130. ἔνθα ἄλλοι, »Διασωπάσομαι« Δωρ. ἀντὶ τοῦ διασιωπήσομαι, ἀναγινώσκουσι.

Διασίζω, τὸ ἐπιτατ. σίζω. Ἐκσυρίζω· καὶ παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ, 13. »Διασίζειν ταῖν χεροῖν«, μὲ χειροκτυπήματα ἀτιμάζω καὶ τρόπον τινὰ ἐκδιώκω.

Διασιλλαίνω, καὶ διασιλλόω (σιλλαίνω). Περιπαίζω, περιγελῶ, χλευάζω, Λουκ. εἰς Λεξιφ. καὶ Ἀλκίφρ. Γ'. 62. »Ἠπίστατο τὴν αἰτίαν, ἐφ' ᾗ με διασίλλαινον αἱ γυναῖκες«.

Διασιμόω (σιμόω). Στραβόνω τινὶ τὴν μύτην εἰς σημεῖον χλεύης, περιγελῶ, μυκτηρίζω, Ὀρ.

Διασιτία, ίας, ἡ (σῖτος). Ἡ δημοσία τροφὴ, τὸ δημόσιον φαγητὸν, Ἱππ. ἐπιστ. ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀσιτία.

*Διασιωπάω, ῶ, Μ. ήσω (σιωπάω). Σιωπῶ διὰ παντὸς, ἢ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐξακολουθῶ καὶ πάλιν τὴν σιωπὴν, Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ς'. 4· καὶ Δ. β'. 10. 2) ἐνεργ. ἀποσιωπῶ, Εὐριπ. Ἰων. 1566. καὶ Ἑλέν. 1567., ἀντὶ τοῦ διασιγάομαι. Ζήτ. τοῦτο.

Διασκαίρω (σκαίρω). Διακολυμβῶ, διαπηδῶ, διασκιρτῶ, τινάζομαι διὰ μέσου τινὸς, καθὼς κάμνουν τὰ ψάρια ὅταν περιπατῶσι, τρέχωσιν εἰς τὴν θάλατταν, Ἀπολλ. Α'. 574. »Ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο«.

Διασκαλιδεύω, Μ. εύσω· καὶ διασκαλεύω, καὶ διασκάλλω (σκάλλω). Σκαλίζω, σκάπτω, κόπτω τὴν γῆν μὲ τὴν σκαλίδα· ὁ Β'. καὶ Γ'. τύπος παρὰ Πλουτ., ὁ δὲ Α'. ἀμφιβ.

Διασκανδικίζω (σκάνδιξ). Κυρίως κάμνω εἰς χαιρέφυλλον, ἢ τρώγω αὐτό· καὶ κατὰ Κωμικὴν μεταφορὰν λέξις πεποιημένη παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 19. διδάσκω, διηγοῦμαι κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Εὐριπίδου, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἥτις Σκανδίκος ἐκαλεῖτο, ἐπώλει τὸ χαιρέφυλλον καὶ ἄλλα τοιαῦτα λαχανικά· »Μὴ διασκανδικίσῃς«, ἀντὶ τοῦ, »Μὴ διευριπιδίσῃς«, ὅ ἐστι, μὴ ὁμιλήσῃς κατὰ τὴν τοῦ Εὐριπίδου γλῶσσαν· ὁ δὲ Σχολ. ἀντὶ τοῦ, ἀποδειλιάσῃς καὶ μεταμελήσῃς δηλ. Παρὰ δὲ Ἀθηναίῳ Β'. σελ. 56. ἡ λέξις κυριολεκτεῖται, τρώγω τὸ χαιρέφυλλον.

Διασκάπτω (σκάπτω). Δι' ὅλου σκάπτω, σκάπτων ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἀνοίγω, Διόδ. Σικ.

Διασκαριφάω, συνήθως ὡς Ἀποθετ. Μέσ. διασκαριφάομαι (σκαριφάομαι). Σκαλίζω, σκαλίζων ῥίπτω ἄνω κάτω, κυρίως ἐπὶ ὀρνίθων, αἱ ὁποῖαι σκάπτουν καὶ σκαλίζουν τὴν γῆν· ὅθεν μεταφ. διαλύειν, διασκορπίζειν, ἀφανίζειν, ἀνατρέπειν, ὡς Κορ. Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 140, 10. »Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς συντυχίας«. Ζήτ. Σκαριφάω.

Διασκατοφάω, ῶ (σκώρ, σκατός). Χέζω τι· ὅθεν ἡ μετοχ. »Διασκατοφαγημένη« (παρὰ Ἡλιμ. Ἀλεξ. σ. 492), ἡ Ἐπικούρειος φιλοσοφία δηλ. ἡ χεσμένη, ἡ λερωμένη, καὶ ἄσχημος. Χλευαστικὸν ὄνομα αὐτῆς, ὡς καὶ τὸ ἀνασεσυρμένη (κωμῳδία) καὶ ἄλλα.

Διασκεδάζω, καὶ διασκεδάννυμι, Μ. άσω, καὶ μέλλ. Ἀττ. διασκεδῶ (σκεδάννυμι, σύμλ.). Διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διασπῶ καὶ ξεχωρίζω, ἢ συντρίβω καὶ σκορπίζω, ὡς ἐν Ὀδ. Ε', 369. »Τὰ μὲν (τὰ καρφαλέα) ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ (ἄνεμος)«, καὶ Η, 275. »Τὴν (νῆα) μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασε«, ο. ε. ἐσχάτε, ἐσκόρπισεν, ἐσύντριψε. »Διασκεδᾶται ἀγλαΐας τινί (ὡς Ὀδ. Ρ. 244)«, κάμνω τινὰ ν' ἀφήσῃ, τῷ διώχνω τὴν ὑπερηφάνειαν. »Διασκεδάσαι τὸν στρατόν«, διαλύω τὸ στράτευμα. Παθητ. διασκεδασθῆναι, διασκορπίζεσθαι, λύεσθαι ὡς κονιορτός· λύεσθαι καὶ φθείρεσθαι. 2) ῥίπτω ἀφανίζω, κατασυντρίβω, Ἀριστφ. Ὀρν. 1049. καὶ 3) μεταφ. ἀντὶ τοῦ διασπείρω, διαφημίζω, ἐξαπλόνω, καὶ κοινοποιῶ λόγον, φήμην, Ἡρωδιαν. Ε'. καὶ Ζ'.

Διασκεδασμός, οῦ, ὁ. Διασκόρπισις, καὶ διαφήμισις.

*Διασκεδαστικός, ή, όν. Σκορπιστικός, ἐπὶ ἰατρικῶν φαρμάκων, Διοσκορ. 380. Β.

Διασκελίζω (σκέλος). Ἀνοίγω τὰ σκέλη· καὶ, διασκελίζομαι, ἀνοίγω τὰ σκέλη μου, χανδόνω· ὅθεν, »Διεσκελισμένον καθῆσθαι« (παρ' Ἐτυμολ. ἐν Δ. χαλητίζει.), τὸ κάθεσθαι μὲ ἀνοικτὰ σκέλη, ὅ ἐστι χανδόνω.

Διασκεπάζω, Μ. άσω (σκεπάζω). Σκεπάζω τι, καὶ σκεπάζων, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ἐμποδίζω. »Διασκεπάζειν εὐγένειαν«, Διόδ. Σικελ.

Διασκεπτικός, ή, όν. Ὅποιος σκέπτεται, στοχάζεται, Πολυβ. ὅθεν

Διασκέπτομαι, Μ. ψομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σκέπτομαι). Θεωρῶ διὰ τοῦ νοὸς, θεωρῶ ἀκριβῶς, παρατηρῶ, στοχάζομαι, καλῶς συλλογίζομαί τι, Λουκιαν. 2) κυττάζω τριγύρω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, περιβλέπω, Ξενοφ.

Διασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, διατάττω, διευθετῶ, βάνω τι εἰς καλὴν τάξιν. 2) καλλωπίζω, στολίζω, ἐνδύω ἐντελῶς, Λουκιαν. »Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη, βασιλικῶς διεσκεύασεν, τὸν ἐστόλισε δηλαδή. 2) διατάττω κριτικῶς σύγγραμμά τι, μάλιστα ἱστορικὸν, ἐπιδιορθῶ, παρὰ Διοδ. Σικ.· καὶ ἐν γένει, ἐπεξεργάζομαι, δουλεύων ἀγωνίζομαι νὰ κάμω τι τέλειον, ξαναπάρνω τι ἄλλως, ἐπιξέω καὶ διορθόνω. Μέσ., ἑτοιμάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, καθοπλίζομαι, ἐνδύομαι ἐντελῶς, Συνέσ. »Ὡς εἰς μάχην διασκευάζονται«· ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Παλ. »Διεσκευασμένοι ἀνδρεῖοι«, στολισμένοι, ἐσκευασμένοι, εὐτάκτως συντεταγμένοι. Καὶ μεταφ. παρὰ Δημοσθ. πρὸς Ἄφοβον. »Διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, καὶ παραδοὺς τὴν μὲν οἰκίαν Ἀφόβῳ, κ. τ. λ.« ἀντὶ καταδαπανήσας. »Διεσκευασμένη ἐπιστολή« (παρὰ Πολυβ.), τεχνευμένη, δολίως, ἀπατηλῶς καὶ πανούργως γεγραμμένη. »Διασκευάσασθαι πρὸς τοὺς δικαστάς« (Ξεν.), ἑτοιμάζομαι μὲ πανουργίας πρὸς αὐτούς· ὅθεν

*Διασκεύασις, εως, ἡ, = διασκευή.

Διασκευαστής, οῦ, ὁ (διασκευάζω). Ὅποιος κριτικῶς μεταβάλλει ἢ ἐπιδιορθώσει ἓν σύγγραμμα, μάλιστα ἐπικόν, ὅ ἐστιν ἐκ δευτέρου τὸ κάμνει ἀλλέως ὀρθότερον καὶ καλλίτερον. Ζήτ. Βαλκεν. Προοίμ. εἰς Ἱππόλυτ. XVIII. Diatr. p. 89. καὶ Βολφ. Προλεγόμ. εἰς Ὅμηρ. Σελίδ. CLI.

Διασκευή, ῆς, ἡ, τὸ αὐτὸ καὶ σκευή. Ἑτοιμασία, εὐταξία, καλλώπισις, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐνδύειν, στολίζειν, καὶ ἡ φορεσιά, ὁ στολισμός. 2) ἐπιδιόρθωσις, ἐκ δευτέρου ἐπιχείρησις, εὐταξία καὶ καλλωπισμὸς ἑνὸς βιβλίου, ἐπεξεργασία· καὶ ἡ τούτου ἐπιδιορθωμένη ἔκδοσις, ἴδε Κασαυβῶνον παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 712. Δίων δὲ ὁ Χρυσόστ. σελ. 699. συντάττει, ὥσπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ διασκευαῖς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσι λέγεται καὶ σχῆμα λόγου, τὸ λεπτολογεῖν τὸν τρόπον· καὶ ἡ κατὰ λεπτὸν ἀφήγησις, Εὐστάθ. καὶ Ἑρμογ.

Διασκευωρέω, ῶ. τὸ ἐπιτ. σκευωρέω, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. Ζήτ. τοῦτο. ὅθεν, »Διασκευωρεῖσθαι τὴν πόλιν«, ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, φυλάττειν, καὶ καλῶς διοικεῖν, Πλάτ. Πολιτ. 7.

Διάσκεψις, εως, ἡ (διασκέπτομαι). Ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία, ἀκριβὴς σκέψις καὶ στοχασμὸς, κρίσις, Λουκιαν.

Διασκέω, ῶ. Δι' ὅλου καλλωπίζω, στολίζω. Ζήτ. Ἀσκέω. Παθ. καλλωπίζομαι, στολίζομαι, ὡς παρ' Ἀθην. »Διησκημέναι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ«· καὶ παρὰ Λουκιαν.

Διασκηνάω, καὶ διασκηνέω (σκηνάω). Βάλλω στρατιώτας χωριστὰ, τοὺς κάμνω νὰ κονεύσωσιν εἰς διάφορα καταλύματα, διῃρημένοι εἰς μέρη καὶ σωμάτια, Ξενοφ. Ἀναβ. 4. 4. 8. 14. 2) ἀμεταβ., κατοικῶ χωριστὰ, μακρὰν πως ἀπ' ἀλλήλων· διαλύομαι, καὶ μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅταν μοιράζωνται εἰς τὰ κονάκια (σκηνὰς), ἢ εἰς τὰ πλησίον χωρία καὶ κάστρα διὰ νὰ ἡσυχάσωσι πρὸς καιρὸν, Ξενοφ. Ἀναβ. 10, 5, 29. cantonner, Γαλλ. 2) περιέρχομαι εἰς τὴν σκηνὴν καὶ συνομιλῶ, ὡς ἐν Κυρουπαιδ. ὁ αὐτὸς. Γ. α', 38. »Διασκηνοῦντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον«· καὶ Ἑλλην. Δ. Η'. 18. »Ἐτύγχανεν ἐξ ἀρίστου διασκηνῶν«.

Διασκηνίπτω, καὶ διασκνίπτω. Ζήτ. Σκνίπτω.

*Διασκηνόω, Μ. ώσω (σκηνόω). Στήνω κατὰ διάστασιν τινὰ, σκορπάδην σκηνὰς, καλύβας καὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ. 14. »Προσέταξε τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν διασκηνωθῆναι«, ἐπρόσταξε νὰ γένωσι τὰ καπηλειὰ ἐπάνω εἰς τὰ τείχη τοῦ κάστρου, μὲ κάποιαν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου. 2) ἀμεταβ., κάθημαι, ἤτοι κονεύω, ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅταν κονεύωσι διαμοιρασμένοι εἰς μικρὰ σωμάτια, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 4, 10. β) ἀναχωρῶ ἐκ τῆς σκηνῆς (τοῦτο καὶ, διαλύειν σκηνὴν, λέγεται παρὰ Ξενοφ.).

Διασκηρίπτω, Μ. ίψω (σκηρίπτω). Μὲ στηρίγματα κρατῶ τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, στερεόνω, στυλόνω, συνεπινοουμένου καὶ τοῦ μεταξὺ διαστήματος τῶν στύλων· ἐν γένει, στηρίζω τι.

Διασκιάζω, παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ ἀποκρύπτω.

Διασκίδνημι (σκίδνημι), ποιητ. ἀντὶ διασκεδάννυμι, Ἰλ. Ε, 526. καί, διασκίδναμαι, παρὰ Λουκιανῷ. Ζήτ. Διασκεδάζω.

Διασκιρτάω, ῶ. Μ. ήσω (σκιρτάω). Σκιρτῶ, πηδῶ ἀλόγυρα, ἢ διὰ μέσου, ἢ κατὰ διάφορα μέρη.

Διασκοπέω (σκοπέω), = διασκέπτομαι, σημ. α'. Πλάτ.

Διασκοπιάομαι, ῶμαι (σκοπιάζω). Βλέπω ἀπὸ ἓν ὕψος ὅλα τὰ πέριξ, παρατηρῶ, καθὼς οἱ κατάσκοποι, κατασκοπεύω παρατηρῶν τριγύρου, ἢ καταλαμβάνω, εὑρίσκω τι κατασκοπεύων, Ἰλ. Ρ, 252. καὶ Ἰλ. Κ, 388. »Ἦ σ' Ἕκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα«

Διασκορπίζω, Μ. ίσω (σκορπίζω). Λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ὅταν εἶναι συνηγμένα εἰς ἓν καὶ τὰ σκορπίζω ἐδῶ κἀκεῖ. ὅθεν

Διασκορπισμός, οῦ, ὁ. Ὁ σκορπισμός.

Διασκώπτω, Μ. ώψω (σκώπτω). Χωρατεύω μετά τινος, ὁμιλῶ καὶ κάμνω χωρατάδες, ἀμοιβαίως χλευάζω, περιπαίζω· ὅθεν τὸ παθητ. παρὰ Ξενοφ. Κυροπαιδ. Η΄, δ΄, 23. »Ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, ἐχωρατεύοντο, μὲ χωρατᾶν ὡμιλοῦντο, ἢ ἐπράττοντο.

Δίασμα, τὸ (διάζομαι). Ἡ πρώτη ἀρχὴ ἑνὸς ὑφάσματος, εὐθὺς ἀφ' οὗ σταυρωθῶσιν αἱ κλωσταί, τὸ καὶ κοινῶς »διάσμαι« λεγόμενον· ὁ δὲ Ἡσύχιος καὶ ἄσμα τοῦτο καλεῖ.

Διασμάω, Μ. ήσω, Ἰων. διασμέω (σμάω, σμήχω). Σφογγίζω ἀπὸ μέσα, καὶ ἑπομ. α) καθαρίζω, παστρεύω, ξεπλύνω, Ἡρόδ. Β΄, 37. »Διασμέοντες ποτήρια. β) ἐξαλείφω, τρίβω, σβύνω τι κάμνω νὰ μὴ γνωρίζηται.

Διασμενίζω, Μ. ίσω. Κατὰ πολλὰ ἀσμενίζω, Συνέσιος.

Διασμήχω, Μ. ξω (σμήχω). Τρίβων παστρεύω, σφογγίζω· τὸ αὐτὸ καὶ »διασμάω«, Ἀριστοφ.

Διασμιλεύω (σμιλεύω). Κόπτω, ἢ καθαρίζω τι μὲ τὴν σμίλην· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, δι' ὅλου ἀποξέω, γυαλίζω, στιλπνόω, ὡς βίβλους, ὅθεν καὶ »διεσμιλευμέναι φροντίδες« (παρ' Ἀθην. Δ΄.), αἱ ἐπιμελῶς γενόμεναι.

Διασμύχω, Μ. ξω (σμύχω). Κατακαπνίζω, ξηραίνω τι διὰ τοῦ καπνοῦ.

Διασοβέω, ῶ (σοβέω). Δι' ὅλου σκιάζω, ταράττω, θορυβέω· κατασκορπίζω· καταπληγῶ, διώκω. 2) σκιάζων κάμνω νὰ σηκωθῶσιν ἢ φύγωσι· διεγείρω· βάλλω εἰς κίνησιν, ὡς παρ' Ἀλκιφ. Τομ. α΄. »Μία νῦν ἐστιν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην διασοβοῦσα γυνή, ἡ ἐστὶ διεγείρουσα τὴν περιέργειαν ὅλης τῆς Ἑλλάδος. Μέσ. δὲ ἀντὶ τοῦ ἀμοιβαίως κινηγοῦμαι, Πλούταρχ. Η΄. σελ. 904. καὶ ἐν σελ. 115. Τόμ. ς΄. »Διασοβεῖσθαι καὶ ἐπαίρεσθαι τοῖς ἐπαίνοις, ἀντὶ τοῦ ἐπεγείρομαι, ἐξυπνῶ, ἀνίσταμαι.

Διασοφίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σοφίζομαι). Πράττω ἢ ὁμιλῶ πάντη μὲ σοφιστικόν, ἤτοι πονηρὸν καὶ δόλιον τρόπον διὰ νὰ πιάσω τινά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1605. »Διασοφίζηταί λέγων«.

Διασπαθάω, ῶ. Μ. ήσω (σπαθάω)· τὸ αὐτὸ καὶ κατασπαθάω. Ἐλαφρόγνωμα καὶ ἀνωφελῶς ἐξοδεύω τι, καὶ μάλιστα ἀπὸ ὀλίγα εἰς ὀλίγα, εἰς μικρὰς ποσότητας κατεξοδεύω, καταδαπανῶ, Πλούτ. »Διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν«. Ζήτ. Σπαθάω.

Διασπαρακτός, ή, όν. Κατεξεσχισμένος, κατεσπαραγμένος τὰ κρέατα, Εὐριπ. Βάκχ. »Σῶμα διασπαρακτόν«. ἐκ τοῦ

Διασπαράσσω, καὶ Ἀττ. άττω, Μ. ξω (σπαράττω). Κατεξεσχίζω τὰ κρέατα, ξεσχίζω, παρ' Ἀθήν. ΙΔ΄.

Διασπάσιμος, ὁ, ἡ. Ἀπ' ἀλλήλων συρμένος, χωρισμένος, ἀπεσπασμένος· ἢ εὐκολοχώριστον, ὅ,τι ἐμπορεῖ νὰ διασπασθῇ, νὰ ἀποχωρισθῇ, ἀποκοπῇ, νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἡνωμένον, ἐκ τοῦ

Διάσπασις, εως, ἡ· καὶ διασπασμός. Ὁ ἀπ' ἀλλήλων μετὰ βίας χωρισμός, ξεκόλλησις, ξεσχισμός, καὶ ἀφανισμός, Πλούτ. εἰς Ἀλέξ.

Διάσπασμα, ατος, τὸ (διασπάω). Πᾶν ὅ,τι διεσπάσθη, ἐξεχωρίσθη, ξεκόπη ἀπὸ τὸ ἄλλο. 2) = διασπασμός, χωρισμός, κενὸν διάστημα. 3) στρατήγημα, μέσον, δι' οὗ γίνεται ἀπόσπασις, ἐμπόδιον, ἀντιπερισπασμός (diversion), Πλούτ. εἰς Λυκοῦργ.

***Διασπασμός**, οῦ, ὁ, = διάσπασις, ἐκ τοῦ

Διασπάω, ῶ· Μ. άσω (σπάω). Τραβῶντας ξεχωρίζω μὲ βίαν ἕνα τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, Ξενοφ. Παιδ. Β. »Ἢν τις αὐτὰ (τὰ θηρία) διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων« καὶ αὐτόθ. ς. »Ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπᾶσαι ἀπ' ἀλλήλων«. 2) κατεξεσχίζω, χαλνῶ, χωρίζω τι εἰς τμήματα, κατασυντρίβω, ἀφανίζω, καὶ ἐξολοθρεύω. Μεταφορ. δὲ, καταλύω, ἀκυρόνω, ἀναιρῶ, ἀθετῶ, ὡς »Νόμους διασπᾶσαι«, χαλνᾶν, σηκόνειν, ἀκύρους ποιεῖν, λύειν, Ξενοφ. Παιδ. Η΄. καὶ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, κατασκορπίζω, ὡς παρὰ Ξεν. »Διασπᾶν τὴν φάλαγγα«, λύω αὐτὴν εἰς μικρὰ σώματα, μέρη, διαιρῶ· τὸ δὲ »Διασπᾶν τὸν χάρακα«, τὰ ὀχυρώματα, δηλοῖ, ἐβγαίνω ἔξω τῶν ὀχυρωμάτων, χαρακωμάτων. — Παθητ. ξεσχίζομαι, χωρίζομαι μὲ βίαν εἰς διάφορα τμήματα, διασπαράττομαι, ὡς Ἰσοκρ. περὶ Ὀρφ. »Διασπασθείς, τὸν βίον ἐτελεύτησεν«. ἐκλαμβάνεται δὲ καὶ ἐνεργ., ὡς παρὰ Λουκ. »Μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο«. 2) ἐπὶ στρατιωτῶν, κεῖσθαι διεσπαρμένοι τρεγύρω ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἢ καταλύμασι, σκηναῖς, Ξεν. Ἀναβ. 1, 5, 9· καὶ 3) μεταφ. εἶμαι περιπεπλεγμένος, ἀσχοληµένος ἀπὸ ὑποθέσεις, ὡς παρὰ Λουκιαν. »Τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος«.

Διασπείρω, Μ. ερῶ (σπείρω). Κυρίως χύνω τὸν σπόρον, ὅταν τὸν σπέρνῃ τινὰς διὰ νὰ φυτρώσῃ. γενικῶς δὲ, διασκορπίζω, διασπείρω, διαδίδω, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ σπείρω, ὡς Ξενοφ. »Τὸν λόγον«, τὴν φήμην. Παθητ. διασπείρομαι, τὸ αὐτὸ, ὡς παρὰ Ξενοφ. »Διεσπαρμένοι ἐλεηλάτουν« καὶ παρὰ Πλουτ. »Κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο«.

Διασπεύδω, Μ. εύσω (σπεύδω). Διεγείρω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω τινά, παρὰ Πολυβ. 2) ἐπιμελῶς πράττω, ἐπιτηδεύω τι, κατατείνομαι ἐπί τι προθύμως. Μέσ. ἀγωνίζομαι μετ' ἄλλου τινός, ἢ ἐν ἀλλήλοις· ἀλλὰ καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς ἐνεργ.

Διασπλεκόω, τὸ ἐπιτετ. σπλεκόω, Ἀριστοφάν. μετὰ αἰτιατ. τὸ αὐτὸ καὶ διαμηρίζειν, ἐπὶ γυναικὸς συνουσίας.

Διασποδέω (σποδέω). Συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι μετὰ γυναικός, αἰτ. Ἀριστ.

Διασπορά, ᾶς, ἡ (διασπείρω). Διασκόρπισις, τὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκόρπισμα, σπάρσιμον, διάδοσις, Πλούτ. ὅθεν

Διασπορεύς, έως, ὁ. Ὅποιος διασπείρει, διασκορπίζει, ἢ διαφημίζει τι.

Διασπουδάζω, Μ. άσω, τὸ ἐπιτ. σπουδάζω. Κατὰ πολλὰ σπουδάζω, Δημοσθ. καὶ Διονυσ. Ἁλικ. κυρ. δὲ, ὡς παρὰ Δίωνι Κασσίω, ἐνεργητ. καὶ μέσ., φιλονεικῶ μετά τινος διὰ νὰ ἀποκτήσω ἕνα ὀφφίκιον, μεταχειριζόμενος διὰ τοῦτο κάθε μέσον εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς περιόδου.

***Διασσάω**, Ἀττ. διαττάω. Κοσκινίζω τι, Γαλην.

***Διάσσω**, ἴδε Διάττω.

Διαστάδόν, Ἐπίρ. (διαστῆναι). Τὸ ἵστασθαι (στέκεσθαι) μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε μεταξὺ δύο τινῶν νὰ εἶναι κάποιον ἀρκετόν, ἢ διωρισμένον διάστημα, μάκρος, κατὰ διάστημά τι ἀπ' ἀλλήλων, ἀπομεμακρυσμένως, ἀπὸ μακράν. 2) ἀντικρὺ ἀλλήλων, μετὰ δοτ., Ἀπολλ. Ῥόδ. 4, 942.

Διαστάζω, Μ. ξω (στάζω). Στάζω διὰ μέσου, ἢ κατὰ κόμπους, σταλαγματιάς· χύνομαι διὰ μέσου καὶ ἔξω· ἐξαιρ. μέσον. ἐπὶ ἀγγείων, ἐχόντων τρύπαν τινά, ὡς, »Διαστάζει ἡ χύτρα«, Γεωπ. ζ΄, 8. 2) ἐνεργ. ἀφήνω, κάμνω νὰ διασταλάξῃ, τρέχῃ εἰς σταλαγματιάς.

Διασταθμάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (σταθμάομαι). Μετρῶ, μοιράζω τι ἀκριβῶς μὲ τὸ μέτρον, ἢ βάνω εἰς τάξιν μὲ τὸ μέτρον, Εὐριπ. καὶ ἐναντίον τινὸς μετρῶ τι καὶ τοῦ τὸ παραδίδω.

Διάσταλμα, ατος, τὸ (διαστέλλω). Παρὰ Κλήμεντ. Στρωμ. Ε΄. »Διάσταλμα ῥήματος«, ἡ καθαρὰ καὶ ὡρισμένη, ἡ διακεκριμένη ἔκφρασις, ἡ ἐξήγησις τοῦ ῥήματος.

Διάσταλσις, εως, ἡ (διαστέλλω). Ξεχώρισις· διάκρισις 2) συνθήκη, συμφωνία, Μακκαβ. Β΄. ἐκ τοῦ

Διασταλτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς χωρισμόν, ἢ διάκρισιν.

Διασταλτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διάσταλσιν, ὥστε νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ τις καλῶς.

Διαστασιάζω, Μ. άσω (στασιάζω). Φέρω, προξενῶ μεταξὺ ἀλλήλων, ἢ κατ' ἀλλήλων ἀποστασίαν, ἐπανάστασιν, Ἀριστοτ. Πολ. Ε΄. »Διεστασίαζον αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους«. 2) οὐδετέρ. δὲ, »Διαστασιάζειν τινί«, ζῶ μετά τινος ἐν διχονοίᾳ καὶ ἀσυμφώνως, Δίων Κάσ. ΝΔ΄, 17.

Διάστασις, εως, ἡ (διαστῆναι). Τὸ ἵστασθαι ἀπ' ἀλλήλων, μακρὰν ἕνα τι ἀπὸ τὸ ἄλλο. 2) διαχώρισις, διαίρεσις εἰς δύο μέρη, Πλούτ. 3) ἀπόστημα, ἀπομάκρυνσις, τὸ μεταξὺ διάστημα, ὡς Ἀριστοτ. Μετεωρ. »Διαστάσεις γῆς«, σχισμάδες τῆς γῆς· καὶ Ἠθ. Ε΄. »Μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετῆς καὶ κακίας«, ἡ ἀπόστασις, τὸ μεταξὺ διάστημα δηλ. Καὶ μεταφ. ἀπομάκρυνσις τῆς γνώμης, ὅ ἐστιν ἀσυμφωνία, διχόνοια, ἔχθρα, »πρός τινας«, ὡς Θουκυδ. ς΄. 18. 3) ὁ δὲ Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ΄. 6. καὶ ἐπὶ φυτῶν χρῆται τῇ λέξει, ἀντὶ τοῦ ξεφύλισμα, μπαστάρδευμα, ὅταν τὰ φυτὰ δηλ., τὰ ὁποῖα ἐξέστησαν τοῦ γένους αὐτῶν, ἤτοι μετέβαλον τὴν προτέραν φύσιν των, Ausartung, Γερμ. degénération, Γαλλ. 4) ἡ ἔκτασις ἑνὸς σώματος κατὰ πλάτος καὶ κατὰ μῆκος, παρὰ Φυσικ. dimension Γαλλ.

Διαστατέω, ῶ (διαστατός). Ἵσταμαι μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, εἶμαι ἀπομακρυσμένος, χωρισμένος, ἢ ἀσύμφωνος.

Διαστατικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ διαστάσεις, χωρισμόν, ἢ ἀσυμφωνίαν, ἢ καὶ νὰ διακρίνῃ τι, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »Διαστατικοὺς λόγους« καὶ, »Τὸ πῦρ διαστατικόν ἐστιν«, ἔχει δύναμιν δηλ. εἰς τὸ νὰ ἀναλύῃ, καὶ νὰ ξεχωρίζῃ. ἐκ τοῦ

Διαστατός, ή, όν· καὶ, διάστατος, ὁ, ἡ (διαστῆναι). Στεκόμενος μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, κεχωρισμένος, ἢ ἀσύμφωνος, ἐν διχονοίᾳ. 2) κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος. Παρ' Ἁρποκρ. Μένανδρ. »Πόλις διαστατική«, ἀντὶ τοῦ, διαταραττομένη.

Διασταυρόω, ῶ. Μ. ώσω (σταυρόω). Καταχαρακόνω, ἀσφαλίζω τι μὲ τεῖχος, ἢ μὲ σταυροὺς (παλισσάδα), ἢ μὲ ὑψώματα χώματος, κάμνω τάμπιαις, Θουκυδ ς΄. 97. καὶ Δίων Κάσ. ΜΑ΄. 50. Πρβ. διαταφρεύω.

***Διαστείβω** (στείβω). Διαβαίνω, περιπατῶ, βαδίζω διά τινος, ἢ ἔν τινι, ὡς παρὰ Πινδ. Δελφ. 232, 4. »Ναὶ θεῷ«.

Διαστείχω (στείχω). Διαπερνῶ, διέρχομαι, ἢ διαχωρῶ, Εὐριπ. Ἀνδρ. »Διαστείχων πόλιν« καὶ εὑρίσκομαι, ζῶ ἔν τινι, ἤτοι κέκτημαι, ὡς παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 3, 27. »Πλούτου διέστειχον«, ἐκτῶντο, εἶχον πλοῦτον.

Διαστέλλω, Μ. ελῶ (στέλλω). Ἀπ' ἀλλήλων σύρνω, τραβῶ, ξεχωρίζω, διαχωρίζω, διαιρῶ, ἀπομακρύνω· ἀνοίγω. 2) μεταφ. διακρίνω, καθαρῶς διορίζω· διατάττω, διωρισμένως καὶ σαφῶς λέγω, παραγγέλλω προστακτικῶς, προαγορεύω στέλλων ἐδῶ κ' ἐκεῖ κήρυκας. — Μέσ. κρίνω καὶ ἀποφασίζω, Πλάτ. Πολ. Ζ. ὡς καὶ τὸ διαιρέομαι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς ἀνωτέρω, εὐχρηστότερον μέντοι τὸ Μέσον. Παρὰ δὲ Πολυβ. ΙΗ΄. 31. »Τίτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος«, ἀντὶ τοῦ παραστατικώτατα, ἐναντίαν γνώμην ἔχοντος· εἶναι ὅμως ἀναμφιβόλως ἐσφαλμένη ἡ ἀνάγνωσις. Ζήτ. καὶ Διαστολή.

Διάστενος, ου, ὁ. Κατὰ πολλὰ στενός.

Διάστερος, ου, ὁ, ἡ (ἀστήρ). Διαστερωτμένος, ἐστρωμένος δι᾽ ὅλου μὲ ἀστέρας. Παρὰ Λουκιαν. »Διάστερος λίθοις Ἰνδικοῖς«, στολισμένος, ἢ ἔχων ἐπάνω πέτρας πολυτίμους ὥστε νὰ εἶναι μὲ ἄστρα, καθὼς καὶ τὸ διάλιθος. Ζήτ. τοῦτο.

Διάστημα, ατος, τὸ (διαστῆναι). Λέγεται ἡ ἀπομάκρυνσις, τὸ μῆκος ἀπὸ ἕνα διωρισμένον μέρος ἕως εἰς ἕνα ἄλλο, π. χ. ἀπὸ τὸ ὄμματιμου ἕως εἰς τὸ βιβλίον· καὶ ὁ τόπος αὐτὸς εἰς τὸ ἀναμεταξὺ λέγεται Διάστημα· ἄλλως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ διάστασις, παρὰ Πλάτ. 2) μέτρον, ὡς παρ᾽ Ἀντωνίν. Κ, 24. »Διάστημα ἀκαριαῖον αἰῶνος«. ὅθεν

Διαστηματίζω, Μ. ίσω. Κάμνω διακοπάς, διαστάσεις, ἢ ἀφήνω μεταξὺ τινος τόπον ἄδειον, ἀφήνω διάστημα· ὅθεν διακόπτω, καὶ ἀμελῶ πρὸς καιρόν.

Διαστηματικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς διαστήματα, καὶ διαστάσεις· καὶ ὁ ἔχων ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματα, ἀποκοπάς, ἢ διαστάσεις. Τούτῳ ἀντίκειται τό, συνεχής, ὡς »Διαστηματικὴ φωνή«, ἐκείνη, ἥτις διακόπτεται.

Διαστηρίζω, Μ. ίξω, τὸ ἐπιτετ. στηρίζω, Ἱπποκρ.

Διαστί, Ἐπίρ. (Δῖος). Κατὰ τὴν διάλεκτον τοῦ Διο.. Πρβ. Δεαστί.

Διαστίζω, Μ. ίξω (στίζω). Σημειόνω, σημαδεύω τι μὲ στιγμάς, ὑποδιαστολὰς καὶ σημειώματα, διὰ νὰ διακρίνηται· κυρ. κάμνω πηλιδωτόν, παρδαλόν, ποικιλότητας, καὶ παρδαλούδια ὡσὰν στιγμάς, παρ᾽ Ἀριστοτ. ἀμφότερα.

* **Διαστικός**, ή, όν (διάζομαι). Ὑφαντικός, ὅθεν, ἡ διαστική (ὑπον. τέχνη), ἡ ὑφαντική, Θεοδ. Γραμμ. 53, ἔνθα δίχ᾽ ἀνάγκης θέλει ὁ Göttling νὰ κάμῃ μεταβολὴν καὶ διόρθωσιν.

Διαστίλβω (στίλβω). Ἀστράπτω, λάμπω διὰ μέσου, Πολυδ. ἐξ Ἀριστοφ.

Διάστιξις, εως, ἡ (διαστίζω). Ἡ διὰ τῶν στιγμῶν στίξις, σημείωσις· καὶ ἀντὶ τοῦ, διαστολή.

Διαστοιβάζω, Μ. άσω (στοιβάζω). Στοιβάζω μεταξύ, στουπόνω τι μὲ βίαν ἐν τῷ μεταξύ, τίτινος, Ἡροδτ.

Διαστοιχίζομαι, Μ. ίσομαι (στοιχίζω). Χωρίζω καὶ κάμνω μίαν τάξιν, ἀριθμῶ, διατάζω, χωρίζω καὶ μοιράζω, διαμοιράζω, βάλλω εἰς σειράν, κατὰ τάξιν, κατὰ διωρισμένην τινὰ τάξιν διανέμω, Αἰσχύλ. Προμ. 230. παρὰ δὲ τοῖς Παλ. Μαθηματ. σελ. 110 »Εἴτε διαστοιχιζέσθωσαν, ἀντὶ τοῦ, ἐμβάνεται εἰς τάξιν κατὰ βαθμόν.

Διαστολεύς, έως, ὁ (διαστέλλω). Λέγεται χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι σφαλισμένα τινὰ μέρη, καθ᾽ εἰς τὰ συριγγώδη οἰδήματα (φίστουλας), τὸ ὁποῖον καὶ διόπτρα, καὶ διαστομωτρίς, καὶ διαστόλιον, καὶ ἑδροδιαστολεὺς λέγεται. Τούτου τὴν περιγραφὴν εὑρήσεις παρὰ Παυλ. τῷ Αἰγινήτῃ, ς. 77.

Διαστολή, ῆς, ἡ (διαστέλλω). Διάκρισις, διάλυσις, διαίρεσις, ξεχώρισις τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου· διαφορά, ἀντίθεσις· ὅθεν (παρὰ Πολυβ.) ἡ ἀκριβὴς ἔκθεσις, καὶ ἡ σαφής, καὶ καθαρά, ἀκριβής, εὐκρινὴς διήγησις, τὸ νὰ μὴ ἐμπερδεύεται δηλ. τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὡς, »Πᾶν τὸ ῥηθὲν ὑπ᾽ αὐτοῦ μετὰ διαστολῆς ἐξαγγέλλομεν«. 2) κυρ. τὸ σύρσιμο καὶ τράβιγμα τι ἀπ᾽ ἄλλου τινὸς κατὰ συνέχειαν, ὅ ἐστι, τάνυσις, ἔκτασις, ἐξάπλωσις· ᾧ ἐναντίον ἡ Συστολή. Ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῆς καρδίας, Διαστολή, καὶ Συστολή, τὸ ἐξάπλωμα, καὶ μάζωμα ταύτης, διὰ τῆς ὁποίας αὐτῆς ἐνεργείας αἰσθανόμεθα τὸν κτύπον τοῦ σφυγμοῦ· ὅθεν παρὰ Γραμμ. διαστολή, ἡ μακρὰ ἔκφρασις μιᾶς φύσει βραχείας συλλαβῆς, καὶ Συστολή, ἡ βραχεῖα ἔκφρασις μιᾶς φύσει μακρᾶς συλλαβῆς. Παρὰ δὲ Μουσικοῖς, ἡ παῦσις, pause.

Διαστόλιον, τό, = Διαστολεύς.

Διαστομαλίζομαι, παρ᾽ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, »Λοιδορεῖν«, κακῶς εἰπεῖν, ἐκ τοῦ στόμα, στομαλός· πιθανῶς ὅμως μετὰ Δοτικ. καὶ ἀντὶ τοῦ διαστωμύλλομαι τινί, προφασίζομαι ἀποδίδων τὸ σφάλμα εἰς ἄλλον.

* **Διαστόμια**, τά, χαλινῶν. Τὸ διὰ τοῦ στόματος τοῦ ἀλόγου διαπεραστμένον μέρος τοῦ χαλινοῦ, ὡς τό, ὑποστόμια· ἀμφ. ἀνάγν. παρ᾽ Αἰσχ. Ἑπτ. 191, ἔνθα ἄλλοι »Διὰ στόμα,« γράφουσι.

Διαστομόω, ῶ. Μ. ώσω (στομόω). Ἀνοίγω ἕνα κλεισμένον μέρος, διατρυπῶ, κάμνω τρύπαν, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε. 31. ὅθεν

Διαστόμωσις, εως, ἡ. Τὸ ἄνοιγμα, ἡ τρύπα ἑνὸς κλεισμένου μέρους, Ἀλέξ. Ἀφροδ.

Διαστομωτρίς, ίδος, ἡ (ὑπον. μήλη). Ἐργαλεῖον χειρουργικόν, δι᾽ οὗ ἐξετάζουσι τὰς πληγάς, καὶ ἀνοίγουσι τὰς τρύπας αὐτῶν; Ζήτ. καὶ Διαστολεύς. Specillum, Λατ.

Διαστοχάζομαι, Μ. άσομαι (στοχάζομαι). Δι᾽ ὅλου καὶ καλῶς στοχάζομαι.

Διαστράπτω, Μ. ψω, τὸ ἐπιτ. ἀστράπτω. Δι᾽ ὅλου ἀστράπτω.

Διαστρατεύομαι, Ἀποθ. Μέσ. (στρατεύομαι). Δουλεύω τὸν διωρισμένον καιρὸν τῆς στρατείας μου, τελειόνω τὸν διωρισμένον αὐτῆς καιρὸν καὶ παύω. ὅθεν παρὰ Δίων. Κασσ. νη, 18. »Διαστρατευσάμενος,« ἀπόμαχος.

Διαστρατηγέω, ῶ, Μ. ήσω (στρατηγέω). Ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἀρχιστράτηγος, νὰ ἄγω, διοικῶ τὸν στρατόν, νὰ εἶμαι στρατηγός. Καὶ Ῥωμαϊκῶς, μένω, ἐξακολουθῶ ἄρχων τοῦ στρατοῦ, Praetor. 2) παύω τοῦ στρατηγεῖν, τοῦ εἶναι praetor. τελειόνω τὸν διωρισμένον καιρὸν τούτου τοῦ ἀξιώματος, ὡς παρὰ Δίωνι Κασσ. ΝΔ᾽. 33. Ἡ πρώτη σημασία εὑρίσκεται παρὰ Πολυβ. 3) ἐνεργητ. »Διαστρατηγεῖν τὸν πόλεμον,« ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀρχιστράτηγος ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον. 4) ἐκτελῶ, κατορθῶ τι διὰ στρατηγημάτων. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτ. εἰς Φωκ. Β᾽. 5. καὶ ἀντὶ τοῦ, παραστρατηγεῖν, παρ᾽ αὐτῷ εἰς Μαρ. 29.

Διαστρεβλόω, ῶ, τὸ ἐπιτετ. στρεβλόω, Αἰσχ.

Διάστρεμμα, ατος, τὸ (διαστρέφω). Λέγεται τὸ στραμβουλεσμένον, στραβωμένον μέλος, ἢ καὶ ἄλλο τι μέρος· καὶ ἡ στραμπούλισις, στράβωσις, Ἱπποκρ. σελ. 94.

Διαστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Στραβόνω στραμπουλίζω, κλωθογυρίζω, καὶ ἀναποδογυρίζω· μεταφορ. δέ, ἀποκαθιστῶ ἀχρεῖον, κάμνω νὰ χειροτερεύσῃ, ἢ νὰ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην του· φθείρω, ἄμορφον ἢ δύσμορφον ποιῶ, φέρω εἰς ἀταξίαν. »Διαστρέφων τ᾽ ἀληθές,« ἀντὶ καταμολύνω μὲ τὸ ψεῦδος, Δημ. Στεφ. — Παθητ. στραβόνομαι, στραμπουλίζομαι, Ἀριστ. Ἱππ. 175. Ὀρν. 178. καὶ κλωθογυρίζομαι, ἀναποδογυρίζομαι, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. »Διαστρέφεται γὰρ τὰ μάλιστα (τὰ ξύλα)« ἀντὶ τοῦ κλωθογυρίζονται, στραμπουλίζονται· παρὰ δὲ Ἀριστοφάν. Ἱππ. καὶ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λέγεται, ὡς, »Κιδαιμονήσω γ᾽ εἰ διαστραφήσομαι,« ἔνθα ὁ Σχολ. διὰ τοῦ »Στρεβλωθήσομαι τοὺς ὀφθαλμούς« ἑρμην. Τὸ δὲ »Διεστραμμένος τοὺς πόδας,« δηλοῖ οὐχὶ μὲ στραβὰ ποδάρια, ἀλλὰ μὲ περιπεπλεγμένα, βαλμένα τὸ ἓν ἐπὶ τὸ ἄλλο ποδάρια, Παυσαν. 5, 18, 1. Πρβ. Lessings Schr. μέρ. γ᾽, σ. 84. 94. κτ. ἐκδ. τοῦ 1825. Πολύβιος δὲ χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει καὶ ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵ τινες ἔρχονται εἰς ἀταξίαν, καὶ ὅταν μάλιστα ξετονίζονται, ἐκβαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν (λάσαν), καὶ χαλνᾷ ἡ γραμμή των. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χειροτερεύω· ὅθεν, διεστραμμένος, κακοήθης.

Διαστροβέω (στροβέω). Γυρίζω ὁλόγυρα, κάμνοντας γύρους ὡς μία δίνη, ἢ φοῦρλα, ἤτοι βιαίως γυρίζω, ἢ τρέχω κυκλικῶς, Πλουτ. »Θύννος βολαῖος πέλαγος διαστροβεῖ,« ἐπὶ ἰχθύων, οἵ τινες βιαίως καὶ ταχέως διαπλέουσι. 2) ἐκφοβίζω, ἤτοι σκιαρίζω, ξεσκιαρίζω, ὡς παρὰ Λυκόφρ. Ἐπιστ. Γ. 9. »Λαγωὸν ἔν τινι θάμνῳ διαστροβήσας ἐξαίφνης.« Ζήτ. καὶ Στροβέω.

Διαστροφή, ῆς, ἡ (διαστρέφω). Στράβωσις· στραμπούλισις· ἀναποδογύρισις· κολόβωσις· παραμόρφωσις, Θεόφρ. »Ταῦτα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὰς διαστροφὰς ἀσφαλέστατα« καί, »Διαστροφὴ ὀφθαλμῶν« ἀληθωρία. 2) μεταφορ. χειροτέρευσις, διαφθορά, μεταβολὴ ἐπὶ τὸ χεῖρον, ὡς Δημοσθ. »Διαστροφὴ τοῦ δήμου ἐπὶ τὸ χεῖρον.« Παρὰ δὲ Πολυβ. καὶ ἀντὶ τοῦ ξετόνισις, χαλασμὸς τῆς γραμμῆς τῶν στρατιωτῶν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, διάστρεμμα. ὅθεν

Διάστροφος, ου, ὁ, ἡ. Διεστραμμένος· στραβωμένος· στραμπουλισμένος· ἀναποδογυρισμένος· παράμορφος· κολοβωμένος· χαλασμένος κατὰ τὴν τάξιν του, ὡς παρὰ Στράβ. »Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς,« ὁ ἀλλήθωρος· καὶ Λουκιαν. »Διάστροφος τὸ σῶμα·« καὶ ἐπὶ νοός, πνεύματος, διεστραμμένος, θορυβημένος, παράκλητος, παράφρων, ὡς »Διάστροφοι φρένες,« ἀντὶ τοῦ κοινῶς, διεστραμμέναι, Valck. diatr. p. 73.

Διαστρώννυμι, καὶ διαστρωννύω, Μ. στρώσω (στρώννυμι, ἀμ.). Στρώνω δι᾽ ὅλου, βάνω ἓν στρῶμα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο καὶ τὰ προσκέφαλα, ἑτοιμάζω τὴν κλίνην, τὸ στρῶμα, καὶ ἁπλῶς στρώνω ἐπὶ τὸ ἔδαφος, Ἀθην. Δ᾽. σελ. 147. »Δώδεκα τρίκλινα διεστρώννυτο·« καὶ Λουκιαν. »Διεστρώννυτο τὴν ἐκκλησίαν,« ἔστρωνεν ὅλον τὸν τόπον (τὸ ἔδαφος δηλ.), εἰς ὃν ἐγίνετο ἡ συνάθροισις.

Διαστρυφνάζω τὸ πρόσωπον, Εὐνάπ. εἰς Χρύσανθ. Κάμνω τὸ πρόσωπόν μου σκυθρωπόν, τὸ ἀποκαθιστῶ καθὼς γίνεται, ὅταν τρώγω τι ξυνὸν καὶ ζαρώνει.

Διαστύλιον, τό. Ἡ μεταξὺ σειρὰ στύλων, Μαθημ. Παλ. σελ. 109. ἐκ τοῦ

Διάστυλος, ου, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ ἔχων στύλους κατὰ διαστάσεις· (τὸ μεταξὺ τῶν στύλων κενὸν διάστημα, Διάστυλον, λέγεται) κυρ. ὁ ἐπὶ τῶν στύλων στερεωμένος, ὡς, »Οἶκος διάστυλος,« Βιτρούβ. Β᾽. 2. ὅθεν

Διαστυλόω, Μ. ώσω. Στυλόνω τι μὲ στύλους κατὰ διαστήματα, ὄχι τόσον πυκνῶς, Πολύβ.

Διασυγχέω, τὸ ἐπιτ. συγχέω, Πλούτ. Ζήτ. τοῦτο.

Διασυνίστημι (συνίστημι). Βεβαιόνω σαφῶς καὶ εὐκρινῶς, Διογ. Λ. 3, 79. Μάρκ. Ἀντωνίν. 3, 2.

Διασύομαι, καὶ διασεύομαι. Ταχέως καὶ ὁρμητικῶς διαπερνῶ, διέρχομαι· ὅθεν »Διέσσυτο λαῶν Ἀχαιῶν,« Ἰλ. Β, 450. ἀντί, »Διέσυτο.« Ζήτ. Διασεύω.

Διασυρισμός, οῦ, ὁ. Τὸ σύρισμα, σούρισμα διὰ τοῦ στόματος πρός τινα διὰ καταφρόνησιν, Διοδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Διασυρίζω, Μ. ίξω. (συρίζω). Συρίζω, σουρίζω διὰ τοῦ στόματος περιπαίζωντάς τινά, καταφρονῶν ἐκσυρίζω· καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁπλῶς συρίζω ἀμοιβαίως, ἢ ἀνακατωμένα· ἢ συρίζω ἱπτάμενος ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ, ἐπὶ πτηνῶν.

Διασυρμός, καί, διάσυρσις, ἡ (διασύρω). Τὸ νὰ σύρῃ, νὰ τραβᾷ τινάς τι μὲ βίαν ἐδῶ κ᾽ ἐκεῖ, ἤτι ἀπὸ ἄλλο τι· καὶ στρέβωσις· ὅθεν ὁ συρμός, τὸ τράβιγμα τινὸς διὰ μέσου τινὸς τρύπας· καὶ μεταφορ. περίπαιγμα, περιγέλοιον, εἰρωνικὴ μέμψις, κατηγορία, ὕβρις, καὶ καταφρόνησις, Ἰώσηπ.

Διασυρτις, εως, ἡ, = διασυρμός, Κλημ. παιδ. ά, 9. »Διάσυρτις ἐστὶ ψόγος διασυρτικός.«

Διασυρτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἡ ἀνήκων

εἰς τὸ νὰ διασύρῃ, διατραβᾷ, καὶ περιπαίζῃ, ὑβρίζῃ, κατηγορῇ, περιπαίζων, περιπαικτικός.

Διασυρτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διασυρμὸν (καὶ κατὰ τὰ δύο σημαινόμενα). ἐκ τοῦ

Διασύρω, Παρακ. διασεσύρηκα (σύρω), παρ' Ἀθην. ς'· σελ. 247. Σύρω, ἕλκω, τραβῶ τι διὰ μέσου ἄλλων, ἢ ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ βίαν, στρεβόνω· καὶ συντρίβω, ἀφανίζω· ἐρημόνω· ξεσχίζω· κόπτω τι, Ἱππιατρ. 2) μεταφορικ. περιπαίζω, ὑβρίζω, καταφρονῶ, κατηγορῶ, κατασύρω τινά, Δημοσθ. περὶ Στεφ. »Ὃν ἂν σὺ λοιδορούμενος καὶ διασύρων καλέσαις Βάταλον.« Ἐνίοτε δὲ τό, διασύρειν καὶ συκοφαντεῖν, συνωνύμως τάσσεται. (Τὸ υ ἐν μὲν ἐνεστ. μακρόν, ἐν δὲ τῷ παρακ. βραχύ).

Διασύστασις, καὶ διασυστατικός, παρὰ Κλήμ. Ἀλ. τὰ αὐτὰ ὡς καὶ τὰ ἁπλᾶ, Σύστασις, καὶ Συστατικός.

Διασφαγή, ῆς ἡ· καὶ διάσφαγμα, τος, τό. Μία τρύπα βιαίως ἀνοιγμένη, σχισμάδα, Σχολ. Ἀπολλ. Δ'. 329. Ζήτ. Διασφάξ· ἐκ τοῦ

Διασφάζω, καὶ Ἀττ. διασφάττω, Μ. ξω (σφάζω). Κατακόπτω· διαχωρίζω· σχίζω· καὶ ἀντὶ τοῦ, σφάζω καλῶς πρέπει.

Διασφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαιρίζω). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, παίζω τὴν σφαῖραν μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων, ῥίπτω τὴν σφαῖραν ἀμοιβαίως, Εὐριπ. Βάκχ. 1125. 2) διασκορπίζω, ῥίπτω ἀπ' ἀλλήλων· ξεσχίζω.

Διασφακτήρ, ῆρος, ὁ (διασφάζω), τὸ αὐτὸ καὶ σφαγεύς. Ὁ χωρίζων, διακόπτων· καὶ σφάζων, Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 29. »Διασφακτῆρι σιδήρῳ«, Σιατὴρ Τουρκιστί.

Διασφαλίζω, καὶ διασφαλίζομαι, Μέσ. τὸ ἐπιτ. τοῦ ἀσφαλίζω, Πολύβ. Ε. 2) στερεόνω τι μεταξὺ ἄλλου, ὡς παρὰ Φιλ. περὶ τῶν 7. Θεαμ. »Τοῦτον ἔσωθεν σχεδίαις σιδηραῖς καὶ τετραπέδοις διησφαλίσατο λίθοις«, πλαγίως, κατὰ πλάτος, ἢ μεταξύ.

Διασφάλλω, τὸ ἐπιτ. σφάλλω. Κατὰ πολλὰ Σφάλλω, Λουκιαν.

Διασφάξ, άγος, ἡ (διασφάττω), ὑπακουομ. πέτρα· Λέγεται ἰδιαιτ. μία πέτρα, σχισμένη εἰς δύο μετὰ μεγάλης βίας, σχίσμα, ἄνοιγμα, τὸ ὁποῖον ἔπαθεν, ἢ ἔσκασε μὲ βίαν μεγάλην, σχισμάδα μιᾶς μεγάλης πέτρας· καὶ βραχῶδες στενόν, καθὼς ἐκεῖνο τῶν Τεμπῶν, δι' οὗ ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός, Ἡρόδ. Θάλ. »Ποταμὸς, διὰ διασφάγος ἀγόμενος«, ἔνθα ὁ μὲν Ἡσύχ. »Διασφάγες, αἱ διεστῶσαι πέτραι τῶν ὀρῶν«, ὁ δὲ Σουΐδ. »Διασφάξ, διατομὴ ὄρους«, ἔχουσι. Γενικῶς δὲ λέγεται κάθε βίαιον σχίσμα, ἀνοιγμάδα, στενάδα, τρύπα εἴτε χώματος, εἴτε τοῦ σώματος, εἴτε ῥινὸς (μύτης). Ἡ λέξις ἦτο καθ' αὑτὸ ἐπίθετον, καὶ ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 158. 3, 117. 7, 199. πρβ. Schaef. Γρηγ. σ. 533. 2) κατὰ τοὺς Κωμικοὺς = γυναικεῖον αἰδοῖον, Valck. Σχολ. Φοιν. 18. Ruhnk. Τιμ. σ. 83. καὶ παρ' Ὀππιαν. Ἁλ. Α'. 774. καὶ Πλουτ.

***Διασφάττω,** Ἀττ. ἀντὶ διασφάζω.

Διασφενδονάω, ῶ (σφενδονάω)· καί, διασφενδονίζω, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Μάρκελ. 15. Σφενδονίζω, ῥίπτω μὲ τὴν σφενδόνην· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ, τινάζω τι μετὰ δυνάμεως καὶ βίας, καὶ τὸ ξεχωρίζω ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἦτον ἡνωμένον· διασκορπίζω· ξεσχίζω τι εἰς δύο κομμάτια, ἐκ μεταφορᾶς τῆς σφενδόνης, Ξενοφ. καὶ Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 43. »Διεσφενδόνησεν αὐτόν, ὀρθίων δένδρων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος«, καὶ τ. λ. Παθητ. σκάζω καὶ πετῶ γρήγορα εἰς κομμάτια, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 2, 3. 2) διώκω τινὰ μὲ τὴν σφενδόνην, σφενδονίζων.

***Διασφενδονίζω,** = διασφενδονάω.

Διασφετερίζομαι, Μ. ίσομαι, τὸ ἐπιτατ. σφετερίζομαι, Φιλ.

Διασφηκόω, ῶ, Μ. ώσω (σφηκόω). Δίδω εἰς τι τὸ σχῆμα τῆς σφήκας, κάμνω τι ὡσὰν σφῆκα, »διεσφηκωμένος,« Ἀριστοφ. Σφ. 1067. 2) συνάπτω, συνδένω, συσφίγγω, δένω καὶ στερεόνω τι καλῶς, σφίγγω, ἐνόνω διὰ δεσίματος· στερεόνω.

Διασφηνόω, ῶ (σφηνόω). Σχίζω, διαχωρίζω τι μὲ τὴν σφῆναν· διαιρῶ, κομματιάζω, σχίζω, ξεχωρίζω τι μὲ βίαν.

Διασφίγγω, Μ. ίγξω. Σφίγγω, δένω καλῶς, σφικτά· ὅθεν

Διάσφιγξις, εως, ἡ. Τὸ σφικτὸν δέσιμον.

Διάσφυξις, εως, ἡ (σφύζω). Παρ' Ἱπποκρ. »Διάσφυξις φλεβῶν«, ὁ κτύπος τῶν ἀρτηριῶν, ὁ σφυγμός, ἢ κάλλιον, ἡ διὰ τοῦ σφυγμοῦ ἐξάτμισις.

Διασχάω, τὸ αὐτὸ καὶ σχάζω· ἀμφίβ.

Διασχέω, ῶ. Ζήτ. Διέχω.

Διασχηματίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω, δίδω ὅλως τὸ πρέπον σχῆμα καὶ μορφήν, Πλούταρχος, καὶ Πλατ. Τιμ. σ. 50. Β. ὅθεν

***Διασχημάτισις,** εως, ἡ. Ἡ παντελὴς καὶ πρέπουσα σχημάτισις, μόρφωσις τινός.

Διασχιδής, έος, ὁ, ἡ. Σχισμένος εἰς δύο, ξεχωρισμένος, κατακομμένος, Ἀθήν. ἐκ τοῦ

Διασχίζω, Μ. ίσω (σχίζω). Κόπτω, ξεσχίζω, Ἰλ. Π, 316. Ὀδ. Ι, 71. ἔτι δὲ σχίζω εἰς πολλὰ μέρη, κατακόπτω, καταχωρίζω· καὶ παθ. διασχίζομαι, σχίζομαι εἰς δύο, κόπτομαι, σχίζομαι, Θεόκρ. Η'. »Κάλαμος διασχισθείς«· ὅθεν

Διασχίς, ίδος, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ διάσχισμα. Σχισμένον μέρος.

Διάσχισις, εως, ἡ (σχίζω). Ξέσχισις, ξεχώρισις, καὶ χωρισμός, σχίσις, Θεμίστ. Α'.

Διάσχισμα, ατος, τό. Τὸ κεκομμένον, ἢ σχισμένον διόλου μέρος, κομμάτι (τμῆμα). 2) παρὰ δὲ Μουσικ. τὸ ἥμισυ τῆς Διέσεως. Ζήτ. Δίεσις.

Διασχολέω, τὸ ἐπιτ. ἀσχολέω, ὅθεν παρ' Ἡροδ. βιβλ. Ζ. παθητ. »Διασχολουμένου καὶ ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων διάγνωσιν«, ἐν ᾧ κατεγίνετο.

Διασώζω, Μ. σώσω (σώζω ἁπλ.). Κυρίως σημ. γλυτόνω, ἐλευθερόνω διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ, τῆς ἀῤῥωστίας, κ. τ. τ. ἢ φέρω, περνῶ τι διὰ μέσου κινδύνων εὐτυχῶς, φυλάττω, διατηρῶ, σώζω, Ἰσοκρ. »Τὸ σῶμα διασῶσαι«· παρὰ δὲ Πλάτ. καὶ ἀντὶ τοῦ μεταχειρίζομαι, ὡς »Διασώζειν τὴν παροιμίαν«. Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ. κρατῶ τι, φυλάττω διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, Ξεν. Παιδ. ζ. »Πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τό, λαβόντα διασώσασθαι«. β) διατηρῶ τὸ ἐδικόν μου. »Διασώζεσθαι τὰ σώματα«, σώζειν, γλυτόνειν τὴν ζωήν. 2) διασώζω εἴς τινα τόπον, φέρω τινὰ ὑγιῶς, εὐτυχῶς ἐκεῖ. — Παθητ. σώζομαι, ἐλευθερόνομαι, διατηροῦμαι, ὡς παρὰ Δημ. »Ἡ ἐλευθερία διασώζεται«. Μετὰ τῆς εἰς, ἢ πρὸς καὶ αἰτ. τόπου, φθάνω ὑγιῶς, κατευοδοῦμαι, ἢ καταφεύγω, γλυτόνω ἐκεῖ· σημαίνει δὲ καὶ γλυτόνω διά τινος ἐχθροῦ ἢ πράγματος· καὶ παρὰ Ξενοφ. ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν, ὡς, »Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ«.

***Διασωπάομαι,** Μ. άσομαι (σωπάω), = διασιωπάω, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 13, 87.

Διασωστής, οῦ, ὁ (διασώζω). Ὁ σωτήρ, ὁ διασώζων, ὁποῖος γλυτόνει τινὰ ἀβλαβῶς ἐκ μέσου τῶν κινδύνων, καὶ τὸν φέρει εἰς ἀσφάλειαν, εἴς τινα τόπον, μετὰ τῆς πρός, ἢ εἰς.

Διασωστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασώζειν, συντηρεῖν, συντηρητικός, ὡς παρὰ Πολυδ.

Διασωφρονίζομαι, παρὰ Συνεσ. ἀντὶ τοῦ ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μετά τινος διὰ τὴν σωφροσύνην.

***Διασώχω** (σώχω). Κατατρίβω, τρίβω, Νίκ.

Διαταγεύω, Μ. εύσω (ταγεύω). Ὁδηγῶ, διατάττω, ὀρδινιάζω, Ξενοφ. Παιδ. Η'. 3. 33. »Τὴν ἔλασιν διαταγεύσαιμ«, ὅπερ ἔν τισι Χειρογράφ. ἴσως ὀρθότερ. »Διατάξαιμ«, ἀναγινώσκ. Ζήτ. Ταγεύω.

Διαταγή, ῆς, ἡ (διατάσσω), = διάταξις.

Διάταγμα, ατος, τό. Ἡ γενομένη διαταγή, ὀρδινία, τάξις, ὁρισμός, προσταγή· καὶ ψήφισμα, δόγμα, διάταξις, Λατ. decretum, Ἰουλ. ἐπιστ. πρὸς Βοστρηνούς.

Διατάκτης, ου, ὁ, καὶ διατάκτωρ, ορος, ὁ. Ὁποῖος κάμνει διαταγάς, προστάζει, ἢ ὀρδινιάζει, βάνει εἰς τάξιν, εὐταξίαν, Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. Α', 16.

Διατακτικός, ή, όν. Οὕτως ἐπιδιωρθώσατο ὁ Φαβρίκ. τὸ παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Α'. 45. »Διατακτικός«, ἔνθα »Διατακτικωτέρους«, ἀνεγινώσκετο, ὅπερ σημαίνει τὴν μᾶλλον ἔκτασιν τῆς σημασίας, καθὼς καὶ ὁ Schweigh. τὸ παρὰ Πολυβ. Τόμ. Ε, σελ. 83. Ὀρθοτέρα μέντοι ἡ ἀνάγνωσις, παρὰ ἡ διόρθωσις.

Διαταλαιπωρέω, ῶ (ταλαιπωρέω). Καταθλίβομαι διὰ πάντα ὑπὸ τῆς ταλαιπωρίας, ἢ ἐν ταλαιπωρίᾳ ἐργατικῇ ὑποφέρω.

***Διαταλαντόω** (ταλαντόω). Κουνῶ, σείω, πάλλω, τινάσσω ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Διαταμιεύω, Μ. εύσω (ταμιεύω). Διοικῶ, κυβερνῶ, φυλάττω τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, Πλάτ. Νομ. Ζ. Ἐνίοτε δὲ σημαίνει καί, διαμοιράζω αὐτά.

Διατάμνω, Μ. αμῶ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, διατέμνω, παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἡρόδ. 2, 139.

Διάταξις, εως, ἡ (διατάσσω). Θέσις εἰς τάξιν, εὐταξίαν, καὶ μάλιστα τὸ τάττειν τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς ἀνηκούσας τάξεις, ἢ παράταξις, καὶ αὐτὴ ἡ διαταχθεῖσα σειρὰ τῶν στρατιωτῶν, ἢ τάξις διὰ μάχην. 2) προσταγή, ὀρδινία. 3) ἡ διαθήκη, Γρηγ. Παρὰ τοῖς Βασιλεῦσι τῆς Κωνσταντινούπ. ἐλέγοντο Διατάξεις, Θεσπίσματα, καὶ πραγματικά, τὰ παρὰ Γάλλ. les édits, λεγόμενα.

Διαταράσσω, καὶ Ἀττ. διαταράττω, Μ. άξω (ταράττω). Κατὰ πολλὰ ταράττω, ἀνακατόνω, συγχίζω, φέρω εἰς σύγχυσιν, θόρυβον, ἢ ἀδημονίαν, ἀμηχανίαν, ὥστε νὰ μὴ ἐξεύρῃ τί νὰ κάμῃ, θορυβῶ τινα, Πλούτ. Παθητ. διαταράττομαι, κατὰ πολλὰ ταράττομαι, κυρ. καὶ τροπικ., Λουκιαν. ὅθεν

***Διαταραχή,** ῆς, ἡ. Θόρυβος, σύγχυσις, ἀνακάτωσις, Πλουτ.

Διάτασις, εως, ἡ (διατείνω). Ἔκτασις, ἐξάπλωσις, τέντωσις, κόρδωμα· μεταφ. ἡ μὲ βίαν χρῆσις, σφοδρότης, ὁρμὴ κατὰ τὸν τόνον, τὴν φωνήν, ἔκφρασιν, τὰ πάθη, τὰς πράξεις, κ. τ. λ. Παρ' Ἀριστοτ. Πολ. Ζ. »Διάτασις τῶν παίδων«, λέγεται, ὅταν χονδρύνῃ ἡ φωνὴ αὐτῶν, καὶ ἀρχίζουν νὰ αἰσθάνωνται τὴν ὁρμὴν τῶν σαρκικῶν παθῶν.

Διατάσσω, καὶ Ἀττ. διατάττω, Μ. άξω (τάσσω). Διατάζω, βάνω εἰς καλὴν τάξιν, Ἡσίοδ. »Εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς«. 2) προστάζω, ὀρδινιάζω, συχνάκις μετὰ ἀπαρ., Ξενοφ. Ἑλλ. »Διέταξεν ἱππικὸν ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν«· καὶ διατάττω, διορίζω, ἐκδίδω νόμον, Ἡσιοδ. Ἐργ. 274. Θεογον. 74. 3) ἰδιαιτ. βάλλω τι εἰς τάξιν, εἰς τὸν τόπον του· διορίζω τίνα τόπον νὰ λάβῃ τις, βάλλω εἰς παράταξιν μάχης, Ξενοφ. Οἰκον. γ', 3. καὶ θ', 1. Ἡροδ. 6, 112. 117. ἢ διαμοιράζω εἰς καθένα τὸ ἐδικόν του. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιβεβαιόνω, παραγγέλλω, ἑρμηνεύω, ὀρδινιάζω τινὰ τί πρέπει νὰ ἐκτελέσῃ, κ. τ. τ. Μέσως, διατάττομαι περί τινος, κάμνω διαθήκην καὶ δι' αὐτῆς διορίζω τι καὶ παραγγέλλω, Πλούταρχ. ὡς καὶ τὸ διατίθεσθαι. — Παθητ. (ὅθεν ὁ ἀπαρεμφ. παρακ. διατετάχθαι), βάλλομαι εἰς τάξιν, εἶμαι παρατεταγ-

μένοι εἰς μάχην, Ἡρόδ. ζ, 124. 178. 8, 34. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ. καὶ βάλλομαι, διορίζομαι νὰ στέκωμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατὰ διάφορα μέρη, ἐπὶ πολλῶν ἀνθρώπων. β) ἔχω παραγγελίαν, εἶμαι παραγγελμένος νὰ . . ., Ἡρόδ. 1, 110. »Διατέταγμαι ἐμφρ[illegible].

Διατατικός, ή, όν (διατείνω). Ἐκτεταμένος, τεντωμένος· μεταφ. ἐμφαντικός, ἐνεργητικός, ἐρμηνευτικός. ἐκφραστικός, ἀντίκειν δηλ. καὶ ἐπιτήδειος εἰς ἔκτασιν τῆς σημασίας, ἢ πρὸς βελτίστην κατάληψιν τῶν λεγομένων, Σουίδ. ἐκ Πολυβ. Ζήτ. Διατακτικός.

Διαταφρεύω, Μ. σω (ταφρεύω). Διὰ τάφρου, λάκκου, συσταθέντος ἀνάμεσα, χωρίζω, ἢ φυλάττω, ὑπερασπίζω.

Διαταχέων, καὶ διατάχους, ἀντὶ διὰ ταχέων, διὰ τάχους, ἐπίῤῥ. καὶ περιφραστικῶς ἀντὶ ταχέως. Ἐν τάχει, μὲ ὀλιγωρίαν, παρευθύς, ὀλίγωρα, εἰς ὀλίγον καιρόν, εἰς ὀλίγην ὥραν. Ἴδε καὶ Διά.

Διατέγγω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτ. τέγγω. Κατὰ πολλὰ τέγγω, ὑγραίνω, βρέχω, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 403.

Διατεθρυμμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ τῆς Μετοχ. Παρακ. τοῦ διαθρύπτω. Συντριμμένως, κοπανισμένως· μεταφ. θηλυπρεπῶς, ἡδονικῶς, γυναικωδῶς.

Διατείνω, Μ. τενῶ, Παρακ. τέτακα, καὶ ὁ παθ. τέταμαι (τείνω, ἀνώμ.) Κρατῶντας καὶ τραβῶντάς τι, τὸ κάμνω νὰ ἐκτανθῇ, νὰ ἐξαπλωθῇ, νὰ τανυσθῇ· ἐξαπλόνω, τανύω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· παραδίζω, ἁπλόνω, καὶ τεντόνω τι ἐπάνω, ἢ κατὰ μῆκος· καὶ παραβιάζω, στενοχωρῶ (ἡ διὰ ἐπίτασιν σημαίνει), Ξενοφ. Παιδ. Α. »Ἐπὶ τὰ λεκάνια διατείνειν τὰς χεῖρας«, ἀντὶ τοῦ ἁπλόνειν, ὅπερ ὁ Ὅμ. »Ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλειν«, εἴρηκε. β) κατὰ τὸ φαινόμενον οὐδετ. »Διατείνειν μέχρι τινος, ἢ εἰς, ἢ πρός τι« (ὑπακ. τῆς λέξεως ὁδόν), ἀντί, ὑπάγω, φθάνω, ὡς παρὰ Διοδ. Σικ. »Ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ Ὠκεανοῦ«. 2) ἀμεταβάτως, ἐκτείνομαι, φθάνω ἕως εἰς, π. χ. »Διέτεινε μέχρι τῶν ἐντελίκων ἢ παιδείας«· καὶ τροπ. ἀναφέρεσθαι εἴς τι, ἀνήκειν, μέλειν. π. χ. »Διατείνει ἐπὶ πολύ«, καί, διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου«, Ἀριστ. Ἠθ. δ', 1. καὶ Γ., ὡς τὸ παρὰ Λατ. pertinere. — Παθητικῶς δέ, ἐξαπλόνομαι, τεντόνομαι, κ. τ. λ. παρ' Ἀθην. — Μέσως δὲ διατείνομαι, ἀντὶ τοῦ σπεύδω, σπουδὴν ποιοῦμαι, ἐνεργῶ, κατατρίβομαι, ἐπιχειρίζομαι τί μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, πασχίζω νὰ ἐκτελέσω τι μὲ πολλὴν ζέσιν καὶ προθυμίαν, μετ' ἀπαρ., ἢ πρός, ὡς Ἀριστ. Ἠθ. 9. »Διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν«· καὶ Ξεν. Ἀπομ. Γ. ζ, 9. »Μὴ οὖν ἀποῤῥαθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σαυτῷ προσέχειν«· καὶ παρὰ Πλουτ. »Ἠγανάκτησε καὶ διετείνετο πρὸς αὐτούς«. 2) ἐνεργ. ὡς τὸ διατείνω, ἁπλόνω καὶ τεντόνω τι, κρατῶ τι μὲ τὰ χέρια ἔμπροσθέν μου καὶ ματιάζω διὰ νὰ πράξω μὲ αὐτό τι κατά τινος, ὡς παρ' Ἡρόδ. Θ'. 18. »Διετείνοντο τὰ βέλεα ὡς ἀπήσοντες«· καὶ Ξενοφ. Παιδ. Α'. δ'. 22. »Διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτά, οἱ δὲ τὰ τόξα, ἐπτήσσοντο«, οἱ μὲν ἐκόρδιζαν τὰ τόξα, οἱ δὲ ἀκράτουσαν ἕτοιμα καὶ μὲ τὰ δύο χέρια τὰ βέλη διὰ νὰ τὰ ῥίψουν· ὅθεν, »Διατεινάμενος στῆναι«, ἵστασθαι ἕτοιμος νὰ ῥίψῃ· καί, »Διατεινάμενος, εὐστόχως βάλλειν«. 3) ἐν δὲ τῇ μετοχῇ διατεινάμενος μετ' ἄλλου ῥήματος, σημαίνει μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις πράττειν τί, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Δ. β', 22. »Διατεινομένους φεύγειν«· καί, »Διατεινομένους φθάσαι« (Κυροπαιδ. Δ', γ', 16.), ἀντὶ τοῦ, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, ὅσον τάχος. 4) μὲ ζῆλον, ἐπιμόνως διισχυρίζομαι, ἢ βεβαιῶ τι, ὡς παρ' Ἀριστοτέλ. »Ταῦτα πάντα διατεινάμενος εἰπεῖν«· καὶ παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. »Διατεινάμενος οὕτω σφόδρα«. Διατεταμένως, Ἐπίῤ. μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις, μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα καὶ προθυμίαν, Ἀριστοτ. καὶ Ξενοφ. »Διατεταμένως περὶ ταῦτα ἐνεργεῖν«.

Διατειχίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Χωρίζω, ἢ ἀσφαλίζω, σιγουράρω, σιγουράρω τι μὲ τεῖχος, κάμνων περίφραγμα μὲ τεῖχος, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ς'. 43. 2) ἀποτειχίζω, κλείω τι ἢ περιφράττω μὲ τεῖχος.

Διατείχιον, τό, παρὰ Διοδ. Σικ. Ις'. 12. »Ἐν σταδίῳ γὰρ ὀλίγῳ τε διαστήματι τοῦ διατειχίου ἔσω μάχης οὔσης«, ἀντὶ τοῦ, διατειχίσματος.

Διατείχισμα, ατος, τό (διατειχίζω). Τεῖχος, ἢ κτίριον, τὸ ὁποῖον χωρίζει δύο τόπους, τὸ ἐν μέσῳ τεῖχος, διάφραγμα, Πλούτ. εἰς Ἡρόδοτ.

Διατεκμαίρομαι, Ἀόρ. Α'. διετεκμηράμην (τεκμαίρω). Σημαδεύω, διὰ σημείων φανερόνω, διορίζω, Ἡσιόδ. Ἔργ. 400. »Θεοὶ πάντα βίῳ ἔμπεδα διετεκμήραντο«· καὶ Διονύσ. Περιηγ. 1172. Ζήτ. Τεκμαίρομαι.

*Διατελευτάω, Μ. ήσω (τελευτάω). Ἐκτελῶ, τελειόνω δι' ὅλου, παντελῶς, Ἰλ. Τ, 90. »Θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ«, ἔνθα βλέπεις τὴν τμῆσιν.

Διατελέω, ῶ, Μ. έσω (τελέω). Ἐκτελῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος, εἰς ἔκβασιν, ἀποτελειόνω τι. Ἰσοκρ. »Τὸν βίον διατελοίην«, ἀντὶ τοῦ διάγειν· καὶ Ξενοφ. »Διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη«, ἐγέμισε τοὺς δέκα χρόνους. »Διατελεῖν χρόνον«, διατρίβειν, περνᾶν τὸν καιρόν. ὅμως, »Διατελεῖν πρός ἢ εἴς τινα«, ὑπον. τοῦ, ὁδόν, δηλοῖ, φθάνειν, καταντᾶν, ἔρχεσθαι, περαιόω, διανύω. 2) μετοχῇ δὲ ἐπιφερ. συντασσόμενον οὐδετ., σημαίνει τὴν διάρκειαν μιᾶς πράξεως, ἢ καταστάσεως, καὶ τὴν προσκαρτερίαν, ἤτοι τὴν μετὰ σταθερότητος καὶ σπουδῆς ταύτης συνέχειαν, ἢ ἐξακολούθησιν, καὶ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ δι' ἐπιῤῥήματος, οἷον παντοτεινά, διὰ παντός, συνήθως, ἀδιακόπως κτ., ὡς, »Διατελῶ φεύγων«, φεύγω δηλ. πάντοτε, ὅλαις δυνάμεσι· καί, »Διατέλει χρώμενος τῇ Κορίννῃ«, ἐμεταχειρίζετο διὰ πάντα, συνήθως τὴν Κορίννην. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ μετοχ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Α. ς'. 2. »Διατελεῖ ἀχίτων«, ἢ ἐν εἰρήνῃ, ἐν ἀδείᾳ, διάγει, εὑρίσκεται διὰ πάντα κτ., Schaef. Διον. περὶ συνθ. σ. 200. ὅθεν

Διατελής, έος, ὁ, ἡ, τό — ές. Ὁποῖος διαρκεῖ, εἶναι διὰ πάντα, διαρκής, παντοτεινός. »Διατελὲς ὕδωρ«, τὸ παντοτεινὰ ῥέον, τρέχον, τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Γ'. ά.

Διατελῶς, καὶ διατελέως Ἰωνικ. καὶ διατέλους περιφραστικῶς, Ἐπίῤ. Παντοτεινά, διὰ πάντα, Ἱπποκρ. σελ. 210.

Διατέμνω, Μ. τεμῶ (τέμνω, ἀνωμ.). Κόπτω, μερίζω, χωρίζω εἰς δύο, διαιρῶ, Εὐριπ. Ἑκάβ. καὶ Ἰλ. Ρ, 522. 618. καὶ κατακόπτω.

Διατενής, έος, ὁ, ἡ (διατείνω). Ἐκτεινόμενος, ἀναφερόμενος εἴς τι, καὶ ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, χρησιμεύων, »πρός τι«, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 20. »Διατενὴς πρὸς τελεώτητα«.

Διατερθαίνω, τὸ ἐπιτατ. τοῦ τερθαίνω.

Διατεσσάρων, ἡ διὰ τεσσάρων, τ., ὑπακ. χορδῶν συμφωνία, Ἴδε Διαπασῶν.

Διατεταμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ τῆς παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ διατείνω. Μεθ' ὅσης πλείστης προσοχῆς, ἀγῶνος, ὅλαις δυνάμεσι.

Διατετραίνω, Μ. ανῶ (τετραίνω). Διατρυπῶ, δι' ὅλου τρυπῶ, Ἡρόδ. 2, 11. 3, 12. καὶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 18. Ἴδε Διατετράω.

Διατήκω, Μ. ξω (τήκω). Ἀναλύω δι' ὅλου, λύω (λυόνω) διὰ τῆς ἀναλύσεως, Ἀριστοφ. »Κηρὸν διατήξας«.

Διατηρέω, ῶ, Μ. ήσω (τηρέω). Διασώζω, φρουρῶ, λυτρόνω, κρατῶ εἰς ζωὴν καὶ ὑγείαν, φυλάττω διὰ πάντα, Κικέρ. παρὰ Πλουτ. »Διατετήρηκα τὴν ἡγεμονίαν«. 2) παρατηρῶ, προσέχω ἐπί τι, ἢ προσεκτικῶς παρατηρῶ, καὶ φυλάττω, Δημοσθ. »Διατηρῆσαι μή τι πάθωσιν«. 3) φυλάττω τι ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ καὶ εἰς τὸ κύρος του, Αἰσχ. »Διατηρεῖν τοὺς νόμους«· ὅθεν

Διατήρησις, εως, ἡ. Ἡ φύλαξις, ἡ μετὰ προσοχῆς παρατήρησις, καὶ ἡ διὰ πάντα φύλαξις, βάσταξις, καὶ τήρησις τινὸς εἰς ἰσχὺν καὶ κῦρος.

Διατηρητικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς διατήρησιν, Ἀντωνῖν. Α'. 16.

Διατίθημι, Μ. ήσω (τίθημι). Ξεχωρίζω καὶ βάνω χωριστὰ τί ἀπ' ἄλλο τι, βάλλω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ὅθεν κατακοσμῶ, θέτω, βάνω εἰς καλὴν τάξιν, ὀρδινιάζω, ἑτοιμάζω, διορίζω· διατάττω, διοικῶ καὶ οἰκονομῶ τι. Θουκυδ. ς'. »Κράτιστα διαθέντα τοῦ πολέμου«· καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 30. »Διατιθέναι τοὺς ἀγῶνας, καὶ τὴν πανήγυριν«, καὶ εἰς Ἀγησ. ΙΑ'. 6. »Τοὺς μὲν ὀλίγα, τοὺς δὲ πολλὰ κακῶς διατεθεῖσι«, τὰ ἔκαμαν, τὰ ἔθεσαν· ἄλλως δέ. »Εὖ, ἢ κακῶς τινα διατιθέναι«, καλῶς, ἢ κακῶς μεταχειρίζεσθαι, κατασκευάζειν, ἢ ἑτοιμάζειν· ἐξαιρ. βάλλω τινὰ εἰς κακὴν κατάστασιν, κακομεταχειρίζομαι, κακόω, π. χ. μὲ δαρμούς, κτλ. 2) γενικῶς δέ, »Διατιθέναι τινὰ οὕτως«, ἀντὶ τοῦ, βάνειν, φέρειν, ἀποκαθιστάνειν, κάμνειν, ἢ μεταθέτειν, μεταφέρειν τινὰ εἰς τοιαύτην φυσικὴν ἢ ἠθικὴν κατάστασιν, θέσιν, διάθεσιν, διὰ μεταχειρίσεως, διὰ λόγων, ὁμιλίας, ἢ πράξεων, κάμνειν τινὰ νὰ συλλάβῃ τοιαῦτα φρονήματα, νὰ φρονῇ οὕτως ἢ οὕτως, Οὐάλκ. Λεπτ. σ. 240. καὶ παρὰ Δημοσθ. καὶ Ἰσοκρ. — Μέσως, »Διατίθεμαί τι«, σημαίνει τό, κάμνω ὅ,τι θέλω μὲ ἕνα πρᾶγμα ὡς ἰδικόν μου, μεταχειρίζομαί τι ὅπως θέλω, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ ἐλευθέραν. »Διατίθεμαι τὴν θυγατέραν« (Ξενοφ. Κ. Π. ε, 2, 7), κάμνω μὲ αὐτήν, προστάζω νὰ γίνῃ μὲ αὐτὴν ὅπως θέλω. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρόνου, . . . τὴν σχολήν«, μεταχειρίζομαι τὸν ἄσχολον καιρόν μου ὅπως θέλω, κατ' ἀρέσκειάν μου· πανταχοῦ μετὰ αἰτιατ. Schaef. mel. p. 44. 87. ὅθεν ἰδιαιτ. ὀρδινιάζω τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἐπὶ πραγματειῶν, πωλῶ, βάλλω ἔξω εἰς κοινὴν θέαν ἢ διὰ πώλημα, ὡς παρ' Ἡροδότ. Α'. 1. »Διατίθεμαι τὸ φορτίον«, ἀντὶ τοῦ ἐκβάλλω ἔξω τὸ φορτίον (τὸ πρᾶγμα) διὰ νὰ πωληθῇ, τὸ δείχνω διὰ νὰ τὸ ἰδῇ ὁ ἀγοραστής (ὁ μουστερής), ὅθεν τό, πωλῶ. 3) διατάττω, διορίζω τὰ πράγματά μου, κάμνω διαθήκην· ὅθεν καὶ ἡ λέξις Διαθήκη, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἀθην. σελ. 34. »Εἴ τι σοὶ ἀνοικονόμητον, διατίθου ταχύ«, ἂν σὺ ἔχῃς νὰ βάλῃς ἀκόμη τι εἰς τάξιν, φρόντισον διὰ τοῦτο, καὶ κάμε τὴν διαθήκην σου. 3) διατάσσω, βάλλω εἰς τάξιν· συμβιβάζω τι· καταπραΰνω, ἀναπαύω, ἡσυχάζω τινά, π. χ. τοὺς ἀντιστάς μου· ὡς παρὰ Βασιλ. ἐν ἑξαημ. ὁμ. γ. Ἀπκ. περὶ πολιτ. πολ. β'. καὶ παρὰ Ξενοφ. τὸ δὲ ἐν Ἀπομ. Β ς'. 23. »Τὴν ἔριν ἀλύπως καὶ συμφερόντως διατίθεσθαι«, ἀντὶ τοῦ τελειόνειν, καταπαύειν, παραιτεῖν τὴν ἔριν, φιλιόνειν. Παρὰ δὲ Πολυβ. »Λόγους διατίθεσθαι«, καὶ ἐνίοτε ἄνευ τοῦ, »λόγους«, ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖν, διαλέγεσθαι, ἐκθέτειν, παριστάνειν τί, καὶ ἐναργῶς διηγεῖσθαι· ἐν γένει, ἐπὶ πάσης διὰ στόματος γινομένης ὁμιλίας καὶ παραστάσεως ἐκ μέρους τοῦ ῥήτορος, ὑποκριτοῦ ἢ ψάλτου, Schaef. mel. σ. 29. Heind. Πλατ. Λυσ. σελ. 162. τὸ δὲ »Ὀργὴν διατίθεσθαι εἴς τινα«, ἀντὶ τοῦ ξεθυμαίνειν, ἐκχέειν, χύνειν τὸν θυμόν του. »Διατίθεσθαι τὰς οὐσίας εἰς εὐωχίαν«, ἀντὶ τοῦ ἐξοδεύειν, κακομεταχειρίζεσθαι. 4) συσταίνω, π. χ. νόμους. 5) συμφωνῶ μέτρια διά τί, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 442. »Διατίθεσθαί τινι διαθήκην«, ἀντὶ τοῦ συμ-

φωνῶ, κάμνω μέ τινα συνθήκην, Παθητικ. δὲ κατὰ φωνήν, σημαίνει τὰ αὐτὰ ἅπερ καὶ τὸ Διατίθημι. σημασ. 2. μετ' ἐπιῤῥήμ. ποιότητος, ὡς παρὰ Λουκιαν. εἰς Νιγρ. «Πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι;» «πῶς ἀπεκατεστάθη; εἰς ποίαν διάθεσιν καὶ κατάστασιν ἦλθεν ἡ ψυχή μου;» καί, «Διατίθεσθαι πρός τινα», μετ' ἐπιῤῥ. ὡσαύτως ποιότητος, οἷον δεινῶς, δυσκόλως κτ., ἀντὶ διάκειμαι, ἔχω, εὑρίσκομαι διατεθειμένος, φρονῶ πρός τινα οὕτως ἢ οὕτως, ὡς παρὰ Πλατ. Θεαιτ. σ. 151. C.

Διατιλάω, ῶ, Μ. ήσω, = τιλάω. Πάσχω ἀπὸ διάῤῥοιαν, ἔχω κίνησιν τῆς κοιλίας (τζερλίζομαι), κατατχέζω, Ἱπποκρ.

Διατίλλω (τίλλω). Καταμαδίζω, ἐκμαδῶ· ὅθεν

Διάτιλμα, ατος, τό. Μάδισμα· τὸ μαδισμένον· ἡ κροκίς· κάθε σωρὸς μικρὸς λεπτῶν μαδισμένων πραγμάτων, Ἀνάλεκτ. Γ'. 84. «Διάτιλμα φύλλων», τὸ μάδημα τῶν φύλλων.

Διατιμάω, ῶ, Μ. ήσω, τὸ ἐπιτατ. τοῦ τιμάω. Ξετιμῶ· ὅθεν, διατετιμημένον πρᾶγμα, Παυσ. Διατιμᾶσθαι, τὸ αὐτὸ καὶ τιμᾶσθαι, παρὰ Διοδ. Σικ. παρὰ δὲ Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ, δοκιμάζω, ὅστις καὶ τὸ «Διατιμητικόν» διὰ τοῦ «Δοκιμαστικόν» ἑρμην. ὅθεν

Διατίμησις, εως, ἡ, = τίμησις. Ξετίμησις, ἡ διωρισμένη τιμή (λέγεται ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων), Ἀθήν. σελ. 274.

Διατιμητής, οῦ, ὁ. Τιμητής, ὅποιος ξετιμᾷ, διορίζει τὴν καθ' αὑτὸ τιμὴν ἑνὸς πράγματος, Ἰουστιν.

Διατιμητικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξετιμᾷ. Ζήτ. καὶ Διατιμᾶσθαι.

Διατινάσσω, Μ. ξω (τινάσσω). Τινάζω, σείω, κουνῶ· ταράζω τι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ ξεχωρισθῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο, τινάσσοντας κάμνω τι ἀραιότερον, Εὐριπ. Βάκχ. 578. καὶ 596. καὶ ἐν Ἰφιγ. Ταυρ. 281. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς τινάζω, «Κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω»· παρὰ δὲ Στοβ. 65. Ἱεροκλ. «Διατινάξειν τὰ στρώματα», κάμνειν, ἑτοιμάζειν τὸ στρῶμα, τινάζειν αὐτὸ διὰ νὰ γίνῃ μαλακόν, φουσκωμένον. 2) τινάζοντας διαλύω, χαλῶ, κατασυντρίβω, ὡς Ὀδ. Ε, 363. «Ἐπὴν δέ μοι σχεδίην διὰ κῦμα τινάξῃ», πρβλ. καὶ 368.

Διατινθαλέος, α, ον, = τινθαλέος. Διάθερμος, Ἀριστοφ. Σφήκ. 327. «Ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως»· βέλτιον μέντοι ἀναγνωστ. «κεραυνῷ τινθαλέῳ διασπόδισον».

Διατιτραίνω, διατετραίνω, καὶ διατίτρημι (τιτράω, ἀνωμ.). Διατρυπῶ, κεντῶ, σουβλίζω δι' ὅλου, πέρα πέρα, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. Α'. ια. Ὁ τύπος, διατιτραίνω, ἀπαντᾷ σπάνι. παρὰ τοῖς Ἀττικ., παρ' οἷς ὅμως μᾶλλον ἐν χρήσει τό, διατετραίνω.

Διατιτρώσκω (τιτρώσκω, ἀνμ.). Διατρυπῶ, διαπληγόνω, θανατόνω τινὰ διὰ τοῦ τουφεκίσματος τοῦ κονταρίου, Δίων Κάσ. ΞΓ'. 3.

Διατλῆναι (τλῆναι, ἀνμ.). Ὑπομένω, ὑποφέρω, πάσχω· ἐν τῷ ἐνεστ. ἀχρ. ἰδὲ τὸ ἀκλουθ.

Διατμέω (ἀτμός). Ἐξατμίζω, ἀχνίζω, ἀναλύω εἰς ἀτμίδας, Ἱπποκρ. σελ. 505.

Διατμήγω, Ἀόρ. α'. διέτμηξα, Ἀόρ. β'. διέτμαγον, παθητ. διετμάγην (τμήγω, ἀνμ.), ἐπ. ἀντὶ διατέμνω. Διακόπτω, κόπτω εἰς δύο, σκορπίζω, διαχωρίζω, Ὁμ. «Νηχόμενος διέτμαγον λαῖτμα (Ὀδ. Η, 270)», ἤγουν κολυμβῶν, πλέων διεσχίζον τὴν εὐρύχωρον θάλασσαν, τὸ πέλαγος. καὶ Ἰλ. Φ, 3. «Ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίονδ' ἐδίωκεν»· ὅθεν παρὰ Θεοκρίτ. Εἰδύλ. Η. «Καλαμὸς με διασχισθεὶς διέτμαξεν». Παθητ. διατμήσσομαι, διακόπτομαι, διαχωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, Ὀδ. Ν, 439. «Τώ γ' ὡς βουλεύσαντε, διέτμαγεν», ἀντὶ διετμάγησαν, ἕνεκα ποιητικῆς κεῖται, ἀντὶ τοῦ, διεχωρίσθησαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Α, 531. «Διέτμαγεν» καὶ τὸ ἐν Ἀπολλ. Ἀργ. Ἀόρ. β'. «Διετμάγησαν»· ἐν δὲ Ἰλ. Π, 354, δηλοῖ, ἐπὶ ἀρνίων, διεσκορπίσθησαν, καὶ ἐν Ἰλ. Η, 302. «Ἐν φιλότητι διέτμαγεν», ἀντί, φιλίως διεκόπησαν χωρισθέντες ἀπ' ἀλλήλων.

Διατμίζω, Μ. ίσω (ἀτμίζω). Ἀφήνω τι νὰ ἐξατμισθῇ, νὰ ἀναλύσῃ εἰς ἀτμίδας, καὶ καπνούς, Πλούταρχος.

Διατοιχέω (τοῖχος), = ἀντιτοιχέω, Πολυδ.

Διάτοιχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διήκων, ὁ φθάνων ἀπὸ ἓν τεῖχος, ἢ ἓν μέρος εἰς ἄλλο.

Διατομή, ῆς, ἡ (διατέμνω). Κόμμα, πᾶν τὸ χωρίζον τι εἰς δύο ἴσα τμήματα· ξεχώρισις, σχισμάδα, ζουγρανισμάδα διὰ χαράγματος, σχίσμα· καὶ διαίρεσις, διαμέρισις, Αἰσχύλ. Θηβ. 935. ἐκ τοῦ

Διάτομος, ον, ὁ, ἡ. Εἰς δύο ἴσα τμήματα κομμένος, χωρισμένος· ὅθεν «Διάτομος σελήνη», ἡ διχότομος. 2) διόλου μερισμένος, κομματιασμένος.

Διατονθορύζω, τὸ ἐπιτεταμ. τονθορύζω. Μουρμουρίζω, Δίων Κάσ. ΟΓ'. 8.

Διατόνια, τὰ (διατείνω). Καθ' Ἡσύχ. οἱ κρίκοι, κρικέλες, χαλκάδες, Ἐξοδ. 35. «Τὰ διατόνια, καὶ τοὺς μοχλούς». Τινὲς δὲ καὶ τὸ παρ' Ἀθην. Ε'. σελ. 205. «Διατόναια τοξοειδῆ», ἐνταῦθα ἀνάγουσι.

Διάτονος, ὁ, ἡ (διατείνω). Ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, κορδισμένος, τανυσμένος, τεντωμένος, δι' ὅλου ἐκτεταμένος, Βιτρούβ. Β'. 8. καὶ τροπ. σύντονος, εἰς τὸ ὁποῖον χρεία μεγάλου ἀγῶνος, σφοδρός. 2) ἐγκαρσίως ἐκτεταμένος, φθάνων ἀπὸ ἓν ἄκρον εἰς ἄλλο. 3) εἰς τὴν παλαιὰν Μουσικὴν ἐλέγετο εἶδος μελῳδίας «Γένος, ἤ, Μέλος Διάτονον, ἢ διατονικόν», (Ἰάμβλ. Πυθαγ. Κεφ. ΙΕ.) καθὸ τὸ φυσικώτατον καὶ εὐκολώτατον ἕνεκεν τῆς ἁπλότητος τοῦ διαστήματος τῶν τόνων. Τοῦτο τὸ εἶδος τῆς Μελῳδίας σώζεται εἰσέτι παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις μὲ ταύτην τὴν διαφοράν, ὅτι παρὰ τοῖς Παλαιοῖς αὕτη ἡ Μελῳδία συνίστατο μόνον ἀπὸ ὀκτὼ ὁλοκλήρους τόνους, ἐν ᾧ οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπρόσθεσαν ἀκόμη πέντε μέσους τόνους. Μεταξὺ τῶν ὀκτὼ τόνων, οἱ τρεῖς ἦσαν σύμφωνοι, ἡ τετάρτη δηλ., πέμπτη, καὶ ὀγδόη, οἱ δὲ τέσσαρες ἀσύμφωνοι, ἡ δευτέρα δηλ., τρίτη, πέμπτη, καὶ ἑβδόμη. Ἐν τῷ μεταξὺ διαστήματι τῶν δύο βασταχέρδων ἐγνώριζον οἱ παλαιοὶ δεκατρεῖς διαφορετικοὺς τόνους, οἱ ὁποῖοι τοιουτοτρόπως ἐξακολουθοῦσαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ὥστε οἱ μὲν δύο πρῶτοι ἀπετέλουν διάστημα ¼ τόνου, οἱ δὲ δύο πλησιέστεροι ¼ τόνου, ὁ δὲ πέμπτος, ἕνα ὁλόκληρον, ὁ δὲ ἕκτος καὶ ἕβδομος ἀπὸ ¼ τόνου καθεὶς, ὁ δὲ ὄγδοος καὶ ἔνατος ½ τόνου, ὁ δὲ δέκατος ἕνα ὁλόκληρον, καὶ οἱ δύο τελευταῖοι ἕκαστος ἀπὸ ¼ τόνου (diesis). Ἀπὸ ὅλους τούτους τοὺς τόνους, ὁ α. γ. ε. ς. η. ια. ιγ. ἦσαν εἰς τὰ τρία εἴδη τῆς Μελῳδίας κοινοί, δηλ. εἰς τὸ «Μέλος Διατονικόν, Ἐναρμονικόν, καὶ Χρωματικόν». Ἐξ ἐναντίας τὸ δεύτερον εἶδος ἐμεταχειρίζετο μόνον τοὺς τόνους, 2. 7. 12. καὶ τὸ τρίτον μόνον τὸν 4. καὶ 9., τὸ δὲ πρῶτον, ἤτοι τὸ Διάτονον, μόνον τὸν 10. τόνον. Ὅθεν τὸ Διατονικὸν συνίστατο εἰς 8 τόνους, τὸ δὲ Χρωματικὸν εἰς 9, καὶ τὸ Ἐναρμονικὸν εἰς 10. Εἰς τοῦτο τὸ τελευταῖον ἐξακολουθοῦσε τρεῖς φορὰς ἡ Εὐρυθμία, modulation, διὰ δύο ἑπομένων ¼ τόνων, μετὰ ταῦτα δὲ διὰ μιᾶς μεγάλης τρίτης, ἤτοι 2 τόνων. Τὸ Χρωματικὸν μέλος ἄρχιζε παρομοίως τρεῖς φοράς, μὲ δύο ἀλληλοδιαδόχους ἡμιτόνους, καὶ μετὰ τοῦτο ἤρχετο μία μικρὰ τρίτη, ἤτοι 1 ½ τόνος. Τὸ Διατονικὸν μέλος ἀνέβαινε καὶ τοῦτο παρομοίως τρεῖς φορὰς κατὰ τάξιν δι' ἑνὸς ἡμιτόνου, καὶ μετὰ ταῦτα διὰ δύο, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου. Οἱ Εὐρωπαῖοι ἐφύλαξαν μόνον τὸ Διατονικὸν μέλος, μὲ ταύτην μόνον τὴν διαφοράν, ὅτι ἐπρόσθεσαν ἀπὸ τὸ Χρωματικόν, τὸν τέταρτον καὶ ἔνατον τόνον, παρεκτὸς καὶ τῶν δύο τοῖς παλαιοῖς εἰσέτι ἀγνώστων ἡμιτόνων, μεταξὺ 7 καὶ 8 καὶ 10 καὶ 11. Ἴδε καὶ Πλούταρχ. περὶ Μουσικῆς· καὶ πρβ. ἐναρμονικὸς καὶ χρωματικός.

Διατοξεύσιμος, ὁ, ἡ. Δυνατὸς νὰ διαπερασθῇ μὲ τὸ τόξον. «Διατοξεύσιμος χώρα», παρὰ Πλουτ. Λουκύλλ. 28. λέγεται τὸ διάστημα μεταξὺ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος θὰ ῥίψει τὸ τόξον, καὶ τοῦ ἐχθροῦ, δηλ. ὅσον νὰ φθάνῃ τὸ τόξον τὸν ἐχθρόν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, μία τουφεκιὰ τόπος. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικητ. Χρόν. Γ'. 1. ἐκ τοῦ

Διατοξεύω, Μ. σω (τοξεύω). Τρυπῶ, φονεύω τινὰ μὲ τὸ βέλος τῆς σαΐτας, καὶ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ πολεμῶ ῥίπτοντας τὴν σαΐταν ἀμοιβαίως. Ξενοφ. Τὸ δὲ παρ' Ἡλιοδ. Ε'. «Διατοξεύω τινὶ λόγον ἐπίκουρον», ἀντὶ τοῦ, φωνάζειν πρός τινά τι, διὰ νὰ τὸν ἐγκαρδιώσω. 2) ὡς Ἀποθ. Μέσ., ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μέ τινα εἰς τὸ τοξεύειν, ἐστ. προτ.; ὡς παρὰ Δίων. Χρυσοστ. Λόγ. Γ'. «Διατοξευόμενος Φιλοκτήτης Ἀλεξάνδρῳ», ἀντὶ τοῦ ἡμιλλᾶτο, συνερίζετο εἰς τὸ τοξεύειν.

* Διατορεύω (τορεύω), = διατορέω.

Διατορέω, ῶ, Ἀόρ. διετόρησα (τορέω, ἀνμ.). Διατρυπῶ· διαπερῶ τι δι' ὅλου χαράττω. Παρὰ Πλουτ. Γ. σελ. 459. «Ἐν σηκάμῳ διατορευθεῖσι», ἐσφαλμ. ἀντὶ «διατορηθεῖσι», ὅ ἐστι χαράξειν, ἐγχαράττειν· ὡς καὶ τὸ παρὰ τῷ Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 76. «τὰς διατετορευμένας», ἀντὶ «διατετορημένας».

Διατορία, ίας, ἡ. Ἡ διαπεραστική, καστρική, καθαρὰ φωνή, τὸ σαφὲς ταύτης, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Δ. 13. ἐκ τοῦ διατόρος.

Διατορνεύω. Δουλεύω, κάμνω τι μὲ τὸν τόρνον, Λιβάν. Δ'. σελ. 1071. Ζήτ. καὶ Διατορέω.

Διατόρος, ὁ, ἡ (διατορέω). Διαπεραστικός, διατρυπῶν, Αἰσχ. Προμ. 76. «Διατόροι πέδαι»· καὶ τροπ. ἐπὶ ἤχου, φωνῆς, διαπεραστικός, Αἰσχ. Εὐμ. 537. Τὸ δέ, διάτορος, ὁ, ἡ· δηλοῖ διατρυπημένος, διαπερασμένος μέ τι, ὡς παρὰ Σοφ. ΟΤ. 1034.

Διατραγέω, ῶ, τὸ αὐτὸ καὶ Διατρώγω, Δίων Κάσ. ΟΒ'. 21.

* Διατραγῳδέω. Δίκην τραγῳδίας, ἤγουν μὲ ὑπερβολὴν καὶ ἐπίδειξιν ὁμιλίας διηγοῦμαί τι καὶ ἀπαγγέλλω, Δημ. Στεφ. σ. 232, 22. Osann φιλήμ. Λεξ. σ. 261. πρβ. τραγῳδέω.

Διάτραμις, ὁ, ἡ (τράμις), = λιπόκοπρος. Ὁ διεῤῥωγὼς τὴν τράμιν, Ἡσύχ.

Διατρανόω, ῶ, Μ. ώσω (τρανόω). Διασαφηνίζω, κάμνω τι σαφές, φανερόν, ἢ ὁμιλῶ, λέγω τι σαφῶς, φανερά, καθαρά.

Διατραχηλίζω, Μ. ίσω (τραχηλίζω). Ῥίχνω τι κατακέφαλα, κρημνίζω κάτω, ὡς τὸ ἐκτραχηλίζω, Πλουτ. σ. 953.

Διατρεπτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διατρέπῃ, ἤτοι μεταπείθῃ, ἐντροπιάζῃ, ἀθυμοῖ τινα κτ. ἐκ τοῦ

Διατρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμ.). Γυρίζω, στρέφω τι· διαστρέφω, γυρίζοντας ἐκβάλλω τι ἀπὸ τὴν ἁρμοδίαν μορφήν ἢ θέσιν του, ὡς Ὁμ. Ὁμ. Ἑρμ. 1. «Ῥεῖα μάλ' ἴχνια πάντα διέτρεπεν ἐν κονίῃσιν». Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων, μεταπείθω, κάμνω τινὰ νὰ ἀλλάξῃ, νὰ γυρίσῃ τὴν γνώμην του, ἢ τὴν ὄψιν του, ἢ τὸν φέρω εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν, τὸν κάμνω νὰ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του, καὶ νὰ ἐντραπῇ, Ἡρωδιαν. Α'. — Παθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ ἀμφοτ. τῶν ἀορ. διετράπην καὶ διετραπόμην, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ στοχάζομαί τι, πράττω κατὰ τὸ φέρσιμον ἄλλου· μεταβάλλω, γυρίζω τὴν γνώμην μου, τὸν σκοπόν μου, μετανοῶ· καταντῶ εἰς ἀμφιβολίαν καὶ ἀμηχανίαν, θορυβοῦμαι, καταταράτ-

τομαι, Δημοτ. «Μὴ πώποτ' ὑπεῖξε μηδὲ διετράπη», δὲν ἐμετανόησε, δὲν ἄλλαξε τὴν γνώμην του. 2) αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, καταντῶ νὰ ἐντραπῶ, Πλούτ. «Ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι.»

Διατρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω, ἀνμ.). Διὰ παντὸς τρέφω, κρατῶ εἰς θρέψιμον, τροφήν, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων, Συνεσ. «Ἀπὸ ἀρτοποιΐας τὴν οἰκίαν διατρέφει.»

Διατρέχω, Μ. διαθρέξομαι, Παρακ. διαδεδράμηκα, Ἀόρ. β΄. διέδραμον (τρέχω, ἀνμ.). Τρέχω, πλέω διὰ μέσου τινὸς ὀγλίγωρα, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 177. Ε, 100. «Ἰχθυόεντα κέλευθα, ὕδωρ.» «Διαδραμεῖν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον», Θουκυδ. γ΄. καὶ πολλάκις τρεχ. «Τὰ ἀγαθὰ διαδραμεῖν,» ἀντὶ ἀπολαῦσαι κατὰ σειρὰν ὅλα τὰ νόστιμα, τὰ καλά, Ξεν. 2) τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ὁμ. εἰς Ὕμν. Παν. «Διέδραμεν οὔρεα μακρά.» 3) ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, φεύγω, καὶ γλυτόνω. 4) ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι εἰς τὸ τρέξιμον. 5) λέγεται καὶ ἐπὶ ἡμερῶν, ὡς παρ' Ἡρωδιαν. Β. «Μιᾶς ἤδη, καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης», ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἡ πρώτη, καὶ δευτέρα ἡμέρα.

Διατρέω, ῶ, Μ. έσω (τρέω). Φεύγω ἀπὸ φόβου καὶ τρόμου, σκορπίζομαι, Ἰλ. Λ, 481, 486. «Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος», ἔφυγον καὶ διεσκορπίσθησαν· καὶ Πλουτ. Ζ΄. σελ. 353. «Διέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν.»

Διατρήματα, τά. Παρὰ Προκοπ. Οἰκοδ. ς΄. 1. λέγονται τὰ Αἰγυπτιακὰ κανάλια, ἢ βάριες, δι' ὧν φέρουσι (κουβαλοῦσι) τὰ γεννήματα διὰ τῶν καναλίων.

Διάτρησις, εως, ἡ (διατιτράω). Ἡ διατρύπησις, τὸ διαχωρεῖν· καὶ ἡ τρύπα, τὸ ἄνοιγμα, παρ' Ἱπποκρ. σελ. 412. παρὰ δὲ Εὐσεβ. εἰς Μαξ. ἐπὶ διαβατικοῦ νοὸς εὑρίσκεται συντεταγμένον, «Διάτρησιν τῆς ψυχῆς καὶ ὀξυδερκίαν.»

Διάτρητος, ου, ὁ, ἡ (διατιτράω). Διατρυπημένος, κατατρυπημένος.

Διατριβή, ῆς, ἡ (διατρίβω). Κατάτριψις, σύντριψις, παράτριψις, τὸ τρίβειν τι δι' ὅλου, π. χ. μίαν ῥίζαν· μεταφ. ἡ φθορά, ἐξόδευσις, τελείωσις ἑνὸς πράγματος διὰ τῆς χρήσεως, καὶ μάλιστα τοῦ καιροῦ· ὅθεν 1) χασομερία, χρονοτριβή, ἀργοπορία, ἀναβολή, παράτασις τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἐλπίζεταί τι γενέσθαι, χαμὸς τοῦ καιροῦ, ὡς παρὰ Θουκυδ. «διατριβὴν χρόνου», καί, «διατριβὴν ποιεῖσθαι.» Ἱστορ. καὶ «διατριβὴν ποιεῖν τινι· διατριβῆς δεῖσθαι» καὶ «διατριβὴν ἔχειν»· ὅθεν Διατριβή, ἡ ἐπιμονὴ ἑνὸς ἀνθρώπου εἰς ἕνα τόπον, ὅταν δηλ. κατατρίβῃ τις καιρόν τινα εἰς ἕνα τόπον. 2) τὸ συντομεύειν, σμικρύνειν τὸν καιρὸν διὰ συναναστροφῆς, καὶ ἡδονῶν, διάχυσις (Ἐγλεζ, Τουρκ. amusement, Γαλλ. Zeitvertreib, Γερμ.), Πλούτ. εἰς Νουμ. 3) διατριβὴ λέγεται καὶ ὅταν καταγίνεταί τις εἰς ἓν ἔργον μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ὅθεν ζῆλος, σπουδή, μελέτη, ἀνάγνωσις, ἀσχολία περί τι. 4) διάλεξις, συναναστροφή, φιλοσοφικὴ ὁμιλία, παράδοσις, διδασκαλία ἐνώπιον ἀκροατῶν· ἔτι δὲ ἐξέτασις, πραγματεία περί τινος· ὅθεν «διατριβαί,» αἱ τῶν φιλοσόφων συντυχίαι καὶ διαλέξεις, αἵτινες καὶ «διατριβαὶ περὶ λόγους» παρὰ Πλουτ. Χαρμ. καὶ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. λέγονται. 5) ἐπάγγελμά τι, ἐπιτήδευμα, ἐργόχειρον, πόρος τοῦ ζῆν. 6) ἔρις, διχόνοια, ὡς παρὰ Διον. Ἀλικ. 10, 15. «Διατριβαὶ πολιτικαί.» 7) τόπος, ἐν ᾧ διατρίβει τις περί τι, ἔνθα διασκεδάζει τις τὸν καιρόν, ἢ ἔνθα συναγόμενοι οἱ ἄνθρωποι διατρίβουσι τὸν καιρόν, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Κίμ. «Πρῶτος (ὁ Κίμων) ταῖς λεγομέναις ἐλευθερίοις καὶ γλαφυραῖς διατριβαῖς, αἳ μικρὸν ὕστερον ὑπερφυῶς ἠγαπήθησαν, ἐκαλλώπισε τὸ ἄστυ.»

Διατρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Κυρίως σημαίνει τὸ τρίβω μεταξύ, ἀνάμεσα τινός, ἢ ἐπί τι, Ἰλ. Λ, 847. συνήθ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. πράγμ. ὡς Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. ς΄. 17. «Διατρίβουσι πρὸς τὰ δένδρα»· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ κατατρίβειν, κάμνω τι εἰς τρίμματα τρίβωντάς το· ἐνίοτε δὲ καὶ ἁπλῶς, τρίβω, ὡς παρ' Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. «Διέτριβε κέλευθα»· ὅθεν φθείρω, ἀφανίζω, καταναλίσκω, Θεογν. 921. «Κάκιστα διατριβῆναι», παρ' Ἡροδ. Ζ. 120 Wessel., ἀντὶ ἀπολέσθαι, ἀποθανεῖν· μεταφορ. «Διατρίβω χρόνον,» περνῶ τὸν καιρόν· ὡσαύτως καὶ «Βίον διατρίβω», περνῶ τὴν ζωήν, ποτὲ μὲν ἐπὶ καλῆς, ποτὲ δὲ ἐπὶ μεμπτῆς ἐννοίας· ἐν γένει, μεταχειρίζω τι, καταγίνομαι εἴς τι. Πολλάκις ἐλλείπει ἡ αἰτιατική, ὥστε τὸ διατρίβω δηλοῖ οὐδετ. ἀργοπορῶ, ὀκνῶ, ἀμελῶ, ὡς Ἰλ. Τ, 150, ἔνθα ἐπὶ ἀργίας ἐλλειπτικῶς τίθεται, ὑπακ. χρόνον ἢ τὸ ἔργον· πολλάκις δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ προστίθεται καὶ νέα αἰτιατ. καὶ δηλοῖ ἀναβάλλω τι, ἐμποδίζω τι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τραβῶντάς το εἰς μάκρος, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 42. Ὀδ. Τ, 341, «Χόλον, γάμον·» ἀπαντᾷ δὲ καὶ διπλῆ αἰτιατ., ὡς Ὀδ. Β, 204, «Ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς ὃν γάμον», ἀναβάλλει καὶ ἐμποδίζει τοὺς Ἀχαιούς με, ἢ ὅσον κατὰ τὸν γάμον της· λέγεται δὲ καὶ μετὰ γεν., ὡς Ὀδ. Β, 404. «Μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο», ἂς μὴ ἀργήσωμεν, ἀναβάλωμεν πλέον τὸν μισεμόν μας· παρὰ δὲ Ἀπολλ. 2, 82. «Μὴ διατριβώμεσθα πείρης,» λέγεται. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συντάσσεται πολλάκις μετοχῇ καὶ σημαίνει ἐξακολουθῶ νὰ κάμνω τι πάντοτε, διὰ παντός, ἀδιακόπως, συνήθως. π. χ. «Διατρίβω (ὑπακ. χρόνον) μελετῶν», ἤγουν καταγίνομαι πάντοτε γυμναζόμενος καὶ μελετῶν, ἤγουν, μελετῶ, γυμνάζομαι πάντοτε. «Μέλλων διατέτριφα δεῦρο (Πλάτ.)», πάντοτε ἀνέβαλα ἕως τώρα· ἄνευ δὲ μετοχῆς, δηλοῖ, μένω καιρόν τινα εἴς τι πρᾶγμα, ἐνδιατρίβειν τινί, καὶ συντάσσεται, πρός τινι καὶ περί τι, σπανιώτ. δὲ πρός τι, Schaef. Ἰουλ. σελ. δ΄. Διον. συνθ. σ. 143. ἔτι δέ, ἐπιμένω ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, διαλέξει μετά τινος, Heind. Πλάτ. Φαιδ. σ. 59. D. ἔτι δέ, καταγίνομαι εἴς τι, ἐνασχολοῦμαι, «ἀμφί τι, περί τι, καί, ἔν τινι·» ἔτι δέ, γυμνάζω τι ἐμαυτῷ, ἀσκῶ τι, «ἐπί τινι,» ὡς παρὰ Δημ. «Ἐπ' οὐδενὶ τὴν ψυχὴν διατρίβειν.» Τὸ παθητ. σημαίνει μὲν ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. χάνω τὸν καιρόν, ἀλλὰ καὶ παθητ. χάνεσθαι τὸν καιρόν, ἢ φθείρεσθαι πρᾶγμά τι. (υυ−−, πλὴν τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ παθητ. ἀορ. ἐστὶ βραχύ.)

Διατρίζω. Κάμνω κτύπον, ἢ ἦχον, καθὼς ὅταν σπάζῃ τι, Ἀγαθ. Ἱστορ. «Τὰ ξύλα διατετριγέναι.»

Διάτριμμα, ατος, τό. ὡς «Διάτριμμα μηρῶν», λέγεται μία πληγή, ἢ πόνεμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀνάμεσα εἰς τὰ μηριά (εἰς τοὺς κώλους), ἀπὸ τὸ περιπάτημα, ἢ ἀπὸ τὸ καβαλλίκευμα (ἱππασίαν), τὸ κοινῶς Σύγκαυμα, intertrigo.

Διατριπτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατατρίβειν, τρίβων. Παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 943. «Διατριπτικὸν μύρον» ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας.

Διάτριτος, ου, ὁ, ἡ, «πυρετός», παροξυσμός, ἀνοσιτίαν, παροξυσμός, ὁ ὁποῖος ἔρχεται εἰς κάθε τρεῖς ἡμέρας, ὁ διὰ τῆς τρίτης ἡμέρας· ὅθεν ὁ Γαλην. «Ἰατροὺς διατριταρίους», καλεῖ τοὺς Μεθοδικούς, οἵτινες δίδουσιν εἰς τοὺς ἀρρώστους πάντοτε εἰς κάθε τρεῖς ἡμέρας νὰ φάγωσι.

Διάτριχα, Ἐπίρ. = τρίχα. Τριπλασίως, τρεῖς φοραῖς περισσότερον, Ὁμ. Ὕμν. Δήμητρ. 86. «Διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη»· ὁ Οὔολφ. γράφει ἐν Ὁμ. πανταχοῦ διὰ τρίχα, καὶ μόνον ἐν τῷ ἀνωτέρω ὕμν. διάτριχα (υυ_υυ).

Διατροπή, ῆς, ἡ (διατρέπω). Λέγεται ὁ γυρισμός τινος ἀπὸ τὴν γνώμην του, ἀπὸ τὸν σκοπόν του, καὶ τὸ διὰ ταύτης ἐνεργηθὲν πρὸς τὴν προτέραν γνώμην μῖσος, ἀποστροφή, μεταβολὴ γνώμης, σκοποῦ. 2) ἐκ τοῦ διατρέπομαι, μέσ. ῥήμ., σημαίνει, τὸ προξενεῖν θόρυβον, ξηπασμόν, τρομάραν, σύγχυσιν, ἀμηχανίαν, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ΄. 53. Καὶ ἀντὶ τοῦ, οἶκτος, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία, ἡ κίνησις τῆς καρδίας εἰς χαράν, ἢ εἰς λύπην, ἢ εἰς ἐντροπήν, καταισχύνη, ὕβρις, Κικέρ. Ἀττ. 9, 13.

Διάτροπος, ον, ὁ, ἡ. Ὁποῖος διατρέπεται, μεταβάλλεται κατὰ τὴν γνώμην· παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 559. «Διάτροποι φύσεις ἀνθρώπων», ἀντὶ τοῦ διαφορετικαί, διάφοροι, διαφόρων λογιῶν· ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ πρώτου ἑρμηνεύουσι.

Διατροφή, ῆς, ἡ (διατρέφω). Τὸ δι' οὗ διατηρεῖ τις τὴν ζωήν του, τροφή, φαγητόν, Πλουτ. παρὰ δὲ Μενάνδρ. καὶ Διοδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐπιστασία, καὶ ἡ φροντὶς διὰ τὴν τροφήν, καὶ τόπος τροφῆς, οἴκημα.

Διατροχάζω, Μ. άσω (τροχάζω), τὸ αὐτὸ καὶ διατρέχω. Τρέχω, περιτρέχω, τρέχω γρήγορα, πηγαίνω ἐν ἁμάξῃ γρήγορα· καὶ ἐπὶ ἵππων, τρέχειν χωρὶς νὰ πηδᾷ, καὶ ὅταν τοιουτοτρόπως τρέχῃ ὁ ἵππος, ἢ ἄλλο τετράποδον, σηκώνει τὸ δεξιὸν ἐμπροσθινὸν καὶ ἀριστερὸν ὀπισθινὸν ποδάρι, ἢ τὸ ἀριστερὸν ἐμπροσθινὸν καὶ δεξιὸν ὀπίσθιον ποδάρι ἐν ταὐτῷ, Ξεν. Ἱππ. ζ΄, 11, aller au trot, Γαλλιστί.

Διατρύγιος, ὁ, ἡ (τρύγη). Παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ω, 342 «Ὄρχος διατρύγιος», ἀμπέλι, τοῦ ὁποίου αἱ ἀράδες τῶν κλημάτων δὲν εἶναι τόσον πυκναί, ἀλλὰ τοιαῦται, ὥστε μεταξὺ αὐτῶν νὰ εἶναι τόπος, ὅπου νὰ σπείρεται καί τι τῶν σπορίμων. Ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσιν, ὀρθότερον, ἀμπέλια, τῶν ὁποίων οἱ καρποὶ ὡριμάζουσι κατὰ διαφόρους καιροὺς τοῦ χρόνου, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν τρυγῶνται οἱ πρῶτοι καρποί, ἄλλοι πάλιν ἀνθοῦσιν, ἄλλοι δὲ ἀρχίζουσι νὰ βλαστάνωσι, κρβ. Ὀδ. Η, 124. κτ. (υ_υυυυ)

Διατρυπάω, ῶ, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ διὰ μέσου, κάμνω τρύπαν, διόλου, πέρα τρυπῶ, ἢ μὲ τὸ ἀρίδι, ἢ μὲ τὸ βέλος, σουβλίζω, διαπερῶ· καὶ κάμνω τι κοῖλον, βαθουλωτόν· ὅθεν

Διατρύπημα, ατος, τό. Τὸ τρυπημένον, ἡ τρύπα.

Διατρύπησις, εως, ἡ. Τὸ τρύπημα, τὸ τρυπᾶν.

Διατρυπητός, ή, όν. Τρυπημένος· κοιλωμένος.

Διατρυφάω, ῶ. Κατὰ πολλὰ τρυφῶ, Δίων Κάσ. Δ΄.

Διατρώγω, Μ. τρώξομαι, Ἀόρ. διέτραγον (τρώγω, ἀνμ.). Μασσῶ καλά, διόλου· καὶ κατατρώγω, Ἱππῶν. παρ' Ἀθην. «Λαγὼς διατρώγει,» ἀντὶ τοῦ κατατρώγει, διόλου τρώγει· εὑρίσκεται δὲ καὶ διατραγῆν, καὶ διατραγέω.

Διαττάω, (διά, σάω, σήθω) Ἀττ. ἀντὶ διασσάω. Κοσκινίζω διόλου, Πλάτ. ὅθεν

Διάττησις, εως, ἡ, παρὰ Πλουτ. Προβλ. Συμ. ς΄. 7. τὸ κοσκινίζειν, κοσκίνισμα, ἔνθα ἐσφαλμ. «Διαστήσεις», καὶ «Διηθήσεις», ἀναγινώσκεται.

Δίαττος, ὁ. Τὸ κόσκινον, Ruhnk. Τιμ. σ. 80.

Διάττω, ἢ διάσσω, Μ. διάξω, Ἀττ. ἀντὶ διάσσω, διαΐσσω, οὐχὶ δὲ διαΐττω (ἄσσω). Τρέχω ὀγλίγωρα διά τινος, ἐκπηδῶ ὁρμητικῶς, κινοῦμαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ταχέως, ὡς «Ἀστραπὴ διάττουσα», ἀστραπή, τρέχουσα ἔνθα κἀκεῖσε ὁρμητικῶς εἰς τὸν ἀέρα· καὶ «Ἀστέρες διάττοντες», ἀστέρες φαινόμενοι εἰς τὸν ἀέρα τρέχοντες. Καί, «Ἐξιόντι μοι διῇξε φωνὴ βοῶντος», ἐν ᾧ ἔβγαινα, μοὶ διεπέρασεν ἔξαφνα τὰ αὐτιά μου μία φωνή (περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε ἀΐσσω). Παθ. διάττομαι, τὸ αὐτό· ὅθεν παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατ. «Τὸ γὰρ διαττόμε-

νον, καὶ τὸ οἰδούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν, πᾶν ὅ,τι ἐκπηδᾷ, χοχλάζει.

Διατυπόω, ῶ, Μ. ώσω (τυπόω). Σχηματίζω, τυπόνω, δίδω εἴς τι τύπον, μορφὴν, καὶ σχῆμα, χαρακτηρίζω· ἀνανεόνω, Λουκ. 2) ἔχω, ἢ φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, ἰδεάζομαι, φαντάζομαι, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, λογισμῷ, Ἡροδ. ὅθεν

Διατύπωσις, εως, ἡ. Σχημάτισις, μόρφωσις, τύπωσις. 2) παράστασις, φαντασία, ἰδεασμός, Βασιλ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὅρος.

Διατωθάζω, τὸ ἐπιτεταμ. τωθάζω. Κατὰ πολλὰ περιπαίζω, περιγελῶ, Ἀλκίφρ. Α΄. Ἐπιστ. Δ΄.

Διαυαίνω, τὸ ἐπιτετ. αὐαίνω. Ζήτ. τοῦτο.

Διαυγάζω, Μ. σω (αὐγάζω). Ἀστράπτω, φωτίζω διὰ μέσου, ῥίπτω διὰ μέσου φῶς, διαλάμπω. ἐξαιρ. δὲ διαυγάζει, ἀπρσ. ἥλιος ἢ ἡμέρα, ξημερόνει, φέγγει, ὡς παρὰ Πολυβ. Γ΄. 104. »Ἅμα τῷ διαυγάζειν, εὐθὺς ὅταν ἐξημέρωσεν, ἔφεγγεν ἡ ἡμέρα, ἐφωτίζετο ὁ ὁρίζων· καὶ Φιλ. Μαθημ. »Βεκασωμένον, καὶ διαυγαζόμενον, ἀντὶ τοῦ, διαφανές, Λατ. perspicuus· παρὰ δὲ Ἱπποκρ. Ἐπιστ. »Ὅκως μὴ διαυγαζόμενα τῇσι πυρῇσι ἐκλείπῃ«, ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ »διαριπιζόμενα«.

Διαύγασμα, ατος, τό. Τὸ ξημέρωμα, τὸ πρῶτον φῶς δηλ. ὅταν ἀρχίζῃ νὰ ξημερόνῃ.

Διαυγασμός, οῦ, ὁ. Τὸ φῶς, τὸ προερχόμενον διὰ καινοῦ φωτεινοῦ σώματος, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀστραπῆς, Πλούτ. »Τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ παρὰ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους«.

Διαυγάω, Μ. ήσω· καὶ διαυγέω, == διαυγάζω, Πλούτ. εἰς Ἄρατ. 22. »Ἡ μέρας διαυγούσης«.

Διαύγεια, είας, ἡ· καὶ διαυγία. Τὸ διαλάμπειν, ἡ διὰ μέσου λάμψις, φωτισμός· ἡ καταφωτίζουσα λάμψις. 2) τρύπα, δι' ἧς τὸ φῶς εἰσέρχεται καὶ πίπτει.

Διαυγή, ῆς, ἡ. Τὸ βλέμμα, παρ' Ἀρισταιν. 1 Ἐπιστ. 4. ἀμφιβ. μέντοι.

Διαυγής, έος, ὁ, ἡ, τὸ -ές. Διαλάμπων, διαφέγγων· λαμπρὸς, φωτεινός, διαφανής, Καλλ. ὅθεν

•Διαυγία, ἡ, == διαύγεια.

Διαύγειον, τὸ ὑποκ. τοῦ διαύγεια, σημ. β΄., Ἡρ.

Διαυθαίρετος, ου, ὁ, ἡ (αἱρέομαι, διά, αὐτοῦ). Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του, ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκλέγεται, Στοβ. ἐκλ. Ἠθ.

Διαυθεντέω (αὐθέντης). Ἐξουσιάζω μὲ βαρβαρότητα, Σέξτ. Ἐμπ.

Διαυλακίζω, Μ. ίσω. Κάμνω, ἢ σκάπτω αὐλάκια ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Διαύλειον, καὶ Διαύλιον, ου, τὸ (αὐλέω). Τὸ μεταξὺ παίξιμον τοῦ αὐλοῦ· λέγεται, ὁπόταν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ θεάτρου ὅλοι σιωπῶσι, καὶ ὁ αὐλητὴς ἔσωθεν παίζῃ τὸν αὐλὸν (φλογέραν), Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 271.

Διαυλέω, ῶ. Ζήτ. Παραυλέω.

Διαυλίζω (δίαυλος). Βαθύνω, μηκύνω, Σουΐδ.

Διαυλίσκος, παρὰ Πολυβ. Γ΄. 46. ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ »Δύο αὐλίσκους«. Ζήτ. Δίοπτρα.

Διαυλοδρομέω, ῶ (διαυλοδρόμος). Τρέχω τὸν ἢ εἰς τὸν Δίαυλον.

Διαυλοδρόμης, ου, ὁ. Ὁποῖος ἁμιλλώμενος τρέχει εἰς τὸν Δίαυλον, Πινδ. Πύθ. 10, 14.

•Διαυλοδρομία, ἡ. Τὸ διπλοῦν τρέξιμον, ὁ τοῦ διαύλου δρόμος, ἢ ὁ δίαυλος.

•Διαυλοδρόμος, ὁ, ἡ (δίαυλος, δραμεῖν). Ὁ τρέχων τὸ διπλοῦν τρέξιμον, τὸν δίαυλον, ἤ ὡς καὶ τὸ, διαυλοδρόμης.

Δίαυλος, ου, ὁ (αὐλός). Ἕνα στενὸν πέρασμα, καὶ πορθμός. Οὕτω καλεῖ ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 435. τὸν πορθμὸν (τὸ μπογάζι Τουρκ.) τῆς Σικελίας, »Στενὸν δίαυλον«. 2) ἐν διπλοῦν στάδιον, τὸ ὁποῖον ὁ διαυλοδρόμης ἔπρεπε νὰ τρέξῃ ἕως εἰς τὸ τέλος, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν τρέχων εἰς τὸ ἴδιον πρῶτον σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκινήθη. (Κατὰ τὸν Ἥρωνα, ὁ Δίαυλος, ὡς μέτρον, συνίστατο εἰς 12 πλέθρα, 2 στάδια, ἤτοι 120 ὀργυίας)· παρὰ δὲ τοῖς νεωτ., ὡς παρὰ Διων. Κασσ., δηλοῖ καὶ τὸ νὰ τρέχῃ τις ἔφιππος εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν Κίρκον, ἱππόδρομον. ὅθεν μεταφ. κάθε μακρὺς ἢ διπλοῦς δρόμος, ἐπάνοδος, περιφορὰ τῇδε κἀκεῖσε, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 29. »Κυμάτων διαύλοισι, τὰ ἔνθεν κἀκεῖθεν κινούμενα, ἀμοιβαῖα κύματα.

Διαυλωνία, ίας, ἡ (αὐλών). Στενὸς τόπος, πέρασμα μεταξὺ βουνῶν, Εὐσταθ. ὅθεν

Διαυλωνίζω, Μ. ίσω. Περνῶ διὰ μέσου στενοῦ τόπου. ἐκ τοῦ

Διαυλωνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ περνᾷ τις μεταξὺ στενοῦ τόπου, Εὐσταθ.

Διαυχενίζομαι, Μ. ίσομαι (αὐχενίζω). Σηκόνω, ὑψόνω τὸν λαιμόν μου, τὸν αὐχένα μου πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω πως μὲ ὑπερηφάνειαν· λέγεται ἐπὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα ἵππων, Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

Διαυχένιος, ου, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ διὰ τοῦ αὐχένος ὑπάγων, ὡς »Διαυχένιος μυελός«, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς διὰ τοῦ αὐχένος κατερχόμενος μυελὸς εἰς ὅλην τὴν ῥαχίτιδα, Πλατ. Τιμ. σ. 73. Ε.

Διαυχέω, ῶ. τὸ αὐτὸ καὶ αὐχέω, Κλήμ. Στρ. 6. σελ. 757. ἀμφιβ.

Διαύω, παρ' Εὐριπ. Ἡρακ. Μαιν. 1049. ἐσφαλμ. ἀντὶ γνῶσις.

Διαφαγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. β΄. τοῦ διεσθίω. Καταφαγεῖν, τρώγειν δι' ὅλου, τρώγων φθείρω ἢ τρυπῶ, Θεοφρ. Χαρ. 16, 2. »Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ«, καὶ ὅταν ὁ ποντικὸς τρυπήσῃ τὸ σακκὶ μὲ τὸ ἀλεύρι. παρὰ δὲ Δίωνι Κασ. 72, 21. καὶ ἀντὶ τοῦ, μασσῶ.

Διαφάδην, Ἐπίρ. τὸ αὐτὸ καὶ διαῤῥήδην. Τρανῶς, φανερὰ, παρὰ Πολυδ., ἔνθα καὶ διαμφάδην, καὶ διαφάνδην ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας εὑρίσκεται.

Διαφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω, ἀσμ.). Δείχνω διὰ μέσου, κάμνω νὰ φαίνηται, βλέπηται διὰ μέσου, κάμνω ὁρατόν, ξεσκεπάζω τί· καὶ οὐδέτ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ παθητ., κυρ. καὶ μεταφ., φαίνομαι, γνωρίζομαι, γίνομαι ὁρατός, φανερός, Ξενοφ. Ἀπομν. Γ΄, Γ΄, 5. »Διαφαίνει (ὁ χαρακτὴρ) διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων.« οὕτω καὶ τὸ παρὰ Πλούτ. Παθητ. διαφαίνομαι, φαίνομαι διὰ μέσου τινος, διαλάμπω, διαστράπτω· φαίνομαι, γίνομαι ὁρατός, Ἰλ. Θ, 491. »Μοχλὸς διεφαίνετο δ' αἰνῶς«, ἐν Ὀδ. Ι, 379, ἐπὶ μοχλοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ κάτω μέρος ἐκαίετο εἰς τὴν φωτίαν, καὶ σβεσθείσης τῆς φλογός, τὴν διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακιώσεως· μεταφ. δείχνομαι, διαπρέπω, γίνομαι διά τινος προτερήματος ἢ ἀπὸ σημείου τινὸς πρὸ πάντων τῶν ἄλλων γνώριμος. Τὸ Ἐνεργ. ἐστὶ Μεσομηριαόν.

Διαφάνεια, καὶ διαφανία, ἡ, == διάφασις. Ἡ καθαρότης ἑνὸς σώματος, καθὼς ἡ τοῦ ὑάλου, ὕδατος, κτλ. διὰ τῆς ὁποίας βλέπομεν τὰ ἀντικείμενα, Ἀριστοτ. pelluciditas, Λατ. ἐκ τοῦ

Διαφανής, έος, ὁ, ἡ (διαφαίνω). Ὁποῖος ἔχει τοιαύτην φύσιν ὥστε νὰ φαίνωνται διὰ μέσου τοῦ σώματός του τὰ ἀντικείμενα, ὡς π. χ. ὁ ὕαλος, (τὸ γυαλί) εἶναι διαφανής, ἐπειδὴ καὶ βλέπομεν δι' αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ τὸ ὕδωρ διαφανές, διότι βλέπομεν καὶ δι' αὐτοῦ, κτλ., Ἀριστοτ. trasparente, Ἰταλ. ἔτι δὲ διάπυρος, ἔμπυρος, καυστικός· μεταφ. σαφής, φανερός· περίφημος, Πλούτ. Τιμ.

Διαφανῶς, Ἐπίρ. Μὲ διαφάνειαν, λαμπρότητα, δηλαδὴ λαμπρῶς, φανερῶς· καὶ ὑπερθ. Διαφανέστατα, Θουκυδ.

Διαφαρμακεύω, Μ. εύσω (φαρμακεύω). Καθαρίζω τι διὰ τῶν ἰατρικῶν, Πλούτ. Ἐν ταῖς Ἐκδόσ. τῇ Ἀλδίνῃ, καὶ τῇ τῆς Βασιλείας ἀναγινώσκεται τὸ ἁπλοῦν Φαρμακεύω.

Διάφασις, εως, ἡ (διαφαίνω). Τὸ διαφαίνεσθαι, τὸ διαφανὲς τοῦ σώματος, καὶ ἀντὶ τοῦ, διαφάνεια. 2) τὸ διὰ διαφανοῦς σώματος πῖπτον φῶς, καὶ εἴδωλον, ἐναντ. τοῦ, ἔμφασις, διὰ τοῦ ὁποίου σημαίνεται ἡ ἀπόπεμψις, καὶ ἀντανάκλασις τοῦ φωτὸς μετὰ τοῦ εἰδώλου ἑνὸς σώματος· ὅθεν μεταφορικ. διάκρισις διὰ τοῦ νοός. »Ἐν τοῖς μυστικοῖς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἔστι τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας«, Πλούτ. Τόμ. Ζ΄. σελ. 642.

Διαφαυλίζω, τὸ ἐπιτ. φαυλίζω. Κατὰ πολλὰ φαυλίζω, Πλάτ. Νομ. Ζ΄.

Διαφαύσκω, Μ. αύσω, καὶ Ἰων. διαφώσκω (φαύσκω). Διαλάμπω· γίνομαι καθαρὸς καὶ φωτεινός, φέγγω, »Ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ«, Ἡροδ. 3, 86. 9, 45. πρβ. διαυγάζω.

Διαφεγγής, ὁ, ἡ· τὸ -ές (φέγγος). Ὁ διαλάμπων καὶ φέγγων, διαφανής, φωτεινός, καὶ λαμπρός, Λουκιαν. Ἔρωτ.

Διαφενάκισις, εως, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ φενακισμός, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 699. ἀμφ.

Διαφερόντως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς Παθητ. Μετοχ. τοῦ Διαφέρω. Μὲ διαφορετικὸν τρόπον, κατὰ τρόπον ἄλλον, διάφορον παρὰ, μετὰ γεν. ἢ ἐπιφερομένου τοῦ ἤ, Πλάτ. 2) κατ' ἐξαίρετον, ἐξαίρετον τρόπον, ἐξαιρέτως, ἐξόχως. »Διαφερόντως τῶν ἄλλων«, πρὸ πάντων τῶν ἄλλων, Δημ.

Διαφέρω, Μ. διοίσω, καὶ διοίσομαι, Ἀόρ. α΄. διήνεγκα, Ἰων. διήνεικα, Ἀόρ. β΄. διήνεγκον (φέρω, ἀσμ.). Ἐνεργ., φέρω διὰ μέσου τινός, φέρω (εἴς τι μέρος), φέρω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, διακομίζω, μεταφέρω, μετακομίζω τι ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, ὅπερ καὶ ἀντιστρέφει εἰς παθητικόν, ὡς π. χ. παρ' Ἀριστοτ. »Ἤλεκτρον συλλεγόμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, διαφέρεται εἰς τοὺς Ἕλληνας«· καὶ μεταφ. ὡς παρ' Ὁμ. Ὀδ. Τ, 135. τὸ διαφορέω. »Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι«, ἀντὶ τοῦ διακομίζουσι πανταχοῦ, καθὼς καὶ τὸ »Διαφέρειν ἀγγελίας«· ἔτι μετακομίζω, φέρω πέραν, περνῶ τι, κουβαλῶ. »Διαφέρειν γλῶσσαν«, κινῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσω, Σοφ. Τρ. 323. 2) μετατοπίζω ὅπου δὲν ἀνήκει, διασπῶ, ῥίπτω ἕνα ἐδῶ καὶ ἄλλο ἀλλοῦ, καθὼς κάμνουν τὰ ὄρνιθια, ὅταν σκαλίζωσιν· ὅθεν μεταφ. σκορπίζω, καταξεσχίζω, διαρπάζω, ὡς παρ' Ἀριστ. Ἱππ. 294. καὶ Valck. Ἡροδ. 7, 10, 3. »Διαφορέεσθαι ὑπὸ τῶν ὀρνίθων«, ἀντὶ τοῦ καταξεσχίζεσθαι, κατακομματιάζεσθαι, διαρπάζεσθαι· καὶ παρ' Αἰσχ. Χοηφ. 230. »Διαλγὴς ἄτη διαφέρειν«, ἀντὶ σπαράττει, κατὰ τὸν Σχολ. ἐξ οὗ τὸ περιττῶ μεταφορικ., ἤτοι κάμνω τι νὰ ἀνασχολῆται εἰς πλέον ἢ ἓν πρᾶγμα, ὡς, »Τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δείπνον μήτε πράγμασι, μήτε φροντίσιν«, Πλούτ. Παραγγ. »Διαφέρειν τὴν ψῆφον« λέγεται ἐπὶ πολλῶν, οἱ ὁποῖοι δίδουσι μὲν τὴν ψῆφόν των, ὅμως ὁ ἕνας ἀλλέως ἀπὸ τὸν ἄλλον, δίδειν διαφορετικὰς ψήφους, Ἡροδ. 4, 133. Schaef. Εὐρ. Ὀρ. 49. 1668. Μεταφ. διασπείρω, διαδίδω, ἐξαιρ. ἐπὶ φημῶν. »Διαφέρειν τινά«, ἐξαπλόνω, διαδίδω τὴν δόξαν τινὸς καθ' ὅλα τὰ μέρη, Πινδ. Πυθ. 11, 91. »Διαφέρειν τινὰ λόγοις«, εὐφραίνω τινά, διασκεδάζω μὲ διηγήματα. 3) ἐπὶ καιροῦ, μακρύνω τι, τραβῶ εἰς μάκρος, ἀναβάλλω, π. χ. παρ' Ἡροδ. »Διαφέρειν τὸν πόλεμον, τὴν μάχην«, ὡς καὶ τὸ διατρίβω· καὶ ἐπειδὴ τὸ φέρειν εἰς μάκρος τὸν πόλεμον, ἢ ἄλλο τι, μοὶ εἶναι βαρετὸν καὶ ὀχληρόν, προέρχεται ἡ σημασ. τοῦ ὑποφέρω, ὑπομένω, συχνάκις μετὰ τῶν ἐπιῤῥ. ῥᾷστα, ἢ χαλεπῶς, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Β΄. β΄. 5 »Διαφέρειν ῥᾷστα, καὶ χαλεπῶς«. 4) φέρω τι ἕως τέλους· ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου, κουβαλῶ αὐτὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἕως τῆς γεννήσεώς του, Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 5. καὶ μεταφ. περνῶ, διάγω, τελειόνω, π. χ. »Διαφέρειν βίον, αἰῶνα«, τελειόνω τὴν ζωήν μου, Ἡροδ. 3, 40. Συχνότατα δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ., εἰς τρόπον ὥστε

τὸ διαφέρειν ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ, βιοῦν, ἀπομ. κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Σοφ. Αἴ. 511. Ἴδε Ἑρμην. 5) Ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ, π. χ. τινὰ ἀρετῇ· οὐδέποτε μετὰ γεν. πράγματος, Schaef. Γρηγ. σελ. 623. 6) «Ἐράνους διαφέρειν», ἐνέχυρα ἢ ὁμολογίας συνάζω πάλιν, πληρώνοντας ὀπίσω ὅσα ἔλαβον ἀργύρια δι' αὐτά, Λυσ. 8, 2. συνήθ. ὅμως λέγεται «Διατίθεσθαι ἐράνους»· ἀντίκειται τῷ, «Εἰσφέρειν ἐράνους». 7) στοχάζομαί τι συλλογιζόμενος.— Οὐδετέρως δὲ σημαίνει τὸ αὐτό, ὅπερ καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ διαφέρω, ἤτοι εἶμαι διάφορος, διαφορετικός, ἀνόμοιος· ὡς, «Ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν ἢ τροφαί; ἂν διαφέρουσι, κάμνουσι διαφορὰν κτλ. οἱ γονεῖς ἢ ἡ ἀνατροφή; καὶ «Οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσιν» (Πλάτ.), δὲν διαφέρουσι δηλ. ἀπὸ τὰς γυναῖκας εἰς τίποτε. Ὡς ἀπρόσωπον δὲ τίθεται ἀπροσώπως, «διαφέρει», καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν, διαφέρει, εἶναι διαφορά, δὲν εἶναι τὸ ἴδιον. «Πλεῖστον διαφέρει», εἶναι μεγάλη διαφορά, κρέμαται πολὺ ἐκ τούτου. «Οὐδὲν διαφέρει», ἢ καί, «Οὐ διαφέρει», δὲν διαφέρει, δὲν κάμνει καμμίαν διαφορὰν τοῦτο, δὲν κρέμαται ἀπ' αὐτό, δὲν βλάπτει τίποτε· δοτικῇ δὲ προσ. συντασσόμενον, σημαίνει τὸ μέλει, συμφέρει, χρησιμεύει, ἢ τὸ Ἰταλ. Ἰντερεσσάρει, ὡς «Διαφέρει μοι», ἐμένα μὲ μέλει. «Ἐμοὶ εἰ μηδὲν διέφερε τῆς πόλεως», ἐὰν δὲν μοὶ ἔμελε περὶ τῆς πόλεως, Ἀντιφ. «Οὐδὲν τῷ Θεῷ διαφέρει», δὲν τῷ μέλει, δὲν φροντίζει περὶ τούτου ὁ Θεός, Πλούτ. εἰς Ἀγησ. καὶ Θουκυδ. Γ, 41. «Ἴδιόν τι αὐτῷ διαφέρειν», αὐτὸς ἔχει πρὸς τοῦτο καὶ ἴδιον, ξεχωριστὸν ἰντερέσσον, Schaef. Διον. συνθ. σ. 205. «Τί δ' ὑμῖν διαφέρει; τί σᾶς μέλει, τί σᾶς ὠφελεῖ, ἢ τί σᾶς ἰντερεσσάρει; καὶ «Τί σοι τοῦτο διαφέρει;» (Πλάτ.) τί σὲ ἰντερεσσάρει; τί σοὶ χρησιμεύει; τί διάφορον ἔχεις ἐκ τούτου; Συντάσσ. καὶ γεν. τοῦ πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου μέλει τινί· π. χ. τῆς πόλεως, ἀντὶ περὶ τῆς πόλεως, ὡς ἀνωτέρω, ἢ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. π. χ. ἀποθανεῖν· καὶ «Οὐδὲν ἄν σοι διαφέροι φίλον ἢ ἐχθρὸν γενέσθαι». Λέγεται δέ, πλὴν οὐχὶ τόσον συνήθως, καὶ «Διαφέρειν τινός εἴς τι», (Ξεν. Κ. Π. 1, 3, 1.) εἶσθαι διαφορετικὸς εἴς τι· καὶ «Τινὸς πρός τι καὶ τινί», ἀντὶ τοῦ εἶσθαι διαφορετικὸς ἀπὸ ἄλλον τινὰ εἴς τι, ὑπερβαίνειν τινὰ εἴς τι, ὡς παρ' Ἰσοκρ. «Τοσοῦτον αὐτοὺς διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων». Καὶ ἐὰν ὁ νοῦς τῆς ὑποθέσεως ᾖ ἐπὶ καλοῦ, σημαίνει τὸ «Διαφέρειν τινός τινι», ἢ μετὰ τῆς ἐν, ἢ μετὰ τῆς ἐπί, ἢ ἄλλης τινός, ἢ κατ' ἔλλειψιν αὐτῶν τῶν Προθέσ., ὡς καὶ ἐπί τινι, τὸ προτιμᾶσθαι, ὑπερέχειν, προέχειν, ἐξέχειν, ὡς παρὰ Πλάτ. «Διαφέροντες Ἀθηναῖοι εἰς ἀρετήν»· καὶ Ἰσοκρ. «Τῶν διαφερόντων ἐπ' ἀρετῇ»· ὅθεν εἶμαι ἐξαιρέτως καλός, ὠφέλιμος εἰς ἕνα πρᾶγμα, καὶ τότε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ συμφέρω, λυσιτελῶ, ὡς παρὰ Δίωνι Κασ. ΜΔ, 24. «Τὰ τῷ κοινῷ διαφέροντα»· καὶ παρ' Ἡρωδιαν. Β'. «Τοῦ δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος».— Παθητ. ῥίπτομαι εἰς διάφορα μέρη, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) εἶμαι διαφορετικὸς κατά τι, αἰτ. πράγμ. καί, «τινός τινι, ἢ ἔν τινι, ἢ, ἐπί τινι», σπανίως δὲ μετὰ τοῦ ἤ, διαφέρω ἀπό τινα κατά τι πρᾶγμα, εἶμαι διαφορετικὸς ἀπὸ ἄλλον κατά τι· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. «Διαφέρει τὰ τοῦ ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μή», ἡ φιλία τοῦ ἐραστοῦ εἶναι διαφορετικὴ παρὰ ἡ φιλία τοῦ μὴ ἐραστοῦ, Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 229. Δ. Νομικ. ε. σ. 635. Ε. καὶ Ξενοφ. Προσόδ. 4, 25. «Οὐδὲν διαφέρει τὰ ἀργύρια, ἢ ἃ οἱ πρόγονοι ἐμισθώσαντο ὄντα αὐτά», δὲν εἶναι διαφορετικὰ ἀπὸ ἐκεῖνα καθὼς αὐτά κτλ. 3) «Διαφέρεσθαί τινος, μετά τινος, ἢ, πρός τινα», ἀντὶ τοῦ, εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης, μὴ ὁμόφωνος, διαφωνῶ ἀπὸ ἄλλον τινά, διὰ ἕνα πρᾶγμα, «τινὶ ἢ περί τινος» ὡς παρὰ Πλάτ. Ἱππ. «Καὶ δὴ καὶ νῦν ἃ σὺ λέγεις, οὐχ ὁμολογῶ σοι, ἀλλὰ διαφέρομαι πάνυ σφόδρα»· καὶ Πολιτ. Δ'. «Ἐπειδὴ ἐὰν μή σοι διαφερώμεθα»· ἔτι δέ, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἔχω διαφορὰν μὲ κανένα, εἶμαι εἰς ἔριδα, φιλονεικίαν, ἔχω λογομαχίαν, φιλονεικίαν μὲ κανένα, «Τινὶ ἢ πρός τινα», διὰ ἕνα πρᾶγμα, «περί τινος, ἢ, ἀμφί τινι»· ὅθεν ἐνεργ. «Τὸ διαφέρον», ἡ διαφορά, τὸ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ φιλονεικία. 4) ἐπὶ καλοῦ, ἐξέχω, διαπρέπω, ὑπερβαίνω τινά, δείχνομαι καλλίτερος, ἐπιτηδειότερος παρ' αὐτὸν εἰς ἕνα πρᾶγμα, «τινί, ἔν τινι, ἢ ἐπί τινι,» ἢ ὁπωσοῦν κατά τι, «τινι»· ὅθεν 5) κατ' ἐξοχήν, ἐξαιρέτως ὠφελεῖν, χρησιμεύειν εἴς τι, «τινι», ὡς καὶ τὸ συμφέρειν· ὅθεν ἐνεργ. «τὸ διαφέρον», ὄφελος, συμφέρον, ἰντερέσσον, ἰσοδύναμον μὲ τό, «συμφέρον». 6) παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 600 καὶ 982. «Οὐ διαφέρομαι», δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ· καθὼς καὶ τὸ παρ' Ἀῤῥιαν. Ἐπικτ. Ἐγχειρ. Δ. δ, 13. παρὰ δὲ Ἀντων. συχνάκις τὸ «Διαφέρομαι πρός τι», ἀντὶ τοῦ, μὲ μέλει, ἰντερεσσάρομαι. (Ἡ λέξις ὅλη εἶναι Μεθομηρική.)

Διαφεύγω, Μ. εύξομαι, (φεύγω). Φεύγω διὰ μέσου τινός, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, γλιτόνω, λυτρόνομαι ἀπὸ ἕνα κίνδυνον κτλ. (Πλάτ. καὶ Θουκυδ.) μετὰ αἰτιατ. «Διαφεύγειν νόσους», γλιτόνω ἀπὸ μίαν ἀῤῥωστίαν. Ὅμως «Διαφεύγει με», δηλοῖ, τυχαίνω νὰ μὴ παρατηρήσω τι, λησμονῶ τι κατὰ συμβεβηκὸς καὶ χωρὶς τὴν θέλησίν μου· ὅθεν

Διαφευκτικός, ή, όν. Ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ ἀποφεύγῃ καὶ νὰ γλιτώνῃ ἀπὸ τοὺς κινδύνους, καὶ εἰς τὸ διεκπίπτειν, ἀποφευκτικός, Λουκ. Τίμ.

Διάφευξις, εως, ἡ. Τὸ φεύγειν ἕνας ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, τὸ διαχωρίζεσθαι, σκορπίζεσθαι καὶ φεύγειν ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον διὰ νὰ γλιτώσουν· ἡ φυγή, Θουκυδ. Γ. 23. 2) ἀποφυγή, λύτρωσις ἐκ τοῦ κινδύνου κτλ., Δίων Κάσ.

Διαφημίζω, Μ. ίσω, ποιητ. ίξω (φημίζω). Ἐξαπλόνω, διαδίδω τὴν φήμην, ἢ φανερόνω τι διὰ φήμης, κοινολογῶ, Διον. Ἀλικ. ΙΑ'. 46. καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν ὡσαύτως, Διον. Περιηγ. «Τοῖς . . . διεφημίσαντο».

Διαφθαρτικός, ή, όν. Ὁ διαφθείρων, ὅστις διαφθείρει, χαλᾷ, Πολυδ., ἐκ τοῦ

Διαφθείρω, Μ. ερῶ, ἐπικ. καί, διαφθέρσω, ὡς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ν, 625 (φθείρω). Ἐνεργ. Κατὰ πολλὰ φθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, χαλῶ· ἐξαλείφω, ἐξουδενῶ, Ἰλ. Ἐν γένει, μεταβάλλω, καὶ κυρ. χειροτερεύω τι, κατὰ τὰς πλέον διαφορετικὰς σημασίας, ὡς, βλάπτω, ζημιόνω· φονεύω, σκοτόνω (Ἡρόδ.)· πλανῶ, ἀπατῶ· δωροδοκῶ· νοθεύω τι, ὡς, νόμισμα ἢ γράμματα· προδίδω· μοιχεύω ἢ πορνεύω, ἐντροπιάζω μίαν κόρην. Ὁ τρόπος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς σημασίας ταύτης τῆς λέξεως διορίζεται κατὰ τὸ νόημα τῆς περιόδου, καθὼς τὸ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. Δ'. 51. 52, 53. «Ἤθελεν εἶναι εἰς φόβον διὰ τὸ παιδίον του μήπως ἤθελαν τινὲς τὸ διαφθείρωσιν»· ὁ δὲ Σωκράτης εἰρωνικῶς εἶπε τὸ «Ἀποκτεῖναι», ἐν ᾧ ὁ πατὴρ τοῦ παιδὸς ἐνενόει διὰ τοῦ «Διαφθείρειν», τὸ εἰς ἔρωτας ἀπατῆσαι, ἢ διαστρέψαι αὐτό. Οὕτω λέγεται καὶ ἐπὶ Κριτῶν, καὶ ἄλλων, «Διαφθείρειν», δωροδοκῶ, τοὺς ἀπατῶ μὲ τὰ δῶρα, τοὺς κάμνω νὰ ἐκτραπῶσι τοῦ δικαίου· καὶ «Διαφθείρειν γυναῖκα, ἢ κόρην», πλανῶ, ἤτοι μοιχεύω, πορνεύω, παίρνω, χαλῶ τῆς μὲν γυναικὸς τὴν τιμὴν τοῦ γάμου, τῆς δὲ κόρης τὴν παρθενίαν· ὅθεν τὸ ἐντελῶς ἀφανίζω, καὶ ἐπὶ μὴ ζώων τό, καταξεσχίζω, ὡς Ξενοφ. Κύρ. Α'. δ, 7. «Ἄρατοστε πολλοὺς ἤδη πλησιάσαντας διέφθειραν»· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τό, φονεύω, ὡς παρ' αὐτῷ Ἱέρ. Γ', 8. «Πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ γυναικῶν τῶν ἑαυτῶν τοὺς τυράννους διεφθαρμένους», φονευμένους δηλ. οὕτω δὲ καὶ τό, «Διαφθείρειν ψυχήν, ἢ, γνώμην τινός», πλανῶ, ἀποκαταστένω κακὴν καὶ ἀχρείαν. Τὸ δὲ «Διαφθεῖραι βίον», ἀντὶ τοῦ ἐξοδεύειν κακῶς καὶ ἀσώτως τὰ ὑπάρχοντά του. Ἐν δὲ Εὐριπ. Μήδ. 1055. «Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ», δὲν ἀδυνατίζει ἡ χείρ μου διὰ τῆς συμπαθείας. 2) οὐδετ. «Διαφθείρειν τινός», γίνεσθαι κατά τι πρᾶγμα χειρότερος. «Διαφθεῖραι τοῦ χρώματος, τοῦ προσώπου», ἀλλάζω τὸ χρῶμα, τὴν ὄψιν ὑπὸ φόβου, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 117. Β. — Παθητ. σημαίνει τὰ αὐτὰ ὡς καὶ τὸ ἐνεργητικόν. Παρὰ Πλούτ. Φαίδρ. 43. «Διαφθείρεσθαι ὄμματα», ἀντὶ ἀδυνατίζειν, σκοτίζεσθαι. Παρ' Ἡροδ. 1, 38. «Τὴν ἀκοὴν διεφθαρμένος», ἀντὶ κωφός· ἁπλῶς δέ, διεφθαρμένος (παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 10. σλ. 614. Β.), ἀντί, σαπημένος, σαπρός, κατατετηκώς. «Διαφθαρτέον», ὅστις κολοβὸς κατὰ τὰ μέλη, Ἡρόδ. 1, 34. «Φρενῶν διαφθορά», = φρενοβλάβεια, Εὐριπ. Παρεκτὸς τοῦ συνήθους παθητ. μέλλ. διαφθαρήσομαι ἔχει ὁ Ἡρόδ. (8, 108. 9, 42) καὶ τὸν μέσ. μέλλ. διαφθαρέομαι, ἐν τῇ παθητ. σημασίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἀφανίζεσθαι, ἀπόλλυσθαι. Περὶ δὲ τοῦ νομιζομένου μέσου Ἀορ. β'. διεφθαρέατο (παρ' Ἡροδ. 8, 90), ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. β. σελ. 240. Ὁ παρακ. «Διέφθορα» δηλοῖ, εἶμαι βλαμμένος κατὰ τὰς φρένας, φρενοβλαβής, παρατετρελλισμένος, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 128. ἔτι δέ, ἀπωλόμην, ὄλωλα, ἐχάθηκα, ἀφανίσθηκα· ἀλλ' οἱ Ἀττικοὶ Ποιηταὶ χρῶνται τούτῳ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. διέφθαρκα, Valck. Ἱππ. 1014.

***Διαφθινέω**, τὸ ἐπιτετ. φθινέω, Πλούτ.

Διαφθονέομαι (φθονέομαι). Ἀπὸ φθόνον καταντῶ εἰς δυστυχίαν, δυστυχῶ διὰ τὸν πρὸς ἐμὲ φθόνον τῶν ἄλλων, Ἰάμβλ. παρὰ δὲ Χρυσ. μετοχ. μετὰ δοτικ. ἀντὶ τοῦ φθονῶ. Παρὰ δὲ Διον. Ἀλικ. Β'. 45. ἀναγινώσκεται ἐσφαλμ. «Διαφθόνηνται», ἀντί, διαπεφώνηται.

Διαφθορά, ᾶς, ἡ (διαφθείρω). Χειροτέρευσις, χαλασμός, ἡ ἐκ τοῦ καλοῦ εἰς τὸ κακὸν παρεκτροπή· πλάνη, ἀπάτη, Ξενοφ. «Διαφθοραὶ νέων». Καὶ «Διαφθορὰ κριτῶν», (παρ' Ἀριστ.) ἡ διὰ δώρων καταφρόνησις καὶ φθορὰ τοῦ δικαίου, δωροδοκία· ἐπὶ δὲ στρατεύματος καὶ πόλεως, ἀντὶ τοῦ, ἧττα, παντελὴς νίκη, χαλασμός, ὄλεθρος, Θουκ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, θάνατος, φόνος, ὄλεθρος· ἐπὶ δὲ παιδίων ἢ κορασίων, κλάψη, ἐντρόπιασις, μῖξις σαρκική. «Διαφθορὰ τῶν φρενῶν», φρενοβλάβεια, παρασάλευμα τοῦ νοός, ὅταν χάσῃ τις τὰς φρένας του.

Διαφθορεύς, έως, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις φθείρει, χαλᾷ, ἀφανίζει κατὰ κράτος, ἢ πλανᾷ τοὺς νέους, τὰς κόρας, ἢ τοὺς κριτὰς μὲ δῶρα, Valck. Ἱππ. 682.

Διαφθορέω, = διαφθείρω, καὶ παθ. διαφθορέομαι, παρ' Ἡροδότ. «Διαφθορεόμενος ὑπὸ κυνῶν», ἀντί, διαφθορούμενος.

Διαφθόρημα, τό, παρὰ Σουίδ. (ἐν Λ. Ἀρτεμνός) «Διαφθορήματα», ἀντὶ ἀποθεύματα, περιττώματα τῆς κοιλίας· ἐσφαλμ., ἴσως ἀντὶ «Διαφορήματα».

Διαφίημι, Μ. διαφήσω (ἀφίημι). Ἀφήνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ διὰ μέσου, ἢ ἀφήνω, παραιτῶ διόλου, τελείως· ἀπολύω, δίδω ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ, Ξεν. Ἑλλ. Δ', «Οὕτω διαφῆκε τὸ στράτευμα». (Περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν ἴδε ἀφίημι.)

Διαφιλονεικέω, ῶ (φιλονεικέω). Φιλονεικῶ, ἐρίζομαι, μάχομαι, ἢ συνερίζομαι, ἁμιλλῶμαι μετά τινος, Πλούτ.

Διαφιλοτιμέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι (φιλοτιμέομαι) «πρός τινα», ἢ «τινι». Ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι μετά τινος, πάσχω νὰ τὸν ὑπερβῶ καὶ ἀπομ. νὰ τιμηθῶ διὰ τοῦτο, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. 7, 2.

Διαφλέγω, Μ. ξω (φλέγω). Καίω διόλου, κατακαίω, Πλούτ.

Διάφλυξις, εως, ἡ. Ὑπέρβλυσις· καὶ »Διαφλυχθεῖσαι, διαχυθεῖσαι, ὑγρανθεῖσαι· καὶ, »Διαφλύοντα«, ὑγραίνοντα, ἐκ τοῦ διαφλύω, τὸ χύνω, ὑγραίνω, γεμίζω μὲ ὑγρασίαν, Γαληνοῦ Γλωσσ.

Διαφοβέω, ῶ. Κατὰ πολλὰ φοβέω, φοβίζω.

Διαφόβημα, ατος, τό. Μέγα φόβημα, φόβος. ἀμφ.

Διαφοιβάζω, Μ. άσω, καὶ διαφοιβάω (φοιβάζω). Φέρω τινὰ εἰς σφοδρὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν, κλῖδας. Παθητ. διαφοιβάζομαι, μαίνομαι, τρελαίνομαι, παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 332. »Δέγεις τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι«, παρὰ τὸν Φοῖβον, ἢ ἀπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθουσιώντων, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μανίαν τινὰ ὁμοιότατα πάσχουσι. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ Σχολιαστὴς ἀνέγνωσε »Διαπεφοιτᾶσθαι, ὅπερ εἶναι καὶ προτιμότερον, διότι τό, φοιτᾶν, καὶ τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα μεταχειρίζεται ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ μανίας, καὶ τρέλας, ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ »Φοιβάζειν«, καὶ τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα, ἐπὶ τοῦ τῶν χρησμῶν ἐνθουσιασμοῦ.

Διαφοινίσσω, τὸ ἐπιτατ. φοινίσσω. Ζήτ. τοῦτο. Ἱπποκρ.

Διαφοιτάω, ῶ· καὶ Ἰωνικ. Διαφοιτέω, Μ. ήσω (φοιτάω). Σκορπίζομαι, ξεχωρίζομαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους· ἐξαπλώνομαι· περιτρέχομαι, περιπλανῶμαι· στέλλεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διασπείρεσθαι (λέγεται κυρ. ἐπὶ στρατεύματος, ὅταν τὰ σώματα αὐτοῦ διασκορπίζωνται, ξεχωρίζωνται, δηλ. ἀπ' ἀναμεταξύ των, καὶ ἐξαπλώνωνται εἰς ἕνα κάμπον, ἢ περικυκλώνουν μίαν πόλιν (καὶ ἐνταῦθα ἡ διὰ χωρισμὸν καὶ ἀπόστασιν σημαίνει, ἐκ τοῦ φοιτᾶν, τὸ ὁρμᾶν καὶ περιοδεύειν), μετὰ γενικ. παρ' Ἡροδότ. 1, 60. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς διὰ καὶ γεν., Ἀριστ. Ὀρν. 560., ἢ μετὰ τῆς κατά, ἢ εἰς καὶ αἰτ. »Κέρμα διαφοιτᾷ κατὰ τὴν Ἰταλίαν. »Λόγος διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. »Ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα«, Ἡρωδ. Βιβλ. ζ'. 2) παρὰ Ξενοφ. Κυν. Γ, 3. »Βαρέως διαφοιτῶσι«, ὁρμῶσι, τρέχουσι δηλ., λέξις κυνηγετική, λεγομένη ἐπὶ τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν (διὰ τὰ λαγωνικά) διὰ τὸ τρέξιμον αὐτῶν. 3) ἐνθουσιαστικῶς ὁρμῶ, διεγείρω τινὰ εἰς μανίαν καὶ τρέλαν· καί, διαφοιτάομαι, τρελαίνομαι, μαίνομαι. Ἴδε Διαφοιβάζομαι.

Διαφορά, ᾶς, ἡ. Τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, διαφορά, ἀνομοιότης. 2) ἀσυμφωνία· ἔρις, φιλονεικία, καὶ ἐν τῷ πληθυντ. παρ' Ἡροδ. κρίσις (δίκη), κρισολογία· ἀποστασία, ἐπανάστασις· ἔχθρα, διχόνοια, ὡς παρὰ Θουκυδ. Α'. »Ἄλλως τε καὶ εἰ δόξομεν ἄρξαι μᾶλλον τῆς διαφορᾶς.« 3) διάφορον, ὅ ἐστιν ὑπόθεσις φιλονεικίας (καυγᾶς Τουρκ.), ζήτημα, περὶ οὗ γίνεται φιλονεικία, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἐφύλαξεν, ὡς ὅταν λέγομεν, ἐγὼ ἔχω διαφορὰν μὲ τὸν δεῖνα. 4) κέρδος, ὄφελος, συμφέρον (interesse), ἄσπρα, ἴδε διαφέρω. 5) ἐπὶ ἐννοίας ἐξόχου, ἐξαιρετότης, προτίμησις, ἀξιολογότης, τὸ προέχειν, ἐξέχειν εἴς τι, Πλατ. Τιμ. σ. 23. Α

Διαφορέω, ῶ. = διαφέρω. Φέρω ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον, ἐξαπλόνω, διακομίζω, Ὀδ. Τ, 333. 2) φέρω τὸ ἕνα ἐδῶ καὶ τὸ ἄλλο ἀλλοῦ· παίρνω καὶ φέρνω τι εἰς ἄλλο μέρος, ἀποκομίζω· διαρπάζω, Ἡροδ. 1, 88. 3) διασπῶ, σκορπίζω· ξεσχίζω, κατασπαράττω· διασπῶ, ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, Ἡροδ. 7, 10. Ἀριστοφ. Ἱππ. 294. Ὀρν. 338. 355. τροπικ. ἐπὶ πραγμάτων, καὶ τῶν τοιούτων, σκορπίζεσθαι, ξεσκορπίζεσθαι. 2) τούτῳ τῷ τύπῳ φαίνεται κυρίως ἀνήκουσα ἡ σημασία τοῦ, χωνεύω, ἤτοι μεταβιβάζω τὰ φαγητὰ διὰ τοῦ σώματος, καὶ ἡ τοῦ, ἐξατμίζω, ἤτοι ἐκβάλλω αὐτὰ ἔξω διὰ τῆς κοιλίας, τοῦ ἱδρῶτος, ἢ διαπνοῆς κτ. ὡς παρ' Ἀλεξ. Ἀφρ. »Διαφορεῖ τὰ περιττώματα.« 3) ἀμεταβ. ἔχω δισσήν, διῃρημένην γνώμην, ἔχω δύο γνώμας, κεῖμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἀπορίαν ἢ ἀμηχανίαν, δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, τὶ ν' ἀποφασίσω, ὡς παρὰ Πλ. Προβλ. Συμποσ. 1, 9. »Περί τινος διαφορεῖσθαι«, ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀμηχανίᾳ εἶναι περί τινος, στενοχωρεῖσθαι· καὶ παρὰ τοῖς Ο'. »Διαφορεῖν τινά«, ἀντὶ τοῦ παίζω τινά, ἔχω ὡς τρελόν.

Διαφόρημα, ατος, τό. Τὸ καταμερισμένον, κατεσκορπισμένον, ῥιγμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) ὅ,τι ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα, ἐξατμίζεται, διαχώρημα, κόπρος· καὶ τὸ χωνευμένον· ὅθεν παρὰ Σουίδ. (ἐν Λ. Ἀρειανός) »Διαφορήματα«, τὰ περιττώματα τῆς κοιλίας, ἡ κόπρος. 3) παρὰ τοῖς Ο', ἀντὶ τοῦ, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως, ἡ. Διαίρεσις, κατασκόρπισις. 2) χώνευσις, καὶ ἡ ἐξάτμισις ἡ διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς, καὶ τοῦ ἱδρῶτος. 3) ἀνάλυσις, διάλυσις, σκόρπισις ἑνὸς πράγματος· καὶ ἡ κάθαρσις, ἡ ἐκκένωσις διὰ τῆς κοιλίας.

Διαφορητικός, ή, όν, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διασκορπίζειν, διαιρεῖν, διαλύειν, ἐκβάλλειν δι' ἱδρῶτος, ἢ ἄλλης τινὸς ὁδοῦ, εἰς τὸ κινεῖν τὸν ἱδρῶτα, ἢ τὴν κάθαρσιν τῆς κοιλίας, παρ' Ἰατροῖς, »Διαφορητικὴ δύναμις«· καὶ »Διαφορητικὰ φάρμακα«.

*Διαφορία, = διαφορά.

Διαφορογενής, έος, ὁ, ἡ. Ἐκεῖνος, ὅστις εἶναι ἀπὸ διάφορα γένη, Νικήτ. Χρον. Θ'. 10.

Διάφορος, ου, ὁ, ἡ (διαφέρω). Διαφορετικός, ἔχων διαφορὰν καὶ ἀνομοιότητα, Πλατ. Πολ. Β'. »Οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖεν« καί, »οὐδὲν διαφόρουν«, Ἀριστοτ. περὶ κόσμου. 2) ὅστις διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ προτερήματα, ἐξαίρετος, ἔξοχος, λαμπρός, Πλατ. 3) διαφορετικὸς κατὰ τὴν γνώμην· καὶ ἀσύμφωνος, μαλωμένος· ἐχθρός, πολέμιος, ἀντίπαλος, ἀντικείμενος, ἐναντίος, μετὰ δοτικ., ὡς καὶ τό, »Διαφέρεσθαί τινι«, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε. καί ς'. »Διάφοροι ὄντες ἀλλήλοις«· καὶ »Διάφορον πρᾶγμα«, παρὰ Θουκυδ. 4) τὸ προξενοῦν διαφοράν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σκοπῇ καὶ στοχάζηταί τις· καὶ μάλιστα, ἐκεῖνο, ὅπερ φέρει διάφορον, κέρδος, ἢ ὄφελος. 5) τὸ διάφορον, οὐδέτ. οὐσιαστ., ἐμπεριέχεται καὶ ὅλα τὰ τέσσαρα σημαινόμενα τῆς λέξεως διαφορά, ἄρα 1) διαφορά. 2) ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ διάφορον, κέρδος, ὄφελος, (interesse), χρήματα, ἔξοδα, ὁ τόκος, κ. τ. λ. ὡς παρ' Ἀριστοτέλ. Οἰκον. »Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι«· καὶ Διον. Ἁλικ. »Ἠλειῖσθαι πολλοῦ διαφόρου μικράν«, δηλ. πολλοῦ ἀναλώματος, ἢ πολλῶν χρημάτων. 3) ἔχθρα, μῖσος, ἀσυμφωνία, διαφωνία, φιλονεικία, ἐναντιότης· 4) ἡ πρὸς μάχην, καὶ φιλονεικίαν ὑπόθεσις, αἰτία· καὶ τὸ ὑποκείμενον, περὶ οὗ ἡ φιλονεικία καὶ ἡ μάχη γίνεται, ζήτημα, ἢ πρᾶγμα· ὅθεν

Διαφορότης, ητος, ἡ, ἀντὶ τοῦ Διαφορά. Διαφορετικότης, ἀνομοιότης, Πλάτ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔρις.

Διαφόρως, Ἐπίρ. Μὲ διαφοράν, μὲ διαφορετικὸν τρόπον. 2) ἐξαιρέτως, κατ' ἐξοχήν, κατὰ τρόπον, ὥστε ἐξέχει τις ἀπὸ τῶν ἄλλων· συνωνυμεῖ μὲ τὸ διαφερόντως.

Διάφραγμα, ατος, τό. Φράγμα, φράκτη περικλείουσα, ἢ διαχωρίζουσά τι, ὁ μεταξὺ τοῖχος, Θουκυδ. Α'. »Διπλῆν διαφράγματι καλύβην«. 2) ὁ ὑμήν, ἢ ὁ μῦς, ὅστις διαχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τὸν πνεύμονα ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐντόσθια. παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει καὶ ὁ χόνδρος, ὅστις διαχωρίζει τοὺς δύο σωλῆνας τῆς ῥινὸς (μύτης), διάφραγμα καλεῖται· ἐκ τοῦ

Διαφράγνυμι, Μ. φράξω (φράγνυμι). Διαχωρίζω, στερεόνω τι, φράζω διὰ τοίχους, ἢ φραγῆς ἕνα τι, τὸ φράζω εἰς τὸ μέσον, »Ἐκέλευε τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη τοῦ ὄρους διαφράττεσθαι τείχεσι,« Ἡρωδιαν. Β'. Καὶ φράζω τι ὀλόγυρα μὲ φράκτην, ἢ χαρακόνω τι· μεταφ. ἐμφράττω, ἀποκλείω τι, στουπόνω.

Διαφραδέως, Ἐπίρ. Καθαρῶς, φανερῶς, Ἱππ.

Διαφραδής, έος, ὁ, ἡ (διαφράζω). Ῥητῶς ἐκπεφρασμένος, καθαρός, φανερός, εὐκολοκατάληπτος, Ἱππ.

* **Διαφράζω** (φράζω). Δήλου φράζω τι, διασαφῶ, ῥητῶς καὶ σαφῶς λέγω τι, διηγοῦμαι, φανερόνω, μηνύω, »τινί τι,« Ἰλ. Σ, 9. καὶ Ὀδ. Ζ, 47. Η, 590. Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸν β. παθ. Ἀόρ. διεπέφραδον, ὡς, Τ, 340. »Ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα,« ἴδε καὶ Ὀππιαν. Κυνηγ. δ', 378.

Διαφράσσω, καὶ Ἀττ. διαφράττω, Μ. άξω, = διαφράγνυμι.

Διαφρέω, Μ. φρήσω, Ἀριστ. Ὀρν. 194. συνήθ. διαφρήσομαι. Ἀφήνω τι νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἔμβῃ μέσα, περνῶ τι διὰ μέσον. (Ἡ καθ' αὐτὸ πρωτότυπος λέξις φρέω δὲν ἀπαντᾷ που ὡς ἁπλῆ, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συνθέσει διὰ τῶν προθέσεων διά, εἰς, ἐκ.)

Διαφρίσσω. Κατὰ πολλὰ φρίττω, Πολυδ.

Διαφροντίζω. Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (φροντίζω). Στοχάζομαί τι καλῶς, ἢ διόλου, (παρ' Ἱπποκράτ. σελ. 280.) θεωρῶ, στοχάζομαι, συλλογίζομαι. 2) ἀναλαμβάνω τὴν φροντίδα τινός, ἢ φροντίζω περί τινος. 3) ἐφευρίσκω τι, συλλογιζόμενος, ἐπινοῶ· καὶ κατασκευάζω, τελειόνω τι. Αἰλ. Π. Ἱστορ. Β'. 21. »Διαφροντίζειν τὸ δρᾶμα,« πλάττειν, ἐπινοεῖν, ἐφευρίσκειν διὰ τοῦ νοός.

Δίαφρος, ου, ὁ, ἡ (ἀφρός). Μὲ ἀφρὸν μεμιγμένος, Γαλην. Γλωσ.

Διαφρουρέω, ῶ (φρουρέω). Μένω ἕως νὰ τελειώσῃ ἡ διορία τῆς φρουρᾶς μου, τοῦ φυλάττειν καὶ ἵστασθαι ὡς φύλαξ· μεταφ. παρ' Αἰσχύλ. Φρύγες, »Διαπεφρούρηται βίος,« ἀντὶ τοῦ, ἡ φρουρὰ τῆς ζωῆς, ἡ ζωὴ δηλ. σχεδὸν ἐτελείωσεν· ἄλλοι δὲ »Διαπεφρούδηται« ἀνέγνωσ. ὅ ἐστι, φροῦδος ἐστιν ὁ βίος, Ἡσύχ.

Διαφρυκτόω, ῶ· τὸ αὐτὸ καὶ διαψηφίζομαι. Δίδω, κυρ. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς, τὴν ψῆφόν μου, ἐκ τοῦ »Φρυκτός,« συνυπονοουμένου »Κύαμος,« ἐπειδὴ ἐψηφηφόρουν μὲ καψαλισμένα (ψημένα) κουκία. Ἴδε φρυκτός.

Διαφυάς, άδος, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ Διαφυή, Διοσκ. Σπ.

Διαφυγγάνω, ἕτερος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, Διαφεύγω.

Διαφυγή, ῆς, ἡ (διαφεύγω). Ἐκφυγή, πρόφασις· καί, καταφύγιον.

Διαφυή, ῆς, ἡ (διαφύω). Πᾶν εἴτε εἶναι αὐξημένον μεταξὺ ἄλλου, κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἐκ φύσεως διαχωρίζει τὸ ἄλλο· ἐξαιρ. δὲ καλεῖται οὕτω τὸ γόνυ καὶ οἱ κόμποι, τοὺς ὁποίους ἔχει ὁ κορμὸς τοῦ καλάμου, καὶ ἄλλων τοιούτων φυτῶν, οἱ ὁποῖοι χωρίζουσι, καὶ ἐν ταὐτῷ συνδέουσι τὰ συνεχῆ μέρη ὅλου τοῦ βλαστήματος· λέγεται δὲ καὶ ἡ κλείδωσις (ξυμβολή) κατὰ τὸ σῶμα τῶν ζώων, Πλάτ. »Τὰ μὲν ὀστᾶ ἐστὶ στερεὰ καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων,« εἶσὶ δηλ. κεχωρισμένα ἐν τῷ μεταξὺ διὰ διαστημάτων, ἢ κομμάτων, συνέχονται δὲ μ' ὅλον τοῦτο διὰ συμβολῶν, ὅ ἐστι διὰ συνδέσμων μελῶν. 2) κάθε ἕνωσις, ἁρμογὴ τῶν μελῶν. 3) μετότοιχον. 4) μία σειρὰ πραγμάτων κειμένων, τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, π. χ. μία σειρὰ ἀπὸ ἄμμον, ἑτέρα ἀπὸ πέτρας κτλ., ἔτι δὲ μία φλέβα πέτρας τινός, μετάλλου, γῆς, ἡ ὁποία φυσικῶς διαπερᾷ μίαν ἄλλην ὕλην· καὶ μεταφ. γλῶσσα γῆς. 5) διάστημα, διάλειμμα, σχισμάδα, χαραμάδα, ζουγρανισμάδα, ἢ τοιοῦτό τι σημεῖον, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Ε. δ'. 29. »Κάρυα, οὐκ ἔχοντα διαφυὴν οὐδεμίαν,« ἡ περὶ τὰ καρύδια ἐξοχή, κόχη, χαραμάδα, χώρισμα, ὁ τόπος, ὅπου χωρίζονται εἰς δύο, καὶ τὰ τοιαῦτα τὰ μεταξὺ ὡς κόχη αὐξανόμενα. Ὁ Πλούτ. (Κικ. Α'.) συντάττει τὸ »Διαφυὴν ἐρεβίνθου« μετὰ τοῦ, »Ῥινὸς διαστολήν,« incisura, Λατ.

* **Διαφυλακτέος**, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ

διαφυλάσσω. Πρέπων, ἄξιος νὰ διαφυλαχθῇ, διατηρηθῇ, Ξενοφ. Η. Π. 5, 3, 43.

Διαφυλακτικός, ή, όν. Ὁ διὰ πάντα φυλάττων, κρατῶν, διατηρῶν, διατηρητικός, Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διαφυλάσσω, καὶ Ἀττ. διαφυλάττω, Μ. ξω (φυλάσσω). Σκεπάζω τι διὰ νὰ φυλαχθῇ, φυλάττω προσεκτικῶς, ἢ διὰ πάντα, ἢ εἰς ἀσφάλειαν, Ξενοφ. Παιδ. Ε΄. «Διαφυλάξαι αὐτῷ τήν τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν». 2) διατηρῶ· καὶ ἐλευθερόνω, γλυτόνω, λυτρόνω, σώζω, Ἡροδ. 2, 121, 1. 8, 107.

Διάφυμι, τὸ αὐτὸ καὶ διαφύομαι. Ξεχωρίζομαι, ἀναχωρῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. «Χρόνος διαφυς», Ἡροδ. 1, 61, παρῆλθεν, ἐπέρασε. Ζήτ. καὶ Διαφύω.

Διάφυξις, εως, ἡ, παρὰ Πλουτ. εἰς Γράχ. 5. ἀντὶ τοῦ, διάφευξις, καθὼς καὶ ἐν Χειρογρ. ἀναγιν.

Διαφυράω, ῶ, Μ. άσω (φυράω). Κατὰ πολλὰ φυράω, ζυμόνω.

Διαφυσάω, ῶ, Μ. ήσω (φυσάω). Διόλου φυσῶ, ἀνεμίζω. 2) διασκορπίζω τι, διώκω διὰ τοῦ φυσήματος· καὶ μετατοπίζω, ἢ κινῶ τι πρὸς τὰ ἔμπροσθεν φυσῶντάς το. 3) οὐδ. ἐξατμίζομαι· ὅθεν

Διαφύσησις, εως, ἡ. Τὸ συνεχὲς φύσημα, καὶ ἡ διὰ τοῦ φυσήματος κίνησις, ἢ διασκόρπισις. 2) ἡ ἐξάτμισις, διαπνοή· ὅθεν παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΓ΄. 4. «Περιττώσεις καὶ διαφυσήσεις», τὸ βρώξιμον, ἢ ἡ πορδή. (υυ−−υ)

Διάφυσις, εως, ἡ (διαφύω). Ἡ βλάστησις, φύτρωσις τοῦ βλαστοῦ διὰ μέσου ἑνὸς φυτοῦ, τὸ φύτρον, Θεόφραστ. 2) = Διαφυή.

Διαφύσσω, Μ. ξω, Ἀόρ. Α΄. διήφυσα, Ὀδ. (ἀφύσσω, ἀνμλ.) Ἐξαντλῶ, ἐκκενόνω, ἀδειάζω ὑγρόν τι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο ἀγγεῖον ὅλον, χωρὶς νὰ μείνῃ τι σχεδόν· ὅθεν ἐν Ἰλ. Ν, 507, 508. Ξ, 517. καὶ Ρ, 314. 315. «Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε», εὔγαλεν ὅλα τὰ ἔντερά του· ἐν δὲ Ὀδ. Τ, 450. «Πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι λικριφὶς ἀΐξας», ἀντὶ τοῦ διεξέσχισεν ὁ ἀγριόχοιρος, ἔνθα, καθὼς ὁ Εὐσταθ. λέγει, τὸ «διήφυσεν», ἐνταῦθα «βάθος δηλοῖ τῆς πληγῆς ἕως ἐγγὺς τοῦ ὀστέου, οἷον πολλῆς ἐκεῖθεν ὑγρᾶς σαρκὸς ἐξαντληθείσης»· καί, Ὀδ. Π, 110. «Οἶνον διαφυσσόμενον», κρασί, τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἀπὸ τὸ βουτζὶ εἰς τοὺς κρατῆρας καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὰ ποτήρια· παρὰ δὲ Νικάνδρ. Θηρ. 682. «Διήφυσε ποσσὶ χίμετλα», σχεδὸν τὸ αὐτὸ καθὼς καὶ ἐν Ἀλεξιφαρμ. 373. «Διεχεύατο θρόμβους», διέλυσεν, ἐδιαίρεσεν. πρβ. ἀφύσσω.

Διαφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Φυτεύω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μεταφυτεύω, ξαναφυτεύω, Ἀθην. σελ. 83. «Τὴν νῆσον διεφύτευσε δένδρεσι», Φιλοστρ. σ. 304.

Διαφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ.), ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθητ. διαφύομαι. Διαβλαστάνω, γεννῶμαι, βλαστάνω, φυτρόνω ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλων, ἢ εἰς τὰ πλάγια (λέγεται ἐπὶ φυτῶν), παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ΄. ὅθεν ἡ Μετοχ. «Τὸ διαπεφυκός», τὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων βλαστῆσαν· ἐν γένει, εὑρίσκεσθαί τι, εἶναι μεταξὺ ἄλλων· καὶ ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ οὐδέτ. ἀόρ. διάφυν, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 61. «Χρόνος διάφυς», ἤτοι ἐπέρασεν ἐν τῷ μεταξύ, καὶ ὁ Παρακ. διαπέφυκα, εἶμαι φυσικῶς διαφορετικός, ὡς παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. β΄, 33. «Διαπεφύκασιν ἀλλήλων», ὅπερ ὅμως παρακ. δηλοῖ ὅτι καί, εἶναι στερεὰ συναυξημένον μέ τι, στερεὰ προσκολλημένον εἴς τι, μετὰ γεν., ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Δίων. 12., καὶ μεταφορ. παρὰ Δίων. Κασσ., μετὰ γενικῆς, εἶμαι εἰδήμων τινὸς πράγματος, οἰκειοποιήθην, ἐκατάλαβα καλῶς, ἔμαθον. (τὸ Ὕψιλον ἔστε μακρόν, ἐκτὸς εἰμὴ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.)

Διαφωνέω, ῶ (φωνέω). Δὲν συμφωνῶ, εἶμαι ἀσύμφωνος κατὰ τὸν τόνον, κατὰ τὴν φωνήν, ὁμιλίαν, καὶ τροπ. κατὰ τὸ φρόνημα, δὲν συμφωνῶ μέ τινα, ἄρα διαφωνῶ, ἀσυμφωνῶ, διαφέρω· ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω, «Διαφωνεῖν ταῦτα ἀλλήλοις», Ἀριστοτ. Πολ. Ζ΄. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ παρεκκλίνω, εἶμαι διαφορετικός, ὅθεν ἀντὶ τοῦ διαφέρω· ἐξ οὗ τὸ «Διαφωνεῖται», ἐπὶ ἑνὸς πράγματος, περὶ τοῦ ὁποίου ζητεῖται, γίνεται φιλονεικία, ἔρις. 2) παρὰ τοῖς Ὑστέροις δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀποθνήσκω, καὶ γίνομαι διὰ πάντα ἄφωνος, Ο΄. Φίλ. καὶ Ἀγαθαρχ. 3) ἐλλείπειν τι, ὡς, «Διαφωνεῖ τι τῶν χρημάτων» (Πολύβ.), λείπει ὀλίγον τι ἀπὸ τὰ ἄσπρα, ὁ λογαριασμὸς δὲν συμφωνεῖ· καὶ «Οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς», δὲν τοὺς ἔλλειψε τίποτε.

Διαφώνησις, εως, ἡ. Κακοφωνία· ἀσυμφωνία τῆς φωνῆς, διαφορότης, παρεκτροπὴ τῆς φωνῆς, τοῦ τόνου, τῆς ὁμιλίας, τῆς γνώμης, κ. τ. λ. ἀσυμφωνία, ἀνομοιότης, διαφορά, διαφωνία.

Διαφωνητικός, ή, όν. Ἀντηχῶν, ἢ φέρων, ἢ κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀσυμφωνίαν, διαφοράν, παρεκτροπήν, κ. τ. λ.

Διαφωνία, ίας, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ «Διαφώνησις», ἧς τὸ ἐναντίον «Ὁμοφωνία», Πλάτ. Νομ. Γ. σ. 131.

Διάφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Διάφορος κατὰ τὴν φωνήν, τὸν τόνον, τὸν ἦχον, τὴν γνώμην, κ. τ. λ., ἀσύμφωνος, ἀνόμοιος. Ἐπίρρ. διαφώνως.

Διαφώσκω (φώσκω), = Διαφαύσκω.

Διαφωτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (φωτίζω). Φωτίζω διόλου, λαμπρύνω, κάμνω τι φωτεινόν, Πλούτ. εἰς Κάτ. 20. «Βίᾳ διαφωτίσας τὸν τόπον», ἤτοι μὲ βίαν ἀποκτήσας φῶς, τόπον, εἴσοδον εἴς τι μέρος.

Διαχάζομαι, τὸ αὐτὸ καὶ διαχωρέω. Ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, χωρίζομαι. Τὸ σπανιώτατον, καὶ αὐτὸ οὐδέτ. διαχάζω εὑρίσκεται βέβαια μόνον παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 8, 18. πρβ. Krüger. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Ζ. α΄. 31, ἐν ταῖς σημειώσεσι.

Διαχαίνω (χαίνω, ἀνμλ.). Ἀνοίγω κατὰ πολλὰ τὸ στόμα, ἢ τὰ χείλη, χάσκω· χασμουριοῦμαι, χασμῶμαι.

Διαχάλασμα, ατος, τό. Τὸ ξετέντωμα, καὶ ἡ ἐντεῦθεν προκύπτουσα τρύπα, ἢ τὸ διάστημα, ὅταν ἀπολύεται, ἢ ἀφήνεται, ἢ χαυνόνεται, ξετεντόνεταί τι· ἐκ τοῦ

Διαχαλάω, ῶ, Μ. άσω (χαλάω). Ἀπολύω, ἀφίνω τι νὰ διασκορπισθῇ· καὶ ἑπομ. ἀνοίγω· ξετεντόνω, διαλύω καὶ χαυνόνω, παρ' Ἀθην. ΙΓ΄. Ἐπικράτ. «Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος». 2) βάλλω εἰς πραεῖαν κίνησιν, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Ζ΄. 11. «Διαχαλᾷ τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα», ἤθελε προξενήσῃ ἓν γλυκὺ καὶ ἐλαφρὸν περιπάτημα, ἔνθα δηλοῖ τὸ μὲν «διατροχάζειν», τὸ τρέχειν εἰς τὰ τέσσαρα (ὁ ἵππος δηλ.), τὸ δὲ διαχαλᾷν, τὸ τρέχειν ἡσύχως καὶ μαλακῶς.

Διαχαράσσω, Ἀττ. -ττω, Μ. ξω (χαράσσω). Κατακόπτω, διαχωρίζω, Διον. Ἀλικ. ς΄. Ὁ Πλούτ. συντάσσει τοῦτο μετὰ τοῦ «Μορφέως», καὶ σημαίνει τὸ διαμοιράζω, καὶ ἀποχωρίζω.

Διαχαρίζομαι, Μ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι (χαρίζομαι). Χαρίζω τι μεταξὺ εἰς πολλούς, Διόδ. Σικ.

Διαχάσκω (χάσκω), = διαχαίνω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Γ. 10. καὶ Ἀριστ. Ἱππ. 536.

Διαχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς ἕνα μέρος, ξεχειμωνιάζω, Θουκυδ. ς΄.

Διαχειραγωγέω, ῶ (χειραγωγέω). Ὁδηγῶ, κρατῶ τινὰ ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν περνῶ εἰς τὸ πέραν μέρος.

Διαχειρία, ίας, ἡ. Μεταχείρισις, τὸ ἔχειν, ἢ κρατεῖν τι εἰς χεῖρας, ὅ ἐστι διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία, φροντίς, τὸ αὐτὸ καὶ διαχείρισις. Παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Θήβ. 791. ἀντὶ τοῦ διαμοίρασις, μερισμός. ἐμφ. ἀναγν.

Διαχειρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χειρίζω). Διὰ χειρὸς ἔχω, βάνω χέρι εἰς ἕνα πρᾶγμα, ἢ μεταχειρίζομαι, ἔχω διὰ χειρός, φροντίζω, διοικῶ, κυβερνῶ, Αἰσχίν. «Οὗτοι διαχειρίζουσι τὰ τῆς πόλεως»· καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν διαχειρίζομαι, τὸ αὐτό· πλὴν σημαίνει ὅτι καὶ βάνω χέρι εἴς τινα, δηλ. φονεύω, σκοτόνω, θανατόνω τινὰ (διὰ τῆς χειρὸς ἢ διὰ τοῦ γρόθου), Διονυσ. Ἀλικ. Ζ. 10. Πλουτ. εἰς Περικ. καὶ Ἡρωδ. ὅθεν

Διαχείρισις, εως, ἡ· καὶ διαχειρισμός, οῦ, ὁ, = διαχειρία, διοίκησις κτ., Θουκ. Βιβλ. γ΄.

Διαχειροτονέω, ῶ (χειροτονέω), καὶ διαχειροτονέομαι, Μέσ. Ψηφίζω, διακρίνω καὶ ἀποφασίζω ἓν ζήτημα διὰ τῆς ψήφου μου ἢ διὰ τῶν πλειόνων ψήφων, καὶ μάλιστα, ὅταν μὲ ὑψωμένας χεῖρας ψηφίζεται, καθὼς π. χ. ὅταν προβάλλω ἓν ζήτημα, καὶ ὅλοι τὸ δεχθοῦν, καὶ διὰ σημείου καταφάσεως, σηκόνουσι τὸ χέρι. Καὶ ἡ τοιαύτη διὰ τῶν χειρῶν ψῆφος, «Διαχειροτονία» λέγεται, καθὼς καὶ ἐκείνη ἡ διὰ τῶν ψήφων, «Διαψηφίζομαι», δίδω δηλ. τὴν γνώμην μου διὰ τῶν ψήφων, ἢ διὰ τῶν κυάμων, Ξενοφ. Ἑλλ. Α΄. καὶ Δημοσθ. Εὐεργ. Ἴδε καὶ Ἀνατείνω. 2) παρὰ δὲ τοῖς Ὑστέροις, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς χειροτονῶ, ἐκλέγω διὰ τῶν περισσοτέρων ψήφων· ἐν γένει, ἐκλέγω, Δίων Κάσ. καὶ ἄλλοι.

Διαχειροτονία, ίας, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν χειρῶν ψῆφος, ἀπόφασις ἑνὸς ζητήματος, ἢ ἡ ἐκλογὴ διὰ μέσου ψηφοφορίας, Δημοσθ. εἰς Τιμοκρ.

Διαχειρόω, ῶ, Μ. ώσω (χειρόω). Πιάνω μὲ τὰς χεῖρας (βάνω εἰς τὸ χέρι), καταπλακόνω τινά, ἢ τὸν πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, παρὰ Στράβ. ς΄. σελ. 263., ἔνθα ἀντὶ «διαχειρώσαντες», ἐν Χειρογράφῳ τινί, ὀρθότερον «Διαχειρίσαντες» ἀναγινώσκεται.

Διαχέω, καὶ ἐπικ. παρ' Ὁμήρ. Διαχεύω, Μ. εύσω (χέω, ἀνμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διαχύνω. Διόλου χύνω, χύνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἰς διάφορα μέρη, ἢ ἀγγεῖα· διακόπτω, κόπτω εἰς μεγάλα κομμάτια, ἀνατέμνω. Παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει μόνον ὁ πληθ. ἀόρ. διέχευαν καὶ μόνον ἐπὶ βοὸς σφαγμένου καὶ θύματος, ἀντὶ τοῦ, καταμελίζω, κόπτω ἀδρομερῶς (ἐπειδὴ τὸ μιστύλλειν δηλοῖ κόπτω εἰς μικρότερα κομμάτια), ὡς Ἰλ. Η, 316. «Καί μιν (τὸν βοῦν) διέχευαν ἅπαντα» (καὶ Ὀδ. Γ, 456. Τ, 421. Ξ, 427.), ἔνθα ἐξηγεῖται εἰς ἀδρὰ μέλη διέτεμον, καὶ συνεχῆ ὄντα οἱονεὶ ἔχεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ· ἐν γένει, ἐκχύνω, καταχύνω, χύνω διόλου· καὶ ἐπὶ μὲν σκληρῶν καὶ στερρῶν σωμάτων, οἷον μετάλλων, ἀναλύω, κάμνω ῥευστόν τι, ὡς τό, χωνεύω (χωνεύω)· ἐπὶ δὲ ὑγρῶν, βράζω· ἐπὶ δὲ στερεῶς ἱσταμένων πραγμάτων, καταστρέφω, ἀφανίζω· κατασκορπίζω· ματαιόνω (ὡς, «Διαχέειν τὰ βεβουλευμένα»)· ἀνατρέπω, βάλλω ἄνω κάτω· συγχίζω, ἀνακατόνω, βάλλω εἰς σύγχυσιν, Ἡροδ. 8, 57. ἐπὶ δὲ στρατευμάτων, διαλύω, σκορπίζω· καὶ τροπικ. ἐπὶ διαθέσεως, διασκεδάζω, ἱλαρύνω, γαληνιῶ, κάμνω χαρούμενον, τέρπω· ἢ μαλακύνω, καταπραΰνω, ἐλαφρύνω· μετριάζω. Παθητ. ἀναλύεσθαι, χύνεσθαι ἀναλυόμενον, ὡς ἐπὶ χιόνος, καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 16. «Νεκρὸς τεταριχευμένος οὐδὲν διαχέεται»· καὶ παρὰ Γρηγορ. «Οἱ πόροι διαχέονται», ἤτοι ἀνοίγονται· παρὰ δὲ τοῖς νεωτ. συχνάκις διαχεῖσθαι δηλοῖ ἐπὶ χαρᾶς, ἐπειδὴ τὸ αἷμα χύνεται μὲ περισσοτέραν ἀφθονίαν ἐκ τῆς καρδίας, ἀντί, χαίρομαι, τέρπομαι, ὡς τοῦ χαίροντος μὴ ἔχοντος ἑαυτὸν συνάγειν, ἀλλ' ἐκχέοντος εἰς πλατυσμόν· ὅθεν «Διακεχυμένος τρυφῇ» (Πλουτ. περὶ τοῦ ἀκούειν), ἀναλυμένος εἰς ἡδονὴν καὶ τρυφήν.

*Διαχλαινόω, τὸ ἐπιτατ. χλαινόω. Ἐνδύω, ξεσκεπάζω. κυρ. καὶ μεταφ.

Διαχλευάζω, Μ. άσω. τὸ ἐπιτατ. χλευάζω: Κατὰπολλὰ χλευάζω, περιπαίζω.

Διαχλιδάω, ῶ. Μ. ήσω. Κατὰπολλὰ χλιδάω. Παρὰ δὲ Πλουτάρχῳ Ἀλκιβ. «Βαδίζει διακεχλιδώς», ἀντὶ τοῦ «διακεχυμένος τρυφῇ», ἢ διαῤῥέων ὑπὸ τρυφῆς, ὡς ἑρμην. ὁ Ἡσύχιος, ὅστις καὶ τὸ, «διακεχλιδέναι» διὰ τοῦ θρύπτεσθαι ἑρμην. ἐκ τοῦ διαχλίζω. Ζήτ. Χλίω.

Διάχλωρος, ου, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὅποιος ἔχει ἐν τῷ μεταξὺ πρασινοκίτρινας ῥάβδας, ἢ ὁ τῷ μεταξὺ πρασινοκίτρινος, Φιλ. περὶ τῶν ἑπτὰ Θεαμ. σελ. 7.

Διαχόω, ῶ. Μ. ώσω, ἀρχαῖος ἀκτιστικὸς τύπος ἀντὶ, διαχώννυμι. Γεμίζω, ἀπεπληρῶ, τελειόνω τὸν μόλον, ὡς παρ' Ἡροδ. 8, 97. «Διαχοῦν χῶμα». 2) διαχωρίζω, ἢ ὀχυρόνω, στερεόνω, ἢ στρογγύλω τι διὰ χώματος, ὅ ἐστι μόλου, μὲ χῶμα ὑψωμένον ὡσὰν τεῖχος, Στραβ. Η'. σελ. 356.

Διαχράομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι (χράομαι ἀνωμάλ.). Ἀδιακόπως ἢ συνήθως μεταχειρίζομαί τι ἐν γένει, μεταχειρίζομαι πράγματι, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ ἐν τῷ κοινῷ βίῳ, ὅτε συντάσσ. δοτ., οἷον, ἐσθῆτι, ἔθεσι, τρόπῳ ζωῆς, Ἡροδ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παθημάτων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κυριευμένος τις, τὰ ὁποῖα τρόπον τινὰ μεταχειρίζεταί τις, ἀπολαύει, καὶ μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων ἀηδῶν καὶ μὴ τερπνῶν τῷ ἀνθρώπῳ, π. χ. «Διαχρ. συμφορῇ μεγάλῃ», εἶμαι πάντοτε, ἢ ἐπὶ πολὺ κυριευμένος ἀπὸ μεγάλην δυστυχίαν, κτ., «Διαχρ. μόρῳ, ὀλέθρῳ», Ἡροδ. πάσχω κτ. καὶ παρ' Ἀῤῥ. «Ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς», μόλις ζῶ μεταχειριζόμενος ὀλίγον νερόν. β) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐν γένει, μεταχειρίζομαι, διὰ χειρὸς ἔχω, καταγίνομαι εἴς τι· ἔτι δὲ θεωρῶ, σκοπῶ, μετὰ δοτικ. 2) μεταχειρίζομαί τι ὅλον (σώνω), χαλνῶ, κατεξοδεύω, καταναλίσκω, δαπανῶ· ἀφανίζω· καὶ φονεύω, θανατόνω, αἰτ. 3) δανείζομαι ἀμοιβαίως, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἢ ἀναμεταξὺ πολλῶν, αἰτ. καὶ παρὰ Δημ. σελ. 877. «Διακεχρημένον τάλαντον», δανεισμένον εἰς πολλοὺς χρεωφειλέτας.

* Διαχρέομαι, ἔτι δὲ, διαχρέωμαι, Ἰων. ἀντὶ, διαχράομαι.

Διάχρηστος, ὁ, ἡ, ἄρτος, παρ' Ἀθην. Γ'., ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος.

Διάχρισμα, ατος, τό. Χρίσμα, ἄλειμμα, ἔλαιον, ἀλειφή, χρῶμα, πᾶν μέσον χρησιμεῦον διὰ νὰ ἀλείφῃ, νὰ χρίῃ τινάς τι· ἐκ τοῦ

Διαχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Χρίω, ἀλείφω μεταξὺ, ἢ ἐπάνω, ἢ κατὰ σειρὰς, ἢ ἀπ' ἔξω, περιαλείφω, ἐπαλείφω, περιχρίω, ἐπιχρίω, Ἀριστοτ.

Διαχρόω, ῶ. Μ. ώσω (χρόω), = διαχρώννυμι.

Διάχρυσος, ου, ὁ, ἡ (χρυσός), καθὼς καὶ «διάλευκος». Χρυσωμένος, καπλατισμένος μὲ μάλαγμα, μαλαμοκαπνισμένος, ἀνακατωμένος, ἢ διυφασμένος, διακεντητὸς μὲ χρυσάφι, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ'. 3.

Διαχρώννυμι, καὶ διαχρωννύω, Μ. χρώσω (χρώννυμι, ἀνμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διαχρόω. Χρωματίζω, ζωγραφίζω ἐκ νέου, ἢ διορθόνω τὰ βεβλαμμένα μέρη μὲ νέα χρώματα· βάπτω τι, ἢ ἀλείφω, ἢ μουρδαρεύω.

Διάχυσις, εως, ἡ (διαχέω). Ξεχείλισμα, ἔκχυσις, πλημμύρα ὕδατος. 2) ἐξάπλωσις, διασκόρπισις, ἀραίωσις καὶ περίχυσις, ἀνάλυσις, Πλούτ. Μάρ. 37. «Διάχυσις λιμνώδης», ἐξάπλωσις εἰς ἕνα βάλτον (μπάρα). 3) μεταφορ. ἱλαρότης, φαιδρότης τοῦ προσώπου, χαρὰ, ὡς τῆς ἡδονῆς ἀραιούσης καὶ διαχεούσης τὸν ἡδόμενον· καὶ διασκέδασις, διατριβὴ τοῦ καιροῦ (ἐγλεντζές)· ὅθεν

Διαχυτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ χαρὰν καὶ ἡδονὴν, διασκέδασιν, ἢ 2) πλημμύραν, ἢ ἀνάλυσιν, διασκορπισμόν. 3) δαπανηρὸς, ἀφειδὴς, ἄσωτος εἰς τὰς δαπάνας.

Διαχύω, Μ. ύσω (χύω), ὡς τὸ διαχέω. Καταχύνω, χύνω τι· ἀναλύω· διασκορπίζω. 2) ἐξαπλόνω, ἁπλώνω, διασπείρω, διαφημίζω· ὅθεν 3) μεταφ. διασκεδάζω τινὰ, τὸν κάμνω νὰ περνᾷ τὸν καιρόν του εὐφροσύνως, διαθέτω τινὰ μὲ χαρὰν, ἡδύνω, χαροποιῶ, Πλούτ. «Ὁρῶ ὑμᾶς διακεχυμένους τοῖς προσώποις». Ζήτ. Διαχέω.

Διαχώννυμι, καὶ Ἀττικ. διαχωννύω, Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμ.), ἕτερος νεώτερος σχηματ. τοῦ Διαχόω, παρὰ Στράβ. Θ. σελ. 605. Γεμίζω ἔνα τι διάστημα, ἢ ἕνα πορθμὸν μὲ χῶμα, μολόνω, κτλ. ἴδε διαχόω.

Διαχωρέω, ῶ (χωρέω). Σκορπίζομαι, ἀποχωρίζομαι, πηγαίνει ὁ ἕνας ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀλλοῦ, ἀναχωρῶ, Πλουτ. Συμπ. Προβλ. β', 6. 2) διαπερῶ, ἐξέρχομαι διὰ μέσου, ὑπάγω διὰ μέσου τινὸς, καὶ ἑπομ. μεταφ. (παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ'. η'. 20.) «Κάτω διαχωρεῖ τινι», τὸν κινᾷ, ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας, διάῤῥοιαν· ἐπὶ δὲ πραγμάτων (παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΒ'. 33.), «Ῥᾷον διαχωρεῖν», τὰ πράγματα ὑπάγουν καλὰ, εὐδοκιμοῦν, προχωροῦν εὐκόλως, ἢ ἡσύχως, ἢ εὐτυχῶς· καὶ ἐπὶ νομισμάτων «διαχωρεῖν», ἡ μονέδα περνᾷ, τρέχει, Λουκ. ὅθεν

Διαχώρημα, ατος, τό. Τὸ περίττωμα τῆς κοιλίας, ἡ κόπρος. 2) διάστημα μεταξὺ, καὶ διαχώρισμα, χάσμα, ἄνοιγμα, σχίσμα, ὡς «γῆς διαχωρήματα», Λουκιαν.

Διαχώρησις, εως, ἡ, = διαχώρημα, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

Διαχωρητικός, ή, όν. Ἀνήκων, κλίνων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διαχωρεῖν, εὐκόλως διαπεραστικὸς, ἐξαιρ. ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα εὐκόλως χωνεύουσι καὶ ἐκβαίνουσι διὰ τῆς κόπρου. 2) εὐκοίλιος, διευκολύνων τὴν διαχώρησιν.

Διαχωρίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χωρίζω). Χωρίζω εἰς δύο, ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο· καὶ φέρω, ἢ θέτω, βάνω τι ξέχωρα. Παθ. διαχωρίζομαι, ξεχωρίζομαι· εἶμαι βαλμένος ξέχωρα, ξεχωριστὰ, Ξενοφ. Οἰκ. ΙΔ'. 6. «Περὶ τὰ διαχωριζόμενα ἀπεργάζεσθαι τοὺς οἰκέτας».

Διαχώριος, ου, ὁ, ἡ. ἀντὶ τοῦ ἐπιχώριος, Ξενοφ. Ἐγκτ. Κ'. 3. ἀμφ.

Διαχώρισις, εως, ἡ· καὶ διαχωρισμὸς, ὁ (διαχωρίζω). Χωρισμὸς, ἀποχωρισμὸς, ξεχώρισις, καὶ ξεχωρισμὸς, ἐκβολή.

*Διαχώρισμα, τος, τὸ, = διαχώρημα, σημαντ. β'., Βασ. Γρηγορ. σ. 543.

Διαχωριστικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ξεχωρίζῃ, ἀποχωρίζῃ, καὶ νὰ ἐκβάλλῃ.

Διάχωρος, παρὰ Σουίδ. τὸ διαχώρημα, τὸ μεταξὺ διάστημα, ὁ μεταξὺ τόπος.

Διάχωσις, εως, ἡ (διαχώννυμι). Τὸ διαχώρισμα, ἢ φράξιμον, ἢ στερέωμα διά τινος χώματος, μόλου, ἤτοι ὑψώματος ἀπὸ χῶμα, Διοδ. Σικ. digue, môle, Γαλλ.

Διαψαθάλλω. Ζήτ. Ψαθάλλω.

Διαψαίρω (ψαίρω). Τρίβωντας φέρω τι διὰ μέσου ἄλλου· ὅθεν μεταφ. τραβῶ μίαν γραμμὴν διά τινος γεγραμμένου, σβύω, ἐξαλείφω. 2) τρίβωντας ἢ σφογγίζωντας εὐγάζω τι, καθαρίζω, ἢ ἀποπλύνω τι διὰ τοῦ τριψίματος, διόλου καθαρίζω, καστρεύω. 3) σκαλίζω τι, ζητῶ νὰ εὕρω τι, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, π. χ. «Λάχνην διαψαίρουσι πόδεσσι» (Ὀππ. Ἀλ. Β'. 115.)», ξύουσι, σκαλίζουσιν, ἢ ἐρευνῶσι τὰς τρίχας (τῆς ἀλώπεκος) μὲ τὰ ποδάρια. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 127. 3) ἐπὶ ἀνέμου, διαπερᾷν τι ἢ κινεῖν φυσῶντας, διαῤῥιπίζω, διανεμῶ, ὡς Ἀριστ. Ὀρν. 1701. «Αὖραι διαψαίρουσι τὸ ἱστίον» καὶ «Αὖραι διαψαίρουσι πλατάνην κατακοῦω».

Διαψαλάττω, τὸ ἐπιτατ. Ψαλάττω.

Διαψάλλω, Μ. αλῶ· τὸ ἐπιτατ. τοῦ ψάλλω. ὅθεν

Διάψαλμα, ατος, τό. Παρὰ τοῖς Ο'. τὸ Ἑβραϊκ. Σέλα, ὅ ἐστι «Μέλους ἐναλλαγὴ», κατὰ τὸν Σουίδ. ὁ δὲ Σύμμαχ. ἑρμην. τοῦτο, «Εἰς τὸν αἰῶνα»· ὁ δὲ Θεοδώρ. «Εἰς τέλος», ὅπερ ἐστὶν, Ὕμνος διὰ πάντα, ἢ παντοτεινός. Ὅρα Θ. Ἱερώνυμ. ἐν Ἐπιστ. πρὸς Μάρκελ., ἧς ἡ ἀρχὴ, Quae acceperis.

Διαψαύω, τὸ ἐπιτατ. τοῦ ψαύω, Πλουτ. 10. σ. 449.

Διαψάω, ῶ. Μ. ήσω (ψάω, ἀνμλ.). Διόλου ξύω, τρίβω, σκαλίζω, ἀνακατόνω· τρίβωντας ἢ ξύωντας διαπερνῶ τι, ἀνοίγω, ξεχωρίζω, ὡς, «Διαψῆν τὴν ἄμμον», Σουίδ.

Διαψέγω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτατ. τοῦ ψέγω. Καταπολλὰ ψέγω.

Διαψεύδω (ψεύδω). Ἀπατῶ, γελῶ, πλανῶ. Παθ. διαψεύδομαι, γελῶμαι, ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ὡς, «Διεψεύσθη τῆς ἐλπίδος» καὶ «Διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἀῤῥωστίας τῆς νῦν μοι παρούσης», Ἰσοκρ. Μέσως, ψευματίζω, ἀπατῶ τινα μὲ ψεύσματα, διὰ πανουργίας πλανῶ. ὅθεν

Διαψευστός, ή, όν. Ἐπιταυτοῦ ὁμιληθεὶς μὲ ψεύματα, διεψευσμένος, ψευδὴς, ἐπίπλαστος. ὅθεν «Διαψευστῶς λέγειν τὸ ψεῦδος» (Στοβ. Ἐκλ. Ηθ.), ἐπιταυτοῦ λέγειν τὸ ψεῦδος, τὸ ἠξεύρω δηλ. ὅτι εἶναι ψεῦδος, καὶ μ' ὅλον τοῦτο τὸ λέγω, ἐψευσμένως.

Διαψηλαφάω, ῶ. Μ. ήσω (ψηλαφάω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω τι διὰ τοῦ ψηλαφήματος· καθάπτομαι, μεταχειρίζομαί τι.

Διαψηφίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψηφίζω). Κάμνω, διορίζω νὰ δώσῃ καθεὶς κατὰ σειρὰν τὴν ψῆφόν του, συνάζω τὰς ψήφους. Μέσως, δίδω τὴν ψῆφόν μου κατὰ τάξιν (εἰς τὴν ἀράδα), δίδω τὴν γνώμην μου, τὴν φωνὴν (il voto, Ἰταλ.) μὲ τὸ λιθάριον (ψῆφος), Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ζ', 14. καὶ 24. Τοιοῦτον καὶ τὸ «Διαφέρειν τὰς ψήφους», Ξενοφ. Συμπ. Ε. 8. ἀντὶ τοῦ, διαψηφίζεσθαι, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἁρποκρ. «Διαφρουτοῦνα». ὅθεν

Διαψήφισις, εως, ἡ. Τὸ δίδειν κατὰ σειρὰν τὴν γνώμην διὰ τῶν ψήφων, ἡ ἐξέτασις τῆς γνώμης τῶν πολιτῶν ἡ διὰ ψήφων γινομένη, Δημοσθ. 2) τὸ ν' ἀφίνῃ τις νὰ δοθῶσιν αἱ ψῆφοι κατὰ σειρὰν, ἡ σύναξις τῶν ψήφων, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 956. Ε. 958. Α. ὡς καὶ παρὰ Δίων. Κασ.

Διαψηφισμός, οῦ, ὁ, = διαψήφισις, Ἀθήν. σελ. 218.

*Διαψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ διαψηφίζων· λογιστής, Βασιλ.

Διαψιθυρίζω, Μ. ίσω (ψιθυρίζω). Διαμέσου ψιθυρίζω, μουρμουρίζω (τζουτζουρίζω), ἢ κάμνω κρότον μικρὸν, ὡς τὸ τοξάρι εἰς τὸν ἀέρα· καὶ μάλιστα ὅταν ὁμιλῇ τις σιγὰ εἰς τὸ αὐτίον. 2) ψιθυρίζω πράγματα εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ μεταξὺ, Πολύβ. 15, 26.

Διαψυκτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ καταψύχῃ, ἢ ξεανεμίζῃ, ἢ νὰ δροσίζῃ, ἀεριστικὸς, δροσιστικὸς, Ἱπποκρ. σελ. 564. ἐκ τοῦ

Διαψύχω, Μ. ξω (ψύχω). Ἀερίζω, ξεανεμίζω, κρυόνω τι, ψυχραίνω ἐκθέτων εἰς τὸν ἀέρα· ὅθεν 2) ξηραίνω τι διὰ τοῦ ἀέρος, παρὰ Θουκυδ. Ζ'. ὡς, «Τὰς ναῦς διαψῦξαι»· ἄλλως δὲ καὶ «Ἀποξηρᾶναι» λέγεται, συνυπονοουμένου καὶ, διάστημα καιροῦ. Μεταφ. ἀναψύχω, δροσίζω, ἀναπαύω.

Διάω, = διάημι. Φυσῶ διὰ μέσου, φυσῶντας διαπερῶ καθ' ὅλα τὰ μέρη, ἢ διαλύω τι, Ὀδ. Ε, 478. Τ, 440. (υυ–)

(Διάω), πιθανῶς ἡ πρωτότυπος λέξις τοῦ δίαιτα, ἐνδιαιτάω, μετὰ τῆς σημασίας ζῶ, κατοικῶ.

Δίβαμος, ἢ **Διβάμων**, ονος, ὁ, ἡ (βῆμα βαίνω, δίς). Ὁ δύο πόδας ἔχων, δίπους.

Δίβαφος, ου, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ δύο φοραῖς βουτημένος, ἢ βαμμένος, καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ μαλλίων, τὰ ὁποῖα βάπτονται δὶς μὲ πορφύραν, ἤτοι τὴν μὲν πρώτην φορὰν διὰ τοῦ κόκκου, τὴν δὲ δευτέραν διὰ τῆς πορφύρας· ὅθεν «ἡ Δίβαφος», ὑπακουομ. «ἐσθής», τὸ πορφυροῦν φόρεμα, Κικέρ. de Divin. 2. 16. 19. ὁ δὲ Πλίνιος ἐκφράζει οὕτω τὴν καθαρὰν καὶ πολύτιμον Πορφύραν. Αὕτη ἡ βαφὴ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ γνησιωτάτη καὶ πολυτιμοτάτη. πρβ. δευτερουργός.

Διβολία, ίας, ἡ (βάλλω). = δίβολος χλαῖνα, Πλουτ. 2) = διβόλιον, Ἀρ. Πολυδ. 7, 157. Ηροδ. 2, 13.

Διβόλιον, τό. Εἶδος λόγχης μὲ δύο μύτας, δίμυτον κοντάρι, ὡς παρ' Ἡρωδιανῷ φαίνεται, Β. ιγ. 4. «Τὰς διβολίας καὶ τὰ δόρατα ἐπισείοντα». Παρὰ τοῖς Γερμανοῖς μνημονεύει αὐτῶν ὁ Πλουτ. εἰς Μάρ. 25. ἴσως αἱ frameae, Tacit Germ. 6.

Δίβολος, ου, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ δύο φοραῖς ἐῤῥιγμένος. «Δίβολος χλαῖνα», ἐκείνη, τὴν ὁποίαν διπλόνουσι καὶ οὕτω δύο φοραῖς τυλίττουσι περὶ τὸ σῶμα, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίζοντο κυρίως εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸ στράτευμα, duplex paenula, ἴδε καὶ Ἄβολος. 2) δίμυτος, μὲ δύο ἀκωκάς, μύτας, ὡς ἐν Ἀναλ. Β'. 41. «Δίβολος περόνη».

Δίβουλος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ ἔχων δύο βουλάς, γνώμας, ὁ διπλοῦς κατὰ τὴν γνώμην.

•**Δίβραχυς**, εια, υ (βραχύς). Συγκείμενος ἐκ δύο βραχέων συλλαβῶν.

Δίβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Δύο φοραῖς βρεγμένος, μουσκευμένος. «Δίβροχον ἔλαιον», τὸ λάδι, τὸ ὁποῖον ἑτοιμάζεται δὶς πατούμενον, ἐκπιεζόμενον, ἢ μουσκευόμενον καὶ πλυνόμενον· καὶ «Τρίβροχον», τὸ τρὶς φοραῖς, Διοσκ. Α'. 65.

Διγαμέω, (δίγαμος). Λαμβάνω δευτέραν γυναῖκα, ὑπανδρεύομαι καὶ δευτέραν φοράν. Ζήτ. Γαμέω. ὅθεν

•**Διγαμία**, ίας, ἡ. Ὁ δεύτερος γάμος, ἡ δευτέρα ὑπανδρεία, ἡ ξαναϋπανδρεία.

Δίγαμμα, τό (γάμμα). Τὸ διπλοῦν Γάμμα τῶν Αἰολέων. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐξ αἰτίας τῆς μορφῆς του, ἐπειδὴ ἐστέκοντο καὶ τὰ δύο Γ Γ τὸ ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο τοιουτοτρόπως F, καθὼς καὶ τὸ Λατινικὸν F, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ὑστέρους καιροὺς ἐδανείσθησαν οἱ Λατῖνοι ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς, καὶ ὡς φ ἐπρόφερον, ὡς π. χ. Φήμη, Δωρικ. Φάμα. οὕτω καὶ οἱ Λατῖνοι «Fama». Κατὰ τὸν Σουετώνιον, Claud. 41. Quinctil. 1. 4. 8. καὶ 1. 7. 26., εἶναι Στοιχεῖον, ἢ σημεῖον φωνῆς, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὸ αὐτό, ὅπερ καὶ τὸ Λατινικὸν «Vau» εἰς τὰς λέξεις «servus, cervus», καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ὡς vulgus, διότι κατὰ τὴν τοῦ Κλαυδίου Καίσαρος διαταγὴν ἐγράφετο serFus, cerVus. Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς (Ἀρχαιολ. Ῥωμ. Α'. 20.) περιγράφων τὸ Δίγαμμα, λέγει, ὅτι οἱ παλαιότατοι τῶν Ἑλλήνων ἔθετον τὸ Δίγαμμα εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλων ἐκείνων τῶν λέξεων, αἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ φωνήεντος, ὡς π. χ. «Fελιαι», ἀντὶ Ἐλαία, «Fελένη», ἀντὶ Ἑλένη, «Fαναξ», ἀντὶ Ἄναξ, «Fοῖκος» ἀντὶ Οἶκος, καὶ «Fανήρ», ἀντὶ Ἀνήρ. Μετὰ ταῦτα δὲ διαιρεθὲν οὕτω Γ Ͱ, ἐγένετο δύο σημεῖα τῆς προφορᾶς τοῦ Ψιλοῦ ἢ τοῦ Δασέος, τὰ ὁποῖα καὶ ἐτίθεντο εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος λέξεων, ὡς π. χ. «Fαγιος», ἀντὶ Ἅγιος, καὶ «Fανθιμος», ἀντὶ Ἄνθιμος· καὶ τοῦ τοιούτου Διγάμματος σημεῖα εἶναι ἡ Δασεῖα ʽ, καὶ ἡ Ψιλή, ʼ. Φαίνεται ὅμως ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τοῦ Διονυσίου, ὅτι τὸ Δίγαμμα ὡμοίαζε μὲ τὸ Η, τὸ ὁποῖον καὶ οἱ Λατῖνοι εἰς τὴν τῶν δασέων προφορὰν ἐφύλαξαν, διότι λέγει, «ὥσπερ γάμμα διτταῖς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον ταῖς πλαγίαις». Ὅρα περὶ τοῦ Γ καὶ Δονάτον εἰς Τερέντ. καὶ Κουϊντιλ. Βιβλ. I. Κεφ. 17. καὶ τὸ στοιχεῖον Γ.

•**Δίγαμμον**, τό, ὑπακουομ. στοιχεῖον, = δίγαμμα.

Δίγαμος, ου, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις, ἢ ἥτις ὑπανδρεύθη δύο φοραῖς.

Διγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὁ ἔχων τὸ γένειον σχισμένον εἰς δύο, παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Γ. 11. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί, Μαλλογένειος.

Διγενής, έος, ὁ, ἡ, τό -ές (γένος). Ὁ ὢν ἀπὸ δύο γένη, ἤγουν γενεάς, ἢ ἀπὸ ἀνδρείου καὶ γυναικείου γένους, ἑρμαφρόδιτος (ἀρσενοθηλυκός), Σουΐδ. ἐν Λ. Ἄῤῥεν.

Δίγληνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὁ ἔχων διπλᾶς κόρας εἰς τὰ ὀμμάτια, Θεοκρ. Ἐπίγ.

Δίγλυφος, ου, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὁ δύο φοραῖς γεγλυμμένος, σκαλισμένος, ἔχων διπλῆν ἐγκοπήν, χαραγήν. Ζήτ. Τρίγλυφος.

Δίγλωσσος, καὶ Ἀττ. **δίγλωττος**, ου, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὁποῖος ἔχει, ἢ ὁμιλεῖ δύο γλώσσας, ἤτοι διαλέκτους, Θουκυδ. Η'. ὅθεν ὁ δίγλωσσος, ἑρμηνευτὴς (δραγουμάνος), Πλουτ. εἰς Θεμιστ. 6 2) τροπ. ὑποκριτής, ψεύστης, ἀπατεών, πανοῦργος, δόλιος· διχόθυμος, παρ' Ἡσυχ. ὅθεν καὶ Διγλωττία.

Δίγνωμος, ου, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὁ ἔχων δύο γνώμας, ἀναποφάσιστος, ἀμφίβολος.

Διγόνατος, ου, ὁ, ἡ (γόνυ). Ὁ ἔχων δύο γόνατα, ἢ δύο κόμπους, ρόζους, ἄρθρα.

Διγονία, ίας, ἡ. Δευτέρα γέννησις· διπλῆ γέννα, ἤτοι ἡ γέννησις διδύμων, καὶ οἱ δίδυμοι· ἐκ τοῦ

Δίγονος, ου, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ δύο φοραῖς γεννημένος, ἢ ὁ δύο λογιῶν, ὁ διπλοῦς.

Διγόνος, ου, ὁ, ἡ. Ὁ δύο φοραῖς, ἢ δύο λογιῶν, ἢ δίδυμα γεννῶν.

Δίγυος, ἡ ποιητ. καὶ **Δίγυιος**, ὁ, ἡ (γύα). Ὁ ἀπὸ δύο γύας, χωράφια, ἀγρούς ὤν, ἢ μεγάλος ὅσον δύο γύαι, χωράφια, πλέθρα.

Δίδαγμα, ατος, τό (διδάσκω). Διδασκαλία, διδαχή, μάθημα· δεῖγμα, ἐπιτήδευμα, τύπος, κανών, Ἀριστ. καὶ Ξενοφ. 2) ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διδάσκει τινὰ τὸ ὀρθόν, ἢ δίδει τινὶ διδασκαλίαν, ἐκδιδάσκει αὐτόν, ἢ σωφρονίζει, Εὐριπ.

Διδακτήριος, ου, ὁ, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ Διδακτικός. «Τὸ Διδακτήριον» (παρ' Ἱπποκρ.), ἡ ἀπόδειξις.

Διδακτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διδάσκειν, σωφρονίζειν, διδασκαλικός, Παῦλ. Ἀπόστ. «Ὁ τὰ θεῖα πεπαιδευμένος καὶ παραινεῖν δυνάμενος».

Διδακτός, ή, όν, καὶ ὁ, ἡ. Μαθημένος, ἢ διδασκαλευμένος, δυνάμενος διδαχθῆναι, Εὐριπ. καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμπορῶ, ἢ ἐξεστί μοι νὰ διδαχθῶ, νὰ μάθω, Σοφ. «Μηδεὶς εἰάσθω με λέγειν, ὡς ἐστι δικαιοσύνη διδακτόν». 2), διδαγμένος, πεπαιδευμένος, σοφός.

Διδακτῶς, Ἐπίῤ. Μὲ διδασκαλίαν, μάθησιν.

Δίδακτρον, τό (διδάσκω). Ὁ μισθός, ἡ πληρωμὴ τοῦ διδασκάλου, διδασκάλιον (δασκαλιάτικον), minerval, Λατ.

•**Διδακτυλιαῖος**, αία, αῖον. Δύο δακτύλων τὸ πλάτος, ἢ μῆκος, ἐκ τοῦ

Διδάκτυλος, ου, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δύο δακτύλους. 2) ὡς μέτρον, δύο δακτύλων πλατὺς ἢ μακρύς, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ηλεομ. τὸ Διδακτυλιαῖος μεταχειρίζεται, Θεόφραστ. Φ. Ἱστ. Θ'. 5:

Δίδαξις, εως, ἡ (διδάσκω). Τὸ διδάσκειν, ἡ διδαχή, διδασκαλία, παράδοσις, Εὐριπ. Ἑκάβ.

Διδασκαλεῖον, ου, τό (διδάσκαλος). Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ δίδαξις ἢ ἡ διδασκαλία, σχολεῖον, γυμνάσιον, Θουκυδ. «Διδασκαλεῖον παίδων»· καὶ Ξενοφ. Παιδ. Γ. «Δικαιοσύνης διδασκαλεῖα».

Διδασκαλία, ίας, ἡ (διδάσκαλος). Μάθησις, νουθεσία, παράδοσις, ἑρμηνεία, ὁδηγία πρὸς μάθησιν, Ξενοφ. Παιδ. «Αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία». Οὕτω λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, καὶ οὐχί, Δίδαξις, ἢ Διδαχή. Παρ' Ἀριστοτ. Ποιητ. ΙΘ'. 6. Τὸ σημαίνειν τι καὶ φανερόνειν διὰ λέξεων. 2) διδασκαλία λέγεται καὶ ἐκεῖνο τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἤτοι δίδεται ἐκ μέρους τοῦ Ποιητοῦ διὰ νὰ τὸ παραστήσωσι, νὰ τὸ παίξωσιν, ἢ παρασταίνεται εἰς τὸ θέατρον· ἐξαιρ. ὁλόκληρος ἡ τετραλογία, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐπαῤῥησιάζετο ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δραματικῷ ἀγῶνι, ἴδε διδάσκω, σημασ. β'. καὶ Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 500. «Ἐκ ποίης τῆσδε διδασκαλίης, εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἰπεῖν καὶ Ἠλέκτραν, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμι»· καὶ Πλούταρχ. εἰς Κίμ. 8. «Πρώτην διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους καθιέντος». 3) καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐν τῷ Θεάτρῳ παράστασις ἑνὸς δράματος, ἢ ἡ γύμνασις εἰς αὐτό· ὅθεν 4) ἐκαλοῦντο ἔτι «Διδασκαλίαι», ἢ «περὶ Διδασκαλιῶν γραφαί», κατάλογοι τῶν ἐν Ἀθήναις παιχθέντων δραμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τοῦ ποῖος ἦτον ὁ συγγραφεύς, πότε ἐπαίχθη καὶ ἂν εὐδοκίμησεν ἢ οὔ. (Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν θεωροῦνται οἱ τύποι δίδαξις ἢ διδαχὴ ὡς Ἀττικώτεροι.)

Διδασκαλικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ διδάσκειν γυμνασμένος, ἔμπειρος, ἢ ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διδάσκῃ, Ξενοφ.

Διδασκαλικῶς, Ἐπίῤ. Μὲ διδασκαλίαν, ἢ μὲ διδασκαλικὸν τρόπον, Πολύβιος.

Διδασκάλιον, τό, = δίδακτρον, παρὰ Πλουτάρχ. 2) = δίδαγμα, ὅ,τι ἐδιδάχθη τις, ἢ ἔμαθε, μάθημα· ἐπιστήμη, γνῶσις τινὸς πράγματος· καὶ δεῖγμα, τεκμήριον, Wess. Ἡροδ. 5, 58.

Διδάσκαλος, ου, ὁ. Ὅστις διδάσκει, παραδίδει, μανθάνει τινά τι· καί, ἡ διδάσκαλος, ἡ διδασκάλισσα, Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 556. ἐν γένει, ὁ κρατῶν σχολεῖον, ὁ διδάσκων τὰ γράμματα, καὶ τὰ χρηστὰ ἤθη, ἢ, καθ' Ἡσύχ., «Πᾶς ὁ ἐνεργῶν τι περὶ τὴν δραματοποιΐαν, καὶ τὴν τῶν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευήν». «Εἰς διδασκάλου (οἶκον)», εἰς τὸ σπίτιον τοῦ διδασκάλου, συνήθως μετὰ τοῦ, φοιτᾶν, ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, Schaef. Γρηγ. σ. 43. 2) «χοροῦ διδάσκαλος», ἢ καὶ ἁπλῶς, «διδάσκαλος», ὠνομάζετο ὁ Διθυραμβικὸς ἢ Τραγικὸς ποιητής, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἔπρεπεν ὁ ἴδιος νὰ γυμνάζῃ τοὺς ὑποκριτὰς εἰς τὰ ὅπερ ἤθελε νὰ παίξωσι δράματά του· ἐκεῖνος, ὅστις διδάσκει τὸν χορόν, τὴν Δραματικὴν δηλ. καὶ ἐξαιρέτως ὁ αὐτὸς ἴδιος Ποιητής, ὅστις μαθητεύει τοὺς ὑποκριτὰς τῶν Θεάτρων, καὶ πολλάκις συμπαίζει καὶ αὐτός. ὅθεν καὶ ἁπλῶς, διδάσκαλος, ἀντὶ τοῦ, ποιητής, Ἀριστ. Ὀρν. 909. πρβ. χοροδιδάσκαλος καί, διδάσκω, σημ. β'.

Διδάσκω, Μ. διδάξω (ποιητ. καὶ διδασκήσω, ὅθεν Ὑμν. Ὁμ. Δημ. 143. Ἡσιοδ. Ἔ. 64. Πινδ. Πυθ. 4. 386), Παρακ. δεδίδαχα (ΔΑΩ). Διδάσκω, μαθητεύω τινά, τὸν μανθάνω, αἰτιατ. Ἰλ. Ι, 442. Ἀντὶ δὲ τῆς αἰτιατ. ἐνίοτε μετ' ἀπαρεμφ. «Ἄρτεμις δίδαξε βάλλειν ἄγρια πάντα», (Ἰλ. Ε, 51.) αὐτὴ ἐδίδαξε νὰ κυνηγῶσι τὰ ἄγρια. καὶ αἰτ. προσ. «Θεοί σε διδάσκουσιν ὑψαγόρην ἔμεναι» (Ὀδ. Α, 384), σὲ διδάσκουσι νὰ ὁμιλῇς ὑπερηφάνως· συντάσ. δὲ καὶ αἰτιατ. προσώπου μόνῃ δίχ' ἀπαρεμφ., ὡς Ἰλ. Λ, 832. Ὀδ. Θ, 488. ἀλλὰ καὶ δυσὶν αἰτιατ., ἤτοι προσώπ. καὶ πραγμ., ὡς, «Ἱπποσύνας σε ἐδίδαξαν», σὲ ἐδίδαξαν τέχνας τῶν ἱππέων, Ἰλ. Ψ. 307. Ὀδ. Θ, 481. ἢ «τινὰ περί τινος», ὡς παρ' Ἀριστ. Νεφ. 382. Ἐν τῷ παθητ. «Δεδιδασκόμενος πολέμοιο» (Ἰλ. Π, 811), μαθημένος, διδαγμένος εἰς τὴν πολεμικήν, ἔμπειρος αὐτῆς, κατ' ἔλλειψιν τῆς περί. πρβ. ΔΑΩ· καὶ «Φάρμακα πρός τινος δεδι-

διδαχθῆναι, νὰ ἐδιδάχθη, ἤτοι ἔμαθε νὰ γνωρίζῃ τὰ ἰατρικά, Ἰλ. Λ, 831. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν γένει, δίδω διδασκαλίαν, ἢ μάθημα, ἤ τινων καὶ ὑπογραμμόν, κανόνα· ἐκθέττω, παριστάνω, ἀναπτύσσω, δεικνύω, ἀποδεικνύω τι σαφῶς καὶ ἐντελῶς. — Μέσ. διδάσκομαί τινα, τὸν κάμνω, ἀφίνω νὰ διδαχθῇ, μάθῃ, τὸν στέλλω νὰ μάθῃ, ὡς »Τὸν υἱὸν διδάξασθαι« (Ξεν. Ἀπομν. Δ. δ. 5.), καθ' ἣν ἔννοιαν τάσσεται ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργητ., ὡς παρ' Ἀριστ. Πλουτ. σ. 4. ἐκδ. Hemst. »Διδάσκομαι τινὰ ἱππεύειν«, τὸν στέλλω εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ διδαχθῇ καὶ νὰ γένῃ ἄξιος καββαλάρης, Valck. Ἀμμ. σελ. 70. Ruhnk. Τιμ. σ. 84. — Σημαίνει δὲ καὶ τὸ, διδάσκω ἐμαυτὸν δι' ἑτέρου, ἐπιμελοῦμαι νὰ διδαχθῶ ἀπὸ τὸν διδάσκαλον, Ἀριστ. Νεφ. 127. »Διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον«· ἔτι δὲ, διδάσκω αὐτὸς ἐμαυτὸν, ἐφευρίσκω διὰ τῆς ἐπιμελείας μου, ὡς Σοφ. Ἀντιγ. »Ἀρχὰς ἐδιδάξατο«. — Παθητ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, διδάσκομαι, μαθητεύομαι, μανθάνω τι ἀπὸ ἄλλον, Πινδ. Ὀλ. 8, 77. Herm. Ἀριστ. Νεφ. 783. 2) ἐξαιρ. »Διδάσκειν«, ἢ »καθιστάναι δρᾶμα«, τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Διθυραμβοποιοῖς καὶ δραματοποιοῖς, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπεν οἱ ἴδιοι νὰ διδάσκωσι καὶ γυμνάζωσι τοὺς ὑπηρέτας τοῦ θεάτρου εἰς τὰ δράματά των καὶ ἐπιστατοῦν εἰς ὅλην τὴν παράστασιν αὐτῶν, représenter une comédie, Γαλλ. (Παράγεται ἐκ τοῦ Δάω, Δάσκω, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Θ, 448. »Ὅν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη«, ἀντὶ τοῦ, ἐδίδαξεν· ὅθεν καὶ Δαΐω, Δάημι, Ὀδυσ. Π, 316. »Γυναῖκας δεδάασθαι«, μαθήτευσθαι.)

Διδαχή, ῆς, ἡ. Διδασκαλία, μάθημα, παράδοσις, ἑρμηνεία, νουθεσία, Ἡρόδ. καὶ Ἀττικοί.

Διδέω, καὶ δίδημι, Μ. διδήσω, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τοῦ δέω, ὡς καὶ τὸ βίβημι, ἐκ τοῦ βῆμι. Δεσμεύω, δένω· δίδη, γ'. ἑνικ. παρατ. ἀντὶ ἐδίδη, Ἰλ. Λ, 105. »Δίδη μόσχοισι λύγοισιν«, ἀντὶ ἐδέσμει, ἔδενε. (υ–) εὑρίσκεται δὲ καὶ παρ' Ἰωσ. καὶ Ἀττ. Schaef. Γρηγ. σ. 619.

Διδίσκομαι, καὶ Διδίσσομαι. Ζήτ. Δειδίσκομαι, καὶ Δειδίσσομαι.

*Διδοῖ, Ἰων. γ'. ἑνεστ. τοῦ δίδωμι ἀντὶ δίδωσι, Ὁμ.

*Διδοῦναι, Ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἐπικ. ἀντὶ διδόναι ἐκ τοῦ δίδωμι, εὕρηται μόνον Ἰλ. Ω, 425.

Διδράσκω. Φεύγω, ἤτοι διὰ τῆς φυγῆς ἀπομακρύνομαι ἀπὸ ἓν ἀντικείμενον. Ἐν χρήσει μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, ὡς ἀποδιδράσκω, διαδιδράσκω, Μ. δράσομαι, Παρακ. δέδρακα, Ἀόρ. β'. ἔδραν, Ἀπαρ. δρᾶναι, Μετοχ. δράς, Προστ. δρᾶθι, Ὑποτ. δρῶ, Εὐκτ. δραίην, πρβ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 99. 13, 2. σὺν τοῖς σχολ. σ. 320. Ἰων. διδρήσκω, Μ. δρήσομαι, ἔδρην κ. τ. λ. (Διαφέρει τοῦ κοινοῦ δράω).

Διδραχμιαῖος, α, ον, = δίδραχμος. Ἀπὸ δύο δραχμάς, ἢ ἄξιος τιμῆς δύο δραχμῶν, Πολυδ. 4, 165.

Δίδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Ἀπὸ δύο δραχμάς, ἄξιος τιμῆς δύο δραχμῶν. »Δίδραχμοι ὁπλῖται« (Θουκυδ. Γ.), βαρέως ὡπλισμένοι στρατιῶται, οἵτινες ἐλάμβανον διὰ πληρωμὴν δύο δραχμάς. »Τὸ Δίδραχμον«, νόμισμα, μονέδα, ἀξίζουσα δύο δραχμάς.

Διδύμαιον, τό· παρ' Ἱπποκρ. ἀντὶ ἡδυόσμου, εὑρίσκεται ἐν Χειρογρ. Διδύμαιον· οὕτω καὶ παρὰ Γαλ. Γλωσ. Διδύμη· ὁ δὲ Ἡσύχ. Διδύμιον λέγει τὸ φυτόν, ὅπερ καὶ Ὄρχις καλεῖται.

Διδυμάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, τὸ (δίδυμος, ἀνήρ). Ἀποβλέπων, ἀνήκων εἰς δύο ἄνδρας, concernant, »Διδυμάνορα κακά« Αἰσχύλ. Ἱκ. 851. (υυ––)

Διδυματόκος, ου, ἡ, Δωρ. ἀντὶ διδυμοτόκος, διδυμητόκος. Διδύμους τίκτουσα, ἐκείνη, ἥτις γεννᾷ δύο παῖδας ὁμοῦ.

*Διδυμάχροος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ διδυμόχροος.

Διδυμάων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, δίδυμος, Ἰλ. Π, 672. 682. Ε, 548. Ζ, 26. συνήθως ἐν τῷ δυϊκῷ ἢ πληθ. (υυ––).

Διδυμεύω, Μ. εύσω. Ἔχω διδύμους, Ἄσμ. Ἀσμάτ. 4. παρὰ τοῖς Ο'.

Διδύμη, καὶ Διδύμιον. Ζήτ. Διδύμαιον.

*Διδυμητόκος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ διδυμοτόκος.

*Δίδυμνος, ποιητ. ἀντὶ δίδυμος, ὡς ἀπάλαμνος καὶ νώνυμνος, Boeckh Πινδ. Ὀλ. 3, 37.

Διδυμογενής, έος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Γεννηθεὶς ὡς δίδυμος, ἀπὸ δίδυμον γένναν, Εὐριπ. Ἑλ. 205.

Διδυμόζυγος, ὁ, ἡ· καὶ, διδυμόζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζυγόν). Διπλᾶ ἐζευγμένος, μὲ δύο ἄλογα, βόδια ζευγμένος· ὅθεν, ζευγαρωτός, διπλοῦς, ἀπὸ δύο δύο.

Διδυμόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ δύο λογιῶν φωνὰς ἔχων, ὁ διπλοῦς τόνους ἠχῶν, Νόν. »Διδυμόθροος ἠχώ«.

Διδυμόκτυπος, ὁ, ἡ (κτύπος). Διπλᾶ, ἢ διττοὺς κτύπους, ἠχῶν, Νονν. 20, 307.

Δίδυμος, η, ον, καὶ ὁ, ἡ. Διπλοῦς, δύο φοραῖς λαμβανόμενος, Ὀδ. Τ, 227. »Αὐλοῖσιν διδύμοισιν«. 2) δίδυμοι λέγονται παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνάκις ἐκεῖνοι, οἵτινες γεννῶνται μίαν φορὰν καὶ οἱ δύο ἀπὸ μίαν γένναν (διπλάρικα παιδία), Ἰλ. Ψ, 641. καὶ Πινδ. Πυθ. 4, 371, ἔνθα τὸ θηλ. δίδυμαι (πέτραι) ἀπαντᾷ, ὡς καὶ Πυθ. 2, 17. 4, 139. »Δίδυμος κασίγνητος«, ἀδελφός, Πινδ. Νεμ. 1, 56. Ἀντὶ δίδυμοι ἦν ἐν χρήσει καὶ, δίδυμα. 3) οἱ δίδυμοι λέγονται καὶ οἱ δύο ὄρχεις (ὀρχίδια) παρ' Ἰατροῖς. 4) λέγονται ἔτι παρ' Ἀστρονόμοις »Δίδυμοι«, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. (πιθανῶς ἐκ τοῦ δίς, ἢ δύο).

Διδυμότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ διπλοῦ, τοῦ διδύμου, διπλότης, ἡ διπλῆ φύσις, τὸ νὰ λαμβάνῃ τις, ἢ κάμῃ τι διπλοῦν, Πλάτ. εἰς Φιληβ.

Διδυμοτοκέω, ῶ. Γεννῶ διδύμους, δίδυμα.

Διδυμοτοκία, ἡ. Ἡ γέννησις τῶν διδύμων. ἐκ τοῦ

Διδυμοτόκος, ου, ἡ (τίκτω)· τὸ αὐτὸ καὶ διδυματόκος· εὕρηται δὲ καὶ Διδυμητόκος.

Διδυμόχροος, καὶ συναιρ. διδυμόχρους, ου, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὤν, ἢ ὁ ἔχων δύο χρώματα, βαφάς, διπλοχρώματος.

*Διδυμόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, = διδυμόχροος.

Δίδωμι, Μ. δώσω, Παρακ. δέδωκα, Ἀόρ. α'. ἔδωκα, β'. ἔδων, Παθ. Παρακ. δέδομαι, Ἀόρ. Μέσ. ἐδόμην. Ὁ Ὅμηρος ἔχει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ τὸ β'. καὶ γ'. ἑνικ. διδοῖς, διδοῖ, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ διδόω, Ἰλ. Ι, 164. 519. κτλ. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Ἰωνισμὸν τοῦ Ἡρδτ. καὶ Ἱππ., ἔνθα ἀνήκει τὸ μόνον Ὁμηρικ. διδοῖσθα, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ δίδοιμι, ἢ κατὰ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σ. 524. διδοῖσθα, Ἰλ. Τ, 270. Ὡσαύτως, ὁμηρικὸς μόνον ἐστὶν ὁ προστακτ. ἐνεστ. δίδωθι (Ὀδ. Γ, 380), ὁ Προστακτ. ἐνεστ. δίδωθι, (Ὀδ. Γ, 380), ὁ ἀπαρ. ἐνεστ. διδοῦναι (Ἰλ. Ω, 425), καὶ ὁ Μέλ. διδώσειν, διδώσομεν, (Ὀδ. Ν, 358. Ω, 314), Ἀόρ. β'. δόσκον ἀντὶ ἔδων, Ὁμ. καὶ Ἰωνικῶς. Δωρικὸς ἐστὶν ὁ προστακτ. ἐνεστ. δίδοι, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ δίδοιμι, Πινδ. Ὀλ. 1, 136. καὶ ὁ ἀπαρεμφ. ἐνεστῶς διδῶν, Θεόκρ. 29, 9. (do, dono, dedo, dido, dico, dedico)

Ἡ κυρία καὶ καθ' αὐτὸ σημασία τούτου τοῦ ῥήματος εἶναι ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, δίδω, χαρίζω, ὅταν δηλ. δίδῃ τις ἐθελουσίως καὶ ὄχι ἀναγκαστικῶς (ἐναντ. τῷ, ἀποδίδωμι, δίδω κατὰ χρέος). Συντάσσ. δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγματος, καὶ αὕτη ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ὁμ. ἡ εὐχρηστοτάτη σύνταξις. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας προέκυψαν καὶ ἄλλαι δεύτεραι, συνώνυμοι σημασίαι. α) θέλω νὰ δώσω, δ. ἔ. ὑπόσχομαι, Ἰλ. Ι, 519. Ὕμν. Ὁμ. Δημ. 327. β) ἐπὶ θεῶν, παρέχειν, δωρίζειν, ἐπικλῶθειν, ὡς κῦδος, Ὁμ. καὶ συχνότερον ἐπὶ ἀνιαρῶν μοιρῶν, συμβάντων, ὡς »ἄλγεα, ἄτας, κήδεα, δαίμονα«, Ἰλ. Α, 96. Η, 166. Τ, 270. Ὀδ. Η, 242. καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς πρὸς τοὺς θεούς, προσφέρω, ἀφιερῶ, καθοσιῶ, ἀνατίθημι, ὡς, ἱερά, ἑκατόμβας, Ὀδ. Α, 67. Ἰλ. Μ, 6. γ) μετὰ αἰτ. προσώπου προσσημαίνει, ἐγχειρίζω, παραδίδω, ἐγκαταλιμπάνω, δίδω εἰς βοράν, ὡς »Ἀχαιοῖσί με δώσειν« (Ὀδ. Τ, 167.). »Ὀδύνῃσί μιν ἔδωκεν« (Ἰλ. Ε, 397. Ὀδ. Ρ, 567.). »Ἕκτορα κυσίν« (Ἰλ. Ψ, 21.)«. »Πυρὶ δοῦναι« (Ὀδ. Ω, 65. Ἰλ. Ψ, 183.), παραδίδω εἰς τὴν φωτίαν, ἤτοι καίω. Ἐξαιρ. δὲ λέγεται ἐπὶ γονέων, οἱ ὁποῖοι δίδουσι τὴν θυγατέρα των εἰς ἕνα ἄνδρα ὡς γυναῖκα, ἤτοι τὴν ὑπανδρεύουσι· π. χ. »Θυγατέρα ἀνδρί« (Ἰλ. Ζ, 192. Τ, 291. Ὀδ. Δ, 7.)« καὶ ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, »Ἀνέρι μητέρα δώσω« (Ὀδ. Β, 223), θέλω δώσει τὴν μητέρα εἰς ἄνδρα διὰ γυναῖκα. »Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτήν« (Ὀδ. Ο, 367. πρβ. Γ, 442.), ἤτοι ὑπάνδρευσαν τὴν θυγατέρα εἰς τὴν Σάμην. Ὡς τόσον, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ πλέον ἐν χρήσει τὸ ῥῆμα, ἐκδίδωμι, Wessel. Ἡρόδ. 5, 92. δ) παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. »Διδόναι τινά τινι«, δηλοῖ, ἀπολύω τινὰ (κταίστην) χάριν ἑνὸς ἄλλου, τῷ χαρίζω τὴν ζωήν, ἐλεῶ αὐτόν, Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 31. »Δίδωμί τινί τι«, συγχωρῶ καὶ παραβλέπω τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν τινός, ἥτις ἔπρεπεν αὐτῷ διὰ τὴν πρὸς με ὕβριν, pardonner Γαλλ., Σχολ. Εὐριπ. Κυκλ. 296. Δημ. Στεφ. σ. 274, 1. »Εὖ, ἢ, καλῶς διδόναι τινί«, δίδειν τύχην, εὐτυχίαν, ἐπὶ θεῶν, παρὰ Τραγικ. καὶ Ξενοφ. »Κρεῖσσον διδόναι τινί« (Εὐριπ. Ἱκετ. 409), δίδειν τὰ πρωτεῖα, τὴν προτίμησιν εἴς τινα. ε) »Δίδωμί τινί τι εἰς τὴν ψυχήν«, ἐμπνέω εἴς τινα τι, φωτίζω τινὰ κατά τι. ς) »Διδόναι ἑαυτόν τινι«, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, παραδίδομαι εἴς τινα· σημαίνει δὲ καί, εἶμαι προσκολλημένος, ἀφιερωμένος, ἔκδοτος εἴς τι, εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν κλίσιν εἴς τι, πρβ. σημ. 3. ζ) μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. σημαίνει, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν, συγχωρῶ, συγκατανεύω, εὐδοκῶ, ἐπιτρέπω νὰ...καὶ μάλιστα ἐν δεήσεσι καὶ προσευχαῖς, ὡς Ἰλ. Γ, 322. »Ζεῦ ἄνα δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε« καὶ αὐτ. »Δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω« καὶ Ξεν. Παιδ. Ε. »Ὦ Ζεῦ δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι«. Πλὴν ἐπίσης συχνάκις ἐκφέρεται εἰς τὸ δίδωμι καὶ ἀπαρέμφατον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ῥῆμα τοῦ κώλου, ἀλλ' ἀμέσως κρέμαται ἀπ' ἄλλου τινός, π. χ. »Δώσω δέ τοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων« (Ἰλ. Ξ, 268), θέλω σοὶ δώσει μίαν τῶν Χαρίτων νὰ νυμφευθῇς, ἔνθα καθὼς βλέπεις τὸ ἀπαρ. κρέμαται ὁπωσοῦν ἀπὸ τῆς αἰτ., καὶ τότε δύναται νὰ τεθῇ καὶ τὸ παθητ. ἀπαρέμφ., τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται τότε εἰς τὴν πλησιεστάτην αἰτιατικήν, π. χ. »Δῶκε τεύχεα θεράποντι φορῆναι« (Ἰλ. Η, 149.), ἔνθα ἐπίσης ὀρθῶς ἐδύνατο νὰ τεθῇ καὶ τὸ ἐνεργ. ἀπαρ. φέρειν, ide Taylor ind. εἰς Λυσ. λέξ. ἀπαρεμφ. 3) σὺν δοτ. δηλοῖ, παραδίδομαι, παραδίδω ἐμαυτόν, ἀφιεροῦμαι, προσηλόνομαι, μετὰ δοτ. πράγματος, καὶ ἐξαιρ. »Ἡδονῇ δοῦναι«, ἀφίνομαι ὅλως νὰ μὲ κυριεύῃ ἡ ἡδονή, παραδίδομαι εἰς αὐτήν, ἔνθα ὑπακούεται ἡ λέξις ἑαυτόν, καὶ αὕτη ἡ χρῆσις ἐστὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, Valck. Φοιν. 21. διατρ. σελ. 233. 4) ὁ Ὅμηρος χρῆται τῷ παθητ. μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Ε, 428. »Οὔ τοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα«, εἰς ἐσὲ δὲν εἶναι δοσμέναι αἱ πολεμικαὶ πράξεις. πρβ. καὶ τὴν ἐνεργ. χρῆσιν ἀντὶ τούτου Ἰλ. Ν, 727. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ χρῆσις τοῦ παθητικοῦ ἐστὶ γενική.

Δίδωρος, ου, ὁ, ἡ (δῶρον). Πλατὺς δύο δῶρα, ἤτοι παλαιστάς, σπιθαμάς, ὀκτὼ δακτύλους τὸ πλάτος, Πλάτ.

***Δίε**, Κλητ. τοῦ δῖος, θεῖος, Ὅμ.

***Δίε**, ποιητ. ἀντὶ ἔδιε, παρατ. τοῦ δίω, φοβοῦμαι, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 433. (υυ)

Διεγγύα, ἡ (ἐγγύη), καὶ διεγγύησις. Ἐγγύησις.

Διεγγυάω, ῶ. Μ. ήσω (ἐγγυάω). Εἶμαι, γίνομαι ἐγγυητὴς διά τινα· καὶ μάλιστα, λυτρόνω, ἀπολύω τινὰ δίδων ἐγγύησιν, αἰτιατ. προσ., Λυτ. Παθητ. »Διεγγυᾶσθαί τινα«, ἀπολύομαι, ἀφ' οὗ ἄλλος δώσῃ περὶ ἐμοῦ ἐγγύησιν, ὡς παρὰ Θουκυδ. 3, 70. »Ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι«, ἀπολυθέντες διὰ 800 τάλαντα κατ' ἐγγύησιν τῶν φίλων των· 2) τί τινος, δίδω ἢ βάλλω ὡς ἐνέχυρον τί δι' ἄλλο, π. χ. Ἰσοκρ. Διον. Ἀλικ. Ζ'. 112. »Διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων«, δηλ. ἕνεκα χρημάτων. Μέσος, »διεγγυῶμαί τινι«, γίνομαι ἐγγυητής μέ τι· ὑπόσχομαί τι κατὰ πολλά, ὡς παρ' Ἰσοκρ. »Ἑπτὰ ταλάντων διεγγυήσατο«. β) δίδω ἐγγυητήν. ὅθεν

Διεγγύησις, εως, ἡ. Ἡ ἐγγύησις, ὑπόσχεσις, Δημοσθ.

Διεγείρω, Μ. ερῶ. Κατὰ πολλὰ ἐγείρω, ἐρεθίζω, παρακινῶ· ἐξυπνίζω· exciter, Γαλλ. Παθητ. διεγείρομαι, παρακινοῦμαι, καὶ ἐξυπνῶ.

Διεγέρσιμον, τό. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ διεγερθῇ, eccitabile, Ἰταλ.

Διεγερσιμότης, ητος, ἡ. Ἡ δύναμις τοῦ νὰ διεγείρῃ. Λατ. Excitabilitas, ἢ incitabilitas, excitation, Γαλλ., Erregung, Γερμ.

Διέγερσις, εως, ἡ. Παρακίνησις· ἐξύπνησις.

Διεγερτήριον, τό. Πᾶν ὅ,τι ἔχει δύναμιν τοῦ διεγείρειν, Λατ. incitamentum, Ἰταλ. stimolo.

Διεγερτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ διεγείρῃ, Ἀνθρ. σελ. 64. καὶ 371. excitatif, Γαλλ.

Διεγρηγορέω, ῶ (ἐγρηγορέω). Ἀγρυπνῶ διόλου, διὰ παντός.

***Διεγρόμενος**, η, ον, μετοχ. παθητ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ διεγείρω, πρβ. ἀγρόμενος.

***Διέδεξε**, Ἰων. ἀόρ. α'. ἀντὶ διέδειξε ἐκ τοῦ διαδείκνυμι, Ἡρόδ.

***Διέδην**, ἐπίρρ. (διίημι). Πανταχοῦ, διόλου, καθόλου, ἐν πᾶσι, ἕως εἰς τὸ τέλος.

***Διέδραμον**, ἀόρ. β'. τοῦ διατρέχω, Ὀδ.

Διεδρία, ίας, ἡ (δίεδρος). Διχόνοια, ἀσυμφωνία, ἔχθρα, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστ. Θ. 2.

Διέδριον, καὶ δίεδρον, τό (ἕδρα). Κάθισμα, ἢ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμποροῦν νὰ καθίσουν μόνον δύο ἄνθρωποι· τὸ αὐτὸ καὶ Δίφρος, Ὀριβ. σελ. 337.

Δίεδρος, ου, ὁ, ἡ (ἕδρα). Χωριστά, μακρὰν ἀπὸ τοῦ ἑτέρου καθήμενος, ἀκοινώνητος, ἐξαιρ. διῃρημένος, μαλωμένος· ἀσύμφωνος· ἐχθρικός· τὸ ἐναντ. σύνεδρος. 2) ὁ δίεδρος, ὡς οὐσιαστ., = δίεδρον, κάθισμα διὰ δύο· βάσις, ὑποστήριγμά τι διὰ νὰ βάλλωνται δύο πράγματα ἐπάνω.

***Διέεργον**, ποιητ. παρατατ. τοῦ διέργω, διείργω, Ἰλ. Μ, 424.

Διεζευγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ διαζεύγνυμι. Χωρισμένως, ξεχωριστά.

Διεθίζω. Κατὰ πολλὰ ἐθίζω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 387. ἀμφ.

Διειδής, έος, ὁ, ἡ (διείδον). Καθαρός, λαμπρός, καὶ διαφανής, ἐκεῖνος δηλ., διὰ τοῦ σώματος τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἰδῇ τὰ εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος κείμενα, ὡς, »Ὕδωρ διειδέςα, Θεόφραστ.

***Διεῖδον**, ἀπαρ. διιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ διοράω (εἶδον). Βλέπω διὰ μέσου· γνωρίζω ἐπ' ἀκριβές, διακρίνω τι, δοκιμάζω τι μὲ πεῖραν. Παθητικ. »Διειδομένη πεδίοιο« (Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 546), ὁραθεῖσα, φανεῖσα περῶσα διὰ τοῦ πεδίου. Ὁμως ὁ ποιητ. μέλλ., διείσομαι, θέλω παραστήσῃ, ἐκθέσῃ, περιγράψῃ, παρὰ Νικ. Θηρ. 837. »Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι«, ἄρμα νοῦσοισιν, ἀναφέρεται ὀρθότερον εἰς τὸ ῥῆμα δίειμι, διεξέρχομαι. Περὶ δὲ τῆς Ὁμηρ. χρήσεως ἴδε διαείδομαι.

***Διεικάζω**, Μ. άσω (εἰκάζω). Κάμνω τι πάντῃ ὅμοιον, ἀπαράλλακτον· παραβάλλω κατ' ἀκρίβειαν. Παθητ. εἶμαι πάντῃ ὅμοιος, ἀπαράλλακτος, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 19.

Διειλέω, ῶ (εἰλέω, ἀνμλ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διειλίσσω. Ξετυλίγω, παρὰ Πλουτάρχ. »Διειλέειν βιβλίον« ὅθεν

Διειλημμένως, Ἐπίρ. τῆς παθ. μετοχ. τοῦ διαλαμβάνω. Χωριστά, διῃρημένως, κατ' ἰδίαν. 2) σαφῶς, ἀκριβῶς, ῥητῶς, Ξενοφ. Ζήτ. καὶ Διαλαμβάνω.

Διείλησις, εως, ἡ (διειλέω). Ἀνεμοστρόβιλος, λαίλαψ, ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Πλάτ. Νομ. Ε'. σ. 747. Δ. ἴδε Ruhnk. Τιμ. σ. 97. »Διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις«. ἐν ἄλλοις δὲ ἀναγινώσκ. »Δι' εἱλήσεις«, θερμότητας, διὰ τὰς ἐξ ἡλίου θερμότητας.

Διειληχώς. Τούτῳ οἱ Ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο, Λεξ. Ῥητ. Χειρόγρ.

Διειλύω, καί, διειλύσσω, τὸ αὐτὸ καὶ διειλέω (εἰλύω). Τυλίγω, πλέκω διὰ μέσου. Καὶ τὸ ἐναντίον ξετυλίγω, ἀνελίσσω, ξεμπερδεύω. Παθητ. διαφεύγω, φεύγω κρυφίως διά τινος (ξεγλυστρῶ), διασώζομαι, γεν., ὡς παρ' Ἀπολλων. Ῥοδ. 4, 35. »Διειλυσθεῖσα δόμοιο«, ἀντὶ τοῦ λάθρα διεξελθοῦσα, ξεγλύστρισεν ἀπὸ τὸ σπῆτι, κρυφίως ἔφυγε.

Δίειμι, Μ. διείσομαι (εἶμι). Διέρχομαι, διαπερνῶ, διαβαίνω, περνῶ μέσα ἀπὸ ἕνα τόπον διὰ νὰ ἐκβῶ ἔξω, Θουκυδ. Γ. »Ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῄεσαν« καὶ Ε. »Μὴ ἐᾶν πολεμίους διιέναι«. καὶ Ἀριστ. Ἀχ. 845. ἔτι διαβαίνω ἔμπροσθεν ὅλου τοῦ μετώπου, ἐν γένει, ἀναχωρῶ, ἄπειμι. 2) ἐνεργ. μετὰ αἰτ., διαβαίνω διά τινος, διαπερῶ τι, καταλαμβάνειν, κυριεύειν. β) μεταφ. ἐπὶ ὁμιλ. ἢ συγγράμμ. διεξέρχομαι, διηγοῦμαι, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, περιγράφω, παριστῶ τι κατ' ἀκρίβειαν, ὡς, »Ὅπως ἠσκῆσθαι χρή, ἤδη τοι δίειμι«. Ζήτ. καὶ Διεῖδον.

Δίειμι, Μ. διέσομαι (εἰμί). Εἶμαι διὰ πάντα, διατελῶ, ἐξακολουθῶ, ἐμμένω, ἐπιμένω. Μετὰ μετοχ. πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ, ὡς τὸ διαγίγνεσθαι καὶ διάγειν, διὰ τῶν λέξεων, παντοτεινά, ἀδιακόπως, διὰ παντός. Ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 24. »Σκοπούμενος διέσῃ«, τὴν ὁποίαν ὁ Δινδόρφιος ἀποδοκιμάζει. Ἐν γένει, ἡ λέξις ἐστὶ σπανία.

Διεῖπον, Ἀπαρ. διειπεῖν, ποιητ. διαειπεῖν (εἶπον, ἀνμ.). Ἐντελῶς καὶ ῥητῶς λέγω τί, διασαφῶ εἰς μάθησιν, διεξοδικῶς λέγω, διηγοῦμαι ἀκριβῶς τί, Ἰλ. Κ, 425. »Διειπέ μοι, ὄφρα δαείω«. ἐν γένει, διορίζω, ῥητῶς ἢ σαφῶς φανερόνω τί, ἐξηγῶ, διακρίνω, Wolf Λεξ. σ. 246. 2) συνομιλεῖν ἀναμεταξύ, ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὡς Ὀδ. Δ, 215. »Διαειπέμεν (ἀντὶ διειπεῖν δηλ. μύθους) ἀλλήλοισιν«, νὰ συνομιλήσωμεν καὶ διαλεχθῶμεν ῥητῶς καὶ κατὰ πλάτος ἀναμεταξύ μας· καὶ παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. Α'. 29. τμ. 21. Μέτ. συμφωνεῖν ἀναμεταξύ των, ὡς παρ' Ἰαμβλ. Πυθαγ. Α'. 27. Τμ. 124. »Καὶ διειπομένοισι, καὶ ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἐσυμφώνησαν ἀναμεταξύ των. ἴδε διερῶ.

Διείργω, Μ. ξω. ἔπικ καὶ διέργω (εἴργω). Ἐμποδίζω τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, χωρίζω, ξεχωρίζω, Ἰλ. Μ, 424. »Τοὺς διέεργον ἐπάλξεις«. 2) ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τῆς πλησιάσεως εἴς τι ἢ ἐκτελέσεως πράγματός τινος· ὑστερώτερον δὲ ἐκτάνθη ἡ σημασία καί, χωρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἤ τί τινος, καί, τί ἀπό τινοςα. 2) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβάτως, ὑπακουομ. ὅμως τοῦ, αὐτούς, κεῖμαι μεταξὺ καὶ οὕτω χωρίζω, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 2. Παθητ. ξεχωρίζομαι, Πλουτ. »Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσοςα.

Διείρηκα, Παρακείμ. τοῦ διερῶ, διειπεῖν. Ὡμίλησα, εἶπα καθαρῶς, σαφῶς, διωρισμένως, διαῤῥήδην εἶπον.

Διείρομαι, ποιητ. ἀντὶ, διέρομαι. Ἐξετάζω ἐρωτῶν, ἐρωτῶ διόλου, ἀκριβῶς, ητινα, καί, τινά τι, Ὁμηρ., ὅστις χρῆται μόνον τῷ ἐνεστῶτι, Ἰλ. Α, 550. Ο, 93. Ὀδ. Δ, 492. Λ, 464. Ω, 478.

Διειρύω, Ἰων. ἀντὶ διερύω (ἐρύω). Τραβῶ τι διὰ μέσου, καὶ τριγυρίζοντάς το, ἕλκω, σύρω διά τινος, ὡς, »Τὰς νέας τὸν ἰσθμόνα (Valck. Ἡροδ. 7, 24), τὰ καράβια διὰ τοῦ ἰσθμοῦ· συντάσσ. δὲ καί, τί τινος, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 687. »Διειρύσσουσιν ἄροτρονα, σύρουσι τὸ ἄροτρον, ἐργάσουσι. Πρβ. διισθμέω.

Διείρω, σπανίως παρακ. διείρκα, Ξεν. Κ. Π. 8, 3, 10. (εἴρω, ἀνμ.). Διατρυπῶ, διαπερνῶ τι ἀπὸ μέσα ἄλλου τινός, Ξενοφ. Παιδ. Η', 3. 10. »Διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν, ὅταν ὁρᾷ βασιλεύςα. 2) ἀντὶ τοῦ εἴρω, ἁρμαθιάζω, συνδέω, συμπλέκω, συνάπτω, συναρμόζω· καὶ μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, οὕτως ἡνωμένων, ὥστε καθὲν περιέχει τὸ αἴτιον, δι' ὃ κεῖται τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, ἢ ἀκολουθεῖ εἰς αὐτό· ἐξαιρ. παρὰ Διονύσ. Ἀλικ. »Λόγος διειρόμενοςα, μία σειρὰ λόγου συνεχὴς χωρὶς τμῆμα, διαφοράν, καὶ ξόμμα. Παρὰ Φιλοστ. Ἀπολ. Η'. 12. »Διείρων ἀπὸ τῆς προῤῥήσεωςα, ἀντὶ τοῦ κάμνων ἀρχὴν τῆς ὁμιλίας, ἀρχίζων λαλεῖν· οὕτω καὶ τὸ ηὔρειν λόγουςα, παρ' αὐτῷ· ἐν δὲ Βιβ. Δ. 28. »Δάκτυλοι διείροντεςα, τεντωμένοι, ἐξαπλωμένοι διὰ μέσου δάκτυλος ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ὡς παρὰ Λουκ. »Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλουςα.

Διειρωνόξενος, ου, ὁ, ἡ (εἴρων, ξένος). Ὁ κατειρωνευόμενος τῶν ξένων, ἐκεῖνος, ὅστις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλοξενίας, ἀπατᾷ τοὺς ξένους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 621. πρβ. κατειρωνεύομαι.

Διειθύνω, καὶ διειθύω, Μ. ύνω (εἰθύνω, ἀνμ.). Εἰσχωρῶ εἴς τι, διαπερνῶ, ἐμβαίνω μέσα διά τινος, ἢ μεταξύ τινος, Ἀφροδ. »Διειθύνειν τὴν γῆν«, καί, διειθύνειν εἰς τοὺς πόρουςα.

***Διέκ**, καὶ πρὸ φωνήεντος διέξ (διά, ἐκ). Διὰ μέσου καὶ ἔξω, πέρα καὶ πέρα, Ἰλ. Ἴδε διά.

Διεκβαίνω (ἐκβαίνω, ἀνμ.). Ἐκβαίνω ἔξω διὰ μέσου τινός, Στράβ. ΙΒ. σελ. 810.

Διεκβάλλω (ἐκβάλλω, ἀνμ.). Εὐγάζω, ῥίπτω ἔξω διὰ μέσου τινός, ῥίπτω ἔξω· ἔτι δὲ περνῶ τι διὰ μέσου ἢ ἐπάνω τινὸς ἀντικρύ, περαιόω. 2) οὐδετ. διαβαίνω, διαπερνῶ, διέρχομαι, Πολύβ. ὅθεν

Διεκβολή, ῆς, ἡ. Τὸ διὰ μέσου ῥίπτειν, εκβάλλειν ἔξω, ἢ διαπέρασις, τὸ διὰ μέσου τινὸς εἰς τὰ ἔξω ἔκβαλμα, πέραμα, καὶ αὐτὸ τὸ πέραμα, ἡ διάβασις, περαίωσις, Πολύβ.

Διεκβόλιον, ου, τό. Βότανον, φάρμακον, τὸ ὁποῖον ἔχει δύναμιν νὰ ἐκβάλλῃ τὸ ἔμβρυον ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς γυναικός· τὸ αὐτὸ καὶ Ἐκβόλιον, Ἱπποκρ. σελ. 631.

***Διεκδίδωμι**, = διαδίδωμι.

Διεκδικέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἐκδικέω. Ὑπερασπίζομαι, διαφεντεύω, ἐκδικοῦμαι, παιδεύω, Σχολ. Εὐριπ. Ἑκ. 1029. Ἡρακλ. 1078.

Διεκδρομή, ῆς, ἡ (διεκτρέχω, διεκδραμεῖν). Ἐξόρμησις, ἔφοδος· ἡ αἰφνίδιος σύστασις, ἐμφάνεια· καὶ κούρσευμα, λεηλάτισμα, τὸ ὁποῖον γίνεται κατὰ τὸ ἔμβασμα τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων δι' ἑνὸς μέρους, εἰς ἕνα τόπον, Πλούτ.

Διέκδυμι, διεκδυνέω, διεκδύνημι, καὶ διεκδύω (ἐκδύω, ἀνμ.). Ἐκβαίνω (εὐγαίνω),

διὰ μέσου τινός· ἐκβαίνω μὲ ὁρμήν, σπάω, φαίνομαι· ξεγλυστρῶ εἰς τὰ ἔξω καὶ φεύγω διά τινος, διαφεύγω, Ἱπποκρ. ὅθεν

Διέκδυσις, εως, ἡ. Ὁρμητικὴ πρὸς τὰ ἔξω κίνησις, ἔκβαλμα. 2) τόπος, δι' οὗ ἐμπορεῖ νὰ ἐβγάλθῃ τις· κρυψῶνα, κρυφὸς τόπος, ἐξ οὗ εἰς καιρὸν ἀνάγκης ἐμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ τινός· ἔξοδος· δίοδος, πέρασμα, Πλούτ.

Διεκθέω, Μ. θεύσομαι (ἐκθέω, ἀνμ.). Διεκτρέχω, ἐκβαίνω ἔξω τρέχων διὰ μέσου τινός, Ἀριστοτ. »Ἄχρι τῆς γῆς διεκθέονσι.

***Διεκθορέω** (ἐκθορέω, ἀνμ.), = διεκθρώσκω.

Διεκθρώσκω (ἐκθρώσκω, ἀνμ.). Διὰ μέσου τινὸς πηδῶντας ἐκβαίνω ἔξω, Γενικ. »Διεκθρώσκειν τοὺς σκότους«, Κλήμ. Ἀλ.

***Διεκλάμπω** (ἐκλάμπω). Λάμπω ἔξω διὰ μέσου τινός, Ἡσιοδ. 2, 31.

Διεκλύω (ἐκλύω). Λύω, χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων, Γαλην. Γλωσ. ἐν λέξ. ἀδέλγεται· ἢ ἀμοιβαίως ἐκλύω.

Διεκμυζάω (ἐκμυζάω). Βυζάνω πρὸς τὰ ἔξω, πιπιλίζω, Γεωπονικ. Ζ. 15.

Διεκπαίω (ἐκπαίω, ἀνμ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διεκπίπτω. Ὁρμῶ διὰ μέσου τινὸς μὲ βίαν, διασπῶ, ἐμβαίνω μὲ δύναμιν, μὲ ὁρμὴν εἰς τὸ στράτευμα τοῦ ἐχθροῦ, κατατζακίζω καὶ φεύγω, Πλούτ. »Διεκπαίειν τοὺς πολεμίους«· ἐπιτοπολὺ κατὰ μέσην διάθεσιν, ὡς παρὰ Διονυσ. Ἀλικ. ΙΑ 37. »Διεκπαισάμενος τὰς πύλας«, συντρίψας, κατατζακίσας μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν· καὶ Ἰαμβλ. Πυθ. §. 149. »Διεξεκαίσαντο«.

Διεκπατέω, ῶ (πάτος). Σουΐδ. ἐκ Λαερτ. εἰς Ἐπιμενίδην, ὅπου διεκπατέωσι ἀναγινώσκ. ἀντὶ τοῦ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐκβαίνω ἔξω ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς κοινωνίας.

Διεκπεραίνω, Μ. ανῶ (περαίνω). Φέρω ὅλως διὰ μέσου, ἢ ἕως εἰς τέλος, ἀποτελειόνω, τελειόνω τι, Στράβ. ΙΒ'. σελ. 809.

***Διεκπεραιόω**, τὸ ἐπιτετ. περαιόω.

Διεκπεράω, ῶ, Μ. ήσω, καὶ άσω (ἐκπεράω, ἀνμ.). Διέρχομαι, διαπερνῶ· περνῶ εἰς τὸ πέραν, Πλάτ. Τιμ. σ. 73. Α. 2) ἐμβαίνω μὲ βίαν διὰ μέσου· ἐν γένει, διαβαίνω ἐπάνω τινὸς καὶ πέραν, ἔξω, αἰτιατ. Ἡροδ. 3, 4. 4, 152. 5, 52. μεταβιβάζω ἐπέκεινα· διαβαίνω. »Διεκπερᾶν τὸν βίον«, περνῶ τὴν ζωήν. 2) διατρυπῶ, Ἀριστ. Πλούτ. »Πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.«

Διεκπερδικίζω, Μ. ίσω, = ἐκπερδικίζω. Γλυτόνω, φεύγω ὡς περδίκι.

Διεκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (ἐκπίπτω, ἀνμ.)· τὸ αὐτὸ καὶ διεκπαίω. Πίπτω μὲ ὁρμὴν εἰς τὴν μέσην· παρὰ δὲ Δίωνι Κασ. Ν. 34. καὶ ἀντὶ τοῦ, περνῶ ξεσπαθωμένος ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, καὶ γλυτόνω· γλυτόνω εὐτυχῶς, διερχόμενος μετὰ μάχης καὶ κτυπῶντας, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Διεκπλέω, Μ. εύσομαι (ἐκπλέω, ἀνμλ.). Ταξιδεύω, ἀρμενίζω, περνῶ μὲ τὸ καΐκι διὰ μέσου τινός· ἢ πλέω μίαν θάλασσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο, αἰτ. π. χ. τὸν Εὔριπον· καὶ Λουκιαν. »Τὸν Ἰόνιον διεκπλεῦσαι θέλοντες«· μεταφορικ. δὲ παρ' Ἡροδ. καὶ »Διεκπλεύσαντες τὸν βίον εὖ«, ἀντὶ τοῦ, ἐπεράσαμεν τὴν ζωήν μας καλῶς· ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ στρατηγήματος κατὰ θάλασσαν, ὅταν ταχύπλοα πλοῖα τινὰ αἰφνιδίως διέκοπτον ἐν τῇ μάχῃ τὴν γραμμὴν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, καὶ ἀφ' οὗ ἔβλαπτον αὐτά, ἐν ᾧ διέβαινον ὀγλίγωρα, ὅσον ἐδύναντο, ὑπέστρεφον ἔπειτα εἰς τὰ ἐδικά των λοιπὰ πλοῖα, καὶ τοῦτο τὸ κίνημα, στρατήγημα, ὠνομάζετο διέκπλους, Σβειγχ. Ἡροδ. 6, 12. Θουκυδ. 1, 49. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 22.

Διέκπλοος, ὁ, συναιρ. διέκπλους. Τὸ πλεύσιμον διὰ μέσου τινός, τὸ διεκπλέειν, καὶ τὸ μέρος, ὅθεν πλέει τις διὰ μέσου τινός, Ἡροδ. 7, 36. 2) τὸ διασπᾶν καὶ διακόπτειν τὰς γραμμὰς καὶ τάξεις τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, Θουκ. 1, 49. 2, 83. ἴδε τὸ ἀνωτέρω.

Διεκπλώω, ῶ, Μ. ώσω, Ἰων. ἀντί, διεκπλέω.

Διεκπνέω, Μ. εύσω (ἐκπνέω, ἀνμ.). Ἐκπνέω, πνέω, φυσῶ διὰ μέσου ἔξω, εὐγάλλω τὴν πνοήν, τὸν ἀνασασμόν, ἢ τί μαζὶ μὲ τὴν πνοὴν ἢ ἐν εἴδει πνοῆς, ἀποφυσῶ. Ἀριστ. Κόσμ. »Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν«. 2) ἀφίνω δι' ὅλου τὴν πνοήν, ξεψυχῶ. 3) ἐξατμίζω. ὅθεν

Διεκπνοή, ῆς, ἡ. Ἡ συνεχής, διὰ μέσου ἐκπνοή· ἀναπνοή· τὸ εἰς τὰ ἔξω φύσημα· ἡ ἐξάτμισις.

Διεκπορεύομαι, Μ. εύσομαι, τὸ ἐπιτετ. ἐκπορεύομαι. Ἐκβαίνω, περνῶ πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός, Διον. Ἀλικ.

Διεκπροχλής, ὁ, ἡ. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. Γ. 73. ἀντί, Δι' ἐκ προαλής.

***Διεκπτύω**, Μ. ύσω (ἐκπτύω). Πτύω (φτῶ) ἔξω ὀλόγυρα, Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 23. Ἰακ.

Διέκπτωσις, εως, ἡ (διεκπίπτω). Τὸ διεκπίπτειν, τὸ πέσιμον διὰ μέσου τινος εἰς τὰ ἔξω· ἡ ἔξοδος, ὁρμὴ εἰς τὰ ἔξω, τὸ αἰφνιδίως καὶ ὁρμητικῶς εἰς τὸν ἐχθρὸν πέσιμον, καὶ τὸ τούτου κατατζάκισμα, καὶ ἡ διὰ μέσου τούτου εὐτυχὴς φυγή· καταφύγιον, Γαλην. Γλωσσ.

Διεκρέω, Μ. ρεύσομαι (ἐκρέω, ἀνμ.). Τρέχω συνεχῶς ἢ διὰ μέσου τινος πρὸς τὰ ἔξω (ἐπὶ ὑγρῶν)· ὅθεν

Διέκροος, καὶ συναιρ. διέκρους, ὁ. Τὸ συνεχὲς πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινὸς ῥεύσιμον, τρέξιμον, Ἡροδ. 7, 129.

Διέκτασις, εως, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξάπλωσις, τέντωσις διὰ μέσου ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μέχρι τοῦ ἄλλου ἔξω, Κλήμ. Ἀλ.

Διεκτελής, ὁ, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, ἀκριβής, ἐντελής.

Διεκτέλλω (τέλλω). Βλαστάνω μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔξω· διέρχομαι, περνῶ διαμέσου τινός, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 683.

Διεκτέμνω, Μ. εμῶ, τὸ ἐπιτετ. ἐκτέμνω. Διόλου ἐκκόπτω, Ἰώσηπ.

Διεκτρέχω (ἐκτρέχω, ἀνμ.). Τρέχω διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω.

Διεκφαίνομαι, τὸ ἐπιτετ. ἐκφαίνομαι. Διόλου εἰς τὰ ἔξω φαίνομαι, Εὐσταθ.

Διεκφανής, ὁ, ἡ. Τὸ αὐτὸ καὶ διαφανής, ἤ, ὁ δι' ὅλου πρὸς τοὺς ἔξω φαινόμενος.

Διεκφέρω, τὸ ἐπιτετ. ἐκφέρω, ἀνμ. Φέρω πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός, Ἀριστείδ. Α'.

Διεκφεύγω, τὸ ἐπιτετ. ἐκφεύγω. Φεύγω διὰ μέσου τινός, Εὐσταθ.

Διεκχέω, τὸ ἐπιτετ. ἐκχέω, ἀνμ. Χύνω πρὸς τὰ ἔξω διὰ μέσου τινός.

Διελασία, ίας, ἡ· καὶ Διέλασις, εως, ἡ (διελαύνω). Στράτευμα, κούντημα, κτύπημα, σπρώξιμον, πέρασμα πέρα πέρα, τὸ νὰ ἀναγκάζῃ τις τινὰ νὰ διαβῇ διὰ μέσου, ἢ τὸ ἀναγκάζεσθαι ἀντικειμένου τι νὰ διαβῇ διὰ μέσου, τὸ διεμβάλλειν, διαπερᾶν, ὡς π. χ. Πλούτ. »Διελασία ἥλου«, τὸ τοῦ καρφίου πέρασμα. 2) τὸ νὰ κυνηγᾷ τις καθ' ὅλα τὰ μέρη μιᾶς περιοχῆς ἢ νὰ τρέχῃ διὰ μέσου τινός, ἢ νὰ διαβαίνῃ ἔφιππος, ὡς τό, διιππασία. 3) ἡ παράταξις τοῦ ἱππικοῦ, τῆς καββαλαρίας, Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ'. 3.

Διέλασις, εως, ἡ, = διελασία.

Διελαύνω, Μ. διελάσω, Ἀττ. διελῶ, Ἀόρ. Α'. διήλασα (ἐλαύνω, ἀνμ.). Κυνηγῶ διὰ μέσου, ἀναγκάζω τινὰ νὰ διαβῇ διὰ μέσου, ὡς, ἵππους τάφροιο, Ἰλ. Κ, 564. 2) μεταφ. κτυπῶντας διὰ νὰ διαπεράσῃ· διατρυπῶ, σουβλίζω, διαπερῶ μέ τι, ὡς, αὐχένος λαπάρηνδε (Ἰλ. Π, 318), ἤτοι τὸ σπαθὶ διὰ τῶν λαγόνων, καὶ Ἰλ. Ν, 160. καὶ Λουκιαν. »Ὃν σὺ δορατίῳ διελάσας,« 3) οὐδετ. διαβαίνω ἔφιππος, ἢ ἔποχος, ἢ ταξιδεύω διὰ μέσου, ἢ περιέρχομαι· ἢ μαχόμενος κάμνω τόπον διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ καὶ περνῶ, φεύγω· ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ἱππικοῦ, καὶ τότε ὑπακούεται, ἵππον, ὄχον, ἤτε τῶν τοιούτων, Ξενοφ. Οἰκ. 4, 8. »Ὁπόσην μὲν τῆς χώρας διελαύνων αὐτός«, ὅσον τόπον περιέρχεται, περιηγεῖται μόνος του (ἐπὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως)· παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἡρακλ. 788 »Ἡμέρα διήλασεν«, ἀντὶ τοῦ, ἐξημέρωσεν, ἐφάνη ἡ ἡμέρα.

Διελέγχω, Μ. ξω, τὸ ἐπιτετ. ἐλέγχω. Καταπολλά, ἢ διὰ πάντα ἐλέγχω, Λουκιαν.

***Διελθεῖν**, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ διέρχομαι καὶ ἐπικ. διελθέμεν, Ὁμ.

Διελινύω, τὸ ἐπιτετ. Ἐλινύω, Ἱπποκρ. σελ. 391.

Διελίσσω, Ἀττ. -ττω, Μ. ξω (ἑλίσσω). Ξετυλίγω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ξεμπερδεύω, ξεδιπλόνω ἓν ἐνείλημα δηλ. ἢ βιβλίον, Πλούταρχ. 2) ἀντὶ τοῦ ἑλίττω, παρὰ Δίων. Κασ. 74, 5.

***Διελκόω**, τὸ ἐπιτετ. τοῦ ἑλκόω. Κάμνω ὅλως γεμάτον ἀπὸ ἕλκη, πληγάς.

Διελκυσμός, οῦ, ὁ (διελκύω). Τὸ διέλκειν, καὶ συνεχῶς σύρσιμον, τράβιγμα, καὶ τὸ ξεχωρίζειν τραβῶντας τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔτι δὲ τὸ περνᾶν τι διὰ μέσου τραβῶντας, ἢ ἀπομακρύνειν τι τραβῶντας, ἢ τὸ ἁρπάζειν τί καὶ φεύγειν μετ' αὐτοῦ σύροντάς το, ἀναρπάζειν, ἀφαρπάζειν.

Διελκυστίνδα, ἐπίρρ., προστιθεμένου τοῦ, παίζειν, ἢ παιδιά. Εἶδος παιγνιδίου τῶν παιδίων, καθ' ὃ τὸ ἓν μέρος ἀγωνίζεται νὰ σύρῃ τὸ ἄλλο ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον σύνορον· τοῦτο παρὰ Πλάτ. Θεαιτ. σ. 181. Α. λέγεται καί, διὰ γραμμῆς παίζειν. »Ἡ δὲ διελκυστίνδα παίζεται μὲν ὡς ἐπιτοπολὺ ἐν ταῖς παλαίστραις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθι· δύο δὲ μοῖραι παίδων εἰσὶν ἕλκουσαι τοὺς ἑτέρους οἱ ἕτεροι, ἔστ' ἂν καθ' ἕνα μεταστήσωνται πρὸς αὐτοὺς οἱ κρατοῦντες«, Πολυδ. Βιβλ. Θ'. Κεφ. 7. σελ. 1099. 112. Ἐκδ. Ἀμστελοδ. Ζήτ. Διαγραμμισμός, καὶ Ἑλκυστίνδα.

Διελκύω (ἑλκύω), = διέλκω (υ-υ-).

Διέλκω καὶ διελκύω (ἕλκω). Σύρω, τραβῶ συνεχῶς, ἢ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ διὰ μέσου τινός, ἢ εἰς τὰ ἔμπροσθεν τί, Ἀριστοφ. »Διελκύειν διὰ δακτύλιον«, περνᾶν, σύρειν τι διὰ μέσου τοῦ δακτυλιδίου. 2) ἐπὶ καιροῦ, τραβῶ τι εἰς μάκρος, μακρύνω, ἀργοπορῶ· καὶ μεταφ. »Διέλκειν τὸν βίοτον« (ἢ καὶ ἁπλῶς ἄνευ τοῦ, βίον), περνῶ τὴν ζωήν μου μὲ κόπον, χαλεπῶς, δεινῶς, σύρω τὴν ζωήν μου, Ἀριστ. Βάτρ. 1122. »Διέλκειν μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων«, ἤτοι διάγειν· ὡς τόπον πρβ. καὶ τοὺς σχολιαστάς, διότι ἐνταῦθα δύναται νὰ δηλοῖ καί, πίνω, συμποσιάζω.

Διελλαμβάνω (ἐλλαμβάνω, ἀνμ.)· ὅθεν πλόκος πολλαῖς ὁδοῖς διειλημμένος, περιτετυλιγμένος, ἐμπερδευμένος, συγκεχυμένος, Λουκιαν.

Δίελος, = δείελος, πλὴν ἄνευ βεβαίου παραδείγματος.

Δίεμαι. Σπεύδομαι καὶ φεύγω, τρέχω σπουδαίως, Ἰλ. Ψ, 475. »Ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται«· πρβ. καὶ Μ, 304. (ἔστι τὸ παθητ. ἑνὸς μὴ ἀπαντῶντος πλέον ἐνεργ. δίημι, κυνηγῶ, ἀπολύω ἐναντίον, ὡς τὰ σκυλιά, τὸ ὁποῖον διετηρήθη ὡς ἐνεργ. ἐν τῇ λέξει ἐνδίημι· συγγεν. τῷ, δίω, καί, διώκω.)

Διεμβάλλω (ἐμβάλλω, ἀνμ.). Διόλου βάνω μέσα, ἢ βάνω τι, ῥίπτω, ἐμπήγω μέσα διά τινος, Ἀθήν. σελ. 107.

Διεμμένω, Μ. μενῶ (ἐμμένω, ἀνμ.). Μένω διὰ πάντα εἴς τι.

Διεμπιμπλάω, καὶ **Διεμπίμπλημι**, καὶ **Διεμπιπλάω**, Μ. ήσω (ἐμπίμπλημι). Γεμίζω δι' ὅλου.

Διεμπίπτω, τὸ ἐπιτετ. ἐμπίπτω, Πολύβ. 38, 1.

Διεμπολάω, ῶ (ἐμπολάω). Πωλῶ, καὶ μάλιστα εἰς πολλούς, Εὐρ. Βάκχ. 504. 2) ἀγοράζω

ζω, καζαρεύω τι καὶ ἀγοράζω· πραγματεύομαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 973. Σοφ. Φιλ. 579.

Διεμφαίνω, Μ. ανῶ (ἐμφαίνω, ἀμ.). Δείχνω τι διὰ μέσου τινός, ἢ τὸ κάμνω νὰ φανῇ, φανερόνω, ἀποδεικνύω, Λουκιαν. «Ὀφθαλμοὶ πολὺ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες».

Διενέγκω, διενέκω, Ἰων. διενείκω, ἄχρ. θεματ. τοῦ διαφέρω, ὅθεν ἀόρ. διήνεγκα, Ἰων. διένεικα, παθ. παρακ. διενήνεγμαι, παθ. ἀόρ. διηνέχθην, Ἰων. διενείχθην.

Διενεργέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἐνεργέω. Κατὰ πολλά, ἢ ὅλον ἐνεργῶ, Στοβ. Ὁμ. Γ.

Διενθυμέομαι, οῦμαι (ἐνθυμέομαι). Ἐπιμόνως στοχάζομαι, κρατῶ τὸν στοχασμόν μου ἐπάνω εἴς τι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, σκοπῶ, θεωρῶ τι, Κύριλ. κατὰ Ἰουλ.

Διενιαυτίζω, Μ. ίσω (ἐνιαυτίζω). Περνῶ (ζῶ δηλ.) ἕνα χρόνον εἰς ἕνα τόπον, Ἡρόδ. 4, 7.

Διενίσταμαι, Μ. διενστήσομαι (ἐνίσταμαι)· τὸ αὐτὸ καὶ ἐνίσταμαι. Ἐναντιόνομαι ἀναμεταξύ μας, ἀνθίσταται ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου, Βασιλ.

Διεννοέομαι, τὸ αὐτὸ καὶ ἐννοοῦμαι, Ἡρόδοτ. Πολύμ. «Οὗτοι μὲν οὖν δὴ οὕτω διεννοοῦντο ποιήσειν», οὕτως ἐστοχάζοντο νὰ κάμουν.

Δίενος, ου, ὁ, ἡ (δίς, ἔνος). Ὁ ὢν δύο χρόνων, διετής. «Δίενα σπέρματα», Θεόφρ.

Διενοχλέω, ῶ. μετὰ δοτικ. ἀντὶ τοῦ ἐπιτατ. ἐνοχλῶ· συχνάκις ἀντὶ τούτου εὑρίσκεται τὸ διοχλέω, ἀλλ' ἐσφαλμ. Φιλ. Β'. σελ. 590.

* **Δίενται**, γ'. πληθ. τοῦ δίεμαι, Ἰλ. (⏑ – –).

Διεντέρευμα, ατος, τό (ἔντερον). Διόρασις τῶν ἐντέρων, ἤτοι τῶν ἐντοσθίων, κωμικὴ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 167. ἀντὶ τοῦ, ἀγχίνοια, ὀξύτης τοῦ νοός, ἢ ἡ διαπεραστικὴ καὶ ὀξεῖα ὅρασις.

* **Διέξ**, ἴδε διέκ.

Διεξάγω, Μ. άξω (ἐξάγω, ἀμ.). Ἐκβάλλω ἔξω τι διὰ μέσου τινός, διαπερνῶ. 2) διατελῶ, διάγω, Συνέσ. «Διεξάγειν τὸν βίον». 3) διοικῶ, ὁδηγῶ. 4) φέρω εἰς τέλος, τελειόνω, π. χ. μίαν κρίσιν· ὡς, «Διεξάγειν τὴν ἀμφισβήτησιν», Πολύβ. Β. 5. Παθητ. διεξάγομαι, μετάγομαι, μεταφέρομαι, ἔρχομαι εἰς τέλος, τελειόνω· διαλύομαι, καί, ὁδηγοῦμαι, διοικοῦμαι, Πλούτ. «Εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα»· ὅθεν

Διεξαγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ ἐκβάλλειν ἔξω τι διὰ μέσου τινός· διαγωγή, διαπέρασις τοῦ χρόνου, τῆς ζωῆς· διοίκησις, κυβέρνησις, ὁδηγία· καὶ ἐκτέλεσις, τελείωσις, ἀποπεράτωσις, διάπραξις.

Διεξαιρέω, τὸ ἐπιτατ. ἐξαιρέω, ἀμ. Ἀφαιρῶ, λαμβάνω, παίρνω τι ἔξω διὰ μέσου ἄλλου τινός, Δημήτρ. Φαλ. 299.

Διεξαΐσσω, συναιρ. διεξάσσω, Ἀττ. διεξάττω, Μ. άξω (ἐξαΐσσω). Ὁγλίγωρα διαπερνῶ καὶ φαίνομαι ἔξω, ἐκβαίνω διὰ μέσου τινὸς ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικῶς κινοῦμαι διά τινος, ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ, ἐκτινάσσω, ὡς παρ' Ἀριστ. Κόσμ. «Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται»· καὶ Θεόκρ. 13, 23.

Διεξάνθημα, ατος, τό, = ἐξάνθημα, Ἀμφ.

Διεξατμίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτατικ. ἐξατμίζω. Διόλου ἐξατμίζω, Ἱπποκρ. σελ. 506.

Διεξάττω, Μ. άξω, (ἐξάττω). Ἐκβαίνω διὰ μέσου τινὸς ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικῶς κινοῦμαι διά τινος, Ἀριστοτ. Κόσμ. Ἴδε ἀνωτέρω διεξαΐσσω.

Διέξειμι (ἔξειμι). Ἐκβαίνω ἔξω διὰ μέσου τινός, διέρχομαι, διαπερνῶ, τὸ αὐτὸ καὶ δίειμι, καὶ διέρχομαι, μετὰ δοτ., Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 393. «Τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε» καὶ αἰτ. Παυσαν. «Τὴν γῆν τὴν Σκιλλουντίαν Σελινοῦς ποταμὸς διέξεισιν». 2) ἀμεταβ. ἐξετάζω καὶ θεωρῶ τι ἐν λόγῳ ἢ ἐγγράφως, ἀναγινώσκων, ἢ διηγούμενος, ἢ καὶ συλλογιζόμενος τί θεωρῶ κατὰ σειρὰν καὶ τάξιν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· πραγματεύομαι, διηγοῦμαί τι διεξοδικῶς· παρασταίνω, ἀναγινώσκω τι ἐνώπιον τῶν ἄλλων, ἐκθέτω· ἐξετάζω τι ἀκριβῶς· δοκιμάζω τι· κατορθόνω καὶ τελειόνω μίαν ὑπόθεσιν. «Διέξειμι πρὸς ἐμαυτόν», στρέφω εἰς τὸν νοῦν μου, συλλογίζομαι εἰς τὸν ἐμαυτόν μου. πρβ. δίειμι καὶ διέρχομαι.

Διεξείργω, Μ. ξω (ἐξείργω). Μεταξύ τινος ἢ τινῶν, ἢ διὰ μέσου ἄλλου τινὸς ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω· ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος, ὡς καὶ τὸ διείργω· ἀποκλείω, ἐξαιρῶ τινὰ ἀπό τινος, δὲν τὸν ἐμπεριλαμβάνω εἴς τι, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ μετέχῃ τινὸς πράγματος.

Διεξέλασις, εως, ἡ. Ἡ μετὰ ὁρμῆς διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω κίνησις, ὁρμή· τὸ νὰ κάμνῃ τις μὲ βίαν δρόμον, π. χ. διὰ μέσου τοῦ ἐχθροῦ· ἡ φυγὴ διὰ μέσου αὐτοῦ, Πλούτ. Σύλ. 18. ἐκ τοῦ

Διεξελαύνω, Μ. άσω, Ἀττ. διεξελῶ (ἐξελαύνω, ἀμ.). Βιάζω τι ἀ νὰ περάσῃ διά τινος· ὡς ἐπιτοπολὺ ἀμεταβ. διαβαίνω, περνῶ μέρος τι ἔποχος, ἔφιππος ἢ πεζός, ἢ καὶ μὲ στράτευμα διοικῶν αὐτὸ καὶ ὁδηγῶν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, καὶ τότε πρὸς ἀναπλήρωσιν τίθεται, ἵππον, ὄχον, στρατόν. 2) διέρχομαι, περνῶ ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἄλλο ἕνα τόπον, αἰτιατ. π. χ. τὴν χώραν, τὰς πύλας, Ἡρόδ. 5, 29. 52. καί, «πατά τινι», Ἡρόδ. 3, 86. καί, «παρά τι», Ἡρόδ. 7, 100.

Διεξελέγχω, τὸ ἐπιτατ. ἐξελέγχω. Ἐντελῶς, δι' ὅλου πληροφορῶ, ἀναιρῶ, ἀποδεικνύω τὸ ἐναντίον, ἀποδείχνω ψευδὲς τὸ πρόβλημα τοῦ ἄλλου, Πλούτ.

Διεξέλευσις, εως, ἡ (διεξέρχομαι), = διέξοδος, Σχολ. Ἀπολ.

Διεξελίσσω, Ἀττ. -ττω, Μ. ξω (ἐξελίσσω). Ξετυλίγω· ξεμπερδεύω τὸ ἓν ἐκ τοῦ ἄλλου, Ἡρόδ. 4, 67.

Διεξεργάζομαι (ἐξεργάζομαι). Πράττω, κάμνω, κατορθόω τι, εἶμαι αἴτιος κακῶν, ὡς παρὰ Πλάτ. Νόμ. Ζ. σελ. 34. «Κακὰ διεξεργάζομαι», εἶμαι, ἢ γίνομαι αἴτιος κακῶν, καὶ δυστυχιῶν (ἐπὶ προσώπ). 2) ἐξολοθρεύω, καταφανίζω, Διον. Ἀλικ. Β'.

Διεξερέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι (ἐρέομαι)· τὸ αὐτὸ καὶ διερωτάω. Ἐπ' ἀκριβὲς ἐρωτῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω, «τινά τι», Ἰλ. Κ, 432. «Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα; ὅμοιος τί μὲ ἐρωτᾶτε ὅλ' αὐτὰ καταλεπτῶς;

Διεξερευνάω, ῶ, Μ. ήσω· καὶ διεξερευνάομαι, ῶμαι (ἐξερευνάω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ ἀκριβῶς περί τινος, καὶ ἐξιχνεύω, Πλάτ. Νομ. «Διεξερευνώμενος χώραν»· ὅθεν

Διεξερευνητής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις ἀκριβῶς ἐρευνᾷ, καὶ ἐξετάζει τὰ πάντα, ἐρευνητής, ἐξεταστής, κατάσκοπος, ἐξιχνευτής.

Διεξερπύζω, Μ. ύσω· καί, διεξέρπω (ἐξέρπω). Ἕρπω, σύρομαι, σβαρνίζομαι διὰ μέσου τινὸς πρὸς τὰ ἔξω, φεύγω, ὑπάγω κρυφίως, Ἀριστοφ.

Διεξέρχομαι, Μ. ελεύσομαι (ἐξέρχομαι), = διέξειμι. Φθάνω εἴς τινα τόπον, μετὰ τῆς αἰτ. «Πόδα», Πλάτ. Νομ. 7, σ. 822. Α. 2) διατρέχω, περνῶ ἀπὸ τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἢ μέρος, διαβαίνω, ταξιδεύω διὰ μέσου, Πλουτ. Λυκ. «Διεξέρχομαι χώραν». Ἀριστ. Κόσμ. «Μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ». 2) κατὰ σειράν, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐξετάζω, ἀναγινώσκω, θεωρῶ, ἐντελῶς παρασταίνω ἢ φέρω τι ὡς παράδειγμα, ἀπόδειξιν· καὶ καταχρ. «Τὴν δίκην», Πλάτ. Νομ. 9. σ. 856. Α πράττω, διενεργῶ, τελειόνω. 3) ἀμεταβ. περνῶ, τελειόνεσθαί τι, λαμβάνειν τέλος, Βουττμ. Δημ. Mid. ind. Bremi Δημ. Ὀλυνθ. 2, 5. Παρ' Ἰσοκρ. «Διεξελθεῖν τῷ λόγῳ», καί, «Διεξελθεῖν λόγον» (παρὰ Πλάτ.), ἀντὶ ἀναγινώσκω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ.

Διεξετάζω, Μ. άσω, τὸ ἐπιτατ. ἐξετάζω. Ἀκριβῶς ἐξετάζω, δοκιμάζω.

Διεξηγέομαι, οῦμαι, τὸ ἐπιτατ. ἐξηγέομαι. Ἐντελῶς καὶ κατὰ πλάτος ἐκθέττω, διηγοῦμαι, ἀπαριθμῶ, Ξενοφ. Ἀπομν.

Διεξίημι, τὸ ἐπιτατ. ἐξίημι. Ἀφίνω τινὰ ἐκβῇ, ἀφίνω διὰ μέσου τινός, ἀπολύω, διαπέμπω, ἐκπέμπω· καὶ εἰσπίπτω, εἰσβάλλω, ὡς παρὰ Θουκυδ. «Καὶ εἰς θάλασσαν διεξιεῖσα», ἐμβαίνει, χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν.

Διεξικνέομαι, οῦμαι, τὸ ἐπιτατ. ἐξικνέομαι. Φθάνω δι' ὅλου ἐκεῖ.

Διεξιππάζομαι, καὶ διεξιππεύομαι (ἐξιππάζομαι). Διαβαίνω ἔφιππος διὰ μέσου τινός, Πολυαιν.

Διεξοδεύω (ἐξοδεύω). Ἐκβαίνω, ὑπάγω ἔξω διὰ μέσου, ἢ ἀπ' ἔμπροσθεν τινός. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀκαδημαϊκοῖς, «Πιθανὸν διεξωδευμένον», ἀντὶ τοῦ, πιθανὸν ἐκ περισκέψεως τινός, ἀκριβοῦς ἐπιστασίας καί, θεωρίας, κατὰ τὸν Κικέρ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ «Περιωδευμένον».

Διεξοδικός, ή, όν. Ἐκεῖνο, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἐξέλθῃ τι· ὅθεν παρ' Ἀριστ. Ζ. Μορ. «Τὸ διεξοδικόν», ὑπακ. μέρος, τὸ μέρος τοῦ σώματος, διὰ τοῦ ὁποίου διέρχονται καὶ ἐξέρχονται τὰ περιττώματα. 2) ἀνήκων καὶ ἐπιτήδειος εἰς διέξοδον, εἰς τὸ νὰ διέλθῃ, ἢ ἐξέλθῃ. 3) κυρ. πολλὰ πλατύς, μακρύς, ἐκτεταμένος, «Διεξοδικοὶ λόγοι» (Ἀλεξ. Ἀφρ. ἐν τῷ α'. τοπ.), καὶ «Διεξοδικὴ ἱστορία» (Πλουτ. Φαβ.), ἡ λεπτομερῶς καὶ μὲ πολλοὺς λόγους ἱστοροῦσα τὰ πάντα, οὗ ἐναντίον τό, Σύντομος.

Διεξοδικῶς, Ἐπίῤ. Μὲ διεξοδικὸν τρόπον, Κλήμ. ἐκ τοῦ

Διέξοδος, ου, ἡ (ἔξοδος). Δρόμος, ἢ τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ, ἢ ἔνθεν ἐκβαίνει τινὰς ἔξω, δίοδος, στράτα, πέρασμα, ἔξοδος, Θουκυδ. Γ. «Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ εἰς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν». Διέξοδος λόγου, ἡ ἐξακολούθησις, ἡ πρόοδος, ἡ συνέχεια, ἡ ἀκολουθία τοῦ λόγου, ἢ τῆς διηγήσεως, παρὰ Πλάτ. Νομ. Ζ'. 2) παρὰ Φιλοσόφοις, ἡ τελείωσις, ἐκτέλεσις ἑνὸς ἀντικειμένου διὰ συνεπείας μεταβολῶν· ἡ σειρὰ μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων, τὰς ὁποίας πάσχει φυσικόν τι ὄν, Ὠκελλ. «Φύσις, ἡ ἔχουσα διέξοδον»· καί, «Τῆς οὐσίας διέξοδος». Τοιοῦτον, ὡς φαίνεται, εἶναι καὶ τὸ τοῦ Ἀριστ. Φυσ. Γ. 4. «Ἄπειρον... τὸ διέξοδον ἔχον ἀτελεύτητον». 3) πᾶσα ἐντελὴς ἢ διεξοδικὴ ἀνάπτυξις, ὁμιλία, διήγησις, ἢ πραγματεία τινὸς ὑποθέσεως, ὡς παρὰ Γαλην. «Ἐν τῇ διεξόδῳ ταύτῃ τοῦ λόγου». 4) πολεμικὸν ἐπιχείρημά τι, ἐκστρατεία, Διον. Ἀλικ. ὅθεν καὶ «Τακτικαὶ διέξοδοι (Πλατ. Νομ. 7. σ. 813. Ε.)», στρατιωτικοὶ ἐξελιγμοὶ (evolutions), στρατηγήματα. Καί, «Διέξοδοι πολιτικαί», αἱ παρατάξεις τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἡ ἐξαρίθμησις, ὁ κατάλογος αὐτῶν· παρὰ δὲ τοῖς Σχολιασταῖς, «Κατὰ διέξοδον», ἀντὶ τοῦ διεξοδικῶς. τὸ δὲ «Διέξοδοι ὑδάτων», Ψαλμ., μεταφ. ἀντὶ τοῦ ὀχετοί, ὡς, «Διεξόδους ὑδάτων κατέβησαν οἱ ὀφθαλμοί μου», τουτέστι, κρουνηδὸν ἐφέροντο τὰ δάκρυα.

* **Διεξοιδέω**, Μ. ήσω (ἐξοιδέω). Πρίσκεσθαι, φουσκόνειν ὁλοτρόγυρα, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 13.

* **Διεξομοιόω**, τὸ ἐπιτατ. ἐξομοιόω, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5, 6. ἀμφ.

Διεξουρέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. ἐξουρέω. Δι' ὅλου κατουρῶ τι, ἐκβάλλω κατουρῶν, Ἱπποκρ. σ. 539.

* **Διεξυφαίνω** (ἐξυφαίνω). Τελειόνω τι ὑφαίνωντας, ὑφαίνω τι μέχρι τέλους, Πλουτ. Ῥωμ. 2. Κορ.

Διεορτάζω, Μ. άσω (ἑορτάζω). Ἑορτάζω δι' ὅλου, μέχρι τέλους, Θουκυδ. Η'. 9.

Διεπέφραδε, Ἐπικ. ἀόρ. β΄. τοῦ διαφράζω, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 9.

Διεπιφώσκω, τὸ ἐπιτετ. ἐπιφώσκω. Γίνομαι φωτεινός, Διονυσ. 9, 63. ὡς καὶ τὰ συνώνυμα τούτου Διαφώσκω, καὶ Ἐπιφώσκω, Ν. Δ.

* **Διέπραθον**, διεπραθόμην, ἀόρ. β΄. ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ διαπέρθω, Ὁμ. Ἰλ. Α. 367. Ὀδ. Θ, 514.

* **Διέπτατο**, γ΄. ἑνικ. ἀόρ. β΄. μέσ. τοῦ διαπέταμαι, Ὁμ.

Διέπω, Μ. ψω (ἕπω, ἀμ.). Φροντίζω μίαν ὑπόθεσιν, διενεργῶ, πράττω, ἐπιμελοῦμαι νὰ γίνηταί τι, οἰκονομῶ, διοικῶ, Ὁμ. Ἰλ. Α, 166. Ὀδ. Μ, 16. »Ἡμεῖς μὲν τὰ ἔκαστα διείπομεν« καὶ παρ᾽ Αἰσχύλ. Περσ. 103. »Διέπειν πολέμους« καὶ Ἀριστοτ. »Ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός« ὅθεν διατάττω, κρατῶ εἰς εὐταξίαν· ἐξουσιάζω, προστάζω, διοικῶ, π. χ. στρατόν, Ἰλ. Β, 207. ὅθεν δίοπος, ὁ· ὁ στρατὸν διέπων. Τὸ δὲ παρ᾽ Ὁμ. Ἰλ. Ω, 247. »Σκηπανίῳ δίεπ᾽ ἀνέρας«, ἔδίωκε, συνέστελλεν, ἐσωφρόνιζε τοὺς ἄνδρας μὲ τὴν ῥάβδον βασιλικῶς, τοὺς ἐβίαζε δηλ. χωρὶς νὰ πλήττῃ, ἀλλὰ μόνον φοβερίζων. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἠλεκτ. 146. »Γόοις διέπομαι«, ἀντὶ, διακονοῦμαι.

Διέραμα, ατος, τὸ (ἐκ τοῦ διεράω, χύνω, ἢ στραγγίζω τι διὰ μέσου τινός). Χωνίον, χωνί, Πλούτ. 10. σελ. 478.

Διεργάζομαι, Μ. άσομαι (ἐργάζομαι). Ἐργάζομαι ἐπιμελῶς, ἐπεξεργάζομαι· καλλιεργῶ, ὡς, γῆν. 2) ἐκπληρῶ, τελειόνω, φέρω τι εἰς τέλος. 3) διαφθείρω τι, χαλῶ, ὅθεν καθητ. παρ᾽ Ἡροδότῳ. »Διέργαστο ἂν τὰ Περσέων πρήγματα«, ἤθελον χαλασθῆ, δὲν ἤθελεν εἶναι πλέον ἐλπὶς περὶ αὐτῶν. 4) φονεύω, θανατόνω, Πλούταρχ. περὶ τῆς Λουκρητ. »Ἑαυτὴν διεργασαμένης«, φονεύσασα τὸν ἑαυτόν της.

* **Διέργω**, ἀρχαιότερος ἐπικ. τύπος τοῦ διείργω, Ἰλ.

Διερεθίζω, Μ. ίσω, τὸ ἐπιτετ. ἐρεθίζω. Διηνεκῶς ἢ καταπολλὰ ἐρεθίζω· ὅθεν

Διερέθισμα, ατος, τό. Σφοδρὸς ἐρεθισμός, Ἀππιαν.

Διερείδω, Μ. σω (ἐρείδω). Ὠθῶ, σπρώχνω, ἢ στηρίζω, στυλόνω τι, μεταξὺ ἢ διά τινος, βάνω ἕνα ἀκουμβιστῆρι διὰ νὰ στερεώσω. Μέσ. στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, π. χ. βακτηρίᾳ, Ἀριστ. Ἐκκλ. 150. τὸ δὲ »Διερείδεσθαι περί τινος«, δηλοῖ, ἀνατείνεσθαι, ἀντιμάχεσθαι ἀλλήλοις περὶ πράγματος τινός, φιλονεικεῖν, ὡς παρὰ Πολυβ. Ε΄. 84. »Διερειδόμενα περὶ τῆς χώρας«, ἀλλήλοις μαχόμενα, φιλονεικοῦντα, ἐρίζοντα περὶ τοῦ τόπου. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. τόμ. Ζ΄. σελ. 160. καὶ 347. Ζήτ. Ἐρείδω.

Διερέσσω, καὶ Διερέττω, Μ. έσω, Ἀόρ. διήρεσα, ποιητ. διήρεσσα (ἐρέσσω). Διὰ μέσου, ἢ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κωπηλατῶ, τραβῶ τὸ κουπί, Ὀδ. Μ, 444. Ξ, 351. Ἐν γένει, κινῶ τι, σείω, κουνῶ μὲ δύναμιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πάλλω, τινάσσω, Εὐριπ. Τρωάδ. 1328. »Φλογέαις δαλοῖσι χέρας διερέσσοντας«, καθὼς δηλ. κουνοῦσι τὸ κουπὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ κωπηλατεῖν, οὕτω διέσειον (ἐκουνοῦσαν) καὶ τὰς εἰς χεῖρας των φάκλας.

Διερευνάω, ῶ, Μ. ήσω (ἐρευνάω). Διόλου, ἢ ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξιχνεύω, Ἀππιαν. Ε. 2) ἀναμεταξύ, ἢ ἀμοιβαίως ἐξετάζειν. Λέγεται καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδων σ. 78. Α. καὶ παρὰ Γρηγ. Ναζιανζ. »Τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται«· ὅθεν

Διερευνητής, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ διεξερευνητής. Ἐξεταστής, ἐξιχνιαστής, κατάσκοπος, Ξενοφ.

Διερίζω, Μ. ίσω (ἐρίζω). Φιλονεικῶ, ἁμιλλῶμαι μετά τινος, ἀναμεταξύ μας.

Διερμήνευσις, εως, ἡ· τὸ αὐτὸ καὶ ἑρμήνευσις. Ἐξήγησις, Πλάτ. Τίμ.

Διερμηνευτής, οῦ, ὁ· τὸ αὐτὸ καὶ Ἑρμηνευτής. Ἐξηγητής· δραγομάνος· ἐκ τοῦ

Διερμηνεύω (ἑρμηνεύω). Ἐκφράζω τι, ἐξηγῶ, σημαίνω τι διὰ λόγων.

Διέρομαι (ἔρομαι, ἀμ.). Διόλου, ἓν πρὸς ἕν, ἀκριβῶς ἐρωτῶ, ἐξετάζω. Ζήτ. Ἔρομαι.

Διερός, ά, όν (διαίνω). Ὑγρός, βρεγμένος· ταξίδιος, νωπός, χλωρός, τρυφερός· χυλώδης, γεμάτος χυλοῦ, ζωηρός, ἐπὶ φυτῶν· μεταφ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅταν εἶναι εἰς τὰς καλὰς δυνάμεις των, θαλερός, νεάζων, ζωηρός, ἔξυπνος, δυνατός, ὑγιής, ἐῤῥωμένος, καὶ διὰ τοῦτο ὀξύς, ταχύς, εὐκίνητος, εὔστροφος· ὅθεν Ὀδ. Ι, 43. »Διερῷ ποδί«, ἤτοι ταχεῖ καὶ σπουδαίῳ ποδί, παραχρῆμα. Ἐν δὲ Ὀδ. Ζ, 201. »Διερὸς βροτός«, ζωντανὸς ἄνθρωπος, καὶ τοιοῦτος, ὅστις ἔχει ὅλην τὴν ζωηρότητά του, σφριγῶν, ἄρα ὁ ζῶν καὶ ἐῤῥωμένος, τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει, τὸν δὲ θάνατον τὰ ἐναντία ποιεῖ, καὶ ἐντεῦθεν οἱ νεκροὶ λέγονται ἀλίβαντες, τ. ἐ. οἱ ζωτικῆς λιβάδος (ὑγροῦ) ἄμοιροι. Τινὲς ὅμως ἐνταῦθα ἀνεγιν. δυερός, ἀντὶ, οἰζυρός. 2) μετ᾽ Ὅμηρον ἐσήμαινεν ἡ λέξις ὡς ἐπιτοπολύ, νοτερός, ὑγρός, ῥευστός· διεροὶ ὀνομάζονται παρ᾽ Ἀριστοφ. Νεφελ. 336. (»ὀρνίθας ἀερίους, διεροὺς«) καὶ τὰ πτηνά, διότι κολυμβοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἀεροτηχεῖς· τὰ δὲ μέλη, κελαδήματα αὐτῶν ὑγρά (Ἀριστ. Ὀρν. 212, »Διεροῖς μέλεσιν«), διότι αὐτοῦ ἐννοοῦνται ὑγρὰ ἀπὸ δάκρυα, θρηνώδη, ἄσματα. (ἐκ τοῦ διαίνω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ διίημι.)

Διερπύζω, Μ. ύσω, καὶ διέρπω, Μ ψω (ἕρπω). Διαπερνῶ κρυφίως, ἀπ᾽ ἀγάλι, διέρχομαι ἑρπύζων, ὅ ἐστι συρόμενος, ὡς οἱ ὄφεις, Νόν.

Διεῤῥήθη, διεκρίθη, διεταχθη ἀκριβῶς καὶ ὡρισμένως, Πλάτ. Νομ. Ια΄.

Διεῤῥιμμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακειμ. τοῦ διαῤῥίπτω. Τημένως πέραν, κατεσκορπισμένως· ἠμελημένως, ὄχι μὲ τὴν ἀναγκαίαν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν, Πολυβ.

* **Διέῤῥωγα**, Παρακ. τοῦ διαῤῥήγνυμι.

* **Δίερσις**, εως, ἡ (διείρω). Διατρύπησις, παλαιστρικὸς ὅρος· ὅθεν »μάχη ἀπὸ διέρσεως«, Ζήτ. Διαίρεσις. 2) τὸ νὰ βάλλῃ τις τι διὰ μέσου τινός, ὥστε νὰ θλίβηται καὶ νὰ μὴ εὐγαίνῃ πλέον, π. χ. τὰ δάκτυλα μεταξὺ τῆς πόρτας, Ἀριστοτ. Προβλ. 16, 8.

Διέρυθρος, ὁ, ἡ (ἐρυθρός). Ὁ ἔχων μεταξὺ κόκκινον, ἀνακατωμένος μὲ κόκκινον, ὡς καὶ τὸ, διάλευκος, κ. τ. τ., Διοσκ. 3, 11.

Διερύκω, Μ. ξω (ἐρύκω, ἀμ.). Κωλύω, ἀνακόπτω τῆς ὁρμῆς. Κρατῶ χωριστὰ ἀπ᾽ ἀλλήλων, ξεχωρίζω, καὶ μάλιστα, δύο φιλονεικοῦντας, ἐμβαίνων εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, διαλύω, Ἀρατ. 229. καὶ Πλουτ. εἰς Λυκοῦρ. »Διερύκων ἀψιμαχίαν τινά«. (υυ--)

Διέρχομαι, Μ. διελεύσομαι, Ἀόρ. διῆλθον (ἔρχομαι, ἀμ.). Διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου χάριν ἐπιθεωρήσεως ἢ ἄλλου τινὸς σκοποῦ, περνῶ πεζὸς ἢ ἐπὶ νηὸς ἢ ἄλλως πως· καὶ διαπερῶ, ἐπὶ ἑνὸς ὀργάνου, Γεν., ὡς Ἰλ. Τ, 100. 263. Ψ, 876. ἐπὶ βέλους· συχνότερον δὲ συντάσ. αἰτιατ., ὡς Ἰλ. Γ, 198. »Ὅς τ᾽ (ἀρνειός) οἰῶν μέγα πῶϋ (ποίμνην) διέρχεται«· καὶ, Ἰλ. Ζ, 392. »Ἄστυ διερχόμενος«· δηλοῖ δὲ καὶ, φθάνω εἴς τινα τόπον. »Διέρχομαι τὸν βίον«, διάγω, περνῶ τὴν ζωήν. 2) περνῶ ἔμπροσθεν τινός, ἢ ἁπλῶς διαβαίνω, περνῶ ὡς διαβάτης ἀπὸ ἕνα τόπον· ἔτι δὲ καὶ ἀναχωρῶ· οἴχομαι, παρέρχομαι. 3) τροπικ. διατρέχω τι, ἐξετάζω τι ἐν καθὸν κατὰ τάξιν μὲ τὸν νοῦν μου, ἢ μὲ λόγους, ἐν ὁμιλίᾳ τινὶ ἢ διηγήσει· ὅθεν συλλογίζομαι καὶ στοχάζομαί τι· ἢ ἀναφέρω, ἀναγινώσκω τι. διηγοῦμαι, συνδιαλέγομαι, ὁμιλῶ περί τινος. »Διῆλθέ μοι«, μοὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν, Εὐριπ. »Διελθεῖν πρὸς ἑαυτόν«, ἐστοχάσθη καθ᾽ ἑαυτόν· καὶ Ξενοφ. Ἀπομ. Α΄. ς΄. 14. »Καὶ τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίττων, κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις διέρχομαι«.

Διερῶ, μέλλ. καὶ διείρηκα, παρακ. τοῦ διεῖπον, ὅθεν παρὰ Δημοσθ. »Διείρηκεν ὁ νόμος«, ὁ νόμος διορίζει, παραγγέλλει ῥητῶς, Οὔλφ. Λεπτ. σ. 246.

Διερωτάω, ῶ, Μ. ήσω (ἐρωτάω). Ἀκριβῶς καὶ διόλου ἐρωτῶ.

* **Δίες**, οἱ· σπάνιον πληθ. τοῦ Ζεύς, Πλουτ.

* **Δίεσθαι**, παθ. ἀπαρ. τοῦ δίεμαι, Ἰλ. Συχνότερον κατ᾽ ἐνεργ. σημασίαν τοῦ δίω, Ὁμ. (υ--)

Διεσθίω, Μ. διέδομαι (ἐσθίω, ἀμ.). Διατρώγω, κατατρώγω, ῥοκανίζω, καταβιβρώσκω· κατασαλίσκω.

Διεσιαῖος, αία, αῖον (δίεσις). Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ Διέσεις, ὅ ἐστιν ἀπὸ τέταρτα τοῦ τόνου, καθὼς καὶ τὸ, »Ἡμιτονιαῖος«, ἀπὸ μεσοὺς τόνους, Σουΐδ. ἐν Λ. Χρῶμα.

Δίεσις, εως, ἡ (διίημι). Τὸ ἀφίνειν τι διὰ μέσου τινός, καὶ μάλιστα ὑγρόν τι διὰ μέσου τινὸς ἄλλου, ὡς π. χ. τοῦ ὕδατος, στράγγισμα. 2) ἡ ἐν τῷ πυρὶ γινομένη ἀνάλυσις τινός, Διοσκορ. Γ. 94. καὶ ἁπλῶς ἀνάλυσις, μαλάκωσις, καὶ βρέξιμον, τὸ διὰ βρεξίματος μαλακύνειν. Ἴδε ἐν τῷ Διίημι. 3) ἓν τέταρτον τοῦ τόνου τῆς ἀρχαίας Μουσικῆς. Ἴδε ἐν τῷ Ἐναρμόνιος· ὅθεν »Ἐλαχίστη δίεσις« (παρὰ Διον· συνθ. σ. 130. Schaef.), πᾶσα παραμικρὰ μεταβολὴ ἢ διαφορὰ τοῦ τόνου, ἤχου.

Διεσκεμμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασκέπτομαι. Στοχαστικά, φρόνιμα, προσεκτικά, Ξενοφ.

Διεσπασμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ Μετοχ. παρακ. τοῦ διασπάω. Κατεσκορπισμένως, κατεσχισμένως, Ἱπποκρ.

Διεσπουδασμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασπουδάζω. Ἐπιμελῶς, μὲ σπουδήν, ἐπιμέλειαν, Διον. Ἀλικ.

* **Διέσσυτο**, γ΄. ἑνικ. ἀόρ. κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ διασεύω, Ὁμ.

Διεστραμμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διαστρέφω. Ἀναποδογυρισμένως, ἀνάποδα, στραβογυρισμένα.

Διεσφαλμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρακ. τοῦ διασφάλλω. Διεφθαρμένως, χαλασμένα· ἐσφαλμένως, σφαλερῶς.

Διετηρίς, ίδος, ἡ (διετής). Διάστημα καιροῦ δύο ἐνιαυτῶν, δύο χρόνων.

* **Διέτηρος**, ὁ, ἡ, = διετής, Wecker Συλλ. ἰατρ. 183, 21.

Διετής, έος, ὁ, ἡ (ἔτος). Δύο χρόνων ὤν. 2) ἐκ τοῦ διετίζω, διαρκῶν ὑπὲρ ὅλον τὸν χρόνον, ἢ πολλοὺς χρόνους. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν γράφουσι τινὲς Γραμμ. καὶ διέτης.

Διετήσιος, ὁ, ἡ (δι᾽ ἔτους). Ὁποῖος βαστᾷ καὶ διαρκεῖ δι᾽ ὅλου τοῦ χρόνου, ἐνιαυτοῦ, Πολυδ.

Διετία, ίας, ἡ, = διετηρίς, Ν. Δ.

Διετίζω, Μ. ίσω (ἔτος). Διαρκῶ ὅλον τὸν χρόνον ἕως εἰς τὸν ἐρχόμενον, ἢ διαρκῶ πολλοὺς χρόνους· κυρίως ἐπὶ φυτῶν.

* **Διέτμαγεν**, ἐπικ. γ΄. πληθ. ἀόρ. β΄. παθ. τοῦ διατμήγω, διατέμνω, ἀντὶ διετμάγησαν, διεχωρίσθησαν, Ἰλ. Α, 531. τὸ δὲ, διέτμαγον, α΄. πρόσ. ἑνικ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ., Ὀδ. Η, 276.

Διευεργετέω (εὐεργετέω). Πάντοτε, ἀδιακόπως εὐεργετῶ, ἢ διὰ τῶν εὐεργετιῶν μου γίνομαι ἄξιος τῆς εὐχαριστίας, ἀγάπης τινός, συντ. αἰτ. προσ., Σχολ. Αἰσχύλ. Περσ. 856.

Διευθετέω, ῶ, τὸ ἐπιτ. εὐθετέω. Βάνω εἰς καλὴν τάξιν, διαθέτω, διατάσσω καλῶς· κυβερνῶ, διοικῶ· ὅθεν

Διευθέτησις, εως, ἡ. Ἡ καλὴ τάξις, διάταξις, ἁρμονία, διοίκησις, Εὐστάθιος.

Διευθετίζω, καὶ, διευθετίζομαι, ὡς τὸ ἀνωτέρω, ὅθεν διευθετίζομαι κόμας (Νικήτ. Χρον. Γ΄. 1.), βάνω εἰς τάξιν, ἰσάζω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς.

Διευθυμέω, ῶ. Τὸ ἐπιτατ. εὐθυμέω.

Διευθυντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ Διευθυντής, ὁ (διευθύνω)· τὸ αὐτὸ καὶ εὐθυντήρ. Ὁ διευθύνων, διατάττων, διοικῶν, κυβερνῶν τι· ὅστις φέρει τι εἰς τὸν ἴσιον δρόμον.

Διευθυντήριος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ διευθύνειν, κυβερνᾷν, διοικεῖν, ὁδηγεῖν εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον. »Οἴακες διευθυντήριοι«, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1356.

Διευθύνω, Μ. υνῶ (εὐθύνω). Δίδω εἴς τι καὶ εἰς τὰ μέρη του τὴν πρέπουσαν διεύθυνσιν, στάσιν, κίνησιν, ἰσιάζω τί, διατάττω τί, διοικῶ τι· ἔτι διορθόνω τί· ἐξετάζω τι φιλονεικῶν· ἀναιρῶ τι.

Διευκρινέω, ῶ, τὸ ἐπιτατ. εὐκρινέω. Χωρίζω τι ἐπ' ἀκριβές, ὡς, διευκρ. ὑπὸ τοῦ πυρός, Λουκιαν. 4, 10., διὰ τοῦ πυρὸς χωρίζειν. 2) ἐξετάζω ἐπ' ἀκριβές. 3) ἀκριβῶς καὶ καλῶς διατάττω, διακρίνω· ἀποφασίζω· σαφηνίζω· ξεκαθαρίζω τι, ὡς καὶ τὸ εὐκρινέω.

Διευκρίνησις, εως, ἡ. Χώρισις, ξεχώρισις· ἐξέτασις, διάκρισις δι' ἀκριβοῦς ἐξετάσεως· ξεκάθαρσις· ἐπίλυσις, σαφηνισμός, Σουίδας.

Διευλαβέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι (εὐλαβέομαι). Καταπολλὰ εὐλαβοῦμαι, προσέχω, φυλάγομαι· ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους εὐλαβεῖσθαι, σεβεῖσθαι καὶ παρατηρεῖν, μετὰ γεν. Πλατ. Νομ. 8. σ. 843. Ε. ἐν γένει, τὸ ἁπλ. εὐλαβέομαι.

*Διευλαβητέον, ἐπιθ. ἐπίρρ. τοῦ διευλαβέομαι. Πρέπει νὰ προσέξῃ τινάς, Πλατ. πολιτ. 7. σελ. 536. Α.

Διευνάζω, Μ. άσω (εὐνάζω). Κοιμίζω, φέρω εἰς ὕπνον, ἢ ἀνάπαυσιν (Εὐριπ. Ἱππ. 1386.), ἢ εἰς ἀνάπαυσιν τάφου.

Διευπραγέω, ῶ (εὐπραγέω). Εἶμαι διόλου, ἢ πάντοτε εὐτυχὴς εἰς καθέ μου ἐπιχείρησιν, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 6, 10.

Διευριπίζω. Μ. ίσω (Εὔριπος). Κινοῦμαι, ὡς ἡ παλίρροια τῆς Εὐρίπου, κατά τινας κανόνας εἰς ἀντιθέτους διευθύνσεις ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κυματίζομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ἀριστοτ. Προβλ. τμ. 25. »Διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς εὐδίαις;«

Διευρύνω, Μ. υνῶ (εὐρύνω). Πλατύνω, κάμνω μακρόν, ἢ πλατὺ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ πλατύτερον.

Διευστοχέω, ῶ (εὐστοχέω). Διόλου, ἢ ἕως ἐκεῖ ἐπιτυχαίνω· ἐπιτυχαίνω καλὰ τὸ σημάδι, δὲν σφάλλω ποτέ, Διονύσ. Ἀλικ.

Διευσχημονέω, Μ. ήσω (εὐσχημονέω). Διόλου εὐσχημονῶ, φυλάττω πάντοτε εὐσχημοσύνην, ἤτοι ὅ, τι πρέπει εἰς καθένα κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν φέρσιμόν του.

Διευτελίζω, Μ. ίσω (εὐτελίζω). Διόλου, καταπάντα καταφρονῶ.

Διευτονέω, ῶ, Μ. ήσω (εὐτονέω). Διόλου, ἕως τέλους φυλάττω τὴν ἰσχὺν καὶ δύναμίν μου, Θεόφρ. καὶ Πολύβ. 1, 43.

Διευτυχέω, ῶ, Μ. ήσω (εὐτυχέω). Διόλου, διαπαντὸς εἶμαι εὐτυχής, πάντα εὐτυχῶ, Δημοσθ. Ἀπολλων.

Δίεφθος, ου, ὁ, ἡ (διέψω). Διόλου, καλῶς βρασμένος, μαγειρευμένος, Ἱπποκρ.

*Διεφίημι (ἐφίημι). Στέλλω, ῥίπτω διὰ μέσου τινός τί, π. χ. βέλος.

Διεχής, έος, ὁ, ἡ (διέχω). Κρατημένος χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, χωρισμένος, ξεχωρισμένος, διεσκορπισμένος· οὗ ἐναντίον τό, συνεχής, Πλάτ. Πλουτ.

Διεχθρεύω, Μ. εύσω, τὸ ἐπιτατ. ἐχθρεύω. Εἶμαι διόλου ἐχθρὸς πρός τινα κατὰ τὴν γνώμην, ἐχθρικὰ φρονῶ, στοχάζομαι κατά τινος, εἶμαι ἐχθρός, πτισίω, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Β'. 3. καὶ Διον. Ἀλικ. Δ'. 70.

Διέχω, Μ. διέξω (ἔχω, ἀμ.). Διαχωρεῖν, ἐμβαίνειν τί διὰ μέσου καὶ πάλιν εὐγαίνειν εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, ὥστε νὰ ἐξέχῃ καὶ φαίνηται, κάμνειν δρόμον διὰ μέσου τινός, Ἰλ. Ε, 100. »Διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός, ἀντικρὺ δὲ διέσχεν«. πρβ. καὶ Δ, 253. Υ, 416. ὡσαύτως, Ἰλ. Ν, 520. »Δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν«. ὅρα δηλοῖ, διαπερᾷν, διαμπερὲς ἐλθεῖν. Οἱ Ἀττικοὶ ἀγαπῶσι πολλὰ τοῦτο τὸ ῥῆμα κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ διαχωρίζειν, κρατεῖν τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου χωρισμένον, ξεχωρίζειν, καί, διαπερᾷν· π. χ. »Ἅμαξα διασχοῦσα τὸν λαόν«. καί, »Διασχὼν τὴν νεφέλην«. καὶ »Διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ« (Ἀριστ. Ζ. Α'.) καί, »Τοὺς πρὸ αὐτοῦ μαχομένους διασχὼν (Πλουτ. Καισ. 30)«. 2) κρατῶ τι δι' ὅλου, μὲ τὰ δύο χέρια, ὡς παρὰ Παυσ. 10, 15 »Ἑκατέραις διέχουσιν«· 3) οὐδέτ. ἵστασθαι ἀπ' ἀλλήλων, εἶναί τι χωρισμένον, ἀπομακρυσμένον, ἀπέχειν, ἐκτείνεσθαι, ἔχειν ἀπόστημά τι, π. χ. »Διείχον δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων (Θουκυδ.)«. »Διέχει τῆς Ἠπείρου«. »Διέχειν πέντε σταδίους«. »Εἰς πλάτος ὁ ποταμὸς διέσχεν«.

Διεψευσμένως, Ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. ἐκ τοῦ διαψεύδομαι. Ψευδῶς· μὲ ψεύτικον τρόπον, ἀπατηλῶς.

Διέψω, Μ. διεψήσω (ἕψω, ἀμ.). Ψήνω, βράζω διόλου καὶ καλῶς, Ἱπποκρ.

*Δίζημαι, Ἀποθ. Μέσ. Ζητῶ νὰ εὕρω μεταξὺ πολλῶν τὸν ζητούμενον, Ὅμ. 2) ζητῶ νὰ ἀποκτήσω, προσπορίσω ἐμαυτῷ τί, ἀγωνίζομαι ν' ἀπολαύσω τί, ποθῶ τι. »Ἄλλους (Ὀδ. Π, 239)«, ζητῶ συντρόφους εἰς βοήθειαν. »Ἕκαστος μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος«, ἂς φιλοτιμῆται καθεὶς διὰ μίαν νύμφην ἀγωνιζόμενος μὲ δῶρα νυμφικά, γαμήλια, Ὀδ. Π, 391. καὶ »Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ«, ποθῶν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς συντρόφους καὶ εἰς ἐμὲ αἴσιον ἐπιστροφὴν εἰς τὰ ἴδια, Ὀδ. Ψ, 253. πρ. Α, 261. Λ, 100. 3) ἐρευνῶ, ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω, ἐξετάζω· συμπεραίνω, κρίνω, Ἡροδ. 7, 142. »Διζημένων τὸ μαντήιον«, ἐξέταζον νὰ καταλάβουν τὴν ἔννοιαν τοῦ μαντείου. καὶ 103. αὐτόθ. »Σὲ δέ γε δίζημαι εἴκοσιν εἶναι ἀντάξιον«, συμπεραίνω, κρίνω, ὅτι ἀξίζεις διὰ εἴκοσι. Ἴδε Δίζω, διψάω. (ἡ λέξις ἐστὶν ἐπικὴ καὶ Ἰωνική, μία τῶν ὀλίγων ἐκ τῶν εἰς μι, τῶν διαφυλαξασῶν τὸ η ἐν τῷ παθητικῷ τύπῳ.) ὅθεν

Διζήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐρευνῶν, καὶ ἐξετάζων, ἐξεταστής. καὶ ζητῶν, ἐπιζητῶν.

*Δίζησις, εως, ἡ. Ζήτησις. καί, ἐξέτασις, Παρμεν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπειρ.

Διζυγία, ίας, ἡ. Δύο συνεζευγμένοι βόες, ἢ ἵπποι· ἐν γένει, ἓν ζευγάρι· ἐκ τοῦ

Δίζυγος, ου, ὁ, ἡ (ζεύγνυμι, ζυγόν). Ζυγὸς μὲ δύο, ἤτοι δύο ζῶα ἔχων ἐζευγμένα, εἰς δύο ἐζευγμένος, ὡς, »Δίζυγες ἵπποι«, Ἰλ. Ε, 195, δύο ἵπποι ὑφ' ἓνα ζυγὸν ἀγόμενοι, τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ ξυνωρίς· καὶ ἀντὶ τοῦ, διπλοῦς, ἢ ἀπὸ δύο δύο.

*Δίζυξ, γος, ὁ, ἡ, = δίζυγος, Ἰλ. Ε, 195. Κ, 473.

*Δίζω. Εἶμαι ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ἀμφιβάλλω, διστάζω, Ἰλ. Π, 713. »Δίζε, ἢ μάχοιτο, ἢ ὁμοκλήσειεν«. Συχνάκις ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. Ἔστι δὲ συγγεν. τῷ, δίζημαι, ὡς καὶ αἱ ἰδέαι ζητεῖν καὶ ἀμφιβάλλειν. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον δίζομαι ἀπαντᾷ τρόπον τινὰ κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ δίζημαι, ὡς ἐν τοῖς ἀδεσπ. Ἐπιγρ. 305, 2.

Δίζωος, ὁ, ἡ (ζωή), = ἀμφίβιος. Καὶ εἰς τὰ δύο ζῶν. 2) ὁ διπλῆς ὢν ζωῆς, ὁ ἔχων δύο ζωάς, Δοσιάς Ἀρ. 2.

Διηβολία, ἡ, Ἰων. ἀντὶ διαβολία.

*Διήγαγον, ἀόρ. β'. τοῦ διάγω, Ὅμ. Ὀδ.

Διηγέομαι, οῦμαι, Μ. ήσομαι, Ἀποθετ. Μέσ. (ἡγέομαι). Ἐκθέττω, διηγοῦμαι, ὁμιλῶ περί τινος, ἐξηγῶ· καὶ συντάσσ. αἰτιατ. ἢ μετὰ τῆς περὶ καὶ γεν. Ὁ παθητ. παρακ. διηγῆσθαι ἐστὶν ἐν χρήσει καὶ κατὰ παθητ. σημασίαν. ὅθεν

Διήγημα, ατος, τό. Διήγησις, ἱστορία· καὶ ἐξήγησις, διασάφησις, ἔκθεσις. ὅθεν

Διηγηματικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διήγησιν, καὶ ἱστορίαν· καὶ ὅπεις ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται.

Διηγηματικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διηγηματικὸν τρόπον.

Διηγημάτιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ διήγημα. Μικρὸν διήγημα.

Διήγησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διηγῆταί τινάς τι διὰ τοῦ στόματος· καὶ αὐτὴ ἡ διήγησις.

*Διηγητικός, ή, όν. Κλίνων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς διήγησιν, Ἀριστ. Ἠθ. 3, 10, 2. Zell.

Διηέριος, ὁ, ἡ. καί, α, ον, Ἰων. ἀντὶ διαέριος.

Διηθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἠθέω). Στραγγίζω, σακκελίζω, ἀφήνω νὰ περάσῃ τι διὰ τοῦ κοσκίνου ἢ τῆς τζαντίλας· ξεπλύνω. ἐν γένει, περνῶ τι διὰ μικρῶν τρυπῶν, πορων. Πλουτ. ς. σελ. 384. »Οἶνον πυρέττοντι διηθεῖν«· ἀντὶ τοῦ στραγγίζειν, χύνειν, διδόναι ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιά. Οὐδετέρως δέ, ἀντὶ τοῦ ἀφήνω νὰ καταστάλαξῃ, νὰ περάσῃ τι διὰ τῆς τῶν πετρῶν ἄμμου ὡς διὰ στραγγιστηρίου, καθὼς κάμνουν δηλ. τὰ τῶν ποταμῶν θολὰ νερὰ διὰ νὰ στραγγισθῇ, καὶ νὰ γένῃ ἐπιτήδεια πρὸς πόσιν, Ἡρόδοτ. Β'. 93. »Διηθέντες τοῦ ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ«, στραγγισθέντες, καταστάλαχθέντος δηλ. ὅθεν

Διήθησις, εως, ἡ. Στράγγισις, ἀποστάλαξις διὰ μέσου τινός.

Διηκριβωμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. Παρακ. τοῦ διακριβόω. Καταπολλὰ ἀκριβῶς, μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν.

Διήκω, Μ. ήξω, (ἥκω). Διέρχομαι, διαπερνῶ. 2) Φθάνω ἕως εἴς τι, ἐξαπλόνομαι εἰς ὅλα τὰ μέρη (πέρα πέρα) μετ' Αἰτιατ. Σοφ. Οἰδ. Κ. 306. »Πολὺ τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας«, φθάνει, ἀκούεται εἰς ὅλους· σπανιώτ. μετὰ Γεν. Valck. Φοιν. 1099.

*Διήλασε, 3. ἑνικ. Ἀόρ. 1. τοῦ ῥμτ. Διελαύνω, Ἰλ.

*Διῆλθε, 3. ἑνικ. Ἀόρ. 2. τοῦ ῥμτ. Διέρχομαι, Ὅμ.

Διηλιόω, ῶ, Μ. ώσω (ἡλιόω). Κατακαίω διόλου διὰ τοῦ ἡλίου, διόλου ἡλιάζω. Παθ. διηλιόομαι, κατακαίομαι, ξηραίνομαι διόλου ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεόφρ.

Διηλιφής, ὁ, ἡ (ἀλείφω). Διόλου ἀλειμμένος, Σχολ. παρ' Ἀθην. Σ. 679.

Διηλόω, ῶ. Μ. ώσω (ἡλόω). Διόλου καρφόνω, καρφόνω στερεῶς μὲ καρφία.

Διήλυσις, εως, ἡ (διέρχομαι). Δίοδος, διαπέρασις, τὸ αὐτὸ καὶ δίοδος· καὶ ἔξοδος.

Διημερεύω, Μ. εύσω (ἡμερεύω). Περνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς ἓνα μέρος.

Διημερόω, ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τι διόλου ἥμερον, πρᾷον, ἁπαλόν, καὶ εὔθραυστον. Ζήτ. Ἥμερος.

Δίημι, κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ Διίημι (ἵημι). Λύω ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, διαλύω, τήκω, καὶ ἐξαιρ. Διαλύω εἰς ὑγρόν τι, ἀναλύω, μαλακύνω, ἁπαλύνω, ἀναλύω τι δι' ὑγρασίας ἢ μουσκεύσεως, diluero Λατιν. ὅθεν Μετχ. διείς, Παθη. διέμενος, Ἀόρ. διαθείς. καὶ Μέσ. Ἀόρ. διεμένος ποιῶ, ὄξει, ἐλαίῳ, ἀναλυμένος δηλ. εἰς τὸν οἶνον, κ. τ. λ. Ὅθεν δίεσις, ἡ τοιαύτη ἀνάλυσις. Μέσως δέ, παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 720. »Διέμενος ὄξει«, ὁ εἰς ὄξος ἀναλυων τι. (Ἡ ἀπὸ τοῦ δεύω, διαίνω παραγωγὴ σφαλερά.)

(Δίημι). Ἄχρηστον θέμα τοῦ Μέσ. Δίεμαι, ὅπερ ἴδε.

Διηνεκής, ὁ, ἡ (ἠνεκής, διήνεγκα, διαφέρω). Λέγεται ἐπὶ μιᾶς συνεχοῦς καὶ ἀδιακόπου ἐπιφανείας, τάξεως, σειρᾶς καὶ ἀκολουθίας σώματός τινος. Καὶ ἔτι ἐπὶ χρόνου συνεχοῦς. Ὅθεν μακρύς, πλατύς, εὐρύχωρος, χωρὶς τινὰ διακο-

πήν, ἢ ἐμπόδιον. Καὶ ὁ ἀδιακόπως ἀκολουθῶν, παντοτεινός. Τὸ ἐπίθ. μεταχειρ. ὁ Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ σωμάτων, π. χ. ἐπὶ τῶν μακρῶν ῥιζῶν τῶν δρυῶν, Ἰλ. Μ, 134., τῶν ἀδιακόπως μηκυνομένων καὶ ἐπιτιθεμένων χρυσῶν ῥάβδων, Ἰλ. Μ, 297., μακρὰν ἐκτεινομένων καὶ μὴ διακοπτομένων ἢ παρεκτρεπομένων ὁδῶν καὶ αὐλάκων (ἐν τοῖς ἀγροῖς), δηλ. μακρῶν καὶ εὐθειῶν, Ὀδ. Ν, 195. Σ, 375., καὶ τοῦ ὁλοκλήρου νώτου τοῦ βοός, Ἰλ. Η, 321. Ὀδ. Ξ, 437. Τὸ ἐπίρρ. Διηνεκέως, ἀπαντᾶται ἐν τῇ Ὀδ. ἀλλὰ μόνον πρὸ τοῦ ῥμτ. ἀγορεύειν, «διηνεκέως ἀγορεῦσαι», δηλ. κατὰ τάξιν, μὲ τὴν ἀρχὰς, κατὰ συνέχειαν, ἀπὸ ἀρχῆς ἕως τέλους, διόλου διηγεῖσθαι, καὶ ὁμιλεῖν, Η, 241. Μ, 56. τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Δ. 836. ἀντὶ τοῦ Καθαρῶς, φανερὰ, φανερὰ καὶ ὡρισμένως, σαφῶς καὶ ἀκριβῶς λαλεῖν· Οἱ Ἀττ. μετεχειρίζοντο τοὺς ἐπιρρμτ. τύπους διηνεκῶς καὶ διηνεκές, ἔλεγον δὲ καὶ διανεκής, Heind. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. σ. 301, B. Bekker comm. crit. in Plat. 1. p. 469.

Διήνεμος, ον. (ἄνεμος). Διόλου ἀνεμισμένος, ἐκτεθειμένος, ἢ ὑποκείμενος, ἢ κρεμασμένος εἰς τὸν ἀέρα, ὑψηλὰ κείμενος. Σοφοκ. Τραχ. 327.

*Διῇξε, 3. ἑνκ. Ἀόρ. 1. ἐκ τοῦ Διαΐσσω, ἀντὶ διῇξε· τὸ δὲ διῆξε ἀπὸ τοῦ Διήκω.

Διηπειρόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἠπειρόω). Κάμνω τι διόλου ξηρὰν γῆν. Ἀνάλεκτ. Β. Σ. 232.

*Διηπέτης, ἡ — πετής. = Διιπετής.

*Διήρεσα, Ἀόρ. 1. τοῦ Διερέσσω, Ὀδ.

Διῃρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. παρκ. τοῦ ῥμτ. Διαιροῦμαι. Μερισμένως, μοιρασμένως, ξεχωρισμένα.

Διήρης, ες (δὶς, ἄρω). Δὶς ἠρωμένον, διπλῶς συνηρμοσμένον. «μελάθρων ἐς διήρεις» ἢ δευτέρα ἕνωσις τοῦ πατώματος, τὸ δεύτερον, τὸ ἔσχατον κάτωμα, τὸ συνήθ. ὑπερῷον. Εὐριπίδ. Φοίνισ. 87. καὶ ἐξρτ. ἐπὶ πλοίων, μὲ δύο ἐπαλλήλους σειρὰς καθισμάτων διὰ τοὺς κωπηλάτας. Πρβλ. Τριήρης, (ἔχε ἐκ τοῦ ἐρέσσω).

*Δίηται, ὑπτατ. Μέσ. τοῦ Δίω, Ἰλ. (υ--).

Διηυκρινημένως, Ἐπίρ. (διευκρινέω). Ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς, ἐξηκριβωμένως. Διόδ. Σικελ.

Διηχέω, ῶ. Μ. ήσω. (ἠχέω). Διόλου ἠχῶ, ἠχολογῶ· «ἡ Ἑλλὰς διήχει τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος». Πλουτ. Τιμ. 21. Ἴσως ἀναγνωστ. «τῷ μεγέθει». 2) Ἐνεργητ. ἀφήνω νὰ διαπεράσῃ ὁ ἦχος καὶ τὸν μεταδίδω καὶ ἄλλου. Διαδίδω καὶ ἐξαπλώνω περαιτέρω φήμην τινά. Ὁ αὐτός.

Διηχή, ῆς, ἡ. Τὸ ἠχολόγημα, τὸ διαπέρασμα τοῦ ἤχου μέχρι τοῦ ἐγκεφάλου.

Διηχήματα, τά. Διον. Ἀλ. εἰς Λυσ. ΙΑ΄. ἀντὶ διαστήματα, τὰ ὄντα παρὰ μουσικοῖς μεταξὺ τῶν φωνῶν, ὡς τὸ «διὰ τεσσάρων», κ. τ. λ. ἀμφίβολ. μὲν τοι.

Διηχής, ές. Ὁ ἠχολογῶν, ὁ ἀφήνων τὸν ἦχον νὰ διαπεράσῃ, ὁ μεταδίδων αὐτὸν περαιτέρω· ὡς τὸ διαφανής, καὶ δίοσμος.

Διθάλασσος, ον, καὶ Ἀττ. διθάλαττος. Ὁ ὢν μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ὁ βρεχόμενος ἀπὸ δύο θαλάσσας. Διον. Πργτ. 156.

Δίθαλος, ον. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Θ΄. 17. ἀμφίβ.

Διθεΐα, ίας, ἡ· Δύο θεοί, ὡς καὶ τὸ Δυναία, δύο πλοῖα. Γρηγόρ. Ναζ. ὅθεν

Διθεῖται, οἱ. Οἱ πιστεύοντες, ἢ οἱ δεχόμενοι δύο Θεούς.

Δίθηκτος, ον (θήγω). Μὲ δύο κόψες, ὅ ἐστι Μάχαιρα κόπτουσα καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, δίστομος, δίκοπος. Αἰσχύλ. Προμ. 869.

Δίθρονος, ον. Ὁ ἔχων δύο θρόνους ἢ συνεστάμενος ἐκ δύο θρόνων. «Τιμὴ δίθρονος, καὶ δίσκηπτρος». Αἰσχ. Ἀγ. 43. καὶ «Κράτος δίθρονον». 110. ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἀγμ. καὶ Μενέλ. οἱ ἀρχιστράτηγοι τοῦ Ἑλληνικοῦ κατὰ τῆς Τροίας στρατεύματος.

*Δίθροος, ον (θρόος). Διπλῶς ἠχῶν.

Διθυμία, ίας, ἡ. Παρ' Ἡσυχίῳ, ἀντὶ Ἀσυμφωνία. καὶ

Δίθυμος, ὁ. Ἀσύμφωνος, ἐχθρὸς δηλ. Παροιμ. κς΄. 20.

*Διθύραμβ, ἴδε μετὰ τὴν λέξιν Διθυραμβωδῶς.

Διθυραμβέω, ῶ. Μ. ήσω. Ψάλλω διθύραμβον. Ἀθήν. Σ. 628.

Διθυραμβικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν διθύραμβον.

Διθυραμβικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διθυραμβικὸν τρόπον.

Διθυραμβογενής, έος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, καθὼς καὶ τὸ Διθύραμβος. Ἀνάλεκτ. Β΄. Σ. 517.

Διθυραμβοδιδάσκαλος, ου, ὁ (διδάσκω). Ὁ Ποιητὴς τῶν διθυράμβων. Ἀριστοφ. Ὁ προγυμνάζων τοὺς χορούς του πρὸς δημόσιον ἐπίδειξιν καὶ ἀγῶνα. Ἴδε ἐν τῷ Διδάσκω.

Διθυραμβοποιέω, ῶ. Κάμνω διθυράμβους. ὅθεν

Διθυραμβοποιΐα, ίας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κάμνῃ τις διθυράμβους.

Διθυραμβοποιός, οῦ, ὁ. Ὁ Ποιητὴς τῶν διθυράμβων, ὁ κάμνων διθυράμβους. Διον. Ἀλικ.

Διθύραμβος, ὁ. Ἐπίθετον καὶ ὄνομα τοῦ Βάκχου, ἀπὸ ἀβέβαιον παραγωγὴν καὶ σημασίαν. Πρβλ. Εὐριπ. Βάκχ. 518. καὶ Σχολ. Ἀπλ. Ῥδ. 4, 1131. 2) Ὕμνος, Αἶνος εἰς τὸν Βάκχον. Μετὰ ταῦτα δὲ ὠνομάσθη οὕτω καὶ ἓν εἶδος ᾠδῶν συντεθημένων μὲ ἕνα ὑψηλὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐξόχως μὲ ὑπερβολικὰς καὶ ὀγκώδεις λέξεις, εἰς ἓν ἴδιον μέλος. Ὁ Μηθυμναῖος Ἀρίων (ἀκμάσας κατὰ τοὺς 624. πρ. χρ.) κρίνεται ὑπὸ τοῦ Ἡρδτ. 1, 23. πρῶτος εὑρετὴς τῶν διθυράμβων. Ὁ Ἀριστοτέλης (Πολιτ. Η. 7.) ὅμως κυρίως ὀνομάζει τὴν φρυγίαν ἁρμονίαν διθύραμβον, καθὼς καὶ ὁ Λουκιαν. Ε΄. Σ. 114. Ἐν δὲ τοῖς Προβλ. (ΙΘ΄. 15.) παρατηρεῖ ὁ Ἀριστοτέλης, ὅτι οἱ παλαιότατοι διθύραμβοι ἦσαν διῃρημένοι εἰς ἀντιστροφὰς, καὶ ἐψάλλοντο ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν εἰς τὸν χορὸν, μετέπειτα δὲ ἐψάλλοντο ὑπὸ τοῦ πρώτου τοῦ Θεάτρου, καὶ ἐγίνοντο χωρὶς ἀντιστροφάς. Ἔτι δὲ καὶ ἡ Μελῳδία τούτων ἦτον ἁπλουστέρα, ὥστε εἰς ἁρμονίᾳ μέλη ἐνῆσαν. ἐν δὲ Ῥητορ. Γ΄. 9. φέρει εἰς παράδειγμα τὸν Ἡρόδοτ. «λέξεις εἰρομένης», καὶ, «καὶ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαῖς», καὶ τῇ «κατεστραμμένῃ» αἱ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντίστροφοι», καὶ ἐνταῦθα τὸ «Ἀναβολαῖς», οἱ Λατῖνοι διὰ τοῦ Exordia ἑρμην. Ὁ Ἀριστοτέλης ὅμως φαίνεται ὅτι ἀποδεικνύει μὲ τοῦτο τὸν σχηματισμὸν τῶν νέων Διθυράμβων, ἐναντίον τῶν παλαιῶν ἀντιστροφῶν, διότι ἐν Τμήμ. ς΄. λέγει περὶ τῶν μακρῶν περιόδων, «λόγος γὰρ γίνεται καὶ ἀναβολῇ ὅμοιον, ὥστε γίγνεται ὃ ἔσκωψε Δημόκριτος ὁ Χῖος εἰς Μελανιππίδην ποιήσαντα ἀντὶ τῶν ἀντιστρόφων ἀναβολάς· — «ἡ μακρὰ ἀναβολὴ τῷ ποιήσαντι κακίστη». Ἐξ ἐναντίας δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς Κεφ. ΙΔ. Τμ. Ε. λέγει, «τὰ μὲν τῶν Διθυράμβων προοίμια ὅμοια τοῖς ἐπιδεικτικοῖς. Διὰ σὲ καὶ τεὰ δῶρα, εἴτε σκῦλα». Περὶ δὲ τῶν προοιμίων, καὶ ἐπιδεικτικῶν, εἶπεν ὁ αὐτὸς αὐτόθι ἀνωτέρω. «Ἐξ ἐπαίνου, ἐκ ψόγου, ἐκ προτρεπτικῆς, ἐξ ἀποτροπῆς, ἐκ τῶν πρὸς τὸν ἀκροατήν». Ἐκ τούτων λοιπὸν φαίνεται ὅτι αἱ «Ἀναβολαὶ» σημαίνουσι τὸν νέον σχηματισμὸν τῶν Διθυράμβων, τὸν ὁποῖον ἐφεῦρεν ὁ Μελανιππίδης, περὶ οὗ ὁ Σουΐδας λέγει, «ἐν τῇ τῶν Διθυράμβων πλεῖστα ἐκαινοτόμησεν»· ὁ δὲ Ἀριστοφάν. (Εἰρήνῃ 830.) λέγει «Ἀναβολάς» τὴν περίληψιν τῶν τότε διθυράμβων· ὁμοίως καὶ ἐν Ὀρν. 1385. ἔνθα καὶ ἐν στίχ. 1379. «Πόδα ἀνὰ κύκλον κυκλεῖν», ἵσταται, ὅ ἐστιν ἡ ἀρχὴ καὶ τὰ προοίμια τοῦ κυκλίου χοροῦ, ἔνθα καὶ οἱ ποιηταὶ τῶν διθυράμβων «Κυκλιοδιδάσκαλοι» καλοῦνται (Ὀρνιθ. 1403.). Περὶ τῶν κυκλίων χορῶν, ἴδε τὴν εἰς Ξενοφῶντα (Οἰκονομ. Η΄. 20.) τοῦ Σνειδέρου σημείωσιν· ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 332. σημειοῖ περὶ τῶν τριῶν διθυραμβοποιητῶν τοῦ Κινησίου, Φιλοξένου, καὶ Κλεομένους. Ὁ Ἀριστοφάνης ὀνομάζει τούτους Ἀσματοκάμπτας, «ὥστε διὰ τὸ ἁρμονίᾳ μὴ ὑποκεῖσθαι αὐτῶν τὰ συγγράμματα καμπὰς ἔχουσι πλείονας», ἃς οἱ μουσικοὶ καλοῦσι στροφὰς, καὶ ἀντιστρόφους, καὶ ἐπῳδούς. Ὁ δὲ Σουΐδας ἀναφέρει, ἐν Λ. «Χλιάζειν» ἐκ τοῦ Πραξιδάμαντος, Δημόκριτον τὸν ἐκ Χίου, καὶ Θεοξενίδην τὸν ἐκ Σίφνου, πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν· καὶ ἐνταῦθα ἐγὼ χρῶμα δὲν ἐννοῶ, εἰμὴ τὴν χρωματικὴν Μουσικήν· ὁ δὲ παλαιὸς σχηματισμὸς τῶν Διθυράμβων καλεῖται παρὰ Πινδάρ. Λείψ. Σ. 70. «σχοινοτενὴς ἀοιδά». (Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἀεὶ μακρὰ -υ-υ, Br. Ἀριστφ. Νεφ. 934. Pors, Εὐριπ. Ὀρ. 5.)

Διθυραμβοχώνα Μοῦσα, ἡ (χώνη). Θεοδωρίδης Ἐπίγραμ. Η΄. Ἡ διθυράμβους χώνευσα, πλάττουσα, ἀπεργαζομένη. Ἡ εἰς διθυράμβους ὁμιλοῦσα.

Διθυραμβώδης, ες, (εἶδος). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν διθυράμβων, δηλ. ὑπερβολικὸς, ὀγκώδης, ὑπερήφανος, κομπαστικός.

*Διθυραμβωδῶς, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ Διθυραμβώδης.

Διθύραμβ, ατος, τό. «Αἱ νύμφαι τὸ διθύραμβ προτεκόδουσι κύοντι τῷ Διΐ». Ἰουλιαν. Λογ. Ζ. Σ. 220 κατὰ τὸ Ἐτυμολ. σ. 274. πιθανῶς πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται «Λῦσε ῥάμμα» κατὰ μίαν παλαιὰν ἐτυμολογίαν τοῦ, «Διθύραμβος», ὡς ἐπίθετον τοῦ Βάκχου.

Δίθυρος, ον, (θύρα). Μὲ δύο θύρας ἢ κανάτια. Παρὰ Πολυβ. ΚΖ. 1. «Δίθυρα, τὰ οἰκίδια, (λέξις) μὲ δύο θύρας, καὶ παρὰ Μενάνδρ. «γραμματίδιον δίθυρον», = δίπτυχον. (υυυ).

Δίθυρσος, ον, ον, ἡ. (θύρσος). Μὲ δύο θύρσους, ἐν Ἐπιγρ. Ἀγαθ. 31. «τὸ δίθυρσον». ὅπλον τῶν Βακχιδῶν.

*Διΐ, Δοτκ. τοῦ Ζεύς, Ὅμ. (υυ) καὶ συνρτ. Δί, (-) Boeckh. Πινδ. Ὀλ. 13, 102.

Δίιαμβος, ὁ. Διπλοῦς Ἴαμβος, (υ-υ-).

Διϊκνύω, (ἰκνύω). Συνεχῶς καὶ διόλου κοιμοῦμαι, Εὐριπ.

*Διϊδεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. 2. τοῦ Διοράω. Καλῶς βλέπω, ἀκριβῶς γνωρίζω, διακρίνω.

Δίιδρος, ον (ἱδρώς). Ὁ συνεχῶς ἱδρόνων, ὁ διόλου ἱδρωμένος. καθόλου ὑγρὸς, βρεμμένος. Ζήτ. Δίυδρος.

Διϊδρόω, ῶ. Μ. ώσω. (ἱδρόω). Διόλου ἱδρόνω, ἐκβάλλω διὰ τοῦ ἱδρῶτος.

Διΐημι, συνλφ. δίημι (ἵημι), στέλνω διὰ μέσου ἢ εἰς τὸ πέραν· ἀφήνω νὰ περάσῃ τι διά τινος, ἀπολύω. Ἐξαπλόνω, διασκορπίζω, διαλύω, μαλακύνω. Ἀναλύω, εἰς π. χ. «ἐν ὄξει, ἐν ὕδατι», κ. τ. λ. Ζήτ. Δίημι.

*Διϊθυντήρ, ῆρος, καὶ

Διϊθυντής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος ὁδηγεῖ, καὶ κυβερνᾷ. (υ---) ἐκ τοῦ

Διϊθύνω, (ἰθύνω). Ὁδηγῶ τι, διευθύνω μεταξὺ, ἢ διὰ μέσου ἄλλων διὰ νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθεῖαν, διοικῶ, κυβερνῶ. Ἐπὶ πλοίων «Διϊθύνειν ἄτρομον εὔπλοιαν», νὰ βαστᾷ ἴσιον δρόμον εἰς τὸ ἀρμένισμα, Ἀνάλεκτ. Α΄. Σ. 232.

Διϊκμάζω, Μ. άσω. Βρέχω, ὑγραίνω διόλου, πέρα πέρα.

Διϊκνέομαι, οῦμαι. Μ. ίξομαι. Ἀόρ. διϊκόμην. (ἱκνέομαι). Διέρχομαι, διαπερνῶ, ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι διὰ μέσου τινὸς, φθάνω εἰς τι μέρος, καὶ ἐπὶ τοῦ καιροῦ, Παρέρχεται, ἀπερνᾷ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ, Διεξέρχομαι, διηγοῦμαι. Ἀπερῶ δηλ. καὶ διέρχομαι διὰ τῆς ὁμιλίας, πραγματεύομαι, ἐκθέτω, ἀναπτύσσω τι. Ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν μτφρ. ταύτην σημασ. Ἰλ. Ι. 61. Τ, 186. ἐν τῇ Ὀδυσ. δὲν εὑρίσκεται διόλου ἡ λέξις. ἔξιν

Διϊκτικός, κή, κόν. Ὅποιος δύναται νὰ διαπεράσῃ, διαπεραστικός. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΑ΄. 61.

Δῖϊος, ον (Διός) Ὁ ἐκ τοῦ Διός, ἀπὸ τὸν Δία. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 252. Ε. (υυυ)

Διϊπετής, ές, (Ζεύς, Διός, πίπτω). Ἐκεῖνος ὅστις ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ τῆς συνηθείας, Οὐρανοκατέβαστος, ὡς »Διϊπετὲς ἄγαλμα« παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρ. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὴν λέξιν πάντοτε ὡς ἐπίθετον τῶν ποταμῶν, π. χ. τοῦ Αἰγύπτου (τοῦ Νείλου) τοῦ Σπερχειοῦ κ. τ. λ. ἐπειδὴ καὶ οὗτοι αὐξάνουσιν ἤτοι ἔχουσι τὰς πηγάς των ἀπὸ τὴν βροχήν· τὸ δὲ παρὰ Ἱπποκρ. »Διϊπετὴς γονή,« καὶ παρ' Εὐριπ. »Ἀὴρ διϊπετής,« τινὲς μὲν ἑρμην· διὰ τοῦ Καθαρός, Λαμπρός, Ἅγιος, ἐκλαμβάνοντες δηλ. τὴν λέξιν=Δῖος, Ἱερός· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ Ταχέως, ἢ βιαίως πίπτων, τρέχων· 2) Τὸ δὲ ἐν Ὑμν. Ἀφροδ. (Ὁμηρ.) 4. »Οἰωνοὺς διιπετεῖς,« τὰ τὸν ἀέρα διατρέχοντα φαινόμενα, τοῦ ὁποίου καὶ τινὲς ὀρθότερον τὴν παραλήγουσαν τονίζουσι »Διϊπέτεις,« ἐκ τοῦ »Πέτω, Πέτομαι,« ὡς καὶ τὸ Ἀεροπετής, καὶ Ἀεροπέτης· ὁ δ' Εὐριπ. Βάκχ. 1257. συντάττει τοῦτο »Λαμπρότερος καὶ διϊπετέστερος.«

* **Διϊπέτης**, ες (πέτομαι) Ὁ διιπτάμενος τὸν οὐρανόν, ὁ ἱπτάμενος εἰς τὰ ὕψη τοῦ καθαροῦ αἰθέρος ἴδε ἀστρ. ἀρθμ. 2. Παρβλ. Ἀεροπέτης· (υ – υ –)

* **Διϊπόλεια**, τὰ = τῷ ἑπμν.

Διϊπόλεια, συνλγ. Διπόλεια. Ἀρχαιοτάτη ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις εἰς τιμὴν Διὸς τοῦ Πολιέως.

Διϊπολιώδης, ες, συνλγ. Διπολιώδης. Παλαιός, παμπάλαιος ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Διπολείων, ἡ ὁποία ἑορτὴ ὡς φαίνεται ἑωρτάζετο ἀκόμη μὲ πολλὰς πεπαλαιωμένας τελετάς· ὅθεν καὶ μτφρ. Ἀγροῖκος, δεισιδαίμων, ὁ σκουριασμένας καὶ παμπαλαίας ἰδέας ἔχων.

Διϊππασία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ διατρέχῃ τίς τι ἐπὶ τοῦ ἵππου, = Ἀνθιππασία· Σουίδ.

Διϊππεύω· Μ. εύσω. Περνῶ καβάλα διὰ μέσου, ἢ ἐπί τινος· Ἔφιππος διέρχομαι τόπον τινά. Παριππεύω. Κύρλ.

Διίπταμαι, Μ. διαπτήσομαι· Μέσως. ἐκ τοῦ διίπτημι· Διαπετῶ· ὅθεν τὸ διέπτην καὶ διεπτάμην. Πετῶ διὰ μέσου τινός, ὡς τὸ Ἵσταμαι, ἔστην, = Διαπέτομαι.

Διϊσθμέω, ῶ (ἰσθμός). Φέρω, διαπερνῶ τι πέραν τοῦ ἰσθμοῦ· καὶ μάλιστα τ. Κορινθ., Θουκυδ. Ε΄. 101. Πολυβ. Δ΄. 19. Παρὰ δὲ Σουίδ. καὶ Διϊσμονίζω, δὶς εὑρίσκεται, ἀμφίβ. μέντοι.

* **Διϊσθμίζω**, Μ. ίσω, = Διϊσθμέω.

* **Δίϊσθμος**, ον. Ἀποχωρισμένος δι' ἰσθμοῦ. Χρησμ. Σιβύλ. 5. σ. 340.

Διϊστάνω, = Διΐστημι. Παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 40. »Διϊστάνειν« ἔνθα ἄλλοι ὀρθότερον »Διϊστᾶσιν« ἀνέγνωσαν· μ' ὅλον τοῦτο παρὰ Διοδώρ. Σικ. ΙΘ΄. 46. »Διϊστάνουσιν, εὑρίσκ. ἀντὶ τοῦ Ξεχωρίζουσιν, ἀπομακρύνουσιν, ἐξαπλώνουσι.

Διϊστέον, Ῥημτκ. Ἐπίθτ. ἐκ τοῦ Διΐστημι, ἢ Διειδέναι· παρ' Εὐριπ. Πρέπει νὰ διακριθῇ.

Διΐστημι. Μ. — αστήσω. Ἀπομακρύνω, βάνω τὸ ἓν μακρὰν τοῦ ἄλλου, ξεχωρίζω· καὶ μτφρ. Φέρω εἰς στάσεις, ψατρίας, καὶ φιλονεικίας. Διαιρῶ, ἐχθρεύω, ποιῶ ἀσυμφώνους, βάλλω εἰς διχονοίας. 2) Ἐν τοῖς ἀμεταβτ. χρόνοις (τοὺς μτβτκ. δὲν μτχρζτ. ὁ Ὅμηρ.) ἐν τῷ Μέσ. ὡς καὶ ἐν τοῖς κατὰ φωνὴν ἐνεργτκ. Ἀορ. 2., Πρκμ. καὶ Ὑπρσντ., = Ἀπομακρύνομαι, ξεχωρίζομαι, τραβοῦμαι μακρὰν ἀπό τινα ὥστε νὰ μένῃ εἰς τὸ μεταξὺ κενὸν διάστημα. Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Ἀορ. 2. ἅπαξ ἐν τῷ Μέσ. Πρκμ. »Θάλασσα διίσταται« ἡ θάλασσα ἀφῆσεν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν, (διεσχίσθη ὑπὸ τὸν Κυριάρχην της) Ἰλιάδ. Ν, 29. μτφρ., ξεχωρίζομαι διὰ φιλονεικίας, »Διαστήτην ἐρίσαντε« Ἰλιάδ. Α. 6. β) Εἶμαι ἀπομεμακρυσμένος, ξεχωρισμένος, κεῖμαι, εὑρίσκομαι μακράν. γ) Διχονοῶ, γινόμεθα στάσεις καὶ ψατρίαι.

Διϊστορέω, ῶ, Λέγω, διηγοῦμαι ἕως τέλους. Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 95. καὶ Ξενοφ. Ἐφέσ. Α΄. 12.

Διϊσχάνω. Ποιητκ. ἀντὶ Διΐσχω. Ἔτι δὲ καὶ τὸ διαφαίνομαι, διαφεγγίζω, γλυκοχαράζω. Ἀπολ. Δ΄. 1696.

Διϊσχναίνω, = Ἰσχναίνω, μετ' ἐπιτάσ. Ἱπποκρ. 420.

Διϊσχυριεῖω. Ζήτ. Ἰσχυριεῖω, = τῷ ἑπμν.

Διϊσχυρίζομαι. Μ. ίσομαι. Ἀποθτκ. Μέσ. Ἐπακουμβίζω, ἐπιστηρίζομαι εἴς τι »Τινι« Στράβ. »Διϊσχυρίζομαι νόμῳ,« Ἐπιστηρίζομαι εἰς τὸ δίκαιον, ἢ εἰς τὸν νόμον. Ἐπιβεβαιῶ, στερεῶς ἐπικυρόνω τι, μετ' Αἰτ. Πλάτ. Τιμ. παρ' Ἡσιοδ. »Διϊσχυρίζομαι πρός τινα« Βεβαιόνω τινα περί τινος.

Διϊσχύω. Μ. ύσω. παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ Κρατῶ, ἄρχω. ἀμφ.

Διΐσχω, = διέχω.

Διϊχνεύω. Μ. εύσω. Διόλου ἰχνεύω, ζητῶ διὰ τῆς ὀσφρήσεως τὰ ἴχνη τινός, καθὼς κάμνουν τὰ λαγωνικά. Ζήτ. ἔτι καὶ Διεξιχνεύω.

Διΐω, = Διΐημι, Ὑγραίνω, Ἱπποκρ.· Ἀέρ. Τόπ. »Ἅπαν τὸ σῶμα διιεῖσι· ὑγραίνει, ἀφήνει τὴν ὑγρασίαν νὰ ἐβγῇ, ἱδρόνει.

Δικάζω, Μ. άσω. Ἀττικ. καὶ Ἰωνικῶς· Δικῶ· ὡς παρ' Ἡροδότ. 1, 97. (ἐκ τοῦ δίκη) Κρίνω, ὁμιλῶ, λέγω τὸ δίκαιον. »Τρώεσσι καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω ὡς ἐπιεικές. Ἰλ. Θ. 431. ἀντὶ τοῦ ἂς διακρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ ἐκεῖνο εἰς τοὺς Τρ. καὶ Δαν. »Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε«. Ἰλ. Ψ, 584. ὁμιλήσατε τὸ δίκαιον ἐξίσου καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ ὄχι μὲ χατῆρι. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Ὡς κριτὴς ἀποφασίζω, κρίνω, τελειώνω τὴν κρίσιν, δίδω τελευταίαν ἀπόφασιν, Ὀδυσ. Λ, 545. Οὕτω καὶ Ἰλ. Ψ, 579. »Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔτινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεῖα γὰρ ἔσται«. Ἐνταῦθα μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ κατέκριναν τὴν ἐξήγησιν τοῦ Εὐσταθίου τὴν Ἐγὼ ὁ ἴδιος θέλω κάμῃ ὡς κριτὴς τὴν ἀπόφασιν, ἔμεινε μ' ὅλον τοῦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ Εὐσταθ. καὶ ἐνταῦθα ἄριστα ἡρμήνευσε, καὶ εὐστοχώτατα ἐνόησε τοῦ Ποιητοῦ τὸ νόημα. Βεβαιοῦσι δὲ τὸ ὀρθὸν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τό τε ἐγὼν αὐτὸς καὶ πρὸς τούτοις καὶ ὅπερ κατωτέρω ποιεῖ ὁ Μενέλαος, προτείνων δηλ. τὸν Ἀντίλοχον, νὰ κάμῃ ὅρκον. Οὕτω δὲ ἐκτελοῦντα τὸ χρέος τοῦ κριτοῦ τίς τῶν Δαναῶν ἠδύνατο νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν Μενέλαον ὡς ἄδικον; οὐδεὶς βέβαια. »Ἰθεῖα γὰρ ἔσται« διότι ὁ Ἀντίλοχ. ἀναγκάζεται μὲ τὸν τρόπον τοῦτον νὰ ὁμολογήσῃ μόνος του τὸ σφάλμα του ὡς ἐν στίχ. 587–95. Οὕτω δὲ καὶ Ἰλιάδ. Σ. 506. »Ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον« οἱ Γέροντες δηλ. ἤτοι οἱ Κριταί, ἔδιδον τὰς ψήφους των, εἷς μετὰ τὸν ἄλλον· ὅστις δὲ αὐτῶν ἤθελε κρίνει κάλλιον, ἤθελε λάβῃ τὰ 2. τάλαντα »τῷ δόμεν, ὃς δίκην ἰθύντατα εἴπῃ«. Ἐπὶ τῆς ἀποφασιστικῆς βουλήσεως τοῦ θεοῦ. Ἰλιάδ. Α, 542. Αὕτη ἡ σημασία τοῦ Ἐνεργτκ. Κρίνω, ποιῶ κρίσιν, ἐπεκράτησε καὶ ἐν τῷ πεζῷ, καὶ ἐντελῶς »Δίκην ἄδικον δικάζω«. Κάμνω ἄδικον κρίσιν, ἄδικον ἀπόφασιν. Ἡρόδ. 5, 25. Σπανιώτρ. ἀντὶ τοῦ Ἀπογινώσκω, Καταδικάζω, »Γραφὴν δικάζω«, Λυκργ. 3, 2. Καθόλου δέ, »Δικάζω τινι« Ἀποφασίζω, δίδω τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν περί τινος, κάμνω τὴν κρίσιν, λέγω τὸ δίκαιον περί τινος. Τὸ δὲ »Δικάζω τινι« μετὰ τῆς Δοτκ. τοῦ Προσπ. Ἀποφασίζω, ἢ δίδω τὴν γνώμην μου περί τινος. Παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Καταδικάζω, Δίων Κάσ. 39, 55. Μέσως δὲ Δικάζομαι, Λέγω, παραστήνω τὸ δίκαιόν μου διαμέσου ἄλλου τινός, παρρησιάζομαι, ἢ παρασταίνομαι εἰς τὸ Κριτήριον, διὰ νὰ ἀκούσω τὴν κρίσιν μου καὶ νὰ διαφεντεύσω τὰ δίκαιά μου. Ὀδυσ. Λ, 545. Μ, 440. Ἡρόδ. Α΄, 96. καὶ ἀκολούθως, κρισολογοῦμαι μετά τινος, ὢν παρὼν καὶ αὐτός· καὶ Γενικῶς, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μαλόνω, ζητῶντας τὸ δίκαιόν μου »Ἀλλήλοισι«. Παθητικῶς δέ, ἀντὶ τοῦ προσκαλοῦμαι ὑπό τινος ὡς πταίστης διὰ νὰ παρρησιασθῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἔχει τις κρίσιν κατ' ἐμοῦ, εἶμαι ὑπὸ κρίσιν, Ξενοφ. Α΄, Β΄. 51. 2) Παρ' Εὐρπ. Ὀρεστ. 577. »Φόνον δικάζειν« Διαφεντεύω ἐπὶ κριτηρίου.

Δικαία, ας, ἡ. = Δίκη, ὡς Σεληναίη = Σελήνη Ἡσύχ.

Δικαιαρχία, ίας, ἡ. Ἡ δικαία καὶ νόμιμος διοίκησις. Ἡσύχιος.

* **Δικαίαρχος**, ὁ. Κυρίως, δίκαιος ἄρχων.

* **Δικαιέω**, Ἰωνκ. ἀντὶ Δικαιόω, Ἡρόδ. 1, 133, 3, 79. 6, 138. 9, 42. καὶ ἀλλαχοῦ.

Δικαικός, κή, κόν. Παρ' Ἀντωνίν. Θ. 22. ἀντὶ τοῦ Δίκαιος· ἀμφ.

Δικαιοδοσία, ίας, ἡ. (δικαιοδότης). Διοίκησις τοῦ δικαίου, ἀπόφασις τοῦ Κριτηρίου. 2) Καὶ Ἀξίωμα, ἐπάγγελμα ἑνὸς κριτοῦ. »Ταχθεὶς ἐπὶ τῆς δικαιοδοσίας ἀφ' ἧς οὐκ ἦν τῷ κριθέντι ἀναβολὴ τῆς δίκης ἐπὶ τὸν βασιλέα«. Στράβ. ΙΓ΄. Σ. 901. ἐτάχθη εἰς τὸ κριτήριον τῆς δικαιοδοσίας, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ κριθεὶς δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ ἀναφέρῃ τὴν κρίσιν του εἰς τὸν Καίσαρα. 3) Καὶ ἀντὶ, »Ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία«. Πολιτική τις συνθήκη, καθ' ἣν πᾶς ὅστις ἐκατηγορεῖτο ὡς ἀδικήσας ξένον τινὰ εἰς τὰς ἐμπορικάς του σχέσεις, ἔπρεπε νὰ κριθῇ εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα κατὰ τοὺς καθεστῶτας νόμους. Ζήτ. Σύμβολον.

Δικαιοδοτέω, ῶ. Ὁμιλῶ, λέγω τὸ δίκαιον.

Δικαιοδότης, ου. ὁ (δίδωμι) Ὁ ὁμιλῶν καὶ ἀποφασίζων τὸ δίκαιον, ὁ κριτής. Στράβ. ΙΖ΄, Σ. 1137. καὶ Ἰώσηπ. ΙΗ΄. 1.

* **Δικαιόζω** = Δικάζω· κατὰ τὸ Ἁρμόζω, Δεσπόζω. Ἡσύχ.

Δικαιοκρισία, ίας, ἡ. Δικαία κρίσις, δικαία ἀπόφασις. Ν. Δ.

Δικαιοκρίτης, ου, ὁ. Ἐκεῖνος ὅστις κρίνει τὸ δίκαιον. Ν. Δ.

Δικαιολογέω, ῶ (δικαιολόγος)· καὶ Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Μέσως μετὰ Δοτκ. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ πτώσεως, ὁμιλῶ, λέγω τὰ δίκαιά μου, τὴν κρίσιν μου, καὶ δικαίως ἐπὶ κριτηρίου τὴν διαφεντεύω. Κρισολογοῦμαι μέ τινα.

Δικαιολογία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ, νὰ λέγῃ τινὰς τὰ δίκαιά του ἐπὶ κριτηρίου, καὶ νὰ τὰ διαφεντεύῃ μετὰ λόγου. Καθόλου = Κρισολογία, Ὁμιλία περὶ δικαίου.

Δικαιολογίζομαι, Μ. ίσομαι. Ἀποθτκ. Μέσ. παρὰ Λουκιαν. προμ. ἀντὶ δικαιολογέομαι.

Δικαιολογικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ νὰ παραστήνῃ καὶ νὰ διαφεντεύῃ τὰ δίκαια ἐπὶ κριτηρίου, ἢ εἰς τὸ νὰ κρισολογῆται, νὰ ὁμιλῇ περὶ δικαίου.

Δικαιολόγος, ου, ὁ (λέγω). Ἐκεῖνος ὅστις παραστήνει τὰ δίκαιά του ἢ τὴν κρίσιν του, ἢ καὶ ἄλλου τινός, εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τὴν διαφεντεύει· Avvocato, Ἰταλ.

Δικαιόμετρος, ον, ον (μέτρον). Ὁ δικαίως μετρῶν. Ἱερ. Πνευμ. σελ. 195. »Δικαιόμετρον ἀγγεῖον«. Ἀγγεῖον περιλαμβάνον σωστὰ τὸ διωρισμένον μέτρον, ἢ ὡρισμένως χύνον.

Δικαιονόμος (νέμω). Κριτής, ὁ δίδων τοῦ καθενὸς τὸ δίκαιον. Δίων Κάσ. ΟΗ΄. 22.

Δικαιόπολις, εως, ὁ (πόλις). Ὁ μεταχειρι-

ζόμενος, ἐπιμελούμενος τὴν δικαιοσύνην εἰς τὰς πόλεις. Πίνδ. Πυθ. Η. 30.

Δικαιοπραγέω, ῶ (πράσσω). Ποιῶ, κάμνω, πράττω τὸ δίκαιον. »πρός τινα«. Εἶμαι δίκαιος.

Δικαιοπράγημα, ατος, τό. Μία δικαία πρᾶξις.

Δικαιοπραγία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ πράττῃ τις, νὰ κάμνῃ τὸ δίκαιον, δικαία πρᾶξις.

***Δικαιοπραγμοσύνη**, ἡ = τῷ πραγμ. Ἡρακλείδ. παρὰ Διογ. Λρτ. 9, 14.

Δίκαιος, αία, αιον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. συχνάκις καὶ δικατάληκτον. Seidl. Εὐριπ. Τρωάδ. 973. Ἀλκίφρ. 3, 23. ἀλλὰ παρὰ Λυκργ. 1. ἀντεκατεστήθη ἤδη ἀπὸ χειρόγραφα τὸ »δικαίαν πάλιν« καὶ Δικαίως, Ἐπίρ. (δίκη). Ὁποῖος μετέρχεται τὴν δικαιοσύνην, πράττει τὸ δίκαιον. Ὅμρ. ὅστις δικαιότατον ὀνομάζει ἐκεῖνον ὅστις γνωρίζει καὶ φυλάττει μάλιστα τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς θεοὺς χρέη του. Ἰλδ. Λ, 832. Ν, 6. Τ, 181 Ὀδσ. Β, 272. Γ, 133. Ἐπειδὴ δὲ τὰ χρέη ταῦτα ἐπεστηρίζοντο εἰς ἔντιμον παράδοσιν, καὶ ἱερὰς συνηθείας, διὰ τοῦτο ἔλαβε ἡ λέξις καὶ τὴν σημασ., Χρηστοήθης, εὔσχημος, ὁ ποιῶν δηλ. κατὰ τὸ πρέπον καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ ἀφανέρωσε τὰ ἤθη πεπολιτισμένα, ἥμερα, καὶ τὴν φιλοξενίαν σεβόμενα ἔθνη ἢ καὶ ἀνθρώπους μερικῶς, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἄγρια, ὑβριστικά, καὶ πάσης εὐσεβείας ἄμοιρα, ὡς τοὺς Κύκλωπας, Ὀδσ. Θ, 575. Ι, 175. Ν, 101. Πρβλ. δὲ καὶ Θέογν. 308. Ὡσαύτως καὶ τὸ Καίρμ »Οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερα«. Ὀδ. Ξ, 90. κατὰ τὰ ἤθη, καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν, καθὼς εἶναι τὸ πρέπον, καθὼς ἁρμόζει. Παρὰ τοῖς πεζογράφοις διαιρεῖται ἡ λέξις κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, Νικομ. 5, 2. εἰς δύο κυρίας σημασίας. 1) Ὅμοιος, ἴσος, ἴσιος, ὁμαλός, σύμμετρος, ὡς καὶ τὸ Ἴσος. Ἐπὶ ὅλου φυσικῆς σημασ. παρὰ Σόλωνι ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς, γαληνιώτης, καὶ ἀκυμάντου θαλάσσης. Οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β΄. β΄. 26. »Ἅμαξα δίκαιον ἀδίκων ἵππων συνεζευγμένων« · μία ἅμαξα δὲν ὑπάγει ἴσια ὅταν οἱ συνεζευγμένοι ἵπποι εἶναι ἄνισοι· ἀνόμοιοι. Ἐκλαμβάνεται δὲ ἐπὶ μὲν σωμάτων ἀντὶ τοῦ Ἰσόμετρος, ὅμοιος, ἀνάλογος· ὡς ὁ Ξενφ. Ἱππαρχ. Γ΄. 5. καλεῖ »Ἄδικον γνάθον«, ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνωτέρω περὶ τοῦ ἵππου »Ἑτερόγναθος« εἶπεν, δηλ. ἀνόμοιος γνάθος, ὁπόταν ἡ μία σκληρά, ἡ δ' ἄλλη μαλακὴ εἶναι, ὅταν δὲ καὶ αἱ δύο εἶναι ὅμοιαι, τότε ὁ ἵππος καλεῖται »Δίκαιος τὴν γνάθον«, ὡς παρὰ Πολυδ. Α΄. 195. Ὁ Ἱπποκρ. ὀνομάζει »Σῶμα δίκαιον« · ἓν σῶμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσιον, σωστὸν εἴς τε τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν μέρος. »Κατάστασιν δικαίαν καὶ ὁμαλήν«, ὁμοίαν καὶ ἴσιον ἀπλῶστιν. »Δικαιοτάτας ἀντιρρόπας.« Ἀνάλογος ἰσοσταθμία, ἀντιζυγίασμα. »Δίκαιος ἰατρὸς πρὸς πᾶσαν ὁμιλίην,« κ. τ. λ. Ἐπὶ δὲ ἀριθμῶν, ἀντὶ τοῦ ἴσιος, σωστός, ἰσάριθμος, ἰσοπληθής, ὡς »Αἱ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι εἰσὶ σταδίου ἑξαπλέθρου« εἶναι σωσταί, ακριβοῦν ἴσα, ἴσα. Ἡρδτ. Β΄, 448. (πιθανὸν εἶναι, ὅτι αὕτη ἡ φυσικὴ σημασία καὶ μάλστ., ἡ ἐπὶ τῶν σωμάτων εἶναι καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι εἰς ἄκρον δεκτὴ καὶ ἡ τοῦ Ἀριστλ. παραγωγὴ ἀπὸ τοῦ Δίχα, Διχάζω. Ὁ εἰς δύο ἴσα μέρη διαιρεθείς. Ἐντεῦθεν δὲ ἐπεται φυσικώτατα καὶ ἡ ἀκόλουθος ἠθικὴ σημασία) Νόμιμος, δίκαιος, προσηρμοσμένος καὶ ἐπεστηριγμένος εἰς τοὺς νόμους ὡς καὶ τὸ Ἴσος, ἔννομος, δίκαιος, καθήκων, ἀνήκων, προσήκων. »Τὸ δίκαιον ἑκάστῳ« εἰς καθένα τὸ δικαιοῦταν, τὸ ἀνῆκόν του, τὸ ἴδιόν του, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Ὅθεν τὰ δίκαια, τὰ ἀνήκοντα, τὰ δίκαια τινός, τὰ δικαιολογήματά του, ἢ καὶ πᾶν ὅ, τι τοῦ ἀνήκει. Ὡσαύτως, ἡ πληρωμή, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε καὶ ἡ συνήθεια λέγουσα »Δός μοι τὸ δίκαιόν μου.« οἷς, »Τὰ δίκαια τοῖς στρατιώταις ποιεῖν« · τὰ δίκαια λαμβάνειν« Καθόλου δὲ »Τὰ δίκαια ποιεῖν τινι, τὰ δίκαια τάττειν, προστάζειν τινί« = jura reddere. δηλδ. Προστάζω, Ἐπιτάττω, ἐξουσιάζω τινά, Διονυσ. Ἁλικρν. »Τὰ δίκαια πράττεσθαί τινα« ἀντὶ τοῦ Παιδεύω τινὰ ἀναλόγως μὲ τὸ σφάλμα του. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 821. »Τά τε δίκαια καὶ τὰ ἄλλα καλά τε καὶ ἀγαθὰ πάντα ἀρετῇ πράττεσθαι«, Ξεν. Ἀπομν. Γ. Θ. 5. Ἀμοιβαῖαι, καθεστῶσαι σχέσεις ἢ ὑποχρεώσεις, π. χ. παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 1599. »Τὰ δίκαια«, εἶτιν αἱ συνθῆκαι, αἱ συμφωνίαι τῆς εἰρήνης· καὶ καθόλου, Πᾶν ὅ, τι εἶναι οὕτως, ὡς πρέπει νὰ ἦναι π. χ. »Δίκαια συγγραφεύς« ὁ καθ' αὐτό, ὁ γνήσιος, ἴσος, ἐντελής, ὀρθός, σωστός, ἀληθινὸς συγγραφεύς. Λουκν. »Κτήσηκα ὁ καθ' αὐτό, ὁ ἀληθινὸς θεμελιωτής· οὕτω καὶ »Δίκαιος συνήγορος« Αἰσχίν. κ. Κτησφ. Οὕτω δὲ καὶ »Δικαίως ἐμὸς« ὁ τωόντι καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἰδικός μου, Σοφ. Αἶ. 547. »Ἵππον δίκαιον ποιεῖσθαί τινι« Κάμνω εἴς τινα ἵππον τινὰ ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, καθὼς πρέπει, δηλ. ἐπιτήδειον νὰ ἐκτελῇ τὰ χρέη του, δηλ. μαθημένον. Ξενφ. Ἀπμν. 4, 4, 5. ἐν δὲ Κυνηγετ. Ζ΄. 3. »Ἡ πλησμονὴ« τὸ πολὺ φαγητὸν φθείρει τοὺς σκύλακας, ἐπειδὴ κάμνει τὰ σκέλη των στραβά, καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν αἴτιος γίνεται, φθείρουσα καὶ τὰ ἐντόσθια αὐτῶν, ἀφαιρεθεῖσης τῆς ἰσομετρίας, »καὶ τὰ ἐντὸς ἄδικα γίγνεται«, ἤτοι βεβλαμμένα. (»Τὸ Δίκαιος ὄνομα, ἔθος ἡμῖν ἐπὶ τῶν πᾶσαν ἀρετὴν μετιόντων λέγειν« Χρυσοστμ. — καὶ ἑπομένως παρὰ τοῖς Ἐκκλησστ. ὁ ἀγαθός, καλός, θεοσεβής, εὐσεβής, φοβούμενος τὸν Θεόν. Χρηστὸς καὶ ἐπιεικής, ἐνάρετος, ἀνεπίληπτος. »Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους« τοὺς σχῆμα ἢ προσποιητὸν δικαίων ἔχοντας, τοὺς δικαιοῦντας ἑαυτούς, Χρυσόστμ. καὶ Θεοφύλακτ. 2) Ἀντὶ τοῦ Λατιν. jus, Δικαίωμα, ἀξίωμα, ἐξουσία τοῦ ἐνεργεῖν ἐπί τι. Ζωναρ.) 3) »Δίκαιος εἰμί«, ἔχω δίκαιον, εἶμαι ὑποχρεωμένος, ὑπεχρεώθην, ὑπεσχέθην. Ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἀξιῶ, εἶμαι ἄξιος συνεπομένου τοῦ Ἀπαρεμφάτου »Δίκαιοί ἐστε ἰέναι« εἶσθε ὑποχρεωμένοι, ἔχετε χρέος νὰ ἔλθητε. Wess ἐν Ἡρδτ. 9, 60. πρβλ. 8, 137. »Δίκαιοί εἰσι ἀπιστότατοι εἶναι« Ἔχουν δίκαιον νὰ δυσπιστῶσι. Θεδ. 4, 17. »Δίκαιοι εἰσι λόγους ὑποσχεῖν«. Πρέπει, εἶναι χρέος των νὰ ἀπολογηθοῦν, νὰ δώσουν λογαριασμόν, Ξενφ. »Δίκαιος ἐστ' ἀπολωλέναι«, Ἀξίζει, εἶναι ἄξιος, τὸν πρέπει νὰ χαθῇ, νὰ φονευθῇ, Δμσθ. Φιλπ. 3. σ. 74. extr. Br. Ἀριστφ. Νεφ. 1031. Σπανιώτερον ἐν τῷ ὑπερθτκ. ὡς παρὰ Πλάτ. Συμπόσ. σ. 172. Β. Κατὰ τὴν παρ' ἡμῖν συνήθειαν ἔπρεπε νὰ ἦναι »Δίκαιον ἐστι« τὸ ὁποῖον ὅμως καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι παντάπασι ξένον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς. Τὸ ἀνμλ. Συγκρ. Δικαιέστερος μετεχειρίσθη ὁ Φιλήμων· — Ὁ Πλάτ. ἐν Κρατύλ. σ. 412. C. ἔχει ἀστείαν τινὰ ἐτυμολογ. τῆς λέξεως· ὅθεν

Δικαιοσύνη, ης, ἡ. Τὸ νόμιμον, ὁ τῶν νόμων ὁρισμός, 2) Ὡς ἰδίωμα, χαρακτὴρ, καὶ ἀρετὴ ἑνὸς δικαίου, ὀρθοῦ, καὶ σωστοῦ ἀνθρώπου. 3) Καὶ ὡς πολίτευμα τοῦ ἰδίου, πρᾶξις, καὶ ἐνέργεια τῆς δίκης. Ἀπόδοσις τοῦ Δικαίου — Παρὰ τοῖς Ἐκκλησστ. ἡ ἄκρα φυλακὴ τοῦ νόμου· ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἐντολῶν. β) Ἡ ὀρθὴ τῆς ψυχῆς ἡγεμονία. γ) Ἡ καθόλου ἀρετή, ὁ ἄμεμπτος βίος. δ) Ἡ συναγωγὴ καὶ ἕνωσις πάντων τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν. ε) Ἕξις ἀπονεμητικὴ τοῦ ἴσου καὶ τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστου. ζ) Ἁπλότης. η) Δικαία αἴτησις. θ) Φιλανθρωπία. Ὁ Πλάτ ἐν Κρατύλ. ἐτμλμ. καὶ ταύτην τὴν λέξιν μετ' ἀστειότητος καὶ παιδιᾶς.

Δικαιόσυνος Ζεύς, Ὁ ὑπερασπιστὴς (διαφενδευτής) τῆς δικαιοσύνης· ὡς καὶ τὸ Φίλιος. Φρύν. Apparat. 466.

Δικαιότης, ητος, ἡ, = Δικαιοσύνη. Ξενοφ.

***Δικαιοφύλαξ**, ακος, ὁ. Φύλαξ, φρουρὸς τοῦ δικαίου, Μάν. Φιλ. 11, 49.

Δικαιόω, ῶ, Μ. ώσω, κάλλιον -ώσομαι, Θεδ. 3, 40. Δικαιώσω. Κυρίως σημ. κάμνω δίκαιον, ἤτοι ὀρθόν, σωστόν. 2) Εὐθύνω, ἰσιάζω, κρίνω, καταδικάζω, παιδεύω, τιμωρῶ (exequiren, Γερ.) τινὰ διὰ τὸ σφάλμα του. Ἡρόδοτ. Γ. 29. Ἐκδικοῦμαι, Πλάτ. Νομ. ΙΑ΄. 3) νομίζω τι ὡς δίκαιον καὶ πρέπον, καὶ οὕτω τὸ ἐπαινῶ, τὸ στέργω, ἢ τὸ εὔχομαι· ὡς καὶ τὸ Ἀξιόω, μετ' Ἀπαρμφ. παρ' Ἡροδότ. 1, 89. Valck Καλλμ. σ. 119. Σοφοκλ. Τρχ. 1244. Φιλοκτ. 781. Γνωρίζω τι ὡς δίκαιον καὶ τὸ κρατῶ, ἢ τὸ ἀποφασίζω. Πλούτ. εἰς Ἀγησ. 23. ὅθεν

Δικαίωμα, ατος, τό. Κυρίως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἢ ἐκρίθη δικαίως, καὶ ὀρθῶς, τὸ διὰ τῶν νόμων ἀποφασισμένον· ἀπόφασις τοῦ κριτηρίου δικαία παίδευσις, παιδεία, ἐκδίκησις, δικαία πρᾶξις. Καὶ ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ νόμιμον. Ἀριστοτ. Νικομ. Ε. 10. Καὶ ἡ δικαία αἰτία, εὔλογος ἀφορμή· τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δικαίωμα. Καθόλου, = Αἰτία. Ἰσοκρ. Ἀρχιδ. σελ. 236. Ζήτ. Δίκαιος. Παρὰ τοῖς Ἐκκλσστκ. Νόμος, ἐντολή, κρίσις· θεσμός, νομοθεσία· κριμάτων ὀρθότης. »Δικαίωμα τοῦ νόμου« τὸ τέλος καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου. »Δικαιώματα λατρείας« αἱ ἐντολαί. Οὕτω καὶ τὸ »Δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου« τὰς ἐντολάς του. Θεοφύλκτ.

Δικαίως, Ἐπίρ. μὲ δίκαιον καὶ ὀρθὸν ἢ σωστὸν τρόπον. Ζήτ. Δίκαιος.

Δικαίωσις, εως, ἡ (δικαιόω). Τὸ δίκαιον ποιεῖν· ὅθεν ἡ ἐπὶ κριτηρίου διαφένδευσις. Λυσ. παρ' Ἁρποκρατ. Καταδίκασις, κατάκρισις ἐπὶ κριτηρίου, παιδεία. 2) Δικαία ζήτησις, καὶ Γενικ. ζήτημα, ἐπιθυμία, πόθος, ζήτησις μὲ πρόφασιν δικαίου. Pratention. Δόξα, γνώμη, ὑπόληψις, ἀρέσκεια, ὑπερήφανος καὶ αὐθαίρετος ζήτησις. Θεδ. 3, 82.

Δικαιωτήριον, ίου, τό (δικαιόω). Τὸ αὐτὸ καὶ Κολαστήριον. Zuchthaus. Γερμ. Πλάτ. Φαιδρ.

Δικαιωτής, οῦ, ὁ. Πλούτ. Η΄. Σ. 174. Ἐκδικητής, παιδευτής· καὶ εἰς Ἀγησ. ὁ αὐτ. 23. »Δικαιωτὴς αἰσχρῶν καὶ καλῶν« · ἀντὶ τοῦ, Κριτής.

Δικᾶν, παρ' Ἡροδότ. 1, 97. Ἰωνκ. καὶ Αττκ. ἀντὶ δικάσειν, ὡς τὸ ἐλᾶν, ἀντὶ ἐλάσειν. Ζήτ. Δικάζω.

Δικανικός, ή, όν. Ὁ εἰδήμων τῶν δικαίων, τῶν νομικῶν δηλ. ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ καὶ νὰ διαφενδεύσῃ τὴν δικαιοσύνην (ἀβουκάτος). Ξενοφ. Ἀπομν. Α΄. β. 48. 2) Ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νομικά, δίκαια, κρίσεις, καὶ κριτήρια· καὶ ἰδρτ. = Συνηγορικός. Δίων Κάσ. ΞΔ΄. 10. »Δικανικὸς ἀγών« · ὅθεν μτφρς. ἀκριβής, περιστατικός, Συνηθ. δὲ ἐπὶ κακοῦ, ὡς ὁ Λουκιαν. εἰς τὸ ἐνύπ. ὀνομάζει »Δικανικόν«, ἓν μακρύ, καὶ ἐκτεταμένον ἐνύπνιον, ὁμοίως καὶ εἰς Προμηθ. 4. συντάττει τὸ »Δικανικόν« μὲ τὸ »Στωμύλον«, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν μακρολόγον, καὶ φλύαρον ἀβουκάτον, καὶ τὰς τούτου μακρὰς φλυαρίας· ὁ δὲ Πλάτων ἐν Ἀπολ. 20. ἐπὶ ταύτῃ τῇ σημασίᾳ συντάττει τὰ »Δικανικά« μὲ τὰ »Φορτικά«. (Ὡς ῥίζα ἐκλαμβάνεται τὸ ἄχρηστον Δικανός = Συνήγορος).

Δικανός, οῦ, ὁ (πρωτότ. τοῦ δικανικός). Ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων, Ἡσύχιος. Μόνον παρὰ Γραμματκ.

Δικάρηνος, ου, ον (κάρηνον). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς, Ἀνθολ.

Δικαρπέω, ῶ. Φέρω, κάμνω δύο φορὰς καρπόν.

Δίκαρπος, ον. Ὁ φέρων, κάμνων, δύο φορὰς καρπόν. Δίφορος.

Δικάσιμος, ον (δικάζω). Ὁ διωρισμένος, ἀνήκων διὰ τὴν κρίσιν, ἢ διὰ τὸ κριτήριον, ὡς π. χ. »Δικάσιμος ἡμέρα«, Δικάσ. ὥρα· ἡμέρα διωρισμένη διὰ νὰ γίνῃ ἡ κρίσις. 2) πᾶν ὅ, τι δύναται νὰ ἔμβῃ εἰς φιλονεικίαν, καὶ κρίσιν, ὡς

εἶναι δηλ. πρὸ τῆς δίκης· ἄρα Ἀβέβαιον, ἀμφισβητούμενον, περὶ οὗ φιλονεικοῦσι.

Δικασπολέω, ῶ. Εἶμαι κριτὴς καὶ ὁμιλῶ τὸ δίκαιον, Στοβ. Λόγ. 147. ὅθεν

Δικασπολία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις, καὶ νὰ κρίνῃ τὸ δίκαιον, Ὀρφ.

Δικασπόλος, ὁ, ἡ· (πολέω). Κριτής, διαιτητὴς τῶν νόμων ἢ τῶν δικαίων, Ἰλ. Α, 238. Ὀδυσ. Λ, 186.

***Δικαστεία**, ἡ, = Δικαστήριον. Ἐκτρφ.

***Δικαστήρ**, ῆρος, ὁ. = Δικαστής.

***Δικαστηρίδιον**, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ Δικαστηρίου. (∪−−−∪∪), Meinecke Μένανδρ. σ. 160.

Δικαστήριον, ου, τό. Τόπος εἰς ὃν γίνονται αἱ κρίσεις, Κριτήριον.

Δικαστής, οῦ, ὁ (δικάζω). Κριτής, ὁ διορίζων τοῦ καθ' ἑνὸς κατὰ νόμον τὸ δίκαιον. Διαφέρει δὲ ὁ δικαστὴς τοῦ κριτοῦ, κατὰ τοῦτο, ὅτι, ὁ μὲν δικαστὴς ἀποφασίζει ἐπὶ κριτηρίου κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τοὺς νόμους· ὁ δὲ κριτὴς καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς κατὰ τὸ ὀρθὸν, καὶ κατὰ τὴν ἠθικὴν, καὶ ἀνθρώπινον κρίσιν. Wytt. op. cr. p. 219. ὅθεν

Δικαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δίκην, ἢ εἰς κρίσιν, ἢ εἰς κριτήριον, ἢ εἰς τὸν κριτήν· καὶ ἀφηρ. ὁ εἰδήμων καὶ γυμνασμένος εἰς τὸ Δικανικὸν, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς', 38. »Τὸ Δικαστικόν«, ὁ μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τοῦ κριτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε κάθε Ἀθηναῖος πολίτης, ὅταν παρευρίσκετο εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ δώσῃ τὴν ψῆφόν του, ἦτον δὲ δύο ὀβολοὶ ἕως οὗ ὁ Κλέων τοὺς ἔκαμε τρεῖς. Πρβλ. τοὺς Σχολ. Ἀριστφ. Νφ. 865. Βάτρχ. 140

***Δικαστικῶς**, Ἐπίρρ. τοῦ ἄντρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν κριτηρίων ἢ τῶν κριτῶν.

Δικάστρια, ίας, ἡ. Θηλυκ. τοῦ δικαστήρ = δικαστής. Ἡ κρίνουσα ἢ εἰς τόπον κριτοῦ οὖσα, Λουκιαν.

Δικατάληκτος, ον (καταλήγω). Ὁ ἔχων δύο καταλήξεις. Ὁ διττῶς καταλήγων. Εὐστάθ.

***Δικεῖν**, Ἀπρμφ. τοῦ ἔδικον, ἔρριψα. Μοναδικὸς Ποιητ. Ἀόρ. παρὰ Λυρικ. καὶ Τραγ. Κανεὶς ἄλλος χρόνος δὲν εὑρίσκεται ἐκτὸς τοῦ Ἀορ. 1. Δίξε, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Σιμμίας· καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, = Γεννῶ. (δίκτεος, δίκτυον).

Δίκελλα, ης, ἡ· δικέλλιον (δικέλλι). Ὄργανον δι' οὗ σκάπτομεν τὴν γῆν, ἔχον δύο μακροὺς ὀδόντας. ἢ περόνια, (ἐκ τοῦ δίχα, ἢ δίκω, τὸ ῥίπτω) ὅθεν

Δικελλίτης, ου, ὁ. Ὁ φέρων, σκάπτων μὲ τὸ δικέλλιον, Λουκιαν. 2) ὡς ἐπίθτ. = ἀπὸ τὸ δικέλλι.

***Δίκεντρος**, ον (κέντρον). Μὲ δύο κέντρα.

Δικέραιος, ον (κεραία). Ὁ ἔχων δύο κέρατα, ἢ περόνια, ἢ κορυφάς.

***Δικέρατος**, ον (κέρας). Μὲ δύο κέρατα.

Δίκερας, ατος, τό. Διπλοῦν κέρατον. Καλλίξενος παρ' Ἀθην. Ε. σελ. 202.

***Δίκερος**, ον· καὶ

***Δίκερως**, ωτος καὶ ω, ὁ, ἡ, ων, τό, = δικέραος, Ὕμ. Ὁμρ. Τ, 2.

Δικέφαλος, ον (κεφαλή). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς.

Δίκη, ης, ἡ. Ἡ προσωποποιημένη δίκη ὡς Θεὰ τῆς δικαιοσύνης, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Ἡσδ. Θγν. 902. ὅθεν τὸ δίκαιον, ἡ δικαιοσύνη. 2) ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τοὺς παλαιοὺς καιροὺς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐνόμιζον ὡς δίκαιον τὰς κοινῇ δεδεγμένας συνηθείας, καθὼς ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ Παροιμία, »Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλαιον«, διὰ τοῦτο ἡ πρώτη καὶ παλαιὰ σημασία τῆς »Δίκης«, εἶναι Ἦθος. τρόπος, συνήθεια, τάξις, καὶ ἰδίωμα, ὡς ἐν Ὁμρ. Ὀδσ. Δ, 691., »Ἥ· ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων«, Λ, 217., »αὕτη δίκη βροτῶν« ὁ τρόπος, ἡ συνήθεια, ἡ μοῖρα, τὸ πεπρωμένον τῶν θνητῶν. Ξ, 59., »Δίκη δμώων«, Σ. 274., »Δίκη μνηστήρων«. Τ, 43., καὶ »Δίκη θεῶν«. Ω, 254., »Δίκη γερόντων«· τὸ εἰς τοὺς Θεοὺς, βασιλεῖς κ. τ. λ. ἰδιάζον, ἀνῆκον, τὸ ἐν παρ' αὐτοῖς συνήθεια, ἡ ἔθιμον. Ἀλλὰ καὶ νῦν γὰρ δίκη, ὁπόταν —, οὕτως ἀκολουθεῖ, ὅταν —, Ὀδσ. Τ, 168. Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ψαλμιχ. εὑρίσκεται, »Αὕτη δίκη ἀνθρώπων· ἔνθα μετὰ ταῦτα, »Μοῖρα τοῦτο παντὸς ἀνθρώπου« ἵσταται· καὶ παρ' Ἀρριανῷ Ἀναβ. Γ'. 15. »Ὥσπερ ἱππομαχίας δίκη«. Ἐντεῦθεν διετήρησαν οἱ Λογογράφοι τὴν ὡς ἐπίρρ. χρῆσιν τῆς Αἰτιατ. »Δίκην« μετὰ Γενικ. σημαντ. κατὰ δίκην κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὸ παράδειγμα, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδρ. »Δίκην λύκοιο, κυνός, κ. τ. λ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λύκου, τοῦ κυνὸς, ὡς ἂν τὸν λύκον δηλ. καὶ τ. λ. = Πινδ. Πύθ. Β', 155. καὶ Δ', 97. »Δίκην Φιλοκτήτου ἐφέπουσι«, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Φιλοκτήτου, ἢ παρομοίως ὡς ὁ Φ. Ὅθεν »Δίκαιος« παρ' Ἱπποκρ. ὁ ὅμοιος. Αἰσχύλ. Προμ. 619. »Τοῦ δίκην; Τίνος ἕνεκα; διὰ ποίαν αἰτίαν; Παρ' Ἱπποκρ. τὸ »Κατὰ δίκην« εἶναι ἀντὶ τοῦ Εἰκότως, κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, ἢ κατὰ τὴν φύσιν· ὅθεν 3) Χρηστοήθεια, καλὸν ἦθος, ἡ πρὸς τὸ δίκαιον κλίσις, καὶ ἀγάπη· τὸ πρέπον, τὸ ἀνῆκον· ἡ εὐταξία, τὸ δίκαιον, τὸ ὀρθὸν, ἡ ἐκτέλεσις, ἐπιτήρησις καὶ διοίκησις τῶν δικαίων. Ὁ Ὁμρ. μεταχειρ. τὸ ὄνομ. ἔνθα ὁ λόγος εἶναι γενικῶς περὶ τοῦ δικαίου ἢ περὶ τῆς ὑπολήψεως, αἰσθήσεως τοῦ δικαίου. »Δίκας ἐπιθυμοῦσι στερούμενος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τινα δικαίως καὶ ἀναντιρρήτως, Ἰλδ. Τ, 180. »Δίκῃ ἠμείψατο«, μετὰ δίκαιον, δικαίως δηλ. ἀπεκρίθη, Ἰλδ. Ψ, 542. »Δίκην ἰθύντατα εἴπεσι« νὰ ἀποφασίζῃ τὸ δίκαιον μετὰ πλείστης ὀρθότητος, Ἰλδ. Τ, 508. πρβλ. Δίκαιος, καὶ Ἰθύς. Εἰς τὰ πρῶτα καὶ παλαιὰ βιβλία τῆς Ἰλιάδος, εὑρίσκεται Πληθυντ. Δίκαι, περὶ τῆς πράξεως τῆς δικαιοσύνης ἐνεργουμένης ἐπὶ τῶν μηχανευμένων διὰ φιλονεικοῦντων· ὅθεν οἱ βασιλεῖς ὡς Κριταὶ, φύλακες, καὶ διανομεῖς τῆς δικαιοσύνης ἐν Ἰλ. Α, 238. »Δικασπόλοι« καλοῦνται. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 244. »Περίοιδε δίκας«· ἀγαποῦσα τὴν δικαιοσύνην· καὶ ἐν Ι, 215. »Οὔτε δίκας εἰδότα οὔτε θέμιστας«. καὶ ἐν Λ, 569. »Ἀμφὶ δίκας εἴροντο· ἐπὶ Κριτῶν. Οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν Ἰλ. Π, 542. »Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ«· ἐκυρίευε τὴν Λυκίαν μὲ δύναμιν καὶ δικαιοσύνην· παρὰ δὲ Πινδάρ. Πύθ. Δ', 273. »Δίκας εὐθύνε λαοῖσι«· καὶ Ἰσθμ. Η', 49. »Δίκας περαίνεσκε«· καὶ παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 383. »Πᾶσι περιστυφέουσι δικασπολίας ἀναφαίνων«· σημαίνει τὸ νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ ἀποφασίζῃ τὸ δίκαιον, καὶ ἐν ταὐτῷ τὴν ἀνωτάτην δύναμιν τῶν ἐξουσιαστῶν· ὅθεν ὁ Πίνδαρ. Πύθ. Α', 166. περὶ τῶν ἐξουσιαστῶν ἀναφέρων, »Δίκαιον πηδάλιον« λέγει, τὴν ἐνέργειαν τῆς δικαιοσύνης των. Δικαιοσύνη, Ἀφῃρημένως, ἐν Ἰλ. Π. 388. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ξ, 84. καὶ ἀντιθτ. τῷ Βία. Ὁ Πίνδαρος χρῆται τῷ »Δίκῃ« καὶ ἀντὶ τοῦ δικαίως, μὲ δικαιοσύνην· ἀλλὰ καὶ, »Ἐν δίκᾳ«, δικαίως, μὲ δίκαιον· ἀλλ' ἐν Πυθ. Η, 10. καὶ Νέμ. Γ, 49. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀληθῶς. Μερικῶς δὲ (σημειωτ. μεθ' Ὁμρ.) σημαίνει τὴν εἰς τὰ Κριτήρια, ἢ εἰς τὰς κρίσεις δικαιοσύνην, τὸ δίκαιον, τὴν κρίσιν, ὅ ἐστι τὴν ἰδίαν ὑπόθεσιν, ἥτις κρίνεται, καὶ τὴν περὶ αὐτῆς ὑπεράσπισιν, καὶ διαφέντευσιν· ὅθεν Κρίσις, καὶ γενικώτερον μὲν πᾶσα Κρίσις ἄνευ ἐξαιρέσεως, μερικώτερον δὲ κυρίως ἡ κρίσις τῶν ἰδιωτῶν, τὸ ἰδιωτικὸν προτσέσον, καὶ τότε εἶναι ἀντιθ. τῷ Γραφῇ. Οὕτω παρὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 2. Β λέγεται δίκη ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ὡρισμένως γραφὴ ὠνομάσθη· ὅθεν »Δίκην ἔχειν«. Τὸ νὰ ἔχῃ τις κρίσιν (ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. λέγομεν) νὰ ἦναι ἐγκαλεσμένος εἰς τὸ κριτήριον, Πλούτ. Μαρ. 6. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν κρίσιν συνήθως κατακρίνεται ἓν μέρος, διὰ τοῦτο σημ. τὸ δίκη, καὶ τὴν δι' ἀποφάσεως τῶν κριτῶν διοριζομένην ζημίαν, ἢ ποινήν· ὅθεν »Δίκην δίδωμι τινί«· δίδω, πληρώνω εἰς τινα τὸ ἀποφασισθὲν ὑπὸ τῶν κριτῶν ὡς ποινήν· ἢ ὑποφέρω τὴν ποινὴν, τὴν παιδείαν, τὴν ζημίαν. Τὸ δὲ »Δίκην δίδωμι ὑπό τινος«. Ἀντὶ τοῦ Τιμωροῦμαι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον πρὸς αὐτὸν ἔπραξα, Πλάτ. Γοργ. σλ. 525. Β. Οὕτω καὶ »Δίκην ὀφλεῖν«. Καταδικάζεσθαι εἰς ποινὴν, παιδείαν, συχνάκις παρὰ Πλάτ., ἰδ. Ruhnk. Τίμ. σελ. 201. Ἐξ ἐναντίας δὲ »Δίκην ἔχω«, ἔλαβα τὴν ἐκδίκησιν, τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ζημίας μου, ἐκδικήθην· ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔλαβα τὴν τιμωρίαν μου, ἐτιμωρήθην, ἐπαιδεύθην. »Δίκην ἐπιτίθημί τινι« βάζω, διορίζω εἰς τίποτε παιδείαν, τὸ ἀπαγορεύω. »Δίκην διώκειν«, κυνηγῶ, ἐξακολουθῶ τὸ δίκαιόν μου, τὴν κρίσιν μου. Ἐνάγω, ἐγκαλῶ· καὶ ἐξ ἐναντίας, »Δίκην φεύγειν«, ἀποφεύγω τὴν κρίσιν, ἐγκαλοῦμαι ὑπό τινος εἰς τὸ κριτήριον. Αὕτη δὲ ἡ σημασία εἶναι παλαιοτάτη καὶ τοῦ αἰῶνος, καθ' ὃν ἕκαστος ἐλάμβανε τὸ δίκαιόν του μόνος του, καὶ οὕτως ὁ μὲν ἀδικηθεὶς ἐδίωκε, κατέτρεχε, τὸν ἀδικοῦντα, ὁ δὲ ἀδικήσας ἔπρεπε νὰ φεύγῃ τὴν ἐκδίκησιν ἐκείνου. — »Εἰπεῖν τὴν δίκην«. Τὸ νὰ φέρῃ τις τὴν ὑπόθεσίν του ἐπὶ κριτηρίου, καὶ νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ· »Ὑπέχειν δίκην«. Τὸ νὰ προσκαλῆται τις ἐπὶ κριτηρίου διὰ νὰ ἀπολογηθῇ, »Δίδωμί τι«. »Δίκας διδόναι καὶ λαβεῖν«. Δημοσθ. λέγεται περὶ τῶν Νησιωτῶν, οἵτινες ὄντες ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἔπρεπε νὰ ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖ νὰ λάβουν τὸ δίκαιόν των, καὶ νὰ τελειώσουν τὰς κρίσεις των, τουτέστι νὰ ἐξοφλήσωσι, τὸ παρὰ τοῖς Τούρκοις »Ἰμπρὰ ἰτμὰκ« λεγόμενον, Valck ἐν Ἡροδ. 5, 83.

Δικηγόρος, ου, Σουίδ. ἐν Λουκιανῷ, ἔνθα πρότερον Δημηγόρος ἀνεγινώσκ. ἔβουκάτος.

Δικηλίκτης, ου, ὁ· καὶ Δίκηλον, τό. Ἑτέρα γραφὴ τοῦ Δεικηλίκτης, δείκηλον. Ζήτ. Δεικηλίζω.

***Δίκηλος**, ον (κήλη). Μὲ δύο σκίσματα, διπλῶς σπασμένος, Παυλ. Αἰγ. 6, 61.

Δίκησις, εως, ἡ (δίκη). Τὸ κρίνειν, παιδεύειν, ἐκδικεῖσθαι· ὡς τὸ Ἐκδίκησις.

Δικηφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δίκην, παιδείαν, ἢ ἐκδίκησιν, ὁ κρίνων, ὁ ἐκδικῶν, ὁ παιδεύων· δικαστής, Κριτής· ὡς Ἐπίθετ. »Δικηφόρος ἡμέρα«, Αἰσχύλ. ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ κρίσις, καὶ ἡ ἐκδίκησις· καὶ ἐν Χοηφ. 117. »Δικαστής, ἢ δικηφόρος«. 2) Παθητικ. (φέρομαι) ἐκεῖνος ὅστις ὑπέφερε τὴν δίκην, ἐκρίθη, ἔλαβε τὸ δίκαιόν του.

Δικίδιον, τό. Ὑπ. τοῦ δίκη, μικρὰ κρίσις (∪∪∪∪).

Δικλίς, ίδος, ἡ (κλίνω)· ὑπονοουμ. »Θύρα«. Διπλῆ θύρα· δηλ. μὲ δύο καπάκια. μόνον ὡς ἐπίθτ. τῶν θυρῶν ἐν χρήσει, »Θύραι, πύλαι, σανίδες«, Ὀδσ. Β, 345. Ρ, 268. Ἰλδ. Μ, 455. Παρὰ τοῖς Νεωτ. καὶ δικλίδες μόνον. αἱ διπλαῖ, δηλ. αἱ μὲ καπάκια θύραι, Μελ. 125. Τινὲς θέλουσι τοῦτο ἀντὶ δικλεὶς, εἶδος, ἐκ τοῦ »Δίς«, καὶ »Κλείω«· θύρα ἥτις κλειδώνει μὲ δύο κλειδία, ἢ κλειδαριαῖς, ἀλλ' ἀμφ., Ἀπλλ. Γ', 123. »Δικλίδος ἡμετέρης βάλανον«· ἔνθα πρότερον »Κληῖδα« ἀνεγίν. κλειδὶ μὲ διπλᾶς γλώσσας, καθὼς τινὲς παρ' Ἀρατ. 193. ἑρμηνεύουσι.

Δικογραφία, ίας, ἡ. Ἡ γεγραμμένη ὑπόθεσις μιᾶς κρίσεως, ἤτοι πρὸς ἀπολογίαν, ἢ πρὸς κατηγορίαν, ἥτις καὶ δίδεται εἰς τὸ Κριτήριον.

Δικογράφος, ου, ὁ (γράφω). Ἐκεῖνος ὅστις γράφει τὰς δικογραφίας, Πολυδ.

Δικοδίφης, ου, ὁ (διφάω). Ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἔχῃ κρίσεις πάντοτε, Λουκιαν. εἰς Λεξιφ.

Δικοδοσία, ἡ. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Πολυβ. Δ, 16. ἀντὶ δικαιοδοσία.

Δίκοκκος, ον (κόκκος). Ὁ ἔχων δύο κόκκους, (κουκούτζια).

Δικολέκτης, ου, ὁ (δίκη, λέγω). Ὁ ἐπὶ κριτηρίου ῥήτωρ. Ἐκεῖνος ὅςτις ὁμιλεῖ διὰ ξένας κρίσεις, ὁ ἐξακολουθῶν ἐπὶ κριτηρίου ἐπιτροπικῶς ξένην κρίσιν, ὁ συνήγορος. Ἀνθολογ. = Δικολόγος.

Δικολογέω, ῶ (δικολόγος). Κρισολογοῦμαι, κρίνομαι, ἔχω κρίσιν, ὁμιλῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ τῆς ὑποθέσεώς μου καὶ τὴν ὑπερασπίζομαι· ὅθεν

Δικολογία, ίας, ἡ. Τὸ κρισολογεῖσθαι, ἡ κρίσις καὶ ἡ τῆς ὑποθέσεώς μου ἐπὶ κριτηρίου ὑπεράσπισις· ἐκ τοῦ

Δικολόγος, ὁ (λέγω). Ἰδὲ Δικολέκτης. Πλουτ.

Δίκολπος, ον (κόλπος). Ὁ ἔχων δύο κόλπους.

***Δικολύμης**, ου, ὁ, = Συκοφάντης. Φρύνχ.

Δικομαχέω, ῶ (μάχομαι). Κρισολογοῦμαι, μάχομαι, φιλονεικῶ ἐπὶ κριτηρίου περὶ μιᾶς ὑποθέσεως, καὶ τὴν ὑπερασπίζομαι, Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Γ, 29. Ζήτ. Ἀδικομαχέω.

***Δικομήτρα**, ἡ. Μήτηρ κρισολογιῶν καὶ συκοφαντιῶν, Φρύνχ.

Δικόνδυλος, ον (κόνδυλος). Ὁ ἔχων δύο κονδύλους, ἁρμούς, ἢ μέλη.

***Δίκορμος**, ον (κορμός). Ὁ ἔχων δύο κορμούς.

***Δικοῤῥάπτης**, ου, ὁ, = Δικοῤῥάφος.

Δικοῤῥαφέω, ῶ. Ῥάπτω, συνδέτω ἢ πλέκω μὲ πανουργίας καὶ μηχανεύματα μίαν ψευδῆ κρίσιν.

Δικοῤῥαφία, ἡ. Τὸ συνδέτειν καὶ πλέκειν κρίσεις· καὶ ἡ οὕτω συνδεμένη κρίσις, Σχόλ. Ἀριστ. Βάτρ. 1057· ἐκ τοῦ

Δικοῤῥάφος, ὁ (ῥάπτω). Ἐκεῖνος ὅςτις συῤῥάπτει, πλέκει, βάνει εἰς τάξιν μὲ πανουργίας μίαν κρίσιν. Σιρέτ, Τουρκ. Rabullet.

Δίκορσος, ον (κόρση), = Δικέφαλος.

Δικόρυμβος, ον (κόρυμβος). Ὁ ἔχων δύο κορυφὰς ἢ ἄκρας, μύτας, Λουκιαν. «Δικόρυμβος Παρνασσός».

Δικόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή), = τῷ ἀνωτ., Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ.

***Δικοτροπέω**, = Φυγαδεύω. Σουίδ. Ἡσύχ.

Δικότυλος, ον (κοτύλη). Πᾶν ὅ,τι περιλαμβάνει (κρύπτει μέσα) δύο κοτύλας. 2) καὶ ὁ ἔχων δύο ἀράδας βυζαντινῶν κοτυλῶν, οκταπους θαλάσσιος, ὀχταπόδι.

Δικέω, ῶ· ἐκ τοῦ Ἡσύχ. Vorr. V, 17. «Ἐδικώθησαν» ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐδικαιώθησαν.

Δικρανής, έος, ές (κράας), ἀντὶ Δικέφαλος, παρὰ Σουίδ. καὶ Εὐσταθ.

Δίκραιος, ον (κεραία). Σχισμένος εἰς δύο, σχισμένος, χωρισμένος, καὶ ἀσύμφωνος· ὅθεν

Δικραιότης, ητος, ἡ. Ξεχωρισμός, σχίσμα, καὶ διχόνοια, διαφωνία.

Δικραιόω, ῶ. Μ. ώσω. Χωρίζω εἰς δύο, Ξεχωρίζω.

Δίκραιρος, ον (κραίρα). Ὁ εἰς δύο σχισμένος, ὁ δύο ἄκρας, ἢ κορυφάς, ἢ κέρατα, καὶ δόντια ἢ σουβλιὰ ὡς τὸ δικράνι ἔχων, παρ' Ἀπολλ Δ, 1613. «Δίκραιρος ἐλαίῃ»· ἔνθα νῦν «Δίκρη βαῳ» ἀναγινώσκ. ἐν δὲ τοῖς Ἀναλέκτ. Γ, σελ. 44. εὑρίσκεται φανερὰ δίκρατος, ἀντὶ δίκερως.

***Δικρανής**, ές, καὶ

Δίκρανος, ον (κρᾶνον). Ὁ ἔχων δύο κεφαλάς. Καὶ ἀντὶ τοῦ δίκροος, καὶ δίκραιρος· ὅθεν Οὐσιαστικ.,

Δίκρανον, ου, τό. Δικράνι, ξύλον τι ἔχον δύο κορυφὰς ἢ περούνια, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ ἁλώνια, καὶ εἰς ἄλλας τοιαύτας ὑπηρεσίας, καὶ πᾶν ἄλλο τι τοιοῦτον εἶδος, δικράνιον λέγεται· ὅθεν τὸ παρὰ Λουκιαν. (Α', σελ. 87. σημ.) «Δικρανίοις ἐξωθεῖν»· εἶναι τὸ αὐτὸ ὅπερ Ἀριστοφάν. (Εἰρ. 636.) «Δικρεῖς ἐξωθεῖν», εἶχεν, σπρώχνειν μὲ τὰ δικράνια· ὅθεν

Δικρανόω, ῶ. Κάμνω τι ὡς δικράνιον.

Δικρατής, ές (κράτος). Ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν μοιρασμένην, ὁ τὸ ἥμισυ τοῦ κράτους διοικῶν, Σοφοκλ. Αἴας 258. «Δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι». 2) Ὑπὸ δύο ἐξ ἡμισείας καὶ ὁμοίως ἐξουσιαζόμενος, κρατούμενος, διοικούμενος, ὡς Σοφοκλ. Ἀντιγ. 146. «Δικρατεῖς λόγχαι». Τινὲς δὲ ἐξηγοῦσιν, αἱ μὲ τὰς δύο χεῖρας κρατούμεναι καὶ οὕτω ῥιπτόμεναι. Πρβλ. Δίπαλτος.

Δίκροος, ον, Λψν. Ὁμ. 47. συναιρέσει Δίκρους, ουν, καὶ Δικρόος, ον. Συνρσ. Δικροῦς, οῦν, = Δίκραιος, δίκραιρος, δίκρανος. Ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκπ. Δίκρος, η, ον. Βr. Ἀπλ. Ῥδ. 4, 1613.

Δίκροσσος, ον (κροσσός). Ὁ ἔχων διπλοῦς κροσσούς. Ζήτ. Κροσσός.

Δικρόσσια, τά· παρ' Ἀῤῥιαν. Περίπλ. Ἐρυθ. σελ. 4. ὑφάσματα τινὰ μὲ κροσσούς (κρόσια, κλόσια, φλόκια) ἴσως ὡς τὰ σκουτία τῆς Ζαγορᾶς.

Δίκροτος, ον, ον (κροτέω). Ὁ ἔχων δύο ἀράδες κουπία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. Ἱστ. Β, α', 28. «Ναῦς δίκροτος», κυρίως ἡ Διήρης, ἡ ἔχουσα μόνον δύο ἀράδες κουπία ἀπὸ καθὲ μέρος, μίαν ἀράδα ἐπάνω, καὶ ἄλλην παρακάτω, καθὼς παρὰ τοῖς τωρινοῖς, ἕνα Καράβι μὲ δύο μπαταρίας. Μονόκροτος, λέγεται ἡ ἔχουσα μίαν μόνον ἀράδα, Ἀῤῥιαν. ς'. 5. καὶ Τρίκροτος, ἡ ἔχουσα τρεῖς. Ζήτ. τὴν Ἑλληνικὴν Ἀρχαιολογίαν Ἰωάννου τοῦ Ποτερίου.

Δίκρουνος, ον (κρουνός). Ὁ ἔχων δύο πηγάς, βρύσεις, ἢ κανάλια δι' ὧν τρέχει τὸ νερόν. Πολυδ.

***Δικταῖος**, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐκ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους τοῦ ὀνομαζομένου Δίκτη, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἄντρον τῆς Δίκτης.

***Δικταμνίτης οἶνος**. Ἐμπεποιημένος μὲ δίκταμον, Διοσκ. 4, 57.

Δίκταμον, δίκταμνον, τό, καὶ δίκταμνος, ἡ. Χόρτου εἶδος, Διοσκορ. Γ, 37. Origanum dictamnus, Λιν.

Δικτάτωρ, παρὰ Λατίν. σημαίνει ἄρχοντα χειροτονούμενον πρὸς καιρόν, ἀλλ' ἀπόλυτον, αὐτογνώμονα, καὶ ἀνυπεύθυνον· ὅθεν

***Δικτατωρία**, ἡ. Ἡ ἀρχὴ τοῦ Δικτάτωρος.

Δίκτης, ου, ὁ, = δείκτης (ἐκ τοῦ δείκνυμι.), ὅπερ ἐν Χειρογράφ. τοῦ Ὀρφ. Ὕμν. Ζ'. 16. εὑρίσκεται· ἀμφ.

Δικτυαγωγός, ὁ (δίκτυον, ἄγω). Ὁ σύρων καὶ τραβῶν τὸ δίκτυον, ἁλιεύς, ψαρᾶς.

Δικτυάλωτος, ον (ἁλίσκομαι). Ὁ εἰς τὸ δίκτυον πιασμένος.

Δικτυβολέω, ῶ. Ῥίπτω τὸ δίκτυον, ψαρεύω μὲ τὸ δίκτυον, Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 182. ἐκ τοῦ

Δικτυβόλος, ον, = Δικτυοβόλος, Ἀνθολ.

Δικτύδιον, τό· ὑποκορ. μικρὸν δίκτυον, διχτάκι.

***Δίκτυες**, οἱ. Ἀγνωστόν τι ζώων εἶδος ἐν Λιβύῃ, παρ' Ἡρόδ. 4, 192.

Δικτυεύς, έως, ὁ (ἐκ τοῦ ἀῤῥήτου δικτυεύω). Ἁλιεύς, ψαρᾶς.

***Δικτυεία**, ἡ, ἀντὶ Δικτυεία. Ἁλιεία, ψαρευτική τέχνη.

Δίκτυννα, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου. Γράφεται δὲ καὶ Δίκτυνα.

Δικτυοβόλος, ον (βάλλω). Ὁ ῥίπτων τὸ δίκτυον, ἁλιεύς, ψαρᾶς· = Δικτυβόλος.

***Δικτυοειδής**, ές (εἶδος). Εἶδος καὶ σχῆμα δικτύου ἔχων.

Δικτυόθετος, παρὰ Πλινίῳ 36. 22. ἐσφαλμ. ἐκ τοῦ Τίθημι, ἀντὶ reticulatus, ἔνθα νῦν «διαμικτόν» ἀναγινώσκεται.

Δικτυόκλωστος, ον (κλώθω). «Δικτυόκλωστοι σπεῖραι» τὰ ὁμμάτια τοῦ πλεγμένου δικτύου. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 347. ἔνθα ἄλλοι «δικτυόκλειστοι» ἀναγινώσκ. ἀντὶ εἰς τὸ δίκτυον κλεισμένοι, ἢ οἱ κλείοντες εἰς τὸ δίκτυον, ὡς τινες ὑπέλαβον.

Δίκτυον, τό (ἐκ τοῦ δίκω, τὸ ῥίπτω). Τὸ δίκτυον τοῦ ψαρᾶ, Ὀδύσ. Χ, 386. 2) τοῦ κυνηγοῦ. «Πάντα μὲν οὖν τὰ θηρευτικὰ πλέγματα δίκτυα καλεῖτ' ἄν.» Πολδ. 10. 3) καὶ ὁ τρυπημένος πάτος τοῦ κοσκίνου.

Δικτυοπλόκος, ον (πλέκω). Ὁ πλέκων τὰ δίκτυα.

Δικτυοποιός, όν (ποιέω). Ἐκεῖνος ὅςτις κάμνει τὰ δίκτυα.

Δικτυουλκός, όν (ἕλκω). Ἐκεῖνος ὅςτις σύρει, τραβᾷ τὸ δίκτυον, ψαρᾶς.

***Δικτυουργός**, όν (ΕΡΓΩ), = δικτυοποιός. Ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τοῦ Αἰσχύλου μὴ σωζομένης πλέον.

Δικτυόω, ῶ. Μ. ώσω (δίκτυον). Κάμνω τι ὡς δίκτυον, ἐξεργάζομαί τι παρομοίως μὲ τὸ δίκτυον, Κάμνω τι δικτυοειδές.

***Δίκτυπος**, ον (κτυπέω). Διπλῶς κτυπῶν ἢ ἀντικτυπῶν, Νόνν. Διονσ. 10, 235.

Δικτυώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ δικτύου, ὁ ὁμοιάζων μὲ τὸ δίκτυον, = δικτυοειδής.

Δικτυωτός, ή, όν (δικτυόω). Ὁ καμωμένος, φκιασμένος κατὰ τὸν τρόπον τοῦ δικτύου· παρὰ Πολυβ. ΙΕ. 30. «Δικτυωταὶ θύραι», θύραι μὲ καφάσια. «Θυρὶς δικτυωτή». Παράθυρον μὲ καφάσι.

Δίκυκλος, ον (κύκλος). Ὁ ἔχων δύο κύκλους, τροχούς, ὅθεν «δίκυκλον», ὑπονοουμ. «ἅρμα», ἁμάξι μὲ δύο τροχούς, Δίων Κάσ. ΟΣ, 7.

Δικυμαπρόβατα (κύω), παρὰ Σουίδ. ἀντὶ διδυμοτόκα.

***Δίκυμος**, ον. Δὶς ἐγγαστρωμένος, δίδυμα γεννῶν.

Δίκυρτος, ον (κυρτός). Μὲ δύο καμπούραις, = δίτυλος, Γεωπον.

Δίκω, ῥίπτω. Παρ' Εὐριπ. Βάκχ. 590. καὶ Λυκόφρ. 531. «Πήδημα λαιψηρὸν δικών»· ὅθεν «δίκτυον»· γράφεται δὲ καὶ Ῥίκω.

Δίκωλος, ον (κῶλον). Ὁ δύο κώλους, ἢ μέλη, ἢ μηρούς, ἢ σκέλη ἔχων. 2) ὁ δύο κῶλα ἔχων, Ῥητρ.

Δικωπέω, ῶ (δίκωπος). Κωπηλατῶ, τραβῶ δύο κουπία, ἢ ἔχω, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1003.

Δικωπία, ίας, ἡ (κώπη). Τὸ ἔχειν, φέρειν δύο κουπία· ἢ τὸ κωπηλατεῖν μὲ δύο κουπία. 2) ὡς Οὐστκ. Μία βάρκα ἢ πλοιάριον μὲ δύο ζευγάρια κουπία (καΐκι δυοτζεφτίδι). «Ἐγὼ πρεσβύτης ὤν, τὴν δικωπίαν ἔλαυνον ἐρέττω μόνος», Λκν. Νεκρ. Διάλγ. ὁ Σχολ. Θουκυδ. Δ', 67. «Δικωπία, ἀμφηρικὸν πλοιάριον ἑκατέρωθεν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικωπίαν ἐρέττει»· ὥστε σημαίνει ὅτι ἡ λέξις καὶ τὸ πλοιάριον τὸ ἔχον δύο ζευγάρια, ἤ ἐστι τέσσαρα κουπία, καὶ τὸ ἓν ζευγάρι, ὅ ἐστι τὰ δύο κουπία, μὲ τὰ ὁποῖα κωπηλατεῖ ἕνας μόνος.

Δίκωπος, ον, (κώπη). Ὁ ἔχων δύο κουπία, ἢ καὶ δύο ζευγάρια κουπίων.

***Διλαμβδία**, ἡ. Τὸ γράφεσθαι ἐν δυσὶ λάμβδα, Εὐσταθ.

Διλήκυθον, τό. Δύο λήκυθοι ἢ μὲ δύο ληκύθους. Ζήτ. Λήκυθος.

Δίλημμα, ατος, τό. (λαμβάνω) Διπλοῦν λῆμμα. Λέγεται εἰς τὴν Λογικὴν ἓν εἶδος συλλογισμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἠμπορῶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸν ἀντικείμενόν μου, καὶ νὰ ἐκβάλλω τὸ συμπέρασμα. Καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ εἶναι συνδεδεμένον ἀπὸ δύο προτάσεις.

Διλημματος, ὁ, ἡ, τό-ον. Ὁ ἐκ δύο προτάσεων συνιστάμενος «Τὸ διλήμματον» = Δίλημμα.

* **Διλίκια**, τά. Τὸ ῥωμαϊκὸν deliciae. Πλούτρχ. Ἀντών. §.59. Κατὰ τὸν Κορ. Δηλίκια. Λατ. deliciae.

Διλογέω, ῶ. Λέγω δύο φοραῖς, ξαναλέγω, ἐπαναλαμβάνω τὸ ἴδιον. 2) = Ἀμφιλογέω, λέγω ἕνα λόγον, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐννοήσῃ τινὰς κατὰ δύο τρόπους. Ὁμιλῶ ἀμφιβόλους λόγους. Ξενφ.

Διλογία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λέγῃ τινὰς τὸ ἴδιον δύο φοραῖς, ἐπανάληψις τοῦ λόγου. Ξενοφ. 2) καὶ ἡ διπλῆ (κατὰ δύο τρόπους) ἔννοια μιᾶς ὁμιλίας, καὶ λόγου.

Δίλογος, ὁ, (λέγω). Ὁ ὁμιλῶν δύο φοραῖς τὰ αὐτά. 2) ὁ ὁμιλῶν μὲ δύο τρόπους, ὁ ἐστιν ὅστις μὲ τὸν ἴδιον λόγον ἠμπορεῖ νὰ εὐνοῇ δύο ἄκρα ἐναντία, ψεύστης, ἀπατεών. Ν. Δ. ὕπουλος, δολερός, ἄλλα φρονῶν καὶ ἄλλα λέγων· ἢ ἄλλα μὲν τούτοις ἄλλα δ' ἐκείνοις, Θεοφύλακτ. Λέγτ. δὲ καὶ Διλόγος.

Δίλογχος, ον, (λόγχη). Ἐκεῖνος ὅστις εἶναι ἁρματωμένος μὲ δύο λόγχας »Βένδις δίλογχος«. Κρατίν. παρ' Ἡσυχ. τὸ ὁποῖον ἄλλοι ἀντὶ τοῦ Κλῆρος, τύχη, μοῖρα, (οἱονεὶ ἐκ τοῦ λαγχάνω) ἑρμην. Ζήτ. »Εὐλογχος«. Κατὰ ταύτην τὴν ἑρμηνείαν, ἠμπορεῖ ἴσως νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 654. »Δίλογχος ἄτη«, ἀντὶ τοῦ, »Διπλῆ δυστυχία«.

Δίλοφος, ον, (λόφος). Ὁ ἔχων δύο λόφους, δηλ. χαρχάλια, καθὼς εἶναι ἐκεῖνα τὰ κόκκινα τὰ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πετεινοῦ. Τοιαῦτα εἶχον καὶ οἱ παλαιοὶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς περικεφαλαίας, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἢ ἀπὸ πτερά, ἢ ἀπὸ τρίχας ἵππων 2) Ὁ δύο κορυφὰς ἢ ἄκρας ἔχων »Ὑπὲρ διλόφου πέτρας« Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1126.

Διλοχία, ίας, ἡ. Τάγμα πολεμικὸν συνιστάμενον ἀπὸ δύο λόχους.

* **Διλοχίτης**, ὁ. Ἡγεμὼν διλοχίας, Σουίδ.

* **Δίμακρος**, ον (μακρός) Μὲ δύο μακρὰς συλλαβάς.

* **Διμάτωρ**, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Διμήτωρ.

Διμάχαιρος, ον, (μάχαιρα). Ὁποῖος εἶναι ἁρματωμένος μὲ δύο μαχαίρας. Διόδ. Σικελ.

Διμάχης, ου, ὁ (μάχομαι) Ὁποῖος μάχεται καὶ καβάλα, καὶ πεζός. Διόδ. Σικελ.

Διμέδιμνον, τό. (μέδιμνος). Μέτρον ἀπὸ δύο μεδίμνους.

Διμερής, ές (μέρος). Ὁ εἰς δύο μέρη μοιρασμένος.

Διμερῶς, Ἐπίρ. Εἰς δύο μερίδια.

Διμέτρητος, ον. Ὁ περιλαμβάνων, χωρῶν δύο Μετρητάς. Ἀθην. Σ. 199.

Δίμετρος, ον, (μέτρον.) Ὁ ἀπὸ δύο μέτρα. »Δίμετρος στίχος« ὅστις ἔχει δύο μέτρα, ἤτοι τέσσαρας πόδας. Ἰδ. Διποδία

Διμέτωπος, ον. (μέτωπον) Ὁ ἔχων δύο μέτωπα.

* **Διμηνιαῖος**, αία, αῖον = Δίμηνος, Ἱππο.

Δίμηνος, ον (μήν) Ὁ ἔχων δύο μῆνας, ὁ δύο μηνῶν ὤν.

Διμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (μήτηρ). Ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ δύο μητέρας· ὁ ἔχων δύο μητέρας. Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου.

* **Δίμιτος**, ον (μίτος) ὁ δύο μίτους ἢ διπλοῦν ὑφάδιον ἔχων. 2) ὡς οὐσ. »Ὁ δίμιτος« Τὸ τῆς συνηθ. δίμιτον.

Δίμιτρος, ον. (μίτρα). Ὁ ἔχων δύο μίτρας, ἢ διπλᾶ ζωνάρια, ἢ διπλᾶ δέματα τῆς κεφαλῆς.

Διμναῖος, αία, αῖον. (μνᾶ). Ὁ ἔχων δύο μνᾶς, ἢ ὁ λαμβάνων διὰ μισθόν, ἢ ἀξίζων, ἢ ζυγιάζων δύο μνᾶς.

* **Διμνέως ἀποτιμήσασθαι**. Νὰ ἐκτιμήσῃ τίς τι δύο μνᾶς, νὰ εἰπῇ ὅτι ἀξίζει δύο μνᾶς, Ἡρόδ. 5, 77. προβλ. Hems. Πολδ. 9, 58.

Διμοιρής, ές, = Δίμοιρος, ἀμφ.

Διμοιρία, ίας, ἡ· (μοῖρα). Δύο μέρη. Διπλοῦν μερίδιον, (ταΐνι, ἢ πληρωμή, λουφές). Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. ς. 1. 2) = ἡμιλοχία. ὅθεν.

Διμοιρίτης, ου, ὁ. Ὁποῖος λαμβάνει, πέρνει διπλοῦν μερίδιον (λουφέν, ἢ ταΐνι). 2) Διοικητής, ἢ ἀρχηγὸς μιᾶς Διμοιρίας, ἤτοι Ἡμιλοχίας.

Δίμοιρος, ον, (μοῖρα) Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο μερίδια· ὅθεν τὸ Οὐσιαστικ. Δίμοιρον, τό, ἀντὶ τοῦ Διμοιρία. Γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 851.

Δίμορφος, ον, (μορφή). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο μορφάς, ὁ διπλοῦς κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς μορφῆς.

Δίμυξος, ον, (μύξα). Ὁ ἔχων δύο φυτίλια. Ζ. καὶ Μύξα.

Δινάζω, = Δινέω. Σπανιώτρ. τύπος παρ' Ἀθην. Ξ. 333.

Δινεία, ίας, ἡ. Δύο κλειδία, καπίκια, ἢ χαράξεια.

* **Δινδυμήϊος**, Ἰωνκ. ἀντὶ —μεῖος »Δινδ. τύμπανον«

* **Δινδυμήνη**, ἡ· Ἐπίθτ. τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, ἀντὶ Διδυμήνη, τὸ ὅπ. ἰδέ.

Δίνευμα, ατος, τό. Τὸ εἰς κύκλους ὁλόγυρα γύρισμα, ἁλώνισμα. Τὸ κυκλικῶς γυριζόμενον, περιστρεφόμενον. Καὶ μία κυκλικὴ στροφή, περιστροφή. Ὀρφ. Ζήτ. καὶ Δείνευμα, ἐκ τοῦ

Δινεύω, καὶ δινέω, Μ. ήσω (δίνη) περιστρέφω, γυρίζω τι ὁλόγυρα, κυκλικῶς, στριφογυρίζω τι. Ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμ. »Σόλον δινήσας« Ἰλδ. Ψ, 840. »Μόχλον δίνεον« Ὀδσ. 1, 388. καὶ »Ζεύγεα δινεύοντας« Ἰλ. Σ. 543. 2) οὐδετέρως δὲ ἀντὶ τοῦ στριφογυρίζω τὸν ἐμαυτόν μου, γυρίζω ὁλόγυρα, καὶ ἐξρτ. πηδῶ, χορεύω κυκλικῶς. Ἰλδ. Σ, 494, 606. καὶ καθόλου, Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, Ἰλδ. Ω, 12. Ὀδσ. 1, 153. Χ, 85. Ἰλδ. Ρ, 680. ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασ. ἦτον ἐν χρήσει καὶ τὸ Μέσον 3) Ἁλωνίζω εἰς τὸ ἁλώνι Ἡσδ. Ἔργ. 600. ἰδ. Δῖνος.

Δίνη, ης, ἡ. Ὁ κύκλος, τὸ στρεφογύρισμα καὶ ἐξρτ. τὸ κυκλικὸν γύρισμα τοῦ νεροῦ, καὶ τὸ εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ βύθισμα, καθὼς ἐκεῖνο τῆς Δρεστέλλας, Ἰλδ. Φ, 11. κ. τ. λ. 2) Τὸ στρεφογύρισμα τοῦ ἀέρος, ὁ ἀνεμοστρόβιλος 3) γενικῶς λέγεται κάθε κυκλικὴ κίνησις, καὶ περιστροφή.

Δινήεις, εσσα, ῆεν. Γενικ. εντος, έσσης, εντος. Ὁ γεμάτος ἀπὸ δίνας, ἢ ὁ γυρίζων καὶ περιστρέφων τὸν ἑαυτόν του ὡσὰν ἡ δίνη. Ποιητικ. Παρ' Ὁμ. πάντοτε ὡς ἐπίθτ. ποταμῶν καὶ μάλιστα τοῦ Ξάνθου καὶ τοῦ Σκαμάνδρου. 2) ὁ κυκλικῶς γυρισμένος, ὁ κυκλικός, ὁ σχῆμα κύκλου ἔχων.

Δινηθμός, οῦ, ὁ. Τὸ εἰς κύκλους γύρισμα, περιτριγύρισμα, στρεφογύρισμα.

* **Δίνησις**, εως, ἡ = τῷ πργμν.

* **Δινητός**, ή, όν (δινέω) ὁ κατὰ κύκλον γυρισμένος, στρεφογυρισμένος, περιφερμένος κ. τ. λ.

Δινοβία, ίας, ἡ. (δῖνος, βία). Ταραχὴ μεγάλη τοῦ ἀέρος, μετὰ μεγάλης βροχῆς. Λιβάν. εἰς τὰς τοῦ Δημοσθ. Ὑποθ.

Δῖνος, ου, ὁ. = Δίνη. καὶ ἐξρτ. 2). Τὸ χορεύειν κυκλικῶς. 3) Ζάλη, ἀνεμίλα τῆς κεφαλῆς ὅτε φαίνονται ὅλα εἰς τὸν πάσχοντα ὅτι στρεφογυρίζουν. 4) τὸ κυκλοειδὲς ἁλώνι, εἰς τὸ ὁποῖον ἁλωνίζουν τὰ σπαρτὰ διὰ περιστροφῆς τῶν βοῶν. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Β'. 25. 5) Μέγα κυκλοειδὲς ποτήριον ἢ φιάλη τὸ ὁποῖον ἐγράφετο καὶ δεῖνος, Ἀθην. 11, σ. 467. D. Ἰδ. καὶ Ψυκτήρ. ὅθεν

Δινόω, ῶ. Μ. ώσω. = Δινέω. Περιστρέφω, στρεφογυρίζω τι εἰς τὸν τόρνον· ὅθεν τὸ Τορνεύω, κάμνω τι στρογγυλὸν μὲ τὸν τόρνον.

Δίνω, = Δινέω. καὶ δινεύω. ἐξρτ. δὲ Ἁλωνίζω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 595. παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Δινουμένην, »Δινεμένην« ὑπὸ βοῶν ἀφύλακτον ἁλωαί· ἔνθα ὁ Σουίδ. διὰ τοῦ Πατουμένην ἑρμην. Γράφεται δὲ καὶ διὰ τῆς διφθόγγου. Δεινέω.

Δινώδης, ες, (εἶδος) Καὶ

* **Δινώεις**, εσσα, εν = Δινήεις

Δινωτός, ή, όν. (δινόω). Ἐν κύκλῳ γυρισμένος, στρογγυλευμένος, τορνευμένος, καὶ γενικῶς Στρογγυλός, Ἰλδ. Γ, 391. Ὀδσ. Τ, 56. »Ἀσπὶς ῥινοῖσι βοῶν καὶ χαλκῷ δινωτῇ« Ἰλδ. Ν, 407. Ἰδ. Τορέω.

* **Διξᾶς** ᾶντος, ὁ. Σικελικὸν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἤξιζε δύο χαλκοῦς, Hemst. Πολδ. 9, 81. Πρβλ. Τριξᾶς.

Δίξοος, ον, (ξέω). Σχισμένος εἰς δύο. Πρβλ. Τετράξοος.

Διξός, ή, όν. Ἰωνκ. ἀντὶ δισσός, Διπλοῦς, Ἡρόδ. 7, 57. Koen Γρηγ. σ. 435. ὡς τὸ Τριξός, ἀντὶ Τρισσός.

* **Διο** — Ἀρχικὴ Λέξις πολλῶν συνθέσεων προσηγορικῶν τε καὶ κυρίων ὀνομάτων, σημαίνουσα οὐχὶ μόνον τὴν ἀπὸ τοῦ Διὸς ἢ τῶν Θεῶν καταγωγήν, ἀλλὰ καὶ καθόλου τὴν ὑπεροχήν, τὸ ἐξαίρετον, καὶ κάλλιστον, ὡς καὶ αἱ μετὰ τοῦ Θεός συνθέσεις.

Διό, Σύνδεσμ. κυρίως Δι' ὅ, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· ὅθεν, Ἐκ τούτου, λοιπόν· ἐνίοτε δὲ προσλαμβάνει καὶ τὸ μόριον Περ, διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν, ὡς »Διόπερ«.

* **Διοβελιαῖος**, ἑτέρα γραφὴ τοῦ Διωβελιαῖος.

Διοβλής, ῆτος, ὁ, ἡ. Σχολ. Πινδάρ. Η'. 22. καὶ Διόβλητος, καὶ Διόβολος, ον (Ζεύς, βάλλω). Ὁ σφενδονισμένος ὑπὸ τοῦ Διός. Ὁ κτυπημένος ἀπὸ τὸν Δία, ἤτοι ἀπὸ τὴν ἀστραπήν· τό, Διόβολος, εὑρίσκεται παρ' Εὐριπ. Ἀλκ. 125. καὶ Σοφκλ. Οἰδ. Κολ. 1464. »Ἰδε μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος ἄφατος ὅδε Διόβολος«.

* **Διόβολον**, τὸ (ὀβολός) Νόμισμα δύο ὀβολῶν.

Διογενέτωρ, ορος, ὁ. Ὁ γεννήτωρ τὸν Δία, ὁ πατὴρ τοῦ Διός. Εὐριπ. Βάκχ. 122.

Διογενής, ές, (ΓΕΝΩ) Καταγόμενος ἀπὸ τὸν Δία, γεννηθείς, προελθὼν ἀπὸ τοῦ Διός, ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Διός. Παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀρσεν. καὶ πολλάκις ὡς τιμητικὸν ἐπίθτ. τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἡγεμόνων, ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς διορισθέντων καὶ παρ' αὐτοῦ λαβόντων τὴν βασιλείαν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ προστατευομένων »Ἐκ Διὸς βασιλῆες« λέγει καὶ Ἡσδ. Θεογν. 96. καὶ Καλλίμχ. ὕμν. εἰς Δία, 79. Ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ τις, ὅτι οἱ Διογενεῖς ὀνομαζόμενοι βασιλεῖς κατήγοντο τῷόντι ἀπὸ τὸν Δία, καθὼς οὐδ' ὅταν οἱ ἰατροὶ ὀνομάζωνται »Ἀσκληπιοῖο παῖδες« Παρ' Αἰσχλ. καλοῦνται καὶ οἱ ἴδιοι Θεοὶ »Θεοὶ διογενεῖς« 6) »Διογενεῖς ἔναυλοι«. Οἱ τόποι ὅπου ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, Εὐρπ. Βάκχ. 126.

* **Διογέννητος**, ον = τῷ πργμν.

Διογκόω, ῶ. Μ. ώσω. Ἐξογκόνω, κάμνω τι μεγαλήτερον, ὀγκωδέστερον εἰς τὴν περιφέρειάν του, κάμνω τι νὰ χοντρύνῃ, καὶ νὰ φουσκώσῃ, ἢ τὸ κάμνω νὰ πρισθῇ. Καὶ

Διογκόομαι, οῦμαι. Μέσος. φουσκόνω αὐτὸς ἐμαυτόν. Πρίσκομαι. Μεταφ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφανεύομαι.

Διογκυλάω, ῶ. παρ' Εὐνακ. Χρυσανθ. »Οἰδοῦντας καὶ διωγκυλωμένους«, ἀμφίβολον μένει· ἴσως ἀντὶ Διωγκωμένου, ἢ Διηγκυλωμένου.

Διόγκωσις, εως, ἡ· (διογκόω) Φούσκωσις, μεγαλητέρευσις κατὰ τὴν περιφέρειαν, χόντρυμα, καὶ Πρίξιμον. Πλούταρχ.

Διόγνητος, ον, κατὰ συγκ. ἀντὶ Διογέννητος, Ἡσδ. Ἀσπ. 340. καὶ

* **Διόγονος**, ον = Διογενής. Εὐρπδ. Ἱππλτ. 563. »Διογόνοιο Βάκχου«.

Διοδεία, είας, ἡ (διοδεύω) Διάβασις, διαπέρασις, ἡ διὰ μέσου τινὸς ὁδοιπορία.

Διοδεύσιμος, ον. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ὁδευθῇ, περιπατηθῇ, περασθῇ ἀπὸ τὸ μέσον· ἐκεῖνος ὁ τόπος δηλ. ἢ ὁ ποταμός, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς.

Διόδευσις, εως, ἡ. = Διοδεία. ἐκ τοῦ

Διοδεύω. Μ. εύσω, (ὁδεύω) Περνῶ ἀπὸ μέσα, διαβαίνω ὁδοιπορῶντας.

* **Διοδέω**, Μ. ήσω (δίοδος) Δευτέραν φορὰν

ἀπερνῶ, διαβαίνω, ἢ ἐπαναλαμβάνω· πρβλ. Τριοδέω.

Διοδοιπορέω, ῶ. = Διοδεύω.

* **Διοδοκοιέω**, Κάμνω δίοδον διά τινος. ἐκ τοῦ

Δίοδος, ου, ἡ. (ὁδός) Τὸ διὰ μέσου τινὸς πέρασμα, στράτα, πέρασμα, πέρασις, μετάβασις. Transitus, Λατ.

Δίοζος, ον, (ὄζος). Ὁ δύο ὄζους ἔχων, μὲ δύο ὄζους.

Διοζόω, παρ' Ἱπποκρ. Μοιράζω, διαιρῶ εἰς ὄζους.

Διόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ Πρὸς Διός, ἀπὸ τὸν Δία, κατὰ τὴν βουλὴν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ Διός. Ἰλ. Ο, 489. Ω, 194. Γενικῶς δὲ, Ἀπὸ τοὺς Θεούς, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν πρὸς ἡμᾶς. Εὐριπ. Ἠλέκ. 735. »Διόθεν ἐρότου καλλίσταν ὄμβρων στερεῖτικη«.

Διοιγμός, ὁ. Ἄνοιγμα, παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 24. ἀμφιβ. ἀνάγν. ἔνθα ἄλλοι μὲν »Διοιγμοῖσι«, ἄλλοι δὲ »Δι' οἰγμοῖσι«, ἀναγινώσκουσι. ἐκ τοῦ

Διοίγνυμι. Μ. ξω. καὶ διοίγω. Ἀνοίγω.

* **Διοίγω**, Σοφοκλ. Αἰ. 346., Οἰδ. Τ. 1287. 1295. Ἴδ. τὸ πρημν.

* **Διοῖδα**, Παρακ. τοῦ Διείδον. Εἶδα πέρα πέρα, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ Ἠξεύρω διόλου, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, γνωρίζω τι ἀκριβῶς.

Διοιδαίνω, Μ. ανῶ = Οἰδαίνω, κατ' ἐπίτασιν τῆς Διά, ὅ ἐστι κατὰ πολλὰ πρίσκω, φουσκόνω.

* **Διοιδέω**, Μ. ήσω, ὡς τὸ πρημν. ὅθεν

Διοιδής, ές, Φουσκωμένος, Πρισμένος. Νικανδρ. Ἀλ. 50.

Διοικέω, ῶ. Μ. ήσω. (οἰκέω) Κυρίως μὲν Οἰκονομῶ, κυβερνῶ τὰς οἰκιακὰς (σπιτιακὰς) ὑποθέσεις. Γενικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ κυβερνῶ, οἰκονομῶ, μετριάζω, διατάττω, ὀρδινιάζω, διαθέτω, βάνω εἰς καλὴν τάξιν καὶ διεύθυνσιν κάθε ὑπόθεσιν, καὶ ἐπιχείρημα. Διοικῶ· καὶ ἐπὶ προσώπων, Μεταχειρίζομαι, φέρομαι πρός τινα, φέρω τινὰ εἰς κατάστασίν τινα, τὸν κάμνω τίποτε, καλῶς ἢ κακῶς τινα« »Τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ κακῶς διῳκήσεν« δηλ. κακομεταχειρίσθη. Δημοσθ. σ. 713. Παρὰ δὲ Ἰατροῖς ἀντὶ τοῦ Διαμοιράζω τὰς τροφὰς εἰς ὅλον τὸ σῶμα, δηλ. χωνεύω, μεταχειρίζομαι αὐτὰς πρέπον τινὰ εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν τοῦ σώματος, ὡς καὶ τὸ digerere. Παθητ. Προβλέπομαι μὲ τίποτε, διατηροῦμαι ἢ τρέφομαι μέ τι »Τινί«, καὶ, ὑπό τινος« ὡς, παρ' Ἀθην. Β. Σ. 177. »Τὰ ὑποτίτθια γάλακτι διοικεῖται«, τὰ βρέφη τρέφονται (οἰκονομοῦνται) μὲ τὸ γάλα. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς παρ' Ἰατροῖς σημασ. τοῦ ἐνεργητ. παρ' Ἀλεξάνδ. Ἀφροδ. »Τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον· μὴ διασπειρόμενον εἰς τὸ σῶμα, μὴ ἀναλυόμενον, καὶ χωνευόμενον. »Διοικεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἢ πρός τινα«. Δείναρχ. κατὰ Θεοκρ. Σ. 1327. καὶ 1328. ἀντὶ τοῦ Ἐξισοῦσθαι, Συμφωνεῖν, Τεριάζεσθαι. Διονύσ. ὁ Ἀλικ. Ῥητορ. χρῆται συχνάκις τῷ, »Διοικεῖσθαι«, »Προδιοικεῖσθαι«, καὶ »Διοίκησις«, ἤ· καὶ ἐπὶ τῶν ἐμιλιῶν καὶ λόγων, ἀντὶ τοῦ Συντάττειν τὰς περιόδους τοῦ λόγου, μὲ τέχνην, μεταφοράν, νόημα, ἔμφασιν, κ. τ. λ. ὅ ἐστι μὲ καλὴν τάξιν· ὅτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ »Σχηματίζειν«, καὶ ἀντὶ τοῦ »Προετοιμάζειν«, καὶ »Προδιαθέτειν«. Διοίκησις δὲ ἡ καλὴ καὶ τεχνικὴ εὐταξία, καὶ »Προδιοίκησις τοῦ κατὰ τὸ ἀγῶνα« ἡ τέχνη τοῦ Προοιμίου, ἡ εἰσαγωγὴ ὅλου τοῦ Λόγου, αὐτόθ. Κεφ. Π'. 2) Ἀντὶ τοῦ Κατοικῶ ἰδίως, ξεχωριστά, ὡς Πλάτ. εἰς Τίμ. »Διῳκημένας οἰκήσεις ἰδίας«· καὶ τὸ Μέσ. παρὰ Ξενοφ. »Εἰ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας«. ὅθεν

Διοίκημα, ατος, τό. Κυβέρνησις, οἰκονομία τῶν οἰκιακῶν ὑποθέσεων, καὶ ἀντὶ τοῦ Δαπάνημα. Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀλογίου.

Διοίκησις, εως, ἡ. Οἰκονομία, κυβέρνησις, καλὴ τάξις καὶ διεύθυνσις, τῶν τε οἰκιακῶν πραγμάτων, καὶ τῶν πολιτικῶν· ἐπὶ μὲν τῶν οἰκιακῶν πραγμάτων, Νοικοκυριό. Δημοσθ. ἐπὶ δὲ πολιτικῶν, Ἐξουσία. Καὶ ἰδιαιτ. ἡ οἰκονομία, κυβέρνησις τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Δίων Κάσ. 2) Ἐπαρχία, Ἐπικράτεια, ἤτοι τὸ ὑποτεταγμένον μέρος εἰς τὴν ἐξουσίαν ἑνὸς κριτηρίου, ἢ ἑνὸς ἐξουσιαστοῦ, ὅθεν τὸ Diöcese, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Συτ. καὶ Διοικέω.

Διοικητής, οῦ, ὁ. Ὁ κυβερνήτης, οἰκονόμος τῆς οἰκίας, Νοικοκύρης, καὶ ὁ Ἐξουσιαστὴς μιᾶς ἐπαρχίας, ὁ κυβερνῶν καὶ οἰκονομῶν τὰς κοινὰς ὑποθέσεις· ὅτι δὲ καὶ εἷς τῶν ἐκ τῆς ἐξουσίας, ἢ ἐκ τοῦ κριτηρίου· καὶ ἰδίως ὁ οἰκονόμος καὶ κυβερνήτης τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Δίων Κάσ.

* **Διοικητικός**, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ διοικεῖν. Πρόκλ. παράφρ. 3, 18, σ. 227.

Διοικήτρια, ίας, ἡ. Κυβερνήτρια, οἰκονόμος, Νοικοκύρα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 212.

Διοικίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (οἰκίζω). Χωρίζω εἰς διάφορα οἰκήματα τὸ ὁσπίτιόν μου, καὶ τὰ δίδω εἰς ἐνοίκιον, ἰδίως δὲ ἀντὶ τοῦ Δίδω κατοικίαν (κονάκι, Quartier) εἴς τινα. Κατοικίζω εἰς ξεχωριστὰς καὶ διεσπαρμένας κατοικίας, καὶ ἰδιαιτ. ἐπὶ πολιτῶν κυριευθείσης πόλεως, οἵτινες ἐτάχθησαν νὰ κατοικήσουν διεσπαρμένοι εἰς χωρία. Ἀντιθ. τῷ Συνοικίζω.

Διοικίζομαι, = τῷ τῆς συνηθ. Μετοικῶ· ἀλλάζω τὴν κατοικίαν μου, ἀφήνω ἕνα ὁσπήτιον, καὶ ὑπάγω νὰ κατοικήσω εἰς ἄλλο μὲ τὸ ἐνοίκιον, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάγω νὰ κάμω κονάκι, quartier. Ἐπὶ στρατιωτῶν. Κονεύω. Λυσ. Σ. 902. »Ἐκ Κολυττοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαλήρου οἴκησιν« καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ Ἐνεργητ. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 2, 7. »Διῳκίσθη δ' ἡ Μαντίνεια τετραχῇ, καθάπερ τὸ ἀρχαῖον ᾤκουν«. ὅθεν

Διοίκισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλλάζῃ τὴν κατοικίαν, νὰ εὐγαίνῃ ἀπὸ μίαν, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλην, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κονακίου. Λυσ. 2) τὸ μεταθέτειν καὶ διαμοιράζειν εἰς διαφόρους κατοικίας. Ἴδ. Διοικίζω.

* **Διοικισμός**, ὁ = τῷ πρημν.

Διοικοδομέω, ῶ. Οἰκοδομῶ, κτίζω μεταξύ τινος, χωρίζω τι εἰς τὸ μέσον διὰ τοῦ τείχους, καὶ Γενικῶς, Ξεχωρίζω· ὅτι δὲ καὶ τό, Ἐμποδίζω τι διὰ τοῦ τείχους. 2) Σφαλῶ, κλείω μίαν θύραν, ἢ παράθυρον μὲ τὸ τεῖχος. Διόδ. Σικ. ΙΓ'. 56.

* **Διοικοδομή**, ἡ. Τὸ μεταξὺ οἰκοδόμημα. Ἴδ. τ. πρημν.

Διοικονομέω, ῶ. Καταπολλὰ καὶ ἀκριβῶς οἰκονομῶ.

Διοινοχοέω, ῶ (οἰνοχόος). Διὰ μέσου τοῦ οἰνοχόου διαμοιράζω. Ἀθην. Δ. Σ. 153.

Διοινόω, ῶ. Μ. ώσω. Καταπολλὰ οἰνόω. Πλάτ. Νόμ. 5.

Δίοιξις, εως, ἡ (διοίγνυμι). = Διοιγμός, Ἄνοιγμα.

Διοιστέον, Ῥημ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Διαφέρω, ἀνώμαλ. Πρέπει νὰ διαφέρῃ, ἢ ἂς διαφέρῃ. Εὐριπ.

Διοϊστεύω, Μ. εύσω (ὀϊστεύω). Διατρυπῶ μὲ τὸ βέλος, σαϊτεύω. Ῥίπτω τὸ βέλος ὥστε ἀπερνᾷ πέραν ἀπό τι· »πτυόφι« Ὀδύσ. Τ, 578. 587. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Φθάνω ἕως εἰς ἕνα μέρος μὲ τὸ βέλος »Πλησίον ἀλλήλων· καί κεν διοϊστεύσειας« ἠδύνατο νὰ ρίψῃς ἀπὸ τὸν ἕνα σκόπελον ἕως τὸν ἄλλον τὸ βέλος, δηλ. οἱ σκόπελοι ἀπέχουσιν ἀπ' ἀλλήλων διάστημα τόξου βολῆς. Ὀδύσ. Μ, 102.

Διοιστρέω, ῶ. Καταπολλὰ Οἰστρέω. Διόδ. Σικ. Δ'. 12.

* **Διοίσω** καὶ διοίσομαι, Μέλ. τοῦ Διαφέρω.

* **Δίοιτο**, Εὐκτ. Μέσ. τοῦ Δίω, Ὀδύσ. Ρ, 317.

Διοιχνεύω, Διαβαίνω, διαπερνῶ, ἐκ τοῦ οἴχω, οἰχνῶ, οἰχνέω. Ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Διοιχνέω.

* **Διοιχνέω**, (οἰχνέω). Πηγαίνω διὰ μέσου τινός· διαπερνῶ, περιπατῶ, περιφέρομαι, »Ἐπέτραιςα« Ὕμν. Ὁμρ. 18, 10.

Διοίχομαι. Μ. — οιχήσομαι. Φεύγω διὰ πάντα, χάνομαι· Σοφοκλ. Αἰ. 973. »Αἴας, διοίχεται«, ἐχάθη, ὅ ἐστιν ἀπέθανε.

Διοίω, Ἄχρηστον. Σώζονται ὅμως μερικοὶ χρόνοι εἰς τὸ Διαφέρω ἀνώμαλ.

Διόκτυπος, ον (κτυπέω). = Διοβλής. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 162.

Διοκωχή, ῆς, ἡ. = Διακωχή, ὅ ἐστιν ἡσυχία, ἀνακωχὴ τῶν ἁρμάτων, παῦσις πρὸς καιρὸν τοῦ πολέμου. Ἡσύχ.

Διολισθαίνω, Μ. ήσω. Ξεγλυστρῶ καὶ πίπτω, γλυστρῶ διὰ μέσου τινός, ἢ φεύγω, περνῶ ταχέως διὰ μέσου τινὸς τόπου.

* **Διολισθάνω**, = τῷ πρημν.

Διολκή, ῆς, ἡ (διέλκω). Τὸ σύρειν καὶ τραβᾶν διὰ μέσου τινός, ἢ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως τὸ ἄλλο. Τὸ στράβωμα, τὸ στραβόνειν. 2) Καὶ τὸ νὰ σύρῃ ἢ νὰ τραβᾷ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τὰ φορέματα. Εὐσέβ. ΙΔ'. 6. Λατ. Distractio.

Δίολκος, ὁ. Σύρσιμον, τράβιγμα ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο. Διάβασμα. Λέγεται καὶ ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, ἤτοι τὸ ἀπὸ Κορίνθου, μέχρι τῶν Κεγχρεῶν διάστημα τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔσυρον τὰ πλοῖα τὰ ἐρχόμενα ἀπὸ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, καὶ τὰ ἐπερνοῦσαν εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Διόλλυμι, ἢ Διολλύω. Μ. ὀλέσω. Ἀττ. ολῶ. Παρακ. ολώλεκα. Διόλου φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Χάνω διόλου ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν μου, λησμονῶ. Βλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 318. »Ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ εἰδὼς διώλεσα« Ἀντιθ. Σώζω. Μέσ. Διόλου ἀφανίζομαι, χάνομαι. Σοφοκλ. Ἠλ. 141. Αἰ. 838. Τρχ. 1052. κ. τ. λ. καὶ Θουκ. Γ, 40. »Διόλλυνται τὸν κίνδυνον ὑπερβαίνοντες τοῦ ὑπολειπομένου ἐχθροῦ«. Δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουν, τὸ ὅτι πρέπει νὰ φοβῶνται μὴ κινδυνεύσουν ἀπὸ τοὺς ὑπολειφθέντας ἐχθρούς. Παρβλ. Poppo de eloqu. Thuc. p. 182. (Οἱ περισσότεροι χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ Διολέω).

Δίολος, ον, (ὅλος). Μὲ τὴν ὁλότητα, παντελῶς, ἀντὶ τούτου εἶναι ἐν πλειοτέρᾳ χρήσει τό,

Διόλου, ἢ Δι' ὅλου. Ἐπίρ. Ὁλοτελῶς, μὲ τὴν ὁλότητα, ὁλότελα.

* **Διολοφύρομαι**. Καταπολλὰ ὀλοφύρομαι.

* **Διολύγιον**, ἀντὶ Διωλύγιον.

Δίομαι, = Σεύομαι. Τρέχω σπουδαίως, βιαστικά, ἢ τρέχω κατόπι τινός, Κυνηγῶ τινά. Ἴδ. Δίω.

Διομαλίζω, καὶ Διομαλύνω. Κάμνω ἢ κρατῶ, διατηρῶ, ἢ ἀποτελῶ τι διόλου ὁμαλόν, ὅμοιον, νὰ ἔχῃ δηλ. μίαν ὁμοίαν κίνησιν, ὅ ἐστι μήτε σφοδρὰν μήτε πραεῖαν, ὡς παρὰ Πλουτ. »Διομαλύνειν τὸ πνεῦμα«, περὶ τῆς πνοῆς τοῦ ἀέρος. Καὶ οὐδετέρως (τὸ Διομαλίζειν) ἀντὶ τοῦ Διαρκῶ, εἶμαι πάντοτε ὁ αὐτός, παρόμοιος, ἢ πραγματεύομαι μὲ ὅμοιον καὶ ὁμαλὸν τρόπον. Ὁ αὐτ. 6. σ. 495. καὶ περὶ Κάτωνος τοῦ Μεγ. 4.

Διομαλισμός, οῦ, ὁ. Ὁμοιότης, τὸ νὰ εἶναι τις πάντοτε ἢ νὰ μένῃ ὅμοιος. Ἐντελὴς ὁμοιότης. Σέξτ. Ἐμπ.

* **Διομαλύνω** = διομαλίζω, ἀλλ' καὶ Μτβτκ.

Διομανής, ές. Ἐκεῖνος ὅστις ἔγινεν ἀπὸ τὸν Δία μανιωμένος, ἤτοι λυσσασμένος, Ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμόν. Καὶ ὁ κατὰ τοῦ Διὸς μαινόμενος, λυσσῶν. Ἡσύχ.

Δίομβρος, ον (ὄμβρος). Ὁ ὑπὸ τῆς βροχῆς διόλου βρεγμένος, καὶ Γενικῶς ἀντὶ τοῦ Ὑγρός.

Διομηνία, ίας, ἡ (μῆνες, Ζεύς). Θεϊκὴ ὀργή. Ὀρφ.

* **Διομήτωρ**, ορος, ἡ. Ἡ μήτηρ τοῦ Διός. Νικομάχ. Θεολ. Ἀριθμ. σ. 14.

Διόμνυμι. Μ. = ὀμόσω. Καὶ διομοῦμαι. Παρα

τοῖς λογογρ. εὑρηται μόνον τὸ Ἀπαρέμ. Μέσ. Διόμνυμαι. Ὀμνύω, Ὀμόσω, κάμνω ὅρκον διὰ νὰ βεβαιώσω τι. Κυρίως λέγεται ἐπὶ κριτῶν, καὶ ἐπὶ δημοτικῶν ὅρκων. Οἱ Ποιηταὶ ἔχουσι καὶ τὸ Κυριτ. ὡς Σοφοκλ. Τρχ. 255.

Διομολογέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι. Ἀπαρέμ. Μέσ. Συμφωνῶ εἰς τι ὁμιλῶντας μετά τινος, ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι καὶ ἐγὼ τὰ αὐτά, ἅπερ καὶ οἱ ἄλλοι· ἔτι δὲ καὶ τὸ πρὸς ἀλλήλους ἢ ἀμοιβαίως ὑπόσχεσθαι, ὁμολογεῖν, καὶ συμφωνεῖν μετ' Αἰττ. Πλάτ. Νομ. 12. σ. 953. Ε. ὅθεν

Διομολόγησις, εως, ἡ. Ἡ ἀμοιβαία πρὸς ἀλλήλους ὁμολογία, συμφωνία, καὶ ὑπόσχεσις. Πολύβ.

*Διομολογητέον, Ῥημτ. Ἐπθτ. τοῦ Διομολογέομαι, Πλάτ. Πολτ. 7, σ. 527. Α. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Διομολογία, ας, ἡ. Ὑπόσχεσις, συμφωνία, Γαλ. convention. Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικομχ. 9, 1. Κοραῆς.

*Δίον, Αἰττ. τοῦ Δίος.

*Δίος, Πρτ. τοῦ Δία.

Διονομάζω. Μ. άσω. Πανταχοῦ ὀνομάζω, διασπείρω, ἐξαπλώνω τὸ ὄνομα· ποιῶ περίφημον, φημίζω. Ὅθεν Διωνομασμένος, περίφημος, πανταχοῦ γνωστός. Διον. Ἁλικ.

*Διονύξ, κατ' ἀποκπ. ἀντὶ Διόνυσος, Lobeck ἐν Φρυνχ. σ. 435.

*Διονύσειον, τὸ = Διονύσιον, Schaef. Γρηγ. σ. 651.

Διονύσια, τά, ἐννμν. ἱερά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Baccanali, Ἰταλ. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἑώρταζον τρεῖς, α. »Τὰ κατ' ἄστυ«, ἢ »Ἐν ἄστει«, ἢ »Ἀστυκά«, ἢ »Μεγάλα«, ἢ ἁπλῶς »Διονύσια«. Ἑωρτάζοντο δὲ κατὰ τὸν μῆνα Ἐλαφηβολιῶνα (Μάρτιον). 2) »Τὰ κατ' ἀγρούς«, ἢ, ἐν ἀγροῖς« τὸν μῆνα Ποσειδεῶνα (Δεκέμβριον). 3) »Τὰ Ληναῖα«, ἢ, »Ἐπὶ Ληναίῳ«. Τὰ Ἀνθεστήρια ἑωρτάζοντο τὸν Φεβρουάριον. Τὰ δὲ »Διονύσια ἐν Πειραιεῖ« καί, »Τὰ ἐν Βραυρῶνι« ἦσαν ἐκ τούτων διαφερετικά, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα τὰ δεύτερα ἑωρτάζοντο διὰ τῆς Μουσικῆς καὶ τῶν ἀγώνων. Ζήτ. Λῆναι, καὶ Ληναῖος.

Διονυσιάζω, Μ. άσω. Ἑορτάζω τὰ Διονύσια. Καὶ ἀντὶ τοῦ Ζῶ καὶ ἐνδύομαι ὡς αἱ Βάκχαι. Ἀθήν. 445.

Διονυσιακός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Διόνυσον, ἢ εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ.

Διονυσιάς, άδος, ἡ. = Διονυσιακή, καὶ ἀντὶ τοῦ Βάκχη. 2) Φυτόν, τὸ ὁποῖον καὶ Ἀνδρόσαιμον λέγεται.

Διονυσιοκόλακες, οἱ (κόλαξ). Οἱ κόλακες Διονυσίου τοῦ Τυράννου, Ἀθήν. σ. 435. καὶ 249. ἀλλ' ἐν σ. 254. ὁ Θεόπομπος ὀνομάζει »Διονυσοκόλακας« τοὺς Διονυσιακοὺς τεχνίτας, ὡς καὶ τὸ »Μουσοκόλακας«, »Ἀθήνας πλήρεις εἶναι Διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν, καὶ λωποδυτῶν«, λέγων. Παρ' Ἀριστοτ. Ῥητ. Γ. β. 10. ἐν Χειρογρ. εὑρίσκ. »Διονυσιοκόλακας«, καὶ ἐν ἄλλοις »Διονυσοκόλακας«, ἔνθα ἄλλοι μεταχειρίζονται τὸ τίμιον ὄνομα »Τεχνίτας«.

Διονύσιον, το. ὑπονμν., Ἱερόν. Τόπος, ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τὸν Διόνυσον.

Διονύσιος, σία, σιον. = Διονυσιακός.

Διονυσίσκος, ίσκου, ὁ. Ὑποκοριστ. τοῦ Διόνυσος. Παρ' Ἰατρ. δὲ Μία κοκκαλένια ἐξοχὴ ὡσὰν κέρατον ὄπισθεν τῶν ὠτίων.

Διονυσομανέω, ῶ (μαίνομαι). Κυριεύομαι ἀπὸ Βακχικὴν μανίαν καὶ ἐνθουσιασμόν. Γίνομαι ὡς αἱ Βάκχαι. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. 5, 32. ὅθεν

Διονυσομανής, ές. Ὁ παραστήνων τὸν Βάκχον μετὰ τῶν παθῶν του μέχρι μανίας.

Διόνυσος, ου, ὁ. Ὁ αὐτὸς καὶ Βάκχος, ὁ ἐφευρετὴς τοῦ οἴνου, διὸ καὶ Θεὸς τούτου λέγεται. ὅθεν καὶ Μτφρ. παρὰ ποιηταῖς λέγεται οὗτος καὶ ὁ ἴδιος οἶνος, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ μέθη.

Διόνυχος, ον (ὄνυξ). Ὁ ἔχων δύο ὄνυχας. Λέγεται ἐπὶ ζώων, καὶ κτηνῶν, οὗ ἐναντίον τὸ Μονόνυχος, ἢ Μώνυξ.

Διοξειῶν, ἡ. δηλ. ἡ δι' ὀξειῶν χορδῶν συμφωνία. Ζήτ. Διαπασῶν.

Διόπαι, αἱ. Εἶδος σκουλαρικίων. Ζήτ. ἐν Δίοπος.

Διόπαις, αιδος, ὁ (παῖς, Διός). Υἱὸς (παιδὶ) τοῦ Διός, γεννημένος ἀπὸ τὸν Δία. Ἀνθολ.

Διόπεμπτος, ον (πέμπω). Ὁ ἀπὸ τὸν Δία σταλμένος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ.

Διόπερ, Σύνδ. Ζήτ. Διό.

Διοπετής, ές (πίπτω). Ἐκεῖνος ὅστις ἔρχεται, ἢ πίπτει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸν Δία. Καὶ ὁ τρέχων. Ζήτ. καὶ Διιπετής. Διονύσ. δὲ ὁ Ἁλικ. ΙΑ. 27. »Διοπετεῖς ποταμούς«, ποταμὸς ὁ ἔχων τὴν ἀρχήν του ἀπὸ μεγάλας βροχάς.

*Διοπέτης, ες (πέτομαι) = Διιπέτης.

Διόπιον, τό. Μαθηματ. Παλ. σελ. 109. ὅπερ ἐν Χειρογρ. »Διόπτιον« εὑρίσκεται, ἀμφιβ.

Διοπομπέομαι, οῦμαι. = Ἀποδιοπομπέομαι, ὅπερ καὶ εὐχρηστότερον. ὅθεν

Διοπόμπησις, εως, ἡ. = Ἀποδιοπόμπησις. Ἀποστροφή, μετάτρεψις. Κλήμ. Στρωμ. Ζ. σελ. 850. »Ἐπὶ τῇ διοπομπήσει τῶν κακῶν«, ἔνθα ἐσφαλμ. Διαπόμπησις ἀναγινώσκεται.

Δίοπος, ου, ὁ, ἡ (διέπω) Ὁ τὰ πάντα ἀκριβῶς ἐφορῶν καὶ βλέπων, ἐπιστάτης, διοικητής, οἰκονόμος, ἐξουσιαστής. Ποιητ. καὶ ἰδιαιτρ. 2) ἀξίωμά τι ναυτικόν, Ἔφορος, Προστάτης ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἐπίπλους, Εὐρπ.

Δίοπος, ον (ὀπή). Ὁ ἔχων δύο ὀπάς, τρύπας. Διόπαι, ῶν, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ. 96. καὶ Κλήμ. Παιδ. Β. 245. καθ' Ἡσύχ. Ἓν εἶδος σκουλαρικίων, ὡς καὶ τὸ Ἐνώπια.

Διοπτεύω, Μ. εύσω (ὀπτεύω). Ἀκριβῶς θεωρῶ, βλέπω, κυττάζω, παρατηρῶ, φροντίζω, καὶ ἀκολούθως ἔχω τοιαύτην ἐπιστασίαν ἐπί τι, μετ' Αἰττ. 2) κατασκοπεύω ἀκριβῶς. Ἰλ. Κ. 451. ὅθεν παρὰ Δίωνι Κασ. ΝΕ. 18. »Διοπτεύοντες καὶ ὠτακουστοῦντες«, κατασκοπεύοντες, καὶ κλεπτικῶς, ὅ ἐστι κρυφίως, ἀκούοντες. 3) Ἐπιστατῶ, προστατεύω, παρὰ Δημοσθ. Σ. 929. »Ὁ διοπτεύων τὴν ναῦν«· ὁ Δίοπος τῆς νηός.

Διοπτήρ, ῆρος, ὁ (ὀπτήρ). Ἐπιστάτης, προστάτης, φροντιστής. 2) Καὶ ὁ ἀκριβῶς θεωρῶν, παρατηρῶν, ὅθεν Κατάσκοπος. »Στρατιώτ.« Ἰλ. Κ. 562. παρὰ δὲ Πλουτάρχ. Γάλβ. »Διάγγελοι καὶ διοπτῆρες«, οἱ παρὰ τοῖς Λατίνοις, Optiones, καὶ tesserarii. Ἔπειτα καὶ ἀντὶ τοῦ Speculatores τὰ ἐλαφρὰ τάγματα τὰ ἐπιτήδεια εἰς κατασκοπήν. 3) ἀντὶ τοῦ Δίοπτρα. 4) καὶ ἓν χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἀνοίγονται τὰ σφαλισμένα μέρη τῆς πληγῆς, ὡς καὶ ὁ Διαστολεύς, καὶ ἡ Δίοπτρα.

*Διόπτης, ου, ὁ = Διοπτήρ.

Διοπτικὰ γράφοντα Εὐκλείδην. Πλούτ. Γ. 500. ἔνθα ὁ Ξύλανδρ. »Διοπτρικὰ« ἀναγινώσκ.

Διόπτομαι, Μ. ὄψομαι. Διόλου καὶ ἀκριβῶς θεωρῶ, παρατηρῶ, βλέπω.

*Δίοπτος, ὁ, ἀντὶ Δίοπος.

Δίοπτρα, ἡ· καὶ Δίοπτρον, τό. Πᾶν ὄργανον, (ἐργαλεῖον) δι' οὗ βλέπομεν ἢ παρατηροῦμέν τι ἀκριβῶς. Μτφρ. παρ' Ἀλκαίῳ »Οἶνος ἀνθρώποις δίοπτρον«, τὸ κρασὶ εἶναι ὁ καθρέπτης τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ γνωρίζεται ἡ γνώμη του. 2) Ἓν ὄργανον μὲ ὀπάς, δι' οὗ μετροῦσι καὶ ἐξετάζουσι τὴν εὐθεῖαν γραμμήν, ἢ τὸ ὕψος τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, ἢ ἄλλην τινὰ ἐπιφάνειαν, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ εὐθὲς αὐτῆς, (νεροζύγι). Πολύβ. Γ. 46. »Δίοπτρα δύο αὐλίσκους ἔχουσα«. Ἰδὲ ταύτης μίαν ἀκριβεστέραν περιγραφὴν ἐν ταῖς φυσικαῖς Καλογιαῖς τοῦ Σιεινδέρου. Σ. 267. 3) Ἀντὶ τοῦ Διοπτήρ, καὶ Διαστολεύς, ἐργαλεῖον χειρουργικόν. Ζήτ. Διαστολεύς· ὅθεν Διοπτρίζω, ἀνοίγω τὰ σφαλισμένα μέρη τῶν πληγῶν διὰ τοῦ τοιούτου ὀργάνου, καὶ Διοπτρισμός, ἡ τοιαύτη ἐξεργασία. Παῦλ. Αἰγ. 4) ὑαλία τῶν παραθυρίων.

*Διοπτρεία, ἡ. Τὸ διοπτρίζειν ἐν τῇ σημασ. 2.

*Διοπτρίζω. Ἰδὲ Δίοπτρα ἀρθμ. 3.

Διοπτρικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Δίοπτραν. Καὶ ὁ ὢν προβλεμμένος μὲ Δίοπτραν· καὶ ὁ εἰς τὴν Διοπτρικὴν ἐπιτήδειος. Διοπτρική, ὑπονοουμ. »Τέχνη«, τὴν ὁποίαν ὁ Εὐκλείδ. Σ. 12. ἑρμηνεύει, »Ἡ τὰς ἀποχὰς ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων καταμανθάνουσα«.

Διόπτριον, τό· ὑποκορ. τοῦ Δίοπτρον. Παρὰ Στράβ. ΙΒ. Σ. 814. ὕαλος (ὑαλί) τῶν παραθυρίων, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι στρογγυλός. Frauenglas. Γερμ.

Διοπτρισμός, οῦ, ὁ. Ζήτ. ἐν Δίοπτρα. Ἀριθμ. 3.

*Δίοπτρον, τὸ = Δίοπτρα.

Διορατικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ βλέπῃ διὰ μέσου τινός· καὶ ὁ διὰ μέσου τινὸς βλέπων, ὁ ὀξεῖαν καὶ διαπεραστικὴν ὅρασιν ἔχων, καὶ βλέπων καὶ τὰ μακρὰν ὄντα. ἐκ τοῦ

Διοράω, ῶ. Βλέπω διὰ μέσου τινός· ὅθεν ἀκριβῶς καὶ καθαρῶς βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, ἐννοῶ, διακρίνω. Ξενοφ. Οἰκον. ς. 1.

Διοργανόω, ῶ. Μ. ώσω. Ὀργανίζω, σχηματίζω, κατασκευάζω τι τεχνικῶς, δίδωντας εἰς αὐτὸ ὀργανισμόν, καὶ ἐπιτηδειότητα ὀργανικήν· ὅθεν Διοργάνωσις, εως, ἡ. Ἡ σχημάτισις, μόρφωσις, ὁ διὰ τῆς τέχνης ὀργανισμός, ἢ ἡ τεχνικὴ κατασκευή τινος. Καὶ Ἀδιοργάνωτος, ον, ὁ, ἡ. Ὁ ἀσχημάτιστος, ἀμόρφωτος, ὁ κακῶς κατεσκευασμένος, ὁ ἄνευ δηλ. ὀργανικῆς, ἢ τεχνικῆς κατασκευῆς. Ἰάμβλ. Πυθ. Α. Τμ. 66. καὶ Πορφύρ. Πυθ. 31. ὅθεν

Διοργάνωσις, εως, ἡ. Ζήτ. τὸ ἀνωτέρω.

Διοργίζω, Μ. ίσω. Καταπολλὰ ὀργίζω. Πολύβ. καὶ Πλούτ. Ἀγησ. 6.

Διόργυιος, ον (ὀργυιά). Ὁ ἔχων δύο ὀργυιῶν βάθος, ἢ ὕψος, ἢ πλάτος, κ.τ.λ. ὁ χωρῶν δύο ὀργυιάς.

Διορθεύω. Μ. εύσω. = Διορθόω. Εὐριπ. Ἱκέτ. 417. »Διορθεύω λόγους«.

Διορθόω, ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω τι ὀρθόν, ἴσιον, ἰσιάζω, ὅθεν, α) Καλλωπίζω, διορθόνω· βάνω τι εἰς καλὴν κατάστασιν· καὶ Κάμνω τι πάλιν νὰ γίνῃ καλόν, ὀρθόν, ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ λέγομεν· »Πρός τινα κατὰ παράδειγμά τι ἢ συμφώνως μὲ κανόνα τινά. β) Σηκώνω τι, τὸ ὁποῖον κεῖται κατὰ γῆς, ὅθεν ἀνορθόνω, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ· καὶ Ἀναπληρῶ, κάμνω τι σωστόν· ὡς παρὰ Πολυβ. ΙΑ. 28. »Διορθοῦσθαι τὰ προσοφειλόμενα«, ἀποπληρόνειν, τελειόνειν διὰ τῆς πληρωμῆς τῶν ἐλλειπομένων ἕνα λογαριασμόν, τὸ παρ' Ἰταλ. Saldare un conto. ὅθεν

Διόρθωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι ἐδιορθώθη, καὶ ἀντὶ τοῦ Διόρθωσις.

Διόρθωσις, εως, ἡ. Καλλώπισις, ἡ ἀπὸ τὸ χεῖρον εἰς τὸ καλλίτερον ὄρθωσις, καλλιτέρευσις. Καὶ ἡ ὀρθὴ κρίσις καὶ ἐξέτασις ἑνὸς Συγγράμματος· καὶ μάλ. ἡ τῶν ῥαψῳδιῶν τοῦ Ὁμήρου. Recension, Γαλλ. Παρὰ δὲ Πολυβ. ΙΑ. 25. καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀποπλήρωσις, ξεπληρωμὴ ἑνὸς λογαριασμοῦ. Saldo. Ἰταλ.

*Διορθωτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ. Ἐπιγρ. παρὰ Boekh. Staatshaush. 2. p. 408.

Διορθωτής, οῦ, ὁ. Ἐκεῖνος, ὅστις διορθόνει, καλλιτερεύει, καλλωπίζει, ἰσιάζει. Διόδ. Σικ. ὅθεν

Διορθωτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ διορθώνῃ.

Διορθωτικῶς, Ἐπίρ. Μὲ διόρθωσιν.

Διορία, ίας, ἡ. Ζήτ. Διωρία.

Διορίζω. Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Βάνω σύνορα, διακρίνω καὶ διαχωρίζω τι διὰ τῶν συνόρων· ὅθεν γενικῶς, Διακρίνω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, «Τί τινος, καὶ, ἀπό τινος» ὡς π. χ. Σωκρατ. παρὰ Ξενοφ. Ἀπομ. Γ. 9, 4. «Σοφίαν καὶ σωφροσύνην οὐ διορίζειν» καὶ «Διορίζειν, ἅ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἐστὶ καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς.» ὅθεν διαχωρίζω, διατάττω, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας Διορίζω, ὅ ἐστι λέγω καθαρῶς καὶ ἀποφασιστικῶς, ἢ δίδω τὸν στερεὸν καὶ ἀκριβῆ ὁρισμὸν τῆς ἰδέας ἑνὸς πράγματος, ἢ μιᾶς λέξεως, βεβαιόνω, καὶ ἀποφασίζω· λέγω τι ἀποφασιστικῶς· ὡς παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. 327. «Διώρισαν τὰς ἀνάγκας» καὶ Φοίν. 552. «Ἰσότης ἀριθμὸν διώρισεν, ἀπεφάσισε στερεῶς· καὶ κατωτέρω Στίχ. 1437. «Οὐ διώρισαν κράτος» δὲν ἀπεφάσισαν περὶ τοῦ κράτους εἰς ποῖον ἔπρεπε νὰ δοθῇ. Ζήτ. Ὁρίζω Παρὰ Πολυβ. Διοδ. Σικ. Διον. Ἀλικ. καὶ Δίωνι Κασ. εἶναι ἀντὶ τοῦ, Βεβαιόνω· Οὕτω δὲ καὶ τὸ Μέσον. 2) Διώκω πέραν τῶν συνόρων, ἐξορίζω· εὐγάζω ἀπὸ τὰ σύνορα. Ἰσοκρ. Πανηγ. 46. «Ὅπως τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν ἤπειρον διοριοῦμεν» διὰ νὰ μεταφέρωμεν τὸν πόλεμον πέραν τῶν συνόρων ἀπὸ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν Ἀσίαν. 3) παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἑλ. 401. καὶ 834. καὶ παρὰ Πολυβ. Δ. 43. Οὐδετέρως, ἀντὶ τοῦ Περνῶ ἀπὸ ἓνα μέρος εἰς ἄλλο· ὅθεν

Διόρισμα, ατος, τό. Τὸ διαχωρισμένον, μοιρασμένον διὰ τῶν συνόρων, καὶ τὸ στερεῶς ἀποφασισμένον.

Διορισμός, οῦ, ὁ. Ὁ διὰ τῶν συνόρων χωρισμός, διαίρεσις, καὶ ἡ στερεὰ καὶ ἀκριβὴς ἀπόφασις. Ὁ ὁρισμός, Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λρτ. 5, 43.

* **Διοριστικός**, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ διορίζειν, διακρίνειν. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημτ. 7. 64.

Διορκέω, ῶ. Ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον· ἀμφιβ. Ἰητ. Ναυῆ. Ε. 6. παρὰ τοῖς Ἑβδομήκ. εὑρίσκεται διαφόρως, Διώρισε, Διώρκησε, καὶ Διώρκισε.

* **Διορκίζω** Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ. Βεβαιῶ μεθ' ὅρκου· ὅθεν

Διορκισμός, οῦ, ὁ. Βεβαίωσις μεθ' ὅρκου. Πολυβ. 16, 26.

* **Διορμάω**, ῶ. Ἐκ διαφόρων μερῶν ἢ εἰς διάφορα μέρη ὁρμῶ, τρέχω. Μέσ. ἐπὶ πλοίων. Μάξιμ. Τυρ. σ. 41, 5.

Διορμίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, = Ὁρμίζω. μετ' ἀκριβ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. 65.

Διόρνυμι, Μ. όρσω (ὄρνυμι). Παρορμῶ, παροξύνω, διόλου βιάζω, διώκω, ἢ παρόχνω νὰ περάσῃ. Διόρνυμαι, ἐκπορεύομαι, προέρχομαι, ἐκβαίνω, σπεύδω ἔξω. «Διορνύμενον γενετῆρος πνεύμα» τουτέστιν ἐκπορευόμενον.

Δίορος, ον (ὅρος). Ὁ χωρίζων διὰ τῶν συνόρων. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τοῦτο ὅτι, «Δίορον,» ἀσύμφωνον, ἀνόμοιον, διάφωνον.

Διόροφος, ον, (ὄροφος). Ὁ ἔχων δύο ὀρόφους στέγας, ὅ ἐστι μὲ δύο πατώματα· τὸ αὐτὸ καὶ Δίστεγος.

Διορθόω, καὶ Διοῤῥόω. Μ. ώσω. (ὀρόω, ἢ ὀῤῥόω). Κάμνω, ἢ μεταβάλλω τι διόλου εἰς ὀῤῥὸν (τζίρον)· ὅθεν

Διοῤῥωσις, εως, ἡ. Ἡ εἰς ὀῤῥὸν μεταβολή.

Διορυγή, ῆς, ἡ (διορύσσω). Τὸ διόλου σκάπτειν καὶ ὁ σκαμμένος λάκκος, χαντάκι· Καὶ

Διόρυγμα, ατος, τό. Τὸ διόλου σκαμμένον, τρυπημένον, τρύπα σκαμμένη ὑποκάτω τῆς γῆς. (λαγούμ. Mine, Γαλλ.) Διόδωρ. Σικελ. Η. 94.

Διορύσσω, καὶ Ἀττ. Διορύττω. Μ. ξω Διόλου σκάπτω, κάμνω λάκκον, ἢ τρύπαν εἰς τὴν γῆν «Τάφρον» Ὀδσ. Φ, 120. Παρὰ Δημοσθ. 1111. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Υποσκάπτω, ζητῶ νὰ κρημνίσω τι, διὰ δολιότητος ζητῶ νὰ ἀποστερήσω τινὰ τὴν δύναμιν καὶ ἐλευθερίαν του· ὡς «Διορύξαι πράγματα καὶ κακουργῆσαι,» ὡς καὶ τὸ Τοιχωρυχεῖν, καὶ «Διορωρύγμεθα κατὰ πόλεις» χαλῶσιν, ἀφανίζουσι τὴν ἐλευθερίαν μας ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν. Ὁ αὐτ. 2) Παραχώνω, σκάπτω σκεπάζω· Διόδωρ. Σικ. Θ. 43. «Διορυγμένοι,» παραχωμένοι, βαλμένοι ὑποκάτω τῆς γῆς. 3) Σκάπτω ἀνακατόνω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Πλοῦτ. 271. «Τὰ βουλεύματα διορύττων καὶ διερευνώμενος» σκαλίζων, καὶ ἐξετάζων ἀκριβῶς· ὅθεν

Διορυχή, ῆς, ἡ, = Διορυγή, καὶ Διόρυγμα. Διοδ. Σικ.

Διορχέομαι, οῦμαι. Πηδῶ, χορεύω διόλου. 2) παρ' Ἀριστοφ. «Διορχ. τινί,» ἁμιλλῶμαι μετά τινος εἰς τὸ χορεύειν.

Διόρωσις, εως, ἡ, = Διόῤῥωσις.

Δῖος, ία, ῖον. Σπανιώτρ. διακατάληκτον (συναρ. ἀντὶ τοῦ ὀλιγώτερον εὐχρήστου δίιος ἐκ τοῦ Ζεύς, Διός) Ἀπὸ τὸν Δία, καταγόμενος, προελθὼν ἀπὸ τὸν Δία, εἰς τὸν Δία ἀνήκων, ἢ ἀφιερωμένος· αὕτη εἶναι κυρίως ἡ ὡς ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας σημασία τῆς λέξεως, μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκονται καὶ παραδείγματα ἱκανὰ πρὸς πίστωσιν τοῦ ὅτι καὶ τῷ ὄντι ἐλήφθη ἐπ' αὐτῆς τῆς σημασίας ἡ λέξις, καὶ μάλιστα τὰ ἀσφαλέστατα παρὰ τοῖς Τραγ. οἷον Αἰσχλ. Πρμθ. 624. 659. 1041. Ἱκετ. 21. 303. 575. 636. 1033. «Δῖοι γάμοι» Εὐριπ. Βάκχ. 242. «Δῖον πῦρ» Εὐριπ. Βάκχ. 8. 592. ἔνθα ἔστι καὶ διακατάληκτος, Ἀλκ. 5. πρβλ. Schaef. Ἑκβ. 460. Ἀσυγκρίτως εὐχρηστοτέρα ἐν τῇ γενικῇ σημασίᾳ, Θεῖος ἐξαίρετος, ὡραιότατος, κάλλιστος, μεγαλώτατος, τερατώδης, ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐπί τε προσώπων καὶ πραγμάτων. Ὁ Ὁμρ. μεταχρῆτ. τὴν λέξιν, α.) ὡς Ἐπιθτ. τῶν ἰδίων θεῶν «Δῖα θεά» Ἰλ. Κ, 290. «Δῖ' Ἀφροδίτη, Ἠὼς δῖα» κ. τ. λ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐν χρήσει ἡ φράσις «δῖα θεάων» (ἔνθα τὸ δῖα ἐπέχει τόπον ὑπερθετικοῦ, ὡς τὸ πιστὰ πιστῶν, κακῶν κακά, ἄῤῥητα ἀῤῥήτων) παρὰ Τραγ. ἡ θειοτάτη τῶν θεαινῶν· οὕτω δὲ καὶ τὸ «δῖα γυναικῶν» θαυμαστὴ καὶ διαφέρουσα παρὰ πάσας τὰς γυναῖκας. Παρατηρητέον δὲ ὅτι παρ' Ὁμρ. μὲν μόνον τὸ Θηλυκὸν εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν θεῶν, παρὰ δὲ Ἡσδ. Θγν. 991. εὕρηται καὶ «Δῖος δαίμων» β.) Ἐπὶ περιφήμων ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ ἐλευθέρων, εὐγενῶν, δυνατῶν, καὶ Ἡρώων, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ εὐγενῆ φρονούντων, καὶ τὰ ἤθικα ἐξαιρέτων, ὡς τὸ «δῖος ὑφορβὸς» ἐν Ὀδσ. ἐπὶ πιστοῦ βουκόλου. Ὀδσ. Φ, 240. «Δῖα γυναικῶν» ἡ ἐνδοξοτάτη, ὡραιοτάτη, ἡ καλλίστη τῶν γυναικῶν. Ἰδ. ἀνωτ., α. Καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν «Δῖοι Ἀχαιοί, Πελασγοί, δῖοι ἑταῖροι Σαρπηδόνος» Ἰλδ. Ε, 692. γ) ἐπὶ ἐξαιρέτων καὶ ἐκπαρελαττάτων ζώων· ὡς παρ' Ὁμρ. μόνον ἐπὶ τῶν εὐγενῶν πολεμικῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλδ. Θ, 185. καὶ τοῦ Ἀδράστου, Ἰλδ. Ψ, 346. δ) ἐπὶ μεγάλων μορφώσεων τῆς φύσεως καὶ φυσικῶν δυνάμεων, καὶ ἐξρτ. ἐπὶ ἀέρος, θαλάσσης, καὶ γῆς «αἰθέρος ἐκ δίης, εἰς ἅλα δῖαν, δῖα χθόνα» ἐν τῇ Ἰλ. καὶ ἐπὶ ποταμῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. Μ, 104. «δῖα Χάρυβδις» δύναται νὰ ἀποδοθῇ καὶ ἐνταῦθα ἐπίσης ὡς καὶ εἰς τὴν δ) κλάσιν. Ἐνταῦθα ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ μεγάλου, ἰσχυροῦ, τερατώδους, ὅ, τι δηλ. ὑπερβαίνει τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις· μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἀποκλείεται οὐδ' ἡ τοῦ ἁγίου καὶ ὑπὸ ἄμεσον θείαν ἐπιῤῥοὴν ἱσταμένου. ε) ἐπὶ παλαιῶν, περιφήμων καὶ ἀξιολόγων πόλεων, παρ' Ὁμρ. μόνον ἐπὶ τῆς Ἤλιδος, Ἀρίσβης καὶ Λακεδαίμονος, παρὰ τοῖς ὕστερον πολλάκις ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν. ς) καὶ ἀμέσως ἀπὸ τῶν θεῶν καταγωγῆς μόνον ἐν Ἰλδ. Ι, 538. «Δῖον γένος,» Ἰσχέαιρα συχνότερα δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον. 2) Δῖος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ἰλδ. Ω, 251.

* **Διός**, Γενκ. τοῦ Ζεύς, ἐκ τοῦ ἀχρήστου Δίς.

Διόσδοτος, ον (δίδωμι), ἀντὶ Διόδοτος. Ὁ ἐκ τοῦ Διὸς δεδομένος. Πινδ. καὶ Αἰσχύλ.

Διοσημεία, καὶ Πτκ. Διοσημία, ἡ· καὶ Διοσημεῖον, τό. Πολύσημ. Ἓν σημεῖον ἀπὸ τὸν Δία, ἢ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς τὸν ἀέρα· Ἓν φαινόμενον τοῦ ἀέρος· ὅτε δὲ καὶ ἡ βροντή, καὶ ἀστραπή, κ. τ. λ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 171. «Διοσημία» καὶ Γεωπον. ΙΔ. 11. «Ἀλεξιφάρμακον πρὸς τὰς διοσημείας.» Τὸ τοῦ Ἀράτου Ποίημα «Διοσημεῖαι,» τὰ «ἐπιγραφόμενον, διηγεῖται τὰ φαινόμενα πρὸ μιᾶς ταραχῆς τοῦ ἀέρος (κακοκαιρίας) σημεῖα, τὰ ὁποῖα παρατηροῦνται εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν σελήνην, εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῶα.

Διόσθυος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς μηνὸς παρὰ Καλλιμ. εἰς Ἐτυμολ. Μ. καὶ εἰς μίαν Ἐπιγραφὴν τοῦ Μουσείου τῆς Βερώνης, σελ. 15.

Διόσκοροι, οἱ. Ἀττ. καὶ Ποιη. ἀντὶ Διόσκουροι (κόρος, κοῦρος). Υἱοί, ἢ παῖδες τοῦ Διός, κυρίως καλοῦνται ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Λήδας, Ὕμν. Ὁμρ. 16, 33. ὅθεν Διοσκούρειον, τὸ ὁ ναὸς τούτων τῶν Ἡρώων. 2) Καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου, «Δίδυμοι» καλούμενον, Ἀστρονόμ. Τούτου ἡ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἀνατολὴ ὑπέσχετο καὶ ἔφερε σωτηρίαν εἰς τὸν θαλασσοπλόον ἐν καιρῷ καταιγίδος· ὅθεν ἐνομίζοντο οἱ Διόσκουροι θεοὶ προστάται τῶν πλεόντων, Ὀρτ. ᾠδ. 1, 3, 2. Hemst. Λουκ. διάλογ. Θεῶν 26. 4) = Παρωτίδες. — Ὁ ἑνκ. Διόσκορος, δηλ. εἷς τῶν Διοσκούρων, μόνον παρὰ Γραμματικ. ὅθεν

* **Διοσκούρειον**, τό. Ἰδ. ἀνωτ.

Διοσμος, ου, ὁ (ὄζω). Ἡ διαπέρασις τῆς ὀσμῆς (μυρωδίας) εἰς τὰ ὀσφραντικὰ ὄργανα.

Διοσμος, ον (ὄζω). Ὁ ἔχων διαπεραστικὴν μυρωδίαν. Φιλόπον. «Διὰ τὴν δίοσμον τοῦ ἀέρος δύναμιν» ὡς καὶ τὸ Διηχής, καὶ Διαφανής.

Διόσπυρος, ὁ. Φυτόν τι, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ Διόσπυρον. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Γ. 13. ὅστις καὶ παρομοιάζει τοῦτον κατὰ τὸ μέγεθος καὶ κατὰ τὸν κόκκον μὲ τὸ κεράσιον (Τὸ βύσσινον)· ὁ δὲ Γαλην. τάττει τὰ «Διόσπυρα» μεταξὺ τῶν ἀγρίων καρπῶν, μὲ τὰ «Μιμαίκυλα,» καὶ «Ζίζυφα» ὁ δὲ Λινναῖος μετὰ καὶ ἄλλων Βοτανικῶν νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ «Diospyros lotus.»

Διόστεος, ον (ὀστέον). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο ὀστέα (κόκκαλα). Ἀριστοτ.

Διοσφραίνω, (ὀσφραίνω). Δίδω μυρωδίαν εἰς κανένα πρᾶγμα, τὸ διαπερῶ μὲ μυρωδίαν κατοίζοντάς το μὲ ἀρωματικὰ καὶ μυρωδικά. Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1107.

Διότι, Σύνδεσμ. κυρίως «Διὰ τοῦτο ὅτι» Ἐπειδή, δι' αὐτό, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. Ἀποκρίνεται εἰς τὸ διὰ τί; 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Ὅτι καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. 2, 50. Δεινάρχ. καὶ Ἰσοκράτει.

Διοτρεφής, ές, (τρέφω). Ὁποῖος ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ἀπὸ τὸν Θεόν, σύνηθες ἐπίθετον τῶν Βασιλέων, καὶ τῶν προκρίτων παρ' Ὁμήρ. καθὼς καὶ τὸ Διογενής· καὶ ἐπὶ τούτου ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ θεοῦ τοῦ ποταμοῦ. Ἰλδ. Φ, 223.

Διουρέω, ῶ (οὐρέω, Ἀνμλ.). Διώκω τὸ οὖρος πρὸς τὰ ἔξω, ἐντελῶς κατουρῶ.

Διουρητικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἢ ὁ ἔχων δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἐκβάλῃ τὸ οὖρος, κινητικὸς τοῦ οὔρους.

Διουρίζω, Μ. ίσω. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Διορίζω. Ἡροδ. Δ. 42.

Διοχετεία, ἡ. Ὑδραγωγός, σωλήν, κάναλος, (κανάλι) αὐλάκι, διὰ τοῦ ὁποίου φέρεται τὸ νε-

ρὸν διὰ μέσου τινὸς τόπου ἢ ποταμοῦ εἰς ἄλλα διάφορα μέρη· ἐκ τοῦ

Διοχετεύω, Μ. εύσω. (ὀχετός). Διὰ μέσου καναλίων, ὀχετῶν, ἢ ὑδραγωγῶν διαχωρίζω, διαιρῶ, διαμοιράζω, μεταβιβάζω. Στραβ. Ε. 325. «Διοχετεύει τὴν χώραν» διὰ ὑδραγωγῶν καὶ καναλίων (αὐλακίων) ποτίζει, ἢ διαμοιράζει τὸ νερὸν εἰς τὴν χώραν.

Διοχή, ῆς, ἡ (διέχω). Ἀπόστασις, διάστημα μεταξύ τινος. Φιλ. Μαθημ. Παλ. 75.

Διοχής, ές (ὀχέω). Ὁ ἔχων δύο καθίσματα ὀχημάτων. Πολυδ. Ζ. 116. καὶ Ι. 47. ἔνθα νῦν ὀρθότερον Διοχῆς ἀναγινώσκ. ὁ δὲ Εὐσταθ. ἀναφέρει ἐκ τοῦ Παυσαν. καὶ Διόχης, ὡς συνώνυμ. ἐκ τοῦ Δίφρος, καὶ Δίεδρος.

Διοχλέω, ῶ. Τὸ ὀχλέω κατ' ἐπίτασιν. Γίνομαι βαρετός. «Τινὰς Ἐνοχλῶ» «Τινὰ» Εὐχρηστότερον μέντοι τὸ Διενοχλέω.

Διοχλίζω Μ. ίσω. (ὀχλίζω). Ξεχωρίζω τι ἀπ' ἄλλου τινός, ἢ τὸ ἀνοίγω μὲ βίαν. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 226.

Διοχυρόω, ῶ. Μ. ώσω. Καταπολλὰ Ὀχυρόω.

Δίοψ, οπος, ὁ, ἡ = Δίοπος, ον, Ἡσύχιος.

Δίοψις, εως, ἡ. Τὸ διαπεραστικῶς βλέπειν· Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἐνέργεια, τὸ διαπεραστικὸν βλέψιμον· Καὶ ἡ διὰ ταύτης τῆς ἐνεργείας γνώρισις, κατάληψις.

***Διόφομαι**, (ὄψομαι) Ἀνώμλ. Μέλ. τοῦ Διοράω.

Δίπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων δύο παῖδας (παιδία), Πατὴρ, ἡ μήτηρ δύο παίδων. 2) Ἀντὶ τοῦ, δὶς παῖς, ἐκεῖνος ὅστις γίνεται δύο φοραῖς παιδίον, ὡς π. χ. «Δίπαιδες οἱ γέροντες.»

Διπάλαιστος, ον (παλαιστή). Ὁ δύο παλαιστὰς πλατύς, ἢ μακρύς. Ζήτ. Παλαιστή.

Δίπαλτος, ον (πάλλω). Διπλῶς, ἢ ἀπὸ δύο, ἢ δύο χεῖρας τιναχθείς. Παρὰ Σοφοκλ. Αἴας, 408. «Στρατὸς δίπαλτος χειρὶ φονεύοι» Διαφόρως ἑρμηνεύεται· «Ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν», οἷον περιδεξίως με φονεύει, παντὶ σθένει, ἢ ὁ στρατὸς με φονεύει λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια.» Ὁ Σχολ. Ὁ δὲ Πασσώβ. ἐξηγεῖ, Ὁ ὑπὸ δυοῖν (Μενελ. καὶ Ἀγαμέμνονος) κατὰ τοῦ Αἴαντος παροξυνθείς, ὡς ὅπλον κατ' αὐτοῦ κινηθείς, τιναχθεὶς στρατὸς τῶν Ἑλλήνων. Ὁ δὲ Hermann ἐξηγεῖ διὰ τοῦ Ὁμηρ. «Δύο δοῦρε ἔχωσιν ἄδην, Καλῶς ὡπλισμένοι. Παρὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 312. «Ξίφη δίπαλτα,» ξίφη τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται ἢ τὰ ῥίπτουσι καὶ μὲ τὰ δύο χέρια· καὶ ἐν Τρωάδ. 1104. «Δίπαλτον πῦρ κεραυνοφανές,» ἢ καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας ἀπὸ τοῦ Διὸς, δηλ. μεθ' ὁρμῆς ῥιπτομένη ἀστραπή. Οὕτω καὶ Αἰσχύλ. Θηβ. 989. «Δίπαλτα πήματα» δηλ. κακὸν τὸ ὁποῖον ἦλθε διὰ δύο τιναγμένων ξιφῶν. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Νικήτ. Χρον. Θ'. 12. Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ, ὅτι αὕτη ἡ λέξις γίνεται ἐκ τοῦ Διαπάλλω, ὃ ἐστὶ ταχέως, ἢ διαπαντα κινῶ, σείω, κουνῶ. Δίπαλτος, ὁ ταχέως ἢ διὰ παντα ἢ ὁ μεθ' ὁρμῆς κινούμενος, σειόμενος. Καθόλου ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, δύο εἰδῶν· πρβλ. Διπάρτης.

***Διπηχυαῖος**, αία, ον = τῷ ἑφ. Διοσκ. 4, 161. Σέξτ. ἐμπ. πρὸς Μαθημτ. 8, 459.

Δίπηχυς (πῆχυς). Ὁ δύο πηχῶν.

***Διπλάσιος**, ον (διπλοῦς). = Διπλοῦς, Πτκ. ἀντὶ Διπλάσιος. (υ υ υ υ, Ἀντ. Σιδ. 61.)

Διπλάζω, Μ. άσω = Διπλασιάζω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλασιάζω. 2) εἶμαι διπλοῦς. Σοφοκλ. Αἰ. 258, ὅθεν

Δίπλαξ, — λακος, ἡ. Πᾶν ὅ, τι συνίσταται ἀπὸ δύο θέσεις, ἢ στρῶσεις, ἢ πλάκας. Ἰλ. Ψ, 243. πρβλ. Δίπτυχοι. 2) Ὡς οὐσιαστ. Διπλοῦς μανδύας, διπλοῦν ἐπανωφόρι. Ἰλ. Γ, 126. Χ, 441. Ὀδυσ. Τ, 241. Κατ' ἄλλους δὲ φόρεμα ποικίλον καὶ μὲ διαφόρους ζωγραφίας διὰ διπλοῦ διαφόρων χρωμάτων στημονίου γινομένας· καὶ καθόλου = Δίμιτον. β) Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 275. Σανίδες ἢ δοκοὶ (κατερα) ἢ κάλλιον ξυστῆρες, ἢ ζευγάρια, ἑνὸς πλοίου ἓνα ὀπίσω τοῦ ἄλλου τιθέμενα.

Διπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω. Λυσ. 908. «Ἡ ὁλκὰς ἐδιπλασίασεν», τὸ πραγματευτάδικον πλοῖον (καΐκι) ἐδιπλασίασε διὰ τὸ κέρδος τὸ κεφάλαιον, ἐδίπλωσε τὸ καπιτάλι, τὸν σερμαγέ· ὅθεν

Διπλασιασμός, οῦ, ὁ. Τὸ διπλοῦν γίνεσθαι, δίπλωσις.

Διπλασιολογία, ίας, ἡ. Μία Ῥητορικὴ ἔκφρασις παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 365. ἀντὶ τοῦ λέγειν τὰ αὐτὰ δύο φοραῖς.

Διπλάσιος, ία, ιον. Ἰων. Διπλήσιος· καὶ Διπλασίων, ὁ, ἡ. Διπλοῦς, δύο φοραῖς τόσον μεγάλος, μικρός, κ. τ. λ. Διπλάσιον, τό· τὸ διπλοῦν, ἡ διπλῆ τιμή. Μετὰ Γενικῆς δὲ συντασσόμ. ἢ μετὰ τοῦ Ἤ, εἶναι Συγκριτικόν· ὡς παρ' Ἡροδ. 6, 57. «Πάντα διπλήσια ἢ τοῖσι ἄλλοισι».

***Διπλασιόω**, Μ. ώσω. Διπλώνω, ποιῶ τι διπλάσιον. Παθ. Διπλασιόομαι, Γίνομαι διπλάσιος, Θεόδ. 1, 69.

***Διπλασίων**, ον. γεν. ονος = Διπλάσιος.

Διπλασίως, Ἐπίρ. Μὲ διπλάσιον τρόπον.

Διπλασμός, οῦ, ὁ (διπλάζω) = Διπλασιασμός. Εὐστάθ. Ὀδ. Λ.

Δίπλεθρος, ον. Ὁ ἔχων δύο πλέθρα βάθος, μάκρος, ἢ πλάτος. Δίπλεθρον, Δύο πλέθρα, (ἕκαστον ἀπὸ ἑκατὸν βήματα).

Διπλῆ, ῆς, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ διπλοῦς). Ἡ δύο φοραῖς περισσότερον ἔχουσα· ἐνίοτε δὲ ἐκλαμβάνεται συγκριτικῶς ἑπομένου τοῦ Ἤ, ὡς Πλάτ. «Διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀπεργάζονται» ἀντὶ τοῦ Διπλασίως μᾶλλον. Καί, «Διπλῆ τιμωμένοισι» Σουΐδ. Εὐστ. Ὀδ. ὑποσημ. «Τιμῇ». 2) Ἀντὶ τοῦ, «Διπλοΐς» τὸ δὲ ἐντελὲς «Χλαῖνα διπλῆ», Ὁμηρ. 3) Παρὰ τοῖς Κριτικοῖς ἓνα σημεῖον σημαῖνον τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις, ἢ τὴν σύγχυσιν καὶ τὸ ἐσφαλμένον τοῦ στίχου, ἢ τὸν μὴ ἀνεκτόν. 4) Καὶ ἓν σημεῖον τοῦ πρώτου τῶν Δραμάτων ἐν τοῖς Θεάτροις καθὼς καὶ τὸ «Κορωνίς», διὰ νὰ δώσῃ προσοχὴν ὁ ὑποκριτὴς εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Δράματος, διὰ τὴν παράστασιν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 253.

Διπληγίς, ίδος, ἡ = Διπλοΐς.

***Διπλήδιος**, η, ον, Ἰωνκ. ἀντὶ Διπλάδιος, ὅθεν τὸ **διπλήδιον** = Διπλοΐς.

Διπληθής, ές, ἢ κατὰ τὸν Πασσώβ, Διπλήθης, ες (πλήθω). Διπλᾶ γεμάτος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 553. ἔνθα ἄλλοι, Διπλήρης, ὁ, ἡ (κατὰ τὸ ἀπήρης) ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς ἀναγιν.

***Διπλήρης**, ες, = Διπλάσιος. Τὸ ηρης εἶναι κατάληξις. Ἰδ. ἀντρ.

***Διπλήσιος**, ία, ιον. Ἰωνκ. = Διπλάσιος, Ἡρόδτ.

***Διπλοδέω**, Ἐπαναλαμβάνω τι δίς. Πρβλ. Παλινωδέω.

Διπλοείματος (εἷμα). Μὲ διπλᾶ φορέματα, ἢ ὁ διπλᾶ περιτυλιγμένον ἔχων τὸ ἱμάτιον.

Διπλόη, ης, ἡ. Δίπλωσις, καὶ πᾶν ὅ, τι διπλόνει καὶ περιτυλίγει τι, ἢ συγκολλᾶται μετὰ ἄλλου σώματος, ὅ ἐστιν ἡ διπλῆ συνάφεια δύο σωμάτων, φυσικοῦ καὶ νόθου, καθὼς π. χ. εἶναι ἐκείνη ἡ τοῦ σιδήρου μετὰ τοῦ χάλυβος (τζελικίου) τὴν ὁποίαν κάμνουσιν οἱ χαλκεῖς βάνοντες τὸ τζελίκι εἰς τὸ κοπτερὸν μέρος τῆς μαχαίρας, δι' οὗ λαμβάνει ἡ μάχαιρα τὸν σίδηρα· τζελίκωσις, βουλωσις· ὅθεν καὶ Διπλοῦσθαι, τὸ τζελικόνειν, βουλόνειν, ὅ ἐστι νοθεύειν, ἢ τὸν σίδηρον, ἢ τὸν χάλυβα. Καθόλου δὲ, Πᾶν διπλωθὲν, διπλᾶς πτύχας ἔχον, καὶ ἡ διπλωματία. 2) Λιγυσμένον μέρος σιδήρου, ἢ χάλυβος, ὅθεν πᾶν ἐσφαλμένον, ψευδές, σφάλμα, λάθος, ζημία, βλάβη, νενοθευμένον χωρίον κ. τ. λ. Μεταφορικ. δέ, Διπλόη, Νόθευσις, ψευδοσύνη, σάφεια, δόλος· ἢ ψευδής, ἐπίπλαστος, καὶ νενοθευμένος στίχος. Πλούταρ. Θ. Σ. 291. ὁ ὁποῖος συντάττει μετὰ τοῦ, «Περιαγωγὴ καὶ Ἀσαφείαν» καὶ ἐν Σ. 296. μετὰ τοῦ «Ἀμφιβολίαν. Παρὰ δὲ Ἀνατόμοις καλεῖται ἐπὶ τῶν ὀστέων «Διπλόη», ἢ βαθουλότης ἡ μεταξὺ τῆς συγκολλήσεως δύο ὀστέων, ἥτις ὑπὸ τῶν Χειρούργων (Χειρ. Παλαιοί, Σ. 93.) «Σήραξ χαύνη», ἑρμηνεύεται.

Διπλόθριξ, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν Πίτυς.

***Διπλοΐζω**, = Διπλοΐζω, Αἰσχ. Ἀγμ. 844. Εὐμν. 1017.

Διπλοΐζω, Μ. ίσω = Διπλασιάζω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 844.

Διπλοΐς, ίδος, ἡ = Διπληγίς. Ἓν φόρεμα τὸ ὁποῖον διπλόνει καὶ περιτυλίγει ὅλον τὸ σῶμα, Ἐπανωφόριον. Συνήθως, Στολὴ τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων.

Διπλόος, πλοῦς. Θηλυκ. — πλόη, λῆ. Οὐδ. πλόον, λοῦν. Διπλοῦς, δύο λογιῶν. Ὁμηρ. ὅστις μόνον ἐν τῷ «Χλαῖνα διπλῆ» μεταχειρ. τὸν κατὰ συναίρεσιν τύπον. Τὸ Ἐπίθτ. τοῦτο συχνάκις ἐν χρήσει ὡς συγκριτικὸν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Δοτικ. τοῦ Θηλκ. «Διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι» δύο φοραῖς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, Πλάτ. Ἀντὶ τοῦ ἄμφω ἢ δύο παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1094. Ἀντγ. 14, 51, 53. κ. τ. λ. 2) Μεταφρ. ὁ διπλῆν γνώμην ἔχων, ὅ ἐστι, ψεύστης, δόλιος. Ἀντιθτ. τῷ Ἁπλοῦς. Ζήτ. ἔτι Ἁπλοῦς, καὶ Δίπλωσις.

***Διπλός**, ή, όν. Πτκ. ἀντὶ Διπλόος, ὡς τὸ Ἁπλός, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διπλοσήμαντος, ον (σημαίνω). Ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν. Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 225.

Διπλόω, ῶ, Μ. ώσω (διπλόος). Κάμνω τι διπλοῦν, διπλόνω. Ζήτ. καὶ Διπλόη· ὅθεν

Δίπλωμα, ατος, τό. Πᾶν διπλωμένον καὶ ἰδιαιτρ. Ἓν ἀνοικτὸν γράμμα. Γράμμα ἀδείας εἰς τὸ νὰ περιέλθῃ τινὰς ἀπὸ τόπον εἰς τόπον. (Τεσκερές, Πασσοτι, Πασσαπόρτο), καὶ κάθε ἄλλο δηλωτικὸν ἢ βεβαιωτικὸν Γράμμα, τὸ ὁποῖον διπλόνεται μόνον, ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν. 2) Ἓν ἀγγεῖον ἐν ᾧ βράζει τι, καὶ τὸ ὁποῖον ὂν μικρότερον βάνεται μέσα εἰς ἓν ἄλλο μεγαλήτερον, γεμάτον νερόν, καὶ ὑποκάτω τούτου τοῦ μεγαλητέρου εἶναι ἡ φωτία, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ «Διπλοῦν σκεῦος», καὶ, «Διπλοῦς λέβης».

Δίπλωσις, εως, ἡ (διπλόω). Τὸ διπλόνειν, ὅ ἐστι διπλοῦν ποιεῖν· καὶ ἡ δίπλωσις, καθὼς εἶναι ἐκείνη τῶν ἐπιστολῶν, φορεμάτων, κ. τ. λ. καὶ ἡ σύνθεσις δύο λέξεων εἰς μίαν. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ. γ'. 1. ὅστις καὶ «Διπλᾶ ὀνόματα» τὰ αὐτὰ σύνθετα, καλεῖ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Διπλόη.

Δίπνοος, ον (πνοή). Ὁ ἔχων δύο τρύπας διὰ νὰ ἐκβαίνῃ ὁ ἀέρας (ἀήρ). Ὁ δύο πνοὰς (φυσήματα) ἔχων.

Διπόδης, ες· καὶ διποδιαῖος, αία, αῖον (πούς). Ὁ ἔχων δύο ποδῶν βάθος, μάκρος, ἢ πλάτος.

Διποδία, ίας, ἡ (δίπους). Εἶδος Λακων. χοροῦ. Ζήτει τὸ ἀκόλουθ. 2) τὸ μετρεῖν καὶ ἀναγινώσκειν τοὺς στίχους κατὰ δύο πόδας.

Διποδιάζω, Χορεύω λακωνικῶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 1245. Ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ οὕτω χορεύειν, «Διποδίαν», καὶ «Διποδισμόν», καλεῖ· βέλτιον ὅμως «Διποδιασμόν» ἀναγνωστέον. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πολυδ. Δ. 101.

Διποδιαῖος. = διπόδης.

***Διποδιασμός**, ὁ = Διποδία, κ. [illegible]

***Διπολητς**, ίδος, ἡ. Ἐκ δύο πόλεων, Μακεδ.

***Διπόλια**, τά, καὶ διπολιώδης, ες, ἀντὶ Διιπόλεια, Διιπολιώδης. Ἀριστφ. Νεφ. [illegible]

Δίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο πόλεων. Στραβ. ΙΔ. Σ. 960. καὶ ὁ ἔχων διὰ πατρίδα δύο πόλεις.

*Διπολίτης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι δύο πόλεων πολίτης, Μαρκ.

Δίπολος, ον (πολέω). Ὁ δύο φοραῖς γυρισμένος, ὀργωμένος μὲ τὸ ἄροτρον. 2) = διπλοῦς. Αἰσχύλ.

Δίπορος, ον (πόρος). Ὁ ἔχων δύο δρόμους, δρόμους, πέρασματα. Καὶ ὁ ἔχων δύο πόρους, τρύπας. Παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 1097. »Δίπορος κορυφὰ Ἰσθμίοισι«, ἀντὶ Διθάλαττος.

Διπόταμος, ον (ποταμός). Ὁ μεταξὺ δύο ποταμῶν κείμενος, ὁ ἔχων δύο ποταμοὺς ἐξ ἑκατέρου τῶν μερῶν. Εὐριπ. Ἱκέτ. 621. ὡς καὶ τὸ Διθάλαττος.

Δίπους, οδος, ὁ, ἡ. Ὁ δύο πόδας ἔχων, μὲ δύο ποδάρια. 2) ὁ δίπους. Εἶδος ποντικῶν τῆς Λιβύης. Ἡρόδ. 4, 192.

Διπρόσωπος, ον (πρόσωπον). Ὁ δύο πρόσωπα ἔχων (λέγεται ἐπὶ προσώπων, καὶ πραγμάτων). Μεταφορ. δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ πανοῦργος, δόλιος, ψεύστης, ἀπατηλόν.

Διπροσωπία, ίας, ἡ. Τὸ ἔχειν δύο πρόσωπα· καὶ Μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπάτη, δολιότης.

Δίπρυμνος, ον (πρύμνα). = Ἀμφίπρυμνος, Ἀθήν. ε΄. σ. 204. Καὶ

Δίπρωρος, ον (πρῶρα). Παρ' Ἀθην. Σ. 204. »Δίπρωρος ἢ δίπρυμνος ναῦς«, λέγεται ἓν πλοῖον (καΐκι) τὸ ὁποῖον ἔχει διπλῆν τὴν πρύμναν, καὶ πρῶραν (πλώρην), ὅ ἐστιν, εἶναι τοιουτοτρόπως κατεσκευασμένον, ὥστε δύναται νὰ βαλθῇ τιμόνι καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ εἰς καιρὸν χρείας νὰ χρησιμεύσῃ τὸ ἓν μέρος ἀντὶ τοῦ ἄλλου, ἡ πρῶρα δηλ. διὰ πρύμναν, καὶ ἡ πρύμνα διὰ πρῶραν. Παραβλ. καὶ Ἀμφίπρωρος.

*Δίπτερος, ον (πτερόν). Ὁ δύο πτέρυγας ἔχων. 2) ὁ δίπτερος μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ ναός, λέγεται ὁ ναός, οὗτινος τὸ ἐμβαδὸν περικυκλωμένον ἦτο μὲ διπλῆν σειρὰν στύλων. Βιτρβ. γ΄. 10.

*Διπτέρυγος, ον (πτέρυξ). = Δίπτερος.

*Διπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ = Δίπτερος.

*Δίπτυξ, υχος, ὁ, ἡ = Δίπτυχος.

*Διπτυχής, ές = Δίπτυχος.

*Δίπτυχος, ον (πτύσσω). Διπλοῦς ἢ εἰς δύο ἐπτυγμένος, διπλωμένος »Δίπτυχα«, Ὀδύσ. Ν, 224. = Δίπλακα (Ἰλ. Γ, 126) διπλῆν, μεγάλην διπλοΐδα, ὥστε διπλῇ χρῆσθαι· ὅθεν οὐδετέρ. Πληθυντ. ἀντὶ Ἐπιρ. ἐν Ἰλ. Α, 641. »Δίπτυχα ποιήσαντες« διπλώσαντες τὴν κνίσσαν, ἢ τὸν ἐπίπλουν. Ζ. ἐν τῷ Μηρίον. Παρὰ Τραγ. = Διττός, διπλοῦς. Παρὰ δὲ Ἐκκλησιαστ. ἡ ἱερὰ δέλτος, ἤτοι ὁ κατάλογος τῶν τε ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων ἀρχιερέων, ὧν τὰ ὀνόματα μνημονεύονται παρρησίᾳ ἐν ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις.

Δίπτω, Βλάπτω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Δίψαι, βλάψαι, καὶ Δίψιον, βλαπτικόν. Ζήτ. Διψάω.

Δίπυλος, ον (πύλη). Ὁ ἔχων δύο πύλας, θύρας, ἢ εἰσόδους. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 952. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο ἔτι αἱ »Θριάσιαι πύλαι«, τὸ Δίπυλον. Πλούτ. εἰς Περικλ. 30. καὶ εἰς Σύλλ. 14. »Τὸν ἐντὸς τοῦ Διπύλου Κεραμεικόν«· καὶ ἀλλαχοῦ Τόμ. Ζ. Σ. 276. »Τὸ τοῦ Ἴσου Διπύλου«· τὸ τέμενος (ὁ βωμός, ναός) τοῦ Ἴσου, τὸ δύο πύλας, ἢ εἰσόδους, ἔχον.

Διπύρηνος, ον (πυρήν). Ὁ ἔχων δύο κόκκους, (κουκούτζια).

Διπύρηνον, τό. Οὐσιαστ. Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον (μήλη, Sonde) δι' οὗ ἐξετάζουσι τὰς πληγάς, ἔχον εἰς τὰς δύο ἄκρας ἓν κομπίον.

Διπυρίτης, ου, ὁ, ὑπνμν. ἄρτος (πῦρ). Ψωμὶ δύο φοραῖς ψημένον, Παξιμάδι παρ' Ἱπποκρ. Σ. 546.

*Δίπυρος, ον (πῦρ). Μὲ διπλῆν φλόγα, δύο φοραῖς ἐμβληθεὶς εἰς τὴν φωτίαν· ὅθεν ὁ δίπυρος = τῷ προηγμν. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Βάτραχ. 1361. »Δίπυροι λαμπάδες«. Διπλαῖς λαμπάδες, δηλ. μὲ δύο φυτίλια ἀναμμένα.

Δίραβδος, ον. Ὁ ἔχων δύο ῥάβδους, γραμμάς, ῥαβδίας, λωρίδας, βέργας, κ. τ. λ. Ἀθήν. Σ. 303. (30)

*Δίρκοι, οἱ. Φθεῖρες, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 868. ἐκ Παυσανίου.

Δίρρυθμος, ον (ῥυθμός). Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο ῥυθμῶν. Σχόλ. Ἀριστοφ.

*Διρρυμία, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ σύγκεισθαι ἐκ δύο ῥυμῶν. Αἰσχλ. λείψ. 345. ἐκ τοῦ

Δίρρυμος, ον (ῥυμός). Ὁ δύο ῥυμοὺς ἔχων. Αἰσχύλ. Πέρσ. 45.

Δίς, Ἐπίρ. Δύο φοραῖς, διπλᾶ »Δὶς τόσσοισι δύο φοραῖς τόσον«, Ὀδύσ. Ι. 491. 2) καὶ = δίχα, χωριστά, ἐξ ἡμισείας. Ὅταν δὲ συντίθηται μετὰ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων λέξεων σημαίνει πάντοτε, »Δύο φοραῖς, διπλάσιον« τότε ἀποβάλλει τὸ Σ. καὶ γράφεται Δι. ἀλλὰ καὶ μένει ἐνίοτε τὸ Σ ὅταν ἕπηται πάλιν Σ, ἢ Θ, Τ, Μ, Π, καὶ Χ. (Παράγτ. δὲ ἐκ τοῦ Δύο, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου Δυΐς, Buttm. gr. Gr. 16. Σημ. 2. καὶ Lexilg. 2. p. 264. ὅθεν δισσός, διπλόος, δίχα).

*Δις, ἀχώριστος ληκτικὴ συλλαβή, κίνησιν εἰς τόπον σημαίνουσα ὡς καὶ τὸ Δε προστιθεμένη, εἰς ὀλίγας ὅμως λέξεις, ὡς ἐν ταῖς Ἄλλυδις, οἴκαδις, χαμᾶδις.

Δίς, Διός, ὁ· ὁ Ζεύς. Ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ ὀνόματος τούτου εἶναι ἄχρηστος, καὶ ἀντὶ τοῦ Δίς, εἶναι ἐν χρήσει τὸ Ζεύς, ἡ Γενικ. Διός. Οἱ Κρῆτες ἔλεγον Θεός· οἱ Λάκωνες Σιός· ὅθεν Σδεύς, Ζεύς, καὶ Θεός, τὸ αὐτὸ κατὰ διαλέκτους. Τὴν κατὰ συναίρ. Δοτικ. Δί ἔχει ὁ Πίνδρ. Νμ. 1, 111. πρβλ. Boeckh. Inscr. 1. p. 35. n. 16. Wüllner de cycl. epic. p. 61.

Δισαλής, ὁ, καὶ τὸ -ές· καὶ Δισαλία. Ζήτει ἐν Δεῖσα.

Δισάρπαγος, ον (ἁρπάζω). Ὁ δύο φοραῖς ἁρπαγμένος. Λυκόφρ. 613.

*Δισέβδομος, ον (ἑβδομάς). Ὁ δύο ἑβδομάδων, δύο ἑβδομάδας ἔχων. Ὑμνωδ.

Δισεγγόνη, ης, ἡ (δίς, ἐγγόνη). Ἡ τῆς ἐγγόνης θυγάτηρ. = Δισέγγονος, ἡ.

Δισέγγονος, ὁ, ἡ. Ὁ τοῦ ἐγγόνου υἱός, ὁ τέταρτος δηλ. μιᾶς γενεᾶς· ὡς, π. χ. Πατήρ, α΄. υἱὸς αὐτοῦ, β΄. ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ του λέγεται ἔγγονος τοῦ πατρός, γ΄. καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ, δισέγγονος, δ΄. Atnepos.

Δίσεκτος, ον (ἕκτος). Ἡ εἰκοστὴ τετάρτη ἡμέρα τοῦ Φεβρουαρίου μηνός, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν δίσεκτον (Bis sextus, Bisextus) χρόνον, τὴν μετροῦσι διπλῆν.

Δισεξαδέλφη, ἡ. Δευτέρα ἐξαδέλφη.

Δισεξάδελφος, ου, ὁ. Δεύτερος ἐξάδελφος, ὅ ἐστιν, ὁ ἕκτος βαθμὸς μιᾶς συγγενείας ἐξ ἀδελφῶν· ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ΄. 359.

Δίσευνος, ον (εὐνή). Ὁ ἔχων δύο εὐνάς, συζύγους, ἤγουν γυναῖκας. Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

Δίσεφθος, ον (ἕψω). Ὁ δύο φοραῖς βρασμένος, ψημένος, μαγειρευμένος.

Δίσηβος, ον (ἥβη). Καὶ Δωρικ. Δίσαβος. Ὁ δύο φοραῖς νέος. Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

*Δισημερεύω, Μ. εύσω. Δύο ἡμερῶν εἰμί, δύο ἡμέρας ἔχω. Ὑμνωδ.

Δίσημος, ον (σῆμα). Ὁ ἔχων διπλῆν σημασίαν. Εὐστάθ.

Δισθανής, ές (θανεῖν). Ὁ δύο φοραῖς ἀποθανών. Ὁμηρ. Ὀδύσ. Μ, 22.

Δισκάλαμος, ον (κάλαμος). Ὁ διπλοῦς καλάμους ἔχων. Συν. Σ. 167.

*Δίσκευμα, τό (δισκεύω). Τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου.

Δισκεύς, έως, ὁ. Ἓν ἀστεροειδὲς μετέωρον τεινόμενον, παρόμοιον μὲ τὸν δίσκον. Πλίν. Β΄. 25.

*Δισκευτής, οῦ. Ὁ ῥίπτων τὸν δίσκον. Θαυμ. Μάρτυρ. σ. 243. ἐκ τοῦ

*Δισκεύω, καὶ

Δισκέω. Ῥίπτω τὸν δίσκον. Ζήτ. Δίσκος. Ὀδ. Θ. 188. »Ἐδίσκεον ἀλλήλοισι«· ἀντὶ »Διεδισκευον«· ἔρριπτον ἀναμεταξύ των τὸν δίσκον, ἡμιλλῶντο δηλ. εἰς τὸ τοῦ δίσκου ῥίψιμον· καὶ Γενικῶς ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Ῥίπτω, ἐκ τοῦ Δίκω. Τὸ δισκεύω δὲν τὸ μεταχειρ. ὁ Ὅμηρ. ἀλλ' εἰς τοὺς λογογρ. ἐξ ἐναντίας εἶναι ὁ ἐπικρατέστερος τύπος. ὅθεν

Δίσκημα, ατος, τό. Τὸ ὡς Δίσκος ἐρριμμένον. Εὐριπ. Τρωάδ. 1119. »Ὃν (Ἀστυάνακτα), πύργων δίσκημα πικρόν, Δαναοὶ κτείναντες ἔχουσιν«.

Δίσκηπτρος, ον. Ὁ δύο σκῆπτρα, ἤτοι βασίλεια ἔχων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 43. = Δίθρονος.

Δίσκιος, ον (σκιός). Ὁ διπλοῦν τὸν ἴσκιον ἔχων, ἢ ἀντὶ τοῦ »Ἀμφίσκιος«· ἀμφίβ.

*Δισκοβολέω, (δισκοβόλος). Ῥίπτω τὸν δίσκον.

Δισκοβολία, ίας, ἡ. Τὸ ῥίπτειν τὸν δίσκον. ἐκ τοῦ

Δισκοβόλος, ον (βάλλω). Ὅποιος ῥίπτει τὸν δίσκον.

*Δισκοειδής, ές (εἶδος). Ὁ δίσκου εἶδος ἔχων. Στοβ. καὶ Ἀέτ. σ. 123. 18. Διογ. Λρτ. 8, 77.

*Δισκοκάλυμμα, τό. Τὸ τοῦ δίσκου ἢ τοῦ δισκαρίου κάλυμμα, Ἀθανάσ.

*Δισκοποτήριον, τό. Ὁ δίσκος καὶ τὸ ποτήριον. Νικήτ. Χρ.

Δισκόραξ, ακος, ὁ. Παρὰ Λουκιαν. Ψευδ. 30. καλεῖται »Τισίας ὁ δισκόραξ«, ἐπειδὴ οὗτος ὁ Τισίας ἀπατήσας τὸν διδάσκαλόν του Κόρακα, ἀνεφάνη αὐτὸς διπλοῦς Κόραξ, ὅ ἐστι κλέπτης καὶ ἅρπαξ.

Δίσκος, ου, ὁ (δικεῖν). Ἦτον οὗτος ἓν στρογγυλὸν ἐπίπεδον, ἐκ πέτρας, ἢ ἐκ μολύβδου, τὸ ὁποῖον γυμναζόμενοι οἱ παῖδες τῶν Παλαιῶν καὶ μάλιστα τῶν Σπαρτιατῶν ἔρριπτον μακράν, ὑψηλά, ἢ εἴς τινα σκοπὸν (κοσιάνι). Ταύτην δὲ τὴν γύμνασιν ἀναφέρει ἤδη ὁ Ὅμηρ. Ἰλ. ἐξρτ. Ὀδύσ. Θ, 186. καὶ ἑξῆς. Ὁ δίσκος ὅστις καὶ σόλος ἐλέγετο ἦτο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ πέτραν, Ὀδύσ. Θ, 190. Πίνδρ. Ἰσθμ. 1, 34. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπὸ χάλυβα, σίδηρον, μολύβι ἢ ξύλον. Εἰς τὴν μέσην ἦτον εἰς τρύπαν ἢ σπηλιάρι, καὶ συχνότερα δερμάτινον λωρί, πιθανῶς διὰ νὰ πιάσουν ἀπ' αὐτοῦ τὸν δίσκον καὶ νὰ τὸν τινάσσουν. Οὕτω ῥίπτουσι τὴν πέτραν οἱ ὀρεινοὶ κάτοικοι τοῦ Appenzell τῆς Ἑλβετίας. Ἀλλὰ μήπως εἶναι αἱ παρ' ἡμῖν Ἀμάδες, σημάδες, ἢ ὁμάδες τὸ δίσκευμα τῶν παλαιῶν, ἢ τοὐλάχιστον λείψανόν τι τοῦ παιγνιδίου ἐκείνου; — »Δίσκῳ προφερέστατος« ὁ ἐπιτηδειότερος εἰς τὸ ῥίπτειν τὸν δίσκον, Ὀδύσ. Θ, 129. Πληθυντ. »Οἱ δίσκοι« ὁ τόπος ὅπου ἐγυμνάζοντο ἐν τῷ δισκεύειν. 2) Ὅθεν καὶ τὸ πινάκι, ἀπλάδα, σαχάνι, πιάτο, καὶ ταλέρι, καὶ πᾶν ἄλλο τι τοιοῦτον σχῆμα ἔχον, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια »Δίσκον« λέγει. Ἔτι καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, καὶ ὁ στρογγυλὸς καθρέπτης. Ἐκ τοῦ δίκω, τὸ Ῥίπτω. Ζήτ. ἔτι καὶ ἐν Σόλος.

Δίσκουρα, τά (οὖρον). Τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον διατρέχει ὁ ῥιπτόμενος δίσκος, τὸ μῆκος ἕως ὅπου αὐτὸς ῥίπτεται, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 523. »Ὅσ' ἐν δίσκουρα λέλειπτο«· ἔμενεν ὀπίσω τόσον διάστημα, ἐφ' ὅσον δύναταί τις νὰ ῥίψῃ τὸν δίσκον· τὸ δὲ ἀναλελυμένον »Δίσκου οὖρα« Ἰλ. Ψ, 431. Πρβλ. Ἐπίουρα.

Δισκοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων καὶ βαστάζων τοὺς δίσκους.

Δισμύριοι, αι, α. Πληθυντ. Εἴκοσι χιλιάδες, 20,000. τίθεται δὲ καὶ ὁ ἑνικὸς ἀριθμὸς ἐν θηλυκῷ γένει ἀντὶ τοῦ Πληθυντικοῦ ἀριθμητικοῦ, ὡς παρὰ Λουκιαν. »Ἵππος δισμυρίαν«, ἀντὶ τοῦ »Ἱππεῖς δισμύριοι«. (– – ∪ –)

Δίσπαππος, ὁ. Ὁ προπάππος, ὁ Πάππος τοῦ πατρός μου. Atavus, Λατ.

Δισπιθαμαῖος, αία, αῖον· καὶ

* **Δισπίθαμος**, ον (σπιθαμή). Ὁ δύο σπιθαμῶν ὤν. Δύο πιθαμαῖς.

Δισπόνδειος, ον. Ὁ διπλοῦς σπονδεῖος.

* **Δισπορέω**. Δὶς σπείρω, Στράβ. 16. σ. 390. Κοραῆς.

Δισσάκις, Παρὰ δὲ Ποιητ. καὶ **Δισσάκι**, (δισσός). Δύο φοραῖς, διπλᾶ.

Δισσάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ διπλῶς ἐξουσιάζων. Σοφοκλ. Αἰ. 389. «Τοὺς δισσάρχας βασιλεῖς», ἀντὶ, «Δισσοὺς ἄρχοντας βασιλεῖς».

* **Δισσαχῆ**, Ἐπίρρ. (δισσός). Εἰς δύο τόπους, εἰς δύο μέρη.

Δισσεύω, Μ. εύσω (δισσός). Εἶμαι διπλοῦς. Εὐσταθ.

* **Δισσογλωττία**, ἡ. Τὸ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας. ἐκ τοῦ

* **Δισσόγλωττος**, ον (γλῶσσα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. Δίγλωσσος.

* **Δισσογονέω**, (ΓΕΝΩ) Διπλᾶ ἢ δύο φοραῖς γεννῶ.

* **Δισσογραφεῖται**, (γράφω). Ἀναγινώσκεται, γράφεται κατὰ δύο τρόπους· ὅθεν τὸ **δισσογραφούμενον**, Ἡ λέξις, ἢ τὸ χωρίον τοῦ ὁποίου ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν γραφαὶ καὶ ἀναγνώσεις. ὅθεν.

* **Δισσογραφία**, ἡ. Δύο εἰδῶν ἀνάγνωσις ἢ γραφὴ χωρίου τινός.

Δισσολογέω, ῶ (λέγω). Λέγω, ὁμιλῶ κατὰ διπλοῦν τρόπον. Λέγω μίαν λέξιν ἢ τὴν σχηματίζω δύο λογιῶν ἢ μὲ διπλῆν σημασίαν. 2) ξαναλέγω, λέγω τὸ ἴδιον δύο φοραῖς, διπλόνω τὸν λόγον. ὅθεν

Δισσολογία, ίας, ἡ. Τὸ λέγειν τὸ αὐτὸ δύο φοραῖς, τὸ διπλόνειν τὸν λόγον. Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α. σελ. 79. Στίχ. 10. Διπλῆ προφορὰ ἢ σχηματισμὸς μιᾶς λέξεως.

Δισσολόγιστος, ον. Πᾶν ὅ,τι γράφεται ἢ προφέρεται κατὰ διπλοῦν τρόπον, Γαλην. Ὑπόμν. κατ' Ἰπ. ἀμφίβ.

Δισσοποιός, όν, Ὁ διπλοῦν τι ποιῶν, ἢ ὁ δύο λογιῶν ποιοῦντι. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 646.

Δισσός, σσή, σσόν, καὶ Ἀττ. Διττός, ττή, ττόν. (δίς). Διπλοῦς, διπλός. Ἀλλὰ καὶ = ἀμφω, ἢ, δύο. Ποιητ. καὶ μάλιστ. παρὰ τοῖς Τραγ. ὅθεν Δισσῶς, ὅπερ ἰδέ.

* **Δισσοτόκος**, ον (τίκτω) Δύο φοραῖς ἢ δίδυμα γεννῶν. Ἀλλὰ 2) παθητ. κατὰ μεταβολὴν τοῦ τόνου **δισσότοκος**, ον. Δύο φοραῖς γεννηθείς

* **Δισσοφυής**, ές. Ἔχων διπλῆν φύσιν, ἢ διπλᾶ σώματα. Νόνν. 14, 390.

Δισσῶς, καὶ **Διττῶς**, Ἐπίρρ. Δύο λογιῶν, διπλᾶ, μὲ διπλοῦν τρόπον.

* **Δισσυλλαβέω**, (δισσύλλαβος) Τὸ ἔχειν ἢ σύγκεισθαι ἐκ δύο συλλαβῶν.

Δισσυλλαβία, ίας, ἡ. Τὸ συνίστασθαι ἀπὸ δύο συλλαβάς.

Δισσύλλαβος, ον, (συλλαβή). Ὁ ἔχων δύο συλλαβάς, ἤτοι ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο συλλαβῶν.

Δισσυλλάβως, Ἐπίρρ. Μὲ δύο συλλαβάς.

Δισσυμφωνέω, Εἶμαι δισσύμφωνος. Προφέρομαι, ἢ γράφομαι μὲ δύο Σύμφωνα. ἐκ τοῦ

Δισσύμφωνος, ον. Ὁ διὰ δύο συμφώνων προφερόμενος, ἢ γραφόμενος.

Διστάγμός, οῦ. ὁ. (διστάζω). Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης. Πλούτ.

Διστάδιος, ον, (στάδιον). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ ὢν δύο στάδια μάκρους, ὅ ἐστιν ἀπὸ διακόσια πεντήκοντα, 250. βήματα.

Διστάζω, Μ. άσω. (δίς). Ἀμφιβάλλω, εἶμαι εἰς ἀβεβαιότητα, καὶ ἀμφιβολίαν, στοχάζομαι περίττως κατὰ δύο τρόπους εἰς τὸ ναὶ καὶ ὄχι μετὰ φόβου καὶ δειλίας. Διόδ. Σικελ. Ζήτ. Δοάζω. ὅθεν

Διστακτικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς δισταγμόν· καὶ ὁ ἐπὶ ἀμφιβόλων καὶ ἀβεβαίων πραγμάτων ἐν χρήσει ὤν. Ἀμφιβολίαν σημαίνων, ὡς, «Διστακτικὸν Ἐπίρρημα».

Διστάσιος, ον, (στάσις). Ὁ ἔχων διπλοῦν βάρος (κατὰ τὸ ζύγι) ἢ τιμήν. διπλοῦς κατὰ τὴν τιμήν. Πλάτ. Ἵππαρχ. Σ. 268.

Δίστασις, εως, ἡ. (διστάζω). Τὸ διστάζειν. Ἀμφιβολία.

Διστατικός, κή, κόν. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 148.

Δισταφής, ές, (θάπτω). Ὁ δύο φοραῖς θαμμένος.

Διστεγία, ίας, ἡ. Σπῆτι μὲ δύο πατώματα. Πολυδ. 4. 129.

Δίστεγος, ον, (στέγη). Ὁ ἔχων δύο στέγας, ἤτοι πατώματα. Στράβ. ΙΖ. Σ. 1062.

Διστιχίασις, εως, ἡ. (διστιχιάω). Παρὰ Παύλ. Αἰγιν. ς'. 4. Πάθος τι, ὅταν φυτρώσωσι παρὰ φύσιν τρίχες ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῶν ὀφρυδίων, καὶ ἐμποδίζωσι τὴν ὅρασιν.

Διστιχιάω, ῶ. (δίς, στίχος). Πάσχω ἀπὸ διστιχίασιν.

Δίστιχος, ον, (στίχος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο στίχους· «Τὸ δίστιχον». Εἷς ἑξάμετρος καὶ εἷς πεντάμετρος.

Διστοιχία, ίας, ἡ. Μία διπλῆ ἀράδα. ἐκ τοῦ

Δίστοιχος, ον, (στοῖχος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο ἢ διπλᾶς σειράς. ἢ ὁ ὢν εἰς δύο σειράς.

Δίστοκος, ον. (τίκτω). Ὅποιος ἐγέννησε δύο φοραῖς, ὁ δύο φοραῖς γεννῶν.

Δίστολος, ον, (στέλλω). Διπλός, δύο μόνον, ζευγαρωτά· ὡς καὶ «Μονόστολος», μονός, μόνος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1055. «Δίστολοι ἀδελφαί», δύο καὶ μόνον ἀδελφαί.

Διστομέω, ῶ. Ὁμιλῶ μὲ δύο στόματα, ἤτοι ὁμιλῶ δύο γλώσσας (διαλέκτους), παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 986. «Διστομέω», ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ «Δυσστομέω», (ἐκ τοῦ Δυσστομος), ὅ ἐστι Βλασφημέω.

Δίστομος, ον, (στόμα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας. 2) ὁ ἔχων δύο στόματα, ἢ τρύπας. «Πέτρα» Σοφκλ. Φιλοκτ. 16. 3) καὶ τὸ σπαθὶ τὸ κόπτον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Δίστομον λέγει. Κυρίως. 4) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 90. «Δίστομοι ὁδοί», δρόμοι διπλοῖ, οἱ ὁποῖοι συνέρχονται εἰς τὴν ἄκραν εἰς ἕνα. Τὸ σταυροδρόμι

Δισύλλαβος, Δισυλλαβία, καὶ Δισυλλάβως. Ζήτ. Δισσύλλαβος, κ. τ. λ.

Δισχεδής, ές, (σχίζω). Σχισμένος εἰς δύο, διχασμένος. Ἀριστοτ. ὅθεν

Δισχεδόν, Ἐπίρρ. Σχισμένως εἰς δύο.

* **Δισχίλιοι**, αι, α. Δύο χιλιάδες. Ὁ δὲ ἑνικ. δισχίλιος, ία, ον, εἶναι ἐν χρήσει μόνον ὅταν διὰ τοῦ ἑνικοῦ φανεροῦται πληθυντικόν, ὡς «Δισχιλία ἵππος» Ἀττ. ἀντὶ 2000 ἱππεῖς, (—∪—)

Δίσχοινος, ον, (σχοῖνος). Ὁ ἔχων δύο σχοίνων μάκρος· ὅ ἐστιν ἑξήκοντα σταδίων. Στράβ. ΙΒ'. Σ. 836.

Δίσχωλος, ον, (χωλός. Ὁ χωλός (κουτζός) καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόδας.

Δισωμάτος, ον. (σῶμα). Διόδ. Σικ. καὶ

* **Δίσωμος**, ον. Ὁ ἔχων δύο ἢ δύο λογιῶν σώματα, σωμία.

* **Δισωτήριον**, τό· κατὰ συναλφ. ἀντὶ τοῦ Διισωτήριον. Οὕτως ὠνομάζετο ἐν Ἀθήναις ὁ ἐν ἀκροπόλει ναὸς τοῦ σωτῆρος Διός, Beckk Anecd. 1. p. 91. καὶ Κοραῆς ἐν Λυκοῦργ. κατὰ Λεωκρ. σ. 48. Ἡ λέξις ἐμορφώθη κατὰ τὸ Διπόλια.

Διτάλαντος, ον, (τάλαντον) Ὁ ζυγιάζων δύο τάλαντα, ἢ ὁ δύο τάλαντα ἀξίζων. Ζήτ. Τάλαντον.

Διτοκέω, ῶ. Γεννῶ δίδυμα, ἢ δύο φοραῖς γεννῶ. Ἐκ τοῦ

Διτόκος, ον, (τίκτω). Ὁ δίδυμα, ἢ δύο φοραῖς γεννῶν.

Διτονίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ μὲ δύο διαφορετικοὺς τόνους. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 286. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 748.

Δίτονος, ον, (τόνος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο τόνους. Παρὰ τοῖς Παλ. Μουσ. ἐλέγετο μία διαφωνία, ἥτις παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις τὰ νῦν, «Μείζων διὰ τριῶν» λέγεται.

Διτορμία, ίας, ἡ. (τόρμος). Λέγεται τὸ πελέκημα τῆς ἄκρας ἑνὸς ξύλου, διὰ νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὴν σχισμάδαν ἑνὸς ἄλλου, καὶ «Διτορμίαι», τὸ ἔχειν οὕτω διπλᾶ τὰ ξύλα πρὸς συνάφειαν. Ἥρων, Παλ. Μαθ. σ. 65. κ. 131. Ἰδ. Τόρμη.

Διτρόχαιος, ον. Ὁ συνιστάμενος ἐκ δύο Τροχαίων. Γραμμ.

Διτρόχιον, τό. Μαθημ. Παλ. Σ. 112. «Διτρόχιαι» ἔνθα ἐπακολουθεῖ «Διστρόχιαι» ὅπερ ἐπιδιορθοῦσι τινὲς «Διτρόχιαι», ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐν τισι χειρογράφοις ὀρθοτέρως αἱ δύο τρύχιαι, ἀναγινώσκ. ἀντὶ, δύο τροχούς.

Διτταχοῦ, Ἐπίρρ. (διττός) Εἰς δύο μέρη, εἰς δύο τόπους.

Διτταχῶς, Ἐπίρρ. = Διχῶς. Κατὰ δύο τρόπους.

Διττογλωττία, ίας, ἡ. Τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἢ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας.

Διττόγλωττος, ον, (γλῶττα). Ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας, καὶ «Διττόγλωττος παίδευσις», ἡ παιδεία καὶ ἡ σπουδὴ δύο γλωσσῶν.

Διττογονέω, ῶ. = Διττοκέω.

Διττογραφεῖται, καὶ **Διττογραφούμενον**, καλεῖται παρὰ τοῖς Κριτικοῖς μία λέξις ἥτις γράφεται διαφόρως, κατὰ τὰς διαφόρους ἀναγνώσεις.

Διττολογέω, ῶ. Ζήτ. Δισσολογέω.

Διττός. Ζήτ. Δισσός.

Δίτυλος, ον, (τύλος). Ὁ ἔχων δύο τύλους. Διόδ. Σικ.

Διυγιαίνω. Διόλου ὑγιαίνω, μένω πάντοτε ἢ δι' ὅλου ὑγιής. Ἰάμβλ. Πυθ. §. 102.

Διυγραίνω. Κατὰ πολλὰ καὶ ἀκριβῶς ὑγραίνω. Ἱπποκρ.

Δίυγρος, ον, (ὑγρός) Ὁ κατὰ πολλὰ ὑγρὸς ὤν, καὶ ὁ καταπαπισμένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

Δίυδρος, ον, (ὕδωρ) Κάθυγρος, ἀπερασμένος ἀπὸ τὸ νερόν. Ἱπποκρ. περὶ τῆς Ὑδροποσίας, «Ἡδε γαστὴρ δίυδρος καὶ μεγάλη ὥσπερ λαμπτῆρι». Περὶ ταύτης τῆς περιόδου ἀναφαίρονται αἱ Γλῶσσαι παρὰ τῷ Γαληνῷ. «Δίαυδροι», (ἔνθα νῦν «Διάδροι» ἀναγιν.), «Διαφανῆ», καὶ ἀκολούθως «Δίυδρος», ὑγρὰ καὶ διαρρέουσα. καὶ αἱ παρ' Ἡσυχ. «Δίαυδρον, διαφανές, καθαρόν, δίυγρον» καὶ «Δίαιτρον, δίοπτρον, διαφανές»· ὅθεν ἐκ τῆς συνεχείας τούτων τῶν ἑρμηνειῶν, συμπεραίνεται ὅτι σημαίνει ἡ λέξις ἓν σῶμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἐξαπλώσεως τοῦ ὕδατος γίνεται διαφανές.

Διυλάζω, Μ. άσω (ὕλη) Διὰ τῆς ὕλης ἐξαπλόνω. ἢ **Διυλάζομαι**, «Τὰ τῶν αἰτιῶν γένη διυλασμένα». Πλατ. εἰς Τιμ. τὰ αἴτια, (αἱ ἀρχαί, αἱ πρῶται αἰτίαι, τὰ στοιχεῖα) ὄντα συνδεδεμένα μὲ τὴν ὕλην ἐξαπλόνονται ἐν αὐτῇ. Ἢ τὰ τῶν αἰτιῶν γένη δύναμιν ὕλης παρεσκευασμένης λαμβάνοιντα. Οὕτως ἑρμ. ὁ Ficinus.

Διυλίζω, Μ. ίσω. Στραγγίζω, σακκελίζω, καὶ ἑπομένως, διὰ ταύτης τῆς ἐξεργασίας ποιῶ τι καθαρόν, ξεκαθαρίζω, ξεθολόνω, «Διυλίζειν τὰς ῥῖνας», παστρεύειν τὴν μύτην, ἐκβάλλειν τὴν μύξαν, ξεμυξίζεσθαι. ὅθεν

Διύλισις, εως, ἡ. Τὸ σακκεύειν, ξεθολόνειν, καὶ ξεκαθαρίζειν τι διὰ τῆς στραγγίσεως. Καὶ τὸ Ξεμυξίζεσθαι.

* Διυλισμὸς, ὁ = τῷ πργμν.

Διυλιστήρ, ῆρος, ὁ. Στραγγιστήριον, τζαντίλλα, πανίον ἢ ἄλλο τι δι᾿ οὗ στραγγίζομέν τι.

* **Διϋλιστὸς**, ἡ, όν. Στραγγισμένος. Γαλην. σ. 542. Β.

Διυπνίζω, Μ ίσω. (Ὕπνος). Ἐξυπνῶ. Δουκιαν. Ὠκύπ. καὶ Ἀνάλεκτ. 3 (2), Σ. 436.

Διυφαίνω, Μ. ανῶ. Ὑφαίνω διόλου, παρὰ Φιλοστρ. Εἰκ. 853. «Α διύφηνεν, ἐσφαλμ. βέλτιον τὸ, «Α δὴ ὕφηνεν.

* **Διυφὴ**, ἡ. Ὕφασμα, καταπέτασμα.

Διφαλαγγάρχης, ὁ. (ἄρχω) Ὁ πρῶτος, καὶ ἀρχηγὸς μιᾶς διφαλαγγίας. ὅθεν

Διφαλαγγαρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, (ὀφφίκιον) τοῦ διφαλαγγάρχου.

* **Διφαλάγγαρχος**, ὁ = Διφαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, ίας, ἡ. (φάλαγξ). Διπλῆ φάλαγξ.

Διφασία, ίας. ἡ. (φάω, φημί). = Διλογία, διπλῆ σημασία ἑνὸς λόγου. Ἡσύχιος.

Διφάσιος, ία, ιον. Διπλοῦν, δύο λογιῶν, ἀντὶ Διπλάσιος, μάλστ. παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἵτινες τὸ μτχρζντ. καὶ ἀντὶ τοῦ δύο, Ἡρόδοτ. ὡς καὶ τὸ, Τριφάσιος, τριπλοῦς, τριῶν λογιῶν.

Δίφατος, ον. (φάω, φημί). Παρ᾿ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ Διφάσιος. ἀλλ. ἀντὶ τοῦ, «Διττῶς λεγόμενος».

Διφάω, Μ. διφήσω. Ἐρευνῶ, γυρεύω, ἰχνηλατῶ νὰ εὕρω τι, ἐξακολουθοῦντας τὰ ἴχνη του, καθὼς π. χ. κάμνουν οἱ σκύλοι ὅταν ζητῶσι τὰ ἴχνη τινὸς ζώου. Ἐξετάζω πέρα πέρα. Ἡσιόδ. Ἔργ. 374. ἐπὶ τοῦ κολυμβητοῦ, ὅστις ζητεῖ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ὄστρεια. Ἰλιάδ. Π, 747. Ἔστι δὲ συγγενὲς τῷ Δίω, Δίζημαι, Διφάω. Καὶ

Διφέω, = Διφάω, Κρισαγ.

* **Διφὴ**, ἡ (διφάω) Τὸ ζητεῖν, ἐξετάζειν.

Διφήτωρ, ορος, ὁ. Ὅποιος ἐρευνᾷ, ζητεῖ, γυρεύει τι ἀκριβῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς, ἰχνηλάτης, κάπου κολυμβητής, ὁ βυθιζόμενος ὑπὸ τὸ ὕδωρ εἰς ζήτησιν τινός.

Διφθέρα, ας, ἡ. (δέψω). Τὸ γδαρμένον καὶ ἡτοιμασμένον (ἐργασμένον) δέρμα τοῦ ζώου, δορά, προβιά, τομάρι (πετζί). Παρ᾿ Ἡροδότ. λέγεται ἡ μεμβράνα, (περγαμέντο) ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔγραφον οἱ παλαιοὶ πρὶν τῆς εὑρέσεως τοῦ χαρτίου. (Ζήτ. περὶ ταύτης τὴν Ἑλληνικὴν βιβλιοθήκην τοῦ Γαζῆ, Προλεγ.) καὶ ἐν γένει Πᾶν ὅ,τι πρὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ χάρτου ἐχρησίμευεν ἀντὶ χάρτου. Οὕτως ὀνομάζει ὁ Κτησίας τὰ ἀρχαῖα ἀρχεῖα τῶν Περσῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐξήντλησε τὴν ἱστορίαν του «Διφθέρας βασιλικάς»· ὅθεν καὶ Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον σημειόνει τινὰς διάφορα πράγματα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια ἀκόμη «Διφθέρι», καὶ τροπῇ τοῦ δασέος Θ. εἰς τὸ ψιλὸν = Διπτέρι, καλεῖ, Αἰσχύλ.— «Τεφτέρι δὲ, οἱ Τοῦρκοι λέγουσι. 2) Φόρεμα ἀπὸ δέρμα, Σκηνή, (τέντα, τζαντῆρι) τουρβᾶς, δισάκι, Τραγαντζίκα, καὶ τὰ τοιαῦτα σκεύη τὰ ἐκ δερμάτων κατεσκευασμένα, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Πλουτάρχ. 3) καὶ Ἀσκὸς (δερμάτι) διὰ γεφυρώματα. Ἀρριαν. Δ. 4. Τοὺς τοιούτους ἀσκοὺς οἱ Παλαιοὶ φουσκόνοντές τους, τοὺς ἔδεναν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὸ ἓν μέρος τοῦ ποταμοῦ μέχρι τοῦ ἄλλου, καὶ ἐπάνω τούτων θέτοντες σανίδας, ἢ ἄλλα ξύλα, ἐγεφύρωναν τοὺς ποταμοὺς, καὶ διέβαινε τὸ στράτευμα. ὅθεν

Διφθεράλοιφος, ὁ (ἀλείφω). Παρὰ τοῖς Κυπρίοις ἐλέγετο ὁ διδάσκαλος τῶν σχολείων, ὅστις ἐμάνθανε τοὺς μαθητάς του νὰ γράφωσιν ἐπάνω εἰς τὰς Διφθέρας, Ἡσύχιος.

Διφθερίας, ου, ὁ. Βαrr. R. R. 2. = Διφθερίτης, ου, ὁ, καὶ θηλυκ. Διφθερῖτις, ιδος, ἡ. Ὅποιος φορεῖ γοῦναν ἢ φορέματα ἀπὸ δέρματα. Παρίστανοντο δὲ ἐπὶ θεάτρου οὕτως ἐνδεδυμένοι εἰς μὲν τὴν Τραγῳδίαν οἱ γέροντες, εἰς δὲ τὴν Κωμῳδίαν οἱ γεωργοί. Jac. Al. p. 909. Παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. ΙΓ. 24. Διφθερίαι, ἐσφαλμ. ἀντὶ Διφθέραι.

* Διφθέρινος, η, ον. Ἀπὸ ἐργασμένον δέρμα, δερμάτινος.

Διφθέριον, ου, τό. Ἕν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ὑποκάτω τοῦ δέρματος. Ἱππιατρ. ἔνθα ἐσφαλμ. «Διαφθέριον», ἀναγινώσκ.

* **Διφθερὶς** ίδος, ἡ = Διφθέρα.

Διφθερίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. — ρῖτις, ιδος, ἡ. = Διφθερίας.

Διφθεροπώλης, ου, ὁ, ἡ. (πωλέω) Ὅποιος πωλεῖ, ἢ πραγματεύεται μὲ τὰ δέρματα. Ἀθήν. Σ. 136.

Διφθερόω, ῶ. Μ. ώσω. Σκεπάζω, περιτυλίγω, ἢ καπλατίζω τι μὲ δέρματα.

Διφθογγίζω, Μ. ίσω. Προφέρω, ἢ γράφω τι μὲ δίφθογγον. Εὐστάθ.

Διφθογγογραφέω, ῶ. Γράφω μὲ διφθόγγους. Γραμμ.

Διφθογγογραφεῖται, γράφεται μὲ διφθόγγους.

Δίφθογγος, ον (φθέγγομαι). Ὁ διπλοῦν φθόγγον ἤτοι φωνὴν ἔχων,

* **Δίφιλος**, Κύρ. ὄνομ. ὄνμ. κατὰ συγκοπ. ἀντὶ Διφίλος.

Διφορέω, ῶ. (δίφορος) Δύο φοραῖς φέρω, λέγεται μάλιστα ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα φέρουσι δύο φοραῖς καρποὺς εἰς ἕνα χρόνον. 2) παρὰ τοῖς Γραμματκ. Γράφω ἢ προφέρω λέξιν τινὰ κατὰ δύο τρόπους. «Διφορεῖται ἡ λέξις», γράφεται, ἢ προφέρεται κατὰ δύο τρόπους. ὅθεν

* Διφόρησις, εως, ἡ. Δύο εἰδῶν γραφὴ ἢ ἀνάγν. λέξεώς τινος.

Δίφορος, ον, (φέρω). Ὁ δύο φοραῖς φέρων. Κυρίως λέγεται ἐν δένδρον, τὸ ὁποῖον καρποφορεῖ δύο φοραῖς τὸν χρόνον, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια Δίφορον λέγει, Ἀθήν. Σ. 77. 2) Δύο φέρων ἢ ἔχων.

* Διφοῦρα, Λακων. ἀντὶ Γέφυρα.

Δίφραξ, ακος, ἡ. Ποιητ. ἀντὶ Δίφρος. Θεόκριτ. ΙΔ. 41. καὶ Ἡρόδοτ. Ὁμ. Βίος. 33. ὁ δὲ Σχολ. Ἀπολλ. Α. 788. κάθισμά τι, σκαμνίον. Ὁ τύπος Δίφραξ ἀμφιβάλλεται παρ᾿ Ἡροδτ.

Διφρεία, είας, ἡ. (διφρεύω). Ἀττικ. ἀντὶ Διφρευτις. Τὸ ἁμαξεύειν, ὅ ἐστιν, ὁ τρόπος δι᾿ οὗ τρέχομεν μὲ τὸ ἁμάξι, ἁμάξευμα. Ξενοφ. «Διφρεία Τρωικὴ».

Διφρελάτειρα, ἡ. Τὸ Θηλυκ. τοῦ, Διφρηλάτης. Ἀνάλεκτ. Γ. Σ. 24.

* **Δίφρευσις**, εως, ἡ = Διφρεία.

Διφρευτής, τοῦ, ὁ. (διφρεύω). = Διφρηλάτης,

Διφρεύω, Μ. εύσω. (δίφρος). Τρέχω, ἢ ὑπάγω μὲ τὸ ἁμάξι, ἐπειδὴ καὶ τὸ, Διοικῶ τὸ ἁμάξι, Ἀριστφ. Θεσμ. 1067. Εὐεργητ. καὶ Οὐδετ. Μέσως δὲ παρ᾿ Εὐριπ. Ἱκέτ. 991.

Διφρηλασία, ίας, ἡ (ἐλαύνω) Τὸ διοικεῖν τὴν ἅμαξαν, ἁμαξεύειν, ὑπάγειν ἐπὶ ἁμάξης. ἐκ τοῦ

Διφρηλατέω. Εἶμαι διφρηλάτης, διοικῶ τὴν ἅμαξαν, ὑπάγω ἐπὶ ἁμάξης, Σοφ. Αἰ. 845. ἐπὶ τοῦ Ἡλίου.

Διφρηλάτης, ου, ὁ. Ὁ διοικῶν τὴν ἅμαξαν, ἁμαξᾶς, καὶ ὅποιος τρέχει, ἤτοι ὑπάγει μὲ τὴν ἅμαξαν.

* **Διφρηλάτειρα**, ἡ. Ἰδιαίτρ. τύπος τοῦ Διφρηλάτης.

* **Διφρήλατος**, ον. Περιφερόμενος μὲ τὴν ἅμαξαν, ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὑπάγων.

Διφρηφόρος, ον, Ποιητ. ἀντὶ Διφροφόρος.

* **Διφρίον**, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ Δίφρος.

* **Δίφριος**, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἅμαξαν.

Διφρίσκος, ὁ. Ὑποκρ. τοῦ Δίφρος. Μικρὸν ἁμάξι, ἁμαξάκι.

Δίφροντις, ιδος, ὁ, ἡ (φροντίς) Ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Αἰσχ. Χοηφ. 193.

Διφροπηγία, ίας, ἡ, (πηγνύω). Ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν δίφρους, ἡ συναρμογὴ καὶ κατασκευὴ τοῦ δίφρου, ἢ καὶ τοῦ μέρους μόνον τῆς ἁμάξης εἰς ὃ κάθηνται, τοῦ καθίσματος δηλ. καὶ

Διφροπηγός, ὁ. Ὁ κατασκευάζων (φκειάνων) δίφρους. Ζήτ. ἐν Ἀντιφ.

Δίφρος, ου, ὁ. (πιθανῶς ἀντὶ τοῦ Δίφορος σημ. 2.) Ἐλέγετο ἓν διπλοῦν κάθισμα, σκαμνί, εἰς ἕνα πολεμικὸν ἁμάξι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι, ὁ ἁμαξᾶς δηλ (ἡνίοχος) καὶ ὁ πολεμιστὴς (παραιβάτης) Ἰλιάδ. Ε, 160. Λ, 748. 10, 464. Τὸ κάθισμα τοῦτο ἦτο συχνάκις παρὰ τοῖς πλουσιωτέροις καὶ πρακριτοτέροις κεκοσμημένον μὲ ἐργασίας ἐκ μετάλλου, αἱ πλευραὶ μέρος μὲν ἀπὸ ξύλον, μέρος δὲ ἀπὸ πλέγματα «εὐπλεκεῖ» Ἰλιάδ. Ψ, 335. 436. ἐκρέματο δὲ καὶ ἐφητύχαζεν ἐπὶ χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ κεκοσμημένων ἱμάντων, Ἰλιάδ Ε, 727. Ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰλιάδ, ὅλον τὸ πολεμικὸν ἁμάξι. Ἐν Ὀδσ. Γ, 324. Ἁμάξι ταξειδίου μὲ δύο καθίσματα. 2) ὅθεν κοινῶς καλεῖται κάθε εἶδος καθίσματος, καὶ σκαμνίου, Ἰλιάδ. Γ, 424. Ζ, 354. καὶ συχνάκις ἐν Ὀδσ. ἐν ᾗ οὐχ εὕρηται ἐπὶ τῆς πολεμ. ἁμάξης. 1) ὡς καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. Γ. 29. 4. ἔτι δὲ καὶ Φορεῖον, ὡς παρὰ Διον. Κασ. συχνάκις· καὶ Γενικῶς τὸ ἁμάξι εἴτε πολεμικὸν, εἴτε μή· ὡς παρὰ Θεοκρίτ. ΚΔ, 99. «Δίφρος ἐλεφάντινος», ἐφ᾿ ᾧ ἐκαθέζετο ὁ Τειρεσίας. — Παρὰ Νερ. εὑρίσκεται καὶ Θηλκ. ἡ δίφρος ὑπομν. ἕδρα. καὶ παρὰ Καλλιμχ. ὁ διφρογενὴς Πλθυντ. Τὰ δίφρα.

Διφρουλκέω, ῶ. (ἕλκω). Σύρνω, τραβῶ τὸ ἁμάξι. «Διφρουλκεῖν ἀνάγκαι». Ἀνάλεκτ. Β, 220. Ἀριθ. 29.

Διφρουργία, ίας, ἡ. (ΕΡΓΩ). = «Διφροπηγία».

Διφροῦχος, ον, (ἔχω). Ὁ ἕνα δίφρον (κάθισμα) ἔχων. παρ᾿ Ἀθην. σελ. 651. «Διφροῦχον ἅρμα»· Ἁμάξι μὲ ἓν μόνον κάθισμα.

Διφροφορέω, ῶ. Φέρω κάθισμα, συνηθ. βαστάζω ἐπάνω εἰς τὸν δίφρον, ἢ εἰς τὸ φορεῖον, Τὸ Παθτκ. παρ᾿ Ἡροδότ. Γ. 146. 2) Ἀντὶ τοῦ Διφρεύω, καὶ 3) παρ᾿ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1552. (1539) ἀντὶ τοῦ βαστάζω, φέρω τὸ σκαμνί, τὸ κάθισμα, τὸ ὁποῖον αἱ γυναῖκες καὶ αἱ θυγατέρες τῶν μετοίκων ἐχρεώστουν ἐν Ἀθήναις εἰς δημοσίους παρατάξεις νὰ κάμνωσιν εἰς τὰς γυναῖκας τῶν πολιτῶν. ἐκ τοῦ

Διφροφόρος, ον, (φέρω). Ὁ τὸ σκαμνὶ ἢ τὸ φορεῖον φέρων· ἢ ὁ εἰς τὸ σκαμνὶ ἢ εἰς τὸ φορεῖον φέρων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 734. 2) μεταθέσει τοῦ τόνου «Διφρόφορος» Παθτκ, ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου φερόμενος, ὅ ἐστιν, ὁ καθήμενος εἰς τὸν δίφρον (σκαμνί), ἢ εἰς τὸ φορεῖον καὶ οὕτω διφρεύων, ὑπάγων. Αἰλν. Ποικλ. Ἱστρ. 4, 32.

Διφρυγής, ές, (φρύγω). Ὁ δύο φοραῖς ξηρανθεὶς, ἢ ψηθεὶς, παρὰ Διοσκορ. Ε. 150. «Τὸ Διφρυγὲς» λέγεται ἓν γέννημα, προϊὸν (Produit), ἐκ τοῦ χαλκοῦ, τὸ ὁποῖον κατ᾿ Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκουσμ. 59. «Τέφρα φρυγίας», ἀντὶ, «Διφρυγὲς» ὀνομάζεται. Ofengalmey, Γερμ. καὶ Tutia.

Διφυής, ές, (Φυή). Ὅποιος εἶναι ἀπὸ δύο φύσεις, μορφὰς, ἢ ποιότητας, Ἡρδτ. 4, 9. ἢ ἀπὸ δύο γένη, π. χ. οὕτω καλεῖται ὁ Κέκροψ, καὶ οἱ Κένταυροι παρὰ Σοφοκλ. οἵτινες, ἦσαν (κατὰ τὴν Μυθολογίαν) ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἐπάνω ἄνθρωποι, καὶ ἀπὸ τὴν μέσην καὶ κάτω ἵπποι (ἄλογα), καὶ ὁ ἴδιος Ἔρως οὕτω λέγεται διὰ τὴν ἕνωσιν (σμίξιν τῶν δύο γενῶν, ἀνδρὸς

τε καὶ γυναικός· ὅθεν Γενικῶς, ἀντὶ τοῦ Διπλοῦς, δύο λογιῶν.

Διφυΐα, ίας, ἡ. Μοιρασμός, σχίσμα, ὡς π. χ. «Διφυΐα τῶν κώλων». Ἀριστοτ. περὶ Ψυχ. Γ. 4. 2) διπλῆ φύσις, ἰδιότης, κ. τ. λ.

Δίφυιος, ον, Ὁ ἀπὸ δύο λογιῶν φύσιν ἢ μορφὴν. Ἡσύχ. «Τὸ Δίφυιον τῆς ἡλικίας», ἀντὶ τὸ «Δίμορφον».

Δίφυλλος, ον, (φύλλον) Ὁ δύο φύλλα ἔχων.

* Δίφυος, ον = Διφυής.

Διφωνία, ίας, ἡ. Δύο φωναί. Τὸ ὁμιλεῖν δύο γλώσσας. Διαφορετικότης τῆς ἀναγνώσεως. Ἰωνικ. κατὰ Ἀπίων. ἐκ τοῦ

Δίφωνος, ον, (φωνή). Ὁ ἔχων δύο φωνάς, δίτονος ἤχων, καὶ ὁ ὁμιλῶν δύο γλώσσας.

Δίχα, Ἐπίρ. (δίς) Ξεχωριστά, εἰς δύο μέρη διῃρημένος, χωρισμένος, ξεχωρισμένος. «Δίχα πάντας ἠρίθμησα» Τοὺς ἐμοίρασα ὅλους εἰς δύο μέρη, δηλ. δύο σωρούς, Ὀδύσ. Κ, 203. «Δίχα πάντα δέδασται» ὅλα ἐμοιράσθησαν, διῃρέθησαν εἰς δύο μέρη, Ὀδύσ. Ξ, 412. β) Μοιρασμ. δύο εἰδῶν, ἢ λογιῶν, δηλ. διαφόρου γνώμης, ἀσύμφωνοι, μὴ ὁμονοοῦντες, συχνάκις παρ' Ὁμήρ. «Δίχα δὲ σφισιν ἥνδανε βουλή, δίχα θυμὸν ἔχειν, δίχα δέ σφισι θυμὸς ἄητο», Ἰλ. «Δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε, δίχα θυμὸς ὁρμᾶται, δίχα βάζειν», Ὀδύσ. Ὅλα ταῦτα ἐπὶ σημαιν. διαφόρου καὶ διῃρημένης γνώμης, εἴτε τις πρὸς ἑαυτὸν διχονοεῖ ἢ καὶ πρὸς ἄλλους. Παρὰ δὲ Αττικ. καὶ «Δίχα γίγνεσθαι, ἢ, φῦναι» Θεῖ., Κεχωρισμένον εἶναι, ἢ χωρίζεσθαι. «Δίχα ποιεῖν» χωρίζειν, διαχωρίζειν, ἀπομακρύνειν ἀπ' ἀλλήλων. ὅθεν 8) Διαφορετικός, ἐναντίος, ἀσύμφωνος. πρβλ. Χωρίς. 2) Ὡς πρόθεσις συντάσσεται μετὰ Γενικ. καὶ σημαίνει τὸ χωρίς, ἄνευ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τόπου, Ξεχωριστά, ἀπομακρυσμένος, μακρὰν ἀπό τι, Σοφ. Φιλ. 195. Αἰ. 768. λέγεται δὲ καὶ «Δίχα ἐκείνων», Σοφ. Ἀντιγ. 164. «Ἐκ πάντων δίχα» Χωρὶς εἰδήσεώς, χωρὶς παραγγελίας ἢ προσταγῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ Δοτικ. Schaef. Θέογν. 91. (ιω) ὅθεν

Διχάδε, Παρὰ Πλάτωνι Συμποσ. 32. ἀσφ. Ἀναγ. ἀντὶ τοῦ Δίχα. παρὰ δὲ Ἡσύχ. «Δίχα νυκτός», ἀντὶ τὸ «μεσονύκτιον».

Διχάζω, Μ. άσω, Ποιητ. Διχάω. Ξεχωρίζω, μοιράζω, διαιρῶ, μερίζω εἰς ἴσα μέρη· ὅθεν Προξενῶ ἀσυμφωνίαν, διχόνοιαν, καὶ ἔριδα, (μάλιστα). 2) οὐδετέρως δὲ ἀντὶ τοῦ Διαιροῦμαι, μοιράζομαι, εἶμαι μισὸς ἢ διῃρημένος, οὕτω δὲ καὶ τὸ Μέσ. ὡς «Διχαζούσης τῆς ἡμέρας». Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. καὶ «Διχόωσαν σελήνην». Ἀρατ. 799. τὴν διχότομον. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. η. 8. ἀντὶ «Διχάζοντας», πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Διαχάζοντας», καθὼς καὶ ἐν Κύρ. Παιδ. Ζ. α. 31. «Διαχάσασθαι», ἔνθα συνήθως «Διαχωρῆσαι», (κατὰ γλῶσσαν) ἀναγνώσκ. Ὁ δὲ Ζεούνιος, καὶ ὁ Λοβέκλαουτ, «Διχάσασθαι» ἐπιδιόρθωσαν.

* Δίχαλκος, ὁ, καὶ δίχαλκον, τὸ (χαλκός) Νόμισμα δύο χαλκῶν, τὸ τέταρτον δηλ. ἑνὸς ὀβολοῦ.

Δίχαλος, ον. Δωρ. ἀντὶ Δίχηλος, Ἀριστ. Ἱστρ. 4. 2, 1. Ζήτ. ἐν Τρίχαλος.

Διχάς, άδος, ἡ. Τὸ ἥμισυ, τὸ μισόν. 2) ὡς δὲ Ἐπίθετ. ἀντὶ τοῦ, Μοιρασμένη, διῃρημένη.

* Δίχασις, εως, ἡ. Μοίρασις, διαίρεσις. Τὸ ἥμισυ.

Διχασμός, οῦ, ὁ. Παρὰ Βαρίν. Μοίρασις. Ἀμφίβ.

Διχαστήρ, ῆρος, ὁ. (Διχάζω, τὸ ξεχωρίζω). Τὸ πτερὸν τοῦ ψαλιδίου, τὸ ἓν μέρος δηλ. τῶν δύο. Πολυδ.

Διχάω, Ποιητ. ἀντὶ Διχάζω. Ἀρατ. Διοσημ. 67. ὅθεν Ποιητικ. «Διχόωντα» ἵσταται.

Διχεριστός, ή, όν. Ὁ εἰς δύο τμήματα ὁρισμένος, σχισμένος, κεκομμένος, τετρημμένος.

Διχῆ, Ἐπίρ. = δίχα, ἢ διχῶς. Μοιρασμένως εἰς δύο· καί, δύο λογιῶν.

* Διχηλεύω, καὶ

Διχηλέω, Μ. ήσω. Ἔχω τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν σχισμένα, παρὰ τοῖς Ο΄. «Διχηλεῖν ὁπλήν», ἔνθα ὑπονοεῖται ἡ «Κατά». ἐκ τοῦ

Δίχηλος, ον (χηλή). Ὁ ἔχων τὰ ὀνύχια τῶν ποδῶν σχισμένα εἰς δύο, καθὼς π. χ. οἱ βόες, τὰ πρόβατα, κ. τ. λ. — Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ψαλιδίων τοῦ καρκίνου.

Διχήρης, ες (ἄρω). Ὁ μοιρασμένος, διῃρημένος. Εὐριπ. Ἴων. 1155. Ὡς οὐσιαστ. ὁ διχ. ὅποιος διαιρεῖ, καὶ μοιράζει.

Διχθά, Ἐπίρ. Ποιητικ. ἀντὶ τοῦ δίχα. Ὡς τὸ τριχθὰ ἀντὶ τοῦ τρίχα. «Διχθὰ δεδαίαται», Διαμοιράζονται ἢ εἶναι διῃρημένοι εἰς δύο μέρη, ἢ δύο λογιῶν, Ὀδ. Λ, 23. «Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονεν». Ἡ καρδία μου ἦτο μοιρασμένη εἰς δύο εἰδῶν στοχασμούς, Ἰλ. Π, 435. ὅθεν

Διχθάδιος, α, ον. Μοιρασμένος, καὶ διπλοῦς, δύο εἰδῶν ἢ λογιῶν, Ἰλ. Ι, 411. Ξ, 31.

Διχθάς, άδος, ἡ· Θηλ. Ἐπιθ. τοῦ διχθάδιος, Διπλῆ, ἢ εἰς δύο μέρη ἢ δύο λογιῶν μοιρασμένος. Παρὰ Μουσαίῳ 298. «Διχθάδι χέρσῳ». ἐσφαλμ. ἀντὶ τοῦ «Διφάδι χέρσῳ».

Διχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, καὶ Γενικ. ὁ ἔχων διπλᾶ φορέματα.

Διχόβουλος, ον (βουλή). Ὁ ξεχωρισμένος, ὁ διαφορετικὸς κατὰ τὴν γνώμην, ἀσύμφωνος. Πίνδ. Ὀλ. Η΄. 183.

Διχογνωμέω, ῶ (γνώμη)· καὶ διχογνωμονέω, ῶ. Εἶμαι διάφορος κατὰ τὴν γνώμην, ἀσύμφωνος ἢ ἔχω δύο γνώμας, ἀμφιβάλλω, τὸ μὲν α΄. τὸ καὶ σπανιώτ. παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Ὁμ. ἐν Ἰλ. Β. 13. τὸ δὲ β΄. παρὰ Ξενοφ. κ. λ. π.

* Διχογνωμοσύνη, ἡ. Ἀσυμφωνία, ἀμφιβολία.

Διχογνώμων, ον, γενικ. ονος (γνώμη, δίχα). Ὁ ἔχων διάφορον γνώμην, ἀσύμφωνος, ἀμφίβολος. Πλούταρχ.

Διχόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ δύο μέρη, ἢ μερίδια.

Διχόθυμος, ον (θυμός). Ὁ ἔχων χωρισμένην, διστάζουσαν ψυχήν, ἀσύμφωνος πρὸς ἑαυτόν, ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, ἀναποφάσιστος.

Διχοίνικος, ον. Ὁ περιλαμβάνων δύο χοίνικας, ἢ ὁ ἀπὸ δύο χοίνικας.

Δίχολος, ον (χολή). Ὁ ἔχων δύο χολάς. 2) «Δίχολοι γνῶμαι», ἀντὶ τοῦ «Δίτροποι, διάφοροι». Ἡσύχ. καὶ Ζηνόβ. Ἑκατ. Γ. 25.

Διχόλωτος, ον (χολόομαι). Ὁ διπλῶς ἢ ὁ δύο φοραῖς ὠργισμένος, θυμωμένος. Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 408.

Διχόμην, ηνος, ὁ, ἡ, = Διχόμηνις, καὶ Διχόμηνος.

Διχομηνία, ας, ἡ (διχόμηνος). Τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, ὅ ἐστιν ἡ πανσέληνος, διότι αὕτη ἔπιπτε πάντοτε εἰς τὴν μέσην τοῦ Ἑλλην. μηνός.

Διχομηνιαῖος, α, ον. Εἰς τὴν μέσην τοῦ μηνός· ἡ διχομηνιαία. Ὑπονόουμ. «Ἡμέρα» Ἡ ἡμέρα τοῦ μέσου μηνός, ὅ ἐστιν ἡ δεκάτη πέμπτη.

Διχόμηνις, ιδος, ὁ, = Διχόμηνος, Πίνδ. Ὀλύμ. Γ. 35. ἡ πανσέληνος. Ἰσθμ. Η΄. 93. «Διχόμηνι ἑσπέρᾳ», ἑσπέρας μὲ πανσέληνον.

* Διχόμηνος, ον (μήν). Εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ μηνός, εἰς καιρὸν πανσελήνου, εἰς τὸν μισὸν μῆνα, ἢ εἰς τὴν πανσέληνον ἀνήκων. Ὕμν. Ὁμ. 32, 11. Ἰδ. διχομηνία.

Διχόμητις, ιος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, ὁ διάφορον καὶ διῃρημένην γνώμην ἔχων.

Διχόμυθος, ον (μῦθος). Ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν δύο λογιῶν, ἀμφίβολα δηλ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 886.

ἀντὶ τοῦ ὑποκριτής· παρ' Ἀντων. Διβ. 27. ἀντὶ τοῦ Ἀπατεών, ψεύστης.

Διχονοέω, ῶ, = διχογνωμέω. ὅθεν

Διχόνοια, ας, ἡ (νοῦς). Ἀβεβαιότης, ἀσυμφωνία, διαφορὰ τῶν γνωμῶν, ὅθεν, Ἔρις, καὶ φιλονεικία.

Δίχορδος, ον (χορδή). Ὁ ἔχων δύο χορδάς, (κόρδας).

Διχορία, ίας, ἡ (χορός). Διπλοῦς χορός.

Διχοριάζω, Μ. άσω. Ψάλλω μὲ δύο χορούς. Ἡσ.

Διχορραγής, ές (ῥήγνυμι). Ὅποιος ἐσχίσθη, ἐῤῥάγη εἰς δύο, Εὐριπ. Ἡρακ. 1007.

Διχόρροπος, ον (ῥέπω). Ὅποιος κλίνει καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος. Αἰσχύλ. Ἐπίρ. διχορρόπως.

Διχοστασία, ίας, ἡ. Ἀσυμφωνία, ξεχώρισις, σχίσμα τοῦ πλήθους. Ταραχ, Τουρμ. 2) Ἀσυμφωνία πρὸς ἑαυτόν, ἀμφιβολία. ἐκ τοῦ

Διχοστατέω, ῶ (στῆναι). Χωρίζομαι, ξεχωρίζομαι, στέκομαι ξεχωρισμένος ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, εἶμαι ἀσύμφωνος. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ ἵσταμαι μακρὰν τοῦ ἐμαυτοῦ μου, εἶμαι ἀσύμφωνος μὲ τὸν ἴδιον ἐμαυτόν μου, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος καθ' ἑαυτόν.

* Διχόστομος, ον (στόμα), = δίστομος.

Διχοτομέω, ῶ (διχότομος). Κατακόπτω, χωρίζω εἰς δύο μέρη, ξεχωρίζω. ὅθεν

Διχοτόμημα, ατος, τό. Τὸ ἥμισυ, τὸ μισὸν μέρος, καὶ γενικῶς, τὸ ξεχωρισμένον, διχοτομημένον, μοιρασμένον μέρος.

Διχοτόμησις, εως, ἡ. Παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. καὶ

Διχοτομία, ίας, ἡ. Τὸ κόπτειν, χωρίζειν, καὶ μοιράζειν τι εἰς δύο ἴσα μέρη.

Διχοτόμος, ον (δίχα, τέμνω). Ὁ κόπτων, χωρίζων τι καὶ διαιρῶν εἰς δύο μέρη.

Διχότομος, ον, Παθητ. Ὁ εἰς δύο ἴσα μέρη χωρισμένος, μοιρασμένος· ὅθεν «Σελήνη διχότομος», (ἡ μισὴ σελήνη, τὸ ἡμισέληνον), ὀνομάζεται τὸ πρῶτον, καὶ τὸ ὕστερον τέταρτον τῆς σελήνης, τὰ ὁποῖα γίνονται τὸ μὲν πρῶτον εἰς τὰς 8. τῆς σελήνης, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὰς 23. ἡμέρας. Ἀρατ. Διοσημ. 68. καὶ ὁ τούτου Σχολ.

* Διχοῦ, Ἐπίρ. ὡς τὸ δίχα, Ἡρόδ. 4, 120.

Δίχους, ουν, γενικ. ου. Ὁ περιλαμβάνων δύο χόας, ἢ ὁ ἀπὸ δύο χοῦς. Ἀθήν. σελ. 495.

Διχοφορέω, ῶ. Πλούταρχ. Ζ. σελ. 758. «Τὸ βουλευόμενον τοῦ ἀνθρώπου πολλάκις διχοφορεῖν», τινὲς μὲν ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ εἶναι ἀναποφάσιστον, ἀβέβαιον, καὶ διῃρημένον, ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, φέρει διχασμὸν καθ' ἑαυτό· ἀλλ' ἡ ἔννοια τούτου εἶναι, ὅτι, πολλάκις φέρει τὸ ἐναντίον, ἐὰν ἐπιτυχθῇ. Ἀμφίβ. μέντοι.

Διχοφρονέω, ῶ (διχόφρων). Εἶμαι ἀβέβαιος, ἀσύμφωνος, ἀναποφάσιστος, φρονῶ δύο εἰδῶν. Ἔχω διπλῆν γνώμην, εἶμαι ὑποκριτής, καὶ ψεύστης. Πλούτ.

Διχοφροσύνη, ης, ἡ. Διχόνοια, ἀσυμφωνία τῆς γνώμης, καὶ ἀπάτη. Πλούτ. ἐκ τοῦ

Διχόφρων, ον, γενικ. ονος (δίχα, φρήν). Ὁ χωρισμένος ἀπὸ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ἀσύμφωνος, ἀβέβαιος, ἀμφίβολος, ἀναποφάσιστος, καὶ ὁ διπλᾶ φρονῶν· Ἀπατεών, ψεύστης, ὑποκριτής. Αἰσχύλ. Θηβ. 901. «Διχόφρονι πότμῳ», ἡ τύχη τῆς διαφωνίας καὶ διχονοίας.

* Διχοφυΐα, ἡ. Τὸ εἰς τὴν ἄκραν σχίσμα τῆς τριχός, Γαλ. 11, 267. καὶ = διφυΐα.

Διχοφωνία, ίας, ἡ. Ἀσυμφωνία, διχόνοια. Ἰάμβλ. Πυθ. §. 34. ἐκ τοῦ

Διχόφωνος, ον (φωνή). Ὁ ἐναντίος κατὰ τὴν φωνήν, ἢ ψῆφον, ἀσύμφωνος.

Διχόω, ῶ, Μ. ώσω. Ποιητικ. καὶ μάλιστ. Ἐπικ. ἀντὶ διχάω.

* Διχόωσα, Ζ. διχάζω.

Δίχροια, οίας, ἡ (δίχροος). Διπλοῦν χρῶμα.

Διχρονέω, ῶ. Εἶμαι δίχρονος.

Δίχρονος, ον (χρόνος). Ὁ ἔχων δύο χρόνους, ὁ δύο χρόνους διαρκῶν, ὅθεν καὶ τὰ φωνήεντα α, ι, υ, διὰ τὸ εἶναι ποτὲ μὲν μακρά, ποτὲ δὲ βραχέα. Πλούταρχ. Β΄. σελ. 942.

Διχρονοκατάληκτος, ον (καταλήγω). Ὁ τελειόνων εἰς ἓν φωνῆεν δίχρονον.

Δίχροος, ον, συναιρ. ους, ουν (χρόα). = Δίχρωμος. Ὁ ἔχων δύο χρώματα, βαφάς. Λουκιαν.

***Δίχρωμος**, ον (χρῶμα), = δίχροος.

Διχῶς, Ἐπίρ. ὡς καὶ τὸ δίχα. Διπλᾶ, εἰς δύο, δύο λογιῶν.

Δίψα, ης, ἡ (διψάω). Τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ κοινῶς δίψα λέγομεν, ὁρμητικὴ ἐπιθυμία τοῦ νὰ πίῃ τινὰς νερόν. Ἰλ. Μεταφορ. μετὰ γενικ. τὸ νὰ ἔχῃ τινὰς μεγάλην ἐπιθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἀπολαύσῃ τι. ὅθεν

Δίψακος, ὁ (διψάω). Ἡ ἀσθένεια τῆς δίψας, ἄλλως δὲ καὶ διαβήτης, λέγεται. 2) καὶ εἶδος χόρτου. Διοσκορ. Γ΄. 13. Dipsacus, labrum veneris.

Διψαλέος, α, ον. Ποιητ. διψασμένος. Ὁμ. Βατραχομυομ. Καὶ »Διψαλέων, ὄντων«. Τὸ αὐτό. Νόνν. »Δός μοι διψαλέοντι πιεῖν«, ἤτοι δίψαν ἔχοντι.

***Διψαλόεις**, εσσα, εν, = δίψιος. Διψασμένος, ξηρός, στεγνός, Ποιητ.

Διψάς, άδος, ἡ. Θηλ. ἐπίθ. τοῦ δίψιος. Διψασμένη. ὡς, »διψὰς γαῖα, πεδιάς«, διψασμένη, ἤτοι στεγνή, ξηρὰ γῆ, κορνιακτός. 2) καὶ ὡς Οὐσιαστ. ἓν φαρμακερὸν ὀφίδιον, τοῦ ὁποίου τὸ δάγκασμα προξενεῖ μεγάλην δίψαν εἰς τὸν δαγκωθέντα. Νίκανδρ. β) εἶδος χόρτου.

Διψάω, ῶ. Ἀπαρέμφ. διψῆν, (οὐδέποτε, διψᾶν) Μ. ήσω (δίψα). Διψῶ, πάσχω ἀπὸ δίψαν. Ὀδυσ. Λ, 584. διὰ τί »πιέειν« κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ἀντὶ τῆς Γενικ. εὕρηται καὶ ἡ Αἰτιατ. σπανιώτερ. τὸ Ἀπαρέμφ. 2) Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, ἔχω μεγάλην καὶ ὁρμητικὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὸ νὰ ἀπολαύσω τι. (συγγενὲς τῷ Διψάω)

***Διψηλός**, ή, όν, = τῷ ἀμμν., Ποιητ.

Διψήρης, ες. Διψασμένος, ξηρός, στεγνός. Νίκανδρ. Θηρ. 371.

Διψηρός, ά, όν. Ποιητ. ἀντὶ δίψιος = τῷ πρ.

Δίψησις, εως, ἡ. Δίψα, καὶ μεταφ. ἡ ἐπιθυμία. Ἀθήν. 10.

Διψητικός, ή, όν. Ὁ προξενῶν καὶ διεγείρων δίψαν· καὶ ἀντὶ τοῦ διψασμένος.

Δίψιος, ον· ἀλλὰ καὶ δικατάληκτον (δίψα). Διψασμένος· καί, ξηρός, στεγνός. Παρ' Ὁμήρ. »Δίψιον Ἄργος«, ὁ Ἀρίσταρχ. ἑρμηνεύει τοῦτο ἀντὶ τοῦ »Πολυπόθητον«. ἤ, »Ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον« (ἐκ τοῦ διψάω, καὶ Ἴπτω). Τούτῳ ἠκολούθησε καὶ ὁ Στράβ. Η. σελ. 569. ἐπειδὴ τὸ Ἄργος δὲν ἔχει ἔλλειψιν ὕδατος. Οὕτω καὶ »δίψ. γαῖα, κόνις, σποδιά, χθών«, καὶ μάλιστα παρὰ Τραγ. Παράβλ. Πολυδίψιος.

***Διψοποιός**, όν (ποιέω). Δίψαν προξενῶν, Σχολ. Θεόκρ. 7, 66.

Δίψος, εος, τό. Ἀττικ. τύπος, = δίψα.

***Διψοσύνη**, = τῷ πρόημ. Εὐσέβ. Προπαρασκ. Εὐαγγ. 6, σ. 237.

Διψυχέω, ῶ (δίχα. ψυχή), Εἶμαι δίψυχος, ἔχω διῃρημένην τὴν γνώμην μου, ἢ τὴν θέλησίν μου, εἶμαι ἀβέβαιος, ἀναποφάσιστος, καὶ ἀκατάστατος. ὅθεν

Διψυχία, ας, ἡ. Ἀβεβαιότης, ἀμφιβολία, ἀκαταστασία. ἐκ τοῦ

Δίψυχος, ον (ψυχή). = δίθυμος, Ἰάκωβ. Α΄. 8.

Διψώδης, ες (εἶδος). Ὁ προξενῶν δίψαν, ἢ ὁ διψασμένος.

***Διψώουσα**, Ἰωνικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ διψῶσα. Νόνν. Ἐργτ. δίψαν διεγείρουσα.

Δίω. Παρὰ τοῖς Ἐπικ. μόνον ἐν χρήσει, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου δείω, τὸ φοβοῦμαι. 1) ἐν τῷ Ἐνεργητ. καθὼς ὡς Ἀμετάβ. α) φοβίζομαι, ζιππάζομαι, φεύγω, καταφεύγω, ὡς τὸ δίεμαι, »περὶ ἄστυ«, Ἰλιάδ. Χ, 251. β) φοβοῦμαι »Δίε ἐνυσίῃ«, ἐφοβεῖτο διὰ τὰ πλοῖα, ἕνεκα τῶν πλοίων, Ἰλιάδ. Ι, 433. Λ, 557. »Ποιμένι λαῶν«, διὰ τὸν στρατηγόν, τὸν ἡγεμόνα τοῦ στρατοῦ· »μή τι πάθῃ«, Ἰλιάδ. Ε, 566. (υ –) 2) Ἐν τῷ μέσ. Δίεμαι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταβατ. φοβίζω, σκιάζω, ἀποδιώκω, ἀποτοβῶ· ἐπὶ ἐχθρῶν, τοὺς ὁποίους ἀναγκάζει τις νὰ φύγωσιν, τοὺς τρέπει εἰς φυγήν, Ἰλιάδ. Μ, 276. »Μητέρα ἀπὸ μεγάροιο«, ἀποδιώκω τὴν μητέρα ἀπὸ τὸν οἶκον, Ὀδυσ. Τ, 243. καὶ καθόλου, ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ νὰ ἐβγῇ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του· καὶ μάλιστα ἐν Ὀδυσ. Διώκω ἔμπροσθέν μου τὰ ἄλογα, τὰ ὁδηγῶ· ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου, Ἰλιάδ. Ο, 681. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ διώκειν τὰ ἄγρια θηρία διὰ τῶν σκύλων, Ὀδυσ. Ρ, 317. Ἰλιάδ. Χ, 189. »Μάχης καθύπερθεν«, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὰ πλοῖα τὴν μάχην, Ἰλιάδ. Π, 246. Τὴν Παθητ. σημασ. διώκομαι, ἀποτοβοῦμαι, ἔχει ὁ Ὅμηρ. ἅπαξ μόνον, »Σταθμοῖο διεσθαι«, διώκεσθαι ἀπὸ τοὺς σταθμούς, Ἰλιάδ. Μ, 304. διότι τὸ »Ἵπποι πεδίοιο δίενται«, οἱ ἵπποι φεύγουσι διὰ τοῦ πεδίου, Ἰλιάδ. Ψ, 475, ἀνήκει εἰς τὸ δίεμαι, ὅπερ παράβλ. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζετ. ἐκ τοῦ Μέσ. τὸν Ὑποτακτ. δίωμαι, δίηται, δίωνται· τὸ Εὐκτικ. δίοιτο, Ὀδυσ. Ρ, 317. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ τὸ Ἀπαρέμφ. δίεσθαι. Παρὰ δὲ Αἰσχ. Πέρσ. 697. 698. λαμβάνετ. τὸ δίεμαι, ὡς καὶ τὸ δίω, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. παράβλ. Buttm. ausf. Gramm. 2. 1. p. 105. παράβλ. δὲ καὶ τὸ δίεμαι, καὶ διώκω. (υ υ –)

***Διωβελία**, ἡ

Διωβολία, ας, ἡ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω ἡ καθ' ἡμέραν, εἰς καιρὸν μεγάλων ἑορτῶν, πληρωμὴ δύο ὀβολῶν ἀπὸ τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, οἵτινες ἐμετροῦντο εἰς τοὺς πτωχοτέρους πολίτας τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ πληρώνωσι τοὺς τόπους εἰς τὸ θέατρον, παράβλ. Θεωρικός, Boeckh. Ath. Staath. 1. σ. 238. Ἀριστοτ. Πολιτ, Β΄. 7. καὶ Ἐπιγραφ. Ἑλλ. Barthelemy. P. 36. τοῦ Γ΄. ἔτους τῆς ϙβ΄. Ὀλυμπ. ἔνθα »Διωβελίαι« ἀναγινώσκ.

***Διωβολιαῖος**, κ. διωβελιαῖος, αία, αῖον. Δύο ὀβολῶν μέγεθος ἢ τιμὴν ἔχων.

Διωβόλιον, τό. Διπλοῦς ὀβολός. καὶ

***Διώβολον**, τό, = τῷ πρόημ.

Δίωγμα, ατος, τό (διώκω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυνηγεῖ, διώκει τινάς, καὶ ἰδιαιτ. τὸ ζῷον (τὸ ἀγρίμι), τὸ ὁποῖον κυνηγοῦν τὰ σκυλία, παρὰ Εὐριπ. Ὀρέστ. 988. »Δίωγμα πώλων«, τὸ ἁμάξι, καὶ ἐν Ἑλέν. 360. »Δίωγμα ξιφοκτόνον«, τὸ διὰ σούβλισμα, τρύπημα ξίφος (στιλέτο). ἤ, ὡς ἄλλοι ἐξηγοῦσι, τὸ θανατηφόρον διὰ ξίφους κτύπημα. 2) καί, = δίωξις. Πλάτ. Πολ. 47. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμεν. 134.

Διωγμός, οῦ, ὁ. Κατατρεγμός, κυνήγημα, προξένημα ἀτυχίας.

Διώδυνος, ον (ὀδύνη). Κατὰ πολλὰ ὀδυνηρός, θλιβερός, λυπηρός. Σοφοκλ. Τραχ. 777.

Διωθέω, ῶ, Μ. διωθήσω καὶ διώσω (ὠθέω). Διὰ τῆς ὠθήσεως ἀποχωρίζω, ἀποδιώκω, χαλῶ. »Πτελέη ἐκ ῥιζῶν ἐρίπουσα κρημνὸν διῶσεν«. Ἡ ἐκ ῥίζης πεσοῦσα πτελέα ἐκρήμνισεν, ἐχάλασεν, ὅλην τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, Ἰλιάδ. Φ, 244. ὅθεν, ἐκβάλλω, ἀπελαύνω, ἀποδιώκω, ἀπωθῶ, διασκορπίζω, ὡς »Διωθεῖν τὸν ὄχλον« καὶ »Διωθεῖν τὰς φάλαγγας«. Ἀθήν. ἀποκρούω, διατρυπῶ. Ἀθήν. Μέσως δὲ »Διώσασθαι«, ἀντὶ τοῦ διώκω, σπρώχνω μακρὰν τοῦ ἐμαυτοῦ μου. »Τὴν εὔνοιαν«. Ἡρόδ. 7, 104. καὶ παρὰ Πολυβ. »Διώσασθαι τοὺς κινδύνους«, ὅθεν τὸ ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι, ὡς »Διώσασθαι τὴν ἀρχήν«. Πλούτ. καθὼς καὶ παρὰ Διογ. Λαερτ. »Τὰ βλάστοντα διωθεῖται, τὰ οἰκεῖα προσίεται«. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημοσθ. »Διώσασθαι ψευδῆ λόγον«, τὸ ἀπομακρύνεσθαι ἀπὸ ψευδῆ, ἢ τὸ ἐναντιοῦσθαι αὐτοῖς, δηλ. ἀναιρεῖν αὐτά.

***Διωθίζω**, Μ. ίσω, = διωθέω, ὅθεν

Διωθισμός, οῦ, ὁ. Σπρώξιμον εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω. Πλούτ.

Διώθω. Μ. ώσω. Ἰδ. διωθέω.

Διωκάθω, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ διώκω. Ruhnk. Τίμ. σ. 87.

***Διωκτέος**, α, ον, Ῥηματ. Ἐπίθ. τοῦ διώκω. Διὰ νὰ διωχθῇ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διώξῃ τινάς, Ἡρόδ. 9, 58. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 221. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 272. Ε. Γοργ. σ. 507. D.

***Διωκτήρ**, ῆρος, ὁ. Ὁ διώκων, ὁ κυνηγῶν.

Διώκτης, ου, ὁ, = διωκτήρ.

Διωκτός, ή, όν (διώκω). Διωγμένος, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητοῦσιν, ἐπιθυμοῦσι· ἐπιθυμητός.

Διώκτρια, ας, ἡ, Θηλυκ. τοῦ διωκτήρ. Ἐκείνη, ἥτις διώκει, κυνηγεῖ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 206.

Διωκτύς, ύος, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ δίωξις.

***Διώκτωρ**, ορος, ὁ, = διωκτήρ.

Διώκω, Μ. ώξω, Ἀττικώτερον δὲ – ώξομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 368. Elmsl. Ἀχαρ. 278. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 168. Α. ἀλλὰ καὶ τὸ διώξω εὕρηται παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 3, 13. Ἀνάβ. 1, 4, 8. (δίω, δίομαι, δίεμαι, διόω, Παρακ. δεδίωκα, ὅθεν διώκω). Κυρίως, βάνω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κινῶ, ταράζω, ποιῶ νὰ τρέξῃ, ὡς παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 1351. »Διώκω πόδα, διώκω ἅρμα«, κ. τ. λ. Ὅθεν α) διώκω, (διώχνω), πίπτω κατόπι τινός, κυνηγῶ, ἐπὶ κυνηγίου καὶ πολέμου, ἐν Ἰλ. συχνάκις. ὡς »Διώκω τὸ ξεῖνον«, κυνηγῶ τὸ ἀγρίμι. Ὀδ. Σ. 408. καὶ Ἰλ. Θ, 439. Καὶ τό, διώκω, κατατρέχω τὸν ἐχθρὸν ὡς Ἰλ. Φ. 602. »Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο«, ἀντὶ τοῦ ἐδίωκε διὰ τοῦ πεδίου. Ἀντίθ. τῷ, φεύγω, Ἰλιάδ. Χ, 199. καὶ »Διώκω ἐκ τῆς πόλεως«, ἀντὶ τοῦ διώχνω, ἐξορίζω τινά. Ἐπὶ καλοῦ δὲ μεταφορ. »Διώκω τινά«, ἀντὶ τοῦ ἐξαρτῶμαι, ἕπομαι, ἀκολουθῶ, ἢ γίνομαι ὀπαδὸς τινός, ὡς Ξενοφ. Ἀπομν. Β΄. η΄. 6. καὶ Δ΄. δ΄. 24. Οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων συχνάκις παρὰ Αττικ. ὡς »Διώκειν τὴν ἡδονήν«, ἀντὶ τοῦ, κυνηγεῖν τὰς ἡδονάς. »Διώκειν τὰ καλά«, γυμνάζεσθαι τὴν ἀρετήν, γυρεύειν τὰ καλά. Ἐπιθυμῶ, ζητῶ νὰ φθάσω ἢ νὰ ἀποκτήσω τι. »Ἀκίχητα διώκων«, κυνηγῶ τὰ ἄπιαστα, καὶ τ' ἀνωνήγητα. Ζητῶ νὰ φθάσω ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσω, ἢ ζητῶ ν' ἀποκτήσω ὅ,τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τ' ἀποκτήσω, Ἰλιάδ. Ρ, 75. β) παρακινῶ, φέρω εἰς κίνησιν, σκιάζω, ἀποβάλλω. »Διώκω οὔτιν' ἄγοντα«, δὲν ἀποβάλλω τινά, Ὀδυσ. Σ, 409. πολλάκις ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνεμοι ἢ οἱ κωπηλάται ταχέως κινοῦσι, Ὀδυσ. Ε, 332. Μ, 182. καὶ Παθητ. »Νηῦς ῥίμφα διωκομένη«, Ὀδυσ. Ν, 162. Κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου, ἐλαύνω, Ἰλιάδ. Ψ, 344. 424. παρὰ Ξενοφ. ἐπὶ ἱππέως, καὶ ἐπὶ πεζοῦ, τρέχω, πηλαλῶ, »Σπουδαίως τρέχωσι«, οὐ ἐναντίον, τό, »Ἕπομαι βάδην«, ὡς, »Ἀναπηδήσαντες ἐδίωκον«, ἐπήδησαν εἰς τὰ ἄλογα (ἀνέβησαν), καὶ ἔτρεχον φεύγοντες. Ἀνάβ. ς΄. Ε΄. 25. καὶ Ζ. β΄. 20. ἔνθα ὅμως πρέπει νὰ ἀποπληρωθῇ διὰ τοῦ »Ἵππους, ἅρμα, πόδας« καθὼς καὶ εὑρίσκονται αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις ἐντελεῖς εἰς ἄλλους συγγραφεῖς. Σπανίως »Διώκειν πόδα« ἀντὶ τοῦ ταχύνω, ποιῶ ὀγληγορώτερον τὸ περιπάτημά μου, τὸ βῆμά μου, Αἰσχ. Εὐμ. 381. Μέσ. »Διώκομαί τινα, δόμοιο, πεδίοιο«, διώκω διὰ τοῦ οἴκου, διὰ τῆς πεδιάδος, Ὀδυσ. Σ, 8. Ἰλιάδ. Φ, 602. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀμετάβ.

σημασία, όθεν »Διώκομαι μαλακῶς ως τὸ »Βῆ δ' ἴμεναι, καὶ τὸ Λατιν. contendo ire, Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 871. γ) κατὰ τὴν τῶν ἐν Ἀθήναις δικαστηρίων χρῆσιν τῆς λέξεως σημαίνει τό, Διώκω διὰ κριτηρίου τὸν ἐναντίον μου, τὸν ἐγκαλῶ, τὸν ἐκδικοῦμαι διὰ κριτηρίου· καὶ »Δίκην διώκειν. Ἐξακολουθῶ, διαφεντεύω τὸ δίκαιόν μου, Ἰδ. δίκη. δ) παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς καὶ τὸ ἕ π ο μ α ι, συνοδεύω τινά, καὶ ἰδτρ. εἰς ταξίδεια. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 244.

Διωλένιος, α, ον (ὠλένη). Ὁ ἔχων ἀνοιχτάς, ἐξαπλωμένας τὰς ἀγκάλας.

Διωλύγιος, ον (ὠλύγιος). Κυρίως, πᾶς, ὅστις ἐξαπλώνεται μεγάλως, μέγας, μακρὺς καὶ πλατύς, ἐξαπλωμένος, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος· λέγεται καὶ ἐπὶ φωνῆς, ἥτις ἐξαπλώνεται, ἀντηχεῖ, ἀκούεται μακράν, εἶναι καθαρά, καὶ δυνατή. Πλάτ. Θεαίτ. Νόμ. 10. Καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπαρχίας. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1258. Ἰσαῖος δὲ παρ' Ἀρποκρ. καί, »Πράγματα διωλύγια« λέγει· ἀντὶ τοῦ μεγάλα. (ἴσως συγγν. τῷ λιγύς, ἤ, τῷ λύζω, ὀλολύζω.)

Διωμοσία, ας, ἡ (διόμνυμι), = ἀντωμοσία.

Διώμοτος, ον (διόμνυμι). Ὁ ὡρκισμένος, ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔβαλε τινὰς καὶ ὤμοσε, τὸν ἔβαλεν εἰς ὅρκον. ὅθεν διὰ τοῦ ὅρκου δεμένος, ὑποχρεωμένος. Παρὰ Σοφοκ. Φιλοκ. 593. 2) Διώμοτοι, ἐκεῖνοι οἵτινες μεταξύ των ὤμοσαν, ἔκαμαν ὅρκον.

*Διώνη, ἡ (Διός). Ἡ μήτηρ τῆς Ἀφρ. ἐκ τοῦ Διός, Ὁμηρ. Ἰλ. καὶ Ἡσιοδ. παρὰ νεωτρ. ὡς μητρωνυμικόν, ἡ ἰδία Ἀφροδίτη. (υ--) (ἀπὸ τοῦ Διός ἐσχηματισμένον ὡς τὸ Ἀκρυτώνη ἀπὸ τοῦ Ἄτρωτος.)

*Διωνομασμένος, η, ον. Μτχ. Παρακ. Παθητ. τοῦ διονομάζω. Μακρὰν καὶ πολλαχοῦ ὀνομασθείς, περίφημος.

Διωνυμία, ας, ἡ. Διπλοῦν ὄνομα. ἐκ τοῦ

Διώνυμος, ον (δύο, ὄνυμα, ὄνομα). Ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. 2) ἐκ δὲ τῆς διά, καὶ, ὄνομα, ἀντὶ τοῦ περίφημος. Πλούτ. καὶ Ἀππιαν.

Διώνυσος, ου, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Διόνυσος, Ὁμηρ.

Διώνυχος, ον. Παρὰ Στοβ. Ὁμιλ. 243. »Διώνυχος δίαιτα« ἐσφαλμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, »Δι' ὄνυχος«.

Διωξικέλευθος, ον. Ὁ βιάζων, ἀναγκάζων τινὰ νὰ περιπατῇ. ἐν Ἀνθολ. »Κέντρα διωξικέλευθα« κέντρα τὰ ὁποῖα σουβλίζοντα τινά, τὸν βιάζουσι νὰ περιπατῇ σπουδαίως.

Διώξιππος, ον (ἵππος). Ὁ διώκων ἵππους, ὁποῖος διώχνει τὰ ἄλογα, ἢ ὁποῖος τρέχει, ἁμαξεύει μὲ ἄλογα. Πινδ. καὶ Ἀνθολ.

Δίωξις, εως, ἡ (διώκω). Τὸ διώκειν, διώξιμον, τὸ νὰ τρέχῃ τινὰς κατόπι εἰς ἕνα καὶ νὰ τὸν διώκῃ, ἢ νὰ τὸν κυνηγῇ. ἡ ἐξακολούθησις ἑνὸς λόγου, ὁμιλίας, σκοποῦ, μέχρι τέλους. 2) καταδρομή, σπρώξιμον, βία, ἐπιτάχυνσις.

Διωρία, ας, ἡ (ὥρα). Καιρός, διάστημα δύο ὡρῶν. 2) (ὅρος) χωρισμός, διορισμός, ἀποχωρισμός, διορία, διωρισμένος καιρός, ἀναβολή, ἀργοπορία· ὅθεν διωρία σημαίνει καὶ ἕνα διωρισμένον καιρόν, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται παντὸς συμφωνηθέντος πράγματος ἡ ἀποπλήρωσις, καὶ τελείωσις· ἀλλὰ τότε κάλλιον νὰ γράφηται διορία.

Διωρισμένως, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ τῆς Παθ. Μετ. Παρακειμ. ῥημ. Διορίζω. μὲ διωρισμένον, ἢ μὲ ξεχωριστὸν τρόπον.

*Δίωρος, ον (ὥρα). Ὁ δύο ὥρας διαρκέσας, κρατήσας.

Διώροφος, ον (ὄροφος). Ὁ ἔχων δύο στέγας, ἤτοι πατώματα· τὸ αὐτὸ καὶ »Διόροφος«.

Διωρυγή, ῆς, ἡ, = διορυγή. Ξενοφ. Ἐφεσ. Γ. 9.

Διώρυγμα, ατος, τό (διορύττω). Ἕνα σκαμμένον χαντάκι, ἢ κανάλι (αὐλάκι), τὸ ὁποῖον διαπερνᾷ μίαν ἐπαρχίαν, = διόρυγμα.

Διωρυκτής, οῦ, ὁ. Ὁποῖος σκάπτει καὶ διατρυπᾷ τοὺς τοίχους, ἢ τὴν γῆν.

Διῶρυξ, υχος, ἢ -υγος, ὁ, ἡ (διορύσσω). Σκαμμένος, τρυπημένος διόλου. »Ἡ διῶρυξ«, ὑπονόμ. γῆ, καὶ τὰ τοιαῦτα, κανάλι, χαντάκι, λαγοῦμι, τρύπα, λάκκος, μεταλλεῖον, mine, κ. τ. λ. Διόδ. Σικ. Γ'. 12. Στράβ. Δ'. Α'. Η'. Ἡροδ. 7, 23. Εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἡ μὲν διὰ τοῦ χ γραφὴ εἶναι ἡ παλαιοτέρα, καὶ καλητέρα, ἡ δὲ διὰ τοῦ γ εἶναι τῶν νεωτέρων. Lobeck. ἐν Φρυνχ. σ. 230.

Διωρυχή, ῆς, ἡ, = διωρυγή. Δημοσθ. 86.

Δίωσις, εως, ἡ (διωθέω). Σπρώξιμον, καὶ ἡ μετὰ βίας εἰς τὰ ἔμπροσθεν κίνησις, διατρύπησις, διαπέρασις.

*Διωσμός, ὁ (διωθέω), = τῷ προηγ. ὅθεν

Διωστήρ, ῆρος, ὁ. Λέγεται ἐν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σπρώχνουσί τι, νὰ περάσῃ πρὸς τὸ πέραν μέρος, ἢ πρὸς τὰ ἔξω. Ὄργανον χειρουργικόν. 2) μία ῥάβδος, (μανέλα), δοκός, τὴν ὁποίαν περνοῦσιν εἰς μίαν τρύπαν, δακτύλιον, χεροῦλι, θηλυκόν, διὰ νὰ σηκώσουν ἕνα τι σῶμα. Μοχλός. »Διωστῆρας τῆς κιβωτοῦ, καὶ τῆς τραπέζης ἐποίησεν«. Κεφ. 36. Ἐξόδου.

Διώτη, ης, ἡ. Ἀγγεῖον μὲ δύο αὐτία, ἤτοι χερούλια.

Δίωτος, ον (οὖς, ὠτός). Ὁ ἔχων δύο αὐτία, καὶ ἐπὶ ἀγγείου, τὸ ἔχον δύο αὐτία, ἢ χερούλια. Ἀθήναιος, σελ. 473.

Διωχής, ές, = διοχής.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Μ.

*Δμηθείς, Μτχ. Παθητ. Ἀορ. 1. τοῦ ῥημ. δαμάω· Δμηθήτω, 3. προστακ. Ἂς μαλακχθῇ διὰ δεήσεως, Ἰλιάδ. Ι, 158.

Δμῆσις, εως, ἡ (δαμάω). Δάμασις, καταπραΰνσις, ἡμέρωσις, καταπόνεσις, νίκησις. Ἰλ. Ρ. 476. »Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε«. ἀντί, »Μένος ἵππων δμῆσαι«.

Δμήτειρα, ας, ἡ. Ἡ δαμάζουσα, καταπονοῦσα, ἡ ὑπὸ τὸν ζυγὸν βάλλουσα. »Εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν«, Ἰλ. Ξ. 259. ἐκ τοῦ

Δμητήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποῖος καταδαμάζει, νικᾷ, ὑποτάττει, δαμαστής. Ὑμν. Ὁμηρ. 21, 5.

Δμητός, ή, όν (δμάω). Δαμασμένος, ὑποτεταγμένος, νικημένος.

Δμωή, ῆς, ἡ (δαμάω). Κυρίως, ἡ καταδαμασθεῖσα, ἡ ὑποταχθεῖσα, δηλ. ἡ σκλάβα, καὶ ἰδιαιτρ. ἡ ἐλευθέρα μὲν γεννηθεῖσα ἐν δὲ τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθεῖσα, καὶ δούλη ἀντ' ἐλευθέρας γενομένη, Ἰλ. Σ, 28. καὶ ὅπου ἀλλοῦ ἐν Ἰλ. ἀναφέρονται αἱ δμωαί, ὡς ζῶσαι εἰς τὸ Ἑλλην. στρατόπεδον, π. χ. Ἰλ. Ι, 658. Ω, 643. καὶ οὕτω καθόλου, ἡ σκλάβα, ἡ δούλη, ἡ θεραπαινίς, συχνάκις παρ' Ὁμηρ. ἀλλὰ μόνον ὁ Πληθυντ., μεθ' οὗ πολλάκις καὶ τὸ γυναῖκες ἑνώνεται. παρ' Ὁμηρ. ἐργάζονται αἱ δμωαὶ ἐν τῷ οἴκῳ, παστρεύουσι τὰ δωμάτια, ἀνάπτουσι φωτιάν, ἑτοιμάζουσι τὸ γεῦμα, λούουσι τοὺς φίλους, καὶ ἑτοιμάζουσι τὰ κρεββάτια. πρβλ. Δμωός.

Δμώϊος, ον, ὁ, ἡ. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑποτεταγμένον, σκλάβον. »Δμώϊον βρέφος«. Ἀνάλεκτ. Β'. 31. σκλαβόπουλον, υἱὸς τοῦ σκλάβου.

*Δμωΐς, ίδος, ἡ, σπανιώτρ. δμωΐς, ίδος, ἡ, = δμωή.

*Δμωΐτης, ου, ὁ. Πληθ. δμωῖται, οἱ. Οὗτοι ἦταν εἰς τοὺς Κρῆτας ὅ,τι οἱ Εἵλωτες εἰς τοὺς Σπαρτιάτας, Στέφ. Βυζάντ.

Δμωός, οῦ, ὁ. Σπάνιος Πτωτ. τύπος ἀντὶ τοῦ δμώς. Ἡσιοδ. ἔργ. 432. 472.

*Δμώς, ωός, ὁ. Κυρίως, ὁ καταδαμασμένος, ὁ ὑποτεταγμένος, δηλ. ὁ σκλάβος, ὁ δοῦλος, καὶ ἰδιαιτέρως μὲν ὁ ἐν τῷ πολέμῳ αἰχμαλωτισθεὶς καὶ ἀντ' ἐλευθέρου δοῦλος γενόμενος, Ὀδυσ. Η, 309. καθόλου δὲ ἀντὶ Σκλάβος ὁ ἐκ γονέων καὶ αὐτῶν σκλάβων γεννηθείς. ἐν Ἰλιάδ. Τ, 333. ἐπὶ ὅλων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ὑπηρετῶν. Ὁ Ὁμηρ. μεταχειρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν Πληθ. ἑνώνει δὲ ἐνίοτε καὶ τὸ ἄνδρες. Ἐκτελοῦσι δὲ παρ' αὐτῷ τὰς πλέον χονδρὰς ὑπηρεσίας τοῦ οἴκου, ἀλλὰ καὶ τὴν γεωργίαν. ἐν Ἰλ. εὑρίσκεται μόνον ἅπαξ, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσ. συχνάκις. Θηλ. δμωή.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ν.

Δνοπαλίζω, Μ. ίξω (δονεῖν, καὶ, πάλλειν). Κινῶ ταχέως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ταράττω, κινῶ, σείω, ῥίπτω κάτω, ὅθεν φονεύω, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 472. »Ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν« ἀνῄρει, ἐφόνευεν. Ὁ Σχολ. καὶ Ὀδ. Ξ. 512. »Τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις«. τὰ παλαιοφορέματα ἀμφιέσεις, συῤῥάψεις. »Δνοπαλίζεται γυῖα«. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. τὰ μέλη κινοῦνται, ταράττονται. (Συγγ. τῷ δονέω, τοῦ ὁποίου καὶ εἶναι τρόπον τινὰ θαμιστικόν.)

Δνόφεος, α, ον. Σκοτεινός.

Δνοφερός, ά, όν (δνόφος). Σκοτεινός, μαῦρος. »Νύξ«, Ὀδυσ. Ν, 269. »Ὕδωρ«, Ἰλιάδ. Ι, 15.

Δνοφόεις, εσσα, εν· τὸ αὐτό. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτ. Θ. σελ. 741. ὅπερ ἐν Χειρογρ. »Ζοφόεσσαν ἄναγεν.«

Δνόφος, ου, ὁ (νέφος). Δωρ. ἀντὶ γνόφος. Χονδρὸν σύννεφον, σκότος, σκοτεινότης, σκοτάδι. (Συγγν. τῷ νέφος, κνέφος, κνέφας.)

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ο.

*Δοάν. Νομζτ. ἀντὶ δάν, δήν, Ἀλκμάν.

*Δοάσσατο, Ὁμηρ. τύπος τοῦ Μέσ. Ἀορ. ἐν τῇ ἀπροσπ. σημασ. Ἐφάνη, ἔδοξε, πάντοτε ἐν τῇ συντάξει. »Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι«, τοῦτο τοῦ ἐφάνη καλήτερον ἐν ᾧ ἐσυλλογίζετο, Ἰλιάδ. Ν, 458. Ὀδυσ. Σ, 474. καὶ ἀλλαχοῦ. Πρὸς τούτοις εὑρίσκεται ἅπαξ καὶ τὸ 3. ἐνικ. προστ. τοῦ Μέλ. »Ὡς ἄν σοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι« ἀντὶ φανῇ, νομισθῇ, Ἰλιάδ. Ψ, 339. Εἰς ταῦτα προσετίθετο ἄλλοτε καὶ τύπος Πρστκ. »Ἀεικέλιος δέατ' εἶναι«, Ὀδυσ. Ζ, 242. [ἀλλ' ὁ Βόλφιος ἀποκατέστησεν ἤδη ἀπὸ ἀσφαλεῖς πηγὰς τὴν ὀρθὴν γραφήν. »Δέατ' εἶναι«, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. Ἰδ. δέαμαι. (Ἡ ὀρθοτέρα παραγωγὴ εἶναι ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, καὶ ὄχι ἀπὸ τοῦ δοιή. Buttm. Lexilg. 3. p. 100.) 2) μόνον παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. εὑρίσκεται ὅ,τι Μέσ. Ἀορ. Δοάσσατο· καὶ ὁ Ἐνεργ. Ἀπρμφτ. Ἀορ. 1. Δοάσσαι, ἐν τῇ σημασ. ἀμφιβάλλω, εἶμαι ἀμφίβολος, ὅθεν ἀντὶ τοῦ νομίζω, συμπεραίνω, ἄρα κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι ἀπὸ τοῦ δοιάζω ὅπερ ἰδέ.

Δόγμα, ατος, τό. (δόκω, δοκέω). Ἀπόφασις, προσταγή, πρόσταγμα ἀποφασιστικόν. Decreto, Ἰταλ. Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. δ'. 8. »Δόγμα ποιεῖσθαι«, ἀποφασίζειν, κοινοποιεῖν ἀπόφασίν τινα. — Νομοθεσία, = διάταγμα· καί, διάταξις. Παρὰ δὲ φιλοσόφοις, ἀντὶ τοῦ, γνώμη ἐξηκριβωμένη περί τινος, διδασκαλία, ἀπόφθεγμα, ἀξίωμα. Placitum, Λατ. ὅθεν παρ' Ἐκκλησιαστ. 2) θρήσκευμα, πίστις, διδασκαλία, Παῦλ. Ἐφεσ. β'. 15. »Ἐν δόγμασι καταργήσας«, ἐξηγεῖ ὁ Θεοδώρητ. »Δόγματα, τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν ἐκάλεσεν«, ὁ Θεοφύλακτ. »Δόγματα τὴν πίστιν φησίν, οἷα διὰ δογμάτων συνισταμένην«. 3) ἔθος, θεσμὸς ἱερός.

Δογματίας, ου, ὁ. Ὁποῖος εἶναι γεμάτος δ-

πὸ γνώμας, ἀξιώματα, ἀποφθέγματα. Φιλόστρ. Σοφ. Α'. ιϛ'. 4. Καθτ. τοῦ Εὐριπίδους.

Δογματίζω, Μ. ίσω (δόγμα). Στερεόνω, ἢ κάμνω γνωστὴν μίαν ἀπόφασιν, προσταγὴν, γνώμην. Διεθ. Σιτ. Καὶ, ἀκολουθῶ, πιστεύω, δέχομαι μίαν γνώμην, θρησκείαν, ἢ διδασκαλίαν, ἢ ἐπικυρόνω, διαδίδω αὐτά.

Δογματικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ δόγμα, ἢ ὁ περὶ τούτου ἢ ἐν τούτῳ γεγραμμένος, συνθεμένος, ἢ παραχθεὶς, προελθὼν, δογματικός, ἀντιθτ. τῷ ἐμπειρικός. 2) ὁ παραστήνων ἢ ἀποδεχόμενος βέβαια, καὶ ἀναμφίβολα δόγματα, διδασκαλίας· καὶ παράγων ἢ ἐξάγων συνεπείας ἀπὸ γνώμας, διδασκαλίας, καὶ ἀξιώματα. Ἐπίρρ. δογματικῶς.

Δογματιστής, οῦ, ὁ. = Δογματικός, 2. Ὁποῖος δίδει, προβάλλει, ἢ δέχεται, πιστεύει, καὶ ὑπερασπίζεται στερεῶς μίαν γνώμην, καὶ διδασκαλίαν.

Δογματολογία, ας, ἡ (λέγω). Ἡ παράστασις, ἡ διδασκαλία, ἡ ὁμιλία περὶ δογμάτων· καὶ

Δογματολόγος, ου, ὁ. Ὁ παραστήνων, διδάσκων, ὁμιλῶν, περὶ δογμάτων. Σεξτ. Ἐμπ.

Δογματοποιέω, ῶ. ἀντὶ τοῦ, δόγμα ποιοῦμαι, ἀποφασίζω στερεῶς, διὰ δεκρέτου, ἢ χάτ σερεφίου, Τουρκ. Πολύβ. Α'. 81. ὅθεν

Δογματοποιΐα, ας, ἡ. Τὸ ἀποφασίζειν, τὸ ἀποφασιστικῶς προστάζειν· καὶ τὸ παριστάνειν, ἢ κρατεῖν στερεῶς μίαν ἀπόφασιν, γνώμην, καὶ διδασκαλίαν, καὶ ἡ τῶν δογμάτων ἐφεύρεσις, καὶ παράστασις.

*__Δόχμιος__, ον. Πλάγιος, λοξὸς, καμπύλος, καμπυλωτὸς, κυρτὸς, σκολιὸς, στραβός. Λουκιαν. ἔνθα ἄλλοι δόχμιος γράφουσι. Ζήτ. δοχμή.

Δοθιήν, ῆνος, ὁ. Ἐν μικρὸν πρίσμα γεματον αἷμα. (βοῦτος) Furunculus, Λατ.

*__Δοθίων__, ωνος, ὁ, = δοθιήν.

Δοιάζω, Μ. άσω (δοιοί). Κάμνω τινὰ διπλοῦν, βάνω τινα εἰς ἀμφιβολίαν, καὶ στοχασμούς. Ἀπλν. Ῥδ. 3, 819. Παθτ. Εἶμαι διπλοῦς, ἢ διαμερισμένος, δηλ. εἶμαι εἰς ἀπορίαν καὶ δισταγμὸν, ἀμφιβάλλω, συλλογίζομαι ἀκόμη τὸ τί ποιητέον. Ἀπλ. Ῥδ. 4, 576. σημασ. ἥτις εὑρίσκεται πολλάκις εἰς πολλὰς παραγωγὰς ἀπὸ τῶν δύο, δισσὸς, δίχα καὶ φανερώνει ποτὲ μὲν ἐσωτερικῶς διαχωρισμὸν, καὶ διαίρεσιν πρὸς ἑαυτὸν, ποτὲ δὲ ἐξωτερικῶς πρὸς ἄλλους. Πρβλ. Butt. Lexik, 2. p. 102.

*__Δοιδυκίζω__. Κτυπῶν, καὶ ἀνακατώνων ταράσσω, ἢ φέρω εἰς ἀταξίαν, καθὼς εἰς τὸ γουδί με τὸ γουδοχέρι. ἐκ τοῦ

Δοίδυξ, υκος, ὁ. Ὁ κόπανος τοῦ γουδίου, γουδοχέρι. ὅθεν δοιδυκοφόβος, ου, ὁ. Ὁ φοβούμενος τοῦτον τὸν κόπανον. Λουκιαν. Τραγόπ. καὶ δοιδυκοποιός, οῦ, ὁ. Ὁποῖος φκιάνει τοῦτον. ὅθεν ἀναδοιδυκίζω, ἀνατεράσσω, ἀνακατόνω, φέρω εἰς ἀταξίαν, καὶ διαδοιδυκίζω, ἀπατῶ, παρθένω, ἢ κουνῶ τι ὅπως κοπανίζουσι μὲ τοῦτον τὸν κόπανον. Ἡ πρωτότυπος ταύτης δύξω, ἢ δύσσω, εἶναι ἄρρητος· ὅθεν τὸ, δοιδύσσω, ὡς τὸ μύω, μοιμύω. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει δεδύσσω, ἀντὶ, ταράσσω· ὁ δὲ Ἡσύχιος, δαδύσσω, δαιδύσσω, ἀντὶ, ἕλκω, σπαράσσω, βασανίζω. (Τὸ υ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μακρόν.)

Δοιδυκοποιός, οῦ, ὁ. Ὁποῖος κάμνει τὰ γουδοχέρια.

Δοιδυκοφόβος, ὁ. Ζήτ. ἐν δοίδυξ.

Δοιή, ῆς, ἡ. Ἀμφιβολία, δισταγμὸς, ἀβεβαιότης. «Ἐν δοιῇ». Μὲ ἀμφιβολίαν, ἀμφιβάλλων, Ἰλδ. Ι, 230.

*__Δοιοί__, δοιαί, δοιά, = δύο, Ὁμρ. τὸ οὐδέτρ. δοιὰ καὶ ὡς ἐπίρμ. κατὰ δύο τρόπους, δύο λογιῶν, Ὀδσ. Β, 46. Ὁ ἑνικ. δοιός, = δισσός. Διπλοῦς, διπλός, εὕρηται παρ' Ἀντιπ. Θεσσ. 41, 2. καὶ παρὰ Συμμ. Ῥοδ. ἐπ. 1. id. Jac. AP. p. 150. Ἡ λέξις εἶναι ἰδιαιτέρα μόνον τῶν ἐποποιῶν. Ἰδ. δυιώ.

Δοιός, οῦ, ὁ. Ἰδ. ἀντρ.

*__Δοιοτόκος__, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν δίδυμα τέκνα.

*__Δοιώ__, τὸ ἀντιστοιχοῦν τῷ δοιοί, τοῦ ὁποίου καθ' αὐτὸ εἶναι ὁ δυϊκός, ἀκλτ. παρ' Ὁμρ. παρὰ τῷ ὁποίῳ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὑρίσκεται, ἐν δὲ Ἰλδ. Ω, 698. καὶ οὐδτρ.

Δοκάζω, Μ. άσω (δοκέω). Νομίζω, στοχάζομαι, θαρρῶ, ἐλπίζω. 2) δοκεύω, παρατηρῶ, προσμένω, προσέχω, παραμονεύω, καὶ παραφυλάγω. Ζητ. Δόαν.

Δοκάνη, ης, ἡ (δόκη, δέχομαι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βάνουσιν ἢ δέχονταί τι· ὅθεν παρ' Ἡσυχ. ἡ Θήκη. 2) = Στάλιξ, Δοκός, δοκανίς, μανέλα, ῥάβδος διὰ τῆς ὁποίας στηρίζονται τὰ βρόχια. 3) παρὰ Λακεδαιμονίοις ἦσαν Δόκανα, τὰ, κατὰ τὸν Πλουτ. Ζ. σελ. 867., δύο παλαιὰ ἀγάλματα, ἢ ζωγραφίαι, τὰ ὁποῖα παρέστηνον τὸν Κάστορα, καὶ Πολυδεύκην, καὶ συνίσταντο ἀπὸ δύο εὐθείας καθέτους καὶ δύο πλαγίας ὁριζοντείους δοκοὺς ἄνω καὶ κάτω συνδεομένας, ὅθεν καὶ τὸ ἀντιστοιχοῦν ἀστρονομ. σημεῖον τοῦ Ζωδίου. Τῶν Διδύμων, Π, ἰδ. Διόσκοροι, 2. ὅθεν καὶ τὸ κοινῶς Δοκανίκιον, ἡ ῥάβδος εἰς ἣν ἐπακουμβοῦντες βαδίζομεν. Κατὰ δὲ τὸν Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. ἦσαν τὰ ἀνοικτὰ αὐτῶν μνήματα. Ὁ δὲ Ἡσύχ. προσθέτει, «Ἡ καλάμοις» οὕτως φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε τὴν Ὀδύσ. Ξ, 474. «Ἂν δονάκας», ἀντὶ «Ἂν δόνακας» τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλο μέρος διὰ τοῦ «δοκεύειν», ἡρμήνευσεν, ἀκολουθήσας τὴν κοινοτέραν ἀνάγνωσιν.

*__Δοκάω__, Ἰδ. Δοκεύω περὶ τὸ τέλος.

*__Δόκευν__, ἀντὶ ἐδόκει, Ποιητι. Ὀρφ. καὶ Ὁμρ.

Δοκεύω, Μ. εύσω (δέχομαι). Κυνηγῶ, ζητῶ, προσπαθῶ νὰ ἀκολουθήσω, ἢ νὰ πιάσω, Ἰλδ. Θ, 340. ὅθεν ἐνεδρεύω, παραμονεύω, κατασκοπεύω, παρατηρῶ, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασ. «πιάω», Ἰλ. Καθόλου δὲ, Βάζω εἰς τὸ μάτι, παρατηρῶ, Ἰλ. Σ, 488. Ὀδσ. Ε, 274. Συχνότατα παρὰ τοῖς μτγνστρ. ἀντὶ τοῦ Θεωρῶ, βλέπω, οἱ τινες ἐνίοτε μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν καὶ ἀντὶ τοῦ Δοκάζω, Νομίζω, στοχάζομαι, Herm. Ὀρφ. σελ. 823. συχνάκις παρὰ Νόνν. καὶ Παύλ. Σιλ. 1, 32. — Τινὲς δὲ ἐκλαμβάνουσι καὶ τὸν πρκμ. τῆς μτχ. Δεδοκημένος (ἐν τῇ ἐνεργτ. σημασ. παραμονεύοντας, Ἰλδ. Ο, 730.) ὡς ἀνωμλ. χρόνον τοῦ Δοκεύω, ὁ Buttm. τὸ ἀποδίδει εἰς τὸ δέχομαι, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ ἄχρηστον δοκάω.

Δοκέω, ῶ. Μ. έξω. Ἀόρ. α'. ἔδοξα. Παρακειμ. Παθ. δέδογμαι, ἐκ τοῦ δόκω, ὡς καὶ δοκέειν παρὰ Δημοσθ. Ἐβδ. 64. ἐκ τοῦ δόκημι. — Σπανιώτρ. καὶ Ποιητ. μόνον εἶναι οἱ ὁμαλοὶ τύποι, Μ. δοκήσω, Ἀόρ. ἐδόκησα, Ὀδσ. Κ, 415. Υ, 93. καὶ Παθτ. πρκμ. δεδόκημαι. Ἐκτὸς τοῦ Ἀόρ. τούτου μτχρῆτ. ὁ Ὁμρ. μόνον τὸν ἐνστ. καὶ πρττκ., διότι τὸ δεδοκημένος ἀνήκει εἰς τὸ δέχομαι, ἢ δοκεύω. 1) Ἐνεργητ. νομίζω, στοχάζομαι, λογιάζω, «Δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα» Στοχάζομαι, ὅτι θέλω νικήσει τὸν Ἕκτ., Η, 192. 2) Οὐδέτρ. Φαίνομαι, φαίνεται ὅτι..., δείχνει ὅτι.. μετὰ Δοτκ. τοῦ προσπ. καὶ τοῦ Ἀπρμφ. «Δοκέεις μοι οὐκ ἀπινύσσειν». Μοὶ φαίνεται ὄχι ἀνόητος, δὲν φαίνεται νὰ ἦναι ἀσύνετος. «Ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα». Οὕτω μοὶ φαίνεται νὰ ἦναι καλλίτερα, σπανιώτρ. μετὰ Ἀπρμφτκ. Μέλ. «Δοκέει δέ μοι ὧδε λώϊον ἔσσεσθαι». Μοὶ φαίνεται ὅτι οὕτω θέλει εἶναι καλήτερον. (ὁ Ἀπρμφτκ. Ἀόρ. εὕρηται εἰς τὴν σημασ. ταύτην μόνον μεθ' Ὁμρ.) «Δόκησε σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν». Ἡ καρδιά τους ἐνόμισεν ὅτι εἶναι οὕτω. Εἰς τοιαύτην διάθεσιν ἦλθον ὡς ἄν..., Ὁμρ. Πολλῷ ποικιλλοτέρα εἶναι ἡ χρῆσις τῆς λέξεως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, α) Δοκῶ μοι, Νομίζω, φαίνομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, μοὶ φαίνεται, μοὶ ἔρχεται ὡς ἄν...., ἢ ἐστὶν ἐγὼ ὑπ... — Συχνάκις μόνον ὡς σεμνοπρεπής, σεμνὴ καὶ μετριοφροσύνης ἔμφασις ἔκφρασις, καὶ ὅταν δὲν ἐμφαίνηται καμμία ἀμφιβολία, μετὰ τοῦ Ἀπρμφτ. ὅλων τῶν χρόνων καὶ τῶν προσπ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν μετὰ τῆς ὀνομαστικῆς, δηλ. προσωπικῶς, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετ' Αἰτιτκ. καὶ τοῦ Ἀπρμφτ. ἐξαρτωμένου ἀπὸ τοῦ ἰδίου δοκέω καθὼς καὶ ἡ Ὀνμστκ. μετ' Ἀπαρμφ., Ξεν. Ἀνβσ. 3, 1, 11. ἡ συνήθης ἔκφρασις καὶ ἐπὶ ὀνειρευομένων. β) Δοκῶ μοὶ μένειν. Θέλω, μοὶ ἀρέσει, μοὶ φαίνεται καλὸν νὰ μείνω, ὡς τὸ Λατιν. videtur mihi, Heind. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 230. D. ἄνευ τοῦ μοι σπανίως καὶ πιθανῶς μόνον Ποιτ. ὅθεν «δέδοκται» ἐφάνη εὔλογον, visum est, ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ὅταν ἀποφασίζῃ τι δημοσίως, Wolf ἐν Λπτν. σ. 342. αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐταὶ τὸ δόξαν ἢ τὸ δεδογμένον λέγονται. Τὸ δὲ οἱ δεδογμένοι εἶναι ἀντὶ τοῦ οἱ ἐγκαλεσθέντες, ἐξελεγχθέντες ἐπὶ κριτηρίου, οἱ ὡς ἀδικοι ἢ ἔνοχοι κριθέντες, Δμσθ. γ) Προσμένω, συμπεραίνω, ἐλπίζω, Πινδ. Νμ. 7, 45. καὶ Στοβ. Φυτ. σ. 40. «Καθελὼν μὲν δοκέοντ' ἀδόκητον δ' ἐπαείρωσιν». Ἰδ. ἀντρ. σημασ. 1., ἐν χρῆται μάλιστα ἐν τῷ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ παρενθεμένης περιόδου εὔχρηστω πῶς δοκεῖς; πῶς στοχάζεσαι; πῶς σοὶ φαίνεται; τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τούτου! στοχάσου, ἢ ἰδὲ μίαν φοράν! ἐπὶ ἐκφράσεως τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς ἐκπλήξεως, καὶ τῆς ἐπιτάσεως ἄλλης τινος ἐννοίας, π. χ. «Πῶς δοκεῖς χαίρουσι Ὢ πόσον ἀσμένως! Bergl Ἀριστφ. Πλουτ. 742. «τούτους τί δοκεῖτε»; τί νομίζετε περὶ τούτων; σὰν τί τοὺς νομίζετε; ἔνθα ὑπεντ. τὸ «πείσεσθαι», Ξενφ. Ἀνβσ. 5, 7, 26. Ἡ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. σπάνιος Αἰτιτκ. μετὰ τοῦ Ἀπρμφ. εὑρίσκεται ἐν Ξενφ. Κπ. 3, 1, 14. δ) Προσποιοῦμαι, κάμνω ὡσὰν νά.., simulare. μετ' ἀρνητ. dissimulare, πάντοτε μετὰ ἑπομένου Ἀπρμφτ., Valck. Ἱππλ. 1762. συχνάκις παρ' Ἀριστοφ. 2) Φαίνομαι εἰς ἄλλους ὅτι εἶμαί τι, νομίζομαι ὑπ' αὐτῶν ὅτι εἶμαί τι, ὅθεν οἱ δοκοῦντες ἢ δοκοῦντες εἶναί τι, Ἄνθρωποι, οἵτινες φαίνονται, τοὺς νομίζουν κοινῶς ὅλοι ὅτι εἶναί τι, ὑπολαμβάνονται ὑπὸ πάντων ὅτι εἶναί τι κ. τ. λ. οὕτω καὶ «οἱ δοκοῦντες σοφοί», ἐλλόγιμοι, Ἡρδτ. τὸ δὲ δοκῶν, οὖσα, οὖν, ὁ φαινόμενος κ. τ. λ. 3) Ἀπρσπ. «Δοκεῖ», ἡ, δοκεῖ μοι» Μοὶ φαίνεται, μοὶ ἀρέσει, μοὶ φαίνεται καλὸν καὶ εὔλογον, καὶ οὕτω διὰ πάντων τῶν χρόνων. «Ὡς ἐμοὶ δοκεῖν» Καθὼς μοὶ φαίνεται, κατὰ τὸ δοκοῦν μοι, ἀλλὰ καὶ «Ἐμοὶ δοκεῖν», Valck. Ἡρδτ. 1, 172. 9, 113. ἔξρτ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἀλλὰ καὶ τὸ «Ὡς ἐμοὶ δοκεῖν ἐστι διόλου ὀρθόν», Wess. Ἡρδτ. 6, 95. Ὁ Ὀνομστκ. ἀπόλυτος «δόξαν» καὶ «δόξαν ταῦτα» Ἀφ' οὗ ἀπεφασίσθησαν καὶ ἐκρίθησαν ταῦτα ὡς καλὰ καὶ εὔλογα. Ξενφ. Ἀνβ. 4, 1, 13. — Τὸ σύνηθες ἀντίθτ. τοῦ δοκεῖν εἶναι τὸ εἶναι, Wolf. Λεπτν. σ. 232. Ast. Πλάτ. Πολίτ. 2, 5.

Δόκη, ης, ἡ. Παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, «Δόκησις», ὅθεν τὸ κοινῶς δοχεῖον, καὶ δοχιό. Καὶ, 2) = Δόκησις, ἐνέδρα· καὶ, παρατήρησις, ὅθεν τὸ κοινῶς Βαδόχι καὶ Βοδόχι (ἐκ τοῦ Βάδος, καὶ Δόκη), τόπος στενός, εἰς ὃν φυλάγουσι παραμονεύοντες νὰ περάσῃ τὸ ζῶον, τὸ ὁποῖον κυνηγοῦσι· καὶ ἀντὶ τοῦ «Ἐνέδραι», λέγομεν Δόκανον, τὴν σιδηρᾶν παγίδα, τὴν ὁποίαν κρύπτοντες ὑπὸ γῆν εἰς τὰ βοδόχια, πιάνομεν τὰ ἄγρια ζῶα· ὅθεν τὰ ῥήματα Δοκάζω, καὶ Δοκεύω. Ζήτ. καὶ Δόκος.

Δόκημα, ατος, τὸ, = δόκησις, γνώμη, ἰδέα, στοχασμός. Εὐριπ. Τρωάδ. 411. ἐν Ἡρακλ. 111. κα Πλουταρ. Γ. σελ. 400.

Δόκημι. Ζητ. ἐν Δοκέω.

Δοκησιδέξιος, ον (δεξιός, 3). Ὅποιος νομίζει, στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του ἐπιτήδειον, ἐπιδέξιον, ἢ εὐτυχῆ. Ἀθήν. σελ. 122.

Δοκησίνους, ουν, γενικ. ου (νοῦς). Ὅποιος στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του νουνεχῆ, στοχαστικόν, Πολυδ.

Δόκησις, εως, ἡ (δοκέω). Κοινὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχουσι περὶ ἑνὸς πράγματος, κοινὸς στοχασμός. Καὶ ἡ καλὴ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχω περί τινος. Καὶ ἀντὶ τοῦ Δόξα, τιμή, ἔπαινος, ὑπόληψις, καλὸν ὄνομα· παρ' Εὐριπ.

*Δοκησισοφέω, ῶ. Δοκησίσοφος εἰμί, Κύριλλ.

Δοκησισοφία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ στοχάζηταί τινας τὸν ἑαυτόν του σοφόν· ἐκ τοῦ

Δοκησίσοφος, ον (σοφός). Ὅποιος στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του σοφόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 43. »Ὁ δοκήσει σοφός, ὁ οἰόμενος μὲν εἶναι σοφός, οὐκ ὢν δέ, Κλήμ. στρωμ. α.

*Δοκησίφρων, ονος, ὁ. Ὁ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόκησιν φρονῶν· ὁ δοκήσει φρόνιμος.

*Δοκίας, ου, ὁ. Ἰδὲ Δοκός, 2.

Δοκίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ Δοκός.

Δοκιμάζω, Μ. άσω (δόκιμος), καὶ Δοκιμαίνω παρ' Ἡσυχ. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ κοινῶς λέγομεν. Παρατηρῶ, βλέπω, ἐξετάζω, καὶ ἐρευνῶ ἕνα πρᾶγμα ἂν ἦναι γνήσιον, ὀρθόν, καὶ καθαρόν. Ἔτι δὲ καὶ τό, Καθαρίζω, λαγαρίζω. 2) ὅθεν Δέχομαι τὸ τοιοῦτον ὡς διὰ τῆς πείρας ἀποδειχθὲν γνήσιον, ὀρθὸν καὶ καθαρόν, καὶ ἑπομένως κρίνω, ἀποφασίζω, κρατῶ, καὶ τιμῶ αὐτό, ὡς ὠφέλιμον, καλόν, ἐπιτήδειον, καὶ ἄξιον, ὡς καὶ τὸ Ἀξιόω. 3) δέχομαι, στέργω, κρίνω τινὰ δόκιμον, ἄξιον, καὶ ἐκλέγω αὐτὸν εἰς μίαν ὑπηρεσίαν. Ἔτι δὲ δέχομαι καὶ τοὺς παῖδας διὰ τῆς δοκιμασίας εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων· ὅθεν »Δοκιμασθεὶς« παρ' Ἰσοκρ. σελ. 613. ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ χρόνος τοῦ νὰ ἦναι παῖς, ἐκηρύχθη ὡς ἔφηβος, τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐφήβων, ἐπειδὴ καὶ ἐξετάσθη πρότερον ἡ ἡλικία του· ὅθεν, »Δοκιμάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων«, ἀντὶ τοῦ, κρίνεσθαι, καὶ ἀποφασίζεσθαι διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐπιτρόπων, οἵτινες καὶ ἐμήνυον περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν διοίκησιν· καὶ ἰδιαιτρ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐκλέγω, διορίζω τινὰ εἰς δημόσιόν τι ὑπούργημα. Ἐνίοτε δὲ καὶ μόνον τὸ »Δοκιμάζομαι«, ἀντὶ τοῦ, φθάνω εἰς τὴν τῶν ἐφήβων ἡλικίαν, καὶ κηρύττομαι ἔφηβος (Majorenn) ὡς παρ' Ἀθην. σελ. 524. παρὰ δὲ Θουκυδ. Β'. 35. »οὕτως ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν«, ἀντὶ τοῦ ἐκρίθη, ἐφάνη εὔλογον.

Δοκιμασία, ίας, ἡ. Ἔρευνα, ἐξέτασις ἑνὸς πράγματος, ἂν ἦναι καθαρόν, ἐπιτήδειον καὶ ἄξιον, ἢ ἂν ἔχῃ τὰς πρὸς τὴν περὶ αὐτοῦ διορισθεῖσαν ὑπηρεσίαν ἀναγκαίας ἰδιότητας, καὶ ἀποδείξεις· καὶ Καθάρισις, λαγάρισμα. 2) ἐπὶ δὲ στρατιωτῶν, ἡ ἐξέτασις αὐτῶν la revue, Γαλλ.

*Δοκιμαστήρ, ῆρος. Ἰδ. Δοκιμαστής.

Δοκιμαστήριος, ον. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς δοκιμασίαν. Δοκιμαστήριον, τό, ἀντὶ τοῦ δοκίμιον, Λιβάν. Α', σελ. 664.

Δοκιμαστής, στοῦ, ὁ· καὶ δοκιμαστήρ, ῆρος, ὁ (δοκιμάζω). Ὅποιος δοκιμάζει, ἐξετάζει καὶ ἐρευνᾷ τι. Καὶ ὅστις εὑρίσκει τι δόκιμον, τὸ δέχεται ὡς τοιοῦτον, καὶ τὸ ἐπαινεῖ.

Δοκιμαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δοκιμασίαν, ἢ ὁ εἰς ταύτην ἐπιτήδειος.

*Δοκιμαστός, ή, όν (δοκιμάζω). Δοκιμασμένος, ἀποδεδειγμένος διὰ δοκιμῆς, Διογ. Λαρτ. 7, 105.

Δοκιμάω, ῶ· καὶ δοκιμῶμαι, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, δοκῶ, καὶ οἴομαι.

*Δοκιμεῖον, τό. Ὄργανον, ἢ μέσον ἐξετάσεως καὶ δοκιμασίας, πᾶν, δι' οὗ τις ἐξετάζει ἢ ἐρευνᾷ, Πλάτ. Τίμ. σ. 65. C. κατὰ Bekk.

Δοκιμή, ῆς, ἡ. Ἡ δοκιμή, ἢ ἡ γενομένη ἐξέτασις περί τινος, Διοσκορ. Δ. 186. ὅθεν

Δοκίμιον, τό. = Δοκιμεῖον, καὶ δοκιμασία, παρὰ Ζωσίμ. Γ, 13.

Δόκιμος, ον (δέχομαι, δέκω). Κυρίως σημαίνει τό, Ἀρεστός, δεκτός, ἐξαιρέτως ἐπὶ καλῶν, εὐχρήστων, καὶ καθαρῶν νομισμάτων (συνηθισμένη μονέδα ἥτις τρέχει, καὶ μὴ νενοθευμένη, κάλπικη)· ὅθεν ἐλήφθη ἡ λέξις μτφρ. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐξετασθέντα εὑρέθησαν ὀρθά, σωστά, καθαρά, ἄξια, καλά-μεμπτα = δεδοκιμασμένος. 2) Καὶ = εὐδόκιμος, ὡραῖος κατὰ τὴν ὄψιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀξιόλογος, ὀνομαστός, καθαρός, ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρόδοτ. Ζ'. 129. καὶ αὐτόθ. ἀνωτ. 117. »Δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ«, ἀντὶ τοῦ ἐν ὑπολήψει καὶ τιμῇ, ἔντιμον καὶ ἔνδοξον· ὅθεν

Δοκίμως, Ἐπίρρ. μὲ δοκιμασίαν, ἐξαιρέτως, ἱκανῶς, ἐντελῶς· καὶ

Δοκιμότης, ητος, ἡ (δόκιμος). Τὸ δοκιμάζεσθαι, τὸ διὰ δοκιμασίας γνήσιον ἀποδείκνυσθαι ὡς παρὰ Ἰουστίν. Μάρτ. »Δοκιμότης φράσεως«, ἀντί, »Ἡ δόκιμος φράσις«.

Δοκιμόω, ῶ, = δοκιμάζω. Φερεκύδ. παρὰ Διογν. Λαρτ. 1, 122.

Δοκίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ Δοκός. 2) παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. Θ'. 15. ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ Βέργα, ῥαβδίον, μικρὸν διακόνιον. Ζήτ. Πλινθίον.

*Δοκίτης, ου, ὁ. Ἰδ. Δοκός, 2.

Δοκός, οῦ, ἡ. Δοκάρι, τέμπλα, περαστή, πατερόν, ζευκτόν, γρεντιά. Ἐξαιρέτως λέγεται τὸ χοντρὸν ἐκεῖνο ξύλον, τὸ ὁποῖον βαστᾷ ὅλην τὴν σκεπαστὴν ἑνὸς οἰκηρίου, Ὁμηρ. Παρὰ νεωτέρ. καὶ δοκός, ὁ. Jac. AP. p. 327. 2) πυρῶδες τῆς ἀτμοσφαίρας φαινόμενον, τὸ καὶ δοκίας, καὶ, δοκίτης Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπλν. Ῥδ. 2, 1083.

Δόκος, ου, ὁ. = Δόκησις, κοινὴ γνώμη, καὶ ὑπόληψις, στοχασμός, ἐλπίς, 2) προσδοκία, παραφύλαγμα (καρτέρι). Ἀρχίλοχ. Ἀνάλεκτ. Α'. 42. »Ἐν δόκοισιν ἐχθρῶν«. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. »Ἐν δόκῃ, ἐν ἐπιβουλῇ« καί, »Ἔνδοκος, ἐνέδρα. Ἐς δόκον, εἰς ἐνέδραν. »Δόκαι, παρατηρήσεις, ἐνέδραι«. Ζήτ. καὶ ἐν, Δόκη.

*Δοκώ, όος, συνηρ. οῦς, ἡ, = τῷ κρημν. Εὐριπδ. Ἠλεκτρ. 747.

Δόκω, ἀντὶ τοῦ δοκέω, ὅθεν τό, δόξω, ἔδοξα, δέδογμαι.

Δοκόω, Μ. ώσω. Βάνω τοὺς δοκοὺς εἰς τὴν σκεπαστὴν τοῦ οἰκηρίου, κάμνω τὸ ταβάνι· ὅθεν

Δόκωσις, εως, ἡ. Τὸ βάλσιμον τῶν δοκῶν εἰς τὴν σκεπαστὴν τοῦ οἰκηρίου, ταβάνωμα. Ἐκκλησιαστ. Γ'. 18. παρὰ τοῖς Ο'.

Δολερός, ρά, ρόν (δόλος). Πανοῦργος, ἀπατηλός, ἐκεῖνος ὅστις ἀπατᾷ. 2) ἐπὶ πραγμ. ἐπικίνδυνον, κακόν· ὅθεν

Δολερῶς, Ἐπίρρ. Μὲ πανοῦργον καὶ ἀπατηλὸν τρόπον.

Δολιεύομαι, Μ. εύσομαι. Ἀποθ. Μέσ. (δόλος). Φέρομαι καὶ πολιτεύομαι δολίως. Ἐτυμολ. ἐν Λ. »Ὑποστειλάμενος« παρὰ δὲ Σέξτ. Ἐμπ. »Λόγους δεδολιευμένους« ἀντὶ τοῦ Σοφιστικῶς, ἀπατηλῶς καὶ δολίως συνθεμένους, καὶ παραστημένους.

Δολίζω, Μ. ίσω. Νοθεύω, δολόνω, Διοσκορ.

*Δολιοθήρας, ὁ. Ὁ δόλῳ θηρεύων, ἀμφ.

*Δολιόμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὁ πανοῦργα φρονῶν, ὁ πανοῦργον καὶ δολερὰς γνώμας ὤν, Αἰσχλ. Ἱκετ. 731. καθὼς διώρθωσεν ὁ Wellauer.

Δολιόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό, (πούς). Ὁ ἔχων δολίους πόδας, ἢ βήματα, τουτέστι, ὁ ἀπατηλῶς καὶ δολίως καὶ ὑποκριτικῶς περιπατῶν, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ.

Δόλιος, ία, ιον. = Δολερός· παρὰ τοῖς Ἀττικ. δὲ καὶ δικατάληκτ. Πανοῦργος, ἀπατηλός, Ὀδύσ. ἔνθα ὅμως δὲν τίθεται ἡ λέξις ποτὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ πραγμάτων, ὡς »Ἕνεα, τέχνη, κύκλος«. Ὁ κύκλος, τὸν ὁποῖον οἱ κυνηγοὶ συνετῶς καὶ ἐπιτηδείως κάμνουσι διὰ τῶν δικτύων τους περί τι θηρίον, διὰ νὰ τὸ πιάσωσιν ἀφεύκτως, Ὀδύσ. Δ, 792. Παρὰ τοῖς ὕστερον συχνάκις ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Spank. Αριστφ. Πλοῦτ. 1158. des Aeas παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 47. Ἐπίρρ. Δολίως.

Δολιότης, τητος, ἡ (δόλιος). Ἀπατηλότης, πανουργία, τέχνασμα, ἐπιτηδειότης, ἡ κλίσις, διὰ νὰ γελάσῃ τινάς τινα, Εὐσταθ.

Δολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ ἀπατηλὰς φρένας ἔχων, ὁ δολίως, καὶ ἀπατηλῶς φρονῶν. Πανοῦργος, πονηρός, Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπδ.

Δολιόω, ῶ. Μ. ώσω. Εἶμαι δόλιος, ἀπατηλός. »Ταῖς γλώσσαις ἐδολιοῦσαν«. Ψαλμ.

*Δολίσκος, ὁ. Ὑποκοριστ. τοῦ δόλου = Παραξιφίς.

*Δολιχαίων, ὁ, ἡ (δολιχός, αἰών). Μακρόβιος, πολὺν καιρὸν ζῶν.

*Δολιχάορος, ὁ, ἡ (ἄορ). Ἔχων μακρὰν λόγχην.

Δολίχαυλος, ον (δολιχός, αὐλός). Ὅποιος ἔχει μακρὸν σωλῆνα, αὐλόν, ὡς, π. χ. »Δολίχαυλον αἰγανέην« ὁ ἔχων μακρόν, σιδηροῦν αὐλόν (Ζητ. Αὐλός, ἀριθμ. 2), μέσα εἰς τὸν ὁποῖον βάνεται ἡ σουβλερὰ μύτη τῆς λόγχης, Ὀδύσ. Ι, 156. »Δολιχαύλους τὰς μακροσιδήρους λέγει. Αὐλὸς γὰρ φασὶ νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται« Εὐσταθ.

Δολιχαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ ἔχων μακρὸν αὐχένα, λαιμόν. Εὐριπ.

Δολιχεγχής, ές (ἔγχος). Ὁ ἔχων μακρὰν λόγχην, κοντάρι· »Παίονας«. Ἰλ. Φ, 155.

Δολιχεύω, Μ. εύσω, = Δολιχοδρομέω· καὶ Μεταφορ. παρ' Αἰλιαν. »Πολλοὺς πλοῦς δολιχεύουσι«· κάμνουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πολλὰ καὶ μακρυνὰ ταξίδια εἰς τὴν θάλασσαν.

Δολιχόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό (πούς). Ὁ ἔχων μακρὰ ποδάρια, μακροπόδαρος, Ἀθην. σελ. 305. = Δολιχόπους.

Δολιχήρετμος, ον (ἐρετμός). Μὲ μακρὰ κουπία, ἐπιθ. τῶν πλοίων, Ὀδυσ. Δ, 499· καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. ἐμπορευομένων, καὶ θαλασσοπλόων λαῶν τε καὶ χωρῶν· ὡς »Δολιχήρετμοι Φαίηκες«, Ὀδ. Θ. 191. ἤτοι διότι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μεταχειρίζωνται μακρὰ κουπία, ἢ διότι αὐτοὶ μὲ τὰ ἐλαφρὰ τους πλοιάρια ἠδύναντο νὰ κάμνωσι μεγάλα ταξίδια ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἢ ὡς οἱ σχεδὸν μόνοι ταξιδεύοντες τὴν θάλασσαν Φαίηκες· καθὼς καὶ Πινδ. Ὀλ. Η'. 25. »Αἴγιναν δολιχήρετμον«, λέγει, τὴν ἔχουσαν ὅλον τὸν πλοῦν τῆς θαλάσσης Αἴγιναν, τὴν θαλασσοκρατοῦσαν.

Δολιχήρης, ες (ἐρω). Μακρύς. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 407.

Δολιχογραφία, ίας, ἡ. Τὸ μακρὸ γράψιμον, Ἀνάλεκτ. Γ', σελ. 87. Ἀριθ. 51.

Δολιχόδειρος, ον (δειρή). Μακρολαίμης, ὁ μακρὸν λαιμὸν ἔχων. Ποιη. Δουλιχόδειρος ἐπιθ. τοῦ κύκνου ἐν Ἰλ.

Δολιχοδρομέω, ῶ. Τρέχω τὸν »δόλιχον«, καὶ γενικῶς Μακρὰν καὶ συχνὰς τρέχω, κάμνω μακρὰ ταξίδια.

Δολιχοδρόμος, ου (δραμεῖν). Ὅποιος τρέχει τὸν δόλιχον· ὡς καὶ τό, »σταδιοδρόμος«, ὁ τρέχων τὸ στάδιον 2) ὁ δολιχ., τὸ διὰ τοῦ δολίχου τρέξιμον.

Δολιχόεις, όεσσα, όεν. Ποιη. ἀντὶ δολιχός. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 216. »Δούρατα δουλιχόεντα«, ἀντί, »δολιχόεντα«.

Δολιχόκαυλος, ον (καυλός). Ὁ ἔχων μακρὸν καυλὸν, ἢ ξυστόν.

Δολιχόουρος, ον (οὐρά). Περὶ Φαβωρ. ἀντὶ δολίχουρος, ὡς παρ' Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Α. ὁ ἔχων μακρὰν οὐράν. Ἐπὶ δὲ στίχων ἀντὶ τοῦ »Ὑπέρμετροςα, ἤτοι ὁ ἔχων μίαν συλλαβὴν περιττότερον.

Δολιχόπους, οδος, ὁ, ἡ· πουν, τό. = Δολιχήπους.

Δολιχός, χή, χόν. Μακρὺς, μακρυνός. Λέγεται ἐπὶ πραγμάτων εἰς »Ἔγχεα, δόρυα, Ὅμρ. καὶ ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ μακρυνὸς, πολυκαιρινός. »Νόστος, νύξα, Ὀδσ. καὶ δολιχὸν, ὡς Ἐπίρρ. Ἰλδ. Κ, 52. τὸ δὲ »Δολιχὸς πλόος, δολιχὴ ὁδόςα, Ὀδσ. ἐμπεριέχει καὶ τὰς δύο σημασίας· ὅθεν

Δόλιχος, ου, ὁ. Μακρὺ στάδιον κατὰ τὸν Σουΐδαν, καὶ Σχολιαστὴν τοῦ Πινδάρ. Ὀλ. Γ'. 33. Ἦτο δὲ ἐν διάστημα τόπου ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρα στάδια, ἤτοι ¾ μίλια Γερμανικὰ, τὸ ὁποῖον τοῦτο διάστημα ἔπρεπεν οἱ δρομεῖς νὰ τὸ διατρέξωσι δώδεκα φοραῖς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως τὸ ἄλλο, ὥστε ἅπας οὗτος ὁ δρόμος ἐσυμποσοῦτο 9 μιλ. Γερμαν. Κατ' ἄλλους δὲ, ἦτο τοῦτο τὸ διάστημα τὸ ἥμισυ, ἤτοι δώδεκα σταδίων, καὶ κατ' ἄλλους μόνον ἑπτὰ, τὸ ὁποῖον ἔπρεπεν ἑπτὰ φοραῖς νὰ τὸ διατρέξωσιν ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ἕως εἰς τὸ ἄλλο, ὅ ἐστι ἑπτὰ φοραῖς παραδιῶθεν, τὸ ὁποῖον ἐσυμποσοῦτο 1½ μιλ. Γερμαν. 2) καὶ ἓν εἶδος ὀσπρίου, παρόμοιον μὲ τοὺς κυάμους, (κουκία, φάβα) Phaseolus. Ἰδ. Λοβός, 3.

*Δόλιχος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνμ., Ὕμν. Ὁμρ. Δμτρ. 153. (Ὁ συνήθης τονισμὸς Δολιχὸς ψευδής ἐστι.)

Δολιχόσκιος, ον (σκιά). Ὁποῖος ἔχει μακρὺν ἴσκιον, ἢ μακρὰς τρίχας, μακρύς, Ὀππιαν. Κυν. Α'. 410. »Δολιχόσκιος οὐρήα. Ἐπίθ. τῆς ζωγραφικῆς βούρτζας. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ, καὶ ἐπίθετον τοῦ ἔγχος, τὸ κοντάρι δηλ. τὸ ὁποῖον ῥίπτει μακρὰν σκιὰν, διότι καὶ αὐτὸ εἶναι μακρύ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ὄσχος παραγωγὴ, ἀντὶ δολιχόσχιος δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος, Ἰδ. Ὄσχος. Τινὲς δὲ »Δολιχόκιονα γράφουσι, παράγοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ »Κίωα, καὶ ἑρμηνεύοντες διὰ τοῦ, »Μακρὰν ὑπάγωνα.

Δολιχούατος, ον (οὖας). Ὁποῖος ἔχει μακρυὰ αὐτία (ὠτία), ὁ μακρόθεν ἀκούων, Ὀππιαν. Κυν. Γ, 186.

Δολιχόφρων, ον, γεν. ονος (φρήν). Ὁποῖος συλλογίζεται καὶ στοχάζεται διὰ μακρὰν, ἢ εἰς μάκρος, εἰς πολὺν καιρὸν, Πλούτ. Γ'. σελ. 579. »Μέριμναι δολιχόφρονεςα.

Δολιχόδουπος, ὁ, ἡ. Ὀρφ. Ὕμν. ΞΓ', 3. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, »ὁπλόδουποςα, Ἰδ. τὸ ἑπόμενον.

*Δολόδουπος, ον (δοῦπος). Ὅστις δελεάζει μὲ ψευδῆ κτύπον »Ἄρηςα. Ὀρφ. Ὕμν. 63, 3. ὅπου ἀλόγως θέλουν νὰ ἀναγνώσωσιν Ἀπλόδουπος.

Δολόεις, οεσσα, όεν (δόλος). Ποιητ. ἀντὶ τοῦ »Δολερόςα, ἀπατηλὸς, Ὀδσ. 2) Παθητ. ὁ μὲ ἀπάτην καὶ δόλον τεθεὶς, μὲ δολερὰς τέχνας κατασκευασθεὶς, ἔντεχνος· ὡς παρ' Ὁμηρ. Ὀδ. Θ, 281. »Δέσματα δολόενταα, τὸ ὁποῖον ἐν στίχ. 297. »Δεσμοὶ τεχνήεντεςα, εἶπεν.

*Δολοεργός, όν (ΕΡΓΩ). Δόλια πράττων, Μανέθ. 4, 57.

*Δολοήτωρ, ὁ (ἦτορ). Δολιόκαρδος, Χρησμ. Σιβυλλ. 1, σ. 32.

Δολοκτασία, ίας, ἡ (κτάω, κτείνω). Τὸ φονεύειν δολίως, φόνος κρυφίως καὶ μὲ δόλον γινόμενος, Ἀπολλ. Δ'. 480.

Δολομήδης, ες, γεν. εος (μῆδος) = »δολομήχανοςα, πανοῦργος, Σιμωνίδης Σχόλ. Ἀπολ. Γ'. 26.

Δολομήτης, ου, ὁ, = δολόμητις, Ἰλ. καὶ

*Δολόμητις, ι, γεν. ιος (μῆτις). Ὁ ἔχων δολερὰν καὶ ἀπατηλὴν γνώμην, σκοπὸν, ἢ δολερὰ μηχανεύματα, τεχνάσματα, ὁ ἔχων διαβολικὰς, πονηρίας, καὶ πανουργίας εἰς τὸν νοῦν του, Ὀδσ. Καὶ

Δολομήχανος, ον (μηχανή). Τὸ αὐτό. Σιμων. Σχόλ. Ἀπολ.

Δολόμυθος, ον (μῦθος). Ὁ ἀπατηλῶς καὶ δολίως ὁμιλῶν, Σοφοκλ.

Δολοπεύω. Ζήτ. ἐν Δόλοψ.

*Δολοπλανής, ές. Διὰ δόλου ἀπατῶν, πλανῶν, Νόνν. 8, 230, 24.

Δολοπλοκία, ίας, ἡ. Τὸ πλέκειν δόλους, μηχανοῤῥαφεῖν. Μηχανοῤῥαφία, πεπλασμένη πανουργία καὶ ἀπάτη, Ἱπποκρ. Ἐπιστολ. σελ. 1283. καὶ Θέογν. ἐκ τοῦ

Δολοπλόκος, ον (πλέκω). Ὁ πλέκων δόλους, δολερὸς, πανοῦργος. Πολλάκις ἀπαντώμενον ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης καὶ Σαπφοῦς.)

Δολοποιός, όν (ποιέω). Ὁ κάμνων δόλους. Πανοῦργος, ἀπατεών, Σοφοκλ. Τραχ.

Δολόπους, οδος, ὁ, ἡ, = δολιόπους.

Δολοῤῥαφέω, ῶ. Ῥάπτω δόλους καὶ ἀπάτας, ὅ ἐστιν ἐφευρίσκω, συνθέτω, πλάττω πανουργίας καὶ μηχανεύματα διὰ νὰ ἀπατήσω τινὰ, τὸ αὐτὸ καὶ »Πλέκειν δόλουςα· ἐκ τοῦ

Δολοῤῥαφής, ές (ῥάπτω). Ὁ μηχανοῤῥαφῶν. 2) Παθτ. Ὁ ἀπὸ δόλους ῥαμμένος, συνθεμένος, πεπλασμένος· ὅθεν

Δολοῤῥαφία, ίας, ἡ. Πεπλασμένη πανουργία, ἀπάτη, μηχανοῤῥαφία, δολοπλοκία.

Δολοῤῥάφος, ον (ῥάπτω), = δολοπλόκος.

Δόλος, ου, ὁ. Κυρίως λέγεται τὸ δόλωμα· μάλιστα δι' ὀψάρια, Ὀδσ. Μ, 252. ὅθεν πανουργία, ἀπάτη, τέχνευμα, καὶ πᾶν μηχάνευμα διὰ νὰ ἀπατήσωμεν, καὶ νὰ γελάσωμεν τινὰ, καθὼς π. χ. ὁ πρὸ τῆς Τρωάδος τεθεὶς ξύλινος ἵππος, Ὀδσ. Θ, 493. ἢ τὰ δεσμὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἔδεσε πιάσας τὸν Ἄρην ὁ Ἥφαιστος, Ὀδσ. Θ, 276. καὶ ἐν γένει κάθε ἀπάτη, καὶ παγίδα, ἢ λάκκος, ὡς συνήθως λέγομεν· ἀντιθ. τῇ βίᾳ, Ὁμρ. »Δόλῳ ἠὲ βίηφια, Ὀδσ. Ι, 406. ἀλλὰ καὶ ὡς κεχρημένως, δολιότης, πανουργία, Ὁμρ., παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἡ ἐπικρατοῦσα σημασ. — »Δόλος ἐστὶ τὸ πρὸς ἐπιβουλὴν περίεργον, ὅταν τις ἀγαθόν τι σχηματιζόμενος, καὶ τοῦτο ὥσπερ δέλεαρ τινὶ προθεὶς, δι' αὐτοῦ τὰ τῆς ἐπιβουλῆς κατεργάσηταια, Βασίλ. καὶ πάλιν. »Ἔστι δὲ δόλος κακοποιΐα λαθραία ἐν προσποιήσει τῶν βελτιόνων τῷ πλησίον προσφερομένηα. (Ἐκ τοῦ δέλω· μέσος Παρακ. δέδολα, ἐκ τοῦ δελεάζω)· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει Δόλοι, κατάσκοποι, καθὼς καὶ ἐν Δόλοψ.

*Δολοφονεύω, καὶ

Δολοφονέω, ῶ (δολοφόνος). Φονεύω μὲ δόλον, ἀπάτην, καὶ πανουργίαν· ὅθεν

Δολοφόνησις, εως, ἡ, = δολοκτασία· καὶ

*Δολοφονία, ἡ. Ὁ δολερὸς καὶ ἐκ τοῦ κρυπτοῦ φόνος.

Δολοφόνος, ον (ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὁ δολίως φονεύων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ.

Δολοφραδής, ές (φράζω). Πινδ. Νεμ. Η'. 53. Καὶ

*Δολοφράδμων, ονος, ὁ, ἡ (δόλον φραζόμενος), ὁ ἀπάτας καὶ δόλους στοχαζόμενος, ἤτοι ἔχων εἰς τὸν νοῦν του, πανοῦργος, Πινδ.

Δολοφρονέω, ῶ. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι δόλους, ἔχω εἰς τὸν στοχασμόν μου, ἤτοι εἰς τὸν νοῦν μου δόλους καὶ ἀπάτας, Ὁμρ. ἀλλὰ μόνον ἡ Μετχ. δολοφρονέων, χρήσιμος· ὅθεν

Δολοφροσύνη, ης, ἡ. Τὸ στοχάζεσθαι, ἔχειν εἰς τὸν νοῦν δόλους, καὶ ἀπάτας· μηχανοῤῥαφία, δολιότης, ἐπιβουλή, Ἰλ.

Δολόφρων, ον, γεν. ονος (φρήν), = δολοφραδής, Ἀπατηλός, Ἀνθολ.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Ἀντὶ τοῦ κατάσκοπος, μαστρωπὸς, Ἡσύχ. ἐσχηματίσθη ὡς καὶ τὸ, σκόλοψ, αἴθοψ, μώλωψ, κ. τ. λ. Ὅθεν δολοπεύω, κατασκοπεύω, ἐπιβουλεύω, ἐνεδρεύω. Ἐκ τοῦ δέλω, δέδολα, δόλος, δολέω, δολόπω, δολέπτω.

Δολόω, ῶ· Μ. ώσω (δόλος). Ἀπατῶ, γελῶ τινα μὲ πανουργίαν, Ἡσδ. Θγν. 494. Σοφκλ. Φιλκτ. 1288. Καὶ, πλανῶ, γελῶ μὲ δόλον ἓνα ζῶον ἄγριον, καὶ τὸ πιάνω μὲ δόλον, τέχνευμα, ἢ πονηρίαν· ὡς Ξενοφ. »Δολοῦν τὰς ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασια· καὶ 2) Τροπικῶς παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ Νοθεύω, ὡς, »Οἶνον φαρμάκῳ δολοῦνα, νοθεύειν τὸν οἶνον διὰ τῆς βαφῆς, καθὼς καὶ ἡ συνήθεια λέγει, »Δολόνω τὸ κρασία· βάνω νερὸν, ἢ ἄλλοτι μέσα εἰς αὐτό· καὶ »Κρατὶ ἀδόλωτα τὸ ἀμιγὲς, καὶ καθαρόν. Οὕτω καὶ ἐπὶ νομισμάτων, Hemst. Ἀριστφ. Πλουτ. σελ. 125. ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Φκιασιδόνω, χρωματίζω, »Δολῶσαι μορφήνα. Ἀλλάζω τὴν μορφήν μου, παραμορφόνομαι, βάζω ἄλλα ἐνδύματα, Σοφ. Φιλκτ. 129· καὶ

Δολόομαι, οῦμαι. Ἀπατῶμαι, γελοιοῦμαι μὲ πανουργίαν· πιάνομαι μὲ πανουργίαν· καὶ ἀντὶ τοῦ Νοθεύομαι. »Πᾶν τὸ κρεῖττον ἐν τῇ τοῦ χείρονος ἐπιμιξίᾳ δολοῦσθαι λέγεται, ὡς οἶνος δολοῦται τῷ χείρονα αὐτῷ παραμίγνυσθαι, ἢ τῷ ὕδωρ αὐτῷ παρακίρνασθαι· καὶ χρυσὸς δολοῦται ἐν τῇ πρὸς ἄργυρον καὶ χαλκὸν κοινωνίᾳ· οὕτω καὶ ἀλήθεια δολοῦται, τοῖς ἁγίοις λόγοις τῶν δυσφημοτέρων παραπλακέντων.α — Βασίλ. ὅθεν

Δόλωμα, ατος, τό. Ἀντὶ τοῦ δόλος, πανουργία, ἀπάτη, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1000. ἐκ τούτου καὶ ἡ συνήθεια δόλωμα λέγει ἐκεῖνο τὸ φαγητὸν, δι' οὗ πλανῶμεν τὰ ἄγρια ζῶα καὶ τὰ πιάνομεν.

Δόλων, ωνος, ὁ. Τὸ κρυφὸν, μικρὸν μαχαίρι τοῦ δολοφόνου. 2) Καὶ δὲ πλοίων λέγεται τὸ μικρὸν κατάρτι μετὰ τὸ τῆς πρύμνης, τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς Τρινκέτο, Trinchetto, λεγόμενον. Livius, λς'. 44. καὶ 37. 30. Ἰσίδωρ. ιθ'. 3. Διόδ. Κ. 61. Προκόπ. Πολ. Βανδάλ. Α'. 17. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ὅταν ὁ ἀὴρ εἶναι πρύμνος, ὅπερ λέγεται, »Αἴρεινα, καὶ, »Ἐπαίρεσθαι, δόλωνα. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ ἐπίδρομος. 3) Κύρ. ὄνμ. ἐν Ἰλδ. Κ, 314. καὶ ἑξῆς· ὅθεν

*Δολώνεια, ἡ. Ὕμνος, ᾠδὴ τοῦ Δόλωνος, Ἰλδ. Κ. Ἰδ. ἀντρ.

Δολῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ ἔχουσα δολερὸν, ἀπατηλὸν, καὶ πανοῦργον πρόσωπον. Μικρόλα· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 1050. ἀντὶ τοῦ δολερὸς, πανοῦργος.

Δόλωσις, εως, ἡ (δολόω). Τὸ ἀπατᾷν, γελᾷν, καὶ πιάνειν διὰ τεχνευμάτων.

Δόμα, ατος, τό (δίδωμι). Δῶρον, χάρισμα. Πλουτρχ.

Δομαῖος, αία, αῖον (δομή). Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς κτίσιμον, »Δομαῖος λᾶαςα· λίθος διὰ θεμέλιον· καὶ ἔλλειπτ. »Δομαίοισι μενονα, Ἀπολλ. Α'. 237. ὁ δὲ Ἡσύχ. Οἰκόπεδα, θεμελίους, ἔχει.

*Δόμεναι, δόμεν, Ἐπ. ἀντὶ δοῦναι, Ἀπρμφτ. Ἀορ. 2. τοῦ Δίδωμι, Ὁμρ.

*Δομεστικεύω, δομέστικος εἰμί. Βαλσ.

*Δομέστικος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Domesticus, Οἰκεῖος, Ἰσίδρ. Πηλ. 2) Ὀφφίκιον ἐκκλησιαστικόν. 3) Ὀφφίκιον πολιτικὸν, Σουΐδ. »Δομέστικοι, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἱππεῖς, οἱ κατὰ Ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται· ὅθεν καὶ Δομεστικάτον τὸ τούτων ἀξίωμα. — Ὦ γλώσσης καλλονὴ, ὦ γένους ἀκμὴ !!!

Δομέω, ῶ, = δέμω. Κτίζω, κάμνω τοῖχον.

Δομή, ῆς, ἡ (δέμω). Κτίσιμον, τὸ κτίζειν, κάμνειν τοίχους, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κτισμένον, κτίριον, οἰκοδομή. 2) ἀντὶ τοῦ Δέμας, τὸ σῶμα, τὸ τοῦ σώματος (κορμίου) ἀνάστημα. Ἀπολλ. Ῥόδ. καὶ Νίκανδρ. Ποιη. μόνον.

*Δόμημα, τό, = δόμος, Εὐσ. ἐκκλ. ἱστρ. 10, 4.

*Δόμησις, εως, ἡ, = δομή.

Δομήτωρ, ορος, ὁ (δομέω). Ὁ πρωτοκτίστης,

Πρωτομαίστωρ (πρωτομάστωρ), καὶ ἐκεῖνος ὅστις κτίζει, Λυκόφρ. Σχολ. 48.

Δόμονδε, Ἐπίρρ. ὡς καὶ τὸ Οἶκόνδε καὶ Οἶκαδε, ἀντὶ εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸ ὁσπήτιον, Ὁμῆρ. Ἀλλὰ καὶ »Ὃν δὲ δόμονδε«, εἰς τὸ σπήτι του, Ὀδσ. ἐκ τοῦ

Δόμος, ου, ὁ (δέμω), Κυρίως, τὸ ἐκ πολλῶν ἑτέρων ὑλῶν εἰς ἓν συνδεμένον, συγκεκροτημένον κατὰ τάξιν σῶμα. Σύνδεσις, σύνταξις, στοῖβα, ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 179. »δόμοι πλίνθου στοῖβαις ἀπὸ πλίνθους, κεραμίδια· καὶ Θουκυδ. Γ, 20. »δόμοι ἐπιβολαί«· ἀράδες ἀπὸ κεραμίδια, ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο· ὅθεν 2) Γενικῶς, ὅλον τὸ κτίριον, ὅλος ὁ οἶκος (τὸ ὁσπήτιον), παρ' Ὁμήρῳ δὴ, εἴτε ναῶν, καὶ ἐπὶ οἰκημάτων, κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκεῖνο μὲν πάντοτε ἐν τῷ ἑνικ. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Πληθυντ. Ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἔπαυλις, σταῦλος (ἀχοῦρι), μάνδρα, ὁβορὸς μετὰ τῶν ἀνηκόντων αὐτοῦ, Ἰλιάδ. Μ, 301· ὅθεν καὶ »Δόμος Ἀΐδος«, ἢ Ἀΐδαο, ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ Ἅδου, συχνάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ὀδσ. Η, 81. »πυκινὸς δόμος Ἐρεχθῆος« ἐπὶ ὅλης τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. 3) Ὀντᾶς, κάμαρα, δωμάτιον, οἴκημα, ἓν μέρος τῆς ὅλης κατοικίας, καὶ μάλιστα τὸ ἀνώγεον, ἢ σάλα, ἐν ᾗ ἔτρωγον, Ὁμήρ. 4) Ἔτι δὲ καὶ στοῖβα ἀπὸ σχοινία· ὡς παρὰ Μαθημ. Παλ. σελ. 65. »πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπιμηρύουσι«. Καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι κτισμένον, μαστορευμένον ἀπὸ κτίστην, ἢ ξυλουργόν· ὡς παρ' Εὐριπίδ. Ἀλκ. 151. »κέδρινοι δόμοι«, σεντούκια, κασσέλαις ἀπὸ κέδρον. Καὶ ἀντὶ τοῦ Φωλεά σφηκῶν ἢ μελισσῶν, Ἰλιάδ. Μ, 169.

Δομοσφαλής, ές (σφάλλω). Ὁποῖος σαλεύει, ταράζει, συγχέει, ἐμποδεύει, χαλᾷ δηλ. τὴν καλὴν κατάστασιν τοῦ ὁσπητίου. Ὁσπητοχαλαστής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1544.

Δονακεῖον, τό (δόναξ). Τόπος γεμάτος ἀπὸ καλάμια, Καλαμιών.

Δονακεύς, έως, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ Δονακεῖον, Δονακών, καλαμιώδης, ὁ ἔχων πολλὰ καλάμια. Ἰλ. Σ. 576. 2) ὁ Ἰξευτής, Ὀππιαν.

*__Δονακευτής__, οῦ, ὁ. Ὁ πιάνων τὰ πουλία μὲ ῥάβδους ἰξοῦ (ἰξόβεργαις) Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 73.

Δονακεύω, Πιάνω μὲ τὰ καλάμια τὰ κυνήγι, ἢ μὲ τὰ ἰξόβεργα, στήνω τὸ καλάμι (καθὼς κάμνουσι καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ παῖδες), ἢ τὰ ἰξόβεργα διὰ νὰ πιάσω τὰ πουλιά, καὶ

Δονακεύομαι, Μέσως, τὸ αὐτό. ἐν Ἀναλέκτ. Β'. σελ. 138. ἔνθα Ἰωνικ. καὶ Ποιητικ. »Δουνακεύομαι« ἵσταται.

*__Δονακηδόν__, Ἐπίρ. ὡς καὶ τὸ κλιμακηδόν, Ὡσὰν δόναξ, καλάμιον.

*__Δονακήεις__, Διάφορος γραφὴ εἰς Ἰλ. Σ, 576. ἀντὶ Δονακεύς. Ἰδ. Σχόλ. Βενετικά.

Δονακήματα, τά· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ »Ἀναλήμματα«, σηκωμένα, ὑψωμένα πατώματα, καθὼς εἶναι τὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς πύργους, καὶ κάστρη, τὰ παρὰ τοῖς Τούρκοις Μπεδένια· παρὰ δὲ Νικητ. Χρον. ς'. 5. »πυργίων δονακωμάτων«, ἵσταται.

*__Δονακίτης__, ου, ὁ· τὸ Θηλυκ. Δονακῖτις, ιδος, ἡ. Καλάμινος, ἀπὸ καλάμι. Ἀνάλ.

Δονακογλύφος, ον (γλύφω, δόναξ). Ὁποῖος σχίζει, κόπτει, φτιάνει τοὺς καλάμους, καὶ ἰδιαιτ. τὰ κονδύλια, μὲ τὰ ὁποῖα γράφομεν. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 59.

Δονακόεις, όεσσα, όεν. Ὁ γεμάτος ἀπὸ καλάμια. Εὐριπ. Ἑλ. 209.

*__Δονακοτρεφής__, ές, καὶ

Δονακοτρόφος, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἢ φέρων, βλαστάνων καλάμια, Εὐριπ.

Δονακοφοίτης, ου, ὁ· καὶ Ποιητικ. Δουνακοφοίτης (φοιτάω) Ὁ μὲ τὸ καλάμι περιφερόμενος. Βιάνωρ Ἀνέκδ. ἐν Ἀναλέκτ. Huschke, »πατρὸς δουνακοφοίταο«, Ἐπιθ. τοῦ κυνηγοῦ τῶν πτηνῶν μὲ τὰ καλάμια, ἢ μὲ ἰξόβεργα. (καλάμια ἀλειμμένα μὲ ἰξόν.)

Δονακόχλοος, ον, συνῃρ. -χλους, ουν (χλόα). Ὁ χλοάζων, πρασινίζων ἀπὸ καλάμια, Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 400.

Δονακώδης, ες, (εἶδος) = Δονακόεις.

Δονακώματα, τά. Ζήτ. Δονακήματα.

Δονακών, ῶνος, ὁ, = δονακεῖον.

Δόναξ, ακος, ὁ. Δωρικ. δῶναξ, Ἰωνικ. δοῦναξ. Κυρίως ὁ λεπτὸς καλαμίτης· »δόνακες καλάμοιο« Ὁμήρ. Ὕμν. Ἑρμ. 47. Κάλαμος, καλάμι· καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλάμι, καθὼς, π. χ. τὸ κονδύλι μὲ τὸ ὁποῖον γράφομεν, τὸ σουραύλι, ἢ φλογέρα τῶν ποιμένων, τὸ νέϊ, τὸ καλαμίδι, μὲ τὸ ὁποῖον ψαρεύομεν, τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖον πιάνομεν τὰ πουλιά· τὸ βέλος τῆς σαΐτας, Ὁμήρ. Λ, 584. καὶ τὰ τοιαῦτα. Παρβλ. Κάλαμος. (Ἐκ τοῦ δόνω, δονέω, ἐπειδὴ καὶ ὁ κάλαμος εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου σείεται.) Ζήτ. καὶ δῶναξ, καὶ ὑπολύριος.

*__Δονεύω__, Σπανιώτ. τύπος τοῦ Δονέω.

Δονέω, Μ. δονήσω· δονέομαι, καὶ δονεύομαι, Παθητ. καὶ Μέσως· ὅθεν τὸ ἀδόνευτος. Γυρίζω ὁλόγυρα, τηλύγω, στριφογυρίζω, κολουρικάζω, λυγίζω, κουνῶ, κινῶ, σείω, ταράττω, ἀνεμίζω, σαλεύω, τινάζω, κλονίζω, Ὁμήρ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου Ἰλ. Γ, 55. »δένδρεα ποσσὶ δονεῦσι«, καὶ Μ, 157. »ἄνεμος νέφεα δονήσας«· καὶ ἐπὶ τοῦ οἴστρου μύωπος, Ὀδ. Χ, 300. »βόας οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν«. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, φέρω εἰς κίνησιν, ὑψώνω, κινῶ, »θρόον ὕμνων« εὐγάζω φωνὴν ὕμνων, ἀρχίζω τοὺς ὕμνους. Πίνδ. Νέμ. 7, 119. Καὶ Πύθ. Α'. 85. »Παλάμᾳ δονέων ἄκοντα«· καὶ »Λυρᾶν φωναὶ δονέονται«. Πύθ. 10, 16. Μτφρκ. Κατανύγω, ταράττω, κινῶ ψυχικῶς, προξενῶ ἐσωτερικὴν ἀνησυχίαν, καὶ ἰδιαιτ. ἐπὶ ἔχθρας ἢ μίσους, Ἀριστφ. Ἐκκλ. 954. »Ἔρως με δονεῖ«, »Θυμὸν δονεῖ«. Νέμ. 6, 90. »δονέει μάστιγι πείθουσα«, Πύθ. 4, 390. Παθητ. Κινοῦμαι, αἰωροῦμαι, Διστάζω, εἶμαι εἰς ταραχήν, ἀνησυχίαν· ὡς »Δονηθεῖσα φρήν«, Πίνδ. Πύθ. 6, 36. »Αἴγειροι ὑπερθε κρατὸς δονέοντο«, Θεόκρ. Ζ. 135. »Ἀνέμῳ δεδονημένον ἀχερδώ«, Ὁ αὐτ. ΚΔ. 88. »Ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις ἐδονεῖτο«, Η'. 65. ὁ δ' Ἀριστοφάν. ἐν Θεσμοφ. 324. ἔχει, »Οἰστροδόνητος«, καὶ ἐν Ὀρν. 1183., »αἰθὴρ δονεῖται ῥύμῃ καὶ πτεροῖσι«. Καὶ ἐπὶ κινήσεως θορύβου εἰς ἀποστασίαν, Ἡρωδιαν. »τὸ Λιβύων ἔθνος ἐδεδόνητο«. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Συμπ. Β'. 8. »τοὺς τροχοὺς δονουμένους«, αἱ νεώτεραι ἐκδόσ. »δινουμένους«, ἔχουσι· παρ' Ἀρεταίῳ Δ. α. ουδετέρως εὑρίσκεται, ἀντὶ τοῦ, »Παταγεῖν« (Συγγν. τῷ Δονέω)· ὅθεν

Δόνημα, ατος, τό. Κούνημα, τάραγμα, κίνημα, σάλευμα, κ. τ. λ.

Δόνησις, εως, ἡ. Κούνησις, τὸ σείειν, καὶ ταράττειν, ἢ βάνειν τι εἰς κίνησιν.

Δόξα, ης, ἡ (δόκω, δοκέω). Στοχασμός, γνώμη, τὴν ὁποίαν ἔχει τινὰς περὶ ἑνὸς πράγματος. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ. ἑ. 21. »δόξαν παρεῖχε τοῖς πολεμίοις«· τοὺς ἔκαμε νὰ στοχάζωνται. 2) Περὶ μελλόντων, ἀντὶ Ἐλπίς, πίστις, θάρρος· ὅθεν »ἀπὸ δόξης«, Ὁμήρ. Ἰλ. Κ, 324. Ὀδσ. Δ, 344. τὸ παρὰ λογογρ. συνθ. »παρὰ δόξαν«, τὸ ἐναντίον τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐλπίδος μου, Ἀλλὰ καὶ »παρὰ δόξαν ἢ.....«, Ἀλλέως, διαφορετικῶς ἀπὸ ὅ,τι ἤλπιζον, ἐπρόσμενον, Ἡρδτ. 1, 79. 8, 4. ὅθεν 3) Ἡ Κρίσις περὶ ἑνὸς πράγματος, ἢ προσώπου· καὶ ἔτι Διάκρισις καὶ γνώμη. 4) Πρόληψις, ἐσφαλμένη ἰδέα, φαντασία. 5) Κοινὴ γνώμη, ἤτοι κοινὴ καὶ δημοσία ἀπόφασις. (Existimatio, Λατ.) τὸ ὑπόληψις δηλ. μεθ' οὗ ἕπεται ἡ Ὑπόληψις· ὅθεν Γενικῶς, Τιμή, ἔπαινος. 6) Φιλοσοφ. γνώμη, διδασκαλία, δόγμα, ὡς »Κύριαι δόξαι«. Τὰ καθ' αὐτὸ δόγματα ἑνὸς φιλοσόφου. Πολλάκις συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπισφαλοῦς, ἢ μὴ ἀσφαλοῦς, τοῦ ἰδιοτρόπου, τοῦ σφαλεροῦ· διὰ τοῦ ὁποίου ἡ δόξα διακρίνεται τῆς ἐπιστήμης, Wytt. ep. cr. pag. 240. 7) »Δόξα μοι παρεστάθη«, Σοφ. Οἰδ. Τ. 911. = Ἔδοξέ μοι.

Δοξάζω, Μ. άσω (δόξα). Πιστεύω, στοχάζομαι, φρονῶ, νομίζω, ἔχω γνώμην περί τινος ὅτι εἶναι, καθὼς ἐγὼ τὸ πιστεύω καὶ τὸ στοχάζομαι, ἢ καθὼς ἐγὼ ἐλπίζω καὶ ὑπολαμβάνω, ἢ καθὼς τὸ κρίνω εὔλογον, καὶ ἀρεστόν· ὅθεν τὸ »Δόξαν«, καὶ τὸ, »Ἔδοξε τῇ βουλῇ«. 2) Ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. — Παθτ. Ὑπολαμβάνομαι, μὲ νομίζουν διά τι· ἢ ἔχω ὑπόληψιν, τιμῶμαι. Ἀππιαν. »τὸ τοῦ Καίσαρος κλέος ἐδοξάζετο ἐς ἄμαχον εὐτυχίαν«.

Δοξάριον, τό. Ὑποκοριστ. μικρὰ καὶ εὐτελής, φθαρτὴ δόξα. Συνήθης ἔκφρασις τῶν Στωικῶν.

Δοξασία, ίας, ἡ. Τὸ δοξάζειν, πιστεύειν, νομίζειν.

Δόξασμα, ατος, τό, = δοξασία. Παρὰ Πλάτ. ἀντί, »τὸ δόξαν, τὸ δόγμα, καί, ἡ δόξα«.

Δοξαστής, οῦ, ὁ (δοξάζω). Ὁποῖος νομίζει, πιστεύει καὶ στοχάζεται, ἢ ὁποῖος τιμᾷ.

Δοξαστικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἀγχίνους εἰς τὸ νὰ δοξάζῃ, καὶ νὰ στοχάζηται, ὁ ἱκανὸς νὰ κρίνῃ. Καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ἔπαινον, καὶ τιμήν.

Δοξαστός, στή, στόν. Ὁ κατὰ τὸν συμπερασμόν. Ὁ κατὰ φαντασίαν καὶ γνώμην σχηματισμένος. Καὶ ὁ ἐπαινεμένος.

Δόξις, εως, ἡ, = Δόξα, Δημόκρτ. Ζήτ. ἐν τῷ Ἐπιῤῥύσμιος.

Δοξοθηρέω, ῶ. Κυνηγῶ, ζητῶ, γυρεύω νὰ ἀποκτήσω τιμήν, Νικήτ. Χρ. ιζ'. 4.

Δοξοκαλία, ἡ (καλός). Τὸ φαντάζεσθαι κάλλος καὶ εὐμορφίαν, ἢ διὰ τῆς γνώμης καὶ φαντασίας ὡραιότης. Πλάτ. Φίληβ.

Δοξοκομπέω, ῶ, = δοξοκοπέω.

Δοξοκομπία, ἡ, = δοξοκοπία.

Δοξοκοπέω, ῶ (δοξοκόπος). Ἐπιθυμῶ, ζητῶ, πάσχω νὰ ἀποκτήσω τιμήν· φέρομαι, καὶ πολιτεύομαι τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ διεγείρω τοὺς ἄλλους εἰς τὸ νὰ μὲ τιμῶσιν. Ἀντὶ τούτου εὕρηται καὶ τὸ δοξοκομπέω, καὶ δικαίως, διότι κόπος, κοπετός, καὶ κόμπος, εἶναι λέξεις ταυτοσήμαντοι, καὶ ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτύπου παραγόμεναι, Παρβλ. Δημοκοπέω· ὅθεν

Δοξοκοπία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ ζητῇ, νὰ ἐπιθυμῇ, νὰ λαχταρῇ τις τὴν δόξαν καὶ τιμήν, τὸ πολιτεύεσθαι τοιουτοτρόπως, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τιμήν. Φιλοτιμία, φιλοδοξία· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Περικλ. εὑρίσκεται ἀντὶ τούτου τὸ δοξοκομπέω, καὶ δοξοκομπία, ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους συγγραφ. καὶ αἱ δύο αὗται ἀναγνώσεις εἶσὶ ταυτόσημοι, ἐπειδὴ τὸ κόπος, κοπετός, καὶ κόμπος, παράγονται ἐκ τοῦ κόπτω· οὕτω καὶ τὸ δημοκομπέω, καὶ δημοκοπέω. Τὸ δὲ Μ, καθὼς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, παρεντίθεται εὐφωνίας χάριν.

Δοξοκόπος, καὶ Δοξόκομπος (κόπτω). Ὁποῖος ἐπιθυμεῖ, ζητεῖ μὲ λαχτάραν τὴν δόξαν καὶ τιμήν, Σιμπλ. παρ' Ἐπικτ.

Δοξολογέω, ῶ. Τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινά, ἢ ὁμιλῶ, λέγω ἐπαίνους καὶ ἐγκώμια περὶ αὐτοῦ. Ἐκκλησιαστ. καὶ

Δοξολογία, ας, ἡ. Τὸ ἐπαινεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν. Ὕμνος, ἔπαινος· ἐκ τοῦ

Δοξολόγος, ον (λέγω). Ὁποῖος δοξολογεῖ.

*__Δοξομανέω__, Ἔχω μανιώδη φιλοδοξίαν· ἐκ τοῦ

Δοξομανής, ές (μαίνομαι). Ὁποῖος μαίνεται, τρελαίνεται διὰ δόξαν καὶ τιμήν· ὅθεν

Δοξομανία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνεται, τρελαίνεταί τινας διὰ δόξαν καὶ τιμήν.

Δοξοματαιόσοφος, ον (δόξα, μάταιος, σοφός). Ὁ διὰ τῆς φαντασίας του ματαίου σοφίαν

ἔχων· ἢ ὁ δοξάζων ματαίαν σοφίαν. = Δοκησίσοφος.

Δοξομιμητής, οῦ, ὁ (μιμέομαι). Ὅστις ἐν τῷ μιμεῖσθαι ἀκολουθεῖ τὴν φαντασίαν του, τὰς ἰδιαιτέρας του ἰδέας· ὅθεν

***Δοξομιμητικός**, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δοξομιμητήν, εἰς τὸ εἶδός του, Πλάτ. Σοφ. 52.

***Δοξόομαι**, Παθτ. Εἶμαι εἰς φήμην, ἔχω ὄνομα. Μετ' ἀπρμφτ., Ἡρδτ. 7, 135. 9, 47. Ἴδ. Δοξόω.

Δοξοπαιδευτικός, ή, όν (παιδεύω). Ὅποιος διδάσκει μόνον γνώμας, ὁ τὴν διὰ τῆς φαντασίας σοφίαν διδάσκων, Πλάτ. Σοφιστ. 10.

Δοξοποιέω, ῶ. Φαντάζομαι, στοχάζομαι, σχηματίζω, πλάττω, κάμνω μίαν γνώμην. Πολύβ. 12. 15. 2) Κατὰ τὸν Πορφύρ. ἀντὶ τοῦ Πραγματεύομαι, πολιτεύομαι κατὰ τὴν γνώμην, καὶ θέλησίν μου, καθὼς μοὶ φανῇ ἀρεστόν· ὅθεν

Δοξοποιΐα, ας, ἡ. Ἡ κατὰ τὴν φαντασίαν σχηματισθεῖσα γνώμη· καὶ ἡ διὰ διδασκαλίας, ἐμπνευσθεῖσα γνώμη, φαντασία, Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 24.

Δοξοσοφία, ας, ἡ, = δοκησισοφία, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Δοξόσοφος, ον (σοφός), = δοκησίσοφος, Πλάτ.

Δοξοφαγία, ας, ἡ (φαγεῖν). Μεγάλη ἐπιθυμία πρὸς δόξαν καὶ τιμήν· λίμα διὰ τιμήν, Πολύβ. ς'. 6.

***Δοξοφόρος**, ον (φέρω). Φέρων δόξαν καὶ τιμήν, Μανέθ. 4, 514.

Δοξόω, ῶ (δόξα). Ἀχρστ. ἐνστ. ἐξ οὗ τὸ σύχνότερον δοξόομαι· παρ' Ἡροδότ. Ζ'. 135. καὶ Θ'. 47. »δεδόξωσθε εἶναι ἄριστοι«· σεῖς ἐκανείσθε, ἔχετε φήμην, μεγάλον ὄνομα, ἢ ὑπόληψιν, ὅτι εἶσθε ἄριστοι.

Δοός, οά, οόν. Διπλοῦς, δύο λογιῶν.

Δορά, ᾶς, ἡ (δέρω, δέδορα). Τὸ ἐκδέρειν, τὸ ἐκβάλλειν τὸ δέρμα, γδάρσιμον. 2) τὸ γδαρμένον δέρμα, τομάρι τοῦ ζώου, τὸ δέρμα (πετζί), Αἱ γοῦναι, Θέογν.

***Δοράκινον**, τό. Ὀπώρας εἶδος, βερίκοκον, ἢ ῥοδάκινον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 53. Ἴσως κατὰ μετάθ. εἶναι τὸ κοινῶς ῥοδάκινον, τὸ Περσικὸν μῆλον καλούμενον.

Δόρας, τό. ἀχρστ. Ποιητ. καὶ Ἰωνικ. Δοῦρας, ὅθεν Γενικ. δόρατος, δούρατος, πλάγιαι πτώσεις τοῦ εὐχρήστου δόρυ, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 17.

Δορατιαῖος, αία, αῖον (δόρυ). Τόσον μακρύς, ἢ μεγάλος ὡσὰν τὸ δόρυ, κοντάρι.

Δορατίζομαι, Μ. ἴσομαι (δόρυ). Ἀποθτκ. Μέσ. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι.

Δοράτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δόρυ. Μικρὸν κονταράκι·

Δορατισμός, οῦ, ὁ (δορατίζομαι). Τὸ μάχεσθαι καὶ πολεμεῖν διὰ τοῦ δόρατος.

Δορατογλύφος, ον, ἡ (δόρατα γλύφων). Ἐνεργητ. Ὅποιος στιλβόνει, καὶ ὁμαλίζει τὸ δόρυ· τὸ αὐτὸ καὶ δορυξόος. 2) δορατόγλυφος δέ, ὁ ἀπὸ ξύλον φκιασμένος. Παρὰ Λυκόφρ. 361. Ἰωνικ. »Δουρατόγλυφα«.

Δορατοθήκη, ης, ἡ. Τόπος, ἢ θήκη, εἰς τὴν ὁποίαν βάνουν τὸ κοντάρι, = δουροθήκη, δοροδόκη, δουροδόκη. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Α. 128.

Δορατομαχέω, ῶ (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ κοντάρι. Σουΐδ.

***Δορατοξόος**, ον, = δορυξόος.

Δορατοπαχής, ές (παχύς). Παχύς, χοντρὸς ὡσὰν τὸ κοντάρι, Ξενοφ.

Δορατοφόρος, ον, = δορυφόρος, Διον. Ἀλικ.

***Δόρει**, Σπανίως δοτκ. ἑνικ. τοῦ δόρυ, μάλιστα παρὰ Τραγ.

Δόρη, τά. Σπάν. Πληθ. ἀντὶ τὰ δόρατα, Εὐριπ. Ῥσ. 274. Ζήτ. δόρυ.

***Δορήϊος**, α, ον (δόρυ). Ξύλινος. Ἀνθολ. Βατικ. σ. 668.

Δορίαλος, καὶ δορίλλος παρ' Ἡσυχ. καὶ δορύαλος παρ' Ἀριστοφ. Λυσιστρ. Ἐτυμολ. Μ. καὶ γυναικὸς τὸν δορίαλον φράγνυνται. Τοῦτο ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 519. καὶ Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ γυναικείου μορίου ἑρμηνεύουσι.

Δοριάλωτος, ον, τό, καὶ δορυάλωτος, ον (ἁλίσκομαι). Σκλάβος πιασμένος εἰς τὸν πόλεμον, ἤτοι παρμένος μὲ τὸ δόρυ· καὶ κάθε ἄλλο πρᾶγμα παρμένον μὲ τὸν πόλεμον, ἢ καθὼς κοινῶς λέγομεν, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι· ὡς τὸ Αἰχμάλωτος, Ἡρδτ. 5, 74. 9, 4.

Δορίγαμβρος, ον (γαμέω). Ἡ εἰς τὸν πόλεμον ὑπανδρευμένη, ἢ ἐκείνη, τῆς ὁποίας ὁ γάμος, ἐπροξένησε πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 697.

Δοριθήρατος, ον (δόρυ, θηράω). Ἐκεῖνος ὅστις ἐθηρεύθη, ἐκτάθη μὲ τὸ δόρυ, ὅστις ἐπιάσθη, ἐπάρθη, ἐκουρσεύθη εἰς τὸν πόλεμον. Εὐριπ.

***Δορικαινής**, ές (καίνω), διὰ τοῦ δόρατος φονευθείς, κατακομματιασθείς.

***Δορικλυτός**, ή, όν (κλυτός). Διὰ τοῦ δόρατος ἢ διὰ τοῦ πολέμου περίφημος γενόμενος.

Δορικμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δόρατι κάμνων). Ὅποιος ἀπέκαμεν, ἤτοι ἐφονεύθη διὰ τοῦ δόρατος, ὁ σκοτωμένος μὲ τὸ κοντάρι. Αἰσχύλ. Χοηφ. 363. ὡς τὸ Δορίπονος.

Δορίκτητος, ον, ἐνίοτε δὲ καὶ τρικατάληκτον (κτάομαι). Ὁ παρμένος, ἀποκτημένος μὲ τὸ δόρυ, ἤτοι εἰς τὸν πόλεμον. Εὐριπ. καὶ Διον. Ἀλικ.

Δορίκτυπος, ον (κτυπέω). Ὁ μὲ τὸ δόρυ ἠχῶν, πολεμικός. Πίνδαρ. Νεμ. Γ. 403.

Δορίληπτος, ον (λαμβάνω). Ὁ μὲ τὸ δόρυ, ἤτοι βιαίως, ἢ εἰς τὸν πόλεμον παρμένος.

Δορίλύμαντος, ον (λυμαίνομαι). Ὁ κατακουρσευμένος, καταχαλασμένος, ἐρημασμένος μὲ τὸ δόρυ, ὅ ἐστι διὰ τοῦ πολέμου, Αἰσχύλ. παρ' Αρποκρατ. ἐν Λέξ. »Προπεπωκότες«.

Δοριμανής, ές (μαίνομαι). Ὅποιος μαίνεται, τρελαίνεται διὰ τὸ δόρυ, ἤτοι ὁ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἔχων διὰ πόλεμον. Εὐριπ. Ἰκέτ. 485.

Δορίμαργος, ον (μάργος, δόρυ). = Δορυμανής. Αἰσχύλ. Θήβ. 689.

***Δοριμηκής**, ές. Ζ. Δουρηνεκής.

Δοριμήστωρ, ορος, ὁ (μήδομαι). Ὁ ἔμπειρος τοῦ πολέμου, καλὸς πολέμαρχος. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1015.

Δορίπαλτος, ον (πάλλω). Ὁ σείων, τινάζων, καὶ κουνῶν τὰ δόρατα. »δορπ. χείρ« ἀντὶ τοῦ ἡ δεξιά, Αἰσχ. Ἀγαμ. 118.

Δοριπετής, ές (πίπτω). Ὅποιος ἔπεσεν εἰς τὸν πόλεμον, ἤτοι ἐθανατώθη διὰ τοῦ δόρατος.

***Δορίπληκτος**, ον (πλήττω), = τῷ προηγμν.

Δορίπονος, ον (πονέω)· τὸ αὐτὸ καὶ Δορικμής, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 171. »δορίπονος πόλεσιν«, ἡ πολλὰ κακὰ διὰ τοῦ πολέμου παθοῦσα, χαλασθεῖσα· ἐν δὲ στίχ. 630. »δορίπονα κακά« καὶ Εὐριπ. Ἠλέκτ. 479. »δορίπονοι ἄνδρες«, ἀντὶ τοῦ πολεμικοί, οἱ διὰ τοῦ δόρατος πονοῦντες.

***Δοριπτοίητος**, ον (πτοιέω, πτοέω). Διὰ τοῦ δόρατος πεφοβισμένος, ὁ διὰ τοῦ πολέμου διασκορπισμένος. »Δορ. ὀστέα νεκρῶν«. Πολυστρατ. Ἐπιγρμ. 2.

Δορίς, ίδος, ἡ (δέρω, δορά). Μάχαιρα δι' ἧς ἔγδερον τὸ εἰς θυσίαν ζῶον· καὶ ἡ τράπεζα, ἐφ' ἧς ἔθετον καὶ ἔγδερον αὐτό. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Εὐστάθ. Ὁ δὲ Εὐριπ. Ἠλ. 819. ἐννοεῖ τὸ »Εὐκρότητον Δωρίδα« καὶ κατωτέρ. στίχ. 836. »Δωρικὴ κοπίς«.

***Δοριστέφανος**, = δορυστέφανος.

Δορίτμητος, ον (τέμνω). Κομμένος, τρυπημένος μὲ τὸ δόρυ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 344.

Δορίτολμος, ον (τόλμα). Ὁ τολμηρὸς εἰς πόλεμον, ὁ πολεμῶν μὲ τὸ δόρυ θαρραλέως.

Δορκάδειος, α, ον (δορκάς). Ὁ ἀπὸ τὸ ζαρκάδι παρμένος, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ζαρκάδι.

Δορκαδίζω, Μ. ίσω. Πηδῶ ὡσὰν τὸ ζαρκάδι. »Σφυγμὸς δορκαδίζων«, λέγεται ὁ σφυγμός, ὅταν κτυπᾷ δύο φοραῖς μίαν κατόπι τῆς ἄλλης Παρβλ. δαμαλίζω.

Δορκάδιον, ὑποκοριστ. τοῦ δορκάς. Μικρὸν ζαρκάδι.

Δορκάζω, = δέρκομαι. Περιβλέπω. Ἡσύχ. ὅστις καὶ δροκτάζω κατὰ μετάθεσιν ἔχει· καὶ δόρκανα, ἀντὶ τοῦ Ἀκριβῶς, καὶ ἑπομένως ἀμφιδέξια, ὁμαλόν.

Δορκαλίς, ίδος, ἡ, = Δορκάς, ἐν Ἐπιγρ. »Παίγνια δορκαλίδων«. κύβοι ἀπὸ τοὺς ἀστραγάλους τῆς δορκάδος, Ἀνθολγ. 2) Ἕνα φραγγέλιον (καμτζίκι) ἀπὸ δέρμα ζαρκαδίου. Σχολ. Γρηγ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει, δορχαλοί, ἀστράγαλοι, ἀντί, δορκάδειοι· καὶ »Δορκαλίδες«, ὄργανόν ἐστι κολαστικόν τι, ἢ μάστιγες αἱ ἀπὸ ἱμάντων δορκάδων. Σουΐδας.

***Δόρκανος**, ὁ, δόρκανα, ἐπίρρ. Ἴδ. δορκάζω.

Δορκάς, άδος, ἡ. Εὑρίσκονται δὲ καὶ οἱ τύποι »Δόρξ«, δόρκη, δόρκος, δόρκων, ζόρξ, ζορκὰς (ἐξ οὗ τὸ τῆς συνηθ. ζαρκάδι), καί, ἴορκοι· ἐκ τῶν ὁποίων τινὰς ἐσήμαινον ἴσως διάφορα εἴδη τοῦ ἰδίου γένους, (δέρκω). Ζῶον ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐλάφου, μὲ εὔμορφα καὶ λαμπρὰ ὀμμάτια, τὸ κοινῶς τροπῇ τοῦ Δ. εἰς Ζ. κατὰ γλῶσσαν, ζορκάδι, καὶ ζαρκάδι, λεγόμενον. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΔ'. 14. Antilope Dorcas. Λινν. ὁ δὲ Διοσκορ. Β'. 85. κάμνει διαφορὰν τοῦ δόρκος, καὶ δορκάς.

Δόρκη, ης, ἡ. Εὐριπ. Ἡρακ. 376. καί

***Δόρκος**, ὁ. καί

Δόρκων, ωνος, ἡ. Ἀθήν. Θ'. 397. καί

Δόρξ, κός, ἡ, Ἴδ. Δορκάς. Εὐριπ.

Δοροδόκη, ης, ἡ (δόρυ, δέχομαι), = δοροθήκη, καὶ ποιητικ. δουροδόκη.

Δορόδοκος, ἡ, = δοκός. Ἁρποκρ. ἐν Λ Στρωτήρ.

***Δοροεργής**, ές. Ἐκ ξύλου κατεσκευασμένος, ἢ κατασκευάζων. Μανέθ. 4. 320.

Δοροθήκη, ης, ἡ. Τόπος ἢ θήκη, (φηκάρι), εἰς τὸ ὁποῖον βάνουσι τὰ δόρατα· κονταροθήκη.

Δορός, οῦ, ὁ. Δισάκκι, τρουβᾶς, ἢ ταγαρτζίκα, ἢ ἀσκί, σακὶ ἀπὸ δέρμα, δερμάτι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπὸ δέρματος κατεσκευασμένα. Ἐκ τοῦ δέρω, δέδορα, δόρας, δορός. Ὀδσ. Β, 354–380.

***Δόρπεια**, ἡ. Ἴδ. δορπία.

Δορπέω, ῶ. Μ. ήσω. Τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ. Ἰλ. Ψ. 11. »Ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες«· καὶ »Δορπηστάσθαι« παρὰ Πολυδ. 6. Ἄνευ προστακτ.

Δόρπη, ης, ἡ. Ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ, καὶ ὁ δεῖπνος, = δόρπον.

***Δορπήϊον**, τό, = δόρπον.

Δόρπηστος, καὶ δόρπιστος, ὁ. Ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, τὸ ἑσπέρας. Ἀριστοφ. Σφηκ. 103. Γράφτ. δὲ καὶ δορπηστός, ἢ δορπιστός.

Δορπία, ἡ δόρπεια, ἡ. Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, ὅτε ἐδίδετο καὶ ὁ δόρπος, τὸ συμπόσιον· Ἡρόδοτ. Β'. 48. »Τῆς ἑορτῆς τῇ δορπίῃ«, εἰς τὴν πρὸ τῆς ἑορτῆς ἑσπέραν, εἰς τὰ προεόρτια τῆς ἑορτῆς. πρβλ. Schweigh. αὐτόθ. καὶ ἐν Ἀθην. 4. σ. 171. D.

Δόρπιστος, ὁ, ἡ δορπιστός. Ἴδε δόρπηστος.

Δόρπον, τό· καὶ δόρπος, ὁ. Ὁ δεῖπνος, τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν. συχνάκις παρ' Ὁμηρ. καὶ καθόλου, = γεῦμα, συμπόσιον, τράπεζα, χωρὶς ἀκριβῆ διορισμὸν τοῦ πότε, Ὀδσ. Μ, 439. »Μέγα δόρπονα. Ἰλδ. Τ, 208. Ζήτ. δεῖπνος. Ἡ πρωτότυπος λέξις δέρπω, (παρακείμ. δέδορπα) ἐφυλάχθη μόνον ἐν τῷ »φλογόδερποι ἄνθρακες«, παρ' Ἡσυχ., τοῦ ζεται ὅμως καὶ εἰς τὸν κατὰ μετάθεσιν σχηματισμὸν τῶν ῥμτ. δρέπω, καὶ δρέπτω.

Δόρυ, τό, Γεν. δόρατος. Ἰωνκ. δούρατος, καὶ συνλφ. δουρός, παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ δορός, Δοτκ. δόρατι, δούρατι, δουρί, δορί. (Ἐν τῇ συντάξει δορὶ ἑλεῖν καὶ παρὰ τοῖς Λογγρφ.

ἐν χρήσει, παρὰ τοῖς Κωμ. πιθανώτατα μόνον εἰς λυρικά τινα χωρία, Dind. Ἀριστ. Εἰρ. 358.) παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ δόρει, Herm. π. Erf. εἰς Σοφοκλ. Αἰ. 1109. σ. 627. καὶ ἑξῆς. Ἰωνικ. δυϊκὸς δοῦρε. Πληθυντ. ὀνομαστ. δόρατα, δοτ. δόρασι, Ἰωνικ. δούρατα, δούρασι καὶ ἐπικ. δοῦρα, γενικ. δούρων, δοτ. δούρεσσι, παρὰ Τραγ. Ὀνομαστ. πληθυντ. δόρη, σπανίως ὅμως, πρβλ. Γόττλ. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρ. ἐκτὸς τοῦ ἑνικ. δόρυ (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν εὑρίσκεται δοῦρυ) μόνον τοὺς Ἰων. τύπους. 1) κοντάρι, λόγχη, τὸ ἀπὸ ξύλου κατεσκευασμένον ῥαβδίον τοῦ κονταρίου, (ὄργανα πολεμικά, ἤτοι ἅρματα τῶν παλαιῶν). »Δόρυ μείλινον«, τὸ ἀπὸ μελίας κατεσκευασμένον, Ἰλ. Συχνάκις παρ' Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ τὸ δόρυ ἄλλοτε μὲν ῥίπτεται κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἄλλοτε δὲ κτυπᾷ μόνον τὸν ἐχθρὸν κρατούμενον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πολεμιστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ Σουβλίου, κοντάρι τῶν κυνηγῶν, Ἰλιάδ. Μ, 303. Οἱ Ἥρωες τοῦ Ὁμήρ. βαστοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δύο δόρατα, εἰς μάχας καὶ ὁδοιπορίας, Ὀδύσ. Α, 256. »Ἐπὶ δόρυ«, ἀντὶ τοῦ δεξιά· διότι τὸ δόρυ ἐφέρον εἰς τὴν δεξιάν, καὶ »παρὰ δόρυ«, Lob. εἰς Σοφ. Αἰ. 407. Ἀντὶ τῆς μύτης τοῦ κονταρίου, τῆς ἄλλως, »Δουρὸς ἀκωκή«, ἤ, αἰχμή«, Ἰλ. Ε, 382. ὅθεν παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ Στρατιά, ὡς Εὐριπ. Ἡρακλ. 842. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀσπίς, καὶ αἰχμή. 2) παρὰ ποιηταῖς, οἵτινες τάττουσι τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλου, εἶναι ἀντὶ τοῦ Μάχη, πόλεμος, »Δουρὶ κτεατίζειν«, διὰ πολέμου κατακτᾶσθαι, Ἰλιάδ. Π, 57. »Δουρὶ πόλιν πέρσαι«, Ἰλιάδ. Π, 708. Σοφοκλ. Αἰ. 1275. »Ἐν τροπῇ δορός«, εἰς φυγὴν μετὰ τὴν μάχην. »Τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον«, ἀντὶ »Δορυαλώτου«, Σοφοκλ. Αἰ. 1013, »Ἐν μάχῃ δορός«. Εὐριπ. Κύκλ. 5. τὸ δὲ »Δορὶ ἑλεῖν«, εὑρίσκεται καὶ παρὰ Θουκ. Ι, 128. Οὕτω καὶ Ξενοφῶν χρῆται τῇ λέξει, ὡς καὶ τὸ »Δοριάλωτος«, ἐπὶ μιᾶς πόλεως κυριευμένης διὰ τῶν ἁρμάτων, μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι, ἢ μὲ τὸ σπαθί, ὡς λέγομεν. 3) ξύλον, κορμός, δένδρον, Ὀδύσ. Ζ, 167. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἀντὶ τοῦ μὴ αὐξάνον πλέον, ἀλλὰ κεκομμένον ἤδη ἀπὸ τῶν ῥιζῶν. Γρεντιαῖς, ξύλα πρὸς οἰκοδομήν, καὶ ἰδιαιτέρ. ξύλα πρὸς ναυπηγίαν, ξυλεία, Ἰλιάδ. Γ, 61. Ὀδύσ. Ε, 162. 371. αἱ σκεπασταὶ ἑνὸς πύργου, Ἰλιάδ. Μ, 36. καὶ ἰδιαιτέρ. »Δόρυ νήϊον« καὶ »Δοῦρα νεῶν«, γρεντιαί, σανίδια, ἢ τρόπις τοῦ καραβίου, Ὁμηρ. ὅθεν παρὰ Τραγ. καὶ τὸ ἴδιον πλοῖον, Schütz. Αἰσχύλ. Πέρσ. 409. Ζήτ. δουρί, καὶ δουράτεος. Αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία, διότι τὰ δόρατα ἐκ ξύλων μακρῶν γίνονται, ἔχοντα εἰς τὴν κορυφὴν μόνον τὸν σουβληρόν, καὶ ἠκονημένον σίδηρον. Τὸ πληθυντ. »Δόρη« παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 274. εὑρίσκεται, καὶ παρ' Ἡσύχ. ὅστις καὶ »Δορῶν«, Γενικ. ἔχει.

Δορύαλος, καὶ δορύλλος. Ζήτ. δορίαλος.

*Δορυαλωσία, ἡ. Ἡ εἰς τὸν πόλεμον αἰχμαλωσία.

Δοριάλωτος, ου (ἁλῶναι, ἁλίσκομαι), = δοριάλωτος. Ξενοφ. Κυρ. 7, 5, 35. Ζήτ. καὶ δόρυ.

Δορυβόλος, ον (βάλλω). Ὁ ῥίπτων τὸ δόρυ, τὸ κοντάρι. Ἰώσηπ. Θ'.

*Δορύδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δόρυ.

Δορυδρέπανον, τὸ (δρέπανον). Κυρίως, λόγχη ὁμοία τῷ δρεπάνῃ, ὁ δὲ Πλάτ. Λάχ. ἑρμηνεύει τοῦτο, »Δρέπανον πρὸς λόγχῃ«. δρεπάνι προσκολλημένον εἰς τὴν λόγχην. 2) γάντζος διὰ νὰ ἁρπάζῃ τὸ ἐχθρικὸν καράβι, (ἁλίτζος). Λατ. Harpago. Uncino, Ἰταλ.

Δορυθαρσής, ές (θαρσέω), = δορίτολμος. Ἀνάλεκτ. Δ'. σελ. 252. Ἀλλὰ καὶ Δοριθρασής, ές, καί, δορίθρασυς, υ. Τολμηρὸς καὶ δεξιὸς εἰς τὸν πόλεμον, μὲ τόλμην σείων τὸ δόρυ.

*Δορυκέντωρ, ὁ, ἡ. Κεντῶν διὰ τῆς λόγχης.

Δορύκλειος, ὁ. Παρὰ τοῖς Μεγαρεῦσιν, ἀντὶ τοῦ φυγάς. Παυσαν. Α. 40.

Δορυκλυτός, ή, όν. Ὁ διὰ τῶν πολέμων, ἢ ὡς πολεμικὸς περίφημος, = δορικλυτός.

Δορύκνιον, ου, τό. Φυτόν τι φαρμακερὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φερόντων ὄσπρια. Dorycnium. Διοσκ. Δ. 75. καὶ Νίκανδρ. Ἀλεξ. 376.

*Δορυκοίρανος, ὁ, ἡ. Ὁ διὰ πολέμου ἐξουσιάζων, π. βασιλεύων. Χρησμ. Σιβυλλ. 14. 235.

Δορύκρανος, ον (δόρυ, κράνος). Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 146. »Δορύκρανος λόγχη«· τὸ δόρυ, τὸ ἐπὶ τῆς κορυφῆς, μὲ μύτην σιδήρου ἐσκεπασμένον, ἐπειδὴ καὶ ὁ σίδηρος εἶναι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς λόγχης. Ζήτ. Περίκρανον.

Δορύκτητος, ον, = δορίκτητος.

Δορύληπτος, ον, = δορίληπτος.

Δορύμαχος, ον (μάχομαι). Ὁποῖος μάχεται μὲ τὸ δόρυ, καὶ Γενικ. πολεμιστής, μαχητής, συνωνυμεῖ μὲ τὸ δορατομαχέω.

Δορυμήστωρ, ορος, ὁ, = δοριμήστωρ.

*Δορυμνήστωρ, ὁ, = τῷ αὐτῷ.

Δορύξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ἐκεῖνος ὅστις ἐφιλοξενήθη ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ὅστις ἀπὸ ἐχθρὸς ἔγινε φίλος, Εὐρπδ. πρβλ. Valck. Anm. pag. 199. 2) ἐκεῖνος, ὅστις ἀποστέλλεται ὡς πρέσβυς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν αἰχμαλώτων, Σοφοκλ. καὶ 3) γενικῶς, κάθε ξένος· καὶ ἰδιαιτ. ὁ ἐπὶ συμμαχίᾳ τε καὶ ἐπιμαχίᾳ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 558. καὶ 911. Σοφοκλ. Ἠλε. 46. Οἰδ. Κ. 632. καὶ Εὐριπ. Μηδ. 687.

Δορυξόος, ον, συναιρ. δορυξοῦς, οῦν· καὶ δορυξός. Dind. Ἀριστοφ. Εἰρ. 451 (ξέω). Ὁ ξύων στιλβῶν, ὑαλίζων, καὶ κάμνων τὰς λόγχας.

*Δορυόρμας, Δωρικ. ἀντὶ — όρμης. Ὁ δόρατι ὁρμῶν.

Δορυπαγής, ές (πήγνυμι), = δουρεπαγής. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 757. Ἀπὸ δόρατα συνηρμοσμένος.

Δορυπετής, ές, = δοριπετής, Εὐριπ. Κύκλ. 304.

Δορυπλήκτος, ον (πλήττω), = δορίπληκτος.

Δορυπτοίητος, ον (πτοιέω), = δοριπτοίητος. Ὁ φοβισμένος καὶ τρομασμένος ἐκ τοῦ δόρατος, ἤτοι διὰ τῆς μάχης, δειλός, ἄκαρδος. Ἀνάλεκτ. Κ. σελ. 1. »Δορυπτοίητα ὀστέα«. τὰ διὰ τοῦ πολέμου, καὶ τῆς ἁλώσεως κατεσκορπισμένα κόκκαλα.

Δορύπυρος, ον. Παρὰ Δημητ. Φαληρ. 91. »Ἄστρων στρατὸν δορύπυρον«, ὅπερ ἐν Χειρογρ. »Δορύπτερον«, καὶ »Δορύπτερον« ἀναγινώσκεται, τὸν ὡς δόρυ τὸ πῦρ (ἢ τὰ πτερὰ) ἔχοντα. ἀμφ.

Δορυσθενής, ές (σθένος). Ὁ μὲ δύναμιν γυρίζων, σείων, καὶ κουνῶν τὸ δόρυ· καὶ ὁ δυνατὸς εἰς τὸ νὰ βαστάζῃ καὶ νὰ διοικῇ τὸ δόρυ, Ὕμν. Ὁμήρ.

*Δορυσόος, ον, ἀντὶ δορυσσόος, Αἰσχύλ. Ἑ. Θηβ. 118.

Δορυσσόος, ον (σεύω). Ὁ σείων, ταράττων, καὶ κουνῶν τὸ δόρυ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 54.

Δορύσσω, Μ. ξω. Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ δόρυ. Σοφοκλ. Αἴας. 1188. Εὐριπ. Ἡρακλ. 777.

Δορυστέφανος, ον. Μὲ κοντάρια ἐστεφανωμένος, ἢ ὑπερασπισμένος. Ἀνάλεκτ. Γ'. 257. »Δορυστέφανος Σπάρτα«· ἡ ἐστεφανωμένη μὲ πολεμικὰς νίκας καὶ δόξας (ἢ φήμην) Σπάρτη. Κατ' ἄλλους δέ, οὐχὶ μὲ τείχη, ἀλλὰ μὲ τὰ δόρατα καὶ τὴν πολεμικὴν ἀνδρίαν τῶν πολιτῶν της ὑπερασπιζομένη.

Δορυτίνακτος, ον (τινάσσω). Ὁ διὰ τῆς λόγχης τιναγμένος, ταραγμένος. Αἰσχύλ. Θηβ. 155.

Δορυτόμος, ον (τέμνω). Ὁ κόπτων δόρατα, γρεντιαῖς, ξύλα.

Δορυφόνος, ον, = δολοφόνος. Ἀριστοφ. παρ' Ἡσύχ. ἀμφ.

Δορυφορέω, ῶ. Εἶμαι δορυφόρος, ἤτοι συντροφεύω, συνοδεύω τινά, περιπατῶ, ὑπάγω πάντοτε μαζύ του, τὸν προφυλάγω, καὶ τὸν διαφεντεύω ὡς σωματοφύλαξ, πτινάκ Ἡρδτ. 3, 168. μετὰ Δοτικ. Πολύβ. λβ'. 23. Ξενφ. Κ. πδ. 7. 5, 85. καὶ Γενικῶς, συνοδεύω καὶ προφυλάττω τινά, μετ' Αἰτιατ. ὕστερον δὲ καὶ μετὰ Δοτ.

Δορυφορέομαι, οῦμαι. Συνοδεύομαι, συντροφεύομαι καὶ, προφυλάγομαι, διαφεντεύομαι. ὅθεν

Δορυφόρημα, ατος, τὸ Ἡ δούλευσις, ἢ τὸ ἔργον τῶν σωματοφυλάκων, σωματοφυλακή. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ δορυφόρος. 3) καὶ ἓν πρόσωπον (ὑποκριτής) εἰς τὰ θέατρα, τὸ ὁποῖον δὲν ὁμιλεῖ, καθὼς οἱ δορυφόροι τῶν βασιλέων, διότι οἱ βασιλεῖς παρίσταντο εἰς τὴν τραγῳδίαν συντροφευμένοι ἀπὸ τοὺς δορυφόρους των· καὶ μεταφορ. ἐπὶ τῶν βασιλέων οἵτινες παρέδιδον καὶ παρεχώρουν τὴν διοίκησιν εἰς ἕνα ἐπίτροπον καὶ ὑπηρέτην τους. Cas. Suet. Claud. 29.

Δορυφόρησις, εως, ἡ. Ἡ συνόδευσις, ἡ φύλαξις τῶν σωματοφυλάκων. Ἀντωνῖν. Α'. 17.

Δορυφορία, ίας, ἡ, = δορυφόρημα, καὶ δορυφόρησις.

Δορυφορικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ τάγμα τῶν δορυφόρων.

Δορυφορικόν, τό· ἀντί, οἱ δορυφόροι.

Δορυφόρος, ον (φέρω). Ἕνας στρατιώτης, ὁ ὁποῖος βαστᾷ λόγχην, ἤτοι ὁ ἁρματωμένος μὲ λόγχην. Ξενοφ. Ἀν. Ε'. β'. 4. ὁ παρὰ Λατ. Hastatus. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, καὶ τῶν ἄλλων, ἐβαστοῦσαν λόγχας καὶ κοντάρια, λέγεται γενικῶς ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας, ὅστις συνοδεύει πάντοτε τὸν βασιλέα του, Trabant. οἱ τῶν Ῥωμ. Πραιτωριανοί. 2) παρὰ τοῖς Ἀστρονόμοις λέγεται καὶ μία σελήνη, (ἤτοι ἓν μικρὸν ἄστρον) ἥτις συντροφεύει πάντα τὸν Πλανήτην της, καθὼς ἡ σελήνη τὴν γῆν μας.

*Δός, καί, δόσι, Προστακτ. Ἀορ. 2. δίδωμι, μετ' Ἀπαρεμφ. δός, συγχώρησον. »Δός μοι κύσαι«, ἄφες με νὰ σὲ φιλήσω, »Δός μοι γενέσθαι« κτλ.

Δοσίδικος, ον, = δωσίδικος. Πολύβ. Δ. γ'. (4), 3. Ἡρδτ. Ϛ, 42.

Δοσιληψία, ας, ἡ. Τὸ πάρσιμον καὶ δόσιμον, δοσοληψία.

Δόσις, εως, ἡ (δίδωμι). Γενικ. τὸ δίδειν, χαρίζειν, τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ νῦν δόσις λέγομεν. 2) ἀντὶ τοῦ δῶρον, χάρισμα. Ὁμ. καὶ μάλιστ. ἐν τῇ Ὀδύσ. χάρισμα, δόσιμον διὰ διαθήκης, Legat. ὅθεν »Κατὰ δόσιν«, ἤ, διάθεσιν, κατὰ τὴν διαθήκην, ἐκ διαθήκης, ἀντιθ. τῷ »Κατὰ γένος«, Κληρονομία συγγενική, ab intestato, Ἰσαῖος. 3) ἀντὶ θέσις, πρότασις, ζήτημα, Πλούτ. 12. σ. 69. Παρὰ δὲ Διον. Ἁλικ. σελ. 1008. 1103. 1112. εὑρίσκεται »Ποιεῖσθαι δόσιν τινός«, ἀντὶ τοῦ »Φροντίζειν. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ σύνθετον, »Πολλὴ ἦν αὐτοῖς ἐπίδοσις αὐτοῦ«, ἀντὶ τοῦ »Φροντίζειν. ἀμφ. μέντοι.

Δόσκον, Ἐπικ. Ἀόρ. 2. ἐκ τοῦ δίδωμι, ἀντὶ τοῦ ἔδων, Ὁμηρ.

Δοσοληψία Ζήτ. δοσιληψία.

Δότειρα, ας, ἡ (θηλυκ. τοῦ δοτήρ). Ἐκείνη ἥτις δίδει. Ἡσιόδ. Ἔργ. 354.

*Δοτέος, α, ον. Ῥηματ. ἐπιθ. τοῦ δίδωμι. Νὰ δοθῇ.

Δοτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποῖος δίδει. Ἰλιάδ. Τ, 44. Παρὰ τοῖς Λογογρ. συνηθέστερον δότης, ου, ὁ. Μ' ὅλον τοῦτο ἔχει καὶ Ξενφ. Κυρ. 8, 1, 9. »Δοτῆρας«. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διαμοιράζει, ἢ ἐξοδεύει, ὁ ὅστις ἔχει τὴν φροντίδα νὰ φωνάζῃ τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα, ὡς »Δαπανημάτων«. Ξενφ.

Δοτικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν, καὶ θέλησιν εἰς τὸ νὰ δίδῃ. »Ἡ δοτικὴ« δηλ. πτῶσις, παρὰ Γραμμτ.

Δοτός, ή, όν (δίδωμι). Δεδομένος, δομένος. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ· καὶ ἀντὶ τοῦ δυνάμενος νὰ συγχωρηθῇ, ἢ συγχωρημένος. Στράβ. ζ. σελ. 241.

* **Δοῦ**, Προστακτ. ἀόρ. 2. Μέσ. τοῦ δίδωμι.

Δουλαγωγέω, ῶ. Φέρω εἰς τὴν δουλείαν, σκλαβίαν, σκλαβόνω. Καὶ ἀντὶ τοῦ, μεταχειρίζομαί τινα ὡς σκλάβον, ἤτοι φέρομαι σκληρῶς καὶ ἀπανθρώπως κατ' αὐτοῦ. Καὶ

Δουλαγωγέομαι, οῦμαι. Σκλαβόνομαι, πάσχω τὰ τῶν σκλάβων. ἐκ τοῦ

Δουλαγωγός, όν (δοῦλος, ἄγω). Ὁ ἁρπάζων τοὺς ἀνθρώπους, καὶ κάμνων αὐτοὺς σκλάβους, ὁ φέρων αὐτοὺς εἰς τὴν δουλείαν, ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστής.

Δουλαπατία, ίας, ἡ (ἀπάτη). Ἡ ἀπάτη ἑνὸς σκλάβου. Ἀριστοτ. Νικομ. Ε. 5.

Δουλάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ δοῦλος. Σκλαβάκι. ἀλλ' ὑποκοριστ. καὶ τοῦ δούλη, Ἀριστφ. Θεσμφ. 737.

Δουλεία, ας, ἡ (δουλεύω). Σκλαβία, δουλοσύνη, σκλαβοσύνη, ἡ κατάστασις τοῦ δούλου. Καὶ ἡ τούτου δούλευσις. Τάξις τῶν δούλων, ὡς τὸ πενεστεία, εἱλωτεία. Ζ. Μύθ. Αἰσωπ. Συνγ. σ. 236. ἐκδ. Κοραῆ. 2) ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπηρεσία, ἐπὶ τῆς παρακμῆς τῆς γλώσσης, τὸ ὁποῖον σώζεται καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, δουλειά· καὶ παρὰ Πλάτ. Ἀριστοτ. καὶ Θουκυδ. Ε. 23. Ὑποταγή, καὶ μάλιστ. εἰς ξένην διοίκησιν, Boeckh. Ath. Staatsh. 1. p. 439.

Δούλειος, α, ον, ἀλλὰ καὶ δικατάληκτ. Σκλαβικός, δουλικός, Ὀδσ. Ω, 253. »Δούλειον ἦμαρ«, ὡς τό, »δούλιον ἦμαρ«, Εὐριπδ. Ἑκβ. 56.

* **Δουλέκδουλος**, ὁ, ἡ. Δοῦλος γεννημένος ἐκ πατρὸς καὶ αὐτοῦ δούλου, Ἀθήν. σ. 267.

Δούλευμα, ατος, τό (δουλεύω). Δουλειά, ὑπηρεσία, δούλευσις. Εὐριπ. 2) ὁ ἴδιος σκλάβος, ἢ δοῦλος, τὸ ἀφηρμ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμ. »γυναικεῖον«. Ὁ δοῦλος τῶν γυναικῶν, γυναικοκρατούμενος, Σοφκλ. Ἀντγ. 756.

Δούλευσις, εως, ἡ. Ἡ δουλειά, ὑπηρεσία ἑνὸς δούλου, σκλάβου.

* **Δουλεύτρια**, ἀντὶ δούλη. Θηλκ. τοῦ δουλευτήρ.

Δουλεύω, Μ. εύσω (δοῦλος). Εἶμαι δοῦλος, σκλάβος εἰς ἕνα αὐθέντην, τὸν δουλεύω ὡς σκλάβος. 2) εἶμαι ὑπήκοος, ἤτοι ὑποτεταγμένος εἰς ἕνα μονάρχην, δεσπότην, ἢ τύραννον, πολίτης, ἢ ἐγκάτοικος εἰς ἕνα ὑπ' ἄλλης δυνάμεως ὑποτεταγμένον τόπον. Τουρκ. Ῥαγιᾶς. Suddito, Ἰταλ. Μετὰ δοτκ. καὶ, Λατρεύω μίαν κόρην, ἐρωμένην· καὶ μεταφρ. »Τῇ γαστρὶ δ. κ. τ. λ.« »Εἶμαι κοιλιόδουλος, κ. τ. λ.« Συμμεταμορφοῦμαι μέ τι, ὑποτάττομαι εἴς τι ἢ τῷ καιρῷ, τῇ ἀνάγκῃ, φέρομαι κατὰ τὸν καιρόν, κατὰ τὸ ἀναγκαῖον καὶ ἄλλως μὴ δυνάμενον γενέσθαι. 3) ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ὑπηρετῶ, ἡ ὁποία σημασ. ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς παρακμῆς τῆς γλώσσης, διέμεινε καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ζ. Μύθ. Αἰσ. Συνγ. σ. 233, 359. ἐκδ. Κοραῆ.

Δούλη, ης, ἡ. Σκλάβα, θηλυκ. τοῦ δοῦλος, Ὁμρ.

* **Δουληΐη**, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ δουλεία, Ἡρδτ.

* **Δουλήϊος**, ηΐη, ήϊον, Ἰωνκ. ἀντὶ δούλειος, Ἡρόδοτ.

* **Δουλία**, ἡ, = δουλεία, Ποιη. μόνον. Πινδρ. Πυθ. 1, 147.

Δουλικός, ή, όν, = δούλιος.

Δουλικῶς, ἐπίρ. Μὲ δουλικὸν τρόπον, ὡσὰν σκλάβος.

Δούλιος, α, ον. Δουλικός, σκλαβικός· ὁ Ὁμρ. ἔχει τοῦτο μόνον ἐν τῇ συντάξει, »Δούλιον ἦμαρ«, ἡμέρα ὀλεθρία, καθ' ἣν ὁ ἐλεύθερος γίνεται δοῦλος, ἡμέρα αἰχμαλωσίας, θρήνων καὶ ὀδυρμῶν. »Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν«, ἀντιθ. τῷ »Ἐλεύθερον ἦμαρ«, Ἰλδ. Ζ, 455.

Δουλίς, ίδος, ἡ. Δούλη, σκλάβα.

Δουλιχόδειρος, ον, Ἰων. ἀντὶ δολιχόδειρος, Ἰλ.

Δουλιχόεις, Ἰωνικ. ἀντὶ δολιχόεις.

Δουλόβοτος, ον (βόσκω, ὡς καὶ τὸ μηλόβοτος ἐσχηματ.) παρὰ Φιλοστράτῳ Σοφ. Α΄. κα΄. 4. »Δουλόβοτος οὐσία«, λέγεται τὸ χάρισμα τὸ ὁποῖον δίδουν εἰς ἕνα σκλάβον ὅταν τὸν ἐφήνωσι. Ἄλλως τὸ ὑπὸ δούλων καταφαγωθέν, καταναλωθέν, βοσκηθέν, ἀσώτως ἐξοδευθέν.

Δουλογνώμων, ον. γενκ. ονος (γνώμη). Μὲ δουλικὰ φρονήματα.

* **Δουλογραφεῖον**, τό = δουλογράφιον.

* **Δουλογραφέω**, ῶ· Μ. ήσω. Καταγράφω τινὰ ὡς δοῦλον.

Δουλογραφία, ἡ. Λέγεται μία ἀναφορὰ διδομένη εἰς τὸ κριτήριον, διὰ τῆς ὁποίας ἐγκαλεῖ τις τινὰ ὡς σκλάβον, καὶ ζητεῖ νὰ τὸν πάρῃ ὀπίσω. Πανδέκτ.

* **Δουλογράφιον**, τό. Ἔγγραφος ἀπόδειξις, καὶ συμφωνητικὸν γράμμα, δι' οὗ ἀποκαθίσταταί τις δοῦλος τινός.

* **Δουλοδιδάσκαλος**, ὁ. Ὁ διδάσκαλος τῶν δούλων, ὁ διδάσκων αὐτοὺς τὰ διακονήματά των. Ζ. Ἀριστοτ. Πολ. σ. 265. ἐκδ. Κοραῆ καὶ Ἀθήν. σ. 262. 2) διδάσκαλος δουλικῶν φρονημάτων, Προκόπ. — Ἐπιγραφὴ μιᾶς κωμῳδίας τοῦ Φερεκράτους.

* **Δουλοκοίτης**, ὁ. Ὅστις συγκοιμᾶται δούλοις, ἢ δούλαις.

Δουλοκρατέομαι, οῦμαι, Παθτκ. (κρατέω). Κυριεύομαι, ἐξουσιάζομαι ἀπὸ τοὺς σκλάβους. Δίων Κάσ. Ξ΄. 2. ὅθεν

Δουλοκρατία, ας, ἡ. Ἡ ἐξουσία τῶν σκλάβων. Ἰώσηπ. ΙΘ΄. α΄.

* **Δουλομαχία**, ἡ (μάχη). Πόλεμος τῶν δούλων.

* **Δουλοπάθεια**, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι τις δοῦλος τῶν παθῶν. Ὑμνῳδ.

Δουλοπρέπεια, ἡ. Χαμέρπεια, ταπεινότης τῶν φρονημάτων, οὗ ἐναντίον τὸ μεγαλοψυχία. Δίων Κάσ. ΝΑ΄. 15. Servilità, Ἰταλ. ἐκ τοῦ

Δουλοπρεπής, ές (πρέπω). Ὁ πρέπων, ἁρμόζων εἰς δοῦλον καὶ σκλάβον, ὅ ἐστιν, ὁποῖος εἶναι οὐτιδανὸς καὶ χαμερπὴς καὶ κατὰ τὰ φρονήματα, καὶ κατὰ τὸ πολίτευμα, ὁ ἔχων ταπεινόν, καὶ δειλὸν νοῦν, καὶ φρόνημα, οὗ ἐναντίον τὸ ἐλευθέριος.

Δουλοπρεπῶς, ἐπίρ. Μὲ δουλοπρέπειαν, χαμερπῶς.

Δοῦλος, ου, ὁ (δέω, δένω). Σκλάβος, δοῦλος. Δούλη, ἡ. Σκλάβα, δούλα, Ὁμρ. ὅστις δὲν ἔχει τὸ οὐσιαστ, Ἀντιθτ. δεσπότης. 2) Συχνάκις ἀντὶ ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος εἰς μοναρχικάς, καὶ δεσποτικὰς διοικήσεις· ὡς π. χ. ὅλοι οἱ Πέρσαι ἐνομίζοντο καὶ κατεφρονοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς δοῦλοι, διότι ἦταν ὑπ' αὐθαίρετον μονάρχην. Πολίτης ἢ ἐγκάτοικος εἰς ἕνα ὑποτεταγμένον ὑπ' ἄλλης δυνάμεως βασίλειον. Τουρκ. Ῥαγιᾶς. Ἰταλ. Suddito· ὅθεν »Δουλότερος Μεσσηνίων«, μεγαλήτερος σκλάβος, παρὰ οἱ Μεσσήνιοι. 2) ἐπιθτκ. Δοῦλος, η, ον. Δουλικός, δουλεύων, ὑπακούων, ὑποτεταγμένος, κυριευμένος, καὶ μάλιστ. παρὰ Τραγκ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. 7, 7. »Καὶ Αἴγυπτον πᾶσαν πολλὸν δουλοτέρην ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦνα.«

Δουλοσύνη, ης, ἡ. Σκλαβία, δουλεία, ὑποταγή, Ὀδσ. Χ, 423.

Δουλόσυνος, ον, = δοῦλος, ἐπιθτ. Σκλαβικός, δουλικός.

Δουλοσώματα, παρὰ Πολυβ. Β΄. 255. ἐσφαλμ. ἀντὶ »Δοῦλα σώματα«.

Δουλοφανής, ές, (φαίνομαι). Ὅποιος φαίνεται ὡσὰν σκλάβος, ἔχει ὑπόληψιν δούλου. »Τὸ δουλοφανὲς« Forma servilis, Λεξ.

Δουλόφρων, ον, γενκ. ονος, (φρήν). Ὁ ἔχων ταπεινὸν καὶ δειλὸν φρόνημα, νοῦν, ὡς ὁ σκλάβος, ὁ τὰ τῶν δούλων φρονῶν. Αἰσχύλ. Ἱκ. 764. = δουλογνώμων.

Δουλόψυχος, ον, (ψυχή.) Ὁ ἔχων σκλαβικὴν ψυχήν, δουλόφρων. Πρόκλ. παράφρ. 98.

Δουλόω, ῶ. Μ. ώσω. Κάμνω σκλάβους, σκλαβόνω, ὑποτάττω. Καὶ

Δουλόομαι, οῦμαι, Μέσος. Δουλόνω τινὰ εἰς ἐμαυτόν, τὸν φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· τὸν κάμνω ὑπόδουλόν μου. Παθητικ. δέ, ἀντὶ τοῦ σκλαβόνομαι βιαίως ἀπό τινα. ὅθεν

Δούλωσις, εως, ἡ. Ὑπόταξις, ὑποδούλωσις.

Δουνακεύω, = δονακεύω. Ποιητ.

* **Δουνακόεις**, εσσα, εν = δονακόεις. Ἀνάλ. 2. σ. 154.

Δουνακοφοίτης, = δονακοφοίτης. Ποιητ.

Δοῦναξ, = δόναξ. Ποιητ.

* **Δούξ**, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Dux. Ἡγεμών, ἄρχων, μοιράρχης. Φώτ. Νομ.

Δουπέω, ῶ. Μ. ήσω. Πρκμ. δέδουπα (δοῦπος). Οὐδετ. Ἠχῶ, κάμνω διὰ τοῦ κτύπου βοήν, καὶ ἦχον. Εὐριπ. Ἀλκ. 103, Κάμνω βοὴν καὶ ταραχήν, καὶ ἐξαιρέτως ὅταν πίπτω, ὅθεν γενικῶς, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἀντὶ τοῦ πίπτω, ῥίπτομαι κατὰ γῆς, κρημνίζομαι, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὴν μάχην (πόλεμον), παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ συντάξει »Δούπησαν πεσόντες ἐπὶ ἥρωες«, οἱ τινες φονευόμενοι καὶ πίπτοντες ἐπὶ τῆς γῆς κάμνουν τὴν γῆν νὰ βροντᾷ διὰ τὸ βάρος των, χωρὶς δὲ τοῦ πεσών, Ἰλδ. Ν, 426. καὶ ἐν τῷ πρκμ. »δεδουπότος Οἰδιπόδαο«, Ἰλδ. Ψ, 679. τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δεδουπηκότος, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρωτοτύπου δούπω, ὅθεν Ἀόρ. Β΄. ἔδουπον. Πρκμ. δέδουπα· καὶ Ἰωνικ. δόπω, δέπω. 7) ἐκτὸς τούτου εὑρίσκεται παρ' Ὁμρ. Ἰλδ. Λ, 45. ὁ Ἀόρ. ἐγδούπησε ἀπὸ τοῦ γδουπέω, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸν αὐτὸν λόγον πρὸς τὸ δουπέω, ὃν τὸ κτυπέω πρὸς τὸ τύπτω. 2) Ἐνεργητικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, φονεύω, σκοτόνω. ὅθεν Παθητικ. Φονεύομαι, ὡς Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 138. »Δουπηθῆσαν ἀολλέες« ἐξαπλώθησαν ὅλοι κατὰ γῆς. Ζήτ. ἐν Δοῦπος. ὅθεν

* **Δουπήτωρ**, ορος, ὁ. Ὁ κροτῶν, ἠχῶν, βροντῶν. »Χαλκόεις« Ἀνθολ. Βατικ. σ. 86.

Δοῦπος, ου, ὁ. Ὁ ἦχος, κτύπος ἑνὸς κτυπηθέντος μὲ ἄλλοτι, ἢ κατὰ γῆς ῥιφθέντος σώματος. ὁ Ὁμρ. συντάσσει πολλάκις »Δοῦπος ἀκόντων« τὸ βρόντημα τῶν κονταρίων· ἀλλὰ μεταφέρει τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν βημάτων, ὡς Ὀδσ. Π, 10. ἐπὶ τῆς ταραχῆς τοῦ τεταραγμένου λαοῦ, Ὀδσ. Κ, 556. καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι πηγῶν, Ἰλδ. Δ, 455. καὶ ἐπὶ τῆς βαθείας, καὶ μακρόθεν ἀκουομένης βοῆς τῆς θαλάσσης, ὅταν σχίζωσι τὰ κύματα, Ὀδσ. Ε, 401. Συχνάκις ἐπὶ τοῦ θορύβου τῶν μαχῶν, καὶ τοῦ ἤχου τῶν πολεμιστῶν. Κατὰ τὴν ἀναλογίαν φαίνεται ἀντὶ δόπος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ δέπω, Πρκμ. δέδοπα, καὶ Ἰωνκ. δέδουπα. Τὸ δέπω λοιπὸν φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ κτυπῶ, ἢ Οὐδετέρ. τὸν ἦχον ἑνὸς εἰς γῆν ῥιφθέντος σώματος. Ἄραγε τό, δέπω, δ'πω, δέφω, ἔχουσι συγγένειάν τινα μετὰ τοῦ δουπέω;

Δοῦρα, καὶ **δούρατα**, τά. (δόρυ, καὶ μακρῶς δοῦρυ, ὅθεν πληθ. δούρατα, δοῦραι, δοῦρα). Λόγχαι, κοντάρια. 2) κομμένα καὶ πελεκημένα ξύλα. (κερεστές, Τουρκ.), καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ ναυπήγησιν καραβίου ἑτοιμασμένα, καὶ αὐτοὶ οἱ δοκοί, τὰ πατερὰ τοῦ καραβίου. ὅ ἐστι τὰ στραβόξυλα. Ἰλ. Β. 135. »Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται.« Μετὰ

ταῦτα ἐσχηματίσθη· ὡς ἐνι. ἐπιρρ. τούτου τό

* Δοῦρας, ατος, τό, Ἀντιφιλ. ἐπιγρ. 9. Ἡρωικ. ἀδέσποτ. 8. ὅθεν.

Δουράτεος, έα, εον. Ξύλινος, ἀπό ξύλον. Ὀδ. Θ, 493. 512.

Δουράτειος, εία, ειον. Τό αὐτό.

* Δουράτιον, τό, Ἰωνικ. ἀντί Δοράτιον.

Δουρατογλύφος, ον, ἀντί Δορατ. «Καί Δουρατόγλυφοςα. Παρά Λυκόφρ. 361. Ἀπό ξύλου κομμένος, ψαλιστμένος.

* Δούρειος, α, ον = δουράτεος.

* Δουρήϊος, = δούρειος. Ἀνθολ. Βατικ. 668. 15.

Δουρηνεκής, ές, (δόρυ, δοῦρυ, ἐνεγκεῖν). Ὅθεν δουρηνεκές, τό, παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίρ. ἀντί τοῦ τόσον μακράν ἕως οὗ ἠμπορεῖ νά φθάσῃ ἕνα κοντάρι, καθώς τώρα λέγομεν, «Μίας τουφεκιᾶς διάστημα» σχηματ. καθώς καί τό ἐτηνεκής.

* Δουρικλής, ό, ή, Γρηγόρ. Ναζ. ὕμν. 9, 68. Καί

* Δουρίκλειτος, ον, Ἰωνικ. ἀντί Δορίκλειτος.

Δουρικλειτός, όν. (κλειτός) = τῷ ἑπομ. Ὀδ. Ο, 52.

* Δουρικλυτός, ή, όν (κλυτός) Περίφημος διά τό δόρυ. Ὁμήρ. πολλάκις ὡς ἐπίθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν.

Δουρικτητός, ή, όν. Ἰλ. Ι, 343. καί Δουρίληπτος, παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 280. καί Δουρίπληκτος, = Δορίληπτος· ἐκ τοῦ λαμβάνω, κτάομαι, πλήττω· Παρμένος, ἀποκτημένος, κουρσευμένος εἰς τόν πόλεμον.

* Δουρίληπτος, ον. Ἰωνικ. ἀντί Δορίληπτος.

Δουριμανής, ές, Ἰωνικ. ἀντί Δοριμανής. Ἡλιοδ. Αἰθ. σελ. 129. ἐκδ. Κοραῆ.

Δούριος, ία, ιον. = Δούρειος, δουράτεος.

Δουρίπληκτος, ον, Ἰωνικ. ἀντί δορίπληκτος. Ζ Δουρίκτητος.

Δουριτυπής, ές, (τύπτω, δόρυ). Ὁ κτυπῶν ἤ κόπτων τά ξύλα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 215.

* Δουρίφατος, ον (φάω) Φονευμένος μέ τό κοντάρι, ὡς τό ἀρείφατος.

Δουροδόκη, ή, (δέχομαι) Ὀδ. Α, 128. = δοροδόκη. Ἡ θήκη τῶν κονταρίων.

* Δουροθήκη, ή = δουροδόκη.

Δουρομανής, ές, Ἰωνικ. ἀντί δορυμανής. Ἀνάλεκ. Β'. σελ. 117. «Δουρομανής πόλεμος»· ὁ μετά μανίας τοῦ δόρατος γινόμενος πόλεμος.

Δουροπαγής, ές, (δόρυ, πήγνυμι). Ὁ κτισμένος, συνηρμοσμένος, συνδεμένος ἀπό ξύλα. Ὀππιαν. Ἰωνικ. ἀντί δορυπαγής.

Δουροτόμος, ον (τέμνω). Ὁ κόπτων καί πελεκῶν τά ξύλα. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 5. Ἰωνικ. ἀντί Δορυτόμος.

Δοχαῖος, αία, αῖον. (δοχή). = δοχός. Ὁ διωρισμένος εἰς τό νά δέχεταί τι, ἤ ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ καί φυλάττων τι.

Δοχεῖον, τό. Τόπος, ἀγγεῖον εἰς τό νά δέχεταί τι. δοχεῖο. Ἰωνικ. δοχήϊον.

Δοχεύς, έως, ό. Ὅποιος δέχεται, ἤ φιλοξενεῖ τινά. Καί ἀντί τοῦ δοχεῖον.

Δοχή, ῆς, ή (δέχομαι). Δεξίωσις, δεῖπνον· ὅθεν τό παρά Λουκᾷ ΙΔ'. 13. ἀντί τοῦ, εὐωχία, συμπόσιον. 2) καί = Δοχεῖον, ἀγγεῖον Εὐριπ. Ἠλ. 828. 3) Μέρος τι τοῦ ἥπατος, ὡς πύλαι.

* Δοχήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντί Δοχεῖον.

Δοχμαϊκός, κή, κόν. = δοχμιακός Ζ. δοχμή.

* Δοχμαῖος, αία, αῖον (δοχμή) Μίαν πιθαμήν ὑψηλός ἤ μακρύς, μιᾶς πιθαμῆς ἔκτασιν ἔχων, σπιθαμιαῖος.

Δοχμαλός, ό, ή. Ζήτ. ἐν Δοχμή.

Δοχμή, ῆς, ή. (δέχομαι) Κατά τόν Ἀρίσταρχον καί ἄλλους δοχμή, ὡς ἀπό τοῦ δόχμιος, ἀπό μέν τόν Ἀρίστ. ἑρμην. διά τοῦ πιθαμή· ἀπό δέ τούς ἄλλους, διά τοῦ παλαιστή· ἀλλά κατά τόν Πολυδ. Β'. 157. δοχμή, καί δακτυλοδόχμη εἶναι ἀντί τοῦ παλαιστή, καί δῶρον, ὅ ἐστι τό πλάτος μιᾶς παλάμης, ὅ ἐστι, τῶν τεσσάρων δακτύλων τῆς χειρός, ὁμοῦ μετά τοῦ μεγάλου ἐξαπλωμένων, ἤτοι τό πλάτος τοῦ διαστήματος μιᾶς σπιθαμῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 318. Ὅθεν 2) Δοχμός, μή, μόν, Θεόκριτ. ΚΒ'. 120. «Δοχμός ἀπό προβολῆς κλινθείς»· ὁ κλίνων πρός τό μέρος, ἤτοι πλαγίως, ὁ λυγίζων. Ὅθεν 3) «Δοχμώω αὐχένα», κλίνω τόν αὐχένα. Νόνν. τό ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδ. Ι. 372. «κεῖτ' ἀποδοχμώσας αὐχένα» εἶπεν· ὁ δέ Ἡσύχ. διά τοῦ «Πλαγιάσας ἤ πλατύς ἀνακλιθείς», ἑρμηνεύει. Ἡσίοδος δέ Ἀσπ. Ἡρακλ. 388. περί τοῦ κάπρου «Θήγει δέ τε λευκόν ὀδόντα δοχμωθείς» λέγει, ἀντί λυγισθείς, κυρτωθείς. Ὕμν. Ὁμήρ. Ἑρμ. 146. ἐπί τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἀναχωρῶν κυρτοῦται, σκύπτει. Παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 115. «Δοχμολόφων ἀνδρῶν», ἑρμηνεύ. ἀντί τοῦ, τῶν ἐχόντων τόν λόφον εἰς τό πλάγιον μέρος τῆς περικεφαλαίας, ὅπερ ἐν ἄλλοις χειρογράφ. «Δοχμολόχμων», εὑρίσκεται, ὅ ἐστι τῶν ἀπό ὅλα τά μέρη τῆς πόλεως περικυκλωμένων, ἤτοι πολιορκουμένων· ὁ δέ Ἡσύχ. ἔχει «Δοχμόκορσοι», πλαγιοχαῖται οἱ ἔχοντες τρίχας μόνον εἰς τό πλάγιον μέρος τῆς κεφαλῆς. 5) ὁ σχηματισμός δόχμιος εὕρηται παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ψ'. 116. «Πολλά δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον», περί τῶν ἡμιόνων (μουλαρίων) τῶν ἐπί τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης περιπατούντων, ἔνθα διά τοῦ «πλάγια» ἑρμηνεύετ. ὁ δέ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 1261. «Δόχμια νῦν κόρας διάφερε ὀμμάτων, ἐκεῖθεν, ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν»· ἀντί τοῦ, στρέφον, γύριζον πρός ὅλα τά μέρη τά ὄμματά σου, ἤ κατά τόν Σχολ. «Τά πλάγια τῶν οἴκων ἐπιτήρει»· καί ἐν Ῥήσ. 372. «Πέλταν δοχμίαν πάλλων», κρατῶν, φέρων τήν ἀσπίδα εἰς τό πλάγιον μέρος, ἤτοι πρός τήν πλευράν· καί ἐν Ἀλκηστ. 1003. «Καί τις δοχμίαν κέλευθον ἐμβαίνων», καί ὅταν ὁ ὁποῖος διαβαίνει, ἀπερνοῦσεν ἀπό τό πλάγιον μέρος τοῦ μνήματος· καί αὐτόθ. Στίχ. 578. «Δοχμιάν διά κλιτύων»· τό ὁποῖον φαίνεται ὅτι τό ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ. διά τοῦ «Προσάντεσι»· ἀλλ' ὅμως τοῦτο φαίνεται ὅτι σημαίνει τόν εἰς τό πλάγιον τῆς κατοικίας κείμενον λόφον τοῦ ὄρους. (ὁ Νόννος ἔχει, «Δόχμιον ὀμφήν», ἀντί τοῦ σκολιήν, ἐμπεπλεγμένην) Τό δέ ἐπίθετον «Δοχμαλόν», ἑρμην. ὁ αὐτός, διά τοῦ Ταπεινόν, χαμαίζηλον, κυρίως ὅμως σημαίνει, μέγεθος κατά τό πλάτος μιᾶς πιθαμῆς, παλάμης 6) Παρά ποιηταῖς δέ καί «Μέτρον Δοχμιακόν» λέγεται, τό συνιστάμενον ἀπό πέντε συλλαβάς, κατά τόν Κουϊντιλ. 9. 4. 79. καί 97., ἤτοι δύο πόδας, Βακχεῖον, καί Ἴαμβον, ἤ Ἴαμβον καί Κρητικόν, περί τοῦ ὁποίου ὁ μέν Κικέρων Λόγ. 64, ἔχει διά παράδειγμα τάς λέξεις, Amicos tenes, ὁ δέ Ἡφαιστίων τάς, «Κλύειν μαίεται», καί «Τό ἐγχώριον».

* Δοχμιακός, ή, όν, ή Δοχμαϊκός, ή, όν. Ἰδέ Δοχμή, ἀρθρ. 6

Δόχμιος, α, ον Ζήτ. δοχμή, 5.

Δοχμόκορσος, Ζήτ. δοχμή, 4.

* Δοχμολόφης, ου, ό, καί

* Δοχμόλοφος, ον (λόφος) Ζήτ. Δοχμή, 4.

Δοχμός, ή, όν = δόχμιος, «Δοχμώ ἀΐσσοντε» Πλαγίως ἀπό μεριάς ἐφορμῶντες, Ἰλδ. Μ, 148. ὅθεν

Δοχμόω. Ζήτ. Δοχμή, 3.

Δοχός, ή, όν. (δέχομαι). Ὁ δεχόμενος, ὁ χωρῶν, περιέχων, περιλαμβάνων, μετά γεν. 2) ὁ δέ Ἡσύχ. ἔχει τοῦτο καί ἀντί οὐσιαστ. ἀντί τοῦ δοχεύς, καί δοχεῖον.

* Δόω, Θεματικόν τοῦ δίδωμι, ὅθεν ἔδον, Ἡσίοδ. Ἔργ.

Τό Δ. μετά τοῦ Ρ.

Δράβη, ης, ή. Εἶδος φυτοῦ παρά Διοσκορ. Β'. 186. τό ὁποῖον ὁ Λιν. Cochlearia draba λέγει.

Δράγδην, ἐπίρ. ἐκ τοῦ δράσσω. Πιαστά, κρατητά. Κοϊντ. Σμυρν. ΙΓ'. 91. «Δράγδην χειρί ἔχοντες», ἀντί τοῦ δράσσοντες. Ζήτ. Γάγδην

Δράγμα, ατος, τό. (δράττω). Ἐκεῖνο, τό ὁποῖον δύναταί τινας νά πιάσῃ, ἤ νά κρατήσῃ μέ τό χέρι, «Δράγμα χειρός πλήσας». Νίκανδρ. Θηρ. 657. τό ἀπλόχειρον, ἤ πλόχειρον. Manipulus, Λατ. (ἡ κυρτότης καί κοιλότης τῆς παλάμης). Ὅθεν μία χεριά, μία ἀπλοχεριά. ἐξαιρ. δέ ὅσα στάχυα δύναται νά πιάσῃ μέ τό ἀριστερόν χέρι ὁ θεριστής ἐν τῷ θερίζειν, ἤ ὁ τρυγητής καί ὁ συνάζων νά λάβῃ διά μιᾶς, διά νά τά δέσῃ. Δεμάτι σιταρίου θερισμένου, Ἰλδ. Λ, 69. Τ, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. β. ή. «Προσφοροῦντες τῶν δραγμάτων ἃ ἔτυχον τεθερισμένα». 2) ἔτι δέ παρά τοῖς ὕστερον καί τά ἔτι ἱστάμενα ἐν τοῖς χωραφίοις ἀθέριστα στάχυα, ὡς Λουκιαν. Η'. 152. «Δράγματα εὐθαλῆ». Σπαρτά, δηλ. καί Ἀνάλεκτ. Γ. 59. «Δράγματος ὀρνυμένου», ὁ κορμός τῶν σπαρτῶν, ἤτοι ἡ καλαμιά. Εἰς τοῦτο ἀνήκει τό τοῦ Ἡσυχ. «Δράγμα, τόν τῆς σταφυλῆς βότρυν, καί τάς φοινικίας βαλάνους· καί δράγματα συνθήματα».

Δραγμάνη. ης, ή. Ὁ Ἡσύχ. Δραγμάνας λέγει τάς κοιλότητας, καί τρύπας τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦ μυαλοῦ.

* Δραγματεύω, = δραγμεύω.

Δραγματολόγος, ον, (λέγω). ὅποιος συνάζει τά δράγματα, ἤτοι τά δεμάτια τῶν ἀσταχύων. Ἡσύχιος.

* Δραγματοφόρος, ον, (φέρω) Ὁ φέρων δεμάτια σταχύων, Βαβρ. ΜΘ.

Δραγμεύω, καί δραγματεύω. Μ. εύσω. (δράγμα). Ἰλ. Σ. 555. Κάμνω, δένω, καί συνάζω τά δεμάτια τῶν ἀσταχύων.

Δραγμή, ῆς, ή. = δραγμός. Τό πιάνειν. 2) = δράγμα, μία ἀπλοχεριά. 3) = δραχμή.

Δραγμίς, ίδος, ή. = δράξ, καί δραχμίς. Ἱπποκρ. Σ. 531. Ἀπλοχεριά.

Δραγμός, οῦ, ό. (δράττω). Τό πιάνειν, καί κρατεῖν. Εὐριπ. Ἡρακλ. 168.

* Δραγουμανος, ό. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Δράστης, Ὁ πράττειν δυνάμενος ἤ νοηματικός κατ' ἐπιβολήν.» Ἀπό τοῦ δράω, τό πράττω, ἤ ὑπηρετῶ, πρατῶ. Ὁ Ἐτυμολόγος ἔχει «Δρακεῖται, δυνατοί, Δράσταιραι, διάκονοι. Δρησται, δρηστῆρες, οἱ ὑπουργοῦντες καί διακονοῦντες. Δραστήρ ὁ νοητικός κατ' ἐπιβολήν. ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει «Δραγμάναις ταῖς ἐντός τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότησιν» ἄρα Δραγμάνη, ἡ ἐντός τοῦ ἐγκεφάλου κοιλότης, ἥτις περιλαμβάνει τά νοήματα κατ' ἐπιβολήν· καί «Δραγουμάνος», ὁ τά νοήματα, ἤτοι τάς σημαντικάς τῶν νοημάτων λέξεις ἐννοῶν, καταλαμβάνων. ἄρα, Διερμηνεύς, διερμηνευτής.

Δραθέω, καί δράθω, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Α. ἄχρηστοι τύποι, ἐξ ὧν παράγονται τύποι τινές τοῦ δαρθάνω.

Δραίνω, Μ. ανῶ. (δράω) ἐν Ἰλ. Κ. 96. ἀντί τοῦ δρασείω. Ἐπιθυμῶ νά κάμω. 2) = Δράω.

Δράκαινα, νης, ή. θηλυκ. τοῦ δράκων. Ὕμν. Ὁμηρ. Ἀπλ. 300. ὁ Αἰσχύλ. ὀνομάζει οὕτω μίαν τῶν Εὐμενίδων.

* Δρακαινίς, ίδος, ή = Δράκαινα.

* Δράκανον, κατά διάλεκτ. ἀντί δράκαινον, Στράβ. Μέρ. Γ'. σ. 11. ἐκδ. Κοραῆ. Τό αὐτό δέ ὀνομάζει ὁ αὐτός καί δράκανον κατ' ἄλλην διάλεκτ. Μέρ. Γ'. σ. 39.

* Δράκαυλος, ον. Κατοικῶν μέ τούς δράκοντας, Ἐτυμ. Μέγ. ἐκ Σοφοκλ.

* Δρακείς, εῖσα, έν. Ἰδέ τό ἑπομ.

Δράκημι, τό αὐτό καί δράκω, καί δέρκω. ὅθεν δρακείς, βλέπων. Πίνδ. παρ' Ἀθην. Σ. 601. τό ὁποῖον μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ἐκ τοῦ Παθητ. ἀορ. ἐδράκην.

* Δράκον, Ἰωνικ. ἀντί ἔδρακον, Ἀορ. τοῦ δέρκομαι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 262. ἐκ τούτου ἔχει καί ὁ

Ησύχ. καὶ μετχ. ἀορ. 2. Πᾶτε. «Δρακείς, εἶσα, έν, ἐκ τοῦ ἐδράκην.»

* Δρακοντόμιλος, ον (ὅμιλος) Ὁ ἔχων συγκοινωνίαν μὲ δράκοντας, Αἰσχλ. Ἱκετ. 264. κατὰ πιθανὴν διόρθωσιν.

Δρακόντειος, εία, ειον. Ἀπὸ ὄφιν, ἢ ὀφιοειδής.

* Δρακόντεον, τό. Αἷμα τοῦ δράκοντος, ὕλη πρὸς βαφήν.

Δρακοντίας, ου, ὁ. Ὀφιοειδής, = δρακοντειος. Τὸ δὲ

Δρακοντιάς, άδος, ἡ, = δρακοντεία. Δέρμα ὄφεως.

Δρακόντιον, τό. ὑποκορ. τοῦ δράκων. Μικρὸς δράκων. 2) εἶδος φυτοῦ, (δρακοντιά), τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς εἶναι παρδαλός, καθὼς τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως. Διοσκ. Β'. 196. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ'. 11. καὶ Θ'. 22. τὸ παρὰ Λινν. Arum dracunculus. 3) Εἶναι καὶ εἶδος νόσου, τὴν ὁποίαν οὕτω περιγράφει ὁ Πολυδεύκης Βιβλ. δ'. «Δρακόντιον, ἐκ τῶν περὶ κνήμας καὶ μηροὺς ἕλκων ἐκπίπτον τι νευρῶδες ἐρθερμένον.»

Δρακοντίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἀντων. Διβ. Εἶδος πτηνοῦ.

* Δρακοντόβοτος, ον (βόσκω). Καταφαγωθείς, καταβοσκηθεὶς ἀπὸ δράκοντας, καὶ ὄφεις. Νόν. Διον. 4.

Δρακοντογενής, ες (γένος). Ὁ γεννημένος ἀπὸ ὀφίδια, ἢ ὁ ἐκ τούτων καταγόμενος. Ἀπὸ τὸ γένος τῶν ὄφεων.

Δρακοντοέθειρα, ἡ. Ἡ ἔχουσα ὀφίδια εἰς τὴν κεφαλὴν ἀντὶ διὰ τρίχας. Ὀρφ. καὶ ἡ ἔχουσα τὰς τρίχας ὡς ὄφεις.

Δρακοντοειδής, ες (εἶδος). Ὀφιοειδής, ὅμοιος μὲ τὸ ὀφίδι. Πλήρης ὄφεων.

Δρακοντοειδῶς, ἐπίρ. Ὀφιοειδῶς.

* Δρακοντόκομος, ον (κόμη). Ἔχων μαλλία ὡς ὄφεις, ἢ ὄφεις ἀντὶ μαλλία.

Δρακοντολέτης, ου, ὁ (ὄλλυμι). Ὁ φονεύων καὶ σκοτόνων καὶ ἐξολοθρεύων τὰ ὀφίδια.

Δρακοντόμαλλος, ον (μαλλός). Ὁ ἔχων δέρμα, ἢ τρίχας δράκοντος. Ὁ ἀντὶ τριχῶν δράκοντας ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 805.

Δρακοντόμιμος, ον (μιμέομαι). Ὁ μιμούμενος τὰ ὀφίδια. Ἀθήν. Σ. 231.

Δρακοντόμορφος, ον (μορφή). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν τοῦ ὀφιδίου. Λυκόφρ.

Δρακοντόπαις, παιδος, ὁ (παῖς). Ὁ υἱός, τὸ παιδὶ τοῦ δράκοντος· ὀφιδόπαιδον, Λυκόφρ.

Δρακοντόπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό. Ὁ ἔχων ὀφίδια ἀντὶ διὰ ποδάρια, ἢ τὰ ποδάρια ὡσὰν ὀφίδια

Δρακοντοφόνος, ον (ΦΕΝΩ). Ὁ φονεύων καὶ σκοτόνων τὰ ὀφίδια. Ὀρφ.

* Δρακοντοφόντης, ου, ὁ = τῷ πρτμν. Μαν. Φιλ. 6, 1. σ. 235.

Δρακοντόφρουρος, ον (φρουρέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον φυλάττουσι τὰ ὀφίδια. Ὁ φρουρὰν ὄφεων ἔχων. Λυκόφρ.

Δρακοντώδης, ες. Γεμάτος ἀπὸ ὀφίδια, = δρακοντοειδής.

Δράκος, εος, τό (δέρκομαι). Ὀφθαλμός, ὀμμάτι Νίκανδ. Ἀλεξ. 483.

Δράκω, δράκομαι, ὅθεν ἐδρακόμην. Ἀνάλεκτ. Γ. 283. ἀντὶ τοῦ δράκημι, καὶ δέρκω, τὸ βλέπω.

* Δρακών, δρακεῖς, δρακόμενος, Μτχ. ἀορ. ἐνεργ. παθτ. καὶ μέτ. τοῦ δέρκομαι, διὰ μεταθέσεως τῶν γραμμάτων γινόμενα ὡς καὶ τὸ ἔδραθον ἀπὸ τοῦ δαρθάνω, καὶ ἔπραθον ἀπὸ τοῦ πέρθω.

Δράκων, οντος, ὁ. Ὄφις, (ὀφίδι), ἔχων ὀξύτατα ὀμμάτια, (ἐκ τοῦ, δέρκομαι). Γενικῶς δὲ ἀντὶ ἁπλῶς Ὄφις· καὶ παρ' Ὁμηρ. μυθῶδές τι ζῶον, Ἰλ. Λ, 40. 2) Καὶ εἶδος κοσμήματος, ὡς γιτουρδάνι, βραχιόλι, κ. τ. λ. ὀφιοειδῶς κατεσκευασμένον. 3) Καὶ εἶδος ὀψαρίου· τὸ Θηλυκ. δράκαινα, καὶ δρακαινίς.

Δρᾶμα, ατος, τό (δράω). Πρᾶξις, ἔργον, κάμωμα. Ὑπούργημα, ἐργασία τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖ τις, Heind. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 150. Πολτ. ς. σ. 451. c. ἑξῆς. 2) ἡ παράστασις μιᾶς πράξεως εἰς τὸ θέατρον «Δρᾶμα διδάσκω» Δίδω ἢ παριστάνω κανὲν κομμάτι (δρᾶμα) εἰς τὸ θέατρον. Ἀριστοτ. Ῥητ. Ἀλεξ. ΔΒ'. καὶ Ποιητ. Γ. Πραγματεία μιᾶς πράξεως συγγεγραμμένη κατὰ τινὰς τρόπους τῆς παραστάσεως ἀπὸ τινὰ ποιητήν. 3) Θεατρικόν τι ποίημα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ τραγικόν.

Δραμακούω, ἢ Δραμακουέω, ἀντὶ «Τοῦ δράματος ἀκούω.» Ἀντιφάν.

Δραματίζω. Μ. ίσω, Παραστήνω ἐν δρᾶμα εἰς τὸ θέατρον. Πραγματεύομαι μίαν ὑπόθεσιν δραματικῶς. Διογ. Λαέρτ.

Δραματικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰ δράματα.

Δραματικῶς, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν δραμάτων.

Δραμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ δρᾶμα. Μικρὸν δρᾶμα.

Δραματοποιέω, ῶ (δραματοποιός). Κάμνω, ἢ συγγράφω δράματα, ἤτοι τραγῳδίας διὰ τὸ θέατρον· ὅθεν

Δραματοποιΐα, ίας, ἡ. Τὸ συγγράφειν, ἢ συνθέτειν, ἢ παραστήνειν δράματα, ἢ τραγῳδίας.

Δραματοποιός, όν (δρᾶμα ποιέω). Ὁποῖος συγγράφει, συνθέτει, ἢ παραστήνει δράματα εἰς τὸ θέατρον. Ὡς οὐσιαστ. δὲ Ὁ δραματικὸς ποιητής

Δραματουργέω, ῶ, = Δραματοποιέω. Ὅθεν

Δραματούργημα, ατος, τό. Δραματικὸν κομμάτι, ἤτοι δραματικὴ διδασκαλία. Dramatishes Stuck, Γερμ.

Δραματουργία, ίας, ἡ, = Δραματοποιΐα· ἐκ τοῦ

Δραματουργός, όν (ΕΡΓΩ) = δραματοποιός· παρ' Ἰουστίν. Μάρτ. πρὸς Ἑλλ. Σ. 8. «Ἱστορίαι δραματουργοῖς ὗλαι προμηθευτικαὶ (πρόξενοι) εἰς τὸ συγγράφειν δράματα.

* Δραμεῖν, Ἀπρμφτ. ἀορ. τοῦ τρέχω· ὅθεν

* Δράμημα, τό. Τὸ τρέξιμον, τὸ τρέχειν, Ἡρόδ. 8, 98. Αἰσχ. Πέρσ. 246. Σοφ. Οἰδ. Τ. 195. Τινὲς ἀναγινώσκουσι δρόμημα, ἀλλ' ἐσφαλμ. Ἰδ. Lobeck Φρυνχ. σ. 618. καὶ ἀλλ.

* Δραμητέον, Ῥμτκ. ἐπθτ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθηματ. 8, 271. Πρέπει νὰ τρέξωμεν.

* Δρανής, ές (ὅθεν ἀδρανής) ἐνεργός.

Δράνος, εος, τό, (δράω). Πρᾶξις, ἔργον, κάμωμα. 2) Πόνημα, ἐργαλεῖον, ἡ δύναμις τοῦ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν. Ἡσύχ.

Δράξ, δρακός, ὁ (δράσσω). Ἀπλόχειρον, Ζήτ. ἐν Δράγμα, ὅσον δηλ. ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ μέσα ἡ κοιλότης τῆς παλάμης, ἢ νὰ πιάσῃ τινὰς μὲ αὐτὴν τὴν κοιλότητα, ὥστε νὰ γίνεται ἡ παλάμη συσφιγγομένη ὡς γρόθος. Στοβ. Φυσ. Σ. 968. «Τοὺς δράκας σφίξας» τοὺς γρόθους. 2) παρὰ τοῖς Ο'. Ἠσαΐ. Μ. 12. Λευιτ. Β'. 2. Ε'. 2. ς'. 15. ἀντὶ τοῦ κοινῶς ἀπλοχεριά, καὶ χεριά· καὶ παλάμη. 3) Τὸ τέταρτον τοῦ ξέστου

Δραπεταγωγός, όν (δραπέτης, ἄγω). Ὁ τοὺς φυγόντας σκλάβους εἰς τὰ ὀπίσω φέρων· Ἀθήν. Δ. Σ. 161.

Δραπέτευσις, εως, ἡ. Κρυφία φυγή, Νικήτ. Χρ. Δ. 2. ἐκ τοῦ

Δραπετεύω, Μ. εύσω. Φεύγω κρυφίως διὰ νὰ γλυτώσω, ἀποφεύγω. ἀπολύτ. ἢ «Παρά τινος» παρὰ Λουκιαν. καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ δὲ Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Γ. καὶ Συνεσ. «Τὴν δραπέτιν τύχην δραπέτευε,» ἀντὶ τοῦ Ἀπόφευγε, φύγε· ἐκ τοῦ

Δραπέτης, ου, ὁ, Ἰωνκ. δρηπέτης, καὶ Θηλυκ. Δραπέτις, ιδος, ἡ (δρᾶναι, διδράσκω). Φυγάς, καὶ ἰδιαιτρ. ἕνας φευγάτος σκλάβος. 2) Καὶ ὡς ἐπιθτ. «Δρ. Βέλος» ὁ φεύγων ἡμᾶς, δηλ. ταχέως καὶ κρυφίως παρερχόμενος, καὶ τελειώνων.

Δραπετίδης, ου, ὁ = τῷ πρτμν. Φυγάς, Μόσχ. 1, 3. κυρίως δὲ ἀπόγονος ἑνὸς δραπέτου, πατρωνυμ. τύπος χωρὶς τοιαύτης σημασ., Lob. Σοφοκλ. Αἰ. 879.

Δραπετικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δραπέτην. Πλούτ. Γ. Σ. 17. «Δραπετικὸς θρίαμβος» ὁ θρίαμβος διὰ τοὺς φευγάτους σκλάβους.

Δραπετικῶς, ἐπίρ. Μὲ δραπετικὸν τρόπον.

Δραπετίνδα, Ἐπίρρ. παίζειν, ἡ, παιδιά, ἡ. Παιγνίδιον εἰς ὃ μιμεῖταί τις τὸν δραπέτην. Ἡ παιδαριώδες παιγνίδιον, ὡσὰν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον «Μυΐνδα» καλοῦσιν, ὅταν ὁ εἷς τῶν παίδων ἔχων κεκλεισμένα τὰ ὄμματα, φωνάζει τό, «Τηροῦ, ἢ φυλάττου,» οἱ δὲ λοιποὶ παῖδες φεύγοντες, φυλάττονται διὰ νὰ μὴ πιασθῶσι. Σουΐδ. καὶ Ἡσύχ.

* Δραπέτις, ιδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ δραπέτης.

Δραπετίσκος, Ὑποκορ. τοῦ δραπέτης. Λουκιαν.

Δραπετοποιός, όν (ποιέω). Ὁποῖος κάμνει τὸν δραπέτην, ἢ τὴν φυγήν, ἢ τὸ αἴτιον δι' οὗ γίνεταί τινὰς δραπέτης, καὶ φυγάς.

* Δραπέτρια, ἡ = Δραπέτης. Ἰω. Χρυσόστομ.

Δρασείω, (δράω, Μ. δράσω). Θέλω, ἐπιθυμῶ, ἔχω ἐλπίδα ἢ σκοπὸν νὰ κάμω, ἢ νὰ πράξω τι, ἑξῆς. παρὰ Τραγ. καὶ Ἀριστφ.

Δράσιμος, ον (δράω). Ἐνεργητικός, ὁποῖος ἐνεργεῖ. Αἰσχύλ. Θηβ. 556. ἄλλως δὲ καὶ δραστήριος καὶ πρακτικός.

Δρᾶσις, εως, ἡ. Τὸ ἐνεργεῖν, καὶ πράττειν. 2) Πρᾶξις, πραγματεία. 3) Ἐνέργεια, δύναμις, ὡς παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. «Δρᾶσις φαρμάκου».

Δρασκάζω, Μ. άσω (διδράσκω) = Ἀποδιδράσκω. Λυσ. Λόγ. Θ'. ἀντὶ τοῦ κρύπτομαι, ἢ κάμνω πανουργίας διὰ νὰ φύγω. Θέλω, ζητῶ νὰ φύγω, Λυσίας.

Δράσκασις, εως, ἡ. Ἡ φυγή, παρ' Ἡσυχ. ὅστις ἔχει καί, «Δρασμάτων, πανουργημάτων».

Δράσκω, ἐκ τοῦ διδράσκω, δρασκάζω, Ζήτ. ἐν δράω.

* Δράσμα, τό = δρασμός. Ἰδ. δράσκασις.

Δρασμός, οῦ, ὁ. Ἰωνκ. δρησμός (διδράσκω). Φυγή, (φευγατιά), μάλιστα ἡ φυγὴ τῶν δούλων

Δράσσω, καὶ Ἀττκ. δράττω, Μ. άξω. Εὐχρηστότερον ὅμως τὸ μέτ. δράσσομαι, καὶ δράττομαι. συντάτ. γενικ. Πιάνω μὲ τὸ χέρι, περικρατῶ, μάλιστα ὅσον δύναταί τις νὰ πιάσῃ μὲ τὸ χέρι· ὅπερ καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια δράχνω, καὶ ἀδράχνω λέγει· ὅθεν τὸ δρὰξ καὶ δραχμή, κ. τ. λ. Παρ' Ὁμήρ. «Κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης». ἀδράξας ἕνα πλόχειρον αἱματωμένον χῶμα, Ἰλ. Ν, 393. Π, 486. «Ἐλπίδος δεδραγμένος» ἐλπίζων στερεῶς, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 235. Παρὰ Καλλιμάχ «Μαζῶνος εἶπον δράξεσθαι», Πιάνω ἢ πέρνω τι διὰ νὰ τὸ διαλέξω, πέρνω, ἁρπάζω· τὸ δὲ παρὰ Πλάτ. Λυσ. 16. «Ἀλφίτων δραξάμενοι», δηλ. ὅσον ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, ἢ νὰ πάρῃ τινὰς μὲ τὰ δάκτυλα. Ἀντὶ τῆς γενικ. ἔχουσιν οἱ ὕστερον τὴν αἰτιατ. ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρδτ. ἤδη, 3, 13.

Δραστέον, Ῥμτκ. ἐπθτ. τοῦ δράω· Πρέπει νὰ δραχθῇ, νὰ πραχθῇ, νὰ γίνῃ.

Δραστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ δράστειρα, ἡ. Θηλ. Ἰωνκ. δὲ καὶ Ὁμηρ. δρηστήρ, ὁ, καὶ δρήστειρα, ἡ (δράω). Ὁποῖος ἐργάζεται, (δουλεύει), ἐνεργεῖ· ὅθεν ὁ δουλευτής, σκλάβος, δοῦλος, δούλη, Ὀδσ., ὅμως χωρὶς τὴν ἐμφαντικὴν ἔννοιαν τῆς σκλαβίας, ἐὰν καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ 4, 510. ἔχει ταύτην, ἀντθτ. τῷ θεράπων. Ζήτ. ἐν τῷ δράω. 2). Ὡς ἐπιθτ., Ὁποῖος ἐπιχειρεῖ, βάνει χέρι εἰς τολμηρὰ καὶ μεγάλα πράγματα, ὁ βάνει αὐτὰ εἰς πρᾶξιν. τολμηρός, βιαστικός, ἐπιχειρηματίας, δραστήριος, ὅθεν

Δραστήριος, ία, ιον, = δραστικός. Ἐνεργητικός, ἐπιχειρηματικός, σφοδρός, δυνατὸς εἰς τὸ νὰ βάλῃ τι βιαίως εἰς ἐνέργειαν, καὶ πρᾶξιν· ὅθεν

Δραστηριότης, ητος. Ἐνέργεια, δύναμις εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν, καὶ πράττειν. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Α.

Δράστης, ου, καὶ Δωρικ. δράστας, ὁ, = δραστήρ. Πινδρ. Πυθ. 4, 511. ἔνθα ῥητῶς διακρίνεται τοῦ θεράπων, καὶ κυρίως εἶναι ἀμφιβόλου σημασίας. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. καὶ ἀντὶ τοῦ δραπέτης, καὶ πόρνος.

Δραστικός, ή, όν = δραστήριος.

***Δράστις**, ἡ = Βόστος, Ἡσύχ. καὶ

***Δραστιουργός**, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐργάζεται τὴν δράστιν.

Δραστοσύνη, καὶ Ἰωνικ. δρηστοσύνη, ης, ἡ = δραστηριότης, προθυμία εἰς τὸ ὑπηρετεῖν, Ὀδσ. Ο, 321.

Δρατός, ή, όν. Παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ψ. 169. »Δρατὰ σώματα«, κατὰ μετάθ. ἀντὶ τοῦ δαρτά γδαρμένα, ἀφῃρημένα τοῦ δέρματος. Ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ δέρω. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1039. Παρ' Ὁμήρ. τινὲς »Δρεπτὰ« ἀναγιν.

Δράχμα, τό. Ζήτ. ἐν Δράγμα.

Δραχμαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων βάρος μιᾶς δραχμῆς, ἢ ὁ ἀξίζων μίαν δραχμήν.

Δραχμή, ῆς, ἡ (δράττω). Ὡς νόμισμα (μονέδα) ἄξιζε ἓξ ὀβολούς, ἢ πέντε γροσίαια Σαξωνικά, καὶ 4 4/5 κρόνιζ. Περὶ τῆς διαφορ. τιμήσεως ἰδὲ Boeckh. Ath. Staatshaush. 1. p. 17. 3. p. 349. 2) Ὡς ζύγι, εἶχε βάρος ἡ Ἀττικὴ δραχμὴ σχεδὸν ὅσον τὸ σημερινὸν δράμι, δηλ. 1 Quentchen, 11/3 Ὁλλανδικοῦ Ἀσσαρίου. Κυρίως, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ ἢ νὰ πιάσῃ τινὰς μὲ τὰ δάκτυλα, καθὼς καὶ τὸ δράγμα, δράξ. Πλούταρχ. Λυκ. 17. Ὅρα καὶ Πολυδ. Βιβλ. 9. καὶ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. Ζ. καὶ Κέρμα (Καὶ παρὰ τ. Κωμικ. ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι ἐνίοτε μακρά, τρὶς παρ' Ἀριστφ. Σφχ. 689. Εἰρ. 1200. Πλουτ. 1020. πρβλ. Elmsl. Εὐριπ. Μηδ. 147)

Δραχμήιος, α, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ δραχμαῖος.

Δραχμιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἔχων μέγεθος, ἢ βάρος μιᾶς δραχμῆς, ἢ ὁ ἀξίζων μίαν δραχμήν. Πλάτ. Κρατ. 1. = δραχμαῖος.

***Δραχμίδιος**, ον = δραχμαῖος.

Δραχμίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δραχμή.

Δραχμίς, ίδος, ἡ = δραγμίς, καὶ δράξ. Ἱπποκρ. σελ. 551. καὶ 561.

***Δραχμόθεν**, ἐπίρρ. Ἀπὸ τὴν δραχμήν.

Δράω, ῶ, Μ. άσω, Ἀόρ. 1. ἔδρασα, παρακ. δέδρακα, ἀμετβ. Πράττω, ἐνεργῶ, καταγίνομαι περί τι. Κυρίως ἐκφράζει τὴν δούλευσιν ἑνὸς δούλου, ὑπηρέτου, ἢ σκλάβου. Δουλεύω, ὑπηρετῶ· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ο. 316. »Δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅ, τι θέλοιεν«, ἀντὶ τοῦ »Ὑπηρετοίην«, καθὼς καὶ ὁ Ἡσύχ. τό, »Δρώωσι« διὰ τοῦ »Διακονῶσιν, ὑπηρετῶσιν«, ἑρμην. Ἀλλαχοῦ δὲ δὲν ἔχει ὁ Ὁμρ. τὸ ἁπλοῦν, ἐπειδὴ ἡ λέξις αὕτη κυρίως εἶναι ἰδία τῶν Δωριέων, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ, Πράττειν. Ἀριστοτ. Ποιητ. Γ. 2. 2) Μεταβτ. Πράττω, ἐκτελῶ, τελειώνω, φέρω εἰς τέλος κτίσιν καὶ μάλιστα μεγάλην, ἀξιόλογον, βίαιον ἢ κακοῦργον, ἄνομον πρᾶξιν. »Πάντα δρᾶν«. Τὸ νὰ βάλλῃ τις ὅλα τὰ δυνατά του, νὰ δοκιμάσῃ ὅλα, νὰ κινῇ πάντα λίθον, Valck. Ἱππωρ. 284. »Τί δρῶ, τί δράσω;« »Τί νὰ κάμω;« Valck. Ἱππωρ. 782. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν συχνῇ χρήσει ἡ ἐρώτησις, »Οἶσθ' ὃ δρᾶσον;« Ἠξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς; Ὁ Bentley ἐξηγεῖ τὴν ἔκφρασιν, τὴν ἐλεγχοστεύουσαν τὸ τραχὺ τοῦ προστακτ. δρᾶσον, ὀρθῶς διὰ τῆς περιφράσεως »Δρᾶσον, οἶσθ' ὅ;« Herm. Vig. p. 740. »Οἶσθ' ὃ δράσομεν;« Ἠξεύρεις τί πρέπει νὰ κάμωμεν; δηλ. ὃ κάμωμεν. »Τὸ δρῶν« τὸ πράττειν, Σοφκλ Οἰδ. Κ. 1604. 267. (Τὸ α εἶναι πάντοτε μακρὸν ἐκτὸς τοῦ ἐνστ. καὶ παρτατ. ἐξαιρουμένων τινῶν Μεγιστρ. Jac. AP. p. 443.)

*(**Δρέω**) Θεωρεῖται ὡς θέμα τοῦ διδράσκω, δραπέτης, δραμεῖν, τρέχω, τρέμω, τρέπω, καὶ τρέω· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἦτο εἰς χρῆσιν. Οὔτε δὲ ὡς θέμα τοῦ δράσσω, δράγμα, δραχμή, ἐξ ἐναντίας ὅμως φαίνεται, ὅτι ἡ παλαιὰ Δωρικὴ διάλεκτος εἶχε τῷ ὄντι ῥῆμα Δρῶ ἐν τῇ σημασ. τοῦ Ὁρῶ, ἐξ οὗ τὸ δρακεῖν, δέρκομαι, ὑπόδρα, Buat. Γραμ. p. 318.

(**Δρέμω**), Μ. δραμῶ, καὶ δραμοῦμαι. Ἀόρ. Α'. ἔδραμον. Παρακ. δεδράμηκα, ὡς ἐκ τοῦ δραμέω ἀρχαίου, ὁ Παρακείμ. δέδρομα· ὅθεν δρόμος, ὁ. »Τρέχω«, ὅπερ καὶ ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. δρέμω.

Δρεπάνη, ης, ἡ = δρέπανον. Ἰλδ. Σ, 551. Ἡσδ. Ἐν γένει, καμπύλη μάχαιρα, δρεπανοειδὲς ξίφος.

***Δρεπανηΐς**, ΐδος, ἡ· Ποιη. ἀντὶ δρεπάνη, Νικάρ.

Δρεπανηφόρος, ον (φέρω). Ὁποῖος φέρει καὶ βαστάζει δρεπάνια καί, ὁ ἔχων δρεπάνια, ὡς »Δρεπανηφόρον ἅρμα«, ἁμάξι μὲ δρεπάνια.

Δρεπάνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ δρέπανον.

Δρεπανίς, ίδος, ἡ (δρέπανον). Ἡ χελιδών, ἥτις κάμνει τὴν φωλεάν της εἰς τὰ σπήτια, καὶ διὰ τὰς μακρὰς καὶ δρεπανοειδεῖς πτέρυγάς της καλεῖται οὕτως ὑπὸ τοῦ Σιμπλικ. εἰς Ἀριστοτ. Φυσ. σελ. 108. ὅστις ἐπιφέρει, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο καλεῖται ὅτε »Κεγχρίς«, καὶ Ἄπους, ὅτε μικροὺς καὶ χωλοὺς ἔχει τοὺς πόδας. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. εὑρίσκεται, »Δρεπανίς, κέγχροι«.

Δρεπανοειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τοῦ δρεπάνου· ἐκ τοῦ

Δρέπανον, τό (δρέπω) = δρεπάνη. Ὀδσ. Ζ, 363. Δρεπάνι, κυρτὴ μάχαιρα μὲ ὀδόντας, ἢ καὶ ἄνευ, πρὸς θερισμὸν ἐπιτηδεία, Ζήτ. ἐν δρέπω· ὅθεν

Δρεπανουργός, όν (ΕΡΓΩ). Ὁποῖος φκιάνει τὰ δρεπάνια. Ὡς οὐσιαστ., ὁ χαλκεὺς τῶν δρεπάνων.

***Δρεπανώδης**, ες = Δρεπανοειδής.

***Δρεπτής**, οῦ, ὁ (δρέπω). Θεριστής, τρυγητής, καρπολόγος, τσιμπῶν, κόπτων, συλλέγων, δρεπόμενος.

Δρεπτός, ή, όν (δρέπω). Τσιμπημένος, ἢ μαζωμένος, πιασμένος μὲ τὰ δάκτυλα, ἢ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ πιασθῇ μὲ τὰ δάκτυλα, νὰ τσιμπηθῇ, ἢ νὰ μαδισθῇ. Ἰδ. Δρέπω περὶ τὸ τέλος.

***Δρέπτω**, Ποιητ. ἀντὶ δρέπω. Κόπτω, συλλέγω ἄνθη κ. τ. τ., δρέπομαι· Μόσχ. 2, 69. Εὐχρηστότερον δὲ τὸ Μέσ.

Δρέπτομαι, Ζήτ. ἐν Ἀποδρέπω.

Δρέπω, Μ. ψω. Εὐχρηστότερον τὸ μέσ. δρέπομαι. Ἀποσπάω, ἀποκόπτω, ἀποχωρίζω, Ὁμηρ. Ὑμν. Ὁμρ. Δημητρ. 425. »φύλλα« Ὀδσ. Μ, 357. Ὑμν. Ὁμρ. Δμτρ. 429. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθέων ἢ καρπῶν, ὅθεν μεταφ., Προξενῶ εἰς ἐμαυτὸν τὴν ἀπόλαυσιν τινός, τὸ ἀπολαμβάνω, τὸ χαίρομαι. »Τιμήν, ἥβηνα« Κόπτω ὡς ἄνθος ἢ καρπὸν καὶ ἀπολαμβάνω τὴν τιμὴν ἢ τὴν νεότητα· δηλ. τὰ χαίρομαι, Πινδρ. ὅστις καὶ εὐτελέστερον »Εὐζώνως ἄωτον δρεπόμενος« ἔχει. Οὕτω καὶ »Ἀρετήν, σοφίαν δρέπειν« Οὐχὶ τοσοῦτον σύνηθες τὸ τοῦ Αἰσχύλ. Θηβ. 720. »Δρέψασθαι αἷμα«, ὅ ἐστι φονεύειν, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ συνήθεια, »Χύνειν αἷμα« ἀντὶ φονεύειν λέγει. (Φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν ἀρχὴν μὲ τὸ θρύπτω, δρύπτω, πιθανῶς δὲ καὶ μὲ τὸ δέρω χωρὶς ὅμως νὰ ὑποθέσωμεν διὰ τοῦτο, ὅτι τὸ δρέπω, ἐσήμαινε κυρίως τὸ γδέρνω, ξεφυλλίζω, ξεφλουδίζω, ξεσκῶ, ξεκολλῶ τὸ δέρμα, τὴν φλοῦδα, τὰ φύλλα, τῆς ὁποίας σημασ. οὐδ' ἴχνος εὑρίσκεται. Ὅθεν δρέπανον, καὶ δρεπάνη, τὸ ὄργανον δι' οὗ θερίζομεν καὶ κόπτομεν τοὺς ἀστάχυας, καὶ δι' οὗ συνάζομεν τοὺς καρπούς, τρυγολόγος· καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἐτυμολ. δρεπτής, ὁ τρυγητής, θεριστής δηλ. καὶ ὁ καρπολόγος, ὁ συνάζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰς ὀπώρας. Καὶ δρεπτός, (περὶ οὗ ζήτ. ἀνωτέρω), ἐξ οὗ καὶ »Φίλημα δρεπτόν,« ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς, εἶδος φιλήματος, βυζαστοῦ, καὶ κρότον ἐμποιοῦντος, ὡς παρ' Ἐτυμολ. ἐν Δ. Δρέμμα· ὁ Κωμικὸς Τηλεκλείδης »Καὶ τὸ δρεπτὸν σχινωρεῖται παρά σου φίλημα·« ὁ δὲ Ἡσύχ. τὸ δρέμμα διὰ τοῦ κλάσμα ἑρμην. Ἐκ δὲ τοῦ Παρακ. δέδροπα, δρόπις παρ' Ἡσυχ. ἐν Σουϊδ. ὁ τρυγητός, καὶ δροπά, ἀντὶ τοῦ δρεπτά, καὶ δόρπος, δόρπον, τὸ συμπόσιον, ἐνταῦθα ἀνήκει.)

Δρετός, ή, όν. Ζήτ. ἐν τῷ δρατός.

Δρήθω. Ζήτ. ἐνδαρθέω.

* (**Δρῆμι**) Ἀχρηστ. πρωτότπ. ἐξ οὗ παράγονται, χρόνοι τινὲς τοῦ διδράσκω, μάλιστα ὁ Ἀόρ. 2. ἔδραν, Ἀπρμφ. δρᾶναι, Ἰωνι. ἔδρην.

* **Δρηπέτης**, Ἰωνι. ἀντὶ δραπέτης.

***Δρησμός**, ὁ, Ἰωνι. ἀντὶ δρασμός.

Δρησμοσύνη, ης, ἡ = δρηστοσύνη, δούλευσις, κύτταγμα, ὑπηρεσία· Ὁμηρ. Ὑμν. Δήμητρ. 480. »Δρησμοσύνη ἱερῶν« ἐκτέλεσις τῶν ἱερῶν· ἐν δὲ Ὀδυσ. Ο. 320. φαίνεται ὅτι ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ. »Δρησμοσύνη« μόνον, καὶ οὐχὶ »Δρηστοσύνη« ἀνέγνωσαν. 2) = δρασμός, παρὰ μεγιστρ.

Δρηστήρ, ῆρος, καὶ **δρήστειρα**, ἡ. Ἰωνι. ἀντὶ δραστήρ, δράστειρα, ὅ ἐστι, δοῦλος, δουλεύτρα, δουλεύτρια. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 699. »Σύν τε δρήστειρα,« ἀντὶ τοῦ συνδρήστειρα, ὅ ἐστι, συνεργός, συμβοηθός. Ζήτ. ἐν Ἀγηνωρ.

* **Δρηστης**, ου, ὁ. Δρῆστις, ιδος, ἡ. Ἰωνι. ἀντὶ δραπέτης, δραπέτις.

Δρηστοσύνη, ης, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ ὑπηρετεῖν καὶ κυττάζειν. Ἰωνι. ἀντὶ δραστοσύνη. Ὀδσ.

Δριάω, (δρίος). Ἡσύχ. θάλλω, βλαστάνω, χλοάζω, καὶ »Δριόωντα« χλωρά, ἐκ τοῦ δριόεις, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δρίον, ὡς δρυόεις, δρυώδης »Δρυοῦσα Σάμος,« ἐκ τοῦ δρύον. Ἡσύχιος.

Δρίλος, ου, ὁ. Σκώληξ τῆς γῆς, ὃς καί, γῆς ἔντερον, λέγεται. Σκωλήκι χονδρὸν ὡς τὸ κονδύλι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὰ ὑγρὰ χώματα. Παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἡ ἀβδέλα (βδέλλα). 2) Τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον, ὅθεν »Δριλοπότης.« Ἰουβενάλ. 2. 95. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 318. Μύζουρις· ὅθεν

Δριμέως, ἐπίρ ἐκ τοῦ δριμύς. Μὲ δριμύτητα.

* **Δριμύλος**, ον. Ὑποκορ. τοῦ δριμύς. Ὀλίγον δριμύς, ὀλίγον δάκνων, κεντῶν.

Δριμύζω Ζήτ. ἐν ἐριμύσσω.

* **Δριμύμωρος**, ον, = Ὀξύμωρος, Γαλην.

Δριμύς, εῖα, ύ· Ὀξύς, διαπεραστικός, ἐγγιστικός, Ἀψύς, ὁ ἔχων δύναμιν ὀξεῖαν, διαπεραστικήν, καὶ ἐγγιστικήν, καὶ μάλιστα παρὰ νεωτρ. κατὰ τὴν γεῦσιν καθὼς π. χ. τὸ ὄξος, (ξύδι) ὅταν ἐγγίζῃ τὴν γλῶσσαν, τὸ ἅλας, κ. τ. λ. ὅθεν καὶ κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας, »Δριμὺ (κατὰ) τὸ βλέμμα« Δίων Κάσ. ΞΒ'. ὁ διαπεραστικόν, ὀξύ, καὶ ὁρμητικὸν βλέμμα ἔχων. οὕτω καὶ »Δριμὺ τινὶ ἐνιδεῖν« τὸ βλέπειν τινὰ μὲ θυμωμένα καὶ ἄγρια ὀμμάτια, καί, »Δριμὺς (κατὰ) τὴν ψυχήν,« μὲ ὀξύ, καὶ διαπεραστικὸν πνεῦμα, Ἀριστφ. Ὀρν. 257. 2) Ἐπὶ δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ θυμώδης, καὶ τοῦ κοινῶς λεγομένου ἀψύς, (ὅπερ ἐκ τοῦ ἅπτομαι, ὅ ἐστιν, ἐγγίζομαι κατὰ τὴν καρδίαν) αὐστηρός, ἐμπαθής, δηκτικός, ἐγγιστικῶς, πειρακτικός, μὲ πικρὰς καὶ ἐγγιστικὰς ἀστειότητας, μὲ ἐγγιστικὰ περιγέλοια. Οὕτω καὶ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ σφοδρός, μέγας, ὡς »Δριμεῖα μάχη« Ἰλδ. Ο, 696. καὶ Ἡσδ. Ἀσπ. 261. »Δριμὺς χόλος«, δριμὺ μένος« Ἰλδ. Σ, 322 Ὀδσ. Ω, 319. καί, δριμὺ βέλος« Ἰλδ. Λ, 270. καὶ Ἡσιοδ. Ἀσπ 457. »Δριμὺ ἄχος« καὶ ὁ Ἀριστοφ. »Δριμὺς καπνός, κονδύλος, πρίνινος, δικαστής.« Καί,

»βλέπειν δριμὺ«, κ. τ. λ. Ἐκίσμ. δριμέως· ὅθεν

Δριμύσσω, Κραδίζω, διεγείρω δι᾽ ὀξέος τινὸς χυμοῦ, ἢ γεύσεως. 2) παρὰ Γρηγορ. καὶ Νικήτ. Χρ. Κ. 5. ὅστις καί, »Δριμύσσοντας δυσκολαίνοντας«, ἔχει, μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ διεγείρω, παροξύνω τινὰ εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν· ὁ δὲ σχηματισμὸς »δριμίζεσθαι«, εὑρίσκεται παρὰ Λιβανίῳ Δ΄. σελ. 799. τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον »ὑπεραδριμύσσεσθαι«. Εἰς θυμὸν διεγείρεσθαι, παρὰ Θεοφύλ. Σιμοκάτ. Ἱστορ. Β΄. 11.

Δριμύτης, ητος, ἡ (δριμύς). Ὀξύτης, ἀποβλέπουσα τὸ ὄσφρ. αἴσθημα ἢ τὴν γεῦσιν. Πίκρα, Ἀψάδα. Μτφρ. Ὀξύτης τοῦ νοός, τῆς φρονήσεως καὶ τῆς κρίσεως, διαπεραστικότης αὐτῶν. Διαπεραστικὴ καὶ βαθεῖα φρόνησις. Σφοδρότης τῶν παθῶν. Αὐστηρότης, σκληρία μεταχειρίσεως. Πικρία τῆς εἰρωνείας, τῶν χλευασμῶν, καὶ τῶν ἀστειοτήτων. Ἔτι δὲ καὶ ἡ τοιαύτη κατάστασις τοῦ νοός, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. Ζ΄. »Δριμύτης πρὸς τὰ μαθήματα«, ἡ ὀξύτης τοῦ νοὸς πρὸς τὴν εὐκολοκατάληψιν τῶν μαθημάτων.

Δριμυφαγία, ίας, ἡ. Τὸ τρώγειν ὀξέα (ἀψυά) φαγητά· ἐκ τοῦ

Δριμυφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ τρώγων ὀξέα (ἀψυά) φαγητά.

Δρίος, ὁ, ἡ τό. Πληθυντ. ἑτερογενῶς τὰ δρία. Δάσος, τόπος κατάφυτος ἀπὸ δένδρα, λόγγος, βουνόν. »Δρίος ὕλῃεν« τὸ σύδενδρον τοῦ δάσους, Ὀδύσ. Ξ, 353. Πληθυντ. παρ᾽ Ἡσιόδ. ἔργ. 528. καὶ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ, 970. »Ἑρσήεντα δρία«, ἀντὶ τοῦ, λιβάδια, πρασινάδες· καὶ παρ᾽ Εὐριπ. »Πέτραια δρία«, ὅπερ ἐν ἄλλοις, »δρυμὰ« ἀναγινώσκεται. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὑρίσκονται ἄλλαι πτώσεις παρὰ τὰς ὀνομαστ. ἑνικήν τε καὶ πληθυντ., καὶ τὴν πληθυντικὴν αἰτιατ., διὰ τοῦτο δὲν ἤξευρον οὐδ᾽ οἱ παλαιοὶ Γραμματ. ἐὰν τὸ δρίος ἦτον ἀρσενικ. ἢ οὐδέτερ. τινὲς ἔγραφον καὶ δρυὸς ἐκ τοῦ δρῦς, μὲ τὴν ὁποίαν λέξιν ὡς καὶ μὲ τὸ δρικῶ συγγενεύει τὸ δρίος, Jac. AP. p. 259. 263.

*__Δρίφος__, ἀντὶ δίφρος, Συρακ. Ἐτυμ. Μ.

Δροίτη, ης, ἡ. Ξύλινον ἀγγεῖον πρὸς νίψιμον, πλύσιμον, λούσιμον, κοπάνα, σκάφη, Αἰσχ. Εὐμ. πισκίνα. 2) νεκροφορεῖον, νεκροκράβατον. Αἰσχύλ. Ἀγμ. 1551. καὶ Χοηφ. Ἰδ. καὶ δρύτη.

*__Δρομάασκε__. Τὸ μόνον λείψ. τοῦ ἀρχαίου δρομάω = τρέχω. Ἀψ. Ἡσιόδ. παρὰ Ruhnk. ep. cr. p. 103. ἐξ Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ Βενετ. σχόλ. Ἰλ. Τ. 227. »φοίτασκεν« ἀναγινώσκουσι, Πρβλ. Lob. Φρύνχ. σ. 583.

Δρομάδην, ἐπίρ. (δρόμος). Τρέχοντας, δρομαίως.

Δρομαῖος, αία, αῖον. Ἀλλὰ καὶ δικατάληκτον· ὁ ὑπάγων τρέχοντας, γρήγορα· καὶ

Δρομαίως, Ἐπίρρ. Τρέχοντας, γρήγορα.

Δρομάς, άδος, ὁ, ἡ. Ὅποιος τρέχει, περιπατεῖ γρήγορα, ἢ ὁλόγυρα εἰς τοὺς δρόμους. Εὐριπ. Ἑλέν. 1317. »Δρομάδι κώλῳ«, δρομὰς κάμηλος, δρομάδα δίτμωνι, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 697. τὸν περιφερόμενον ἐν τῷ δρόμῳ δεδεμένον· καί, ἀντὶ τοῦ ἀσελγὴς »Δρομὰς ἑταίρα«, ἡ περὶ τοὺς δρόμους τρέχουσα, (τοῦ σοκακίου), πόρνη· ἐν δὲ Ὀρεστ. 834. καί, »Δρομάσι βλεφάροισι«, εἶπε, τὰ παίζοντα, ἢ ἔνθεν κἀκεῖθεν κινούμενα βλέφαρα· ἐν δὲ Τρωάδ. 42. »δρομάς«, ἀντὶ τοῦ, προφῆτις. Τοιοῦτον καὶ τὸ σοβάς, φοιβάς, θυάς. Παρὰ δὲ τοῖς Γεωπον. ΙΣ΄. 22. καὶ »Δρόμακες κάμηλοι«, ἀντὶ »δρομάδες«, εὑρίσκεται, ἐκ τοῦ δρόμαξ, ὅπερ ἐν τοῖς Γλωσσαρίοις εὑρίσκεται.

Δρομάω, μῶ. Ὅθεν »Δρομάασκε« παρ᾽ Ἡσιόδ. Λείψ. Ῥουνκ. σελ. 108. ἀντὶ τοῦ τρέχω, πηλαλῶ, ἐκ τοῦ δρόμος. Ἴδε Δρομάασκε.

Δρομεύς, έως, καὶ έος, ὁ. Ὅποιος τρέχει εἰς τὸν δρόμον, ὁ τρέχων γρήγορα, ἔτι δὲ καὶ ὁ πεζοδρόμος, ταχυδρόμος. — Ἡ γενκ. ἐγράφετο κατὰ τοὺς Γραμματ. πάντοτε δρομέος, καὶ ἡ Πληθυντ. Δοτκ. δρομέσι, ἀλλ᾽ ἴδε Buttm. ausf. Gr. Gramm. §. 52. Anm. 6.

*__Δρομήϊος__. Μήνυτις εἰς τοὺς Κρῆτας.

Δρόμημα, ατος, τό. Τρέξιμον, Εὐριπ. = δράμημα, Blomf. Αἰσχ. Πέρσ. 252.

Δρομίας, ου, ὁ, = δρομεύς. Ἐρατοσθ. παρ᾽ Ἀθην. Ζ΄. 284.

Δρομικός, ή, όν. Ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρέχειν, καὶ κάμνειν δρόμους, ὁ ταχέως τρέχων. »Τὰ δρομικά« ὁ ἀγὼν τοῦ δρόμου, Πλάτ.

Δρομικῶς, ἐπίρρ. Μὲ ταχύτητα καὶ γρηγοράδα.

Δρομοκῆρυξ, υκος, ὁ. Ὅποιος τρέχει καὶ ὑπάγει ταχέως διὰ νὰ δώσῃ κἀμμίαν εἴδησιν, ταχυδρόμος, πεζοδρόμος, corriere, Ἰταλ. Δίων Κάσ. ΟΗ΄. 35. »Ἀγγελιαφόροι, ἡμεροδρόμοι«.

Δρόμος, ου, ὁ (τρέχω, δραμεῖν, δέδρομα). Τὸ τρέχειν, καὶ περιπατεῖν γρήγορα, πηλάλημα, τρέξιμον, ἐν τῇ Ἰλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ τρέξιμον, τὸ κόστευμα τῶν ἀλόγων· ἀλλ᾽ ἐν Ψ, 758. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δρόμῳ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων, ὅθεν 2) στάδιον, τόπος διωρισμένος διὰ τὸ τρέξιμον, εἰς ὃν τρέχουσιν οἱ ἀγωνισταί, ὡς »δρόμου«, ἢ, »Δρομικῷ ἀγωνίζεσθαι«· ὅθεν καὶ μεταφορ. »Δρόμος τῆς ζωῆς«. Καὶ κάθε ταχεῖα κίνησις, τὸ πέταγμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 205. Ἡ φυγή, τὸ ἀφεύγειν, ἀποδιδράσκειν. καὶ ἐπὶ ἀψύχων ὄντων π. χ. περὶ τῆς κινήσεως τῶν ἀστέρων. »δρόμῳ« ἐν τῷ τρέχειν, δρομαίως, ταχέως, σπουδαίως. Αἱ συνήθεις τούτου συντάξεις εἶναι »Δρόμῳ θεῖν«, στείχειν, σπεύδειν, ἔρχεσθαι«. Τρέχειν ὀγλίγωρα, σπουδαίως ἔρχεσθαι, Seidl. dogm. p. 35. καὶ παροιμιωδῶς »Περὶ τοῦ παντὸς δρόμον θέειν« Ἀγωνίζομαι περὶ τοῦ παντός, διὰ ζωὴν ἢ θάνατον, Ἡρόδ. 8, 74. 3) ἕνας ἐλεύθερος τόπος, ἡ πλατεῖα, (Piazza, Ἰταλ.) εἰς τὸν ὁποῖον τρέχουσιν, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 605. »δρόμοι εὐρέες«. Ἔτι δὲ καὶ ἕνας ἐλεύθερος τόπος, ἢ σκεπασμένος, »κατάστεγος«, διωρισμένος εἰς περίπατον (σεργιάνισμα, Τουρκ.), Πλάτ. ὅθεν καὶ παροιμία παρ᾽ Αἰσχύλ. Χοηφ. 511. »Ἔξω δρόμου φέρεσθαι«, καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατ. »Ἐκτὸς δρόμου«, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια φυλάττει, »Ἔξω τοῦ δρόμου«, λέγουσα, ἀντὶ τοῦ ἀπρεπές, ἄπρεπον, ἔξω τοῦ πρέποντος.

Δρόμων, ωνος, ὁ· = δρομεύς. 2) καὶ εἶδος θαλασσίου πλοίου, dromo, Λατ.

*__Δροσαλλίς__, ίδος, ἡ, »Ἀμπελος«. Εἶδος ἀμπέλου, Γεωπον. 5, 17, 3.

Δροσερός, ρά, ρόν (δρόσος). Βρεγμένος ἀπὸ τὴν δρόσον, δροσισμένος· ὅθεν τρυφερός, νεαρός, ἁπαλός, χαρίεις.

Δροσίζω, Μ. ίσω. Βρέχω μὲ τὴν δρόσον, ῥαντίζω· »Δροσίζειν μύροισι«, παρ᾽ Ἀθην. σελ. 692. Βάνω εἰς τὴν δροσιάν· καὶ παρ᾽ Ἐτυμολ. δροσέω, τὸ αὐτό.

Δρόσιμος, ον, = δροσερός, Πλούτ. Θ΄. σ. 633.

*__Δροσινός__, ή, όν, = δροσερός. Ἰδ. Jac. AP. σελ. 597.

Δροσοβολέω, ῶ. Ῥίπτω δρόσον, δροσίζω, ῥαντίζω μὲ δρόσον, Πλούτ. Η΄. σελ. 616.

Δροσοβόλος, ον (βάλλω). Ὅποιος ῥίπτει δρόσον, ὁ δροσίζων, καὶ ῥαντίζων, ὡς, »Δροσοβόλος ἀήρ.«

Δροσοείμων, ον, Γενκ. ονος (εἷμα, τὸ φόρεμα). Ὁ φορεμένος μὲ δρόσον. Ὀρφ.

Δροσόεις, όεσσα, όεν. Ποιητ. ἀντὶ δροσερός.

Δροσόμελι, ιτος, τό, = μάννα, ἀερόμελι, Γαλην. Βαρ.

Δροσοπαγής, ές (πήγνυμι). Συνηρμοσμένος ἀπὸ τὴν δρόσον, Φιλ. περὶ τῶν Ζ΄. θεαμ. »Τὰ πέταλα δροσοπαγῆ, καὶ δίχρωμον ἔχει τὴν φύσιν.

Δροσοπάχνη, ης, ἡ. Ἡ πάχνη τῆς δρόσου. Ἀριστοτ. Κόσμ. Δ΄.

Δρόσος, ου, ἡ. Δροσιά. 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι τρυφερὸν καὶ ἁπαλόν, ὡς ἡ δροσιά· ὅθεν ὁ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 145. τὰ ἀρτιγέννητα, τὰ νεογεννημένα ζῶα »δρόσους« καλεῖ, τὰ ὁποῖα ὁ Ὅμηρ. »Ἕρσας« λέγει· ὅθεν καὶ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ κύριον ὄνομα »Δρόσος«, παρήγαγε. 3) γενικῶς παρὰ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑγρασία, καὶ ὕδωρ πηγῆς, κάθε ὑγρὸν καθαρὸν δροσερόν, καὶ καταψυκτικόν, Valck. Ἱππ. 121. »Ἀμπέλου δρόσος«. Τὸ ὑγρὸν τῆς ἀμπέλου, ὁ οἶνος. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1377. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 182.

Δροσοφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δρόσον, ὁ δροσίζων.

*__Δροσόω__ (δρόσος). Δροσίζω, ῥαντίζω μὲ δρόσον, ὅθεν **δεδροσωμένη** = δροσώδης, παρ᾽ Ἀνακρ. 54, 12. Mehlh.

Δροσώδης, ες (εἶδος). Ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς δρόσου, ὁ ὁμοιάζων τὴν δροσιάν. Ὑγρός, νοτερός, ζουμερός.

*__Δρουγγάριος__, καί, δροῦγγος, ὁ. Λέξ. Λατιν. σημαίνουσα κυρίως τὸ μυκτήρ, ῥύγχος. Γλωσσ. Βασιλικ. »Δροῦγγος, τὸ ἐκ ταγμάτων, ἤτοι ἀνδρῶν τῶν λεγομένων κομήτων συγκείμενον πλῆθος.« Λέων ἐν τακτικ. »Δρουγγάριος λέγεται ὁ μιᾶς μοίρας ἄρχων.« — Τοιαῦται λέξεις ξέναι καὶ βάρβαροι χαρακτηρίζουσι τοὺς αἰῶνας καθ᾽ οὓς τὸ ὄνομα **Ἕλλην** ἐνομίζετο ὄνομα καταισχύνης, ἐντροπῆς, καὶ ἀθείας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς απογόνους τῶν Ἑλλήνων!!!

Δρύακες, αἱ (δρῦς) παρ᾽ Ἡσυχ. = δρύοχοι, παρὰ Πλουτ. Ζ΄. σελ. 274. ἀντὶ τούτου, »Ἐκ δρυάδων«, εὑρίσκεται, μ᾽ ὅλον ὅτι [τὰ χειρόγραφα »δρυάδων«, ἔχουσι.

Δρυάριον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ δρῦς. Εὐστάθ.

Δρυάς, άδος, ἡ. Ἡ νύμφη (ἡ θεὰ) τῶν δένδρων, ἥτις συνέζη καὶ συναπέθνησκε μὲ τὸ δένδρον εἰς τὸ ὁποῖον κατοικοῦσε. Σύμβολον τοῦ φυτικοῦ Βασιλείου. 2) ὡς ἐπιθτ. = δρυΐνη, ἀπὸ δρύϊνον ξύλον.

*__Δρυηκόπος__, ον (κόπτω), = δρυοκόπος. Ὁ κόπτων ξύλα, Λυκόφρ. 1379.

Δρύϊνος, ίνη, ινον. Ὁ φκιασμένος ἀπὸ δρῦν, Ὀδύσ. Φ, 43. »δρ. πῦρ.« Φωτιὰ ἀπὸ δρύϊνα ξύλα, Θεόκρ. »μέλι.« Μέλι ἀπὸ κορμοὺς δρυῶν, Ἀνθλγ.

Δρυΐτης, ου, ὁ »λίθος«. Εἶδος πέτρας, ἐκ τοῦ δρῦς.

Δρύκαρπον, τό (καρπός), = ἀκρόδρυα, Λυκόφρ. 83.

Δρυκολάπτης, ου, ὁ, = δρυοκολάπτης, Ἀριστοφ. Ὀρν. 979. 483.

Δρυμάζω, καὶ δρυμάττω. Σπανιώτρ. τύποι τοῦ δρύπτω.

*__Δρύμας__, ὁ, καὶ δρύμνιος, Ἐπίθτ. τοῦ Διός, Λυκόφρ.

Δρυμόνιος, ία, ιον (δρυμών). Ὁ ἐκ τοῦ δρυμῶνος ὤν, Ὀρφ. Ὕμ. ΛΕ΄.

Δρυμός, οῦ, ὁ, μετὰ τοῦ ἑτερογενοῦς πληθυντ. παρὰ ποιητ. τὰ **δρυμά**. Δάσος ἀπὸ δρῦς, καὶ καθόλου, κάθε λογῆς δάσος, λόγγος, Πολύβ. Β΄. 14. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρ. μόνον τὸν Πληθυντ. **δρυμά**, Ἰλ. Λ, 118. Ὀδύσ. Κ, 150. 197. 251. (Ἐν τῷ ἀρσεν. τύπῳ ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἐν τῷ πληθυντ. οὐδέτρ. παρ᾽ Ὅμηρ. μὲν καὶ τοῖς ἀρχαίοις βραχύ, παρὰ δὲ Διονυ. Περιηγ. καὶ Ὀππιαν. μακρόν, Ἴδ. Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 681.)

*__Δρυμοχαρής__, ές (χαίρω). Ὁ ἀγαπῶν τὰ δάση.

Δρυμώδης, ες (εἶδος). Δασώδης, λογγώδης, ὅλο λόγγος.

Δρυμών, ῶνος, ὁ, = δρυμός. Τόπος γεμάτος ἀπὸ δένδρα, καὶ λόγγους. Ὀππ. Κυν. Β΄. 78.

Δρυοβάλανος, ἡ (δρῦς). Βαλάνι τῆς βαλανιδιᾶς (δρυός, τοῦ δένδρου). Στράβ. Γ, σ. 233.

Δρυοβαφής, ές. Ὁ βαμμένος μὲ τὴν φλοῦδα τῆς δρυός, Ἡσυχ.

Δρυόγονος, ον (ΓΕΝΩ). Ο γεννημένος ἢ ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν δρῦν (βαλανιδιάν). Ἀλλὰ

Δρυογόνος, ον. Ὁποῖος γεννᾷ βαλανιδιαῖς, δένδρα. Ἀριστοφ. Θεσμ. 114.

* **Δρυόεις**, εσσα, εν. Πλήρης δρυῶν ἢ δένδρων.

Δρυοκοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁποῖος κοιμᾶται, ἡσυχάζει εἰς δρῦν, ἢ ἁπλῶς εἰς δένδρον. Ἀνάλεκτ. Α. σελ. 200.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ (κολάπτω). Λέγεται ἓν πτηνὸν (πουλί), τὸ ὁποῖον κτυπᾷ μὲ τὴν μύτην του τὰς φλούδας τῶν δένδρων, διὰ νὰ εὕρῃ σκώληκας, ἢ μυρμήγκια, κοινῶς κιγαλετάρα, (ἐκ τοῦ κιγκλίζω) ἢ σιμβλητάρα, μυρμηκοφάγος. Picus Martius, Λατ.

Δρυοκόπος, ον. Ὁποῖος κόπτει τὰ δένδρα, ξύλα, 2) ὡς Οὔττιγ. καὶ ἀντὶ τοῦ »δρυοκολάπτης.«

Δρυοπαγής, ές, (πήγνυμι). Ὁποῖος εἶναι συνηρμοσμένος, ἢ φκιασμένος ἀπὸ δρῦς, δένδρα· παρὰ Σοφοκ. »Στύλος δρυοπαγής,« ξυλένιος καρφί, πάτταλος.

Δρυοπτερίς, ίδος, ὁ. Παρὰ Διοσκ. Δ. 189. καὶ παρ' Ὀριβασ. »Δρυοπτερίς,« φτέρη (φυτὸν) ὁμοία τοῖς βρύοις, ἢ τις φυτρόνει ἐπάνω εἰς τὴν δρῦν.

* **Δρύος**, Ζ. δρίος.

Δρυοτομία, ίας, ἡ (δρυοτόμος). Τὸ τέμνειν, κόπτειν τὰς δρῦς, καὶ γενικ. τὸ κόπτειν τὰ δένδρα, τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κόπτουσι ξύλα. 2) Κομμένα ξύλα, Πλάτ. Νόμ. Γ. »Σπάνις δρυοτομίας,« ἔλλειψις δένδρων διὰ νὰ κόψωσι ξύλα, ἔλλειψις ξύλων.

Δρυοτομική, ῆς, ἡ. Ὑπονοουμ. τέχνη. Ἡ ἐργασία, ἢ ἡ τέχνη τοῦ κόπτειν ξύλα.

Δρυοτόμος, ον (τέμνω). Ὁποῖος κόπτει ξύλα.

* **Δρύοχον**, τό. Ἰδ. Δρύοχος, 2.

Δρύοχος, ου, ὁ (δρῦς ἔχω). Ὅθεν τὸ πληθ. »Δρύοχοι«, τὰ πρῶτα διὰ θεμέλια ξύλα ἑνὸς πλοίου, διὰ τῶν ὁποίων συνδένονται ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ξύλα, καρίνα, σκαρία, τὰ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α, 723. »Δρυόχους ἐπεβάλλετο νηός,« παρὰ Πολυβ. Α. »Ἐκ δρυόχων ναυπηγεῖσθαι σκάφη,« ἀπὸ σκαρί, ἀπὸ νέα· ὅθεν μεταφορ. τὸ θεμέλιον, ἡ ἀρχή, ἡ βάσις, τὸ σχέδιον, Ἀριστοφ. Θεσμ. »Δρυόχους τιθέναι δράματος.« Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντ. παροιμ. »Οἷον ἐκ δρυόχων τρόπον τινὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα θεμέλια, Πλάτ. Τιμ. σ. 81. Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Τ. 574. »δρυόχους ὥς« Ἐνταῦθα ὁ Σχολ. λέγει »Δρύοχοι, κυρίως πάσσαλοι, ἐφ' ὧν στοιχηδὸν διατεθειμένων ἡ τρόπις ἵσταται τῶν καινουργουμένων πλοίων διὰ ἰσότητα· καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, Δρύοχοι, πάτταλοι ἐκ δρυός, ὅ ἐστιν ἁπλῶς ξύλου, καθιστῶντες τὴν τρόπιν ἐντὸς περὶξ αὐτὴν συνέχειν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Πῶς δὲ κατὰ δρυόχων ἐπάγη σανὶς ἢ τίνι γόμφοι τμηθέντες πελέκει τοὐμὸν ἔκαμον τὸ κύτος; (ἐπιγρμ. παρ' Ἀθην. Ι. 5. σ. 209. Παβλ. Iacobs Anim. ad Anthol. Τόμ. Β. Μέρ. 1. σ. 190. καὶ ἑξῆς.) — Γίνονται δὲ δρύοχοι παρὰ τὸ τὴν δρῦν, ὅ ἐστι τὴν τρόπιν συνέχειν ἑκατέρωθεν, ἢ καὶ ἄλλως, παρὰ τὸ ξύλα συνεκτικὰ εἶναι τρόπεως. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ταὐτὸν μὲν δρῦς καὶ ξύλον, οὐ ταὐτὸν δὲ ὅμως δρύοχοι καὶ ξύλοχοι. Δρύοχοι μὲν γὰρ ξύλα ἐφ' ὧν ἡ τρόπις ἵσταται, ξύλοχοι δὲ δάσος δένδρων ἐν ὄρει. Τὸ γοῦν, δρυόχους ὥς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τάξιν καὶ στοῖχον, ὁποῖον ἔχουσι καὶ δρύοχοι· κατὰ στοῖχον γὰρ ἀκριβῆ καὶ οἱ πελέκεις ἵσταντο ἴσα ὁ τῆς πρώτης στειλειᾶς, ἤγουν ὁ τῆς ἐπιτοχίου διαμπερὲς ἔχῃ οἰστεῦσαι καὶ διὰ πάντων. Πελέκεις γὰρ τὸν μέσον ὁ τούτων σίδηρος δίχα τῶν στειλειῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς ἔγραψαν, δρυόχους ὡς δώδεκα, οἱ δρυόχους μὲν εἶπον πελέκεις, οἷς διὰ τῶν τρημάτων δρυΐνους στειλειοὺς ἔστιν ἐνίχεσθαι· τὸ δὲ ὡς δώδεκα, ἐνόησαν ῥηθῆναι ἀντὶ τοῦ, ὡσεὶ δώδεκα, κατὰ σχῆμα εἰκασμοῦ· εἴη δὲ ἂν κρεῖττον τὸ πρῶτον,« Κιτταΐδ. Ὁ δὲ Προσόπ. Πολ. Κορινθ. Δ. 22. ἐξ ἐναντίας »Δρυόχους,« καὶ »Δοκίδας,« λέγει τὰ στραβόξυλα, τὰ ὁποῖα γεμίσματα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἀποτελέσει τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ τῶν ὁποίων ἡ βάσις εἶναι ἡ τρόπις, καὶ ἐφ' ὧν κεῖται ἡ σανίς. 2) Ἀντὶ τοῦ δρυμός, Ἀνάλ. Β. 93. Εἰς ταύτην τὴν σημασ. ἔχει ὁ Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 1163. καὶ τὸν ἑτερογ. πληθ. Δρύοχα, τά, τὸ δὲ ἑνικ. τὸ δρύοχον ἔχει ὁ Πολυδ. 1, 85.

* **Δρύοψ**, οπος, ὁ. Ἀγνωστον εἶτέτι καὶ ἀκριτοδιάριστον πτηνόν, Ἀριστ. Ὀρν. 306. διάφορον τοῦ δρυοκολάπτης.

Δρυπεπής, ές (δρῦς, πέπτω)· καὶ Δρυπετής, ές (δρῦς πίπτω, ΠΕΤΩ). Λέγεται ἐπὶ ὡρίμων καρπῶν, οἱ τινες μόνοι πίπτουσιν ἀπὸ τὸ δένδρον (τὸ δένδρ. δηλ.) ἢ ὁ εἰς τὸ δένδρον ὡριμάζων (τὸ πρῶτον δηλ.), ἐπὶ καρπῶν καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐλαιῶν καὶ σύκων. Καὶ ἔτι ἐπὶ ἄλλων ἁπαλῶν πραγμάτων, ὡς »Μάζαι δρυπετεῖς,« καὶ ἑπομένως κατὰ μεταφορὰν »Δρυπετεῖς ἑταῖραι,« αἱ ἀπηνθισμέναι, ἤτοι αἱ ξεθωριασμέναι, ξεζουμισμέναι, αἱ πρὸς τὸ γῆρας κλίνουσαι πόρναι, Ἀριστοφ. Picra Μοῖρ. σ. 120. Τὸ δρυπεπής, φαίνεται ὀρθότερον τοῦ ἑτέρου, ἐπειδὴ καὶ ἐκ τούτου ἐγένετο, τὸ ἐν ἐπιγράμ. Φαν. »Δρύππα ἐφ' ἁλσίν,« καὶ, »Ἀλίπαστον δρύππαν,« ὡριμασμένην καὶ ἁλατισμένην ἐλαίαν, καὶ τὸ λατιν. Drupa. Ἀνάλεκτ. Δ. σελ. 200. »Ἀλίπαστον δρύππαν,« ἔνθα πρότερον »Δρύπεταν« ἀνεγινώσκετο.)

Δρυπετής, ές, Ζήτ. δρυπεπής.

* **Δρύπεψ**, επος, ὁ, ἡ (δρυπεπής), = Δρυπετής· κυρίως τὰ λίαν ὥριμα, μαραγγιασμένα πωρικά. Κορν. Λογγιν. ἐπ. 1. (– –)

Δρυπίς, ίδος, ἡ (δρύπτω). Εἶδος ἀγκαθωτοῦ φυτοῦ. Εἶδος ἀγκαθίου. Συγγν. τῷ δρύπτω.

Δρύππα, ης, ἡ. Ζήτ. ἐν »Δρυπεπής.«

Δρύπτω, Μ. ψω. Παρακ. δέδρυφα καὶ παθητ. δέδρυμμαι. Ξέω, ξεσχίζω, ζουγραφίζω, Γρατζουνίζω, λαβόνω τὸ δέρμα ξεσωντας το, ἢ μὲ ζουγρανισταῖς. »Δρυψαμένω ὀνύχεσσι παρειάς« Καταζουγρανίζοντες μὲ τοὺς ὄνυχας ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὰς παρειάς, Ὀδυσ. Β, 153. καὶ κατὰ τὸν Ἡσύχ. »Δρύψαι, καταξῦσαι, ξέσαι, σπαράξαι,« ὅθεν καὶ παρὰ Τραγ. ὡς παρ' Εὐριπ. Ἑκ. 653. »Δρύπτομαι παρειάν,« καταξεσχίζω ἀπὸ τὴν μεγάλην μου λύπην τὰ μάγουλά μου. (Ὁ Μέλ. δρύψω, Παρακ. δέδρυφα· ὅθεν 1) δρύφος, τό, παρὰ Σουίδ., τὸ ξέσμα, καὶ παρ' Ἡσύχ. Δρυφοί, ξέσματα. Λοιπὸν δρύφος, ὁ, καὶ δρυφή, ἡ, Ἀμυχή, καταξεσμός, ξεσχισματιά. Καὶ ὅτι 2) Δρυφάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ξέσματος προξενηθεῖσα πληγή. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι καὶ ἐκ τοῦ δρύφω, 3) δρυφόμενος, ἔχει, ἀντὶ φθειρόμενος, καὶ δρύφειν, ἐπὶ ἀσχήμων πράξεων, ἀντὶ τοῦ, περαίνειν, καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. ἀποδρύψω. Ἐκ τοῦ δρυφή, ἔχει ὁ Ἡσύχ. 4) δρυφάζω, καὶ δρυφάξαι, ἀντὶ τοῦ δακεῖν (δαγκάνειν). 5) Ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ παρὰ Θεοφράστ. φυτὸν (Φυτ. Ἱστ. Α. 16) »Δρυπίς« τὸ ἔχον ἀγκαθωτὰ φύλλα, καὶ παρὰ Παρθενίου ἐν Ἐτυμολ. 6) δρύφιλον, ἀντὶ τοῦ »λέμμα,« φλοιός, καὶ φύλλον, ἢ ξεφλουδισμένη φλούδα, ἢ τὸ ξεφυλλισμένον φύλλον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι 7) δρυφάκτας, ἀντὶ τοῦ λαμυρός, Ἀπαλόπαις, καὶ ἀλεεινός· ὁ δὲ Ἐτυμολογ. Σ. 668. ἀντὶ τοῦ κατεσπαραγμένοις. 8) Παρομοίως ἔχει ὁ Ἡσύχ. δρυφογέροντας, ἀντὶ, »Τοὺς ἀτόπους πρεσβύτας, καὶ οἷον ἀτίμους.« Ὁ δὲ Ἐτυμολ. παράγει ὀρθῶς τὸ 9) Δρυμάζω, δρυμάσσω, ἀντὶ τοῦ Σπαράσσω, ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει παρομοίως τὸ δρυμάξαι, τὸ ὁποῖον εἶναι κυρίως ἀντὶ τοῦ Σπαράττω.) Καὶ ὅτι, τὸ »Τύπτειν ξύλοις,« ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπὶ συνουσίας ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐκλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Πολυδ. Βιβ. Ε. 93. ἐπιβεβαιοῖ, καὶ οὕτω τὸ παρ' Ἡσύχ. δρύψειν ἀντὶ τοῦ περαίνειν, ἔχει τὸ κῦρος· ὅθεν καὶ ἀδρύμακτον, τὸ καθαρόν, παρ' αὐτῷ. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι, ἐδρύμαξεν, ἔσφαξεν, ἔθραυσεν. Τὸ πρωτότυπον τούτου εἶναι δρύπω, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅτι μόνον κατὰ τὸν σχηματισμὸν διαφέρει ἀπὸ τὸ δρέπω. Ζήτ. αὐτό· ἀλλ' ἐκτὸς τούτων φαίνεται ἔτι ὅτι εἶχον καὶ ἄλλα ῥήματα δρύπω, καὶ δρύππω, ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται παρ' Ἡσύχ. ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. τὸ δρύπτειν, ἀντὶ τοῦ διακόπτειν, καὶ δρύψ, καὶ δρύπτης, ὁ ἀλήτης, πτωχός, τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω Δρύπτην, ἀλήτην, πτωχόν, εἶπεν, ὅστινα καὶ ἡ συνήθεια Σχιζιάρην, λέγει, παρὰ τὸ ξεσχισμένα τὰ φορέματα ἔχειν. Καὶ παρὰ Σουίδ. Δρύπτης ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἐκ τοῦ δρύπω, δρύπτω, φαίνεται ὅτι παράγεται καὶ τὸ δρῶπαξ, ἔμπλαστρον ἐκ πίσσης, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔβαλλον, ἤτοι ἀπέσπων τὰς τρίχας. (Οἱ πλεῖστοι ὅμως οὗτοι τύποι εἶναι χωρὶς παραδείγματα καὶ μαρτυρίας, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἀναφέρονται ἀπὸ τοὺς Γραμματογρ.)

Δρῦς, δρυός, ἡ. Βαλανιδιά, δένδρον (μετὰς Τουρκ.), δένδρον τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ βαλάνια, Ὁμηρ. »Ἔστι δ' ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον· ἦν δὲ καὶ σιτίον ἀπ' αὐτῆς, ἡ βάλανος, καὶ ποτὸν τὸ μελίτειον.« Πλούταρχ. Κοριολ. 3. Τούτου εἴδη πέντε. Κατὰ τὸν Βοτανολόγον Σπρέγγελ, Antiqu. Bot. εἶναι ἡ τοῦ Θεοφράστου »Πλατύφυλλος, καὶ τοῦ Λινναίου, Quercus robur, ἡ »Αἰγίλωψ,« Quercus pedunculata, Λιν. καὶ »Φηγός,« Quercus esculus, Λιν. τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς (τὰ βαλάνια) τρώγεται, καὶ »Ἀλίφλοιος,« Quercus cerus, Λιν. καὶ »Ἡμερίς,« ἢ »Ἐτυμόδρυς,« Quercus aegilops, Λιν. περίφημος διὰ τὰ κιαλδια, καὶ τὴν ὁποίαν κυρίως Βαλανιδιὰν καλοῦμεν. Ἦτο δὲ ἡ δρῦς ἱερὰ τοῦ Διός, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐστρέχει ἀπὸ τὰς δρῦς τῆς Δωδώνης, Ὀδσ. Ξ, 328. Παροιμ. »Οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ὀαρίζειν« Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ φλυαροῦμεν διὰ τὴν δρῦν καὶ τὸν βράχον, δηλ. Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ὁμιλῶμεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀτρεμεῖ καθὼς οἱ ποιμένες περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων φιλικῶς καὶ μὲ οἰκειότητα, Ἰλ. Χ, 126. Τὸ δὲ »Οὐκ ἀπὸ δρυός ἐσσι, οὐδ' ἀπὸ πέτρης« ἀντὶ τοῦ Σὺ δὲν κατάγεσαι, δὲν ἐγεννήθης βέβαια ἀπὸ ξύλον ἢ πέτραν, ἔχεις βέβαια γονεῖς καὶ πατρίδα, δὲν εἶσαι οὐρανοκατέβατος, δὲν ηὕρηκαν στὸν δρόμον, Ὀδσ. Τ. 163. Παβλ. Πλάτ. Νομ. 8, 2. σ. 444. Ε. Ἐν Ὀδ. Ξ. 12. »Τὸ μελάνδρυον« τὸ ὁποῖον τινὲς »Μέλαν δρυός,« γράφουσιν, ἡ καρδία, τὸ κουκούτζι τῆς δρυὸς τὸ διὰ τὴν μέλαιναν (μαύρην) βαφήν του φημιζόμενον, ὅπερ καὶ ἄλλως ὑπὸ τοῦ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε. 4. »Μήτρα,« καλεῖται. 2) Κάθε ἄλλο δένδρον φέρον καρπὸν φαγώσιμον, καὶ ἐξρτ. τὸ ἔχον ὑψηλὸν κορμόν, καὶ κάθε δένδρον ἔχον τὸ ξύλον σκληρόν. »Πίειρα δρῦς« Τὸ λιπαρὸν ξύλον· δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον, ὁ Σχολ. Ἡ ῥητινώδης πίτυς. 3) Παρὰ τοῖς Ποιηταῖς λέγεται μτφρ. κάθε πολυχρόνιον καὶ πεπαλαιωμένον σῶμα, ἢ ἄνθρωπος, ὥσπερ καὶ τὸ »Γεραιόδρυον« Ἀρτεμίδ. Β. 25. καὶ ἐν Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 107. »Ἀνθρώπινον δρῦν.« Τὴν ἀσυνήθιστον Αἰτιατ. δρύα ἀντὶ δρῦν ἔχει μόνος ὁ Κοΐντ. Σμυρ. (Μόνον εἰς τὰς μετὰ περισπωμένης πτώσεις δρῦς καὶ δρῦν εἶναι μακρὸν τὸ υ ἅπαξ δὲ καὶ ἐν τῇ γενικ. δρυός, Ἡσδ. Ἔργ. 434. ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου.)

Δρύτη, τς, ἡ (δρῦς). Παρ' Αἰτχ. Χοηφ. 936. καὶ Εὐμ. 630. = δρυίτης· ἐξαιρέτως δὲ, Ἀγγει-

ον ξύλινον εἰς τὸ ὁποῖον πλυνόμεθα, καὶ λουόμεθα.

* **Δρυτόμος**, ον (τέμνω). Ποιητ. ἀντὶ δρυοτόμος. Ὁ κόπτων, κατακόπτων τὰ ξύλα, Ἰλ.

Δρυφάζω, **δρύφος**, τό. δρύφελον, δρυφογέρων, δρυφόπαις. Ζήτ. Δρύπτω, 4.

Δρύφακτον, τό· καὶ ἐν ἄλλοις δρύφρακτον (ἐκ τοῦ δρῦς καὶ φράττω ἀλλ' ἐσφαλμένως.) ἀναγνώστε. Παράγεται ἐκ τοῦ δρῦς, καὶ σημαίνει τόπον τινὰ περικλεισμένον διὰ καγγέλων, ἀνεπαυτικὸν καὶ ἦσυχον· Καὶ

* **Δρύφακτος**, ὁ. Περίφραγμα ἀπὸ δένδρα, περίκλεισμα, περίβολος, φραγμός, ἥσυχος καὶ ἐρημικὸς τόπος ἰδίᾳ ἐν Ἀθήναις ὁ περὶ τὸ δικαστήριον καὶ τὴν ἐκκλησίαν τόπος, Ἀριστ. καὶ φραγμὸς ἐξ ἀκανθῶν, Pierc. Moir. p. 127. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντ. Ἰδὲ καὶ τὸ ἀρχμν. ὅθεν

Δρυφακτόω, ῶ. Μ. ώσω. Φράζω, περικλείω· ὅθεν

Δρυφάκτωμα, ατος, τό. Ὁ περιφραγμένος καὶ περικλεισμένος διὰ ξύλων τόπος.

Δρυφάς, άδος, ἡ. Ζήτ. ἐν δρύπτω, 2. ἐντὸς τῆς παρενθ.

Δρυφάσσω, Μ. ξω. Περιφράζω, διὰ περιφραγμοῦ ὑπερασπίζω· παρὰ Λυκόφρ. 758. «Στέρνα δεδρυφαγμένος,» φραγμένος, φυλαγμένος, καὶ σκεπασμένος κατὰ τὰ στήθη, ἔχων θώρακα περὶ τὸ στῆθος.

Δρυφή, ῆς, ἡ· καὶ δρύψις, εως, ἡ. Ξέσμα, γρατζούνισμα. Ζήτ. ἐν Δρύπτω, 1. ἐντὸς τῆς παρενθέσεως.

* **Δρύφος**, ὁ. Τὸ ξεσχισμένον, ξεφλουδισμένον. Ἰδὲ δρύπτω, 1. ἐντὸς τῆς παρενθέσεως.

Δρύφελον, τό, Ζήτ. ἐν Δρύπτω, 6. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 53. «Τυροῦ δρύφελα·» ὅπερ ἐν χειρογρ. δρύψια ἀναγνώστε.

Δρύψιον, τό. Ζήτ. δρύφελον,

* **Δρύψις**, εως, ἡ. Τὸ καταξουγρανίζειν, καταξεσχίζειν, ξεφλουδίζειν.

* **Δρυψογέρων**, οντος, ὁ (γέρων). Γέρων μαραγγιασμένος, ξεφλουδισμένος, ξεζουμισμένος τρόπον τινὰ καὶ κατακομμένος. Ἰδὲ δρύπτω, 8

* **Δρυψόπαις**, αιδος, ὁ (παῖς), ὁ παρακμάσας νεανίας. Ἰδ. δρύπτω, 7. ἐντὸς τῆς παρενθ.

Δρυώδης, ες (δρῦς, εἶδος), ἡ. Ὅμοιος μὲ τὴν δρῦν, πλήρης δρυῶν.

* **Δρῶ**, = δράω· ἰδὲ τὸ δεύτερον δράω,

* **Δρώοιμι**, ἐπι. κατ' ἐκτασιν ἀντὶ τοῦ ἐνεργτ. εὐκτ. ἐνεστ. δρῷμι, ἀπὸ τοῦ δράω, Ὀδ.

Δρωπακίζω, Μ. ίσω. Ἐκβάλλω, ἀποσπάνω, μαδίζω τὰς τρίχας δι' ἑνὸς ἐμπλάστρου ἐκ πίσσης ἡτοιμασμένου. (ἐκ τοῦ δρῶπαξ.)

* **Δρωπάκινος**, η, ον (δρῶπαξ), «Χρῖσμα δρωπάκινον» Ἀλέξ. Τραλλ. 8. σ. 421. ὅπου εἶναι ψευδῶς δρωπάκιον.

Δρωπακισμός, οῦ, ὁ. Τὸ ἐκβάλλειν καὶ ἀποσπᾶν τὰς τρίχας διὰ τοῦ δρώπακος.

Δρῶπαξ, ακος, ὁ (δρέπω). Λέγεται ἐν ἔμπλαστρον ἐκ πίσσης ἡτοιμασμένον, τὸ ὁποῖον τιθέμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἀποσπᾷ, καὶ ἐκβάλλει τὰς τρίχας. (Ὅτι τὸ α εἶναι βραχὺ μᾶς τὸ διδάσκει ὁ Μαρτιάλ. 3. 74. 10, 65. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ δρέπω παραγωγή, ἐπιστηρίζει τὴν γνώμην ταύτην) Ζήτ. ἐν Δρύπτω.

* **Δρώπτω**, = Διακόπτω, ἢ Διατσακῶ, Αἰσχύλ. λῦν. 259.

Δρώω, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ Δράω, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ δούλων. Ὀδ. Ο. 316.

Τὸ Δ μετὰ τοῦ Υ.

* **Δῦ**, 3. ἑνικ. ἀορ. 2. ἐνεργτ. τοῦ ῥῆματ. δύω, ἀντὶ ἔδυ, Ἰλδ. Θ, 85. «βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦνε»

Δυαδικός, κή, κόν. «ἀριθμός» δηλ. διπλοῦς ἀριθμός, διπλός. Ζήτ. καὶ δυϊκός.

Δυάζω, Μ. άσω. Ἀμφιβάλλω, ἀμφιγνωμῶ. Ζήτ. ἐν δοιάζω.

Δυάζομαι, Σμίγομαι μετ' ἄλλου, ζευγαρόνομαι, γίνομαι ζευγάρι, συνουσιάζομαι· παρὰ Νικήτ. Χρον. Γ. 6. ἀντὶ τοῦ εἶμαι διπλοῦς, δίγνωμος. πρβλ. δοιάζω.

* **Δυάκις**, ἐπίρρ. Δύο φοραῖς, διπλῶς· τὸ δὶς πρὸς τὸ δυάκις, ὡς τὸ τρὶς πρὸς τὸ τριάκις.

Δυάς, άδος. Ἡ δυότης, τὸ εἶναι τοῦ δύο ἀριθμοῦ.

Δυασμός, οῦ, ὁ (δυάζομαι). Ζευγαρωμός, σμίξις, ὑπανδρεία. Συνουσία ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ.

Δυάω, ῶ (δύη). Κάμνω τινὰ δυστυχῆ, προξενῶ, φέρω δυστυχίαν, Ὀδ. Υ. 195. «Ἀνθρώπους δυόωσιν» (Τὸ δυόωσι δὲν εἶναι ὑποτακτικόν, ἀλλ' ἐνεστ. Ὁριστ. Ἰωνικ. ἀντὶ Δυῶσι) ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ κακόω, «Δύη» γὰρ ἡ πρωτότυπος λέξις τοῦ κάκωσις.

Δυεῖν, Ἀττικ. ἀντὶ δυοῖν, δύω. Σοφοκλ. Πλάτ. Θουκυδ.

* **Δυείρμος**, ον. Ὁ δύο εἱρμοὺς ἔχων. Ἐκκλησ.

Δυερός, ρά, ρόν (δύη). Δυστυχής, ταλαίπωρος, κακορρίζικος. Ζήτ. ἐν διερός. 2) ἐνεργητ. ὁ προξενῶν καὶ φέρων δυστυχίαν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο, διὰ τοῦ ἀπίθανος καὶ τολμηρός, ὁ δὲ Σουΐδ. διὰ τοῦ βλαβερός, ἄνευ παραδείγματος.

Δύη, ης, ἡ. Δυστυχία, ταλαιπωρία, ἐν Ὀδυσ. «Πῆμα δύης» Τὸ ὑπομένειν, πάσχειν τὴν βλάβην, τὸ κακόν, Ὀδυσ. Ξ, 333. «Ὄφρ' ἔτι πάσχῃ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην» ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυίαις τιμωρίαις καὶ ἄλλην βλάβην ὑπομείναιμι. Λείπει δὲ ἡ ἐξ, ἵν' ᾖ, ἐκ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι. Ἴσως δὲ καὶ περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ βλάβη. καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 930. καὶ Ἀντγ. 1311. ἀντὶ τοῦ κακόν, πόνος σωματικός. Παρὰ δὲ Ἀπολλ. Ἀργ. καὶ Ὀρφ. Ἀργ. ἀντὶ τοῦ κοπιαστικὸν καὶ ἐπίμοχθον ἔργον ἢ ἐπιχείρημα. Ἐπιστικόν, ἐπιβλαβὲς ἔργον. Βέκ. Αἰσχύλ. (Οἱ παλαιοὶ Γραμματικ. παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ Δύω, δύνω, ἄρα κυρίως δύσις, ἀφανισμός).

Δυηπάθεια, καὶ δυηπαθία, ἡ (πάσχω). Τὸ πάσχειν καὶ ὑπομένειν δυστυχίαν. Ἀθλιότης, ταλαιπωρία, κακοτυχία. καὶ

* **Δυηπαθέω**. Ὑπομένω δυστυχίας. Νόνν. Διονυ. 26. σ. 692, 22. ἐκ τοῦ

Δυηπαθής, ές, (παθεῖν). Ὁ πάσχων καὶ ὑπομένων δυστυχίαν, δυστυχής, ταλαίπωρος.

* **Δυηπαθία**, ἡ. Ἰδ. Δυηπάθεια.

* **Δυήπαθος**, ον = Δυηπαθής, Ὑμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 486.

Δυθμή, ῆς, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ δυσμή, δύσις, Καλλίμ. Ἀρτ. 10.

Δυϊκός, κή, κόν (δύο). = δυαδικός. Ὁ ἐκ δύο συνιστάμενος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν δύο ἀριθμόν. Ἰδ. Γραμματ.

* **Δύϊος**, α, ον = δυερός, δυστυχής, ταλαίπωρος, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 842.

* **Δύμεναι**, Ἐπι. ἀντὶ δῦναι, Ἰλ. Ἰδ. δύω.

(**Δῦμι**), Ἀχρηστον θέμα δανεῖζον χρόνους εἰς τὸ δύω, καὶ δύνω.

Δύναμαι, εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. κλίνεται ὡς τὸ ἵσταμαι. 2. προσω. κάλλιον, δύνασαι, παρὰ δύνη, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀρίστους συγγραφεῖς εἶναι μόνον ὑποτακτικόν, ἀλλ' εὕρηται καὶ παρ' Εὐριπ. Ἑκβ. 257. Ἀττ. καὶ Δωρ. δύνᾳ, Schaef. Σοφ. Φιλοκ. 798. Ὑποτακτ. δύνωμαι, 2 Ἰωνικ. δύνηαι, Ἰλ. Ἀποθετ. μετὰ Μέλ. Μελ δυνήσομαι, καὶ Παθτ. Ἀορ. ἠδυνήθην, καὶ ἐδυνάσθην, ὁ Ὁμρ. μεταχειρζτ. μόνον τὸ τελευταῖον, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἡρδτ. προτιμᾶ, πρβλ. Wessel αὐτόθι 7, 105. Μέλ. ἀόρ. ἐδυνησάμην, Ὁμρ. Παρακμ. δεδύνημαι, Ῥηματ. ἐπιθτ. δυνατός. Οἱ Ἀττικ. ἀγαπῶσι τὴν διπλῆν αὔξησιν ἠδυνάμην, ἠδυνήθην. Εὕρηται δὲ αὕτη καὶ παρ' Ἡρδτ. 1, 10. Παρὰ Θεδ. καὶ Ξενφ. ὅμως συχνότερον ἀπαντᾶται ἡ ἁπλῆ αὔξησις. (Τὸ υ εἶναι βραχύ, ἐκτὸς παρ' Ὁμρ. ἡ γενκ. τῆς μετχ. δυναμένοιο, Ὀδσ. Α, 270. Λ, 414. ἐπιγρμ. Ὁμρ. 15, 1. καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι Δυναμένη Ἰλδ. Σ, 43. Ἡσδ. Θγν. 248. γίνεται μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως καὶ τῆς χρείας τοῦ μέτρου.) —— 1) Ἐμπορῶ, (ἠμπορῶ) ἔχω δύναμιν, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἢ ἱκανός. Εἶμαι ἀρκετὰ δυνατός, μετ' ἀπαρμφ. Ὁμρ. καὶ ἀπολύτως, ἂν καὶ κυρίως καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναπληροῦται τὸ ἀπαρμφτ. ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. «Εἰ δύνασαί γε», Ἰλδ. 393. Ἐὰν φθάνῃ ἕως ἐκεῖ ἡ δύναμίς σου. «Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν» Ἰλδ. Ξ, 196. «Ὅσσον δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε» ὅσον ἠμπορῶ νὰ κατορθώσω μὲ χεῖρας καὶ πόδας, Ἰλ. «Ζεὺς δύναται ἅπαντα», Ὀδσ. «Μέγα δυνάμενος» ὁ μεγάλην δύναμιν ἔχων, ὁ πλούσιος, ὁ γενναιόψυχος, Ὀδσ. Α, 276. Λ, 413. Εἶμαι ἐνεργός, δραστήριος, ἢ ἱκανός, ἐπιτήδειος, ἐνεργῶ, ὅθεν «Οἱ δυνάμενοι» οἱ δυνατοί, οἱ πρόκριτοι, οἱ ἄνδρες τῆς ἐπιρροίας. 2) δύναμαι, ἠμπορῶ, εἰς ἠθικὴν σημασ. ἐκλαμβανόμενον, δηλ. ἐὰν τολμῶ, ἐὰν καταδέχωμαι, ἐὰν μοὶ εἶναι συγχωρημένον, ἐὰν μοὶ πρέπῃ νὰ πράττω, Σοφ. Ἀντγ. 455. «Ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν» ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάττεται τὸ δύναμαι μὲ τὸν ἀόρ. τοῦ ἀπαρμφ. σπανιώτερα δὲ καὶ μόνον μετ' Ὁμρ. μὲ τὸν μέλ. π. χ. Σοφοκλ. Φιλ. 1394. Πρβλ. Herm. de praecepl. quib. Att. p. 13. Ἀξίζω, ἀχρίζω, καὶ μάλιστα α) ἐπὶ νομισμάτων, μετ' αἰτ. ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 6. «Ὁ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον», ἤτοι ἀξίζει· καὶ Θουκυδ. 6, 40. «Τοὺς λόγους ὡς ἔργα δυναμένους» λόγοι ἀξίζοντες ἴσα μὲ τὰ ἔργα β) ἐπὶ λόγων καὶ λέξεων, ἀντὶ τοῦ Σημαίνω, ἐννοῶ, ἐμπεριέχω ἔννοιαν. Σημαίνω τὸ ἴδιον, εἶμαι ταυτοσήμαντος, Ἡρδτ. 6, 86, 3. καθὼς καὶ οἱ Ῥωμ. τὸ valere ἀντὶ τοῦ significare μεταχειρίζονται, Schaef. Διονυ. Συνθ. σ. 33. «Τοῦτο δύνανται αἱ ἀγγελίαι», τοῦτο σημαίνουσι, τοῦτο πᾶν νὰ ποῦν, ὡς κοινῶς λέγεται, Θεδ. 6, 36. γ) παρὰ τοῖς Μαθηματ. σημαίνει τὸ Δύνασθαι, τὴν δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας γραμμή ἢ ἀριθμός τις δύναται νὰ προξένῃ τὸ ἴδιον των τετράγωνον, π. χ. «Δύο δύναται τέσσαρα» δηλ. Τὸ τετράγωνον τοῦ 2, εἶναι τὸ 4. «Δίπους δύναται τετράποδα», κ. τ. τ. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 147. K. C. Schneider de num. Plat. p. 20. Πρβλ. δύναμις. 3) «Οὐ δύναται» μετὰ τοῦ ἀπαρμφτ. Ἀορ. Δὲν πρέπει, δὲν φαίνεται — δηλ. Εἶναι διωρισμένον ἢ προωρισμένον ἀπὸ τὴν τύχην νὰ μὴ γίνῃ τι, Valck. Ἡρδτ. 7, 134. 9, 44. Οὕτω καὶ «Οὐκ ἐθέλει». Ξενφ. (Πρωτότυπον εἶναι τὸ δύω, δύνω, δηλ. ὑποδύομαι, πέρνω τι ἐπάνωμου, ἠμπορῶ, καὶ κατεξῆς).

Δυναμικός, κή, κόν. Ὁ πολλὰ ἠμπορῶν νὰ κάμῃ, ἢ ὁ πολὺ ἐνεργῶν, δυνατός.

Δύναμις, εως, ἡ. Τὸ δύνασθαι, ἠμπορεῖν. Παρ' Ὁμρ. ἐξρτ. ἀντὶ τοῦ ἰσχύς, δύναμις τοῦ σώματος, τὸ ἔχειν δυνατὰ νεῦρα· «Πὰρ δύναμιν» ὑπὲρ τὴν δύναμίν μου, Ἰλδ. Ν, 287. τὸ παρὰ Λογγῖν. παρὰ δύναμιν, Ἀντθ. τῷ κατὰ δύναμιν· καθόλου δὲ Ἐπιρροή, ἐνέργεια, ἔμφασις, σημασία, Τὸ νὰ σημαίνῃ, τὸ νὰ ἦναι τις σημαντικός, τὸ νὰ ἔχῃ ἐπιρροήν. α) δύναμις, ἤτοι ἐπιδεξιότης, ἐπιτηδειότης τοῦ πνεύματος· ὡς, «Δύναμις τῆς ποιήσεως» ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ πνεύματος εἰς τὴν ποιητικήν. Γαλλ. talent. Πλάτ.

Νομ. Ζ΄. καὶ ἰδιαιτρ. ἐπὶ τῆς δυνάμεως, τῆς ἰσχύος τῆς Ῥητορικῆς, Schaef. Διονυ. Συνθ. σ. 410. β) Πλοῦτος, κυριουσία, ὑπόληψις, ἐπιρροὴ εἰς τὰ δημόσια, potentia, opes. γ) Ἐξουσία μεγάλου ὑποκειμένου τινός, Ἀξίωμα λαμπρὸν ἐν τῷ δημοσίῳ δ) Ἅρματα, στρατεύματα, πολεμικὴ δύναμις. Λέγεται καὶ ἑνικ. καὶ πληθυντ. ε) Ἰαματικὴ δύναμις ἑνὸς ἰατρικοῦ, Hart. Γρηγόρ. σ. 907. ζ) Δύναμις τῶν λέξεων, δηλ. σημασία, ὡς παρὰ Δίωνι Κατ. ΝΚ΄. 3. »Δύναμις τοῦ ὀνόματος«. η) Ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ νομισμάτων, καθὼς ἀνωτέρω τὸ δύναμαι. Παρὰ δὲ Θουκυδ. 6, 46. ἡ ἐσωτερικὴ τιμὴ ἑνὸς πράγματος, καὶ μάλιστα τῶν νομισμάτων, ὅταν ἦναι μεμιγμένα μὲ ἄλλα μέταλλα. θ) Παρὰ δὲ τοῖς παλ. Μαθηματ. γεωμετρικ. μὲν ἀντὶ τοῦ, »Ἐμβαδόν«. Salmas Exercit. σελ. 492. Ἡ πλευρὰ ἑνὸς τετραγώνου, καθότι διὰ ταύτης προσδιορίζεται τὸ ἐμβαδὸν ὅλου τοῦ σχήματος, ἀριθμητικῶς δὲ ἡ τετραγωνικὴ ῥίζα, ἡ δύναμις. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 147. D. ι) Ἐπιστήμη, ἡ τέχνη, Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικ. Α, α΄, 9. ιβ΄. 3. ἐκδ. Κοραῆ. κ) Παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ ὡς καὶ τὸ βραχίων, δάκτυλος, κέρας, καὶ χεὶρ παρ' αὐτῇ. (υυυ)

Δυναμοποιός, ό, ή. Ὁ ποιῶν δυνατούς, ἢ δύναμιν. ἀμφ.

Δυναμόω, ῶ. Μ. ώσω. Δυναμόνω ἀμφ.

***Δυναμωνυμία**, ή. Τὸ ὄνομα τῆς δυνάμεως, Διον. Ἀρ.

Δύνασις, εως, ή. = δύναμις, ἐξουσία. Πιθ. κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδρ., Εὐρ. Ἀνδρ. 483. (υυυ)

Δυναστεία, είας, ή (δυναστεύω). Δύναμις, ἐξουσία, ὑψίστη ἐξουσία, ἤτοι βασιλεία. 2) ἀντὶ τοῦ βία, καταδυναστεία καὶ ἀριστοκρατικὴ διοίκησις, Ξενφ. Ὀλιγαρχία, Ἀριστοτ. Πολ. Ε΄, β, 4. ἐκδ. Κοραῆ.

Δυναστευτικός, κή, κόν. = δυναστικός. Δημήτρ. Φαλ. σελ. 291. καὶ Ἀριστοτ. Πολιτ. 2, 8. Ἐξουσιαστικός, δεσποτικός, προστακτικός.

Δυναστεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι δυνάστης, εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἤτοι ἔχω μεγάλην ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ κάμω ὅ,τι θέλω, καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ὢν εἶμαι εὐγενής, πρῶτος τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦ ἀξιώματος τούτου, Ἐξουσιάζω, διοικῶ, δεσπόζω, κυριεύω. Εἶμαι δυνατὸς διὰ βαθμόν, πολιτικὸν ἀξίωμα, ἢ εὐγένειαν. Καὶ περὶ γυναικός, ἥτις δεσπόζει τὸν ἄνδρα της. »Ἐδυναστεύετο ὑπ' αὐτῆς μεγάλης οὔσης μικροφυὴς ὤν« Σχολ. Ἀριστφ. Σφκ. 440. Παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις, ἀντὶ τοῦ βιάζω. ὅθεν

Δυνάστης, ου, ό. Ἐξουσιαστής, κύριος, δεσπότης, βασιλεύς, πρόκριτος, καθὲ μέγας καὶ δυνατὸς ἐν τῇ διοικήσει.

Δυναστικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν δυνάστην, ἢ εἰς τὴν δυναστείαν, ἢ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον αὐτῶν. = δεσποτικός.

Δυνάστις, ιδος, ή. Θηλυκ. τοῦ δυνάστης.

Δυνάστωρ, ορος, ό. = δυνάστης, Ποιητκ. Εὐριπ.

Δυνατέω, ῶ. Εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἢ ἔχω ἐξουσίαν, μέγα δύναμαι. Ν. Δ. ἄχρηστον μέντοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς· τὸ δὲ »Ἀδυνατέω«, ἐστὶν ἐν χρήσει παρ' αὐτοῖς.

***Δυνάτης**, ου, ό. Ποιητκ. ἀντὶ δυνάστης, Αἰσχλ. Πέρσ. 661.

Δυνατός, τή, τόν. Ὁ δυνατός, ὁ ὢν εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τι, ὁ ἔχων δυνάμεις· ὡς, »Δυνατὸς τῷ σώματι, δυνατὸς τῷ πνεύματι«, ἤτοι ὁ ἐπιτήδειος κατὰ τὸν νοῦν εἰς τὸ νὰ πράξῃ τι, ὁ ὢν ἱκανός, ἢ εἰς κατάστασιν νὰ κατορθώσῃ τι, μετ' ἀπαρμ. πρβλ. δεινόν. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς αἰτιατ. Α, 56. Πλάτ. Νομ. Θ, 15. σ. 312. Ξενφ. Ἀπομνημ. 4, 2, 6. Δυνατός, ἐν ὑπολήψει, καὶ ἐπιῤῥοίᾳ, διὰ τῶν φίλων του ἢ διὰ τοῦ πλούτου του. »Τὸ δυνατόν« Ἡ δύναμις, τὸ δύνασθαι. »Εἰς τὸ δυνατόν«, ἢ »Τὴν δυνατὴν« κατὰ δύναμιν, πάσαις δυνάμεσι, ὅσον δυνατόν, Διονσ. Ἀλκρν. 7, 15. 2) ἐπὶ πραγμάτων. Παθητ. »Δυνατόν« ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ. Τὸ δὲ ἐπὶ Δυνατῶς, εἶναι ἀντὶ τοῦ πάνυ, λίαν, κατὰ πολλά. σπανίως ὅμως ἀπαντᾶται εἰς τοὺς καλοὺς συγγραφεῖς· μόνον παρὰ τοῖς Ο΄. καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. Α΄. 9. 27. τὸ ἀμφιβαλλόμενον, τὸ ὁποῖον εἰς μερικὰ χειρόγρ. »Σπανίως δυνατῶς« ἀντὶ τοῦ πάνυ, ἀναγινώσκεται.

Δυνηρός, ρά, ρόν. = δυνατός. Βασιλ. καὶ οἱ μτγνστ.

Δύνω, Μ. ύσω Ζήτ. ἐν δύω.

Δύο, γενκ. δυοῖν, Ἀττ. καὶ δυεῖν, μάλιστα ἐν τῷ θηλκ. Συνήθως μὲν τὸ δυεῖν εἶναι Ἀττκ. γενκ., εἰς τὴν ὁποίαν μερικοί, ὡς ὁ Φρύνχ. σ. 210. καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ἑκβ. 45. ἀποδίδουσιν ἀποκλειστικῶς τοῦτον τὸν τύπον, μ' ὅλον τοῦτο εὑρίσκεται καὶ ὡς δοτκ. π. χ. Θκδ. 1, 20. Ὁ καθ' αὑτὸ δυϊκὸς ἀριθμ. εἶναι τὸ δύω, Ὁμρ. ὁ δὲ Dawes misc. cr. p. 338. Valck. Φοίνσ. 585. Pors. Ὀρ. 1550. κατακρίνουσι τὸ δύω παρὰ τοῖς Τργκ. λέγοντες ὅτι οὗτοι δὲν τὸ μεταχειρίσθησαν· ἀλλ' ὁ Schneider de dial. Soph. p. 13. τὸ δέχεται ἐνίοτε· ἤγουν. πληθυντκ. δυῶν, δοτκ. δυσί, παρ' Ἴωσι καὶ δυοῖσι, Wess. Ἡρδτ. 7, 106. 1, 32. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβλ. δοιώ, καὶ δοιοί, ἐνίοτε ὡς τὸ ἄμφω ἄκλιτον Αἰλ. Ποικ. Ἱστρ. 3, 9. »Τοῖς δύο« ἀντὶ τῆς γενκ. καὶ δοτκ· ὡς, Θκδ. 1, 18. 3, 89. — Ὁ ἀριθμὸς δύο, ἢ 2. Ὁμρ. Ἕπεται δὲ τῷ δύο συχνάκις εἰς πληθυντ. ἀριθμ. καὶ τὸ οὐσιαστ. καὶ τὸ ῥῆμα, καὶ μάλιστα παρ' Ὁμρ. »Δύο δ' ἄνδρες, δύο κύνες, δύο εἶδον« κ. τ. λ. καὶ παρ' Ἀττ. οὐχὶ σπανίως. Ὁ δὲ Elmsley ἀλόγως διϊσχυρίζεται (ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκδόσει τοῦ Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 531. καὶ Εὐριπ. Μήδ. 798) ὅτι τὸ μὲν δύο δύναται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττκ. νὰ συντάσσεται μὲ πληθυντ., ἀλλὰ τὸ δυοῖν ἀπαιτεῖ πάντοτε τὸν δυϊκόν. Ἰδὲ Lange καὶ Pinzger ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 675. Bornem. Ξενφ. Ἀνβ. 2, 2, 12. — »Δύω« ἓν ζευγάρι, γενικῶς ἀπροσδιόριστον μὲν ἀλλὰ μικρὸν ἀριθμὸν σημαῖνον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Κάναδυο, κανένα δύο, Θεόκρ. 14, 45. »Σὺν δύω« Ἰλ. Κ, 224. Ἀπὸ δύο »Εἰς δύο« ἀπὸ δύο, δύο, ἀνὰ δύο, Ξνφ. παρ' Ἀριστοτ. Ε΄. 9. »Δύο ποιεῖν τὴν πόλιν«, ἀντὶ τοῦ χωρίζειν καὶ διαιρεῖν εἰς δύο φατρίας.

Δυογόν, τό. Κατὰ τὴν παλαιὰν προφοράν, ἀντὶ τοῦ Ζυγόν. Πλάτ. Κρατ. 13. Ζήτ. ὅμως εἰς τὸ στοιχ. Δ.

Δυόδεκα, οἱ, αἱ, τά, Ἀκλτ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ΙΒ΄. ἢ 12. δύο καὶ δέκα. Λέγτ. δὲ καὶ »Δυοκαίδεκα«, δυώδεκα, καὶ δώδεκα ὡς ἐν τῇ συνθ.

Δυοδεκάμηνος, ον (μήν). = δωδεκάμηνος.

Δυοδεκαταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐν τῇ δωδεκάτῃ ἡμέρᾳ, εἰς δώδεκα ἡμέρας.

Δυοειδής, ές (εἶδος). Ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δύο εἴδη, ἢ τρόπους. Πορφύρ. Πυθαγ. 50. Ὁ δύο ἔχων εἴδη.

***Δυοῖσι**, Ἰωνκ. δοτκ. τοῦ δύο, Ἡρδτ. Ὀνομαστκ. δὲ δυοί, ἢ αἰτκ. δυοὺς δὲν εὑρίσκεται.

Δυοκαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ δώδεκα = δυόδεκα

***Δυοκαιδεκάζωδος**, ον. Ὁ δώδεκα ζώδια ἔχων. »Κύκλος δυοκαιδεκάζωδος«.

Δυοκαιδεκάμηνος, ον, = Δωδεκάμηνος.

Δυοκαιδεκάς, άδος, ή. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα, δωδεκάς· ὅθεν

Δυοκαιδέκατος, η, ον. Ὁ δωδέκατος.

***Δυοκαιεικοσίπηχυς**, υ (πῆχυς). Ὁ 22. πηχῶν· εἴκοσι δύο πήχεις ἔχων.

***Δυοκαιπεντηκοστός**, ή, όν· ὁ πεντηκοστὸς δεύτερος, Ἀρχιμήδ. σ. 127, 8, Βατ.

Δυοστός, στή, στόν. = Δεύτερος.

Δυοτοκέω, ῶ (τίκτω) ἀντὶ τοῦ, Δύο τίκτω. Ἀριστοτ.

Δυοτόκος, ον. Ὁ δύο τίκτων, γεννῶν.

Δύπτης, ου, ό. Βουτιστής, ἐκεῖνος ὅστις ἠξεύρει νὰ βουτᾷ καὶ νὰ βυθίζεται εἰς τὸ νερόν· ἐκ τοῦ

Δύπτω, Μ. ψω (δύω). Βυθίζω, βουτῶ μέσα εἰς τὸ νερόν. ἐνεργητ. καὶ οὐδετ. Jac. AP. p. 514. Ζήτ. ἐν δύω.

Δύρομαι, Ποιητ. ἀντὶ ὀδύρομαι. Αἰσχύλ. Πέρσ. 581. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1218. Herm. Pors. Εὐριπ. Ἑκβ. 734. (–υ–).

Δύς. Μόριον ἀχώριστον ἀπὸ τὰς λέξεις, σημαῖνον πάντοτε τὸ ἐναντίον, τὸ βαρύ, τὸ δύσκολον, τὸ κακόν, δυστυχές, ἐπικίνδυνον, ἢ τὴν στέρησιν. Ἀντιθ. τῷ Εὖ. Σημαίνει δὲ ἢ τὸ Πάρα πολὺ ἢ τὸ Πάρα ὀλίγον, ἰδ. Δυσήλιος· ὅθεν ὅταν μὲν συντίθεται μὲ λέξιν καλῆς σημασ. ἀναιρεῖ αὐτῆς τὴν καλὴν σημασ. ὅταν δὲ συντίθεται μὲ λέξιν κακῆς σημασ. ἐνδυναμώνει καὶ σημαίνει ἐπίτασιν τῆς σημασ. ταύτης, καὶ διὰ τοῦτο δύναται νὰ ἑνωθῇ καὶ μὲ λέξεις, αἵτινες ἔχουσιν ἤδη ἄρνησιν, ὡς, Δυσάσχετος. Οἱ Ποιηταὶ τὸ μεταχρ. πολλάκις εἰς τὰς ἀντιθέσεις, ὡς, »Πάρις Δύσπαρις, γάμος, δύσγαμος« Καθόλου δὲ ταυτίζεται πολλάκις μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ στερητικοῦ α, καὶ πολλάκις εὑρίσκονται καὶ τὰ δύο εἰς τὴν αὐτὴν λέξιν. Πολλάκις δὲ ἐνῷ τὸ ἁπλοῦν δὲν ἀπαντᾶται, ἠμπορεῖ τις διὰ περισσοτέραν ἔμφασιν τοῦ λόγου νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ, ὡς π. χ. »Δυσδυσίστοςω«, κ. τ. λ. Πιθανὸν εἶναι ὅτι συγγενεύει μὲ τὸ δύω, δύη, δύσις. — Αὗται αἱ συνθέσεις εἶναι πολυάριθμοι καὶ συχναί, διότι δύνανται νὰ γίνωνται εἰς ὅλα τὰ ῥήματ. ἐπίθτ. Πρὸ τοῦ, στ. καὶ σθ, καὶ πρὸ τοῦ σπ, σφ, σχ ἐκθλίβεται τὸ σ διὰ νὰ μὴ προξενῆται κακοφωνία διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν συμφώνων, Ἰδ. Δυστ.- (υ)

***Δύς**, δῦτα, δύν, Μτχ. Ἀορ. 2. τοῦ δύω.

***Δυσάγγελος**, ον. Ὁ φέρων κακὰς εἰδήσεις.

***Δυσαγής**, ές (ἄγος). Κυριευμένος ἀπὸ μέγα πταῖσμα καὶ παρανόμημα, ἐναγής, βέβηλος, Μανέθ. 5, 189. Ἀντιθ. εὐαγής.

Δυσαγκόμιστος, ον (ἀνακομίζω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δέχονται, ἢ δυσκόλως φέρουσιν ὀπίσω. Αἰσχ. Εὐμ. 257. = δυσανακόμιστος.

Δυσάγκριτος, ον, ή. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 131. Ποιητκ. ἀντὶ τοῦ δυσανάκριτος Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀνακριθῇ καὶ νὰ ἐξετασθῇ.

Δύσαγνος, ον (ἁγνός). Ὁ μὴ καθαρός, μὴ σώφρων.

Δυσαγρέω, ῶ. Εἶμαι δυστυχής, ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι, εἰς τὴν ἄγραν· ἐκ τοῦ

Δυσαγρής, ές (ἄγρα). Ὁ ἀτυχὴς εἰς τὸ κυνήγι, ἄγραν. Ὀππ. Ἁλ. Γ΄, 272. ὅθεν

Δυσαγρία, ίας, ή. Ἀτυχία εἰς τὸ κυνήγι, ψάρευμα, κ. τ. λ. Δυστυχὲς κυνήγι.

Δυσαγωγός, όν (ἄγω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁδηγηθῇ, διοικηθῇ, κυβερνηθῇ.

***Δυσάγωγος**, ον. Ὁ δυσκόλως φερόμενος, ἀγόμενος, δυσχερής, Ἡρδ.

Δυσάγων, ωνος, ό, ή (ἀγών). Πλούτ. Τιμολ. »Στρατηγίαι πολύπονοι καὶ δυσάγωνοι« κοπιασταὶ δηλ. στρατηγίαι, καὶ συνδεδεμέναι μὲ πολλοὺς ἀγῶνας, καὶ κόπους. Ἄλλοι τονίζουσι, δυσαγών, ῶνος, Schaef. Πλουτ. 4. p. 407. πρβλ. Προαγών.

***Δυσαγώνιστος**, ον = ἀκαταγώνιστος. Πολύβ. 5, 79. 105. Δυσκολονίκητος, δυσκολοκατόρθωτος = τῷ προηγμ.

Δυσάδελφος, ον. Ὁ δυστυχὴς μέ, ἢ εἰς τοὺς ἀδελφούς· ἢ ὁ διὰ τῶν ἀδελφῶν του, ἢ διὰ τοὺς ἀδελφούς του δυστυχής. Αἰσχύλ. Θήβ. 872

Δυσαερία, ίας, ή (ἀήρ). Ἐναντίος, καὶ μὴ ὑγιεινὸς ἀήρ. 2) Σκοτεινὴ κακοκαιρία, καὶ ἀνεμοζάλη. Στραβ. Δ΄, σελ. 279.

Δυσάερος, ον (ἀήρ). Ὁ ἐστερημένος ὑγιεινοῦ ἀέρος, νοσώδης, μὴ ὑγιής. (υ–υυ)

Δυσαής, ές (ἄημι). Ὁ ὁρμητικῶς καὶ ἐναντίως φυσῶν, ἢ ὁ ἀπὸ τὸν ἀέρα ὁρμητικῶς καὶ ἐναντίως κινούμενος καὶ ταραττόμενος. Ἐπὶ ἀνέμων, οἵτινες ἤτοι εἶναι ἐναντίοι εἰς τὸν θαλασσοπλόον, ἢ διὰ τῆς σφοδρότητός των προξενοῦν ζημίαν· παρ' Ὁμρ. ἀνεμάζτ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Ζέφυρος δυσαής, ἔνθα τινὲς παράγουσιν ἀπὸ τοῦ Δύσις, ἵν' ᾖ ὁ ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων, ὁ δυτικός. Ἀνάλεκτ. Α'. σελ. 262. «Δυσαὲς κῦμα», τὸ ὁρμητικῶς κινούμενον καὶ ῥοχαλίζον, (μουγκλίζον) εἰς τὴν μεγάλην τρικυμίαν· ὅθεν «Δυσαήων», ἀντὶ «Δυσαέων», Γενικ. Πληθ. ἐν Ὀδ. Ν. 99. 2) Βρωμῶν, δυσώδης, κακὴν ὀσμὴν ἔχων, Ὀππιαν. (υ––).

Δυσάθλιος, ία, ον, ἀλλὰ καὶ δικατάληκτον (ἄθλιος). Ὁ κατάπολλα καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἄθλιος, Σοφκλ.

Δυσαίακτος, ον (αἰάζω). Ὁ κατάπολλα ἄξιος λύπης, ἤτοι ὁ πολλῶν θρήνων καὶ κλαυθμῶν ἄξιος, λίαν ταλαίπωρος. 2) Ἐνεργητ. ὁ δυσκόλως λυπούμενος, ὁ ἀναίσθητος λύπης.

Δυσαιανής, ές, τὸ αἰανὴς κατ' ἐπίτασιν = δυσαίακτος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 279.

* **Δυσαίθριος**, ον (αἴθριος). Νεφελώδης, μὴ αἴθριος, θολερός.

Δυσαινητός, όν (αἰνέω). Κακῶς ἐπαινεμένος· ὁ διὰ κακῆς φήμης φημισμένος, κακῆς φήμης ὤν. Ὀρφ. Ἀργ. 1337. ἔνθα ἄλλοι «Δυσαίνητοι» ἐπιδιορθοῦσι.

* **Δυσαίνιγμα**, τό (αἴνιγμα). Δύσκολον ἢ δυστυχὲς αἴνιγμα, Σχολ. Εὐρπ. Φοιν. 45.

Δυσαίρετος, ον (αἱρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν δαχθῶσι, νὰ τὸν λάβωσι, δυσκολόπαρτος. Πολυδ.

Δυσαισθησία, ίας, ἡ. Ἀναισθησία, ἀμβλύτης τοῦ νοός· καὶ

* **Δυσαισθητέω**, Εἶμαι ἀναίσθητος, ἐκ τοῦ

Δυσαίσθητος, ον (αἰσθάνομαι). Ἀναίσθητος, ὁ ἀμβλὺν τὸν νοῦν ἔχων.

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ. (αἰών). Ὁ δυστυχῶς ζῶν. Εὐριπ. Ἑλ. 214. «Αἰὼν δυσαίων» Ἀθλία ζωή. Πρβλ. Ἀβίωτος.

Δυσακής, Δωρ. ἀντὶ δυσηκής, δυσίατος. Ἡσύχιος.

Δυσαλγής, ές, καὶ

* **Δυσάλγητος**, ον (ἄλγος, ἀλγέω). Ὁ ὑπομένων βαρὺν καὶ μεγάλον πόνον. Καὶ ὁ προξενῶν μεγάλον καὶ βαρὺν πόνον. 2) Ὁ ἀναίσθητος εἰς τοὺς πόνους, ὁ κατάσκληρος. Σοφοκ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσαλθής, ές, καὶ

* **Δυσάλθητος**, ον (ἄλθω, ἀλθέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, ἀνίατος, ἀϊάτρευτος.

Δυσάλιος, ον, Δωρκ. ἀντὶ δυσήλιος. Εὐρ. Ῥῆσ. 247. ἔνθα ἄλλοι δυσάνιος, = δυσήνιος, γράφουσι.

Δυσαλλοίωτος, ον, (ἀλλοιόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀλλοιωθῇ.

Δυσάλυκτος, ον (ἀλύσκω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀποφύγῃ τινάς, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ.

Δυσάλωτος, ον, (ἁλίσκομαι, ἁλῶναι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἁλώσῃ τίς, ἢ νὰ τὸν κυριεύσῃ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1723. «δυσάλωτος κακῶν», ἐκεῖνος ὅστις δυσκόλως κυριεύεται ἀπὸ κακά, περὶ ἑνὸς τὸν ὁποῖον δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ ἀπατήσῃ μὲ δῶρα καὶ νὰ τὸν φέρῃ ἀπὸ τὸ μέρος του. Δύσκολος νὰ ἐννοηθῇ ἢ νὰ κρατηθῇ μὲ τὸν νοῦν. Πλατ. Τίμ. σ. 51. Α.

Δυσάμβατος, ον (ἀμβαίνω, ἀντὶ ἀναβαίνω)· Ποιη. ἀντὶ δυσανάβατος. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναβῇ τινάς.

Δυσάμετρος, ον, παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δύσμορος.

Δυσάμμορος, ον, = δύσμορος. Τὸ ἄμμορος κατ' ἐπίτασιν, Βαρέως ἢ κατὰ πολλὰ δυστυχής, Ἰλδ. Χ, 428. 485.

Δυσανάβατος, ον, (ἀναβαίνω) = δυσάμβατος· Δυσκολοανέβατος.

Δυσαναβίβαστος, ον (ἀναβιβάζω). Ὅποιος δυσκόλως ἀνεβάζεται, ἢ ὅποιος εἶναι δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ τινὰς εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ τὸν παρακινήσῃ εἴς τίποτε.

Δυσαναβλαστέω, ῶ. Δύσκολα ἀναβλαστάνω, ἢ φυτρώνω. Πλούτ. 8. σελ. 746. ἀμφ.

Δυσανάγωγος, ον (ἀνάγω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ, ἤτοι δύσκολα τὸν ἐκβάλλει τινὰς ἔξω, καὶ ἰδιαιτρ. ἀπὸ τὸ στῆθος, οὗ ἐναντίον τὸ εὐανάγωγος. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ δυσχερής, Ἀπειθής, δυσκολοδιοίκητος.

Δυσανάδοτος, ον (ἀναδίδωμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ, νὰ χωνευθῇ, νὰ διαιρεθῇ.

Δυσαναθυμίατος ον, (ἀναθυμιάω). Δυσκολοεξάτμιστος. «Τροφαί», παρ' Ἀρτεμιδ. Α'. α. φαγητὰ τὰ ὁποῖα δὲ ἐξατμίζονται, ἢ τὰ δυσκόλως ἐξατμιζόμενα.

Δυσανάκλητος, ον, (ἀνακαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀνακαλεσθῇ, νὰ κρατηθῇ, νὰ γυρίσῃ ὀπίσω. 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρακινηθῇ εἰς συμμέθεξιν ἢ κοινωνίαν. Δυσκόλως κινούμενος εἰς τὸ νὰ συμμεθέξῃ ἀπὸ τὰ κοινὰ πράγματα, Πλούτ. Θεμ. 23. 3) Δυσκόλως λαμβάνων τὴν ὑγείαν του, Διοσκρ. 408.

Δυσανακόμιστος, ον, (ἀνακομίζω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ τινὰς ὀπίσω, νὰ τὸν βάλῃ πάλιν εἰς τὸν πρῶτον τόπον του, νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, νὰ τὸν ἀνασηκώσῃ, ὑψώσῃ. Δυσκολογύριστος. Πλούτ. Τιμ. 37.

Δυσανάκρατος, ον, (ἀνακεράννυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μιχθῇ, ἀνακατωθῇ. Δυσκολοανακάτωτος.

* **Δυσανάκριτος**, ον, (ἀνακρίνω). Δύσκολος νὰ ἐξετασθῇ, νὰ διακριθῇ.

Δυσανάλγητος, ον = δυσάλγητος. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. παρὰ Σουίδ. ἐν Δ. Ἀνάλγητος. ἐκ τοῦ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 12.

Δυσανάληπτος, ον (ἀναλαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν, νὰ δυναμώσῃ δηλ. 2) Ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν φέρῃ πάλιν εἰς ἑαυτόν, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀναλάβῃ, ἢ νὰ τὸν ψυχαγωγήσῃ, ἐνδυναμώσῃ, ἀναπαύσῃ. Παρὰ Ἰουλιαν. ς. «δυσανάληπτος ἀῤῥωστία», περὶ μιᾶς ἀῤῥωστίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τινὰς δυσκόλως ἀναλαμβάνει.

Δυσανάλυτος, ον (ἀναλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῇ.

Δυσανάλωτος, ον (ἀναλίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξοδευθῇ, φθαρῇ, καταφαγωθῇ, ἢ νὰ ἐξολοθρευθῇ. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Γ. ζ. 30. (υυ––υ)

Δυσαναντίῤῥητος, καὶ δυσαναντιῤῥήτως, Ἐπίῤ. = δυσαντίλεκτος.

Δυσανάπειστος, ον (ἀναπείθω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως καταπείθει, ἢ πληροφορεῖ τινάς. Τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην νὰ ἀλλάξῃ τις εἶναι πολλὰ δύσκολον. Πλάτ. Παρμ. 7.

Δυσανάπλους, ουν (ἀναπλέω). Λέγεται ἕνας ποταμὸς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ πλεύσῃ τινὰς πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ πέραν, νὰ τὸν διαβῇ δηλ. Στράβ. Δ. σελ. 288.

Δυσανάπλωτος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ πρὸς τὰ ἄνω. Στράβ. Ε'. σελ. 340. = δυσανάπλους.

* **Δυσανάπνευστος**, ον (ἀναπνέω). Δυσκόλως ἀναπνέων, ἐξατμιζόμενος. Γαλην. 8. 111.

* **Δυσαναπόρευτος**, ον (ἀναπορεύομαι). = δυσδιαπόρευτος. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περάσῃ τινάς. Πλάτ. Κριτ. σ. 39.

Δυσανάπορος, ον. Ὁ ἔχων δύσκολον πόρον, ἤτοι πέρασμα, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς. Πλάτ. Κριτ. Ἰδ. ἀνωτρ.

* **Δυσανασκεύαστος**, ον (ἀνασκευάζω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διορθώσῃ ἢ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ τις.

Δυσανάσφαλτος, ον (ἀνασφάλλομαι). Ἐκεῖνος, ὅστις δύσκολα ἀναλαμβάνει ἀπὸ κάποιο πέσιμον, ἢ ἀῤῥωστίαν. Ἱπποκρ. σελ. 328.

Δυσανασχετέω, ῶ. Βαρέως φέρω, εὑρίσκω ἀνυπόφερτον ἕνα κίνημα, ἢ ἐπιχείρημα, μετ' Αἰτιτκ. καὶ διὰ τοῦτο ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι, ἐπί τινι, ἢ πρός τι. 2) Ἀντὶ τοῦ δὲν θέλω ἐκ δυσαρεσκείας ἢ καταφρονήσεως, ἔχω δυσαρέσκειαν καὶ ἀποστροφήν, εἶμαι ἀγανακτισμένος, ἢ ἀηδιασμένος ἀπό τι, ἀρνοῦμαι, δὲν στέργω νὰ κάμω τι, μετ' ἀπρμφ. ἐκ τοῦ

Δυσανάσχετος, ον (ἀνέχομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ὑποφέρει τις, ἀνυπόφερτος. 2) ἐνεργητικῶς δὲ ὁ ἀγανακτῶν, ὁ δυσαρέσκειαν καὶ ἀνευχαριστησίαν ἔχων. Ἐπίῤῥ. δυσανασχέτως, ὅθεν

Δυσανασχέτως ἔχω, = δυσανασχετέω.

Δυσανάτρεπτος, ον (ἀνατρέπω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀνατρέψῃ, νὰ ἀνακωδωνοκρούσῃ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Δυσαναφορικός, κή, κόν· (ἀναφέρω). Ὁ δυσκόλως πρὸς τὰ ἄνω φερόμενος, ἢ ῥιπτόμενος. Καὶ ὁ δυσκόλως ἀναλαμβάνων. Ἡσύχιος. Καὶ

* **Δυσανάφορος**, ον. Ἐπίῤῥ. δυσαναφόρως. Δυσκολοανεβίβαστος, «ἦμαρ ὀφθαλμοῖσι» δηλ. Δυσκολοανέβατος, Φιλόστρ. ἐπι. ἱστρ. 11, 3.

* **Δυσανδρία**, ἡ (ἀνήρ). Ἔλλειψις ἀνδρῶν, Ἀππ. 2. σ. 11.

Δυσάνεκτος, ον (ἀνέχω). = δυσανάσχετος, Ξενοφ. Ἀπομ. Β. β'. 8.

Δυσάνεμος, ον, = δυσαής. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 591. Δωρκ. ἀντὶ δυσήνεμος.

Δυσανθής, ές (ἄνθος). Ὁ δυσκόλως ἀνθῶν. Πολυδ. Α'. 231.

Δυσανιάω, ῶ. Πλούταρχ. κτλ. τὸ χαλεπαίνω ἐστὶ καὶ τὸ δυσανιῶν ἐν τῷ τελευτᾶν· τὸ κατάπολλα ἀνιῶν καὶ παραβὸν. Ἰδ. Δυσανιῶν.

Δυσάνιος, ον (ἀνία). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν λυπημένος, θλιμμένος, κατηφής, σκυθρωπός, δυσαρεστημένος, ἀνιώμενος. Γράφεται δὲ καὶ δυσήνιος.

* **Δυσάνιτος**, ον (ἄνειμι). = δυσάνοδος.

* **Δυσανιῶν**, ῶσα, ῶν (ἀνιάω). Βαρέως λυπῶν, λυπηρὸν ποιῶν, στενοχωρῶν. Μεγάλην καὶ βαθεῖαν λύπην προξενῶν, κακὴν ἀγωνίαν καὶ θλίψιν ἐμποιῶν.

Δυσάνοδος, ον (ἄνοδος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀναβῇ τινάς. Δυσκολοανάβατος.

Δυσάνολβος, ον. Τὸ ἄνολβος κατ' ἐπίτασιν. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυστυχής. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Κλήμ. Στρωμ. Γ', σελ. 516.

Δυσανταγώνιστος, ον (ἀνταγωνίζομαι). Ὁ δυσκόλως ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ νικώμενος. Πολυβ. καὶ Διογ. Λρτ. 2, 134.

Δυσάντης, ες, ἡ δυσαντής, ές = δυσάντητος. Ὀππιαν. Κυν. Γ. παρὰ δὲ Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ δυσπρόσιτος.

Δυσάντητος, ον (ἀντάω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὰς μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ μάλιστα μὲ μίαν κακὴν πρόγνωσιν ἀπαντᾷ. Ἄρα, κακός, δυσάρεστος, φορτικός, βαρετός, μισητός, ἐναντίος, «δυσάρεστον αἴτημα» Λουκιαν. Ἀντθτ. τῷ εὐάντητος, Ὁδ' Πλούταρχ. συνδέει τὴν λέξιν καὶ

μετὰ τοῦ, Ἀχθεινός. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ ἢ νὰ ἀντισταθῇ τις.

Δυσαντίβλεπτος, ον (ἀντιβλέπω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τινὰς εὐκόλως νὰ ἰδῇ κατάντικρυ, τὸν ὁποῖον μόνον μὲ μεγάλον φόβον ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ. 2) Μὲ τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ συμβιβασθῇ, νὰ φιλιωθῇ. Φιλόστρ. Εἰκόν. Γ. Προοίμ.

Δυσαντίλεκτος, ον (ἀντιλέγω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀντισταθῇ, ἢ ἐναντιωθῇ τινὰς διὰ λόγων.

* **Δυσαντίῤῥητος**, ον (ἀντερεῶ) = τῷ πρηγ. Ἐπίρ. δυσαντιῤῥήτως.

Δυσαντοφθάλμητος, ον (ἀντοφθαλμέω), = δυσαντίβλεπτος.

Δυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ· (ἀνήρ). Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. «δυσάνωρ γάμος» ὑπανδρεία μὲ ἕνα δυστυχῶς ἐκλελεγμένον ἄνδρα, ἢ γυναῖκα.

Δυσαξίωτος, ον (ἀξιόω). Ὁποῖος δυσκόλως δέχεται παρακάλεσιν, δυσπαράκλητος. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 336.

Δυσαπάλειπτος, ον (ἀπαλείφω). Ὁποῖος δυσκόλως ἐξαλείφεται. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 683.

Δυσαπαλλακτία, ίας, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἐλευθερώσῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του ἔκ τινος. Πλάτ. Φίληβ. ΚΗ'. ἀμφιβ. ἀνάγνωσ. = δυσαπαλλαξία.

Δυσαπάλλακτος, ον (ἀπαλλάσσω). Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ ἢ νὰ γλυτώσῃ τὸν ἑαυτόν του. Εὐστάθ. ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα ξεχωρίζεται, καὶ ἀπομακρύνεταί τις. Ὁ δυσκόλως ξεχωριζόμενος, ἀπομακρυνόμενος. 2) Ἐνεργητ. Ὁ δυσκόλως χωρίζων ἢ ἀπομακρύνων. Ἐπίρ. Δυσαπαλλάκτως, ὅθεν

* **Δυσαπαλλαξία**, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ξεχωρισθῇ τις, νὰ γλυτώσῃ ἀπό τίποτε.

Δυσαπάντητος, ον (ἀπαντάω). = Δυσάντητος. Ἡσύχιος.

Δυσαπάτητος, ον (ἀπατάω). Ἐκεῖνος ὅστις δυσκόλως ἀπατᾶται, γελᾶται.

Δυσαπιστέω, ῶ. Πολλὰ ἀμφιβάλλω, δυσπιστῶ. Εἶμαι κατὰ πολλὰ ἀπειθής, δὲν καταπείθομαι, ἀμφιβ.

* **Δυσάπιστος**, ον. Τὸ ἄπιστος κατ' ἐπίτασ. Ὁ δυσκόλως ὑπακούων, ὑποταττόμενος. Κατὰ πολλὰ ἀπειθής, ἰσχυρογνώμων, ἀπειθής. Στράτ. Ἐπιγρ. 21.

* **Δυσαπόβλητος**, ον, = Ἀναπόβλητος, Εὐστάθ.

Δυσαπόδεικτος, ον (ἀποδείκνυμι). Ἐκεῖνος ὅστις δύσκολα ἀποδείχνεται. Πλάτ. Νόμ. ς'.

Δυσαποδίδακτος, ον (ἀποδιδάσκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ξεσυνηθίσῃ, ξεμάθῃ τινάς. Ἰώσηπ. ΙΘ'. Ε. 3. 2) Ἐνεργ. ὁ δυσκόλως ξεμανθάνων, λησμονῶν τι.

* **Δυσαπόδοτος**, ον (ἀποδίδωμι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποδοθῇ, νὰ ἀντεπληρωθῇ, νὰ δοθῇ ὀπίσω.

Δυσαποκαθίστατος, ον, παρ' Ἀντων. ΙΑ'. 8. κάλλιον «Δυσαποκατάστατος» ἀναγνωστ. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν.

Δυσαποκατάστασις, εως, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἔλθῃ τις πάλιν ἐντελῶς εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Οὕτως ἑρμηνεύει ὁ Ἐρωτιανὸς τὴν τοῦ Ἱπποκρ. Λέξ. «Δυσθεσίην». Τεταραγμένη ψυχικὴ κατάστασις, τὴν ὁποίαν δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ καταπαύσῃ, καὶ νὰ καθησυχάσῃ. Ἐκ τοῦ

* **Δυσαποκατάστατος**, ον (ἀποκαθίστημι). Ὁ δυσκόλως εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν ἐπαναφερόμενος, ὁ δυσκόλως διορθωνόμενος. Ἰδ. Δυσαποκαθίστατος.

* **Δυσαποκίνητος**, ον (ἀποκινέω). Ὁ δυσκόλως ἐξαγόμενος· τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκβάλῃ.

Δυσαπόκριτος, ον, καὶ δυσαποκρίτως, Ἐπίρ. (ἀποκρίνομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποκριθῇ τις. Λουκιαν.

Δυσαπολόγητος, ον (ἀπολογέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀπολογηθῇ, νὰ ἀποκριθῇ, νὰ διαφεντευθῇ, ἀθωωθῇ, παθητ. παντα.

Δυσαπόλυτος, ον, καὶ δυσαπολύτως, Ἐπίρ. (ἀπολύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ, νὰ ἀπολυθῇ, νὰ ξεχωρισθῇ.

Δυσαπόνιπτος, ον (ἀπονίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποπλυθῇ, νὰ καθαρισθῇ, νὰ παστρευθῇ. Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 63. καὶ Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 686.

Δυσαπόπαυστος, ον, καὶ δυσαποπαύστως, Ἐπίρ. (ἀποπαύω). Ὁ δυσκόλως καὶ μετὰ βίας παύων, καὶ ἡσυχάζων. Αἰτιατ. Δύσκολος νὰ τὸν παύσῃ τις.

Δυσαπόπλυτος, ον (ἀποπλύνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποπλυθῇ, νὰ τὸν ξεπλύνῃ τις.

Δυσαπόπτωτος, ον (ἀποπίπτω). Ὁποῖος δύσκολα πίπτει, ὁ μὴ εὐκόλως πίπτων. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 12.

Δυσαπόῤῥυπτος, ον (ἀποῤῥύπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποπλυθῇ, νὰ ἀποβάλῃ τὸν ῥύπον. Σουΐδ. ἐν Λ. Αἰτωλικόν, ὅπου πρότερον Δυσαπόῤῥιπτος ἀνεγινώσκ.

Δυσαπόσπαστος, ον, καὶ δυσαποσπάστως, Ἐπίρ. (ἀποσπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποσπασθῇ, νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ ξεκολλήσῃ. Καὶ 2) Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ξεχωρίσῃ, νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν ἑαυτόν του· ὡς, «δυσαπόσπαστον τὰ λοιπ.» Χαρίτων.

Δυσαπόσχετος, ον (ἀπέχομαι). Ἐκεῖνος ἀπὸ τὸν ὁποῖον τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἀπέχῃ, νὰ ἐγκρατεύηται ἀπ' αὐτόν. Σέξτ. Ἐμπειρ.

Δυσαποτέλεστος, ον (ἀποτελέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκτελεσθῇ, νὰ τελειωθῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς τέλος. Εὐστάθ.

Δυσαπότρεπτος, ον (ἀποτρέπω). Ἐκεῖνος ὅστις δύσκολα ἀποτρέπεται, ἐμποδίζεται, παραιτεῖται τῆς γνώμης καὶ τοῦ σκοποῦ του, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀπογυρίσῃ τινάς.

Δυσαπότριπτος, ον (ἀποτρίβομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποτριφθῇ, ἢ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπό τινος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Δυσάπουλος, ον καὶ

* **Δυσαπούλωτος**, ον (ἀπουλόω). Λέγεται μία πληγὴ τῆς ὁποίας τὸ σημεῖον δυσκόλως ἐξαλείφεται· καὶ = δυσίατος.

Δυσαρέσκησις, εως, ἡ. = δυσαρέστησις. Καῖλιος Αὐρ. Μ. Χρον. Β'. 10.

Δυσαρέσκομαι, = Ἀπαρέσκομαι. Ἡσύχ.

Δυσάρεσκος, ον (ἀρέσκω). Ὁποῖος δὲν εἶναι ἀρεστός, ἑλκυστικός, ὁ δυσκόλως ἀρέσκων, δυσάρεστος. Λὺκ. ς'.

Δυσαρεστέω, ῶ, καὶ Δυσαρεστοῦμαι ὡς Ἀποθετ. Ἰδτι. μετὰ Μέτ. Μέλ. τινί. Δὲν εὐχαριστοῦμαι, δὲν ἔχω ἀρέσκειαν καὶ εὐχαρίστησιν εἰς ἕνα πρᾶγμα, δὲν ἐντριμμένομαι εἰς αὐτό, δὲν μοὶ ἀρέσκει, καὶ διὰ τοῦτο ἀγανακτῶ δι' αὐτό. 2) Δυσαρεστῶ εἰς τινα, τινί, Διόδ. Σικ. ὅθεν

* **Δυσαρέστημα**, τό. Δυσάρεστον συμβάν, Δυσαρέσκεια.

Δυσαρέστησις, εως, ἡ. Δυσαρέσκεια, ἀνευχαριστησία περί τινος, τὸ μὴ ἀρέσκεσθαι, δυσαρεστημένον εἶναι.

* **Δυσαρεστία**, ἡ = δυσαρέστησις.

* **Δυσαρεστικός**, ή, όν = δυσάρεστος.

Δυσάρεστος, ον (ἀρέσκω). Δυσάρεστος, ὁ ἀνευχαριστησίαν ἔχων περί τινος, ἀγανακτισμένος, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ φιλιώσῃ, νὰ καθησυχάσῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ. Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου δὲν ἀρέσκεται. Καὶ ὁ μὴ ὢν ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐπίρ. δυσαρέστως.

Δυσαρίθμητος, ον (ἀριθμέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀριθμηθῇ, μετρηθῇ· ἀναρίθμητος. Ἀππιαν.

Δυσαριστοτόκεια, είας, ἡ (ἄριστος, τίκτω). Δυστυχὴς μήτηρ τῶν καλλίστων παίδων. «Ὤμοι ἐγὼ δειλή, ὤμοι δυσαριστοτόκεια». Ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ ἥτις ἐγέννησα τὸν ἄριστον υἱὸν διὰ νὰ δυστυχῶ, ἢ πρὸς δυστυχίαν μου. Οὕτως ὀνομάζει ἑαυτὴν ἡ Θέτις, Ἰλ. Σ, 54.

Δύσαρκτος, ον (ἄρχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διοικηθῇ, ἐξουσιασθῇ, κυριευθῇ.

Δυσαρμοστία, ίας, ἡ (δυσάρμοστος) Δυσαρμονία, ἀσυμφωνία, ἀνομοιότης. Πλούταρχ. «δυσαρμοστία τόνων».

* **Δυσάρμοστος**, ον (ἁρμόζω). Κακῶς ἡνωμένος, ἀσύμφωνος, κακόηχος, κακόφωνος, μὴ ἁρμονικός, μὴ συναρμόζων, κακῶς ἁρμόζων.

* **Δυσάρπαγος**, ον (ἁρπάζω). Κατὰ δυστυχίαν ἢ πρὸς δυστυχίαν ἡρπαγμένος, ἢ ἁρπάζων, Λυκόφρ. 512.

Δυσαρχία, ἡ· (ἄρχω). Ἔλλειψις διδασκαλιῶν, κανόνων καὶ νόμων τοῦ ἄρχειν, ἀνυποταξία, ἀπείθεια. Ἡ κατάστασις ἐκείνη, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δυσκόλως κατεξουσιάζωνται, ἢ διοικοῦνται, Ἀππιανός.

* **Δυσάσχετος**, ον (ἔχομαι). Τὸ ἄσχετος κατ' ἐπίτασιν. Ἀνυπόφορτος. Ἀπολλ. Ῥό. 2, 232.

Δυσάτιμος, ον. Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἄτιμος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 441. ἀμφιβ. ἀνάγνωσ.

Δυσαυλία, ίας, ἡ. Ἀνάρμοστος ἢ ἐπιβλαβὴς κατοικία, ἢ τόπος, διατριβὴ εἰς ἀνοίκειον τόπον, ὁ ἐστὶν εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ χωράφια. Αἰσχύλ. Ἀλ. 566. Ἐκ τοῦ δύσαυλος.

* **Δυσαύλιστος**, ον. Ἰδὲ δύσαυλος.

Δύσαυλος, ον (αὐλή). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ «Δυσαύλιστος», ὅ ἐστιν, ὁποῖος δυσκόλως αὐλίζεται. Ἐν τῷ ὁποίῳ δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περάσῃ τὴν νύκτα, ἀνάρμοστος, καὶ μὴ ἀναπαυτικὸς διὰ νυκτέρευμα «Δυσαύλων πάγων αἰθρίαν» Σοφοκλ. Ἀντιγ. 357 Ἡ ψύχρα τοῦ πάγου, ἡ ὁποία δυσκολύνει καὶ ποιεῖ ἐνοχλητικὸν τὸ νὰ διανυκτερεύσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ τις τὴν νύκτα ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἔξω εἰς τὰ ὕπαιθρα. Καὶ

* **Δύσαυλος**, ον (αὐλός) κύριος. Δυστυχὴς εἰς τὸν αὐλὸν ἔμελλε. Δυστυχὴς διὰ τοῦ αὐλοῦ ἀγών, Ἀντιγ. Θεσσαλ. ἐπιγρ. 29.

Δυσαυξής, ές, (αὔξω). Ὁ μὲ δυσκολίαν αὐξάνων, μεγαλώνων, τραφείων, πληθύνων. Καὶ

Δυσαύξητος, ον. Ὁ μὲ μεγάλην δυσκολίαν αὐξάνων = δυσαυξής. Ἡ 2) ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ αὐξήσῃ, πληθύνῃ τινάς. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 8.

Δυσαυχής, ές (αὐχέω). Κατὰ πολλὰ κενόδοξος, καυχησιάρης, μεγαλοῤῥήμων. Πολλὰ βαρετὸς διὰ τὴν κενοδοξίαν του. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ'

Δυσαφαίρετος, ον, ον (ἀφαιρέω). Ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀφαιρέσῃ τι μέρος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἀφαιρέσῃ. Ἀριστοτ.

* **Δυσαχής**, ές (ἠχέω). Δωρ. ἀντὶ δυσηχής.

* **Δυσαχής**, ές (ἄχος). Βαρέως θρηνηθείς, πολυθρήνητον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 140. Παράβλ. Βαρυαχής. Τινὲς γράφουσι «Δυσαχθέσι».

Δυσαχθέω, «Πρέσιν» Νικήτ. Χρ. Β'. 7. ἀντὶ τοῦ δυσφορέω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ἐκ τοῦ

Δυσαχθής, ές (ἄχθος). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν βαρετός.

* **Δυσβασάνιστος**, ον (βασανίζω). Δυσεξέταστος.

Δυσβάστακτος, ον (βαστάζω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως βαστάζει τινάς. Δυσκολοβάστακτος.

Δυσβατοποιέομαι, Ξενοφ. Ἱππαρχ. Η΄. 9. Κάμνω ἀνάβατον.

Δύσβατος, ον (βαίνω). Λέγεται ἕνας τόπος, δι' οὗ δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαβῇ τινάς, ἄβατος. Αὐτὸ δύσβατον καὶ τὰ δύσβατα τόποι εἰς οὓς δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ περιπατήσῃ πεζὸς ἢ ἔφιππος.

Δυσβάϋκτος, ον (βαΰζω). Παραπονιάρης, κλαψιάρης, ὁ θρηνῶν, ἀναστενάζων, καὶ κλαίων κατὰ πολλά. Αἰσχύλ. Πέρσ. 572.

Δυσβήρης, ὁ, ἡ. Ζήτ. ἐν Δυσήρης.

*Δύσβιος, ον. = Καὶ

Δυσβίοτος, ον (βίος). Ὁ ἀθλίως καὶ ταλαιπώρως ζῶν. Ἀνάλεκτ. Α΄. Σ. 237. = Κακόβιος. Πρβλ. Ἄβιος, Ἀβίοτος.

Δυσβλαστέω, ῶ. Ὁ δυσκόλως ἢ μὲ μεγάλην ἀργητα βλαστάνω, αὐξάνω. ἐκ τοῦ

Δυσβλαστής, ές (βλαστάνω, βλαστέω). Ὁ δυσκόλως βλαστάνων καὶ αὐξάνων.

Δυσβοήθητος, ον (βοηθέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τινάς. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ.

*Δυσβόηθος, ον = τῷ πργμν.

Δύσβολος, ον (βολή). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὸ ῥίπτειν, ὁ δυστυχῶς ῥίπτων.

Δυσβουλία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ φθοροποιὸς συμβουλή, κακὴ κατάστασις ἐξ αἰτίας κακῆς ἀποφάσεως. Χαρακτὴρ τῶν Ἀθηναίων, ὡς σπανίως ὅπου ὀρθῶς βουλευομένων, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. ἐκ τοῦ Δυσβουλέω.

Δύσβουλος, ον (βουλή). Ὁ κακῶς καὶ δυστυχῶς συμβουλεύων· καὶ ὁ δυστυχῶς καθ' ἑαυτὸν βουλευόμενος, ἀποφασίζων, κακὴν ἀπόφασιν ποιῶν.

*Δυσβράκανος, ἢ δυσβάρκανος, ὁ, ἡ = δυσκατανόητος, Ἡσύχ.

Δύσβρωτος, ον (βιβρώσκω). Ἐκεῖνος ὅς τις δὲν τρώγεται. Πλούτ. Προβ. Συμ.

Δύσβωλος, ον (βῶλος). Κακοὺς βώλους ποιοῦσα· ὅθεν «Γῆα· μία ἀχρεία καὶ ἄκαρπος γῆ, ἤτοι χωράφι. Ἀνάλεκτ. Β΄. 150. καὶ «Δύσβωλος χθών. Ἐπιγρ. Ὁμ. 7. Καὶ δυστυχὴς τόπος, ἢ γῆ, παρ' Ἡροδ. Ὁμ. Βιογ. 18.

*Δυσγαμία, ἡ. Δυστυχὴς ὑπανδρεία. ἐκ τοῦ

Δύσγαμος, ον. Ὁ δυστυχὴς κατὰ τὸν γάμον, καί, «Γάμος δύσγαμος». Εὐρ. δυστυχὴς ὑπανδρεία. Ἰδ. Ἄγαμος.

Δυσγάργαλις, ι (γαργαλίζω). Ἐκεῖνος ὅς τις κατὰ πολλὰ γαργαλίζεται, ὁ κατὰ πολλὰ αἰσθαντικὸς εἰς μόνον τὸ ἐγγίξιμον τοῦ γαργαλίσματος. Ξενοφ. Ἱππ. Γ΄. 10. Ἀριστοφ. καὶ Σουίδ. ἐν Λ. «Ὀρθοπλήξ» καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ις΄. 9.

*Δυσγαργάλιστος, ον = τῷ πργμν. Ἡσύχ. καὶ Πολλ. 1, 197. Τὸ δὲ Δυσγαργάριστος καὶ δυσγαγγάλιστος, δὲν εἶναι τοιοῦτον Ἀττικά. Ἐν τοῖς Γεωπονικ. Ις΄. 2. δυσγαγγάλιστος, εὑρίσκεται, ὅπερ ἐν χειρογρ. δυσγαργάριστος, ἀναγινώσκ.

*Δυσγάργαλος, ὁ, ἡ. = δυσγάργαλις, Ἡσύχ.

Δυσγένεια, είας, ἡ. Ποταπὴ καὶ μὴ εὐγενὴς γέννησις, ἡ ποταπότης τοῦ γένους. 2) Καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς σημασίας, ἡ χαμερπότης καὶ ταπεινότης τῶν φρονημάτων. ἐκ τοῦ

Δυσγενής, ές (γένος). Ὅποιος ἐγεννήθη ἀπὸ ποταπὸν γένος, ὁ μὴ εὐγενής. 2) καὶ ὁ μὴ ἔχων εὐγενικὰ φρονήματα, χαμερπής.

Δυσγεφύρωτος, ον (γεφυρόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεφυρωθῇ, νὰ ἑνωθῇ διὰ γεφύρας. Στράβ. ΙΖ΄. Σ. 1197.

Δυσγεώργητος, ον (γεωργέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεωργηθῇ, καλλιεργηθῇ.

Δύσγνοια, ἡ (γινώσκω). Πλάνη, ἀμφιβολία. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1106.

Δυσγνώριστος, ον (γνωρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, ἢ εἰς τὸ νὰ ξαναγνωρισθῇ. Πολ. 5, 160. Ἑρμ. δυσγνωρίστως.

Δυσγνωσία, ίας, ἡ (γνῶσις). Ἡ δυσκολία εἰς τὸ γνωρίζειν ἢ ἐξεύρειν. Σκοτεινότης. Εὐριπ. Ἠλέκτ. 707. ἐκ τοῦ

Δύσγνωστος, ον (γινώσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί νὰ γνωρίσῃ, ἢ νὰ ἐξεύρῃ τις. Παρὰ Πολυβ. Γ΄. 31. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναγνωσθῇ, διαβασθῇ. = δυσδιάγνωστος.

Δυσγοήτευτος, ον (γοητεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γοητευθῇ, ἀπατηθῇ, γελασθῇ, πιασθῇ. Πλάτ. Πολ. Γ΄.

Δυσγράμματος, ον (γράμμα σημ. 3.). Ὁ δύσκολος, ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάθῃ γράμματα. Ἀριστείδ. καὶ Φιλόστρ. Σοφ. Σ. 558.

Δυσγρίπιστος, ον (γριπίζω). Φειδωλός, ἀκριβός. Λιβάν. Ἐπ. ΙΕ΄. ἐκ τοῦ «Γριπίζειν», κερδαίνειν, ὡς ὁ Βασίλειος ἐν τῇ πρὸς Λιβ. ἀποκρίσει ἑρμην.

*Δυσδαιμονέω, δυστυχῶ. Λογγῖν. σ. 32. Ὀξών. καὶ Λιβάν. Καὶ

Δυσδαιμονία, ίας, ἡ. Δυστυχία, ἀτυχία. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1120. ἐκ τοῦ

Δυσδαίμων, ον, γενκ. ονος (δαίμων). Δυστυχής, ἀτυχής. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ, Εὐδαίμων. καὶ

Δυσδαιμόνως, ἐπίρ. Δυστυχῶς.

Δυσδάκρυτος, ον (δακρύω). Ὁ πολλῶν δακρύων ἄξιος· «Δάκρυα δυσδάκρυτα ἐδάκρυσα πολυστένακτα, πλήρη πόνων καὶ ἀναστεναγμῶν, Μελ. 109. 2) καὶ ὁ κατὰ πολλὰ κλαίων. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 55. καὶ Αἰσχ. Ἀγ. 453. «Ψῆγμα σποδοῦ δυσδάκρυτον».

Δυσδάμαρ, αρτος, ὁ, ἡ (δάμαρ). Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1330. Ὅποιος εἶναι δυστυχὴς μὲ τὴν γυναῖκά του, ἢ διὰ τὴν γυναῖκά του. Καὶ ἡ δυστυχὴς σύζυγος.

*Δυσδάμαρτος, ον = τῷ πργμν. ἀμρ.

*Δυσδάμαστος, ον (δαμάζω). Δυσκόλως δαμαζόμενος, Ἰωάν. Διάκ. εἰς Ἡσιοδ. Ἀσπ. 122.

Δύσδεικτος, ον (δείκνυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δειχθῇ, ἀποδειχθῇ. Κλήμ. Ἀλ.

*Δυσδέρκετος, ον, καὶ

Δυσδερκής, ές (δέρκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φανῇ, νὰ τὸν ἰδῇ τινάς. Σκοτεινός. Ὀππιαν. Κυν. Α΄. 430.

Δυσδήνης, ες (δῆνος). Δύσνους, κακόβουλος. Ἡσύχιος.

Δυσδῆρις, ι, γεν. ιος (δῆρις). = δύσμαχος. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπολεμηθῇ, καταπροπωθῇ· ὅθεν Νίκανδρ. Θηρ. 735. «Δυσδήριν, ἀντὶ δυσίατον.

Δυσδιάβατος, ον (διαβαίνω). Δυσκολοπέραστος, δύσβατος, δυσκολοπεριπάτητος. Ξενοφ.

Δυσδιάγνωστος, ον (διαγινώσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διακρίνῃ, νὰ τὸν γνωρίσῃ, νὰ τὸν κρίνῃ, νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς. Σκοτεινός. Διον. Ἀλικαρ.

Δυσδιάγωγος, ον (διάγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, νὰ τὸν περάσῃ τινάς. 2) τόπος ἄχαρις, ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διάγῃ, νὰ ζῇ τινάς. Στράβ. Ις΄. Σ. 1093.

Δυσδιάθετος, ον (διατίθημι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διατάξῃ, νὰ τὸν βάλῃ τινὰς εἰς τάξιν, νὰ τὸν καταπείσῃ. Νὰ τὸν πωλήσῃ. Νὰ τὸν φέρῃ τινὰς ὑπὸ ἄνδρα, καθὼς π. χ. μίαν κόρην. «Χαλεπὸν γε θυγάτηρ καὶ δυσδιάθετον». Μένανδρ. Ζήτ. ἐν διατίθημι.

Δυσδιαίρετος, ον (διαιρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιρεθῇ, νὰ μοιρασθῇ.

Δυσδιαίτητος, ον (διαιτάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιτηθῇ, νὰ κριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ ἀπὸ τὸν διαιτητήν, ἢ γενικῶς, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ.

Δυσδιακόμιστος, ον (διακομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακομισθῇ, νὰ ἀπερασθῇ πέραν. Ἰδ. διακομίζω.

*Δυσδιακόνιστος, ον. Δυσκόλως διακονούμενος, ἢ ὃν δυσκόλως δύναται νὰ διακονήσῃ τις, οὕτως ἀναγινώσκ. τινὲς παρ' Αἰλιαν. ζ. ἱστ. 17, 43. Ἰδ. τὸ ἑπμν.

*Δυσδιακόντιστος, ον (διακοντίζω). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως δύναταί τις νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸ ἀκόντιον, Αἰλ. ζ. Ἱστρ. 17, 44.

Δυσδιάκριτος, ον (διακρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ, νὰ ἀποφασισθῇ, νὰ κριθῇ.

Δυσδιάλλακτος, ον (διαλλάττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλλαχθῇ, νὰ συγκαταβαίνῃ εἰς φιλίωσιν, νὰ φιλιωθῇ. Ἑρμ. δυσδιαλλάκτως.

Δυσδιάλυτος, ον (διαλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῇ, ἢ νὰ λυθῇ, νὰ χωρισθῇ. 2) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλλαχθῇ, νὰ φιλιωθῇ. Ἀριστ.

Δυσδιανόητος, ον (διανοέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ διανοηθῆναι, εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς. Σκοτεινός. Σχολ. Εὐριπ. Φοίν. 30.

Δυσδιάπνευστος, ον (διαπνέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαπνευσθῇ δηλ. νὰ διαιρεθῇ, νὰ διαπερασθῇ διὰ τῆς πνοῆς. 2) δύσκολος εἰς τὸ νὰ γίνῃ ξηρόν, νὰ ἐξατμισθῇ. Ἐπὶ οἴνου, τὸν ὁποῖον τινὰς διὰ πολὺν καιρὸν αἰσθάνεται. Διοσκορ. Ε΄. 9.

*Δυσδιαπόρευτος, ον (διαπορεύω). Δυσκόλως διαπορευόμενος, δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διαπεράσῃ τινάς.

Δυσδιάσπαστος, ον (διασπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διασπασθῇ, ἀποχωρισθῇ.

Δυσδιαστατέω, ῶ. Ζήτ. ἐν δυστατέω.

Δυσδιατύπωτος, ον (διατυπόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διατυπωθῇ, μορφωθῇ, σχηματισθῇ, ἐξεικονισθῇ.

Δυσδιάφευκτος, ον. Καὶ δυσδιάφυκτος, ον (διαφεύγω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τινάς, ἀναπόφευκτος, ἄφευκτος.

*Δυσδιαφορησία, ἡ. Δυσκολία τῆς χωνεύσεως, ἢ διαφορήσεως, Κάσσ. Πρβλ. 66.

Δυσδιαφόρητος, ον (διαφορέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαιρεθῇ, μερισθῇ, σκορπισθῇ, χωνευθῇ, ἐξατμισθῇ. Γαλ. 2) ἐνεργητ. Δυσκόλως ἐξατμίζων, Γαλην.

Δυσδιαφύλακτος, ον (διαφυλάττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαφυλαχθῇ, ἢ νὰ φυλαχθῇ.

Δυσδιαχώρητος, ον (διαχωρέω). Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ χωνεύσῃ, καὶ νὰ τὸ ἐκβάλῃ διὰ τῆς κόπρου. 2) καὶ Ἐνεργ. ὁ δυσκολίαν ἔχων εἰς τὸ χέζειν, δυσκοίλιος.

Δυσδίδακτος, ον (διδάσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διδαχθῇ, νὰ τὸν διδάξῃ τις. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σ. 1283.

Δυσδιέγερτος, ον (διεγείρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διεγερθῇ, νὰ ἐξυπνήσῃ.

Δυσδιεξίτητος, ον (διέξειμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διεξέλθῃ, ἢ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ τινάς. 2) παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. = δυσέξιτος.

*Δυσδιεξόδευτος, ον, Καὶ

Δυσδιέξοδος, ον (διέξοδος). Κάθε μέρος, διὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἐκβῇ. Διόδ. Σικελ. Δυσκολία τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τίς τι.

Δυσδιερεύνητος, ον (διερευνάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διερευνηθῇ, νὰ ἐξετασθῇ.

Δυσδιήγητος, ον (διηγέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περιγράψῃ, νὰ τὸν διηγηθῇ τινάς.

*Δυσδιήλυτος, ον (διήλυσις). = δυσδιόδευτος.

Δυσδιόδευτος, ον (διοδεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διοδευθῇ, περιπατηθῇ. Ἡσύχ. ἐν Λ δυσδιήλυτα. καὶ

Δυσδίοδος, ον (δίοδος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διαπεράσῃ τινάς.

Δυσδιοίκητος, ον (διοικέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν διατάξῃ ἢ διοικήσῃ τινάς. Πολυδ. Ε. 105. ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ δυσδιοικητικὸς ἔχει.

Δυσδιόρθωτος, ον (διορθόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διορθωθῇ, καλλιτερευθῇ.

*__Δυσδιόριστος__, ον (διορίζω). Δύσκολος νὰ διορισθῇ· τοῦ ὁποίου τὸν ὁρισμὸν εἶναι δύσκολον νὰ δώσῃς. Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 5, 74. 7, 416.

Δυσδοκίμαστος, ον (δοκιμάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δοκιμασθῇ.

*__Δύσδωρος__, ον (δῶρον). = Ἄδωρος, Κακόδωρος, Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 303.

*__Δυσέγερτος__, ον (ἐγείρω). Ὁ δυσκόλως ἐγειρόμενος, ἐκ τοῦ ὁποίου τις δυσκόλως ἐγείρεται, ἐξυπνᾷ. Δυσκολοκκόβλητος, ὁ Θεοφάν. Νόν. «Κῶμα λέγεται ὁ βαθὺς καὶ παρὰ φύσιν δυσέγερτος ὕπνος».

Δυσεγκαρτέρητος, ον (ἐγκαρτερέω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον, ἢ ἔνθα εἶναι δυσκολία νὰ δείξῃ τις καρτερίαν, ἐγκράτειαν, καὶ σωφροσύνην. Σέξτ. Ἐμπ.

Δυσεγχείρητος, ον (ἐγχειρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπιχειρήσῃ τινάς, ἤτοι νὰ βάλῃ χεῖρα εἰς αὐτόν. Ἰωσηπ. ΙΕ. ιαʹ. 12.

*__Δυσέγχωστος__, ον, Ἰδ. Δυσεξίχωστος.

Δύσεδρος, ον (ἕδρα). Ὁ κακῶς καθήμενος, ἢ ἀνακαθήμενος. Διονύσ. Τεχ. Σ. 40. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 753. ὁ ἔχων δυστυχὲς κάθισμα, θρόνον, κατοικίαν, ἢ διατριβήν.

Δυσείδεια, ἡ. Δυσμορφία, ἀμορφία, ἀσχημάδα τοῦ προσώπου. ἐκ τοῦ

Δυσειδής, ές (εἶδος). Ὁ ἔχων ἄσχημον εἶδος, θεωρίαν, καὶ πρόσωπον, ἄσχημος, (κακομούτζουνος), Ἡρόδ. 6, 61. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐειδής.

Δυσείκαστος, ον (εἰκάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀπεικάσῃ, ὁμοιώσῃ, καταλάβῃ τινάς. 2) Κακῶς ἐξεικονισμένος.

*__Δυσειματέω__. Εἶμαι κακοφορημένος. Κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐειματέω, δυσειμονέω. ἐκ τοῦ

Δυσείματος, ον (εἷμα) = δυσείμων. Εὐρ. Ἠλ. 1107. Κακοφορεμένος. ὅθεν

Δυσειματέω, ῶ. Κακῶς καὶ ἀχρείως φορέω, ἐνδύω. Πλούτ. Προβ. Ῥωμ. Ἴδε Δυσειματέω.

Δυσειμονία, ίας, ἡ. Ἀχρεία φορεσιά, τὸ νὰ εἶναι τινὰς ἀχρεία φορεμένος, ἐκ τοῦ

Δυσειμονέω, ῶ. = δυσειματέω. Καὶ

Δυσείμων, ον, γενικ. ονος (εἷμα). Ὁ ἀχρείως φορεμένος, ἐνδυμένος, Ἡσύχ. λέξ.

Δυσειρεσία, ίας, ἡ. Βαρὺ ἢ δυστυχὲς κωπηλάτισμα.

Δυσείσβολος, ον (εἰσβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἔμβῃ, ἢ ὁ ἔχων δύσκολον εἰσβολήν, ἔμβασμα. Τὸ ὑπερθετ. παρὰ Θεοφ. 3, 101.

*__Δυσείσπλους__, ουν, γενικ. ου (εἰσπλέω). καὶ

Δυσείσπλωτος, ον (εἰσπλέω). Ἰων. ἀντὶ Δυσείσπλους. Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἔμβῃ τις μὲ τὸ πλοῖον, ἤτοι νὰ τὸν ταξιδεύσῃ, νὰ τὸν διαπλεύσῃ. Στράβ. Δ. 278.

Δυσέκβατος, ον (ἐκβαίνω). Ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ τινάς. Δίων Κάσ. ΝΞ. 19. περὶ λόγγων, καὶ δάσεων.

Δυσεκβίαστος, ον (ἐκβιάζομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τινὰς μὲ βίαν δὲν ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ ἐκβάλλῃ, ἢ νὰ τὸν γλυτώσῃ, ἢ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βιασθῇ.

Δυσεκβίβαστος, ον (ἐκβιβάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκβαλθῇ (εὐγαλθῇ), νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀποσπασθῇ ἀπὸ ἕνα πρᾶγμα, καθὼς λ. χ. μίαν συνήθειαν, ἢ κακίαν.

Δυσέκδοτος, ον (ἐκδίδωμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκδοθῇ, ἐνοικιασθῇ, μισθωθῇ, ἢ νὰ ὑπανδρευθῇ.

Δυσέκδρομος, ον (ἐκδραμεῖν). Ἐκ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ γλυτώσῃ, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 15.

Δυσεκθέρμαντος, ον (ἐκθερμαίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεσταθῇ.

Δυσέκθυτος, ον (ἐκθύω). Δύσκολος νὰ ἀποδιωχθῇ ἢ νὰ ἐξιλεωθῇ διὰ θυσιῶν. π. χ. Πλούτ. Γρασ. 18. «Δυσέκθυτα σημεῖα», κακὰ σημεῖα εἰς τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναταί τις νὰ τ' ἀποφύγῃ νὰ τ' ἀποδιώξῃ μὲ ἐπαναλαμβανομένας θυσίας.

Δυσεκκάθαρτος, ον (ἐκκαθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ, παστρευθῇ δι' ὅλου. Διοσ. Ἀλ. Σ. 699.

Δυσεκκόμιστος, ον (ἐκκομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκομισθῇ, καὶ νὰ φερθῇ ἔξω.

Δυσέκκριτος, ον (ἐκκρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ, ξεχωρισθῇ. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωνευθῇ καὶ νὰ ἐκκριθῇ, νὰ ἐξέλθῃ δηλ. διὰ τοῦ πρωκτοῦ. Ἀθήν. Σ. 69. 87. καὶ 91.

Δυσέκκρουστος, ον (ἐκκρούω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκκρουσθῇ, νὰ κτυπηθῇ πρὸς τὸ ἔξω, νὰ τζακισθῇ. «Δυσέκκρουστος φυλακή». Σέξτ. Ἐμπ. ἐκ τῆς ὁποίας τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ.

Δυσεκλάλητος, ον (ἐκλαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκφρασθῇ. Διον. Ῥητ.

Δυσέκλειπτος, ον (ἐκλείπω). Ὁ δυσκόλως ἐκλείπων, ἐκβαίνων, παύων. Παρὰ Πλούτ. Θ. Σ. 296. «Ῥίζαι δυσέκλειπτοι», τὰς ὁποίας δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἐκριζώσῃ.

Δυσέκλεκτος, ον (ἐκλέγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκλεχθῇ, διαλεχθῇ.

Δυσεκλόγιστος, ον (ἐκλογίζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λογαριασθῇ. Σουΐδ.

Δυσέκλυτος, ον (ἐκλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ. Αἰσχύλ. Προμ. 60. καὶ 2) εἰς τὸ νὰ ἑρμηνευθῇ, ἐξηγηθῇ, ἀναπτυχθῇ.

Δυσεκλύτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ λυθῇ.

*__Δυσεκμόχλευτος__, ον (ἐκμοχλεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκβάλῃς ἔξω διὰ μοχλοῦ, ἢ νὰ τὸν κινήσῃς, Ἀντυλλ. Ὀρειβάσ. σ. 329.

Δυσέκνευστος, ον (ἐκνέω). Ἐκεῖνος, διὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως διὰ τοῦ κολυμβήματος ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ.

Δυσέκνιπτος, ον (ἐκνίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλυθῇ, καθαρευθῇ διὰ τοῦ πλυσίματος, Πλάτ.

Δυσεκπέραντος, ον· καὶ δυσεκπέρατος, ον (ἐκπεραίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ, νὰ ἔλθῃ εἰς τέλος. Εὐριπ. Ἱππόλ. 684. καὶ 893.

*__Δυσέκπληκτος__, ον (ἐκπλήσσω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκπλήξῃ, σκιάξῃ τινάς, Ἀριστοτ.

Δυσέκπλους, ουν, γενικ. ου (ἐκπλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαπλευσθῇ, νὰ ταξιδευθῇ μὲ πλοῖον (καΐκι), Στράβ. Α. 42. ὁ δὲ Σχολ. Θουκυδ. Γ. 2. «Δυσέκπλωτος» ἀντὶ τούτου ἔχει.

*__Δυσέκπλυντος__, ον· καὶ

Δυσέκπλυτος, ον (ἐκπλύνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκπλυθῇ.

Δυσέκπλωτος, ον, Ἰων. ἀντὶ δυσέκπλους.

*__Δυσέκπνευστος__, ον (ἐκπνέω). Δύσκολος νὰ ἐκπνευσθῇ, τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ ἐκπνεύσῃ τινάς, Σχολ. Εὐρ. Φοίν. 1347.

Δυσεκπόρευτος, ον (ἐκπορεύομαι). Ἐκεῖνος, ἐκ τοῦ ὁποίου τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ, νὰ ἐκβῇ. Ἰώσηπ. ΙΓ, 2.

Δυσεκπύητος, ον (ἐκπυέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ ἢ νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἔμπυον.

*__Δυσεκρύπτος__, ον (ἐκρυπόω). Οὗτινος ὁ ῥύπος δυσκόλως ἀποπλύνεται, Ξενοκρ.

Δυσέκτηκτος, ον (ἐκτήκω). Ὁποῖος δυσκόλως ἐκτήκεται, ἀναλύεται, καὶ παρ' Ἱπποκρ. σ. 383. (ἔνθα πιθανῶς ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ «Δυσέκτηκτοι», τὸ ὁποῖον συχνάκις παρ' αὐτῷ εὑρίσκεται) ἐπὶ χυμῶν, τὰ ὁποῖα δυσκόλως ἀναλύονται, ἐξατμίζονται διὰ τῆς διαφορήσεως, καὶ χωνεύονται.

Δυσέκφευκτος, ον, καὶ δυσέκφυκτος, ον (ἐκφεύγω). Ἐκεῖνος ἐκ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποφύγῃ, ἢ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτόν του· ὡς Πολύβ. Α. 77. «Δυσέκφευκτος ἀπορία», ἀντὶ τοῦ, καθ' ἣς δυσκόλως εὑρίσκεται βοήθεια.

Δυσέκφορος, ον (ἐκφέρω). Ἐκεῖνος, ὅστις δυσκόλως ἐκφέρεται, ἐκβαίνει ἔξω, καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ προφερθῇ, ἐξέλθῃ διὰ τοῦ στόματος. Διον. Ἁλικ.

*__Δυσεκφόρως__, Ἐπίρ. τοῦ ἀνωτέρω.

Δυσέκφυκτος, ον, = δυσέκφευκτος· καὶ

Δυσεκφύκτως, Ἐπίρ. Ἀνάλεκτ. Β. 238. «Δυσεκφύκτως σφιγχθεῖσα» δεθεῖς τόσον σφικτά, ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ φύγῃ ποτέ.

Δυσεκφώνητος, ον (ἐκφωνέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐκφωνηθῇ, προφερθῇ. Εὐστάθ.

Δυσέλεγκτος, ον (ἐλέγχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐλεγχθῇ, ἢ νὰ τὸν ἀντιστραφῇ τινὰς διὰ λόγων, νὰ τὸν πληροφορήσῃ καὶ καταπείσῃ. Στράβ.

Δυσελένα, ης, ἡ. Ἡ δυστυχὴς καὶ ἀθλία Ἑλένη· ἡ ἡ δυστυχίας φέρουσα καὶ προξενοῦσα Ἑλένη. Εὐριπ. Ὀρ. 1391. Ἰφ. Αὐλ. 1316.

Δυσέλικτος, ον (ἑλίσσω). Κατασκολιὰ καὶ δυσκόλως, βαρυὰ ἐμπερδευμένος, ὡς «Δυσέλικτος λαβύρινθος».

*__Δυσέλκεια__, ἡ, = δυσελκία. ἐκ τοῦ

Δυσελκής, ές (ἕλκος). Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ ἕλκος, αἱ πληγαὶ ἢ τὰ πρίσματα δύσκολα ἰατρεύονται. ὅθεν

Δυσελκία, ἡ. Ἡ δυσκολία τοῦ νὰ ἰατρευθῇ ἡ πληγή, ἢ τὸ πρίσμα. Ἡ δύσκολος θεραπεία τῶν πληγῶν.

Δυσέλκυστος, ον (ἑλκύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συρθῇ, ἑλκυσθῇ. Βαρίν.

Δυσελπίζω, Μ. ίσω. Ὀλίγον ἐλπίζω, ἀμφιβάλλω. Ἀπελπίζομαι ἀπό τι, = δυσελπιστέω. Συντάσ. γενικ. μετὰ τῆς περί, ἢ δοτικ. μετὰ τῆς ἐπὶ πρόθ. Τὸ «Δυσελπιστέω» εἶναι ἀναλογικώτερον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἔν τισι χειρογρ. τῶν τοῦ Πολυβίου, τὸ δὲ πρῶτον, ἐν τοῖς ἐκδεδομέν. Βιβ. Β. 20. Η. 16. ΛΓ. 21. καὶ 10.

Δύσελπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἐλπίς). Ὁ ἀμφιβάλλων, ἀπορῶν, καὶ δυσκόλως ἐλπίζων, ὁ ἀπελπιζόμενος, ἀπελπισμένος.

Δυσελπιστέω, ῶ. = δυσελπίζω.

Δυσελπιστία, ίας, ἡ. Πολλὰ ὀλίγη ἐλπίς, ἀπορία, κατήφεια ἐξ ἀμηχανίας, φόβος, δυσπιστία, ἀπελπιστία. Πολύβιος.

Δυσέλπιστος, ον, = δύσελπις. 2) Ἀνέλπιστος, Ξενοφ. Κύρου πδ. ς. α. 24. «Ἐκ δυσελπίστων», ἀντὶ τοῦ, δυσελπίστως, καὶ ἀνέλπιστα.

Δυσελπίστως, ἐπίρ. Μὲ δυσελπιστίαν, ἀνελπίστως.

Δυσέμβατος, ον (ἐμβαίνω). Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἔμβῃ τινάς, ἢ νὰ περιπατήσῃ, νὰ βάλῃ ποδάρι ἐπάνω.

Δυσέμβλητος, ον (ἐμβάλλω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξαναβαλθῇ, παρ' Ἱπποκρ. σ. 833. Λέγεται ἐν μέλος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἐκβῇ, δυσκόλως ἐμβαίνει πάλιν εἰς τὸν τόπον του· ἐν δὲ σελ. 773. ἀντὶ τούτου, εὑρίσκεται τὸ

Δυσέμβολος, ον (ἐμβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἔμβῃ· σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ δυσείσβολος. 2) = τῷ ἀνωτέρω.

Δυσεμετέω, ῶ, = δυσεμέω. Εἶμαι δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξεράσω, δυσκολεύομαι εἰς τὸ ξεράσιν.

Δυσέμετος, ον, = δυσεμής. Ὁποῖος εἶναι δύσκολος εἰς τὸ ξεράσιν, ὁ δυσκόλως ξερνῶν.

*__Δυσεμέω__, = δυσεμετέω. ἐκ τοῦ

*__Δυσεμής__, ές (ἐμέω) = δυσέμετος.

Δυσεμπρήστος, ον (ἐμπρήθω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃ καὶ νὰ καῇ, νὰ πυρποληθῇ. Μαθημ. Πελ. σελ. 82.

Δυσέμπτωτος, ον (ἐμπίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πέσῃ πρὸς τὰ μέσα. Νικόμαχ. Μουσ.

Δυσέμφατος, ον (ἐμφαίνω). Ὁ ἔχων δύσκολον καὶ κακὴν σημασίαν. Πρβλ. «Κακέμφατος». καὶ

Δυσεμφάτως, ἐπίρ. Μὲ δύσκολον καὶ κακὴν σημασίαν· παρὰ Νικομάχ. Γραμ. ἀντὶ τοῦ ἄνευ ξεχωριστῆς ἐμφάσεως.

*__Δυσένδοτος__, ον (ἐνδίδωμι). Ὁ δυσκόλως ἐνδίδων (ἐνδιδούς), δυσκόλως ὑποτασσόμενος, ὑποχωρῶν, Εὐσέβ. προπαρ. 9, σ. 420.

Δυσενέδρευτος, ον (ἐνεδρεύω). Ὅποιος δυσκόλως παγιδεύεται, πιάνεται εἰς τὰς ἐνέδρας· Ἀππιαν.

Δυσεντερία, ίας, ἡ (ἔντερον). Λέγεται μία ἀῤῥωστία, ὅταν ἡ κοιλία τοῦ ἀνθρώπου ἔχῃ μεγάλα κόψιματα, καὶ ἑπομένως μεγάλην κίνησιν, Ἡρόδ. 8, 115. Tormina intestinorum. «Δυσεντερία ἐστὶν ἕλκωσις ἐντέρων μετὰ φλεγμονῆς καὶ ἀποκρίσεως αἱματωδῶν, ἢ τρυγωδῶν, ἢ καὶ ἀπολυμμάτων μετὰ τοῦ δάκνεσθαι, καὶ ἀλγεῖν τὴν κοιλίαν, καὶ τὰ ἔντερα». Παρὰ Γαλην. Πρβλ. Δυσεντερία. ὅθεν

*__Δυσεντεριάω__, ῶ. Πάσχω δυσεντερίαν, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σ. 471.

Δυσεντερικός, ή, όν· καὶ

*__Δυσέντερος__, ον. Ὅποιος πάσχει ἀπὸ δυσεντερίαν.

*__Δυσεντέριον__, τό. Μεγιστ. τύπος ἀντὶ δυσεντερία.

*__Δυσεντεριώδης__, ες (δυσεντερία, εἶδος). Ὡσὰν δυσεντερία, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς δυσεντερίας.

Δυσέντευκτος, ον (ἐντυγχάνω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ τινάς, ἢ ὁ αὐστηρός, ὅστις διὰ τὸ καραμιερὸν μουρμουρίζει, ἀπολίτευτος, μισάνθρωπος. ὅθεν

Δυσεντευξία, ίας, ἡ. Τὸ ἰδίωμα τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀνταμώσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ τινάς. Τὸ νὰ μιμῆταί τις τὸ ἰδίωμα τοῦτο. Διόδ. Σικελ. 19, 9.

Δυσένωτος, ον (ἑνόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἑνωθῇ, νὰ σμιχθῇ. Ἀντωνῖν. ΙΑ΄. 8.

Δυσεξάγωγος, ον (ἐξάγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ ἔξω, νὰ ἐκβληθῇ.

Δυσεξάλειπτος, ον (ἐξαλείφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξαλειφθῇ.

Δυσεξάλλακτος, ον (ἐξαλλάττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ, νὰ ἀλλάξῃ.

Δυσεξάλυκτος, ον (ἐξαλύσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἀποφύγῃ τινάς, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν.

Δυσεξανάλωτος, ον, = δυσανάλωτος. Ἱπποκρ. 393.

Δυσεξαπάτητος, ον, = δυσαπάτητος. Ξενοφ.

Δυσέξαπτος, ον (ἐξάπτω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃ, ἤτοι νὰ φωτισθῇ, νὰ λαμπρυνθῇ. 2) Πλούτ. Ῥωμ. κζ΄. ς. «Δυσέξαπτος ψυχή», δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ, νὰ ξεδεθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος.

Δυσεξαρίθμητος, ον (ἐξαριθμέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀριθμηθῇ, ἀμέτρητος.

Δυσεξέλεγκτος, ον, = δυσέλεγκτος. 2) Πλάτ. παρὰ δὲ Δίωνι, «Δυσεξέλεγκτον φάρμακον», φαρμάκι δύσκολον εἰς τὸ νὰ φανερωθῇ, νὰ τὸ γνωρίσῃ τινάς.

Δυσεξέλικτος, ον (ἐξελίσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξετυλιχθῇ, νὰ ἐξηγηθῇ. Διον. Ἁλικ.

Δυσεξέργαστος, ον (ἐξεργάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξεργασθῇ, νὰ φκιασθῇ, νὰ τελειοποιηθῇ. Εὐσταθ.

Δυσεξερεύνητος, ον (ἐξερευνάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξερευνηθῇ, νὰ γυρευθῇ. = δυσερεύνητος. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 11.

Δυσεξεύρετος, ον (ἐξευρίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εὕρῃ, ἢ νὰ τὸν ἐφεύρῃ τις.

Δυσεξήγητος, ον (ἐξηγέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ, καὶ νὰ τὸν περιγράψῃ τινάς, ἀνεξήγητος. Ἰουστ. Μάρτ. καὶ Διογεν. Αρτ. 9, 13.

Δυσεξημέρωτος, ον (ἐξημερόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἡμερωθῇ διόλου, Πλούτ. Ἀρταξ. 25. ἔνθα πρότερον «Δυσεξημέρωτα», ἐσφαλμ. ἀνεγνώσθη.

Δυσεξήνυτος, ον. Καὶ

*__Δυσεξήνυστος__, ον (ἐξανύττω). = δυσήνυτος, δυσκόλως ἐκτελούμενος, δυσκατόρθωτος, παρ' Εὐσταθ. 2) Ἀδιάλυτος, δύσκολος νὰ λυθῇ. «Δεσμὸς δυσεξήνυτος», Εὐριπ. Ἱππόλ. 1238.

Δυσεξίλαστος, ον (ἱλάσκομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξιλεωθῇ, νὰ ἡμερωθῇ, νὰ συγκατανεύσῃ εἰς συμβίβασιν καὶ φιλίαν. Πλούτ. Η΄. σελ. 405.

Δυσεξίμητος, ον (ἐξιμάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκβάλῃ, νὰ τὸν φέρῃ τινὰς ἔξω ἀπὸ τὸ βάθος, νὰ τὸν ἐκβάλῃ εἰς φῶς. Κικ. Ἀττ. Ε. 10.

Δυσεξίτηλος, ον (ἐξίτηλος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀφανισθῇ, νὰ ἐξολοθρευθῇ, ἐξαλειφθῇ.

Δυσεξίτητος, ον. καὶ

*__Δυσέξιτος__, ον (ἔξειμι). Ἐκ τοῦ ὁποίου δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκβῇ, ἢ νὰ περάσῃ τινάς.

Δυσέξοδος, ον. Ὁ ἔχων δύσκολον ἔξοδον, ὁ δύσκολος εἰς τὸ ἔκβαλμα, Διόδ. Σικ. χωρὶς ἔξοδον, ἢ τρύπαν, Λυκοφρ. 1099.

Δυσέξοιστος, ον. = δυσέκφορος.

Δυσεπανόρθωτος, ον (ἐπανορθόω). = δυσδιόρθωτος, δυσκολοδιόρθωτος.

Δυσεπέκτατος, ον (ἐπεκτείνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξαπλωθῇ, ἢ νὰ ἐκτανθῇ, ἢ νὰ κερδισθῇ ἐπέκεινα εἴς τι.

Δυσεπήβολος, ον (ἐπήβολος). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπαντήσῃ, νὰ ἐπιτύχῃ. Παρὰ Σουΐδ. «Δυσεπήβολος ἀπορία», δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, νὰ ἑρμηνευθῇ.

Δυσεπίβατος, ον (ἐπιβαίνω). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἀνέβῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ τινάς. Πολυβ.

*__Δυσεπίβολος__, ον. «Χώρα», Αἰνεί. κεφ. 8 = δυσεπίβατος, ἢ δυσέμβατος.

Δυσεπιβούλευτος, ον (ἐπιβουλεύομαι). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀπατήσῃ, νὰ νικήσῃ μὲ πανουργίας. Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ δυσενέδρευτος.

*__Δυσεπίγνωστος__, ον (ἐπιγιγνώσκω). Δυσκολογνώριστος, Ἀππ. 2. σ. 27. Συνέσ. σ. 154.

*__Δυσεπίθετος__, ον (ἐπιτίθεμαι). Τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τὸν προσβάλῃ, καὶ νὰ ἐφορμήσῃ κατ' αὐτοῦ.

Δυσεπίθυμος, ον. Ὅποιος δὲν ἔχει ἀγάπην καὶ κλίσιν εἰς ἕνα πρᾶγμα. Γρηγόρ. Ναζ. κατὰ Ἀστρον. «Δυσεπίθυμος πρὸς τοὺς γέλωτας» καὶ «Δυσεπιθύμως ἔχοντες» ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἀγαποῦν νὰ γελῶσι.

Δυσεπικούρητος, ον (ἐπικουρέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τινάς.

Δυσεπίκριτος, ον (ἐπικρίνω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐπικρίνῃ, νὰ κάμῃ κρίσιν, καὶ διάκρισιν, περὶ αὐτοῦ.

Δυσεπίληπτος, ον (ἐπιλαμβάνομαι). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα τινὰς ἠμπορεῖ νὰ προτάξῃ τινὰ κατηγορίαν, καὶ νὰ τὸν βλάψῃ διὰ ταύτης. Χρυσόστμ.

Δυσεπίμικτος, ον (ἐπιμίγνυμαι). Ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖον τινὰς δὲν ἠμπορεῖ εὔκολα νὰ ἔχῃ μίξιν, ἀντάμωσιν, καὶ συναναστροφήν. Στράβ. Γ΄. σελ. 234.

Δυσεπινόητος, ον (ἐπινοέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπινοηθῇ, νὰ ἐφευρεθῇ διὰ τοῦ νοός. Ἀντων. ς΄. 17.

Δυσεπίστροφος, ον (ἐπιστρέφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ, μεταγυρίσῃ τινάς. Ἀππιαν.

Δυσεπίσχετος, ον (ἐπέχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐμποδισθῇ, κρατηθῇ ὀπίσω.

Δυσεπίτευκτος, ον (ἐπιτυγχάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ, δυσκόλως ἀποβαίνων εἰς καλόν. Διόδ. Σικελ.

Δυσεπιτήδευτος, ον (ἐπιτηδεύω). Ὁ πολλὰ κοπιαστικὸς καὶ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτηδευθῇ, ἐνεργηθῇ.

Δυσεπιχείρητος, ον (ἐπιχειρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπιχειρήσῃ, νὰ τὸν ἀρχίσῃ, καὶ νὰ τὸν τελειώσῃ τινάς.

Δυσέραστος, ον (ἐράω). Ἐναντιούμενος εἰς τὸν ἔρωτα ἢ τὸν ἐραστήν, ἐναντίος. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 81. καὶ 82. «Δυσέραστος ὄρθρος», ὁ δυστυχὴς καὶ δυσάρεστος εἰς τοὺς ἐρωμένους ὄρθρος.

Δυσέργαστος, ον (ἐργάζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν δουλεύσῃ, νὰ τὸν φκιάσῃ τινάς, νὰ τὸν ἐργασθῇ.

Δυσεργεία, ας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἐμπόδιον. Μαθημ. Πελ. σελ. 268.

Δυσέργημα, ατος, τό. Βάρος, πείραξις, κακόν. Διατχ. 7. Προοίμ. Ἐμπόδιον. ἐκ τοῦ

Δυσεργής, ές. = δύσεργος· παρὰ δὲ Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ δυσχερής.

Δυσεργία, ας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ἢ τελειοῦν τι, ἐμπόδιον. 2) παρὰ δὲ Ἀππιαν. ἀντὶ τοῦ πονηρία. ἐκ τοῦ

Δύσεργος, ον (ἔργον). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ δουλευθῇ καὶ νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ τελειωθῇ· δύσκολος, βαρύς. Ὑποκείμενος εἰς, ἢ ἔχων δυσκολίας, καὶ ἐμπόδια. 2) Βαρύς, ἤτοι ὁ μὲ δυσκολίαν δουλεύων καὶ ἐνεργῶν. Ὁ δυσκολίας ἐν τῷ ἐργάζεσθαί τι εὑρίσκων, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐμποδιζόμενος. ἐξρτ. δὲ Ἀδύνατος, ἀσθενής, ὀκνηρός. Παρὰ Πλουτ. «Σῶμα (κατὰ τὸ σῶμα) ἀσθενὴς καὶ δύσεργος». «Βαρύτητας δυσεργοῦσα». «Δύσεργος καὶ ἀμβλυτέρα». ἀντὶ τοῦ ἀδρανής, βραδεῖα, καὶ νωθρά, ὅστις καὶ «Δυσέργως κινεῖσθαι» λέγει περιφραστικῶς.

*__Δυσέργως__, Ἐπίρρ. τοῦ δύσεργος, ἴδε τὸ προηγούμενον.

Δυσερεύνητος, ον (ἐρευνάω). Δυσκολοεξέταστος· ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐξετάσῃ τινάς, καὶ ὁ ἀνεξέταστος, ὅστις ἀκόμη δὲν ἐρευνήθη.

Δυσέρημος, ον (ἔρημος). Καταπολλὰ μεμονωμένος, ἢ ἔρημος. Ἀνάλεκτ. Β΄. 230.

Δύσερις, ι, γενικ. ιδος (ἔρις). Ὁ καταπολλὰ φιλόνεικος, (Καυγατζής, Τουρκ.). Ἀππιαν. μετὰ δοτικ. = δυσέριστος. 2) Ἐνργτ. Ὁ προξενῶν, φέρων εἰς τὸ μέσον δυστυχῆ καὶ ὀλέθριον φιλονεικίαν, Πλούτρχ. Πελοπ. 4.

Δυσέριστος, ον (ἐρίζω). Πολλὰ ἐριστικός, φιλόνεικος. 2) ὁ εὑρισκόμενος εἰς κακὴν ἔριδα, κατὰ πολλὰ ἐχθρευμένος. Κλεανθ. Ὕμν. «Σπουδὴ δυσέριστος». 3) «Δυσέριστον αἷμα», παρὰ Σοφ. Ἠλεκτ. 1355. (1385.) ἐξηγεῖ ὁ Döderlein διὰ τοῦ ἄζηλον, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ζηλεύει τις.

Δυσερμήνευτος, ον (ἑρμηνεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ ἑρμηνευθῇ, περιγραφῇ.

Δυσερμηνεύτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ ἐξηγηθῆναι.

Δυσερμία, ας, ἡ. Ἡ περὶ τὸ κερδαίνειν, εὑρίσκειν, καὶ θηρᾶν ἀτυχία. ἐκ τοῦ

Δύσερμος, ον (Ἑρμῆς). Ὁ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ μὴ

ἀγαπώμενος, μὴ βοηθούμενος, δυστυχής, καὶ ἐξρτ. εἰς τὸ κερδαίνειν, εὑρίσκειν, Συρφ. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔερμος.

Δυσαρμής, ές (ἄρμος). Ὁ δυσκόλως αὐξάνων, βλαστάνων. Πολυδ. Α΄. 231. Τούτου ἐναντίον τὸ εὐαρμής.

Δύσερως, ωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὅποιος ἀγαπᾷ μὲ ὁρμήν, ὁ ὁρμητικῶς ἐρῶν. Ὁ ὑπὸ σφοδροῦ καὶ φθοροποιοῦ κατεχόμενος ἔρωτος. 2) ὁ κατὰ δυστυχίαν ἀγαπῶν τινά, χωρὶς νὰ ἀγαπᾶται καὶ αὐτὸς ἀμοιβαίως ἀπὸ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ. Μετὰ γενικ. Θεοκ. 6, 13. καὶ Ξενοφ. Οἰκ. ΙΒ΄. 13. «Δύσερως ἀφροδισίων». συχνάκις ἐπὶ ἀσελγοῦς παιδεραστείας. 3) ὁ δύσκολος εἰς τὸ ἀγαπηθῆ (?) ὁ μὴ εὐκόλως ἐρωτευόμενος. Θεόκριτ. 6, 7. Δίων, Κάτ. Λείψ. 61. καὶ 42 καὶ 86. Καὶ μάλα ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, Βουδ. ἐν ἐπιστ. μετ. Λουκιαν.

Δυσερώτως, ἐπίῤ. Καθ' ὑπερβολὴν ἐρωτευμένα. «Δυσερώτως διακεῖσθαι». Τὸ νὰ ἦσαι τις κατὰ πολλὰ ἐρωτευμένος εἴς τι, ἢ καὶ τὸ νὰ ἐρωτεύηται δυσκόλως, καὶ ὄχι εὐκόλως. ὅθεν

Δυσερωτιάω, ῶ. Εἶμαι δύσερως. Ἀχιλλ. Τάτ. Ε΄ σελ. 277. παρὰ δὲ Πλουτ. καὶ Στοβ. Λόγ. 233. ἀντὶ τοῦ μεγάλως ἐπιθυμῶ. Συντάττ. δὲ μετὰ γενικ.

Δυσεριστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἴδιον εἰς τὸν δυσέρωτα. Πολυδ. 6, 189.

Δυσετηρία, ίας, ἡ (ἔτος). Κακὸν καὶ ἄκαρπον ἔτος, δυστυχὴς χρόνος. Πολυδ. Α΄. 52.

* Δύσετο, Ἐπικ. 3. ἑνικ. τοῦ μέσ. ἀόρ. τοῦ ῥημτ. δύω, Ὅμηρ.

Δυσετυμολόγητος, ον (ἐτυμολογέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐτυμολογηθῇ.

Δυσευνήτειρα, ἡ· παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 295. «Πλειάς δυσευνήτειρα», ἔνθα ὁ Βουτώριος, καὶ ὁ Σχολ. «Δυσευνήτειρα» ἔχουσι, καὶ «Δυσευνήτουσα», ὅπερ διὰ τοῦ «Κακῶς πλαγιασμένους, κοιτωμένους», ἑρμην. τὸ δὲ πρῶτον ἀντὶ τοῦ, ἄγρυπνος, ἄϋπνος, κακῶς ἡσυχάζουσα. Θηλ. τοῦ ἑπομ.

* Δυσευνητήρ, ῆρος, ἢ δυσευνήτωρ, ορος, ὁ (εὐνή). Κακὸς σύνευνος.

* Δυσεύνητος, ον (εὐνάζω). Κακῶς εὐνηθείς, κακῶς ἡσυχάζων, ἄϋπνος.

Δυσεύρετος, ον (εὑρίσκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὑρεθῇ, ἢ νὰ ἀνακαλυφθῇ.

Δυσεύχωστος, ον (χώννυμι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ σκεπασθῇ, νὰ στουπωθῇ μὲ χῶμα. Στράβ. ιζ΄. σελ. 1075. ἀλλ' ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Δυσέγχωστος», ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

Δυσέφικτος, ον (ἐφικνέομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ φθασθῇ, νὰ ἀποκτηθῇ, ἢ νὰ καταληφθῇ.

Δυσέφοδος, ον (ἔφοδος). Ὁ ἔχων δύσκολον εἴσοδον, ἔμβασμα, πέρασμα εἰς ἕνα τόπον, καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ, νὰ γίνῃ δηλ. κατ' αὐτοῦ ἔφοδος. Διόδ. Σικελ.

* Δυσέψανος, ον, καὶ

* Δυσέψητος, ον (ἕψω). Σκληρός, δυσκολόβραστος, δυσκολόψητος. = Ἀτέραμνος. Σουίδ.

Δυσζηλία, ας, ἡ. Ὁρμητική, σφοδρὰ ζηλία· Ζῆλος εἰς τὸ κακόν. ἐκ τοῦ

Δύσζηλος, ον (ζῆλος). Ὁ κατὰ πολλὰ ζηλιάρης, ζηλότυπος, φθονερός, καὶ ὁ ἔχων δυστυχῆ ζηλοτυπίαν. ὁ διὰ τῆς ζηλίας του δυστυχίαν εἰς ἑαυτὸν προξενῶν, δηλ. πρὸς δυστυχίαν καὶ βλάβην του ζηλότυπος. Παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Η, 307. εἶναι «Δύσζηλοι» οἱ εὐκόλως ἀγανακτοῦντες, καὶ ὀργιζόμενοι, καθὼς τὸ ἀποδεικνύει ὁ 310. στίχ. «Μαψιδίως κεχολῶσθαι» 3) Ὁ εἰς κακὰ ἢ κινδυνώδη φιλοτιμούμενος, ἁμιλλώμενος, Ἡσίοδ. δὲ περὶ Ὁμήρ. Β.στ. 10. «Αἰθιόπων δύσζηλον ἔχοντες», ἀντὶ κατὰ πολλὰ περίμονον καὶ ζηλωτὸν βίον μὲ ἐκεῖνον τὸν τῶν Αἰθιόπων. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 1089.

* Δυσζήλως, Ἐπίῤ. τοῦ ἀνωτέρω.

Δυσζήτητος, ον (ζητέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζητηθῇ, νὰ ἐρευνηθῇ. Ξενοφ.

Δυσζωΐα, ίας, ἡ. Παλλάδ. Σκληρὰ καὶ κοπιαστικὴ ζωή. ἐκ τοῦ

Δύσζωος, ον (ζωή). Ὅποιος ζῇ δυστυχῆ καὶ ταλαίπωρον ζωήν. Ἀνάλεκτ. Γ΄. 290. «Δύσζωος βίοτος».

* Δυσηβολος, ον. = δυσαίτητος, Ἡσύχ.

* Δυσήκεστος, ον (ἀκέομαι). Δυσκόλως θεραπευόμενος. καὶ

Δυσηκής, ές (ἀκέομαι). = δυσίατος. Ἡσύχιος.

Δυσηκοέω, ῶ (δυσήκοος). Δυσκόλως ἀκούω, καταλαμβάνω, ἢ 2) δυσκόλως ἢ χωρὶς ὀρεξιν ὑπακούω, πείθομαι.

Δυσηκοΐα, ίας, ἡ. Δύσκολος ἀκοή. 2) ἀνυποταξία, ἀπείθεια. ἐκ τοῦ

Δυσήκοος, ον (ἀκοή). Ὅποιος δυσκόλως ἀκούει, ἢ καταλαμβάνει, ὁ μὴ ἀρεστὸς εἰς τὴν ἀκοήν, ὁ ἀπεχθὴς δηλ. καὶ ἀποτρόπαιος. 2) Ὅστις δυσκόλως ὑπακούει, ὑποτάσσεται.

* Δυσηλάκατος, ον (ἠλακάτη). Ὁ δυστυχίαν γνέθων, δηλ. προετοιμάζων, Νόνν. 1, 410, 13.

Δυσήλατος, ον (ἐλαύνω). Ὁ μὴ ἐπιτήδειος μήτε διὰ ἱππασίαν (καβάλλαν), μήτε διὰ νὰ τραβῇ τὸ ἁμάξι. Πολυδ. Α΄. 156.

Δυσηλεγής, ές (λέγω, λέγομαι, τὸ βάζω νὰ κοιμηθῇ δηλ. πλαγιάζω). Βαρέως κατὰ γῆς ἐξαπλώνων, σκληρῶς καὶ τραχέως στρωσιμος, λυπηρὸν καὶ πολύπονον στρῶμα προετοιμάζων, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ θανάτου καὶ τοῦ πολέμου, ἀντὶ τοῦ ὁ εἰς σκληρὸν βαρὺ καὶ πικρὸν στρῶμα ἐξαπλώνων, Ὀδσ. Χ, 325. Ἰλιάδ. Υ, 154. ὡς καὶ τὸ Τανηλεγής. Ἐντεῦθεν δὲ ἐσχηματίσθη ἡ γενικὴ σημασ. Σκληρός, τραχύς, ἀλγεινός, ὀδυνηρός, ἀποτρόπαιος, ἀηδής, μισητός, βδελυρὸς κ. τ. τ. π. χ. «δυσηλεγέεσσι», Αἰσθητική, διαπεραστικὴ ἐνοχλητικὴ ψύχρα τῶν ἀνέμων, Ἡσίοδ. Ἔργ. 507. «δυσηλεγ. δεσμοῖσι βαρὺς χαλεποῖς», Ἡσιό. Θεογν. 652. ἔνθα κατωτέρω στίχ. 660. «ἀμείλικτοισι» ἵσταται· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων «δυσ. πολίταις». Σκληροκάρδιοι, ἐχθρικοί, Θέογν. 785. διὰ τὸ χωρίον ὅμως τοῦτο δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ δεχθῶμεν παραγωγήν τινα ἀπὸ τοῦ ἀλέγω, μήτε ἀπὸ τὸ ἀλγέω, ὡς τινὲς παρήγαγον. Πρβλ. δὲ Ἀπηλεγέως.

Δυσήλιος, ον (ἥλιος). Ὅποιος ἔχει ὀλίγον ἥλιον. Πλούταρχ. Μάρ. 11. μετὰ τοῦ ὑλώδης καὶ σύσκιος. Μοσχίων δὲ παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 242. καὶ μετὰ τοῦ φάραγγες. Σκιερός, σκοτεινὸς «δυσ. κνέφασι». Αἰσχύλ. Εὐμ. 393. 2) Μεγάλως ἡλιαζόμενος, σφοδρῶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος, καιόμενος, ἡλιόκαυστος, καμμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Δυσημερέω, ῶ. Μ. ήσω (ἡμέρα). Ἔχω δυστυχεῖς ἡμέρας· καὶ γενικῶς, ἀντὶ τοῦ δυστυχῶ, εἶμαι εἰς δυστυχίαν, ἢ ἔχω δυστυχίαν, Ἀντιθ. εὐημερέω. ὅθεν

* Δυσημέρημα, τό. Δυστυχὴς ὥρα, δυστυχὴς ἡμέρα, κακὴ τύχη.

Δυσημερία, ίας, ἡ. Δυστυχὴς ἡμέρα· δυστυχία.

* Δυσημέριος, α, ον (ἡμέρα). Ὁ γινόμενος, συμβαίνων εἰς δυστυχῆ καὶ κακὴν ἡμέραν, ὁ δυστυχίας προξενῶν, δυστυχής. Αἰσχύλ. Αψ.

Δυσημέω, ῶ· καὶ δυσεμετέω. = δυσεμέω.

Δυσημής, ές. = δυσεμής.

Δυσήνεμος, ον (ἄνεμος). Ὁ ἀνήσυχος ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, ἢ ὁ διὰ τῶν ἀνέμων σφοδρῶς κινούμενος, καὶ ταραττόμενος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 592.

Δυσηνίαστος, ον· καὶ δυσηνιάστως, Ἐπίῤ. (ἡνιάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, διοικηθῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἀνυπότακτος, ἀπειθής.

Δυσήνιος, ον· καὶ δυσηνίως, Ἐπίῤ. = δυσηνίαστος, ἐκ τοῦ ἡνία. 2) νὰ τοῦ ἀνία, ἀντὶ δυσάνιος. Πολλὰ λυπημένος, εἰς ἄκρον δυστυχής.

Δυσηνιόχητος, ον (ἡνιοχέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἡνιοχηθῇ, νὰ διοικηθῇ.

* Δυσήνυστος, ον, καὶ

Δυσήνυτος, ον (ἀνύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ, πληρωθῇ.

Δυσήρης, ες (ἄρω). Δύσκολος, βαρύς, παρὰ Σουίδ. τὸ ἐναντίον τοῦ εὐήρης. Τὸ αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουίδ. δυσβήρης, δύσβατος, δυσχερής.

Δύσηρις, ιδος, ὁ, ἡ, Πίνδ. Ὀλ. 6, 33. δυσήριστος, ον· καὶ δυσήριτος, ον. Πολλὰ φιλόνεικος, καυγατζῆς. Ἀρχαῖοι, μάλιστα ἐν τῇ Ἀττ. διαλέκτῳ διαφυλαχθέντες τύποι, ἀντὶ τοῦ δύσερις, Μοῖρις, σ. 126. Boeckh. Πίνδ. Ὀλ. 6, 19.

Δυσήροτος, ον (ἀρόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεωργηθῇ, ὀλετρισθῇ, ἄκαρπος.

Δυσήττητος, ον (ἡττάω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ. Πολυδ.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἦτορ). Ὁ βάρος καὶ λύπην εἰς τὴν καρδίαν ἔχων, βαρυκαρδισμένος, λυπημένος, κατηφής. Ἡσύχιος.

Δυσηχής, ές (ἠχέω). Ὁ ὁρμητικῶς, καὶ μεγάλως, ἢ ἐναντίως, ἀπεχθῶς, ἀποτρόπαιον ἠχῶν, κροτῶν, βοίζων. ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἑπτάκις ὡς ἐπιθ. τοῦ πολέμου, ἔνθα κυρίως πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀγρίου καὶ δεινοῦ τῶν ὅπλων κρότου καὶ ἐπὶ τῶν φωνῶν τῶν πολεμιστῶν, καὶ τρεῖς φορὰς ὡς ἐπιθ. τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον δηλ. μετ' ἀποστροφῆς ἀκούει τις, δηλ. Ἀποτρόπαιος, φοβερός, μισητός, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐνυπῆρχε κακός τις ἦχος, καὶ δυστυχὲς προμάντευμα, = δυσώνυμος, ὅθεν καθόλου, Ἀποτρόπαιος, μισητό., ὅμως πάντοτε οὕτω, ὥστε ἡ ἔννοια τοῦ ἤχου κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἐπικρατεῖ, Ὅμηρ. Ὕμν εἰς Ἀπλ. 64.

Δυσθαλής, ές (θάλλω). Ὁ δυσκόλως καὶ μὲ ἀργοπορίαν θάλλων, πρασινίζων, βλαστάνων, ἀνθῶν, ἢ αὐξάνων, μεγαλύνων. «Δυσθαλὴς καὶ δειλή», παρ' Ἀθην. σελ. 393. Ἀλέξανδρ. ὁ Μύνδιος περὶ ἑνὸς λεπτοτάτου πτηνοῦ, Gracilis, Λατ. ἀντὶ τοῦ δυσαυξής.

* Δυσθαλία, ἡ. Κακή, δυστυχὴς θαλία.

Δυσθαλπής, ές (θάλπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεσταθῇ. Ἰλ. Ρ. 549 «Δυσθαλπὴς χειμῶνι». 2) ἐνεργητ. ὁ κατὰ πολλὰ θερμαίνων, ζεσταίνων. Κόιντ. Σμυρν. ΙΑ΄. 156. «Δυσθαλπὲς θέρος».

* Δυσθανατάω, ῶ. = τῷ ἑπομ.

Δυσθανατέω, ῶ. Ἀποθνήσκω μὲ βαρύν, ὀδυνηρόν, ἢ ἀργοπορημένον καὶ ἄθλιον θάνατον. Ἡρόδοτ. 9, 72. σημ. ὅθεν καὶ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν κινοῦμαι καὶ σπαράττομαι μεγάλως, ὡς καὶ τὸ σφαδάζω· τὸ δὲ παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Δ΄. 7. «Ἔοικεν ἡ φύσις δυσθανατεῖν καὶ οὐ δύνασθαι τελειῶσαι», εἰς μερικὰ χειρόγραφ. ὀρθότερον «Ἀδυνατεῖν» ἀναγινώσκεται. Πρβλ. καὶ Πολυβ. 3, 106. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι εἰς τὸν θάνατον. ἐκ τοῦ

Δυσθάνατος, ον (θάνατος). Ὁ δυσκόλως, βαρέως, βραδέως, ὀδυνηρῶς ἀποθνήσκων. ὅθεν καὶ ὁποῖος ἐν τῷ ψυχομαχεῖν μανιωδῶς καὶ ἀπηλπισμένως πάσχει νὰ διαφεντευθῇ ἀπὸ τὸν θάνατον. 2) ἐνεργητ. ὁ βαρὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον φέρων. Ἱπποκρ.

Δυσθανής, ές (θανεῖν). Ὅποιος ἀπέθανε μὲ ἄθλιον, βαρύν, καὶ κακόν, ἢ βραδὺν καὶ ὀδυνηρὸν θάνατον. Εὐριπ. καὶ Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 149.

Δυσθέατος, ον (θεάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἰδῇ τινάς, 2) Καὶ ὁ ἄσχημος κατὰ τὴν ὄψιν καὶ θεωρίαν.

Δυσθενέω, ῶ (σθένος). Εἶμαι ἀδύνατος, ἐλλει-

πῆς δυνάμεως, = Ἀσθενέω, οὗ ἐναντίον τὸ εὐσθενέω, Ἱπποκρ.

Δύσθεος, ον (θεός). = Ἄθεος, ἀσεβής. 2) Ἐναντίος, καὶ μισητὸς παρὰ τῷ Θεῷ.

*Δυσθεραπευσία, ἡ. Δύσκολος ἰάτρευσις, Κάττ. Προβλ. 1.

Δυσθεράπευτος, ον (θεραπεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θεραπευθῇ, ἰατρευθῇ, περιποιηθῇ, Σοφ. Αἴ. 609.

*Δυσθεραπεύτως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγμ.

Δυσθερής, ές (θέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ζεσταθῇ. 2) Δύσκολος νὰ θεραπευθῇ.

*Δυσθέρμαντος, ον (θερμαίνω). Δυσκόλως θερμαίνων, ἀποτελῶν θερμότητα, Γαλην. συνθ. ἁπλ. 1, τ. 3, 54. Ald 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ θερμανθῇ, δυσκόλως θερμαινόμενος.

Δύσθερος, ον (θέρος). Ὁ πάσχων, ὁ κατακαιόμενος ὑπὸ τῆς θέρμης (ζέστης) τοῦ ἡλίου ὁ κατὰ φύλλα ζεστός. ὡς «Δύσθερος πόλις, χωρίον». Πολύαιν. Ε. 110. καὶ Θ. 23.

Δυσθεσία, ίας ἡ (δύσθετος). Ἀχρεία καὶ κακὴ τοποθεσία, ἡ θέσις. Καὶ κακὴ διάθεσις, κατάστασις τοῦ σώματος (κακὸν κέφι), καὶ ἀντὶ τοῦ Δυσαρέστησις, ἀπορία, ἀγανάκτησις. Ἐρωτιαν. Γλωσ. ἐκ τοῦ

Δυσθετέω, ῶ (τὸ ἐναντίον τοῦ εὐθετέω). Φέρω, προξενῶ ἀταξίαν, ἀχρείαν καὶ κακὴν κατάστασιν, ἀνησυχίαν, δυσαρέσκειαν καὶ ἀμηχανίαν. Κάμνω τινὰ νὰ ἦναι δυσηρεστημένος· τοῦ χαλνῶ τὸ κέφι. ὅθεν «Δυσθετεῖσθαι» Μέσ. μετὰ Δοτικ. παρὰ Πολυβ. Η΄. 7. καὶ «Δυσθετοῦν» Οὐδέτ. παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. «Δυσθετήσας», ἀντὶ τοῦ δυσαρεστήσας παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β΄. 2. 5. «Δυσθετούμενος ἀνέτρεψε τὸ ἔμβαμμα» διὰ τῆς ἀνακινήσεως καὶ μαστιγώσεως κινήσεως, ἔρριψεν, ἔχυσε κατὰ γῆς τὸ ἔμβαμμα.

Δύσθετος, ον (τίθημι). Ὁποῖος εἶναι εἰς κακὴν καὶ ἀχρείαν κατάστασιν, καὶ διάθεσιν· ὁ εἰς ἀπορίαν, δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησιν ἢ δυσθυμίαν ὤν. 2) Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Ἱπποκρ. σελ. 776.

Δυσθεώρητος, ον (θεωρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θεωρηθῇ, ἢ νὰ ἐξετασθῇ.

Δυσθήρατος, ον (θηράω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θηρευθῇ, κυνηγηθῇ, ἢ νὰ πιασθῇ. Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰχνευθῇ, εὑρεθῇ.

Δυσθηρία, ίας, ἡ. Ἀχρεῖον καὶ δυστυχὲς κυνήγι. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Δύσθηρος, ον (θήρα). Ὁ κακῶς καὶ δυστυχῶς κυνηγῶν. Πολυδ.

Δυσθησαύριστος, ον (θησαυρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ θησαυρισθῇ, φυλαχθῇ εἰς τὸ ταμεῖον.

Δυσθνήσκω, = δυσθανατέω. Εὐριπ. Ἑλ. 843. καὶ Ἱκέτ. 791. μόνον ἐν τῇ μετχ. χρήσιμον.

Δύσθραυστος, ον (θραύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντριβῇ, τζακισθῇ.

Δυσθρήνητος, ον (θρηνέω). Σφοδρῶς καὶ κατὰ πολλὰ κλαίων ἢ θρηνολογῶν, πολυθρήνητος. «Δυσθρ. θρῆνοι». Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 143. δυστυχὴς καὶ κατὰ πολλὰ λυπηρὸς θρῆνος.

Δύσθροος, ον (θρόος). Κλαψιάρης, παραπονιάρης· καὶ ὁ κακόφωνος. Πινδ. Πυθ. Δ. 111. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. «Δύσθροος αὐδά, γόοισι, κ. τ. λ.

Δύσθρυπτος, ον (θρύπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τριφθῇ, νὰ γίνῃ τρίμματα. Πλούτ. ἐν Συμπ. 104.

Δυσθυμαίνω, καὶ δυσθυμέω. Μελαγχολῶ, λυποῦμαι, πικραίνομαι, ἀθυμῶ. Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμητ. 362. Μέσως δὲ «Δυσθυμέομαι», τὸ αὐτό, παρὰ Στοβ. Λόγ. 249. Κυρίως σημαίνει τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, «Ἔχω κακὰ καρδία», ὅπερ ταυτὸν ἐστὶ τῷ «Εἶμαι πικραμένος», Καὶ τὸ «Κακοκαρδίζω». Οὐδέτ.

*Δυσθυμιέω, καὶ Μέσ. Δυσθυμιόομαι. Ἰδ. τὸ προηγμ. Οὐδέτ.

Δυσθυμία, ίας, ἡ. Λύπη τῆς ψυχῆς, πίκρα, μελαγχολία.

Δυσθυμικός, ή, όν. Ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὴν μελαγχολίαν, καὶ πίκραν. Ἀριστοτ. Φυσιογν. κεφ. 6.

Δύσθυμος, ον (θυμός). Ὁ μελαγχολικός, πικραμένος, λυπημένος, κακοκαρδισμένος, κακόκαρδος, μετὰ δοτ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 550. «Δύσθυμος τοῖς πεπραγμένοισι», μετανοημένος ἐφ' οἷς ἔπραξε.

*Δυσθύμως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγμ.

Δυσίατος, ον (ἰάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰατρευθῇ, ἢ θεραπευτος, Αἰσχ. Ἀγμ. 1112.

Δυσίδρος, ον (ἱδρώς). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἱδρώσῃ, δυσκόλως καὶ σπανίως ἱδρώνων. καὶ

*Δυσίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Δυσιερέω, ῶ (ἱερέω, ἱερεύω). Δυστυχῶς θυσιάζω, ὁ ἔστιν κυρίττω, ἢ ἔχω δυστυχῆ καὶ κακὰ προμηνύματα (σημεῖα) ἐν τῷ θυσιάζειν. Πλούταρχ. Μαρκελ. 28. Ἀντίθ. τῷ καλλιερέω.

Δυσίερος, ον (ἱερός). Ἀνίερος, ἄθεος. Πλούτ. Θ΄. σελ. 89.

Δυσιθάλαττος, ον, καὶ Ἀττ. ττος, ον (δύω, θάλαττα). Ὁ εἰς τὴν θάλατταν βουτῶν. Ἀνάλεκτ. Β΄. 218.

*Δύσικμος, ον (ἰκμάς). Ὁ μὴ ἱκανῶς, δηλ. ὀλίγον ὑγρός, Ἱπποκρ. σ. 603. Foes.

Δυσίμερος, ον (ἵμερος). Ὁ μὴ ἀξιαγάπητος. Δυσάρεστος. 2) ὁ πρὸς ἰδίαν ἢ ἄλλων δυστυχίαν θέλγων ἢ εἰς ἔρωτα κινῶν· ὁ πρὸς δυστυχίαν ἀγαπῶν.

Δύσιππος, ον (ἵππος). Ὁ μὴ ἐπιτήδειος καὶ καλὸς διὰ ἱππασίαν, (καβάλλα). Ξενοφ. «χωρίον δύσιππον». Τόπος μὴ ἁρμόζων εἰς ἱππασίαν.

Δύσις, ἡ (δύω). Τὸ βούτημα, βουτήμα, βυθισμός, καὶ βύθισμα· τὸ ὑποκρύπτεσθαι, ὑπάγειν ὑποκάτω, ὅθεν 2) τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, σελήνης, καὶ ἀστέρων. 3) καὶ τὸ μέρος τοῦ κόσμου, εἰς τὸ ὁποῖον βασιλεύει ὁ ἥλιος, ἰδίως δὲ ὑπὸ τῶν κατοικούντων τὴν Ἀσίαν λέγεται ἡ Εὐρώπη. 4) καὶ κάθε τι, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπαίνει καὶ συρεταί τις κρυφίως, ὅθεν τρύπα, καταφύγιον, σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον κρύβεταί τις χωνόμενος μέσα εἰς αὐτό.

Δυσίχνευτος, ον (ἰχνεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰχνευθῇ, ζητηθῇ διὰ τῶν ἰχνῶν.

Δυσκαής, ές (καίω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καῇ, καὶ ὁ καιόμενος, δηλ. δυσκόλως καίων. Πλούτ.

Δυσκαθαίρετος, ον (καθαιρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαιρεθῇ, ἀφανισθῇ, ἐξολοθρευθῇ ἐρημωθῇ, ἢ νὰ λεηλατισθῇ, καὶ νικηθῇ· κυρίως δέ, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλασθῇ, νὰ ῥιφθῇ κατὰ γῆς, νὰ κρημνισθῇ.

Δυσκάθαρτος, ον (καθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ καθαρθῇ, καστρισθῇ. ὅθεν ὁ δυσκόλως ἐξιλεούμενος, ὁ δυσκόλως διὰ θυσιῶν καταπραϋνόμενος, ἄκαμπτος, Ἀριστφ. Εἰρ. 1250. «Δυσκάθαρτος δαίμων»· καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1284. «Δυσκάθαρτος λιμὴν ᾅδου».

Δυσκάθεκτος, ον (κατέχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κρατηθῇ ὀπίσω, νὰ ἐμποδισθῇ, νὰ χαλινωθῇ.

Δυσκάθοδος, ον (κάθοδος). Ἔνθα δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ καταβῇ, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, δυσκολοκατέβατος, Καίνων Νίββ. 35.

Δυσκαμπής, ές, καὶ

*Δύσκαμπτος, ον (κάμπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καμφθῇ, λυγισθῇ, κλίνῃ, ὅστις δύσκολα λυγίζει· ἢ περὶ ὃν τις δυσκόλως περικάμπτει, περιστρέφεται.

*Δυσκάπνιστος, ον (καπνίζω), = τῷ ἁπλῷ.

Δύσκαπνος, ον (καπνός). Ὁ κατὰ πολλὰ καπνίζων ἢ κατὰ πολλὰ καπνισμένος. «Δύσκ. δώματα» ἐπὶ τῶν οἰκημάτων τῶν πτωχῶν, Αἰσχλ.

Δυσκαρτέρητος, ον (καρτερέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις. Καὶ Ἀνυπομόνητος, ὁ τόσον δυνατός, ὥστε δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸν ἐναντιωθῇ, νὰ τὸν καταφέρῃ.

Δυσκατάγωγος, ον. Ὁ δυσκόλως καθελκόμενος, καταβιβαζόμενος, Μαθημ. Παλ. σελ. 57.

Δυσκαταγώνιστος, ον (καταγωνίζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταγωνισθῇ, νὰ νικηθῇ. Διοδ. Ἀλεξ.

*Δυσκατάθετος, ον. Δυσκόλως ἁρμοζόμενος, δυσκολοδιάθετος, «Πρὸς τὰς φιλίας», Ἰαμβλ. πυθ. §. 194.

Δυσκατάκλαστος, ον (κατακλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κατατζακισθῇ, συντριφθῇ.

Δυσκατάκτος, ον (κατάγνυμι), = τῷ προηγμ.

Δυσκατάληπτος, ον (καταλαμβάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν πιάσῃ, καταλάβῃ τινάς, σκοτεινός, Διόδ. Σικελ.

Δυσκατάλλακτος, ον, = δυσδιάλλακτος, ἀργ.

Δυσκατάλυτος, ον (καταλύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταλυθῇ, κατατσακισθῇ, ἀναλυθῇ.

Δυσκαταμάθητος, ον (καταμανθάνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μάθῃ, καταλάβῃ, γνωρίσῃ τινάς. Καὶ

Δυσκαταμαθήτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ μανθάνειν.

Δυσκαταμάχητος, ον (καταμάχομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ, πολεμηθῇ.

*Δυσκαταμαχητότερος, ερα, ερον. Τὸ συγκριτικὸν τοῦ προηγμ., Πλατ. Πολτ. τ. 303. D.

Δυσκατανόητος, ον (κατανοέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τινάς, Διόδ. Σικ. καὶ Δγν. Αρτ. 2, 134.

Δυσκατάπαυστος, ον, καὶ δυσκαταπαύστως, Ἐπίρρ. (καταπαύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταπαύσῃ, καταπραΰνῃ, ἢ νὰ τὸν τελειώσῃ τινάς.

Δυσκατάπληκτος, ον (καταπλήττω). Ὅστις δύσκολα, καταπλήττεται, φοβεῖται, ξυπάζεται, Πολύβιος.

Δυσκαταπολέμητος, ον (καταπολεμέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ νικήσῃ τινὰς εἰς τὸν πόλεμον, Διόδ. Σικελ.

Δυσκαταπόνητος, ον (καταπονέω). Ὅποιος δυσκόλως διὰ τῶν κόπων κουράζεται. 2) καὶ ὁποῖος δυσκόλως ἀποκτᾶται καὶ κερδαίνεται, διὰ μέσου τῶν κόπων (τῆς δουλειᾶς). Καὶ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τελειωθῇ διὰ τῆς δουλειᾶς. Ἀντων. ζ. 19. Ἀρριαν. εἰς Ἐπικτ. Γ΄. 12.

*Δυσκαταποσία, ἡ Τὸ δυσκόλως καταπίνειν, Ἀέτ. σελ. 164, 6. 46.

Δυσκατάποτος, ον (καταπίνω). Ὅποιος δυσκόλως καταπίνεται.

Δυσκατάπρακτος, ον (καταπράττω). Ὁ δυσκόλως ἐνεργούμενος, κατορθούμενος, τελειούμενος.

Δυσκατάρτιστος, ον (καταρτίζω). Ἱπποκρ. «Δυσκατάρτιστος ἐν τῇ ἐπιβάσει» ὁ μὴ ἐκπληρῶν μέχρι συλλήψεως ἐν τῇ συνουσίᾳ.

Δυσκατάσβεστος, ον (κατασβέννυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ σβεσθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ, Διόδ. Σικ.

*Δυσκατασκεύαστος, ον (κατασκευάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἑτοιμασθῇ, τελειωθῇ.

Δυσκατάστατος, ον (καθίστημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποκατασταθῇ, νὰ φερθῇ πάλιν εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν καὶ τάξιν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β΄. γ. 43.

Δυσκαταφρόνητος, ον (καταφρονέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τινὰς δὲν ἠμπορεῖ, μήτε τολμᾷ τόσον εὐκόλως νὰ τὸν καταφρονήσῃ, Ξενοφ. Ἀντίθ. εὐκαταφρόνητος.

Δυσκατέργαστος, ον (κατεργάζομαι). Ὁ δύ-

κολος εἰς τὸ νὰ καταναγκασθῇ, δουλευθῇ, ἐξεργασθῇ, φκιασθῇ. Ἐπὶ δὲ φαγητῶν, ἀντὶ τοῦ, δυσκολοχώνευτος. 2) Ὅστις δυσκόλως ὑποτάττεται, κερδαίνεται διὰ κόπου καὶ ἐργασίας.

Δυσκάτοπτος, ον (κάτοπτος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἰδῇ, νὰ τὸν θεωρήσῃ ἢ νὰ τὸν ἐννοήσῃ τινάς. Ἡσύχιος.

Δυσκατόρθωτος, ον (κατορθόω). Ὅποιος δυσκόλως κατορθώνεται, ἐμβαίνει εἰς πρᾶξιν. »Δυσκατόρθωτος τυραννίς«. Χίων Ἐπιστ. ΙΕ΄. Δυσκολοδιόρθωτος, δύσκολος εἰς τὸ νὰ καλλιτερευθῇ. 2) οὗτινος ἡ ὀρθὴ χρῆσις δύσκολος, Δημητρ. Φαλ. 127.

Δυσκατούλωτος, ον (κατουλόω), = δυσεπούλωτος.

*__Δύσκε__, Ἰων. ἀντὶ ἔδυ, 3. ἑν. εἰργτκ. ἀορ. 2. τοῦ ῥημ. δύω, Ἰλ.

Δυσκέλαδος, ον (κέλαδος). Ὅποιος κακῶς, ἢ πολλὰ μεγάλως ἠχεῖ, κελαδεῖ· »Δυσκελάδου μνήσαντο φόβοιο« τουτέστι τὴν φυγήν, καθ' ἣν ἅπαντες ἀλλεπαλλήλως καὶ ἀτάκτως ἠχοῦντες, καὶ ταραχὴν ποιοῦντες βοῶσι, Ἰλ. Π, 357. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 196. »Ζῆλος δυσκέλαδος«, ὁ ἀχρείας καὶ κακὰς εἰδήσεις καὶ ὁμιλίας διασπείρων, ἐκπέμπων φθόνος.

*__Δυσκέραστος__, ον. Κακοσυγκερασμένος, ἢ δυσκόλως κερασμένος, Πλούτ. 2. σελ. 754.

Δυσκερδής, ές (κέρδος). Ὁ δύσκολα ἢ ἀχρεῖα κέρδη φέρων, αἰσχροκερδής.

Δυσκηδής, ές (κῆδος). Ὁ βαρέα καὶ δύσκολα φροντίζων, ὁ ὑπὸ φροντίδων, ἐννοιῶν, καὶ συλλογισμῶν ταλαιπωρούμενος καὶ βασανιζόμενος. »Εἰ μέν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω«, Ὀδ. Ε, 466. Ἐπίθετον τῆς νυκτός, τὴν ὁποίαν τινὰς ἀπερνᾷ χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ κοιμηθῇ.

Δύσκηλος, ον (κηλέω). Ἀθεράπευτος, παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 822 (769). »Δύσκηλος χθών« = δυσθεράπευτος.

Δυσκινησία, ίας, ἡ. Δυσκολία τῆς κινήσεως, ἀκινησία. Ἀκαμψία, τὸ μὴ ἐξιλεοῦσθαι διὰ δεήσεων· ἐκ τοῦ

Δυσκίνητος, ον (κινέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κινηθῇ, ἀκίνητος, ὀκνηρός, βραδύς, ἀργοπορητικός, καὶ ἠθικῶς ὁ μὴ ἐρεθιζόμενος, ἀκαμπής, ἀκαμπτος εἰς παρακλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ

Δυσκινήτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκινησίαν.

Δυσκλεής, ές (κλέος). Ὁ μὴ ἔχων κλέος, φήμην, ὁ μὴ περίφημος, Ἰλ. ἔνθα ἐστὶν ἐν χρήσει ἡ Ποιητ. Αἰτιατ. Δυσκλέα ἀντὶ δυσκλεᾶ. Ὁ κακὴν φήμην ἔχων, ὁ κακῶς φημισθεὶς· δύσφημος.

Δυσκλεῶς, ἐπίρρ. Μὲ κακὴν φήμην, δυσφήμως· ὅθεν

Δύσκλεια, είας, ἡ. Ἔλλειψις κλέους, καὶ φήμης. Ἀχρεία καὶ ἐντροπιασμένη φήμη, καταισχύνη. 2) δυστυχὴς καὶ ἀχρεία φήμη, εἴδησις, Σοφοκλ. Αἴας 143. Κακὰ μαντάτα (ἐκ τοῦ μαντεύομαι).

Δυσκληδόνιστος, ον (κληδών). Μὲ κακὰ προμηνύματα καὶ σημεῖα. Λουκιαν.

Δυσκληρέω, ῶ (δύσκληρος). Ἔχω δυστυχῆ κλῆρον, ψῆφον, λαχνόν. Ἐλέγετο διὰ τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ῥιπτόμεναι αἱ ψῆφοι, δὲν ἔβαινον εἰς τὸ νὰ λάβῃ τινὰς ἀξίωμά τι, Πλάτ. Πολ. Γ΄. σλ. 690. C. ἄρα δὲν λαμβάνω, ἢ δὲν μοὶ ἔβαινεν ὁ εὐτυχὴς καὶ ἁρμόδιος κλῆρος, δὲν λαμβάνω ἀξίωμά τι· ὅθεν ἐλήφθη ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶ, δὲν ἐπιτυγχάνω, δυστυχῶ.

*__Δυσκλήρημα__, τό = τῷ ἀκολ.

Δυσκληρία, ίας, ἡ. Δυστυχὴς ψῆφος, λαχνός. Δυστυχία.

Δύσκληρος, ον (κλῆρος). Ὁ δυστυχῆ κλῆρον, λαχνὸν ἔχων. Δυστυχής.

Δυσκλής, ἀντὶ τοῦ δυσκλεής, παρὰ Σιμμίᾳ.

*__Δύσκλιτος__, ον (κλίσις). »Ὀνόματα δύσκλιτα« Δυσκόλως κλινόμενα, Ἐτυμ. Μ.

Δύσκλυτος, ον (κλυτός). Ὁ χωρὶς φήμην, μὴ περίφημος, ἢ δυσφημισμένος.

Δυσκοίλιος, ον (κοιλία). Ὁ ἔχων σκληρὰν κοιλίαν, ὑπογάστριον, ὁ μὴ εὐκόλως χέζων. 2) καὶ πᾶν ὅ,τι προξενεῖ δυσκοιλιότητα, ὅ ἐστι δυσκολίαν εἰς τὸ χέσιμον· ἐχθρόν, Πλούτ.

Δυσκοιλιότης, ητος, ἡ. Ἡ εἰς τὸ χέζειν δυσκολία. Λέγεται ὅταν ἡ κόπρος σκληρυνθῇ εἰς τὸ κόλον καὶ δὲν ἐκβαίνει εὐκόλως.

Δυσκοινώνητος, ον (κοινωνέω). Ὁ μὴ καλὸς εἰς κοινωνίαν, ὁ ἀχρεῖος εἰς συναναστροφήν, Πλάτ. Πολ. ς΄. καὶ Πλούτ. εἰς Δημήτ.

Δυσκοιτέω, ῶ (δύσκοιτος). Κοίτομαι, ἢ κοιμῶμαι ἀχρείως καὶ ἀνησύχως· ὅθεν

Δυσκοιτία, ίας, ἡ. Ἀχρεία κοίτη (κρεββάτι, στρῶμα), ἢ ὕπνος.

Δύσκοιτος, ον (κοίτη). Ὅποιος κοίτεται ἢ κοιμᾶται ἀχρείως, Ἀρισταίν. Β΄. Ἐπ. 7. »Πρὸς συνουσίαν γυνὴ δύσκοιτος« δυσεπιτήδειος δηλ. εἰς τὸ πρὸς συνουσίαν χρήσιμον. 2) Ἐνεργητ. ὁ προξενῶν εἰς τινὰ δύσκολον καὶ βαρεῖαν τὴν κοίτην.

Δυσκολαίνω. Μ. ανῶ (δύσκολος). Δυσαρεστοῦμαι, ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, σκυθρωπάζω, ἀνησυχῶ, δὲν ἔχω καλὸν κέφι.

*__Δυσκολέκβαλτος__, ον. Δυσκόλως ἐκβαλλόμενος.

Δυσκολία, ίας, ἡ (δύσκολος). Ἡ πρὸς αὐτὸν δυσαρέσκεια, σκυθρωπότης· τὸ μὴ εὐχαριστεῖσθαι μήτε μὲ τοὺς ἄλλους, μήτε μὲ τὸν ἑαυτόν του. καὶ κατ' Ἀριστ. »Ἀπόκρισις περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις, συλλογισμοῦ φθαρτική«. 2) Γενικῶς, καθὼς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δυσκολία. Ζήτ. Δύσκολος.

Δυσκόλλητος, ον (κολλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κολλήσῃ, νὰ σμίξῃ, νὰ ἑνωθῇ. Κακῶς κολλημένος ἢ συνδεδεμένος, ἡνωμένος, Λουκ. περὶ συγγρ. ἱστρ. 11.

Δυσκολόκαμπτος, ον (κάμπτω). Ὁ δυσκόλως καμπτόμενος, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυγισθῇ, ἢ νὰ λυγίσῃ, Ἀριστοφ.

Δυσκολόκοιτος, ον (κοίτη). Ὁ ἐνοχλητικὴν καὶ ἀχρείαν κοίτην ἢ βαρὺν καὶ ἀνήσυχον ὕπνον προξενῶν, Ἀριστοφ.

Δύσκολος, ον (κόλον). Κυρίως μὲν ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τινὰς διὰ φαγητῶν, ἢ ἐν τῷ τρώγειν· ὅθεν καθόλου, δυσκολευχαρίστητος, τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τις, ὅποιος δὲν ἔχει καλὸν κέφι, δὲν εἶναι εὐχαριστημένος, ὁ ἀγανάκτησιν καὶ δυσαρέσκειαν ἔχων, σκυθρωπός, κατηφής, αὐστηρός, κλαψιάρης, ὅποιος μουρμουρίζει εἰς κάθε τι, καὶ δὲν τὸν ἀρέσει τίποτε. 2) Γενικῶς δὲ ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δύσκολος, καὶ λέγεται ἐπὶ προσώπων, καὶ πραγμάτων. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔκολος.

Δυσκόλως, ἐπίρρ. Μὲ δυσκολίαν.

Δύσκολπος, ον (κόλπος). Ὁ δυστυχῆ κόλπον ἔχων ἐν Ἀναλέκτ. Γ΄. σ. 62. »Δύσκολπος γαστήρ«, ἀντὶ »Κόλπος γαστρὸς δυστυχής«.

Δυσκόμιστος, ον (κομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ, ἢ νὰ ὑποφερθῇ. Τοιοῦτον καὶ τὸ δύσφορητος.

Δυσκοπάνιστος, ον. Ζήτ. ἐν Τριτοπάνιστος.

Δυσκραής, ές, = Δύσκρατος, Ὀππ. Ἁλ. Β΄, 517.

Δυσκρασία, ίας, ἡ (δύσκρατος). Ἀχρεία μῖξις (σμίξιμον, ἀνακάτωμα). Ἐξαιρέτως δὲ τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ τῶν χυμῶν. Ἀχρεῖον κλίμα, δυσκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐκρασία.

Δυσκράτητος, ον (κρατέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κρατηθῇ, νὰ νικηθῇ· »Τὸ δυσκράτητον τῆς ἐπιβουλῆς.« Διόδ. ἡ ἀπραξία, τὸ ἀδύνατον τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ἐπιχειρήματος.

Δύσκρατος, ον (κεράννυμι). Ὁ ἀχρείως καὶ κακῶς ἀνακατωμένος, μεμιγμένος. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς κακῆς καταστάσεως, δηλ. τῆς δυσκρασίας τοῦ ἀέρος. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔκρατος, Β΄. σελ. 153. ὅθεν

Δυσκράτως, ἐπίρρ. Μὲ δυσκρασίαν.

Δυσκρινής, ές (κρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διακριθῇ, ξεχωρισθῇ, σαφηνισθῇ, διαχωρισθῇ, Πλούτ. Θ΄. σελ. 648.

Δύσκριτος, ον (κρίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κριθῇ, ἀποφασισθῇ· ἢ ὁ κακῶς διακριθείς, ἢ ξεχωρισθείς, συγκεχυμένος, ἀνακατωμένος, δυσκολοχώριστος. Ἐπίρρ. δυσκρίτως, Ἀριστ.

Δύσκτητος, ον (κτάομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀποκτηθῇ, κερδηθῇ, ἀγορασθῇ.

Δυσκυβεύω. Εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, Πολυδ.

Δυσκύμαντος, ον (κυμαίνω). Κατὰ δυστυχίαν καὶ ἐπὶ βλάβῃ ὡς τὸ κῦμα πλησιάζων, ἢ ὡς φθοροποιὸν ἐφορμῆσαν κῦμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 662. »Δυσκύμαντα κακά«, δυστυχίαι προξενούμεναι ὡς κύματα καὶ τρικυμίαι (φουρτοῦναι).

Δυσκωφέω, ῶ. Εἶμαι κωφός, δὲν ἀκούω, Ἀνάλεκτ. Δ΄. σελ. 241. ἐκ τοῦ

Δύσκωφος, ον (κωφός). Ὁ καταπολλὰ κωφός.

Δύσλεκτος, ον (λέγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εἴπῃ, νὰ τὸν ἐκφωνήσῃ τινάς, καὶ ὁ δυσάρεστος εἰς τὸ λέγειν, Αἰσχύλ. Πέρ. 609.

Δύσλεκτρος, ον (λέκτρον). Ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευθείς, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλέκ. 492.

Δυσλεπής, ές, ὁ, ἡ (λέπος). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξεφλουδισθῇ, ξελεπισθῇ, νὰ ἀφαιρεθῇ τὸ ἐξώφλοιον, νὰ ξεφλοισθῇ, Νίκανδρ. Ἀλ. 271.

Δύσληπτος, ον (λαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιασθῇ, νὰ παρθῇ, νὰ κρατηθῇ, νὰ ἐννοηθῇ· ἀντὶ τοῦ δυσκατάληπτος, ὡς παρὰ Πλουτ. »Ἡ ἔφοδος, ἣν ὑπηγόρευσε, πάντη δύσληπτος ἐστίν«.

*__Δυσλίμενος__, ον (λιμήν). Ὁ μὴ ἔχων καλοὺς λιμένας, ὡς καὶ τὸ δύσορμος, Σχολ. Αἰσχλ. Πέρσ. 446.

Δυσλογέω, ῶ, = Κακολογέω. Φρύνιχ. σ. 466.

Δυσλόγιστος, ον (λογίζομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συνοφθῇ εἰς λογαριασμόν, ἢ νὰ ἐννοηθῇ, διακριθῇ, ἀκατανόητος.

Δύσλοφος, ον· καὶ δυσλόφως, ἐπίρ. (λόφος). Ὁ δύσκολος διὰ τὸν λαιμόν, τράχηλον (σβέρκον), ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βασταχθῇ, φορεθῇ, Αἰσχύλ. καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 302. 2) ἐκεῖνος, ὅστις δυσκόλως ὑποφέρει, καὶ βαστάζει τὸν ζυγόν. Ἄγριος, ἀκαταδάμαστος, Θέογν. 992. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔλοφος· παρ' Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΕ΄, 9. ὅστις συντάττει τοῦτο μετὰ τοῦ »Γαργαλίζειν«.

Δύσλυτος, ον (λύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυθῇ· ὅθεν

*__Δυσλύτως__, ἐπίρ. τοῦ ἀνωτ.

Δυσμάθεια, ἡ (δυσμαθής). Ἡ δυσκολία τοῦ μανθάνειν, Ἀμαθησία, δυσκολία τῆς κεφαλῆς διὰ τὴν μάθησιν.

*__Δυσμαθέω__, Δυσκόλως μανθάνω ἢ καταλαμβάνω, κακοκαταλαμβάνω, Αἰσχλ. Χοηφ. 223. ὅθεν

Δυσμαθής, ές, (μανθάνω, μαθεῖν). Ὁ δυσκόλως μανθάνων, ὁ ἔχων δύσκολον καὶ βαρὺ κεφάλι διὰ νὰ μάθῃ. 2) Παθητ. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μαθευθῇ, γνωρισθῇ, ἐννοηθῇ. Ἀσαφής. ὅθεν

Δυσμαθῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσμάθειαν.

*__Δυσμαθία__, ἡ, = δυσμάθεια, Πλάτ. Πολτ. 10.

Δυσμανής, ές. Ὁ μὴ μανός, ἀραιὸς (ἀρύς), ἀλλὰ πυκνός, χοντρός, ἢ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μανωθῇ, νὰ ἀραιωθῇ. Θεόφρ. Ἱστ. Φυτ. Σ΄, 5. »Δυσμανὲς ὕδωρ«, ἔνθα ἄλλοι »δυσμετάβλητον« ἀναγινώσκ. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ μανός.

Δυσμανθάνω, Δυσκόλως μανθάνω, κακοκαταλαμβάνω, παραγνωρίζω, δὲν γνωρίζω, ἢ δὲν

μανθάνωσι ὀρθῶς, ἀλλ' ἐσφαλμένως. Αἰσχύλ. Χοηφ. 222.

Δυσμαρής, ές (μάρη). Δύσκολος, Ἀντιθ. τοῦ εὐμαρής.

Δυσμάσσητος, ον (μασσάω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μασσηθῇ. Γαλην.

Δυσμαχέω, ῶ (μάχομαι). Ὁρμητικῶς, μὲ ὅλα τὰ δυνατά μου, μὲ πόνους καὶ μόχθους, ἀντιμάχομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιπολεμῶ. 2) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1106. ἀντὶ τοῦ ματαίως πολεμῶ, φιλονεικῶ, ἀνθίσταμαι· ὅθεν

***Δυσμαχητέος**, έα, έον, Ῥημτ. ἐπιθτ. τοῦ πργμν. »Ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον«. Εἰς τὴν ἀνάγκην δὲν πρέπει νὰ ἀντιστέκωμαι εἰς μάτην, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1106.

Δυσμάχητος, ον, ἢ δύσμαχος, ον (μάχομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ. Τὸ δύσμαχος, μ' ὅλον τοῦτο σημαίνει κάλλιον, ὁ δυστυχὴς καὶ ἀνωφελὴς εἰς μάχην, καὶ φιλονεικίαν, ὁ ματαίως πολεμῶν.

***Δύσμαχος**, ον. Ἴδε τὸ πργμν.

Δυσμείλικτος, ον (μειλίσσω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μαλακωθῇ, καταπραϋνθῇ, ἡμερώσῃ, σκληρός, σκληρόκαρδος, Πλούτ.

***Δυσμελῳδητος**, ον. Δυσκόλως μελῳδούμενος, δυσκολόψαλτος, ἢ δύσκολος νὰ βαλθῇ εἰς μελῳδίαν.

Δυσμεναίνω (δυσμενής). Κακῶς, ἐχθρικῶς καὶ μετὰ μίσους στοχάζομαι, ἔχω κακὸν στοχασμόν, καὶ σκοπόν, ἢ γνώμην. κυρίως ἐπὶ τινια κυρίως μὲν παρὰ Ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει, εὑρηται ὅμως καὶ παρὰ Δημοσθ. σελ. 300. »Δυσκούμενος καὶ στένων καὶ δυσμεναίνων ἐπὶ τοῖς κοινοῖς ἀγαθοῖς«, ἔνθα κατὰ τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημασίαν ἵσταται ἀντὶ τοῦ ἐμελαγχόλει, ἐπικραίνετο, ἐδυσαρέστειτο, ἐχθρικῶς ἐφέρετο.

Δυσμένεια, είας, ἡ. Κακὴ καὶ ἐχθρικὴ γνώμη, κακός, καὶ μετὰ μίσους στοχασμὸς καὶ σκοπός, ἐχθρικὰ φρονήματα. Ἔχθρα, μῖσος· ἐκ τοῦ

Δυσμενέων, ουσα, ον. Κακὰ καὶ ἐχθρικὰ φρονῶν. Ἐχθρός, παρ' Ὁμηρ. Ὀδ. μόνον ἐν τῷ ἀρσενικῷ ἐν χρήσει.

Δυσμενής, ές (μένος). Κακὰ ἢ ἐχθρικὰ φρονῶν. Ἐχθρός »δυσμενέεσσι« οἱ ἐχθροί, παρ' Ὁμηρ. Μετὰ γενικ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 187. »Ἄνδρα δυσμενῆ χθονός«· ὅθεν

Δυσμενῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσμένειαν.

Δυσμενίδης, ου, = δυσμενής, ἐσχηματίσθη δὲ κατὰ μίμησιν τοῦ εὐμενίδης, Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ'. 7.

Δυσμενικός, ή, όν. Ἐχθρευτικός, ὁ ἀνήκων εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος.

Δυσμενικῶς, ἐπίρρ. Κατὰ τὸν ἐχθρευτικὸν τρόπον.

Δυσμετάβλητος, ον (μεταβάλλω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μεταβληθῇ, μετατραπῇ.

Δυσμετάδοτος, ον (μεταδίδωμι). Ὁ δυσκόλως, ἢ δυσαρέστως μεταδίδων, χαρίζων εἰς ἄλλους, Στράβ. ΙΖ. σελ. 1159.

Δυσμετάθετος, ον (μετατίθημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετατεθῇ, μετατοπισθῇ, μεταβαλθῇ.

Δυσμετακίνητος, ον (μετακινέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετακινηθῇ, ἀλλάξῃ τὸν τόπον του, μεταβαλθῇ.

Δυσμετάκλαστος, ον (μετακλάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντριφθῇ, ὅ ἐστι νὰ μαλακωθῇ, νὰ κατανυχθῇ. Ἀνελεήμων, ἄσπλαγχνος, σκληρός, Σχολ. Σοφοκ. Οἰδ. Τυρ. 12.

Δυσμετάκλητος, ον (μετακαλέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξανακαλεσθῇ, νὰ φερθῇ πάλιν ὀπίσω, Γεωπον. 19. 2.

Δυσμετακόμιστος (μετακομίζω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετακομισθῇ, μεταφορ. δὲ ἀντὶ τοῦ δυσμετάστρεπτος. ἀμφ.

Δυσμετάπειστος, ον (μεταπείθω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετατραπῇ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν γνώμην του.

***Δυσμετάπεμπτος**, ον. Δυσκόλως μεταπεμπόμενος, δύσκολος. Εὐσταθ.

Δυσμετάστρεπτος, ον, ἢ δυσμετάτρεπτος, (μεταστρέφω, ἢ μετατρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γυρισθῇ, νὰ ἐπιστραφῇ, νὰ μετατραπῇ ἀπὸ τὴν γνώμην του, ἀμφ. τὸ δεύτερον παρ' Εὐσταθ. Ὀδ. Γ.

Δυσμεταχείριστος, ον (μεταχειρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινάς· καὶ ἰδιαιτρ. δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐφορμηθῇ, νὰ πολεμηθῇ, νὰ κυριευθῇ, Ἡρδτ. 7, 236. ὅθεν

Δυσμεταχειρίστως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἐφορμᾶσθαι, πολεμεῖσθαι, κυριεύεσθαι.

Δυσμέτοχος, ον (μετέχω), = δυσήνιος, Σουίδ.

Δυσμέτρητος, ον (μετρέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μετρηθῇ, παρὰ Φιλοστ. Ἀπολ. Δ'. 15. »Δυσμέτρητον πέλαγος«, ἀντὶ τοῦ δυσπέραστον.

Δυσμή, ῆς, ἡ (δύω). Δύσις, βασίλευμα, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ δύσις, Ἡρδτ. 2, 33. μεταφορικ. δὲ ἀντὶ τοῦ φθορά, ἀφανισμός, τέλος· ὡς »Ἐπὶ δυσμαῖς τοῦ βίου ὤν«, ὢν περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Ἀριστοτ. Ποιητ. 21. καὶ Ἀθην. ΙΒ'. σελ. 592. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντ., Blomf. ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 237. πρβλ. Δυσμή.

Δύσμηνις, ι, γενικ. ιος (μῆνις)· καὶ

***Δυσμήνιτος**, ον (μηνίω). Βαρέως ἢ μεγάλως θυμώνων, ἀγανακτῶν, ὀργιζόμενος, Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 179.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ (μήτηρ). Ἡ κακῶς, καὶ μὴ μητρικῶς στοχαζομένη μήτηρ, ἢ κακόν, καὶ μὴ μητρικὸν στοχασμὸν ἔχουσα μήτηρ. »Μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα«, Ὀδ. Ψ. 97. Κακομητέρα.

Δυσμήτης, ου, ὁ, ἡ· καὶ Δύσμητις, ὁ, ἡ· ἀντὶ τοῦ »Κακόβουλος«. Ἡσύχιος.

Δυσμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = δυσμήτηρ. 2) δυστυχὴς μήτηρ, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 70. »δυσμήτωρ κότος«, ἡ ὀργὴ καὶ ὁ θυμὸς τῆς δυστυχοῦς μητρός.

Δυσμηχανάω, ῶ. Μ. ήσω, ἢ δυσμηχανέω, τὸ ἐναντ. τοῦ εὐμηχανέω, εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν καὶ ἀπορίαν, ἢ εἰς εἶμαι εἰς κατάστασιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1371. ἐκ τοῦ

Δυσμήχανος, ον (μηχανή). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ εὕρῃ, ἢ νὰ στήσῃ μηχανάς. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ βαλθῇ εἰς ἔργον, ἢ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τις. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐμήχανος. Θεμίστιος, σελ. 137.

Δυσμικός, ή, όν (δυσμή), = δυτικός.

Δύσμικτος, ον (μίγνυμι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ μιχθῇ, νὰ σμίξῃ, νὰ ἑνωθῇ. 2) Ὁ μὴ εὐκόλως ἑνούμενος, συναναστρεφόμενος μὲ ἄλλους, ἀνεπίμικτος. Τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν συναναστραφῇ εὐκόλως· ὅθεν

Δυσμίκτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ σμιχθῇ, συναναστραφῇ.

Δυσμίμητος, ον (μιμέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μιμηθῇ τινάς.

Δυσμίσητος, ον (μισέω), = δύσμηνις. Καταπολλὰ μισούμενος.

Δυσμνημόνευτος, ον (μνημονεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν μνήμην, καὶ ἐνθύμησιν, Διόδ. Σικ. 2) Ἐνεργητ. ὁ δυσκόλως κρατῶν τι εἰς μνήμην, ὁ βαρὺ καὶ δύσκολον ἐνθύμησιν ἔχων, Πλάτ. Τίμ.

Δυσμόθεν, ἐπίρ. (δυσμή). Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δύσεως, Νικήτ. Χρον. Ε'. 7.

Δυσμοιρία, ίας, ἡ. Ἡ κακὴ καὶ δυστυχὴς τύχη ἢ μοῖρα, Κακομοιρία, Σχολ. Ἀριστφ. Θεσμφρ. 1056. ἐκ τοῦ

Δύσμοιρος, ον (μοῖρα). Ὁ κακὴν καὶ δυστυχῆ τύχην, ἢ μοῖραν ἔχων, κακόμοιρος, κακότυχος δυστυχής, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 327. = Δύσμορος. Καὶ

Δυσμορία, ίας, ἡ. Ἀναλεκτ. Β'. σ. 196. = Δυσμοιρία· ἐκ τοῦ

Δύσμορος, ον (μόρος), = δύσμοιρος.

***Δυσμόρως**, ἐπίρ. τοῦ πργμν. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 839.

Δυσμορφία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ ἄσχημος μορφή, ἀσχημάδα, Ἡρδτ. 6, 61. ἐκ τοῦ

Δύσμορφος, ον (μορφή). Ὁ ἄσχημον μορφὴν καὶ σχῆμα τοῦ σώματος ἔχων, κακοσχηματισμένος· ἄσχημος.

Δύσμουσος, ον (Μοῦσα). Ὁ μὴ ἀγαπημένος ἀπὸ τὰς Μούσας, ὅ ἐστιν ἀμαθής, ἀπαίδευτος, ἀμάθητος, βάρβαρος, κ. τ. τ. Ἀναλεκτ. Β. σελ. 290., ὡς καὶ τὸ ἄμουσος.

***Δυσνεφής**, ές (νέφος). Κακῶς συννεφιασμένος, συννεφώδης.

Δυσνίκητος, ον (νικάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ.

Δύσνιπτος, ον (νίπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νιφθῇ, νὰ ξεπλυθῇ. Νὰ ἀφανισθῇ, ἐξολοθρευθῇ, Σοφοκλ. Τραχ. 683.

***Δύσνιφος**, ον (νίψ). Φορτωμένος χιόνα, καταχιονοσκέπαστος, Νονν. Διον. 2, 685.

Δυσνοέω, ῶ (δύσνοος). Ἔχω ἐναντίαν καὶ ἐχθρικὴν γνώμην, ἐχθρικῶς καὶ ἐναντίως στοχάζομαι. 2) Δυσκόλως ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ὅθεν

Δυσνόητος, ον. Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐννοηθῇ, νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς, Σκοτεινός.

Δυσνοήτως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νοηθῆναι, σκοτεινῶς.

Δύσνοια, ἡ (δύσνοος). Ἡ κατὰ τινος ἐχθρικὴ γνώμη, καὶ διάθεσις. (Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔνοια.) Ἀφιλία, μῖσος, ἔχθρα, Εὐριπ. Ἑκάβ. 963. Δίων. Κασ. ΜΑ'. 63.

Δυσνομία, ίας, ἡ. Ἀχρεία κατάστασις καὶ διοίκησις τῶν νόμων, ἐναντιότης καὶ μὴ συνείδησις εἰς τοὺς νόμους, ἀνομία, ἀδικία, κακία, παρανομία. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐνομία· ἐκ τοῦ

Δύσνομος, ον (νόμος). Ὁ ἐναντίος τῶν νόμων, ἄδικος, παράνομος, κακός, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 382.

Δύσνοος, ον, καὶ συναιρ. δύσνους, ουν (νοῦς). Ὁ ἐναντίαν, κακήν, καὶ ἐχθρικὴν γνώμην, στοχασμὸν καὶ διάθεσιν ἔχων, ἐχθρικός. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὔνους.

Δύσνοστος, ον (νόστος). Μὲ δυστυχῆ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφήν, ἢ κακὸν ταξίδι. Εὐριπ.

Δυσνύμφευτος, ον (νυμφεύω). Ὁ δυστυχῶς ὑπανδρευμένος, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 157.

Δύσνυμφος, ον (νύμφη). Ὁ δυστυχὴς γαμβρός, ἢ νύμφη.

***Δυσνῶς**, Ἀττκ. ἐπίρρ. ἐκ τοῦ δύσνοος.

Δύσξενος, ον (ξένος). Ὁ πρὸς τοὺς ξένους ἐχθρός, Πολυβ. Θ'. 22. »δύσξενος πόλεμος«.

Δυσξήραντος, ον (ξηραίνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξηρανθῇ.

Δυσξύμβλητος, ον (ξυμβλῆναι, συμβάλλω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παραβαλθῇ, νὰ συμφωνήσῃ. (Λέγεται καὶ ἐπὶ στίχων ὁμοιοκαταλήκτων, τῶν ὁποίων αἱ καταλήξεις δυσκόλως συμφωνοῦσι.) μεταφορ. ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς· ὅθεν σκοτεινός, Εὐριπ. Δαν. 10. »δυσξύμβλητον τέρας«, καὶ Δίων Κάσ. Νς'. 29.

Δυσξύμβολος, ον (ξυμβάλλω). Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἀφήνεται νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινάς, ἢ νὰ συναναστραφῇ, ἢ νὰ πραγματευθῇ περὶ αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. ς'. 3. 2). ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ δυσξύμβλητος. Παρ' Ἀρισταιν. Α'. Ἐπ. 28. ἵσταται νῦν δυσξύμβουλος, ἔνθα πρότερον »Δυσξύμβολος« ἀνεγινώσκετο.

***Δυσξυμβούλευτος**, ον (συμβουλεύω). Τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ συμβουλεύσῃ τις. 2) Κακῶς συμβουλευόμενος.

Δυσξύμβουλος, ον (σύμβουλος). Ζήτ. »Δυσξύμβολος«, ἄλλως δὲ σημαίνει ἐκεῖνον, τὸν ὁ-

ποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ συμβουλεύσῃ, ἢ νὰ συμβουλευθῇ μετ' αὐτοῦ.

Δυσξύνετος, ον (συνίημι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς, ἀκατάληπτος, Ξενοφ. Ἀπομ. Δ. ζ'. 3. »δυσξύνετον διάγραμμα.« 2) καὶ ὁ δυσκόλως καταλαμβάνων καὶ ἐννοῶν. Ἀνόητος.

***Δυσξύνθετος**, ον (συντίθημι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συντεθῇ, νὰ ἑνωθῇ.

Δύσογκος, ον (ὄγκος). Βαρύς, χοντρὸς κατὰ τὸν ὄγκον, βαρετός, ἀδύνατος, ἀνεπιτήδειος, ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτες εἰς τὸν ἑαυτόν του χωρὶς τὴν βοήθειαν ἄλλου τινός, Πλούταρχ. Αἰμίλ. 13. »δύσογκος πλοῦτος«.

Δυσοδέω, ῶ (δύσοδος). Ἔχω κακὴν ὁδοιπορίαν, κάμνω κακὸν δρόμον, καὶ ταξίδι, κακῶς ὁδοιπορῶ, Πλούταρχ. Πύῤ. 32. ὅθεν

Δυσοδία, ίας, ἡ. Κακὴ ὁδοιπορία, κακὸν ταξίδευμα.

***Δυσοδμία**, ἡ, = δυσοσμία, καὶ εἴρτ. παρ' Ἰωσ.

Δύσοδμος, ον (ὀδμή). Ἰωνικ. ἀντὶ δύσοσμος, ἀλλ' ἐνίοτ. καὶ παρ' Ἀττ. Κακῶς μυρίζων, βρωμῶν, Ἡρόδ. 3, 112. 2) καὶ ὁ δυσκόλως μυρίζων, ὀσφραινόμενος, δηλ. ὁ ἀδύνατον ἔχων τὴν ὄσφρησιν, Ἀριστοτ. Ὀνειρ. 7. πρβλ. δύσκωφος.

Δυσοδοπαίπαλος, ον (παίπαλος). Ἄβατος, ἀπεριπάτητος διὰ τοὺς βράχους· τόπος δηλ. εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ περιπατήσῃ. πετρώδης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 365.

Δύσοδος, ον (ὁδός). Ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς διὰ περιπάτημα, δύσβατος, ἀπεριπάτητος.

***Δυσόζω**, Ἐκπέμπω ἀπ' ἐμαυτοῦ δυσωδίαν, βρωμῶ, ὅθεν δυσοδιαδέναι.

Δυσοίζω (οἴζω, ὅθεν οἴσω ὁ Μ. τοῦ Φέρω). Λυποῦμαι, πικραίνομαι περί τινος. Εἶμαι εἰς ἀγωνίαν καὶ φροντίδα περὶ αὐτοῦ· ὅθεν, φοβοῦμαι, φροντίζω, Εὐριπ. Ῥῆσ. 724. καὶ 805. ἔνθα ὁ Βαλκεναῖρος »Δοιάζουσι« θέλει νὰ ἀναγινώσκηται, ὡς καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. »μηδὲν δυσοίζουσι, μὴ φοβῆται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1326. »δυσοίζω φόβῳ«. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Δυσοίζου, οἰωνιζομένου καὶ ἄγαν ὑποπτεύοντος« καὶ ἑπομένως, »Ἐδύσιξα, ὑπενόησα«· ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι ἡ λέξις ἐγένετο ἐκ τοῦ Οἶ, οἴζω, ὡς καὶ τὸ αἰάζω, φεύζω, καὶ τ. τ.

Δυσοίκητος, ον (οἰκέω). Ὁ μὴ καλὸς εἰς τὸ νὰ κατοικηθῇ.

Δυσοικονόμητος, ον (οἰκονομέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ οἰκονομηθῇ, ἢ νὰ μοιρασθῇ. 2) Ἐπὶ δὲ φαγητῶν, ἀντὶ τοῦ δυσκολοχώνευτος, κακοχώνευτος.

Δύσοικος, ον (οἶκος). Ὁ μὴ καλῶς κατοικῶν, ἢ ὁ μὴ ἐπιτήδειος εἰς κατοικίαν. Σχολ. Σοφοκ. Φιλοκτ. 534.

Δύσοικτος, ον, = δυσθρήνητος, Ἡσύχ. ὁ δὲ Σουΐδ. ἀντὶ τούτου δύσοικτρος ἔχει.

Δύσοιμος, ον (οἶμος). Ποιητ. ἀντὶ δύσοδος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 945.

Δύσοινος, ον (οἶνος). Ὁ κακὸν οἶνον φέρων, ἢ ὁ πρὸς φυτείαν κλημάτων, δηλ. ἀμπελουργίαν, ἀνεπιτήδειος.

Δύσοιστος, ον, καὶ δυσοίστως, ἐπίῤ. (οἴσω, φέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ, ἀνυπόφερτος.

Δυσοιωνέω, ῶ (οἰωνός). Προβλέπω, προγνωρίζω κάποιον κακὸν συμβεβηκός· ἔχω κακὸν προεγνωσμένον σημεῖον περί τινος, ἔχω κακὸν οἰωνόν. **Δυσοιωνεῖν**, τὸ δυσφήμως καὶ ἀπαισίως ἐπί τινι μελλούσῃ πράξει διαλέγεσθαι.

Δυσοιωνισμός, οῦ, ὁ. Δυστυχὴς καὶ κακὸς οἰωνισμός. Ἡσύχιος ἐν Λ. »Ἀπήχεια«.

***Δυσοιωνιστικός**, ή, όν = τῷ ἀκλθ., Σουΐδ.

Δυσοιώνιστος, ον (οἰωνίζομαι). Ὁ ἔχων κακὸν οἰωνισμόν, ὁ ἔστι κακὸν προεγνωσμένον σημεῖον. Ὁ κακὰ προσημαίνων, ἀπευκταῖος, ἀποτρόπαιος. Λέγ. δὲ καὶ δυσοιώνιστος.

Δύσοκνος, ον (ὄκνος). Ὁ καταπολλὰ ὀκνηρός, βραδύς, ἢ δειλός.

Δυσόκνως, ἐπίῤ. Μὲ ὀκνηρὸν καὶ δειλὸν τρόπον.

***Δυσόλεθρος**, ον (ὄλεθρος). Δυσκόλως ἀφανιζόμενος ἢ καταπαύων, Θεοφρ. πρβλ. Δυσώλεθρος.

***Δυσόλισθος**, ον. Δυσκόλως γλιστρῶν, καὶ καταπίπτων, Παῦλ. Αἰγ. 7. 122. 17.

Δύσομαι, Μέσ. Μέλ. τοῦ Δύω, ἀλλ' εὕρηται ἡ μτχ. δυσόμενος, καὶ ἐν ἐνεστ. σημασ., Ὀδύσ. Α, 24. Ἡσιόδ. Ἔργ. 382. Ὡσαύτως ἔχουσιν οἱ Ἐπικ. καὶ τὸν τύπον ἐδύσετο, Προστακτ. δύσεο, ἐκ τοῦ Μέσ. Ἀόρ. ἐδυσάμην, ὡς καὶ τὸ ἐβήσετο, ἀντὶ ἐβήσατο, κ. τ. τ. Ζήτ. δύω, καὶ δύνω.

Δύσομβρος, ον (ὄμβρος). Καταπολλὰ βροχερός. Σοφοκλ. Ἀντ. 358. »δύσομβρα βέλη«, ἀντὶ ὄμβρου δυσάρεστα, καὶ ἐνοχλητικὰ βέλη.

***Δυσομίλητος**, ον, καὶ

Δυσόμιλος, ον (ὁμιλέω), παρ' Ἱεροκλ. ὁ ἀχρεῖος εἰς συναναστροφὴν καὶ συντροφίαν. 2) Αἰσχύλ. Ἀγ. 755. διὰ τῆς συναναστροφῆς καὶ συντροφίας του δυστυχίας γενόμενος πρόξενος.

Δυσόμματος, ον (ὄμμα). Ὁ ἔχων ἀχρεῖα καὶ κακὰ ὀμμάτια καὶ πρόσωπον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 386. ὁ ἄσχημος κατὰ τὴν ὄψιν.

Δυσόμοιος, ον. Ὁ μὴ ὅμοιος, ἀνόμοιος.

Δυσόνειρος, ον. Ὁ ἔχων ἀχρεῖα καὶ κακὰ ὄνειρα, ἢ ὁ προξενῶν αὐτά.

Δύσοπτος, ον (ὄψομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φανῇ, νὰ τὸν ἰδῇ τινάς, ἢ νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἀφανής, ἀγνώριστος.

***Δυσόρατος**, ον (ὁράω), = τῷ πργμν.

Δυσοργησία, ας, ἡ, = δυσοργία, Ἱπποκρ.

Δυσόργητος, ον (ὀργάω). Ὁ εὐκόλως θυμώνων καὶ ὀργιζόμενος, ὁ ὀξύθυμος, πρόθυμος, καὶ ὁρμητικὸς εἰς θυμόν, ὁ καταπολλά, ἢ βαρέως θυμώνων, Διονύσ. Ἀλικαρ.

Δυσοργήτως, ἐπίῤ. Μὲ δυσοργησίαν. »Δυσοργήτως φέρειν«, Διον. Ἀλικαρ.

Δυσοργία, ας, ἡ. Ἡ πρὸς θυμὸν ὁρμή, τὸ ὁρμητικῶς καὶ εὐκόλως θυμώνειν, καὶ ὀργίζεσθαι, ἢ τὸ βαρέως θυμώνειν Ἱπποκρ. σ. 12. ἐκ τοῦ

***Δύσοργος**, ον (ὀργή), = δυσόργητος.

***Δυσόρεκτος**, ον (ὀρέγω). Πρὸς βλάβην καὶ ζημίαν κινηθείς, προχυθείς, Ἀνδρομαχ.

Δυσόριστος, ον (ὁρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, διορισθῇ. Ἀδιόριστος, ἄπειρος.

***Δυσορκέω** (ὅρκος). Ἐπιορκῶ, ψευδῆ ὅρκον κοινῶ.

***Δυσόρμιστος**, ον (ὁρμίζω). Πολύβ. 1, 10. Καὶ

Δύσορμος, ον (ὅρμος). Ὁ δύσκολος ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ὁρμισθῇ, ὁ ἔστι νὰ ἀράξῃ τινάς, ἢ ὁ δυσκολεύων τὸ ἐκ τοῦ λιμένος πρὸς τὸ πέλαγος ἔκβαλμα τῶν πλοίων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 201. Ὁ ἀχρεῖον λιμένα, ἢ ὅρμον ἔχων. Ἀλλὰ »τὰ δύσορμα« ἄβατοι τόποι ἢ χωρία, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν δύναταί τις νὰ βάλῃ στερεῶς τὸν πόδα του, νὰ πατήσῃ ἐπ' αὐτῶν ἀφόβως, Ξενοφ. Κυνηγτ. 10, 7.

Δύσορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). Ὁ ἔχων ἐναντίας καὶ ἀχαμνὰς προγνώσεις τῶν ὀρνίθων, κακὰ προμηνύματα ἀπὸ τὰ πετεινά, Παραβλ. μὲ τὸ δυσοιώνιστος.

Δυσόρφναιος, αία, αιον (ὄρφνη). Καταπολλὰ σκοτεινός, μὲ χοντρὸν καὶ ψηλαφητὸν σκότος, Εὐριπ. Φοίν. 329.

Δυσοσμία, ίας, ἡ. Ἀχρεία ὀσμή, κακὴ μυρωδιά, βρῶμα, ἐκ τοῦ

Δύσοσμος, ον (ὀσμή). Ὁ κακῶς μυρίζων, βρωμῶν. 2) ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἠμπορῇ τινὰς νὰ τὸν μυρισθῇ, νὰ τὸν ἀνιχνεύσῃ, Ξενοφ. Κυν. 5, 3. »οἱ ὄμβροι τὴν γῆν ποιοῦσι δύσοσμον« αἱ βροχαὶ κάμνουν, ὥστε ἡ γῆ νὰ μὴν ἀφήνῃ εὐκόλως τὴν μυρωδίαν τῶν πατημασιῶν, ἤτοι τῶν ἰχνῶν τῶν λαγῶν, νὰ ἠμποροῦν νὰ τὴν μυρίζωνται τὰ λαγωνικά, καὶ νὰ καταλαμβάνουν ποῦ εἶναι κρυμμένοι οἱ λαγοί.

***Δυσούλωτος**, ον (οὐλόω). Δύσκολος νὰ οὐλωθῇ, νὰ γίνῃ λούζνα, δηλ. νὰ ἰατρευθῇ μία πληγή. Ἐπίῤῥ. δυσουλώτως, Πολύβ. 4, 195.

Δυσουρέω, ῶ (οὖρον). Δυσκόλως κατουρῶ, πάσχω ἀπὸ δυσουρίαν· ὅθεν

Δυσουρία, ίας, ἡ. Πάθος περὶ τὰ οὖρα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ κατουρῇ.

***Δυσουρίασις**, εως, ἡ = τῷ πργμν. ἐκ τοῦ

Δυσουριάω, ῶ (δυσουρία), = δυσουρέω.

Δυσουρικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς δυσουρίαν, ἢ ὁ πάσχων, ἢ ἔχων κλίσιν εἰς δυσουρίαν.

Δυσούριστος, ον (οὐρίζω). Ὁ φερθείς, προξενηθείς, ἀπὸ ἐνάντιον, ἢ κατὰ δυστυχίαν μὴ ἐνάντιον ἄνεμον, ἄρα ἐνάντιος, δυστυχής. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1316. 2) Ἰωνικ. ἀντὶ δυσόριστος. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ βάλῃ ὅρους, σύνορα, καὶ τέλος· ἀπέραντος, ὁ χωρὶς τέλος.

Δύσουρος, ὁ, ἡ. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ, Ἡσύχιος.

Δυσόφθαλμος, ον (ὀφθαλμός), = δυσόμματος. Ὁ χαλασμένους, δηλ. κατεβασμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς. Τελεστὴς παρ' Ἀθην. Σ. 616. »δυσόφθαλμον αἶσχος«, τὸ ταράττον καὶ συγχύζον τὴν ὄψιν, τὸ ἀλλοίωσιν τῆς ὄψεως προξενοῦν.

Δυσπάθεια, είας, ἡ (δυσπαθής). Βαρὺ καὶ πικρὸν πάθος, μέγα κακόν, δεινὴ δυστυχία. 2) ἀνυπομονησία εἰς τὰ πάθη, καὶ ἡ δυσκολία εἰς τὸ νὰ πάθῃ. 3) σταθερότης πρὸς τὰ πάθη, ἀναισθησία, = Ἀπάθεια, Πλούτ. εἰς Δημήτρ. »ἡ δυσπάθεια τοῦ θώρακος«, δηλ. τὸ ἀδιαπέραστον, ἀπλήγωτον τοῦ θώρακος.

Δυσπαθέω, ῶ. Καταπολλὰ πάσχω. 2) Γίνομαι ἀνυπομόνητος καὶ διὰ τοῦτο παραπονοῦμαι εἰς τὰ πάθη. Πλούτ. εἰς Κικέρ. 37. 3) Εἶμαι δύσκολος εἰς τὸ πάσχειν, δὲν πάσχω εὐκόλως, εἶμαι σκληρὸς καὶ ἀναίσθητος ἰδίας τε καὶ ἀλλοτρίου δυστυχίας. Ζήτ. καὶ τὸ ἑπόμενον· ἐκ τοῦ

Δυσπαθής, ές (παθεῖν, πάθος). Ὁ μὴ πάσχων εὐκόλως, ἤτοι ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πάθῃ· ὅθεν στερεός, σκληρός, σταθερός, ἀναίσθητος, ἀπλήγωτος· ὁ Λουκιαν. καὶ Διοσκορ. συντάττουσι τοῦτο μετὰ καὶ ἄλλων τοιούτων συνωνύμων λέξεων, ὡς »σῶμα καρτερόν, στερρόν, καὶ δυσπαθές«· ὅθεν »Δυσπάθειαν«, παρὰ Πλουτάρχ. Ε. Σ. 36. ἡ στερεότης, καὶ τὸ ἀδιαπέραστον τοῦ θώρακος. 2) Ὁ καταπολλὰ πάσχων, ὅθεν κατὰ πολλὰ αἰσθαντικός, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »ἡ ἀφὴ πρὸς τὰ ἕλκη δυσπαθής«· ὅθεν 3) ὁποῖος δὲν ὑποφέρει, δὲν ὑπομένει· ἀνυπομόνητος εἰς τὰ πάθη καὶ τὰς θλίψεις μὲ δυσαρέσκειαν ὑπομένων, ἀνυπόμονος. Καὶ δυσπάθεια, πόνος ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀνυπομονησία μὲ παραπονέματα· ὅθεν τὸ δυσπαθεῖν, καὶ Δυσπάθεια σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ Δεινοπαθεῖν, καὶ »Δεινοπάθεια«, τὰ ὁποῖα ὁ Πλούταρχ. συντάττει μετὰ τοῦ »Μέμφεσθαι«.

Δυσπαίπαλος, ον (παίπαλος). Τραχύς, σκληρός, ἀκανθώδης, δασύτριχος, πυκνότριχος, χοντρότριχος, κ. τ. τ. Οὕτω καλεῖ ὁ Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 369 τὰ ἀγκάθια τοῦ σκαντζοχοίρου· »λάχνῃ δυσπαιπάλοισι«· καὶ Κυνηγ. Β'. 270. »δυσπαίπαλος ὄχλος ἐρπυστήρων«· καὶ 331. »τρηχυτάτῃ χαίτῃ δυσπαιπάλοισι«· καὶ 527. »δυσπαίπαλος ῥινός«, σκληρὸν δέρμα· καὶ Γ. »λάχνῃ δυσπαιπάλοισι«, περὶ τῆς ἀρκούδας, σκληρά, τραχεῖα, ἀδρυά, μαλλιαρά. Ζήτ. Παίπαλος.

***Δύσπαις**, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ διὰ τοὺς παῖδας του δυστυχής, ὁ δυστυχῆ τέκνα ἔχων, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1243.

Δυσπάλαιστος, ον (παλαίω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ νικηθῇ, ἢ νὰ ἀπατηθῇ διὰ χαρισμάτων, φθαρθῇ, ξεγελασθῇ. Ζήτ. δυσπαράγωγος. 2) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἀντιπαλεύσῃ τις μὲ αὐτόν, νὰ τὸν ὑποφέρῃ δηλ. ἢ νὰ τὸν ἐνεργήσῃ, νὰ τὸν βάλῃ εἰς πρᾶξιν, ἢ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τέλος,

παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 477. καὶ ἀλλαχοῦ «δυσπάλ. τύχη, πρᾶγμα, γῆρας».

Δυσπάλαμος, ον (παλάμη). Βαρύς, δύσκολος. Ἐναντίον τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ πράξῃ τι, τὸν ὁποῖον εἶναι δύσκολον νὰ καταπαλαίσῃ τις· πρβλ. ἀπάλαμος. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπάλαμος. 2) Ἀντὶ τοῦ κακότεχνος. Ὅστις ἐξεύρει κακοὺς καὶ ἐπικινδύνους δόλους, ὁ κακὰς τέχνας μεταχειριζόμενος, πανοῦργος, δόλιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 849. 3) Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν στίχ. 877. καὶ Ἱκέτ. 880. 4) ὁποῖος δὲν ἐξεύρει μήτε νὰ συμβουλεύσῃ, μήτε νὰ βοηθήσῃ, ἢ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἑαυτόν του. Ὅστις δὲν ἐξεύρει μήτε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσῃ, μήτε ποῦ νὰ τελειώσῃ, ἔρημος βοηθείας, ἄπορος.

Δυσπαλής, ές (πάλη). Ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶναι δύσκολον νὰ παλαίσῃ τις. Παρὰ Πινδάρ. καὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 556. ἀντὶ τοῦ δύσκολος, βαρύς, οὗ ἀναντ. τὸ εὐπαλής.

*****Δυσπάμφελος**, ἀντὶ δυσπέμφελος, Ἡσύχ.

Δυσπαράβλητος, ον (παραβάλλω). Παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 52. ἀντὶ τοῦ χαλεπός, κακός. Παρὰ δὲ Πλούτ. καὶ λοιποῖς, ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παραβληθῇ, συγκριθῇ.

Δυσπαραβοήθητος, ον (παραβοηθέω). Ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ, ἢ νὰ λυτρώσῃ τινάς. Πολύβ.

Δυσπαράβουλος, ον (βουλή). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποτρέψῃ, νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν γνώμην του, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 113.

Δυσπαράγραφος, ον (παραγράφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, διορισθῇ, Πολύβ.

Δυσπαράγωγος, ον (παράγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παροδηγηθῇ, παρασυρθῇ, καταπεισθῇ εἰς ἀπάτην καὶ δωροληψίαν, νὰ τὸν φέρῃ τινὰς εἰς τὰ θελήματά του, Πολύβ. Η'. 10.

Δυσπαράδεκτος, ον· καὶ δυσπαραδέκτως, ἐπίρ. (παραδέχομαι). Ὁποῖος δύσκολα δέχεται, μίαν διήγησιν δηλ. ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Πολύβ. ΙΒ'. 4. 2) παθητ. Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ λάβῃ, νὰ δεχθῇ τινάς.

Δυσπαράθελκτος, ον (παραθέλγω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπραϋνθῇ, νὰ ἡμερώσῃ, καὶ νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν σκοπόν του διὰ καλῶν λόγων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 398.

Δυσπαραίτητος, ον (παραιτέομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρακαλεσθῇ, ἐξιλεωθῇ, καὶ νὰ κλίνῃ πρὸς φιλίαν.

Δυσπαράκλητος, ον (παρακαλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπραϋνθῇ διὰ παρακλήσεων, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 336.

Δυσπαρακολούθητος, ον (παρακολουθέω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ, νὰ ὑπάγῃ τις κατόπιν του, μὲ τοὺς πόδας ἢ μὲ τὸν νοῦν, δηλ. δυσκολοκατάληπτος, δύσκολος νὰ τὸν καταλάβῃ τινάς. 2) ἐνεργητ. Ὅστις δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀκολουθῇ, νὰ καταλαμβάνῃ, Ἰάμβ. Πυθ. 17.

*****Δυσπαρακολουθητότερος**, ον. Συγκριτ. τοῦ ἀντιρ. ἀριθμ. 2, Μάρκ. Ἀντ. ϛ', 5.

Δυσπαρακόμιστος, ον (παρακομίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ, νὰ τὸν ἔχῃ τινὰς μαζῆ του, Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀντιγόνου, ὅστις διὰ τὸ νὰ ἦτον παχύς, χονδροκοίλης, καὶ γέρων, ἦτον πλέον βαρὺς καὶ δύσκολος, καὶ διὰ τὴν ἱππασίαν (καβάλαν), καὶ διὰ τὸ διφρεύειν (ἁμαξεύειν). Παρὰ δὲ Πολύβ. Γ'. 61. εἶναι ἐπίθετον εἰς τό, πλοῦς, ἀντὶ τοῦ δύσκολον, καὶ βαρὺ πλεύσιμον, ἢ ταξίδευμα.

Δυσπαραμύθητος, ον (παραμυθέομαι), ἀντὶ τοῦ δυσπαρηγόρητος, Πλάτ. Τίμ. σ. 69. D. Πλούταρχ. Β'. Σ. 593.

*****Δυσπαράπειστος**, ον (παραπείθω). Ὁ μὴ εὐκόλως μεταπειθόμενος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι εὔκολον νὰ τὸν ἐβγάλῃ τις ἀπ' ἐκεῖνο ὅπου δοξάζει, νομίζει, στοχάζεται, Ἀριστοτ. 1, 717. D. 2) Ὁ μὴ εὐκόλως διὰ ψευδῶν παραστάσεων ἀπατώμενος.

Δυσπαράπλευστος, ον (παραπλέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ταξιδευθῇ εἰς τὰ παραθαλάσσια. Στράβ. ΙϚ'. 1123., δηλ. δύσκολον νὰ πλεύσῃ τις πλησίον του.

Δυσπαράπλους, ουν. Μέρος θαλάσσης κοντὰ εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ καΐκι, Διόδ. Σικ. = τῷ πρ̄γμν.

*****Δυσπαραποίητος**, ον (παραποιέω) Δύσκολος νὰ τὸν μιμηθῇ τις, ἢ νὰ τὸν νοθεύσῃ· δυσκολομίμητος, δυσκολονόθευτος.

*****Δυσπαρατήρητος**, ον (παρατηρέω). Δυσκολοπαρατήρητος.

Δυσπαράτρεπτος, ον (παρατρέπω). Ὁποῖος δύσκολα παρατρέπεται, ἐκβαίνει ἀπὸ τὸν δρόμον, ἀπατᾶται, δωροδοκεῖται, Πολύβ. 8, 10.

Δυσπάρευνος, ον. Ἐπὶ δυστυχίᾳ συμπαρευνηθείς, ὑπανδρευθείς, Σοφοκλ. Τραχ. 791. «δυσπάρευνον λέκτρον» ὁ δυστυχὴς γάμος, ἡ συνουσία.

Δυσπαρηγόρητος, ον· καὶ δυσπαρηγορήτως, ἐπίρ. καὶ

Δυσπαρήγορος, ον (παρηγορέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρηγορηθῇ, καταπραϋνθῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 382.

Δυσπάρθελκτος, ον. Ποιητ. ἀντὶ δυσπαράθελκτος, ἀμφβ.

Δυσπάρθενος, ον (παρθένος). Δυστυχὴς παρθένος, δυστυχὴς κόρη. Ἀνάλεκτ. Β'. Σ. 463.

Δύσπαρις, ιδος, ὁ (Πάρις). Ὁ δυστυχὴς καὶ ἄθλιος Πάρις, ἢ ὁ δυστυχίας προξενῶν Πάρις, Ἰλ. Γ, 39. «Δύσπαρι», κακὲ Πάρι, Ν, 769. πρβλ. καὶ Αἰνόπαρις.

Δυσπάριτος, ον (πάρειμι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, Σουίδ. καὶ Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ Ξενοφ. Ἀναβ. Δ. α'. 25. ἔνθα τὸν «Δυσπάριτον», καὶ «Δυσπάριττον» ἀναγιν.

*****Δυσπάροδος**, ον (πάροδος). Δύσκολος νὰ τὸν πλησιάσῃ τις, ἢ ν' ἀπεράσῃ ἀπὸ πλησίον του, Ἀθήν. σ. 682.

Δυσπάτητος, ον (πατέω). Ὁ δύσκολος, ἢ σκληρὸς εἰς τὸ νὰ πατηθῇ· ἢ νὰ τὸν πατήσῃ τις, Λουκιαν. Τραγοπ.

Δυσπείθεια, είας, ἡ. Ἀνυποταγή, ἔλλειψις ὑπακοῆς, καὶ εὐπειθείας· Ἐναντιότης, ἀπείθεια· ἐκ τοῦ

Δυσπειθής, ές (πείθομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ, ἀπειθής. Καὶ ὁ μὴ καλῶς, ἢ εὐκόλως καὶ θεληματικῶς ὑπακούων (ὁποῖος πείθεται καὶ ὑπακούει μὲ τὴν βίαν, ζόρι), ἀνυπότακτος, ἐναντίος, ἀπειθής, ἀλύγιστος.

Δυσπειθῶς, ἐπίρ. Μὲ δυσπείθειαν.

Δυσπειρία, ίας, ἡ (πεῖρα). Δυσκολία εἰς τὸ νὰ κάμῃ τινὰς πειράματα ἢ νὰ γνωρίσῃ τι διὰ δοκιμῶν, δύσκολος δοκιμή, Ἱπποκρ.

Δύσπειστος, ον (πείθω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ, πληροφορηθῇ, Πλούταρχος.

Δυσπείστως, ἐπίρ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ καταπεισθῇ.

Δυσπελάγιος, ία, ιον. Δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον πέλαγος. Διόδ. Σικ. Γ'. 38. ἐπίθετον τῆς κινδυνώδους καὶ φουρτουνιασμένης θαλάσσης.

*****Δυσπέλαστος**, ον (πελάζω). Εἰς ὃν εἶναι δύσκολον, ἢ κινδυνῶδες τὸ νὰ πλησιάσῃ τις. Σοφοκλ. Αἰ. «Ὡς δυσπέλαστον ἐστιν ἀμαθία κακόν».

Δύσπεμπτος, ον (πέμπω). Ὁποῖος δυσκόλως, ἢ ὁποῖος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποπεμφθῇ, ἢ νὰ ἀποπεμφθῇ. Καὶ παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 1201. «δύσπεμπτος κόμοις». Ἐπὶ δυστυχίᾳ, ἢ δυστυχῶς σταλείς.

Δυσπέμφελος, ον (πέμπω). Κυρίως ἐλέγετο ἐπὶ θαλάσσης, καὶ πλεύσιματος εἰς τὸ πέλαγος, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπικίνδυνον διὰ τὰ πλοῖα, μάλιστα ὅταν ἡ θάλασσα ἦναι τεταραγμένη καὶ χειμάζηται ἀπὸ καταιγίδας, καὶ ἀπὸ ἐπικινδύνους εἰς πλοῦν καιρούς· «πόντος», Ἰλ. Π. 748. Ἡσίοδ. Θεογ. 440. ὡς γενικὸν ἐπιθ. τῆς θαλάσσης «γλαυκὴ δυσπέμφελος», καὶ, ναυτιλίη δυσπέμφελος «Πλήρης κινδύνων θαλασσοπλοΐα», Ἡσίοδ. Ἔργ. 616. 2) Μεταφορ. ὡς καὶ τὸ δύσκολος, ἐπὶ ἑνὸς σκυθρωποῦ, καὶ μουρμουρίζοντος ἀνθρώπου, ὅστις ὑπάγει μὲ δυσαρέσκειαν εἰς ἓν διὰ τοῦ ρεφενὲ (συμβολὰς) συμπόσιον, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 722. «μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελον εἶναι»· ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ παρ' Ὁμήρ. «Δυσπέμφελοι» εἶναι ἀνέγνωσεν, ἐπὶ ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ «Δυσάρεστοι»· καὶ ὁ Ἡσύχιος δὲ ἐσημείωσε τὴν λέξιν. Ζήτ. ἐν Πέμφελος.

*****Δυσπένθερος**, ον (πενθερός). «Θετμὰ δυσπένθερα» Νόμος τοῦ παρὰ φύσιν πενθεροῦ, Νόνν. 3, 102, 21.

Δυσπενθέω, ῶ. Καταπολλὰ καὶ βαρέως λυποῦμαι, καὶ θλίβομαι, καὶ ἐκ τῆς λύπης μου μαυροφορῶ, Πλούταρχος· ἐκ τοῦ

Δυσπενθής, ές (πένθος). Ὁ καταπολλὰ καὶ βαρέως λυπούμενος, θλιβόμενος, καὶ μαυροφορῶν. Πίνδαρος. 2) κθτι. Δι' ὅντις κατὰ πολλὰ λυπεῖται.

*****Δυσπέπαντος**, ον (πεπαίνω). Δυσκόλως, ἢ ἀργὰ ὡριμάζων, Σχολ. Σοφ. Αἰ. 203.

Δυσπεπτέω, ῶ. Δυσκόλως, ἢ κακῶς χωνεύω· ἐκ τοῦ

Δύσπεπτος, ον (πέπτω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωνευθῇ. 2) ὁ ἀχρείως καὶ κακῶς μαγειρευμένος, ἢ ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ βρασθῇ, μαγειρευθῇ. Ἀνώριμος, ἄγουρος. Παρὰ δὲ Νικάνδρ. Ἀλ. 97. «δύσπεπτος γάνος», ἐν ὠμὸν αὐγόν, χωρὶς ἀξύφλοιον, (τζόφλοιον).

*****Δυσπεραίωτος**, ον (περαιόω), = τῷ ἑπμν.

Δυσπέρατος, ον (περάω). Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δύσκολα περνᾷ τινάς, δυσκολοπέραστος. Διόδ. Σικ. «δυσπέρατον ῥεῖθρον»· καὶ μεταφορ. παρ' Εὐριπ. «δυσπέρατος αἰών», δυσκολοπέραστος ζωή, τὸ διάστημα τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον μὲ δυσκολίαν περνᾷ τινάς.

*****Δυσπερίγραφος**, ον, = δυσπαράγραφος.

Δυσπερικαθαίρετος, ον (περικαθαιρέω). Πᾶν ὅ,τι μὲ δυσκολίαν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸ σκάψῃ, ἢ νὰ τὸ πελεκήσῃ ὁλόγυρα, καὶ νὰ τὸ κάμῃ ἀπὸ μέσα ὡσὰν δακτυλίδι.

Δυσπερικάθαρτος, ον (περικαθαίρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ καθαρισθῇ ὁλόγυρα, ἢ νὰ παστρευθῇ τελείως.

*****Δυσπερίκτητος**, ον. Ὅστις δὲν περισσεύει εὐκόλως τίποτε ἀφ' ὅσα κερδαίνει· ἀντίθ. τοῦ εὐπερίκτητος, καὶ τὰ δύω ἔχει Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀπτλ.

Δυσπερίληπτος, ον (περιλαμβάνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ περιληφθῇ, νὰ κρατηθῇ ὁλόγυρα· καὶ ὁ δυσκόλως περικρατῶν, καὶ περιλαμβάνων, Ἀνάλεκτ. Β'. 369. «δυσπερίληπτον φίλημα».

Δυσπερινόητος, ον (περινοέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τινάς· ἀμφβ.

Δυσπεριόδευτος, ον (περιοδεύω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν περιπατήσῃ, περιέλθῃ τις, ἢ ὁ τέλος μὴ ἔχων, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Τ, 1316.

Δυσπερίτρεπτος, ον (περιτρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ περιτραπῇ, περιγυρισθῇ, περιτηλιχθῇ, Θεόφιλ. Πρωτοσπ. Α'. 10.

Δυσπερίψυκτος, ον (περιψύχω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ψυχρανθῇ, ὁποῖος δυσκόλως κρυώνει, καὶ ψυχραίνεται, Διοσκ. «φυλάσσει τὸ σῶμα δυσπερίψυκτον»· τὸ φυλάττει ὥστε νὰ μὴ ψυχρανθῇ καὶ κρυώσῃ εὔκολα.

Δυσπετέω, ῶ (δυσπετής). Βαρέως πίπτω, δυστυχῶ. 2) Γίνομαι βαρετός, ἐνοχλητικός· παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ «Δυσανασχετῶ», παραιτέομαι· παρὰ δὲ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ «Κακῶς πάσχω». Ζήτ. ἐν Ἀποδυσπετέω· ὅθεν

Δυσπέτημα, ατος, τό. Δυστυχὲς συμβεβηκός, δυστυχία. Μακκαβ. Ε΄. 20.

Δυσπετής, ές (πίπτω, πεσεῖν). Ὁ βαρέως, ἢ δυστυχῶς πίπτων. Δύσκολος, βαρύς, ἐνοχλητικός, καταπιεστικός, ὁ δυστυχίας πρόξενος. Σοφοκ. Αἴας 1005. Αἰσχύλ. καὶ Ἱπποκ. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπετής.

* Δυσπετῶς, ἐπίῤ. τοῦ πρημν. καὶ Ἰωνικ. δυσπετέως, Δυσκόλως, Ἡρδτ, 3, 107.

Δυσπεψία, ίας, ἡ (δύσπεπτος). Ἀχωνευσία, δυσκολία τοῦ χωνεύειν τὰ φαγητά.

Δυσπήμαντος, ον (πημαίνω). Βαρέως πληγωμένος, βεβλαμμένος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 478 ἀμφ. σημασία καὶ ἀνάγνωσις, ἔνθα ἄλλοι δύσπημα ἀναγιν.

* Δύσπηχυς, υ, Δωρι. Δύσπαχυς (πῆχυς). Δύσκολος νὰ μετρηθῇ, ἀμέτρητος, ἄπειρος, Σαπφοῦς λψν. 11. σ. 41.

Δυσπινής, ές (πίνος). Καταπολλὰ λερωμένος, Πολυδ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 426. «ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα» (ἐδὴν ἴσω τὸ τῆς συνηθείας πάπλωμα) καὶ Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1597.

Δυσπιστέω, ῶ (δύσπιστος). Δὲν πιστεύω, ἢ δὲν ἐμπιστεύομαι εὐκόλως, Πλουτ. Η, 34. 2.

Δυσπιστία, ίας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ πιστεύειν, ἀπιστία. Τὸ ἀπίστευτον, ὑποψία, Κλήμ. Ἀλ. ἐκ τοῦ

Δύσπιστος, ον (πιστός). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιστευθῇ, ἀπίστευτος. 2) ἐνεργ. Ὁ δυσκόλως πιστεύων, ἄπιστος, ὕποπτος.

Δυσπίστως, ἐπίῤ. Μὲ δυσπιστίαν.

Δύσπλαγχνος, ον. (σπλάγχνον) Θυμώδης, σκληροκάρδιος ἄσπλαγχνος. Αἰσχύλ. Προμ. 908. ἔνθα νῦν «Δύσπλανος» ἀναγινώσ.

Δύσπλανος, ον (πλάνη) Μὲ κινδύνους καὶ πόνους περιπλανώμενος. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 613. «Δύσπλανος παρθένος», ἡ δυστυχῶς περιπλανωμένη παρθένος.

Δύσπληκτος, ον (πλήττω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κτυπηθῇ, ἐπιτυχηθῇ, ἢ νὰ τρομάξῃ, ξυπασθῇ, ἐκπλαγῇ.

Δυσπλήρωτος, ον (πληρόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γεμισθῇ, ἢ ἐκπληρωθῇ, τελειωθῇ.

Δύσπλοια, οίας, ἡ. Δυστυχὴς πλοῦς, δυστυχὲς πλεύσιμον, ταξίδευμα. Ἀνάλεκτ. Β΄. σ. 181.

* Δυσπλοΐα = τῷ πρημν.

Δύσπλοος, ον (πλέω). Ὁ δύσκολος ἢ ἐπικίνδυνος εἰς τὸ νὰ πλευσθῇ, ἁρμενισθῇ, δυσκολοαρμένιστος. Ἀνάλεκ. Β΄. 167. «Δύσπλοος Κρήτη».

Δύσπλυτος, ον (πλύνω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πλυθῇ, ξεπλυθῇ. Ἱπποκρ. Σ. 644.

Δύσπλωτος, ον (πλώω) = Δύσπλοος. Ἀνάλεκτ. Γ΄. Σ. 235.

* Δυσπνοέω, ῶ (δύσπνοος) Δυσκόλως ἀναπνέω, πάσχω ἀπὸ δύσπνοιαν. 2) ἀποπέμπω δυσωδίαν, βρομῶ, Παῦλ. Σιλ. 74, 30. ὅθεν

Δυσπνόητος, ον. Ὁ δυσκόλως ἀναπνέων. Ἱπποκρ. Σ. 54.

Δύσπνοια, οίας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ ἀναπνέειν, ἀνασαίνειν. Ἆσθμα, στένωσις, ἀγκομάχημα. 2) ἐναντίος ἄνεμος.

Δυσπνοϊκός, κή, κόν. Ὁ δυσκόλως ἀναπνέων, ὁ πάσχων ἀπὸ δύσπνοιαν, στένωσιν, ὁ ἀγκομαχῶν.

Δύσπνοος, ον, καὶ συναιρ. δύσπνους, ουν, (πνέω). Ὁ βαρέως καὶ δυσκόλως ἀναπνέων. «Δύσπνοος ἀήρ». ὁ εἰς ἀναπνοὴν ἀνάξιος, ὅστις δὲν εἶναι ἱκανός, ἢ ἄξιος μήτε νὰ ἀναπνέῃ, ἄχρηστος δηλ. Ἑρμην. Χωρὶς ἀναπνοήν, Σοφ. Ἀντ. 223. 2) δύσκολος νὰ τὸν ἀναπνεύσῃ τις, ὁ ἄχρηστος εἰς ἀναπνοήν. «Ἀήρ», Ἡρδτ. 3) παρὰ δὲ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 589. ὁ ἐναντίως πνέων καὶ φυσῶν, ἄνεμος.

Δυσπολέμητος, ον (πολεμέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ.

Δυσπόλεμος, ον. Ὁ ἀνάξιος διὰ πόλεμον, οὐνηρός. δειλός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1008. ἔνθα σημαίνει μᾶλλον, ὁ δυστυχὴς ἐν πολέμῳ.

Δυσπολιόρκητος, ον (πολιορκέω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολιορκηθῇ, καὶ νὰ κυριευθῇ. Ξενοφ.

Δυσπολίτευτος, ον (πολιτεύομαι). Ὁ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ διοικήσῃ πολιτικὰς ὑποθέσεις. Πλούταρχ. καὶ Δίων Κάσ. ΛΒ΄.

Δυσπονής, ές, (πονέω). Γεμάτος ἀπὸ κόπους καὶ δουλειάς, ταλαίπωρος, δυστυχής, πολύπονος. Ὀδ. Ε. 493. «Δυσπονὴς καμάτοιο».

Δυσπονέως, ἐπίῤ. Μάξιμ. στίχ. 194. Βαρέως, δυσκόλως, μετὰ κόπου.

Δυσπόνητος, ον (πονέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ δουλευθῇ, ἢ νὰ κερδηθῇ. 2) = δυσπονής. Δύσκολος, βαρύς, κοπιαστικός, ταλαίπωρος. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1014. «Δαίμονα φέρων κόπους, μόχθους, καὶ δυστυχίας», Αἰσχύλ.

* Δυσπονία, ἡ. Βαρεῖα, δύσκολος ἐργασία, ἐκ τοῦ

* Δύσπονος, ον (πόνος) Κοπιαστικός, γεμάτος κόπων καὶ ἐργασίας, βάρους καὶ ταλαιπωρίας, Σοφ. Ἀντγ. 1276.

Δυσπόρευτος, ον (πορεύομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ταξιδεύσῃ, ὁδοιπορήσῃ, περιπατήσῃ τινάς. Ξενοφ. «Δυσπόρευτος ὁδός», στράτα εἰς τὴν ὁποίαν δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ περάσῃ τινάς, δύσβατος. «Δυσπόρευτος ἁμάξαις», εἰς τὴν ὁποίαν δυσκόλως ἠμποροῦν νὰ περάσουν ἁμάξια.

Δυσπορία, ίας, ἡ (δύσπορος). Δυσκολία τοῦ περάματος, τῆς ὁδοιπορίας. καὶ γενικῶς Δυσκολία, ἀπορία, καὶ ἀμηχανία.

Δυσπόριστος, ον (πορίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, προμηθευθῇ, ἀποκτηθῇ.

Δύσπορος, ον, (πόρος). Λέγεται ἐπὶ τόπου, ἢ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ πέραμα εἶναι δύσκολον. Μεταφορικῶς δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ εὔπορος, ὅ ἐστιν ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ βοηθήσῃ τὸν ἑαυτόν του. = ἄπορος.

Δυσποτμέω, ῶ. (δύσποτμος). Δυστυχῶ.

Δυσποτμία, ίας, ἡ. Δυστυχὲς συμβεβηκός, δυστυχία. Σουίδας. ἐκ τοῦ

Δύσποτμος, ον (πότμος). Ὁ ἀπαντῶν ἢ πίπτων εἰς ἓν δυστυχὲς συμβεβηκός, ἢ εἰς δυστυχῆ μοῖραν, τύχην, δυστυχής. ἐπίῤ. δυσπότμως (—∪∪).

Δύσποτος, ον, (πίνω). δύσκολος νὰ ποθῇ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. «δύσποτον πῶμα», βδελυκτὸν καὶ συγχαμερὸν ποτόν, τὸ προξενοῦν ἀναγοῦλαν.

Δυσπραγέω, ῶ. (δυσπραγής). Εἶμαι δυστυχὴς εἰς τὰς πράξεις, ἐπιχειρήσεις μου, δυστυχῶ εἰς αὐτάς· καὶ γενικῶς ἀντὶ τοῦ δυστυχῶ. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπραγέω, εὖ πράττω. Πλούταρχ. ὅθεν

Δυσπράγημα, ατος, τό. Νικήτ. Χρον. Π΄. 7. τὸ εἰς δυστυχίαν καταντῆσαν ἐπιχείρημα, δυστυχὲς συμβεβηκός, ἢ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως. (——∪)

Δυσπραγής, ές, (πρᾶγος). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήσεις του, καὶ γενικῶς δυστυχής. ὅθεν

Δυσπραγία, ίας, ἡ. Ἡ περὶ τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήσεις δυστυχία· καὶ γενικ. Δυστυχία, ἀτυχία.

Δυσπραγμάτευτος, τον, (πραγματεύομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ, πραγματευθῇ, καὶ νὰ τὸν διοικήσῃ τινάς. Πλούταρχ. Θ΄. 93. «Δυσπραγμάτευτος δορυφόρων λαοῖσι».

Δύσπρακτος, ον (πράττω) Δύσκολος νὰ κατορθωθῇ, νὰ γίνῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς πρᾶξιν. ὅθεν

Δυσπραξία, ίας, ἡ. = δυσπραγία.

Δύσπρατος, ον, (πιπράσκω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πωληθῇ, δυσκολοπώλητος. Ἀθήν. Σ. 262.

Δυσπρέπεια, είας, ἡ. Τὸ ἀπρεπές, ἄπρεπον. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Γ΄. ζ. 4. ἐκ τοῦ

Δυσπρεπής, ές, (πρέπω). Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, «Τὸ δυσπρεπές» Τὸ ἄπρεπον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἁρμόζει. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπρεπής. Παρὰ δὲ Ἡσυχίῳ καὶ ἀντὶ τοῦ δύσμορφος.

Δύσπριστος, ον, (πρίω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πριονισθῇ.

Δυσπρόμαχος, ον, παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Τιμολ. 31. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ δυσπρόσμαχος.

Δυσπρόπτωτος, ον (προπίπτω). Ὁ μὴ εὐκόλως σφάλλων, ἢ πίπτων.

Δυσπρόσβατος, ον, (προσβαίνω). Τόπος ἔνθα τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ, ἢ νὰ ὑπάγῃ. Δίων Κάσ.

Δυσπρόσβλητος, ον, (προσβάλλω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ προσβάλῃ, νὰ πηδήσῃ, νὰ ῥιφθῇ, νὰ πιασθῇ, νὰ ὑπάγῃ ἐναντίον του. καὶ = δυσπρόσβατος.

Δυσπρόσδεκτος, ον (προσδέχομαι). = δυσπαράδεκτος. Ἀντωνῖν. Α΄. 5.

Δυσπροσήγορος, ον, (προσήγορος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἢ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἐχθρικός, σκυθρωπός.

Δυσπροσηγόρως, ἐπίῤ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ ὁμιλεῖν.

Δυσπρόσιτος, ον, (πρόσειμι). Ἔνθα τινὰς δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ, νὰ ἔλθῃ, νὰ πλησιάσῃ.

Δυσπροσίτως, ἐπίῤ. Μὲ δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ, νὰ πλησιάσῃ.

Δυσπρόσμαχος, ον, (προσμάχομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πολεμηθῇ, νὰ νικηθῇ, ἢ ἀνεπιτήδειος εἰς τὸ νὰ αὐθεντεύσῃ ἄλλον τινά. Πλούταρχος.

Δυσπρόσμικτος, ον (προσμίγνυμι). Ἐκεῖνος μετὰ τοῦ ὁποίου δυσκόλως ἠμπορεῖ τινὰς νὰ σμίξῃ, νὰ κάμῃ κοινωνίαν, καὶ νὰ φιλιωθῇ, συναναστραφῇ. Πολυβ.

Δυσπρόσοδος, ον (πρόσοδος) = δυσπρόσιτος.

Δυσπρόσοιστος, ον, (προσφέρομαι). Ὁποῖος μισεῖ τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, μισάνθρωπος, ἀπολίτευτος. 2) καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σοφοκ. Οἰδ. Β. 1277. Ζήτ. ἀπρόσιτος.

Δυσπρόσοπτος, ον, (προσοράω,) Ὁ μὴ καλὸς εἰς ὄψιν, ἄσχημος.

Δυσπροσόρμιστος, ον (προσορμίζω), καὶ δυσπρόσορμος, ὁ, ἡ. Σκύμν. στίχ. 725. καὶ Πολυβ. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ προσορμισθῇ, νὰ ἀράξῃ τινάς.

* Δυσπρόσορμος, ον = τῷ πρημν.

* Δυσπροσπελάζω (προσπελάζω) Δυσκόλως, μετὰ πόνου καὶ μόλις πλησιάζω. ὅθεν

Δυσπροσπέλαστος, ον. Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον μὲ δυσκολίαν καὶ κόπον ἠμπορεῖ νὰ πλησιάσῃ τινάς. Σχολ. Οἰδ. Κ. 1372.

* Δυσπροσπόριστος, ον (προσπορίζω) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πορισθῇ, νὰ προβλεφθῇ, νὰ προμηθευθῇ = δυσπόριστος.

Δυσπρόσρητος, (προσειπεῖν προσρηθῆναι.) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἢ νὰ τὸν ὁμιλήσῃ τινάς, αὐστηρός, σκυθρωπός, ἀλαζών. Βαρίν.

Δυσπρόσωπος, ον, (πρόσωπον). Ὁ ἔχων ἄσχημον πρόσωπον, καὶ ὄψιν. «Δυσπρόσωπον κάρα», Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 286. καὶ Πλούταρχ. Τούτῳ ἀντίκειται τὸ εὐπρόσωπος.

Δυσπύητος, ον, (πυέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ πρισθῇ καὶ νὰ ἐμπυάσῃ, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς ἔμπυον.

Δυσραγής, ές, καὶ

* Δύσρηκτος, ον (ῥήγνυμι) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ῥαισθῇ, νὰ συντριφθῇ, νὰ σχισθῇ, νὰ κατατζακισθῇ.

* Δύσρευτος, ον (ῥέω) Δυσκόλως ῥέων. Τὸ συγκριτ. Δυσρευστότερος παρὰ Σέξτ. ἐμπρ. πρὸς Μαθημ. 5, 75.

Δύσρητος, ον (ῥηθῆναι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν εἴπῃ, νὰ τὸν ὁμιλήσῃ, νὰ τὸν ἐκφράσῃ τινάς. 2) «Τὸ δύσρητον» Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον λέγει τινὰς μὲ δυσπρέπειαν. Συνωνυμ. μὲ τὸ αἰσχρός. Δημήτρ. Φαλ.

Δυσριγής, ές, Καὶ

* **Δύσριγος**, ον (ῥῖγος). Κατὰ πολλὰ ψυχρὸς, κρύος τόσον, ὥστε νὰ παγώνῃ. Ἡρδτ. 5, 10.

Δυσροέω, ῶ. (ῥέω). Ἀχρείως καὶ κακῶς ῥέω, (τρέχω). Κακῶς καὶ ἀχρείως ἀποβαίνω, γίνομαι. Κακῶς ἐξακολουθῶ, πηγαίνω κακῶς. Δυστυχῶ. Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. Β. 17. ἔνθα εὑρίσκονται καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενα.

Δυσροητικός, κή, κόν, Δ'. ά. 58. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ προξενῶν δυστυχίαν. Καὶ

Δύσροια, ἡ· ἀντὶ δυστυχία, δυστυχὴς ἐξακολούθησις ὑποθέσεώς τινος.

Δυσσέβεια, ἡ. (δυσσεβής.) Ἀθεΐα. Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

* **Δυσσεβέω**, (δυσσεβής) Πράττω, ὁμιλῶ, ἢ δοξάζω ὡς ἄθεος. Εἶμαι δυσσεβής. ὅθεν

* **Δυσσέβημα**, τό. Ἀσεβὴς ἢ ἄθεος πρᾶξις, ἢ ὁμιλία.

Δυσσεβής, ές, (σέβομαι). Ἄθεος, ἐναντίος τοῦ Θεοῦ, ὅστις δὲν διατηρεῖ τὸ ἀνῆκον σέβας πρὸς τοὺς ὑπὸ τῆς πολιτείας νομιζομένους καὶ λατρευομένους θεούς. Ἐπῤῥ. δυσσεβῶς (Παρατηρητέον δὲ ὅτι ἡ λέξις αὕτη καὶ αἱ παρ' αὐτῆς παραγόμεναι δὲν εὑρίσκονται εἰς τοὺς Ἐπικ. εἰς δὲ τοὺς Τραγ. Ποιητὰς εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει.)

* **Δυσσεβία**, ἡ, Ποιητ. ἀντὶ δυσσέβεια.

Δυσσειστος, ον. (σείω). Ὁποῖος δυσκόλως σείεται, κλονίζεται, ἀτάραχος, στερεός, ἀκίνητος. Ἡσύχ.

* **Δύσσηπτος**, ον (σήπομαι) ὅστις δὲν σαπίζει εὔκολα.

Δύσσοος, ον (σώζω) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ λυτρωθῇ, σωθῇ, χαμένος, δυστυχής.

* **Δυσστ**, — Εἰς τὰς συνθέσεις μὲ πρωτότυπα ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ στ, σθ, σπ, σφ, σχ, ἀποβάλλεται τὸ τελικὸν, τοῦ Δυς - κατὰ τὰς ἀρχαιοτέρας ἐκδόσεις τῶν συγγραφέων καὶ τὰ παλαιότερα χειρόγρ., πρὸς ἀποφυγὴν δηλ. τῆς διὰ τὴν ἐπισώρευσιν τῶν συμφώνων κακοφωνίας, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ διὰ τούτου δὲν ἐγίνετο οὐδεμία ἀμφιλογία καὶ ἀμφιβολία τῆς σημασ. διότι τὸ Δύστομος ἐπροφέρετο διαφόρως παρὰ τὸ Δύσσομος, ὡς καὶ διὰ τῆς γραφῆς ἀκριβῶς διακρίνεται (Διὰ τοῦτο ἐὰν καὶ εἰς ὅλους μας ἀκόμη ξένη καὶ ἀσυνήθιστος μ' ὅλον τοῦτο εἰσήχθη εἰς τινας λέξεις τοῦ Λεξικοῦ τούτου ὡς ὀρθοτέρα ἡ τῶν πλείστων νεωτρ. Φιλολόγων γραφὴ, οἵτινες εἰς τὰς συνθέτους λέξ. γράφουσι τὸ τελικὸν ς καὶ ἐν τῷ μέσῳ, πρὸς διαφοράν τῶν ἐκ τοῦ Δυς καὶ Δύο συνθέτων.) Πρὸς τούτοις δικαιοῖ τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ ἡ ἀναλογία τοῦ Δίς, Τρίς, κ. τ. τ., ἥτις ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐφαρμόζηται παρὰ λόγον καὶ εἰς τὰς προθέσ. Εἰς καὶ Πρὸς, διότι τότε ἀφεύκτως ἤθελε συμβῆν ἤτοι ἀμφιλογία καὶ ἀμφιβολία τῆς σημασ. ἢ ἐντελὴς ἄγνοια ἂν δηλ. αἱ λέξεις εἶναι σύνθετοι ἐκ τῶν προθέσ. τούτων. Μ' ὅλα ταῦτα γράφουσι νεώτεροι τινὲς Κριτικοὶ πάντοτε Δύςτομος, δύςστηνος κ. τ. τ. π. χ. Schaef Ἰουλ. Λόγ. σ. XXII. Διονύσ. περὶ Συνθέσ. σ. 91. Ἐγὼ δὲ (ὁ Πασσώβ) ἀπέβαλα παντοῦ κατὰ τὸν Βόλφιον τὸ Σ ἐν τῷ Δύστηνος. — Διὰ ταῦτα ἂς ζητῶνται αἱ λέξεις ἐνίοτε καὶ κατ' ἄλλην γραφὴν ἐὰν κατὰ μίαν τινὰ δὲν εὑρίσκωνται, π. χ. ἐπειδὴ τὸ Δυστρατοπέδευτος, οὕτω γραφόμενον δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Λεξικῷ τούτῳ, ἂς ζητηθῇ κατὰ τὴν ἀκόλουθον γραφὴν Δυςστρατοπέδευτος κ. τ. λ.

Δυστομέω, ῶ. = Βλασφημέω.

* **Δυςστρατοπέδευτος**, ον (στρατοπεδεύω) Ἔνθα δυσκόλως στρατοπεδεύει ὁ στρατὸς «Χώρα» Αἰνεί. 8

Δυςσύμβατος, ον, (συμβαίνω). Ἐκεῖνος μετὰ τοῦ ὁποίου τινὰς δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ συμβιβασθῇ, ἑνωθῇ, συνδεθῇ.

* **Δυςσύμβλητος**, ον, Δυςσυμβούλευτος, ον καὶ Δυςσύμβολος, ον, ἴδ. δυςξ —

Δυςσύνακτος, ον, (συνάγω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ συναχθῇ, μαζωχθῇ.

Δυςσυνείδητος, ον. Ὁ ἔχων κακὴν συνείδησιν. Ἰουστ. Μάρτ.

Δυςσύνοπτος, ον, (συνιδεῖν, συνόψομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρατηρηθῇ, ἐννοηθῇ, γνωρισθῇ· σκοτεινός. Πολύβ.

* **Δυσταίνω**, θεωρεῖται ὡς πρωτότυπον τοῦ δύστηνος, καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ στένω, ὡς καὶ τὸ ἀσταίνω, ἀμφότερα παρὰ Γραμμ. Ruhnk ep. cr. p. 138.

Δυστάλας, αν, αινα, γενικ. ἀρσ. καὶ οὐδετρ. ανος. (τάλας). Ὁ καθ' ὑπερβολὴν δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἄθλιος, κακορρίζικος.

Δυστάραχος, ον, (ταραχή). Ὁ κατὰ πολλὰ ταραχώδης, καὶ ἀνήσυχος. Γραμμ.

Δυστατέω, Ἵσταμαι ἐπὶ ἀνισχύρων καὶ ἀδυνάτων, μὴ σταθερῶν ποδῶν, κλονοῦμαι, καὶ μεταφρ. Εἶμαι ἀκατάστατος Πλούτ. Γ. 129. καὶ 621. «Δυστατοῦντα», ὅπερ ἡ τοῦ Hutt. ἔκδ. Ζ', σελ. 230. ἐκ τῶν τοῦ Ξυλάνδ. χειρογρ. «Δυσδιαστατοῦντα», ἔχει, ἐπὶ σημασ. τοῦ, μὴ εὐκόλως διαιρούμενος, ἢ διαχωριζόμενος. Ἐκ τοῦ

* **Δύστατος**, ον (ἵσταμαι, στῆναι) Κακῶς, δηλ. μὴ στερεῶς ἱστάμενος, κλονούμενος, ἀκατάστατος.

Δυστέκμαρτος, ον, (τεκμαίρομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ διά τινων σημείων, νὰ σημαδευθῇ· καὶ ἑπομένως δύσκολος εἰς τὸ νὰ ξεφευρεθῇ, ἐπιτυχηθῇ.

* **Δυστεκμάρτως**, ἐπῤῥ. τοῦ προγμν.

Δυστεκνία, ίας, ἡ. Δυστυχία εἰς τὰ παιδία ἐκ τοῦ

Δύστεκνος, ον, (τέκνον). Ὁ δυστυχὴς εἰς τὰ παιδία. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1248.

Δυστερπής, ές, (τέρπω). Ὁ ἀχρείως τέρπων καὶ εὐφραίνων, δηλ. κατὰ πολλὰ δυσάρεστος, πρόξενος λύπης, καὶ θλίψεως. Αἰσχύλ.

Δύστηκτος, ον, (τήκω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ. Ζήτ. δυστέκτηκτος.

Δυστηνία, ίας, ἡ. Δυστυχία. ἐκ τοῦ

Δύστηνος, ον (δυσταίνω). Δυστυχὴς, ἄθλιος, ταλαίπωρος, κλαυθμῶν καὶ δακρύων ἄξιος, συχνάκις παρ' Ὁμρ. ἀλλ' ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ὁ δὲ Πίνδρ. καὶ «Δύστηνος μόχθος» εἶπε «Δυστήνων παίδεσι» Ἐκ γενεᾶς δυστυχεῖς, δηλ. ὅσοι διὰ τῆς δυστυχίας τῶν πατέρων ἢ προπατόρων τους, εἶναι ἤδη προωρισμένοι πρὸς ἰδίαν τους δυστυχίαν, Ἰλδ. Ζ', 127. 2) Παρὰ νεωτρ. δὲ ὡς τὸ Λατιν. miser ἐπὶ ἠθικῆς σημασ. Ἄθλιος, ταλαίπωρος, ἀποτρόπαιος, βδελυρός, συγχαμερὸς, ἀχρεῖος, Σοφ. Ἠλεκτρ. 121. Ruhnk ep. cr. p. 139. Ἐκτὸς τοῦ δύστηνος φαίνεται ὅτι ἦτο σύνηθες εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ συνώνυμόν τι Ἄστηνος. Ζήτ. Ἄστηνος.

Δυστήρητος, ον. (τηρέω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ παρατηρηθῇ, ἢ νὰ φυλαχθῇ. Φωκυλ. 205.

Δυστίβευτος, ον, (στιβεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἰχνευθῇ

Δυστιθάσσευτος, ον, (τιθασσεύω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, συγκρατηθῇ διὰ τοῦ χαλινοῦ, καταδαμασθῇ, ἡμερώσῃ. Πλούταρχος.

Δυστλήμων, ον, γενικ. ονος (τλήμων.) Ὁ δυστυχῆ καὶ βαρέα κακὰ ὑποφέρων, κακορρίζικος. Ὑμν. Ὁμρ. Ἀπλ. 532.

Δύστλητος, ον, (τλῆναι). Δυσκολοϋπόφερτος. ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπομείνῃ τινάς.

* **Δυστόκεια**, ἡ. Ἡ ἐπὶ κακῷ καὶ πρὸς δυστυχίαν γεννήτρια. Πρβλ. δυσαριστοτόκεια, ἐκ τοῦ

Δυστοκέω, ῶ. (δύστοκος). Βαρέως καὶ δυστυχῶς γεννῶ, γεννῶ μὲ κόπους καὶ πόνους μεγάλους. ἐκ τοῦ

* **Δυστοκής**, ές (τίκτω). Ὁ δυσκόλως γεννῶν, Καλλίμχ. Δῆλ. 242. Πρβλ. ὅμως Schaef Διονσ. Συνθ. σ. 91. 2) ὁ πρὸς δυστυχίαν τεκνοποιῶν

Δυστοκία, ίας, ἡ, Ἡ δύσκολος, βαρεῖα, καὶ μὲ μεγάλους πόνους γέννα, τὸ δυσκόλως γεννᾷν. ἐκ τοῦ

Δύστοκος, ον (τίκτω). Ὁ δυσκόλως γεννῶν.

Δύςτομος, ον, (τέμνω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ κοπῇ, χωρισθῇ, κατακοπῇ, διαιρεθῇ.

* **Δύστομος**, ον (στόμα) Ὁ κακὸν ἢ σκληρὸν στόμα ἔχων, σκληρόστομος, ἐπὶ ἵππου, Ἀνάλ. 3. Παρατήρησον τὴν διαφορὰν τῆς παρούσης πρὸς τὴν προγμν. λέξιν.

Δύςτονος, ον (στένω) βαρέως ἀναστενάζων 2) Πολλὰ ἀξιολύπητος, ἄθλιος, πολυθρήνητος 3) Δύσκολος, βαρὺς, φορτικὸς — Εὑρηται δὲ ἡ λέξις καὶ παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 466. Θήβ. 987. καὶ 1000.

Δυςτοπάζω, Μ. ἄσω. Δυσκόλως γνωρίζω, δὲν ἐπιτυγχάνω. ὅθεν

Δυςτόπαστος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ, ἐπιτυχηθῇ.

Δύςτοπος, ον. Παρὰ Σουΐδᾳ, ἀντὶ δυσχερής.

Δυστόχαστος, ον, (στοχάζομαι). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχηθῇ, ἢ νὰ ἐμβῇ κατὰ σκοπόν.

* **Δυστοχία**, ἡ. Τὸ μὴ ἐπιτυγχάνειν τὸν σκοπὸν, Ἀποτυχία. Ἀντίθ. τῷ εὐστοχία.

Δυστράπεζος, ον, (τράπεζα). Ὁ τρώγων συγχαμερὰ φαγητά. Εὐριπ. Ἡρακλ. 384.

* **Δυστραπέλεια**, ἡ, Καὶ

Δυστραπελία, ίας, ἡ. Ἀπραξία, ἀκινησία, ἀμεταβλησία. ὅθεν ἐπὶ χαρακτῆρος ἀνθρώπου, Θεόφραστ. Χαρακ. ἰσχυρογνωμία, αὐθάδεια, ἀπείθεια, σκληροτραχηλία, πεῖσμα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ Κακία, ὡς καὶ τὸ Δυστροπία· καὶ ἐπὶ τόπων παρὰ Διοδ. Σικ. «Τοπικὴ δυστραπελία», ἡ κακὴ καὶ δύσκολος φυσικὴ θέσις καὶ κατάστασις ἑνὸς τόπου. ἐκ τοῦ

Δυστράπελος, ον, (τρέπω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ γυρισθῇ, στραφῇ, ἢ νὰ κινηθῇ, ταραχθῇ. Σοφοκ. Αἴας 925. (ἔνθα ὁ Σχολ. καὶ «Ὄργημα δυστράπελον», ἀναφέρει)· καὶ ἑπομένως, ὁ ἀκίνητος κατὰ τὴν κεφαλὴν, ὁποῖος δὲν γυρίζει ἀπὸ τὴν γνώμην του, σκληροτράχηλος, ἰσχυρογνώμων, πεισματάρης. Θεόφρ. Χαρακτ. 2) Ἀνεπιτήδειος, ὁ μὴ ἐπιτήδειος, καὶ ἐξρτ. πρὸς χρῆσιν, ἢ πρὸς κοινωνίαν, καὶ συναναστροφήν· ἀντίκειται τῷ εὐτράπελος. καὶ εἶναι συγγενὲς τῷ δύστροπος. Ἐπῤῥ. δυστραπέλως, σημαίνει δὲ κυρίως, Ἄτακτα, εἰς κακὴν τάξιν καὶ θέσιν.

Δυστράπητος, ον, Ἱπποκ. σελ. 397. ὅπερ ἐν χειρογρ. «Δυστράπελος,» ἀναγιν. τὸ «Δυσμετάθετον», σημαῖνον.

Δυστραχήλων ἐξοχῶν τὰ φορτία. Ποσείδιππος παρὰ Σουΐδ. ἐν Δ. Δύναμις, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ «Δυστραπήτων», ἢ Δυστραπέλων. Ταυτόσημον ὅμως αὐτοῦ.

* **Δύστρητος**, ον. Δυσκολοτρύπητος, Σουΐδ.

* **Δύστριπτος**, ον. (τρίβω) Δύσκολος νὰ τριβῇ.

Δυστροπία, ίας, ἡ. = Δυστραπελία. Καὶ

* **Δυστροπικός**, ή, όν. Σκληρὸν, ἀλύγιστον γνώμην ἔχων, ὁ ὅμοιος δυστρόπῳ ὤν, ἐκ τοῦ

Δύστροπος, ον (τρέπω) καὶ = Δυστράπελος. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Παράξενος, καὶ κακότροπος. Παρὰ Δημοσθ. συνωνυμεῖ μὲ τὸ δύσκολος.

* **Δυστρόπως**, Ἐπῤῥ. τοῦ προγμν.

* **Δύστρος**, ὁ. Ὁ Μάρτιος μὴν, κατὰ Μακεδόνας, Ἀνάλ. καὶ Σουΐδ.

Δύστροφος, ον. (τρέφω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τραφῇ, αὐξηνθῇ διὰ τῆς τροφῆς, ἀνατραφῇ, διατηρηθῇ.

Δυστρύπητος, ον (τρυπάω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τρυπηθῇ, διαπερασθῇ.

* **Δύστρωτος**, ον. Δυσκολοπλήγωτος, Ἐτυμ. Μ.

Δυστυχέω, χῶ (δυστυχής). Εἶμαι δυστυχὴς, εὑρίσκομαι εἰς δυστυχίαν, καὶ ταλαιπωρίαν. ἔχω ἐναντίαν τὴν τύχην, ὅ ἐστι κακήν. Λέγεται καὶ ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἐπιχειρήσεων, ὅταν χαλῶνται, λαμβάνουν κακὴν καὶ ἐπιζήμιον ἔκβασιν, ἢ δὲν ἐκβαίνουν κατὰ σκοπὸν, ἀλλὰ καὶ

παθεῖν. 2) ἐνεργητ. Πάσχω, ὑποφέρω κακόν τι, μετ' Αἰτιατ. Jac. AP. σ. 703. ὅθεν

Δυστύχημα, ατος, τό. Δυστυχὲς συμβεβηκός, ἢ ἀποτέλεσμα.

Δυστυχής, ές (τύχη). Ἀτυχής, ταλαίπωρος, δύστυχος, ὁ ἐναντίαν, ἤτοι κακὴν τὴν τύχην ἔχων, ὅθεν πτωχός. Ἀντίκειται τῷ εὐτυχής. Παρὰ δὲ Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. 8. ἀντίκ. τῷ εὐφυής. Ἄρα κυρίως ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀποβαίνει τι καλῶς, δὲν ἐπιτυγχάνεται.

Δυστυχῶς. ἐπίρ. Μὲ δυστυχίαν.

Δυστύχησις, εως, ἡ. Ἀντὶ τοῦ δυστυχία, καὶ ἀποτυχία παρὰ Παλαιφάτ.

Δυστυχία, ίας, ἡ. Τὸ δυστυχεῖν.

Δυσυπνέω, ῶ, Κακῶς κοιμοῦμαι· ἐκ τοῦ

Δύσυπνος, ον (ὕπνος). Ὅποιος κοιμᾶται κακῶς, ἄγρυπνος.

Δυσυποβίβαστος, ον (ὑποβιβάζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν φέρῃ τινὰς κάτω, καὶ νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἔξω. Ἀθήν. σελ. 74.

Δυσυποιστος, ον (ὑποφέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ. Ἰώσηπ. Ἀρχ.

Δυσυπομόνητος, ον (ὑπομένω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ὑπομείνῃ, νὰ τὸν βαστάξῃ τινάς. Σέξτ. Ἐμπ.

Δυσυπόστατος, ον (ὑφίσταμαι). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δύσκολα ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀντισταθῇ, ἢ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Διόδ. Σικελ.

Δυσυπότακτος, ον (ὑποτάσσομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποταχθῇ, νὰ ὑποκλίνῃ εἰς τὸν ζυγόν, ἀνυπότακτος, σκληροτράχηλος. Σουΐδ. ἐν Λ. «Δυσεργάλειος».

Δυσυποχώρητος, ον. Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. διὰ τούτου τὸ «Δυσείκαστος», ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει, ὁ δυσκόλως ὑποχωρῶν.

***Δύσφαλτος**, ον (σφάλλω.) Δύσκολος νὰ τὸν κάμῃ τις νὰ κλονίζεται, νὰ τὸν ταράξῃ, νὰ τὸν ἀνακαθεστηρίσῃ, ἢ νὰ τὸν κρημνίσῃ.

Δυσφανής, ές (φαίνομαι). Ὁ μόλις ὁρατός, ὅστις μόλις φαίνεται, βλέπεται, ἀσαφής, σκοτεινός. Πλούτ. Ζ'. σελ. 699. «δυσφανὴς καὶ ἀμαυρόω». ἐν δὲ σελ. 700. ἀντὶ τούτου τὸ «Δυσφάνταστος», ἵσταται, καὶ ἐν Λουκούλλ. 9. «δυσφανὴς καὶ νοτερὰ νύξ», ἀντὶ τοῦ σκοτεινή.

Δυσφάνταστος, ον (φαντάζομαι). Ὅποιος δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ, νὰ δεχθῇ εἰς τὸν νοῦν του τὸ σχῆμα ἢ τὸ εἶδος ἑνὸς πράγματος. Ζήτ. Φαντάζομαι. 2) Καὶ ἀντὶ τοῦ δυσφανής. Πλούτ.

Δύσφατος, ον (φημί). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὁμιληθῇ, ἐκφρασθῇ ἢ τὸν ὁποῖον δυσαρέστως καὶ μετ' ἀποστροφῆς προφέρομεν, ὁμιλοῦμεν. 2) Κατηραμένος. 3) Ἀσαφής, ἀκατάληπτος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1163. Λυκόφρ. 10.

Δυσφεγγής, ές (φέγγος). Ὁ ἀχρείως καὶ μὴ καθαρῶς φέγγων, σκοτεινός, συννεφώδης. Πολυδ.

Δυσφερής, ές (φέρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φερθῇ, ὑποφερθῇ, βασταχθῇ· = δυσβάστακτος. Ἡσύχιος.

Δυσφημέω, ῶ (δύσφημος). Ὁμιλῶ, ἢ μεταχειρίζομαι ἀχρεῖα, αἰσχρὰ καὶ συγχαμερά, ἢ κακῶν προμηνυμάτων λόγια κατά τινος· «δυσφημῶ τινα», ἢ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, καταλαλῶ, καταφρονῶ, ἀτιμάζω, ἀφανίζω, κτλ. ὡς τὸ βλασφημέω. Καὶ παραπονοῦ, θλίβω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1182. καὶ Εὐριπ. Ἑκάβ. 179. «τί με δυσφημεῖς», τί με ὀνειδίζεις, ἢ μὲ κακοῖς κατοβρίζεις, ταλαίπωρον; Τί με κακοτυχίζεις; οὗ ἐναντίον τὸ εὐφημέω.

***Δυσφήμημα**, καὶ

Δυσφημία, ίας, ἡ. Ἀχρεῖα, αἰσχρὰ καὶ συγχαμερὰ λόγια, ἢ λόγια κακῶν καὶ λυπηρῶν προμηνύσεων, ἤτοι κακὴ καὶ λυπηρὰ προφητεία. 2) Καὶ ὑβριστική, κατηγορητική, καταφρονητική, καὶ συκοφαντικὴ ὁμιλία κατά τινος. Ἀτιμία, καταφρόνησις, ἐντροπή. 3) Κακή, ἀχρεία, αἰσχρή, καὶ ἄτιμος φήμη. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. §. 171. ἐκφράζει τὴν ἔκτασιν τῆς σημασίας ταύτης τῆς λέξεως οὕτω «Δυσφημίας πάσης τῆς τε σχετλιαστικῆς, καὶ τῆς μαχίμου, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς φορτικῆς, καὶ τῆς γελωτοποιοῦ».

Δυσφήμιστος, ον (φημίζω). = δύσφημος. Σουΐδ. ἐν «Δυσταλήθειστος».

Δύσφημος, ον (φήμη). Ὁ κακὰς προγνώσεις ἢ κακὰ σημεῖα ἔχων. Ἡσιόδ. Ἔργ. 733. 2) Ὁ δυσφημισμένος, ὁ κακὴν καὶ ἄτιμον φήμην ἔχων. 3) ἐνεργητ. Ὁ ὑβρίζων, βλασφημῶν, καταφρονῶν, κατηγορῶν, καὶ ἀτιμάζων.

Δύσφθαρτος, ον (φθείρω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φθαρῇ.

***Δυσφθεγγος**, ον (φθέγγομαι). Κακῶς ἠχῶν.

Δυσφιλής, ές (φιλέω). Ἄφιλος, ἀπολίτευτος, μισητός, μισάνθρωπος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 45. καὶ Σοφοκ Οἰδ. Κ. 1258.

Δύσφιμος, ον. Ἀχαλίνωτος. Βαρῖν. ὁμφ.

Δυσφορέω, ῶ (δύσφορος). Εὑρίσκω τι βαρύ, καὶ δυσαρέστως τὸ ὑποφέρω, ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, ἢ κακιώνω, ἀνευχαριστοῦμαι, ὀργίζομαι διότι, «τινι» σπανιώτ. «τινι ἀλλὰ καὶ πρός τινα», Αἰσχλ. Επτ. Θηβ. 765. Οὕτω καὶ τὸ Μέσ.

Δυσφορέομαι, οῦμαι. Ἰσοκρατ. Ἑλέν. «τῆ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δυσφορούμενος» καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. β'. 8. καὶ Β'. β'. 5. μερικαὶ ἐκδόσεις «Δυστιξούμενοι», ἀντὶ «Δυσφορούμενος» ἔχουσι. ὅθεν

Δυσφόρητος, ον. Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ὑποφερθῇ.

Δυσφορία, ίας, ἡ. Τὸ βαρέως ὑποφέρειν τι, δυσαρέσκεια, ἀνευχαριστησία.

Δυσφορικός, κή, κόν. Ὁ ἀνήκων εἰς μελαγχολίαν, ἀδημονίαν, καὶ πίκραν, καὶ δυσαρέσκειαν, ἢ ὁ τούτων σημαντικός. Σχολ. Σοφοκ. Αἴας 432.

Δυσφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὁ κακοφωνῶν, ὁ λυπηρῶς καὶ κλαυθμηρῶς ἠχῶν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 224.

Δύσφορος, ον (φέρω). Ὁ δύσκολος καὶ βαρὺς εἰς τὸ νὰ τὸν ὑποφέρῃ τινάς, ἀνυπόφερτος. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. β'. 7. Βαρετός, ἐνοχλητικός, καταδαμάζων, καταπιέζων, ὅθεν καθόλου, Κακός, δεινός, Herm. Σοφ. Αἰ. 51. 2) ἐνεργητ. Ὁ βαρέα καὶ δύσκολα ποιῶν, κάμνων. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. σ'. 17. «δύσφορον ἐστιν». Ἐπίρρ. δυσφόρως, ὅθεν «Δυσφόρως ἄγειν», ἔχειν παρὰ Τραγ. ἀντὶ τοῦ ἀγανακτῶ, ἀδημονῶ.

Δύσφραστος, ον (φράζομαι). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ τὸν ἐκφράσῃ, νὰ τὸν εἴπῃ, καὶ νὰ τὸν ἐξηγήσῃ τινὰς διὰ λόγων. Ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος, ἀνερμήνευτος, δυσνόητος, Πλάτ. Τίμ. σ. 50 c. Λυκόφ. 1466.

Δυσφράστως, ἐπίρ. Ἀνεκφράστως, ἀκαταλήπτως.

Δυσφρονέω, ῶ (δύσφρων). Δυσαρέσκομαι, ἀδημονῶ, λυποῦμαι. Ἡσιόδ. Θεογ. 102.

Δύσφροντις, ι (φροντίς). Μελαγχολικός, δυσαρεστημένος, λυπημένος, ὅλος φροντίδα, καὶ θλῖψιν. ὁμφ.

Δυσφροσύνη, ης, ἡ. Θλῖψις, φροντίδα, λύπη, πίκρα. Ἡσιόδ. Θεογ. 528 Πλεῖστ. ἐκ τοῦ

Δύσφρων, ον, γεν. ονος, καὶ δυσφρόνως, ἐπίρ. (φρήν). Λυπημένος, τεθλιμμένος, μελαγχολικός. «Τὰ δύσφρονα» λῦπαι, καὶ θλίψεις. Πινδ. Ὀλ. Β'. 95. 2) Παρὰ δὲ Αἰσχύλ. Θήβ. 876. Πέρσ. 550. Ἀγ. 538. 619. καὶ 843. ἀντὶ τοῦ ἀνόητος, μωρός, τρελός. 3) Ἐνίοτε δὲ σημαίνει παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς λοιποῖς Τραγ. καὶ τὸ κακόφρων, ἐχθρός, ντινίω.

Δυσφυής, ές (φύομαι). Ὁ βαρέως καὶ δυσκόλως αὐξάνων, βλαστάνων. 2) Ὁ ἄσχημος καὶ παρὰ φύσιν αὐξήσας, συγχαμερός, ἄσχημος, ἀφύσικος. Ἐπίρρ. δυσφυῶς. ὅθεν

Δυσφυΐα, ίας, ἡ. Δύσκολος, βαρεῖα, ἢ βραδεῖα βλάστησις, αὔξησις. 2) ἀντὶ τοῦ «Δύσφυσις», ὅ ἐστι, κακὴ φύσις, ἀχρεία καὶ ἀφύσικος φύσις, ἢ ἰδιότης. Ἀφυσικιά.

Δυσφυλακτέω, ῶ. = δυσαρέομαι. Γραμμ. ἐκ τοῦ

Δυσφύλακτος, ον, (φυλάσσω) Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ φυλαχθῇ, νὰ βασταχθῇ, νὰ διατηρηθῇ. 2) Δύσκολος νὰ τὸν ἀποφύγῃ τις ἢ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ φυλαχθῇ τινάς. Δίων Κάσ. Μ'. 20.

Δύσφυσις, εως, ἡ. Κακὴ φύσις. Ἡσύχιος.

Δυσφωνία, ίας, ἡ. Ἐναντία καὶ σκληρὰ φωνή, κακοφωνία, διαφωνία, ἐναντιότης. ἐκ τοῦ

Δύσφωνος, ον, (φωνή). Κακόφωνος, ἐναντίος.

Δυσφώνως, ἐπίρ. Κακοφώνως, ἐναντίως.

Δυσφώρατος, ον, (φωράω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ πιασθῇ, παραδοθῇ, ἀποδειχθῇ, ἢ νὰ ἐφευρεθῇ. Ζήτ. ἐν εὐφώρατος.

Δυσχαλίνωτος, ον, (χαλινόω). Δύσκολος εἰς τὸ νὰ χαλινωθῇ, ἢ νὰ διοικηθῇ.

Δυσχάριστος, ον. (χαρίζομαι). Ἀχάριστος. 2) Ἀνελευθέριος 3) Μὴ χαρίζων εὐκόλως κτηνόχω Πλούτρχ.

Δυσχειμερινός, νή, νόν. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. ἀντὶ τοῦ δυσχείμερος. ὁμφ.

Δυσχείμερος, ον, (χεῖμα). ἢ δύσχειμος, καὶ δυσχείμων, ὁ ἔχων δύσκολον καὶ βαρὺν χειμῶνα, ὅθεν, κατὰ πολλὰ ψυχρός, χειμωνώδης, τρικυμιῶν πλήρης, κρύος, ὡς παρ' Ὁμήρ. «Δύσχειμος χώρα». Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται μεγάλος χειμῶνας, ἢ ψύχρα πολλή· καὶ «δύσχειμον, πνεῦμα». Ψυχρὸς ἄνεμος. Εὐριπ. Ἱκέτ. 961. Τὸ **Δυσχείμερος** ἔχει ὁ Ὅμηρ. μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ πάντοτε ὡς ἐπίθ. τῆς Δωδώνης. Τὸ δὲ δυσχείμων εὑρίσκεται παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 634.

* **Δύσχειμος**, ον = δυσχείμερος, τὸ ὁποῖον ἰδέ. Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ δύσχιμος.

* **Δυσχείμων**, ον, γεν. ονος, = δυσχείμερος, συχνάκις παρὰ τοῖς πεζογράφοις.

* **Δύσχειρος**, ον = Δυσχείρωτος. Εὕρηται δὲ μόνον ἐν τῷ ὑπερθετικῷ **Δυσχειρότατος**, Διόδ. 5, 34. πρβλ. Schaef παρὰ Naeke Χοιρίλ. σ. 274.

Δυσχείρωμα, ατος, τό. (χειρόω) Ἓν δύσκολον εἰς τὸ νὰ καταντηθῇ πρᾶγμα. Πᾶν ἐφ' ὅ,τι δυσκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ βάλῃ χέρι, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 1024. Ἀγμ. 1318. Σοφοκλ. Ἀντ. 126. Οἰδ. Τ. 560.

Δυσχείρωτος, ον. (χειρόω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χειρωθῇ, νικηθῇ, κατασκευασθῇ. Ἡρόδ, Ζ'. 9.

Δυσχεραινόντως, ἐπίρ. Δυσαρέστως, μὲ δυσαρέσκειαν. ἐκ τοῦ

Δυσχεραίνω, Μ. ανῶ. (δυσχερής). Δὲν ὑποφέρω, δὲν ἠμπορῶ νὰ βαστάξω, νὰ ὑπομείνω, ἢ νὰ ὑποφέρω τι, μετ' αἰτιατ. Δυσαρεστοῦμαι, αἰσθάνομαι, ἢ ἔχω ἀποστροφὴν καὶ συγχασίαν πρός τι, «περί τινι», Πλάτ. Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαί τι. Ἀγανακτῶ, δὲν εὐχαριστοῦμαι, μὲ δυσαρεστεῖ τι, ἢ ἀμηχανῶ, ἀμφιβάλλω, ἢ ἀπορῶ διότι, Ἀριστοτέλ. μετὰ δοτ. — Παθητ. Εἶμαι συγχαμερός, ἢ μισητός, «Ὄνομα δυσχεραινόμενον» Ὄνομα τὸ ὁποῖον ἀκούεται μὲ ἀποστροφὴν καὶ συγχασίαν, τὸ ὁποῖον συγχαίνεται νὰ τὸ ἀκούσῃ τινάς. 2) ἐνεργητ. Χαλεπαίνω, ἢ δυσκολεύω, δηλ. κάμνω πρᾶγμά τι δύσκολον. «Δυσχεραίνειν τοῖς λόγοις». Τὸ νὰ κάμῃ τις δυσκολίας ἐν τῷ φιλονεικεῖν, νὰ ἦναι τις αὐστηρὸς εἰς τὸ φιλονεικεῖν. Πλάτ. ὅστις συντάσσει τὴν λέξιν ἄλλως πάντοτε μὲ αἰτιατ.

Heind. Γοργ. σ. 450. Ε. Κοινῶ, ἡ προξενῶ δυσαρέσκειαν καὶ ἀγανάκτησιν, παροξύνω. Σοφοκ. Oid. K. 1282. παρὰ δὲ Δίωνι Κασ. ΜΘʹ. 28. «τήν τε ὕβριν πανταχοῦ ἐδυσχέραινον», ἐδυσκόλευον. Καὶ Ἀππιαν. Ἰλλυρ. η. ὅθεν

Δυσχεραντικός, κή, κόν. Ὁποῖος εὐκόλως δυσαρεστεῖται, χειροτερεύει, καὶ γίνεται κακός. Ἀντωνῖν. Αʹ. ς. καὶ Ἱεροκλ. Ἰδ. τὸ πρχμν.

Δυσχέρασμα, τος, τό. Δυσάρεστον, καὶ συγχαμερὸν συμβεβηκός, τὸ δυσάρεστον, δυσαρέσκεια.

Δυσχέρεια, είας, ἡ. Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐχέρεια. Δυσκολία εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι πρόσωπόν τι, ἢ πρᾶγμα. ὅθεν 1) Ὡς μὲν ἐκ τοῦ ὑποκειμένου, Ἀναρμοδιότης, ἀναξιότης, ἀνεπιτηδειότης ἐν τῷ μεταχειρίζεσθαι ἢ κυβερνᾷν τι. 2) Ὡς δὲ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου, Δυσκολία, ἡ ἀνεπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ τις τὸ πρόσωπον τοῦτο ἢ τὸ πρᾶγμα, καθότεν δηλ. ἡ δυσκολία αὕτη προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς καταστάσεως τοῦ πράγματος, ὅθεν γενικῶς, Ἀμηχανία, στενοχωρία, δυσκολία, ἀνεπιτηδειότης, ἐμπόδιον. Ἐπὶ δὲ προσώπων, Ἀνορεξία, καὶ ἔλλειψις κλίσεως εἴς τι, ἔχθρα καὶ μῖσος. Σκυθρωπότης, μουρμούρισμα, Δυσαρέσκεια. Πρβλ. Θεόφρ. χαρακτ. 19. ἐκ τοῦ

Δυσχερής, ές, (χείρ) Τὸ ἐναντίον τοῦ εὐχερής, ἐνεργητ. μέν, Ἐκεῖνος, ὅστις δὲν μεταχειρίζεταί τε, ἢ δὲν πραγματεύεται περὶ τινος μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ γυμνασίαν· ὅθεν Ἀνεπιτήδειος, ἀγύμναστος, ἢ ὁ πράττων, καὶ ἐνεργῶν τι μὲ δυσαρέσκειαν, καὶ σπανιακῶς, ὁ μὴ ἔχων ὄρεξιν κλίσιν εἴς τι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔχθραν, μῖσος, καὶ ἀποστροφήν. 2) παθητικῶς δὲ συχνότερον ἀντί, Δύσκολος, βαρύς, ἀνεπιτήδειος, ἀνάρμοστος εἰς τὸ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ τινάς, ἢ νὰ πραγματευθῇ περὶ αὐτοῦ. Ἐπὶ πραγμάτων, δυσκολομεταχείριστον, ἐνοχλητικόν, βδελυκτόν, μὴ ἀνακαυστικόν, ἐναντίον, Παρὰ Δημοσθ. Λεπτ. §. 91. «Λόγοι δυσχερεῖς». Λόγοι ἐναντίοι, ἢ ἀντιῤῥητικοί. Τοιουτοτρόπως μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἀριστοτ. τὸ δυσχερῆ, καὶ δυσχέρειαι. Μεταφυσ. ΙΑʹ. 8. καὶ ἀλλαχοῦ. 6) Ἐπὶ προσώπων, Βαρύς, φορτικός. ἀνάρμοστος, ἀνεπιτήδειος, μὴ εὔκολος, μισητός, τρομαστικός. Κακός, ἀχρεῖος, ἐχθρικός. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Οἰκον. η. 6. Ἱερ. Δʹ. 36. καὶ Ἀπομν. Αʹ. δʹ. 6. ἀντὶ τοῦ Δυσάρεστος, ἄνοστος, βδελυκτός. ἀνευχάριστος, σκυθρωπός, μουρμουρίζων. Valck Φοίνσ. 391.

Δυσχερῶς, ἐπίῤ. Μὲ δυσχέρειαν.

* **Δυσχημάτιστος**, ον (σχηματίζω) Δύσκολος νὰ σχηματισθῇ, νὰ μορφωθῇ, νὰ ζωγραφηθῇ, νὰ δεχθῇ σχήματα τινὰ μορφῆς καὶ εἴδους.

Δύσχιμος, ον, Δύσκολος, ἐπίπονος, ἐπικίνδυνος, Αἰσχλ. Ἑπτ. Θηβ. 505. «Δύσχιμον ὁρᾶνοντα» Χοηφ. «Δύσχιμος πλημμυρίς» (Ἐσφαλμένως ἐνόμισαν τινές, ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ χεῖμα, συσταλείσης μόνον τῆς διφθόγγου διὰ τὸ μέτρον, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως γνώμην ἐναντιοῦται καὶ τὸ νόημα τῶν τοῦ Αἰσχύλ. χωρίων, καὶ μάλιστα τοῦ πρώτου. Ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ Δυς, ὡς καὶ ἡ Μελάγχιμος ἀπὸ τοῦ Μέλας. Τῆς ἐναντίας δὲ γνώμης εἶναι καὶ ὁ Blomf ἐν Αἰσχλ. Πέρσ. 565. καὶ ἐξρτ. Elmsl. ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 15. πρβλ. χίος, χιών, χίμετλον.)

* **Δύσχιστος** (σχίζω) Δύσκολος εἰς τὸ νὰ σχισθῇ, ξεχωρισθῇ.

Δυσχλαινία, ίας, ἡ. Ἀχρεία καὶ λερωμένη φορεσιά, ἐνδυματία. Εὐριπ. Ἑκ 240. Ἑλ. 423. ἐκ τοῦ

Δύσχλαινος, ον (χλαῖνα). Ὁ ἀχρεῖα καὶ λερωμένα ἐνδύματα ἔχων, φορῶν.

Δυσχορήγητος, ον, (χορηγέω). Ὁ διὰ τὰ πολλὰ ἔξοδα βαρύς, καὶ δύσκολος· ἢ πολυέξοδος, καὶ διὰ τοῦτο βαρύς. Πλούτ. Συμ. Προβ. Ζ. 8.

Δύσχορτος, ον, (χόρτος) παρ' Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 209. «Δύσχορτος οἴκους». πιθανῶς ἀντὶ τοῦ δύσξενος, ἄξενος. Κυρίως δέ, ἔνθα δὲν εὑρίσκεται οὐδὲ χορτάρι, δηλ. ἄκαρπος, ἔρημος, ἀκατοίκητος, ὅθεν καὶ ἄξενος, μὴ δεχόμενος εὔκολα φίλους.

* **Δυσχρατής**, ές = δύσκρατος.

Δυσχρηστέω, ῶ, (δύσχρηστος) ἐνεργητ. Προξενῶ δυσκολίας. Πολύβ. ΚΖʹ. 6. Συνηθέστερον ὅμως, τὸ δυσχρηστέω, καὶ δυσχρηστέομαι παθητικῶς. Ἀμηχανῶ, δυσκολεύομαι, εὑρίσκω δυσκολίας, καὶ δὲν ἠξεύρω νὰ βοηθηθῶ. «Δυσχρηστέω τοῖς πράγμασιν», ἤ, «τοῖς λόγοις», ἀλλὰ καὶ ἐν, ἤ, ἐπί τινι. Ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ «Ἄχρηστον εἶναι» Τὸ νὰ ἦναι δηλ. πρᾶγμά τι ἄχρηστον, ὡς ἀνεπιτήδειον εἰς χρῆσιν, ὡς παρὰ Πολυβ. «Ἐδυσχρήστουν τὰ πλοῖα». καὶ «ἐδυσχρηστεῖτο ἡ δεξήρης καὶ δυσκίνητος ἦν πρὸς πάνυ». ἀντὶ τοῦ ἦτον ἀνεπιτήδειος, ἄχρηστος. ὅθεν

Δυσχρήστημα, ατος, τό. Ἀμηχανία, τὸ δύσκολον, τὸ ἐμπόδιον. Ἔτι δὲ καὶ βλάβη, ζημία. Ηπέρ. Fin. Γʹ. 21.

Δυσχρηστία, ίας, ἡ. Δυσκολία εἰς τὸ μεταχειρίζεσθαι, ἀχρηστία, ἀμηχανία, ἐμπόδιον. Δυσκολία εἰς τὸ δανείζειν, καὶ δανείζεσθαι. Κικέρ. Ἀττ. ιςʹ. 7.

Δύσχρηστος, ον, (χράομαι) Ἀνεπιτήδειος εἰς μεταχείρισιν, (χρῆσιν)· ἀνωφελής, δύσκολος, δυσάρεστος, ἄνοστος, καὶ ἐμποδιστικός.

Δυσχρήστως, ἐπίῤ. Μὲ δύσχρηστον τρόπον.

Δύσχροια, οίας, ἡ. Ἀχρεία, ἄσχημος, καὶ ξεπλυμένη βαφή. ἐκ τοῦ

Δύσχροος, ον, καὶ συναιρ. δύσχρους, ουν. (χρόα). καὶ

* **Δύσχρως**, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) Ὁ ἀχρεῖαν, ἄσχημον, ἄνοστον, καὶ ξεπλυμένην ἔχων τὴν βαφήν, ἢ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου.

Δυσχυλία, ίας, ἡ. Τὸ ἀχρεῖον καὶ ἄνοστον τοῦ χυλοῦ, ἢ τῆς γεύσεως. ἐκ τοῦ

Δύσχυλος, ον (χυλός). Ὁ ἔχων ἀχρεῖον καὶ ἄνοστον χυλόν, ἢ γεῦσιν.

Δύσχυμος, ον (χυμός), = δύσχυλος. Κυρίως, ὁ ἔχων ἀχρεῖαν γεῦσιν χυλός.

Δύσχωλος, ον (χωλός). Ὁ κατὰ πολλὰ ἤτοι βαρέως χωλός (κουτζός), ἢ ὁ ἄσχημος διὰ τὴν χωλότητα.

Δυσχώρητος, ον (χωρέω). Πολύβ. ΚΔʹ. 1. «Δυσχώρητος ἀπορία», «σύγχυσις, (ζαλισμός, ἐμπέρδευσις, ἀνακάτωσις) ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠξεύρει τις πῶς νὰ βοηθηθῇ, ἢ νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

Δυσχωρία, ίας, ἡ (χῶρος). Στενότης τόπου, ἤτοι δύσκολος ἰδιότης καὶ θέσις ἑνὸς τόπου, κακὸς τόπος, κακοτοπιά.

Δυσχώριστος, ον (χωρίζω). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ χωρισθῇ. δυσκολοχώριστος.

Δυσώδης, ες (ὄζω). Ὁ ἔχων κακὴν μυρωδίαν, βρωμερός· ὅθεν

Δυσωδία, ίας, ἡ. Ἀχρεία μυρωδία, βρῶμα.

Δυσώδινος, ον (ὠδίν). Ὁ ἔχων βαρεῖαν, δύσκολον, καὶ ἐπικίνδυνον, ἢ ἀχαμνὴν γένναν, ἢ μετὰ μεγάλων πόνων συντροφευμένη γέννα. Ἀνάλεκτ. Γʹ. 173.

Δυσώλεθρος, ον (ὄλεθρος). Ὁ δύσκολος εἰς τὸ νὰ ἐξολοθρευθῇ, καὶ ὁ δυσκόλως θνήσκων, ἀποθνήσκων.

Δυσώμοτος, ον (ὄμνυμι). Ὁ δυσκόλως, ἢ δυσαρέστως ὀμνύων. Πολυδ.

Δυσωνέω, ῶ, καὶ Μέσ. δυσωνέομαι, οῦμαι. (ὠνέομαι) Λέγεται ἐπὶ ἀγοράσεως πραγμάτων. Κακῶς καὶ ἀχρείως ἀγοράζω, καὶ πληρόνω, ἢ μὲ φειδωλίαν τὸ πληρόνω, εἶμαι φειδωλὸς εἰς τὰ συναλλάγματα. Δίδω πολλὰ ὀλίγον θέλωντας νὰ ἀγοράσω τι, φιλαργυρεύομαι. Ἀθήν, σελ. 348. ὅθεν

Δυσώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Δύσκολος ἀγοραστής, ὁποῖος εἶναι δύσκολος, φιλόνεικος, σκληρὸς εἰς τὸ ἀγοράζειν, ὅστις παζαρεύει πολὺν καιρόν.

Δυσώνητος, ον. Ὁ ἀχρείως, κακῶς, καὶ με ζημίαν ἀγορασμένος· ὁ πολλὰ ἀκριβὰ δηλ. ἀγορασθείς.

Δυσώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἔχων κακὸν καὶ ἀχρεῖον ὄνομα, τὸ ὁποῖον μὲ δυσαρέσκειαν τὸ ἀκούουν, ὅθεν μισητός, βδελυκτός, ἀποτρόπαιος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν θέλει τις νὰ ἀκούσῃ ποτέ, Ὁμρ. Ἰλδ. Μ, 116. 2) Τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔχει κακὴν σημασίαν, καὶ προφητείαν, ὡς τὸ Αἴας, Σοφοκλ. Αἴας. 926. ὅθεν Δυστυχής, κακορρίζικος, Σοφ. Οἰδ. Κ. 527.

* **Δύσωνος**, ον. Δυσκόλως ὠνούμενος

Δυσωπέω, ῶ. Μ. ήσω (ὤψ). Κυρίως, προσβάλλω ἐναντίως καὶ ἀπεχθῶς εἰς τὸ ὄμμα, κάμνω κακὴν καὶ δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὸ ὄμμα ἢ βλέμμα, καὶ ἐξρτ. Ἀναγκάζω τινὰ νὰ ῥίψῃ νὰ καταβάσῃ τὰ ὄμματα κάτω, τὸν κάμνω νὰ ἐντραπῇ, νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ ἐντροπήν· ὅθεν τὸν κάμνω νὰ ἀφήσῃ, παραιτήσῃ τι, νὰ μὴ τὸ κάμῃ πλέον· τὸν ἀποτρέπω ἀπό τι, τὸν ἐναντιοῦμαι, τὸν ἐξελέγχω, Schaef. Σχολ. Ἀπλ. Ῥόδ. σ. 245. Ἀλλ' ἐνίοτε καὶ 2) Κάμνω διὰ παρακαλεμάτων τινὰ διὰ νὰ πράξῃ τι ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ σέβας. «Ἧκεν οὖν ἡμᾶς, καὶ παρακαλῶ, καὶ δυσωπῶ.» Ἡλιόδ. Ἰσ 5. 450. καὶ «Ἱκανὸν δὲ καὶ ἐξ ὄψεως δυσωπῆσαι·» ὁ αὐτ. σελ. 510. ἀρκετὸν εἶναι καὶ τὸ βλέμμα τῆς διὰ νὰ σὲ παρακινήσῃ νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ ζήτημά της. Παρὰ Πλουτάρχ. Λυκ. 9. «Τὰ τὰ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν,» Νερά, τῶν ὁποίων ἡ θεωρία εἶναι δυσάρεστος εἰς τὰ ὀμμάτια. Οὐδετέρως δέ, ἀναφέρεται παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. Γʹ. ς. ἔνθα νῦν ὀρθότερον, «Διεσιώπησεν» ἔγκειται. Μέσως δὲ Δυσωπέομαι, οῦμαι, ἀντὶ τοῦ Φοβοῦμαι, σκιάζομαι, δειλιάζω, ἢ ἐντρέπομαι, τινά, ἀπό τινα, ἢ εἶμαι δειλός, ἢ φοβιτσιάρης καὶ ἐπὶ τῶν θηρίων, Ruhnk. Τιμ. σ. 90. «Τὰ θηρία δυσωπεῖται·» φοβοῦνται, σκιάζονται· ὅθεν

Δυσώπημα, ατος, τό. Τὸ ἐντροπήν, ἢ φόβον προξενοῦν, πρᾶγμα, ἢ πρόσωπον. Ἰωσηπ. Ἰουδ. Πόλ, Αʹ. κε. 5.

Δυσώπησις, εως, ἡ. Τὸ ἐντροπιάζειν, φοβίζειν, καὶ τὸ παρακινεῖν τινὰ μὲ ταπεινὰ καὶ συστατικὰ παρακαλέματα διὰ χάριν τινά, ἢ τὸ διὰ δεήσεων ἀπολαμβάνειν τι.

Δυσωπητικός, κή, κόν. Ὁ ἐπιτήδειος καὶ καλὸς εἰς τὸ νὰ προξενήσῃ ἐντροπήν, καὶ φόβον. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 15.

Δυσωπητικῶς, ἐπίῤ. Μὲ δυσωπητικὸν τρόπον.

Δυσωπία, ίας, ἡ. Ἐντροπή, τὸ ἐντρέπεσθαι καὶ κοκκινίζειν ἐκ τῆς ἐντροπῆς, καὶ ἡ διὰ παρακαλέσεων συγκατάθεσις ἐκ τῆς ἐντροπῆς εἰς τὸ ζήτημα τινός. 2) Φόβος, δειλία, ἐντροπαλότης, σκιάξιμον.

* **Δυσωπικῶς**, ἐπίῤ. = δυσωπητικῶς.

Δυσωρέομαι, Μ. ήσομαι. Περνῶ μίαν κακὴν νύκτα φυλάττων εἰς τὸ καραούλι (βίγλαν). Υποφέρω ἐπίπονον καὶ ἐνοχλητικὴν νυκτοφυλακήν, «Περὶ μῆλα» Ἰλιάδ. Κ, 183. (ἐκ τοῦ ὦρος, οὖρος, ὁ φύλαξ, ὠρέω).

Δύσωρος, ον (ὥρα). Ἐναντίος καὶ κακὸς ὡς πρὸς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, Πολυδ. Εʹ. 109. «Δύσωρον χωρίον»· τόπος, ἢ μέρος τι ἀνεπιτήδειον διὰ τοὺς τέσσαρας καιροὺς τοῦ χρόνου, π. χ. τὸν χειμῶνα, κ. τ. λ.

*Δυσωχέω, ῶ = δυσχεραίνω, σχηματισθὲν ὡς τὸ εὐωχέω, Ἡσύχ.

Δύτης, ου, ὁ (δύω). Βουτηστής. Ἡρόδοτος· ὅθεν

Δυτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς βούτημα. 2) (δύσις). Ὁποῖος κεῖται πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως, Δυτικός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τῆς ἡμέρας χρόνου, ὁ πρός, ἢ κοντὰ εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, δηλ. μετὰ τὸ δειλινὸν ὢν ἢ γινόμενος.

Δυτός, ή, όν (δύω). Ἔνθα ἠμπορεῖ νὰ ἔμβῃ τινάς, ἢ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ συρθῇ, τραβιχθῇ.

Δύω, Ἰωνκ. ἀντὶ δύο, (δηλδ. 2.), Ὁμρ. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. πολλὰ σπάνιον. Νομίζεται, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἔλεγον καὶ Δύων, ὡς καὶ Ἐγών, Koen. Γρττρ. Κριθ. σ. 248.

Δύω, Μ. δύσω, Ἀόρ. ἔδυσα, Πθτκ. Ἀόρ. ἐδύθην, Μέσ. Δύομαι, Πρττκ. ἐδυόμην, Μ. δύσομαι, Ἀόρ. ἐδυσάμην, μετὰ τοῦ ἐπκ. σχηματσμ. ἐδύσεο, ἐδύσετο, Προστκτ. δύσεο, Ὁμρ. ὅστις καὶ τὴν μτχ. τοῦ Μέλ. δυσόμενος, ὡς ἐνεστῶτα μεταχειρζτ. Εἰς τούτους τοὺς χρόνους προστίθενται καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ ἐνργτκ. τύπου, Πρκμν. δέδυκα, Ἀόρ 2. ἔδυν, Προστκτ. δῦθι, δῦτε, Ὑποτκτ. δύω, Μτχ. δύς, Ἀπρμφτ. δῦναι καὶ Ποιητ. δύμεναι. Πάντοτε δὲ μτβτκ. εἶναι ὁ ἄτερος. Ὁμρ. καὶ αὐτὸς ἐνστ., Δύνω (τὸ υ ἐν τῷ Δύω, εἶναι βραχὺ ἐν τῷ ἐνστ. γ. πρττκ. ἐνργτκ. καὶ μέσ., Ἰλ. Ε, 140. Ο, 345. Φ. 232. Ὀδσ. Ε, 272. Χ, 114. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀπλν. Ῥδ. λαμβάνεται εἰς τινας τύπους τοῦ μέσ. π. χ. δύομαι, δύεται, ἐδύετο, καὶ μακρὸν κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, Wernike Τρυφδρ. 452. σ. 374. καὶ ἐξρτ. ἐν τῇ μτχ. δυόμενος, Jac. AP. σ. 354. χωρὶς δὲ ἐξαίρεσιν βραχὺ εἶναι ἐν τῷ Πθτκ. Ἀόρ. ἐδύθην, εἰς ὅλους δὲ τοὺς λοιποὺς χρόνους μακρὸν πάντοτε, ὅθεν τὸ δύω ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν μακράν, μόνον ὅταν ἦναι ὑποτκτ. Ἀόρ. 2., ὡς ἐν Ἰλδ. Ζ, 340. Χ, 99. Ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν τῷ δύνω, εἶναι τὸ υ πάντοτε μακρόν.)

Α) μτβτκ. Ἐνδύω, ἐνδύομαι, τὸ Λτν. duo, induo. 1) ἐπὶ ὅπλων, «Ἔντεα, τεύχεα δύνειν, καὶ, δύσασθαι καὶ ἰδιαιτρ. «Θώρηκα, κυνέην» Περιβάλλομαι τὰ ὅπλα καὶ τὴν στρατιωτικήν μου ἐνδυμασίαν, ἁρματώνομαι, ἐνδύομαι διὰ τὸν πόλεμον, βάλλω τὸν θώρακα, ἢ τὴν περικεφαλαίαν. Ἐνδύω, περιβάλλω, βάλλω, ἐπιτίθημι, εἰς ἐμαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον, Ὁμρ. ὅστις ἀντὶ τοῦ ἐνργτκ. μεταχρζτ. καὶ τὸν μέσ. Ἀόρ. Ἐνδύω ἐμαυτὸν τὰ ὅπλα, τότε ὅμως συνηθίζει νὰ προσθέτῃ καὶ «Χροΐ, περὶ χροΐ, ἢ ἀμφ' ὤμοισιν» Ἰλδ. Γ, 328. Τ, 592. 2) Ἐπὶ φορεμάτων «Χιτῶνα δῦναι, καὶ δύσασθαι» ἐνδύεσθαι χιτῶνα, περὶ χροΐ δύσεσθαι, Ὀδσ. Ο, 61. μτφρκ. Ἐπὶ τόπων ἢ τοποθεσιῶν, ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ, παρ' Ὁμρ. ἡ συχνοτάτη χρῆσις, π. χ. «Πύλας καὶ τείχεα δύναι» ἀλλὰ καὶ μέσ. συχνάκις «Πόλιν, Ἴλιον, τείχεα, δώματα δύσασθαι» οὕτω καὶ ἐπὶ ἀστέρος, «Νέφεα δύναι» ὑπάγειν κρύπτεσθαι εἰς τὰ νέφη, βασιλεύειν, Ἰλδ. Λ, 63. «Δῦναι κόλπον θαλάσσης» Ἰλδ. Σ, 140. «Χθόνα, ἢ γαῖαν δῦναι» καὶ «Δόμον Ἄϊδος εἴσω δῦναι» καὶ «Εἰς Ἀΐδαο δύσασθαι» Καταβαίνειν ὑπὸ τὴν γῆν, εἰς τὸν Ἅδην, δηλ. ἀποθνήσκειν. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνακατώνομαι, λαμβάνω μέρος εἰς καταστάσεις ἢ συμβάντα τινά, κοινωνῶ αὐτῶν, παρ' Ὁμρ. καὶ ἐξρτ. «Πόλεμον, μάχην, στρατόν, ἀγῶνα, ὅμιλον, κυδοιμὸν ἀνδρῶν δῦναι, καὶ δύσασθαι» Πηγαίνω εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἀνδρῶν, κ. τ. λ., ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. ζώντων προσώπων, ὡς τὸ «Μνηστῆρας, ἢ καί, ἔθνος Ἀχαιῶν δύσασθαι» Ἀναμίγνυσθαι, πηγαίνειν καὶ ἵστασθαι μεταξύ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μνηστήρων, Ὀδσ. Ρ, 276. σπανιώτρ. μετὰ πρθτ. ὡς, «Δόρπον ἔσω δύνειν, καθ' ὅμιλον, ἐς πόντον, καί, ὑπὸ πόντον δύσασθαι» καὶ τὰ μάλιστα ἀξιοσημείωτον τὸ ἐν Ἰλδ. Θ, 271. «Δύσκεν εἰς Αἴαντα» Ἐτρύπωσε, περιεμαζεύχθη, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Αἴαντα, καὶ ἐχώθη, ἐκρύβη ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του. Ἀπολύτως δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Εἰσχωρῶ, βυθίζομαι, μάλιστα ἐπὶ τοῦ ξίφους, Ἰλδ. Π, 340. Φ, 118. «Πᾶν δ' εἴσω δῦ ξίφος» 4) Ἐπὶ καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξρτ. α) ἐπὶ σωματικῶν, «Κάματος γυῖα δέδυκεν» Κόπος, ἀπόσταμα, χαύνωσις εἰσῆλθεν εἰς τὰ μέλη, Ἰλδ. Ε, 811. «Βέλος εἰς ἐγκέφαλον δῦνε» Ἰλδ. Θ, 85. β) ἐπὶ πνευματικῶν, ἢ ψυχικῶν καταστάσεων, «Ἄχος ἔδυ κραδίην, ἄχος δύνει ἦτορ, ὀδύναι δῦνον μένος» Ὁμρ. Μτφρκ. «Εἰμὴ σύ γε δύσεαι ἀλκήν» Ἐὰν δὲν ἐνδυθῇς δύναμιν, δὲν ὁπλισθῇς, ἁρματωθῇς μὲ δύναμιν, Ἰλδ. Ι, 231. Πρβλ. ἐπιειμένος ἀλκήν, Ὁμρ. «Κρατερὴ ἑ λύσσα δέδυκεν» Μανία τὸν ἐκυρίευσε, Ἰλδ. Ι, 239. «Δῦ μιν Ἄρης» ὁ Ἄρης, δηλ. ἐπιθυμία τοῦ πολέμου, ἀνδρεία τὸν κατέσχε, Ἰλδ. Ρ, 210. πρβλ. Τ, 16. — Ὅλων τούτων τῶν σημασ. βάσις εἶναι ἡ σημασ. εἰσέρχομαι, ὑποδύομαι, ὑποβάλλομαι, ὡς τὸ Λτν. subire.

Β) Οὐδτρ. 1) Εἰσχωρῶ, διαπερῶ, ἐμβαίνω, «Δῦνει ἀλοιφὴ» δηλ. διαπερᾷ τὸ ἀλειμμένον δέρμα, ὥστε κυρίως πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ κοινοῦ τὸ βοείην, Ἰλδ. Ρ, 392. πρβλ. ἀντρ. σημασ. Α. ἀρθμ. 3. περὶ τὸ τέλος. 2) Βουτῶ, βυθίζομαι, ὁ Ὁμρ. προσθέτει τὸ «Κὰς πόντον» κ. τ. τ., τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ Νεώτρ. ἔξωθεν ἐννοοῦν· ὅθεν δύπτω. 3) Δύνω, βασιλεύω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καὶ τῶν ἀστέρων· τὸ ἐντελὲς «Ἀστὴρ ἔδυ νέφεα» Ἰλδ. Λ, 63. Συνήθως ὅμως ἐλλείπει ἡ αἰτια. τοῦ τόπου, ἡ ὁποία ἀνεπληροῦτο καὶ ἐνοεῖτο εὐκόλως διὰ τὴν δόξαν τοῦ λαοῦ, ὅτι τὰ οὐράνια σώματα ἐβυθίζοντο εἰς τὴν θάλασσαν· ὅθεν συχνότατα παρ' Ὁμρ. «Ἠέλιος δ' ἄρ ἔδυ, ἔδυ φάος ἠελίοιο, δύσετο δ' ἠέλιος» οὕτω καὶ «Βοώτης ὀψὲ δύων» ὁ ἀργὰ βασιλεύων, καὶ «Δυσόμενος Ὑπερίων» πρὸς φανέρωσιν τῆς δύσεως, Ὀδσ. Α, 24. — Ὥστε ἡ φαινομένη οὐδετρ. καὶ ἀμετβτ. χρῆσις δὲν ἐπιστηρίζεται εἰς ἄλλο εἰμὴ εἰς ἐλλειπτικάς τινας φράσεις.

Δυώδεκα, οἱ, αἱ, τά· Ποιητκ. ἀντὶ Δώδεκα, ὁ διπλοῦς οὗτος τύπος εὑρίσκεται καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀναλθ. συνθέσεις· ἐκ τοῦ δύω καὶ δέκα. Ὁ ἀριθμὸς δώδεκα, XII. ἢ, ΙΒ΄. ἢ 12. Καὶ δυωδέκατος, ἢ δωδέκατος, ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν δώδεκα. Δωδεκάκις, ἐπίρ., Δώδεκα φοραῖς. Οἱ Ποιηταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὸν σχηματισμὸν δυώδεκα, οἱ δὲ Λογογράφοι, τὸν δώδεκα.

*Δυωδεκάβοιος, ον, Ποιητ. ἀντὶ Δωδεκάβοιος, Ἰλδ.

Δυωδεκαδάρχης, ου, ὁ· ἢ Δυωδεκάδαρχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἀρχηγὸς δώδεκα ἀνθρώπων. Αἱ λοιπαὶ λέξεις αἱ ἐκ τοῦ δυώδεκα σύνθετοι, εἶτιν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἐκ τοῦ δώδεκα· ὡς

*Δυωδεκάδρομος, ον, Ἰδ. Δωδεκάδρομος, Πινδρ. Ὀλ. 2, 92.

*Δυωδεκάμηνος, ον. Ποιητκ. ἀντὶ Δωδεκάμηνος, Ἡσδ.

*Δυωδέκατος, η, ον. Ποιητκ. ἀντὶ Δωδέκατος, Ὁμρ.

*Δυωκαιεικοσίμετρος, ον (μέτρον). Ὁ περιέχων, χωρῶν 22 μέτρα, «Τρίποδα» Ἰλδ. Ψ, 264.

*Δυωκαιεικοσίπηχυς, υ (πῆχυς). Ὁ 22. πήχεις μακρύς, Ἰλδ. Ο, 678.

Δυώνυμος, ον (ὄνομα). Ὁ ἔχων δύο ὀνόματα. Σχολ. Ἰλ. Α. 403.

Τὸ Δ. μετὰ τοῦ Ω.

Δῶ, τό. Κατ' ἀποκοπήν, ἀντὶ δῶμα, Οἶκος κατοικία παρ' Ὁμήρῳ· μόνον ἐν τῇ ὀνμστκ. καὶ αἰτια. ἐν χρήσει. Ὡς πληθυντικὸν δὲ ἀντὶ δώματα, μόνον παρ' Ἡσδ. Θγν. 933.

*Δῶ, 1. ἑνκ. πρσπ. τοῦ ὑποτκτ. ἐνργτκ. Ἀόρ. 2. τοῦ ῥῆμτ. δίδωμι, οὕτω δὲ γραφόμενον Δῷ, 3. ὑποτκτ.

Δώδεκα, οἱ, αἱ, τά = δυώδεκα, 12. Ὁμρ.

Δωδεκάβοιος, ον (βοῦς). Ὁποῖος ἀξίζει δώδεκα βόδια, ὁ δώδεκα βοῶν ἄξιος. Ποιητκ. δυωδκ. Ἰλδ. Ψ, 13.

Δωδεκάγναμπτος, ον (γνάμπτω). Ὁποῖος ἔσκυψεν, ἐλύγισεν, ἢ ἠμπορεῖ νὰ σκύψῃ, νὰ λυγίσῃ δώδεκα φοραῖς. «Δωδεκάγν. τέρμα» τὸ τέρμα τοῦ σταδίου περὶ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε δωδεκάκις νὰ περιστραφῶσιν αἱ ἀγωνιζόμεναι ἅμαξαι. Πινδ. Ὀλ. Γ. 57.

Δωδεκαδάκτυλος, ον (δάκτυλος). Ὁ ἔχων δώδεκα δακτύλους.

*Δωδεκαδάρχης, ου (ἄρχω). Ὁ ἄρχων τῶν δώδεκα· καὶ

Δωδεκάδαρχος, ον, = δωδεκαδάρχης.

Δωδεκάδελτος, ον (δέλτος). Ὁ ἔχων, ἢ ὁ συνιστάμενος ἀπὸ δώδεκα δέλτους, ἤτοι πλάκας, ἢ φύλλα. Ζήτ. δέλτος.

Δωδεκάδραχμος, ον (δραχμή). Ἀπὸ δώδεκα δραχμάς.

Δωδεκάδρομος, ον. Ὁποῖος ἔτρεξεν, ἢ τρέχει δώδεκα φοραῖς τὸν δρόμον. Ὁ δωδεκάκις ποιῶν κυκλικὰς περιστροφάς, ὁ δωδεκάκις τὴν κυκλικὴν κινούμενος κίνησιν. Ἰδ. δωδεκάγναμπτος. Πινδ. Ὀλ. Β΄. 90. Πυθ. Ε΄. 44.

Δωδεκάδωρος, ον (δῶρον). Ὁ ἀπὸ δώδεκα σπιθαμάς, (πιθαμαῖς).

*Δωδεκάεδρος, ον (ἕδρα). Μὲ δώδεκα καθέδρας. δώδεκα βάσεις, ἢ πλευράς, Πλουτ. Ἀρεσκ. τοῖς Φιλοσ. 2, 6.

Δωδεκάεθλος, ον (ἄεθλος, ἢ ἆθλος). Ὁποῖος ἐνίκησεν, ἢ ἠγωνίσθη εἰς τοὺς ἀγῶνας δώδεκα φοραῖς. Ἀνθολογ.

*Δωδεκαετηρίς, ίδος, ἡ. Διάστημα 12 χρόνων, ἐκ τοῦ

Δωδεκαετής, ές (ἔτος). Ὁ δώδεκα χρόνων ὤν, καὶ δωδεκέτης, ου, ὁ, Jac. AP. σ. 334.

Δωδεκαήμερος, ον (ἡμέρα). Ὁ δώδεκα ἡμερῶν.

Δωδεκάθεος, ον (θεός). Ὁ ἀνήκων εἰς δώδεκα θεούς, ἢ ὁ ὠνομασμένος μὲ τὰ ὀνόματα τῶν 12. θεῶν. Ἀφιερωμένος εἰς τοὺς δώδεκα θεούς.

Δωδεκάκις, ἐπίρ. Δώδεκα φοραῖς.

Δωδεκάκλινος, ον (κλίνη). Ὁ ἐκ, ἢ μέ, ἢ ἔχων δώδεκα κλίνας (στρώματα, κρεβάτια) ἢ τραπεζῶν τόπους.

Δωδεκάκλωνος, ον (κλών). Ὁ ἔχων δώδεκα κλῶνους, κλωνάρια.

Δωδεκάκρουνος, ον (κρουνός). Ὁ ἔχων δώδεκα κρουνούς, (βρύσαις).

Δωδεκάκωλος, ον (κῶλον). Ὁ ἔχων δώδεκα κῶλα (μέλη), συλλαβάς, ἢ φράσεις.

Δωδεκάλινος, ον (λίνον). Ὁ συνιστάμενος ἐκ, ἢ ὁ ἔχων δώδεκα ῥάβδια, κλωσταῖς, σύρματα, ῥάμματα. Ξενοφ.

*Δωδεκάμηνος, ον (μήν). Ὁ ἀπὸ δώδεκα μῆνας, Ποιητκ. Δυωδ...

Δωδεκαμήχανος, ον (μηχανή). Ὁ ἐξευρίσκων δώδεκα τέχνας, καὶ πανουργίας. «Δωδεκαμήχανον ἄστρον» Εὐριπ. ὁ ἥλιος ὅστις διέρχεται τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου. 2) Λέγεται καὶ ἐπὶ μιᾶς ἑταιρίδος, ἥτις ἐξεύρει δώδεκα λογιῶν διαφορετικοὺς τρόπους τοῦ συνουσιάζεσθαι.

Δωδεκαμναῖος, αία, αῖον (μνᾶ). Ὁ δώδεκα μνᾶς ἀξίζων.

Δωδεκάμοιρος, ον (μοῖρα). Ὁ λαμβάνων δώδεκα μερίδια, καὶ ὁ εἰς δώδεκα διῃρημένος. Ἀνθολ.

Δωδεκάπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ ἔχων δώδεκα παιδία. Ἀνθολ.

Δωδεκάπαλαι, Ἐπῤῥ. (πάλαι). Παλαιόθεν, ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ πολὺν καιρόν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1159. Παραβαλ. μὲ τὸ δεκάπαλαι, μυριόπαλαι.

Δωδεκάπηχυς, υ, γενικ. εος (πῆχυς). Ὁ δώδεκα πηχῶν.

*Δωδεκάπολις, ι, γενικ. ιος (πόλις). Ἀπὸ δώδεκα συμμαχικὰς πόλεις συνιστάμενος, Ἡροδτ. 7, 95. διαφρ. ἀνάγν.

Δωδεκάπους, ὁ, ἡ, πουν, τὸ, γενικ. ποδος (πούς). Ὁ δώδεκα πόδας χωρῶν.

Δωδεκάριθμος, ον (ἀριθμός). Ὁ δωδέκατος εἰς τὸν ἀριθμόν. Νόν.

Δωδεκάρχης, ου, ὁ, = Δωδεκαδάρχης. Ξενοφ.

Δωδεκάς, άδος, ἡ. Οὐσιαστ. τὸ κατ᾽ αὐτὸ τοῦ ἀριθμοῦ δώδεκα, Δωδεκάδα. 2) Καὶ τὸ δωδέκατον μέρος.

*Δωδεκάσημος, ον (σῆμα). Μὲ δώδεκα σημεῖα, καὶ ἐξρτ. ἐπὶ τοῦ Ζωδιακοῦ.

Δωδεκάσκαλμος, ον (σκαλμός). Μὲ δώδεκα σκαρμούς, κωπία.

Δωδεκάσκυτος, ον (σκῦτος). »Δωδεκάσκυτος σφαῖρα«. Σφαῖρα (τόπι) ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ δώδεκα παράλλα τμήματα δέρματος συνερραμένα, Πλάτ. Φαίδ. σ. 110. Β.

Δωδεκαστάδιος, ον (στάδιον). Ἀπὸ δώδεκα στάδια.

Δωδεκαστάσιος, ον (ἵστημι). Ὁ ἔχων δώδεκα φοραῖς τὸ βάρος, ἢ τὴν τιμήν, ὁ τιμώμενος, ἢ ἀξίζων δώδεκα φοραῖς τόσον. Πλάτ. ὡς καὶ τὸ Διστάσιος.

Δωδεκαταῖος, αία, αῖον. Εἰς τὴν δωδεκάτην ἡμέραν, ἢ μέ, ἢ εἰς δώδεκα ἡμέρας, ὡς καὶ τὸ δεκαταῖος.

*Δωδεκάτεχνος, ον (τέχνη) = δωδεκαμήχανος.

Δωδεκατημόριον, τὸ (μέρος). Τὸ δωδέκατον μέρος, ἤτοι ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ δώδεκα.

Δωδέκατος, άτη, ατον. Ὁ δωδέκατος, ἡ 12 ος.

Δωδεκαφόρος, ον (φέρω). Λουκιαν. Δ. σελ. 278. »Δωδεκαφόρος ἄμπελος« κλῆμα, τὸ ὁποῖον φέρει καρπὸν δώδεκα φοραῖς τὸν χρόνον.

Δωδεκάφυλλος, ον (φύλλον). Ὁ μὲ δώδεκα φύλλα.

*Δωδεκάφυλος, ον (φυλή) ὁ δώδεκα φυλῶν. Καὶ

Δωδεκάφυλον, τὸ (φυλή). Αἱ δώδεκα φυλαί.

*Δωδεκάχορδος, ον, Ὁ 12. χορδὰς ἔχων, Ὑμνογρ.

*Δωδεκάωρος, ον (ὥρα) ὁ δώδεκα ὡρῶν· τὸ δωδεκάωρον. αἱ 12 ὧραι. Σέξτ. Ἐμπρ. πρὸς Μαθημ. 10. 178. 186. 242.

Δωδεκέτης, ες, καὶ ἰδιαίτρ. Θηλυκ. Δωδεκέτις, ιδος, ἡ (ἔτος). Δώδεκα χρόνων.

Δωδεκεύς, έως, ὁ, = χοεύς· ἐπειδὴ πέρνει (δέχεται κρατεῖ) δώδεκα κοτύλας.

Δωδεκηΐδες. Ἰωνικ. ἀντὶ Δωδεκαΐδες καὶ συναιρέτ. Δωδεκῇδες, καὶ Δωδεκΐδες· Θυσίαι δηλ. ἀπὸ δώδεκα ζῶα.

Δωδεκήρης, ες (ἄρω). Δωδεκάκις συνηρμοσμένος καὶ ἐξρτ. Μὲ δώδεκα κωπηλάτας, ὡς καὶ τὸ Τριήρης.

*Δώῃ καὶ δώῃσι, Ἐπικ. ἀντὶ Δῷ, 3 ἑνικ. Ὑποτακτ. Ἀορ. 2. ἐνεργτ. τοῦ ῥμτ. δίδωμι, Ὁμηρ.

Δῶμα, ατος, τὸ (δέμω). Οἶκος, ὀσπήτιον, κατοικία, τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὁμηρ. καὶ πληθυντ. »Δώμ᾽ Ἀΐδαο« ὁ Ἅδης, Ὁμηρ. 2) Καὶ ἓν μέρος μόνον τοῦ ὀσπητίου, ἤτοι ἕνας ὀντᾶς, κάμαρα καὶ ἐξρτ. ὁ τουρκιστὶ μπάσ ὀντᾶς ἡ μεγάλη τῆς συνεδριάσεως καὶ τῆς τραπέζης σάλα, ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ἡ ἑστία τοῦ οἴκου, συχνάκις ἐν τῇ Ὀδυσ. πρβλ. Δῶ, καὶ δόμος. Τὴν σήμερον ὅμως Δῶμα λέγουσι, τὸ ἐπάνω τῆς σκεπαστῆς τοῦ ὀσπητίου ἐπίπεδον μέρος, τὸ χρησιμεῦον ἢ διὰ θεωρίαν, ἢ διὰ ἄλλας οἰκιακὰς χρείας, τὸ ὁποῖον συνηθίζουσιν ἔτι εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ εἰς τὰς πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Δωμάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ δῶμα.

Δωματίτης, ου, ὁ, καὶ Δωματῖτις, ιδος, ἡ. Ὁ ἀνήκων, ἡ ἀνήκουσα εἰς τὸ ὀσπήτιον, ὡς π. χ. δοῦλος, σκλάβα διὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὀσπητίου· παρ᾽ Αἰσχύλ. Ἀγ. 978. »Δωματῖτις ἑστία«. ἀντὶ, »Δώματος ἑστία« καὶ Σχολ. Πινδ. Νεμ. Κ. 81.

Δωματοφθορέω, ῶ (φθείρω). Αἰσχύλ. Ἀγ. 957. (ἔνθα πρότερον σωματοφθορεῖν ἀνεγινώσκ.) ἀντὶ »Οἰκοφθορέω«, φθείρω τὰ ὑπάρχοντα, τὸ τίποτές μου, τὸ ἔχειν μου.

Δωματόω, ῶ· καὶ δωματόομαι, οῦμαι (δῶμα)· ὅθεν Αἰσχύλ. Ἱκετ. 977. »Δεδωμάτωμαι δ᾽ οὐδ᾽ ἐγὼ σμικρᾷ χερί« ἔχω ἐμένα (κατοίκητα) καὶ ἔχω ἕνα ὀσπήτιον ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ δούλους, ἔχω οἶκον μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπηρέτας, ἢ εἶμαι προβλεπόμενος μὲ οἴκους.

Δωμάω, ῶ (δέμω). Κτίζω, οἰκοδομῶ, φκιάνω· καὶ ἐν τῷ μέσ. μόνον παρὰ Ποιητ. ὅθεν

Δώμησις, εως, ἡ. Κτίσις, φκιάσις, οἰκοδομή.

Δωμητύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ δώμησις.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ· Κτίστης. Ὁποῖος κτίζει, καὶ φκιάνει, οἰκοδομεῖ, Ποιητ.

Δῶναξ, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ δόναξ, καὶ Ἰωνικ. δούναξ. Θεόκρ. Κ. 29.

*Δώομεν, Ἐπικ. ἀντὶ Δῶμεν, Ἰλιάδ.

*Δωράκινον, Ἰδ. Δοράκινον.

Δωρεά, ᾶς, ἡ· (δῶρον). Βραβεῖον, Εὐνοίας χάρισμα, ἢ σημεῖον τιμῆς. 2) Δῶρον, χάρισμα. Πεσχέσι Τουρκ.

Δωρεάν, Ἐπίῤ. (κατὰ δωρεάν) χάρισμα (τζαμπα Τουρκ.) χαρισμένα, χωρὶς πληρωμήν. Κυρίως ὅμως, ὡσὰν δῶρον, ὡς καὶ τὸ δωτίνην, προῖκα.

Δωρέω, ῶ· συνηθέστερον ὅμως τὸ δωρέομαι, οῦμαι· Δίδω χαρίσματα, χαρίζω, δίδω κατχέσι. »Δωρεῖται« ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸ Ἀποθτ. Μέσ. δωρέομαι, Ἰλιάδ. Κ, 557. τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκρατεῖ. Schaef. Ἡσιόδ. ἔργ. 71. Br. τὸ εὑρητκ. »Δῶρον ἐδωρήσαντο« Ἡσιόδ. ἔργ. 82. 2) Διὰ χαρισμάτων δωροδοκῶ, φέρω τινὰ πρὸς τὸ μέρος μου. »Δωρεῖσθαι τινά τινι«. Ἡροδτ. 3, 130· καὶ ἄλλοι Λογογρφ. οὕτω καὶ Σοφκλ. Αἰ. 1029. καὶ Πινδ. Ὀλ. ς. »Δώρησαν Ἑρμᾶν θυσίαισιν«, ἀντὶ τοῦ Ἐδωροδόκησαν, τὸν ἔφθειραν διὰ δώρων. Ὁ Παθτ. Ἀόρ. ἐδωρήθη, εὕρηται ἐν παθτ. σημασ. παρ᾽ Ἡροδτ. 8, 85. Ἰσοκρ. Πανηγυρ. 26. Διόδρ. Σικ. 5, 49. ὅθεν

Δώρημα, ατος, τό. Χάρισμα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον χαρίζεται, »τινὶ« εἰς τινα, Σοφ. Τραχ. 670. Οἰδ. Κ. 4, 647.

Δωρηματικός, κή, κόν· καὶ δωρητικός, παρὰ Συνεσ. Ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ δίδῃ δῶρα.

*Δωρητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Δωρητής, οῦ, ὁ. Ὁ χαρίζων, -δίδων.

Δωρητικός, κή, κόν, = δωρηματικός· ἐκ τοῦ δωρέω.

Δωρητός, τή, τόν (δωρέω). Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον δίδουν χαρίσματα, δῶρα. Καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ ὡς δῶρον. Καὶ ἐκεῖνος ὅστις φθείρεται διὰ δώρων, ὅστις πέρνει ῥουσφέτι Τουρκ. ὁ διὰ χαρισμάτων ἐξιλεούμενος, Ἰλιάδ. Ι, 526.

Δωριάζω, Μ. άσω, καὶ δωρίζω, Μ. ίσω. Ὁμιλῶ ὡς οἱ Δωριεῖς, ὁμιλῶ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον, πραγματεύομαι, φέρομαι, ζῶ καὶ πολιτεύομαι ὡς οἱ Δωριεῖς, ἢ ἀγαπῶ τοὺς Δωριεῖς, μιμοῦμαι, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα αὐτῶν. Παράβαλ. μὲ τὸ βαρβαρίζω. Ἔτι δὲ Φορῶ, ἐνδύομαι ὡς οἱ Δωριεῖς, δηλ. χωρὶς χιτῶνα ὑποκάτω, ἔχων εἰς τὰς πλευρὰς καὶ εἰς τοὺς ὤμους ἓν ἀνοικτὸν ἐπανωφόρι, τὸ ὁποῖον δένεται (κλειδόνει) ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους μὲ ἕνα στολίδι, ὡς περόνην, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον κλειδωτήριον. Ζήτ. περονητρίς, καὶ χιτών. Εὐριπ. Ἑκάβ. 924. »Μονόπεπλος Δωρὶς ὡς κόρα« Κυρίως φαίνεται ὁ πρῶτος σχηματισμὸς ὅτι σημαίνει περισσότερον τὴν μεταχείρισιν τῶν Δωρικῶν ἐνδυμάτων, ὡς »Ἐκδῦσα τὸν χιτῶνα δωριάζειν.« Ἀνακρέων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Ἑκάβ. 294. ὁ δὲ δεύτερος, τὸ ὁμιλεῖν Δωριστί. Οὕτως ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ξ. Ζήτ. ἐν περονητρίς.

Δωριακός, ή, όν. Δωρικός, ή, όν· καὶ Δώριος, α, ον, ἢ Δώριος, ον· καὶ ἐπίῤ. Δωρικῶς, Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Δωριέων.

*Δωριεύς, έως, ὁ. Ὁ Δωριεύς, ἀπόγονος τοῦ Δώρου. Πληθυντ. οἱ Δωριεῖς, Ὀδυσ. Τ, 177. »Δωριέες τριχάϊκες« ἔνθα βλέπε τοὺς Σχολιαστάς.

Δωρίζω, Μ. ίσω. Ζήτ. δωριάζω.

*Δωρικός, ή, όν. Ἰδ. δωριακός.

*Δώριος, α, ον, Ἰδ. δωριακός.

Δωρίς, ίδος, ἡ· ὡς ἐπίθετον λέγεται ἡ γῆ, ὁ τόπος εἰς ὃν ἐκατοικοῦσαν οἱ Δωριεῖς. Ζήτ. περὶ τούτων τοὺς Γεωγράφους. Καὶ β) ἡ διάλεκτος τούτων. γ) Γυνὴ Δώρισσα, ἀπὸ τὴν Δωρίδα, Πρέπει δὲ νὰ ἀναπληροῦται, διὰ τοῦ γυνή, γῆ, γλῶσσα. »Δωρὶς κοπὶς« Εἴδετε μαχαίρας πρὸς θυσίαν, Seidl. Εὐριπδ. Ἑλ. 814. Ζήτ. καὶ δορίς.

*Δωρίσδω, Δωρκ. ἀντὶ δωρίζω.

Δωρισμός, οῦ, ὁ (δωρίζω). Δωρικὸς ἰδιωτισμός, κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Δωριέων. Καὶ κατὰ τὰ ἤθη, καὶ συνηθείας αὐτῶν. Δημήτρ. Φαλ. 180. Καὶ τὸ νὰ ἦναι τις ἀπὸ τὸ μέρος καὶ τὴν φατρίαν τῶν Δωριέων, νὰ φρονῇ τὰ τῶν Δωριέων.

Δωριστί, Ἐπίῤ. Δωρικά, κατὰ τρόπον τῆς διαλέκτου αὐτῶν, ἢ τῶν ἠθῶν, καὶ συνηθειῶν.

Δωρίτης ἀγών, ὁ (δῶρον). Παρὰ Πλουτ. Ἀγὼν εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ἕνα δῶρον, Πρβλ. ἀργυρίτης, στεφανίτης.

Δωροβόρος, ον (βιβρώσκω, βορά) = δωροφάγος.

Δωροδείπνος, ὁ, ἡ. Παρ᾽ Ἀθην. σελ. 701. »Παῖ δωροδείπνε«. Καὶ

Δωροδέκτης, ου, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁποῖος δέχεται, πέρνει δῶρα, ἢ ἀγαπᾷ νὰ πέρνῃ δῶρα.

Δωροδοκέω, ῶ (δωροδόκος). Λαμβάνω, δέχομαι, πέρνω δῶρα μετὰ τῆς αἰτιατ. »Ἀργύριον πολλὸν« Ἡροδτ. 6, 72. φθείρομαι διὰ δώρων, ὅ ἐστι, λαμβάνωντας δῶρα ἐκβαίνω ἀπὸ τὸν καθ᾽ αὑτὸ δίκαιον σκοπόν μου, καὶ ὀρθὸν δρόμον μου, (Ξελαιγέζομαι), Γίνομαι προδότης διὰ ἄσπρα. 2) Δίδω τι εἰς τινα ὡς χάρισμα »Τινί τι« Ἀριστφ. Σφηκ. 675. ὅθεν Παρὰ Πολυβ. καὶ ἄλλ. ἐνεργητικῶς, ἀντὶ Φθείρω τινὰ μὲ τὰ δῶρα καὶ τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου (ῥουσφέτ δίδω Τουρκ.) ὅθεν

Δωροδόκημα, τό. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πέρνει τινὰς ὡς δῶρον, ἢ δι᾽ οὗ φθείρεται· τὸ Ῥουσφέτ, Τουρκ.

*Δωροδοκηστί, Ἐπίῤ. (δωροδοκέω). Λαμβάνωντας, δεχόμενος δῶρα, δηλ. δωροδοκούμενος, Κωμκ. κατὰ τὸ Δωριστὶ σχηματισθεῖσα λέξις παρ᾽ Ἀριστφ. Ἱππ. 996. διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Küster θέλει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ νὰ γράφηται δωροδοκιστί, ἀλλ᾽ ἄνευ εὐλόγου αἰτίας. Ἰδ. δωροδοκιστί

Δωροδοκία, ίας, ἡ (δωροδοκέω). Τὸ δωροδοκεῖν, ἢ τὸ λαμβάνειν δῶρα.

Δωροδοκιστί, Ἐπίῤ. Μὲ δωροδοκίαν, ἤτοι φθορὰν διὰ δώρων. Παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ἱππ. 996. παρῳδία τις ἐκ τοῦ »Δωριστί«, ἀντὶ νὰ εἴπῃ δηλ. Δωριστί, εἶπε »Δωροδοκιστί« περιγελαστικῶς ὁ Ἀριστοφ. Ὁ δὲ Βρούγκιος (Brunck) παρεκ-

τραπεὶς «Δωροδεκητεὶ» ἐσφαλμ. ἔγραψε (κατὰ τὴν γνώμην δηλ. τοῦ Küster τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν δέχεται ὁ Πασσὼβ, ὡς ἐν τῷ Δωροδοκητὶ ἐντρ. φαίνεται).

Δωροδόκος, ον (δέχομαι). Ὁποῖος δέχεται, παίρνει δῶρα, ἢ δωροδοκεῖται· παρὰ Δημοσθ. Φιλιπ. Γ'. καὶ Ἀρεταίῳ. Β'. σελ. 67. 2) Ὁποῖος δίδει δῶρα, καὶ δι' αὐτῶν δωροδοκεῖ. Ruhnk Τίμ. σ. 91.

Δωροδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁποῖος δίδει δῶρα. Μελέαγρ. ς'.

Δωροκοπέω, ῶ, = δωροδοκέω· παρὰ τοῖς Ο'.

Δωροληπτέω, ῶ. Λαμβάνω, παίρνω δῶρα. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Δωρολήπτης, ου, ὁ (δῶρον, λαμβάνω). Ὁποῖος λαμβάνει δῶρα· ὅθεν

Δωροληψία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λαμβάνῃ, νὰ παίρνῃ τινὰς δῶρα.

Δῶρον, ου, τὸ (δίδωμι). Χάρισμα, Πεσχέσι Τουρκ. Βραβεῖον, χάρισμα ἐξ εὐνοίας καὶ διὰ τιμὴν διδόμενον, Ὁμ. μετὰ τῆς Δοτ. προσ., τὸ ἀφιερωθὲν ἢ προσφερθὲν εἴς τινα, Ἰλ. Ζ, 293. Θυσία, ἀφιέρωμα, προσφορὰ, ἀνάθημα εἴς τινα θεὸν, Ἰλ. Θ, 203. Ἐξ ἐναντίας δὲ «Δῶρά τινος» τὰ ὑπ' αὐτοῦ δωρηθέντα ἢ προσφερθέντα εἰς ἄλλον τινὰ, καὶ ἐξρτ. «Δῶρα θεῶν» ὅ, τι δίδουν οἱ θεοὶ, καλὸν, ἢ κακὸν, αἱ ἀποφάσεις καὶ βουλήσεις τῶν θεῶν, ὅτα ἔρχονται ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ὡς τύχη, πλοῦτη, κ. τ. τ. Ἰλ. Τ, 265. Ὀδυσ. Σ, 142. καὶ Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 147. Καὶ ἑκάστου θεοῦ ἰδιαιτρ. «Δῶρα Ἀφροδίτηςιν, κ. τ. λ. Ὁράτιος Ὕμν. Δ. 10. 2. καὶ Ὁμ. Ἰλ. Γ. 54. «Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτηςιν», οὐκ ἂν σοὶ βοηθήσῃ ἡ κιθαρῳδία, ἢ ἡ Ἑλένη, ἢ ὅπερ ἔχει κάλλος. Παρ' Ἡσιόδ. 47. ἀντὶ τοῦ συνουσία, μῖξις ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Πινδ. Ὀλ. Α'. 119. καὶ Νεμ. Η'. 12. «Ὕπνου δῶρον» ἀνάψυξις, καὶ ἀνάπαυσις τὴν ὁποίαν δίδει ὁ ὕπνος. Ἰλ. Η, 482. «Μουσῶν δῶρα» Jac. AP. σ. 218. Ἀντὶ τοῦ Φόρος, δόσιμον, ἐλήφθη ἐν Ἰλ. Ρ, 225. Αἱ ἀπὸ τοῦ Ὁμρ. συνήθεις ἐκφράσεις εἶναι αἱ «Δῶρα διδόναι, φέρειν, πορεῖν». 2) Ἀντὶ τοῦ παλαιστὴ, ἢ παλάμη τῆς χειρός. Πλίνιος 35. 14. ὡς μέτρον τοῦ μήκους, γνωστὸν ἤδη ὡς φαίνεται, καὶ εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ Ὁμρ. Ἰδ. Κακκιδεκάδωρος.

Δωροξενία, ίας, ἡ. «Δωροξενίας γραφή». Μία ἀγωγὴ (κλάψιμον) ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ὡς ξένος ἐγκαλεῖτο, καὶ διὰ τῆς δωροδοκίας (φθορᾶς τοῦ κριτοῦ) ἠλευθερώθη. Ὁ Ἀριστοτελ. περὶ τῆς τῶν Ἀθην. Πολιτ. φησὶν «Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν παράστασις τίθεται ξενίας, καὶ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγοι συκοφαντίαν.» Καὶ Ἀθην. Βιβλ. 8. «Δωροξενίας δὲ (Γραφὴ), εἴ τις ξενίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι.»

Δωροτελέω, ῶ. Πληρόνω ἢ προσφέρω τὰ δῶρα. Δημοσθ. σελ, 1072.

Δωροφάγος, ον (φαγεῖν). Ὁ τρώγων δῶρα, χαρίσματα, ὁ λιμασμένος διὰ δῶρα.

Δωροφορέω, ῶ (δωροφόρος). Φέρω, προσφέρω δῶρα, Πλάτ. «Δωροφορέω τῷ βασιλεῖ.» Χαρίζω τι εἴς τινα «Τινίτινι» παρ' Ἀθην. σελ. 209. καὶ Λεωνίδ. Ταρ. «Δωροφορέω ὥρια τι» ὅθεν

Δωροφορία, ίας, ἡ· Προσφορὰ τῶν δώρων.

Δωροφόρος, ον (φέρω). Ὁ φέρων δῶρα· ὅθεν παρ' Ἀθην, Θ'. σελ. 263. ἀντὶ τοῦ Ὑπήκοος, ῥαγιὰς ὑποχρεωμένος νὰ δίδῃ δῶρα, φόρον. Suddito.

• **Δωρύττομαι**, Δωρ. ἀντὶ δωρέομαι, Θεόκρ. 7. 43. «Τινίτινι»

Δῶς, ἡ. Ἄκλιτον, Τὸ δῶρον, χάρισμα, ὅθεν τὸ Λατιν. Dos, ἡ προῖκα. Εἶναι δὲ λέξις Ποιητικ. εὔχρηστος μόνον ἐν τῇ ὀνομαστ. ἀντὶ τοῦ Δωτογραφ. Δόσις, Ἡσιόδ. Ἔργ. 354.

Δωσείω, παρ' Ἡσυχ. Θέλω, ἐπιποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω κλίσιν εἰς τὸ νὰ δώσω.

• **Δωσέμεναι**, δωσέμεν, Ἐπικ. ἀντὶ δώσειν, Ὁμρ.

Δωσίδικος, ον (δίκη). Ὁποῖος παραδίδει τὸν ἑαυτόν του εἰς τὴν δίκην, εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἢ ὁποῖος προσμένει τὴν κρίσιν του ἀπὸ τὸ δικαστήριον. Ἡρόδοτ. ς'. 42. ὡς ἀντιθ. τοῦ, ἀλλήλους φέροντές τε καὶ ἄγοντες δηλ. ἐπιπεσόμενοι εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ κρίνωνται· παραβαλ. μὲ τὸ τοῦ Πολυβ. Δ'. 4, 3.

Δωσίπυγος, ον (πυγή). Ὁποῖος δίδει καὶ χαρίζει τὴν πυγήν του, τὸν κῶλον του.

Δώσων, οντος, ὁ. Κυρίως εἶναι Μετοχὴ τοῦ Μέλ. ἐκ τοῦ δίδωμι. Ὁποῖος ὑπόσχεται πάντοτε νὰ δώσῃ, καὶ ποτὲ δὲν δίδει. 2) Ἐπίθετ. τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀντιγόνου τοῦ Β. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Δωτήρ, ῆρος, ὁ. Ὁποῖος δίδει καὶ χαρίζει. «Δωτῆρες ἐάων» Οἱ τὰ ἀγαθὰ διδόντες, οἱ Θεοί. Ὀδυσ. Θ, 325, Θηλυκ. Δώτειρα, Ἡ δίδουσα, Ἀρατ. καὶ Ἡσιόδ. ἔργ. 355. (327).

• **Δώτης**, ου, ὁ, = δωτήρ. παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 353. σπάνιος μόνον Ποιητ. τύπος.

Δωτινάζω, Μ. άσω. Συνάζω, λαμβάνω δῶρα καὶ χαρίσματα· Ἡρόδοτ. Β'. 180. ἐκ τοῦ

Δωτίνη, ης, ἡ. Δῶρον, χάρισμα, Ὁμρ. Καὶ

Δωτίνην, ἐπίρ. Χάρισμα, χαρισμένα, χωρὶς πληρωμήν. (τζάμπα), Ἡρόδ. Α'. 60. καὶ Θεμίστιος Λόγ. 25. Παραβλ. δωρεάν.

Δωτύς, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ δωτίνη. Δῶρον, χάρισμα.

Δώτωρ, ορος, ὁ. Ἐκεῖνος ὅστις δίδει, χαρίζει, = δώτης καὶ δωτήρ. «Δῶτορ ἐάων» λέγεται Ἀπόλλων πρὸς τὸν Ἑρμῆν, ἐν Ὀδυσ., 333. Ἰδ. καὶ Ὕμν. Ὁμρ. 17. 12. 29. 8. καὶ Λουκιαν. Κρον.

• **Δώωσι**, 3, πληθυντ. Ὑποτακτ. Ἀόρ. 2. Ἐνεργητ. ἀντὶ δῶσι ἐπικ. Ὁμρ. Ἰλ.

(Τὸ τέλος τοῦ Δ ἀπὸ τῆς λέξεως Διήκω καὶ ἐφεξῆς ἐπεξειργάσθη καὶ διωρθώθη ὑπὸ Νικολάου Ἀργυριάδου.)

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Δ.

Ε.

(Ἐπεξεργασία τε καὶ ἐπιδιορθώσει ὑπὸ Γ. τοῦ Ρουσιάδου.)

Ε, ἒ ψιλόν, Τὸ πέμπτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὅθεν ὡς ἀριθμοῦ δηλωτικόν, έ = πέντε, καὶ πέμπτος, η, ον. Τὸ δὲ ͵ε (μετὰ ὑπογεγραμ. Ἰῶτα) = 5000. Οἱ πάλαι Ἕλληνες ὠνόμαζον τὸ φωνῆεν τοῦτο εἶ, Πλάτ. Κρτ. σλ. 426. C. 437. B. Daw. misc. crit. σλ. 12, ὥσπερ καὶ τὸ ο, ἔλεγον οἱ τότε οὖ, κατ' ἀναλογίαν τῶν λοιπῶν μονοσυλλάβων στοιχείων Μῦ, Πῖ, Ρῶ κτλ. τὰ ὁποῖα εἰσὶ μακρά. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεδέχθησαν εἰς τὸ Ἀλφαβητόν των, ἐπὶ Εὐκλείδου Ἄρχοντος (403. ἔτη π. χ.) τὸ η καὶ ω, ἀπὸ τοῦ Σαμιακοῦ Ἀλφαβήτου, ἐγεννήθη ἡ παρὰ τοῖς Γραμματ. ἐπικρατεῦσα διακριτικὴ ὀνομασία τοῦ γράμματος ἒ ψιλόν, τοῦτ' ἔστι μὴ δασυνόμενον ε. ἐπειδὴ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἑλλ. γράμμασι τὸ ε, ἐχρησίμευε καὶ ὡς σημεῖον τοῦ δασέος πνεύματος. Ἀφ' οὗ δὲ ἐξέλιπεν ἐκ τῆς γραφῆς ἡ χρῆσις τοῦ, ε, αὕτη, καὶ τὸ ε, ἔμεινεν φωνῆεν κυρίως, ἐγένετο ἡ ὀνομασία αὐτοῦ κατὰ προσθήκην τῆς, ψιλόν, λέξεως, ἒ ψιλόν.

Ἐκ τῆς πάλαι ὀνομασίας αὐτοῦ δηλοῦται ὅτι ὁ φθόγγος, τοῦ ε, ἐξεφέρετο, ἐνίοτε, ὡς ὁ τοῦ ει, ἀλλ' ὅμως μόνον ὅπου ἔκειτο ὡς μακρόν, ὅθεν ὁ καταχρηστικὸς φθόγγος αὐτοῦ οὗτος, δὲν διετηρήθη ἐν τῷ ἒ ψιλόν, ἀλλὰ μετηνέχθη εἰς τὸ Ἦτα. Ἐξ οὗ γίνονται εὔληπτοι οἱ διάφοροι τύποι μιᾶς τινος λέξεως οἷον· ἑανός καὶ εἱανόν· ἔαρ καὶ ἦρ, εἶαρ· καὶ ἐπειδὴ πάλιν τὸ ει ἤχει παραπλησίως τῷ ι. ἐγένετο ἐκ παραλλήλου ἡ χρῆσις ἐν τῇ γραφῇ τῶν λέξεων εἴλω καὶ ἴλλω· εἴλη καὶ ἴλη, εὐθύς καὶ ἰθύς· καὶ προέκυψε τὸ λιπεῖν ἐκ τοῦ λείπειν· παρβλ. Bloch. Ausspr. der Altgriech. σλ. 190.

Τὸ δ' ἄλλα τὸ ε, ἐχρησίμευεν οὐ μόνον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν παρωχμ. χρόνων, ἀλλ' εὕρηται ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλώσσῃ καὶ ὡς ἀσήμαντος προτιθεμένη συλλαβή, οἷον, παρ' Ὁμ. ἐείκοσι, ἔεδνα, ἐέλδωρ, ἐέλδεται, ἐέλσεται, ἑορτή, ἀεὶ ψιλουμένη, μάλιστα καὶ ἂν ἡ λέξις ἄλλως δασύνηται ὡς τὸ ἕδνα, πλὴν τοῦ ἑέ, ἀντὶ ἕ. Οὐ σπανίως δέ, φαίνεται χρησιμεῦον καὶ ὡς παρενθήκη ἐν τῷ μέσῳ λέξεώς τινος· οἷον ἐν τῷ, ἄλγος, ἀλέγω, ἀλκή, ἀλέξω. Βμν. Λξ. 1. σλ. 47.

Ἒ, ἐπιφ. ἐπιλαντικόν. ἒ ἒ· ἔτι δὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἐπαναλαμβανόμενον. Ἀλγηδόνος, πόνου, ἢ λύπης ἐκφώνησις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Ὤ, ὤχ. Σπανιώτ. δασυνόμενον ἓ, ἢ ε ἓ, εὕρηται ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Τργ. καὶ παρ' Αριστφ. χρήσιμον.

Ἕ, Αἰτιατ. ἑνκ. καὶ πλθ. τοῦ γ'. προσ. τῆς συνθέτ. Ἀντωμ. καθ' ὅλα τὰ γένη, ἀεὶ ἐγκλινομένη. Παρ' Ὁμ. πάνυ εὔχρηστ. σπανιώτ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες χρῶνται κατ' ἀντίστροφον σημτ., τῷ συνθ. ἑαυτὸν κλ. μᾶλλον, ὅπερ παρ' Ὁμ. ἀσυνήθ. ἀπαντᾶται γραφόμενον, ἓ αὐτόν, ἓ αὐτήν, Ὀδσ. Θ, 396. Ἰλδ. Ξ, 162. Ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ χρῆσις αὕτη εὑρίσκει χώραν μόνον ὅτε ἡ ἀντωνυμ. δὲν ἀπαιτεῖ ἔμφασιν· τίθεται ὅμως καὶ τότε κατ' ἀντιθ. ἂν ὁ λαλῶν αὐτός, ἀναφέρηται που ἐν πλαγίῳ λόγῳ τῆς προκειμένης ὁμιλίας· ἔστι δὲ εὐχρηστότερος τοῦ ἑ. κ. ὁ πλθ. ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Ἀττ. Σπανιώτ. Ἐπκ. τύπος· ἑέ, Ἰλδ. Τ, 171, Ω, 134. οὐδέποτε ἐγκλνμ. — 2) Κατ' εὐθεῖαν, μὴ ἀντίστροφον σημτ. = αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, παρ' Ὁμ. ὡσαύτως εὔχρηστ. σπανιώτατον δὲ κατὰ ταύτην τὴν σμτ. ἐστὶ τὸ οὐδτ. εὕρηται μέντοι καὶ αὐτό· π. χ. Ἰλδ. Α, 236. Κατὰ πλθ. ἀριθμ. δὲ, μόνον ἐν Ὕμ. Ἀφρδ. 268.

Ἔα, θαυμασμοῦ, ἢ ἀγανακτήσεως ἐκφωνητικόν· τίθεται δὲ καὶ διπλασιαζ· ἔα, ἔα· τὸ ἡμέτερον μπά! τὸ τουρκβ. μωρέ! ἆ! ἔτι δὲ ἀντ' αὐτοῦ καὶ εἶα τίθεται· ἔστι δὲ πιθανῶς προστκτ. τοῦ ἐάω, ἀντὶ ἔαε. Ἄφες! ἄφησαι! προσέτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἄγε, φέρε, ὡς προτρεπτικόν, νὰ δῆ... Ἔλα! κάμε δά! τὸ Γαλλ. allons. τουρκβ. αἴντεντέ! αἴντε! (∪–), παρὰ τοῖς ποιητ. ἐκφέρεται πολλάκις κατὰ συνίζησιν μονοσυλλάβως. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 95. Bar. ἐν Ἀριστφ. Νφ. 932. Βτρχ. 1243.)

• Ἔα, ἀντὶ ἔαε· γ'. ἑνκ. προσ. Πρτατ. τοῦ ἐάω.

Ἔα, α'. ἑνκ. προσ. Παρτ. τοῦ εἰμί· Εἰμην. εἴμουν· Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦν, ἀφ' οὗ προέκυψε τὸ ὡσαύτως Ἰων. ἢ α καὶ τὸ πάλαι Ἀττ. ἦ, Ἰλδ. Δ, 321. Ε, 887. (∪–) Παρὰ τοῖς Ἴωσι λεγρφ. καὶ β'. ἑνκ. προσ. ἔας, καὶ β'. πλθ. ἔατε.

• Ἔᾶ, Ἐπκ. κατ' ἐκτσ. ἐάα· γ'. ἑνκ. προσ. Ἐνεστ. τοῦ ἐάω, Ἰλδ. Ἀπρμφ. ἐᾶν, Ἐπκ. ἐάαν. Ὀδσ.

• Ἔαγα, Πρκμ. β'. τοῦ ἄγνυμι, κατὰ παθ. σημσ. Ἡσδ. ἔρ. 532.

• Ἐάγην, Ἀόρ. β'. παθ. τοῦ ἄγνυμι, Ὁμ. (∪∪–, καὶ μόνον ἐν Ἰλδ. Δ, 559. ∪––)

Ἕαδα, Πρκμ. β'. τοῦ ἁνδάνω. Μτχ. ἑαδώς. Ὁ Ποιητ. Χρῆται μόνῃ τῇ μετχ. Αἰτ. ἑαδότα. (∪–∪)

Ἐάλη, γ'. ἑνκ. προσ. Ἀόρ. β'. παθ. τοῦ εἴλω. Ἰλδ. Τινὲς δὲ γράφουσιν ἑάλη, δασυνμ. (∪∪–)

Ἐάν, Σύνδεσμος. (ἀπὸ, τοῦ εἰ ἄν, προκύψας) Ἄν, παρ' ἡμῖν συνήθ. Συντάσ. ὑποτκτ. ἐγκλ. ῥήμασι. Εὐκτκ. δὲ μόνον ἐκ τῷ πλαγίῳ λόγῳ, ὅταν ἀναφέρηταί τι εἰς γνώμην ἄλλου τινός, ἢ σπανιωτάτη τις περίστασις, ὁποίως ἂν δεχόμενόν τι, Herm. Vig. σλ. 822. Τῷ Ὁριστ. Μελ. δὲ συντάσ. μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις συγγραφεῦσι. Διακρίνεται δὲ τοῦ, εἰ, καθ' ὅσον τοῦτο μὲν τίθεται ἐπ' ὑπαρχόμενον, κατ' ἰδέαν ἁπλῶς, τὸ ἐὰν δὲ ἐπὶ κατὰ πεῖραν γνωστῶν, ἐμπειρικῶν ἐννοιῶν· ὅθεν τὸ ἐὰν συνήθως εἰς δήλωσιν τοῦ μέλλοντος, Herm. Vig. σλ. 834. Παρ' Ὁμ. οὐχ εὕρηται ὁ συνδσμ. οὗτος, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ εἴ κε, ἢ τὸ, αἴ κε. Οἱ Ἀττ. γράφουσι κατὰ συστολὴν καὶ ἤν (ὅπερ ὅμως καὶ Ὁμρν. ἐστί.) καὶ ἄν, ἀντὶ τοῦ ἐάν. «Ἐὰν καὶ» Ἀγκαλά, ἀγκαλὰ καί, μόλον ὅτι. Πολλάκις δὲ καὶ ἀπαρνητικῶς ... τ. νὰ μὴ «Ἂν δέν, ἂν ὄχι, ἂν μή. νὰ ἄρα μὴ» Ἀνίσως ὅμως δέν, ἂν τύχῃ καὶ δέν· ἐὰν παρμ. Ἂν ἄλλως, ἂν ἀλλοιῶς, ἂν μ' ἄλλον τρόπον. νὰ ... τε —, ἐάν τε — εἰς θετικὰς προτάσεις, Ἔστω νὰ — ἔστωντας νὰ — ὡς τό, εἴτε, εἴτε. Vig. σλ. 517. Ἀνθ' οὗ δὲ κεῖται καί, ἐάν τε καί, Σφκλ. Ἀντ. 327. Ἐν ἐμμέσως, ἢ ἐκ πλαγίου πτώσεως δέ, νὰ ἂν τε —, ἐάν τε μὴ» Ἔστω ὅτι, ἢ καί, ἔστω καὶ νὰ μή, ἂν καὶ δέν. Ἀναφορικῇ Ἀντωνυμίᾳ, καὶ ἀνφρ. μορίοις ἐπιφερόμενον ἀντὶ τοῦ ἂν κεῖται· π. χ. ὃς ἐὰν — Ὅστις ἄν, ὁποῖος ἄν, ὁποῖος μόνον· ὅπου ἐάν, ὅπου ἄν, ὅπου καὶ ἄν, ὅπου μόνον, τὰ ὁποῖα ὅμως μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς ὑστάτοις τῶν συγγραφέων χρήσιμα.

Ἑανόν, τό· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἑανός, ή, όν, Ἀρχαῖον Ὁμρκ. ἐκ τῆς Ἰλδ. κυρίως γνωστὸν μόνον ἐπίθετον, παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς χρήσιμον. Ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἱματισμόν, ἐνδυμασίαν, εἰς φόρεμα· καλόν, εὔμορφον, ἐλαφρόν· ὅθεν ἡ παρὰ τὸ ἕννυμι ἐτυμλγ. αὐτοῦ πιθανῶς ὀρθή. «Πέπλος ἑανὸς» Ἐλαφρός, εὔπλοκος, ἄξιος διὰ φόρεσιμον πέπλος, λεπτὸν ὕφασμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν καὶ πρὸ τοῦ προσώπου κρεμάμενον, τὸ Γαλλ. voile. Ἰλδ. Ε, 734. Θ, 385. «Ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν» Ἐσκέπασαν μὲ ἐλαφρόν, λεπτὸν καὶ λευκὸν πανί, Ἰλδ. Σ, 352. Ψ, 254. «ἑανὸς κασσίτερος» Λεπτὰ σφυρηλατημένος εἰς ἐπιγουνίδας (σκέπασμα τῶν γονάτων) καὶ διὰ τούτου εὐκολοφόρητος κασσίτερος, τουρκβ. καλάϊ, Ἰλδ. Σ, 613. Ἐξ οὗ προέκυψεν ἡ ἐπιθετικὴ σημσ. τοῦ οὐδετέρου, τὸ ἑανόν, ὑπακ. εἷμα ἢ ἱμάτιον, Καλόν, εὔμορφον μεγαλοπρεπὲς φόρεμα τῶν θεαινῶν καὶ τῶν ἐντίμων, εὐγενῶν γυναικῶν, Ἰλδ. Γ, 385. 419. Ξ, 178. Ὕμ. Δμτ. 177. ἔτι δὲ καὶ εἱανόν, Ἰλδ. Ξ, 9. Τὸ ἀρσεν. ἑανός, ὑπκ. πέπλος, ἐν Ἰλδ. Φ, 507. Ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 9. fg. δέχεται, διὰ τὴν διαφορὰν τῆς οὐσιαστικῶς τε καὶ ἐπιθτ. σημασίας τῆς λέξ. διττὸν τὸ πρωτότ. αὐτῆς καὶ καὶ τὸ μὲν οὐσιστ. μόνον ἐτυμολογεῖ παρὰ τὸ ἕννυμι, τὸ δ' ἐπθ. παρὰ τὸ ἑάω· ἑρμηνεύων αὐτό, ἐνδίδον, ὑπεῖκον κυρίως, ὅθεν εὐκαμπτον, ἁπαλόν, εὐάρμοστον· (τὸ α, ἐστ. δίχρ. Ὁ Clarke ἐν Ἰλδ. Γ. 385. καὶ Herm. ἐν Ὀρφ. Ἀργν. 880. δέχονται αὐτὸ ἐν μὲν τῷ Οὐσστ. βρχ. ἐν τῷ Ἐπθ. δὲ μκρ. ὁ κανὼν οὗτος ὅμως ἰσχύει μόνον ἐπὶ τὴν Ἰλδ. οἱ γὰρ μεταγενέστ. χρῶνται αὐτῷ κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

• Ἔαξα. Ἀόρ. α'. ἐνργ. τοῦ ἄγνυμι, ἀντὶ ἦξα, Ὁμ.

Ἔαρ, αρος, τό. Ἡ ἄνοιξις, ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς τέσσαρας καιροὺς τοῦ ἔτους Ὁμ. «Ἔαρ νέον ἱσταμένοιο» ἡ ἀρχὴ τῆς νέας ἀνοίξεως Ὀδσ. Τ, 519. Οἱ μεταγενέστ. ποιητ. χρῶνται τῇ λέξ. ἐπὶ τῶν ἀπαρχῶν πάντων τῶν καρπῶν, παντὸς νεοαρχομένου, νεοφυτρόνοντος, νεοφανισμένου πράγματος. «Γενύων ἔαρ» τὸ χνοῦδι, αἱ πρῶται τρίχες τῶν γενείων· ἐπὶ παντὸς τερπνοῦ, χαρίεντος, ἡδέος πράγματος «Ὕμνων χαρίτων ἔαρ» ἔτι δὲ καί, «Ἔαρ ὄμματος» τὸ νὰ ἔχῃ τις γλυκύ, ἱλαρόν, θελκτικὸν βλέμμα. — 2) Χυλός, χυμός, ἰκμάς, ὑγρασία, ἥτις φαίνεται, γίνεται τὴν ἄνοιξιν εἰς τὰ φυτά. «Ἔαρ ἐλαίης» τὸ ἔλαιον, λάδι. Ἐπ' ἀνθρώπων δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ζώων, Αἷμα, ἐξαιρ. παρὰ Κρησί. Alb. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1058. τὰ ὀνόματα εἶαρ καὶ ἦρ εἰσὶ ποιητ. παρβλ. ἦρι. Παρὰ τοῖς Λογογρ. δὲ ἐστὶ χρήσιμος μόνον ἡ γεν. ἦρος, καὶ ἡ δοτ.

ἦρι· (ἔαρι, δισυλλάβ. Bar. ἐν Ἡσδ. Ἔρ. 432. 462.)

* Ἐαρίδρεπτος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπμ. Πνδ. λψ. 47. 7.

Ἐαρίδροπος, ὁ, ἡ (δρέπω). Πᾶν ὅ,τι κόπτεται, θερίζεται, μαζόνεται· ἐθερίσθη, ἐκόπη, ἐμαζεύχθη τὴν ἄνοιξιν.

Ἐαρίζω, Μλ. -ίσω. Διάγω, περνῶ που τὴν ἄνοιξιν, τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως, ὡς καὶ τὸ χειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ'. ε. 15. «ἐαριζομένου δὲ τοῦ Ἱππολύτου παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης». ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. — 2) Ἐπὶ τόπων, χωρῶν, Ἔχει ἄνοιξιν, ἀνθίζει, πρασινίζει ὡς τὴν ἄνοιξιν, Ζώπυρος ἐν Θησηΐδ. Κεφ. Στοβ. Περιτ. Α'. Λόγ. 64. σελ. 404. «τῆς χώρης ταῖς χειμεριναῖς ἐαριζούσαις τροπαῖς» Φίλων· «τῆς ἐαριζούσης κατασττάσεως». ὡσαύτως καὶ μέσ. «λειμῶνας ἄνθεσιν ἐαριζόμενοι», τὰ λειβάδια ἀνθοῦσαν ὡς τὴν ἄνοιξιν. Ἀξίοχ.

Ἐαρινός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, φαίνεται τερπνόν, ἡδύ, χαροποιὸν ὡς τὴν ἄνοιξιν, ἀνοιξιάτικον· «ἔαρ. ὧραι» ὁ καιρὸς τῆς ἀνοίξεως· Σκανώτ. ἀπαιταλεγ. Math. ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 76. Ἐπειδὴ καὶ εἰαρινός, Ὅμ. καὶ ἠρινός. (ι)

Ἐαρίδρεπτος, ὁ, ἡ. = Ἐαρίδροπος.

Ἐαροτρεφής, καὶ ἐαρότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πᾶν ὅ,τι ἐτράφη, ἢ τρέφεται, ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἢ γεννᾶται, φυτρώνει, αὔξησεν ἢ αὐξάνει τὴν ἄνοιξιν.

Ἐαρόχροος, ὁ, ἡ· συνρ. ἐαρόχρους, ὁ, ἡ· ουν, τὸ (χρόα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐαρινόν, ἀνοιξιάτικον, ζωηρόν, ἀνθηρόν, τερπνὸν χρῶμα.

Ἐάρτερος, α, ον. ποιητ. ἀντὶ ἐαρινός. Νίκ. Θηρ.

* Ἔασι, γ'. πλθ. πρτπ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί, Ἐπκ. ἀντὶ εἰσί. Ὅμ.

* Ἔασσα, Δωρ. Μτχ. θηλ. γεν. τοῦ εἰμί, ἀντὶ, οὖσα.

* Ἔαται, γ'. πλθ. πρτπ. ἐνεστ. τοῦ ἧμαι, Ἰων. ἀντὶ, ἧνται, Ἰλδ. (υυ–) ὡσαύτως καὶ ἔατο. Πρμ. ἀντὶ, ἧντο, Ἰων.

* Ἐατέος, α, ον. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐάω. Πλάτ. Γοργ. σλ. 512. Δ.

* Ἑαυτότης, ητος, ἡ, Πρκλ. παρὰ τὸ

Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ· καὶ πληθυντ. ἑαυτῶν, κ. τ. λ. Ἰων. ἑωυτοῦ, καὶ λ. Τοῦ ἑαυτοῦ του – της. κλ. Ἀττ. συναιρ. αὑτοῦ, κλ. Συνθέτου, καὶ ἀντιστρόφου λεγομ. Ἀντωνυμ. τὸ γ'. πρόσωπον. Ἀλλ' οὐ σπαν. ἡ παρ' Ἀττ. χρῆσις αὐτῆς καὶ ἀντὶ τοῦ α'. καὶ τοῦ β'. προσπ. ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ὅταν ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου γίνεται εὔληπτος ἡ ὀρθὴ ἀπόδοσις αὐτῆς καὶ δὲν συμβαίνῃ πρόσκρουσίς τις τῆς ἐννοίας, Dorv Char. σλ. 296. Schaef. Gnom. σλ. 305. Ὁ Elmsl. ὁμοίως ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 144. 814. ἀδιάλει καὶ τότε προαιρτ. γράφεσθαι τὸ ψιλμ. αὐτοῦ καὶ λ. Ἡ χρῆσις τοῦ πλθ. ἀριθ. ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς κλ. ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων, ἀλλήλοις, σπανιωτ. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 154. Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 215. B. Παρμν. σλ. 133. B. Meinecke. ἐν Μνδρ. σλ. 276. Bornem. ἐν Ξνφ. Συμπ. 4, 64. Κυρίως δὲ ἡ χρῆσις αὕτη ἦτον ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. μόνον συνήθης· Alb. ἐν Ἡσχ. 1, σλ. 1053. ἑκατέρα δὲ ἡ γραφή, ἑαυτοῦ, καὶ αὐτοῦ ἐφάνησαν μεθ' Ὅμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ ἀεὶ διῃρημ. ἑο αὐτοῦ, οἱ αὐτῷ, ἑ αὐτὸν εὑρηται, Wolf ἐν Ἡσδ. Θγ. 470. Πολλάκις δὲ εἴθεται τὸ ἁπλοῦν αὑτοῦ ἀντὶ τοῦ συνθ. αὑτοῦ, καὶ ἀνάπαλιν· ὅθεν ἡ διάκρισις αὐτῶν φαίνεται δυσχερής. ἰδὲ περὶ τούτου ἐξαιρ. Βτμ. ἐν Δημσθ. Μηδ. σλ. 140. καὶ C. Fr. Herm. Spec. comm. crit. ad Plut. de supertit σλ. 37. fig.

Ἐάφθη, Ὁμρ. τύπ. μόνον ἐν Ἰλδ. Ν, 543. καὶ Ξ, 419. ἀπαντώμενος· «ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη» Ἡ ἀσπὶς ἔπεσεν ἐπάνω του, ὥστε ἐγγίζῃ τὴν γῆν· πιθαν. παρὰ τὸ ἅπτω, ἐφάπτω· γ'. ἐνκ. πρτπ. ἀορ. παθ. α', ἀντὶ ἥφθη, ἐφήφθη. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐάφθη, παράγοντες αὐτό, οὐ πάνυ εὐλόγως, ὡς τύπον κατ' ἔκθλιψιν ἐσχηματισθέντα παρὰ τὸ ἕπομαι· ἄρα ἐπὶ — ἐάφθη, ἀντὶ ἐφέσπετο. Ἡ ἀσπὶς ἠκολούθησε· ταύτην τὴν γνώμην ἀπεδέξατο πάλιν ὁ Βουτμ. Λξ. 2. σλ. 140. fg.

Ἐάω, Μλ. ἐάσω. Πρτατ. εἴων, Ἀόρ. εἴασα. ποιητ. ἔασα. Ἐνστ. ποιητ. εἰάω, εἰῶ, Ὅμ. (συγγν. τῷ ἵημι, ἰάλλω). Ἀφίνω, τοῦτ' ἔστιν ἐπιτρέπω, συγχωρῶ, νὰ γένῃ τι, δὲν ἐμποδίζω· ὡσαύτως κεῖται ἀπολύτως τε «οὐκ ἐάσ Κρονίδησιν» καὶ μετ' ἀπρμφ. καὶ αἰτ. τοῦ προσπ «τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς» Ὅμ. Πολλάκις δὲ καθ' ὑποβεβλημένην σημασίαν ἀμελείας, ἀδιαφορίας. «τοὺς δὲ ἔα φθινύθειν» Ἄφες αὐτοὺς νὰ χαθοῦσι καὶ μὴ φρόντιζε περισσότερα περὶ αὐτῶν, Ἰλδ. «οὐκ ἐάω» δὲν ἐπιτρέπω, δὲν ἀφίνω, Ἰλδ. Δ, 55. τοῦτ' ἔστιν ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, Ὀδσ. Τ, 25. «οὐκ ἐᾶν–, ἀλλὰ–», ὅπου ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ κελεύειν, ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἀνταποδόσεως, Valck. ἐν Ἡρδτ. 7, 104. «πάνωγει δὲ τωὐτὸ αἰεί, οὐκ ἐῶν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατέειν, ἢ ἀπόλλυσθαι». Διττῇ δὲ αἰτ. παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 538. — 2) Ἀφίνω ἐλεύθερόν τινα, ἤτοι νὰ πηγαίνῃ ὅπου, νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, ἀπολύω, ἀπολυῶ, περιορῶ, παραβλέπω τι, ἀφίνω κατὰ μέρος, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτα· μετὰ αἰτ. «ἔα χόλον» Ἄφες, ἄφησαι κατὰ μέρος τὸν θυμόν Ἰλδ. 1, 260. «ἔα ἔναρα» Ἄφες τὰ λάφυρα νὰ εἶναι λάφυρα, τοῦτ' ἔστι τὸ κοιντ. τράβα χέρι ἀπὸ τὰ λάφ. Ἰλδ Ρ, 13. «μνηστῆρας ἐα βουλὴν» Ἄφες ἂς βουλεύωνται ὅ,τι θέλουσιν, ἀμέλει περὶ τῶν ἐπιβουλῶν των, Ὀδσ. Β, 281. «ἐᾶν τινα» ἀφίνω, δὲν βλάπτω, δὲν πειράζω τινα, τὸν ἀφίνω νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ μοὶ μέλῃ τι πλέον περὶ αὐτοῦ, Ἰλδ. 11, 557. 569. 684. Ὀδσ. Θ. 509 «ἐᾶν τινά τινος» Ἀφίνω τινα ἐλεύθερον ἀπὸ τίποτε, ἢ τὸν κάμνω νὰ παύσῃ ἀπό τι, Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 969. C. — 3) Παραιτῶ τι, δὲν τὸ κάμνω, ἀφίνω ἀπέραστον· μετὰ ἀπρμφ. «κλέψαι ἐάσομεν» Ἀπὸ τὸ κλέψιμον θέλει παραιτηθοῦμεν, ἢ τὸ κοιντ. 'ς τὸ κλέψιμον θὰ δώσωμεν ἀπέρασιν. Ἰλδ. Ω, 71. Καὶ κατ' ἀπόλυτον ἔννοιαν. «ἀλλ' ἄγε δὲ καὶ ἐάσομεν» τὸ ἡμέτ. παῦσαι μιὰν φορὰν δά, τράβα ἢ τραβηχθῆσαι τώρα χέρι, Ἰλδ. Φ, 221. «Θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει» τὸ ἕνα θέλει δώσει, τὸ ἄλλο θέλει ἀφήσει (τὸ νὰ δώσῃ), Ὀδσ. Ξ, 444. 4) Μέσ. «ἐῶμαί τινί τι» Παραιτῶ, ἐπιτρέπω, παραχωρῶ τι εἴς τινα· τῷ Μλ. ἐάσομαι, κατὰ παθτ. σημτ. χρῆται Θεδ. 1, 142. (Τὸ α ἐν μὲν τῷ Ἐνστ. καὶ Παρτκ. βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀορ. μκρ. παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρίστοις τῶν ποιητ. Οἱ μεταγενστ. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐν τῷ Μλ. βρχ. ἐνίοτε, Friedem. de pentam. σλ. 286. 351. Ἀπ' Ὅμ. χρῶνται οἱ ποιητ. τῷ γ'. ἐνκ. προσπ. Ἐνστ. ἐᾷ, καὶ Προστκτ. ἐνστ. ἔα, πολλάκις ὡς μονοσύλλβ. Ἰλδ. Ε, 256. ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀττ. Erf. ἐν Ἀντ. 93. ἰδὲ ἔα).

Ἑάων, Ἐπκ. γενκ. πλθ. ἀντὶ ἐήων, τοῦ ἐύς, ὅπερ ἰδέ. Ὅμ. (υ––)

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Β.

* Ἔβαν· γ'. πλθ. πρτκ. Ἀορ. β'. τοῦ βαίνω Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἔβησαν. Ὅμ. (υυ)

Ἐβδεμήκοντα, τά. Δωρικ. ἀντὶ Ἑβδομήκοντα. Πίν. Ἡρακλ.

Ἑβδομαγενής, ὁ, ἡ (γένος). Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν γεννηθείς. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλ. ὅστις ἐγεννήθη τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς Θαργηλιῶνος. Πλούτ. Προβ. Συμ. 8. 1. τῷ ὁποίῳ ἐθυσίαζον καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῇ ἑβδόμῃ κάθε μηνός. Ἡρόδοτ. ς'. 57. ὁ Valck. ὅμως ἐν Ἀριστβ. σελ. 115. προκρίνει τὸ ἑπόμενον.

Ἑβδομαγέτης, ου, ὁ (ἑβδόμη, ἄγω). Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ ὁποίῳ ἐθυσίαζον κατὰ τὴν ἑβδόμην ἑκάστου μηνός, ἢ ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἕβδομος στρατηγός. «ταῖς δ' ἑβδόμαις ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ'» Αἰσχ. Θηβ. 800. παραβλ. Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 251.

Ἑβδομαδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἕβδομον ἀριθμόν, ἢ εἰς τὴν ἑβδόμην διαίρεσιν.

Ἑβδομαῖος, α, ον (ἕβδομος). Ὅστις ἦλθεν, ἢ ἔπηγέ που τὴν ἑβδόμην ἡμέραν. «ἑβδομαῖος κατῆλθεν», ὑπέστρεψεν, ἐγύρισεν ὀπίσω τῇ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, ἤτοι εἰς ἑπτὰ ἡμέρας.

Ἑβδομάκις, Ἐπίρ. (Ἕβδομος). Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑβδομάς, άδος, ἡ. Ὁ ἕβδομος ἀριθμός. 2) Ἡ ἑβδόμη ἡμέρα. 3) Χρόνος, ἤτοι μέρος χρόνου καιροῦ ἀπὸ ἑπτὰ ἡμέρας, ἑβδομάδα.

Ἑβδόματος, ὁ, ἡ, = ἕβδομος. Ὅμηρ.

Ἑβδομεύω. Ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Μηνός. ἰδὲ συνδεκατεύω. — 2) ἑορτάζω τὴν ἑβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου καὶ τῷ δίδω τὸ ὄνομα· ἄρα τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἑορτάζω τὰ βαφτίσια τοῦ παιδιοῦ μου.

Ἑβδόμη, ης, ἡ. ὑπακ. ἡμέρα, ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τοῦ μηνός. ἡ παρὰ Ῥωμ. nonae.

Ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἄκλτ. Ἑβδομήντα. ἀφ' οὗ

Ἑβδομηκοντάκις, Ἐπίρ. Ἑβδομήντα φοραῖς.

* Ἑβδομηκοντατέσσαρες, α· γενκ. ἀριθ· ἑβδομηντατέσσερες, -ρα.

Ἑβδομηκοντούτης, ου, ὁ. Θηλ. Ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος, ἡ (ἔτος). Ἑβδομήντα χρόνων, ἑβδομηντάρης ἑβδομηντάρισσα.

Ἑβδομηκοστός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑβδομήντα κατὰ τὴν τάξιν.

Ἕβδομος, η, ον. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτά, κατὰ τὴν τάξιν Ὅμ. — 2) ἡ ἑβδόμη (ἡμέρα). ἡ ὑστερινὴ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος. Ἡρδτ. 6, 57.

Ἔβελος, ἡ· ἀντὶ τοῦ ἔβενος. Σουίδ. ἀμρ.

Ἐβένινος, η, ον. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἔβενον, καμωμένον.

Ἔβενος, ου, ἡ. Τὸ δένδρον Ἔβενος, τουρκ. ἀμπανόζ. ἔτι δὲ καὶ ἐβένη. Οἱ Παλαιοί, πλὴν τοῦ μαύρου ἐβένου τοῦ Αἰθιοπικοῦ, εἶχον καὶ ἄλλον κατώτερον παρδαλλόν, ἐξ Ἰνδίας· ὅθεν καί, ποικίλη, ὠνόμαζον αὐτό.

Ἐβίσκος, ἡ. = Ἰβίσκος. Πλίν. 19. 15.

* Ἐβλάβεν. Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἐβλάβησαν. γ'. πληθ. πρστκ. ἀορ. β'. παθτ. τοῦ βλάπτω.

* Ἔβλητο· Ἐπκ. γ'. ἐνκ. πρστ. ἀορ. κατὰ συγκ. καὶ ἐν παθητ. σημασ. τοῦ βάλλω. Ἰλδ. Π, 753. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἑβραΐζω, Μλ -ίσω. Ὁμιλῶ, ζῶ, καὶ πολιτεύομαι καθ' ὅλα ὡς Ἑβραῖος.

Ἑβραϊκός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς Ἑβραῖον.

Ἑβραῖος, α, ον. Ἑβραῖος. ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγουμ.

Ἑβραΐς, ίδος, ἡ. Ἑβραίϊσσα.

Ἑβραϊστί, Ἐπίρ. Ἑβραϊκά.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Γ.

Ἔγγαιος, α, ον (γῆ). = ἔγγειος.

Ἐγγαλακτόομαι, Μλ. ώσομαι. Γίνεται γάλα, μεταβάλλεταί τι εἰς γάλα, παρὰ Θεοφρ. ἀμφ.

Ἐγγαληνίζω, Μλ. -ίσω (γαληνίζω). Εἶμαι μέτα γαλήνης, ἥσυχος.

Ἔγγαλος, ὁ, ἡ (γάλα). Μὲ γάλα· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἐν ἑαυτῷ γάλα. Ἡσύχιος.

Ἐγγαμέω, (γαμέω, ἀνμλ.) τινί. Διὰ τῆς ὑπανδρείας γίνομαι οἰκεῖος μέ τινα, τὸ κοινταρ.

ἰταλ. ἐμβαίνω εἰς τὴν φαμιλίαν τινος, γίνομαι μέλος τῆς φαμιλίας του.

*Ἐγγαμίζω. Μλ. -ίσω (γαμίζω) τινί. Ὑπανδρεύω, δίδω εἰς γάμον τὴν παῖδα, ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου, καὶ διὰ τούτου τὴν ἐμβάζω εἰς τὸν οἶκον ἄλλου, τὴν κάμνω μέλος τῆς φαμηλίας ἄλλου.

Ἔγγαμος, ὁ, ἡ (γάμος). Ὅς τις εἶναι ὑπανδρευμένος· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς γάμον. Πρόκλ. Χρον. Β΄, σελ. 445. (ᾰ)

Ἐγγαστρίβυθος, παρὰ Λουκιαν. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ Ἐγγαστρίμυθος.

Ἐγγαστρίμαντις, εως, ὁ, ἡ (γαστήρ, μάντις). Ὅστις ὁμιλεῖ καὶ προφητεύει ἐκ τῆς κοιλίας. ἰδὲ ἐγγαστρίμυθος.

Ἐγγαστριμάχαιρα, ἡ. = ἀδδηφάγος. Οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἱππῶναξ παρ' Ἀθην. σελ. 698. πολυφάγον καὶ ἀχόρταγον τινα.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις ὁμιλεῖ, προφητεύει ἀπὸ τὴν κοιλίαν· τουτ' ἔστιν, ὅστις ἔχει τὴν φυσικὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ὁμιλῇ μὲ κλεισμένον στόμα, διὰ νὰ ἀκούηται ὡς νὰ εὐγαίνῃ ἡ φωνή του ἀπὸ τὴν κοιλίαν του, ὅτι ὁμιλεῖ εἰς τὴν κοιλίαν καὶ ὄχι μὲ τὴν γλῶσσαν του. »Ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι. Γαλ. ἐν Γλωσσ. Ἱπποκρ.

Ἐγγάστριος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅ,τι εὑρίσκεται ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐξαιρ. εἰς τὴν μητρικὴν κοιλίαν.

Ἐγγαστρίτης, ου, ὁ· ἀντὶ τοῦ Ἐγγαστρίμυθος. ἀμφ.

*Ἐγγαστρόω, Μλ. -ώσω. Ἐγγαστρόνω, ἐγγαστρόνω τινα. Νικήτ. Ἡρκλ.

*Ἐγγεγάᾱ, (γάω) ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. παρκ. τοῦ ἀχρήστου ἐγγάω, ἐκ τοῦ ἐγγίγνομαι, ἀντὶ γάω. Εἶμαι μέσα εἰς τὴν χώραν, εἰς τὸν τόπον γεννημένος, ἐντόπιος· ζῶ μέσα εἰς τὸν τόπον. »ἐγγ. Ἰλίῳ.« Ὅμ. ὅστις ὅμως μόνον τῷ γ΄. πληθ. πρκτ. ἐγγεγάασι, χρῆται.

Ἐγγείνωνται. γ. πληθ. προστ. ὑποτ. ἀορ. α΄. τοῦ ἐγγίνομαι κατὰ μεταβατ. σημασ. Μέσα γεννῶσι. ἥτις σημασ. ἐστὶν ἡ μόνη ἐν τούτῳ τῷ α΄. ἀορ. χρήσιμος. Ἰλ. Τ, 25. »Εὐλὰς ἐγγείνωνται, Γεννῶσιν ἐκεῖ μέσα σκώληκας. (ἐνεστ. δὲ, ἐγγείνομαι, οὐδαμοῦ εὕρηται.)

Ἔγγαιος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν γῆν. »Ἔγγαιος κτῆσις«, καὶ τὰ ἔγγαια. α) κτήματα μέσα εἰς τὴν χώραν εἰς τὴν ἐπικράτειαν, ἀντιθ. τοῖς εἰς ξένην ἐπικράτειαν. — β΄) κτήματα, ἢ εἰσοδήματα ἀπὸ κτήματα κείμενα εἰς τὴν ξηράν, ἀντιθ. τοῖς ναυτικοῖς, ἀπὸ τὴν θάλασσαν »ἔγγαιοι τόκοι.« Δμσθ. — γ΄) κτήματα ἀκίνητα, ὑποστατικά, ἀντιθ. τοῖς κινητοῖς, τῇ περιουσίᾳ εἰς μετρητά, πολύτιμα πραγμ. καὶ τ. τ. — δ΄) τὰ ζῶα, τὰ κτήνη. ἀντιθ. τοῖς φυτοῖς. Πλάτ. Πολ. 6, σλ. 491. D.

Ἐγγαιοτέκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι γεννᾷ εἰς τὰ χωράφια, εἰς τοὺς κάμπους. Ἀλλὰ

Ἐγγαιότοκος, ὁ, ἡ. προπαροξ. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη εἰς τοὺς ἀγροὺς εἰς τὰ χωράφια.

Ἐγγειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πανδήποτε χαμηλὸν φυτόν, χαμόδενδρον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐγγίζουν εἰς τὴν γῆν. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. Βιβλ. ς΄. 6.

Ἐγγείσωμα, ατος, τὸ (γεισόω). Θλάσις ἢ σπάσιμα τοῦ κρανίου εἰς δύο κομμάτια μέσα βυθισμένα οὕτω πως, ὥστε ὁμοιάζουν μὲ κεραμίδα. λεξ. χειρ. Γαλην.

Ἐγγελαστής, οῦ, ὁ. Περιγελαστής. παρὰ τὸ

Ἐγγελάω, Μλ -άσω (γελάω) τινί. Περιγελῶ τινὰ κατὰ πρόσωπον, ἔμπροσθεν τὰ ὄμματά του. Ἔτι δὲ καὶ κατά τινος. Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 1331. — 2) χαμογελῶ κοιτάζων τινα. »κύδρα κύμασιν ἐγγελῶσα« ὁ ἥσυχος, γλυκὺς ἀὴρ ὅταν φυσᾷ καὶ σηκόνῃ μικρά, συχνὰ ἀναβοκατεβαίνοντα κύματα. παραβλ. γελάω. (ᾰσω).

Ἐγγενάω, καὶ ἐγγεννάω. Μλ. -νήσω. = ἐγγείνωνται. Κλμ,

Ἐγγενέτης, ου, ὁ. Γεννημένος μέσα εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος. παρὰ τὸ

Ἐγγενής, ὁ, ἡ (γένος). Γεννημένος μέσα εἰς τὸν τόπον, ἐντόπιος. ἐγγενεῖς Θεοί. οἱ ὑπό τινος ἔθνους ὡς προστάται αὐτοῦ νομιζόμενοι καὶ τιμώμενοι Θεοί. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 199. — 2) ἔμφυτος, ἐκ φύσεως δομένος εἰς τὸ γένος, φυσικὰ ἀνήκων εἰς τὸ γένος, συγγενής. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 1167. Ἐπρῤ. ἐγγενῶς.

Ἐγγεύω, = γεύω. Ἀφίνω τινὰ νὰ γευθῇ τίποτε μέσα κου. Παθτ. ἐγγεύομαι· γεύομαι ἐγὼ τίποτε. τροπ. κάμνω ἀρχὴν εἰς τίποτε, τὸ δοκιμάζω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς συνειθίζεται ἐξαιρ. ἐπὶ ἐπιβλαβοῦς ἢ δυσαρέστου πράγματος.

Ἐγγηγενής, ὁ, ἡ. Ἡρκλ. Ἀλληγ. 26. = γηγενής, ἀμφ.

Ἐγγήραμα, ατος, τό. Πανδήποτε μὲ τὸ ὁποῖον συγγηράσκει τις. διατριβή, ἀσχολία εἰς τὰ γηράματα ἀνάλογος. Πλούταρχ. Κάτ. 24. καὶ Κικέρ. Ἀττ. ΙΒ΄. 25. παρὰ τὸ

Ἐγγηράσκω, = ἐγγηράω.

*Ἐγγηράω, Μλ. άσω (γηράω, ἀνμλ) τινί. Γηράζω εἰς, ἢ μὲ τίποτε, δηλ. ἀχώριστος ἢ καταγινόμενος εἰς αὐτό. (ᾱσω)

Ἐγγηροτροφέω, = γηροτροφέω.

Ἐγγίγνομαι, νεώτ. τύπος τοῦ ἐγγίνομαι (ῐ). Μλ. ἐγγενήσομαι μέσ. ἀπθτ. (γίγνομαι, ἀνμλ.) Γίνομαι, ἢ γεννῶμαι, ἢ φυτρόνω μέσα που. εἶμαι μέσα. ἀπροσ. Γίνεται, συμβαίνει τίποτε μέσα που. τινί. — 2) ἔρχομαι, παρευρίσκομαι μέσα, ἢ μεταξὺ εἰς τίποτε. ἐξαιρ. χρόνου ἐγγενομένου· τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν, ἀφ' οὗ, ἢ μὲ τὸ νὰ, ἢ ἐπειδὴ ἀπέρασε καιρὸς εἰς τὸ ἀναμεταξύ. Heind. ἐν Πλατ. Πρτγ. σλ. 303. E. — 3) ἐγγίγνεται, μετὰ ἀπρμφ. ἠμπορεῖ, ἐνδέχεται, εἶναι δυνατόν. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 235. παραβλ. ἐγγέγαα. — 4) ἀόρ. ἐγγείνασθαι, κατὰ μεταβατ. σημασ. Γεννῶ μέσα, ἢ κάμνω νὰ γεννηθῇ μέσα που τίποτε· Ἰλδ. Τ, 26.

Ἐγγιγνώσκω, Μλ. -γνώσομαι. νεώτ. τύπ. τοῦ ἐγγινώσκω (γιγνώσκω. ἀνμλ.) Κατανοῶ, γνωρίζω τίποτε εἴς τι. Ἀρτ.

Ἐγγίζω, Μλ. -ίσω (ἐγγύς) τινί τι. Πλησιάζω, βάλλω πλησίον, κοντά, συμόνω τι εἰς τίποτε. — 2) συνηθ. κατ' ἀμετβ. σημασ. Πλησιάζω, ἔρχομαι, εἶμαι πλησίον, κοντὰ εἰς τίποτε. ἐγγ. τινί, ἢ καί, τινός, καὶ εἴς, καὶ πρός τι. Πολύβ. Η΄. 6.

Ἐγγίνομαι, νεώτ. τύπ. τοῦ ἐγγίγνομαι. (ῐ)

*Ἐγγινώσκω. νεώτ. τυπ. τοῦ ἐγγιγνώσκω.

Ἐγγίων, ὁ, ἡ. Συγκρ. καὶ ἔγγιστος, η, ον. Ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἐγγύς.

Ἔγγλαυκος, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον γαλάζιον, γαλαζούτσικον, νερογάλαζον.

Ἔγγλισχρος, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Ὀλίγον τι γλίσχρος· πᾶν ὅ,τι σύρεται, τραβιέται ὡς ἡ μύξα.

Ἔγγλυκος, ὁ, ἡ (γλυκύς). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον γλυκύ, γλυκούτσικον.

Ἔγγλυμμα, ατος, τὸ (ἐγγλύφω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γλυμμένον, ἤτοι σκαλισμένον μέσα· ἔχει τὰ σκαλίσματα βαθουλά, ὄχι σηκωτά. Θεμίστ. Λόγ. Δ. σελ. 62.

Ἐγγλύσσω, (γλυκύς). Εἶμαι γλυκούτσικος. Ἡροδ. Β΄. 92.

Ἐγγλύφω, Μλ. -ψω (γλύφω). Σκαλίζω μέσα, ἢ βαθουλά, κάμνω μὲ τὸ σκαλιστήρι γράμματα, σκαλίσματα εἰς τίποτε, ἐξαιρ. εἰς πέτρας. (ῡ)

Ἐγγλωσσοτυπέω, Μλ. -ήσω (γλῶσσα, τύπτω). Κτυπῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τίποτε· περιστρέφω τι εἰς, ἢ μὲ τὴν γλῶσσαν· ὅθεν ὁμιλῶ πάντοτε διὰ κανὲν πρᾶγμα. Ἀριστ. Ἱπ. 781.

Ἐγγλωσσογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ = γλωσσογάστωρ. Ὅστις κερδαίνει τὸ ψωμί του μὲ τὴν γλῶσσάν του. δηλ. ὡς ῥήτωρ, διερμηνευτής, διδάσκαλος καὶ τ. τ. Ἀρττφ. Ὀρ. 1680. 1681.

Ἐγγοητεύω (γοητεύω). Μαγεύω τινα. Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ΄. 8.

*Ἐγγομφόω. Μλ -ώσω (γομφόω). Καρφόνω τι εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ. Κάρφωμα πράγματός τινος εἰς ἄλλο μὲ σιδήρινα ἢ μὲ ξύλινα καρφία· τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν στιβίκωμα.

Ἔγγονος, ου, ὁ (γόνος). Ἐγγονός· ὁ υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρός: ἐγγόνη, ἡ· ἐγγονή· ἡ θυγάτηρ υἱοῦ ἢ θυγατρός· ἔτι δὲ καί, ἡ ἔγγονος. Πλάτ. Θμττ: τὰ ἔγγονα. Τὰ τέκνα. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. γράφεται ὡς τὸ ἀρχαιότ. ἔκγονος. παραβλ. Dorv. Char. σλ. 227. ἰδὲ καὶ Βτμ. Γραμμ. 2, σλ. 379.

*Ἐγγραμματεύω· -εύσω (γραμματεύω). Παρατηρῶ τίποτε ἐγγράφως. Ἐκγρ.

Ἐγγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πραγματεύεται, παρατηρεῖται ἔγγραφον. ἀντιθ. τῷ, διὰ ζώσης φωνῆς.

Ἔγγραπτος, ὁ, ἡ. = ἔγγραφος. Διόδ. Σικελ.

Ἐγγραυλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος μικροῦ ἰχθύος, ἄλλως Ἐγκρασίχολος. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. 8. 18.

Ἐγγραφή, ῆς, ἡ. Γράμματα σκαλισμένα εἰς τίποτε.

Ἔγγραφος, ου, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι εἶναι γραμμένον, σημειωμένον μὲ γράμματα. Ἐπρῤ. ἐγγράφως.

Ἐγγράφω, Μ. άψω (γράφω). Γράφω μέσα, ἢ σκαλίζω, ζωγραφίζω τι ἐπάνω εἰς τίποτε. Ἡρδτ. 1, 203. — 2) ἀπερνῶ τίποτε εἰς τὸ κατάστιχον ἢ εἰς κατάλογον· ὅθεν τὸ καταλέγω, βάλλω εἰς κάποιαν τάξιν, τὸ συναριθμῶ εἰς τὴν τάξιν ἄλλων. — 3) τροπ. ἐγγρ. διανοίας ἀνθρώποις. Ἐντυπόνω γνώμας εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. Ξνφ. Κρ. π. Γ΄. γ΄. 52.

Ἐγγυαλίζω, Μλ. -ξω (γύαλον). Κυρίως δίδω τι εἰς τὸ κοῖλον, εἰς τὴν χοῦφταν τῆς χειρός· ὅθεν ἐγχειρίζω, παραδίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινός· ποιητ. μόνον, ἐξαιρ. ἐπὶ παντίων, ὅσα δίδονται ὡς δῶρον. Ὅμ. χρῆται τῇ λέξει τροπικῶς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἐγγ. τιμήν, κῦδος, κράτος· ἀλλὰ καὶ ἕεδνα, ἵππους. καὶ Ὀδσ. Π, 66. ἐπὶ ἀνθρώπου. »Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω· ἔρξον, ὅπως ἐθέλεισι. Θέλει τὸν παραδώσω εἰς τὴν προστασίαν σου, κάμε ὅπως θέλεις μὲ αὐτόν.

Ἐγγυάω, Μλ. -ήσω (ἔγγυος). Παραδίδω τι εἰς τινα, ἐξαιρ. ὡς ἐνέχυρον· κατὰ μεταβατ. σημασ. ἐνεχυράζω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκ. ἀμανετιάζω, βάνω ἀμανέτι· ὅθεν νυμφεύω, ἁρμόζω εἰς γάμον, ἀῤῥαβωνίζω· »τῷ δὲ Ἀλκμαίωνος Μεγακλέι ἐγγυῶ παῖδα τὴν ἐμήν.« Ἡρδτ. 6, 130. — 2) Μέσ. δίδω ἐγγύησιν, στέκω καλὸς· ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, Πλατ. Νμ. 12. σλ. 953. E. »δειλαί τοι δειλῶν ἐγγύαι ἐγγυάασθαι« Τῶν δειλῶν καὶ ποταπῶν ἡ ἐγγύησις δὲν ἀξίζει. Ὀδσ. 8, 351. ὅθεν παροιμ. ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἐγγυητὴς πληρωτής, καὶ τὸ παρ' ἐμπόροις συνηθ. Ἰταλ. κι ἀττέττα πάγα. Συντάσσεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀόρ. ἢ μέλλ. ἀπρμφ· ἐγγυησάμενοι παρέξειν· ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. τὸ μέλλον ἐγγυᾶσθαι· σπανιώτ. αἰτιατ. τοῦ προσπ. ἐγγυᾶσθαί τινά τινι· Τὸ νὰ σταθῇ τις καλὸς εἴς τινα διὰ κἀνένα ἄλλον. Δμσθ. ὡσαύτως καί, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαί τινα πρός τινα· Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 115. D. Ἀλλὰ παθητ. ἐγγυῶμαι τὴν θυγατέρα παρά τινος. Ἀῤῥαβωνίζομαι μὲ τὴν κόρην τινος. Ἡρδτ. 6. 130. Ἐν

γένει κάμνω νὰ μοὶ ὑποσχεθῇ τις τίποτε· τί παρά τινος; Κατ' αὔξ. χρον. ἠγγύων ἠγγύητα· ὁ δὲ παρακ. συνήθ. ἐγγεγύημαι· περὶ ἄλλων ἀνωμαλιῶν τῆς αὐξήσ. ἴδε Βτμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 1, σλ. 344.

Ἐγγύβαθυς, ὁ, ἡ· ἀντὶ, ἀγχιβαθής. ἀμφ.

Ἐγγύη, ης, ἡ (γυῖον). Ἐγγύησις, ὑπόσχεσις, κυρίως ἡ διὰ παραδόσεως ἐνεχύρου· ἐν γένει δὲ ἐγγύησις, τὸ Ἰταλ. σκουτσιέρη, τόσον ὅταν στέκῃ τις καλὸς διὰ τίποτε, ὅσον καὶ ὅταν ἄλλος στέκῃ εἰς αὐτὸν καλὸς δι' ἄλλον τινα, ἢ διὰ τίποτε. Ὀδσ. Θ, 351. — 2) ἀρραβὼν (-υ-, παρὰ τοῖς μεταγνστ. καὶ - - -)

Ἐγγύησις, εως, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐγγυητής, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ὅστις στέκει καλὸς, δίδει ἐγγύησιν.

Ἐγγυητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐγγυητὴν, ἢ εἰς ἐγγύησιν.

Ἐγγυητός, τή, τόν. Ἐγγυημένος, δοσμένος εἰς ἐγγύησιν, ὑποσχεμένος, ἀρραβωνισμένος· ὅθεν Ἐγγυητή, ἡ· ἡ ἀρραβωνισμένη, συββασμένη, νύμφη, ἀρραβωνιστική.

Ἐγγύθεν, Ἐπίρ. (ἐγγύς). Ἀπὸ πλησίον, ἀπὸ συμὰ, κοντά, παρ' Ὁμ. πολλάκις. Συντάσσ. ἐνίοτε μετὰ δοτκ. ἐγγύθεν τινί, Ἰλδ. Ρ, 554. σπανιώτ. μετὰ γενκ. Διὸς ἐγγύθεν, Μὲ τὸν Δία συμπτικὸς συγγενής, Εὐπ. ἐγγύθεν εἶναί τινος, Τὸ νὰ εἶναι τις συμπ. συγγν. μέ τινα τἀγγύθεν· Ὅ,τι εἶναι κοντά, 'ς τὴν γειτονειάν. — 2) ἐπὶ χρόνου, κοντά, εἰς ὀλίγον καιρὸν, ὀγλήγωρα. Ἰλδ. Σ, 133. Τ, 409. (υ)

Ἐγγυθήκη, ης, ἡ (θήκη). Κίστη, κιβώτιον, τὸ Γαλλ. σκατοῦλλα· εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν, φυλάττουν καλὰ, πολύτιμα πράγματα· Πυροστιά. Ἀθήν. ὁ Scaliger νομίζει τὴν λέξ. κατὰ παραφθορὰν ἀπὸ τῆς, ἀγγοθήκη· ἀλλὰ τὸ, ἄγγος, ἄγχι, ἐγγὺς εἶναι ἀλλήλοις συγγενῆ.

Ἐγγύθι, Ἐπίρ. Πλησίον, συμὰ, κοντὰ εἰς τίποτε· στάσιν, ἢ ἠρεμίαν σημαῖνον· παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα μετὰ γενκ. σπανίως δὲ μετὰ δοτκ. ὡς ἐν Ἰλδ. Χ, 300. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. — 2) ἐπὶ χρόνου· Εὐθὺς, εἰς ὀλίγον καιρόν. Ἰλδ. Κ, 251. (υ)

Ἐγγυαλίζω, καὶ ἐγγυαλίω (γυῖα). Δίδω τι εἰς τὰς χεῖρας τινός, ἐγχειρίζω. Μέσ. λαμβάνω, παίρνω εἰς τὰς χεῖρας τίποτε.

Ἐγγυμνάζω, Μλ-άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω τινὰ εἰς τίποτε.

Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ. = ἐγγυθήκη.

Ἔγγυος, ου, ὁ, ἡ. Ἐγγυητὴς, ὅστις δίδει ἐγγύησιν, στέκει καλὸς διὰ τίποτε. — 2) παθτ. ἠσφαλισμένος, σιγουρευμένος· πᾶν ὅ,τι εἶναι σιγουρευμένον μὲ ἐγγύησιν.

Ἐγγύς, Ἐπίρ. Ἐπὶ τόπου, Πλησίον, συμὰ, κοντά, πρόχειρα· παρ' Ὁμ. πολλάκις ἄνευ πτωτικοῦ, ἢ μετὰ γενκ., παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ δοτκ. ὅπερ παρ' Ὁμ. σχεδὸν μόνον ἐν Ἰλδ. Λ, 340. «Οὐ γάρ οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν». — 2) ἐπὶ χρόνου· Ταχέως, μετ' οὐ πολὺ, εὐθὺς, ὀγλίγωρα, εἰς ὀλίγον. Ἰλδ. Χ, 453. Ὀδσ. Η, 86. πολὺ μᾶλλον παρὰ τοῖς μεταγνστ. χρήσιμον. — 3) ἐπ' ἀριθμῶν καὶ ἀναλογιῶν· Σχεδὸν, τὸ ἰταλ. τσίρκα· συμὰ κοντά, ὀλίγωρα· οὐδ' ἐγγὺς, τὸ παρ' ἡμῖν κοινὴ πολὺ μακρυά, πολὺ λείπει· ἀντὶ τοῦ ὁποίου χρησιμεύει καὶ τὸ, πολλοῦ γε δεῖ. Wolf. ἐν Πλάτ. Συμπ. 20, 4. Απτ. σλ. 238. ἐγγὺς ἦλθε τοῦ πάντας ἀπολέσαι· Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, τοῦ· Ὀλίγου ἔλλειψε νὰ τοὺς χάσῃ νὰ τοὺς κάμῃ ὅλους δυστυχεῖς. — 4) Σχεδὸν, ὅμοια· ἐπὶ πάντων, ὅσα κοντεύουν νὰ ὁμοιάζουν, νὰ εἶναι συγγενῆ μὲ ἄλλο τίποτε· ἐγγύς τι τινος Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλδ. 65. Α. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. δὲ καὶ δοτικῇ πολλάκις. Συγκρτ. ἐγγίων, ὁ, ἡ· καὶ ἐγγύτερος, α, ον. Ἐπρρ. ἐγγυτέρω· Κοντότερα, συμότερα, ὁμοιότερα. Ὑπρθτ. ἔγγιστος, ὁ, ἡ· καὶ ἐγγύτατος, η, ον. Ἐπρρ. ἐγγύτατα καὶ ἐγγυτάτω· ἐξαιρ. κατὰ σημασ. ὁμοιώσεως· (πιθαν. παρὰ τὸ γυῖον (ὡς καὶ τὸ, ἔγγυος, ἐγγύη, Πρόχειρος) συγγεν. τῷ ἄγχι· συνήθως δὲ ἐτυμολ. παρὰ τὸ, ἐγκυτί). (-υ)

Ἐγγύτης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τίποτε πλησίον, συμὰ, κοντά· γειτονειά.

Ἐγγώνιος, ίου, ὁ, ἡ (γωνία). Γωνιώδης, ἀγκωνιάρικος· πᾶν ὅ,τι σχηματίζει γωνίαν, ἀγκωνήν.

Ἐγειρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγείρει, ἐρεθίζει τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν.

Ἐγείρω, Ἐξυπνίζω τινα. Μλ. ἐγερῶ· ἀόρ. ἤγειρα, παρακμ. ἐγήγερκα. Παθτ. ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, παρκ. ἐγήγερμαι, ἀόρ. κατὰ συγκ. ἠγρόμην καὶ παρκ. ἐγρήγορα. Ὁμ. ἐγρηγόρθαι, Εἶμαι ἐξυπνος, ξυπνητός· ὅθεν κατάστημα. ἐνστ. ἀγρυπνῶ. Ὑπρσυντ. ἀντὶ παρατατ. ἐγρηγόρειν. Παρὰ τὸ, ἐγρήγορα προέκυψαν ὁ Ὁμρκ. μετχ. ἐνστ. ἐγρηγορόων, ὁ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ὁριστκ. ἐνστ. ἐγρηγορέω, καὶ τὸ ἐν τῇ Κ. Διαθ. γρηγορέω, τὰ πάντα κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετβτ. σημασ. τοῦ ἀγρυπνῶ. Ὁμ. χρῆται ἀπὸ μὲν τοῦ Ἐνεργτ. τῷ ἐνστ. παρατατ. καὶ ἀόρ. ἀπὸ τοῦ παθτ. δὲ, τῷ ἐνστ. καὶ τῷ ἀορίστῳ. 1) Ἐνργτ. ἐξυπνίζω, ἐγείρω, ἀφυπνίζω, ξυπνῶ, σηκόνω τινα ἀπὸ τὸν ὕπνον· ἐξ ὕπνου, ἢ ὑπνώοντα· Ὁμ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καταλιμπάνεται πολλάκις τὸ, ἐξ ὕπνου, ὑπνώοντα. — β') τροπκ. παροξύνω, παροργίζω, κάμνω τινα νὰ θυμώσῃ. Ἰλδ. Ε, 208. ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω. «ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος». Ἰλδ. Ο, 242. Ἔτι δὲ καὶ, ἐγείρειν Ἄρηα, τὸ κοινὴ ἡμῶν ἀνάπτω τὸν πόλεμον· καὶ ὅλως οὐδετ. μάχην, φύλοπιν, πόλεμον, μένος, νεῖκος ἐγείρειν. Ὁμ. λαμπάδα ἐγείρ. Σιμπνῶ ἢ κάμνω τὴν λαμπάδα, τὸ τουρμπ. ματζαλᾶν νὰ καίῃ καλήτερα. Ἀριστφ. — γ') ἐπὶ νοσούντων· Σηκόνω τὸν ἄρρωστον, τὸν ἰατρεύω. — δ') παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ ἐπὶ οἰκοδομῶν· Οἰκοδομῶ, κτίζω. — 2) παθτ. Ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, σηκόνομαι ὀρθός. Ὀδσ. Τ, 100. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν τῷ ἀόρ. δὲ, καὶ φυλάττω, φυλακὴν ἄγω· τὸ ἰταλ. στάκω συντιβέλλα, ἐπὶ στρατιωτῶν. «Ἦμος δ' ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν». Ἰλδ. Η, 434. Ὁ ἐνεργτ. τύπος κατ' ἀμεταβ. σημσ. ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον, ὡς παρ' Ἀριστφ. Βτρ. 340. καὶ Εὐρπ. Ἰφ. Αὐ. 626. σπάνιος καὶ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

*Ἔγεντο, κατὰ Δωρ. συγκ. ἀντὶ ἐγένετο. Ἡσδ. Θγν. 705. καὶ Πνδ.

Ἐγερσιβόητος, ου, ὁ, ἡ (βοάω). Ὅστις ἐξυπνίζει τοὺς κοιμωμένους μὲ τὰς φωνάς του, καθὼς ὁ πετεινός.

Ἐγερσίγελως, λωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὅστις προξενεῖ γέλωτα, κάμνει ἄλλους νὰ γελοῦν. Ἀναλεκ. Γ, σελ. 83. καὶ

Ἐγερσιθέατρος, ὁ, ἡ (θέατρον). Ὅστις, ἢ ὅ,τι διεγείρει, βάλλει εἰς κίνησιν τοὺς θεατὰς εἰς τὸ θέατρον, δηλ. τοὺς παρακινεῖ εἰς περιέργειαν, ἐρεθίζει τὴν περιέργειάν των.

*Ἐγερσιμάχης, ου, ὁ = ἐγερσίμαχος.

*Ἐγερσίμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις διεγείρει τὴν μάχην, ἀνάπτει τὸν πόλεμον.

*Ἐγερσίμοθος, ὁ, ἡ (μόθος). Ὅστις προξενεῖ θόρυβον, ταραχὴν, σύγχυσιν, μαλώματα, πόλεμον· ποιητ. τὸ ἡμετ. ῥίχνει λάδι 'ς τὴν φωτιάν.

*Ἐγέρσιμος, ὁ, ἡ (ἐγείρω). Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ξυπνήσῃ νὰ σηκωθῇ πάλιν. Ὕπνος ἐγέρσ. ἀντιθ. τῷ, ὕπνος θανάτου. Θκρτ.

Ἐγερσίνοος, ὁ, ἡ καὶ συναιρ. ἐγερσίνους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (νοῦς) Πᾶν ὅ,τι ἐξυπνίζει, ζωογονεῖ, φωτίζει τὸν νοῦν.

Ἔγερσις, εως, ἡ (ἐγείρω). Ἐξύπνισμα, ἐξύπνημα, ὄρθωμα, σήκωμα, παρακίνημα, ἐγκαρδίωμα.

Ἐγερσιφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅστις συμπᾷ τὴν φωτιὰν, κάμνει τὰ φῶτα, ἢ κηριά νὰ φέγγουν καλήτερα. Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 218. «Ἐγερσιφαὴς λίθος», Τζακμακόπετρα.

Ἐγερσίχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὅστις διεγείρει, βάλλει εἰς κίνησιν τοὺς χορούς, κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ χορεύουν. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. Ὀππ.

*Ἐγερτέος, α, ον. Ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ἐγείρω.

*Ἐγερτήριος, α, ον. = Ἐγέρσιμος.

Ἐγερτί, Ἐπίρ. (ἐγείρω). Ἐξυπνητά, ἐγκαρδιωμένα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 413. «ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ». 2) ἄγρυπνα. Εὐρπ. Ῥησ. «φρουρεῖν ἐγερτί».

Ἐγερτικός, κή, κόν (ἐγείρω). = ἐγέρσιμος. Ἐξυπνιστικός, ἐγκαρδιωτικός, παρακινητικός.

*Ἐγερτός, ή, όν (ἐγείρω). Ἐξυπνος, ἐξυπνισμένος, ἐγκαρδιωμένος. Ἀρττλ.

*Ἐγηγέρατο. Ἰων. ἀντὶ ἐγηγερμένοι ἦσαν. γ. πληθ. προσπ. παθτ. Ὑπερσυντ. τοῦ ἐγείρω.

*Ἔγημα, Ἐνεργ. ἀόρ. α. τοῦ γαμέω.

Ἐγκαγχάζω, = ἐγγελάω. ἀμφ.

Ἐγκαθαίρω, Μλ-αρῶ (καθαίρω). Καθαρίζω, παστρεύω τι μέσα.

Ἐγκαθαρμόζω, Μλ-όσω (ἁρμόζω). Συναρμόζω ἕνα τι μέσα 'ς ἄλλο τι.

Ἐγκαθέζομαι, Μ. εδοῦμαι (καθέζομαι, ἀνμλ). Κάθομαι μέσα που.

Ἐγκαθείργω, Μ. ξω. καὶ ἐγκαθειργνύω καὶ ἐγκαθείργνυμι (εἴργω) Σφαλῶ, κλείω, κλειδόνω μέσα, φυλακόνω, βάνω εἰς φυλακήν. Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

Ἐγκάθετος, ου, ὁ, ἡ (ἐγκαθίημι). Βαλμένος, διωρισμένος, προητοιμασμένος, διδασκαλεμένος νὰ προσέχῃ εἰς τίποτε, νὰ παρατηρῇ τίποτε. Ἐξαιρ. νὰ παρατηρῇ, παραμονεύῃ κρυφά. Ὁ ἐγκάθετος. Παραμονευτής, ἐπίβουλος. Ἐν γένει πᾶς, ὅστις πρέπει νὰ παραμονεύῃ, παρατηρῇ τίποτε κρυφίως. Ἐπρρ. ἐγκαθέτως.

Ἐγκαθεύδω, Μλ-ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.). Κοιμῶμαι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαθέψω, Μ. ήσω (ἕψω ἀνμλ.). Μαγειρεύω μέσα που, ἢ βράζω

Ἐγκαθηβάω, ῶ. Μ. ήσω. (ἡβάω). Ἀπερνῶ τὴν νεότητά μου μέσα που: Ἐν γένει, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου, ἢ τὴν ζωήν μου μέσα που εἰς ἡδονὰς καὶ εὐθυμήσεις. Εὐρπ. Ζητ. Ἡβάω.

Ἐγκάθημαι, (κάθημαι, ἀνμλ.). Κάθομαι μέσα, ἢ ἐπάνω τινός. 2) κάθομαι καὶ παραφυλάττω, παραμονεύω· τὸ παρ' ἡμῖν κάθομαι 'ς τὸ καρτέρι, 'ς τὸ Ἀλημέρι, Ἀλημεριάζω. Ἀριστφ. Ἀχ. 343.

Ἐγκαθιδρύω, Μ. ύσω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Στήνω, βάλλω, θέτω τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε. (υ)

Ἐγκαθίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (καθίζω, ἀνμλ.) Βάλλω νὰ σταθῇ, ἢ νὰ καθίσῃ τίποτε μέσα, ἢ ἐπάνω που. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ φυλακόνω· ἔξω τῆς συνηθείας, «τὸν ἐκάθισαν μέσα», ἀντὶ τὸν ἐφυλάκωσαν. 3) ἀμετβ. καὶ μέσ. κάθομαι μέσα ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαθίημι, Μλ-θήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ἀφίνω τι μέσα που, ἢ κάτω εἰς τὸ βάθος.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ (ἐγκαθίζω). Τὸ κάθισμα τινὸς μέσα εἰς τίποτε. Ἐξαιρ. εἰς πυριατήριον, ἤτοι εἰς ἱδρωτικὸν λουτρὸν καθὼς εἶναι οἱ λουτροὶ τῶν Βαρβάρων. 2) παραφύλαγμα, παραμόνευμα, καὶ ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον κάθεται καὶ παραμένει τις· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. καρτέρι, Ἀλημέρι. — 3) ἐμπόδιον, σκόνταμμα τῆς γλώσσης εἰς τὴν προφοράν, ἢ ἐκφώνησιν δυσκόλων συμφώνων· τὸ βοῖσμα.

Ἐγκαθισμός, ὁ = τῷ προηγμ. Διον. Ἁλκ.

Ἐγκαθίστημι, Μ.-ταστήσω (ἵστημι). Στή-

νω, ἢ θέτω τι μέσα που, ἢ ἐν τῷ μεταξύ, ἀνάμεσά που· βάλλω τίποτε μέσα που, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τις. Μέσ. μετὰ ἀορ. β΄. καὶ ἐνεργ. παρκ. καθῦπρτνι. Στέκομαι, ἢ κεῖτομαι μέσα, ἢ μεταξύ, ἢ πλησίον που.

Ἐγκαθοράω, Μλ. ἐγκατόψομαι (ὁράω, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω μέσα που. — 2) στήνω, προσηλόνω, καρφόνω τὸ βλέμμα μου ἐπάνω εἴς τίποτε· προσέχω, φυλάττω τι κυτάζοντάς το.

Ἐγκαθορμίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ὁρμίζω). Φέρω, ὁδηγῶ, ἐμβάζω τὸ πλοῖον μέσα εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυρότοπον.

Ἐγκαθορμίζομαι, Μέσ. Ἐμβαίνω, ἔρχομαι εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυρότοπον. ἀφ' οὗ

Ἐγκαθόρμησις, εως, ἡ. Ἔμβασμα, ἢ φέρσιμον τοῦ καραβιοῦ εἰς ἀγκυρότοπον, ἢ λιμένα.

Ἐγκαθυβρίζω, Μλ. -ίσω (ὑβρίζω). Ἀσελγαίνω, ἀσωτεύω εἴς τίποτε· μετὰ δοτκ. ἐγκαθ. τρυφαῖς. Εὐρπ. Τρω. 1007. — 2) ὑβρίζω, κακομεταχειρίζομαι μὲ ὑπερβολήν, ἀτιμάζω τινα· μετὰ δοτκ.

Ἐγκαίνια, τά (καινός). Ἑορτὴ ἀνακαινίσεως, ξανακαινουργώσεως, ἢ τῆς ἀφιερώσεως τινὸς ἱεροῦ πράγματος· παρὰ τοῖς Ο΄. Δαν. Δ΄. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ. Ἰωάν. Ι΄. 22. ἀφ' οὗ

Ἐγκαινίζω, Μ. ίσω. Ἐγκαινιάζω, ξανακαινουργόνω· ἁγιάζω, ἀφιερόνω τι εἰς τὸν Θεόν.

Ἐγκαινίς, = τ' Ἐπηγκενίς.

Ἐγκαίνισις, εως, ἡ· καὶ ἐγκαινισμός, ὁ (ἐγκαινίζω). Ἀνακαίνισις, ξανακαινούργωσις· ἀφιέρωσις, ἐγκαινισμός.

Ἐγκαινόω, = Ἐγκαινίζω.

Ἐγκαιρία, ἡ. Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος καιρός: ἐν γένει, τὸ ἁρμόδιον, πρέπον. Πλάτ. Πολτ. σλ. 305. D. ἀντιθ. τῷ, ἀκαιρία. παρὰ τὸ

Ἔγκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς ἁρμόδιον, πρέποντα καιρόν.

Ἐγκαίρως, Ἐπίρ. εἰς προσήκοντα καὶ ἁρμόδιον καιρόν.

Ἐγκαίω, Μ. αύσω (καίω, ἀνμλ.). Ἀνάπτω, καίω, καψαλίζω, ἐξαιρ. ζωγραφίζω ἢ παρδαλίζω τι μὲ χρώματα ἐγκαυστικά, δηλ. τὰ ὁποῖα ἐντυπόνονται εἴς τι σῶμα καίοντά το· καθὼς π. χ. τὸ ἀσημονέρι· σημειόνω τίποτε μὲ καυτόν, κόκκινον σίδηρον· καθὼς συνειθίζουν νὰ κάμνουν σημεῖα εἰς ἄλογα, βόδια καὶ τ. τ. — 2) ζεσταίνω, ἀνάπτω τὸν φοῦρνον, ἢ στοῦφαν Ἰταλ. τὴν σόμπαν Οὐγγαρ. ὅθεν οἶκοι ἐγκαιόμενοι· τὰ ζεσταμένα δωμάτια, ὀντάδες τουρκ. Λουκιαν.

Ἐγκακέω, Μλ -ήσω (κακός). Φέρομαι εἴς τίποτε ἀχαμνὰ ἢ μὲ δειλίαν. — 2) μεταβατ. μετὰ αἰτιατ. Πολυβ. Δ. 19. τὸ πέμπειν τὰς βοηθείας, ἐνεκάκησαν, ἠμέλησαν ἀπὸ μωρίαν καὶ κακίαν νὰ στείλωσι τὴν βοήθειαν.

Ἐγκαλέω, Μλ -λέσω. παρμ. ἐγκέκληκα (καλέω, ἀνμλ.). Μετὰ Δοτικ. Κυρίως κράζω, φωνάζω πρός τινα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητῶ νὰ μοὶ πληρώσῃ τὰ ὅσα μοὶ χρεωστεῖ· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γενκ. ἐγκαλῶ [illegible] χρέοςι. Ἰσοκρ. σελ. 705. «τριάκοντα μνᾶς ἐπράξατο, οὐ χρέος ἐγκαλῶν» ὅθεν γενκ. κατηγορῶ, ἐπιπλήττω τινα, ἀποδίδω τὸ αἴτιον εἰς αὐτόν· τινί τι· ἔτι δὲ καὶ ἐγκαλῶ, καταδίδω τινα εἰς τὸ κριτήριον. Τροπ. χόλου, νείκος ἐγκαλεῖν, Herm. ἐν Σχολ. Φιλ 327. Oid. T. 702. ἐπὶ πραγμάτων, ἢ πράξεων, τὸ νὰ μὴν εἶναί τις συχαριστημένος μὲ τίποτε, νὰ τὸ κατηγορῇ, ἐξευτελίζῃ· παράβλ. ἔγκλημα.

Ἐγκαλινδέω, Μλ -ήσω (καλινδέω). Κυλίω τι εἰς, ἢ μέσα εἴς τίποτε, καθτ. κυλίομαι μέσα εἴς τίποτε, ἐξαιρ. ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι ἀπαύστως εἴς τίποτε· εἶμαι παραδεδομένος, ἀφιερωμένος καθόλου εἰς ἐπιστήμην ἢ τέχνην τινα· ἀλλὰ καὶ εἰς ἀσελγείας καὶ ἀσωτείας· τινί, ἢ ἔν τινι.

Ἐγκαλλωπίζομαι, Μλ. ίσομαι (καλλωπίζομαι). Στολίζομαι, στεφνίζομαι διὰ νὰ φαίνωμαι εὔμορφος· καυχῶμαι, καμαρόνω, ὑπερηφανεύομαι διὰ τὰ στολίδιά μου, ἢ διὰ κανὲν προτέρημά μου, τὸ ὁποῖον ἔχω, ἢ νομίζω ὅτι ἔχω· τινί. ἀφ' οὗ

Ἐγκαλλώπισμα, ατος, τό. Πανδήποτε πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον στολίζεταί τις, διὰ τὸ ὁποῖον καυχᾶται, καμαρόνει, ὑπερηφανεύεται· στολίδι.

*__Ἐγκαλυμμός__, ὁ (ἐγκαλύπτω). Σκέπασμα, περιτύλιγμα, ὡς τό, συγκαλυμμός. Ἀρττφ. Ὀρν. 1482. κατὰ τὸν Dawes καὶ Dind.

Ἐγκαλυπτήρια, τά· κωμκ. λξ. ἀντιθ. τῷ, ἀνακαλυπτήρια. Παρὰ Φιλοστρ. Σοφιστ. Β΄. κέ, 4. παρὰ τὸ

Ἐγκαλύπτω, Μλ. -ψω (καλύπτω). Τυλίγω, περιτυλίγω, περισκεπάζω, κρύπτω τίποτε μέσα που· τί τινι.

Ἐγκαλύπτομαι, Μέσ. Κρύπτομαι σκεπάζομαι μέσα εἴς τι· ἐξαιρέτ. καλύπτω, σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου μὲ τὸ κάλυμμα, ἢ μὲ ἄλλο τι φόρεμα· ὅθεν ἐντρέπομαι. μ[illegible]ματων ἐγκαλύπτεται. Ἀππιαν. καὶ Πολιτικ. Α΄. 16. ὁ αὐτ. «Θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δρᾶσαι. ἀφ' οὗ

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ. Περισκέπασμα, περιτύλιγμα, κρύψιμον εἰς, ἢ ὑποκάτω εἴς τίποτε· ἐντροπή. (ζ).

Ἐγκάμνω, Μλ. -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Ἀποκάμνω, κουράζομαι καταγινόμενος εἴς τίποτε· τινί.

Ἐγκάμπτω, Μλ. -ψω (κάμπτω). Λυγίζω πρὸς τὰ μέσα, καμπυλόνω τίποτε.

Ἐγκαναζω, Μλ. -ξω (καναζω). Χύνω τίποτε μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, κερνῶ, Ἀρττφ. Ἱππ. 105. «Ἄγε νῦν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν». τὸ ἡμτ. κοιν. ἄλα κέρασαι, βάλε νὰ πιῶ· γέμισαί μοι τὴν κανάταν.

Ἐγκαναχάομαι, μετ. ἀποθτ. (καναχή) τινί. Κάμνω ἦχον, ἢ κρότον μὲ τίποτε· ἐγκαναχ. κόχλῳ, Φυσῶ εἰς ὄστρακον καὶ κάμνω ἦχον, Θεοκρ. 9. 37.

Ἐγκανθίς, ίδος, ἡ (κανθός). Τὸ κρεατάκι εἰς τὴν ἔμπροσθεν γωνίαν τοῦ ὀμματίου τὴν πρὸς τὴν μύτην, ἐξαιρ. ὅταν εἶναι πρισμένον ἀπὸ ματόπονον.

Ἐγκάπτω, Μ. ἄψω, πρκμ. ἐγκέκαφα (κάπτω). Χάφτω, καταπίνω λαίμαργα, Ἀρττφ. Εἰρ. 7. Σφ. 797. Εὐρπ. Κύκλ. 625. «Σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε, συνθέντες ἄρθρα στόματος» ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοισι· βαστάζοντες κρατοῦντες ὀπίσω τὴν ἀναπνοήν, ἀνασασμας· ἀφ' οὗ ἔγκαπος, ὅπερ ἰδέ· ἐξαιρ. ὡς τὸ ἐμφαγεῖν· ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τῶν διαιτητῶν (κριτοκριτῶν παρ' ἡμῖν κοινῶς.) ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον λαβόντες συνήθιζον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὸ στόμα, Ἀρττφ. Σφη. 607. 791. Ἐκκλ. 815. Valck Anim. σ. 20.

Ἐγκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καρδιακὸς κοινῶς. πᾶν ὅτι πηγαίνει εἰς, ἢ εὑγαίνει προέρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν. Ἐγκάρδιον, τό· ἡ καρδία τοῦ ξύλου.

Ἔγκαρος, ου, ὁ. Ὁ μυελός, τὰ μυαλά, ἐγκέφαλος, παρὰ τό, κάρ, κάρα. Λυκρ. 1104. ἐν Hemst. Πλτχ. σλ. 8.

Ἐγκαρπίζω (καρπίζω), τινά τινος. Κάμνω, ἢ ἀφίνω τινα νὰ ἀπολαμβάνῃ τίποτε, νὰ τὸ ὠφελῆται, Συνέσ. Ἐνύπ. σελ. 137.

*__Ἐγκάρπιος__, ὁ, ἡ. Ἰδὲ ἔγκαρπος.

*__Ἐγκαρπόομαι__ = καρπόομαι.

Ἔγκαρπος, ου, ὁ, ἡ· καὶ ἐγκάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅ,τι εἶναι γεμάτον μὲ καρπούς, ἢ σπόρους σπαρμένον. Ἐπὶ ζώων λογικῶν καὶ ἀλόγων, ἐγγαστρωμένος. — 2) καρποφόρος, καρπερός, ὠφέλιμος· ὅθεν ἔγκαρπα, τά. Ἀνθοστέφανοι, στολισμοὶ δηλ. ἀπὸ συμπεπλεγμένα ἄνθη, λουλούδια, καὶ ὀπωρικά, τοὺς ὁποίους συνηθίζουν νὰ ζωγραφίζουν, ἢ νὰ σκαλίζουν εἰς τοὺς τοίχους ἐπάνω εἰς θύρας, ἢ παράθυρα, τὸ συνήθ. Ἰταλ. φεστόνια.

Ἐγκάρσιος, ὁ ἡ (κάρσιος). Πλάγιος, λοξός· πᾶν ὅ,τι κλίνει πλαγίως, πλαγινά, πρὸς τὸ πλάγι, εἶναι πλαγιαστόν· ἔτι δὲ καὶ τριγωνικῶς, ἐγκαρσία, ἡ, Ἡρδ.

Ἐγκαρσίως, Ἐπίρρ. Πλαγίως, λοξά, πλαγινὰ πρὸς τὸ πλάγι.

Ἐγκαρτερέω, Μλ. ήσω (καρτερέω). Ὑποφέρω, βαστῶ, ὑπομένω, μετὰ αἰτιατ. — 2) ἐπιμένω, ἢ μένω εἴς τι σταθερός, μετὰ δοτκ. — 3) ἀπολύτως, κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τοῦτ' ἔστι κρύπτω δὲν δείχνω ὅτι ἔχω ἢ πάσχω τίποτε, ἐγκρατεύομαι.

Ἐγκάς, Ἐπίρρ. Εἰς βάθος, βαθυὰ ὑποκάτω· παρὰ τὸ

Ἔγκατα, τά (ἐν). Τὰ σωθικά, ἐσωτερικά, τὰ σπλάγχνα, ὡς καὶ τὸ νέντερα, Ὅμ. ὅστις, πλὴν τῆς ὀνμστ. καὶ τῆς αἰτιατ. χρῆται καὶ τῇ δοτκ. ἔγκασι, Ἰλ. Λ. 438. Ἀρχ. ἡ ἄχρηστος ὀνομ. ἐστὶν ἔγκας καὶ οὐκ ἔγκατος.

Ἐγκαταβαίνω (βαίνω, ἀνμλ.) μετὰ αἰτιατ. Καταβαίνω μέσα εἴς τι, πλαγιάζω εἰς αὐτό· ἐγκατ. τρωκτὸν σπάργανον, Πίνδ. Νμ. 1, 58.

*__Ἐγκαταβάλλω__, Μλ. -λῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Ῥίπτω τι μέσα εἴς τίποτε.

Ἐγκαταβιόω (βιόω, ἀνμλ.). Περνῶ τὴν ζωήν μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐγκαταβρέχω (βρέχω). Βρέχω τι εἰς τὰ μέσατου, τὸ νοτίζω, Γεωπον. Π΄, 1.

Ἐγκαταβυσσόω, (βυσσός). Βάλλω μέσα εἰς τὸ βάθος, καταβυθίζω, καταβουλιάζω τίποτε, Πλούτ. Συμπ. Η΄. 10.

Ἐγκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, = καταγέλαστος, Αἰσχίν. Κτησ.

Ἐγκαταγηράσκω, Μλ. -ράσομαι, = ἐγγηράσκω (ασομαι).

Ἐγκαταγράφω (γράφω). Γράφω τι μέσα που, τὸ ἀπογράφω εἰς τὸ κατάστιχον, εἰς τὸν κατάλογον (γρᾶ).

Ἐγκατάγω, Μλ. -ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Φέρω τι, ὁδηγῶ τινὰ μέσα που, ἢ εἴς τι.

Ἐγκατάγομαι, Μέσ. Καταλύω, κονεύω μέσα που, Πολυδ. Α΄. 23. (ζ)

Ἐγκαταδαμάω (δαμάω, ἀνμλ.). Καταδαμάζω, νικῶ τινα, ἢ τίποτε μὲ κανὲν μέσον, μὲ κανένα τρόπον.

Ἐγκαταδαρθάνω, Μλ. -θήσομαι (δαρθάνω, ἀνμλ.) κοιμῶμαι μέσα, ἢ πλησίον που.

Ἐγκαταδέω, Μ. -δήσω (δέω, ἀνμλ.) τινί. Δένω σφικτά, καλὰ τίποτε μέσα ἢ πλησίον που.

Ἐγκαταδίδωμι, Μλ. ἐγκαταδώσω (δίδωμι). Ἐνδίδω, συγκαταβαίνω, γίνομαι συγκαταβατικός. 2) Ὑποχωρῶ, ἀφίνω, παραιτῶ, συγχωρῶ.

Ἐγκαταδύω, καὶ ἐγκαταδύνω. Μλ. -ύσω (δύω, ἀνμλ.) Καταβυθίζομαι, καταβαίνω μέσα εἰς τὸ βάθος, βουτῶ· τι καὶ τινί. (ὕνω)

Ἐγκαταζεύγνυμι, Μ. εύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Συνδέω, δένω τι μὲ ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλλο τι, θηλυκόνω, ζευγαρόνω, Σοφοκλ.

*__Ἐγκαταθνήσκω__. Μλ. -θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Ἀποθνήσκω μέσα που, ἢ καταγινόμενος εἴς τίποτε.

Ἐγκατακαίω, Μλ. -καύσω (καίω, ἀνμλ.). Καίω τίποτε μέσα εἴς τι, Λουκιαν. Γ΄. 171.

Ἐγκατάκειμαι, Μλ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Κεῖμαι, εἶμαι πλαγιασμένος, ἡσυχάζω, κοιμοῦμαι μέσα που, ἢ εἴς τι, Θεογν. — 2) στενοχωρῶ τινα, τὸ κοινῶς. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν, δὲν τοῦ δίδω ἡσυχίαν.

Ἐγκατακεράννυμι, Μλ. -κεράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.). Ἀνακατόνω τίποτε μέσα εἴς τι, ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τίποτε. (ἔχω)

Ἐγκατάκλειστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι κλεισμένος, σφαλισμένος μέσα που, ἢ εἴς τίποτε· παρὰ τὸ

Ἐγκατακλείω (κλείω). Σφαλῶ τι μέσα εἴς τι, τὸ κλειδόνω καλά.

Ἐγκατακλίνω (κλίνω). Μλ. νῶ. Κλίνω, βαίζω τι εἰς τίποτα μέσα· βάλλω τινα νὰ πλαγιάσῃ διὰ νὰ κοιμηθῇ (ἐνω).

Ἐγκατακλίνομαι, Μλ. νοῦμαι. Μέσ. Πλαγιάζω μέσα που, ἢ εἰς τίποτε διὰ νὰ ἡσυχάσω, ἀναπαυθῶ, κοιμηθῶ.

***Ἐγκατακοιμάομαι**, παθητ. μετὰ μέτ. Μλ. -μήσομαι (κοιμάομαι). Κεῖμαι που, ἢ εἴς τι, εἶμαι πλαγιασμένος καὶ κοιμῶμαι, Ἡρόδ.

Ἐγκατακρούω, Μλ. -ούσω (κρούω). Κτυπῶ μέσα που δυνατά, ἢ κτυπῶ μὲ τὸ ποδάρι τὴν γῆν· ὑπορχείαν ποδῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 331. κτυπῶ τὰ ποδάρια εἰς τὴν γῆν ὅταν χορεύω· καὶ κτυπῶ τὸν χρόνον τοῦ χοροῦ, τὸ ἰταλ. τὴν καδένσαν, μὲ τὸ ποδάρι· ἐπὶ μουσικῶν ἐξαιρέτως ὅταν παίζοντες ὄργανον μουσικὸν κτυποῦν μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ποδὸς τὸν χρόνον.

Ἐγκατακρύπτω, κρύπτω τι μέσα που, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐγκαταλαμβάνω, Μλ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Λαμβάνω, πιάνω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς τίποτε, τὸ βαστῶ, τὸ κρατῶ. — 2) ὑποχρεόνω τινὰ μὲ τίποτε. «ἐγκαταλαμβάνω κατ' ἀνάγκην ὅρκοισι», Ὑποχρεόνω, ἀναγκάζω μὲ ὅρκους

Ἐγκαταλέγω, Μ. ἔξω (λέγω, ἀνμλ.). Συνάγω, μαζόνω τι μέσα, ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι, ἢ συναριθμῶ, στρατολογῶ, συνάζω καὶ ἄλλους στρατιώτας σιμὰ εἰς ὅσους ἔχω. Μέσ. ἐγκαταλέξασθαι. Τὸ νὰ πλαγιάσῃ τις που ἢ εἰς τίποτε μέσα.

Ἐγκατάλειμμα, ατος, τό. Λείψανον, ἀπομεινάδι, ἀπομεινάρι· παρὰ τὸ

Ἐγκαταλείπω, Μλ. ψω (λείπω). Ἀφίνω τι μέσα που, ἢ εἰς τίποτε, ἀφίνω ὑπόλοιπον, ὀπίσω, Ἡσίοδ. Ἔρ. 376. Παραιτῶ, ἀφίνω τινὰ καρητημένον, δὲν τοῦ δίδω βοήθειαν, τὸν ἀφίνω εἰς τὴν λύπην, εἰς ἐντροπήν, Λυκοῦργ. 1, 3. 13, 1. 20, 7. Παθητ. μένω ὀπίσω ἀπὸ ἄλλους, ἐξαιρ. τρέχων εἰς τὸ στάδιον.

Ἐγκαταλείφω, Μλ. -ψω (ἀλείφω). Ἀλείφω, χρίω τι μέσα.

Ἐγκατάλειψις, εως, ἡ. Οὐσιαστ. τοῦ ἐγκαταλείπω, Ἄφημα ὀπίσω, παραίτημα.

Ἐγκατάληψις, εως, ἡ (ἐγκαταλαμβάνω). Πιάσιμον, κράτημα· τὸ νὰ πιάσῃ τις τίποτε μέσα που, ἢ εἴς τι· ἐν γένει πιάσιμον εἰς τίποτε ἢ μὲ τίποτε. — 2) τὸ νὰ καταλάβῃ, νοήσῃ τις τίποτε, νὰ τὸ χωρέσῃ ὁ νοῦς του· ἰδέα, γνώμη, Ἀρτεμίδ. Γ. 3.

Ἐγκαταλιμπάνω, Μλ. -λείψω. = ἐγκαταλείπω.

Ἐγκαταλογίζομαι, Μλ. ίσομαι· μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι). Καταριθμῶ, συναριθμῶ· ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω τίποτε ὁμοῦ μὲ, ἢ μεταξὺ εἰς ἄλλα; Ἰσαῖος.

***Ἐγκαταμεμιγμένως**, Ἐπίῤῥ. παρκ. μετχ. παθτ. τοῦ ἐγκαταμίγνυμι.

***Ἐγκαταμένω**, Μλ. -μενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω, ἀπομένω μέσα που, ἢ εἴς τι.

Ἐγκαταμίγνυμι, Μλ. -μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Σμίγω, ἀνακατόνω, τι μέσα εἰς ἄλλο τι, ἢ μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε, Διο. Ἀλ. ἀρχλ. 6, 2. καὶ ἀλλαχοῦ, Λουκ. Ἱστ. 13.

Ἐγκαταναίω, ἄνευ Μλ. (ναίω, ἀνμλ.). Κατοικῶ μέσα που. — 2) μεταβ. ἀόρ. α. ἐγκατένασσα. Ἀφίνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα, τὸν μετατοπίζω μέσα που. Μοῖραν παρ' Ἀθην. σελ. 490. «Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν».

***Ἐγκαταπάλλομαι**, Μλ. -αλοῦμαι. παθτ. (πάλλω). Ῥίχνομαι, πηδῶ με ὁρμὴν μέσα που, ἢ εἴς τι, μετὰ δοτ. ἐγκτ. πόντῳ, Ὀππ.

***Ἐγκαταπήγνυμι**, Μλ. πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Μπήγω, χόνω τι βαθυά, ἢ δυνατὰ που, ἢ μέσα, εἰς τίποτε· ἐγκτ. ξίφος κουλεῷ· τὸ σπαθὶ 'ς τὸ θηκάρι, Ὀδσ. Λ, 98. ἐν γένει, βάλλω, μπήγω, ζουλίζω τίποτε μέσα που ἢ εἴς τι.

***Ἐγκαταπίπτω**. Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) τινι. Πίπτω κάτω, μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἐγκαταπλέκω, Μ. ἔξω (πλέκω). Πλέκω τι μέσα, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκατάπληξις, εως, ἡ. Φόβος, τρομάρα, ξιππασμός· ἀμφ.

***Ἐγκαταριθμέω**. Μλ. -ήσω (ἀριθμέω), = ἐγκαταλέγω.

***Ἐγκαταῤῥάπτω**. Μλ. -ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκατασβέννυμι, καὶ ἐγκατασβεννύω. Μλ. σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβῶ τι μέσα εἰς τίποτε, Πλούτ. Γ. σελ. 106.

Ἐγκατασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Κατασκευάζω, φτιάνω τι μέσα που, Διόδ. Σικελ.

Ἐγκατάσκευος, ου, ὁ, ἡ (κατασκευή). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον, τεχνικόν, μὲ τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα φτιασμένον, καμωμένον, δουλευμένον. Καὶ συγγραμμάτων· γραμμένον, συνθεμένον μὲ ξηνωτικὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, μὲ καλλονὴν καὶ ἡδύτητα, ἀντιθ. τῷ, ἁπλοῦς, Διο. Ἀλ. Ἐπίῤ. ἐγκατασκεύως.

Ἐγκατασκήπτω, Μ. ήψω (σκήπτω). Πίπτω μέσα που μὲ σφοδρότητα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε, ὁρμῶ, ἐμβαίνω μὲ βίαν, μὲ ὁρμὴν ἀκράτητον μέσα που. — 2) μεταβτ. τρυπώνω, ῥίπτω τι μὲ βίαν μέσα που, ἢ εἴς τι, ἐγκτσκ. βέλος, Σοφκλ. Τρ. 1089. Valck ἐν Ἱππ. 438. κατά τινι, Αἰσχ. Περ. 512. ἀφ' οὗ

Ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ. Πέσιμον μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν φθοροποιὸν μέσα που· ἐγκτσ. κεραυνοῦ, νόσου, Ἀστρθ. 7, 4.

Ἐγκατασκιῤῥόω, Μ. ώσω (σκιῤῥόω). Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ, νὰ ῥοζαριάσῃ, νὰ κάμῃ ῥόζους, νὰ παλαιώσῃ, νὰ ῥιζωθῇ μέσα που.

Ἐγκατασπείρω, Μ. ερῶ (σπείρω). Σπέρνω, κατασκορπίζω τίποτε μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα· ἀφ' οὗ

Ἐγκατασπορά, ἡ. Τὸ σπείρειν καὶ διασκορπίζειν τι ἀνάμεσα· ἀμφβ.

Ἐγκαταστηρίζω, Μ. ίξω (στηρίζω). Βάλλω, στερεόνω τι μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκαταστοιχειόω. Μ. ώσω (στοιχεῖον). Κάμνω τι νὰ λάβῃ στοιχειώδη, κυρίαν ὕπαρξιν μέσα εἰς τίποτε. Πλούτ. Λυκοῦρ. «ἐγκαταστοιχειώσας τοῖς ἤθεσι καὶ ταῖς ἀγωγαῖς τῶν πολιτῶν» ἐμφυτεύσας, οὐσιῶδες μέρος τῶν ἠθῶν ποιήσας, ἢ τὸ φύσει αὐτῶν εἰς τὸ κρεῖττον μεταβαλών, ὡς τό, ἐμφυσιόω.

Ἐγκατασφάζω, Μλ. -ξω (σφάζω). Σφάζω μέσα ἢ ἀνάμεσα, κατασφάζω, προξενῶ ὄλεθρον καὶ ἀφανισμὸν ἀνάμεσα.

Ἐγκατασχάζω, Μλ. -σω (σχάζω). Σχίζω μέσα ἢ βαθυά, κάμνω βαθὺ σχίσιμον, κόψιμον.

Ἐγκατατάσσω, καὶ Ἀττ. τάττω, Μλ. -ξω (τάσσω). Βάλλω τίποτε ἀνάμεσα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἄλλων, τὸ συναριθμῶ μὲ ἄλλα.

Ἐγκατατέμνω, Μλ. τεμῶ (τέμνω). Κατακόπτω, κατακρεανίζω, κατακομματιάζω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐγκατατίθημι, Μλ. -ταθήσω (τίθημι). Βάλλω, θέτω τι ἀνάμεσα, ἢ μέσα εἰς τίποτε, τὸ κρύπτω, τὸ φυλάττω που κρυμμένον· «τὴν μὲν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ» κατάκρυψον αὐτὸν εἰς τὸν κόλπον σου, Ἰλδ. Ξ, 219, 223. Τροπκ. «τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρήν» ὡς τὸ ἡμετ. κοιν. δὲν τὴν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του, δὲν τοῦ ἀπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν, Ὀδσ. Ψ, 223. παρβλ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 497. Τὸ δέ, «τελαμῶνα ἐῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ», Ὀδσ. Λ, 614. κατεσκεύασε μὲ τὴν τέχνην του ὅλην, ἢ ἐμεταχειρίσθη, ἔβαλεν ὅλην του τὴν τέχνην εἰς αὐτό.

Ἐγκατατρίβω, Μλ. -ψω (τρίβω). Γυμνάζω καλὰ τίποτε, ἢ τινα εἰς τίποτα, Συνέσ. Ἐπιστ. 121. (ι)

Ἐγκαταφλέγω, Μλ. -ξω (φλέγω). Καταφλογίζω, κατακαίω τίποτε μέσα που, ἢ εἴς τι, Γεωπον. Θ. 6.

Ἐγκαταφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Σπέρνω, φυτεύω τι ἀνάμεσα, ἢ μέσα εἰς ἄλλα.

Ἐγκαταχέω, Μλ. -χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Καταχύνω, κάμνω νὰ καταχυθῇ, καταπλυθῇ τι μέσα που, Πλουτ. Β, σελ. 470. «ηὗρεν ἀντιπάλους, ἀντὶ μὲν τῇ ὑπάτῳ ἀρχῇ καταχυθεὶς φόνον ἀντιπάλων».

Ἐγκαταχώννυμι, Μ. ώσω (χώννυμι, ἀνμλ.). Καταχώνω, παραχόνω, καταπαραχόνω τί εἰς τίποτε, καταπασπαλίζω τι μὲ χῶμα.

Ἐγκαταχωρίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χωρίζω). Θέτω, βάνω τι μέσα που, ἢ ἀνάμεσα εἰς τίποτε.

Ἐγκατεῖδον, ἀόρ. β. τοῦ ἐγκαθοράω.

Ἐγκατειλέω, Μλ. -λήσω (εἰλέω, ἀνμλ.). Τυλίγω, κατατυλίγω τίποτε μέσα εἴς τι

Ἐγκατείργω, καὶ ἐγκατειργνύω, Μ. είξω (εἴργω), = ἐγκαθείργω. Στοβ. Φυτ. σελ. 952.

Ἐγκατέχω, Μλ. -θέξω (ἔχω, ἀνμλ.). Ἔχω, κρατῶ τι μέσα καλά, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω.

***Ἐγκάτθεο**, Ἐπκ. ἐνκ. προστ. β. προστακτ. μέσ. ἀορ. β. τοῦ ἐγκατατίθημι, ἀντὶ ἐγκατάθου, Ἰλδ. Ξ, 219.

***Ἐγκάτθετο**, μέσ. ἀορ. β. ἐνκ. γ. προσ. τοῦ ἐγκατατίθημι, κατὰ συγκπ. ἀντὶ ἐγκατέθετο, Ὁμ.

***Ἐγκατίλλω** (ἴλλω), = ἐγκατειλέω.

Ἐγκατιλλώπτω, Μλ. -ώψω (κατιλλώπτω), τινι. Περιγελῶ, περιπαίζω τινα κατὰ πρόσωπον, Αἰσχλ. Εὐμ. 113.

***Ἐγκατόεις**, εσσα, εν (ἔγκατα). Ὅ,τι εἶναι ὡς ἐντόσθια, ὅμοιον μὲ ἐντόσθια, περιέχει ἐντόσθια· ἐγκατ. κεκρύφαλος, Νικ. Θηρ. 580.

Ἐγκατοικέω, Μλ. -ήσω (οἰκέω) τινι. Κατοικῶ μέσα, εἶμαι ἐντόπιος, Valck. Ἱππ. 31. diatr. σλ. 68.

Ἐγκατοικίζω, Μλ. ίσω (οἰκίζω). Ἀφίνω, βάλλω τινα νὰ κατοικήσῃ μέσα που· νοικιάζω τὸ σπίτι μου, ἢ μέρος αὐτοῦ εἴς τινα, κάμνω τὴν κατοικίαν μου εἴς τι μέρος.

Ἐγκατοικοδομέω, Μλ. -ήσω (οἰκοδομέω). Κλείω, σφαλνῶ τίποτε μέσα κτίζοντάς το. — 2) περικλείω τι μὲ οἰκοδομήν, κλείω τινα, ἢ τίποτε εἰς τὸ σπίτι, Αἰσχίν. «ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἴκημα».

Ἐγκάτοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις κατοικεῖ μέσα εἴς τινα οἶκον, ἢ χώραν.

Ἐγκατοπτρίζομαι (κατοπτρίζω). Ὑαλίζομαι, κυτάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε ὡς εἰς καθρέπτην, Ἀρτμδ. 3, 30.

Ἐγκατορύσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (ὀρύττω). Καταπαραχόνω.

Ἔγκατος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς τὰ ἐντόσθια, ἐσωτερικόν· ἄνευ παραδείγματος.

Ἐγκαττύω, Μλ. -ύσω (καττύω). Ῥάπτω, ἐμπαλόνω τι μέσα εἰς τὰ ὑποδήματα, εἰς τὰς πατούνας τῶν ὑποδημάτων.

Ἐγκαυλέω, Μλ. -ήσω, = ἐκκαυλέω. Ἐπὶ φυτῶν, φυτρόνει εὐγάνει φύτρον εἰς τὸν καυλόν, ἤτοι εἰς τὸ κλαδί, κοτσάνι· ἢ εὐγάνει κλαδία.

Ἔγκαυμα, ατος, τό (ἐγκαίω). Φοῦσκα, φούσκαις ἀπὸ κάψιμον. 2) ἡ ἴσκα διὰ τῆς ὁποίας ἀνάπτομεν, πιάνομεν, φωτιάν. 3) πᾶν ὅ,τι σημειόνεται ἐπάνω εἰς τίποτε μὲ καμμένον, κεκαυμένον σίδηρον· ζωγραφιά, εἰκόνισμα καμωμένον

μὲ χρώματα καυστικά, Πλούτ. Θ, σελ. 43. εἰκόνες οἷον ἐν ἐγκαύμασι γραφόμεναι διὰ πυρός· καὶ εἰς Κάτ. μικρ. 1. »γίνεται γὰρ οἷον ἔγκαυμα τῆς ψυχῆς τῶν μαθημάτων ἕκαστον«. Ἰδὲ ἐγκαυστικός.

Ἔγκαυσις, εως, ἡ. Καύτιμον, σημάδευμα διὰ πυρωμένου σιδήρου· ἐξαιρ. ζωγραφία ἐγκαυστική· ζέσταμα δυνατόν· ζέσταμα εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου.

Ἐγκαυστής, οῦ, ὁ. Ὅστις καίει τίποτε εἴς τι, ὅστις κάμνει ἐγκαυστικὰς ζωγραφίας, Πλούτ. Ζ, σελ. 374. »ἐγκαυστὴς ἀγαλμάτων«.

Ἐγκαυστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἔγκαυσιν· ἡ ἐγκαυστική, ὑπκ. τέχνη. Ἡ τέχνη μὲ τὴν ὁποίαν κατασκευάζονται εἰκονίσματα, ζωγραφίαι μὲ καύσιμον, ἢ μὲ καυστικὰ χρώματα, καθὼς π. χ. μὲ τὸ ἀτημοσέρι. — 2) εἰκόνισμα ἐγκαυστικὰ καμωμένον.

Ἔγκαυστος, ὁ, ἡ (ἐγκαίω). Ὅ,τι εἶναι καυμένον μέσα, ζωγραφισμένον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐγκαυστικῆς, τουτέστι μὲ ζωγραφίας καυσίματος, ἢ μὲ καυστικὰ χρώματα· τὸ ἔγκαυστον, Ἡ κοκκίνη μελάνη, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθιζον οἱ Καίσαρες τῶν Ῥωμαίων νὰ ὑπογράφουν, ἢ ἐπιγράφουν τὸ ὄνομά των.

Ἐγκαυχάομαι, Μλ. ήσομαι. μέτ. ἀποθ. (καυχάομαι). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι, καμαρόνω διὰ τίποτε, τὸ ὁποῖον φαντάζομαι ὅτι δὲν ἔχει ἄλλος, ἢ τοὐλάχιστον ὄχι ὅμοιον.

Ἔγκαφος, ου, ὁ (ἐγκάπτω). Χαψιά, μιὰ χαψιά, ὅσον δηλ. χωρεῖ νὰ γεμίσῃ τὸ στόμα· »οὐ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ᾽ ἔγκαφος«. Βούκολ.

Ἐγκαψικίδαλος, ου, ὁ (ἐγκάπτω, κίδαλον). Ὅστις χάφτει τὰ κρομμύδια, κρομμυδοχάφτης, κρομμυδοφάγος, Λουκιαν. σελ. 289.

Ἔγκειμαι, Μλ. -κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Εἶμαι πλαγιασμένος μέσα, κοντά, ἢ ἐπάνω εἴς τίποτε, εἶμαι τυλιγμένος εἰς τίποτε καὶ πλαγιασμένος· »οὐδὲν σοί γ᾽ ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς (εἵμασι)« Δὲν θέλεις εἶσαι τυλιγμένος εἰς τὰ φορέματά σου ὡς νεκρὸς κείμενος, Ἰλδ. Χ, 513. Ἐν γένει· εἶμαι, κάθομαι μέσα που, Ἡσδ. Θγν. 146. 2) τινί· ἐνοχλῶ βαρύνω τινὰ μὲ παρακαλέσεις, δὲν τοῦ δίδω ἡσυχίαν· ὅθεν προσκολλῶμαι, ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν, εἶμαι ἠρωτευμένος εἰς τίποτε, τὸ κοινῶς τρελλαίνομαι διὰ τίποτε, »πᾶς, πολὺς ἔγκειμαί τινι« Εἶμαι ὅλος διόλου εἰς τίποτε δοσμένος, καταγίνομαι μὲ ἀκατάπαυστον, ἀχόρταστον ζῆλον εἰς αὐτό· ἔτι δὲ καὶ κατ᾽ ἐχθρικὴν σημασ. Θλίβω, στενοχωρῶ, βιάζω τινὰ δὲν τοῦ δίδω ἡσυχίαν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ ἀνασάνῃ, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντό, ὡς κοινῶς λέγομεν· Ἀρστφ. Αἰχ. 309. Κατατρέχω, ἐπιβουλεύομαι.

Ἐγκείρω, Μλ. κερῶ (κείρω). ἀφ᾽ οὗ παρεμ. μτχ. παθτ. »ἐγκεκαρμένῳ κάρα« ἀντὶ κεκαρμένῳ ἐν κάρᾳ· Μὲ κουρεμένον, ξυραφισμένον κεφάλι, Εὐρπ. Ἠλκτ. 108. ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξις.

Ἐγκέλαδος, ου, ὁ, ἡ (κέλαδος). Ὅ,τι θορυβεῖ, κάμνει θόρυβον, ταραχήν, βοήν, κρότον, ἐξαιρ. = βομβύλιος· τὰ ζωύφια τὰ ὁποῖα πετώμενα κάμνουν βοήν, βόμβον, μὲ τὰ πτεράτων, καθὼς αἱ ἄγριαι μέλισσαι, κουνούπια, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τέττιξ, τζίτζιρας, μὲ τὸ λάλημά του. — 2) ἐγκέλαδος, ὁ· κύρ. ὄνμ. ἑνὸς τῶν Γιγάντων.

Ἐγκέλευμα, καὶ Ἐγκέλευσμα, ατος, τὸ (ἐγκελεύω). Ἐγκαρδίωμα, παρακίνημα· τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ἰγκοραγγίρισμα· προσταγὴ τῶν στρατηγῶν πρὸς τοὺς στρατιώτας, τὸ συνηθ. ἰταλ. κομανταρισμα, Ξενφ.

Ἐγκέλευσις, εως, ἡ, = ἐγκέλευμα, Ἀρριαν. Β΄. 21.

* **Ἐγκέλευσμα**, ατος, τό· ἰδὲ ἐγκέλευμα.

* **Ἐγκελευσμός**, ὁ, = τῷ προηγμ.

* **Ἐγκελευστικός**, ή,. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐγκέλευσιν.

Ἐγκέλευστος, ὁ, ἡ. Προσταγμένος, ἐγκαρδιωμένος, παρακινημένος, κομανδαρισμένος, παρὰ τὸ

Ἐγκελεύω, Μλ. -λεύσω (κελεύω). τινί· Ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, προστάζω, κομαντάρω· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ἀποθ. εἰκ. θ., ἐγκελεύομαι »ἐγκελεύειν τὸν πολεμικὸν« τὸ νὰ δίδῃ τις μὲ τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, τὸ ἰταλ. τρομπέτας, τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, Πλούταρχος.

Ἐγκέλλω, Μλ. -κελῶ. Κινῶ τι, ἢ κάμνω νὰ ὁρμήσῃ μέσα που, ἢ εἴς τι μὲ βίαν. — 2) κινοῦμαι, καταφέρομαι, ὁρμῶν εἴς τι, ἢ μέσα που.

Ἐγκενόω, Μλ. ώσω (κενόω). Κενόνω, ἀδειάζω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε· ὡς τὸ ἐγκεναίζω, Σχλστ. Ἀρστφ. Ἱππ. 105.

* **Ἐγκέντρια**, τὰ (κέντρον). Τὰ παρ᾽ ἡμῖν φτερνιστήρια, τὸ τουρκ. μαγμουζια, Ἡσχ.

Ἐγκεντρίζω, Μ. ίσω (κεντρίζω). Κεντρόνω, σπάζω μὲ τὸ κεντρί, μὲ τὰ φτερνιστήρια. — 2) ἐπὶ δένδρων, φυλλιάζω, ἀμπολιάζω.

Ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ (κέντρον). Κεντρί, σουβλί, ἀγκάθι, φτερνιστήρι. — 2) γραφίς· ἤτοι σουβλερόν τι πρᾶγμα, ὡς τὸ νῦν σύνηθες μολυβδοκόνδυλον, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ποιηταὶ ἔγραφον τὴν γνώμην των ἐπάνω εἰς ἄβακας, ἢ εἰς κηροπάνι, τὸ ἰταλ. στιλον, τουρκ. μουτζαμάν. — 3) σίδηρά τινα σουβλερά, τὰ ὁποῖα δένουν εἰς τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν ὅσοι ἀναβαίνουν εἰς ὑψηλὰ δένδρα, ἢ εἰς κρημνώδεις μάλιστα τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους συνηθίζουν νὰ ἀναβαίνουν δυσκόλως, Ἀρισταιν. Α΄. Ἐπιστ. 20. »Ἐγκεντρίδας ὑποδησάμενος καὶ τοὺς σπουγγοὺς λαβόντες«. Τοιαύτας μεταχειρίζονται καὶ οἱ κλέπται, ὡς λέγει ὁ Εὐρύβατος παρὰ Γρηγορ. εἰς Ἑρμογέν. σλ. 925.

Ἐγκέντρισις, εως, ἡ· καὶ Ἐγκεντρισμός, ὁ (ἐγκεντρίζω). Φύλλιασμα, ἀμπόλιασμα.

Ἔγκεντρος, ου, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὅ,τι ἔχει κεντρὶ ἐκ φύσεως, ἢ ὅστις φορεῖ ἐγκεντρίδας, — 2) κεντρισμένος ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐκεντρίσθη.

Ἐγκεντρόω, Μλ -ώσω. Σουβλίζω, κεντρόνω.

Ἐγκεράννυμι, Μλ - ἐγκεράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.). Σμίγω, ἀνακατόνω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε. ἐγκρ. οἶνον. Ἰλδ. Θ, 189. κρατῆρα, Πίνδ. Ἔτι δὲ καὶ μεταφ. μηχανῶμαι, συρράπτω· τὸ κοινῶς κάμνω ἀνακατώματα καὶ προξενῶ συγχύσεις, ταραχάς· τὸ τουρκ. βάνω μοναφουκλούκια. Ἡρδτ. 5, 124. »καὶ ἐγκερασάμενος πράγματα μεγάλα, δρησμὸν ἐβούλευε.« (ασω) ἀφ᾽ οὗ

Ἐγκέραστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον. Πλούταρχ. Προβ. Συμπ. Δ. Προοίμ.

Ἐγκερτομέω, Μλ -τομήσω (κερτομέω) τινί. Ὑβρίζω, μαλόνω, κατηγορῶ, περιπαίζω τινὰ λέγωντάς του λόγια, τὰ ὁποῖα τοῦ σφάζουν τὴν καρδίαν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1006.

Ἐγκέρχνω, ἄνευ μέλ. = κέρχνω· κάμνω τινὰ νὰ βραχνιάσῃ. Ἱπποκρ. ἰδὲ Κέρχω.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ, ἡ (κεφαλή). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται μέσα εἰς τὴν κεφαλήν· ὅθεν, ὁ ἐγκέφαλος, τὰ μυαλά· εἰς τὴν ὁποίαν λέξιν προστίθεται, ὡς εἰς ἀρχικῶς ἐπίθτ. καὶ ἡ λξ. μυελός. Ὁμ. παραβλ. Ἔγκαρος. — 2) ὁ φοινικοβάλανος, τὸ τουρκ. χορμάς· κυρίως ὅμως μόνον τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ.

* **Ἐγκέχοδα**· παρακμ. τοῦ ἐγχέζω.

Ἔγκηρος, = ἐπίκηρος. Ἡσύχιος.

Ἐγκηρόω, Μλ -ώσω (κηρός). Κηρόνω, περιτυλίζω τί μὲ κηρί.

Ἐγκιθαρίζω, Μλ -ίσω (κιθαρίζω). Λαλῶ, παίζω τὴν κιθάραν εἰς ἐπήκοον ἄλλων· εἰς κανένα τόπον, ἢ εἰς τινα καιρόν· Ὁμ. Ὑμ. Ἀπλ. 201. »μέσσῳ ἥματι«. Ὑμ. Ἑρ. 17.

Ἐγκιγκράω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἐγκίρνημι.

Ἐγκιλικεύομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ Ἐγκιλικίζω (Κίλιξ) τινί. Φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς οἱ Κίλικες. τουτ᾽ ἔστιν, ἄπιστα, πανοῦργα, κλέφτικα. »καὶ ποθ᾽ ἡμῖν ἐγκιλικίζουσ᾽ οἱ θεοί« Φερκρ.

* **Ἐγκινέω**, Μλ -ήσω (κινέω). Παρακινῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, βάλλω σκάνδαλα.

Ἐγκίνυμαι, Ἐπκ. παθτ. τύπ. τοῦ ἐγκινέω. Κόϊντ. Σμυρν. ΙΓ΄. 245.

* **Ἐγκίρνημι**. Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ἐγκεράννυμι.

Ἐγκισσάω, Μ. ήσω (κισσάω). Εἶμαι ἐγκαστρωμένη καὶ αἰσθάνομαι σφοδρὰν ὄρεξιν συνουσίας.

Ἐγκισσεύομαι, παθτ. (κισσός). Περιπλέκομαι, περιτυλίγομαι ὁλόγυρα εἴς τι ὡς ὁ κισσός, τὸ κοινῶς. κρεῦτλιαση· τινί· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσιαζομένων.

Ἐγκίσσησις, εως, ἡ (ἐγκισσάω). Ἐγγάστρωμα, ἐγγαστριά.

Ἐγκλαστρίδια, ίων, τά. Ἐνώτια, τὸ κοινῶς σκουλαρίκια. Πολυδ. Ε, 94.

Ἐγκλάω, Μ. άσω (κλάω, ἀνμλ.). Κατατσακίζω, κατασυντρίβω· ἐμποδίζω, ποδοκλόνω. παραβλ. ἐνικλάω. (ασω)

Ἐγκλεισμός, οῦ, ὁ. Κλείδωμα, κλείσιμον, σφάλισμα μέσα· κρύψιμον, ἀποσκέπασμα· παρὰ τὸ

Ἐγκλείω, Μλ. -είσω (κλείω). Κλειδόνω, σφαλνῶ, κλείω μέσα, φυλακόνω »τινὰ ἑρκέων«, ἀντὶ ἐντὸς ἑρκέων. Σφκλ. Αἰ. 1274.

Ἐγκλείομαι, Μέσ. Κλειδόνομαι, σφαλνοῦμαι μέσα, κρύπτομαι.

* **Ἐγκληΐω**, Ἰων. ἀντὶ ἐγκλείω.

Ἔγκλημα, ατος, τὸ (ἐγκαλέω). Ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον· κατηγορία, σφάλμα. — 2) ἡ ἀναφορά, ἢ τὸ γράμμα τῆς κατηγορίας, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τὸ κριτήριον, τὸ ὁποῖον καί, ἔγκλημα δίκης λέγεται, Δμτσ. ἀφ᾽ οὗ

Ἐγκληματικός, ή, όν. Εἰς ἐπίπληξιν, κατηγορίαν, ἢ ἐγκάλεσμα ἀνήκων· ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων, συνηθίζων νὰ ἐπιπλήττῃ, κατηγορῇ, ἐγκαλῇ· νὰ κάμῃ ἐγκλήματα, ἢ σφάλματα ἄξια κατηγορίας κλ. Ἐπρρ. ἐγκληματικῶς. ἀνήκων, ἢ ἔχων κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς ἐγκλ.

Ἐγκληματόομαι, Μλ. -ώσομαι· παθτ. = ἐκκληματόομαι· ἐπὶ ἀμπέλων, Κυγάλλω, ἀπλόνω κλήματα, ἢ κληματίδας. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Γ. 2.

Ἐγκλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Κατήγορος, ἐγκαλεστής, ὑβριστής. Ἀνάλεκτ. Δ΄. σελ. 234. ἀμφιβ. ἀνγν.

Ἔγκληρος, ου, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει μέρος, μοιράζει εἰς τίποτε ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά· μετὰ δοτκ. τοῦ προσ. καὶ γενκ. τοῦ πραγμτ. »ἔγκληρα λαχεῖν τινι« τὸ νὰ ἔχῃ τις ὅμοιον μοιράδι εἰς τίποτε ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, ἐξαιρ. εἰς κληρονομίαν, ἐπίκληρος· ἢ εἰς κανὲν ὑποστατικόν· ὅθεν πλούσιος, εὐκτήμων, κυβερνημένος.

Ἔγκλησις, εως, ἡ (ἐγκαλέω). Ἐγκάλεσμα, κατηγορία, κατάδομα εἰς τὸ κριτήριον.

* **Ἐγκλητέος**, α, ον· ἐπθτ. ῥημτ. τοῦ ἐγκαλέω.

Ἔγκλητος, ου, ὁ, ἡ. Κατηγορημένος, ἐγκαλεσμένος ὡς πταίστης.

Ἐγκλιδόν, Ἐπίρ. (ἐγκλίνω). Λοξά, πλαγίως, Ὁμ. Ὑμ. κγ. ὅθεν στραβά, ἀπὸ τὸ πλάγι. »Ὥστε βαλεῖν ἐγκλιδόν«. Τὸ νὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸ πλάγι, στραβοκυττάζῃ τις τίποτε· Ἀπολλ. Ῥόδ. παραβλ. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 110.

Ἔγκλιμα, ατος. τό. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαΐζει εἰς τὸ πλάγι, ἢ πρὸς κάτω· τὸ βαΐσμα.

Ἐγκλίνω, Μ. ινῶ (κλίνω). Κλίνω, βαίζω τίποτε εἴς τι, ἢ ἐπάνω που· λγῶ, ἢ κινῶ τι ἔμπρός· ἀκουμβῶ τι εἴς τίποτε. δίδω βάρος εἴς τινα, τὸν ἐπιφορτίζω νὰ κάμῃ τίποτε· «Πόνος ὔμμι ἐγκέκλιται». Ἰλ. Ζ, 78. Ἔχετε δουλείαν ἐπάνω σας· ἐγκέκλιταί μοί τι, Μ' ἐπρόσταξαν νὰ κάμω τι· τρπκ. Νικῶ τινά, τὸν κάμνω νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. — 2) ἀμεταβάτ. Βαίζω, σκύπτω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τραβιοῦμαι ὀπίσω, φεύγω. — 3) Ἀποπέμπω τὸν τόνον τῆς ἑπομένης λέξεως εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς. Γραμματ. (τὸ ἰῶτα ἐν μὲν τῷ Μελ. μακρ. ἐν τῷ ἐνργ. δὲ καὶ παθτ. παρεμ. βραχύ.)

Ἔγκλισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλίνῃ, βαίζῃ τι εἰς τὸ πλάγι· κλίσις. — 2) ὁ ἀναβιβασμὸς τῆς ἑπομένης λέξεως εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς· Γραμμ. — 3) ἰδιότης τῆς διὰ τοῦ ῥήματος σημαινομένης πράξεως. Γραμματ.

Ἐγκλιτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρός, ἢ εἰς τίποτε. — 2) ἡ λέξις ἥτις ἀποπέμπει τὸν τόνον της εἰς τὴν προηγουμένην αὐτῆς λέξιν. Γραμματ. π. χ. ἔγραψά σοι· ἀντὶ ἔγραψα σοί.

Ἐγκλοιόω, Μ. ώσω. Βάλλω τινὰ εἰς τὴν ἅλυσον· παρὰ τό, κλοιὸς τῶν σκύλων· τὸ τουρκβ. γκιουρντάνι.

Ἐγκλυδάζομαι, Μ. άσομαι. παθτ. (κλυδάζομαι). Κυματίζω πρὸς τὰ μέσα· ἢ ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἐγκλυδαστικός, ή, όν. Ὅ,τι κυματίζει μέσα· ἢ κινεῖ ἄνω κάτω. Ἱπποκρ.

Ἐγκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Βάλλω εἴς τινα τὸ κλυστῆρι, γλυστῆρι. (ζω) ἀφ' οὗ

Ἔγκλυσμα, ατος, τό. Τὸ βάλσιμον τοῦ κλυστηρίου, κλυστήρωμα.

* **Ἐγκλώθω**· Μ. -ώσω (κλώθω). Κλώθω τι μέσα, ἢ μαζὺ μὲ ἄλλο τι· κομποδένω ἓν μὲ ἄλλο. Σχόλ. Σοφλ. Οἰδ. Τ, 1260.

Ἐγκνήθω, Μ. ήσω (κνήθω). Τρίβω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, ἢ τὸ κάμνω νὰ χωθῇ εἰς ἄλλο τρίβοντάς το ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο· ξύνω, ἢ τρίβω μέσα.

* **Ἐγκνώσσω**· ἄνευ Μλ. (κνώσσω). Κοιμοῦμαι μέσα που.

Ἐγκοιλάζω, = ἐγκοιλαίνω.

* **Ἐγκοιλαίνω**· Μλ. -ανῶ (κοιλαίνω). Κάμνω τι κοῖλον, βαθουλόν, τὸ βαθουλόνω.

Ἐγκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν κοιλίαν. — 2) τὰ ἐγκοίλια. Τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθια. β') ἐπὶ πλοίων· τὰ πλευρὰ τοῦ καραβίου, τὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα εἶναι καρφωμένα μέσα εἰς τὰ πλάγια τῆς κοιλίας τοῦ καραβίου. Ὁ Κούμας καὶ ταύτην τὴν λέξιν στραβὰ ἐξηγῶν λέγει· τὰ ξύλα τῶν πλευρῶν ἢ τὰ χείλη· ἄρα τὰ χείλη τοῦ καραβίου εἶναι εἰς τὸν πυθμένα, ἢ εἰς τὴν κοιλίαν αὐτοῦ.

Ἔγκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Βαθουλωμένος, κοιλωμένος. Πλάτ. Φαιδ. σλ. 111. C. ἀφ' οὗ

Ἐγκοιλόω, = ἐγκοιλαίνω. ἀφ' οὗ

Ἐγκοίλωσις, εως, ἡ. Κοίλωμα, βαθούλωμα.

Ἐγκοιμάομαι, παθτ. μετὰ μέσ. Μέλ. -ήσομαι (κοιμάομαι) τινί. Κοιμοῦμαι μέσα που, ἢ ἐπάνω τινός. ἐξαιρ. περὶ τῶν, ὅσοι ἐκοιμῶντο εἰς τοὺς ναούς, διὰ νὰ λάβωσι χρησμόν, ἢ ἄλλην θείαν τινὰ ἐμπνευσιν. Valck. ἐν Ἡρόδ. 8, 134. Wess. ἐν Διοδ. 1, 53. καὶ ἐξαιρ. διὰ νὰ ἰατρευθοῦν ἀπό τινα ἀρρωστίαν. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 659. Meibom de incubat. 1659. F. A. Wolf verm. Schr. σλ. 403.

Ἐγκοίμηθρον, τό. Τόπος, ἢ δωμάτιον διωρισμένον διὰ νὰ κοιμᾶταί τις. Schlafzimmer Γρμ.

Ἐγκοίμησις, εως, ἡ (ἐγκοιμάομαι). Τὸ κοιμᾶσθαι μέσα που, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρ. εἰς ναόν τινα.

* **Ἐγκοιμητήρ**, ῆρος, ὁ· καὶ

* **Ἐγκοιμήτωρ**, ορος, ὁ. Ὅστις κοιμᾶται μέσα που, ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐγκοιμητήριος, α, ον. Πανδήποτε πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον κοιμᾶταί τις· οἷον, φάθα, στρῶμα, σινδόνι κλ. τ. τ.

Ἐγκοίμητρον, τό. Πᾶν σκέπασμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζεταί τις κοιμώμενος. Ἀμμων. ἐν Λ. Χλαῖνα.

* **Ἐγκοιμίζω**. Μλ -ίσω (κοιμίζω). Ἀποκοιμίζω τινά.

Ἐγκοισυρόω, Μλ -ώσω (Κοισύρα). ἀφ' οὗ ἐγκεκοισυρωμένη· οὕτω καλεῖ Ἀριστφ. Νφ. 49. τὴν γυναῖκα, ἥτις μιμεῖται καθ' ὅλην τὴν διαγωγήν της τὴν Κοισύραν, ἀβροδίαιτον πλουσίαν καὶ εὐγενῆ τινα Ἀθηναίαν.

Ἐγκοιτάζομαι. Μαθηματ. Παλ. σελ. 26. = Ἐγκοιτάω.

* **Ἐγκοιτάω**, Μλ -ήσω (κοιτάω). Κοιμοῦμαι, ἡσυχάζω, κοίτομαι ἐπάνω εἴς τι, ἢ μέσα που· μετὰ δοτκ.

Ἐγκολαβέω, = Ἐγκοληβάζω.

Ἐγκόλαμμα, ατος, τό (ἐγκολάπτω). Σκάλισμα ἐπάνω εἰς μέταλλον, πέτραν, καὶ τ. τ.

Ἐγκολαπτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκαλισμένον, μὲ σκαλιστὴν δουλείαν κατεσκευασμένον.

Ἐγκολάπτω, Μ. άψω (κολάπτω). Σκαλίζω, ἐπάνω εἰς πέτραν, ἢ ξύλον, ἢ μέταλλον γράμματα, ἢ ἄλλο τι.

Ἐγκοληβάζω, Μλ -άσω, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 265. «αὐτὸς ἐνεκοληβάταζε Πιθανοὺς κατέχαψες, κατέπιες ὡς κόλλαβον, ἤτοι κολλούρι, μ' ὅλον ὅτι ἄλλοι ἐθέλουσι τὴν λέξιν ἀθλητικήν, ὡς τό, κολετράω· Πατῶ τινα εἰς τὴν κοιλίαν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγν. ἀμφίβολος, οἱ μὲν γὰρ ἀναγινώσκουσιν ἐγκοληβάζω, οἱ δὲ ἐγκολαβέω, ἄλλοι ἐνεκολαβέω, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐγκολλαβίζω.

Ἐγκολλάω, Μ. ήσω. (κολλάω). Κολλῶ, τὸ κοινῶς ἀκολλνῶ τίποτε ἐπάνω που.

Ἐγκολπίας, ου, ὁ. «Ἄνεμος» δηλ. ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται, φυσᾷ ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς θαλάσσης. Ψευδὴς καὶ αὐτοσχέδιος καὶ αὐτὴ τῆς λέξεως ἡ ὑπὸ τοῦ Κουμᾶ ἐξήγησις· ὁ ἐξαπλούμενος εἰς κόλπον θαλάσσης.

Ἐγκολπίζω, Μ. ίσω. Θλίβω, σφίγγω τίποτε εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὰς ἀγκάλας, σφιχταγκαλιάζω. 2) Σχηματίζω κόλπον, ἢ θαλάσσιον κόλπον· ἠϊὼν ἐγκολπίζουσα. Στρβ. περιγιάλι, τὸ ὁποῖον σχηματίζει θαλάσ. κόλπον. — 3) = κατακολπίζω· Πηγαίνω, ἐμβαίνω εἰς θαλ. κόλπον. Στρβ. Μέσος. Παίρνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἀγκαλιάζω· σχηματίζω, ἢ παρασταίνω κόλπον, τοῦτ' ἔστι κάμνω τι νὰ ἁπλόνηται καὶ νὰ φαίνηται ὡσὰν κόλπος. Ἀλκφρ. «Ἐγκολπίζεσθαι σχήματι». Περικυκλόνω τι μὲ τὸν γρίπον. Παθτ. Περίοδος ἐγκολπιζομένη, Ἡ ἐκτεταμένη καὶ κακῶς τορνευμένη, ἀντιθτ. τῷ, στρογγύλη. Διοσ. Ἀλκ.

Ἐγκόλπιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ βαστάζεται εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὰς ἀγκάλας. Οὐσιαστ. δέ, «Ἐγκόλπιον, τόν. πολύτιμον, καὶ σεβάσμιόν τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον συνηθίζουν νὰ φέρουν τινὲς πάντοτε εἰς τὸν κόλπον· τὸ τουρκβ. χαμαϊλί. νεωτέρα λέξις. κ. τ.

Ἐγκολπόω, Μ. ώσω (κόλπος). Κάμνω τι ὡς κόλπον, συνάγω, μαζόνω εἰς τὸν κόλπον. Παθτκ. παρακμ. ἀπρμφ. ἐγκεκολπῶσθαι. Τὸ νὰ εἶναί τι λιγισμένον πρὸς μέσα ἢ πρὸς ἔξω ὡς κόλπος. Ἀριστ. Κοσμ. γ, 7.

Ἐγκομβόομαι, Μ. ώσομαι (κόμβος). Κατὰ μέσ. διαθ. Ἰδιοποιοῦμαι τίποτε μὲ σταθερότητα. Πέτρος Ἀποστ. Ἐπιστλ. α. 5, 5. Παθτ. = δεθῆναι, ἐνειλεῖσθαι Ἡσχ. Τὸ ἡμέτρ. θηλυκόνομαι, ἢ θηλυκόνω τὸ φόρεμά μου. ἀφ' οὗ

Ἐγκόμβωμα, τος, τό. Ἄσπρον τι φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐφόρουν αἱ δοῦλαι ἐπάνω εἰς τὴν ἐξωμίδα διὰ νὰ μὴ τὴν λερόνωσι, παραπλήσιον μὲ τὸ παρ' ἡμῖν μεσάλλα ἢ ποδιὰ ὀνομαζόμενον. Πολυδ. Βιβλ. 4. «Τῇ δὲ τῶν δούλων ἐξωμίδι, καὶ ἱματίδιόν τι πρόσκειται λευκόν, ὃ ἐγκόμβωμα, λέγεται», ἢ ἐπίβλημα.

Ἔγκομμα, τος, τὸ (ἐγκόπτω). Κόψιμον, χαραγματιὰ ἐπάνω εἰς τίποτε· κοψιά, κομμάτι, κενὸν ἀπὸ τίποτε. Κόμμα. 2) τροπκ. Πρόσκομμα, σκόνταμμα, ἐμπόδιον.

Ἐγκομπάζομαι, Μλ. -άσομαι. μέσ. ἀποθ. (κομπάζομαι) τινί. Καυχῶμαι ἐναντίον τινος. Πλτχ.

Ἐγκονέω, Μλ. -ήσω (κονέω). Εἶμαι ταχύς, ὀγλίγωρος, ἄξυπνος, ἄοκνος, ἢ κάμνω κάθε τι ὀγλίγωρα, βιαστικά, πρόθυμα, χωρὶς ἀργοπορίαν· ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ δουλεύω, ὑπηρετῶ τινα. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μετοχκ. ἐνστ. συντάσσων αὐτὸν ἄλλῳ τινὶ ῥήματι. «στόρησαν λέχος ἐγκονέουσαι». Ἔστρωσαν τὸ κρεβάτι μὲ ὀγλιγωράδαν. Ὀδσ. Η, 340. Ψ, 291. Ἰλδ. Ω, 648. — 2) μεταβατ. Ταχύνω, ἀναγκάζω, βιάζω, τοῦτ' ἔστι θέλω διὰ νὰ γίνηται, ἢ νὰ γένῃ τίποτε ὀγλίγωρα· μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ σπεύδω, ἐξαιρ. παρ' Αἰσχλ. Σπανιώτερον μετὰ ἀπρμφ. ἀφ' οὗ

Ἐγκονητί, Ἐπίρρ. Μὲ ταχύτητα, ὀγλιγωράδαν, σπουδαίως, ἢ βιαστικά, πρόθυμα· μὲ κόπον ἀκάματον· τρεχάτα, φευγάτα. Πινδ.

Ἐγκονιάω, Λακωνικ. ἀντὶ τοῦ ἐγκονέω. Ἀριστοφ. Λυσ. 1131.

Ἐγκονίζομαι, μέσον (κονίζω). καὶ

* **Ἐγκονίομαι**, μέσ. (κονίω). Κυλίομαι εἰς κονιορτόν, ἢ εἰς ἄμμον, ἢ ἀγωνίζομαι εἰς κονιορτώδη, ἢ ἀμμώδη τόπον· μάχομαι, παλαίω, ἢ παλεύω εἰς τόπον κατάκαστον, ἢ πασπαλισμένον μὲ ἄμμον· πασπαλίζω ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά μου ἄμμον ἀφ' οὗ τὸ ἀλείψω μὲ λάδι, ὡς συνήθιζον νὰ κάμνουν οἱ παλαισταί. Ξνφ. (νίομαι, -υ-)

Ἐγκονίς, ίδος, ἡ. Ὑπηρέτισσα, δουλεύτρα. ἰδὲ διάκονος.

Ἐγκοπεύς, έως, ὁ (ἐγκόπτω). Ἐργαλεῖόν τι σιδηροῦν, μὲ τὸ ὁποῖον, πελεκοῦν τὰς πέτρας· σμιλάρι.

Ἐγκοπή, ῆς, ἡ. Κόμμα, κόψιμ, σχισμάδα, κοψιματιὰ εἴς τι πρᾶγμα. 2) τροπκ. Σκόνταμμα, ἐμπόδιον.

Ἔγκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι κοπιασμένος, κουρασμένος.

Ἐγκόπτω, Μ. όψω (κόπτω). Κτυπῶ τι μέσα που, ἢ εἴς τι· κόπτω, ἢ κάμνω χαραγματιές, κοψιὲς εἰς τίποτε. — 2) τρπκ. ἐμποδίζω, κόπτω τὸν δρόμον τινος. μετὰ αἰτιατ.

Ἐγκορδυλέω, Μλ. -ήσω (κορδυλέω). Περιτυλίγω εἰς κορδύλας. ἤτοι εἰς τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον συνήθιζον οἱ Κύπριοι νὰ δένουν περὶ τὴν κεφαλήν. Ἀριστοφ. Νεφ. 10.

Ἐγκορδυλίζω, = ἐγκορδυλέω.

Ἐγκορύπτω, Μλ. -ύψω (κορύπτω). Κτυπῶ, ἀμπώχνω τι μὲ τὸ κεφάλι, ὡς ὁ τράγος, τὸ κριάρι καὶ τ. τ. Λυκόφρ. 558. «ἐγκορύπτω πληγήν».

Ἐγκοσμέω, Μλ. -ήσω (κοσμέω). Στολίζω, καλλωπίζω, βάλλω εἰς τάξιν καὶ εὐταξίαν τὰ ἔνδον τόπου τινος. «ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηὶ μελαίνῃ». Ὀδσ. Ο, 218.

Ἐγκόσμιος, ὁ, ἡ (κόσμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τάξιν καὶ εὐταξίαν. — 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν κόσμον.

Ἐγκοσμογενής, ὁ, ἡ. Παρὰ Συνεσ. σλ. 339. ὁ εἰς τὸν κόσμον γεννημένος, κοσμικός· καὶ Μεταφορ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μάταιον, ἀπεραστικόν.

Ἐγκοτέω, Μλ. έσω. Μετὰ δοτικ. Θυμόνω, ὀργίζομαι ἐναντίον τινος. Αἰσχ. ἀφ' οὗ

Ἐγκότημα, ατος, τό. καὶ

Ἐγκότησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ θυμόνῃ, ὀργίζηταί τις κατά τινος: ὀργή, θυμός, θύμωμα, ισωτ. λέξις.

Ἔγκοτος, ου, ὁ, ἡ (κότος). Ὅστις εἶναι ὠργισμένος, θυμωμένος, ἀγανακτισμένος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον, ἢ γίνεται μὲ θυμὸν ἢ μὲ μῖσος· ὡς τό, φθόνος, στύγος καὶ τ. τ. Ὁ Ἡρδτ. χρῆται τῷ ἔγκοτος ὡς τό, κότος· ἀντὶ οὐσιαστ. μῖσος, ἔχθος, τὸ τουρκβ. γκαρίζι, ἐν τῇ συντάξει ἔγκοτον ἔχειν τινι Ἡρδτ. 6, 73. 133. 9, 110. Τὸ νὰ ἐθελεχθρῇ, ἢ κοινῶς νὰ ἔχῃ τις τινὰ γκαρέζι· ἔγκοτον ἔχειν τινος, Διὰ κάμμίαν αἰτίαν. Ἡρδτ. 8, 29.

*Ἐγκοτύλη, ἡ. Παίγνιον, ἢ παιγνίδι· παρ' Ἀθηναίοις, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφερον, ἐβάσταζον τὸν νικητὴν γονατίζοντα εἰς τὴν κοτύλην, χοῦφταν, ἢ ἀπλόχειρον τοῦ αὐτὸν βαστάζοντος. Ἀθην.

*Ἐγκουράς, άδος, ἡ. Ἐπονήτματός τι εἶδος εἰς στέγισμα, τουρκβ., νταβάνι· ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Αἰσχλ. λψ. 126.

Ἐγκράζω, Μλ. -ξομαι, ἀόρ. ἐνέκραγον (κράζω) τινί. Κράζω, φωνάζω τινὰ δυνατὰ καὶ ἐξαιρ. μὲ θυμόν. κἀνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένην. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 428. καὶ Θουκυδ. Η'. 84.

*Ἐγκραιπαλάω, Μλ. -ήσω (κραιπαλάω). Εἶμαι μεθυσμένος διὰ τίποτε, τουτ' ἔστιν εἰς ὑπερβολὴν χυμωμένος ἀπό τι, πράττω τι, φέρομαι εἴς τίποτε ὡς μεθυσμένος.

Ἔγκρασις, εως, ἡ (κεράννυμι). Μῖξις, ἢ ἀνακάτωμα τινὸς πράγματος εἰς, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἐγκρασίχολος, ὁ, ἡ (ἐγκεράννυμι, χόλος). Ὅ,τι εἶναι ἀνακατωμένον μὲ χολήν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ καὶ ἡ Ἐγκρασίχολος, Ἰχθύος εἶδος, μικρὸν ὡς ἡ Σαρδέλλα.

Ἐγκράτεια, ας, ἡ (ἐγκρατής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἐγκρατεύηταί τις ἀπὸ σαρκικὰς ἡδονάς, νὰ εἶναι μέτριος εἰς τὴν κατὰ φύσιν ἀπόλαυσίν των· νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὰς ἡδονάς· ἐπιμονή, ὑπομονή· ἀξιότης τοῦ νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τις κἄθε τι· πνευματική, νοερὰ δύναμις καὶ σταθερότης. (ξ)

Ἐγκράτευμα, ατος, τό. Ἀπόδειξις, βεβαίωσις τῆς ἐγκρατείας. Ἰαμβλ. Πυθαγ. Κεφ. ΙΖ. (ξ)

Ἐγκρατεύομαι, Μ. εύσομαι, Μετ. ἀποθ. Εἶμαι ἐγκρατής, ἢ μέτριος εἰς τὰ περὶ ἐμὲ ἠμπορῶ, ἠξεύρω νὰ κυριεύω τὸν ἑαυτόν μου.

Ἐγκρατέω, Μλ. -ήσω (κρατέω) τινι. Στερεόνω τι μέσα που, ἢ κρατῶ βαστῶ τι στερεά. — 2) = κρατέω τινος, Ἐξουσιάζω. — 3) (ἐγκρατής) ἀμετβ. = ἐγκρατεύομαι.

Ἐγκρατής, ό, ἡ (κράτος). Ὅστις κρατεῖ, βαστάζει τι στερεά, εἶναι δυνατός. χεὶρ ἐγκρατεστάτη, Χέρι ἐπιτηδειότατον, ἀξιώτατον νὰ κρατῇ στερεά· Ξνφ. — 2) ὅστις εἶναι νικητής, ἔχει ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖράς του. Μετὰ γενκ. ὅστις ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του ἀνθρώπους, ἢ πράγματα, ἢ ἠξεύρει τίποτε νὰ τὸ μεταχειρίζηται πολλὰ καλά. ἐγκρ. ἀνθρώπων· τόξων ἐγκρατής. Σφκλ. Φιλ. 75. ἐγκρ. ἑαυτοῦ. Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. — 3) τρκ. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· ὅστις ἐξουσιάζει τὸν ἑαυτόν του, τοῦτ' ἔστι τὰ πάθη, τὰς κλίσεις, τὰς ἐπιθυμίας του· εἶναι μέτριος, ἀπαθής. Ἔτι δὲ κατὰ σιωπτικὴν ἔννοιαν· ἀνένδοτος, σκληρός, ἄσπλαγχνος, σκληρόκαρδος, ἀπάνθρωπος. Ἐπρρ. ἐγκρατῶς, στερεά, δυνατά, μὲ ἐγκράτειαν. ὅθεν

*Ἐγκράτησις, εως, ἡ (ἐγκρατέω). Κράτημα, βάσταγμα στερεόν· ἐμπόδισμα, κράτημα ὀπίσω π. χ. τῆς ἀναπνοῆς. Δγν. Αρτ. 6, 77.

Ἐγκρεμάννυμι, σπανίως ἐγκρεμάω. Μλ.-άσω. (κρεμάννυμι). Κρεμῶ τι μέσα, ἀπάνω, ἢ εἰς, ἢ ἀπὸ τίποτε. (άσω)

*Ἐγκριδοπώλης, ου, ὁ (ἐγκρίς, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ζυμαρικά, ἢ πραγματεύεται μὲ ζυμαρικά, τὸ ἰταλ. παστιτσιάρος, μαντολάτης, κομφετιέρος.

Ἐγκρινόω, Μλ. -ώσω (κρινόω). Περικλείω, περιτριγυρίζω τι εἰς τίποτε, ὡς μὲ κρικέλλαν· κρικελλόνω. Ἱπποκρ.

Ἐγκρίνω, Μ. νῶ (κρίνω). Δέχομαι, συγκατανεύω, εἶμαι σύμφωνος μὲ ἄλλους εἰς ἐκλογήν τινα· ἀντιθ. τῷ, ἐκκρίνω. Εὑρίσκω, στοχάζομαι, νομίζω, κρατῶ τι ὡς ὀρθόν, καλόν, δίκαιον π. χ. τὰ συγγράμματά τινος ὡς καλὰ καὶ παραδείγματος ἄξια. Συγκαταλέγω, συναριθμῶ τι εἴς τινα τάξιν, ἢ κλάσιν. (ι)

Ἐγκρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος πλακοῦντος, πίτας, ἢ ζυμαρικοῦ· ἄλλως δὲ καὶ νταγκνίας. Ἀθην. Β'. Σ. 56. Πολυδ. ς'. 78. καὶ ἦν ἡ δόνη τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Ἀριθμῶν Κεφ. 11.

Ἔγκρισις, εως, ἡ (ἐγκρίνω). Τὸ νὰ ἐγκρίνῃ, ἀποδέχηται, εὑρίσκῃ τις τίποτε καλόν, ὀρθόν, δίκαιον. ἐξαιρ. τὸ νὰ συγχωρήσῃ τις τὸν ἀγωνιστὴν εἰς ἀγῶνα, νὰ τὸν κρίνῃ ἄξιον.

*Ἐγκριτέον. Ἐπθτ. ῥημτ. τοῦ ἐγκρίνω. καὶ ἀριθμόν τινα ἐγκριτέονα. Πλάτ. Πολτ. 7. σλ. 537. Α. Πρέπει νὰ συγκαταριθμηθῇ, βαλθῇ εἰς εἶδός τι, νὰ θεωρηθῇ ὡς τίποτε ἄξιον.

Ἔγκριτος, ον, ὁ, ἡ (ἐγκρίνω). Πᾶν ὅ,τι διὰ τῆς ἐκλογῆς ἐκρίθη καὶ ἐγνωρίσθη ἄξιον. ἐξαιρ. ὅστις ἐκρίθη ἄξιος νὰ ἀγωνισθῇ.

Ἐγκροτέω, Μλ. -ήσω (κροτέω). Κρούω, κτυπῶ τίποτε μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε. κἀγκρ. θύραισι Κρούω τὴν θύραν, τὸ κοινῶς τσακαλίζω. Ἐξαιρ. ἐπὶ χοροῦ· χορεύων κτυπῶ τὸ ἔδαφος μὲ τὰ ποδάρια· καὶ ἐν μέλος ἐγκροτέουσι ποσίν. Θκρτ. 18, 7. Χορεύουν κατὰ τὸν ἦχον, κτυποῦντες τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, τὸ ἰταλ. χορεύουν κατὰ τὴν καδένταν, κτυγμοὶ ἐγκροτούμεναι Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 1334. Γρονθοκτυπήματα ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου.

Ἐγκρούω, Μ. ούσω (κρούω). Κτυπῶ, κρούω μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε. 2) χορεύω, ὡς τό, ἐγκροτέω καὶ ἐγκατακρούω.

Ἔγκρυμμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κρυμμένον μέσα που· τὸ κρύφιον εἰς τίποτε· τὸ παραμόνευμα, βίγλισμα. παρὰ τὸ

Ἐγκρύπτω, Μ. ψω (κρύπτω). Κρύπτω τίποτε μέσα που, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε ἀνάμεσα· μετὰ δοτ. κἀγκρ. δαλὸν σποδιῇ. Ὀδσ. Ε, 488. κρύπτω, σκεπάζω τὸ δαυλὶ εἰς τὴν στάχτην, πῦρ ἐγκρύπτειν, τὸ νὰ κρατῇ τις μέσα κρυμμένην φωτιάν. Ἀρττφ. Ὀρν. 845.

Ἐγκρυφιάζω, Μ. άσω. ἀμετβ. Κάθημαι, εἶμαι κρυμμένος· κρύπτομαι, κάμνω τὰ πράγματά μου κρυφά, σκεπαστά· ψιθυρίζω, τὸ κοινῶς μουρμουρίζω, κουφοκεβάζω. Ἀρττφ. 2) μεταβτ. = τῷ προηγουμένῳ.

Ἐγκρυφίας, ου, ὁ. ἄρτος, Ψωμὶ ψημένον, παραχωμένον εἰς ζεστὴν στάκτην, ς τὴν ψάβολην, ἢ χόβολην, τὸ κοινῶς σταχτόκουρτα, τουρκβ. μπογάτσα.

*Ἐγκρύφιος, ὁ, ἡ. καὶ

*Ἔγκρυφος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Μέσα κρυμμένος.

Ἐγκτάομαι, Μλ. -ήσομαι· μετ. ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ). Ἔχω ἀκίνητον κτῆμα, ὑποστατικὸν εἴς τινα χώραν, ἢ ἐπικράτειαν, ἐξαιρ. εἰς ξένην.

*Ἐγκτερεΐζω. Μλ. -ίσω (κτερεΐζω). Θάπτω, παραχόνω, ἐνταφιάζω τινὰ που, τοῦ κάμνω τὸν ἐνταφιασμὸν κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἀπλ. Ῥδ. 1, 1060. Wernike ἐν Τρυφ. 179. σλ. 195.

Ἔγκτημα, ατος, τό (ἐγκτάομαι). Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἀκίνητον κτῆμα, ὑποστατικὸν εἰς ξένην ἐπικράτειαν, ξένον βασίλειον. Valck. ἐν Ἡρδτ. 5, 23.

Ἔγκτησις, εως, ἡ. Τὸ δίκαιον τοῦ νὰ ἠμπορῇ τις νὰ ἀγοράζῃ ἀκίνητα κτήματα εἰς ξένην ἐπικράτειαν. Τὸ ἴδιον τοιοῦτον ὑποστατικόν· ταυτοσήμαντον ἔστι καὶ τό, ἐπεργασία, ὅπερ ἰδέ. ἀφ' οὗ

*Ἐγκτητικόν. Τὰ χρήματα, ἔπαρα, τὰ ὁποῖα νομίμως πρέπει νὰ πληρώσῃ, ὅστις λαμβάνει τὸ δίκαιον νὰ ἀγοράσῃ ἀκίνητον ὑποστατικὸν εἰς ξένον βασίλειον, τὸ κοινῶς ταπεάτικα.

Ἔγκτητος, ό, ἡ. Ὑποστατικὸν ἀγορασμένον εἰς ξένην ἐπικράτειαν. Λεξικ. ΚΑ.

Ἐγκτίζω, Μ. ίσω (Κτίζω). Κτίζω, οἰκοδομῶ τίποτε μέσα που, ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ.

*Ἐγκυβερνάω. Μλ. -ήσω. = Κυβερνάω. Δγν. Αρτ. 9, 1.

Ἐγκυβιστάω, Μλ. στήσω. Διακυβιστεύω, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. ῥιζικάρω τίποτε εἴς τι.

Ἔγκυδος, ὁ. ἡ, παρ' Ἡσύχ. = Ἔνδοξος, ὡς καὶ ἄκυδος, = ἄδοξος.

*Ἐγκύησις, εως, ἡ = ἔγκυσις.

Ἐγκυκάω, Μ. ήσω (κυκάω). Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τίποτε, ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ στριφογυρίζωντάς το.

Ἐγκυκλέω, Μλ. -ήσω (κυκλέω). Τυλίγω τι μέσα εἰς τίποτε, ἢ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ κάμνωντάς το ὡς κύλινδρον, ἰταλ. ῥόλαν, ἰδὲ ἐκκυκλέω.

*Ἐγκύκληθρον, τό, καὶ

*Ἐγκύκλημα, τος, τό. Ἰδὲ ἐκκύκλημα.

Ἐγκύκλιος, ό, ἡ (κύκλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς κύκλος, στρογγύλον, στρογγυλευμένον. — 2) ὅ,τι τρέχει, κινεῖται ὁλόγυρα εἰς κύκλον, κυκλοφορεῖ· ὅ,τι κατὰ διωρισμένην τινὰ κυκλοφορίαν, ἢ περίλευσιν καιροῦ ἐπιστρέφει πάλιν ἐκεῖ, ὅθεν ἄρχισε νὰ κινῆται, νὰ περιφέρηται, τὸ ἰταλ. νὰ τσιρκουλάρῃ· ἐξαιρ. λειτουργίαι ἐγκύκλιοι ὑπηρεσίαι δημόσιαι, δουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι ὑπόχρεως καθε πολίτης ὅταν ἔλθῃ ἡ ἀράδα του· καὶ αἱ ὁποῖαι ἐκτελοῦνται ἀραδιαστὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς πολίτας. Ὡσαύτως καί, ἐγκύκλια δίκαια, ὅσα εἶναι κοινὰ εἰς ὅλους τοὺς πολίτας ἄνευ ἐξαιρέσεως. Δμτθ. ὅθεν ἐγένει· πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινὸν εἰς καθ' ἕνα, εἰς ὅλους. — 3) ἐγκύκλιος παιδεία, ἀπ' Ἀρστλ. πάνυ ἐν χρήσει. Ἡ κυκλοειδὴς συνέχεια γνώσεων, ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν, τὴν ὁποίαν πᾶς ἐλεύθερος Ἕλλην ἐκ νεότητος, ὡς παιδίον καὶ νεανίας, ἔπρεπε νὰ διδαχθῇ, πρὶν νὰ προπαρασκευασθῇ μὲ τὴν μάθησιν ἰδιαιτέρου τινὸς ἐπιτηδεύματος, ἢ καὶ βαναύσου τέχνης· ἡ ἐπιστημῶν μάθησις ἀντιθ. τῇ τεχνῶν μαθήσει. Ἰδὲ Vitruv. 1, 1. 6. praef. Quinctil. Inst. 1, 10, 1. Ἀθην. 4. σλ. 184. Β. 13. σλ. 588. Α. — Ἐγκύκλιον γράμμα, κατὰ τὴν 3. σημτ. ὅθεν, ἐγκύκλιος ἀγωγή· ἡ διδασκαλία εἰς ταύτας τὰς πᾶσιν ἀναγκαίας γνώσεις· καί, ἐγκύκλια μαθήματα, τὰ ἀντικείμενα τῆς διδασκαλίας, τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τὴν κυκλοειδῆ συνέχειαν τῶν γνώσεων, ἐπιστημῶν, καὶ τεχνῶν· ἅπερ καί, τὰ κοινὰ καί, τὰ ἔξω λέγονται.

Ἐγκυκλοπαιδεία, Ἡ κυκλοειδὴς συνέχεια τῆς πᾶσιν ἀναγκαίας ἐπιστημονικῆς παιδείας, μαθήσεως· ἀναγνωστ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδεία. Spald. Quincl. Inst. 1, 10, 1. ὅθεν ἡ νεωτέρα λέξις, ἐγκυκλοπαιδεία ἀντιβαίνει τῷ Ἑλληνικῷ ἀξιώματι ὡς καὶ τό, Ἀρεοπάγος καὶ Βιογραφία, καὶ λ. τ. τ. μ' ὅλον ὅτι καὶ παρὰ Κικ. εὕρηται τό, Ἀρεοπάγος.

Ἐγκυκλοποτία, ἡ (πίνω). Τὸ ἐπὶ τραπέζης πίνειν κυκλικῶς, ὁλόγυρα εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ἔγκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι εἶναι κυκλοειδές, στρογγύλον. — 2) τὸ ἔγκυκλον, Γυναικεῖόν τι ἐπανωφόρεμα, Ἀρττφ. Θσμφ. 261.

Ἐγκυκλόω, ῶ. Μ. ώσω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (κυκλόω). Περικυκλόνω, περιτριγυρίζω τίποτε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, τὸ βάλλω εἰς τὴν μέσην· κινοῦμαι ὁλόγυρα εἴς τι, περιστρέφομαι, στριφογυρίζομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα, Παθτ. τὸ νὰ εἶναι, νὰ ἐκτείνηταί τι ὁλόγυρά που, ἢ εἰς τίποτε· ὅθεν καὶ κατὰ μεταβατ. σημτ. περιφέρ-

ρομαι, περιτρέχω· περιπατῶ ὁλόγυρα· ηφωνὴ μέ τις ἐγκεκύκλωται. Μία φωνὴ ἀντήχησεν ὁλόγυρά μου, Ἀρστφ. ἐγκυκλωθῆναι τὴν Σικελίαν. Διόδ. 4, 23. Νὰ περικυκλωθῇ ἡ Σικ.

Ἐγκύκλωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι περικυκλωμένον, περιτριγυρισμένον μέ, ἢ ἀπὸ τίποτε.

Ἐγκύκλωσις, εως, ἡ. Περικύκλωσις, περιτριγύρισμα.

***Ἐγκυλινδέω**. Μλ. -ήσω (κυλινδέω). Κυλιστρίζω, κάμνω τι ὡς κύλινδρον, τὸ ἰταλ. βολάριω· κυλίω, ἢ κυλῶ τί εἰς τίποτε, ὅλως ὡς τό, ἐγκαλινδέω· ἀφ' οὗ

Ἐγκυλίνδησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κυλίηται τίποτε εἴς τι· τὸ νὰ κυλίηται μέσα εἰς τίποτε. Πλούτ. Κ. Σ. 662. ἡ ἐν γυναιξὶ πόρναις ἐγκυλίνδησις. Ἡ ἀσελγὴς ζωή.

Ἐγκυλίω, Μλ-ίσω = ἐγκυλινδέω. (ι)

Ἐγκυμαίνω. Κλήμ. Παιδαγ. Β'. Σ. 179. καὶ τῶν πρεσβυτέρων ὀρέξεις οὐκ ἔτι ἐγκυμαίνονται. Δὲν κυματοῦνται, δὲν ταράττονται· κατὰ μεταφορὰν τοῦ τῆς θαλάττης κλύδωνος.

Ἐγκυμονέω, Εἶμαι ἔγκυμος, ἐγγαστρωμένη. ἐγκυμονεῖν τινά. Ἀπολλόδ. Α'. ά. 3. τὸ νὰ ἔχῃ βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν.

Ἐγκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Ἐγγαστρωμένη. ἐγκ. τινος· ἔτι δὲ καὶ μεταφορ. ἐπὶ νοός. Πλάτ. Θηαι. σλ. 148. Ε (---)

Ἔγκυος, ὁ, ἡ (κύω) = τῷ προηγμ. Ἡρδτ.

Ἐγκύπη, ης, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἐγκοπή. Ἡλιόδωρ. περὶ Καταρτισμῶν διαφορᾶς παρ' Ὀριβασίῳ· ημέτην ἔχει ἐγκύπην, καὶ εἰς τὴν ἐγκύπην ἔγκειται ἡ ῥίζαι.

Ἐγκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω ἐπάνω, ἢ ὑποκάτω εἰς τίποτε. Ἀρστφ. Θεσμ. 236· σκύπτω καὶ κυτάζω τίποτε, τινί· ἀλλὰ καὶ εἰς, καὶ αἰτιατ. μόνη.

Ἐγκυρέω, καὶ ἐγκύρω. παρατ. ἐνέκυρον. Μλ. ἐγκύρσω, ἀόρ. ἐνέκυρσα· παθτ. ἐνστ. ἐγκύρομαι. Ὁ κανονικὸς σχηματισμός, ἐγκυρήσω καὶ τλ. σπάνιος. (κυρέω, ἀνμλ.). Πέπτω εἴς τι, συναπαντῶ, τυχαίνω, καταντῶ· συνήθ. μετὰ δοτ. ἐνέκυρσε φάλαγξιν Ἰλδ. Ν. 145. ἔφθασε, κατήντησεν εἰς τὰς φάλαγγας, ἐγκύρσας ἄτησιν. Ἡσδ. Ἔρ. 214. καταντήσας εἰς δυστυχίαν· ἀλλὰ καὶ μετὰ γενκ. Ἡρδτ. 7, 208. ἀφ' οὗ

Ἐγκύρησις, εως, ἡ. Συναπάντησις, κατάντημα· τὸ νὰ φθάσῃ, πέσῃ, καταντήσῃ τις εἰς τίποτε, ἀπαντήσῃ, τύχῃ τίποτε.

Ἐγκύρτιον, τὸ (κύρτος). Μέρος τι εἰς τὰ ἔνδον καὶ εἰς τὸ στόμιον τῶν ψαροκοφίνων, Πλάτ. Τίμ.

Ἔγκυσις, εως, ἡ (ἐγκύω). Ἡ ἐγγαστρία.

***Ἔγκυτα**, τά· Λακων. ἀντὶ Ἔγκατα.

Ἐγκυτί, Ἐπίρ. (κύτος). Ἕως εἰς τὸ δέρμα ἐγκυτὶ κεκαρμένοι κουρευμένοι ἕως εἰς τὸ δέρμα, ἕως εἰς τὴν ῥίζαν, ὡς τὸ ἐγχρῷ, ἢ ἐν χρῷ. (−υυ)

Ἐγκύω, Μ. ήσω, (κύω). Εἶμαι ἐγγαστρωμένη. (−υ−)

Ἐγκωλύω, (κωλύω). Ἐμποδίζω. Ἥρων Αὐτόμ.

Ἐγκωμιάζω, Μ. άσω. Ἰσκρ. Παναθ. 11. συνηθ. —άζομαι. Πλάτ. Συμ. σλ. 198. C. D. (ἐγκώμιος) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπαινῶ, λέγω ἐγκώμια εἴς τινα· δοτικῇ αἰτιατ. Πλάτ. Πολ. 2, 6. ἐγκωμιάζειν τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ. Πλάτ. Εὐθφ. σλ. 9. Β. διὰ τὴν σοφίαν του. 2) (κώμη) σπανιώτ. = ἐγκώμιον ποιεῖν τινα· τὸ νὰ κάμῃ τις τινὰ ἐντόπιον, νὰ εἶναι ὡς νὰ ἦτον εἰς τὴν πατρίδα του. Πλτ. Τιμ. σλ. 19. C. ἀφ' οὗ

***Ἐγκωμιαστέος**, έα, έον. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐγκωμιάζω, Ἄξιος νὰ ἐγκωμιάζηται.

Ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐγκωμιάζει τινά.

Ἐγκωμιαστικός, ή, όν. Ὅστις συνειθίζῃ νὰ ἐγκωμιάζῃ.

Ἐγκώμιον, τό. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτερον τοῦ ἑπομ.

Ἐγκώμιος, ὁ, ἡ (κώμη). Ἐντόπιος, εἰς τὸ ἴδιον χωρίον, ὡς τό, ἐγχώριος. Ἡσδ. Ἔρ. 342. Ruhnk. ep. cr. 84. 2) (κῶμος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς παράταξιν ἑορτῆς τοῦ Βάκχου, ἢ εἰς τὴν παράταξιν τοῦ ἀγωνιστοῦ, τῶν ὁποίων μετὰ τὴν νίκην συνωδευον εἰς τὸν οἶκόν του· χαρά, μουσική, χοροί· ἐν γένει εὐθυμία. Ὁ Πινδ. χρῆται ἐγκώμιος καὶ ἐπικώμιος ἐπὶ πάντων ὅσα ἀνήκουσιν εἰς εὐφημισμόν, ἢ ἔπαινον νικητοῦ τινος. Ἐξαιρ. ἤτοι τὸ ἐγκώμιον (ἔπος), ἐπαινετικὸς ὕμνος νικητοῦ τινος· ὅθεν ἔπαινος ζῶντός τινος καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ, παραβλ. ἔπαινος.

Ἔγνων, ως, ω· ἀόρ. β'. τοῦ γιγνώσκω· ἀφ' οὗ παρὰ Πινδ. ἔγνον Ἐπκ. γ'. πλθ. προσπ. ἀντὶ ἔγνωσαν. Ἴδε ἔδον.

Ἐγξέω, Μλ-έσω (ξέω). Σκάπτω, κόπτω, πελεκῶ, ξῶ εἰς τίποτε ἐπάνω βαθουλά, σκαλιστά.

***Ἐγξηραίνω**, (ξηραίνω). Στεγνόνω, ξηραίνω τίποτε μέσα που.

***Ἐγξύω** (ξύω) = ἐγξέω (ῡ)

Ἐγρεκύδοιμος, ὁ, ἡ (ἔγρω). (ἐγείρω, κύδοιμος). Προξενῶ, κάμνω, σηκόνω βοὴν καὶ κραυγὴν πολέμου, ἐγκαρδιόνω εἰς πόλεμον Ἡσδ. Θγν. 925. ἐπίθετον τῆς Παλλάδος.

***Ἐγρεμάχης**, ου, ὁ = τῷ ἑπομ.

Ἐγρέμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις διεγείρει, παρακινεῖ καὶ ἐγκαρδιόνει εἰς μάχην. Ἐγρεμάχη. ἐπθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 424.

***Ἐγρέμοθος**, ὁ, ἡ (μόθος). Ὅστις διεγείρει, προξενεῖ μάχην, ἢ φιλονεικίαν.

Ἐγρεσίκωμος, ὁ, ἡ (ἐγείρω κῶμος). Ἐπίθετον τοῦ Βάκχου· εἰς κώμους διεγείρων, καὶ παρακινῶν.

Ἐγρήγορα, Εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ, παρκμ. β'. τοῦ ἐγείρω, ἀνθ' οὗ χρῆται Ὁμ. τῷ Ἐκτύπῳ ἐγρηγόρθα, κατὰ γ'. πλθ. πρσπ. ἐγρηγόρθασι. Ἰλδ. Κ, 419. β'. πληθτ πρσπ. προστκτ. ἐγρήγορθε. Ἰλδ. Η, 371. Σ, 299. παθτ. ἀπαρμ. Παρκμ. ἐγρηγόρθαι, παρὰ Wolf, ὅμως ἐγρήγορθαι, ἄρα ἀορίστως, Ἰλδ. Κ, 67. Οἱ μταγνστ. ἐσχημάτισαν ἀπὸ τοῦ παρακ. τούτου νέον ἐνστ. ἐγρηγορέω. Ἀλλ' εἰς ἐπεκτεταμένον τι πρωτότ. ἐγρηγορέω φαίνεται ἀναφερόμενον τὸ Ἐκ. ἐγρηγορόων.

***Ἐγρηγορέω**, Εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ, νεώτ. λογογρ. τύπος ἀπὸ τοῦ παρκμ. ἐγρήγορα ἐσχηματισμ.

***Ἐγρήγορθα**. Ἴδε ἐγρήγορα.

Ἐγρηγορικός, κή, κόν (ἐγρήγορα). Ἀγρυπνος, ἔξυπνος· ὁ τύπος ἐγρήγορος, ὁ, ἡ ἀμφβ. πιθανῶς ἀπὸ τοῦ μετοχ. ἐγρηγορώς, υῖα, ός, ἐσφαλμένως γεννηθείς.

Ἐγρηγορότως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. ἐγρηγορώς. Ἀγρύπνως, προσεκτικῶς, ἐξυπνιτά.

Ἐγρηγορόων. Ἐπκ. μετοχ. εἴς τι ἐπεκτεταμ. ἄχρηστον πρωτότ. ἐγρηγορέω ἀναφερομένη, Ἔξυπνος, ἄγρυπνος ὤν. Ὀδσ. Υ, 6. Ἴδε ἐγρήγορα.

Ἐγρηγόρσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ, βαστᾷ τινα ἔξυπνον, ἄγρυπνον, καὶ προσεκτικόν· σπανία λέξις.

Ἐγρήγορσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τις ἄγρυπνος, ἔξυπνος.

Ἐγρηγορτί, Ἐπίρ. = ἐγρηγορότως. Ἰλ. Κ. 182. (ῑ)

Ἐγρήσσω. Ὁμρκ. ἐνστ. τοῦ ἐγρήγορα. Ἀγρυπνῶ, εἶμαι ἄγρυπνος, ἢ ἔξυπνος. Ἰλδ. Λ, 551. Ὀδσ. Υ. 33. 53.

Ἔγρομαι, ἐνστ. παθτ. κατὰ συγκ. τοῦ ἐγείρω, Ἐξυπνῶ, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν ὕπνον· σηκόνομαι. Ὀδσ. Ν. 124. μετὰ τοῦ πολλάκις ἀπαντωμ. παρατ. ἠγρόμην. Παρ' Ὁμ. ἀναμφιβόλως ἔγρεο, ἔγρετο· τινὲς δὲ ἀποδοκιμάζουσι, μετὰ πιθανότητος, τὸν ἐνστ. ὅπόλου καὶ γράφουσι Ὀδσ. Ν, 124. ἐγρέσθαι, ἀντὶ ἐγρέσθαι, ὥστε πανταχοῦ πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ τις τὸν ἀόρ. του, ἐγείρω κατὰ συγκ. Ἀμεταβάτως εὕρηται τὸ ἔγρεο παρὰ Νικ.

Ἐγχαίνω, Μ. ανῶ (χαίνω, ἀνμλ.). Χασμῶμαι, χασμουρίζομαι· ἀνοίγω τὸ στόμα πρός τι, καθὼς οἱ πεινασμένοι σκύλοι· ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν πρός τι, καὶ τὸ προσμένω χάσκων· τινί. 2) μεταφορ. περιπαίζω, περιγελῶ τινὰ κατὰ πρόσωπον, μὲ ἀνοικτὸν στόμα, τὸν καταφρονῶ· τινί· κατὰ μέσ. διάθ. παρ' Ἀρστφ. Ἀχ. 1197. Ἱππ. 1318. 3) καυχῶμαι, μεγαλαυχῶμαι, δισχυρίζομαι φαρδαίνοντας τὸ στόμα, ἢ ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου· μετὰ μτχ. Ἀρστφ. Ἀχ. 221.

Ἐγχαλάω, Μλ-άσω (χαλάω). Ἀφίνω, ἀπολύω τι, τουτέστι ξετεντόνω. (ᾰσω) Συμ. ς'. 3. ποσὶ τοῦ ἀρμένου ποσὶ ἐγχαλᾶν.

Ἐγχαλινόω, Μ. ώσω (χαλινόω). Βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον, χαλινόνω. Ξενοφ. Κυρουπ. παρκ. παθτ. ἐγκεχαλινῶσθαι τὸ στόμα. Ἡρδτ. 3, 14. Ἔχω τὸ χαλινάρι 'ς τὸ στόμα. 2) κρατῶ εἰς ὑπακοήν τινα· τὸν διοικῶ, κυβερνῶ ὡς θέλω.

Ἐγχαλκεύω. Μ. εύσω (χαλκεύω). Περιδένω, περιτεχνάζω· τυπόνω τίποτε εἰς χαλκόν, χάλκωμα.

Ἔγχαλκος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι χάλκινον, χαλκωματένιον, μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ χάλκωμα. 2) ὅστις εἶναι προβλεμμένος μὲ ἄσπρα, πλούσιος· ἐπειδὴ ὁ χαλκὸς ἐστήμαινε παρὰ τοῖς παλαιοῖς, χρήματα κομμένα Ἐν Ἀνθολογ. ἔγχαλκος γραῖα.

***Ἐγχανδής**, ὁ, ἡ (ἐγχαίνω). Πᾶν πλατύ, φαρδύ, ἀνοικτὸν πολύ, παραανοιχτόν.

Ἐγχαρακτή, ἡ (ἐγχαράσσω). Χαραγματιά. Μαθημάτ. Παλ. 43.

Ἐγχάραγμα, ατος, τό. Κεκομμένον, χαραγμένον, γεγραμμένον διὰ σκαλιστῶν γραμμάτων, τυπωμένον. Ἐντύπωμα, βούλωμα, σημεῖον, γράμμα, ἴχνος. (χᾰ)

Ἐγχάραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τυπόνῃ, σκαλίζῃ τίς τι εἰς τίποτε (χᾰ) παρὰ τὸ

Ἐγχαράσσω, Ἀττ. ἐγχαράττω. Μ. ξω (χαράσσω). Σκαλίζω, γράφω τι σκαλιστὸν ἐπάνω εἰς τίποτε· κόπτω νομίσματα, τυπόνω, βουλόνω· παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, σχίζω, σκάζω μὲ τὸ νυστέρι, παίρνω τινὰ βεντοῦζες τὸ ἰταλ.

Ἐγχαρίζομαι, Μλ-ίσομαι = χαρίζομαι, Ἀνθολ. οὐδὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα.

Ἐγχάσκω, παρεσχηματισ. τύπος ἀπὸ τοῦ ἐγχαίνω.

Ἐγχέζω, Μ. έσω καὶ χεσοῦμαι, παρκ. ἐγκέχοδα (χέζω, ἀνμλ.). Χέζω μέσα εἰς τίποτε.

Ἐγχεσίβρομος, ου, ὁ, ἡ (ἔγχος, βρέμω). Ὅστις κάμνει θόρυβον, κτύπον μὲ τὸ κοντάρι. Πινδ. Ὀλ. Ζ'. 79.

Ἐγχείη, ἡ = ἔγχος, Λόγχη, κοντάρι. Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. 2) ἐπιτηδειότης εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταριοῦ, εἰς τὴν μάχην μὲ τὸ κοντάρι, ἐγχείῃ ἐκέκαστο Ἦτον περίφημος εἰς τὸ κοντάρι. Ἰλδ.

***Ἐγχείῃ**. γ'. ἑνκ. πρστ. ἀνρ. ὑποτ. ἐνστ. ἀπὸ τοῦ ἐγχέω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐγχέῃ. Ὀδσ. Ι, 10.

Ἐγχεικέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Ὅστις ἀστράπτει, ῥίπτει ἀστραπὰς σὰν κοντάρια. Πινδ. Ὀλ. Η'. 110.

Ἐγχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Περνῶ τὸν χειμῶνα μέσα που, εἴς τινα τόπον.

Ἐγχείμαρρος, ὁ, ἡ. = Ἐγχειμάρρους.

Ἐγχειρέω, Μλ-ήσω (χείρ). Μετὰ Δοτικ. Ἐπιχειρῶ, βάλλω χέρι, ἀρχίζω κανὲν πρᾶγμα, μεταχειρίζομαι, καταχειρῶ, δοκιμάζω· ἔτι δέ, μεταχειρίζομαί τι μὲ ἀποδείξεις καὶ βεβαιώσεις, ὁμιλῶν, ἐξετάζων, φιλονεικῶν περὶ αὐτοῦ· κατ' ἀχρηστὴν σημασίαν δέ, ὁρμῶ ἐναντίον τινος, τὸν καταπλακόνω, τὸ ἰταλ. ἀτακάρω· καὶ μετὰ δοτ. συνηθέστερον μέντοι τό, ἐπιχειρέω. ἀφ' οὗ

Ἐγχείρημα, ατος, τό. Ἐπιχείρησις, ἀρχή, τὸ νὰ βάλλῃ τις χέρι κατὰ πρώτην φορὰν εἴς τίποτε· ἑξαιρ. βέβαιος καὶ ὀρθὸς λόγος, διὰ τοῦ ὁποίου νομίζει τις νὰ ἀποδείξῃ γνώμην τινὰ ὅτι εἶναι ὁμολογουμένως βεβαία. ἀφ' οὗ

Ἐγχειρηματικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιχείρησιν, ἀρχὴν πράγματός τινος· εἶναι εἰς ἀποδεικτικὸν λόγον ἁρμόδιον.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ. Ἐπιχείρησις, ἀρχίνημα, βάλσιμον χέρι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε· ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπιχειρίζεταί τις τίποτε.

* **Ἐγχειρητέον**, ἐπίῤ. ῥηματ. τοῦ ἐγχειρέω, Πρέπει νὰ βάλῃ τις χέρι εἰς τίποτε, νὰ κάμῃ ἀρχήν, δοκιμήν. Ξεν. Ἀγν. 1, 1.

Ἐγχειρητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπιχειρίζεται, ἀρχίζει τι, βάλλει χέρι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τίποτε. ἐπιχειρητής. Ἀρστφ. Ὀρν. 259.

Ἐγχειρητικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐπιχείρησιν· ἐπιμελής, πρόθυμος.

Ἐγχειρία, ἡ. = ἐγχείρησις. Ἱπποκρ.

Ἐγχειρίδιος, ὁ, ἡ (χείρ). Πᾶν ὅ,τι ἔχει καὶ κρατεῖ τις εἰς τὸ χέρι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 22. ἀφ' οὗ

Ἐγχειρίδιον, τό. Οὐσιαστ. Λαβή, τὸ ἰταλ. μανίκι μαχαίρας, μαχαιριοῦ, χούφτα σπαθίου καὶ τ. τ. στυλάρι π. χ. σκεπαρνίου, δικέλλης, κ. τ. τ. Βιβλίον μικρόν, πρόχειρον· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. μαχαιρίδιον, τὸ Ἰταλ. Στιλλέτο. Ἀπολλόδ. (– – – ∪ ∪, Meineke ἐν Μεδρ. σλ. 160.)

* **Ἐγχειρίδοτος**, ὁ, ἡ (δίδωμι) = ἐγχειρίθετος.

Ἐγχειρίζω, Μ. ίσω Ἀττ. ιῶ (χείρ). τινί τι. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, παραδίδω, ἐμπιστεύομαι τίποτε εἰς τὰς χεῖρας τινός.

Ἐγχειρίζομαι. Μέσ. Λαμβάνω, παίρνω εἰς τὸ χέρι, ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου τίποτε διὰ νὰ τὸ κάμω, κατορθώσω. «ἐγχειρίζεσθαι κινδύνους». Θουκυδ. Ε΄. 108. Βάλλω τὸν ἑαυτόν μου εἰς κινδύνους, ῥιψοκινδυνεύω.

Ἐγχειρίθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐγχειρίσθηκε, παρεδόθηκεν, ἐμπιστεύθηκεν εἰς τὰς χεῖρας τινος. Ἡρόδοτ. Ε΄. 105. «ἐγχειρίθετον παραδιδόναι».

Ἐγχείριον, τό. Χειρομάνδυλον νεωτ. λέξις.

Ἐγχείρησις, εως, ἡ (ἐγχειρίζω). Παράδοσις, ἐμπίστευμα πράγματός τινος εἰς τὰς χεῖρας τινος· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. = χειροθεσία.

* **Ἐγχειρισμός**, ὁ = ἐγχείρησις.

Ἐγχειριστής, οῦ, ὁ. = ἐγχειρητής.

Ἐγχειρογάστωρ, ορος, ὁ. = γαστρόχειρ. Σχόλ. Ἀπολλ. Α΄. 989.

Ἐγχειροτονέω, Μλ. – ήσω (χειροτονέω). Ἐκλέγω τινὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων. Πολυδ. Β΄. 150.

Ἐγχειρουργέω, Μλ. – ήσω (χειρουργέω). Φέρω εἰς τέλος, προξενῶ, κατορθόνω τι δουλεύοντας μὲ τὰ χέρια, βάλλω τι μέσα που.

Ἐγχείω, Ἐπικ. ἀντὶ ἐγχέω. Ὀδ. Ι. 10.

* **Ἐγχέλειον**, τό. Ὑποκρ. τοῦ, ἔγχελυς, Μικρὸν χέλυ, χελάκι. Ἀρστφ. Ἀχ. 1043. ὅπου ὅμως δύναται καὶ ἀντὶ ἐπιθέτου κεῖσθαι.

Ἐγχέλειος, ὁ, ἡ (ἔγχελυς). Ἀπὸ χέλυ.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον φυλάττουν καὶ κρατοῦν τὰ χέλυα.

Ἐγχέλιον, καὶ ἐγχέλυον, καὶ ἐγχελύδιον, τό. ὑποκρ. τοῦ ἔγχελυς· Χελάκι, ἀχελάκι (ἐγχελύδιον, τὸ υ μακρ. παρ' Ἀθην. ν, σλ. 295. F.)

Ἐγχελυοτρόφος, ου, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις τρέφει, κρατεῖ χέλυα, πραγματεύεται μὲ χέλυα.

Ἔγχελυς, υος, ἡ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ ὁ. Ἀττ. Πληθ. ἐγχέλεις, εων, Χέλυ, Ἰλιάδ. Φ, 203, 353. ὅπου εὕρηται ὅτι καὶ ὁ παλαιὸς κανονικὸς πληθ. τύπος ἔγχελυες, παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος· εὕρηται ὅμως καὶ παρὰ Λουκ. Ἀναχ. 1.

Ἐγχελυωπός, ὁ, ἡ. (ὤψ). Ὅ,τι ἔχει ὄψιν καὶ χρῶμα χελίου, φαίνεται σὰν χέλυ.

Ἐγχεσίμαργος, ὁ ἡ. (ἔγχος, μάργος) Ὅστις ἔχων τὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι εἶναι, φέρεται ὡς λυσσασμένος, παραβ. τὸ ἑπόμ.

Ἐγχεσίμωρος, ὁ, ἡ. Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ τὸ κοντάρι. Ὁμ. ἐπίθ. τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦν μὲ βαρέα ἅρματα ἕνας πρὸς ἕνα. (τινὲς ἐτυμολογοῦντες τὸ δεύτερ. μέρος τῆς συνθέσ. παρὰ τό, μωρός ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν = ἐγχεσίμαργος. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ μόρος, τὸν ὁποῖον ἡ μοῖρα του διώρισεν εἰς τὸ νὰ εἶναι ἁρματωμένος μὲ κοντάρι· ὁ ὁποῖος ἐδιάλεξε τὸ κοντάρι ἅρμα του· ὥστε ἡ σύνθετος λέξις ὑπεμφαίνει συνήθειαν, ἢ γύμνασιν εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ δόρατος. παράβλ. Ἰόμωρος, ὑλακόμωρος, σινάμωρος.)

Ἐγχεσίπαλος, ὁ. ἡ. ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐγχέσπαλος, ὁ, ἡ. (πάλλω) Ὅστις σείει, ταράζει, κλονεῖ τὴν λόγχην, τὸ κοντάρι Ἰλιάδ. καὶ ἐγχεσίπαλος, ὡς ἐξήγησις μόνον τοῦ προηγμ. τύπου κείμενον.

Ἐγχεσίχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (ἔγχος). Ὅστις ζῇ, εὐγάζει τὸ ψωμί του μὲ τὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι. ὅστις ζῇ ἀπὸ τὰ τοῦ πολέμου, ὡς καὶ τό, Γαστρόχειρ. Ἀνάλεκτ. Γ΄. Σ. 1.

Ἐγχεσφόρος, ὁ, ἡ. Ὅστις φέρει, βαστάζει, κρατεῖ κοντάρι, εἶναι ἁρματωμένος μὲ κοντ.

Ἐγχέω, Μ. εύσω ἀόρ. ἐνέχεα Ἐπικ. ἐνέχευα (χέω, ἀνωμ.) Κερνῶ, ἐγχ. οἶνον. Ὀδύσ. γ, 40. Τ. 260. ἐγχ. μέθυ. Ὀδύσ. Ξ, 77. Ι, 10. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγματ. ἐγχ. ἄλφιτα. Ὀδύσ. Β, 354. 380. Ἐπικ. ὑποτακτ. ἐγχείῃ ἀντὶ ἐγχέῃ Ὀδύσ. Ι, 10. γ. πληθ. πρτ. ἀόρ. ἐνέχεαν, Ἰλιάδ. Σ, 347. τὰ πλεῖστα παρ' Ὁμ. κεῖται κατὰ τμῆσιν. Μέσ. Χύνω, κερνῶ διὰ χρῆσίν μου, διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ὀδύσ. Τ, 387. ἐγχεῖσθαι εἰς τὴν χεῖρα, Χύνω εἰς τὸ χέρι μου, εἰς τὴν παλάμην, ἢ χοῦφταν καὶ πίνω ὡς ἀπὸ ποτῆρι. Ξεν. Κρ. π. 1, 3, 9.

Ἐγχήρης, ὁ, ἡ. Νεαρτ. Χρον. ΙΒ΄. 6. Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ δόρυ.

Ἐγχθόνιος, ὁ, ἡ. (χθών). Ἐντόπιος· γηῖνος, ὅστις, ἢ ὅ τι εἶναι ἐπί, ἢ εἰς τὴν γῆν. Ἀθην.

Ἐγχλαινόω, Μλ. ώσω. (χλαινόω.) Λυκόφρ. 974. Ἐνδύω, φορέσω, σκεπάζω μὲ τὴν χλαῖναν.

Ἐγχλευάζω, Μ. άσω = χλευάζω.

Ἐγχλίω, ἄνευ Μλ. (χλίω) Κατατήκομαι, καταναλίσκω, καταμαραίνομαι ἀπὸ τρυφάς, ἡδονάς· ἀσωτεύω εἰς, ἢ μὲ τίποτε· ὡς τό, ἐντρυφάω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 920, (ῑ)

* **Ἐγχλοάζω** καὶ ἐγχλοάω. Μλ. άσω. (χλοάζω) Εἶμαι πρασινιάρης, ἢ κιτρινιάρης, πρασινίζω, ἢ κιτρινίζω.

Ἔγχλοος, ὁ, ἡ. (χλόη) = τῷ ἑπομ.

Ἔγχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός) Πρασινιάρης, κιτρινιάρης· πρασινούτσικον, κιτρινούτσικον.

Ἔγχνοος, συναιρ. — χνους. ὁ. ἡ. ουν, τό. (χνόος) Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ πολλὰ λεπτότατον μαλλί, χνοῦδι.

Ἔγχονδρος, ὁ, ἡ. (χόνδρος) Ὅ,τι εἶναι τραγανόν· κομμένον λεπτισμένον εἰς μικρούτσικα κομμάτια. Διοσκ. Α΄. 83.

Ἔγχορδος, ου, ὁ, ἡ (χορδή) Ὅ,τι εἶναι προβλημμένον μὲ χόρδας.

Ἐγχορεύω, Μ. εύσω. (χορεύω) Χορεύω μέσα που, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε.

Ἔγχος, εος, τό. Λόγχη, κοντάρι, παρ' Ὁμ. πολλάκις, ἐκ δύο μερῶν, αἰχμὴ καὶ δόρυ σύνθετον. Ἰλιάδ. Ζ, 319. ὅπου τὸ μῆκος αὐτοῦ ἕνδεκα πηχ. δίδεται· τὸ ξυστόν, ἢ τὸ στυλάρι ἦτον ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἐβένου· ὅθεν πολλάκις, μείλινον ἔγχος, ἐν Ἰλιάδ. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ τὸ ῥίπτουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ εἰς τὸ νὰ πολεμοῦν κρατοῦντες το εἰς τὸ χέρι· διὰ τὸ νὰ ἦτον ὅμως πολὺ βαρύ, τὸ μετεχειρίζοντο μόνον οἱ ἀνδρειότατοι καὶ δυνατώτατοι πολεμισταί, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τὰ τέλη τῆς μάχης, ὅθεν ἦτον τῶν ἀρίστων ὅπλων εἶδος τι. — 2) παρὰ τοῖς Τργ. ξίφος, μάχαιρα, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σπαθί Br. ἐν Σφκ. Αἰ. 658. ἐν γένει δέ, ὅπλον, βέλος.

Ἔγχουσα, ἡ. — Ἄγχουσα.

Ἐγχουσίζω, Μ. ίσω = ἀγχουσίζω. Βάπτω, χρωματίζω τι μὲ τὴν Ἔγχουσαν. Ετυμ.

Ἐγχόω; Μλ. — ώσω (χόω) Σκεπάζω, παραχόνω, γεμίζω τι βάνωντας χῶμα μέσα· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. καὶ παρὰ Λγγρφ. δέ, ἐγχώννυμι. (ἀνωμ.)

Ἐγχραίνω, Μλ. – ανῶ (χραίνω) = ἐγχράω.

Ἐγχραύω, Μλ. – αύσω (χραύω) = ἐγχράω.

Ἐγχράω, ἄνευ Μλ. (χράω, ἀνωμ.) ὡς τὸ ἐγχρίμπτω, Φέρω τι μὲ βίαν πρὸς ἄλλο τίποτε, τὸ διώκω πρὸς ἐκεῖνο, ὠθῶ, ἐμπόχνω, σπρώχνω, κτυπῶ. «ἐνέχραυσεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον», Τὸν ἐκτύπησε μὲ τὸ σκῆπτρον εἰς τὸ πρόσωπον. Valck ἐν Ἡρόδ. 6, 75. Τὸν παθητ. τύπ. αὐτοῦ ἔχει Ἡρόδ. 7, 145. «ἔσαν δὲ πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι ὑπεκ. πόλεμοι», Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλους τινὰς ἐκινοῦντο πόλεμοι σφοδροί· μ' ὅλον ὅτι οἱ ἀρχ. καὶ οἱ μεταγενεστ. σχολιασταὶ νομίζουσι τὴν λέξιν κατὰ συγκ. τοῦ ἐγκεχειρημένοι, παρὰ τό, ἐγχειρέω.

Ἐγχρεμετίζω. Μλ. ίσω (χρεμετίζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χρεμετίζω, χλιμιντρῶ μέσα. Πολυδ. Γ΄. 56.

Ἔγχρεμμα, ατος, τό. Τὸ φλέγμα τὸ ὁποῖον βήχων πτύει τις. παρὰ τὸ

Ἐγχρέμπτομαι, Μ. ψομαι. Βήχω, ἢ βηχῶ καὶ πτύω, φτῶ φλέγμα.

Ἐγχρῄζω, (χρῄζω) εἴς τι. Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν καὶ ἀνάγκην, ἀφ' οὗ «τὰ ἐγχρῄζοντα» Τὰ ἀναγκαῖα. Λουκιαν. Δ΄. σελ. 184.

Ἔγχριμμα, ατος, τό. Πρόσκομμα, σκόνταμμα· τὸ μέρος ὅπου προσκρούει, σκοντάφτει τις.

Ἐγχρίμπτω, Μλ. ίμψω (χρίμπτω) τινί τι. Κινῶ τι πρὸς τίποτε ἄλλο, ἐγγίζω, πλησιάζω, τὸ κάμω νὰ συμπέσῃ, ζυγώσῃ εἰς ἄλλο τι, συνήθως μὲ τὴν παρασημασίαν βίας, ὀγληγοράδας, κτυπῶ, σπρώχνω, ζουλίζω, στριμμόνω, βιάζω π. χ. ἵππους εἰς τὸ νὰ τρέξουν ὀγλήγορα. «πτῶτον μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους». Ἰλιάδ. Ψ, 334. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθητ. διάθ. παρ' Ὁμ. «Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι, στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς.» Ἰλιάδ. Ν, 146. Ὡς ἐπλησίασεν, ἐσίμωσεν, ἦλθε πολὺ κοντά. «αἰχμὴ ὄστέῳ ἐγχριμφθεῖσα» Εἰσχωρήσασα μπηχθεῖσα ἕως εἰς τὸ κόκκαλον. Ἰλιάδ. Ε, 662. «ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς» Πεσὼν μετὰ τῆς ἀσπίδος κατὰ γῆς. Ἰλιάδ. Η, 272. «νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο.» Σπρώχνονταν, στριμώνονταν. Ἰλιάδ. Ρ, 413. Ἐν τῇ Ὀδύσ. Οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξις: «ἐγχρίμπτειν τὴν βᾶριν τῇ γῇ,» Νὰ σπρώχνῃ τις τὴν βάρκαν πρὸς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ἀράξῃ. Wess. ἐν Ἡρόδ. 2, 60; Ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐγχρίμπτειν τῇ γῇ, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, τὴν ναῦν· κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἐγχρίμπτεσθαι γυναικὶ ὡς τὸ πλησιάζειν ἐπὶ συνουσιασμοῦ. Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 113. παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. κατὰ παθητ. καὶ μέσ. διάθεσιν, τινί, Προσβάλλω, ὁρμῶ, θλίβω, στενοχωρῶ τινα. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 105.

Ἐγχρίπτω, τύπος παρεσχηματισμένος παρὰ τὸ ἐγχρίμπτω. Wessel ἐν Ἡρόδ. 2, 60.

Ἔγχρισις, εως, ἡ (ἐγχρίω) Μύρωμα, ἄλειμμα, τὸ νὰ μυρώνῃ, ἀλείφῃ τίς τι μὲ μυρωδικὰ· τρίψιμον μὲ ὑγρόν τι ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα — 2) Πληγὴ ἐξ ἀπειλῆς, τὸ Ἰταλ. κοντουζιόνη· δάγκαμα ἐλαφρόν, Αἰλ. Ζ΄. Ἱστ. γ. 23.

Ἔγχρισμα, ατος, τό. Χρίσμα, διὰ τοῦ ὁποίου χρίεται, ἀλείφεταί τις. Ἱπποκρ.

Ἔγχριστος, ὁ, ἡ. Χρισμένος, ἀλειμμένος. παρὰ τὸ

Ἐγχρίω. Μλ. ίσω (χρίω) Ἀλείφω μὲ μυρωδικόν τι, ἀλείφω μὲ ὑγρόν τι τὸ σῶμα καὶ τὸ τρίβω ὥστε τὸ ὑγρὸν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ σῶμα διὰ τῶν πόρων, καθὼς. π. χ. ὅταν τρίβουν κρυολογημένον τινὰ μὲ λάδι, ράκην καὶ τ. τ. Κεντῶ, σουβλίζω, χώνω τι μέσα κου στριμώνοντάς το, ἔτι δὲ καὶ = ἐγχρίμπτω, Ὁρμῶ, φέρομαι ὁρμητικῶς κατά τινος καὶ τὸν θλίβω, στενοχωρῶ, τὸν φέρω εἰς τὰ στενὰ ὡς κοιν. λέγομεν. ι(

Ἐγχρονίζω, Μ. ίσω Ἀττ. ιῶ. (χρονίζω) τινι, Ἀργοπορῶ, μένω που πολὺν καιρὸν διὰ καμμίαν δουλειάν, ἢ κάμνω τίποτε ἀργά. Μετχ. παθτ. ἐγχρονισθείς, Πολὺν καιρὸν φυλαγμένος, κρατημένος ὀπίσω, ἀναβαλμένος. ἀφ' οὗ. Ἀργοπορῶ, μένω πολὺν καιρὸν εἰς ἕνα τόπον, ἢ περνῶ τὸν καιρὸν ἀργοπορῶν μὲ ἕν τι πρᾶγμα, καταγινόμενος εἰς αὐτό, ἢ καμωντάζετο.

* **Ἐγχρονισμός**. ὁ, Ἀργοπόρημα εἰς κανὲν μέρος, ἢ μὲ τὴν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος.

Ἔγχρονος, ὁ, ἡ. (χρόνος) Ὅ,τι εἶναι πρόσκαιρον, προσωρινόν, ὀλίγον καιρὸν διαρκοῦν· ἀντιθέτως τῷ, αἰώνιον, — 2) ἀναλόγως πρὸς τὸ παρὸν γινόμενον, συμβαῖνον κλ. τ. τ.

Ἔγχρυσος, ἡ. (χρυσός) Πᾶν ὅ,τι περιέχει χρυσάφι, μάλαγμα.

Ἐγχρώζω, παρεσχηματισμ. τύπος τοῦ ἐγχρώννυμι.

* **Ἐγχρώννυμι**. Μλ. ώσω (χρώννυμι, ἀνμλ.) Ἀλείφω, τρίβω μὲ ἀλειφήν, ἢ ὑγρόν τι ὥστε νὰ τὸ ρουφήσουν, βυζάξουν οἱ πόροι τοῦ σώματος. βάπτω τίποτε. τροπ. ἐντυπόνω τι εἰς τὸν νοῦν εἰς τὴν καρδίαν τινος.

Ἐγχυλίζω, Μ. ίσω. = ἐγχυλόω.

Ἐγχύλισμα, ατος, τό. Χυλὸς στραγγισμένος.

Ἔγχυλος, ὁ, ἡ (χυλός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυλόν, εἶναι γεμάτον μὲ χυλόν. 2) νόστιμον.

Ἐγχυλόω, Μλ. ώσω, Κάμνω τι ζωμυρόν, νὰ ἔχῃ χυλόν.

Ἔγχυμα, ατος, τό. (ἐγχέω) Νερὸν βραστὸν χυμένον ἐπάνω εἰς χόρτα, τὸ ὁποῖον εὐγάλλοντας τοιουτοτρόπως τὸν χυλὸν τῶν χόρτων χρησιμεύει εἰς Ἰατρικόν, καθὼς π. χ. ζεματίζομεν τὰ χαμόμηλα κλ. τ. τ. τὸ ἰταλ. γνωστότερ. ἰμφουζιόνη. ἀφ' οὗ

Ἐγχυματίζω, Μλ. ίσω. Κάμνω ἔγχυμα.

Ἐγχυματισμός, ὁ. Ζεμάτισμα χόρτων διὰ νὰ γένῃ ἔγχυμα.

Ἐγχυματιστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ γένῃ ἐξ αὐτοῦ ἔγχυμα. Διοσκορ. Παραβ. Α΄. ε΄. 8.

Ἔγχυμος, ὁ, ἡ (χυμός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυμόν, εἶναι ζωμυρόν, νόστιμον.

Ἐγχύμωμα, ατος, τό, καὶ ἐγχύμωσις, εως, ἡ, Ἔγχυσις καὶ διάδοσις τῶν χυμῶν εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. (ῡ)

Ἐγχυράζω. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐνεχυράζω.

Ἔγχυσις, εως, ἡ (ἐγχέω) Χύσιμον ὑγροῦ τινος μέσα που, ἢ εἴς τι.

Ἔγχυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη, εἶναι χυμένον μέσα εἴς τι· ὁ ἔγχυτος, ὑπακ. πλακοῦς. Ζυμαρικὸν τὸ ὁποῖον πρὶν ἐψηθῇ χύνουν τὸ μίγμα, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται, ἐπάνω, ἢ μέσα εἰς τύπον, τὸ τουρκ. καλούπι, χάλκινον, ἢ πήλινον καὶ ψηθὲν φέρει τὸ σχῆμα τοῦ τύπου ἐκείνου. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 551. τὰ ἔγχυτα = ἐγχύματα. Ἱππκ.

Ἐγχυτρίζω. Μλ. ίσω. (χυτρίζω) Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν τὸ κοιντ. τσουκάλι. ἐξαιρέτως Συνάγω, μαζόνω εἰς χύτραν αἷμα τῶν εἰς καθαρτικὰς θυσιαζομένων ζώων — 2) ἐπὶ βρεφῶν, τὰ ὁποῖα γεννήσαντες αἱ μητέρες ρίπτουν, κρύπτουν που διὰ νὰ μὴ φανοῦν, ἢ τὰ ἐκθέτουν εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ τὰ εὑρίσκουν καὶ τὰ τρέφουν ἄλλοι. ὅθεν ἐν γένει φονεύω, σκοτόνω. τὸ κοιντ. τουρκ. καΐκιζω. Ἀρστφ. Σφκ. 289. ἀφ' οὗ

Ἐγχυτρίστρια, Ἡ, γυνή, ὁποία ἀφ' οὗ παρέχωσε τὸ φονευθὲν βρέφος ἔσφαζε ζῶον εἰς θυσίαν καθαρισμοῦ διὰ τὸν φόνον, καὶ ἐμάζωνε τὸ αἷμα τοῦ θύματος εἰς χύτραν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαθάριζεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τοὺς φονεῖς. Πλάτ. Μιν. σλ. 315. D. ὁ δὲ Boeckh σλ. 57. ἐγχυτρίστριαν νομίζει τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐμάζωνε τὰ κόκκαλα τοῦ κεκαυμένου νεκροῦ εἰς χύτραν· ταύτην τὴν συνήθειαν καθῄρησεν ὁ Σόλων. — 2) ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία μὴ θέλουσα νὰ θρέψῃ καὶ ἀναθρέψῃ τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἐγέννα, τὸ ἔβαλλεν, εὐθὺς ὡς τὸ ἐγέννα, εἰς χύτραν καὶ τὸ ἔθετεν ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ τὸ εὕρῃ τις.

Ἐγχύω. παρεσχηματισμ. τύπος εἰς παραγωγὴν χρόνων τινῶν τοῦ ἐγχέω.

Ἔγχωμα, ατος, τό. Χῶμα σωρευμένον εἰς τὰ χείλη λίμνης, ποταμοῦ καὶ τ. τ. διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὸ πλημμύρισμα, τὸ κοινότ. δέση, ἰταλ. μόλος· σωρὸς χώματος διὰ κατασκεύασμα δέσης, ἢ δι' ἄλλην τινὰ χρῆσιν. παρὰ τὸ

Ἐγχώννυμι, Μλ. ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.) νεωτ. καὶ παρὰ Λογογρ. χρήσιμος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἐγχόω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐγχωρέω, Μλ. ήσω. (χωρέω) Χωρεῖ, τοῦτ' ἔστι ἔχει τόπον νὰ βάλλουν εἴς τι τίποτε· ἐπὶ τόπου καὶ ἀγγείων — β) κάμνω τόπον, παραμερνῶ, ὅθεν γ) τροπ. συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἀφίνω. — 2) ἀπροσώπως, ἐγχωρεῖ, Εἶναι πιθανόν, ἐνδεχόμενον, ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, εἶναι ἄδεια, συγχωρημένον· μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. Πλάτ. Νμ 12, σλ. 916. Ε. ἔτι ἐγχωρεῖ, τὸ ἡμέτ. ἀκόμη εἶναι καιρός. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 116. Ε.

Ἐγχώριος, ία, ον. ἔτι δὲ καὶ ἐιγενῶς (χώρα) Ἐντόπιος, ὅστις γεννᾶται, ἢ ὅ,τι γίνεται μέσα εἰς τὴν πατρίδα. Ἡρδτ. — 2) χωρικός, χωριάτης. Ἡσδ. Ἔρ. 342. ἀμφβ. ἀνάγν.

* **Ἔγχωρος**, ὁ ἡ (χώρα) = τῷ προηγμ.

Ἔγχωσις, εως, ἡ (ἐγχώννυμι) Τὸ νὰ σωρεύῃ τις χῶμα, νὰ γεμίζῃ ἀδειόν τινα τόπον, οἷον, λάκκον, τρύπαν καὶ τ. τ. μὲ χῶμα· τὸ νὰ κάμνῃ ἔγχωμα, ἢ δέσιν.

Ἐγχωστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔγχωσιν. Ἀππιαν.

Ἐγώ, Ἀντωνυμ. Πρωτότυπ. πρώτου προσώπου. Γενικ. ἐμοῦ, ἐγκλιτ. μου. δοτ. ἐμοί, ἐγκλ. μοί, αἰτιατ. ἐμέ, ἐγκλ. μέ, πληθυντ. ἡμεῖς καὶ τλ. Ὁμ. παρ' ᾧ καὶ ὁ Ἐπικ. τύπος ἐγών πάνυ χρήσιμος, τιθέμενος πρὸ συμφώνων εἰς ἀποφυγὴν τοῦ πλατυασμοῦ ητοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω. εἰς ἐπίτασιν συντίθεται τῷ ἐγκλ. γε· ἔγωγε, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, ἔμεγε, Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἐγὼ τὸ ὀλιγώτερον, ἐγὼ ἐκ μέρους μου· ἐγὼ ναί, ἐγὼ βεβαίως, ἐγὼ μάλιστα· ἐγὼ ὅταν τὸ ἐπ' ἐμοί· τί τοῦτ' ἐμοί; τί σὸν τοῦτ' ἐστί; Τί μοὶ μέλει, τί σοὶ μέλει διὰ τοῦτο; Ἀρστφ. Ἐκκλ. 520. Θσμφ. 408. Λυστρ. 514. τί δέ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Τί σοὶ μέλει σένα ἂν ἡμεῖς εἴμεθα φλύαροι; Θηρ. 15, 89. ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. πολὺ μᾶλλον ὅμως παρὰ τοῖς Ἀττ. παρ' οἷς ἡ ἀπὸ τοῦ ἐμέογε σχηματισθ. γενικὴ διατηρεῖ τὸν τονισμὸν της, ἀνθ' οὗ παρὰ Δωριεῦσι μὲν ἔγωγα καὶ ἔγωνγα, παρὰ Ταραντίνοις δέ, ἐγώνη. Ἀπλ. Δύσκλ. περὶ Ἀντμ. τλ. 324. οὗτος ἐγώ, ἐγὼ ὧδε, Ἐγὼ αὐτός, ἐγὼ ὁ ἴδιος, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 4, 37.

* **Ἐγᾦδα**. Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί, ἐγὼ οἶδα.

Ἐγώλιος, ὁ. = αἰγώλιος. Πτηνόν τι νυκτερινόν, Νυχτοπούλι.

* **Ἐγᾦμαι**. Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί, ἐγὼ οἶμαι. Ἀρστφ.

* **Ἐγών**, ἔγωνγα, ἐγώνη. παρασχηματ. διαφόρων διαλέκτων, ἀντὶ ἐγώ. ὅπερ ἰδέ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Δ.

* **Ἐδάην**, ης, η. ἀόρ. β. τοῦ ΔΑΩ, Ἔμαθον, ηὗρα. Ὁμ.

* **Ἔδακον**, ες, ε, ἀόρ. β΄. τοῦ δάκνω. Ἡσδ.

* **Ἐδάμην**, ης, η. παθτ. ἀόρ. β. τοῦ δαμάω. Ἰλδ.

Ἐδανός, ή, όν. (ἔδω) Ὅ,τι εἶναι φαγώσιμον, καλὸν διὰ φάγωμα. τὸ ἐδανόν, Φαγητόν. Αἰσχ. Ἀγμ. 1419. ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

* **Ἑδανός**, ή, όν. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἐλαίου, Ἰλδ. Ξ, 172. Ὑμ. Ἀφρ. 63. ὅπου οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων παρὰ τό, ἡδύς, ἁδύς, ἥδομαι, ἁνδάνω, ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. ἰδὲ Hyeno T. 6. σλ. 557. Ὁ Βτμ. ὅμως Λξ. 2, σλ. 14. ἐθέλει αὐτὴν ἀντὶ τοῦ ἐΰς κατ' ἐπέτ. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐδανός ψιλμ. καὶ παράγ. αὐτὸ παρὰ τὸ ἔδω, Φαγώσιμον, βρώσιμον, ἄρα καὶ πόσιμον· ἐν γένει, εὔχυμον, εὔχυλον, νόστιμον.

Ἔδαρ, ατος, τό. (ἔδω) ἄχρηστ. πρωτότ. τοῦ εἶδαρ. ὅπερ ἰδέ.

* **Ἐδάρθην** καὶ ἔδαρθον. ἀόρ. β. τοῦ, δαρθάνω.

* **Ἔδαρκον**, κατὰ μετάθσ. ἀντί, ἔδρακον. ἀόρ. β΄. τοῦ δέρκω.

Ἐδαφίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. (ἔδαφος). Κατακρημνίζω, ἀφανίζω τι μέχρι γῆς, τὸ κοιντ. ἡμέτ. τὸ καμνω ἴσιωμα, ἐπὶ οἰκοδομῶν· Πατῶ, στιβάζω, κάμνω τι στερεὸν καὶ ὁμαλὸν ὡς ἀλώνι· γῆ ἐδαφιζομένη, Γῆ, χωράφι, τὸ ὁποῖον ἔγινε σκληρόν.

Ἐδάφιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ ἔδαφος. (ᾰ)

Ἔδαφος, τό. (ἕδος). Τόπος διὰ κάθισμα, σκαμνί, θρόνος· βάσις, θεμέλιον ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεταί τι· ἔδαφος νηός, Ὁ πάτος τοῦ καραβίου. Ὀδσ. Ε, 249. εἶτα ἐπὶ τῆς γῆς ἐξαιρ. τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· τόπος, ἐπιφάνεια παντὸς τόπου, ἀνοικτοῦ ἢ κτισμένου π. χ. τοῦ δωματίου, τουρκ. σοφά καὶ λ. τ. Χωράφι καὶ τ. τ. Μτφ. τὸ πρωτότυπον τῆς ὑποθέσεως συγγράμματός τινος, τὸ ἄλλως καινόγραφον. Ἐν Χειρογρ. Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. Ε΄. 1.

* **Ἐδδεισα**, ας, ε. ἀόρ. ά. τοῦ δείδω, Ἐπικ. ἀντὶ ἔδεισα. Ὁμ.

Ἐδέατρος, ὁ. Λέγεται παρὰ τοῖς Πέρσαις ὅστις πρότερον γεύεται ἀπὸ τὰ φαγητά, καὶ ἔπειτα παρατίθησιν αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἀκολούθως ἔχει ὅλην τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα διὰ τὴν τράπεζαν· ὅθεν = θαλίαρχος, τὸ Γαλλ. μαρσιάλλ τῆς τραπέζης τῶν ἡγεμόνων, τοῦτ' ἔστιν ὅστις ὑπηρετεῖ τὸν βασιλέα εἰς τὴν τράπεζαν. τὸ Γερμ. Truchsess. Schweigh. Ἀθην. Δ. σελ. 142.

* **Ἐδέγμην**. Ἐπικ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, κατάνυγμ. Ὀδσ.

* **Ἐδεδέατο**, Ἰων. γ΄. πρόσπ. πλθ. Ὑπερσυντ. παθτ. τοῦ δέω, ἀντὶ ἐδέδεντο. Ἡρδτ.

* **Ἐδεδμήατο**. Ἰων. γ΄. προσπ. πλθ. Ὑπερσυντ. παθ. τοῦ δέμω, ἀντὶ ἐδέδμηντο. Ἡρδτ.

* **Ἐδέδμητο**. γ΄. ἑνκ. πρσπ. Ὑπρσυντ. παθ. τοῦ δέμω. Ἰλδ.

Ἑδέθλιον, τό. καὶ ἔδεθλον, τό. (ἕδος). Βάσις, θεμέλιον, καθέδρα· Γῆ, ἔδαφος. ἀμφ. ποιητ.

* **Ἐδείδιμεν**, ἐδείδισαν. ά καὶ γ΄. πλθ. πρσπ. Ὑπρσυντ. β΄. τοῦ δείδω, δείδια, Ἐπκ.

* **Ἔδεκτο**. Ἐπκ. γ΄. πρσπ. ἑνκ. ἀορ. τοῦ δέχομαι, Ὀδσ. παραβλ. ἐδέγμην.

* **Ἐδέμην**. Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ ἔδω.

Ἔδεσμα, ατος, τό. (ἔδω). Φαγί, φαγητόν.

Ἐδεσμάτιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ ἔδεσμα.

Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ (θήκη). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται καὶ φυλάττονται τὰ φαγητά. Πολυδ. Γ. 93.

* **Ἐδεστέον**. Επιθ. ῥημτ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Πρέπει νὰ φάγῃ τις, νὰ φάγωμεν, νὰ τρώγωμεν. κλ.Πλάτ. Κρτ. σλ. 47. Β.

Ἐδεστής, οῦ, ὁ. Ὅστις τρώγει, φαγάς.

Ἐδεστός, στή, στόν. Ὅ,τι εἶναι φαγωμένον. Σοφλ. Τρχ. 674. φαγώσιμον, 2) ὅστις εἶναι χορτασμένος, θρεμμένος.

* **Ἐδηδα** καὶ ἐδήδοκα. ἐνεργ. Παρκμ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω.

* **Ἐδήδοται**. γ'. ἑνκ. πρτπ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Ὀδ. Χ, 56.

Ἐδηδών, όνος, ὁ, ἡ. = φαγέδαινα. Λαιμαργία. παρὰ τὸ

Ἐδητύς, ύος, ἡ Ἰωνικ. Φαγητόν, φαγί. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀντιθ. τῷ, πόσις, Ποτόν. μόνον ἐν Ὀδσ. Ζ, 520. ἐν γένει, τροφή. (ῡ)

* **Ἔδμεναι**. Επκ. ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἔδω, παρὰ τὸ, ἐδέμεναι. Ὁμ.

* **Ἐδνάζομαι** = ἐδνόω. Εὐρπ.

Ἔδνιος, ία, ιον. Ὅ,τι εἶναι νυμφικόν, χαριστικόν, ἀπὸ τὸν γαμβρόν, ἢ ἀπὸ τὴν νύμφην δωρισμένον, χαρισμένον. «Ἔδνιος χιτών». Φόρεμα νυμφικόν, νυμφικόν.

Ἔδνον, τό. χρήσιμον μόνον Πληθ. ἔδνα, νων, τά. Χαρίσματα, δῶρα τοῦ γάμου, κατὰ διαφόρους ἀναφοράς. α') τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα προσφέρει ὁ μνηστήρ, ὅστις θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, εἰς τὴν κόρην διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς σύζυγον του· νυμφικὰ χαρίσματα, ἐξόχως εὔχρηστον παρ' Ὁμήρῳ. β') τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα προσφέρει εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν αὐτῶν νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν θυγατέρα των. Ὀδσ. Θ, (318 — γ') ἡ προῖκα τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν τῇ δίδουσιν, ἄλλως καὶ προίξ λεγομένη. Ὀδσ. Α, 277. Β, 196 — δ') τὰ δῶρα, ὅσα οἱ καλεσμένοι εἰς τὸν γάμον δίδουν εἰς τὰ νεόνυμφα. Πνδ.Πθ. 3, 164. — Ἐν Ἰλδ. εὑρίσκεται μόνον ὁ συνηθ. τύπος, ἔδνα, ἐν Ὀδσ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Επκ. ἔεδνα. (ἡ λέξις ἐτυμολγ. παρὰ τό, ἡδανός)

Ἐδνοφορέω, Μλ. ήσω. (φέρω). Φέρω εἰς τὴν νύμφην χαρίσματα, δῶρα.

Ἐδνόω, Μ ώσω. (ἔδνον) Ὑπόσχομαι νὰ δώσω δῶρα ἀντὶ δώρων νυμφικῶν. Ἀρραβωνίζομαι, ἀρραβωνίζω. Ὁμ. χρῆται τῷ μέσ. διαθ. ἐπὶ τοῦ πατρὸς, ὅστις προικίζει καὶ δίδει εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του «ὡς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα,» Ὀδσ. Η, 53. παρὰ δὲ τοῖς μεταγεστ. κατὰ μεσ. διαθ. ὑπανδρεύομαι. Λε. Ταρ. ἀφ' οὗ

Ἐδνωτή, ἡ. Ἀρραβωνισμένη, συμβασμένη· ἡ κόρη, ἥτις ἔλαβεν ἤδη τὰ δῶρα τοῦ γαμβροῦ.

Ἐδνωτής, οῦ, ὁ. Επκ. ἐεδνωτής. Ἀρραβωνιαστής, προξενητής· ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, ὅστις τὴν προικίζει. Ἰλ. Ν. 382. «ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.» — 2) ἀγαπητικός, ἀρραβωνιαστικός, ὅστις δίδει τὰ χαρίσματα.

Ἔδομαι Μλ. μετὰ ἐνεργ. σημσ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Ἰλδ. Δ, 237. Ὀδσ. Ι, 369.

* **Ἔδον**. γ'. πλθ. πρτπ. ἐνεργ. ἀορ. β'. τοῦ δίδωμι, ἀντὶ ἔδοσαν, ὥστε, ἔσταν ἀντὶ ἔστησαν, καὶ ἔγνον ἀντὶ ἔγνωσαν. Επκ. καὶ Δωρκ. Ἡσδ.Θγν. 30.

Ἕδος, εος, τό. (ἕζομαι). Σκαμνί, θρονί, καθιστήρι, τὸ ἀπὸ τοῦ ἰταλ. καρέγλα, καθέκλα. Ἰλδ. Α. 534, 581. Ι, 194. ἔτι δὲ καὶ τὸ καθέζεσθαι, ἢ τὸ κάθισμα, τὸ νὰ κάθηταί τις· καὶ ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ἔχει τις εἰς τὸ νὰ κάθηται, διὰ νὰ ἀναπαύηται. «οὐχ ἕδος ἐστίν», δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κάθηταί τις ἀργός. Ἰλδ. Λ, 648. Ψ, 205. ὅθεν ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, ὀκνηρία, ἀκαματοσύνη· ὡσαύτως καὶ τό, ἕδρα. — 2) κατοικία, τόπος ὅπου κατοικεῖ τις, ἐξαιρ. τῶν θεῶν. «ἐς Ὄλυμπον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί» καὶ, Οὐλυμπόνδε, θεῶν ἕδος. Ὁμ. καὶ, ἕδος Μακάρων. Ἰλδ. Ω. 544. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δέ, καὶ ὁ ναός. Ruhnk Τιμ. σλ. 93. Tom. Mag. σλ. 266 — 3) ἐν γένει, πανδήποτέ τι ἐφ' ᾧ κάθηταί τις, κεῖται, ἢ ἀναπαύεται· τόπος, βάσις, θεμέλιον. ἐξαιρ. ἡ βάσις τὸ Γαλλ: πιεδεστάλ, ἐπὶ τὴν ὁποίαν τίθεται τὸ ἄγαλμα θεότητός τινος. Ὅτι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα στήνονται εἰς τοὺς ναοὺς ἢ εἰς πλατείας, τὸ ἰταλ. πιάτσας, δύνανται νὰ ὀνομάζωνται ἕδη θεῶν, ἀντιφέρεται μὲν ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 1366. ἰδὲ ὅμως Αἰσχλ. Πρ. 372. Δ. Ἁλκ. ἀρχ. Ῥωμ. 1, 47. Πλουτχ. Περικλ. 13. Παυσν. 8, 48, 1. — Ἔτι δὲ ἡ λέξ. κυρίως παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει· παρὰ Λογογρ. δέ, τό, ἕδρα.

* **Ἑδοῦμαι**. Μλ. τοῦ ἕζομαι.

Ἕδρα, ας, ἡ. Επκ. καὶ Ἰων. ἕδρη. (ἕδος) Καθέδρα, σκαμνί, θρονί, κάθισμα, καὶ πανδήποτε ἄλλο εἰς κάθισμα ἁρμόδιον. Ἰλδ. Τ, 77 Ὀδσ. Τ. 7. Θ. 16. Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος ἔνθα κάθηταί τις, «τιμᾶν τινα ἕδρᾳ·» Τὸ νὰ τιμᾷ τις τινα μὲ τὸ κάθισμα· τὸ κοιν. ἡμῶν νὰ τὸν βάνῃ 'ς τὴν πρωτειάν. Ἰλδ. Θ, 160. Μ, 311. Ὅθεν πανδήποτε πρᾶγμα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον κάθεται, κεῖται, ἐπαναπαύεταί τις, ἢ στηρίζει τίποτε· θεμέλιον, βάσις· «ἕδραν στρέφειν τινός» τὸ κάθισμά τινος, τοῦτ' ἔστι τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. νὰ τοῦ βάνῃ πεδουκλιὰν καὶ νὰ τὸν κάμνῃ νὰ πέσῃ 'ς τὸν κῶλον. Θεοφρ. χαρκτ. 27. ἰδὲ ἑδροστρόφος. — 2) τὸ καθίσι, τὸ νὰ κάθηταί τις ἀργὸς, χωρὶς νὰ κάμνῃ τίποτε· ὡς τό, ἕδος Valck ἐν Ἡρδτ. 9, 41. γονυπετέσιν ἕδραις τὸ γονάτισμα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔμπηγμα ἢ κόλλημα πράγματός τινος εἰς ἄλλο τίποτε, π. χ. τὸ ἔμπηγμα τῆς σαΐτας δοξαριοῦ εἰς τὸ κόκκαλον. Ἱπποκρ. — 3) ἡ συνεδρίασις «ἕδραν ποιεῖσθαι» τὸ νὰ κάμνῃ τις συνέδριον· ἔτι δὲ καί, ἕδρας θοάζειν, ἐπὶ τῶν ἱκετευόντων, παρακαλούντων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο εἰς τὰς βαθμίδας τῶν βωμῶν· ἀντί, ἱκέτευσις, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 2. ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἱκετῶν, ὅσοι ζητοῦν καταφύγιον εἰς βωμόν, ναὸν θεοῦ, ἢ εἰς οἶκον μεγάλου τινὸς ἀνδρός. — 4) τὰ κωλομήρια, ὁ ὀπισθινός· ἔτι δὲ καὶ τὸ λάσανον, ἢ σκωραμίς. δηλ. τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον χέζουν οἱ ἄρρωστοι, μάλιστα ὅσοι δὲν τολμοῦν, ἢ δὲν ἠμποροῦν νὰ κηγαίνουν εἰς τὸ ἀναγκαῖον· τὸ ἰταλ. βρεδέλλα, ἡ σεγέττα. Γερμν. νάχτστοὐλ. Nacht-ſtuhl. καὶ ἡ κόπρος, τὰ σκατά.

Ἑδράζω, Μ. άσω (ἕδρα). Κάμνω, βάλλω τίποτε νὰ καθίσῃ, νὰ σταθῇ, στήνω, στερεόνω τι που. ποιητ. ὅλως ὡς τὸ παρὰ Λογογρ. συνηθ. ἱδρύω καὶ καθίζω. Μέσ. ἑδράζομαι, κάθημαι ἐμπρὸς βωμοῦ τινος ὡς ἱκέτης.

* **Ἔδραθον**, ες, ε. ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ δαρθάνω, ἀντὶ ἔδαρθον. Ὀδσ.

Ἑδραῖος, αία, αῖον ἔτι, δὲ καὶ δικατάληκτος. (ἕδρα) Καθήμενος, καθιστικός. π. χ. βίος ἑδρ. Καθιστὴ ζωή. — 2) στερεὰ καθήμενος, κρατῶν, ἀκίνητος, στερεός. π. χ. ὕπνος ἑδρ. Ἱππκ. Ἐπρῥ· ἑδραίως. ἀφ' οὗ

* **Ἑδραιότης**, ητος. ἡ. Ἀκίνητα κτήματα — 2) ἀργοπορία, ἀναβολή, ὀκνηρία.

Ἑδραιόω, Μ. ώσω. ἀφ' οὗ

Ἑδραίωμα, ατος, τό = ἕδρωμα.

* **Ἔδρακον**, ες, ε. ἀόρ. β. τοῦ δέρκομαι, ἀντὶ ἔδαρκον, Ὀδσ.

* **Ἔδραμον**, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ τρέχω. Ἰλδ.

* **Ἔδραν**. Επκ. γ'. πληθ. πρτπ. ἀόρ. β. τοῦ διδράσκω, ἀντὶ ἔδρασαν.

Ἕδρανον, ου, τό. Κάθισμα, κατοικία, διατριβῆς τόπος· ὑπόθεμα· πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω εἴς τι πρᾶγμα κινητὸν διὰ νὰ στέκῃ ἐπάνω εἰς αὐτό· βάσις, θεμέλιον, ἀκουμβιστήρι, πανδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον στηρίζομεν, τὸ τουρκ. ντεγιεκνόνομεν τίποτε διὰ νὰ μὴ πέσῃ. ποιητ.

Ἑδρανός, νή, νόν. ἀντὶ τοῦ ἑδραῖος. ἀμφ. Εὐσταθ.

Ἕδρασμα, ατος, τό. (ἑδράζω), = ἕδρανον, ἕδρα.

Ἑδρήεις, εσσα, ῆεν. = ἑδραῖος. Ἡσύχιος.

* **Ἔδρησα**. Ἰων. ἀντὶ ἔδρασα. ἀόρ. α. τοῦ δράω.

Ἑδριάω. Μλ. άσω (ἕδρα). Καθίζω, στήνω, βάλλω νὰ σταθῇ τι στερεά. Μέσ. κάθημαι. Ὁμ. χρῆται μόνον τοῖς τύποις ἑδριάασθαι, ἑδριόωντες οὐδέποτε δὲ τῷ ἐνεργ. τὸ ὁποῖον εὕρηται παρὰ Θεοκρ. 17, 19, κατὰ ἀμετάβ. ὅμως σημσ. ὡσαύτως.

Ἑδρικός, κή, κόν. (ἕδρα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς κάθισμα, εἰς τὸν ὀπισθινόν, ἢ τὸν κῶλον, εἰς τὴν κόπρον, ἢ τὰ σκατά.

Ἑδρίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἕδρα. σπαν. λέξις.

Ἑδρίτης, ου, ὁ, ἡ. Ξένος, ὅστις κάθεται εἰς τὴν ἑστίαν, παραστιάζων καὶ ζητεῖ καταφύγιον εἰς κάμμίαν καταδρομὴν ἢ κατάτρεγμα. ἱκέτης.

Ἑδροδιαστολεύς, έως, ὁ. (διαστέλλω). Λέγεται ὄργανόν τι χειρουργικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι τὸν φραγμένον πάτον, κῶλον, καὶ τὸ καλάντερον· ἄλλως δὲ καὶ πρωκτρ..., καὶ πρωκτοδιαστολεὺς λέγεται.

Ἑδροστρόφος, ὁ, ἡ. (στρέφω). Παλαιστής, ὅστις κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων, πεδουκλόνει τὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ῥίπτει κάτω. Θεόκρ. ΚΔ. 109. διότι ἡ στερεὰ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν θέτει τὸν ἑαυτόν του ὁ παλαιστής, ὅταν ἀγωνίζηται, ὠνομάζετο ἕδρα. Θεοφρ. Χαρ. ΚΖ.

* **Ἑδρόω**. Μλ. ώσω. Στήνω, βάλλω τί που στερεά, στερεόνω. ἀφ' οὗ

* **Ἕδρωμα**, ατος, τό. Τὸ στερεὰ βαλμένον, στερεωμένον· ὑπόθεμα· ἀκουμπιστήρι, τὸ τουρκ. ντεγιέκι.

* **Ἔδυν**. α'. ἑνκ. πρτπ. ἀόρ. β'. τοῦ δύω· τὸ δὲ ἔδυν. γ'. πλθ. πρτπ. ἀόρ. β'. Επκ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἔδυσαν. Ἰλδ. Δ. 222.

Ἔδω. Μλ. ἔδομαι. Ὀδσ. Β, 123. καὶ ἐδοῦμαι, σπανίως. Παρκμ. ἐδήδοκα, παθτ. παρακμ. ἐδήδεσμαι. παθτ. ἀόρ. ἠδέσθην· ἰδὲ Βουτμ, Λξ. 1, σλ. 295. ἀντὶ ἀορ. β'. ἔστιν ἐν χρήσει τό, ἔφαγον. παραβλ. καὶ ἐσθίω: Ὁμ. χρῆται τῷ ἀπρμφ. Ἐνστ. καὶ κατὰ τὸν Επκ. τύπον, ἔδμεναι, τῷ Επκ. Παρατ. ἔδεσκον, ἀπό τινος παλαιοῦ παρακμ. ἐνεργ. ἔδηδα, τῇ μτχ. ἐδηδώς. Ἰλδ. Ρ, 542. καὶ ἀπὸ παλαιοῦ τινος παθητ. παρκμ. ἐδήδομαι, τῷ γ'. ἑνκ. πρτπ. ἐδήδοται. Ὀδσ. Χ, 56. — 1) Τρώγω, ἀντιθ. τῷ, πίνω. Ὁμ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλδ. ἐπὶ ἵππων, γυπῶν, καὶ σκωλων· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σκωλήκων. Ὀδσ. Φ, 395. Ἰλδ. Χ, 509. ὅθεν — 2) Δαπανῶ, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξει, βίοτον, οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι. Ὀδσ ὡσαύτως ἡμέτερον κάματον ἔδουσι·« τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. τρώγουν τοὺς ἱδρῶτάς μας. Ὀδσ. Ξ, 417 — 3) μεταφρ. «καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.» κατατήκεται ἡ καρδία των ἀπὸ κόπον καὶ λύπην. Ὀδσ. Ι, 75. παρβλ. Κ, 379. Ἰλδ. Ω, 129. ἀφ' οὗ

Ἐδωδή, ῆς, ἡ. Τροφή, φαγητόν, φαγί, Ὁμ. ὡσαύτως καὶ τροφὴ ἀλόγων ζώων. Ἰλδ. Θ, 503. — δέλεαρ δόλωμα, Θεόκριτ. ΚΑ'. 43. ἀφ' οὗ

Ἐδώδιμος, ου, ὁ, ἡ. Φαγώσιμον, καλὸν διὰ φαγητόν, διὰ φάγωμα.

Ἑδωλιάζω, Μ. άσω (ἑδώλιον) Στήνω, βάλλω τι νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς κάθισμα, ἐπάνω εἰς τὸ ἑδώλιον, δηλ. τὸ σανίδι ὅπου κάθηνται οἱ κωπηλάται καὶ τραβοῦν τὸ κουπί, λάμνουν· καὶ λ. τ. διὰ κάθισμα χρησιμεύοντα πράγματα. παρὰ τὸ

Ἑδώλιον, τό (ἕδος). Σκαμνί, κάθισμα· κατοικία· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. Σοφοκλ. ἑδώλια πατρὸς ἀρχαῖα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 456. καὶ Χοηφ. 69. ἑδώλια νυμφικά, καὶ παλικάρ, γυναικωνίτης. 2) τὸ κάθισμα, τῶν κωπηλατῶν· τὸ σανίδι ὅπου κάθηνται οἱ κωπηλάται εἰς τὸ καράβι ἢ βάρκαν καὶ τραβοῦν τὸ κουπί, Ἡρόδοτ. Α΄. 24. ἐπὶ τοῖς ἑδωλίοισι, Σοφοκλ. Αἰ. 1277. νεῶν ἑδώλια ναυτικὰ ἄκρα· ὡσαύτως καὶ τὸ σκαμνί, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον στέκεται, κατὰ τὸ κατάρτι, Ἀριστοτ. Προβ. Μηχαν. 7. — 3) τὰ σκαμνιά, τὰ καθίσματα εἰς τὸ θέατρον.

Ἑδώλιος, ὁ. Ἄγνωστόν τι κτηνόν· ἴσως ἐγώλιος.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ F.

Ἕ, ποιητ. ἀντὶ ἕ· αἰτιατ. τῆς γεν. οὗ Ἀντωμ. Ἰλ. Ω, 134. καὶ Τ, 171.

Ἔεδνα, τά. Ἐπι. πληθ. ἀντὶ ἕδνα, Ὀδσ. ἰδὲ ἕδνον.

* Ἐεδνόω. Ἐπι. ἀντὶ ἑδνόω, Ὀδσ.

* Ἐεδνωτής, οῦ, ὁ. Ἐπι. ἀντὶ ἑδνωτής, Ἰλδ.

* Ἐεικοσάβοιος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ εἰκοσάβοιος, Ὀδσ.

* Ἐείκοσι. Ἐπι. ἀντὶ εἴκοσι, Ὁμ.

* Ἐεικόσορος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ εἰκόσορος, Ὀδσ.

* Ἐεικοστός, ἡ, όν. Ἐπι. ἀντὶ εἰκοστός, Ὀδσ.

Ἐείλεον. Ἐπι. ἀντὶ εἴλεον, παρὰ τὸ εἰλέω, Ἰλδ.

* Ἐοῖο. Ἐπι. = εἷο, Ἀπλ. Ῥδ. 1, 1032.

* Ἔειπα, ας, ε. Ἐπι. ἀντὶ εἶπα.

* Ἔειπον, ες, ε. Ἐπι. ἀντὶ εἶπον, Ὁμ.

* Ἐεὶς. Ἐπι. ἀντὶ εἷς, Ἡσδ. Θγν. 145. Jac. Ανθλ. Παλατ. σλ. 299.

* Ἐεισάμην, ao, ατο. μτχ. ἐεισάμενος. Ἐπι. ἀόρ. ἀντὶ εἴσαο, εἴσατο, εἰσάμενος, τοῦ εἴδον, εἴδομαι, Ὁμ.

* Ἐεισάσθην, = εἰσάσθην. γ΄. δυϊκ. πρσπ. μέσ. ἀόρ. α΄. Ἐπι. παρὰ τὸ εἶμι, τὸ πορεύομαι, Ἰλδ. Ο, 544.

* Ἐείσω. Ἐπι. ἀντὶ εἴσαο, Ἰλδ. Ε, 645. ἰδὲ ἐεισάμην.

Ἐέλδομαι. Ἐπι. ἀντὶ ἔλδομαι, Ὁμ.

Ἐέλδωρ, τό. Ἐπι. ἀντὶ ἔλδωρ, Ὁμ.

* Ἐέλμεθα, ἐελμένος· παθτ. παρκ. τοῦ εἴλω, εἰλέω, Ἰλδ. ἀφ᾽ οὗ ἐέλσαι· ἀπρμφ. ἀόρ. α΄. Ἰλδ.

Ἐέλπομαι. Ἐπι. ἀντὶ ἔλπομαι, Ὁμ.

* Ἐεργάθω. Ἐπι. ἀντὶ εἰργάθω, Ἰλδ.

* Ἐεργε, ἐεργμένος. Ἐπι. ἀντὶ εἶργε, εἰργμένος, παρὰ τό, εἴργω, Ὁμ.

Ἐέργω. Ἐπι. ἀντὶ εἴργω, Ὁμ.

Ἐερμένος. μτχ. παρκ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὀδσ.

Ἐέρση. Ἐπι. ἀντὶ ἔρση, Ὁμ.

* Ἐερσήεις. Ἐπι. ἀντὶ ἐρσήεις, Ἰλδ.

* Ἔερτο. Ἐπι. γ΄. ἑνικ. προσπ. Ὑπρσντ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὀδσ.

* Ἐέρχατο. Ἐπι. γ΄. πληθ. πρσπ. παθτ. Ὑπρσντ, τοῦ εἴργω, Ὀδσ.

Ἐέσσατο· ἰδὲ ἕσσα.

* Ἐέσσατο· γ. ἑνικ. πρσπ. μέσ. ἀόρ. Ἐπ. τοῦ ἕννυμι, Ὁμ.

* Ἔεστο. γ. ἑνικ. πρσπ. παθτ. ὑπρσντ. Ἐπι. τοῦ ἕννυμι. Ἰλδ.

Τὸ μετὰ τοῦ Ζ καὶ Η.

Ἕζομαι, Μ. ἑδοῦμαι· Κάθημαι, Ὁμ. ὅστις ὅμως τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ παρατ. χρῆται μόνον· συντάσσει δὲ αὐτὸ τὰ πλεῖστα τῇ πρθ. Ἐν, ὡσαύτως καὶ τῷ, ἐπί τινος, ἐπί τινι ἐπί τι, καὶ πρός τι· αἰτιατ. δὲ μόνη Αἰσχλ. Εὐμν. 3. Σφκλ. Αἰ. 248: ἐπὶ χθονὶ ἕζεσθην· Ἐκάθισαν πρὸς τὴν γῆν· ἐπὶ βαρείας πλάστιγγος, Ἰλδ. Θ, 74. σπανιώτ. εἰς τόπον τινα, Μιμν. λειψ. 12. σλ. 44. Bach. (ἔνθα ἡ Ἐν, κατὰ τυπικὸν σφάλμα κεῖται.) Παρὰ Δοτογρ. εὐχρηστότερον τό, καθέζομαι· (τὸ ἐνργτ. ἕζω, ἄγνωστον ἐστὶ τῇ Ἑλλην. γλώσσῃ· ἀπ᾽ αὐτοῦ παράγονται συνήθως οἱ μεταβατικοὶ χρόνοι εἶσα, μέσ. εἰσάμην· μέσ. Μλ. εἴσομαι· παθτ. παρκμ. εἷμαι· ἰδὲ εἶσα, καὶ τὰ ἀναπληρωματ. ῥήματα ἵζω καὶ ἱδρύω.)

* Ἔῃ. Ἰων. γ΄. ἑνικ. πρσπ. ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ᾖ, Ὁμ.

Ἔη, ης, ἡ. θηλκ. τοῦ ἑός.

* Ἔηκε. Ἐπι. ἀντὶ ἧκε· γ΄. ἑνικ. προσ. ἀόρ. α΄. τοῦ ἵημι, Ἰλδ. Α, 48.

* Ἔην. γ΄. ἑνικ. πρσπ. παρατ. τοῦ εἰμί, Ἐπι. ἀντὶ ἦν, Ὁμ. Ὡς α΄. πρόσπ. εὕρηται ἅπαξ μόνον, Ἰλδ. Λ, 762. τὸ χωρίον τοῦτο ὅμως νομίζει εὐλόγως ἀμφίβ. ὁ Βτμ. Γραμμ. Ἑλλ. σ. 551.

* Ἐήνδανε. Ἐπι. ἀντὶ ἥνδανε, γ΄. ἑνικ. πρσπ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ ἁνδάνω, Ὁμ.

Ἐῆος, γενκ. τοῦ ἀρσεν. ἐΰς· Ἀγαθοῦ, εὐγενοῦς, χρησοῦ, καλοῦ, ἀνδρικοῦ· πεντάκις ἐν Ἰλδ. καὶ δὶς ἐν Ὀδσ. ἀπαντώμενον. Τέσσερα τῶν μαρτυρίων τούτων ἔγραφοντο πρότερον ἑῆος, δασυνμ. τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ἀνωμαλέστης γενικὴ ἀντὶ τῆς κτητικῆς σοῦ. Ἀλλ᾽ ὁ Damm, καὶ ὁ Wolf., ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδσ. τῆς Ἰλιάδ. καὶ ὁ Βτμ. Λξ, 1. σελ. 86. μετέβαλον, συμφώνως τοῖς ἀρίστοις παλαιοῖς σχολιασταῖς, πανταχοῦ τὸ δασυν. ἑῆος εἰς τὸ ψιλοῦμ. ἐῆος· ἐπειδὴ τό, παιδὸς ἐῆος ἑρμηνεύεται ἀπαραλλάκτως ὡς τό, παιδὸς φίλου, καὶ ὅστις ἐμφατικωτέρα περίφρασις τοῦ, καθ᾽ ἑαυτὸ οὐ δὲν δηλοῦντος, κτητικοῦ ἔπος.

* Ἔης, γενικὴ Ἐπι. ἀντὶ τοῦ ἧς, τῆς ἀναφ. Ἀντωμ. ἥ· ἐν Ἰλδ. Π, 208. μόνον· τὸ δὲ ἐῆς, ἔστι γενκ. τοῦ ἐή, Ὁμ.

* Ἔησθα. β΄. ἑνικ. προσπ. παρατ. τοῦ εἰμί, Ἐπι. ἀντὶ ἦς, Ὁμ.

* Ἔῃσι. γ΄. ἑνικ. προσπ. ὑποτκ. Ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ἐπι. ἀντί, ᾖ, Ὁμ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Θ.

* Ἔθανον, ες, ε, ἀόρ. β΄. τοῦ θνήσκω, Ὁμ.

Ἐθάς, άδος, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνηθισμένος, συνήθης, γνωστός, γνώριμος· ὅθεν — 2) ἥμερος· ἐξαιρ. ἐπὶ κτηνῶν, ἢ καὶ οἰκιακῶν ἀλόγων ζώων, Θεμίστ. Λόγ. ΚΒ΄. σελ. 273.

Ἔθειρα, είρας, ἡ. Αἱ τρίχες, τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Ὁμ. δέ, ὅστις μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ πληθυντ. γράφει τὴν λέξ. χρῆται αὐτῇ εἴτε ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων, ὡς ἐν Ἰλδ. Θ, 42. Ν, 24. εἴτε ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ λόφου περικεφαλαίας, Ἰλδ. Π, 795. Τ, 382. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. τρχ. ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἄλλων λόφῳ περικεφ. παραπλησίων, ἢ ἀκτινοειδῶν πραγμάτων.

Ἐθειράζω, Μ. άσω. Ἔχω μακρὰν κόμην, μακρυὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, μαλλοκέφαλα.

Ἐθειράς, άδος, ἡ, = ἔθειρα· ἐν Ὀδ. Π, 176. ἀπαντᾷ ἡ λέξις, γενείου τρίχας σημαίνουσα. κυάνεαι δ᾽ ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον· ἀλλ᾽ ὁ Ἀριστοτ. γενειάδες ἔγραψε· τὸ ὁποῖον ἀποδέχονται καὶ τὰ χειρόγραφα καὶ οἱ Ἐκδόται· ἰδὲ Σχολ. Θεοκρ. Λ΄, 34.

Ἐθείρω, εὕρηται παρ᾽ Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Φ, 347. ἠχαίρει δέ μιν (ἀλωὴν) ὅστις ἐθείρει· Ὅστις καλλιεργεῖ τὸν ἀγρόν, ἐπιμελεῖται, φροντίζει περὶ αὐτοῦ. Κατὰ τινας παρὰ τό, ἔθος, Τρέφω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ συνεθίζω, οἱονεὶ ἡμερόνω τίποτε· κατ᾽ ἄλλους δέ, ὀρθότερον, παρὰ τὸ θέρω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαί τι, ἀντιθ. τῷ, ἀθερίζω· τούτῳ δὲ (τῷ θέρω, θεραπεύω) δύναται συγγενὲς εἶναι τό, ἔθειρα, τόσῳ μᾶλλον, ἐπειδὴ οἱ Ἑλλ. ἀνέκαθεν περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο τὴν καλῶς καὶ εὐτάκτως ἔχουσαν κόμην, ὥστε ἐπὶ Ὁμ. ἤδη προσηγορεύοντο οἱ μὲν ἄνδρες καρηκομόωντες· εὐπλοκαμῖδες δέ, αἱ γυναῖκες· παραβλ. τὴν ὁμοίαν συνέχειαν τῶν ἐννοιῶν ἐν τῷ, κόμη, κομέω, κομίζω. Παρὰ τῷ Ὀρφ. Ἀργν. 927. εὕρηται καὶ τὸ παθητ. χρυσαῖς φολίδεσσιν ἐθείρεται, Σκεπάζεται, στολίζεται.

Ἐθελακρίβεια, ἡ. Ἀνωφελὴς ἀκρίβεια, φροντί, ὅμ.

Ἐθελάστειος, ου, ὁ, ἡ (ἐθέλω, ἀστεῖος). Ὅστις θέλει νὰ εἶναι καθ᾽ ὅλα πεπαιδευμένος ὡς ἀστός, ἤτοι πολίτης, δηλ. κόσμιος, ἀστεῖος, πολιτικός, Ἡλιόδ. Ζ΄. σελ. 319.

* Ἐθελεχθρέω· τινί· Ἔχω, τρέφω ἔχθραν κατά τινος· τὸν ἐχθρεύομαι, τὸ κοιν. τὸν ἔχω ᾽ς τὸ στομάχι· παρὰ τὸ

Ἐθέλεχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ὅστις ἔχει μῖσος, καὶ ἔχθραν κρυφὴν κατά τινος· τὸν μισεῖ, δὲν θέλει τὸ καλόν του, Ἐπίρ. ἐθελέχθρως.

Ἐθελημός, οῦ, ὁ, ἡ (ἐθέλω). Πρόθυμος· ὅστις ἔχει θέλησιν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, μάλιστα καὶ κυρίως καλόν, Ἡσδ. Ἔρ. 118. Ἀπολ. Ῥδ. 2, 656.

* Ἐθελήμων, ονος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Πλάτ. Κρτ. σελ. 406. Α.

Ἐθελημῶς, Ἐπίρ. θελημματικῶς, ἄνευ παραδγμ.

* Ἐθελητός, ἡ, όν (ἐθέλω). Θελημματικός· πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ θέλησιν, προαίρεσίν τινος, ἀβίαστα. Henn. ἐν Σχολ. Οἰδ. Κ, 527.

* Ἐθελο — Σημαίνει ἐν συνθέσει. 1) ὅτι ποιεῖ τις τίποτε ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως. — 2) ὅτι ποιεῖ τίς τι προθύμως, ἢ ἀσμένως, μὲ προθυμίαν καὶ χαράν, εὐχαρίστησιν τῆς καρδίας του.

Ἐθελοδουλεία. Θελημματικὴ δουλεία· τὸ Ἰταλ. σκλαβιά.

Ἐθελοδουλέω (ἐθελόδουλος). Δουλεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι δοῦλος, σκλάβος μὲ τὴν ἰδίαν μου θέλησιν, αὐτοπροαίρετα, χωρὶς νὰ μὲ βιάζῃ κανείς.

* Ἐθελοδουλία = ἐθελοδουλεία· παρὰ τὸ

* Ἐθελόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις αὐτοπροαιρέτως δουλεύει, εἶναι δοῦλος, ὑποτάσσεται εἰς δουλείαν. Ἐπίρ. Ἐθελοδούλως· ἀφ᾽ οὗ ἐθελοδούλως ἔχω, Ὑποφέρω θελημματικῶς τὴν δουλείαν, σκλαβιάν, Πλουτ. Ἀρτ. 25.

Ἐθελοθρησκεία, ἡ. Ἡ ἐξ ἰδίας θελήσεως καὶ ἐκλογῆς θρησκεία, τὴν ὁποίαν μόνος του ἐκλέγει καὶ λατρεύει τις. Ν° ΔΘ.

Ἐθελοθρησκέω, (θρησκεύω). Ἔχω, κρατῶ τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν μόνος μου, μὲ τὴν θέλησιν καὶ προαίρεσίν μου ἐκλέξα Ν. Δ.

Ἐθελοκακέω, Μλ. ήσω (ἐθελόκακος). Θελημματικῶς καὶ μὲ προαίρεσίν μου, ἐπιταυτοῦ εἶμαι κακός· ζῶ, πολιτεύομαι πρὸς τοὺς ἄλλους ἄσχημα. Ἐξαιρ. εἶμαι δειλός, φοβιτσιάρης δὲν κάμνω τὸ χρέος μου ὡς στρατιώτης· παραμελῶ τὰ καθήκοντά μου, φέρομαι ὡς προδότης, Ἡρόδ. 5, 78. 9, 67. ἀφ᾽ οὗ

Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἀμελῇ τις τὰ καθήκοντα ἢ χρέη του, ἐξαιρέτως ὡς στρατιώτης εἰς τὸν πόλεμον, θελημματικῶς, αὐτοπροαιρέτως, ἐπιταυτοῦ.

Ἐθελοκακία, ίας, ἡ, = ἐθελοκάκησις.

Ἐθελόκακος, ου, ὁ, ἡ (κακός). Θελημματικῶς κακός, αὐτοπροαίρετα δειλός, ἀμελής, ὀκνηρός, ἐπιταυτοῦ τὰ καθήκοντά του παραμελῶν, ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον ὡς στρατιώτης, ἐπὶ τούτου δειλὸς φοβιτσιάρης φαινόμενος.

Ἐθελοκάκως, Ἐπίρ. μὲ ἐθελοκακίαν.

Ἐθελοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ἄφοβος, ἄτρομος, ἀνδρεῖος, χωρὶς φόβον, θελημματικῶς ἐμβαίνων εἰς κινδύνους.

Ἐθελοκωφέω Μλ. -ήσω. Κάμνω τὸν κωφόν, κάμνομαι ὅτι δὲν ἀκούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούω· παρὰ τὸ

Ἐθελόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὅστις καμώνεται ὅτι εἶναι κωφός, κάμνει τὸν κωφόν, δὲν θέλει νὰ ἀκούῃ.

* Ἐθελοντεί. Ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ. ποιητ.

*Ἐθελοντηδὸν. Ἐπίῤῥ. = ἐθελοντηδὸν, Ἡρόδ.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις κάμνει τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματικῶς, αὐτοπροαίρετα, χωρὶς νὰ τὸν βιάσῃ κἀνεὶς, τὸ ἰταλ. βολοντάριος· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅσοι ἀφ' ἑαυτῶν, μὲ τὴν θέλησίν των γίνονται στρατιῶται, Ὀδσ. Β, 293. τύπος Ὁμηρ. τοῦ Ἀττ. Ἐθελοντής. Lobeck. ἐν Φρυν. σελ. 4. — 2) ὡς Ἐπίθ. θεληματικὸς, προαιρετικός.

*Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγμ.

Ἐθελοντὶ, Ἐπίῤ. = Ἐθελοντηδὸν· παρὰ ποιητ. δὲ, ἐθελοντεί.

*Ἐθελοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κοπιάζῃ, τὸ νὰ κοπιάζῃ τις θεληματικῶς, μὲ προθυμίαν· παρὰ τὸ

Ἐθελόπονος, ου, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις κοπιάζει, ἐργάζεται, δουλεύει αὐτοπροαίρετα, πρόθυμα.

Ἐθελόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς κακὸν παράδειγμα, ἢ παρακίνησιν εἶναι διάλυτος, δοσμένος εἰς τὰς ἀσωτείας καὶ πορνείας. Ἀνακρέων παρ' Ἀθην. σελ. 533.

Ἐθελοπρόξενος, ὁ, ἡ. Ὅστις θεληματικῶς, ἀπὸ ἰδίαν του προαίρεσιν γίνεται πρόξενος· τοῦτ' ἔστι ἀναδέχεται αὐτοπροαιρέτως, καὶ ὄχι διωρισμένος, ἐκλεγμένος, ἢ προσταγμένος ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ἢ διοίκησιν, εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πράγματα διὰ τὰς ὑποθέσεις ξένου τινὸς ἀνθρώπου, ἢ ξένης πόλεως.

Ἐθελόσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Ὅστις αὐτοπροαιρέτως, πρόθυμα πηγαίνει συχνὰ, ἢ συχνάζει που, ἢ κάμνει πολλαῖς φοραῖς τὸ ἴδιον τίποτε.

Ἐθελότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, συνειθίζει νὰ ἀλλάζῃ τὴν γνώμην του, νὰ εἶναι εὐμετάβλητος.

Ἐθελουργέω (ἐθελουργός). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δουλεύω· ἐργάζομαι, κοπιάζω πρόθυμα.

Ἐθελουργία, ίας, ἡ, = ἐθελοπονία.

Ἐθελουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἀγαπᾷ, θέλει μόνος του, εἶναι πρόθυμος νὰ ἐργάζηται.

Ἐθελούσιος, ὁ, ἡ (θέλω). Προαιρετικὸς· ἐπὶ πραγμάτων· πᾶν ὅ,τι κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου· π. χ. τὸ ἐρᾷν ἐθελούσιόν ἐστι. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τίποτε κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν γίνεται μὲ βίαν, Ξενοφ. Κρ. π. 5, 1, 5. Ἔτι δὲ καὶ τριγενές, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 10. Συμπ. 8, 13. Ἐπίῤῥ. ἐθελουσίως.

Ἐθελοφιλόσοφος, ὁ. Ὅστις θέλει νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι φιλόσοφος χωρὶς νὰ εἶναι τοιοῦτος· ἀγαπᾷ νὰ τὸν προσαγορεύουν, ἢ τὸ ἰταλ. τιτολάριον φιλόσοφον, Ἐτυμολ. Μ.

Ἐθέλω, Μ. ήσω· ἀόρ. ἠθέλησα. Θέλω· παρὰ τὸ, βούλομαι κατὰ Βουτμ. Λεξ. 1. σελ. 26. τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον καθ' ὅτι τὸ μὲν, ἐθέλω δηλοῖ τὴν θέλησιν, ἡ ὁποία εἶναι προαιρετικὴ, προέρχεται ἀπὸ κάποιον σκοπόν· ἄρα δραστήριος, μὲ συνείδησιν συνδεμένη, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις, κατόρθωσις κρέμαται ἀπὸ αὐτὸν καὶ μόνον, τὸν θέλοντα· τὸ δὲ βούλομαι σημαίνει πόθον, ἐπιθυμίαν πράγματός τινος.

Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ ἐθέλω τὸ, καὶ παρ' ἡμῖν, Θέλω, ἀγαπῶ, εὔχομαι, ἔχω προθυμίαν ἢ κλίσιν, Ὁμ. ὅστις ἀπειράκις χρῆται τῇ λέξει, συντάσσει αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ἀντ. ἢ ἀόρ. ἀπαρεμφ. πολλάκις δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπαρεμφ. αἰτιατικῇ δὲ μόνῃ οὐδαμοῦ εὑρίσκεται συντεταγμένη· διότι εἰς τὰ μαρτύρια οἷον τὸ, «οὐκ ἤθελεν τὰ φράζεσθ', ἅ σ' ἐθέλγησθα», Ἰλ. Δ, 554. ἡ αἰτιατ. ἅσσα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ λόγῳ ἐπαναληπτέου φράζεσθαι, παραβλ. Ἰλ. Ι, 397. Ν, 182. Φ, 484. Ὀδσ. Ξ, 172. ἔτι δὲ καὶ, Ὀδσ. Σ, 113. «Ζεύς τοι δοίη, ὅ,τι μάλιστα (δοθῆναί σοι) ἐθέλεις» πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἀπολύτως, ἐξαιρ. κατὰ μετοχ. ὅπου ἡ ἔννοια τοῦ ἐθελουσίου, τοῦ αὐτοπροαιρέτου ἐκφέρεται πάνυ ἐμφατικωτέρα παρὰ τὴν τῆς ἐπιῤῥηματίας, ἐπιθυμίας· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. θυμῷ ἐθέλειν· σπανιώτερον, ἐθέλει μοι θυμὸς, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν κοιν. θέλει ἡ ψυχή μου ἡ καρδία μου, Ἰλ. Ρ, 702. Ὀδσ. Λ, 566. Ν, 40.

Ἐνίοτε δὲ, καὶ ἐξαιρ. ἀρνητικῶς προκειμένης, ἡ σημασία τοῦ ἐθέλω εἶναι ἡ αὐτὴ σχεδὸν τῇ τοῦ, δύναμαι· π. χ. «μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκεν ἀναντίον»· τὸ ἡμέτ. κοιν. δὲν εἶχαν ὄρεξιν, ἢ ἔχασαν τὴν ὄρεξιν τοῦ νὰ ἀντισταθοῦν· τοῦτ' ἔστι δὲν ἠμποροῦσαν, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν, Ἰλ. Ν, 106. ὡσαύτως καὶ Φ, 386. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· «οὐδ' ἤθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο»· τοῦτ' ἔστι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τρέξῃ μακρύτερα· παραβλ. Ὀδσ. Θ, 223, 316. Γ, 121. Τμ. Δμτ. 43. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Ἀττ. Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 133. ὅπου ὑπομιμνήσκει ἡ λέξ. ἐλαφράν τινα εἰρωνίαν. Τῆς διὰ τοῦ βούλομαι πολλάκις δηλουμένης σημασίας, Προτιμῶ, θέλω καλήτερα, οὐδαμοῦ ἄλλου εὑρίσκεται τεκμήριον, διὰ τοῦ ἐθέλω σημαινομένης παρὰ μόνον ἐν Ὀδσ. Γ. 324. «ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηΐ τε σῇ καὶ σοῖς ἑτάροισιν· εἰ δ' ἐθέλεις πεζός». — Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. τὸ, ἐθέλω κεῖται ἐξ ἴσου τῷ μέλλω, ἄλλου τινὸς ῥημ. ἀπαρεμφάτῳ συντασσόμενον, τῷ ὁποίῳ παρέχει Μέλλοντος χρόνου ἔννοιαν, ἀποβάλλον τὴν ἰδίαν του κυρίαν σημασίαν· τοῦτο δὲ μόνον ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Wessel. ἐν Ἡρόδ. 7, 49. Ἀστ. ἐν Πλάτ. Πολ. 2, 15. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ φέρει πολλάκις καὶ τοῦ, εἰωθέναι τὴν σημασ. «ὁπόταν ἡ γῆ φέρειν ἐθέλει», Ξενοφ. Ὅταν συνειθίζει νὰ γεννᾷ ἡ γῆ. (ὁ ταυτοσήμαντος, θέλω, τύπ. οὐδαμοῦ εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἰδὲ ἐξαιρ. τοὺς Σχολ. Ἰλ. Α, 277. ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ἐθέλω ἐστὶν ἄχρηστον ἐκ τοῖς Ἰαμβοτριμετ. Ἀττ. Τραγῳδ. οἵτινες ὅμως χρῶνται τῷ παρατ. ἤθελον· παρ' Ἀριστφ. δὲ, Εἰρ. 837. εὑρίσκεται καὶ ἐθελῆσαι. Ὁ Πινδ. χρῆται τῇ λέξει ὅλως Ὁμηρικῶς. Boeckh. τ. 1. Πυθ. 1, 62. 10, 5. Οἱ δὲ Λυρ. χρῶνται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται καὶ ἐν Ἀνάπαισ. ἀλλήλοις παρακείμενοι, Lob. ἐν Σοφ. Αἴ. 24. Οἱ Ἀττ. Λογογρ. προτιμῶσι τὸν τύπον ἐθέλω· ἐξαιρέσει τῆς πάνυ συνήθους συντάξεως αὐτοῦ, εἰ θέλεις· ἰδὲ (Stuw's;) ἀκριβεῖς παραβολὰς ἐν τῇ ἐφημερίδι Jen. A. L. Z. 1822. nr. 155. σελ. 258. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐστὶ μόνον ὁ παρατ. ἤθελον, ἀόρ. ἠθέλησα ὡς κανονικ. σχηματισμ. τοῦ ἐθέλω, χρήσιμος.)

Ἔθεν. Ἐπι. καὶ Ἀττ. ποιητ. γενκ. ἀντὶ ἕο, οὗ, Ἀντωνυμ. γ'. Προσ. ἀρσ. καὶ θηλ. Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλ. Αἰολ. γέθεν μετὰ τοῦ διγάμματος. Περὶ τῆς τονώσεως ἰδὲ Βουτμ. Γραμμ. Ἑλλ. 72. σημ. 13.

*Ἐθηεῖτο, ἐθηεύμεθα, ἐθηεῦντο, Ἰων. ἀντὶ ἐθεᾶτο, ἐθεώμεθα, ἐθεῶντο, παρὰ τὸ, θεάομαι.

*Ἐθηεύμεσθα, Ἰων. ἀντὶ ἐθεώμεθα, Ὀδσ.

*Ἐθηήσαντο. Ἰων. ἀντὶ ἐθεάσαντο· γ'. πληθ. κρτκ. μετ. ἀόρ. α. τοῦ θεάομαι, Ὀδσ.

Ἐθημοσύνη, ης, ἡ. Συνήθεια· παρὰ τὸ

Ἐθήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνήθης, συνηθισμένος.

*Ἔθην. παθτ. ἀόρ. α. τοῦ ἵημι· τὸ δὲ ἔθηε, φιλμ. ἐνργτ. ἀόρ. β'. τοῦ τίθημι.

Ἐθίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Ξενφ. Κρ. π. 3, 3, 53. (ἔθος) τινά τι. Συνηθίζω, κάμνω νὰ συνηθίσῃ, Παθτ. Συνηθίζω αὐτὸς ἐμαυτὸν, εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζομαι· καθ' ἣν σημασ. οἱ μεταγεν. Στωϊκοὶ καὶ τῇ ἐνργ. διαθ. χρῶνται.

Ἐθικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν συνήθειαν· εἶναι συνηθισμένον.

Ἔθιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ συνηθίζηται, εἶναι συνηθισμένον, εἰς κοινὴν συνήθειαν· κτλ. ἔθιμα καὶ νόμιμα, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. Δ. σελ. 151. Αἱ συνήθειαι, καὶ τὰ ἤθη.

Ἔθισμα, ατος, τὸ (ἐθίζω). Πᾶν ὅ,τι ἐσυνήθισέ τις, τὸ συνηθισμένον· συνήθεια.

Ἐθισμός, οῦ, ὁ. Συνηθισμὸς, συνήθεια, συνήθεια.

*Ἐθιστέος, έα, έον. ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐθίζω· πρέπει νὰ συνηθισθῇ, νὰ συνηθίζηται κλ.

Ἐθιστός, στὴ, στόν. Συνηθισμένος, συνηθιστός· πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν, ἠμπορεῖ νὰ συνηθισθῇ.

Ἐθναγός, οῦ, ὁ (ἔθνος, ἡγέομαι). Ὁδηγὸς τοῦ Ἔθνους.

Ἐθνάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἀρχηγὸς, ἐξουσιαστὴς ἔθνους· ἀφ' οὗ

Ἐθναρχία, ἡ. Ἡ ἐξουσία, ἡ διοίκησις, ἔθνους τινός.

Ἐθνηδὸν, Ἐπίῤ. Κατὰ ἔθνη, κατὰ ὁλόκληρα ἔθνη.

Ἐθνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔθνος, εἶναι ἴδιον ἔθνους τινὸς, τὸ συνηθίζει τὸ ἔθνος. — 2) παρὰ Γραμματγρ. ἐξωτερικὸς, ξένος, σχεδὸν ὡς τὸ, βάρβαρος. — 3) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, Ἐπίῤῥ. ἐθνικῶς.

Ἐθνίστης, ου, ὁ· καὶ Ἐθνίτης, Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔθνος, ὁμογενὴς, συμπατριώτης· παρὰ τισὶ δὲ καὶ ἐθνιστὴς ὀξυτον Ἡσύχιος, καὶ Σουΐδας.

Ἐθνοπάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ πρῶτος πατὴρ τοῦ ἔθνους, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Κεφ. ις'.

Ἐθνοπλήκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πολεμῶν, καὶ φθείρων τὸ ἔθνος, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Ζ. ἔνθα εὑρίσκεται πεθνοπλήκτου πυρὸς, ἐκ τοῦ ἐθνοπλήκτης· τινὰ Χειρόγραφ. πεθνοπλήκτου ἔχουσιν, τὸ δὲ πεθνοπλήκτου, ἄνευ ἑρμην.

Ἔθνος, εος, ους, τό. Πανδήποτε πλῆθος ἀνθρώπων, πολλοὶ ἄνθρωποι μαζὺ, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὰς αὐτὰς συνηθείας, τὰ ἴδια ἤθη καὶ κατ' αὐτὰ ζοῦν, πολιτεύονται κοινῶς μεταξύ των Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. κεῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον «ἔθνος ἑταίρων», Πλῆθος συμπολεμιστῶν· τὸ ἰταλ. καμεράτων εἰς τὸν πόλεμον. Εἶτα πληθυντ. «ἔθνεα πεζῶν, ἔθνεα νεκρῶν» καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων ἐθνῶν, ἔθνος Ἀχαιῶν, Λυκίων· ὡσαύτως καὶ ἔθνος λαῶν, Τὸ πλῆθος τῶν διαφόρων πολεμιστῶν, Ἰλ. Ν, 495. Τρπκ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων· ἔθνεα μυιάων, μελισσάων, ὀρνίθων, χοίρων· Σύνεφα ἀπὸ μυίγας, μελίσσας, πουλιὰ, κοπάδια ἀπὸ γουρούνια, Ὁμ. παρὰ Πινδ. δὲ καὶ, τὸ ἔθνος μερόπων, ἀνέρων, γυναικῶν, ἀντὶ τοῦ, γένος, φυλή· ὡσαύτως καὶ Ξενφ.· ἔτι δὲ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔθνος, φυλή· τὸ ἰταλ. νατσιόνε. Παρ' Ἱππ. δὲ = μέρος· παραβλ. ὁμοεθνία, σημ. 2. — 2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Πάντες ὅσοι δὲν εἶναι Ἑβραῖοι, ἢ Χριστιανοί. (πιθανὸς παρὰ τὸ, ἔθος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, ἑσμός.)

*Ἔθορον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ θρώσκω, Ὁμ.

Ἔθος, εος, τό. Συνήθεια, πᾶν ὅ,τι συνηθίζεται κοινῶς ἀπὸ ὅλους· τὸ τουρκ. ζακόνι. Τραγ. ἔθος πρὸς τοκήων, Πατροπαράδοτος συνήθεια, Αἰσχλ. Ἀγμ. 737. τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ νομίζηται ὡς ἦθος· διότι ἡ σημασία αὐτοῦ εἶναι ἰδιαιτέρα, δὲν συμπεριλαμβάνει ὅλον τὸ ἔθνος.

*Ἐθρέφθην, παθ. ἀόρ. α'. τοῦ τρέφω, Ἡρδ.

*Ἔθρεψα, ἐνργ. ἀόρ. α. τοῦ, τρέφω, Ὁμ.

Ἔθω, Εἶμαι συνηθισμένος· ὁ Ἐνεστ. ὅμως εὑρίσκεται μόνον κατὰ μετοχὴν, καὶ τοῦτο μόνον ἐν Ἰλ. Ι, 540. «κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων»· Ἔκαμνε πολλὰ κακὰ, κατὰ τὴν συνήθειάν του· τοῦτ' ἔστι ἦτον συνηθισμένος νὰ κάμνῃ μεγάλας ζημίας· ὡσαύτως καὶ Ἰλ. Π, 260. «οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες» Τοὺς ὁποίους πειράζουν τὰ παιδιὰ κατὰ τὴν συνήθειάν των. Ἔστι δὲ ὁ αὐτὸς συντάξεως τρόπος ὡς τῶν μετοχ. λαθὼν καὶ τυχὼν, μετὰ τελικοῦ ῥήματος.

Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἀντὶ Ἐνστ. τῷ Παρακ. εἴωθα, Ἰων. ἔωθα· Συνήθιζω, εἶμαι συνηθισμένος, ἔχω συνήθειαν. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. εὑρηνται ἀμφότ. οἱ τύποι συνήθως μετὰ ἀπαρεμφ. συντεταγμένοι. Ἡ μετχ. εἰωθώς κεῖται ἀπολύτως, ἀντὶ τοῦ συνηθισμένος, συνήθης, Ἰλδ. Ε, 231. Παρεφ. Δωρ. ἔσωκα.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ι.

Εἰ, Σύνδεσμ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου Ὁμ. καὶ οἱ Δωρ. χρῶνται καὶ τῷ, Αἰ. — Α) Ἄν, διακρινόμενον τοῦ [illegible], καθ' ὅτι σημαίνει καθαράν τινα ἔννοιαν πάντη πείρας, ἢ ἐμπειρίας ἀμέτοχον, Herm. Vig. σλ. 834. Τὰ πλεῖστα συντάσ. Εὐκτικῇ, ἀλλὰ καὶ Ὁριστ. καὶ Ὑποτ. Ἐγκλ. — 1) Εὐκτ. συνταττόμενον σημαίνει τὸ πρᾶγμα ὡς καθαρὰν ἰδέαν, παριστάνουσαν τὸ ἀντικείμενον οὐχ ὡς τι βέβαιον, ἀλλ' ὡς προβληματικὸν καὶ κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπάρχον. — α΄) μετὰ Εὐκτ. ῥήματος, καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ, ἤτοι ἐν τῇ ἐλάττονι προτάσει μετὰ εὐκτ. ὡσαύτως τό, ἂν προτεθειμένον ἔχοντος, συνταττόμενον, σημαίνει ἀβεβαιότητα χωρὶς ἄλλης τινὸς παραβεβλημένης ἐννοίας, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποθέσεως εἶναι πιθανὸν μόνον. „Τρῶες μέγα κεν κεχαρίατο, εἰ τάδε πάντα πυθοίατο· Ἤθελε χαρῇ πολύ, ἂν ἀκούσουν αὐτά· ὅπου τό, ἂν τὰ ἀκούσουν, εἶναι ἀβέβαιον, Ἰλδ. Α, 256. Math. Γραμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1014. — β΄) μετὰ Εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλλάτ. προτ. μετὰ Ὁριστ. συντάσσεται ὅταν διὰ τῆς ἐλασ. δηλῶταί τι ὡρισμένως βέβαιον, διὰ τῆς μείζονος δέ, δυνατόν τι ἢ ἐνδεχόμενον μόνον· καὶ μετὰ Ὁριστ. ἐνεστ. μέν, Ἰλδ. Ι, 389. „κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο, οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι«. Wolf ἐν Ἀπτ. σλ. 283. μετὰ ὁριστ. Μέλ. δέ, Ἰλδ. Α, 293. „ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι«. Μετὰ Ὁριστ. παρῳχημένου Ἀττ. „ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτήν«, Θυκ. 3, 47. ἰδὲ Math. Γραμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1017. — γ΄) Μετὰ εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. ὑποτ. μετὰ τοῦ ἄν, Ἰλδ. Λ, 386. „εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί«· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε χρήσιμος ἡ σύνταξις αὕτη· ἰδὲ Math. Γραμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1018. — δ΄) ἡ μείζων πρότ. μετὰ τοῦ εἰ παραλείπεται, ὅπου ἀναπληροῦται ῥᾳδίως ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, Ἰλδ. Ι, 245. „ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ«· καὶ 303· καὶ Τ, 52. καὶ Ὀδσ. Η, 278. Ἀντὶ τῆς μείζ. προτ. τίθεται ἡ μετχ. Ἰλδ. Κ, 246. „τούτου γ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι«. — ε΄) Μετὰ εὐκτ. ἄνευ ἐλάσ. προτ. εἰς δήλωσιν εὐχῆς· Εἴθε, ἄμποτε, Ἰλδ. Ω, 74. „ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο, ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος«. Math. Γραμ. Ἑλλ. 2. σλ. 975. Herm. Vig. 757. Valck. Φοιν. 761. ἐν τοῖς τοιούτοις ὅμως τίθεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ εἴθε, εἰ γάρ, καὶ αἰ γάρ· ἰδὲ παρακατιών, εἰ γάρ. — ς΄) Μετὰ εὐκτ. ἀντὶ χρονικοῦ μορίου, ὅταν σημαίνηται πρᾶξις ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα· Ὁσάκις, ὅσαις φοραῖς· καὶ τότε ἐπιφέρεται συνήθως παρατατ. ἢ ὑπερσντ. σπανίως ἀόρ. Math. Ἑλλ. Γραμ. 2. σελ. 1006. — 2) Μετὰ Ὁριστ. ῥημ. τίθεται, τὸ ἄνευ ἀμφιβολίας ἐνδεχόμενον σημαῖνον, ἐν ὅλως ἁπλῇ καὶ οὐδεμιᾷ ἀμφιβολίᾳ ἢ οὐδενὶ ἀποτελέσματι περαιτέρω ὑποκειμένῃ ἐκφράσει τοῦ ὄντος, ἢ τοῦ συμβαίνοντος· α΄) Μετὰ ἐνεστ. Ἐπὶ κατὰ τὸ ἐνεστὸς γινομένων, ἢ ἐλπιζομένων πραγμάτων· „ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον« ὅπου οὐδεμία πρόκειται ἀμφιβολία ὅτι ἄμεινον ἔσται τὸ νὰ ἀποδώσῃ τὴν κόρην, Ἰλδ. Α, 116. παρβλ. καὶ 173. 178. καὶ Γ, 67. — β΄) Μετὰ παρῳχημ. Ἐπὶ παρῳχηκότων πραγμάτων, ἐξαιρέτως ἐν ἐπιμαρτυρήσεσι καὶ ἱκεσίαις· „εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ«, Ἰλδ. Α, 39, 290, 503. ἰδὲ παρακατιὼν τό, εἴποτε. — γ΄) Μετὰ Μέλλοντος χρόνου· „γνώσεαι, εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις«, Ἰλδ. Β, 367. 379. ὅπου ὁ Μέλλων χρόνος, καθ' ὃν συμβήσεται τὸ πρᾶγμα, νομίζεται ὡς ἀναμφιβόλως καὶ βεβαίως προκείμενος. Οἱ δ' Ἀττ. τιθέασιν οὐ σπανίως ἐν τῇ ἐλάσσ. προτ. Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, εἰς μετρίασιν τῆς βεβαιότητος τοῦ σημαινομένου πράγματος, Σοφλ. Ἠλ. 1483. „καὶ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γ' ἄτε καὶ οὐδὲν ἂν κείσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας, ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν«. Math. Γραμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1017. Οὐ σπανίως δὲ κεῖται ὡσαύτως καὶ ἡ ὁριστ. ἐγκ. καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὅπου τὸ πρᾶγμα δηλοῦται διὰ τῆς εὐκτικῆς ὡς καθαρὰ ἰδέα μόνον. π. χ. „πεζοὶ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν«· Ἐπροθυμοῦντο νὰ δοκιμάσωσιν ἂν ἤθελε δυνηθοῦν νὰ κατορθώσωσι τὸ νὰ παρέλθωσι· κεῖται ὡς νὰ ἔλεγον οἱ πεζοί· ἡμεῖς θέλομεν νὰ δοκιμάσωμεν ἂν ἠμπορέσωμεν νὰ περάσωμεν, Ἰλδ. Μ, 59. παράβλ. καὶ Φ, 267. ἄρα χρησιμεύει εἰς παράστασιν καὶ ἐμφανῆ αἰσθητὴν κατάστασιν τοῦ νοουμένου, ἢ τῆς ἁπλῶς ἰδέας· παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἐξαιρ. πολλάκις χρήσιμος σύντξ. Ἔτι δὲ κεῖται ἐν τῇ μείζ. προτ. ὁριστ. Ἐνστ. ἢ Μέλ. τῷ Εἰ ἐπιφερομένης, ὅταν δὲν ἐννοῆται τὸ ἐνδεχόμενον, ἢ πιθανόν, ἀλλὰ περίστασις ὡς πρὸς τὸ μέλλον βεβαίως συμβαίνουσα, καὶ ἡ ἀναγκαία συνέχεια τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἐξαιρέτως ἐμφατικῶς· „εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι«· Θέλεις τρέμεις βέβαια καὶ μακρὰν ἂν ἀκούσῃς πόλεμον, Ἰλδ. Ε, 350. παρβλ. καὶ Ο, 213. Reisig conj. Ar. σλ. 44. Τοῦ Ἀττικισμοῦ δὲ ἡ ἐπιμελὴς πρόνοια καὶ λεπτότης προήγαγε τὸ ἀνάπαλιν, ὥστε τὸ Εἰ μετὰ ὁριστ. ῥήματος χρησιμεύει οὐ μόνον ἐπὶ πιθανῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάντη βεβαίων πραγμάτων, καὶ ὅθεν κεῖται ἀντὶ τοῦ, ὅτι· τοῦτο δὲ γίνεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ θαυμάζω, καὶ ἄλλων αἰσθήσεως ἐξαιρ. σημαντικῶν ῥημάτων προηγουμένων· οἷον, τοῦ, ἀγανακτέω, δεινὸν ποιοῦμαι, τοῦ, δηλοῖ· καὶ λ. τ. τ. Ἡρδτ. 1, 155. „καὶ ἔπειτα θαυμάζω εἴ μοι ἀπεστᾶσι;« καὶ Θυκ. 6, 60. „. . καὶ δεινὸν ποιούμενοι πρότερον, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται. . . οἱ μὲν παθόντες, ἄδηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρηντο«· παράβλ. καὶ Πλατ. Λάχ. σλ. 194. Α. καὶ Math. Γραμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1251. καὶ Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 330. — δ΄) Ὅταν ἐν μὲν τῇ μείζ. προτ. κῆται τὸ Εἰ μετὰ Παρατατ. ἐν τῇ ἐλάσ. δὲ τὸ Ἂν ὡσαύτως μετὰ Παρατ. τὸ μὲν Εἰ σημαίνει ἀτέλεστον, ἀποφατικήν, ἢ καταφατικὴν ὑπόθεσιν· τὸ δὲ Ἂν ἀτέλεστον καταφατικὸν ἢ ἀποφατικὸν ὑποθετικόν τι· ὅπου μέντοι ἰστέον ὅτι ἡ ἀποφατικὴ ὑπόθεσις καὶ τὸ ἀποφατικὸν ὑποθετικὸν μένουσιν ἀτέλεστα, ὅταν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀποφατικοῦ, ἄρα κατάφασις· ἐξ οὗ προκύπτουσι τέσσαρά τινα· δηλ. ὅτι, εἴτε ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ ὑποθετικὸν εἶνε ἀμφότερα καταφατικά, εἴτε ἀμφότερα ἀποφατικά· εἴτε ἡ μὲν ὑπόθεσις καταφατική, τὸ ὑποθετικὸν δὲ ἀποφατικόν· εἴτε ἡ ὑπόθεσις ἀποφατική, τὸ δὲ ὑποθετικὸν καταφατικόν· π. χ. ὡς πρὸς τὸ πρῶτον· „εἴ τι εἶχεν, ἐδίδου ἄν«· Ἂν εἶχε τίποτε, ἤθελε τὸ δώσῃ· μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτε, Ἀττικ. — ε΄) Μετὰ ὁριστ. ἀόρ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. προτ. ὡσαύτως ἀόρ. ὁριστ. μετὰ τοῦ Ἄν, ἐκφέρεται μὲν ἡ ἰδία ἔννοια, κατ' ἀμφότερα ὅμως εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον· „εἴ τι εἶχεν, ἔδωκεν ἄν«. Ἂν ἤθελεν ἔχῃ τίποτε ἤθελε τὸ δώσῃ· παράβλ., Ἰλδ. Φ, 212. „καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε . . , εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης«· καὶ 544. „ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον . ., εἰ μὴ Ἀπόλλων Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν«· ἰδὲ Math. Γραμ. Ἑλλ. 2, σλ. 964. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. δύναται ἐπιφέρεσθαι τὸν παρατ. μετὰ τοῦ Ἄν· „καὶ ἐπείσθην, οὐκ ἂν ἠῤῥώστουν«· Ἂν ἐπείθομουν, δὲν ἀῤῥωστοῦσα, Βτμν. 126, 9. 4, 10. Ὁ Παρατ. ἦν, ἔχει ἐλλεῖπον ἐνίοτε τὸ Ἂν ἐν τῇ ἐλασ. προτ., σπάνιον μέντοι τοῦτο. Math. Γραμ. Ἑλλ. 2, σλ. 967. Poppo obs. cr. ἐν Θυκ. σλ. 142. Πολὺ σπανιώτερον δὲ εὑρηται Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἂν ἐν τῇ ἐλασ., τῷ, εἰ μή, καὶ τῷ ὁριστ. ἀορ. ἐπιφερομένου· „καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο, εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν«· ἰδὲ καὶ Ρ, 70. — 3) Τὸ Εἰ μετὰ ὑποτακ. ῥημ. συνταττόμενον, παριστάνει τὸ πρᾶγμα ἀπ' ἄλλης τινὸς γνώμης, ἢ ἀπ' ἄλλου τινὸς ἀποτελέσματος ἐξαρτώμενον, Ὑποθετέον ὅτι — ἂν τύχῃ νὰ —, παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιώτερα, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον· „εἴ ποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι«, Ἰλδ. Α, 340. Ἰδὲ καὶ Ε, 258. καὶ Ι, 318. Ὀδσ. Ξ, 221. Η, 204. Π, 138. καὶ Math. Ἑλλ. Γραμ. 2, σλ. 1020. Πολὺ μᾶλλον δὲ τό, εἰ κεν, μετὰ ὑποτ. ῥήμ. Ὁ δὲ Ἡσδ. συντάσσει μὲν ὡσαύτως τὸ εἰ ὑποτακτικῷ ῥήμ. ἄνευ προσλήψεως μέντοι τοῦ κεν μορίου. Περὶ τῶν Ἀττ. ἐνομίζετο ἄλλως ὡς κανονικόν, ὅτι οὐδέποτε χρῶνται τῷ Εἰ μετὰ ὑποτατ. ἀλλὰ μόνον τῷ Ἐὰν ἢ Ἄν· εὑρέθη ὅμως ἀναγκαία ἡ ἐξαίρεσις μαρτυριῶν τινῶν ἐκ τῶν Τραγ. ἐν οἷς φαίνεται σαφέστατα ἡ σύντξ. τοῦ Εἰ, ὑποτακτικῷ ῥμτ, π. χ. Σοφλ. Οἰδ. Τ. 198. 868. 1055. Ἀντ. 706. 1012. Οἰδ. Κ. 1226. 1443. παράβλ. Ἀνέκδ. Bk. 1, σλ. 144. Herm. ἐν Σοφλ. Αἴ. 491. καὶ Ἀντ. 706. Reisig ἐν Οἰδ. Κ. 1223. Εὐριπδ. Βάκ. 200. Wellauer ἐν Αἰσχλ Εὐμ. 225. Ἱκτ. 395. Πέρ. 777. Lange καὶ Pinzg. Πέρ. 746. Τὸ δ' ἐν Αἰσχλ. Πμθ. 1057. „εἰ δ' εὐτυχῇ, τί χαλᾷ μανιῶν;« φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν C. Schneid. πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται, εἰδ' εὐτυχὴ ᾖ· Τούτοις προστεθήτω Ἀριστφ. Ἱππ. 705. 707. ὅπου τὰ Ῥαβεν. χειρόγρ. παριστᾶσι τὸ ὑποτκ. ὅπερ ὁ Reisig conj. σλ. 25 . ἐξέλει· καὶ ὅθεν πρέπει νὰ ἀναληφθῇ παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 454. Τέλος δὲ ἐγνώσθη ἐγχωροῦν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. οἷον, Θυκ. 6, 21. „ἄλλως τε καὶ εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις φοβηθεῖσαι«· καὶ Ξενφ. Ἀπμν. 2, 1, 12. καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 334. Πολ. 9, σλ. 579. Ε παράβλ. Krüger comm. σλ. 271. Osan. Φιλμ. σλ. XXXVI. Ἐκ τούτων ὁρίζει τῶν Πεπαιδευμένων τις (Krüger;) τὸν κανόνα ἐν τῇ Ἀλλ. ἐφημερίδ. Hall. A. L. Z. 1825. nr. 33. σλ. 272. ὅτι: „Τὸ Εἰ συντάσσεται ὑποτκ. ῥημ. ὅταν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λαλοῦντος ᾖ ἐπικρατεστέρα ἡ ἰδέα τῆς βεβαιότητος, ἢ τῆς βεβαιώσεως τῆς ὑποθέσεως, (τοῦτ' ἔστιν ὅταν ὁ λαλῶν στοχάζηται ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι βεβαία, ἢ ὅτι πρέπει νὰ βεβαιωθῇ, νὰ γένῃ βεβαία)· ἐν ᾧ τό, Ἄν, ἢ τό, Ἢν μετὰ ὑποτακτ. ῥημτ. σημαίνει μόνον τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ὑποθέσεως μετὰ πιθανότητος τοῦ ἀποβησομένου· κατὰ τὸν ὁποῖον κανόνα λοιπὸν πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ παρὰ Ξενφ.

Κρ. Ἀν. 3, 2, 22. κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγ. εἰ καὶ — ὥσει· ἀντὶ τοῦ, ἦν καὶ πρόσω τῶν πηγῶν ἄποροι ὦσι· παρβλ. Krüger ἐν Κρ. Ἀνβ. 3, 1, 36· καὶ 7, 6, 24. Jac. ἐν Ἀχιλ. Τατ. σλ. 631. Baehr in Creuz. melet. 3. σλ. 24. Jacob ἐν Λουκ. Τοξ. σλ. 52. 53. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ καὶ ἐλάσσονος λόγου συγγραφεῦσι τὸ Εἰ συντάττεται συνήθως μετὰ ὑποτ. ῥημτ. Herm. Vig. σλ. 831. τὰ δ' ἄλλα παραβλ. εἰ κε. — 4) Τὸ Εἰ σπανιώτατα συντάττεται μετοχῇ, τὸ, ὥστε συνήθως προσκείμενον ἐχούσῃ, ἀντὶ ὑποτακτ. ῥημ. Ξενφ. Ἀπομ. 2, 6, 25. Σφκλ. Αἰ. 876. κατὰ Herm. δὲ, καὶ 179. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 533. Εἰς ταύτην τὴν σύνταξιν ἀντιφάσκει ἐκ νέου ὁ Bremi Philol. Beytr. aus der Schweiz σελ. 172. — 5) Τὸ Εἰ μετὰ ἀπαρμφ. εὕρηται δὶς παρ' Ἡρδτ. 3, 105. 108., κατὰ πλάγιον λόγον· εἶναι δὲ . . οὕτω ὥστε, εἰ μὴ παραλαμβάνειν τῆς ὁδοῦ τοὺς Ἰνδοὺς ἐν ᾧ τοὺς μύρμηκας συλλέγεσθαι, οὐδένα ἂν σφέων ἀποσώζεσθαι· καὶ »λέγουσι δὲ καὶ τόδε Ἀράβιοι, ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπίμπλατο τῶν ὀφίων τούτων, Εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτοὺς, οἷόν τι κατὰ ἐχίδνας ἠπιστάμην γίνεσθαι« ἔνθα σημαίνεται τὸ, ὅ,τι στοχάζεται ἄλλος τις. Herm. Vig. σλ. 832. — Ἐνίοτε δὲ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται τὸ Εἰ ἐκ τοῦ προηγουμένου λόγου εἰς πλείονας ἑπομένους, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις ἂν ὦσι τεταγμένοι οἱ ἑπόμενοι. λόγοι. Schaef. mel. σλ. 111.

Β) εἰ· Ἀν, ἀνίσως. Εἰς πλαγίας πρότασεις καὶ μετὰ τὰ ῥήματα ὅσα εἶσιν ἐρωτήσεως, ἀγνοίας, ἀμφιβολίας σημαντικά· »τάρα οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν«. Ἰλδ. Ε, 183. Μὲ τὰ σωστὰ δὲν ἠξεύρω ἂν εἶναι κάνένας ἀπὸ τοὺς θεούς· Πολλάκις δὲ παρ' Ὁμ. καὶ ἐν ἐλλειπέσι προτάσ· ἀναπληρουμέναις διὰ τοῦ, πειρώμενος, σκοπῶν καὶ τ. τ. π. χ. »κηρύσσειν κέλευσεν, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν [πειρησόμενοι] εἰ πεπίθοιεν Πηλείωνα« Ἀν ἤθελε δυνηθοῦν νὰ καταπείσουν τὸν Ἀχιλ. Ἰλδ. Ψ, 40. κεῖται δ' ἐνταῦθα τὸ εὐκτ. πεπίθοιεν ἄνευ, τοῦ, Ἀν, ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ἐννοεῖται παρελθοῦσα· παραβλ. Ἰλδ. Η, 206· Τ, 463. Εἰς δὲ τὰς κατὰ τὸ παρὸν ἢ εἰς τὸ μέλλον ἐννοουμένας προτ. ἀπαιτεῖται τὸ εἴ κε ἢ τὸ ἂν μετὰ ὑποτακτ. ῥημτ. Ἰλδ. Ε, 279. Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1032. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως εὕρηται τὸ, Εἰ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημσ. μετὰ ὑποτακτ.

Γ) Τὸ Εἰ γίνεται λόγου ἀρχικὸν ἐπιφερόμενα ἔχον συνθετικῶς τὰ μόρια· εἴ κε, εἴ περ, εἰ μὴ, εἰ καὶ, εἴ τις· καὶ λ. τ. τ. αἱ ὁποῖαι συνθέσεις αὐτοῦ ἀναφέρονται ἑκάστη ἰδιαιτέρως ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Τοῦ Εἰ προτιθέμενα δὲ μόρια εἰσί. — 1) καὶ εἰ, Καὶ ἂν, κι ἂν, ἂν καὶ, ἔστω καὶ νά· ἀληθὲς ἢ βέβαιόν τι ἐξαιροῦν· »τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν . . «, Ἰλδ. Υ, 371. — καὶ εἴ που, Καὶ ὅπου, ὅπου κι ἂν· »πόῤῥω ἂν ἔχῃσι πατρίδα σὴν, καὶ δῶμα, καὶ εἴ που τοι φίλον ἐστίν«, Ὀδσ. Η. 320. ὡσαύτως καὶ, τὸ, καὶ εἴ κε· εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἔγκλισις τῶν ῥημάτων τίθεται ὡς καὶ εἰς τὸ εἴ κε. Ἀττικῶς δέ· καὶ, κἂν, κἂν εἰ, προτλήψει μάλιστα καὶ τοῦ, ὅμως ἐν τῇ ἀκόλ. προτσ., τὸ ὁποῖον μέντοι τίθεται ἐπιτατικῶς μόνον ἐν τῷ τέλει τῆς ὑποθετικῆς προτάσεως· »πᾶν, δ' ἀναπτύξας πάθος λέξον καταστὰς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως«. Αἰσχλ. Περ. 295. καὶ Χρφ. 113. »μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως«. Τὰ δ' ἄλλα προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τὸ, καὶ εἰ ταὐτοσήμαντον τῷ, εἰ καὶ νομισθῇ. Herm. Vig. σλ. 832. — 2) οὐδ' εἰ, Οὔτε ἂν καὶ, οὔτε κι ἄν· »οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι«· Ἰλδ. Ε, 645. καὶ Τ, 102. Ὀδσ. Δ, 293. Ε. 80. — 3) ὡς εἰ· καὶ, ὡς εἴ τε, ἢ κατὰ Wolf, ὡσεὶ, ὡσείτε, Καθὼς, σὰν, ἐν παραβολαῖς· »τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα«, Ὀδσ. Η, 36. καὶ Ξ, 254. Ἰλδ. Ν, 492. Τ, 368. Ὀδσ. Τ, 39. 211. Οἱ Ἀττ. δὲ παρεμβάλλουσι μάλιστα καὶ τὸ, ἂν, ἢ τὸ, περ· »ὡς περ εἰ, ὡς ἂν εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ,« ἢ, ὥσπερανεὶ, Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σελ. 479. Α.

*Εἰ, Δωρκ. ἀντὶ ᾗ καὶ οὗ· παράλλ. πεῖ.

Εἶα, καὶ Εἷα παροξτ. καὶ ποιητ. εἶα· παρακελευσματικὴ λέξις· τὸ παρὰ τοῖς ναύταις καὶ νῦν ἔτι σύνηθες κατὰ μετάθεσιν τῆς τονώσεως μόνον διαφέρον ἐϊά μετὰ τῶν ἰταλ. λέξ. εἷα λέσσα, ἀντὶ εἷα λάσσα· παρ' ἡμῖν δὲ τὸ βαρβαρόφωνον ἄϊντε, ἄϊντεντέ. Ἔτι δὲ καὶ, »εἶα δή«. Πλάτ. Σοφ. 27. Ἐ καλὰ, ἔλα λοιπόν. (Ἐπεὶ δὲ τὸ α βραχύ ἐστιν, οἱ πάλαι Γραμματγ. γράφουσιν εἷα. Ἰδὲ μέντοι Reisig de constr. antistr. σλ. 19. ἔστι δὲ συγγν. τῷ, ἔα καὶ εὖα).

*Εἶα· γ'. ἑνκ. πρτκ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ, ἐάω. Ὁμ. (— —).

*Εἶα. Παρεμ. τοῦ, εἰμι, κατ' ἀβέβαιον ὑπόθεσιν Γραμματγρ. τινων. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, 562.

Εἰάζω, Μλ. -άσω· Φωνάζω τὸ »εἶα«, καθὼς καὶ αἰάζω, Φωνάζω τὸ Αἴ· καὶ εὐάζω, Φωνάζω τὸ »Εὖα« Valck. diatr. σλ. 20.

Εἰαμενή, ῆς, ἡ, Χαμήλωμα· χώρα ἢ τόπος χαμηλὸς, ὑγρὸς καὶ βοτανώδης πλησίον εἰς ποταμὸν, λίμνην, ἢ θάλασσαν· εἰς τὸν ὁποῖον αὐξάνουσι λεῦκαι, ἢ λευκάδια καὶ βόσκουσι ποίμναι ζώων· »ἐν εἰαμενῇ ἕλεος« Ἰλδ. Δ, 483. Ο. 631. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. δὲ, τόπος πλημμυρισμένος. Γ. 1202. »χῶρος καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἰαμενῇσιν« (ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ, εἶαται, ἧνται, ἧμαι, ἥμενος· ὅθεν καὶ τινες τῶν πάλαι Γραμματγ. εἱαμενὴ ὀξτ. γράφουσι· παράβλ. κάθημαι· ὁ δὲ Βτμν. Λξ. 2. σλ 24. ἐθέλει τὴν λέξιν τῷ, ἠιὼν, ἠϊόεις συγγενῆ).

*Εἰ ἂν, καὶ συστλ. ἐὰν καὶ ἤν· αὐθ' οὗ παρ' Ἰωσι τὸ, εἴ κε χρήσιμον· ὅπερ ἰδέ. Ἄλλων δὲ μορίων ἢ λέξεων παρεμβαλλομένων, ἡ σύνταξις αὐτοῦ γίνεται Ὁμηρικῶς τε καὶ Ἀττικῶς εἰ . . . . ἂν, »εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν.« Ἰλδ. Β, 597. Herm. Vig. σλ. 830.

Εἰανός, ἡ, όν. Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ Ἑανός. Ἰλ. Π, 9.

Εἶαρ, ρος, τό· ποιητ. ἀντὶ ἔαρ· Ἡ ἄνοιξις.

Εἰαρινός, ή, όν. Ποιητ. ἀντὶ ἐαρινός, Ἀνοιξιάτικος, πρωτοκαιρίτικος. Ὁμ.

*Εἰαρόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγμ. ποιητ.

Εἰαρόμασθος, ου, ὁ, ἡ (μαστός), Μὲ εὔμορφα παχέα, τρυφερὰ, στρομπολοχτὰ βυζιά. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 394.

Εἰαροπότης, ου, ὁ, ἡ (εἶαρ). Ὅστις πίνει αἷμα. Ἡσύχιος.

Εἰαροτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι). Ὅστις χαίρει, χαίρεται διὰ τὴν ἄνοιξιν, τῷ ἀρέσκει ἡ ἄνοιξις. Ὀρφ. Ὑμν. 51, 14.

*Εἴας· β'. ἑνκ. πρτκ. ἐνργτ. παρτ. τοῦ, ἐάω, (— —)

*Εἴασα, ας, ε· ἐνργτ. ἀόρ. α'. τοῦ, ἐάω.

*Εἴασκον. Ἐπκ. παρατ. τοῦ ἐάω, ἀντὶ εἴων, Ὁμ.

Εἵαται, εἵατο· γ'. πλθ. πρτκ. ἐνεστ. καὶ παρτ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. ἕαται, ἕατο· καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ἧνται, ἧντο· παρὰ τὸ ἧμαι. Ὁμ.

Εἴατο, γ'. πλθ. πρτκ. μέσ. παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦντο· τοῦτ' ἔστι ἦσαν· εὕρηται μόνον. Ὀδσ. Τ, 106. ἔνθα ὁ Βτμ. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 548. ὀρθότερον εἴατο ἀναγινώσκεσθαι κρίνει.

*Εἴατο· γ'. ἑνκ. πρτκ. μέσ. ὑπερσυντ. τοῦ ἕννυμι ἀντὶ εἷστο.

Εἴβιμος, ὁ, ἡ. Στάζων, σταλάζων. Εὐστάθ. παρὰ τὸ

Εἴβω, τύπος Ἐπκ. τοῦ λείβω· Στάζω, σταλάζω, χύνω τίποτε ἀπὸ σταλαγματιὰν σταλαγματιάν. Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει δεῖ ἐν τῇ συντάξει, »δάκρυον εἶβεν« καὶ, κατὰ δάκρυον εἴβειν« Τὸ νὰ χύνῃ τις δάκρυα. Μέσ. ἀμετβ. Στάζει, σταλάζει κάτω, τοῦτ' ἔστι χύνεται ἀπὸ σταλαγματιὰν σταλαγματιάν. Ἡσδ. Θγν. 810. Ἀλλὰ καὶ ὡς κατ' ἐνεργτ. διαθ. δάκρυα εἰβομένη, Σφκλ. Ἀντ. 527.

*Εἰ γάρ· Εἴθε, ἄμποτε, μακάρι. »εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοί«. Ἰλδ. Ρ, 561. Br. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 82. Ὡσαύτως καὶ, εἰ γάρ τοι, Ὀδσ. Ρ, 513. καὶ, εἰ γάρ πως. Ὀδσ. Π. 148. Παρ' Ὁμ, ὅμως πολὺ μᾶλλον εὔχρηστον κατὰ ταύτην τὴν σημσ. τὸ, αἲ γάρ, αἲ γὰρ δὴ, αἲ γὰρ δήποτε, αἲ γάρ πως. Ἰλδ. Β, 371. Δ, 189. Χ, 346. Ὀδσ. Τ, 22. Ἀσύνηθης σύνταξις αὐτοῦ μετὰ ἀπρμφ. »εἰ γὰρ, τοῖος ἐὼν, οἷός ἐσσι, παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι«. Ὀδσ. Η, 313. παράβλ. Εἰ, Α, 1. δ. καὶ εἴθε. — 2) Ἐπειδὴ ἄν· διότι ἄν· »εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα«. Ἰλδ. Υ, 26. Τίθεται δὲ ἐν συνάξει, ὅταν ἡ εὐχὴ ἀποτείνηται εἴς τινα γνώμην ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς ἐξαρτωμένην, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα ἀναγκαῖον ποιοῦσαν, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προηγῆται τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐχῆς· ὡσαύτως καὶ τὸ, εἰ, Α. 1. ε'. Τὸ δὲ εἴθε, σημαίνει ἐξ ἐναντίας τὸ εὐκτὸν καθ' αὑτό. Nitsch. ἐν Ὀδσ. Α, 265.

*Εἴγε· Ἂν ὅμως, ἂν δὲ, ἀλλ' ἂν, μὰ ἄν· ὑπόθεσιν συνάπτον, τὸ ὑποθετικὸν ἀναιρεῖν ἀπειλοῦσαν· π. χ. »Οἴκονδε ἐθέλεις ἰέναι· εἴγε μὲν εἰδείης, ὅσσα τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι, ἐνθάδε τ' αὖθι μένων τόδε δῶμα φυλάσσοις.« Ὀδσ. Ε. 206. Εὔχεται νὰ πηγαίνῃς εἰς τὴν πατρίδα σου· ἀλλ' ἂν ἤξευρες πόσα κακὰ θέλεις πάθεις πρωτήτερα, ἤθελε προτιμήσῃς τὸ νὰ μένῃς ἐδῶ. — 2) Εἰμὲν, ἄν· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τοιοῦτα δύναται νὰ προϋποθέτῃ τις· »ἀλλὰ σὺ, εἰ δύναταί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.« Ἰλδ Α. 393. Ὀδσ. Π, 300. Herm. Vig. σλ. 834.

*Εἰ γοῦν· Ἂν δηλαδή· ὑποθέσεως τινὸς ἐπιλελησμένης ἐπαναληπτικόν. »τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν«. Ἰλδ. Ε, 258. Ἂν δηλαδὴ, ἢ ἂν τυχὸν φύγῃ, γλυκύτερη ἡ λέξις· ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. ἀπαντώμενον, ὅπου ἄλλοι εἰ γ' οὖν γράφουσι.

Εἰ δ', ἄγε· παρακελευσματικὸν μόριον· Ἔλα δὰ, δοκίμασε· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις καὶ πληθυντικῶς, εἰ δ' ἄγετε, χρῆται αὐτῷ. »εἰ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν«. Ἰλδ. Χ, 381. συνήθως δὲ συντάττεται, εἰ δ' ἄγε νῦν· εἰ δ', ἄγε δή· εἰ δ' ἄγε μήν· εἴτε, εἰ δ', ἄγε μοι· προστκτ. Ἐγκλ. ῥῆμα ἐπιφερόμενον ἔχον. Ἔτι δὲ καὶ, εἰ δ', ἄγε τοι. Ὀδσ. Ι, 37. Ἀντὶ προστακτ. δὲ κεῖται, τὸ, δεῦρο· Ἰλδ. Ρ, 685. Ὅταν δὲ ὁ παρακελεύων προτρέπῃ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἐπιφέρεται ὑποτακτ. ἀόρ. Ὀδσ. Ι, 37. ἢ Μλ. ὁριστ. Ἰλδ Α, 524. Ι, 1667. (ἔστι δὲ ἐλλειπτικὴ ἡ φράσις· τελεία γὰρ ἔσοιτο »εἰ δ' ἐθέλεις, ἢ, εἰ δὲ βούλει, ἄγε« καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς συνεθίζεται· Μὰ ἂν θέλῃς, ἂν ἀγαπᾷς· ἄρα μετρίωσις τῆς προσταγῆς ὅθεν μόνον ἐν παρακλητικοῖς παρακελευσμοῖς χρήσιμον, Nitzsch. Ὀδσ. Α. 270. Ἡ ἑτέρα ἐτυμολογία δὲ, παρὰ τὸ, εἶα δὴ ἄγε, ἀντιβαίνει τῇ συντάξει, εἰ δ', ἄγε δή, καὶ τῇ ὅλως παραπλησίᾳ χρήσει τοῦ, εἰ δέ).

Εἰδαίνομαι· ποιητ. κατ' ἐπίτασ. ἀντὶ τοῦ

ποιοῦμαι, μετὰ δοτικ. Ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος. Νίκανδρ. Ἀλεξ.

Εἰδάλιμος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὡραῖος, εὔμορφος, καλοκαμωμένος. Ὀδυσ. Ω, 278. — 2) ὅμοιος μέ τινα. πλάκες Σειρήνων εἰδάλιμοι, Ἀνάλεκτ. Α΄. σελ. 93.

Εἰδάλλομαι, = εἰδαίνομαι, ἰνδάλλομαι.

Εἶδαρ, ατος, τό· (ἔδω· ποιητ. κατ' ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἔδαρ)· Τροφή, φαγητόν. Ὁμ. καὶ ἐπὶ κτηνῶν. Ἰλιάδ. Ε, 369. ἔτι δὲ καὶ δέλεαρ, δόλωμα, ἐπὶ ἰχθύων. Ὀδυσ. Μ, 252.

***Εἰ δέ**· ἄνευ ἀλλάσσονος προτασ. ἐλλειπτικῶς· «εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ φευγόντων» «Ἂν ὅμως καὶ αὐτοὶ (θέλουσι) ἂς φύγουν· ἔνθα τό, ἐθέλουσι ἀναπληρωτέον ὡς ἐν τῷ, εἰδ', ἄγε. Ἰλιάδ. Ι, 46. ὡσαύτως καὶ 262. «εἰ δέ, (ἐθέλεις), σὺ μέν μευ ἄκουσον.» Τελειοτέρα δὲ ἡ φράσις ἐς Ἰλιάδ. Φ, 487. «εἰδ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι..» ἔνθα ἡ ἐλάσσων ὡς ἐν Ὀδυσ. Β, 115. ἀναπληρωτέα ἐκ τῶν προηγουμένων. — Εἰς τελείας προτάσεις· Ἂν δέ, ἂν ὅμως, καὶ ἄν, μ' ὅλον ὅτι· πολλάκις παρ' Ὁμ. Κατὰ ταῦτα δύναται κεῖσθαι καὶ πάντα τὰ λοιπὰ μόρια, ὅσα ἄλλως προστίθενται τῷ εἰ· ἰδὲ ἐξαιρ. εἰ μέν· περὶ δὲ τοῦ, εἰδ' οὖν, καί, εἰδ' οὖν, ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ μή. Ἐπιτείνεται δὲ ἡ σημασία τοῦ, εἰ δέ, διὰ τοῦ, εἰδ' αὖ· Ἂν ἐξ ἐναντίας. Ὀδυσ. Π. 105.

Εἰδέα, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Ἰδέα. Ἀριστοφ.

***Εἰδείην**· εὐκτ. καὶ εἰδέναι ἀπρμφ. τοῦ οἶδα· Οἶδα, ξεύρω.

***Εἰ δὲ μή**· ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ μή.

Εἰδέχθεια, ἡ· Ἀξιομίσητος θέα, ὄψις· ἀχρείαστον πρόσωπον, τὸ ἀπὸ τοῦ ἰταλ. κοινῶς ἀχρεῖον μοῦτρον. Σουϊδ. παρὰ τό

Εἰδεχθής, ὁ, ἡ (εἶδος, ἔχθος). Ἄσχημος, συγχαμερὸς τὴν ὄψιν, βδελυρός, μισητός.

Εἰδέω, ἀντὶ τοῦ εἰδῶ ὑποτακτ. τοῦ οἶδα.

***Εἰ δή**· προϋπόθεσιν ἀναντίρρητον σημαῖνον· Ἐπειδὴ καί, ἄν. Ἰλιάδ. Α. 61. «εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ, καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς» καὶ ἐξαιρ. τοῦ, ἡ, προηγουμένου. «ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ, ττι κεν εἴπῃς.» Ἰλιάδ. Α 293. καὶ 574. ὡσαύτως καὶ εἰς πλαγίας πεύσεις· Ἂν τωόντι, ἂν μὲ τὰ σωστά. «ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, εἰ δή ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος.» Ὀδυσ. Α. 207. συντάσσεται ὁμοίως μετὰ ὁριστ.

***Εἴδημα**, ατος, τό (εἰδέναι) Τὸ νὰ ἠξεύρῃ τίς, τι, ξεύρημον· παρὰ τό

Εἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ· Ὅστις ἠξεύρει, ἔμαθέ, τι, ἔχει πεῖραν, εἶναι ἔμπειρος, ἐπιτήδειος· ἐπιστήμων, μαθημένος· τινός. Ἐπίρρ. εἰδημόνως.

***Εἰδημονικῶς**. Ἐπίρρ. Μὲ πεῖραν, μὲ δοκιμήν, μὲ μάθησιν, μὲ ἐπιτηδειότητα.

***Εἰδήσεμεν**. Ἐπικ. ἀπρμφ. Μλ. ἀντὶ εἰδήσειν παρὰ τὸ ΕΙΔΩ. σημασ. 2. Ὀδυσ. Ζ, 257.

Εἴδησις, εως, ἡ (εἰδέναι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἠξεύρῃ, νὰ ἔμαθέ τις τίποτε.

***Εἰδήσω**. Μλ. τοῦ ΕΙΔΩ.

Εἰδικός, ή, όν (εἶδος). Ὅ, τι εἶναι μερικόν, ξεχωριστόν· εἰς εἶδός τι ἀνῆκον· ἀντιθ. τῷ, γενικός. Ἐπίρρ. εἰδικῶς.

Εἰδογραφία, ίας, ἡ (εἶδος, γράφω). Φκιασίδωμα, στόλισμα, στόφισμα. Γρηγ. Να.

***Εἰδοθέα**, ἡ, Ἐπικ. Εἰδοθέη· Θαλασσία τις θεά, θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως. Ὀδυσ. Δ, 366.

Εἰδοί, ῶν· αἱ· τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Idus, Τὰ μέσα τοῦ Μηνός.

Εἴδομαι, ἰδὲ ΕΙΔΩ.

***Εἶδον**· ἀόρ. β. τοῦ ΕΙΔΩ. Ὅπερ ἰδέ.

Εἰδοποιέω, Μλ. -ήσω (εἰδοποιός). Κάμνω τὸ σχῆμα, τὴν εἰκόνα τινός· σχηματίζω, παρασταίνω· κάμνω τι νὰ ὁμοιάζῃ μέ τίποτε· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, ἀντὶ τοῦ, δίδω εἴδησιν, κάμνω τινὰ νὰ ἀκούσῃ, μάθῃ τι· ἀφ' οὗ

***Εἰδοποίημα**· ατος, τό· Τὸ νὰ εἰδοποιῇ, σχηματίζῃ, παραστήσῃ τις τίποτε.

Εἰδοποιΐα, ίας, ἡ. Σχηματισμός, παράστασις τινὸς πράγματος διὰ εἴδους καὶ σχήματος· ζωγραφία, εἰκών· παρὰ τό

Εἰδοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (εἶδος, ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κάμνει τὸ εἶδος, σχῆμα, σχέδιον, τὴν εἰκόνα, ζωγραφίαν ἀπὸ τίποτε «διὰ τὸ εἰδοποιὸν τῆς ἀνθρωπίνης οὐσίας ἀντεξουσιότης», Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 75.

Εἶδος, εος, ους, τό (ΕΙΔΩ) Πᾶν ὅ, τι προσβάλλει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· μορφή, θεωρία, ὄψις, σχῆμα σώματός τινος· τῆς ἀνθρωπίνου μορφῆς· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ συντάξει αὐτοῦ, εἶδος ἄριστος, ἡ ἀρίστη· εἶδος ἀγητός· εἶδος κακός· εἶδος ἐλίγκιος, ἡ ὁμοίη, καὶ λ. τ. τ. καὶ ὅτε μὲν ἀντιτίθησιν αὐτῷ τὸν νοῦν, ὅτε δὲ τὴν σωματικὴν δύναμιν. Ὀδυσ. Ρ, 454. Ἰλιάδ. Φ, 416. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς σκύλου. Ὀδυσ. Ρ, 308. παράβλ. δέμας· ἐξαιρ. = πρόσωπον. — Παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται περιφραστικῶς τὴν μορφήν, τὸ ἰταλ. τὴν περσόναν τοῦ ἀνθρώπου παριστάνον. Σοφοκλ. Ἠλ. 1177. «εἶδος τὸ κλεινόν, Ἠλέκτρας» — 2) τροπ. Εἰκών, εἰκόνισμα, ἰδιότης, φυσικὴ κατάστασις πράγματός τινος· ἰδιαίτερος, ξεχωριστὸς τρόπος, ἰδιαιτέρα, ἡ μερικὴ ποιότης, τὸ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ξεχωριστὸν εἶναι, ἡ ἡ μερικὴ φυσικὴ ὕπαρξις σώματός τινος, τὸ ἰταλ. σπέτσια· ἀντιθ. τῷ, γένος. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, τὰ εἴδη, Ἐξαίρετοι καὶ πολύτιμοι πραγματεῖαι· τὰ ἀρωματικὰ τὸ ἰταλ. σπετσιερίαι, δρογερίαι.

Εἰδότως, Ἐπίρ. Μετοχ. εἰδώς, παρὰ τό, οἶδα· παρακμ. τοῦ ΕΙΔΩ.

Εἰδοφορέω, ῶ (εἶδος, φέρω). Παραστήνω, ἐκτυπῶ Διον. Ἀλικ. Ζ. 72.

Εἰδύλλιον, τό. Υποκοριστ. τοῦ, εἶδος· κυρίως μικρὰ εἰκών, εἰκονίτσα· συνήθως δὲ ποιημάτιον, μικρὸν ποίημα, στιχούργημα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον χωρικῶν πραγμάτων ὑποθέσεως, καθὼς εἶναι π. χ. τὰ τοῦ Θεοκρίτου Εἰδύλλια· ὄχι ὅμως ἐξαιρέτως καὶ μόνον εἰς αὐτὰ περιοριζόμενον· παράβλ. Πλίν. Ἐπ. 4, 14.

***Εἰδύλλομαι** = εἰδάλλομαι, εἰδαίνομαι.

Εἴδυλος, ὁ, ἡ = εἰδήμων. ἔτι δὲ καὶ θηλ. εἰδυλίς, ίδος· ἡ Καλλ.

ΕΙΔΩ, ΙΔΩ. Βλέπω· παλαιὸν κατ' ἐνεργ. ἐνεστ. ὅλως ἄχρηστον θέμα, τοῦ ὁποίου τὸν τόπον ἀναπληρεῖ τό, ὁράω. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ παρηγμένοι χρόνοι διαιροῦνται διχῶς κατὰ τὴν σημασ. οἱ μὲν γὰρ σημαίνουσι τό, βλέπω, οἱ δὲ τό, ἠξεύρω.

Α) Βλέπω, κυτάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ· κατ' ἐξαίρετιν εὔχρηστος χρόνος αὐτοῦ ἐστὶν ὁ, εἶδον, ἀόρ. β. παρ' Ὁμ. δὲ πολλάκις καὶ Ἐπικ. ἀναυξήτως ἴδον· Ἀπρμφ. ἰδεῖν· παρ' Ὁμ. καὶ ἰδέειν, Ἐπικ. Ὑποτκ. ἴδω· παρ' Ὁμ. καὶ ἴδωμι Ἐπικ. Ἰλιάδ. Χ, 450. Μτχ. ἰδών· παρ' Ὁμ. πολλάκις μετὰ τῶν Ἐπιρρ. ὑπόδρα, ἄντα, ἀχρεῖον ἰδών. Εἴωθε δὲ χρῆσθαι ὁ Ποιητὴς καὶ τῇ τελειοτέρᾳ φράσει· ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. Τὴν αὐτὴν ἐνεργ. σημασ. ἔχει ὁ μέσου ἀόρ. τύπος εἰδόμην, παρ' Ὁμ. πολλάκις Ἐπικ. ἄνευ αὐξητ. ἰδόμην. Ἀπρμφ. ἰδέσθαι, Ὑποτκ. ἴδωμαι· προστακτ. ἰδοῦ. Καὶ κατὰ ταύτην τὴν διαθ. εὕρηται παρ' Ὁμ. ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως· ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι· Τὸ νὰ κυτάξῃ τίς τινα εἰς τὰ μμάτια. Οὗτος ὁ χρόνος συντάσσεται κυρίως τῷ, πειράσομαι. Ὀδυσ. Ζ, 126. «ἀλλ' ἄγε πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι» Θέλει δοκιμάσω νὰ ἰδῶ· παράβλ. Φ, 159. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, πειράσομαι· ὅλως καθὼς τὸ ἡμέτ. νὰ ἰδῶ. Ὀδυσ. Δ, 22. Κ, 44. Ἐνίοτε ὅμως ἀμφότεροι οἱ ἀόρ. φέρουσι παρ' Ὁμ. τὴν σημασ. τοῦ πνευματικῶς, νοερῶς βλέπειν· ὅρα γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐπίσταμαι, ἠξεύρω· διακεκριμένως κεῖται ἐν Ἰλιάδ. Φ, 61. «ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἠδὲ δαείω» παράβλ. Ἰλιάδ. Δ, 259. Ὀδυσ. Φ, 112. Ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη αὐτὴ σημασ. αὐτοῦ διὰ τὸ ἀσαφὲς καὶ ἀόριστον τῆς ἀρχαιοτάτης γλώσσης, οὗ οὐδὲν μαρτύριον ἐν τῇ Ἀττ. σώζεται πλέον· Οἱ ἀόριστοι οὗτοι κεῖνται εἴτε ἀπολύτως, εἴτε μετὰ αἰτιατ. ἀναφορικὴν πρότασιν ἐπιφερομένην ἐχούσης καὶ διὰ τοῦ, ὅτι ἀναλυομένης, ὥστε ἡ αἰτιατ. κυρίως λαμβάνεται ἀντὶ ὑποκειμένου ὀνόματος τῆς ἀναφορικῆς προτασ. π. χ. Ὀδυσ. Κ, 195. «εἶδον γάρ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών, νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται· αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται ..» Ἀλλὰ καὶ τό, ἰδεῖν εἴς τι, πάνυ εὔχρηστον ἐστι· σπανιώτερον δέ, ἐπί τι. Ἰλιάδ. Ψ, 143. καὶ πρός τι, Ὀδυσ. Μ, 244. Μεταγενεστ. δὲ ποιητ. χρῶνται καὶ αὐτῷ ὡς τῷ, ὁράω καὶ μεταφορ. ἐπὶ ὁράσεως (κατανοήσεως) δι' ἄλλων αἰσθητηρίων. Jac. Ἀνθλ. Παλατ σλ. 189. Ἐξαιρ. σημειωτέον ἐστὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. Λ, 243. «κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε», Δὲν ἀπήλαυσε τὴν χάριν τῆς ἀγάπης τῆς γυναικός του (διότι ἐφονεύθη εὐθὺς μετὰ τοὺς γάμους του) Διακρινέσθω δὲ ἀκριβῶς ἡ φράσις, χάριν εἰδέναι τινί. Ὁ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει προστακτ. ἀόρ. Ἰδοῦ, χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ μορίου· καὶ τότε μεταβάλλεται ὁ τόνος αὐτοῦ εἰς Ἰδού· εὕρηται δὲ καὶ ἴδου· ὅπου μέντοι κεῖται ὡς ὄντως προστακτ. ἀόρ., περισπᾶται, ἰδοῦ· π. χ. ἰδοῦ με. Εὐρπ. Ἑκ. 802. Ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. χρησιμεύει τό, ὁράω, ἀντὶ παρακειμ. τό, ἑώρακα καὶ ἀντὶ Μλ. τό, ὄψομαι· τὸ γὰρ εἰδήσω ὑπάγεται εἰς τό, οἶδα, ἠξεύρω. Εἰς τό, βλέπω δὲ ἀνήκει, 2) ὁ Ἐπικ. καὶ Ἰων. παθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. εἴδομαι, ἀόρ. εἰσάμην· παρ' Ὁμ. δὲ καὶ, ἐεισάμην, σο, ατο· κατὰ παθητ. σημασ. Βλέπομαι· ὅθεν ἐμφαίνομαι, φαίνομαι· «εἴδεται ἦμαρ, ἄστρα·» Φαίνεται ἡ ἡμέρα, τὰ ἄστρα. Ἰλιάδ. Θ, 556. Ν, 98. παράβλ. Ω, 319. Ὀδυσ. Ε, 283. Τροπ. «τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι». Ἰλιάδ. Α, 228. αὐτὸ σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ θάνατος· ὡσαύτως καὶ «τοῦτό γέ μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι». Ὀδυσ. Ι, 11. «αὐτῷ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ· δὴ οἱ εείσατο χῶρος ἄριστος·» καὶ τ. τ. Ὁμ. ὅθεν ἔχω ὄψιν τινός, παίρνω τὴν ὄψιν τινός, τοῦτ' ἔστι προσποιοῦμαι, καμόνομαι. «εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον» Ἔδειχνεν, καμόνονταν ὅτι πηγαίνει εἰς τὴν Λῆμ. Ὀδυσ. Θ, 283. «εἴσατο ὡς ὅτε ῥινόν ..» Ἔδειχνε, φαίνονταν ὡς ἀσπίδα. Ὀδυσ. Ε, 281. καὶ μετὰ δοτ. Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω. «εἴσατο φθογγὴν Πολίτῃ» Κατὰ τὴν φωνὴν ὡμοίαζε μὲ τὸν Πολ. Ἰλιάδ. Β, 791. παράβλ. Υ. 81. συνήθως κατὰ μετοχ. ἐνεστ. καὶ ἀόρ. εἰδόμενος, εἰσάμενος· πλὴν τῶν ὁποίων χρῆται Ὁμ. τρισὶ μόνον ἑνικ. προσ. ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ἅπαξ δε, δυσὶν ἑνικ. καὶ τρισὶ πληθ. τοῦ ἀόρ. Τὸ προστακτ. εἴδεο, παρ' Ἀπολ. Ῥό.

Β) Ἠξεύρω· αὕτη ἡ σημασ. προῆλθεν ἀπὸ τοῦ παρακειμ. ἐπειδὴ ὅ, τι εἶδεν ἢ ἤκουσέ τις, ἐκεῖνο ἠξεύρει· ὅθεν ἡ λέξις χρησιμεύει ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐμμέσως ἠξεύρειν, καὶ ἐξαιρ. δι' ἀκοῆς, ἀντὶ γὰρ τοῦ, ἀμέσως ἠξεύρειν τίθεται τό, σύνοιδα. Wolf. ἐν Ανα. σλ. 230. Οἱ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. χρήσιμοι χρόνοι εἰσί. Παρακμ. ἀντὶ ἐνεστ. ἐν χρήσει, οἶδα, Ἠξεύρω. Μετχ. εἰδώς, Ἠξεύρων. Ἀπρμφ. εἰδέναι· Νὰ ἠξεύρω· ῃς, ῃ καὶ τλ. Ἐπικ. ἴδμεναι καὶ ἴδμεν. Προστακτ. ἴσθι, Ἠξεύρε. Ὑποτκ. εἰδῶ, Ἐπικ. καὶ ἰδέω. Εὐκτ. εἰδείην. Ὑπερσυντλ. ἀντὶ Παρατ. ᾔδειν καὶ ᾔδεα, Ἀττ. ᾔδη·

Ἠξεύρω. Μλ. εἴσομαι, σπανιώτ. καὶ τὰ πλεῖστα παρὰ τοῖς Ἐποπ. εἰδήσω, Θέλει ἠξεύρω. Ὁ δὲ Ἀόρ. καὶ ὁ Παρκμ. λαμβάνονται ἀπὸ τοῦ, γιγνώσκω. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἐνστ. καὶ τοῦ παρατ. γίνεται τόσον ἐξηλλαγμένως, ὥστε οἱ Γραμματ. εὐλόγως πραγματεύονται περὶ αὐτῶν ἰδιαιτέρως. Ὁμηρικῶς, Ἰωνικῶς τε καὶ Δωρικῶς ἐστιν ὁ Παρκμ. οἴδας, β΄. ἑνικ. πρσπ. ἀντὶ οἶσθα. Ὀδσ. Α, 337. παρ᾽ Ἀττ. ἐνίοτε καὶ οἶσθας, Κρατν. Ἀνεκδ. Bkk. 3. σλ. 1295. Piers. Moer. σλ. 283. Br. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 143. Meineke ἐν Μνδρ. σλ. 122. Ἴδμεν α΄. πληθ. πρσπ. ἀντὶ ἴσμεν. Ἔτι δὲ, ἴδμεναι καὶ ἴδμεν, ἀπρμφ. ἀντὶ εἰδέναι· ἰδέω Ὑποτ. ἀντὶ εἰδῶ. Ἰλδ. Μ, 235. Εἴδετε, β΄. πληθ. πρσπ. ὑποτ. ἀντὶ εἰδῆτε. Ὀδσ. Ι, 17. εἴδομεν Ἰλδ. Α, 363. καὶ ἰδυῖα Μτχ. θηλ. ἀντὶ εἰδυῖα· τοῦτο μέντοι μόνον ἐν τῇ συντξ. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι· Ὑπερσντ. β΄. καὶ γ΄. ἑνικ. πρσπ. ᾔδης, ᾔδη, ἀντὶ ᾔδης, ᾔδη. Ἰλδ. Χ, 280. Ὀδσ. Ι, 206. γ΄. πληθ. πρσπ. ἴσαν ἀντὶ ᾔσαν. Ἰλδ. Σ, 405. Ὀδσ. Δ, 772. Τέλος δὲ χρῆται Ὁμ. ἀμφοτέροις τοῖς Μέλ., σπανιώτ. μέντοι τῷ, εἰδήσω· μόνον ἐν Ἰλδ. Α, 546. Ἐπκ. ἀπρμφ. εἰδησέμεν Ὀδσ. Ζ, 257. ὅπου ὑπεμφαίνει τὴν σημτ. βλέπειν, Ὀδσ. Θ, 327. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. Τὰ δ᾽ ἄλλα ἰδὲ τὸν σχηματισμὸν παρὰ Βτμν. 97. III. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 558. (ἐν τῷ ἴσαντι, ἡ λήγουσα συνήθως βραχ. οἷς ἐν Ὀδσ. Β, 211. ἐνίοτε μέντοι καὶ μακρά, οἷς ἐν Ὀδσ. Β, 333.).

Παρ᾽ Ὁμήρῳ κεῖται ἡ λέξις σημαίνουσα ὁτὲ μὲν τὸ ἐπίσταμαι, ἐξεπίσταμαι, Ἠξεύρω καλά, σωστά· ὁτὲ δὲ τὸ, γινώσκω, ἐπιγινώσκω, Γνωρίζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ τὸ, πυνθάνομαι, καταμανθάνω, Ἀκούω, μανθάνω, ἠξεύρω ἐξ ἀκοῆς, ἔχω ἀκουστά· καθ᾽ ἣν σημασίαν κεῖται καὶ ἐν Ὀδσ. Β, 16. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη. Πολλάκις προστίθεται αὐτῷ εἰς ἐπίτασιν τὸ, εὖ, ἢ τὸ, σάφα· ἐξαιρ. εὖ οἶδα Ἠξεύρω καλά, βέβαια· καὶ μετοχ. εὖ εἰδώς· καὶ εὖ ἴσθι· Ἤξευρε καλά, ἔσο βέβαιος. Τὸ ἑπόμενον πρότασις συνάπτεται διὰ τοῦ, ὡς, ὅπως καὶ ὅτι· ἐν ἀμφιβόλοις δὲ πράγμασι καὶ διὰ τοῦ, εἰ· σπανιώτ. διὰ τῆς ἀναφορικῆς Ἀντωνμ. Ἀμέσως ἀπ᾽ ἑαυτοῦ ἐξηρτωμένην ἔχει τὴν αἰτιατ. καὶ τὸ ἀπαρμφτ. Ἰδίως Ὁμηρικὴ φράσις ἐστὶ τὸ, νοήματα, μήδεα οἶδε, Εἶναι συνετός, φρόνιμος, ἔχει καλὸ κεφάλι, καλὸν νοῦν· τὸ κοιν. κόφτει τὸ κεφάλι του· ἔχει πεῖραν· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπιθέτων ἐπὶ τὸ πλεῖστον· πεπνυμένα, κεχαρισμένα, φίλα, ἄρτια, ἤπια, κεδνά, ἀθεμίστια εἰδέναι, κατὰ μετοχ. εἰδὼς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφερόμενα. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συντάττει τὴν λξ. ὁ Ποιητὴς καὶ γενικῇ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν μετοχ. κεχρημένη· πτόξων εὖ εἰδώς, Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τόξον· οἰωνῶν σάφα εἰδώς, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, μάχης εὖ εἰδότε, εἰδότε θήρης καὶ λ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ ῥήματα, κειμένην ω.. ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης .. α Ἰλδ. Ο, 412. Ἡ προστακτ. Ἐγκλ. κεῖται τὰ πλεῖστα διομοτικῶς, διαβεβαιωτικῶς· ἴστω Ζεύς, ἴστω νῦν Ζεύς, « τὸ παρ᾽ ἡμῖν κοιντ. μάρτυς μου ὁ Θεός, μὰ τὸν Θεόν, σοὶ βεβαιόνω εἰς τὸν Θεόν. Ὁμ. Χάριν εἰδέναι τινί· Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις χάριν εἴς τινα, νὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς αὐτόν· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. Ξ, 235. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα· Θέλει τοὶ γνωρίζω τὴν χάριν ἐνῷ ζῶ· εἶτα δὲ καὶ παρὰ Λογογρ. πολλάκις. Μεθ᾽ Ὁμηρ. φράσεις. α) μετὰ ἀπαρμφ. Δύναμαι, ἠμπορῶ, εἶμαι ἱκανός, εἰς κατάστασιν νὰ — Jac. Ἀνθ. 3, 1, σλ. 303. — β᾽) οἶδ᾽ ὅτι, οἶσθ᾽ ὅτι, παρεμβάλλονται ἀπολύτως εἰς τὸν λόγον καὶ χρησιμεύουσιν εἰς παράστησιν γνώμης ὁμολογουμένης καὶ ἀναμφιβόλου, Ὡς μοί, τοὶ εἶναι καλὰ γνωστόν, ὡς ἠξεύρω, ἠξεύρεις σωστά, ὡς εἶμαι, εἶσαι βέβαια πληροφορημένος. Wolf ἐν Λπτ. σλ. 383. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 486. Β. — γ᾽) οἶσθ᾽ οὖν; πάνυ συνήθης πευστικὴ φράσις, τὴν ἀπόκρισιν, οὐκ οἶδα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιφερομένην ἔχουσα. Walch Ἰπκ. 593. — δ᾽) οἶσθ᾽ ὅτι· καὶ, οἶσθ᾽ ὅ, καὶ, οἶσθ᾽ ὡς, μετὰ ἑπομένου ἀπαρμφ. χρησιμεύει εἰς ἔκφρασιν ἀδιορίστου, ὀβεβαίας ἢ καὶ εἰς ἄλλου γνωστῆς ἤδη προσταγῆς· ἐξαιρ. οἶσθ᾽ ὃ δρᾶσον, ἀντὶ δρᾶσον, οἶσθ᾽ ὅ; Κάμε, ἠξεύρεις τί νὰ κάμῃς; ἰδὲ ἐν τῷ δράω. Ὡσαύτως, οἶσθ᾽ ὡς ποίησον; Κάμε το, ἠξεύρεις πῶς νὰ τὸ κάμῃς; οἶσθ᾽ ὃ γενέσθω; καὶ λ. τ. τ. Matth. Ἑλλ. Γρμματ. 2. σλ. 972.

* Εἰδωλεῖον, τό. Τόπος ὅπου ἵσταται εἴδωλον, ναός.

Εἰδωλικός, ή, όν· καὶ, εἰδωλικῶς, Ἐπίῤ. ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ προτρέπων λατρείαν εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Πᾶν ὅ, τι ἐθυσιάσθη, ἐπροσφέρθη θυσία εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλολατρεία, ἡ· τὸ νὰ λατρεύῃ, πιστεύῃ, προσκυνῇ τις τὰ εἴδωλα.

* Εἰδωλολατρέω, Μλ. — ήσω· Εἶμαι εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ (λάτρις). Ὅστις λατρεύει καὶ προσκυνεῖ τὰ εἴδωλα, ὡς Θεόν.

Εἰδωλομανία, ἡ· Ὑπερβολικὴ εἰς τὰ εἴδωλα λατρεία.

Εἰδωλόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εἴδωλον. Γεωπον. I. 9. καὶ 27.

Εἴδωλον, τό (εἶδος). Μορφή, εἰκών, εἰκόνισμα· τὸ ἰταλ. φιγούρα· ἐξαιρ. ἀπὸ μέταλλον, πέτραν ἢ ξύλον· παρ᾽ Ὁμ. τὰ πνεύματα, αἱ σκιαί, αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων· ἐξαιρ. βροτῶν εἴδωλα καμόντων· πᾶσα ἀσώματος μορφή, ἐξαιρ. ὄνειρον, φαντασία· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενστ. φάντασμα, τὸ κοιν. στοιχειό. — 2) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, κατὰ φαντασίαν μορφή, εἰκών. Ἰδέα — 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, θεὸς τῶν εἰδωλολατρῶν.

Εἰδωλοπλαστέω, Πλάττω, σχηματίζω τι πρᾶγμα κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός. Ἡράκλ. Ἀλληγ. 66. παρὰ τὸ

Εἰδωλόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάττω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι σχηματισμένον, καμωμένον κατὰ μίμησιν ἄλλου τινὸς εἰκονισμένον· πανδήποτε πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή, τὸ σχῆμα, ἢ εἰκὼν ἀντυποῦται εἰς τὴν ψυχήν τινος.

Εἰδωλοποιέω, Μλ. — ήσω (εἰδωλοποιός). Κάμνω, κατασκευάζω εἴδωλα· σχηματίζω τίποτε, τῷ δίδω σχῆμα, μορφήν, ἢ τὸ παρασταίνω μὲ κάμμίαν εἰκόνα, τὸ σχηματίζω κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός. — 2) ψυχολογικῶς· φαντάζομαι ἰδεάζομαι, παρασταίνω εἰς τὸν νοῦν μου τίποτε· ἀφ᾽ οὗ

Εἰδωλοποίησις, εως, ἡ = εἰδωλοποιΐα. Σέξτ. Ἐμπ Πυῤῥ. Β΄. 222.

Εἰδωλοποιητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ νὰ παραστήσῃ, ἢ νὰ φτιάσῃ εἴδωλα.

Εἰδωλοποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ κατασκευάζῃ τις εἴδωλα, νὰ παρασταίνῃ τίποτε εἰς εἰκόνα, εἰς εἰκόνισμα, κ. τ. λ. Λογγῖν. ΙΕ. 1. ὅθεν

Εἰδωλοποιϊκός, κή, κόν, = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω)· Ὅστις σχηματίζει, κάμνει, εἴδωλα, παρασταίνει τίποτε εἰς εἰκόνισμα.

Εἰδωλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ), = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοφανής, έος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Πᾶν ὅ, τι φαίνεται, ἤτοι ὁμοιάζει ὡσὰν εἴδωλον. Πλουτάρχ. Θ. σελ. 598.

Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ. Οἱ παρασταίνοντες εἰδωλόν τι

Εἰδωλοχαρής, έος, ὁ, ἡ. (χαίρω) Ὅστις χαίρει, ἢ χαίρεται καὶ εὐφραίνεται εἰς τὰ εἴδωλα, ἀγαπᾷ τὰ εἴδωλα, τὰ βλέπει μὲ εὐχαρίστησιν.

Εἶεν Ἀττ. γ΄. πληθ. προσ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴησαν. Ἔστω! ἂς ἦναι! ὦ καλά! καλά! φθάνει, ἀρκεῖ τόσον· ἐξαίρ. ἐν Ἀττ. διαλόγοις μάλιστα χρήσιμον μετάβασιν ἀπό τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον θέλει τις κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος, εἰς ἄλλο τίποτε δηλοῦν. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. 795. καὶ σλ. Χ. Bornem ἐν Ξνφ. Συμπ. 4, 52. Σπανιώτεραι δὲ εἶσιν αἱ φράσεις, ἀλλ᾽ εἶεν, εἶέν γε, εἶεν δέ. Ἔτι δὲ καὶ θαυμαστικῶς εἶεν. Herm. Vig. σλ. 750 (ἡ λήγουσα ἐνίοτε μακρὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἐν τοῖς Ἰαμβ. τριμτ. ὅταν ἡ λέξις ᾖ ἀρχικὴ τοῦ στίχου. Wellauer ἐν Αἰσχ. Χφ. 646. Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 664.)

Εἶην ἀργ. εὐκτ. ἀόρ. β΄, τοῦ ἵημι. εἴην δέ, ψλμ. ἐνστ. εὐκτ. τοῦ εἰμί.

Εἶθαρ, Ἐπίῤ. (εὐθύς) Εὐθύς, παρευθύς, εἰς τὴν στιγμήν, Ἰλδ. ποιητ. μόνον καὶ Ἰων. χρήσιμον.

Εἴθε, Ἐπίῤῥ. Ἀμποτε, μακάρι· Ὀδσ. Β, 33. Ὁμ. χρῆται πολὺ μᾶλλον τῷ αἴθε· (Περὶ τοῦ, εἴθε ὤφελον, ες, ε. ἰδὲ ὀφείλω.) Συντάσ. Εὐκτ. καὶ Ὁριστ. παρῳχημ. χρόνῳ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ ἀπαρεμφάτῳ. Herm. Vig. σλ. 757. ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ γάρ.

* Εἰθίζω, Μλ. ἴσω ποιητ. ἀντὶ ἐθίζω.

* Εἰθισμένως. Ἐπίῤῥ. μετοχκ. παρκμ· ἐνεργτ. τοῦ ἐθίζω· Καθὼς συνειθίζεται, καθὼς εἶναι συνήθεια. Δγν. Αρτ. 4. 35.

* Εἶκα. Ἀττ. ἀντὶ ἔοικα. ὅπερ ἰδέ.

* Εἶκα· δωριμ. παρκμ. τοῦ ἵημι.

Εἰκαδάρχης, ὁ (εἰκάς, ἄρχω) εἰκάδος ἄρχων, Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἰκοσι ἀνθρώπων.

Εἰκαδισταί, ῶν, οἱ (εἰκάς). Ἐπθ. τῶν Ἐπικουρίων, ἐπειδὴ ἑώρταζον καθὲ χρόνον τὴν εἰκοστὴν τοῦ Γαμηλιῶνος μηνὸς εἰς τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των Ἐπικούρου. Διογέν. Λαέρτ. ς΄. 101. Πλούταρ. I. σελ. 381. ὅθεν καὶ ὁ Φιλόδημ. ἐν Ἐπιγράμ. τὴν ἑορτὴν ταύτην παιξάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον λέγει.

Εἰκάζω Μλ. — άσω. Ἀττ. παρκμ. παθτ. ᾔκασμαι. Br. καὶ Dind. ἐν Ἀρστφ. Ἰπ. 230. Piers. Moer. σλ. 183 (εἰκός). Παρομοιάζω, κάμνω τι παρόμοιον, ἢ ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, τὸ παρασταίνω, ζωγραφισμένον Ἡρόδοτ. Β΄. 182. εἰκὼν γραφῇ εἰκασμένη, Εἰκόνα, εἰκόνισμα ζωγραφισμένον ὅμοιον μὲ τι πρωτότυπον· ὅθεν — 2) παραβάλλω, συγκρίνω· ἀπεικάζω, γνωρίζω τίποτε παρατηρῶν κάποια σημεῖα ἢ περιστατικά· συμπεραίνω. — 3) μιμούμενός τινα τῷ λόγῳ, δείχνω, ὅτι ὁ ἕνας εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν ἄλλον. 2) περιγελῶ, περιπαίζω. Ξενοφ. Συμ. ς΄. 8. σὺ μέντοι δεινὸς εἶ εἰκάζειν, « παθτ. εἶμαι ὅμοιος, παρομοιάζομαι· τινὶ Ξνφ. ἔτι δὲ, εἰκάζομαι καὶ πρός τινα. Ἀρστφ. Ἀχ. 783. καθ᾽ ἣν σημτ. εὕρηται ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργτ.

Εἰκάθω, ποιητ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Εἴκω, ὑποχωρῶ, ἐκκλίνω.

* Εἰ καί· Ἂν καί, μ᾽ ὅλον ὅτι, μὲ ὅλον ὁπού· μετὰ ἀπρμφ. Ὁμ. μετὰ εὐκτ. Ἰλδ. Π, 743. τοῦ, καὶ εἰ, διαφέρον, καθ᾽ ὅσον σημαίνει ὅτι τὸ ὑποτιθέμενον εἶναι τωόντι, ὑπάρχει βέβαια. Herm. Vig. σλ. 832. παράβλ. εἰ, γ΄. 1.

Εἰκαιοβολέω Μλ-ήσω. Ῥίπτω ς᾽ τὰ ἀβέβαια, ς᾽ τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος ἂν ἐπιτύχω ἢ ὄχι· ὅθεν δοκιμάζω τὴν τύχην μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Εἰκαιοβουλία, ἡ. Ἀστοχασία, ἀπροσεξία, ἀπεριτεχνία· παρὰ τὸ

Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος· ὅστις δὲν στοχάζεται προτήτερα τί κάμνει· κάμνει τὰ πράγματά του

ἀπροστόχαστα, μὲ βίαν, χωρὶς νὰ στοχασθῇ προτήτερα τὶ τέλος ἠμποροῦν νὰ λάβουν.

Εἰκαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει ὅ, τι φθάσει, ὅ τι τῷ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ. Φιλοθ. Ἡρακλ. Ὀξων 2, φυλλ. 10.

Εἰκαιομυθέω, (εἰκαιόμυθος). Ὁμιλῶ μωρὰ καὶ ἀπρόσεκτα.

Εἰκαιομυθία, ἡ. Ἀπρόσεκτος καὶ μωρὰ ὁμιλία.

Εἰκαιόμυθος, ὁ, ἡ· Ὅστις ὁμιλεῖ μωρά, ἀπρόσεκτα καὶ ματαίους λόγους,

* Εἰκαιοπονία, ἡ (εἰκαῖος, πόνος). = ματαιοπονία.

Εἰκαιοῤῥημονέω, = εἰκαιομυθέω.

Εἰκαιοῤῥημοσύνη, ἡ, = εἰκαιομυθία, παρὰ τὸ

Εἰκαιοῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα), = εἰκαιόμυθος.

Εἰκαῖος, αία, αῖον. Ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος, παράφορος, κενόδοξος, ἀλαζών, μάταιος, μωρός· ὅστις κάμνει τίποτε χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς αἰτίαν· λέγει, κάμνει τίποτε χωρὶς νὰ στοχάζηται διὰ τί καὶ πρὸς τί, ἀλλ' ὅπως τὸ εὕγαλῃ ἡ ὥρη. ὡς κοινότ. λέγομεν· ἐπὶ πραγμάτων· πᾶν ὅ, τι εἶναι μάταιον, ἀνωφελές, γίνεται χωρὶς λόγον καὶ χωρὶς αἰτίαν — 2) = ὁ τυχών· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ὁποῖος τύχῃ, ὁποῖος εὑρεθῇ ἔμπρος· ὅθεν, κοινός, ἀχρεῖος, οὐτιδανός, ἀραθμαχός.

Εἰκαιοσύνη, ἡ, Ἀπροσεξία, ἀστοχασία, μωρία, ματαιότης.

* Εἰκαιότης, τητος. ἡ, = τῷ προηγμ. Φιλοθ. Ἡρκλ. Ὀξων. φυλ. 9.

* Εἰκαιοφαγία· ἡ, = τρυφή. Ἡσχ.

Εἰκάς, άδος, ἡ (εἴκοσι) Ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι, ἀντὶ εἰκοστάς· Εἰκοσάρα, εἰκοσάρι. — 2) ὑπακουομ. ἡμέρα, Εἰκοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσ. Ἔρ. 790. 818. ἔτι δὲ καὶ πληθ. εἰκάδες, αἱ. Ἀριστοφ. Νεφ. 17.

Εἰκασία, ἡ (εἰκάζω) Εἰκών, εἰκόνισμα, ζωγραφία ὁμοία μὲ τι πρωτότυπον, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε — 2) παραβολή, σύγκρισις· συμπέρασμα· ἀπείκασμα κατὰ συμπερασμόν, ἀπὸ περιγραφήν, ἢ ἀπὸ παρατήρησιν περιστάσεων.

Εἴκασμα, ατος, τὸ, = εἰκών.

Εἰκασμός, ὁ. Τὸ νὰ συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ τις τίποτε.

Εἰκαστής, οῦ, ὁ. Ἀπεικαστής, ἀπεικαστάνος. Λουκιαν.

Εἰκαστικός, κή, κόν, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ σχηματίζῃ, εἰκονίζῃ, συγκρίνῃ, παραβάλλῃ· εἰς τὸ νὰ προμαντεύῃ, ἀπεικάζῃ, συμπεραίνῃ· Εἰκαστική, ὑπονοουμ. τέχνη· Τέχνη εἰς τὸ νὰ εἰκονίζῃ, κάμνῃ εἰκόνας, παραστήσῃ τὰς εἰκόνας πραγμάτων· εἰς τὸ νὰ ἀπεικάζῃ, συμπεραίνῃ· τὰ εἰκαστικά, ὑπακ. ἐπιῤῥήματα, ὡς τὸ, ἴσως, τάχα, τυχὸν· Γραμμ. Ἐπῤῥ. εἰκαστικῶς.

* Εἰκαστός, ή, όν· Πᾶν ὅ, τι εἶναι καμωμένον ὅμοιον μὲ ἄλλο τίποτε.

* Εἴκατι· Δωρ. ἀντὶ εἴκοσι.

Εἴκε· εἰ κεν· καὶ εἰ... ἄν· Τὸ ἡμέτ. ἄν· πάνυ πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἐποπ. ταὐτὸν τῷ ἐάν· ἄρα τὸ μόριον εἰ, ἀμφίβολον, ἢ τὸ πιθανὸν καὶ ἐνδεχόμενον ἁπλῶς σημαῖνον· τὰ πλεῖστα ὑποτακτ. συντασσόμενον· εὕρηται μέντοι καὶ Εὐκτ. Ὀδύσ. Η, 315. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ συντάσσεται ἐξ ἐναντ. ἀεὶ εὐκτ. καὶ ὑποτακτ Πλάτ. Πρτ. σλ. 329. B. Νμ. 7, σλ. 807. C. Ξεν. Ἀγσ. 1, 1. Δμτθ. Φιλ. σλ. 45. R. παραβλ. Reisig. de part. ἄν. σλ. 104. Dissen disquis. phil. 1, σλ. 24. Herm. Vig. σλ. 830. Math. Ἑλλ. Γρμμ. σλ. 749. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ, αἴκε, ἰδὲ Thiersh. Ἑλλ. Γρμμ. σλ. 502. 505 fg. 508. fg.

Εἰκελόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅ, τι εἶναι ὅμοιον μὲ ὄνειρον.

Εἴκελος, η, ον (εἰκός) Ὅ, τι εἶναι ὅμοιον, διὰ παρομοίασμα· τινί. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ ἴκελος.

Εἰκελόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ὁμοιάζει κατὰ τὴν φωνὴν μὲ ἄλλον τινά.

* Εἰκέναι. Ἀττ. ἀπαρμφ. ἀντὶ ἐοικέναι.

Εἰκῇ, Ἐπίῤ. τοῦ εἰκαῖος· Χωρὶς τάξιν, χωρὶς σκοπόν, ἀστόχαστα, ἀπερίσκεπτα, ἀπρόσεκτα· ὅπως τύχῃ. — 2) Χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἢ ὄφελος, μάταια, ἀνωφελῶς, τοῦ κάκου.

Εἰκοβολέω = εἰκαιοβολέω· ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Schneider, εὕρηται ὅμως ἐν λειψ. Εὐρπ. καὶ Ἀριστφ. παρὰ Πολυβ. Σξτ. Ἐμπ. καὶ παρὰ πλείστοις τῶν Γραμματ. ὥστε φαίνεται μάλιστα εὐχρηστότερον τοῦ, εἰκαιοβολέω.

Εἰκονίζω, Μ. ίσω (εἰκών). Ζωγραφίζω τίποτε ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, τὸ κάμνω ὅμοιον παρόμοιον — 2) παραβάλλω, παρομοιάζω τὶ μὲ ἄλλο τίποτε, ὡς τὸ, εἰκάζω· μεταχειρίζομαι παραβολάς.

Εἰκονικός, κή, κόν· Ὅστις παριστάνει τίποτε εἰς εἰκόνα· ὅ, τι εἶναι ὅμοια εἰκονισμένον, ζωγραφισμένον· εἰς τὸ νὰ εἰκονίζῃ, ἐπιτήδειος, εἰς εἰκόνισμα, ζωγράφημα ἁρμόδιος, ἀνήκων· Ἐπὶ ἀγαλμάτων· ὅσα παριστάνουσι ὅλον τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ἢ ὁλόκληρον τὸ πρωτότυπον τινος κατὰ τὸν ὁποῖον εἶναι καμωμένα.

Εἰκόνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ εἰκών, εἰκονισματάκι. Πλούταρχος.

Εἰκόνισμα, ατος, τό, = εἰκών. Ἀνάλεκ. Α'. σελ. 421.

Εἰκονισμός, ὁ. Τὸ νὰ εἰκονίζῃ, ζωγραφίζῃ τὶς τίποτε.

Εἰκονογραφέω, (εἰκονογράφος) Ζωγραφίζω εἰκονίσματα· ἀφ' οὗ

Εἰκονογραφία, ἡ. Ζωγραφία, παράστασις τινὸς εἰς ζωγραφίαν.

Εἰκονογράφος, ὁ (γράφω) Ὅστις ζωγραφίζει εἰκονίσματα· ζωγράφος, Ἀριστοτέλ. Ποιητ. ιε. (α)

Εἰκονολογία, ἡ (λόγος) Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰκονικῶς, τοῦτ' ἔστι μὲ παραβολάς, παρομοιάσεις.

Εἰκονομαχία, ἡ, Ἡ περὶ τῶν εἰκόνων, τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας φιλονεικία. Ἐκκλ. παρὰ τὸ

Εἰκονομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι) Ὅστις φιλονεικεῖ, μάχεται, καὶ πολεμεῖ κατὰ τῶν εἰκόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰκονοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, κατασκευάζει εἰκονίσματα· ζωγράφος. Ἀριστοτ. Ποιητ. ΙΕ.

Εἰκός, ότος, τό. Τὸ παρομοιάζον, τὸ ὅμοιον· ἐξαιρέτως τὸ ὅμοιον μὲ τὸ ἀληθές· πιθανόν. 2) τὸ φυσικόν, δίκαιον, πρέπον, ἁρμόζον· εἰκός, ὑπακ. ἐστί· Εἶναι πιθανόν, ἐνδεχόμενον· κατὰ τὸ εἰκός, Καθὼς πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ φυσικὸν λόγον, φυσικά, β) εἶναι πρέπον, ὀρθόν, δίκαιον, εὔλογον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. μετοχ. οὐδετ. γέν. παρὰ τὸ εἴκω, ἔοικα· συγκρ. εἰκότερον.

Εἰκοσάβοιος, ὁ, ἡ ποιητ. ἐεικοσάβοιος (βοῦς). εἴκοσι βοῶν ἄξιος, Ὅ, τι ἀξίζει εἴκοσι βόδια. Ὀδύσ.

Εἰκοσάεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πᾶν ὅ, τι ἔχει εἴκοσι πλευράς, ἤτοι πλάγια μέρη, εἴκοσι ἐπιφανείας.

Εἰκοσαετής, έος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις, ἢ ὅ, τι εἶναι εἴκοσι χρόνων, εἰκοσάρης· ἀφ' οὗ

Εἰκοσαετία, ἡ. Περίοδος καιροῦ ἀπὸ εἴκοσι χρόνους.

Εἰκοσαετίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. Κόρη, γυνὴ εἴκοσι χρόνων.

Εἰκοσάκις, ποιητ. ἐεικοσάκις (εἴκοσι) Ἐπίῤῥ. Εἴκοσι φοραῖς. Ἰλ.

Εἰκοσάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Μὲ εἴκοσι κλινοσ... ματα, τράπεζα διὰ εἴκοσι· εἰς τὴν ὁποίαν ἠμποροῦν νὰ καθίσουν εἴκοσι ἄνθρωποι.

Εἰκοσάκωλος, ὁ, ἡ· (κῶλον) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται ἀπὸ εἴκοσι, ἢ ἔχει εἴκοσι κλειδόσεις.

Εἰκοσάκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Μὲ εἴκοσι κουπιά.

Εἰκοσάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Εἴκοσι μηνῶν

* Εἰκοσάπηχυς, υος, ὁ, ἡ· υ, τὸ (πῆχυς) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς 20. πήχεις.

Εἰκοσαπλάσιος, ία, ιον· καὶ

* Εἰκοσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ· Εἴκοσι φοραῖς τόσος, ἢ τόσον

Εἰκοσάπρωτοι, οἱ (πρῶτος) Οἱ εἴκοσι πρῶτοι.

Εἰκοσάριθμος, ὁ, ἡ. Εἴκοσι κατὰ τὸν ἀριθμόν· πᾶν ὅ, τι περιέχει εἴκοσι. Ἐτυμολ. Μ.

Εἰκοσάς, άδος, ἡ, = εἰκάς, σκέψον.

Εἰκοσαστάδιον, τὸ (στάδιον). Τόπος περιέχων 20. στάδια

Εἰκοσάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Μὲ εἴκοσι φύλλα.

Εἰκοσέτης, ὁ. Θηλ. εἰκοσέτις, ιδος, ἡ, = εἰκοσαετής.

Εἰκοσήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Μὲ εἴκοσι κουπιά.

Εἰκοσήρης, εος, ὁ, ἡ, Μὲ εἴκοσι ἀράδας κωπηλατῶν, ὡς τριήρης

Εἴκοσι ποιητ. ἐείκοσι· καὶ φωνήεντος ἑπομένου ἐείκοσιν· οἱ, αἱ, τὰ· ἄκλιτος λέξ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁμ. Δωρι. εἴκατι.

* Εἰκοσίβοιος, ὁ, ἡ, = εἰκοσάβοιος.

* Εἰκοσιδύω, οἱ, αἱ, τὰ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* Εἰκοσίεδρος, ὁ, ἡ, = εἰκοσάεδρος.

Εἰκοσιεννέα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν

Εἰκοσιέξ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰκοσιεπτά· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* Εἰκοσιετής, ὁ, ἡ. Θηλκ. εἰκοσιετίς, ίδος, ἡ, = εἰκοσαετής.

* Εἰκοσίκλινος, ὁ, ἡ, = εἰκοσάκλινος.

Εἰκοσίμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἀπὸ εἴκοσι μέτρα· πᾶν ὅ, τι χωρεῖ 20. μέτρα. Ἰλ. Ψ 264.

Εἰκόσιμνος, ὁ, ἡ. (μνᾶ). Ἀπὸ εἴκοσι μνᾶς.

Εἰκοσινήριτος, ὁ. ἡ μόνον ἐν Ἰλ. Χ, 349. καὶ εἰκοσινήριτα ἄποινα· Εἴκοσι φοραῖς τόσα ἐξαγοραστικά, ξεσκλαβωτικά· (παρὰ τὸ, εἴκοσι καὶ νήριτος, νήριστος· χωρὶς λόγια, χωρὶς φιλονεικίαν εἴκοσι φοραῖς τόσος· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, εἴκοσι ἐρίζοντα, τοῦτ' ἔστιν εἴκοσι ἐξιτούμενα.)

* Εἰκοσιοκτώ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν

Εἰκοσιπέντε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* Εἰκοσίπηχυς, ὁ, ἡ. = εἰκοσάπηχυς.

Εἰκοσιτέσσαρες, οὐδτ. ρα. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰκοσόργυιος, ὁ. ἡ (ὀργυιά) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς εἴκοσι ὀργυιάς.

Εἰκόσορος, ὁ, ἡ ποιητ. ἐεικόσορος· σπάν· ποιητ. τύπος τοῦ εἰκοσήρης, Μὲ 20. ἀράδας κωπηλατῶν. Ὀδύσ. Ι, 322.

Εἰκοσάγωνος, ὁ, ἡ· Μὲ εἴκοσι γωνίας Ἰάμβλ. Π.Θ. 247.

Εἰκοσταῖος, σταία, σταῖον. Εἰς τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν, εἰς εἴκοσι ἡμέρας.

Εἰκοστή, ἡ. ἰδὲ ἐν τῷ, εἰκοστός.

Εἰκοστολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) Ὅστις συνάζει τὸ δόσιμον εἰκοστήν. Ἀριστοφ. Βάτρ. 363.

Εἰκοστός, στή, στόν. ποιητ. ἐεικοστός· Ἕνας ἀπὸ τοὺς εἴκοσι· τακτικὸς ῥιθμὸς τῶν εἴκοσι.

Εἰκοστώνης, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει, πακτόνει τε Ὁμ. — 2) ἡ εἰκοστή· Δόσιμον ἕνα εἰς τὰ εἴκοσι· τὸ εἰκοστὸν μέρος τῆς τιμῆς πράγματός τινος· παρὰ τὸ δόσιμον, εἰκοστήν, ὡς τὸ, εἰκοστολόγος.

Εἰκοτολαλέω, Μλ-ήσω (λαλέω) ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Εἰκοτολογέω, (εἰκός, λέγω). Λέγω, διδάσκω, ἀποφασίζω κατὰ πιθανότητα, καὶ κατὰ τὸ εἰκός. Στράβ. ὅστις καὶ ἐν σελ. 931. ἐπὶ τῆς

αὐτῆς ἐννοίας τὸ μεικοτολαλέομαι μεταχειρίσθη· ὅθεν πάνεικοτολαλέων παρ' Ἀντιγόν. Καρυστ. Κεφ. 141. Τὸ μὴ λέγειν, καὶ λαλεῖν κατὰ πιθανότητα· ἀφ' οὗ

Εἰκοτολογία, ίας, ἡ. Ἡ κατὰ τὸ πιθανὸν ὁμιλία· ἀφ' οὗ, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 724.

Εἰκότως, ἐπίρ. Ἀττ. μετχ. παρκ. ἔοικα, εἶκα. Κατὰ πιθανόν, ἐνδεχόμενον τρόπον, καθὼς εἶναι πιθανόν, καθὼς ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ εἶναι κλ. τ. τ. κατὰ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὸ ἔθιμα· καθὼς εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον· οὐκ εἰκότως, Ἐναντίον εἰς τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον· φυσικῶς, κατὰ φυσικὸν λόγον, μάλιστα ὅταν ἕπηται τό, γάρ. Wolf. ἐν Δηστ. Λπτ. σλ. 252.

* Εἴκτον· γ'. δυϊκ. προπ. παρκμ. τοῦ ΕΙΚΩ, ἔοικα· εἴκτην γ'. δυϊκ. προπ. ὑπερσυντ· εἴκτο, γ'. ἑνκ. προπ. ὑπρσυντ. μετὰ παθητ. σημσ. Ὁμ.

Εἰκτικός, κή, κόν (εἴκω). Ὅστις ὑποχωρεῖ, ἐνδίδει πρόθυμα, εἶναι συγκαταβατικός.

Εἴκω. Μλ. -ξω. Ὑποχωρῶ, παραμερίζω, τραβιοῦμαι ὀπίσω. Ὁμ. ὅστις συντάττει τὴν λέξιν τῷ, ὀπίσω, ἐπιτατικῶς· «ὀπίσω εἴκειν.» Ἰλδ. Ε. 606. μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ γενκ. τοῦ τόπου, «μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις.» Ἰλδ. Δ, 509, Σ, 101. «εἶκε πολέμου καὶ δηιοτῆτος» Ἰλδ. Ε, 348. τὸ παρ' ἡμῖν, Τράβα χέρι ἀπὸ τὸν πόλεμον, μὴ ἀνακατόνεσαι 'ς τὸν πόλεμον. «εἶκε προθύρου.» Ὀδσ. Σ, 10. Τραβήξου ἀπὸ τὴν θύραν, κάμε τόπον· παράβλ. καὶ Χ, 91. Μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ μετὰ ἀπρμφτ. Ὀδσ. Ε, 332. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐξαιρ. ὅταν σημαίνῃ τὸ νὰ τραβηχθῇ τις ὀπίσω, νὰ κάμῃ τόπον· νὰ προσκυνηθῇ, νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸν τόπον του διὰ τιμήν τινος, ἢ διὰ πολιτικήν. Ἰλδ. Ω, 100. Ὀδσ. Β, 14. «γέροντες εἶδρης εἶξαν.» Φαλ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ τῆς εἰς· ὅθεν — 2) τρπκ. ἐνδίδω, πείθομαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ· πάνυ χρήσιμον παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ. π. χ. ὕβρει, θυμῷ, ἀφραδίαις, ὄκνῳ, αἰδοῖ εἴκειν· Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις, εἰς τὰ πάθη του, νὰ σύρηται ἀπὸ αὐτά· ἄρα ἐκφράζει τὸ αἴτιον, τὴν ἀφορμὴν πράξεώς τινος· «ᾧ θυμῷ εἴξας» Ἀκολουθῶν εἰς τὴν κλίσιν τῆς καρδίας του, κάμνων ὅπως θέλει ἡ καρδία του (ὄχι ἐνδίδων εἰς τὴν θέλησιν τῆς καρδίας του, τοῦτ' ἔστι παρακούων εἰς τὸ λογικὸν καὶ ἀκολουθῶν εἰς τὴν κλίσιν τῆς καρδίας του· ἀλλὰ λογικῆς κρίσεως στερούμενος καὶ διὰ τοῦτο κάμνων ὡς θέλει ἡ καρδία του) Ἰλδ. Ι, 593. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. εἴκειν θυμοῦ. Σφκλ. Ἀντ. 714 μ' ὅλον ὅτι ὁ Herm. θέλει ἀμφίβολον τὴν ἀνάγν. αὐτήν· ὅθεν ἰδὲ Doederl. lect. Hom. 2, σλ. 4. Ἔτι δὲ καί, βίῃ καί, κράτεϊ εἴκειν. Τὸ νὰ παραιτῆται, ἀπατᾶται τις ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν του. Ὀδσ. Ν, 143. «πενίῃ εἴκων», Ξ, 157. Τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ἐναντίον κινούμενος ἀπὸ τὴν πτωχείαν, ἐξ αἰτίας τῆς πτωχείας του. — 3) μένω ὀπίσω ἀπό τινα, νικῶμαι ἀπὸ αὐτόν, φαίνομαι κατώτερός του· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμτ. Ἰλδ. Χ, 459. Ὀδσ. Λ, 515. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. «εἴκειν πόδεσσιν» Ὀδσ. Ξ, 221 Τὸ νὰ εἶναι τις κατώτερος ἀπὸ ἄλλον εἰς τὸ τρέξιμον, πελάλημα· ὅθεν ἐν γένει, μὲ ὑπερβαίνει, μὲ ἀκερνᾷ, μὲ νικᾷ τις, φαίνομαι κατώτερός του· τινί — 4) μεταβτ. παραδίδω τίποτε εἰς ἄλλον, δηλ. τραβῶ χέρι καὶ τὸ ἀφίνω εἰς αὐτόν· τινί Ἰλδ. Ψ, 337. ἐν γένει· δίδω, παρέχω, ἀφίνω, παραχωρῶ· πλοῦν τινι, Σφκλ. Φιλ. 465. σπανία ἡ χρῆσις τῆς λξ.

Εἰκών, όνος, ἡ (ἔοικα). Εἰκόνα, ζωγραφία, εἰκόνισμα· ὡσαύτως καὶ ἄγαλμα, ξόανον, τὸ ἰταλ. φιγοῦρα. Ἔτι δὲ καὶ νοερὰ εἰκών, ἰδέα, φαντασία· εἰς τὸν νοῦν παρασταθεῖσα εἰκονικὴ ἀπεικόνισμα τινος καὶ ἀΰλου ὄντος. — 2) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἄλλο τίποτε· παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσμα. — 3) εἰκόνα, ἐπιρρηματικῶς. Κατὰ τρόπον, καθὼς· π. χ. δεσμωτηρίου εἰκόνα, = δίκην δεσμωτ. Πλάτ. Παρὰ ποιητ. καὶ Ἰωσιν εὕρηται καὶ ἀνώμλ. γενκ. εἰκοῦς, αἰτιατ. εἰκώ, πληθ. εἰκούς, χωρὶς νὰ εὑρίσκηται που ὀνομστ. εἰκώ, Valck. ἐν Φοιν. 457. Ἡ αἰτιατ. εἰκώ, εὕρηται καὶ παρὰ Πλάτ. Τιμ. σλ. 37. D, ὅπου φαίνεται νὰ εἶναι ἀρσν. γένους.

Εἰκώς, μετχ. τοῦ ἔοικα· ὅπερ ἰδέ.

Εἰλαδόν, ἐπίρ. (εἴλη) = εἰληδόν, Ἡρδτ. 1, 172.

Εἰλαμίς, ίδος, ἡ (εἰλέω). εἰλαμίδες, Αἱ δύο μεμβράναι, αἵτινες περιτυλίγουσι τὸν ἐγκέφαλον, Πολυδ. 2. 44.

Εἰλαπινάζω, Μ. άσω (εἰλαπίνη). Εἶμαι εἰς συμπόσιον, φιλιάν, φιλεύομαι· ἐξαιρ. ὅπου φιλεύονται καὶ περισσότεροι ἄλλοι. Ὁμ. ἀφ' οὗ

Εἰλαπιναστής, οῦ, ὁ. Ὅστις εἶναι εἰς συμπόσιον, συντράπεζος εἰς μεγάλην τράπεζαν, Ἰλδ. Ρ, 577.

Εἰλαπίνη, ης, ἡ. Συμπόσιον, φιλιά, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι καλεσμένοι πολλοί, Ὁμ. ὅστις διακρίνει τὴν εἰλαπίνην του, γάμος καὶ ἔρανος, συμπεριλαμβάνει ὅμως καὶ τὰ τρία εἰς τό, δαίς, Ὀδσ. Α, 226 (ἐτυμολγ. παρὰ τό, πίνειν κατ' εἴλας, κατ' ἄλλους δέ, ἄνευ πιθανότητος, παρὰ τό, λάπτω). (-υυ-)

Εἶλαρ, ρος, τό (εἴλω). Κυρίως σκέπασμα, περιτύλιγμα· ὅθεν σκέπη, προφύλαξις, «νηῶν τε καὶ αὐτῶν» Ἰλδ. Η, 338. ἄλλως δὲ καί, διαφέντευσις, βοήθεια ἐναντίον τινος. «εἶλαρ κύματος», Ὀδσ. Ε, 257. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 148.

* Εἰλαρχέω, Μλ. ήσω. Εἶμαι ἀρχηγὸς μιᾶς εἴλης, τὸ ἰταλ. ἀπὸ ἕνα σκαδρόνι καβαλλαρίας, παρὰ τοῖς Θηβαίοις, Ἐπγρ. ἰδὲ C. O. Muller Ὀρχομ. σλ. 470. 471. παρὰ τὸ

Εἰλάρχης, ου, ὁ (εἴλη, ἄρχω). Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἴλης· τὸ τουρκ. μπλουκμπασῆ, ταϊφᾶς· παρὰ τοῖς Θηβ. ἀρχηγός, τὸ ἰταλ. κομαντάντης ἀπὸ ἕνα σκαδρόνι καβαλλαρίας.

Εἰλάς, άδος, ἡ, = ἰλλάς, δεσμός, Δέμα, δεμάτι. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον ἀπὸ πολλὰ μαζὺ δεμένα πράγματα, σωρός. Ζήτ. ἰλλάς.

Εἰλάσσω, παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. «εἰλλάσσω», ἀντὶ τοῦ εἰλέω.

Εἰλάτινος, ίνη, ινον. ποιητ. ἀντὶ ἐλάτινος.

* Εἴλεγμαι, ἀντὶ λέλεγμαι. παθτ. παρκ. τοῦ λέγω.

Εἰλείθυια, ἡ. Ἡ θεὰ τῆς γέννας, ἡ ὁποία βοηθεῖ ταῖς γυναίκαις ὅταν γεννοῦν (παρὰ τό, ἐλεύσεσθαι), καὶ μετριάζει, ὀλιγοστεύει, ἐλαφρύνει τοὺς πόνους των, Ὁμ. ὅστις εἰς τινα μέρη ἀναφέρει περισσοτέρας Εἰλθ. καὶ τὰς ὀνομάζει θυγατέρας τῆς Ἥρας, Ἰλδ. Λ, 270. Τ, 119. Ἡσδ. Θγν. 922. ἀναφέρει μίαν, ὡς θυγατέρα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Καὶ παρὰ Πνδ. ὡσαύτως Εἰλείθυια καὶ Ἐλευθώ· παρ' ἄλλοις δέ, Ἐλήθυια. Ἀργολικῶς Εἰλιονία. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἡ αὐτὴ τῇ Ἀρτέμιδι· ἰδὲ Böttig. Illth. Weim. 1790. ἀφ' οὗ

Εἰληθυιον, τό. Ὁ ναὸς τῆς Εἰλειθυίας.

Εἰλεός, ὁ (εἰλέω). Νόσος, πάθος προερχόμενον ἐκ τῆς περιελίξεως τῶν ἐντέρων καὶ ὅθεν ὁ πάσχων ἐμεῖ, ξερνᾷ ὅσα πρέπει νὰ ἐξέρχωνται διὰ τοῦ πρωκτοῦ· παρὰ τοῖς ἰατρ. συνήθ. μιζερέρε λεγόμενον. — 2) Τρύπα, κρύφτρα, κρυφὸς τόπος, ἢ καταφύγιον τῶν θηρίων, ἀγρίων ζώων. — 3) ἡ τράπεζα ἐπὶ τὴν ὁποίαν ἐλιάνιζαν τὰ θύματα εἰς τὰς θυσίας· ὅθεν τὸ ξύλον ὅπου κόπτει ὁ κρεωπώλης, τὸ ἰταλ. μακελλάρης, τουρκ. χασάπης, τὰ κρέατα· καὶ ἡ τράπεζα τοῦ μαγειρείου.

* Εἰλέσιον, τό. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλδ. Β, 499. κυρίως δὲ βαλτόπολις, παρὰ τό, ἕλος.

Εἰλέω, Μλ. ήσω. Ὁμ. Ἀττ. εἱλῶ. δασυν. τύπος κατ' ἐπέκτ. τοῦ εἴλω, ὅπερ ἰδέ

* Εἰλέω (εἴλη). Ἡλιάζω, ζεσταίνω τίποτε εἰς τὸν ἥλιον, τὸ βάλλω νὰ ἡλιασθῇ.

Εἰλεώδης, εος, ὁ, ἡ (εἰλεός). Ὅστις πάσχει ἀπὸ εἰλεόν. Ἰδὲ Εἰλεός.

Εἴλη, ης, ἡ, καὶ ἴλη. Πολλοὶ ἄνθρωποι μαζύ, τὸ τουρκ. μπλουκι, ταϊφᾶς, τὸ ἰταλ. σκαδρόνι στρατιωτῶν· συγγενὲς τῷ, ὅμιλος, Βτμν. Λξ. 2, σλ. 158.

Εἴλη, ης, ἡ. Ἡ ζέστα τοῦ ἡλίου, ἐν γένει θερμότης, ζέστα. Ἰδὲ ἕλη, ἀλέα.

Εἰληδόν, καὶ εἰληδά. Ἐπίρ. (εἴλη). Σωρηδόν, μὲ τὸν σωρόν, 'σὰν κοπάδι. — 2) (εἰλέω) κατὰ συνέχειαν, ὅλο ἕνα.

Εἰληθερέω, = εἰλέω. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ξηραίνω τι εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω, παρὰ τὸ

Εἰληθερής, ὁ, ἡ (εἴλη, θέρω). Ὅ,τι εἶναι ζεσταμένον εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιασμένον.

* Εἰλήθυια, ἡ, = Εἰλείθυια, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 156.

Εἰλῆις, = ἡλιθερής. Ἡσύχιος.

Εἰλήλουθα καὶ εἰληλούθειν, Ὁμ. Ἐπκ. παρκ. καὶ Ὑπρσυντ. ἀντί, ἐλήλυθα, ἐληλύθειν, παρὰ τό, ἔρχομαι, ἀφ' οὗ εἰλήλουθμεν, α'. πλθ. προσπ. παρκ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐληλύθαμεν, Ὁμ.

Εἴλημα, ατος, τό (εἰλέω). Σκέπασμα, περιτύλιγμα, κάλυμμα. — 2) Θόλος, καμάρα, παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅθεν

Εἰληματικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι περιτυλιγμένον, κουλλουριασμένον. — 2) θολωτὸν, καμαρωμένον, ἰδὲ ἑλίσσω, ἕλιξ.

* Εἴλημμαι, ἀντὶ λέλημμαι, παθτ. παρκ. τοῦ λαμβάνω.

Εἴλησις, εως, ἡ, Ἀττ. εἵλησις δασυνμ. (εἰλέω). Περιτύλιξις, κουλλούριασις, ἀνεμοστρόφυλλος.

Εἴλησις, εως, ἡ (εἰλέω). Τὸ νὰ ἡλιάζῃ τις τίποτε, νὰ τὸ ζεσταίνῃ, νὰ τὸ βάλλῃ εἰς τὸν ἥλιον. Ἐν γένει, θερμότης, ζέστα.

Εἰλητικός, ή, όν, Ἀττ. εἱλητ. δασυν. Πᾶν ὅ,τι περιτυλίγεται, κουλλουριάζεται· παρὰ τὸ

Εἰλητός, ή, όν, Ἀττ. εἱλητ. δασυνμ. (εἰλέω). Ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον, περιτυλιγμένον, κουλλουριασμένον. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. θολωτόν.

* Εἴληφα, ἀντὶ λέληφα. ἐνργ. παρκ. τοῦ λαμβάνω.

* Εἴληχα, ἀντὶ λέληχα, ἐνργ. παρκ. τοῦ λαγχάνω.

Εἰλιγγιάω, Μ. ήσω, = ἰλιγγιάω.

Εἴλιγγος, ὁ, ἡ, = ἴλιγγος.

Εἴλιγμα, τό. εἰλιγμός, ὁ. Ἐπιθ. εἰλιγματώδης, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἕλιγμα, ἑλιγμός, ἑλιγματώδης· ποιητ. καὶ Ἰων.

Εἰλικοειδής, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Εἰλικόεις, εσσα, εν· καὶ

* Εἰλικοειδής, ὁ, ἡ, = ἑλικόεις, ἑλικοειδής· ποιητ.

* Εἰλικόμορφος, ὁ, ἡ (ἕλιξ, μορφή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κουλουριαστόν.

Εἰλικρίνεια, είας, ἡ (εἰλικρινής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Γνησιότης, καθαρότης, καθαροσύνη.

Εἰλικρινέω, Μλ. ήσω. Καθαρίζω, παστρεύω, Ἀριστοτ. Κόσμ. Κ. 2) διακρίνω, ξεκαθαρίζω, ξεχωρίζω· παρὰ τὸ

Εἰλικρινής, οῦς, ὁ, ἡ (εἴλη, κρίνω). Πᾶν ὅ,τι παρατηρεῖ, κυτάζει τις εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ἐξετάζει, ἐρευνᾷ, καὶ τὸ εὑρίσκει γνήσιον, καὶ καθαρόν, ἀβλαβές, χωρὶς καμμίαν ἔλλειψιν, ὁλόκληρον, σωστὸν καὶ ἀνελλιπές· παστρικόν, καθαρόν, δόκιμον, ἄδολον, ἄμεμπτον, ἀκατηγόρητον. 2) σαφές, φανερόν, ἐπίρ. εἰλικρινῶς. Ὁ τύπος εἱλικρινής, εἱλικρινέω καὶ τλ. δασυνμ. οὐκ ἔστιν εὔχρηστος μ' ὅλον ὅτι

τῇ ἐτυμολογίᾳ ἁρμοδιώτερος καὶ παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐν τοῖς κρίσσοις χειρογράφοις ἀπαντώμενος. (–◡◡–, παράβλ. εὐκρινής.)

*Εἰλικρινής, ό, ἡ (εἴλη, κρίνω). Διῃρημένος εἰς ἴλας πολεμιστῶν, ὁμίλους, πλήθη, ὄχλον, τὸ ἰταλ. σβαδρόνια, κομπανίας· τουρκ. μπλεούκια, ταϊφάδες, Ξεν. Κρ. π. 8, 5, 7. δύναται ὅμως κἀνταῦθα λαμβάνεσθαι κατὰ σημασ. τοῦ προηγμ. καθαρὰ διῃρημένος.

Εἰλικτός, ή, όν (εἰλίσσω), = ἑλικτός· ποιητ. καὶ Ἰων.

Εἰλινδέομαι, = ἀλινδέομαι, καλινδέομαι. Βτμν. Λεξ. 2. σλ. 169.

Εἶλιξ, κος, ἡ, = ἕλιξ. ποιητ.

Εἰλιονία, ίας, ἡ, = Εἰλείθυια, παρ' Ἀργείους, Πλούταρ. Ζ, σελ. 120.

Εἰλιπόδης, ου, ὁ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἀντὶ εἰλίπους.

Εἰλίπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν, τό, οδος (εἴλω, πούς). Ὅ,τι σύρει, σβαρνίζει τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, καὶ ἐξαιρέτως τοὺς ὄπισθεν ὡς αἱ βόες παρ' Ὁμ. (ὅστις ὅμως μόνον κατὰ δοτικ. καὶ αἰτιατ. πληθ. χρῆται τῇ λέξει)· πανταχοῦ ἐπιθ. τῶν βοῶν, τὴν ἰδιότητα τοῦ περιπατήματός των σημαῖνον, ἐπειδὴ καθὼς πατοῦσι διαλλάσσονται, ἢ διασταυρόνονται τῶν ὀπισθίων ποδῶν αἱ κλειδώσεις εἰς τοὺς γόνους· τὸ τοιοῦτον περιπάτημα ἐπὶ ἵππων λαμβανόμενον σημαίνει σφάλμα, ὁ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 155. ἐσφαλμένως ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, ὅτι κτυποῦν τοὺς πόδας ἕνα μὲ τὸν ἄλλον· ὁ δὲ κωμικὸς Εὔπολις, παρ' Ἀθην. σελ. 286, προσαγορεύει καὶ τὰς γυναῖκας εἰλίποδας, διὰ τὸ μὴ ταχὺ βάδισμά των.

*Εἰλισκότωσις, εως, ἡ (εἴλη, σκοτόω). Ζάλη εἰς τὸ κεφάλι, ἀστράλλα· ἄλλως καί, σκοτοδίνη.

Εἰλίσσω, Μ. ξω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἑλίσσω, Ἰλδ. Μ, 49.

Εἰλιτενής, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον τοῦ φυτοῦ, ἄγρωστις, Ἡ ἀγριάδα, παρὰ Θεοκ. 13. 42. κατά τινας μὲν παρὰ τό, ἕλος καὶ τείνω· ἐν ἕλεσιν ἐκτεινομένη καὶ ἐξαπλουμένη· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ εἴλω καὶ τείνω· κατὰ περιστροφὰς καὶ ἕλιξιν, ὡς ὁ κισσὸς ἐξαπλουμένη, Ἐτμλ. μγ. σλ. 299, 18. Σχλστ. Θεοκ. 13, 42. ἡ πρώτη ἐτυμολ. ὅμως ἐστὶν ὀρθοτέρα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἡσύχιος φαίνεται ὅτι κατ' αὐτὴν λέγει Ἑλετενής, κισσός, ἄκαρπος.

Εἰλλάς, ἡ, = εἰλάς, Ἰλλάς, ἀμφβ. Μάξιμ. Στίχ. 560.

*Εἰλίχατο, Ἰων. γ'. πληθ. πρτπ. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ ἑλίσσω, ἀντὶ εἰλιγμένοι ἦσαν.

Εἴλλω, = Ἴλλω, ἀμφβ.

*Εἶλον καὶ εἰλόμην, ἀόρ. β'. ἐνργ. καὶ μέσ. τοῦ αἱρέω. Ὁμ.

Εἰλόπεδον. Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, θειλόπεδον, παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. Μ.

Εἴλοχα, Ἀττικὸς παρακμ. τοῦ, λέγω.

Εἰλυθμός, ὁ (εἰλύω). Κρύψιμα, κρυψῶνα, τρύπα, κρυφὸς τόπος.

Εἴλυμα, ατος, τό (εἰλύω). Περιτύλιγμα, σκέπασμα· σκέπη, προφύλαξις· φόρεμα, ἔνδυμα, μανδίλι καὶ κάθε κομμάτι ὑφάσματος, εἰς τὸ ὁποῖον τυλίγομεν τίποτε· τὸ τουρκ. μποχτσάς, μπόγος.

Εἰλυός, ὁ, = εἰλυθμός.

Εἰλῦς, ύος, ἡ, = ἰλύς. Λάσπη νερουλή, λουνη (––, Valck. Ἀνεκ. ἑφ. σλ. 248.).

Εἴλυσις, εως, ἡ. Ἀττ. εἵλυσις, δασυνμ. (εἰλύω). = εἴλησις· ἔτι δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἑρπυσμός, κοιλοσύρσιμο.

Εἰλυσπάομαι, παθτ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. χρήσιμον· ἐπὶ σκωλήκων, Κινοῦμαι στρεφογυριστά, κοιλοσυρτά· ὅθεν σύρομαι, κοιλοσύρομαι, στρεφογυρίζομαι καθὼς τὰ σκουλήκια· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σπασμῶν, τὸ ἰταλ. κονβουλσιόνη· ὅταν ὁ πάσχων στρεφογυρίζηται ἐξ αἰτίας τῶν μεγάλων πόνων· ἔστι δὲ τύπος κατ' ἐπίστ. τοῦ εἰλύσσω, εἰλυφάζω, ἄνευ περαιτέρω συνθέσεως μετὰ τοῦ σπάω.) ἀφ' οὗ

Εἰλύσπασμα, ατος, τό. Σκωληκοειδὴς κίνησις.

Εἰλύσσω, = εἰλύω.

*Εἰλυφάζω, = εἰλύω. Στρεφογυρίζω, κουλλουριάζω, σύρω, σβαρνίζω τίποτε στρεφογυρίζοντάς το. — 2) ἀμετβ. Ἡσδ. Ἀσπ. 275. Κλωθογυριστὰ κινοῦμαι, ἐπὶ λάμψεως φλογὸς λαμπαδίων· στρεφογυρίζομαι, τὸ κοιντ. γυρίζω 'σὰν φοῦρλα.

*Εἰλυφάω, = τῷ προηγμ. Ἰλδ. Δ, 156.

Εἰλύω, Μέλ. ύσω. Ἀττ. εἱλύω, δασυμ. παθτ. πρκμ. εἴλυμαι, ἀόρτ. μτχ. παθτ. εἰλυσθείς. Τριγυρίζω, κουλλουριάζω, δένω τι ὁλόγυρα εἰς τίποτε· περιτυλίγω, περικαλύπτω, σκεπάζω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τὸ κοιν. κουκουλόνω, κουκλόνω, Παθ. καὶ μέσ. περιστρέφομαι, τριγυρνῶ, ἔρχομαι ὁλόγυρα· ὅθεν κοιλοσύρομαι, σβαρνίζομαι, κινοῦμαι ἀργά, βαρυὰ καὶ δύσκολα, μὲ πολὺν κόπον· περιτυλίγομαι εἰς τίποτε, κουκουλόνομαι· κρύπτομαι, σκεπάζομαι· τὸ ἐνργτ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλδ. Φ, 419. εἰλ. ψαμάθοισι. Περισκεπάζομαι μὲ ἄμμον, δηλ. παραχόνομαι 'ς τὸν ἄμμον· ἐκ τοῦ παθτ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ μετχ. παρκμ. εἰλυμένος, ὡσαύτως μετὰ τοῦ, ψαμάθῳ, σάκεσι, χαλκῷ, νυκτί, νεφέλῃ. αἵματι καὶ κονίαις εἰλυμένος, Ἰλδ. Π, 640. Ἦτον σκεπασμένος μὲ αἵματα καὶ κονιορτόν· καταματωμένος καὶ κατακορνιαχτισμένος, παρβλ., Ὀδσ. Ε, 403. (συγγεν. τῷ εἴλω, εἰλέω, ἤλυθον, ἐλθεῖν ἕρπω· ὁ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 163. ἐθέλει ὅτι τὸ εἰλύω ἐσήμαινε κυρίως τὸ περιτυλίγω μόνον, τὸ δὲ ἐλύω, τό, Στρεφογυρίζομαι, κουλλουριάζομαι κινούμενος ὡς τὸ σκουλήκι, καθ' ἃ συμφωνοῦσι τὰ παρ' Ὁμ. μαρτύρια· οἱ μεταγενεστ. ποιηταὶ ὅμως συγχέουσιν ἀμφοτέρους τοὺς τύπους καὶ τὰς σημασίας αὐτῶν.) (τὸ υ, παρ' Ὁμ. ἀεὶ μακρ. ἐξαιρέτει τοῦ γ'. πληθ. προστκ. τοῦ παθτ. παρκμ. εἰλύαται, ἐν τῷ ἐνεστ., ὥσπερ οὐ χρῆται ὁ Ποιητής, ἐλαμβάνετο δίχρονως, Jac. Ἀνλθ. Παλτ. σ.588.)

Εἴλω καὶ εἴλλω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰλέω. Μλ. -ήσω. Ἀττ. εἱλέω, ἀόρ. α'. γ'. πληθ. πρτπ. ἔλσαν, ἀπρμφ. ἔλσαι, Ἐπικ. ἐέλσαι, Μτχ. ἔλσας, Ὁμ. παθτ. πρκμ. ἔελμαι, Ἰλδ. Ἀόρ. παθτ. ἐάλην, Ἰλδ. Ἀπρμφ. ἀλῆναι, ἐλήμεναι, Ἰλδ. Μτχ. ἀλείς, εῖσα, έν. Ὁμ. ὑπερσυντ. γ'. ἑνκ. πρτκ. ἐόλητο, Ἀπλ. Ῥδ. ὁ μέσ. ἀόρ. α'. ἠλσάμην, καὶ ὁ ἔτι παραδοξότερος ἀόρ. β'. ἠλτόμην, εὕρηται μόνον παρὰ Σμυρ. καὶ Ἰβκ. — Κυρία σημσ. τοῦ ἐνργτ. Θλίβω, στενοχωρῶ, σφίγγω, ἐξαιρ. καταστριμόνω, φέρω εἰς τὰ στενά, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. βάνω τινὸς τὰ δυὸ ποδάρια εἰς ἕνα παπούτσι. ἐπὶ ἥρωος πολεμιστοῦ νικητοῦ, ὅστις καταστενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τον ἐχθρόν, Ἰλδ. Θ, 215. κλαὸν κατὰ τείχεα ἔλσαι Τὸ νὰ σπρώχνῃ τις τὸν ἐχθρὸν ὀπίσω, νὰ τὸν βιάζῃ νὰ τραβιέται στενοχωρημένος πρὸς τὰ τείχη τῆς πόλεως, Ἰλδ. Φ, 295. παράβλ. καὶ 225. ὡσαύτως καί, κατὰ πρύμνας, ἤ, ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔλσαι, Ἰλδ. Α, 409. Σ, 447. παρβλ. Ὀδσ. Λ, 573. — Σπρώχνω, ἀποδιώκω, ἐμποδίζω, συμμαζόνω· ὅθεν καὶ κρατῶ τι κλεισμένον, σφαλισμένον μέσα που· σπρώχνω μέσα που ἢ πρός τι· ἐνὶ σπῆϊ ἐν στεῖνει, Ὀδσ. Μ, 210. Χ, 460., μετὰ δοτκ. μόνον Ἰλδ. Σ, 296. — Τρπ. ἐπὶ ἀνεμοζάλης, τὸ ἰταλ. φουρτούνας τῆς θαλάσ. ὅταν εἶναι τότε σφοδρὰ καὶ ταραχώδης ὥστε κάμνει τὸ καράβι νὰ στρεφογυρίζηται, νὰ ἔρχηται ὁλόγυρα, Ἰλδ. Β, 294. Ὀδσ. Τ, 200. νῆα κεραυνῷ ἔλσας, Ὀδσ. Ε, 131. Η, 250. Κτυπήσας μὲ κεραυνὸν ἢ ἀστραποπελέκι τὸ καράβι, τὸ ἔκαμε νὰ γυρίζῃ ὁλόγυρα, νὰ φουρλίσῃ. Κατ' ἐνργτ. διάθ. παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον τό, εἰλέω, τὸ δὲ εἴλω οὐδαμοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. τὸ εἰλέω, καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτυλίγω, κουκουλόνω κουλλουριάζω, σκεπάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κρύπτω. — 2) Παθτ. καὶ μέσ. σπρώχνομαι, στενοχωροῦμαι, στριμμόνομαι, στρεφογυρίζομαι, κλώθομαι, σύρομαι, μὲ θλίβουν, στενοχωροῦν, σπρώχνουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, μὲ κλείουν, σφαλνοῦν που, μὲ περικυκλόνουν· ἐπὶ πολιορκουμένων, Ἰλδ. Ε, 203. Σ, 287. Ω, 662. κατὰ νηυσίν Μ, 38. νέες ποταμὸν εἰλεῦντο Τοὺς ἔσπρωξαν, τοὺς ἔκαμαν νὰ χωθοῦν εἰς τὸ ποτάμι, Ἰλδ. Φ, 8. Τρπκ. «Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος», Ἰλδ. Ν, 524. Στενοχωρημένος, κατανεύσας εἰς κακὴν κατάστασιν κατὰ θέλησιν τοῦ Διός· «ἀμφὶ Διομήδεα εἰλόμενοι», Ἰλδ. Ε, 782, Θ, 215. Σπρώχνονται, στριμμόνονται ὁλόγυρα εἰς τὸν Δμδ. — Ὁ παθτ. ἀόρ. ἐάλην ἔχει τὰς δύω σημσ. α') συμμαζόνομαι εἰς σωρόν, συναθροίζομαι εἰς ἕν, σπρώχνομαι μὲ ὅλον τὸ στράτευμα στενοχωρημένα πρός τινα τόπον· περικυκλόνομαι καὶ καταστενοχωροῦμαι χωρὶς νὰ ἠμπορῶ νὰ κινηθῶ μακρύτερα ἀπὸ τὸν τόπον μου· τὸ ὁποῖον συμβαίνει μὲν μάλιστα ὅταν ὑποχωρῇ, ὀπισθοδρομῇ, συμμαζόνεται νικημένον στράτευμα· ἀλλ' ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοῆται ἡ σημασία τοῦ, ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι, φεύγω μαζὶ μὲ τὸ στράτευμα στενοχωρημένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ὡς ἐλήφθη εἴς τινα μαρτύρια π. χ., Ἰλδ. Ε, 823. Π, 714. Σ, 76. 286. Φ, 607. — ἀλὲν ὕδωρ· Λίμνασμα, νερόν, τὸ ὁποῖον συνάγεται εἰς κανὲν μέρος, τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν μαύρα, Ἰλδ. Ψ, 420. καὶ — β') συμμαζόνω τὸ σῶμα μου, σκύπτω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκ. καμπουριάζω, πὺκ' ἀσπίδι ἐαλείς, Ἰλδ. Ν, 508. Τ, 278. «Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν», Φ, 571. Ἐσυμμαζόχθηκε καὶ ἐπρόσμενε τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἀχιλ. Ἐπὶ λέοντος ὅστις συμμαζόνεται διὰ νὰ πηδήσῃ, Ἰλδ. Φ, 168. παρβλ. Χ, 308. — ποίμνησιν ἀλείς, Ὀδσ. Ω, 538. Ἐσυμμάζεξεν ὅλας τὰς δυνάμεις του καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτούς. — Παρὰ τοῖς μεταγνστ. στρέφομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιστρέφομαι, στρεφογυρίζομαι· περιπλανῶμαι, περιφέρομαι — γῆ εἱλλομένη, Ἡ περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς στρεφομένη, Πλάτ. — Ἀντὶ τοῦ πρωτοτ. εἴλω ἔστι χρησιμώτερον τό, εἰλέω· ὁ δασυνμ. τύπος εἱλέω, τοῖς Ἀττ. μᾶλλον οἰκεῖος, ὁ δὲ ψιλμ. εἰλέω, τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγενστ. Παράβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 141. (συγγν. τῷ εἰλύω, ἐλαύνω, ἐλαύνω.)

Εἵλως, ωτος, ὁ· καὶ εἵλωτης, ου, ὁ. Πολίτης κάτοικος τῆς Λακωνικῆς παραθαλασσίου πόλεως Ἕλος, ἐν Ἰλδ. Β, 584. ἀπαντωμένης, Θηλκ. εἱλωτίς, ίδος, ἡ. Οἱ εἵλωτες κατεδουλώθησαν (οὐ πολὺ μετὰ τὴν μετανάστασιν τῶν Δωριέων) ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐδούλευον αὐτοῖς· οἱ ὁποῖοι τοὺς μετεχειρίζοντο αἴσχιστα, καταδικάσαντες αὐτοὺς νὰ σχηματίζωσι τετάρτην κλάσιν πολιτῶν καὶ νὰ τοὺς δουλεύωσιν ἐξαιρ. τοὺς ἀγρούς, καὶ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας δουλικὰς ὑπηρεσίας. Ἰδὲ Manso Sparta 1, I, σλ. 67. 131· 2. σλ. 135. Ἔτι δὲ καὶ ὡς προσηγορ. Δοῦλος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκλάβος· (ἐτυμολογεῖται ἡ Λξ. ὑπό τινων παρὰ τό, ἑλεῖν, ἢ ἑαλωκ.) ἀφ' οὗ

*Εἱλωτεία, ἡ. Δουλικὴ ζωή, κατάστασις. σκλαβιά.

*Εἱλωτεύω, Εἶμαι εἵλως· δοῦλος, σκλάβος.

*Εἱλωτικός, ή, όν. Δουλικός, σκλαβικός.

Εἷμα, ατος, τό (ἕννυμι). Φόρεμα, ἔνδυμα, ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. μαντέλον, καπότον. πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει εἴτε κατὰ γενικὴν σημσ. χωρὶς νὰ σημαίνῃ δι' αὐτῆς ἰδιαί-

τερον τρόπον ἐνδύματος, εἴτε συμπεριλαμβάνει εἰς τὴν σημασ. αὐτῆς καὶ τὸ, φᾶρος, χλαῖνα καὶ χιτῶν· ὡς ἐν Ὀδσ. Ζ, 214. Κ, 542. Φορεσιά. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Σκέπασμα, σκέπασμα, τάπης, τὸ ἰταλ. tapeto, τουρκ. κιλίμι, σεντόνι, ἐξαιρ. διὰ νὰ σκεπάζηται τις ἐπάνω· ὡς τὸ φᾶρος.

Εἷμαι, παθτ. παρακ. τοῦ ἕννυμι, Ὀδσ. — 2) παθτ. παρακ. τοῦ ἵημι. — 3) παθτ. παρακ. τοῦ ἕζω· σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἧμαι.

Εἵμαρμαι, ἀντὶ μέμαρμαι, παθτ. Παρακ. ἀφ' οὗ εἵμαρται, ἀπρσπ. Εἶναι γραπτόν, ἀπὸ τὴν τύχην διωρισμένον. Μτχ. εἱμαρμένος, ἐξαιρ. ἡ εἱμαρμένη, καὶ τὸ εἱμαρμένον, Ἡ μοῖρα, τὸ γραπτόν. Ὑπρσντ. εἵμαρτο. Ὁμ. ἰδὲ μείρομαι.

***Εἰ μέν**, μετὰ ἑπομ. εἰ δέ· Πολύχρηστος σύνθεσις δυοῖν ὑποθέσεων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· εἰ μὲν — εἰ δέ, Ἂν — ἂν δέν, Ὁμ. Ἐνίοτε παραλείπεται ἡ ἀπόδοσις πρότασ. τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ δευτέρου, ὡς ἐν Ἰλδ. Α, 135. ἰδὲ Math. Ἑλλ. Γραμματ. σλ. 895. Ὁμ. συντάσσει πολλάκις, εἰ μὲν γάρ, εἰ μὲν δή.

***Εἰμέν**, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐσμέν. α'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί, Ὁμ. τὸ δέ, εἶμεν Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

***Εἱμένος**, μετχ. παθτ. παρακ. τοῦ ἕννυμι, Ὁμ.

***Εἰμές**, Δωρκ. ἀντὶ ἐσμέν. α'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί· τὸ δέ, εἶμες, Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

***Εἰ μή**. Ἂν δέν. Ὁμ. Τίθεται εἰς ἄρνησιν πάσης τῆς προτάσεως· τὸ δέ, οὐ, τίθεται τῷ εἰ ἐπιφερόμενον μόνον ὅταν ἀποφάσκηται ἡ ἔννοια, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται κυρίως ἡ ἄρνησις, π. χ. «εἰ δέ, αἱ οὐκ ἐπιπείσεαι . . .» Ἂν δὲν πεισθῇς εἰς αὐτόν, Ἰλδ. Ο, 178. παραβλ. Γ, 289. Ω, 296. Herm. Vig. σλ. 833. Ὁμ. συντάσσει αὐτὸ ὁριστ. καὶ εὐκτ. ῥημτ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ ῥήματος τίθησι τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ, πλήν, ἐκτός. «οὐδέ τις ἄλλος γίνετ' ἐπακτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὖρός τε Νότος τε.» Ὀδσ. Μ, 326. Ἐξαιρ. εἰ μὴ ὅσον καί, εἰ μὴ ὅσα, Ἐκτὸς ὅτι, ἐκτὸς καὶ μόνον, Ἡρδτ. 1, 45, 140. 2, 73. 3, 14. Ὡσαύτως καί, εἰ μὴ μοῦνον, Ἡρδτ. 1. 200. καί, εἰ μὴ ὅσον μοῦνον, Ἡρδτ. 2, 20. Ἐπιτεταμ. εἰ μὴ ἄρα, Ἰλδ. Ε, 679. Τμ. Δμτ. 243. εἰ μὴ πέρ γε, Ἀνίσως καὶ δέν. Ἀττ. τί δ' ἄλλο γ' εἰ μὴ — Ἀρστφ. Ἱπ. 618. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ δὲ μή, ὡς πρότ. καθ' ἑαυτὴν πολλάκις εἰς καταφατικὴν πρότ. ἀντιτασσομένη, Herm. Vig. σλ. 833. ἀνθ' οὗ χρῆται Σοφκλ. Ἀντ. 719, τῷ, εἰ δ' οὖν. Μόλον ὅτι τό, εἰ δὲ μή, πρέπει νὰ ἐπιφέρηται κυρίως εἰς καταφατικὸν λόγον μόνον, χρησιμεύει πολλάκις ὅμως καὶ ὡς γενικὴ ἀναίρεσις τῆς προηγουμένης προτάσεως· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀποφατικὰς προτάσεις, καὶ τοιουτοτρόπως σημαίνει κατάφασιν, Ἡρδτ. 6, 56. «τούτου δὲ μηδένα εἶναι Σπαρτιητέων διακωλυτήν· εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι.» Heind. ἐν Πλάτ. Ἱππ. σλ. 285. Ε. Σφκλ. Τρχ. 587. Σπανιώτερον τίθεται τό, εἰ δέ, μετὰ τό, εἰ μέν, ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μή. Wolf ἐν Πλάτ. Συμπ. 29, 8. εἰ μὴ —, ἀλλά, Ἂν δὲν — τὸ ὀλιγώτερον κἄν.

Εἰμί (πρωτότ. ἔω)., Εἶμαι, Ἀπρμφ. εἶναι. πλὴν τοῦ ἐνεστ., ἔχει τὸν παρατατ. μόνον ἦν, τὸν Μλ. ἔσομαι, ποιητ. ἔσσομαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ῥηματ. ἐπίθ. ἐστέον, ἀπὸ τοῦ μέτ. ἀορ. β'. Προστακτ. ἔσο εἶναι, Ἐπ. ἔσσο, Δωρ. καὶ α'. πρσπ. παρατατ. ἑνκ. ἤμην· ἀφ' οὗ εὕρηται μὲν τὰ λοιπὰ πρόσωπα, ὅμως μόνον παρὰ συγγραφεῦσιν ἥττονος λόγου, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ἄν. Pier. Moer. σλ. 172. Ἰδιαίτερόν τι ἐστὶ τό, εἴατο, ἀντὶ ἧντο, Ἦσαν, ἦσαν. Ὀδσ. Τ, 105. ὅπου ἄλλοι καὶ εἵατο γράφουσι. Τὸν συνήθη σχηματισμὸν τοῦ πάνυ ἀνωμάλου ῥήματος τούτου ἰδὲ Βτμν, Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 548. Ὁμηρικοὶ τύποι ἐξαιρέτως εἰσὶν οἱ ἑξῆς. εἰς, β'. ἑνκ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ, εἶ, καὶ παρ' Ἡρδτ. καὶ ἐσσί, ὡσαύτως καὶ Δωρκ. — εἰμέν, α'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ ἐσμέν, κυρίως Ἰων. — ἔασι, γ'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ εἰσί. Ὑποτακτ. ἔω, ἀντὶ ὦ· πρὸς τὸ ὁποῖον χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ ἕτερον σπανιώτερον, μετὰ τοῦ Εὐκτ. ῥᾳδίως συγχεόμενον Ἐπ., Ὑποτκτ. εἴω, εἴῃς, εἴῃ· ἰδὲ Ἰλδ. Ι, 245. Σ, 88. Ὀδσ. Ο, 448. Ρ, 536. Παραβλ. Herm. de legg. quibusd. subtil. serm. Hom. 1, σλ. XVI. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 550. Thiersch. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 371. γ'. Κεφ. Math. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 415. Schaef. ἐν Ἡσδ. Ἐρ. 538, 567, σλ. 238. Gnom. Gr. — Εὐκτ. ἔοιμι, ἀντὶ εἴην, καὶ τλ. Ἀλλὰ τὸ β'. πλθ. πρσπ. εἶτε ἀντὶ εἴητε, ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Φ, 195. — Ἀπρμφ. ἔμμεναι, σπανιώτ. ἔμμεν, ἔμεναι καὶ ἔμεν. — Μτχ. ἐών, ἐοῦσα· καὶ λ. — Παρτατ. ἔον, α'. πρσπ. ἑνκ. ἀντὶ ἦν, μόνον ἐν Ἰλδ. Ψ, 623. ἄνευ τῶν λοιπῶν πρσπ. Ἔτι δὲ ἔσκον, ες, ε, καὶ λ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ., ὅμως ἀεὶ κατὰ σημασ. ἐπαναλήψεως. Τέλος δέ, τὸ ἰδίως Ἰων, ἔα, ἔας· β'. πλθ. πρσπ. ἔατε· κατ' ἀνάγκ. ἦα — γ'. ἑνκ. πρσπ. ἦεν, καὶ μετὰ τοῦ ἐφελκυστ. ν. Τὸ δὲ ἔην, ὡς α'. ἑνκ. πρσπ. εὕρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Λ, 762. ὅπου ἄλλοι, ἔον γράφουσι. Τοῦτο μᾶλλον εὕρηται ἔην ὡς γ'. ἑνκ. πρσπ., ἐνίοτε δὲ καί, ἤην καὶ ἤσθα, β'. ἑνκ. πρσπ. ἀντὶ ἦσθα· ὡσαύτως δὲ πολλάκις ἀποκοπτόμ. καί, ἔσαν, γ'. πλθ. πρσπ. ἀντὶ ἦσαν, Ἰωνικ. τε καὶ Δωρκ. ὁμ. Παρ' Ἡσδ. Ἐρ. 825. καὶ Θεογ. 321. φαίνεται ὅτι τό, ἦν κεῖται ὡς πληθ. ἀντὶ ἦσαν· τοῦτο δὲ συντακτικὸν ἰδίωμα μᾶλλον· ἰδὲ παρακατιών, 4. — Μλ. ἔσσομαι, ἀντὶ ἔσομαι καὶ λ. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Δωρκ. ἐσσοῦμαι εὕρηται, ἐσσεῖται ἐν Ἰλδ. Β, 393. Ν, 317. — Ἅπας ὁ ὁριστ. ἐνεστ. τίθεται ἐγκλιτικῶς, πλὴν τοῦ β'. ἑνκ. πρσπ. εἶ, ἀεὶ τὸν τόνον αὐτοῦ διατηροῦντος· ἴσως δὲ καὶ τό, εἷς, τὸ ὁποῖον ἔλαχεν ἐγκλν. ὁ Wolf ἐν Ὀδσ. Δ, 611. Τὰ λοιπὰ πρσπ. ἐγκλίνονται μόνον ὅταν τό, εἰμί, ᾖ λογικὸς σύνδεσμος τοῦ συντακτ. λόγου, καὶ χρησιμεύῃ ἡ ἔγκλισις των εἰς σύναψιν τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ ὑποκειμένου· ὅταν δὲ τό, εἰμί σημαίνῃ ὄντως ὕπαρξιν, ἔγκλισις οὐ γίνεται· ἀλλὰ τὸ ἐστί φυλάττει καὶ τότε τὸν τόνον αὐτοῦ, καὶ μόνον ὅταν κῆται ἐμφατικῶς γράφεται ἔστι· ὅθεν ἐν πλείοσι φράσεσι κεῖται παροξυτονούμενον· π. χ. ἔστι μοι, Ἐγὼ ἔχω· ἔστιν ὅτε, Ἐνίοτε, μερικαῖς φοραῖς· καὶ λ. ἰδὲ Βτμν. Ἑλλ. Γραμμ. σλ. 552.

Τὸ εἰμί συντάσσεται μὲν τὰ πλεῖστα οὐσιαστικῷ, ἢ ἐπιθέτῳ, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐπιρρήματι. «Κουρήτεσσι κακῶς ἦεν.» Ἰλδ. Ι, 551. Οἱ Κουρ. τὰ εἶχαν ἄσχημα, ἢ στενά, δὲν εὑρίσκοντο καλά· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ἀκήν. Ἰλδ. Δ, 22. μετὰ τοῦ, ἀκήν. Ὀδσ. Β, 82. μετὰ τοῦ ἅλις, Ἰλδ. Ξ, 122. Φ, 236. μετὰ τοῦ, χαλεπῶς, Ἰλδ. Η, 424. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. χρήσιμος ἡ σύνταξις αὕτη πολλάκις. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 653 Ἀρστφ. Ἐρ. 118. Εὐρπ. Ὀρ. 737. Μηδ. 652. Θεσ. 6, 88. Πλάτ. Νμ. 100, σλ. 892. C. Φιληβ. σλ. 41 E. Bernhardy Griech. Synt. σλ. 337. καθ' ἃ ἡ λέξις φαίνεται ἀεὶ τὸν τόνον αὐτῆς φυλάττουσα, τὸ πλεῖστον ὅμως ποιητ. μόνον. — α) εἶναί τι, Κάτι εἶναι, κάτι δηλοῖ· οἱ δοκοῦντες εἶναί τι, Ὅσοι φαντάζονται ὅτι εἶναι κάτι τι. Ἀλλὰ καί, Δηλοῖ, σημαίνει, φανερόνει, «ποῖόν τι ἐστὶ τὸ τοιοῦτον ὄναρ;» Τίνα σημασίαν ἔχει, τί σημαίνει, τί ἔχει νὰ εἰπῇ τὸ τέτοιον ὄνειρον; ἐστί τι πρός τι, Κάτι θέλει νὰ εἰπῇ, συμφέρει εἴς τίποτε, χρησιμεύει κάτι τι. Ἐπὶ λογαριασμῶν· τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν, Πέντε καὶ πέντε, ἢ δυὸ φοραῖς πέντε κάμνουν δέκα. — β') Ἐπὶ πράξεων, συμβεβηκότων, συμπτωμάτων καὶ λ. τ., Συμβαίνει, γίνεται, τυχαίνει, λαχαίνει, τὸ φέρει ἡ περίστασις· π. χ. ἦσαν κελεύσματα, ἦσαν πληγαί. L. Dind. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 838. — γ') Κατὰ σημασίαν ὑπάρξεως, Εἶμαι, ὑπάρχω, εὑρίσκομαι τωόντι, σώζομαι, τὸ ἰταλ. esistere· ἀντιθ. τῷ, οὐκ ἔστι, καὶ μή, ἢ μηδὲν εἶναι· π. χ. «μηδ' ἔτ' ἐόντος» Ὀδσ. Λ, 287. οὐκέτ' ἐστί, Δὲν εἶναι πλέον, ἀπέθανε. Valck. ἐν Ἱππ. 1162. — δ') Παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. κατὰ σημασ. τοῦ, ζῶ· π. χ. ἐν τῇ συντάξει «Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται» Ὀδσ. Π, 437. Τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ζῇ, καὶ δὲν θέλει ζήσει ποτέ, καὶ ἄμποτε νὰ μὴ γεννηθῇ ποτέ. «μήτ' εἴης, μήτε γένοιο.» Ὀδσ. Σ, 78. «ἔτι εἰσίν» Ὀδσ. Ο, 432., Ζοῦν ἀκόμα· καὶ ἐξέμπαλιν, «οὐ δὴν ἦν» Ἰλδ. Π, 131., Δὲν ἔζησε πολύ. Ὅθεν προσαγορεύονται πολλάκις οἱ Θεοί, αἰὲν ἐόντες ἐσσόμενοί τε, Οἱ μεταγενέστεροι. Ὁμ. Τὸ δέ, νὰ μφὶ τὰ τετταράκοντα εἶναι, Ἔχει 40. χρόνους, εἶναι 40 χρόνων σχεδόν, κοντεύει 'ς τὰ σαράντα. Περὶ τοῦ, εἴ ποτ' ἔην γε, ἰδὲ παρακατιόντι τῷ εἴποτε, 3 — 2) ἔστι, μετὰ ἑπομ. ἀπρμφ., Εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἐνδέχεται νὰ εἶναι, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι ἄδεια. «ἔστιν ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι.» Ἰλδ. Υ, 246. «εἴ τί που ἔστιν» Ὀδσ. Δ, 293., Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν ἠμπορῇ νὰ εἶναι, νὰ γένῃ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως πρόσκειται τὸ ἀρνητ. οὐ «οὐκ ἔστι Διὶ μάχεσθαι» Ἰλδ. Φ, 193. «οὐκ ἔστιν» Ἰλδ. Ν, 786. Τ, 97. «οὐ γάρ τ' ἔστιν» Ο, 556. «οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε» Ξ, 212. «οὔπως ἔστιν» Τ, 225. Ὀδσ. Ε, 137. «οὐδέ πη ἔστιν» Ἰλδ. Ζ, 264. Ω, 71. καθ' ἃ τὸ ἔστι φέρει σημτ. τοῦ ἔξεστι, καὶ δηλοῖ τὸ ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς δυνατόν, συγχωρημένον. Ἐν ταῖς τοιαύταις φράσεσι τὸ πρόσωπον κεῖται ἀεὶ κατὰ δοτ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ἐπιφέρεται ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. μετὰ ἀπαρμφ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Β, 310. — 3) Τὸ εἰμί, μετὰ γενκ. σημαίνει τὴν καταγωγήν. «πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο» Ἰλδ. Φ, 109., Εἶμαι ἀπὸ καλὸν πατέρα· «αἵματος εἰς ἀγαθοῖο» Ὀδσ. Δ, 611., Εἶσαι ἀπὸ καλὸν γένος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον· μὴ ἐκληφθήτω ὅμως ὡς ἀλλόκοτον, ἂν καὶ πολλάκις ᾖ προτεθειμένον καὶ ἄρθρον. συντακτικόν· π. χ. «τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμι» Ὀδσ. Ι, 519. κλ. τ. τ. Ταυτοσήμαντον ἐστὶ καὶ τό, εἶναι ἔκ τινος καί, ἀπό τινος — β) Ἡ γενικὴ σημαίνει ἐξάρτησιν, ὑπακοήν· ἑαυτοῦ εἶναι, Τὸ νὰ εἶναι τις κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, αὐτεξούσιος· εἶναί τινος, Τὸ νὰ εἶναι τις ἄλλου, νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλον, νὰ κρέμαται ὅλως ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. ἔστι τοῦ λέγοντος, Εἶναι ὅλως ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁμιλοῦντος, κρατεῖ μὲ αὐτόν. Ἀρστφ. ὅθεν ἐστὶ καὶ κτήσεως, ἰδιότητος σημαντικόν. — γ') Ἡ γενικὴ σημαίνει τὸ μέρος, ἢ τὸ μέλος ὁλότητός τινος· π. χ. δήμου ἐστί, Εἶναι ἕνας ἀπὸ τὸν δῆμον, ἀπὸ τὸν λαόν· τῶν ἐχθρῶν ἐστι, Ἀνήκει ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐχθρούς, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· νομίζειν τινὰ τῶν ἐχθρῶν εἶναι, Τὸ νὰ λογαριάζῃ τις τινα μεταξὺ εἰς τοὺς ἐχθρούς του — δ) Ἡ γενικὴ σημαίνει καὶ τὴν ἀξίαν, τιμήν, ἢ τὴν ἰδιότητα πράγματός τινος· ἀνδρός ἐστι, Εἶναι ἴδιον, ἢ καθῆκον ἀνδρός, ἁρμόζει εἰς ἄνδρα· σωφροσύνης ἐστί, Εἶναι σημεῖον σωφρ. καὶ λ. τ. τ. — 4) Τὸ εἰμί μετὰ δοτκ. ἔστι μοι, Κέκτημαι, ἔχω, μοὶ εὑρίσκεται· ἀπ' Ὁμ. πάνυ εὔ-

χρηστον· τί ἔσται ἡμῖν; Τί θέλει γένῃ μὲ ἡ ἀπὸ ἡμᾶς; ἀκριβῶς συγγν. τῷ ὑπὸ 2. Παρ' Ὁμ. εὕρηται ὅτε καὶ ἡ ἰδιαιτέρα σύνταξις· νῶϊ μοί δέ κεν ἀσμένῳ εἴη Ἰλδ. Ξ, 208., τὸ ἡμέτερον, Ἐγὼ θέλω, ἐγὼ ἀγαπῶ, ἐμένα μοί ἀρέσει· πολὺ εὔχρηστον. παρὰ τοῖς Ἀττ. Ξνφ. Ἑλλ. 5, 3, 13. Dorw. Char. σλ. 407. Viger. σλ. 242. μάλιστα μετὰ τῶν μετοχῶν, θέλων, βουλόμενος, ἀχθόμενος. Σπανιώτ. π. τί τοῦτ' ἔσται τί πόλει; Τί θέλει ὠφελήσει αὐτὸ εἰς τὴν πολιτείαν, τί διάφορον ἤθελ' ἔχῃ ἐπ' αὐτὸ ἡ πολ., ἄρα οὕτως δοτικ. περιποιητική, ἡ χαριστική. Δοτθ. Ἐν τοῖς τοιούτοις κεῖται ἐνίοτε τὸ, ἔστι καὶ τὴν μετὰ ἐνμστ. πληθ. ωὴν Πίγρης καὶ Μαντύης, ἄνδρες Παίονες... οὔτε γὰρ Περσικὰ ἦν οὔτε Λύδια τὰ ποιεύμενα. Valck. ἐν Ἡρδτ. 5, 12. Ἡσδ. Θγν. 321. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθδ. σλ 302. C. Πολτ. 5. σλ. 453. A Σφκλ. Τρχ. 520. ὁ δ' Ἡσδ. χρῆται καὶ τῇ γενικ. ἀντὶ τῆς δοτκ. — 5) Τῷ Παρκμ. ἄλλου τινος ῥήμτ. μετὰ τοῦ μετχν. Παρκμ. καὶ τοῦ εἰμὶ περιφραστικῶς χρῆται Ὁμ. ἅπαξ· τετληότες εἰμὲν, ἀντὶ τετλήκαμεν. Ἰλδ. Ε, 873., ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον. Εὕρηται δὲ μάλιστα καὶ, εἰμὶ ὤν, Boisson ἐν Φιλτρτ. Ἐρ. σλ. 522. 660. Ἐνάρθρως κειμένης δὲ τῆς μετοχῆς, τὸ οὐσιαστ. ἐκφέρεται ἐμφατικώτερον. «Κᾶρές εἰσιν οἱ καταδέξαντες» Ἡρδτ. 1, 171., Οἱ Κᾶρες εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὸ ἐδίδαξαν· παραβλ. Σφκλ. Ἠλ. 197. — 6) Ἡ μετχ. ὢν, οὖσα, ὄν, προσκείμενον ἔχουσα καὶ οὐσιαστ. ἢ ἐπίθ. ἐν τῇ παρεμβεβλημένῃ προτάσει, σημαίνει ὕπαρξιν, ἢ ζωὴν· κατάστασιν ἢ ἰδιότητα, καὶ ἐξηγεῖται καθ' ἡμᾶς διὰ τοῦ ὡς· π. χ. τοιοῦτος ὤν, Ὡς τέτοιος. Ἀθηναῖοι ὄντες, Ὡς Ἀθηναῖοι. — β') Ἡ ἔναρθρος μετχ. ὢν καὶ τλ. σημαίνει τὸ ἀληθές, ἀληθῆ, φυσικὴν κατάστασιν· ἀληθὲς βέβαιον συμβάν· ὅθεν, τὰ ὄντα, Ὅλα ὅσα ὑπάρχουσιν, ἅπασα ἡ κτίσις, ὅλος ὁ κόσμος. Ἀλλὰ καὶ = οὐσία, Ὑπάρχοντα, περιουσία· τὰ ὄντα εἰρηκέναι, Τὴν ἀλήθειαν ὁηλ. Ξνφ. τῷ ὄντι, Βέβαια, ἀληθινά, μὲ τὰ σωστά· ὡσαύτως καὶ τὸ Ἐπρρ. ὄντως. ἀντιθ. τῷ, τὸ δοκοῦν· ἀλλά, κατὰ τὸ ὄν, Κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καθὼς ἔγινεν ἀληθινά, καθὼς συνέβη, ὅπως ἔτρεξε τὸ πρᾶγμα μὲ τὰ σωστά. — γ) τῷ ὄντι καὶ ὄντως, τίθεται ἐν ἐξηγήσεσιν, ἢ μαρτυρίοις ἐξ ἄλλων συγγραφέων. Wyttenb. ἐν Πλουτχ. Ἠθ. σλ. 692. L. Dind. ἐν Ξνφ. Συμ. 2, 24. «ἀλλὰ πίνειν μέν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἐμοὶ πάνυ δοκεῖ· τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥςπερ ὁ μανδραγόρας, τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει». — 7) Τὸ Εἰμὶ μετὰ ἀναφορικοῦ· ἔστιν ὅς, εἰσὶν οἳ, Κάνένας, κάποιοι, μερικοί. — ἔστιν, ἢ ἔσθ' ὅτε, Μερικαῖς φοραῖς, ἀπὸ καμμιὰν φοράν· ἔσθ' ὅπῃ, ἢ ὅπου, Πουθενά, εἰς κανὲν μέρος, εἰς κανένα τόπον. — ἔστιν ὅπως, Μὲ κανένα τρόπον. — οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ — Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ — δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι, νὰ γένῃ ἀλλέως· τουτ' ἔστιν, ἐξ ἀνάγκης, Br. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 188. Εὕρηται δ' ἔτι καὶ, ἔστιν οἳ, ἢ οἵ τινες, καθ' ὅλας τὰς πτώσεις καὶ κατὰ τὰ τρία γένη, αἱ ὁποῖαι φράσεις οὐ μόνον ἐν ἀρχῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ τῆς προτάσεως τίθενται· π. χ. Θκδ. 2, 65. «εἰσὶν οἵπερ εἰσὶν» καὶ τ. τ. Ἀρστφ. Ἱππ. 333. — 8) Τὸ εἰμὶ συντάσσεται πολλάκις καὶ μετὰ προθέσεων· π. χ. μετὰ τῆς ἐν, κατάστασιν πάθους τινος σημαῖνον· ἐν νόσῳ, ἐν ὀργῇ, ἐν φόβῳ, ἐν ἡδονῇ εἶναι· ἐν αἰτίαις, ἐν ἐγκλήμασι εἶναι, Τὸ νὰ κατηγορῆταί τις· ἐν στόμασι, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ εἶναι, Τὸ νὰ ἐπαινοῦν τινὰ ὅλοι, νὰ εἶναι περίφημος, νὰ ὁμιλοῦν ὅλοι περὶ αὐτοῦ· ἐν τέχνῃ, ἐν γεωργίᾳ, ἐν Μούσαις εἶναι, Τὸ νὰ καταγίνεταί τις εἰς τίποτε. Ἔτι δὲ καὶ ἀμφί τι καὶ περί τι εἶναι· ὡσαύτως καὶ περί τι καὶ πρός τινι εἶναι. Ἀλλά, πρός τινος, σύν τινι, μετά τινος εἶναι, Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸ μέρος τινος, νὰ κρατῇ μὲ τινα, νὰ εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος του, νὰ τὸν διαφεντεύῃ, βοηθῇ καὶ τ. τ. εἴς τινα καὶ περί τινα εἶναι, Τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις τινα, νὰ φέρνηταί πως πρός τινα. — 9) Πολλάκις παραλείπεται τὸ εἶναι, μάλιστα κατὰ τὸ γ'. ἑνικ. ἔτι δὲ καὶ πληθ. πρσκ. τοῦ ἐνστ. παρ' Ὁμ. ἤδη· π. χ. Ἰλδ Γ, 391. Κ, 437. τὸ γ'. ὑποτακτ. Ξ, 376. τὸ γ'. Προστκτ. Ν, 95. παραβλ. Schaef. L. Bos. σλ 605. mel. σλ 43. = 10) Ἐν ἐνίαις φράσεσι περιττεύει τὸ, εἶναι π. χ. τὸ νῦν εἶναι, τὸ σήμερον, τὸ σύμπαν εἶναι, Ἡρδτ. 7, 143. ἑκὼν εἶναι, Valck. ἐν Ἡρδτ. 7, 164. Πλάτ Φαίδ. σλ. 61. C. ἐξαιρτ. μετὰ τὸ, λέγω, ὀνομάζω καὶ τ. τ. ῥμτ, Ἡρδτ. 1, 153. 2, 44. 145 4, 33. Herm. Vig. σλ. 750. fg 688. — β') Παρ' Ἡρδτ. εὕρηνται, οὐ σπανίως, πλεοναστ. συντάξεις τοῦ εἶναι μετὰ τὰ ῥήματα λέγειν, ὀνομάζειν, ἀναγορεύειν ἀποφαίνειν, καλεῖν· π. χ. ἐκάλουν αὐτὸν τὸν μέγαν εἶναι, Τὸν ὠνόμαζον, ὅ τι νὰ εἶναι ὁ μεγάλος· ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξνφ. εὕρηται τὰ τοιαῦτα. — Πολλάκις ὁ παρατ. ἦν, τῷ ἄρα συντασμ. ἐνεστῶτος φέρει στμτ. Valck. ἐν Ἱππ. 360. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 66. B. Schaef. ἐν Σφκλ. Oid. K. 1097. καὶ Σχλ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥόδ. 2, 438. Reisig. enarr. Σοφκλ. Oid. K. 118. μάλιστα δὲ ἐγχωρεῖ ἡ τοιαύτη ἐνστ. σημσ. ἐν ἐρωτήσεσι. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς «ποῦ τί ἦν;» ἀντὶ ἐστί· Ἀρστφ. Ἀχ. 157, 707. Πλάτ. Κρτ. σλ. 387. C. Παραβλ. Math. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 958. (κυρίως θέμα τοῦ εἰμὶ ἦν τὸ ἘΩ, ἘΜΙ, ἀφ' οὗ τὸ Δωρ. ἐμμί, ἐξ οὗ διετηρήθη καὶ ἡ μετχ. εἰς, ἔντος· ὅθεν καὶ τὸ Λατν. esse.)

Εἶμι, (πρωτ. ἴω) Πορεύομαι, πηγαίνω, περιπατῶ· ἀπαρμφ. ἰέναι Μτχ. ἰών, ἰοῦσα, ἰόν. Πλὴν τοῦ ἐνστ. ἔχει καὶ παρατ. ᾔειν, Ἐπκ. καὶ Ἰων ἤϊα. Ἀττ. ᾖα καὶ ἀπὸ τοῦ μέσ. ἐνστ. ἴεμαι· Παρτ. ἰέμην· καὶ ῥημτ. ἐπθ ἰτός, ἰτέος, καὶ ἰτητός, ἰτητέος. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ῥήματος ἴδε Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 554. Τοὺς τύπους τῆς μέσ διαθ. ἀποδοκιμάζουσι μὲν οἱ νεώτεροι κριτικοί· οἷον, ὁ Elmsl. ἐν Σφκλ. Oid. T. 1242. καὶ L. Dind. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. 699. ὅλως, ἀντ' αὐτῶν τὸ ἴωμαι, ἴενται καὶ λ. τιθέντες, ἴδε μέντοι Schaef. ἐν Πλουτ. 4. σλ. 326. Ὁμηρικαὶ ἐκτροπαὶ εἰσὶ τὸ, εἶσθα, β'. ἑνκ. προσ. ἐνστ. ἀντὶ εἶς. Ἰλδ. Κ, 450. Ὀδσ. Τ, 69, τὸ, ἴμεν ἀπρμφ., σπανιώτ. ἴμεναι, ἀντὶ ἰέναι· αὐθ' οὐ Ἡσδ. Ἐρ. 351. καὶ εἶναι, ἴσως ἔλεγε, καίτοι τοῦ Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 561, ἐναντιωμένου κατὰ τοῦτο· — τὸ γ'. ἑνκ. προσ. Εὐκτ. εἴη, ἀντὶ ἴοι. Ἰλδ. Ω, 139. Ὀδσ. Ξ, 496. ὁ Παρατατικὸς ἀπὸ τοῦ Ἴων, ἤϊα, γ'. ἑνκ. προσ. ἤϊεν, ᾔει, συνκρ. ᾖε, Ἰλ., α'. πλθτ. προσ. ἤομεν, Ὀδσ., γ'. πλθ. προσ. ἤϊον, Ὀδσ. Πλὴν τούτων, τὸ γ'. ἑνκ. προσ. ἴεν, ἴε, τὸ γ'. δυϊκ. ἴτην, καὶ τὸ γ'. πλθ. προσ. ἤϊσαν. οἱ ὁποῖοι Παρατατ. τύποι, καὶ ἀόρ. στμτ. φέρουσι. Τέλος δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ τῷ Ἐπκ. ἁπλῶς Μλ. εἴσομαι, κατὰ στμσ. τοῦ σπεύδειν· καὶ ἀπό τινος μέσ. ἀορ. εἰσάμην· τῷ γ'. ἑνκ. προσ. εἴσατο, ἐείσατο, τῷ γ'. δυϊκ. ἐεισάσθην «Συλλήψεσιν Ἐκπευσαν νὰ λάβωσι. Ἰλδ. Ο, 544. — Τῷ Θεόγν. 716. ἴδιον ἐστὶ τὸ γ'. πλθ. προσ. ἐνστ. ἴσι, ἀντὶ ἴασι. Πρωτότ. τοῦ ῥήματος ἐστὶ τὸ ἘΩ, ἸΩ. ἀφ' οὗ τὸ Λατν. eo, ire.

Εἶμι, Πηγαίνω, ἔρχομαι· ἔτι δέ, κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου, πολλάκις κατ' εἰδικὴν σημσ. Ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ὡς τὸ ἄπειμι· ἢ Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἢ πηγαίνω ὀπίσω, εἰς τὸ, πάλιν εἶμι· καὶ ὅπου εἶναι ὁ λόγος περὶ μακρὰν ἀπέχοντος τόπου, Ὁδοιπορῶ, στρατεύω, ἐκστρατεύω, παρ' Ὁμ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κάνυ εὔχρηστον. Πολλάκις δὲ φέρει ἐχθρικὴν σημασίαν, Ὁρμῶ ἢ κινοῦμαι, πηγαίνω ἐναντίον τινος, ὅτε καὶ συντάττεται τὰ πλεῖστα μετὰ τοῦ ἄντα, πρός, ἢ ἐπί. Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ, ἰέναι τινὶ εἰς, ἢ πρὸς ἀγῶνα, Valck. Anod. διαφ. σλ. 300. C. ὡσαύτως καὶ, ἰέναι τινὶ διὰ φιλίας, δι' ἔχθρας, διὰ πολέμου καὶ τ. τ., Τὸ νὰ ζῇ τις εἰς φιλίαν, ἢ ἔχθραν μὲ τινα, νὰ ἔχῃ φιλίαν, ἢ ἔχθραν μαζύ του. «εἶναι εἰς Ἀΐδαο», καὶ λ. τ. τ., Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις, Ὁμ. Ἡ Αἰτιατικὴ πτῶσις τίθεται μόνον εἰς συντάξεις ὁμοίας τῇ, ὁδὸν ἰέναι. Ὀδσ. Κ, 103. ἡ γενική, «ἰὼν πεδίοιο», Πορευόμενος διὰ τῆς πεδιάδος. Ἰλδ. Ε, 59λ. «χροὸς εἴσατο», Διῆλθε διὰ τοῦ δέρματος, τρύπησε τὸ δέρμα, τὴν πέτσαν, τὸ τομάρι καὶ ἀπέρασε. Ἰλδ. Ν, 191. καὶ μετὰ Μλ. ἀπρμφ. «εἰσιάσθην συλήσειν» Ὑπῆγαν νὰ κουρσεύσουν. Ο, 544. ὡσαύτως καὶ μετὰ Ἀορ. ἀπρμφ. Ὀδσ. Ξ, 496. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, καὶ μετὰ μετχ. κατ' ἄλλην σημσ. ὅμως, π. χ. «ᾔει αἰνέσων» Ἡρδτ. 1, 22., Ἄρχησε νὰ ἐπαινῇ. «ᾔα ἐρῶν» Ἄρχησεν, ἢ ἤθελε τότε, νὰ ἀρχήσῃ νὰ ὁμιλῇ. ὡς τὸ Γαλλ. Il aller à parler. Πλατ. Περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ, «βῆ δ' ἴμεν», καὶ τλ. ἴδε ἐν τῷ βαίνω. — Πλὴν τοῦ, πορεύεσθαι, ἐπὶ λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, χρησιμεύει ἡ λέξις, α) καὶ ἐπὶ θαλασσοπορείας, μάλιστα «νηὶ ἐπὶ νηὸς ἰέναι», πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἀπαντώμενον. — β') ἐπὶ πτήσεως ὀρνίθων Ὀδσ. Ψ, 304. Ἰλδ. Ψ, 309 καὶ μυιῶν, Ἰλδ. Β, 87. — γ') ἐπὶ κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων, π. χ. «πέλεκυς εἶσι διὰ δουρὸς» Ἰλδ. Γ, 61., Ἡ ἀξίνη διαπερᾷ εἰς τὸ ξύλον, τὸ σχίζει. Ἐπὶ συνέφων καπνοῦ, Ἰλδ. Δ, 278. Φ, 522. Ἐπὶ ἀνεμοζάλης. Ν, 796. Ἐπὶ κυκλοφορίας ἀστέρων Χ, 317. καὶ ἐπὶ ῥοῦ ποταμῶν. Dion. Περιη. 1088. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ ἀφῃρημένων ἐννοιῶν, «ἔτος εἶσι» Ὁ χρόνος θέλει περάσει, θέλει τελειώσει. Ὀδσ. Β, 89. παραβλ. 106. καὶ, «φάτις εἶσι», Τρέχει ὁ λόγος, λέγουν, διηγοῦνται, Ὀδσ. Ψ, 362. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἀφῃρημένην στμσ. «ἰέναι εἰς ταὐτόν», Τὸ νὰ συμφωνῇ τις μὲ τινα, νὰ συνεννοῆται· «ἰέναι εἰς λόγους», Τὸ νὰ διαπραγματεύηται περί τινος, τὸ συνηθ. Ἰταλ. νὰ τρακτάρῃ διὰ τίποτε μὲ τινα· ἰέναι ἐπί τι, καὶ εἴς τι, Τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις τίποτε, νὰ βάλλῃ χέρι διὰ νὰ κάμῃ τίποτε. Προστκ. ἴθι δή! Πήγαινε δά· συνηθ. ἔ καλά, καλὰ δά, ἔ παρέκει, μακρύτερα! Περὶ τοῦ ἐνστ. εἶμι, ἰστέον ὅτι, παρ' Ὁμ κεῖται μὲν πολλάκις καὶ ὡς ἐνστ. τῷ ὄντι, μ' ὅλον ὅτι χρῆται αὐτῷ καὶ ὡς Μλ., παρὰ τοῖς Ἴωσι περιγρ. ὅμως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., κεῖται οὕτως ὡς Μλ., πλὴν σπανίων τινων ἐξαιρέσεων, (Θέλει πηγαίνω, θέλει ἔλθω) καὶ ὅτι παρὰ τοῖς μεταγενστ., ὡς παρὰ Παυσν. καὶ Πλτχ. ἀνακαστρέφει ἀεὶ εἰς σημασ. ἐνεστ. τὸ ὁποῖον ὅμως κατ' ἀκρίβειαν μόνον διὰ τοῦ ὁριστ., διὰ τοῦ ἀπαρμφ. καὶ διὰ τοῦ μετχν. ἐνστ. γίνεται. Οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῷ μᾶλλον ἢ τῷ, ἐλεύσομαι καὶ πορεύσομαι, Valck ἐν Ἱππ. σλ. 1065. Ἰδιαίτερα παραδείγματα τῆς καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν

Ἀττ. ὄντως κατὰ σημτ. ἐνστ. χρήσεως τοῦ ῥήματος, ἰδὲ παρ' Herm. ἐν Αἰσχ. Danaid σελ. VIII. (τὸ Ἰῶτα τῆς λήγ. βραχὺ ἐνίοτε μόνον παρ' Ὁμ. ἐν τῇ Ἐπι. ὑποτ. ἴομεν, ἀντὶ ἴωμεν, ὅταν ᾖ στίχου ἀρκτικὸν, καὶ ἀεὶ ἐν τῷ μετοχ. ἐνστ., ἐν δὲ τῷ μέλ., ἰέμενος, μακρὸν, διὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου. Ὁ Wolf. ὅμως γράφει πανταχοῦ ἱέμενος, παρὰ τὸ, ἵημι.)

Εἰν ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπι. ἀντὶ Ἐν. Ὁμ. Παρὰ τοῖς Τραγ. νομίζεται ὅτι μόνον ἐν τοῖς Λυρικοῖς χωρίοις, ἔστὶ χρήσιμον, Erf. Σοφκλ. Αἰ. 608. ἀλλὰ κεῖται καὶ ἐν Ἀντιγ. 1241. Ἐν διαλόγ. ἀναμφιβόλως γνήσιον. Τὸ εἰν εὕρηται καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσι. π. χ. «Εἰνόδιος, Εἰνάλιος,» ἀντὶ «Ἐνόδιος, Ἐνάλιος,» κ. τ. τ. τὸ δὲ, εἰνὶ ἐπαυξητ. παράβαλε ἐς, εἰς.

Εἰναέτης, ου, ὁ, ἡ (ἐννέα, ἔτος) Ἐννέα χρόνων, ἐννεάχρονος. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετέρῳ. εἰνάετες ἐπιρρηματικῶς, Ἐννέα χρόνια· ποιητ. ἀφ' οὗ

Εἰναετίζομαι, Εἶμαι ἐννέα χρόνων.

*Εἶναι· ἀπρμφ. τοῦ εἰμί — 2) ἀντὶ τοῦ. ἰέναι, ἀπρμφ. τοῦ εἶμι, Πορεύομαι. Ἡσδ. Ἔρ. 351. ἀμφβ.

*Εἶναι· ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. τοῦ ἵημι, Πέμπω.

*Εἰνάκις· Ἐπρρ. ποιητ. ἀντὶ ἐννάκις, Ἐννέα φοραῖς. Ὀδσ. Ξ, 230.

* Εἰνακόσιοι, αι, α. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ἐννακόσιοι, Ἐννεακόσιοι. Ἡρδτ.

Εἰναλίδινος, ὁ, ἡ Εἰς τὴν θάλασσαν περιφερόμενος, περικλυνώμενος, Ἀρατ. ἀντὶ ἐν ἁλὶ δινεύων· ἀμφβ. ἀνγν.

Εἰνάλιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐνάλιος. Ὀδσ.

Εἰναλίφοιτος, ου, ὁ, ἡ (ἐν ἁλὶ φοιτῶν). Ἐν θαλάσσῃ περιπορευόμενος, κινούμενος.

Εἰνάνυχες, ὡς Ἐπρρ. (ἐννέα, νύξ) Ἐννέα νύκτας. Ἰλιάδ. Ι 9. ὡς τὸ, εἰνάετες, (ἰ)

Εἰνάπηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). ποιητ. ἀντὶ ἐννεάπηχυς.

Εἰνάς, άδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐννεάς. Ἡσδ. ἔρ. 808. 909.

Εἰνάτερες, αἱ, Συννυμφάδες, συμφάδες, αἱ γυναῖκες ἀδελφῶν· τὸ ἑνικ. εἰνάτειρ. οὐχ εὕρηται· ἀνάλογον ἄρσεν, ἀέλιος.

Εἴνατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔνατος. Ἰλδ.

Εἰναφύσσων, ωνος, ὁ ἡ (φύσσων) Πλοῖον μὲ ἐννέα κουπιά, ἐρμηνα.

Εἵνεκα, ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπι. ἀντὶ ἕνεκα. Ὁμ. εἵνεκεν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πνδ. Ὁ Dawes ἀπεδοκίμασε τὴν χρῆσιν τοῦ εἵνεκα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἤθελε τὴν τοῦ ἕνεκα, ἕως οὗ ὁ Ahlwardt (zweiter Seite zu Schneid. Wörterb. 1813.) ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην τὴν δόξαν τοῦ Dak. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. Λογογρ. χρῶνται τῷ εἵνεκα Wolf. ἐν Δημσθ. Λεπτ. σελ. 338, ἔτι δὲ καὶ παρὰ Bekker ἐν Πλάτ. εὕρηται πολλάκις. Τὸ δὲ εἵνεκεν, μόνον τῇ ποιητ. γλώσσῃ ἴδιον.

* Εἰνί. Ἐπι. ἀντὶ ἐν. Ὁμ.

* Εἰνόδιος, ἡ· καὶ ποιητ. ὁ, ἡ· ἀντὶ ἐνόδιος. Ἰλδ. Π, 260. Αἰσχλ. Πρμθ. 437.

Εἰνοσίφυλλος, ὁ, ἡ (ἔνοσις, φύλλον). Ὁ σείων καὶ κουνῶν τὰ φύλλα· ὅθεν πολύφυλλος, πολύδενδρος. Ἐπίθτ. πολυδένδρων βουνῶν.

* Εἴνυμι. Ἰλδ. Ψ, 135. παράβλ. Βτμν. Ἑλλ. Γραμμτ. ἰδὲ ἐν τῷ καταέννυμι.

* Εἴξασι. γ. πλθ. πρόσ. Βοιωτικῶς καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἐοίκασι. ἰδὲ ἔοικα.

Εἴξασκε, Ἰων. ἀόρ. κατ' ἐπίτασιν, παρὰ τὸ εἴκω. Ὀδσ.

* Εἶξις, εως, ἡ (εἴκω). Τὸ νὰ ὑποχωρῇ, ἐνδίδῃ τις.

Εἷο, Ἐπι. γενκ. ἀντὶ τοῦ, ἕο, οὗ. Ἰλδ. Δ, 400. Ἡσδ. Θεογ. 392. πλησίον εἷο Ὀδσ. Χ, 19. Ἀπ' ἑαυτοῦ.

* Εἰοικυῖαι. μετχ. ἐνεστ. πλθ. Ἐπι. παρὰ τὸ ἔοικα, ἀντὶ ἐοικυῖαι. Ἰλδ. Σ, 418.

* Εἶος, ἀρχαῖον Ἐπι. Ἐπρρ. ἀντὶ ἕως, Ὁμ. Ἰδὲ Herm. elem. metr. σελ. 59. — ὁ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. 2, σελ. 282. νομίζει ὅτι τὸ, εἶος, ἦτον ὁ κυρίως τύπος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσχηματίσθη Ἀττ. καὶ Ἰων. τὸ, ἕως, καὶ ἀπὸ τούτου εἶτα τὸ, εἵως κατ' ἔκτασ.

* Εἰ οὖ· Ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ μή.

Εἶπα, Ἀόρ. Α΄. ἀντὶ τοῦ συνήθους εἶπον· πάνυ χρήσιμον παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἴωσι. ἐξαιρ. εὔχρηστον τὸ β΄. προσπ. προστακτ. εἰπόν, ἢ εἶπον· τὸ γ΄. εἰπάτω. Μτχ. εἴπας. ἰδὲ εἶπον.

* Εἰπέμεν· Ἐπι. ἀντὶ εἰπεῖν. Ὁμ.

Εἴπερ, Ἄν, ἀκόμη· παρ' Ὁμ. πολλάκις μετὰ ὁριστκ. ἐγκλ., ὅστις παρεμβάλλει ἐνίοτε καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, εἴπερ τε, εἴπερ γάρ τε, εἴπερ γάρ γε, εἴπερ γάρ τέ γε, εἴπερ τις, μετὰ ὑποτακτ., σπανιώτ. μετὰ εὐκτ. Ἔτι δὲ εὕρηται τὸ, εἴπερ καὶ ὡς τὸ, καὶ εἰ, κείμενον, Ἂν καὶ, ἂν ὅμως, μάλιστα καὶ ἄν. Ὀδσ. Α, 167. ὡσαύτως καὶ εἴπερ καὶ, Ὀδσ. Ι, 35. καὶ, εἴπερ τε, Ἰλδ. Η, 225. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται εἴπερ καὶ, εἴπερ ἄρα, ἀντὶ τελείας προτάσεως, Ἂν λοιπὸν εἶναι ἔστι· Heind. ἐν Πλάτ. Παρμεν. σελ. 150. Β.

* Εἴ ποθεν, Ἂν ἀπὸ κανὲν μέρος. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ εἴποθεν. Ὀδσ. Α, 115.

* Εἴ ποθι, Ἂν πουθενά, ἂν εἰς κανὲν μέρος, Ὀδσ. Μ, 96. Ρ, 195.

* Εἶπον, Εἶπα, ὡμίλησα· ἀόρ. β΄. τοῦ φημὶ ἐνστ. Προστκτ. εἰπέ. Μετχ. εἰπών. Ἀπρμφ. εἰπεῖν. Ἔτι δὲ ἀόρ. α΄. εἶπα. Προστκτ. εἰπόν. Boeckh. ἐν Πνδ. Ὀλ. 6, 92. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 79., φαίνεται ὅμως προτιμότερον τὸ προπερισπ. εἶπον· ἰδὲ Βτμν. ἐν Πλάτ. Μεν. σελ. 70., τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Meinecke ἐν Θεοκρ. 14, 11. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ ἀορίστου τύπος μᾶλλον Ὁμηρικὸς καὶ Ἰων. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν χρήσει· ἐξαιρ. εἰς τοὺς τύπους, εἰπάτω καὶ εἰπάτω. Τὸ, εἰπὲ, εὕρηται ὡς τὸ, φέρε, καὶ ἀντὶ εἴπατε, μετὰ ἐπιφερομένου πληθ. ἀριθμοῦ· ἐξαιρ. παρ' Ἀριστφ. πολλάκις, Elmsl. ἐν Ἀχ. 328. Reisig Conj. σελ. 35. Δημσθ. Φιλ. 1, σελ. 43, 7. Χερσν. σελ. 108, 13. Ὁ Μλ. τοῦ ῥήματος τούτου ἐστὶν ἐρέω, ἐρῶ· Παρκμ. εἴρηκα· παράβλ καὶ ἐνέπω, ἐννέπω. Τῷ ἀορ. χρῶνται καὶ ἀπολύτως, καὶ μετὰ αἰτιατ., π. χ. ἔπος εἰπεῖν, μῦθον, θεοπρόπιον, ὄνομα εἰπεῖν, καὶ τ. τ. Ὁμ. ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λόγου χάριν, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, παραδείγματος χάριν· Ἀττ. μετὰ αἰτιατ. εἰπεῖν τινα. Τὸ νὰ ἀναφέρῃ τίς τινα, νὰ κηρύξῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ· Πνδ. Ὀλ. 14, 32.

Εἴποτε, Ἄν ποτε, ἂν καμμίαν φοράν, Ἰλδ. Α, 39. κατ' ἐπίτασ., εἴποτε δή, Ἰλδ. Α, 503. Τίθεται δὲ ἐξαιρ. ὡς εἰσαγωγικὸν παρακλήσεως, ἢ προσευχῆς ἵνα δὲ ἀναμνήσεως προηγηθείσης ἀγαθοεργίας ἐνεργῇ τὴν ἀνταμοιβήν. — 2) Ἀνίσως, μετὰ Εὐστ. Ἰλδ. Β, 97. — 3) Ὁμηρικὴ κυρίως φράσις ἐστὶν, εἴποτ' ἔην γε, ἀνάμνησιν λυπηροῦ τινος πράγματος ἐκφράζουσα, τὸ ὁποῖον ἦτον μὲν προτήτερα, κατὰ τὸ παρὸν δὲ δὲν εἶναι πλέον, π. χ. Ἰλδ. Γ, 180. δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, Ἀνδράδελφός μου ἦτον, ἀχ αὐτὸς ἦτον ἀνδράδελφός μου. Voss. ἡ ἑρμηνεία, τῆς φράσεως ταύτης ἦτον καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀμφίβολος· ὁ Wolf ἤθελεν αὐτὴν εὐκτικήν, Ἀχ, ἄμποτε νὰ ἦτον ἀκόμη. Ὁ Herm. Vig. σελ. 946. ἐξηγεῖ αὐτήν, Ἂν ἦτον ποτὲ, ὅ,τι δὲν εἶναι πλέον δηλ. ἀνδράδελφός μου ἦτον, ἂν ἠμποροῦνα τὸν ὀνομάσω καὶ τώρα ἀνδράδελφον, ἐνῷ δὲν εἶναι πλέον ἀνδράδελφός μου· παράβλ. Ἰλδ. Λ, 761. Ω, 426. Ὀδσ. Ο, 268. Κ, 315. Ω, 289.

* Εἴ που, Ἂν πουθενά, ἂν ὅμως· πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ, εἴ τί που, εἴ πού γε, εἰ μή πού τι, εἰ δή που. Ἐλλειπτικῶς, εἴ τί που ἔστιν, Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν εἶναι τρόπος, ἂν ἠμπορῇ νὰ γένῃ. Ὀδσ. Δ, 193.

Εἰπόω, εἶπος· ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ἰπόω, ἶπος.

Εἴ πως, Ἂν μὲ κανένα τρόπον· Ὁμ.

* Εἴραξ, ὁ, = ἱέραξ. Ἡσύχ.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, ἡ. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου, Ὁμ. Ὕμ. Διόν. (ἡ παραγωγὴ ἄγνωστος· ἴσως παρὰ τὸ, ῥάπτω· διότι σχίσας ὁ Ζεὺς τὸν μηρὸν του τὸν ἔβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ ἔρραψεν εἶτα τὸν μηρὸν του πάλιν. ἰδὲ Μυθολ.)

Εἰργάθω, ποιητ. καὶ Ἀττ. ἐπέκτασις τοῦ εἴργω.

Εἰργμός, οῦ, ὁ. Ἀττ. εἱργμός, ὁ· δασυνμ. (εἴργω) Φυλάκωμα. — 2) δεσμά.

Εἰργμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Φυλακάτωρας.

Εἴργνυμι, καὶ εἰργνύω. σπανίως ψιλοῦμ. = εἴργω, Κλειδόνω. σφαλνῶ μέσα, φυλακόνω· Ἀττ. εἵργω, καὶ εἵργω.

Εἴργω, Μ, ξω. μέλ. Μλ. εἴρξομαι, μετὰ παθητ. σημτ. Ξεν. Ἀνβ. 6, 6, 16. Bremi Αἰσχλ. Κτσ. 132. Ἀττ. εἵργω, δασυμ., Κλείω, σφαλνῶ μέσα, φυλακόνω· ἀλλὰ καὶ ἀποκλείω ἐξαιρῶ, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπό τίποτε ἐξαιρῶντάς τον, μὴ ἀφίνωντάς τον νὰ μετέχῃ, κρατῶντάς τον ὀπίσω, ἐμποδίζωντάς τον. κατάλεμα εἰργουσιν, Ἰλδ. Ψ, 72. Ἄλλως δὲ χρῆται Ὁμ. τῷ, ἔργω, ἐέργω. Παρὰ τοῖς Ἀττ. χρησιμεύει τὸ εἵργω, ἐπὶ φυλακῆς, κλείσιμον εἰς φυλακήν, φυλάκωμα· εἴργω δὲ ψλμ. μετὰ γενκ. ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω μὲ λόγον, μὲ προσταγήν, δὲν συγχωρῶ, δὲν ἀφίνω, δὲν δίδω ἄδειαν· εἴργειν τινὰ ἱερῶν, σπονδῶν, ἀγορᾶς καὶ τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, ἀπό τινος· ὡς ἐν Ἰλδ Δ, 130, Ἐξαιρῶ τινὰ ἀπὸ τίποτε διὰ τιμωρίαν· ἐν γένει ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τίποτε, τὸν ἀπομακρύνω, Σοφλ. Ἀντ. 48. ὁ νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν, Ὁ νόμος ἀπαγορεύει, ἐμποδίζει, δὲν συγχωρεῖ τὸν φόνον. Κατὰ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμ. 2, σελ. 124., διεκρίνοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. αἱ δύω ἀλλήλοις ἐναντίαι σημτ. τῆς λέξεως, διὰ τῆς ψιλῆς καὶ δασείας, ὥστε τὸ ψιλοῦμ. εἴργω, εἴρξω, εἶρξα, ἐσήμαινε μόνον τὸ Ἀποκλείω, ἐξαιρῶ· τὸ δὲ δασυνμ. εἵργνυμι, εἵρξω, εἷρξα, τὸ, Κλείω μέσα, σφαλνῶ· παράβλ. Poppo ἐν Θεδ. Τ, 2, 1. σελ. 152. Ἡ διαφορὰ τῆς σημασίας παρ' Ὁμ. οὐκ εὐδιάκριτος, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐπροφέρετο διὰ τοῦ διγάμματος.

Εἰρέαται, Ἰων. γ. πλθ. πρσπ. πληθ. παρκμ. τοῦ ἐρέω, ἀντὶ εἴρηνται.

* Εἰρέμης, ὁ. Κατὰ κωμικήν τινα ἐτυμλγ. παρὰ τὸ εἴρω. τὸ πρωτότ. τοῦ, Ἑρμῆς. Πλάτ. Κρατ. σελ. 408. Β.

Εἴρερος, ὁ· Αἰχμαλωσία, δουλεία, σκλαβιά· εὕρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ, 529. πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, Συνδένω, κομποδένω, ἀρμαθιάζω ἕνα κοντὰ τ' ἄλλο συνδένοντας.

Εἰρεσία, ας, ἡ (ἐρέσσω). Τὸ κωπηλάτισμα, τὸ νὰ τραβῇ τις τὸ κουπί, νὰ λάμνῃ. Ὀδσ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ καὶ οἱ κωπηλάται. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦσιν ὅταν κωπηλατῶσι, τραβοῦν τὸ κουπί. Μεταφ. πᾶσα σφοδρὰ κίνησις· π. χ. εἰρσ. γλώσσης· Ὅταν ὁμιλῇ τις ὀγλίγωρα, ἢ μὲ θυμὸν κτλ.

Ἔγχρισμα, ατος, τό. Χρίσμα, διὰ τοῦ ὁποίου χρίεται, ἀλείφεταί τις. Ἱπποκρ.

Ἔγχριστος, ὁ, ἡ. Χρισμένος, ἀλειμμένος. παρὰ τὸ

Ἐγχρίω. Μλ. ίσω (χρίω) Ἀλείφω μὲ μυρωδικόν τι, ἀλείφω μὲ ὑγρόν τι τὸ σῶμα καὶ τὸ τρίβω ὥστε τὸ ὑγρὸν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ σῶμα διὰ τῶν πόρων, καθὼς π. χ. ὅταν τρίβουν κρυολογημένον τινὰ μὲ λάδι, ῥάκην καὶ τ. τ. Κεντῶ, σουβλίζω, χώνω τι μέσα που στριμπόνωντάς το, ἔτι δὲ καὶ = ἐγχρίμπτω, Ὁρμῶ, φέρομαι ὁρμητικῶς κατά τινος καὶ τὸν θλίβω, στενοχωρῶ, τὸν φέρω εἰς τὰ στενά ὡς κοινῶς λέγομεν. (ι)

Ἐγχρονίζω, Μ. ίσω Ἀττ. ιῶ. (χρονίζω) τινί, Ἀργοπορῶ, μένω που πολὺν καιρὸν διὰ καμμίαν δουλείαν, ἢ κάμνω τίποτα ἀργά. Μετχ. παθτ. ἐγχρονισθείς, Πολὺν καιρὸν φυλαγμένος, κρατημένος ὀπίσω, ἀναβαλμένος. ἀφ' οὗ. Ἀργοπορῶ, μένω πολὺν καιρὸν εἰς ἕνα τόπον, ἢ περνῶ τὸν καιρὸν ἀργοπορῶν μὲ ὅ,τι πρᾶγμα, καταγινόμενος εἰς αὐτό, ἢ κάμνωντάς το.

* Ἐγχρονισμός, ὁ, Ἀργοπόρημα εἰς κανὲν μέρος, ἢ μὲ τὴν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος.

Ἔγχρονος, ὁ, ἡ. (χρόνος) Ὅ,τι εἶναι πρόσκαιρον, προσωρινόν, ὀλίγον καιρὸν διαρκοῦν· ἀντιθέτως τῷ, αἰώνιον, — 2) ἀναλόγως πρὸς τὸ παρὸν γινόμενον, συμβαῖνον κλ. τ. τ.

Ἔγχρυσος, ἡ. (χρυσός) Πᾶν ὅ,τι περιέχει χρυσάφι, μάλαγμα.

Ἐγχρώζω, παρεσχηματισμ. τύπος τοῦ ἐγχρώννυμι.

* Ἐγχρώννυμι. Μλ. ώσω (χρώννυμι, ἀνμλ.) Ἀλείφω, τρίβω μὲ ἀλειφήν, ἢ ὑγρόν τι ὥστε νὰ τὸ ῥουφήσουν, βυζάξουν οἱ πόροι τοῦ σώματος. βάπτω τίποτε. τροπ. ἀντυπόνω τι εἰς τὸν νοῦν εἰς τὴν καρδίαν τινος.

Ἐγχυλίζω, Μ. ίσω. = ἐγχυλόω.

Ἐγχύλισμα, ατος, τό. Χυλὸς στραγγισμένος.

Ἔγχυλος, ὁ, ἡ (χυλός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυλόν, εἶναι γεμάτον μὲ χυλόν. 2) νόστιμον.

Ἐγχυλόω, Μλ. ώσω, Κάμνω τι ζουμερόν, νὰ ἔχῃ χυλόν.

Ἔγχυμα, ατος, τό. (ἐγχέω) Νερὸν βραστὸν χυμένον ἐπάνω εἰς χόρτα, τὸ ὁποῖον εὐγάλλοντας τοιουτοτρόπως τὸν χυλὸν τῶν χόρτων χρησιμεύει εἰς Ἰατρικόν, καθὼς π. χ. ζεματίζομεν τὰ χαμόμηλα κλ. τ. τ. τὸ Ἰταλ. γνωστότερ. ἰμφουζιόνη. ἀφ' οὗ

Ἐγχυματίζω, Μλ. ίσω. Κάμνω ἔγχυμα.

Ἐγχυματισμός, ὁ. Ζεμάτισμα χόρτων διὰ νὰ γένῃ ἔγχυμα.

Ἐγχυματιστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ γένῃ ἐξ αὐτοῦ ἔγχυμα. Διοσκορ. Παραβ. Α΄. ε΄. 8.

Ἔγχυμος, ὁ, ἡ (χυμός) Πᾶν ὅ,τι ἔχει χυμόν, εἶναι ζουμερόν, νόστιμον.

Ἐγχύμωμα, ατος, τό, καὶ ἐγχύμωσις, εως, ἡ, Ἔγχυσις καὶ διάδοσις τῶν χυμῶν εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. (υ)

Ἐγχυράζω. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐνεχυράζω.

Ἔγχυσις, εως, ἡ (ἐγχέω) Χύσιμον ὑγροῦ τινος μέσα που, ἢ εἴς τι.

Ἔγχυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη, εἶναι χυμένον μέσα εἴς τι· ὁ ἔγχυτος, ὑπακ. πλακοῦς. Ζυμαρικὸν τὸ ὁποῖον πρὶν ἑψηθῇ χύνουν τὸ μίγμα, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται, ἐπάνω, ἢ μέσα εἰς τύπον, τὸ τουρκ. καλούπι, χάλκινον, ἢ πήλινον καὶ ψηθὲν φέρει τὸ σχῆμα τοῦ τύπου ἐκείνου. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 551. τὰ ἔγχυτα = ἐγχύματα. Ἱππ.

Ἐγχυτρίζω, Μλ. ίσω. (χυτρίζω) Βάλλω τι μέσα εἰς χύτραν τὸ κοιντ. τσουκάλι. ἐξαιρέτως συνάγω, μαζόνω εἰς χύτραν αἷμα τῶν εἰς κάθαρσιν τινος θυσιαζομένων ζώων — 2) ἐπὶ βρεφῶν, τὰ ὁποῖα γεννήσασαι αἱ μητέρες ῥίπτουν, κρύπτουν που διὰ νὰ μὴ φανοῦν, ἢ τὰ ἐκθέτουν εἰς τὰς ὁδοὺς διὰ νὰ τὰ εὑρίσκουν καὶ τὰ τρέφουν ἄλλοι. ὅθεν ἐν γένει φονεύω, σκοτώνω. τὸ κοιντ. τουρκβ. καϊκιζώνω. Ἀρστφ. Σφκ. 289. ἀφ' οὗ

Ἐγχυτρίστρια, Ἡ, γυνή, ὁποία ἀφ' οὗ παρέχωνε τὸ φονευθὲν βρέφος ἔσφαζε ζῶον εἰς θυσίαν καθαρισμοῦ διὰ τὸν φόνον, καὶ ἐμάζωνε τὸ αἷμα τοῦ θύματος εἰς χύτραν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαθάριζεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τοὺς φονεῖς. Πλάτ. Μιν. σλ. 315. D. ὁ δὲ Boeckh σλ. 57. ἐγχυτρίστριαν νομίζει τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐμάζωνε τὰ κόκκαλα τοῦ κεκαυμένου νεκροῦ εἰς χύτραν· ταύτην τὴν συνήθειαν καθῄρησεν ὁ Σόλων. — 2) ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία μὴ θέλουσα νὰ θρέψῃ καὶ ἀναθρέψῃ τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον ἐγέννησε, τὸ ἔβαλλεν, εὐθὺς ὡς τὸ ἐγέννα, εἰς χύτραν καὶ τὸ ἔθετεν ἔξω εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ τὸ εὕρῃ τις.

Ἐγχύω. παρεσχηματισμ. τύπος εἰς παραγωγὴν χρόνων τινων τοῦ ἐγχέω.

Ἔγχωμα, ατος, τό. Χῶμα σωρευμένον εἰς τὰ χείλη λίμνης, ποταμοῦ καὶ τ. τ. διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὸ πλημμύρισμα, τὸ κοινότ. δέση, Ἰταλ. μόλος· σωρὸς χώματος διὰ κατασκεύασμα δέσης, ἢ δι' ἄλλην τινὰ χρῆσιν. παρὰ τὸ

Ἐγχώννυμι, Μλ. ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.) νεώτ. καὶ παρὰ Λογογρ. χρήσιμος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἐγχόω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐγχωρέω, Μλ. ήσω. (χωρέω) Χωρεῖ, τοῦτ' ἔστι ἔχει τόπον νὰ βάλλουν εἴς τι τίποτε· ἐπὶ τόπου καὶ ἀγγείων — β΄) κάμνω τόπον, παραμερίζω, ὅθεν γ΄) τροπ. συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν, ἀφίνω. — 2) ἀπροσώπως, ἐγχωρεῖ, Εἶναι πιθανόν, ἐνδεχόμενον, ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, εἶναι ἄδεια, συγχωρημένον· μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. Πλάτ. Νμ 11, σλ. 916. Ε. πέτι ἐγχωρεῖ, τὸ ἡμέτ. ἀκόμη εἶναι καιρός. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 116. Ε.

Ἐγχώριος, ία, ον. ἔτι δὲ καὶ ἐγγενὴς (χώρα) Ἐντόπιος, ὅστις γεννᾶται, ἢ ὅ,τι γίνεται μέσα εἰς τὴν πατρίδα. Ἡρδτ. — 2) χωρικός, χωριάτης. Ἡσδ. Ἔρ. 342. ἀμφβ. ἀνάγν.

* Ἔγχωρος, ὁ ἡ (χώρα) = τῷ προηγμ.

Ἔγχωσις, εως, ἡ (ἐγχώννυμι) Τὸ νὰ σωρεύῃ τις χῶμα, νὰ γεμίζῃ ἀδειανόν τινα τόπον, οἷον, λάκκον, τρύπαν καὶ τ. τ. μὲ χῶμα· τὸ νὰ κάμνῃ ἔγχωμα, ἢ δέσην.

Ἐγχωστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔγχωσιν. Ἀππιαν.

Ἐγώ, Ἀντωνυμ. Πρωτότυπ. πρώτου προσώπου. Γενικ. ἐμοῦ, ἐγκλιτ. μου. δοτ. ἐμοί, ἐγκλ. μοί, αἰτιατ. ἐμέ, ἐγκλ. μέ, πληθυντ. ἡμεῖς καὶ τλ. Ὁμ. παρ' ᾧ καὶ ὁ Ἐπκ. τύπος ἐγών πάνυ χρήσιμος, τιθέμενος πρὸ συμφώνου εἰς ἀποφυγὴν τοῦ πλατυασμοῦ ὥστε γὰρ ἐγὼν ἐρέω. εἰς ἐπίτασιν συντίθεται τῷ ἐγκλ. γε· ἔγωγε, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, ἔμεγε, Ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἐγὼ τὸ ὀλιγώτερον, ἐγὼ ἐκ μέρους μου· ἐγὼ ναί, ἐγὼ βέβαια, ἐγὼ μάλιστα· ἐγὼ ὅσον τὸ ἐκ' ἐμοί· τί τοῦτ' ἐμοί; τί σὸν τοῦτ' ἐστί; Τί μοὶ μέλει, τί σοὶ μέλει διὰ τοῦτο; Ἀρστφ. Ἐκκλ. 520. Θσμφ. 408. Λυστρ. 514. τί δέ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές; Τί σοὶ μέλει 'σένα ἂν ἡμεῖς εἴμεθα φλύαροι; Θηρ. 15, 89. ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. πολὺ μᾶλλον ὅμως παρὰ τοῖς Ἀττ. παρ' οἷς ἡ ἀπὸ τοῦ ἐμέογε σχηματισθ. γενικὴ διατηρεῖ τὸν τονισμὸν της, αὐθ' οὗ παρὰ Δωριεῦσι μὲν ἔγωγα καὶ ἔγωνγα, παρὰ Ταραντίνοις δέ, ἐγώνη. Ἀπλ. Δύσκλ. περὶ Ἀντμ. τλ. 324. αὐτὸς ἐγώ, ἐγὼ ὅδε, Ἐγὼ αὐτός, ἐγὼ ὁ ἴδιος, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 4, 37.

* Ἐγῷδα. Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί, ἐγὼ οἶδα.

Ἐγώλιος, ὁ. = αἰγώλιος. Πτηνόν τι νυκτερινόν, Νυχτοπούλι.

* Ἐγῷμαι. Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντί, ἐγὼ οἶμαι. Ἀρστφ.

* Ἐγών, ἔγωγα, ἐγώνη. παρασχηματ. διαφόρων διαλέκτων, ἀντὶ ἐγώ. ὅπερ ἰδέ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Δ.

* Ἐδάην, ης, η. ἀόρ. β΄. τοῦ ΔΑΩ, Ἔμαθον, ηὕρω. Ὁμ.

* Ἔδακον, ες, ε, ἀόρ. β΄. τοῦ δάκνω. Ἡσδ.

* Ἐδάμην, ης, η. παθτ. ἀόρ. β. τοῦ δαμάω. Ἰλδ.

Ἐδανός, ή, ον. (ἔδω) Ὅ,τι εἶναι φαγώσιμον, καλὸν διὰ φάγωμα. τὸ ἐδανόν, Φαγητόν. Αἰσχ. Ἀγμ. 1419. ἰδὲ τὸ ἀκόλ.

* Ἑδανός, ή, όν. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἐλαίου, Ἰλδ. Ξ, 172. Ύμ. Ἀφρ. 63. ὅπου οἱ ἄριστοι τῶν ἀρχαίων παρὰ τό, ἡδύς, ἁδύς, ἥδομαι, ἁνδάνω, ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. ἰδὲ Hyeno T. 6. σλ. 557. Ὁ Βτμ. ὅμως Λξ. 2, σλ. 14. θέλει αὐτὴν ἀντὶ τοῦ ἐΰς κατ' ἐπίτ. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐδανὸς ψιλμ. καὶ παράγ. αὐτὸ παρὰ τὸ ἔδω, Φαγώσιμον, βρώσιμον, ἄρα καὶ πόσιμον· ἐν γένει, εὔχυμον, εὔχυλον, νόστιμον.

Ἔδαρ, ατος, τό. (ἔδω) ἄχρηστ. πρωτότ. τοῦ εἶδαρ. ὅπερ ἰδέ.

* Ἐδάρθην καὶ ἔδαρθον. ἀόρ. β΄. τοῦ, δαρθάνω.

* Ἔδαρκον, κατὰ μετάθσ. ἀντί, ἔδρακον. ἀόρ. β΄. τοῦ δέρκω.

Ἐδαφίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. (ἔδαφος). Κατακρημνίζω, ἀφανίζω τι μέχρι γῆς, τὸ κοιντ. ἰσώνω. τὸ κάμνω ἴσιωμα, ἐπὶ οἰκοδομῶν· Πατῶ, στιβάζω, κάμνω τι στερεὸν καὶ ὁμαλὸν ὡς ἀλώνι· γῆ ἐδαφιζομένη, Γῆ, χωράφι, τὸ ὁποῖον ἔγινε σκληρόν.

Ἐδάφιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ ἔδαφος. (α)

Ἔδαφος, τό. (ἕδος). Τόπος διὰ κάθισμα, σκαμνί, θρόνος· βάσις, θεμέλιον ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεταί τι· ἔδαφος νηός, Ὁ πάτος τοῦ καραβίου. Ὀδσ. Ε, 249. εἶτα ἐπὶ τῆς γῆς ἐξαιρ. τὸ πρόσωπον τῆς γῆς· τόπος, ἐπιφάνεια παντὸς τόπου, ἀοικήτου ἢ κτισμένου π. χ. τοῦ δωματίου, τουρκβ. ὀντᾶ καὶ λ. τ. Χωράφι καὶ τ. τ. Μτφ. τὸ πρωτότυπον τῆς ὑποθέσεως συγγράμματός τινος, τὸ ἄλλως παυτόγραφον. Ἐν Χειρογρ. Σχόλ. Πινδ. Ὀλ. Κ΄. 1.

* Ἐδδεισα, ας, ε. ἀόρ. α΄. τοῦ δείδω, Ἐπκ. ἀντὶ ἔδεισα. Ὁμ.

Ἐδέατρος, ὁ. Λέγεται παρὰ τοῖς Πέρσαις ὅστις πρότερον γεύεται ἀπὸ τὰ φαγητά, καὶ ἔπειτα παρατίθησιν αὐτὰ εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἀκολούθως ἔχει ὅλην τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα διὰ τὴν τράπεζαν· ὅθεν = θαλίαρχος, τὸ Γαλλ. μαρτιάλλ τῆς τραπέζης τῶν ἡγεμόνων, τοῦτ' ἔστιν ὅστις ὑπηρετεῖ τὸν βασιλέα εἰς τὴν τράπεζαν. τὸ Γερμ. Τρούχσεςς. Truchseß. Ἀθην. Δ. σελ. 142.

* Ἐδέγμην. Ἐπκ. ἀόρ. τοῦ δέχομαι, κατάστιγ. Ὀδσ.

* Ἐδεδέατο, Ἰων. γ΄. πρόσπ. πλθ. Ὑπερσυντ. παθτ. τοῦ δέω, ἀντὶ ἐδέδεντο. Ἡρδτ.

* Ἐδεδμήατο. Ἰων. γ΄. πρσπ. πλθ. Ὑπρσντ. πθτ. τοῦ δέμω, ἀντὶ ἐδέδμηντο. Ἡρδτ.

* Ἐδέδμητο. γ΄. ἑνκ. προσπ. Ὑπρσντ. παθ. τοῦ δέμω. Ἰλδ.

Ἐδέθλιον, τό. καὶ ἔδεθλον, τό. (ἕδος). Βάσις, θεμέλιον, καθέδρα· Γῆ, ἔδαφος. ἀμφ. ποιητ.

* Ἐδείδιμεν, ἐδείδισαν. α΄ καὶ γ΄. πλθ. πρσπ. Ὑπρσντ. β΄. τοῦ δείδω, δείδια, Ἐπκ.

* Ἔδεκτο. Ἐπκ. γ΄. προσπ. ἑνκ. ἀορ. τοῦ δέχομαι, Ὀδσ. παραβλ. ἐδέγμην.

* Ἐδέμην. Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ ἔδω.

Ἔδεσμα, ατος, τό. (ἔδω). Φαγί, φαγητόν.

Ἐδεσμάτιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ ἔδεσμα.

Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ (θήκη). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται καὶ φυλάττονται τὰ φαγητά. Πολυδ. Ι΄. 93.

*Ἐδεστέον. Επιθ. ῥημτ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Πρέπει νὰ φάγῃ τις, νὰ φάγωμεν, νὰ τρώγωμεν. κλ. Πλάτ. Κρτ. σλ. 47. Β.

Ἐδεστής, οῦ, ὁ. Ὅστις τρώγει, φαγάς.

Ἐδεστός, στή, στόν. Ὅ,τι εἶναι φαγωμένον. Σοφλ. Τρχ. 674. φαγώσιμον, 2) ὅστις εἶναι χορτασμένος, θρεμμένος.

*Ἔδηδα καὶ ἐδήδοκα. ἐνργ. Παρκμ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω.

*Ἐδήδοται. γ΄. ἑνκ. πρτπ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Ὀδ. Χ, 56.

Ἐδηδών, όνος, ὁ, ἡ. = φαγέδαινα. Λαιμαργία. παρὰ τὸ

Ἐδητύς, ύος, ἡ Ἰωνικ. Φαγητόν, φαγί. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀντιθ. τῷ, πόσις, Ποτόν. μόνον ἐν Ὀδσ. Ζ, 520. ἐν γένει, τροφή. (γ)

* Ἔδμεναι. Επκ. ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἔδω, παρὰ τὸ, ἐδέμεναι. Ὁμ.

* Ἑδνάζομαι = ἑδνόω. Εὐρπ.

Ἕδνιος, ία, ιον. Ὅ,τι εἶναι νυμφικόν, χαριστικόν, ἀπὸ τὸν γαμβρόν, ἢ ἀπὸ τὴν νύμφην δωρισμένον, χαρισμένον. «Ἕδνιος χιτών». Φόρεμα νυμφικόν, νυμφικόν.

Ἕδνον, τό. χρήσιμον μόνον Πληθ. ἕδνα, νων, τά. Χαρίσματα, δῶρα τοῦ γάμου, κατὰ διαφόρους ἀναφοράς. α΄) τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα προσφέρει ὁ μνηστήρ, ὅστις θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ, εἰς τὴν κόρην διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς σύζυγόν του· νυμφικὰ χαρίσματα, ἐξόχως εὔχρηστον παρ' Ὁμήρῳ. β΄) τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα προσφέρει εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης, διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν των νὰ ὑπανδρευθῇ τὴν θυγατέρα των. Ὀδσ. Θ, (318 — γ΄) ἡ προῖκα τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν τῇ δίδουσιν, ἄλλως καὶ προὶξ λεγομένη. Ὀδσ. Α, 277. Β, 196 — δ΄) τὰ δῶρα, ὅσα οἱ καλεσμένοι εἰς τὸν γάμον δίδουν εἰς τὰ νεόνυμφα. Πνδ. Πθ. 3, 164. — Ἐν Ἰλ. εὑρίσκεται μόνον ὁ συντθ. τύπος, ἕδνα, ἐν Ὀδσ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ Επκ. ἔεδνα. (ἡ λέξις. ἐτυμολγ. παρὰ τό, ἡδανός)

Ἑδνοφορέω, Μλ. ήσω. (φέρω). Φέρω εἰς τὴν νύμφην χαρίσματα, δῶρα.

Ἑδνόω, Μ ώσω. (ἕδνον) Ὑπόσχομαι νὰ δώσω δῶρα ἀντὶ δώρων νυμφικῶν. Ἀρραβωνίζομαι, ἀρραβωνίζω. Ὁμ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐπὶ τοῦ πατρός, ὅστις προικίζει καὶ δίδει εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του «ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα.» Ὀδσ. Β, 53. παρὰ δὲ τοῖς μεταγενστ. κατὰ μεσ. διαθ. ὑπανδρεύομαι. Λε. Ταρ. ἀφ' οὗ

Ἑδνωτή, ἡ. Ἀρραβωνισμένη, συββασμένη· ἡ κόρη, ἥτις ἔλαβεν ἤδη τὰ δῶρα τοῦ γαμβροῦ.

Ἑδνωτής, οῦ, ὁ. Επκ. ἐεδνωτής. Ἀρραβωνιαστής, προξενητής· ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, ὅστις τὴν προικίζει. Ἰλ. Ν. 382. «καὶ οὗτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν». — 2) ἀγαπητικός, ἀρραβωνιαστικός, ὅστις δίδει τὰ χαρίσματα.

Ἕδομαι Μλ. μετὰ ἐνεργ. σημσ. τοῦ ἔδω, ἐσθίω. Ἰλδ. Δ, 237. Ὀδσ. Ι, 369.

* Ἔδον. γ. πληθ. πρτπ. ἐνργ. ἀορ. β΄. τοῦ δίδωμι, ἀντὶ ἔδοσαν, ὥστε, ἔσταν ἀντὶ ἔστησαν, καὶ ἔγνον ἀντὶ ἔγνωσαν. Επκ. καὶ Δωρκ. Ἡσδ. Θγν. 30.

Ἕδος, εος, τό. (ἕζομαι). Σκαμνί, θρονί, καθεστήρι, τὸ ἀπὸ τοῦ ἰταλ. καρέγλα, καθέκλα. Ἰλδ. Α. 534, 581. Ι, 194. ἔτι δὲ καὶ τὸ καθέζεσθαι, ἢ τὸ κάθισμα, τὸ νὰ κάθηταί τις· καὶ ὁ καιρός, ἡ εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ἔχει τις εἰς τὸ νὰ κάθηται, διὰ νὰ ἀναπαύηται. «οὐχ ἕδος ἐστίν», δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κάθηταί τις ἀργός, Ἰλδ. Λ, 648. Ψ, 205. ὅθεν ἀργοπορία, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, ὀκνηρία, ἀκαματοσύνη· ὡσαύτως καὶ τό, ἕδρα. — 2) κατοικία, τόπος ὅπου κατοικεῖ τις, ἐξαιρ. τῶν θεῶν. «ἐς Ὄλυμπον, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί» καί, Οὔλυμπόνδε, θεῶν ἕδος. Ὁμ. καί, ἕδος Μακάρων. Ἰλδ. Ω. 544. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, καὶ ὁ ναός. Ruhnk Τιμ. σλ. 93. Tom. Mag. σλ. 266 — 3) ἐν γένει, πᾶν ὁτιδήποτε τι ἐφ' ᾧ κάθηταί τις, κεῖται, ἢ ἀναπαύεται· τόπος, βάσις, θεμέλιον. ἐξαιρ. ἡ βάσις τὸ Γαλλ. πιεδεστάλ, ἐπὶ τὴν ὁποίαν τίθεται τὸ ἄγαλμα θεότητός τινος. Ὅτι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, τὰ ὁποῖα στήνονται εἰς τοὺς ναοὺς ἢ εἰς πλατείας, τὸ ἰταλ. πιάτσας, δύνανται νὰ ὀνομάζωνται ἕδη θεῶν, ἀντιφέρεται μὲν ὁ Herm. ἐν Σοφλ. Ἠλ. 1366. ἰδὲ ὅμως Αἰσχλ. Περσ. 372. Δ. Ἀλκ. ἀρχ. Ῥωμ. 1, 47. Πλουτχ. Περικλ. 13. Παυσν. 8, 48, 1. — Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως παρὰ Ποιητ. ἐν χρήσει· παρὰ Λογογρ. δέ, τό, ἕδρα.

* Ἑδοῦμαι. Μλ. τοῦ ἕζομαι.

Ἕδρα, ας, ἡ. Επκ. καὶ Ἰων. ἕδρη. (ἕδος) Καθέδρα, σκαμνί, θρονί, κάθισμα, καὶ πᾶν ὁτιδήποτε ἄλλο εἰς κάθισμα ἁρμόδιον. Ἰλδ. Τ, 77 Ὀδσ. Τ. 7. Θ. 16. Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος ἔνθα κάθηταί τις, «τίειν τινὰ ἕδρῃ». Τὸ νὰ τιμᾷ τις τινα μὲ τὸ κάθισμα· τὸ κοιν. ἡμῶν νὰ τὸν βάνῃ 'ς τὴν πρωτεῖαν. Ἰλδ. Θ, 160. Μ, 311. Ὅθεν πᾶν ὁτιδήποτε πρᾶγμα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον κάθεται, κεῖται, ἐπαναπαύεταί τις, ἢ στηρίζει τίποτε· θεμέλιον, βάσις· «ἕδραν στρέφειν τινός» τὸ κάθισμα τινός, τοῦτ' ἔστι τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. νὰ τοῦ βάνῃ τρικλοποδιὰν καὶ νὰ τὸν κάμνῃ νὰ πέσῃ 'ς τὸν κῶλον. Θφρστ. χαρκτ. 27. ἰδὲ ἑδροστρόφος. — 2) τὸ κάθισμα, τὸ νὰ κάθηταί τις ἀργός, χωρὶς νὰ κάμνῃ τίποτε· ὡς τό, ἕδος Valck ἐν Ἡρδτ. 9, 41. γουνπετέες ἕδραι τὸ γονάτισμα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔμπηγμα ἢ κόλλημα πράγματός τινος εἰς ἄλλο τίποτε, π. χ. τὸ ἔμπηγμα τῆς σαΐτας δοξαριοῦ εἰς τὸ κόκκαλον. Ἱπποκρ. — 3) ἡ συνεδρίασις «ἕδραν ποιεῖσθαι» τὸ νὰ κάμνῃ τις συνέδριον· ἔτι δὲ καί, ἕδρας θοάζειν, ἐπὶ τῶν ἱκετευόντων, παρακαλούντων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο εἰς τὰς βαθμίδας τῶν βωμῶν· ἀντί, ἱκέτευσις, Σοφλ. Οἰδ. Τ, 2. ἐν γένει ἐπὶ τῶν ἱκετῶν, ὅσοι ζητοῦν καταφύγιον εἰς βωμόν, ναὸν θεοῦ, ἢ εἰς οἶκον μεγάλου τινὸς ἀνδρός. — 4) τὰ κωλομέρια, ὁ ὀπισθινός· ἔτι δὲ καὶ τὸ λάτανον, ἡ σκωραμίς. δηλ. τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον χέζουν οἱ ἄρρωστοι, μάλιστα ὅσοι δὲν τολμοῦν, ἢ δὲν ἠμποροῦν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ ἀναγκαῖον· τὸ ἰταλ. βρεδέλλα, ἡ σεγέττα. Γερμν. ναχτστοὺλ. Nacht-Stuhl. καὶ ἡ κόπρος, τὰ σκατά.

Ἑδράζω, Μ. άσω. (ἕδρα). Κάμνω, βάλλω τίποτε νὰ καθίσῃ, νὰ σταθῇ, στήνω, στερεόνω τι που. ποιητ. ὅλως ὡς τὸ παρὰ Λογογρ. συντθ. ἱδρύω καὶ καθίζω. Μέσ. ἑδράζομαι, κάθημαι ἔμπρος βωμοῦ τινος ὡς ἱκέτης.

* Ἔδραθον, ες, ε. ποιητ. ἀόρ. β΄. τοῦ δαρθάνω, ἀντὶ ἔδαρθον. Ὀδσ.

Ἑδραῖος, αία, αῖον ἔτι, δὲ καὶ δικατάληκτος. (ἕδρα) Καθήμενος, καθιστικός. π. χ. βίος ἑδρ. Καθιστὴ ζωή. — 2) στερεὰ καθήμενος, κρατῶν, ἀκίνητος, στερεός. π. χ. ὕπνος ἑδρ. Ἱππκ. Ἐπρρ. ἑδραίως. ἀφ' οὗ

* Ἑδραιότης, ητος, ἡ. Ἀκίνητα κτήματα — 2) ἀργοπορία, ἀναβολή, ὀκνηρία.

Ἑδρόω, Μ. ώσω. ἀφ' οὗ

Ἑδραίωμα, ατος, τό = ἕδρωμα.

* Ἔδρακον, ες, ε. ἀόρ. β΄. τοῦ δέρκομαι, ἀντὶ ἔδερκον. Ὀδσ.

* Ἔδραμον, ες, ε. ἀόρ. β΄. τοῦ τρέχω. Ἰλδ.

* Ἔδραν. Επκ. γ΄. πληθ. πρτπ. ἀόρ. β΄. τοῦ διδράσκω, ἀντὶ ἔδρασαν.

Ἕδρανον, ου, τό. Κάθισμα, κατοικία, διατριβῆς τόπος· ὑπόθεμα· πᾶν ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω εἴς τι πρᾶγμα κινητὸν διὰ νὰ στέκῃ ἐπάνω εἰς αὐτό· βάσις, θεμέλιον, ἀκουμβιστήρι, πᾶν ὁτιδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον στηρίζομεν, τὸ τουρκβ. ντατιανόνομεν τίποτε διὰ νὰ μὴ πέσῃ. ποιητ.

Ἑδρανός, νή, νόν. ἀντὶ τοῦ ἑδραῖος. ἀμφ. Εὐσταθ.

Ἕδρασμα, ατος, τό. (ἑδράζω), = ἕδρανον, ἕδρα.

Ἑδρήεις, εσσα, ῆεν. = ἑδραῖος. Ἡσύχιος.

* Ἔδρησα. Ἰων. ἀντὶ ἔδρασα. ἀόρ. α΄. τοῦ δράω.

Ἑδριάω. Μλ. άσω (ἕδρα). Καθίζω, στήνω, βάλλω νὰ σταθῇ τι στερεά. Μέσ. κάθημαι. Ὁμ. χρῆται μόνον τοῖς τύποις ἑδριάασθαι, ἑδριόωντες οὐδέποτε δὲ τῷ ἐνεργ. τὸ ὁποῖον εὕρηται παρὰ Θεοκρ. 17, 19, κατὰ ἀμεταβ. ὅμως σημσ. ὡσαύτως.

Ἑδρικός, κή, κόν. (ἕδρα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς κάθισμα, εἰς τὸν ὀπισθινόν, ἢ τὸν κῶλον, εἰς τὴν κόπρον, ἢ τὰ σκατά.

Ἑδρίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἕδρα. σπαν. λέξις.

Ἑδρίτης, ου, ὁ, ἡ. Ξένος, ὅστις κάθεται εἰς τὴν ἑστίαν, παραστιάζων καὶ ζητεῖ καταφύγιον εἰς κάμμίαν καταδρομὴν ἢ κατάτρεγμα. ἱκέτης.

Ἑδροδιαστολεύς, έως, ὁ. (διαστέλλω). Λέγεται ὀργανόν τι χειρουργικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνοίγουσι τὸν φραγμένον πάτον, κῶλον, καὶ τὸ κωλάντερον· ἄλλως δὲ καὶ ἐδιόπτραι, καὶ πλατυστολεύς λέγεται.

Ἑδροστρόφος, ὁ, ἡ. (στρέφω). Παλαιστής, ὅστις κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀργείων, πεδουκλόνει τὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ῥίπτει κάτω. Θεόκρ. ΚΔ. 109. διότι ἡ στερεὰ θέσις, εἰς τὴν ὁποίαν θέτει τὸν ἑαυτόν του ὁ παλαιστής, ὅταν ἀγωνίζηται, ὠνομάζετο ἕδρα. Θεοφρ. Χαρ. ΚΖ.

* Ἑδρόω. Μλ. ώσω. Στήνω, βάλλω τί που στερεά, στερεόνω. ἀφ' οὗ

* Ἕδρωμα, ατος, τό. Τὸ στερεὰ βαλμένον, στερεωμένον· ὑπόθεμα· ἀκουμπιστήρι, τὸ τουρκβ. ντατιάκι.

* Ἔδυν. α΄. ἑνκ. πρτπ. ἀορ. β΄. τοῦ δύω· τὸ δὲ ἔδυν. γ΄. πληθ. πρτπ. ἀορ. β΄. Επκ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ, ἔδυσαν. Ἰλδ. Δ. 222.

Ἔδω. Μλ. ἔδομαι. Ὀδσ. Β, 123. καὶ ἐδοῦμαι, σπανίως. Παρκμ. ἐδήδοκα, παθτ. παρκμ. ἐδήδεσμαι. παθτ. ἀόρ. ἠδέσθην· ἰδὲ Βουτμ. Λξ. 1, σλ. 295. ἀντὶ ἀορ. β΄. ἐστὶν ἐν χρήσει τό, ἔφαγον. παράβλ. καὶ ἐσθίω· Ὁμ. χρῆται τῷ ἀπρμφ. Ἐνστ. ἀεὶ κατὰ τὸν Επκ. τύπον, ἔδμεναι, τῷ Επκ. Παρατ. ἔδεσκον, ἀπό τινος παλαιοῦ παρακμ. ἐνργ. ἔδηδα, τῇ μτχ. ἐδηδώς. Ἰλδ. Ρ, 542. καὶ ἀπὸ παλαιοῦ τινος παθητ. παρκμ. ἐδήδομαι, τῷ γ΄. ἑνκ. πρτπ. ἐδήδοται. Ὀδσ. Χ, 56. — 1) Τρώγω, ἀντιθ. τῷ, πίνω. Ὁμ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλδ. ἐπὶ ἵππων, γυπῶν, καὶ σκυλιῶν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ σκωλήκων. Ὀδσ. Φ, 395. Ἰλδ. Χ, 509. ὅθεν — 2) Δαπανῶ, ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξει. βίοτον, οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι. Ὀδσ ὡσαύτως «ἡμέτερον κάματον ἔδουσι» τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. τρώγουν τοὺς ἱδρῶτας μας. Ὀδσ. Ξ, 417 — 3) μεταφρ. «καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες» κατατήκεται ἡ καρδία των ἀπὸ κόπον καὶ λύπην. Ὀδσ. Ι, 75. παρβλ. Κ, 379. Ἰλδ. Ω, 129. ἀφ' οὗ

Ἐδωδή, ῆς, ἡ. Τροφή, φαγητόν, φαγί. Ὁμ. ὡσαύτως καὶ τροφὴ ἀλόγων ζώων. Ἰλδ. Θ, 504. — δέλεαρ δόλωμα, Θεόκριτ. ΚΑ΄. 43. ἀφ' οὗ

Ἐδώδιμος, ου, ὁ, ἡ. Φαγώσιμον, καλὸν διὰ φαγητόν, διὰ φάγωμα.

Ἑδωλιάζω, Μ. άσω (ἑδώλιον) Στήνω, βάλλω τι νὰ σταθῇ ἐπάνω εἰς κάθισμα, ἐπάνω εἰς τὸ ἑδώλιον, δηλ. τὸ σανίδι ὅπου κάθηνται οἱ κωπηλάται καὶ τραβοῦν τὸ κουπί, λάμνουν· καὶ λ.τ. διὰ κάθισμα χρησιμεύοντα πράγματα. παρὰ τὸ

Ἐδώλιον, τό (ἕδος). Σκαμνί, κάθισμα· κατοικία· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. Σοφοκλ. πἐδώλια πατρὸς ἀρχαῖα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 456. καὶ Χοηφ. 69. πἐδώλια νυμφικά, καὶ πολιτικά, γυναικωνίτης. 2) τὸ κάθισμα, τῶν κωπηλατῶν· τὸ σανίδι ὅπου κάθηνται οἱ κωπηλάται εἰς τὸ καράβι ἢ βάρκαν καὶ τραβοῦν τὸ κουπί, Ἡρόδοτ. Α΄. 24. πστάντα ἐν τοῖσι ἐδωλίοισιν, Σοφοκλ. Αἰ. 1277. νηῶν ἐδώλια ναυτικὰ ἄκρα· οὕτως καὶ τὸ σκαμνί, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον στέκεται, κατὰ τὸ κατάρτι, Ἀριστοτ. Προβ. Μηχαν. 7. — 3) τὰ σκαμνιά, τὰ καθίσματα εἰς τὸ θέατρον.

Ἐδώλιος, ὁ. Ἄγνωστόν τι πτηνόν· ἴσως ἐρωδιός.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ε.

Ἑέ, ποιητ. ἀντὶ ἕ· αἰτιατ. τῆς γεν. οὗ Ἀντωμ. Ἰλ. Ω, 134. καὶ Τ, 171.

Ἔεδνα, τά. Ἐπ. πληθ. ἀντὶ ἕδνα, Ὀδσ. ἰδὲ ἕδνον.

*Ἐεδνόω. Ἐπ. ἀντὶ ἑδνόω, Ὀδσ.

*Ἐεδνωτής, οῦ, ὁ. Ἐπ. ἀντὶ ἑδνωτής, Ἰλδ.

*Ἐεικοσάβοιος, ὁ, ἡ. Ἐπ. ἀντὶ εἰκοσάβοιος, Ὀδσ.

*Ἐείκοσι. Ἐπ. ἀντὶ εἴκοσι, Ὁμ.

*Ἐεικόσορος, ὁ, ἡ. Ἐπ. ἀντὶ εἰκόσορος. Ὀδσ.

*Ἐεικοστός, ἡ, όν. Ἐπ. ἀντὶ εἰκοστός, Ὀδσ.

Ἐείλεον. Ἐπ. ἀντὶ εἴλεον, παρὰ τὸ εἰλέω, Ἰλδ.

*Ἑεῖο. Ἐπ. = εἷο, Ἀπλ. Ῥδ. 1, 1032.

*Ἔεικα, ας, ε. Ἐπ. ἀντὶ εἶκα.

*Ἔειπον, ες, ε. Ἐπ. ἀντὶ εἶπον, Ὁμ.

*Ἐείς. Ἐπ. ἀντὶ εἷς, Ἡσδ. Θγν. 145. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 299.

*Ἐεισάμην, ασ, ατο. μτχ. ἐεισάμενος. Ἐπ. ἀόρ. ἀντὶ εἴσασο, εἴσατο, εἰσάμενος, τοῦ εἴδω, εἴδομαι, Ὁμ.

*Ἐεισάσθην, = εἰσάσθην. γ΄. δυϊκ. πρσπ. μέσ. ἀόρ. ά. Ἐπ. παρὰ τὸ εἶμι, τὸ πορεύομαι, Ἰλδ. Ο, 544.

*Ἐείσω. Ἐπ. ἀντὶ εἴσαο, Ἰλδ. Ε, 645. ἰδὲ ἐεισάμην.

Ἐέλδομαι. Ἐπ. ἀντὶ ἔλδομαι, Ὁμ.

Ἐέλδωρ, τό. Ἐπ. ἀντὶ ἔλδωρ, Ὁμ.

*Ἐέλμεθα, ἐελμένος· παθτ. παρκ. τοῦ εἴλω, εἰλέω, Ἰλδ. ἀφ' οὗ ἐέλσαι· ἀπρμφ. ἀόρ. ά. Ἰλδ.

Ἐέλπομαι. Ἐπ. ἀντὶ ἔλπομαι, Ὁμ.

*Ἐεργάθω. Ἐπ. ἀντὶ εἰργάθω, Ἰλδ.

*Ἔεργε, ἐεργμένος. Ἐπ. ἀντὶ, εἶργε, εἰργμένος, παρὰ τὸ, εἴργω, Ὁμ.

Ἐέργω. Ἐπ. ἀντὶ εἴργω, Ὁμ.

Ἐερμένος. μτχ. παρκ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὀδσ.

Ἐέρση. Ἐπ. ἀντὶ ἔρση, Ὁμ.

*Ἐερσήεις. Ἐπ. ἀντὶ ἐρσήεις, Ἰλδ.

*Ἔερτο. Ἐπ. γ΄. ἑνικ. προσπ. Ὑπρσντ. παθτ. τοῦ εἴρω, Ὀδσ.

*Ἐέρχατο. Ἐπ. γ΄. πληθ. πρσπ. παθτ. Ὑπρσντ, τοῦ εἴργω, Ὀδσ.

Ἐέσσατο· ἰδὲ ἕφεῖσα.

*Ἐέσσατο· γ. ἑνικ. πρσπ. μέσ. ἀόρ. Ἐπ. τοῦ ἕννυμι, Ὁμ.

*Ἔεστο. γ΄. ἑνικ. προσπ. παθτ. ὑπρσντ. Ἐπ. τοῦ ἕννυμι. Ἰλδ.

Τὸ μετὰ τοῦ Ζ καὶ Η.

Ἕζομαι, Μ. ἑδοῦμαι· Κάθημαι, Ὁμ. ὅστις ὅμως τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ παρατ. χρῆται μόνον· συντάσσει δὲ αὐτὸ τὰ πλεῖστα τῇ πρθ. Ἐν, ὡσαύτως καὶ τῷ, ἐπί τινος, ἐπί τινι ἐπί τι, καὶ πρός τι· αἰτιατ. δὲ μόνη Αἰσχλ. Εὐμν. 3. Σφκλ. Αἰ. 248: ἐπὶ χθονὶ ἕζέσθην· Ἐβάθισαν πρὸς τὴν γῆν· ἐπὶ βαρείας πλάστιγγος, Ἰλδ. Θ, 74. σπανιώτ. εἰς τόπον τινα, Μιμν. λειψ. 12. σλ. 44. Bach. (ἔνθα ἡ Ἐν, κατὰ τυπικὸν σφάλμα κεῖται.) Παρὰ Δωγγρ. εὐχρηστότερον τό, καθέζομαι· (τὸ ἐνργτ. ἕζω, ἄγνωστον ἐστι τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ· ἐκ αὐτοῦ παράγονται συνήθως οἱ μεταβατικοὶ χρόνοι εἶσα, μέσ. εἰσάμην· μέσ. Μλ. εἴσομαι· παθτ. παρκμ. εἶμαι· ἰδὲ εἶσα, καὶ τὰ ἀνεπλήρωμτ. ῥήματα ἵζω καὶ ἱδρύω.)

*Ἔῃ. Ἰων. γ΄. ἑνικ. πρσπ. ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ᾖ, Ὁμ.

Ἑή, ῆς, ἡ. Θηλκ. τοῦ ἑός.

*Ἔηκε. Ἐπ. ἀντὶ ἧκε· γ΄. ἑνικ. προσ. ἀόρ. ά. τοῦ ἵημι, Ἰλδ. Α, 48.

*Ἔην. γ΄. ἑνικ. πρσπ. παρατ. τοῦ εἰμί, Ἐπ. ἀντὶ ἦν, Ὁμ. Ὡς ά. προσπ. εὕρηται ἅπαξ μόνον, Ἰλδ. Λ, 762. τὸ χωρίον τοῦτο ὅμως νομίζει εὐλόγως ἀμφίβ. ὁ Βτμ. Γραμμ. Ἑλλ. σ. 551.

*Ἑήνδανε. Ἐπ. ἀντὶ ἥνδανε, γ΄. ἑνικ. πρσπ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ ἁνδάνω, Ὁμ.

Ἑῆος, γενκ. τοῦ κτητικ. ἐΰς· Ἀγαθοῦ, εὐγενοῦς, χρηστοῦ, καλοῦ, ἀνδρείου· πεντάκις ἐν Ἰλδ. καὶ δὶς ἐν Ὀδσ. ἀπαντώμενον. Τέσσαρα τῶν μαρτυρίων τούτων ἐγράφοντο πρότερον ἑῆος, δασυνμ. τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ἀνώμαλός τις γενικὴ ἀντὶ τῆς κτητικῆς σοῦ. Ἀλλ' ὁ Damm, καὶ ὁ Wolf., ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδσ. τῆς Ἰλιδ. καὶ ὁ Βτμ. Λξ, 1. σελ. 86. μετέβαλον, συμφώνως τοῖς ἀρίστοις παλαιοῖς σχολιασταῖς, πανταχοῦ τὸ δασυν. ἑῆος εἰς τὸ ψιλοῦμ. ἐῆος· ἐπειδὴ τό, παιδὸς ἐῆος ἑρμηνεύεται ἀπαραλλάκτως εἰς τό, παιδὸς φίλου, καὶ ἔστιν ἐμφατικωτέρα περίφρασις τοῦ, καθ' ἑαυτὸ οὐ δὲν δηλοῦντος, κτητικοῦ ἑῆος.

*Ἕης, γενικὴ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἧς, τῆς ἀναφ. Ἀντωμ. ἡ· ἐν Ἰλδ. Π, 208. μόνον· τὸ δὲ ἑῆς, ἔστι γενκ. τοῦ ἑή, Ὁμ.

*Ἔησθα. β΄. ἑνικ. προσπ. παρατ. τοῦ εἰμί, Ἐπ. ἀντὶ ἦς, Ὁμ.

*Ἔῃσι. γ΄. ἑνικ. προσπ. ὑποτκ. Ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ἐπ. ἀντί, ᾖ, Ὁμ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Θ.

*Ἔθανον, ες, ε, ἀόρ. β΄. τοῦ θνήσκω, Ὁμ.

Ἐθάς, άδος, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνηθισμένος, συνήθης, γνωστός, γνώριμος· ὅθεν — 2) ἥμερος· ἐξαιρ. ἐπὶ κτηνῶν, ἢ καὶ οἰκιακῶν ἀλόγων ζώων, Θεμίστ. Λόγ. ΚΒ΄, σελ. 273.

Ἔθειρα, είρας, ἡ. Αἱ τρίχες, τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Ὁμ. δέ, ὅστις μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ πληθυντ. γράφει τὴν λέξ. χρῆται αὐτῇ εἴτε ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων, ὡς ἐν Ἰλδ. Θ, 42. Ν, 24. εἴτε ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ λόφου περικεφαλαίας, Ἰλδ. Π, 795. Τ, 382. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεστ. τρπκ. ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ἄλλων λόφῳ περικεφ. παραπλησίων, ἢ ἀκτινοειδῶν πραγμάτων.

Ἐθειράζω, Μ. άσω. Ἔχω μακρὰν κόμην, μακρυὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, μαλλιοκέφαλα.

Ἐθειράς, άδος, ἡ, = ἔθειρα· ἐν Ὀδ. Π, 176. ἔκειτο ἡ λέξις, γενείου τρίχας σημαίνουσα. κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον· ἀλλ' ὁ Ἀρίσταρχ. γενειάδες ἔγραψε· τὸ ὁποῖον ἀποδέχονται καὶ τὰ χειρόγραφα καὶ οἱ Ἐκδόται· ἰδὲ Σχολ. Θεοκρ. Λ΄, 34.

Ἐθείρω, εὕρηται παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Φ, 347. ὡς χαίρει δέ μιν (ἀλωήν) ὅστις ἐθείρει· Ὅστις καλλιεργεῖ τὸν ἀγρόν, ἐπιμελεῖται, φροντίζει περὶ αὐτοῦ. Κατά τινας παρὰ τό, ἔθος, Τρέφω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ συνεθίζω, οἱονεὶ ἡμερόνω τίποτε· κατ' ἄλλους δέ, ὀρθότερον, παρὰ τὸ θέρω, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ἐπιμελοῦμαί τι, ἀντιθ. τῷ, ἀθερίζω· τούτῳ δὲ (τῷ θέρω, θεραπεύω) δύναται συγγενὲς εἶναι τό, ἔθειρα, τόσῳ μᾶλλον, ἐπειδὴ οἱ Ἑλλ. ἀνέκαθεν περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο τὴν καλῶς καὶ εὐτάκτως ἔχουσαν κόμην, ὥστε ἐπὶ Ὁμ. ἤδη προσηγορεύοντο οἱ μὲν ἄνδρες καρηκομόωντες· εὐπλοκαμῖδες δέ, αἱ γυναῖκες· παραβλ. τὴν ὁμοίαν συνέχειαν τῶν ἐννοιῶν ἐν τῷ, κόμη, κομέω, κομίζω. Παρὰ τῷ Ὀρφ. Ἀργν. 927. εὕρηται καὶ τὸ παθητ. χρυσαῖς φολίδεσσιν ἐθείρεται, Σκεπάζεται, στολίζεται.

Ἐθελακρίβεια, ἡ. Ἀσφαλὴς ἀκρίβεια, φροντίδ, ἀμφ.

Ἐθελάστειος, ου, ὁ, ἡ (ἐθέλω, ἀστεῖος). Ὅστις θέλει νὰ εἶναι καθ' ὅλα πεπαιδευμένος ὡς ἀστός, ἤτοι πολίτης, ἐκλ. κόσμιος, ἀστεῖος, πολιτικός, Ἡλιοδ. Ζ΄. σελ. 319.

*Ἐθελεχθρέω· τινι· Ἔχω, τρέφω ἔχθραν κατά τινος· τὸν ἐχθρεύομαι, τὸ κοιν. τὸν ἔχω ᾽ς τὸ στομάχι· παρὰ τὸ

Ἐθέλεχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ὅστις ἔχει μῖσος, καὶ ἔχθραν κρυφὴν κατά τινος· τὸν μισεῖ, δὲν θέλει τὸ καλόν του, Ἐπρῤ. ἐθελέχθρως.

Ἐθελημός, οῦ, ὁ, ἡ (ἐθέλω). Πρόθυμος· ὅστις ἔχει θέλησιν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, μάλιστα καὶ κυρίως καλόν, Ἡσδ. Ἔρ. 118. Ἀπολ. Ῥδ. 2, 656.

*Ἐθελήμων, ονος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ. Πλάτ. Κρτ. σελ. 406. Α.

Ἐθελημῶς, Ἐπίρ. θεληματικῶς, ἄνευ παρακινμ.

*Ἐθελητός, ἡ, όν (ἐθέλω). Θεληματικός· πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ θέλησιν, προαίρεσίν τινος, ἀβίαστα. Henn. ἐν Σχλ. Ὀδ. Η, 527.

*Ἐθελο — Σημαίνει ἐν συνθέσει. 1) ὅτι ποιεῖ τις τίποτε ἑκουσίως, αὐτοπροαιρέτως. — 2) ὅτι ποιεῖ τίς τι προθύμως, ἢ ἀσμένως, μὲ προθυμίαν καὶ χαράν, εὐχαρίστησιν τῆς καρδίας του.

Ἐθελοδουλεία. Θεληματικὴ δουλεία· τὸ Ἰταλ. σκλαβιά.

Ἐθελοδουλέω (ἐθελόδουλος). Δουλεύω, εἶμαι ἢ γίνομαι δοῦλος, σκλάβος μὲ τὴν ἰδίαν μου θέλησιν, αὐτοπροαίρετα, χωρὶς νὰ μὲ βιάζῃ κανείς.

*Ἐθελοδουλία = ἐθελοδουλεία· παρὰ τὸ

*Ἐθελόδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις αὐτοπροαιρέτως δουλεύει, εἶναι δοῦλος, ὑποτάσσεται εἰς δουλείαν. Ἐπρῤ. Ἐθελοδούλως· ἀφ' οὗ ἐθελοδούλως ἔχω, Ὑποφέρω θεληματικῶς τὴν δουλείαν, σκλαβιάν, Πλουτ. Ἀρτ. 25.

Ἐθελοθρησκεία, ἡ. Ἡ ἐξ ἰδίας θελήσεως καὶ ἐκλογῆς θρησκεία, τὴν ὁποίαν μόνος του ἐκλέγει καὶ λατρεύει τις. Ν· ΔΘ.

Ἐθελοθρησκέω, (θρησκεύω). Ἔχω, κρατῶ τὴν θρησκείαν, τὴν ὁποίαν μόνος μου, μὲ τὴν θέλησιν καὶ προαίρεσίν μου ἐδιάλεξα Ν. Δ.

Ἐθελοκακέω, Μλ. ήσω (ἐθελόκακος). Θεληματικῶς καὶ μὲ προαίρεσίν μου, ἐπιταυτοῦ εἶμαι κακός· ζῶ, πολιτεύομαι πρὸς τοὺς ἄλλους ἀχαμνά. Ἐξαιρ. εἶμαι δειλός, φοβιτσιάρης δὲν κάμνω τὸ χρέος μου ὡς στρατιώτης· παραμελῶ τὰ καθήκοντά μου, φέρομαι ὡς προδότης, Ἡρότ. 5, 78. 9, 67. ἀφ' οὗ

Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἀμελῇ τις τὰ καθήκοντα ἢ χρέη του, ἐξαιρέτως ὡς στρατιώτης εἰς τὸν πόλεμον, θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως, ἐπιταυτοῦ.

Ἐθελοκακία, ίας, ἡ, = ἐθελοκάκησις.

Ἐθελόκακος, ου, ὁ, ἡ (κακός). Θεληματικῶς κακός, αὐτοπροαίρετα δειλός, ἀμελής, ὀκνηρός, ἐπιταυτοῦ τὰ καθήκοντά του παραμελῶν, ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον ὡς στρατιώτης, ἐπὶ τούτου δειλὸς φοβιτσιάρης φαινόμενος.

Ἐθελοκάκως, Ἐπίῤ. μὲ ἐθελοκακίαν.

Ἐθελοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ἄφοβος, ἄτρομος, ἀνδρεῖος, χωρὶς φόβον, θεληματικῶς ἐμβαίνων εἰς κινδύνους.

Ἐθελοκωφέω Μλ. -ήσω. Κάμνω τὸν κωφόν, καμώνομαι ὅτι δὲν ἀκούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούω· παρὰ τὸ

Ἐθελόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὅστις καμώνεται ὅτι εἶναι κωφός, κάμνει τὸν κωφόν, δὲν θέλει νὰ ἀκούῃ.

*Ἐθελοντεί. Ἐπίῤ. = τῷ ἑπομ. ποιητ.

*Ἐθελοντηΐν. Ἐπίῤῥ. = ἐθελοντηδόν, Ἡρόδ.
Ἐθελοντήρ, ηρος, ὁ. Ὅστις κάμνει τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ του, θεληματικῶς, αὐτοπροαίρετα, χωρὶς νὰ τὸν βιάσῃ κανείς, τὸ ἰταλ. βολοντιέρος· ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὅσοι ἀφ' ἑαυτῶν, μὲ τὴν θέλησίν των γίνονται στρατιῶται, Ὀδύσ. Β, 292. τύπος Ὁμηρ. τοῦ Ἀττ. Ἐθελοντής. Lobeck. ἐν Φρυν. σελ. 4. — 2) ὡς Ἐπίθ. θεληματικός, προαιρετικός.
*Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγμ.
Ἐθελοντί, Ἐπίῤῥ. = Ἐθελοντηδόν· παρὰ ποιητ. δὲ, ἐθελοντεί.
*Ἐθελοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κοπιάζῃ, τὸ νὰ κοπιάζῃ τις θεληματικῶς, μὲ προθυμίαν· παρὰ τὸ
Ἐθελόπονος, ου, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις κοπιάζει, ἐργάζεται, δουλεύει αὐτοπροαίρετα, πρόθυμα.
Ἐθελόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ὅστις ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς κακὸν παράδειγμα, ἢ παρακίνησιν εἶναι διόλου δοσμένος εἰς τὰς ἀσωτείας καὶ πορνείας. Ἀνακρέων παρ' Ἀθην. σελ. 533.
Ἐθελοπρόξενος, ὁ, ἡ. Ὅστις θεληματικῶς, ἀπὸ ἰδίαν του προαίρεσιν γίνεται πρόξενος· τουτέστι ἀναδέχεται αὐτοπροαιρέτως, καὶ ὄχι διωρισμένος, ἐκλεγμένος, ἢ προστεταγμένος ἀπὸ τὴν πολιτείαν, ἢ διοίκησιν, εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ διὰ τὰ πράγματα διὰ τὰς ὑποθέσεις ξένου τινὸς ἀνθρώπου, ἢ ξένης πόλεως.
Ἐθελόσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Ὅστις αὐτοπροαιρέτως, πρόθυμα πηγαίνει συχνά, ἢ συχνάζει που, ἢ κάμνει πολλαῖς φοραῖς τὸ ἴδιον τίποτε.
Ἐθελότρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, συνειθίζει νὰ ἀλλάζῃ τὴν γνώμην του, νὰ εἶναι εὐμετάβλητος.
Ἐθελουργέω (ἐθελουργός). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δουλεύω· ἐργάζομαι, κοπιάζω πρόθυμα.
Ἐθελουργία, ίας, ἡ, = ἐθελοπονία.
Ἐθελουργός, οῦ, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἀγαπᾷ, θέλει μόνος του, εἶναι πρόθυμος νὰ ἐργάζηται.
Ἐθελούσιος, ὁ, ἡ (θέλω). Προαιρετικός· ἐπὶ πραγμάτων· πᾶν ὅ,τι κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν προαίρεσιν τοῦ ἀνθρώπου· π. χ. τὸ ἐρᾷν ἐθελούσιόν ἐστι. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τίποτε κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν γίνεται μὲ βίαν, Ξενοφ. Κυρ. π. 5, 1, 5. Ἔτι δὲ καὶ τριγενῶς, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 10. Συμπ. 8, 13. Ἐπίῤῥ. ἐθελουσίως.
Ἐθελοφιλόσοφος, ὁ. Ὅστις θέλει νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι φιλόσοφος χωρὶς νὰ εἶναι τοιοῦτος· ἀγαπᾷ νὰ τὸν προσαγορεύουν, ἢ τὸ ἰταλ. τιτολάριον φιλόσοφον, Ἐτυμολ. Μ.
Ἐθέλω, Μ. ήσω· ἀόρ. ἠθέλησα. Θέλω· παρὰ τὸ, βούλομαι κατὰ Βουττμ. Λέξ. 1. σελ. 26. τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον καθ' ὅτι τὸ μὲν, ἐθέλω δηλοῖ τὴν θέλησιν, ἡ ὁποία εἶναι προαιρετική, προέρχεται ἀπὸ κάποιον σκοπὸν· ἄρα δραστήριος, μὲ συνείδησιν συνδεμένη, τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις, κατόρθωσις κρέμαται ἀπὸ αὐτὸν καὶ μόνον, τὸν θέλοντα· τὸ δὲ βούλομαι σημαίνει πόθον, ἐπιθυμίαν πράγματός τινος.
Κυρίως δὲ σημαίνει τὸ ἐθέλω τὸ, καὶ παρ' ἡμῖν, Θέλω, ἀγαπῶ, εὔχομαι, ἔχω προθυμίαν ἢ κλίσιν, Ὅμ. ὅστις ἀπειράκις χρῆται τῇ λέξει, συντάσσει αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ἐνεστ. ἢ ἀόρ. ἀπαρεμφ. πολλάκις δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπαρεμφ. αἰτιατικῇ δὲ μόνῃ οὐδαμοῦ εὑρίσκεται συντεταγμένη· διότι εἰς τὰ μαρτύρια οἷον τὸ, «οὔ κηλος τὰ φράζει, ἅτε ἐθελῆσθαι», Ἰλ. Α, 554. ἡ αἰτιατ. ἅσσα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ λόγῳ ἐπαναληπτέου φράζεσθαι, παραβλ. Ἰλ. Ι, 397. Ν, 182. Φ, 484. Ὀδύσ. Ξ, 172. ἔτι δὲ καὶ, Ὀδύσ. Σ, 113. «Ζεύς τοι δοίη, ὅ,τι μάλιστα (δοθῆναί σοι) ἐθέλεις». πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἀπολύτως, ἐξαιρ. κατὰ μετοχ. ὅπου ἡ ἔννοια τοῦ ἐθελουσίου, τοῦ αὐτοπροαιρέτου ἐκφέρεται πάνυ ἐμφατικωτέρα παρὰ τὴν τῆς ἐπιῤῥεπείας, ἐπιθυμίας· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. θυμῷ ἐθέλειν· σπανιώτερον, ἐθέλει μοι θυμός, τὸ καὶ παρ' ἡμῖν κοιν. θέλει ἡ ψυχή μου ἢ καρδία μου, Ἰλ. Ρ, 702. Ὀδύσ. Λ, 566. Ν, 40.
Ἐνίοτε δὲ, καὶ ἐξαιρ. ἀρνήσεως προκειμένης, ἡ σημασία τοῦ ἐθέλω εἶναι ἡ αὐτὴ σχεδὸν τῇ τοῦ, δύναμαι· π. χ. ἡμίονοι οὐκ ἐθέλεσκον ἀναντίον· τὸ ἡμέτ. κοιν. δὲν εἶχον ὄρεξιν, ἢ ἔχασαν τὴν ὄρεξιν τοῦ νὰ ἀντισταθοῦν· τουτέστι δὲν ἠμποροῦσαν, δὲν ἦταν εἰς κατάστασιν, Ἰλ. Ν. 106. ὡσαύτως καὶ Φ, 386. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· «οὐδ' ἤθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο»· τουτέστι δὲν ἠμποροῦσε νὰ τρέξῃ μακρύτερα· παραβλ. Ὀδύσ. Θ, 223, 316. Γ, 121. Ὕμ. Δημ. 45. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Ἀττ. Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 133. ὅπου ἀνασκευάζει τὴν λέξ. ἐλαφράν τινα εἰρωνείαν. Τῆς διὰ τοῦ βούλομαι πολλάκις δηλουμένης σημασίας, Προτιμοῦ, θέλω καλήτερα, οὐδαμοῦ ἄλλου εὑρίσκεται τεκμήριον, διὰ τοῦ θέλω σημαινομένης παρὰ μόνον ἐν Ὀδύσ. Γ. 324. «ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηΐ τε σῇ καὶ σοῖς ἑτάροισιν· εἰ δ' ἐθέλεις πεζός». — Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. τὸ, θέλω κεῖται ἐξ ἴσου τῷ μέλλω, ἄλλου τινὸς ῥήμ. ἀπαρεμφάτῳ συντασσόμενον, τῷ ὁποίῳ παρέχει Μέλλοντος χρόνου ἔννοιαν, ἀποβάλλον τὴν ἰδίαν του κυρίαν σημασίαν· τοῦτο δὲ μόνον ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Wessel. ἐν Ἡρόδ. 7, 49. Ἀλλ' ἐν Πλάτ. Πολ. 2, 15. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ φέρει πολλάκις καὶ τοῦ «εἴωθα» τὴν σημασ. «ὁπόταν ἡ γῆ φέρειν ἐθέλει», Ξενοφ. Ὅτα συνειθίζει νὰ γεννᾷ ἡ γῆ. (ὁ ταυτοσήμαντος, θέλω, τύπ. οὐδαμοῦ εὑρίσκεται παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἰδὲ ἐξαιρ. τοὺς Σχολ. Ἰλ. Α, 277. ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ἐθέλω ἐστὶν ἄχρηστον ἐν τοῖς Ἰαμβ. τριμετ. Ἀττ. Τραγῳδ. οἵτινες ὅμως χρῶνται τῷ παρατ. ἤθελον· παρ' Ἀριστοφ. δὲ, Εἰρ. 837. εὑρίσκεται καὶ ἐθελήσει. Ὁ Πινδ. χρῆται τῇ λέξει ὅλως Ὁμηρικῶς. Boeckh. γ. ξ. Πυθ. 1, 62. 10, 5. Οἱ δὲ Δωρ. χρῶνται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκονται καὶ ἐν Ἀνακρ. ἀλλήλοις παρακείμενοι, Lob. ἐν Σχολ. Αἰ. 26. Οἱ Ἀττ. Λογογρ. προτιμῶσι τὸν τύπον ἐθέλω· ἐξαιρέσει τῆς πάνυ συνήθους συντάξεως αὐτοῦ, εἰ θέλεις· ἰδὲ (Stuw'a;) ἀκριβεῖς παρατηρήσεις ἐν τῇ ἐφημερίδι Jen. A. L. Z. 1822. nr. 155. σελ. 258. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐστὶ μόνος ὁ παρατ. ἤθελον, ἀόρ. ἠθέλησα ὡς κανονικ. σχηματισμ. τοῦ ἐθέλω, χρήσιμος.)
Ἔθεν. Ἐπικ. καὶ Ἀττ. ποιητ. γενικ. ἀντὶ ἕο, οὗ, Ἀντωνυμ. γ'. Προσ. ἀρσ. καὶ θηλ. Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ἰλ. Αἰολ. γέθεν μετὰ τοῦ δίγάμματος. Περὶ τῆς τονώσεως ἰδὲ Βουττμ. Γραμμ. Ἑλλ. 72. σημ. 13.
*Ἐθηεῖτο, ἐθηεύμεθα, ἐθηεῦντο, Ἰωνι. ἀντὶ ἐθεᾶτο, ἐθεώμεθα, ἐθεῶντο, παρὰ τὸ, θεάομαι.
*Ἐθηεύμεσθα, Ἰωνι. ἀντὶ ἐθεώμεθα, Ὀδύσ.
*Ἐθηήσαντο. Ἰωνι. ἀντὶ ἐθεάσαντο· γ'. πληθ. πρωτ. μεσ. ἀόρ. α'. τοῦ θεάομαι, Ὀδύσ.
Ἐθημοσύνη, ης, ἡ. Συνήθεια· παρὰ τὸ
Ἐθήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἔθος). Συνήθης, συνηθισμένος.
*Ἔθην. παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ ἵημι· τὸ δὲ ἔθην, ψιλ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ τίθημι.
Ἐθίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Ξενοφ. Κυρ. π. 3, 3, 53. (ἔθος) τινά τι. Συνηθίζω, κάμνω νὰ συνηθίσῃ, Παθητ. Συνηθίζω αὐτὸς ἐμαυτόν, εἶμαι συνηθισμένος, συνηθίζομαι· καθ' ἣν σημασ. οἱ μεταγεν. Στωϊκοὶ καὶ τῷ ἐνεργ. διαθ. χρῶνται.
Ἐθικός, ἡ, ὀν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν συνήθειαν· εἶναι συνηθισμένον.
Ἔθιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ συνηθίζηται, εἶναι συνηθισμένον, εἰς κοινὴν συνήθειαν· κτλ. ἔθιμα καὶ νόμιμα, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 151. Αἱ συνήθειαι, καὶ τὰ ἤθη.
Ἔθισμα, ατος, τὸ (ἐθίζω). Πᾶν ὅ,τι ἐσυνήθισέ τις, τὸ συνηθισμένον· συνήθεια.
Ἐθισμός, οῦ, ὁ. Συνηθισμός, συνήθισμα, συνήθεια.
*Ἐθιστέος, έα, έον. ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ἐθίζω· πρέπει νὰ συνηθισθῇ, νὰ συνηθίζηται κλ.
Ἐθιστός, στή, στόν. Συνηθισμένος, συνηθιστός· πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν, ἠμπορεῖ νὰ συνηθισθῇ.
Ἐθναγός, οῦ, ὁ (ἔθνος, ἡγέομαι). Ὁδηγὸς τοῦ Ἔθνους.
Ἐθνάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, [illegible], ἐξουσιαστὴς ἔθνους· ἀφ' οὗ
Ἐθναρχία, ἡ. Ἡ ἐξουσία, ἡ διοίκησις, ἔθνους τινός.
Ἐθνηδόν, Ἐπίῤῥ. Κατὰ ἔθνη, κατὰ ὁλόκληρα ἔθνη.
Ἐθνικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔθνος, εἶναι ἴδιον ἔθνους τινός, τὸ συνηθίζει τὸ ἔθνος. — 2) παρὰ Γραμματ. ἐξωτερικός, ξένος, σχεδὸν ὡς τὸ, βάρβαρος. — 3) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς, ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, Ἐπίῤῥ. ἐθνικῶς.
Ἐθνίστης, ου, ὁ· καὶ Ἐθνέτης, Ὅστις εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιον ἔθνος, ὁμογενής, συμπατριώτης· παρὰ τισὶ δὲ καὶ ἐθνιστὴς ἔχουσιν Ἡσύχιος, καὶ Σουΐδας.
Ἐθνοπάτωρ, ορος, ὁ. Ὁ πρῶτος πατὴρ τοῦ ἔθνους, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Κεφ. ιϛ'.
Ἐθνόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πολεμῶν, καὶ φθείρων τὸ ἔθνος, Ἰώσηπ. Μακκαβ. Ζ. ἔνθα εὑρίσκεται «ἐθνοπλήκτου πυρὸς», ἐκ τοῦ ἐθνοπλήκτης· τινὰ Χειρόγραφ. «ἐθνοπήκτου» ἔχουσιν, τὸ δὲ «ἐθνοπήκτου», ἄνευ ἑρμην.
Ἔθνος, εος, ους, τό. Οἱονδήποτε πλῆθος ἀνθρώπων, πολλοὶ ἄνθρωποι μαζῦ, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὰς αὐτὰς συνηθείας, τὰ ἴδια ἤθη καὶ κατ' αὐτὰ ζοῦν, πολιτεύονται κοινῶς μεταξύ των Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. κεῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον «ἔθνος ἑταίρων», Πλῆθος συμπολεμιστῶν· τὸ ἰταλ. καμεράτοι εἰς τὸν πόλεμον. Εἶτα πληθυντ. «ἔθνεα πεζῶν», ἔθνεα νεκρῶν· καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων ἐθνῶν, ἔθνος Ἀχαιῶν, Λυκίων· ὡσαύτως καὶ ἔθνος λαῶν, Τὸ πλῆθος τῶν διαφόρων πολεμιστῶν, Ἰλ. Ν, 495. Τρπτ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων· ἔθνεα μυιάων, μελισσάων, ὀρνίθων, χοίρων· Σύνεφα ἀπὸ μυίγαις, μελίσσαις, πουλιά, κοπάδια ἀπὸ γουρούνια, Ὅμ. παρὰ Πινδ. δὲ καὶ, «ἔθνος μερόπων, ἀνέρων, γυναικῶν», ἀντὶ τοῦ, γένος, φυλή· ὡσαύτως καὶ Ξενοφ. · ἔτι δὲ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔθνος, φυλή· τὸ ἰταλ. νατσιόνη. Παρ' Ἱππ. δὲ = μέρος· παραβλ. ὁμοεθνία, σημ. 2. — 2) Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Πάντες ὅσοι δὲν εἶναι Ἑβραῖοι, ἢ Χριστιανοί. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἔθος· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τὸ, ἐσμός.)
*Ἔθορον, ες, ε. ἀόρ. β'. τοῦ θρώσκω, Ὅμ.
Ἔθος, εος, τό. Συνήθεια, πᾶν ὅ,τι συνηθίζεται κοινῶς ἀπὸ ὅλους· τὸ τουρκ. ζακόνι. Τρπτ. ἔθος πρὸς τοὐπὶ ἰῶν, Πατροπαράδοτος συνήθεια, Αἰσχλ. Ἀγ. 737. τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ νομίζηται ὡς ἦθος· διότι ἡ σημασία αὐτοῦ εἶναι ἰδιαιτέρα, δὲν συμπεριλαμβάνει ὅλον τὸ ἔθνος.
*Ἐθρέφθην, παθ. ἀόρ. α'. τοῦ τρέφω, Ἡσ.
*Ἔθρεψα, ἐνεργ. ἀόρ. α'. τοῦ τρέφω, Ὅμ.
Ἔθω, Εἶμαι συνηθισμένος· ὁ Ἐνεστ. ὅμως εὑρίσκεται μόνον κατὰ μετοχήν, καὶ τοῦτο μόνον ἐν Ἰλ. Ι, 540. «κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων»· Ἔκαμνε πολλὰ κακά, κατὰ τὴν συνήθειάν του· τουτέστι ἦτον συνηθισμένος νὰ κάμνῃ μεγάλαις ζημίαις· ὡσαύτως καὶ Ἰλ. Π, 260. «παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες». Τοὺς ὁποίους πειράζουν τὰ παιδία κατὰ τὴν συνήθειάν των. Ἔστι δὲ ὁ αὐτὸς συντάξεως τρόπος ὡς τῶν μετοχ. λαθὼν καὶ τυχὼν, μετὰ τελικοῦ ῥήματος.

Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἀντὶ Ἐνεστ. τῷ Παρακ. εἴωθα. Ἰων. ἔωθα· Συνηθίζω, εἶμαι συνηθισμένος, ἔχω συνήθειαν. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. εὑρηνται ἀμφότ. οἱ τύποι συνήθως μετὰ ἀπαρέμφ. συντεταγμένοι. Ἡ μετχ. εἰωθώς κεῖται ἀπολύτως, ἀντὶ τοῦ συνηθισμένος, συνήθης, Ἰλδ. Ε, 231. Παρακ. Δωρ. ἔθωκα.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ι.

Ει, Σύνδεσμ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου Ὁμ. καὶ οἱ Δωρ. χρῶνται καὶ τῷ, Αἰ. — Α) Ἄν, διακρινόμενον τοῦ ..., καθ' ὅτι σημαίνει καθαράν τινα ἔννοιαν κατὰ πεῖρας, ἢ ἐμπειρίας ἀμέτοχον, Herm. Vig. σλ. 834. Τὰ πλεῖστα συντάσ. Εὐκτικῇ, ἀλλὰ καὶ Ὁριστ. καὶ Ὑποτ. Ἐγκλ. — 1) Εὐκτ. συντασσόμενον σημαίνει τὸ πρᾶγμα ὡς καθαρὰν ἰδέαν, παριστάνοντας τὸ ἀντικείμενον οὐχ ὡς τι βέβαιον, ἀλλ' ὡς προβληματικὸν καὶ κατ' ἰδέαν ἢ κατὰ φαντασίαν μόνον ὑπάρχον. — α') μετὰ Εὐκτ. ῥήματος, καὶ ἐν τῷ ἑπομένῳ λόγῳ, ἤτοι ἐν τῇ ἐλάττονι προτάσει μετὰ εὐκτ. ὡσαύτως τό, ἄν προτεταγμένον ἔχοντος, συνταττόμενον, σημαίνει ἀβεβαιότητα χωρὶς ἄλλης τινος παραβεβλημένης ἐννοίας, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποθέσεως εἶναι πιθανὸν μόνον. „Τρῶες μέγα κεν κεχαρίατο, εἰ τάδε πάντα πυθοίατο" Ἤθελε χαροῦν πολύ, ἂν ἀκούσουν αὐτά· ὅπου τό, ἂν τὰ ἀκούσουν, εἶναι ἀβέβαιον, Ἰλδ. Α, 256. Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1014. — β') μετὰ Εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. προτ. μετὰ Ὁριστ. συντάσσεται ὅταν διὰ τῆς ἐλασ. δηλῶταί τι ὡρισμένως βέβαιον, διὰ τῆς μείζονος δέ, δυνατόν τι ἢ ἐνδεχόμενον μόνον· καὶ μετὰ Ὁριστ. ἐνεστ. μέν, Ἰλδ. Ι, 389. „κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο, οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι". Wolf ἐν Ἀνπ. σλ. 285. μετὰ ὁριστ. Μέλ. δέ, Ἰλδ. Α, 293. „ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι". Μετὰ Ὁριστ. παρῳχηκότος Ἀττ. „ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτήν", Θεῦ. 3, 47. ἰδὲ Math. Γραμ. Ἑλλ. 2; σλ. 1017. — γ') Μετὰ εὐκτ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. ὑποτ. μετὰ τοῦ ἄν, Ἰλδ. Λ, 386. „εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί"· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε χρήσιμος ἡ σύνταξις αὕτη· ἰδὲ Math. Γρμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1018. — δ') ἡ μείζων πρότ. μετὰ τοῦ εἰ παραλείπεται, ὅπου ἀναπληροῦται ῥᾳδίως ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, Ἰλδ. Ι, 245. „ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ"· καὶ 303· καὶ Τ, 52. καὶ Ὀδσ. Η, 278. Ἀντὶ τῆς μείζ. προτ. τίθεται ἡ μετχ. Ἰλδ. Η, 246. „τούτου δ' ἑσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περὶ οἶδε νοῆσαι". — ε') Μετὰ εὐκτ. ἄνευ ἐλάσ. προτ. εἰς δήλωσιν εὐχῆς· Εἴθε, ἄμποτε, Ἰλδ. Ω, 74. „ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο, ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος". Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 975. Herm. Vig. 757. Valck. Φοιν. 761. ἐν τοῖς τοιούτοις ὅμως τίθεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ εἴθε, εἰ γάρ, καὶ αἶ γάρ· ἰδὲ παρακατιόν, εἰ γάρ. — ϛ') Μετὰ εὐκτ. ἀντὶ χρονικοῦ μορίου, ὅταν σημαίνηται πρᾶξις ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ πολλάκις ἐπαναληφθεῖσα· Ὁσάκις, ὅσαις φοραῖς· καὶ τότε ἐπιφέρεται συνήθως παρατατ. ἢ ὑπερσυντ. σπανίως ἀόρ. Math. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σελ. 1006. — 2) Μετὰ Ὁριστ. ῥημ. τίθεται, τὸ ἄνευ ἀμφιβολίας ἐνδεχόμενον σημαῖνον, ἐν ὅλως ἁπλῇ καὶ οὐδεμιᾷ ἀμφιβολίᾳ ἢ οὐδενὶ ἀποτελέσματι περαιτέρω ὑποκειμένῃ ἐκφράσει τοῦ ὄντος, ἢ τοῦ συμβαίνοντος· α) Μετὰ ἐνεστ. Ἐπὶ κατὰ τὸ ἐνεστὸς γινομένων, ἢ ἐλπιζομένων πραγμάτων· „ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον" ὅπου οὐδεμία πρόκειται ἀμφιβολία ὅτι ἄμεινον ἔσται τὸ νὰ ἀποδώσῃ τὴν κόρην, Ἰλδ. Α, 116. παρβλ καὶ 173. 178. καὶ Γ, 67. — β) Μετὰ παρῳχημ. Ἐπὶ παρῳχηκότων πραγμάτων, ἐξαιρέτως ἐν ἐπικατευχῆσεσι καὶ ἱκεσίαις· „εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ", Ἰλδ. Α, 39, 290, 503. ἰδὲ παρακατιὸν τό, εἴποτε. — γ) Μετὰ Μέλλοντος χρόνου· „ἢν ὤστεαι, εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις", Ἰλδ. Β, 367. 379. ὅπου ὁ Μέλλων χρόνος, καθ' ὃν συμβήσεται τὸ πρᾶγμα, νομίζεται ὡς ἀναμφιβόλως καὶ βεβαίως προκείμενος. Οἱ δ' Ἀττ. τιθέασιν οὐ σπανίως ἐν τῇ ἐλάσσ. προτ. Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν, εἰς μετρίασιν τῆς βεβαιότητος τοῦ σημαινομένου πράγματος, Σοφοκλ. Ἠλ. 244. „εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν κείσεται τάλας, οἱ δὲ μὴ πάλιν δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας, ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν". Math Γραμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1017. Οὐ σπανίως δὲ κεῖται ὡσαύτως καὶ ἡ ὁριστ. ἐγκ. καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὅπου τὸ πρᾶγμα δηλοῦται διὰ τῆς εὐκτικῆς ὡς καθαρὰ ἰδέα μόνον. π. χ. „πεζοὶ μενοίνεον, εἰ τελέσουσιν" Επροθυμοῦντο νὰ δοκιμάσωσιν ἂν ἤθελε δυνηθοῦν νὰ κατορθώσωσι τὸ νὰ παρέλθωσι· κεῖται ὡς νὰ ἔλεγον οἱ πεζοί· ἡμεῖς θέλομεν νὰ δοκιμάσωμεν ἂν ἠμπορέσωμεν νὰ περάσωμεν, Ἰλδ. Μ, 59. παράβλ. καὶ Φ, 267. ἄρα χρησιμεύει εἰς παράστασιν καὶ ἐμφανῶς αἰσθητὴν κατάστασιν τοῦ νοουμένου, ἢ τῆς ἁπλῶς ἰδέας· παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἐξαιρ. πολλάκις χρήσιμος σύντξ. Ἔτι δὲ κεῖται ἐν τῇ μείζ. προτ. ὁριστ. Ἐνεστ. ἢ Μέλ. τῷ Εἰ ἐπιφερόμενος, ὅταν δὲν ἐννοῆται τὸ ἐνδεχόμενον, ἢ πιθανόν, ἀλλὰ περίστασις ὡς πρὸς τὸ μέλλον βεβαίως συμβαίνουσα, καὶ ἡ ἀναγκαία συνέχεια τῆς ὑποθέσεως καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἐξαιρέτως ἐμφατικῶς· „εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, ἦ τέ σ' ὀΐω ῥιγήσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἑτέρωθι πύθηαι" Θέλει τρέμεις βέβαια καὶ μακρὰν ἂν ἀκούσῃς πόλεμον, Ἰλδ. Ε, 350. παρβλ. καὶ Ο, 213. Reisig conj. Ar. σλ. 44. Τοῦ Ἀττικισμοῦ δὲ ἡ ἐπιμελὴς πρόνοια καὶ λεπτότης προήγαγε τὸ ἀνάπαλιν, ὥστε τὸ Εἰ μετὰ ὁριστ. ῥήματος χρησιμεύει οὐ μόνον ἐπὶ πιθανῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάντῃ βεβαίων πραγμάτων, καὶ ὅθεν κεῖται ἀντὶ τοῦ, ὅτι· τοῦτο δὲ γίνεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ θαυμάζω, καὶ ἄλλων αἰσθήσεως ἐξαιρ. σημαντικῶν ῥημάτων προηγουμένων· οἷον, τοῦ, ἀγανακτέω, δεινὸν ποιοῦμαι, τοῦ, δηλοῖ· καὶ λ. τ. τ. Ἡρδτ. 1, 155. „καὶ ἔπειτα θωμάζω εἴ μοι ἀπεστᾶσι" καὶ Θεδ. 6, 60. „. . καὶ δεινὸν ποιούμενοι πρότερον, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται. . . οἱ μὲν παθόντες, ἄδηλον ἦν, εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρηντο" παράβλ. καὶ Πλάτ. Λάχ. σλ. 194. Α. καὶ Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 1251. καὶ Schaef. ἐν Λεγγ. σλ. 330. — δ) Ὅταν ἐν μὲν τῇ μείζ. προτ. κῆται τὸ Εἰ μετὰ Παρατατ. ἐν τῇ ἐλάσ. δὲ τὸ Ἄν ὡσαύτως μετὰ Παρατ. τὸ μὲν Εἰ σημαίνει ἀτέλεστον, ἀποφατικήν, ἢ καταφατικὴν ὑπόθεσιν· τὸ δὲ Ἄν ἀτέλεστον καταφατικὸν ἢ ἀποφατικὸν ὑποθετικόν τι· ὅπου μέντοι ἰστέον ὅτι ἡ ἀποφατικὴ ὑπόθεσις καὶ τὸ ἀποφατικὸν ὑποθετικὸν μένουσιν ἀτέλεστα, ὅταν συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον τοῦ ἀποφατικοῦ, ἄρα καταφατικόν· ἐξ οὗ προκύπτουσι τέσσαρα τινα· δηλ. ὅτι, εἴτε ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ ὑποθετικὸν εἶτιν ἀμφότερα καταφατικά, εἴτε ἀμφότερα ἀποφατικά· εἴτε ἡ μὲν ὑπόθεσις καταφατική, τὸ ὑποθετικὸν δὲ ἀποφατικόν· εἴτε ἡ ὑπόθεσις ἀποφατική, τὸ δὲ ὑποθετικὸν καταφατικόν· π. χ. ὡς πρὸς τὸ πρῶτον· „εἴ τι εἶχεν, ἐδίδου ἄν" Ἂν εἶχε τίποτε, ἤθελε τὸ δώσῃ· μετὰ τῆς ὑποβεβλημένης ἐννοίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε τίποτε, Ἀττικ. — ε) Μετὰ ὁριστ. ἀόρ. καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. προτ. ὡσαύτως ἀόρ. ὁριστ. μετὰ τοῦ Ἄν, ἐκφέρεται μὲν ἡ ἰδία ἔννοια, κατ' ἀμφότερα ὅμως εἰς τὸν παρελθόντα χρόνον· „εἴ τι εἶχεν, ἔδωκεν ἄν". Ἂν ἤθελεν ἔχῃ τίποτε ἤθελε τὸ δώσῃ· παράβλ., Ἰλδ. Φ, 212. „καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε . . , εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης"· καὶ 544. „ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον . . , εἰ μὴ Ἀπόλλων Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν"· ἰδὲ Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 964. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐλάσ. δύναται ἐπιφέρεσθαι τὸν παρατ. μετὰ τοῦ Ἄν· „καὶ ἐπεὶ ἐσθην, οὐκ ἂν ἠρρώστουν" Ἂν ἐπαιδευόμην, δὲ ἀρρωστοῦντα, Ξνφ. 126, 9. 4, 10. Ὁ Παρατ. ἦν, ἔχει ἐλλεῖπον ἐνίοτε τὸ Ἄν ἐν τῇ ἐλάσ. προτ., σπάνιον μέντοι τοῦτο. Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 967. Poppo obs. cr. ἐν Θεδ σλ. 142. Πολὺ σπανιώτερον δὲ εὑρίσκεται Εὐκτ. μετὰ τοῦ Ἄν ἐν τῇ ἐλάσ., τῷ, εἰ μή, καὶ τῷ ὁριστ. ἀορ. ἐπιφερόμενον· „καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο, εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν"· ἰδὲ καὶ Ρ, 70. — 3) Τὸ Εἰ μετὰ ὑποτακ. ῥημ. συνταττόμενον, παριστάνει τὸ πρᾶγμα ἀπ' ἄλλης τινος γνώμης, ἢ ἀπ' ἄλλου τινος ἀποτελέσματος ἐξαρτώμενον, Ὑποθετέον ὅτι — ἂν τύχῃ νά —, παρὰ τοῖς Ἀττ. σπανιώτερα, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον· „εἴ ποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι", Ἰλδ. Α, 340. Ἰδὲ καὶ Ε, 258. καὶ Ι, 318. Ὀδσ. Ε, 221. Η, 204. Π, 138. καὶ Math. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σλ. 1020. Πολὺ μᾶλλον δὲ τό, εἴ κεν, μετὰ ὑποτ. ῥήμ. Ὁ δὲ Ηρδ. συντάσσει μὲν ὡσαύτως τὸ εἰ ὑποτακτικῷ ῥήμ. ἄνευ προσλήψεως μέντοι τοῦ κεν μορίου. Περὶ τῶν Ἀττ. ἐνομίζετο ἄλλως ὡς κανονικόν, ὅτι οὐδέποτε χρῶνται τῷ Εἰ μετὰ ὑποτακτ. ἀλλὰ μόνον τῷ Ἐάν ἢ Ἄν· εὑρέθη ὅμως ἀναγκαία ἡ ἐξαίρεσις μαρτυρίων τινῶν ἐκ τῶν Τραγ. ἐν οἷς φαίνεται σαφεστάτη ἡ σύντξ. τοῦ Εἰ, ὑποτακτικῷ ῥμτ, π. χ. Σοφλ. Oid. T. 198. 868. 1055. Ἀντ. 706. 1012. Oid. K. 1226. 1443. παράβλ Ἀνέκδ. Bk. 1, σλ. 144 Herm ἐν Σοφλ. Αἰ. 491. καὶ Ἀντ. 706. Reisig ἐν Oid. K. 1223. Εὐρπδ. Βακ. 200. Wellauer ἐν Αἰσχλ Εὐμ. 225. Ἱκτ. 395. Πέρ. 777. Lange καὶ Pinzg. Πέρ. 746. Τὸ δ' ἐν Αἰσχλ. Πμθ. 1057. „εἰ δ' εὐτυχῇ, τί χαλᾷ μανιῶν;" φαίνεται ὅτι κατὰ τὸν C. Schneid πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται, εἰδ' εὐτυχῆ ἤ· Τούτοις προστεθήτω Ἀριστφ. Ἱππ. 705. 707. ὅπου τὰ Ῥαβεν. χειρόγρ. παριστᾶσι τὸ ὑποτ. ὅπερ ὁ Reisig conj. σλ. 253. ἐκβάλει· καὶ ὅθεν πρέπει νὰ ἀναληφθῇ παρ' Ἀριστφ. Εἰρ 454. Τέλος δὲ ἐγνώσθη ἐγχωροῦν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. οἷον, Θεδ 6, 21. „ἄλλως τε καὶ εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις φοβηθεῖσαι"· καὶ Ξενφ. Ἀπμν. 2, 1, 12. καὶ Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 234. Πολ. 9, σλ. 579. Ε παράβλ. Krüger comm σλ. 271. Osan. Φιλμ. σλ XXXVI. Ἐκ τούτων ὁρίζει τὶς Πεπαιδευμένος τις (Krüger;) τὸν κανόνα ἐν τῇ Ἀλλ. ἐφημερίδ. Hall. A L. Z. 1825. nr. 33. σλ. 272. ὅτι: „Τὸ Εἰ συντάσσεται ὑποτ. ῥημ. ὅταν ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ λαλοῦντος ἡ ἐπικρατεστέρα ἡ ἰδέα τῆς βεβαιότητος, ἢ τῆς βεβαιώσεως τῆς ὑποθέσεως, (τοῦτ' ἔστιν ὅταν ὁ λαλῶν στοχάζηται ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι βεβαία, ἢ ὅτι πρέπει νὰ βεβαιωθῇ, νὰ γένῃ βεβαία)· ἐν ᾧ τό, Ἄν, ἢ τό, Ἤν μετὰ ὑποτακτ. ῥημτ. σημαίνει μόνον τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ὑποθέσεως μετὰ πιθανότητος τοῦ ἀποβησομένου· κατὰ τὸν ὁποῖον κανόνα λοιπὸν πρέπει νὰ ἀναγινώσκηται καὶ παρὰ Ξενφ.

Κρ. Ἀν. 3, 2, 22. κατὰ τὰ ἄριστα χειρόγ. εἰ καὶ — ὥσει· ἀντὶ τοῦ, ἦν καὶ πρόσω τῶν πηγῶν ἄπορος ὥσει· παρβλ. Krüger ἐν Κρ. Ἀνβ. 3, 1, 36· καὶ 7, 6, 24. Jac. ἐν Ἀχιλ. Τατ. σλ. 631. Baehr in Creuz. melet. 3. σλ. 24. Jacob ἐν Λουκ. Τοξ. σλ. 52. 53. Παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ ἐλάσσονος λόγου συγγραφεῦσι τὸ Εἰ συντάττεται συνήθως μετὰ ὑποτ. ῥημτ. Herm. Vig. σλ. 831. τὰ δ' ἄλλα παραβλ. εἰ κε. — 4) Τὸ Εἰ σπανιώτατα συντάττεται μετοχῇ, τό, ἐστὶ συνήθως προσκείμενον ἐχούσῃ, ἀντὶ ὑποτακτ. ῥημ. Ξενφ. Ἀπομ. 2, 6, 25. Σφκλ. Αἰ. 876. κατὰ Herm. δέ, καὶ 179. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 533. Εἰς ταύτην τὴν σύνταξιν ἀντεφώνησεν ἐκ νέου ὁ Bremi Philol. Beytr. aus der Schweiz σελ. 172. — 5) Τὸ Εἰ μετὰ ἀπαρμφ. εὕρηται δὶς παρ' Ἡρδτ. 3, 105. 108., κατὰ πλάγιον λόγον· εἶναι δέ.. οὕτω ὥστε, εἰ μὴ παραλαμβάνειν τῆς ὁδοῦ τοὺς Ἰνδοὺς ἐν ᾧ τοὺς μύρμηκας συλλέγεσθαι, οὐδένα ἂν σφέων ἀποσώζεσθαι· καὶ ὁλέγουσι δὲ καὶ τόδε Ἀράβιοι, ὡς πᾶσα ἂν γῆ ἐπίμπλατο τῶν ὀφίων τούτων, Εἰ μὴ γίνεσθαι κατ' αὐτούς, οἷόν τι κατὰ ἐχίδνας ἠπιστάμην γίνεσθαι· ἔνθα σημαίνεται τό, ὅ,τι στοχάζεται ἄλλος τις. Herm. Vig. σλ. 832. — Ἐνίοτε δὲ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται τὸ Εἰ ἐκ τοῦ προηγουμένου λόγου εἰς πλείονας ἑπομένους, μάλιστα δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις ἂν ὦσι τεταγμένοι οἱ ἑπόμενοι. λόγοι. Schaef. mel. σλ. 111.

Β) εἰ· Ἄν, ἐάν τως. Εἰς πλαγίας πεύσεις καὶ μετὰ τὰ ῥήματα ὅσα εἶσιν ἐρωτήσεως, ἀγνοίας, ἀμφιβολίας σημαντικά· «σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν». Ἰλδ. Ε, 183. Μὲ τὰ σωστὰ δὲν ἠξεύρω ἂν εἶναι κἀνένας ἀπὸ τοὺς θεούς· Πολλάκις δὲ παρ' Ὁμ. καὶ ἐν ἐλλειπέσι προτάσ· ἀναπληρουμέναις διὰ τοῦ, πειρώμενος, σκοπῶν καὶ τ. τ. π. χ. «κηρύξατε κελεύσαν, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν [πειρησάμενοι] εἰ πεπίθοιεν Πηλείδην» Ἂν ἤθελε δυνηθοῦν νὰ καταπείσουν τὸν Ἀχιλ. Ἰλδ. Ψ, 40. κεῖται δ' ἐνταῦθα τὸ εὐκτ. πεπίθοιεν ἄνευ τοῦ, Ἄν, ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ἐννοεῖται παρελθοῦσα· παραβλ. Ἰλδ. Η, 206· Τ, 463. Εἰς δὲ τὰς κατὰ τὸ παρὸν ἢ εἰς τὸ μέλλον ἐννοουμένας προτ. ἀπαιτεῖται τὸ εἴ κε ἢ τὸ ἂν μετὰ ὑποτακτ. ῥημτ. Ἰλδ. Ε, 279. Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1022. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως εὕρηται τό, Εἰ, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μετὰ ὑποτακτ.

Γ) Τὸ Εἰ γίνεται λόγου ἀρχικὸν ἐπιφερόμενα ἔχον συνδετικῶς τὰ μόρια· εἴ κε, εἴ περ, εἰ μή, εἰ καί, εἴ τις· καὶ λ. τ. τ. αἱ ὁποῖαι συνθέσεις αὐτοῦ ἀναφέρονται ἑκάστη ἰδιαιτέρως ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Τοῦ Εἰ προτιθέμενα δὲ μόρια εἰσί. — 1) καὶ εἰ, Καὶ ἄν, κἂν, ἂν καί, ἔστω καὶ νά· ἀληθὲς ἢ βαθύτερόν τι ἐξαιροῦν· «τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν..». Ἰλδ. Τ, 371. — καὶ εἴ που, Καὶ ὅπου, ὅπου κἄν· «πάρρα ἂν ἴκοιο πατρίδα σήν, καὶ δῶμα, καὶ εἴ που τοι φίλον ἐστίν». Ὀδσ. Η. 320. ὡσαύτως καί, τό, καὶ εἴ κε· εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἔγκλισις τῶν ῥημάτων τίθεται ὡς καὶ εἰς τὸ εἴ κε. Ἀττικῶς δέ· καί, κἄν, κἂν εἰ, προτιθέμενα μάλιστα καὶ τοῦ, ὅμως ἐν τῇ ἐλλειπ. προτσ., τὸ ὁποῖον μέντοι τίθεται ἐπιτατικῶς μόνον ἐν τῷ τέλει τῆς ὑποθετικῆς προτάσεως· «κἂν ἀναπτύξας πάθος λέξον κατασχὲς, καὶ στένεις κακοῖς ὅμως». Αἰσχλ. Περ. 295. καὶ Χρ. 113. «μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως». Τὰ δ' ἄλλα προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τό, καὶ εἰ ταὐτοσήμαντον τῷ, εἰ καὶ νομισθέν. Herm. Vig. σλ. 832. — 2) οὐδ' εἰ, Οὔτε ἂν καί, οὔτε κἄν· «οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐστιν». Ἰλδ. Ε, 645. καὶ Τ, 102. Ὀδσ. Δ, 293. Β. 80. — 3) ὡς εἰ· καί, ὡσεί τε, ἢ κατὰ Wolf, ὡσεί, ὡσεί τε, Καθώς, σάν, ἐν παραβολαῖς· «τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα». Ὀδσ. Η, 36. καὶ Ξ, 254. Ἰλδ. Ν, 492. Τ, 363. Ὀδσ. Τ, 39. 211. Οἱ Ἀττ. δὲ παρεμβάλλουσι μάλιστα καὶ τό, ἄν, ἢ τό, περ· πῶς περ εἰ, ὡς ἂν εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ, ἢ. ὥσπερανεί, Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σελ. 479. Α.

* Εἰ, Δωρ. ἀντὶ ᾗ καὶ οὗ· παράλλ. πεῖ.

Εἶα, καὶ Εἶα παροξτ. καὶ ποιητ. εἶα· παρακελευσματικὴ λέξις· τὸ παρὰ τοῖς ναύταις καὶ νῦν ἔτι σύνηθες κατὰ μετάδοσιν τῆς τοιαύτης μόνον διαφέρον εἶα μετὰ τῶν ἰταλ. λέξ. εἶα λέσσα, ἀντὶ εἶα λάσ_α· παρ' ἡμῖν δὲ τὸ βαρβαρόφωνον ἄντε, ἄιντεντέ. Ἔτι δὲ καί, νεῖα δή. Πλάτ. Σοφ. 27. Ἐ καλά, ἔλα λοιπόν. (Ἐπεὶ δὲ τὸ α βραχύ ἐστιν, οἱ πάλαι Γραμματ. γράφουσιν εἶα. Ἴδε μέντοι Reisig de constr. antistr. σλ. 19. ἔστι δὲ συγγν. τῷ, ἔα καὶ εὖα).

*Εἶα· γ. ἑνκ. πρτκ. ἐνργτ. παρατ. τοῦ, ἐάω. Ὁμ. (– –).

* Εἶα. Παρεμ. τοῦ, εἶμι, κατ' ἀβέβαιον ὑπόθεσιν Γραμματγρ. τινων. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, 561.

Εἰάζω, Μλ. -άσω· Φωνάζω τὸ «εἶα», καθὼς καὶ αἰάζω, Φωνάζω τὸ Αἴ· καὶ εὐάζω, Φωνάζω τὸ «Εὖα» Valck. diatr. σλ. 20.

Εἱαμενή, ῆς, ἡ, Χαμήλωμα· χώρα ἢ τόπος χαμηλός, ὑγρὸς καὶ βοτανώδης πλησίον εἰς ποταμόν, λίμνην, ἢ θάλασσαν· εἰς τὸν ὁποῖον αὐξάνουσι λεῦκαι, ἢ λευκάδια καὶ βόσκουσι ποίμναι ζώων· «ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος..» Ἰλδ. Δ, 483. Ο. 631. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. δέ, τόπος πλημμυρισμένος. Γ. 1202. «χῶρον καθαρὸν ὑπαίθριον εἱαμενῇσι» (ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τό, εἶαται, ἧνται, ἧμαι, ἥμενος· ὅθεν καὶ τινὲς τῶν πάλαι Γραμματγ. εἰαμενὴ ἐξτ. γράφουσι· παραβλ. κάθημαι· ὁ δὲ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 24. ἐθέλει τὴν λέξιν τῷ, ἠϊών, ἠϊόεις συγγενῆ).

* Εἰ ἄν, καὶ συντλ. ἐὰν καὶ ἤν· αὐθ' οὐ παρ' Ἴωσι τό, εἰ κε χρήσιμον· ὅπερ ἰδέ. Ἄλλων δὲ μορίων ἢ λέξεων παρεμβαλλομένων, ἡ σύνταξις αὐτοῦ γίνεται Ὁμηρικῶς τε καὶ Ἀττικῶς «εἰ .... ἄν, ναίπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν.» Ἰλδ. Β, 597. Herm. Vig. σλ. 830.

Εἰανός, ή, όν. Ἐπκ. ἀντὶ τοῦ Ἑανός. Ἰλ. Π. 9.

Εἶαρ, ρος, τό· ποιητ. ἀντὶ ἔαρ· Ἡ ἄνοιξις.

Εἰαρινός, ή, όν. Ποιητ. ἀντὶ ἐαρινός, Ἀνοιξιάτικος, πρωτοκαιρίσιμος. Ὁμ.

* Εἰαρόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγμ. ποιητ.

Εἰαρόμασθος, ου, ὁ, ἡ (μαστός), Μὲ εὔμορφα παχέα, τρυφερά, στρογγυλοχτὰ βυζιά. Ἀνθλογ. Β'. σελ. 394.

Εἰαροπότης, ου, ὁ, ἡ (εἶαρ). Ὅστις πίνει αἷμα. Ἡσύχιος.

Εἰαροτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι). Ὅστις χαίρει, χαίρεται διὰ τὴν ἄνοιξιν, τῷ ἀρέσκει ἡ ἄνοιξις. Ὀρφ. Ὕμν. 51, 14.

* Εἴας· β. ἑνκ. πρτκ. ἐνργτ. παρτ. τοῦ, ἐάω, (– –)

* Εἴασα, ας, ε· ἐνργτ. ἀόρ. α'. τοῦ, ἐάω.

* Εἴασκον. Ἐπκ. παρατ. τοῦ ἐάω, ἀντὶ εἴων, Ὁμ.

Εἵαται, εἵατο· γ. πλθ. πρτκ. ἐνεσ. καὶ παρτ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. ἕαται, ἕατο· καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ἧνται, ἧντο· παρὰ τὸ ἧμαι. Ὁμ.

Εἴατο, γ. πλθ. πρτκ. μέσ. παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦντο· τοῦτ' ἔστιν ἦσαν· εὕρηται μόνον. Ὀδσ. Τ, 106. ἐνθα ὁ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 548. ὀρθότερον εἴατο ἀναγινώσκεσθαι κρίνει.

* Εἴατο· γ. ἑνκ. πρτκ. μέσ. ὑπρσυν. τοῦ ἕννυμι ἀντὶ εἶντο.

Εἴβιμος, ὁ, ἡ. Στάζων, σταλάζων. Εὐσταθ. παρὰ τὸ

Εἴβω, τύπος Ἐπι. τοῦ λείβω· Στάζω, σταλάζω, χύνω τίποτε ἀπὸ σταλαγματιὰν σταλαγματιάν. Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει, «δάκρυον εἴβειν» καί, «κατὰ δάκρυον εἴβειν» «Τὸ νὰ χύνῃ τις δάκρυα. Μέσ. ἀμετβ. Στάζει, σταλάζει κάτω, τοῦτ' ἔστι χύνεται ἀπὸ σταλαγματιὰν σταλαγματιάν. Ἡσδ. Θγν. 810. Ἀλλὰ καὶ ὡς κατ' ἐνεργτ. διαθ. δάκρυα εἰβομένη, Σφκλ. Ἀντ. 527.

* Εἰ γάρ· Εἴθε, ἄμποτε, μακάρι. «εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοί». Ἰλδ. Ρ, 561. Br. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 82. Ὡσαύτως καί, εἰ γάρ τοι, Ὀδσ. Ρ, 513. καί, εἰ γάρ πως. Ὀδσ. Π. 148. Παρ' Ὁμ. ὅμως πολὺ μᾶλλον εὔχρηστον κατὰ ταύτην τὴν σημασ. τό, αἲ γάρ, αἲ γὰρ δή, αἲ γὰρ δήποτε, αἲ γάρ πως. Ἰλδ. Β, 371. Δ, 189. Χ, 346. Ὀδσ. Τ, 22. Ἀσύνηθης σύνταξις αὐτοῦ μετὰ ἀπρμφ. «εἰ γάρ, τοῖος ἐών, οἷός ἐσσι, παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι». Ὀδσ. Η, 313. παραβλ. Εἰ, Α, 1. δ. καὶ εἴθε. — 2) Ἐπειδὴ ἄν· διότι ἄν· «καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα». Ἰλδ. Τ, 26. Τίθεται δὲ ἐν συνάξει, ὅταν ἡ εὐχὴ ἀποτείνηται εἰς τινα γνώμην ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς ἐξαρτωμένην, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα ἀναγκαῖον ποιοῦσαν, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ προηγῆται τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐχῆς· ὡσαύτως καὶ τό, εἰ, Α. 1. ε. Τὸ δὲ εἴθε, σημαίνει ἐξ ἐναντίας τὸ εὐκτὸν καθ' αὑτό. Nitsch. ἐν Ὀδσ. Α, 265.

* Εἴ γε· Ἂν ὅμως, ἂν δέ, ἀλλ' ἄν, μάλιστα· ὑπόθεσιν συνάπτον, τὸ ὑποθετικὸν ἀναιρεῖν ἀπαιτοῦσαν· π. χ. «Οἴκαδε ἐθέλεις ἰέναι· εἴγε μὲν εἰδείης, ὅσσα τοι αἶσα κήδε' ἀναπλῆσαι, ἐνθάδε κ' αὖθι μένων τόδε δῶμα φυλάσσοις.» Ὀδσ. Ε. 206. Εὔχεσαι νὰ πηγαίνῃς εἰς τὴν πατρίδα σου· ἀλλ' ἂν ἠξεύρῃς πόσα κακὰ θέλεις πάθεις πρότερα, ἤθελε προτιμήσῃς τὸ νὰ μένῃς ἐδῶ. — 2) Εἰ μέν, ἄν· ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τοιοῦτα δύναται νὰ προϋποθέτῃ τις· «ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.» Ἰλδ Α. 393. Ὀδσ. Π, 300. Herm. Vig. σλ. 834.

* Εἰ γοῦν· Ἂν δηλαδή· ὑποθέσεως οἱονεὶ ἐπιλελησμένης ἐπαναληπτικόν. «τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἴ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν». Ἰλδ. Ε, 258. Ἂν δηλαδή, ἢ ἂν τύχῃ φύγῃ, γλυκύτης ὁ ἅπαξ· ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. ἀπαντώμενον, ὅπου ἄλλοι εἴ γ' οὖν γράφουσι.

Εἰ δ', ἄγε· παρακελευσματικὸν μόριον· Ἔλα δέ, δοκίμασε· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις καὶ πληθυντικῶς, εἰ δ' ἄγετε, χρῆται αὐτῷ. «εἰ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν». Ἰλδ. Χ, 381. συνήθως δὲ συντάττεται, εἰ δ' ἄγε νῦν· εἰ δ', ἄγε δή· εἰ δ' ἄγε μήν· εἶτα, εἰ δ', ἄγε μοι· προστακτ. Ἐγκλ. ῥῆμα ἐπιφερόμενον ἔχον. Ἔτι δὲ καί, εἰδ', ἄγε τοι. Ὀδσ. Ι, 37. Ἀντὶ προστακτ. δὲ κεῖται, τό, δεῦρο· Ἰλδ. Ρ, 685. Ὅταν δὲ ὁ παρακελεύων προτρέπῃ αὐτὸς ἑαυτόν, ἐπιφέρεται ὑποτακτ. ἀόρ. Ὀδσ. Ι, 37. ἢ Μλ. ὁριστ. Ἰλδ Α, 524. Ι, 1667. (ἔστι δὲ ἐλλειπτικὴ ἡ φράσις· τελεία γὰρ ἄσοιτο: «εἰ δ' ἐθέλεις, ἤ, εἰ δὲ βούλει, ἄγε» καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς συνηθίζεται· Μὰ ἂν θέλῃς, ἂν ἀγαπᾷς· ἄρα μετριάζει τῆς προσταγῆς ὅθεν μόνον ἐν παρακλητικοῖς παρακελευσμοῖς χρήσιμον, Nitzsch. Ὀδσ. Α. 270. Ἡ ἑτέρα ἐτυμολογία δέ, παρὰ τό. εἶα δὴ ἄγε, ἀντιβαίνει τῇ συντάξει, εἰ δ', ἄγε δή, καὶ τῇ ὅλως παρακλητικῇ χρήσει τοῦ, εἰ δέ).

Εἰδαίνομαι· ποιητ. κατ' ἐπίτασ. ἀντὶ τοῦ

Ἤξευρε. Μλ. εἴσομαι, σπανιώτ. καὶ τὰ πλεῖστα παρὰ τοῖς Ἐποπ. εἰδήσω, Θέλει ἠξεύρω. Ὁ δὲ Ἀόρ. καὶ ὁ Παρατ. λαμβάνονται ἀπὸ τοῦ, γιγνώσκω. Ὁ σχηματισμὸς τοῦ Ἐνεστ. καὶ τοῦ Παρατ. γίνεται τόσον ἐξηλλαγμένως, ὥστε οἱ Γραμματ. εὐλόγως πραγματεύονται περὶ αὐτῶν ἰδιαιτέρως. Ὁμηρικῶς, Ἰωνικῶς τε καὶ Δωρικῶς ἐστιν ὁ Παρατ. οἶδας, β΄. ἑν. πρσπ. ἀντὶ οἶσθα. Ὀδ. Α, 337. παρ' Ἀττ. ἐνίοτε καὶ οἶσθας, Κρατν. Ἀνεκδ. Bkk. 3. σλ. 1295. Piers. Moer. σλ. 283. Br. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 143. Meineke ἐν Μνδρ. σλ. 122. Ἴδμεν· α΄. πλθ. πρσπ. ἀντὶ ἴσμεν. Ἔτι δὲ, ἴδμεναι καὶ ἴδμεν, ἀπρμφ. ἀντὶ εἰδέναι· ἰδέω Ὑποτ. ἀντὶ εἰδῶ. Ἰλδ. Μ, 235. Εἴδετε, β΄. πλθ. πρσπ. ὑποτ. ἀντὶ εἰδῆτε. Ὀδ. Ι, 17. εἴδομεν Ἰλδ. Α, 363. καὶ ἰδυῖα Μτχ. θηλ. ἀντὶ εἰδυῖα· τοῦτο μέντοι μόνον ἐν τῇ συνεξ. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι· Ὑπερσντ. β΄. καὶ γ΄. ἑν. πρσπ. ἠείδης, ἠείδη, ἀντὶ ᾔδης, ᾔδη. Ἰλδ. Χ, 280. Ὀδ. Ι, 206. γ΄. πλθ. πρσπ. ἴσαν ἀντὶ ᾔσαν. Ἰλδ. Σ, 405. Ὀδ. Δ, 772. Τέλος δὲ χρῆται Ὁμ. ἀμφοτέροις τοῖς Μέλ., σπανιώτ. μέντοι τῷ, εἰδήσω· μόνον ἐν Ἰλδ. Α, 546. Ἐπι. ἀπρμφ. εἰδησέμεν Ὀδ. Ζ, 257. ὅπου ὑπεμφαίνει τὴν σημ. βλέπειν, Ὀδ. Θ, 327. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. Τὰ δ' ἄλλα ἰδὲ τὸν σχηματισμὸν παρὰ Βτμν. 97. III. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 558. (ἐν τῷ ἴσατε, ἡ λήγουσα συνήθως βραχ. ὡς ἐν Ὀδ. Β, 211. ἐνίοτε μέντοι καὶ μακρὰ, ὡς ἐν Ὀδ. Β, 333.).

Παρ' Ὁμήρῳ κεῖται ἡ λέξις σημαίνουσα ὅτε μὲν τὸ ἐπίσταμαι, ἐξεπίσταμαι, Ἠξεύρω καλὰ, σωστά· ὅτε δὲ τὸ, γινώσκω, ἐπιγινώσκω, Γνωρίζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ τὸ, πυνθάνομαι, καταμανθάνω, Ἀκούω, μανθάνω, ἠξεύρω ἐξ ἀκοῆς, ἔχω ἀκουστά· καθ' ἣν σημασίαν κεῖται καὶ ἐν Ὀδ. Β, 16. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην καὶ μυρία ᾔδη. Πολλάκις προστίθεται αὐτῷ εἰς ἐπίτασιν τὸ, εὖ, ἢ τὸ, σάφα· ἐξαιρ. εὖ οἶδα Ἠξεύρω καλὰ, βέβαια· καὶ μετοχ. εὖ εἰδώς· καὶ εὖ ἴσθι· Ἤξευρε καλὰ, ἔσο βέβαιος. Τῇ ἑπομένῃ προτάσει συνάπτεται διὰ τοῦ, ὡς, ὅπως καὶ ὅτι· ἐν ἀμφιβόλοις δὲ πράγμασι καὶ διὰ τοῦ, εἰ· σπανιώτ. διὰ τῆς ἀναφορικῆς Ἀντωνμ. Ἀμέσως ἀπ' ἑαυτοῦ ἐξαρτωμένην ἔχει τὴν αἰτιατ. καὶ τὸ ἀπαρμφτ. Ἰδίως Ὁμηρικὴ φράσις ἐστὶ τὸ, νοήματα, μήδεα οἶδε, Εἶναι συνετὸς, φρόνιμος, ἔχει καλὸ κεφάλι, καλὸν νοῦν· τὸ κοτρ. κόφτει τὸ κεφάλι του· ἔχει πεῖραν· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἐπιθέτων ἐπὶ τὸ πλεῖστον· πεπνυμένα, κεχαρισμένα, φίλα, ἄρτια, ἤπια, κεδνὰ, ἀθεμίστια εἰδέναι, κατὰ μετοχ. εἰδὼς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀφηρημένα. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συντάσσει τὴν λξ. ὁ Ποιητὴς καὶ γενικῇ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν μετοχ. κειμένην· τόξων εὖ εἰδὼς, Ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ τόξον· οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, ὁ εἰδήμων τῶν οἰωνῶν, μάχης εὖ εἰδότα, εἰδότα θήρης καὶ λ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ ῥήματα, κειμένην ... ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης .. Ἰλδ. Ο, 412. Ἡ προστακτ. Ἐγκλ. κεῖται τὰ πλεῖστα διομοτικῶς, διαβεβαιωτικῶς· ἴστω Ζεὺς, ἴστω νῦν Ζεὺς, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. μάρτυς μου ὁ θεὸς, μὰ τὸν θεὸν, σοὶ βεβαιόνω εἰς τὸν θεόν. Ὁμ. Χάριν εἰδέναι τινί· Τὸ νὰ γνωρίζῃ τις χάριν εἴς τινα, νὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς αὐτόν· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. Ξ, 235. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα· Θέλει σοὶ γνωρίζω τὴν χάριν ἐνῷ ζῶ· εἶτα δὲ καὶ παρὰ Λογογρ. πολλάκις. Μεθ' Ὁμηρικαὶ φράσεις. α) μετὰ ἀπαρμφ. Δύναμαι, ἠμπορῶ, εἶμαι ἱκανὸς, εἰς κατάστασιν νὰ — Jac. Ἀνθ. 2, 1, σλ. 303. — β΄) οἶδ' ὅτι, οἶσθ' ὅτι, παρεμβάλλονται ἀπο-λύτως εἰς τὸν λόγον καὶ χρησιμεύουσιν εἰς παράστασιν γνώμης ὁμολογουμένης καὶ ἀναμφιβόλου, Ὡς μοὶ, σοὶ εἶναι καλὰ γνωστόν· ὡς ἠξεύρω, ἠξεύρεις σωστά· ὡς εἶμαι, εἶσαι βέβαια πληροφορημένος. Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 388. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 486. Β. — γ΄) οἶσθ' οὖν πάνυ συνήθης ποιητικὴ φράσις, τὴν ἀπόκρισιν, οὐκ οἶδα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιφερομένην ἔχουσα. Walck. Ἱππ. 598. — δ΄) οἶσθ' ὅτι· καὶ, οἶσθ' ὅ, καὶ, οἶσθ' ὡς, μετὰ ἑπομένου ἀπαρμφ. χρησιμεύει εἰς ἔκφρασιν ἀδιορίστου, ἀβεβαίας ἢ καὶ εἰς ἄλλον γνωστῆς ἤδη προσταγῆς· ἐξαιρ. οἶσθ' ὃ δρᾶσον, ἀντὶ δρᾶσον, οἶσθ' ὅ; Κάμε, ἠξεύρεις τί νὰ κάμῃς; ἰδὲ ἐν τῷ δράω. Ὡσαύτως, οἶσθ' ὡς ποίησον; Κάμε το, ἠξεύρεις πῶς νὰ τὸ κάμῃς; οἶσθ' ὃ γενέσθω; καὶ λ. τ. τ. Matth. Ἑλλ. Γραμμτ. 2. σλ. 972.

* Εἰδωλεῖον, τό. Τόπος ὅπου ἵσταται εἴδωλον, ναός.

Εἰδωλικός, ή, όν· καὶ, εἰδωλικῶς, Ἐπίρ. ὁ ἀνήκων, ἢ ὁ προσφέρων λατρείαν εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλόθυτος, ό, ή (θύω). Πᾶν ὅ, τι ἐθυσιάσθη, ἐπροσφέρθη θυσία εἰς τὰ εἴδωλα.

Εἰδωλολατρεία, ἡ· τὸ νὰ λατρεύῃ, πιστεύῃ, προσκυνῇ τις τὰ εἴδωλα.

* Εἰδωλολατρέω. Μλ. — ήσω· Εἶμαι εἰδωλολάτρης.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ (λάτρις). Ὅστις λατρεύει καὶ προσκυνεῖ τὰ εἴδωλα, ὡς Θεόν.

Εἰδωλομανία, ἡ· Ὑπερβολικὴ εἰς τὰ εἴδωλα λατρεία.

Εἰδωλόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εἴδωλον. Γεωπον. I. 9. καὶ 27.

Εἴδωλον, τό (εἶδος). Μορφὴ, εἰκών, εἰκόνισμα· τὸ ἰταλ. φιγοῦρα· ἐξαιρ. ἀπὸ μέταλλον, πέτραν ἢ ξύλον· παρ' Ὁμ. τὰ πνεύματα, αἱ σκιαὶ, αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων· ἐξαιρ. βροτῶν εἴδωλα καμόντων· κατὰ ἀσώματος μορφὴ, ἐξαιρ. ὄνειρον, φαντασία· ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενστ. φάντασμα, τὸ κοιν. στοιχειό. — 2) παρὰ τοῖς Στωικοῖς, κατὰ φαντασίαν μορφὴ, εἰκών. Ἰδέα — 3) παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, θεὸς τῶν εἰδωλολατρῶν.

Εἰδολωπλαστέω, Πλάττω, σχηματίζω τι πρᾶγμα κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός. Ἡρακλ. Ἀλληγ. 66. παρὰ τὸ

Εἰδωλόπλαστος, ό, ή (πλάσσω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι σχηματισμένον, καμωμένον κατὰ μίμησιν ἄλλου τινὸς εἰκονισμένον· πανθήποτε πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ μορφὴ, τὸ σχῆμα, ἡ εἰκὼν ἀντανακλᾶται εἰς τὴν ψυχήν τινος.

Εἰδωλοποιέω, Μλ. — ήσω (εἰδωλοποιός). Κάμνω, κατασκευάζω εἴδωλα· σχηματίζω τίποτε, τῷ δίδω σχῆμα, μορφὴν, ἢ τὸ παρασταίνω μὲ κάμμίαν εἰκόνα, τὸ σχηματίζω κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός. — 2) ψυχολογικῶς· φαντάζομαι ἰδεάζομαι, παρασταίνω εἰς τὸν νοῦν μου τίποτε· ἀφ' οὗ

Εἰδωλοποίησις, εως, ἡ = εἰδωλοποιΐα. Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥ. Β΄. 222.

Εἰδωλοποιητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ νὰ παρασταίνῃ, ἢ νὰ φαίνῃ εἴδωλα.

Εἰδωλοποιΐα, ή. Τὸ νὰ κάμνῃ κατασκευάζῃ τις εἴδωλα, νὰ παρασταίνῃ τίποτε εἰς εἰκόνα, εἰς εἰκόνισμα, κ. τ. λ. Λογγίν. ΙΕ. 1. ὅθεν

Εἰδωλοποιϊκός, κή, κόν, = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοποιός, ό, ή (ποιέω)· Ὅστις σχηματίζει, κάμνει, εἴδωλα, παρασταίνει τίποτε εἰς εἰκόνισμα.

Εἰδωλουργός, ό, ή (ΈΡΓΩ), = εἰδωλοποιητικός.

Εἰδωλοφανής, έος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Πᾶν ὅ, τι φαίνεται, ἤτοι ὁμοιάζει ὡσὰν εἴδωλον. Πλούταρχ. Θ. σελ. 598.

Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ. Οἱ παρασταίνοντες εἰδωλόν τι

Εἰδωλοχαρής, έος, ὁ, ἡ. (χαίρω) Ὅστις χαίρει, ἢ χαίρεται καὶ εὐφραίνεται εἰς τὰ εἴδωλα, ἀγαπᾷ τὰ εἴδωλα, τὰ βλέπει μὲ εὐχαρίστησιν.

Εἶεν Ἀττ. γ΄. πληθ. προσ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴησαν. Ἔστω! ἂς ἦναι! ὁ καλά! καλά! φθάνει, ἀρκεῖ τόσον· ἐξαίρ. ἐν Ἀττ. διαλόγοις μάλιστα χρήσιμον μετάβασιν ἀπό τινος πράγματος, τὸ ὁποῖον θέλει τις κατὰ τὸ παρὸν νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος, εἰς ἄλλο τίποτε δηλοῦν. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἰκ. 795. καὶ σλ. X. Bornem ἐν Ξνφ. Συμπ. 4, 52. Σπανιώτεραι δὲ εἶσιν αἱ φράσεις, ἀλλ' εἶεν, εἶεν γε, εἶεν δέ. Ἔτι δὲ καὶ θαυμαστικῶς εἶεν. Herm. Vig. σλ. 730 (ἡ λήγουσα ἐνίοτε μακρὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ἐν τοῖς Ἰαμβ. τριμτ. ὅταν ἡ λέξις ᾖ ἀρσικὴ τοῦ στίχου. Wellauer ἐν Αἰσχ. Χοηφ. 646. Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 664.)

Εἴην ἀργ. εὐκτ. ἀόρ. β΄, τοῦ ἵημι. εἴην δὲ, ψλμ. ἐνεστ. εὐκτ. τοῦ εἰμί.

Εἶθαρ, Ἐπίρ. (εὐθύς) Εὐθὺς, παρευθὺς, εἰς τὴν στιγμὴν, Ἰλδ. ποιητ. μόνον καὶ Ἰων. χρήσιμον.

Εἴθε, Ἐπίῤῥ. Ἀμποτε, μακάρι. Ὀδ. Β, 33. Ὁμ. χρῆται πολὺ μᾶλλον τῷ αἴθε· (Περὶ τοῦ, εἴθε ὤφελον, ες, ε. ἰδὲ ὀφείλω.) Συντάσ. Εὐκτ. καὶ Ὁριστ. παρῳχημ. χρόνῳ. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ ἀπαρεμφάτῳ. Herm. Vig. σλ. 757. ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ γάρ.

* Εἰθίζω, Μλ. ίσω ποιητ. ἀντὶ ἐθίζω.

* Εἰθισμένως. Ἐπίῤῥ. μετοχι. παρκμ· ἐργτ. τοῦ ἐθίζω· Καθὼς συνεθίζεται, καθὼς εἶναι συνήθεια. Διγ. Αρτ. 4. 35.

* Εἶκα. Ἀττ. ἀντὶ ἔοικα. ὅπερ ἰδέ.

* Εἶκα· δασυμ. παρκμ. τοῦ ἵημι.

Εἰκαδάρχης, ὁ (εἰκάς, ἄρχω) εἰκάδος ἄρχων, Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἰκοσι ἀνθρώπων.

Εἰκαδισταί, ῶν, οἱ (εἰκάς). Ἐπιθ. τῶν Ἐπικουρίων, ἐπειδὴ ἑώρταζον κάθε χρόνον τὴν εἰκοστὴν τοῦ Γαμηλιῶνος μηνὸς εἰς τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των Ἐπικούρου. Διογέν. Λαέρτ. ς΄. 101. Πλούταρχ. I. σελ. 381. ὅθεν καὶ ὁ Φιλόδημ. ἐν Ἐπιγράμ. τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰκάδα δειπνίζων ἐνιαύσιον λέγει.

Εἰκάζω Μλ. — άσω, Ἀττ. παρκμ. παθτ. ᾔκασμαι. Br. καὶ Dind. ἐν Ἀρστφ. Ἰπ. 230. Piers. Moer. σλ. 182 (εἰκός). Παρομοιάζω, κάμνω τι παρόμοιον, ἢ ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, τὸ παρασταίνω, ζωγραφισμένον Ἡρόδοτ. Β΄. 182. εἰκὼν γραφῇ εἰκασμένη, Εἰκόνα, εἰκόνισμα ζωγραφισμένον ὅμοιον μὲ τι πρωτότυπον· ὅθεν — 2) παραβάλλω, συγκρίνω· ἀπεικάζω, γνωρίζω τίποτε παρατηρῶν κάποια σημεῖα ; ἢ περιστατικά· συμπεραίνω. — 3) μιμούμενός τινα τῷ λόγῳ, δείχνω, ὅτι ὁ ἕνας εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν ἄλλον. 2) περιγελῶ, πειράζω. Ξενοφ. Συμ. ς΄. 8. νῦν μέντοι δεινὸς εἶ εἰκάζειν. Μ. παθτ. εἶμαι ὅμοιος, παρομοιάζομαι· περὶ Ξνφ. ἔτι δὲ, εἰκάζομαι καὶ πρός τινα. Ἀρστφ. Ἀχ. 783. καθ' ἣν σημασ. εὕρηται ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργτ.

Εἰκάθω, ποιητ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ Εἴκω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.

* Εἰ καί· Ἂν καὶ, μ' ὅλον ὅτι, μὲ ὅλον ὁποῦ· μετὰ ἀπρμφ. Ὁμ. μετὰ εὐκτ. Ἰλδ. Π, 743. τοῦ, καὶ εἰ, διαφέρον, καθ' ὅσον σημαίνει ὅτι τὸ ὑποτεθέμενον εἶναι τῷ ὄντι, ὑπάρχει βέβαια. Herm. Vig. σλ. 832. παράβλ. εἰ, γ΄. 1.

Εἰκαιοβολέω Μλ. — ήσω. Ῥίπτω ς τὰ ἀβέβαια, ς τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος ἂν ἐπιτύχω ἢ ὄχι· ὅθεν δοκιμάζω τὴν τύχην μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Εἰκαιοβουλία, ἡ. Ἀστοχασία, ἀπροσεξία, ἀπεριτεκεψία· παρὰ τὸ

Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος· ὅστις δὲν στοχάζεται προτήτερα τί κάμνει· κάμνει τὰ πράγματά του

ἀπροσπόχαστα, μὲ βίαν, χωρὶς νὰ στοχασθῇ προτήτερα τὸ τέλος ἠμποροῦν νὰ λάβουν.

Εἰκαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ὁμιλεῖ, λέγει ὅ, τι φθάσει, ὅ τι τῷ ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, χωρὶς νὰ τὸ προστοχασθῇ. Φιλοθ. Ἡρακλ. Ὀξων 2, φύλλ. 10.

Εἰκαιομυθέω, (εἰκαιόμυθος). Ὁμιλῶ μωρὰ καὶ ἀπρόσεκτα.

Εἰκαιομυθία, ἡ. Ἀπρόσεκτος καὶ μωρὰ ὁμιλία.

Εἰκαιόμυθος, ὁ, ἡ· Ὅστις ὁμιλεῖ μωρά, ἀπρόσεκτα καὶ ματαίους λόγους,

* **Εἰκαιοπονία**, ἡ (εἰκαῖος, πόνος). = ματαιοπονία.

Εἰκαιοῤῥημονέω, = εἰκαιομυθέω.

Εἰκαιοῤῥημοσύνη, ἡ, = εἰκαιομυθία, παρὰ τὸ

Εἰκαιοῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα), = εἰκαιόμυθος.

Εἰκαῖος, αία, αῖον. Ἀστόχαστος, ἀπρόσεκτος, ἀπερίσκεπτος, παράφορος, κενόδοξος, ἀλαζών, μάταιος, μωρὸς· ὅστις κάμνει τίποτε χωρὶς σκοπὸν καὶ χωρὶς αἰτίαν· λέγει, κάμνει τίποτε χωρὶς νὰ στοχάζηται διὰ τί καὶ πρὸς τί, ἀλλ' ὅπως τὸ εὕγαλη ἡ ἄχρη, ὡς κοινῶς λέγομεν· ἐπὶ πραγμάτων· πᾶν ὅ, τι εἶναι μάταιον, ἀνωφελές, γίνεται χωρὶς λόγον καὶ χωρὶς αἰτίαν — 2) = ὁ τυχών· τὸ παρ' ἡμῖν κοινοτ, ὁποῖος τύχῃ, ὁποῖος εὑρεθῇ ἔμπρος· ὅθεν, κοινός, ἀχρεῖος, οὐτιδανός, ἀραδιακός.

Εἰκαιοσύνη, ἡ, Ἀπροσεξία, ἀστοχασία, μωρία, ματαιότης.

* **Εἰκαιότης**, τητος, ἡ, = τῷ προηγμ. Φιλόθ. Ἡρακλ. Ὀξων. φυλ. 9.

* **Εἰκαιοφαγία**· ἡ, = τρυφή. Ἡσχ.

Εἰκάς, άδος, ἡ (εἴκοσι) Ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι, ἀντὶ εἰκοσάς· Εἰκοσάρα, εἰκοσάρι. — 2) ὑπακουομ. ἡμέρα, Εἰκοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσ. Ἔρ. 790. 818. ἔτι δὲ καὶ πληθ. εἰκάδες, αἱ. Ἀριστοφ. Νεφ. 17.

Εἰκασία, ἡ (εἰκάζω) Εἰκών, εἰκόνισμα, ζωγραφία ὁμοία μὲ τὸ πρωτότυπον, ἢ μὲ ἄλλο τίποτε — 2) παραβολή, σύγκρισις· συμπέρασμα· ἀπείκασμα κατὰ συμπερασμόν, ἀπὸ περιγραφήν, ἢ ἀπὸ παρατήρησιν περιστάσεων.

Εἴκασμα, ατος, τό, = εἰκών.

Εἰκασμός, ὁ. Τὸ νὰ συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ τις τίποτε.

Εἰκαστής, οῦ, ὁ. Ἀπεικαστής, ἀπεικαστικός. Λουκιαν.

Εἰκαστικός, κή, κόν, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ σχηματίζῃ, εἰκονίζῃ, συγκρίνῃ, παραβάλλῃ· εἰς τὸ νὰ πραγματεύῃ, ἀπεικάζῃ, συμπεραίνῃ· Εἰκαστική, ὑπονοουμ. τέχνη· Τέχνη εἰς τὸ νὰ εἰκονίζῃ, κάμνῃ εἰκόνας, παραστήνῃ τὰς εἰκαίας πραγμάτων· εἰς τὸ νὰ ἀπεικάζῃ, συμπεραίνῃ· τὰ εἰκαστικά, ὑπακ. ἐπιῤῥήματα, ὡς τό, ἴσως, τάχα, τυχόν· Γραμμ. Ἐπιῤῥ. εἰκαστικοῖς.

* **Εἰκαστός**, ἡ, όν· Πᾶν ὅ, τι εἶναι καμωμένον ὅμοιον μὲ ἄλλο τίποτε.

* **Εἴκατι**· Δωρ. ἀντὶ εἴκοσι.

Εἰκε· εἴκεν· καὶ εἰ... ἄν· Τὸ ἡμέτ. ἄν· πάνυ πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἐποπ. ταὐτὸν τῷ ἐάν· ἄρα τὸ μόριον εἰ, ἀμφιβολίαν, ἢ τὸ πιθανὸν καὶ ἐνδεχόμενον ἁπλῶς σημαῖνον· τὰ πλεῖστα ὑποτακτ. συντασσόμενον· εὕρηται μέντοι καὶ Εὐκτ. Ὀδσ. Π, 315. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ συντάσσεται ἐξ ἐναντ. ἀεὶ εὐκτ. καὶ ὑποτακτ. Πλάτ. Πρτ. σλ. 329. B. Νμ. 7, σλ. 807. C. Ξνφ. Ἀγσ. 1, 1. Δμσθ. Φιλ. σλ. 45. R. παραβλ. Reisig. de part. ἄν. σλ. 104. Dissen disquis. phil. 1, σλ. 24. Herm. Vig. σλ. 830. Math. Ἑλλ. Γρμμ. σλ. 749. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ, εἰκε, ἰδὲ Thiersh. Ἑλλ. Γρμμ. σλ. 502. 505 fg. 508. fg.

Εἰκελόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅ, τι εἶναι ὅμοιον με ὄνειρον.

Εἴκελος, η, ον (εἰκός) Ὅ, τι εἶναι ὅμοιον, διὰ παρομοίασμα· τινί. Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ ἴκελος.

Εἰκελόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ὁμοιάζει κατὰ τὴν φωνὴν με ἄλλον τινα.

* **Εἰκέναι**. Ἀττ. απαρμφ. ἀντὶ ἐοικέναι.

Εἰκῇ, Ἐπίῤ. τοῦ εἰκαῖος· Χωρὶς τάξιν, χωρὶς σκοπόν, ἀστόχαστα, ἀπερίσκεπτα, ἀπρόσεκτα· ὅπως τύχῃ. — 2) Χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἢ ὄφελος, μάταια, ἀνωφελῶς, τοῦ κάκου.

Εἰκοβολέω = εἰκαιοβολέω· ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Schneider, εὕρηται ὅμως ἐν λειψ. Εὐρπ. καὶ Ἀρστφ. παρὰ Πολυβ. Σξτ. Ἐμπ. καὶ παρὰ πλείστοις τῶν Γραμματ. ὥστε φαίνεται μάλιστα εὐχρηστότερον τοῦ, εἰκαιοβολέω.

Εἰκονίζω, Μ. ίσω (εἰκών). Ζωγραφίζω τίποτε ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, τὸ κάμνω ἐντελῶς παρόμοιον — 2) παραβάλλω, παρομοιάζω τὶ μὲ ἄλλο τίποτε, ὡς τό, εἰκάζω· μεταχειρίζομαι παραβολάς.

Εἰκονικός, κή, κόν· Ὅστις παραστήνει τίποτε εἰς εἰκόνα· ὅ, τι εἶναι ὅμοια εἰκονισμένον, ζωγραφημένον· εἰς τὸ νὰ εἰκονίζῃ, ἐπιτήδειος, εἰς εἰκόνισμα, ζωγράφημα ἁρμόδιος, ἀνήκων· Ἐπὶ ἀγαλμάτων· ὅσα παραστήνουσι ὅλον τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ἢ ὁλόκληρον τὸ πρωτότυπον τινος κατὰ τὸν ὁποῖον εἶναι καμωμένα.

Εἰκόνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ εἰκών, εἰκονισματάκι. Πλούταρχος.

Εἰκόνισμα, ατος, τό, = εἰκών. Ἀνάλεκ. Α'. σελ. 421.

Εἰκονισμός, ὁ. Τὸ νὰ εἰκονίζῃ, ζωγραφίζῃ τις τίποτε.

Εἰκονογραφέω, (εἰκονογράφος) Ζωγραφίζω εἰκονίσματα· ἀφ' οὗ

Εἰκονογραφία, ἡ. Ζωγραφία, παράστασις τινὸς εἰς ζωγραφίαν.

Εἰκονογράφος, ὁ (γράφω) Ὅστις ζωγραφίζει εἰκονίσματα· ζωγράφος, Αριστοτέλ. Ποιητ. ιε. (3)

Εἰκονολογία, ἡ (λόγος) Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις εἰκονικῶς, τοῦτ' ἔστι μὲ παραβολάς, παρομοιώσεις.

Εἰκονομαχία, ἡ, Ἡ περὶ τῶν εἰκόνων, τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας φιλονεικία. Ἐκκλ. παρὰ τὸ

Εἰκονομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι) Ὅστις φιλονεικεῖ, μάχεται, καὶ πολεμεῖ κατὰ τῶν εἰκόνων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰκονοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, κατασκευάζει εἰκονίσματα· ζωγράφος. Ἀριστοτ. Ποιητ. ΙΕ.

Εἰκός, ότος, τό. Τὸ παρομοιάζον, τὸ ὅμοιον· ἐξαιρέτως τὸ ὅμοιον μὲ τὸ ἀληθές· πιθανόν. 2) τὸ φυσικόν, δίκαιον, πρέπον, ἁρμόζον· εἰκός, ὑπακ. ἐστί· Εἶναι πιθανόν, ἐνδεχόμενον· κατὰ τὸ εἰκός, Καθὼς πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ φυσικὸν λόγον, φυσικά, β) εἶναι πρέπον, ὀρθόν, δίκαιον, εὔλογον· ἔστι δὲ ἡ λξ. μετοχ. οὐδετ. γέν. παρὰ τὸ εἴκω, ἔοικα· συγκρ. εἰκότερον.

Εἰκοσάβοιος, ὁ, ἡ ποιητ. ἐεικοσάβοιος (βοῦς). εἴκοσι βοῶν ἄξιος, Ὅ, τι ἀξίζει εἴκοσι βόδια. Ὀδσ.

Εἰκοσάεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πᾶν ὅ, τι ἔχει εἴκοσι πλευράς, ἤτοι πλάγια μέρη, εἴκοσι ἐπιφανείας.

Εἰκοσαετής, έος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις, ἢ ὅ, τι εἶναι εἴκοσι χρόνων, εἰκοσάρης· ἀφ' οὗ

Εἰκοσαετία, ἡ. Περίοδος καιροῦ ἀπὸ εἴκοσι χρόνους.

Εἰκοσαετίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. Κόρη, γυνὴ εἴκοσι χρόνων.

Εἰκοσάκις, ποιητ. ἐεικοσάκις (εἴκοσι) Ἐπίῤῥ. Εἴκοσι φοραῖς. Ἰλ.

Εἰκοσάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Μὲ εἴκοσι καθίσματα, τράπεζα διὰ εἴκοσι· εἰς τὴν ὁποίαν ἠμποροῦν νὰ καθίσουν εἴκοσι ἄνθρωποι.

Εἰκοσάκωλος, ὁ, ἡ· (κῶλον) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται ἀπὸ εἴκοσι, ἢ ἔχει εἴκοσι κλωνάρια.

Εἰκοσάκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Μὲ εἴκοσι κουπιά.

Εἰκοσάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Εἴκοσι μηνῶν

* **Εἰκοσάπηχυς**, υος, ὁ, ἡ· υ, τὸ (πῆχυς) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς 20. πήχεις.

Εἰκοσαπλάσιος, ία, ιον· καὶ

* **Εἰκοσαπλασίων**, ονος, ὁ, ἡ· Εἴκοσι φοραῖς τόσος, ἢ τόσον

Εἰκοσάπρωτοι, οἱ (πρῶτος) Οἱ εἴκοσι πρῶτοι.

Εἰκοσάριθμος, ὁ, ἡ. Εἴκοσι κατὰ τὸν ἀριθμόν· πᾶν ὅ, τι περιέχει εἴκοσι. Ἐτυμολ. Μ.

Εἰκοσάς, άδος, ἡ, = εἰκάς, σπάνιον.

Εἰκοσαστάδιον, τό (στάδιον). Τόπος περιέχων 20. στάδια

Εἰκοσάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Μὲ εἴκοσι φύλλα.

Εἰκοσέτης, ὁ. Θηλ. εἰκοσέτις, ιδος, ἡ, = εἰκοσαετής.

Εἰκοσήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Μὲ εἴκοσι κουπιά.

Εἰκοσήρης, εος, ὁ, ἡ, Μὲ εἴκοσι ἀράδας κωπηλατῶν, ὡς τριήρης

Εἴκοσι ποιητ. ἐείκοσι· καὶ φωνήεντος ἑπομένου ἐείκοσιν· οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτος λέξ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁμ. Δωρ. εἴκατι.

* **Εἰκοσίβοιος**, ὁ, ἡ, = εἰκοσάβοιος.

* **Εἰκοσιδύω**, οἱ, αἱ, τά· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* **Εἰκοσίεδρος**, ὁ, ἡ, = εἰκοσάεδρος.

Εἰκοσιεννέα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν

Εἰκοσιέξ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰκοσιεπτά· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* **Εἰκοσιετής**, ὁ, ἡ. Θηλυκ. εἰκοσιετίς, ίδος, ἡ, = εἰκοσαετής.

* **Εἰκοσίκλινος**, ὁ, ἡ, = εἰκοσάκλινος.

Εἰκοσίμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ἀπὸ εἴκοσι μέτρα· πᾶν ὅ, τι χωρεῖ 20. μέτρα. Ἰλδ. Ψ 264.

Εἰκοσίμνοος, ὁ, ἡ. (μνᾶ). Ἀπὸ εἴκοσι μνᾶς.

Εἰκοσινήριτος, ὁ. ἡ μόνον ἐν Ἰλδ. Χ, 349. νεικοσινήριτα ἄποινα·α Εἴκοσι φοραῖς τόσα ἐξαγοραστικά, ξεσκλαβωτικα· (παρὰ τό, εἴκοσι καὶ νήριτος, νήριστος· χωρὶς λόγια, χωρὶς φιλονεικίαν εἴκοσι φοραῖς τόσος· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, εἴκοσι ἐρίζοντα, τοῦτ' ἔστιν εἴκοσι ἐξισούμενα.)

* **Εἰκοσιοκτώ**· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν

Εἰκοσιπέντε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

* **Εἰκοσίπηχυς**, ὁ, ἡ. = εἰκοσάπηχυς.

Εἰκοσιτέσσαρες, οὐδτ. ρα. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Εἰκοσόργυιος, ὁ. ἡ (ὀργυιά) Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς εἴκοσι ὀργυιάς.

Εἰκόσορος, ὁ, ἡ ποιητ. ἐεικόσορος· σπάν· ποιητ. τύπος τοῦ εἰκοσήρης, Μὲ 20. ἀράδας κωπηλατῶν. Ὀδσ. Ι, 322.

Εἰκοσάγωνος, ὁ, ἡ· Μὲ εἴκοσι γωνίας Ἰάμβλ. Π.θ. 247.

Εἰκοσταῖος, σταία, σταῖον. Εἰς τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν, εἰς εἴκοσι ἡμέρας.

Εἰκοστή, ἡ. ἰδὲ ἐν τῷ, εἰκοστός.

Εἰκοστολόγος, ὁ, ἡ (λέγω) Ὅστις συνάζει τὸ δόσιμον εἰκοστήν. Ἀριστοφ. Βάτρ. 363.

Εἰκοστός, στή, στόν. ποιητ. ἐεικοστός· Ἕνας ἀπὸ τοὺς εἴκοσι· τακτικὸς ῥιθμὸς τῶν εἴκοσι.

Εἰκοστώνης, ὁ (ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει, πακτώνει τι Ὁμ. — 2) ἡ εἰκοστή· Δόσιμον ἕνα εἰς τὰ εἴκοσι· τὸ εἰκοστὸν μέρος τῆς τιμῆς πράγματός τινος· παρὰ τὸ δόσιμον, εἰκοστήν, ὡς τό, εἰκοστολόγος.

Εἰκοτολαλέω, Μλ. ήσω (λαλέω) ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Εἰκοτολογέω, (εἰκός, λέγω). Λέγω, διδάσκω, ἀποφασίζω κατὰ πιθανότητα, καὶ κατὰ τὸ εἰκός. Στράβ. ὅστις καὶ ἐν σελ. 921. ἐπὶ τῆς

αὐτῆς ἐννοίας τὸ πειθοστωμύλλεσθαι μεταχειρίσθη· ὅθεν πιθανοστωμυλλεῦσι παρ' Ἀντιγόν. Καρυστ. Κεφ. 141. Τὸ μὴ λέγειν, καὶ λαλεῖν κατὰ πιθανότητα· ἀφ' οὗ

Εἰκοτολογία, ίας, ἡ. Ἡ κατὰ τὸ πιθανὸν ὁμιλία· ἀφ' οὗ, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. Φυτ. σελ. 724.

Εἰκότως, ἐπίρ. Ἀττ. μετχ. παρχ. ἔοικα, εἴκω. Κατὰ πιθανόν, ἐνδεχόμενον τρόπον, καθὼς εἶναι πιθανόν, καθὼς ἐνδέχεται, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ εἶναι κλ. τ. τ. κατὰ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὸ ἔθιμα· καθὼς εἶναι δίκαιον καὶ πρέπον οὐκ εἰκότως, Ἐναντίον εἰς τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον· φυσικῶς, κατὰ φυσικὸν λόγον, μάλιστα ὅταν ἕπηται τό, γάρ. Wolf. ἐν Δημσθ. Λπτ. σλ. 252.

*Εἴκτον· γ. δυϊκ. πρσπ. παρκμ. τοῦ ΕΙΚΩ, ἔοικα· εἴκτην γ. δυϊκ. πρσπ. ὑπερσυντ· εἴκτο, γ'. ἑνκ. πρσπ. ὑπρσυντ. μετὰ παθητ. σημτ. Ὁμ.

Εἰκτικός, κή, κόν (εἴκω). Ὅστις ὑποχωρεῖ, ἐνδίδει πρόθυμα, εἶναι συγκαταβατικός.

Εἴκω. Μλ. -ξω. Ὑποχωρῶ, παραμερίζω, τραβιοῦμαι ὀπίσω. Ὁμ. ὅστις συντάσσει τὴν λέξιν τῷ, ὀπίσω, ἐπιτατικῶς· «ὀπίσω εἴκετε» Ἰλδ Ε. 606. μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ γενκ. τοῦ τόπου. «μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις» Ἰλδ. Δ, 509, Ξ, 101. «εἶκε πολέμου καὶ δηϊοτῆτος» Ἰλδ. Ε, 348. τὸ παρ' ἡμῖν, Τράβα χέρι ἀπὸ τὸν πόλεμον, μὴ ἀνακατόνεσαι, ς τὸν πόλεμον. «εἶκε προθύρου» Ὀδσ. Σ, 10. Τραβήξου ἀπὸ τὴν θύραν, κάμε τόπον· παράβλ. καὶ Χ, 91. Μετὰ δοτ., τοῦ πρσπ. καὶ μετὰ ἀπρμφτ. Ὀδσ. Ε, 332. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐξαιρ. ὅταν σημαίνῃ τὸ νὰ τραβηχθῇ τις ὀπίσω, νὰ κάμῃ τόπον· νὰ προτιμηθῇ, νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸν τόπον του διὰ τιμήν τινος, ἢ διὰ πολιτικήν. Ἰλδ. Ω, 100. Ὀδσ. Β, 14. γέρουσιν ἄδρης εἶκεσιν. Φελδ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ τῆς ... ὅθεν — 2) τρπ. ἐνδίδω, πείθομαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ· πάνυ χρήσιμον παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ. π. χ. ὕβρει, θυμῷ, ἀφραδίαις, ὄκνῳ, αἰδοῖ εἴκειν· Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις, εἰς τὰ πάθη του, νὰ σείρηται ἀπὸ αὐτά· ἄρα ἐκφράζει τὸ αἴτιον, τὴν ἀφορμὴν πράξεως τινος· «ᾧ θυμῷ εἴξας» Ἀκολουθῶν εἰς τὴν κλίσιν τῆς καρδίας του, κάμνων ὅπως θέλει ἡ καρδία του (ὄχι ἐνδίδων εἰς τὴν θέλησιν τῆς καρδίας του, τοῦτ' ἔστι παρακούων εἰς τὸ λογικὸν καὶ ἀκολουθῶν εἰς τὴν κλίσιν τῆς καρδίας του· ἀλλὰ λογικῆς κρίσεως στερούμενος καὶ διὰ τοῦτο κάμνων ὡς θέλει ἡ καρδία του) Ἰλδ. Ι, 593. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. εἴκειν θυμοῦ. Σοφκλ. Ἀντ. 714 μ' ὅλον ὅτι ὁ Herm. δηλεῖ ἀμφίβολον τὴν ἀναγν. αὐτήν· ὅθεν ἰδὲ Doederl. lect. Hom. 2, σλ. 4. Ἔτι δὲ καί, βίῃ καί, κράτεϊ εἴκειν. Τὸ νὰ παραιτῆται, ἀπαντᾶται τις ἀπὸ τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν του. Ὀδσ. Ν, 143. «πενίῃ εἴκων», Ξ, 157. Τὸ νὰ κάμνῃ τις τίποτε ἐναντίον κινούμενος ἀπὸ τὴν πτωχείαν, ἐξ αἰτίας τῆς πτωχείας του. — 3) μένω ὀπίσω ἀπό τινα, νικῶμαι ἀπὸ αὐτόν, φαίνομαι κατώτερός του· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμτ. Ἰλδ. Χ, 459. Ὀδσ. Λ, 515. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. «εἴκειν πόδεσσιν» Ὀδσ. Ξ, 221 Τὸ νὰ εἶναι τις κατώτερος ἀπὸ ἄλλον εἰς τὸ τρέξιμον, πτάλλισμα· ὅθεν ἐν γένει, με ὑπερβαίνει, μὲ ἀπερνᾷ, με νικᾷ τις, φαίνομαι κατώτερός του· τινί. — 4) μεταβτ. παραδίδω τίποτε εἰς ἄλλον, ἀφίνω τραβῶ χέρι καὶ τὸ ἀφίνω εἰς αὐτόν· τινί Ἰλδ. Ψ, 337. ἐν γένει· δίδω, παρέχω, ἀφίνω, παραχωρῶ· πλοῦν τινί, Σοφκλ Φιλ. 465. σπανία ἡ χρῆσις τῆς λξ.

Εἰκών, όνος, ἡ (ἔοικα). Εἰκόνα, ζωγραφία, εἰκόνισμα· ὡσαύτως καὶ ἄγαλμα, ξόανον, τὸ ἰταλ. φιγοῦρα. Ἔτι δὲ καὶ νοερὰ εἰκών, ἰδέα, φαντασία· εἰς τὸν νοῦν παράστασις εἰκονική ἀσωμάτου τινος καὶ ἀΰλου ὄντος. — 2) πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἄλλο τίποτε· παραβολή, σύγκρισις, παρομοίωσμα. — 3) εἰκόνα, ἐπιῤῥηματικῶς. Κατὰ τρόπον, καθώς· π. χ. δεσμωτηρίου εἰκόνα, = δίκην δεσμωτ. Πλάτ. Παρὰ ποιητ. καὶ Ἰωσὶν εὕρηται καὶ ἀνώμλ. γενκ. εἰκοῦς, αἰτιατ. εἰκώ, πληθ. εἰκούς, χωρὶς νὰ εὑρίσκηταί που ὀνομστ. εἰκώ, Valck. ἐν Φοιν. 457. Ἡ αἰτιατ. εἰκώ, εὕρηται καὶ παρὰ Πλάτ. Τιμ. σλ. 37. D, ὅπου φαίνεται νὰ εἶναι ἀρσν. γένους.

Εἰκώς, μετχ. τοῦ ἔοικα· ὅπερ ἰδέ.

Εἰλαδόν, ἐπίρ. (εἴλη) = εἰληδόν, Ἡρδτ. 1, 172.

Εἰλαμίς, ίδος, ἡ (εἰλέω). εἰλαμίδες, Αἱ δύο μεμβράναι, αἵτινες περιτυλίγουσι τὸν ἐγκέφαλον, Πολυδ. 2. 44.

Εἰλαπινάζω, Μ. άσω (εἰλαπίνη). Εἶμαι εἰς συμπόσιον, φιλιάν, φιλεύομαι· ἐξαιρ. ὅπου φιλεύονται καὶ περισσότεροι ἄλλοι. Ὁμ. ἀφ' οὗ

Εἰλαπιναστής, οῦ, ὁ. Ὅστις εἶναι εἰς συμπόσιον, συντράπεζος εἰς μεγάλην τράπεζαν, Ἰλδ. Ρ, 577.

Εἰλαπίνη, ης, ἡ. Συμπόσιον, φιλιά, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι κεκλεσμένοι πολλοί, Ὁμ. ὅστις διακρίνει τὴν εἰλαπίνην τοῦ, γάμος καὶ ἔρανος, συμπεριλαμβάνει ὅμως καὶ τὰ τρία εἰς τό, δαίς, Ὀδσ. Α, 226 (ἐτυμολγ. παρὰ τό, εἰλεῖν κατ' εἴλας, κατ' ἄλλους δέ, ἄνευ πιθανότητος, παρὰ τό, λάπτω). (–∪∪–)

Εἶλαρ, ρος, τό (εἴλω). Κυρίως σκέπασμα, περιτύλιγμα· ὅθεν σκέπη, προφύλαξις, νηῶν τε καὶ αὐτῶν Ἰλδ. Η, 338. ἄλλως δὲ καί, διαφέντευσις, βοήθεια ἐναντίον τινος. «εἶλαρ κύματος» Ὀδσ. Ε, 257. παρβλ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 148.

*Εἰλαρχέω, Μλ. ήσω. Εἶμαι ἀρχηγὸς μιᾶς εἴλης, τὸ ἰταλ. ἀπὸ ἕνα σκουάδρονι καβαλλαρίας, παρὰ τοῖς Θηβαίοις, Ἐπγρ. ἰδὲ C. O. Muller Ὀρχομ. σλ. 470. 471. παρὰ τὸ

Εἰλάρχης, ου, ὁ (εἴλη, ἄρχω). Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς εἴλης· τὸ τουρκ. μπουλουκμπασης, ταΐφας· παρὰ τοῖς Θηβ. ἀρχηγός, τὸ ἰταλ. κομανδάντης ἀπὸ ἕνα σκουάδρονι καβαλλαρίας.

Εἰλάς, άδος, ἡ, = ἰλλάς, δεσμός, Δέμα, δεμάτι. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον ἀπὸ πολλὰ μαζὺ δεμένα πράγματα, σωρός. Ζήτ. ἰλλάς.

Εἰλάσσω, παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. «εἰλλάσσω», ἀντὶ τοῦ εἰλέω.

Εἰλάτινος, ίνη, ινον. ποιητ. ἀντὶ ἐλάτινος.

*Εἴλεγμαι, ἀντὶ λέλεγμαι. παθτ. παρκ. τοῦ λέγω.

Εἰλείθυια, ἡ. Ἡ θεὰ τῆς γέννας, ἡ ὁποία βοηθεῖ ταῖς γυναιξὶν ὅταν γεννοῦν (παρὰ τό, ἐλεύσεσθαι), καὶ μετριάζει, ὀλιγοστεύει, ἐλαφρύνει τοὺς πόνους των, Ὁμ. ὅστις εἰς τινα μέρη ἀναφέρει περισσοτέρας Εἰλθ. καὶ τὰς ὀνομάζει θυγατέρας τῆς Ἥρας, Ἰλδ. Λ, 270. Τ, 119. Ἡσδ. Θγν. 922. ἀναφέρει μίαν, ὡς θυγατέρα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Καὶ παρὰ Πνδ. ὡσαύτως Εἰλείθυια καὶ Ἐλευθώ· παρ' ἄλλοις δέ, Εἰλήθυια. Ἀργολικῶς Εἰλιονεία. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἡ αὐτὴ τῇ Ἀρτέμιδι· ἰδὲ Böttig. Ilith. Weim. 1790. ἀφ' οὗ

Εἰληθυιεῖον, τό. Ὁ ναὸς τῆς Εἰλειθυίας.

Εἰλεός, ὁ (εἰλέω). Νόσος, πάθος προερχόμενον ἐκ τῆς περιελίξεως τῶν ἐντέρων καὶ ὅθεν ὁ πάσχων ἐμεῖ, ξερνᾷ ὅσα πρέπει νὰ ἐξέρχωνται διὰ τοῦ πρωκτοῦ· παρὰ τοῖς ἰατρ. συνήθ. μιζερέρε λεγόμενον. — 2) Τρύπα, κρύπτρα, κρυφὸς τόπος, ἡ καταφύγιον τῶν θηρίων, ἀγρίων ζώων. — 3) ἡ τράπεζα ἐπὶ τὴν ὁποίαν ἐλιάνιζαν τὰ θύματα εἰς τὰς θυσίας· ὅθεν τὸ ξύλον ὅπου κόπτει ὁ κρεωπώλης, τὸ ἰταλ. μακελλάρης, τουρκ. χασάπης, τὰ κρέατα· καὶ ἡ τράπεζα τοῦ μαγειρείου.

*Εἰλέσιον, τό. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλδ. Β, 499. κυρίως δὲ βαλτόπολις, παρὰ τό, ἕλος.

Εἰλέω, Μλ. ήσω. Ὁμ. Ἀττ. εἱλέω. δασυν. τύπος κατ' ἐπίτ. τοῦ εἴλω, ὅπερ ἰδέ

*Εἰλέω (εἴλη). Ἡλιάζω, ζεσταίνω τίποτε εἰς τὸν ἥλιον, τὸ βάλλω νὰ ἡλιασθῇ.

Εἰλεώδης, εος, ὁ, ἡ (εἰλεός). Ὅστις πάσχει ἀπὸ εἰλεόν. Ἰδὲ Εἰλεός.

Εἴλη, ης, ἡ, καὶ ἴλη. Πολλοὶ ἄνθρωποι μαζύ, τὸ τουρκ. μπουλούκι, ταΐφας, τὸ ἰταλ. σκουάδρονι στρατιωτῶν· συγγενὲς τῷ, ὅμιλος, Βτμν. Λξ. 2, σλ. 158.

Εἵλη, ης, ἡ. Ἡ ζέστα τοῦ ἡλίου, ἐν γένει θερμότης, ζέστα. Ἰδὲ ἕλη, ἀλέα.

Εἰληδόν, καὶ εἰληδά. Ἐπίρ. (εἴλη). Σωρηδόν, μὲ τοὺς σωρούς, σὰν κοπάδι. — 2) (εἰλέω) κατὰ συνέχειαν, ὅλο ἕνα.

Εἰληθερέω, = εἰλέω. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ξηραίνω τι εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιάζω, παρὰ τὸ

Εἰληθερής, ὁ, ἡ (εἵλη, θέρω). Ὅ,τι εἶναι ζεσταμένον εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιασμένον.

*Εἰλήθυια, ἡ, = Εἰλείθυια, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 156.

Εἰληΐς, = ἡλιθερής. Ἡσύχιος.

Εἰλήλουθα καὶ εἰληλούθειν, Ὁμ. Ἐπκ. παρκ. καὶ Ὑπρσυντ. ἀντί, ἐλήλυθα, ἐληλύθειν, παρὰ τό, ἔρχομαι, ἀφ' οὗ εἰλήλουθμεν, α'. πλθ. πρσπ. παρκ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐληλύθαμεν, Ὁμ.

Εἴλημα, ατος, τό (εἰλέω). Σκέπασμα, περιτύλιγμα, κάλυμμα. — 2) Θόλος, καμάρα, παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅθεν

Εἰληματικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι περιτυλιγμένον, κουλλουριασμένον. — 2) θολογυρισμένον, ἰδὲ ἑλίσσω, ἕλιξ.

*Εἴλημμαι, ἀντὶ λέλημμαι, παθτ. παρκ. τοῦ λαμβάνω.

Εἴλησις, εως, ἡ, Ἀττ. εἵλησις δασυνμ. (εἰλέω). Περιτύλιξις, κουλλούριασις, ἀνεμοστρόφυλλος.

Εἵλησις, εως, ἡ (εἰλέω). Τὸ νὰ ἡλιάζῃ τις τίποτε, νὰ τὸ ζεσταίνῃ, νὰ τὸ βάλλῃ εἰς τὸν ἥλιον. Ἐν γένει, θερμότης, ζέστα.

Εἰλητικός, ή, όν, Ἀττ. εἱλητ. δασυν. Πᾶν ὅ,τι περιτυλίγεται, κουλλουριάζεται· παρὰ τὸ

Εἰλητός, ή, όν, Ἀττ. εἱλητ. δασυνμ. (εἰλέω). Ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον, περιτυλιγμένον, κουλλουριασμένον. 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. θολογυριστόν.

*Εἴληφα, ἀντὶ λέληφα. ἐνργ. παρκ. τοῦ λαμβάνω.

*Εἴληχα, ἀντὶ λέληχα, ἐνργ. παρκ. τοῦ λαγχάνω.

Εἰλιγγιάω, Μ. ήσω, = ἰλιγγιάω.

Εἴλιγγος, ὁ, ἡ, = ἴλιγγος.

Εἴλιγμα, τό. εἰλιγμός, ὁ. Ἐπιθ. εἰλιγματώδης, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἕλιγμα, ἑλιγμός, ἑλιγματώδης· ποιητ. καὶ Ἰων.

Εἰλικοειδής, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Εἰλικόεις, εσσα, εν· καὶ

*Εἰλικοειδής, ὁ, ἡ, = ἑλικόεις, ἑλικοειδής· ποιητ.

*Εἰλικόμορφος, ὁ, ἡ (ἕλιξ, μορφή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σχῆμα κουλουριαστόν.

Εἰλικρίνεια, είας, ἡ (εἰλικρινής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Γνησιότης, καθαρότης, καθαροσύνη.

Εἰλικρινέω, Μλ. ήσω. Καθαρίζω, παστρεύω, Ἀριστοτ. Κόσμ. Ε. 2) διακρίνω, ξεκαθαρίζω, ξεχωρίζω· παρὰ τὸ

Εἰλικρινής, οῦς, ὁ, ἡ (εἵλη, κρίνω). Πᾶν ὅ,τι παρατηρεῖ, κυττάζει τις εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τὸ ἐξετάζει, ἐρευνᾷ, καὶ τὸ εὑρίσκει γνήσιον, καὶ καθαρόν, ἀβλαβές, χωρὶς καμμίαν ἔλλειψιν, ὁλόκληρον, σωστὸν καὶ ἀνελλιπές· παστρικόν, καθαρόν, δόκιμον, ἄδολον, ἄμεμπτον, ἀκατηγόρητον. 2) σαφές, φανερόν, ἐπίρ. εἰλικρινῶς. Ὁ τύπος εἱλικρινής, εἱλικρινέω καὶ τλ. δασυνμ. οὐκ ἔστιν εὔχρηστος μ' ὅλον ὅτι

τῇ ἐτυμολογίᾳ ἁρμοδιώτερος καὶ παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογράφοις ἀπαντώμενος. (—◡◡—, παράβλ. εὐκρινής.)

*Εἰλικρινής, ὁ, ἡ (εἴλη, κρίνω). Διῃρημένος εἰς ἴλας πολεμιστῶν, ὁμίλους, πλήθη, ὄχλον, τὸ ἰταλ. σκαδρόνια, κομπανίας· τουρκ. μπλουκια, ταϊφάδες, Ξεν. Κρ. π. 8, 5, 7. δύναται ὅμως κἀνταῦθα λαμβάνεσθαι κατὰ σημασ. τοῦ προηγμ. καθαρὰ διῃρημένος.

Εἰλικτός, ἡ, ὸν (εἰλίσσω), = ἑλικτός· ποιητ. καὶ Ἰων.

Εἰλινδέομαι, = ἀλινδέομαι, κυλινδέομαι. Βεμν. Λεξ. 2. σλ. 169.

Εἰλιξ, κος, ἡ, = ἕλιξ. ποιητ.

Εἰλιονία, ίας, ἡ, = Εἰλείθυια, παρ' Ἀργείοις, Πλούταρ. 2, σελ. 120.

Εἰλιπόδης, ου, ὁ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἀντὶ εἰλίπους.

Εἰλίπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν, τό, οδος (εἴλω, πούς). Ὅ,τι σύρει, σβαρνίζει τοὺς πόδας ἐν τοῦ περιπατεῖν, καὶ ἐξαιρέτως τοὺς ὄπισθεν αἱ βόες παρ' Ὁμ. (ὅστις ὅμως μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. πληθ. χρῆται τῇ λέξει)· πανταχοῦ ἐπίθ. τῶν βοῶν, τὴν ἰδιότητα τοῦ περιπατήματός των σημαῖνον, ἐπειδὴ καθὼς πατοῦσι διαλλάττονται, ἢ διασταυρόνονται τῶν ὀπισθίων ποδῶν αἱ πλευρώσεις εἰς τοὺς γόνους· τὸ τοιοῦτον περιπάτημα ἐπὶ ἵππων λεγόμενον σημαίνει σφάλμα, ὁ Βεμν. Λεξ. 2. σλ. 155. ἐσφαλμένως ἑρμηνεύει τὴν λέξιν, ὅτι κινοῦσι τοὺς πόδας ἕνα μὲ τὸν ἄλλον· ὁ δὲ κωμικὸς Εὔπολις, παρ' Ἀθην. σελ. 286, προσαγορεύει καὶ τὰς γυναῖκας εἰλίποδας, διὰ τὸ μὴ ταχὺ βάδισμά των.

*Εἰλιποκότωσις, εως, ἡ (εἴλη, σκοτόω). Ζάλη εἰς τὸ κεφάλι, σκοτοδίνη· ἄλλως καί, σκοτοδινία.

Εἰλίσσω, Μ. ξω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἑλίσσω, Ἰλιάδ. Μ, 49.

Εἰλιτενής, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον τοῦ φυτοῦ, ἄγρωστις, Ἡ ἀγριάδα, παρὰ Θεοκρ. 13. 42. κατὰ τινας μὲν παρὰ τό, ἕλος καὶ τείνω· διὰ ἑλῶν ἐκτεταμένη καὶ ἐξαπλωμένη· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ εἴλω καὶ τείνω· κατὰ περιστροφὰς καὶ ἕλιξι, ὡς ὁ κισσὸς ἐξαπλωμένη, Ἐτυμλ. μεγ. σλ. 299, 18. Σχολ. Θεοκρ. 13, 42. ἡ πρώτη ἐτυμολ. ὅμως ἐστὶν ὀρθοτέρα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἡσύχιος φαίνεται ὅτι κατ' αὐτὴν λέγει Ἑλιτενές, πετεινές, ἀκαρπον.

Εἰλλάς, ἡ, = εἰλάς, ἰλλάς, ἀμφβ. Μάξιμ. Στίχ. 560.

*Εἰλίχατο, Ἰων. γ'. πληθ. πρτπ. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ ἑλίσσω, ἀντὶ εἱλιγμένοι ἦσαν.

Εἰλλω, = Ἴλλω, ἀμφβ.

*Εἶλον καὶ εἱλόμην, ἀόρ. β' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ αἱρέω. Ὁμ.

Εἰλόπεδον. Σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, θειλόπεδον, παρ' Εὐσταθ. καὶ Ἐτυμολ. Μ.

Εἴλοχα, Ἀττικὸς παρακμ. τοῦ, λέγω.

Εἰλυθμός, ὁ (εἰλύω). Κρύφτρα, κρυψῶνα, τρύπα, κρυφὸς τόπος.

Εἴλυμα, ατος, τό (εἰλύω). Περιτύλιγμα, σκέπασμα· σκέπη, προφύλαξις· φόρεμα, ἔνδυμα, μανδύλι καὶ κάθε κομμάτι ὑφάσματος, εἰς τὸ ὁποῖον τυλίγομεν τίποτε· τὸ τουρκ. μποχτσᾶς, μπόγος.

Εἰλυός, ὁ, = εἰλυθμός.

Εἰλῦς, ύος, ἡ, = ἰλύς. Λάσπη νερουλή, λουση (——, Valck. Ἀνεκδ. ἀφ. σλ. 248).

Εἴλυσις, εως, ἡ. Ἀττ. εἵλυσις, δασυνμ. (εἰλύω). = εἴλησις· ἔτι δέ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἑρπυσμός, κοιλοσύρσιμα.

Εἰλυσπάομαι, παθτ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. χρήσιμον· ἐπὶ σκωλήκων, Κινοῦμαι στρεφογυριστά, κοιλοσυρτά· ὅθεν σύρομαι, κοιλοσύρομαι, στρεφογυρίζομαι καθὼς τὰ σκουλήκια· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σπασμῶν, τὸ ἰταλ. κομβουλσιόνη· ὅταν ὁ πάσχων στρεφογυρίζηται ἐξ αἰτίας τῶν μεγάλων πόνων· ἐστι δὲ τύπος κατ' ἐπίτ. τοῦ εἰλύσσω, εἰλυφάζω, ἄνευ περαιτέρω συνθέσεως μετὰ τοῦ σπάω.) ἀφ' οὗ

Εἰλύσπωμα, ατος, τό. Σκωληκοειδὴς κίνησις.

Εἰλύσσω, = εἰλύω.

*Εἰλυφάζω, = εἰλύω. Στρεφογυρίζω, κουλλουριάζω, σύρω, σβαρνίζω τίποτε στρεφογυρίζοντάς το. — 2) ἀμετβ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 275. Κλωθογυριστὰ κινοῦμαι, ἐπὶ λαμπάδος φλογὸς λαμπάδων· στρεφογυρίζομαι, τὸ κοινῶς γυρίζω σὰν φοῦρλα.

*Εἰλυφάω, = τῷ προηγμ. Ἰλιάδ. Λ, 156.

Εἰλύω, Μέλ. ύσω. Ἀττ. εἱλύω, δασυνμ. παθτ. πρκμ. εἴλυμαι, ἀόρ. μτχ. παθτ. εἰλυσθείς. Τριγυρίζω, κουλλουριάζω, δένω τι ὁλόγυρα εἰς τίποτε· περιτυλίγω, περικαλύπτω, σκεπάζω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τὸ κοινῶς κουκουλόνω, κουκλόνω, Παθ. καὶ μέσ. περιστρέφομαι, τριγυρνῶ, ἔρχομαι ὁλόγυρα· ὅθεν κοιλοσύρομαι, σβαρνίζομαι, κινοῦμαι ἀργά, βαρυὰ καὶ δύσκολα, μὲ πολὺν κόπον· περιτυλίγομαι εἰς τίποτε, κουκουλόνομαι· κρύπτομαι, σκεπάζομαι· τὸ ἐνεργτ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Φ, 419. εἰλ. ψαμάθοισι. Περισκεπάζομαι μὲ ἄμμον, ἤτ. παραχώνομαι εἰς τὸν ἄμμον· ἐκ τοῦ παθτ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ μετχ. παρκμ. εἰλυμένος, ὡσαύτως μετὰ τοῦ, ψαμάθῳ, σάκεσι, χαλκῷ, νεφέλῃ, αἵματι καὶ κονίαις εἴλυτο, Ἰλιάδ. Π, 640. Ἦτον σκεπασμένος μὲ αἵματα καὶ κονιορτόν· κατακαταματωμένος καὶ κατασκονισμένος, παρβλ. Ὀδυσ. Ε, 403. (συγγεν. τῷ εἴλω, εἰλέω, ἠλύθον, ἐλθεῖν ἔρπω· ὁ Βεμν. Λεξ. 2. σλ. 163. θέλει ὅτι τὸ εἰλύω ἐσήμαινε κυρίως τὸ περιτυλίγω μόνον, τὸ δὲ εἰλύω, τό, Στρεφογυρίζομαι, κουλλουριάζομαι κινούμενος ὡς τὸ σκωλήκι, καθ' ἃ συμφωνοῦσι τὰ παρ' Ὁμ. μαρτύρια· οἱ μεταγενστ. ποιηταὶ ὅμως συγχέουσιν ἀμφοτέρους τοὺς τύπους καὶ τὰς σημασίας αὐτῶν.) (τὸ υ, παρ' Ὁμ. ἀεὶ μακρ. ἐξαιρέτει τοῦ γ'. πληθ. προστκ. τοῦ παθτ. παρκμ. εἰλύαται, ἐν τῷ ἐνεστ., ὅπερ οὐ χρῆται ὁ Ποιητής, ἐλαμβάνετο ἐφρόνως, Jac. Ἀνθ. Παλτ. σ.583.)

Εἴλω καὶ εἴλλω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰλέω. Μλ. -ήσω. Ἀττ. εἱλέω, ἀόρ. α'. γ'. πληθ. πρτπ. ἔλσαν, ἀπρμφ. ἔλσαι, Ἐπ. ἐέλσαι, Μτχ. ἔλσας, Ὁμ. παθτ. πρκμ. ἔελμαι, Ἰλιάδ. Ἀόρ. παθτ. ἐάλην, Ἰλιάδ. Ἀπρμφ. ἀλῆναι, ἀλήμεναι, Ἰλιάδ. Μτχ. ἀλείς, εἶσα, έν. Ὁμ. ὑπερσυντ. γ'. ἑνκ. πρτπ. ἐόλητο, Ἀπλ. Ῥόδ. ὁ μέσ. ἀόρ. α'. ἠλσάμην, καὶ ὁ ἔτι παραδοξότερος ἀόρ. β'. ἠλσόμην, εὕρηται μόνον παρὰ Σμυδ. καὶ Ἰβικ. — Κυρία σημασ. τοῦ ἐνεργτ. Θλίβω, στενοχωρῶ, σφίγγω, ἐξαιρ. κατασπρώχνω, φέρω εἰς τὰ στενά, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς βάνω τινὸς τὰ δυὸ ποδάρια εἰς ἕνα παπούτσι. ἐπὶ ἥρωος πολεμιστοῦ νικητοῦ, ὅστις καταστενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὸν ἐχθρόν, Ἰλιάδ. Θ, 215. πλησίον κατὰ τείχεα ἔλσαι. Τὸ νὰ σπρώχνῃ τις τὸν ἐχθρὸν ὀπίσω, νὰ τὸν βιάζῃ νὰ τραβιέται στενοχωρημένος πρὸς τὰ τείχη τῆς πόλεως, Ἰλιάδ. Φ, 295. παράβλ. καὶ 225. ὡσαύτως καί, κατὰ πρύμνας, ἢ ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔλσαι, Ἰλιάδ. Α, 409. Σ, 447. παρβλ. Ὀδυσ. Λ, 573. — Σπρώχνω, ἀποδιώκω, ἐμποδίζω, συμμαζεύω· ὅθεν καὶ κρατῶ τι κλεισμένον, σφαλισμένον μέσα που· σπρώχνω μέσα που ἢ πρός τι· ἐνὶ σπῆϊ, ἐν σπέεσι, Ὀδυσ. Μ, 210. Χ, 460., μετὰ δοτκ. μόνον Ἰλιάδ. Σ, 296. — Τρπ. ἐπὶ ἀνεμοζάλης, τὸ ἰταλ. φουρτούνας τῆς θαλάσ. ὅταν εἶναι τόσον σφοδρὰ καὶ ταραχώδης ὥστε κάμνει τὸ καράβι νὰ στρεφογυρίζηται, νὰ ἔρχηται ὁλόγυρα, Ἰλιάδ. Β, 294. Ὀδυσ. Τ, 200. νῆα κεραυνῷ ἔλσας, Ὀδυσ. Ε, 131. Η, 250. Κτυπήσας μὲ κεραυνὸν ἢ ἀστραποπελέκι τὸ καράβι, τὸ ἔκαμε νὰ γυρίζῃ ὁλόγυρα, νὰ φουρλίσῃ. Κατ' ἐνεργτ. διάθ. παρ' Ὁμ. εὕρηται μόνον τό, εἰλέω, τὸ δὲ εἴλω οὐδαμοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. τὸ εἰλέω, καὶ ἀντὶ τοῦ, περιτυλίγω, κουκουλόνω κουλλουριάζω, σκεπάζω ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, κρύπτω. — 2) Παθτ. καὶ μέσ. σπρώχνομαι, στενοχωροῦμαι, στριμμόνομαι, στρεφογυρίζομαι, κλώθομαι, σύρομαι, μὲ θλίβουν, στενοχωροῦν, σπρώχνουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, μὲ κλείουν, σφαλνοῦν που, μὲ περικυκλόνουν· ἐπὶ πολιορκουμένων, Ἰλιάδ. Ε, 203. Σ, 287. Ω, 662. ποταμὸς ἐλυσθείς? ... νηυσὶν Μ, 38. πὰς ποταμὸν εἰλεῦντο. Τοὺς ἔσπρωξαν, τοὺς ἔκαμαν νὰ χωθοῦν εἰς τὸ ποτάμι, Ἰλιάδ. Φ, 8. Τρπ. «Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος», Ἰλιάδ. Ν, 524. Στενοχωρημένος, καταντήσας εἰς κακὴν κατάστασιν κατὰ θέλησιν τοῦ Διός· «ἀμφὶ Διομήδεα εἰλόμενοι», Ἰλιάδ. Ε, 782, Θ, 215. Σπρώχνονται, στριμόνονται ὁλόγυρα εἰς τὸν Διομ. — Ὁ παθτ. ἀόρ. ἐάλην ἔχει τὰς δύω σημτ. α') συμμαζεύομαι εἰς σωρόν, συναθροίζομαι εἰς ἕν, σπρώχνομαι μὲ ὅλον τὸ στράτευμα στενοχωρημένα πρός τινα τόπον· περικυκλόνομαι καὶ καταστενοχωροῦμαι χωρὶς νὰ ἠμπορῶ νὰ κινηθῶ μακρύτερα ἀπὸ τὸν τόπον μου· τὸ ὁποῖον συμβαίνει μὲν μάλιστα εἰς τὴν ὑποχώρησιν, ρετιράτα, συμμαζεύεται νικημένον στράτευμα· ἀλλ' ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοῆται ἡ σημασία τοῦ, ὑποχωρῶ, τραβιοῦμαι, φεύγω μαζὺ μὲ τὸ στράτευμα στενοχωρημένος ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, ὡς ἐλήφθη εἰς τινα μαρτύρια π. χ., Ἰλιάδ. Ε, 823. Π, 714. Σ, 76. 286. Φ, 607. — ἀλὲν ὕδωρ· Λίμνασμα, νερόν, τὸ ὁποῖον συνάγεται εἰς κανὲν μέρος, τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν μπάρα, Ἰλιάδ. Ψ, 420. καὶ — β') συμμαζεύω τὸ σῶμά μου, συστέλλω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκ. καμπουριάζω, «ὑπ' ἀσπίδι», Ἰλιάδ. Ν, 508. Τ, 278. «Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν», Φ, 571. Ἐσυμμαζώχθηκε καὶ ἐπρόσμενε τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἀχιλ. Ἐπὶ λέοντος ὅστις συμμαζεύεται διὰ νὰ πηδήσῃ, Ἰλιάδ. Φ, 168. παρβλ. Χ, 308. — «πάσας ἀγείρας», Ὀδυσ. Ω, 538. Ἐσυμμάζευσεν ὅλας τὰς δυνάμεις του καὶ ὥρμησε πρὸς αὐτόν. — Παρὰ τοῖς μεταγενστ. στρέφομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα, περιστρέφομαι, στρεφογυρίζομαι· περιπλανῶμαι, περιφέρομαι — γῆ εἰλλομένη, Ἡ περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς στρεφομένη, Πλάτ. — Ἀντὶ τοῦ πρωτοτ. εἴλω ἐστὶ χρησιμώτερον τό, εἰλέω· ὁ δασυνμ. τύπος εἱλέω, τοῖς Ἀττ. μᾶλλον οἰκεῖος, ὁ δὲ ψιλμ. εἰλέω, τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγενστ. Παράβλ. Βεμν. Λεξ. 2. σλ. 141. (συγγεν. τῷ εἰλύω, ἴλλω, ἐλαύνω.)

Εἴλως, ωτος, ὁ· καὶ εἱλώτης, ου, ὁ. Πολίτης κάτοικος τῆς Λακωνικῆς παραθαλασσίου πόλεως Ἕλος, ἐν Ἰλιάδ. Β, 584. ἀπαντωμένης, Θηλκ. εἱλωτίς, ίδος, ἡ. Οἱ εἵλωτες κατεδουλώθησαν (οὐ πολὺ μετὰ τὴν μετανάστασιν τῶν Δωριέων) ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐδούλευον αὐτοῖς· οἱ ὁποῖοι τοὺς μετεχειρίζοντο αἴσχιστα, κατεδίκασαν τοὺς αὐτοὺς νὰ σχηματίζωσι τετάρτην κλάσιν πολιτῶν καὶ νὰ τοὺς δουλεύωσιν ἐξαιρ. τοὺς ἀγροὺς, καὶ καθ' ὅλας τὰς ἄλλας δουλικὰς ὑπηρεσίας. Ἰδὲ Manso Sparta 1, I, σλ. 67. 131· 2. σλ. 135. Ἔτι δὲ καὶ ὡς προσηγορικ. Δοῦλος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκλάβος· (ἐτυμολογεῖται ἡ λέξ. ὑπότινων παρὰ τό, ἑλεῖν, ἢ ἁλῶναι.) ἀφ' οὗ

*Εἱλωτεία, ἡ. Δουλικὴ ζωή, κατάστασις, σκλαβιά.

*Εἱλωτεύω, Εἶμαι εἵλως· δοῦλος, σκλάβος.

*Εἱλωτικός, ή, όν. Δουλικός, σκλαβικός.

Εἷμα, ατος, τό (ἕννυμι). Φόρεμα, ἔνδυμα, ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. μαντέλλον, καπότον. πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει εἴτε κατὰ γενικὴν σημτ. χωρὶς νὰ σημαίνῃ δι' αὐτῆς ἰδιαί-

τερον τρόπον ἐνδύματος, εἴτε συμπεριλαμβάνει εἰς τὴν σημασ. αὐτῆς καὶ τό, φᾶρος, χλαῖνα καὶ χιτῶνα· ὡς ἐν Ὀδσ. Ζ, 214. Κ, 542. Φορεσιά. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεστ. Σκέπασμα, σκέπασμα, τάπης, τὸ ἰταλ τακέτο, τουρκ. κιλίμι, σεντονάκι, ἐξαιρ. διὰ νὰ σκεπάζῃ τις ἐπάνω· ὡς τὸ φᾶρος.

Εἶμαι, παθτ. παρακ. τοῦ ἕννυμι, Ὀδσ. — 2) παθτ. παρακ. τοῦ ἵημι. — 3) παθτ. παρακ. τοῦ ἕζω· σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ ἧμαι.

Εἵμαρμαι, ἀντὶ μέμαρμαι, παθτ. Παρακ. ἀφ' οὗ εἵμαρται, ἀπρσπ. Εἶναι γραπτόν, ἀπὸ τὴν τύχην διωρισμένον, Μτχ. εἱμαρμένος, ἐξαιρ. ἡ εἱμαρμένη, καὶ τὸ εἱμαρμένον, Ἡ μοῖρα, τὸ γραφτόν. Ὑπρσντ. εἵμαρτο. Ὀμ. ἰδὲ μείρομαι.

***Εἰ μέν**, μετὰ ἀκολ. εἰ δέ· Πολύχρηστος σύνθεσις δυοῖν ὑποθέσεων, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· εἰ μὲν — εἰ δέ, Ἄν—ἂν δέν, Ὀμ. Ἐνίοτε παραλείπεται ἡ ἀπόδοσις πρότ. τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ δευτέρου, ὡς ἐν Ἰλδ. Α, 135. ἰδὲ Math. Ἑλλ. Γραμμτ. σλ. 895 Ὀμ. συντάσσεται πολλάκις, εἰ μὲν γάρ, εἰ μὲν δή.

***Εἰμέν**, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐσμέν. α'. πληθ. π σπ ἐνεστ. τοῦ εἰμί, Ὀμ. τὸ δέ, εἶμεν Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

***Εἱμένος**, μετχ. παθτ. παρακ. τοῦ ἕννυμι, Ὀμ.

***Εἰμές**, Δωρκ. ἀντὶ ἐσμέν. α'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί· τὸ δέ, εἶμες, Δωρ. ἀντὶ εἶναι.

***Εἰ μή**. Ἂν δέν. Ὀμ. Τίθεται εἰς ἄρνησιν πάσης τῆς προτάσεως· τὸ δέ, οὐ, τίθεται τῷ εἰ ἐπιφερόμενον μόνον ὅταν ἀποφάσκηται ἡ ἔννοια, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται κυρίως ἡ ἄρνησις, π. χ. «εἰ δέ, οἱ οὐκ ἐπιπείσεσθαι . . .« Ἂν δὲν πεισθῇς εἰς αὐτόν, Ἰλδ. Ο, 178. παραβλ. Γ, 289. Ω, 296. Herm. Vig. σλ. 833. Ὀμ. συντάσσει αὐτὸ ὁριστικ. καὶ εὐκτ. ῥημτ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ ῥήματος τίθησι τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ, πλήν, ἐκτός. «οὐδέ τις ἄλλος γίνετ' ἐπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὖρός τε Νότος τε.« Ὀδσ. Μ, 326. Ἐξαιρ. εἰ μὴ ὅσον καί, εἰ μὴ ὅτι, Ἐκτὸς ὅτι, ἐκτὸς καὶ μόνον, Ἡρδτ. 1, 45, 140. 2, 73. 3, 14. Ὡσαύτως καί, εἰ μὴ μοῦνον, Ἡρδτ. 1. 200. καί, εἰ μὴ ὅσον μοῦνον, Ἡρδτ. 2, 20. Ἐπιτατικ. εἰ μὴ ἄρα, Ἰλδ. Ε, 679. Τμ. Δμτ. 213. εἰ μὴ πέρ γε, Ἀνέτως καὶ δύο. Ἀττ. τί δ' ἄλλο γ' εἰ μή — Ἀριστφ. Ἱπ. 618. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ δὲ μή, ὡς πρότ. καθ' ἑαυτὴν πολλάκις εἰς καταφατικὴν πρότ. ἀντιτασσομένη, Herm. Vig. σλ. 833. ἀνθ' οὗ χρῆται Σοφκλ. Ἀντ. 719, τῷ, εἰ δ' οὖν. Μόλον ὅτι τό, εἰ δὲ μή, πρέπει νὰ ἐπιφέρηται κυρίως εἰς καταφατικὸν λόγον μόνον, χρησιμεύει πολλάκις ὅμως καὶ ὡς γενικὴ ἀναίρεσις τῆς προηγουμένης προτάσεως· ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀποφατικὰς προτάσεις, καὶ τοιουτοτρόπως σημαίνει κατάφασιν, Ἡρδτ. 6, 56. «τούτου δὲ μηδένα εἶναι Σπαρτιητέων διακωλυτήν· εἰ δὲ μή, αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ ἐνέχεσθαι.« Heind. ἐν Πλάτ. Ἱππ. σλ. 285. Ε. Σφκλ. Τρχ. 587. Σπανιώτερον τίθεται τό, εἰ δέ, μετὰ τό, εἰ μέν, ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μή. Wolf ἐν Πλάτ. Συμπ. 29, 8. εἰ μή —, ἀλλά, Ἂν δὲν — τὸ ὀλιγώτερον καν.

Εἰμί (πρωτότ. ἔω)., Εἶμαι, Ἀπρμφ. εἶναι. πλὴν τοῦ ἐνεστ., ἔχει τὸν παρατατ. μόνον ἦν, τὸν Μλ. ἔσομαι, ποιητ. ἔσσομαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ῥηματ. ἐπίθ. ἐστέον, ἀπὸ τοῦ μέτ. ἀορ. β'. Προστακτ ἔσοινε., Ἐπκ. ἔσσο. Δωρ. καὶ α'. πρσπ. παρατατ. ἐνκ. ἤμην· ἀφ' οὗ εὕρηνται μὲν τὰ λοιπὰ πρόσωπα, ὅμως μόνον παρὰ συγγραφεῦσι ἥττονος λόγου, καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ἄν. Pier. Moer. σλ. 172. Ἰδιαίτερόν τι ἐστὶ τό, εἴατο, ἀντὶ ἦντο, Ἦσαν, ἦσαν. Ὀδσ. Υ, 106. ὅπου ἄλλοι καὶ εἴατο γράφουσι. Τὸν συνήθη σχηματισμὸν τοῦ πάνυ ἀνωμάλου ῥήματος τούτου ἰδὲ Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 528. Ὁμηρικοὶ τύποι ἐξαιρέτως εἰσὶν οἱ ἑξῆς. εἰς, β'. ἑνκ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ, εἶ, καὶ παρ' Ἡρδτ. καὶ ἐσσί, ὡσαύτως καὶ Δωρκ. — εἰμέν, α'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ ἐσμέν, κυρίως Ἰων. — ἔασι, γ'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ εἰσί. Ὑποτακτ. ἔω, ἀντὶ ὦ· πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ ἕτερον σπανιώτερον, μετὰ τοῦ Εὐκτ. ῥᾳδίως συγκείμενον Ἐπκ., Ὑποτακτ. εἴω, εἴῃς, εἴῃ· ἰδὲ Ἰλδ. Ι, 245. Σ, 88. Ὀδσ. Ο, 448. Ρ, 536. Παραβλ. Herm. de legg. quibusd. subtil. serm. Hom. 1, σλ. XVI. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 550. Thiersch. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 371. γ', Καὶ Math. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 415. Schaef. ἐν Ἡσδ. Ἔρ. 538, 567, σλ. 238. Gnom. Gr. — Εὐκτ. ἔοιμι, ἀντὶ εἴην, καὶ τλ. Ἀλλὰ τὸ β'. πλθ. πρσπ. εἶτε ἀντὶ εἴητε, ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Φ, 195. — Ἀπρμφ. ἔμμεναι, σπανιώτ. ἔμμεν, ἔμεναι καὶ ἔμεν. — Μτχ. ἐών, ἐοῦσα· καὶ λ. — Παρτατ. ἔον, α'. πρσπ. ἑνκ. ἀντὶ ἦν, μόνον ἐν Ἰλδ. Ψ, 623. ἄνευ τῶν λοιπῶν πρσπ. Ἔτι δέ, ἔσκον, ες, ε, καὶ λ. πολλάκις παρ' Ἡρδτ., ὅμως ἀεὶ κατὰ σημασ. ἐπαναλήψεως. Τέλος δέ, τὸ ἰδίως Ἰων. ἔα, ἔας· β'. πλθ. πρσπ. ἔατε· καὶ ἐνίοτε. ἦα — γ'. ἑνκ. πρσπ. ἦεν, καὶ μετὰ τοῦ ἐφελκ. ν. Τὸ δὲ ἔην, ὡς α'. ἑνκ. πρσπ. εὑρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Λ, 762. ὅπου ἄλλοι, ἔον γράφουσι. Τέτοι μᾶλλον εὕρηται ἔην ὡς γ'. ἑνκ. πρσπ., ἐνίοτε δὲ καί, ἤην καὶ ἔησθα, β'. ἑνκ. πρσπ. ἀντὶ ἦσθα· ὡσαύτως δὲ πολλάκις ἀποκοπ. καί, ἔσαν, γ'. πλθ. πρσπ. ἀντὶ ἦσαν, Ἰωνκ. τε καὶ Δωρκ. ὁμκ. Παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 825. καὶ Θγν. 321. φαίνεται ὅτι τό, ἦν κεῖται ὡς πληθ. ἀντὶ ἦσαν· τοῦτο δὲ συντακτικὸν ἰδίωμα μᾶλλον· ἰδὲ παρακατιόν, 4. — Μλ. ἔσσομαι, ἀντὶ ἔσομαι καὶ λ. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Δωρκ. ἐσσοῦμαι εὕρηται, ἐσσεῖται ἐν Ἰλδ. Β, 393. Ν, 317. — Ἅπας ὁ ὁριστ. ἐνεστ. τίθεται ἐγκλιτικῶς, πλὴν τοῦ β' ἑνκ. πρσπ. εἶ, ἀεὶ τὸν τόνον αὐτοῦ διατηροῦντος· ἴσως δὲ καὶ τό, εἰς, τὸ ὁποῖον ἔθηκεν ἐγκλιτ. ὁ Wolf ἐν Ὀδσ. Δ, 611. Τὰ λοιπὰ πρσπ. ἐγκλίνονται μόνον ὅταν τό, εἰμί, ᾖ λογικὸς σύνδεσμος τοῦ συντακτ. λόγου, καὶ χρησιμεύῃ ἡ ἔγκλισίς των εἰς σύναψιν τοῦ κατηγορουμένου μετὰ τοῦ ὑποκειμένου· ὅταν δὲ τό, εἰμί σημαίνῃ ὄντως ὕπαρξιν, ἔγκλισις οὐ γίνεται· ἀλλὰ τὸ ἐστί φυλάττει καὶ τότε τὸν τόνον αὐτοῦ, καὶ μόνον ὅταν κεῖται ἐμφατικῶς γράφεται ἔστι· ὅθεν ἐν πλείστοις φράσεσι κεῖται παροξυτονούμενον· π. χ. ἔστι μοι, Ἐγὼ ἔχω· ἔστιν ὅτε, Ἐνίοτε, μερικαῖς φοραῖς· καὶ λ. ἰδὲ Βτμν. Ἑλλ. Γραμμ. σλ. 553.

Τὸ εἰμὶ συντάσσεται μὲν τὰ πλεῖστα οὐσιαστικῷ, ἢ ἐπιθέτῳ, ἐνίοτε ὅμως καὶ ἐπιῤῥήματι. «Κουρήτεσσι κακῶς ἦεν.« Ἰλδ. Ι, 551. Οἱ Κουρ. τὰ εἶχαν ἄσχημα, ἢ στενά, δὲν εὑρίσκοντο καλά· ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ἀκέων. Ἰλδ. Δ, 22. μετὰ τοῦ, ἀκήν. Ὀδσ. Β, 82. μετὰ τοῦ ἅλις, Ἰλδ. Ξ, 122. Φ, 236. μετὰ τοῦ χαλεπῶς, Ἰλδ. Η, 424. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. χρήσιμος ἡ σύνταξις αὕτη πολλάκις. Erf. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 653 Ἀριστφ. Ἔρ. 118. Εὐρπ. Ὀρ. 737. Μήδ. 652. Θαλ. 6, 88. Πλάτ. Νμ. 100, σλ. 892. C. Φιληβ. σλ. 31 Ε. Bernhardy Griech. Synt. σλ. 337. καθ' ἃ ἡ λέξις φαίνεται καὶ τὸν τόνον αὐτῆς φυλάττουσα, τὸ πλεῖστον ὅμως ποιητ. μόνον. — α) εἶναί τι, Κάτι εἶναι, κάτι δηλοῖ· οἱ δοκοῦντες εἶναί τι, Ὅσοι φαντάζονται ὅτι εἶναι κάτι τι. Ἀλλὰ καί, Δηλοῖ, σημαίνει, φανερόνει, πόσ ποῖον τί ἐστι τὸ τοιοῦτον ὄναρ; Τίνα σημασίαν ἔχει, τί σημαίνει, τί ἔχει νὰ εἰπῇ τὸ τέτοιον ὄνειρον; ἔστι τι πρός τι, Κάτι θέλει νὰ εἰπῇ, συμφέρει εἴς τίποτε, χρησιμεύει κάτι τι. Ἐπὶ λογαριασμῶν· τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστίν, Πέντε καὶ πέντε, ἢ δύο φοραῖς πέντε κάμνουν δέκα. — β') Ἐπὶ πράξεων, συμβεβηκότων, συμπτωμάτων καὶ λ. τ., Συμβαίνει, γίνεται, τυχαίνει, λαχαίνει, τὸ φέρει ἡ περίστασις· π. χ. ἦσαν κελεύσματα, ἦσαν πληγαί L. Diod. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 838. — γ') Κατὰ σημασίαν ὑπάρξεως, Εἶμαι, ὑπάρχω, εὑρίσκομαι τωόντι, σώζομαι, τὸ ἰταλ. ἐξιστίρω· ἀντιθ. τῷ, οὐκ ἔστι, καὶ μή, ἢ μηδὲν εἶναι· π. χ. «μηδ' ἔτ' ἐόντεσσι. Ὀδσ. Λ, 287. οὐκέτ' ἔστι, Δὲν εἶναι πλέον, ἀπέθανε. Valck. ἐν Ἱππ. 1162 — δ') Παρ' Ὀμ. ἐξαιρ. κατὰ σημασ. τοῦ, ζῶ· π. χ. ἐν τῇ συντάξει «Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται« Ὀδσ. Π, 437. Τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ζῇ, καὶ δὲν θέλει ζήσει ποτέ, καὶ ἄμποτε νὰ μὴ γεννηθῇ ποτέ. «μήτ' εἴης, μήτε γένοιο« Ὀδσ. Σ, 79. «ἔτι εἰσὶν« Ὀδσ. Ο, 432., Ζοῦν ἀκόμα· καὶ ἀνάπαλιν. «οὐ δὴν ἦεν« Ἰλδ. Π, 131., Δὲν ἔζησε πολύ. Ὅθεν προσαγορεύονται πολλάκις οἱ θεοί, αἰὲν ἐόντες ἐσσόμενοι δέ, Οἱ μεταγενέστεροι. Ὀμ. Τὸ δέ, «ἀμφὶ τὰ τετταράκοντα εἶναι« Ἔχει 40. χρόνους, εἶναι 40 χρόνων σχεδόν, κοντεύει εἰς τὰ σαράντα. Περὶ τοῦ, εἴ ποτ' ἔην γε, ἰδὲ παρακατιὼν ἐν τῷ εἴποτε, 3. — 2) ἔστι, μετὰ ἀπρμ. ἀπρμγ., Εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἐνδέχεται νὰ εἶναι, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι ἄδεια. «πάρεστιν ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι.« Ἰλδ. Υ, 246. «εἴ τί που ἔστιν« Ὀδσ. Δ, 293., Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν ἠμπορῇ νὰ εἶναι, νὰ γένῃ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως πρόκειται τὸ ἀρνητ. οὐ. «οὐκ ἔστι Διὶ μάχεσθαι« Ἰλδ. Φ, 193. «οὐκ ἔστιν« Ἰλδ. Ν, 786. Υ, 97. «οὐ γάρ τ' ἔστιν« Ο, 556. «οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε« Ξ, 212. «οὔπως ἔστιν« Τ, 225. Ὀδσ. Ε, 137. «οὐδέ πῃ ἔστιν« Ἰλδ. Ζ, 264. Ω, 71. καθ' ἃ τὸ ἔστι φέρει σημτ τοῦ ἔξεστι, καὶ δηλεῖ τὸ ἐσωτερικῶς ἢ ἐξωτερικῶς θεμιτόν, συγχωρημένον. Ἐν ταῖς τοιαύταις φράσεσι τὸ πρόσωπον κεῖται ἀεὶ κατὰ δοτκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ἐπιφέρεται ἐνίοτε καὶ αἰτιατ. μετὰ ἀπαρμφ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Β, 310. — 3) Τὸ εἰμί, μετὰ γενκ. σημαίνει τὴν καταγωγήν. «πατρὸς δ' εἰμ' ἀγαθοῖο« Ἰλδ. Φ, 109., Εἶμαι ἀπὸ καλὸν πατέρα· «αἵματος εἶς ἀγαθοῖο« Ὀδσ. Δ, 611., Εἶσαι ἀπὸ καλὸν γένος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πατρίδος. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ σύχνηττον· μὴ ἐκληφθήτω ὅμως ὡς ἔλλειψις, ἂν καὶ πολλάκις τὸ προτιθέμενον [illegible] συντακτικόν· π. χ. «τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμι« Ὀδσ. Ι, 519. καὶ λ. τ. Ταυτοσήμαντον ἐστὶ καὶ τό, εἶναι ἔκ τινος καί, ἀπό τινος — β) Ἡ γενικὴ σημαίνει ἐξάρτησιν, ὑπακοήν· ἑαυτοῦ εἶναι, Τὸ νὰ εἶναι τις κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, αὐτεξούσιος· εἶναί τινος, Τὸ νὰ εἶναι τις ἄλλου, νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλον, νὰ κρέμαται ὅλως ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ ἐστι τοῦ λέγοντος, Εἶναι ὅλως ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὁμιλοῦντος, κρατεῖ μὲ αὐτόν, Ἀριστφ. ὅθεν ἐστὶ καὶ κτήσεως, ἰδιότητος σημαντικόν. — γ') Ἡ γενικὴ σημαίνει τὸ μέρος, ἢ τὸ μέλος ὁλότητός τινος· π. χ. δήμου ἐστί, Εἶναι ἕνας ἀπὸ τὸν δῆμον, ἀπὸ τὸν λαόν· τῶν ἐχθρῶν ἐστι, Ἀνήκει ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐχθρούς, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· νομίζειν τινὰ τῶν ἐχθρῶν εἶναι, Τὸ νὰ λογαριάζῃ τις τινὰ μεταξὺ εἰς τοὺς ἐχθρούς του — δ') Ἡ γενικὴ σημαίνει καὶ τὴν ἀξίαν, τιμήν, ἢ τὴν ἰδιότητα πράγματός τινος· ἀνδρός ἐστι, Εἶναι ἴδιον, ἢ καθῆκον ἀνδρός, ἁρμόζει εἰς ἄνδρα· σωφροσύνης ἐστι, Εἶναι σημεῖον σωφρ. καὶ λ. τ. — 4) Τὸ εἰμὶ μετὰ δοτκ. ἔστι μοι, Κέκτημαι, ἔχω, μοὶ εὑρίσκεται· ἀπ' Ὀμ. πάνυ συ-

Ἀττ. ὄντως κατὰ σημτ. ἐνττ. χρήσεως τοῦ ῥήματος. ἰδὲ παρ' Herm· ἐν Αἰσχ. Danaid σελ. VIII. (τὸ Ἰῶτα τῆς ληγ. βραχὺ ἐνίοτε μόνον παρ' Ὀμ. ἐν τῇ Ἐπι. ὑποτ. ἴομεν, ἀντὶ ἴωμεν, ὅταν ἡ στίχου ἀρκτικὸν, καὶ ἀεὶ ἐν τῷ μετοχ. ἐνττ., ἐν δὲ τῷ μέτ., ἱέμενος, μακρὸν, διὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου. Ὁ Wolf. ὅμως γράφει πανταχοῦ ἱέμενος παρὰ τὸ, ἵημι.)

Εἰν ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπι. ἀντὶ Ἐν, Ὀμ. Παρὰ τοῖς Τραγ. νομίζεται ὅτι μόνον ἐν τοῖς Δωρικοῖς χωρίοις, ἐστὶ χρήσιμον. Erf. Σοφκλ. Αἰ. 608. ἀλλὰ κεῖται καὶ ἐν Ἀντγ. 1241. Ἐν διαλόγ. ἀναμφιβόλως γνήσιον. Τὸ εἰν εὕρηται καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσι. π. χ. «Εἰνόδιος, Εἰνάλιος,» ἀντὶ «Ἐνόδιος, Ἐνάλιος,» κ. τ. τ. τὸ δὲ, εἰνὶ σπανιωτ. παράβαλε ἐς, εἰς.

Εἰνετέτης, ου, ὁ, ἡ (ἐννέα, ἔτος) Ἐννέα χρόνων, ἐννεάχρονος. Ὀμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετέρῳ. εἰνάετες ἐπιρρηματικῶς, Ἐννέα χρόνια· ποιητ. ἀφ' οὗ

Εἰνετίζομαι, Εἶμαι ἐννέα χρόνων.

*Εἶναι ἀπρμφ. τοῦ εἰμί — 2) ἀντὶ τοῦ. ἰέναι, ἀπρμφ. τοῦ εἶμι, Πορεύομαι. Ἡσδ. Ἔρ. 351. ἀμφβ.

*Εἶναι· ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνργ. τοῦ ἵημι, Πέμπω.

*Εἰνάκις· Ἐπρρ. ποιητ. ἀντὶ ἐνάκις, Ἐννέα φοραῖς. Ὀδσ. Ξ, 230.

*Εἰνακόσιοι, αι, α. ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ἐνακόσιοι, Ἐννεακόσιοι. Ἡρδτ.

Εἰναλίδινος, ὁ, ἡ Εἰς τὴν θάλασσαν περιφερόμενος, περιπλανώμενος, Ἀρχτ. ἀντὶ ἐν ἁλὶ δινεύων· ἀμφβ. ἀνγν.

Εἰνάλιος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐνάλιος. Ὀδσ.

Εἰναλίφοιτος, ου, ὁ, ἡ (ἐν ἁλὶ φοιτάω). Ἐν θαλάττῃ περιφερόμενος, κινούμενος.

Εἰνάνυχες, ως Ἐπρρ. (ἐννέα, νύξ) Ἐννέα νύκτας Ἰλιάδ. Ι. 9. ὡς τὸ, εἰνάετες, (ε)

Εἰνάπηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). ποιητ. ἀντὶ ἐννεάπηχυς.

Εἰνάς, ἄδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐννεάς. Ἡσδ. ἔρ. 808. 909.

Εἰνάτερες, αἱ, Συννυμφάδες, συμφάδες, αἱ γυναῖκες ἀδελφῶν· τὸ ἑνικ. εἰνάτειρ. οὐχ εὕρηται· ἀνάλογον ἄρσεν, δάηρ.

Εἴνατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔνατος. Ἰλδ.

Εἰνοσίφωτσων, ωνος, ὁ ἡ (φώστων) Πλοῖον μὲ ἐννέα πανιά, ὅρμενα.

Εἵνεκα, ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπι. ἀντὶ ἕνεκα. Ὀμ. εἵνεκεν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πνδ. Ὁ Dawes ἀπεδοκίμασε τὴν χρῆσιν τοῦ εἵνεκα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἤθελε τὴν τοῦ ἕνεκα, ἕως οὗ ὁ Ahlwardt (zweiter Seite zu Schneid. Wörterb. 1813.) ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην τὴν δόξαν τοῦ Dak. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. Λογογρ. χρῶνται τῷ εἵνεκα Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 338. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Bekker ἐν Πλάτ. εὕρηται πολλάκις. Τὸ δὲ εἵνεκεν, μόνον τῇ ποιητ. γλώσσῃ ἴδιον.

*Εἰνί. Ἐπι. ἀντὶ ἐν. Ὀμ.

*Εἰνόδιος, ἡ· καὶ ποιητ. ὁ, ἡ· ἀντὶ ἐνόδιος. Ἰλδ. Π, 260. Αἰσχλ. Προμ. 437.

Εἰνοσίφυλλος, ὁ, ἡ (ἔνοσις, φύλλον). Ὁ σείων καὶ κουνῶν τὰ φύλλα· ὅθεν πολύφυλλος, πολύδενδρος. Ἐπίθτ. πολυδένδρων βουνῶν.

*Εἴνυμι. Ἰλδ. Ψ, 135. παράβλ. Βτμν. Ἑλλ. Γραμμτ. ἰδὲ ἐν τῷ καταέννυμι.

*Εἴξασι. γ'. πλθ. πρόσ. Βοιωτικῶς καὶ Ἀττ. ἀντὶ ἐοίκασι. ἰδὲ ἔοικα.

Εἴξασκε, Ἰων. ἀόρ. κατ' ἐπίτασιν, παρὰ τὸ εἴκω. Ὀδσ.

*Εἶξις, εως, ἡ (εἴκω). Τὸ νὰ ὑποχωρῇ, ἐνδίδῃ τις.

Εἷο, Ἐπι. γενικ. ἀντὶ τοῦ, ἕο, οὗ. Ἰλδ. Δ, 400. Ἡσδ. Θεογ. 392. πάκό εἷο Ὀδσ. Χ, 19. Ἀφ' ἑαυτοῦ.

*Εἰοικυῖαι. μετχ. θηλυκ. πλθ. Ἐπι. παρὰ τὸ ἔοικα, ἀντὶ ἐοικυῖαι. Ἰλδ. Σ, 418.

*Εἷος, ἀρχαῖον Ἐπι. Ἐπρρ. ἀντὶ ἕως, Ὀμ. Ἰδὲ Herm. elem. metr. σελ. 59. — ὁ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. 2. σελ. 282. νομίζει ὅτι τὸ, εἷος, ἦτον ὁ κυρίως τύπος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐσχηματίσθη Ἀττ. καὶ Ἰων. τὸ, ἕως, καὶ ἀπὸ τούτου εἶτα τὸ, εἵως κατ' ἔκτ.

*Εἰ οὐ· Ἰδὲ ἐν τῷ, εἰ μή.

Εἶπα, Ἀόρ. Α'. ἀντὶ τοῦ συνήθους εἶπον· πάνυ χρήσιμον παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς Ἴωσι. ἐξαιρ. σύνηθες τὸ β'. προσπ. προστακτ. εἰπόν, ἢ εἶπον· τὸ γ'. εἰπάτω. Μτχ. εἴπας. ἰδὲ εἶπον.

*Εἰπέμεν· Ἐπι. ἀντὶ εἰπεῖν. Ὀμ.

Εἴπερ, Ἄν, ἀλήθως· παρ' Ὀμ. πολλάκις μετὰ ὁριστκ. ἐγκλ., ὅστις παρεμβάλλει ἐνίοτε καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν· ὁ αὐτὸς ἔχει καί, εἴπερ τε, εἴπερ γάρ τε, εἴπερ γάρ γε, εἴπερ γάρ τέ γε, εἴπερ τις, μετὰ ὑποτακτ., σπανιώτ. μετὰ εὐκτ. Ἔτι δὲ εὕρηται τὸ, εἴπερ καὶ ὡς τὸ, καὶ εἰ, κείμενον, Ἂν καὶ, ἂν ὅμως, μάλιστα καὶ ἄν. Ὀδσ. Α, 167. ὡσαύτως καὶ εἴπερ καί, Ὀδσ. Ι, 35. καὶ, εἴπερ τε, Ἰλδ. Κ, 225. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται εἴπερ καί, εἴπερ ἄρα, ἀντὶ τελείας προτάσεως, Ἂν λοιπὸν εἶναι ἔτσι· Heind. ἐν Πλάτ. Παρμεν. σελ. 150. Β.

*Εἴ ποθεν, Ἂν ἀπὸ κανὲν μέρος. Ὀμ. ἔτι δὲ καὶ εἴποθεν. Ὀδσ. Α, 115.

*Εἴ ποθι, Ἂν πουθενά, ἂν εἰς κανὲν μέρος. Ὀδσ. Μ, 96. Ρ, 195.

*Εἶπον, Εἶπα, ὡμίλησα· ἀόρ. β'. τοῦ φημὶ ἐνεστ. Προστακτ. εἰπέ. Μετχ. εἰπών. Ἀπρμφ. εἰπεῖν. Ἔτι δὲ ἀόρ. α'. εἶπα. Προστακτ. εἶπον. Boeckh. ἐν Πνδ. Ὀλ. 6. 92. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 79., φαίνεται ὅμως προτιμότερον τὸ προπερισπ. εἶπον· ἰδὲ Βτμν. ἐν Πλάτ. Μεν. σελ. 70., τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Meinecke ἐν Θεοκρ. 14, 11. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ ἀορίστου τύπος μᾶλλον Ὁμηρικὸς καὶ Ἰων. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν χρήσει· ἐξαιρ. εἰς τοὺς τύπους, εἴπατο καὶ εἰπάτω. Τὸ, εἰπέ, εὕρηται ὡς τὸ, φέρε, καὶ ἀντὶ εἴπατε, μετὰ ἐπιφερομένου πληθ. ἀριθμοῦ· ἐξαιρ. παρ' Ἀριστφ. πολλάκις, Elmsl. ἐν Ἀχ. 328. Reisig Conj. σελ. 35. Δημοσθ. Φιλ. 1, σελ. 43, 7. Χερσν. σελ. 108, 13. Ὁ Μλ. τοῦ ῥήματος τούτου ἐστὶν ἐρέω, ἐρῶ· Παρακμ. εἴρηκα· παράβλ. καὶ ἐνέπω, ἐννέπω. Τῷ ἀορ. χρῶνται καὶ ἀπολύτως, καὶ μετὰ αἰτιατ., π. χ. ἔπος εἰπεῖν, μῦθον, θεοπρόπιον, ὄνομα εἰπεῖν, καὶ τ. τ. Ὀμ. «ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λόγου χάριν, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, παραδείγματος χάριν· Ἀττ. μετὰ αἰτιατ. εἰπεῖν τινα, Τὸ νὰ ἀναφέρῃ τις τινα, νὰ κηρύξῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ· Πνδ. Ὀλ. 14, 32.

Εἴποτε, Ἂν ποτε, ἂν καμμίαν φοράν, Ἰλδ. Α, 39. κατ' ἐπίτασ., εἴποτε δή, Ἰλδ. Α, 503. Τίθεται δὲ ἐξαιρ. ὡς εἰσαγωγικὸν παρακλήσεως, ἢ προσευχῆς ἵνα δι' ἀναμνήσεως προηγηθείσης ἀγαθοεργίας ἐγείρῃ τὴν ἀνταμοιβήν. — 2) Ἀορίστως, μετὰ Εὐκτ. Ἰλδ. Β, 97. — 3) Ὁμηρικὴ κυρίως φράσις ἐστίν, εἴποτ' ἔην γε, ἀναμνῆσιν λυπηροῦ τινος πράγματος ἐκφράζουσα, τὸ ὁποῖον ἦτον μὲν προτήτερα, κατὰ τὸ παρὸν δὲ δὲν εἶναι πλέον, π. χ. Ἰλδ. Γ, 180. «δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, Ἀνδράδελφός μου ἦτον, ἂχ αὐτὸς ἦτον ἀνδράδελφός μου. Voss. ἡ ἑρμηνεία, τῆς φράσεως ταύτης ἦτον καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀμφίβολος· ὁ Wolf ἤθελεν αὐτὴν εὐκτικὴν, Ἄχ, ἄμποτε νὰ ἦτον ἀκόμη. Ὁ Herm. Vig. σελ. 946. ἐξηγεῖ αὐτὴν, Ἂν ἦτον ποτέ, ὅ,τι δὲν εἶναι πλέον δηλ. ἀνδράδελφός μου ἦτον, ἂν ἠμποροῦσα νὰ τὸν ὀνομάσω καὶ τώρα ἀνδράδελφον, ἐν ᾧ δὲν εἶναι πλέον ἀνδράδελφός μου· παρβλ. Ἰλδ. Λ, 761. Ω, 426. Ὀδσ. Ο, 268. Κ, 315. Ω, 289.

*Εἴ που, Ἂν πουθενά, ἂν ὅμως· πολλάκις παρ' Ὀμ. Ἔτι δὲ καὶ, εἰ τί που, εἴ πού γε, εἰ μή πού τι, εἰ δή που. Ἐλλειπτικῶς, εἴ τί που ἔστιν, Ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν εἶναι τρόπος, ἂν ἠμπορῇ νὰ γένῃ. Ὀδσ. Δ, 193.

Εἰπόω, εἴπος· ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ ἰπόω, ἶπος.

Εἴ πως, Ἂν μὲ κανένα τρόπον· Ὀμ.

*Εἴραξ, ὁ, = ἱέραξ. Ἡσύχ.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, ἡ. Ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ὀμ. Ὕμ. Διον. (ἡ παραγωγὴ ἀσαφής· ἴσως παρὰ τὸ, ῥάπτω· διότι σχίσας ὁ Ζεὺς τὸν μηρόν του τὸν ἔβαλεν εἰς αὐτὸν καὶ ἔρραψεν εἶτα τὸν μηρόν του πάλιν. ἰδὲ Μυθολγ.)

Εἰργάθω, ποιητ. καὶ Ἀττ. ἐπέκτασις τοῦ εἴργω.

Εἰργμός, οῦ, ὁ. Ἀττ. εἱργμός, ὁ· δασυνμ. (εἴργω) Φυλάκωμα. — 2) δεσμά.

Εἰργμοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Φυλακάτωρας.

Εἴργνυμι, καὶ εἰργνύω. σπανίως ψιλούμ. = εἴργω, Κλειδόνω, σφαλνῶ μέσα, φυλακώνω· Ἀττ. εἵργω, καὶ εἵργω.

Εἴργω, Μ, ξω. μέτ. Μλ. εἴρξομαι, μετὰ παθητ. σημτ. Ξνφ. Ἀνβ. 6, 6, 16. Bremi Αἰσχλ. Κτσ. 122. Ἀττ. εἵργω, δασυμ., Κλείω, σφαλνῶ μέσα, φυλακόνω· ἀλλὰ καὶ ἀποκλείω ἐξαιρῶ, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω τινὰ ἀπό τίποτε ἐξαιρῶντάς τον, μὴ ἀφίνοντάς τον νὰ μετέχῃ, κρατοῦντάς τον ὀπίσω, ἐμποδίζοντάς τον, «πτολέμου εἴργουσιν», Ἰλδ. Ψ, 72. Ἄλλως δὲ χρῆται Ὀμ. τῷ, ἔργω, ἐέργω. Παρὰ τοῖς Ἀττ. χρησιμεύει τὸ εἴργω, ἐπὶ φυλακῆς, κλείσιμον εἰς φυλακήν, φυλάκωμα· εἴργω δὲ ψλμ. μετὰ γενκ. ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω μὲ λόγον, μὲ προσταγήν, δὲν συγχωρῶ, δὲν ἀφίνω, δὲν δίδω ἄδειαν· εἴργειν τινα ἱερῶν, σπονδῶν, ἀγορᾶς καὶ τ. τ. ἔτι δὲ καί, ἀπό τινος· ὡς ἐν Ἰλδ Δ, 130, Ἐξαιρῶ τινα ἀπὸ τίποτε διὰ τιμωρίαν· ἐν γένει ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τίποτε, τὸν ἀπομακρύνω, Σφκλ. Ἀντ. 44. ὁ νόμος εἴργει μὴ ἀποκτείνειν, Ὁ νόμος ἀπαγορεύει, ἐμποδίζει, δὲν συγχωρεῖ τὸν φόνον. Κατὰ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμ. 2, σελ. 124., διεκρίνοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. αἱ δύω ἀλλήλοις ἐναντίαι σημτ. τῆς λέξεως, διὰ τῆς ψιλῆς καὶ δασείας, ὥστε τὸ ψιλούμ. εἴργω, εἴρξω, εἶρξα, ἐσήμαινε μόνον τὸ Ἀποκλείω, ἐξαιρῶ· τὸ δὲ δασυνμ. εἵργνυμι, εἵρξω, εἷρξα, τὸ, Κλείω μέσα, σφαλνῶ· παράβλ. Poppo ἐν Θεδ. Τ, 2, 1. σελ. 152. Ἡ διαφορὰ τῆς σημασίας παρ' Ὀμ. οὐκ εὐδιάκριτος, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐπροφέρετο διὰ τοῦ διγάμματος.

Εἰρέαται, Ἰων. γ'. πλθ. πρσπ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἐρέω, ἀντὶ εἴρηνται.

*Εἰρέμης, ὁ. Κατὰ κωμικήν τινα ἐτυμλγ. παρὰ τὸ εἴρω. τὸ πρωτότ. τοῦ, Ἑρμῆς. Πλάτ. Κρατ. σελ. 408. Β.

Εἴρερος, ὁ· Αἰχμαλωσία, δουλεία, σκλαβιά· εὕρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Θ, 529. πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, Συνδένω, κομποδένω, ἀρμαθιάζω ἕνα κοντὰ τ' ἄλλο συνδένοντας.

Εἰρεσία, ας, ἡ (ἐρέσσω). Τὸ κωπηλάτισμα, τὸ νὰ τραβῇ τις τὸ κουπί, νὰ λάμνῃ. Ὀδσ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ οἱ κωπηλάται. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τραγῴδι, τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦσιν ὅταν κωπηλατῶσι, τραβοῦν τὸ κουπί. Μεταφ. πάντα σφοδρὰ κίνησις· π. χ. εἰρτ. γλώσσης· Ὅταν ὁμιλῇ τις ὀγλίγωρα, ἢ μὲ θυμόν· κτυ-

πτμα π. χ. εἰρ. μαστῶν, Το νὰ κτυπᾷ τις τὸ στῆθος ἀπὸ σφοδρὰν λύπην κινούμενος.

*Εἰρεσίαι, ων, αἱ. Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ilgen ἐν Ὕμ. Ἀπολ. 32.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ (εἶρος). Ἐλέγετο κλάδος ἐλαίας, ἢ δάφνης περιτυλιγμένος μὲ μαλλί, στολισμένος μὲ καρπούς εἰς εἶδος στεφάνου, τὸν ὁποῖον περιέφερον παιδία ψάλλοντα ὕμνους εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν Πυανεψίων καὶ Θαργηλίων, ὅταν ἑώρταζον τῷ Ἡλίῳ, καὶ ταῖς Ὥραις, μετὰ ταῦτα τὸν ἐκρεμοῦσαν ἔξω τῆς οἰκίας ἐπάνω τῶν θυρῶν. Ὁ ὕμνος ὠνομάζετο ὡσαύτως Εἰρεσιώνη· ἡ ὁποία ὀνομασία ἐλήφθη καὶ εἰς παντοῖα παμπάλαια τραγούδια τῶν ἐπαιτῶν, ζητημάτων· ἀπὸ τὰ ὁποῖα σώζεται ἓν εἰς τὰ ἐπιγράμματα τοῦ Ὁμ. Ἐπίγρ. 15. Ἰδὲ Ilgen opusc. philol. 1, σλ. 129. fg. Πλουτχ. Θησ. 21. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1055. — 2) Ἡ ῥάβδος τῶν Ἀθηναίων ἱκετῶν, ἡ ὁποία ἦτον μὲ μαλλὶ περιτυλιγμένη, ἄλλως ἱκετήριον. — 3) Στεφάνι, τὸ ὁποῖον ἐκρεμοῦσαν εἰς τοὺς νεκροὺς ὡς τιμῆς σημεῖον. Ἀλκιφ. 3, 37.

*Εἰρέτρια, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ Ἐρέτρια. Πόλις τῆς Εὐβοίας. Ἰλδ. Β, 537.

*Εἰρέω, Ἰων. ἀντὶ ἐρέω, Λέγω, τοῦ ὁποίου ὅμως μόνον ὁ μετοχ. ἐνεσ. ἐν τῷ θηλ. γένει. Ἡσιδ. εἰρεῦσαι, Ἡσδ. Θγν. 38. καὶ ὁ μέλ. Μλ. εἰρήσεται κατὰ παθ. σημασ. Σοφλ. Φιλ. 1276. εἰρήσεται. παράβλ. ἐρέω.

Εἰρη, ἡ. Σύναξις, συνέλευσις, σύνοδος· τόπος συνελεύσεως· κατὰ γενικ. πληθ. εἰράων, Ἰλδ. Σ, 531, καὶ Ἡσδ. Θγν. 804. ἄλλως δέ, ἀγορά· (πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, τὸ λέγω· ἡ ἀνάγν. ὅμως ἀμφιβ. ἐπειδὴ παρ᾽ Ὁμ. μὲν ἀναγινώσκουσι καὶ ἱράων ἀντὶ τῆς γενικ. εἰράων. παρ᾽ Ἡσδ. δέ, εἴρεας, ἀντὶ εἴρας.

Εἴρην, ενος, ὁ. παρὰ Λακεδαιμ. Νεανίσκος, συλλεκτὸς ἀπὸ δεκαετοῦ χρόνου καὶ ἐπέκεινα· ὅτε τοῦ ἦτον συγχωρημένον νὰ εἰσέρχηται εἰς τὰς συνελεύσεις (ἄρα πιθανῶς παρὰ τὸ εἴρω, ἐρέω, τὸ λέγω). Παρὰ τοῖς Ἀττ., Ἔφηβος. ὁ Ἡρδτ. 9, 85. ὀνομάζει αὐτοὺς ἰρένας· ἡ ἀνάγν. ὅμως ἀμφιβάλλεται. παράβλ. K. O. Muller Dorier 2, σλ. 301.

Εἰρηναγωγέω, Συντροφεύω, συνοδεύω εἰρηνικῶς. Κλημ. Παιδ. Α΄. σελ. 137.

Εἰρηναῖος, α, ον (εἰρήνη). Εἰρηνικός, ἥσυχος. νεἰρηναῖον οἰκεῖν, Ἡρδτ. 2, 68., Τὸ νὰ ζῇ τις εἰρηνικὰ μέ τινα.

Εἰρηναίως, Ἐπίρ., Εἰρηνικά, ἥσυχα.

Εἰρηνάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Κριτής, ὅστις φροντίζει καὶ ἐπιστατεῖ διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν καὶ διορθώνει τὰ ἤθη, ἢ σφάλματα, τὰ τὴν κοινὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν ταράττοντα. ἀφ᾽ οὗ

Εἰρηναρχικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Εἰρηνάρχην, ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

Εἰρηνεῖον, τό. Ὁ ναὸς τῆς θεᾶς Εἰρήνης. Δίων Κάσσιος.

Εἰρήνευσις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· τὸ νὰ εἰρηνεύσῃ τις τίποτε, νὰ ξαναφέρῃ πάλιν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν· παρὰ τὸ

Εἰρηνεύω. Μλ. εύσω. Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, φέρω, κάμνω εἰρήνην, ἡσυχίαν, ἡσυχάζω τινα ἢ τίποτε. — 2) ἀμετβ. Κρατῶ, φυλάττω εἰρήνην, μένω, εἶμαι εἰρηνικός, ἥσυχος, ζῶ εἰρηνικὰ καὶ ἥσυχα· εἰς ταύτην τὴν σημασ. χρήσιμον καὶ κατὰ μέσην διαθ.

*Εἰρηνέω, = εἰρηνεύω.

Εἰρήνη, ης, ἡ. Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν. Ὁμ. νεἰρήνην ποιεῖσθαι, Το νὰ κάμνῃ τις εἰρήνην· ἐπὶ πολεμούντων, νεἰρήνην πράττειν καὶ διαπράττεσθαι, Τὸ νὰ πραγματεύηταί τις περὶ εἰρήνης, νὰ κατορθώνῃ τὴν εἰρήνην· νεἰρήνης δεῖσθαι, Τὸ νὰ παρακαλῇ τις διὰ εἰρ. νὰ ζητῇ διὰ νὰ κάμῃ εἰρήνην· εἰρήνην ποιεῖν τινι, καί τινι, Τὸ νὰ κατορθώσῃ τις τὴν εἰρήνην μεταξὺ εἰς δύω ἐχθρούς· νεἰρήνην ἄγειν, Τὸ νὰ εἶναί τις εἰρηνικός, νὰ ζῇ, πολιτεύηται εἰρηνικά· τὸ δέ, εἰρήνην ἔχειν, Τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις τὴν εἰρήνην, νὰ ἔχῃ εἰρ. Ξνφ. Ἀνβ. 2, 6, 6. καὶ 3, 1, 14. ν πολλὴ εἰρήνη, Μεγάλη, ἄκρα, εἰρήνη, ἡσυχία. Μτφ. Ἡσυχία. ἔτι δὲ καὶ ψυχικὴ ἡσυχία. — 2) Ἡ θεὰ τῆς εἰρήνης, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Ἡσδ. Θγν. 902. ἐν Ἀθήναις 449. πρὸ Χρ. τιμωμένη, Πλτχ. Κιμ. 13. (πιθανῶς παρὰ τό, εἴρω, Δένω, συνδένω· μ᾽ ὅλον ὅτι ἁρμόζει οὐχ ὀλιγώτερον καὶ τὸ εἴρω, Λέγω.)

Εἰρηνικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν εἰρήνην· καὶ ὁ ἔχων κλίσιν, ὁ ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην.

Εἰρηνικῶς, Ἐπίρ. Ἥσυχα, μὲ εἰρήνην, εἰρηνικά.

Εἰρηνοδίκαι, ων, οἱ. Οἱ κριταὶ τῆς εἰρήνης· οἱ πληρεξούσιοι πρέσβεις εἰς τὸ νὰ κάμωσι τὴν εἰρήνην μέ τινα.

Εἰρηνοποιέω, Κάμνω εἰρήνην, ἀγαπίζω, ἑνόνω, φέρω εἰς εἰρήνην τοὺς μαχομένους.

Εἰρηνοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κάμνει τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· ὁ εἰρηνοποιός, ὅστις διαπραγματεύεται, κατορθώνει τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν πολεμούντων. — 2) = εἰρηνικός.

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (φύλαξ). Ὅστις ἐπαγρυπνεῖ, προσέχει διὰ νὰ φυλάττηται ἡ εἰρήνη. — 2) = εἰρηνοδίκης. ἰδὲ εἰρηνοδίκαι. (ῡ)

Εἰρίνεος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ἐρεοῦς. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ μαλλί, μάλλινον, μαλλίτικον, Ἡρόδοτος.

Εἴριον, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἔριον, εἶρος. Μαλλὸς ἢ μαλλί. Ὁμ. χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πληθυν. ἀριθμ. ὡσαύτως καὶ Ἡρδτ. 3, 106.

Εἶρις, ἡ. Σπάνιος καὶ ἧττον δόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ, Ἶρις.

*Εἰρκτέος, α, ον. Ἐπθ. ῥηματ. τοῦ εἴργω.

Εἱρκτή, ῆς, ἡ (εἴργω). Φράκτης· φυλακή.

Εἱρκτοφυλακέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι φυλακάτωρας. παρὰ τὸ

Εἱρκτοφύλαξ, ακος, ὁ. Φυλακάτωρας. (ῡ)

Εἱρμός, οῦ, ὁ (εἴρω). Δεσμός, τάξις, συνέχεια, ἀράδα. — 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. μέλος τροπαρίων· διὰ τὸ διδόναι τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ τροπαρίοις ἀκολουθίαν τινα καὶ τάξιν μέλους καὶ ἁρμονίας· πρὸς γὰρ τὸ τῶν εἱρμῶν μέλος κἀκεῖνα ῥυθμίζονται, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀναφερόμενα ἁρμόζονταί τε καὶ ψάλλονται, καὶ τῇ ἁρμονίᾳ τοῦ μελῳδήματος ἐκείνου ἀκολουθοῦσιν· ἢ ὅτι συνείρει καὶ συμπλέκει ἑαυτῷ κατὰ τὸ μέλος ὁ εἱρμὸς τὸ τροπάριον.

Εἰροκόμος, ου, ὁ, ἡ (εἶρος, κομέω). Ὅστις δουλεύει, γνέθει μαλλία.

Εἴρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἔρομαι, Ἐρωτῶ, Ὁμ. καὶ Ἡρδτ. παράβλ. εἴρω, τὸ λέγω.

Εἰροπόκος, ου, ὁ, ἡ (εἶρος, πόκος). Μαλλιαρός· πᾶν ὅ,τι φέρει, ἔχει μαλλί, τὸ ὁποῖον συνηθίζουν νὰ κουρεύουν· εἰροπ. ὄϊες, Ὁμ.

Εἰροπόνος, ὁ, ἡ (εἶρος, πονέω). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μαλλία.

Εἶρος, εος, τό. Μαλλός, μαλλί. Ὀδσ. παράβλ. ἔρος, ἔριον, εἴριον, ἐρέα.

*Εἰροτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει, κουρεύει μαλλί.

Εἰροχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅ,τι χαίρει, ἔχει χαράν, ὑπερηφανεύεται, καμαρώνει διὰ τὸ μαλλί του. Ἀνθολ. νεἰροχαρὴς τάλαρος.

Εἰρύαται. Ἰων. γ΄. πληθ. πρτπ. πρκμ. παθ. τοῦ ἐρύομαι, ἀντὶ εἴρυνται. Ὁμ.

*Εἰρύμεναι. ποιητ. ἀπρμφ. ἐνεστ. ἀντὶ ἐρύειν. τὸ δὲ εἰρυμέναι. ὀνμστ. πληθ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ εἰρύω.

*Εἰρύομαι· ἰδὲ εἰρύω.

Εἰρύσιμον, τό. ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐρύσιμον. Νίκανδρ.

*Εἰρύω, εἰρύομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐρύω, ἐρύομαι. ὅπερ ἰδέ. Ὁμ.

Εἴρω, ἀόρ. εἶρα καὶ ἔρσα. παθτ. παρκμ. Μετχ. ἐρμένος, Ἐπκ. ἐερμένος· Συνδέω, κομποδένω, ἀρμαθιάζω περισσότερα πράγματα δένοντάς τα ἓν μὲ τὸ ἄλλο· συγγν. τῷ εἴργω. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ παθτ. μετχ. παρκμ. Ἐπκ. ἠλέκτροισιν ἐερμένος, Ὀδσ. Σ. 295., ἐπὶ περιδεραίου, τὸ τουρκβ. γκεουρντάνι· ἀρμαθιασμένον, καμωμένον ἀπὸ σπυριὰ ἤλεκτρου, τὸ τουρκβ. κεχριμπάριου· καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συνέχειαν· γ΄. ἑνκ. πρτπ. Ὑπρσντ. παθτ. ν μετὰ δ᾽ ἠλέκτροισιν ἔερτο. Ὀδσ. Ο, 400. ἔνθα ἄλλοι ἔερατο, ἀπὸ τοῦ εἴργω, ἀνέμωσαν.

Εἴρω, Μλ. ἐρέω, Ἀττ. ἐρῶ. Λέγω, ὁμιλῶ· εὕρηται μόνον ὡς α΄. πρτπ. ἐνεστ. ἐν Ὀδσ. Β, 162. Λ, 136. Ν, 7. καὶ παρὰ τοῖς μιμηταῖς τοῦ Ὁμήρου. Πλὴν τούτου εὕρηται τῆς μέσ. διαθ. εἴρομαι, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνργ. σημασ. ὁ παρατ. εἴρετο καὶ εἴροντο, Ἰλδ. Α, 513. Λ, 541. Παρὰ τοῖς Ἴωσι, ἡ Μέσ. φέρει τὴν σημασίαν, Ἐρωτῶ καὶ μοὶ λέγουν, ἐρωτῶ· ἀλλὰ καὶ τό, εἴρηται παρ᾽ Αἰσχ. Εὐμ. 633., ὑπάγεται εἰς τό, ἐρῶ, καὶ ἔστι παθτ. πρκμ. (τινὲς νομίζουσι τὸ εἴρω τοῦτο, ταὐτὸν τῷ προηγουμένῳ.) Ὁ Πλάτ. Κρατ. σλ. 398. D λέγει ὅτι εἴρειν λέγειν ἐστίν (ὅθεν οὗτος ὁ ἄλλως πάνυ σπάνιος τύπος ἀναφέρεται ἀναμφιβόλως εἰς τὸ πρωτότ. ἐρέω, ἐρῶ, κατὰ τὸν Schneider).

Εἴρων, ωνος, ὁ. Ὅστις ὑποκρίνεται εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ὅταν ὁμιλεῖ, ἀλλὰ λέγει καὶ ἄλλα στοχάζεται, ὁμιλεῖ εἰρωνικῶς, περιγελαστικά. ἀντθ. τῷ ἀλαζόνος. Ὁ Εὐριπ. ὀνομάζει οὕτω τὴν ἀλώπεκα. ἀφ᾽ οὗ

Εἰρωνεία, ας, ἡ. Ὑπόκρισις εἰς τὴν ὁμιλίαν· ἐξαιρέτως τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ἄγνοιαν, διὰ νὰ πειράζῃ, ἢ ἐντροπιάζῃ ἄλλον τινα, ἠξεύρωντας καλὰ ὅτι ὅσα λέγει ἀναφέρονται εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸς προσποιεῖται ὅτι δὲν τὸ ἠξεύρει· τὴν εἰρωνείαν μεταχειρίζετο ὁ Σωκράτης πρὸς τοὺς σοφιστάς. Παρὰ ῥήτορσι, σχῆμα λόγου. — 2) κατὰ προσποίησιν, ἐξαιρ. πρόφασις, ὅταν τις δείχνηται πρόθυμος εἰς τίποτα καὶ εἶτα τὸ ἀναβάλλει, παραμελεῖ καὶ δὲν κάμνει τίποτε ἐν τέλει· Δμσθ. Φιλ. 1, σλ. 42, 7.

Εἰρωνεύομαι, Μ. εύσομαι. μέσ. ἀποθ. Προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν μου· ἐξαιρ. δείχνω, κάμνομαι ὅτι δὲν ἠξεύρω, τὸ κοινότ. τουρκβ. παίζω τὸν ἀχμάκην, καὶ τοιουτοτρόπως περιπαίζω, περιγελῶ ἄλλον τινα μὲ ὅσα λέγω· ἢ τὸν ἀπατῶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἢ νὰ τὸ ἐλπίζῃ. ἀφ᾽ οὗ

Εἰρωνευτής, οῦ, ὁ, = εἴρων.

Εἰρωνευτικός, ή, όν. = τῷ ἑπομένῳ.

Εἰρωνικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, ἢ ἐπιτηδειότητα νὰ εἰρωνεύηται· ἔτι δέ, ὑποκριτὴς εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ὅστις προσποιεῖται εὐλάβειαν, παίζει τὸν ἅγιον, Πλάτ. Νμ. 10, σλ. 908. Ε. Ἐπίρ. εἰρωνικῶς, Ἀριστφ.

Εἰρωτάω, καὶ εἰρωτέω. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐρωτάω. Ὀδσ.

Εἰς, Πρόθεσ. μετὰ Αἰτιατ. ἔτι δὲ καὶ ἐς. Ἡ εἰς ἐστὶ χρήσιμος παρὰ τοῖς Λογογρ. ἡ δὲ ἐς παρὰ τοῖς ποιητ., συνήθως μόνον ὅπου ὁ στίχος ἀπαιτεῖ βραχεῖαν συλλαβήν· ὅθεν ἡ ἐς πρὸς τὴν εἰς κεῖται, εἰς ἀντίθετον ἀναλογίαν τῇ τῆς

ἐν πρὸς τῇ εἰν· εὕρηται ὅμως καὶ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Λογογράφων· ἐξαιρ. παρὰ Ἴωσι καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. Ἡ Εἰς σημαίνει κυρίως σκοπόν, ἢ τέλος, τείνοντα πρός τι· κίνησιν πρός τι ἢ μέσα εἴς τι. 1) Ἐπὶ τόπου, ἡ ἀρχαιοτάτη καὶ συνηθεστάτη χρῆσις αὐτῆς· τοῦτο δὲ οὐ μόνον ἐπὶ χωρῶν, ἐπὶ κλιμάτων, ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, τοποθεσιῶν, ἐπὶ παντὸς δήποτε τόπου ἐν γένει· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. π. εἰς ἡμᾶς, εἰς Ἀχαιούς, εἰς Ἀχιλῆα, εἰς Ἀγαμέμνονα, καὶ λ. τ. Ἀπ' Ὁμήρου συντάσσεται μὲ ὅλα τὰ ῥήματα, ὅσα σημαίνουσι κίνησιν, ἢ σκοπόν, Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 46. ὅθεν ἐξαιρέτως καὶ μὲ τὰ, ὅσα σημαίνουσιν ὅρασιν· Ὁμ. λέγει μάλιστα πολλάκις πεἰς ὦπα ἰδέσθαι, Τὸ νὰ κυτάξῃ τις τινὰ ἴσια ς τὰ μμάτια· ὡσαύτως καὶ εἰς ὀφθαλμούς, Ἰλδ. Ω, 204. Σπάνιον δὲ ἔστι τό, πεἰς ὦπα ἔοικεν, Πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, τοῦτ' ἔστιν ὁμοιάζει κατ' ἀκριβεστάτην σύγκρισιν, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἕως ς τὴν τρίχα. Ἀλλά, πεἰς ὀφθαλμοὺς ἐλθεῖν τινι, Τὸ νὰ παρουσιασθῇ τις εἴς τινα. Σπανιωτέρα δέ ἐστιν ἡ χρῆσις τῆς εἰς ἐν οὐσιαστικοῖς, ὡς τό, πὁδὸς εἰς λαύρηνα, Ὀδσ. Χ, 128., ἀνθ' οὗ ἄλλως γενικὴ κεῖται. Schaef. mel. σλ. 90. Παρ' Ὁμ. ἡ εἰς δὲν φέρει τὴν ἐχθρικὴν σημσ. τοῦ, ἐναντίον, πρός, καθ' ἣν χρῶνται αὐτῇ οἱ Ἀττ. Valck ἐν Φοιν. 79. — 2) Ἐπὶ χρόνου, μόνον κατ' ἰδιαιτέρας τινὰς συντάξεις. α') Ἕως, ἕως εἰς· πἐς ἠῶ, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Ἕως εἰς τὴν αὐγήν, ἕως εἰς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου, Ὁμ. πεἰς ὅτεν Ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὅταν . . . Ὀδσ Β, 99 ὡσαύτως, πεἰς πότε; Ἕως πότε; Σοφλ. Αἰ. 1185. πἐς τῆμος Ἕως τότε, ἕως εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, Ὀδσ. Η, 318. πἐς τί; Ἕως πότε; πότον καιρόν; Ἰλδ. Ε, 465. παραβλ. ἔτι.— β) Διά, τὸ κοινῶς, γιὰ περίοδόν τινα χρόνου διορίζουσα, ἐξαιρ. εἰς ἐνιαυτόν, Διὰ ἕνα χρόνον, τοῦτ' ἔστιν, ἕνα ὁλόκληρον, σωστὸν χρόνον. Ἰλδ. Τ, 32. Ὀδσ. Δ, 495, εἰς διάστημα ἑνὸς χρόνου, ὥστε νὰ περάσῃ ἕνας χρόνος. Ὀδσ. Δ, 86. Ξ, 196. ἔτι δὲ καί, πεἰς ὥρας, Ὀδσ. Ι, 133. πἐς θέρος, ἐς ὀπώρην. Ὀδσ. Ξ, 384. Διὰ τὸ καλοκαίρι, διὰ τὸ φθινόπωρον· τοῦτ' ἔστιν, ὅλον τὸ καλοκαίρι, ὅλον τὸ φθινοπ., ἀλλὰ καὶ ὅσω νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, ς τὸ καλοκαίρι· πἐς αὔριον, Ὀδσ. Η, 317. πἐς περόσαιον Διὰ τὸ μέλλον· Ὀδσ. Τ, 799. πεἰς ἀεί Διὰ πάντοτε· πεἰς ἡμέας, Ἕως εἰς τὸν καιρόν μας, ς τὲς ἡμέρες μας· εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, εἰς τοῦτον τὸν καιρόν· εἰς τρίτην ἡμέραν, Ἀπὸ σήμερον τρεῖς ἡμέρας, ἀνάμεσα εἰς 3. ἡμ. τὴν τρίτην ἡμ. — 3) Ἐπὶ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἢ διὰ τὸν ὁποῖον κάμνει ἢ λέγει τίποτα· πεἰπεῖν εἰς ἀγαθόν. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις διὰ καλόν, τοῦτ' ἔστι διὰ νὰ κάμῃ, κατορθώσῃ τίποτε καλόν, Ἰλδ. Ι, 102. ἔτι δὲ καὶ πκεῖσθαι εἰς ἀγαθόν, Ἰλδ. Λ, 489. Θέλει κατασκευασθεῖ, ὑπηρετήσει διὰ τὸ καλόν του, γιὰ καλό ὁποῦ του· πἐς ἀγαθὰ μαθεῖν, Ἰλδ. Ψ. 305. ὡσαύτως καί, πἐς πόλεμον θωρήξομαι. Θέλει τοιμασθῶ διὰ πόλεμον· πἐς φόβον Ἰλδ. Ο, 310. Διὰ νὰ προξενήσῃ φόβον. — 4) Ἐπὶ διορισμένου ἀριθμοῦ· πἐς μίαν βουλεύειν Ἰλδ. Β, 379., Τὸ νὰ ἀποφασίζῃ τις συμφώνως μὲ ἄλλους, μὲ μίαν γνώμην· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεἰς ἓν ἔρχεσθαι, Τὸ νὰ συνέρχηται, ἢ συμβιβάζηταί τις μὲ τινα, νὰ κάμνῃ τέρψιν· πεἰς μίαν, εἰς ταὐτὸν ἔρχεσθαι, ἢ ἥκειν, Valck ἐν Ἱππ. 273, Wolf. ἐν Δημσθ. Λπτ. σλ. 288. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 322. ἐν πληθυντ. ἀριθ., Ἕως· πεἰς μυρίους Ἕως δέκα χιλιάδες. Ἔτι δὲ τίθεται καὶ τό, εἰς ἀριθμὸν πλεοναστικῶς. π. χ. πτρεῖς εἰς ἀριθμὸν ἀντὶ τρεῖς ἁπλῶς· Bast ep. cr. σελ. 283. app. σλ. 50. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπιμερισμόν· πεἰς ἑκατὸν Ἀπὸ ἑκατὸν ἑκατόν, κάθε φορὰν ἀπὸ ἑκατόν· πεἰς δύο Ἀπὸ δύω δύω· ἐπὶ τάξ. στρατιωτῶν, Δύω, ἕνας ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον. — β') ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀορίστων ἀριθμῶν, σημαίνουσα τό, σχεδόν, περίπου· τὸ ἰταλ. circa· μετὰ τῆς ὑπακουομένης ἐννοίας τοῦ, τὰ πλεῖστα, τὸ παρ' ἡμῖν, Τὸ πολὺ πολύ· ἄρα κάτι τι ὀλιγώτερον ἐπλοῦτα παρὰ περισσότερον· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Πέρ. 345. Ξεν. Ἀνβ. Ι, 1, 10. πέρχεται πρὸς τὸν Κῦρον, καὶ αἰτεῖ αὐτὸν εἰς δισχιλίους ξένους. — 5) ἐν γένει ἀναφορὰν πρός τι· πεἰς ὅ, Ὡς πρὸς αὐτό, τοῦτ' ἔστι διὰ τοῦτο· Ἡρδτ. 1, 115. πεἰς μὲν ταῦτα Ὅσον μὲν δι' αὐτά. Heind. ἐν Πλάτ. Δυσ. σλ. 210. Β, παραβλ. Wytt. ep. cr. σλ. 170. πεἰς καλόν, ὡς τό, ἐν καλῷ, Ἁρμόδια, συμφέροντα, ἀναγκαῖα Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 76. Ε. Ἀλλά τό, πεἰς κάλλος ζῆν Ξεν. Κρ. Π, 8, 1, 81, Τὸ νὰ ἐπιμελῆταί τις νὰ ζῇ εἰς τὸν κόσμον καλῶς πρέπει, εὔτακτα, καλά· πεἰς ζεῦγη Ζευγαρωτά, ἀπὸ δύω δύω· πεἰς τί; Διὰ τί; γιατί; πεἰς πάντα, Κατὰ πάντα τρόπον, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους· ὅθεν καὶ περιφραστικῶς τοῦ ἐπρρ. πεἰς τάχος ἀντὶ ταχέως. Ἀριστφ. Ἀχ. 685. πεἰς εὐτέλειαν ἀντὶ εὐτελῶς καὶ λ. τ. τ. Math. Γραμμ. 2, σλδ. 1146. — ϛ') ἡ Εἰς παρὰ τοῖς Γραμματ. καὶ Λεξικογρ. κεῖται ἄνευ προσλήψεως ἰδιαιτέρου ῥήμ. σημαίνουσα τὴν λέξιν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζητηθῶσι τὰ περαιτέρω εἰς ἀκριβεστέραν κατάληψιν τῆς, περὶ ἧς ὁ λόγος λέξεως· π. χ. πσαίρειν, εἰς τό, ζάκορος, τοῦτ' ἔστιν, ἰδὲ εἰς τὴν λέξιν ζάκορος· Ἐτυμλ. Gud. σλ. 495. 24 κατὰ W. Dind — 6) ἐν ῥήμασιν, ὅσα δὲν σημαίνουσι κίνησιν ἢ σκοπόν, ἀλλὰ ὕπαρξιν, ἢ στάσιν, ἠρεμίαν ἐν τόπῳ, κεῖται ἡ εἰς κατὰ σχηματισμόν τινα· π. χ. πἐς μέγαρον κατέθηκεν, Ὀδσ. Τ, 95. Τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κατοικίαν· πἂψ δ' εἰς Αἰγύπτοιο, διιπετέος ποταμοῖο στῆσα νέας, Ὀδσ. Δ. 581., Ἀφῆτε νὰ στέκωνται εἰς τὸν Νεῖλον· πέφανη λὶς εἰς ὁδόν Ἰλδ. Ο, 276., Ἐφάνη τὸ λεοντάρι εἰς τὸν δρόμον· παρβλ. Ω, 332. Herm. ἐν Σοφλ. Αἰ. 80. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 49. 712. Τούτῳ ὅμοιαι εἶναι καὶ αἱ Ἀττ. φράσεις· ἀπορεῖναι εἰς τόπον· ἀφικέσθαι εἰς πόλιν· καθίζεσθαι εἰς θρόνον· στῆναι εἰς τὰ μέσα, καὶ λ. τ. τ. πάντα γὰρ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προϋποθέτουσι προηγηθεῖσαν τὴν ἔλευσιν· ὡς π. χ. ὁ λέων δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ φανῇ εἰς τὸν δρόμον πρὶν νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτόν, ἂν δὲν ἤρχετο προτήτερα ἐκεῖ· καὶ τ. λ. ὡσαύτως. — 8) Τοῖς ῥήμασι, λέγειν καὶ λαλεῖν προστεθεῖσα ἡ Εἰς σημαίνει τὸν νοερὸν σκοπὸν πρός τινα, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλεῖ τις, καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, εἰς τὴν παρουσίαν, ἔμπροσθεν· πλόγους ποιεῖσθαι εἰς τὸν δῆμον. ἀντὶ παρόντος, ἐνώπιον τοῦ δήμου. — 7) ἡ Εἰς τίθεται μετὰ γενικ. ἐπὶ διωρισμένου τόπου εἰς γνωστὰς κατ' ἔλλειψιν ἀναφερομένας φράσεις· π. χ. εἰς Ἀΐδαο (ὑπακ. δόμον) Ἀττ. εἰς Ἅδου· ὥσπερ καὶ εἰς Ἀΐδαο δόμους εὕρηται παρ' Ὁμ. τελεία ἡ φράσις· ἐς Ἀθηναίης (ὑπακ. ἱερόν) ἀντὶ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἐς Πριάμοιο (ὑπακ. οἶκον) καὶ λ. τ. τ. Ὡσαύτως καὶ παρὰ Λογογράφοις εὔχρηστον· πεἰς Δήμητρος· εἰς Διονύσου, εἰς φιλοσόφου· εἰς διδασκάλων φοιτᾶν. ἀντλ. εἰς τὸν ναὸν τῆς Δημ. τοῦ Διον. εἰς τὸν οἶκον φιλσ., διδασκ. καὶ λ. τ. τ. Ἔτι δὲ ἐπὶ χρόνου· ἐς οὗ, ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐς ὅ, Ὥσπου, ἐν ὅσῳ. Ἡρδτ. 1, 67. 3, 31. καὶ ἀλλαχοῦ. — 8) Ἐνίοτε χωρίζεται ἡ Εἰς ἀπὸ τῆς αἰτιατ. αὐτῆς διὰ παρεμβολῆς πλειόνων λέξεων· π. χ. πεἰς ἀμφοτέρου Διομήδεος ἅρματα βήτην Ἰλδ. Θ, 115. Τὸ σπανιώτατον παράδειγμα, παρὰ Σόλ. λόγ. 17, 5, ἰδὲ Bach. Σπανίως, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐποποιοῖς ἐπιφέρεται τῇ αἰτιατικῇ ἡ Εἰς· π. χ. πἝκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἰλδ. Ο, 59. παρβλ. καὶ Ὀδσ. Γ, 137. Ο, 541. ἔτι δὲ καὶ πλεοναστικῶς· ποῖτ' εἰς ἅλαδε προφέρουσιν, Ὀδσ. Κ, 351. — Ἡ Εἰς ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τῆς προτάσεως κειμένη ἰσχύει καὶ ἐπὶ τὸ δεύτερον ἄνευ ἐπαναλήψεως· πτὴν ἐγὼ τάλας οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτο αἰκίας πεσεῖν ἔδοξ', ὅτον κάπτωκα τὴν δύσμορον Σοφλ. Οἰδ. Κ, 740. Schaef. — 9) Τῇ Εἰς ἀντίθετον ἔστιν ἡ Ἐκ κυρίως· ὅθεν εὕρηνται πλείονας ἐκ παραλλήλου ἀντίθετοι φράσεις· π. χ. πἐκ νεότητος ἐς γῆρας Ἰλδ. Ξ, 86. πἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης· Ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως εἰς τὰ ποδάρια. Ἰλδ. Χ, 397. Ψ, 169. πἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, Τ, 137. πἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. Ὀδσ. Η, 87. πεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον· κάθε χρόνον. Θεόκρ. 18, 15. Τὸν μέσον λόγον μεταξὺ τῆς Εἰς καὶ τῆς Ἐκ ἔχει ἡ Ἐν, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ Εἰς διὰ τοῦ ἐνς.

Ἐν συνθέσει φυλάττει ἡ Εἰς τὴν κυρίαν σημασίαν της, τό, μέσα κάτω ἢ μέσα εἴς τι. Ὀδσ. Ζ, 91. πκαὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ.

Εἷς, μία, ἕν. γεν. ἑνός, μιᾶς, ἑνός, Ἕνας, μία, ἕνα Ὁμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ χρήσιμον καὶ τὸ Ἐπικ. ἁπλῶς ἴος, ἐξαιρ. κατὰ θηλ. γένος ἴα· καὶ κατ' ἐπίτασ., εἷς οἶος, μία οἴη, ἡ οἴη Ἕνας καὶ μόναχος· ὡσαύτως καί, πμία μούνη. Ὀδσ. Ψ, 227. Ἀλλὰ καὶ παρὰ Λογογρ. πολλάκις χρήσιμον τό, εἷς μόνος. Schaef. mel. σλ. 19, 20. μετὰ τοῦ ὑπερθτ. πεἷς ἄριστος Ἰλδ. Μ, 243. Σοφλ. Αἰ. 1340. ἐν ἀντιθέσει δὲ ἐκφέρεται ἐμφατικώτερον ἐνάρθως τό εἷς, ἡ μία Ἰλδ. Τ, 272. Ὀδσ. Τ, 110. εἷς τις, Κανένας· εἷς ἕκαστος, Καθ' ἕνας. καθ' ἓν ἕκαστον· Ἀπὸ ἕνα ἕνα. Ἀλλὰ τὸ Εἷς τίθεται καὶ ἀντὶ τῆς ἀορ. ἀντωνμ. τίς, Κάποιος· ἕνας κάποιος· Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 399. εἷς μέν, εἷς δέ, Ὁ ἕνας, ὁ ἄλλος. Ἔτι δὲ καὶ εἷς, δεύτερος, κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. Valck. Amm. σλ. 49. εἷς καὶ ὁ αὐτός, Ὁ ἴδιος· Schaef. mel. σλ. 54. καθ' ἓ καὶ ὅστις. πολλάκις συντάττεται, καθ' ἕν, Μονάχά, ξεχωριστά. Περὶ τοῦ, εἰς μίαν, εἰς ἕν, παραβλ. Προθ. Εἰς, 4. Παροιμιακῶς, πεἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ· Ἕνας καὶ κανένας ποτέ, ἕνας εἶναι ὡς νὰ μὴν ἦτον κανένας, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς καὶ ἀντ' αὐτοῦ πἤ τις, ἡ οὐδείς Ἢ ἕνας ἢ κανένας, λέγεται, Valck ἐν Ἡρδτ. 3, 1140. πἓν ἕκα Κάθ' ἕνα χωριστὰ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἱστορ. 2, σλ. 13. Ἔτι δὲ καί, πἓν πρὸς ἕν Ἡρδτ. 4, 50. Πλάτ. Νμ. 1, σλ. 647. Β. — β') πμιᾷ βάλλειν, ὑπακ. βολῇ· Μὲ ἓν χτύπημα, μὲ ἓν ῥίψιμον, τὸ κοινῶς, μὲ μιὰν τουφεκιάν. (μία, υυ, μ' ὅλον ὅτι παρὰ τοῖς μεταγεστ. Ἴωσι Λογογρ. καὶ μίη κεῖται.)

*Εἷς. β'. ἑνκ. προσ. ἐνεσ. τοῦ εἰμί, Εἶσαι. — 2) β'. ἑνκ. προσ. ἐνεσ. τοῦ εἶμι· Πηγαίνεις, περιπατεῖς.

*Εἵς. μετχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι.

*Εἷσα. Ἔστησα, ἔβαλα, ἐστερέωσα τίποτε· ἐκάθισα, ἢ ἔβαλά τινα νὰ καθήσῃ. πεἶσεν ἐν κλισμοῖς, κατὰ κλισμούς, ἐπὶ θρόνου, ἐς δίφρον, ἐς ἀσάμινθον, Τοὺς ἔβαλε νὰ καθήσουν· Ὁμ. πεἶσέ μ' ἐπὶ βουσίν Ὀδσ. Τ, 210. Μ' ἔβαλε νὰ φυλάττω τοὺς βόας. πσκοπὸν εἷσεν Ἔβαλεν, ἐδιώρισεν ἕνα κατάσκοπον. Ἰλδ. Ψ, 359. πλόχον εἷσεν Δ, 392. τὸ κοινῶς. παρ' ἡμῖν, ἔβαλεν καρτέρι, πδῆμον εἷσεν ἐν Σχερίῃ. Ὀδσ.

Ζ, 8. Ἔκαμον ἀποικίαν εἰς τὴν Σχ περάβλ. Ἰλδ. Β, 549. — Προστακτ. εἶσον· Ὀδσ. Η, 163. Μτχ. ἕσας. Κ, 361. Ξ, 280. παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. εἵσας. Ἀπρμφ. ἕσαι, ἕσσαι, μόνον ἐν συνθέσεσιν ὡς τὸ, ἐφέσσαι. Ἄλλων χρόνων χρῆσιν δὲν κάμνει ὁ Ποιητής· περὶ δὲ τοῦ, «ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο» Ὀδσ. Ξ, 285., ἰδὲ ἐφεῖσα. Οἱ δὲ Ἀττ. χρῶνται, μόνον τῷ μέσ. ἀορ. εἱσάμην, Ἔστησα, ἐθεμελίωσα, ἔκτισα διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἐξαιρ. ὡς τὸ ἱδρύω, ἐπὶ οἰκοδομῆς τῶν ναῶν, ἢ ἱδρύσεως θείων ἀγαλμάτων· ἀλλὰ καὶ ὁ Θέογν. 12. Ἡρδτ. 1, 66. Πλὴν τούτου ἤτον Ἰων. καὶ ὁ Μλ. ἕσομαι· Ἐπ. ἕσσομαι· καὶ Παρκμ. παθτ. εἶμαι. Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ, ἱδρύω. Συνήθως δὲ τὸ ἐλλειπὲς ῥῆμα τοῦτο ἐπάγεται εἰς τὸ ἀμετβ. ἕζομαι, ἢ ἧμαι.

*Εἰσάγαν. Ἐπρῤ. τὸ ἄγαν κατ' ἐπίτασιν Προκ.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ (εἰσαγγέλλω). Μηνυτής, ὅστις φέρει, καὶ δίδει εἴς τινα εἴδησίν τινα. — 2) ἐγκαλεστής, κατηγορητής.

Εἰσαγγελία, ίας, ἡ. Εἰδοποίησις, φανέρωσις τινος εἰδήσεως· ἔγκλεσμα, κατηγόρημα. — 2) κατηγορία, ἢ ἔγκλεσμα εἰς τὴν Βουλήν, τὸ ἰταλ. μετζιστράτου ἐν Ἀθήναις, διὰ δημόσιον, ἢ ἐναντίον τῆς πολιτείας σφάλμα· καὶ ἐξαιρ. διὰ σφάλμα, ἢ κακούργημα, τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκεται ῥητῶς εἰς τοὺς νόμους. «εἰσαγγελία ἐστὶ κυρίως ἡ περὶ τῶν καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν Πρυτάνεων, περὶ ὧν διαῤῥήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι· καὶ τοῦτό ἐστιν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων». Boeckh ἐν Ἀθη. Staatshaush. I, σλ. 382, Meier καὶ Shömann Att. Proc. σλ. 260.

Εἰσαγγελικός, ή, όν. Εἰς εἰδοποίησιν, ἢ ἔγκλεσμα ἀνήκων.

Εἰσαγγέλλω, Μέλ. ελῶ (ἀγγέλλω) Εἰδοποιῶ μέσα. Παρακ. -ελκα, Ἐμβαίνω, μέσα καὶ εἰδοποιῶ τίποτε· ὅπερ ἐστὶν ἔργον τοῦ θυρωροῦ· ἐν γένει, δηλοποιῶ, εἰδοποιῶ, φανερόνω, τὸ ἰταλ. ἀνουντσιάρω. — 2) ἐγκαλῶ, καταδίδω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον διὰ κανὲν κακούργημα ἐναντίον τῆς πολιτείας, τῆς πατρίδος· ἰδὲ εἰσαγγελία· ἔκφρασις τελεία «εἰσαγγέλλειν τινὰ εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ τυραννίδος αἰτίᾳ». Διονυ. Ἁλκ. Ἀρχ. 8, 77.

*Εἰσάγγελσις, εως, ἡ· = εἰσαγγελία. Πλάτ. περὶ τελ. σλ. 414. C.

*Εἰσαγγελτικός, ή, όν = εἰσαγγελικός.

Εἰσαγείρω, (ἀγείρω, ἀνμλ.). Μλ. -αγερῶ. Συνάγω, συναθροίζω μέσα. π. χ. ἔρετας ἐς νῆα· Ὁμ. Μέσ., εἰσαγείρομαι, Συνάγομαι, συναθροίζομαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους μέσα που· «θοῶς δ' εἰσαγείρατο λαούς». Ὀδσ. Ξ, 248. καὶ μετὰ αἰτιατ· «νέον εἰσαγείρατο θυμόν» Ἔκαμε πάλιν καρδίαν, συνῆλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του. Ἰλδ. Ο, 240. Φ, 417.

Εἰσαγορεύω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΗ'. β. 3. ἔνθα ὁ Ἐρνέστης «Ἀγορεύων» θέλει ἀναγινώσκεσθαι.

Εἰσάγω, Μ. άξω (ἄγω, ἀνμλ.). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα, ἐμβάζω, παραστήνω, παρουσιάζω· ἐξαιρ. ἐμβάζω εἰς τὴν κατοικίαν μου· Ὁμ. συντάσσει τὸ ῥῆμα διττῷ αἰτιατ. π. χ. «Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους» Ἔμβασε τοὺς συντρόφους εἰς τὴν Κρ. «αὐτοὺς εἰσῆγεν θεῖον δόμον» Τοὺς ἔμβασαν εἰς τὸ σπίτι, Ὀδσ. Γ, 191. Δ, 43. «ἰατρὸν εἰσάγω τινί» Ἐμβάζω τὸν ἰατρ. εἰς τὸ σπίτι τινος, ἤτοι τὸν μηνῶ νὰ πηγαίνῃ εἴς τινα «εἰσάγω σῖτον» Ἐμβάζω, φέρω εἰς τὴν ἐπικράτειαν, εἰς τὸ βασίλειον γεννήματα. Μέσ. ἐμβάζω τινὰ εἰς μίαν κοινότητα, τὸν κάμνω μέλος αὐτῆς, Ἡρδτ. 3. 70. «καὶ ἔδοξέ σφι ἕκαστον ἄνδρα Περσέων προσεταιρίσασθαι τοῦτον, τῷ πιστεύει μάλιστα· Ὀτάνης μὲν νῦν εἰσάγεται Ἰνταφέρνεα· Γωβρύης δὲ ..» — 2) Κάμνω προοίμιον εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἀρχίζω νὰ διαλέγωμαι, διηγῶμαι, νὰ ὁμιλῶ περί τινος· «εἰσάγ. εἰς τὸ θέατρον» Παραστήνω τίποτε εἰς τὸ θτρ. (α) ἀφ' οὗ

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐμβάζει, φέρει μέσα που τίποτε. — 2) παρ' Ἀθηναίοις, οἱ ὑπηρέται τῶν κληρωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον τὰς εἰς τὸ κριτήριον διδομένας κατηγορίας, καὶ τὰς ἔφερον εἰς τοὺς δικαστάς.

Εἰσαγωγή, ῆς, ἡ. Ἔμβασμα, φέρσιμον μέσα· προοίμιον λόγου, ὁμιλίας, διηγήσεως, ὑποθέσεως συγγράμματός τινος.

*Εἰσαγωγικός, ή, όν. Εἰς εἰσαγωγὴν ἀνήκων.

Εἰσαγώγιμος, ου, ὁ, ἡ, ἴσως καὶ τρικατάληκτως. Εὐρπ. Παρὰ Λυκργ. 24. στίχ. 10. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ, ἢ τολμᾷ τις νὰ ἐμβάσῃ, νὰ φέρῃ μέσα που· ἐξαιρ. πραγματείας, οὗ ἐναντίον τὸ ἐξαγώγιμος· ἄρα ξένος, ξένης ἐπικρατείας προϊόντα, ἀντιθ. τοῖς ἐντοπίοις· πᾶν ὅ,τι ἐσύναξε, ἐσύμμαζέ τις εἰς ἓν ὁλόκληρον. — 2) εἰσαγ. δίκη., Ἡ κρίσις, τὸ ἰταλ. προτσέσον, τὸ ὁποῖον παρέδιδεν, ἐνεχείριζεν ὁ ἄρχων εἰς τοὺς κριτὰς ὁμοῦ μὲ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας, τὸ ἰταλ. Ἰμφορματσιόνας, διὰ νὰ κάμουν τὴν ἀπόφασιν· προτσέσον, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη τὸ κριτήριον.

Εἰσαεί, Ἐπίῤ. ἀντὶ «εἰς αἰεί». Πάντοτε, διὰ πάντα.

*Εἰσαείρω, = εἰσαίρω. Μέσ. Ἀπολαμβάνω, γεύομαι τίποτε, τρώγω· Θέογν. 970 (954) ὡς τὸ, προσφέρομαι.

Εἰσαθρέω, (ἀθρέω) Βλέπω, κυτάζω τίποτε· τὸ κοιντ. ῥίχνω τὰ μμάτια μου που· μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Γ, 450. — Κυτάζω, βλέπω μέσα.

Εἰσαίρω, Μλ. -αρῶ (αἴρω, ἀνμλ.). Φέρω, ἢ βάλλω τι μέσα που.

Εἰσαΐσσω, Μ. ίξω (ἀΐσσω). Ποιητ. ἀντὶ εἰσάττω, Ὁρμῶ, πηδῶ μέσα που.

*Εἰσαΐτο· εὐκτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ΕΙΔΩ, Ἰλδ. Β, 215.

Εἰσαΐω· ποιητ. ἀντὶ εἰσακούω.

Εἰσακοντίζω, Μ. ίσω (ἀκοντίζω). Ῥίπτω μέσα που κοντάρι.

Εἰσακούω, Μ. ούσομαι (ἀκούω, ἀνμλ.). Ἀκούω ὅ,τι μοὶ λέγει τις, ἐννοῶ τί μοὶ λέγει· μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Θ, 97. Ὑμν. Δμτ. 285. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ., ὅθεν καταλαμβάνω· ἐξαιρ. ἀκούω μέσα· τοῦτ' ἔστι εὑρισκόμενος μέσα που ἀκούω ἔξω γινόμενον ἦχον κλ. τ. τ. ἐξαιρέτως δὲ, προσέχω τοῖς λεγομένοις, «ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον, ἢ ἔσωθεν ἔξω». Ἀριστοτ. προβλ. ΙΑ'. 37. — 2) μετὰ δοτκ. Πείθομαι, ὑπακούω· Ἡρδτ. 6, 86, 5.

*Εἰσακτέον· ἐπθ. ῥημτ. τοῦ εἰσάγω· Ξνφ. Ἱππ. 1, 10. Ἀρστφ. Σφη. 839.

Εἰσαλείφω, Μλ. -είψω (ἀλείφω), Ἀλείφω μὲ μυρωδικά· ἀλείφω εἰς τὸ μέσα μέρος, ἀπὸ μέσα.

Εἰσάλλομαι, Μλ -λοῦμαι· μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνμλ.). Πηδῶ ἐπάνω, ἢ μέσα που· τρέχων ἐμβαίνω που ὁρμητικῶς· ὁ Ὁμ. συντσ. αὐτὸ ἀεὶ αἰτιατ. «πύργον, πύλας, τεῖχος εἰσάλλεσθαι».

Εἰσαμείβω, Μλ. είψω (ἀμείβω). Πηγαίνω μέσα που· μετὰ αἰτιατ. «εἰσαμ. πόλιν» Αἰσχύλ. Θηβ. 560.

*Εἰσάμην· Ἐπκ. μεσ. ἀόρ. τοῦ εἶμι. «χροὸς εἴσατο» Ἐμβῆκεν, ἐπέρασε μέσα εἰς τὸ δέρμα· Ἰλδ. Ν, 191. — 2) Ἐπκ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ΕΙΔΩ, εἴδομαι, Ἐφάνηκα, ἐφάνην. Ὁμ.

*Εἰσάμην. μέσ. ἀόρ. τοῦ εἶσα, Ἀττ.

Εἰσαναβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἀναβαίνω ἐπάνω που μέσα, ἢ ἀναβαίνω που· παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ αἰτιατ. «Ἴλιον, ὑπερῷον, ἀκτήν, λέχος· εἰς ὑπερῷα», Ὀδσ. Τ, 602.

*Εἰσαναβολή, ἡ = ἀναβολή.

Εἰσαναγκάζω, Μ. άσω (ἀναγκάζω) Βιάζω μέσα, βιάζω τινὰ νὰ κάμῃ τίποτε.

Εἰσανάγω, Μλ. ξω (ἀνάγω), ἀνμλ. Φέρω μέσα, ἐμβάζω τι μέσα εἴς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. «εἰς εἰρέρου» Φέρνω εἰς δουλείαν, σκλαβιάν, σκλαβόνω· Ὀδσ. Θ, 529. (α)

Εἰσανακλίσκω, Μλ. -άσω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐξοδιάζω, μεταχειρίζομαι τι εἴς τίποτε.

Εἰσανεῖδον (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω ὑψηλά που, τὸν ἀνήφορον, ἰσιαπάνω εἴς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. οὐρανόν, Ἰλδ. Π, 232. μόνον κατ' ἀόρστ. ἐν χρήσει, Βλέπω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβλέπω· ἐμφ.

Εἰσάνειμι (εἶμι). Πηγαίνω ἐπάνω που· ἀναβαίνω ἐπάνω εἴς τίποτε· μετὰ αἰτιατ. «ἠέλιος οὐρανὸν εἰσανιών». Ἰλδ. Η, 423.

Εἰσανέχω, Μλ. έξω (ἀνέχω, ἀνμλ.). Ὑψόνω, σηκόνω κρατῶ τι ἐπάνω, ὑψηλά. — 2) μέσ. Σηκόνομαι ὑψηλά που, δηλ. πατῶ που καὶ γίνομαι ὑψηλότερος διὰ νὰ ἰδῶ τι· σηκόνομαι.

Εἰσανορούω, Μλ. -ούσω (ὀρούω). Ὁρμῶ, κινοῦμαι, σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ ἄνω, ἰσιαπάνω· μετὰ αἰτιατ. οὐρανόν, Κόιντ. Σμυρν. ΙΔ'.

Εἰσάντα, Ἐπῤῥ. (ἄντα). Ἐναντίον, ἀντικρύ, ἀντίκρυτα, ἀπάντικρυ· Ὁμ. εἰσάντα ἰδεῖν, Τὸ νὰ κυτάζῃ τίς τινα κατὰ πρόσωπον, ἴσια εἰς τὰ μμάτια· καὶ, εἰσάντα ἰδέσθαι, Τὸ νὰ εἶναι, νὰ φαίνηταί τι ἀντίκρυτα.

Εἰσαντλέω, Μλ. ήσω (ἀντλέω). Ἀντλῶ ὑγρόν τι μέσα που, γεμίζω ἀγγεῖον, ἢ ἄλλο τι μὲ ὑγρὸν πέρνωντας, ἢ εὐγάζωντάς το ἀπὸ ἄλλο ἀγγεῖον, ἢ μέρος.

Εἰσάπαν, Ἐπίῤ. ἀντὶ, «εἰς ἅπαν». Διόλου, παντελῶς, τελείως, καθ' ὅλου.

Εἰσάπαξ, Ἐπίῤ. τουτέστι, εἰς ἅπαξ, Διὰ μίαν, μίαν φορὰν διὰ πάντα. — 2) Ἤδη, πλέον, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. πιά.

Εἰσαποβαίνω, Μλ. -βήσομαι (ἀποβαίνω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω μέσα που· μετὰ αἰτιατ. — 2) εὐγαίνω, καταντῶ εἴς τι.

Εἰσαποκλείω, Μλ. είσω (ἀποκλείω). Κλείω, σφαλνῶ τι μέσα που.

Εἰσαποστέλλω, Μλ. -ελῶ (ἀποστέλλω). Στέλλω μέσα. Ἀντων. Λιβερ.

Εἰσαράσσω, Ἀττ. -ττω· Μλ. -ξω (ἀράσσω). Ῥίπτω τι μέσα που, ἐπάνω εἴς τίποτε· «τὴν ἵππον» Τὸ ἱππικόν, ἰταλ. τὴν καβαλλαρίαν τοῦ ἐχθροῦ σπρώχνω καὶ τὴν ῥίχνω εἰς τὴν πεζοῦραν του, ἤτοι τὴν βιάζω νὰ χωθῇ εἰς τὴν πεζοῦραν του. Ἡρδτ. 4, 128. Ἀφίνω, προστάζω νὰ ὁρμήσῃ τις μέσα που.

Εἰσαριθμέω, Μλ. -ήσω (ἀριθμέω). Προσθέτω, βάλλω τίποτε εἰς τὸν ἀριθμόν, εἰς τὸ μέτρον. Διόδ. Σικ. Ἐκλ. ΙΒ'.

Εἰσαρπάζω, Μλ. -ξω (ἁρπάζω, ἀνμλ.), Ἁρπάζω μέσα.

*Εἰσαρτίζω, Μλ. ίσω (ἀρτίζω), Βάλλω μέσα εἰς τάξιν, διορθόνω, ἁρμόζω, ταιριάζω μέσα, Ἱππκ.

Εἰσαρύομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀρύω). Ἀντλῶ μέσα.

Εἴσατο, εἴσατο. ἰδὲ εἰσάμην, εἰσάμην.

Εἰσάττω, Μλ. -άξω (ἄττω). ὡς τὸ, εἰσαΐσσω, Ὁρμῶ, τρέχω, πηδῶ μέσα.

Εἰσαῦθις, Ἐπίῤ. ἀντὶ «εἰς αὖθις» Ἄλλην φοράν, μετέπειτα, εἰς τὸ μέλλον, ἄλλον καιρόν.

Εἰσαύριον, Ἐπίῤ. ἀντὶ «εἰς αὔριον», Διὰ τὴν αὔριον, τὴν αὐριανὴν ἡμέραν.

*Εἰσαυτίκα. Ἐπῤῥ. τὸ, αὐτίκα κατ' ἐπίτασιν. Ἀρτ.

*Εἰσαῦτις, Ἐπῤῥ. Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εἰσαῦθις.

Εἰσαφάω, καὶ εἰσαφάσσω (ἀφάω, ἀφάσσω). Πιάνω, ψηλαφῶ, πασπατεύω μέσα, ἢ ἀπὸ μέσα. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. «εἰσαφάσσεσθαι τὸν δάκτυλον ἢ τῷ δακτύλῳ» Χώνω μέσα που τὸν

δάκτυλον καὶ ψηλαφῶ, κατασκοπεύω, τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν σκαλίζω, σκαλνῶ μὲ τὸ δοκτ.

Εἰσαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω μέσα, βάλλω, στέλλω, ῥίπτω μέσα κου τίποτε.

Εἰσαφικάνω, (ἱκάνω) = τῷ ἑπομ. Ὁμ. (άνω, — —)

* **Εἰσαφικνέομαι**, Μλ. -ίξομαι, μέσ. ἀποθ. ἱκνέομαι, ἀνμλ.), Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἢ εἰς κανὲν μέρος· φθάνω εἰς κανένα τόπον, ἢ σκοπὸν, ἢ πρός τινα ἄνθρωπον, δηλ. εἰς τὸ σπίτι του· συνήθ. μετὰ αἰτιατ. π. χ. ἣ Ἴλιον εἰσαφικέσθαι Ὁμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Ἡρδτ. 1, 1.

* **Εἰσαφύσσω** (ἀφύσσω, ἀνμλ.) = εἰσαντλέω.

Εἰσβαίνω, Μ. βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· Ἰλδ. Μ, 59. ἀναβαίνω, ἐξαιρ. εἰς καράβι, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, εἰς τὰς ναῦς, τὸ Ἰταλ. ἰμβαρκάρομαι Ὀδσ. «εἰσβαίνει μοι» Σοφλ. Τρχ. 298. Ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται 'ς τὸν νοῦν.

Εἰσβάλλω, Μ. βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Ῥίπτω, βάλλω μέσα, φέρω ταχέως μέσα. «στρατιὰν εἰς Μίλητον» Ἡρδτ. 1, 14., Ἐμβάζω στράτευμα εἰς τὴν Μλτ. Ἔτι δὲ καὶ μετ. — 2) ἀμεταβάτως δὲ, Ῥίπτομαι μέσα, πίπτω ὁρμητικῶς ἐπίτινα, ἔρχομαι μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἰς αὐτόν· ἐμβαίνω μὲ τὸ στράτευμα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ, κάμνω ἐπιδρομάς. Ἡρδτ. 7, 7, 31. ἐξαιρ. προσορμίζομαι, καθορμίζομαι, τὸ Ἰταλ. κάμνω δισμπάρκο. Θκδ 2, 47. Ἐμπαίνω, ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα. Ἐπὶ ποταμῶν, Χύνεται, τρέχει, ξετρέχει μέσα που. Ξνφ. Ἀνβ. 1, 7, 15. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς· εἰς· σπανιώτ. αἰτιατ. μόνη. Ἀλλὰ καὶ προσλήψει τοῦ, τὸ ῥέεθρον, τὸ ὕδωρ· ὅπου τὸ ῥῆμα πάλιν ἀμεταβτ. κεῖται. Ἔτι δὲ καὶ, ἔρχομαι, φθάνω, καταντῶ ποῦ κατὰ τύχην· «εἰσβ. πόλιν» Εὐρπ. Κυκλ. 99.

Εἴσβασις, εως, ἡ (εἰσβαίνω). Πηγεμὸς μέσα που, ἔμβασμα.

Εἰσβατός, ή, όν. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἐμβαίνῃ τις, προσβατός.

Εἰσβιάζομαι, Μ. άσομαι μέσ. ἀποθ. (βιάζω). Ἐμβαίνω βιαίως, μὲ δύναμιν, εἰσχωρῶ, προχωρῶ βιαίως· κρημνίζω τὰ τείχη καὶ ὁρμῶ μέσα. Ἀρστφ. Ὀρν. 32.

Εἰσβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Φέρω μέσα, ἐμβάζω· κουβαλῶ, βάλλω, φορτόνω μέσα. εἴς τι. Ἡρδτ. 6, 95. ἐξαιρ. φορτόνω, ἢ ἐμβάζω εἰς τὸ καράβι· τὸ ἰταλ. ἰμβαρκάρω.

* **Εἰσβλέπω**· Μλ. -έψομαι (βλέπω). Βλέπω, κυτάζω μέσα, κυτάζω ἴσια πρός τινα· μετὰ αἰτιατ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς εἰς. Ἡρδτ. 7, 147. Ξνφ. Συμπ. 4, 3. Εὐρ. Ὀρ. 105.

Εἰσβοηθέω, Μλ. -ήσω (βοηθέω), Πηγαίνω μέσα διὰ νὰ βοηθήσω.

Εἰσβολή, ῆς, ἡ (εἰσβάλλω). Ῥίψιμον μέσα. — 2) ὁρμή, ἐπιδρομή· ἔμβασμα μὲ στράτευμα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ, τὸ ἰταλ. ἰμβαζιόνη· ὁρμὴ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸν πόλεμον, τὸ ἰταλ. ἀτάκο· — Ἔμβασμα, δηλ. τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει τις που, ἀπέρασμα, διάβα· ξεχύσιμον ποταμοῦ εἰς κανὲν μέρος. — 3) ἡ ἀρχὴ συγγράμματός τινος, τὸ προοίμιον.

* **Εἰσγράφω**, Μλ. -ψω (γράφω). Γράφω μέσα που, ἀπογράφω εἰς κατάστιχον. Μέσ., Κάμνω νὰ γράψουν τὸ ὄνομά μου εἰς κατάστιχον, κατάλογον κλ. τ. τ. «εἰσγράφομαι εἰς τὰς συμμαχίας» Poppo ἐν Θκδ. 1, 31. (ᾰ)

Εἰσδανείζω, (δανείζω) Δίδω μὲ τὸ διάφορον, δανείζω, δίδω δανεικά, κερδαίνω δανείζοντας μὲ χοντρὸν διάφορον. Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 555. C.

Εἰσδέρκομαι, ἀόρ. εἰσέδρακον (δέρκομαι, ἀνμλ.). = εἰσορέω. μετὰ αἰτιατ. Ὁμ.

Εἰσδέχομαι, Μ. δέξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνμλ.). Δέχομαι, παίρνω μέσα, παίρνω, τί ἐπάνω μου. Ἀφίνω, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν διὰ νὰ ἔλθῃ, νὰ ἔμβῃ, νὰ πλησιάσῃ τις· «εἰσδέχομαί τινα τειχέων» Δέχομαί τινα μέσα εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸ φρούριον, τὸ ἰταλ. εἰς τὸ καστέλλον, κάστρον. Valck ἐν Φοιν. 454. Παθτ. ἀόρ. εἰσδεχθῆναι, Τὸ νὰ συγχωρηθῇ εἴς τινα νὰ ἐμβῇ που. Λουκ. Τοξ. 30. ἀφ' οὗ

Εἰσδοχή, ῆς, ἡ. Δέξιωσις, δέξιμον μέσα, ἄφημα μέσα.

Εἰσδρομή, ῆς, ἡ (εἰστρέχω). Μέσα τρέξιμον, ἔμβασμα, ἐχθρῶν ἐπιδρομή· τὸ Ἰταλ. ἰγκουρσιόνη, ἰμβαζιόνη.

* **Εἴσδυσις**, εως, ἡ. Ἔμβασμα, χώσιμον μέσα, παρὰ τὸ

Εἰσδύω, καὶ εἰσδύνω. Μλ. -δύσω, τὰ πλεῖστα κατὰ μέσ. διαθ. εἰσδύομαι (δύω, δύνω, ἀνμλ.), Ἐμβαίνω, ὑπάγω μέσα, προχωρῶ· βυθίζω· «ἀκοντιστὺν εἰσδύσεαι» Θέλεις τολμήσεις, ἀποφασίσεις, θέλεις ἀναδεχθῇς τὸ νὰ τοξεύσῃς, νὰ πολεμήσῃς μὲ τὸ δοξάρι. Ἰλδ. Ψ, 622. — 2) τροπ. ἐπέρχεται, ὑπέρχεται, περιπίπτει. «δεῖμά τε ἐσέδυνέ μοι» Ἡρδτ. 6, 138., Βαρὺ μοὶ ἔρχεται, μοὶ φαίνεται, μ' ἔκοψε τὴν καρδιάν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Κατὰ Βτμν. τὸ μὲν εἰσδύω κατ' ἀμεταβ. τὸ δὲ εἰσδύνω κατὰ μεταβτ. σημτ. ἐξαιρ. χρήσιμον, Ἐμβάζω, φέρω μέσα. (ῡω, ῡνω, ῡσω)

Εἶσε, ἰδὲ εἶσα.

* **Εἴσεαι**, εἴσομαι, Μλ. τοῦ ΕΙΔΩ. Ὁμ.

Εἰσεάω, Μλ. -άσω (ἐάω), Ἀφίνω μέσα. (ᾱσω)

Εἰσεγγίζω, Μ. ίσω (ἐγγίζω), Πλησιάζω, ἔρχομαι πλησίον, ζυγόνω, κοντεύω που, ἢ εἴς τινα.

Εἰσεῖδον (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.), Βλέπω, κυτάζω εἰς τὸ πρόσωπον· κυτάζω παρατηρῶντας τίποτε. Ἐπκ. εἰσιδον καὶ εἰσιδόμην. Ὁμ.

Εἰσειλέω, (εἰλέω, ἀνμλ.), Τυλίγω τίποτε μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Εἴσειμι, (εἶμι), Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· «ἡμετ' ἀνέρας» Ὀδσ. Ξ, 184., Πηγαίνω μέσα πρὸς τοὺς ἄνδρας, ὅπου εἶναι οἱ ἄνδρες· «οὐκ Ἀχιλλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι» Ἰλδ. Ω, 463., Δὲν θέλει παρουσιασθῶ, ἔλθω ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀχ. ποτέ. συνήθ. μετὰ αἰτιατ. — 2) δικανικῶς σημαίνει τὸ, εἰσιέναι, Παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ κριτήριον, ἀλλ' ὄχι μόνον ἐπὶ τῶν ἀντιφερομένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατηγορικῶν· «αἱ δίκαι, αἱ γραφαὶ εἰσίασιν» Αἱ κατηγορίαι, τὰ ἐγκλήματα παρουσιάζονται εἰς τὸ κριτ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνάγοντος καὶ τοῦ ἀναγομένου. «τὴν δίκην, ἢ τὴν γραφὴν εἰσιέναι» Meier καὶ Schömann vom Att. Process. σλ. 30. 706. — 2) τροπ. ὡς τὸ, εἰσέρχομαι, Μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι· τινὰ καὶ τινί.

* **Εἴσειμι**· παρὰ τὸ, εἰμὶ· τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ ἠθέλησαν νὰ ἀποδεχθῶσι τινὲς εἴς τινα μαρτύρια, οὐκ ἔστιν ὅμως Ἑλληνικόν, L. Dind. ἐν Ξνφ. Ἀπμ. 2, 1, 24.

Εἰσέλασις, εως, ἡ (εἰσελαύνω). Ἔμβασμά που μὲ ἀμάξι, μὲ καράβι, ἢ μὲ ἄλογον· ἔμβασμα μὲ ὁρμήν· ἔμβασμα μετὰ πομπῆς, Πλούταρ. Ε. σελ. 458. ἀφ' οὗ

Εἰσελαστικός, ή, όν. Εἰς εἰσέλασιν ἀνήκων, ἢ ἑνωμένος μὲ τὴν εἰσέλ., Ἀγών, εἰς τὸν ὁποῖον ἔμβαζον μετὰ πομπῆς τὸν νικητὴν εἰς τὴν πόλιν, ἐπάνω εἰς ἁμάξιον σερνόμενον ἀπὸ λευκὰ ἄλογα, ὄχι διὰ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως, ἀλλὰ διά τινος τρύπας ἐπίτηδες καμωμένης εἰς τὰ τείχη. Πλίν. Ἐπιστ. 10. 118.

Εἰσελαύνω, Μλ. -ελάσω (ᾰσω) Ἀττ. εἰσελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) ποιητ. εἰσελάω, Διώκω μέσα «ποίμνην εἰσελάσαι» Ὀδσ. Κ, 83., Ὁ ποιμενικός, ὅστις διώχνει τὰ πρόβατα· «ἵππους» Ἰλδ. Ο, 385. ἐξαιρτ. τὸ καράβι πρὸς τὴν ξηρὰν, σπρώχνω, Ὀδσ. Ν, 113. Παρὰ Λογογρ. ἐμβαίνω μέσα πεζὸς, ἢ καὶ μὲ ἀμάξι, μὲ ἄλογον, τὸ ἰταλ., καβαλάρης, μὲ καράβι, μὲ στράτευμα· ἐν οἷς ἀναπληρωτέον τὸ, πόδας, ἵππον, ἅρμα, ναῦν, στρατόν.

Εἰσέλευσις, εως, ἡ (εἰσέρχομαι). Ἔμβασμα, ἐρχομὸς μέσα· προχώρησις, ἔμβασμα μὲ παράταξιν.

Εἰσελκύω, (ἑλκύω) καὶ

Εἰσέλκω (ἕλκω). Τραβῶ, σύρω μέσα, εἰς τὰ μέσα.

Εἰσεμπορεύομαι, Μ. εύσομαι (πορεύω). Πηγαίνω, ταξιδεύω που ὡς πραγματευτής.

Εἰσέπειτα, Ἐπίρ. ἀντὶ νεὶς ἔπειτα, Εἰς τὰ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον.

Εἰσεπιδημέω, Μλ. -ήσω (ἐπιδημέω). Ἔρχομαι, ἢ πηγαίνω εἴς τινα τόπον ὡς ξένος, ξενιτεύομαι. Πλάτ. Νμ 12, σλ. 952. D.

Εἰσέργνυμι, καὶ εἰσεργνύω (ἔργνυμι). Κλείω, κλειδόνω, σφαλνῶ. Ἡρόδ. «εἰσεργνῦσι τὸν νεκρόν».

* **Εἰσερπύζω**. Μλ. -ύσω· καὶ

Εἰσέρπω, (ἕρπω). Σύρομαι, ἐμβαίνω συρόμενος, κοιλοσυρτὰ μέσα που.

Εἰσέρρω (ἔρρω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα· ἔστι δὲ σχεδὸν κατὰ προστακτ. ἐγκλ. μόνον χρήσιμον· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Κοπιάστου, ἔμβα μέσα. Εἴρηται μέντοι καὶ ὁ πρκμ. εἰσήρρηκα, Ἀρστφ. Θεσμ. 1075. καὶ ὁ ἀόρ. εἰσέρρησαν, Ἀρστφ. Ἱππ. 4. ὅπου ὅμως ὀρθότερον, κατά τινας, τὸ ἀναγινώσκεσθαι εἰσέφρησαν.

Εἴσερσις, εως, ἡ (εἰσείρω), Θηλύκωσις, συνάρμοσις, τὸ ξαναβάλσιμον ξετοπισμένου, βγαλμένου μέλους, πάλιν εἰς τὸν τόπον.

* **Εἰσερύω** (ἐρύω, ἀνμλ.) Τραβῶ μέσα «νῆα σπέος» Ὀδσ. Μ, 317., Τραβῶ τὸ καράβι μέσα εἰς σπήλαιον. (ῠ)

Εἰσέρχομαι, Μ. -ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω· παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον αἰτιατ. μόνη. «Φρυγίην, δόμους, κλισίην, εἰσελθεῖν» καὶ τ. τ. σπανιώτ. μετὰ τῆς, εἰς· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ Λογογρ. συνήθ. εἴς τι καὶ πρός τινα «εἰσελθεῖν εἰς τὸν πόλεμον» Νὰ ἀρχίζῃ τις πόλεμον· «εἰσελθεῖν εἰς τοὺς ἐφήβους» Νὰ ἐμβῇ τις εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν παλληκαριῶν, νὰ γένῃ παλληκάρι. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρημάτων καὶ ἐπὶ πραγματειῶν· ἐμβαίνουν ἄσπρα, εἰσοδήματα, πραγματεῖαι. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. δικανικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνάγοντος, Ἐμφανίζεται παρουσιάζεται εἰς τὸ κριτήριον ὁ ἐγκλητικὸς, κάμνει τὴν κατηγορίαν, τὸ ἔγκλημα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. «εἰσέρχομαι τὴν δίκην» ἐγκαλῶ, καταδίδω τινά. — 3) τροπ. «ὑμέας ἀνδρας εἰσέρχεται» Ἰλδ. Ρ, 157., Λαμβάνουν, παίρνουν θάῤῥος, κάμνουν καρδιάν· ὅπου οἱ Ἀττ. καὶ τῇ δοτ. χρῶνται· «φόβος, ἵμερος εἰσῆλθέ μοι» Valck ἐν Ἡρδτ. 7, 46. καὶ ἐν Φοιν. 1378. Πλάτ. Θηαί. σλ. 147. D. C. Art. ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 5. «ποίη δῆμον εἰσέρχεται» Ποῖα κυριεύει τὸν λαόν. Ὀδσ. Ο, 407. «εἰσῆλθε τὸν ἀκούσαντα» Ἡρδτ., Ὅταν τὸ ἤκουσε, τῷ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμήθηκε.

Εἰσέτι, Ἐπίρ. ἀντὶ νεὶς ἔτι, Ἀκόμη, μέχρι τοῦδε, ἕως τοῦτον τὸν καιρὸν καὶ ἀκόμη παρέκει.

Εἰσευπορέω, (εὐπορέω), Παρέχω, δίδω, προβλέπω τινὰ μὲ τίποτε· πλουσιοπαρόχως, μὲ ἀφθονίαν, Διοδ. Σικ. 15'. 40. «εἰσευπορεῖν χρήματα τῇ πόλει».

Εἰσεφίημι, Μ. ήσω (ἐφίημι), Ἀφίνω ἀκόμη πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ ἐμβῇ μέσα, ἢ στέλλω ἀκόμη, ἢ ῥίπτω ἀκόμη μέσα.

Εἰσέχω, Μλ -ξω (ἔχω, ἀνμλ.), Κρατῶ μέσα. — 2) ἀμετβ. Φθάνω, καταντῶ, ἔρχομαι, πηγαίνω, ἐκτείνομαι μέσα «κόλπος ἐκ τῆς βορείης θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ Αἰθιοπίης» Wess.

ἐν Ἡρδτ. 2, 11, 158. μετὰ τῆς εἰς· κὴ διώρυξ ἀπίχει ἐς ποταμὸν. Ἡρδτ. 1, 193. κὴν θάλαμος ἀνέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα Ἡρδτ. 3, 38. κὰς τὸν οἶκον ἀνέχων ὁ ἥλιος. Ἡρδτ. 8, 137., Ὁ ἥλιος ὅπου φέγγει μέσα εἰς τὸ σπίτι.

Εἰσηγέομαι, Μλ. -ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα· καθοδηγῶ· ἑρμηνεύω, διδάσκω· δίδω αἰτίαν, ἀφορμήν· παραινῶ, συμβουλεύω· προβάλλω· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ἔτι δὲ καὶ περί τινος· σπανιώτ. μετὰ ἐπιφερομένου ἀπαρμφ.— 2) εἰσηγοῦμαί τινι, Διδάσκω τινα. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημόν. σελ. 2. κὖτοι τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται. ἀφ' οὗ

Εἰσήγημα, ατος, τό. Πρόβλημα, διδασκαλία· τὸ προβληθέν, ἢ διδαχθέν.

Εἰσήγησις, εως, ἡ. Φέρσιμον μέσα, ὁδηγία εἴς τι· συμβουλή, πρόβλημα. 2) διδασκαλία, ἑρμηνεία.

Εἰσηγητής, οῦ, ὁ. Ὅστις κάμνει εἰσήγησιν· φέρει, ὁδηγεῖ μέσα, καθοδηγητής, ἑρμηνευτής, συμβουλευτής, διδάσκαλος, ἐξηγητής.

Εἰσηγορία, ίας, ἡ. Παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ κατηγορία, προσκλάψιμον.

Εἰσηθέω (ἠθέω). Στραγγίζω τι μέσα που διὰ τοῦ χωνίου, βρέχω, ῥαντίζω τί μέσα διὰ τοῦ χωνίου· ἔτι δὲ καὶ βάλλω κλυστῆρι. Ἡρδτ. 2, 87.

* **Εἰσηθίζω**· Μλ. ίσω = εἰσηθέω.

* **Εἴσθα**· β'. ἑνικ. πρτκ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι. Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ εἶς· Ἰλδ. Κ, 450. Ὀδσ. Τ, 69.

* **Εἶσθαι**· ἀπρμφ. παθ. παρακμ. τοῦ ἵημι.

Εἴσθεσις, εως, ἡ (εἰστίθημι). Ἀρχή, εἰσαγωγή· μόνον παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς χρήσιμον.

Εἰσθέω, Μλ. -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.), Τρέχω μέσα. Ἀρστφ. Ὀρν. 1165.

Εἰσθλίβω (θλίβω), Θλίβω, ζουλίγω μέσα. (ῑ)

Εἰσθρώσκω, ἀόρ. εἰσέθορον (θρώσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ, ῥίπτομαι μέσα μὲ ὁρμήν. Ἰλ. Μ, 462. Φ, 18. τὸ δὲ εἰσθορέω, ὅστις τύπος ὅλως ἀδόκιμος· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Θηβ. 133. Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 151.

* **Εἰσί**, εἰσίν· γ'. πλθ. πρσκ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί.

* **Εἶσι**, εἶσιν· γ'. ἑνκ. πρτκ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

* **Εἰσιδεῖν**· Ἐπκ. εἰσιδέειν· ἀπρμφ. Ἀόρ. εἰσεῖδον. Ὁμ.

* **Εἰσιδρύω**, (ἱδρύω). Κτίζω, θεμελιώνω τι μέσα που· ἀφ' οὗ παρακμ. παθτ. κείσίδρυταί σφι Ἄρηος ἱρόνα Ἡρδτ. 4, 62.

* **Εἰσίζομαι**· ἄνευ Μλ. (ἵζω, ἀνμλ.). Κάθημαι μέσα που· κείσιζ. λόχενδ. Ἰλδ. Ν, 265., Κάθομαι εἰς τὸ καρτέρι, κάθομαι καὶ παραμονεύω.

Εἰσίημι, Μλ. εἰσήσω (ἵημι). Ῥίπτω, στέλλω, ἀφήνω τι μέσα. Μέσ. εἰσίεμαι, Πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω που θέλων εἰσιέμεναι Τὸ νὰ πηγαίνῃ, ἐμβαίνῃ τις εἰς τὴν κατοικίαν. Ὀδσ. Χ, 470. (οὐχ ἀπὸ τοῦ, εἴσειμι παραγόμενον). Σπανίως κατὰ ἐνεργτ. σημτ. Συγχωρῶ νὰ ἐμβῇ τις, φέρω, ὁδηγῶ μέσα. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 656. Ξνφ. Ἑλλ. 1, 3, 12. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἵημι.)

Εἰσίθμη, ης, ἡ (εἴσειμι). Εἴσοδος, ἔμβασμα, τοῦτ' ἔστι τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμβαίνει τις που· τὸ Ἰταλ. ἐντράτα. Ὀδσ. Ζ, 264.

Εἰσικνέομαι, Μλ. -ίξομαι· μέσ. ἀποθ. (ἱκνέομαι, ἀνμλ.). Ἔρχομαι μέσα· σπανιώτατον παθητ. κεἰσικνουμένη βέλει· Διαπερασμένη, τρυπημένη ἀπὸ βέλος, ἢ σαΐταν δοξαρίου. Αἰσχλ. Ἱκτ. 572. ἀμφιβάλλεται ὅμως ἡ ἀνάγν. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ῥήματος τούτου κατὰ παθ. σημτ. ἀντιβαίνει κάπως ἀναλογία.

Εἰσιππεύω, (ἱππεύω). Ἐμβαίνω, πηγαίνω, ἢ καὶ ἔρχομαι μέσα που ἔφιππος τὸ Ἰτ. καβαλλέρης.

Εἰσίπταμαι, Μλ. -πτήσομαι (ἵπταμαι, ἀνμλ.) = εἰσπέτομαι, Πετῶ μέσα που· μετὰ αἰτιατ.

Εἰσιτήριος, α, ον (εἴσειμι). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔμβασμα, ἢ εἰς ἀρχήν. κτὰ εἰσιτήρια (ὑπονοουμ. ἱερὰ) Θυσία, ἡ θυσίας ἑορτή, τὴν ὁποίαν ἐτελοῦσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου, ἢ ἀξιώματός τινος, ἢ διοικήσεως· εἰσιτήριος λόγος, Ὁμιλία, τὴν ὁποίαν κάμνουν εἰς καιρὸν εἰσιτηρίων.

* **Εἰσιτητέος**, α, ον· ἐπθ. ῥημτ. τοῦ εἴσειμι., Ὅπου πρέπει νὰ πηγαίνῃ τις μέσα, νὰ ἐμβαίνῃ.

Εἰσιτητός, ή, όν (εἴσειμι). Ὅπου ἠμπορεῖ τις, εἶναι δυνατὸν, συγχωρημένον νὰ ἐμβαίνῃ.

Εἰσκαλέω, Μλ. -λέσω· (καλέω, ἀνμλ.) Καλῶ μέσα, προσκαλῶ, κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ μέσα.

Εἰσκαταβαίνω, Μλ. -βήσομαι (καταβαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω μέσα εἴς τι, μετὰ αἰτιατ. κεἰσκατέβ. ὄρχατονα Ὀδσ. Ω, 222.

* **Εἰσκαταδύω**· ἔτι δὲ καὶ μέσ. (καταδύω, ἀνμλ.) = εἰσκαταβαίνω.

* **Εἰσκατίθημι**. Μλ. -καταθήσω (κατατίθημι). Φέρω τίποτε μέσα που, βάλλω τι κάτω ἐσωτερικῶς, ἀπὸ μέσα. κείσκατ. ἐνδύσω Μέσα εἰς τὴν κοιλίαν. Ἡσδ. Θγν. 890.

Εἴσκειμαι, Μλ. -κείσομαι (κεῖμαι). Εἶμαι μέσα που πλαγιασμένος, κεῖτομαι μέσα. Θουκυδ. ς'. 32. Ἰδὲ εἰς, 6.

Εἰσκέλλω Μλ. -έλσω (κέλλω) Φέρω, σπρώχνω μέσα, κινῶ τι πρὸς μέσα — 2) ἀμετβ. Ἀράζω, ὑπακ. ναῦν. Ἔτι δὲ καὶ κεἰσκέλλω σκάφος Φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἀράζω. Ἀριστοφ. Θεσμ. 877.

Εἰσκηρύττω, Μ. ξω (κηρύττω). Κράζω μέσα τινα διὰ τοῦ κήρυκος, τὸν προσκαλῶ νὰ ἔλθῃ, ἐμβῇ μέσα· ἐξαιρ. εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων. Σοφοκ. Ἠλ. 683. 2) Προσκαλῶ, ὡς κῆρυξ.

Εἰσκλύζω, Μλ. -ύσω (κλύζω). Ῥαντίζω, βρέχω, ξεπλύνω τίποτε ἀπὸ μέσα χύνοντας ὑγρόν τι μὲ τὸ σιφώνι· τὸ ἰταλ. σχιτσέττο. Στράβ. Β. Σ. 106.

* **Εἰσκλύω** (κλύω, ἀνμλ.) ποιητ. ἀντὶ εἰσακούω.

Εἰσκολυμβάω, Μλ. -ήσω (κολυμβάω) Κολυμβῶ μέσα.

Εἰσκομιδή, ῆς, ἡ. Φέρσιμον μέσα· παρὰ τὸ

Εἰσκομίζω, Μλ. -ίσω. Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Φέρω, ὁδηγῶ μέσα· ἐλαύνω μέσα τὸ ἁμάξι, ἢ τὸ καράβι· κουβαλῶ τι μέσα. Ἡσδ. Ἔρ. 602. Παθτ. κεἰσκομίζομαι εἰς χωρίον Καταφεύγω εἴς τινα τόπον. Θκδ. 2, 100.

Εἰσκρίνω, Μλ. -ινῶ (κρίνω). Ἐκλέγω, διαλέγω τι διὰ τίποτε, ἢ εἰς τίποτε· ἀποδέχομαι, εὑρίσκω καλὸν, δίκαιον, συμφέρον τι εἰς, ἢ διὰ τίποτε· ἀντιθ. τῷ, ἐκκρίνω. 2) Φέρω μέσα, Ἱπ. κεἰσκρίνειν ὕδωρ (ῑ) ἀφ' οὗ

Εἴσκρισις, εως, ἡ. Ἐκλογή, διάλεγμα, δέξιμον.

Εἰσκρούω, Μλ. -ούσω (κρούω). Κρούω, κτυπῶ τι πρὸς μέσα· ἐμβάζω, ἢ ἐμπήγω, χώνω τίποτε κτυπῶντάς το. Πολυδ. Γ'. 79.

Εἰσκυκλέω, Μλ. -ήσω (κυκλέω). Τριγυρίζω τίποτε, τὸ φέρω ὁλόγυρα μέσα που· ἐξαιρ. ἐν τῷ θεάτρῳ, στρέφω, γυρίζω πρὸς τὸ μέσα μέρος τοῦ θεάτρου τίποτε διὰ τῆς μηχανῆς, ὥστε νὰ μὴ τὸ βλέπουν οἱ θεαταὶ πλέον. Ἀρστφ. Θσμ. 265. Τροπ. κδαίμων πράγματα εἰσεκύκλησεν εἰς τὴν οἰκίαν Ὁ θεὸς ἔφερεν ἀνέλπιστα εἰς τὸ σπίτι συγχύσεις καὶ μπλέγματα. Ἀρστ. Σφκ. 1475. παρβλ. ἐκκυκλέω· ἀφ' οὗ

Εἰσκύκλημα, ατος, τό. Μηχανή τις, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζοντο εἰς τὰ θέατρα διὰ νὰ κρύπτωσι, νὰ κάμνουν νὰ μὴ βλέπωσι πλέον οἱ θεαταὶ τίποτε, στρέφοντές το πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ θεάτρου.

Εἰσκυλίω, Μλ. -ίσω (κυλίω). Τσιλίγω μέσα, περιτσιλίγω, λοξάζω, μπερδεύω τίποτε· εἴς τι. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἱστ. 13. (‒ ◡ ‒ ‒)

Εἰσκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω πρὸς τὸ μέσα, σκύπτω καὶ βλέπω μέσα. Ἡρόδοτ. Ζ.

Εἴσκω, ἄνευ Μλ. Κάμνω τίποτε ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, καὐτὸν φωτὶ δέκτῃ Ὀδσ. Δ, 427. Ἔκαμνε τὸν ἑαυτόν του ὅμοιον μὲ ζητιάνον· παρβλ. Ν. 313. Εὑρίσκω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τι· κπάϊδα νυκτὶ εἴσκειν. Ὀδσ. Τ, 362. παρβλ. Ἰλδ. Ε, 181. καὶ τροπ. Παρομοιάζω τί μὲ τίποτε ἄλλο. κἈρτέμιδί σε εἴσκω. Ὀδσ. Ζ, 252. παρβλ. Ἰλδ. Γ, 197. Θεωρῶ, κρατῶ, νομίζω τι ὅτι εἶναι τι ὅντι ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον τὸ νομίζω. κοὔ σε δαήμονι φωτὶ εἴσκω Ὀδσ. Θ, 159. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρμφ. κοὔ σε ἐΐσκομεν ἠπεροπῆά ἔμεναι Ὀδσ. Λ, 363. πρβλ. Ἰλδ. Ν, 446. Φ, 332. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ. κὼς σὺ εἴσκεις Καθὼς στοχάζεται, νομίζεις, συμπεραίνεις σύ. Ὀδσ. Δ, 148. Ἐν γένει· κάμνω ὅμοιον, κρατῶ, νομίζω ὅμοιον, ξετιμῶ τι ἴσια μὲ ἄλλο τι· ὅθεν συγκρίνω, παραβάλλω, ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα κρίνω, συμπεραίνω· παραβ. Βτμν. Λξ. 2. σλ. 82. (παρὰ τό, ἴσος, ἔϊσος· ὅθεν καὶ ἰσκω· ὅπερ ἰδέ· κατ' ἄλλους δέ, ἧττον πιθανῶς, παρὰ τὸ ΕΙΚΩ, ἔοικα, ὡς τό, εἰκάζω).

Εἰσκωμάζω, Μλ. -άσω (κωμάζω). Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω εἰς πόλιν, χωρίον καὶ τ. τ. μὲ πομπὴν συνοδευμένην μὲ μουσικὴν καὶ χορούς· ἐξαιρ. ἐπὶ νέων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μετὰ κἀνὲν συμπόσιον, περιφέρονται εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἀγυιάς, καὶ φέροντες μικρὰς σημαίας, τὸ ἰταλ. μπαντιέρας, τουρκ. μπαϊρακάκια, ἐμβαίνουν εἰς, ὅσα σπίτια εὑρίσκουν ἀνοικτά. Ὅθεν ἐν γένει· ἐμβαίνω που μὲ βίαν, ὁρμῶ εἴς τι μέρος καὶ κρημνίζων, χαλνῶν ὅ,τι εὕρω ἔμπροσθέν μου ἐμβαίνω μέσα· ἐξαιρ. ἐπὶ συμφορῶν, δυστυχιῶν, ὅσαι συμβαίνουσί που ἔξαφνα καὶ μὲ ἀκατάσχετον σφοδρότητα.

Εἰσλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Λάμπω, φέγγω μέσα.

* **Εἰσλεύσσω** (λεύσσω). Βλέπω μέσα.

(**Εἰσμάομαι**) ἄχρηστος ἐνεστ. τοῦ θέματος μάω, μάομαι· ἀφ' οὗ Ἐπκ. ἀόρ. κεἰσεμάσσατό με θυμὸν θανόντος, Ἰλδ. Ρ, 564. Μὲ τὸν θάνατόν του, ἔγγιξεν, ἐλύπησε πολὺ τὴν καρδίαν μου· ὁ ὁποῖος ἀόρ. δὲν εἶναι τοῦ, εἰσμάσσω· ὡσαύτως καὶ ἐν Τ, 425.

* **Εἰσμάσσω**, Ἀττ. -ττω. Μλ. -άξω (μάσσω). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω, βάλλοντας τὸ χέρι, ἢ τὸ δάκτυλον μέσα εἴς τι· παράβλ. εἰσαφάω· τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. εἰσμάσσομαι.

Εἰσματτεύομαι, καὶ εἰσματεύομαι· = τῷ εἰσμάττομαι. κεἰσματ. δακτύλῳ, πτερῷ· Ψηλαφῶ, καὶ ἐρευνῶ τι βάνοντας μέσα τὸ δάκτυλον, ἢ πτερόν, Ἱπποκρ. Σ, 845.

Εἰσνέω, Μλ. -νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.). Κολυμβῶ μέσα.

Εἰσνοέω, ῶ (νοέω). Νοῶ, παρατηρῶ, γνωρίζω, καταλαμβάνω, Ὁμ. ποιητ. μόνον χρήσιμον.

Εἰσοδιάζομαι, παθτ. (εἴσοδος) Ἐπὶ χρημάτων· ἐμβαίνουν, ἔρχονται μέσα· παρὰ τοῖς Ο'. κεἰσοδιασθὲν ἀργύριον εἰς οἶκον Κυρίου, Παραλιπ. Βιβλ. 2. Κεφ. 15. Casaub. Pers. 6. 79.

Εἰσόδιος, ὁ, ἡ. Εἰς εἴσοδον ἀνήκων, χρήσιμος. 2) Ὅστις ἐμβαίνει, ἔρχεται μέσα, — 3) παρὰ τοῖς Ο'. τὰ εἰσόδια κΠρόσοδοι, εἰσοδήματα· παρὰ τό

Εἴσοδος, ου, ἡ (ὁδός). Ἔμβασμα, ἐρχομὸς ἀπὸ τὰ ἔξω εἰς τὰ μέσα. — 2) Ἔμβασμα μὲ παράταξιν· ἐξαιρ. τὸ ἔμβασμα τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ, τοῦτ' ἔστι τῶν διαφόρων ὑποκριτῶν τοῦ θεάτρου, τὸ ἰταλ. καρτονάζιο ἢ φιγουράντιδων, ἐπὶ τὴν ὀρχήστραν. Genelli Ath. Theater. σλ. 44. Τόπος δι' οὗ ἐμβαίνομέν που· τὸ ἰταλ. ἐντράτα, Ὀδσ. Κ, 90. — 3) Αὐλή, προαύλιον.

Εἰσοικειόω, Μλ. -ώσω (οἰκεῖος). Φέρω τινὰ εἰς τὸ σπίτι μου ὡς συγγενῆ, ἢ ὡς φίλον· κάμ-

νω τινὰ συγγενῆ, ἢ φίλον μου, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε. β. 37. καὶ Πλούταρ. εἰς Ἀλεξ. 10.

Εἰσοικέω, Μλ. -ήσω (οἰκέω). Κατοικῶ μέσα, ἐμβαίνω εἰς σπίτι νὰ κατοικήσω· πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον· ἀφ' οὗ

Εἰσοίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις εἰς σπίτι νὰ κατοικήσῃ, ἀλλάζοντας τὴν κατοικίαν του· τὸ νὰ πηγαίνῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον.

Εἰσοικίζω, Μλ. -ίσω. Ἀττ. ιῶ (οἰκίζω). Φέρνω τινά που νὰ κατοικήσῃ· τὸν στέλλω εἰς ἄλλον, ξένον τόπον νὰ κατοικήσῃ· ἐπὶ ἀποικιῶν. Παθτ. = εἰσοικέω. Μέσως δὲ, Ἀποικῶ, πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον, Πλάτ. Πλ. 4. σλ. 424. D. ἀφ' οὗ

Εἰσοικισμὸς, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ φέρῃ, στείλῃ τίς τινὰ εἰς πόλιν, χωρίον, σπίτιον διὰ νὰ κατοικήσῃ, ἢ νὰ τὸν μετατοπίσῃ εἰς ξένον τόπον· τὸ ἰταλ. κολονία.

*Εἰσοικοδομέω, Μλ. -ήσω (οἰκοδομέω). Τελειόνω μὲ τίποτε καλὰ καὶ ὡς πρέπει οἰκοδομήν τινα, Θυκ. 2, 75. οἱ δὲ Πλαταιεῖς, ὁρῶντες τὸ χῶμα αἰρόμενον, ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει ᾗ προσεχοῦτο, ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ πλίνθους, ἐκ τῶν ἐγγὺς οἰκιῶν καθαιροῦντες.«

*Εἰσοιχνέω, Μλ. -ήσω (οἰχνέω). Πηγαίνω, ἔρχομαι μέσα που, ἢ εἰς κανὲν μέρος· μετὰ αἰτιατ. Ὀδσ. Ζ, 157. Ι, 120.

Εἰσόκε, εἰσόκεν (εἰς ὅ κε). Ὥστε, Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον συντάσσει τὴν λξ. ὑποτακτ. ἢ ὁριστ. Μέλλοντι. Herm. Vig. σλ. 857. Ἀλλὰ καὶ εὐκτ. Ἰλδ. Ο, 70. — 2) Ἐν ὅσῳ, ὅσῳ· μετὰ ὑποτακτ. Ἰλδ. Ο, 609. Κ, 89.

Εἴσομαι, Μλ. τοῦ εἴδω, ἰδὲ ἐν ΕΙΔΩ. — 2) Ἐπι. Μλ. τοῦ εἶμι, Ἰλδ. Ω, 462.

Εἰσομόργνυμι, Μξ. -μόρξω (ὀμόργνυμι, ἀνμλ.). Εὐγάνω τὸν τύπον πράγματός τινος εἰς τίποτε θλίβοντας, ἢ ζουλίζοντάς το ἐπάνω· π. χ. τὸν τύπον βούλας ἐπάνω εἰς βουλωτήρι, ἢ εἰς κηρὶ καὶ τ. τ. Χαίρημ. παρ' Ἀθην. Σ. 608.

*Εἶσον. προστακτ. τοῦ εἶσα, Ὀδσ. Η, 163.

Εἰσόπιν (ὄπις). Ἐπίῤῥ. Ὀπίσω· μετὰ γενκ. ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω· »εἰσόπιν χρόνου«, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 632., Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸν ἑπόμενον χρόνον, εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον.

Εἰσοπίσω, Ἐπίῤ. (ὀπίσω). Διὰ τὸ μέλλον εἰς τὸ μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἑξῆς, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπ. 104. (ι).

Εἰσοπτὸς, ὁ, ἡ (εἰσιδεῖν, Μλ. εἰσόψομαι). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τις, εἶναι ὁρατὸν, φανερὸν, Ἡρόδοτ. Β. 142.

Εἰσοπτρίζομαι, Μ. ίσομαι. Βλέπω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὸν καθρέπτην, ὑαλίζομαι, Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Εἴσοπτρον, ου, τὸ (ὄψομαι). Καθρέπτης.

Εἰσοράω, Μλ. -όψομαι (ὁράω, ἀνμλ.). Θεωρῶ, κυτάζω, παρατηρῶ, Ὁμ., ὅστις χρῆται ὡσαύτως καὶ τῇ μετ. διαθ. ἐξαιρ. ἐν τῷ ἀπαρμφ. π. χ. »μείζονες εἰσοράασθαι«, Ὀδσ. Ἐνεργτ. κατὰ παρατηματικὴν του, κυτάζω τινὰ μὲ θαυμασμὸν, ἢ μὲ σέβας· ὅθεν σέβομαι, τιμῶ, Ὀδσ. Ζ, 166. Ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, »θεὸν ὣς, ἢ ὥστε θεὸν εἰσορόωσι«, Τὸ νὰ θεωρῇ καὶ νὰ σέβηταί τίς τινα ὡς θεὸν, Ἰλδ. Μ, 312. Ὀδσ. Η, 71. Ο, 520. εἰσορ. πρός τι, Τὸ νὰ κυτάζῃ τίς τι μὲ ἐπιθυμίαν, ἐξ ὅλης του τῆς καρδίας, Σοφκλ. Ἀντ. 30. Ἐν γένει, Θεωρῶ κυτάζω τίποτε προσεκτικὰ μὲ προσηλωμένον εἰς αὐτὸ βλέμμα, Αἰσχλ. Πέρ. 109. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὠργισμένων θεοτήτων, Κυτάζω μὲ θυμὸν τίποτε, ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, δὲν τὸ παραβλέπω, δὲν τὸ ἀφίνω ἀνεκδίκητον, ἀτιμώρητον, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1370.

Εἰσορμάω, Μλ. -ήσω (ὁρμάω). Ὁρμῶ, τρέχω βιαίως, ἢ ἐμβαίνω μέσα μὲ βίαν, καὶ ὁρμήν. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ μεταβατ. Ἐμβάζω, κάμνω τι νὰ ἐμβῇ μέσα που μὲ ὁρμήν, βίαν, Διοσκ. Ἐκ. 29. Πλούταρχ. Θησ. 101.

Εἰσορμίζω, φέρω, ἐμβάζω εἰς τὸν ὅρμον, ἢ εἰς τὸν λιμένα, Παθ. καὶ Μέσ. εἰσορμίζομαι, Ἔρχομαι, ἐμβαίνω, φθάνω εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυρότοπον, ἐμβαίνω μέσα, τὸ Ἰταλικὸν ἀριβάρω εἰς τὸ πόρτον· ἐπὶ πλοίων καὶ πραγματειῶν τὸ πλεῖστον παθητ., ἐπ' ἀνθρώπων δὲ μέσως.

Εἶσος, ση, σον (ι) ποιητ. τύπος τοῦ ἴσος κατ' ἐπίτασιν, Ὁμ. ὅστις ὅμως τῷ θηλ. γένει μόνῳ χρῆται, καὶ τούτῳ μόνον ἐν ταῖς τέτταρσιν ἑξῆς λέξεσι. — α) δαὶς εἴση, Τὸ ἴσα, ἢ ὅμοια μεριζόμενον φαγὶ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κάθε συντράπεζος λαμβάνει ἴσην μερίδα, τὸ ἰταλ. πορτσιόνη· τοῦτο δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ δείπνου θυσιῶν, καὶ ἑστιάσεως, ἢ φιλεξίας ξένου τινος· ἐπειδὴ εἰς ἄλλα συμπόσια οἱ μεγάλοι καὶ ἔντιμοι ἐλάμβανον μεγαλητέρας καὶ καλητέρας μερίδας παρὰ οἱ λοιποί· αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσις τῆς λέξ. παρ' Ὁμ. Κατὰ Doederl. lect. Hom. σλ. 6. »μένει, ἢ θυμῷ εἴσῃ«, ἄρα = ἀγαθῇ, μενοεικής. — β') νῆες εἶσαι, Τὰ ἴσα καράβια, τὰ ὁποῖα καὶ εἰς τὴν πρύμνην καὶ εἰς τὴν πρῶραν ἦσαν ὅμοια κατεσκευασμένα, ὅθεν ὅμοια κινούμενα· τῶν ὁποίων τὸ βάρος εἶναι κατὰ τὴν πρέπουσαν ἰσοσταθμίαν μοιρασμένον· ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον προτέρημα τῶν καλὰ κτισμένων καραβίων· καὶ αὕτη ἡ σημασία ὄχι ὀλιγώτερον χρήσιμος παρὰ τῷ Ποιητῇ· — γ) ἀσπὶς πάντοσ' εἴση, Ἡ πανταχοῦ ἴση, ὅμοια ἀσπίδα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκουτάρι· τῆς ὁποίας ὁ κύκλος ἔχει πανταχοῦ ἴσην τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κέντρου· ἐπειδὴ ἦτον ἐντελῶς στρογγύλη· πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. — δ') φρένες ἔνδον εἶσαι, Ὁ νοῦς, ἡ καρδία, ἡ ὁποία εἰς καταν δήποτε περίστασιν μένει ἥσυχος καὶ ἀτάραχος· τρὶς μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγν. ποιητ. Ἐπιεικὴς, δικαία καρδία.

*Εἰσότε, ἀντὶ εἰς ὅτε, Ὥστε· ἰδὲ εἰς, 2.

*Εἰσοχετεύω, Μλ. -εύσω (ὀχετεύω). Κάμνω τι νὰ τρέχῃ, χύνηται μὲ ὀχετόν, τὸ ἰταλ. κανάλι.

Εἰσοχή, ῆς, ἡ (εἰσέχω). Πᾶν ὅ,τι στέκει πρὸς τὰ μέσα, εἶναι βαθουλωμένον, δὲν εἶναι πεταχτὸν, σηκωτόν· σκάλισμα, π. χ. εἰς βούλας καὶ τ. τ. ἀντιθ. τῷ, ἐξοχή. Σέξτ. Ἐμπ.

Εἴσοψις, εως, ἡ. Ἡ προσβολὴ κανταςδήποτε πράγματος εἰς τὸν ὀφθαλμόν· τὸ ἰταλ. ἀσπέττο, βίστα. — 2) Παράδειγμα, Εὐριπ. Ἠλ. 185 παρὰ τὸ

*Εἰσόψομαι (ὄψομαι), Μλ. τοῦ εἰσοράω, εἰσεῖδον, Ἰλδ. Ε, 212. Ω, 206.

Εἰσπαίω, Μ. -παισω (παίω, ἀνμλ.). Πηδῶ, ὁρμῶ, χύνομαι μὲ βίαν μέσα που, Σοφκλ. Οἰδ. Τ, 1252.

Εἰσπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Στέλλω μέσα, φέρω, ἢ ἀφίνω νὰ ὑπάγῃ τις μέσα.

Εἰσπεράω, Μ. άσω. Ἰων. ήσω (περάω). Περνῶ διὰ μέσου, ἢ ἐπάνω τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος· ἐξαιρ. εἰς πέραν τῆς θαλάσσης κείμενον τόπον· »εἴςπερ. Χαλκίδα«, Ἡσδ. Ἔρ. 653. (ασω)

Εἰσπέτομαι, Μ. -πτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Πετῶ μέσα που· μετὰ αἰτιατ. »πέτρην εἰσέπτατο«, Ἰλδ. Φ, 494. Ἔτι δὲ καὶ εἰςπέταμαι καὶ εἰσίπταμαι.

Εἰσπηδάω, Μλ. -ήσω (πηδάω). Πηδῶ εἰς τίποτε μέσα που· εἴς τι.

Εἰσπίπλημι, = ἐμπίμπλημι· ἀμφβ. ἀνγν.

Εἰσπίπτω, Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Πίπτω μέσα που· ἐμβαίνω μέσα μὲ ὁρμήν· τινὶ καὶ εἴς τι· »εἰςπ. εἰς τὴν πόλιν«, Ἡροδ.

Εἰσπλέω, Μλ. -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). εἴς τι, Ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι μέσα εἰς λιμένα, ἀγκυρότοπον καὶ τ. τ.

Εἰσπληρόω, Μλ. -ώσω (πληρόω). Γεμίζω τὰ ἔνδον τινος· γεμίζω τίποτε καλὰ καλά.

Εἴσπλοος, καὶ συναιρ. εἴσπλους, ὁ (εἰσπλέω). Ἔμβασμα τῶν καραβίων εἰς λιμένα, ἢ ἀλλοῦ που. — 2) ὁ τόπος, ἢ τὸ μέρος, ὅπου ἐμβαίνουν τὰ καράβια.

Εἰσπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Ἀναπνέω, παίρνω τὴν πνοήν, ἀνάσαν, ἀνασασμὸν, ἀντιθ. τῷ, ἐκπνέω. — 2) Φυσῶ μέσα εἴς τι, ἐμψυχόνω, ζωογονῶ τι· παρὰ τοῖς Λακεδ. ἐξαιρέτως ἐμψυχόνω τινα εἰς ἀγάπην· ὅθεν ὠνομάζετο παρ' αὐτοῖς ὁ ἀγαπῶν, ἠρωτευμένος (ἐπὶ παίδων ἔρωτος μόνον) εἰσπνήλος, ἢ εἰσπνήλας, ὁ ἐρώμενος δὲ, ἀΐτης, Θεοκρ. 12, 13. Καλλ. λψν. 169. Weccker περὶ Σαπφοῦς. σλ. 48.

Εἰσπνήλας, γενκ. α, ὁ· καὶ εἰσπνήλης, Καλλιμ. λείψν ἀριθμ. 20. καὶ 169. ἰδὲ ἐναίσπνεω, ἀριθ. 3.

*Εἰσπνήλος, ὁ. ἰδὲ ἐν εἰσπνέω. 2.

Εἰσπνοή, ῆς, ἡ. Ἡ ἀναπνοή· ἀνάσα, ἀνασασμός. 2) Ἐμπνευσις, ἐνθουσιασμὸς, ἐμψύχωμα· ζωογόνημα.

Εἰσποδίζω, = εἰσβαίνω.

Εἰσποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Παραδίδω, ἀφίνω τι εἰς τινά· ἀποδίδω τι εἰς τινὰ, κάμνω νὰ εἶναι ἰδικόν του, ἢ κτῆμά του. Μέσως, εἰσποιέομαι, Δέχομαι τίποτε, τὸ κάμνω ἰδικόν μου· π. χ. κανὲν τέκνον ὡς υἱόν μου, τὸ παίρνω ψυχουιὸν, τὸ ἰταλ. ἀδοττάρω· μετὰ δοτικ. ἀντὶ τοῦ Στριμόνομαι, ἀναπατόνομαι, εἰς τίποτε, εἰς καμμίαν ὑπόθεσιν, λέγω ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ μέλος, ἢ μέτοχος, ἤτοι ἔχω μέρος εἰς αὐτὴν, ἢ εἰς τίποτε· »εἰσποιοῦμαί τινι, ἢ εἴς τι.« ἔτι δὲ καὶ, εἰσποιῶ ἐμαυτόν· ἀφ' οὗ

Εἰσποίησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ἰδικόν του· νὰ δέχηταί τι ὡς ἰδικόν του, καὶ ἐξαιρ. τέκνον εἰς τόπον υἱοῦ, θυγατρός του· τὸ ἰταλ. ἀδοτσιόνη.

Εἰσποίητος, τη, τον. Τέκνον τὸ ὁποῖον ἐδέχθη τις εἰς υἱόν του, θυγατέρα του· ψυχουιὸς, ψυχοπαῖδι, ψυχοκόρη, τὸ ἰταλ. ἀδοττατος.

Εἰσπομπή, ῆς, ἡ (εἰσπέμπω). Στέλσιμον, ἄφημα μέσα που.

Εἰσπορεύω (πορεύω). Ὁδηγῶ τι, ἤ τινα μέσα που, Εὐρπ. σλ. 1285. Παθητ. μετὰ μέσ. Μλ. Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα.

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ (εἰσπράττω). Ὅστις συνάγει, μαζόνει τὰ χρέη· ἐξαιρ. τὰ δημόσια δοσίματα.

Εἴσπραξις, εως, ἡ. Ἡ σύναξις χρέους, καὶ ἐξαιρ. τοῦ κοινοῦ δοσίματος. — 2) Εἰσοδήματα.

Εἰσπράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (πράττω). Συνάγω, μαζόνω χρέος, διὰ ἄλλον τινα, τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ λάβῃ ἄλλος καὶ μὲ στέλλει, ἢ διορίζει νὰ τὸ συνάξω ἐγώ· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. εἶμαι σκοντίστης· ἐξαιρέτως συνάζω δημόσια. Μέσως, εἰσπράττομαι· Συνάζω ὅσα μοὶ χρεωστεῖ τις· ἔτι δὲ συνάζω χρήματα ἀπὸ τὸν λαὸν μὲ βίαν· ἐπὶ τυράννων καὶ ἁρπάγων· τινά τι· ἡ διαφορὰ ὅμως μεταξὺ τῆς ἐνεργητικῆς καὶ τῆς μέσ. διαθέσεως δὲν διατηρεῖται πανταχοῦ.

Εἰσπτύω, Μ. ύσω. Πτύω, φτῶ μέσα που (υσω).

Εἰσρέω, Μ. -εύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.). Τρέχω, χύνομαι μέσα που ἢ εἴς τι· ἐπὶ ῥευστῶν· ἀφ' οὗ

Εἴσροος, καὶ συναιρ. εἴσρους, ὁ. Τὸ μέσα χύσιμον, τρέξιμον.

Εἰσροή, ῆς, ἡ. Δύναμις, ἐνέργεια τινὸς σώματος, εἰς ἄλλο.

Εἰσρυέω, καὶ εἰσρύημι, = εἰσρέω, Συνεσ. σλ. 24. καὶ 32.

Εἴσρυσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τρέχῃ, χύνεται μέσα που ῥευστόν τι.

Εἰσπάω, ῶ, Μ. άσω (σπάω). Τραβῶ, σύρω τι μέσα που, ἢ πρὸς ἄλλο τίποτε. (ᾰσω)

Εἰστελέω, Μλ. -έσω (τελέω). Συγκαταριθμῶ, βάλλω τι εἰς μέσον τινα τάξιν, τάξιν. Πλάτων Πολιτ. §. 30. «ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος». — ἀμετβ. Ἀνήκω, ὑπάγομαι εἴς τινα κλάσιν, τάξιν.

Εἰστίθημι, Μλ. -θήσω (τίθημι)· τί τινι· Θέτω, βάλλω μέσα, καταθέτω τι.

Εἰστοξεύω (τοξεύω). Ῥίπτω σαΐτας μέσα που, ἢ ἐναντίον εἴς τι.

Εἰστρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Στρέφω, γυρίζω τι μέσα που, εἴς τι, ἢ πρός τι.

Εἰστρέχω, Μλ. -δραμοῦμαι. ἀόρ. β΄. εἰσέδραμον (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηδηλῶ μέσα, ἢ διὰ νὰ ἐμβῶ που.

Εἰστρυπάω, ῶ, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ μέσα. 2) οὐδετέρ. Τρυπώνω, ἐμβαίνω, χώνομαί που.

***Εἰςφαίνω**, Μλ. -φανῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Δηλοποιῶ, φανερόνω εἴς τινα κανὲν κρυφὸν, μυστικὸν, ἐξαιρ. 1. κακούργημα· προδίδω, καταδίδω.

Εἰσφέρω, Μ. εἰσοίσω. ἀόρ. εἰσήνεγκα (φέρω, ἀνμλ.). Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που, ἢ πρός τι, Ὀδσ. Η, 6. — 2) Συνεισφέρω, δίδω καὶ ἐγὼ βοήθειαν, συνδρομήν· «ἐράνους εἰσφέρειν». Ἀντιθ. τῷ εἰσφέρειν ἐστὶ τὸ, διαφέρειν· ὅπερ ἰδέ· Βοηθῶ, μὲ χρήματα· πληρόνω τὸ κοινὸν δόσιμον. — 3) Παρατηρῶ· ἐξαιρ. ὡς τὸ, εἰσάγω. Παρατηρῶ εἰς τὸ θέατρον τίποτε· δηλ. κωμῳδίαν, τραγῳδίαν καὶ τ. τ. — Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ, Κάμνω πρόβλημα· ἐξοδεύω, μεταχειρίζομαι τίποτε· διαλέγομαι, διηγοῦμαι. — Διόδ. ὁ Σικελλ. καὶ Διον. Ἀλικ. Μέσ. Τραβῶ, σύρω τι μαζύ μου· «πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας εἰσφέρεται» (ὁ χείμαῤῥος), Ἰλδ. Λ, 495.

Εἰσφθείρομαι, ὡς καθτ. (φθείρω). Πηγαίνω που διὰ δυστυχίαν μου· πίπτω, καταντῶ εἰς δυστυχίαν.

Εἰσφοιτάω, Μλ. -ήσω (φοιτάω). Πηγαίνω μέσα που· ἐπισκέπτομαι· συχνάζω που, ἐξαιρέτως ὡς μαθητὴς εἰς τὸν διδάσκαλον· τὸ ἰταλ. frequentare.

Εἰσφορά, ᾶς, ἡ (εἰσφέρω). Πᾶν ὅ,τι συνεισφέρει, πληρόνει τις ὡς κοινὸν δόσιμον· ἐξαιρ. δόσιμον διὰ ἔξοδα πολέμου· ἐν γένει, πανδήποτε κοινὸν δόσιμον ἔξω τοῦ συνήθους καὶ νομίμου. — 2) Σύναγμα τῶν καρπῶν, τῶν γεννημάτων. — 3) Τὸ νὰ ἀναφέρῃ, λέγῃ, φανερόνῃ τις τίποτε εἴς τινα, καταδομα· κατηγορία, ἔγκλημα ἔγγραφος.

Εἰσφορέω, = εἰσφέρω, Ὀδσ. Ζ, 91. Τ, 32.

Εἰσφράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω (φράσσω). Κλείω, σφαλῶ τι μὲ φράκτην ὀλόγυρα.

Εἰσφρέω, Μλ -ρήσω· καὶ -ρήσομαι (ΦΡΕΩ). Ἀφίνω, συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν διὰ νὰ ἐμβῇ τις, ἢ τι μέσα που. — 2) ἀμετβ. Πηγαίνω, ἔρχομαι μέσα που (τὸ, φρέω ἁπλοῦν οὐχ εὕρηταί που· τὸ πρωτότ. πιθανῶς συγγν. τῷ, φέρω. Προστακτ. εἴσφρες. Οἱ πλεῖστοι χρόνοι αὐτοῦ εἰσὶ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. εὔχρηστοι· παραβλ. διαφρέω, ἐκφρέω.)

***Εἰςχειρίζω**, Μλ. -ίσω. Ἀττ. ιῶ, = ἐγχειρίζω, Σφκλ.

Εἰσχέω, Μ. εὔσω (χέω, ἀνμλ.). Χύνω τι μέσα που, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε.

Εἴσω, σπανιώτ. ἔσω. Ἐπίῤῥ. (εἰς, ἐς). Εἰς τὰ μέσα, πρὸς μέσα, Ὁμ. συντάσσει αὐτὸ πολλάκις αἰτιατικῇ· π. χ. «δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω», Μέσα εἰς τὸν Ἅδην· «ἡγήσατο Ἴλιον εἴσω» Μέσα πρὸς τὴν Τρωάδα· καὶ λ. τ. τ. Μὴ νομιζέσθω δὲ ὅτι τὸ, εἴσω ἔχει ἐξαρτωμένην τὴν αἰτιατ. ταύτην, ἥτις ἐξηγεῖται ἱκανῶς ἐκ τῆς κινήσεως πρὸς, ἢ εἴς τι· συνήθως γὰρ τὸ, εἴσω ἐπιφέρεται τῇ αἰτιατικῇ· προηγούμενον δὲ αὐτῆς εὕρηται μόνον ἐν Ἰλδ. Φ, 125. τὸ δὲ ἔσω, προηγεῖται πολλάκις. Ὡσαύτως δοκούντως μένει κεῖται ὡς ἐξαρτωμένη ἀπὸ τοῦ εἴσω καὶ ἡ γενική «εἴσω δαίμονος εἴρη», Ὀδσ. Θ, 290. ἐν Ἰλδ. Ε, 597. δὲ, κεῖται ἄνευ τοῦ εἴσω. «ὠκὺν πολέος πεδίοιο». Τὸ ἔσω, μετὰ γενικ. «εἴσω βλεφάρων», Εὐρπ. Κύκλ. 483. — 2) Ἐντὸς, μέσα, Ὀδσ. Η, 13. «ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει»· καὶ τοῦτο δοκοῦν μόνον ἐντροπή ἐστὶ, περὶ τῆς ὁποίας ὁμολογεῖται ὅσα καὶ περὶ τῆς Εἰς, ὅπου δοκεῖ ἀντὶ τῆς Ἐν κειμένη· ἰδὲ Εἰς, 6. — 3) ἐπὶ χρόνου· Ἐντὸς, μετὰ· ἀνάμεσα, εἰς διάστημα· π. χ. ἔσω τριῶν ἐτῶν· ἀντὶ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, εἰς διάστημα 3. ἐτ., μετὰ τρία ἔτη. Boeckh Ath. Staatshaush. 2, σλ. 201.

Εἰσωθέω, Μλ. -θήσω καὶ -σώσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Σπρώχνω, ἐμποῦχνω, διώκω μέσα που. Μέσ. στριμμόνομαι, χώνομαι μέσα.

Εἴσωπος, -ὁ, ἡ (ὤψ). Πᾶν, ὅ,τι εὑρίσκεται ἔμπρος, πρὸ ὀφθαλμῶν, ἀντικρὺ, κατὰ πρόσωπον· ὅστις ἔχει τι πρὸ ὀφθαλμῶν, ἔμπρος εἰς τὰ ὄμματά του· μετὰ γενικ. «εἴσωποι δ' ἐγένοντο νεῶν» Εἶδαν τὰ καράβια, φάνηκαν εἰς τὰ ὀμμάτια των, ἐπειδὴ προτήτερα ἦσαν ὀπίσω των, Ἰλδ. Ο, 653. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ μετὰ δοτκ., καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 751.

Εἶτα, Ἐπίῤ. Ἰων. εἶτεν. Ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὑστερώτερα· ὕστερ' ἀπ' ὀλίγον, μετὰ καιρόν· χρόνου συνέχειαν σημαῖνον. — 2) Οὕτω, τοιουτοτρόπως, λοιπὸν, διὰ τοῦτο· ὅθεν, ἄρα· ἐννοίας, στοχασμοῦ συνέχειαν, συμπέρασμα σημαῖνον. — 3) ἐρωτηματικῶς. Τὸ λοιπόν; τῷ ὄντι; βέβαια; ἔτσι; ἐντεῦθα; μὲ εἰρωνικὴν πικρίαν τὴν ἔλλειψιν ὀρθοῦ συλλογισμοῦ καὶ φρονίμου λογισμοῦ διαθέσεως ὑποφαῖνον. Valck ἐν Φοιν. 549. Ἱππ. 1415. «εἶτα τί τοῦτο;» Καὶ τί ἀκολουθεῖ ἀπὸ τοῦτο; τί θέλει γένῃ ὕστερα; «εἶτ' ἄνδρα τὸν αὐτοῦ τι χρὴ προϊέναι;» Ὕστερα πρέπει νὰ βάλλῃ τις ἀπὸ ἐδικά του, ἀπὸ τὴν σακκούλαν του; Ἀριστφ. «εἶτα τότε», Ἀριστφ. Ἱππ. 1042. κᾆτα = κἄπειτα· παραβλ. ἔπειτα, 5. — 4) Πολλάκις τὸ, εἶτα προστίθεται τελικῷ ῥήματι μετοχῆς προηγουμένης· καὶ τότε ἀναλύεται ἡ μετοχὴ εἰς τὸ τελικὸν ῥῆμα, καὶ τὸ εἶτα, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, καὶ ἔπειτα, καὶ μετὰ ταῦτα, Ἀριστφ. Ἀχ. 23, 24. «πᾶλλ' ἀωρίαν ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς, ἐλθόντες ἀλλήλοισιν», Κ. Γρηγ. σλ. 145. Doederl. Hom. 2. σλ. 11. Πάνυ σπανίως δὲ κεῖται τὸ, εἶτα πρὸ τῆς μετοχῆς. Herm. ἐν Ἀριστφ. Νφ. 857. Schaef. mel. σλ. 124. παρβλ. ἔπειτα.

***Εἶται**, γ΄. ἑνικ. πρκμ. παθτ. παρκμ. τοῦ ἕννυμι, Ὀδσ. Λ, 191.

Εἴτε, ἐπαναλαμβανόμενον εἴτε — εἴτε· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἢ — ἤ· ἢ τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο· ἢ ἔτσι, ἢ ἀλλέως· ἢ τὸ ἕνα, ἢ τὸ ἄλλο· καὶ τ. τ. ὥστε δι' αὐτοῦ παραβάλλονται πάντοτε διάφορα πράγματα ὡς ὁμοίως δυνατὰ, ἢ ἐνδεχόμενα, ἢ ἀναλόγως ὅμοια· παρ' Ὁμ. τῷ πρώτῳ εἴτε τίθεται ἐκ παραλλήλου ἐνίοτε τὸ, ἢ καὶ, Ἰλδ. Β, 349. «πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἠὲ καὶ οὐκί». Παρὰ τοῖς Τργ. δὲ καταλιμπάνεται τὸ εἴτε ἐν τῇ πρώτῃ προτάσει, ἢ τίθεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ εἰ. Herm. Vig. σλ. 834. εἰ — εἴτε, κεῖται καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 35. «σὺ νῦν μάθε αὐτὸς, εἰ λέγουσι Πέρσαι ἀληθέα, εἴτε λέγοντες ταῦτα παραφρονέουσι»· καὶ, εἴτε, ἐν τῷ τελευταίῳ κώλῳ μόνον, παρὰ Πλάτ. Σοφιστ. 224. D. «καὶ τὸ τῆς κτητικῆς ἄρα μεταβλητικὸν, ἀγοραστικὸν, καπηλικὸν, εἴτε αὐτοπωλικόν.» Ἰδὲ Hdf. ἢ — εἴτε —, ἐν Σφκλ. Αἰ. 178.

***Εἶτε**, β΄. πλθ. πρσπ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμὶ, ἀντὶ εἴητε· Ὀδσ. Φ, 191.

Εἶτεν, Ἰωνκ. ἀντὶ εἶτα, ὡς τὸ ἔπειτεν, ἀντὶ ἔπειτα.

Εἴ τις, εἴ τι· Ὅταν κάνεις, ὅταν κανέν· ὅθεν καθένας, κάθετι, Ὁμ. — 2) Ἂν κάνεις, ἂν κανέν, Ὁμ.

***Εἰῶ**. Ἐπκ. ἀντὶ ἐάω, Ἰλδ. Δ, 55.

Εἴω. Ἐπκ. ὑποτκ. ἐνεστ. τοῦ εἰμὶ, ἀντὶ, ἔω, ὦ, Ἰλδ. Ψ, 47.

Εἴωθα, παρκμ. β΄. κατὰ σημτ. ἐνεστ. τοῦ Ἐπκ. ἁπλῶς ἔθω, Συνηθίζω, ἀγαπῶ, ἔχω συνήθειαν· μετὰ ἀπρμφ., ἐπ' ἀνθρώπων, Ὁμ. ὅστις χρῆται τῷ Ἰων. ἔωθα. — Ἀπολύτως· «ὥσπερ εἰώθει (γενέσθαι)» Καθὼς συνειθίζει νὰ γίνηται, νὰ συμβαίνῃ· καθὼς εἶναι συνήθεια, καθὼς συνειθίζουν, Πλουτ. Μετχ. εἰωθὼς, εἰωθυῖα, εἰωθός· Συνηθισμένος, η, ον· ἀφ' οὗ Ἐπίῤ. εἰωθότως. Κατὰ συνήθειαν· κατὰ τὸν συνηθισμένον τρόπον, καθὼς συνειθίζεται.

***Εἴων**, παρατατ. τοῦ ἐάω, Ὁμ.

Εἴως. Ἐπκ. ἀντὶ ἕως· ὅπερ ἰδέ· εἴως αἰέν, Παντοτεινὰ, διὰ πάντα, ἀκατάπαυστα, ὅλο ἴσα, Ὁμ. παραβλ. εἶος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Κ.

Ἐκ, Πρόθεσ. πρὸ Φωνήεντος Ἐξ· εὕρηται μέντοι οὐ σπανίως καὶ Ἐξ πρὸ τοῦ σ, μάλιστα δὲ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ λέξει ἐνίοτε· π. χ. Σέξστος, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥδ. 3, 232. παραβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 414. συντάσσεται γενικῇ μόνον· κυρία σημτ. αὐτῆς ἐστί· τὸ, ἔξω ἀπό τι, ἐκ παραλλήλου ἀντιθ. τῇ Εἰς. — 1) Ἐπὶ τόπου, ἡ συνηθεστάτη χρῆσις αὐτῆς, κατὰ πλείονας ἀκριβεστέρους διορισμοὺς ὅμως· α) ἐπὶ κινήσεως. Ἔξω ἀπὸ, μακρυὰ ἀπὸ, ἀπὸ κουθενὰ, ἀπὸ κανὲν μέρος, ἀπὸ τίποτε. «ἐκ μάχης, ἐκ δυσμενέων, ἐξ ὀχέων, ἐκ δίφρου, ἐξ ἵππων, ἐξ ἕδρης, ἐξ εὐνῆς, ἐκ χειρῶν, ἐκ κεφαλῆφι» καὶ λ. τ. τ., Ὁμ. Πρόσκειται πᾶσι τοῖς κινήσεως σημαντικοῖς ῥήμασι· οἷον, ἰέναι, φεύγειν, ἔρχεσθαι, ἢ τοῖς ἁρπαγὴν, ἀφαίρεσιν, ἀπόστασιν, διάστασιν, διαίρεσιν, χωρισμὸν, διάκρισιν, διαχωρισμὸν σημαίνουσι· π. χ. «ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ» Περισσότερον ἀπὸ ὅλους· κατὰ σημσ. ὑπεροχῆς· Ἰλδ. Δ, 96. καὶ Σ, 432. Σφκλ. Ἀντ. 1137. Οἰδ. Κ. 742. ὡς τὸ, ἔξοχα· «πόστ' ἀπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους» Τέσσαρας μόνον ἀπὸ πολλοὺς, Ἰλδ. Ο, 680. «πῶς δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε», Θ, 213. Ἀπὸ τὰ καράβια, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἦταν τὰ καράβ. «ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ γίνονται», Ὀδσ. Μ, 286. Ἀπὸ τὰς νύκτας, καθὼς ἀρχίζουν αἱ νύκτες· «ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη», Ἰλδ. Τ, 375. Ὅταν βλέπουν οἱ ναῦται ἀπὸ τὴν θάλασσαν, τοῦτ' ἐστὶ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκονται εἰς τὴν θάλ. Ἐξαιρ. ἐν ἀντιθέσειν· ὡς τὸ, «ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας» ἰδὲ, Εἰς, 9. «εἰ κεν Ἀχιλλεὺς ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ», Ἰλδ. Κ, 107. Διώξῃ τὸ μῖσος ἀπὸ τὴν καρδίαν του. — β) Ἐπὶ περιστάσεων, ὡς τὸ, ἔξω· ἀρχαιοτέρῳ ἤθει μόνον, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. «ἐκ βελέων» Ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου φθάνουν τὰ σαϊτεύματα· ὡσαύτως καὶ, «ἐκ καπνοῦ» Ὅπου δὲν φθάνει ὁ καπνὸς, Ὀδσ. Τ, 7. παρβλ. ἐξαιρ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 2, 142. «τετράκις ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι» Ὅπου δὲ ἡ Ἐκ φέρει κατ' ἐπίτασιν σημασ. τοῦ, ἔξω ἀπὸ, μακρὰν ἀπὸ, τοσοῦτον συνήθης τοῖς τῶν Γραμματ. π. χ. «πάντες ἐκ σφετέρουα», Ἰλδ. Σ, 310. παρβλ. Herm. de legg. quibusd. subtil. serm. Hom 2. σλ. XVIII. ἰδὲ ἀπό. — γ) ἀντὶ τῆς Ἐν κεῖσθαι δοκοῦσα· π. χ. «ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα», Ὀδσ. Θ, 67. Ἐκρέμασε τὴν λύραν εἰς τὸ παλοῦκι, δηλ. ἀπὸ ἓν μέρος τοῦ παλουκίου· «ἀνάπτεσθαι ἔκ τινος» Τὸ νὰ δένῃ τίς τι-

ποτε ἀπὸ ἄλλο τί, νὰ τὸ συνδέσῃ, κρεμάσῃ, κομποδέσῃ μὲ ἐκεῖνο ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει τὸ δέσιμον, Ὀδσ. Μ, 51. «σὴ-σάντων τ᾽.. ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ᾽ αὐτοῦ πείρατ᾽ ἀνήφθω» παρβλ. Ἰλδ. Ε, 322. Λ, 38. «... καὶ ὑπὸ θρήνων ποτὶν ἧκα προσηνδ᾽ ἐξ αὐτῆς», Ὀδσ. Τ, 59, Ἠρμοσμένη ὥστε νὰ κρέμηται ἀπὸ τὸν θρόνον, παρβλ. Ἰλδ. Σ, 480. «ἐκ δίφροιο καθήμενοι», Τοιουτοτρόπως δηλονότι καθήμενος, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἐκρέματο ἔξω ἀπὸ τὴν ἅμαξαν. Ὀδσ. Φ, 420. Τούτῳ παραπλήσιον τὸ παρὰ Σοφλ. Ἀντ. 411. «καθήμεθα ἐκ πάγων» καὶ παρ᾽ Ἡρδτ. 3, 83. «οὗτος μὲν δὴ οὐκ ἠγωνίζετο, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο» ὡσαύτως καὶ «πτᾶσ᾽ ἐξ Ὀλύμποιο», Ἰλδ. Ξ, 153. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὕρηται, «φέρειν ἐκ τῶν ζωστήρων» Ἀπὸ τὸ ζωνάρι κρεμάμενον· «ἐκ χειρός, ἐξ οὐρᾶς λαμβάνεσθαι», κα; λ. τ. τ. Math. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 1133. Ἔστι δὲ ἡ σύνταξις αὕτη κατὰ συγκοπὴν φράσεως, ἀναπληρουμένης διὰ τῆς ὄψεως, καὶ ὅλως παραπλησία ταῖς συντάξεσι τοῦ, δέω, πειραίνω, πάλω, πρίω· ἅπερ ἰδέ. Τοιαῦται εἰσὶ καὶ αἱ φράσεις· «ἁρπάζεσθαι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν» τοῦτ᾽ ἔστι, τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις· «οἱ ἐκ τοῦ πεδίου ἔφευγον οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔφευγον» «οἱ ἐκ Πύλου ληφθέντες» καὶ λ. τ. τ., τὴν ἀπὸ τῆς στάσεως ἢ ἠρεμίας ἀρχομένην καὶ ταύτῃ οἱονεὶ συνεχομένην κίνησιν σημαίνουσαι.

2) Ἐπὶ χρόνου· ἐξαιρ. ἐλλειπτικῶς ἐν τῇ συντάξει αὐτῆς μετὰ τῆς ἀναφορ. καὶ δεικτ. ἀντωνυμίας· «ἐξ οὗ», Ἀφ᾽ οὗ, δηλ. ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον — καὶ ἐν τῇ ἐλλειπτ. προτάσει «ἐκ τοῦ, ἢ ἐκ τοῦδε», Ἰλδ. Θ, 295. «ἀλλ᾽ ἐξ οὗ ποτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ᾽ αὐτούς, ἐκ τοῦ δὴ προέηκα τανυγλώχινας ὀϊστούς» ἀπὸ τὸν καιρὸν ἀφ᾽ οὗ τοὺς ἐβιάσαμεν νὰ τραβηχθοῦν πρὸς τὴν Τρωάδα, ἀπὸ τότε ... «ἀλλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ᾽ ἠώς» Ἀπὸ ἐκεῖθεν τὸν καιρὸν μετὰ δώδεκα ἡμέρας. Τὰ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθη ταῦτα ἀναπληροῦνται διὰ τῆς λέξ., χρόνου· καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῆς, ἐκ τούτου. — β) ἐν ὡρισμέναις χρόνου ὑποβολαῖς, ἤτοι ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι διωρισμένος. «ἐξ ἀρχῆς» ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ πρῶτα, Ὀμ. «ἐκ γενετῆς» Ἀπὸ τὸν καιρὸν ἀφ᾽ οὗ ἐγεννήθηκε, Ἰλδ. Ω, 535. «ἐκ νεότητος ἐς γῆρας» Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς νεότητος, ἀπὸ παιδί, ἕως εἰς τὰ γεράματα, Ἰλδ. «ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπ᾽ Ὀλύμπου νέφη ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, αἰθέρος ἐκ δίης» Ὕστερα ἀπὸ τὴν ξαστεριάν, Ἰλδ. Π, 365. Ὡσαύτως καὶ λογογραφικῶς· «ἐκ παίδων» «ἐξ ἀρίστου» Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας· μετὰ τὸ πρόγευμα· «ἐξ ὑστέρου» «ἐξ ὑστέρας» Εἰς τὸ ἑξῆς, εἰς τὸ μέλλον. «ἐκ εἰρήνης πολεμεῖν» Μετὰ τὴν εἰρήνην, ἀφ᾽ οὗ ἀπέρασ᾽ ἡ εἰρ. «ἐκ δακρύων γελᾶν» Μετὰ τὰ κλάματα γελοῦσι, ἀφ᾽ οὗ ἀπεράσουν τὰ κλμτ., διὰ τοῦ ὁποίου τρόπου τούτου ἡ Ἐκ σημαίνει ἐξαιρ. τὴν ἄμεσον συνέχειαν ἑπομένης πράξεως μὲ τὴν προηγουμένην. Valck. ἐν Ἡρδτ. 3, 82. «ἐξ ὧν στάσιες ἐγγίνονται· ἐκ δὲ τῶν στασίων, φόνος· ἐκ δὲ τοῦ φόνου, ἀπέβη ἐς μουναρχίην». Ἔτι δὲ ἐκφέρεται ὁ χρόνος, καιρός, καὶ διὰ τῆς μετοχῆς τῆς αὐτὸν διορίζούσης πράξεως· π. χ. «συνετάττετο ἐκ τῶν ἔτι προσιόντων», Τὸ στράτευμα ἐβάλθη εἰς τάξιν ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅταν ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν οἱ ἐχθροί, Ξενφ. Ἀν. 1, 8, 14.

3) Ἐπὶ ὕλης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σχηματίζεται, κατασκευάζεται τίποτε, Ἀπὸ· π. χ. «στράτευμα ἐξ ἐραστῶν» Συνεστάμενον ἀπὸ ἐρωτευμένους· «στέφανος ἐξ ἀκανθῶν» Στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια καμωμένον· παράβαλε Ἀπό, Γ, 5.

4) Μεταφορ. ἐπὶ πασηςδήποτε ἀρχῆς, ἀφορμῆς, σωματικῶς τε καὶ νοερῶς. — α) Ἐπὶ γενέσεως, γένους, καταγωγῆς· παρ᾽ Ὀμ. ἐξαιρ. κατὰ τὰς δύο ταύτας φράσεις «ἔκ τινος εἶναι», καὶ «ἔκ τινος γενέσθαι» πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως υἱοῦ καὶ πατρός, ἐπειδὴ ἡ Ἀπὸ χρησιμεύει εἰς δήλωσιν μακρυτέρας καταγωγῆς. Κατὰ τελειοτέραν φράσιν· «ἐξ ἐμοῦ γένος ἐστίν» Σὺ κατάγεσαι ἀπὸ ἐμένα κατὰ τὸ γένος· ἡ γὰρ αἰτιατ. γένος, ἀπολύτως κεῖται, Ἰλδ. Ε, 896. «ἐξ αἵματός τινος εἶναι» ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Εἶσαι αἷμα μου, ἀπὸ τὸ αἷμά μου, Ἰλδ. «κακὸν ἐκ κακοῦ», Ἰλδ. Τ, 290., Κακὸν προερχόμενον ἀπὸ ἄλλο κακόν. — β) Ἐπὶ νοερᾶς ἀρχῆς, παρορμήσεως, ἐσωτερικῆς ὁρμῆς· «ἐκ θυμοῦ φιλεῖν», Ἰλδ. Ι, 486., Ἀγάπη προερχομένη ἀπὸ κλίσιν τῆς καρδίας, καρδιακή· ὡσαύτως καὶ «ἐκ παντὸς τοῦ νοῦ», Πλάτ. «ἐξ ἔριδος μάχεσθαι» Πόλεμος προερχόμενος ἀπὸ φιλονεικίαν, ἀπὸ μῖσος, Ἰλδ. Η, 111. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 343. Βτμν. ἐν Σοφλ. Φιλ. 91. — γ) Ἐπὶ πάσης αἰτίας, ἀφορμῆς, παρακινήσεως, μέσου, ἐργαλείου, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται, συμβαίνει τίποτε· «ἐκ θεόφιν πολεμίζειν» Ἀπὸ θεϊκὴν παρακίνησιν, Ἰλδ. Γ, 101. «ἐξ ἐμέθεν» Ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γένῃ διὰ μέσου μου, ἀπὸ τὸ μέρος μου, ὅσον κρέμαται ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου, ἀπὸ ἐμένα, Ἰλδ. Α, 525. παρβλ. Σ, 107. «ἐξ ἀνδρῶν τλῆμεν» Ὑποφέρομεν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων, Ἰλδ. Ε, 384. «ἐκ Δαρείου» Διὰ προσταγῆς, ἀπὸ προσταγὴν τοῦ Δαρείου, Ἡρδτ. 6, 2. «μήνιος ἐξ ὀλοῆς» Ἐξ αἰτίας τῆς φθοροποιοῦ ὀργῆς, Ὀδσ. Γ, 135. ὡσαύτως καί, «ἐξ ἀρέων κεχολωμένος» Καιόμενος ἐξ αἰτίας ἀπὸ τὰς κατάρας, Ἰλδ. Ι, 566 «ὀνομάζειν ἐκ γενεῆς» Διὰ τοῦ ὀνόματος, μὲ τὸ ὄνομα τῆς γενεᾶς του, Ἰλδ. Κ, 68. παρβλ. Ἀπό, Γ. 9. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων τοῦ ἀκούειν καὶ εἰδέναι σημαντικῶν· «κλύειν ἔκ τινος», Ὀδσ. Τ, 93. Ἡρδτ. 8, 80. «ὄναρ ἐκ Διός» Σταλμένον ἀπὸ τὸν Δία, Ἰλδ. Α, 63. Σπανιώτερον δὲ ἐπὶ ἀψύχων «ἐξ ἰωῆς ἀνέμου» ἀντὶ τῆς δοτικ., ἰωῇ, Διὰ τῆς βοῆς, ἀπὸ τὴν βοὴν τοῦ ἀνμ. Ἰλδ. Λ, 308. «ἐκ καύματος» Ἐξ αἰτίας τῆς ζέστης, ἀπὸ ζέστας, Ε, 865. «ἐκ βίας ἄγειν» ὡς τό, βίᾳ ἄγειν, Μὲ βίαν, στανικῶς, Σοφλ. Φιλ. 563. 945. 985. παρβλ. Herm. Σοφλ. Αἰ. 27. Λογογραφικῶς σημαίνει πανδήποτε ἀποτέλεσμα, ἐξαιρέτως δὲ «ἐκ τούτου τοῦ λόγου» Κατὰ τοῦτον τὸν συλλογισμόν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦτον τὸν συλλογισμόν· «ἐκ τῶν νόμων» Κατὰ τοὺς νόμους, καθὼς προστάζουν οἱ νόμοι νὰ γίνηται· ἐκ τοῦ; Ἀπό, διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ τί; Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 2.. Τούτοις συνέχεται, — δ) Ἐκ, κατὰ σημασ. τῆς ὑπὸ καὶ παρά, μετὰ παθτ. ῥημάτων· «φιλῆσθαι ἐκ Διός» Ἀγαπήθηκαν ἀπὸ τὸν Δία, Ἰλδ. Β, 669. «τετίμηται ἐκ παίδων» Ἀπὸ τὰ τέκνα της ἐτιμήθηκε, Ὀδσ. Η, 70. «τὸ προσταχθὲν ἐκ τοῦ Κύρου· τὸ ποιηθὲν ἐκ τοῦ Ψαμμετίχου· τρόπῳ τῷ εἰρημένῳ ἐκ Ὀτάνεω», Ἀπὸ μέρος τοῦ Κύρου, τοῦ Ψαμμετίχου, τοῦ Ὀτάνου· παρ᾽ Ἡρδτ. κυρίως καὶ πολλάκις· ἰδὲ Valck. ἐν Ἡρδτ. 7, 175. παρβλ. Wess. ἐν Ἡρδτ. 2, 148. Ἰστέον ὅμως ἐν γένει ὅτι, ἡ Ἐκ καὶ ἡ Ἀπὸ ἐν παθτ. ῥήμασι σπανίως εἶναι ἐν χρήσει, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσι ἀντὶ τῆς ὑπὸ καὶ τῆς πρὸς μετὰ γενι. — ε) ἡ Ἐκ μετ᾽ οὐδετέρου ἐπιθέτου κεῖται περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπιῤῥ. παρ᾽ Ὀμ. ἅπαξ μόνον· «ἐξ ἀγχιμόλοιο», Ἰλδ. Ω, 352, ἀντὶ ἀγχίμολον. Ἀφ᾽ Ἡροδότου δὲ πάνυ χρήσιμος μετ᾽ ἐνάρθρως, ἢ καὶ ἀνάρθρως προσκειμένου ἐπιθ. π. χ. «ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, καὶ ἐξ ἐμφανοῦς» ἀντὶ ἐμφανῶς· «ἐξ ἀπροσδοκήτου, ἐξ ἑτοίμου». Ἔτι δὲ καὶ πληθτ.

«ἐκ τῶν δικαίων, ἐκ προσηκόντων» καὶ λ. τ. τ. Μετὰ θηλ. ἐπιθ. δέ, σπανιώτ. οἷον· «ἐκ τῆς ἰθείης, ἐκ νέης», Ἡρδτ. 3, 127. 5, 116. «ἐξ ὑστέρης», 6, 85. Ἰδὲ Fisch. Well. 3, 2. σελ. 124.

5) Ἐπ᾽ ἀριθμῶν· «σύμψηφος ἡμῖν εἶ καὶ σὺ ἐκ τρίτου» Καὶ σὺ εἶσαι μὲ ἡμᾶς σύμφωνος ἀπὸ τὸ τρίτον μέρος, τοῦτ᾽ ἔστι ὡς τρίτος, ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας, Πλάτ. Γοργ. σλ. 500. Α. παρβλ. Συμ. σλ. 213, Β. ὡσαύτως καί, ἐκ τρίτου, Εὐρπ. Ὀρστ. 1180.

6) Πολλάκις χωρίζεται ἡ Ἐκ ἀπὸ τῆς γενικῆς πτώσεώς της διὰ παρεμβολῆς πλειόνων λέξεων· π. χ. «... ἔλασε ξίφει, ἐκ δ᾽ ἔβαλ᾽ ἵππων», Ἰλδ. Λ, 109. Ἐπιφέρεται δὲ τῇ γενικῇ παρὰ τοῖς Ἐποπ. μόνον, παρ᾽ Ὀμ. δέ, οὐ σπανίως· «τῆς δ᾽ ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦεν», Ἰλδ. Δ, 38. Ν, 632. Π, 13. Ὀδσ. Α, 220. Ὅταν δὲ φέρῃ ἔμφασίν τινα, ὡς ἐν Ἰλδ. Ε, 865. «καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο», ἢ κεῖται ἐν τέλει στίχου, ὡς Ἰλδ. Ξ, 472. «οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ» καὶ Ὀδσ. Ρ, 518. ὀξυτονοῦται ἡ Ἐκ. Ὡσαύτως Ἐπικῇ ἔστι καὶ ἡ δίστευσις τῆς σημασίας της· π. χ. ἐξ οὐρανόθεν· ἐξ ἁλόθεν· ἐξ Αἰσυμηθεν, καὶ λ. τ. τ. Ἰλδ. Θ, 19, 304. Φ, 335. «ἐκ Διόθεν», Ἡσδ. Ἐρ. 763. Ἄλλαις προθέσεσι δὲ συντασσομένη ἡ Ἐκ ἀκριβέστερον διορίζεται· π. χ. «πὺρ ἐκ καπνοῦ», Ἰλδ. Ν, 89. «πὺρ ἐκ Τρώων», Ρ, 581. «πὺρ ἐκ βελέων» Ὑποκάτ᾽ ἀπό .. Ἰδὲ, διέκ, παρέκ.

7) Ἐν συνθέτοις δὲ φέρει ἡ Ἐκ ἐπικρατεστέραν τὴν σημασίαν ἀποστάσεως, διαστήματος· Ἔξω, μακράν. Πολλάκις δὲ κεῖται κατὰ ταύτην τὴν σημσ. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ παρ᾽ Ὀμ., δοκοῦσα ἀπὸ τοῦ συνθέτου ῥήματος ὡς καθαρὸν ἐπῤῥ. ἢ τεχνικώτερον διὰ τμήσεως διῃρημένη. Φέρει δὲ καὶ ἀποτελεσματικήν τινα ἔννοιαν, καὶ ἡ δύναμις αὐτῆς δεικνύεται ἐμφατικώτερον· ἰδὲ ἐκπέρθω, ἐξαλαπάζω, ἐκβαρβαρόω, ἐκδιψάω, ἐκδωριόω, ἐξευρίσκω, ἐξαπλίζω, ἐξομματόω, ἔκλευκος, ἔκπικρος.

* Ἐκάβη, ἡ· κύρ. ὀνμ., ἡ σύζυγος τοῦ Πριάμου. Ἰλδ.

* Ἐκαδημία, ἡ· ἀρχαῖος τύπος, ἀντὶ Ἀκαδημία· ἀπὸ τοῦ πάλαι ἥρωος Ἀκαδήμου ὀνομασθεῖσα. Διγ. Λρτ. 3, 7, 8.

Ἑκάεργος, ου, ὁ (ἑκάς, ἔργον). Μακρὰν ἐνεργῶν, παρ᾽ Ὀμ. ἀδιάλειπτος, ὁτὲ μὲν οὐσιαστικῶς, ὁτὲ δὲ ἐπιθετικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν χρήσει λέξις, ὡς θεοῦ μακρὰν τοξεύοντος καὶ τοῦ σκοποῦ οὐ λανθάνοντος· ἄρα = ἑκηβόλος, ἕκατος. Τὸ δὲ θηλ. Ἑκαέργη, εὕρηται ὡς ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὡς ὄνομα κύρ. ὑπερβορείου τινὸς γυναικός. Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 292. (α)

* Ἕκαηε. Ἀόρ. β΄. παθτ. τοῦ καίω. Ὀμ. (υ υ –)

Ἕκαθεν, Ἐπίῤ. (ἑκάς). Μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν Ὀμ. 2) = ἑκάς. Ὀδσ. Ρ, 25.

* Ἐκαθέσθη. γ΄. ἑνκ. πρτκ. ἀορ. τοῦ, καθέζομαι, παρὰ τοῖς μεγγνστ.

* Ἐκάθιζον, ἀντὶ καθίζον. Παρτατ. τοῦ, καθίζω. Ὀδσ. Σ, 408. ἀμφβ. ἀνγνσ.

Ἑκάλειος Ζεύς, παρὰ τό, Ἑκάλη ἢ Ἑκαλίνη, ὀνμ. γραίας τινος, ἥτις ἐφιλοξένησε τὸν Θησέα, καὶ τούτου ἕνεκα ἐτιμᾶτο κατ᾽ ἔτος διὰ τῆς θυσίας, Ἑκαλήσιον ἱερόν, ὅθεν καὶ «Ζεὺς ἑκάλειος» ὡς ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τιμώμενος. Πλούταρχ. Θησ. 14. Ἰδὲ καὶ Bentl. ἐν Καλλ. 40. (α)

* Ἑκαμήδη, ἡ· κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Ἑκάς, Ἐπίῤ. Ἀττ. ἕκας (ἐκ). Μακράν, μακρυά. Ὀμ. ὅστις ὅμως καὶ ἀντὶ προθέσ. χρῆται τῇ λξ. μετὰ γενι. ἀεὶ ἐπὶ τόπου, παρ᾽ Ἡρδτ. δέ, καὶ ἐπὶ χρόνου. «οὐχ ἑκὰς χρόνου»; Ἡρόδοτ., Ὄχι

τὸς μάκρος· εἰς ὀλίγον καιρόν (υυ, μόνον παρὰ Καλλ. Ἀπ. 2. ἐν ἄρσει δὲ στίχου, υ–)

Ἑκαστάκις, Ἐπίῤ. Κάθε φοράν· «οἱ ἑκαστάκις ἄρχοντες», ἄλλως δὲ, «οἱ ἀεὶ ἄρχοντες». Ἰσοκράτ.

Ἑκάστακος τὴν ἥλιος τέτρακται; Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Θ΄. 46. Ἕως εἰς ποίαν γραμμὴν ἔφθασεν ὁ ἥλιος;

*Ἑκαστάτω. Ἐπίῤ. ὑπερθ. τοῦ ἑκάς, Πάρα πολὺ μακρυά. Ἰλδ. Η, 113.

Ἑκασταχῆ, Ἐπίῤ. Πανταχοῦ, παντοῦ, πάντοτε· ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου.

Ἑκασταχόθεν, Ἐπίῤ. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀπὸ κάθε μέρος.

Ἑκασταχόσε, Ἐπίῤ. = ἑκαστόσε, Πανταχοῦ, εἰς κάθε μέρος.

*Ἑκασταχῆ, Ἐπίῤ. Παντοῦ. Ἀνεκδ. Bkk. 3, σλ. 1397.

Ἑκασταχόσε, Ἐπίῤ. Εἰς ὅλα τὰ μέρη, παντοῦ.

Ἑκασταχοῦ, Ἐπίῤ. Πανταχοῦ, παντοῦ.

Ἑκαστέρω, Ἐπίῤ. συγκρ. τοῦ ἑκάς, Μακρύτερα. Ὀδσ. Η, 321. Ἔτι δὲ καὶ, ἑκαστοτέρω. Ὑπερθ. ἑκαστάτω.

*Ἑκαστόθεν, Ἐπίῤ. = ἑκασταχόθεν. Δγν. Αργ. 1, 93.

*Ἑκαστόσε, Ἐπίῤ. Εἰς καθ' ἕνα χωριστά, εἰς κάθε μίαν χωριστά. Ὀδσ. Τ, 8. ὅπου ὅμως οἱ Σχολ. Harlei, ἑκάστοθεν ἀναγινώσκουσι.

Ἕκαστος, άστη, αστον, Κάθε ἕνας κλ. ἐξαιρ. καθ' ἕνας, κατ' ἰδίαν χωριστά, ἀντιθ. τῷ, πολλοὶ ὁμοῦ. Ὁμ. χρῆται τῇ λξ. ἑνικῶς τε καὶ πληθυντ. Τῷ ἑνικ. ἀριθμ. συντάσσεται πολλάκις πληθυντ. ἀριθμ. ῥῆμα. Ἰλδ. Α, 606. Ε, 878. οὕτως καὶ Ἀττ. Br. ἐν Ἀριστφ. Πλοῦτ. 785. Τῷ οὐσιαστ., τῇ ἀντωνυμ, ἢ τῷ ἐπιθ. πληθ., τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὴν γενικὴν σημασ., καὶ πρέπει νὰ συντάσσωνται κατὰ γενικ. πτῶσιν, χρῆται ὁ Ποιητὴς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοιοπτώτως τῷ, ἕκαστος, π. χ. «Τρῶας ἕκαστον ὑπήλυθε τρόμος», ἀντὶ Τρώων ἕκαστον. Ἰλδ. Η, 215. «νῦμμι κακὸν πέμψει ἑκάστῳ», ἀντὶ, ὑμῶν ἑκαστ. Ο, 109. «γυναῖκες θαύμαζον ἑκάστη» ἀντὶ τῶν γυναικῶν ἑκαστ. Σ, 496. ἐν οἷς τὸ, ἕκαστος θεωρητέον κατὰ σχῆμα ἀσύνδετον, ἢ κατὰ σχῆμα προσθετὸν (Apposition) κείμενον, ὅθεν ἡ ὁμοιόπτωτος σύνταξις. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὕτως «ἕκαστος ἀπίστασθε» Ξνφ. συμ. 3, 3. ἄνευ προηγουμένου οὐσιαστ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. παραβλ. Ἡρδτ. 3, 158. 7, 144. Br. ἐν Ἀριστφ. Πλοῦτ. 785. Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 503. Ε. Τὸ οὐσιαστ. ἐκφέρεται ἐνίοτε ἐνάρθρως, σπανιώτατον μέντοι τοῦτο. Ἰλδ. Σ, 496. «αἱ δὲ γυναῖκες ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη». Θκδ. 5, 49. 6, 63. τὸ δὲ ἕκαστος, οὐδέποτε. «ὅστις ἕκαστος» ἀντὶ ἕκαστος, ὅστις — Ἡσδ. Θγν. 459. Αὕτη ἡ μονώσεως ἔννοια διορίζεται ἀκριβέστερον παρὰ τοῖς Λογογρ. διὰ τοῦ, εἷς ἕκαστος, Καθένας χωριστά. «ἕκαστός τις», «αὐτὸς ἕκαστος», «πᾶς ἕκαστος» πάντες ἕκαστος, Ὀδσ. Ζ, 265. «καὶ καθ' ἕκαστον» Ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, «κατὰ καθ' ἕκαστον» Ἀπὸ κομμάτι κομμάτι, «καθ' ἕκαστον» Χωριστά, ἀχώριστα, «καθ' ἑκάστην» (ὥραν, ἡμέραν) Κάθε ἡμέραν, ὅλ' ἡμέρα, «ὡς ἕκαστοι», Καθ' ἕνας διὰ τὸν ἑαυτόν του. Schaef. L. Bos. σλ. 602. (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἑκάς, οἱονεὶ ὑπερθετικὸν τοῦ, ἑκάτερος.)

Ἑκάστοτε, Ἐπίῤ. Κάθε φοράν, πάντοτε, διὰ παντός.

Ἑκαστοτέρω, Ἐπίῤ. ἀντὶ, ἑκαστέρω. συγκρ. τοῦ, ἑκάς, παρὰ Θεοκ. 15, 7. μόνον, καὶ ὑπὸ Valck εὐλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

Ἑκάταιον, καὶ Ἑκατεῖον, τό, ἐλέγετο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης· τὸ δὲ, Ἑκάταια, τὰ καὶ Ἑκάταια δεῖπνα, ἰδὲ Ἑκάτη.

Ἑκατεράκις, Ἐπίῤ. (ἑκάτερος). Κατὰ ἕνα, ἢ κατ' ἄλλον, κατ' ἐκεῖνον, ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον· καὶ μιᾷ ἢ ἄλλῃ φοράν, δυὸ φοράς. Ξενοφ. Κυρουπ. Δ. 5, 4.

*Ἑκατερέω, Χορεύοντας σηκόνω καὶ τὰ δύω τὰ ποδάρια· ὅθεν, ἑκατερίς, ίδος, ἡ, Χορός, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶντας τὸν ἀνήφορον ὁ χορεύων κτυπᾷ καὶ τὰς δύω πτέρνας εἰς τὰ κωλομηριά του· ὡς καὶ τὴν σήμερον ἔτι συνηθίζεται ὁ τοιοῦτος χορὸς ἐν τῇ Ἑλλάδι, πηδηχτὸς ὀνομαζόμενος.

Ἑκάτερθε, καὶ φωνήεντος ἑπομένου -θεν. Ἐπίῤ. ἀντὶ, ἑκατέρωθεν, Καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη, ἀπὸ καθὲν μέρος. Ὁμ., ὅστις καὶ γενικῇ συντάττει τὴν λξ. πολλάκις ἐπὶ δυοῖν ἐχθρικῶν ἀλλήλοις ἀντιτεταγμένων στρατῶν.

Ἑκατερίς, ίδος, ἡ, ἰδὲ ἐν τῷ, ἑκατερέω. Πολυδ. Δ. 102.

Ἑκατερομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη). Ὅστις ἔχει καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ὤμους κρεμασμένας χειρίδας, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μανίκια.

Ἑκάτερος, έρα, ερον (ἑκάς). Καθ' ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο· καθ' ἕνας ἰδίως, ξεχωριστά· ἐνίοτε καὶ ἀνάρθρως. Poppo obs. Thuc. σλ. 28. Ἡ σημασ. ἕνας ἀπὸ τοὺς δύω, πάνυ ἀμφιβ. (εἴτε δὲ οὐκ ἔστι σύνθετος ἡ λξ. ἐκ τοῦ ἑκάς καὶ ἕτερος, δηλοῦται ἐκ τοῦ βραχέος α, καὶ ἐκ τοῦ, παρὰ τὸ, ἑκάτερος, ὑπερθ. ἕκαστος) ἀφ' οὗ

Ἑκατέρωθεν, Ἐπίῤ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. 2) Ἀπὸ ἕνα τῶν δύω μερῶν. ἀμφβ.

Ἑκατέρωθε, Ἐπίῤ. Καὶ εἰς τὰ δύο μέρη. 2) Εἰς ἕν ἀπὸ τὰ δύω μέρη. ἀμφβλ.

Ἑκατέρως, Ἐπίῤ. Κατὰ καθένα ἀπὸ δύω τρόπους, κατὰ δύο λογιῶν τρόπους. 2) Κατὰ ἕνα μόνον ἀπὸ δύω τρόπους, ἀμφβλ.

Ἑκατέρωσε, Ἐπίῤ. Εἰς καθ' ἕνα τῶν δύο μερῶν. 2) Πρὸς τὰ δύο μέρη.

Ἑκάτη, ης, ἡ (πιθανῶς παρὰ τὸ, ἕκαστος). Θυγάτηρ τοῦ Πέρσου ἢ Περσέως καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγονὴ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἐξουσίαν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔχουσα ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν· προστάτις τῶν καθάρσεων, τῶν ἁγνισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς, τῆς νίκης, τῆς εὐτυχοῦς θαλασσοπλοΐας, καὶ τῶν νεογένων τέκνων, Ἡσδ. Θγν. 411. Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. 25, 52. ὅπου λαμπαδοφοροῦσα ἐμφαίνεται. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐνομίζετο ἡ Ἄρτεμις αὐτή, ὡς θεὰ τοῦ Ἅδου καὶ τῶν μυστηρίων, τὴν ὁποίαν ἐπεκαλοῦντο ἐν ἐπωμοσίαις καὶ γοητείαις· ἰδὲ, Ἑκάτη, παρὰ I. H. Voss ἐν Nov. act. soc. Lat. Jen. σλ. 363. — Ἑκάτης δεῖπνα, καὶ τὰ Ἑκατήσια, ἐλέγοντο τὰ πράγματα, δι' ὧν ἐκαθάριζον τοὺς οἴκους τῇ τριακοστῇ ἑκάστου μηνός, τὰ ὁποῖα ἦσαν συνήθως αὐγά, κρομμύδια, ὀρτίκια σκυλάκια, (κουτάβια) καὶ λ. τ. τ. καὶ ἐτίθεντο θυσία τῇ Ἑκάτῃ ἐπὶ τὰς τριόδους, ὅπου εὑρίσκοντες ἔτρωγον αὐτὰ πτωχοὶ ἐπαῖται, καὶ οἱ Κυνικοὶ φιλόσοφοι, τοῦτο ἐλέγετο, Ἑκάταια κατεσθίειν, οἱ δὲ τρώγοντες αὐτὰ ἐνομίζοντο ἀκάθαρτοι καὶ δυστυχεῖς. (υυ–)

*Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ. = ἑκατηβόλος. Ἰλδ. Α, 75.

*Ἑκατηβόλος, ὁ, ἡ (ἑκάς, βάλλω). Μακρὰν ῥίπτων, μακρὰν τοξεύων, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, παράβλ. ἕκατος, ἑκάεργος, ἑκηβόλος· ὡς οὐσιαστικὸν ὁ ἑκατηβόλος, κεῖται ἐν Ἰλδ. Ο, 231.

Ἑκατήσιον, τό. = Ἑκάταιον, ἄγαλμα τῆς Ἑκάτης.

Ἑκατι, Δωρικ. ἀντὶ, ἕκητι. Ἕνεκεν, διά· εὑρηται μέντοι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. π. χ. Αἰσχλ. Πέρ. 335. Εὐρπ. Κύκλ. 648. ὁ Br. ἐν Ἀριστφ. Λυσ. 306. καὶ Pors. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 26. θέλουσι τὴν λέξιν ὡς Ἀττ. κυρίως.

*Ἑκατῖνοι, ῶν, οἱ. Ἱερεῖς τῆς Ἑκάτης, τὰς καθάρσεις καὶ τοὺς ἁγνισμοὺς ἐπιτελοῦντες.

Ἑκατόγγυιος, ὁ, ἡ (ἑκατόν, γυῖον). Ἀπὸ ἑκατὸν σώματα συνιστάμενος. Πινδάρ. Ἀελφ. Σ. 19.

Ἑκατογκεφάλας, ου, ὁ, καὶ Ἑκατογκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχων, ἑκατοκέφαλος.

*Ἑκατόγκρανος, (κρᾶνον) ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

*Ἑκατογκρηπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Μὲ ἑκατονταπλάσιον θεμέλιον. Ἰουλ.

Ἑκατόγχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ἑκατὸν χεῖρας ἔχων.

*Ἑκατόγχειρος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἰλδ. Α, 402.

Ἑκατόζυγος, ὁ, ἡ. = ἑκατόνζυγος. Ἰλδ. Υ, 247.

Ἑκατόμβαιος, αία, ον. Ἐπιθ. πλειόνων θεοτήτων, ταῖς ὁποίαις ἐθυσίαζον ἑκατόμβας· τὰ Ἑκατόμβαια (ἱερά). Ἑορτή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον τοῖς θεοῖς ἑκατόμβας. ἀφ' οὗ

Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ. Μήν, Πρῶτος τοῦ Ἀττ. ἔτους μῆνας, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰ τέλη τοῦ παρ' ἡμῖν Ἰουλίου καὶ μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ Αὐγούστου, εἰς τὸν ὁποῖον ἑώρταζον τὰ Ἑκατόμβαια· παρὰ Λακεδαιμονίοις δέ, ἐλέγετο Ἑκατομβεύς.

Ἑκατόμβη, ης, ἡ (ἑκατόν, βοῦς). Θυσία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυσιάζοντο ἑκατὸν βόες· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογικὴ σημασ. τῆς λέξ. αὕτη ἐξέλιπε καὶ παρ' Ὁμ., ἐν Ἰλδ. Ζ, 93, 115. «ἄγοντας ἑκατόμβην ἐκ δώδεκα», ἐν Ὀδσ. Γ. 59. ἐξ ὀγδοήκοντα καὶ ἑνὸς βοῶν· ἀλλὰ καὶ τὰ θύματα εἰσὶν ἀδιόριστα παρὰ τῷ Ποιητῇ, πολλάκις γὰρ κεῖται ἑκατόμβη βοῶν καὶ κριῶν, ἤτοι κριαρίων. Ἰλδ. Α, 315. Ὀδσ. Α, 15, μάλιστα δὲ καὶ ἄνευ βοῶν, π. χ. ἑκατμβ. πεντήκοντα κριῶν μόνον, Ἰλδ. Ψ, 146. ἀρνῶν 846. Valck ἐν Φοιν. 28. ἄρα ἐν γένει μεγάλη καὶ λαμπρὰ δημοσίως προσφερομένη θυσία. Ὁ δὲ Ἡρδτ. 4, 179. μέν, λέγει καὶ τὰ ἀφιερώματα Ἑκατόμβην, ἐν 6, 128. δέ, ἔχει τὴν λέξιν κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν της, καθ' ἣν παρ' Ὁμ. τεληέσσας ἑκατόμβας εὕρηται.

Ἑκατόμβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Ἀπὸ ἑκατὸν βόας συνιστάμενος· ἑκατ. βόδια ἀξίζων.

Ἑκατόμπεδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἑκατὸν ποδῶν μάκρος ἔχων, «πυρὴ ἑκατόμπεδος ἔνθα καὶ ἔνθα» Ἀπὸ κάθε ἓν τῶν τεσσάρων μερῶν 100. ποδ. μάκρος ἔχουσα. Ἰλδ. Ψ, 146. ὅπου τινὲς ἑκατόμποδος ὀρθότερον θέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι· καθόλου ἐξ ἐναντίας, ἑκατόμπεδον ἐλέγετο ὁ 100. ποδ. πλατὺς Παρθενὼν ἐν Ἀθήναις.

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ἑκατονταπλασίων, ἑκατὸν φοραῖς περισσότερος, 100. φορ. τόσος.

*Ἑκατόμποδος, ὁ, ἡ. = ἑκατόμπεδος, διαφ. ἀνάγν. ἐν Ἰλδ. Ψ, 164. ὑπὸ τοῦ Poppo ἐν Θκδ. 3, 68. βεβαιούμενον. Κατὰ Κ. Γρηγ. δέ, σλ. 270, καὶ κατὰ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 546. τὸ μὲν ἑκατόμπεδος, Δωρ. ἐστί· ὡς ἐν Πνδ. Ἰσθ. 6, 32. τὸ δὲ ἑκατόμποδος, Ἀττ.

Ἑκατομπολίεθρος, ὁ, ἡ. = τῷ ἑπομ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ, λι, τό (πόλις). Ἑκατὸν πόλεις ἔχων, Κρήτη ἑκατ. Ἰλδ. Β, 649.

Ἑκατόμπους, οδος, ὁ, ἡ, πουν, τό (πούς). Μὲ 100. πόδας, ἑκατονταπόδαρος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 750.

Ἑκατόμπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Μὲ ἑκατὸν πύλας, τὸ ἰταλ. πόρταις. Θῆβαι. Ἰλδ. Ι, 383.

Ἑκατομφόνια, τά (φόνος) ὑπονοουμ. ἱερά, Θυσία γινομένη διὰ ἑκατὸν φονευμένους ἐχθρούς. Πλούταρχ. Ῥωμ. 25.

Ἑκατόν, οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἰλδ. Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ λξ. τό, παραπολὺ τίποτε.

Ἑκατόνζυγος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἑκατόζυγος (ζυ-

γόν). Μὲ 100. καθίσματα κωπηλατῶν, ἢ σανίδια, τὸ ἰταλ. μπάγκας, ὅπου καθήμενοι τραβοῦν τὸ κουπὶ οἱ κωπηλάται.

*Ἑκατοντάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει 100 δραχμάς.

Ἑκατόνσεμνος, ὁ, ἡ. Κατὰ πολλὰ σεμνός, σεβάσμιος.

Ἑκατονταδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον χωροῦν, ἔχουν τόπον ἑκατὸν ὁ,τιδήποτε. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἑκατονταετηρίς, ίδος, ἡ. Περίοδος καιροῦ ἀπὸ ἑκατὸν χρόνους. παρὰ τὸ

Ἑκατονταέτηρος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἑκατὸν χρόνων, ἑκατοχρονιάρικος, ἑκατοντέρης.

Ἑκατονταέτης, ου, ὁ, ἡ· καί, ἑκατονταετής, έος, ὁ, ἡ (ἔτος). = τῷ προηγμ. Πινδ. Πυθ. 4, 502. ἀφ' οὗ

*Ἑκατονταετία, ἡ. = ἑκατονταετηρίς· Schweigh. ἐν Ἀπκ. Τ, 3. σλ. 613. Schaef. appar. Δημοσθ. 1. σλ. 770.

Ἑκατοντακάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ἑκατοκέφαλος, μὲ 100. κεφαλάς. Αἰσχλ. Πρμ. 353. Δωρκ. ἑκατοντακάρανος, ὁ, ἡ. Πινδ. Πυθ. Α'. 31.

Ἑκατοντακεφάλας, ου, ὁ. καὶ

*Ἑκατοντακέφαλος, ὁ, ἡ. = ἑκατογκέφαλος.

Ἑκατοντάκις, Ἐπίῤ. Ἑκατὸν φοραῖς.

Ἑκατοντάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Μὲ ἑκατὸν τραπέζια· ὅπου ἔχουν τόπον, ἠμποροῦν νὰ σταθοῦν 100. τραπέζια διὰ νὰ τρώγουν ἄνθρωποι.

Ἑκατονταλαντία, ίας, ἡ. Ἀριθμὸς ἑκατὸν ταλάντων.

Ἑκατοντάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὅ,τι εἶναι βαρύ, ἢ ἀξίζει ἑκατὸν τάλαντα. (α)

Ἑκατόνταυδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὅ,τι συνίσταται ἀπὸ ἑκατὸν ἀνθρώπους. Ἰουλιαν. Ἐπ. 24.

Ἑκατοντaόργυιος, ὁ, ἡ (ὀργυιά). Ἑκατὸν ὀργυιαῖς μακρύ, ὑψηλὸν καὶ τ. τ.

Ἑκατοντάπεδος, ὁ, ἡ. Ἰουλιαν. Ἐπ. 24. Μὲ ἑκατὸν ἔτρα.

Ἑκατοντάπηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑκατὸν πήχυς.

Ἑκατονταπλάσιος, σία, σιον. Ἐπίῤ. ἑκατονταπλασίως. καὶ

*Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἑκατὸν φοραῖς τόσον δηλ. μεγαλήτερον, μακρότερον, φαρδύτερον, ὑψηλότερον. καὶ τ. τ.

Ἑκατοντάπλεθρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑκατὸν πλέθρα. Ἰουλ. Ἐπ. 24.

Ἑκατοντάπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). = ἑκατόμπυλος.

Ἑκατονταρχέω, Εἶμαι ἑκατοντάρχης.

Ἑκατοντάρχης, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος ἑκατὸν ἀνθρώπων. Λατ. centurio ὅθεν ἡ Ν. Δ. Κεντηρίων.

Ἑκατονταρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἑκατοντάρχου.

*Ἑκατόνταρχος, ὁ = ἑκατοντάρχης.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ. Ἑκατοντάδα, ἑκατοστάδα, ἑκατοστή.

Ἑκατοντάχειρ, ρος, ὁ, ἡ. = ἑκατόγχειρος.

Ἑκατοντάχοος, συναιρ. χους, ουν, τὸ (χόος). Ὅ,τι χωρεῖ 100. χόας, ἢ μέτρα, ἐξαιρ. πᾶν ὅ,τι ἀποδίδει ἑκατονταπλάσια, φέρει καρπόν, διάφορον ἑκατονταπλάσιον.

Ἑκατοντόργυιος, ὁ, ἡ. = ἑκατονταόργυιος.

*Ἑκατοντορόγυιος, ὁ, ἡ = ἑκατονταόργυιος. Ἀριστφ. Ὀρν. 1127. κατὰ Reiske καὶ Dind.

Ἑκατόντορος, (ἐρέσσω). Μὲ ἑκατὸν κουπία.

Ἑκατοντούτης, ὁ (ἔτος). θηλ. ἑκατοντοῦτις, ιδος, ἡ, συγκρ. ἀντὶ ἑκατονταέτης.

Ἑκατοντόχους, ὁ, ἡ = ἑκατοντάχοος. Θεόφρ.

Ἕκατος, ὁ (ἑκάς). Πολὺ μακρυὰ τοξεύων, σαϊτεύων Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλδ. Η, 83. Υ, 295. παραβλ. ἑκάεργος, ἑκατηβόλος. — ἑκάτη, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος. »Ἄρτεμιν ἑκάταιαν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 684. παραβλ. Ἑκάτη.

*Ἑκατοστιαῖος, αία, αῖον. = ἑκατοστός. Ἑπιγρμ.

Ἑκατοστεύω, Μ. εύσω. Φέρω ἑκατὸν φοραῖς περισσότερόν τι· Γέν. Κϛ'. 2) Συνάζω, ἢ ζητῶ τὴν ἑκατοστήν, ὡς καὶ τό, δεκατεύω.

Ἑκατόστομος, ου, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι ἔχει ἑκατὸν στόματα, ἢ τρύπαις. Εὐριπ. Βάκχ. 404.

Ἑκατοστός, στή, στόν. Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τῶν ἑκατόν· ἕνας ἀπὸ τοὺς 100. 2) ἡ ἑκατοστή, Τὸ ἑκατοστὸν μέρος ἀπὸ τίποτε. Ἀριστφ. σφχ. 658.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ἑκατοντάς.

*Ἐκβάζω. Μλ-ξω (βάζω). Ὁμιλῶ, λέγω. Αἰσχ. Ἀγ. 509.

Ἐκβαίνω, Μ. βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) ἀμετβ. Εὐγαίνω ἐξαιρ. ἀπὸ τὸ καράβι, ἢ καταβαίνω ἀπὸ τίποτε εἰς τὸ ἔξω μέρος »ὸν ῥα... πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν. Ἰλδ. Δ, 107. Ἐνεργητ. δέ, ὑπερβαίνω, πηγαίνω πέρα ἀπὸ τίποτε, ἀπερνῶ· παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁτὲ μὲν μετὰ γενικ. ὁτὲ δὲ μετὰ αἰτιατ. Ast ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 12. Τροπκ. — α) Ἀποβαίνει, ἀπροσ., εὐγαίνει, ἢ γίνεται ἀλήθεια, ἀληθεύει, ἐξαιρ. ἐπὶ ὀνείρων καὶ οἰωνῶν. — β') ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, Εὐγαίνω ἀπὸ τὸν σκοπόν, ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας, κάμνω ἐκβολὴν τοῦ λόγου. — γ') ἐκ παίδων ἐκβαίνειν, Ἀπερνῶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, δὲν εἶμαι πλέον παιδί. 2) μεταβτ. Εὐγάλλω, φέρω ἔξω, ἢ κάτω, εὐγάζω, κατεβάζω τι ἀπὸ τὸ καράβι, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ξεβαρκάρω. Ὀδσ. Ω, 300. »...ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν, κατὰ Μλ. καὶ ἀόρ. ά. ἐνεργ. μέσ. μόνον χρήσιμον β) ἐκβαίνειν πόδα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εὐγάζω τὸ ποδάρι ἔξω, μάλιστα ἀρνητικῶς, ἐγὼ δὲν εὔγηκα οὔτε ποδάρι ἔξω. Εὐρπ.

Ἐκβακχεύω. Μλ-εύσω (βακχεύω). Φέρω τινὰ εἰς τὴν Βακχικὴν μανίαν, τὸν κάμνω νὰ τρελλαθῇ, τὸν τρελλαίνω, ζουρλαίνω· ἐν γένει, κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του. 2) ἀμετβ. Γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, καταπίπτω εἰς μανίαν, κυριεύομαι μὲ ὑπερβολὴν ἀπὸ κανὲν ψυχικὸν πάθος, ζουρλαίνομαι διὰ τίποτε· ἐπί τινι, ἢ ἔν τινι, ἢ εἴς τι· συνηθέστ. δὲ κατ' ἀμετάβ. σημσ. τό, ἐκβακχεύομαι. »καὶ ταῖς ἀβυρτάκαις ἐκβακχευόμενοι. Ἀθήν. σελ. 124. Φιλοστράτ. Β. Ι. 4. »τὰς ὑποθέσεις τὰς σοφιστικὰς ἐκβακχ. »τῶν πάλαι δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων.

*Ἐκβακχέω = ἐκβακχεύω· κατὰ μεταβτ. ὁμως σημσ. μόνον.

Ἐκβάλλω, Μλ-βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Εὐγάνω, εὐγάζω, ῥίπτω ἔξω π. χ. ῥίπτω ἔξω ἀπὸ τὸ καράβι τίποτε εἰς τὴν θάλασσαν, »καὶ τὴν μὲν φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον. Ὀδσ. Ο, 480. Εὐγάνω ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν· »τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νηὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου Φαιήκων ἐς γαῖαν. Τ, 278. »κατασχόντες δὲ ἐς ταῦτα τὰ χωρία, αὐτίκα ἵππους τε ἐξεβάλλοντο, καὶ παρεσκευάζοντο, Εὔγαλαν τὰ ἄλογα ἀπὸ τὰ καράβια, τὸ ἰταλ. δισβαρκάρησαν, ξεβαρκάρησαν. Ἡρδτ. 6, 101. παρὰ Δμτθ. δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. — β') Ῥίπτω ἔξω, κάτω, ἀφίνω νὰ πέσῃ τίποτε, παρ' Ὁμ. τί τινος καὶ ἔκ τινος. — γ') πόλεως ἐκβάλλειν, Διώκω, ἐξορίζω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὴν χώραν, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον· ἐν γένει διώχνω, ἀποδιώχνω, διώχνω ἔξω. Παθ. Διώκομαι, μὲ διώχνουν ἀπὸ κάπου. »ἐκβάλλω τέκνον· Ἐκθέτω, βάλλω ἔξω εἰς τὸν δρόμον νεογεννημένον βρέφος διὰ νὰ τὸ εὕρῃ καὶ πάρῃ κανείς. — δ') »ἐκβάλλω ναῦν· Εὐγάζω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν δρόμον του, τὸ παραστρατίζω. Εὐρπ. Ἡλ. 20. 2) Κάμνω νὰ εὔγῃ, νὰ πέσῃ ἔξω τίποτε, κτυπῶ ἔξω »χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος. Ἰλδ. Ξ, 419. Ὀδσ. Β, 396. Κάμνω νὰ πέσῃ τι κάτω κτυπῶντας, κόπτωντάς το »αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα... εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα Ὀδσ. Ε, 244. 3) Τροπκ. »ἔπος ἐκβάλλειν Ἀφίνω νὰ εὔγῃ λόγος ἀπὸ τὸ στόμα μου, ὁμιλῶ χωρὶς νὰ στοχάζωμαι τί λέγω, λέγω κανένα λόγον ἄπρεπον. Ἰλδ. Σ, 323. Ὀδσ. Δ, 503. Ὡσαύτως καὶ »δάκρυα ἐκβ.« Εὐγάνω, χύνω δάκρυα, δακρύζω. Ὀδσ. Τ, 362. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καί, Ἀποῤῥίπτω, δηλ. δὲν δέχομαι τίποτε, τὸ ἀποδοκιμάζω, τὸ κάμνω ἄκυρον. Παθτ. Μὲ ἀποβάλλουν, μὲ ἀποῤῥίπτουν, δὲν ἀρέσκω, ἐξαιρ. ἐπὶ ὑποκριτῶν θεάτρου, ἢ κωμῳδιαστῶν, παραβλ. ἐκπίπτω. 5) Ῥίπτω τίποτε μακρυὰ π. χ. σαϊτεύω μὲ τὸ δοξάρι, καὶ τ. τ. 6) ἀμετβτ. Πηδῶ ἔξω, εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, κάμνω εἰσβολήν, ἐπιδρομήν· ἐπὶ στρατιωτῶν. β') ἐκβάλλειν, ὑπακ. ἑαυτόν, Πετάχνομαι, τινάζομαι ἔξω· χύνομαι, ξετρέχω που· ἐπὶ ῥευστῶν.

Ἐκβαρβαρόω, Μλ-ώσω (βαρβαρόω). Κάμνω τινὰ διόλου βάρβαρον, χωριάτην, ἀπολίτευτον, ἀφίνω τίποτε νὰ γένῃ καθόλου ἄγριον. ἀφ' οὗ

Ἐκβαρβάρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ τις καθόλου βάρβαρος, ἄγριος, ἀπολίτευτος. (α)

Ἐκβασανίζω, Μ. ίσω (βασανίζω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐξαιρέτως διὰ βασάνων καὶ τιμωριῶν· ὅθεν κάμνω τινά, τὸν βιάζω μὲ μαρτύρια, τὸ τουρκ. σκιντζέματα, διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τίποτε. Φιλόστρ. Ἀπολ. Β'. 30.

Ἐκβάσιος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόδιος εἰς ἔκβασιν. (ᾱ) παρὰ τὸ

Ἔκβασις, εως, ἡ (ἐκβαίνω). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, καταβαίνῃ τις ἔξω που· ἔξοδος, ἢ τόπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγαίνει τις ἔξω ἀπὸ πουθενά. »ἔκβασις ἁλὸς« Τόπος, ὅπου εὐγαίνει τις ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν, τὸ Ἰταλ. ἀππροδαμέντο. Ὀδσ. Ε, 410. 2) Ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα πράγματός τινος.

Ἐκβατήριος, ὁ, ἡ· ὅτε δὲ καὶ τριγενῶς, Ὅ,τι εἶναι ἀνῆκον, ἁρμόδιον, ἢ χρήσιμον διὰ εὐγάλσιμον, κατέβασμα ἔξω, ἐξαιρ. ἀπὸ τὸ καράβι, διὰ ἀππροδάρισμα ἰταλ. »τὰ ἐκβατήρια, προσλήψει, καὶ ἄνευ τοῦ, ἱερά. Θυσία, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον τοῖς θεοῖς ὅταν ἔνγαινον εἰς τὴν ξηρὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὅταν εὐγαίνῃ καλὸν τὸ τέλος ἐπιχειρήματός τινος, καὶ ὅταν ἀνελάμβανε, συνήρχετό τις ἀπὸ κάμμίαν ἀῤῥωστίαν. Φιλόστρ.

*Ἐκβάω, Δωρ. ἀντί, ἐκβαίνω. Θεό. 5, 77.

*Ἐκβεβαιόω. Μλ-ώσω (βεβαιόω). Ἐπιβεβαιόνω, ἐπικυρόνω, ὡς τό, ἐμβεβαιόω. ἀφ' οὗ

Ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ. Ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις.

Ἔκβημι, = ἐκβαίνω. Ἀππιαν.

Ἐκβήσσω, Μ. ξω. Εὐγάλλω φλέγμα καὶ τ. τ. βήχοντας. — 2) ἀμτβ. Παύω νὰ βήχω, ξεβήχω, ἀποβηχῶ.

Ἐκβιάζομαι, μέτ. ἀποθτ. (βιάζομαι). Εὐγάλλω τι, διώκω τινὰ ἔξω μὲ βίαν καὶ δυναστείαν, βιάζω, στενοχωρῶ, δυναστεύω, πατάχνω, βίχνω, σπρώχνω, μὲ βίαν ἔξω· εὐγάζω τι ζουλίγωντας, θλίβωντας· κρημνίζω, διατρυπῶ τι μὲ βίαν κτυπῶντας, ἢ ἀμπώχνωντας· ἐν γένει, Καταναγκάζω, καταστενοχωρῶ, τὸ ἰταλ. φορτσάρω. Ἐχρησίμευε δὲ τλξ. καὶ κατὰ παθτ. διάθ. β') Τελειόνω διὰ προσταγῆς ἀνωτέρου τινός, λυπηρόν, δυσάρεστόν τι εἰς κανένα, τὸ ἰταλ. ἐσεκβίρω, ἐξεκουτάρω. Ἰατ. 2) ἀμετβ. Εὐγαίνω μὲ βίαν, ὁρμῶ ἔξω ἀπὸ μέσα, ὅπου εἶμαι κλεισμένος, κρυμμένος.

Ἐκβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Εὐγάζω, ἢ κάμνω νὰ εὔγῃ, κατεβῇ τις, ἢ τίποτε ἔξω· ξεφορτόνω, φέρω, ἢ κοβάλω τι ἔξω, »ἐκβιβάζειν ποταμόν«

Κάμνω τὸν ποτμ. νὰ ξεχύνηται, ξετρέχῃ κου. Ἡρδτ. ἀφ' οὗ

Ἐκβιβασμός, οῦ, ὁ, Εὔγαλμα, Βγάλσιμον, κατέβασμα ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηράν, τὸ ἰταλ. σβαρκάριτμα, Βγάλσιμον ἔξω, ξεφόρτωμα.

Ἐκβιβαστής, στοῦ, ὁ. Ὅστις εὐγάζει, φέρει τίποτε ἔξω, ξεφορτόνει. ξεφορτωτής.

Ἐκβιβαστικός, κή, κόν. Ὅ,τι εἶναι ἀνῆκον, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς ἐκβιβασμόν.

* Ἐκβιβρώσκω. Μλ. ἐκβρώσω (βιβρώσκω, ἀνμλ.). Κατατρώγω.

Ἔκβιος, ὁ, ἡ (βίος). Φονευμένος, σκοτωμένος. Ἀρτεμίδ. Δ'. 34.

Ἐκβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.) Εὐγάζω βλαστάρια, κλωνάρια, φυτρόνω, ξεφυτρόνω. Ἀρεταῖος, Δ'. 3. Ἱερ. ΛΗ'. 27. ἀφ' οὗ

Ἐκβλάστημα, ατος, τό. Τρυφερὸν βλαστάρι, ὁ φύτρος, ξεφύτρωμα, βλασταρίασμα.

Ἐκβλάστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις βλαστάρια, κλωνάρια, νὰ φυτρόνῃ, ξεφυτρόνῃ.

Ἐκβλέπω. Μλ. ἐκβλέψομαι (βλέπω). Βλέπω, κυτάζω ἀπάνω, ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια, συκόνω τὸ βλέμμα ἀπάνω. 2) Ξαναβλέπω, ἀποκτῶ πάλιν τὴν ὅρασιν.

Ἔκβλητος, ὁ, ἡ (ἐκβάλλω). Ἀποβαλμένος, ῥιγμένος ἔξω, ἀποῤῥιγμένος, ἢ καταφρονημένος.

Ἐκβλίττω, Μλ - ίσω. (βλίττω) Ξεβυζάνω, τοῦτ' ἔστι βυζάνοντας δὲν ἀφίνω πλέον τίποτε· καταβυζάνω.

Ἐκβλύζω, καὶ ἐκβλύω. Μλ - ύσω (βλύω). Χύνω ἔξω. 2) ἀμετβ. Ξεχύνομαι, ξετρέχω πού (λυω, Ἀπολλ. Ῥδ. λυσω)

Ἐκβοάω, Μλ - ήσομαι (βοάω, ἀνμλ.). Φωνάζω μεγαλοφώνως, δυνατά· «ἐκβοᾶν εἰς οἰμωγήν» Φωνάζω θρηνῶντας καὶ κλαίοντας.

Ἐκβοήθεια, είας, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ τις τινα, νὰ τὸν εὐγάζῃ ἀπὸ κανένα κίνδυνον, κάμμίαν ἀνάγκην· τὸ νὰ εὐγαίνῃ, πηγαίνῃ τις μὲ στράτευμα εἰς βοήθειάν τινος· ἐπιδρομή, ἤτοι εὔγαλμα πολιορκημένων ἄξαφνον καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκητάς· τὸ ἰταλ. σορτίτα· παρὰ τὸ

Ἐκβοηθέω, Μλ - θήσω (βοηθέω). Εὐγαίνω ἢ πηγαίνω μὲ στράτευμα διὰ νὰ βοηθήσω τινα· κάμνω ἐπιδρομήν· τοῦτ' ἔστι πολιορκημένος, κλεισμένος ὤντας, εὐγαίνω ἄξαφνα καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκοῦντάς με.

Ἐκβόησις, εως, ἡ (ἐκβοάω) Τὸ νὰ φωνάζῃ, κράζῃ τις μεγαλοφώνως, δυνατά.

Ἐκβολάς, άδος, ἡ (ἐκβάλλω) Πᾶν ὅ,τι εὐγάνει, ῥίπτει τίς, ἔξω. ἐξαιρ. — α) σκωρία, τὴν ὁποίαν εὐγάζουν ἀπὸ τὸ καμίνι καὶ ῥίπτουν ἔξω οἱ χαλκιάδες — β) = μήτρα εἶδός τι φαγητοῦ· ἰδὲ μήτρα. 3 τὸ Λατν. vulva ejectiva. φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον ἐνοστιμεύοντο κατὰ πολλὰ οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς φαίνεται ἦτον εἴτε τὸ μέλι τῶν μητρῶν ἁπλῶς, εἴτε φαγητὸν ἀρτυμένον μὲ τὸ τοιοῦτον μέλι. (Ὁ Κουμᾶς ψευδῶς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἐξηγῶν λέγει. ἐκβολάς, ἡ. νοητ. μήτρα· ἡ ἀποβάλλουσα, ἡ ἀποῤῥίπτουσα. ἀγνοῶν ὅτι ἡ λέξ. μήτρα σημαίνει καὶ ἄλλο τι παρὰ τὴν γεννητικὴν μήτραν, καὶ ἐπιφέρει ἅμα τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στράβ. 9, σλ. 610. ἥτις Ἑλληνικὴ οὖσα ἔπρεπε τουλάχιστον νὰ τὸν κάμῃ προσεκτικώτερον, διὰ νὰ μὴν ἐκλάβῃ τὴν λξ. μήτρα ὡς τὴν ἐξέλαβε καὶ ἐξέβαλεν ἐξ αὐτῆς τὸ ὄντως ἑρμηνευτικὸς μήτρας ἀπόβαλον τοῦτο.)

Ἐκβολβίζω. Μλ. ίσω. (βολβός) Ξεφλουδίζω, καθὼς ξεφλουδίζομεν κρομμύδι ἀπὸ τὰς μίαν ἐπὶ τὴν ἄλλην φλούδας τον. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1123. «τουτωνὶ τῶν κῳδίων ἐκβολβιῶ», Ἐγὼ θέλει τοῦ εὐγάλω τὰς κλεμμένας προβιάς, μίαν μετὰ τὴν ἄλλην.

Ἐκβολή, ῆς, ἡ. (ἐκβάλλω) Ἔξω ῥίψιμον. π. χ. μέρος φορτώματος, ἢ καὶ ὅλον τὸ φόρτωμα καραβίου ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης, τὸ ἰταλ. συνθέτ. ἀβαρία; «πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται» Δημοσθ. σελ. 926. Ἔξω βγάλσιμον, ἢ διώξιμον τινος ἀπὸ τὴν πόλιν, ἢ ἀπὸ τὸ βασίλειον, τὸ ἐξόρισμα. — «ἐκβ. δακρύων» Χύσιμον δακρύων. «ἐκβ. ποταμοῦ» Ξεχύσιμον, ξετρέξιμον. — ἐκβ. Χώρας Τὰ σύνορα, ὅπου εὐγαίνει τις ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην. — ἐκβ. ὄρους.« Ἡ στράτα, τὸ μονοπάτι, διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνει τις εἰς κανὲν βουνόν. «ἐκβ. δικέλλης» Τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον εὐγάνει τις μὲ κάθε δικελλιὰν ὅταν σκάπτῃ. Σφκλ. Ἀντιγ. 250. — ἐκβ. ἄρθρου. «Βγάλσιμον, ἢ στραμπούλιγμα κανενὸς μέλους τοῦ σώματος — ἐκβ. σίτου.« Ξεστάχωμα, ὅταν δηλ. ἀρχίζῃ τὸ σιτ. νὰ κάμνῃ στάχυα. — ἐκβ. λόγου «Ὅταν εὐγαίνῃ τις ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας του, λέγων, ἢ διηγούμενος ἄλλο τίποτε μὴ ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Θκδ. 1, 97. ἔτι δὲ καὶ ἔξοδος, ἤτοι τόπος διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνομεν ἔξω ἀπὸ κανὲν μέρος. ἀφ' οὗ

Ἐκβολιμαῖος, αία, αῖον, Βγαλμένος, ῥιγμένος, διωγμένος· ἐπὶ ἐμβρύων, ἀποῤῥιγμένος.

* Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ = ἐκβολιμαῖος. «ῴὸν ἐκβόλιμον» Παράκαιρα γεννημένον. Ἀριστλ.

Ἐκβόλιον, τό. ὑπακουμ. φάρμακον, Ἰατρικόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστρωμένας νὰ ἀποῤῥίχνουν· ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐδετ. τοῦ

* Ἐκβόλιος, ὁ, ἡ = ἐκβόλιμος. ὅθεν «ἐκβόλιος οἶνος» Κρασί, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰς ἐγγαστ. νὰ ἀποῤῥίχνουν.

Ἔκβολος, ὁ, ἡ. (ἐκβάλλω) Ῥιγμένος, ἀποβαλμένος· ἀπόῤῥιγμένον ἔμβρυον, ἀπόῤῥιγμα. — β) ἐπὶ πλοίων, Κτυπημένον εἰς τὴν ξηράν, ναυαγισμένον, τσακισμένον. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ἔκβολος, Ἀκρωτήριον, τὸ ἰταλ. κάβος. Seidl ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 1012. «ἔκβολα νεώς» Εὐριπ. Ἑλ. 429. καὶ Ῥῆσ. 1230.

Ἐκβόμβησις, εως, ἡ (βομβέω) Τὸ νὰ φωνάζῃ τις δείχνοντας τὴν εὐχαρίστησίν του διὰ κανὲν πρᾶγμα. π. χ. εἰς τὸ θέατρον. τὸ ἰταλ. ἀπλάουζο. Θεμίστ. Λόγ. 23.

Ἐκβόσκω, Μ. κήσω (βόσκω, ἀνμλ.) Ἀφίνω ζῶα νὰ ἀποβοσκήσουν, δηλ. νὰ φάγουν ὅλην τὴν πρασινάδα ἀπό τι μέρος, – Μέσ. Βόσκω, κατατρώγω ὅλην τὴν πρασινάδαν τόπου τινος. μετὰ αἰτιατ.

Ἐκβράζω, Μ. άσω. (βράζω) Χοχλάζω, ἀναβράζω, ἀφρίζω, σπανιώτ. μεταβατ. Βράζοντας πηδῶ ἔξω, ἐπὶ βραζόντων, ἢ χοχλαζόντων πραγμάτων. ἀφ' οὗ

Ἔκβρασμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, πετάχνει ἔξω τὸ ἀναβράζον, χοχλάζον πρᾶγμα· ἐξάνθημα εἰς τὸ δέρμα τοῦ σώματος.

Ἐκβρασμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἀναβράζῃ, χοχλάζῃ, πετάχνηται ἔξω τίποτε βράζον σφοδρῶς.

Ἐκβράσσω, Ἰωνικ. ἐκβρήσσω (βράσσω) ὡς τὸ ἐκβράζω. ἐξαιρέτως ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα βράζοντα χοχλάζουν, ἀφρίζουν, κάμνουν φούσκας. Ἐπὶ θαλάσσης, ὅταν ῥίπτῃ, κτυπᾷ εἰς τὴν ξηρὰν καράβι. Ἡρδτ. 4, 188. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀῤῥώστων σωμάτων ζώων, ὅταν εὐγάζουν ἐξανθήματα, ξεχύματα, καὶ ἄλλας παρομοίας ἀκαθαρσίας.

Ἐκβροντάω, Μ. ήσω. (βροντάω) Βροντῶ, εὐγάλλω βροντάς, βροντοκοπῶ. Αἰσχλ. — 2) Ξεβροντῶ, παύω τοῦ νὰ βροντῶ.

Ἐκβρυχάομαι. μέσ. ἀποθ. (βρυχάομαι) Βρυχῶμαι, μουγγρίζω.

Ἔκβρωμα, ατος, τό. (ἐκβιβρώσκω) Πανόνηποτε καταφαγωμένον.

Ἐκβυθίζω, Μλ. ίσω (βυθίζω) Εὐγάζω τίποτε ἀπὸ τὸ βάθος, Καλλιστρ. Εἰκ. 14.

* Ἐκβυρσόω. Μλ. ώσω (βύρσα) Κάμνω νὰ εὐγαίνῃ, νὰ στέκῃ ἔξω, ἀπὸ τὸ δέρμα τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐκβύρσωμα, ατος, τό. καὶ ἐκβύρσωσις, ἡ. Λέγεται ὅταν ἐν μέλος, ἢ κλείδωσις μέλους τινὸς ἐξέχει, καὶ εὐγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ δέρμα. Γαλην.

Ἐκγαλακτόω, Μλ. ώσω (γαλακτόομαι) Κάμνω, ἢ ἀφίνω τι νὰ γένῃ γάλα — παθητ. Γίνομαι γάλα, εἶμαι 'ς τὸ γάλα, ἐπὶ σπαρτῶν, ὅταν ἀρχίζουν νὰ κάμνουν χυλόν, εἶναι 'ς τὸ γάλα των. «σπέρματα ἐκγαλακτοῦνται», Θεόφρ.

* Ἐκγαμέομαι. μέσ. ἰδὲ ἐκγαμίζω.

Ἐκγαμίζω, Μ. ίσω. (γαμίζω) Δίδω εἰς γάμον, ὑπανδρεύω, ἐπὶ γονέων ὅταν ὑπανδρεύωσι κόρην. μέσ. ἐπὶ κορασίων, Ὑπανδρεύομαι· ὡσαύτως καὶ ἐκγαμέομαι, καὶ ἐκγαμίσκομαι.

* Ἐκγαμίσκομαι. μέσ. ἰδὲ ἐκγαμίζω.

Ἐκγαυρόομαι, Μ. ώσομαι. (γαυρόομαι) Υπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι παραπολύ — 2) μεταβ. Θαυμάζω, ἐπαινῶ τι κατὰ πολλά, μετὰ αἰτιατ. Εὐρπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 101.

Ἐκγάω, ὅθεν ἐκγεγαώς, = ἐκγίνομαι.

* Ἐκγέγαα, ποιητ. Παρακμ. τοῦ ἐκγίγνομαι, ἀντί, ἐκγέγονα, παρὰ τὸ ἄχρηστον γάω. Ἐγεννήθην, ἤτοι κατάγομαι. τινός, Ὁμ, πρὸς πατρός τε καὶ πρὸς μητρός. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τοῖς τύποις, ἐκγεγάτην γ'. δυϊκ. προσ. ἐν Ὀδσ. ἐκγεγάμεν, ἀπρμφ. ἐν Ἰλδ. (-άμεν) ἐκγεγαώς, ἐκγεγαυῖα, Μτχ. «Ἀθηναίη Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖαι»· ὁ δὲ ἐνεστ. ἐκγεγάονται, ὅλως ἀνώμλ. Ὁμ. Ὑμ. Ἀφρ. 198.

Ἐκγελάω, Μ. - άσομαι. σπανιώτ. - άσω. (γελάω). Γελῶ δυνατά, Ὀδσ. Π, 354. Σ, 35. Τροπκ. ἐπὶ ἀσελγῶς, ἤχῳ γέλωτος παραπλησίῳ ἀναβλύζοντος ὑγροῦ, «δύστηνε, κρατὸς ὡς σ' ἔκειρεν ἀθλίως τείχη πατρῷα, Λοξίου πυργώματα· ὃ πολλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον, φιλήμασίν τ' ἔδωκεν, ἔνθεν ἐκγελᾷ, ὀστέων ῥαγέντων, φόνος, ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. «Εὐρ. Τρ. 1184.

Ἔκγελως, ωτος, ὁ. Δυνατὸν γέλασμα. Πολυδ' ς'. 199.

Ἐκγενέτης, ου, ὁ. = ἔκγονος. ποιητ. Εὐρπ. Βάκχ. 1144.

Ἐκγεννάω, Μλ. - ήσω. (γεννάω) Γεννῶ, ἐπ' ἀνδρῶν· σπανιώτ. τίκτω, ἐπὶ γυναικῶν. Παθτ. Κατάγομαι.

Ἐκγιγαρτίζω Μλ. - ίσω. (γίγαρτον) Εὐγάζω τὰ κουκούτσια, τοὺς σπόρους, τὰ κόκκαλα ὀπωρικῶν. π. χ. σταφυλίων, μήλων, κερατίων καὶ λ. τ. τ.

Ἐκγίγνομαι, νεώτ. τύπος ἐκγίνομαι. (ι) Μλ. ἐκγενήσομαι. (γίγνομαι, ἀνμλ.) Γίνομαι, γεννῶμαι, κατάγομαι, φυτρόνω, λαμβάνω τὴν ὕπαρξίν μου ἀπό τινα. ἐν Ἰλδ. ἀεὶ κατὰ σημτ. καταγωγῆς, μετὰ γενικ., ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ξ, 115 — 2) ἀμετβ. Ἀναχωρῶ, ἀποχωρίζομαι, φεύγω, πηγαίνω, δὲν εἶμαι παρών. «ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν.« Ἀποθνήσκω — 3) ἀπροσώπ. ἐκγίνεται, Ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, εἶναι δυνατόν, συγχωρημένον, ὡς τό, ἔξεστι, μετὰ δοτκ. παρ' Ἡροδτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Ἀριστφ. Εἰρ. 346.

Ἐκγλευκίζομαι, (γλεῦκος) Παύει νὰ εἶναι γλεῦκος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μοῦστος. Ἱπποκρ. «ἐκγεγλευκισμένος οἶνος». Ὅστις ἔπαυσεν νὰ εἶναι μοῦστος νὰ βράζῃ πλέον.

Ἐκγλύφω, Μλ. - ύψω. γλύφω) Σκαλίζω, κάμνω γλυπτὰ πράγματα. σκαλιστά. Ἀντὶ τοῦ ὁμαλ. Παρακμ. ἐκγέγλυμμαι, εὕρηται καὶ ἀνώμλ. ἐξέγλυμμαι. Küst. ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 352 (υ)

Ἐκγοητεύω, τὸ γοητεύω κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκγονος, ὁ, ἡ. (ἐκγίγνομαι) Γεννημένος, τὴν καταγωγήν του ἔχων ἀπό τινα. τινός. Ὁμ. Πᾶς ἀπόγονος, οὐ μόνον υἱός, θυγάτηρ, ἀλλὰ

καὶ υἱοῦ καὶ θυγατρὸς τέκνον, καὶ οὕτως ἐφεξῆς. τὰ ἔκγονα, Οἱ ἀπόγονοι. ἰδὲ ἔγγονος.

Ἐκγράφω, Μλ. -ψω (γράφω) Ἀντιγράφω, μεταγράφω Ἰταλ. κοπιάρω. Μέσ. Ἀντιγράφω τίποτε διὰ χρείαν μου, «χρησμὸν παρὰ τἀπόλλωνος ἐκγράψασθαι» Ἀρστφ. Ὀρν. 979. «μορσίμου ῥῆσιν ἐκγράψασθαι. Βτρ. 151. — 2) Ξεγράφω, σβύω τὸ γραμμένον, τὸ ὄνομά τινος ἀπὸ κανένα κατάλογον. (ᾰ)

Ἐκγρυτεύω, Μ. εύσω. (γρύτη). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω, ζητῶ, σκαλίζω νὰ εὕρω, νὰ διαλέξω τίποτε ἀνάμεσα εἰς χαλασμένα, παλαιὰ πράγματα Φρυχ. καὶ Αἰσχ.

* **Ἐκδάκνω**. Μλ. δήξομαι. (δάκνω, ἀνμλ.) Ξεδαγκάνω, τοῦτ' ἔστι ἀφίνω ὅ,τι ἔχω δαγκαμένον, δὲν τὸ κρατῶ πλέον δαγκαμένον. Στρβ. 13.

Ἐκδακρύω, Μ. ύσω (δακρύω) Χύνω δάκρυα, δακρύζω, κλαίω, ξεθυμαίνω, κατακραΰνω τὸν πόνον τῆς καρδίας μου κλαίοντας — 2) ἀμτβ. ἐπὶ δένδρων τὰ ὁποῖα εὐγάζουν κομμίδι, ἢ μαστίχη, ἢ ἄλλο τι ὡς δάκρυον. Πλούτ. (ῡω, ῠ —, ῡσω, — —)

Ἐκδανείζω, (δανείζω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Δίδω δανεικὰ μὲ τὸ διάφορον. ἀφ' οὗ

Ἐκδανειστής, στοῦ, ὁ. Ὅστις δανείζει μὲ τὸ διάφορον. Ἐπιγρ. Μεντ. Βερόν.

Ἐκδαπανάω, Μ. ήσω. τὸ δαπανάω κατ' ἐπίτασιν.

* **Ἐκδεδαρμένος**. παθτ. μτχ. Παρκμ. τοῦ ἐκδέρω, Γδαρμένος.

Ἐκδεής, έος, ὁ, ἡ. (δέω). Ἐλλειπής, ἀτελής, τῷ ὁποίῳ λείπει κάτι τι. ἀφ' οὗ

Ἔκδεια, ἡ. Παρὰ Θουκυδ. Α'. 99. «καὶ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι», Τὸ ἀναπολειφθὲν, τὸ ἰταλ. ρέστον, σπλάος· λέγεται ἐπὶ χρεῶν, ὅταν μείνῃ τις μέρος τι χρεώστης. «τὴν γεγονυῖαν ἔκδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν». Δημοσθ. σελ. 890. Θεδ. 1, 99

Ἐκδείκνυμι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1021. καὶ Φιλοκ. 726. «νῦν αὖ τοῖσδ' ἐξέδειξαμ», Herm. ἐν ἐν Εὐρπ. Ἰκ. σλ. χν.

Ἐκδειμαίνω, καὶ ἐκδειματόω· τὸ, δειμαίνω καὶ δειματόω κατ' ἐπίτασιν, Φοβίζω, βάλλω τινὰ εἰς φόβον, τρόμον μεγάλον.

Ἐκδεινόω, ῶ. Μ. ώσω. τὸ, δεινόω κατ' ἐπίτασιν, Μεγαλύνω, κάμνω τι δεινὸν, τρομακτικὸν, μεγαλήτερον τοῦ ὅ,τι εἶναι.

Ἐκδειπνέω, Μλ. -ήσω. (δειπνέω) Τελειόνω ἀπὸ τὸ φαγὶ, ἀποτρώγω.

Ἐκδεκατεύω, Μλ- εύσω (δεκατεύω) Παίρνω τὸ δέκατον, τὴν δεκατιάν. Διόδ. Σικελ.

* **Ἐκδέκομαι**. Ἰων. ἀντὶ ἐκδέχομαι. Ἡρδτ.

Ἐκδεκτικός, κή, κόν. (ἐκδέχομαι) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς διαδοχὴν, διαδοχὴν, ἀποδοχὴν, δέξιμον.

Ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, Ὅστις διαδέχεται, παραλαμβάνει τίποτε ἀπὸ ἄλλον «ἐκδέκτωρ πόνων» ὡς τὸ, διάδοχος, Ὅστις ἀναδέχεται, ἢ καὶ ἀρπάζει τὸ ἔργον ἄλλου. Αἰσχ. Παρὰ Πλουτχ. δὲ, καὶ ἀνδέκτωρ. Herm. ἐν Αἰσχ. Πρμ. vol. σλ. 20.

Ἔκδεξις, εως, ἡ. Ἀναδέξιμον, παραλαβὴ, ἐξαιρ. διαδοχὴ· συνέχεια καιροῦ.

Ἐκδέρκομαι, Μλ. ξομαι (δέρκομαι, ἀνμλ.) τινος· Φαίνομαι πρὸς τὰ ἔξω, τουτέστι ἐξέχω, εἶμαι ἐμπροστώτερα ἀπὸ ἄλλο τίποτε καὶ πρὶν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνο βλέπουν ἐμένα.

Ἐκδερματίζω, Μ. ίσω. (δέρμα) Εὐγάλλω τὸ δέρμα τινος, γδέρνω.

Ἐκδέρω, Μ. ρῶ. (δέρω) Γδέρνω, εὐγάλλω τὸ δέρμα, τινος, 2) Μεταφορικ. Δέρνω, ξυλοκοπῶ, ξυλίζω, ῥαβδίζω παραπολύ. Ἀριστοφ.

Ἐκδεσμεύω, Μ. εύσω. (δεσμεύω) Δένω, δένω τι μαζὶ μὲ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε, ἢ σφικτά. Πολύβ.

* **Ἐκδεσμέω**, = τῷ προηγμ.

* **Ἔκδετος**, ὁ, ἡ (ἐκδέω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι δεμένον μὲ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε.

Ἐκδέχομαι, Μ. ξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.) τινί τι· Δέχομαι τίποτε ἀπὸ τινα, λαμβάνω, παίρνω τίποτε, τὸ ὁποῖον μοὶ δίδει τις εἰς τὸ χέρι διὰ νὰ κρατήσω, φυλάξω ἐν τῷ μεταξύ.« .. οἱ οἱ πάπος ἐξεδέχοντο, ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.« Ἰλδ. Ν, 710. ἐν γένει, λαμβάνω, δέχομαι, πιάνω τίποτε, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐγχειρίζεται· ἐπ' ἀνθρώπων, Προσμένω, ἀπαντυχαίνω, καρτερῶ τινα· ἀλλάζω μὲ αὐτὸν, τοῦτ' ἔστι ἐμβαίνω εἰς τὸν τόπον του καὶ κάμνω ὅ,τι ἔκαμνεν αὐτός. π. χ. ἐπὶ στρατιωτῶν ὅταν φυλάγῃ τις σκοπὸν καὶ ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ διωρισμένη ὥρα, ἐμβαίνει ἄλλος εἰς τὸν τόπον του. ἐξαιρ. διαδέχομαι, γίνομαι διάδοχος, κληρονόμος τινός. — 3) παρὰ Γραμμγρ. ἐκδέχεται, λαμβάνει μία λέξις τὴν σημασίαν ἄλλης, ἐξηγεῖ αὐτήν.

Ἐκδέω, Μλ. - δήσω, (δέω, ἀνμλ.) Δένω τι εἰς, ἢ ἀπὸ τίποτε ἄλλο. «σειρὰς ἐκδεῖον ἡμιόνων» Ἔδεσαν βελανιδιὰς ἀπὸ τὰ μουλάρια, ὥστε ἐκρέμοντο ἀπὸ τὰ μουλ, τοῦτ' ἔστι τὰς ἔσυρναν τὰ μουλ. Ἰλδ. Ψ, 121. Παράβλ. Ἐκ, 1. γ'. «σανίδας ἐκδῆσαι» Τὸ νὰ σφαλίσῃ τις τὰς θύρας δένοντάς τας μὲ τὸ λωρί. Ὀδσ. Χ, 174. Μέσ. Δένω, ἢ κρεμῶ τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, π. χ. ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἐγκόλπιον. «καὶ ταύτην δὴ κατὰ δὴ ὁ Ἀνάχαρσις, τὴν ὁρτὴν πᾶσαν ἐπετέλεε τῇ θεῷ, τύμπανόν τε ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα. Ἡρδτ. 7, 76.

Ἐκδηθύνω, τὸ δηθύνω κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκδηλος, ον, ὁ, ἡ. τὸ δῆλος κατ' ἐπίτασιν, Κατὰ πολλὰ φανερὸς, γνωστὸς, κατάδηλος Ἰλδ. Ε, 2. Ἐπρρ. ἐκδήλως. ἀφ' οὗ

Ἐκδηλόω, Μ. ώσω. Κάμνω τι ὁλόλευ ὁρατὸν, φανερὸν, καθαρὸν, κατάδηλον.

Ἐκδημαγωγέω, Μλ. -ήσω (δημαγωγέω). Κερδίζω, τραβῶ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ μέρος μου μὲ δημαγωγικὰς τέχνας. Διονύσ. Ἀλικαρ.

Ἐκδημέω, Μλ. -ήσω (ἔκδημος) Ξενιτεύομαι, ταξειδεύω, εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς ταξεῖδι, εἰς τὴν ξενιτειάν, ἀφ' οὗ

Ἐκδημία, ίας, ἡ. Ξενήτευμα, τὸ νὰ πηγαίνῃ τις εἰς τὰ ξένα, νὰ στρατεύῃ, ταξειδεύῃ· τὸ ταξείδευμα, ἡ ξενιτειὰ, δηλ. τὸ νὰ εὑρίσκεταί τις εἰς τὰ ξένα. Τροπ. Θάνατος, ἀποδημὸς, τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις.

Ἐκδημοκοπέομαι, τὸ δημοκοπέω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἔκδημος, ον, ὁ, ἡ. (δῆμος), Ξενιτευμένος, ξένος.

Ἐκδημοσιεύω, Μ. εύσω. τὸ δημοσιεύω κατ' ἐπίτασιν, Δίων Κάσσιος.

* **Ἐκδιαβαίνω** Μλ.- βήσομαι (διαβαίνω, ἀνμλ.) Διαβαίνω, ἀπερνῶ ἀνάμεσα ἀπὸ ποθενά, ἢ ἀπὸ τίποτε καὶ εὐγαίνω ἔξω· μετὰ αἰτιατ. «τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἑδριόωντο ἐν καθαρῷ.» Ἰλδ. Κ, 198

Ἐκδιαζωμεύω. τὸ. διαζωμεύω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκδιαιτάομαι, ὡς παθτ. (διαιτάω) Ξεκλίνω ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου· ὅ ἐστι ἀλλάζω τὸν συνηθισμένον, τὸν προτητερινὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου· τινός, εἴς τι καὶ τί, ἐξαιρ. Ἀρχίζω νὰ ζῶ ἄσεμνα, ἄτακτα. «καί τι που ἐξεδεδιῄτητο καθεστώτων νομίμων». Θουκυδ. «πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια». «πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιῃτημένους». «εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται οἰκήτορας νόμων καὶ δίκην ἐκδεδιῃτημένους». Φιλ. Β'. 366. Ρ. ἀφ' οὗ

Ἐκδιαίτησις, εως, ἡ. Μεταβολὴ, τῆς προτέρας ζωῆς, τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν ἀσώτως, ἄτακτος τρόπος ζωῆς. Πλούτχ. «τῶν κατὰ φύσιν ἐκδιαίτησιν καὶ παράβασιν». Ζ'. σελ, 919.

Ἐκδιαπρίω, τὸ διαπρίω κατ' ἐπίτασιν, Πριονίζω, κόπτω μὲ τὸ πριόνι τίποτε πέρα πέρα, Ἀππ. (—◡◡——)

Ἐκδίδαγμα, ατος, τό. Ἐργασία, δουλειὰ, τὴν ὁποίαν κάμνει, φανερώνει ὁ μαθητὴς τέχνης τινος εἰς δοκιμὴν, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἔμαθε τὴν τέχνην, Εὐριπ. Ἰων. 1419. «ἐκδίδαγμα κερκίδος», (ῐ) παρὰ τὸ

Ἐκδιδάσκω, Μλ. ξω. ποιητ. ἐκδιδασκήσω; Πνδ. Πθ. 4, 385. (διδάσκω, ἀνμλ.) Διδάσκω, διδάχνω, μαθαίνω τινα τίποτε καθὼς πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρῃ, μὲ τὰ σωστά. Μέσ. Διδάσκομαι, μανθάνω ἀπὸ τινα τίποτε καθὼς πρέπει.

Ἐκδιδράσκω, Ἰων. - δρήσκω. Μλ. - δράσομαι (διδράσκω, ἀνμλ.) Φεύγω ἔξω, τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. τὰ καψαλόνω.

Ἐκδιδύσκω, = ἐκδύω, ποιητ. Ξενδύνω τινα. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Β'. 14.

Ἐκδίδωμι, Μλ. δώσω (δίδωμι.) δίδω ἔξω, παραδίδω, δίδω πάλιν ὀπίσω, ἐξαιρ. ὅ,τι ἐπῆρα καὶ ἔχω μὲ ἄδικον τρόπον «ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε.« Ἰλδ. Γ, 459. — β') Δίδω ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. «ἐκδίδωμι θυγατέρα» «Ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου, τὴν προικίζω. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 384. Ὡσαύτως καὶ Μέσ. Ἡρδτ. 2, 47. «ἐκδίδ. υἱὸν ἐπὶ τέχνην» Δίδω τὸν υἱόν μου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι διὰ νὰ μάθῃ κάμμίαν τέχνην. Πλάτ. — γ') Δίδω τίποτε καὶ παίρνω ἄτερα δι' αὐτὸ, ἢ κατὰ συμφωνίαν τινα· μισθόνω, νοικιάζω, δίδω μὲ κυρὰν «ἐκδιδ. ἑαυτόν τινι α Τὸ νὰ παραδίδῃ τις τὸν ἑαυτόν του, νὰ παραδίδηται εἰς τινος τὴν ἐξουσίαν, ἢ εἰς τίποτε. — δ') Ἐκδίδω, κοινοποιῶ. π. χ. βιβλίον. Δγν. Αρς. 3, 66 — 3) ἀμετβ. Εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν, μὲ βίαν ἀπὸ κανένα τόπον· ἐπὶ ὑδάτων, ξεχύνομαι, ξετρέχω. «ἐκδιδοῖ εἰς θάλασσαν, ἐς τὴν Σύρτιν.« Ἡρδτ. 2, 150. 7, 26.

Ἐκδίζω, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Σουίδ. ἐν Λξ. Ἐξέδιζεν.

Ἐκδιηγέομαι, Μλ. ήσομαι. (διηγέομαι) Διηγοῦμαι, ἀφηγιοῦμαι τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος του. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐκδιθυραμβέω, Μλ. ήσω. (διθύραμβος) Κάμνω τίποτε νὰ καταντήσῃ εἰς τὸν διθυραμβικὸν ὄγκον, ἤτοι εἰς λόγων μεγαλοπρέπειαν, εἰς σεμνολογίαν, Παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. 79. «ἡ συνθήκη εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθυραμβοῦται», Εἰς τὸ τραχὺ καὶ κακόφωνον, ξεδιθυραμβοῦται χαλᾶ, δηλ.

Ἐκδιΐστημι, = διΐστημι. Ξεχωρίζω τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἀντωνῖν. Θ. 9. «ἐκδιεστηκότων», ἀντὶ «διεστηκότων». ἀμφ.

Ἐκδικάζω Μλ. άσω (δικάζω) ἐκδικ. δίκην, Τελειόνω, φέρω εἰς τέλος κρίσιν κρισολογίαν, κριτήριον· ἐπὶ δικαστῶν. Μέσ. Κάμνω διὰ κριτηρίου νὰ λάβῃ τὸ κῦρος του τὸ δίκαιόν μου ἐναντίον τινος — 2) Ἐκδικῶ. ἀφ' οὗ

Ἐκδίκαξις, εως, ἡ. Δωρ. ἀντὶ, ἐκδίκησις.

* **Ἐκδικαστής**, οῦ, ὁ. Δικαστὴς, κριτής. Εὐρπ.

Ἐκδικέω. Μλ. ήσω (ἔκδικος) Ἐκδικῶ, παιδεύω, τιμωρῶ· μετάδοτκ. τοῦ πρσπ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. ἀφ' οὗ.

Ἐκδίκημα, ατος, τό. Ἀνταπόδοσις τοῦ κακοῦ, τελειωμένη ἐκδίκησις.

Ἐκδίκησις, εως, ἡ Τὸ νὰ ἐκδικῆταί τις, νὰ ἀνταποδίδῃ τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμέ τις· ἐκδίκησις, τιμωρία.

Ἐκδικητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐκδικεῖ, τιμωρεῖ.

Ἐκδικητικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ ἐκδικῇ, νὰ τιμωρῇ, νὰ ἐκδικῆται.

Ἐκδικία, ίας, ἡ. = Ἐκδίκησις-2) Ἐνοίκιασμα, δοσι-

μον μὲ κυρᾶν, τὸ συνηθ. πάχτωμα. Δίων Κασ., ΛΗ΄. 7.

Ἔκδικος, ὁ, ἡ. (δίκη). Ὅστις μετέρχεται, μεταχειρίζεται τὸ δίκαιον, κάμνει ὡς ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη· ὅθεν, ἐκδικητής. παιδευτής, τιμωρητής, διαφεντευτής. — 2) Ἄνομος, παράνομος, ἄδικος. Αἰσχλ. Ἀμθ. 1101 — 3) ὁ ἔκδικος = σύνδικος. Κτ. Ἐπρῤ. ἐκδίκως.

* Ἐκδιχνέω. (διχνέω) Ξεκλώθω.

Ἐκδιόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐκ Διός, Ἀπὸ τὸν Δία. ἀναγινωσκόμ. παρ' Ἡσδ. Ἐρ. 767. ὀρθότ. ἐκ Διόθεν.

Ἐκδιοίγω, = διοίγω. Ἱπποκρ. ἀμφβ.

* Ἐκδισκεύω. Μλ. εύσω (δισκεύω) Ῥίπτω, πετάγνω ἔξω τίποτε.

Ἐκδιφρεύω, Μλ. εύσω (διφρεύω) Σπρώχνω ἢ ῥίπτω τινὰ ἀπὸ τὸν δίφρον, ἀπὸ τὸ κάθισμα εἰς τὸ ἁμάξι ἔξω. Λουκιαν.

Ἐκδιψάω, Μλ. ήσω (διψάω, ἀνμλ.) Εἶμαι κατὰ πολλὰ διψασμένος. Διόδ. Σικ.

Ἔκδιψος, ὁ, ἡ. (δίψα) Ὅ,τι, ἤ ὅς τις εἶναι κατὰ πολλὰ διψασμένος. Πλούταρχ. Ηλεομ. 29.

Ἐκδιώκω, Μ. ώξω. (διώκω) Διώκω ἔξω, ἢ διόλου. ἀφ' οὗ

Ἐκδίωξις, εως, ἡ. Ἔξω, ἢ καθόλου. διώξιμον (ι)

* Ἐκδοκεῖ. ἀπρσ. (δοκεῖ) Δὲν πρέπει· δὲν εἶναι ὁ τρόπος, ἢ ἡ γνώμη. Πλάτ.

Ἐκδονέω, Μλ. ήσω. (δονέω) Σείω, κουνῶ, ῥίπτω, πετάγνω τι πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐκδορά, ᾶς, ἡ. (ἐκδέρω). Γδάρσιμον. ἀφ' οὗ.

Ἐκδόριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς γδάρσιμον· τὰ δόρια, τόα, ὑπονοουμ. φάρμακα. Ἰατρικό, ἐπιτήδεια εἰς τὸ νὰ εὐγάζουν τὸ δέρμα, καθὼς π. χ. κανθαρίδες, πράσινες μυῖγες ἀπὸ τὰς ὁποίας κατασκευάζουν τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σύνηθ. βυζικατόρι, Διοσκορ. Γ΄. 70.

Ἐκδόσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ δόσιμον, νὰ δίδηται ἔξω, εἰς ἄλλους, νὰ μισθόνηται, νοικιάζηται, παχτόνηται, δίδηται μὲ κυρᾶν. παρὰ τὸ

Ἔκδοσις, εως, ἡ. (ἐκδίδωμι) Δόσιμον ἔξω, εἰς ἄλλον ἐγχείρισις, παράδοσις πράγματός τινος. — β΄.) Προῖκα, ἡ ὑπανδρεία κόρης — γ΄.) Μίσθωμα, νοίκιασμα, ἀγκάγιασμα, πάχτωμα, δόσιμον μὲ κυρᾶν — δ΄) Δάνεισμα ἐπάνω εἰς καράβι, ἢ εἰς πραγματείας αἱ ὁποῖαι εὐγαίνουν ἀπὸ τὸ βασίλειον, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. Ἰταλ. κάμπιο μαρίτιμο. Boeckh Ἀθ. Staatshaush. 1. σλ. 145. — ε΄.) Τὸ νὰ ἐκδώσῃ τις βιβλίον διὰ τοῦ τύπου.

Ἐκδοτέος. έα, έον. ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐκδίδωμι. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ δόσιμον ἔξω, διὰ μίσθωμα, διὰ ἀγώγιασμα, διὰ δόσιμον μὲ κυρᾶν.

Ἐκδοτός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἔξω δοσμένον, παραδομένον, ἐγχειρισμένον, ἀφημένον. Λυκργ. 15. 1. 20, 3. — μισθωμένον, ἀγωγιασμένον, παχτωμένον, δομένον μὲ κυρᾶν. — προικισμένος. Ἔτι δὲ καί, ἐκδοτον διδόναι, ἀντὶ ἐκδιδόναι.

Ἐκδοχεῖον, τό. Ὁποιδήποτε πρᾶγμα, ἢ τόπος, ὅπου βάλλομεν μέσα τίποτε, ἀγγεῖον, παρὰ τὸ

Ἐκδοχή, ῆς, ἡ. (ἐκδέχομαι). Δέξιμον, τὸ νὰ δέχηταί τις τινὰ φιλικά, νὰ τὸν περιποιῆται, φιλεύῃ καὶ λ. τ. τ. — 2) Διαδοχή, τὸ νὰ ἀναδέχεταί τις τὸ ἔργον, ἢ τὸ καθῆκον ἄλλου τινος. — 3) Τὸ νὰ ἀπαιτέχῃ, προσμένῃ τις τίποτε, — 4) Τὸ νὰ νοῇ, καταλαμβάνῃ, στοχάζεταί τις τι· ἐξήγησις, σημασία, δήλωσις, φανέρωσις· ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον παίρνῃ τις τίποτε, δηλ. πῶς τὸ νοεῖ, καταλαμβάνει, στοχάζεται. Πολύβ. Γ. 29.

Ἐκδρακοντόω, Μλ. ώσω (δράκων) Μεταβάλλω τινὰ εἰς δράκοντα, τὸν μεταμορφόνω εἰς φίδι. Αἰσχύλ. Χοηφ. 545.

Ἐκδραμεῖν, ἀπρμ. ἀόρ. β΄. ἀπαρμφ. τοῦ ἐκτρέχω.

Ἔκδραχμος, ὁ, ἡ. (ἕξ, δραχμή). Ἀπὸ ἓξ δραχμάς, πᾶν ὅ,τι ἀξίζει 6. δρχμ.

Ἐκδρέπω, Μλ. ψω. (δρέπω) ἐπὶ φυτῶν, καὶ ἐξαιρ. βοτανῶν, ἀνθέων, Κόπτω, μαζόνω. π. χ. λάχανα, λουλούδια καὶ τ. τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. χρήσιμον.

Ἐκδρομή, ῆς, ἡ. (ἐκτρέχω) Ἔξω τρέξιμον, τὸ βγάλσιμον κλεισμένων, πολιορκημένων, ἐναντίον τῶν πολιορκητῶν, τὸ ἰταλ. σορτίτα· τὸ ἔξαφνον ἔμβασμα εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον διὰ νὰ βλάψουν, χαλάσουν, ἁρπάσουν τίποτε καὶ πάλιν ὀπίσω γύρισμα· τὸ Γαλλ. ἐξωυρσιόν.

Ἔκδρομος, ὁ, (ἐκτρέχω). Ὅστις τρέχει, εὐγαίνει ἔξω, ἢ ἔμπροσθεν. ἐξαιρ. ἐπὶ πολεμιστῶν, ὅστις εὐγαίνει ἀπὸ τὴν τάξιν του, καὶ προσκαλεῖ ἐχθρόν τινα εἰς μονομαχίαν, τὸ ἰταλ. εἰς δουέλον. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. ε΄. 26. καὶ Θουκυδ. Δ΄. 125. καὶ 127. Πολυβ. Α. 219. καὶ Γ. 148.

Ἔκδυμα, ατος, τό. (ἐκδύω). Ξεντυμένον, εὐγαλμένον φόρεμα, δέρμα, καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ — υμα. Hedyl. ep. 1, 5.

Ἐκδυμι. ἰδὲ ἐκδύω.

Ἐκδύνω. (δύνω) = ἐκδύω. Ὀδσ. (υνω)

* Ἐκδύσιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔκδυσιν, παρὰ τὸ

Ἔκδυσις, εως, ἡ. (ἐκδύω). Ξέντυμα, ξεντύσιμον, τὸ νὰ ξεντύνηται, ἢ ξεντύνῃ τις τινα — 2) Εὔγαλμα, βγάλσιμον, πηγεμὸς ἔξω· τὸ νὰ εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸ βάθος ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ τι· τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις, ἢ τίποτε ἔξω κολλοσυρτά, κρυφά διὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβουν. καὶ ἔκδυσιν ποιεῖσθαι. Ἡρόδ. 3, 109 — 3). Τὸ νὰ φεύγῃ, γλυτόνῃ τις ἀπὸ κανένα κίνδυνον. καί τι μοι ἔκδυσις ἔστιν ἤγουν Ἠμπορῶ νὰ φύγω, νὰ γλυτώσω ἀπὸ τίποτε. —

Ἐκδύσσω, = ἐκδιδύσκω. Ἰώσηπος.

Ἐκδυσωπέω, Μλ. ήσω (δυσωπέω). Φοβίζω τινὰ διὰ τῆς ἐντροπῆς, τὸν παρακαλῶ μὲ παρακαλέματα. δηλ. τὸν κάμνω νὰ στοχασθῇ ὅτι ἂν δὲν ἀκούσῃ τὴν παρακάλεσίν μου θέλει ἐντραπεῖ, θέλει κατηγορηθεῖ. Ἰωσηπ. ἀφ' οὗ

Ἐκδυσώπησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καταπείσῃ τις τινα εἰς τὴν παρακάλεσίν του παρακινούμενον ἀπὸ ἐντροπήν, ἢ στοχαζόμενον, ὅτι ἂν δὲν ἀκούσῃ τὴν παρακάλεσίν του θέλει ἐντραπεῖ, θέλει τὸν κατηγορήσουν.

Ἐκδύω, καὶ Ἐκδύνω. Μλ. ύσω. (δύω, ἀνμλ.) Ξεντύνω. ἐκ χιτῶνας χλαίνας. Ὀδσ. Λ, 437. Ξ, 460. Μέσ. Ξεντύνομαι. ἐκ τεύχεα ἐξεδύοντο Ἐξέδυναν τὰ ἅρματά των, Ἐξαρματώνονταν. Ἰλδ. Γ. 114. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. διττῇ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. καὶ τοῦ πργμτ. — β΄) μεταφρκ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἀφίνω, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε· ὡς τό, ἀναδύομαι μετὰ γενκ. καὶ μετὰ αἰτιατ. ἐκδύομαι τὰς λειτουργίας Δμσθ. — 2) ἀμετβ. κατὰ β΄. ἀόρ. ἐξέδυν, καὶ μέσ. Εὐγαίνω, πηγαίνω, ἔρχομαι ἔξω ἀπὸ ποθενά, ἀπὸ κανένα τόπον, μετὰ γεν. ἐκδὺς ἐκ μεγάροιο Ὀδσ. Χ, 334. Τρπκ. Φεύγω, γλυτόνω, μετὰ αἰτιατ. ἐκδύμεν (ἀπρμφ. β΄. ἀόρ. ἀντὶ ἐκδῦναι, — — υ) ὄλεθρον Ἰλδ. Π, 99. — Εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ. Εὐγαίνω ἐς τὸ φανερὸν ἀπὸ κανένα κρυφὸν τόπον, ὅπου εἶμουν κρυμμένος· ξεγλυστρῶ καὶ φεύγω, ξεγλυτόνω ἀπὸ τίποτε. (υω, υσω)

Ἐκδωριεύομαι, ἢ ἐκδωριόομαι· ἴσως δὲ καί, ἐκδωρίζομαι· παθτ. (Δώριος). Γίνομαι καθόλα Δωρικός, μιμοῦμαι τὰ ἤθη, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν Δωριέων, ζῶ, πολιτεύομαι ὡς Δωρ. Ἡρόδοτ. Η, 73.

Ἐκεῖ, Ἐπίρ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κ' ἀκεῖ, ἢ Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ συμβαίνει, γίνεται ἐκεῖ, τὰ ἐκεῖ πράγματα, περιστατικά. — 2) = ἐκεῖσε. Εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. — 3) καὶ ἐπὶ χρόνου. = τότε Ἀνδ. Bkk. 1, σελ. 188. Schaef. appar. Dem. 3, σλ. 531. σπανίως ἐν χρήσει.

Ἐκεῖθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον· ἀπὸ ἐκεῖ· μετὰ γενκ. παρὰ Σοφλ. Οἰδ. Κ, 505.

Ἐκεῖθι, Ἐπίρ. Ἐκεῖ, στάσεως ἢ ἠρεμίας σημαντικόν· Ὀδσ. Ρ, 10. — 2) = ἐκεῖσε. Αἰσχλ. Jac. obs. cr. ἐν Ἀθν. σλ. 72.

Ἐκείνῃ, ὡς Ἐπίρ. ἰδὲ ἐν τῷ, ἐκεῖνος.

Ἐκείνινος, η, ον (ἐκεῖνος). Τέτοιος, τέτοιας λογῆς καθὼς ἐκεῖνος. Ἀριστοτ. Μεταφ. 2, 7. πάντα λέγεται, ὅταν γένηται, οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκείνινον, οἷον ὁ ἀνδριάς, οὐ λίθος, ἀλλὰ λίθινος κτ.

Ἐκεῖνος, νη, νο, Ἀντωνυμ. δεικτική (ἐκεῖ). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι παρόν. Ἐξαιρ. χρήσιμον εἰς δήλωσιν γνωστῶν προσώπων, ἢ πραγμάτων· μεγάλων, περιφήμων ὑποκειμένων, μάλιστα δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, οὗτος· οὗτος ἐκεῖνος· συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐν τῇ προτάσει ἔγγιστα προηγούμενον· Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 282. Bormem. ἐν Ξνφ. συμπ. 2, 25. Ἐπὶ πραγμάτων τίθεται ἀντὶ τοῦ, δεῖνα, ὅσα δηλ. δὲν δύναται μὴ ἐνθυμούμενος, ἢ μὴ τολμῶν, ἢ μὴ θέλων νὰ ὀνομάσῃ τις μὲ τὸ οἰκεῖον τοῖς ὄνομα. Ἰων. κεῖνος, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρήσιμος τύπος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Αἰολ. κῆνος. Δωρ. τῆνος. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ κατ' ἐπίτασιν, ἐκεινοσί· Ἐπρῤ. ἐκείνως, Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον· παρὰ τοῖς ἀρίστ. τῶν Συγγρ. σπανίως ἐν χρήσει· Schael. appar. Dem. 1, σλ. 335. Ἰων. κείνως, Ἡρδτ. 1, 120. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ δοτ. θλκ. γεν. ἐκείνῃ, χρήσιμον, τοῦτο μὲν ἐπὶ τόπου, Ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἰς ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ὅτε ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ὁδῷ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 666, ὡσαύτως καί, κείνῃ, Ὀδσ. Ν, 111. τοῦτο δέ, ἐπὶ τρόπου, Κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον.

Ἐκεῖσε, Ἐπίρ. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. 2) = ἐκεῖ. ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 57. Α.

* Ἐκέκαστο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. ὑπρσντ. ἀπὸ τοῦ Παρακμ. κέκασμαι, τοῦ καίνυμαι. Ὁμ.

* Ἐκέκλετο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. ἀόρ. κατὰ διπλασ. καὶ κατὰ συγκ. τοῦ κέλομαι. Ὁμ.

* Ἐκέκλιτο· γ΄. ἑνκ. πρσπ. παθτ. ὑπρσντ. τοῦ κλίνω. Ἰλδ.

* Ἐκεκοσμέατο· Ἰων. γ΄. πλθ. πρσπ. ὑπρσντ. παθτ. τοῦ κοσμέω, ἀντὶ ἐκεκόσμηντο.

Ἐκεχειρία, ίας, ἡ (ἔχω, χείρ)· Ἀνακωχὴ ἁρμάτων· παῦσις πολέμου, ἢ ἔχθρας πρὸς διωρισμένον τινὰ καιρόν· κοινῶς ἀποσπαίνω Τὸ νὰ γνωστοποιῇ ὁ ἕνας ἐχθρὸς τὸν ἄλλον ὅτι παύει, τελειόνει ἡ ἀνακωχὴ καὶ ἀρχίζει πάλιν ὁ πόλεμος. — 2) τροπ. Κατάπαυσις ἀπὸ κανὲν ἔργον, σχόλη. κ. λ. τ.

Ἔκζεμα, τος, τό (ἐκζέω). Πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει, τὸ εὐγάζει ἔξω ἡ ζέστη· ἐξαιρ. ἐξανθήματα, ξεχύματα εἰς τὸ σῶμα· τὸ χόρχόλασμα βράζοντος νεροῦ, ἢ ὁποιουδήποτε ἄλλου πράγματος.

Ἔκζεσις, εως, ἡ (ἐκζέω). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τι ἔξω κινούμενον, βιαζόμενον ἀπὸ τὴν ζέστην· τὸ νὰ χορχολάζῃ τι βράζον.

* Ἔκζεσμα, ατος, τό· = ἔκζεμα.

* Ἐκζεσμός, ὁ· = ἔκζεσμα.

Ἔκζεστος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀποβρασμένον, ἀπομαγειρευμένον.

Ἐκζέω, Μ. έσω (ζέω). Βράζω, χοχλάζω. Τρπκ. ἐκ δὲ παλαιῶν ἐξέζεσε· Τὴν ἔφαγαν τὰ σκουλήκια ζωντανήν· ζωντανὴ σκουληκίασεν· Ἡρόδ. 4, 205. — 2) μεταβτ. = ἐκβράσσω· Εὐγάζω, βιάζω τι νὰ εὔγῃ ἔξω μὲ τὸ μέσον ζέστης.

Ἐκζητέω, Μ. ήσω. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω ἐπιμελῶς νὰ εὕρω, μάθω, ἀκούσω τίποτε· ἐν τῇ Ν. Δ. ἀντὶ τοῦ κατατρέχω, ἐκδικῶ. ἀφ' οὗ

Ἐκζήτησις, εως, ἡ. Ἔρευνα, ἐξέτασις, διὰ νὰ εὕρῃ, μάθῃ, ἀκούσῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε.

Ἐκζητητής, τοῦ, ὁ. Ὅστις ἐκζητῇ· ἐρευνητής, ἐξεταστής.

Ἐκζοφόω, Μλ. -ώσω (ζοφόω). Κατασκοτίζω, κατασκοτεινιάζω τίποτε. Νικήτ. Χρον. Θ, 9.

Ἐκζωόω, Μλ. -ώσω (ζωόω). Κάμνω, μεταβάλλω εἰς ζῶον, κάμνω τι καθόλου ζῶον· Παθτ. Γεμίζω ἀπὸ ζῶα, ἢ σκωλήκια, σκωληκιάζω· παρὰ Θεοφράστ. περίβολος ἀπόλλυται καὶ ἐκζωοῦται.

Ἐκζωπυρέω, Μλ. -ήσω (ζωπυρέω). Ξανάπτω τὴν φωτιάν, τῆς ὁποίας σώζονται ἀκόμη μικρὰ λείψανα. Μεταφορ. Ἐγκαρδιόνω, ἐμψυχόνω· διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω· ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν, ἐπὶ πολέμου καὶ λ. τ. τ. Ἀριστφ. Εἰρ. 310. ἀφ' οὗ

Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξανανάψῃ, συμπάσῃ τις φωτιάν· νὰ ἐγκαρδιώνῃ, παρακινῇ, ἐρεθίζῃ τινά. (ῡ)

*Ἔκηα, ας, ε. Ἐπ. ἐνεργ. α'. ἀόρ. τοῦ καίω, ἀντὶ ἔκαυσα. Ὁμ.

*Ἐκηβελέτης, ου, ὁ· = ἑκηβόλος. Ὁρφ.

Ἐκηβολία, ας, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε μακρυά, εἰς τὸ νὰ σαϊτεύῃ, παρ' ἡμῖν δέ, τουφεκίζῃ, κτυπᾷ μὲ τὸ τουφέκι μακρυά· πληθυντ. Ἰλδ. Ε, 54. παρὰ τὸ

Ἑκηβόλος, ὁ, ἡ (ἑκὰς βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, τοξεύει, κτυπᾷ, ἐπιτυγχάνει μακρυά· ὡς τό, ἑκατηβόλος, ἑκάεργος· Ὁμ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐν τῇ Ἰλδ. καὶ ἐν τοῖς Ὕμν. μόνον, καὶ ὡς ἐπίθ. καὶ ὡς αὐτοτελ. κείμενον.

Ἐκηλία, ἡ· = εὐκηλία. Ἡσυχία, ἀσφάλεια, σιγουριά.

Ἕκηλος, ὁ, ἡ. ποιητ. παρασχηματισμ. τοῦ, εὔκηλος, Ἥσυχος· τερπνός, εὐάρεστος· ἀφρόντιστος, ἀτάραχος· ἄφοβος, ἀκίνδυνος· Ὁμ. χρῆται τῇ λέξ. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν μὲ ἀφροντισίαν τρωγόντων καὶ πινόντων, ἢ ἄλλως πως εὐφραινομένων· λέγει ὅμως καὶ ἕκηλοι συλήσετε· Θέλετε κουρσεύσετε ἥσυχοι, ἄφοβα. Ἰλ. Ζ, 70. καὶ ἕκηλος ἐρρέτω· Ἄς φύγῃ, ἄς πηγαίνῃ, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἄς χρημισθῇ ἀπ' ἐδῶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν πειράξῃ τις· Ἰλδ. Ι, 376. ὥστε σημαίνει δι' αὐτοῦ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡσυχον, ἀνεμπόδιστον ἀσχολίαν, ἢ ἐνέργειαν ἀνθρώπων· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσδ. καὶ Ηρδ. Ἐπὶ ἀργίας καὶ ῥαθυμίας ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. ἕκηλος κεῖται. Ὀδσ. Φ, 259. παραβλ. 309. — 2) Τροπ. ἐπὶ ἀψύχων· Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 551. ἐπὶ ἀκαλλιεργήτου, ἀκάρπου ἀγροῦ. Παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. πολλάκις· Ἐπρρ. ἑκήλως· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἴδιον πρωτότ. τοῦ, ἑκὼν καὶ ἕκητι, ὥστε τό, ηλος ἐστὶ ἐπιθτ. λήγουσα μόνον· τὸ δὲ κηλέω, ἐτυμολογητέον παρὰ τὸ ἕκηλος, καὶ οὐχ ἀνάπαλιν. Βτμν. Λξ. 1, σλ. 145. 2, σλ. 272.)

Ἕκητι, ὡς πρόθεσις μετὰ Γενικ. καὶ σημαίνει τὸ διὰ μέσου, δυνάμει. Ὅμηρ. μόνον ἐν Ὀδυσ. χρῆται τῇ λέξ. ἐπὶ Θεῶν πάντοτ. π. χ. Διὸς ἕκητι, Ἀπόλλωνος ἕκητι, Ἑρμείαο ἕκητι, Διὰ εὐμενείας, βοηθείᾳ, ἀντιλήψει, θελήσει, βουλήσει τοῦ Διὸς καὶ τλ. Ὀδσ. Ο, 319. Τ, 86. Υ, 42. ὡσαύτως καὶ παρ' Ηρδ. Ἐν τῇ Ἰλδ. κεῖται ἀντ' αὐτοῦ τό, ἰότητι· ὁ Πινδ. χρῆται τῷ, ἕκατι ἀντ' αὐτοῦ ἐπιφερόμενον τῇ γενικ. ἐνίοτε, καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἅμα, καὶ τότε κεῖται κατὰ σημασίαν τοῦ, ἕνεκα· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. (πιθανῶς τὸ πρωτ. ἐστὶν ἀρχαΐκή τις δοτική, καὶ κατὰ τὴν ἐτυμλ. συγγεν. τῷ, ἑκών, ἕκηλος.)

Ἐκθαλαττόω, Μλ. -ώσω (θαλαττόω). Μεταβάλλω τι εἰς θάλασσαν διόλου.

Ἐκθάλπω, Μλ. -ψω (θάλπω). Ζεσταίνω, ξαναζεσταίνω τι. Συνέσ. σελ. 49.

Ἐκθαμβέομαι, τὸ θαμβέομαι κατ' ἐπίτασιν, Γίνομαι διόλου ἔκθαμβος, ἐκστατικός.

Ἔκθαμβος, ὁ, ἡ (θάμβος). Ἐκπεπληγμένος, τρομαγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπὸ θαυμασμόν.

Ἐκθαμνίζω (θάμνος). Ξεριζόνω, ἐξολοθρεύω. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 72.

Ἐκθαμνόομαι, παθτ. (θάμνος). Βλαστάνω θάμνους· καί, μεταβάλλομαι εἰς θάμνον, ἢ γίνομαι θάμνος, χαμοκλάδι, χαμόκλαδον. Θεόφρ.

*Ἔκθανον· Ἐπ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐκθνήσκω, ἀντὶ ἐξέθανον. Ὀδσ. Σ, 100.

Ἐκθαρρέω, Ἀττ. ἐκθαρσέω· Μλ. ήσω· τὸ θαρρέω κατ' ἐπίτ., Ἔχω μεγάλην ἐμπιστοσύνην, μεγάλον θάρρος. ἀφ' οὗ

Ἐκθάρσημα, ατος, τό. Βεβαία ἐλπίς· θάρρος, καρδιά, Ἐπικούρ.

Ἐκθαυμάζω. τὸ θαυμάζω κατ' ἐπίτ. Θαυμάζω κατὰ πολλά, πολύ. Διον. Ἀλικ.

Ἐκθεάομαι, Μλ. -άσομαι. Ἰων. -ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (θεάομαι, ἀνμλ.), Βλέπω, θεωρῶ, κυττάζω. (ᾱσομαι)

Ἐκθεατρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ (θεατρίζω). Φέρω τι εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ τὸ ἰδοῦν ὅλοι· καθόλου δέ, ἀντί, θεατρίζω, κατηγορῶ καὶ περιπαίζω τινὰ δημοσίως. Πολύβ. Γ, 91.

Ἐκθειάζω (θειάζω). Κάμνω τί θεῖον, θεοποιῶ. Τροπ. Σέβομαι, ἀγαπῶ, τιμῶ καὶ θαυμάζω τι· ὑψόνω, μεγαλύνω, ἐπαινῶ τινα ὡς θεόν. — 2) Παράγω τι ἀπὸ κανένα Θεόν. ἀφ' οὗ

Ἐκθειασμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἐκθειάζῃ, τιμᾷ, λατρεύῃ τίς τινα ὡς θεόν· θεοποίησις, τιμή, λατρεία.

Ἔκθεμα, ατος, τό (ἐκτίθημι), Πανδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐκτίθεται εἰς τὸ φανερὸν διὰ νὰ τὸ βλέπωσιν ὅλοι· ἐκβάλλεται ἔξω, ἢ ἐκβαίνει εἰς τὸ φανερόν. Προσταγὴ εἰς τὸ κοινόν, τὴν ὁποίαν κολλῶσιν εἰς τοὺς δημοσίους τόπους διὰ νὰ γένῃ γνωστὴ εἰς ὅλους, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ἔδικτον. Πολύβ.

*Ἐκθέμεναι, ἢ ἐκθέμεν, Ἐπ. ἀπρμφ. β'. ἀόρ. τοῦ, ἐκτίθημι, ἀντὶ ἐκθεῖναι.

Ἐκθειόω, ῶ· = ἐκθεόω, ἐπὶ ναῶν ἢ τόπων, Καθιερόνω, ἁγιάζω, ἀφιερόνω. Ἀππιαν.

Ἐκθεραπεύω, Μλ. -εύσω· τὸ θεραπεύω κατ' ἐπίτασιν, Ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, ἰατρεύω τινα ἐντελῶς καθ' ὅλα· διορίζω τι εἴς τινα ἄρρωστον καὶ φροντίζω περὶ αὐτοῦ διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τελείαν τὴν θεραπείαν, τὸ κοινῶς σύνηθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. νὰ κάμῃ σωστὴν τὴν κοῦραν. — 2) Μεταφ. Κερδαίνω τὴν ἀγάπην, τὴν φιλίαν τινος διὰ μεγάλης τιμῆς καὶ προσοχῆς μου πρὸς αὐτόν.

Ἐκθερίζω, Μλ. -ίσω· Ἀττ. ιῶ (θερίζω), Ἀποθερίζω, θερίζω τίποτε καθόλου· ἐξολοθρεύω. Εὐριπ. λείψν.

Ἐκθερμαίνω, Μ. ανῶ. τὸ θερμαίνω κατ' ἐπίτασιν, Ζεσταίνω τι καλά, καθόλου.

Ἔκθεσις, εως, ἡ (ἐκτίθημι). Τὸ νὰ ἐκθέτῃ, εὐγάζῃ τις τίποτε, τὸ βάλλῃ ἔξω που. — 2) Ὑπερτέρα προσταγή, δηλ. βασιλέως, ἐξουσιαστοῦ, διοικητοῦ, ἡ ὁποία κοινοποιεῖται εἰς ὅλον τὸν λαόν, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. Ἔδικτον. — 3) Δήλωσις, φανέρωσις, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. 4) Τὰ χρήματα, ἢ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα βάλλουν οἱ παίζοντες διὰ νὰ τὰ παίρνῃ ὅστις κερδίζει τὸ παιγνίδι. πέπεικα γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνειλεξάμην, ἀπορίᾳ δὲ ἢν αὐτοῖς παντελῶς ἀργυρίου ἐπ' ἐμὲ πάντες ὡρμήκασιν. Ἀλκφ. γ'. Ἐπιστλ. 54. — 5) Τὸ τέλος πράγματος τινος.

Ἔκθεσμος, ὁ, ἡ (θεσμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται ἔξω τοῦ νόμου, ἄνομον, παράνομον· παραβλ. ἔκδικος, 2. Ἐπρρ. ἐκθέσμως.

Ἐκθετικός, ή, όν. Πᾶν ὅτι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ ἐκτίθηται, βάλληται ἔξω διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι, κοινοποιῆται εἰς ὅλους· ἑρμηνεύηται, ἐξηγῆται.

Ἔκθετος, ὁ, ἡ (ἐκτίθημι). Πᾶν ὅτι εἶναι ἔξω βαλμένον διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· ἔξω βεβλημένον· κοινοποιημένον εἰς τὸν λαόν· ἐξηγημένον.

Ἐκθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω ἔξω, φεύγω· [illegible] τρέχω ἐμπροστά· — ἐπὶ πολιορκουμένων· Εὐγαίνω ἔξω [illegible] κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐκθέωσις, ἡ (ἐκθεόω). Θεοποίησις, καθιέρωσις, ἀφιέρωσις, ἀφ' οὗ

Ἐκθεωτικός, ή, όν. Ὅστις ἐκθειάζει τίποτε.

Ἐκθηλάζω, Μλ. -άσω (θηλάζω), ἐνεργ. Βυζάνω τὸ νεογνὸν ὅλον τὸν καιρόν, ὅσον πρέπει νὰ βυζάνῃ, νὰ τρέφηται μὲ τὸ μητρικὸν γάλα. ἀμετβ. Παύω νὰ βυζάνω, δὲν βυζάνω, δὲν τρέφομαι πλέον μὲ τὸ μητρικὸν γάλα.

Ἐκθήλυνσις, εως, ἡ. Καθόλου τρυφερότης, μαλακότης, ἀδυναμία τοῦ σώματος· τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα, ἄνανδρον, ἀδύνατον, δειλὸν ὡς γυναῖκα. παρὰ τὸ

Ἐκθηλύνω, Μλ. -υνῶ· τὸ θηλύνω κατ' ἐπίτασιν. Κάμνω τινα καθ' ὅλα ἀδύνατον, ἄνανδρον, δειλόν, τὸ ἰταλ. δελικάτον ὡς γυναῖκα.

Ἐκθηράω, Μλ. -άσω· καὶ ἐκθηράομαι· μέσ. ἀποθτ. (θηράω). Διώκω τὸ θηρίον, τὸ ἄγριον ἔξω, τὸ κάμνω νὰ εὐγῇ ἔξω ἀπὸ ὅπου εἶναι κρυμμένον, καὶ τὸ πιάνω. Ξενοφ. Κυνηγ. Ε, 25. Πλούταρχ. Πομπ. 26.

*Ἐκθηρεύω (θηρεύω), = ἐκθηράω.

Ἐκθηριόω, Μλ. -ώσω, Μεταβάλλω εἰς θηρίον, κάμνω τινὰ καθ' ὅλα ὡς θηρίον, ἐξαγριόνω. Εὐριπ. Βακχ. 1329.

Ἐκθησαυρίζω, Μλ. -ίσω (θησαυρίζω). Εὐγάζω, παίρνω ἀπὸ τὸν θησαυρόν τι, ἢ μέρος αὐτοῦ. Φάλαρ. Ἐπιστολ.

Ἐκθλίβω, Μ. ίψω (θλίβω). Σφίγγω, ζουλίζω, εἰς τὰ ἔξω, ξεστραγγίζω τι· ξεκουντῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω ἔξω· στραμπουλίζω κανὲν μέλος τοῦ σώματος, τὸ κάμνω νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὴν κλειδοστήθιον. (ῑ) ἀφ' οὗ

Ἔκθλιμμα, τό. Ξεζούλισμα, ξεστράγγισμα, ξεκούντισμα, ἀμπωγμα, σπρώξιμον ἔξω· στραμπούλισμα κανενὸς μέλους τοῦ σώματος· βλάψιμον ἀπὸ ζούλισμα.

Ἔκθλιψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ζουλίζῃ τις τίποτε ἔξω· τὸ νὰ ξεκουντᾷ, ἀμπώχνῃ, σπρώχνῃ ἔξω· τὸ νὰ σφίγγῃ τίποτε δυνατά· τὸ νὰ στραμπουλίζῃ κανὲν μέλος τοῦ σώματος. — Τροπ. τὸ νὰ θλίβῃ, στενοχωρῇ, βασανίζῃ, τυραννῇ τίς τινα.

Ἐκθνήσκω, Μλ. -θανοῦμαι· ἀόρ. ἐξέθανον (θνήσκω ἀνμλ.). Ἀποθνήσκω· κείτομαι εἰς τὸν θάνατον, κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω· γέλω ἔκθανον ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, Ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ γέλοια, ὅ ἐστι γελοῦσαν ὥστε ἐσκάσαμεν, ἀπεσκάσαμεν. Ὀδσ. Σ, 100. Παρὰ Λογογρ. γέλωτι ἐκθνήσκειν Ἀποθνήσκω ἀπὸ τὰ γέλοια. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φόβου, ἐκπλήξεως, θυμοῦ, χαρᾶς κτλ. ἐφοβ., ἐκπλήξει κτλ. ἐκθνήσκειν. Valck. ἐν Φοιν. 1691. — 2) Κεῖμαι ὡσὰν νεκρός, εἰμὶ εἰς λιποθυμίαν, λιποθυμῶ ἀντιθ. τῷ, ἐκτεθνηκέναι καί, ὄντως ἐκτεθνηκέναι. Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 959. Α.

*Ἐκθοινάομαι, Μλ. -ήσομαι· παθτ. ἀποθτ. μετὰ μέσ. Μλ. (θοινάω). Τρώγω καὶ χορταίνω καλὰ εἰς τὸ συμπόσιον.

Ἔκθορε, ποιητ. ἀόρ. τοῦ, ἐκθρώσκω. Ἰλδ. Π, 427.

*Ἐκθορέω· νεώτερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐκθρώσκω, ἀπὸ τοῦ ἀνμλ. ἐκθρώσκω προυϋψας.

*Ἐκθόρνυμι· νεώτ. τύπος παρασχηματισμ. ἀντὶ ἐκθρώσκω.

Ἐκθορυβέω, Μλ. -ήσω (θορυβέω). Καταταράττω, καταπτυρχίζω τινὰ τι.

Ἐκθροέω, Μλ. -ήσω (θροέω), Λέγω, διηγοῦμαι. Πολυδ. ς'. 207.

Ἐκθρομβόω, Μλ. -ώσω, τὸ θρομβόω κατ' ἐπίτασιν, Ἀφίνω, ἢ κάμνω τι νὰ πηχτώσῃ, γένῃ πηχτόν. ἀφ' οὗ

Ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε ῥευστὸν νὰ πηχτώσῃ, νὰ κοπῇ· π. χ. τὸ γάλα· πῆχτωμα. Διοσκορ. Βιβλ. I.

Ἐκθρυλλέω, ἢ ἐκθρυλέω· Μλ. -ήσω (θρυλλέω). Κοινοποι[illegible] μυστικόν, ἢ καὶ μὴ [illegible] τίποτε, γλωσσεύοντας παντοῦ. Πολυδ. ς. 207.

Ἐκθρώσκω, Μλ. -θοροῦμαι· ἀόρ. ἐξέθορον (θρώσκω, ἀνμλ.). Πηδῶ, πετάγνομαι ἔξω, ἢ ἐμπρός. «κραδίη ἔξω στηθέων ἐκθρ.» Τὸ νὰ ἔχῃ τις δυνατὸν καρδιοχτύπι. Ἰλδ. 10, 95. ὡσαύτως καὶ μόνῃ γενικῇ· Ἰλδ. Π, 427. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ καὶ, ἐκθορέω καὶ ἐκθόρνυμι.

***Ἔκθυμα**, ατος, τὸ (ἐκθύω), Ἐξάνθημα, ξέχυμα, σπυριά, τὰ ὁποῖα εὐγαίνουν εἰς τὸ δέρμα τοῦ σώματος, ὑπὸ διαφόρων ὀνομασιῶν.

Ἐκθυμαίνω, τὸ θυμαίνω κατ' ἐπίτασιν, Θυμόνω καταπολλά, καταθυμόνω.

Ἐκθυμία, ας, ἡ (ἔκθυμος). Καρδιά, θάῤῥος ὁρμή· τὸ παράφορον, παραπτερμα.

Ἐκθυμιάω, Μλ. -άσω (θυμιάω), Ἀνάπτω τίποτε καὶ καπνίζω μὲ αὐτό· θυμιατίζω· Παθτ. διαλύομαι εἰς αὐχμόν, ἀτμόν, ἀχνόν.

Ἔκθυμος, ου, ὁ, ἡ (θυμός), Ἀνδρεῖος, θαρβαλέος, καρδιακλῆς· ἀναμμένος ἀπὸ τὸν θυμόν· παράφορος, ξεπαρμένος· ἀναίσθητος, ἄφρων, παράφρων, φρενομανής. Blomf. Αἰσχ. Προ. 378. ὡς τὸ Ὁμηρικὸν «ἐκ θυμοῦ πεσέειν.» — 2) Ἄψυχος, ἄκαρδος, δειλός· Ἐπῤῥ. ἐκθύμως.

Ἐκθυσία, ας, ἡ· = ἔκθυσις.

Ἐκθύσιμος, ὁ, ἡ. Εἰς κάθαρσιν, εἰς ἐξιλέωσιν, εἰς θυσίαν ἐξιλασμοῦ ἀνῆκον, ἁρμόδιον. — 2) Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἁγνισθῇ, καθαρισθῇ. Πλουτάρχ. Κορ. «ἐκθύσιμα καὶ μιαρά», (α) παρὰ τὸ

Ἔκθυσις, σεως, ἡ (θύω), Θυσία γινομένη πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἐξιλέωσιν, ἤτοι εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· ἐξιλέωσις. Πλουτ. Μάρ. 28. Ζήτ. ἐκθύω. 2) Τὸ νὰ εὐγαίνουν εἰς τὸ σῶμα ἐξανθήματα, ξεχύματα, ξεθυμάσματα.

Ἐκθύω, Μλ. ύσω (θύω, ἀνμλ.). Ξεθυμαίνω· ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξανθημάτων, ξεχυμάτων, ξεθυμασμάτων εἰς τὸ σῶμα. — 2) Θυσιάζω τίποτε, ὅ ἐστι τὸ χάνω, τὸ χαλνῶ παρασφερόμενος ἀπὸ κανὲν ψυχικὸν πάθημα, ἢ διὰ κανένα σκοπόν μου. — 3) Μέσ. ἐκθύομαι, Ἁγνίζω, καθαρίζω τίποτε μὲ θυσίαν· προλαμβάνω, ἀποδιώκω κανὲν κακόν, κάμμίαν δυστυχίαν, ἀκαθαρσίαν, προσφέροντας θυσίαν· ἐνγένει, ἀπομακρύνω τίποτε κακόν. Ἔτι δὲ καὶ καταπραΰνω τὸν θυμόν τινος, τὸν ἐξιλεόνω· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. τὰ πλεῖστα βραχύ· ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀορ. ἀεὶ μακρ. ἐν τῷ παθτ. ἀορ. δὲ, ἐξετύθην, ἀεὶ βραχύ.)

Ἐκθωπεύω (θωπεύω)· καὶ

***Ἐκθώπτω**, Μλ. -ψω (θώπτω), Κατακολακεύω τινά, κερδαίνω τὴν ἀγάπην του, τὸν καταπείθω εἰς τίποτε μεταχειριζόμενος κολακείαν· ἐν γένει, κολακεύω.

Ἐκκαγχάζω, Μλ. -άσω (καγχάζω), Γελῶ σφοδρά, δυνατά· ξεκαρδίζομαι, κόφτομαι ἀπὸ τὰ γέλοια.

Ἐκκαθαίρω, Μλ. -αρῶ (καθαίρω), Ξεκαθαρίζω, ξεκαστρεύω, Ἰλδ. Β, 153. Τροπ. ἐκκαθαίρω λογισμόν, Ξεκαθαρίζω, βάλλω εἰς τάξιν κανένα λογαριασμόν. «ἐκκαθᾶραι τὸν λογισμὸν τῆς δαπάνης.»

Ἐκκαθεύδω, Μλ -ευδήσω (καθεύδω, ἀνμλ.). Κυρίως μὲν κοιμῶμαι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, Ξενοφ. Ἑλλην. β. 4, 29. — 3) συνήθως δὲ, φυλάττω ἐν καιρῷ νυκτός· στέκομαι τὴν νύκτα εἰς φύλαξιν· ὡς τὸ, ἐκκοιτέω.

Ἐκκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτον (ἓξ δέκα), Δεκαέξ. ἀφ' οὗ

Ἐκκαιδεκάδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον), Ἀπὸ δεκαὲξ παλάμας, φαρδὺ ἢ μακρύ. κ. τ. λ. Ἰλδ. Δ, 109.

Ἐκκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ (ἔτος), Χρόνου περίοδος, ἢ διάστημα καιροῦ ἀπὸ δεκαὲξ χρόνους.

Ἐκκαιδεκαέτης, ου, ὁ (ἔτος), Δεκαὲξ χρόνων, δεκαεξάρης, 16. χρόνων τὴν ἡλικίαν, ὁ παλαιός.

Ἐκκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ· υ, τό, γενκ. εως. Μὲ δεκαὲξ πη[illegible]

***Ἐκκαιδεκάστημος**, ὁ, ἡ (σῆμα), Ἐκ 16. σημείων, ἢ στοιχείων συνισταμένον. Ψλλ.

Ἐκκαιδεκαστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον), Δεκαὲξ στάδια μάκρος, ἢ πλάτος κ. τ. λ. ἔχων.

Ἐκκαιδέκατος, η, ον, Δέκατος ἕκτος.

Ἐκκαιδεκέτης, ου, ὁ Θηλ. -έτις, ιδος, ἡ. = ἐκκαιδεκαέτης.

***Ἐκκαιδεκήρης**, ὁ, ἡ· ες, τό (ἐρέσσω), Μὲ 16. ἀράδας κουπιά.

***Ἐκκαιεβδομηκονταετηρίς**, ιδος, ἡ. Ἡ ἑβδομηκοστὴ ἕκτη χρόνου περίοδος τοῦ Καλλίππου. Idelere Chrol. 1. σλ. 344.

Ἔκκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός), Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ· παράκαιρον· πᾶν ὅ,τι ἀπέρασεν ἀπὸ τὸν καιρόν του· παλαιωμένον, παλαιόν. «ἔκκαιρος ῥυτίς». Ἀνθολογ.

Ἐκκαίω, Ἀττ. ἐκκάω· Μλ. -αύσω (καίω, ἀνμλ.) Κατακαίω, καίω τι ὁλοτελῶς. Μεταφορικ. παρὰ Πλουτάρχ. «ἐκκαίειν πόλεμον, ὑποψίαν» Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, διεγείρῃ, παρακινῇ, δίδῃ τις αἰτίαν πολέμου, ὑποψίας Παθτ. Εἶμαι εἰς φλόγωσιν.

Ἐκκακέω, Μλ. -ήσω (κακός), Χάνω τὴν γενναιότητα, μικροψυχῶ, τὸ Ἰταλ. χάνω τὸ κουράγιο ἐν καιρῷ δυστυχίας· ἐν γένει, Ἀποκάμνω, κουράζομαι, χάνω τὴν δύναμίν μου.

Ἐκκαλαμάομαι, μέσ. ἀποθτ. Μλ. -ήσομαι (καλαμάομαι), Σύρω, τραβῶ, εὐγάζω ἔξω τίποτε μὲ τὸ ἀγκίστρι, μὲ τὸ καλαμίδι εἰς τὸ ὁποῖον κρέμαται τὸ ψαράγκιστρον.

Ἐκκαλέω, Μλ. έσω (καλέω, ἀνμλ.)· Καλῶ ἔξω, κράζω τινὰ νὰ εὔγῃ ἔξω Ὁμ., Προσκαλῶ εἰς μονομαχίαν· τὸ ἰταλ. σφιδάρω· Ξεγελῶ τινα καὶ τὸν εὐγάζω, τὸν κάμνω νὰ εὔγῃ ἔξω· Μέσ. Κράζω τινα ἔξω νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμένα. Ὀδσ. Ω, 1. «Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο ἀνδρῶν μνηστήρων». Τραβῶ τινα, διὰ δόλου καὶ κολακείας, ἔξω.

Ἐκκαλλύνω, Μλ. -υνῶ (καλλύνω)· Κάμνω τίποτε πολὺ καλλόν, πολὺ εὔμορφον, τὸ παραευμορφαίνω. — 2) Ἀσχημίζω, κάμνω τι νὰ ἀσχημήσῃ, νὰ χάσῃ τὴν εὐμορφίαν του. Ἡσχ. 1, σλ. 1137.

Ἐκκάλυμμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐξεσκεπάσθη, ἐφανερώθη, ἔγινε γνωστόν· Ἀπόδειξις, δεῖγμα, σημεῖον. Πλουτ. Ζ. σελ. 824. (α) παρὰ τὸ

Ἐκκαλύπτω, Μλ. -ύψω (καλύπτω). Ξεσκεπάζω, ξεσκεπάζω τίποτε, τὸ φανερόνω, τὸ κάμνω φανερόν. Μέσ. Ξεσκεπάζομαι, ξεγυμνόνω τὰ σκεπασμένα μέλη μου· ἐξαιρ. ξεσκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου. Ὀδσ. Κ, 179. «ἐκ δὲ καλυψάμενοι.. θηήσαντ' ἔλαφον». Ἀνακαλύπτω, ξεσκεπάζω, φανερόνω. Πλουταρ. Περικλ. 16.

Ἐκκάμνω, Μλ. -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Ἀποκάμνω καθόλου, καταποσταίνω, κατακόπτομαι, κατακουράζομαι· μετὰ αἰτιατ. Θκδ. 2, 51. «ἐκκάμνειν τὰς ὀλοφύρσεις» Τὸ νὰ κατακουρασθῇ τις ἀπὸ τὰ κλάμματα· Ἀηδιάζω τίποτε, δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω πλέον.

Ἐκκανάζω, Μλ. -ξω (κανάζω). Πίνω τίποτε ὅλον καὶ καταπίνοντας κάμνω ἦχον μὲ τὸν λάρυγγα· τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς γκουντουνίζω· ἔτι δὲ καὶ πίνω ὅλον τίποτε. Εὐρπ. Κκλ. 152. ἰδὲ κανάζω.

Ἐκκαπηλεύω, Μλ. -εύσω (καπηλεύω). Ξεκάμνω, ξεπωλῶ τίποτε ὡς κάπηλος, ἤτοι μεταπωλητής. — 2) Δολόνω, ἀνακατόνω, ψευτίζω τίποτε, τὸ ναθεύω.

Ἐκκαρδιόω, Μλ. -ώσω (καρδιόω). Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν καρδιάν, τὸ θάῤῥος, τὸ ἰταλ. ξεκουραγίρω· παρὰ τοῖς Ο. — 2) Εὐγάζω, κόπτω ἔξω τὴν καρδίαν ζῶου τινος.

***Ἐκκαρπέω**, Μλ. -ήσω. Σπορικάζω· ἐπὶ φυτῶν ὅταν τὸ ἄνθος των κατανταῖ εἰς σπόρον.

Ἐκκαρπίζω, Μ. ίσω (καρπίζω). σπαρνῶ, συνάζω, τρυγῶ τὸν καρπὸν ἀπό τι. Μέσ. ἐκκαρπίζομαι, Συνάζω, καρποὺς καρπολογῶ, θερίζω γέννημα κτλ. διὰ χρείαν μου. Μεταφ. Αἰσχλ. Θ, 26. 602. «ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται». Τὸ χωράφι τῆς κακίας καρπολογεῖ καρπὸν τὸν θάνατον· τὸ ὁποῖον ὁ Παῦλος, «τὰ ὀψώνια ἁμαρτίας θάνατος», εἶπεν.

Ἐκκαρπόομαι, Μλ. -ώσομαι· ὡς Μσ. (καρπόω). Συνάζω, μαζεύω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τίποτε, τοὺς ἀπολαμβάνω, τὸ ἰταλ. γοδέρω· Τροπ. Ἔχω ὄφελος, διάφορον ἀπὸ τίποτε, τὸ ὠφελοῦμαι. — 2) Ἀπολαμβάνω, ὠφελοῦμαι μεταχειριζόμενος εἰς ὄφελός μου τίποτε μὲ ὑπερβολήν, καρακαλῶ, τὸ χαλνῶ. Παρὰ Θουκυδ. Ε, 28. «ἐκκαρπωσάμενοι», κατὰ τὸν Σουΐδ. «προσόδους μεγάλας λαβόντες». ἀφ' οὗ

Ἐκκάρπωσις, ἡ. Σύναξις, ὠφέλεια, καὶ ἀπόλαυσις πράγματός τινος.

***Ἐκκατανύω**· τό, κατανύω κατ' ἐπίτασιν· Σφκλ. Οἰδ. Κ, 1562. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

***Ἐκκατεῖδον** (εἶδον, ἀνμλ.) τινος. Βλέπω, κυτάζω ἔξω ἀπὸ κανὲν μέρος, ὅπου εἶμαι· οὗ ἡ μτχ. «ἐκκατιδὼν ἴδεσθε ἄλλοτε». Ἰλδ. Δ, 508.

***Ἐκκατηγορία**, ἡ· τό, κατηγορία κατ' ἐπίτασιν. Ἡ ἐπιγραφή, τὸ Ἰταλ. ὁ τίτολας, τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιφ.

Ἐκκαυλέω, Μλ. -ήσω (καυλέω). ἐπὶ φυτῶν Ξεκαυλόνω, εὐγάζω καυλόν, φύτρον, ξεβλαστερόνω. ἀφ' οὗ

Ἐκκαύλημα, τό, Βλαστάρι, κουτσάνι.

Ἐκκαύλησις, εως, ἡ. Ξεβλαστάρωμα· τὸ νὰ εὐγάζῃ φυτόν τι βλαστάρια, κουτσιάνια.

Ἐκκαυλίζω, Μλ. -ίσω, Κόπτω τὸν καυλόν, τὸ κοτσιάνι, πιάδι, βλαστάρι· ὅθεν γενικῶς ξεριζόνω τὸ φυτὸν μὲ τελειότητα, μαζὺ μὲ τὰ βλαστάρια. Ἀριστος.

Ἔκκαυμα, ατος, τὸ (ἐκκαίω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον. — 2) Προσάναμμα ἴσκα, ξύλον, ἐπιτήδειον διὰ νὰ ἀνάπτῃ φωτιάν τις. «ἐκκαύματα φρυγάνων ξύλα φρύγανα», μὲ τὰ ὁποῖα ἀνάπτουν τοὺς φούρνους. Διόδ. Σικ.

Ἔκκαυσις, εως, ἡ. Ἄναμμα, καύσιμον· τὸ νὰ ἀνάπτῃ, καίῃ, κατακαίῃ τίς τίποτε· φλόγωσις. ἀφ' οὗ

Ἐκκαυστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἄναμμα, καύσιμον, κατακαύσιμον· εἰς φλόγωσιν.

Ἐκκαυχάομαι, τό, καυχάομαι κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ. Βάκ. 31.

***Ἐκκάω**. Ἀττ. ἀντὶ ἐκκαίω. Πλάτ. Γοργ. σλ. 473. C.

Ἔκκειμαι, Μλ. -κείσομαι (κεῖμαι). Κείτομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος, βαλμένος ἔξω εἰς τὸ φανερόν νὰ μὲ βλέπουν ὅλοι· εἶμαι ἀφημένος, παρατημένος, ἠμπορεῖ νὰ μὲ μεταχειρισθῇ καθένας· εἶμαι γνωστὸς εἰς ὅλους. — 2) Εἶμαι ὑποτεταγμένος.

***Ἐκκείρω**· Μλ. -ερῶ, καὶ -καρῶ καὶ -κέρσω (κείρω). Κατακουρεύω τίποτε· ὅθεν «Σκυθιστὶ ἐκκεκαρμένος» Κουρευμένος, ξυρισμένος καθὼς κουρεύονται οἱ Σκύθαι. Σφκλ. παρ' Ἀθην. 9. σλ. 410. C. παραβλ. Πλουτ. Κορ. Σόλ. 14.

Ἐκκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ἔξω τοῦ δρόμου· πλανεμένος. ἐκκέλευθα, τὰ, Ξεχωριστὰ, παράμερα μονοπάτια. Λυκόφ. 1162.

Ἐκκενόω, Μλ. -ώσω (κενόω). Σκεπάζω, ξεκερόνω ἀδειάζω τίποτε μὲ τὴν ὁλότην. Θεόκρτ. ιζ΄. 40. πάκεῖ γλυκὺν ἐξεκένωσεν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίην στυγεροῖο γέροντος, Ἀφ' οὗ παρέδωκεν τὸ πνεῦμα, ἀπέθανεν δηλ., παρεδόθηταν εἰς τὸν Χάρωνα.

Ἐκκεντέω, Μλ. -ήσω (κεντέω). Σουβλίζω, τρυπῶ πέρα πέρα, μαχαιρόνω, σκοτόνω τινα σουβλίζοντάς τον. Πολύβιος.

Ἔκκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω, ἢ αὐτῆσαν ἔξω ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς σφαίρας του. ἀντιθ. τῷ, σύγκεντρος· ἀφ' οὗ

Ἐκκεντρότης, ητος, ἡ, Εὔγαλμα, ἀπομάκρυσμα ἀπὸ τὸ κέντρον. Ἰάμβλ.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ (ἐκκενόω). Ἄδειασμα, ξεκαίρωμα.

Ἐκκεραΐζω, Μ. ίσω (κεραΐζω). Κατακουρσεύω, κατακερματίζω· κατακόπτω τὰ δένδρα κ. τ. λ. τόπον τινος· καταστρέφω, κατερημάζω, ἐξολοθρεύω. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 81.

Ἐκκεράννυμι, Μ. -ράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.) Χύνω ἔξω καὶ ἀνακατόνω, τοῦτ' ἔστι χύνοντας ἔνα μέσα εἰς ἄλλο τίποτε τὸ ἀνακατόνω. Ἀνάλεκτ. Β, σελ. 38.

Ἐκκεχυμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐκχέω, Ἔξω χυμένα, δηλ. πλουσια, ἀφθόνως.

Ἐκκηραίνω, Μλ. ανῶ (κηραίνω). Ἀδυνατίζω, κάμνω τινα, ἤτι ἀδύνατον. Αἰσχύλ. Εὐμ. 124.

Ἐκκήρης, ὁ, ἡ, ἀντὶ ἐξήρης. ὑποσσουμ. ναῦς, Μὴ ἐξ κωπίσ· ἄνευ παραδείγμ.

Ἐκκηρυγμός, οῦ, ὁ (ἐκκηρύττω). Ἐξόριτμα τινος, τὸ ὁποῖον γνωστοποιεῖται μὲ διαλαλητὴν, τὸ τουρκ. τελάλην.

Ἐκκήρυκτος, ὁ, ἡ. Ἐξωρισμένος ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος, διὰ διαλαλήματος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξορία κοινοποιεῖται μὲ διαλάλημα· παρὰ τὸ

Ἐκκηρύττω, Ἀττ. ἐκκηρύττω. Μ. ξω (κηρύσσω). Κοινοποιῶ τί εἰς τὸν λαὸν διὰ τοῦ κήρυκος. Σφελ. Ἀντ. 27. — 2) Ἐξορίζω τινὰ ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς πατρίδος, διὰ τοῦ κήρυκος, ἤτοι διαλαλητοῦ κοινοποιῶν τὴν ἐξορίαν του· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Αἰσχν.

Ἐκκινακιδίζομαι, τό, κινακιδίζομαι κατ' ἐπίτασιν. Δ. Κάσ.

Ἐκκινέω, Μλ. -νήσω (κινέω). Κινῶ τί πρὸς τὰ ἔξω· ἐν γένει, κινῶ τίποτε, τὸ ταράζω μὲ βίαν καὶ δυνατά. Τροπ. Συγχίζω καὶ ταράττω τινα τόσον, ὥστε γίνεται ἄλλος ἐξ ἄλλου, τὸν κάμνω νὰ χάσῃ τὰ μέτρα του, νὰ μὴν ἠξεύρῃ τί νὰ κάμῃ. 2) οὐδετέρ. Χάνω τὴν ἰχνηλασίαν, το κοιντ. τὸν τορόν· ἐπὶ κυνηγετικῶν σκύλων, Ξενοφ. Κυνηγ. Γ. 10. ἀμφβ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἐκκινέω.

*Ἐκκίω (κίω) = ἔξειμι. Ὀδσ. Ω, 492. κατὰ τμῆσιν ἔμως.

Ἐκκλάω, Μ. άσω (κλάω). Κατατζακίζω, κατατρίβω, κατακλανίζω, κατακομματίζω· καταφανίζω· ἀδυνατίζω τίποτε. (α) Πλούταρ.

*Ἐκκλείω, Μλ. -είσω (κλείω). Κλείω, σφαλνῶ τινὰ ἢ τίποτε ἔξω, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ ἐμβῇ μέσα.

Ἐκκλέπτω, Μ. έψω (κλέπτω). Κλέπτω τι κρυφίως, ἢ μὲ δόλον καὶ πανουργίαν. »Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν Ἄρηα« Τὸν ἔκλεψε, τὸν ἐγλύτωσε μὲ δόλον ἀπὸ τὰ δεσμά. Ἰλ. Ε, 390.

Ἐκκληΐζω, Μ. ίσω· ψευδ. ἀναγν. ἀντί, ἐκκληΐω, Ἡρδτ. 1, 31. Παραβλ. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 169.

*Ἐκκληΐω, Ἰων. ἀντί, ἐκκλείω· Ἡρδτ. »ἐκκληϊόμενοι τῇ ὥρῃ« Ἀποκλειόμενοι ἀπὸ τὸν καιρόν· τοῦτ' ἔστιν, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν περιττὸν καιρὸν, δὲν τοῖς περίσσευεν ὁ καιρός· Ἡρδτ. 1, 31.

Ἐκκληματόομαι, ὡς παθτ. = κληματόω, Εὐγάζω, ἐκβάλλω κλήματα, κληματόβεργας· ἐπὶ ἀμπέλων ἐξαιρ. ὅταν τὰ βλαστάρια των αὐξάνουν καὶ γίνονται κλήματα. Γεωπον. Ε. 40.

Ἐκκλησία, ίας, ἡ (ἔκκλητος). Οἱ διὰ τοῦ κήρυκος συγκαλούμενοι καὶ συναθροιζόμενοι πολῖται· ἡ συνέλευσις, συνάθροισις τοῦ λαοῦ εἰς τὰς αὐτονόμους πόλεις. Ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συναθροίζονται καί, ἡ συνέλευσις ἡ συνάθροισις αὐτή. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο »κύριαι ἐκκλησίαι« αἱ τακτικαὶ καὶ διωρισμέναι συνάξεις τοῦ πλήθους· τέσσαρες εἰς κάθε Πρυτανείαν· αἱ δὲ ἔξω τῶν διωρισμένων, κατὰ περίστασιν γινόμεναι, ἐκαλοῦντο σύγκλητοι. 2) Παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ὀνομάζεται οὕτως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. »Ἐκκλησία λέγεται φερωνύμως, διὰ τὸ πάντας ἐκκαλεῖσθαι καὶ ὁμοῦ συνάγειν« Κύρλ. Ἱερσλμ. »Ἐκκλησία συστήματος καὶ συνόδου ἐστὶν ὄνομα« Ἡσχ. Ἐκκλ. ἐστὶ συναγωγή, πανήγυρις, σύνοδος κατὰ πόλιν, συγκρότησις« Κλημ. Στρωμ. ζ΄. »οὐ μόνον νῦν τὸν τόπον, ἀλλὰ τὸ ἄθροισμα τῶν ἐκλεκτῶν, Ἐκκλησίαν καλῶ« Ἰσδρ. Πηλ. β΄. Ἐπιστλ. 246. »τὸ ἄθροισμα τῶν ἁγίων, τὸ ἐξ ὀρθῆς πίστεως καὶ πολιτείας ἀρίστης συγκεκροτημένον Ἐκκλησία ἐστίν· καὶ κατ' ἔννοιαν τῆς σημασίας »Ἐκκλησία ἐστιν, ἄθροισμὸς τῶν πιστῶν· ὁ εἰς Χριστὸν πεπιστευκὼς λαός· τὸ σύστημα τῶν ὀρθοδόξων καὶ περὶ τὸν χριστιανισμὸν κατὰ πάντα ὑγιαινόντων· ὅθεν, Ἐκκλησία Θεσσαλονικέων« Παῦλ. Κατ' ἐξοχὴν δέ, Ἐκκλησία, τὸ σύστημα τοῦ κλήρου τῶν πιστῶν, ἔνθα προεδρεύει Πατριάρχης, ἢ Ἐπίσκοπος, ὑφ' ὃν ὑπόκειται ἡ ἐπισκοπή, ἡ ἐνορίαι, ἡ πόλεις καὶ χῶραι κ. τ. λ. ὅθεν Ἐκκλησία ἀνατολική, δυτική κ.τ.λ. καὶ ἐντεῦθεν λέγονται ὅτι καὶ οἱ πρόεδροι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Πρεσβυτέριον. »εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ« Τοῖς προεδρεύουσι, δηλ. Χρσστμ. καὶ ἑπομένως ὁ λαός, τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον τὸ ὑπὸ Ἀρχιερέως ποιμαινόμενον· »ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ« Πράξ. Ἀποστλ. κ΄. 28. Μετωνυμικῶς δέ, καὶ ὁ οἶκος, τὸ κτήριον, ἔνθα συνάγονται οἱ πιστοὶ εἰς προσευχήν. »Ναός, ὃν καὶ ἐκκλησιαστήριον ἔλεγον« Ἰσδρ. Πλτ. β΄. Ἐπιστλ. 246. »ἄλλο ἐστὶν Ἐκκλησία, καὶ ἄλλο Ἐκκλησιαστήριον· ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀμώμων ψυχῶν συνέστηκε, τὸ δὲ ἀπὸ ξύλων οἰκοδομεῖται« ἀφ' οὗ

Ἐκκλησιάζω, Κάμνω σύναξιν τοῦ πλήθους, συνάζω τὸ πλῆθος· ὁμιλῶ μέ, ἢ εἰς τὸν συνηγμένον λαόν, ἢ συμβουλεύομαι ὁμοῦ μὲ ὅλους τοὺς συνηγμένους. 2) παρὰ τοῖς Χριστιαν., Ἐμβάζω, φέρω τινὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

*Ἐκκλησιάρχης, ου, ὁ. Ἄρχων τῶν Ἐκκλησιῶν. — 2) ἐκκλ. εὐταξίας, Κανδηλανάπτης, ὑπηρέτης, ἐπιστάτης τῆς ἐκκλησίας, τοῦ θείου ναοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ.

Ἐκκλησιασμός, οῦ, ὁ (ἐκκλησιάζω). Τὸ νὰ συγκροτῇ, κάμνῃ τις ἐκκλησίαν, συνάθροισιν τοῦ λαοῦ, τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἢ νὰ συμβουλεύηται κοινῶς μὲ ὅλους εἰς αὐτήν.

*Ἐκκλησιαστήριον, τό. Ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον συναθροίζεται ὁ λαός.

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κάθεται, ἢ ὁμιλεῖ εἰς τὴν σύναξιν τοῦ λαοῦ.

Ἐκκλησιαστικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὴν κοινὴν τοῦ λαοῦ συνάθροισιν. — 2) παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἱερωμένος, ἱερός. »τὸ ἐκκλησιαστικόν« ὑποσουμ. »ἀργύριον« Τὸ ἀργύριον, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς Ἀθήνας πᾶς πολίτης, ὅστις ἤρχετο εἰς τὴν κοινὴν συνέλευσιν, ἐλάμβανεν ἀπὸ τὰ δημόσια ἀργύρια, τὸ ἰταλ. σινηδττ. ἀπὸ τὴν κάσαν τῆς κοινότητος, ὡς παραμύθιον, τὸ ἰταλ. ρικομπένσαν διὰ τὸν καιρὸν τὸν ὁποῖον ἔχανεν, ἐχασομεροῦσεν ἀπὸ τὴν δουλειάν του· τὸ ὁποῖον συνίστατο εἰς δύω ὀβολούς. 2) παρὰ τοῖς Χριστιαν. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκκλ. ἢ ὁ ἔχων κλίσιν καὶ ἀγάπην εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας.

*Ἐκκλησιέκδικος, ὁ, ἡ. Προστάτης, διαφεντευτὴς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἔκκλησις, εως, ἡ (ἐκκαλέω). Τὸ ἔξω κράξιμον, εὐγάλσιμον τινος ἔξω μὲ δόλον, μὲ ξεγέλασμα· προσκάλεσμα εἰς μονομαχίαν, ἢ φιλονεικίαν κ. τ. λ. τὸ ἰταλ. σφιδάρισμα· ἐρεθισμός, ἢ παρακίνημα τινος εἰς τὸ νὰ κάμῃ τίποτε.

*Ἐκκλητέριος, ὁ. Προσκαλεσμένος, κραγμένος ἔξω, πρὸς τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ ἔκκλησις. Βαλσμ.

Ἐκκλητεύω, Μ. εύσω· = κλητεύω· Maier καὶ Schömann, über den Att. process. σελ. 672. »κάλει μοι Ἀμύντορα καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ δεῦρο παρεῖναι« Αἰσχίν.

Ἐκκλητικός, ή, όν. Εἰς κάλεσμα, κράξιμον, προσκάλεσμα ἔξω ἀνήκων· παρακινητικός, ἐρεθιστικός· ξεγελαστής· ἑλκυστικός. Ἐπρρ. ἐκκλητικῶς.

Ἔκκλητος, ὁ, ἡ (καλέω). Προσκαλεσμένος, κραγμένος ἔξω· ἐκλεγμένος· ἐξαιρ. ὁ εἰς αἱρετὸν κριτὴν ἐκλεγόμενος, ἢ εἰς τὸν ὁποῖον παλινδικεῖ τις, τὸ ἰταλ. ἀππελλάρει, κάμνει ἀπελατσιόνην. — 2) ἡ ἔκκλητος ὑποσ. Βουλή, Οἱ ἐκλεγόμενοι ἐκ τῆς ὁλότητος τοῦ λαοῦ, εἰς συμβουλήν· ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν Ἀριστοκρατίαις, οἱ ἔκκλητοι, Τὰ μέλη τῆς ἐκκλήτου Βουλῆς, καὶ ὅλη ἡ ἔκκλητος Βουλή.

Ἔκκλιμα, τος, τό· = ἔκκλισις, Βῆσμα, τὸ νὰ κλίνῃ, βαίζῃ τις ἢ τίποτέ που. Διόδ. Σικ. Κ, 12.

Ἐκκλινής, ὁ, ἡ (ἐκκλίνω). Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς τὰ ἔξω. Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΕ. 6.

Ἐκκλίνω, Μ. ινῶ (κλίνω). Κλίνω, βαίζω πρὸς τὰ ἔξω. 2) οὐδετ. Ξεκλίνω, ἀποφεύγω, παραμερίζω, τραβιοῦμαι ὀπίσω. — β΄) Κλίνω, βαίζω πρὸς τὰ ἔξω, ἢ πρὸς τὴν γῆν. ἀφ' οὗ

Ἔκκλισις, σεως, ἡ. Ἀποφυγή, παραμέρισμα, τὸ νὰ τραβιέται τις ὀπίσω, νὰ μὴ δέχηται, νὰ μὴ θέλῃ νὰ κάμῃ τίποτε.

*Ἐκκλίτης, ου, ὁ. Ὅστις ξεκλίνει, παραστρατίζει ἀπὸ τὴν συνηθισμένην εὐταξίαν. Ἀγν. Ἀρτ. 2, 130.

*Ἔκκλιτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ξεκλίνει, ἀποφεύγει τι.

Ἐκκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ξεπλύνω. 2) Πλημμυρῶ. Ἀπολλόδ. Α΄. ζ΄. 3. Ἀντωνίν. Η, 51. ἀφ' οὗ

Ἔκκλυσμα, τό. Ξέπλυμα, ξεπλυμένον. Πλούταρ. Ι, 440.

Ἐκκλώζω, Μλ. -ώσω (κλώζω). Συρίζω, σουρίζω τινά.

Ἐκκναίω, Μ. αίσω (κναίω). Ἀφανίζω, καταδυνατίζω τίποτε, τὸ καταπαλαίω· φονεύω, σκοτόνω. Τρπκ. ἐπὶ φλυάρων, Κατακοχλῶ, ζαλίζω, ξεκουφαίνω τινα. Θεοκρίτ. ΙΕ. 88. »ἐκκναισεῦντι« Δωρικ. ἀντὶ »ἐκκναίσουσιν«.

Ἐκκνάω, Μλ. -νήσω (κνάω, ἀνμλ.). Κατατρίβω, καταξύω, ζουγρανίζω· ξεσκάπτω, ξεπαραχόνω, ξεσκαλίζω. Ἡρόδοτ. Ζ, 239. »τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησαν ἔνθα ἄλλοι »ἐξέκνησαν« ἀναγινώσκ.

Ἐκκοβαλικεύομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ. -εύσομαι (κοβαλικεύομαι). Ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω νὰ κερδαίνω μὲ κολακείας, διαβολάς, πανουργίας, ἀπάτην κ.τ.λ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 270. Ἰδὲ κόβαλος.

Ἐκκοιλαίνω, Μλ. -ανῶ (κοιλαίνω). Κάμνω τι κοῖλον, τὸ βαθουλόνω. Πολύβ. Γ, 48.

Ἐκκοιλιάζω, Μλ. -άσω (κοιλία). Ξεκοιλιάζω, ξεντερίζω. Ἀθην. σελ. 325.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι. ὡς παθτ. (κοιμάω). Κοιμῶμαι καὶ χορταίνω τὸν ὕπνον· ἐξυπνῶ.

Ἐκκοιτέω, Μλ. -ήσω (κοιτέω). = ἐκκαθεύδω, Κοιμῶμαι ἔξω· φυλάττω ἐν καιρῷ νυκτός. Ἰώσηπ. ς. 2. ἀφ' οὗ

Ἐκκοιτία, ἡ (κοίτη). Φυλακὴ ἐν καιρῷ νυκτός, ἡ ὅτις στέκει τις φύλακας τὴν νύχτα, τὸ Ἰταλ. σβάρδια, τὸ Οὐγγαρ. στράζα.

Ἐκκοκκίζω, Μ. ίσω (κοκκίζω). Εὐγάλλω τὸν κόκκον, ἢ τὸ κουκούτζι, τὸν σπόρον, τὸ κόκκαλον πράγματός τινος, π. χ. μήλου, κερασίου καὶ λ. τ. τ. Ἐν γένει, εὐγάζω τίποτε ἀπὸ τὴν στερεὰν θέσιν του, ἀπὸ τὸν τόπον του· διαρπάζω, ξεγυμνόνω· »ἐκκοκκίζω τὰς πόλεις«. Ἀρστφ. Εἰρ. 63. »ἐκκοκκίζω γήρατα«, Ἀποδιώκω, διώχνω τὰ γηράματα, τοῦτ' ἔστιν ἐξαλείφω τὰ σημεῖα τῶν γηρατείων. Λυσιστρ. 364. καὶ 448. »ἐκκοκκίζω τρίχας«, Μαδῶ, ξεριζόνω τὰς τρίχας· Ἀχάρ. 1179. »ἐκκοκκίζω σφυρόν«, Ξετσακίζω, στραμπουλίζω τὸν σφυρόν, τὸ κότζι. παραβλ. ἐγγιγαρτίζω.

Ἐκκολάπτω. Μ. άψω (κολάπτω) Κτυπῶ, ἢ γραβῶ τίποτε καὶ τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸν τόπον του, τὸ ξεσχίζω, τὸ ξεκολλῶ. Ἐπὶ αὐγῶν, Κλωσσῶ καὶ εὐγάζω πουλιά, ξεπουλιάζω· ὡς τὸ ἐκγλύφω, σκλεπίζω. ἀφ' οὗ

Ἐκκόλαψις, -εως, ἡ. Ξεκόλλημα, τὸ νὰ ξεκολλᾷ τις τίποτε· ξεκλώσσημα, ξεπούλιασμα.

Ἐκκολλαβέω, (κόλλαβος). Χάνω τοὺς κολλάβους, ἤτοι τὰ στριφτήρια, μὲ τὰ ὁποῖα τεντόνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας καὶ λ. τ. τ. Τροπ. ἐπὶ ποιητῶν, οἵτινες γηράσαντες χάνουν τὴν ποιητικὴν εὐφυΐαν των καὶ παραλογίζονται. παραλογίζομαι [illegible], μωρολογῶ. Ἀρστφ.

Ἐκκολυμβάω, Μ. ήσω (κολυμβάω). Κολυμβῶ ἄνω κάτω, κολυμβῶντας φεύγω, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε κακόν· τινός.

Ἐκκομιδή, ῆς, ἡ. Φέρσιμον, κουβάλημα ἔξω, πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον παίρνει τις εἰς τὰ χέρια, τὸ σηκόνει καὶ τὸ εὐγάζει ἔξω π. χ. τὸ σήκωμα νεκροῦ καὶ φέρσιμον εἰς ἐνταφιασμόν. 2) Εὔγαλμα γεννημάτων, πραγματειῶν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειαν, ἀπὸ τὸ βασίλειον. 3) Φυγή, φευγατιό, γλυτωμός. Ἡρδτ. 8, 44. »οἱ Πλαταιέες ἀπεβάντες εἰς τὴν περαίην, πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετέων«.

Ἐκκομίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (κομίζω). Ἐκφέρω, γλυτόνω τινά, ἢ τίποτε εὐγάζοντάς τον ἔξω ἀπὸ τίποτε. Ἡρδτ. 3, 43 »ἐπιλεξάμενος δὲ ὁ Ἄμασις τὸ βιβλίον τὸ παρὰ τοῦ Πολυκράτεος ἧκον, ἔμαθε ὅτι ἐκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος«. Ἄλλοτε δὲ ἀνεγινώσκετο καὶ ἐν Ἰλ. Ε 359 ὡσαύτως, ἐκκομίσαι. — Εὐγάζω, κουβαλῶ ἔξω, ἐξαιρέτ. νεκρὸν σῶμα εἰς ταφήν. »ἐκκομ. σῖτον«. ἐπὶ ἵππου, ὅστις σκορπίζει ῥίπτει ἔξω ἀπὸ τὴν φάτνην, ἤτοι ἀπὸ τὸ πάχνι τὴν τροφήν του. Ξεν. Μέσ. ἐκκομίζομαι, Φέρω, εὐγάζω, παίρνω ἔξω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Ἔτι δὲ καὶ ἀσφαλίζω, συγυρεύω, κρύπτω τίποτε διὰ χρείαν μου· φεύγω, γλυτόνω. 2) Ὑπομένω, ὑποφέρω. Εὐρπ. Ἀνδρ. 1266.

Ἐκκομισμός, ὁ. = ἐκκομιδή.

Ἐκκομπάζω, τό, κομπάζω κατ' ἐπίτασιν. Καυχῶμαι παραπολύ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 569.

Ἐκκομψεύομαι. Μλ-εύσομαι (κομψεύομαι). Εἶμαι κατὰ πολλὰ κομψός, τὸ ἰταλ. κάμνω πολλὰ κομπλιμέντα, πολλὰς τσερεμόνιας· εἶμαι πολλὰ εὔγλωττος. Ἰφιγ. Αὐλ. 333. »ἐκκεκόμψευσαι«. ἀμφίβ.

Ἐκκοπεύς, έως, ὁ (ἐκκόπτω). Μάχαιρα, ἢ ἄλλο τι ἐργαλεῖον, δι' οὗ κόπτομεν, ἢ πελεκοῦμεν τι πρὸς τὰ ἔξω δηλ. ἐπιπολέως, ἐπάν' ἐπάνω, ὡς τὸ πέγκοσκεύεια, πρὸς τὰ μέσα.

* Ἐκκόπευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κόπτῃ τις τίποτε ἐπιπολαίως, ξεπελέκι.

Ἐκκοπή, ῆς, ἡ. Κόψιμον πρὸς ἔξω ἐπιπολαίως, ξεπελέκημα· πελεκούδι, »ἐκκοπὴ δένδρων« Κομμάτι ξεκομμένον ἀπὸ κανὲν δένδρον. Πολβ.

Ἔκκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ἀποσταμένος, κοπιασμένος, κουρασμένος κατὰ πολλά.

Ἐκκοπρέω. Μλ-ήσω (κοπρέω), Χέζω.

Ἐκκοπρίζω, καὶ ἐκκοπρόω. Ξεκοπρίζω, εὐγάζω κοπριὰν ἔξω, τὴν κουβαλῶ καὶ τὴν ῥίπτω εἰς μέρος. 2) = ἐκκοπρέω. ἀφ' οὗ

Ἐκκόπρωσις, εως, ἡ. Ξεκόπρισμα, κουβάλημα κοπριᾶς καὶ ῥίψιμον εἰς ἄλλο μέρος· »ἐκκόπρ. τῆς κοιλίας«, Τὸ χέσιμον.

Ἐκκοπρωτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ ἐνεργῇ ἐκκόπρωσιν τῆς κοιλίας· κινητικόν.

Ἐκκόπτω. Μ. ψω (κόπτω). Κτυπῶ τίποτε καὶ ξεκόφτοντάς το τὸ εὐγάζω ἔξω· πελεκῶ· ξεκόφτω· σπρώχνω, ἀμπώχνω ἔξω. »ἐκκόπ. οἰκίαν« Τρυπῶ τὸν τοῖχον, ἢ ἀνοίγω μὲ βίαν σπίτι καὶ ἐμβαίνω μέσα. Παθτ. »ἐκκοπῆναι τοὺς ὀφθαλμούς« Τὸ νὰ εὐγάλουν τινὸς τὰ μμάτια. Ἀρστφ. Ὀρν. 342. Τροπ. Ξεριζόνω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, ἐξαλείφω τι μὲ τὴν ὀλότητα. Λουκιαν.

Ἐκκορακίζω, Μ. ίσω (κόραξ). Διώκω τινά, τὸ παρ' ἡμῖν κοινόν. τὸν στέλλω 'ς τὸν διάβολον, 'ς τανάθεμα.

Ἐκκορέω, Μλ-ήσω (κορέω). Σκουπίζω, σαρόνω, φουκαλῶ, ξεπαστρεύω, καθαρίζω, ξεσκουπίζω. Μεταφορικ. Ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἐρημάζω, ἀδειάζω· »μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα« Μὴ τὴν σκεπίζεις, ἀδειάζεις στέλλωντας τοὺς Ἕλληνας ἔξω, εἰς ἄλλους τόπους. Ἀρστφ. Εἰρ. 59. Καὶ κατὰ παίγμα λέξεως »τίς ἐκκόρησέ σε; (παρὰ τὸ κόρη) Τίς σὲ ξεπαρθένευσε; Ἀρστφ. Θσμ. 760. Ἐν γένει, Ἀπομακρύνω, παραμερίζω, βάλλω κατὰ μέρος· »ἐκκορηθείης σύ σευ« τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Ἄμποτε νά σ' ἔπερνεν ὁ διάβολος, νὰ πήγαινες 'ς τανάθεμα· νὰ χάνεσουν ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἀλκφ. 2) »κόρε, ἐκκόρει κορώνην«. Παιδί, διώξας τὸν κόρακα, τὴν ἔψαλλαν οὗτοι ἀπ' ἐδῶ· οὕτως ἄρχιζεν ἕνα τραγῴδι νυμφ(ι)άτικον, τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν εἰς τοὺς γάμους κοινῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ὁ κόρακας ἐνομίζετο ὅτι προσημαίνει χηρείαν. Παραβλ. Herm. de Aesch. Danald. σλ. IX. καὶ ἐξ ἐναντίας Boeckh expl. Pind. Syth. 3, 16.

Ἐκκορίζω, (κόρις). Ἀφανίζω τοὺς κορεοὺς, τὰς κόριζας Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 203. »τοὺς κόρεις ἐκκορίσασι«. Παρμν. Ἐπι. 11.

Ἐκκορυφόω, Μλ-ώσω (κορυφόω). »λόγον ἐκκορυφώσω« ἀντὶ ἀνακεφαλαιώσομαι, Ἡσδ. Ἔρ. 106.

Ἐκκοσμέω, Μλ-ήσω (κοσμέω). Στολίζω, καλλωπίζω, Ἀριστδ. Τ. Α. σελ. 148. ἀφ' οὗ

* Ἐκκόσμησις, εως, ἡ. Στόλισμα, καλλώπισμα, στάφνισμα.

Ἐκκοτταβίζω. Χάνω τὰ ἄσπρα μου εἰς τὸ παιγνίδι, τὸν κότταβον· ὅθεν »ἐκκεκοτταβισμένοι«, Ὅσοι ἔχασαν τὰ ἄσπρα του εἰς τὸν κότταβον. Ἴδε κότταβος.

Ἐκκουφίζω. Μ. ίσω. Ἀττ - ιῶ (κουφίζω). Σηκόνω τι ἀπάνω, τὸ ὑψόνω· ἐλαφρύνω, κάμνω τι ἐλαφρότερον, εὐκολώτερον. Πλούταρχος.

Ἐκκραγγάνω, καὶ ἐκκράζω, Μ. ξω. Ἀόρ. β. ἐξέκραγον (κράζω, ἀνμλ.). Φωνάζω μεγαλοφώνως, σκούζω, χουγιάζω.

* Ἐκκραυγάζω (κραυγάζω). = ἐκκράζω.

* Ἐκκρέμαμαι. Μλ. ἐκκρεμάσομαι (κρέμαμαι ἀνμλ.). Κρέμομαι ἀπό, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐκκρεμάννυμι, Μλ-άσω (κρεμάννυμι, ἀνμλ). τί τινος. Κρεμῶ τίποτε ἀπό, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. Μέσ. Κρέμομαι.

Ἐκκρεμάω, = ἐκκρεμάννυμι.

Ἐκκρεμής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρέμαται κάτω, εἶναι κρεμασμένον ἀπό, ἢ εἰς τίποτε. Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 87.

Ἐκκρημνάω. Μλ-ήσω (κρημνάω) τί τινος, καὶ τινὰ ἔκ τινος. Κρεμῶ τι ἔξω, Ἀρστφ. Ἱππ. 1368. Παθτ. Κρέμομαι ἔξω, ἢ ἀποκρεμοῦμαι, κρατοῦμαι κρεμάμενος ἀπὸ τίποτε. Εὐριπ. Ἴων. 1616. »πρόπτρων χεῖρας ἐκκρημνάμεσθα«.

Ἐκκρίνω, Μ. ινῶ (κρίνω). Ἐκλέγω, διαλέγω, ξεδιαλέγω, ξεχωρίζω. β'.) Ἀποβάλλω, ῥίπτω τὸ ἄχρηστον, ἢ ὅ,τι δὲν μοὶ ἀρέσκει· δὲν δέχομαι τίποτε, δὲν τὸ θέλω. γ'.) Κοπρίζω, χέζω· ἐπὶ ἰατρικῶν, Κινεῖ, κάμνει, προξενεῖ κίνησιν τῆς κοιλίας, ἀντιθ. τῷ, εἰσκρίνω. ἀφ' οὗ

Ἔκκρισις, εως, ἡ. Ξεχώρισις, διάλεξις, διάκρισις, ἢ ξελαγάρισμα, ἐξαιρ. τῶν ἀναθυμιάσεων, τοῦ ἱδρῶτος, τῆς τροφῆς, κλ. τ. τ.

Ἐκκριτικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον εἰς διάλεξιν, ξεχώρισιν, ξελαγάρισιν, κίνησιν τῆς κοιλίας, κινητικόν.

Ἔκκριτος, ὁ, ἡ. Ξεχωρισμένος· διαλεγμένος, ἐκλεγμένος· ἀποβαλμένος, ἀποῤῥιμμένος· Ὅ,τι εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν διὰ κινητικοῦ.

Ἐκκροτέω, Μλ-ήσω (κροτέω). Κτυπῶ τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω. Τροπ. Σχηματίζω τίποτε, τῷ δίδω σχῆμα, εἶδος, τὸ κάμνω νὰ εἶναι, νὰ φαίνηται ὅτι εἶναι κάτι τί. Ἰώσηπ. Π. Ἰ. ς'. 2.

Ἔκκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Πᾶν ὅ,τι κάμνει μεγάλον κρότον, θόρυβον.

Ἔκκρουσις, εως, ἡ. Κτύπημα πρὸς ἔξω, ἀμπώσμα, σπρώξιμον, διώξιμον ἔξω, ξεκούντημα.

Ἔκκρουστος, ὁ, ἡ. Κτυπημένος, σπρωγμένος, διωγμένος ἔξω. Ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι εἶναι δουλευμένον μὲ σηκωτὰ σκαλίσματα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 544. »ἔκκρουστον δέμας«.

Ἐκκρούω, Μ. ούσω (κρούω). Κρούω, κτυπῶ, σπρώχνω, διώχνω, ἀμπώχνω ἔξω. 2) Εὐγαίνω ἔμπρος, ἐπάνω, Φιλοστρ. Ἀπολλ. Δ. 19. »κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούειν«, Εὐγαίνουν, φυτρόνουν κέρατα.

Ἐκκτείνω, Μλ-ενῶ (κτείνω, ἀνμλ). παρ' Εὐριπ Μήδ. 585. »τινὲς ἐκκτενεῖν« ἀναγινωσκ. τὸ ὁποῖον ὁ Κριτικ. Πορσόν, ἀποδοκιμάζει ὡς μὴ Ἑλληνικόν, καὶ ἀναγινώσκ. »ἐκτενεῖ«, παραβλ. Bart. ep. cr. σλ. 81.

Ἐκκτυπέω, Μλ-ήσω (κτυπέω). Κάμνω κτύπον, κρότον ἔξω· εὐγαίνω μὲ κρότον καὶ ἦχον ἔξω, ἢ ἔμπρός.

Ἐκκυβεύω, Μ. εύσω (κυβεύω). Τελειώνω τὸ παιγνίδι τῶν κύβων, τῶν ζαριῶν. Μεταφορ. »τοῖς ὅλοις ἐκκυβεύω καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἐκκυβ.« Βάλλω εἰς κίνδυνον, τὸ ἰταλ. χαζαρδάρω, ῥισικάρω τὸ καλόν, τὴν εὐτυχίαν ὅλων. 2) παθτ. Χάνω εἰς τὸ παιγνίδι. Πλουταρχ. Ἀρταξ. 17. »χιλίους ἐκκυβευθεῖσα Δαρεικούς« Ἔχασεν εἰς τὸ παιγνίδι χιλίους Δαρεικούς.

Ἐκκυβιστάω, Μλ-ήσω (κυβιστάω). Ῥίχνομαι, ἢ πηδῶ· πίπτω, κρημνίζομαι ἔξω που κατακέφαλα, »ἐκκυβιστῶ ὑπέρ τινος« τὸ ἡμέτ. κοιν. Κάμνωντας τοῦμπαν ὑπερπηδῶ, πετάχνομαι πέρα, ἢ ἀπάνω ἀπὸ τίποτε. Ἐν γένει, πίπτω κατακέφαλα. Ξεν. Ἀν. 6, 1, 9.

Ἐκκυκλέω, Μλ-ήσω (κυκλέω). Ξεστρέφω, στρέφω, γυρίζω τι πρὸς τὰ ἔξω, ἐξαιρ. ἐν τῷ θεάτρῳ διὰ τῆς μηχανῆς, Ἐκκύκλημα, ὅπερ ἴδε παρακατιών· ὅθεν ἀνακαλύπτω, φανερόνω, δεικνύω, ἐκθέτω τι εἰς τὸ φανερόν· εὐγάζω, παραστήνω εἰ. τὸ θέατρον· »ἀλλ' ἐκκυκλήθητι« Δεῖξου, φανερώσου. Ἀρστφ. Ἀχ. 408. ἀντιθτ. τῷ, εἰσκυκλέω, παρβλ. ἐγκυκλέω. ἀφ' οὗ

Ἐκκύκλημα, τό. Μηχανή τις χρήσιμος ἐν τῷ θεάτρῳ, διὰ τῆς ὁποίας ἀνοίγεται τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς σκηνῆς καὶ δείκνυται εἰς τοὺς θεατὰς τὸ ἐνδότερον τῆς οἰκοδομῆς ὡς τι μησοειδὲς τὰς ὄψεις ἐξαπατῶν κοῖλον· ἐχρησίμευε δὲ εἰς θεατρικὰς πράξεις, μάλιστα τραγικάς, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ νὰ παρατηρῆται φόνος, ἢ αὐτοχειρία τινος π. χ. Σοφ. Ἠλ. 1466. «Ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μέν, εἰ πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω» καὶ Ἀντ. 1295. «οἴμοι· κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας ... ἔχω μὲν ἐν χείρεσιν ἀρτίως τέκνον, τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν». Ὁ Ἀριστοφ. σατυρίζει διὰ τοῦ ἐγκυκλήματος τὸν ἐν μελέτῃ βεβυθισμένον Εὐριπίδ. Ἀχαρ. 408. «Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον, ὑπάκουσον — ἀλλ' ἐκκυκλήθητ' — ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή». Καὶ τὸν Ἀγάθωνα. Θεσμ. 96. «Ὁ γάθων ἐξέρχεται· καὶ ποῖος ἐστιν οὗτος; — οὑκκυκλούμενος — ἀλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἴμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ... σίγα μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται». Ὅταν δὲ ἡ μηχανὴ αὐτὴ ἔκειτο ἐπὶ κυλίνδρων, ἀντὶ ἐπὶ τροχῶν, ὠνομάζετο ἐξώστρα. Ὁ δὲ τύπος, ἐγκύκλημα, ἀμφιβλ.

* Ἐκκυλινδέω, καὶ

* Ἐκκυλίνδω = ἐκκυλίω.

Ἐκκύλιστος στέφανος, Στέφανος τόσον καλὰ καὶ στερεὰ πλεγμένον, ὥστε δύναται νὰ τὸ κυλίσῃ τις. Ἀθην. ΙΕ'. 7. Πολυδ. Ζ. 199. παράβλ. κυλιστός.

Ἐκκυλίω (ῑ), ἐκκυλινδέω, καὶ ἐκκυλίνδω (κυλίω). Κυλιστρίζω, κυλῶ τίποτε τραβῶντας το ἔξω. Ὁμ. χρῆται τῷ παθητ. ἀορ. μόνον «ἐξεκυλίσθη ἐκ δίφρουι» Κύλισεν ἔξω ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ ἔπεσε κάτω. Ἰλιάδ. Ζ, 42. Ω, 392. Ξεστρέφω, ξετυλίγω, ῥίπτω ἔξω, τινάζω πέρα, ἐπὶ ἵππων ὅταν ῥίπτουν κάτω τὸν ἀναβάτην, καβαλάρην. Ἐν γένει, ἐκτρέπομαι, μεταπίπτω εἰς ἄλλο, ξεκλίνω· «ἐκκυλ. τέχνης». Αἰσχλ. Μετφρ. «ἐκκυλισθῆναι εἰς ἔρωτα, εἰς φαυλότητα». Τὸ νὰ παραδίδηταί τις καθόλου εἰς τὸ ἀφροδίσια, εἰς κακὰ καὶ ἀπρεπῆ πράγματα. Πολύβ. Α, 198. Ξνφ. Ἀπμ. 1, 2, 22. Πολυδ. Α, 108.

Ἐκκυμαίνω, Μ. ανῶ (κυμαίνω). Κάμνω, συκόνω μεγάλα κύματα. Πορευόμενος, τὸ ἰταλ. μαρτσιάρωντας, ἐξέρχομαι, σύγκλινω πέρα, σπρώνω τὴν τάξιν, τὸ ἰταλ. τὴν λίνιαν τοῦ στρατεύματος· «ὡς δὲ πορευομένων ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος, τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν». Ξνφ. Ἀν. 1, 8, 18. 2) μεταβτ. Ῥίπτω, πετάγω τίποτε ἔξω μὲ τὰ κύματα.

Ἐκκυματίζω, = ἐκκυμαίνω. Στράβ. ς'. 302.

* Ἐκκυνέω. Μλ-ήσω. Τεχνικὴ λέξις ἐπὶ τῶν ἰχνηλατούντων κυνηγετικῶν σκύλων· ὅταν ὁ σκύλος τοῦ κυνηγοῦ δὲν ἀκολουθῇ τὸ ἴχνος, ἢ τὸν τορὸν τοῦ ἀγριμιοῦ, ἀλλὰ μυρίζῃ καὶ τρέχῃ ποτὲ ἐδῶ καὶ ποτὲ ἐκεῖ. Ξνφ. Κυν. 3, 10. ὅπου ἄλλοι, ἐκκυνέω ἀναγν.

Ἐκκυνηγετέω, Μλ-ήσω (κυνηγετέω). Κυνηγῶ, εἶμαι εἰς τὸ κυνήγι· ἐν γένει, Κατατρέχω. Εὐριπ. Ἴων. 1422.

Ἔκκυνος, ὁ, ἡ (κύων). Σκύλος τοῦ κυνηγίου, τὸ τουρκβ. ζαγάρι, ὁ ὁποῖος δὲν ἐξακολουθεῖ, δὲν τρέχει κατόπι εἰς τὸ ἴχνος, ἢ τορόν, ἀλλὰ πότε εἰς τὸ ἓν πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος μυρίζει καὶ περιφέρεται. Ξενοφ. Κυνηγ. Ζ. 10.

Ἐκκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Σκύπτω καὶ κυτάζω ἔξω που, ἢ ἐμπρός. Τρπκ. Στέκομαι ἐμπρός, ἐξέχω. «ἐκκ. κεφαλήν» Εἶναι ἡ κεφαλή μου ἐμπρὸς κλίνουσα, ἀντὶ νὰ στέκηται κατὰ τὸ φυσικὸν ἴσια. 2) μεταβτ. Κρατῶ ἢ στήνω τίποτε ἐμπρός, ὥστε ἐξέχει ἀπὸ ἄλλα.

* Ἐκκυρτόω, Μλ-ώσω (κυρτόω). Καταστραβόνω, καταλυγιῶ τίποτε. Φιλστρ. νέ. Εἰκ. 12.

Ἐκκωδωνίζω, Μ. ίσω (κωδωνίζω). Διαδίδω καθένα λόγον, κάμμιαν εἴδησιν λέγοντας, διηγούμενός τον εἰς καθένα, τὸ τουρκβ. κάμνω τεβατύρι. εἰς τὸ διακωδωνίζω.

Ἐκκωμάζω, Μ. άσω. ἀντιθ. τῷ, εἰσκωμάζω, Εὐγαίνω, πηγαίνω εἰς κώμους, τὸ ἰταλ. ματτινάδας, ἢ εἰς ἄλλα τοιαῦτα ἀστεύματα, ἐξαιρ. εὐγαίνω, περιέρχομαι μὲ πομπήν, ἀλαλαγμούς, θορύβους, τασαχώδεις φωνάς. καὶ λ. τ. τ.

Ἐκκωφέω, Μλ-ήσω. ἰδὲ ἐν τῷ ἑξῆς.

* Ἐκκωφόω, Μλ-ώσω (κωφόω). Ξεκουφαίνω κάμνω τινὰ κωφόν, νὰ μὴν ἀκούῃ. Τρπκ. Ἀποστομόνω, τὸ κοινότ. ξεσουμπίζω τίποτε, τὸ κάμνω νὰ μὴ κόπτῃ, νὰ μὴ σουβλίζῃ, τρυπᾷ πλέον π. χ. ξίφος, μάχαιραν, λόγχην καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νοός. Κάμνω τινὰ μωρόν, ἀναίσθητον, τὸν ξεμωραίνω, Συνεσ. Ἐπ. Δ'. «ἐξεκώφωσε τὸ κάθαρμα». «οὐδεὶς ἐστὶν οὕτω τὸ θεῖον ἐκκεκωφημένος», Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ 1070. Ὁ τύπος, ἐκκωφέω, ἀμφιβάλλεται μὲν ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. ἰδὲ Pors. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 1279. Dind. ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 312. Titim. ἐν Ζωνρ. 1, σλ. 665.

Ἐκλαγχάνω. Μλ-λήξομαι (λαγχάνω, ἀνμλ). Κερδαίνω, λαμβάνω, ἀποκτῶ τίποτε μὲ κλῆρον, ἢ λαχνόν, τὸ κοινῶς σύνηθ. ἰταλ. κερδαίνω εἰς τὴν λοτταρίαν, ἢ κατὰ τύχην. «τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες». Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1337.

Ἐκλακτίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (λακτίζω). Κλοτζῶ, κτυπῶ μὲ τὰ ὀπίσθια ποδάρια, ῥίχνω κλοτζιές. Τρπκ. Καταφρονῶ τι καὶ τὸ ῥίπτω, δὲν τὸ μετρῶ διὰ τίποτε. «ἐκλακτίζω, τὰ πατρῷα, φθείρω, κακῶς ἐξοδεύω». Ἐπιστολ. Θεοφυλάκτ., ἐκλακτ. πρός τι. Ἀντιστέκομαι καὶ βιαζόμενος ἐναντίον εἰς τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐκλάκτισμα, ατος, τό. Χοροῦ τρόπος τις, εἰς τὸν ὁποῖον πηδῶν ὑψηλὰ ὁ χορευτής, κλωτζᾶ τὰ ποδάρια πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐκλακτισμός, ὁ. Κλοτζιά, κλότζισμα.

Ἐκλαλέω, Μλ-ήσω (λαλέω). Ἐκφράζω, ἐκφωνῶ· φλυαρῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κοινοποιῶ, κάμνω γνωστὸν τίποτε παντοῦ, εἰς ὅλους.

Ἐκλάλησις, εως, ἡ. Ἐκφώνησις, προφορά. Πολυδ. Ε. 147. (ᾱ)

Ἐκλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ). Παίρνω τίποτε ἔξω, ξεδιαλέγω, λαμβάνω, απολαμβάνω τι ἀπὸ τίποτε. 2) Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου συμφωνημένον τι ἔργον διὰ νὰ τὸ κάμω. Wess. ἐν Ἡρδτ. 9, 93. τὸ ἀντίθετον τούτῳ, δηλονότι, δίδω κάμμιαν δουλειὰν μὲ συμφωνίαν νὰ μοὶ τὴν κάμῃ τις, λέγεται ἐκδίδωμι. 3) παρὰ Γραμματ. Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, σημαίνω, δηλῶ· ὡς τό, ἐκδέχομαι. 4) Μέσ. ἐκλαμβάνομαι = ὑπολογίζομαι.

Ἔκλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Ὅ,τι εἶναι κατὰ πολλὰ λαμπρόν, καθαρόν, φωτεινόν. Πλάτ. Φαιδ. 59.

Ἐκλαμπρύνω, Μλ-υνῶ (λαμπρύνω). Κάμνω τι φωτεινόν, λαμπρόν. ἐκλαμπρύνομαι παθητ. Λαμπρύνομαι, περικυκλόνομαι ἀπὸ λάμψιν.

Ἐκλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Εὐγάζω λάμψιν, ἀντιφεγγοβολῶ. Τροπκ. Ἐμφαίνομαι ἐξαίφνα, διαπρέπω μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ δόξαν, δείχνομαι μὲ ὅλην μου τὴν λάμψιν. 2) μεταβτ. Κάμνω τι νὰ λάμπῃ, φέγγῃ. Λυκφρ. 1091. ἀφ' οὗ

Ἔκλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τίποτε λαμπρὸν φωτεινὸν σῶμα, ἀκτίδα.

Ἐκλανθάνω. Μλ-ήσω (λανθάνω, ἀνμλ). Κάμνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ τίποτε μὲ τελειότητα, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. καὶ τοῦ πργμτ. ἅμα. «Μοῦσαι αὐτὸν ἐκέλαθον (Ἐπκ. ἀντὶ ἐξέλαθον) κιθαριστύν» Τὸν ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ καθόλου τὸ νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν. Ἰλιάδ. Β. 600. Μέσ. Λησμονῶ τίποτε, δὲν τὸ ἠξεύρω, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι πλέον· μετὰ γενκ. Ὁμ., ὅστις ὅμως καὶ μετὰ ἀπρμφ. συντάσσει αὐτό· «καὶ ἐκλελάθοντο φρενὸς ἧστιν ἀψόρρον καταβῆναι», Ὀδσ. Κ, 557. τὸ αὐτὸ καὶ Ἐκλήθω.

Ἐκλαξεύω, Μ. εύσω, Κατασκευάζω τίποτε ἀπὸ πέτραν, κόπτωντας, πελεκῶντας τὴν πέτραν. Δευτρνμ. Κφ. I.

Ἐκλαπάζω, Μ. άξω (λαπάζω). = ἐξαλαπάζω, Ἀδειάζω, ξεκενόνω. 2) Ἐξολοθρεύω, κατερημάζω. 3) Ῥίπτω ἔξω, μετὰ γενκ. «πέδου λίθου ἐκλαπάξαι». Αἰσχύλ. Ἱκετ. 458.

Ἐκλάπτω, Μ. άψω (λάπτω). Πίνω λαίμαργα καὶ ὅλον τίποτε· ξεγλείφω τίποτε ὥστε δὲν μένει ἄλλο· καταπίνω λαίμαργα. Λυκόφρ. 1201.

Ἐκλατομέω, Μλ-ήσω (λατομέω). = ἐκλαξεύω· τὸ ἐκλαξεύω μέντοι οὐ πάνυ εὔχρηστον.

Ἐκλαχαίνω, Μ. ανῶ (λαχαίνω). Ξεσκάπτω· βαθουλόνω, κάμνω τίποτε βαθουλόν.

Ἐκλαχανίζομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ-ίσομαι, (λαχανίζομαι). Κόπτω, μαζόνω λάχανα. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Ζ. 11.

Ἐκλεαίνω, Μ. ανῶ (λεαίνω), Στιλβόνω, κάμνω ψαλιστερόν, τὸ ἰταλα. πολίρω, πολιτίρω, ὅλον τι, ἢ ἀπὸ ἔξω μόνον· τρίβω, ξύω· ὀλιγοστεύω τίποτε.

Ἐκλέγω, Μ. έξω (λέγω, ἀνμλ). Διαλέγω τίποτε ἀπὸ ἄλλα πολλά, διάφορα. Ἐξαιρ. μισθόω τοὺς ξένους στρατιώτας. Συνάζω, μαζόνω χρέη· ἔτι δὲ καὶ μέσ. καθ' ὅλας ταύτας τὰς σημασίας. «ὀβολὸν περὶ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγεται» Λουκιαν. Γ. σελ. 46. «μισθὸν ἐκλέγεται» Λιβάν. «ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν οἱ τελῶναι» Πλούτ. Η. σελ. 60. 2) Παίρνω τι ἀπὸ τίποτε.

Ἔκλειγμα, τὸ ἐκλεικτόν, τό (ἐκλείχω). Ἰατρικόν τι, τὸ ὁποῖον κρατοῦν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀναλύεται γλειφόμενον μὲ τὴν γλῶσσαν.

* Ἐκλειόω, Μλ-ώσω (λειόω). Κατατρίβω τίποτε καὶ τὸ κάμνω πολλὰ λεπτόν, ἢ ὁμαλόν.

* Ἐκλειπής, ὁ, ἡ· νεωτ. τύπος τοῦ, ἐλλιπής.

Ἐκλειπία, ίας, ἡ. «τῆς πίστεως». Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΘ. 3., Ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης.

Ἐκλειπτικός, ή, όν (ἔκλειψις). Πᾶν ὅ,τι λείπει, δὲν εἶναι σωστόν, εἶναι λειψόν. 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔκλειψιν.

Ἐκλείπω, Μ. ψω (λείπω). Ἀφίνω, παραιτῶ, ἀμελῶ, παρατρέχω παραβλέπω· «ἐκλείπω πόλιν εἰς ἄλλην» Ἀφίνω μίαν πόλιν καὶ ἔρχομαι εἰς ἄλλην· τρέχω ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν. Valck ἐν Ἡρδτ. 6, 100. Scheid. Ξεφ. Ἀν. 1, 2, 24. Ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως «ἐκλείπειν εἰς» — Μετοικίζομαι, κάμνω ἀποικίαν. Ἡρδτ. 8, 50. μάλιστα δὲ καὶ ἄνευ τῆς εἰς. Wunderl. obs. cr. σλ. 161. Ἐγκρατεύομαι ἀπὸ τίποτε, παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι. 2) Τρπκ. ἀμετβ. Λείπω, ὀλιγοστεύω, γίνομαι ὀλιγώτερος, μικρότερος· μετὰ μετχ. ἐνίοτε, π. χ. «ἐκλείπω λέγων» Ἀφίνω τὸ νὰ εἰπῶ τίποτε, δὲν τὸ λέγω, δὲν θέλω νὰ τὸ εἰπῶ· Ναρκόνομαι, λειποθυμῶ, ὀλιγοθυμῶ, ἀποθνήσκω· τελειόνω, σώνομαι, ἀφανίζομαι· λείπω δὲν εἶμαι σωστός· «ἡ σελήνη ἐκλείπει» Σκοτεινιάζει τὸ φεγγάρι, γίνεται ἔκλειψις τοῦ φεγγαριοῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡλίου. ἰδὲ ἔκλειψις. Ἔτι δὲ καὶ παθητ. καθ' ὅλας τὰς ἀμεταβτ. σημτ. «ὁ νεῖος ἐκλείπεται» ἀντὶ ἀφανίζεται. Αἰσχλ. Εὐμ 97. — Μτχ. τὸ ἐκλεῖπον, Πᾶν ὅ,τι λείπει ἀπὸ τίποτε.

Ἐκλειτουργέω, Μλ-ήσω. τό, λειτουργέω κατ' ἐπίτασιν. «τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειτούργησεν»; Ἰσαῖος.

Ἐκλείχω, Μλ-ξω. Λείχω, ἀγλείφω τίποτε καλά, ὅλον.

Ἔκλειψις, εως, ἡ (ἐκλείπω). Τὸ νὰ ἀφίσῃ, παραιτῇ, ἀναβάλλῃ τις τίποτε· τὸ νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ καθῆκον, ἢ χρέος του. 2) ἀμτβ. Τὸ νὰ ὀλιγοστεύῃ, γίνεται ὀλιγώτερον, μικρότερον· τὸ νὰ λείπῃ, ἀφανίζηται τίποτε νὰ μὴ φαίνη-

ται πλέον, ἐξαιρ. ἔκλειψις ἡλίου, σελήνης· Ὅταν σκοτίζηται ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ δὲν λάμπουν καθόλου εἰς διάστημα μερικῶν λεπτῶν τῆς ὥρας.

*Ἐκλεκτέος, έα, έον. Ἐπθ. ῥηματ. τοῦ, ἐκλέγω Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἐκλέγηται, διαλέγηται, ἐκλεχθῇ ἢ ἐκλεχθῇ καὶ λ. Πλάτ. Πολ. 7, σλ. 535. Α.

Ἐκλεκτικός, κή, κόν (ἐκλέγω). Ὅστις ἐκλέγει, διαλέγει. οἱ Ἐκλεκτικοὶ φιλόσοφοι δηλ., οἵτινες ἔκλεγον ἀπὸ τὰς αἱρέσεις τῶν ἄλλων φιλοσόφων ὅσας ἤθελον, καὶ αὐτὰς μόνον ἐδέχοντο, ὄχι δὲ τελείαν αἵρεσιν τινος φιλοσόφου.

Ἐκλεκτός, κτή, κτόν (ἐκλέγω). Ὅ,τι εἶναι ἐκλεγμένον, διαλεγμένον.

Ἐκλεκτῶς, Ἐπίρ. Διαλεχτά.

Ἐκλελαθεῖν. Ἐπι. ἀόρ. β'. κατὰ διπλασιασμ. παρὰ τὸ ἐκλανθάνω. Ἰλιάδ., ἐκλελαθέσθαι, Ἐπι. μέσ. ἀόρ. β'. Ὁμ.

Ἐκλελυμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐκλύω· Ἀφημένα, ἀμελημένα, ἀδύνατα, ἀτέντωτα, ἀτάνιστα.

Ἔκλεμμα, ατος, τό (ἐκλέπω)· Ξώφλι, τσώφλι, τσέφλα, φλοῦδα.

Ἔκλεξις, εως, ἡ (ἐκλέγω)· Ἐκλογή, διάλεγμα.

*Ἔκλεο, β'. ἑνικ. πρσπ. Παρατ. τοῦ, κλέω, Ἐπι. ἀντί, ἐκλέεο. Ἰλιάδ. Ω, 202.

Ἐκλεπίζω, Μ. ίσω. = ἐκλέπω, Ξελεπίζω, ξεφλουδίζω, εὐγάζω, τὴν φλοῦδαν, τὸ ξώφλι· ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, ἀφ' οὗ κλωσσήσουν τὰ αὐγά των, τὰ τρυποῦν μὲ τὸ ῥάμφος, σουρουπώνουν, καὶ οὕτως εὐγαίνουν τὰ πουλιά των· παραβλ. ἐκκολάπτω.

Ἐκλέπισις, εως, ἡ· Ξελέπισμα, ξεφλούδισμα. 2) Εὔγαλμα τῶν πουλιῶν ἀπὸ τὰ αὐγά, ξεκλώσσημα.

Ἔκλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ λεπτόν, τὸ ἰταλ. φίνο. 2) (ἐκλέπω), Ξεφλουδισμένον.

Ἐκλεπτουργέω, Μλ-ήσω (λεπτόν, ἔργον). Κάμνω ψιλήν, λεπτὴν δουλειάν. Συνέσ. σελ. 30.

Ἐκλεπτύνω, Μλ-υνῶ (λεπτύνω). Κάμνω τι καταπολλὰ λεπτόν, ἢ λιγνόν. Γεωπον. ιϛ'. 6.

Ἐκλέπω, Μ. ψω (λέπω). = ἐκλεπίζω. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1104.

Ἐκλευκαίνω. Μ. ανῶ (λευκαίνω)· Καταπρίζω, κάμνω κατὰ πολλὰ ἄσπρον τίποτε. Παθητ. Κατασπρίζω, γίνομαι καταπολλὰ ἄσπρος.

Ἔκλευκος, ὁ, ἡ (λευκός)· Ὅ,τι εἶναι καθόλου ἄσπρον· παραβλ. ὑπέκλευκος. Ἱπποκράτης.

*Ἔκλεψις, εως, ἡ (ἐκλέπω) = ἐκλέπισις.

Ἐκλήγω, Μ. ξω (λήγω). τινός. Παύω, τελειόνω, καθόλου. κἐκλήξω χορὰς δακρυρρόους.

Ἐκληθάνω, καὶ ἐκλήθω, Ὀλίγον χρήσιμοι τύποι ἀντὶ τοῦ, ἐκλανθάνω.

Ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ (ἐκλαμβάνω)· Ὅστις ἀναλαμβάνει, ἀναδέχεται, παίρνει ἐπάνω του τὸ νὰ κάμῃ τίποτε· ἐξαιρέτως κανὲν συμφωνημένον ἔργον· τὸ ἰταλ. ἰντραπρενδέντης.

Ἐκληρέω, Μλ-ρήσω (ληρέω)· Φέρνομαι πολὺ μωρά. 2) μετβ. Περιπαίζω τινά, τὸν μεταχειρίζομαι, τὸν κρατῶ ὡς τρελλόν, τὸν στέλλω, τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά μου, τὸ κοινότ. τὸν δίδω δρόμον λέγωντάς του φλυαρίας, μωρολογίας διὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτόν. Πολυβ. ΙΕ'. 26.

Ἔκλησις, εως, ἡ (ἐκλανθάνομαι)· Ἀλησμονησιά, ξαλησμόνημα· τὸ νὰ ἀλησμονήσῃ τις τίποτε καθόλου. ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θέωμεν. Ὀδυσ. Ω, 484. ὅπερ ὅμως ὁ Reisig enarr. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 557. ἐκλησις, παρὰ τὸ, λῆστις, γράφεσθαι θέλει, καὶ τὸ ἁπλοῦν, λῆστις ἅμα ἀμφιβλ. νομίζει.

Ἔκληψις, εως, ἡ (λαμβάνω)· Τὸ νὰ εὐγάνῃ, παίρνῃ τις τίποτε ἔξω· τὸ νὰ πιάνῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον ῥίπτει τις πρὸς αὐτόν· τὸ νὰ ἐκλαμβάνῃ στοχάζηται, νομίζῃ τίποτε κατὰ ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον· ἐξαίρεσις.

Ἐκλιθολογέω, Μλ-ήσω (λιθολογέω). Ἐκλέγω, διαλέγω πέτρας, καθαρίζω καὶ πετρεύω τι ἀπὸ τὰς πέτρας. Θεόφρ.

Ἐκλικμάω, Μ. ήσω (λικμάω). Λιχνίζω, καθαρίζω τίποτε μὲ τὸ λιχνιστήρι, λιχνίζωντάς το, καθὼς τὰ γεννήματα εἰς τὸ ἁλῶνι.

Ἐκλιμία, ίας, ἡ (λιμός). Μεγάλη πεῖνα, ξελιμασιά· τὸ νὰ ἦναι τις πάντοτε λιμασμένος, πεινασμένος, παρὰ τοῖς Ο'. Δευτερον. 28.

Ἐκλιμνάζω, Σπάνιος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἐκλιμνόω. Ἱερογ. Ἀληγ. Κεφ. Θ'. καὶ Ἀππιαν.

*Ἐκλιμνόω. Μλ-ώσω (λιμνόω). Κάμνω κανένα τόπον νὰ γένῃ καθόλου βάλτος, λίμνη, μπάρα.

Ἔκλιμος, ὁ, ἡ (λιμός). Ξελιμασμένος, καταπολλὰ πεινασμένος, κατάλιγνος ἀπὸ πεῖναν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 6.

Ἐκλιμπάνω, = ἐκλείπω, κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκλινάω, Μλ. ήσω (λινάω). Φεύγω, γλυτόνω ἀπὸ τὰ δίκτυα, ἀπὸ τὰ βρόχια, ὅπου εἴμουν πιασμένος.

Ἐκλιπαίνω, Μ. ανῶ (λιπαίνω), Παχύνω τι, τὸ κάμνω νὰ γένῃ παχύ. Τροπ. Ὁμαλύνω, ἰσιάζω, κάμνω τι ὁμαλόν, ἴσιον, Ποσίδιππος παρ' Ἀθην. 318. κτὸ πέλαγος ἐκλιπανεῖ, Θέλει ἰσιάσει τὴν θάλασσαν, ἤτοι τὴν γαληνίσει.

Ἐκλιπαρέω, Μλ-ήσω (λιπαρέω). τί, ἤ τινά παρά τινος, Παρακαλῶ, θερμῶς καὶ ἐνστατικῶς, δέομαι, διὰ νὰ ἀποκτήσω τίποτε. Schaef. appar. Dem. 3, σλ. 483.

Ἐκλιπής, έος, ὁ, ἡ (ἐκλείπω). Πᾶν ὅ,τι λείπει, εἶναι ἐλλειπές, λειψόν, δὲν εἶναι σωστόν. 2) πᾶν ὅ,τι ἀφίνεται, παραβλέπεται, παρατρέχεται.

Ἐκλογέομαι, Μλ-ήσομαι. μέσ. ἀποθ. ὡς τό, ἐκλογίζομαι. Προφασίζομαι, δικαιολογοῦμαι, θέλω νὰ ἀθωωθῶ διὰ τίποτε· μετὰ αἰτιατ. ἢ γενικ. τοῦ πράγμ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. κἐκλογέομαι τὴν ἀνάγκην· Προφασίζομαι μὲ τὴν ἀνάγκην. κἐξελογεῖτο τῆς ἀνάγκης.

Ἐκλογεύς, έως, ὁ (ἐκλέγω). Ὅστις συνάγει δοσίματα δημόσια, φόρους, δασμοὺς καὶ λ. τ. τ. Boekh ἐν Ἀθη. Staatsh. 1. σλ. 108. Fig. 191.

Ἐκλογή, ῆς, ἡ. Διάλεγμα, τὸ νὰ ἐκλέγῃ ἢ διαλέγῃ τις τίποτε. τὸ νὰ συνάζῃ χρέη, δημόσια δοσίματα. 2) τὸ ἐκλελεγμένον, διαλεγμένον· ἐξαιρ. μικρὰ ποιήματα, καλά, χρήσιμα τεμάχια, περικοπὰς ἀπὸ συγγράμματα· ὅθεν ἐνγένει, πᾶν ὅ,τι ἐκλέγεται ὡς καθ' αὑτὸ ἄριστον.

*Ἐκλόγησις, εως, ἡ. Ἔρευνα, ἐξετασμός, ἐξέτασις. Δγν. Αρτ.

Ἐκλογία, ίας, ἡ. = ἐκλογή, παρὰ Διοι. Ἀλικ. Ε. σμφ.

Ἐκλογίζομαι, Μ. ίσομαι. Μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι). Λογαριάζω, κάμνω λογαριασμόν ἐξετάζω, καθαρίζω, βάλλω λογαριασμόν τινα εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, μεταλογαριάζω νὰ πληροφορηθῶ ἂν δὲν εἶναι σφαλμένος ὁ λογαρ. ὅθεν Συλλογίζομαι, στοχάζομαι καλῶς περί τινος. Ἡρόδοτ. Γ'. 1. κταῦτα δὴ ἐκλογιζόμενος, ἐποίησε τάδε. Ἀποδείχνω, παρατηρῶ τίποτε σκεπτόμενος, παρατηρῶν καὶ λογαριάζωντας, μετρῶντάς το καλά, Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 1420. 2) = ἐκλέγομαι, Διαλέγω τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. 3) = ἐκλέγομαι, Δικαιολογοῦμαι, προφασίζομαι, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀθωωθῶ, παρὰ τὸ

*Ἐκλόγιον, τό. = ἐκλογή. 2.

*Ἐκλόγισις, εως, ἡ. Ἐπιρ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 144. καὶ

Ἐκλογισμός, οῦ, ὁ. Λογαριασμός, ξετίμησις· Στοχασμός, συλλογισμός· ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐκλογιστής, στοῦ, ὁ. Λογαριαστής, ὅστις κάμνει τοὺς λογαριασμούς.

Ἐκλογιστία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ λογαριάζῃ, κάμνῃ, τελειόνῃ τις τὸν λογαριασμόν του μέ τινα καὶ νὰ τὸν ξεπληρόνῃ, παρὰ τοῖς Ο'. Τωβ. Α'. 21.

Ἔκλογος, ὁ, ἡ. Διήγησις, ἀφήγημα. Αἰσχύ. Σαλαμ. 190.

*Ἐκλουτήριον, τό = ἔκλουτρον. Ἐπιγρμ. Αἰγ.

Ἔκλουτρον, τό. Πολυβ. Μ'. 16. Ἀγγεῖον διὰ νίψιμον, πλύσιμον, λούσιμον. παρὰ τὸ

Ἐκλούω, Μ. ούσω (λούω, ἀνμλ.). Ξεπλύνω, πλύνω τίποτε.

Ἐκλοφίζω, (λόφος). Εὐγάζω, παίρνω μέρος τι ἀπὸ τινα λόφον, χαλνῶ λόφον τινά, χωματοβουνί, κἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν Δικαιαρχίας λόφων ἐξελοφίζετο». Ἡ γῆ ἐσκάφθη τόσον ὥστε ἐχαλάσθησαν οἱ λόφοι της. Σουίδ.

Ἐκλοχεύω, Μ. εύσω (λοχεύω). Ξεγεννῶ, τελειόνω τὴν γέννησιν, γεννῶ εὐτυχῶς. Ὀρφ. Ἀργ. 43. 251. Ἀνθλ. Παλατ. Jac. σλ. 480.

Ἐκλοχίζω, Μ. ίσω (λόχος). Ἐκλέγω, διαλέγω ἐκ τινος λόχου στρατιωτῶν τοὺς καλούς, κἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων». Ἄσμα Σολομ. Ε. 2) Διαμοιράζω τὸ στράτευμα εἰς λόχους, τὸ ἰταλ. τρούπας, τὸ τουρκ. ταϊφάδες.

Ἐκλοχμόομαι, Μλ-μώσομαι· τό, λοχμόω κατ' ἐπίτ. ἐπὶ τόπου, Γίνεται δάσος γεμίζει ἀπὸ κοντοκλάδια. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ. 2.

Ἐκλυγίζω. Μλ-ίσω (λυγίζω). Λυγίζω τίποτε πρὸς τὰ ἔξω, ξελυγίζω τίποτε, τὸ ἰσιάζω. Πορφύρ. Α'. 33.

Ἔκλυπος, ὁ, ἡ· ἢ ἔκλυπρος (λύπη), Καταπολλὰ λυπημένος, κατα λυπημένος.

Ἔκλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Χωρὶς λύραν, κακόφωνος, ἄχαμνα συμφωνημένος, τὸ τουρκ. δουζενσιζμένος· ἀσύμφωνος μὲ τὸν ἦχον τῆς λύρας. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην. Α'. σελ. 22. κπνεύματα ἔκλυρα», καὶ Πλούταρ. Προβ. Συμ. Ζ'. 1.

Ἔκλυσις, εως, ἡ (ἐκλύω). Λύσιμον ἀπὸ τὰ δεσμά· ἐλευθέρωσις, λύτρωσις. 2) Ἀνάλυσις· νάρκωσις τῶν μελῶν, τῶν δυνάμεων, ἀδυναμία, λειποθυμία.

Ἐκλυσσάω. Μλ-ήσω. τό, λυσσάω κατ' ἐπιτ., Καταλυσσάζω, καταλυσσιάζω. Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΓ'. ιϛ'. 2.

*Ἐκλυτήρ, ῆρος, ὁ. (ἐκλύω) Λυτρωτής, ἐλευθερωτής· ἀφ' οὗ

Ἐκλυτήριος, ὁ, ἡ. Εἰς ἀπόλυμα, λύτρωμα, γλύτωμα, ἐλευθέρωσιν ἀνήκον, ἁρμόδιον· τὸ ἐκλυτήριον· ὑπακ. Ἱερόν, Θυσία ὑπὲρ σωτηρίας, ἐλευθερώσεως ἀπὸ κανένα κίνδυνον, ἀπὸ κανὲν κακόν.

Ἔκλυτος, ὁ, ἡ. (ἐκλύω) Ἀπολυμένος, γλυτωμένος, λυτρωμένος, ἐλευθερωμένος — 2) Ἀναλυμένος· χαυνωμένος, ἀδυνατισμένος, ἀτονημέ. Ἐπίρ. ἐκλύτως.

Ἐκλυτρόω Μλ-ώσω. (λυτρόω) Λυτρόνω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω τινά, ἢ τίποτε πληρόνωντας ἄσπρα· τὸ συνθ. ξαγοράζω, ξεσκλαβόνω μὲ ξεσκλαβωτικά· ἀφ' οὗ

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, = ἀπολύτρωσις· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐκλύω, Μ. ύσω. (λύω, ἀνμλ.) Ἐλευθερόνω, ἐξαγοράζω, λυτρόνω· τινά τινος· ἔτι δὲ καί, τινά τινι. Ὁμ. χρῆται τῷ μέσ. Μλ. κκακῶν σε ἐκλύσομαι». Ὀδυσ. Κ, 286. ὁ δὲ Σοφκλ. τῷ ἐνστ. καὶ τῷ ἀορ. Τραχ. 21. Αἴ. 531. Οἰδ. Τ. 1003. — 2) Ξελύω, λύω, ἀπολύω, ξεχωρίζω· Ἀδυνατίζω, χαυνόνω, ξετεντόνω, ἀποσταίνω τίποτε· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. δίχρ. τὰ πλεῖστα ὅμως βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀορ. μκρ. καὶ ἐν τῷ παθτ. Παρτατ. βρχ.)

Ἐκλωβάω, Μ. ήσω. τό, λωβάω κατ' ἐπίτ. Καταλυπῶ τινα. κἐκλωβηθῆναί τινα» Σοφκλ. Φιλ. 330.

Ἐκλωπίζω, Μ. ίσω. (λώπος). Ξεσκλίζω, ξεσκεπάζω, ξεγυμνόνω, ξεντύνω. «τὰ δ' ἐλώπισε πλευρὰν ἅπασαν.» Σοφοκλ. Τραχ. 942.

Ἐκλωτίζω, Μ. ίσω, = ἀπολωτίζω. Ἡσύχιος.

Ἐκμαγεῖον, τό (ἐκμάσσω). Ὁποιαδήποτε ὕλη, εἰς τὴν ὁποίαν τυπόνει τις τίποτε, π. χ. κηρί, βουλοκέρι, γύψος κλ. τ. τ. — Τὸ εἰς αὐτὰ ἐκτυπούμενον. Τροπ. «ἐκμαγεῖον πέτρης.» ἐπὶ ψαράδων, ὅταν περιφέρωνται, καταθλίβωνται, κατακοπιάζωσιν ἀνάμεσα εἰς σκοπέλους, σπιλάδας. Ἀνθ. — 2) Οἱονδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον σφογγίζεταί τις, προσόψι, χειρομάνδυλον, τὸ ἄλλως, χειρεκμαγεῖον.

Ἐκμαγέω, = ἐκμάσσω, καὶ ἐκμάσσομαι. Ἡσύχιος καὶ Σουΐδας.

Ἔκμαγμα, ατος, τό (ἐκμάσσω). Ὅ, τι εἶναι τυπωμένον εἰς γύψον, κηρί, κ. τ. τ. ὅθεν εἰκὼν ἀπαράλλακτος μὲ τὸ πρωτότυπον. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 514. «αὐτ' ἔκμαγμα σόν.»

Ἐκμαίνω, Μλ-ανῶ (μαίνω) Κάμνω τινὰ νὰ καταντήσῃ εἰς μανίαν, τρέλλαν, διὰ ἔρωτα, θυμὸν καὶ λ. ψυχικὰ πάθηματα. Ἀνάπτω, φατιάζω τινά. «τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.» Νὰ ἀνάψῃ τὸν πόθον σου. Σοφοκλ. Τραχ. 1142. καὶ Εὐριπ. Βάκχ. 36. «πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα ἐξέμηνα δωμάτων,» Τὰς ἔφερα εἰς μανίαν διὰ νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ σπίτια των, τὸ κοιν. τὰς ἐδαιμόνισα Παθτ. μετὰ β'. ἀναργ. Παρμ.. Καταντῶ εἰς σφοδρὰν λύσσαν, μανίαν, δαιμονίζομαι, γίνομαι ἄλλος ἐξ ἄλλου. «τοιαῦτα πολλὰ ἐς Πέρσας τε καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐξεμαίνετο» Ἐφέρετο μὲ τοιαύτην μανίαν καὶ λύσσαν. Ἡρόδ. 3, 37.

Ἐκμακαρίζω, Μλ. ίσω· τό, μακαρίζω κατ' ἐπιτ. Μακαρίζω τινὰ πολύ, παραμακαρίζω, παρακαλοτυχίζω.

Ἔκμακτος, ὁ, ἡ (ἐκμάσσω). Ὅ, τι εἶναι τυπωμένον εἰς γύψον, ἢ κηρί. «παίδεσσιν ἐκμακτοῖσιν.» Ἐμπεδοκ. παρὰ Θεοφρ. Αἰσθ. σελ. 21.

Ἔκμακτρον, τό, = ἔκμαγμα Εὐριπ. Ἠλέκτ. 535.

Ἐκμαλάσσω, Ἀττ. ἐκμαλάττω, Μ. ξω (μαλάσσω). Μαλακόνω τίποτε, τὸ κάμνω παραμαλακόν· κάμνω τινὰ μαλακόν, γυναικώδη, τὸ ἰταλ. δελικάτον.

Ἐκμαλθακόω, = ἐκμαλάσσω.

Ἐκμανής, ὁ, ἡ (ἐκμαίνομαι). Καταλυσσασμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του ἀπὸ θυμὸν καὶ λ. ψυχικὰ πάθη Ἐπίρρ. ἐκμανῶς.

Ἐκμανθάνω, Μ. θήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.) Μανθάνω, μαθαίνω τίποτε καλὰ καὶ σωστά· καταλαμβάνω, κατανοῶ τίποτε μὲ ἀκρίβειαν. Ἡρόδ. 5, 91. – 2) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν. Ἡρόδ. 7, 28. – 3) Ἀποστηθίζω, μανθάνω τίποτε καὶ τὸ ἠξεύρω ἐκ στήθους, ἀπ' ἔξω.

Ἔκμαξις, σεως ἡ (ἐκμάσσω). Τὸ νὰ ἐκτυπόνῃ τις τίποτε, εὐγάζῃ τὸν τύπον τινός εἰς κηρί, γύψον καὶ τ. τ. – Τὸ νὰ σφογγίζῃ τις τίποτε καλά.

* (**Ἐκμάομαι**). Ἄχρηστος ἐνστ. τοῦ θέματος μάω, μάομαι· ἀφ' οὗ ὁ Ἐπ. ἀόρ. «ἐμάσσατο τέχνην» Ἐφεύρηκεν ἄλλην τέχνην· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Αὐτὸς ἐπινόησεν ἄλλην τέχνην. Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 511. παρβλ. εἰσμάομαι, ἐπιμάομαι.

Ἐκμαραίνω, Μ. ανῶ (μαραίνω). Ξηραίνω, ἀφίνω τί νὰ ξηρανθῇ, νὰ μαρανθῇ, μαραγκιάσῃ.

Ἐκμαργόω, Μλ. – ώσω (μαργόω) Τρελλαίνομαι, ζουρλαίνομαι, χάνω τὸν νοῦν μου διὰ ἀγάπην, ἢ δι' ἄλλο τι ψυχικὸν πάθημα. Εὐριπ. Τρῳάδ. 992. «φρένες ἐξεμαργώθησαν.»

Ἐκμαρτυρέω, Μλ. – ήσω (μαρτυρέω). Μαρτυρῶ, λέγω, βεβαιόνω τίποτε ὡς μάρτυρας αὐτόπτης ἢ αὐτήκοος. Αἰσχίν. «εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρήσαιμι, Νὰ μαρτυρήσω, νὰ εἰπῶ ἐμπροσθεν εἰς πολλούς. Διον. Ἀλικ. Ζ'. 33. Στράβ. ΙΒ', σελ. 859. 2) Ἄρρωστος ὤν, ἢ ἀπών, ὅθεν μὴν ἠμπορῶν νὰ μαρτυρήσω τίποτε διὰ ζώσης φωνῆς, δίδω ἔγγραφον μαρτυρίαν μου περὶ τινος πράγματος· δίδω μαρτυρίαν ὅτι εἶναι τις ἄρρωστος, ἢ ἀπών· ἀφ' οὗ

Ἐκμαρτυρία, ίας, ἡ· καὶ ἐκμαρτύριον, τό. Ἡ μαρτυρία ἀρρώστου, ἢ ἀπόντος τινός.

Ἐκμάσσω, Ἀττ. ἐκμάττω, Μ. ξω (μάσσω). Σφογγίζω τίποτε καλά, τρίβω τι ἀλείφοντάς το μὲ τίποτε. Ἱπποκράτ. «σπόγγους βρέχων καὶ ἐκμάττων.» «ἀλείφειν ἐς κοίτην καὶ ἐκμάσσειν» Ἀλείψει ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην, μὲ τὸν δάκτυλον. «ἐκμάσσου τῷ δακτύλῳ τοὺς τόπους»· Τοὺς ἄλειψε μὲ τὸν δάκτυλον. 2) Ἐπὶ τῶν πλαστικῶν τεχνῶν· Ἐκτυπόνω, σχηματίζω, τυπόνω ἐπάνω εἰς κηρί, γύψον, κ. τ. τ. 2) Σκιαγραφῶ, ἢ σχεδιάζω, ζωγραφίζω τίποτε μὲ ἀκρίβειαν κατὰ μίμησιν τοῦ πρωτοτύπου, ἀπαράλλακτον μὲ τὸ πρωτότυπον. Τροπ. ἐπὶ συγγραφέως· Παρατηρῶ διὰ λόγου «αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τύπους» Νὰ σχηματίζῃ τὰς φράσεις του καὶ νὰ φυλάττῃ τύπους τινάς, Πλάτ. Πολ. γ'. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν μελισσῶν «ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους» Σφογγίζουν, παίρνουν μὲ τὰ μεσαῖα ποδάρια τὴν ὕλην ἀπὸ τὰ ἐμπροσθινὰ καὶ σχηματίζουν τὴν κηρίθραν. Ἀριστ. – Κατασκευάζω κατεπότιον, τὸ κοινῶς. χάπι· καὶ λ. τ. τ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν ἐξαιρ. κατὰ σημασ. 2.

Ἐκμαστεύω, Μλ. – εύσω (μαστεύω), Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω μὲ ἐπιμέλειαν νὰ πληροφορηθῶ τίποτε.

* Ἐκμάω· ἄχρηστον ἀντὶ τοῦ, ἐκμάομαι.

Ἐκμεθύσκω, Μλ. – ύσω (μεθύσκω, ἀνμλ.) Μεθῶ τινὰ κατὰ κράτος, τὸν κάμνω καθόλου μεθυσμένον, τὸ τουρκ. κουρούπι. Τροπ. Γεμίζω τινὰ μὲ τίποτε· τινος. «ἐκμεθύσαντα δρόσου λύχνον.» Ἀνάλεκτ. Β', σελ. 87.

Ἐκμειλίσσω, Μ. ξω (μειλίσσω). Καταημερόνω, καταπραΰνω τινά· ὡσαύτως καὶ Μέσ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. Ἀππιαν.

* **Ἐκμείρομαι**· ἄνευ Μλ. (μείρομαι, ἀνμλ.) Παίρνω, ἔχω, μεγάλον μέρος εἰς τίποτε, γίνομαι ἐξαιρέτως μέτοχος τινός· τὸ ἰταλ. ἰντερεσσάρομαι πολύ· τινος. Ὀδυσ. Ε, 335. «ἐξέμμορε τιμῆς.» Ἐπε. Παρακμ. κατὰ τὸ γ'. πρσπ. μόνον ἐν χρήσει.

* **Ἐκμελαίνω**, Μλ. – ανῶ (μελαίνω). Καταμαυρίζω, κάμνω κατάμαυρον τίποτε. Κλμ. Ἀλέξ.

Ἐκμέλεια, ἡ (ἐκμελής). Σφάλμα, τὸ νὰ σφάλλῃ τις εἰς τὸν τόνον, εἰς τὴν μελῳδίαν, νὰ κάμνῃ παραφωνίας ψάλλων, τραγῳδῶν, ἢ καὶ παίζων, λαλῶν μουσικὸν ὄργανον. Διον. συνθ. 2. – 2) Ἀφροντισία· ἀντιθ. τῷ ἐμμέλεια.

Ἐκμελετάω, Μλ. – ήσω (μελετάω). Μανθάνω, ἢ γυμνάζομαι εἰς τίποτε μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν· μανθάνω τέχνην τινὰ θεμελιωδῶς, μὲ ὅλα τὰ σωστά· διδάσκω, μανθάνω τινά τι ἐντελῶς διὰ γυμνάσεως. Πλάτων.

Ἐκμελής, έος, ὁ, ἡ (μέλος). Κακόφωνος εἰς τὸ ψάλτιμον, τραγούδημα· ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων, εἰς τὸν τόνον, ἦχον. Τροπ. Ἀνάρμοστον, ἀπρεπές. – 2) (μέλει) Ἀφρόντιστος, ἀμελής, ἀκαμάτης, ἄτακτος. Παρβλ πλημμελής· ἀντιθ. τῷ, ἐμμελής. Ἐπίρρ. ἐκμελῶς.

Ἐκμελίζω, (μέλος). Κόπτω εἰς μικρὰ κομμάτια, λιανίζω, κατακομματιάζω τίποτε.

* **Ἐκμεστόω**, Μλ. – ώσω (μεστόω). Γεμίζω τι καλά. Σφκλ. Ἠλ. 703.

* **Ἐκμεταλλεύω**, Μλ. – εύσω (μεταλλεύω), Ἀδειάζω μεταλλεύοντι ἀπὸ τὸ μέταλλόν του, εὐγάζω ὅλον τὸ μέταλλον ἀπὸ αὐτό.

Ἐκμετρέω, Μλ. – ήσω (μετρέω). Μετρῶ τίποτε καλὰ καὶ μὲ ἀκρίβειαν, π. χ. χωράφι, ἀμπέλι καὶ τ. τ. Μέσ. ἐκμετροῦμαί τι, Παίρνω τὸ μέτρον ἀπὸ τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐκμέτρησις, εως, ἡ. Μέτρησις τελεία καὶ σωστή.

Ἔκμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ, τι εἶναι ὑπέρμετρον, ὑπὲρ τὸ μέτρον, χωρὶς μέτρον· τὸ ὁποῖον νὰ μετρήσῃ τις εἶναι ἀδύνατον· ὑπερβολικόν· ἀντιθ. τῷ, ἔμμετρος. Ἐπίρρ. ἐκμέτρως.

Ἐκμηκύνω, Μλ. – υνῶ· τό, μηκύνω κατ' ἐπίτασιν, Μακρύνω, τραβῶ τίποτε εἰς μάκρος, τὸ ἀναβάλλω, τὸ παραμακραίνω.

* **Ἔκμηνος**, ὁ, ἡ (ἕξ, μήν) Ἑξάμηνος, ἕτικος.

Ἐκμηνίω, Μλ. – ίσω (Μηνίω). Καταντῶ εἰς θυμόν, καὶ ὀργήν. Ἡσύχιος.

Ἐκμηνύω, Μλ. – ύσω (μηνύω). Δηλοποιῶ, φανερόνω, γνωστοποιῶ τίποτε· προδίδω τίποτε μυστικόν· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν τῷ μέλλ. δέ, ἀεὶ μακρ.)

Ἐκμηρύω, ἔτι δὲ καὶ Μέσ. ἐκμηρύομαι. Μλ. – ύσω (μηρύω), Ξετυλίγω, ξεκουβαριάζω, καθὼς π. χ. κουβάρι νήματος. Μεταφορικ. ἐπὶ στρατεύματος. Προστάζω τοὺς παρατεταγμένους στρατιώτας νὰ πορευθῶσιν εἰς τὴν ἀράδαν ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὸ ἰταλ. μαρτίρουν εἰς τὴν ἀράδαν, νὰ δεφιλλάρουν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ, τὴν ὁποίαν σημασ. ἔχει καὶ ἡ οὐδετ. διάθ. Ξεν. Ἀν. 6, 1, 22. (ῡ)

Ἐκμιαίνω, Μλ. – ανῶ (μιαίνω). Καταμολύνω, καναλερόνω, τὸ τουρκ. κατιμουρνταρεύω). Μέσ. Ἀποσπερματίζω. Ἀριστφ. Βτρ. 754.

Ἐκμιμέομαι, Μλ. – ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (μιμέομαι). Μιμοῦμαι τίποτε καλά, μὲ ἀκρίβειαν καὶ κατ' ἐκεῖνο κάμνω ἄλλο ὅμοιον· ἐκφράζομαι μιμούμενος τὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁμιλίαν τινός. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1298. καὶ Ξενοφ.

Ἐκμισέω, Μλ. – ήσω (μισέω). Μισῶ τι μὲ ὑπερβολήν· ὑπερμισῶ, καταμισῶ. Πλούταρχ. Πελοπ. 12.

Ἔκμισθος, ὁ, ἡ = ἀκόμισθος. Ἐπίρρ. ἐκμίσθως.

Ἐκμισθόω, Μλ. – ώσω (μισθόω), Δίδω τι μὲ μισθόν, κιρᾶν, ἀγώγι· ἀφ' οὗ

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ. Μίσθωμα ἀγώγιασμα, τὸ νὰ δίδῃ τις τίποτε μὲ κιρᾶν, ἀγώγι..

Ἐκμολεῖν Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. ἐξέμολον, Ἐπε. γ'. ἑνκ. πρσπ. ἔκμολε, Τὸ νὰ εὐγῇ τις ἔξω, ἐμπρός. Ἰλ. Λ, 603. «ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας, ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ». Ἐνστ. ἐκμόλω, οὐχ εὕρηται· ἀντ' αὐτοῦ ὅμως χρησιμεύει, τὸ ἐκβλώσκω· ὅπερ ἰδέ

Ἐκμορφόω, Μλ – ώσω (μορφόω). Σχηματίζω, ἐκτυπόνω, κάμνω τί ὅμοιον μὲ ἄλλο τίποτε. Πλούταρχ.

Ἐκμουσόω, τό, μουσόω κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ. Βάκχ. 873.

Ἐκμοχθέω, Μλ. – ήσω (μοχθέω). Κάμνω, φκιάνω, κατασκευάζω, τελειόνω τίποτε μὲ κόπον· τελειόνω τὸν ἀγῶνα, νικῶ. Πλούτχ – 2) Ἀποφεύγω κίνδυνον, γλυτόνω ἀπὸ κάνένα κίνδυνον· ὡς τό, ἐκπονέω. Πλούταρχ.

Ἐκμοχλεύω, Μλ. – εύσω (μοχλεύω). Σηκόνω, εὐγάζω, ξεκολλῶ, μετατοπίζω, χαλῶ τίποτε μὲ τὸν μοχλόν, λοστόν· ἐν γένει, εὐγάζω, σηκόνω καὶ λ. τίποτε μὲ κόπον. – 2) Ἀνοίγω τι μὲ τὸν μοχλόν.

Ἐκμυελίζω, (μυελός). Ξεμυαλίζω, εὐγάζω τὸν μυελὸν ἀπὸ τὰ κόκκαλα· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐκμυζάω, Μλ. – ήσω. Ἰων. ἐκμυζέω (μυζάω), Βυζάνω τίποτε καλά, ὅλον. Ἰλ. Δ, 218. ἀφ' οὗ

* **Ἐκμυζηθμός**, ὁ· καὶ

Ἐκμύζησις, σεως, ἡ. Ξεβύζαγμα, τὸ νὰ βυζάνῃ τις τίποτε ὅλον, νὰ τὸ ξεστραγγίζῃ, βυζάνοντας.

Ἐκμυθέω, Μλ. – ήσω (μῦθος). Κάμνω τίποτε ὡς μῦθον ἢ ὡς κατασκευασμένον, ὑπόθεσιν μύθου· μεταχειρίζομαί τι ὡς μῦθον. Φιλόστρ. Εἰκόν. Α'. 3.

Ἐκμυκάομαι, Μλ. – ήσομαι (μυκάομαι, ἀνμλ.) Μουγκρίζω δυνατά. Φάλαρ. Ἐπιστ.

Ἐκμυκτηρίζω, τό, μυκτηρίζω κατ' ἐπίτασιν.

Περιπαίζω, περιγελῶ τινα μὲ ὑπερβολήν· ἀφ' οὗ

Ἐκμυκτηρισμός, οῦ, ὁ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ χλευασμός.

Ἐκμυστίζω, Μλ. -ίσω, Πίνω ὅλον τίποτε διὰ μιᾶς χωρὶς νὰ πάρω τὸν ἀνασασμόν μου. Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Κασαουβῶνῳ εἰς Ἀθήν. σελ. 783. «ἐκπινε κἀξεμύστισεν.»

Ἐκναρκάω, Μλ. -ήσω (ναρκάω). Κατανάρκόνω, καταχαυνόνω τινά, ἤ τι.

Ἐκναυλόω, Μλ. -ώσω (ναυλόω). Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα εἰς τὸ καράβι καὶ τὸ μεταφέρω εἰς ἄλλον τόπον μὲ ναῦλον.

* Ἐκναυσθλόω, Μλ. -ώσω = ἐκναυλόω. — 2) Ῥίπτω τίποτε ἀπὸ τὰ κύματα, ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἔξω εἰς τὴν ξηράν, τοῦτ' ἔστι, τὸ ὁποῖον πλέει ἐπάνω εἰς τὰ κύματα. Λυκφ. 726.

Ἐκνεάζω, Μλ. -άσω (νεάζω). Κάμνω τι καθόλου νέον, τὸ ξανανεόνω. — 2) ἀμεταβ. Αὐξάνω, τρανεύω, γίνομαι νέος, ξανανεόνω· ἀφ' οὗ

Ἐκνεασμός, ὁ, Ξανανέωμα. Σιμπλίκ. παρὰ Στοβ. Ἐ. σελ. 204. Σχ. καὶ εἰς Ἐπίκτ. σελ. 135.

Ἐκνέμω, Μλ. -νεμῶ (νέμω, ἀνμλ.) Δίδω, μοιράζω τι ὡς ἀνταμοιβήν, ὡς τιμῆς σημεῖον διὰ κανὲν μεγάλον, καλὸν κατόρθωμα. Αἰσχλ. — 2) ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. ἐκνέμομαι. Καταβόσκω, κατατρώγω, ἀφανίζω, κατερημόνω τίποτε. — 3) Εὐγαίνω εἰς βοσκὴν νὰ βοσκήσω· ἐν γένει, εὐγαίνω ἔξω. «ἐκνέμομαι τὸν πόδα» Εὐγάνω τὸ ποδάρι μου ἔξω, τοῦτ' ἔστιν εὐγαίνω, καθὼς καὶ συνήθως λέγομεν ἀρνητικῶς ὅμως· ἐγὼ δὲν εὔγαλα οὔτε ποδάρι, δὲν εὔγαλα τὸ ποδάρι μου ἔξω ἀπὸ τὸ 'σπίτι. Σοφλ. Αἰ. 369.

Ἐκνεοττεύω, Μλ. -εύσω (νεοττεύω). Ξεκλοσσῶ· εὐγάζω τὰ πουλιά. Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκ. 138.

Ἐκνευρίζω, Μλ. -ίσω (νεῦρον). Ξενευρίζω, κατακόπτω τὰ νεῦρα· Τροπ. Καταχαυνόνω, καταδυναστεύω τινά, ἤ τι.

Ἔκνευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφύγῃ, παραμερίζῃ, φυλάττηταί τις ἀπὸ τίποτε κλίνοντας, βαίζοντας τὴν κεφαλήν του πρὸς τὸ πλάγι. ἐν γένει, παραμέρισμα· παρὰ τὸ

Ἐκνεύω, Μλ. -εύσω (νεύω), Ἀποφεύγω τίποτε κλίνοντας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ πλάγι· ἐν γένει, ἀποφεύγω, παραμερίζω. ἐπὶ ἵππων· ὅταν σκύπτῃ, κλίνῃ ἐμπρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ῥίπτει τὸν ἀναβάτην κάτω. Ξνφ. — 2) ἀμεταβ. εἴς τι, Κλίνω, βαίζω πρὸς τὸ πλάγι. — 3) Κάμνω εἴς τινα νεῦμα διὰ νὰ φύγῃ, ἢ νὰ τραβηχθῇ κατὰ μέρος, νὰ παραμερίσῃ. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1296.

Ἐκνεφίας, ου, ὁ (νέφος). συνυπακουομ. ἄνεμος, Μεγάλη ἀνεμοζάλη· ὅταν διάφοροι ἄνεμοι φυσῶντες ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου συγκρούωνται εἰς τὰ σύννεφα καὶ ἔπειτα φυσοῦν κάτω μὲ μεγάλην σφοδρότητα. «ἐκνεφίας ὄμβρος», Βροχὴ μὲ ἥλιον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, «ἥλιος καὶ βροχή».

Ἐκνεφόομαι, Μλ. -ώσομαι (νεφόω) ὡς παθητ. Γίνομαι σύννεφον, μεταβάλλομαι εἰς συνν. Θφρστ.

Ἐκνέω, Μ. -νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.) Εὐγαίνω ἔξω κολυμβῶντας, γλυτόνω διὰ τοῦ κολυμβήματος. ἐν γένει, φεύγω, γλυτόνω. Valck ἐν Ἱππ. 469.

Ἐκνηπιόω, Μλ. -ώσω (νήπιος). Κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ τοῦ νὰ φέρηται ὡσὰν μωρὸν παιδί· μετὰ αἰτιατ. ὅθεν, Κάμνω τινὰ γνωστικόν, φρόνιμον, τὸν μαθαίνω γνῶσιν. Φιλόστρ. Ἀπολ. Κ. 14.

Ἐκνηστεύω, Μλ. -εύσω (νηστεύω). Νηστεύω, κρατῶ καλὰ καὶ ἀπαράβατα τὴν νηστείαν. Ἱπποκρ. καὶ Πλούταρχ. Πρ. Συμ. ς. 1.

Ἐκνήφω, Μ. -ψω (νήφω). Κοιμῶμαι καὶ μὲ ἀπερνᾷ τὸ μεθύσι, καὶ ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Τροπ. Ἀποβάλλω, εὐγάζω ἀπὸ τὸν νοῦν μου κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ εἶμαι ἄλλος ἐξ ἄλλου, νὰ μὴν ἠξεύρω ποῦ εὑρίσκομαι, τί κάμνω.

Ἐκνήχομαι, Μ. ἤξομαι, = ἐκνέω.

Ἔκνηψις, εως, ἡ (ἐκνήφω). Ξεμέθυσμα· τὸ νὰ ξεμεθύσῃ τις, νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Ἐκνικάω, Μλ. -ήσω (νικάω). Κατανικῶ τινὰ ἤ τίποτε. κατορθόνω τίποτε μὲ βίαν. «ἐκνικῶ τὸν δῆμον» Κερδαίνω τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀγαπᾷ· Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συλλογισμῶν λογκ., Ἀποδείχνω τινὰ ὅτι σφάλλει εἰς τὸν συλλογισμόν του καὶ τὸν βιάζω νὰ σιωπήσῃ. 2) ἀμεταβ. Ὑπερέχω, λαμβάνω ὑπεροχήν, γίνομαι, ἢ δείχνομαι ἀνώτερος, ἐπικρατῶ· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἐθῶν καὶ ἐθίμων, τὸ ἰταλ. μόδας· ὅταν διαδίδωνται, κυριεύωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Διονύσ. Ἀλικ. ς'. σελ. 883. «ἀλλ' ἐκνενίκηται ταῦτα τῷ περιέργῳ καὶ περιττῷ μηδὲ ἡδέα εἶναι μήτ' ὠφέλιμα, — ἐκνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησεν Ἑλλωταςα. — «ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκέναι», Τὸ νὰ καταντήσῃ τι νὰ γένῃ ὡς μῦθος. Θυδ. 1, 21. ἀφ' οὗ

Ἐκνίκημα, τος, τὸ, Πᾶν ὅ,τι ποτέ τι, τὸ ὁποῖον ἐνίκησε, κατεδάμασέ τις, ἐφάνη ἀνώτερός του. (ῑ)

Ἐκνίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ νικήσῃ τις τίποτε, νὰ γένῃ ἀνώτερός του. (— — — ᴗ)

Ἐκνίπτω, Μ. -ψω (νίπτω). Ξεπλύνω τίποτε, τὸ καθαρίζω· Ἀποβάλλω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου κἀμμίαν ἁμαρτίαν διὰ θυσίας, διὰ μετανοίας. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 804. Τροπ. Ἀπωθοῦμαι ἀπὸ κἀμμίαν κατηγορίαν, καταλαλιάν, ἀποδείχνω ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος αὐτῆς· μετὰ αἰτιατ.

Ἐκνιτρόω, Μλ. -ώσω, Πλύνω καὶ παστρεύω τι μὲ νίτρον. Ἀθήν. σελ. 230. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν Σαπουνίζω.

Ἔκνιψις, εως, ἡ (ἐκνίπτω). Τὸ νὰ ξεπλύνῃ, πλύνῃ, καθαρίσῃ, παστρεύσῃ τις τίποτε.

Ἔκνοια, ἡ (ἔκνοος). Μωρία, ἀνοησία.

Ἐκνομή, ῆς, ἡ (ἐκνέμομαι). Βόσκημα, βοσκή. Διον. Ἀλ.

Ἐκνόμιος, ὁ, ἡ = ἔκνομος, Πᾶν ὅ,τι δὲν συνεθίζεται, Πλάτ. Νμ 1.86. Ὑπέρμετρον, ὑπερβολικόν, τερατῶδες. Ἐπίρ. Ἐκνομίως. Ἀρστφ. Πλτ. 981. ὑπρθτ. ἐκνομιώτατα. 1092.

Ἔκνομος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὅ,τι εἶναι ἀσυνήθιστον, ἐκτὸς τῆς συνηθείας, ἄχρηστον, ἄνομον, παράνομον· ἀντιθ. τῷ, ἔννομος.

Ἔκνοος, καὶ συνῃρ. ἔκνους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς). Χωρὶς νοῦν καὶ γνῶσιν, ἀνόητος, μωρός.

Ἐκνοσηλεύω, Μλ. -εύσω (νοσηλεύω). Θεραπεύω, ἰατρεύω τινά, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑγείαν του.

Ἐκνοστέω. Μλ-ήσω (νοστέω) Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω ἀπὸ κανὲν μέρος· μετὰ γεν. «μάχης ἐκνοστῶντι ἀνεγνώσκετο πρότερον ἐν τέσσαρσι χωρίοις τῆς Ἰλ. ὅπου νῦν, κατὰ τὴν ὑπὸ Wolf. διόρθωσιν, «μάχης ἐξ νοστεῖν,» κεῖται.

Ἐκνοσφίζομαι μέσ. ἀποθτ. (νοσφίζω) Παίρνω τίποτε ἀπό τινα, ἢ ἀπὸ κανὲν μέρος καὶ τὸ κάμνω ἰδικόν μου· κλέπτω.

Ἐκνωτίζω, (νῶτον) Γυρίζω τὰ νῶτα πρός τινα, φεύγω, δείχνω τὴν ῥάχιν μου εἴς τινα. Ἡσύχ.

Ἐκξυλόω, Μλ-ώσω. τό, ξυλόω κατ' ἐπίτασιν, Μεταβάλλω τί εἰς ξύλον, τὸ κάμνω ξύλον, Θφρστ.

* Ἑκοντηδόν, Ἐπίρ. = ἑκοντί.

* Ἑκοντής, οῦ, ὁ (ἑκών). Ὅστις κάμνει τίποτε θεληματικῶς, μὲ τὴν θέλησίν του, αὐτοπροαίρετος, χωρὶς νὰ τὸν βιάσῃ, παρακινήσῃ, καταπείσῃ κανείς. Οἱ Γραμματ. ἀποδοκιμάζουσι τὴν λξ., ἀποδεχόμενοι μόνον τό, ἐθελοντής. Osann ἐν Φιλμ. σλ. 49.

Ἑκοντί. Ἐπίρ. (ἑκών), Αὐτοθελήτως, θεληματικῶς, αὐτοπροαιρέτως.

Ἑκουσιάζομαι, Μλ-άσομαι· μεσ. ἀποθ. (ἑκούσιος). Κάμνω τι μὲ τὴν θέλησίν μου, ἀφ' ἑαυτοῦ μου· ἀφ' οὗ

Ἑκουσιασμός, ὁ. Ἡ θεληματικὴ πρᾶξις· πᾶν ὅ,τι κάμνει τις ἀφ' ἑαυτοῦ του, μὲ τὴν θέλησίν του.

Ἑκούσιος, ία, ιον· ἔτι δὲ καὶ δεγενὲς (ἑκών). Θεληματικός, αὐτοπροαίρετος, Πλάτ. ὡς Ἐπίρ. πρὸς τῷ, ἑκουσίως·, ἔτι δὲ καί, ἑκουσίᾳ, ὑπακ. γνώμῃ· ὡσαύτως καί, ἐξ ἑκουσίας, καὶ καθ' ἑκουσίαν. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 4.

Ἑκουσίως, Ἐπίρ. = ἑκοντί.

Ἐκπαγλέομαι Μλ-ήσομαι, Θαυμάζω κατὰ πολλά, ἐξίσταμαι, μένω ἀκίνητος καὶ ὡς ἀναίσθητος ἀπὸ θαυμασμόν. Ἡρδτ., ὅστις συντάσσει την λξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. μετχ. μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματ., ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· «καί μιν, ὡς ὀπίσω ἀπίκοντο ἐς τὸ ἑωυτῶν στρατόπεδον, ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ.. » 7, 181. καὶ 8, 92.» καὶ 9, 48.» ὑμεῖς δὲ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν τῇδε ἀνθρώπων ἐκπαγλεομένων, ὡς οὔτε φεύγετε ἐκ πολέμου..» — 2) Θαυμάζω τίποτε, μένω ἐκστατικῶς βλέπων, ἀκούοντάς το· μετὰ αἰτιατ. «ἠξίουσ' Ὀρέστην πολλὰ σ' ἐκπαγλουμένην» Αἰσχ. Χφρ. 215. Εὐρπ. Ὀρ. 886. Τρῳ. 935.

Ἔκπαγλος, ὁ, ἡ. (ἐκπλήσσω) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ θαυμασμόν, ἔκπληξιν· παρ' Ὁμ. πολλάκις, ὅστις χρῆται τῇ λξ. ὁτὲ μὲν ἐπὶ δεινῶν πολεμιστῶν, ὁτὲ δὲ ἐπὶ φόβον καὶ τρόμον προξενούντων πραγμάτων· π. χ. «χειμὼν ἔκπαγλος» Φοβερὴ κακοκαιρία. Ὀδσ. Ξ. 522. ἐξαιρ. «ἔκπαγλα ἔπεα» Φοβερὰ λόγια, καὶ «ἔκπαγλος ὁ νίκη.» ἔτι δὲ καὶ ὑπρθτ. «πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν» Ἰλδ. Α, 146. Ἀλλὰ καὶ ἐπιρρηματ. χρῆται αὐτῇ πρὸς τῷ, ἐκπάγλως, καὶ τῷ, ἔκπαγλον καὶ ἔκπαγλα, Τρομερώτατα, φοβερώτατα· γενικώτερον ὅμως σημαίνει τό, σφόδρα, κατὰ πολλά· ὅθεν ὁ Ποιητὴς λέγει οὐ μόνον «ἐκπάγλως ὠδύσατο, ἤχθηρε, μαίνεται, ἐφίρεται» ἀλλὰ καὶ «ἔκπαγλα φιλεῖν» Ἰλδ. Τ, 415. Ε, 426. Τὰ δ' ἄλλα ἡ λξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ δὲν κεῖται οὔτε κατὰ ἐπαίνου οὔτε κατὰ ψόγου σημασίαν, ἀλλὰ τὸ πάθος, ἢ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ὑπὸ τερατώδους, δεινοῦ, μεγάλου τινὸς προξενούμενον, δηλοῦσα, τὸ ὁποῖον δύναται εἶναι καὶ τερπνὸν καὶ ἀνιαρόν. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, κεῖται μόνον ὡς θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως σημαντική· ὡς παρὰ Ξνφ. Ἱερ. 11, 3. τοῦτο μέντοι σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν γένει.

Ἐκπάθεια, ἡ. Ὀξὺ σφοδρὸν πάθημα· θυμὸς δηλ. ἐπιθυμία καὶ τ. τ. (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἐκπαθής, ὁ, ἡ (πάθος), Ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε πάθος· ἀκίνδυνος, ἀβλαβής. — 2) Πολλὰ ἐμπαθής, σφοδρός, ἐμμανής, παράφορος· ἐπί τινι. Περίεργος· πρός τι. Ἐπίρ. ἐμπαθῶς.

Ἐκπαίδευμα, ατος, τό, Ἀναθρεμμένον, παιδί, κόρη, υἱός, θυγάτηρ. παρὰ τὸ

Ἐκπαιδεύω Μλ-εύσω (παιδεύω). Ἀνατρέφω, παιδεύω, διδάσκω 2) Συνηθίζω τινὰ εἰς τίποτε ἐκ πρώτης ἡλικίας μὲ τὴν ἀνατροφήν· τινί τι.

* Ἐκπαιδόθεν· ὀρθτρ. ἐκ παιδόθεν· ἀντί, ἐκ παιδός, Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμη, ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων. Ἐπι.

* Ἐκπαίζω. Μλ-ξομαι καὶ — ξοῦμαι (παίζω, ἀνμλ.) Περιπαίζω, περιγελῶ τινα, τὸν κρατῶ διὰ τρελλόν.

Ἐκπαιφάσσω (παιφάσσω). Τρέχω ἔξω μὲ μανίαν· εὐγαίνω ἐμπρὸς ὡς λυσσασμένος διὰ νὰ πολεμήσω. Ἰλδ. Ε, 803.

Ἐκπαίω Μλ-παιήσω. ἀόρ. ἐξέπαισα (παίω, ἀνμλ). ὡς τό, ἐκβάλλω, Εὐγάλλω, ῥίπτω τι ἀπὸ μέ-

σα πρὸς τὰ ἔξω. Μετφρ. «ὀδόξης μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες» Αἱ ἐλπίδες μου εὔγαλαν ἀλλέως τά, ὅσα ἐστοχαζόμην· ὅθεν μὲ ἠπάτησαν Εὐρπ. Ἡρακλ. 460. παράβλ. 773. Ἡ παρὰ τό, **ἐκπαίζω** ἐτυμλγ., οὐκ ὀρθὴ εὐλόγως. Μέσ., Πίπτω ἔξω, τοῦτ' ἔστιν, εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, πολιορκημένος, ἢ περικλεισμένος ὤν, καὶ κτυπῶντας περνῶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν, τουρκβ. κάμνω γιουρούσι· ὡς τό, ἐκπίπτω· ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνργ. ἀμετβ. σημτ.

Ἔκπαλαι, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐκ πάλαι, Ἀπὸ πολὺν καιρόν, ἀπὸ πολλῆς.

Ἐκπαλαίω Μλ-αίσω (παλαίω), Πράττω, φέρνομαι ἐναντίον τῶν νόμων τῆς παλαιστικῆς. Φιλόστρατ. Εἰκ. Α'. 6.

Ἐκπαλέω Μλ-ήσω (παλέω), Εὐγάζω ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του κάνέν μέλος τοῦ σώματος, τὸ στραμπολίζω· ὅθεν καὶ ἀμετβτ. Εὐγαίνει ἀπὸ τὴν κλείδωσιν, ξεκλειδόνεται, στραμπολίζεται· ἀφ' οὗ,

Ἐκπαλής, ὁ, ἡ. Ὅ, τι εἶναι εὐγαλμένον ἀπὸ τὸν τόπον του, ξεκλειδωμένον.

Ἐκπάλησις, εως, ἡ. Ἐξάρθρωσις, ξεκλείδωσις, στραμπολισμα. (ε)

Ἐκπάλλω Μλ-αλῶ (πάλλω) Σείω πρὸς τὰ ἔξω, ξεταράζω, ξετραντάζω τίποτε. Παθτ. πηδῶ, πετάχνομαι ἔξω «μυελὸς σφονδυλίων ἐκπάλτο» (μέσ. ἀόρ. β'. κατὰ συγκοπ. μετὰ παθητ. σημσ.) Ἐπήδησε, πετάχθηκεν ἔξω ὁ μυελὸς ἀπὸ τὰ ῥαχοκόκαλα. Ἰλδ. Υ, 483.

Ἐκπανουργέω, ῶ. τό, πανουργέω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκπαντός, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐκ παντός, Διόλου, καθόλου, τελείως, καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

Ἐκπαππόομαι — ὡς καθτ. Μλ. ὠθήσομαι· λέγεται ἐπὶ φυτῶν ὅσα, ὅταν σκορπίσουν εὐγάζουν εἰς τὴν κορυφήν, ὅπου περιέχεται ὁ σπόρος των, πάππον, τοῦτ' ἔστιν ὡς τρίχας λεπτὰς ἀσπρας, ἢ ὡς βαμβάκι, καθὼς π. χ. αἱ πικραλίθραι λεγόμεναι· τὸ ὁποῖον καὶ παρ' ἡμῖν συνήθ. παππουδιάζω λέγεται.

Ἐκπαραβόλως, Ἐπίρ. Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. Ζ'. ς'. 5. ἐσφαλμ. ἀντὶ «ἐκ παραβόλου,» ἢ «ἐκ παραβολῆς» παρ' Ἡσυχ. «ἐκ παρακινδυνεύματος,» Ἀνδρείως, αὐθάδως, λίαν τολμηρῶς.

Ἐκπαρθενεύω (παρθένος) Ξεπαρθενεύω τινά.

Ἐκπαταγέω Μλ-ήσω. (παταγέω) Κάμνω μεγάλον, δυνατὸν κρότον, θόρυβον. Θεμίστ. Λόγ. ΚΔ'.

Ἐκπατάσσω, Μ. ἄξω. (πατάσσω), Ἀμπώχνω, σπρώχνω ἔξω. Μετφ. ὡς τό, **ἐκπλήσσω**, Ἐκπλήττω, τρομάζω, ξηπάζω, τὸ κοινότ. ξεπαταγόνω τινά, τὸν κάμω νὰ τὰ χάσῃ. «ἐκπεπατάσσειν κακοῖς.» Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 888. ὅθεν καὶ Ὀδ. Σ. 326. «ἐκπεπαταγμένος φρένας.»

Ἐκπατέω, Μλ-ήσω (πατέω). Παραστρατίζω, παραμερνῶ· ἐν γένει, τραβιοῦμαι ὀπίσω ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν μὲ ἀνθρώπους.

Ἐκπάτιος, ία, ιον (πάτος)· Πᾶν ὅ, τι εἶναι, ἢ γίνεται ἔξω τοῦ συνηθιζομένου τρόπου, παράστρατον, παράξενον, ὑπέρμετρον, ὑπερβολικόν, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 49. «ἐκπάτιον ἄλγος,» (ε)

Ἔκπαυμα, τό, Ἀνάπαυμα, μεγάλη ἡσυχία, τὸ ἰταλ. κάλμα· παρὰ τὸ

* **Ἐκπαύω**, τὸ παύω κατ' ἐπίτασιν, Κάμνω τι νὰ παύσῃ μὲ τελειότητα.

Ἐκπαφλάζω Μλ-άσω (παφλάζω) Ῥίπτω μεβίαν ἔξω φουσκαλίδας· ἐπὶ βραζόντων ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα χοχλάζοντα εὐγάζουν ἐπάνω φούσκας καὶ αὐταὶ σκάζουν μὲ κάποιον κρότον· ἀφ' οὗ

Ἐκπαφλασμός, ὁ, Χοχλασμός, χούχλασμα καὶ μὲ κρότον τινὰ σκάσιμον τῶν φουσκαλίδων, αἱ ὁποῖαι γίνονται ὅταν βράζῃ σφοδρὰ τίποτε ὑγρόν. Ἀριστοτ.

Ἐκπαχύνω, Μ. υνῶ, τό, παχύνω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκπείθω, Μ. είσω. τό, πείθω κατ' ἐπίτασιν, Καταπείθω τινὰ εἴς τι μεταχειριζόμενος κάθε τρόπον. Πλούτ. Φλαμ. 10.

Ἐκπειράζω, καὶ ἐκπειράω Μλ-άσω· καὶ μέσ. ἐκπειράομαι (πειράω)· Δοκιμάζω τινά, τὸ ἰταλ. συνήθ. τὸν βάλλω εἰς τὴν πρόβαν, Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, δοκιμάζω. **τί τινος**. Ἀρστφ. Ἱππ. 1239. (άσω, παρὰ τὸ-ράζω, υ-, άσω, παρὰ τό, άω --)

Ἐκπεκτέω, = τίλλω, Ἡσύχ.

Ἐκπελεθρίζω, = ἐκπλεθρίζω· ὅπερ ἰδέ.

Ἐκπελεκάω, ῶ, Μ. ήσω. (πελεκάω) Πελεκῶ, ξεπελεκῶ τίποτε ἀπὸ ἐπάνω, ἢ καὶ κόπτωντάς το πέρα πέρα μὲ τὸν πέλεκυν, τὸ τουρκβ. τσεκουρί.

Ἐκπέλω, (πέλω, ἀνμλ.) ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόνον τὸ ἀπρόσπ. ἐκπέλει, = ἔξεστι, ἐστὶν ἐν χρήσει. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 478.

Ἐκπέμπω, Μ. ψω. (πέμπω) Στέλλω ἔξω τινά· εὐγάζω, φέρω ἔξω, τοῦτ' ἔστι προστάζω, κάμνω, διορίζω νὰ μοὶ στείλουν ἔξω τινά· παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ γενι. Ἐπὶ ἀψύχων, στέλλω ἔξω, τὸ ἰταλ. ἀσπεδίρω, εὐγάζω ἔξω τίποτε. Ἰλδ. Ω, 381. — 2) Τρπκ. Ἀφήνω, ἔξω, ἀπολυῶ, διώχνω, τὸ κοινότ. δίδω δρόμον, ἢ στράταν εἰς κάνένα. Ἐξαιρ. ἐπὶ διαζυγίου. «ἐκπέμ. γυναῖκα,» Διώκω, χωρίζομαι τὴν γυναῖκά μου. Ἡρόδ. 1, 59. Μέσ. ὡς καὶ ἐνργτ. «δόμου ἐκπέμψασθαι θύραζε» Ὀδσ. Υ, 361. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, εὐγαίνω, ἔξω· καὶ μετὰ αἰτιατ. προάζω, προστάζω τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω. Σφκλ. Οἰδ. Τ. 591. ἀφ' οὗ

Ἔκπεμψις, εως, ἡ. Ἔξω στάλσιμον· διώξιμον, ἄφημα, ἀπόλυμα τινὸς νὰ πηγαίνῃ, φύγη· Πηγαιμὸς ἔξω· ἐπὶ ἀψύχων, Ἔξω στάλσιμον, τὸ ἰταλ. ἐσπεδίρισμα, σπεδιτζιόνη· τὸ ἀφίνῃ τις τινὰ νὰ πηγαίνῃ, στάλσιμον, δίωξις, ἀποστολή.

Ἐκπεπαίνω, Μ. ανῶ. (πεπαίνω) Κάμνω τίποτε νὰ ὡριμάσῃ, τὸ κοινότ. νὰ φθάσῃ καλά, νὰ γένῃ ὥριμον, ἁπαλόν. Θεόφραστος.

* **Ἐκπέποται**· γ. ἑνκ. πρτκ. παθτ· Πρκμ. τοῦ, ἐκπίνω. Ὀδσ· Χ, 56.

Ἐκπεπταμένος, ἐνκ. ἀρσν. Μετχ. παθτ. Παρκμ. τοῦ, ἐκπετάννυμι. Ὅ, τι εἶναι ἐξαπλωμένον, ἀνοιγμένον, ἀνοικτόν. Ἐπίρρ. ἐκπεπεταμένως, καὶ ἐκπεπταμένως· Ὑπέρμετρα, ὑπερβολικὰ· ἄσεμνα, ξεδομένα.

Ἐκπέπτω, Μ. ψω. νεώτερ. παρασχηματισμὸς τοῦ, ἐκπέσσω. Ἀρεταῖος Δ. 3.

Ἐκπεραίνω. Μ. ανῶ. (περαίνω) Διαπερνῶ, τελειόνω καθόλου, κάμνω τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως εἰς τὸ τέλος. Παθητ. ἐπὶ χρησμῶν. Ἀποβαίνει, εὐγαίνει ἀληθινός, σωστὸς ὁ χρησμός, ἡ προφητεία. Εὐρπ. Ἠλ, 690.

Ἐκπέραμα, ατος, τό. Πέρασμα, δηλ. τόπος διὰ μέσου τοῦ ὁποίου εὐγαίνῃ τις ἔξω, ἢ περνᾷ ἀπὸ ἓν μέρος εἰς ἄλλο· τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις ἔξω. Αἰσχύλ. Χοηφ. 653. «ἐκπέραμα δωμάτων».

Ἐκπεράω, ῶ. Μ. άσω (ᾱσω) Ἰων-ήσω. (περάω, ἀνμλ,) Περνῶ πέρα, εἰς τὸ πέραν μέρος ἐπάνω εἴς τίποτε, ἢ διὰ μέσου τινός, ἀνάμεσα ἀπὸ τίποτε· διαπερνῶ· περνῶ τινα πέρα. «ἐκπερ. μέγα λαῖτμα Τὴν θάλασσαν. Ὀδσ. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ (τὸ ὁποῖον ὑπενοεῖται κατ' αἰτιατ. πτῶσιν) ἐπὶ βέλους· Διατρυπᾷ, τρυπᾷ πέρα πέρα τίποτε. Ὁμ. — 2) Μλ-άσω (ᾰσω) Τελειόνω τίποτε σωστά, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· ὡς τὸ ἐκπεραίνω.

Ἐκπερδικίζω, Μ. ίσω (πέρδιξ)· Ξεφεύγω, ξεγλυτόνω, πετῶ καὶ φεύγω ὡς πέρδικα. Ἀριστοφ. Ορν. 783.

Ἐκπέρθω. Μ. έρσω. (πέρθω, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ξολοθρεύω, χαλνῶ κατὰ κράτος, κατερημάζω· ἐρ Ἰλδ. πολλάκις, καὶ πανταχοῦ ἐπὶ πόλεων· ἐν Ὀδσ. δέ, οὐδαμοῦ εὕρηται.

Ἐκπεριάγω, Μ. άξω. (περιάγω) Φέρω τι ἔξω, παίρνω τι μαζύ μου καὶ ἀναχωρῶ· περιφέρω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ τίποτε (ε)

* **Ἐκπερίειμι** (περίειμι) Πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, περιέρχομαι· εὐγαίνω ἀπό τινα τόπον καὶ περιέρχομαι, περιφέρομαι.

* **Ἐκπεριέρχομαι** (περιέρχομαι, ἀνμλ.), = τῷ προηγμ.

Ἐκπερίιξις εως, ἡ (ἐκπεριϊκνέομαι). Τὸ νὰ περιέρχηταί τις, νὰ πηγαίνῃ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, νὰ φέρνῃ γύρους, περιτρέχῃ. Συνέσ. σλ. 29.

Ἐκπεριλαμβάνω, Μ. λήψομαι. (περιλαμβάνω.) ἀνμλ.) Παίρνω τί ἀπὸ τίποτε· περιλαμβάνω, ἢ περικυκλόνω τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη·

Ἐκπερινοστέω, ῶ, = ἐκπερίειμι. Συνεσ.

Ἐκπεριοδεύω, Μλ-εύσω. (περιοδεύω). Περιτριγυρίζω, περικυκλόνω, καθόλου τί· Πλούταρχ. Πρ. Συμ. Ζ'. 5. καὶ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. Ζ'. 183.

Ἐκπεριπλέω, Μ. Μλ-εύσομαι. Ἰων. ἐκπεριπλώω. Μλ-ώσω (περιπλέω, ἀνμλ.) Εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος καὶ πλέω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐκπεριπορεύομαι Μλ.-εύσομαι· μέσ. ἀποθτ. (περιπορεύω) Εὐγαίνω ἀπό τινα τόπον καὶ περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ φέρω γύρους ὀλοτρόγυρα, ταξειδεύω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, κάμνω περιήγησιν.

Ἐκπερισπασμός, ὁ (περισπάω)· Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις τινα, ἢ τίποτε ἔξω, καὶ νὰ τὸ σείρῃ, τραβᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. — 2) εἶδος στρατιωτικῆς συστροφῆς, τὸ ἰταλ. ἐβολουτσιόνη. Πολύβ. Ι'. 21.

Ἐκπεριτρέχω Μλ.-ριδραμοῦμαι (περιτρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω ἔξω ἐπάνω κάτω, ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

Ἐκπερονάω, Μλ-ήσω. (περονάω) Τρυπῶντάς τι μὲ τίποτε σουβλερὸν τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀπὸ κάνὲν μέρος. Νικήτ. Χρον. Γ'. 6. «ἐκπερ. τοὺς ὀφθαλμούς.»

* **Ἔκπεσε**. Ἐπκ. ἀόρ. τοῦ, ἐκπίπτω, ἀντὶ ἐξέπεσε. Ὁμ., Ἀπρμφ. ἐκπεσέειν, ἀντὶ ἐκπεσεῖν. Ἰλδ.

Ἐκπέσσω, Ἀττ. ἐκπέττω, Μ. Μλ-έψω. (πέσσω, ἀνμλ.) Ἀποβράζω, ἀποψήνω τίποτε· ὡριμάζω, κάμνω τι νὰ γένῃ ὥριμον, νὰ φθάσῃ· χωνεύω τι καλά, ἀποχωνεύω.

Ἐκπέταλος, ὁ, ἡ (ἐκπετάννυμι). Ἐξηπλωμένος, τεντωμένος, ἀνοικτός.

Ἐκπέταμαι, Μ. -πτήσομαι. (πέταμαι, ἀμλ.) Πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶντας. Ἡσδ. Ἔρ. 98.

Ἐκπετάννυμι, Μ. τάσω. (πετάννυμι, ἀνμλ.) Ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, ἀνοίγω, τεντόνω. π. χ. τὰ πανία τοῦ καραβιοῦ. «ἐκπετάσας πάντι τοῖς ἀρμένοις.» Πολύβ Α'. 44. Τρπκ. «ἐπὶ κόσμον ἐκπεταστεὶς.» Εὐρπ. Κυκλ. 494.

Ἐκπετάομαι, = ἐκπέταμαι.

Ἐκπέτασις, εως, ἡ (ἐκπετάννυμι). ἐξάπλωσις, ἄνοιγμα.

* **Ἐκπέτασμα**, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐξηπλωμένον, ἐξανοιγμένον· Σύγγραμμά τι τοῦ Δημοκρίτου, Διγ. Λρτ. 9, 48.

Ἐκπετήσιμος, ὁ, ἡ (ἐκπέταμαι). Πτερωμένον· ἐπὶ νέων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἀποκτοῦν πτερὰ καὶ ἠμποροῦν νὰ πετάσουν. Ἀριστοφ. Ὀρν. 1344. Τρπκ. ἐπὶ κορασίων, ὅταν φθάσουν εἰς γάμου ἡλικίαν.

Ἐκπέτομαι, (πέτομαι, ἀνμλ.) = ἐκπέταμαι.

Ἐκπεύθομαι. Ἐπκ. ἀντὶ ἐκπυνθάνομαι.

* **Ἐκπεφυυῖαι**. Μτχ. Πρκμ. τοῦ, ἐκφύω. Ἰλδ.

Ἐκπήγνυμι, Μ. ήξω. (πήγνυμι, ἀνμλ.) Κάμνω τι πηκτόν, στερεόν, πυκνόν· πηκτόνω, σκληρύνω, πυκνόνω τίποτε. ἐξαιρέτως ἐπὶ σωμάτων, ὅσα πήγονται διὰ τοῦ ψύχους, ἢ ψύχρας. Ξεπαγιάζω, παγόνω, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστ. Η'. 7. Παθητκ. ἐκπήγνυμαι, Παγόνω, σκληρύνομαι,

καίομαι ἀπό πάχνην, τό κοιν. κουτσαβιάζω· «ἐκπηγνεῖται διά ξηρότητα, καί περιῤῥηγνύεται.» Πλούταρχ. Β'. 3.

Ἐκπηδάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰων. ἐκπηδέω (πηδάω) Πηδῶ ἔξω, ἤ ἐμπρός· εὐγαίνω μέ βίαν καί ὁρμάζω, χαλνῶ τά τοῦ ἐχθροῦ· τό ἰταλ. κάμνω ἐξκουρσιόνην — 2) Ξεπηδῶ, φεύγω, γλυτόνω. ἀφ' οὗ

Ἐκπήδημα, τό, Ἐμπρός ἤ ἔξω πήδημα.

Ἐκπήδησις, εως, ἡ. Τό νά πηδᾷ τις, ἤ τί ἔξω, ἐμπρός· ἔτι δέ καί πρός τό πλάγι, καί πέρα ἀπό τίποτε. Πλάτ.

Ἐκπηκτικός, κή, κόν. (ἐκπήγνυμι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον νά κάμῃ τί νά πήγνηται, πηκτόνῃ, παγόνῃ.

Ἐκπηλόω, τό, πηλόω κατ' ἐπιτ. Καταλείφω τίποτε μέ πηλόν, καταλασπόνω. Παθτ. Φθείρομαι, χαλνῶ ἐξ αἰτίας τῆς πολύ ὑγρᾶς γῆς. «ἐκπηλοῦται ὁ σῖτος.» Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. 25.

Ἐκπηνίζω, Μ. ίσω Ἀττ. ιῶ (πηνίον), Ξετυλίγω νῆμα, γνέμα· τό παρά τοῖς ὑφάνταις κοιν. βάλλω ἤ, κάμνω μασούρια. ὁ Ἀριστοφ. Νέφ. 578. χρῆται τῷ μέσ. ἀορ. τροπ. ἐκπηνίσασθαι. Τό νά ξεγυμνόνῃ τίς τινα ἀπό τήν περιουσίαν του μέ μηχανήματα συνηγόρων, τό ἰταλ. ἀβοκάτων. «ἀλλ' εἶμ' ἐπί τόν Κλέων', οὗ αὐτοῦ τήμερον ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.» τό παρ' ἡμῖν συνθ. Αὐτός θέλει τόν ἑρμίξει.

Ἔκπηξις, εως, ἡ. (ἐκπήγνυμι). Πῆξιμον, πήχτωμα, πάγωμα· πάγος. ὡς τό, παγετός.

Ἐκπηρόω, Μ. ώσω. (πηρόω) Κατακολοβόνω, τό τουρκ. κατασακατεύω τινά, ἤ τί.

Ἔκπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ, τό (ἕξ, πῆχυς) Ἕξ πήχεις μακρύ, πλατύ κ. λ. τ.

Ἐκπιάζω, καί ἐκπίασμα, τό. = ἐκπιέζω, καί ἐκπίεσμα.

* Ἐκπιδύομαι, μέσ. ἀποθ. (πιδύω) Πηδῶ, κατάχνομαι ἔξω, ἀπεπάνω ἀναβρύονται. Αἰσχλ. (πιδυ)

Ἐκπιέζω, Μ. έσω. (πιέζω) Θλίβω, ζουλίγω, σφίγγω διά νά εὔγῃ τι ἔξω, στραγγίζω· τραβίχνω ἔξω. Παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1136. «ξύλα ἐκπεπιεσμένα», κατασταγμένα, κατάστεγνα, κατάξηρα.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ. Στράγγισμα, ξεστράγγισμα, σφίξιμον, ἔμπηγμα ἔξω, ἐμπρός. (ῐ)

Ἐκπίεσμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγαίνει μέ τό σφίξιμον, στράγγισμα. (ῐ)

Ἐκπιεσμός, οῦ = ἐκπίεσις.

Ἐκπιεστήριον, τό. ὑποκοριστ. ὄργανον. Μηχανή διά σφίξιμον, στράγγισμα, τό κοιν. γαλάγριε. οὐδέτερ. τοῦ

Ἐκπιεστήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον διά νά σφίγγῃ, στραγγίζῃ.

Ἐκπιεστός, στή, στόν. Ζουλιγμένος, στραγγισμένος· διά ζούλιγμα, στράγγισμα ἁρμόδιος. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νά ζουλίγηται, στραγγίζηται, σφίγγηται εἰς τήν γαλάγριαν.

* Ἐκπικραίνω = ἐκπικρόω.

Ἔκπικρος, ὁ, ἡ. (πικρός). Ὅ,τι εἶναι κατά πολλά πικρόν, κατάπικρον.

Ἐκπικρόω, ῶ. Μ. ώσω (πικρόω). Κάμνω τι κατά πολλά πικρόν, καταπικραίνω. Τροπ. Παροξύνω, παροργίζω, κάμνω τινά νά θυμώσῃ πολύ. Παθτ. Γίνομαι πολύ πικρός, κατάπικρος, ἐπί βρωσίμων, ἤ ποσίμων πραγμάτων.

Ἐκπίμπλημι, Μ. ἐκπλήσω. (πίμπλημι, ἀνμλ.) Γεμίζω τίποτε ὅλον, καταγεμίζω — 2) Κάμνω τίποτε νά ἐκπληρωθῇ, νά εὔγῃ ἀληθινόν, νά ἀληθεύσῃ, π. χ. ὄνειρον. «ὁ μέν δή ἐληλαθείς τῇ αἰχμῇ ἐξέπλησε τοῦ ὀνείρου τήν φήμην.» Ἡροδ. 1, 43 — 3) Ἐκπληρόνω, τελειόνω τίποτε. Valck. ἐν Φοιν. 174.

Ἐκπίνω Μλ. πίομαι (πίνω, ἀνμλ.) Ἀποπίνω, πίνω ὅλον τίποτε. Ὀδυσ. ὅπου μέντοι τρίς εὕρηται κατ' ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἔκπιεν, ἔκπιον, καί κατά παθτ. Πρκμ. ἐκπέποται. — 2) Μτφ. Ἀδειάζω, ἐξαντλῶ. «ἐκπίο. χρήματα» τό παρ' ἡμῖν κοιν. Ξεταινιάζω τινά ἀπό τ' ἄσπρα του. Valck. ἐν Ἱππ. 626. (ῑνω).

* Ἐκπιπράσκω. Μλ. ἐκπεράσω (πιπράσκω, ἀνμλ.) Πουλῶ τίποτε ἔξω, εἰς ξένον τόπον, ξένον βασίλειον — 2) Ἀγοράζω ὅλον τίποτε διά νά τό ξαναπουλήσω, μεταπουλήσω.

Ἐκπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Ἀόρ. ἐξέπεσον, Πρκμ. ἐκπέπτωκα, (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, ἔξω, ἤ κάτω. «ἐκπίπ. χειρός, δίφρου, ἵππων.» Ὁμ. ὅστις συντάσ. τήν λξ. καί δοτκ. τοῦ προσπ. «ὑδάτων οἱ ἐκπεσεν» Ἰλιάδ. Β, 266. Πίπτω κάτω· ἐπί δένδρων. Παρά τοῖς μεταγεστ. δέ, κατά παντοίας ἀναφοράς χρήσιμ. οἷον. α') Εὐγαίνω ἔξω ἀπό τίποτε, τό στεροῦμαι, τό χάνω. ἐξαιρ. ἐξορίζομαι ἀπό τήν πατρίδα μου. ἐκπίπ. τινός, ἤ ἔκ τινος. Ἐπί ναυτίλων, Ἀποπλανοῦμαι, χάνω τον δρόμον, μέ σπρώχνουν οἱ ἄνεμοι εἰς ἄλλο μέρος. Τροπ. «ἐκπίπ. ἑαυτοῦ» Τό νά εὐγαίνῃ τις ἀπό τόν ἑαυτόν του, νά χάνῃ τόν νοῦν του. β') Εὐγαίνω ἀπό κανένα κίνδυνον, ξεφεύγω, ξεγλυτόνω — γ') εὐγαίνω ἐμπρός, ἐκφαίνομαι, ξεφανερόνομαι. ἐξαιρ. ἐπί χρησμοῦ, ὅταν εὐγαίνουν ἀπό τό ἱερόν καί διαδίδονται μεταξύ εἰς τούς ἀνθρώπους. «χρησμός ἐκπίπτει μοι» Μοί εὐγαίνει, μοί δίδεται, μοί γίνεται κάμμία προφητεία περί τινος πράγματος, διά τό ὁποῖον ἠρώτησα νά μοί προφητεύσωσιν. ὅθεν· εὐγαίνει, διαδίδεται, ἐξαπλώνεται παντοῦ. «παροιμία ἐκπίπτει ἀπό τινος» Ἡ παροιμ. προέρχεται ἀπό τίποτε. Στράβ. — δ'.) Κατά τό· εἴς τε καί τινί. π. χ. «ἐκπίπ. τῇ φιλοτιμίᾳ.» Ἀπό φιλοτιμίαν εὐγαίνω ἀπό τον ἑαυτόν μου, κατανταῖ νά χάνω τόν νοῦν μου. — ε'.) Ἐπί θεαμάτων, Δέν εὐγαίνει καλόν, δέν ἀρέσει· ὅταν κανέν κομμάτι παίζηται εἰς τό θέατρον καί δέν εὐχαριστεῖ τούς θεατάς· ὡς τό, ἐκβάλλω. 3 σημ. — ς'.) «καί ψῆφοι ἐκπίπτουσι.» Ὅταν εἰς ἐκλογάς καί τ. τ. κινοῦν, γυρίζουν τό ἀγγεῖον καί πίπτουν ἔξω αἱ ψῆφοι, τό ἰταλ. τά βότα.

* Ἐκπιτνέω, ποιητ. ἀντί ἐκπίπτω.

Ἐκπιτύζω, Μ. ύσω. (πιτύζω) = ἐκπτύω. Πτύω, φτύω ἔξω. Ἀθήν. τελ. 124.

Ἐκπλαγής, ὁ, ἡ (ἐκπλήσσω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, σπασμένος, ξηπασμένος. Ἐπίῤῥ. ἐκπλαγῶς.

Ἐκπλεθρίζω, Μλ. ίσω (πλεθρίζω), Τρέχω ἀπάνω καί κάτω ὀλιγοστεύων πάντοτε τό τρέξιμόν μου, τρέχοντας πάντοτε, ἤ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀγαλιώτερα. Γαλην. Ὑγιειν. 2. 10.

Ἔκπλεθρος, ὁ, ἡ. (πλέθρον, ἕξ) Ἀγών, ἤ στάδιον ἀπό ἕξ πλέθρων) διάστημα. Εὐριπ. Ἠλ. 883. καί Μηδ. 1190.

Ἐκπλεονάζω, Μ. άσω. τό, πλεονάζω κατ' ἐπίτασιν. Ὑπερπερισσεύω, παραπερισσεύω.

Ἔκπλεος, ω, ον, Ἀττικ. ἔκπλεως. ων, ποιητ. ἔκπλειος (πλέος), Παραγεμάτος, παραχορτασμένος, μετά γενκ. ὅθεν τέλειος, ὁλόκληρος, σωστός, ἀρκετός, πλουσιοπάροχος. Ἐπίῤῥ. ἐκπλέως.

Ἔκπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρά, ἕξ). Ἑξάπλευρος, μέ ἕξ πλευράς, ἄκρας, πλάγια.

Ἐκπλέω, Μ. εύσομαι καί - πλευσοῦμαι. Ἰων. ἐκπλώω. Μλ. ώσω (πλέω, ἀνμλ) Κάμνω ἄρμενα, πανιά, ταξειδεύω μέ καράβι, μέ στόλον τινά, τό ἰταλ. μέ φλόταν. Τροπ. «ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν» Χάνω τάς φρένας, τόν νοῦν μου. Ἡροδ. 3, 155. παραβλ. ἐξορμάω, ἐκποτάομαι.

* Ἔκπλεως, ὁ, ἡ, ων, τό. Ἀττ. ἀντί ἔκπλεος.

Ἐκπλήγδην, Ἐπίῤῥ. (ἐκπλήσσω). Ἐκπληκτικά, τρομακτικά.

Ἐκπλήγνυμι, = ἐκπλήσσω. Θεοδ. 4, 125.

Ἐκπλήθω, Μ. -ήσω (πλήθω), Εἶμαι κατόλου γεμάτος, παραγεμάτος.

Ἐκπληκτικός, κή, κόν. ὡς καί παρ' ἡμῖν· Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἔκπληξιν, ξήπασμα, φόβον, τρόμον. Ἐπίῤῥ. ἐκπληκτικῶς. παρά τό

Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ. (ἐκπλήσσω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, ἐκστατικός, ξηπασμένος — 2) Παράδοξος, θαυμάσιος.

Ἐκπλημμυρέω, Μλ. -ήσω. (πλημμυρέω) ξεχειλίζω· ἐπί ποταμῶν καλ. τ. τ.

Ἐκπληξία, ἡ. = ἔκπληξις. Καλλίστρ. Ἐκ. ΙΔ'. καί Πολυδ. Ε. 122.

Ἔκπληξις, εως, ἡ. (ἐκπλήσσω), Ζάλισμα, παραζάλισμα, τό ὁποῖον συμβαίνει ἀπό κανέν σφοδρόν ἀτύχημα, ὅθεν σφοδρόν ξήπασμα, τρόμαγμα, σπάξιμον — 2) παρασφοδρόν, ἀκατάσχετον ψυχικόν πάθος, ἐπιθυμία, πόθος, ὄρεξις.

Ἐκπληρόω, Μλ. -ώσω. (πληρόω) = ἐκπίμπλημι, Γεμίζω τίποτε καλά, καταγεμίζω. Τροπ. Τελειόνω τίποτε, τό κάμνω τέλειον, σωστόν. ἀφ' οὗ

Ἐκπλήρωσις, τό Γέμισμα, τελείωμα. τό εἰς Γέμισμα λησμόν, ἤ δοθέν μέρος.

Ἐκπλήρωμα, εως, ἡ. Τό νά γεμίζῃ τις τίποτε καλά· τό νά τελειόνῃ τί σωστά, ἐκτέλεσις, ἀντικατάστασις.

Ἐκπληρωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις γεμίζει τίποτε καλά. ἀντικαταστατικός, τελειωτικός· ἐκτελεστής.

Ἐκπλήσσω, Ἀττ. ἐκπλήττω, Μ. ξω. (πλήσσω) τινά τινος. Κτυπῶ ἔξω, ῥίπτω ἔξω δυνάμει κτυπήματος, ἤ κτυπῶντας κάμνω νά εὔγῃ, πέσῃ, καταχθῇ τίποτε ἔξω· ὅθεν κάμνω τινά, φοβίζοντας, ξηπάζοντάς τον ἔξαφνα, νά γένῃ ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, νά καταταραχθῇ, νά μείνῃ ἐκστατικός καί ὡς ἀναίσθητος. — «ἡνίοχοι ἔκπληγεν.» γ'. πληθ. πρτπ. παθτ. ἀορ. β'. Αἰσχ. ἀντί ἐξεπλήγησαν. Ἰλιάδ. Σ, 225. — Ἐπί πάντων τῶν σφοδρῶν ψυχικῶν παθῶν, ὅσα καταχυριεύουσι τόν ἄνθρωπον καί τόν κάμνουν ἄλλον ἐξ ἄλλου. «ἔρωτι ἐκπλήττεσθαι» Valck. ἐν Ἱππ. 38. ἐκπλ. εἴς τι, Τό νά ἐξαφνίσῃ τινά τις ξηπάζοντάς τον μέ τίποτε ἄξαφνον καί οὕτω νά τόν καταστήσῃ εἰς τό νά κάμῃ τίποτε. Πολυβ. Κατά παθτ. δέ συνθ. μετά αἰτιατ. τοῦ προσώπου «ἐκπλαγῆναί τινα.» Ξηπάζομαι, ζαφνίζομαι, γίνομαι ἐκστατικός, «καί μή μ' ὅπως δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον» Σοφλ. Φιλ. 226. Τό νά εἶναί τις ἀβέβαιος, ἀμφίβολος διά τίποτε «ἐκπλ. ἐπί τινι» — Παροιμιακ φόβος μνήμην ἐκπλήττει». τό παρ' ἡμῖν κοινόν Ἀπό τόν φόβον του τά χάνει ὁ ἄνθρωπος, ἤ τό ἐκ τοῦ Ἰταλ. σπορδίζει, τό τουρκ. σπαστίζει ὁ ἄνθρωπος. Θεοδ. Ὁ παθτ. ἀορ. ἐστί συνηθως ἐξεπλάγην.

Ἐκπλινθεύω, Μ. εύσω. (πλινθεύω) Χαλνῶ οἰκοδομήν, τοῖχον καί τ. τ. κτισμένον μέ πλίνθια καί εὐγάζω τά πλιθ. — Φτιάνω, κόπτω πλιθ. Ἰσαῖος παρ' Ἁρποκρατ.

Ἐκπλίσσω. (πλίσσω) Ξεδιπλόνω, ἤ ξεπλέκω τίποτε.

Ἔκπλοος, καί συναιρ. ἔκπλους, ὁ. (ἐκπλέω) Ἀπόβασις, ἄραγμα, τό ἰταλ. δισμπαρκάρισμα. — ἀρμένισμα, μίσευμα μέ καράβι. — ὁ τόπος, εἰς τόν ὁποῖον ἀράζει καί καταβαίνει τις εἰς την ξηράν, καί ἀπό τόν ὁποῖον ἀρμενίζει, κάμνει πανιά, μισεύει.

Ἐκπλύνω, Μλ. -υνῶ. (πλύνω) Ξεπλύνω τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἔκπλυσις εως, ἡ. Τό νά ξεπλύνῃ τις τίποτε, ξεπλύσιμον.

Ἔκπλυτος, ὁ, ἡ. Ξεπλυμένος, ξεβγαλμένος διά πλύσιμον, πᾶν ὅ,τι πρέπει νά πλυθῇ.

Ἐκπλώω. Ἰων. ἀντὶ ἐκπλέω, ὅπερ ἰδέ. Ἡρδτ.

Ἐκπνείω, Ἐπι. ἀντὶ ἐκπνέω.

Ἐκπνευματόω, Μλ. -ώσω (πνευματόω), Ξανεμίζω, ξεαερίζω, τίποτε. Τρπ. διώκω, ἀποδιώκω. π. χ. τὸ σύννεφον, τὸν τύφωνα — 2) Μεταβάλλω τίποτε εἰς ἄνεμον, ἢ εἰς ἀέρα. — 3) Φουσκόνω, βάλλω τι εἰς ταραχήν, εἰς σφοδρὰν κίνησιν. π. χ. τὴν θάλασσαν.

* **Ἐκπνευμάτωσις,** εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπνέῃ, ξεκατεβαίνῃ τις. Ἐκκ. παρὰ Δγν. Δρτ. 10, 114.

Ἐκπνευσις, εως, ἡ. Ἐκπνοή, ξεφύσημα, ξεπάσασμα· ἀποφορά, ἀχνισμα. παρὰ τὸ

Ἐκπνέω, Μ. εύσω. Ἐπι. ἐκπνείω. (πνέω, ἀνμλ.) Ξεφυσῶ, φυσῶ τίποτα πρὸς τὰ ἔξω· ξεανασαίνω, ἀφίνω τὸν ἀναπασμόν μου — Εὐγάζω ἀποφοράν, ἀχνίζω. — Ξεθυμαίνω, ἐξαιρέτως ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν. — 2) Ξεψυχῶ.

* **Ἐκπνίγω,** Μλ. -ξοῦμαι (πνίγω) Πνίγω μὲ τελειότητα, καταπνίγω τινὰ ἢ τί.

Ἐκπνοή, ῆς, ἡ. (ἐκπνέω) = ἔκπνευσις

* **Ἔκπνοια,** (ἐκπνέω) = ἐκπνοή. Ἀρττλ.

* **Ἔκπνοος,** συνρτ. ἔκπνους, ὁ, ἡ, ουν τὸ. (πνοή) Χωρὶς ἀνάσαν, νεκρός. — 2) (ἐκπνέω) Ὅστις ξεανασαίνει, εὐγάνει τὸν ἀνασασμόν του. Ἱππ.

Ἐκποδών, Ἐπίρ. (ἐκ ποδῶν), Μακρυά, ἀνάμερα· μετὰ γενι. «ἐκποδὼν γίγνομαι» Διώκομαι, σπρώχνομαι πέρα· ἀναχωρῶ, φεύγω· ἀποθνήσκω. «ἐκποδὼν γίγνομαί τινι» Παραμερῶ κανένα· τραβιοῦμαι ἀπὸ τὸν δρόμον διὰ ν' ἀπεράσῃ αὐτός· ὡσαύτως καὶ «ἐκποδὼν ἀπέρχομαι.» Ἀλλὰ τὸ, «ἐκποδὼν ποιοῦμαί τινα» τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἀναπαυρώ ἢ τὸ τουρκοβ. καλινιζω τινά, τὸν σκοτόνω. — «ἐκποδών εἰμί τινος» Ἀποφεύγω τίποτε, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε. «ἐκποδὼν λέγω» Ἀπομακρύνω, ξεμακρύνω τινὰ μὲ λόγια, τῷ δίδω δρόμον. ἀντιθ. τῷ, ἐμποδών.

Ἔκποθεν, Ἐπίρ. (πόθεν) Ἀπὸ κανὲν μέρος, ἂς εἶναι ὁπουθεν καὶ ἂν ἦναι. μετὰ γενι.

Ἐκποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω) τινά τινος. Εὐγάζω, ἢ ἀπολύω, γλυτόνω κανένα ἀπὸ τίποτε. — β') Δίδω, εὐγάζω ἀπὸ τὸ χέρι μου, πωλῶ, μετὰ γενι. — 2) Τελειόνω, σώνω τίποτε· κάμνω, φκιάνω τέλειον τίποτε. Ἡρδτ. καὶ Δι. Κατν. ἔστι δὲ καὶ μέτ. κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασ. χρήσιμον τὸ ῥῆμα πολλάκις. — 3) κατὰ μέτ. διαθ. μόνον, Δίδω, παραιτῶ τέκνον μου εἰς κανένα διὰ νὰ τὸ κάμῃ ψυχοπαίδι του· καὶ τότε τὸ τέκνον λέγεται ἐκποίητος μέν, ὡς ἐκ μέρους τῶν γονέων του, ἐμποίητος δέ, ὡς ἐκ μέρους ἐκείνου, ὅστις τὸ ἀναδέχεται, τὸ κάμνει ψυχοπαίδι του, ἐκ μέρους τοῦ ψυχοπατέρα. — 4) ἀμετβ. Ἀρκῶ, ἐξαρκῶ, εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός. «ἐκποιεύσης τῆς ὥρας· προσόδου εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν». — 5 Ἀπροσωπ. «ἐκποιεῖ» Εἶναι καιρός, ἔχει καλῶς, γίνεται, εἶναι δυνατόν, ὑποφέρεται, κ. τ. λ.

Ἐκποίησις, εως, ἡ. Ἐκτέλεσις, τελείωσις, ἐκπλήρωσις. 2) Ἀποξένωσις, ἀπαλλοτρίωσις, πώλησις, τὸ νὰ πωλήσῃ τις τίποτε. Τὸ νὰ δώσῃ τις τέκνον του εἰς ψυχογιόν. ἰδὲ ἐκποιέω, σημσ. 3.) Παρ' Ἡροδότ. Γ. 109. Ἀποσπερμάτισις.

Ἐκποίητος, ὁ, ἡ, παῖς. Τέκνον δοσμένον εἰς ψυχοπαίδι, ἰδὲ «ἐκποιέω», 3.

Ἐκποκίζω Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ (ποκίζω), Μαδῶ μαλλί, ἢ καὶ τρίχας, μαλλιά.

Ἐκπολεμέω, Μλ. -ήσω (πολεμέω) Τελειόνω τὸν πόλεμον. — 2) Ἐρεθίζω, παρακινῶ εἰς πόλεμον, δίδω αἰτίαν πολέμου· μετ' αἰτιατ. Schneid. ἐν Ξνφ. Ἑλλ. 5, 4, 20. ὡς τό, ἐκπολεμόω — 3) Νικῶ τινα, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα πόλεμον, μετὰ αἰτιατικ. Πολύβ.

Ἐκπολεμόω, ῶ. Μ. ώσω (πολεμόω) Ἐχθρεύω τινάς, τοὺς κάμνω νὰ γένουν ἐχθροί· τινά τινι, ἔτι δὲ καί, πρός τινα. Ἡρδτ. 3, 66. Παθητ. Ἐχθρεύομαι μέ τινα, γίνομαι ἐχθρός του. «ἐκπεπολέμωταί μοι πρὸς ἐκείνους» τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Κάμνωσα, τὰ χάλασα μαζύ του, ἐχθρευθήκαμεν. Ἡρδτ. 5, 73. ἀφ' οὗ

Ἐκπολέμωσις, εως, ἡ. Ἔχθρα, τὸ νὰ ἐχθρευθῇ τις μέ τινα, νὰ τὰ χαλάσῃ μαζύ του. Πλούταρ. Β'. σελ. 269.

Ἐκπολίζω, Μ. ίσω. τό, πολίζω κατ' ἐπιτ. Ἑνόνω ὅλον τινὰ τόπον μὲ τὴν πόλιν. Ἀριστίδ.

Ἐκπολιορκέω, Μλ. -ήσω (πολιορκέω), Βιάζω πολιορκημένην τινὰ πόλιν νὰ παραδοθῇ, τὴν κυριεύω μὲ πολιορκίαν.

Ἐκπολιτεύω, Μλ. -εύσω (πολιτεύω), Κάμνω λαόν τινα νὰ χάσῃ, μεταβάλῃ εἰς τὸ χειρότερον τὰ ἰδιώματα, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά του ἀλλάζοντας τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τὴν διοίκησίν του. «ἐκπολιτεύω καὶ διαιτάω τὸ ἔθνος πρὸς ἀνομίαν.» Ἰώσηπ. Μακκαβ. Δ'.

Ἐκπομπεύω, Μλ. -εύσω (πομπεύω). Περιπατῶ ὑπερήφανα, λαμπρά, μὲ μεγαλοπρεπῆ παράταξιν — 2) μετβ., Ξεμπεύω, κάμνω τινὰ παίγνιον καὶ γέλοιον τοῦ κόσμου, τὸ κοινότ. τὸν εὐγάζω εἰς τὸ γομαροπάζαρον.

Ἐκπομπή, ἡ. (ἐκπέμπω) Ἔξω στάλσιμον, διώξιμον.

Ἐκπονέω, Μλ. -ήσω (πονέω), Ἀποτελειόνω, τελειόνω τι διὰ ἐργασίας, δουλειᾶς. Ἔτι δὲ καὶ ἀνατρέφω τελείως, δίδω καλὴν καὶ τελείαν ἀνατροφὴν εἴς τινα, καθὼς ὁ Χείρων ἀνέθρεψε τὸν Ἀχιλλέα, Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 209. — Γυμνάζω τινὰ εἴς τι μὲ ἀκάματον κόπον καὶ ἐπιμέλειαν. «ἐκπ. βίοτον, ἄθλους» Κερδαίνω τὸ ψωμί μου κοπιαστικά· νικῶ εἰς τοὺς ἀγῶνας μὲ κόπον. Valeck ἐν Φοιν. 1642. ὅθεν ἐν γένει, Υπομένω, ὑποφέρω — 2) Κατορθόνω, ἀπαιτῶ, ἀπολαμβάνω τίποτε μὲ δουλειάν, ἢ μὲ ἀκάματον κόπον, «ἐκπ. θεούς» Ἐξιλεόνω τοὺς θεούς, κατορθόνω τὸ νὰ μὲ εἰσακούσουν, Εὐρπ. Ἰων. 375 — 3) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, γυρεύω, ἐρωτῶ νὰ μάθω τι. Ἐπρρ. ἐκπονευτῶς. 1355. — 4) ἐκπ. τί τινος. Ἀποσιώπω, ἀπομακρύνω τίποτε ἀπὸ κανένα. Εὐρπ. Ἡρκ. 580 — 5) Καταχρημνίζω, καταχαλνῶ, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ἐπὶ φαγητῶν, «ἐκπονῶ δίαιταν» Δουλεύωντας, κοπιάζωντας χωνεύω τὸ φαγίμον, ὅ,τι τρώγω. Ξνφ. Ἀπμ. 1, 2, 4.

Ἐκπονηρεύω, Μ. εύσω. (πονηρεύω). Φθείρω, χαλνῶ τίποτε κατὰ κράτος. Συνέσ. Ἐπ. 114.

Ἐκπόρευσις, εως, ἡ. Πηγαιμὸς ἔξω, εὐγάλμα, ἀναχώρησις. παρὰ τὸ

* **Ἐκπορεύω** (πορεύω) Κάμνω τινὰ νὰ εὔγῃ ἔξω, τὸν κράζω νὰ ἐξέλθῃ. συνήθ. κατὰ μέτ. διαθ. μετὰ μέτ. Μλ. καὶ παθτ. ἀορ. ἐκπορεύομαι, Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, μισεύω.

Ἐκπορευτός, τή, τόν. Ὅστις εὐγαίνει ἔξω. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λέγεται διὰ τὴν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπόρευσιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, Ἐπρρ. ἐκπορευτῶς. «ἐκπορευτῶς προϊὸν ἐκ πατρός». Νάζιαν.

Ἐκπορθέω, = ἐκπέρθω, ἀφ' οὗ

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ. Ἐξολοθρευτής, ἀφανιστής, χαλαστής.

Ἐκπορθμεύω, Μλ. -εύσω (πορθμεύω) Εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος. — 2) Παίρνω τινὰ εἰς τὸ καράβι καὶ τὸν φέρω πουθενά· τὸν φευγατίζω, Εὐρπ. Ἑλ. 1533. μεταβ. καὶ ἀμετβ. ἔτι δὲ καὶ μέτ. κατὰ τὴν 2. σημασ. πάνυ εὔχρηστον.

Ἐκπορίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ (πορίζω) Ἐξευρίσκω, κάμνω τρόπον καὶ εὑρίσκω τίποτε. ἐξαιρ. διὰ νὰ βοηθήσω τινά, τῷ δίδω, ἢ συνεργῶ νὰ τῷ δώσῃ τις ἄσπρα, βοήθειαν. — 2) Ἐφευρίσκω, προξενῶ, ἀνοίγω, ἀδικίαν Εὐρπ. Βακχ. 1030.

Ἐκπορνεύω, Μ. εύσω. (πορνεύω) τό, πορνεύω κατ' ἐπιτ. Καταπορνεύω. Τρπ. Καταξοδιάζω, κακοξοδιάζω· χαλνῶ, φθείρω. Κλήμ. Παιδ. Β'. α'. «ἐκπορνευούσης τὴν γεῦσιν τῆς ἀβερτικῆς»

Ἐκπόρπισις, εως ἡ. (πόρπη), Ξεκλείδωσις τῶν ἁρμῶν, τὸ ἐκ τῆς κλειδώσεώς του εὔγαλμα μέλους τινός. χειρουργ. Παλ. σλ. 51.

Ἐκποτάομαι, καὶ ἐκποτέομαι, Ἰων. ἐκπέτομαι, ἐκπέταμαι (πέτομαι, ἀνμλ.) Πετῶ ἔξω· πετῶ ἀπὸ ἀπάνω κάτω, π. χ. ἐπὶ συρμένων νιφετῶν, ἀνεμοσουρίσματος. «Διὸς ἐκποτέονται». Ἰλδ. Τ, 357. Πολλάκις τροπκ. «θυμὸν ἐκπεποταμαι» Φουσκόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλοφρονῶ· ὡσαύτως καὶ «τὰς φρένας ἐκπεπόταισαι», Ποῦ 'πέταξες μὲ τὸν νοῦν, μὲ τοὺς συλλογισμούς σου. Θκρτ. 11, 71.

Ἐκποτισμός, οῦ, ὁ. (ποτίζω) Ξηρασία, ἀνυδρία, στέγνη. Στράβ. Γ'. Σ. 435.

Ἐκπράκτωρ, ὁ. (ἐκπράσσω.) Ὅστις συνάζει χρέη, δοσίματα.

Ἔκπραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ τις χρέη, δοσίματα. παρὰ τὸ

Ἐκπράσσω, Ἀττ. ἐκπράττω, Μ. ξω. (πράσσω.) Ἐκτελῶ, ἀποτελειόνω, κατορθόνω — 2) Συνάζω, μαζόνω χρέη, δοσίματα· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέτ. διαθ. ἐκπράσσομαί τινα. — 3) Φονεύω, σκοτόνω, τὸ κοινότ. σύνηθ., Ξεπαστρεύω τινά. ὡς τό, διεργάζομαι. Εὐριπ. Ἑκάβ. 515. «πῶς καί νιν ἐξεπράξατε», καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1659.

Ἐκπραΰνω, Μ. υνῶ, τό, πραΰνω κατ' ἐπίτασιν.

Ἐκπρεμνίζω, (πρέμνον). Ξεξόνω, χαλάζω κατὰ κράτος, ξεπατόνω τίποτα.

Ἐκπρέπεια, ἡ. Ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαίρετον, Ἰάμβ. Πυθ. 1, 23. παρὰ τὸ

Ἐκπρεπής, ὁ, ἡ. Ἐμπρεπούμενος, ἐξαίρετος, ὅστις ξεπερνᾷ, διαβαίνει ὅλους, δὲν ἔχει ταίρι, ἄλλος δὲν εἶναι σὰν αὐτόν. «ἐκπρ. ἐν πολλοῖσιν» Ἰλδ. Β, 483. ἔτι δὲ καὶ σκωπτικῶς, Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος, ὑπερβολικός. Ἐπρρ. ἐκπρεπῶς. Θκδ. 1, 38.

Ἐκπρεπόντως, Ἐπίρ. = ἐκπρεπῶς. παρὰ τὸ

Ἐκπρέπω, Μλ. -ψω (πρέπω) Εἶμαι ἄριστος ἐξαίρετος, ὑπερέχω, διαφέρω ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἐκπρήθω, Μ. ήσω. (πρήθω) Ἀνάπτω, βάλλω φωτίαν, κατακαίω. — 2) Φυσῶν ἀνάπτω τὴν φωτιάν, συμπνῶ. ἀφ' οὗ

Ἔκπρησις, ἡ. Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, κατακαίῃ τις τίποτε.

Ἐκπρησμός, ὁ. Ὁ ἦχος, τὸν ὁποῖον κάμνει τὸ νερὸν ὅταν βράζῃ, χορχολάζῃ, χορχούλασμα.

Ἐκπρήσσω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐκπράσσω.

Ἐκπρίασθαι, (πρίασθαι, ἀνμλ.). Τὸ νὰ ἐξαγοράζῃ, λυτρόνῃ τις τίποτε· ἔστι δὲ ἡ λέξις κατ' ἀπαρέμφ. ἀόρ. μόνον χρήσιμος· ὁ δ' ἐνεστ. καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται ἐκ τοῦ, ὠνέομαι.

Ἐκπρίζω, καὶ ἐκπρίω, Μλ. -ίσω (πρίω). Ξεπριονίζω, κόπτω τι μὲ τὴν πριόνην, Γεωπον. Θ'. ια'. 7.

Ἔκπροθεν, ἀντὶ οἱ παλαιοῦ, ὡς τό, ἀπόπροθεν, Ἡσχ.

Ἐκπροθεσμέω, Μλ. -ήσω. Δὲν κρατῶ, δὲν φυλάττω τὸν διορισθέντα καιρόν, τὴν διορίαν· παρὰ τὸ

Ἐκπρόθεσμος, ὁ, ἡ (πρόθεσμος). Ὅστις δὲν κρατεῖ, δὲν φυλάττει τὸν διωρισμένον καιρόν, ἢ τὴν διωρισμένην ἡμέραν· ὅθεν ὅστις ἔρχεται παράκαιρα, ὀργά. «ἐκπρόθεσμος ἤδη τοῦ ἀγωνίζεσθαι» Ὅστις διὰ τὸ γῆράς του, δὲν εἶναι πλέον ἱκανὸς πρὸς τοὺς ἀγῶνας, Λουκιαν. «ἑπτὰ ἡμερῶν ἐκπρόθεσμος γίνομαι» Ἔρχομαι μετὰ τὰς διορισθείσας ἑπτὰ ἡμέρας, ὅ ἐστι παράκαιρα. Ὁ αὐτ. Ηρον. 2.

Ἐκπροθέσμως, Ἐπίρ. Ὕστερα ἀπὸ τὸν διορισμένον καιρόν, μετὰ τὴν διορίαν.

Ἐκπροθέω, Μλ. -εύσομαι (προθέω, ἀνωμλ.). Ἀποδιδράσκω, φεύγω προτήτερα.

* **Ἐκπροθρώσκω**, Μλ. -θοροῦμαι (προθρώσκω, ἀνωμλ.). Πηδῶ ἔξω, ἢ ἔμπροσ.

Ἐκπροθυμέομαι, τό, προθυμοῦμαι κατ' ἐπιτ. Εὐριπ. Φοιν. 1672.

Ἐκπροΐημι, Μ. ήσω (προΐημι). Ἀφίνω νά εὐγῇ ἔξω, ἢ ἔμπροσ· στέλλω ἔξω. (-υυ-υ, Ἐπι. -υ--υ, Ἀττ.)

Ἐκπροικίζω, Μλ. -ίσω (προικίζω). Δίδω εἰς προῖκαν, προικίζω, Φάλαρ. Ἐπιστ.

Ἐκπροκαλέω, Μλ. -έσω (προκαλέω, ἀνωμλ.). Κράζω, φωνάζω τινά νά ἔλθῃ ἔξω, ἢ ἔμπροσ. Μέσως δέ, Καλῶ, ἢ προσκαλῶ τινά νά ἔλθῃ ἔξω »ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρωσ«, Ὀδσ. Β, 400.

Ἐκπροκρίνω, Μ. ινῶ (προκρίνω). Ἐκλέγω καί προτιμῶ τινα, ἢ τίποτε, Εὐριπ. (ῑ)

Ἐκπρολείπω, Μ. ψω (προλείπω). Εὐγαίνοντας ἔξω ἀπολύω, ἀφίνω, παραιτῶ τινα· »..ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντεσ«, Ὀδσ. Θ, 515. Θγν. 1092.

Ἐκπρομολεῖν (προμολεῖν)· τινος. Εὐγαίνω ἔξω, ποιητ. κατά τόν ἀόρ. μόνον ἐν χρήσει, ὁ δ' ἐνεστ. λαμβάνεται ἀπό τοῦ, βλώσκω.

Ἐκπροπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (προπίπτω, ἀνωμλ.). Πίπτω ἔξω, ξεπέφτω.

* **Ἐκπροῤῥέω**, Μλ. -ρεύσομαι (προῤῥέω, ἀνωμλ.). Τρέχει, χύνεται ἀπό κάπου ἔξω, ἔμπροσ.

* **Ἐκπροτιμάω**, Μλ. -ήσω (προτιμάω). Προτιμῶ ἐξαιρέτως, περισσότερον ἀπό κάθε ἄλλον, Σφκλ. Ἀντ. 913.

Ἐκπροφαίνω, Μ. ανῶ (προφαίνω). Φαίνω, εὐγάζω τι ἔξω καί τό δείχνω. Παθτ. μετά μέσ. Μλ. Εὐγαίνω ἔξω καί δείχνομαι νά μέ βλέπουν, νά μέ ἰδοῦν.

Ἐκπροφέρω, Μ. ἐκπροοίσω (προφέρω, ἀνωμλ.). Εὐγάζω, φέρω ἔξω, ἢ ἔμπροσ, δείχνω ἔμπροσθεν, εἰς τό φανερόν.

Ἐκπροφεύγω, Μ. -ξομαι (προφεύγω, ἀνωμλ.). Φεύγω ἔξω ἀπό κάπου καί γλυτόνω.

Ἐκπροχέω, Μ. εύσω (προχέω, ἀνωμλ.). Χύνω τίποτε ἔξω ὡς ἄχρηστον· θέλων νά μεταγγίσω ὑγρόν τι, χύνω ἔξω· χύνω παραπολύ, παραχύνω.

Ἐκπρυμνίζω, Μλ. -ίσω (πρύμνα). Κόπτω, τσακίζω τήν πρύμναν καραβίου· ξεῤῥιζόνω, εὐγάζω ἀπό τήν ῥίζαν τό κέρατον ζώου τινός· »τό κέρας τῶν κροτάφων«, Φιλόστρ. Εἰκ. Γ'. 4.

Ἐκπτερνίζω, Μλ. -ίσω (πτερνίζω). Ἐπί ἱστοῦ πλοίου· ὅταν τό κατάρτι εὐγαίνῃ ἀπό τόν πάτον του, ξεῤῥιζόνηται καί πίπτῃ· »ἐξεπτέρνισεν ὁ ἱστός.«

Ἐκπτήσσω, Μ. ξω (πτήσσω). Διώκω ἔξω φοβίζοντας, σκιάζοντας· φοβίζω, τρομάζω, ξηπάζω τινά, Εὐριπ. Ἑκάβ. 177.

Ἐκπτοέω, Μλ. -ήσω (πτοέω), = ἐκπτήσσω, Πολύβ.

Ἐκπτύω, Μ. ύσω (πτύω). Πτύω ἔξω σάλι, φλέγμα ἢ καί ὅ,τι ἄλλο· »στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν«, Ὀδσ. Ε, 322. — 2) τροπ. Ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι, σιχαίνομαι, τιχαίνομαι.(υω, --, υσω, υ-)

Ἔκπτωμα, τος, τό (ἐκπίπτω). Πᾶν ὅ,τι ἔπεσεν ἔξω· τό βγαλμένον, στραμπουληγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ (ἐκπίπτω). Ἔξω πέσιμον· σφάλμα, σφάλσιμον, δυστυχία· ἐξαιρ. διώξιμον, ἐξορία. — 2) Τό νά εὐγῇ, στραμπουληχθῇ κἀνέν μέλος τοῦ σώματος.

Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ. Πεσμένος ἔξω, ξεπεσμένος, διωγμένος.

Ἐκπυέω, Μλ. -ήσω (πυέω). Ἐμπυάζω, μεταβάλλω εἰς ἔμπυον· ἀφ' οὗ

Ἐκπύημα, τό. Ἐμπυασμένον πρίσμα, ἢ ἕλκος. (ῡ)

Ἐκπύησις, εως, ἡ. Ἐμπύασμα, τό νά ἐμπυάζῃ τίποτε, νά γίνηται ἔμπυον. (ῡ)

Ἐκπυητικός, ἡ, όν. Ἐμπυαστικός· πᾶν ὅ,τι ἐνεργεῖ, προβιβάζει τό ἐμπύασμα, συνεισφέρει εἰς ἐμπύασμα.

Ἐκπυΐσκω, = ἐκπυέω.

Ἐκπυνθάνομαι, Μ. εύσομαι (πυνθάνομαι, ἀνωμλ.)· τινος. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀκριβῶς· ἀκούω, μανθάνω τίποτε ἀπό τινα, Ἰλδ. Τ, 129. καί κατά τμῆσιν Η, 308, 320.

Ἐκπυόω, = ἐκπυέω.

Ἐκπυρηνίζω, Μ. ίσω (πυρήν). Εὐγάζω τόν σπόρον, τό κόκκαλον, κουκούτσι ὀπωρικοῦ τινος. — 2) Σφίγγοντας τό κουκούτσι μέ τά δύω πρῶτα δάκτυλα κάμνω νά πεταχθῇ μακρυά ξεγλυστρῶντας ἀπό τά δάκτυλα, καθώς συνειθίζουν νά κάμνουν τά παιδία πολλάκις μέ τά κουκούτσια κερατίων ἐξαιρέτως.

Ἐκπυρήνησις, εως, ἡ. Τό νά κρατῇ τις μέ τά δύω πρῶτα δάκτυλα κουκούτσι ὀπωρικοῦ καί σφίγγοντάς το νά κάμνῃ νά ξεγλυστρᾷ ἀνάμεσα ἀπό τά δάκτυλα καί νά πετάχνηται μακρυά.

Ἐκπυρήνισμα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥίπτει, πετάχνει τις μέ σφοδρότητα, »ἐκπυρηνίσματα ἀστραπῶν«, Νικτ. χρον. γ'. 6. — Τό κουκούτσι ὀπωρικοῦ, τό ὁποῖον σφίγγοντάς τις μέ τά δύω πρῶτα δάκτυλα κάμνει νά ξεγλυστρᾷ καί νά πετάχνηται μακρυά.

Ἐκπυριάω, ῶ. Θερμαίνω, ζεσταίνω, Ἱπποκρ. Ἀφορ. Ε'. 63. παρά τό

Ἐκπυρίζω, Δωρικ. ἀντί ἐκανθρακίζω. Παρ' Ἡρωδιαν. Φιλέτ. σελ. 450. κεῖται ἐσφαλμ. ἐκπυρῆσαι.

* **Ἔκπυρος**, ὁ, ἡ (πῦρ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναμμένον, θερμόν, ζεστόν· πᾶν ὅ,τι καίει, καυτόν. ἀφ' οὗ

Ἐκπυρσεύω, Μ. εύσω (πυρσεύω). Κάμνω τι νά εὐγάνῃ φλόγαν, νά φέγγῃ πολύ. Τροπ. ἐπί ψυχ. παθῶν, Ἀνάπτω τινά, τοῦ βάλλω φωτιάν, »ἐκπυρσεύω τόν κότονα«, Νικήτ. χρν. 3, 5. — 2) ἐκπυρσ. τινί, Ἀνάπτω φωτιάν διά νά δώσω σημεῖον· δίδω σημεῖον μέ φωτιάν· ἐξαιρ. ἀπάνω ἀπό κἀνένα πύργον· »πύργος ἐκπυρσεύων τοῖς καταπλέουσιν«, Ἰώσηπ.

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ (ἐκπυρόω). Ἄναμμα, καύσιμον, κατακαύσιμον.

Ἔκπυστος, ὁ, ἡ (ἐκπυνθάνομαι). Ἐξακουστός, περίφημος.

* **Ἐκπυτίζω**, Μλ. -ίσω (πυτίζω). Πτύω, φτῶ τίποτε.

Ἔκπωμα, ατος, τό (ἐκπίνω). Ἀγγεῖον διά νά πίνῃ τις· ποτήρι, Σφκλ. Φιλ. 35.

* **Ἐκπωμάτιον**, τό· ὑποκορστ. τοῦ, ἔκπωμα, Ποτηράκι.

Ἐκπωματίζω. Ξεστουπόνω, εὐγάζω τό πῶμα, στούπωμα, τό τουρκ. καπάκι· »ἐκπωμ. φαρέτραιν«, Νικήτ. Χρον. Ζ'. 2.

Ἐκπωματοποιός, ὁ (ποιέω). Ὅστις κάμνει, κατασκευάζει, φτιάνει ποτήρια, Ἀθήν. Ζ. 691.

Ἐκπωτάομαι, ποιητ. ἀντί ἐκποτάομαι, ἐκπέταμαι.

* **Ἐκράανθεν**, Αἰολ. καί Ἐπι. ἀόρ. α'. παθτ. τοῦ, κραίνω, ἀντί ἐκράνθησαν. (ῡ--υ)

Ἐκραβδίζω, Μ. ίσω (ῥαβδίζω). Διώκω τινά ἢ τί ῥαβδίζοντάς τον, μέ ξυλές, Ἀριστοφ. Λυσιστ. 576.

Ἐκραγή, ἡ, = ἔκρηξις, Σουίδας.

* **Ἐκράηνα**, ἀόρ. α'. τοῦ κραιαίνω, ἀντί ἐκρήηνα.

* **Ἐκράθην**, παθτ. ἀόρ. α'. τοῦ, κεράννυμι. (ᾱ)

Ἐκραίνω, Μ. ανῶ (ῥαίνω). Ῥαντίζω τίποτε μέ τό ῥαντιστήρι, τό τουρκ. σουρκί.

* **Ἐκρέμω**· β'. ἑνικ. πρτπ. Παρατ. τοῦ, κρέμαμαι, Ἰλδ. Ο, 18, 21.

Ἐκρέω, Μ. -εύσομαι (ῥέω, ἀνωμλ.). Ξετρέχω, ξεχύνομαι. τροπ. Χάνομαι, ξεγλυστρῶ, τό τουρκ. κλπιπιένομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον. — 2) μετβτ. Χύνω, ῥίπτω τι ἔξω χύνοντάς το.

Ἔκρηγμα, τό. Πανθήποτε ξεσχισμένον, ξεσπασμένον μέρος, ἢ κομμάτι. Ξεχείλισμα ποταμοῦ, Πλούταρ. εἰς Ἀντών. 5. τό κοιντ. μανίσι ποταμοῦ. — 2) Ἐξάνθημα, ξεθύμασμα εἰς τό σῶμα, ἢ εἰς τι μέλος τοῦ σώματος, Ἱππ. παρά τό

Ἐκρήγνυμι, καί ἐκρήσσω, Μ. ξω (ῥήγνυμι, ἀνωμλ.). Εὐγάζω, ἀνοίγω τι μέ βίαν· ξεσχίζω, Ἰλδ. Ο, 409 »πτυρήν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἥν οἱ ἔδησα πρώτιστα«. Μετά γενκ. »ὕδωρ ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο«. Τό νερόν ἐξέσυρεν ἀπό τόν δρόμον, Ἰλδ. Ψ, 421. Ἔτι δέ καί, ἀφίνω, κάμνω τι νά εὐγῇ μέ ὁρμήν. — 2) ἀμετβ. Εὐγαίνω μέ ὁρμήν, ὁρμῶ ἔξω, παρακαίρνομαι, π. χ. εἰς τήν ὁμιλίαν — φανερόνομαι, δείχνομαι ἐξαφνα· — ἐκρήγνυμι εἰς τινα, παρακαίρνω τινά μαλόνοντας, ὑβρίζοντάς τον, »κατεῖχε ἑαυτόν οὐ βουλόμενος ἐκραγῆναι ἐς αὐτόν«, Ἡρδ. 6, 129. — β) Συντρίβομαι, τσακίζομαι· κατά ταύτην τήν ἀμετβ. σημασ. ὅμως χρησιμώτερον ἐπί τό πλεῖστον κατά παθτ. διάθεσιν· ἐκρήγνυμαι· ἀφ' οὗ

Ἔκρηξις, εως, ἡ. Εὐγάλσιμον μέ βίαν, ὁρμή εἰς τά ἔξω· ξεσχισμα.

Ἐκριζόω, Μλ. -ώσω (ῥιζόω, ῥίζα). Ξεῤῥιζόνω· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω ὁλοτελῶς τι.

Ἐκρίζωσις, εως, ἡ. Ξεῤῥίζωμα, ἐξολόθρευσις· ἀφάνισμα.

Ἐκριζωτής, ὁ. Ξεῤῥιζωτής, ἀφανιστής.

Ἔκριμμα, τό (ἐκρίπτω). Πᾶν ὅ,τι ἐῤῥίφθη, τό ἔῤῥιψέ τις ἔξω.

* **Ἔκριν**, ινος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὅστις ἔχει μεγάλην, ξωπεταχτήν μύτην, μυταρᾶς.

Ἐκρινέω, Μλ. -νήσω (ῥινέω, ῥίνη). Ῥινίζω τι μέ τό ῥινί.

Ἐκρινίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ῥίν). Ζητῶ τι μέ τήν μύτην, τουτ' ἔστι ἀκολουθῶ τήν μυρωδιάν του, καθώς τά κυνηγετικά σκυλία.

Ἐκριπίζω, Μ. ίσω (ῥιπίζω). Κάμνω ἄνεμον μέ τό ἀνεμιστήρι, ἀνεμίζω διά νά ἀνάψῃ ἡ φωτιά. Μεταφορ. Θαῤῥύνω τινά, τόν ἐγκαρδιόνω· ζωντεύω, ἐνθαῤῥύνω· ἀφ' οὗ

* **Ἐκριπισμός**, ὁ. Ἀέρισμα, ἀνέμισμα μέ τό ἀεριστήρι, ἀνεμιστήρι.

Ἐκριπτάω, ῶ· καί ἐκρίπτω, Μ. ψω (ῥίπτω, ἀνωμλ.). Ῥίπτω ἔξω, διώκω, σπρώχνω ἔξω.

Ἔκριψις, εως, ἡ. Ἔξω ῥίψιμον, σπρώξιμον, διώξιμον.

Ἐκροή, ἡ (ἐκρέω), = ἔκροος.

Ἐκροιβδέω, Μλ. -ήσω (ῥοιβδέω). Ξεροφῶ, πίνω τι ὅλον, τό κοινότ. ξεστραγγίζω »κοτύλη οἴνου ἐξεῤῥοιβδήθη«. Μνησίμαχ. παρ' Ἀθην. Θ. 403.

* **Ἔκροος**, συναιρ. ους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ἐκρέω). Ξετρέξιμον, ξεχύσιμον· ὁ τόπος, τό μέρος διά τοῦ ὁποίου ξετρέχει, ξεχύνεται τίποτε.

Ἐκροφέω, Μλ. -ήσω, ἐκροιβδέω.

* **Ἔκρυθμος**, ὁ, ἡ (ῥυθμός) ἐπί μουσικῆς μελῳδίας, Πᾶν ὅτι ψάλλεται, τραγῳδεῖται, παίζεται εἰς μουσικόν ὄργανον χωρίς ῥυθμόν, τό ἰταλ. χωρίς καδέντσαν.

Ἐκρύπτω, Μλ. -ύψω (ῥύπτω). Ξεπλύνω, ξεκαθαρίζω, ξεπαστρεύω, τό τουρκ. ξεμουρδαρεύω τι. Πολυδ. Ζ'. 39.

Ἔκρυσις, εως, ἡ, = ἔκροος.

Ἐκσαγηνεύω, Μ. εύσω (σαγηνεύω). Πιάνω μέ τό δίκτυ· Μπερδεύω, κοσαλλάζω, κεδοχλόνω.

* **Ἐκσαλάσσω** (σαλάττω). = ἐκσαλεύω.

Ἐκσαλεύω, Μ. εύσω (σαλεύω). Ξεσαλεύω, ξεταράζω, ξεκουνῶ· ῥίπτω πετάχνω τίποτε ἀπό τόν τόπον του. Τρπκ. ὡς τό, ἐκπλήττω· Ξηπάζω, ἐξαφνίζω, κάμνω τινά νά μείνῃ ἐκστατικός ἀπό φόβον, θαυμασμόν κλ. τ. τ.

* **Ἐκσαόω**, Μλ. ώσω. Ἐπι. τύπος ἀντί ἐκσώζω. Γλυτόνω, ἐλευθερόνω τινά ἀπό τίποτε, Ἰλδ. Δ, 12. »ἐκσαώσας ἐξεσάωσεν«, Ὀδ. Δ, 501.

Ἐκσκαρίζω, Μ. ίσω (σκαρίζω). Τὸ παρ' ἡμῖν κρυνότ. Ξεσκαρτάρω, Ἔξοδ. ΚΘ'.

Ἐκσαρκόω, Μλ. -ώσω (σαρκόω). Κάμνω διὰ νὰ γεννηθῇ κρέας, νὰ θρέψῃ πληγή τις. — 2) οὐδετέρ. καὶ παθτ. Παραπαχύνω, γίνομαι παχύς, παραπαχύς· ἀφ' οὗ Διοσκορ. Περιβ. Α'. 79.

Ἐκσάρκωμα, τό. Τὸ κρέας τὸ ὁποῖον ἔγινεν, ηὔξησεν εἴς τινα πληγήν.

Ἐκσαρόω, Μλ. -ώσω (σαρόω). Σαρόνω, φουκαλῶ, ξεσκουπίζω.

Ἐκσείω, Μ. σείσω (σείω). Ξεσείω, σείω, ταράζω, ξεταράζω, ῥίπτω τίποτε ἔξω ταράζωντας, κουνῶντάς το.

Ἐκσεύω, Παρακμ. παθτ. ἐξέσσυμαι, ὑπερσντ. ἐξεσσύμην· ἐνίοτε ὅμως ὁ τύπος οὗτος χρησιμεύει καὶ ἀντὶ ἀόρ. κατὰ συγκ., ἐπειδὴ ἐν Ὀδσ. Λ, 366, ἐκλαμβάνεται ὡς καθαρὸς ἀόρ. ὥσπερ καὶ ἐν Ὀδσ. Ι, 373. ὡς ὑπερσντ., ἢ κατὰ τὴν σημτ. καὶ ὡς Παρατ. (σεύω, ἀνμλ.). Διώκω ἔξω. Παθτ. εὐγαίνω μὲ σπουδήν, βιαστικά, τρέχω, φεύγω βιαστικὰ ἀπό τινα τόπον· μετὰ γενκ. Ὁμ., ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τὴν ἐνεργ. διαθ. Μετφ. Φεύγω, ἐκλείπω. «βλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνος» Ἔφυγεν ἀπὸ τὰ μμάτια, ἀπὸ τὰ βλέφαρά του ὁ ὕπνος, Ὀδσ. Μ, 366. «φάρυγγος ἐξέσσυτο οἶνος», Ὀδσ. Ι, 373. «αἰχμὴ ἐξεσύθη», Ἰλδ. Ε, 293.

Ἐκσημαίνω, Μ. ανῶ (σημαίνω). Σημειόνω, σημαδεύω· δηλόνω, φανερόνω· ἐκφράζω, ἐκφωνῶ, Σοφκλ. Ἠλ. 1191.

Ἐκσήπω, Μ. ψω. Κάμνω νὰ σαπήσῃ τίποτε.

*__Ἐκσιγάω__, τὸ σιγάω κατ' ἐπίτσ.

Ἐκσιφωνίζω, Μ. ίσω (σιφωνίζω). Ἀδειάζω ἀγγεῖόν τι ἀπό τινος ῥευστοῦ εὐγάζοντας, ἢ ἀφίνοντάς το νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὸν σίφωνα, τὸ κουφοτίλι· παρὰ τοῖς Ο'. Ἰωβ. Ε'. Σύρω.

Ἐκσιωπάομαι, ῶμαι. Μ. ήσομαι (σιωπάω). Σιωπῶ ὅλου, κατασιωπῶ, δὲν εὐγάζω λόγον ἀπὸ τὸ στόμα μου, Πολύβ. ΚΗ'. 5. καὶ ἐνεργητ. παρ' Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. ς'. 4., σπανίως ὅμως ἐν χρήσει.

Ἐκσκαλεύω, Μλ. -εύσω (σκαλεύω). Ξεσκαλεύω, ξεσκάπτω.

Ἐκσκεδάννυμι, Μλ. άσω (σκεδάννυμι, ἀνμλ.). Διώκω ἔξω καὶ διασκορπίζω, ῥίπτω, πετάχνω ἔξω, Ἀριστοφ. Ἱππ. α'. 795.

Ἐκσκευάζω, Μ. -άσω καὶ -άσομαι (σκευάζω). Εὐγάζω ἀπὸ κανένα τόπον ὅλα τὰ σκεύη, τὰ ἀγγεῖα κτλ. πράγματα, τὸν ἀδειάζω.

Ἔκσκευος, ὁ, ἡ (σκευή). Χωρὶς προσωπεῖον, ἢ προσωπίδα, τὸ ἰταλ. λάρβα, ἢ μάσκαρα· ἀντιθτ. τῷ, ἔνσκευος, Πολυδ. Δ, 141. καὶ Ἡσύχιος.

Ἐκσκορπισμός, ὁ (σκορπίζω). Ξεσκόρπισμα, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε ἔξω καὶ τὸ σκορπίζῃ, διασκορπισμός, Πλούτ. Ζ'. 507.

Ἐκσμάω, Μ. ήσω (σμάω, ἀνμλ.). Σφουγγίζω τίποτε καλά, σβύνω τίποτε, Ἡρδτ. 3, 146.

Ἐκσοβέω, Μλ. -ήσω (σοβέω). Σκιάζω τι, ἢ τινα καὶ φεύγει ἔξω.

Ἐκσπάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τραβῶ τίποτε ἔξω μὲ βίαν, ξεσύρω, Ἰλδ. Ζ, 65. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. «ἔγχεα ἐκσπασσάμενοι» Ἔσπασαν, ἐτράβηξαν ἔξω τὰ σπαθιά, ξεσπάθωσαν, Ἰλδ. Η, 225 (τὸ α, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βρχ.).

Ἐκσπένδω, Μ. είσω (σπένδω, ἀνμλ.). Χύνω ἔξω, κατὰ γῆς, χύνω κρασὶ εἰς θυσίαν τοῖς θεοῖς.

Ἐκσπερματίζω, Μ. -ίσω, = σπερματίζω.

Ἐκσπερματόομαι. Παθητ. (σπερματόω). Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὸν σπόρον, ξεσποριάζω, εὐγάζω σπόρον, ἐπὶ φυτῶν. Θεφρτ.

Ἐκσπεύδω, Μλ. εύσω (σπεύδω). Εὐγαίνω, τρέχω ἔξω βιαστικά, Ἀριστφ. Θσμφ. 277.

Ἐκσπογγίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (σπογγίζω). Σφουγγίζω, ἢ πλύνω τι μὲ τὸ σφουγγάρι, ξεσφουγγίζω.

Ἔκσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀποκλεισμένον ἀπὸ τὰς σπονδάς, ἤτοι ἀπὸ τὰς συνθήκας εἰρήνης, καὶ συμφωνίας τινός, δὲν περιέχεται εἰς αὐτάς. — 2) Ὁ ἐναντίον τῆς συνθήκης πράττων, ὅστις παραβαίνει τὴν συνθήκην, συμφωνίαν.

Ἐκστάδιος, ὁ, ἡ (ἕξ, στάδιον). Τόπος ἀπὸ ἓξ στάδια κατὰ τὸ μάκρος, ἢ κατὰ τὸ πλάτος.

Ἔκστασις, εως, ἡ (ἐξίστημι). Τὸ νὰ εὐγάλῃ τις, ἢ νὰ εὔγῃ τίποτε ἀπὸ τὴν θέσιν, ἀπὸ τὸν τόπον του· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπκ. Παραφροσύνη, παρασκάλισμα τοῦ νοῦ, ἐξαιρ. ἀπὸ φόβον, τρόμαγμα, σκιάξιμον, θαυμασμόν, μελαγχολίαν κ.τ.τ. Κατὰ καλὴν σημσ. Ἐνθουσιασμός· ἔτι δὲ καὶ λειποθυμία, λιγοθύμημα.

Ἐκστατικός, ή, όν· Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις ἔρχεται, καταντᾷ εἰς ἔκστασιν, ἔκπληξιν, λειποθυμίαν· εἰς ἐνθουσιασμόν. — 2) ἐνργτ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἔκστασιν, ἐνθουσιασμόν, λειποθυμίαν, κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἄλλον ἐξ ἄλλου· ἐπίρρ. ἐκστατικῶς.

Ἐκστέλλω, Μ. λῶ (στέλλω). Στέλλω ἔξω. 2) Στολίζω, ἐξοπλίζω, παρασκευάζω, Σφκλ.

Ἐκστέφω, Μ. ψω (στέφω). Παίρνω, σηκόνω τὸν στέφανον, ξεστεφανόνω. 2) ἐπὶ ποτηρίων, Ξεκενόνω, ἀδειάζω, τὸ κοινῶς ξεστραγγίζω, ἀντιθ. τῷ, ἐπιστέφω. 3) Στέφω στεφανόνω, Σοφοκ. Οἰδ. Τ, 3. ὅθεν Στολίζω, καλλωπίζω, τιμῶ, ἀνταμείβω. «ἐξέστεψε θάλασσαν» Ἐστόλισε μὲ τὴν θάλασσαν ὀλόγυρα ὡς στεφάνι, Ὀππ. Ἁλ. 2, 333.

Ἐκστηθίζω, Μ. ίσω, = ἀποστηθίζω, Εὐστ.

Ἐκστραγγίζω, Μ. ίσω. Ξεστραγγίζω, στραγγίζω τι καλά, ὥστε δὲν μένει πλέον εἰς αὐτὸ τίποτε.

Ἐκστρατεία, ἡ (ἐκστρατεύω). Μισευμός, κίνημα στρατεύματος εἰς πόλεμον.

*__Ἐκστράτευσις__, εως, ἡ, = ἐκστρατεία, παρὰ τῷ

Ἐκστρατεύω, Μ. εύσω, καὶ ἐκστρατεύομαι, μέσ. ἀποθ. (στρατεύω). Μισεύω, κινῶ μὲ τὸ στράτευμα, εὐγαίνω εἰς πόλεμον. — 2) Τελειόνω τὴν ἐκστρατείαν, Θκδ. 5, 55. ἐν ταύτῃ τῇ σημτ. ἀεὶ κατὰ μέσ. ἀποθ. διάθεσιν. — 3) Ἀρχίζω τὴν ἐκστρατείαν, Ἡρδτ. 7, 102.

Ἐκστρατοπεδεύω, Μ. εύσω (στρατοπεδεύω). Στήνω τὸ στρατόπεδον ἔξω πόλεώς τινος, ἢ εἰς ἄλλο κανὲν μέρος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐκστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Ξεστρέφω, ἢ ξεστρίβω, γυρίζω τίποτε πρὸς τὰ ἔξω, ὥστε τὸ ἐπάνω μέρος ἔρχεται κάτω, ἀναποδογυρίζω. «ἐκστρ. δένδρον βόθρου» Εὐγάζω τὸ δένδρον ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἀπὸ τὸν τόπον του, ὅπου εἶναι φυτευμένον, Ἰλδ. Ρ, 58. ἔτι δὲ καί, γυρίζω τὸ μέσα μέρος εἰς τὰ ἔξω. «ἐκστρ. ἱμάτιον». Τροπκ. «ἐκστρ. τρόπους» Ἀλλάζω καθόλου τὴν γνώμην μου, Ἀριστ. Νφ. 88. ἀφ' οὗ

Ἐκστροφή, ῆς, ἡ. Ξεστρίψιμον, γύρισμα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος· ἀναποδογύρισμα, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐκσύομαι, καὶ ἐκσεύομαι. Πηδῶ, τρέχω, ῥίπτομαι, τινάζομαι ἔξω μὲ ὁρμὴν καὶ ταχύτητα.

Ἐκσυριγγόω, Μλ. -ώσω (συριγγόω). Μεταβάλλω εἰς σύριγγα, τὸ ἰταλ. φίστουλαν. Ἱππ.

Ἐκσυρίζω, καὶ ἐκσυρίττω, Ἀττ. ἐκσυρίττω (συρίζω). Μλ. -ξω. Συρίζω τινά, περιπαίζω, περιγελῶ μὲ συρίγματα.

*__Ἐκσύρω__, Μλ. υρῶ (σύρω). Σύρω ἔξω, ξεσύρω (υ).

Ἐκσφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαῖρα). Ῥίπτω τὴν σφαῖραν, τὴν τόπαν, τὸ ἰταλ. τὸ μπαλλόνι, Νικητ. Χρον. Δ'. 3.

Ἐκσφενδονάω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίπτω τι μὲ τὴν σφενδόνα, ῥίπτω, πετάχνω ἔξω.

Ἐκσφονδυλίζω, Ἐτυμολ. Μ. ἀντὶ τοῦ ἐκτραχηλίζω.

Ἐκσφραγίζω, Μ. ίσω (σφραγίζω). Βουλόνω τίποτε μὲ τὴν σφραγίδα, τὸ ἐκτοῦ ἰταλ. βοῦλαν. Μέσ. τυπόνω τίποτε· μιμοῦμαί τι μὲ ἀκρίβειαν. — 2) Κλείω, σφαλνῶ ἔξω, Εὐριπ. Ἡρακ. 53. «πᾶς γὰρ ἐσφραγισμένος δόμων».

Ἐκσφράγισμα, τό. Ἐκτύπωμα, βούλωμα, τύπος τῆς βούλας.

Ἐκσχέω. Ζητ. Ἐξέχω. Πλούταρχ.

Ἐκσχίζω, Μ. ίσω (σχίζω). Ξεσχίζω, κόπτω τι εἰς μέρη· διαιρῶ, μοιράζω, Ἀριστοτ. Κόσμ. ς'. 3.

Ἐκσώζω, Μ. ώσω (σώζω, ἀνμλ.). Λυτρόνω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἢ τι ἀπὸ κανὲν κακόν, κίνδυνον. Ἐπκ. ἐκσαόω, Ἰλδ.

Ἐκσωρεύω. Μ. εύσω (σωρεύω). Σωρεύω, σωρόνω, κάμνω σωρόν.

*__Ἔκτα__, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. προσ. Ἀορ. τοῦ κτείνω, Ὁμ. (- υ, Ὀδσ. Λ, 410.)

Ἐκταγή, ῆς, ἡ (ἐκτάττω). Διάταξις, διαταγή, προσταγή· τὸ ἰταλ. ὀρδονάντσα.

Ἐκτάδην, ἐπίρ. (ἐκτείνω). Ξαπλωμένα, τεντωμένα, τανυσμένα «κεῖτο ἐκτάδ.» «κεῖσθαι» Τὸ νὰ εἶναί τις νεκρός, ἀποθαμένος, Valck ἐν Φοιν. 1691. (−υ−)

Ἐκτάδιος, ίη, ιον. Ἀττ. δὲ καὶ διγενῶς, ὁ, ἡ. Ἐξαπλωμένος, τεντωμένος, τανυσμένος «ἐκτάδ. χλαῖνα» Φαρδὺ ἐπανωφόρεμα, τὸ ἰταλ. μαντέλλον, Ἰλδ. Κ, 134 (− υ υ υ).

Ἐκταδόν, ἐπίρρ. = ἐκτάδην.

*__Ἔκταθεν__, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἐκτάθησαν, γ'. πληθ. πρσπ. ἀόρ. α'. παθτ. τοῦ ἐκτείνω, Ὁμ.

*__Ἐκταθήσομαι__. Μλ. α'. παθτ. τοῦ ἐκτείνω.

Ἐκταῖος, αία, αῖον (ἕξ). Πᾶν ὅ,τι ἔγινε, συνέβη, ἦλθε κτλ. τὴν ἕκτην ἡμέραν. — 2) «ἄρτος, μᾶζα ἑκτ.» Ψωμὶ ἀπὸ ἓξ χοίνικας, Ἡσύχ. «μᾶζα ἑκταίη», Σιμωνίδ. ἔτος τὸ αὐτό.

Ἐκταλαντόω, Μλ. -ώσω (τάλαντον). Ἁρπάζω, παίρνω τὰ ἀσπρατικά, τὸν ζημιόνω.

Ἔκταμα, ατος, τό (ἐκτείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξηπλωμένον, τεντωμένον.

*__Ἔκταμε__, Ἐπκ. ἀντὶ ἐξέταμε, γ'. ἑνκ. πρσπ. τοῦ ἐκτέμνω, Ἰλδ.

*__Ἔκταμεν__, Ἐπκ. ἀντὶ ἐκτάνομεν, α'. πληθ. πρσπ. ἀόρ. β'. τοῦ κτείνω, Ὀδσ. Μ 345.

Ἐκτάμνω, Ἐπκ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ ἐκτέμνω, Ἰλδ.

*__Ἔκταν__, ποιητ. γ'. πληθ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ, κτείνω, Ὁμ.

*__Ἔκτανε__, γ'. ἑνκ. πρσπ. Ἀορ. β'. τοῦ, κτείνω, Ὁμ.

Ἐκτανύω, Μ. ύσω, = ἐκτείνω, Ὁμ., ὅστις τούτῳ τῷ τύπῳ μόνον χρῆται καὶ ἀεὶ κατὰ σημτ. τοῦ ἐξαπλόνω κατὰ γῆς, Ἰλδ. Παθητκ. δέ, πίπτω κάτω που κατὰ μάκρος, τὸ κοινότ. ξαπλωταριά, Ἰλδ. Η, 271 (τὸ υ, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχὺ συνήθως, παρ' Ἀνκρ. 8, δέ, μακρ.)

Ἔκταξις, ἡ (ἐκτάσσω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ τίς τι ἔξω καὶ νὰ τὸ βάνῃ εἰς τάξιν, ἐξαιρ. νὰ παρατάττῃ εἰς μάχην στρατιώτας.

Ἐκταπεινόω, Μλ. -ώσω, τό, ταπεινόω κατ' ἐπιτ., Καταχαμηλόνω, κάμνω τι πολὺ χαμηλόν. Τροπ. Καταταπεινόνω τινά, τὸν κάμνω μικρόψυχον, χαμερπῆ, τὸν καταισχύνω.

Ἐκταρακτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προξενῇ, ταραχήν, σύγχυσιν, ἀνησυχίαν· καὶ

Ἐκτάραξις, εως, ἡ. Σύγχυσις, ταραχή, ἀνησυχία. «ἐκτάραξις γαστρὸς» Κίνησις τῆς κοιλίας, παρὰ τὸ

Ἐκταράσσω, Ἀττ. ἐκταράττω. Μ. ξω (ταράσσω, ἀνμλ.). Προξενῶ μεγάλην σύγχυσιν, ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν. «Ἐκταράσσω τὴν κοιλίαν» Φέρω εἰς ἀταξίαν, καὶ ταραχὴν τὴν κοιλίαν, προξενῶ κίνησιν τῆς κοιλίας, διάῤῥοιαν.

Ἐκταρβέω, τό, ταρβέω κατ' ἐπίτασιν, προξενῶ μεγάλον φόβον, Ἡσύχ.

Ἐκταριχεύω, Μ. εύσω, τό, ταριχεύω κατ' ἐπιτ., Νικήτ. Χρ. Γ. 9.

Ἐκταρτόω τό, ταρτόω κατ' ἐπιτ.

Ἔκτασις, εως, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξάπλωσις, τάνυσις, τέντωσις· Σπουδή, ἐπιμέλεια ἀκατάπαυστος καὶ μεγάλη· ἀνυπομονησία. ἡ ἔκτασις συλλαβῆς, Τὸ νὰ γίνηται ἡ βραχεῖα συλλβ. μακρά, Γραμματ.

Ἐκτάσσω, Ἀττ. ἐκτάττω. Μλ. -ξω (τάσσω). Εὐγάζω τι ἔξω καὶ τὸ βάλλω εἰς τάξιν. ἐξαιρέτ. τὸ στράτευμα ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὸ βάλλω] εἰς μάχης παράταξιν· ἐν γένει, βάλλω εἰς τάξιν, διατάττω τίποτε, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐκτατός, ή, όν. Τεντωμένος, τανυσμένος.

Ἐκταφρεύω, Μ. εύσω (ταφρεύω). Σκάπτω τάφρον, τὸ τουρκ. χαντάκι. σκάπτω τίποτε, Ἰώσ. Η, Ἰουδ. Ε. 2.

*Ἐκτέατο, Ἰων. γ'. πλθ. πρτκ. Ὑπερσυντ. τοῦ, κτάομαι, ἀντὶ ἐκτηντο, κέκτηντο.

Ἐκτείνω, Μ. ενῶ Πρκμ. -τέτακα, παθτ. -τέταμαι (τείνω). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, τανύζω, τεντόνω· φονεύω σκοτόνω, Εὐρπ. Μδ. 585. Ξετανύζω, ξετεντόνω, μακρύνω, κάμνω διεξοδικόν, π. χ. ὁ π ρ ο ί μ ι ο ν, λ ό γ ο ν, Τραγ. Παρὰ τοῖς Γραμματ. δὲ, Ἐκφράζω, ἐκφέρω, ἐκφωνῶ μακρὰν τὴν συλλαβήν. Παθτ. Ἁπλόνομαι, ἐξαπλόνομαι, κεῖτομαι ἐξαπλωμένος, ἐξαιρ. ἐπὶ κοιμωμένων, Ξεν. Ἀν. 5, 1, 2. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ νεκρῶν, ἐν Φοιν. 1691. Τραγ. Εὑρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀνυπομονησίαν, Σοφλ. Οἰδ. Τ, 153. παρβλ. ἐκτανύω.

Ἐκτειχίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Περικλείω μὲ τείχη, ὀχυρόνω, ἡ τεῖχος ἐκτειχίζω· Κτίζω ἐκ θεμελίων, Ἀρστφ. Ὀρ. 1161.

Ἐκτεκνόω, ῶ, Μ. ώσω (τεκνόω). Γεννῶ τέκνα, τεκνοποιῶ· ἐπὶ πατρός τε καὶ ἐπὶ μητρός. Μεσ. Ὅταν γεννηθῇ τέκνον μου τὸ ἀποδέχομαι, τὸ γνωρίζω ὡς ἰδικόν μου, ἐπὶ πατρός.

Ἐκτελέθω, ἄνευ Μλ. (τελέθω) τινός. Κατάγομαι, ποιητ. ἡ δὲ πάλιν διαφύντος ἑνὸς πλέον ἐκτελέθουσιν. Ἐμπεδοκ. παρ' Ἀριστοτ. Φυσ. Π. 1.

Ἐκτελειόω, Μλ. -ώσω, τό, τελειόω κατ' ἐπιτ. (τέλειος). Κάμνω τι ἐντελές, τέλειον· ἀφ' οὗ

*Ἐκτελείωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τελειώσῃ τις τίποτε καθὼς πρέπει, νὰ τὸ κάμῃ καθ' ὅλα τέλειον.

Ἐκτελευτάω, Μλ. -ήσω (τελευτάω). Ἀποτελειόνω, φθάνω εἰς τέλος.

Ἐκτελέω, Μλ. -έσω (τελέω). Τελειόνω τι καθόλου, τὸ κάμνω τέλειον, σωστόν, καθὼς πρέπει, Ὁμ., ἐξαιρ. τελειόνω τὴν εὐχήν, τὴν προσταγήν τινος, τὴν ὑπόσχεσίν μου κ. τ. τ. ὁ ἐκτελ. ἔελδωρ, ἔπος, νοήματα, ὑπόσχεσιν, ἀπειλάς, π. Ὁμ.

Ἐκτελής, ό, ἡ (τέλος). Πᾶν τελειωμένον, τέλειον, σωστόν, αὐξημένον ὡς πρέπει· ὅθεν καὶ ὥριμον, καλὰ φθασμένον, εἰς τὸν καιρόν του, Ἡσδ. Ἔρ. 464.

Ἐκτέμνω, Μ. εμῶ, σπανίως δὲ καὶ Μλ. γ'. ἐκτετμήσεσθον, Πλάτ. Πολ. 8, σλ. 564. C. ποιητ. ἐκτάμνω, (τέμνω, ἀνμλ.) Ξεκόπτω, κόπτω μέρος τι ἀπὸ τὸ ὅλον· μάλιστα μηρούς, Κόπτω τὰ μηρία θυμάτων, ἤτοι τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα θυσιάζουν, τοῦτ' ἔστιν εὐγάζω τὰ κόκκαλα καὶ ἀφίνω μόνον τὸ κρέας, Ὁμ. π. οἷον, ὀϊστὸν ἐκταμεῖν μηροῦ, Κόπτω, σχίζω τὸ μηρὶ καὶ εὐγάζω τὴν σαΐταν ὅπου τὸ ἐπλήγωσε, Ἰλδ. Λ, 515, 829. Ἔτι δὲ χρῆται τῇ λξ. ὁ Ποιητὴς καὶ ἐπὶ δένδρων, Κόπτω ἀπὸ κανὲν δένδρον τὸν κορμόν, ἢ τὸ κούτσουρον· δοκόν, τὸ κοινῶς τράβανον κ. τ. τ., καὶ ἀεὶ τῷ ἐνεστ. ἐκτάμνω. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. Εὐνουχίζω, τὸ ἰταλ. καστράρω· καὶ γενικῶς, κατακόπτω, χαλνῶ, ἐρημόνω. π. τὴν ἐκτέμνω ὡς τό, τέμνω, Χαλνῶ κανένα τόπον, ἐξαιρ. κόπτωντας τὰ καρποφόρα δένδρα. Μετφ. κατὰ παθτ. σημσ. ἡ ἐκτέμνομαι φιλανθρωπίαν Ἐξ αἰτίας τῆς φιλανθρωπίας, τῆς καλοκαρδίας μου καταπραΰνομαι καὶ γελοῦμαι, ἀπατῶμαι, ἀπατιοῦμαι.

Ἐκτένεια, ἡ. Τάνυσμα, τέντωμα, ἐξάπλωμα. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τραχ. ἐπὶ ἐντάσεως τῶν δυνάμεων, Τὸ νὰ βάλῃ, κάμῃ τις ὅλα τὰ δυνατά του, ἐξαιρ. διὰ νὰ βοηθήσῃ, ὠφελήσῃ τινά· ὅθεν, προθυμία, κλίσις. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καί, σταθερότης, ἐπιμονή· δαψιλὴς περιουσία, ἀφθονία, τὸ ἰταλ. προβιζιόνη, ἀβοντάντσα· παρὰ τὸ

Ἐκτενής, ό, ἡ (ἐκτείνω). Ἐξηπλωμένος, τανυσμένος, τεντωμένος. Μεταφορικ. ἐξαιρ. ἀπὸ Πολυβίου, ἐπιμελής, δραστήριος, ἐνεργητικός, πρόθυμος, ἑτοιμόδουλος, συνεχής, ἀκατάπαυστος, ἀδιάκοπος, ἐπίμονος, σταθερός, δαψιλής, πλουτοπάροχος. Ἐπρρ. ἐκτενῶς. Τεντωμένα, τανυσμένα, μὲ ἀκούραστον ἐπιμέλειαν· ὁρμητικά, σφοδρά.

Ἐκτενία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐκτένεια.

Ἔκτεξις, εως, ἡ (ἐκτίκτω). Ξεγέννησις, τὸ νὰ γεννήσῃ, περάσῃ τὴν γέννην κάμμία· ἐπὶ μητέρων, Ἀριστοτ. Θαυμ. Κεφ. 191.

*Ἐκτέον, επθ. ῥημτ. τοῦ, ἔχω· πρέπει νὰ ἔχῃ τις, νὰ ἔχωμεν, κ. τ. τ.

*Ἐκτεταγμένως, Ἐπρρ. μετοχ. παθτ. Πρκμ. τοῦ, ἐκτάσσω, Διαταγμένα, εἰς διατεταγμένας τάξεις.

*Ἐκτεταμένως, Ἐρρ. μτχκ. παθτ. Πρκμ. τοῦ, ἐκτείνω. Τεντωμένα, ἐξαπλωμένα, τεντωτά, ξαπλωτά· διεξοδικὰ λεγμένον, ἐξηγημένον.

*Ἐκτετραίνω, = ἐκτιτράω.

Ἐκτεύς, έως, ὁ (ἕκτος). Τὸ ἕκτον μέρος τοῦ Μεδίμνου.

Ἐκτεύχω, Μλ. -τεύξω (τεύχω). Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω τέλειον ἔργον τι· ἡ φύσις ἐξέτευξε παντόμορφα σπλάγχνων γένη, Ἱππ. Ἐπ. σελ. 1289.

Ἐκτεφρόω, Μλ. -ώσω (τεφρόω). Καίω τι ὥστε νὰ γένῃ στάχτη· ἀφ' οὗ

Ἐκτέφρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καύσῃ τις τίποτε ὥστε νὰ γένῃ στάχτη.

Ἐκτεχνάομαι, ῶμαι, Μ. άσομαι (τεχνάομαι). Ἐφευρίσκω διὰ τοῦ νοός μου, Θεό. 6, 46.

Ἐκτήκω, Μ. ήξω, ἀόρ. ἐξέτηξεν (τήκω). Ἀναλύω, καταναλύω, καταφανίζω τίποτε· ἡ ἐκτήκειν τι τοῦ σώματος Τὸ νὰ κάμῃ τις τὸ σῶμα του νὰ ἱδρώσῃ πολὺ καὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τίποτε, Πλούτ. Μετφ. κάμνω τινὰ νὰ ἀποκάμῃ κλαίοντας· ἐξαιρ. παθητ., ὅθεν μτχκ. ἀόρ. ἐ κ τ α κ ε ί ς, Κατάστεγνος, κατάλιπος· καταπικραμένος, καταλυπημένος.

Ἐκτημόριος, ό, ἡ (ἕκτος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, ἀξίζει τὸ ἕκτον μέρος τοῦ ὅ,τι ἔχει, ἀξίζει τὸ ὅλον. ητὸ ἐκτημόριον, Τὸ ἕκτον μέρος τοῦ ὅλου. Ἔτι δὲ καὶ μέτρον τι διὰ ῥευστά· οἱ ἐκτημόριοι, = οἱ ἕκτα τῶν γιγνομένων τελοῦντες· Ὅσοι πληρόνουν τὸ ἕκτον μέρος ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, τῶν χωραφίων των, Πλούτ. Σόλ. 13. Schaef. Τ. 4. σλ. 315. ἔτι δὲ καί, ἐκτημόροι, Πολδ. 4. 165.

Ἔκτηξις, εως, ἡ (ἐκτήκω). Τὸ νὰ ἀναλύῃ, καταναλῇ· τὸ νὰ ἀδειάζῃ τις τίποτε ἀπὸ τὸ εἰς αὐτὸ ῥευστόν· ἡ ἔκτηξις φλεγμάτων, Ἱππ. περὶ Ἀέρ. Τόπ. 63.

Ἐκτιθασσεύω, τό, τιθασσεύω κατ' ἐπιτ. Κατενημερόνω, κάμνω καθόλου ἥμερον, Πολυδ. Δ, 28.

Ἐκτίθημι, Μ. ἐκθήσω (τίθημι). Βάλλω, στήνω τίποτε ἔξω, Ὀδσ. Ψ, 179 Βάλλω τίποτε ἔξω διὰ νὰ τὸ εὕρῃ τις, π. χ. κανὲν βρέφος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦν, ἢ δὲν θέλουν νὰ ἀναθρέψουν οἱ γονεῖς του. Ἔτι δὲ καὶ εὐγάζω ἀπὸ τὸ καράβι ἀνθρώπους εἰς κανένα ἔρημον τόπον καὶ τοὺς ἀφίνω ἐκεῖ, Σοφλ. Φιλ. 5. Ὅθεν παραστῶ, ἀφίνω, τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε· εὐγάζω λόγον ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἀποκρίνομαι· ἀντιθ. ἀπόκρισιν. — 2) Βάλλω τίποτε εἰς σημάδι, νυσσάδι, βάλλω τι νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· βάλλω τι ὡς βραβεῖον, τὸ ἰταλ. πρίμιον, ὡς ἀνταμοιβὴν διὰ κανὲν διωρισμένον πρᾶγμα δύσκολον νὰ κατορθωθῇ. — 3) Κοινολογῶ, κάμνω τι γνωστὸν εἰς ὅλους, ἐξηγῶ, σαφηνίζω. — 4) Βάλλω τίποτε ἔμπροσθέν που, ἢ ἔμπρος εἰς κανένα.

Ἐκτιθηνεύω, καὶ ἐκτιθηνέω (τιθηνέω). Τρέφω, ἀνατρέφω.

*Ἐκτικεύομαι, μέσ. ἀπθτ. Πάσχω ἀπὸ φθίσιν, ἔχω τὴν φθίσιν, τὸ χτικιό, τὸν ὄχτικαν· παρὰ τὸ

Ἐκτικός, ή, όν (ἕξις). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰδιότητά τινα, ἢ ἀνήκει εἴς τινα ἰδιότητα, Ἀρστλ. — 2) Καλὰ μαθημένος, ἀσκημένος, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος, Διόρ. καὶ Ἀῤῥν. — 3) Φθισικός, τὸ κοινῶς χτικιασμένος, οχτικιασμένος, παρ' Ἰατρ. Ἐπρρ. ἐκτικῶς, κατὰ τὴν 2. σημσ.

Ἐκτίκτω, Μ. -τέξω καὶ -ξομαι (τίκτω, ἀνμλ.). Γεννῶ, τελειόνω τὴν γένναν· ἐπὶ μητέρων.

Ἐκτιλάω, ῶ, Μ. ήσω (τιλάω). Χέζω, ἀποχέζω.

Ἐκτίλλω, Μ. ιλῶ (τίλλω). Μαδῶ.

Ἐκτιμάω, Μλ. -ήσω (τιμάω). Τιμῶ κατὰ πολλά, ὑπερτιμῶ· ἀφ' οὗ

Ἐκτίμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τιμᾷ τις τινα, ἢ τίποτε κατὰ πολλὰ (ι).

Ἔκτιμος, ό, ἡ (τιμή). Μὴ τιμώμενος, τὸν ὁποῖον δὲν τιμοῦν — 2) ἐνργτ. Ὅτις δὲν τιμᾷ τι. Herm. ἐν Σοφλ. Ἠλ. 242.

Ἐκτιναγμός, ὁ. Τίναγμα ἔξω, ξετίναγμα, ξεκούντημα.

*Ἐκτίναξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξετινάζῃ τις τίποτε, παρὰ τὸ

Ἐκτινάσσω, Μ. άξω (τινάσσω). Ξεκουντῶ, ῥίπτω, εὐγάζω μὲ βίαν, ἁρπάζω, ἀδράζω· διεξετάζω, ἐρευνῶ.

Ἐκτίνυμι, καὶ ἐκτίνυμι, Μλ. -τίσω, = ἐκτίνω, ποιητ. παρβλ. Βτμν. Γραμματ. Ἑλλ. 2, σλ. 39. (τι Ἐπι. τι Ἀττ.)

*Ἐκτίνω, Μλ. -ίσω (τίνω, ἀνμλ.). Πληρόνω τὴν ζημίαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα, ὑποφέρω τὴν τιμωρίαν διά τι σφάλμα μου· πρβλ. ἐκτίω. (τὸ ἰῶτα παρ' Ἐποπ. μὲν μκρ. παρ' Ἀττ. δὲ βρχ.) ἀφ' οὗ

Ἔκτισις, ἡ. Πληρωμή, τῆς ζημίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμέ τις, τιμωρία.

Ἔκτισμα, ατος, τό. Πληρωμὴ ζημίας διά τι σφάλμα, τὴν ὁποίαν ἐπλήρωσε, ἢ πρέπει νὰ πληρώσῃ τις· τιμωρία, Διον. Ἀλ. Θ. 27.

Ἐκτιστής, ό, = ἐκδικητής. Βασιλ.

Ἐκτιτθεύω, Μλ. -εύσω (τιτθεύω), = ἐκτιθηνέω.

Ἐκτιτράω, Μλ. ἐκτρήσω (τιτράω, ἀνμλ.). Τρυπῶ τι πέρα πέρα· ἔτι δὲ καὶ ἐκτετραίνω. Μλ. -ρανῶ. Χειρουργ. Παλ.

Ἐκτιτρώσκω, Μ. ώσω (τιτρώσκω, ἀνμλ.). Κάμνω νὰ ἀποῤῥίψῃ ἡ μήτηρ τὸ ἔμβρυον. — 2) Ἀμτβ. ἀποῤῥίχνω, ἐπὶ μητέρων, Ἡρδτ. 3, 32.

Ἐκτίω, Μ. ίσω (τίω, ἀνμλ.), = ἐκτίνω· κατ' ἐνστ. καὶ Πρατ. παρ' Ἐποπ. μόνον· ἀπ' αὐτοῦ δὲ λαμβάνονται οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ ἐκτίνω. (ι Ἐπι. ι Ἀττ.)

Ἔκτμημα, ατος, τό (ἐκτέμνω). Ξέκομμα, κομμάτι.

Ἔκτμησις, ἡ. Τὸ νὰ κόπτῃ, ξεκόπτῃ τις κομμάτι ἀπὸ τίποτε.

Ἔκτοθεν, Ἐπίρ. (ἐκτός), ποιητ. ἀντὶ ἔκτοσθεν. Ἀπὸ ἔξω, ἀπ' ἔξω· μετὰ γενκ., Ὀδσ. Α, 132. Ἀλλὰ Ι, 239. κεῖται ἡ ἔκτοθεν αὐλῆς ὅπερ δὲν σημαίνει, ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἀλλ' ἔξω εἰς τὴν αὐλ., ἄρα ἡ γενκ. ἐστὶν ἀπολύτως τοπική· τὸ δὲ ἔκτοθεν ἐστὶ τὸ συνήθως Ἐπίρ.

Ἔκτοθι, Ἐπίῤῥ. (ἐκτός). Ἔξω, μακρυά· ὡς τό, ἔξω, μετὰ γενκ. Ἰλ. Ο, 391. Χ, 439. ποιητ.

Ἐκτοιχωρυχέω, Μλ. -ήσω (τοιχωρυχέω). Κάμνω τρύπαν εἰς τοῖχον ὀσπιτίου, καὶ ἐμβαίνω μέσα καὶ κλέπτω, ἁρπάζω· ἐν γένει, ἁρπάζω, λεηλατῶ, Πολύβ.

Ἔκτοκος, ὁ, ἡ (ἐκτίκτω), = ἔκγονος, Αἰλιαν. Ζ, Ἱστ. Γ, 14.

Ἐκτολμάω, ῶ, Μ. ήσω (τολμάω) ψευδ. ἀνγνστ. παρ' Ἡσδ. ἀντὶ τοῦ ἐκομένου.

Ἐκτολυπεύω, Μλ. -εύσω (τολυπεύω), κυρίως Ξετυλίγω· ὅθεν τροπκ. τελειώνω πανδήποτε δυσχερὲς ἔργον, κάθε δύσκολον δουλεμάν· «ἐκτολ. πόνον.» Ἡσδ. Ἀσπ. 44.

Ἐκτομάς, άδος, ἡ, = ἐκτομίς.

Ἐκτομεύς, έως, ὁ (ἐκτέμνω). Ὅστις ἐκτέμνει, περιτέμνει, κόπτει τι ἀπό, ἢ ὅ,λόγυρα ἀπὸ τίποτε.

Ἐκτομή, ῆς, ἡ (ἐκτέμνω). Τὸ νὰ κόπτῃ τίς τι ἀπὸ τίποτε· ξέκομμα. 2) Μουνούχισμα. Πλάτ. Συμ. σλ. 195. ἀφ' οὗ

Ἐκτομίας, ου, ὁ. Πανδήποτέ τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκοψαν μέρος τι· εὐνουχισμένος, μουνουχισμένος, τὸ ἰταλ. καστράτος.

Ἐκτομίς, ίδος, ἡ. Κομμένη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔκοψαν μέρος. — 2) ἐξαιρ. μικρὰ θύρα, τὴν ὁποίαν κατασκευάζουν εἰς τὴν διαλίδα, τὸ τουρκ. κανάτι, τῆς πύλης Ἰταλ. πόρτας, διὰ νὰ ἐμβαινοβγαίνουν οἱ ἄνθρωποι χωρὶς νὰ ἀνοίγηται ὅλη ἡ πύλη, ἥτις ἄλλως ῥινοπύλη λέγεται· πορτίτζα, παρτοπούλα. — 3) ἀνγνστ. Κόφτρα, ἥτις κόπτει, εἶναι ἐπιτηδεία, ἢ χρησιμεύει διὰ κόψιμον, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 185. «ἐκτομὶς δρεπάνη.»

Ἔκτομος, ὁ. Κομμένος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔκοψαν μέρος· εὐνοῦχος, εὐνουχισμένος, μουνουχισμένος, τὸ ἰταλ. καστράτος, τουρκ. χαντούμης.

Ἔκτονος, ὁ, ἡ (ἐκτείνω). Κακόφωνος, παράφωνος· πᾶν ὅ,τι κάμνει κακοφωνίαν, παραφωνίαν, δὲν κάμνει, δὲν ἔχει, δὲν φυλάττει τὸν πρέποντα ἦχον. — 2) (τόνος). Ὅ,τι, ἢ ὅς τις εἶναι ἀτονισμένος, ἀδύνατος.

Ἐκτοξεύω, Μλ. -εύσω (τοξεύω), Σαϊτεύω, ῥίπτω νὰ κτυπήσω τι μὲ τὴν σαΐταν τοῦ δοξαριοῦ· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν τουφεκίζω. Τελειώνω, σώνω τὰ βέλη, δὲν ἔχω πλέον σαΐτας διὰ νὰ σαϊτεύω, τὸ τουρκ. σώνω τὰ φυσέκια, Τροπ. Ἐκτοξ. βίον, Τελειώνω τὴν ζωήν μου, παύω τοῦ νὰ ζῶ, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 34. — 2) Οὐδέτ. Φεύγω, χάνομαι ἀπὸ σιῦρρον σοῦ ἐξετόξευσε φρενῶν. Εὐριπ. Ἀνδρ. 365. Ἔφυγεν, ἐχάθηκεν ἡ φρονιμάδα ἀπὸ τὸν νοῦν σου, ἀπὸ τὸ κεφάλι σου.

Ἐκτοπίζω, (ἔκτοπος). Ἀπομακρύνω, μετατοπίζω, στέλλω εἰς ἄλλον τόπον. 2) Οὐδετέρ. Ἀπομακρύνομαι, ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπὸ τινα τόπον. Πλούταρχ. Δημήτρ. 46.

Ἐκτόπιος, ία, ιον. ἔτι δὲ καὶ διακαταλήκτως, ὁ, ἡ. = ἔκτοπος.

Ἐκτοπισμός, ὁ (ἐκτοπίζω). Ξετοπισμός, μετατοπισμός, ἀπομάκρυμα, χωρισμός, ἀναχώρησις, μίσευμα.

Ἐκτοπιστέος, α, ον. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ, ἐκτοπίζω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ μετατοπισθῇ, νὰ ἀλλάξῃ τόπον.

*__Ἐκτοπιστικός__, ή, όν. Πᾶν τι ἁρμόδιον διὰ μετατόπισμα· ὅστις ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νὰ μετατοπίζηται, νὰ ἀλλάζῃ τὸν τόπον του, ἢ τόπους.

Ἔκτοπος, ὁ, ἡ (τόπος). Ἀπομακρυσμένος ἀπὸ τὸν τόπον του, ξετοπισμένος, μετατοπισμένος, ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπών· ἐν γένει, ξένος, Σφοκλ. Τρχ. 1122. Τροπ. Ἐκτὸς τῆς συνηθείας, ὅθεν ἀσυνήθιστος, παράδοξος, ἐξαίρετος· ἀλλὰ καὶ κατ' ἐναντίαν σημασ. Ἐναντίος, παράξενος, ἄτοπος, ἀλλόκοτος, τὸ ἰταλ. κουρλέμης, στραβογάντης, ἀκατάστατος· ὡς τό, ἄτοπος.

Ἐκτορέω, Μλ. -ήσω (τορέω). Τρυπῶ, κοιλώνω, βαθουλώνω, κάμνω τι βαθουλόν. Ὅμ. Ὕμ. Ἑρ. 42.

Ἐκτορμέω, Μλ. -ήσω (τόρμη). Ἐκκλίνω, παραλίνω, ἐκτρέπομαι, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμον, ἀπὸ τὸν σκοπόν μου, παραστρατίζω.

Ἕκτος, η, ον (ἕξ). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξ.

*__Ἐκτός__, ή, όν. ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ἔχω. Πᾶν ὅ,τι ἔχει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τις. Δγν. Λρτ. 3, 105.

Ἐκτός, Ἐπίῤ. (ἐκ). Ἔξω, παρέξ, ἔξω μέσου, Ὅμ., Εἰς ἀπείραστον τόπον, ὑποκάτω εἰς τὸν σύρτυσιν· «πτερὰ δ' ἐσέχατον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης..» Ἔξω ἀπὸ τὴν τένταν. Ἰλδ. Κ, 151. — Ἐπὶ χρόνου· Ἔξω ἀπὸ τὸν πρέποντα, ἢ διωρισμένον καιρόν, ἄκαιρα, παράκαιρα· ὕστερα, μετέπειτα, ἔπειτα· «κεῖ τε δὲ κατέστη ὁ θόρυβος, καὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο», Ἡρδτ. 3, 80. Ὅμ. χρῆται τῇ λξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον προθετικῶς μετὰ γεν. προηγουμένην τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπιφερομένην αὐτῷ· ἐν γένει, μακρὰν ἀπὸ τίποτε· «καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτός». Ὀδσ. Μ, 219. «ἐκτός τινος εἶναι», Τὸ νὰ εἶναι τις ἔξω ἀπὸ καμμίαν περίστασιν, νὰ μὴν εἶναι ἀνακατωμένος, μπερδευμένος εἰς τίποτε, νὰ εἶναι μακρὰν ἀπὸ τίποτε, Πλάτ. ἐκτὸς εἰ, Ἔξω ἂν — ἀντιθ. τῷ, ἐντός. ἀφ' οὗ

Ἔκτοσε, Ἐπίῤ. Πρὸς τὰ ἔξω, ἔξω. παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον, μετὰ γενκ. Ὀδ. Ξ, 277. «ἔκτοσε χειρῶν», ὡς τό, Ἐκ.

Ἐκτόσθε, ἢ ἐκτοσθεν, ποιητ. δὲ καὶ ἔκτοθεν. Ἐπίῤ. Ἀπ' ἔξω, ἔξωθεν Ὅμ., ὅστις χρῆται αὐτῷ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐκτὸς προθετκ. μετὰ γενκ. Μακρυά, ξέχωρα. Ὀδσ. Α, 132. ἀντιθ. τῷ, ἐντοσθεν.

Ἔκτοτε, Ἐπίῤ. ἀντὶ ἐκ τότε. Ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἀπὸ τότε.

Ἐκτραγῳδέω, Μλ. -ήσω (τραγῳδέω). Μεγαλύνω, αὐξάνω, κάμνω τίποτε μεγαλήτερον, ὑπερβολικόν διὰ μεγαλοπρεποῦς λυπηρᾶς, παραπονετικῆς, τρομακτικῆς διηγήσεως, ἢ παραστάσεως. Λουκιαν. Γ. σελ. 157.

Ἐκτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ἀποκλεισμένος ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἢ ἀπομακρυσμένος, «ὄψιν ἐκτράπεζον ἀποφαίνειν τοὺς κωμῳδούς». Λουκιαν. ς. σελ. 204. (a)

Ἐκτραπελογάστωρ, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις ἔχει πολλὰ μεγάλην κοιλίαν, κοιλαρᾶς· Ἀθήν. Ζ. σελ. 332. παρὰ τὸ

Ἐκτράπελος, ὁ, ἡ (ἐκτρέπω). Παράξενος, ἀσυνήθης, τερατώδης, Σουϊδ. «ἐκτράπελος τῷ εἴδει, ταῖς τρυφαῖς» καὶ Ἑρμογ. «ἐκτράπελα, καὶ ἀλλόκοτα ζῶα». Κατὰ Πλίνιον 7. 16. καλοῦνται οὕτω καὶ τὰ παιδία, ὅσα ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν των, ἔχουσιν μεγάλον ἀνάστημα τοῦ σώματος. Ἐπίῤ. ἐκτραπέλως.

Ἐκτραχηλίζω, Μλ. -ίσω (τραχηλίζω)· κυρίως ἐπὶ ἵππων, οἱ ὁποῖοι ῥίπτουν τὸν ἀναβάτην, καβαλλάρην, κάτω σκύπτοντες τὸν λαιμόν των ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐμπροσθινὰ ποδάριά των. Ξενοφ. Κυν. Λ', δ. 8. ὅθεν ἐν γένει, ῥίπτω, τινάζω, κτυπῶ κάτω, κατακρημνίζω. Παθτ. Κατακρημνίζομαι, πίπτω κατωκέφαλα, καταντῶ εἰς ὄλεθρον, εἰς μεγάλην δυστυχίαν. Δμτθ. — 2) Κάμνω τινὰ νὰ ὑπερηφανεύηται, τὸ κοινότ. νὰ σηκώσῃ τὴν μύτην ὑψηλά· Μεγαληγορῶ, ὁμιλῶ παχυὰ λόγια.

Ἐκτραχύνω, Μ. υνῶ (τραχύνω). Κάμνω τίποτε νὰ γένῃ τραχύ, σκληρόν· καταταλαιπωρῶ, παροργίζω τινά, τὸν κάμνω νὰ κακίσῃ, θυμωθῇ, ἀγριωθῇ.

Ἐκτρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Κάμνω τι νὰ ἐκτραπῇ, νὰ παρακλίνῃ, στραβωθῇ, λυγισθῇ, εὐγῇ ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον του· μετὰ γενκ. «ἐκτρέπω τῆς ὁδοῦ» Κάμνω τινὰ νὰ παραστρατίσῃ, νὰ παραβῇ τὸ ὀρθὸν καὶ πρέπον. Ἀλλὰ τό, «ψευξεῖσθε πάντες καὶ τόδ' αἴσχρον, ἀσπίδας θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκηλάτους». Εἶναι ἐντροπή κρατοῦντες χαλκίνας ἀσπίδας νὰ γυρίζετε τὴν ῥάχιν καὶ νὰ φεύγητε ἀπὸ τὰς Βάκχας ἁρματωμένας, μὲ ἀσπίδας καμωμένας ἀπὸ θύρσους Εὐρπ. Βαχ. 799. (Ψευδῶς καὶ παραλόγως ἐξηγεῖ καὶ τοῦτο ὁ Κουμας λέγων· φεύγω ἀπὸ τὰς θύρσους μὲ τὴν ἀσπίδα.) Τροπ. Παραπείθω, κάμνω τινὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν σκοπόν, τὴν γνώμην του. Παθτ. μετὰ μέσ. Μλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 350. Παρεκκλίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραστρατίζω, ξεκλίνω ἀπὸ τὸ φυσικόν μου ἰδίωμα, ἀπὸ τὰ ἠθικά μου ἤθη καὶ ἔθιμα, κλίνω εἰς τὸ χειρότερον· μετὰ γεν., ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐκ, Ἡρδτ. 1, 75. Μετὰ αἰτιατ. δέ, ἐκτρέπομαί τι. Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι, παραμερνῶ.

Ἐκτρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω). Τρέφω, ἀνατρέφω· Μέτ. Δίδω τέκνον εἰς ἀνατροφήν, νὰ μοὶ τὸ ἀναθρέψουν· ἢ ἀνατρέφω τὸ τέκνον τινός. Ὅμ. Ὕμ. Δμτ. 166, 2. 21. μετὰ αἰτιατ. συνήθ. ἐπὶ τροφοῦ, ἢ βυζάστρας· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παιδαγωγοῦ. Σφκλ. Ἠλ. 13.

Ἐκτρέχω, Μλ. -θρέξομαι, συνήθ. -δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ ἔξω, φεύγω. — Ἐπὶ στρατῶν, Κάμνω ἔξοδον ἐναντίον τῶν πολιορκητῶν· κάμνω ἐπεκδρομήν, ἤτοι ἐμβαίνω ἔξαφνα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἁρπάζω, χαλνῶ κ. τ. τ. Ἐπὶ φυτῶν, εὐγάζω βλαστάρια. Τροπ. Αὐθαδιάζω, ξεθάρρομαι, κάμνω ὑπερβολάς. Σφκλ.

Ἔκτρησις, σεως, ἡ (ἐκτιτράω). Τρυπηματιά, τρύπα, κοίλωμα.

Ἐκτριαινόω, Μλ. -ώσω (τριαινόω), Σπρώχνω, διώκω, πετῶ εἰς τὰ ἔξω, ξεχονεύω τίποτε μὲ τὴν τρίαιναν.

Ἐκτριβή, ἡ = ἔκτριψις.

Ἐκτρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Ξετρίβω, τρίβω τι διὰ νὰ ὑαλίσῃ, στιλβόνω, πατστρεύω, καθαρίζω, ὁμαλύνω, ὑαλίζω τι· τρίβοντάς τι κάμνω νὰ εὔγῃ ἄλλο τίποτε ἔξω· π. χ. «ἐκτρ. πῦρ» τὸ κοινότ. Τσιμπατίζω. — 2) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. «ἐκτρ. τινὴν ἐκ τῆς γῆς». Ἡρδτ. 4, 120. ὡς τό, λυκίνειν, 122. «ἐκτρίβ. πίτυος τρόπον», ἢ δίκην, παροιμ. τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν· Ξεῤῥιζόνω, ξεπατόνω τίποτε ὥστε νὰ μὴ φαίνηται καὶ νὰ μὴν ἀκούηται πλέον· Ἡρδτ. 6, 37. παραβλ. πίτυς, Valck ἐν Ἱππ. 688. «βίον ἐκτρίβειν» Τελειόνω τὴν ζωήν μου, ἀποθνήσκω. Σφκλ. Σφκλ. Οἰδ. Τ, 249. (1) ἀφ' οὗ

Ἔκτριμμα, τος, τό. Πληγή, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ τρίψιμον, π. χ. ἀπὸ τὸ τρίψ. ὑποδήματος κ. τ. τ. — 2) Πανί, παλαιόν, χονδρόν, μὲ τὸ ὁποῖον τρίβει, πλύνει τις τίποτε, τὸ τουρκ. κατσιαβοῦρα.

Ἐκτριχόω, Μλ. -ώσω (τριχόω). Μαδῶ, εὐγάζω τὰ τρίχας τὰ μαλλιά τινος.

Ἔκτριψις, ἡ (ἐκτρίβω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις τίποτε ἀπό τι πρᾶγμα τρίβοντάς το· τὸ νὰ πατρεύῃ τι μὲ τρίψιμον· τὸ νὰ συντρίβῃ, καταλαχνίζῃ τίποτε.

Ἐκτροπή, ῆς, ἡ (ἐκτρέπω). Γύρισμα πρὸς ἄλλο μέρος πράγματός τινος ἔξω ἀπὸ τὴν κίνησιν, ἀπὸ τὸν δρόμον, ἢ τρέξιμόν του. «ἐκτροπὴ ποταμοῦ» Διώρυξ, τὸ ἰταλ. κανάλι. — 2) ἀπὸ τῆς μετ. διαθ. Ξέκλεμα, ἀποπλάνημα· «ἐκτρ. λόγου». Παρέκβασις ἀπὸ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας· «ἐκτρ. ὁδοῦ» Παραστράτισμα· ὡσαύτως καὶ ὁ τόπος, ἢ τὸ μέρος, ὅπου πηγαίνει τις εὐγαίνοντας ἀπὸ τὸν καθ' αὐτὸ δρόμον, Ἀριστφ. Βτρχ. 113, Ἀσωτεία, ξεδομός.

Ἐκτροπίας οἶνος, ὁ (ἐκτρέπω). Κομμένον, χαλασμένον κρασί.

Ἐκτρόπιμος, ὁ, ἡ. = ἔκτροπος, ἀμφβ.

Ἐκτρόπιον, τὸ (ἐκτρέπω). Σφάλμα τῶν ὀμματοφύλλων, ὅταν ἦναι γυρισμένα πρὸς τὰ ἔξω.

Ἔκτροπος, ὁ, ἡ (ἐκτρέπω). Παραστρατισμένος, ἔξω τοῦ ὀρθοῦ δρόμου· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἀλλάξοι τὴν γνώμην του· Ὅ,τι εἶναι γυρισμένον εἰς ἄλλο, ἢ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἀπομακρυμένον.

Ἐκτροφή, ῆς, ἡ (ἐκτρέφω). Ἀνατροφή.

Ἐκτροχάζω, = ἐκτρέχω.

Ἐκτρυγίζω (τρυγίζω). Καθαρίζω, πάστρεύω τι ἀπὸ τὴν τρυγίαν, ἢ λουσην, ἀπὸ τὸ κατακάθισμα.

Ἐκτρυπάω, Μ. ήσω (τρυπάω). Τρυπῶ πέρα πέρα, κάμνω τρύπαν εἰς τίποτε. — 2) Οὐδετέρ. Ξετρυπόνω, εὐγαίνω ἔξω ἀπὸ τινα τρύπαν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 360. ἀφ' οὗ

Ἐκτρύπημα, τό. Τὰ τρίμματα, τὰ ὁποῖα κάμνει ἡ ἀρίδα ὅταν τρυπῶμεν τίποτε. (υ)

Ἐκτρύπησις, εως, ἡ. Τρύπημα· τὸ νὰ τρυπᾷ τις τίποτε. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1188. (υ)

Ἐκτρυφάω, Μλ. -ήσω (τρυφάω). Παραδίδομαι εἰς τρυφὰς καὶ ἡδονάς, εἰς ἀσωτείας. Ἀθήν. σελ. 510.

Ἐκτρυχόω, Μλ. -ώσω = ἐκτρύχω. »ῥάκη ἐκτετρυχωμένα«. Φορέματα χαλασμένα, παλαιόρουχα. Λουκ.

* Ἐκτρύχω (τρύχω, ἀνμλ.). Καταφθείρω, καταχαλνῶ· Τροπ. ἀδυνατίζω, κάμνω τι νὰ ἀδυνατήσῃ, νὰ ἀποσάνῃ.

Ἐκτρώγω, Μλ. -τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Κατατρώγω, τρώγω ὁλοτελῶς τίποτε.

Ἔκτρωμα, ατος, τὸ (ἐκτιτρώσκω). Ἀπόρριγμα, ἔμβρυον παράκαιρα γεννημένον. ἀφ' οὗ

Ἐκτρωματαῖος, α, ον. Εἰς ἀπόρρηξιν ἀνήκων, ἢ κλίνων· Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη παράκαιρα.

Ἔκτρωσις, εως, ἡ. Ἀπόρρηξις, τὸ νὰ ἀπορρίψῃ ἡ μητέρα τὸ ἔμβρυον.

* Ἐκτρωσμός, ὁ = ἔκτρωσις.

Ἐκτυλίσσω, Μλ. -ίξω (τυλίσσω). Ξετυλίγω.

Ἐκτυμπάνωσις, εως, ἡ (τύμπανον). Πρήξιμον, φούσκωμα ὡσὰν τύμπανον. Σεράβ. σελ. 1118. »Ἐκτυμπάνωσις τῆς γαστρός«.

Ἔκτυπε, γ'. ἑνικ. πρστ. ἀορ. β'. τοῦ κτυπέω, Ὁμ.

Ἔκτυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Πᾶν τι ἐκτυπωμένον, τυπωμένον· ἐξαιρέτως ἐπὶ σκαλιστῆς δουλειᾶς εἰς ξύλον, χάλκωμα, μάρμαρον, πολύτιμον πέτραν, ὅταν τὰ σκαλίσματα εἶναι σηκωτά, καθὼς εἰς τινας δακτυλιδοπέτρας τὰς Ἰταλ. γέμας λεγομένας· παρβλ. τύπος. Τροπ. Ἐξέχων, ὑπερέχων. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σχεδιασμένον μόνον καὶ ὄχι ἐπεξεργασμένον, δουλευμένον, τελειωμένον. »τὸ ἔκτυπον«. Πρῶτον πρόχειρον σχεδίασμα, τὸ Ἰταλ. μοδέλλο. Ἐπρῤ. ἐκτύπως.

Ἐκτυπόω, Μλ. -ώσω (τυπόω). Τυπόνω, κάμνω τὸν τύπον πράγματος τινός· τὸ Ἰταλ. σταμπάρω. — Σχηματίζω, φτιάνω σκαλιστόν τι μὲ σηκωτὰ σκαλίσματα. ἀφ' οὗ

Ἐκτύπωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τυπωμένον, ἐκτυπότης· σκάλισμα σηκωτόν, τὸ Γαλλ. ρελιέφ. — 2) »κεραυν. βροντῆς« Ὁ τόπος ὅπου φαίνεται ὅτι ἐκτύπησε κεραυνός, ἢ ἀστραποπελέκι· ἀμφβ. ἀγν. παρὰ Κριτίᾳ λφ. 9, 32. Bach. σλ. 62. (υ)

Ἐκτύπωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τυπώνῃ τις τίποτε· τὸ νὰ σχηματίζῃ, κατασκευάζῃ σκαλιστόν τι μὲ σηκωτὰ σκαλίσματα (υ). Στοβαῖος Φυσ. σελ. 850. Η.

Ἐκτυφλόω, Μλ. -ώσω (τυφλόω). Τυφλόνω τινὰ μὲ τελειότητα· Θαμβόνω τὰ ὀμμάτια τινός, τυφλοκτυπάζω. ἀφ' οὗ

Ἐκτύφλωσις, ἡ. Κατατύφλωμα· τυφλοπάνισμα.

Ἔκτυφος, ὁ, ἡ. Φουσκωμένος, γεμάτος καπνούς. »κέντιρ. Μουσῶν«, Εὐσεβ. Ε', 21. Ἡ Ποιητικὴ δηλ., ἥτις ὁμιλεῖ μὲ φουσκωμένα καὶ μεγάλα λόγια.

Ἐκτύφω, Μλ. ἐκθύψω (τύφω, ἀνμλ.). Κάμνω τίποτε νὰ ἐξατμισθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον βάλλοντας ὑποκάτω ὀλίγην φωτιάν· ἢ νὰ κατακαῇ χωρὶς νὰ εὐγάλῃ φλόγαν. Μέσ. »ἔρωτα ἐκτυφεσθαι« Νὰ ἀνάπτῃ τις τὴν ἀγάπην ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον καὶ πάντοτε περισσότερον. Παθτ. δέ, νὰ ξεθυμαίνῃ, νὰ κρυώνῃ, νὰ ὀλιγοστεύῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον. — 2) Φουσκόνω, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, νὰ πρίσκηται. »ἐξετύφησεν κλαίουσα Πρίσθηκε τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τὰ δάκρυα, κλάματα. Μνδρ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπ. Φουσκόνω τινά, τὸν γεμίζω καπνούς, τοῦτ' ἔστι τὸν κάμνω νὰ ὑπερηφανεύηται, νὰ φουσκώσῃ. Κάμνω τινὰ μωρὸν γεμίζοντάς του τὸ κεφάλι μὲ καπνούς. Παθτ. Φουσκόνομαι, ὑπερηφανεύομαι, τὸ κοινότ. τσουτσουρεύομαι· (τὸ υ μακρ., ἐν τῷ παθτ. ἀορ. β'. δέ, βρχ.)

Ἔκτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἔχω, ἕξω). Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ, πιάνει σφιχτά, στερεά. Ἀνθολογ. »πτερύχων ἔκτορα κεκρύφαλον«. παρβλ. ἕστωρ. — 2) Ἕκτωρ, ορος, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου Ἰλδ.

Ἑκυρά, ᾶς, ἡ. Πενθερά, Ἰλδ. Χ, 453. (∪∪–) καὶ

Ἑκυρός, οῦ, ὁ. Πενθερός. Ἰλ. Ω, 770. καὶ Γ. 172. Ω, 770. (∪∪∪, μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἀνθ. Παλατ. 14, 9. ∪–∪)

Ἐκφαγεῖν (φαγεῖν). Τὸ νὰ κατατρώγῃ τις, ἢ τίποτε· μόνον ἐν τῷ ἀορ. χρήσιμον, ὁ δ' ἐνστ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ, ἐξεσθίω.

Ἐκφαιδρύνω, Μ. υνῶ· τό, φαιδρύνω κατ' ἐπίτσ. Κάμνω τι ὅλον φωτεινόν, λαμπρόν· ξεκαθαρίζω, ξεπαστρεύω, καλλωπίζω, στολίζω. Εὐριπ. Βάκχ.

Ἐκφαίνω, Μ. ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.). Δείχνω ἔξω, φανερόνω, εὐγάζω εἰς τὸ φανερὸν τίποτε, ἀφίνω νὰ τὸ βλέπουν· δηλοποιῶ, ἢ κοινοποιῶ· »ἐκφ. φόωσδε« Εὐγάζω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἰς τὸν κόσμον, ἐπὶ τῆς Ἐλειθυίας ἢ τῆς Θεᾶς τῆς γέννας, Ἰλδ. Τ, 104. Γνωστοποιῶ, ἀποκαλύπτω· »ἐκφ. τὸν πόλεμον πρός τινα« Κηρύττω, τὸ Ἰταλ. διχιαράριο. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον παθτ. Φαίνομαι ἔξω, Ἰλδ. Τ, 17. δείχνομαι, εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν, φανερόνομαι, γίνομαι γνωστός, Ὁμ., ὅστις μόνον τοῖς δυσὶν ἀορ. ἐξεφάνη καὶ Ἐπι. ἐξεφάνθη χρῆται. »Χαρύβδιος ἐξεφάνθη« Ἐφάνηκεν εὐγαίνοντας ἀπὸ τὴν Χαρβ. Ὀδσ. Μ, 441.

Ἐκφαλαγγέω (φάλαγξ). Εὐγαίνω ἀπὸ τὴν φάλλαγγα, ἀπὸ τὴν τάξιν τῆς φάλαγγος. Δημήτρ. Φαλ. 84.

* Ἐκφαλαγγίζω, = ἐκφαλαγγέω.

Ἐκφάνδην, Ἐπρῤ. = ἐκφανῶς. Κατάπολλα φανερά. Φιλόστρ. Ἀπολ. Ζ', 20. καὶ Ἡσύχιος.

Ἐκφανής, ὁ, ἡ. Ἐπρῤ. ἐκφανῶς, (ἐκφαίνομαι). Φανερός, σαφής, ἐξέχων τῶν ἄλλων, λαμπρός, περίφημος. »κάρυον χλωρὸν ἐκ λεπίδων ἐκφανές«. Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 217., Καρύδι, τοῦ ὁποίου τὸ πράσινον ἐξόφλουδο διὰ τὸ νὰ εἶναι σκασμένον, φαίνεται ἔξω. ἀφ' οὗ

Ἐκφανίζω, = ἐκφαίνω. Ἡσύχιος.

Ἔκφανσις, εως, ἡ (ἐκφαίνω). Φανέρωσις, δήλωσις, γνωστοποίησις, κοινοποίησις.

Ἐκφαντάζομαι, Μλ. -άσομαι (φαντάζομαι). Περικλαδώμαι ἔξω. Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 13.

Ἐκφαντικός, ή, όν (ἐκφαίνω). Ὅστις φανερόνει, δηλοποιεῖ, κάμνει τι φανερὸν καὶ γνωστὸν εἰς ὅλους. Ἐπρῤ. ἐκφαντικῶς.

Ἐκφαντορία, ίας, ἡ. Ἀποκάλυψις, φανέρωσις· ἐξαιρ. ἐξήγησις σκοτεινῶν, μυστηριωδῶν πραγμάτων.

Ἐκφαντορικός, ή, όν. Ὅστις ἀποκαλύπτει, φανερόνει, σαφηνίζει, ἐξηγεῖ τι.

Ἔκφαντος, ὁ, ἡ (ἐκφαίνομαι). Φανερός, σαφής, γνωστός. ἀφ' οὗ

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ἀποκαλυπτής, φανερωτής. Ἀρεοπαγ. Διον.

* Ἐκφάσθαι. Ἀπρμφ. μέσ. Ἐνστ. τοῦ, ἔκφημι. Ὀδσ.

Ἔκφεσις, εως, ἡ (ἔκφημι). Ἔκφρασις, εκφώνησις· λόγος, ἀπόφθεγμα, γνώμη· δηλοποίησις. Ἡρόδοτ. ς. 128.

Ἔκφασμα, τό, = φάσμα. Φάντασμα, φάντασμα. Εὐρπ. Ὀρ. 401.

Ἐκφατνίζω, Μλ. -ίσω (φατνίζω). Ῥίπτω ἔξω ἀπὸ τὴν φάτνην, ἀπὸ τὸ παχνί, ἢ παχνί. Ἐν γένει, ἀδειάζω, φτερόνω, καθαρίζω, παστρεύω. ἀφ' οὗ

Ἐκφάτνισμα, τος, τό. Τὰ σκυβάλα τῆς φάτνης, τὰ ὁποῖα εὐγάζουν ὅταν τὴν ἐκαθάριζον. 2) Πᾶν ὅ,τι πίπτει, κάτω ἀπὸ τὴν φάτνην, ὅ,τι εἰς τὸ πάστρευμα τῆς φάτνης μαζόνεται. Τροπ. Δαπάνη, ἀνάλωμα, ἔξοδον διὰ τίποτε, ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς.

Ἐκφάτως, Ἐπίρ. (ἔκφημι) Ῥητῶς ὅθεν διωρισμένα, φανερά, Αἰσχλ. (α)

Ἐκφαυλίζω, Μ. ίσω (φαυλίζω). Κάμνω τι ἄχρεῖον, ποταπόν· καταφρονῶ, ὑβρίζω. Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Ἐκφαυλισμός, οῦ, ὁ. Ὕβρις, καταφρόνησις.

Ἔκφαυλος, ὁ. τό, φαῦλος κατ' ἐπτσ. Ἰωσηπ. Ἀρχ. Γ, ιβ'. 1. Ἐπρῤ. ἐκφαύλως.

Ἐκφερεμυθέω, ἀντί, μῦθον ἐκφέρω. Φανερόνω, δημοσιεύω μυστικόν τι, φλυαρῶ τίποτε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἐκφέρω, Μλ. ἐξοίσω, ἀόρ. β'. ἐξήνεγκον (φέρω, ἀνμλ.) τινά τινος, καὶ ἔκ τινος. Φέρω, κουβαλῶ ἔξω, Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραλείπει τὴν Ἐκ, τῷ ἁπλῷ τύπῳ χρώμενος, τῷ συνθέτῳ δὲ ἐξαιρέτως ἐπὶ νεκρῶν εἰς ἐνταφιασμὸν ἐκφερομένων· »καὶ τότ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες«. Ἰλδ. Ω, 786. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀψύχων· »κάτρακος ἐκφέρει ἡ στράτα« εὐγαίνει, ἢ εὐγάζει. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 66. Β. παρβλ. σημ. 5. Ἔτι δὲ κουβαλῶ ἔξω, ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ »ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ ἔκφερεν«. Ὀδσ. Ο, 469. Σπανιώτερον ἀποφέρω, ἤτοι λαμβάνω, παίρνω ὡς ἆθλον ἢ μισθόν, ἀνταμοιβήν· »πλοιωθήιον ἔκφερεν ἄεθλον«. Ἰλδ. Χ, 785. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διάθ. Ἡρδτ. 6, 103. Δμσθ. Συμμ. σλ. 178, 7. Προοίμ. σλ. 1423, 6. — Φύω, κάμνω νὰ γένῃ, φυτρώσῃ τίποτε. »ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον«. Ἰλδ. Φ, 451. τοῦτο δὲ κατὰ διαφόρους ἀναφοράς. — α') Ἐπὶ ἐγγαστρωμένων, ὅσαι γεννῶσιν εἰς τὸν καιρόν των. Σφκλ. Τρχ. 826. »ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος«. — β') Ἐπὶ καρπῶν τῆς γῆς· ἐν γένει, καρποφορῶ. — γ') Γνωστοποιῶ, φανερόνω, κοινοποιῶ, δημοσιεύω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συγγραφέων, Ἐκδίδω, κοινοποιῶ διὰ τοῦ τύπου. Ἐξαιρέτως ἐπὶ πάντων, ὅσα κοινοποιοῦνται εἰς τὸν λαόν, τὸ Ἰταλ. μπουμπλικάρω· π. χ. προβούλευμα, ψήφισμα· »ἐκφ. εἰς τὸν δῆμον«, Δμσθ. ὡσαύτως καί, χρηστήριον, Ἡρδτ. 5, 79. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ κακὴν σημσ., Προδίδω τίποτε. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. »ἐκφέρομαι γνώμην« Λέγω, φανερόνω τὴν γνώμην μου. — δ') »ἐκφέρω πόλεμον« Ἀρχίζω πόλεμ. — ε') Φέρω τίποτε ἐπάνω μου, τὸ ὁποῖον βλέπει καθεὶς· φέρω ἴχνη, ἢ σημεῖα ἀπὸ τίποτε, τὸ ὁποῖον εἶχα. — φέρω, εὐγάζω τίποτε ἔξω ἀπὸ τὸν διωρισμένον τόπον, ἀπὸ τὰ ὅρια· ὅθεν, ἀποπλανῶ, διαφθείρω, ἀπατῶ τινα. Ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἀπατῶμαι, ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους, τὸ πρέπον, μετὰ δοτ. τοῦ αἰτίου. π. χ. »ἐκφέρομαι πάθει, ὀργῇ«. — 4) Εὐγάζω, ὁδηγῶ, φέρω τι εἰς τι μέρος, εἰς τινα διωρισμένον τόπον· ἐξαιρ. ἐν ταῖς φράσεσιν, ἄτραπος, βάσις οὐ μ' ἐκ-

φέρει, ἐς ὀρθὸν ἐκφέρειν, Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 1424. Αἰ. 7. Ἔστι δὲ καὶ ἡ καθ. διαθ. πάνυ χρήσιμος κατὰ ταύτην τὴν σημτ. — 5) ἀμτβ. (ὑπακουομ. ἑαυτόν). Ξακαινῶ, διαβαίνω, ἐκγαίνω ἔξω ἀπὸ τὸ τέρμα, ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ σταδίου· καὶ ἔκκων ἐν τοῖς ἀγῶσι, Ἰλ. Ψ, 376, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, 759. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἵππων ὅταν μὴ πειθόμενοι εἰς τοὺς χαλινοὺς φεύγουν ὅπου θέλουν. Ξεν. ἐξαιρ. κατὰ παθτ. διαθ.

Ἐκφεύγω, Μ. -ξομαι καὶ — ξοῦμαι. (φεύγω, ἀνμλ.) Φεύγω ἔξω, ξεφεύγω, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε. Ὁμ. συντάττει τὴν λξ. α) μετὰ γενκ. ὅταν μόνον ἡ ἔκ τινος τόπου ταχεῖα φυγὴ καὶ οὐκ ἄλλο τι σημαίνηται. Ὀδσ. Ψ, 236. ἐξαιρ. ἐπὶ βελῶν ἀφιεμένων, ἢ καὶ δι' ἀπροσεξίαν τοῦ τοξεύοντος, ἢ ἄλλως πως ἐξιπταμένων. «βέλος ἔκφυγε χειρός.» Ἰλ. — β.) μετὰ αἰτιατ. ὅταν σημαίνηται ἡ διαφυγή, σωτηρία, γλυτωμὸς ἀπὸ κανένα ἀπειλοῦντα κίνδυνον, «θάνατον, Ἰλ., κῆρα, κακότητα, ἄεθ.» Ὀδσ. Ἐξαιρ. «ἐκφ. τὸ μὴ — τὸ μὴ εἰπεῖν καὶ τ. τ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Πλάτ. Πρμεν. σλ. 147, A. Σοφστ. σλ. 235. B. Βτμν. ἐν Δμτθ. Mid. σλ. 141. Ἐνίοτε μέντοι καὶ γενκ. ἁπλῶς. π. χ. «ἐκφ. τοῦ μὴ καταφωραθῆναι, Ξεν. Ἀνβ. 1, 3, 2. (ὁ Κοῦμας σημειοῖ τὸν Μλ. τοῦ ῥήματος, φεύξω, ἀσυγγνώστως σολοικίζων.) ἀφ' οὗ

*Ἔκφευξις, εως, ἡ. Φυγή, διαφυγή, ἀπόδρασις, φευγατεό, γλυτωμός.

Ἔκφημι, Μλ. -ήσω. (φημί, ἀνμλ.) Ἐκφράζομαι, λέγω, ὁμιλῶ. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μετ. ἐνστ. ἀπρμφ. «ἐκφάσθαι» ὅλως ὡς τό, «ἐκφάναι», παρὰ τό, «ἐκφημι», ἀλλὰ καὶ τούτῳ μόνον ἐν Ὀδσ.

Ἐκφθείρομαι, Μλ. -φθαρήσομαι, ὡς παθτ. (φθείρω) Εὐγαίνω, ἢ ἀναχωρῶ δυστυχῶς ἔξω· γλυτόνω ἄχαρα· καταντῶ εἴς τι δι' ἰδικήν μου καὶ ἄλλων δυστυχίαν, Ἀρστφ. Εἰρ. 72. «ἐκφθείρου. τὸ ἡμέτερον, ἐρημίτου ἀπ' ἐδῶ, φύγε, ἄμε ς' τὸν διάβολον, πήγαινε ς' τὰ κακά θεμα, βγάλε τὸν λαιμόν του, ξεκουμπίσου.

Ἔκφθιμι, Μλ-φθίσω. (φθίνω, ἀνμλ.) Ἀφανίζω κατὰ κράτος, χαλνῶ τι μὲ τελειότητα, καταξοδιάζω. Ὁμ. χρῆται μόνῳ τῷ γ'. πρσπ. τοῦ παθ. Ὑπερσυντλ. «ἐξέφθιτο οἶνος, νῆας νηυσί» Τὸ κρασί, αἱ ζωοτροφίαι ἔλειψαν ἀπὸ τὰ καράβια, κατηναλώθησαν. Ὀδσ. I, 163. M, 329 (τὸ Ἰῶτα ἐν μὲν τῷ ἐνστ. καὶ Μλ. μακρ. παρὰ τοῖς Ἐποπ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, βρχ., ἐν τῷ καθ. Πρκμ. καὶ Υπρσυντ. δέ, ἀεὶ βραχύ.)

*Ἔκφθορος, ὁ, ἡ (φθείρω) ἀντὶ ἔκφορος. σημτ. 4.

*Ἐκφιλέω, τὸ φιλέω κατ' ἐπτσ.

Ἐκφλαυρίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ἀντὶ ἐκφαυλίζω. κατ' ἀναγραμματισμόν, Πλούτ.

Ἐκφλεγματόω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐκφλεγματόομαι (φλέγμα) Μεταβάλλομαί τι καθόλου εἰς φλέγμα, Ἱπποκρ.

Ἐκφλέγω, Μ. ξω. (φλέγω) ἀνάπτω, βάλλω, δίδω φωτιὰν εἴς τι, κατακαίω τι. Τρπκ. Ἀνάπτω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω π. χ. εἰς πόλεμον. Ἀρστφ. Εἰρ. 609.

Ἐκφλίβω, ἀντὶ ἐκθλίβω. Ἱπποκρ. (ι)

Ἐκφλογίζω, (φλογίζω,) = ἐκφλέγω.

Ἐκφλογόω, Μ. ώσω (φλογόω) = ἐκφλέγω· ἀφ' οὗ

Ἐκφλόγωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ κατακαίη, φλογίζῃ τις τίποτε. Διόδ. Σικελ.

*Ἐκφλυαρέω, καὶ

Ἐκφλυαρίζω, Μ. ίσω. (φλυαρέω) Μεταβάλλω τι εἰς φλυαρίαν, τὸ Ἰταλ. τραβεστίρω. περιπαίζω, περιγελῶ.

Ἐκφλύζω, Μ. -ύσω, καὶ ἐκφλυσαίνω = ἐκφλύω, ἐκφλύσσω. μεταφ. ἐπὶ ῥευστῶν, Ἀναβλύζω, καταῤῥαντίζω, τὸ κοιν. τσαρμαλίζω, ἔτι δὲ καὶ στενοχωρῶ, θλίβω με ζέστην, ἢ μὲ φόβον, τρόμον. Ἔτι δὲ καὶ τρπκ. «ἐκφλ. γόοισι» ξεθυμαίνω τὸν πόνον, τὴν λύπην μου, λέγοντας, ἢ κλαίοντας, καὶ τ. τ. Ἀρστφ. Βτρ.

*Ἐκφλύω, Μλ. ύσω. (φλύω) ἀμτβ. ἐπὶ ῥευστῶν, Ξεχοχλάζω, τουτ. χοχλάζωντας πετάγομαι ἔξω δυνάμει τῆς ζέστης. μεταβατ. δέ, σπανιώτατα, ὡς τό, ἐκφλύσσω. (τὸ υ μακρ. ἐν τῷ ἐνστ.)

Ἐκφοβέω, Μλ. -βήσω. (φοβέω.) Φοβίζω, τρομάζω, τινά. Παθτ. Καταξηπάζομαι, κατατρομάζομαι, φοβοῦμαι ἀπὸ τίποτε. μετὰ αἰτιατ. ἀφ' οὗ

Ἐκφόβηθρον, τό. Φόβητρον, σκιάχτρον, σκιάχτρον.

Ἐκφόβησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ φοβίζῃ, ξηπάζῃ τις τίποτα· τὸ νὰ φοβῆται, τρομάζῃ τις.

Ἔκφοβος, ὁ, ἡ. (φόβος) Καταφοβισμένος, κατατρομαγμένος.

Ἐκφοινίσσω, Ἀττ. ἐκφοινίττω. Μ. ίξω· τό, φοινίττω κατ' ἐπίτ. Κοκκινίζω, βάπτω τίποτε κόκκινον· αἱματόνω τίποτε. Πολυδ. Α'. 25. Εὐριπ. Φοίν. 42.

Ἐκφοιτάω, Μ. ήσω (φοιτάω). Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω· «ἐκφοιτάω εἴς τι» Καταντῶ εἰς τίποτε. «εἰς μανίαν ἐκφοιτᾷ». Αἰλιαν. Ζ, Ἱστορ. Β', 32. Εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν, εἰς τὸν κόσμον, γίνομαι γνωστός. ἀφ' οὗ

Ἐκφοίτησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, πηγαίνῃ τις ἔξω, τὸ νὰ γίνηται γνωστός.

Ἐκφορά, ᾶς, ἡ (ἐκφέρω) Ἔξω φέρσιμον, κουβάλημα, ἐξαιρ. νεκροῦ εἰς ἐνταφιασμόν, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «κἀπ' ἐκφορὰν ἀβάδιζεν, Valck ἐν Ἱππ. 294. — 2) Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις τίποτε εἰς τὸ φανερόν, νὰ τὸ δημοσιεύῃ, κάμνῃ γνωστὸν εἰς ὅλους, φλυαρῇ παντοῦ διὰ τίποτε. «ἐκφορὰ λέγουσ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 472. ὅθεν Προδοσία. — 3) Τὸ νὰ ὁρμᾷ τις μὲ θυμὸν ἐναντίον τινός· ἐπιδρομή, σφοδρὰ ὁρμή. Ξεν. — 4) Τὸ ξεπεταχτὸν μέρος εἰς κανὲν κτίριον. — 5) Δήλωσις γνώμης διὰ λέξεων, θέμα, γνώμη, θέσις.

Ἐκφορέω, = ἐκφέρω. Φέρω, κουβαλῶ, εὐγάλλω ἔξω. Ὁμ. χρῆται τῇ ἐνεργ. μὲν διαθ. μόνον ἐν Ὀδσ. X, 451. ἐπὶ ἐκφορᾶς νεκρῶν, τῇ παθτ. δέ, ἐν Ἰλ. Τ, 360. — Παρὰ Δογστρ. σημαίνει ὁ τύπος οὗτος τό, κενόνω ἢ ἀδειάζω, κοιλαίνω, βαθουλόνω τίποτε. «σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. «ἐκφοροῦνται τῇ καύσει, Θεόφρατ. περὶ Λίθ. ἀφ' οὗ

Ἐκφόρημα, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγάλθη, ἐφέρθη ἔξω.

Ἐκφόρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις, κουβαλῇ ἔξω τίποτε.

Ἐκφορικός, ή, όν. Εἰς ἔκφρασιν, ἐκφώνησιν ἀνήκων. Τὸ ἐκφορικόν, Ἡ δύναμις τοῦ σημαίνειν τι διὰ λέξεων, ἐκφώνησις, ἔκφρασις· ἰδὲ ἐκφορά σημτ. 5. Ἐπρρ. ἐκφορικῶς. Πλούταρχ. Γ. σελ. 576. 579. καὶ 575.

Ἐκφόριον, τό. Προϊόν, ὁ καρπός, τὸν ὁποῖον δίδει ἡ γῆ, τό, ἐκ τοῦ Ἰταλ. προδοῦκτον, Ἡρόδοτ. ἰδὲ ἐκφέρω σημτ. 3, β'. 2) Τὸ δέκατον, δεκατία, «ἐκφόρια τοῦ καρποῦ». Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'.

Ἔκφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρεται, ἢ ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, κουβαληθῇ· ἐφέρθη, ἐκβαλήθησαν ἔξω. — 2) Πᾶν ὅ,τι εὐγῆκεν ἔξω, εἰς τὸ φανερόν, ἐγένετο γνωστόν, ἐδημοσιεύθη. — 3) Ὅστις παρασυρόμενος ἀπὸ ψυχικὰ πάθη ἀπατᾶται, πλανᾶται, ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ λογικοῦ, παραβαίνει τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, τὸ ἀληθινόν. Πλουτάρχ. Ζ'. σελ. 671. — 4) = ἄφορος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 908. Ἀμφιβάλ. ὑπὸ τοῦ Brkl. ὁ δὲ Wellauer συμπεραίνει τὴν λξ. ἀντὶ τοῦ, ἔκφθορος, καμένη. — 5) = οἱ ἔκφοροι. Σχοινία τῶν καραβοπανίων, ἄλλως θρῖοι. ὅπερ ἰδέ.

Ἐκφορτίζομαι, ὡς μέσ. = ἐκφορτίζομαι. Ξεφορτόνομαι, βάλλω τὸ φορτίον μου [illegible]. — 3) ὡς παθ. Πωλοῦμαι, μὲ πωλοῦν ξένοι· κάμνω πραγματείαν μὲ ἐμέ, μὲ προδίδουν. Σοφοκ. Ἀντιγ. 1036. «κἀκπεφόρτισμαι πάλαι» [illegible] ἀπὸ τῆς ἐκκομιδῆς πραγματειῶν?

Ἐκφράζω, Μ. άσω (φράζω), Περιγράφω, διηγοῦμαι. 2) φανερόνω, ἐξηγῶ, παρασταίνω τι διὰ λέξεων.

Ἐκφρακτικός, ή, όν (ἐκφράσσω). Ξεφραχτικός, ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος νὰ ξεφράζῃ, νὰ ἀνοίγῃ κλεισμένον, στουπωμένον τίποτε.

Ἔκφρασις, εως, ἡ (ἐκφράζω), Περιγραφή, διήγησις· ἐξήγησις, παράστασις διὰ λέξεων.

Ἐκφραστικός, ή, όν (ἐκφράζω). Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ περιγράφῃ, φανερώνῃ, ἐξηγῇ, διηγῆται.

Ἐκφρέω, ποιητ. ἐκφρείω, Μλ. -ήσομαι, ἔτι δὲ καὶ -ήσω. Ἀρστφ. Σφηκ. 155. Πρτκμ. ἔκφρες. Ἀφίνω τι νὰ εὐγῇ ἔξω, φέρω, βάλλω τίποτε ἔξω· ἀφίνω, ἀπολνῶ. Ἀριστοφ. (τὸ ἁπλοῦν, φρέω, ἄχρηστον.)

Ἐκφρονέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι ἔκφρων, τρελλός, λωλός· πράττω ἀνόητα καὶ μωρά· γίνομαι ἀλαζών, ὑπερήφανος. Δίων Κάσ.

Ἐκφροντίζω, Μ. ίσω Ἀττ. -ιῶ (φροντίζω). Ἐφευρίσκω διὰ τοῦ νοός, συλλογίζομαι, στοχάζομαι ἀκριβῶς, ἐπινοῶ· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς φροντίζω. Ἀριστοφ.

Ἐκφροσύνη, ἡ (ἔκφρων). Ἀνοησία, μωρία.

*Ἐκφρύττω (φρύττω). Ἀποξηραίνω, ἀποφρυγανίζω, τὸ κοιν. μπουρβουλέζω.

Ἔκφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ἔξω φρενῶν, χωρὶς νοῦν, τρελλός, παλαβός, ζουρλός. — 2) Ἐκστατικός, ἐκπεπληγμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, σαστισμένος, τρομαγμένος, τὸ τουρκ. σεβαστισμένος, σεσουρβισμένος. Ἐπρρ. ἐκφρόνως.

Ἐκφυάς, άδος, ἡ (ἐκφύω, ἐκφῦναι) = ἀποφυάς.

Ἐκφυγγάνω, = ἐκφεύγω.

*Ἔκφυγε, Ἐπτ. γ'. ἑνκ. πρσπ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἐκφεύγω, ἀντὶ ἐξέφυγε. Ὁμ.

Ἐκφυγή, ῆς, ἡ. Πρόφασις· ἔξω φυγή, γλυτωμός, φευγατεό.

Ἐκφυής, ὁ, ἡ (φυή), Ἀφύσικος, παρὰ φύσιν, παράξενος· ὑπέρμετρος, μεγαλώτατος θαυμαστός, θαυμάσιος. Ἐπρρ. ἐκφυῶς.)

Ἐκφυλάσσω, (φυλάσσω). Φυλάττω καλὰ καὶ σίγουρα. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 285.

Ἐκφυλλίζω, = ἐκφυλλίζω.

Ἐκφυλλοφορέω, Μλ. -ήσω (φύλλον, φέρω). Ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, καταδικάζω· ἐπὶ τῆς τῶν Ἀθηναίων Βουλῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγράφοντο αἱ ψῆφοι, τὸ Ἰταλ. βότα, ἐπάνω, εἰς φύλλα ἐλαιῶν. ἀφ' οὗ

Ἐκφυλλοφορία, ίας, ἡ. Ψήφισμα, τὸ Ἰταλ. σεντέντσα, ἀποδοκιμασίας, ἢ καταδικασμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο διὰ ψηφηφορίας μὲ φύλλα ἀπὸ ἐλαίαν· παραβλ. πεταλισμός.

Ἔκφυλος, ὁ, ἡ (φυλή). Ὅστις εἶναι ἔξω τῆς φυλῆς, τὸ τουρκ. ἐτνάμι, εἰς φυλήν τινα μὴ ἀνήκων· ὅθεν 2) Ξένος, ἀλλόφυλος· καθ' ἣν σημτ. ἐτυμολογεῖται καὶ παρὰ τό, φῦλον. «πόλεμος ἔκφυλος». Αἰλιαν. καὶ Σουίδ. — 3) Τρπκ. ἀξηλλαγμένος, παρηλλαγμένος, ὅστις ἀλλάζει τὸν ἀληθινὸν του τρόπον, χαρακτῆρα, καὶ παίρνει ξένον, ἀποξενόνεται καθόλου ἀπὸ τὸ ἔθνος, γένος του, τὸ Ἰταλ. δεγενεράτος· Ἀσυνήθης, ἀλλόκοτος, παράξενος, παρὰ φύσιν, ἀφύσικος· ἀντιθ. τῷ, ἔμφυλος. Πλούταρχος.

Ἔκφυμα, τος, τό (ἐκφύω, ἐκφῦναι). Φύτρος, ἐπὶ φυτῶν. Τηλοῦμα, πρίσμα, κόρτωμα, τὸ τουρκ. καμπούρα, ἐξάνθημα, φουσκαλίδες, ξέχυμα, ἐπὶ ἐμψύχων σωμάτων.

*Ἐκφῦναι, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐκφύω.

*Ἔκφυξις, εως, ἡ = ἔκφευξις.

Ἐκφύρω, τό, φύρω· κατ' ἐπίτασιν, παρὰ τοῖς Ο'. Ἱερεμ. Γ'. 2. (υ)

Ἐκφυσάω, ῶ, Μ. ήσω (φυσάω). Φυσῶ δυνατά, ἐκπνέω. »ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶν« Κοιμώμενος φυσῶ τόσον ὥστε ἀκούεται δυνατὰ ἡ ἀναπνοή μου, ὅ ἐστι ῥοχάζω, ῥοχαλίζω. Θεόκριτ. ΚΔ'. 47. »πόλεμον ἐκφυσάω« Ἀπὸ μικρὰν αἰτίαν ἀνάπτω πόλεμον, Ἀρστφ. Εἰρ. 612. Κατὰ τὴν κυρίαν σημτ. τῆς λέξ., ἐπὶ ἐλέφαντος, ὅστις φυσᾷ μὲ τὴν προβοσκίδα τὸ νερὸν ἔξω.

Ἐκφύσημα, τό, Πανδήποτε φουσκωμένον πρίσμα ἢ πρήσιμον, Πολυδ. Δ'. 190. ὑψώματα, ψηλώματα εἰς τὴν γῆν, τὰ ὁποῖα προξενοῦνται ἀπὸ σεισμὸν τῆς γῆς· ὅσα φυσοῦν, πετάχνουν ἔξω τὰ Ἡφαίστια ὄρη· ἔτι δὲ καὶ ὁ κρατὴρ αὐτὸς τῶν Ἡφαιστείων ὀρέων. Σχόλ. Ἀπολλων. Γ'. 41. (υ)

Ἐκφύσησις, σεως, ἡ. Φύσημα δυνατόν, ἀναπνοή, ἀνατατμός· τὸ νὰ φουσκώνῃ τις τίποτε. (υ)

Ἐκφυστιάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐκφυσάω.

Ἔκφυσις, σεως, ἡ (ἐκφύω, ἐκφῦναι). Ξεφύτρωμα, ξεβλαστάρωμα· τὸ νὰ γίνηται, φυτρόνῃ, εὐγαίνῃ τι ἀπὸ τίποτε. — 2) Πᾶν ὅ, τι ἐγεννήθηκεν, ἐφύτρωσεν, εὔγηκεν ἀπὸ τίποτε· κύρτωμα· παραφυάδι, κωλοῤῥίζι, παραμπούκι· ὡς τό, ἐκφυάς. Θεόφρ.

Ἐκφυτεύω, Μλ. -εύσω (φυτεύω), Ξεφυτεύω, μεταφυτεύω.

Ἐκφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀνμλ.) Κάμνω νὰ φυτρώσῃ, νὰ βλαστήσῃ τι· σπανιώτερον γεννῶ, Pors. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 34) — 2) ἀμετβ. ἐν τῷ ἐνργ. Πρκμ. καὶ ἀορ. β'. καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ. Ἐκφύομαι, γεννῶμαι, φυτρόνω, αὐξάνω ἀπὸ τίποτε· μετὰ γεν. Ἰλδ. Λ, 40. »κεφαλαὶ τρεῖς ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι«. Μετχ. Πρκμ. Ἐπικ. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. βρχ. ἐν τῷ Μλ. δέ, ἐν τῷ ἀορ. α', καὶ Πρκμ. μακρ. τὰ δ' ἄλλα ἰδὲ φύω).

Ἐκφωνέω, Μλ-ήσω (φωνέω) Ἐκφράζω, προφέρω· φωνάζω δυνατά, κράζω μεγαλοφώνως, ὀνοματίζω, ἢ κράζω τινὰ μὲ τὸ ὄνομά του· ἀφ' οὗ

Ἐκφώνησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ἐκφωνῇ, προφέρῃ τὰ λέξιν τινά· τὸ νὰ φωνάζῃ, κράζῃ μεγαλοφώνως.

Ἐκφωτίζω, τό, φωτίζω κατ' ἐπτσ. Καταφωτίζω, καταλαμπρύνω τι.

Ἐκχαλάω, Μλ-άσω. (χαλάω) Ξεσφίγγω, ξεχαλαρώνω, χαμηλόνω, κατεβάζω τίποτε τεντωμένον, τανυσμένον· ξεθηλυκόνω, ξελύνω, τὸ τουρκ. ξεμπεσταντίζω τίποτε.

Ἐκχαλκεύω, Μ. εύσω. (χαλκεύω) Κατασκευάζω, φτιάνω τίποτε ἀπὸ χάλκωμα. Ἰώσηπ.

Ἐκχαραδρόω, Μλ-ώσω, τὸ χαραδρόω κατ' ἐπίτσ. Βαθουλόνω τίποτε, τρυπῶντάς τι μὲ βίαν τὸ χαλνῶ· »χείμαῤῥος ἐκχαραδροῖ τοὺς τόπους« Πολύβ. Δ. 41. Στραβ. ΙΑ'. σελ. 765.

* Ἐκχαρυβδαίνω, παρ' Ἡσυχ. καὶ

* Ἐκχαρυβδίζω, τὸ χαρυβδίζω κατ' ἐπίτσ. Φερκρ. ἐν Ἀθη. 11, σλ. 485. D.

Ἐκχαυνόω, ῶ. Μ. ώσω. (χαυνόω) Φουσκόνω τινά, τὸν κάμνω νὰ ὑπερηφανεύηται, νὰ σηκόνῃ τὴν μύτην του. Εὐρπ. Ἰφτ. 412. »ἐκχαυνοῦν λόγοις« »τὸν πολὺν ὄχλον ἐκχαυνῶ.« Τραβῶ τὸ πλῆθος πρὸς τὸ μέρος μου καὶ τὸ ἀπατῶ. Ἱπποκρ.

Ἐκχέω. Μ. εύσω (χέω, ἀνμλ.) Κιρνῶ, »οἶνον δεπάεσσι.« Ἰλδ. Τ. 296. Χύνω ἔξω, ὅθεν δίδω πλουσιοπάροχα, ἢ ἀφειδῶς, ἀψύχητα. Valck ἐν Ἱππ. 626. Χαλνῶ, ἐξολοθρεύω· ἐξαιρ. ἀφίνω τι νὰ ἀφανισθῇ, νὰ λείψῃ μὲ τελειότητα, ἀλησμονῶ. Valck ἐν Ἱππ. 1062. Ἐπκ. γ'. ἑνκ. προσ. μέσ. Ἀορ. ἐκχεύατο, ἐν ἐνργ. σημσ. Ὀδσ. Χ. 3. — 2) Παθτ. μετὰ Ἀορ. κατὰ συγκπ. Χύνομαι μεταξύ· ξεχύνομαι, ξετρέχω, ἐπὶ ὑδάτων κυρίως, Ἰλδ. Φ, 300. Ὀδσ. Τ, 407. Τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἢ καὶ ἄλλων ζώων, ὅταν τρέχουν, εὐγαίνουν ἀπὸ καθὲν μέρος πολλοὶ μαζύ, Ἰλδ. Π, 259. Ὀδσ. Θ. 515. ἐν γένει, ἐξαπλόνομαι, φθάνω παντοῦ, Ὀδσ. Θ. 279. ἐκτείνομαι. Παρὰ τοῖς μεταγνστ., παραδίδομαι ὅλως εἰς καθὲν ψυχικὸν πάθος, κατακυριεύομαι· ἐκχ. εἴς τι· ἐξαιρ. δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τὰ γέλοια, »ἐκχέομαι γέλωτι« ὅθεν ξεχαυνόνομαι, »ἐκχέομαί τινι.« Ὁμρ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ παθτ. ὑπρσυντ. ἐξεκέχυντο, τῷ ἀορ. κατὰ συγκπ. ἐν ἐνργτ. σημτ. ἐξέχυτο, ἔκχυτο, καὶ τῇ Μτχ. ἐκχύμενος.

Ἐκχελόω, ῶ. Μ. ώσω. (χελόω) Κατασκεπάζω τι μὲ χορτάρι βοτάνης, μὲ πρασινάδαν· »γῆ ἐκκεχελωμένη« Τόπος ἀκαλλιέργητος μὲ χορτάρι μόνον σκεπασμένος. Παυσν.

Ἐκχλευάζω Μλ-άσω, τό, χλευάζω κατ' ἐπτσ. Λιβαν. Α'. σελ. 814.

Ἐκχλοιόομαι, παθτ. (χλοιόω) Χλωμιάζω, πρασινοκιτρινίζω, γίνομαι, χλωμός, πρασινοκίτρινος. Ἱπποκρ.

Ἐκχοΐζω, Μ. ίσω. Κατὰ τὸν Σουΐδ. Σκάπτω. καὶ ῥίπτω ἔξω τὸ χῶμα.

Ἐκχολόω, ῶ. Μ. ώσω. (χολόω) Μεταβάλλω εἰς χολήν, γεμίζω μὲ χολήν. Τροπ. χολιάζω, ἀγριόνω, διεγείρω τινὰ εἰς θυμόν.

* Ἐκχονδρίζω (χόνδρος) Μεταβάλλω τι εἰς χόνδρον εἰς τραγανόν.

Ἐκχορδόω, ῶ. Μ. ώσω. (χορδή), Κάμνω ἦχον ὅμοιον μὲ τὸν ἦχον μουσικοῦ ὀργάνου μὲ χορδάς· παρ' Ἀθην. Δ'. σελ. 175. »τύπος λαρυγγίζωνος ἐκκεχόρδωται.«

Ἐκχορεύω, Μ. εύσω. (χορεύω), Χορεύω εὐγαίνοντας ἀπὸ τὴν σειράν, ἀράδαν τοῦ χοροῦ, ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν ἄλλων· ἤ, ὁρμῶ, πηδῶ ἔξω χορεύοντας. — 2) ὡς μέτ. ἀποθ. ἀμπώχνω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν χορόν· »πᾶν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο··· καλλοτόνας ἕνεκα« Εὐρπ. Ἑλ, 386.

Ἐκχράω, Μλ-ήσω Ἰων. ἐκχρέω (χράω, ἀνμλ) ὡς τὸ ἀποχράω. Φθάνω, ἐξαρκῶ. Ἡρδ. 3, 137. τὰ πλεῖστα ἀπρσπ. ἐκχρῇ.

Ἐκχράω, Μλ-ήσω. (χράω, ἀμλ) Χρησμοδοτῶ, ὁμιλῶ ὡς χρησμός, Σοφκλ. Οἰδ. Η. 87.

Ἐκχρέμπτομαι, Μ. ψομαι. (χρέμπτομαι), Στροβηχῶ, βηχῶ καὶ πτύω, φτύω.

Ἐκχρηματίζω, Μ. ίσω. ἔτι δὲ καὶ μετ. ἐκχρηματίζομαι (χρηματίζω), Παίρνω, συνάζω δυναστικά, ἁρπάζω ἄσπρα, τὸ τουρκ. τσερεμετίζω· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Θουκυδ. Η'. 87. »ἵνα τοὺς Φοίνικας, ἐκχρηματίσαιτο.«

Ἐκχρησμῳδέω, Μλ.-ήσω (χρησμῳδέω) Χρησμοδοτῶ, προφητεύω ἀπὸ τίποτε.

Ἐκχρώννυμι Μλ.-ρώσω. (χρώννυμι, ἀνμλ.) Ξεχρωματίζω, ξεβάφω, κάμνω τίποτε νὰ χάσῃ τὸ σύνηθες καὶ φυσικὸν χρῶμα, τὴν βαφήν του. Θεοδέκτ. παρὰ Στράβ. Β'. »σκοτεινὸν ἄνθος λιγνύος εἰς σώματ' ἀνθρώπων ἐξέχρωσεν ἥλιος.«

Ἐκχυλίζω, Μ. ίσω. (χυλίζω) Εὐγάλλω τὸν χυλόν, τὸ ζωμί, τὸ ὑγρὸν ἀπὸ τίποτε· στίφω, στραγγίζω, ξεβυζάνω τὸ ζωμὶ ἀπὸ τίποτε.

* Ἐκχυλόομαι, παθτ. (χυλόω) χάνω, στεροῦμαι τὸν χυλόν, τὸ ζωμί μου. Γαλην.

* Ἔκχυμα, τος, τὸ (ἐκχέω) Πᾶν ὅ, τι ἐχύθη· εἶναι χυμένον ἔξω.

* Ἐκχύμενος, Μτχ. τοῦ κατὰ συγκπ. παθτ. ἀορ. τοῦ ἐκχέω, Ὀδσ. (-υυυ)

Ἐκχυμίζω, Μ. ίσω (χυμίζω) = ἐκχυλίζω. Ξεβυζάνω, τραβῶ ἔξω τὴν ὑγρασίαν.

Ἐκχυμόομαι, Μλ-θήσομαι, ὡς παθ. (χυμόω) Ξεχύνεται, ξετρέχει τι, ἐξαιρ. χύνεται ὑποκάτω εἰς τὸ δέρμα καὶ σχηματίζει κόκκινον ἀπὸ πηκτωμένον αἷμα τόπον· ἐπὶ φλεβῶν· »φλέβες ἐκχυμοῦνται.« Ἱπποκρ. ἀφ' οὗ

Ἐκχύμωμα, τό· καὶ ἐκχύμωσις, σεως, ἡ· Ξεχύσιμον τοῦ αἵματος τῶν φλεβῶν ὑποκάτω εἰς τὸ δέρμα· σμωδιξ, αἷμα πηκτωμένον εἰς καθὲν μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ κτύπημα, πληγὴ μελανή· τὸ ἰταλ. κοντουζιόνη. (υ)

Ἐκχύνω· παρασχηματισμένος τύπος τοῦ ἐκχέω, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἔκχυσις, σεως, ἡ (ἐκχέω) Τὸ νὰ χύσῃ, ἢ χύσῃ τις, ἢ νὰ χυθῇ, ἢ νὰ χύνηται τίποτε ἔξω.

Ἐκχύτης, ὁ. Ὅστις χύνει τίποτε ἔξω, (υ)

* Ἔκχυτο, γ'. ἑνκ. ἀπρσπ. κατὰ σημσ. παθτ. ἀορ. τοῦ ἐκχέω, ἀντὶ ἐξέχυτο. Ὀδσ.

Ἔκχυτος, ὁ, ἡ. (ἐκχέω), Ἔξω χυμένον, χυτόν· ξεχυμένον, ἐξαπλωμένον, ἐπὶ ῥευστῶν. Ξεδωμένος, ἄσωτος, σπαταλητής. — 2) τὸ ἔκχυτον, Φαγὶ ῥευστόν, ζωμηρόν. Ἀνθ.

Ἐκχωνεύω, Μ. εύσω. (χωνεύω), Ἀναλύω εἰς τὸ χωνευτήριον, εἰς τὸ χωνὶ τίποτε. Δίων Κάσσ.

Ἐκχώννυμι, Μ. ώσω. (χώννυμι, ἀνμλ.), Κάμνω ὑψηλότερον τόπον τινὰ σωρεύοντας χῶμα, Ἡρδτ. 2, 137. Κτίζω τι, εἰς κανένα τόπον ἀφ' οὗ τὸν ὑψώσω σωρεύοντας χῶμα, Ἡρδτ. 2, 138. Γεμίζω, σκεπάζω κανένα τόπον μὲ λοῦνην· ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρδτ. 2, 11.

Ἐκχωρέω, Μλ-ήσω. (χωρέω) Εὐγαίνω ἔξω, παραμερῶ, κάμνω τόπον εἴς τινα· ἐνδίδω, δὲν ἀντιστέκομαι· »ἐκχωρῶ τινί τινος« Τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε, ἀφίνω νὰ τὸ παραλάβῃ, κάμῃ ἄλλος. Ἱππ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καί, τινί τι. Δγν. Λρτ. 5, 79. ἀφ' οὗ

Ἐκχώρησις, εως, ἡ. Παραχώρησις, παραμέρισμα, πηγαιμὸς ἔξω.

Ἐκχωρίζω, Μ. ίσω. (χωρίζω) Ξεχωρίζω, εὐγάλλω τι ἀπὸ τὸν τόπον του.

Ἔκψηγμα, τος, τὸ (ψήχω) Πανδήποτε τριμμένον εἰς λεπτὰ μέρη, τρίμμα. Κλημ. Παιδ. Β'. 12.

Ἐκψύχω, Μλ-ύξω (ψύχω, ἀνμλ.) Ξεψυχαίνω, ἀφίνω τὴν ἀναπνοήν, τὴν ἀνάσαν μου ἔξω· χάνω τὴν ἀναπνοήν, ἀποθνήσκω, ξεψυχῶ. (υ)

Ἔκω, ἀντὶ ἔχω, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρστφ. Θσμφ. 1197, 1220.

Ἑκών, οῦσα, όν. Θεληματικός, αὐτοπροαίρετος, Ὁμ., πρόθυμος, ἀβίαστος. — 2) μὲ τὴν εἴδησιν καὶ θέλησίν του· ἐξεπίτηδες, ἐπὶ τούτου, ἐπὶ τούτου. Ὀδσ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάσσεται ἡ λέξ. μετὰ τοῦ εἶναι πλεοναστ. πολλάκις, ἑκὼν εἶναι. Ὅταν, ἂν κρέμαται ἀπὸ τὴν θέλησίν μου, ὅσον ἠμπορῶ. Ἰδὲ Herm. Vig. σλ. 883. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. 7, 104. (συγγν. τῷ ἕκητι.)

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Λ.

Ἐλάα, ἡ. Ἀττικ. ἐλάη δέ, Ἰων. ἀντὶ ἐλαία, τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας. (υ--, Ἀττ. υυ-, Ἰων. παρβλ. Ἀρστφ. Εἰρ. 582. Br. ἐν Ἀρστφ. Ὀρν. 617. Νφλ. 995. Ἀχ. 550. Dobrae ἐν Ἀρστφ. Πλοῦτ. 586. ὡς πρὸς τὸ ἐν Εὐρπ. Ἐρχθ. 46. παρὰ Λκργ. 24. Math. Γραμ. Ἑλλ. 1, σλ. 513. β'. ἐκδ. Ὁ Meineke ἐν Meind. σλ. 51. ἐθέλει τὴν πρώτ. συλλβ. ἀεὶ βραχ. ἀλλ' ὁ Math. ἀναιρεῖ τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην.)

* Ἔλααν, Ἐπκ. Ἀπρμφ. τοῦ ἐλάω, ἐλαύνω, ἀντὶ ἐλᾶν, Ὁμ.

Ἐλάδιον, τό. ὑποκρστ. τοῦ, ἐλάα. Μικρὸν δένδρον ἐλαίας, ἐλίτσα — 2) Ὀλίγον λάδι. Ἐπικτ. 12, 2. (α)

Ἐλάειος, ὁ. Εἶδος σταφυλῆς ὁμοίας τῇ ἐλαίᾳ, Ἡσύχ.

Ἐλαία, ἡ. Ἀττ. ἐλάα. Τὸ δένδρον ἐλαία, Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. Ἱερὸν τῇ Ἀθηνᾷ, ἥτις ἐφύτευσεν αὐτὸ κατὰ πρῶτον ἐπὶ τὸν Κολωνὸν ἐν Ἀθήναις, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 694. Ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Ν, 372. κεῖται, ἱερὴ ἐλαίη. Παροιμ. »φέρεσθαι ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν« Νὰ τρέχῃ, εὐγαίνῃ

τις ἔξω ἀπὸ τὸν ἐλαιῶνα, ὁ ὁποῖος ἔκειτο ἐν τῷ τέλει τοῦ σταδίου τῶν Ἀθην. ὅθεν, τὸ νὰ ὑπερβαίνῃ τις τὸ μέτρον, τὸ καθ' ἡμᾶς νὰ τὸ παραξηλώνῃ. Ἀριστφ. Βτρ. 995. Σχολ. παρβλ. **κότινος**· 2) Ὁ καρπὸς τῆς ἐλαίας, ἐλαιά. (κατὰ Βτμν. Λξ. 2, σλ. 155. παρὰ τὸ ἐλεῖν)

Ἐλαίαγνος, ἡ καὶ ἐλέαγνος, Φυτόν τι ἐν Βοιωτίᾳ, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς βαλτώδεις τόπους. Ἴσως τὸ τοῦ Λιν. vitex agnus castus. Ἡσυχ. Θεόφρ. Φ. Ἱστ.

Ἐλαιάεις, άεσσα, άεν. Ἀπὸ δένδρον ἐλαίας. — 2) ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, ἀπὸ ἐλαιάν· λαδερός. (α)

Ἐλαιακόνη, ης, ἡ. Λαδάκονον· ἀκόνη, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἀκονοῦν μὲ λάδι καὶ ὄχι μὲ νερόν.

Ἐλαιαλογέω, Μλ. - ήσω = ἐλαιολογέω. Δευτερον. ΚΔ'.

• **Ἐλαιάς**, άδος, ἡ = ἐλαία, ἐξαιρ. ὁ καρπός.

Ἐλαιεμπορία, ίας, ἡ. Πραγματεία μὲ λάδι. Κώδ. Θεστ.

Ἐλαιέμπορος, ὁ, Λαδοπραγματευτής, λαδᾶς.

Ἐλαιίζω, Μλ. -ίσω, Ἔχω τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας — 2) μτβ. Φυτεύω, ἢ μαζόνω ἐλαίας.

Ἐλαιήεις, ήεσσα, ῆεν, Ἰων. ἀντὶ ἐλαιάεις.

• **Ἐλαιηρός**, ά, όν, Λαδένιος, λαδηρός, ὡσὰν λάδι· εἰς τὸ λάδι ἀνῆκον. Ἀπολλω. Ἀργ. 4, 626.

Ἐλαϊκός, ή, όν, Ἀπὸ δένδρον ἐλαίας, ὅ, τι ἀνήκει εἰς δένδρ. ἐλ. εἰς τὴν ἐλαίαν.

Ἐλαΐνεος, έα, εον, = ἐλαϊνός Ὀδσ. Ι, 320, 394.

• **Ἐλαϊνός**, ή, όν. Ἀπὸ δένδ. ἐλ. ἀπὸ ξύλον τῆς ἐλαίας. Ὁμ., μάλιστα ἐν Ὀδσ.

• **Ἐλαιοβαφής**, ὁ, ἡ (βάπτω). Πᾶν τι βουτημένον εἰς τὸ λάδι, λαδωμένον. Ψηλλ.

• **Ἐλαιοβραχής**, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ.

• **Ἐλαιοβροχής**, ὁ, ἡ, καὶ

Ἐλαιόβροχος, ὁ, ἡ (βρέχω). Πᾶν τι βρεγμένον μὲ λάδι, λαδωμένον. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. σελ. 395.

Ἐλαιόδευτος, ὁ, ἡ (δεύω), = τῷ προηγμ.

Ἐλαιοδόκος, καὶ **ἐλαιοδόχος**, ὁ, ἡ, (δέχομαι). Πᾶν ὅ, τι περιέχει λάδι.

Ἐλαιοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ εἶδος τῆς ἐλαίας, εἶναι ὅμοιον μὲ ἐλαίαν, φαίνεται ὡς ἐλαία.

Ἐλαιοθέσιον, τό. Ὁ τόπος εἰς τὸν λουτρόν, ὅπου οἱ λουόμενοι ἠλείφοντο μὲ λάδι. Vitruv. 5. 11.

Ἐλαιοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, ὅπου φυλάττουν τὸ λάδι, τὰς ἐλαίας.

• **Ἐλαιόθηλος**, ὁ, ἡ (τέθηλα)· Τόπος καλὸς διὰ ἐλαιῶνα, ὅστις τρέφει τὰ δένδρα τῆς ἐλαίας. Ἐπιγρμ. παρὰ Melcher Syll. 49, 6.

Ἐλαιόθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Θραμμένος μὲ λάδι, λαδοθραμμένος.

• **Ἐλαιοκάπηλος**, ὁ, ἡ (κάπηλος). Λαδοπωλητής, λαδᾶς. (g)

Ἐλαιοκομέω, Μλ. - ήσω (ἐλαιοκόμος)· Φυτεύω, ἐπιμελοῦμαι τὰς ἐλαίας, Πολυβ. Α'. 329. παῦλωνες ἐλαιοκομούμενοι· ἐφ' οὗ

Ἐλαιοκομία, ἡ. Τὸ νὰ φυτεύῃ καὶ ἐπιμελῆται τις τὰς ἐλαίας.

• **Ἐλαιοκομικός**, ή, όν. Ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐλαιοκομίαν

Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὅστις φυτεύει καὶ ἐπιμελεῖται τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιοκονία, ίας, ἡ (κονία)· Ἄσπρη βαφὴ κατεσκευασμένη μὲ λάδι, μὲ τὴν ὁποίαν ἀλείφουν τοὺς τοίχους καὶ ἐξαιρ. θύρας, παραθύρια καὶ λ. τ. τ.

Ἐλαιολογέω, ῶ. Συνάζω, μαζόνω ἐλαίας, παρὰ τὸ

Ἐλαιολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις μαζόνει τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιόμελι, ιτος, τὸ (μέλι). Παρὰ Διοσκορ. Α'. 37. Εἶδός τι Μάννας, τὸ ὁποῖον τρέχει ἀπὸ δένδρον ἐλαίας ὅταν τρυπήσῃ τις, κάμῃ τρύπαν εἰς τὸ δένδ. τῆς ἐλ.

• **Ἐλαιομετρέω**, Μλ. - ήσω (μετρέω). Μετρῶ, μοιράζω λάδι. πέλαιομ. τοὺς βουλευτὰς καὶ πολίταις Ἐπιγρ. παρὰ Richter, Wolff. ins Morgenl. σλ. 611.

Ἔλαιον, τὸ (ἐλαία)· Λάδι, Ὁμ., ἐξαιρ. δὲ ἄλειμμα, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο διὰ νὰ ἁπαλύνῃ τὸ δέρμα καὶ νὰ κάμῃ εὐκολοκίνητα τὰ μέλη, ἀλειφόμενοι εἴτε ὅταν εὔγαινον ἀπὸ τὸ λουτρὸν (καὶ πολλάκις τὸ κατεσκεύαζον μὲ μυρωδικά, ὅθεν, ἔλ. εὐῶδες, Ὀδσ. Β, 339. ῥοδόεν, Ἰλδ. Ψ, 186.) εἴτε πρίν, καὶ μετὰ τοὺς ἀγῶνας, ἐξαιρ. εἰς τὴν πάλην, πάλευμα· ὅθεν παροιμ. πέλαιον ὄζουσι ἐπὶ τῶν πολλάκις ἀγωνιζομένων, γυμναζομένων εἰς τοὺς ἀγῶνας. — 2) Πᾶν παχὺ ῥευστόν, ἀλοιφή, βούτυρον, λίγδα, καὶ λ. τ. τ.

• **Ἐλαιοπινής**, ὁ, ἡ (πίνος)· Πᾶν τι λερωμένον, ἀλειμμένον μὲ λάδι, λαδωμένον.

Ἐλαιοποιέω, (ποιέω)· Πατῶ, εὐγάλλω λάδι.

Ἐλαιοποιία, ἡ (ποιέω)· Τὸ νὰ κάμνῃ, εὐγάζῃ τις λάδι, τὸ πάτημα τοῦ λαδιοῦ.

Ἐλαιοπωλεῖον, τὸ (πωλέω)· Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον πωλοῦν λάδι, λαδοπωλεῖον, ἐργαστ. λαδάδικον.

Ἐλαιοπώλης, ὁ. Ὅστις πωλεῖ λάδι, λαδᾶς.

Ἐλαιοπώλιον. τό, = ἐλαιοπωλεῖον.

Ἔλαιος, ὁ = κότινος· Ἀγριελαία, Σοφοκλ. Τραχ. 1197. πάρσενα ἄγριον ἔλαιοσα, Παυσαν. Β'. 28.

Ἐλαιόσπονδα, ων, τὰ (σπένδω)· ὑπακ. ἱερά· Θυσία, τὴν ὁποίαν ἔκαμναν χύνοντες, ῥαντίζοντες κατὰ γῆς λάδι· παρβλ. οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα.

Ἐλαιοστάφυλος, ὁ, ἡ. Γεωπον. Θ'. 14. Ἐλαία κεντρισμένη, ἢ ἀμπελεμβολιασμένη εἰς κλῆμα· ὅθεν πέλαιοστάφυλος καρπός, Ὁ καρπὸς αὐτῆς.

Ἐλαιοτριβεῖον (τρίβω) Λαδόμυλος· λαιοτριβεῖο.

Ἐλαιοτρόπιον, τὸ (τρέπω) = τῷ προηγμ. — 2) Τὸ πάτημα τῶν ἐλαιῶν διὰ νὰ εὔγῃ τὸ λάδι. Γεωπον. ς'. 1.

Ἐλαιοτρυγητός, ὁ (τρυγάω)· Μάζωμα, σύναγμα τῶν ἐλαιῶν.

Ἐλαιότρυγον, τὸ (τρύξ)· Πάτος, λούνη τοῦ λαδιοῦ· ἄλλως ἀμόργη.

Ἐλαιουργεῖον, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κάμνουσι τὸ λάδι, λαδόμυλος, λαιοτριβεῖο.

Ἐλαιουργία, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τις λάδι· παρὰ τὸ

Ἐλαιουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ)· Ὅστις πατεῖ τὰς ἐλαίας καὶ εὐγάζει τὸ λάδι.

Ἐλαιοφιλοφάγος, ὁ, ἡ· Ὁ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Β'. σελ. 24. ὀνομάζει οὕτω τὰς Κίχλας, αἱ ὁποῖαι νοστιμεύονται τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· Ὅστις φέρει, βαστάζει ἐλαίας, τὸ δένδρον, ἢ τὸν καρπὸν αὐτοῦ· τὸ ἐλαιοφόρον, ὑποσσυμ. ἀγγεῖον, Λαδικόν.

Ἐλαιοφυής, ὁ, ἡ (φύω)· Ὁ τόπος, ὅπου γίνονται, αὐξάνουν τὰ ἐλαιόδενδρα.

• **Ἐλαιοφυτεία**, ἡ· Τὸ νὰ φυτεύῃ τις ἐλαίας.

Ἐλαιόφυτος, ὁ, ἡ (φύω) ὑπακ. χώρα, Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, Στράβων.

Ἐλαιοχριστία, ἡ (χρίω)· Τὸ νὰ ἀλείφῃ, ἢ νὰ ἀλείφηταί τις μὲ λάδι. Δγν. Ἀρτ. 8, 71. κατὰ τὸν Βουδαῖον, ἐν πᾶσι τοῖς χειρογράφοις ὅμως κεῖται **ἐλαιοχρηστία**, Χρῆσις, τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις λάδι.

Ἐλαιόω, ῶ, Μ. ώσω (ἔλαιον). Ἀλείφω, χρίω μὲ λάδι. 2) Συλλέγω, μαζόνω ἐλαίας. Πολυβ. Ζ. 146.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ. Τὸ δένδρον τῆς ἐλαίας· Ἀττ. πληθ. ἐλᾶδες, Ἀριστφ. Ἀχ. 998.

Ἐλαϊστής, οῦ, ὁ (ἐλαΐζω) Ὅστις συνάζει, μαζόνει τὰς ἐλαίας.

Ἐλαιώδης, ὁ, ἡ, = ἐλαιοειδής

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ. Τόπος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαίας, ἐλαιῶνας. Γεωπον. Γ'. 11.

Ἐλαιωτήρ, ῆρος, ὁ (ἐλαιόω) = ἐλαϊστής.

Ἐλαιωτός, ή, όν (ἐλαιόω· Ἀλειμμένος, χρισμένος μὲ λάδι, λαδωμένος· Ἡσύχιος.

Ἐλάνδρος, ὁ, ἡ (ἑλεῖν, ἄνδρα) Ὅστις πιάνει ἄνδρα ἐξαιρέτως στρατιώτην τινά, Ἀνδροπιάστης· Αἰσχύλ. Ἀγ. 700. πρβλ. ἑλένας καὶ ἑλέπτολις.

Ἑλάνη, ης, ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἑλένη· Λαμπάδα, τὸ Ἰταλ. τόρτσια, τουρκ. μασαλᾶς· Ἀθην. ΙΕ'. σελ. 699. ἰδὲ ἕλη.

• **Ἐλαπρός**, ὁ, ἡ· ἀντὶ ἐλαφρός, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θεσμ. 1180.

Ἔλασα, ας, ε, καὶ λ. ποιητ. ἀντὶ ἤλασα· Ἀόρτ. α'. τοῦ ἐλαύνω, Ὁμ., ἐλάσασκε, ποιητ. ἀντὶ ἔλασε, Ἰλδ. Η, 199. ἐλασαίατο, ἀντὶ ἐλάσαιντο, γ'. πληθ. πρτκ. Εὐκτ. μέσ. ἀορ. α'. Ἰλδ. Κ, 537.

• **Ἐλασᾶς**, ᾶντος, ὁ· Ὀνομασία πτηνοῦ κατ' αἰσχράν τινα σημασίαν ἴσως παρεσχηματισμένη παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 886, ὡς τό, **κινησίας**.

Ἐλασείω, ἐφετκ. παρὰ τό, ἐλαύνω, Θέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ πηγαίνω, νὰ καβαλικεύσω, νὰ διώξω τὸ ἀμάξι καὶ τ. λ. ὅσα τό, ἐλαύνω σημαίνει.

Ἐλασία, ἡ, = ἔλασις, Ξενοφ. Ἱππ. Δ'. 4.

Ἐλασίβροντος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, βροντή)· Ὁ ῥίπτων τὴν βροντήν, βροντῶν· Πινδ.

Ἐλάσιμος, ία, ιον (ἐλαύνω)· Ὅστις διώκει, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ διώκῃ. καὶ **ἐλάσιοι**, Ὅσοι διώκουν, ἰατρεύουν τὴν ἐπιληψίαν (ἐλαύνω)· Πλούταρχ. Ζ. σελ. 183. (α)

Ἐλάσιππος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, ἵππος)· Ὅστις διώκει τἄλογα, κυβερνᾷ διοικεῖ τὸ τρέξιμον τῶν ἀλόγων, ἵππικος, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. καβαλλάρης· ἔτι δὲ καὶ ἱππηλάτης· Πινδ. (α)

Ἔλασις, εως, ἡ (ἐλαύνω)· Τὸ νὰ διώκῃ, νὰ βιάζῃ τις τίποτε διὰ νὰ κινῆται, πηγαίνῃ μακρύτερα, ὀγληγορώτερα· Διώξιμον, ἐξορία· Προσλήψει δέ, ἢ ὑπακ. τοῦ, ἵππος, ἅρμα, ναῦς, κατὰ γενκ., Καβαλίκευμα, πηγαιμὸς μὲ ἁμάξι, μὲ καράβι· Τὸ νὰ πηγαίνῃ, ἢ εὐγαίνῃ τὸ στράτευμα εἰς ἐκστρατείαν, εἰς πόλεμον· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐκστρατεία αὐτή· Ἡρδτ. 7, 6.

Ἔλασμα, ατος, τὸ (ἐλαύνω)· Σφυρισμένον μέταλλον, πλάκα· ἐξαιρ. κασσίτερος, τὸ τουρκ. καλάϊ, ἢ μόλιβδος, μολύβι· ἐπειδὴ τὸ πάλαι τοιαύτας πλάκας μετεχειρίζοντο εἰς ἐπιγράμματα ἐγχάρτως μολυβδίνοισι πρβλ. λεπίς, πέλμα.

Ἐλασμάτιον, τό· Ὑποκοριστ. τοῦ, ἔλασμα, Πλακίτσα.

Ἐλασμός, ὁ, = ἔλασις, καὶ ἔλασμα.

• **Ἐλασός**, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Τρωός τινος πολεμιστοῦ Ἰλδ. Π, 696.

• **Ἔλασσα**, ποιητ. ἀντὶ ἔλασα, ἤλασα· Ἀόρ. α'. τοῦ ἐλαύνω, Ὁμ.

Ἐλασσόω, Ἀττ. **ἐλαττόω**, Μ. ώσω (ἐλάσσων)· Κάμνω τι κατώτερον, μικρότερον, χειρότερον, [illegible], ὀλιγοστεύω, μικραίνω, χειροτερεύω, χαλνῶ, βλάπτω τίποτε· ἐξαιρ. βλάπτω, προξενῶ ζημίαν, χαλνῶ, εἰς τὸν ἐχθρόν μου, τὸν νικῶ· Παθτ. βλάπτομαι, φαίνομαι, ἢ γίνομαι κατώτερος, ταπεινόνομαι ἀπὸ κάποιον, μετὰ γενκ. Δμσθ. 226. 13. Νικῶμαι, μετὰ γενκ. τοῦ πρτπ. διὰ τὴν συγκριτ. σημσ., πρβλ. ἡττάω.

'Ελάσσωμα, 'Αττ. -ττωμα, ατος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Μικροτέρευμα, ὀλιγόστευμα, χειροτέρευμα, χαμός, βλάβη, ζημία, ὑποταγή, ταπείνωμα.

'Ελάσσων, 'Αττ. ἐλάττων, ονος, ὁ, ἡ, Μικρότερος, κατώτερος, ὀλιγώτερος, χειρότερος, 'Ιλδ., ἐξαιρ. εἰς τὸν πόλεμον, ἀδυνατώτερος, ὡς συγκρτ. μετὰ γενικ. τοῦ κρτκ. ὅθεν, ἔλασσον ἔχειν, Τὸ νὰ πάσχῃ τις βλάβην, ζημίαν. Θκρτ. 'Επρρ. ἐλασσόνως. Διὰ τὴν σημτ. του χρησιμεύει ὡς ἀνωμλ. συγκρ. τοῦ θετικοῦ μικρός· ὑπρθ. ἐλάχιστος. Τὸ πρωτότπ. θετκ. ἐλαχύς, εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις 'Επκ.

'Ελαστής, ου, ὁ, = ἐλατήρ.

'Ελαστρέω, 'Επκ. καὶ 'Ιωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἐλαύνω· ζεύγεα ἐλάστρεοντα, 'Ιλδ. Σ, 543. — ἅμαξειτον, Θγν. 668. Λυκ. 450. παρ' 'Ηρδτ. δὲ, καὶ ἐπὶ πλοίων ἀντὶ τοῦ, κωπηλατῶ. ὥστε τριήρεας δύο πλέειν ὁμοῦ ἐλαστρευμένας· 2, 2, 158. καὶ 7, 24.

* 'Ελάσω, Μλ. τοῦ ἐλαύνω. (υυ–)

'Ελάτειρα, ἡ, Θηλυκ. τοῦ ἐλατήρ.

* 'Ελατέον, ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ ἐλαύνω κατ' ἀμτβ. σημτ. Πρέπει νὰ σύρῃ, νὰ τραβᾷ τις, καὶλ. Ξνφ. 'Ιπ. ἀρχ. 2, 7.

'Ελάτη, ἡ. Εἶδος δένδρου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, 'Ομ., παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, εἰς δύο εἴδη διαιρουμένη. ἐλάτη ἄρρην τῆς ὁποίας τὰ φύλλα εἰς τὰς ἄκρας, καὶ τὸ πλάτος των εἶναι ὀλίγον τι κύρτα· καὶ ἐλάτη θήλεια τῆς ὁποίας τὰ φύλλα κλίνουν εἰς τὸ στρογγυλώτερον. — 2) Τὰ κουπιὰ πλοίων, τὰ ὁποῖα συνήθως κατασκευάζονται ἀπὸ ξύλον ἐλάτης. 'Οδσ. Μ, 172. 'Ιλδ. Η, 5. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ τὸ πλοῖον ὅλον. — 3) Τὸ τρυφερὸν βλαστάρι τῆς Φοίνικος τουρκ. χουρμαδιᾶς· ἄλλως σπάθη λεγόμενον. (υυ–) (ἴσως παρὰ τὸ, ἐλαύνω· σύμφυτης, εἰς τὰ ἄνω ἐλαύνουσα, ἀνατεινομένη) ὑψηλὰ ἀνατεινομένη ὡς ἐν 'Οδ. Ε. ἐλάτη οὐρανομήκης.

* 'Ελατηΐς, ίδος, ἡ· 'Ομοία μὲ ἐλάτην.

'Ελατήρ, ῆρος, ὁ (ἐλαύνω). 'Οστις διώκει, κυβερνᾷ τὴν κίνησιν τινός, ἐξαιρ. ὅστις διώκει ἄλογα ζευγμένα εἰς ἁμάξι, 'Ιλδ. Δ, 145. Λ, 702. Ψ, 369. ἔτι δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, ἵππων, ἅρματος κ.τ.τ. 'Ηνίοχος, ἡ καβαλλάρης, ἁμαξᾶς, ἀγωγιάτης. Πᾶς ὅστις διώκει, κινεῖ, ἢ κυβερνᾷ κινούμενόν τι· π. χ. ἐλατ. βροντῆς· 'Οστις ῥίπτει, κινεῖ τὰς βροντάς· ἐλτ. λύρας, 'Οστις παίζει τὴν λύραν. Παρὰ Λεγογρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλάτης — 3) εἶδός τι μακρουλοῦ ψωμίου, ἢ ζυμαρικοῦ. 'Αθην. Β'. σελ. 16. ἀφ' οὗ

'Ελατήριος, ία, ιον. Διωκτικός, ἐπιτήδειος νὰ διώκῃ· τὸ ἐλατήριον, ὑπονοουμ. φάρμακον. Πᾶν καθαρτικὸν τῆς κοιλίας, καθάρσιον, κινητικόν.

'Ελάτης, ὁ, ἡ = ἐλατήρ. (α)

'Ελατικός, ή, όν. 'Ανήκων, ἢ 'Επιτήδειος εἰς τὸ νὰ διώκῃ, κινῇ, κυβερνᾷ τὴν κίνησιν τινός.

'Ελατίνη, ης, ἡ. Εἶδος λαχάνου ἀκριβέστερον ἀγνώστου, Διοσκορ. Δ'. 50. Antirrhinum elatine, ἡ Spurium. Λινν.

'Ελάτινος, η, ον (ἐλάτη) 'Ελατένιος· ξύλον ἀπὸ ἐλάτην· πᾶν τετεχνασμένον ἀπὸ ξύλ. ἐλτ. — 2) ἀπὸ βλαστάρια φοίνικος, τουρκ. χουρμαδιᾶς· π. χ. παρὰ Διοσκ. Α'. 53. ἐλάτινον ἔλαιον· ἰδὲ ἐλά η σημ. 3. (α)

* 'Ελατιονίδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, 'Ελατος, 'Ομ. 'Υμ. 'Απλ. 210.

* 'Ελατος, ὁ. 'Ονμ. κύρ. 'Ομ.

'Ελατός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐλαύνω. Διωγμένος· καὶ τετεχνασμένον, ἢ σφυροκοπημένον, τρυπημένον, ἐξαιρ. ἐπὶ πλακῶν μεταλλίων· πᾶν ὅ, τι ἀποδέχεται ἔλασμα, ἢ διώξιμον, τέντωμα, τάντωμα, σφυροκόπημα.

'Ελατρεύς, έως, ὁ. Σίδηρον δουλευμένον, σφυροκοπημένον, τὸ ὁποῖον ἐκαλοῦνταν τρεῖς φοραῖς· ἰδὲ ἐλαύνω· σημτ. 3, α'. — 2) 'Ελατρεύς, ὁ· ὀνμ. κύρ. εὐγενοῦς τινος Φαίακος. 'Οδσ.

'Ελαττον, τό, 'Αττ. ἀντὶ ἔλασσον· συνηθ. ὡς 'Επρρ., Μικρότερον, ὀλιγώτερον.

'Ελαττονάκις, 'Επρ. (ἐλάττων) 'Ολιγωτέραις φοραῖς, σπανιώτερα, ὄχι τόσον πυκνά· ἀντιθ. τῷ, μειζονάκις, πλεονάκις.

'Ελαττονέω, = ἐλαττόω· νεωτέρα λέξις.

* 'Ελαττονότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι μικρότερον, ὀλιγώτερον· ὀλιγότης, μικρότης· ἀντιθ. τῷ, μειζονότης, παρὰ τὸ

* 'Ελάττων, ονος, ὁ, ἡ, τον, τό. 'Αττ. ἀντὶ ἐλάσσων· αὐταύτως καὶ τὸ, ἐλαττόω, ἐλάττωμα, ἀντὶ ἐλασσόω, ἐλάσσωμα· ἀφ' οὗ

'Ελάττωσις, εως, ἡ. Μικροτέρευσις, ὀλιγόστευσις· χαμός, ἔλλειψις, σφάλμα, ζημία· ἧττα, ἡ νίκη φθοροποιὰ εἰς τὸν πόλεμον, τὴν ὁποίαν παθαίνει τις· ἀφ' οὗ

'Ελαττωτικός, ή, όν, Εἰς μικροτέρευσιν, ὀλιγόστευσιν, χαμόν, ζημίαν, ἀνήκων, ἐπιτήδειος ὁ κλίσιν ἔχων.

'Ελαύνω, Μέλ. ἐλάσω. 'Επκ. ἐλάσσω. 'Αόρ. α'. ἤλασα, ποιητ. ἔλασα, ἔλασσα, Πρκμ. ἐλήλακα, παθτ. ἐλήλαμαι· παθ' ἀόρ. ἠλάθην, σπανιώτ. ἠλάσθην. ἐπθ. ῥημτκ. ἐλατός, ἧττον ὀρθῶν ἐλαστός· ὁ ἐνεστ. ἐλάω, σπανιώτατος· ἐξ ἐναντίας δὲ χρήσιμ. παρὰ τοῖς 'Αττ. λογογρ. ὁ Μλ. ἐλῶ καὶ ἐλᾶν 'Απρμφ. 'Εν τῷ ἀναλελυμένῳ τύπῳ ἐλόω, εὕρηται ὁ 'Αττ. Μλ. καὶ ἐν 'Οδσ. Η, 319. ποῖ δ' ἐλόωσι γαλήνην· (τὸ α, βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους).

Κυρία σημασία τῆς λέξεως ἐστὶ τὸ, διώκω, παρακινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ κινῆταί τι, σωματικῶς μᾶλλον ἢ νοερῶς· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ κτηνῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ ποιμνίων, ἀγελῶν, 'Ομ., ὅστις χρῆται καὶ τῷ μέσ. ἀόρ. ἠλασάμην, κατὰ σημτ. ἐνεργτ. 'Ιλδ. Κ, 537. Λ, 682. — α'.) Τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἵππων, ὀχημάτων, ἁμαξῶν, πλοίων· ἵππους, ἅρμα, νῆα, ἢ ναῦν ἐλαύνειν, 'Ιλδ. Ψ, 334. 'Οδσ. Μ, 47. 109. καὶ ἀλλαχοῦ. 'Ωσαύτως δὲ καὶ ἐλαύνω δρόμον· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, δρόμον, ἀντὶ τοῦ, Τρέχω. Αὕτη τῆς λέξ. ἡ χρῆσις ἐπεκράτησεν εἰς πᾶσιν ὥστε, β'.) ἡ αἰτιατικὴ, δι' ἧς τὸ ῥῆμα ἐλάμβανε τὴν ἀμετβ. δοκοῦσαν σημασίαν τοῦ ἱππεύειν, ὀχεῖσθαι, πλεῖν, κωπηλατεῖν, χωρὶς νὰ εἶναι τωόντι μεταβατική, παρελείπετο ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ 'Ομήρου, π. χ. μάστιξεν δ' ἐλάαν (ὑπκν. ἵππους) 'Ιλδ. Ε, 366. καὶ ἀλλαχοῦ ὡσαύτως. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα· 'Επῆγε διὰ νὰ πλεύσῃ ἐκεῖ, 'Ιλδ. Ν, 27. πάννυχα ἐλάαν Νὰ ὀχῆται διὰ νυκτός, 'Οδσ. Ο, 50. Πολλάκις δὲ κεῖται τὸ, τέλος, ἢ τὸν σκοπὸν διὰ τῶν αὐτῷ προτεταγμένων προθ. εἰς, ἢ πρός, σημαῖνον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ναυτίλων· μάλα σφοδρῶς ἐλάαν (ὑπκ. ναῦν) Πάνυ ταχέως πλεῖν, 'Οδσ. Μ, 276. παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε Παραπλέετε τὴν νῆσον, Μ, 276. ὅθεν ἐλαύνοντες, Οἱ κωπηλατοῦντες, Ν, 22. Κατὰ ταύτην τὴν σημτ. μέντοι προσλαμβάνεται καὶ δευτέρα αἰτιατ. ἐνίοτε γαλήνην ἐλαύνειν τὴν γαληνὴν θάλσ. πλέειν, Η, 319. καὶ πόντον ἐλάτῃσιν ἐλαύνειν Ταῖς κώπαις τὴν θάλασσαν κινεῖν, Η, 6. — γ'.) Παίρνω τι καὶ ἀναχωρῶ, ἀποδιώκω, ὡς τό, ἀπελαύνω, ἀεὶ ἐπὶ ἁρπαγῆς ποιμνῶν, ἀγελῶν. ἔλασε βοῦς, 'Ιλδ. Α, 154. 'Οδσ. Μ, 353. ἵππους 'Ιλδ. Ε, 236, Ρ, 496. 'Ετι δὲ καὶ μέσ., κατὰ σημτ. ἐνεργ., 'Οδσ. Δ, 637. — δ'.) Στενοχωρῶ, μαχόμενος φέρω τὸν ἐχθρὸν εἰς ἀπορίαν, τὸν σφίγγω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, 'Ιλδ. Ν, 315. Τ, 423. 'Οδσ. Ε, 290. — ε') Παρὰ τοῖς μεταγενστ. = βινεῖν, Jac. Ανθ. 2, 4, σλ. 23. — ς'.) ἐλαύνεσθαι τὴν ψυχήν, τὴν γνώμην· Τὸ νὰ διώκηταί τις ὑπὸ παραφροσύνης, νὰ κάμνῃ τρέλλας — ζ'.) Κατὰ σημτ. ὄντως ἀμετβ. ἐχρησίμευε τὸ ῥῆμα ἐν ταῖς φράσεσι· καὶ τοῦτο ἤλασε μανίας Τοῦτον κατέχεσται, τρέλλα ἀφέρθη, εἰς τόσην τρέλλαν κατήντησε· ἔνθα ἡ ἀναπλήρωσις γίνεται διὰ τῆς λξ. πρᾶγμα. καὶ ἐς κόρον τινὸς ἐλαύνειν Τὸ νὰ κάμνῃ ἢ νὰ λέγῃ τις τίποτε ὥστε νὰ προξενῇ ἀηδίαν, Τυρτ. 2, 10. Παράβλ. β'. ὅθεν, πηγαίνω παραμπρός, προχωρῶ· πρόσω ἐλαύνειν τινός Τὸ νὰ κάμνῃ τις κατάχρησιν μὲ τίποτε. 'Αλλὰ τό, κατά μίν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος, 'Εγὼ στοχάζομαι νὰ τὸν κάμω νὰ καταντήσῃ εἰς ἐσχάτην ἀθλιότητα, ὥστε ἡ ἀθλιότης του νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἐκδίκησίν μου, κεῖται κατὰ μεταβ. σημτ. ἰδὲ περὶ αὐτῆς.

2) Κτυπῶ (διότι τὸ κτύπημα εἶναι τὸ καλήτερον μέσον εἰς τὸ νὰ διώκῃ τίς τι) κρούω, δέρνω, ἀμπώχνω, πληγόνω μὲ κοπτερόν, ἢ μὴ κοπτερὸν ἅρμα, 'Ιλδ. Β, 199. σκήπτρῳ ἐλάσασκεν Ε, 584. ξίφει ἤλασε κόρσην· καὶ ἀλλαχοῦ. Διπλῇ αἰτιατ. κατὰ ὦμον ἐλαύνειν Νὰ τὸν πληγώσῃ εἰς τὸν ὦμον, 'Ιλ. Ε, 80. καὶ αὐλὴν μὲ τῆς ἤλασεν 'Ο ἀγριόχοιρος μ' ἔκαμε κ' ἔχω αὐτὴν τὴν λαβὴν, 'Οδσ. Φ, 219. Μετφρ. ἐπὶ κυμάτων, 'Οδσ. Ε, 290. ἅδην ἐλάαν κακότητος· ἐπὶ πίπτοντος ἐχθροῦ, 'Οδσ. Χ, 94. χθόνα ἤλασε μετώπῳ τὸ παρ' ἡμῖν, 'Εκτυπε κάτω προύμυτα — β') Κόπτω τι κτυπῶντάς το μέ τι ἅρμα· ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν 'Ιλδ. Ν, 614. σπανίως μέντοι. — γ'.) Διατρυπῶ, τρυπῶ τι πέρα πέρα. διὰ πρὸ χαλκὸν ἔλασσε, 'Οδσ. ἐν δόρυ διὰ στήθεσφιν ἔλασσεν 'Ιλδ. 5, 57. πρβλ. Τ, 269. Παθτ. Διαπερνῶ, περνῶ πέρα πέρα διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο, 'Ιλδ. Δ, 135. Ε, 400. Ν, 595, τοιουτοτρόπως δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς τῷ παθτ. 'Υπερσυντ. μόνῳ ἠλήλατο, ἐλήλατο. — δ'.) Παρὰ τοῖς μεταγενστ., ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς 'Αττ λγογρ. Διώκω, ἀποδιώκω, καταστρέχω, στενοχωρῶ, φέρω εἰς ἀπορίαν, ἀμπώχνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐνοχλῶ, ταλαιπωρῶ τινα· ἐκ γένει, κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω, τυραννῶ, δέρνω, μαστιγόνω, παιδεύω, σωφρονίζω· ἐπὶ λοιδορημάτων, κακολογίας, καὶ ὑβριστικῶν, ἀτιμαστικῶν μεταχειρισμῶν, ἐξαιρ. παρὰ Δμσθ. πολλάκις.

3) Κατὰ διαφόρους τρπ. σημτ. α') 'Επὶ ἐργασίας μετάλλων. 'Απλόνω, τεντόνω κτυπῶντας· διότι τὸ μέταλλον κτυπούμενον μὲ τὸ σφυρὶ ἁπλόνεται καθ' ὅλα τὰ μέρη του· ὅθεν καὶ ἀσπίδα ἐλαύνειν Σφυροκοπῶ μεταλ. νὰ κάμω ἀσπ. 'Ιλ. 296. ὡσαύτως καί, πτύχας, Σφυροκ. πλάκας ἀπὸ τι μέταλ. 'Ιλ. Τ, 270. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, καὶ χαλκὸν ἐλαύνειν Δουλεύω μέταλ. — β') Τραβῶ, ἢ βάλλω, φαιάνω, στήνω, κτίζω, σκάπτω τι εἰς τὴν ἀράδαν, κατὰ γραμμήν· τεῖχος, τεῖχος, τάφρον, σταυρούς, 'Ιλδ. Η, 450. Ι, 349. Σ, 564. 'Οδσ. Ζ, 9. Η, 113. Ξ, 11. 'Ηρδτ. 9, 9. ὡσαύτως καί, ὄγμον, 'Ιλδ. Λ, 68. αὔλακα, 'Ησδ. 'Εργ. 445. αὔλακας Πνδ. Πθ. 4, 406. ὄρχον ἀμπελίδος, 'Αριστφ. 'Αχ. 995. παρβλ. 'Ηρδτ. 7, 139. Θκρτ. 10, 2. — γ'.) κολῳὸν ἐλαύνειν Τὸ νὰ κάμνῃ τις θόρυβον, ταραχήν, τὸ ἰταλ. λάρμαν, 'Ιλδ. Α, 575.

'Ελάφειος, ὁ, ἡ (ἔλαφος). 'Απὸ ἐλάφι, ἐλαφίσιος, εἰς ἐλάφι ἀνήκων, ὅμοιος μὲ ἐλάφι. ἐλάφεια κρέα Κρέας ἐλαφίσιον — 2) τρπκ. Δειλός, φοβιτσιάρης. (α)

'Ελαφηβολία, ἡ (ἐλαφηβόλος) 'Ελαφοκυνήγι.

'Ελαφηβόλια, τά. 'Υπκν. ἱερά. Κυνηγετικὴ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς 'Αρτέμιδος. Πλούταρ. Πε. Συμ. Ε. δ'. 1. ἀφ' οὗ

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκυνηγοῦσαν τὰς ἐλάφους· παρὰ τοῖς Ἠλείοις δὲ Ἐλάφιος, ὅστις ἀναλογεῖ πρὸς τὰ τέλη τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου.

Ἐλαφηβόλος, ὁ. (βάλλω). ἐλαφοκυνηγός. Ἰλ. Σ. 319. ἐν γένει, κυνηγός.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ. ἐλαφόπουλον.

Ἐλάφιος, ὁ. ἡ = ἐλάφειος· ἰδὲ καὶ ἐλαφηβολιών.

Ἐλαφοβόσκον, τό (βόσκω), Ἡ τροφὴ τῶν ἐλάφων· χόρτον τι, τὸ ὁποῖον νοστιμεύονται τὰ ἐλάφια.

Ἐλαφογενής, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ἀπὸ ἐλάφι γεννημένος, προερχόμενος, ἢ καταγόμενος.

Ἐλαφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι αἰτιὸν ἐλάφι, ὁμοιάζει μὲ ἐλάφι.

Ἐλαφόκρανος, ὁ, ἡ. (κρανίον) Ὅ, τι ἔχει κεφαλὴν ἐλάφου· ἐλαφοκέφαλον.

Ἐλαφοκτόνος, ὁ, ἡ· Ὅστις σκοτόνει ἐλάφια.

Ἔλαφος, ὁ. ἡ. Ἐλάφι. Ὁμ., κατ' ἀμφότερα τὰ γένη. παραβίην ἐλάφοιο ἔχωσιν Ἐλαφόκαρδος, δηλ. δειλός, φοβιτσιάρης. Ἰλ. Α, 225. διότι τὸ ἐλάφι ἦτον σύμβολον τῆς δειλίας, Ἰλ. Ν, 102. ὅπου δὲ σημαίνηται διὰ τῆς λέξ. ὅλον τὸ γένος τῶν ἐλάφων, οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῇ θηλυκῶς. (συγγν. τῷ ἐλαφρός.)

Ἐλαφοσκόροδον, τό. Ἐλαφόσκορδον, ἀγριόσκορδον. Διοσκ. Β'. 185.

* **Ἐλαφοσσόη**, ἡ (σεύω) Ἐλαφοκυνήγι, Ἀνθ. ποιητ. μόνον.

Ἐλαφρία, ίας, ἡ. (ἐλαφρός) Ἐλαφρότης, ὀγληγοράδα, — 2) τρπκ. Ἐλαφρογνωμία, ἀδιαφορία — 3) Ἐλαφροσύνη — 4) Μικρότης, ὀλιγότης.

Ἐλαφρίζω, Μ. ίσω. Ἐλαφρύνω, εὐκολύνω, κάμνω τι ἐλαφρόν, εὔκολον. Πλούταρχ. Φιλοτ. 2) Οὐδετ. εἶμαι ἐλαφρός. Ὀππιαν. Κυνηγ. Α'. 85.

Ἐλαφρόγεως, ὁ, ἡ. (γέα, γῆ) Ὅ, τι εἶναι ἀπὸ ἐλαφρὰν, ἢ ἔχει ἐλαφρὰν γῆν.

* **Ἐλαφρόνοος**, ὁ, ἡ (νοῦς) Ἐλαφρόγνωμος.

Ἐλαφρόπους, ὁ, ἡ πουν, τό, γεν. ποδὸς (πούς) Ἐλαφροπόδαρος, ὀγλίγωρος.

Ἐλαφρός, ρά, ρόν. ἔτι δὲ καὶ διγενῶς παρὰ Πυθ. Νμ. 5, 38. Ὅ, τι εἶναι ἐλαφρόν, ὄχι βαρύ, Ἰλδ. Μ, 450. ὅθεν, εὐκολοκόμιστον, ὄχι ἐνοχλητικόν, ὄχι θλιβερόν, ἢ βαρετόν. »ἐλαφρότερος γίγνεται πόλεμος Τρώεσσιν« Ἰλδ. Χ, 287. »οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ποιοῦμαί τι« Δὲν τὸ παίρνω, ἐλαφρά, δὲν ἀδιαφορῶ διὰ τίποτε, λυποῦμαι, μοὶ κακοφαίνεται. Ἐπρρ. ἐλαφρῶς Ἐλαφρά, χωρὶς πόνον, Ὀδσ. Ε, 240. — 2) Ἐλαφροκίνητος, εὐκολοκίνητος, ὀγλίγωρος, ὅστις κάμνει τὰ πράγματα, τὴν δουλειάν του ὀγλίγωρα καὶ ἐπιτήδεια, Ὁμ., ἐξαιρ. ὀγλίγωρος εἰς τὰ χέρια, καὶ εἰς τὰ ποδάρια. »ἐλαφρὰ πλευρὰ« Ἡ δυνατή, γυμνασμένη καὶ εἰς στρατιωτικὴν δούλευσιν ἁρμοδία — 3) τρπκ. Ἐλαφρόγνωμος, ἀκατάστατος, εὐμετάβλητος — β') Ποταπός, κακτικότερος, ἀσήμαντος, χωρὶς τιμὴν καὶ ὑπόληψιν. Ἐπρρ. ἐλαφρῶς· Ἐλαφρόγνωμα, ἀκατάστατα, ἀσήμαντα, ποταπά· (συγγν. τῷ ἔλαφος καὶ ἐλαχύς) ἀφ' οὗ

Ἐλαφρότης, ητος, ἡ, = Ἐλαφρία.

Ἐλαφρύνω, Μ. υνῶ. Κάμνω τι ἐλαφρόν, εὔκολον.

* **Ἐλαφώδης**, ὁ, ἡ = ἐλαφοειδής.

Ἐλάχιστος, ὁ, ἡ Ὑπερθ. τοῦ ἐλάττων. Μικρότατος, ὀλιγώτατος, καθόλου ἀσήμαντος, καθόλου ἀχαμνός, Ὑμν. Ὁμ. Ἐπρρ. ἐλάχιστα. Εὕρηται δὲ ἐξ αὐτοῦ σχηματισμένον καὶ νέον συγκρτ. ἐλαχιστότερος., Ἀκόμη μικρότερος, ἀκόμη κατώτερος, καὶ Ὑπρθ. ἐλαχιστότατος. Μικρός, κατώτερος μὲ τὴν ἐλάττωσιν. ἰδὲ ἐλαχύς (ε)

* **Ἔλαχον**, εἰ, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ λαγχάνω· ποιητ. δὲ, καὶ ἔλλαχον. Ὁμ.

Ἐλαχυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ) Ὅ, τι ἔχει μικρὰ πτερύγια, μικρὰ φτερούγια, Ἐπιθ. τοῦ Δελφῖνος, Πυθ. 4, 30. Ὅ, τι ἔχει μικρά, κοντὰ πτερά.

Ἐλαχύς, χεῖα, χύ. Μικρός, κοντός, ὀλίγος, ἀχαμνός, ποταπός· ἀρχαῖον Ἐπικ. θετικόν, ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη τὸ συγκρ. ἐλάσσων καὶ τὸ ὑπρθτ. ἐλάχιστος· εὑρίσκεται εἰσέτι παρ' Ὁμ. ἐν Ὑμ. Ἀπλ. 197. καὶ ὡς ψευδ. ἀντγ. ἐν Ὀδσ. Ι, 116. Κ, 509. ἀλλὰ κατὰ θηλυ. γένος μόνον, προπαροξυτόνως.

Ἐλάω, Μ. άσω Ἰων. ἐλόω, σπάνιος ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ἀπ' αὐτοῦ τοὺς πλείστους τῶν χρόνων του, Ὁμ., καὶ Πίνδαρ. Ἰσθμ. 5. 48. »ἐλα νῦν μοι πεδόθεν.«

Ἐλαών, ῶνος, ὁ, = ἐλαιών.

Ἔλδομαι, καὶ ἐέλδομαι· ἐλλειπὲς ἀποθτ. Εὔχομαι ἐκ ψυχῆς, ἐπιθυμῶ· μετὰ Ἀπρμφ. Ἰλδ. Ν, 638. Ὀδσ. Δ, 162. Ἀγαπᾷ, ζητεῖ ἡ καρδία μου τίποτε, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι διὰ νὰ ἀποκτήσω τίποτε, ἔχω προθυμίαν εἰς τίποτε, μετὰ γενκ. Ἰλδ. Ψ, 122. Ὀδσ. Ε, 210. καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἰλδ. Ε, 481. Ὀδσ. Α, 409. ὡς παθ. δὲ, εὕρηται ἅπαξ μόνον, Ἰλδ. Π, 494. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τὰ πλεῖστα τῷ δευτέρῳ ἐπεκτετμ. τύπῳ, ἀλλὰ κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. μόνον. Εἰσὶ δὲ ἀμφότ. οἱ τύποι παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· ἀφ' οὗ

Ἔλδωρ, τό· καὶ ἔελδωρ, Ἐπιθυμία, εὐχή, πόθος. Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ δευτέρῳ ἐπεκτεταμ. τύπῳ.

* **Ἕλε**, ποιητ. ἀντὶ εἷλε. γ'. πρσπ. ἀορ. β', τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

* **Ἐλέαγνος**, ἰδὲ ἐλαίαγνος.

Ἐλεαίρω, ποιητ. ἀντὶ ἐλεέω· τινά. Συμπονῶ, συσπλαγχνίζομαι, ἔχω συμπάθειαν διά τινα, Ὁμ.

Ἐλεᾶς, ᾶντος, ὁ. Ὄνομα πτηνοῦ νυκτερινοῦ ὁμοίου μὲ τὴν γλαῦκα, κουκουβάγιαν Ἀριστοφ. Ὀρν. 303.

Ἐλέατρος, ὁ (ἐλεάς). Ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστασίαν καὶ ὅλην τὴν φροντίδα τῆς τραπέζης. Ἀθήν. σελ. 171.

Ἐλεγαίνω, Εἶμαι, γίνομαι ἐξωφρενικός, ἀπὸ ἀσυλλογισίαν, μωρίαν μου ἄσωτος, ξεδομένος. Ἐτμ. μέγα.

Ἐλεγεία, ἡ. (ἔλεγος), Οἱονδήποτε ἐν ἐλεγείοις συγγεγραμμένον ποίημα τόσον πολεμικόν, ἢ τραγικόν, ὅσον καὶ χαροποιόν.

* **Ἐλεγειακός**, ή, όν· Ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐλεγεῖον Ἀθην.

* **Ἐλεγείνω** = ἐλεγαίνω, Σουΐδ.

* **Ἐλεγειογράφος**, ὁ (γράφω) Ὅστις συγγράφει ἐλεγεία (ε)

* **Ἐλεγεῖον**, τό. Ποίημα δίστιχον συνιστάμενον ἐξ ἑξαμέτρου καὶ πενταμέτρου στίχου. — πληθυντ. ἐλεγεῖα, τά, Πλείονα εἰς ἓν ἄλλον συντεθμ. δίστιχα, ἄρα = ἐλεγεία, ἡ, πρὸς τὸν μετρικὸν τύπον μόνον, οὐχὶ δὲ ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν — 3) Ἐπεὶ δὲ τὸ δίστιχον ἐχρησίμευε συνήθως εἰς ἐπιγράμματα, ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μεταγενστ. καθήκοντι ποιητ. ἐπίγραμμα, ἐλεγεῖον, π. χ. τὸ ἐν ἑξαμέτροις παρὰ Δμσθ. Neaer. σλ. 1378, 13 — Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ, ἐλεγεῖος, καὶ κατὰ τὴν πρώτην σημτ. μὲν ἀναπληρωτέα διὰ τοῦ, μέτρον, κατὰ τὴν δευτέραν δὲ, διὰ τοῦ, ἔπος, Francke ἐν Καλλιν. σλ. 53, 58.

* **Ἐλεγειοποιητής**, ὁ· καὶ

Ἐλεγειοποιός, ὁ. (ποιέω) Ὅστις ποιεῖ, συγγράφει ἐλεγεῖα

* **Ἐλεγεῖος**, εία, εῖον· Ὅ, τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἐλεγείαν π. χ. μέτρον, Μοῦσα.

Ἐλεγῖνοι, οἱ. Εἶδος ἰχθύων. ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ'. 2.

Ἐλεγκτικός, κή, κόν. (ἐλέγχω) Ἐπιτήδειος, πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἀναιρῇ, ἀποδείχνῃ τὸ ἐναντίον. Ἐπρρ. ἐλεγκτικῶς.

Ἐλεγκτός, κτή κτόν. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐλέγχω. Πᾶν ὅ, τι ἀναιρεθῇ, ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν εἶναι ὀρθόν, ἢ δίκαιον, ἐφανερώθη, ἐψέχθη, κατηγορήθη· καὶ ὅ, τι ἐπιδέχεται ἀναίρεσιν, ἀπόδειξιν, ψόγον, κατηγορίαν.

Ἐλεγμός, ὁ, = ἔλεγξις.

Ἐλεγξίγαμος, ὁ, ἡ. (γάμος) Ὅστις ἐρευνᾷ, δοκιμάζει, καὶ ἐξετάζει τὸν γάμον καὶ ἀποδείχνει ὅτι εἶναι γνήσιος, ἀβλαβής, ἀπείραχτος, ἢ τὸ ἐναντίον. Ἀνλεκ. Γ'. σελ. 130.

* **Ἐλεγξῖνος**, ὁ· Ψέκτης, ἐπιτιμητής· κωμικῶς ἐσχηματισμένη λέξις, παρὰ Δγν. Αρτ. 2, 103.

* **Ἔλεγξις**, εως, ἡ = ἔλεγχος. Ἀπόδειξις, ἀναίρεσις, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ψόγος· ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἔλεγος, ὁ. Ποίημα λυπηρόν, θρηνητικόν· μοιρολόγι. Κατ' ἀρχὰς ἄνευ διαφορᾶς τοῦ μετρικοῦ τύπου, ὥστε καὶ τὰ κελαδήματα τῆς ἀηδόνος, τοῦ ἀηδονιοῦ ἔλεγον, ἐλέγους· ἀνελλοῦντο δὲ κυρίως οἱ ἔλεγοι ὑπό, ἢ συμφώνως μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ, ἢ τῆς φλογέρας· ἀλλ' ἐπειδὴ μετεχειρίζοντο τὸ δίστιχον εἰς λυπηρὰ πράγματα ἐξαιρέτως, ὠνομάσθη μὲν ἐλεγεῖον μέτρον, ἐχρησίμευεν ὅμως πάντοτε καὶ εἰς ποιήματα ἄλλων ὑποθέσεων. Ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγν. ὁ ἔλεγος ἐσήμαινε μόνον λυπηρὸν ποίημα· ἰδὲ Francke ἐν Καλλιν. σλ. 41. 50. 58. μεθ' ὃν ἐγένετο συνήθης ἡ λέξις ἐν Ἀθήναις μόλις ἐπὶ Σιμωνίδου. Ἐτυμολ. συνήθως παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν· κατὰ Riemer δὲ, παρὰ τὸ ἀλγύνω, ἀλγεινός, ἄλγος· καὶ κατὰ τὸν Passow παρὰ τὸ ἐλελεῦ) Τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι τό, ἔλεγος ἔχει ἐπιθετικὴν σημασ., ἐλεεινός, θρηνώδης, ἀποδοκιμάζει ὁ Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ, 1061.

Ἐλεγχείη, ἡ (ἐλέγχω). Ψόγος, ὀνειδισμός· ἐντροπή, Ὁμ.

Ἐλεγχής, ὁ, ἡ. Ὀνειδισμοῦ, ψόγου ἄξιος, αἰσχρός, ἐξαιρ. αἴσχιστα δειλός, Ἰλδ. εἰς ἐπ' ἀνθρώπων. Ἀνμλ. ὑπερθτ. ἐλέγχιστος, Ὁμ., ποιητ. Περὶ τοῦ, ἐλέγχεα, ἰδὲ ἔλεγχος.

Ἐλεγχίγαμος, ὁ, ἡ. = ἐλεγξίγαμος.

Ἐλέγχιστος, Ὑπερθτ. ἀνμλ. τοῦ, ἐλεγχής.

* **Ἐλεγχοειδής**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ὁμοιάζει μὲ ἔλεγχον, ἤτοι μὲ ἀναίρεσιν.

Ἔλεγχος, εος, τό. Ὄνειδος, ψόγος, ἀτιμία, ὕβρις, αἰσχύνη, ἐντροπή, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ., ἐπονείδιστος καὶ αἰσχρὰ δειλία, ὅπερ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι ἦτον τὸ μέγιστον ὄνειδος, πληθ. »κάκ' ἐλέγχεα« Δειλοί, ἄνανδροι, οὐτιδανοί, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότερον, μαμμάδες, κακτικότεροι, Ἰλδ, ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ὡς τοιοῦτοι προξενοῦσιν ὄνειδος εἴτε τῶν ἑαυτῶν των καὶ εἰς ἄλλους.

Ἔλεγχος, ὁ. Ἀπόδειξις, ἀποδεικτικὸς τρόπος, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ ἐντροπιάσῃ τις τινα, ἀναιρέσῃ, ἀποδείξῃ τὸ ἐναντίον. Ἐκαρίθμησις τῶν τεκμηρίων, σύνοψις αὐτῶν. Ἀπολογία τόσον ἀπαιτουμένη, ὅσον καὶ δοθεῖσα· ὅθεν α'.) Ἐντροπή, ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου, ἀναίρεσις. β'.) Ἔρευνα, ἐξέτασις, κρίσ., ἢ διάκρισις τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος πράγματος. »ἔλεγχ. χειρῶν« Διάκρισις τοῦ πράγματος διὰ μονομαχίας, τὸ ἰταλ. στουέλλον, Σοφκλ. »οὐδ' εἰς ἔλεγχον χεροῖν οὐδ' ἔργου μολεῖν«. Οἰδ. Κ. 1297. γ'.) Ψόγος, ὀνειδισμός, κατηγορία, αἰσχύνη, ὕβρις· »πάντα γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἐλέγχους« Σοφ. ἀνων. δ'.) Κατάλογος, κεφάλαιον, σύνοψις τῆς ὑποθέσεως, τὸ ἰταλ. σομμάριο.

Ἐλέγχω, Μ. ξω. παθτ. Πρκμ. ἐλήλεγμαι (πιθανῶς παρὰ τὸ, λέγω). Ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, καταισχύνω. «ἐλέγχ. μῦθον» Τὸ νὰ καταφρονῇ τις τὴν ὁμιλίαν τινός, νὰ μὴ τὴν μετρᾷ διὰ τίποτε, ὥστε οἱ λόγοι του νὰ εἶναι εἰς τὸν ἀέρα, Ἰλδ. Ι, 522. Ἔτι δὲ καὶ ἐντροπιάζω τινά, μετὰ αἰτιατ. «ποῦ σ᾽ ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει ἥμενος.» Ὀδσ. Φ, 424. κατ᾽ Ὁμηρ. χρῆσιν μόνον. 2) Ἀποδείχνω τὸ ἐναντίον, ἀναιρῶ ὅσα λέγει ὁ ἀντιφερόμενος καὶ διὰ τούτου τὸν ἐντροπιάζω. Παρατηρῶ, φανερόνω, μαρτυρῶ, ὅθεν προδίδω. Ἔτι δὲ, Ἰλιάδ. Ι. 519. «...τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς μήτε πόδας.» Δοκιμάζω, ἐξετάζω, ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως γίνεται δυνατὴ ἡ ἀναίρεσις καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου. Ἐν γένει, ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, δὲν δέχομαι· ψέγω, ὀνειδίζω. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καί, Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω· «τοῦ πυρὸς τὴν δύναμιν ἤλεγξε προσευχῇ». Χρυσόστομ. 3) Καθόλου δὲ ἀπειρατῶ, ἢ δείχνομαι ἀνώτερος, καταγωνίζομαι, νικῶ εἰς τὸν ἀγῶνα. Πνδ. 11, 74.

Ἐλεδεμνάς, άδος, ὁ· τοῦτ᾽ ἔστιν· «ὁ ἐλαύνων ἐκ τῶν δεμνίων» Ὅστις διώκει, κάμνει τινὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Αἰσχλ. Θηβ. 83. ψευδ. ἀνγν. ἀνθ᾽ οὗ συμπεραίνεται ἐλεδέμας, ἢ ἐλέδεμνας, δηλονότι, τὸ δέμας ἑλών. Seidl. dochm. σλ. 187.

Ἐλεδώνη, ἢ ἐλεδώνη, ης, ἡ. Εἶδος μικρᾶς σηπίας, σουπιᾶς.

*Ἑλέειν, Ἐπικ. ἀναλελυμ. τύπος τοῦ ἑλεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Ἐλεεινολογέω, Μλ-ήσω (ἐλεεινός, λέγω). Ὁμιλῶ ἐλεεινά, ἐλεεινά, διὰ τῆς ἐλεεινολογίας σκοπῶ καὶ πασχίζω νὰ παρακινήσω τινὰ εἰς συμπάθειαν, καὶ ἔλεος. ἀφ᾽ οὗ

Ἐλεεινολογία, ίας, ἡ. Ἐλεεινολόγημα· ὁμιλία παρακινητική, εἰς ἔλεος καὶ συμπάθειαν παρακινοῦσα. Πλάτ. Φαῖδρ. 272. Α.

Ἐλεεινός, νή, νόν (ἔλεος). ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν Ἄξιος ἐλέους καὶ συμπαθείας, Ὁμ. Παρόμοιος, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ λυπηθῇ τις, νὰ συμπάσχῃ μὲ αὐτόν. Ἰλδ. Ω, 309. ἐν γένει, Ταλαίπωρος, κακόμοιρος, ἀξιοδάκρυτος, κακορρίζικος· ἐξαιρ. Ἐπιρρηκ. καὶ ἐν τῷ οὐδετ. γένει ἑνικῶς τε καὶ πληθυντ. τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς ἐπιρρηματικῶς. Ἀττ. ἐλεεινός. Ἐπρρ. ἐλεεινῶς.

Ἐλεέω, ῶ. Μ. ήσω (ἔλεος). ὡς τὸ, ἐλεαίρω. Συλλυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαί τινα μετὰ αἰτιατ. παρ᾽ Ὁμ. πολλάκις. Ἔτι δὲ καὶ οἰκτείρω, κατοικτείζω τινὰ διὰ τίποτε· τινά τινος. τὸ ἐλεούμενον, Πᾶν ὅ,τι παρακινεῖ εἰς ἔλεος, συμπάθειαν (συγγν. τῷ, ἵλεος, ἵλεως).

Ἐλεημονικός, κή, κόν (ἐλεήμων). Εἰς εὐσπλαγχνίαν, συμπάθειαν ἀνήκων, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νὰ ἐλεῇ, καὶ εὐσπλαγχνίζηται.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ· ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν. Συλλύπησις, συμπάθεια, εὐσπλαγχνία διὰ τὴν δυστυχίαν τινός· ὅθεν βοήθεια, εὐεργεσία.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλεέω). Συμπαθητικός, εὔσπλαγχνος. Ὀδυσ. Ε. 191. μετὰ γενκ. Ἀρστφ. Εἰρ. 429. Ἐπρρ. ἐλεημόνως.

Ἐλεητικός, κή, κόν. = ἐλεημονικός. Πλάτ.

Ἐλεητύς, ύος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἔλεος. Ὀδυσ. Ξ. 83. «οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ᾽ ἐλεητύν».

*Ἕλειαι, αἱ (ἕλος). Νύμφαι τῶν λειμώνων, τῶν λειβαδίων, ὡς τὸ, Λειμωνιάδες, Λειμακίδες, Ὁμ. Ὑμν. Δμτ. 23, κατὰ τὸν πιθανώτατον συμπερασμὸν τοῦ Ilgens.

Ἐλειητής, ὁ. Ὁ Ἐτυμολ. ἀναφέρει πάσχετιον ὑπὸ πάζων ἐλειητὰς λεκτόσαι· καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ πάλην, Θερμαστής, ζέστα, ἢ ἐκ τοῦ ἕλος, Βάλτος.

*Ἐλείθυια, ἡ = Εἰλείθυια, Πνδ. καὶ Καλλ.

*Ἑλεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. β. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Ἐλεινός, νή, νόν. Ἀττ. ἀντὶ ἐλεεινός. Pors. ἐν Εὐρπ. Ἐκ. σλ. VIII. ἔτι δὲ καὶ Ὁμ. Ὑμν. Δμτ. 285. Ἐπρρ. ἐλεινῶς, Ἀρστφ. Θσμφ. 1063.

Ἑλειοβάτης, ου, ὁ (ἕλος, βαίνω). Πᾶν ὅ,τι διατρέχει τοὺς βαλτώδεις τόπους, ζῇ εἰς τοὺς βάλτους. Αἰσχύλ. Περσ. 39. (α)

Ἑλειογενής, ὁ, ἡ (ἕλος, ΓΕΝΩ). εἰς βάλτους γεννημένον, αὐξημένον.

Ἑλειονόμος, ὁ, ἡ (ἕλος, νέμομαι). Πᾶν ὅ,τι κατοικεῖ, ζῇ, ἢ εὑρίσκεται εἰς βάλτους.

Ἕλειος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τρικατάλ. Ἀρστφ. Ὀρν. 247 (ἕλος). Βαλτώδης, ἢ βαλτίσιος· εἰς βάλτους ζῶν, αὐξάνον, ἢ εὑρισκόμενον. Ἐν γένει, ἐπὶ τερπνῶν καὶ χαρμοσύνων λειμώνων, ἢ πολυανθέων τόπων. Ἀρστφ. Βτρ. 345. πρβλ. ἕλειαι.

Ἐλειός, ἡ ψιλμ. ἐλειός, ὁ. Εἶδος ποντικοῦ, μεγάλου εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν οἴκων ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαιτώμενον, κοινότ. μπλοῦχος. Κατ᾽ ἄλλους δὲ ὁ Σκίουρος, ἢ βερβερίτζα. 2) Εἶδός τι ἱέρακος (ἡ ὀρθογραφία ἀμφιβλ. πιθανῶς παρὰ τὸ, εἰλεός, Κρυψότοπος).

Ἑλειοσέλινον, τό (σέλινον). Σέλινον, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τοὺς βάλτους, ἀγριοσέλινον.

Ἑλειότροφος, ὁ, ἡ (ἕλος, τρέφω). Ὅ,τι, ἐτράφη, ἐβλάστησεν, αὔξησεν εἰς βάλτους.

Ἑλειόχρυσος, ὁ, ἡ. = ἑλίχρυσος. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Α᾽. 9.

*Ἔλκετο, Ἐπικ. ἀόρ. παθ. τύπος κατὰ συγκπ. ἄνευ συνακτ. φωνήεντος, παρὰ τὸ λέγω, Κεῖμαι, πλαγιάζω. Ὀδσ. Τ, 50.

Ἐλελεῦ, ὡς τὸ, ἀλαλά. Πολεμικὴ κραυγή, τὴν ὁποίαν ἐκραύγαζεν ὁ στρατηγὸς κατὰ πρῶτον, ἀρχομένης τῆς μάχης, καὶ μετ᾽ αὐτὸν τὸ στράτευμα. Ἐν γένει, κραυγή, π. χ. τῶν Βακχῶν εἰς τὰς πομπάς των· ἔτι δὲ χαρᾶς, ἀγαλλιάσεως, καὶ οἰμωγῆς ὡς τὸ ἡμέτ. ὢ λελέ· ὡσαύτως καὶ ἐλελελεῦ. Αἰσχύλ. Προμ. «Ἐλελελελελεῦ, ὑπό μ᾽ αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσιν».

*Ἐλελήθει, Ἰων. γ᾽. ἑνκ. προσ. Ὑπερσυντ. τοῦ λανθάνω, ἀντὶ ἐλελήθει.

Ἐλελίζω, Μ. ίξω, τό, ἑλίσσω κατ᾽ ἀναδιπλ. καὶ ἐπίτσ., ποιητ. μόνον. Σείω, κινῶ τι ὁλόγυρα, στριφογυρίζω τι ὀξέως, τὸ κοινῶς φουρλίζω, κυλιντρίζω τίποτε, Ὀδσ. Ε, 314. Παθτ. Μ, 416. 2) Στρέφω, γυρίζω τι (μίαν φορὰν μόνον) ἐν Ἰλδ. καὶ ἐπὶ αἰφνιδίου στροφῆς καὶ ὁρμῆς τοῦ στρατεύματος πρὸς τὸν ἐχθρόν, ἐνεργτ. Ρ, 278. παθτ. Ζ, 106. 109. Λ, 588. 3) ἐν γένει, Καταταράττω, κλονίζω, κάμνω τι νὰ τρέμῃ ταράζοντάς το, «Ὄλυμπον ἐλέλιξεν» ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλδ. Α, 530. Θ, 199. Παθτ. Τρέμω, κλονοῦμαι· «γυῖα ἐλελίχθη» Ἔτρεμαν τὰ μέλη, Ἰλδ. Χ, 448. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ξίφους, ὅταν κλονούμενον τὸ σπαθὶ ἀστραποβολᾷ, Ἰλδ. Ν, 558. «ἐλελίζετο πέπλοισι» Ἐκυματίζετο, ἐκυμάτουνε φυσώμενος ἀπὸ τὸν ἀέρα, Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. 183. Ἐπὶ χορδῶν λύρας, ὅταν ἡ τεντωμένη χορδὴ κτυπουμένη τρέμῃ, Πνδ. ὅθεν καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐπὶ τοῦ τερετισμοῦ, τὸ ἰταλ. με τρίλλον, κελαδήματος τῆς ἀηδόνος. Valck. ἐν Φοιν. 1517. Μετβτ. «ἐλελίζεσθαι Ἴτυν». Ἀρστφ. Ὀρν. 215. 4) Παθτ. Κινοῦμαι ὁλόγυρα στριφογυριζόμενος καὶ τοιουτοτρόπως μακρύνομαι, φεύγω· κυλινδοῦμαι, ἢ κυλίομαι ὡσὰν τὸ φίδι, ἐπὶ τοῦ δράκοντος ἐν Ἰλδ. Β, 316. Λ, 39. Ὁ ἐνεστ. σπανίως ἐν χρήσει, Ὁμ. Ὑμ. κή. 9. καὶ Πνδ. ἐλέλικτο, ἀόρ. κατὰ συγκπ. Ἰλδ. Ταύτης τῆς λέξ. ὅλως διάφορος ἐστὶν ἡ ἑξῆς.

Ἐλελίζω, Μ. ξω. (ἐλελεῦ). ὡς τὸ, ἀλαλάζω. τινί. Κραυγάζω τὴν πολεμικὴν κραυγήν. Ξεφ. Ἀν. 1, 8, 18. «καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷόνπερ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι». Ἐν γένει, κραυγάζω ἀγαλλιάσεως, ἢ ὀλολυγμοῦ κραυγήν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ὥστε ἡ σημτ. τῆς λέξ. γίνεται ἐνίοτε ταυτοσήμαντος τῇ μέσ. τοῦ προηγμ. ἐλελίζω, σημτ. 3.

Ἐλελισφακίτης, ὁ. οἶνος. Κρασὶ μὲ ἐλελίσφακον, ἀλιφασκιᾶν, καντιλίναν. παρὰ τὸ

Ἐλελίσφακον, τό, καὶ

*Ἐλελίσφακος, ὁ. Ἀλιφασκιά, καντιλίνα.

Ἐλελίχθημα, ατος, τό (ἀπὸ τοῦ πρώτου ἐλελίζω). Σεισμός Ἡσύχιος.

Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλελίζω, χθών). ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁ σείων τὴν γῆν, Πνδ. Σφκλ. Ἀντ. 154. προσαγορεύεται ὁ Βάκχος, Θήβας ἐλελίχθων, ἐπειδὴ ὁ πλησιασμός που θεοῦ τινος ἐσημαίνετο διὰ σεισμοῦ ὅλου τοῦ πέριξ, Spanh ἐν Καλλ. Ἀπ. 1.

*Ἐλελόγχειν, Ὑπερσυντ. β. τοῦ λαγχάνω.

Ἑλένας, ἡ (ἑλεῖν, ναῦς). Ὅστις παίρνει, παίρνει καράβια, καραβοκαταστης. Αἰσχλ. Ἀγμ. 699. Παρ᾽ Αἰσχύλ. Ἀγ. 699. ἐπίθετ. τῆς Ἑλένης κατὰ συνέμφασιν τοῦ ὀνόματός της.

*Ἑλένη, ἡ. Ἡ σύζυγος τοῦ Μενελάου. Ἰλδ.

*Ἑλένη, ἡ = ἑλάνη. Λαμπάς, τὸ ἰταλ. τορτσα.

Ἑλένη, ἡ (ἴσως παρὰ τὸ, ἑλεῖν). Κάνιστρον, ἢ κανίστρι, πανέρι πλεκτόν, πλεγμένον μὲ καλάμια, εἰς τὸ ὁποῖον ἔφερον μὲ παράταξιν τὰ πρὸς θυσίαν σκεύη καὶ ἱερὰ εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας. Ὅθεν

*Ἑλενηφορέω, Μλ-ήσω. Φέρω, κρατῶ, κουβαλῶ τὸ κάνιστρον εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

*Ἑλενηφορία, ἡ. Τὸ κράτημα, φέρσιμον, κουβάλημα τοῦ κανίστρου εἰς τὴν ἑορτ. τῆς Ἀρτμ.

*Ἑλενηφόρια, ων, τά. Ἡ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος.

*Ἑλένεια, ων, τά· ὑπακ. ἱερά, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἑλένης.

Ἑλένιον, τό. Εἶδος λαχάνου, ἀκριβέστερον ἀγριάττου· ἴσως τὸ τοῦ Λινν. Alant.

*Ἕλενος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ἰλδ.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ. Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Μαγείρου, τοῦ μαγειρείου, καὶ ἐπιστάτης εἰς τὰς θυσίας. Ἀθήν. Δ. σελ. 173.

Ἑλεόθρεπτος, ὁ, ἡ (ἕλος, τρέφω) = ἑλειότροφος. Ἰλ. Β. 776. «πλωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον», ὁ Wolf ὅμως γράφει ἑλεόθρεπτον, ψιλούμ.

Ἐλεόν, Ἐπίρ. ὡς τὸ ἐλεεινόν. Κλαυθμηρά, λυπηρά, ἐλεεινά· μόνον παρ᾽ Ἡσδ. Ἔρ. 207. «ἐλεὸν μύρετο» καὶ ἐλεώτερον, Συγκριτ. παρ᾽ Ἡσυχίῳ.

Ἐλεόν, τό. = ἐλεός. Ἡ ἐν μαγειρείῳ τράπεζα. Ἀρστφ. Ἱππ. 152, 169. εὑρηται δὲ καὶ ἔλεον προπαροξ.

Ἔλεος, ου, ὁ. Συμπάθεια, εὐσπλαγχνία. Ἰλ. Ω, 44. «Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν» εὐχρηστότ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ πληθ. Πλάτ. Πολ. 10. σλ. 606. C. 2) Πᾶν ὅ,τι κινεῖ εἰς συμπάθειαν, Εὐρπ. Ὀρ. 832. Schaef. ἐν Πλτχ. Τ, 5. σλ. 107.— Ἐν Ἀθήναις ᾠκοδομήθη τῷ Ἐλέῳ, ὡς θεότητι, βωμός, Σχολ. Σφκ. Οἰδ. Κ. 258. τὸ ἔλεος, οὐδτ. παρὰ τοῖς Ο᾽. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

*Ἐλεός, ὁ. Τράπεζα ἐν μαγειρείῳ ἐπὶ τὴν ὁποίαν κόπτει τὰ κρέατα ὁ μάγειρος, Ἰλδ. Ι, 215. Ὀδσ. Ξ. 432.

Ἐλεοσέλινον, τό. = ἐλειοσέλινον.

Ἐλέπορες, εἶδος ὀφαρίου. Ζήτ. ἐλιφρίτης.

Ἑλέπολις, εως, ἡ, ις, τό· ποιητ. ἑλέπτολις, ιδος, καὶ ιος (ἑλεῖν, πόλεις). Μηχανή τις διὰ πολιορκίαν ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. Πλουταρχ. Δημ. 21. Διόδ. Σικ. Κ᾽. 48. 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἑλένης κατὰ συνέμφασιν τοῦ ὀνόματος αὐτῆς, ὡς τό, ἑλένας καὶ ἑλέανδρος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 700.

*Ἑλέσθαι, ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. β᾽. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Ἐλεσπίς, ίδος, ἡ = ἕλος. Βαλτώδης τόπος, λίμνασμα τὸ κοινότ. μπάρα· λειμών, τὸ λιβάδι. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀργ. 1, 1266.

Ἐλετός, τή, τόν (ἑλεῖν). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ τὸ πιάσῃ, κρατήσῃ, πάρῃ, ἁρπάξῃ, κυριεύσῃ τις. Ἰλ. Ι. 408. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, οὔθ' ἑλετή.

Ἐλευθερία, ἡ (ἐλεύθερος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καθ' ὅλας τὰς σημτ. ἐξαιρ. ἡ κατάστασις πολιτῶν.

Ἐλευθέρια, ων, τά· ὑπακ. ἱερά. Ἑορτὴ ἐλευθερίας, καὶ ἀγὼν ἐπινίκιος τελούμενος ἐν Πλαταιαῖς τῆς Βοιωτίας εἰς μνήμην τῆς κατὰ Μαρδονίου νίκης τῶν Ἑλλήνων.

Ἐλευθεριάζω, Μ. άσω. Πράττω, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, φέρομαι, ζῶ ὡς ἐλεύθερος, εἶμαι ἐλεύθερος, πἐλευθεριάζω τοῖς λόγοιςπ. Πλούτ. Π. Ἀγ. Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, ἄνευ μελέτης, καὶ προετοιμασίας. ἀφ' οὗ

Ἐλευθεριαστικός, κή, κόν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ ὁμιλῇ, πράττῃ, πολιτεύηται, φέρηται ἐλεύθερα, χωρὶς φόβον, ἢ συστολήν.

Ἐλευθέριος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἐλεύθερα καὶ γενναῖα φρονήματα, ζῇ, πολιτεύεται, ὁμιλεῖ ἐλεύθερα, χωρὶς φόβον. ἐξαιρ., εὐγενής, γενναῖος, μεγαλόδωρος, πλουσιοπαρόχως δίδων, χαρίζων, τὸ ἰταλ. λιμπεράλης, ἀντιθ. τῷ, ἀνελεύθερος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἱματισμοῦ. Σεμνόν, εὔχαρι, ἢ χαριτωμένον, εὔμορφον, χωρὶς ματαίαν μεγαλοπρέπειαν, τὸ Γαλλ. ἐλεγάν. 2) ὡς ἐπίθετον Θεότητος, π. χ. τοῦ Διός. πΖεὺς ἐλευθέριοςπ, Ὁ λυτρωτὴς καὶ ἐλευθερωτής. Ἐπίρ. ἐλευθερίως. ἀφ' οὗ

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ. Ὁ τρόπος, τὰ ἤθη τοῦ ἐλευθέρου, γενναιότης, παῤῥησία, ἐξαιρ., φιλοδωρία, τὸ ἰταλ. λιμπεραλιτά.

Ἐλευθερόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις ἔχει ἐλεύθερα τέκνα· ὅθεν ἐλεύθερος· τέκνον ἐλευθέρων γονέων.

* **Ἐλευθεροπραξία**, ἡ (πράττω). Τὸ νὰ εἶναί τις ἐλεύθερος εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του.

Ἐλευθεροπρασίου δίκη, ἡ (πράσσω). Κατηγορία, ἔγκλησις εἰς τὸ κριτήριον διὰ τὴν πώλησιν ἐλευθέρου ἀνθρώπου εἰς δουλείαν, σκλαβιάν. — Ἡ ὀνομστ. τὸ ἐλευθεροπράσιον, ἀμφιβλ.

Ἐλευθεροπρέπεια, είας, ἡ. Τὸ σχῆμα, τοῦ ἐλευθέρου, τὸ πρέπον εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον. παρὰ τὸ

Ἐλευθεροπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Εὐσχήμων, κόσμιος. Πᾶν ὅ,τι πρέπει ἁρμόζει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον. Ἐπίρ. Ἐλευθεροπρεπῶς. Ὅστις πρέπει ὡς ἐλεύθερος, καὶ ὅ,τι πρέπει εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον.

Ἐλεύθερος, έρα, ερον. Ἀττ. δὲ καὶ δικατάληκτως. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καθ' ὅλας τὰς σημασίας· κυρίως δέ, ὅστις δύναται νὰ πηγαίνῃ ὅπου θέλει (παρὰ τὸ ἄχρστ. ἐλεύθω, δηλ. ἔρχομαι) Ὅστις εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ἄδετος, ἀνεμπόδιστος, ἀντιθ. τῷ, δοῦλος, ἢ σκλάβος, καὶ τῷ δεσμώτης. Γενναιόφρων, γενναιόκαρδος, εὐγενής. Ὁμ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν τῇ Ἰλδ. κατὰ δύω συντάξεις πἐλεύθερον ἦμαρπ Ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἐλευθερία αὐτή, καὶ πκρητῆρ' ἐλεύθερονπ, Τὸ εἰς τιμὴν τῆς ἐλευθερίας κρνώμενον κρατῆρ, Ἰλδ. Ζ, 528. 2) μετὰ γενκ. Ἐλεύθερος, ἢ ἐλευθερωμένος ἀπὸ τίποτε, οἷον· ἀπὸ δοσίματα, ἀπὸ βίαν καὶ δυναστείαν, ἀπὸ αὐστηροὺς νόμους καὶ τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἀπὸ ψυχικὰ πάθη, φόβον, θυμόν, δειλίαν καὶ λ. τ. τ. 3) = ἐλευθέριος. Ἐπίρ. ἐλευθέρως.

Ἐλευθεροστομέω, Μλ-ήσω (ἐλευθερόστομος). Ὁμιλῶ ἐλεύθερα, ἢ γενναῖα, ἄφοβα.

Ἐλευθεροστομία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ ἐλευθερίαν, ἀφοβίαν, γενναιότητα, εἰλικρίνειαν παρὰ τὸ

Ἐλευθερόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ἐλεύθερον στόμα ἔχων, ἐλεύθερα, ἄφοβα, γενναῖα ὁμιλῶν.

Ἐλευθερουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Μὲ ἐλεύθερα σχήματα, τὸ κοινότ. τσαλίσματα, τουρκβ. ταλήμια· ὑπερήφανος, πρεπούμενος. Πολυδ. Α'. 194. ἐπὶ ἵππου. Πολδ. 1, 194.

Ἐλευθερόω, Μλ-ώσω. Ἐλευθερόνω, δίδω, χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν εἴς τινα· ἀφίνω ἐλεύθερον ἀπὸ τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐλευθέρωσις, εως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἐλευθερώσῃ τίς τινα, νὰ τὸν κάμῃ ἐλεύθερον ἀπὸ τίποτε.

Ἐλευθερωτής, οῦ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἐλευθερόνει, γλυτόνει τινὰ ἀπὸ τίποτε.

* **Ἐλευθήρ**, ῆρος, ὁ. Ἀρχαία τις πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσδ. Θγν. 54.

(**Ἐλεύθω**). Θέμα ἄχρηστον, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται εἰς τό, ἔρχομαι ὁ Μλ. ἐλεύσομαι, ὁ ἀόρ. ἤλυθον, καὶ ὁ Πρκμ. ἐλήλυθα. ἀφ' οὗ

Ἐλευθώ, όος, συναιρ. οῦς, ἡ = Εἰλείθυια. Πνδ. Ὀλ. ς'. 72.

* **Ἐλευσίν**, καὶ Ἐλευσίς, ῖνος, ἡ. Ἀρχαία τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, ἡ Περσεφόνῃ ἱερὰ πόλις ἐν τῇ Ἀττικῇ· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμ. Δμτρ.

* **Ἐλευσινίδης**, ου, ὁ. Υἱός, ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἐλευσίνου. Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 105.

* **Ἐλευσίνιος**, ία, ιον. Ἐξ Ἐλευσῖνος, ἀπὸ τὴν Ἐλευσῖνα, Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 266. (σι)

Ἔλευσις, εως, ἡ. Ἐρχομός, τὸ ἰταλ. ἀῤῥίβο, φθάσιμον εἰς κανὲν μέρος μετά τινα δρόμον· βάδισμα, περιπάτημα. παρὰ τὸ

* **Ἐλεύσομαι**, Μλ. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ.

Ἐλευστέος, έα, έον, ἐπθ. ρημτ. τοῦ ἔρχομαι. Πρέπει νὰ πηγαίνῃ, ἢ νὰ ἔλθῃ τις καὶ τλ.

Ἐλεφαίρομαι, Μλ-αροῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἐλπωρή, ἔλπω). Ἀπατῶμαι μὲ κενάς, ματαίας ἐλπίδας· ἐπὶ ψευδῶν ὀνείρων, ὅσα ἐξέρχονται ἐκ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, ηδιὰ πριστοῦ ἐλέφαντοςπ. Ὀδσ. Τ, 565. (ἐν τῷ ἐλέφας καὶ ἐλεφαίρομαι ἔστι μὲν λέξεώς τι παίγμα, οὐδεμία ὅμως ἐτυμολογικὴ συνάφεια) ὅθεν ἐν γένει, Ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ μὲ δόλον, Ἰλδ. Ψ, 388, γενικώτ. δὲ παρ' Ἡσδ. Θγν. 330. περὶ τοῦ Νεμαίου λέοντος, πἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπωνπ· = ἀδικεῖν, βλάπτειν· ἔστι δὲ ἡ λέξις σπανίως ἐν χρήσει.

Ἐλεφαντηγωγός, ὁ (ἐλέφας, ἄγω). Ὅστις, ὁδηγεῖ, σύρει ἐλέφαντας.

Ἐλεφαντάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἐπιστάτης, ἀρχηγὸς τῶν πολεμικῶν ἐλεφάντων καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὅσοι ἐπολεμοῦσαν ἀπάνω εἰς τοὺς ἐλέφαντας στεκόμενοι. ἀφ' οὗ

Ἐλεφανταρχία, ίας, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφαντάρχου.

Ἐλεφάντειος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἐλέφαντα, ἢ ἀνήκει εἰς ἐλέφαντα.

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ καὶ ἐλεφαντιασμός, ὁ. Πάθος τι λεπρῶδες ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐξαιρ. ἐν Αἰγύπτῳ ἐπικρατοῦν, ὅμοιον μὲ τὸ δέρμα τοῦ ἐλέφαντος. παρὰ τὸ

Ἐλεφαντιάω, Μλ-άσω. Πάσχω ἀπὸ ἐλεφαντίασιν.

Ἐλεφάντινος, ίνη, ινον. Καμωμένος ἀπὸ ὀδόντι ἐλέφαντος, τὸ τουρκβ. φιλδισένιος.

Ἐλεφαντιστής, οῦ, ὁ. Ὁδηγὸς ἐλεφάντων. 2) Παρ' Ἀππιαν. Πουνικ. 46. φαίνεται νὰ σημαίνῃ ἀσπίδα ἐκ δέρματος ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει εἰς τὴν κατασκευήν του ἐλεφαντοκόκκαλον συνδεμένον. Ἀρστφ. Ὀρν. 221.

Ἐλεφαντοκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀπ' ἔξω κολλημένα κόκκαλα ἐλέφαντος. Κλήμ. Παιδ. Β'. 3.

Ἐλεφαντόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει λαβήν, ἢ χερούλι ἀπὸ κόκκαλον ἐλέφαντος.

Ἐλεφαντομαχία, ίας, ἡ. Ἐλεφάντων μάχη, πόλεμος διὰ τῶν ἐλεφάντων. Πλούταρχ. Πομπ. 52. παρὰ τὸ

Ἐλεφαντόμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται μὲ ἐλέφαντας. (α)

Ἐλεφαντόπους, ὁ, ἡ, συν. τό, γενκ. ποδος (πούς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πόδας ἐλεφαντίνους· ἐλεφαντοπέδαρος.

Ἐλεφαντοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει κόκκαλα ἐλέφαντος. Ὀππιαν. Κυν. Β'. 574.

* **Ἐλεφαντουργική**, ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ, κατασκευάζῃ τις πράγματα ἀπὸ ἐλεφαντοκόκκαλον. παρὰ τὸ

Ἐλεφαντουργός, ὁ (ΕΡΓΩ). Ὅστις δουλεύει κόκκαλα ἐλέφαντος. Θεμιστ. Λόγ. ΙΗ'. σελ. 223.

Ἐλεφαντοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει κρέας ἐλέφαντος (υ).

Ἐλεφαντώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ἐλέφαντα.

Ἐλέφας, αντος, ὁ. Ὁ Ἐλέφαντας, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. — 2) τὸ κόκκαλον τὸ ὀδόντι τοῦ ἐλέφαντος, τὸ συνηθ. τουρκβ. φιλδίς, παρ' Ὁμ. Ἡσδ. καὶ Πνδ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. κυρίως. Τὸ ἐλεφαντοκόκκαλον ἦτον πρὸ πολλοῦ διὰ τῆς ἐμπορείας γνωστόν, τὸ ζῶον ὅμως ἐγνώσθη ἔπειτα δι' ἀποδημιῶν, δι' ὁδοιπορίων. Ὁ Ποιητὴς πλάττει ὅτι οἱ ψευδεῖς ὄνειροι ἐξέρχονται ἐξ ἐλεφαντίνου τινὸς πύλης, Ὀδσ. Τ, 564. ἰδὲ ἐλεφαίρομαι, καὶ Εὐστθ. σλ. 1877. — 3) = ἐλεφαντίασις.

* **Ἐλεφήνωρ**, ορος, Ὁμ. κύρ. ἀρχηγοῦ τινος τῶν Ἀβάντων, Ἰλδ.

* **Ἐλεών**, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλδ.

Ἔλη, ἡ, = εἵλη, ἑλέα, Φῶς, λάμψις, θερμότης τοῦ ἡλίου, ἡλιοφεγγιά, ἡλιόκαμα, Ἐτυμλ. παρὰ τό, ἥλιος, σέλας, σελήνη, ἑλένη.

* **Ἕλῃ**, γ. προσ. ὑποτκ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ἰλδ.

* **Ἕληαι**, Ἰων. β'. ἑνκ. προσ. ὑποτ. ἀόρ. β'. καὶ μέσ. τοῦ αἱρέω, ἀντὶ ἕλῃ.

Ἑλήγηρις, Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος παρ' Εὐσταθ. ἐκ τοῦ Ἕλη.

Ἑληθερής, ὁ, ἡ (ἕλη, θέρω). Ζεστὸς ἀπὸ τὸν ἥλιον· ἔτι δὲ καὶ εἱληθερής.

* **Ἐλήλακα**, Παρκμ. ἐνργ. καὶ ἐλήλαμαι Παρκμ. παθ. τοῦ ἐλαύνω.

* **Ἐλήλατο**, ἐλήλατο, γ'. ἑνκ. προσ. Υπερσ. καὶ Παρατ. τοῦ ἐλαύνω, Ὁμ.

* **Ἐλήλεγμαι**, καθ. Πρκμ. τοῦ ἐλέγχω.

* **Ἐληλέδατο**, γ'. πλθ. προσ. παθ. ὑπερσντ. τοῦ ἐλαύνω, ἀντὶ ἐλήλατο, ἀναγινωσκ. ἐν Ὀδσ. Η, 86., ἔνθα γράφει ὁ Wolf ἐρηρέδατ', ὁ δὲ Βτμν. Ἑλλ. Γρμμτ. σλ. 440. ἐληλέατ', συμπεραίνει.

* **Ἐλήλυθα**, Πρκμ. β'. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ μετχ. Πρκμ. ἐληλουθώς, διὰ τοῦ Αἰολ. εἰλήλουθα, ἤδη μετασχηματισθέντος, Ἰλδ. Ο, 81.

* **Ἐλθεῖν**, Ἐπκ. ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, Ἀπρμφ. παρὰ τό, ἦλθον Ἀορ. β'. τοῦ ἔρχομαι, Ὁμ.

Ἑλίγδην, Ἐπίρ. (ἑλίσσω). Γυρισμένα, στρεφογυρισμένα, στρεψιμένα, τυλιγμένα, κλωθογυρισμένα, κουλουριασμένα, κουβαριασμένα, Αἰσχύλ. Πρ.

Ἕλιγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τυλιγμένον, κουβαριασμένον, κουλουριασμένον, κατσαρωτόν, Ἀνάλεκτ. Β'. σελ. 281., πἕλιγμα κόμηςπ, 2) = ἑλιγμός, ἕλιξ.

Ἑλιγματώδης, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Ἑλιγμός, οῦ, ὁ. Τύλιξιμον, κουβάριασμα, στρέψιμον, στρεφογύρισμα περιτύλιγμα, κατσάρωμα· στρεφογυρισμένον, κουλουριασμένον· κύρτωμα,

καμπή, λύγισμα, ἀγκύλωμα· στραβὴ καγγελωτὴ ὁδός, ἡ στράτα· συστροφὴ ὑδάτων, ὅταν εἴς τινα μέρη ποταμῶν στρεφογυρίζηται τὸ νερόν· γύρος, τὸ νὰ ἔρχεταί τι ὁλόγυρα ἀκαταπαύστως, Ξενοφ. Κυροπ.

*Ἑλικαί, ῶν, Ἐπι. γεωγ. ἄστυ, αἱ. Πόλις ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἐπικρατείᾳ, Ἰλιάδ. Γ, 123., ὅπου μέντοι πολλοὶ τῶν Σχολ. ἐκλαμβάνουσι τό, Ἑλικάων ὡς ὀνομαστ. κυρ. ὀνόματ.

Ἑλικάμπυξ, κος, ἡ (ἕλιξ, ἄμπυξ). Ἥτις ἔχει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς περιδεμένας εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐπ' αὐτὰς τὸν ἄμπυκα· ἐπιθ. τῆς Σεμέλης παρὰ Διονυσ. Ἀλικαρν. Ῥητ. σελ. 154. ἰδὲ ἄμπυξ.

*Ἑλικαυγής, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὅστις περιστρέφει τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός, ποιητ.

Ἑλικάων, ονος, ὁ· ἰδὲ Ἑλικαί (ε).

Ἑλίκη, ης, ἡ (ἕλιξ). Ὄνομα τῆς μεγάλης ἄρκτου, τοῦ Ζωδίου, διὰ τὴν κυκλοειδῆ περιφοράν του. — 2) = ἕλιξ. — 3) Ἡ ἰτέα, ἰτιά, διὰ τὴν εὐκαμψίαν της, Ἀρκαδικῶς, καθ' ἣν σημασ. καὶ ὀξύτον. ἑλική. — 4) Πόλις, ἡ ἐπαρχία ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλιάδ. παραβλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 381, 475.

Ἑλικηδόν, Ἐπίρρ., = ἑλιγδὴν, Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Γ'. 13.

Ἑλικίας, ου, ὁ. Πᾶν τι κλωθογυρισμένον, καγγελωτόν, Κόσμ. Δ, 18. «ἑλικίας κεραυνός.»

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Μὲ εὐκολοκίνητα βλέφαρα, ματόφυλλα, ὅστις ἔχει ζωηρὸν καὶ εὐκίνητον κύτταγμα, βλέμμα· ἐν γένει, ὅστις ἔχει εὔμορφα, τερπνά, θελκτικὰ ὀμμάτια, Ὁμ. Ὕμν. Ε. 19. Ἡσιόδ. Θεογ. 16. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Παραβλ. ἑλίκωψ.

*Ἑλικοβόστρυχος, ὁ, ἡ (βόστρυχος). Ὅστις ἔχει πλοκάμους, ἢ πλεξούδας τῶν μαλλιῶν στρεφογυριστάς, κατσαρωτάς, Ἀριστοφ. Θεσμ.

Ἑλικογραφέω, Μλ. -ήσω (γράφω). Σχηματίζω γραμμὴν ἑλικοειδῆ· στρέφομαι καγγελωτά, κάμνω καγγέλια κινούμενος· ἐπὶ ποταμῶν, Ἀγαθημ. 2, 10.

Ἑλικόδρομος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι τρέχει, κινεῖται καγγελωτά· ὅστις τρέχει ὁλόγυρα.

Ἑλικοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος), ποιητ. εἰλικοειδής. Πᾶν τι ὅμοιον μὲ ἕλικα, στρεφογυριστόν, κουλουριαστόν, Ἐπίρρ. ἑλικοειδῶς.

Ἑλικόεις, όεσσα, όεν (ἕλιξ), ποιητ. εἰλικ. = τῷ προηγμ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι στρεφογυρισμένον καθὼς ὁ πάτος τοῦ κοχλίου, σάλιαγκα.

*Ἑλικοκέρατος, ὁ, ἡ (κέρας). Ὅ,τι ἔχει στρεφογυριστὰ κέρατα.

*Ἑλικόῤῥοος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ἐπὶ ὑδάτων ὅσα εἰς τὸ τρέξιμόν των σχηματίζουν καγγέλια.

Ἑλικός, ή, όν, = ἑλικτός. Κλωθογυρισμένος, κουλουριασμένος. πᾶν ὅτι στρεφογυρίζεται, κουλουριάζεται, ἔρχεται ὁλόγυρα ὡς φοῦρλα.

Ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ. Πανδήποτε στρεφογυρισμένον, κουλουριασμένον, στρεφογυριζόμενον, κουλουριαζόμενον σῶμα· ἐξαιρ., βραχιόλια, ἐνώτια, τὸ κοιν. σκουλαρίκια.

Ἑλικτός, ή, όν (ἑλίσσω). Πᾶν τι τυλικτόν, κλωθογυρισμένον, κουλουριασμένον, λυγισμένον, Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 192. ἰδὲ ἑλικός.

*Ἑλικώδης, ὁ, ἡ, = ἑλικοειδής.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ (ἑλίσσω). Νῆμα τὸ ὁποῖον μαζεύει τις ἀπὸ τὴν ῥόκαν εἰς τὸ ἀδράχτι, Ἡσύχ. — 2) Ὄργανον μουσικὸν τετράγωνον μὲ ἐννέα χορδάς, Πτολεμ. Ἁρμ. Β. 2. Ἀριστείδ. Μουσ. Γ. σελ. 117.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ. Τὸ ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ, κοινῶς Ζαγόρα, ἀπὸ Ἡσιόδ. Ἔργ. 637. Θεογ. 2, 23, περίφημον ὡς καθέδρα τῶν Μουσῶν· ἀφ' οὗ

Ἑλικωνιάδες, ων, αἱ, κατὰ καὶ ἄνευ τοῦ, παρθένοι. Αἱ κατοικήτριαι τοῦ Ἑλικῶνος, αἱ Μοῦσαι, Ἡσιόδ. Ἔργ. 656. Θεογ. 1.

*Ἑλικωνίδες, αἱ = Ἑλικωνιάδες· ἰδὲ Περτίου προλεγόμ. 4, σελ. 212.

*Ἑλικώνιος, α, ον. Ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Υ, 404, κατὰ τοὺς πάλαι ἑρμηνευτάς, ἀπὸ τῆς Πελοποννησιακῆς χώρας, ἢ πόλεως Ἑλίκης, ὅπου ἐτιμᾶτο ἐξαιρ., Ἰλιάδ. Θ, 203. ἰδὲ ἐξ ἐναντίας Ilgen ἐν Ὁμ. Ὕμν. κγ'. 3. σελ. 588.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ ἑλίκωψ, Ἰλιάδ. Α, 88.

*Ἑλικωπός, ὁ, ἡ, = ἑλίκωψ.

Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω, ὤψ). Ὅστις ἔχει εὔστροφα ὀμμάτια, ἀγρήγορον, ζωηρόν, ὑγρόν, ἢ ὀγλίγωρον καὶ χαρίεν βλέμμα, νεανικῆς ζωηρότητος καὶ εὐτολμίας ἀκμὴν πνέον· ὅθεν «ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ» εὔτολμοι, ῥωμαλέοι Ἕλληνες, Ἰλιάδ. Α, 389. Γ, 190. καὶ ὡς ἰδιαίτ. θηλ. «ἑλικώπιδα κούρην» Α, 98., Ἱλαρόφθαλμος, εὔχαρι καὶ φαιδρὸν βλέμμα ἔχουσα, ἐν Ὀδυσ. δέ, οὐδεὶς ἀμφοτέρων τῶν τύπων ἀπαντᾶται που, ἀλλὰ παρ' Ἡσιόδ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. ὡς ἐπίθετ. τῶν Μουσῶν ἐξαιρ., τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τῶν νεανικῶν ὡραίων χορῶν.

Ἑλινύες, αἱ· ἔτι δὲ καὶ ἐλλινύες. Ἡμέραι καταπαύσεως ἀπὸ τῶν ἔργων, ἡμέρ. ἀναπαύσεως, τὸ Ἰταλ. φέριαι, κοινῶς σχόλη, ἑορτή, Πολύβ. ΚΑ'. 1. τὸ τῶν Ῥωμαίων Supplicatio (ἰδὲ ἑλινύω).

*Ἕλινος, ὁ (ἑλίσσω). Τὸ ἑλικοειδὲς καὶ λεπτόν, τὸ ὁποῖον φύεται εἰς τὰς κορυφὰς τῶν κλημάτων ἀμπέλου, κοινῶς ψαλίδα, ἀμπελοβλάσταρον, καὶ ἡ ἰδία ἀμπελόβεργα.

Ἑλινύω, ἢ ἐλινύω, ψιλμ. Μλ. -ύσω, Ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, ἑορτάζω, ἔχω σχόλην, κάθομαι ἀργός, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἴωσι, Wess. ἐν Ἡροδ. 1, 67. 7, 56. 8, 71. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πινδ., ὅθεν ξεκουράζομαι, κοιμῶμαι. — 2) Διστάζω, ἀργοπορῶ, ἀναβάλλω, ἀμελῶ, ἀναστέλλω, ἢ κρατῶ τι ὀπίσω, ἐμποδίζω, Παλαιο. Καλλ. Οὐρτ. (τὸ υ, ἐν τῷ ἐνεστ. μὲν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐν τῷ Μλ. καὶ Ἀορ. δέ, ἀεὶ μακρ. Boeckh ἐν Πινδ. Νμ. 5, 1. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ εὑρηται καὶ ἑλιννύω, ἀλλὰ τὸ ἰῶτα ἐστὶ καθ' ἑαυτὸ μακρ. Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 502.)

Ἑλινοφόρος, ὁ, ἡ. κλαδοφόρος. Νόννος Διονυσ. ις'. 5. 21. ἀντὶ κλημοφόρα.

Ἕλιξ, ικος, ἡ, ὡς Οὐσιαστικ. ἐν γένει, Πανδήποτε πρᾶγμα γυριστόν, κουλουριαστόν· παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον ἐν Ἰλιάδ. Σ, 401. Βραχιόλια, ἡ ἐνώτια, τὸ κοιν. σκουλαρίκια, ὡς τό, ἑλικτήρ, παραβλ. Ὁμ. Ὕμν. Ἀφροδ. 87. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. κατὰ διαφόρους ἀναφοράς· Συστροφὴ ὕδατος, ὅταν εἴς τινα μέρη, ποταμῶν μάλιστα, στρεφογυρίζηται τὸ νερόν, τὸ κοιν. βοῦρλα ἢ βούρλισμα· Στρόμβος, κοινῶς στρόφος· Καμπύλωμα· κυκλοειδὴς κίνησις. Ψαλίδα εἰς τὰς κορυφὰς ἀμπελοκλημάτων, κισσοῦ ἤτοι μπρούσκλα, ἥτις. Πλεξίδα, ἡ πλεξούδα μαλλιῶν· στρεφογυριστὰ βραχιόλια. Τὸ κουλούριασμα ὄφεως. «ἕλικες στεροπῆς», Τὰ καγγέλια τῆς ἀστραπῆς, Αἰσχύλ., «ἕλικες ἄστρων» Ἡ ἀνακύκλησις ἢ περιφορὰ τῶν ἄστρων· ὁδός, ἡ στράτα καγγελωτή. Τὸ στρεφογύρισμα εἰς τὰ ἔνδον τῆς τρύπας τοῦ ὠτίου. Τὸ κουλουριαστὸν σχῆμα τῶν ἐντέρων εἰς τὴν κοιλίαν. Ἐξαιρ. δὲ — α') εἶδος τι κισσοῦ, κοινῶς μπρούσκλα, ἥτις. — β') ἡ ἰτέα, ἡ ἰτιὰ τὸ δένδρον, ὡς τό, ἑλίκη. — γ') ἐξέλικτρον, εἶδος πολυπλόκου μηχανήματος, ἤτοι μηχανὴ διὰ τῆς ὁποίας σύρουσι μὲ εὐκολίαν βάρη, Πλουτ. Τροχός, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ πηγάδια διὰ νὰ ἀντλῶσι νερόν, ἄλλως καὶ κοχλίας ὀνομαζόμ. — δ') παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Θόλος, καμάρα, ὡς τό, εἴλημα. — ε') ἑλικοειδὴς γραμμή, Μαθημ. — Ποιητ. εἶλιξ. (ἑλίσσω, εἰλέω.)

*Ἕλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ἐπιθ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς κύκλος, γυριστόν, κουλουριαστόν, λυγιστόν, καμπύλον, κατσαρωτόν, δακτυλιδωτόν, ἢ κρικελωτόν, καγγελιστόν· ὁ Ποιητὴς χρῆται τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ καὶ ἐπὶ βοῶν, τοῦ ὁποίου τὴν σημασ. τινὲς μὲν ἀποδίδουσιν εἰς τὰ κυρτά, ἢ στραβὰ σκέλη τοῦ ζώου, ἄλλοι δέ, ὀρθότερον, εἰς τὰ καμπύλα, γυρτὰ καὶ εὐπρεπῶς στρεφογυρισμένα κέρατα αὐτοῦ, Γραγ. 3, 55.

*Ἕλιξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ στρεφογυρίζῃ, κουλουριάζῃ, περιτυλίγῃ τις τίποτε.

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, ων, τὸ (κέρας). Πᾶν ὅ,τι ἔχει στρεφογυρισμένα κέρατα.

Ἑλιξόπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅστις περιπατεῖ στρεφογυριστάς, ἢ καγγελιστὰς ὁδούς, στράτας, Πρόκλ. Ἀνάλεκτ. Β', σελ. 442.

Ἑλίσσω, Ἀττ. ἑλίττω, Μ. ξω. Ἐπι. καὶ Ἰων. εἱλίσσω (ἕλιξ, εἰλέω). Γυρίζω, στρεφογυρίζω, παρ' Ὁμ. κατ' ἐνεργ. διαθ. ἀεὶ ἐπὶ ἵππων ἁμάξης, Γυρίζω, στρέφω, κυβερνῶ διοικῶ τὰ ἄλογα περὶ τὸν καμπτῆρα, ἢ τὸ τέλος τοῦ ἱπποδρόμου, τοῦ σταδίου, Ἰλιάδ. Ψ, 309. 466. ἑλιχθείς, Ὅστις γυρίζει, στρέφεται μὲ ὁρμὴν πρὸς τὸν ἐχθρόν. «οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον ποτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν,» Ἰλιάδ. Μ, 74. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐν γένει, Στρέφω, γυρίζω, κυλίω, κουλουριάζω, λυγῶ, τυλίγω, πλέκω, συμπλέκω, σείω, κουνῶ σφοδρά. «πέπλ κισσῶν, πλοίου, Σχολ. Αἰ. 358. «ποῖ σπείρας ἑλίττων πλάταν,» ὅθεν καί, Περιτυλίγω, περικυκλόνω. Ἀμεταβ. χρῆται τῇ λέξ. Εὐριπ. Ὀρ. 1285. Παθητ. καὶ μέσ. Κυλίομαι, στρεφογυρίζομαι, στρέφομαι, γυρίζω ὀγλίγωρα ἐδῶ κ' ἐκεῖ· τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ἰλιάδ. Θ, 340. Μ, 49. 408. 467. Ρ, 725. Σ, 372. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ σημασ. ἑλαφρᾶς, εὐκινήτου καὶ προθύμου δραστηριότητος. Προσκληθ. τοῦ, ἔνθα καὶ ἔνθα, Ὀδυσ. Τ, 24. 25. «πᾶτρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.» Ἐπὶ ἀγριοχοίρου, «ἠθαλεροὺς τ' αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας», Ἰλιάδ. Γ, 284. Ἐπὶ δράκοντος, «σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ», Χ, 95. «ἑλισσομένη περὶ καπνῷ» Ἡ ῥάβδος τοῦ ποιμένος, ἡ ὁποία, ὅταν τὴν ῥίπτῃ ὁ βοσκὸς μὲ δύναμιν, στρεφογυρίζεται εἰς τὸν ἀέρα ὅσῳ νὰ πέσῃ κάτω, Ἰλιάδ. Ψ, 846. Καὶ παθητ. «ἑλισσόμενος κατὰ δίνας» Στρεφογυριζόμενος ἀπὸ τὴν βοῦρλαν τοῦ νεροῦ, Φ, 11. Κατὰ μέσ. διαθ. ὅμως καί, «κεφαλὴν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος» ἐν ἐνεργητ. σημασ. Νὰ ῥίψῃ, πετάξῃ τις κεφαλὴν τινα ἀνθρώπου ὡς σφαῖραν, Ἰλιάδ. Ν, 204. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πινδ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, Κάμνω τίποτε καμαρωτόν, θολογυριστόν, ἐσχαρωτόν.

Ἑλίτροχος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω, τροχός) σύριγξ, Ὁ ἄξονας, ὁ ὁποῖος στριφογυρίζει τὸν τροχόν. Αἰσχύλ. Ἱκ. 207.

*Ἑλίφθεν, Αἰολ. γ'. πρόσ. πληθ. παθ. ἀόρ. α. τοῦ λείπω, ἀντὶ ἐλείφθησαν.

Ἑλίχρυσος, ὁ. (ἕλιξ, χρυσός) Φυτόν τι ὅμοιον μὲ κισσόν, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνθος, ἢ ὁ καρπὸς εἶναι κίτρινος ὡς τὸ χρυσάφι. Διοσκορ. Δ. 57.

Ἑλκαίνω, Μλ. -ανῶ (ἕλκος) Πάσχω ἀπό τινα πληγήν, εἶμαι πληγωμένος, Αἰσχύλ. Χοηφ. 833. «ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ», ἀφ' οὗ

Ἕλκανον, τό. = ἕλκος. ἀφ' οὗ

Ἑλκανόω, = ἑλκαίνω, Ἡσύχ. «ἑλκανωθεὶς ὑπὸ πυρός».

Ἑλκεσίπεπλος, ὁ, ἡ. (ἕλκω, πέπλος). Ὅστις ἔχει μακρὸν φόρεμα ὥστε σύρεται, σβαρνίζεται κατὰ γῆς ὀπίσω. Ἐπιθ. εὐγενῶν Τρωάδων. Ἰλ. Η. «Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους».

*Ἑλκεσίχειρος, ὁ, ἡ (χείρ) Πᾶν ὅ,τι σύρει, τραβᾷ τὸ χέρι «ἕλκετ. τρύπανον» Φιλ. Θ. 15, 5.

Ἑλκετρίβων, ωνος, ὁ (τρίβων) Ὅστις σύρει,

σβαρνίζει τὸν τρίβωνα τὸ ἰταλ. μαντέλλον, σκωπτικὸν ἐπίθ. Λακεδαιμονίου τινός. Πλάτ. Κωμικ. Εὐστράτ. παρ' Ἀριστ. Ἠθικ. σελ. 58. (-◡◡-)

*Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ (χιτών). Ὅστις φορεῖ μακρὺ φόρεμα ὥστε σύρεται κατὰ γῆς, ἐπίθ. τῶν Ἰώνων, Ἰλδ. Ν, 685. (ι)

Ἑλκέω, Μλ. -ήσω, τὸ ἕλκω κατ' ἐπίτ. Σύρω, τραβῶ, σβαρνίζω, ξεσχίζω τι, κατὰ ὑπερσυντ. Ἰλδ. Ρ, 395, κατὰ Μλ. Ρ, 558. Χ, 336. — 2) Σύρω, σβαρνίζω αἰχμάλωτον, Ἰλδ. Χ, 62. ὅθεν ἐν γένει, βιάζω, δυναστεύω, κακομεταχειρίζομαι. ἐξαιρ. ἀτιμάζω γυναῖκά τινα, κλητικὰ ἥλκησεν Ἠθέλησε νὰ τὴν βιάσῃ, Ὀδσ. Δ, 580. Κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατ. σπανιώτατον· παρβλ. ἑλκητὸν· κυρίως δὲ μόνον παρὰ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς χρήσιμον, ἀλλ' οὐ χρῶνται οἱ μεταγεν. τῷ, ἑλκύω. ἀφ' οὗ

Ἑλκηδόν, Ἐπίρρ. Συρτά, τραβεχτά, σβαρνιστά· τραβῶντας ὀπ' ὀλίγ' ὀλίγον, σπρώχνοντας καὶ ἐναντίως τραβῶντας· πύξ τε καὶ ἑλκηδόν, Γροθοκτυπητὰ καὶ παλευτικά, ἀντὶ πὺξ πάλῃ, Heim. ἐν Ἡσδ. Ἀσ. 302. παραβλ. Ἰλ. Ψ, 715.

Ἑλκηθμός, ὁ. Σύρσιμον, τράβηγμα, σβάρνισμα, ξέσχισμα, Παθ. Τὸ νὰ σύρηται, σβαρνίζηταί τις αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς· τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις καταχρήσεις, Ἰλδ. Ζ, 465. πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι.

Ἕλκηθρον, τό. Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε΄. 8. Μέρος τι τοῦ ἀλετρίου, ἴσως, = ἔλυμα.

Ἕλκημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐσύρθη, ἡρπάχθη, ἠχμαλωτίσθη, ἐκουρσεύθη· λάφυρον.

*Ἑλκητήρ, ῆρος, ὁ. Τραβηχτής, ὅστις σύρει, τραβᾷ τι, μόνον παρὰ Φαν. ἐπ. 4, 5. κτένας ἑλκητῆρα Ἡ βωλοκόπη, ἤτοι τὸ κτένι, ἢ ξυστρόνα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ γεωργοί.

*Ἑλκητον, γ΄. δυϊκ. πρσ. ἐνργ. Παρατ. τοῦ, ἕλκω· ἄρα παρὰ τό, εἱλκέτην, Ὀδσ. Ν. 32. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐπέκτασις αὕτη τοῦ ε εἰς η ἀντιβαίνει πάσῃ ἀναλογίᾳ, γράφουσιν ὀρθότερον ἑλκῆτον, παρὰ τὸ ἑλκέω.

Ἑλκοποιέω, Μλ. -ήσω. Πληγόνω, κάμνω πληγάς, ἢ ἀνοίγω πάλιν τὴν ἰατρευμένην πληγήν. Τροπ. Ἀνακαλῶ εἰς τὴν ἐνθύμησιν, ἐνθυμίζω ἀλησμονημένον κακόν, ἢ λυπηρόν τι· παρὰ τὸ

Ἑλκοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, προξενεῖ, πληγάς, ἢ τὰς κάμνει νὰ ἐμπυάζουν, μαζόνουν.

Ἕλκος, εος, τό. Πληγή, ἐν Ἰλδ. πολλάκις, ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ· πλ. ἕλκος ὕδρου Ἡ ἀπὸ τὸ δάγκαμα τοῦ ὀφιδίου προερχομένη ἐμπυαστικὴ πληγή, Ἰλδ. Β 723. Ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀπόστημα, πρίσμα μὲ ἔμπυον, ἐμπυασμένη πληγή, τὸ Ἰταλ. οὔλτσερα· βλάψιμον, ἢ σπάσιμον· ἀφ' οὗ

Ἑλκόω, Μλ. -ώσω. Προξενῶ ἀπόστημα, κάμνω πρίσματι, ἢ πληγήν τινα νὰ ἐμπυάσῃ.

*Ἑλκτέον, ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, ἕλκω, Πλάτ. Πολ. 2, σλ. 365. C.

Ἑλκτικός, ή, όν (ἕλκω). Πᾶν ἐπιτήδειον, ἱκανὸν νὰ τραβᾷ, σύρῃ· πλ. ἑλκτικὰ ὄργανα, φάρμακα.

Ἑλκτός, ή, όν. (ἕλκω). Τραβηγμένος, διὰ τράβηγμα, τραβηχτός. Πᾶν ὅ,τι ἐτραβήχθη, ἠμπορεῖ νὰ τραβηχθῇ.

Ἑλκύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἕλκος, Πληγίτσα.

Ἑλκυθμός, ὁ, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἑλκηθμός.

Ἕλκυσις, εως, ἡ (ἑλκύω). Τὸ νὰ τραβᾷ, σύρῃ, σβαρνίζῃ, σχίζῃ, ξεσχίζῃ τις τίποτε.

Ἕλκυσμα, ατος, τό. Τὸ τραβηγμένον, συρμένον, π. χ. τὸ γνεσμένον μαλλί. — 2) = σκωρία, ἡ ἀκαθαρσία ἀναλυθέντος ἀργύρου, ἐπειδὴ τὴν ἐύγαζον ἀπὸ τὸ χωνὶ τραβῶντές την μὲ τὴν σπαλίδα, Διοσκορ. Ε΄. 1.1.

Ἑλκυσμός, ὁ, = ἑλκηθμός.

Ἑλκυστάζω, Μ. άσω, ποιητ. ἀντὶ ἕλκω. Σύρω, τραβῶ, σβαρνίζω σχίζω, Ἰλ. Ψ, 187. καὶ Ω, 21. πολλάκις ἑλκυστάζω.

Ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ. Πᾶν ὁποῖον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον σύρομεν, τραβῶμεν τίποτε, ἐξαιρέτως ὁ χαλινός, ἢ καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. συνηθ. καπίστρι, ἄλλως καὶ ῥυτὴρ λεγόμενον. — 2) ὡς ἐπιθ. Ὅστις σύρει, τραβᾷ τι.

Ἑλκυστικός, ή, όν. Ὅ,τι σύρει, τραβᾷ, εἶναι ἐπιτήδειον νὰ σύρῃ, τραβᾷ τίποτε· ὁ σύρων, τραβῶν τι πρὸς ἑαυτόν, Διοσκ. Ε΄. 10.

Ἑλκυστικῶς, Ἐπίρ. μὲ ἑλκυστικὸν τρόπον· τραβηχτά, συρτά.

Ἑλκυστίνδα, Ἐπίρρ. = διελκυστίνδα, Εἶδος παιγνιδίου. Ζήτ. τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ παρ' Εὐσταθ. σελ. 1111. ἐν Ἰλ. Ρ.

*Ἑλκυστός, ή, όν. Πᾶν τραβηγμένον, συρμένον· τράβηγμα, σύρσιμον ἐπιδεχόμενον· παρὰ τὸ

Ἑλκύω, Μ ύσω, = ἕλκω, νεώτερος τύπος, κατὰ πρῶτον παρὰ Πιδ. καὶ Ἡρόδ. ἐπὶ χορῶν, ἢ χορικῶν σχημάτων. πλ. ἑλκύσαι κορδακα, Ἀριστφ. Εἰρ. 326. Ἐν τῷ ἐνεστ. ὀλίγον χρήσιμ. χρησιμοπ. ὅμως κατὰ Μλ. καὶ Ἀόρ. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. δίχρ. ἐν τῷ Μλ. καὶ Ἀορ. δὲ συνήθ. βραχ. οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πιδ. Νεμ. 7, 15. Παρβλ. Herm. ἐν Ἀριστφ. Νφ. 536.)

Ἕλκω, Μ. ξω. Ἀορ. εἷλξα, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ ἑλκύω, Μλ. -ύσω, συνήθ. ἀόρ. εἵλκυσα, παθτ. ἀόρ. εἱλκύσθην, Πρκμ, παθ. εἵλκυσμαι· ποιητ. ἑλκέω καὶ ἑλκυστάζω. Σύρω, τραβῶ, σβαρνίζω, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων, ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παρασημασ. τοῦ, μὲ κόπον, μὲ βίαν. πλ. ἕλκειν τινὰ ποδός Τὸ νὰ τραβᾷ τινά τις εἰς, ἀπό, ἢ πρός τίποτε· ἕλκειν τινὰ ποδός, ποδοῖιν, ποδῶν· Τὸ νὰ σύρῃ, σβαρνίζῃ τίς τινα τραβῶντάς τον ἀπὸ τὰ ποδάρια, Ἰλδ. Ν, 383. Σ, 537. Ὀδσ. Π, 276. τὸ δὲ νάρστρον νειοῖο ἑλκέμεν Τὸ νὰ σύρῃ τις τὸ ἀλέτρι, νὰ ὀργόνῃ, Ἰλδ. Κ, 353. παραβλ. Ψ, 518. Τραβῶ, τανύζω τὴν χορδὴν τοῦ τόξου, Ἰλδ. Δ, 122. Ὀδσ. Φ, 419. πλ. ἱστίου Τραβῶ, ἀνοίγω τὰ πανία τοῦ καραβίου, τὰ ἄρμενα, Ὀδσ. Β, 426. Τραβῶ τὸ ζύγι ζυγιάζωντας τίποτε, Ἰλδ. Θ, 72. Χ, 212. Ἐξαιρ. παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα τραβοῦν ἀπὸ τὴν ξηρὰν καὶ τὰ ῥίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐπὶ ἁμαξῶν, καὶ νεκρῶν σωμάτων, τὰ ὁποῖα σβαρνίζουν εἰς ἀτιμίαν· καὶ ἐπὶ αἰχμαλώτων, Ἰλδ. Χ, 65. ἐπὶ πάλης, ἢ παλεύματος, Ἰλδ. Ψ, 715. παρβλ. ἑλκηδόν. Σύρω κατόπιν, ὅ ἐστι κάμνω νὰ μοὶ ἀκολουθῇ τίποτε, Ἰλδ. Θ, 486. μετὰ δοτικ. τοῦ μέσου ἢ τοῦ ἐργαλείου, μὲ τὸ ὁποῖον τραβᾷ τις τὸ ἀκολουθοῦν, Br. ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 365. 772. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. Σχίζω, ξεσχίζω τι τραβῶντάς το. πλ. χλανίδαν Σβαρνίζω ὀπίσω τὸ φόρεμα, τοῦτ' ἔστι τὸ φόρεμα εἶναι καμωμένον ὥστε νὰ σύρηται, σβαρνίζηται ὀπίσω, ποσμνίως χλανίδα ἕλκων, Μεγαλοπρεπῶς σβαρνίζων ὀπίσω τὸ φόρεμα, Ἀθήν. παραβλ. ἑλκεσίπεπλος, ἑλκεχίτων. Ἔτι δὲ πλ. ἕλκω κλῆρον, Τραβῶ, εὐγάλλω τὸν λαχνόν. πλ. πλινθουργεῖν Κάμνω, κατασκευάζω πλιθιά. πλ. ἔρια Γνέθω, ξαίνω, τὸ κοινῶς ὑγραίνω, λαναρίζω μαλλί. πλ. γάλα Βυζάνω· ἐν γένει, Πίνω χωρὶς νὰ παίρνω ἀνάσασιν, ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. τραβῶ, τσευτσευνίζω, σφουγγίζω κοινῶς. πλ. ταῖς ῥισίν Τραβῶ 'ς τὴν μύτην, μυρίζω πλ. γυναῖκας Ἐραδίζω εἰς ἀσέλγειαν, ἀναπληρόνω τῆς φράσεως διὰ τοῦ, πέπλων, ὡς τό, περᾶν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βιάζω αὐτήν. παρβλ. ἑλκέω, ῥυστάζω. Ἐν γένει, Ἕλκω, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου τινά, τὸν ξεγελῶ μὲ δόλωμα, ἢ μὲ μαγικὰ μέσα καὶ τρόπους, πλ. ἕλκομαι ἦτορ, Πιδ. παρβ. Δυρτ. 2, 17. Jac. ἐν Ἀνθ. Παλατ. σλ. 604. Ἐπὶ βάρους, Ζυγιάζει, τραβᾷ, τοῦτ' ἔστι εἶναι βαρύ, ἔχει βάρος. πλ. ἕλκει πλεῖον Ζυγιάζει περισσότερον, εἶναι βαρύτερον· πλ. ἕλκω βίοτον Ζῶ τὴν ζωήν μου μὲ κόπους, μὲ ταλαιπωρίας, ἄθλια. πλ. προφάσεις Εὑρίσκω μεγάλας προφάσεις, προφασίζομαι φαρδυὰ καὶ πλατυά. πλ. βάσιν Κάμνω ἥσυχα βήματα, διασκελεια. πλ. κέρδακας, Τραβῶ τὸν χορόν, χορεύω πάλι τὸν κέρδακα χορόν, ἰδὲ κορδαξ. πλ. ὄνομα Τραβῶ ἤτοι ἔλαβα, ἔχω τὸ ὄνομά μου, παράγεται τὸ ὄνομά μου ἀπό τινα, ἢ ἀπὸ τίποτε, Διον. Παρηγ. 42. — 2) Ἀμεβ. πλ. ἕλκει τι τινι, Ὁμοιάζει μὲ τίποτε, ἢ κλίνει πρὸς τίποτε, ὡς καὶ συνήθως λέγομεν, αὐτὸς τραβᾷ πρὸς τὸν τάδε, ἀντὶ τὸν ὁμοιάζει εἰς τὰ ἰδιώματα· πλ. θυρίς ἕλκειν, Τὸ παραθύρι τραβᾷ ἀέρα, Θεόφρ. σελ. 400. — 3) Μέσ. πλ. ξίφος ἕλκομαι Σύρω, τραβῶ, εὐγάζω τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ θηκάρι, Ἰλδ. Α, 194. 210. ἑλκομ. χαίτας ἐκ κεφαλῆς Μαδῶ τὰ μαλλία μου, Ἰλδ. Κ, 15. πλ. δίφρον πυρὸς ἀσσοτέρω Τραβῶ τὸ σκαμνὶ κοντότερα 'ς τὴν φωτιάν, διὰ νὰ καθήσω κοντ. εἰς τὴν φωτ. Ὀδσ. Τ, 506. — Σύρω, τραβῶ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου· μαζόνω διὰ χρείαν μου· αὐτικειοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι κτίμας, ἄφενος ἕλκομαι Οἰκειοποιοῦμαι τιμάς, ἐπιθέλω νὰ δείξω ὅτι μοὶ ἀνήκουν· συνάζω, μαζόνω περιουσίαν, πλούτη, πλ. δ' ἀδίκησιν ἀργμασιν τιμάς, μήτ' ἀρετὰς ἕλκεο, μήτ' ἀφαιρέσει· Θεογν. — Παθτ. Ἐπὶ ξύλων, Τραβιέται, ἢ τραντίζει ἰσιά, ἢ στραβά, Θεοφρ. ε΄. 7. — β') Ἐπὶ ὑδάτων, τρεχούμενα νερά· Τραβιέται, ξεχύνεται, ξετρέχει, Λυσφρ. 702. (ὁ Παρατ. εἷλκον παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσιν οὐδέποτε μετ' αὐξήσεως, ἀλλ' ἀεὶ ἕλκον, ἕλκετο καὶ λ.)

Ἑλκώδης, ὁ, ἡ (ἕλκος, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ πληγήν, ἢ πρίσμα ἐμπυαστικόν, μὲ ἀπόστημα.

Ἕλκωμα, ατος, τό (ἑλκόω). Πᾶν ὅ,τι ἐπληγώθη, ἐμπυάζει· τὸ πληγωμένον, ἐμπυάζον μέρος ἢ μέλος· ἀφ' οὗ

Ἑλκωματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πληγάς, πρίσματα, ἢ ἀποστήματα, Διοσκ.

Ἕλκωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἤ τι πληγήν, πρίσμα, ἢ ἀπόστημα· πλήγωμα, πληγή, Θεόφρ.

Ἑλκωτικός, ή, όν, = ἑλκωματικός, Πλτχ.

*Ἔλλαβε, ποιητ. ἀντὶ ἔλαβε, ἀόρ. β΄. τοῦ λαμβάνω, Ὅμ.

*Ἑλλαδάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιγρ.

Ἑλλαδικός, ή, όν (Ἑλλάς) = Ἑλληνικός.

Ἐλλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (ἐν, λαμβάνω, ἀνμλ.). Λαμβάνω, πιάνω, κρατῶ στερεά, δένω. Μσ. πλ. ἐλλαμβάνομαι, μετὰ Γενικ. Πιάνω, κρατῶ τίποτε σφικτά, Διοσκ. Δ. 184 καὶ 183.

Ἐλλαμπρύνω, Μλ. -υνῶ (λαμπρύνω). Λαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρὸν μέσα, συνήθ. κατὰ μέσ. διαθ. ἐλλαμπρύνομαι, μετὰ δοτικ. Γίνομαι λαμπρός, ἔνδοξος, περιφανὴς μὲ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνδόξου τινὸς κατορθώματος, καυχῶμαι διά τι, κάμνω ἐπίδειξιν, Φάλαρ. πλ. ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισι· ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ, Ἑρμογ.

Ἐλλαμπτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ κάμνῃ λάμψιν, Ἐπίρ. ἐλλαμπτικῶς· παρὰ τὸ

Ἐλλάμπω, Μ. ψω (λάμπω). Λάμπω, ἀστράπτω, φωτίζω μέσα, ἢ ἐπάνω που· τὸ ἰταλ. Ἰλλουμινάρω· Μέσ. ἐλλάμπομαι, Λαμπρύνω τὸ ὄνομά μου, γίνομαι περίφημος· μετὰ δοτ. Ἡρόδοτ. Η. 74. κτοῖσι νησοῖς ἐλλάμψεσθαι· ἀφ' οὗ

Ἔλλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις, φώτισμα, φέξιμον μέσα, ἢ ἐπάνω που· φῶς.

Ἐλλανικός, ή, όν. Δωρ. ἀντὶ Ἑλληνικός. — 2) κύρ. ὄνομ. Λεσβίου τινὸς ἀρχαίου ἱστοριογράφου (ἡ προφ. τοῦ κυρ. ὀνομ. ἐστὶ κατὰ μὲν Α. Bekk.

ἐν Θεογνιδ. 3, σλ. 1369. Posthom. ἐν Τζέτ. 778, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 670, Osann ἐν Φιλμ. σελ. 250, – – – υ, κατ. Avien. ora marit. 43, δὲ, – – υ υ)

Ἑλλανοδίκαι, ῶν, οἱ ('Ελλην, δίκη). Οἱ πρώτιστοι ἐννέα κριταὶ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσιν, οἵτινες ἐκαθίζοντο πορφύραν περιβεβλημένοι, ἵνα κρίνωσι τὰ τῶν ἀθλητῶν· Παυσαν. Δ. 2) Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο εἰς τὸν πόλεμον οἱ κριταὶ τῶν φιλονεικιῶν, ἢ διαφορῶν, ὅσαι συνέβαινον μεταξὺ τῶν συμμάχων, Ξενοφ. Λακ. Πολιτ. ΙΓ΄. (ᾱ) ἀφ' οὗ

Ἑλλανοδικέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι Ἑλλανοδίκης, Παυσαν. Ἠλιακ. Α΄. καὶ Β΄.

Ἑλλάς, άδος, ἡ. Ἡ πατρὶς τῶν Ἑλλήνων, Ἑλλάς. Κατ' ἀρχὰς ἐκαλεῖτο μόνον ἡ ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος, υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ἐν Θεσσαλίᾳ κτισθεῖσα καὶ ὑπ' αὐτοῦ Ἑλλὰς ὀνομασθεῖσα πόλις· εἶτα ἐκλήθη ὡσαύτως καὶ ὅλον τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατῴκουν οἱ Μυρμιδόνες, τὸ ἄλλως Φθιῶτις καλούμενον, Ὅμ., τέλος δὲ ὠνομάσθη Ἑλλὰς καὶ ἅπασα ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος, πλὴν τῆς Πελοποννήσου, μέχρι τῆς Θεσπρωτίας, ἐξαιρέσει τῆς Θεσσαλίας, Ἡσδ. Ἔρ. 526. Ἡρδτ. 8, 44, 47. ἰδὲ Ἕλλην· τὸ δὲ, ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, ἐλέγετο ἀντιθετ. τῷ, ἡ μεγάλη Ἑλλάς, Πλουτχ. Τιμολ. 57. — 2) ὀνμ. κύρ. γυναικός.

*Ἑλλάς, άδος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἑλληνικός, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τρy.

*Ἑλλάς, άδος, ἡ, καὶ εἰλάς (ἔλλω, εἰλέω) = δεσμός, ἀφ' οὗ ἐλλεδανός.

*Ἔλλαχε, Ἐπ. γ΄. ἑνικ. προσ. ἀόρ. β΄ τοῦ λαγχάνω, ἀντὶ ἔλαχε.

Ἑλλεβοριάω, Μλ. -άσω (ἐλλέβορος). Ἔχω χρείαν ἐλλεβόρου, κοιντ. σκάρφης, εἶμαι παράφρων δηλαδή.

Ἑλλεβορίζω, Μ. ίσω. Ἰατρεύω τινὰ διὰ τοῦ ἐλλεβόρου· τοῦτ' ἔστι τὸν σωφρονίζω, ἰατρεύω τὴν τρέλλαν του, τὸ κοιντ. τὸν μαθαίνω γνῶσιν. Δημοσθ. περὶ Στεφ. οὐκ σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις;

Ἑλλεβορισμός, οῦ, ὁ. Ἡ θεραπεία διὰ τοῦ ἐλλεβόρου.

Ἑλλέβορος, ου, ὁ. σπανιώτερον ἐλλέβορος ψιλοῦμ. Κυρίως ἡ ῥίζα τοῦ οὕτω καλουμένου φυτοῦ, ἥτις εἶναι δύο εἰδῶν κατὰ τὸ χρῶμα, μαύρη δηλ. καὶ ὑπόλευκος, ἀσπρωπερή· καὶ ἐκείνην μὲν Σκάρφην καλεῖ ἡ κοινὴ συνήθεια, τὴν δὲ ὑπόλευκον Στειρογκότην· οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸν ἐλλέβορον ὡς ἰαματικὸν μάλιστα κατὰ διαφόρων νόσων, ἐξαιρ. ψυχικῶν, οἷον παραφροσύνης, μανίας, φρενοβλαβείας, βραδυνοίας· ὁ ἄριστος ἐλλέβορος φύεται ἐν τῇ Ἀντικύρᾳ νήσῳ τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Ἑλλεδανός, ὁ (ἑλλάς, εἴλω, εἰλέω). Ὁ δεσμὸς μὲ τὸν ὁποῖον συνδέουσιν οἱ γεωργοὶ τὰ δεμάτια τῶν γεννημάτων, Ἰλδ. Σ, 553. Τμ. Δμτ. 456. Ἡσδ. Ἀσ. 29·, ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. παραβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 158.

Ἔλλειμμα, ατος, τὸ (ἐλλείπω). Πᾶν ὅ,τι ἐλλείπει ἀπὸ τίποτε, ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἰς ἀποπλήρωσιν ὅλου τινός· ὑπόλειπον, ἐπίλειπον, τὸ ἰταλ. ῥέστον· τὸ ἐλάττωμα, ἰταλ. δεφέκτον.

Ἑλλειπασμός, ὁ, = ἔλλειμμα, Λουκιαν. Φιλόπ. 20.

Ἑλλειπής, ὁ, ἡ. = ἐλλιπής· ἧττον χρήσιμος τύπος.

*Ἑλλειπόντως, Ἐπρῥ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ἐλλείπω, Λειψά.

Ἑλλειπτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἔλλειψίν τινα, δὲν εἶναι τέλειον· ἰδὲ ἔλλειψις. Ἐπίῤῥ. ἐλλειπτικῶς.

Ἑλλείπω, Μ. ψω (ἐν, λείπω) ἔν τινι. Ἀφίνω τί που ὀπίσω, ἀφίνω τινὰ ἐστερημένον τῆς ἀναγκαίας τῷ βοηθείας μου, τὴν ὁποίαν τῷ ὑπεσχέθην, τὸ κοινότ. ἀφίνω τινὰ 'ς τὴν λάπτην, 'ς τὴν ἐντροπήν. 2) Ἀφίνω, παραιτῶ, τὸ κοινότ. τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε· μετὰ αἰτιατ. ἑαυτῷ πολλὰ ἐλλείπειν Τὸ νὰ στερῇ τις τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ πολλά, νὰ ἀποφεύγῃ, νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἀπολαύσῃ, Ξενοφ. οὐτὰς εἰσφορὰς ἐλλείπειν Ἀπαρνοῦμαι, ἢ ἀμελῶ τοῦ νὰ πληρώνω τὰ δημόσια δοσίματα, λείπω ἀπὸ τὸ χρέος μου, Δημοσθ. ὅπερ ἐντελέστερον, ἐλλείπω ἀποδοῦναι τὰς εἰσφορὰς κτλ. Ἔτι δὲ καὶ μετοχ. οὐκ ἐλλείπει εὐχαριστῶν Δὲν ἀμελεῖ τοῦ νὰ εὐχαριστῇ, δὲν λησμονεῖ, δὲν παραβλέπει τὸ χρέος του, Δμσθ. — 3) μετὰ γενι. Ἔχω, ἢ πάσχω ἔλλειψιν, δὲν ἔχω τι ἀρκετόν· ὡς τὸ, δέω, Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν ἀπὸ τίποτε, μοὶ λείπει τι. Ἔτι δὲ καὶ, λείπω, δὲν κάμνω ὅ,τι πρέπει καὶ ἠμπορῶ νὰ κάμω· οὐδὲν ἐλλείπω προθυμίας Εἶμαι πρόθυμος νὰ κάμω τι ὅθεν — 4) Ἀπολείπομαι, φαίνομαι, ἢ δείχνομαι, ἢ γίνομαι κατώτερος, νικῶμαι ἀπὸ ἄλλον εἴς τίποτε, μένω ὀπίσω· ποῦ μὴν Τρίποδές γ' ἐνέλειπον, Ὅμ. Τμ. Ἀπλ. 213. — ἐλλ. ἔν τινι, Θκδ., Σφάλλω εἴς τι, δὲν τὸ κάμνω ὡς πρέπει, παραβαίνω τι· οὐ τὸ ἐλλεῖπον, Τὸ ὑπόλοιπον· ἁμάρτημα, πταῖσμα, τὸ σφάλμα. Ἐν γένει δὲ, ἐπ' ἀνθρώπων μὲν, κάμνω ὀλιγώτερον τοῦ ὅ,τι πρέπει καὶ ἠμπορῶ· ἐπὶ πραγμάτων δὲ, δὲν ἀρκεῖ, δὲν εἶναι ἀρκετόν. Ἔτι δὲ καὶ μέσως ἀντιθ. τῷ, πλεονάζω.

Ἑλλείχω, Μ. ξω. ἀντὶ λείχω, Ἀγλείφω, κωμικὴ λέξις περί τινος ξένου, ὅστις ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἦτον Ἀθηναῖος πολίτης, Ἡσυχ.

Ἔλλειψις, εως, ἡ (ἐλλείπω). Τὸ νὰ ἀμελῇ τις τίποτε νὰ τὸ κάμῃ. — 2) Τὸ νὰ ἀφίνῃ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται εἰς τελειότητα τοῦ ὅλου· παρὰ Γραμματ. δὲ, ὅταν λείπῃ καμμία λέξις ἀπὸ λόγον ἢ πρότασίν τινα. Ἰδὲ Lamb. Bos. καὶ Schaef. ellipses Graec. 1808. Herm. de ellip. et pleonas. ἐν Wolf. Mus. antiq. stud. 1. Opusc. Vol. 1. καὶ Ἐν Vig. σελ. 869. fg.

*Ἔλλερος, Κατά τινα τῶν διαλέκτων ἀντὶ τοῦ, κακός. Εὐστθ. ἐν Ἰλδ. Ζ, 181.

Ἑλλέσχος, ὁ, ἡ (ἐν, λέσχη). Πασίδηλος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμιλοῦν ὅλοι, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς ὅλων τὰ στόματα, εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν, Ἡρόδοτ. Α΄. 153.

Ἕλλην, ηνος, ὁ. Ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἡσδ. λψ. 28. τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι, καὶ κατὰ πρῶτον οἱ κάτοικοι τῆς Θεσσαλικῆς χώρας Ἑλλάδος, Ἰλδ. Β, 684. ἰδὲ Ἑλλάς, εἶτα δὲ καὶ ἅπαντες οἱ λοιποὶ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες, οἱ προπάτορες τῶν νῦν Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων πολλοὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Κούμα παράλογον χρῆσιν τῆς λέξεως μιμούμενοι, Γραικοὺς καὶ ὄχι Ἕλληνας ἑαυτοὺς παραλογώτατα ὀνομάζουσι. — 2) ὡς ἐπιθ. = Ἑλληνικός ὁ, ἔτι δὲ καὶ ἡ· ἰδὲ Lob. ἐν Αἰ. σελ. 272. παράβλ. Ἑλλάς, τὸ δεύτερον.

Ἑλληνίζω, Μ. ίσω. Μιμοῦμαι τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὰ ἤθη, τὰ ἔθιμα, κατὰ τὸν ἱματισμόν. Ὁμιλῶ Ἑλληνικά, κρατῶ μὲ τοὺς Ἕλληνας. — 2) Ἑλληνίζω τι, Κάμνω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἑλλήνων, νὰ φαίνηται ὡς Ἑλληνικόν, Παθτ. ἑλληνίζομαι τὴν γλῶσσαν ὑπό τινος Μανθάνω ἀπό τινα νὰ ὁμιλῶ Ἑλληνικά, μὲ κάμνει τις νὰ γένω Ἕλλην κατὰ τὴν γλῶσσαν· παρὰ Θουκυδ. ἡλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν ὑπὸ τῶν —ι.

Ἑλληνικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τοὺς Ἕλληνας· Ἐπίῤῥ. Ἑλληνικῶς, Ἑλληνικά.

Ἑλλήνιος, ὁ, ἡ, = ἑλληνικός, Ἡρδτ.

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ, = Ἑλληνική· ἐξαιρ. γῆ καὶ γυνή, Ἑλληνικὸς τόπος, Ἑλληνίσσα, Ἑλληνίδα.

Ἑλληνισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ μιμῆταί τις τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, ἤθη, ἱματισμόν, τρόπους· ἐξαιρ. τὸ νὰ ὁμιλῇ ἢ νὰ γράφῃ τις καθαρὰ καὶ κατὰ τοὺς κανόνας αὐτῆς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· ἡ ἰδιότης τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Ἑλληνιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μιμεῖται τοὺς Ἕλληνας κατὰ τὴν γλῶσσαν, καὶ ἤθη. 2) Ἐν τῇ Ν. Δ. οἱ Ἑλληνοϊουδαῖοι, καὶ οἱ Ἰουδαιοχριστιανοί.

Ἑλληνιστί, Ἐπίῤ. Ἑλληνικά, κατὰ τὸν τρόπον καὶ κατὰ τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων, κατά, ἢ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, Λουκιανός.

Ἑλληνοδίκαι, ῶν, οἱ. Ἧττον χρήσιμος Ἰων. τύπος τοῦ, Ἑλλανοδίκαι.

Ἑλληνοκοπέω, Μλ. -ήσω (κόπτω). Κολακεύω τοὺς Ἕλληνας, παίζω τὸν Ἕλληνα διὰ κολακείαν· καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι ὅτι ἔχω ἤδη Ἑλληνικά· παρὰ Πολυβ. Κ. 10. ὥστε γὰρ ἡμεῖς Ἑλληνοκοπεῖσθαι.

Ἑλληνοταμίαι, ῶν, οἱ. Ἐπίτροποι τῆς Ἑλλάδος, τοῦτ' ἔστιν οἱ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διορισθέντες ταμίαι, τὸ ἰταλ. φινανσιέροι, διὰ νὰ συνάζουν τὰς εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον χρηματικὰς συνεισφορὰς τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν εἰς τὸ συμμαχικὸν ταμεῖον ἐν Δήλῳ (ἀπὸ τοῦ Περικλέους δὲ, ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν), καὶ νὰ διορίζουν τὴν χρῆσιν των ἐπιστατοῦντες εἰς αὐτήν. Boeckh. ἐν Ἀθ. Staatsh. 1. σλ. 189. fg. καὶ 429. Ἡ ἀρχή, ἤτοι τὸ ἀξίωμα ὠνομάζετο Ἑλληνοταμία, ἡ. Ξενφ., ἥτις ὑπῆρχε ἀπὸ τῆς 76, 2. Ὀλυμπδ. ἰδὲ Θκδ. 1, 96.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ. Ἰων. Ἑλλησποντίης. Ὁ ἄνεμος ὅστις πνέει ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον.

Ἑλλησπόντιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· παρὰ τὸ

Ἑλλήσποντος, ου, ὁ. Θάλασσα τῆς Ἕλλης, τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ὑπὸ τῆς ὁποίας πνιγείσης εἰς αὐτήν, ἔλαβε τὸ ὄνομα, τὸ μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Λαμψάκου κατάστενον τῆς θαλάσσης, τὰ νῦν συνηθ. τὰ Δαρδανέλια, μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ.

Ἑλλιμενίζω, Μ. ίσω (ἐν, λιμενίζω). Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι, ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα. 2) ζητῶ, ἢ συνάζω τὸ ἐλλιμένιον· ἀφ' οὗ

*Ἑλλιμενικός, ή, όν = τῷ ἑπομ.

Ἑλλιμένιος, ία, ιον (λιμήν). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, ἢ φθάνει, ἐμβαίνει εἰς λιμένα· — τὸ ἐλλιμένιον, ὑπκ. τέλος, Λιμενιάτικο, ἢ τὸ δόσιμον τὸ ὁποῖον πληρώνουν ὅταν ἐμβαίνουν εἰς τοὺς λιμένας, Ἀριστοτ. Οἰκ. Β΄. Boeckh. ἐν Ἀθ. Staatshaush. 1, σλ. 343. ἀφ' οὗ

Ἑλλιμενικός, ή, όν. ἰδὲ τὸ ἀνώτερον. ἀμφ.

*Ἑλλιμένισις, εως, ἡ = τὸ ἐλλιμένιον, Σχολ. Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 197. καὶ

Ἑλλιμενιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ζητεῖ, συνάζει τὸ ἐλλιμένιον.

Ἑλλιμνάζω, Μ. άσω (λιμνάζω). Σχηματίζω μέσα που βάλτον, λίμνην, λίμνασμα, τὸ κοιντ. μπάραν· ἐπὶ ὑδάτων.

Ἑλλιπής, ὁ, ἡ (ἐλλείπω). Ὅστις ἀφίνει, ἢ ἀμελεῖ τι καὶ δὲν τὸ κάμνει· οὐτῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπὴς εἶ. 2) Παθητ. Πανθήποτέ τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλείπει τίποτε, λειψόν. Ὅστις μένει ὀπίσω, τοῦτ' ἔστι φαίνεται κατώτερος ἀπὸ ἄλλον εἴς τίποτε· ὅστις πάσχει ἔλλειψιν ἀπὸ τίποτε, τῷ λείπει, στερεῖται τίποτε· μετὰ γενι.

*Ἑλλισάμην, ποιητ. ἀντὶ ἐλισάμην, ἀόρ. τοῦ, λίσσομαι, Ὀδσ.

*Ἑλλιτάνευε, ποιητ. ἀντὶ ἐλιτάνευε, Παρατ. τοῦ, λιτανεύω, Ὅμ.

Ἑλλοβίζω (λοβός). Σπείρω, φυτεύω λοβούς, τοῦτ' ἔστιν ὄσπρια, ὅσα γίνονται μέσα εἰς κάλυκα· π. χ. φασούλια, ῥεβίθια, φακὰς καὶ λ. τ. τ. Ψεύδεται ὁ Κούμας πάλιν καὶ εἰς ταύτης τῆς λέξεως τὴν ἐξήγησιν, ἐκβάλλω λοβούς, ἐμφύω, γράψας. Siliquor, Αστ.

Ἐλλόβιον, τό (λοβός). Ἐνώτιον, σκουλαρίκι, (διότι κρέμαται εἰς τὸν λοβόν, εἰς τὸ τρυφερὸν τοῦ ὠτίου). Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἐλλοβοανθής, έος, ὁ, ἡ (ἔλλοβος, ἄνθος). Πᾶν ὄσπριον, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς κουκία· καὶ τινὰ δένδρα τῶν ὁποίων τὸ ἄνθος μεταβάλλεται εἰς κουκία.

Ἐλλοβόκαρπος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Ἔλλοβος, ὁ, ἡ (λοβός). Πᾶν φυτόν, τὸ ὁποῖον φέρει, κάμνει κουκία· τὰ ἔλλοβα, Ὄσπρια, ὅσα γίνονται εἰς κουκία· οἷον· φασούλια, λαθούρι, φακὴ καὶ λ. τ. τ. ἀφ' οὗ

Ἐλλοβοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πᾶν ὅ,τι κάμνει τὸν σπόρον του εἰς κουκία κλεισμένον.

Ἐλλοβώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὰ ὄσπρια.

Ἐλλογέω, Μλ. -ήσω (λόγος). Λογαριάζω, βάλλω, ἀπεργνῶ τι εἰς τὸν λογαριασμόν· ὁ τύπος ἐλλογίζω, ἀμφβ.

Ἐλλόγιον, τό. Ἐπιγραφή, ἡ τίτλος παντοειδήποτε λογαριασμοῦ, τὸν ὁποῖον γράφει τις διὰ νὰ τὸν δώσῃ εἰς τινα.

Ἐλλόγιμος, ὁ, ἡ (λόγος). Πᾶν ὅ,τι ἐμβαίνει, ἢ ἀξίζει νὰ ἐμβῇ εἰς λογαριασμόν, νὰ λογαριάζηται, ἐξετάζηται, θεωρῆται· κατὰ λόγον ἐστὶν τὸ παρ' ἡμῖν, Ἀξίζει, δὲν εἶναι διὰ ῥίξιμον· ὅθεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον ὡς πρὸς τὸ ὄνομα, τὸν διορισμόν, τὴν φήμην του· ἐπίσημον, σημαντικόν, ἀξιόλογον, ὄχι εὐκαταφρόνητον, μεγάλον, ἐξαίρετον. 2) περίφημον, περίβλεπτον, λαμπρόν, περιβόητον, ἐξακουστόν. 3) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, Πεπαιδευμένος, σπουδασμένος, προκομμένος· «διδασκάλους ἡμῶν ἀγαθοὺς καὶ ἐλλογίμους γεγονότας», Πλάτ. Γοργ. 69. «οἷς δὲ καὶ πάνυ ἐλλόγιμος γέγονεν εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας.

Ἔλλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Νουνεχής, φρόνιμος, γνωστικός, μὲ φρόνησιν, μὲ νοῦν, ἀντιθ. τῷ, ἄλογος. Ἐπρ. ἐλλόγως.

Ἐλλοπεύω, Μ. εύσω· καὶ ἐλλοπιεύω (ἔλλοψ). Ψαρεύω ἔλλοπας, ψαρεύω. Θεόκριτ. Α'. «— δσον σθένος ἐλλοπιεύειν» ὁ Σχολ. Ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν.

* **Ἐλλοπία**, ἡ. Ἡ περὶ τὴν Δωδώνην χώρα, Ἡσ. λψ. 39.

* **Ἐλλοπίδαι**, ῶν, αἱ. Εἶδός τι μικρῶν ὄφεων, Ἡσυχ.

* **Ἐλλοπιεύω**, = ἐλλοπεύω.

* **Ἔλλοπος**, ὁ· ἰδὲ ἐν τῷ, Ἔλλοψ, σημσ. 2.

Ἐλλός, καὶ ἐλλός, ψιλουμ. ὁ. Νεβρός, ἡ μικρὰ ἔλαφος, ἐλαφάκι, ἐλαφοπουλον· «ποικίλος ἐλλὸς ἀσπαίροντα» Παρδαλὸν ἐλάφακι, Ὀδυσ. Τ, 228.

* **Ἐλλός**, ἡ, όν. Ταχύς, ὀγλήγωρος, μόνον ὡς ἐπιθ. ἰχθύων, ψαριῶν, χρήσιμον, Σοφλ. Αἰ. 1297. ἔστι δὲ σπανία ἡ λέξις, συγγν. τῷ, ἔλλοψ· ἐτυμολογεῖται παρὰ τό, ἐλάω, ἐλαύνω· παράβλ. ἔλαφος, ἐλαφρός, ἐλαύνω.

Ἐλλοφόνος, ὁ, ἡ (ἐλλός, ΦΕΝΩ, φονεύω). Ὅστις φονεύει, σκοτώνει ἐλαφάκια, Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἐλλοχάω, ῶ, Μ. ήσω (λοχάω). Κάθημαί που καὶ παραμονεύω, τὸ κοινότ. ς τὸ λημέρι, λημεριάζω, βιγλίζω νὰ περάσῃ τίποτε, τὸ ὁποῖον προσμένω· ὅθεν κάθομαι εἰς τινα τόπον κρυμμένος καὶ παραμονεύω, παραφυλάγω τινὰ διὰ νὰ περάσῃ· ἐνεδρεύω, ἐπιβουλεύω, μετὰ Γενικ. τοῦ προσπ. Πλάτ. Συμ.

Ἐλλοχίζω, Μ. ίσω (λοχίζω). Διορίζω, βάλλω τινὰ νὰ παραμονεύῃ τίποτε, νὰ βιγλίζῃ, κάμνω καρτέρι, Εὐριπ.

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, (ἐλλός) ποιητ. ἀντὶ ἰχθύς, ψάρι. 2) ὡς ἐπιθ. χρῆται τῇ λέξ. Ἡσ. Ἀσπ. 212., ἀντὶ τοῦ, ἰχθύς· «ἔλλοπας ἰχθῦς»· ἰδὲ Heinr. σελ. 167. Ἔτι δὲ καὶ ἔλλοπος, ὁ, κατὰ τὴν συνήθη ἑρμην. Βουβός· κατ' ἄλλους δέ, ὀγλήγωρος· γλιστερός, ὅστις γλιστρᾷ ἀπὸ τὸ χέρι, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ τις, ὅπερ ἐρθότ. ἴσως, διὰ τὴν ἐτυμολογικὴν συγγένειάν του μὲ τό, ἕλω, ἕλλω, ἐλάω, ἐλαύνω. 3) Εἶδός τι ἰχθύος, ἐξαιρ. θαλασσίου, ἴσως ὁ Ξιφίας, κοινότ. ξιφιός, καὶ κατ' ἄλλους ἡ μουρούνα· γράφεται δὲ καὶ ἔλοψ.

Ἔλλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Λυπημένος, περίλυπος, πικραμένος.

Ἐλλύτης, ου, ὁ. Εἶδος πλακοῦντος, πίττας. Ἡσύχιος.

Ἐλλυχνιάζω, Βάλλω ἐλλύχνιον, ἢ φωτίλι, εἰς τὸν λύχνον, εἰς τὸ λυχνάρι· ὅθεν παρὰ Διοσκορ. «λύχνος ἐλλυχνιασμένος», Προβλεμμένος μὲ ἐλλύχνιον, φωτίλι, φυτίλι.

Ἐλλύχνιον, τό (λύχνος). Τὸ φωτίλι εἰς τὸν λύχνον, Πολυδ. Γ'. «τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ, θρυαλλίς, ἐλλύχνιον, φλόμος», τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια φωτίλι, καὶ συγκοπ. φυτίλι, λέγει· ἀφ' οὗ

Ἐλλυχνιωτὸς μοτός. Ἀπὸ ἐλλύχνιον, φωτίλι, φυτίλι, πᾶν ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ξεφτυλισμένον φυτίλι· προβλεμμένοι μὲ φυτίλι.

(**Ἕλλω**), ἰδὲ ἕλω.

Ἐλλωβάομαι, Μλ. -ήσομαι (λωβάομαι) εἴς τινα. Ὑβρίζω, ἀτιμάζω τινά. «ὅτι ἐνελλωβᾶτε εἰς τὴν οἰκίαν», Ἀντων. Διβ. ΙΑ. 8.

* **Ἑλλωτία**, ἡ Ἑλλωτίς, ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς· ὅθεν, τὰ Ἑλλώτια, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς πανηγυριζομένη ἐν Κορίνθῳ, Πινδ.

Ἐλμινθιάω, ῶ (ἕλμινς). Ἔχω λεβίθας εἰς τὴν κοιλίαν, πάσχω ἀπὸ λεβίθας.

Ἑλμίνθιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ Ἕλμινς, μικρὰ λεβίθα.

Ἑλμινθοβότανον, τό. Χόρτον ἰατρικὸν διὰ τὰς λεβίθας. Ἀλέξανδρ. Τραλλ. Ἐπιστ. §. 7.

Ἑλμινθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ λεβίθαν.

Ἕλμινς, ινθος, ἡ. Λεβίθα, σκωλήκι γεννώμενον εἰς τὰ ἔντερα τῶν ζώων, χυδαιότ. γλίστα, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ ταινία, καὶ ἄσκαρις, κατὰ τὰ διάφορα εἴδη αὐτοῦ λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ = θρῖλος, σκωλήκι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς βαλτώδεις τόπους καὶ εἰς ὑγρὰν γῆν· εὕρηται δὲ καί, αἱ ἕλμιγγες. Στέφαν. ἐξ Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Α'. καὶ Δ. (παρὰ τὸ εἴλω, εἰλέω, ἑλίσσω, διὰ τὴν κυλιστὴν κίνησιν τῶν σκωλήκων, ἰδὲ εἰλύω, εἰλυσπάομαι.)

Ἑλξίνη, ης, ἡ (ἕλκω). Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον κάμνει τοὺς θάμνους του κλεισμένους εἰς χνοωδέστην, μαλλιαρὴν φλοῦδαν· ἄλλως δὲ καί, περδίκιον λεγόμενον, Διοσκ. Δ'. 86. «ἔχει περὶ τοὺς καυλοὺς οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων» ἴσως τὸ κοινότ. κολλητσίδα, κολλιτσίδι. (1)

Ἕλξις, εως, ἡ (ἕλκω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ σβαρνίζῃ τίς τι· τράβηγμα.

* **Ἕλοιμι**, ἑλοίμην, εὐκτ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

* **Ἕλον**, ἑλόμην, ποιητ. ἀντὶ εἷλον, εἱλόμην, ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Ἕλος, εος, τό. Βάλτος, λιβάδι, βαλτώδης τόπος, μόνον ἐν Ἰλιάδ. Υ, 221. Ὀδυσ. Ξ, 474 καθ' ὑποβεβλημένην σημασ. τοῦ, εὔκαρπος καὶ εἰς βοσκὴν ζώων ἐπιτήδειος. — 2) Λίμνασμα, ἢ μπάρα, στεκάμενον νερόν, λίμνη, Ἡρόδ. 1, 191. — 3) Ἕλος, τό, Ὄνομα πλειόνων ποτὲ πόλεων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλιάδ.

* **Ἐλοῦσα**, Μτχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω, Ὁμ.

Ἔλοψ, ὁ· ἰδὲ Ἔλλοψ, σημσ. 3. — 2) Εἶδός τι ἀβλαβῶν ὄφεων.

* **Ἐλόωσι**, Ἐπικ. γ'. πληθ. προσ. ἐνεστ. τοῦ ἐλάω, ἐλαύνω, ἀντὶ ἐλῶσι, Ὁμ.

* **Ἐλπήνωρ**, ορος, ὁ· ὄνομ. κύρ. ἑταίρου τινὸς τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδυσ.

* **Ἐλπιδοδώτης**, ου, ὁ (ἐλπίς, δίδωμι). Ὅστις δίδει εἰς τινα ἐλπίδας, τὸν κάμνει νὰ ἐλπίζῃ, τὸν παρηγορεῖ μὲ ἐλπίδας.

Ἐλπιδοκοπέω, ῶ, Μλ. -ήσω (κόπτω). Παρηγορῶ, ἢ κολακεύω τινὰ μὲ ψεύτικας ἐλπίδας, «τὰς ἐπιθυμίας τῶν μνηστήρων ἐλπιδοκοποῦντα», Σέξτ. Ἐμπ. ς'. 20. ὅθεν «ἐλπιδοκοπούμενος» κατ' Εὐστάθ. ὁ Τάνταλος, ὅστις πάντοτε ἐτρέφετο μὲ τὰς ἐλπίδας του, «ὁ Τάνταλος τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος».

Ἐλπιδοποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Κάμνω, δίδω ἐλπίδας εἰς τινα.

Ἐλπίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἔλπω)· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἀμετβ. σημσ. παρὰ τό, ἔλπομαι Ἐλπίζω, προσμένω, ἀπαντυχαίνω, προσδοκῶ ἔχω ἐλπίδα, νομίζω, στοχάζομαι, φοβοῦμαι· σπανιώτερ = ἔλπω, Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ· προξενῶ ἐλπίδα, ὅπερ οὔτε παρ' Ὁμ. οὔτε παρ' Ἡσ. οὔτε παρὰ Πινδ. εὕρηται, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάνυ εὔχρηστον· ἰδὲ ἔλπω. Συντάσσεται δὲ καὶ κατὰ Μέλ. καὶ κατ' Ἀόρ. ἀπρμφ. Φροντίς, φόβος, Ἡρόδ. 3, 51. Ξενφ. Ἀνβ. 2, 5, 13. Σοφλ. Φιλ. 629. Bähr ἐν Πλτρχ. Ἀλκβ. σελ. 142. 270.

Ἐλπίς, ίδος, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἐλπίδα, Ὀδυσ. Τ, 84. Ὑμ. Δμτ. 37. Ἡσ. Ἐρ. 96. — β') τὸ ἐλπιζόμενον, περὶ οὗ ἐλπίζομέν τι. Καλλμ. ἐπ. 20. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ., Πᾶς στοχασμὸς περὶ τοῦ μέλλοντος καλοῦ ἢ κακοῦ, προαίσθησις, ἐνθύμησις, πίστις· παρὰ Πινδ. δέ, Νμ. 1, 31. καὶ φόβος, Πλάτ. Νόμ. 1, σελ. 644. C. Thom. M. — 3) ἐν γένει, Γνώμη, στοχασμός, σκοπός, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ ἐκτελεσθῇ, Πινδ. Συντάσ. ἡ λξ. μετὰ γενκ. ἔτι δὲ καὶ ἀπαρεμφάτῳ μετά, καὶ ἄνευ τοῦ, ἐν.

Ἔλπισμα, τό (ἐλπίζω). Τὸ ἐλπιζόμενον, ὅ,τι ἐλπίζει τις ὅτι θέλει γένῃ, Ἐλπίδα. Ἐκκλ.

Ἐλπιστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει, τρέφει ἐλπίδας διὰ τίποτε. — 2) οἱ ἐλπιστικοί, Ὀλίγον γνωστή, ἴσως χριστιανική, φιλοσοφικὴ αἵρεσις, ἧς τὸ ἀξίωμα ἦν ὅτι, ἡ ἐλπὶς ἐστὶ τὸ μόνον βέβαιον εἰς τὴν ζωήν. Heumann de elpist.

Ἐλπιστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἐλπίζει, ἠμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ, ἀξίζει νὰ ἐλπίζῃ τις.

Ἔλπω, Ἐνεργητ. Κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, τὸν κρατῶ, ἢ τὸν τρέφω μὲ ἐλπίδας· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. Ὀδ. Β. 91. «πάντας μέν ῥ' ἔλπει». Ν, 380. Εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ λξ. κατὰ μέσ. διαθ. ἔλπομαι, ποιητ. ἐέλπομαι, Πρκμ. ἔολπα κατ' ἐνεστ. καὶ ὁ ὑπερσυντλ. ἐώλπειν, ἐν Παρτ. σημασ. Ἐλπίζω, ἔχω ἐλπίδα, Ὁμ. ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττ. τῷ, ἐλπίζω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῶνται. ἐν γένει, Στοχάζομαι, ἀπαντέχω, προμαντεύω, συμπεραίνω, νομίζω, πιστεύω ὅτι θέλει γένῃ τίποτε εἰς τὸ μέλλον, Ὀδυσ. Ζ, 297. Ἰλιάδ. Η, 199. καὶ κατ' ἐναντίαν σημασίαν, Φοβοῦμαι, ἔχω ὑποψίαν, Ἰλιάδ. Ν, 8. Ο, 110. Wolf ἐν Λπτ. σελ. 383. Ἐνίοτε δὲ κεῖται τό, ἔλπομαι, ἀπολύτως, Ἰλ. Σ, 194. ὡσαύτως καὶ τό, ἔολπα, Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. 227. ἐνίοτε μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματ. Ἰλιάδ. Ν, 609. Ο, 539. συνήθως δὲ παρ' Ὁμ. μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. ἢ μετὰ ἀπαρμφ. μόνου, καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἄνευ ἐξαιρ. καὶ τοῦ Μλ. Οἱ Ἀττ. προστιθέασι τῷ ἀπρμφ. τό, ἄν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 67. Β. ἔτι δὲ καί, ἔλπομαι ὅπως, μετὰ τοῦ ὁριστ. Μλ. Schaef. ἐν Σοφλ. Οἰδ. Κ. 385. Ὁ Ποιητὴς χρῆται πολλάκις τῇ πλεοναστ. συντξ. «θυμῷ ἐλπέσθαι» ἢ κατὰ θυμὸν ἔλπεσθαι, Ἰλιάδ. Ν, 8. «ἔλπεσθαι ἐν στήθεσσιν», καί, «θυμὸς ἔλπεται», καί, «ἐώλπει». Τῷ Παρατ. ἤλπετο, χρῆται ἀεὶ ἀναυξήτως ἔλπετο, πλὴν ἐν Ὀδσ. Ι, 419., ὅπου ὁ Wolf καὶ Dind. τοὐλάχιστον, ἔλπετο, ἔγραψαν· ἀφ' οὗ

Ἐλπωρή, ῆς, ἡ, = ἐλπίς, Ὀδσ. μετὰ ἀπρμφτ. ἀορ. καὶ Μλ. ποιητ.

* Ἔλσαι, ἀπρμφ. ἔλσας, μετχ. ἀόρ. α. τοῦ εἴλω, ὅπερ ἰδὲ, Ὀμ.

Ἔλυμα, ατος, τό (ἐλύω). Τὸ μέρος τοῦ ἀλετρίου, ὅπου ἐμπήγνυται τὸ ὕνι, Ἡσδ. Ἔρ. 428, 414. Voss. Virg. ἐν Γεωργ. 1, 169. Βτμν. Λξ. 2, σλ. 164. — 2) = ἔλυμος, σημσ. 1. Περικάλυμμα, σκέπασμα· ἐν φυτό υ, βρχ. πιθανῶς.)

Ἔλυμος, ὁ (ἐλύω). Εἶδος κέγχρου, κεχριοῦ ὅπερ καὶ Μελίνη ἄλλως λέγεται, Διοσκορ. Β'. 120. «τῶν σιτηρῶν σπερμάτων, κέγχρῳ ὁμοίαν, καὶ ὁμοίως τῷ κέγχρῳ σιτοποιουμένη». Εἶδος αὐλοῦ, ἡ φλογέρας, ἀπό πυξάρι. 3) Περικάλυμμα, θήκη, τό ἐκ τοῦ ἰταλ. φουτεράλι, τουρκβ. κελέφι, κλοῦφι διὰ κιθάραν. (υυυ), Δρακ. σλ. Ἡσύχιος.

Ἔλυτρον, τό. (ἐλύω) Σκέπασμα, περιτύλιγμα· τὸ σῶμα ὡς περικάλυμμα τῆς ψυχῆς· τὸ ὄστρακον, ἢ ἡ πέτσα τῶν καραβίδων· ὁ ῥάχις τῶν κανθάρων καὶ λοιπ. τοιούτων ζωΰφίων Ἀριστ.-τλ. Ζῶ. Ἱστρ. 16, 4 ἐξαιρέτως τὸ ῥεῖθρον ποταμοῦ· δεξαμενή, ἡ στέρνα, στέρνα ἐκ τοῦ Λατν. Ἡρδτ. 1, 185, 186. 4, 173.

* Ἐλυτρόω, Μλ-ώσω. Περικαλύπτω, περιτυλίγω, σκεπάζω.

Ἐλύω, Ἀττ. εἰλύω, ἐπτ. παθτ. ἀόρ. ἐλύσθην. Κυλινδῶ, κυλίω, ἡ κυλῶ, περιτυλίγω, τυλίγω, σκεπάζω, περικαλύπτω· παραβλ. εἰλύω. Παθτ. Κυλινδοῦμαι ἢ κυλιοῦμαι, περιτυλίγομαι, τὸ κοινότ. κουκουλόνομαι· ὁ Ποιητής χρῆται μόνον τῷ παθτ. ἀορ. α'. Ἰλ. Ψ. 393. «ῥυμός ἐπὶ γαίῃ ἐλύσθη» Ὁ ῥυμός, κοινότ. ἡ ῥόντα τοῦ ἀμαξίου, τοῦτ' ἔστι τὸ μακρὺ ξύλον ἀνάμεσα εἰς τοὺς ζευγμένους ἵππους ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσύρετο. καὶ Ἰλ. Ω. 510. «προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς» Ἔπεσεν ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ Ἀχιλ. καὶ ἐκυλίετο. «λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς» Ἐσυμμαζώχθηκεν, ἐχώθηκε σουφρά, ἐμφωλεύθηκεν ὑποκάτω εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κριαρίου, Ὀδσ. Ι, 433. Παρβλ. Βτμν. Λξ. 2, σλ. 164. (υυυ).

(Ἔλω, ἕλλω) Ἄχρηστον θέμα, ἀφ' οὗ παράγεται ὁ ἀόρ. ἔλσαι. ἰδὲ, εἴλω.

Ἕλω. Ἄχρηστος ἐνστ. ἀφ' οὗ παράγ. τὸ εἷλον ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω. ἀφ' οὗ. ὑποτακ. ἕλω, Μτχ. ἑλών, Ἀπρμφ. ἑλεῖν.

Ἑλώδης, ὁ, ἡ. (ἕλος, εἶδος) Βαλτώδης.

* Ἕλων. Παρατ. τοῦ, ἐλάω. παρ' Ὀμ δὲ, ἑλών, Μτχ. παρὰ τὸ. εἷλον, ἀόρ. β'. τοῦ αἱρέω.

Ἕλωρ, ωρος, τό. (ἑλεῖν) Ἄγρα, ἄγρευμα, σπάραγμα, ἔλασμα, λάφυρον, κυνήγι, ἁρπαγή, τῶν ἀγρίων ζώων, Ὀμ. χρῆται τῇ λέξ. κατ' ἐξοχ. ἀρθρ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ νεκρῶν ἀνενταφιάστων σωμάτων ἐκτεθειμένων εἰς καταχρήσεις ὑπὸ τῶν σαρκοβόρων πτηνῶν, συντάσσων αὐτῇ πολλάκις καὶ τό, κύρμα. Ἰλδ. Ε. 488. «ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε», καὶ Ὀδυσ. Ε. 473. «δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι», καὶ Ἰλ. Α. 4.... «ἑλώρια κύνεσσιν». Ἐπὶ πραγμάτων δὲ, ὅσα ἀφίενται εἰς ἁρπαγήν, κλοπήν, λῃστείαν. Ὀδσ. Ν, 208—2) ἕλωρα, τά. «Πατρόκλοιο ἕλωρα ἀποτίσειεν» Ἰλ. Σ. 93. τὴν ποινὴν, τιμωρίαν διὰ τὸν φόνον τοῦ Πατρόκλου. Τινὲς δὲ ἀποδέχονται εἰς τοῦτο τὴν ἰδιαιτ. λέξιν, τὸ ἕλωρον.

Ἑλώριον, τό. = ἕλωρ. Ἰλδ. Α, 4 κατὰ πληθ. ἀρθμ.

Ἑλώριος, ὁ. Πτηνόν τι διατρίβον εἰς τὰ νερὰ, νεροπούλι. Ἀθην. Η. σελ. 332.

Ἕλωρον, τό. ἰδὲ ἕλωρ, σημσ. 2.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Μ.

Ἔμαθον, ες, ε, ἀόρ. β'. τοῦ μανθάνω.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, Ἰων. ἐμεωυτοῦ-ῆς. Ἀντωνυ. σύνθετος τοῦ πρώτου προσπ., Τοῦ ἑαυτοῦ μου, μόνον κατὰ ἑνικ. γενκ. δοτκ. καὶ αἰτιατ. χρήσιμος. πληθυντ. δὲ, διῃρημένως, ἡμῶν αὐτῶν, κλ., Τοῦ ἑαυτοῦ μας. κλ. παράβλ. σεαυτοῦ καὶ ἑαυτοῦ.

* Ἔμβα, Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀόρ. β'. προστακτ. τοῦ, ἐμβαίνω ἀντὶ ἔμβηθι. Ἔμβα, ἔμπα, σέβα μέσα. (--)

Ἐμβαβάζω, Μλ. -ξω. (βαβάζω) Ἀντιλέγω κόπτοντας τὴν ὁμιλίαν τινός μὲ τὸν ὁποῖον φιλονεικῶ, ἢ ὁ ὁποῖος μοὶ λέγει τίποτε. Ἱππον. λψ. 38.

* Ἐμβαδεύω, Μλ-εύσω. Μετρῶ τίποτε μὲ βήματα, ἢ μὲ δακτυλίδια, δαχτυλαῖς, διασκελαῖς.

Ἐμβαδομετρικός, ή, όν. (ἔμβαδον, μετρέω) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μέτρησιν ἐπιπέδων.

Ἐμβαδίζω, περιπατῶ, ὑπάγω μέσα που. Δίων Κάσ.

Ἐμβάδιον, τό. Ὑποκρ. τοῦ ἐμβάς. (ᾰ)

* Ἐμβαδομετρικός, (ἔμβαδον, μετρέω) Ἰδὲ ἐμβαδομετρικός.

Ἐμβαδόν, Ἐπίρ. Μὲ περιπάτημα εἰς τὴν ξηράν, πεζῇ ἀντιθ. τῷ, πλέειν. Ἰλ. Ο. 505. «ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἧς» τό, πεζῇ.

* Ἔμβαδον, τό. Βάσις, πάτος· παρὰ δὲ τοῖς Μαθηματικ., Τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα, ἤτοι τὸ περιεχόμενον διάστημα μέσα εἰς τι ἐπίπεδον σχῆμα Τὰ χειρόγρ. τῶν Μαθηματ. ὀξυτονοῦσι συνήθως τὴν λέξιν, ἐμβαδόν.

Ἔμβαθμος, ὁ, ἡ. (βαθμός). Διωρισμένος, ψηφισμένος δημόσιος κριτής, καθήμενος ἐπὶ θρόνου. Πανδέκτ.

Ἔμβαθρα, τά. Εἶδος ὑποδημάτων ὡς τό, ἐμβάς. Πολυδ. Ζ. 90.

Ἐμβαθύνω, Μλ-υνῶ (βαθύνω) Βαθαίνω, ἢ κάμνω τι βαθὺ μέσα., τὸ βαθύνω 2) Οὐδετ. προχωρῶ, ἐμβαίνω εἰς τὸ βάθος, τοῦτ' ἔστι νοῶ, καταλαμβάνω σωστά, καλά τίποτε, Ἀνώνυμ. παρὰ Φωτ. Κώδ. 259. περὶ βιοτῆς Πυθαγ. «τὴν κακίαν ἑαυτοῖς βαθύνοντες» Κρύπτουσι βαθειὰ εἰς τὸν ἑαυτόν των τὴν κακίαν, καὶ τοῖς τόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον». Φλ. Δ'. σελ. 50. Πλούταρχ. Γ. σελ. 638.

Ἐμβαίνω, Μλ-βήσομαι, Πρκμ. βέβηκα, παρ' Ὀμ. Μτχ. ἐμβεβαώς, ἀόρ. β'. ἐνέβην, (βαίνω, ἀνμλ.) Πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω Ἰλδ. Π, 94. μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης ἐννοίας τοῦ, ἐμβαίνω εἰς τὴν μέσην, ἐμποδίζω «μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων ἐμβήῃ». Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν εἴς τι, χώνομαι μέσα· ἐπὶ ἵππων, Ἰλδ. Ψ, 403. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐμβαίνω μέσα που. «ἐμβ. νηΐ», κα., ἐν νηΐ» Ἐμβαίνω εἰς τὸ καράβι. Ὀμ. καὶ ἄνευ τοῦ, νηΐ, Λυρ. 14, 1. Πηγαίνω ἐπάνω που, ἀναβαίνω, «ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἐμβ.» Ἰλδ. Ε, 199. Πατῶ ἐπάνω που, Ὀδ. Κ, 164. «τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνουσα», Κατὰ Παρκμ. στέκω ἐπάνω που, ἢ κάθομαι στερεά, εἶμαι ἐπάνω εἴς τι καλὰ στερεωμένος, Ἰλδ. Ω, 81. Παρὰ τοῖς Ἀττ. τραγ. ἐμβ. εἴς τι, σπανιωτ. τινός. Σοφ. Οἰδπ. Κ, 400. Ἔτι δὲ καί, ἐμβ. τι, ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 463 — 2) μεταβτ. Ἐμβάζω, φέρω, ἢ βάλλω μέσα, ἀνεβάζω. Μτφρ. Βάλλω, χώνω, καταστένω, κάμνω νὰ καταντήσῃ τις εἰς τίποτε· ἀλλὰ κατ' ἀόρ. α'. μόνον «παῖδας μὲν Κροίσου ἀπέπαυσε, ἐνέβησε δὲ ἐς φροντίδας». Ἡρδτ. 1, 46.

Ἐμβακχεύω, (βακχεύω) Μαίνομαι ἐναντίον τινός.

Ἐμβάλλω, Μλ-βαλῶ, Πρκμ. βέβληκα, ἀόρ. β'. ἐνέβαλον (βάλλω, ἀνμλ.) Ῥίπτω, βάλλω τι μέσα που· τί τινι. Ὀμ., ἔτι δὲ καί, ἔν τινι, Ὀδσ. Τ, 10. «χερσὶν» Δίδω εἰς τὰ χέρια, ἐγχειρίζω, Ἰλδ. Ξ, 218. Ὀδσ. 2, 37. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀττικῶς δὲ καί, εἴς τι. Τὸ δέ, «ἔμβαλέ μιν χερσὶν Ἀχιλλῆος» τὸ ἡμέτ., Τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀχλ. Ἰλδ Φ, 47. Βάλλω χέρι, «κώπης ἐμβαλέειν ἐπὶ χεῖρας», Ὀδσ. Κ, 129. ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ, κώπαις, Ξνφ. Ῥίπτω τι ἐναντίον τινός νὰ τὸν κτυπήσω, Ἰλδ. Μ. 383. Παρὰ τοῖς Ἀττ, καί, Βάλλω, ῥίπτω τι ἐπάνω ἐς ἄλλο τι, χώνω μέσα, μαζώνω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε, παραγεμίζω, βάλλω ἀνάμεσα, προσθέτω, ἢ ἀγγατίζω, βάλλω εἰς τὸν νοῦν τινός τι, τὸν ἐνθυμίζω τίποτε. «Ἐμβ. χιλὸν» Δίδω εἰς τι ζῶον χορτάρι νὰ τρώγῃ. «ἐμβ. πληγάς» Δέρνω. Ἐξαιρ. δέ, ἐπίψυχα. ἀπαθέστ. διττῇ ἐστι. «ἐμβ. τινί τι θυμῷ, φρεσίν» Κάμνω τινά νὰ ἐνθυμηθῇ τι, φέρω εἰς τὸν νοῦν του τίποτε, Ὀμ., καὶ μέσ. «ἐμβάλλομαί τι θυμῷ» Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, Ἰλδ. Κ, 447. Ψ, 313. «λόγον ἐμβάλλω» Ἐκπλόνω, διαδίδω κάποια λόγον, κοινοποιῶ κάμμίαν ὁμιλίαν, Ἀελ ἐν Πλάτ. Πολ. 1, 17. καὶ μέσ. ἄνευ πτωτικοῦ, σχεδὸν αὐτό, ἐνθυμίζω, ἢ ἀναφέρω τίποτε περασμένον, ἢ ἀλησμονημένον, Δμσθ. σελ. 836. «οἷς μὲν ὠφελεῖν, ἐνεβάλετο» σπανιώτ. «ἐμβάλλω εἴς τινα» π. χ. ἐμβ. τινά εἰς γραφάς ὡς τὸ ἡμέτ., Βάλλω, μπερδεύω τινά εἰς προσολογήματα, τὸ ἰταλ. προτέστα, Ἀριστφ. Ἀχ 686 — 2) ἀμτβ. Ὁρμῶ καὶ καταπλακώνω τὸν ἐχθρόν· ἐμβαίνω εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον· ὑπακ. στρατόν· ἐνίοτε, ὑποκμ. τοῦ, ἑαυτόν, Πηγαίνω, χώνομαι μέσα που, ὅθεν «ἐμβάλλω εἰς τὴν ἀγοράν» Πηγαίνω εἰς τὴν ἀγοράν, τὸ ἰταλ. πιάτσα, τουρκβ. παζάρι, τολμηρά καὶ αὐθάδεια, Λυργ. 1, 4. ὁ αὐτός, καὶ παρὰ Διοδ. 16, 88. Ἐπὶ πλοίου, τὸ ὁποῖον φέρεται καὶ κτυπᾷ μὲ τὸν ἔμβολον ἄλλο πλοῖον Ξνφ. Πίπτω, ἢ κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι, ἀπαντῶ τινα, ἤ τι.

Ἔμβαμμα, τό. (ἐμβάπτω). Ζωμὶ μαγειρευμένον μὲ κρέας, ψάρια καὶ τ. τ. ἢ ἁπλῶς μόνον διὰ νὰ τρώγηται ὁμοῦ μὲ τὸ νερόβραστον κρέας· τὸ Γαλλ. σός ἢ Ἰταλ. σάλτσα συνηθ. λεγόμενον. ἢ καὶ μόνον διὰ νὰ βουτᾷ τις τὸ ψωμί, Ξενοφ. Κυρουκ. ὅθεν

Ἐμβαμμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἔμβαμμα. Ἀθην. Θ'. 404.

Ἐμβαπτίζω, = ἐμβάπτω. καὶ

* Ἐμβάπτω. Μλ-ψω (βάπτω) Βουτῶ, ἢ βουτίζω τι εἰς τίποτε· βουτῶ, ἢ βρέχω ψωμὶ εἰς ζωμὶ φαγητοῦ καὶ τρώγω. Βουτᾶταί εἴς τι καὶ βάπτεται, ὅ ἐστι βρέχεται εἰς αὐτό, Ἀριστοφ. Νεφ. «ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε· ἢ ἔξος ἐμβαπτόμενος, ἢ λευκοὺς ἄλλαντας», Ἀθήν. Θ'. ἐν Ἀριστοφ. Συνέτ. Ἐκ. 57. τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις» μεταφορ. Ὁ δὲ τύπος ἐμβαπτεύω, ἀμφιβάλλεται.

Ἐμβαρύθω, ἀ εν Μλ. (βαρύθω). Εἶμαι βαρύς, ἢ βαρύνω, κάμνω βάρος εἴς τι.

Ἐμβάς, άδος, ἡ. (ἐμβαίνω) Εἶδος ὑποδημάτων πίλινον, τουτέστι ἀπὸ μαλλὶ κατεσκευασμένον ἢ ἀπὸ τό, τουρκοβ. τσόχα, λεγόμενον, ὅμοια ἴσως μὲ τὰ τουρκβ. κάλτσουνια, ἢ τσεράπια. κατὰ Πλουτχ. εἰς Δμτρ. 41. φαίνεται ὅτι κατεσκευάζοντο ἀπὸ λαγομάλλι· μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὰ ἐξαιρ. οἱ Βοιωτοί, Ἡρδτ. 1, 195· ἔτι δὲ καὶ κόθουρνοι Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 230. «ἐμβὰς Σικυωνία» Ὑποδήματα γυναικῶν ἀπὸ ἄσπρον λαγόμαλλον κατεσκευασμένα.

Ἐμβασικοίτας, ου, ὁ. Ἀθην. Ε'. ε'. εἶδος ποτηρίου. ὅπου ὁ Εὐστθ. ἐμβασιχύτας ἀναγν.

Ἐμβασιλεύω, Μ. εύσω. (βασιλεύω) Εἶμαι βασιλεύς, ἐξουσιάζω ἔν τινι. ἐπ' ἀνθρώπων καὶ χωρῶν, ἢ τόπων, Ὀμ.

Ἐμβάσιος, ὁ, ἡ. Ἐπίθετ. θεότητος, ἥτις φυ-

λάττει ὑγιαῖς καὶ εὐτυχεῖς τοὺς ἐμβαίνοντας εἰς πλοῖα καὶ ταξιδεύοντας. (ε) παρὰ τὸ

Ἔμβασις, εως, ἡ. (ἐμβαίνω). Ἔμβασμα, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ, ἐσβαίνῃ, πηγαίνῃ, ἔρχηται εἴς, ἢ ἀναβαίνῃ μέσα που· ἐξαιρ. εἰς πλοῖον — 2) Πανδήποτε πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον πατεῖ, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον περιπατεῖ πατῶν εἰς αὐτό. π. χ. τὸ ὑπόδημα· ὡς τὸ, ἐμβάς, Αἰσχ. Ἡ κρηπὶς ἤτοι ἡ πατοῦσα τῶν ὑποδημάτων· ἡ ὁπλὴ κοιν. μπίτσα τῶν τετραπόδων ζώων· ἡ πατοῦσα τῶν ποδῶν, τὸ ποδάρι, Εὐρπ. Βακχ. 729. — 3) Ὁ λουτὴρ ἤτοι τὸ καδί, ἡ λεκάνη, ὅπου παίρνει, ἢ κάμνει τις λουτρόν, καὶ τὸ λούσιμον εἰς αὐτό. Ἀνθ. ἀφ' οὗ

Ἐμβατίχυτρος, ὁ, ἡ. (χύτρα). Εἰς τὰς χύτρας ἐμβαίνων, ὅ,τι ἐμβαίνει, χώνεται, τρυπώνει εἰς τσουκάλια· κωμικὴ ὀνοματία ποντικοῦ, ἐν τῇ Βατραχ.

Ἐμβαστάζω, Μ. άσω. (βαστάζω, ἀνμλ). Κρατῶ, βαστάζω, κοβαλῶ τι μέσα, ἢ ὑποκάτω εἰς τίποτε. Λουκιαν. Ὠκύπ. 14.

Ἐμβατεύω, Μ. εύσω. (βατεύω), Πατῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα· στέκομαι ἐπάνω εἴς τι· ὅθεν κατοικῶ μέσα, ἢ ἐπάνω που· μετὰ δοτ. «πότον πλέον ἐμβατεύῃ ταῖς βάθεσιν ἐξαιρέτως, Κληροτομῶ, παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τίποτε,» ἐμβατ. εἰς κληρονομίαν, εἰς οὐσίαν. — 2) μετβτ. Πατῶ, βάλλω ποδάρι που· ὅθεν ποιητ. ὡς τὸ, κατοικῶ, μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτιατ. «ἐμβατεύειν πατρίδος». Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 825.« ὄρεος ῥάχιν ἐμβατεύοντες». Ἀνάλεκτ. Α. σελ. 246. «ναῶν ἐμβατεύοντα». Εὐριπ. Ῥῆσ. 225. «Οὐρανὸν ἐμβατεύει τῇ θεωρίᾳ». Νεμεσ. σελ. Ἐπὶ θεῶν δὲ, ἀναλογεῖ τῷ Ὁμηρ. ἀμφιβαίνω, Ἔχω ὑπὸ τὴν σκέπην, προστασίαν μου, διαφεντεύω τι· μετὰ αἰτι. μόνον, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σελ. 428. Τὸ δὲ, «ἐμβατεύειν τι ἐν βιβλίῳ» Ζητῶ νὰ εὕρω τι εἰς κανὲν βιβλίον. Ἐνφ. συμπ. 4, 24. ἐστὶν ἡ ἀναγν. ψευδὴς ἀντὶ τοῦ, ματτεύειν, τὸ ὁποῖον διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Bornem. καὶ L. Dind. ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων.

Ἐμβατέω, = ἐμβατεύω. Λε. Ταραντ. 93, 3. μέσ. παρὰ Λυκφρ. 632.

*Ἐμβατη, ἡ = ἔμβασις, σημ. 3.

Ἐμβατήριος, α, ον, ἔτι δὲ καὶ διγενῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, χρήσιμον εἰς ἔμβασιν, κίνημα εἰς δρόμον. ὅθεν α') τὸ ἐμβατήριον, ὑπακ. μέλος, Ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ βάλλωνται εἰς κίνησιν, νὰ περιπατοῦν στρατιῶται ὅλοι κατὰ ὅμοια βήματα, τὸ ἰταλ. Μάρσια· οὕτως ὠνομάζοντο τὰ ὑπὸ τοῦ Τυρταίου συντεθέντα ἀναπαιστ. ᾄσματα, ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν ὁποίων ἐπορεύοντο εἰς τὰς μάχας οἱ Σπαρτιᾶται, Francke ἐν Καλλιν. 131. «ἐμβατήριος ῥυθμός», Ὁ ἦχος τοῦ ἐμβατηρίου μέλους, τῆς μαρσίας τῶν στρατ. «ἐμβατηρία ὄρχησις» Χορός, τὸν ὁποῖον οἱ χορεύοντες ἐχόρευον ἁρματωμένοι — β') τὰ ἐμβατήρια, ὑπακ. ἱερά, Θυσία, τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζον ἐμβαίνοντες εἰς τὸ καράβι νὰ κάμουν πανιά, αὐταὶ καὶ, «ἐμβατήριος θυσία» Pierr. Moer. σλ. 223.

Ἐμβάτης, ου, ὁ. (ἐμβαίνω). Ὅστις ἐμβαίνει ἢ ἀναβαίνει που. ἐξαιρ. ὁ ναυτικὸς καὶ ὁ ἔφιππος, ἢ καβαλάρης στρατιώτης. ἔτι δὲ καὶ ἐπιβάτης, τὸ ἰταλ. πασαζέρος· πρὸς τούτοις, δὲ καὶ ὅστις πατεῖ, περιπατεῖ, στέκει, βάλλεται ἐπάνω εἴς τι — 2) εἶδος ὑποδημάτων κοντῶν, ἕως ὡς τοὺς ἀστραγάλους, κατεσκευασμένων ἀπὸ λαγόμαλλον. «οἱ ἐμβάται γένοιντο σαυτοῦ, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται», Ἀθην. σελ. 535. «ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πορφύρας»· αὐτοὺς καὶ οἱ τραγικοὶ κόθουρνοι. (ε)

Ἐμβατός, ή, όν. ἔτι δὲ καὶ διγενῶς Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ, νὰ ἐμβῇ ἢ πεζός, ἢ καβαλλάρης, ἢ μὲ ἁμάξι. «ποιν. ὁρίσαι τόπος ἐμβατός» Διοδ. Σικ. Τόπος, διὰ οὗ δύναται νὰ περάσῃ ἁμάξι μὲ δύο ἵππους, ἢ βόας συνεζευγμένους.

Ἐμβάφιος, ὁ, ἡ. (ἐμβάπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν, ἁρμόδιον διὰ νὰ βουτίζῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε εἰς αὐτό, ἢ εἰς τὸ νὰ βάλλουν εἰς αὐτὸ ἔμβαμμα· ὡς «κλοπάδες ἐμβάφιοι», Πινάκια διὰ ζωμί. ἐμβάφιον, τό. οὐδετ. Ἀγγεῖον βαθουλὸν ἐπιτήδειον διὰ ἔμβαμμα, τὸ Γαλλ. σηνθ. σωσιέρ. ὅπερ ἄλλως καὶ κυμβίον, καὶ ὀξύβαφον λέγεται. Πολυδ.

*(Ἐμβέβαα) Ἐπι. Παρκμ. τοῦ ἐμβαίνω. ἀφ' οὗ παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλδ. ἡ μετχ. ἐμβεβαώς, ἐμβεβαυῖα· τὸ δὲ, ἐμβέβασαν, Ἰλδ. Β, 720. γ. πλθ. πρτκ. ἐνεργ. ὑπρσυντ. κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ, ἐμβεβήκεσαν, κεῖται.

Ἐμβεβαιόω, Μλ-ώσω (βεβαιόω) Ἀσφαλίζω, στερεόνω, σιγουρεύω, ἐπικυρόνω τίποτε· τὰ πλεῖστα κατὰ μετ. διαθ. «ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων». Πλούταρχ. Λκ. 22.

Ἐμβεβηλέω, Μλ-ήσω. καὶ ἐμβεβηλόω Μλώσω. (βεβηλόω) Κάμνω τι βέβηλον, τοῦτ' ἔστι βλάπτω τὴν ἀτυλίαν αὐτοῦ, τὸ μιαίνω, μολύνω.

*Ἐμβεβηλόω, ἰδὲ ἐμβεβηλέω.

Ἐμβελής, ό, ή. (βέλος) Πανδήποτε μέρος, ἢ τόπος ἕως εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ φθάνῃ σαΐτα δοξαρίου, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, μιὰ τουφεκιὰ τόπος. Διοδώρ. «ἐμβελὴς τόπος», Πολυβ. «ἐμβελὲς διάστημα» — Ὅστις εἶναι ἐσταθμισμένος εἰς τὰ βέλη.

*Ἐμβη, Ἐπι. ἀντὶ ἐνέβη, γ. ἑνκ. πρτκ. ἀορ. β. τοῦ, ἐμβαίνω, Ὀδύσ. ἔμβατον, δυϊκ. ἀντὶ ἐνεβήτην, Ἰλδ. καὶ ἐμβήῃ, γ. ἑνκ. πρτκ. ὑπτκ. ἀορ. β. ἀντὶ, ἐμβῇ, Ἰλδ. Π. 94.

Ἐμβιβάζω. Μλ-βάσω (βιβάζω) Ἐμβάζω, φέρω, ἀγινῶ, κάμνω νὰ ἐμβῇ τις, ἢ τι μέσα που. ἐξαιρ. φέρω, ἢ παίρνω, ἢ φορτόνω τι μέσα εἰς καράβι. ἐμβιβ. τινὰ εἴς τι. Πλάτ. «ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον», — 2) Κάμνω νὰ συγκαταριθμηθῇ, νὰ λάβῃ τις τόπον εἰς τίποτε, ἢ νὰ γένῃ μέτοχός τινος, π. χ. «ἐμβιβάζω εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας», Ξνφ.

Ἔμβιος, ὁ, ἡ. (βίος) Ζωντανός, ὅστις ζῇ ἀκόμη. Μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα φυτευθέντα πιάνουν ῥίζαν, βλαστάνουν, αὐξάνουν. Θεόφρ. ὅθεν «τὸ ἔμβιον», Αὔξησις, βλάστησις, ῥίζωσις. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Ι'. 1. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὴν ζωήν «ἔμβιος τιμωρία» Κεφαλικὴ παιδεία, ἤτοι τιμωρία μὲ θάνατον. Δίων Κασ.

Ἐμβιοτεύω, Μ. εύσω. = ἐμβιόω, Ζῶ, περνῶ τὴν ζωήν μου εἴς τι.

Ἐμβιόω, Μλ-ώσομαι, (βιόω, ἀνμλ.) Ζῶ εἴς τι, ἢ μέσα που. Τρπκ. ἐπὶ φυτῶν ὅταν ἀρχίζουν νὰ φουσκώνουν διὰ νὰ βλαστήσουν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Α'. 2. «ὅταν ἐμβιώσωσι», μεταφυτευθῶσι. ἀφ' οὗ

Ἐμβίωσις, εως, ἡ. Πιάσιμον ῥίζης, ῥίζωσις.

Ἐμβιωτήριον, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ζῇ τις, διατριβή, κατοικία. Διοδ. Σικελ.

Ἐμβλάπτω, Μ. άψω. (βλάπτω), Μπερδεύω, ποδοκλώθω, ἐμποδίζω τινὰ εἰς τίποτε. Παθτ. ἐμποδίζομαι σκοντάπτωντας εἰς τίποτε, ἢ ἀπαντῶντας τίποτε· ὅθεν σκοντάφτω, κτυπῶ εἰς τίποτε περιπατῶν, ἢ τρέχων· πιάνεται ἀπὸ τίποτε τὸ φόρεμά μου, ἢ ἄλλο τι εἰς τὸν δρόμον εἰς τὸ τρέξιμόν μου, καὶ περιπλέκομαι εἰς αὐτό. μετὰ δοτκ. ἔκειτο ἄλλοτε ἐν Ἰλδ. Ζ. 39. Ο. 647. ὅπου ὁ Wolf διωρθωμένως ἔγραψε «ὄζῳ ἔνι βλαφθέντα μυρικίνῳ» καὶ, «αὐτῇ ἐν' ἀρ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὕπτιος».

Ἔμβλεμμα, ατος, τό. Βλέμμα, κύτταγμα, κατὰ πρόσωπον, εἰς τὰ ὀμμάτια Ξενοφ. Κυνηγ. Δ. 4. παρὰ τὸ

*Ἔμβλεψις, εως. Βλέμμα, ὀμματιά. Ἱπποκρ.

Ἐμβλέπω, Μ ψω. (βλέπω) Μετὰ δοτικ. Βλέπω τινὰ κατὰ πρόσωπον, τὸν κυττάζω εἰς τὰ ὀμμάτια, Πλάτ. Ἐπιστ. «ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς».

Ἔμβλημα, ατος, τό. (ἐμβάλλω). Πᾶν ὅ,τι βάλλεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι ἐξαιρ. Στολισμός, ζωγραφία εἰκόνες τὸ, ἰταλ. φιγοῦρες εἰς ἀγγεῖα κατεσκευασμέναι ἀπὸ μέταλλον, τὰς ὁποίας ἠμποροῦσαν καὶ νὰ εὐγάζουν ἀπὸ τὸν τόπον των ὅταν ἤθελον· ἴσως καὶ πέτραι ἀπὸ δακτυλίδια ἀνάγλυφοι, ἤτοι σκαλισταὶ σημειωτά, αἱ ἰταλ. συνηθ. κάμιες, ἢ καμέες λεγόμεναι, καὶ αἱ μουσιώσεις, τὸ Γαλλ. μοζαΐκ. — 2) Πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἀνάμεσα εἰς ἄλλα, παραγέμισις, ἢ παραγέμισμα, ἐξαιρ· τὸ κομμάτι ῥούχου ἢ ἄλλου τοιούτου, τὸ ὁποῖον βάλλουν εἰς τὴν πατοῦσαν τῶν ὑποδημάτων ἀπὸ μέσα διὰ νὰ προφυλάττωνται τὰ ποδάρια ἀπὸ ὑγρασίαν ἐν καιρῷ χειμῶνος, ὄχι δὲ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ὑποδήματος, ὅπου ἐγγίζουσι τὰ ἐπάνω μέρη τῶν δακτύλων, ὡς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ψευδῶς ἐξηγῶν ὁ Κούμας λέγει. Μαθηματ. Παλ. σελ 102. «μέσον τοῦ ἐμβλήματος καὶ τοῦ καττύματος τῶν ὑποδημάτων».

Ἔμβλησις, εως, ἡ. (ἐμβάλλω) Τὸ νὰ ῥίπτῃ, βάλλῃ τις τίποτε μέσα, ἢ ἀνάμεσα εἰς τίποτε, παρένθεσις.

*Ἐμβλητέον, ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ ἐμβάλλω. Πρέπει νὰ ῥίπτῃ, νὰ ῥίψῃ κτλ. τις τίποτε μέσα που. Πλάτ. Φιλβ. σλ. 62. Β.

Ἐμβοάω, Μλ-ήσω (βοάω, ἀνμλ.) Μετὰ δοτικ. Φωνάζω μεγαλοφώνως, φωνάζω μέσα εἴς τι, ἢ πρός τινα. Θουκυδ. Δ'. ἀφ' οὗ

Ἐμβόησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ τις, νὰ κράζῃ μεγαλοφώνως.

Ἐμβοθρεύω, Μ. εύσω. (βοθρεύω) Σκάπτω μέσα που λάκκον, ἢ γοῦρναν, σκάπτω βαθυά. Φιλόστρ. Ἀπολ. ΙΒ.

Ἔμβοθρος, ὁ, ἡ. (βόθρος) Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι μέσα εἰς λάκκον, ἢ εἶναι σκαμμένον, βαθουλωμένον ὡς λάκκος, ἢ ἔχει λακκώματα, βαθουλὰ μέρη, γοῦρνας. ἀφ' οὗ

Ἐμβοθρόω, Μλ-ώσω. Κάμνω τι βαθουλὸν ὡς λάκκον, ἢ γοῦρναν, ἢ σκάπτω γοῦρναν· ὡς, τὸ ἐμβοθρεύω. Ἱπποκρ.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ. (ἔμβολος, ε') Ἀμπόλι, φύλλι ὥρα, ἄπιοι ἐμβολάδες Ἀριστοφ. Ἀμπολιασμένα ἀπίδια. Παρὰ Πλουτάρχ. Προβ. Συμ. Β'. 6. Βλαστάρι εἰ ἀμπόλιασμα.

Ἐμβολεύς, έως, ὁ. (ἐμβάλλω). Πᾶν ὅ,τι χώνει, βάλλει τις μέσα που πάσσαλος, ἢ παλούκι, στούπωμα, τὸ κυλινδρῶδες ξυλάκι, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνηρμοσμένον εἰς καλάμια, ἢ εἰς κλυστήρια καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ ἐξωθῇ, σπρώχνῃ τις ἔξω τὸ εἰς αὐτὰ ῥευστόν, ὅπερ ἡ συνήθεια χτυπάρι, ἢ κοντάρι λέγει. Τὸ φυτευτήρι, ἢ τὸ ξυλάκι διὰ τοῦ ὁποίου κάμνουν τρύπαν εἰς τὴν γῆν καὶ φυτεύουν τὰ λάχανα. «κεράμεως πάσσαλος». Ἀνθολογ.

Ἐμβολή, ῆς, ἡ. (ἐμβάλλω). Ῥίψιμον, τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε μέσα που. — 2) ἀμτβ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ, χώνηται τις μέσα που· τὸ νὰ ἐμβαίνῃ μὲ ὁρμὴν ἔξαφνα εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον, τὸ ἰταλ. ἰνβαζιόνη· ἐπιφορά, τὸ ἰταλ. ἀτάκο, ὅταν ὁρμᾷ ἔξαφνα τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ καὶ ὅταν τις ἐναντίον τινος. Ἀριστοφ. «Θηβαίων ἐμβολήν». Ἀρχή, εἴσοδος, ἢ ἔμβασμα, τόπος ἐπιτήδειος διὰ νὰ ἐμβῇ, χωθῇ τις μέσα που. Παθτ. ἐπὶ ποταμῶν, Στόμιον, ἤτοι τὸ μέρος ὅπου ξετρέχει ποταμός τις ἄλλου που — 3) ἐξαιρ. τὸ κτύπημα, ὁποῖον κάμνει τὸ μὲ ἔμβολον, ἢ σιδηρένιον σουβλί, εἰς τὴν πρῷραν ἁρματωμένον πλοῖον, εἰς τὸ

πλάγι ἄλλου καραβίου· ἡ βλάβη, ἡ ὁποία γίνεται μὲ τὸ τοιοῦτον κτύπημα. «ἐμβολὰς ἔχειν» Τὸ νὰ ἔχῃ, ἢ νὰ πάθῃ κἀνὲν καράβι τοιαύτην βλάβην, Ξενοφ. «ἐμβολὴν δοῦναι ἐπὶ πολεμικῶν πλοίων», Τὸ νὰ ὁρμᾷ κἀνὲν πλοῖον ἐναντίον εἰς ἄλλο καὶ νὰ τὸ κυριεύῃ πιάνοντάς το μὲ τὰ ἄγκιστρα, τοὺς πλεύστους καμαρίων, καὶ τραβῶντας το πλησιέστερα διὰ νὰ πηδοῦν εὐκολώτερα εἰς αὐτὸ οἱ στρατιῶται, τὸ ἰταλικὸν ἀμπορτάρε, ἀμπορντάμεντο. ἀφ' οὗ

Ἐμβολιμαῖος, αία, αῖον. καὶ ἐμβόλιμος, ὁ, ἡ. Μέσα ῥιγμένος, ἀνάμεσα βαλμένος, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον νὰ βάλληται, χώνηται, στριμπώνηται μέσα, ἢ ἀνάμεσά που.

Ἐμβόλιον, τό. Πᾶν ὅ,τι βάλλεται ἀνάμεσα εἰς ἄλλο, τὸ κοινότ. παραμπούκι. ἐξαιρ. εἰς κἀμμίαν ὁμιλίαν, ἢ διήγησιν παρέκβασις, ὅταν ὁ διηγούμενος εὐγαίνῃ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁμιλίας καὶ περιπλέκῃ ἄλλην τινὰ διήγησιν· ἐπεισόδιον, ὅταν ἀναφέρῃ ἀνάμεσα εἰς τὴν διήγησιν, ἢ ὁμιλίαν καὶ ἄλλην τινὰ ὑπόθεσιν παρομοίαν καὶ ἔχουσαν συνέχειαν μὲ τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου, τῆς ὁμιλίας του.

Ἐμβόλισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι βάλλει, χώνει, στριμπώνει τις μέσα, ἢ ἀνάμεσά που. συνηθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ.

Ἐμβολισμός, ὁ. Τὸ νὰ βάλλῃ, χώνῃ, στριμπώνῃ τις τίποτε μέσα, ἢ ἀνάμεσά που.

Ἐμβολοδέτης, ου, ὁ. (δέω). Πολυδ. Α'. 146. Πανδήποτε πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον δέουν σφικτά, στερεὰ τὸν ἔμβολον.

*Ἔμβολον, τὸ καὶ

Ἔμβολος, ὁ. (ἐμβάλλω) ὡς τό, ἐμβολεύς. Πανδήποτε σουβλίφον, μυτηρὸν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ χώσῃ μέσα, ἢ νὰ στριμπώσῃ ἀνάμεσά που· σφῆνα, πάλους, λοστός, καὶ λ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ - α') ἡ εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα μεταλλικὴ σουβλερὰ μύτη, τὴν ὁποίαν εἶχον εἰς τὴν πρώραν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐτρυποῦσαν καὶ ἐβύθιζον τὰ τῶν ἐχθρῶν πλοῖα. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ῥωμαῖοι προσηγόρευον τὸ δημόσιον βῆμα, ἢ τὸν ἄμβωνα, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέβαινον καὶ ὡμιλοῦσαν οἱ ῥήτορές των, rostra, ἀπὸ τῶν ἐμβόλων τῶν κυριευθέντων πλοίων, μὲ τὰ ὁποῖα ἔμβολα συνήθιζον νὰ στολίζουν τὸν τοιοῦτον ἄμβωνα, μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ τότε Ἕλληνες συγγραφεῖς τὴν λέξιν, οἱ ἔμβολοι, ὡσαύτως κατὰ τὴν σημασίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς λέξεως, Πολύβ. Εὐριπ. Βάκχ. 581. «ἱέσθε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα διάδρομα τάδε». — β') ἡ ἔμπροσθεν σφηνοειδὲς σχῆμα ἔχουσα εἰς μάχην παράταξις τῶν στρατιωτῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 5, 22. — γ') ὁ μοχλὸς ἤτοι σύρτης, διάδρομος τῆς θύρας, ὅταν εἶναι τραβηγμένος ἐμπρός· ἡ δοκός, γρεντζά, ἡ ὁποία βάλλεται πλαγίως εἰς τὰς στέγας, σκεπαστάς, οἰκοδομῶν. Εὐρ. Φοίν. 113. «χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται ὀργάνοις τείχεσιν», — δ') αἱ περίστυλοι, ἢ περίστοοι, καὶ καλλ. τοιούτων οἰκοδομῶν. Ἐν τοῖς Πρακτ. τῆς Η'. Συνόδου, «ὁ δεξιὸς ἔμβολος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας», λέγεται οὕτως ἡ στοά, ὁ νάρθηξ, εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τὰς βροχάς, καὶ τὰ καύματα κατεσκευασμένος. — ε') = πέος, Ἀριστ. Ἀθην. Λ'. σελ. 20.

Ἐμβομβέω, Μλ. -ήσω (βομβέω) Κάμνω βοὴν μέσα που, κάμνω τι νὰ βοΐζῃ, βάζῃ· μετὰ δοτ. Συνέσιος.

Ἐμβραδύνω, Μλ. -υνῶ (βραδύνω) Ἀργοπορῶ μέσα που, ἢ μὲ τίποτε, Παθτ. ἐμποδίζομαι μέσα που, ἢ ἀπὸ τίποτε.

Ἐμβραμμένη, καὶ ἔμβραται, Λακωνικ. ἀντὶ Εἱμαρμένη, καὶ εἵμαρται.

Ἔμβραχυ, ἢ ἐμβραχύ, ἐπιῤῥηματικῶς. (ἐν, βραχύς). Καθόλου, γενικῶς, ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως εἰπεῖν· «ὅπου περ ἔμβραχυ εἰσὶ θεαταί». Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 390. — 2) Τὸ παραμικρότατον, ὀλιγώτατον, τοὐλάχιστον, ἐξαιρ. τοῦ, οὐδέν, προηγουμένου, Λυσίας σελ. 510. «καθ' ὅσον ἔμβραχυ ἕκαστος δύνηται», καὶ «οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἔμβραχυ», Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Γ'. 47.

Ἔμβρεγμα, τό (ἐμβρέχω). Πανδήποτε ῥευστόν, εἰς τὸ ὁποῖον βουτίζομεν, βρέχομεν, μουσκεύομεν τίποτε· Ὑγρότης, ὑγρασία, κοτζά· ὑγρὸν περικάλυμμα, ἤτοι κομμάτι πανίου, ἢ ἄλλου τοιούτου, τὸ ὁποῖον βρέχουν εἰς τίποτε καὶ τὸ βάλλουν ἐπάνω εἰς τι πληγωμένον, ἢ πονοῦν μέλος, ὡς τό, ἐμβροχή.

Ἐμβρέμομαι, ἄνευ Μλ. (βρέμω). Κάμνω, προξενῶ ἦχον, ἢ ἐπί τι ἦχον, κρότον, βοήν, καθὼς τὰ βράζοντα σώματα, ἢ ὡς ὁ ἄνεμος ὅταν σφοδρῶς φυσᾷ· «ἀνέμοιο ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται». Ἰλ. Ο, 627. Παρὰ τοῖς μεταγεν. δέ, καὶ κατ' ἐνεργ. διάθεσιν, ἐμβρέμω, χρήσιμον.

*Ἔμβρεφος, ὁ, ἡ (βρέφος). Ὅστις ἔχει ἡλικίαν, ἢ μορφὴν βρέφους.

Ἐμβρέχω, Μ. έξω (βρέχω). Μουσκεύω, βρέχω, ῥαντίζω, ἢ βουτῶ τι εἴς τι ὑγρόν. Διοσκορ. «ἐμβρεχόμενα μῶρα».

Ἐμβρίθεια, ας, ἡ. οὐσιαστ. τοῦ, ἐμβριθής, κατὰ τὰς διαφόρους σημασίας τοῦ ὁποίου ἑρμηνεύεται διαφόρως· Δυσκολία, βαρύτης, ἔμφασις· σταθερότης, προσκαρτερία· θερμότης, ὀργή, θυμός, ἀγανάκτησις· σοβαρότης, σεμνότης, ὑπόληψις, τιμή, ἀξία. (ῑ)

Ἐμβριθής, ὁ, ἡ (βρίθω), κοινῶς ἐκλαμβάνεται ὡς τό, βαρύς, δυνατός, ἰσχυρός, ἐμφατικός, ἤτοι ὅστις κάμνει ἐντύπωσιν. — β') Τροπ. σταθερός, ἐπίμονος, βέβαιος, ἀμετάβλητος, σεμνός, κόσμιος, αἰδέσιμος, σεβάσμιος, σύννους, ἢ σκεπτικός. — γ') ἐπὶ βρωμάτων, ἢ φαγητῶν, θρεπτικός. — 2) ἐπὶ κακοῦ· θλιβερός, ὀχληρός, ἐνοχλητικός, βαρετός. Τροπ. θυμώδης, ὁρμητικός, περίφορος, παραπαρμένος· Ἐπίῤῥ. ἐμβριθῶς.

*Ἐμβρίθω· Μλ. -σω (βρίθω) τινί. Εἶμαι βαρύς, βαρύνω, ἢ κάμνω βάρος εἴς τι· πίπτει βαρύς, ἢ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω εἴς τίποτε, ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων. (ῑ)

Ἐμβριμάομαι, Μ. ήσομαι. μετὰ δοτικ. Φανερόνω τὴν ἀνυπομονησίαν, ἀγανάκτησιν, ὀργήν, θυμόν μου πρός τι, ἢ κατά τι· θυμόνω, φοβερίζω. ἀφ' οὗ

Ἐμβρίμημα, τό. Ἡ φανερωθεῖσα πρός τι, ἢ κατά τινος ἀνυπομονησία, ἀγανάκτησις, ὀργή· φοβέρισμα. Νικητ. Χρ. Β'. 2. (ῑ)

Ἐμβρονταῖος, αία, αῖον (βροντή). Ἀστραποκαμμένος. «κοινῶς ἐμβρονταῖον». Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσε κεραυνός, ἢ ἐκτύπησεν ἀστραποπελέκι, ὅθεν δὲν ἐτόλμα κἀνεὶς νὰ ἔλθῃ, νὰ πατήσῃ εἰς αὐτόν· Ὁ τοιοῦτος τόπος ἐκαθαρίζετο μὲ τὴν θυσίαν διετοῦς προβάτου.

Ἐμβροντάω, Μλ. -ήσω (βροντάω). Βροντῶντας καὶ ἀστράπτωντας κάμνω τινὰ ἐκστατικόν, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸν ζαλίζω· ἐκπλήττω, καταπλήττω, καταζαλίζω· ὅθεν «ἐμβεβροντημένοι», = ἐμβρόντητος, ἀφ' οὗ

Ἐμβροντησία, ἡ. Ἔκπληξις, τρομάρα, ζάλισμα ἀπὸ βροντήν, ἀστραπόκαμμα· ὅθεν μωρία, ἀναισθησία, παραφροσύνη.

Ἐμβρόντητος, ὁ, ἡ (ἐμβροντάω). Κτυπημένος ἀπὸ τὴν βροντήν, ἀστραπήν· ὅθεν ἐκπληκτος, μωρός, παράφρων, παρασαλισμένος εἰς τὸν νοῦν· διὸ καὶ ἀναίσθητος, ξεχαμένος, χαμένος κατὰ τὸν νοῦν. Δημοσθ. περὶ Στεφ «ἐμβρόντητε εἶτα νῦν λέγεις;»

Ἐμβροχάς, άδος, ἡ. Καταβολάδα, Γεωπον. Δ'. 13. παρὰ τό, ἐμβρέχω.

Ἐμβροχή, ῆς, ἡ (ἐμβρέχω). Τὸ νὰ βουτᾷ, βρέχῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε εἴς τι ῥευστόν. — 2) Ὑγρὸν περιτύλιγμα, ὡς τό, ἔμβρεγμα· τὸ νὰ βάλλῃ τις τοιοῦτον περιτύλιγμα· ἰδὲ ἔμβρεγμα. Γαλην.

Ἐμβροχίζω, Μ. ίσω (βρόχος). Δένω μὲ βρόχους, μὲ θηλυαῖς, πιάνω τι εἰς, ἢ μὲ τὰ βρόχια. Ἀπολλόδ. Β'. ε'. 4.

Ἔμβροχος, ὁ, ἡ (ἐμβρέχω). Βρεγμένος, μουσκεμένος. 2) (Βρόχος). Μπερδευμένος πιασμένος εἰς τὰ βρόχια.

Ἐμβρύκω, Μλ. -ξω (βρύκω). Νίκανδρ. Θηρ. 824. Δαγκάνω, ἐμπήγω τοὺς ὀδόντας εἴς τίποτε. (ῠ)

Ἐμβρυοδόχος, ὁ, ἡ (ἔμβρυον, δέχομαι). Ὁ τὸ ἔμβρυον δεχόμενος. Λουκιαν. Λεξιφ. «ἐμβρυοδόχον ὕστερον».

Ἐμβρυοθλάστης, ου, ὁ (θλάω). Χειρουργικὸν ἐργαλεῖον, διὰ οὗ συντρίβουν τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ νεκρὸν ἔμβρυον, καὶ τὸ εὐγάζουν.

Ἐμβρύοικος, ὁ, ἡ (ἐν, βρύον, οἰκέω). Πᾶν ὅ,τι κατοικεῖ εἰς φῦκος, τοῦτ' ἔστι εἰς χορτάρι, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. «ἐμβρύοικος ἄγκυραι». Φιλιπ. Ἐπιγρ. (ῡ)

Ἐμβρυοκτόνος, ου, ὁ, ἡ (ἔμβρυον, κτείνω). Ὅστις φονεύει, σκοτόνει τὰ ἔμβρυα, ἢ τὰ παιδία εἰς τῆς μητρός των τὴν κοιλίαν.

*Ἔμβρυον, τό. Ἰδὲ τὸ ἑπόμ. σημασ. 2.

Ἔμβρυος, ὁ, ἡ, σπανιώτ. τριγενής, (ἐν, βρύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κλεισμένον εἰς ἄλλο τι σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον βλαστάνει, ἢ φυτρόνει, ἢ αὐξάνει κατὰ ἐντὸς βρύουν. Θεοφρ. φυτ. α', 1. «ἔμβρυον ὑγρότητα», Δ. «ὁ κιττὸς ὅλος ἔμβρυος». Ε'. 4. «καὶ ἐπικάτω σπέρμα καὶ ἔμβρυον γενέσθαι», Σουιδ. «ἔμβρυοι αἱ εἰς βάθος διήκουσαι ῥίζαι, καὶ ἐμβρυώδεις». Σουιδ. ὅθεν. — 2) ἔμβρυον, τό. Τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ ἔτι τῆς μητρὸς εὑρισκόμενον, πλάσμα· ἐκ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων· ἀλλ' ἐν Ὀδυσ. Ι, 245, 309, 342. τὸ νεογεννημένον ἀρνί, ἢ κατσίκι, τὸ βυζαχτάρι. Ὀδσ. Ι. 309, καὶ 342. «. . ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ» (αἶξ). ἀφ' οὗ

*Ἐμβρυοτομέω, Μλ. -ήσω (τέμνω). Κόπτω, κομματιάζω τὸ ἔμβρυον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. ἀφ' οὗ

Ἐμβρυοτομία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ κόπτῃ, κομματιάζῃ τις τὸ παιδὶ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του. Πολυδ. Δ. 208.

Ἐμβρυουλκός, ὁ (ἕλκω). Ἐργαλεῖόν τι χειρουργικόν, διὰ οὗ ἐκβάλλουσι τὰ νεκρὰ ἔμβρυα ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἔμβρωμα, ατος, τό (βιβρώσκω). Πρόγευμα, 2) Βουκοσιά, μουκοσιά, βοῦκα, χαψιά. Διοσκ.

Ἐμβρωματίζω, Μ. ίσω. Δίδω τινὶ νὰ φάγῃ, τρέφω. Οὐδετέρ. δέ, Προγεύομαι. Εὐσταθ.

Ἐμβυθίζω, Μ. ίσω. Βυθίζω, βουλιῶ, ἢ βουλιάζω τίποτε, ἢ τὸ ῥίπτω εἰς τὸ βάθος.

Ἐμβύθιος, α, ον. ἔτι δὲ καὶ δικατάλ. (βυθός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸν πάτον θαλάσσης, ποταμῶν, λιμνῶν κ. τ. τ. (ῠ)

Ἐμβυκανάω, Μ. ήσω (βυκανάω). Φυσῶ εἰς τὴν βυκάνην, ἢ σάλπιγγα, τὸ Ἰταλ. τρομπετάρω· «ἐμβ. κέρασιν Δαλῷ τὰ θηρατικὰ κέρατα». τὸ Ἰταλ. κόρνο ντὲ κάτσια. Διονυσ. Ἀρχ. Β'. 9.

Ἐμβυρσόω, Μλ. -ώσω (βυρσόω). Βάλλω, χώνω, τυλίγω τι μέσα εἰς δερμάτι, δερματόνω, τὸ τουρκ. καπλαντίζω τι μὲ τομάρι. Πλούταρχ. Γ'. σελ. 81.

Ἐμβύω, Μλ. -ύσω (βύω). Βάλλω στούπωμα εἴς τι, στουπόνω τι μέσα που, στουπόνω. (ῡ) Ἀριστοφ. Σφῆκ. 128.

Ἐμβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὸν βωμόν, τὸ Ἰταλ. ἀλτάρι. Ἰουλιαν. Ἐπ 24.

Ἐμέ, Αἰτιατ. τοῦ, ἐγώ, Ἀντωνυμ. α'. προσώπου, Ἐμένα. ἐγκλιτ. με. Ὁμ.

Ἐμέθεν, ποιητ. γενικ. τοῦ, ἐγώ· ἀντὶ ἐμοῦ· Ὁμ. καὶ Ἀττ. ἐὰν ἐγκλίν.

* Ἐμεί, Δωρ. ἀντὶ ἐμέ· ὡς τό, τεὶ ἀντὶ τέ, σέ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α' 427.

Ἐμεῖο, Ἐπκ. γενκ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ὁμ. δὲν ἐγκλίν. ἰδὲ ἐμέο. Ἀπολλών. Δύσκ. σελ. 424.

* Ἐμέμηκον, Ἐπκ. ἀόρ. β'. τοῦ, μηκάομαι, κατ' ἀναδιπλ. Ὀδύσ. Ι, 439.

Ἐμέν, κ. πλθ. προσ. ἀντ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ ἐσμέν, Καλλ. τὸ δὲ παρὰ Σοφκλ. Ἠλ. 21. κάτω ἀμφβ.

Ἔμεν, Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ εἶναι, Ὁμ. παρβλ. ἔμμεν.

* Ἕμεν καὶ ἕμεναι, ποιητ. ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἵημι, ἀντὶ εἶναι.

Ἔμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ εἶναι, Ὁμ. παρβλ. ἔμμεναι·

Ἕμενος, η, ον, μτχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι.

* Ἐμέο, Ἐπκ. γενκ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ἰλδ. Κ, 124. δὲν ἐγκλιν. Ἐπκ. δὲ τύπος κατ' ἐπίτσ. ἐμεῖο.

* Ἐμέρα, ἡ· ἀρχ. παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ, ἡμέρα, παρὰ Πλάτ. Κρτ. σελ. 418. C.

Ἐμεσία, ἡ (ἐμέω). Ἀνατούλεια.

Ἔμεσις, σεως, ἡ. Ξερατός.

Ἔμεσμα, τό. Ξέρατμα, ἡ ὕλη, τὴν ὁποίαν ξερνᾷ τις.

Ἐμετήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις ξερνᾷ. ἀφ' οὗ

Ἐμετηρίζω, Δίδω εἴς τινα ξερατικόν. Ἱπποκρ. Ἀνδρ. 12.

* Ἐμετήριος, ὁ, ἡ = ἐμετικός· ἀφ' οὗ ἐμετήρια, τά, ὑπκ. φάρμακα, Ξερατικά.

* Ἐμετής, οῦ, ὁ = ἐμετήρ.

Ἐμετιάω, Μλ. -άσω. Ἀνακουλιάζω, μοὶ ἔρχεται νὰ ξεράσω.

Ἐμετικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ξερατόν. — 2) Ὅστις βιάζει τὸν ἑαυτόν του νὰ ξερνᾷ συχνά, τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ κάμνουν ἐξαιρ. οἱ τρυφερόβιοι τῶν Ῥωμαίων, ξερνῶντες ὅταν ἔτρωγαν καὶ ἔπινον πολύ, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν πάλιν. Κικρ. ἐμετικὸς ἐκ πειρατικοῦ γενόμενος. Πλούταρχ. Πομπ. 15.

Ἐμετοποιέομαι. Βιάζω τὸν ἑαυτόν μου βάλλοντας τὸ δάκτυλον καὶ γαργαλίζοντας τὸν λάρυγγα, διὰ νὰ ξεράσω. Ἱπποκρ. παρὰ τὸ

Ἐμετοποιός, ὁ, ἡ. Ὅ,τι διεγείρει, παρακινεῖ εἰς ξερατόν.

Ἔμετος, ὁ, = ἔμεσις.

Ἐμετός, ή, όν. Ξερασμένος, ὅστις ἐξέρασεν.

Ἐμετώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ξερατόν, ὡσὰν ξερατός. Ἐπρῤ. ἐμετωδῶς. Ἱπποκρ.

Ἐμεῦ, Ἐπκ. καὶ Ἰων. γενκ. τοῦ, ἐγώ, ἀντὶ ἐμοῦ, Ὁμ., ἐγκλιτ., μεῦ δέ, Αἰολ. καὶ ἐμεῦς, Δωρκ.

Ἐμέω, Μ. έσω. Ξερνῶ, πέμ. αἷμα, Ἰλδ. Ο, 11. μέσ. Μλ. ἐμοῦμαι, Αἰσχλ. ὁ δὲ Ξνφ. Ἀν. 4, 8, 20. χρῆται κατὰ ταύτην τὴν ἀμτβ. σημσ. καὶ τῷ ἐνργτ. Παρατατ. — 2) τροπκ. Λέγω πολλὰ καὶ ἄχαμνα λόγια κατά τινος, λέγω ὅ,τι φθάσω, ὅ,τι μ' ἔρχεται 'ς τὸ στόμα.

* Ἐμεωυτοῦ, Ἰων. γενκ. ἀντὶ ἐμαυτοῦ, Ἡρδτ.

Ἐμί, ἀρχαῖος τύπος, ἀντὶ τοῦ ἐμμί, εἰμί, Ἐπιγραμ. Σιγεαι.

* Ἔμικτο, Ἐπκ. ἀόρ. κατὰ παθτ. σημσ. τοῦ μίγνυμι, Ὀδύσ.

Ἐμίν, Δωρικ. καὶ ποιητ. δοτκ. τοῦ ἐγώ, ἀντὶ ἐμοί. (υ –, ὅπου δὲ κεῖται ἐγκλ. υ υ)

* Ἔμινγε, Δωρ. ἀντὶ ἔμοιγε.

* Ἐμίνη, Ταραντινικῶς, ἀντὶ ἔμοιγε.

Ἔμμαθε, Ἐπκ. ἀντὶ ἔμαθε, γ. ἑνκ. προσ. ὁριστ. ἀόρ. β'. τοῦ, μανθάνω, Ὀδύσ.

Ἐμμαίνομαι, Μλ. -μανοῦμαι (μαίνομαι). Μαίνομαι, ζουρλαίνομαι, φέρνομαι ὡς τρελλὸς εἴς, ἢ διὰ τίποτε· μετὰ δοτκ. σπανιώτ. μετὰ αἰτιατ.

Ἔμμαλλος, (μαλλός). Μαλλιαρός.

Ἐμμανής, ὁ, ἡ (ἐν μανίᾳ ὤν). Μανιασμένος, τρελλαμένος, λυσσασμένος, παράφρων, Boeckh ἐν Πλάτ. Μιν. σελ. 145. Ἐπρῤ. ἐμμανῶς· ὁ δὲ τύπος, ἐμμανής, σπανιώτερος, ἂν οὐχὶ ἀμφίβολος.

Ἐμμαπέω. Πράττω, κάμνω τι ὁρμητικά, ἐγλίγωρα, εὐθὺς εἰς τὴν στιγμήν· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ἡ μετχ. ἐμμαπέουσα εὕρηται παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 137. ἐπὶ τῆς μελίσσης κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμμαπέουσα. ὑπὸ τοῦ Σχολστ. διὰ τοῦ, ἐνεργοῦσα, ἑρμηνευομένη· κεῖται δὲ ἡ λξ. κατὰ ψευδῆ ἀναγν. ἀντὶ ἐμματέουσα.

Ἐμμαπέως, Ἐπίρ. Εὐθύς, παραχρῆμα, εἰς τὴν στιγμήν, ἀμέσως, πρόθυμα, ποιητ. μόνον. Ὁμ. συντάσ. τὴν λξ. μετὰ τοῦ, ἀπόρουσε, Ἰλ. Ε, 836. καὶ μετὰ τοῦ, ὑπάκουσε, Ὀδύσ. Ξ, 485. Ὁ δὲ Ἡσδ. μετὰ τοῦ, ὑπέδεκτο, Ἀσπ. 442. (Κατά τινας μὲν παρὰ τό, ἅμα τῷ ἔπει, κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότ. παρὰ τό, μαπέειν, μάρπτειν· Τὸ νὰ πιάσῃ, κάμῃ τίς τι ἐγλίγωρα, πρόθυμα· ὡς τὸ Ἰταλ. prontamente.)

Ἐμμάρτυρος, ου, ὁ, ἡ (μάρτυρ). Μὲ μαρτυρίαν, διὰ μαρτύρων, ἀποδειγμένος, βεβαιωμένος. Ἐπρῤ. ἐμμαρτύρως. Θεμίστ. σελ. 144.

Ἐμμάσσω, Μλ. -ξω (μάσσω) τινί τι. Ζυμόνω, συντρίβω, ἀνακατόνω τι μέσα εἴς, ἢ μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε· ζουλίζω, χώνω, σπρώχνω μέσα· ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διαθ. χρῆσμ.

Ἐμματάζω, Μλ. -άσω (ματάζω). Ὁμιλῶ, ἢ πραγματεύομαι περί τινος μωρά, καὶ ἀναίσθητα, φέρομαι ὡς τρελλός.

* Ἐμματαιάζω, καὶ ἐμματαΐζω = ἐμματάζω.

Ἐμματεύω, (ματεύω). Ψηλαφεύω μέσα του, βάλλω τὸν δάκτυλον μέσα εἴς τι διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσω· βάλλω τὸν δάκτυλον εἰς τὸν φάρυγγα διὰ νὰ διεγείρω ξερατόν.

* Ἐμματέω = ἐμματεύω, Νικ. Ἀλεξ. 137. ἠτὰ δ' ἀθρόα νειόθι βράσσοις ἐμματέων.

Ἐμμάχομαι, Μλ. -χέσομαι, συνηθέστ. -χοῦμαι. Ἰων. ἐμμαχέομαι (μάχομαι, ἀνμλ.). Μάχομαι, πολεμῶ μέσα, ἢ ἐπάνω του, δίδω μάχην, τὸ Ἰταλ. battaglio. (ε)

(Ἐμμάω), Ἄχρηστον θέμα τοῦ, ἐμμεμαώς, ὅπερ ἰδέ.

Ἐμμέθοδος, ὁ, ἡ (μέθοδος). Ὅ,τι εἶναι μεθοδικόν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, κανονικόν, ἐπιστημονικόν, κατά τινα ἀξιώματα. Ἐπίρ. ἐμμεθόδως. Φιλ.

Ἐμμεθύσκομαι, παθτ. (μεθύσκω) τινί. Μεθῶ εἴς, ἢ μέ, ἢ διὰ τίποτε. — 2) εἶμαι μεθυσμένος. Ἰάσπης. Π. Ἰνδ. Δ'. δ'. 3.

Ἐμμειδιάω, Μλ. -άσω (μειδιάω) τινί. Γελῶ, χαμογελῶ εἴς, ἢ διά τι. κὠφθαλμοὶ ἐμμειδιῶσι. Φιλόστρ. Ἐπ. 73. Ξενοφ. Κυνηγ. Δ'. 3. κἐμμειδιῶσι πρὸς τὰ ἴχνη. (ᾱω, ᾱσω.)

Ἐμμέλεια, ἡ (ἐμμελής). Ὀρθὴ καὶ καθαρὰ συμφωνία εἰς τὸ ψάλσιμον, τραγῴδημα· ὅθεν καὶ ἡ ἀνάλογος καὶ προσήκουσα τροπὴ τῆς φωνῆς εἰς τὴν ὁμιλίαν. Τροπ. Συμφωνία, συναρμοσις ὅλων τῶν ἑκατέρωθεν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον. Ἁρμοδιότης, συμμετρία, ἀναλογία, ὀρθότης καλωσύνη πράγματός τινος καθ' ἑαυτό. τό, Γαλλ. modulation, μοδουλασιόν· ἐμμέλεια λόγων, κουδούλουμ Ἀριστοφ. — 2) Τρόπος τραγικοῦ καὶ σατυρικοῦ τινος χοροῦ κατὰ τὸ παίξιμον τοῦ αὐλοῦ, ἢ τῆς φλογέρας. ἐξ ὀρθῶν, συμφώνων, καλῶν μελῶν ἢ ἤχων, Λατιν. Concinnitas. Schweigh. ἐν Ἡρόδοτ. 6, 129. Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 816. Β. κτὰς ὀρχήσεις τὰς τῶν εὐπραττόντων ὄντων δὲ μετρίων πρὸς τὰς ἡδονὰς — — — ἐμμελείας ἐπωνόμασεν. Ἀθην. 1, σελ. 21, Κ. 14, σελ. 631. C. Ἐν γένει δέ, μουσικὴ διὰ χορῶν, Πλούταρχ.

Ἐμμελετάω, Μλ. -ήσω (μελετάω). Μελετῶ, ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι εἴς, ἢ μὲ τίποτε. κἐμμελετᾶν λόγον τινίᾳ. Γυμνάζω τινὰ εἰς κάτοιον λόγον, κάμμίαν ὁμιλίαν ἀπομνημονεύοντας, ἀπαγγέλλοντάς τον ἐγὼ ἔμπροσθέν του διὰ νὰ μάθῃ νὰ τὸν ἐκφωνῇ καὶ αὐτὸς καλῶς ἐγώ. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 228. Ε. ἀφ' οὗ

Ἐμμελέτημα, τό· Τὸ πρᾶγμα εἴς, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐγυμνάσθη, γυμνάζεται, ἢ ἠμπορεῖ νὰ γυμνασθῇ τις. Ἀνθολ.

Ἐμμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Πᾶν ἁρμονικόν, μελῳδικόν· ἐπὶ μουσκ. καὶ ὁμιλίας. — Τεριασμένον, σύμφωνον, ἡρμοσμένον· ἐπιτήδειον, καλόν, ὀρθόν, ἐν γένει. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Χαρίεις, ἡδύς, τερπνός, κόσμιος, ἀστεῖος, κομψός, καλός, χαριτωμένος, νόστιμος, Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 147. Α. Ἐπρῤ. ἐμμελῶς, συγκρ. Ἐπρῤ. ἐμμελεστέρως.

Ἐμμελῳδέω. Ὁμιλῶ μελῳδικῶς, ἤτοι ὁμιλῶντας σείρω τὴν φωνήν. Γρηγόρ. Ναζ.

Ἐμμεμαώς, υῖα, ός (μεμαώς). Σπεύδων, ἐπιθυμῶν, προθυμούμενος, ἐγειρόμενος· ἀφορμῶν, ἀποπηδῶν, βιαίως κινούμενος· ὀξύς, ὁρμητικός, δεινός· ἐπὶ Θεῶν, ἀνθρώπων καὶ θηρίων, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀψύχων· κἐμμεμ. ἠχῆ, Ἡσδ. Ἀσπ. 419. καὶ παρὰ τοῖς μεταγεστ. μετὰ δοτκ. ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν Ἀπλ. Ῥδ. Ἐπκ. μόνον χρῆσ.

* Ἐμμέμονα (μέμονα). κἐμμέμονε φρήν. Μαίνεται ἡ ψυχή, ἐξαγριαίνεται, Σοφκλ. Τρ. 982.

* Ἔμμεν. Σπανιώτ. Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ, εἰμί, ἀντὶ, ἔμεν, εἶναι, Ὁμ.

* Ἔμμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἶναι, παρ' Ὁμ. πολλάκις.

* Ἐμμενετέον, ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, ἐμμένω. Πρέπει τις νὰ προσμένῃ, μένῃ, καρτερῇ, νὰ προσμείνῃ, μείνῃ, καρτερέσῃ κτλ. Δγν. Αρτ.

Ἐμμενετικός, ή, όν (ἐμμένω). μετὰ δοτκ. Ὅστις μένει στερεός, σταθερός, πιστὸς εἴς τι. Ἐπρῤ. ἐμμενετικῶς. Ἀριστοτ. Ἠθικ. Ε. α'.

* Ἐμμενετός, ή, όν (ἐμμένω). Πανδήποτέ τι, εἰς τὸ ὁποῖον μένει, προσμένει, ἢ καρτερεῖ τις.

Ἐμμενής, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι πιστός, ἐπίμονος, σταθερὸς εἰς τίποτε, μετὰ δοτκ. κτὸ ἐμμενὲς, οὐσιαστ., Σταθερότης, ἐπιμονή, Ὁμ. χρῆται τῷ οὐδετ. μόνῳ, ἐμμενές, ἐπίρρημα καὶ ἀεὶ ἐν τῇ συντξ. κἐμμενὲς αἰεί, Ἀκατάπαυστα, ἀδιάκοπα, ἐπίμονα, ἀδιάλειπτα, παντοτεινά, ὅλο ἕνα. Ἰλδ. Κ, 361. 364. Ν, 517. Ὀδύσ. Ι, 386. Φ, 69. Ἐπρῤ. ἐμμενῶς, Ἐπκ. καὶ Ἰων. δέ, ἐμμενέως. Ἡσιδ. Θεογον. 712.

* Ἐμμενητέον, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐμμενετέον, Δγν. Αρτ.

* Ἐμμενητικός, ή, όν· νεώτ. τύπ. ἀντὶ ἐμμενετικός. Δγν. Αρτ. Ἐπρῤ. ἐμμενητικῶς.

Ἐμμένω, Μ. ενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω, διατρίβω, προσμένω, καρτερῶ εἴς, ἢ διὰ τίποτε· μένω στερεός, σταθερός, ἐπίμονος, πιστὸς εἴς τι. μετὰ δοτκ. Θουκυδ. κἐμμένειν ταῖς συνθήκαις — — — τοῖς ὅρκοισι. Wolf ἐν Λπτ. σελ. 250. — 2) Ἐμπεριέχομαι εἴς τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, ἐνέχομαι· κἐμμ. κηρύγμασιν. Εἰς τὴν ἐξορίαν.

Ἐμμεσιτεύω, Μ. εύσω (μεσιτεύω). Μεσιτεύω εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος. Κλήμ. Στρωμ. Ζ', σελ.

Ἔμμεσος, ὁ, ἡ (μέσος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ μέσον, ἀνάμεσα εἴς τι.

Ἔμμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Γεμάτος, γεμισμένος. Πλάτ. Ἐπ. 7.

* Ἐμμεστόω, Μλ. -ώσω (μεστόω). Γεμίζω τι μὲ τίποτα, ἀναγιν. παρὰ Σοφκλ. Ἠλ. 703.

Ἐμμετρέω, Μλ. -ήσω (μετρέω). Μετρῶ τίποτε εἴς, ἢ κατὰ ἄλλο τι· μόνον παρὰ Ἀγαθ.

προοίμ. 18. το γὰρ παρὰ Λουκ. ἐπ. 27. πάνυ ἀμφβ. Schaef. mel. σλ. 164.

*Ἐμμετρία, ἡ = ἐμμετρότης.

Ἔμμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ κατὰ, ἢ μέ τι μέτρον καμωμένον, μετρημένον ἀναλόγως πρὸς ἄλλο τι, σύμμετρον, εὔρυθμον· ἐξαιρ. κατὰ τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν τῆς Μετρικῆς, Πλάτ. Συμ. ἐταῖς παραπλησίαις τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, ἐπῶν. 2) Τρπκ. Μέτριον, μετριασμένον· ὅ,τι ἔχει τὸ πρέπον μέτρον· ὀρθὸν, δίκαιον ἁρμόδιον. Ἐπίρρ. ἐμμέτρως· ἀφ' οὗ

Ἐμμετρότης, τητος, ἡ. Συμμετρία, τὸ ἀρμόδιον μέτρον. Ἀριστοτ. Α'. Ἐπι. 18.

Ἐμμήνιος, ὁ, ἡ (μήν). Μηνιαῖος, ἐμμήνια ἱερὰ, Ἑορτὴ, τὴν ὁποίαν ἑώρταζον, ἢ ἡ ὁποία ἑορτάζεται κάθε μῆνα. 2) τὰ ἐμμήνια, Ἡ κατὰ μῆνα κάθαρσις τῶν γυναικῶν, τὰ καταμήνια. Διοσκορ.

*Ἔμμηνις, ὁ, ἡ, ι, τὸ, γεν. ιος (μῆνις). Ὀργίλος, ὀξύθυμος.

Ἔμμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Πᾶν ὅ,τι περιέχεται εἰς τὸν μῆνα. — 2) Ὅ,τι διαρκεῖ ἕνα μῆνα. — 3) ὅ,τι εἶναι, ἢ γίνεται εἰς τὴν διάρκειαν ἑνὸς μηνὸς, Πλάτ. Νμ. 12, σλ. 956. Α. — 4) = ἐμμήνιος. Μηνιαῖος, πᾶν ὅ,τι ἐπαναλαμβάνεται κάθε μῆνα. ἔμμ. ἱερὰ Σοφκλ. Ἠλ. 281. Περὶ τοῦ, ἔμμηνοι δίκαι, ἰδὲ Boeckh ἐν Ἀθ. Staatshaush. 1, σλ. 54.

Ἔμμηρος, ὁ, ἡ. ἰδὲ ὅμηρος.

Ἔμμητρος, ὁ, ἡ (μήτρα). Εἰς τὴν μήτραν, εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς εὑρισκόμενος. — 2) ξύλα ἔμμητρα. Ἀθήν. Γ. σλ. 10. Ὅσα ἔχουν ἐντεριώνην, τὸ κοινῶς ψυχὴν, ἢ καρδιὰν, καθὼς π. χ. ἡ κουφοξυλιά. κ. τ. λ.

Ἔμμι, Αἰολ. ἀντὶ εἰμί.

Ἐμμίγνυμι, καὶ ἐμμιγνύω, Μ. ξω (μίγνυμι, ἁπλ.). Ἀνακατόνω, σμίγω τι μέσα εἰς ἄλλο τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἔμμικτος, ὁ, ἡ. Μιγμένος, ἀνακατωμένος.

Ἔμμιλτος, ὁ, ἡ (μίλτος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαμμένον μὲ μίλτον· κόκκινον. Διοσκορ.

*Ἐμμίμνω (μίμνω)· ποιητ. ἀντὶ ἐμμένω.

Ἔμμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, μισθωμένος. Θουκυδ. ς'.

*Ἔμμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει μοιράδι εἰς τίποτε, Αἰσχλ. Εὐμ. 878. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

Ἐμμονὴ, ῆς, ἡ (ἐμμένω). Τὸ νὰ μένῃ, εἶναί τι, ἤτις στερεὸς, σταθερὸς, παντοτεινὸς, ἀδιάλειπτος εἴς τι· σταθερότης, διάρκεια.

Ἔμμονος, ὁ, ἡ (ἐμμένω). Σταθερὸς, ἐπίμονος, διαρκὴς, παντοτεινὸς, ἀεὶ καὶ ἀδιαλείπτως εἴς τι ἐπιμένων, διαρκῶν.

Ἔμμορα, ας, ε, β'. Πρκμ. τοῦ, μείρομαι, Ὅμ. ὅστις ὅμως μόνον τῷ γ'. πρσπ. χρῆται. μετὰ Γενικ., Ἔτυχεν, ἔλαχε. καὶ μετὰ Αἰτιατικ. παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 4. „ . . σὺ γὰρ Κύπριδος αἶσαν ἔμμορες, καὶ Δ'. 1749. „ . . ἔμμορε κύδεα.

Ἔμμορος, ὁ, ἡ (μείρομαι). Ὅστις ἔχει, ἔλαβε μοιράδι εἴς τι· μετὰ γενικ. Ὀδσ. Θ, 840. — 2) (μόρος) Ὅ,τι εἶναι γραπτὸν, ἢ διωρισμένον ἀπὸ τὴν τύχην, μοιραῖον.

Ἔμμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει μορφὴν, σχῆμα, σῶμα.

Ἔμμοτος, ὁ, ἡ (μοτός). Σκεπασμένος μὲ ξαντὸν, τὸ Γαλλ. charpie, τουρκ. τηντίλι· ὅθεν ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἐμπυάζει, ὅστις ἔχει πληγὴν μὲ ἔμπυον, ἢ ἀπόστημα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ βάλληται, ἀλείφηται τὸ ἰατρικὸν, ἢ ἀλοιφή. Μεταφορικῶς, Αἰσχύλ. Χοηφ. 469. ἄλγος ἔμμοτον δώμασιν, Φοβερὰ, ἀθεράπευτη βλάβη, ζημία διὰ τὸ σπίτι. — 2) τὸ ἔμμοτον, ὑπακ. φάρμακον, Ἄλειψη μὲ τὴν ὁποίαν ἀλείφουν τὸ ξαντὸν καὶ τὸ ἐπιθέτουν εἰς τὴν πληγήν.

Ἔμμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα) = μουσικός. ἐμμούσως, Ἐπίρρ.

Ἔμμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεμένον μὲ πόνον, κόπον, λύπην, καὶ πίκραν. „ἔμμοχθος βίοτος„ Εὐριπ. καὶ „ἔμμοχθον δῆγμα„ Νίκανδρ. Θηρ. 756.

Ἔμμωμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει μῶμον εἶναι σφαλμένον. Ἀκύλ. καὶ Σύμμαχ.

*Ἐμοί, δοτκ. τοῦ ἐγώ. ἐγκλ. μοί, Ὅμ.

*Ἐμός, ἐμή, ἐμόν· Ἀντωμ. κτητ. α'. προσπ. παρὰ τὸ, ἐγώ, ἐμοῦ, Ἐδικός μου, ἐδική μου, ἐδικόν μου, Ὅμ., ἐνάρθρ. κατὰ συναίρ. οὑμός, τοὐμόν, Ἰλδ. Θ, 360. Πρὸς τούτῳ ἐκφράζεται ἡ κτῆσις καὶ διὰ τῆς γενικ. ἐμὸν αὐτοῦ, Ἴδιον ἰδικόν μου, Ὀδσ. Β, 45. πρβλ. Ἰλδ. Γ, 180. ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ὑποκείμενον (objectiv) ἐμὴ ἀγγελίη ἀπλ. ἥτις ἀναφέρεται εἰς ἐμέ, Ἰλδ. Τ, 336. παρβλ. Ὀδσ. Β, 47. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε ἀντὶ τῆς δοτκ. ἐμοί, Wolf ἐν Ξνφ. Ἑλλ. 5, 2, 23. ἐξαιρ. ἐν ταῖς λέξ. ἐχθρὸς, φίλος, γείτων, ἀδελφὸς. κ. τ. τ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 668. Schaef. ἐν Σχολ. Ἀπλ. Ῥδ. σλ. 169. ὡσαύτως ἀναγνωστέον παρὰ Θκρτ. 2, 3. 3, 27. — τὸ ἐμόν, Τὸ ἐδικόν μου, τὸ κτῆμά μου, τὸ βιό, τὸ τίποτέ μου· τό γε ἐμόν, Ὅσον δύναμαι, ὅσον πρέπεται ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου.

*Ἐμεῦς, Δωρ. γενκ. τοῦ ἐγώ, Ἀριστφ. Ἀχ. 918.

Ἔμπα, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἔμπας.

Ἐμπάζομαι, ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπκ. ἐλλειπὲς ἀπαθτ. ῥῆμα, Προσέχω, ἐνασχολοῦμαι, φροντίζω, μοὶ μέλει διὰ τίποτε, μετὰ γενκ. Ὅμ., ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ὀδσ. Π, 422. (ἡ ἐτυμλ. ἄγνωστος· ἴσως παρὰ τὸ, ἅζομαι.)

Ἐμπάθεια, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὀξύτης ψυχικοῦ τινος πάθους, τὸ Ἰταλ. passione· (α) παρὰ τὸ

Ἐμπαθὴς, ὁ, ἡ (πάθος). Κυριευόμενος, κυριευμένος ἀπὸ ὀξὺ ψυχικὸν πάθος, τὸ Ἰταλ. passionato. Ἐπίρρ. ἐμπαθῶς.

Ἐμπαιανίζω, = παιανίζω, ἐν. Ψάλλω, τραγῳδῶ που, ἢ εἴς τι τὸν παιᾶνα ὕμνον· Ἡρωδιαν. Η'. 2. ἰδὲ παιάν.

Ἔμπαιγμα, ατος, τὸ (ἐμπαίζω). Περίπαιγμα, χωρατᾶς, μετεωρισμὸς, πρὸς, ἢ μέ τινα.

Ἐμπαιγμὸς, ὁ. Τὸ νὰ περιπαίζῃ, περιγελᾷ τις τινά.

Ἐμπαιδεύω, = παιδεύω, ἐν· μετὰ δοτικ. Γυμνάζω τινὰ εἴς τι. Φιλόστρατ. Εἰκόν. Α'. κα', 3.

Ἐμπαιδοτριβέομαι, Μλ. -βήσομαι (παιδοτριβέω). μετὰ δοτικ. Γυμνάζομαι εἴς τι.

Ἐμπαιδοτροφέω, Μλ. -ήσω. μετὰ δοτικ. Ἀνατρέφω, τρέφω τινὰ εἴς τι· Δημοσθ. ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου εὐνοίᾳ.

Ἐμπαίζω, Μλ. -ξομαι καὶ -ξοῦμαι (παίζω, ἁπλ.). μετὰ δοτικ. Περιπαίζω, περιγελῶ τινά· ὅθεν τὸν κρατῶ ὡς μωρὸν, τὸν ἀπατῶ. — 2) Παίζω μέσα που, ἢ εἴς τι. Εὐριπ. Βάκχ. 855. ἐμπαίζειν χλοεραῖς λείμακος ἡδοναῖς. — 3) ἐμπ. χοροῖς. Χορεύω μαζὺ συρτὸν χορόν. Ἀριστφ. Θσμ. 975. ἀφ' οὗ

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ. Περιγελαστής, ἀπατεών.

Ἔμπαιος, ὁ, ἡ = ἔμπειρος. μετὰ γενκ. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης Ὀδσ. Τ, 379. Φ, 400. ἀρχ. ποιητ. λέξ. διάφορος τῆς ὑπερσύντ. συγγν. ἴσως τῷ, ἐμπάζομαι (ἐν τῷ πρώτῳ Ὁμρκ. μαρτυρ. ἡ παραλγ. ἐστὶ βραχ.)

*Ἔμπαιος, ὁ, ἡ (παίω). Πᾶν ὅ,τι κτυπᾷ μέσα που, ἔρχεται, ἐμβαίνει, ὁρμᾷ, συμβαίνει ἀνέλπιστα, ἔξαφνα. ἐμπαίοις τύχαισιν Αἰσχλ. Ἀγμ. 195. προσκαὶ κακὰ 355. ποιητ. μόνον χρῆσ.

Ἐμπαὶς, ίδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ἐγγαστρωμένη. Ἡσύχιος.

Ἔμπαισμα, ατος, τὸ (ἐμπαίω). Σκάλισμα, ἐξαιρ. εἰς μέταλλον σκαλισμέναι εἰκόνες, σκαλιστὰ, ἢ ἐμπηγμένα, ἢ καρφωμένα πλουμπίδια εἰς ἀγγεῖα· σφυριστὴ δουλειὰ· ἀνάγλυφα, ἢ σύγκολλα δουλευμένα σχήματα, λουλούδια, κ. τ. τ. Ὁ Εὐστάθ. καλεῖ οὕτω ποτήριόν τι μὲ σκαλιστὰς εἰκόνας καὶ σχήματα. ἐναλεισον, τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι.

*Ἐμπαιστικὴ, ἡ, ὑπακ. τέχνη· Ἡ τέχνη ἀναγλύφου, ἢ σύγκολλα σκαλιστῆς δουλειᾶς κτλ.

*Ἐμπαιστὸς, ἡ, ὸν (ἐμπαίω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δουλευμένον, καμωμένον εἰς μέταλλον μὲ ἀνάγλυφα, σύγκολλα σκαλίσματα, μὲ ἐμπηγμένα, ἢ καρφωμένα πλουμπίδια, εἰκόνας κ. τ. τ. Ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσι τὴν λξ. σημαίνουσαν μουσαϊκὴν, τὸ Γαλλ. συνηθ. μουσαϊκὴν δουλειὰν, ἢ ἔργον κολλήσεως, τὸ Ἰταλ. damasco, κοινότ. παρ' ἡμῖν ἀμασκί.

Ἐμπαίω, Μ. αίσω, -συνηθ. -καίσω (παίω, ἁπλ.). Κτυπῶ, τυπόνω τι μέσα που, ἢ εἴς τι· χομπόνω, φκιάνω τίποτε μὲ ἀνάγλυφον, ἢ σύγκολλα σκαλιστὴν δουλειάν. — 2) = ἐμπίπτω, ἀμετάβ.

Ἐμπακτόω, Μλ. -ώσω (πακτόω). Συσφίγγω, συναρμόζω, στερεόνω, ἐμπήγω τι μέσα κουκλείω, ἢ σφαλνῶ τίποτε μέσα εἴς τι· στουπόνω τι. Ἡρόδ. Β'. 96.

*Ἐμπάλαγμα, τος, τὸ = ἐμπλοκή, παρὰ τὸ

Ἐμπαλάσσω, Μ. άξω (παλάσσω) ἔν τινι. Περιπλέκω, περιτυλίγω τινὰ, ἢ μὲ τίποτε· ὡς τὸ, ἐμπλέκω. Θουκυδ. Ζ. 84. ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ.

Ἔμπαλιν, ποιητ. δὲ, ἔμπαλι, Ἐπίρρ. (πάλιν). Εἰς τὰ ὀπίσω, Ὅμ. Ὕμν. Ἑρ. 78. Ἡσδ. Ἀσπ. 145. — 2) Ἀνάστροφα, ἀνάποδα, ἐξ ἐναντίας· μετὰ γενκ. Πνδ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ, ἢ, ἐπιφερομ. Ἡρόδ. 1, 207. „ἤδη ὧν ἐγὼ γνώμην ἔχω περὶ τοῦ προκειμένου πρήγματος τὰ ἔμπαλιν ἢ οὗτοι. Valck. ἐν Ἱππ. 388. — 3) Πάλιν, Σοφκλ. — 4) ἐνάρθρως, τὸ ἔμπαλιν, ἢ τὰ ἔμπαλιν Τὸ ἐναντίον· ἀλλὰ καὶ κατ' εὐφημισμὸν = τὸ κακὸν, τὰ κακὰ, Αἰσχλ. Πέρσ. 221. Ὡσαύτως καὶ, εἰς τοὔμπαλιν, Ἀντιστρόφως, ἀνάποδα. Ἡσύχιος.

Ἐμπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Ἐγκτήμων, εὐκτήμων, εὐκατάστατος, κυβερνημένος, σωζάτος. (α) Ἡσύχιος.

Ἐμπανηγυρίζω, Μ. ίσω (πανηγυρίζω). Κάμνω πανήγυριν, ἑορτὴν, ἑορτάζω τι, ἢ διὰ τίποτε.

Ἔμπαξ, ὁ, εὐσιαστ. τοῦ, ἐμπάζομαι· ἀλλ' αὕτη ἡ λέξ. προέκυψε κατὰ ψευδῆ ἀνάγν. παρὰ Σοφλ. Αἰ. 563. ἤδη δὲ ἀναγινώσκεται ὀρθῶς „τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κἂν τανῦν τηλωπὸς οἰχνεῖ . .„ πρβλ. ἔμπας.

Ἐμπαραβάλλομαι, Μλ. -βληθήσομαι, παθτ. (παραβάλλω, ἁπλ.). Καταντῶ, πίπτω, εἰς τίποτε· ἐμπαρβ. τιμωρίαισιν. Ἀλλὰ τὸ „μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ„ Μὴ διακινδύνευε, μὴ κινδύνευε τὴν ζωήν σου.

Ἐμπαραγίγνομαι, Μλ. -γενήσομαι (παραγίγνομαι, ἁπλ.). Ἀφικνοῦμαι, φθάνω, ἔρχομαί που, τὸ Ἰταλ. arrivare· παρὰ τοῖς Ο'.

*Ἐμπαράθετος, ὁ, ἡ (ἐμπαρατίθημι). Πᾶν ὅ,τι παρεδόθη καὶ παρακατετέθη μέσα που, τὸ Ἰταλ. depositato.

Ἐμπαρασκευάζω, Μ. άσω (παρασκευάζω). Ἑτοιμάζω, προετοιμάζω τίποτε μέσα που· Στεφ. Αἰγ. Α'. σλ. 18.

Ἐμπαράσκευος, ὁ, ἡ (παρασκευή). Προπαρεσκευασμένος, προητοιμασμένος. Βασίλ. Ὁμ. ς'. ἐμπαράσκευος ἥκειν.

Ἐμπαρατίθημι, Μ. θήσω (τίθημι) τί τινι.

Παραδίδω, παρακαταθέτω, τὸ ἰταλ. depozitάρω τίποτε εἰς, ἢ μέσα που, »τὴν ψυχὴν, ταῖς χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαρκαθεμένοσα.

Ἐμπαρέχω, Μ. έξω (παρέχω, ἀνμλ.) τινί τι. Προσφέρω, πορίζω· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ τι εἰς τινα, Θουκυδ. ς΄. 12. »μηδὲ τούτῳ ἐμπαρέχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἐλλαμπρύνεσθαι. — 2) Συγχωρῶ, δίδω ἄδειαν εἴς τι· ὅθεν δίδω, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς τίποτε νὰ τὸ μεταχειρίζηται κατὰ τὴν θέλησίν του, Λουκιαν. Λαπιθ. 28. »ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ τινί.

Ἐμπαρίημι, Μ. ήσω (παρίημι). Ἀφίνω, δὲν ἐναντιόνομαι, ἐνδίδω, καταινεύω εἴς τι (– ◡ ◡ – ◡, Επι. καὶ – ◡ – – ◡, Αττ.)

*Ἐμπαρίστημι, Μλ. –ραστήσω (παρίστημι). Θέτω, στήνω, βάλλω τι μέσα που, ἢ πλησίον τινός.

Ἐμπαροινέω, Μλ. ήσω (παροινέω)· μετὰ δοτικ. Φέρομαι κατά τινος, ἢ πρός τινα ἄνθρωπον, ἢ πρᾶγμά τι ὡς μεθυσμένος· ὅθεν Τροπ. μεταχειρίζομαί τινα μὲ προπέτειαν, αὐθάδειαν, ἀναίσχυντα, ἀλαζονικὰ, ὑβριστικὰ, καταφρονητικὰ, Λουκ. ἀφ' οὗ

Ἐμπαροίνημα, τό. Πᾶν ὅ,τι μεταχειρίσθη, ἢ πρὸς τὸ ὁποῖον ἐφέρθη τις ἀσυλλόγιστα, μὲ αὐθάδειαν, ὕβριν, καταφρόνησιν, Νικητ. Χρον. ς΄. 9.

Ἐμπαῤῥησιάζομαι, Μλ. –άσομαι (παῤῥησιάζομαι) τινί. Πράττω, φέρομαι, ὁμιλῶ ἔμπροσθέν τινος μὲ θάῤῥος, τόλμην, ἐλεύθερα, ἄφοβα, ἢ μὲ αὐθάδειαν.

Ἔμπας, Ἰων. δὲ καὶ Ὁμηρ., ἔμπης, Ἐπίῤῥ., κυρίως ἐν πᾶσι· Καθόλου, ὅλου, γενικῶς, μὲ τελειότητα, κατὰ πάντα τρόπον, καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις· ὡς τὸ, πάντως, Ἰλιαδ. Μ, 326. Ὀδύσ. Σ, 354. καὶ ἀλλαχοῦ. — 2) Ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο, παρ' Ὁμ. πολλάκις χρησιμ., ὅστις ὅμως τὰ πλεῖστα τῷ, δὲ, ἢ τῷ ἀλλὰ, ἐπιφέρει αὐτό· π. χ., Ἰλιαδ. Α, 562. Θ, 33. Ὀδύσ. Π, 147. Σ, 12. Ἔτι δὲ καὶ, ἔμπης δὲ, Ἰλιαδ. Ε, 191., καὶ ἐκτεταμ. »ἀλλὰ καὶ ἔμπης«, Ἰλιαδ. Β, 297. Τ, 422. Ἀλλὰ, καὶ ἔμπης, Ὀδύσ. Ξ, 205. ὁ δὲ Πινδ. Νμ. 4, 58. ἐπιφέρει αὐτῷ τὸ, καίπερ, καὶ ὁ Σοφοκλ. Αἰ. 563. τὸ, καί. — 3) Τὸ ἐγκλ. μόριον, Περ, προτεταμένον ἔχον, ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ, Μ' ὅλον ὅ,τι πολύ, ἂν καὶ κατὰ πολλὰ »Νέστορα οὐκ ἔλαθεν, πίνοντά περ ἔμπης« Μ' ὅλον ὅτι, ἢ ἂν καὶ ἔπινε πολὺ, Ἰλιαδ. Ξ, 1. πρβλ. καὶ 98. Ο, 399. Ὀδύσ. Ο, 361. Σ, 165. Τ, 356. καὶ μετὰ μετοχ. — 4) = ὁμῶς, Ὁμοίως ἐπίσης, Ἰλιαδ. Ξ, 174. Ὀδύσ. Τ, 37. κατὰ τὴν πάνυ ἀμφίβολ. ἑρμηνείαν τῶν πάλαι Γραμματ., ἐπειδὴ τὸ, ἔμπης, ἀνταποδίδεται εἰς ἀμφότερα τὰ παραδείγμ. διὰ τοῦ, πάντως, ἢ ὅλως, ἥτις ἐστὶν ἡ κυρία σημασ. αὐτοῦ· παραβλ. καὶ Σοφοκλ. Ἀντ. 845. παρὰ τοῖς Ἀττ. Λογογρ. ἐστὶν ὅλως ἄχρηστον τὸ Ἐπίῤῥ. ἔμπας, παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ εὑρίσκεται ἐνίοτε ἐν χρήσει. — Ὁ Πινδ. πρὸς τῷ, ἔμπας, χρῆται καὶ τοῖς ὡσαύτως χρησίμοις τύποις ἔμπαν καὶ ἔμπα, Boeckh ἐν Πυθ. Πυθ. 5, 55. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 355., τὸ δὲ, ἔμπα, καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 563.

Ἔμπασις, σεως, ἡ (πάσσομαι) = ἔγκτησις.

Ἐμπάσσω, Ἀττ. ἐμπάττω, Μ. άσω (πάσσω). Ἐνσπείρω, πρασπιγνύω, ἤτοι βάλλω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀνακατόνω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλα. Τροπ. ἐπὶ ὑφασμάτων ποικίλων· ὑφαίνω παρδαλὸν, πλουμιστὸν τίποτε, Ἰλιαδ. Γ, 126. ». . ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε — πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους Τρώων«, Χ, 441. (τὸ α, ἐστὶ βραχὺ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.)

Ἐμπαταγέω, Μλ. –ήσω (παταγέω)· μετὰ δοτικ. Κάμνω κρότον, θόρυβον μὲ τίποτε, ἢ μέσα που· »ἐμπ. ταῖς μάστιξιν«, Θεμίστ. Δ. σελ. 50.

Ἐμπατέω, Μλ. –ήσω (πατέω). Πατῶ, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω που. »ἐμπ. μέλαθρον«, Αἰσχλ. μετὰ αἰτιατ. εἰς τὸ ἡμέτ. Βάλλω τὸ ποδάρι μου που. — 2) μεταβτ. Πατῶ, τσαλαπατῶ τίποτε· μετὰ αἰτι. Πολυδ. Ζ΄. 151.

Ἔμπεδα, Ἐπίῤῥ. ἰδὲ ἔμπεδος.

Ἐμπεδάω, Μλ. –ήσω. Ἰωνικ. δὲ, ἐμπεδέω (πεδάω). Ἐμποδίζω, βάλλω δεσμὰ· ποδοκακῶ, ἀναγκ. παρ' Ἡροδ. 4, 69. ὡσαύτως ἴσως ἀναγνωστέον καὶ παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 670., συχνότερον δὲ τὸ, ἐμποδίζω.

Ἐμπεδής, ὁ, ἡ, = ἔμπεδος· ἐξαιρ. δὲ ἐπίῤῥημ. ἐν χρήσει, ἐμπεδῶς.

Ἐμπεδόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὡς τὸ, ἀείκαρπος.

Ἐμπεδόκυκλος (κύκλος). Ἀεὶ τὸν αὐτὸν περιτρέχων κύκλον π. χ. ἐμπ. χρόνος, Νόννος, ποιητ.

Ἐμπεδολώβης, ου, ὁ (λώβη). Παντοτεινὰ βλάπτων, Μανέθ. Δ΄. 196. ποιητ.

Ἐμπεδόμητις, ὁ, ἡ, ι, τὸ, γενικ. ιος (μῆτις). Ὅστις εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασιν, γνώμην του, ἀδιάτρεπτος, ἀμετάβλητος· »ἐμπ. ἀνάγκη« ποιητ.

Ἐμπεδόμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις εἶναι πάντοτε εἰς κόπους, λύπας, θλίψεις, ἀνάγκας, ταλαιπωρίας· ποιητ. μόνον, Πίνδαρ. Ὀλυμ. »βίον τὸν ἐμπεδόμοχθον«.

Ἐμπεδόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις μένει σταθερὸς εἰς ὅ,τι εἶπε, κρατεῖ τὸν λόγον του.

Ἐμπεδορκέω, Μλ. –ήσω (ὅρκος). Μένω σταθερὸς, ἀμετάβλητος εἰς ὅ,τι ὡρκίσθηκα, κρατῶ, δὲν πατῶ τὸν ὅρκον μου, Ἡρόδοτ.

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ (ἐν πέδον). Ὅστις στέκεται στερεὰ εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν γῆν, μένει στερεὸς εἰς τὸν τόπον του· ἐν γένει, στερεωμένος, θεμελιωμένος, βεβαιωμένος καλὰ, ἀκλόνητος, ἄσειστος, Ὁμ. ἐξαιρ. »ἐμπ. ἴς, βίη«, Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου, Ἀδιάλειπτος, συνεχὴς, διαρκὴς, ἀδιάκοπος, Ἰλιαδ. Θ, 521. Ὀδύσ. Θ, 453. Τ, 113. Τροπ., Σταθερὸς, ἀμετάτρεπτος, ἀναλλοίωτος· »ἐμπ. νόος, ἦτορ, φρένες«. Ὡσαύτως προσαγορεύεται καὶ ὁ Πρίαμος »ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων«, Ἰλιαδ. Τ, 184. Ὁ Ποιητὴς χρῆται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίῤῥημ. τῷ, ἔμπεδον καὶ ἔμπεδα, ἐξαιρ. »μένειν ἔμπεδον« Τὸ νὰ μένῃ τις στερεὸς εἰς τὸν τόπον του, νὰ εἶναι εὐσταθὴς, ἀτάρακτος, τὸ ἡμέτ. νὰ βάνῃ καλὰ ποδάρι, νὰ μὴ ταράζηται ἀπὸ τὸν τόπον του, ἀντιθ. τῷ, νὰ ἀφίνῃ τὸν τόπον του καὶ νὰ φεύγῃ. Ἰλιαδ. »θέειν ἔμπεδον« Τὸ νὰ τρέχῃ τις ἀκατάπαυστα, ὅλο ἴσα χωρὶς νὰ σταθῇ που, Ἰλιαδ. Στερεὰ, ἄπαυστα, ακατάπαυστα. Ἔτι δὲ καὶ ἐκτεταμ. »ἔμπεδον αἰεὶ, ἢ ἀσφαλέως« καὶ »ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ«, Ἰλιαδ. Ο, 683. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ, ἐμπέδως, Βέβαια, σίγουρα, ἀληθινὰ, καθαρὰ, δυνατὰ, ἀκριβῶς, σωστὰ, τελείως, παντελῶς, καθόλου.

Ἐμπεδοσθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ὅστις ἔχει στερεὰν καὶ ἀδιάλειπτον δύναμιν· σταθερὸς, ἐπίμονος, Πινδ.

Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει σταθερὸν, ἀκλόνητον, ἀτάραχον φρόνημα, νοῦν, ψυχήν.

Ἐμπεδόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πάντοτε φύλλα, εἶναι πάντοτε πράσινον· Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Συμπ. Β΄. 2. ποιητ.

Ἐμπεδόω, Μλ. –ώσω (ἔμπεδος). Στερεόνω, θεμελιόνω τι στερεὰ εἰς τὴν γῆν. ἐν γένει, Βεβαιόνω, ἐπικυρόνω, σιγουρεύω· ἐξαιρ. »ἐμπ. νόμον, ὅρκον, συνθήκας, ὁμολογίας« ἀντὶ τοῦ, Κρατῶ, φυλάττω, δὲν παραβαίνω, δὲν πατῶ, δὲν χαλνῶ· ἐπειδὴ ὅστις φυλάττει καὶ κρατεῖ αὐτὰ, τὰ ἐπικυρόνει πάντοτε, Ξενοφ. »πᾶν ἐμπεδῶσιν ὃ λέγωσιν«, καὶ, »ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταύτας«. Ὁ Παρατ. σχηματίζεται καὶ ἠμπέδουν καὶ ἐνεπέδουν.

Ἐμπεδῶς, Ἐπίῤῥ. Παρὰ τὸ, ἐμπεδὴς, Σοφοκλ., ἐμπέδως δὲ, παρὰ τὸ, ἔμπεδος. Στερεὰ, βέβαια, ἐπίμονα.

Ἐμπειράζω, Μ. άσω (πειράζω). Μετὰ γενικ. Κάμνω δοκιμὴν εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐμπείραμος, Ποιητ. ἀντὶ ἐμπείραμος, ἔμπειρος, Λυκόφρ.

Ἐμπειρέω, Μλ. –ήσω (ἔμπειρος) μετὰ γενικ. Ἔχω ἐμπειρίαν καὶ γνῶσιν τινὸς πράγματος, ἠξεύρω, γνωρίζω τι καλὰ, εἶμαι ἔμπειρος εἴς τίποτε· π. χ. παρὰ Πολύβ. Γ΄. »τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν«· ἀφ' οὗ

Ἐμπειρία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις πεῖραν, νὰ ἠξεύρῃ, νὰ γνωρίζῃ, νὰ καταλαμβάνῃ, διακρίνῃ καλά τι· νὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἴς τίποτε, καθ' ὅσον τοῦ τοιούτου πράγματος ἡ γνῶσις καὶ κατάληψις ἐξαρτᾶται ἀπὸ πεῖραν ἢ δοκιμήν· ἐξαιρ. ἡ ἐμπειρικὴ Ἰατρική, ὅταν τὴν μεταχειρίζεταί τις ὄχι κατὰ θεωρίαν, ἀλλὰ κατὰ πρᾶξιν· ὅθεν καὶ οἱ τοιοῦτοι ἰατροὶ Ἐμπειρικοὶ, ὀνομάζονται· ἡ δὲ τέχνη των Ἐμπειρική· ἀφ' οὗ

Ἐμπειρικός, ἡ, όν. Ὅστις ἔχει ἐμπειρίαν καὶ κατὰ ταύτην πραγματεύεται· ὅστις κάμνει δοκιμὰς εἴς τίποτε πράγματα, διὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ, καταλάβῃ καλά· ἐξαιρ. ἐπὶ Ἰατρῶν, οἵτινες ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ ἐπροτιμοῦσαν αὐτὴν μάλιστα· ὅθεν κατεγίνοντο εἰς αὐτὴν ἐξαιρέτως· ἰδὲ τὸ προηγ., Ἐπίῤῥ. ἐμπειρικῶς.

Ἐμπειροπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὅστις εἶναι ἔμπειρος πολέμου, ἤτον πολλάκις εἰς τὸν πόλεμον καὶ τὸν ἠξεύρει καλά.

Ἐμπειροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἔχει πεῖραν, πρᾶξιν εἰς τὰ πράγματα, εἶναι ἐπιτήδειος εἴς τίποτε· Δαμασ. παρὰ Σουίδ. ἐν Λ. Νόμος.

Ἔμπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα) μετὰ Γενικ. Ὅστις ἔχει πεῖραν, γύμνασιν, πρᾶξιν εἴς τίποτε, τὸ ἐδοκίμασε καὶ τὸ ἐγνώρισε, τὸ ἔμαθε καλά· ὅθεν, ἐπιτήδειος, πεπαιδευμένος, πρακτικὸς, γυμνασμένος. Ἀριστοτ. Ἠθ. »νέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστιν«· ὡσαύτως καὶ ἐπίῤῥημ. »ἐμπείρως τινὸς ἔχειν«· Γνωρίζω τινὰ ἀπὸ πεῖραν, ἀπὸ συναναστροφήν, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 6, 1. ἠξεύρω τίποτε ἀπὸ δοκιμήν, εἶμαι γυμνασμένος εἴς τίποτε.

*Ἐμπειρότοκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Μαθημένη ἀπὸ γέννας, ἡ ὁποία ἐγέννησε καὶ ἄλλην φοράν.

Ἐμπείρω, Μ. ερῶ. Πρκμ. –έπαρκα. (πείρω). Καρφόνω, διαπερνῶ, σουβλίζω· ἀναγινώσκ. πρὸ Wolf, Ἰλ. Β. 426. »σπλάγχνα ἐμπείραντες« ὅπου νῦν ἀμπείραντες κεῖται. Ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 796. ψευδ. ἢ ἀγν.

*Ἐμπελαγέω, Μλ. –ήσω (πέλαγος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὸ πέλαγος, εἰς τὴν θάλασσαν, ταξιδεύω.

Ἐμπελάδην, Ἐπίῤῥ. καὶ ἐμπελαδόν. Πλησίον, σιμὰ, κοντά που, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτικ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 736. ποιητικ. μόνον· παρὰ τὸ

Ἐμπελάζω, Μ. άσω (πελάζω, ἀνμλ.). Βάλλω, φέρω τίποτε κοντὰ εἰς ἄλλο τι· »δίφρους ἐμπελ.« Ἔβαλαν τὰ πολεμικὰ ἁμάξια ἓν σιμὰ εἰς τὸ ἄλλο, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 109. Παθητ. Εἶμαι πλησίον, ἐγγὺς, κοντὰ εἴς τι· πλησιάζω, σιμόνω, ἔρχομαι κοντὰ εἴς τίποτε· τινὶ καὶ τινος. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνεργ. εὕρηται κατὰ τὴν ἀμετάβ. σημασ. ταύτην, μετὰ δοτικ. Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 523. ἀφ' οὗ

Ἐμπέλασις, εως, ἡ. Πλησίασις, σίμωσις, ἔγγισμα.

Ἐμπελαστικῶς, Ἐπίῤῥ. Ἀπὸ σιμὰ, ἀπὸ κοντά· πλησιάζοντας, σιμόνοντας μὲ βίαν, μὲ ὁρμήν.

Ἐμπελάτειρα, ἡ, = πελάτις. Σύζυγος, συμβία· παλλακὶς, ἑταίρα, Καλλιμ. (ε).

Ἐμπελάω, = ἐμπελάζω.

Ἐμπέλιος, ὁ, ἡ (πέλιος). Μελανὸς, μελανιάρικος, μελανοσύστικος, μαυρωδὴς, Νίκανδρ.

Ἐμπέμπω, Μλ. -ψω (πέμπω). Στέλλω τι μέσα, πέμπω, ἀφίνω νὰ ἔμβῃ τί που· παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐμπέραμος, ὁ, ὁ, = ἐμπείραμος, ἔμπειρος· μετὰ γενικ. ποιητ.

* Ἐμπερές, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔμπειρος, Σφαλ. παρ' Ἡσχ.

Ἐμπεριάγω, Μ. ἄξω (περιάγω, ἀνμλ.). Περιφέρω τι μέσα που, ἢ πλησίον τινός. (ε)

Ἐμπεριβάλλω, Μ. αλῶ (περιβάλλω, ἀνμλ.). Περικυκλόνω τι μέσα που, Ἀριστδ. Β. σελ. 494.

Ἐμπερίβολος, ὁ, ἡ (περιβολή). Ἐνδυμένος, μὲ στολισμούς, μὲ στολίδια· παντοῦ κυκλωμένος· περικαλλωπισμένος.

Ἐμπεριγράφω, Μ. άψω (περιγράφω). Περικλείω, περιορίζω τι μέσα που (ε), Πολυδ. Θ. 108. Σέξτ. Ἐμπ. Πυρῥ. Α΄. 206.

Ἐμπεριεκτικός, ή, όν (ἐμπεριέχω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἱκανόν, ἐπιτήδειον νὰ περιέχῃ, περικλείῃ τι εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Ἐμπεριέρχομαι, Μλ. -λεύσομαι (περιέρχομαι, ἀνμλ.). Περιέρχομαι, κάμνω γύρους εἰς κἀνὲν μέρος καὶ παρατηρῶ, παραμονεύω τίποτε, Ἀρστλ.

Ἐμπεριέχω, Μλ. -έξω (περιέχω, ἀνμλ.). Περιέχω, περικλείω τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Πσελλ. Α΄. 8.

Ἐμπερικλείω, Μλ. -είσω (περικλείω). Περικυκλόνω, κρατῶ τί πουθενὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη κλεισμένον μέσα.

Ἐμπεριλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (περιλαμβάνω, ἀνμλ.), = ἐμπεριέχω· ἀφ' οὗ

Ἐμπεριληπτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι περιέχει, περικλείει τι εἰς τὸν ἑαυτόν του. — 2) παθτ. πᾶν ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ περιέχηται, περικλείηται μέσα εἰς τίποτε.

Ἐμπερίληψις, ἡ. Τὸ νὰ περιέχηται, περιορίζηται, περικλείηταί τι μέσα εἰς τίποτε, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ.

Ἐμπερίοδος, ὁ, ἡ (περίοδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι περιοδικόν, τοῦτ' ἔστι γίνεται, συμβαίνει εἰς τινας κάποιους καιρούς. — 2) Ἐπὶ εἴδους γραφῆς, ἢ τρόπου τοῦ ὕφους τοῦ γραψίματος· πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεμένον, συγγραμμένον εἰς καλάς, καλοσυνταγμένας περιόδους· ἔχει περιόδους· περιοδικόν.

Ἐμπεριόδως, Ἐπίῤ. περιοδικῶς, εἴς τινα διωρισμένον καιρόν, Κορνοῦτ. 27.

Ἐμπεριοχή, ῆς, ἡ (ἐμπεριέχω). Τὸ νὰ περιέχηταί τι μέσα που, ἢ νὰ περιέχῃ τι κἀνὲν πρᾶγμα εἰς τὸν ἑαυτόν του.

Ἐμπεριπαθέω, Μλ. -ήσω (περιπαθέω). Εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχήν, σύγχυσιν, ἢ λύπην διά τίποτα· πάσχει ἡ καρδία μου διά τι.

Ἐμπεριπατέω, Μλ. -ήσω (περιπατέω). Πηγαίνω, ἢ ἔρχομαι ὀλόγυρα μέσα, ἢ ἐπάνω που· διατρίβω εἴς τινα τόπον, Τροπκ. καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἰς τίποτε· μετὰ δοτκ. — 2) Καταπατῶ, περιπαίζω, περιγελῶ τινα.

Ἐμπεριπείρω, Μ. ερῶ (περιπείρω). Διατρυπῶ, κατατρυπῶ, κατακεντῶ τι ὀλόγυρα· τρυπῶ πέρα πέρα, σουβλίζω.

Ἐμπεριπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (περιπίπτω, ἀνμλ.) τινί. Πίπτω μὲ τελειότητα, μὲ τὴν ὁλότητα μέσα που.

Ἐμπεριπλέω, Μλ. -εύσομαι (περιπλέω, ἀνμλ.). Πλέω, ἀρμενίζω, κάμνω γύρους μὲ τὸ καράβι, τὸ ἰταλ. βολτετζάρω μέσα που, ἢ ὀλόγυρα εἴς τι.

Ἐμπεριῤῥήγνυμι, Μ. ήξω (περιῤῥήγνυμι, ἀνμλ.). Σχίζω, ξεσχίζω ὅσα περιέχονται μέσα που, καταξεσχίζω με τελειότητα ὅλα.

Ἐμπερονάω, ῶ. Μ. ήσω (περονάω). Στερεόνω, καρφόνω τι μὲ τὰς περόνας, ἢ μὲ καρφοβέλονα, καρφίτσες, κομποβέλονα· ἀφ' οὗ

Ἐμπερόνημα, τό. Φόρεμα καρφωμένον εἰς τοὺς ὤμους μὲ περόνας, καρφίτζες, Θαρτ. 15, 31. 24. Δωρτ. ἐμπερόνημα.

Ἐμπερπερεύομαι, = περπερεύομαι.

* Ἔμπεσον, ες, ε, ποιητ· ἀόρ. β΄ τοῦ ἐμπίπτω, ἀντὶ ἐνέπεσον, Ὁμ. Ἀπρμφ. ἐμπεσεῖν.

* Ἐμπεταλίς, ίδος, ἡ. Φαγητόν τι κατεσκευασμένον μὲ τυρὶ ἐπάνω εἰς φύλλον, νὶν πετάλω, Ἡσχ.

Ἐμπετάννυμι, καὶ ἐμπεταννύω, Μλ. -τάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, τεντόνω, ξεδιπλόνω τίποτε ἐμπρός που, ἢ ἐπάνω εἴς τι, Ξενοφ. Παιδ. Α΄. ντὰ δίκτυα ἐνεπετάννυσαν, Παθτ. Εἶμαι σκεπασμένος μὲ τίποτε, Ἀθήν. Δ΄. σελ. 147. καὶ τοῖχοι διαχρύσεις ὑφεσιν ἐμπετασμένοις· ἀφ' οὗ

Ἐμπέτασμα, ατος, τό. Σκέπασμα, παραπέτασμα, τὸ ἰταλ. κορτῖνα, τουρκ. περδές, Ἀθήν. Ε΄, σελ. 296.

Ἔμπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Πᾶν ὅ,τι αὐξάνει, ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας, ἢ εἰς πετρώδεις τόπους. ἔμπετρον, τό. Φυτόν τι φυόμενον εἰς τὰς πέτρας, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν πορνάρι, Διοσκ. Δ. 181.

Ἐμπευκής, ὁ, ἡ (πεύκη). Πικρός, πικρούτσικος, Νίκανδ. Ἀλεξιφ. 202.

* Ἔμπη, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, πῇ, Φαλαικ. ἰδὲ ὅμως. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 786.

Ἐμπήγνυμι, καὶ ἐμπηγνύω, Μλ. -πήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Ἐμπήγω, μπήγω, χώνω κτυπῶ τι μέσα που· φυτεύω, ἀμπολιάζω· μετὰ δοτ. Παθτ μετὰ παρκ. καὶ ὑπρσντ. β΄. Ἐμπήγομαι, χώνομαι μέσα που καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ εὔγω. — 2) Κάμνω τι νὰ πηχθῇ, παγώσῃ.

Ἐμπηδάω, ῶ, ήσω (πηδάω)· μετὰ δοτ. Πηδῶ, ῥίχνομαι μέσα που, ἢ ἐπάνω εἴς τι· πηδῶ μὲ ὁρμὴν ἐπάνω που.

* Ἐμπηκτής, οῦ, ὁ (ἐμπήγνυμι). Ὅστις καρφόνει, κολλᾷ εἰς τοὺς τοίχους, νόμους, ἢ προσταγάς, διαταγὰς τῆς ἐξουσίας διὰ νὰ γνωστοποιῶνται εἰς τὸ κοινόν, Ἡσχ.

Ἔμπηξις, εως, ἡ (ἐμπήγνυμι). Ἐμπήξιμον, τὸ νὰ ἐμπήγῃ, κτυπᾷ, χώνῃ, καρφόνῃ, στήνῃ τίς τι μέσα που, ἢ νὰ φυτεύῃ τίποτε. 2) = ἔκπηξις, Πήξιμον· παρὰ Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε΄. 17. νέμπήξεις αἱ ὑπὸ τῶν πάγων, καὶ καυμάτων.

Ἔμπηρος, ὁ, ἡ (πηρός). Κολοβωμένος βλαμμένος εἴς τι μέλος, σακάτης Τουρκ.

Ἔμπης, Ἐπίῤ. Ἰων. καὶ Ὁμρκ. ἀντὶ ἔμπας. ὅπερ ἰδέ.

* Ἐμπήσσομαι, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐμπήγνυμαι, Ἐτμ. μεγ.

Ἐμπιέζω, Μ. έσω (πιέζω). Θλίβω, ζουλίγω τι μέσα που, ἢ εἴς τι, Θεμιστ. Λόγ. Β΄ σλ. 39. ἀφ' οὗ

* Ἐμπίεσμα, τος, τό. Βλάψιμον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ ζούλιγμα (ι)

Ἐμπίζω, καὶ Ἐμπίζομαι, Βρέχω, ποτίζω, ὑγραίνω, μουσκεύω. Νίκαν. Θηρ. 623. Ἀλεξ. 330. 518.

Ἐμπικραίνω, Μ. ανῶ. Πικραίνω, κάμνω τι νὰ γένῃ πικρόν. 2) Μεταφορ. Παθτ. νέμπικραίνομαι τινίν, Θυμόνω κατά τινος, φέρομαι πρὸς αὐτόν, τὸν μεταχειρίζομαι αὐστηρά, ἄγρια, μὲ ὀργὴν καὶ θυμόν.

Ἔμπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πικρόν, πικρούτζικον.

Ἐμπιλέω, Μλ. -ήσω (πιλέω). Θλίβω πρὸς τὰ μέσα, ζουλίγω, στιβάζω, στριμόνω. Διόδ. Σικελ.

Ἐμπίμελος, ὁ, ὁ (πιμελή). Ὀλίγον παχύς, παχουλός, παχουτσικος.

Ἐμπίμπλημι, ἄχρηστος ἐνεστῶτος τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἐμπίπλημι.

Ἐμπίμπρημι Τύπος ἐνεστ. ἄχρηστος ἀντὶ, τοῦ, ἐμπίπρημι.

Ἐμπινής, ὁ, ἡ (πῖνος). Λερωμένος, καταλερωμένος.

Ἐμπίνω, Μλ. ἐμπίομαι (πίνω, ἀνμλ.). Πίνω, βυζάνω, ῥουφῶ, καταπίνω· ἔτι δὲ καὶ πίνω ὑπὲρ τὸ μέτρον, Θεογν. 1129. (ῑνω, – –, ίομαι, ῠ–)

* Ἐμπιπίσκω, Μλ. -ίσω (πιπίσκω, ἀνμλ.). Βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω, μουσκεύω, ποτίζω τι. (ίσω, – –)

* Ἐμπίπλημι, Μλ. -ήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Γεμίζω τι καλά, τὸ κοιντ. ὡς ἀπάνω, βίτσα βίτσα· τινά τινος· π. χ. νπυρῆν ἐσθλῶν· θυμὸν μένεος, ὀδυνάων, Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῷ παθ. καὶ μέσ. διαθ. ἐξαιρ. μετὰ γεν., ἔτι δὲ καὶ πρτλψ. τῆς αἰτιατκ. νὥρμήθη μ' Ἀχιλεύς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ν, Ἰλδ. Χ, 312. Τροπ. ἐμπίπλ. τινός, χορταίνω, ἀπολαμβάνω ὅσον θέλω τίποτε· π. χ. ἡ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις ὀφθαλμοῖσιν ἔασεν· Δὲν μὲ ἄφησεν οὔτε νὰ χορτάσω κυτάζοντας τὸν υἱόν μου, Ὀδσ. Λ, 452. ὡσαύτως καὶ νθαλέων ἐμπλητάμενος κρεῶν, Ἰλδ. Χ, 504. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ νὲκ δέ με πάντων ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγειν, Ὀδσ. Η, 221 καὶ μετὰ μτχ. νοὐκ ἂν ἐμπλήμην βάλλωνν, Ἀρστφ. Ἀχ. 236. καὶ νημισῶν οὔποτ' ἐμπλησθήσομαιν, Εὐρπ. Ἱππ. 664. — 2) Ἐκπληρόνω, τελειόνω τίποτε. (ὁ τύπος ἐμπίμπλημι ἀντιβαίνει εἰς τοὺς κανόνας τῆς Ἑλλ. γλώσσης, ἰδὲ Lobeck Wolf Irrl. Ὑμ. Ὁμ. 30, 10.)

Ἐμπιπράσκω, = πιπράσκω (ἀνμλ.), Πολυδ. Ζ. 9.

Ἐμπίπρημι, Μλ. ἐμπρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.). Ἀνάπτω τίποτε, βάλλω φωτιὰν εἴς τι καὶ τὸ καίω, κατακαίω τι· (ὁ ἐνστ. ἐμπίμπρημι ἀντιβαίνει τοῖς κανόσι τῆς Ἑλλ. γλώσσης.)

Ἐμπίπτω, Μ. ἐμπεσοῦμαι· (ὄχι Ἐμπέσομαι ὡς ὁ Κούμας σολοικίζων σημειοῖ) Ἀόρ. ἐνέπεσον· Ἐπκ ἔμπεσον (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω που, ἢ εἴς τι, πίπτω μέσα που, μὲ ῥίπτουν καὶ πίπτω μέσα πουθενά, παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ δοτ. νκακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ τὸ ἡμῶν. Κακὸν εὑρῆκε, εἰς τὸ σπίτι· νπῦρ ἔμπεσε νηυσίν, ὕλῃ Εὐγῆκε φωτιὰ εἰς τὰ καράβια, εἰς τὸν λόγγον· ναὐχένι ἔμπεσεν ἰός Ἡ σαΐτα τρύπησε πέρα πέρα τὸν αὐχένα, χυδαι. τὸ ζινίχι του. Ἐξαιρ. ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων νδέος, χόλον, ἔμπεσε θυμῷ Φόβος, θυμὸς ἐτάραξε τὴν καρδίαν του, Ὁμ., ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενστ. κατὰ παντοίας ἀναφοράς. Καταντῶ εἰς τίποτε, πίπτω 'ς τὰ χέρια τινος, ἀπαντῶ τίποτε· ἐπὶ πάσης ἀπροσδοκήτου καὶ ἀπρομελετήτου περιστάσεως· Φθάνω, καταντῶ εἰς τίποτε, παθαίνω τι· π. χ. ἀῤῥωστῶ, μὲ φυλακόνουν, πίπτω εἰς κἀνένα κίνδυνον, βάλλω 'ς τὸ νοῦν μου νὰ κάμω τίποτε, νέμπ. εἰς νόσον, εἰς δεσμωτήριον, εἰς κινδύνους, ἀναμίαν· νέμπίπτω τῷ ἀκοντίῳν Ῥίπτω τὸ κοντάρι μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν, ἐπειδὴ ῥίπτωντάς το τοιουτοτρόπως φαίνεται ὡς νὰ πίπτῃ ὅλον τὸ σῶμά μου ἐπάνω εἰς τὸ κοντάρι, ὡς νὰ τὸ σπρώχνω μὲ ὅλον μου τὸ σῶμα, Ἱππ. Πίπτω εἰς τὸν ἐχθρὸν μὲ ὁρμήν, τὸν πλακόνω ἔξαφνα, ἐμβαίνω μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐχθροῦ· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐμπαθείας περιστάσεων, Μετφ. ἐπὶ συμβεβηκότων, Συμβαίνει, τυχαίνει· ντὰ ἐμπίπτοντα Τὰ περιστατικά, τὰ συμβεβηκότα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς καὶ τῆς ἐπί, Ἡρόδ. 7, 83. (ι)

Ἐμπίς, ίδος, ἡ. Κώνωψ, κουνοῦπι, Ἀριστοφ. Νεφ. κατὰ Döderl. παρὰ τὸ ἐμπίνω.

Ἐμπιστεύω, Μ. εύσω (πιστεύω) τινί. Πιστεύω, δίδω πίστιν εἰς τίποτε. — 2) τινί τι ἐμπιστεύομαι εἰς κἀνένα τίποτε, Παθτ. Μοὶ ἐμπιστεύεταί τις τίποτε.

Ἔμπιστος, ὁ, ἡ (πιστός). Βέβαιος, σίγουρος, ἀξιόπιστος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ τις· ἐμπιστευμένος.

Ἐμπιτνέω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπίπτω. Σοφκλ. Αἰ.

Ἐμπίφρημι, = ἐμφράττω. Φράζω, στουπόνω, Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Ε΄. 6. νέμπεφράναι εἰς τὸν μυκτῆρα.ν

Ἐμπλάζω Μλ.-πλάγξω (πλάζω, ἀνμλ.) ἀμετβ. τινά τινι. Διώκω, κυνηγῶ τίποτε μέσα που. Παθτ. Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι μέσα που, ἀπατῶμαι εἰς τίποτε, δὲν ἠμπορῶ νὰ εὕρω τὸ ὀρθόν, τὴν ἀλήθειαν.

* **Ἐμπλάζω**, Μλ-άσω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπελάζω.

Ἐμπλάσσω, Ἀττ. **ἐμπλάττω**. Μ. άσω. (πλάττω) Ἐντυπόνω, σχηματίζω τι μέσα εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε· ἀλείφω τι ἀπὸ μέσα, ἐμπλαστρόνω, καταλείφω. Παθτ. προσκολλῶμαι εἴς τι, πιάνομαι, γραπατζόνομαι ἀπὸ τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐμπλαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἀλείφει, περιαλείφει τίποτε ἀπὸ μέσα, στουκόνει τι ἀλείφοντάς το.

* **Ἔμπλαστον**, τό, ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἐμπλαστός, ή, όν (ἐμπλάττω). Περιαλειμμένος, ἀλλειμμένος ἀπὸ μέσα, στουκωμένος, ἐμπλαστρωμένος· ἀφ' οὗ **ἔμπλαστον**, τό, ὑπν. φάρμακον, Ἀλειφή, ἰατρικὸν διὰ ἄλειμμα· ἀνθ' οὗ χρῶνται οἱ νεώτ. Ἰατροὶ **ἔμπλαστρον**, τό, καί, **ἔμπλαστρος**, ἡ.

Ἔμπλαστρον, τό καὶ ἔμπλαστρος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἐν τῷ, ἐμπλαστός, Γαλην. Συνθ. Ἰατρ. Α'. σελ. 319.

Ἐμπλαστρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἔμπλαστρον.

Ἐμπλατειάζω· ἰδὲ πλατειάζω.

Ἐμπλατύνω, Μ. νῶ (πλατύνω). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι μέσα που, Παθτ. ἐξαπλόνομαι· «ἐμπλατύνεσθαι τοῖς λόγοις περί τινος» Τὸ νὰ ἐκτείνῃ, μακρύνῃ τις τὴν ὁμιλίαν περί τινος πράγματος, νὰ λέγῃ, διηγῆταί τι μὲ πολυλογίαν, Στράβ. Η'. 591.

* **Ἐμπλέγδην**, Ἐπῤῥ. (ἐμπλέκω). Περιπλεγμένα, λοξισμένα.

* **Ἔμπλειος**, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ ἔμπλεος, Ὀδσ.

* **Ἐμπλεκτήρ**, ῆρος, ὁ· καί

Ἐμπλέκτης, ου, ὁ (ἐμπλέκω). Ὅστις πλέκει, ἢ κατζαρόνει τὰ μαλλιά· τὸ ἰταλ. φριζέρος.

Ἔμπλεκτος, ὁ, ἡ (ἐμπλέκω) Πλεκτός, πλεγμένος· τὸ **ἔμπλεκτον**, Εἶδος τειχίσματος, τοῦ ὁποίου ὁ μεταξὺ δύω μετωπιδιαίων τειχῶν τόπος εἶναι γεμισμένος μὲ χῶμα, Βιτρβ. 2, 8. Ἐμπλέκτρια, ἡ· θηλκ. τοῦ, ἐμπλεκτήρ.

Ἐμπλέκω, Μλ. -ξω (πλέκω). Πλέκω δύω, ἢ πλείονα πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο, περιπλέκω· τινί τι· ἐξαιρ. κάμνω, προξενῶ ἀνακατώματα, μπερδεύματα, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 935. «πλοκὰς ἐμπλέκειν».

* **Ἔμπλεξις**, εως, ἡ. Τὸ νὰ περιπλέκῃ, πλέκῃ τις διάφορά τινα ἓν μὲ τὸ ἄλλο, κάμνῃ πλεξίδια, περιπλοκάς, μπερδεύματα, Πλάτ. Πολτ. σελ. 283. Β.

Ἐμπλεονάζω, Μλ.-άσω (πλεονάζω) αἵματι. Χύνω, κάμνω νὰ χύνηται πολὺ αἷμα. Ἡράκλ. Ἐπ.

Ἔμπλεος, α, ον. Ἀττ. -εως, ὁ, ἡ· ων, τό. Ἰωνκ. -ειος, -είη, -ειον· καὶ ἔνιπλεος (πλέος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον· μετὰ γενκ. Ὀδσ., ὅπου μέντοι μόνον οἱ δύω Ἰων. τύποι εὑρηνται, Τρπκ. χορτασμένος· Ἐπῤῥ. ἐμπλέως.

Ἔμπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τελείας ἔλας, ἢ σωστὰς τὰς πλευράς. (Ὄχι δὲ «μὲ γεμάτας πλευ.» ὡς ψευδῶς ἐξηγεῖ καὶ ταύτην τὴν λξ. ὁ Κούμας·) Γεωπον. ΙΗ'. 9. ἀφ' οὗ

Ἐμπλευρόω, Μλ. -ώσω. Κτυπῶ, κουτσῶ τινα εἰς τὰ πλευρά, Ἡσύχ. ἐκ Σοφοκλ.

Ἐμπλέω, Μλ. -πλεύσομαι καὶ -ευσοῦμαι, (ὄχι δὲ ἐμπλεύσω ὡς κἀνταῦθα σολοικίζει ὁ Κούμας) (πλέω, ἀνμλ.). Πλέω, κολυμβῶ, ἢ ταξειδεύω μὲ τὸ καράβι μέσα που, Ἡρόδοτ. «ἐνέπλεον τῇσι νηυσίν». Ἐπὶ φαγητῶν, ὅσα προξενοῦν ἐρευγμόν, τὸ χυδ. ῥουγχάλισμα, Ἀρστ. Ε. 3.

Ἐμπλήγδην, Ἐπῤ. (ἐμπλήττω). Ἀστόχαστα, ἀσυλλόγιστα, ξεχασμένα, μωρά· ἐξαιρ. ἐλαφρόγνωμα, εὐμετάβλητα, παράφορα· ἀντιθ. τῷ, πινυτῶς, Ὀδ. Υ. 132. «ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίειν», ἰδὲ ἔμπληκτος.

Ἐμπληγής, ὁ, ἡ, = ἔμπληκτος.

Ἔμπληγος, ὁ, ἡ (πληγή). Δαρμένος μὲ πληγάς, δαρμούς, Σουΐδ.

Ἐμπλήδην, Ἐπίῤῥ. (ἐμπίπλημι). Γεμιστά, γεμάτα, Νίκανδρ. Ἀλ.

* **Ἐμπληθής**, ὁ, ἡ, = ἔμπλεος, παρὰ τὸ

Ἐμπλήθω, Μ. ήσω (πλήθω). Εἶμαι γεμάτος καλά· εἶμαι χορτασμένος.

Ἐμπληκτικός, ή, όν (ἐμπλήσσω). Πᾶν ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ ἔκπληξιν, ταραχήν, ἔκστασιν, ξήπασμα, Παθτ. ὅστις ἐκπλήττεται, ξηπάζεται, σκιάζεται εὔκολα.

Ἔμπληκτος, ου, ὁ, ἡ (ἐμπλήσσω). Ἐκπληγμένος, τρομαγμένος, ξηπασμένος, σκιασμένος, ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ του, ὡς τὸ **ἐμβρόντητος**. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Ἀπερίσκεπτος, ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἐλαφρόγνωμος, εὐμετάβλητος, ἀσταθής, παράφορος· παρβλ. ἐμπλήγδην καὶ Lob. ἐν Σοφκλ. Αἰ. 1358. Εὐριπ. Τρωάδ. 1211. «ταῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοτε πηδῶσιν». Ἐπῤῥ. ἐμπλήκτως.

* **Ἐμπλήμενος**· Γεμισμένος, γεμάτος· σπανία Μτχ. παθτ. κατὰ συγκπ. ἀορ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ἀρστφ. Σφκ. 984.

* **Ἐμπλημμυρέω**, Μλ. -ήσω (πλημμυρέω). Πλημμυρῶ, κάμνω πλημμύραν μέσα, ἢ πλησίον που, Φιλστρ. Εἰκ. 1, 29.

Ἔμπλην, Ἐπίῤῥ. μετὰ γενκ. Πλησίον, σιμά, κοντά, εὐθὺς ἐκεῖ, Ἰλ. Β. «Βοιωτῶν δ' ἔμπλην», παρὰ Λυκ. 1029. προηγουμ. τῆς γενκ. πτωτ., ὅτε δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἡσδ. Ἀσπ. 372. (πιθανῶς παρὰ τό, ἐμπελάζω· τοῦ ἑπομένου δὲ πάντῃ διαφορετικόν.)

* **Ἔμπλην**, ἐπῤῥ. τό, **πλήν** κατ' ἐπίτασιν. Χωρίς, ἐκτός, δίχως, ξέχωρα, χωριστά, ἔξω ἀπό.., μετὰ γενκ. — 2) Ὅμως, μά, μ' ὅλον τοῦτο, Καλλμ.

Ἐμπληξία, καὶ ἔμπληξις, εως, ἡ (ἐμπλήσσω). Ἔκπληξις, ἔκστασις, ξηπασμός, σκιάξιμον, τρόμαγμα, ἀμηχανία, τὸ ἰταλ. στουπόρε. — 2) Κουφόνοια, ἡ ἐλαφρογνωμία, ἀνοησία, ἀστοχασία, παραφροσύνη, ξεμυάλισμα.

Ἐμπληρόω, Μλ. -ώσω (πληρόω). Γεμίζω τι καλά, καταγεμίζω· ἀφ' οὗ

Ἐμπλήρωσις, εως, ἡ. Γέμισμα καθόλου, καταγέμισμα.

* **Ἐμπλήσας**, ἐμπλησάμενος, Μτχ. ά. καὶ μέσ. ἀορ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ὀμ., ἐμπλήσατο· Ἐπκ. ἀντὶ ἐνεπλήσατο. ἔμπλητο, ἀντὶ ἐνέπλητο, παθτ. ἀορ. Ἰλδ. Φ, 607.

Ἔμπλησις, σεως, ἡ = ἐμπλήρωσις, Στοβ. σελ. 154.

Ἐμπλήσσω, Ἀττ. **Ἐμπλήττω**, παρ' Ὀμ. ἐνιπλήσσω, Μλ. -ξω (πλήττω) ἀμτβ. Πίπτω ἐπάνω, ἢ μέσα που, κρημνίζομαι μέσα, κατακρημνίζομαι, καταντῶ εἴς τι ἀνέλπιστα· μετὰ δοτ. «ἕρκει» Πίπτω 'ς τὰ δίκτυα, 'ς τὰ βρόχια, Ὀδσ. Χ, 469. «τάφρῳ» Πίπτω εἰς λάκκον, Ἰλδ. Μ, 72. Ο, 344. — 2) μεταβτ. Ἐκπλήττω, ξηπάζω, τρομάζω, σκιάζω τινά· ἰδὲ ἔμπληκτος. (κατὰ τὴν πρώτην ποιητ. μόνον σημασίαν, ἐτυμολογοῦσί τινες τὴν λέξ. παραλόγως, παρὰ τό, πελάζω.)

* **Ἐμπληστέος**, έα, έον, ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐμπίπλημι. Πᾶν ὅτι πρέπει νὰ γεμίζηται, νὰ γεμισθῇ καλά, Πλάτ. Πολτ. 2, σλ. 373. Β.

Ἐμπλοκή, ἡ (ἐμπλέκω). Πλέξιμον, περιπλέξιμον, πλέξιμον δύω ἢ περισσοτέρων πραγμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο. — 2) Πλέγμα, πλόκαμος ἢ πλεξοῦδα, κοιντ. πλῶσα· ἀφ' οὗ

Ἐμπλόω, Μ. ώσω. Ἰων. ἀντὶ ἐμπλέω.

Ἐμπνείω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπνέω.

Ἐμπνευματόω, Μλ. -ώσω (πνευματόω). Γεμίζω τι μὲ ἄνεμον, ἀέρα, τὸ φουσκόνω, Ἀθήν. Β'. καὶ παρὰ Λουκιαν. Λεξιφ. «ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου»· ἀφ' οὗ

Ἐμπνευμάτωσις, εως, ἡ. Γέμισμα μὲ ἄνεμον, ἀέρα· φούσκωμα, φουσκώματα τῆς κοιλίας, τὸ ἰταλ. φλάτο, Ἀθήν. Β'. Παρ' ἰατροῖς δὲ, ἡ νόσος τυμπανίτης ἢ ὕδρωψ, Ὑδρώπησις. (α) ἀφ' οὗ

Ἐμπνευματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ γεμίσῃ μὲ ἄνεμον, ἢ νὰ προξενῇ ἀνέμους καὶ φούσκωμα τῆς κοιλίας.

Ἔμπνευσις, εως, ἡ (ἐμπνέω). Πνεύσιμον, φύσημα μέσα· ἐνθουσιασμός, Θεοῦ φώτισις, τὸ ἰταλ. ἰνσπιρατσιόνη.

Ἐμπνευστός, στή, στόν. Ἐμπνευσμένος, φυσημένος, φουσκωμένους, «ἔμπν. ὄργανα», Τὰ μουσικὰ ὄργανα, ὅσα παίζονται μὲ τὸ φύσημα. Τρπκ. Ἐνθουσιασμένος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἐμπνέω· καὶ Ποιητικ. ἐμπνείω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Φυσῶ μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἀναπαίνω εἰς, ἢ ἐπάνω εἴς τι, μετὰ αἰτιατ. «ἐμπνέοντες μεταφρένῳ» ἐπὶ ἵππων οἱ ὁποῖοι φυσοῦν μὲ τὸν ἀναπασμόν των εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ἔμπροσθεν των ἱσταμένου, Ἰλδ. Ρ, 502. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. «αὐλοῖς ἐμπνεῖν» Τὸ νὰ παίζῃ, λαλῇ τις τοὺς αὐλούς, τὴν φλογέραν· καὶ «μέλος, μοῦσαν, αὐλοῖς ἐμπνεῖν» Νὰ λαλῇ τις τραγῳδεῖ τι εἰς τὴν φλογέραν. Τὸ δὲ «τῇ τέχνῃ ἐμπνεῖν» Τὸ νὰ εἶναί τις ὅλως προσηλωμένος εἰς τὴν τέχνην του. Ἐν γένει, Ἀναπνέω, ἀναπαίνω, παίρνω τὸν ἀνασασμόν μου, ζῶ· ὡς τό, πνεῖν = ζῆν, Ἀρστφ. Θσμφ. 926. — 2) Φυσῶ μέσα ἐξαιρέτ. ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων καὶ ἐννοιῶν, τοῦτ' ἔστι διεγείρω, παρακινῶ τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν τινος εἴς τι· «ἐμπ. τινί τι», παρ' Ὀμ. ἐξαιρ. «ἐμπνεῦσαι μένος ἢ θάρσος τινί»· καί, **τινὶ φρεσίν**, καὶ ἀντὶ τῆς αἰτ., μετ' ἀπρμφ. «ἐνέπνευσε μοι φρεσίν, φᾶρος ὑφαίνειν» τὸ ἡμέτ. Μ' ἐφύσησε 'ς τ' αὐτί, ἢ μ' ἔβαλε 'ς τὸ κεφάλι νὰ ὑφαίνω ἓνα φόρεμα, Ὀδσ. Τ, 138., ἄρα μ' ἐφώτισε, μ' ἐνθουσίασε, Παθτ. Ἐνθουσιάζομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ ἔρωτος, παρβλ. εἰσπνέω.

Ἐμπνίγω, Μλ. -ξοῦμαι (ὄχι ἐμπνίξω. ὡς σολοικίζων πάλιν σημειοῖ ὁ Κούμας) (πνίγω, ἀνμλ.). Πνίγω, κάμνω τι νὰ πνιγῇ, νὰ σκάσῃ μέσα εἴς τι μὴ ἠμπορῶν νὰ πάρῃ τὸν ἀνασασμόν του· ἀφ' οὗ

Ἔμπνικτος, ὁ, ἡ. Πνιγμένος, ὅστις ἐπνίχθηκεν, ἔσκασεν μὴ ἠμπορῶν νὰ πάρῃ τὴν ἀνάσαν του, Ἀθήν. ΙΔ'. 661. «ἐῤῥίφθων ἐντακεροὺν ἔμπνικτα».

Ἐμπνοή, ἡ (ἐμπνέω). Τὸ νὰ πνέῃ, φυσᾷ τις εἴς τι· φύσημα εἰς τίποτε.

Ἔμπνοια, ἡ. Ἀναπνοή, ἀνασασμός, ζωή· παρὰ τὸ

Ἔμπνοος, ὁ, ἡ, καὶ συνρ. ἔμπνους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (πνοή). Πᾶν ὅ,τι ἀναπνέει, ἀνασαίνει· ὅθεν ζωντανόν, Πλάτ. Ἐπ. Η. «ἔμπνους ὢν», Θουκυδ. Α'. «μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξάγουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν». — 2) Πᾶν ὅ,τι εὐωδιάζει, μυρίζει, δίδει, κάμνει μυρωδιάν· μετὰ γενκ. Ἀθήν. σελ. 596. «ἡμύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη».

Ἔμπνυτο. Ἀνάγνω Ἀρίσταρχ. ἐν Ἰλδ. Χ, 475. ὅπου νῦν **ἄμπνυτο** κεῖται· ἰδὲ ἀναπνέω, παρβλ. Ἰλδ. Ε, 697.

Ἐμποδίζω, Μλ. -ίσω (ἐν, πούς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. ὅθεν κρατῶ ὀπίσω, δὲν ἀφήνω νὰ γένῃ, ἢ νὰ κάμῃ τις τίποτε· «ἐμπ. ἰσχάδας» Ἐμπόδιζαν, δὲν ἄφηνε νὰ εὐγάζουν τὰ σῦκα ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, Ἀρστφ. Ἱππ. 755. Πρκμ. μετχ. παθ. ἐπίῤῥημα. **ἐμποδισμένως**, Ἐμποδισμένα, μὲ ἐμπόδιον. Πλτ. Κρτ. 39. — 2) Δεσμεύω, δένω, βάλλω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, Ἡρδτ. 4, 60.

Ἐμπόδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅστις ἐμποδίζει, δὲν ἀφίνει νὰ γένῃ τι· τὸ ἐμπόδιον = ἐμπόδισμα· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ξενοφ. Ἱππαρχ. Δ'. 8.

Ἐμπόδισμα, ατος, τό, = ἐμπόδιον. Πᾶν ὅ,τι ἐμποδίζει.

Ἐμποδισμός, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τις τίποτε. — 2) = τῷ προηγ.

Ἐμποδιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐμποδίζει.

Ἐμποδιστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἐμποδίζει, φέρει, κάμνει ἐμπόδιον.

Ἐμποδοστατέω, Μλ. -ήσω. Κάμνω, προξενῶ ἐμπόδιον· παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ τὸ

Ἐμποδοστάτης, ου, ὁ (ἐμποδὼν, στῆναι), = ἐμπόδιος. Σουίδας. (α)

Ἐμποδὼν, Ἐπίρ. ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ, ἐκποδὼν, ἀντὶ τοῦ, ἐν ποσὶν ὤν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν, εἰς τὸν δρόμον, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ε'. «Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται» «ἐμποδὼν εἶναι» Τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τίς τι, νὰ μὴν ἀφίνῃ νὰ γένῃ· «ἐμποδὼν γίγνεσθαι» Τὸ νὰ γίνηταί τις ἐμπόδιον εἰς τίποτε. Ἐνάρθρως, οἱ, ἡ τὰ ἐμποδὼν, Ἄνθρωποι, πράγματα, περιστατικά· τοῦτ' ἔστι — α) πᾶν ὅ,τι ἀπαντᾷ, εὑρίσκεται, κεῖται, ἔμπρος εἴς τινα, τῷ ἀπαντῶ, τῷ τυγχάνει, ὡς τὸ, ὁ τυχὼν, Ὁ πρῶτος ὅπου τύχοι. — β') Πᾶν ὅ,τι στέκεται, κεῖται εἰς τὸν δρόμον τινός, εἶναι ἐναντίον εἰς τοὺς σκοπούς, τὸν συγχίζει εἰς τὰς πράξεις του· ἐχθρὸς, ἀντιφερόμενος — γ') Πᾶν ὅ,τι κεῖται ἔμπρος εἰς τὰ ὀμμάτιά τινος. Συντάττεται συνήθως τῷ, μὴ, καὶ ἀρνητικῶς τῷ, μὴ οὐ· «τί ἐμποδὼν; ὡς ἐλλειπτ. πάντες, τὸ, μὴ οὐχὶ ἐπιφερόμενον ἔχοντα, Ξεν. Ἀνβ. 3, 1, 13. Ἔτι δὲ καὶ, σαφῶς, φανερὰ, ἀναποστόλως.

Ἔμποθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐν ποδ' ἐν. Ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἕνα κοντὰ τοῦ ἄλλου, ἀμοιβαίως, Ἀμφβ. ἀνάγν. παρὰ Θεοκρίτῳ, 9, 6.

Ἐμποιέω, Μλ. -ήσω (ποιέω). Κάμνω, βάλλω τι μέσα «πύλας ἐν πύργοις», Ἰλ. Η, 438. ἔτι δὲ καὶ μόνη δοτικῇ, «χοροὺς Ἐλευσῖνι», Ἡρδ. Θεν. 7. Ἐν γένει, Φέρω, βάλλω, χώνω, στριμώνω μέσα, προσάπτω, ἐμπνέω, φωτίζω, ἢ τὸ ἐναντ. ἀνοίγω τὰ ὀμμάτιά τινος· «ἐμπ. τί τινι, ἢ εἴς τι» ἐξαιρ. ἐπὶ διδασκαλίας καὶ παιδείας Διδάσκω, μανθάνω τινὰ τίποτε, Ξενοφ. «οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν». Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ψυχικ. διαθέσεων, Διεγείρω, ἐξυπνῶ εἴς τινος τὴν καρδίαν τίποτε, Πλούταρχ. «ἐμποιεῖν νόσον, στάσεις, πολέμους». Μετὰ δοτ. καὶ τοῦ ὡς ἐπιφερομένου, Ἀποδεικνύω, βεβαιόνω τινὰ τίποτε· «ἱκανὸς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν, ὡς πιστέον εἴη Κλεάρχῳ», Ξεν. Ἀνβ. 2, 6, 8. — Μέσ. ἐμποιεῖσθαι, ἐξαιρ. ὡς οἰκονομικὴ λέξ. κυρίως, Γεννῶ τέκνα· ἐπ' ἀνδρῶν, Elmsl. ἐν Ἀριστφ. Ἀχ. 325. Εἰρ. 708. ἀφ' οὗ

Ἐμποιητικός, ή, όν· Ὅστις φέρει, βάλλει, προξενεῖ, κατορθόνει ἢ διεγείρει μέσα που τίποτε.

Ἐμποικίλλω, Μ. ιλῶ (ποικίλλω)· Παρδαλίζω, κάμνω, κατασκευάζω τίποτε παρδαλόν, μὲ πλουμίδια διαφόρων χρωμάτων, ἐξαιρ. κεντῶ, ὑφαίνω ἀνάμεσα παρδαλίσματα μὲ τεχνικὴν ἐπιτηδειότητα.

Ἐμποίμενος, ὁ, ἡ (ποίμνη)· παρὰ Σουίδ. ἄνευ ἑρμηνείας κεῖμαι ἐμποιμένους, ὃ ἐν ἄλλοις «ἐμποιμένοισι», κεῖται.

Ἐμποίνιμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐμποίνιος, ὁ, ἡ (ποινή)· μετὰ τοῦ ἀρνητ. οὐ· Ὅστις δὲν εἶναι ἀξιοτιμώρητος, δὲν ὑπόκειται εἰς τιμωρίαν, «Ὅρκος» Τοῦ ὁποίου ὁ παραβάτης δὲν εἶναι ἄξιος τιμωρίας.

Ἐμπολαῖος, αία, αῖον (ἐμπολή)· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμπόριον, πραγματείαν· εἶναι διὰ πώλημα· «ἐμπολαῖος, καὶ ἐμπυλαῖος» Πλούταρχ. Θ'. σελ. 110. Ἐξαιρέτως δὲ ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ ὡς προστάτου τῶν πραγματευτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου· Ἀριστοφ. Ἀχάρν. «Ἑρμῆ ἐμπολαῖε», καὶ Πλοῦτ. «παρὰ τὴν θύραν ἱδρύσατέ με ἐμπολαῖον».

Ἐμπολάω, Μλ. -ήσω, Ἀγοράζω πραγματείας διὰ νὰ τὰς πωλήσω, πραγματεύω, κερδαίνω, ἀποκτῶ· Ὅμ. χρῆται τῇ λέξ. ἅπαξ μόνον καὶ τοῦτο κατὰ μέσ. διάθ. «βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο» ἐκέρδησαν πολλὰ μὲ τὴν πραγματείαν, Ὀδυσ. Ο, 456. Μετφρ. ὠφελοῦμαι, πλουταίνω, ἀπεργῶ καλά, Ἱππ. — 2) γενικῶς, Κάμνω πραγματείαν, εἶμαι πραγματευτής· Σοφοκλ. Τραχ. 93. «καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν κέρδος ἐμπολᾷ» καὶ Λουκιαν. Γ. σελ. 173. «οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν» Ἀκόμη δὲν ἐκερδήσαμεν οὔτε ἕνα ἄσπρον — 3) Πωλῶ, παίρνω καὶ δίδω, ἐξαιρ. παρ' Ἀριστφ. ἰδὲ Piers. Moer. σλ. 156. (συγγν. τῷ, πωλέω· τοῦτο ταυτοσήμαντον, παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως οὐ πάνυ εὔχρηστον, ἐνομίζετο τό, ὠνέομαι).

Ἐμπολεμέω, Μλ. -ήσω (πολεμέω)· Πολεμῶ, κάμνω πόλεμον μέσα που· Πλούταρχ. Ζ'. 31.

Ἐμπολέμιος, καὶ ἐμπόλεμος, ὁ, ἡ (πόλεμος). Ὅστις εἶναι εἰς τὸν πόλεμον, πολεμικός, εἰς πόλεμον ἁρμόζων, ἐχθρικός, Ἡρόδ. ς'. 56.

Ἐμπολεύς, έως, ὁ· Ὅστις ἀγοράζει πραγματείας διὰ πώλησιν, πραγματευτής, ποιητ. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 54. παρὰ τὸ

Ἐμπολέω, Ἰων. ἀντὶ ἐμπολάω.

Ἐμπολή, ἡ· Πᾶν ὁποιονδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται πραγματεία, λαθρεμπορία, Πινδ. — 2) τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ὄφελος, διάφορον, ἄσπρα· Ἀριστοφ. Ἀχάρν. Ἐξαιρέτως δὲ τὸ κέρδος τῶν πορνῶν, καὶ πορνοβοσκῶν, μαστρωπῶν τὸ, ἰταλ. ρουφιάνων· τὸ ὅ,τι πληρόνει τις εἰς τὴν πόρνην — 3) Ἀγόρασμα, Ξεν. ἀφ' οὗ

Ἐμπόλημα, ατος, τό· Πᾶν ὅ,τι ἀγοράζει τις διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ, τὸ κέρδος, ὁ διάφορος ἀπὸ τὴν πραγματείαν. — 2) γενικῶς = ἐμπολή, σημ. 1. Εὐρπ. Κυκλ. 137. ταυτὸν τῷ ἐμπολή.

Ἐμπόλησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἀγοράζῃ τις πραγματείας.

* **Ἐμπολητός**, ή, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀγόρασέ τις· Σοφοκλ. Φιλ. 417.

Ἐμπολίζω, Μ. ίσω (πόλις)· Δέχομαί τινα, εἰς τὴν πόλιν. — 2) (πόλος)· Ἐναρμόζω, ἐφαρμόζω τι μὲ τὸν πόλον· Πτολεμ. ὡς καὶ τὸ ἐναξονίζω.

Ἔμπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις)· Ὅστις εἶναι, ζῇ εἰς πόλιν, εὑρίσκεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν· ὁ ἔμπολις, Συμπολίτης, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1156. ἔτι δὲ καὶ, ἐμπολίτης.

Ἐμπολιτεύω, Μ. εύσω (πολιτεύω). Εἶμαι πολίτης, ἐγκάτοικος εἴς τινα πόλιν, ἢ πολιτείαν, ἐπικράτειαν, ζῶ, διατρίβω, κατοικῶ εἰς πολιτείαν, ἢ εἰς πόλιν ἔχων τὰ δίκαια πολίτου· ἀεὶ σχεδὸν κατὰ μέσ. διάθεσιν — β') «ἐμπολιτεύεσθαί τινι» Ὁμιλῶ μέ τινα περὶ πολιτικῶν πραγμάτων, Κικ. Ἀττ. 7, 7. — 2) Κάμνω τινὰ πολίτην, τὸν δέχομαι, τὸν ἀπογράφω εἰς τὸν κατάλογον τῶν πολιτῶν.

Ἐμπολίτης, ου, ὁ, = ἔμπολις· Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 909. ἐξ Εὐριπίδ. (α)

* **Ἐμπολόωντο**, Ἐπικ. γ'. πληθ. πρτκ. παθτ. Παρτ. τοῦ, ἐμπολάω, Ὀδυσ.

Ἐμπομπεύω, Μ. εύσω (πομπεύω)· Κάμνω, ἢ παρασταίνω τι μὲ πομπήν, παράταξιν, μὲ θρίαμβον — 2) Μεταφορικ. «ἐμπομπεύειν τινί», Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλοφρονῶ διὰ τίποτε, Δημοσθ. «πᾶσιν ἐμπομπεύῃ τοῖς κατορθώμασι».

Ἐμπονέω, Μλ. -ήσω (πονέω) τινι, Δουλεύω, κοπιάζω εἴς τι· «ἐμπονεῖν ἀγροῖς» Ἀλκίφρ. Γ. Ἐπιστ. 25.

Ἔμπονος, ὁ, ἡ (πόνος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεμένον μὲ κόπον, κοπιαστικόν.

* **Ἐμπορεία**, ἡ (ἐμπορεύομαι) = ἐμπορία.

Ἐμπορεῖον, τό. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ἐμπόριον, τὸ ἰταλ. πιάτζα ντὶ κομέρτσιο.

Ἐμπόρευμα, ατος, τό. Πρᾶγμα πραγματευτοῦ, πραγματεία· «ἐμπορεύματι ὠφελεῖν τὴν πόλιν» Ξεν.

Ἐμπορεύομαι, Μέλ. εύσομαι μέσ. παθτ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύομαι)· Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω εἰς κἀνένα τόπον, εὑρίσκομαι εἰς δρόμον, εἰς ταξεῖδι, Σοφοκλ. Ἠλ. 405. Οἰδ. Τ. 456. — 2) ὡς μέσ. ἀποθ. (ἔμπορος)· Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω διὰ πραγματείαν, διὰ πραγματευτικὰς ὑποθέσεις· ἐμπορ. εἴς τι· Τροπ. «ἐμπορ. εἰς ἰατρικήν», Ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω διὰ νὰ μάθω τὴν ἰατρ. Ἱππ. «ἐμπορ. πρός τινα» Συχνάζω εἴς τινα, ἔχω μαζύ του ληψοδοσίαν, ὅθεν, Εἶμαι ἔμπορος, πραγματευτής, μετέρχομαι τὸν ἐμπορικὸν βίον, κάμνω τὸν πραγματευτήν, πραγματεύομαι, τὸ ἰταλ. νεγοτσιάρω. Θουκυδ. Ζ'. «εἰσὶ δὲ οἳ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι» καὶ Χίων Ἐπιστ. Ε'. «ἐμπορευόμενος εἰς τὸν πόντον». — β') μεταβ. Παίρνω καὶ δίδω, ἀγοράζω πραγματείας, φέρνω, ἐμβάζω εἴς τινα τόπον πραγματείας, μετὰ αἰτ. «ἐνεπορεύοντο καμήλοις τὸν Ἰνδικὸν φόρτον» Στράβ. ΙΑ'. σελ. 773. ἐν γένει, Κερδαίνω, ἀποκτῶ, κάμνω, μεταχειρίζομαι τίποτε διὰ κέρδος — γ') εἶμαι τοκογλύφος, ἢ δανείζω μὲ χοντρόν, βαρὺν διάφορον, τὸ ἰταλ. εἶμαι εὐζουραῖος, ἀπατῶ, πραγματεύομαι μὲ αἰσχροκέρδειαν, μὲ δολιογνώμως, φέρνομαι, πολιτεύομαι πραγματευτάδικα — ὁ ἐνεργ. τύπος φαίνεται ὅλως ἄχρηστος, Valck. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. σελ. 408. ἀφ' οὗ

* **Ἐμπορευτέος**, έα, έον, ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ἐμπορεύομαι· Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ εἰσαχθῇ, νὰ εἰσάγηται — 2) πρέπει νὰ ὁδοιπορῇ, νὰ ὁδοιπορήσῃ τις κλ. Ἀριστφ. Ἀχ. 480.

Ἐμπορευτικός, ή, όν· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐμπόριον, εἰς πραγματείαν· πραγματευτάδικον, «ἐμπορικὴ τέχνη». Πλάτ. ἐμπορικαὶ δίκαι, ἐμπορικὰ χρήματα, ἐμπορικὸς φόρτος, κ. τ. τ. Καὶ ὁ εἰς τὸ ἐμπόριον, πραγματείαν, γυμνασμένος, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος.

Ἐμπορέω, = ἐμπορεύομαι (ἐκ τούτου ἤθελητε, ἀστειζόμενος ὁ μακαρίτ. Κοραῆς νὰ ἐτυμολογήσῃ τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθες ἠμπορῶ, τὸ ὁποῖον ὁ Κοραῆς ἐφιλοτιμήθη διὰ νὰ διαδώσῃ εἰς τοὺς μαθητάς του ἀφιλοσοφήτως καὶ ταύτην φιλοσοφήσας τὴν λέξιν· τίνα γὰρ λόγον ἔχει ἡ συνηθ. σημασ. τοῦ ἠμπορῶ πρὸς τὰς τοῦ, ἐμπορεύομαι; πολὺ ὠφελιμώτερον ἤθελεν εἶναι εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς κοινῆς γλώσσης μας καὶ φιλοσοφικώτερον, ἂν ἐφρόντιζε μᾶλλον τοῦ νὰ ἐξαλειφθῇ ὅλως τὸ ἠμπορῶ δι' ἀντικαταστάσεως τοῦ, δύναμαι, παρὰ νὰ θέλῃ νὰ διορθόνῃ φύσει ἀδιόρθωτα αὐτοσχεδίῳ τροπῇ τοῦ η εἰς ε.) ἀφ' οὗ

* **Ἐμπορητικός**, ή, όν = ἐμπορευτικός.

Ἐμπορία, (ἔμπορος)· Πραγματεία διὰ θαλάσσης, ταξείδευμα δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, Ἡσιόδ. Ἔργ. 644. ὅθεν Τροπ. Πραγματεία, τὸ ἰταλ. νεγότσιο, ἐξαιρ. μεγαλεμπορία, τὸ ἰταλ. νεγότσιο ἀλ ἰγγρόσσο, Γερμ. γκρόσχάνδελουγγ. — 2) Πρᾶγμα, πραγματεία, Ξεν. Ὁ τύπος, ἐμπορεία ἔστι σπανιωτέρας χρήσεως.

Ἐμπορίζομαι, Ξενοφ. Προσόδ. Δ'. 39. ἀμφβλ. ἀνάγ. ἀντὶ, ἐκπορίζομαι.

Ἐμπορικός, ή, όν, = ἐμπορευτικός· Πραγματευτάδικος· «χρήματα ἐμπορικὰ» Πραγματείαι, τὰς ὁποίας λαμβάνει τις μόνον διὰ τοῦ ἐμπορίου, Ἀριστφ. Ἀχ. 973. «αἴσθημα ἐμπορ.» Πραγματευτάδικη αἴσθησις, δηλονότι ψεύτικη, ἀβέβαιος.

Ἐμπόριον, τό, ἰδὲ τὸ ἑπόμενον.

Ἐμπόριος, ία, ιον· Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμ-

πορίαν· «γῇ ἐμπορίῃ» Ἀῤῥιαν. Ἰνδικ. 41. δηλονότι τόπος ἡ πόλις ἐμπορικὴ, ἡ παραθαλάσσιος, τὰ ἰταλ. πιάτσα ντε κομέρτσιο, πόρτο μερκαντίλε: — ἐμπόριον, καὶ τὸ συνηθ. ἰταλ. μπόρτα. τὰ ἐμπόρια, Πραγματεῖαι· παρὰ τὸ

Ἔμπορος, ου, ὁ, ἡ (πόρος)· Ὅστις ταξειδεύει εἰς ξένον καράβι ὡς ἐπιβάτης, τὸ ἰταλ. πασσαζέρος, Ὀδυ. Β, 319. «Εἰμὶ μὲν — ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων γίγνομαι» καὶ Ω, 300. Παρὰ τοῖς μεταγνστ., ἐπιβάτης, ὁ δὲ κύριος τοῦ πλοίου, ὁ καραβοκύρης, ναύκληρος προσαγορεύεται· Πορφύρ. «τὸ μὲν οὖν ἔμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς πορευόμενον, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν». — 2) Πᾶς ὁδοιπόρος, περιηγητὴς διὰ ξηρᾶς, ἢ διὰ θαλάσσης, «ὁ ἐν πόρῳ ὤν» Br. ἐν Σχολ. Οἰδ. Κ, 25, 303. suppl. emend. ἐν Ἀριστφ. Ἀχ. 754. — 3) ἐξαιρ. πραγματευτὴς, μεγαλέμπορος, ὅστις διακρίνεται τοῦ, κάπηλος καὶ ἀγοραῖος καθ' ὅτι μετέρχεται θαλάσσιον, ἢ μετὰ ξένων πόλεων καὶ πολιτειῶν ἐμπορίαν, ὁ δὲ κάπηλος καὶ ὁ ἀγοραῖος ἀγοράζουν τὰς πραγματείας ἀπὸ τὸν ἔμπορον καὶ τὰς μεταπωλοῦν εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὰ ἐργαστήριά των· «ἐν τῇ πόλει καὶ ἄλλην διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα, οὗτοι δὲ εἰσὶν ἔμποροι» Πλάτ. σλ. 321. ὅθεν καὶ = ἐμπορικὸς, ἐμπορευτικός. — 4) Μεταφ. «ἔμπορος κακῶν» Ὅστις ἔπαθεν ἐφόρτωσε τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς του μὲ δυστυχίας, ὅθεν καταδυστυχησμένος, Αἰσχ. Περ. 597. παρβλ. συνέμπορος, καὶ Valck. ἐν Καλλ. σλ. 207. Πλεῖονα χειρόγραφα ὁμοίως ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ ἀνωτέρω, παρ' Αἰσχλ., ἔμπειρος κακῶν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἁπλούστερον καὶ ὀρθότερον.

Ἐμπορπάω, Ἰων. Ἐμπορπέω, Μλ. -ήσω (πορπάω)· Καρφόνω, συνδέω, συνάπτω, στερεόνω τι μὲ τὴν πόρπην, ἢ μὲ καρφοβελόνην· Παθτ. Φορῶ, εἶμαι ἐνδυμένος μὲ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἔχει πόρπας, (θηλυκωτήρια) ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μετὰ· αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 7, 77. «ἐνεπορπέατο εἵματα»· ἀφ' οὗ

*Ἐμπόρπημα, ατος, τό· Φόρεμα, τὸ ὁποῖον θηλυκόνεται εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐμπορπόω, ῶ, = ἐμπορπάω.

Ἐμπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα)· Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος, φορεῖ πορφυρᾶ, ἄλικα φορέματα, — 2) Πᾶν ὅ, τι κλίνει εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα· Διοσκ.

Ἔμποτος, ὁ, ἡ (ἐμπίνω)· Πᾶν ὅ, τι εἶναι πόσιμον, ἠμπορεῖ νὰ πίνηται.

Ἔμπουσα, ἡ· Εἶδος φαντάσματος τὸ, κοιντ. στοιχειό, τὸ ὁποῖον ἔστειλεν ἡ Ἑκάτη, καὶ ἐμφανίζετο ὑπὸ διαφόρους μορφὰς, ἐλέγετο δὲ καὶ Ὀνοσκελὶς, καὶ Ὀνοκώλη, Ἀριστοφ. Βάτρ. 293. Ἐκκλ. 1102., ὑπ' ἄλλων δὲ ἐνομίζετο ἡ Ἑκάτη αὐτὴ ἰδὲ Λαμία.

Ἐμπρακτικὸς, ἡ, όν· Ἐνεργητικὸς, δραστήριος, ἄξιος ἢ συνηθισμένος νὰ ἐνεργῇ· παρὰ τὸ

Ἔμπρακτος, ὁ, ἡ (ἐμπράσσω). Δραστικὸς, ἐνεργητικὸς, δυνατὸς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνεργήθη, ἐκατωρθώθη, ἢ δύναται νὰ ἐνεργηθῇ, κατορθωθῇ τίποτε, Πνδ. Ἐπῤῥ. ἐμπράκτως.

Ἐμπρεπὴς, ὁ, ἡ, Ἔμπρεπος, φανταζόμενος, ὅστις εἶναι στολισμένος μὲ λαμπρὸν τίποτε, «ἐσθήματι γυναικομίμοις ἐμπρεπής» Σοφοκλ. παρὰ τὸ

Ἐμπρέπω, (πρέπω)· Λάμπω, φαίνομαι λαμπρὸς, ἔνδοξος, περιφανὴς, ἐξέχω τῶν ἄλλων εἰς τίποτε· Σοφοκλ. Ἠλ. 1187. «πολλοῖς ἄλγεσιν ἐμπρέπων» Ἐξέχω, διαφέρω ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατὰ τὰ πολλὰ πάθη μου (δηλονότι διὰ γενναιοψυχίας καὶ σταθερότητος)· ἔτι δὲ καὶ, ἔν τινι, Πνδ. — 2) Εἶμαι ὅμοιος μὲ τίποτε — 3) τινί· ἀπρεπώπως ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Πρέπει, στέκει καλὰ, στολίζει.

Ἐμπρήθω, Μ. ήσω (πρήθω, ἀνμλ.) = ἐμπίπρημι, Κατακαίω τι, ἀνάπτω, βάλλω φωτιὰν εἰς τίποτε καὶ καίεται πάσσυ, «νῆες» πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. τὰ πλεῖστα πλεοναστικὴ τοῦ, πυρὶ, προσλήψει, Doederl. lect. Hom. 2, 8. καὶ σχεδὸν ἀεὶ ἐν τῷ Ἐπκ. τύπῳ, ἐνιπρήθω· ἔτι δὲ καὶ «πυρὸς αἰθομένοιο ἐνιπρήσειν», ἀντὶ διὰ πυρὸς, Ἰλδ. Η, 82. — 2) Πνέω, φυσῶ εἴς τι, φουσκόνω τι φυσῶντάς τι· μετὰ αἰτιατ., Αριστφ. Σφκ. 36., ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Α, 481. «ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον» Ἐφύσησε καὶ τὸ ἐφούσκωσε· ἰδὲ τὸν ἁπλοῦν τύπον τῆς λξ. ἀφ' οὗ

Ἔμπρησις, εως, ἡ, καὶ ἐμπρησμὸς, ὁ. Τὸ νὰ ἀνάπτῃ τίς τι, νὰ βάλλῃ φωτιὰν εἴς τι διὰ νὰ καῇ, νὰ κατακαίῃ τι· πυρκαϊά· Αἰσχιν. «ἐμπρήσεις οἰκιῶν.»

Ἐμπρηστὴς, στοῦ, ὁ. Ὅστις βάλλει φωτιὰν καὶ κατακαίει τι.

Ἐμπρίω, Μ. ίσω (πρίω)· Δαγκάνω, σφίγγω τι μὲ τὰ δόντια· «τοὺς ὀδόντας τινὶ ἐμπ.» ἔτι δὲ καὶ «τοῖς ὀδοῦσι τι» ὅθεν «ἐμπρ. γένυν χαλινοῖς» Δαγκάνει τὸ χαλινάρι· Ὀππ. — 2) Τρίζω τὰ ὀδόντια — 3) ἀμετβ. Δαγκάνει, τὸ κοινῶς τζούζει· ἐπὶ σινήπιος καὶ λ. τοιούτων δριμέων. «ἐμπρίον σίνηπι» Νίκανδρ. Ἀλεξ. 533. Θηριακ. 71. «ἐμπρίοντ' ὀνέγυρον»· ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει. (ῑ)

*Ἔμπροθεν, Ἐπῤῥ. ποιητ. ἀντὶ ἔμπροσθεν, ὡς τὸ, ἔκτοθεν, πρόθεν, ὄπιθεν, Θεοκρ. 9, 6.

Ἐμπρόθεσμος, ὁ, ἡ (πρόθεσμος)· Πᾶς, ὅστις πράττει, κατορθόνει, τελειόνει, ἢ πάσχει, ὑποφέρει τίποτε εἰς τὴν περίοδον διωρισμένου τινὸς καιροῦ· ἐξαιρ. ὅστις κρατεῖ τὴν διορίαν, ἔρχεται εἰς τὸν διωρισμένον καιρὸν, ἀντιθτ. τῷ, ἐκπρόθεσμος· Ἐπῤῥ. ἐμπροθέσμως.

Ἐμπροίκιος, ὁ, ἡ (προίξ)· Πᾶν ὅ, τι ἐμπεριέχεται, συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν προῖκαν· Ἀππιαν.

Ἔμπροικος, ὁ, ἡ (προίξ)· Προικισμένος — 2) = τῷ προηγμ.

Ἐμπρομελετάω, Μ. ήσω (προμελετάω)· Προγυμνάζομαι, κάμνω προμελέτην εἴς τι· Μέσ. Στοχάζομαι, συλλογίζομαι τίποτε προτήτερα πρὶν τὸ κάμω.

Ἔμπροσθα· Ἐπῤῥ. Δωρικ. ἀντὶ ἔμπροσθεν, ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας Ἐμπροστά.

Ἔμπροσθεν, Ἐπίῤ. (πρόσθεν) ἐπὶ τόπου· Ἐμπρὸς, ἐμπροστὰ, ἀπὸ ἐμπρός· Πᾶν ὅ, τι κεῖται ἐμπροστὰ, εἰς τὸν δρόμον, κάμνει, φέρει ἐμπόδιον, ὡς τὸ, ἐμποδών· ἐνάρθρως δὲ, ὁ, ἡ, τὸ ἔμπροσθεν, Ὁ ἐμπροσθινός· τὸ, καὶ τὰ ἔμπροσθεν, Τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος, τὸ προφύλλι, «ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν» Ἀντικρὺ, ἀντίκρυσα· «εἰς τὸ ἔμπροσθεν» Ἐμπρὸς, κινήσεως σημαντ. τὸ ἰταλ. ἀβάντι. — β.) Κάτω, παρὰ τοῖς μεταγν. «ἐν τοῖς ὕστερον λόγοις, ἐν τῇ τοῦ λόγου διεξόδῳ» Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὁμιλίας, τῆς διηγήσεως, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 11. — 2) Ἐπὶ χρόνου, Προτήτερα, ποτὲ, ὁ, ἡ, τὸ ἔμπροσθεν Τὰ ἀπερασμένα χρόνια, ἕνα καιρὸν, τὰς ἀπερασμένας. — Ἔτι δὲ χρησιμεύει κατ' ἄμφω τὰς σημσ. καὶ ἀντὶ τῆς Πρὸ, μετὰ γεν., Παρὰ Ποιητ. δὲ εὕρηται καὶ, ἔμπροσθε· ἀφ' οὗ

Ἐμπρόσθιος, ὁ, ἡ. Ἐμπροσθινός.

Ἐμπροσθόκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον)· Πᾶν ὅ, τι ἔχει ἐμπροστὰ κέντρον, σουβλί.

Ἐμπροσθοτονία, ἡ (ἐμπροσθότονος)· Κύρτωμα, λύγισμα, τὸ τουρκβ. καμπούριασμα εἰς τὰ ἐμπρὸς, τέντωμα ἐμπρὸς, ἐξαιρ. διὰ σπασμῶν, τὸ ἰταλ. κομβουλσιόνης. Ἀρεταῖος, Α. ς'. «ἰδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς εἰσι τρεῖς, εἰς εὐθὺ, εἰς τὸ κατόπιν, καὶ εἰς τοὔμπροσθεν .... ἐμπροσθότονος δὲ, ἢν εἰς τοὔμπροσθεν καμπύληται ὁ ἄνθρωπος, ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισιν.»

Ἐμπροσθοτονικὸς, ἡ, όν· Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐμπροσθοτονίαν, καὶ ὅστις πάσχει ἐμπροσθοτονίαν.

Ἐμπροσθότονος, ὁ, ἡ (τείνω)· Τανυσμένος, τεντωμένος, λυγισμένος, κυρτωμένος, τουρκβ. καμπουριασμένος εἰς τὰ ἐμπρὸς· ἐξαιρ. ὅστις πάσχει ἀρθρίτην, ἢ σπασμοὺς, κομβουλσιόνες ἰταλ., ἀντιθ. τῷ, ὀπισθότονος.

Ἐμπροσθουρητικὸς, ἡ, όν (οὐρέω)· Ὅστις οὐρεῖ κατουρεῖ εἰς τὰ ἔμπροσθεν, «ζῶα ἐμπροσθουρητικά».

Ἐμπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον) τινί· Πᾶν ὅ, τι εἶναι, εὑρίσκεται, στέκεται ἐμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ ὀμμάτια, Φάλαρ. Ἐπιστ. «ἐμπρόσωπος ἀλλήλοις».

Ἔμπρωρος, ὁ, ἡ. (πρώρα) Πᾶν ὅ, τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν πρῶραν, εἰς τὸ ἐμπροσθινὸν μέρος καραβίου. Πολύβ. ις'. 4. «ἔμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες» Κάμνοντα τὰ πλοῖα ἔχοντα τὴν πρῶραν ἐλευθέραν, ἐπιτηδείαν δηλ. εἰς τὸ πλέειν ἐλευθέρως, μὴ ἔχοντα βάρος πολὺ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ περισσότερον βάρος, ἢ φορτίον ἔχοντα εἰς τὴν πρύμνην.

Ἔμπτυσις, εως, ἡ· Τὸ νὰ πτύῃ, φτύσῃ τινὰ, ἤ τι· καὶ

Ἔμπτυσμα, τό. Πᾶν ὅ, τι πτύει τις, φτύσμα· παρὰ τὸ

Ἐμπτύω, Μ. ύσω. μετὰ δοτικ. (πτύω) Πτύω, φτύω τινὰ ἢ τίποτε· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μκρ. ἐν τῷ μελλ. καὶ ἀόρ. δὲ, ἀεὶ βρχ.)

Ἔμπτωσις, εως, ἡ. (ἐμπίπτω) Τὸ νὰ πίπτῃ τίποτε μέσα που· ἐπιδρομή.

Ἐμπίπτωτος, ὁ, ἡ. (ἐμπίπτω) Πᾶν ὅ, τι πίπτει, ἢ ἔπεσε μέσα που.

* Ἐμπυελίδιον, τὸ, ὑποκρστ. τοῦ, ἐμπυελίς.

Ἐμπυελὶς, ίδος, ἡ. (πύελος) Πυξὶς· τὸ ἐκ τοῦ τουρκβ. κουτάκι, ἢ τρύπα, ἔνθα κινεῖται κνώδαξ τις, τουτέστι πρᾶγμά τι, ὅμοιον μὲ τύλον, στριφτάρι, γλωσσίδι.

Ἐμπυέω, Μλ-ήσω (πύος) Ἔχω πρίσματα, ἢ ἀπόστημα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πνεύμονα, εἰς τὰ σπλάγχνα· ἀφ' οὗ

Ἐμπυή, ῆς, ἡ. Ἔμπυον, ἔμπυσμα, ἐξαιρ. εἰς τὸν πνεύμονα.

Ἐμπύημα, ατος, τό. Ἔμπυον, ἀπόστημα, ἐξαιρέτ. εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ καὶ μεταξὺ τοῦ θώρακος καὶ τῆς τοὺς πνεύμονας περιλαμβανούσης μεμβράνης, τῆς Λατινιστὶ pleura, (ῡ) λεγομένης, Γαλην.

* Ἐμπυηματικὸς, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει ἐμπυήν.

Ἐμπύησις, εως, ἡ. = ἐμπυή. (ῡ)

* Ἐμπυητικὸς, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι προξενεῖ ἐμπυήματα.

Ἐμπυϊκὸς, κὴ κόν. = ἐμπυηματικός.

Ἐμπυΐσκω, Μλ-ήσω Προξενῶ ἐμπυήν.

Ἐμπυκάζω, Μ. άσω. (πυκάζω) Κατασκεπάζω, ἢ κρύπτω τι, μέσα που. Παθτ. «νόος οἱ ἐμπεπύκασται» Τὰ φρονήματα, οἱ στοχασμοί του εἶναι κρυφοὶ, δολεροί. Μσχ. 1, 15, τὸ παρ' Ομ., πυκινὰ μήδεα.

Ἐμπύλιος, α, ον· ἔτι δὲ καὶ δικατλ. (πύλη) Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὴν πύλην, θύραν, τὸ ἰταλ. πόρταν. (ῡ)

Ἐμπυνδάκωτος, ὁ, ἡ. (πύνδαξ) Πατωμένος, πᾶν, ὅ, τι ἔχει πύνδακα τὸ κοιντ. πάτον. (ᾰ)

Ἔμπυος, ὁ, ἡ. (πύον) Ὅστις ἔχει ἀπόστημα εἰς τὸν πνεύμονα, ἢ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ μέρη. Γαλην. «τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλῆθός τι πύου περιεχόμενον ἔ-

χοντας, ἄλλοι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυϊκοὺς ὀνομάζουσι, — ἄλλοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηταί τι τοιοῦτον ἐκεῖνο μόνον ἔμπυημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας ἐμπύους.«

Ἐμπυρεία, είας, ἡ. (ἐμπυρεύω) Προφήτευμα μὲ τὴν παρατήρησιν τῆς φωτιᾶς τῶν θυσιῶν — 2) Ὅρκος, τὸν ὁποῖον ἔκαμναν εἰς τὴν φωτιὰν τῶν θυσιῶν.

Ἐμπύρευμα, ατος, τό (ἐμπυρεύω). Τὸ νὰ ἀνάπτη, κατακαίῃ, θερμαίνη, ζεσταίνη, μαγειρεύῃ τις τίποτε. — 2) ἡ ποιότης εἰς τὴν γεῦσιν φαγητῶν ἢ ποτῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ βράσιμόν των ἔλαβον καπνοῦ ὀσμήν, τὸ παρ᾽ ἡμῖν ἐστιάσματα, μυρίζουν τσικνὰ — 3) Ἄνθρακες, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. κάρβουνα, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν μὲ στάχτην διὰ νὰ δύνωνται νὰ ἀνάπτωσι πάλιν φωτιάν, τὸ κοινότ. χούβολη, ἢ φούβολη· ἄλλως δὲ ἔναυσμα — 4) ἐγγόνι, λείψανον ἢ ἀπομεινάδι (υ)

Ἐμπυρευτής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀνάπτει φωτιάν, κατακαίει εἰς τὴν φωτιάν. Νικήτ. Χρον. Γ΄. 10. παρὰ τὸ

Ἐμπυρεύω, Μ. εύσω. (πυρεύω) Κάμνω, ἀνάπτω φωτιάν· ἀνάπτω τίποτε καὶ τὸ καίω, κατακαίω τι· θερμαίνω, ζεσταίνω, μαγειρεύω, ἢ ἑτοιμάζω τίποτε κάμνωντάς το μὲ τὴν ἐνέργειαν φωτιᾶς· ψήνω, βράζω, ἀναλύω τίποτε κλ. τ. τ. Μεταφ. Ἀνάπτω, θελ. ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω, ἐνθουσιάζω τινά. Μεσ. Ἀνάπτω εἰς τίποτε φωτιὰν διὰ χρείαν μου.

* **Ἐμπυρία**, ἡ = ἐμπυρεία.

Ἐμπυριβήτης, ου, ὁ, ἡ. (ἐν, πῦρ, βαίνω) Πᾶν ὅ,τι περιπατεῖ, ἢ στέκεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν. Ἐπιθ. τοῦ τρίποδος Ἰλ. Ψ. 702.

* **Ἐμπυρίζω** = ἐμπυρεύω· ἀφ᾽ οὗ

* **Ἐμπύριος**, ὁ, ἡ = ἔμπυρος. Ἰάμβλ. (υ)

Ἐμπυρισμός, = ἐμπύρευμα, σημ. 1.

Ἔμπυρος, ὁ, ἡ. (πυρ) Πᾶν ὅ, τι γίνεται, ἑτοιμάζεται, κατασκευάζεται μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς φωτιᾶς, μαγειρεύεται, βράζεται, ἀναλύεται, ψήνεται κλ. τ. τ. Πᾶν ὅ, τι αἰσθάνεται εἰς τὴν φωτιάν, ἢ εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ζεστόν. Πᾶν ὅ, τι στέκεται μέσα εἰς φωτιὰν εἰς φλόγας· ἀναμμένον, καιόν. β΄) Θερμασμένος, ὅστις ἔχει θερμασίαν. Ἱππ. 2) ἐξαιρ. »ἔμπυρος τέχνη«. Ἡ ὁποία δουλεύεται μὲ φωτιάν. — γ) »τὰ ἔμπυρα« ὑπακ. ἱερά. Θυσίαι μὲ καύσιμον τῶν θυμάτων, ἀντιθ. τῷ, ἄπυρα, Πινδ. ὅθεν »τὰ ἔμπυρα«, ὑπακ. σήματα, Αἱ προφητεῖαι, τὰς ὁποίας ἔκαμνεν παρατηρῶντας τὴν φωτιάν, ἢ καὶ τὴν φλόγαν τῶν καιομένων θυμάτων ὁ ἐμπυροσκόπος, θυοσκόπος, πυρσκόος· τὴν πρᾶξιν ἢ τὸν τρόπον καθ᾽ ὃν ἐγίνετο ἡ προφητεία περιγράφει ὁ Σοφοκλ. Ἀντ. 1005. ὁ Εὐριπ. Φοίν. 1262. καὶ ὁ Σχολιαστ. Πινδ. Ὀλ. 8, 4. »ὀμνύναι ἐπὶ τῶν ἐμπύρων« Τὸ νὰ κάμνη τις ἀπαραβίαστον ὅρκον εἰς τὸ καιόμενον θῦμα· ἰδὲ καὶ Λίβ. 21, 1. Βιργίλ. Αἰν. 12, 201.

Ἐμπυροσκόπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις χρησμολογεῖ, μαντεύει, προλέγει τὰ μέλλοντα ἀπὸ τὰ σημεῖα τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας, ἢ ἀπὸ τὴν φλόγα τῶν καιομένων θυμάτων· ἰδὲ ἔμπυρος, σημ. 2.

* **Ἔμπυρρος**, ἡ. (πυῤῥός) Κοκκινοῦτσικος, κοκκινοκίτρινος.

* **Ἐμπύρωσις**, εως, ἡ (ἐμπυρόω) = ἐμπύρευμα (υ)

Ἐμπυτιάζω, Μ. άσω. (πυτιάζω) Βάλλω πυτιὰν εἰς τὸ γάλα, πυτιάζω γάλα, κάμνω τυρί.

Ἐμπωλάω, ἧττον ὀρθὴ γραφὴ ἀντὶ τοῦ, ἐμπολάω. Pierc. Moer. σελ. 156. Schaef. mel. σελ. 85.

Ἐμύς, ύος, ἡ. Νεροχελώνη. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε. 14. γράφεται δὲ καὶ ἐμύς, ὕδρος.

Ἐμφαγεῖν, (φαγεῖν) Τρώγω, καταπίνω ὀλίγωρα, λαίμαργα· τὸ κοινότ. χλαπατίζω· πανταχοῦ κατ᾽ ἀπαρέμφ. ἀορ. β΄. ὁριστ. ἐνέφαγον· ὁ ἐνεστ. δέ, λαμβάνεται παρὰ τό, ἐσθίω.

Ἐμφαινίσκω, Ἰάμβλ. Πυθ. § 260. ἀντὶ τοῦ, ἐμφανίζω.

Ἐμφαίνω, Μ. ανῶ. (φαίνω, ἀνωμ.) Δείχνω, φανερόνω, παραστήνω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βλέπουν τι μέσα πως, καθὼς ὁ καθρέπτης παντοίας εἰκόνας τῶν εἰς αὐτὸν προσβαλλόντων· ὅθεν παθητ. »τὰ ἐμφαινόμενα« Αἱ εἰκόνες ὅταν φαίνονται εἰς καθρέπτην καὶ εἰς καθαρὸν νερόν. Παθητ. δὲ· μετὰ μέτ. Μλ. Δείχνομαι, φανερόνομαι εἰς τινα, γίνομαι ὁρατὸς εἰς αὐτόν, ἢ μὲ βλέπει, μετὰ δοτ. — 2) Δείχνω τι εἰς τινα νὰ τὸ ἰδῇ, δηλοποιῶ, γνωστοποιῶ — »ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν.« Θεόφρ. »ἐμφαίνει γὰρ ὁ (ὁ οἶνος), ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου.« Ἀθήν. Α΄. σελ. 27. — 3) ἀπροσώπως, ἐμφαίνει, ὡς τό, ἐμφαίνεται, Φαίνεται »ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν.« Κέβ. Φαίνεται, δείχνει ὅτι οὕτως ἔχει, ἤ, ὅτι εἶναι ἔτζι. Βλέπει, παρατηρεῖ, γνωρίζει τις τίποτε εἰς τίποτε, ἢ μέσα που.

Ἐμφαλκόω, Μλ-ώσω (φάλκης). Περιπλέκω, συμπλέκω, συνάζω, βάλλω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου· ἄνευ παραδείγματος· ἰδὲ φάλκης.

Ἐμφάνεια, ἡ Τὸ νὰ ἐμφαίνηταί τι, φαίνηται δείχνηται, γίνηται ὁρατόν, φανερόν· πᾶν ὅ, τι φαίνεται, φάσμα, εἴδωλον, εἶδος, ὄψις. (α) παρὰ τὸ

Ἐμφανής, ὁ, ἡ, (ἐμφαίνω) Πᾶν ὅ, τι φαίνεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τι, γίνεται φανερόν, ὁρατόν, καθαρόν, εὐκολογνώριστον, κατάδηλον »ἐμφανῆ καταστῆσαι.« Τὸ νὰ ἀποδείξῃ, παραστήσῃ τις εἰς τὸ κριτήριον τίποτε μὲ φανεράς, βεβαίας ἀποδείξεις, μὲ ἔγγραφα τεκμήρια· οὐσιαστ. »ἐμφανῶν κατάστασις«, τὸ Λατ. editio — 2) ἐπὶ σωμάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια εἶναι τόσον λεία, ὁμαλή, ὑαλιστή, ὥστε βλέπει τις εἰς αὐτὴν ὡς εἰς καθρέπτην. Πλάτ. — 3) Πᾶν ὅ, τι εἶναι φωτεινόν, λαμπρόν, κεῖται εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου — 4) Πᾶν ὅ, τι εἶναι πραγματικῶς βέβαιον, τὸ κοινότ. χειροπιαστόν· ἀντιθ. τῷ, λόγοις· παράλλ. ἐναργής. Ἐπίῤῥ. ἐμφανῶς· Φανερά, φανερωμένα, κατ᾽ εὐθεῖαν, ἔμπροσ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 312. »ταῦτα δὲ τολμᾷς λέγειν ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς;«

Ἐμφανίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τι φανερόν, ὁρατόν, σαφές· τὸ συνήθ. φῶς φανερόν· ὡς τὸ »ἐμφανὲς ποιεῖν« ἐν γένει = ἐμφαίνω· ἀφ᾽ οὗ

* **Ἐμφανίσιμος**, μη, μον. Πληρωμή, τὴν ὁποίαν ἔδιδον οἱ κληρικοὶ εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν ὅταν τοὺς ἐκλεγον, τὴν ὁποίαν ἤδη φιλότιμον λέγουσι., »ωάν. Ἀντιοχ. κατ᾽ Ἰουστιν. δέ, νοβέλ. 56. ἐλέγετο καί, ἐμφανιστικόν.

* **Ἐμφάνισις**, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνη τις τίποτε ὁρατόν, φανερόν, εὐκολογνώριστον. (α)

Ἐμφανισμός, ὁ, Δεῖξιμον, φανέρωμα, σαφήνισμα, δηλοποίησις, γνωστοποίησις, ἢ κατάδομα ἐγκάλεσμα.

* **Ἐμφανιστής**, οῦ, ὁ. Καταδότης, ἐγκαλετής.

Ἐμφανιστικός, κή, κόν. Ὅστις καλῶς καὶ καθαρῶς δείχνει, φανερόνει, παρασταίνει τίποτε καθαρά, φανερά, εὐκατάληπτα· πᾶν ὅ, τι κάμνει ἔμφασιν. Λογγ. ΛΔ΄. 1. »ἐστιν ἄρ᾽ ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παραπολὺ ἐμφανιστικώτερον.«

Ἐμφανσις, εως, ἡ = ἔμφασις.

Ἐμφαντάζομαι, Μλ - άσομαι (φαντάζομαι) Φαίνομαι, δείχνομαι, παρασταίνομαι μέσα εἰς τι, ὡς εἰς τὸν καθρέπτην Συνέσ. σελ. 139. 2) Φαντάζομαι, μοὶ λέγει τι ἡ φαντασία μου.

Ἐμφαντικός, κή, κόν. = ἐμφατικός. Συνεσ. Ἐπίῤῥ. ἐμφαντικῶς.

Ἐμφανῶς, Ἐπίῤῥ. ἰδὲ ἐμφανής.

Ἔμφασις, εως ἡ. (ἐμφαίνομαι) Τὸ νὰ φαίνηταί τι, νὰ εἶναι ὁρατόν· εἶδος, ὄψις, σχῆμα — Παράστασις, σαφηνισμός, διασάφησις, τεκμήριον, ἀπόδειξις — 2) Πᾶν ὅ, τι φαίνεται, παρασταίνεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· ἐνόπτρισμα, ἢ ὑάλισμα εἰς τὸν καθρέπτην· τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ὑαλίζεται εἰς τὸν καθρ. Τροπ. Προσποίησις, πρόφασις, ὑπόκρισις — ἐνεργ. δέ, Γέλισμα, καὶ τὸ νὰ κάμνη τις τίποτε νὰ φαίνηται ἄλλο τι εἰς αὐτὸ Πολύβ. »ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθείς, ποιῶν δὲ ἔμφασιν, ὡς,« κ. τ. λ. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΔ΄. 9. »τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφασιν·« Τὸ νερόν, ὁπόταν σώματι κεῖται πλησίον, ἢ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ καθαρωτέραν τὴν τοῦ σώματος παράστασιν, διὰ τῆς ἀντανακλάσεως, τὸ δείχνει καλλίτερα. — 3) ἐπὶ λέξεων καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν, Ἐντύπωσις ἐνέργεια, δύναμις τῆς ἐκφράσεως, ἡ ὁποία σημαίνει περισσότερόν τι τοῦ, ὅ, τι φαίνεται νὰ σημαίνη κυρίως· »λέξις δι᾽ ὑπονοίας αὔξουσα τὸ ζητούμενον.« Εὐσταθ, σελ. 576.

Ἐμφατικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, καθαρόν, φανερόν. Ὅ, τι παραστήνει δείχνει τι καθαρά, φανερά, τὸ κάμνει φῶς φανερόν, ὡς κοινῶς λέγομεν. Ὅ, τι κάμνει ἐντύπωσιν, ἔχει μεγάλην σημασίαν· σεμνότητα, εἶναι ἐπίσημον.

Ἔμφατος, ὁ, ἡ. (φημί) Πᾶν ὅ, τι ἐλέχθη, ἐδηλώθη, ὡμιλήθη· ὅ, τι ἐλέχθη ἀλληγορικῶς, αἰνιγματωδῶς, εἶναι μεταφορικόν.

Ἐμφέρεια, είας, ἡ. Ὁμοιότης, παρὰ τὸ

Ἐμφερής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι φαίνεται νὰ εἶναι ὅμοιον, ἢ εἶναι παρόμοιον μὲ ἄλλο τι· πολλάκις παρ᾽ Ἡροδ. συνήθ. μετὰ δοτ. Ἐπίῤῥ. ἐμφερῶς. Παρόμοια, παρὰ τὸ

Ἐμφέρω, Μλ-ἐνοίσω (φέρω, ἀνωμ.) Φέρνω, κουβαλῶ τι μέσα που. Παθητ. Κινοῦμαι ἀπὸ τίποτε εὑρισκόμενος μέσα εἰς τι· εὑρίσκομαι μέσα εἰς τι, τὸ ὁποῖον κινεῖται ἀπὸ ἄλλο τίποτε, Φιλόστρ. »ἐμφερόμενος ἐν πελάγει.« Κινοῦμαι ἀφ᾽ ἑαυτοῦ μου μέσα εἰς τι — 2) ἐμφέρω πρός τινα, Φέρνω τι ἔμπρὸς εἰς τινα, τοῦτ᾽ ἔστι προβάλλω, προτείνω, ἀντιλέγω· »ἐμφ. τινί τι.« Ἐπιπλήττω, τὸ κοινότ. προσωποδέρνω τινά »ἀλλ᾽ οὐ γὰρ οὔτ᾽ ἐν τοῖς δ᾽ ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν, οὔθ᾽ οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς« Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 989. Παθητ. τινί· Εἶμαι παρόμοιος μὲ τινα, φαίνεται νὰ ὁμοιάζω μὲ τινα.

* **Ἐμφθέγγομαι**, Μλ. - γξομαι μέσ. ἀποθ. = φθέγγομαι ἐν· Ὁμιλῶ εἰς τι. κάμνω, κρατῶ ὁμιλίαν περί τινος.

* **Ἐμφθορής**, ὁ, ἡ (φθορά)· Φθαρμένος εἰς τι, ὅστις ἐφθάρη ἐχαλάσθη, ἐχάθη, ἀφανίσθη εἰς τι.

Ἐμφιληδονέω, Μλ. - ήσω (φιλήδονος) μετὰ δοτικ. Ἡδύνομαι, χαίρω ἐπί τι, εὑρίσκομαι εὐχαριστημένος ἔν τινι τόπῳ.

Ἐμφιλοκαλέω, Μλ. - ήσω (φιλοκαλέω)· Ζητῶ, σπουδάζω νὰ ἀποκτήσω τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τίποτε· μετὰ δοτικ. Πλούτ. »ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς.«

Ἐμφιλονείκως, Ἐπίῤῥ. = φιλονείκως.

Ἐμφιλοσοφέω, Μλ. - ήσω (φιλοσοφέω)· Φιλοσοφῶ, στοχάζομαι, σκέπτομαι, φροντίζω διά τι· καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τι· μετὰ δοτ. »ταῖς γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν«· ἀφ᾽ οὗ

Ἐμφιλοσόφημα, τό· Πᾶν ὅ,τι ποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου φιλοσοφεῖ, ἢ σκέπτεται, στοχάζεταί τις·

εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ ἐπιμέλειαν. Γρηγόρ. Ναζ.

Ἐμφιλόσοφος, ὁ, ἡ (φιλόσοφος)· Πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη, ἐποιήθη, ἐπράχθη, ἐπραγματεύθη, ἢ ἐξετάσθη κατὰ τὴν φιλοσοφίαν, μὲ φιλοσοφικὸν τρόπον. Πρόκλ. παράφ. Πτολ. σλ. 223.

Ἐμφιλοτεχνέω, Μλ. -ήσω (φιλοτεχνέω). Δείχνω, φανερόνω εἴς τι τὴν πρὸς τὴν τέχνην κλίσιν καὶ ἀγάπην μου· δείχνω μὲ τίποτε τὴν κλίσιν, καὶ εἴς τι τὴν τέχνην μου. Ἀντωνῖν. Ζ΄. 54. «τῇ παρούσῃ φαντασίᾳ ἐμφιλοτεχνεῖν»· καὶ Ἀλκίφ. 3. 15.

Ἐμφιλοχωρέω, Μλ. -ήσω (φιλοχωρέω) μετὰ δοτικ. Κατοικῶ που εὐχαρίστως, διατρίβω, ἐκπερνῶ τὸν καιρὸν μὲ εὐχαρίστησίν μου εἰς κἀνένα τόπον.

Ἐμφλάω, Μ. άσω (φλάω). Θλίβω, ζουλίζω συντρίβω τι μέσα που. (άσω, ῠ -)

Ἐμφλεβοτομέω, = φλεβοτομέω ἐν. Κόπτω, σχίζω τὴν φλέβα πρὸς τὰ μέσα, παίρνω τινὰ αἷμα. Ἱπποκράτης.

Ἐμφλέγω, Μ. ξω (φλέγω)· Ἀνάπτω, φλογίζω τίποτε.

Ἔμφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Πᾶν ὅτι ἔχει φλοιόν, φλοῦδαν, εἶναι φλουδιασμένον, Θεόφρ.

Ἐμφλοιοσπέρματος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πανδήποτε, φυτὸν, τοῦ ὁποίου ὁ σπόρος ἔχει φλοιὸν, φλοῦδαν, Θεόφρ.

Ἔμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ (φλόξ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ μὲ φωτιὰν, εὐγάζει φλόγας, Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 218.

Ἐμφοβέομαι, Μλ. βήσομαι (φοβέομαι). Εἶμαι εἰς φόβον, περίφοβος.

Ἔμφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Φοβισμένος, ὅστις εἶναι εἰς φόβον, ἔχει φόβον. — 2) Φοβερὸς, τὸν ὁποῖον φοβεῖταί τις, Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 39.

Ἐμφονεύω, Μλ. -εύσω, = φονεύω ἐν, Φονεύω, σκοτόνω, κάμνω φόνον μέσα που, ἢ εἴς τι, Γεωπ. ιϛ΄ 19.

Ἐμφόρβιος, ὁ, ἡ (φορβή, φέρβω). Πᾶν ὅ,τι βόσκει, κατατρώγει ὅλον τι, τὸ ἀφανίζει, φθείρει καθόλου, Νικανδρ. Θηρ. 629. «πόσιν ἐμφόρβιαι», Ἰατρικὰ, τὰ ὁποῖα ἀφανίζουν τὴν ἀρρωστίαν. τὸ ἐμφόρβιον, Τὰ βοσκητικὰ, ἤτοι τὰ ἄσπρα, τὰ ὁποῖα πληρόνει τις διὰ κἀνένα τόπον ὅπου βόσκουν τὰ ζῶά του.

Ἐμφορβιόω, ῶ, Μ. ώσω (φορβιά). Βάλλω τὴν φορβιὰν, ἤτοι τὸ δερμάτινον περιστόμιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ αὐληταὶ, διὰ νὰ γίνηται τερπνότερος ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ, ὡς τὸ Ἰταλ. σορδίνο· ἰδὲ φορβιά, Ἀριστοφ. Ὀρν. 861. ἔνθα ὁ Br. προκρίνει τὸ παρ᾽ Εὐστ. ἐμπεφορβειωμένον.

Ἐμφορέω, Μλ. -ήσω, = ἐμφέρω. Φέρνω, κουβαλῶ τι μέσα που, Παθτ. φέρνομαι, κουβαλοῦμαί που ἐπάνω εἴς τι, μετὰ δοτ. «κύμασιν ἐμφορέοντο» Τοὺς ἐκουβαλοῦσαν, τοὺς ἔφερναν μέσα τὰ κύματα, Ὀδσ. Μ, 419. Ξ, 309. τὸ, ἐμφέρω οὐχ εὕρηταί που παρ᾽ Ὅμ. — β΄) Καταχορταίνω, παραφορτόνω τὸ στομάχι μου μὲ τίποτε· μετὰ γενικ., ἢ καὶ αἰτ., «ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου, . . . τῆς μουσικῆς». — γ΄) Τροπ. μετὰ γενκ. τοῦ προσ. Ἔχω μεγάλην καὶ συχνὴν συναναστροφὴν μέ τινα· συμβουλεύομαι πρεπτὰ μὲ κἀνένα, Ἡρδτ. 1, 55. ὅθεν — δ΄) Ἀπολαμβάνω τίποτε παρακαλὰ, μὲ ὑπερβολήν· μετὰ αἰτ. ἀφ᾽ οὗ

Ἐμφόρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ τις τίποτε μέσα του. — 2) ἐκ τοῦ Μετ. δὲ, Πλησμονὴ, χορτασμὸς, ἀπόλαυσις πολλὴ, ἢ ὑπερβολική.

Ἔμφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Φορτωμένος, γεμάτος μὲ τίποτε· παραχορτασμένος· μετὰ γενκ. Ὀππ. Ἀλ. Β΄. 212. «ἔμφορτος ἐδωδῆς.»

***Ἐμφορτόω**, Μλ. -ώσω (φόρτος), = φορτίζω, Αἴτι.

Ἔμφραγμα, ατος, τὸ (ἐμφράσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι στουπωμένον, φραγμένον. — 2) = ἔμφραξις.

Ἐμφραγμός, οῦ, ὁ, = ἔμφραξις.

Ἐμφρακτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον διὰ νὰ στουπώνῃ τίς τι μὲ αὐτό.

Ἔμφρακτος, ὁ, ἡ. Στουπωμένος, φραγμένος μέσα.

Ἔμφραξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ στουπώνῃ τίς τι, παρὰ τὸ

Ἐμφράσσω, Ἀττ. ἐμφράττω, Μ. ξω (φράσσω). Φράζω, στουπόνω, κλείω, σφαλνῶ τι μέσα που, Ἀντιφ. «κἀπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξεν»· καὶ Διοσκορ. Παθητ. «ἐμφραττομένη ἡ ποὰ ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμοῤῥαγίας».

***Ἐμφρονέω**, Μλ. -ήσω (ἔμφρων). Εἶμαι, ἢ ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου.

***Ἐμφρονώδης**, ὁ, ἡ (ἔμφρων, εἶδος). Ὡς φρόνιμος, ὅστις κάμνει σχήματα, χειρονομίας καθὼς τις, ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας του.

Ἐμφρουρέω, Μλ. -ήσω (φρουρέω). Φυλάττω μέσα που.

Ἔμφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅστις εἶναι βαλμένος, διωρισμένος νὰ φυλάττῃ που, στέκεται εἰς φύλαξιν· ὅστις ἀνήκει εἰς φρουρὰν, ἤτοι εἰς φύλαξιν φρουρίου, ἢ πόλεως, τὸ Ἰταλ. εἰς γαρνιζόνην, Ξενοφ. Ἑλλ. Α΄., «οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, ἀλλ᾽ ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων». οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. «τὰς πόλεις ἐμφρούρους ποιεῖν» ἐν γένει, ὑποχρεωμένος εἰς στρατιωτικὴν δούλευσιν, ἀντιθ. τῷ, ἄφρουρος, Schneid. ἐν Φάλαρ. «ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ», Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Ε΄. 7. — 2) Παθτ. Ὅστις εἶναι, κεῖται εἰς φύλαξιν, φυλακωμένος, κλεισμένος· ἐξαιρ. ἐπὶ πόλεων εἰς τὰς ὁποίας εὑρίσκεται ξένων στρατευμάτων φρουρά. «οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι».

Ἐμφρύγω, = φρύγω ἐν. Φρυγανίζω, μπορζαλιάζω τι εἴς τι (ῡ), Αἰλιαν. Ζ, Ἱστ. ΙΔ΄. 18.

Ἔμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας, εἰς τὸν νοῦν του, γνωστικὸς, φρόνιμος, νουνεχής, Σοφοκλ. «ἔμφρων μόλις πω ξὺν χρόνῳ καθίσταται»· «ἔμφρων γίγνομαι» Ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας, εἰς τὸν ἑαυτόν μου, Ἐπρ. ἐμφρόνως, Μὲ φρόνησιν, νοῦν, γνῶσιν.

Ἐμφυής, ὁ, ἡ (ἐμφύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι φυσικὸν εἴς τινα, ἐκ φύσεως συναυξημένον, συγγεννημένον μὲ αὐτὸν, Ἰουλιαν. Ἐπ. 24. «τὸ ἐμφυές», Τὸ φυσικὸν ἦθος, ὁ φυσικὸς τρόπος, ὁ χαρακτήρ· παραβλ. ἔμφυτος.

Ἐμφύλιος, ὁ, ἡ, = ἔμφυλος. (ῡ).

***Ἔμφυλλος**, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει φύλλα.

Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, καὶ ἐμφύλιος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὅστις εἶναι εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον ἔθνος, γένος, εἰς τὴν ἰδίαν φυλὴν «κατὰ ἄνδρα ἔμφυλον», Ὀδσ. Ο, 273., ὅθεν ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὸ γένος, ἐντόπιος, πολιτικὸς, ἀντλ. μέλος τῆς πολιτείας, τοῦ λαοῦ· τῆς ἰδίας γενεᾶς, τὸ Ἰταλ. φαμιλίας, συγγενὴς ἐξ αἵματος· ὅθεν, «ἔμφ. νεῖκος» Ἐσωτερικὴ διχόνοια, διχόνοια εἰς τὴν φαμιλίαν, «ἔμφ. πόλεμος» Μεταξὺ εἰς τὸ ἔθνος, τὸ Ἰταλ. γκέρρα τσιβίλε. ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, εἰς τὴν φυλὴν, τὸ τουρκ. σινάφ.

Ἐμφῦναι. Ἰδὲ ἐμφύω.

Ἐμφύρω, Μλ. υρῶ (φύρω). Ἀνακατόνω δύω ἢ πλείονα πράγματα μαζὺ, τὰ ζυμόνω. (ῡ)

Ἐμφυσάω, Μλ. -ήσω (φυσάω). Φυσῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι, φουσκόνω τι. «κελεύεται ἐμφυσηθῆναι» Διοσκορ. Ε΄. 90. «τὴν δὲ κεφαλὴν σεληρὰν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσημένην»· παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. δὲ «ἐμφυσώμενοι», Ὅσοι φυσῶνται ἐν τῷ γίνεσθαι κατηχούμενοι, καὶ λαμβάνουσι Πνεῦμα ἅγιον· ἀφ᾽ οὗ

Ἐμφύσημα, ατος, τό. Φύσημα μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι, φούσκωμα διὰ φυσήματος. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἐφουσκώθη, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφύσησέ τις μέσα. — 3) Εἶδος ἀῤῥωστίας, ὅταν κεκλεισμένος ἀὴρ εἰς τὸ σῶμα προξενεῖ φούσκωμα, ὅπερ καὶ, ἐμπνευμάτωσις λέγεται· ἐξαιρέτως συμβαίνει τοῦτο μεταξὺ τοῦ κρέατος καὶ τοῦ δέρματος, Διοσκορ. Γ΄. 163.

Ἐμφύσησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φυσᾷ τις μέσα εἴς τι. Φούσκωμα εἰς τὰ ἔντερα, τὸ Ἰταλ. φλάτο. (ῡ)

Ἐμφυσιόω, ἐμφυτάω. Τροπ. φουσκόνω τινὰ, τὸν κάμνω ὑπερήφανον. — 2) (φύσις) = ἐμφύω, Ξενφ. Λακεδ. Πολ. Γ΄. 4. ἐμφυθ.

Ἔμφυσις, εως, ἡ (ἐμφύω). Τὸ νὰ γεννᾶται, αὐξάνῃ τι μέσα εἰς τὴν φύσιν τινὸς, νὰ γίνηται τῆς ἰδίας φύσεως, νὰ μεταβάλληται εἰς τὸ φυσικὸν ἐκείνου, νὰ γίνηται τοῦ ἰδίου γένους, τὸ Ἰταλ. ἰγγενεραττιόνε, Ἐνεργ. Τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι μέσα εἴς τι, νὰ τὸ κάμνῃ νὰ ῥιζώσῃ εἰς αὐτό. «πτερμάτων ἔμφυσις» Δάγκαμα σφοδρὸν, δυνατὸν, Αἰσχλ.

Ἐμφυτεία, ἡ (φυτεύω). Φύτευμα, ἐμβόλιασμα. Θεόφραστος.

Ἐμφύτευσις, εως, ἡ, = ἐμφυτεία.

Ἐμφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Φυτεύω τι μέσα που· ἐμβολιάζω, Θεόφρ. Μεταφορ. Κάμνω μὲ διδασκαλίας καὶ συμβουλὰς νὰ γεννηθῇ, ῥιζώσῃ τι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν καρδίαν τινὸς, νὰ γένῃ εἰς αὐτὸν ὡς νὰ ἦτον φυσικόν του. Πλάτ. Τίμ.

Ἔμφυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, ῥιζωμένον, φυτρωμένον μέσα· ὅθεν φυσικὸν, ἀμετάβλητον, σταθερὸν, διαρκές. Δημοσθ. «ἔμφυτος τοῦ ζῆν ἐπιθυμία».

Ἐμφύω, Μ. ύσω (φύω, ἀμλ.). Φυτεύω, κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα εἰς ἄλλο τι. Ἐμπνέω· τινί τι· π. χ. «Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν» Ὁ Θεὸς ἐνέπνευσεν εἰς τὴν καρδίαν μου διαφόρους τέχνας, διάφορα μηχανήματα. Ὀδσ. Χ, 348. — 2) ἀμετβ. κατὰ μεσ. διαθ. ἐν τῷ Παρκ. δὲ, ἐμπέφυκα, καὶ ἐν τῷ ἀορ. β΄. ἐνέφυν· τινί τι, Γεννῶμαί ἐκφύσεως· π. χ. «τρίχες κρανίῳ ἐμπεφυκυῖαι» (Ἐπκ. Πρκμ. ἀντὶ ἐμπεφύκασι, τὸ υ, βραχὺ ἔχων) Ἰλδ. Θ, 84. «φθόνος ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ», Ἡρδτ. 3, 80. ὅθεν κρατοῦμαι εἴς τι στερεὰ, πιάνομαι, γραπατσόνομαι ἀπό τι, τὸ κρατῶ καλὰ, σφιχτά. «εἴχετο ἐμπεφυυῖα» Ἐπκ. Πρκμ. ἀντὶ, ἐμπεφυκυῖα, Ἰλδ. Α, 513. παραβλ. ἐν τῷ, φύω, τὸ Ὁμρκ. «ἐν δ᾽ ἄρα οἱ φῦ χειρί», ἢ χερσί» Τὸν ἐκρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι· ὡσαύτως καὶ «ἐνεφύοντο ἀλλήλοισι» Κρατιοῦνταν σφιχτὰ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον· «ἀπρὶξ ἐμφύεσθαι» Τὸ νὰ εἶναί τινες σφιχτὰ μὲ ἀγάπην ἑνωμένοι. Ἔτι δὲ καὶ, Δαγκάνω, κρατῶ τι σφιχτὰ μὲ τὰ δόντια, ὡς τὸ Ὁμρκ. «ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες» ὅθεν ἐν γένει, ὁρμῶ, πλακόνω τινὰ μὲ ὁρμὴν ἐξαφνα· ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ τίποτε, βάλλω χέρι εἴς τι· μετὰ δοτ. (ύω, ῠ -, ύσω, - -)

Ἐμφωλεύω, Μ. εύσω (φωλεύω). Κρύπτομαι, εἶμαι κρυμμένος, τρυπωμένος μέσα που· μετὰ δοτ.

Ἔμφωνος, ου, ὁ, ἡ (φωνή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐκ φύσεως φωνήν· ὅ,τι ἔχει καλὴν, δυνατὴν φωνήν.

Ἐμφώτειος, ὁ, ἡ (φῶς) = φωτεινός. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δὲ, «ἐμφώτειος ἐσθής», Φόρεμα τῆς ἡμέρας τῶν Φώτων, ἀντλ. τοῦ Βαπτίσματος.

Ἐμφωτίζω, Μ. ίσω (φωτίζω) Φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φωτεινόν.

Ἐμψάω, Μλ. -ήσω (ψάω, ἀμλ.). Σφογγίζω τι εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Καλλίμ. Λουτ. 121. «χεῖρας ἐνιψήσασθαι».

Ἐμψηφίζω, Μ. ίσω (ψηφίζω). Συναριθμῶ,

λογαριάζω μαζὺ, περνῶ, βάλλω τι εἰς τὸν λογαριασμόν.

*Ἐμψιθυρίζω (ψιθυρίζω). Ψιψιρίζω, μουρμουρίζω, λέγω τινά τι ᾽ς τὸ αὐτί.

Ἐμψοφέω, Μλ. -ήσω (ψοφέω). Κάμνω κρότον, ἦχον μέσα που. Ἱπποκρ. Ἀνδρ. 8.

Ἔμψοφος, ἡ, ὁ (ψόφος). Πᾶν ὅ,τι κάμνει κρότον, ἦχον.

Ἔμψυξις, εως, ἡ (ἐμψύχω). Δρόσισμα, τὸ ἰταλ. ῥεμφρεσκαμέντο· τὸ νὰ δροσίζῃ. ῥεμφρεσκάρῃ τίς τι, νὰ μετριάζῃ τὴν ζέστην του.

Ἐμψυχία, ίας, ἡ (ἔμψυχος). Τὸ νὰ εἶναί τι ἔμψυχον, ζωντανόν· ζωοποίησις. — 2) (ψῦχος) Ψύχρα, κρυάδα· ἡ ἄνεσις τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος, Πλούταρχ. Ζ. σελ. 392. Η.

Ἔμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ψυχήν, ζωήν, εἶναι ζωντανόν, ζῇ ἀκόμα· ἀντίθ. τῷ, ἄψυχος· ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τεχνημάτων, ἢ ἔργων τέχνης, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὡς ζωντανά. Ἐπίῤῥ. ἐμψύχως. ἀφ᾽ οὗ

Ἐμψυχόω, Μ. ώσω. Ἐμψυχόνω, κάμνω τι ζωντανόν, δίδω ψυχήν, ζωὴν εἴς τι. Ἀναλ. Β. σελ. 367. ἐνεψύχωσε δ᾽ ὁ γλύπτης τὸν λίθον.

Ἐμψύχω, Μ. ξω (ψύχω, ἁπλ.). Κάμνω τι ψυχρόν, κρύον, τὸ βάλλω κοὺ νὰ κρυάσῃ. (ῡ)

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ν.

Ἐν, Πρόθ. μετὰ δοτικ., ποιητ. δὲ ἐνί, σπανιώτ. δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἐπικ. μόνον εἰν, ὅπερ ἰδέ· παρβλ. εἰς καὶ ἐς. Παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἰδίως εἰνί, Ὀδσ. Ι, 417. Μ, 256. Ἰλδ. Θ, 199. Κυρ. σημσ. τὸ, Εἶναι, ἠρεμεῖν, διατρίβειν μέσα, ἢ ἐπάνω που, ὥστε μεσεύει τῆς εἰς καὶ τῆς ἐκ.

1) Τοπικῶς, ἐπὶ πάντων ὅσα νομίζονται εὑρισκόμενα μέσα εἰς διωρισμένον τινὰ τόπον, Εἰς, καὶ α) ἐπὶ τῶν, ὅσα τῷ ὄντι εὑρίσκονται μέσα που· ἐν γαίῃ, ἐν νήσῳ, ἐν δώμασι, ἐν προθύροις, ἐν μεγάρῳ, ἐν νηυσίν Ὁμ. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γεωγραφικοῦ διορισμοῦ χωρῶν καὶ πόλεων ἐν Ἀθήνῃσι, ἐν Τροίῃ, Ἰλδ. Οἱ δὲ Ἀττ. παραλείπουσι τὴν Ἐν, ὅταν ἡ δοτ. πληθ. κάμῃ Ἰων. κατ᾽ ἐπίῤῥη. σημσ. οἷον· Ἀθήνῃσι, Θήβῃσι, ὅτε δὲ καὶ Ὀλυμπίασι, Μουνυχίασι κ. τ. τ. Matth. Grm. Ἑλλ. σλ. 358. Οἱ μεταγενέστ. ποιητ. δὲ μόνοι, τιθέασι τὴν Ἐν καὶ εἰς τὸ, Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, Schaef. ἐν Σχολ. Ἀπ. Ῥδ. σλ. 314. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 788. ἐν χερσίν Ἰλδ. Τροπκ. ἐν θυμῷ, Ἰλδ., Εἰς τὰ χέρια, εἰς τὴν καρδίαν. — β) Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι ἐπάνω εἰς ὑψηλὰ πράγματα· ἐν οὔρεσι, ἐν κορυφῇσι, ἐν ἵπποις, ἐν θρόνοισι Ὁμ., ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως, ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς χαμηλότερον τόπον, Ὑποκάτω ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν Ὑποκάτω εἰς ὑψηλὰ δένδρα, Πλάτ. — γ) Ἐπὶ μὴ πάνυ ἀκριβῶς διωρισμένου τόπου, Πλησίον, σιμά, κοντὰ ἁπλῶς ἐν οὐρανῷ Ἰλδ. Θ, 555. Χ, 318. ἐν ποταμῷ Ἰλδ. Σ, 521. Ὀδσ. Ε, 466. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς, ἢ ἠνωμένα μέ τι ἐν τόξῳ, ἐν ξίφει, ἐν ῥυμῷ, ἐν καυλῷ κ. τ. τ. Ὁμ. ἐν οἴνῳ Τὸ ἡμετ. ᾽ς τὸ ποτήρι, ᾽ς τὸ μποκάλι, ὅταν πίνουν δηλ. Valck. ἐν Καλλ. σλ. 15, 262. ἐν ἑαυτῷ εἶναι Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὸν νοῦν του· ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι Τὸ νὰ ἔρχηταί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ παίρνῃ τὰ μέτρα του, Valck. opusc. 2, σλ. 291. Herm. Vig. σλ. 749. 858., σπανιώτερον ἐν ἑαυτοῦ εἶναι ἰδὲ παρακατιὼν σημσ. 7. Ἐξαιρέτως χρῶνται οἱ Ἀττ. τῇ Ἐν ἐπὶ τῶν ὀνομαστικῶν τόπων ἢ πόλεων εἰς ἔνδειξιν τῆς ἐγγύτητος· καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅταν ᾖ ὁ λόγος περὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἐγένετο μάχη τις· ἡ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχία, ἐν Μαντινείᾳ, ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ. Dicker ἐν Ὀξδ. 1, 100. Wolf ἐν Λπτ. σελ. 293. Math. Grm. Ἑλλ. σλ. 891. — δ) Ἐπὶ τῶν, ὅσα εὑρίσκονται, εἶναι ὁμοῦ μὲ πολλά, Μεταξύ, ἀνάμεσα, πάνυ σύχνησ. παρ᾽ Ὁμ. ἐν ἀθανάτοις, ἐν Ἀργείοις, ἐν Δαναοῖς, ἐν Τρώεσσι, ἐν πρώτοις, ἐν προμάχοις, ἐν φυλάκεσσι, ἐν μέσσοις, ἐν νεκύεσσιν κ. τ. τ. Ἔτι δὴ καὶ ἐν ἀθανάτοισι Ἰλδ. Α, 398., καὶ μετὰ ῥημάτων ἀρχῆς, ἢ ἐξουσίας σημαντικῶν ἄρχειν, ἀνάσσειν ἐν πολλοῖσιν Ἰλδ. Ν, 689. Ὀδσ. Τ, 110. ὅθεν ἐν πᾶσιν συντ., Πρὸ πάντων, προτήτερα ἀπὸ ὅλα. Ἐνταῦθα ἀναφέρεται καὶ ἡ φράσις ἐν τοῖς μετὰ ὑπερθτ., ἢ μετὰ τοῦ, μάλα, μάλιστα, σφόδρα, πάνυ, πρῶτοι Μεταξὺ εἰς ὅλους μάλιστα. Math. Grm. Ἑλλ. σλ. 403. — ε) Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι εἰς τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν ἢ αὐθεντίαν τινὸς ἐν θεῶν πείρατ᾽ ἔχεται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν· τὸ παρ᾽ ἡμῖν, Ἡ νίκη κρέμαται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ, Ἰλδ. Η, 102. ἐν ὑμῖν γὰρ ἐν ὑμῖν Ὑμεῖς ἔχετε τὴν ἐξουσίαν, ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν σας, ἀπὸ ὑμᾶς κρέμαται, Ὀδσ. Β, 69., ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ᾽ Ἡρδτ. καὶ τοῖς Ἀττ. Valck ἐν Ἡρότ. 3ʻ 85. Jac. ἐν Ἀθην. σλ. 183, ἐν τινι εἶμαι Ἔχω ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην μου, ὅλας τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα, Valck ἐν Φοιν. 1256. Erf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 315. ἐν τινι κεῖμαι Ἀναρτῶμαι εἴς τι, κρέμομαι ἀπό τινα, δηλ. δὲν εἶμαι ἐλεύθερος· ἐν ἐμοὶ ἐστιν Ἀπὸ ἐμὲ κρέμαται, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν, θέλησίν μου· ἐν γ᾽ ἐμοί, ἐν σοί γε. καὶ ἄνευ τοῦ, γε, Ὅσον ἠμπορῶ, ὅσον ἠμπορεῖς· ἀλλὰ καί, Κατὰ τὴν γνώμην μου, κατὰ τὴν γνώμην σου, καθὼς μοί, καθὼς σοὶ φαίνεται, Valck ἐν Ἱππ. 325. ἐν ἑαυτῷ εἶναι Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὰς φρένας του, εἰς τὸν ἑαυτόν του· ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, Τὸ νὰ ἔλθῃ τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του. — ς) Ἐπὶ παρουσίας τινὸς ἐν πᾶσιν, Πρὸ πάντων, ἐμπρὸς εἰς ὅλους, Ὀδσ. Β, 194. Π, 378. (τὸ ὁποῖον τινὲς οὐ πάνυ ὀρθῶς ὡς συνδετ. θέλουσι, Προτήτερα ἀπὸ ὅλα)· παρβλ. Wolf ἐν Λπτ. σλ. 240. ἐν τισι λέγειν, ἢ λόγους ποιεῖσθαι Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις ἐμπρὸς εἴς τινα· ἐνταῦθα ἀναφέρεται καὶ ὁ τύπος ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, ὁρᾶν κ. τ. τ. Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι ἐμπρός εἰς, ἢ μὲ τὰ ἴδια ὀμμάτιά του, Ἰλδ. Α, 587. Σφκλ. Ἀντγ. 764. Τρχ. 241. Pors. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 1018. Ταύτην τὴν χρῆσιν ὅμως δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ καὶ εἰς τὴν 4. σημσ. — ζ) Τὸ κατά τι, ὡς πρός· ἐν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει, τῷδε τἀνδρὶ ξύμμετρος Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1112. — η) Ἀκολούθως, ἀναλόγως, πρός, ἢ συμφώνως μὲ ἐν μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου, σὲ δ᾽ ἐν τούτῳ λόγῳ χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσης Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ. Πνδ. Πθ. 4, 105.

2) Ἐπὶ πασηςδήποτε καταστάσεως ἢ περιστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεταί τις. — α) Ἐξωτερικῆς ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγῶνι, ἐν ἔργῳ, ἐν δαιτί, ἐν θαλίῃ, ἐν αἴσῃ, ἐν μοίρῃ. Ὁμ. ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀσχολιῶν ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν λόγοις εἶμαι Καταγίνομαι, ἀνασχολοῦμαι εἰς τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν ῥητορικήν. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 59. Α. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 878. οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ Οἱ φιλόσοφοι· οἱ ἐν νόσῳ Οἱ ἄῤῥωστοι. — β) Ἐσωτερικῆς, δηλ. νοερᾶς ἢ ψυχικῆς διαθέσεως ἐν φιλότητι, ἐν πένθει, ἐν δείμῃ. Ἰλδ. Η, 301. Ι, 230. 483., ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα, ὅτε καὶ ἐμφαίνεται ὡς περίφρασις ἐπιθ. ἢ μετοχῆς τινος ἐν φόβῳ εἶμαι Φοβοῦμαι· ἐν δίκῃ, ἐν αἰσχύνῃ, ἐν σιωπῇ κ. τ. τ., ἔτι δὲ καὶ ἐν ὀργῇ ἔχω τινὰ Εἶμαι ὠργισμένος, θυμωμένος πρός τινα· ἐν αἰτίᾳ ἔχω τινὰ Κατηγορῶ· ἀλλ᾽ ἐν αἰτίᾳ εἶμαι Εἶμαι ἔνοχος, αἴτιος· ἐν τινι εἶναι Τὸ νὰ συμπεριλαμβάνηταί τις, νὰ ἀνήκῃ εἴς τι· ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι ὅλως εἴς τι, τοῦτ᾽ ἔστι νὰ καταγίνηται, ἀνασχολῆται εἴς τι. Πολὺ μᾶλλον δὲ μετὰ οὐδετ. ἐπιθ. ἐν καλῷ, ἐν ἴσῳ, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐλαφρῷ, ἐν ἀσφαλεῖ, ἐν εὐμαρείᾳ ἀντὶ καλῶς, ἴσως, ὁμοίως κ. τ. τ. ἅπερ ἰδὲ τῷ ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι συνήθ. συντασσόμενα, Valck ἐν Ἡρότ. 3. 159. Φοιν. 1282. Σπανιώτ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. ὡς τό, ἐν ὀργαῖς ἀντὶ ὀργῆς, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 287.

3) Ἐπὶ τῶν, ὅσα εἶναι, εὑρίσκονται περί, ἢ εἰς ἡμᾶς· οὐρανὸς ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν Φωτισμένος ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ συννεφιασμένος, Ἰλδ. Θ, 192. Παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὁμ. ἐπὶ παντοσδήποτε ἱματισμοῦ, ἢ καλλωπισμοῦ· ἐν ἐσθῆτι, ἐν νεβρίδι, ἐν πορφυροῖς Μὲ πορφ. ἐνδυμένος ἐν στεφάνοις Στεφανωμένος, κ. τ. τ. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 342. ὅθεν καὶ ἐν ὅπλοις Ἁρματωμένος μὲ πανοπλίαν δηλ., ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων ὅπλων ἐν τόξοις, ἐν ἀκοντίοις, ἐν πέλταις, Ἁρματ. μὲ δοξάρι, κοντάρι, ἀσπίδα· Ξνφ. παραβλ. τὸ ἑξῆς.

4) Ἐπὶ ὀργάνων, ἢ ἐργαλείων, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται, ἐκτελεῖταί τι, ἀντὶ τῆς δοτικ. ἁπλῶς, π. χ. ἐν πυρὶ καίειν Ἰλδ. Ω, 38, παρβλ. Β, 340. Ρ, 739. ἐν δεσμῷ δῆσαι, Ἰλδ. Ε, 386. Ὀδσ. Μ, 54. Ὡσαύτως καί, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι Ἰλδ. Σ, 553. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐν χερσὶ λαβεῖν ἔνθα ἐδύνατο πεῖσθαι καὶ τῇ, σὺν ἀντὶ τῆς ἐν· Τρπκ. ἐν λιταῖς, ἐν δόλῳ Σφκλ. Φιλ. 60, 102. Παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ τῶν ῥημάτων δηλοῦν, σημαίνειν, φαίνεσθαι κ.τ.τ. ἐν δῆλον ἐστὶν ἐν ἱεροῖς, σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς,

5) Χρονικῶς, παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ Εἰς τὸν μεταξὺ καιρόν· ὡσαύτως καὶ ἐν μακρῷ χρόνῳ. Πολλάκις δὲ καὶ ἐλλειπτικῶς, ἐν ᾧ ὑπκ. χρόνῳ Ἡρότ. 6, 89. καὶ ἐν αἷς ὑπκ. ἡμέραις, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 619. ἐν βραχεῖ ὑπκ. χρόνῳ, Εἰς ὀλίγον καιρόν· ἐν τούτῳ Ὡς πρὸς τοῦτο· ἐν οἴνῳ Εἰς τὸ κρασί, ἢ ᾽ς τὸ ποτήρι, ᾽ς τὸ πιοτί,

6) Ἀντὶ τῆς Εἰς, μετὰ κινήσεως σημαντ. ῥημάτων, ἀλλ᾽ ὅμως μόνον ὅταν συνυπονοῆται ἡ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ, ἢ τὸ τέλος τῆς κινήσεως καὶ ἡ ἠρεμία, ἢ ἡ κατάμονή που· οἷον ἐν τοῖς παρ᾽ Ὁμ. πάνυ χρησίμοις πίπτειν καὶ βάλλειν ἐν κονίῃσιν Τὸ νὰ πίπτῃ τις, ἢ ῥίπτῃ τι εἰς τὸν κονιορτόν, ὥστε ὁ πίπτων ἢ τὸ ῥιπτόμενον νὰ μένῃ ἐκεῖ. Ταυτοδύναμοι εἰσὶ καὶ αἱ Ὁμηρ. φράσεις ἐν χερσὶ τιθέναι, βαλεῖν, λαβεῖν· μέσσῳ ἐν στήθεσσι βαλεῖν· ἐν Τρωσὶν ὀρούσατε, Ἰλδ. Π, 258. ἐν δὲ βουσὶ θορών Ἰλδ. Ε, 161. ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφύσσειν Ὀδσ. Β, 349. ἐν τεύχεσι δύσεσθαι Ἰλδ. Ψ, 131., ἀλλὰ καὶ ἐς τεύχεα δύσετο, Ὀδσ. Ω, 498. Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀντιστρόφου χρήσεως τῆς Εἰς ἀντὶ τῆς Ἐν, ἰδὲ ἐν τῇ Εἰς σημσ. 6. — Οἱ Δωρ. ἐχρῶντο αὐτῇ τρόπῳ ἀντὶ τοῦ, Ἐς συντάσσοντες αὐτὴν μετὰ αἰτιατ. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 303. ὡσαύτως καὶ οἱ Αἰολ. ὅθεν εὕρηται ἐνίοτε παρὰ Πνδ. Boeckh ἐν Πθ. 2, 11. 86. 5, 38. Νμ. 7, 31. Disser. ἐ. Πνδ. λφ. σλ. 638.

7) Μετὰ γενκ. εἰς γνωστὰς ἐλλειπτ. φράσεις ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Ἰλδ. Ζ, 47. ἐν Ἀλκινόοιο Ὀδσ. Η, 132. ἐν Κίρκης Ὀδσ. Κ, 282. Λ, 53. ἐξαιρ. ἐν Ἀΐδαο Ἰλδ. Χ, 389. Ἀττ. ἐν Ἅδου· κ. τ. τ. ἐν οἷς ἀναπληρτ. οἴκῳ, μεγάρῳ, δόμοις· Οὐ σπανίως δὲ κεῖται καὶ τελεία ἡ φράσις καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν. Ἰλδ. Χ, 52. Ὀδσ. Δ, 834. Λ, 62. Ὁ ἐλλειπτ. τρόπος διετηρήθη παρά τε Ἡρότ. Valck. 1, 35. 7, 8. καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἀττ.

8) Ἐπιῤῥηματικῶς, ἄνευ πτωτικοῦ· πάνυ εὔχρηστος καθ᾽ ὅλας τὰς σημασίας της, Ἐντός,

ἔνδον, ἔσω· ἄνω, κάτω. ἐξαιρ. παρ' Ὁμ. πολλάκις, ὅπου ὡς τμῆσις ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε, καὶ ἡ πρόθεσις ἀποδίδεται, ἄνευ λόγου, εἰς τὸ ῥῆμα ἀμέσως· ἐν τοῖς τοιούτοις συντάττεται τῷ, δὲ, συνήθως ἐν δ ἐ, ὅπερ πολλάκις λαμβάνει τὴν ἐπῤῥημ. σημασ. Ἄλλως δὲ καὶ, ἔτι, προσέτι, καὶ ἅμα, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ, τὰ δ' ἄλλα, Ὁμ. Wess. ἐν Ἡρδτ. 1, 18. Schaef. ἐν Σοφλ. Αἰ. 674. Elmsl. ἐν Οἰδ. Κ. 27. Αὕτη ἡ ἐπῤῥημτ. χρ. της αὐτῆς δηλοῦται σαφέστερον ὅπου ἡ Ἐν κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει καὶ ὡς πρόθ. «ἐν δ' ὑπάρχε τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ» Προσέτι δὲ ἔδησεν εἰς τὸ καράβι καὶ γούμενας, Ὀδσ. Ε, 260. πρβλ. Ἡρδτ. 2, 176.

9) Παρὰ τοῖς Επικ. εὕρηται ἡ Ἐν καὶ τῇ δοτ. ἐνίοτε ἐπιφερομένη. π. χ. «πατὴρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρτο κυδοιμόν» Ἰλδ. Σ. 218. Ὀδσ. Μ. 103. Τοῦτο δὲ εἴωθε γίνεσθαι μάλιστα διὰ τοῦ τύπου ἔνι, παροξυτόνως. π. χ. «Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων» Ἰλδ. Η, 221, Ὀδσ. Ε, 57. Ἀλλὰ καὶ οἱ Λυρι. εἰώθασιν ἐπιφέρειν τῇ δοτ. τὴν ἐν. Boeckh, κατ' ἀνάγν. ἐν Πνδ. Ὀλ. 6, 53. Ἡ δ' ἐπένθεσις πλειόνων, καὶ πάνυ διαφόρου σημασίας, λέξεων μεταξὺ τῆς προθ. καὶ τῆς δοτ. ὡς ἐν Ὀδσ. Λ, 114. «δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, ἄνδρας ὑπερφιάλους» ἐστὶ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. οὐ σπανία.

10) Ἡ ἐν παραλείπεται καὶ παρ' Ὁμ. πολλάκις, ἐξαιρ. ἐν κυρίοις τόπου διορισμοῖς. Schaef. Bos. σλ. 697.

11) Ἀντὶ τοῦ ἔνεστι, χρησιμεύει μόνον τὸ ἔνι παροξυτόνως ἔνι.

12) Ἐν συνθέσει μετὰ ῥημάτων διατηρεῖ κοινῶς ἡ πρόθ. τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ, πλησίον, τοῦ εἶναι, τοῦ διατρίβειν εἴς τι, ὁ δὲ τόπος τίθεται κατὰ δοτ. π. χ. «ἐνορῶ τινί τι» Παρατηρῶ τίποτε εἴς τινα· ἐν συνθέσει δὲ μετὰ ἐπιθ. γενικῆς ἰδιότητος σημαντικῶν, σημαίνει πρὸς τούτῳ καὶ προσεγγισμὸν τῆς κυρίας σημτ. π. χ. «ἔμπικρος», ἔντιμος, «ἔνλευκος», Πικρούτσικος, ὀλίγον σιμὸς τὸ κοιντ. σιμωμένος, ἀσπρούτσικος· ἔτι δὲ καὶ, τὸ ἔχειν τινά τι, ἢ τὸ, εἶναί τι εἴς τι. π. χ. «ἔναιμος», ἐνάκανθος, ἐναστράπτω, — Ἐν συνθέσει, πρὸ μὲν β, μ, π, φ, ψ. τρέπεται εἰς ἐμ — πρὸ γ, κ, ξ, χ, δὲ εἰς ἐγ — πρὸ τοῦ λ, εἰς ἐλλ- καὶ πρὸ τοῦ ρ, ἐν ἐνίοις τισὶ λέξεσιν, εἰς, ἐῤ-

Ἕν, ἀριθμητικ. οὐδέτ. τοῦ, Εἷς. Γεν. ἑνός. Ἕνα. ἕνα, αἰτ. τοῦ εἷς, Ὁμ.

Ἐναβρύνομαι, Μλ -νοῦμαι (ἀβρύνω) Καυχῶμαι, ἢ σεμνύνομαι εἴς ἢ διά τίποτε, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ εἴς τι. μεταφορ. Δίων Κάσ.

Ἐναγγειοσπέρματος, ὁ, ἡ, (ἀγγεῖον, σπέρμα), Πᾶν φυτὸν, τοῦ ὁποίου οἱ σπόροι εἶναι τυλιγμένοι εἰς κάψας.

Ἐναγείρω, Μλ. -ερῶ (ἀγείρω, ἀνμλ.) Συνάζω συναθροίζω τι μέσα που.

Ἐναγελάζω, Μ. άσω, (ἀγελάζω) Συνάζω, μαζόνω ἀγέλην μέσα που, ἢ συνελαύνω, διώκω μέσα. Στοβ. Λογ. Κ. σελ. 153. Sch.

Ἐναγής, ὁ, ἡ. (ἄγος) «ὁ ἐν ἄγει ὤν» Ἔνοχος φόνου ἢ ἄλλου τινὸς μεγάλου ἀτεβήματος, ὅθεν κατηραμένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς, βδελυττόμενος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀσεβὴς, κακοῦργος, ἀνόσιος, ἁμαρτωλὸς, κατηραμένος, βδελυρὸς, μιαρός. «ἐναγὴς Ἀπόλλωνος» Εἰς τὸν Ἀπόλ. ἁμαρτήσας — 2) Ὅστις ὁρκιζόμενος εἰς τοὺς θεοὺς καὶ παραβαίνων τὸν ὅρκον του γίνεται ἐπίορκος, Σοφλ. Οἰδ. Τ, 656. «τὸν ἐναγῆ φίλον μή ποτ' ἐν αἰτίᾳ σὺν ἀφανεῖ λόγῳ ἄτιμον βαλεῖν» ὅπου ἐννοείσθω ὡς πρόληψις· ὅθεν ἐν γένει· ὅστις εἶναι ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θείας δίκης.

Ἐναγίζω, Μ. ίσω, (ἁγίζω) τινί τι. Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν, Ἡρδτ. 2, 44. ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν, Πλούταρχ. καὶ Ἀππιαν. «ἐναγίζειν τάφοις».

Ἐναγικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐναγῆ, «ἐναγικὰ χρήματα» Πλοῦτ. Ἡ περιουσία ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἐκήρυξαν ἐναγεῖς.

Ἐνάγισμα, τό. (ἐναγίζω) Ἡ θυσία, τὸ θῦμα, ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν. (α)

Ἐναγισμός, ὁ. Θυσίασμα καὶ ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν. Ἡρόδοτ. Δ. καὶ Ἀθην. Θ. σελ. 410.

Ἐναγκαλίζομαι, Μλ -ίσομαι. μέσ. (ἀγκαλίζομαι) Παίρνω τι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω. τὸ ἐνεργ., Δίδω τι εἰς τὰς ἀγκάλας τινός, φαίνεται ἄνευ παραδείγματος. ἀφ' οὗ

Ἐναγκυλάω, Ξενοφ. Ἀναβ. Δ΄. β΄. 29. καὶ

*Ἐναγκυλέω, = ἐναγκυλόω.

*Ἐναγκυλίζω, = ἐναγκυλόω.

*Ἐναγκυλόω, Μλ -ώσω (ἀγκυλόω) Βάλλω εἴς τι ἄγκιστρον, ἀγκίστρι, τὸ κοιντ. κλοῦτσαν, χειρούλι.

Ἐναγκάλισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι παίρνει τις εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀγκαλιάζει· σύζυγος, ἐρωμένη. (κα)

Ἐναγκωνίζω, Μ. ίσω. (ἀγκωνίζω) Ἀκουμβῶ ἐπάνω εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός.

Ἐναγλαΐζομαι, Μλ -ίσομαι (ἀγλαΐζω) = ἐναβρύνομαι. Καυχῶμαι εἴς τι, καλλωπίζομαι μὲ τίποτε.

*Ἐναγρόμενος, νη, νον. Ἐπ. μτχ. παθτ. κατὰ συγκ. ἀορ. τοῦ, ἐναγείρω, Συνηγμένος, μαζωμένος μέσα.

Ἔναγχος, Ἐπίρ. (ἄγχι). Ἐκ νέου πρὸ ὀλίγου, προτήτερα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν. Παρὰ τοῖς ὁρίστοις Ἀττ. λογογρ. σπανιώτερον παρὰ τοῖς ποιητ. οἵτινες προκρίνουσι τὸ, ἀρτίως, νεωστί, προσφάτως. Valck εἰς Φοιν. 204.

Ἐνάγω, Μλ -ξω. ἄγω, ἀνμλ.) Φέρω, ὁδηγῶ τι μέσα που, ἐξαιρ. τραβῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον, τὸν ἐγκαλῶ, ὡς τὸ, ὑπάγω. Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που, παραδίδω· καταπείθω, παραινῶ, τινα εἰς τίποτε. — 2) Ἐνεργῶ διὰ νὰ τελειώσῃ προβιβάζω, καταπείθω τι· παραινῶ, συμβουλεύω τινὰ εἴς τι, γίνομαι αἴτιος νὰ γένῃ, τελειωθῇ τίποτε. «ἐνάγ. πόλεμον, ἔξοδον» καὶ τ. τ. (α) ἀφ' οὗ

Ἐναγωγή, ῆς, ἡ. Κράξιμον εἰς τὸ κριτήριον, ἐγκάλεσμα, κατάδομα.

Ἐναγωνίζομαι, Μ. ίσομαι. (ἀγωνίζομαι) Συνερίζομαι, μάχομαι μέσα που, ἢ διὰ τίποτε· φιλονεικῶ· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ ἁπλοῦν, ἀγωνίζομαι. Πλούταρχ. «τόπος εὐφυέστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι». Θουκυδ. «Θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν».

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, (ἀγών) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἀναφέρεται εἰς ἀγῶνα. Πλούταρχ. «ἐναγώνιος νόμος, ἐσθής, κόσμος» καὶ τ. τ. «ἐναγώνιοι θεοί» Οἱ προστατεύοντες, προστάται τῶν ἀγώνων· ἐξαιρ. ὁ Ἑρμῆς, Πνδ. — Ἐπιτήδειος εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενος, εἰς ἀγῶνα εὑρισκόμενος· ἐν γένει, δραστήριος, ῥωμαλέος, ἀνδρειωμένος — ὡς ἐπιθ. τῆς Ἰλιάδος, δὲ, «ἐναγ. Ἰλιάς», Εἰς τὴν ὁποίαν περιέχονται πολλοὶ ἀγῶνες, πλουσία ἀπὸ ἀγῶνας, μάχας, Σχολ. Ὀδσ. Α΄. ἐν τῇ ὑποθ. — 2) ἐξαιρ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἀγῶνα ἐπὶ κριτηρίου, εἰς κρισολόγημα, τὸ ἰταλ. «προττέσον», «ἐναγ. λόγος, πάθος, πρᾶγμα». Ἐπρῤ. ἐναγωνίως.

Ἐναδημονέω, Μλ. -ήσω. (ἀδημονέω) Εἶμαι εἰς ἀδημονίαν, λύπην, ἢ φόβον διὰ τίποτε.

Ἐναδιαφορέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι, ἢ μένω ἀδιάφορος εἴς τι, Βασίλ.

Ἐναδολεσχέω, Μλ. -ήσω (ἀδολεσχέω) Ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ διά, ἢ εἴς τι.

*Ἐναείρω, Μλ. -ερῶ (ἀείρω, ἀνμλ.) = ἐναίρω, Σηκόνω ὑψηλά, ὑψόνω τι μέσα που, κρατῶ.

Ἐνάενος, ὁ, ἡ (ἓν, ἔνος) Χρονιάρικος, ἑνὸς χρόνου. ἀσχηματισμ. ὡς τὸ, δίενος, τρίενος.

*Ἐναέξω (ἀέξω) = ἐναυξάνω, Αὐξάνω, κάμνω τι νὰ γένῃ περισσότερον μέσα που.

Ἐναερίζω, Μ. ίσω (ἀερίζω) Συνάγω, κάμνω τι νὰ συναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα· Ἡσύχιος.

Ἐναέριος, ὁ, ἡ, (ἀήρ) Πᾶν ὅ,τι πετᾷ, φέρεται εἰς τὸν ἀέρα, «ἀερίτης».

Ἐνάερος, ὁ, ἡ. (ἀήρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἀέρα, φαίνεται σὰν ἀέρας, ἔχει τὸ χρῶμα ἀέρος. Πλουτάρχ. Τόμ. Δ΄. σελ. 29. καὶ Θ΄. σελ. 634. μετὰ τοῦ, «καλλυνώδης» καὶ, «χρῶμα, ἐνάερον καὶ ἀστιλπνόν». (α)

Ἐναθλέω, = ἀθλέω ἐν. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Β΄. 4. «ταῖς βασάνοις ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει». Ἀῤῥιαν. Ἐκ. Γ΄. 16.

Ἐναθρέω, = ἀθρέω ἐν, Ἀτενίζω, βλέπω εἴς τι.

Ἐναθύρω, = ἐμπαίζω. Ἡσύχιος.

Ἐναιθέριος, ὁ, ἡ. (αἰθήρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν αἰθέρα.

Ἐναίθριος, ὁ, ἡ. (αἴθρα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ὕπαιθρον, δηλ. ὑποκάτω εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, εἰς τὰ ἀνοικτὰ, ὄχι ὑποκάτω εἰς σκεπαστήν. Θεόφρ. «ἐναίθριοι τόποι». 2) (αἶθρος) ὅ,τι εἶναι ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ψύχραν καὶ κρυάδαν.

Ἐναιματόω, ῶ, Μ. ώσω (αἱματόω) Αἱματόνω τι, γεμίζω μὲ αἷμα.

Ἐναιμήεις, εσσα, ῆεν, = ἔναιμος. ποιητ.

Ἔναιμος, ὁ, ἡ. (αἷμα) Μὲ αἷμα, ὅ,τι αἱματόνει, εἶναι αἱματωμένον ὡς «ἔναιμον ἕλκος», ἔναιμον τραῦμα. Πληγή, ἐκ τῆς ὁποίας τρέχει αἷμα. Ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι ἔχει αἷμα ἐκ φύσεως «θεοὶ ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες» Ἡρδτ. — 2) Ὅ,τι εὑρίσκεται μέσα εἰς αἷμα, Πλάτ. Τιμ. σλ. 81. Α. — 3) «ἔναιμον φάρμακον», παρ' ἰατροῖς Ἰατρικὸν, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν διὰ νὰ καταπαύσῃ τὸ αἷμα. Γαλην. Θεραπευτ. 6. ἀφ' οὗ

Ἐναιμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι προβλημένον μὲ αἷμα, νὰ ἔχῃ ἐκ φύσεως αἷμα.

Ἐναιμώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡσὰν αἷμα, ὁμοιάζει μὲ τὸ αἷμα. Πολυδ. Β΄. 215.

Ἐναίμων, ονος = ἔναιμος. Ἱππ.

Ἐναίρω, Μλ. -αρῶ, ἀόρ. β΄. ἤναρον, Εὐρπ. μέσ. ἀόρ. α΄. ἐνηράμην, ἀφ' οὗ τὸ γ΄. ἑνκ. προστ. ἐνήρατο, Ὁμ. Φονεύω, σκοτόνω ἀφανίζω, ἐξαλείφω. πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ἐπὶ φόνου ἐν μάχαις. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. κατὰ σημτ. ὅλως ἐνεργ. Ἰλδ. Σ, 43. 59. Π, 92. «ἠπιώτεροι ἐναιρέμεναι» ἀντὶ ἐναίρεσθαι, Εὐκολοφόνευτοι, τοὺς ὁποίους δύναταί τις νὰ σκοτώσῃ εὐκολώτερα, Ἰλδ. Ω, 244. ἐν γένει, Καταχαλνῶ, καταφανίζω, ἐξολοθρεύω τίποτε. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων, τροπκ. «μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο» Μὴ ἀσχημίζεις τώρα τὴν εὐμορφ. πέτσαν τοῦ σώματός σου, τὸ χρῶμά σου, Ὀδσ. Τ, 263. «ἐναίρειν πόλιν» Σοφλ. Οἰδ. 843. ποιητ. μόνον. (κατὰ Ετμ. Λξ, 1, σλ. 275. fg. οὐχὶ κατὰ συνθ. τοῦ, αἴρω, ἐτυμολογητέον, ἀλλ' ἀμέσως ὡς ἁπλοῦν τροπῇ τοῦ φωνήεντος, παρὰ τὸ, ἔνεροι, συγγν. τῷ, ἔναρα, ἐναρίζω, ὅθεν κυρίως, Πέμπω εἰς τὸν ᾅδην, στέλλω τινὰ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.)

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, (αἴσιμος, αἶσα) Πᾶν ὅ,τι προμηνύει, σημαίνει, φανερόνει προτήτερα τὸ μέλλον, τὴν τύχην, μοῖραν· προέρχεται ἀπὸ τὰς Μοίρας· ὅθεν, «θεοῦ προσημαντικόν», τὸ ἰταλ. «φατάλε», Ἰλδ. Β, 353. Ὀδσ. Β, 159. 182. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, ἔρχεται εἰς καλὴν ὥραν, εἰς ἁρμόδιον καιρόν, τὸ ἰταλ. «ὀππορτοῦνο», Ἰλδ. Ζ, 519. Ἐν γένει, εὐνοϊκὸν, καλὸν, κ-

φέλιμον, εὔσημον, ἢ ὅ,τι προμηνύει καλόν τι. Ἀπλ. Ῥδ. — 2) Ἀνάλογον εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας, ἁρμόδιον, ὀρθόν, δίκαιον, μέτριον πατήρ, θεὸς ἐναίσιμος, φρένες ἐναίσιμοι Ὁμ., ἀντιθ. τῷ, ἀθέμιστος, Ὀδσ. Τ, 363. κἐναίσιμα δῶρα Ὁμ. ὕμ. Δμτ. 369. ποιητ. Ἐπίῤῥ. ἐναισίμως.

*Ἐναίσιος, ὁ, ἡ (αἴσιος) = τῷ προηγμ.

Ἐναισχύνομαι, = αἰσχύνομαι, ἐν, Ἐντρέπομαι εἰς, ἢ διὰ τίποτε.

Ἐναιχμάζω, Μ. άσω. (αἰχμάζω) Μάχομαι, πολεμῶ μέσα που. Λυκόφρ. 546.

Ἐναιωρέομαι, Μλ. -ήσομαι (αἰωρέω) Κρέμομαι εἰς, ἢ ἀπό τίποτε. πετῶ, φέρομαι ὑψηλά, εἰς τὸν ἀέρα ἐπάνω που. Εὐριπ. Κύκλ. 696. κἐναιωρ. θαλάττῃ πολὺν χρόνον. Ἡροδότ. Α. 27. παρὰ δὲ Ἱπποκρ. κἐναιωρεύμενοι ὀφθαλμοί, Βλέμμα ἄστατον καὶ κλονούμενον. ἀφ' οὗ

Ἐναιώρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι κρέμαται μέσα εἰς, ἢ ἀπό τι.

*Ἐνάκανθος, ὁ, ἡ (ἄκανθα) Ἀκανθηρός· πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀγκάθια. (ε)

Ἐνακμάζω, Μ. άσω = ἀκμάζω ἐν. Ἀκμάζω, ἀνθῶ εἰς τι. κτὰ ἐνακμάζοντα ἄνθη Τὰ λουλούδια, ὅπου ἀνθοῦν εἰς τινα καιρόν.

Ἐνακμής, καί, Ἔνακμος, ὁ, ἡ. (ἀκμή), Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν, δύναμίν του, εἰς τὸ ἄνθος του. Πολυδ. Α'. 10.

Ἐνακολασταίνω, Μ. στήσω. (ἀκολασταίνω) Φέρνομαι μὲ ἀσέλγειαν, ἀσωτείαν εἰς, ἢ μὲ τίποτε· εἶμαι ἄτακτος, αὐθάδης, κακοήθης, ξεδομένος, Χορταίνω τὰς ἐπιθυμίας μου μέ, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἀθήν. ΙΑ'. κγυναῖκα καὶ τέκνα λεξοντες. — ἐνακολασταίνον αὐταῖσι. Καὶ κἐνακολασταίνειν τινὶ παρθένῳ.

*Ἐνακόσιοι, αι, α. Ἐννακόσιοι, ὀρθότ. ἐννακόσιοι, Poppo ἐν Θεδ. 1, 46. ἀφ' οὗ

Ἐνακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἕνα ἀπὸ τοὺς 900. ὀρθότ. ἐννακοσιοστός.

Ἐνακούω, Μλ. -σομαι (ἀκούω) Ἀκούω τι μέσα που. μετὰ γενκ. τοῦ πρᾶγμ. Herm. ἐν Σοφλ. Ἠλ. 81. ἐν γένει, ἀκούω — 2) Ὑπακούω, ἐνδίδω. Ἱππ.

*Ἐναλαζονεύομαι (ἀλαζονεύομαι) Καυχῶμαι ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω εἰς, ἢ διότι, Σχολ. Αὐγ. Θηδ. 6, 12.

Ἐναλδαίνω, Μλ. -δήσω (ἀλδαίνω) Τρέφω τι μέσα, ἀνατρέφω, κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, μεγαλώσῃ. Νικανδ. Ἀλεξ. 409. Παθτ. Αὐξάνω, μεγαλόνω μέσα.

Ἐνάλειμμα, τό. (ἐναλείφω) Πᾶν, τὸ ὁποῖον ἀλείφει τις ἐπάνω εἴς τι· ἀλειφή. (ε)

Ἐνάλειπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον, χρισμένον ἐπάνω εἴς τι. (ε) παρὰ τὸ

Ἐναλείφω, Μ. ψω. (ἀλείφω,) χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνω εἴς τι· βάλλω ἀλειφὴν εἰς τίποτε, ἀλείφω μὲ μυρωδικά.

Ἐναληθῶς, Ἐπίῤῥ. (ἀληθής) Τῷ ὄντι, ἀληθῶς, κατὰ ἀλήθειαν, ἀληθινά, μὲ τὰ σωστά — 2) πιθανῶς, Λουκ. διαφ. ἱστ. 1, 2.

Ἐναλίγκιος, ὁ, ἡ. παρ' Ἀπλ. Ῥδ. καὶ τρικατλ. (ἀλίγκιος) τινί. Παρόμοιος· πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὅμοιον μέ τι, πολλάκις παρ' Ὁμ., ὅστις ἀναφέρων τό, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι παρόμοιον, τίθησιν αὐτὸ κατ' αἰτ. π. χ. κδεμας ἐναλίγκιος αὐτῇ... ποιητ. μόνον χρησ.

Ἐναλίζω, τὸ ἐναντίον τοῦ ἐξαλίζω. Ἡσύχιος.

Ἐναλινδέω, Μλ. -ήσω (ἀλινδέω) Κυλίω, περιτυλίγω τι μέσα εἰς, ἢ μέ τι. Ἱπποκρ. κἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσιν.

Ἐνάλιος, α, ον καί, ἐνάλιος, ὁ, ἡ, Εὐριπ. Ἀνδρ. 856. Ἑλ. 534. (ἅλς) Πᾶν ὅ,τι διατρίβει, εὑρίσκεται μέσα, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ εἶναι ἀπὸ τὴν θάλασσαν, θαλάσσιον, θαλασσινόν. κἐνάλια ζῶα, καί, κἐναλίαις νήσοισι. Ἀριστοτ. κἐνάλια φύσια, ποιητ. εἰνάλιος, Ὀδσ. (ε)

Ἐναλιταίνω, Μλ. -τήσω, καὶ ἐνήλιτον = ἀλιταίνω ἐν. Ἁμαρτάνω εἴς τι. Κ. Σμυρν. ΙΔ. 435. κἐπεὶ ἦ νύ μοι ἔνδοθεν ἦτορ υἱὸς Ὀϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν...

Ἐναλλάγδην, Ἐπίῤῥ. = ἐναλλάξ. Ἀνθολογ.

Ἐναλλαγή, ἡ (ἐναλλάσσω) Ἀλλαγή, ἀλλαξιά, τὸ ἰταλ. μπαράτο. τουρκ. τράμπα· ὅθεν τὸ ἀντιστρόφως ἐνεργεῖν, τὸ Γαλλ. ρεσιπροσιτέ. ἀλλαξιά, δίδω ἕνα τι, καὶ παίρνω ἄλλο ἀντί — 3) Μεταβολή, ἀλλοίωσις.

Ἐνάλλαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀλλάχθη, ἐδόθη εἰς ἀλλαγήν. Πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν, ἢ ἐπάρθησαν μὲ ἀλλαγήν· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀλλάζεται, δίδεται εἰς ἀλλαξιάν, ὡς π. χ. ἡ πραγματεία, ἡ τιμὴ τῶν τοιούτων πραγματειῶν.

Ἐναλλάξ, Ἐπίῤῥ. (ἐναλλάσσω) Ἀμοιβαίως, κατὰ ἀλλαγήν· ἀλλαχτά. διασταυρωτά· μὲ ἀντενέργειαν· ἀνάστροφα, ἀνάποδα. μετὰ γενκ.

Ἐνάλλαξις, εως, ἡ. = ἐναλλαγή. Ἀριστοτ. κἐνάλλαξις τῶν φλεβῶν. παρὰ τό,

Ἐναλλάσσω, Ἀττ. ἐναλλάττω, Μ. ξω. (ἀλλάσσω) Ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν, ἀλλαξιάν, δίδω τι, καὶ παίρνω ἄλλο τι εἰς τόπον ἐκείνου, τὸ ἰταλ μπαρατάρω, τουρκ. κάμνω τράμπαν τί τινος. ἐν γένει, πράττω, πολιτεύομαι εἰς τὸν κόσμον, μεταβάλλω, βάλλω πράγματά τινα ἓν ἐπὶ τὸ ἄλλο σταυρωτά. Παθτ. Ἀπολύτως, Ἀλλάζομαι, μεταβάλλομαι, μεταμορφόνομαι. Πρκμ. μετχ. ἐνηλλαγμένος, ἀνεστραμμένος. — β) Ἐμπορεύομαι, ἢ κάμνω ἄλλας ὁποιασδήποτε ὑποθέσεις ἀμοιβαίας, ἔχω συναλλαγὴν μέ τινα. κἐναλλαγῆναι τινί τι, Θουκυδ. Α'. 120.

Ἐνάλλομαι, Μλ. -αλοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλλομαι, ἀνωμλ.) Πηδῶ μέσα εἰς, ἢ ἐπί τινι. Μεταφορικ. Καταχρῶμαι, κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω τινά, τὸ ἰταλ. ἰνσουλτάρω, τὸν κάμω τοῦ οὐδέν, ποδοπατῶ τε· μετὰ δοτ. Αἰσχλ. Πέρ. 51. κὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου, παντὶ Περσικῷ γένει· ὅπερ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐχθρικῶς μετεχειρίσθης, δύναται νὰ ἐκληφθῇ.

Ἔναλλος, ὁ, ἡ. (ἄλλος) Ἀλλαγμένος, ἀνεστραμμένος, μεταβεβλημένος. Θεόκριτ. Α'. 134. κπάντα γένοιτο ἔναλλα, Ὅλα ἂς γένουν ἀνάποδα, ἐναντία, Ἐπίῤῥ. ἐνάλλως. Πλουτάρχ. Ζ. σελ. 372. Η. ὅθεν, ἀνεστραμμένα, ἀνάποδα, ξανάστροφα.

Ἔναλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) = ἐνάλιος. Ὁμ. ὕμ. Ἀπόλλ. 180.

Ἐναλύω, Μ. ύσω = ἀλύω ἐν, Περιπλανῶμαι ἐδῶθεν κἀκεῖθεν, καὶ ἀσημονῶ, δυσθυμῶ. (υυυ—), ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν)

Ἐναμάρτητος, ὁ, ἡ (ἁμαρτάνω) Ἁμαρτωλός, ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίας, σφάλματα πλάνης.

Ἐναμβλύνω, Μ. υνῶ = ἀμβλύνω ἐν. Κάμνω τι ἀμβλὺ εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Πλούταρχ.

Ἐναμείβω, Μ. ψω. (ἀμείβω) Ἀλλάζω τι μέσα που, τὸ κάμνω ἄλλος ὅτικον.

Ἐναμέλγω, Μ. ξω. (ἀμέλγω) τινι. Ἀρμέγω μέσα εἴς τι, Ὀδσ. Ι, 223.

Ἐναμιλλάομαι, = ἁμιλλάομαι ἐν, Συνερίζομαι, εἰς ἢ διότι. Θεμιστ. Λόγ. ΚΑ'. σελ. 254.

Ἐνάμιλλος, ὁ, ἡ. (ἅμιλλα) Ὅστις εἶναι εἰς ἀγῶνα, φιλονεικίαν, συνέρισιν, ἀγωνίζεται, μάχεται, φιλονεικεῖ, συνερίζεται, — 2) Ἀνώτερος, δυνατώτερος ἄλλου τινός· παρόμοιος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὸν ἀγῶνα· μετὰ δοτ. σπανιτ. μετὰ γενκ. Schaef. ἐν Πλουτ. Τ. 5, σελ. 150. Ἐπίῤῥ. ἐναμίλλως. (ε)

Ἔναμμα, τό. (ἐνάπτω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι προσκολλημένον εἴς τι. κἔναμμα νεβρίδος, Κρεμασμένον δέρμα νέας ἐλάφου ἀπὸ τοὺς ὤμους Διόδ. Σικ. — 2) Περίδεσμος· πανόπηποτε, μὲ τὸ ὁποῖον δένομεν, θηλυκόνομεν πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο.

Ἐναμοιβαδίς, Ἐπίῤῥ. = ἀμοιβαδίς. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α'. 380,

Ἐναμπυκίζω, Μ. ίσω. (ἄμπυξ) = ἐγχαλινόω. Ἡσύχιος.

Ἐναναπαύομαι, Μ. αύσομαι. (ἀναπαύομαι,) Ξεκουράζομαι, ἀναπαύομαι ἡσυχάζω εἰς, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἀναπαύομαι, δὲν εἶμαι ὀμπροντις δὲν ἔχω φροντίδα περί τινος πράγματος, εὐχαριστοῦμαι μέ τίποτε· μετὰ δοτικ. Γρηγ. Ναζ.

Ἐνανάπτω, Μλ. -ψω (ἀνάπτω) Δένω τι μέ, ἢ εἰς ἄλλο τι.

*Ἐναναστρέφομαι, (ἀναστρέφω) Ἔχω συναναστροφήν, ζῶ, διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου που.

Ἐνανθρωπέω, Μλ. ήσω. (ἄνθρωπος) Γίνομαι ἄνθρωπος, δηλ. λαμβάνω μορφὴν ἀνθρώπου, ζῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ εἰς ἀνθρώπινον μορφήν. Ἡλιοδ. Αἰθ. κψυχὴ ἐνανθρωποῦσα. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἐπὶ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἀφ' οὗ

Ἐνανθρώπησις, εως, ἡ. Τὸ λαμβάνειν ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἐκκλησ.

Ἐνανθρωπίζω, Μ. ίσω. = ἐνανθρωπέω.

Ἐνανθρωπότης, ητος, ἡ. = ἐνανθρώπησις.

Ἔναντα, Ἐπίῤῥ. (ἄντα) Ἐναντίον, ἀντικρύ, ἀντίκρυτα· μετὰ γενκ. Ἰλ. Τ, 67. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Πνδ. — 2) Ἐξ ἐναντίας, τὸ ἐνάντιον, παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ.

Ἔναντι, Ἐπίῤῥ. = ἔναντα, παρὰ τό, ἀντί.

Ἐναντιαῖος, α, ον, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίας ποιότητος. Ἱππκ.

Ἐναντίβιος, ὁ, ἡ. (βία) = ἀντίβιος, Ὅστις μεταχειρίζεται βίαν κατὰ τῆς βίας, ἀντέχει, ἐναντιόνεται. Ὁ Ποιτ. χρῆται τῷ οὐδ. γέν. μόνῳ ἐπῤῥτ. κἐναντίβιον πολεμίζειν, μάχεσθαι, στῆναι, μαθεῖν καὶ λ. τ. τ.

Ἐναντιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή) Ὅστις ἔχει ἐναντίαν θέλησιν, γνώμην, φρονεῖ, θέλει τὸ ἐναντίον.

Ἐναντιογνωμονέω, Εἶμαι ἐναντίας γνώμης, φρονῶ τὸ ἐνάντιον. παρὰ τό

Ἐναντιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη). Ὅστις ἔχει, ἐναντίαν γνώμην ὡς πρὸς τὴν γνώμην ἄλλου τινός. Ἡσύχ.

Ἐναντιοδρομέω, Μλ -ήσω. (δρομεῦ) Τρέχω ἐνάντια, εἰς τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἐναντιοδύναμος, ὁ, ἡ. (δύναμις) Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐναντίαν δύναμιν, ἢ ἐνέργειαν, σημασίαν (ε)

Ἐναντιολογέω, Μλ -ήσω (ἐναντιολόγος) Ὁμιλῶ τὰ ἐναντία, ἀντιλέγω. ἀφ' οὗ

Ἐναντιολογία, ἡ. Ὁμιλία ἐναντία, ἀντιλογία.

Ἐναντιολογικός, ή, όν, Ἀντιλέγων, ἢ καὶ ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζῃ νὰ ἀντιλέγῃ.

Ἐναντιολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τὸ ἐναντίον τοῦ ὅ,τι εἶναί τι· ὅστις ἀντιλέγει.

Ἐναντίον, Ἐπίῤῥ. καὶ Πρόθεσις, μετὰ Γενκ. ἰδὲ ἐναντίος.

*Ἐναντιόομαι, Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. καὶ παθ. ἀόρ. (ἐναντίος) Ἐναντιόνομαι, ἀντιτάττομαι, ἀντιλέγω, εἶμαι ἐναντίας γνώμης· συνήθ. περί τινος, ἀλλὰ καί, τινός, ἄνευ προθ. — τὸ ἐνεργτ. ἐναντιόω, φαίνεται ἄνευ παραδείγματος.

Ἐναντιοπαθέω, Μλ -ήσω. Ἔχω ἐναντίας ἰδιότητας, ἐναντία ἰδιώματα. παρὰ τό

Ἐναντιοπαθής, ὁ, ἡ. (πάθος) Ὅστις ἐναντιοπαθεῖ. Ἐπίῤῥ. ἐναντιοπαθῶς. Νεμ.

Ἐναντιοποιολογικός, κή, κόν. (ποιέω, λέγω) Πλάτ. Σοφ. σλ. 268. C. ὅπου μέντοι, καὶ ἐναντιολογικός, ἀναγινώσκεται· Ὅστις ἐν τῷ ὁμιλεῖν κάμνει τὸν ἄλλον νὰ ἀντιφάσκῃ.

Ἐναντιοπραγέω, Μλ -ήσω. (πρᾶγος) Πράττω τὰ ἐναντία, εἶμαι μὲ τὸ ἐναντίον μέρος.

Ἐναντίος, ία, ίον. (ἀντίος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, στέκεται, εὑρίσκεται ἀντικρύ, ἀγνάντια, Ἰλ. Ζ, 251. Ι, 190. Ὀδσ. Κ, 89. ὅθεν, κατὰ πρόσωπον, πρὸς ἡμᾶς γυρισμένον, ὁρατὸν, παρόν. Ὀδσ. Ζ, 329. παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ δοτ. — 2) κατ' ἐχθρικ. σημασ. Ἐναντίος, ὅστις στέκεται εἰς τὸ ἐναντίον μέρος, ἀντιστέκεται, ἐξαιρ. ἐπὶ μάχης, ὅστις στέκεται ἐναντίον τοῦ ἄλλου, Ἰλ. Ε, 497. Ζ, 106. Ν, 448. τὰ πλεῖστα μετὰ γενκ. «ὁ ἐναντίος, Ἐχθρός, τὸ ἐναντίον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τἀναντία τινί, Ὅτι εἶναι ἐναντίον, εἰς τὴν γνώμην τινός. «Ἐκ τοῦ ἐναντίου» Ἀντικρύ. Ὁμ. χρῆται πολλάκις τῇ λεξ. κατ' ἄμφω τὰς σημασ. ἐν τῷ οὐδέτ. γένει ἐπιῤῥήτ. ἐναντίον. «ἐναντίον μάχεσθαι, μίμνειν, ἐλθεῖν,» καὶ λ. τ. τ. μετὰ δοτ. μὲν ὅταν σημαίνηται μᾶλλον τὸ ἀντικρύ τοπικῶς· μετὰ γενκ. δὲ, ὅταν ἐκφέρηται διὰ τῆς λεξ. ἡ ἐχθρικὴ σημασ. μᾶλλον. Ὁμ. «ἐναντίον ὥδεσ' Ἔδω, ἔμπροσθεν τὰ μέτωπον, Ὀδσ. Ρ, 544. Ὠσαύτως «οἷς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον» τὸ νὰ κυτάζῃ τις ἕνα ἀντικρὺ εἰς τὸ πρόσωπον, Ὀδσ. Ψ, 107. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐνάρθρως «τοὐναντίον» Τὸ ἐναντίον, Ξνφ. Κπ. 8, 4, 9. Ὁ δὲ Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 966. Ε, Λυσ. ἐν Ἐραστ. 64, συντάσ. «ἐναντίον ἢ — οὕτως καὶ, «ἐναντίον καὶ — Πολ. 8, σλ. 567. Δ. 12 σλ. 967. Α — β.) Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ Προθ. μετὰ γενκ. Ἀπέναντι, ἀντικρύ, κατὰ πρόσωπον, πρὸ ὀφθαλμῶν. ἀφ' οὗ

Ἐναντιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις, ἤ τι ἐναντίον ἄλλου τινός, νὰ εἶναι ἐναντίου ἰδιώματος. — 2) ἀντίστασις, ἀντιλογία.

Ἐναντιοτροπή, ἡ (τρέπω). Ἐναντίον γύρισμα, ἐναντία θέσις, Ἡρκλ.

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ὁμιλεῖ τὰ ἐναντία, ἀντιλέγει.

Ἐναντιόω, Μλ. -ώσω (ἐναντίος). Βάλλω, στήνω ἐναντίον, ὡς ἐνεργ. πάνυ ἀμφβ. ἰδὲ ἐναντιόομαι. ἀφ' οὗ

Ἐναντίωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐναντίον, ἐνίσταται, ἀντιπράττει· εἶναι ἐχθρικὸν, δυσχερὲς, ἐχθρικόν· ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀηδὲς, λυπηρὸν, χαλεπόν. Ἀντίστασις ἀντιλογία, κακὴ μοῖρα, λυπηρὰ, πικρὰ τύχη, συμφορά. Ἔτι δὲ καὶ ἐναντία ἰδιότης, ἐναντίον ἰδίωμα. κ. τ. τ. Θουκυδ. Δ. «γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο». ἀφ' οὗ

Ἐναντιωματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ τι ἀνήκει εἰς ἐναντίωμα· ἀντικείμενος, ἐχθρικός. Ἐπῤῥ. ἐναντιωματικῶς.

Ἐναντίωσις, εως, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ τὸ ἐναντιόνηταί τις, νὰ εἶναι ἐναντίος, Ἀντίστασις, ἀντιλογία, Ἰσοκρ. «λόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστόν».

* **Ἔναξε**· γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ νάσσω, Ὀδσ. Φ, 122.

Ἐναξονίζω, Μ. ίσω (ἄξων). Συναρμόζω, συνάπτω, συγκολλῶ τι μὲ τὸν ἄξονα. ἰδὲ Ἐμπολίζω. σημ. 2.

* **Ἐναολλής**, ὁ, ἡ = ἀολλής· ἀμφ. ἀνγν. παρὰ Νκ. ἰδὲ ἀνομηρής.

Ἐναπαιωρέομαι, Μλ. ήσομαι· παθ. μετὰ μέσ. Μλ. (ἀπαιωρέομαι, ἐν). Εἶμαι κρεμάμενος μέσα που, ἢ μετεωρίζομαι εἴς τι.

Ἐναπειλέω, Μλ. -ήσω (ἀπειλέω). Ἀπειλῶ, φοβερίζω εἰς ἢ διά τι.

Ἐναπενιαυτίζω, Μ. ίσω (ἀπενιαυτίζω) τινί. Διατρίβω, περνῶ ἕνα χρόνον εἰς τὴν ξενιτείαν.

Ἐναπεργάζομαι, = ἀπεργάζομαι ἐν. Ποιῶ, ἐργάζομαι, ἀποτελῶ, κάμνω τι εἴς τι, προξενῶ Ἰσοκρ. «φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο».

Ἐναπερείδω, Μ. είσω (ἀπερείδω). Στηρίζω, ἀκουμβῶ εἰς, ἢ ἐπί τι· στυλόνω, ἀμπώχνω εἴς τι δυνατὰ καὶ μὲ βίαν, — 2) οὐδέτ. καὶ μέσ. Στηρίζομαι ἀκουμβῶ, ῥίπτω τι ἐπάνω που μὲ βίαν· ἀφ' οὗ

Ἐναπέρεισμα, τό. Πανδήποτε πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζηται, στυλόνηται· ἀκουμβηστήρι, τὸ τουρκ. ταξάκι.

* **Ἐναπῆκε**, Ἰων. γ'. πρσπ. ἐνργ. ἀορ. α'. τοῦ ἐναφίημι, ἀντὶ ἐναφῆκε. Ἡρδτ.

Ἐναπλωσις, εως, ἡ (ἁπλόω). Ἀνάλυσις πράγματός τινος εἰς τὰ ἁπλούστατα στοιχειώδη μέρη του. Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 156.

Ἐναποβάπτω, Μ. άψω (βάπτω) τί τινι. Βουτῶ, ἢ βουτάζει τι ὅλον εἴς τι.

Ἐναποβλύζω, Μ. ύσω (βλύζω). Ῥαντίζω μέσα εἴς τι φυσῶντας μὲ τὸ στόμα νερὸν ἢ ὑγρόν τι, τὸ τουρκ. πιτσιουρτίζω, πτύω, φτῶ μέσα.

Ἐναποβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Βρέχω, μουσκεύω τι μέσα εἴς τι· μετὰ δοτ. «ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα».

Ἐναπογεννάω, Μ. ήσω (γεννάω). Γεννῶ, τοὐτ' ἔστι κάμνω νὰ γεννηθῇ τι μέσα.

Ἐναπόγραφος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι γραμμένον μέσα που· παρὰ τὸ

Ἐναπογράφω, Μ. ψω (γράφω). Γράφω τι μέσα· περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον, τὸ ἰταλ. ῥεγιστράρω. Παθ. Συγκαταριθμοῦμαί που, ἢ εἴς τι. (ξ)

Ἐναποδείκνυμι, (δείκνυμι). Δείχνω, ἀποδείχνω τι μέσα, ἢ εἴς τι· πολλάκις δὲ μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ δείκνυμι. Παθ. φανερόνομαι, δείχνομαι ὑπό τι. Ἡρδτ. 9, 58. Πολβ.

Ἐναποδέω, Μλ. -ήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω, σφιχτοδένω τὸ κοιν. ἀργαβεῖζω τι εἴς τι, ἢ μέσα

Ἐναποδημέω, (ἀποδημέω) Ζῶ εἴς τινα τόπον ὡς ξένος Ξνφ. ἀμφ. ἀνάγ.

Ἐναποδύομαι, μέσ. μετὰ ἐνργ. Πρκ. (δύω, ἀνμλ.) Ξενδύνομαι μέσα που. Μεταφ. Παρασκευάζομαι, ἐξοπλίζομαι, ἁρματόνομαι μέσα που. ἰδὲ ἀποδύω.

* **Ἐναποζέννυμι**, καὶ ἐναποζεννύω, καὶ

Ἐναποζέω, Μ. έσω. (ζέω) Βράζω, ἀποβράζω τι εἴς τι, Γαλ. «πύελον ἐναποζέσας ἐλαίου».

Ἐναπόθεσις, εως, ἡ (ἐναποτίθημι) Τὸ νὰ ἀποθέτῃ, βάλλῃ τίς τι κάτω μέσα που. Σέξτ. Ἐμπ.

* **Ἐναποθησαυρίζω**. Μλ -ίσω (θησαυρίζω) Καταθέτω, βάζω τι εἰς τὸν θησαυρόν.

Ἐναποθλίβω, Μλ. -ψω (θλίβω) Καταθλίβω, καταζουλίγω, στριμπόνω τι μέσα που. (ῑ)

* **Ἐναποθνήσκω**, Μλ -θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.) Ἀποθνήσκω μέσα που μεταξὺ ἄλλων, ἐν τῷ μεταξὺ, καταγινόμενος εἴς τι, πάσχων τι. μετὰ δοτ. «ἀγῶνι, πληγαῖς» κλ. τ. τ. Θουκυδ. «ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ».

Ἐναποθωπεύω, Μ. εύσω. (θωπεύω), Κολακεύω εἰς ἢ μέ τι, καταπείθω, καταπραΰνω τινὰ διὰ κολακειῶν.

Ἐναποικοδομέω, Μλ-ήσω (οἰκοδομέω), κτίζω, περιτειχίζω τι μέσα, τὸ φράζω, περικλείω μὲ τείχη.

Ἐναποκάμνω, Μλ-μοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.) (ἀποκάμνω ἐν) Κουράζομαι, ἀδυνατῶ, ἀποκάμνω ἀποσταίνω εἰς, ἢ μέ τι.

Ἐναπόκειμαι, Μ. είσομαι. (κεῖμαι, ἀνμλ.) Εἶμαι, εὑρίσκομαι, κεῖτομαι φυλαγμένος, σφαλισμένος, μέσα εἴς τι. Ἀλέξ. Ἀφροδ. «ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις».

Ἐναποκινδυνεύω, Μ. εύσω. (κινδυνεύω) τινί. Ἀποτολμῶ, τὸ ἰταλ. ῥιζικάρω εἰς, ἢ μὲ τίποτε μάχην, ἀγῶνα, κίνδυνόν τινα. κάμνω δοκιμήν τινα.

Ἐναποκλάω, Μλ -άσω (κλάω, ἀνμλ.), Συντρίβω, τζακίζω τί εἴς τι, (ᾰσω)

Ἐναποκλείω, Μ. είσω (κλείω) τινί. Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω τι εἴς τι.

* **Ἐναποκλίνω** (ἀποκλίνω) Καταθέτω, βάλλω τι κάτω εἰς, ἢ ἐπί τι. μετὰ δοτ. Φιλοστ. νέωτ. εἰκ. 3.

Ἐναποκλύζω, Μ.-ύσω (κλύζω), τινί. Ξεπλύνω τι εἴς τι.

Ἐναποκρύπτω, Μ. ψω. (κρύπτω), τινί. Κρύπτω τι μέσα εἴς τι.

Ἐναποκυβεύω, Μλ -εύσω. (κυβεύω), Ῥιψοκινδυνεύω εἴς τι, κάμνω, μεταχειρίζομαι τίποτε μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου. «ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.» Διόδ. Σικ. ις.

Ἐναπολαμβάνω, Μλ -ήψομαι. (λαμβ. ἀνμλ.) τινί, Περικλείω, περιλαμβάνω, περιέχω, κρατῶ τι μέσα. Φιλ. «τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον ἐναπολαμβάνει ζώδια».

Ἐναπολαύω, Μλ-σομαι (ἀπολαύω), Ἀπολαμβάνω τι εἰς, ἢ μέ τι Πλουτ.

Ἐναπολείπω, Μ. ψω. (ἀπολείπω) Ἀφίνω τι μέσα που, ἢ ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἐναπόλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀφήσῃ τίς τι μέσα που, ὀπίσω.

Ἐναπόληψις, εως, ἡ (ἐναπολαμβάνω) Τὸ νὰ περικλείῃ, σφαλνᾷ τίς τι μέσα που. Θεόφρ.

Ἐναπόλλυμι, καὶ ἐναπολλύω, Μλ -έσω, Ἀττ. — ολῶ (ὄλλυμι, ἀνμλ.), Φθείρω, ἢ φονεύω τι μέσα που.

Ἐναπολογέομαι, Μλ -ήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἀπολογέομαι), Ἀπολογοῦμαι, διαφεντεύομαι μέ, ἢ εἴς τι. Αἰσχίν.

Ἐναπολούω, Μ. ούσω. (λούω, ἀνμλ.) τινί. Λούω ἀποπλύνω, τι εἴς τι.

* **Ἐναπόμαγμα**, τος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τυπωμένον εἴς τι παρὰ τὸ

Ἐναπομάσσω, Μλ -ξω. (ἀπομάσσω) Ἀποσφογγίζω τι μέ, ἢ εἴς τι. τυπόνω τι ἐπί τι.

Ἐναπομένω, Μλ -ενῶ (μένω, ἀνμλ.), Μένω ὀπίσω μέσα που. Γρηγ. Ναζ.

Ἐναπομόργνυμι, Μ-ξω (ὀμόργνυμι, ἀνμλ.). Ἀποσφογγίζω τι εἴς τι, καὶ διὰ τῆς τοιαύτης πράξεως διαδίδω εἰς αὐτό τι· ὅ ἐστι, βαφήν τινα, τὸ βάπτω, χρωματίζω. Ἔστι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. χρησιμ. π. χ. Ἀριστφ. Ἀχ. 843. κατὰ τὸν Σχολ., Σουίδ. καὶ Elmsl. «ἐναπομόρξασθαί τινι εὐρυπρωκτίαν». ἀφ' οὗ

Ἐναπόμορξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποσφογγίσῃ τίς τι εἴς τι, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ τὸ βάψῃ. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. ς'. α'.

* **Ἐναπόνασθαι** (ἀπονίνημι, ἀνμλ.). Παραπολαμβάνω τι, ἀπολαμβάνω πολὺ ἀπὸ τίποτε.

Ἐναπονίζω, Μ. ίσω. καὶ

Ἐναπονίπτω, Μλ-ψω. ἔν τινι. Ἀποπλύνω· ξεπλύνω τι μέσα εἴς τι. Μέσ. ἐναπονίζομαι, Ἀποπλύνω, ξεπλύνω τὸ σῶμα, ἢ μέλος τι τοῦ σώματός μου «οἷον τοὺς πόδας ἐν τῷ ποδονιπτῆρι». Ἡρδτ. 2, 172. ἀφ' οὗ

Ἐναπόνιψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀποπλύνῃ, ξεπλύνῃ τίς τι εἰς τίποτε.

Ἐναποξύω, Μ. ύσω (ἀποξύω). Ἀποξύω, ξύω τι εἰς τίποτε. (ῡ) Κλήμ. Στρ. ς'. 15.

Ἐναποπατέω, Μλ-ήσω. Χέζω μέσα, ἢ ἐπί τι, Ἀριστφ. Εἰρ. 1227.

Ἐναποπλύνω, Μ. υνῶ (ἀποπλύνω). = ἐναπονίπτω.

Ἐναποπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.). Ξεψυχῶ, ἀποθνήσκω μέσα που.

Ἐναποπνίγω, Μ-ξοῦμαι (πνίγω, ἀνμλ.). Πνί-

γω, κάμνω τινά, ἤ τι νὰ κινηθῇ, τὸ κοινῶς σκάσῃ μέσα που. (ι)

Ἐναπορέω, Μλ-ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν, ἀμφιβολίαν μέ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐναποσβέννυμι, Μ. έσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβῶ τι μέσα που, ἢ εἴς τι.

Ἐναποσημαίνω, Μλ-ανῶ. Σημαίνω, δηλῶ τι εἴς τι. Μέτ. ἐντυπόνω, κάμνω σημεῖον ἢ βοῦλαν μέσα εἰς, ἢ ἐπί τι.

Ἐναποστηρίζομαι, = ἐναπερείδω, σημ. 2.

Ἐναποσφάττω, Μ. ξω. Σφάζω, ἢ φονεύω τι εἰς, ἢ ἐπί τι.

Ἐναποσφραγίζομαι, Μλ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι. Μέτ. Βουλόνω, βάλλω τὴν βοῦλάν μου εἰς, ἢ ἐπί τι. ἀφ' οὗ

Ἐναποσφράγισμα, τό. Βούλωμα. (σφρ).

Ἐναποτελέω, ῶ. Μ. έσω (ἀποτελέω). Ἐκτελῶ, τελειόνω τι μέσα που.

Ἐναποτέμνω, Μ. εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Ἀποκόπτω, κόπτω τι μέσα που.

Ἐναποτίθημι, Μ-θήσω (ἀποτίθημι). Ἀποθέτω, καταθέτω, βάλλω κάτω τίποτε μέσα που. Γαλ. νίτχυραν δὲ καὶ δύσλυτον ἐναποτίθεται ψύξιν ἐν τῷ κάμνοντι.

Ἐναποτιμάω, Μ. ήσω. τινί τι. Ξεπληρόνω τι εἴς τινα μὲ ἄλλο τίποτε ἰσότιμον. Δημοσθ. σελ. 1253. πᾶσαν ἐναποτίμησαι αὐτῷ (τῷ δούλῳ).

Ἐναποτίνω, Μ. ίσω. Ξεπληρόνω, πληρόνω τὴν ζημίαν εἴς τι· ἐξαι. Χάνω τὰ ἄσπρα μου πληρόνοντας ἔξοδα κριτολογιῶν, τὸ ἰταλ. προττέτων ἐναπτ. χρήματα. Ἀριστφ. ὀρν. 38. (τὸ Ἰῶτα, Ἀττ. βραχ. ἐν τῷ Μλ. δέ, μακρ.).

Ἐναποτυπόω, Μ. ώσω (ἀποτυπόω). Ἀποτυπόνω, ἐκτυπόνω τι εἴς τι.

Ἐναποχράομαι, Μ. ήσομαι (χράω, ἀνμλ.). Μεταχειρίζομαι, ἢ ἀναλίσκω, τοῦτ' ἔστι μεταχειριζόμενος τελειόνω τι εἴς τι, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐναποψάω, Μ. ήσω (ψάω, ἀνμλ.) τινί. Ἀποσφογγίζω τι μέ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐναποψύχω, Μ. ξω (ψύχω, ἀνμλ.). Χέζω εἴς τι, καὶ διὰ τούτου ἐλαφρύνομαι. Ἡσιοδ. Ἔργ. 761. μηδ' ἐπὶ κρουνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔτοι λώϊον ἐστίν. Ἐν γένει, λαμβάνω ἀναψυχήν, δροσίζομαι, ἐλαφρύνομαι καμνοντάς τι. 2) Ἀποπνέω, ξεψυχῶ, μέσα που (ῡ)

Ἐνάπτω, Μ. ψω (ἅπτω, ἀνμλ.). Συνδέω, κομποδένω τι εἰς, ἢ μέ τι· θηλυκόνω, προσαρμόζω. νηὸς σχεδίας εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος ακρωτήρια τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. Ἔτι δὲ καὶ παθ. μετὰ αἰτ. νεβρίδα ἐνημμένος, λεοντέας ἐναμμένοι Ἰων. ἀντὶ ἐνημμένοι, Ἡρόδ. 7, 69. 2) Βάλλω φωτιὰν εἴς τι καὶ τὸ καίω, κατακαίω. 3) Μετ. Ἐγγίζω, πιάνω ἐλαφρά, ψηλαφῶ· ὡς τό, ἅπτομαι.

Ἔναρα, τά (ἐναίρω). Τὰ ἐκ τῶν φονευθέντων ἐξαιρ. εἰς μάχην λαμβανόμενα ἅρματα, ἢ τὰ λάφυρα κυρίως. Ἰλδ. Ζ, 68. Ι, 188. Κατ' ἑνικ. ἀριθ. ἔναρον, οὐδαμοῦ εὕρηται.

Ἐναράσσω, Μλ-ξω (ἀράσσω). Μετὰ Δοτικ. Κρούω, κτυπῶ, κουτῶ, σπρώχνω τι εἰς τίποτε, ἢ μέσα που, ἢ ἐπί τι. Παυσαν. Μετ. «οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν — — βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες»

*Ἐνάργει, Παρτ. Δωρ. τοῦ ἐναργέω, ἀντὶ ἐνήργει, Θεοκρ.

Ἐνάργεια, ἡ (ἐναργής). Καθαρότης, σαφήνεια, ἐξαιρέτως ῥητορικὴ σαφὴς παράστασις προσώπου, ἢ πράγματος, ὥστε νὰ πιστεύῃ τις ὅτι τὸ βλέπει ὀφθαλμοφανῶς, τὸ ἰταλ. ἐβιδέντσα. Δημήτρ. Φαλ.

*Ἐνάργημα, ατος, τό. Πανδήποτε εἰς τὸν ὀφθαλμὸν προσβάλλον, ὁρατόν, φανερόν, ὀφθαλμοφανές, παρὰ τὸ

Ἐναργής, ὁ, ἡ. Καθαρός, σαφής, ὁρατός, φανερός, ἐνσώματος, ἐναργής, ὀφθαλμοφανής. Ὁμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν θεῶν, οἵτινες ἐμφανίζονται τοῖς ἀνθρώποις ἐνσώματοι, ὡς ζῶσι καὶ εἰσὶν εἰς τὴν ἀληθῆ μορφήν των. Ἰλδ. Τ, 131. Ὀδσ. Η, 201. Π, 161. ἐπί τινος σαφεστάτου καὶ ἀψευδοῦς ὀνείρου, Ὀδσ. Δ, 841. Φαεινός, λαμπρός, μέγας καὶ καλός, Πνδ. Ὀλ. 7, 75. 2) Ἐνεργτ. Ὅστις σαφηνίζει τι, ἢ ποιεῖ αὐτὸ ὀφθαλμοφανές, παριστάνει τι ὡς παρὸν ἢ ζωντανόν, παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. Ἐπρρ. ἐναργῶς, Ἀριστφ. Ἱππ. 1173. (τινὲς μὲν ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. παρὰ τό, ἀργός, ἀργής, ἄλλοι δὲ παρὰ τό, ἐν ἔργῳ).

Ἐναργότης, τητος, ἡ. = ἐνάργεια. Πολυδ. Δ. 97.

*Ἐναρεες, ἢ ἐνάριες, οἱ, καὶ ἐναρέες κατοξτ. Σκυθικὴ τις λέξις τῇ, ἀνδρόγυνοι ἀναλογοῦσα· ὠνόμαζον δὲ οἱ Σκύθαι οὕτω τάξιν τινὰ πολεμιστῶν ἐξαιρ., οἵτινες ἐπὶ Ψαμμιτίχου διήρπαξαν τὸν ἐν τῇ Ἀσκάλωνι πόλει ναὸν τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης καὶ τούτου ἕνεκα ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ τῶν θεῶν νοσήσαντες τὴν θήλειαν νόσον· ὡμολόγουν δὲ οἱ ἴδιοι ὅτι διὰ ταύτης τῆς νόσου ἐγένοντο μαντικοί. Ἡρδτ. 1, 105.

Ἐνάρετος, ὁ, ἡ· καὶ ἐναρέτως, Ἐπίρρ. (ἀρετή). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔστι δὲ ἡ λέξ. νεωτέρα. (ε) Θεογν.

Ἐναρηρώς, υῖα, ρός. Μετχ. Πάρκ. β'. τοῦ, ἐνάρω, Προσηρμοσμένος, ἡρμοσμένος. Ὀδυσ.

Ἐναρής, ὁ, ἡ (ἐνάρω). Ἡρμοσμένος. Ἡσύχιος.

Ἐναρηφόρος, ὁ, ἡ (ἔναρα φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, ἀποφέρει, ἢ παίρνει καὶ ἀναχωρεῖ ἔναρα, ἰδὲ τοῦτο· ἔτι δὲ καί, ἐναροφόρος.

Ἔναρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄρθρα, εἶναι σχηματισμένον τὸ σῶμά του μὲ κλειδώσεις, Ἀθήν. Η. πτῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς, τὰ δὲ ἄναρθρα ἐστίν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες». Μεταφορικῶς δὲ καὶ «φωνὴ ἔναρθρος». Ἡ σημαντική, ἡ γλῶσσα, ὁμιλία τῶν ἀνθρώπων, ἀντιθέτως τοῦ, ἦχος, φθόγγος ἁπλῶς, ἢ ἀσήμαντος φωνὴ τῶν ἀλόγων ζώων, ὁ ἦχος πραγμάτων· παρὰ Γραμ. δὲ καὶ αἱ λέξεις, ὅσαι ἐκφέρονται μὲ τὸ ἴδιον τους ἄρθρον. Ἐπρρ. ἐνάρθρως.

Ἐναρίζω, Μ. ίξω (ἔναρα, ἐναίρω) τινά. Ξεγυμνόνω τὸν εἰς τὴν μάχην φονευθέντα νεκρόν, παίρνω τὰ ἅρματά του καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχει, Ἰλδ. Ἔτι δὲ καὶ διττῇ αἰτιατ. τοῦ προσπ. δηλ. καὶ τοῦ πράγμ. «ἐναρίζω τινὰ ἔντεα, τεύχεα». Ἰλδ. Ρ, 187. Χ, 323. ἄλλως δέ, σκυλεύω. Ἐν γένει δέ, φονεύω, σκοτόνω εἰς τὴν μάχην, εἰς τὸν πόλεμον. Ἡσδ. Ἀσπ. 194. Παθτ. Στεροῦμαι τὴν ὅπλισιν, τὴν στολήν μου. «νὺξ ἐναριζομένα» Ἡ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων της ἀποβαλοῦσα, τοῦτ' ἔστιν ἡ φθίνουσα, τὸ τέλος τῆς νυκτός, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ ξημερόνῃ, Σοφλ. Τρχ. 94.

Ἐναριθμέω, Μλ-ήσω (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω τι μαζῦ, μεταξὺ εἰς ἄλλα, Ἡρδτ. Μτ. Συναριθμῶ, συγκαταλέγω· προσέχω εἴς τι, δὲν τὸ ὀλιγωρῶ, δὲν τὸ καταφρονῶ. ἀφ' οὗ

*Ἐναρίθμητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνηριθμημένον, λογαριασμένον μεταξὺ ἄλλων. Πολδ. 4, 161.

Ἐναρίθμιος, ὁ, ἡ (ἀριθμός). Πᾶν ὅ,τι συνηριθμήθη, συγκατελέχθη μεταξὺ ἄλλων, τὸ ὁποῖον ἀνήκει ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα εἰς τέλειον ἀριθμόν, τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἀριθμὸν τέλειον. Od. Μ, 65. 2) Πᾶν ὅ,τι ἐλογαριάσθη ὁμοῦ μὲ ἄλλα, τὸ ὁποῖον τιμᾶται, τὸ ἰταλ. στιμάρεται ἴσα μὲ τὰ μαζύ του ἄλλα, ἀξίζει ἴσα μὲ τὰ ἄλλα. Ἐπὶ ἀνθρώπων, λαμπρός, ἔνδοξος, τίμιος, μέγας, ὑπολήπτικός. «ἐναρ. ἐν πολέμῳ» Ἰλδ. Β, 202.

Ἐνάριθμος, ὁ, ἡ. = ἐναρίθμιος.

Ἐναρίμβροτος, ὁ, ἡ (ἐναίρω, βροτός). Ὅστις φονεύει ἀνθρώπους. «ἐναρίμβροτος αἰχμή».

Ἐναριστάω, Μλ-ήσω (ἀριστάω). Προγευόμαι μέσα που. Πολυδ. Θ'. 102.

Ἐναρκτικός, κή, κόν (ἐνάρχομαι). Ὅστις ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιος εἰς ἀρχήν, νὰ ἀρχίζῃ τι.

Ἐναρμόζω, καὶ ἐναρμόττω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Προσαρμόζω· ἁρμόζω, συνάπτω, ταιριάζω τι μέ, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε· μετὰ δοτ. 2) Οὐδετ. ἁρμόζω, πρέπω, εἶμαι ἁρμόδιος, εἴς τι. μετὰ δοτ.

Ἐναρμονικός, κή, κόν. καί, ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει, ταιριάζει, συμφωνεῖ, ἔχει ἁρμονίαν μὲ ἄλλο, ἢ καὶ μὲ τὸν ἑαυτόν του, δηλ. μὲ τὰ μέλη του, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι συνδεμένον. Ἐπρρ. ἐναρμονίως. 2) Ἐν τῇ πάλαι μουσικῇ ὠνομάζετο μελῳδίας τις τρόπος ἠχέως, ἢ μέλος ἐναρμόνιον, καὶ ἐναρμονικὸν εἰς διάκρισιν τοῦ, διάτονον, καὶ χρωματικόν, τὸ ὁποῖον ἐκεῖτο εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῶν τόνων, ἀλλ' ἀπὸ Δαμασίου 500 περίπου ἔτη πρὸ Χρ. δὲν ἐξευρέθη πλέον. Ἡ νῦν μουσικὴ νομίζεται τῷ διατόνῳ ἀνάλογος.

Ἐνάρμοστος, ὁ, ἡ (ἐναρμόζω). Ἡρμοσμένος, ταιριασμένος εἴς τι, ἢ μέ τι.

*Ἐναρμόττω, ἰδὲ ἐν τῷ, ἐναρμόζω.

Ἔναρον, τό. ἑνικ. ἄχρηστος ἀριθ. τοῦ, ἔναρα.

Ἔναρος, ὁ, ἡ (ἀρά). Ἐπικατάρατος, κατηραμένος, Ἡσύχ.

Ἐναρφόρος, ὁ, ἡ. Κατὰ Συγκοπ. ἀντὶ ἐναρηφόρος. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 192. ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἄρεος, ἀνθ' οὗ ὁ Schaef. παρ' Ἀπολδ. 3, 10, 5. καὶ Πλουτχ. Θησ. 31. ἐναροφόρος ἀναγινώσκεσθαι θέλει· ἰδὲ ὅμως Βτμν. Γρμτ. Ἑλλ. 2, σλ. 353. ὅστις προκρίνει τὸν τύπον ἐναρφόρος.

Ἐνάρχομαι, Μ. ξομαι (ἄρχομαι). μετὰ γενικ. Κάμνω ἀρχὴν μὲ τίποτε, ἀρχίζω τι, Πλουτ. καὶ «μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου», παρὰ Συνεσ. Παθητ. τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες. 2) Ἐπὶ θυσιῶν δέ, μετὰ αἰτ. «ἐνάρχομαι τὰ κανᾶ», ἢ τὸ κανοῦν. Ἀρχίζω τὴν θυσίαν, ἐπειδὴ ἀρχομένης τῆς θυσίας ἐλάμβανον τοὺς οὐλοχύτας, τὴν ἱερὰν κριθήν, ἐκ τῶν κανῶν, ἢ κανιστρίων.

Ἔναρχος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν ἀρχήν, ἢ ὅ,τι ἔχει ἀρχήν. 2) Ὅστις ἔχει ἀξίαν τινά, ἀξιωματικός, εἶναι εἰς λειτουργίαν ἤτοι δούλευσιν τῆς πολιτείας, εἶναι εἰς ἐνέργειαν τῆς ἀξίας του, δηλ. δὲν ἔχει μόνον τὸ ὄνομα, τὸ ἰταλ. δὲν εἶναι μόνον τιτουλάριος, ἀλλ' εὑρίσκεται εἰς τὴν διοίκησιν, ἢ εἶναι μέλος τῆς διοικήσεως. Ἀππιαν.

Ἐνάρω, (ἄρω, ἀνμλ.). ἄχρηστ. ἐνεσ. Μλ. ἐνάρσω, Ἀόρ. β'. ἐνήραρον. Πρκμ. κατὰ παθ. σημασ. ἐνάρηρα. Ἁρμόζω ταιριάζω τι καλὰ μέσα εἰς ἄλλο τι. Ὀδυσ. Ε. 236. «στειλειὸν — — εὖ ἐναρηρός». Στειλιάρι καλῶς ἐνηρμοσμένον εἰς τὸν πέλεκυν.

Ἐνάς, άδος, ἡ (ἕν) = Μονάς. τὸ κοινῶς μονάδα.

Ἐνασελγαίνω, = ἀσελγαίνω, ἐν. Εἶμαι ἀσελγής, ἄσωτος εἰς, ἢ μὲ τίποτε· μεταχειρίζομαί τι μὲ ἀσέλγειαν, ἀσωτείαν· μετὰ δοτ. = ἐνακολασταίνω. Διόδ. Σικ.

Ἐνασθενέω, Μλ-ήσω = ἀσθενέω, ἐν. Εἶμαι ἀσθενής, ἢ ἀδύνατος εἴς τι.

Ἐνασκέω, Μλ-ήσω (ἀσκέω). Ἀσκῶ, γυμνάζω τι εἴς τι. 2) Τρυπῶ, ἢ κεντῶ τι εἰς ἄλλο τι. 3) ἀμετβ. καὶ Παθ. Γυμνάζομαι εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

*Ἐνασπιδόομαι (ἀσπίς). Ἀρματόνομαι μὲ

τὴν ἀσπίδα μέσα πού· ἐν γένει ἁρματώνομαι, βάλλω τ' ἄρματά μου. Ἀριστφ. Ἀχ. 368.

Ἐνασμενίζω, Μ. ίσω (ἀσμενίζω, ἐν). Εὑρίσκω εἴς τι ἀρέσκειαν, ἀρέσκομαι ἐπί τινι, χαίρω, «ἐνασμενίζω τῇ γεωργίᾳ».

* **Ἔνασσαν**, Ἐπχ. γ. πλθ. προσ. Ἀορ. α. τοῦ ναίω, ἀντὶ ἔνασαν. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπ. 298.

Ἐναστράπτω, Μ. ψω (ἀστράπτω). Ἀστράπτω μέσα που.

Ἐναστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον). Μὲ ἄστρα, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄστρα, εἶναι στολισμένον μὲ ἄστρα. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν δύναμιν, ἐνέργειαν τῶν ἄστρων, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει εἰσροὴν ἡ ἐνέργεια τῶν ἄστρων. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε΄. 18.

Ἐνασχημονέω, Μλ-ήσω (ἀσχημονέω). Παραδίδομαι εἴς τινα γνώμην, ἢ πρᾶξιν αἰσχράν, ἀπρεπῆ, προξενῶ ἐντροπὴν εἰς τὸν ἑαυτόν μου μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. Φιλόστρ. Ἐπιστ. 54. «τῇ γλυκύτητι τοῦ θυμοῦ ἐνασχημονεῖν».

Ἐνασχολέω, = ἀσχολέω, ἐν. Καταγίνομαι μέ, ἢ εἴς τι.

Ἐναταῖος, αία, αῖον (ἔνατος). Ἐννέα ἡμερῶν, εἰς ἐννέα ἡμέρας· ὀρθότερος τύπος παρὰ τόν, ἐνναταῖος, Poppo ἐν Θυ. 2, 49. «ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι, ἢ ἑβδομαῖοι».

Ἐνατενίζω. Μ. ίσω (ἀτενίζομαι). Βλέπω, ἐντάζω τι μὲ ἀκίνητα ὄμματα, στυλόνω τὰ ὀμμάτιά μου εἴς τι. μετὰ δοτ. Ἔτι δὲ καὶ ἀκροάζομαι μὲ προσοχήν, τὸ κοιν. ἀφηκρεῦμαι νὰ ἀκούσω τί λέγουν, ἢ τί κρυφομιλοῦν ἄλλοι «ἐνατενίζειν τὰς ἀκοὰς τισίν». Ἰάμβλ. Πυθαγ. Α΄. 15. Κυρίως προσέχω, δίδω μεγάλην προσοχὴν εἰς τίποτε.

Ἔνατμος, ὁ, ἡ (ἀτμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ μὲ ἀτμούς, γεμᾶτον ἀπὸ ἀτμούς.

Ἔνατος, άτη, ατον (ἐννέα). Ἕνας, μία, ἕνα ἀπὸ τούς, τάς, τὰ ἐννέα. Ἰλδ. Β, 313. 327. Λογογρφ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Schoefmel. σλ. 32. Σχολ. Ἀπ. Ῥδ. σλ. 188. Κατ' ἄλλους δέ, ὁ τύπος, ἔνατος, ἐστὶν Ἀττ. ὀρθτ. παρὰ τόν, ἔννατος. Poppo ἐν Θκδ. 1, 40. 117.

Ἐναττικίζω, = ἀττικίζω ἐν· «ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες». Φιλόστρ. Ἡρωϊκ. Τὰ ἀηδόνια κελαδοῦν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, καθὼς τὰ Ἀττικά.

Ἐναυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Κάμνω τι λαμπρόν, φωτεινόν «τὴν ἀχλὴν ἐναυγάζειν». Φιλ. Α΄. σελ. 145. Ρ. 2) ἀμετβ. Ἀστράπτω, λάμπω, ἀκτινοβολῶ εἴς τι, ἢ μέσα που.

Ἐναυδής, καὶ ἔναυδος, ὁ, ἡ (αὐδή). Ὅστις ἔχει φωνήν, γλῶσσαν, ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ· ὅθεν ζωντανός.

Ἐναυθεντέω, Μλ-ήσω (αὐθεντέω ἐν). Ἔχω δύναμιν, ἐξουσίαν εἴς τι, εἶμαι εἰς ὑπόληψιν. Γρηγ. Ναζ. «ἐδίδου τῇ πόλει τὸ ἐναυθεντεῖν, ὡς οἰκείοις τοῖς ἀλλοτρίοις».

Ἐναυλακόφοιτις, ιδος, ἡ (αὖλαξ, φοιτάω). Περιπατοῦσα, διατρίβουσα εἰς τὰς αὔλακας τῶν χωραφίων, εἰς τὰ σπαρμένα χωράφια. Ἀνθολογ.

Ἐναυλίζω, Μ. ίσω (αὐλίζομαι). Παίρνω τινὰ εἰς τὴν κατοικίαν, δίδω εἴς τινα κατοικίαν, τὸ τουρκ. κονάκι· τινά τινι. Φέρω τινὰ εἴς τινα τόπον, καὶ τὸν κατοικίζω ἐκεῖ. Μέσ. ἔντινι, Κατοικῶ, διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου μέσα που· καθ' ἣν ἀμετβ. σημ. χρῆται καὶ τῷ ἐνεργ. τύπῳ ὁ. Ξοφοκλ. Φιλοκτ. 33.

Ἐναύλιον, τό, = ἔναυλον, Κατοικία· ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ.

Ἐναύλιος, ία, ιον (αὐλή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέσα ἐσωτερικόν· παρ' Ἱπποκρ. «τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη μ[...] συλλεπινοσσμ. πάθῃσι». Τὸ στόμα καὶ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος αὐτοῦ.

Ἐναυλίς, ίδος, ἡ (αὐλός). Ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸν αὐλόν. π. χ. γλωττίς, τὸ μέρος τοῦ αὐλοῦ (φλογέρας) τὸ ὁποῖον ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα ὅταν τὸν φυσῶσι.

Ἐναύλισμα, τό (ἐναυλίζομαι). Κατοικία, οἰκητήριον, σπήλαιον, ἀφ' οὗ

Ἐναυλιστήριος, ὁ, ἡ. Πανδήποτε μέρος οἰκήσιμον, ἢ ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν· «ἐναυλιστήριον ἄντρον». Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 13.

* **Ἔναυλον**, τό (αὐλή). Οἴκημα, κατοικία.

Ἔναυλος, ὁ (αὐλός). Κοίλωμα, ὀχετός· χαράδρα, νεροφάγωμα καθὼς σχηματίζουν οἱ χείμαρροι, ξηρόλακοι ὅταν κατεβάζουν νερὸν καὶ μὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ τρεξίματός των σχίζουν, κατατρώγουν τὴν γῆν· Τάφρος, τὸ τουρκ. χαντάκι. Λάκκωμα, ῥεῖθρον, ἢ ῥεῦμα. Ἰλ. Π. 71. «τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειαν νεκύων». Χείμαρρος, ἢ ξηρόλακκος, τὸ κοινότ. ἀπόκρας. Ἰλδ. Φ. 283. 312. β.) ἀντὶ τοῦ, αὐλός φαίνεται ὅτι μεταχειρίσθη τὴν λέξ. ὁ Βασιλ. ἐν Ἀναρ. 63. 2) (αὐλή) Κατοικία, οἴκημα, κατάλυμα, τὸ τουρκ. κονάκι, τοῦτο δὲ παρ' Ἡσδ. Θγν. 129. καὶ Ὁμ. Ὕμ. Ἀφρ. 74. 124. Ὕμ. ιγ΄. 5. κέ. 8. μόνον ἐπὶ κατακρύμνων, ὀρεινῶν τόπων, κοιλάδων καὶ βυσσιῶν ὡς οἰκητηρίων τῶν θεῶν «πτυχέαντες καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι» οὕτως καλεῖ Ὀππ. καὶ τὴν θάλασ. «Ποσειδάωνος ἐναύλους» ὥστε ἡ πρώτη σημασ. εἰσέρχεται πολλάκις τὴν δευτέραν. — Ἔστι δὲ ἡ λέξ. εὔχρηστον. κατὰ πληθυντ. παρὰ κατ' ἑνικ. ἀριθμ. ἐν γένει δέ, μόνον παρὰ ποιητ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐποπ. χρήσιμος.

Ἔναυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Εἰς τὸν αὐλόν, ἢ ἐν τῷ αὐλῷ, ἐξαιρ. πᾶν ὅ,τι ἀκούεται ὁμοῦ μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ ὅταν φυσοῦν, παίζουν τὸν αὐλόν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπ. «λόγοι ἔναυλοι», φωνὴ ἔναυλος» Ἡ φωνή, ἡ ὁποία βοΐζει, βάζει ἀκόμη εἰς τὰ αὐτιά μας, τὴν ὁποίαν μᾶς φαίνεται ὅτι ἀκούομεν ἀκόμη. Πλάτ. ἴδε Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 100. ὡσαύτως καὶ «ἔναυλοι μνῆμαι» Πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνθυμούμεθα ἀκόμη ὡς νὰ ἔγιναν ἢ νὰ γίνωνται τώρα· «ἔναυλος φόβος» Ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸ μνημονικόν μας ἀκόμη ὡς νὰ ἦτον παρών, Πλάτ. «ἔναυλον ἔχειν τι», ἢ ἔναυλον ἔχειν, ὅτι — Τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι εἰς τὴν μνήμην του, νὰ μὴ τὸ λησμονῇ· ὅθεν γενικῶς, πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη πρὸ ὀλίγου, Αἰσχιν. «καὶ ἔναυλοι μνῆμαι τῶν κακουργιῶν». «ἔναυλον ἦν ἔτι τότε πᾶσιν». «πρὸς ταῦτα χρὴ ἔχειν ἔναυλον ὅτι», Πλούταρχ., ὅτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι δείχνει τὴν δύναμίν του ὕστερον καὶ μετὰ καιρόν, ἀφίνει ἐνέργειαν ὀπίσω. 2) (αὐλή) = ἐναύλιος, σημσ. 2. Σφκλ. Φιλ. 158. Ἀριστοτ. Προβ. ΚΑ΄. 16. «ἔναυλον τὴν δύναμιν, ἐπὶ φαγητῶν, ἐπιφέρειν». «μὴ ταχὺ λεῖπον τὴν αἴσθησιν». «πόνος ἐναύλοις», παρὰ Πινδρ. «ἔναυλον εὐεργεσίαν», Ἡσυχ.

Ἐναυξάνω, Μ. ήσω (αὐξάνω, ἀνμλ.). Μεγαλύνω, πολλαπλασιάζω, τρέφω, κάμνω νὰ αὐξήσῃ, τραφεῖσῃ τι μέσα που· μετὰ δοτ. Παθ. Αὐξάνω, ἀνατρέφομαι, μέσα· αὐξάνω ἤτοι προκόπτω εἰς τίποτε· μετὰ δοτ.

Ἔναυρος, ὁ, ἡ (αὔρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀέρα, τὸ ὁποῖον φυσοῦν πάντοτε οἱ ἄνεμοι. Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Η΄. 11. «χωρίον ἔναυρον φαῖα».

Ἔναυσις, σεως, ἡ (ἐναύω). Ἄναμμα, τὸ νὰ ἀνάπτῃ τι, ἢ νὰ ἀνάπτῃ τις τίποτε. Εὐριπ. Λειψ. Α΄. «κατηραχής ἐναύσεις» [...].

Ἔναυσμα, τὸ (ἐναύω). Πανδήποτε πρᾶγμα, διὰ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ ἀνάπτῃ φωτίαν, τὸ πυροβόλον, κοινότ. πυρίβολα, τουρκ. τσακμάκι· κάρβουνα σκεπασμένα μὲ στάκτην, χώβολη ἢ φώβολη· ὡς τό, ἐμπύρευμα. Ἐν γένει δέ, λείψανον, ἀπομεινάδι, ἴχνος. 2) Μεταφορικ. Πᾶν ὅ,τι ἐξυπνίζει, ἐρεθίζει, διεγείρει, παρακινεῖ, δίδει αἰτίαν, ἀφορμὴν εἰς τίποτε. Ἡρωδιαν. Β΄. 15. «τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν».

Ἐναυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὸν αὐχένα, λαιμόν, τὸ χυδ. σβέρκι. Ἐπιγρ. «ἐναυχένιος βρόχος».

Ἐναυχέω, Καυχῶμαι μέ, διά, ἢ εἰς τίποτε. Ἡσύχιος

Ἐναύω, Μ. αύσω (αὔω). Ἀνάπτω τι, βάλλω, δίδω φωτίαν εἴς τι· «πῦρ ἐναύω τινί» Ἀνάπτω φωτίαν διά τινα, ἢ τὸν ἀφίνω νὰ ἀνάψῃ. Ἡρδτ. 7, 231. Ξενοφ. Ἀπομ. Β. β΄. 12. «οὔτε οἱ πῦρ οὐδεὶς ἔναυε» Διότι εἰς τὸν ἄτιμον πολίτην, δηλ. εἰς ἐκεῖνον, ὅστις διά τι σφάλμα ἔχασε τὸ δίκαιον τοῦ νὰ εἶναι μέλος τῶν πολιτῶν, δὲν ἦτον συγχωρημένον τοῦτο. Μέσ. «ἐναύομαι πῦρ», Ἀνάπτω φωτίαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου· «ἐναυομ. πῦρ ἔκ τινος» Παίρνω φωτίαν ἀπό τινα διὰ νὰ ἀνάψω τὴν ἐδικήν μου. Μεταφορικ. «ἐν τὸ θάρσος» Ἐγκαρδιόνομαι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἀνάφτω, δὲν ἔχω φόβον. Ἐν γένει, παραινοῦμαι, λαμβάνω αἰτίαν, ἀφορμὴν ἀπό τι εἰς τίποτε· τὶ ἔκ τινος. «καὶ τὸ θράσος παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύεσθαι». Ἀξίοχ.

Ἐναφανίζω; Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἀφανίζω). Ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω, χαλνῶ μὲ τελειότητά τι μέσα που, ὥστε δὲν φαίνεται τίποτε πλέον ἀπὸ αὐτό.

* **Ἐναφάπτω**. Μλ-ψω (ἀφάπτω). Πιάνω ἐλαφρά, ἐγγίζω τι μέσα που.

Ἐναφέψω. Μλ-ήσω (ἕψω, ἀνμλ.). Ψήνω, βράζω, μαγειρεύω τι εἴς τι, ἢ μέσα που.

Ἐναφίημι, Μ. ήσω. Ἰων. ἐναπίημι (ἀφίημι). Ἀφίνω τι εἴς τι, ἢ μέσα που· ἀφίνω τινὰ νὰ τρέξῃ, ἢ νὰ φέρῃ τι μέσα· Χώνω, βάλλω τι μέσα εἴς τι. Ἡρδτ. 1, 214. «ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκόν» Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ε. «τὸν γόνον ἐναφιᾶσιν ἐκ τοῦ στόματος (αἱ μέλισσαι)».

Ἐνάφορμος, ὁ, ἡ (ἀφορμή). Ὅστις ἔχει αἰτίαν ἀφορμὴν ἐν ἑαυτῷ, ἢ εἶναι ἔνοχος ὅτι ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ γένῃ τι. Κυρλ.

Ἐναφροδισιάζω. Μλ-άσω (ἀφροδισιάζω). «ἐναφ. τῇ κόρῃ» Φανερόνω, λέγω εἴς τινα κόρην τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτά μου, τὴν κολακεύω. Ἀρισταιν. Α΄. Ἐπιστ. 15. καὶ Β΄.

* **Ἐνγεταυθί**, ἢ ἔνγε ταυθί. Κωμικ. τμῆσις ἀντὶ ἐνταυθί γε, Ἀριστφ. Θεσμ. 646. Bekk Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 414. πρβλ. ἐν μὲν τευθενί.

Ἐγγόνασι, τουτ' ἔστιν ὁ ἐν γόνασι καθήμενος ἀνήρ. Καθήμενος εἰς τὰ γόνατα, γονατιστός· ἀστροθέτημα, ἢ ἄστρον τι ἐν τῷ ἀρκτικῷ ἡμισφαιρίῳ, Ἀρτ., ὅπου ὁ Βτμν. καὶ ὁ Bekk προκρίνουσι τό, ἐγγόνασι.

Ἔνδαδος, ὁ, ἡ (δᾴς). Ἀπὸ δαδί, δαδίτικος, ῥητινώδης, ἀπὸ ῥητσίνην. «ἔνδαδοι γάμοι», Γάμος μὲ φωτοχυσίαν, ἀπὸ δαδί, τουτ' ἔστι μὲ ὅλον τὸ σύνηθες ἑόρτασμα, τὴν συνηθ. πομπήν, «πεύκη ἔνδαδος». Θεόφρ. Θ΄. 2. Πεύκη τῆς ὁποίας ἡ ῥητίνη συῤῥέει εἰς ἕν τι μέρος καὶ οὕτω ξηραίνεται τὸ δένδρον. ἀφ' οὗ

Ἐνδαδόω, Μλ-ώσω. Κάμνω νὰ συῤῥεύσῃ ὅλη ἡ ῥητίνη δένδρου τινὸς εἰς ἕν μέρος του, καὶ οὕτω νὰ ξηρανθῇ τὸ δένδρον. Θεόφραστος.

Ἐνδαίνυμαι = δαίνυμαι ἐν. Τρώγω, γευματίζω καὶ τ. τ. μέσα που.

Ἔνδαις, αιδος, ὁ, ἡ = ἔνδαδος. «σπονδαὶ ἐνδαίδες». Αἰσχύλ. 1042. Αἱ γινόμεναι ὑπὸ τὸ φῶς λαμπάδων ἀπὸ δαδί.

Ἐνδαίω, Μλ. -αίσω (δαίω, ἀνμλ.) Ἀνάπτω, φλογίζω, κάμνω νὰ γένῃ φλόγα, καύσεις μέσα που. Τροπ. «ἐνδ. πόθον τινί». Πινδ. Πύθ. Ε. 328. Διεγείρω, ἀνάπτω τὸν πόθον τινός. Μτ. Ἀνάπτω, ἢ κάμνω νὰ ἀνάψουν καίουν τι μέσα που διὰ χρείαν μου, Ἀπ. Ῥδ. — 2) Μοιράζω, κατακόπτω, διαχωρίζω διαιρῶ τι μέσα.

Ἐνδάνω, Μ. -δήξομαι (δάκνω, ἀνμλ.) Δαγ-

κάνω εἰς, ἢ ἐπί τι, σφίγγω τι μὲ τὰ ὀδόντιά μου. ἐμπήγω εἰς τι τὰ ὀδ. Πλάτ. «ἐνδακὼν στόμια». ἐπὶ ἵππων ὅσοι δαγκάνουν τὸν χαλινόν, τόκοιντ. εἶναι βερυκέφαλα, Valck ἐν Ἱππ. 1223. Μετφ. ἐπὶ πάντων, ὅσα εἶναι σουβλερὰ ἢ ὀξέα, ὁρμέα, ἤτοι στιφὰ ἢ ξυνά, ὅθεν χωνεύονται, σφίγγουν, πιάνονται εἴς τίποτε· «ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στύλος τῇ γῇ». Μαθημ. Παλ. σελ. 17. Διὰ νὰ μὴ χωθῇ ἡ μύτη τοῦ στύλου εἰς τὴν γῆν. «τῶν τροχῶν ἐνδακόντων». Συνέτ. Ἐπ. 4. Ἐσφίξαν μέσα καὶ δὲν ἐγύριζαν.

Ἔνδακρυς, υος, ὁ, ἡ (δάκρυ)· Μὲ δάκρυα, δακρυσμένος, γεμάτος δάκρυα, κλαίων.

* Ἐνδακρύω, Μλ. -ύσω (δακρύω) τινί· Κλαίω, χύνω δάκρυα διά τίποτε, μέσα· (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνστ. καὶ Μλ. δίχρ. ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ χρόνοις μκρ.)

Ἐνδάπιος, ία, ιον. Ἐντόπιος (κατὰ Ετμ. παρὰ τό, ἔνδον καὶ ἀπό· δύναται μᾶλλον σχηματίζ. καὶ ἀπὸ τοῦ, ἔνδον ἀμέσως, ὡς καὶ τό, ἀλλοδαπός, ἀπὸ τοῦ, ἄλλος· ὄχι ὅμως ἀπὸ τοῦ, δάπεδον).

* Ἐνδαπός, ή, όν = τῷ προηγμ.

Ἔνδασυς, υος, ὁ, ἡ (δασύς)· Ὀλίγον τι δασύς, μᾶλλ. ἀρός· πυκνός, μὲ πολλὰ δένδρα, κοντόχλαδα.

Ἐνδατέομαι, ἐνδ. Μ. ἀσομαι (δατέομαι, ἀνμλ.) Διανέμω, διαμοιράζω. «λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος.» Εὐριπ. Ἡρακ. 218. Ὀνειδίζων, μαλόνων, προσωποδέρων· ὅθεν καὶ ἐνδατεῖσθαι ἁπλῶς, Τὸ νὰ λέγῃ τις τίποτε διακεκομμένα, ἀπὸ λέξιν λέξιν· μετὰ αἰτ. τὸ κοινὰ τομαῖ ζήτησαι, Αἰσχλ. Θηβ. 580. Ψυχοστ. λείψ. 264. Σφκλ. Τρχ. 791. Ἡ χρῆσις τοῦ ἐνστ. ἀμφβ.

Ἐνδαψιλεύομαι, Μ. εύσομαι (δαψιλεύομαι)· Εἶμαι, ἢ δείχνομαι εἴς τι δαψιλής, χαρίζω, δίδω πλουσιοπάροχα. Ἡλιόδωρ. ΙΕ. σελ. 398.

Ἐνδεδομένως, Ἐπίρρ. Μτχ. παθ. Παρκ. τοῦ ἐνδίδωμι, Ἀφημένα, ξετεντωμένα, ἀπολυμένα, χαλινωμένα, μὲ ἀφειμένον χαλινόν.

Ἐνδεεστέρως. Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ ἐνδεής, ὅπερ ἰδέ.

Ἐνδεής, ὁ, ἡ (ἐνδέω, δεήσω)· Ἐλλειπής, λειψός· ὅστις πάσχει ἔλλειψιν, στερεῖται. δὲν ἔχει τὰ ἀναγκαιοτατάτα· ἀδύνατος, κατώτερος. ἀνίκανος· μὲ σφάλμα σωματικόν· μετὰ γεν. Πλάτ. Ἀλκ. «οὐδενὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἰς οὐδένα. Ξενοφ. Η. α΄. 40. εἴ τις τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχει. «ἂν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσίν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε». Σπανιώτατα καὶ μόνον τῷ συγκρτ. πρόσκειται ἡ αἰτ. ἀντὶ τῆς γεν. Bast. ep. cr. σλ. 143. «οὐδὲν ἐνδεὲς ποιεῖσθαι» Νὰ μὴν ἀφίνῃ τις τίποτε νὰ λείπῃ, τὸ κοιντ. τουρκοβ. νὰ μὴν ἀφίνῃ κοσούρι εἰς τίποτε. Σφκλ. Οἰδ. 375. «τὸ ἐνδεές» Τὸ ἐλάττωμα· Ἐπίρρ. ἐνδεῶς· συγκρ. ἐνδεέστερον, παρὰ Πλάτ. Φαιδ. σλ. 74. Ε. Ξεν. Απ. 2, 5. ὅτι δὲ καὶ ἐνδεεστέρως. «ἐνδεῶς ἔχειν τινός». «ἐνδεεστέρως, τοῦ προσήκοντος» ἀφ᾽ οὗ

Ἔνδεια, ἡ. Ἔλλειψις, στέρησις, χρεία, πτωχεία, στενοχωρία. Δημοσθ. Στεφ. «τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι᾽ ἔνδειαν» ἐλάττωμα.

Ἔνδειγμα, τό (ἐνδείκνυμι)· Ἐγκάλεσμα ἢ κατάδομα, πρόσκλημα, ἀπόδειξις πραγματικὴ «εὐδαιμονίας τινὸς οἰκείας ἔνδειγμα γεγενῆσθαι τῇ... » Δημοσθ.

* Ἐνδειής, ὁ, ἡ, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνδεής.

Ἐνδείκνυμι, Μ. ἐνδείξω (δείκνυμι)· Δείχνω τι εἴς τι, ἀποδείχνω, βεβαιόνω τι πραγματικῶς. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ κριτηρίου, Ἐγκαλῶ, καταδίδω, προσκαλῶ. Μέσ. ἅπαξ μόνον παρ᾽ Ὁμ. «Πηλείδῃ ἐνδείξομαι» ὅπερ οἱ Γραμματ. ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ, λόγον, Θέλει παραστήσω μὲ τοὺς λόγους μου εἰς τὸν Ἀχιλ. Ἰλδ. Τ, 83. κατ᾽ ἄλλους δέ, θέλει ἀπολογηθῶ, διαφεντευθῶ, ὡς τό, ἀπολογήσομαι· ὡσαύτως καὶ Δμσθ. Νμ. σελ. 375. «καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι, πολλοὺς ἀφῆ τοὺς θορυβοῦντας εἶναι» παρβλ. ἔνδειξις, σημσ. 2. — β.) Ἐνδείκνυσθαί τι. Τὸ νὰ δείχνῃ τίς τι νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι, νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν, καυχᾶται, ὑπερηφανεύεται εἰς, ἢ διὰ τίποτε, Ἡρδτ. ὅθεν — γ.) ἐνδείκνυσθαί τινι, Τὸ νὰ δείχνηται τις πρόθυμος πρός τινα διὰ τίποτε, ἑτοιμόδουλος, νὰ θέλῃ νὰ τῷ ἀρέσῃ, νὰ κερδήσῃ τὴν ἀγάπην του, Δμσθ. «οὗτοι δ᾽ ἐχαρίζοντο πάντ᾽ ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερβολλακεύοντες ἐκείνους» σλ. 391. — δ.) ἐν γένει, Δείχνω, μαρτυρῶ, ἀποδείχνω πραγματικῶς, βεβαιόνω· ἀφ᾽ οὗ

Ἐνδείκτης, ου, ὁ. Πᾶς, ὅστις καταδίδει τι, κατηγορητής, ἐγκαλεστής. Φιλόστρ. Σοφ. Β΄. 29.

Ἐνδεικτικός, ή, όν. Πᾶς, ὅστις κάμνει ἔνδειξίν τινα, φανερώνει τι, ἐγκαλεῖ, καταδίδει, προσκαλεῖ τινά. Ἐπίρρ. ἐνδεικτικῶς. «ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω». Γαλ.

Ἔνδειξις, εως, ἡ, Δείξιμον, φανέρωσις· ἐξαιρ. ἐγκάλεσμα, κατάδομα, ὅταν τὸ σφάλμα εἶναι ἀναμφίβολον καὶ αἱ ἀποδείξεις καθῶς διορίζονται ἀπὸ τὸν νόμον. — 2) Ἔλεγχος, ἀπόδειξις, δήλωσις· χάρις, φιλοφρόνημα εἴς τινα· ὅθεν καὶ — 3) ἀθώωσις, ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητος, διαφέντευσις, ἀπολογία.

Ἕνδεκα, οἱ, αἱ, τά· ἄκλιτ. (ἕν, δέκα) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Ὁμ. «οἱ ἕνδεκα» Ἐξουσία τις ἐν Ἀθήναις ἕνδεκα ἀρχόντων, οἱ ὁποῖοι ἐπεστατοῦσαν εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὰ τῆς ἀστυνομίας, τὸ ἰτλ. πολίτσιας, καὶ εἰς τὸ νὰ τιμωρῶνται οἱ κακοῦργοι, ὅσους κατεδίκαζεν καὶ εἰς ὅ, τι κατεδίκαζεν αὐτοὺς ὁ νόμος. Πλάτ. Ἀπολ.

Ἑνδεκαετής, ὁ, ἡ (ἔτος)· Ἕνδεκα χρόνων.

Ἑνδεκάζω, Μλ. σω. Ἑορτάζω τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, Δειναρχ. κατὰ Θεοκρ., σελ. 1335. «τοῖς αὐτοῖς ἐνδεκάζουσι», ἀμφβ. ἀντὶ συνδεκατεύω ἢ συνδεκατίζω.

Ἑνδεκάκις, Ἐπίρ. Ἕνδεκα φοραῖς.

Ἑνδεκάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη)· Μὲ ἕνδεκα τόπους, ἢ καθίσματα διὰ ἕνδεκα εἰς τὴν τράπεζαν.

* Ἑνδεκάμηνος, ὁ, ἡ (μήν)· Ἕνδεκα μηνῶν.

Ἑνδεκάπηχυς, εος, ὁ, ἡ. Ἕνδεκα πηχῶν μάκρος ἢ πλάτος. Ἰλδ. «ἑνδεκάπηχυ ἔγχος».

Ἑνδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς)· Πᾶν ὅ, τι ἔχει ἔκτασιν ἕνδεκα ποδῶν γεωμετρικῶν.

Ἑνδεκάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἕνδεκα.

Ἑνδεκαταῖος, ία, ῖον. Ἑνδεκαήμερος, πᾶν ὅτι εἶναι ἕνδεκα ἡμερῶν· ἐγένετο, γίνεται τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, κάθε ἕνδεκα ἡμέρας.

Ἑνδεκατημόριον, τό (μόριον)· Τὸ ἑνδέκατον μέρος, ἓν μέρος ἀπὸ τὰ ἕνδεκα.

Ἑνδέκατος, άτη, τον· Ἕνας, μία, ἕνα ἀπὸ τούς, τάς, τὰ ἕνδεκα, Ὁμ.

Ἑνδεκήρης, εος, ὁ, ἡ (ἄρω)· Πλοῖον, καράβι, μὲ ἕνδεκα καθίσματα διὰ τοὺς κωπηλάτας.

* Ἐνδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐνδέχομαι.

* Ἐνδεκτόν ἐστι = ἐνδέχεται· Εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐνδελέχεια, ἡ. Συνέχεια, διάρκεια. τὸ νὰ διαρκῇ, βαστᾷ τίποτε ἀκατάπαυστα, νὰ μένῃ πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν. Ἔστι δὲ ἡ λξ. ἀρχαία καὶ ἀγνώστου ἐτυμολγ. καὶ πολλάκις ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἐντελέχεια, τὸ ὁποῖον εἶναι πάντῃ διαφορετικόν· ἰδὲ αὐτό.

Ἐνδελεχέω, Μλ. - ήσω. Διαρκῶ κατὰ συνέχειαν, βαστῶ ἀκατάπαυστα, ὅλο ἕνα, Necke ἐν Χοιρλ. σλ. 173. «Πέτραν κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχοῦσα».

Ἐνδελεχής, ὁ, ἡ. Συνεχής, παντοτεινός, ἀκατάπαυστος, διαρκής· πᾶν ὅ, τι διαρκεῖ ἀδιάκοπα, ἀκατάπαυστα, δὲν παύει ποτέ· Ἐπίρ. ἐνδελεχῶς.

Ἐνδελεχίζω, Μ. ίσω, = ἐνδελεχέω· ὅτε δὲ 2) καὶ μεταβτ. Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ διαρκῇ, βαστᾷ ἀκατάπαυστα· παρὰ τοῖς Ο΄. ἀφ᾽ οὗ

Ἐνδελεχισμός, ὁ, = ἐνδελέχεια, καὶ — 2) Ἀκατάπαυστος συνέχεια, ἐξακολούθησις. Σειράχ. Ζ. 13. Ἀριθμ. ΚΗ΄. 6. Δανιὴλ ΙΑ΄. 31.

Ἔνδεμα, τό (ἐνδέω, δήσω)· Πανδήκωτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον δένομέν τι· τὸ ὁποῖον δένεται ἐπί τι, δέμα, λαιμοδέτης κλ. τ.

Ἐνδέμω, ἄνευ Μλ. (δέμω, ἀνμλ.) Κτίζω τι μέσα που, φράζω, κλείω τι κτίζοντάς το· φράζω, Ἡρόδοτ. «τὰς διασφαγὰς τῶν οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεύς».

Ἐνδεξιόομαι, Μλ. - ώσομαι (δεξιόομαι)· Παίρνω εἰς τὴν δεξιάν, πιάνω, κρατῶ, ἐγγίζω τι μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1474. «ἐνδεξιούσθω βωμόν».

Ἐνδέξιος, α, ον (δεξιός). Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετ. πληθτ. ἐνδέξια· Εἰς, πρὸς τὰ δεξιά, ᾽ς τὴν ἀράδαν, ἡ ὁλόγυρα πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, τὰ πλεῖστα ἐπρρτ. «Θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ᾠνοχόει» Ἐκέρνουσεν ὅλους τοὺς Θεοὺς πρασὶ πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ᾽ ἔστι πρῶτον ἐκεῖνον, ὅστις ἐκάθητο ἀπὸ τὸ δεξιὸν μέρος πλησιέστερα εἰς τὸν κρατῆρα, κοιντ. κροντήρι, εἶτα τὸν πλησίον ἐκείνου καθήμενον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ καθεξῆς, ἄρα ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, Ἰλδ. Α, 597. ὡσαύτως καὶ «δεῖξ᾽ ἐνδέξια πᾶσιν» Ἔδειξε τὸν λαχνὸν εἰς ὅλους ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξ. Ἰλδ. Η, 184. καὶ «βῆ δ᾽ ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον» Ζητουλεύοντας ἀπὸ καθένα ἐπήγαινε πρὸς τὰ δεξ. ὁλόγυρα ἐρχόμενος, Ὀδσ. Ρ, 365. Ἐφυλάττετο δὲ ἐπιμελῶς ἡ περιστροφή, τὸ γύρισμα πρὸς τὰ δεξ. ἢ ὁλόγυρα ἀρχιζ. ἀπὸ τὰ δεξ., εἰς ὅλας τὰς συνελεύσεις, τὰς συναθροίσεις, εἰς ὅλα τὰ συμπόσια κ. τ. τ., διότι τὸ τοιοῦτον ἐνομίζετο ἱερὸν καὶ εὔσημον, ἢ εὐτυχὴς προσημασία. πρβλ. δεξιός· ὅθεν «ἐνδέξια σήματα» Σημεῖα εὐτυχίαν δηλοῦντα, Ἰλδ. Ι, 236. πρβλ. ἐπιδέξιος. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ποιητ. ἐξέλειπεν ἡ Ὁμρκ. σημσ. καὶ ἔμεινε μόνη ἡ τοῦ, δεξιός, Εἰς τὸ δεξὶ μέρος, Valck ἐν Ἱππ. 1360. Διηρημένως γράφεται, «ἐν δεξιᾷ» ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀντιθ. «ἐπ᾽ ἀριστερᾷ» Alb. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1220. — 2) ὡς ἐπιθ. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς, ἢ διά τίποτε, τὸ κοιντ. , διαβολικός, τετραπερασμένος· κατὰ πρῶτον παρ᾽ Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 454. καὶ παρέτισι τῶν μεταγενστ. σπανίως μέντοι.

* Ἐνδέομαι, Μλ. -δεήσομαι· ἰδὲ ἐνδέω, Μλ. -δεήσω.

Ἔνδεσις, εως, ἡ (ἐνδέω, δήσω)· Τὸ νὰ δένῃ τίς τι ἐπί, ἢ εἴς τι, δέσιμον· συναφή, σύναψις, συναρμογή, ἤτοι τὸ μέρος ὅπου συνάπτεται, συναρμόζεταί τι μὲ ἄλλο τίποτε.

Ἔνδεσμα, ατος, τό, = ἔνδεμα.

Ἐνδεσμεύω (δεσμεύω)· Δένω τι σφικτά, συνδέω, δένω τι εἰς, ἢ μὲ ἄλλο τι.

* Ἐνδεσμέω (δεσμέω) = ἐνδεσμεύω.

Ἔνδεσμος, ὁ (δεσμός)· Δέσιμον, δέμα, δεμάτι, δεματάκι. Διοσκορ.

Ἔνδετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι δεμένον μέσα που, ἢ εἰς, ἢ ἀπό τι· ὅ, τι εἶναι καλά, σφιχτὰ δεμένον — δέσμιος ἢ φυλακωμένος.

Ἐνδεύω, Μ. εύσω (δεύω)· Βάπτω τι μέσα, κάμνω νὰ λάβῃ βαφὴν διαρκῆ, καλὴν ἀνεξάλειπτον. — Μέσ. Βάπτω τι μέσα, βουτῶ εἰς τὴν βαφήν, ἢ εἰς ἄλλο τι βευστόν, μουσκεύω διὰ χρείαν μου. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 414.

Ἐνδέχομαι, Μλ. -ξομαι (δέχομαι, ἀνμλ.), Δέχομαι, ἀποδέχομαι, κλίνω εἴς τι, τὸ εὑρίσκω εὔλογον, τὸ συγχωρῶ, δὲν ἐναντιόνομαι· δέχομαί τι ὡς ἀληθινόν, πιστεύω· «ἐνδέχομαι λόγον» Πιστεύω ὅ, τι ἀκούσω, ὅ, τι μοὶ λέγουν, Ἡρδτ. «ἐνδέχ. αἰτίαν» Παίρνω ἐπάνω μου καὶ τὸν

σφάλμα, ἢ κατηγορίαν, Δημοσθ. — 2) ἐνδέχεται ἀπροσ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸν τόπον του, νὰ γένῃ· ὅθεν μτχ. ἐνδεχόμενος, ένη, ενον. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· τὰ ἐνδεχόμενα, Ὅσα ἠμποροῦν νὰ γένουν, συμβοῦν· »ἐκ τῶν ἐνδεχομένων« Κατὰ κάθε δυνατὸν τρόπον· »καὶ ἐνδεχόμεναι τιμωρίαι« Αἱ ἀνήκουσαι, προσήκουσαι, Δινρ. 30. 9. Ἐπῤῥ. ἐνδεχομένως.

Ἐνδέω, Μ. Ἐνδεήσω (δέω, ἀνμλ.) Ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, πάσχω ἔλλειψίν τινος, στεροῦμαι· δὲν εἶμαι ἀρκετός, δὲν ἀρκῶ· »ἐνδεῖ τῷ θεῷ« Τῷ λείπει τίποτε· »ἐνδεῖ τῷ ἀριθμῷ« Δὲν εἶναι σωστός· ὅθεν, ὡς καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Στεροῦμαι, ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, ἔχω, πάσχω ἔλλειψιν· μετὰ γεν. — 2) ἀπροσ. »ἐνδεῖ, ἐνέδει« Λείπει· ἔχει δὲ πολλάκις κατὰ γεν. μὲν προκείμενον τὸ ἐλλεῖπον πρᾶγμα »πολλοῦ, πλείονος, ὀλίγου ἐνδεῖν καὶ »πάντες ἐνδεῖ τοῦ φόρου« Ὅλον τὸ εἰσόδημα λείπει, κατὰ δοτ. δέ, τὸ πρόσ. τὸ ὁποῖον πάσχει τὴν ἔλλειψιν »πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ« Τῷ ἔλειπαν πολλὰ πράγματα, Ξεν. Ἀνβ. 7, 1, 41. — 3) Μσ. ἐνδέομαι, Στεροῦμαι, ἔχω ἔλλειψιν, χρείαν, ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε· μετὰ γεν. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2. 27. »ἐνδεόμενοι ἱκετῶν« καὶ Πλούτ. Συμπ. »περιττὸς οἶκος ὁ τῶν περιττῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος«. 2) = Ἐνεργητ. ταυτὸν τῷ »ἐνδεῆ εἶναι«, ἢ »ἐνδεῶς ἔχειν«, ἀντὶ τοῦ, Διάκεισθαι, ἐν ἐνδείᾳ εἶναι, πάσχειν ἔλλειψιν, στέρησιν. »ἐνδεούσης τῆς φύσεως« Θεόφρ. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 20. »ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν.«

Ἔνδηλος, ὁ, ἡ, = Δῆλος. Ἐπῤῥ. ἐνδήλως.

Ἐνδημέω, Μλ. — ήσω (ἔνδημος)· Εἶμαι ἐντόπιος, διατρίβω, εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν μου πατρίδα, μεταξὺ εἰς τοὺς συμπατριώτας μου.

Ἐνδημία, ἡ. Παρουσία, τὸ νὰ εἶναί τις παρών που, ἐξαιρ. εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἐνδήμιος, ὁ, ἡ = ἔνδημος.

Ἔνδημος, ὁ, ἡ (δῆμος)· Ἐντόπιος, διατρίβων, εὑρισκόμενος εἰς τὸ ἔθνος του, εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν χώραν, ἐξαιρ. εἰς τὴν πατρίδα του· ἀντιθ. τῷ, ξένος, Ἡσιοδ. Ἔργ. 223. — 2) Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος, εἶναι ἐθνικόν, τὸ ἰτλ. νατσιονάλε.

*Ἐνδημιουργέω = δημιουργέω, ἐν. Κάμνω, κατασκευάζω, φκιάνω, ἑτοιμάζω τι μέσα που.

Ἐνδιαβάλλω, Μλ. -λῶ (διαβάλλω, ἀνμλ.) Διαβάλλω, συκοφαντῶ, κατηγορῶ ἄδικα, καταλαλῶ τινα εἰς, ἢ διὰ τίποτε. Κτησ. Περσ. 10.

Ἐνδιάγω, Μλ. — ξω (διάγω) ὑπακ. τὸν βίον, Διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου, ζῶ κάπου. (ᾱ)

*Ἐνδιαεριαυερινηχετος, ὁ, ἡ (ἔνδιος, ἀήρ, ἀνήρ, νήχω)· Κωμικ. λξ. παρ' Ἀριστφ. Εἰρ. 831. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἄνδρας εὐδιοουρανοῦ διανηχομένους, Παρῳδία τῶν διθυρμβ. ποιητ., ἀνθ' οὗ ὅμως γράφει ὁ Reisig conj. σλ. 313. καὶ ὁ Dind. »ἐνδιαεριαιθερινηχετος« Εἰς ὁμιχλώδη ἀέρα, εἰς τὸν αἰθέρα κολυμβῶν· κατὰ τὸν Voss δέ, κολυμβῶν εἰς, ἐπὶ τὸν ἀέρα, διὰ τοῦ ἀέρος.

Ἐνδιάζομαι, σπανιώτ. ἐνεργ. ἐνδιάζω (διάζομαι)· Συνυφαίνω, συμπλέκω, συγκεντῶ, ἢ ὑφαίνω, πλέκω, κεντῶ τι εἰς ἄλλο τι.

Ἐνδιάζω, Μλ. — άσω (ἔνδιος)· Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεσημερίου, μεσημεριάζω.

Ἐνδιάθετος, ὁ, ἡ (διατίθημι)· Πᾶν ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει εἰς τὴν ψυχὴν »ἐνδιάθετος λόγος« Ὅστις γίνεται εἰς τὸν νοῦν, τὸν ὁποῖον βάλλομεν μὲ τὸν νοῦν μας, ἀντιθ. τῷ, προφορικός· τὸν ὁποῖον ἐκφράζομεν, ἐκφωνοῦμεν μὲ λέξεις· ὅθεν ἐν γένει· πᾶν ὅ, τι στοχάζεταί τις καθαρά, ἢ ὅ, τι αἰσθάνεται· ὅ, τι ἐντυπόνεται βαθέως εἰς τὴν ψυχήν, ἢ διατηρεῖται κατὰ τὴν κυρίαν καθαρότητα καὶ ἀλήθειαν τοῦ λογισμοῦ· »πλέξιν ἐνδιάθετον καὶ φιλόστοργον«, καὶ »ῥώμη ἐνδιάθετος καὶ τόνος ἀληθινός«, Ἐπῤῥ. Ἐνδιαθέτως.

*Ἐνδιάθηκος, ὁ, ἡ (διαθήκη)· Πᾶν ὅ, τι περιέχεται εἰς διαθήκην. Ν. Δ.

Ἐνδιαθρύπτομαι, Μλ. — ύψομαι (θρύπτω, ἀνμλ.) τινί· Παίζω τὸν καμαρωμένον, τὸν ἀκατάδεκτον. Θεόκριτ. 3. 36.

Ἐνδιαιτάομαι, Μλ — τήσομαι. Ἀποθ. παθ. μετὰ μέσ. Μλ. (διαιτάω), Κατοικῶ, ἢ ζῶ μέσα που, ἀπερνῶ τὴν ζωήν μου μέσα εἴς τι, Ἰων. ἐνδιαιτέομαι, Ἡρόδ. 8, 41. ἀφ' οὗ

Ἐνδιαίτημα, τος, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν· κατοικία, διατριβή. Ἀππιαν.

Ἐνδιακειμένως, Ἐπίρ. (διάκειμαι) = ἐνδιαθέτως. Κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἢ ψυχικὴν διάθεσιν, καθὼς στοχάζεται καὶ αἰσθάνεταί τις. ἀντιθ. τῷ, καθὼς ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ.

Ἐνδιακοσμέω, = διακοσμέω ἐν. Διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν τι μέσα που.

Ἐνδιαλλάσσω. Ἀττ. — ττω. Μλ. — ξω (διαλλάσσω), Μεταβάλλω, μετατρέπω, ἀλλάζω τι μέσα που.

Ἐνδιαμένω, (μένω, ἀνμλ.), Μένω ἐπιμένω ἀκαταπαύστως, πάντοτε εἴς τι. Dion. Ἀλ. Τ. 3. σλ. 1652. R.

Ἐνδιαπρέπω, (διαπρέπω), Φαντάζω, δείχνομαι μέγας, ἄξιος, ἀνδρεῖος κλ. τ. τ. εἴς τι· κάμνω κατόρθωμά τι, διὰ τοῦ ὁποίου γίνομαι περίφημος.

Ἐνδιάσκευος, ὁ, ἡ. (διασκευή) »λόγος,« Τεχνικός, καλλωπισμένος, καλὰ διατεταγμένος· ἐξαιρ. μὲ ὅλην τὴν ῥητορικὴν τέχνην στολισμένος. Ἐπῤῥ. ἐνδιασκεύως.

Ἐνδιασπείρω, Μ. σπερῶ. (διασπείρω), Διασπείρω, διασκορπίζω, ἐξαπλόνω, κάμνω νὰ διαδίδεται, τι μέσα που. Παθητ. παρὰ Πλουτ. »κα' δη πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χροιαῖς ἐνδιεσπαρμένα.«

Ἐνδιατάσσω, Ἀττ. ἐνδιατάττω. Μ. ξω. (διατάττω), Ξεχωρίζω τὰ εὑρισκόμενα μέσα που· ξεχωρίζω τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὰ βάλλω εἰς τάξιν. Ἡρόδοτ.

Ἐνδιατρίβω, Μ. ψω. (διατρίβω), Διατρίβω, ἀπερνῶ τὸν καιρὸν ἢ τὴν ζωήν μου εἰς, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. ὑπακ. χρόνον. βίον. Θουκυδ. Β. »πλέοντες περὶ τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν. Πλούτ. εἰς Περικλ. »ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ.« ὅθεν ἀργοπορῶ εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε. α. 15. »Οὐδέ γε σοι συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν·« Νὰ τὰ κυτάζῃς πολὺν καιρόν· (τρῐ) ὅθεν

Ἐνδιατριπτέον, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐνδιατρίβω· Πρέπει τις νὰ μένῃ, μείνῃ, ἀργοπορῇ, ἀργοπορήσῃ που, εἰς, μὲ τίποτε. Λουκ. Ἱστ. 6.

Ἐνδιατριπτικός, κή, κόν. Ὅστις συνήθως, ἢ μετὰ χαρᾶς διατρίβει, ἢ ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ διατρίβῃ, μένῃ, ἀργοπορῇ, μένῃ πολὺν καιρὸν εἴς τι. Ἀντωνῖν. Α. 16.

Ἐνδιαφθείρω, Μλ-φθερῶ (διαφθείρω), Φθείρω, ἐξολοθρεύω, φονεύω τι μέσα που

Ἐνδιαχειμάζω, Μλ-άσω (διαχειμάζω), Περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω μέσα που, εἴς τι, ἢ μετ' τίποτε.

Ἐνδιάω, Μλ-άσω. (ἔνδιος), Εὑρίσκομαι εἰς ἀνοικτόν, ἐπικλινῆ τόπον, ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ἐν γένει, διατρίβω, κατοικῶ, ἀπερνῶ τὸν καιρόν μου εἰς κάνένα τόπον· μετὰ δοτ., ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ὁμ. Ὑμ. λβ'. 9. παρβλ. Ruhnk. ep. cr. σλ. 79 — 2) μεταβτ. Βόσκω ζῶα εἰς τὴν πεδιάδα, τὸ ἰταλ. εἰς τὸν κάμπον. Θεόκριτ. ις. 32. »ημυρία δ' ἐμπεδίον ἐνδιάασκον ποιμένες μῆλα.«

Ἐνδιδάσκω Μλ-ξω (διδάσκω), Διδάσκω μέσα που, ἀμφ.

Ἐνδιδύσκω, = ἐνδύω. Ἐντύνω.

Ἐνδίδωμι, Μλ-δώσω (δίδωμι), κατὰ διαφόρους σημασίας. 1) Παραδίδω, δίδω εἰς τὸ χέρι, ἐγχειρίζω, Εὐριπ. »ἐνδότω τίς μοι χειρὸς στηρίγματα.« γενικῶς, βάλλω μέσα, ἢ προσθέτω. — 2) Δίδω συμβουλὴν εἴς τι, ἢ αἰτίαν, ἀφορμήν. »τοῖς τε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδεδωκασι.« — 3) Σημαίνω, δηλόνω, φανερόνω, διορίζω, ἀποδείχνω· μαρτυρῶ· κάμνω τινὰ προσεκτικόν· βεβαιόνω »πραγματικῶς »πιστότητα καὶ δικαιοσύνην ἐνέδωκαν« Ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι πιστοὶ καὶ δίκαιοι, Ἡρόδ. 7, 52. »μαλακὸν οὐδὲν ἐνδιδόναι« »Νὰ μὴ δείχνῃ τις ὅτι φοβεῖται, Ἡρόδ. 3, 105. Valck. ἐν Ἀριστφ. Πλ. 484 — 4) ἐπὶ μουσικ., Δίδω τὸν πρωτοντόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον συμφωνοῦν οἱ λοιποὶ τὰ ὄργανά των, τὸ ἰταλ. πρελουδάριο. Παρβλ. ἐνδόσιμον. — 5) Ὑποχωρῶ, δίδω τόπον, παραχωρῶ· συγχωρῶ, τραβιοῦμαι κατὰ μέρος, τὸ κοιν. παραμερίζω· παραβλέπω τίποτε« Θουκυδ. Β'. »καὶ ὁπότε ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦντες δέ, ἐνέκειντο.« »ἐνδοῦναι ἑαυτὸν εἴς τι, ἢ πρός τι.« Παραδίδομαι εἰς τίποτε, κυριεύομαι ἀπὸ τίποτε, εἶμαι προσκολλημένος εἴς τι. »τοῖς οὐδὲν ἡδὺ καὶ νεωτερικὸν ἐνδιδοὺς ἑαυτόν.« Πλούτ. Δίων. Η. Ἀντων. 80. »πρὸς τὸ ῥᾷστον ἐνδιδόναι καὶ ἥδιστον,« ὑποσουμ. τοῦ, ἑαυτούς.« 6) Μαραίνομαι, ἢ μαραγκιάζω, χαυνόνομαι· ὀλιγοστεύω, ξεπέφτω. Παρθεν 31. »ἐνδιδόντα τὸ σῶμα διὰ μήκους χρόνου,« Πλουτ. Δημ. »ἐνδόναι γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τὸ πρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ.« — 7) ἐπὶ ῥευστῶν, Ξεχύνεται, ξετρέχει που, ἢ εἴς τι· »ἐνδιδόντες μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν« Ἡρόδ. 3, 117.

Ἐνδιήκω, Μλ-ήξω (διήκω), Ἐκτείνομαι κάπου, μετὰ εἴς τι, πηγαίνω, περιπατῶ μεταξὺ εἴς τι, ὅθεν εὑρίσκομαι μέσα εἰς τίποτε. ἔν τινι· »καὶ ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητι — διήκουσαι.« Σέξτ. Ἐμπ. »αἱ εὑρισκόμεναι ἐν τοῖς σώμασι τῶν ὄντων κοιναὶ ἰδιότητες.«

Ἐνδίημι, (δίημι, δίεμαι, δίω, ἀνμλ). Διώκω, κατατρέχω, κυνηγῶ τι, ὡς τό, διώκω, δίω· ἀφ' οὗ μόνον τὸ γ. πλτ. πρτκ. τοῦ Παρατ. εὑρηται, ἐνδίεσαν, ἀντὶ ἐνεδίησαν. Ἰλιάδ. Σ. 594. »... οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν,« ἰδὲ δίω (—◡◡◡)

Ἔνδικος, ὁ, ἡ. (δίκη), Πᾶν ὅ, τι εἶναι κατὰ τὸν νόμιμον, δίκαιον τρόπον, κατὰ τὴν δικαιοσύνην. δίκαιον, νόμιμον, ὀρθόν· δικανικόν, ἤτοι ὅ, τι ἀνήκει εἰς κριτήριον· »ἡμέρα ἔνδικος κριτηρίου, Ἡμέρα εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται κρίσις εἰς τὸ κριτήριον. »κόλασις ἔνδικος·« ὅρκος,« Τιμωρία, ὅρκος, διοριζόμενος ἀπὸ τὸ κριτήριον. β') Ὅστις μεταχειρίζεται, βάλλει εἰς πρᾶξιν τὴν δικαιοσύνην. »πόλις ἔνδικος.« Πλάτ. Πόλις, Ἥτις κρατεῖ, καὶ διατηρεῖ τὴν δικαιοσύνην. — 2) Ἀληθές, ἀληθινόν »τοὔνδικον = τὸ ἀληθές, Σχολ. Oid. Τ. 1158 — 3) Ἐπ' ἀνθρώπων. Δίκαιος, τίμιος, φιλαλήθης, φιλοδίκαιος ὡς τό, δίκαιος, Ἐπῤῥ. ἐνδίκως. Κατὰ δίκαιον, νόμιμον τρόπον, Σοφκλ. Φιλ. 372. Ἀριστφ. Εἰρ. 630. Πλάτ. »ἐνδίκως πωλεῖν. Νομ. ΙΑ'.

Ἔνδινα, τά. Τὰ ἐντόσθια Ἰλ. Ψ. 806. »ψαύσῃ δ' ἐνδίνων.« κατ' ἄλλους δέ, τὰ μέλη τοῦ σώματος, ὅσα εἶναι σκεπασμένα μὲ τίποτε· ἐνταῦθα δέ, τὸ ὑπὸ τὸν θώρακα μέρος τοῦ σώματος· παρὰ τό, ἐν, ἔνδον, ὡς τό, ἔντερα. (τὸ ἰῶτα μακρ. παρ' Ὁμ.)

*Ἐνδινεύω, καὶ

Ἐνδινέω, Μλ-ήσω (δινέω), Γυρίζω, στρεφογυρίζω, στρεφοκλωθῶ τί εἴς τι. 2) ἀμεταβάτως, Στρεφογυρίζω εἴς τι· ὅθεν παρ' Ἱππ. »ἐνδεδινημένα ὄμματα.«

Ἔνδιον, τό. Διατριβή, κατοικία, τόπος ἀναπαύσεως ἀσφαλής, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· ἐν γένει, κάθισμα, κατοικία ὁποιαδήποτε· φωλεός, κρυψῶνα. »ἔνδιον εὐφροσύνης« Οἰκητήριον τῆς εὐφρ. προσαγορεύεται ὁ βίος, ἢ τὸ βζεῖν, Μελ. Ἐπ. 21, 4. ποιητ. μόνον. (–υυ) ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἑπομ.

Ἔνδιος, ία, ιον. Πᾶν, ὅ, τι γίνεται τὸ μεσημέρι, κατὰ τὸ μεσημέρι, εἰς καιρὸν μεσημερίου. Ὀδυσ. Δ. 450. »ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθεν« Ἦλθε τὸ μεσημέρι· ὡσαύτως καὶ »ἔνδιοι ἱκόμεσθα« Ἰλιά. Λ, 725. »ἐς ἔνδιον« Πρός, ἢ κατὰ τὸ μεσημέρι. Ἀπ. Ῥό. καὶ »ποτὶ τἀνδιον« Καλλ. ὅθεν »τὸ ἔνδιον« »Τὸ μεσημ. καὶ μετὰ τὸ μεσημ. »ἐς ἔνδιον« Ἕως εἰς τὸ μεσημβρ., ἀφ' οὗ ἐνδιάζω, Ἀναπαύομαι τὸ μεσ. μεσημεριάζω κάμνω μεσημέρι. (– – υ, παρὰ Καλλ. μόνον –υυ) — 2) Πᾶν ὅ, τι εἶναι εἰς ἀσφαλῆ, ἀνοικτὸν τόπον, ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν ἀέρα· ἐν γένει, οὐράνιον. π. χ. »ὕδωρ ἔνδ.« Ἡ βροχή· ἀφ' οὗ, τὸ ἔνδιον, Διατριβὴ εἰς ἀσφαλῆ τόπον (–υυ. πολὺ σπανιότ. ––υ) (ἀναμφβ. παρὰ τό, Ζεύς, Διός· διότι ἀπὸ τοῦ Διὸς ἐξήρχετο φῶς, ἡμέρα, θερμότης, καὶ εἰς τὸν κατώτερον, εἰς τὴν γῆν ἐγγύτερον ἀέρα διέτριβεν ὁ Ζεύς, ἦτον τὸ βασίλειόν του κυρίως.)

Ἐνδίφριος, ὁ, ἡ. (δίφρος). Ὅστις κάθεται εἰς τὸν δίφρον, ἤτοι ἁμάξι, τὸ ὁποῖον δύω μόνον χωρεῖ, τὸ ἰταλ. καλέσσα· εἰς τὸν θρόνον, εἰς σκαμνί· ἐν γένει, εἰς ὄχημα, ἁμάξι. — 2) 2) ὅστις κάθεται πλησίον τινὸς εἰς τὴν τράπεζαν, »ἀδελφούς, καὶ ἐνδιφρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων ποιήσομαι.« Ξεν. Ἀμβ. 7, 2, 33.

Ἐνδογενής, ὁ, ἡ. (ἔνδον, γενέσθαι), Ὅστις ἐγεννήθη μέσα που, εἰς τὸ σπίτι· ὡς τό, οἰκογενής.

Ἔνδοθεν, Ἐπίῤ. (ἔνδον), Ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος πρὸς τὸ ἔξω. Ὀδυ. ἔτι δὲ — 2) καί, Μέσα, στάσεως, ἠρεμ. σημαντ. μετὰ γενικ. »ἔνδοθεν αὐλῆς« Ἰλιά. Ζ, 247. »ἔνδοθεν στέγης,« Σοφοκλ.

Ἔνδοθι, Ἐπίῤ. Μέσα, ἠρεμ. σημαντ. Ὁμ., ὅστις εἴωθε συντάσσειν τὴν λέξ »ἔνδοθι θυμῷ« ὡς τὸ ἡμέτ. βαθυὰ ς' τὴν καρδιάν. Ἰλ. Α. »... σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις« Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σπήτι.« Ὀδυ. Ε, 48. ἐνίοτ. μετὰ γεν. »ἔνδοθι πύργων« Ἰλιά. Σ, 287.

Ἐνδοῖ, κατ' ἄλλους δέ, ἔνδοι Αἰολ. ἀντὶ ἔνδοθι· ὁ παρεξτυμ. τύπος ἔνδος, ἐστὶ παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. κατὰ Ἡρῳ. παρὰ Dind. Poet. Graec. min. T. 1. σλ. VII. ὀρθότερος.

Ἐνδοιάζω, Μλ-άσω (δοιάζω) τινί. Εἶμαι εἰς ἀμφιβολίαν, ἀμφιβάλλω διά, ἢ εἰς τίποτε· φοβοῦμαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀποθ. παθ, ἐνδοιασθῆναι, παρὰ Παρθ. Valck. diatr. σλ. 109. κατὰ Βτμν. δέ, Δξ. σλ. 102. οὐκ ἔστι σύνθετον κυρίως, ἀλλ' ἀπὸ τῆς φράσεως »ἐν δοιῇ« ἐσχηματισμένον· ἀφ' οὗ

Ἐνδοιάσιμος, ὁ. ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀμφίβολον, δὲν ἀπεφασίσθη, δὲν διεκρίθη· εἰς ἀμφιβολίαν ὑποκείμενον, ἀμφισβητήσιμον, ἀνεπιφάτιστον, Λουκιαν. Δ'. σελ. 158. Ἐπίῤ. ἐνδοιασίμως.

Ἐνδοίασις, σεως, ἡ καὶ

* **Ἐνδοιασμός**, ὁ. Ἀμφιβολία, ἀβεβαιότης.

Ἐνδοιαστής, στοῦ, ὁ. Ἀμφιβάλλων, ἀμφίβολος. Φιλ. Τόμ. Β'. σελ. 583.

Ἐνδοιαστικός, ή, όν· Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, κλίνει εἰς ἐνδοιασμόν. ἐνδοιαστικῶς, Ἐπίῤ. Ἀμφίβολα.

Ἐνδοιαστός, ή, όν· Πᾶν ὅ, τι ἀμφιβάλλεται, εἶναι ἀμφίβολον, ἀβέβαιον. Ἐπίῤ. ἐνδοιαστῶς. Θουκυδ. ς. »ἐνδοιαστῶς ἀκροωντῶν.«

Ἔνδομα, ατος, τό (ἐνδίδωμι)· Πᾶν, ὅ, τι ποτὲ πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐνέδωκέ τις, ἀπὸ τὸ ὁποῖον παρῃτήθη, ἐτράβηξε χέρι, ἢ ἠθέλησε καὶ τὸ παρέβλεψε. — 2) = ἔνδοσις, ἀμφβ.

Ἐνδομάχης, ου, ὁ Δωρικ. ἐνδομάχας, ὁ (ἔνδον μάχομαι)· Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ, φιλονεικεῖ, μαλόνει εἰς τὸ σπίτι, Πινδ. Ἐπιθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος, πετεινοῦ.

Ἐνδομενία, ἡ· γράφεται ἔτι καὶ »ἐνδυμενίαι.« Μακεδονικὴ λέξις, σημαίνουσα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ εὑρισκόμενα σκεύη, φορέματα, κ. λ. τ. οἰκιακὰ πράγματα, τὸ ἡμέτ. νοικοκυριά· ἔτι δὲ καὶ = οἰκουρία. Χειροτραφ. Πορφυρίου Κεφ. 14. »τῆς ἐνδομενείας καὶ ἑδραιότητος«, (ἡ ἐτυμλ. παρὰ τό, ἔνδον εἶναι καὶ ἔνδον μένειν).

* **Ἐνδομέω**, Μλ.–ήσω (δομέω)· Κτίζω τι μέσα που· ἀφ' οὗ

Ἐνδόμησις, εως, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι κτισμένον μέσα που· ἐξαιρ. δέσις ἢ σύγκτισις, τοῦτ' ἔστι μέρος τῆς θαλάσσης εἰς λιμένα τινά, εἰς τὸ ὁποῖον κτυπῶντες παλούκια τὸ γεμίζουν πέτραις καὶ τὸ ἑνόνουν μὲ τὴν ξηράν, τὸ ἰταλ. μόλος. Ἰώσ. Ἀρχ. ΙΕ'. 9.

Ἐνδομυχέω, Μλ. ήσω (ἐνδόμυχος)· Κρύπτομαι μέσα εἰς τὰ ἔνδον τοῦ οἴκου εἰς κρυφίαν γωνίαν· κάθομαι κρυμμένος.

Ἐνδομυχί, Ἐπίῤ. Εἰς ἀπόκρυφον τόπον· παρὰ τό

Ἐνδόμυχος, ὁ, ἡ (ἔνδον μυχός·) Πᾶν ὅ, τι εἶναι κρυμμένον εἰς βαθεῖαν γωνίαν, εἰς τὰ ἐνδότατα τοῦ οἴκου· εἰς τόπον σκοτεινόν, καὶ ἀπόκρυφον· ἔτι δὲ καὶ = οἰκουρός.

Ἔνδον, Ἐπίῤ. (ἐν) Μέσα· ἐξαιρ. εἰς τὸ σπίτι, τὸ ἄλλως, ἐν δόμῳ, πολλάκις παρ' Ὁμ., ὅστις χρῆται τῇ λξ. καὶ ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, π. χ. »φρένες ἔνδον εἰσί«· »κραδίη ἔνδον ὑλάκτει« καὶ λ. τ. Ἐν γένει, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὴν χώραν· ἐπὶ πάντων ὅσοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα. Μετὰ γεν. μόνον ἐν τῷ »Διὸς ἔνδον· Ζεφύροιο ἔνδον« Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Διός, τοῦ Ζεφύρου, Ἰλιά. Τ, 15. Ψ, 200. ὁ Πινδ. συντάτ. αὐτὸ δοτικῇ ἀντὶ τῆς ἐν κατ' ἐκεῖ. Μέσα εἰς· »οἱ ἔνδον« Ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὸ σπίτι, ἐξαιρ. οἱ σπιτικοί, τὸ ἰταλ. φαμίλια, κοινῶς φαμιλιά. — 2) Ὑποκάτω, ἐπὶ ὑποθέσεως (περιεχόμενον) γράμματος ἢ ὁμιλίας τινός.

Ἐνδοξάζω = δοξάζω σημσ. 2. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐνδοξολογέω, Μλ. – ήσω (ἔνδοξος, λέγω)· Ζητῶ νὰ δοξασθῶ μὲ ὅσα ὁμιλῶ, λέγω, μὲ τὰς ὁμιλίας μου· ζητῶ τὴν δόξαν μου ἐν τοῖς λόγοις. Διογέν. Λαέρτ. »ἐνδοξολογοῦντας, τοὺς ῥήτορας λέγει.«

Ἐνδοξόπωλος, ὁ, ἡ· = κλυτόπωλος, παρ' Ἡσυχίῳ.

Ἔνδοξος, ὁ, ἡ (δόξα)· Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἀνάλογον, σύμφωνον μὲ τὴν συνήθη γνώμην τῶν ἀνθρώπων· ἀντιθ. τῷ, παράδοξος. Ἀριστοτ. Τοπ. Α. »ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς.« — 2) Ὅ, τι εἶναι εἰς δόξαν καὶ τιμήν, περίφημον, ξακουσμένον ἀντιθ. τῷ, ἄδοξος· Ἐπίῤ. ἐνδόξως.

Ἐνδοξότης, ητος, ἡ. Εὔκλεια, τιμή, φήμη.

Ἐνδόσθια, τά. (ἔνδον) = ἐντόσθια, ὅπερ ἰδέ.

Ἐνδόσιμος, ὁ, ἡ. (ἐνδίδωμι) Ὅστις δίδει τὸν τόνον εἰς τοὺς λοιποὺς μουσικοὺς μὲ τὸ ἐργαλεῖον του διὰ νὰ συμφωνήσουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἐδικά των κατ' ἐκεῖνο, ὅθεν τὸ ἐνδόσιμον, ὑπακ. μέλος, ἢ κρούσμα, τὸ ἰταλ. πρελούντιο, τουρκβ. ντουζένι. Ἐν γένει, σημεῖον, τὸ ὁποῖον δίδεται διὰ νὰ γένῃ ἀρχὴ πράγματός τινος. ἐνδόσιμον εἴς τι. Τροπ. Αἰτία, ἀφορμή, εὐκαιρία, παραίνησις, προτροπή. Ἀριστοτ. Πολ. Η'. »οἷον ὥσπερ, ἐνδόσιμον γίνεται τοῖς λόγοις.« 2) Ὅστις ἐνδίδει, δὲν ἀντιστέκεται εἴς τι, παραβλέπει, τραβιέται ὀπίσω. Γρηγόριος Ναζ.

Ἔνδοσις, εως, ἡ. (ἐνδίδωμι) = τὸ ἐνδόσιμον — 2) Τὸ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ μὴν ἀντιστέκηται τις εἴς τι, νὰ παραβλέπῃ, τραβιέται ὀπίσω.

Ἐνδότερος, έρα, ρον. Ἐπίῤ. ἐνδοτέρω. συγκρ. τοῦ ἔνδον. Ὑπερθ. ἐνδότατος, η, ον· ἐπίῤ. ἐνδοτάτω. Πᾶν ὅ, τι εἶναι παραμέσα, καθόλου, βαθυὰ μέσα — 2) ἐνδοτέρω, Παρακάτω, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως (τὸ περιεχόμενον) γράμματος ἢ λόγου τινός, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 11. Ἡρόδοτ. ς, δὲ καί, ἐνδοτάτω Ἐπίῤ.

Ἐνδοτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ δίδηται σημεῖον, ἀρχή, ἢ, εἰς ἔνδοσιν, παραχώρησιν. Ὅστις συνηθίζει, ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ μὴν ἀντιστέκηται· παρβλ. ἐνδόσιμος. Ἐπίῤ. ἐνδοτικῶς.

* **Ἐνδουπέω**, Μλ–ήσω (δουπέω, ἀμλ.), Πίπτω μέσα κάτω μὲ κρότον »μέσσῳ ἐνδούπησα« ὥρμησα, χώθηκα μέσα μὲ κρότον, κτύπον, θόρυβον. Ὀδυ. Μ. 443. παρβλ. Ο, 479.

Ἐνδουχία, ἡ. (ἔνδον ἔχω), Πᾶν ὅ, τι ἔχει τις εἰς τὸ σπίτι του, τὸ κοιντ. νοικοκυριόν, νοικοκυράτο = ἐνδομενία.

* **Ἐνδοχεῖον**, τό = δοχεῖον.

Ἐνδραινής, ὁ, ἡ, Ἐνεργητικός, δραστικός· παρὰ Σουίδ. ἀντθ. τῷ ἀδρανής.

Ἐνδρομέω, Μλ. – ήσω (δραμεῖν). Τρέχω, πηδαλῶ μέσα εἴς τι, Ἀνάλεκτ. Β' σελ. 247. ποιητ.

Ἐνδρομή, ἡ (ἐντρέχω). Τρέξιμον, πηδάλημα μέσα που, τρέξιμον μὲ σχῆμα ποῖος τρέχει ὀγληγορότερα. = Τραγῴδι, τὸ ὁποῖον ἔπαιζαν εἰς τὴν φλογέραν ὅταν ἐπάλευαν οἱ ἀγωνισταί.

Ἐνδρομίς, ίδος, ἡ (δρόμος). Ἐλέγετο εἶδός τι ὑποδημάτων δυνατῶν καὶ μὲ μακροὺς λαιμούς, τὰ ὁποῖα ἐφοροῦσαν οἱ κυνηγοὶ ἐξαιρέτως, διὰ νὰ προφυλάττουν τοὺς πόδας των ἀπὸ κάθε δυνατὴν βλάβην· τοιαῦτα ἐφόρει καὶ ἡ Ἄρτεμις ὡς θεὰ τοῦ κυνηγίου, Spanh. ἐν Καλλ. Ἀρτ. 16. »ἐνδρομίδας ἔχοντες ὑπερβαίνουσι«, Μαθηματ. Παλ. σελ. 100. »ἀρβυλίδων λυκαστέων ἐνδρομίδων«, Ἀνάλεκτ. Γ'. σελ. 206. — 2) Φόρεμά τι χονδρόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκέπαζον τὸ σῶμα των οἱ δρομεῖς καὶ παλαισταὶ τελειώσαντες τὸν ἀγῶνα διὰ νὰ μὴ κρυολογοῦν. Juvenal. 3, 102. 6, 145. Martial. 4, 19. 14, 126.

Ἔνδρομος, ὁ, ἡ. Ἰδὲ ἐν τῷ ἐπίδρομος, Πολυδ.

Ἔνδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Γεμάτος ἀπὸ δροσιάν, δροσισμένος, ὑγρός, βρεγμένος.

Ἔνδρυον, τό (δρῦς). Ὁ σκαλμὸς ἢ τὸ ξύλινον καὶ ὀλίγον στραβὸν ξυλάκι, κοινότ. ζεύγλα, τὸ ὁποῖον βάλλοντες κλείουν εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ ἀρότρου, ἢ ἐλετρίου τὸν λαιμὸν τῶν βοῶν καὶ τὸ δένουν ὑποκάτω μὲ τὸν μέταβον, ἢ μὲ τὸ εἰς τὴν ἄκρην τῆς ζεύγλας συνδεμένον λουρί, Ἡσιόδ. Ἔργ. 469.

Ἐνδυάζω, = ἐνδοιάζω· Ἀμφιβάλλω, διστάζω· ἀφ' οὗ

Ἐνδυασμός, ὁ, = ἐνδοιασμός. Ἀμφιβολία, δισταγμός.

Ἐνδυκές, Ἐπίῤ. Ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

Ἐνδυκέως, Ἐπίῤ. Ἐπιμελῶς, προθύμως, μὲ ὄρεξιν καὶ ἀγάπην, ἐγκαρδίως, ἐκ ψυχῆς, παρ' Ὁμ. πολλάκις, ἐξαιρ. ἐν Ὀδυ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων φιλικῆς ὑποδοχῆς, δεξιώσεως, χαιρετισμοῦ, φιλικῆς ἀγάπης σημαντικῶν· ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, πέμπειν, Ὀδυ. Ξ, 337. ἀποπέμπειν, Κ, 65. ὁμαρτεῖν, Ἰλιά. Ω, 438. λούειν καὶ χρίειν, Ὀδυ. Κ, 450. »παρέχειν βρῶσίν τε πόσιν τε« Ο, 491. τίειν, Ο, 443. δέχεσθαι, Ἰλιά. Ψ, 90. Πινδ. Πυθ. 5, 114. »φείδεσθαι, κομεῖν, τρέφειν, κομίζειν, φιλεῖν« ἔτι δὲ καί, »ἐνδυκέως ἐσθίουσι« Νὰ τρώγῃ τις μὲ πολλήν, μεγάλην ὄρεξιν, Ὀδυ.

Ξ, 109. Οἱ μεταγενεστ. ποιητ. χρῶνται καὶ τῷ, ἐνδυκὲς κατὰ σημτ. τοῦ, συνεχὲς, Πάντοτε, κατὰ συνέχειαν, ἀκατάπαυστα, ὅλο ἕνα. Τὸ ἐπιθ. ἐνδυκής οὐχ εὕρηταί που. (πιθανῶς παρὰ τὸ, δύω, δέδυκα, ὀξέως, σπουδαίως, ἀτενῶς.)

Ἔνδυμα, ατος, τὸ (ἐνδύω). Φόρεμα.

Ἐνδυμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἔνδυμα, Πλοὺτ.

Ἐνδυμενία, ίας, ἡ, ἰδὲ ἐνδομενία· «τὴν ἐνδυμενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν.»

***Ἐνδύναμος**, ὁ, ἡ (δύναμις). Δυναμωμένος, ἀνδρειωμένος, δυνατός· παρὰ τὸ

Ἐνδυναμόω, ῶ. Κάμνω δυνατόν, δυναμωμένον τινὰ ἢ τίποτε, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐνδυναστεύω, Μλ. -εύσω (δυναστεύω). Ἐξουσιάζω μέσα, εἶμαι ἐξουσιαστὴς εἴς τι. — 2) κατορθόνω τίποτε εἴς τι διὰ τῆς δυνάμεως, ἐξουσίας καὶ ὑπολήψεώς μου, Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. ά. 41. «ἐνδυναστεύει ὁ Ἐπαμινώνδας ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους.»

Ἐνδύνω, = ἐνδύω· ὅπερ ἰδὲ, Ἰλδ. (ῡ).

Ἔνδυσις, εως, ἡ (ἐνδύω). Ἔμβασμα, χώσιμον, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ, χώνηταί τις ἢ τίποτε μέσα που, τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τίς που κλεφτικὰ, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ καταλάβῃ τις· εἴσοδος. — 2) Φορεσιά, ἐνδυμασία, Ἀθήν. ΙΒ'. «τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν σκευῶν.»

Ἐνδυστυχέω, Μλ. -ήσω (δυστυχέω). Δυστυχῶ, εἶμαι δυστυχὴς μέσα που, ἢ μὲ τίποτε, τὸ ὁποῖον κάμνω, μεταχειρίζομαι, Πλούτ. Φάβ. «ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει.»

Ἐνδυτήρ, τῆρος, ὁ, πέπλος. Φορεμένος, ἢ διὰ φόρεμα πέπλος, Σοφοκλ. Τραχ.

***Ἐνδυτήριος**, ία, ιον (ἐνδύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι διὰ νὰ τὸ ἐνδύηται, φορῇ τις.

Ἔνδυτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐνδύεται, φορεῖται, ἐπιρρίπτει τις ἐπάνω εἰς τὸ σῶμά του· ὅθεν τὸ ἔνδυτον ἢ ἐνδυτόν, Φορεμένον, φόρεμα, φορεσιά· «ἔνδυτον σαρκὸς» Τὸ δέρμα τοῦ σώματος, Εὐρπ. Βαχ. 135. (ὁ Elmsl, ἐν Εὐρπ. Βαχ. 138. προκρίνει τὸ ὀξυτονούμενον, ἐνδυτόν, ὡς συνηθέστερον.)

Ἐνδύω, καὶ ἐνδύνω (δύω, ἀνωμ.) μεταβ. Ἐνδύνω, φορῶ «ἐνδ. χιτῶνα», Ἰλδ. Ε, 736. Μέσ. ἐνδύομαι, ντύνομαι, φοροῦμαι, ἐπὶ ἱματίων καὶ ὅπλων, Τραπ. «ἐνδύεσθαι κοιτῶνα.» Τὸ νὰ περικλείεται, μπερδεύηταί τις εἰς τίποτε, Ξνφ. Κ. πδ. 1, 6, 40. — 2) ἀμετβ. καὶ μέσ. Ἐμβαίνω, χώνομαι, μπαίνομαι μέσα που, ἢ εἴς τι· μετὰ αἰτιατ. «οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι» Δὲν θέλει ἔλθῃς, δὲν θέλεις καταβῇς πλέον εἰς ἀγῶνα μὲ τὸ κοντάρι, Ἰλδ. Ψ, 622. ὅπου ὁ Wolf ὅμως ἐσδύσεαι ἔγραψε. β') Τραπ. Προσκολλῶμαι εἰς τίποτε, ἀφιερόνομαι ὅλως εἰς αὐτὸ, παίρνω τι ἐπάνω μου, ἐπιφορτίζομαι τίποτε· εἰς τὴν ἐπιμέλειαν ἐνδύνειν Ἐμβαίνω εἰς κάμμιαν φροντίδα, παίρνω ἐπάνω μου τὸ νὰ φροντίσω διὰ τίποτε. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δτκ. «ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων» Τὸ νὰ εἰσχωρῇ τι, κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν, Ξνφ. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἰδὲ τὸν ἁπλοῦν τύπον τῆς λέξ.)

Ἐνεάζω. (ἐνεός). Βουβαίνομαι, ἐξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν.

Ἐνεαρίζω, = ἐαρίζω ἐν. Περνῶ τὴν ἄνοιξιν εἰς κανένα τόπον Πλούτ. Ἐρωτ.

Ἐνεγγυάω· Ψευδοῦς ὑποθέσεως καὶ διὰ τοῦ, ἐγγυάω ἑρμηνευομένη λέξις. Lobek ἐν Φρυν. σλ. 155.

Ἔνεγγυς, Ἐπίρρ. = ἐγγύς.

Ἐνέγκαι καὶ ἐνεγκεῖν, ἀπρμφ. ἀόρ. ά· καὶ ἤνεγκα, ἤνεγκον ἀόρ. β', τοῦ, φέρω· Ἰων. ἐνεῖκαι. Ὀμ.

Ἐνέδρα, ἡ. (ἕδρα). Τὸ νὰ κάθηται, κεῖτηταί τις μέσα, ἐπάνω, ἢ κοντὰ εἴς τι, Ἱπποκρ. «ἐνέδρα νεφρῶν.» 2) Ἐπιβουλή, δόλος, παραμόνευμα, τὸ κοιντ. καρτέρι. Θουκυδ. «ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι.»

Ἐνεδράζω, Μλ. -άσω (ἑδράζω). Καθίζω, βάλλω, στήνω τι μέσα που, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἔρχομαι νὰ καθήσω ἢ νὰ πλαγιάσω, κοιτάζω ἐπάνω εἰς τίποτε·

***Ἐνεδρεία**, ἡ (ἐνεδρεύω). Ἐπιβουλή, παραμόνευμα.

Ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ. Ἐπιβουλευτής, παραμονευτής· ἀφ' οὗ

Ἐνεδρευτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐνέδραν, ἐπιβουλήν, ἀπάτην.

Ἐνεδρεύω, Μ. εύσω (ἐνέδρα) μετὰ Αἰτιατκ. Κάθομαι κρυμμένος καὶ παραμονεύω· ἐπιμελοῦμαι, κατατρίβομαι νὰ πιάσω τι μὲ δόλον· ἐπιβουλεύω, πασχίζω νὰ ἀπατήσω τινά. Ἡρωδιαν. Γ'. 2) Βάλλω τινὰ εἰς τὴν ἐνέδραν διὰ νὰ παραμονεύῃ. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε'. 3.

Ἔνεδρον, τὸ, = ἐνέδρα. Πράξ. Ἀποστ. 23.

Ἔνεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα)· Ὅστις κάθηται κατοικεῖ που· ἐγκάτοικος. Σοφοκλ. Φιλοκτ. «νῦν δέ μοι λαγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίεις.»

Ἐνέζομαι, Μλ. ἐνεδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνωμ.) Κάθημαι μέσα που, παραμονεύω· μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου· πηγαίνω μέσα που διὰ νὰ καθήσω. Αἰσχλ. Προ. 139. (τὸ ἐνεργ. ἕζω, ἄχρηστον· ἀφ' οὗ οἱ μεταβτ. χρόνοι ἐνεῖσα, ἐνεισάμην Ἀόρ. ἐνείσομαι Μλ. Ἔβαλα, ἔστησα, θέλει βάλω, στήσω τι μέσα).

***Ἐνέηκε**, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆκε, γ'. ἑνκ. πρτκ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἐνίημι· Ὀμ.

***Ἐνέην**, γ'. ἑνκ. πρτκ. Παρτ. τοῦ ἔνειμι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆν, Ὀδσ.

Ἐνεθίζω, Μλ. -ίσω (ἐθίζω)· Συνεθίζω τινὰ εἴς τι· ὅθεν Μέσ. παρ' Ἡρωδιαν. «χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοις», Συνειθισμένοι εἰς τὸ ψύχος.

Ἐνειδοφορέω, Μλ. -ήσω (εἶδος, φέρω·) «πέτρον ἐνειδοφορῶν», Κάμνω, κατασκευάζω τὸ σχῆμα, τὴν μορφὴν τινος εἰς μάρμαρον· ἐπὶ ἀγαλματοποιῶν, Μελγ. 12. καὶ, τὸ ἐνειδοφόρον, Graefe σλ. 46. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 22. «ἁβρὸν ἔρωτα ἀψύχου μορφῆς κωφὸν ἔτευξε τύπον, πέτρον ἐνειδοφόρον.»

***Ἐνεῖκαι**, Ἀπρμ. ἀόρ. α'. Ἰων. ἤνεικα ἀντὶ ἤνεγκα, παρὰ τὸ, φέρω, Ὀμ. ὅστις καὶ, ἐνείκας, ἐνεῖκε, ἐνείκαν, ἀντὶ ἠνείκας κλ. χρῆται.

Ἐνεικονίζω, Μ. ίσω (εἰκονίζω)· Εἰκονίζω, ζωγραφίζω, εἰκόνα τινὰ εἴς τι· Μτ. Βλέπω τὴν εἰκόνα μου εἴς τι, ὅ ἐστι ἐνοπτρίζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, ὑαλίζομαι· «τοὺς ἑαυτοῦ λόγους τοῖς ἑτέρων ἐνεικονίζεσθαι», Τὸ νὰ εἰκονίζῃ τις τοὺς λόγους του εἰς τοὺς λόγους ἄλλων, ἤτοι νὰ τοὺς θεωρῇ, βλέπῃ, σκοπῇ ὡς εἰς καθρέπτην, Πλτχ. περὶ τοῦ ἀκ.

Ἐνειλέω, Μλ. -ήσω (εἰλέω, εἴλω)· Περιτυλίγω τι εἰς τίποτε, περιπλέκω· ἀφ' οὗ

Ἐνείλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι περιτυλιγμένον, κουλλουριασμένον· κύλινδρος, τὸ κοιντ. κουλλοῦρι, πρᾶγμά τι κατὰ μάκρος κουλλουριασμένον, τὸ ἰταλ. ρόλλα. Ἰώσηπ. «τῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα.»

Ἐνειλινδέω, ῶ, = ἐναλινδέω. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Δ'. 9. 10.

Ἐνειλίσσω, Μ. ξω. Ἰων. ἀντὶ ἐνελίσσω.

Ἐνείλλω, = ἐνειλέω. Θεόδ. 2, 76.

Ἔνειμεν, ἀντὶ ἔνεσμεν, Ἐπκ. α', πλθ. πρσκ. ἐνεστ. τοῦ, ἔνειμι, Ἰλδ. Ε, 477. Ἄλλως δὲ ἔνειμι, ὁμαλ. ἀόρ. α'. τοῦ νέμω.

Ἔνειμι, Μλ. ἐνέσομαι (εἰμί)· Εἶμαι, εὑρίσκομαι μέσα εἴς τι, ἢ παρών· ἐξαιρ. εἶμαι εἰς τὸ σπίτι, Ὀμ., ὅστις συντάσσει αὐτὸ ἐνίοτε μετὰ δοτκ. «ἦ μὲν οἶκοι ἔνεστι γόος» Ἰλδ. Ω, 240. «μάρτυρος ἐστῷ ἔνεστιν» Ὀδσ. Η, 45. — «ἔνεστι κῶν μύρμηξι χολή» Ἀριστοφ. 2) ἀπρσπ. ἔνεστι, Εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατὸν ἐνδεχόμενον, ἠμπορεῖ τις νὰ — μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Σοφκλ. Ἀντ. 213. Valck. ἐν Ἱππ. 1326. Λουκιαν. «ἔνεστί σοι πρᾶξαι»· πρβλ. ἔξεστι, ἐγγίγνεται. — 3) Μτχ. ἀπόλτ. ἐνόν, Ἐν ᾧ ἦτον, ἢ εἶναι συγχωρημένον, δυνατὸν, ἐπειδὴ ἐδύνατο, ἢ δύναται νὰ — Ἡρόδ. Η'. «ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν.» «ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ, κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον»· Ὅσον τὸ δυνατὸν, τὸ κατὰ δύναμιν, ὅσον δύναται, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γένῃ.

Ἐνείργνυμι, ἐνειργνύω, καὶ ἐνείργω (εἴργω)· Ἐμποδίζω, κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω τι μέσα εἴς τι, Φάλαρ. «ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ.»

Ἐνείρω (εἴρω, ἀνωμ.). Ἀραδειάζω, συμπλέκω τι μὲ ἄλλο τι· συναρμόζω, βάλλω τι μέσα εἰς ἄλλο τι· Θηλυκὰ «ἐνεῖρον ἀλύσει»· βάλλω, ἀπορρίπτω τινὰ 'ς τὸν ἄλυσον, Ἠλιόδ. Θ. σελ. 408.

Ἕνεκα, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἕνεκεν, ποιητ. καὶ Ἀττ. εἵνεκα, σπανιώτ. εἵνεκεν· Πρόθ. μετὰ γενκ. Διά, γιά, Ὀμ., ὅστις συντάσσει αὐτὸ ὁτὲ μὲν προηγούμενον, ὁτὲ δὲ ἐπιφερόμενον ἔχον τὸ πτωτικόν· ὡσαύτως καὶ οἱ Ἀττ. σημαίνει δὲ, κυρίως τὸ, ὅτι κάμνει τίς τι διὰ χάριν, δι' ἀγάπην πρός τινα. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ, τὴν αἰτίαν, τὴν ἀφορμὴν καὶ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον γίνεταί τι, Ἰλδ. Ξ, 89. Ὀδσ. Λ, 521., Τὴν ἱκανοποίησιν, ἀντικατάστασιν ζημίας τινός, Ἰλδ. Α, 214. «τοῦ εἵνεκα» Διὰ τοῦτο, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, Ὀμ., παρβλ. οὕνεκα, ἀπὸ τοῦ, οὗ καὶ ἕνεκα τίνος, «λέγου ἕνεκα» τὸ σημτ. Μόνον γιὰ νὰ λέγωμεν, νὰ εἴπωμεν τίποτε· ὡσαύτως καὶ «κακοῦ βοῆς ἕνεκα» ἰδὲ Ἀπό, Γ. 6. καὶ «τίνος χάριν ἕνεκα» ἰδὲ Χάρις σημτ. 4. α'. — 2) Ὡς πρὸς — ὅσον εἰς, π. χ. «ἕνεκά ἐμοῦ» Ὡς πρὸς ἐμένα, ὅτον κρέμεται ἀπὸ ἐμένα, ἢ ἀναφέρεται εἰς ἐμένα, «τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν» Ὅσον ἀπὸ μέρος τοῦ φύλακος, ὅσον ἀναφέρεται εἰς τὸν, φύλ., Ἡρόδ. 1, 42. «τοῦ ἐκεῖ ἕνεκέν γε χρημάτων» Ἂν εἶναι μόνον δι' ἄσπρα Ἡρόδ. 3, 122. πρβλ. Valck ἐν Ἡρόδ. 6, 63 «πείρας ἕνεκα» Ὡς πρὸς τὴν δοκιμὴν μόνον ἂν εἶναι μόνον διὰ δοκιμήν, καὶ λ. τ. τ. πολλάκις παρὰ Πλάτ. ἰδὲ Heind. ἐν Χαρμδ. σλ. 158. Ε. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 421. — 3) Διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον· «τέχνης ἕνεκα» Μὲ τὸ μέσον, μὲ τὴν δύναμιν τῆς τέχνης. Aemil. ἐν Νικ. 2. — 4) ὡς σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ, οὕνεκα, Ἐπειδή, Βίων. 1, 7. Ὀμ. χρῆται, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου, τῷ, ἕνεκα, ἕνεκεν, εἵνεκα. Ὁ δὲ Καλλμ. νομίζεται ὅτι εἶπε καὶ, εἵνεκε. Ἰδὲ τὴν λξ. ταύτην. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον προηγουμένῳ αὐτοῦ τῷ πτωτικῷ. Πολλάκις δὲ χωρίζεται τὸ ἕνεκα ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου του διὰ πλειόνων λέξεων παρεμβολῆς μεταξὺ αὐτῶν· π. χ. Ἀριστφ. Ἐκκ. 105. 106. «τούτου γέ τοι, νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, ἕνεκα.»

Ἐνεκπλύνω, = ἐκπλύνω ἐν. Ξεπλύνω τι εἴς τι. Πολυδ. Γ'. 76.

***Ἐνεκτέος**, α, ον. Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ, φέρω. Πρέπει νὰ φερθῇ, κουβαλνηθῇ, νὰ φέρηται, κουβαλῆται.

***Ἐνέκυρσε**, Ἀόρ. α'. τοῦ ἐγκύρω, Ἰλδ.

(**Ἐνέκω**). Ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις εἰς τὸ, φέρω ἀνήκουσα, εἰς τὸ ὁποῖον σχηματίζονται ἐξ αὐτῆς οἱ ἑξῆς χρόνοι, Ἀόρ. α'. ἤνεγκα, Ἰων. ἤνεικα. Ἀόρ. β'. ἤνεγκον. Πρκμ. ἤνοχα, Ἀττ. ἐνήνοχα· Παθτ. Πρκμ. ἐνήνεγμαι, Ἰων. ἐνήνειγμαι· παθ. Ἀόρ. ἠνέχθην, Ἰων. ἠνείχθην.

Ἐνελαύνω, Μλ. ἐνελάσω, Ἀττ. ἐνελῶ (ἐλαύνω, ἀνωμ.). Διώκω τι μέσα που· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετβ. Ἐμβαίνω μέσα που ἔφιππος, ἐφ' ἅρματος, ἤτοι καβαλλάρης, μὲ τὸ ἁμάξι, ἐμ-

βαίνω που μὲ στράτευμα· ὑπακ. ὁρμῶ, ἵππον ἐνελ. κ. τ. τ. — 2) Ἐμπήγω, χώνω τι μέσα εἴς τι «χαλκὸν πλευραῖσι», Πνδ. Νμ. 10, 131. Τρπκ. «ἐνελ. καρδίᾳ κότον» τὸ ἡμέτ. Κάμνω τινὰ νὰ σκάζῃ ἀπὸ τὸν θυμόν, τουκβ. συνηθ. ἀπὸ τὸ γινάτι του, Πνδ. Πθ. 8, 11.

Ἐνελίσσω (ἑλίσσω). Τυλίγω τι μέσα εἴς τι, περιτυλίγω. Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 129.

Ἔνεμα, τό (ἐνίημι). Πᾶν ὅ,τι ποτὲ ῥευστόν, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν, ἔρριψέ τις μέσα εἴς τι, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἐρράντισέ τις μέσα εἴς τι, ἐξαιρ. μὲ τὸ κλυστῆρι εἰς τὰ ἔντερά τινος. Γαλην. ἀφ' οὗ

Ἐνεματίζω. Βάλλω τινὰ κλυστῆρι. Ἀέτ.

Ἐνεμέω, Μλ. -έσω (ἐμέω). Ξερνῶ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἐνεμ. τινί, καί, εἴς τι.

Ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἄκλιτ. ἀριθμτ. Ἐνενῆντα, Ἰλδ. Β, 602. (ὁ τύπος ἐννενήκοντα, ἀμφιβ. Bekker ἐν Θκδ. 1, 48.) ἀφ' οὗ

Ἐνενηκονταετής, ὁ, ἡ. συνρ. ἐνενηκοντούτης, ου, ὁ· καὶ θηλυκ. ἐνενηκοντοῦτις, ιδος, ἡ (ἔτος). Ἐνενῆντα χρόνων, ἐνενηντάρης.

* Ἐνενηκοστός, ή, όν. Ἕνας, μία, ἕνα ἀπὸ τούς, τάς, τὰ ἐνενῆντα· (ὁ τύπος ἐννενηκοστός, ἀμφβ.)

Ἐνένιπτε. Ἐπκ. γ'. ἑνκ. προσ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐνίπτω κατὰ διπλασμ., Ὁμ., Κατὰ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. ſg. δέ, ψευδ. ἀντ. ἀντὶ ἐνένιπε.

* Ἐνένιπε, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. προσ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐνίπτω, κατὰ διπλασμ. Ἰλδ. Ψ, 473. πάνυ ἀμφβ.

* Ἐνένωτο, ἐνενώκασι, Ἰων. συνρτ. ἀντὶ ἐνενόητο, ἐνενοήκασι, παρὰ τό, ἐννοέω.

Ἐνεξεμέω, Μλ. -έσω (ἐξεμέω). Ξερνῶ μέσα εἴς τι. Πολυδ. Γ', 76.

Ἐνεξουσιάζω, Μ. άσω (ἐξουσιάζω). Μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου, ἢ φέρνομαι μὲ αὐθάδειαν εἰς, πρός, μὲ τίποτε, Διονύσ. Ἁλ. ἐν Θουκυδ.

Ἐνεορτάζω, Μ. άσω = ἑορτάζω ἐν. Ἑορτάζω, κρατῶ ἑορτὴν εἰς, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐνεός, ά, όν· καί, ἐννεός. Βουβός, ἄφωνος, ἄλαλος, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. μοῦτος, ἐξαιρ. διὰ φόβον, ἢ ἔκπληξιν. Ἀριστοτ. Αἰσ. Α'. «ἐννεοὶ καὶ κωφοί». 2) Ἀνόητος, μωρός· ὥσπερ μωρὸν παιδί· ὡς τό, νήπιος, πολλάκις παρὰ Πλάτωνι, ἰδὲ Ruhnken ἐν Τιμ. σλ. 102. Κωφός, τοῦτ' ἔστι βουβὸς καὶ κωφὸς ἅμα, Ξνφ. Ἀνβ. 4, 5, 33. Ἀρστλ. Ατ. α'. «ἐνεοὶ καὶ κωφοί». Ἡσχ. «ἐνεός, ὃς οὔτε ἀκούει, οὔτε λαλεῖ» (πιθν. ταὐτὸν τῷ ἄνεως, παρὰ τό, ἄω, αὔω, καὶ μόνον κατὰ τὴν προφορὰν τούτου διαφέρον.)

Ἐνεοστασία, ἡ (ἐνεός, στῆναι). Τὸ νὰ στέκηται κοῦ τις βουβὸς διὰ φόβον, ἔκπληξιν· Ἀπλ. Ῥδ. πρβλ. ἀνεοστασία.

Ἐνεότης, ητος, ἡ (ἐνεόω). Τὸ νὰ εἶναί τις βουβός, νὰ βουβαίνηται, ἐξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν. πρβλ. ἀμφασία.

* Ἐνεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐνεός, φρήν). Μωρόμυαλος, ἀμβλύνους τὸ κοιντ. χοντροκέφαλος, ἰδὲ Gaisf. Stob. floril. T. I, σλ. 317, Schaef. appar Demosth. 3. σλ. 448.

* Ἐνεόω (ἐνεός). Βουβαίνομαι, ἐξαιρ. διὰ φόβον ἢ ἔκπληξιν, ὡς τό, ἐνεάζω.

Ἐνεπηρεάζω, Μ. άσω = ἐπηρεάζω ἐν.

Ἐνεπιδείκνυμι, = ἐπιδείκνυμι ἐν, Δείχνω τι μέσα που, ἢ εἴς τι, ἀφίνω νὰ βλέπουν τι.

Ἐνεπιδημέω, = ἐπιδημέω ἐν, Εὑρίσκομαι, διατρίβω εἴς τινα τόπον ὡς ξένος· «οἱ Ῥώμην κατοικοῦντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ πόλει». Ἀθήν. Ὁδοιπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ὁδοιπορίαν εἰς δρόμον· παρὰ τὸ

Ἐνεπίδημος, ὁ, ἡ (ἐπίδημος). Ὅστις εὑρίσκεται ὡς ξένος εἴς τινα τόπον, ἢ εὑρίσκεται εἰς δρόμον.

Ἐνεπικύπτω, Μ. ψω. = ἐπικύπτω ἐν, Σκύφτω νὰ ἰδῶ τι εἴς τι· προσέχω ἐκεῖ.

Ἐνεπιορκέω, Μλ. -ήσω (ἐπιορκέω). Ὀμνύω, κάμνω ψευδῆ ὅρκον εἰς τὸν θεόν. μετὰ δοτ. ἐνεπ. τῇ Ἀθηνᾷ, Αἰσχίν.

Ἐνεπίσκημμα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἀσφαλίζῃ τις διὰ τοῦ κριτηρίου ὅσα ἔχει νὰ λάβῃ ἀπό τινα, ὅστις δὲν τῷ πληρόνῃ, βουλόνωντας τὰ πράγματά του· τὸ ἰταλ. σεκβέστρον. 2) Ἐγκάλεσμα εἰς τὸ κριτήριον διὰ ἐνέχυρον, τὸ ὁποῖον ἔδωκέ τις εἴς τινα καὶ ἐκεῖνος θέλει νὰ τὸν ἀδικήσῃ, παρὰ τὸ

Ἐνεπισκήπτομαι, μέσ. (ἐπισκήπτομαι). Ζητῶ νὰ ἀσφαλίσω διὰ κριτηρίου, ὅσα ἔχω νὰ λάβω ἀπό τινα, ὅστις δὲν μοὶ πληρόνει, βάλλωντας χέρι εἰς τὴν περιουσίαν, εἰς τὰ πράγματά του, τὰ ὁποῖα ἐσημειώθησαν· τὸ ἰταλ. σεκβεστράρω. Ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριόν τινα διά τι ἐνέχυρον, τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκα καὶ θέλει νὰ μὲ ἀδικήσῃ, καὶ ζητῶ νὰ πάρω τὰ πράγματά του, τὸ ἰταλ. κομφισκάριο. τι τινί. Δημοσθν. Τιμόθ. σελ. 1198. 5, 15. «σεσημειῶσθαι τῶν Ἀντιμάχου ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον τοῦτο τὸ ἀργύριον».

Ἐνέπω, καὶ ποιητ. ἐκτετ. ἐννέπω (εἰπεῖν). Λέγω, διηγοῦμαι, εἰδοποιῶ, δηλοποιῶ, δίδω εἴδησιν, φανερόνω «μῦθον ἡμετέρα πάντα» Ἰλδ. Θ, 412. Ὀδσ. Ρ, 549. «ἄνδρα μοι ἔννεπε» Διηγήσου μοι διὰ τὸν ἄνδρα, Ὀδσ. Α, 1. «Ὡσαύτως καὶ μνηστῆρσι θάνατον» Ω, 413. — β'.) Ὁμιλῶ πρός τινα «μύθοισι σκολιοῖς» Ὁμιλῶ τινα μὲ βαρεῖς, κακοὺς λόγους, Ἡσδ. Ἔρ. 192. πρβλ. Σφκλ. Αἰ. 764. — γ'.) Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ὁμιλῶ, λέγω, ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλδ. Β, 761. Ὀδσ. Ψ, 301, ὅλως ὡς τό, εἰπεῖν, ἀφ' οὗ ἐτυμολογεῖ τὴν λξ. ὁ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. ſg. οὐ διὰ συνθτ. μετὰ τῆς Ἐν, ἀλλ' ἁπλῶς δι' ἐκτατ. τοῦ πρωτοτ. ΕΠΩ. Ἡ σημτ. λοιδορῶ οὐκ ἔστιν ἰδία τῷ, ἐνέπω· ὅθεν πρέπει νὰ διορίζηται ἑκάστοτε ἀκριβέστερον προσλήψει λέξεώς τινος, ὡς παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 192, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1033. Ἐν χρήσει ἦν μόνον ὁ Ἐνεστ. ἀφ' οὗ ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ Προστακτ. τῷ Εὐκτ. ἐγκλ. καὶ τῇ Μτχ. ὁ Πνδ. δὲ καὶ τῇ Ὁριστ. Εἰς ἀναπλήρωσιν χρησιμεύει ὁ Ἀόρ. β'. ἐνισπεῖν, Μλ. ἐνισπήσω καὶ ἐνίψω· ἰδὲ ἐνίσπω. Ὁμ. χρῆται ἀμφτ. τοῖς τύποις, ἐνέπω καὶ ἐννέπω, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· οἱ δ' Ἀττ. ποιητ. χρῶνται μόνον τῷ, ἐννέπω.

Ἐνεργάζομαι, Μ. άσομαι. μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Κάμνω ἢ δουλεύω τι μέσα, κερδαίνω δουλεύωντάς τι ἢ τὴν τέχνην μου μέσα που, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πορνῶν, Valk ἐν Ἡρδτ. 1, 93. πρβλ. ἐργάσιμος, ἐργαστήριον. — 2) βάλλω τι μέσα που. μετὰ Δοτκ.

Ἐνέργεια, ἡ (ἐνεργής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· τὸ νὰ ἐνεργῇ τι νὰ δείχνῃ τὴν δύναμίν του εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Ἀριστοτ. «ἡ εὐδαιμονία, ἐνέργειά τις ἐστί.»

Ἐνεργέω, ῶ. Μ. ήσω (ἐνεργός), ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Βάλλω τι εἰς πρᾶξιν, εἰς ἔργον ἐξαιρ. ἐπὶ ψυχκ. ἐνεργείας. Ἀριστοτ. «πᾶν γὰρ οὕτω δυνατόν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ». καὶ Πολυβ. «φόβον ἐνεργήσασθαι». — 2) Κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ βινεῖν, ἄνευ πτωτικοῦ, Θεοκρ. 4, 61. Wagn. ἐν Ἀλκφ. 3, 55. ἐκ' ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· ἀφ' οὗ

Ἐνέργημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐνεργήθη, ἐπράχθη, ἐγένετο· πρᾶξις, ἔργον.

Ἐνεργής, ό, ἡ = ἐνεργός. Πᾶν ὅ,τι ἐβάλθη εἰς ἔργον, ἐπράχθη, ἐγένετο — 2) Ὅ,τι ἐνεργεῖ, εἶναι ἐνεργητικόν, δυνατόν, δραστικόν.

Ἐνεργητικός, κή, κόν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει δύναμιν νὰ ἐνεργῇ — ἐνεργητικὰ ῥήματα, Τὰ ἐνέργειαν σημαίνοντα, οἷον, «γράφω» Γραμμ· Ἐπρρ. ἐνεργητικῶς.

* Ἐνεργμός, ὁ (ἐνείργω). Τὸ πιάσιμον, ἄγγιγμα τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας ὅταν παίζῃ, λαλῇ τις τὴν κιθάραν.

Ἐνεργοβατέω, Μλ. -ήσω (βατέω). Ἔρχομαι περιπατῶν σοβαρά, βαρυπατῶντας, καμαρωτά. Προχωρῶ, ἢ μεταβαίνω εἴς τι μὲ ἐμβρίθειαν ἢ ἀποτέλεσμα. εἴς τι. Λουκιαν. Φιλοπατ. 3. «ἀνδρείαν φύσιν εἰς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν».

Ἐνεργολαβέω, (ἐργολαβέω). Ἔχω κέρδος ἢ ὄφελος μέ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐνεργός, ἡ ὁ (ἔργον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς ἐνέργειαν, ἐνεργεῖ· ὅστις πράττει, ἐργάζεται, ἢ κάμνει, δουλεύει τι μὲ πραγματικὴν ἐνέργειαν, μὲ δραστικότητα, Ἡρδτ. 8, 26. «ἐνεργ. ἡμέραι» Ἡ καθημερινή· «γῆ ἐνεργός, χώρα ἐνεργός» παρὰ Ξνφ. Κ. π. 5, 4, 12. 8. 6, 8. Ἑλλ. 4, 4. 1. ἑρμηνεύεται συνηθ. παθητ. Δουλευμένος τόπος, ψευδῶς ὅμως· σημαίνει γὰρ χώραν εἰς τὸ νὰ καρποφορῇ δραστικήν, εὔκαρπον, καρποφόρον, ἀντιθ· τῷ, ἀργός. Ξνφ. Κ. π. 3. 2. 9. Οἰκν· 4, 8. ὅθεν ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι προσοδικόν, εὔκαρπον, πολύκαρπον, ὠφέλιμον, κερδαλέον. Valck. ἐν Ἡρδτ. 8. 26. Ξνφ. Ἱερ. 11, 4. Ἐπρρ. ἐνεργῶς.

Ἐνερείδω, Μ. είσω (ἐρείδω). Σπρώχνω, ζουλίγω, χώνω, στηρίζω, βάλλω, ἀκουμβῶ τι μέσα «μοχλὸν ὀφθαλμῷ» Τὸ παλλούκι εἰς τὰ μμάτια τοῦ Κύκλωπος, Ὀδυ. Ι. 328. Τρπκ. «νοῦν τινί» Στηρίζω, προσκολλῶ τὸν νοῦν μου εἴς τι — 2) ἀμτβ. καὶ μέσ. Ἀκουμβῶ, κεῖτομαι, πλαγιάζω ἐπάνω εἴς τι· ἀφ' οὗ.

Ἐνέρεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σπρώχνῃ, χώνῃ, ζουλίγῃ, βάλλῃ, ἀκουμβᾷ τίς τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι.

Ἐνερεύγω, Μλ. -εύξομαι (ἐρεύγω). Ξερνῶ μέσα εἴς τι· Ὄχι ἐμπτύω ὡς ψευδῶς ἐξηγεῖ καὶ τοῦτο ὁ Κούμας. Ἀρττφ.

Ἐνερευθής, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι κόκκινος, κοκκινούτζικος.

Ἔνερθε, καὶ πρὸ φωνήεντ. ἔνερθεν. ἔτι δὲ καί, νέρθε καί, νέρθεν (ἔνεροι). Ἀπό, ὑποκάτω, ἀπὸ κάτω ἐπάνω. Ἰλδ. Ν. 75. Τ, 57. Ὀδσ. Ν, 163. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ κινήσεως σημτ. Ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν «οἱ ἔνερθε θεοί» Οἱ θεοὶ τοῦ Ἅδου, Ἰλδ. Ξ, 274 — 2) μετὰ γενκ· Ὑποκάτω ἀπό, ἢ εἰς τίποτε «ἔνερθ' Ἀΐδεω» Ὑποκ. ἀπὸ τὸν Ἅδ. Ἰλδ. Θ, 16. Ἔτι δὲ καὶ τῇ γενκ. ἐπιφερόμενον «Ἰλδ. Δ, 234, 252. παρβλ. Ἡρδτ. 2, 13, 4, 65.

* Ἔνερξις, εως, ἡ = ἔνειρξις, ἐνεργμός.

Ἔνεροι, ων, οἱ. Οἱ ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τόσον οἱ νεκροί, ὡς καὶ οἱ ὑπόγειοι, καταχθόνιοι Θεοὶ «ἐνέροισιν ἀνάσσων· ἄναξ ἐνέρων» Ἰλδ. Ο, 188., Τ, 61. Ὕμ. Δμτ. 358. Ἡσδ. Θγν. 850. (Τὸ πρωτ. ἐστὶν Ἐν, ἀφ' οὗ τὸ ἀχρστ. ἐνέρ, μέσα, κάτω· καὶ ἀπὸ τούτου, ἔνερθε, ἐνέρτερος, ἐνέρτατος, κατὰ συγκπ. νέρθε, νέρτερος, κατ' ἀναλογίαν τοῦ, ὕπερθε, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος· παρβλ. ἐνδότερος.

Ἐνερόχρως, ωτος ὁ, ἡ (ἔνεροι, χρώς). Ὅστις ἔχει χρῶμα νεκροῦ, φαίνεται ὡς νεκρός.

Ἔνερσις, ἡ. (ἐνείρω). Τὸ νὰ συνάπτῃ, ἐφαρμόζῃ, χώνῃ, βάλλῃ τίς τι εἰς τίποτε ἀνάμεσα· ἐφάρμοσις, Θεοφ.

Ἐνέρτερος, έρα, ερον· Συγκρτ. τοῦ, ἔνεροι Κατώτερος, χαμηλότερος. Ἰλδ. Ε, 898.

Ἐνέρυθρος, ὁ, ἡ (ἐρυθρός) = ἐνερευθής, Κοκκινιάρης κοκκινιάρικος, κοκκινοπίτσικος.

Ἐνέρχομαι, Μλ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι, πηγαίνω μέσα, ἐμβαίνω. Πίνδ. Πθ. Δ. 375.

Ἔνεσαν, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνῆσαν, γ'. πλθ. προσ. Παρατατικοῦ τοῦ, ἔνειμι, Ὁμ.

Ἐνεσία, ἡ (ἐνίημι). Συμβουλή, νουθεσία, φωτισμὸς τοῦ νοός. ἰδὲ ἐννεσία, ἔνεσις.

Ἔνεσις, σεως, ἡ (ἐνίημι). Τὸ νὰ ἀφίνῃ, βάλλῃ τίς τι μέσα, ῥαντίζῃ, δροσίζῃ μέσα εἴς τι.
Ἐνεστι, ἰδὲ ἔνειμι, σημ. 2.
Ἐνεστιάω, Μλ. -άσω (ἑστιάω). Δίδω τράπεζαν, κάμνω φιλεὰν, φιλεύω μέσα που.
Ἐνέστιος, ὁ ἡ (ἑστία). Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν πυροστίαν, δηλ. εἰς τοὺς καθημένους ὁλόγυρα εἰς τὴν παραστιὰν, τοῦτ' ἔστι ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ σπίτι· οἰκιακὸς, σπιτιακός.
Ἐνέται, ῶν, οἱ. Ἔθνος τι ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλ. Β. 852.
Ἐνετή, ἡ (ἐνίημι). Περόνη, καρφίτζα, καρφοβέλονον, κομποβέλονον, Ἰλ. Ξ, 180. «χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο». κυρίως θηλυκ. τοῦ ἐνετός.
Ἐνετήρ, ῆρος, ὁ. (ἐνίημι), Κλυστήριον, τὸ κοιν. γλυστήρι. παράβλ. ἔνεμα, Ἀλέξανδρ. Τραλλ. 2) Μηχανή τις, τὴν ὁποίαν οἱ πολιορκούμενοι ῥίπτοντες εἰς τὰς τῶν ἐχθρῶν μηχανὰς, ἐμπόδιζον αὐτάς. Μαθημ. Παλ. 91.
Ἐνετός, ή, όν. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐνίημι Βαλμένος, ἀφιμένος, ἐμπηγμένος, χωμένος μέσα· ὑποβλημένος, παραθεμένος, προτεθεμένος Ἀππιαν.
Ἐνευδαιμονέω, ῶ· Μλ. -ήσω (εὐδαιμονέω), Εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχὴς μὲ, ἢ εἰς τίποτε. Θουκυδ. Β'.
Ἐνευδιάω, Μλ. -άσω (εὐδιάω). Εἶμαι ἢ κρέμομαι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα «πτερύγεσσιν ἐνευδιά» Ἡσυχάζει μὲ ἀνοικτὰ πλατάρια εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 935.
Ἐνευδοκιμέω, Μλ. -ήσω (εὐδοκιμέω). Ἐπαινοῦμαι εἰς, ἢ διὰ τίποτε. Δημοσθ. στεφ. «οὕτω τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἐπέκειτο» Εἶμαι εἰς τὴν εὔνοιάν τινος, μὲ ἀγαπᾷ, μὲ τιμᾷ τις μετὰ δοτ. τοῦ προσ.
Ἐνεύδω, Μλ. -δήσω, (εὕδω, ἀνωμλ). Κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι εἰς, ἢ ἐπάνω εἴς τι. μετὰ δοτ. Ὀδσ. Γ, 350. Υ, 95· Ἐν γένει, κατοικῶ, κοιμῶμαι μέσα που.
Ἐνευημερέω, Μλ. -ήσω (εὐημερέω). Εἶμαι εὐτυχὴς, μοὶ πηγαίνει καλὰ μὲ, ἢ εἰς τίποτε. Πλούτ. συμ. Δ'.
Ἐνευκαιρέω = εὐκαιρέω ἐν. Καταγίνομαι εἰς, ἢ μέ τι, Φιλ. Γ. σελ. 268. Ρ.
Ἐνευλογέω, Μλ.-ήσω = εὐλογέω ἐν.
Ἐνεύναιος, ὁ, ἡ. (εὐνή). Πᾶν ὅ,τι πρᾶγμα εἰς τὴν κλίνην ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κεῖται, καὶ κοιμᾶταί τις· ὅθεν τὸ ἐνεύναιον Ἡ στρωμνή, τὰ στρώματα τοῦ κρεββατίου. «ἐνεύναιον τινος» Ὅ,τι χρησιμεύει εἴς τινα διὰ νὰ κοιμᾶται ἐπάνω εἰς αὐτό. Ὀδσ. Σ, 21. «χήτει ἐνευναίων» Δι' ἔλλειψιν στρωμάτων τοῦ κρεββατίου, Ὀδσ. Π, 35. τὸ ὁποῖον ἄλλοι κατ' ἄρσεν. γένος ἐκλαμβάνοντες ἐξηγοῦσι, δι' ἔλλειψιν τῶν εἰς, ἢ ἐπ' αὐτὰ κοιμωμένων. ἐν γένει = ἐνεύνιος, ἔνευνος.
* **Ἐνεύνακτος**, ον, οἱ = ἐπεύνακτοι.
* **Ἐνευνάομαι**, παθ. Μλ, -ήσομαι. (εὐνάω). Ἔχω τὸ κρεββάτι μου μέσα, ἢ κοιμῶμαι μέσα που.
* **Ἐνευνακταί**, ῶν. οἱ = ἐπευνακταί, ἐπεύνακτοι.
Ἐνεύνιος, ὁ, ἡ. καὶ ἔνευνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Ὅστις εἶναι, κεῖται εἰς τὸ κρεββάτι, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ κρβ.
* **Ἐνευπαθέω** = εὐπαθέω ἐν.
Ἐνευστομέω, Μλ. -ήσω = εὐστομέω ἐν. Κάμνω νὰ ἀκούηται ἡ γλυκεῖα φωνή μου. «ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν» Φιλόστρ. Εἰκ. Γ. 6. ἐπὶ τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα γλυκοκελαδοῦσι μέσα εἰς τὰ δάση.
Ἐνευσχημονέω, = εὐσχημονέω ἐν.
Ἐνευσχολέω, (εὐσχολέω). Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν μου εἰς τίποτε, περνῶ τὸν καιρὸν τῆς ἀργίας μου μέ τι. σκέπτομαι περί τινος. μετὰ δοτ. «ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς» Λουκιαν. Ε. σελ. 297.
Ἐνευτυχέω, = εὐτυχέω ἐν. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς, ἢ μὲ τίποτε. Ἀρστδ.
Ἐνευφραίνομαι ὡς παθ. = εὐφραίνομαι ἐν. Εὐφραίνομαι εἰς, ἢ μὲ τίποτε.
Ἐνεύχομαι, Μλ. -ξομαι, μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι). Προσεύχομαι εἰς, ἢ διὰ τίποτε, κάμνω κανὲν τάξιμον εἰς τὸν Θεὸν διὰ τίποτε. Συνέσ.
Ἐνευωχέομαι, Παθ. μετὰ μέσ. Μλ. = εὐωχέομαι ἐν. Συνέσ. Εὐωχοῦμαι, τρώγω καὶ πίνω, φιλεύομαι μέσα, ἢ ὁμοῦ.
* **Ἐνεφάλλομαι**, Μλ. ἐναλοῦμαι (ἅλλομαι, ἀνωμλ.), Πηδῶ μέσα.
* **Ἐνεχθήσομαι**, παθ. Μλ. τοῦ, φέρω, ἰδὲ ἐνήνοχα.
* **Ἐνέχθητε**, ἐνεχθείην, ἐνεχθῶ, ἐνεχθῆναι, Προστακτ, Εὐκτ. Υποτ. Ἀπαρμ. α, Ἀόρ. παθ. τοῦ ἠνέχθην, ἀπὸ τοῦ, φέρω.
Ἐνεχυράζω, Μ. άσω (ἐνέχυρον). Παίρνω ἀπό τινα ἐνέχυρον, τὸ τουρκ. ἐμανέτι δι' ἀσφάλειάν μου· τίτινος. Ὅθεν «ἡ φύσις ἑκατέρα ἐνεχυράζει, τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν» Λαμβάνει ὡς ἐνέχυρον, τοῦτ' ἔστι ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν της, ἢ προσηλωμένα εἰς αὐτὴν τοῦ ἑνὸς μὲν τὰ ὄμματα, τοῦ ἄλλου δὲ τὰ ὦτα Ἀξίοχ. — 2) Δίδω τὸ ἐλεύθερον, συγχωρῶ εἴς τινα νὰ δώσῃ ἐνέχυρον. — 3) Δίδω, βάλλω ἐνέχυρον, τὸ τουρκ. ἐμανετιάζω — 4) Μεταφ. Ὑποχρεόνομαι εἴς τινα — 5) Μέσ. «ἐνεχυράζομαί τινι» Παίρνω ἐνέχυρον ἀπό τινα «ἐνέχ. τόκου» Παίρνω ἐνέχ. διὰ τὸ διάφορον ἄπρακτον. Ἀρστφ. Νφ. 35. Παθ. «ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα» Μοῦ παίρνει τις τὴν περιουσίαν ὡς ἐνέχυρον, τὸ ἰταλ. κάμνει ἐξεκουτσιόνην εἰς τὰ πράγματά μου· τοῦτ' ἔστι μοῦ τὰ βουλόνει διὰ μέσου τοῦ κριτηρίου διὰ νὰ ξετιμηθοῦν ἔπειτα καὶ πωληθοῦν εἰς λογαριασμὸν τῶν, ὅσα τοῖς εἶμαι χρεώστης· ἀφ' οὗ
Ἐνεχυρασία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ, ἢ λαμβάνῃ τις ἐνέχυρον.
Ἐνεχύρασμα, τό, Ἐνέχυρον (ῡ).
Ἐνεχυρασμός, ὁ. = ἐνεχυρασία.
Ἐνεχυραστέος, η, ον. Πᾶν ὅ,τι ἐδόθη, ἐπάρθη, ἢ μπορεῖ νὰ δίδηται, παίρνηται ὡς ἐνέχυρον.
Ἐνεχυριάζω, ἐνεχυρίασις, εως, ἡ | ἐνεχυριασμός, ὁ, Ὀλιγώτερον εἰς χρῆσιν τύποι ἀντὶ τοῦ, ἐνεχυράζω, ἐνεχυρασία, ἐνεχύρασις, καὶ ἐνεχυρασμός.
Ἐνεχύρειον, τὸ ἀντὶ ἐνέχυρον. Σωκρατ. Ἐπισ. Θ'.
Ἐνέχυρον, τό· (ἐχυρός). Πᾶν ὅ,τι δίδει, ἢ λαμβάνει τις δι' ἀσφάλειαν, τὸ τουρκ. ἐμανέτ καὶ ῥεέμ. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καπάρι «ἐνέχυρον τίθεσθαί τινι» Τὸ νὰ βάλλῃ, δίδῃ τίς τι ὡς ἐνέχ. τουρκ. νὰ τὸ ἐμανετιάζῃ. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ πληθ. ἀριθμ· ἰδὲ Σχλ. ἐν Ἀρστφ. Πλούτ. 451.
Ἐνέχω, Μλ. -ενέξω ἢ ἐνσχήσω (ἔχω, ἀνωμλ). Ἔχω ἢ κρατῶ τι μέσα εἴς τι. «ἐνέχειν χόλον, ἢ ἔγκοτόν τινι» Ἡρόδοτ. Α'. 118. Μνησικακῶ, εἶμαι θυμωμένος κατά τινος, τὸ τουρκοβ. τὸν ἔχω ἰνάτι, ἢ καράζι — 2) παθ. ἐνέχομαι. Εὑρίσκομαι, εἶμαι μέσα εἴς τι, εἶμαι ἔνοχος, καταχρατοῦμαι, κυριεύομαι ἀπό τι, εἶμαι ὑποκείμενος εἴς τι. «ἐνέχομαι τοῖς παθήμασι», «ἐνέχεσθαι τοῖς ὀνείδεσι τῶν προγόνων» Τὸ νὰ ἐκπλήττηται, ταράττηταί τις διὰ τοὺς ὀνειδισμοὺς τῶν προγ. ἢ νὰ ἀφίνηται νὰ τὸν ὀνειδίζουν. «ἐνέχομαι τῇ νοθείᾳ» Εἶμαι ἔνοχος νοθείας, ὅ ἐστιν, εἶμαι νόθος «ἐνέχ. φόνῳ, ἀγείᾳ» Εἶμαι ἔνοχος, φόνου, κατάρας· «ἐνέχομαι τῷ νόμῳ» Εἶμαι ἔνοχος, ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν παιδείαν, τὴν ὁποίαν διορίζουν οἱ νόμοι. ἐν ταύτῃ δὲ καὶ ἐν πάσαις ταῖς ταύτῃ παραπλησίαις συντάξεσι, ἔχει προτασσομένην ἡ λέξις ἀντὶ τῆς δοτ. ἁπλῶς καὶ τὴν Ἐν πρόθ. Valck. ἐν Ἡρδτ. 6, 56. «ἐνέχομαι ἔν τινι» Στένομαι, παύω κάμνων τίποτε. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 197. D — 3) μεταβ. Ἐκτείνομαι, φθάνω, ἁπλόνομαι μέσα, ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα που, «ἐνέχειν εἴς τινα». Πιάνομαι, εἰσχωρῶ, ἐμπήγομαι μέσα εἴς τι «ἐνέχειν τυφῶ ἐνεχθεῖσῃ τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει» Συνσ. παρὰ Στοβ. Κηπ. Γ'. 7. «ὅπως αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βρόχων ἐνέχωσι.»
Ἐνέψημα. τὸ (ἐνέψω). Πᾶν ὅ,τι ποτε ψημένον, μαγειρευμένον μέσα εἰς χύτραν, τὸ κοιν. τσουκάλι.
* **Ἐνεψίημα**, ατος, τὸ (ἐψιάομαι). Παιγνίδι, πρᾶγμα διὰ νὰ παίζῃ περνᾷ τις τὸν καιρόν του μὲ αὐτὸ (τὸ Ἰωτα μακρ. Νικ).
Ἐνέψω. Μλ. -ήσω (ἕψω. ἀνμλ.). Βράζω, μαγειρεύω τι εἰς τίποτε.
* **Ἐνέωσα**, ἀόρ. α'. τοῦ ἐνοσθέω. Ἀπλ. Ῥδ.
Ἐνζέομαι, Μ. έσομαι (ζέω). Κάμνω καὶ βράζει τι, χοχλάζει μέσα εἴς τι. Ἀρτ. πάνυ ἀμφβ.
Ἐνζεύγνυμι, Μλ. -ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ). Δένω τι σφικτὰ, καλά. τὸ κοιν. ἀμπαζώνω· Σφκλ. Οἰδ. Τ. 718 — 2) Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν. Ποιητ. ἐνιζεύγνυμι.
* **Ἐνζωγραφέω**, Μλ. -ήσω (ζωγραφέω). Ζωγραφίζω τίποτε μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι. Πλατ. Φλβ. σελ. 40, Α. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Bekker ἐκ χειρογράφων.
Ἔνη. ἡ. Ἀττ. ἕνη, ἐσημ. κατὰ Bekker καὶ ἄλλους, ἕνη (κυρίως θηλκ. τοῦ ἕνος, διὰ τοῦ, ἡμέρα ἀναπληρωτέου). Ἡ τρίτη ἡμέρα τοῦ μηνός, Ἡσδ. Ἔρ. 768. ὅθεν, αὔριον καὶ ἕνη, Αὔριον καὶ μεθαύριον. «ἕνῃ, ἔνηφι ἢ ἐνήφιν» ψλμ. ἐπιρρηματικῶς. Μεθαύριον «εἰς ἔνην» Εἰς τὴν μεθαύριον, οὕτω καὶ Ἐπι. «ἐς ἐνηφιν» Ἡσδ. Ἔρ. 408. Δωρκ. «ἐς ἕνας» Θεοκρ. 18, 14. «ἐς ἕνηφιν» παρὰ Δἰ. Κτ. 47, 48. Οἱ τύποι ἄνης, ἐνῆς, ὑπ' ἄνην, ὕπανας, καὶ Δωρ. ἕνα, ἐς ἕναν, ἔναρ, νῆς, εἰσὶ μόνον ἐκ τῶν] Γραμματ. γνωστοί. Τὰ δὲ, ἔννη καὶ ἔννη γραφόμ. εὑρηνται μόνον ἐν τῷ διαληφθέντι ἔννηφιν· — 2) «ἕνη καὶ νέα» ὑπονοουμ. «ἡμέρα» ἐλέγετο ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Μηνὸς, ἡ τριακοστὴ καὶ τελευταία ἡμερ. τοῦ Ἀθην. μηνὸς, μὲ τὴν ὁποῖον τελειόνει ὁ μὴν τῆς παλαιᾶς σελήνης, ἤτοι ὁ χρόνος αὐτῆς, καὶ ἄρχεται ὁ νέος, Πλούταρχ. εἰς Σόλωνα. «συνιδὼν δὲ ὁ Σόλων τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως, οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην, ἕνην καὶ νέαν, καλεῖσθαι· τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνὶ, τὸ δὲ λοιπὸν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος· «τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο·» τὴν δ' ἐφεξῆς ἡμέραν, Νουμηνίαν ἐκάλεσε.» παράβλ. ἑταιρ. Untersuchung von Buttm. ἐν Δωτ. Μλ. σελ. 131..
Ἔνη, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 410. «ἤδη πεπρέσβευκάς συ πολλοὺς ἢ ἔνη» Κατὰ τὴν συνηθ. ἑρμην. ἀντὶ τοῦ, Μίαν φοράν. παρὰ τὸ, Ἕν. Ὁ Brunk γράφει ἀντ' αὐτοῦ «νὲν ἡ οὐχ.» Μίαν φορὰν ἢ κατεχομένην φοράν, Ὁδὲ Σχλς. ἕνη, παρὰ τὸ, ἔνοςι Πέρυσι, πρὸ καιροῦ, ἕνα καιρόν. Ὁ Hem. ὅμως, Sig. σελ. 840 ἐθέλει. τὸ ἕνῃ, Μεταύριον, ἢ μεθαύριον.
Ἐνηβάω, Μλ. -ήσω. (ἡβάω). Περνῶ τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν εἰς, ἢ μέ τι. Τρια. Αὐξάνω, προκόπτω, εἶμαι χαρούμενος, φαιδρὸς, ἄξυπνος εἰς, ἢ μέ τι Valk ἐν Ἱππ. 1095. ἀφ' οὗ.
Ἐνηβητήριον, τό. Τόπος, ἢ μέρος, ὅπου

δύναταί τις νὰ χαρῇ, νὰ εὕρῃ εὐφροσύνην. τὸ Γερμαν. λεύστχαους. Valk ἐν Ἡρόδ. 2, 133.

Ἔνηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις εἶναι μεταξὺ τοῦ δωδεκάτου καὶ δεκάτου πέμπτου χρόνου τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἀρχίζει νὰ ἱδρώνῃ τὸ μουστάκι του· παλληκάρι, παλλίκαρος, παλληκαρᾶς. παρβλ. ἔφηβος.

Ἐνήδομαι, ὡς παθτ., ἀχρήστου τοῦ ἐνεργ. ὄντος (ἥδομαι) χαίρω, εὐφραίνομαι, εἶμαι χαρούμενος, καλοκαρδος μέ, ἢ διά τίποτε· μετὰ δοτ.

Ἐνήδονος, ὁ, ἡ (ἡδονή). Ὅστις μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς του, εἶναι γεμάτος χαρὰν, χαρούμενος. — 2). Ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι κάμνει. γεννᾷ, προξενεῖ χαρὰν, εὐχαρίστησιν, εἶναι χαροποιόν, τερπνόν. ἡδονικόν.

Ἐνηδύνω, Μ. υνῶ (ἡδύνω). Χαροποιῶ τινα μέ τίποτε, τῷ προξενῶ ἡδονὴν, χαρὰν, τὸ ἰταλ. ντιβερτέρω, τουρκβ. ἐγλεντίζω.

Ἐνηδυπαθέω, = ἡδυπαθέω ἐν. Χρυσ.

Ἐνηείη, ἡ (ἐνηής). Εὔνοια, προσηνεια, φιλοφροσύνη, φρόνημα ἢ φέρσιμον φιλικόν, ἐλαρότης. Ἰλδ. Ρ, 670.

Ἐνηής, ὁ, ἡ. Προσηνής, πρᾶος, ἐπιεικής, ἀγαθός. Ἰλ. Ρ, 204. Ψ. 252. καὶ 648, . . . «χαίρει δέ μοι ἦτορ ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος» καὶ ἀλλαχοῦ. Παρ' Ομ. ἀεὶ ἐπίθετον ἀξιαγαπήτων φίλων. Ὁ Ἡσδ. Θγν. 651. γράφει καὶ, «ηπιλότης ἐνηήςι» πρβλ. προσηνής· αὐτό· τό, ἀπηνής (οὐ παρὰ τὸ, ἐύς, ἔπος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐνηνής, τῷ ἀπηνής, καὶ προσηνής ἀνήκοντος).

Ἐνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἀκούει ἢ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ, Φρύνιχ. παρὰ Πολυδ.

Ἐνήλατον, τὸ (ἐνελαύνω), ἐνήλατα, τά, ὑπονοουμ. ξύλα, λέγονται τὰ ὀρθῶς ἱστάμενα τέσσαρα ξύλα κρεβατίου, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὸ κρεβάτι, καὶ διὰ τῶν ὁποίων πλέκονται σχοινία ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, δι' ὧν σχηματίζεται ὁ τόπος τοῦ κρεβατίου, ὅπου στρώνονται τὰ στρώματα καὶ γίνεται τὸ κρεβάτι ἐπιτήδειον διὰ ἀνάπαυσιν ὕπνου, κ. τ. τ. Πολυδ. Γ. 34. Ἀρτεμίδ. Α'. 76. «ἐλεφαντόποδες κλιντῆρες, καὶ τὰ ἐνήλατα ὀστράκοις πολυτελέσι καὶ ποικίλαις χελώναις ἐνδεδυμένοια». τουρκβ. καπλατισμένα μὲ σεντέφι, καὶ μπαγάν. Φιλ. Ε, σελ. 136. Ρ. 2). Τὰ δύω ὀρθὰ, μακρυὰ ξύλα τῆς κλίμακος, ἢ σκάλας, ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖνται ἐποστηριζόμεναι πλαγίως αἱ βαθμίδες, ἤτοι τὰ σκαλοπατήματα· Εὐριπ. Φοίν, 1190. «κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα,» 3) «πάξόνων ἐνήλατα,» ὁ αὐτ. Ἱππολυτ· Οἱ πασσαλίσκοι, ἢ τὰ ξύλινα καρφία, τὰ ὁποῖα ἐμπήγονται εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἄξονος διὰ νὰ μὴν εὐγαίνῃ ὁ τροχός. 4) εἶδος πλακοῦντος, ἢ ζυμαρικοῦ, Δημοσθ.

Ἐνήλικος, καὶ ἐνῆλιξ, κος. ὁ, ἡ (ἧλιξ). Ὅστις εἶναι εἰς νόμιμον ἡλικίαν· ὡς τό, ἔνηβος.

Ἐνηλλαγμένως, Ἐπίρρ. Παρεμ. τῆς παθητ Μετχ. τοῦ, ἐναλλάσσω. Ἀλλαγμένα, ἀλλαχτά, μὲ ἀλλαγμένον τρόπον.

Ἐνηλύσιος, ὁ. ἡ (ἠλύσιον σημτ. 2) Κτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀστραπὴν, κεραυνόβλητος, ἀστραποκαμμένος. «τὸ ἐνηλύσιον» Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἔπεσεν ἢ ἐκτύπησε κεραυνὸς, ἀστραποπελέκι, τὸν ὁποῖον διὰ θυσίας ἡγίαζον, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πατήσῃ πλέον εἰς αὐτόν.

Ἐνήλωσις, σεως, ἡ (ἡλόω). Κάρφωμα, τὸ νὰ καρφώσῃ ἢ νὰ ἐκαρφωσέ τις τίποτε. Ἀθην. Ε. σελ. 205. καὶ Vitruv. 4. 6. — 2) εἰς τὰς θύρας κτυπημένα καρφία μὲ κεφάλια μεγάλα, διὰ στολισμόν.

Ἔνημαι, (ἧμαι, ἀνμλ.). Κάθημαι μέσα. Ὀδσ. Δ. 272. τινί καὶ, ἔν τινι.

Ἐνημερεύω, Μ. εύσω (ἡμερεύω). μετὰ δοτ. Περνῶ τὴν ἡμέραν μέ, ἢ εἴς τίποτε. Διόδ. Σικελ.

*Ἐνημένος, ένη, ένον. Μτχ. παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐνάπτω.

*Ἐνήνοθε, εὕρηται μόνον ἐν τοῖς συνθέτ. ἐπενήνοθε, κατενήνοθε, παρενήνοθε· τὰ ὁποῖα σημαίνουσι κοινῶς Τὸ νὰ εἶναι, κεῖται, προσκολλᾶταί τις ἐπάνω εἴς τι· Κατὰ τὸν τύπον φαίνεται ὡς β'. Πρκμ. μετὰ Ἀττ. διπλασμ. φέρει ὅμως ἐνεστ. σημτ. ὡσαύτως καὶ Πρτκ. Ὁ Βτμν. Λξ. 1. 266. fg. ἀποδοκιμάζει πάσας τὰς συνθσ. καὶ δέχεται τὸ ἄχρηστον θέμα ἐνέθω, ἄνθω, συγγν. τῷ ἔθω ὡς πρωτότ. τῆς λξ. Κατὰ Voss δὲ ἐν Ομ. Ὕμ. Δμτ. παρὰ τὸ, ἀνθέω, Παράβλ. τό, παρὰ τό, ἀνθέω ὡσαύτως, παρηγμν. ἀνήνοθε.

Ἐνήνοχα, ἐνήνεγμαι, Πρκ. ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ φέρω. ἀπὸ τοῦ θέματ. ἔγκω, ἐνέκω. Βτμν. Λξ. 1. σλ. 289. Μλ. παθ. ἐνεχθήσομαι.

*Ἐνήρατο, γ. Ἐνκ. προσπ. μεσ Ἀορ. α'. τοῦ, ἐναίρω, Ομ.

Ἐνηρεμέω, = ἠρεμέω ἐν.

Ἐνήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Πλεῖον προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ κωπία· ἰδὲ τριήρης. Πλούτ.

Ἐνήριθμος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἐναρίθμιος, — 2) Φίλος, συνήθης πιστός, πιστευμένος. Ἡσχ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρθμιος. Καλλιμ, λείψ. 127.

Ἔνησα, Ἀόρ. α'. τοῦ, νέω, Γνέθω. Βτρχμ.

Ἐνησυχάζω, Μλ. – άσω = ἡσυχάζω ἐν, Χίων Ἐπιστ. 16.

*Ἐνήσω, εις. ει Μλ. τοῦ ἐνίημι.

Ἔνηφι, ἰδὲ ἔνη.

Ἐνηχέω, ῶ Μλ. – ήσω (ἠχέω). Ἠχῶ, ἠχολογῶ, φωνάζω, κράζω. Τρπκ. διδάσκω, Ἐκκλτ. ὡς τό, κατηχέω. Χρυσόστ. ἀφ' οὗ.

Ἐνήχημα, ατος, τό, Ὁ ἦχος ὅστις ἀκούεται εἴς τι ἠχοῦν σῶμα. παρ' Ἰαμβλ. Πυθ. α'. 15. ἄλλως, περιήχημα.

Ἔνηχος, ὁ, ἡ (ἦχος). Πᾶν σῶμα τὸ ὁποῖον ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἦχον, ἠχεῖ, ἔνηχα ὄργανα.

Ἔνθα, Ἐπίρρ, (ἐν). ἐπὶ τόπου· Ἐδῶ, ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ομ. Ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀναφορκ. ἀντὶ τοῦ, ὅθι, ὅπου, Ἰλδ. Α, 610. Ι, 194. Ὡσαύτως καὶ ἔνθα τε, Ἰλδ. Β, 594. Ε. 305. καὶ ἔνθα περ, Ν, 523. καὶ ἀλλχ., ποιητ. μόνον· — β'.) σπανιώτ. κατὰ σημτ. κινήσεως, Πρὸς ἐκεῖ, πρὸς ἐδῶ, Ἰλδ. Ν, 23. Ξ, 340. Ὀδσ. Γ. 295. Ζ, 47. Μ, 5. Εἰς πάσας τὰς σημσ. ταύτας ἔχει ὁ Ποιητὴς καὶ τὸ διπλοῦν «ἔνθα καὶ ἔνθα» Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἐκεῖ καὶ ὀπίσω, Ὀδσ. Β, 213. καί, «ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα». Ὀδσ. Κ, 574. «ἔνθα μὲν — ἔνθα δὲ —». Ἐδῶ, ἐκεῖ. 2) ἐπὶ χρόνου· Τότε, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὕστερον· πολλάκις παρ' Ομ. ὅστις χρῆται καὶ τῇ συντάξει «ἔνθα δ' ἔπειτα» Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, Ὀδσ. Η, 196. Κ, 516. «ἔνθα δὴ» Ἐπειδὴ, διὰ τοῦτο, ὅθεν· πολλάκις ἡ χρονικὴ σημασία ἐστὶ σχεδὸν δυςδιάγνωστος· π. χ. ἐν Ὀδσ. Α, 11. «ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον». ἰδὲ καὶ Β, 82.

Ἐνθάδε, Ἐπίρρ. (ἔνθα). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον· ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ομ. ὅστις ὅμως χρῆται αὐτῷ ὅλως καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔνθα, Ἐδῶ, ἐκεῖ· καὶ χρονικῶς, Τότε, ἐκεῖνον τὸν καιρόν· ἔστι δὲ ἡ χρῆσις αὕτη καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Λογογρ. κοινή, οἷον Θυδ. καὶ Δμσθ. «ὁ ἐνθάδε» Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται, ἐκεῖ, ἐδῶ, Herm. ἐν Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 43. ἐξαιρέτως, Ἐδῶ κάτω, ἐπὶ τὴν γῆν, εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, Πνδ. Ὀλ. 2. 104. Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 330. D. παρβλ. ἐκεῖ. Οἱ Ἀττ. χρῶνται καὶ τῷ ἐμφατικωτέρῳ τύπῳ, ἐνθαδί· (τὸ ἰῶτ. μκρ.) Τὸ ἐπιθ. ἐνθάσιος, ὁ, ἡ, ὅμως εὕρηται μόνον παρ' Ἡσχ.

*Ἐνθαδί, Ἐπίρρ. Ἀττ., τὸ ἐνθάδε κατ' ἐπίτασιν. (ι)

Ἐνθακέω, Μλ. -ήσω (θακέω). Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· διατρίβω εἰς, ἢ μέ τι. Σφκλ. ἀφ' οὗ

Ἐνθάκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάθηταί τις μέσα που, ἢ ἐπάνω εἴς τι «ἐνθάκησις ἡλίου». Κάθησμα τοῦ ἡλίου, ὅπου διατρίβει, δηλ. λάμπει, καὶ ἐξαιρ. πολὺν καιρὸν ὁ ἥλιος· κατ' ἄλλους, κάθισμα, Τὸ νὰ κάθηταί τις εἰς τὸν ἥλιον, νὰ ἡλιάζηται. Σοφοκλ. Φιλοκ. 18. (α)

Ἐνθαλασσεύω, Ἀττ. ἐνθαλαττεύω, Μ. εύσω. Εὑρίσκομαι, ζῶ, διατρίβω, πλέω εἰς τὴν θάλασσαν, Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Θ', 63. «νῆες ἐνθαλασσεύουσαι πρὸς ἐναντία πνεύματα». Φιλ. Β'. σελ. 430.

Ἐνθαλάσσιος, Ἀττ. –ττιος, ὁ, ἡ· καὶ

*Ἐνθάλασσος, Ἀττ. –ττος (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν θάλασσαν, ζῇ, διατρίβει ἐπὶ, ἢ εἰς τὴν θάλ.

Ἐνθάλπω, Μ. ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω τι εἴς τι. Παθτ. Φλέγομαι, κατακαίομαι ἀπὸ ἔρωτα· Valck ἐν Ἱππ. 468. «ἔρωτι ἐνθάλπεται».

Ἐνθανατόω, Μ. ώσω (θανατόω). Καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον. Διονύσ. Ἁλικ.

*Ἔνθαπερ, Ἐπίρρ. Ἐδῶ, ἐδῶ που· τό, ἔνθαπερ ἐπίτσ. ἀπὸ Ἡρόδ. πάνυ εὔχρηστον.

Ἐνθάπτω, Μ. ψω (θάπτω, ἀνμλ.) Θάπτω, παραχώνω τι εἴς τι. παθ. ἀόρ. ἐνετάφην.

Ἐνθαρρέω, καὶ ἐνθαρσέω, (θαρρέω). Θαρρῶ, ἔχω θάρρος, ἐμπιστοσύνην εἰς τίποτε. ἀφιερόνομαι ὅλος εἴς τι· μετὰ δοτ.

*Ἐνθάσιος, ὁ, ἡ· ἰδὲ ἐνθάδε.

Ἐνθαῦτα, καὶ ἐνθεῦτεν· Ἰωνκ. ἀντὶ, ἐνταῦθα, καὶ ἐντεῦθεν.

Ἐνθεάζω, (θεάζω). Ἐνθουσιάζω τινά. Μτ. ἐνθεάζομαι, Εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ἔχω ἐμπνευσιν, φωτισμὸν θεοῦ, εἶμαι ἐμπνευσμένος, φωτισμένος παρὰ θεοῦ, ἔχω τὸ προφητικὸν χάρισμα· ὡσαύτως καὶ ἐνργ. Ἡρόδ. 1, 63. παραβλ. ἐνθουσιάζω, ἀφ' οὗ

Ἐνθεαστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνθουσιασμὸν, εἰς θείαν ἐμπνευσιν· εἶναι ἐνθουσιαστικόν· Ἐπίρρ. ἐνθεαστικῶς· Ἐνθουσιαστικά, μὲ ἐνθουσιασμόν. Πλάτ. Νόμ. Γ'.

Ἔνθεινος. ἰδὲ. ἔνθινος.

Ἔνθεμα, τὸ (ἐντίθημι). Θεμένον, βαλμένον μέσα· ἐμπόλι, ἢ καταβολάδα. Θεόφραστ Αἰτ. Φ. Α'. ὅθεν

Ἐνθεματίζω, Θέτω, βάλλω μέσα· ἐμπολιάζω, Γεωπον. Ι. 23. καὶ 76. ἀφ' οὗ

Ἐνθεματισμός, ὁ. Ἀμπόλιασμα, φύλλιασμα.

Ἐνθέμιον, τό. κατὰ Πολυδ. Α'. 90. Ὁ τόπος πρὸς τὴν πρύμνην, ἢ τὸ ὀπίσω μέρος τοῦ καραβίου ἔσωθεν τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς πρύμνης, τὸ ἐντός.

Ἔνθεν, Ἐπίρ. (ἐν). τοπικῶς, Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον, ἀπ' αὐτοῦ, ἀπ' ἐκεῖ· πολλάκις παρ' Ομ. ἔτι δὲ καὶ εἰς δήλωσιν τῆς καταγωγῆς τοῦ γένους «ἔνθεν ἐμοὶ γένος, ὅθεν σοί» Τὸ ἰδικόν μου γένος εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ, ὅθεν εἶναι τὸ ἰδικόν σου, Ἰλδ. Δ, 58. ἀντιθ. τῷ, ἑτέρωθι, Ἀπὸ τὸ ἕνα, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, Ὀδσ. Μ, 235. πρβ. 59. «ἔνθεν καὶ ἔνθεν», Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ τὰ δύω μέρη· «ἔνθεν μὲν — ἔνθεν δὲ —» Ἀπὸ ἐκεῖ πρὸς ἐδῶ — ἀπὸ ἐκεῖ ἐδῶθε· ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος — ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. β') Ἀναφρκ. ἀντὶ τοῦ, ὅθεν· Ἀφ' οὗ, ἀφ' ἧς, ἀπὸ τόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν· «ποίνος, ἔνθεν ἔπινον» Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπινον. Ὀδσ. Δ, 220. «δέπας ἔνθεν ἔπινον» Ποτήριον ἀπό, ἢ μὲ τὸ ὁποῖον ἔπ. Ὀδσ. Τ, 62. ἀναλογεῖ δὲ πολλάκις τῷ Ἐπίρρ. ἔνθα· π. χ. «ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας» Ἐκάθησεν ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσυκώθη ὁ Ἑρμῆς·

Ὀδσ. Ε, 195. — 2) Σπανιώτ. χρονικῶς, Ἰλιάδ. Ν, 741. κτὸ ἔνθεν Εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα. — 3) Ὅθεν, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ.

Ἐνθεναρίζω, ἰδὲ θεναρίζω. Ἡσύχ.

*__Ἐνθένδε__ (ἔνθεν). Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔξω, καὶ πέρα, μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ, Ὀδσ. Λ, 69. Ἰλιάδ. Θ, 725. Ι, 365. — 2) τροπ. Ἐπὶ πάντων ὅσα ἕπονται, ἀκολουθοῦν, συμβαίνουν ἀπὸ τίποτε, Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 91.

Ἔνθεος, ὁ, ἡ· συνῃρ. ἔνθους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (θεός). Ἐμπνευσμένος, φωτισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, θεόληπτος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ὁ Θεός· μετὰ γεν. κἔνθεος τέχναισι Τὸν ὁποῖον ἐπροίκισεν ὁ Θεὸς μὲ τὴν μαντικήν, προφητικὴν τέχνην, Αἰσχλ. Εὐμ. 17. — 2) ἐνεργ. Ἐνθουσιάζων· Ἐπρρ. ἐνθέως.

Ἐνθερίζω, Μ. ίσω (θερίζω). Περνῶ τὸ καλοκαίρι εἴς τινα τόπον, ξεκαλοκαιριάζω κουθενά.

Ἐνθερμαίνω, Μ. ανῶ (θερμαίνω). Ζεσταίνω τίποτε. Παθτ. κἐνθερμαίνομαι πόθῳ Φλογίζομαι ἀπὸ ἐρωτικὸν πόθον, Σφκλ. Τρ. 369. παρβλ. ἐνθάλπω.

Ἔνθερμος, ὁ, ἡ. (θερμός). Ζεσταμένος, ζεστός. Πλουτ.

Ἔνθεσις, εως, ἡ (ἐντίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ, χώνῃ τίς τι μέσα που· ἐξαιρ. ὁ ψωμός, ὁ βλωμός, ἤτοι ἡ δαγκατιά, μουκουτιά, βοῦκα, βουκουτιά, βουκοῦνι, Πολυδ. ς'. κτῶν δὲ ἄρτων οἱ ψωμοὶ καλοῦνται ἐνθέσεις. Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. Γ'. σελ. 104. Ἐν γένει, φαγητόν, τροφή· Ἀριστοφ. Ἱππ. κεἶθε φαύλως ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν, ἀντὶ τοῦ, τροφὴν τὴν ἐν Πρυτανείῳ δοθεῖσάν σοι· ὅθεν

Ἐνθεσίδουλος, ὁ, ἡ· = ψωμόδουλος.

Ἔνθεσμος, ου, ὁ, ἡ (θεσμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον, κατὰ νόμον, κατὰ ἄδειαν καὶ συγχώρησιν τῶν νόμων, Ἐπρρ. ἐνθέσμως, Συνέσ. Ἐπ. 67.

Ἔνθετος, ὁ, ἡ (ἐντίθημι). Βαλμένον μέσα, φυτευμένον, καλὸν διὰ φύτευμα. Θεόγν.

*__Ἐνθετταλίζομαι__ (Θετταλός). Φορῶ Θετταλικὸν ἱμάτιον, ἰταλ. μαντέλλον, τουρκ. γιαπουντζίν, μεγάλον καὶ βαρὺ κΘετταλικὰ πτερά, Ἡλδρ. 2, σλ. 18.

Ἐνθεῦτεν, Ἐπρρ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐντεῦθεν. Ἡρόδ.

*__Ἐνθέωσις__, εως, ἡ. Θεία ἔμπνευσις, θεοῦ φώτισις. Ἰαμβλ.

Ἐνθήκη, ἡ (ἐντίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐβάλθη εἶναι βαλμένον μέσα εἴς τι. 2) Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα βάλλουν εἴς τι παιγνίδι οἱ παίζοντες αὐτὸ πρὶν ἀρχίσουν νὰ παίζουν, καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι διωρισμένα διὰ τὸν κερδήσοντα· ἔτι δὲ καὶ τὸ γέμισμα κανονίου, τουφεκίου κ. τ. τ. τὸ τουρκ. φυσέκι.

Ἐνθηλυπαθέω, Μλ. -ήσω (θῆλυς, πάθος). Εἶμαι παραδομένος εἰς γυναικήσια πάθη, κυριεύομαι ἀπὸ γυν. παθ. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. Δ. θ'. 10.

Ἔνθηρος, ὁ, ἡ (θήρ). Μὲ πολλὰ θηρία, γεμάτος ἀγρίμια, π. χ. ὕλη, δρυμός, Δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον ζῶσι, διατρίβουσιν, εὑρίσκονται ἄγρια ζῶα, Εὐρπ. κἔνθηρος πούς. Ποδάρι δαγκαμένον ἀπὸ κανὲν ἄγριον θηρίον, π. χ. ἀπὸ ὀφίδι, λύκον κ. τ. τ. ἢ τὸ ὁποῖον ἔχει κακὴν πληγήν, καὶ εὑρίσκεται χωρὶς βοήθειαν ἰατροῦ. Σφκλ. Φιλ. 698. ὡσαύτως καὶ κθρὶξ ἔνθηρος. Αἰσχλ. Μαλλιὰ ἀχτένιστα καὶ ἠμελημένα. Ἰδὲ. θηριόω, καὶ θηρίον.

*__Ἐνθησαυρίζω__ (θησαυρίζω). Συνάζω εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον· μαζόνω, συνάζω, βάλλω κατὰ μέρος, μαζόνω, βάνω γεννήματα εἰς τὸν σιτοβολῶνα, τὸ τούρκ. ἀμπάρι. Σφκλ.

Ἔνθινος, καὶ ἔνθειος, παρὰ τοῖς Κρησί, ἀντὶ τοῦ, Θεῖος. Chishull. Antiqu. p. 505. καὶ p. 133. 134. 135. ὅπου ἐσφαλμ. ἐνθῖνον, ἀντὶ ἐνθεῖνον κεῖται.

*__Ἔνθλασις__, σεως, ἡ. Τρύπα, βαθούλωμα, τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ θλίψιμον, ζούληγμα, παρὰ τὸ

Ἐνθλάω, Μλ. -άσω (θλάω). Θλίβω, ζουλίγω τι καὶ κάμνω βαθούλωμα, κοίλωμα, τρύπαν εἰς αὐτό. (ᾱ)

Ἐνθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Ζουλίγω, σφίγγω τι εἴς τι πρὸς τὰ μέσα. Νίκανδρ. Ἀλ. 354. κπημύουσι χαλινοῖς ἐνθλίβουσα, (ῑ) ἀφ' οὗ

Ἐνθλιπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι θλίβει, ζουλίγει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον διὰ νὰ ζουλίγῃ, σφίγγῃ. Ἐπρρ. ἐνθλιπτικῶς. Σξτ. Ἐμπ.

*__Ἔνθλιψις__, εως, ἡ. Ζούλιγμα, σφίξιμον μέ, ἢ εἴς τι.

Ἐνθνήσιμος, ὁ, ἡ. Θανατηφόρος· παιδὸς ὅσα κακόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀποθνήσκει τις· κἐνθν. αἵματα. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1304.

Ἐνθνήσκω, Μλ. ἐνθανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Ἀποθνήσκω ἀπὸ τίποτε πάθος, ἢ κακόν.

*__Ἐνθόλερος__, ὁ, ἡ (θολερός). Σκιλωμένος, τὸ τουρκ. μουρντάρευμένος.

*__Ἔνθορε__, Ἐπκ. γ'. πρσπ. ἐνκ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἐνθρώσκω, ἀντὶ ἐνέθορε. Ὅμ. ἀπρμφ. ἐνθορεῖν.

Ἐνθορέω, νεώτερος τύπος τοῦ, ἐνθρώσκω, καὶ ἐνθόρω· μετὰ δοτικ.

Ἐνθορίσκω, Βατεύω, ἐπὶ ζώων συνουσίας.

Ἔνθορος, ὁ, ἡ (ἐνθορεῖν). Βατευμένη, ἐγκαστρωμένη. Νίκανδρ. Θηρ. 99.

Ἔνθους, κατὰ συναιρ. ἀντὶ ἔνθεος.

Ἐνθουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι ἔνθεος, ἔνθους, ἐμπνευσμένος, φωτισμένος ἀπό τινα θεόν, εἶμαι ἐνθουσιασμένος· ἐν γένει, εἶμαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου, εἶμαι λυσσασμένος, ἀγριωμένος, τὸ συνηθέστ. εἶμαι δαιμονισμένος· ὡσαύτως καὶ ἐνθουσιάω.

Ἐνθουσίασις, εως, ἡ· καὶ, ἐνθουσιασμός, ὁ· λέγεται σφοδρά τις κίνησις τῆς ψυχῆς διά τινος θείας ἐπιφανείας, ἢ ἐμπνεύσεως, ἢ φωτισμοῦ θείου, διὰ τοῦ ὁποίου προφητεύει, καὶ προλέγει τις τὰ μέλλοντα ὡς ἐκ στόματος θεοῦ. Πλουτ. Ἐρωτ. κὁ τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθουσιασμὸς ὠνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικοῦ ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς. Ἐν γένει, σφοδρότατον ψυχῆς πάθος διά τινος, σφοδρὰ ἐπιθυμία. 3) Φανταστικὰ καὶ πεπλασμένα δόγματα θρησκείας τινός· τὸ Ἰταλ. φανατισμός.

Ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐνθουσιάζει, φέρει, βάλλει τινὰ εἰς ἐνθουσιασμόν.

Ἐνθουσιαστικός, ή, όν. Ἐνθουσιασμένος· Ἐνεργητ. Ἐνθουσιάζων, προξενῶν ἐνθουσιασμόν. Ἀριστοτ. κἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία. Ἐπρρ. ἐνθουσιαστικῶς.

*__Ἐνθουσιάω__, = ἐνθουσιάζω.

Ἐνθουσιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = ἐνθουσιαστικός· Ἐπρρ. ἐνθουσιωδῶς.

Ἐνθράσσω, Ἀττ. -ττω· Μλ. -ξω· (θράσσω) = ἐνταράσσω· Κεντῶ μέσα, ἢ προξενῶ ἀνητυχίαν ἐσωτερικήν. Ἱπποκρ. (τὸ α, φύσει μκρ.)

*__Ἐνθρέψασθαι__, Ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. α'. τοῦ, ἐντρέφω, Ὅμ.

Ἐνθρηνέω, = θρηνέω ἐν· Ἀριστείδ. Α'. σελ. 26. Λυποῦμαι, κλαίω διά τι.

*__Ἐνθρίακτος__, ὁ, ἡ (θριάζω). Ἐνθουσιασμένος, δαιμονισμένος· Σφκλ. (ῐ)

Ἐνθριόω, (θρῖον). Περιτυλίγω τι μέσα εἰς φύλλον συκῆς, συκόφυλλα· ἐν γένει, τυλίγω, περιτυλίγω, τὸ κοινότ. κουκουλόνω. κοὐκ ἐνθριοῦσθαι πράκεια. Ἀριστοφ. Λυσ. 662.

Ἐνθρονίζω, Μ. ίσω (θρονίζω). Θρονίζω, κάμνω ἢ, βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον.

Ἐνθρόνιος, ὁ, ἡ. = ἔνθρονος. Πολυδ. Γ. 52.

Ἐνθρονισμός, ὁ (ἐνθρονίζω). Τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα εἰς τὸν θρόνον, ἢ νὰ τὸν ὑψώσῃ εἰς τὸν θρ.

Ἐνθρονιστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ εἶναι ἀναγκαῖον, ὠφέλιμον εἰς ἐνθρονισμόν.

Ἔνθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Καθήμενος ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον, ἢ εἰς σκαμνί· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κάθισμα.

Ἐνθρυλλέω, καί, ἐνθρυλέω (θρυλλέω). Φλυαρῶ, ψιθυρίζω πρός τινα λέγων τάχα τι τίποτε εἰς τὸ ὠτίον, τὸ συνηθ. παίρνω λόγους ἀπὸ ἕνα καὶ τοὺς φέρνω εἰς ἄλλον, φανερόνω τι εἴς τινα μὲ μυστικὸν τρόπον· τινί τι· παρβλ. ἐντρυλλίζω.

*__Ἐνθρυλλίζω__, ἢ ἐνθρυλίζω = ἐνθρυλλέω.

Ἐνθρυμματίς, ίδος, ἡ. Ἄλλοι γράφουσιν κἐνθρυμματίδα = θρυμματίς.

Ἐνθρύπτης, ου, ὁ (ἐνθρύπτω). Ὅστις θρύβει, κάμνει θρύμματα, κόπτει τίποτε εἰς μικρὰ κομμάτια.

Ἔνθρυπτος, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον εἰς μικρὰ κομμάτια, λεπτυσμένον· κτὸ ἔνθρυπτον ᾗ, Εἶδος πλακοῦντος, πίτας ἢ ἄλλου τινὸς ζυμαρικοῦ κατεσκευασμένου ἀπὸ θρύμματα· ἴσως τό, παρ' ἡμῖν κοιν. καπάρα, ἀπὸ γάλα ἢ ἄλλο τι, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλοντες τρύμματα ψωμίου τρώγομεν αὐτὰ μὲ τὸ χουλιάρι. παρὰ τὸ

Ἐνθρύπτω, Μ. ψω (θρύβω, ἀνμλ.) Θρύβω, κόπτω τι εἰς κομματάκια, τρύμματα καὶ τὰ βάλλω εἰς ἄλλο τι· κἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην. Δανιὴλ Κεφ. τελευτ. Μέσ. Κόπτω τρύμματα καὶ τὰ βάλλω εἴς τι διὰ χρῆσίν μου.

Ἔνθρυσκον, τό. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ, 7. τὸ ὁποῖον καὶ ἔνθρυσκον γράφεται, Φυτόν τι, ἄγριον καρπὸν φέρον εἰς φαγητὸν χρήσιμον. ἀκριβέστ. ἄγνωστον, Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. Ζ'. σελ. 316. κἐνθρύσκοις καὶ βρακάνοις καὶ στραβήλοις ζῶν.

Ἐνθρώσκω, Μλ. ἐνθοροῦμαι, ἀόρ. ἐνέθορον, Ἐπκ. ἔνθορον (θρώσκω. ἀνμλ.) Πηδῶ μέσα εἴς τι κμέσσῳ πόντῳ, Ἰλιάδ. Φ, 233, Ω, 79. Πηδῶ ἀνάμεσα, ἐπάνω εἴς τι, φέρομαι ἐμβαίνω μὲ ὁρμήν που κἐνθ. ὁμίλῳ Ἰλιάδ. Ο, 623. κβουσίν, Ε, 161. Κατὰ τμῆσιν κλὰξ ἐν θορεν ἰσχίῳ Ἐπήδησε μὲ τὴν πτέρναν εἰς τὸ λαγγόνι του, Ἰλιάδ. Γ, 233.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι. Μλ. -ήσομαι, ἀόρ. ἐνεθυμήθην· Θυκ. 2, 60. 62. Ἀποθ. παθτ. μετὰ μέσ. Μέλ. (θυμέομαι). Στοχάζομαι, θεωρῶ, ἐξετάζω προσεκτικῶς, σκέπτομαι, συλλογίζομαι καλῶς διὰ τίποτε, καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ δοτ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅτι· σπανιώτ. μετὰ μετοχ. κοὐκ ἐνεθυμήθητε ἐπιχειρόμενοι. Δὲν ἐστοχάσθη, δὲν ἐνόησεν ὅτι τὸν κάμνουν νὰ φαντάζηται, Θυκ. 1, 120. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. Α. κοῦτε δὲ πάντες ᾔδεσαν, θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν· καὶ Θουκυδ. Β'. κκαὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. κἐνθυμεῖσθαι μῆνιν Μετὰ ὑποτακτ. ἐπιφερομένου· Τὸ νὰ στοχάζηται καὶ νὰ προλαμβάνῃ τις διὰ νὰ μὴ συμβῇ τίποτε. — 2) Μοὶ κακοφαίνεται, καίομαί τι ὡς κακόν, θυμόνω δι' αὐτό· μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 217. — 3) Τραγ. Συγχίζεται, ταράττεται ἡ καρδία μου διὰ τίποτε. Ἰσαακ. κατ' Ἀόρ. β'. σλ. 354. — 4) Ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι, ποθῶ, Heyne ἐν Ἐκατ. 21. — Τὸν ἐνργ. τύπον, ἐνθυμέω, ἔχει ὁ Αἰν. Τακτ. ἔν τινι λειψ. τῶν τοῦ Κρατ. παρ' Ἀθην. 14. σλ. 661. Ε. ὅπερ ὅμως ἐξήλειψεν ὁ Dindorf. ἀφ' οὗ

Ἐνθύμημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπιεφθη τις ἀκριβῶς, ἐστοχάσθη καλά· διανόημα, στοχασμός, σκέψις, θεωρία διὰ τοῦ νοὸς καὶ ἀκριβὴς ἐξέτασις πράγματός τινος· ψυχολογικὸν ἢ ἠθικὸν παρατήρημα. — 2) Γνώμη, σκοπὸς εἰς, ἢ διά τινα πρᾶξιν· Ἔννοια, σημασία, τὸ δηλούμενον, νόημα νόμου τινός, κ. τ. τ. τὸ Γαλ. Reflexion. Γερμ. Betrachtung. 3) Ἐν τῇ Ῥητορι-

τῇ δέ, τρόπος τις συλλογισμοῦ, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἐνθυμήματος συμπεραίνεται τὸ περαιτέρω. Ἀριστοτ. καὶ Ἑρμογ. (υ) ἀφ' οὗ

Ἐνθυμηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐνθύμημα, ἢ συνίσταται ἐξ ἐνθυμήματος· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος νὰ κάμνῃ συλλογισμοὺς ἢ ἀποδείξεις ἐν εἴδει ἐνθυμήματος. Ἀριστοτ. καὶ Ἑρμογ.

Ἐνθυμημάτιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ ἐνθύμημα.

Ἐνθυμηματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὸν τρόπον ἐνθυμήματος· ἔτι δὲ καὶ = ἐνθυμηματικός.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ. Προσεκτικὸς στοχασμός, ἀκριβὴς διὰ τοῦ νοὸς ἐξέτασις πράγματός τινος· σκέψις, στόχασις. Θουκυδ. Α'. (υ)

Ἐνθυμία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ νοὸς θεωρία καὶ ἀκριβὴς ἐξέτασις τῶν πραγμάτων· σκέψις, στοχασμός. Θουκυδ. Ε, 6. ποιεῖν ἐνθυμίαν προβάλλεσθαι. Τὸ νὰ σκέπτηται, συλλογίζηταί τις τι καλῶς.

Ἐνθυμιέω, Μλ. -ήσω (θυμιάω). Θυμιατίζω εἴς τι, ἢ τίποτε μέσα.

Ἐνθυμίζομαι, = ἐνθυμέομαι, κατὰ τὴν α'. σημασ. Θεδ. 5, 32. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν 4. σημασ. Ὁ ἐνεργ. τύπ. ἐνθυμίζω, εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγεστ.

Ἐνθύμιος, ὁ, ἡ (θυμός). Ποιδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου σκέπτεται, συλλογίζεταί τις ἀκριβῶς, καλά, τὸ ὁποῖον ἔχει πάντοτε εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ψυχήν του· μηδέ σοι λίην ἐνθύμιος ἔστω Μὴ στοχάζου τόσον, μὴ φρόντιζε τόσον πολὺ δι' αὐτόν, Ὀδσ. Ν, 421. ὡσαύτως καὶ ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι Τὸ νὰ ἔχῃ τις τίποτε ἀκατάπαυστα εἰς τὸν νοῦν του, τὸ κοιν. νὰ τοῦ τρώγῃ τὴν καρδίαν· ἐνθύμιον οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱερόν Τὸν ἔτυπτε τὸ συνειδός, τοῦ κατέτρωγε τὴν καρδίαν διότι ἔκαυσε τὸν ναόν. Duk. ἐν Θεδ. 7, 18. πρβλ. ἐνθυμιστὸς καὶ ἐνθυμέομαι. Ὅθεν πᾶν ὅ,τι θλίβει, στενοχωρεῖ τὴν καρδίαν, ἐξυπνίζει τὸ συνειδός· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, γεννᾷ φόβον, μέριμναν, φροντίδα, ψυχικὴν ἀνησυχίαν. Erf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 732. Πολύφροντις, περιδεής, πολυμέριμνος, ἐνθύμ. εὐναί, αἱ αὐτῷ ἐνθύμιοι εἰσιν, ὧν ἐπιτρέπεται. Σφκλ. Τρχ. 109. (υ)

Ἐνθυμιστός, ή, όν· = ἐνθύμιος. ἐνθυμιστὸν ποιεῖσθαί τι ὡς τὸ ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι· Valck. ἐν Ἡρδτ. 2, 175.

Ἔνθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Θαῤῥαλέος, θαῤῥετός, καρδιακής. Ἐπρῤ. ἐνθύμως. Ἀριστοτέλ. Πολ. Ζ, 7.

Ἐνθυσιάζω, Μ. άσω (θυσιάζω). Προσφέρω, κάμνω θυσίαν, θυσιάζω μέσα που.

Ἐνθωρακίζω, Μλ. -ίσω (θωρακίζω). Βάλλω, ἐνδύνω τινὰ τὸν θώρακα, τὸν σιδηροφορῶνω· ἀφ' οὗ μετχ. παθ. Παρκμ. ἐντεθωρακισμένος Σιδηροφορεμένος. Ξνφ. Ἀνβ. 7, 4, 16.

Ἔνι, ἀντὶ τοῦ, ἔνεστι, Ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεταί τι εἴς τι. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. 2) Ἀπροσωπ. Ἠμπορεῖ, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατόν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πῶς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι. Λουκιαν.

Ἐνί, ποιητ. ἀντὶ τῆς ἐν, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ Ἴωσι Λυρογρ. ὡσαύτως· τὸ δὲ ἑνί, δασυν., δοτικ. τοῦ εἷς καὶ ἓν ἀριθμτ.

Ἑναῖος, α, ον (ἕν). Ἁπλοῦς, ἁπλός, μονός. Δημ. Αρτ. 7, 35.

* **Ἐνιαυθμός**, ὁ (ἐνιαύω). Διατριβῆς τόπος· Ἑρμ. μγ.

Ἐνιαυσιαῖος, α, ον. = ἐνιαύσιος (ἐνιαυτός). Χρονιάρικος, ἑνὸς χρόνου· σῦς ἐνιαυσιαῖος. Ὀδσ. Π, 454. — 2) Χρονικός, κάθε χρόνον, Ἡσδ. Ἔρ. 447. — 3) Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ, βαστᾷ ἕνα χρόνον μόνον, Θεόφρ.

* **Ἐνιαύσιος**, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρικατάλ. Ἡρδτ. 4, 180. = τῷ προηγμ.

Ἐνιαυτίζω. Κατοικῶ, περνῶ ἕνα χρόνον εἴς τι μέρος, ζῶ, διαρκῶ ἕνα χρόνον. Εὐριπ.

Ἐνιαυτός, ὁ. Τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὁμ. «Διὸς ἐνιαυτοί» Χρόνοι, χρόνια τοῦ Διός, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς διέταττε τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ, Ἰλδ. Β, 134. πρβλ. καὶ Πλάτ. Κρατλ. σελ. 410. D. «τοῦ ἐνιαυτοῦ», καὶ «κατ' ἐνιαυτόν» Κάθε χρόνον, ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον. Ἐσήμαινε δὲ ἡ λξ. κυρίως πᾶσαν δήποτε τελείαν χρονικὴν περίοδον, ἡ ὁποία περιεῖχε σειράν τινα συμβεβηκότων, ἢ εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας συνέβαινον πράγματά τινα ἀξιοσημείωτα· ὅθεν «ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν» Ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν οἱ χρονικοὶ κύκλοι ἦλθε τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὀδσ. Α, 16. καὶ «χρονίους ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς» Ἀριστφ. Βτρ. 347. κατὰ τὸν Κώδ. τῆς Ῥαυέ. παρβλ. Ἡρδ. 1, 32. Τὰ γενέθλια, παρ' Ἡσδ. Θγν. 493. Ἀσπ. 87. Κατὰ τὸν Ἱερόδρ. Σχλ. Σφκλ. Τρχ. 257. κατ' ἄλλους, ὁ ἐνιαυτὸς συνίστατο εἰς τρία ἔτη· (παρὰ τό, ἔνος· αἱ ἐτυμλ. παρὰ τό, ἐν ἑ α υ τ ῷ, Περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος, ἢ παρὰ τό, ἐν, ἰαύω, εἰσὶ φαντασίας παίγνιον, καὶ λεπτολογικὰ σοφίσματα.)

* **Ἐνιαυτοφανής**, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, φαίνεται, συμβαίνει ἀπὸ χρόνον εἰς χρόνον, κάθε χρόνον μίαν φοράν.

Ἐνιαυτοφορέω, Μλ. -ήσω. ἐπὶ φυτῶν· Φέρει, βαστάζει τὸν καρπὸν ἕνα χρόνον, χρειάζεται ἕνα χρόνον διὰ νὰ ὡριμάσῃ, φθάσῃ ὁ καρπός του. παρὰ τὸ

Ἐνιαυτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει, βαστάζει τὸν καρπόν του ἕνα χρόνον, χρειάζεται ἕνα χρόνον διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὁ καρπός του, ὡς ἡ ἄρκευθος, κοιν. ἡ κεδρομπομπολιά. Θεόφρστ. «ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ, περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινόν».

Ἐνιαύω, Μ. αύσω (ἰαύω). Κατοικῶ, διατρίβω, κοιμοῦμαι, μέσα που. Ὀδσ. Ι, 187. Ο, 557. μετὰ δτκ. ποιητ.

Ἐνιαχῆ, Ἐπίρ. (ἔνιοι). Μερικὰς φοράς, πότε καὶ πότε, ἀραιὰ καὶ ποῦ, εἰς κάποιους καιρούς, εἰς μερικὰ μέρη· μετὰ γενκ. καὶ

Ἐνιαχοῦ, Ἐπίρ. (ἔνιοι). Εἰς κάποια μέρη, εἰς μερικοὺς καιρούς, πότε καὶ πότε, ὡς τὸ προηγμ.

* **Ἐνιάχω**. = ἰάχω ἐν.

Ἐνιβάλλω, ἐνιβλάπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐμβάλλω, ἐμβλάπτω.

Ἐνίγυιος, ὁ, ἡ (ἕν, γυῖον). Κουλοβὸς ἀπὸ ἓν μέλος, ἐξαιρ. ἀπὸ ἓν ποδάρι, κουτσός, μ' ἕνα ποδάρι. — 2) = συμφυής. Ἰβυ. ἐν Ἀθην. Β'. 58.

* **Ἐνιδεῖν**, Ἀπρμφ. τοῦ ἀορ. ἐνεῖδον, ἰδὲ ἐνοράω.

Ἐνιδρόω, Μλ. -ώσω (ἱδρόω, ἀνμλ.)· Ἱδρόνω εἰς τίποτε, ἢ κάμνοντας τίποτε· γυμνάζομαι εἴς τι, ἢ καταγίνομαι μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, ὥστε ἱδρόνω· μετὰ δτκ. Ξνφ. συμπ. 2, 18.

Ἐνιδρύνω, καὶ ἐνιδρύω, Μλ. -ύσω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. (ἱδρύω, ἀνμλ.) Στήνω, βάλλω, στερεόνω, ἢ θεμελιόνω τι μέσα εἴς τι, Πλούτ. (ύω, υ-, ύνω, --, ύσω, --, παραβλ. τὸ ἁπλοῦν.)

Ἐνιζάνω, Μλ. -ζήσω (ἱζάνω). Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω, ἢ πλησίον εἴς τι· ὡς τό, ἐνίζω, σημ. 2.

Ἐνιζεύγνυμι, ἐνιζευγνύω, ποιητ. ἀντὶ ἐνζεύγνυμι, ἐνζευγνύω. Βάλλω, δένω εἰς τὸν ζυγόν, ζεύγω.

Ἐνίζημα, ατος, τό (ἐνιζάνω). Τὸ μέσα που κάθισμα, τὸ μέσα εἴς τι καθήμενον.

Ἐνίζησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάθηταί τις, ἢ τι μέσα που.

Ἐνίζω, Μλ. -ζήσω (ἵζω, ἀνμλ.)· Καθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ τις, ἢ τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι. — 2) ἀμτβ. ὡς τό, ἐνιζάνω· Κάθημαι μέσα, ἢ ἐπάνω, ἢ πλησίον εἴς τι· καθ' ἣν σημασ. χρησιμεύει καὶ ὁ μέσ. τύπος.

Ἐνίζω, Μλ. -ίσω (ἕν). Συνενόνω, συνδέω τι· «φῶς ἐνιζόμενον», παρὰ Γρηγ. Ναζ.

Ἐνίημι, Μ. ήσω. Ἀόρ. ἐνῆκα, Ἐπκ. ἐνέηκα, (ἵημι, ἀνμλ.)· Πέμπω, στέλλω μέσα· π. χ. εἰς τὰς τάξεις τῶν μαχομένων, Ἰλδ. Ξ, 131. μεταξὺ εἰς πολλοὺς ἄλλους, Ὀδσ. Μ, 65. — Φέρω, βάλλω μέσα. Ὡσαύτως καὶ ἐπί, ἐξωτ. καὶ ψυχικῶν διαθέσεων· μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. καὶ δοτ. τοῦ προσ. π. χ. «ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἠΰ» Τὸ ἔβαλε μέσα, ἤτοι ἐνέπνευσεν, ἔδωκεν αὐτῷ, Ἰλδ. Τ, 80. «τοίσιν κότον αἰνὸν ἐνήσω» Ρ, 570. καὶ ἀντιστρόφως, δοτικ. τοῦ πργμτ. καὶ αἰτ. τοῦ προσ. «νῦν μιν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας» Τὸν ἔβαλες ἀκόμη περισσότερον εἰς φαντασίαν, τὸν ἔκαμες νὰ γένῃ περισσότερον ὑπερήφανος, Ἰλδ. Ι, 700. ὡσαύτως καὶ «ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει» δηλ. ἡμᾶς. Αὐτὴ ἡ στράτα θέλει μᾶς κάμει νὰ εἴμεθα καλήτερα σύμφωνοι, νὰ ὁμοφρονῶμεν περισσότερον, Ὀδσ. Ο, 198. «τὸν ἐνήκα πόνοισιν» Τὸν ἔχωσεν εἰς κόπους, τὸν ἔβαλεν εἰς βάσανα, Ἰλδ. Η, 89. ὅλως ὡς τό, ἐ μ β ά λ λ ω. Ἐν γένει, Βάλλω, ῥίπτω μέσα «νηυσὶν ἐνίετε πῦρ» Βάλτε, ῥίψτε φωτιὰν 'ς τὰ καράβια διὰ νὰ τὰ καύσητε, Ἰλδ. Μ, 241. «φάρμακον οἴνῳ» Ὀδσ. Δ, 233. Ἀφίνω ἢ τραβῶ, στέλλω τι μέσα εἴς τι, ἐξαιρ. καράβι εἰς τὴν θάλασσαν· ὅτε ὁ Ὁμ. παραλείπει τὴν αἰτιατ. «ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ» ὑπκ. νῆα. Θέλει τραβήξομεν, ῥίψωμεν τὸ καράβι εἰς τὴν θάλ. τοῦτ' ἔστι θέλει κάμομεν πανιά, Ὀδσ. Β, 295. πρβλ. Μ, 293, 401. Τραγ. Διώκω· χώνω, σπρώχνω μέσα· μετὰ Ἀπρμφ. Μσχ. 2, 153. «σαλπίγγων ἐνιέσθαι» Νὰ φυσᾷ εἰς τὰς σάλπιγ, Διδρ. (υυ-υ Ἐπ., υ--υ Ἀττ. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. τὸ Ἰῶτα ἐστὶ μακρ. ἐν τῷ, ἐ ν ί ε τ ε, παρὰ τοῖς Τραγ. δ' ἐξ ἐναντίας βραχὺ ἐνίοτε.)

* **Ἐνιήν**, ῆνος, ὁ, Ἀττ. Αἰνιάν, ᾶνος. Θεσσαλικός τις δῆμος· «τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο» Ἰλδ. Β, 749.

Ἐνικατατίθημι, ποιητ. ἀντὶ ἐγκατατίθημι· ἀφ' οὗ, ἐνικάτθεο, Ἐπκ. προστκτ. μεσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ ἐγκατάθεο, ἐγκατάθου, Ἡσδ. Ἔρ. 27.

Ἐνικλάω, Μ. άσω (κλάω, ἀνμλ.), ποιητ. ἀντὶ ἐγκλάω, Συντρίβω κατασταμάζω τι εἴς τι· Τραγ. «πάντ' ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω» Συνθλίζει νὰ χαλᾷ, νὰ ματαιόσῃ ὅ,τι ἐγὼ βάλω μὲ τὸν νοῦν μου, στοχασθῶ νὰ κάμω, Ἰλδ. Θ, 408.

Ἐνικλείω, Μ. είσω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκλείω.

Ἐνικμος, ὁ, ἡ (ἰκμάς). Βρεγμένος, ὑγρός, νοτερός.

Ἐνικνέομαι, Μλ. -ίξομαι (ἱκνέομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι, φθάνω, προχωρῶ, χώνομαι μέσα.

Ἐνικνήθω, Μ. ήσω. ποιητ. ἀντὶ ἐγκνήθω, Νίκανδρ. Θηρ.

* **Ἐνικνώσσω**, ποιητ. ἀντὶ ἐγκνώσσω.

Ἑνικός, ή, όν (ἕν). Μόνος, ἁπλοῦς, ἕνας μοναχός, «ἑνικὸς ἀριθμός», Ἐπρῤ. ἑνικῶς.

Ἐνικρίνω, ποιητ. ἀντὶ ἐγκρίνω. Ἀπολλ. Αργ. Β'.

Ἐνίλλω, ἐνιλλωπέω, ἐνιλλώπτω. (ἴλλω). Μισοκλείοντας τ' ὀμμάτι κυτάζω τινὰ καταφρονητικῶς, ἢ περιπαικτικῶς· στραβοκυτάζω, περιπαίζω.

* **Ἐνιπαιστάασκον**, Ἐπκ. Παρτ. τοῦ ἐνιπαστάω, = ἐνναίω.

Ἐνιοβολέω, Μλ. -ήσω (ἰοβολέω). Βάλλω, χύνω φαρμάκι μέσα, φαρμακόνω. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. σελ. 1279.

Ἔνιοι, αι, α. Μερικοί, αἱ, ά· κάποιοι, οιαι, οια. Παρ' Ὁμ. καὶ Πνδ. οὐχ εὕρηται (ἔχει παρὰ τό, εἷς, ἑνός, ἀλλὰ παρὰ τό, ἔστιν οἵ, ἔνι οἵ, ὡς τό, ἐνίοτε παρὰ τό, ἔστιν ὅτε ἔνι ὅτε, Boeckh. ἐν Πνδ. Ὀλ. 10. 1.)

Ἐνιόκα, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἐνίοτε. Στοβ. Λόγ. Α΄. σελ. 34. Shc.

Ἐνίοτε, Ἐπίρ. ἀντὶ, ἔνι ὅτε, ἔστιν ὅτε, Μερικαῖς φοραῖς, κάποιαις φοραῖς, ἰδὲ ἔνιοι — Ὁ πολλάκις παροξυτ. ἀπαντώμενος τύπος ἐνιότε, ἐστὶν ἀναμφιβόλως ἧττον ὀρθὸς, τοῦ προπαροξυτ. ὅστις συνᾴδει τῇ ἀναλογίᾳ τοῦ, ἄλλοτε, ἑκάστοτε, καὶλ. τ. τ.

* **Ἐνιπεύς**, πέως, Ἐπκ. ῆος, ὁ, Ποταμός τις ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Ὀδσ. Λ, 238, 240.

Ἐνιπή, ἡ. (ἐνίπτω), Πρόσρημα, ἢ λόγος, ὁμιλία πρός τινα· ἀεὶ κατὰ σημασίαν, νουθεσίας, παραινέσεως, ψόγου, Ἰλδ Δ, 402, τὴν ψόγου σημασίαν φέρει ἡ λέξις πανταχοῦ παρ' Ὁμ. πλὴν ὅτι τὰ πλεῖστα διορίζεται ἀκριβέστερον πως προσλήψει ἐπιθέτου τινὸς, οἷον, ἀργαλέη, ἔκπαγλος, κρατερὴ ἐνιπὴ Ἰλδ. Ε, 492. Ξ, 104. Ὀδσ. Κ, 448. εὕρηται ὅμως ἡ λέξις καὶ ἄνευ ἐπιθέτου κατ' ἐπικρατεστέραν ἔννοιαν ἀντὶ ἀπειλῆς, Ὀδσ. Ε, 436, καὶ ἀντὶ λοιδορήματος, ὀνειδισμοῦ, Ὀδσ. Τ, 266. οὕτω ὡς καὶ παρὰ Πνδ. Ὀλ. 10, 8. «ψευδέων ἐνιπᾷ» Ἐπίπληξις διὰ ψεῦμα. Οἱ μεταγνστ. ποιητ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν καταχρηστικῶς ἐπὶ πάντων τῷ σώματι συμβαινόντων ἀχθεινῶν, ἢ λυπηρῶν, οἷον ἡλιοβολίας, τὸ κοινῶς. λιβάκωμα, δίψης καὶλ. τ. τ.

Ἐνίπλειος, ὁ, ἡ Ἐπκ. ἀντὶ ἔμπλεος. μετὰ δοτικ. Ὀδσ.

Ἐνιπλήθω, = ἐμπλήθω.

* **Ἐνιπλήσασθαι**, ἐνιπλησθῆναι, ἐνιπλήσωσι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐμπλήσασθαι καὶτλ. τοῦ ἐμπίπλημι, Ὀδσ.

Ἐνιπλήσσω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπλήσσω. Ὁμ.

Ἐνιππάζομαι, Μ.-άσομαι (ἱππάζω) = ἐνιππεύω.

* **Ἐνιππεύω**, (ἱππεύω), Ἔρχομαι, πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα πού, ἢ διὰ μέσου τινὸς ἔφιππος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καβαλλάρης, ἢ μὲ ἀλογάμαξαν.

* **Ἐνιπρήθω**, ποιητ. ἀντὶ ἐμπρήθω, Ἰλ.

Ἐνιπτάζω, ποιητ. κατ' ἐπίτσ. ἀντὶ τοῦ, ἐνίπτω. Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐνιπτύω, ποιητ. ἀντὶ ἐμπτύω.

Ἐνίπτω, Μ. ψω, καὶ ἐνιπτήσω· Κυρίως, προσφωνῶ, λέγω ἢ ὁμιλῶ πρός τινα· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. ἀεὶ μέντοι κατὰ σημασίαν ἐπιπλήξεως, ἐπιτιμήσεως, λοιδορίας, ὀνειδισμοῦ, προσλήψει καὶ δοτκ. ἀκριβέστερον διοριζομένου, Παραπαίρνω, ὑβρίζω, μαλόνω, προσωποδέρνω, π. χ. «χαλεποῖσιν ὀνείδεσιν, αἰσχροῖς ἐπέεσσι, χαλεπῷ, ἢ κακῷ μύθῳ ἐνίπτειν τινά» Ἰλδ. Β, 245, Γ, 438. Ε, 650. Γ, 141. καὶ μετὰ Ἐπρρ. «αἰσχρῶς ἐνίπτω τινά» Φέρομαι πρός τινα ὑβριστικῶς, Ὀδσ. Σ, 321. πρβλ. Ἰλδ. Ψ, 473. Ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς «μύθῳ ἐνίπτω τινά» Παραπαίρνω τινὰ μὲ βαρυὰ λόγια, τὸν λυπῶ, Ἰλδ. Γ. 427. Ὀδσ. Τ, 303. καὶ κατὰ ἐπιεικεστέραν πρωτέραν σημσ. «κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ» Ἔλεγεν εἰς τὴν καρδίαν του, ἐπέπληττε τὴν καρδ. Ὀδσ. Υ, 17. ἡ δὲ πρόσληψις τοῦ, μύθῳ, οὐχ ὅλως περιττὴ, ἐπειδὴ ἡ λέξις ἐχρησίμευε καὶ ἐπὶ ἐμπράκτως, δι' ἔργου καταχρήσεως, ἰδὲ ἐνίσσω. Ἄνευ περιττέρου τινὸς διορισμοῦ, αἴτις με καὶ ἄλλος ἐνίπτοι» Ἂν ἤθελε με μαλώσῃ, κακολογήσῃ καὶ ἄλλος κανεὶς, Ἰλδ. Ω, 768. πρβλ. Ο, 546, 552. καὶ τὸ ῥηματκ. οὐσιαστ. ἐνιπή. Ἀπὸ ταύτης τῆς λεξ. ἔχει ὁ Ποιητὴς δύο ἀνωμαλ. ἀορ. χρόν., ἐνένιπτε, καὶ ἠνίπαπε (‒ ‒ ⏑ ⏑) ἀμφοτ. μόνον κατὰ τὸ γ΄. ἑνκ. προσ. ὧν τὸν πρῶτον, ἐνένιπτε, ἐθέλει ὁ Βτμν. κατὰ τὴν ἀνάγν. ἐν πλείοσι χειρογράφοις, συμφώνως τῷ Wern. ἐν Τρύφ. σλ. 355, πανταχοῦ ἐνένιπε γράφεσθαι, Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. ταυτοσήμαντ. ἐστὶ καὶ ὁ παρασχηματισμένος τύπος ἐνίσσω. — 2) = ἐνέπω, ἐννέπω, ἐνίσπω., Κηρύττω, ἀπαγγέλλω, μηνύω, φανερόνω· εὕρηται σπανιώτατα, ἅπαξ μόνον παρὰ Πνδ. Πυ. 4, 358. «ἐλπίδας ἐνίπτοισι» καὶ παρὰ Νον. 27, 59. Wern. ἐν Τρύφ. σλ. 150. (Πρωτότ. τῆς λξ. ἐστὶ κατὰ Ruhnk. ep. cr. σλ. 40, τὸ, ἴπτω, συγγν. τῷ, ἴπος, ἰπόω, ὅθεν ἐν τῷ, ἐνίπω καὶ ἐνιπή, τὸ ἰωτ. φύσ. μακ. Ὁ δὲ Βτμ. Λξ. 1, σλ. 286. ἐθέλει πρωτοτ. τὴν συλλβ. νιπ, εἰς ἣν ἀνάγει καὶ τὸ, νεικέω. Τὸ παραπλήσιον τῆς λέξ. δὲ, μὲ τὸ, ἐνίσπω, ἐστὶν ὅλως κατὰ περίστασιν καὶ ἐξωτερικῶς μόνον, καθ' ἃ διδάσκει ἡ διαφορὰ τῆς χρήσεως καὶ τῆς συντάξεως ὁ τρόπος.)

Ἐνισκέλλω, ποιητ. ἀντὶ ἐνσκέλλω.

Ἐνισκήπτω, ποιητ. ἀντὶ, ἐνσκήπτω. Ἰλδ. ὑπὸ τοῦ Wolf μέντοι εἰς ἐνισκίμπτω μεταβληθὲν, ἰδὲ ἐνσκίμπτω.

Ἐνισκίμπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐνσκίμπτω, Ἰλδ.

Ἐνισπεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Γ, 93. Δ, 323. Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Γ, 93. Δ, 323.

* **Ἐνίσπη**, ἡ. Πόλεως ὀνμ. ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλδ. Β, 606.

* **Ἐνισπήσω**, Μλ. τοῦ ἐνίσπω, Ὀδσ. Ε, 98.

* **Ἐνίσπω**, Μλ. ἐνίψω, καὶ σπανιώτ. ἐνισπήσω, ἀόρ. β΄. ἔνισπες, ἔνισπε, Ἀπρμφ. ἐνισπεῖν· ταυτοσήμντ. παρασχηματσμ. τύπος, τῷ, ἐνέπω, ἐννέπω. Προσφωνῶ, λέγω, διηγοῦμαι, μηνύω, εἰδοποιῶ, φανερόνω· τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ. τοῦ πργμτ. καὶ ὅτε. τοῦ προσ. «μῦθον, νημερτὲς, ἀληθὲς, ἀγγελίην» Ὀδσ. Ρ, 529. «νημερτὲς, νόον, κληηδόνα, νόστον, οἶτον» Ἰλδ. Ω, 388. «ὀλέθρου τινὸς ἐνισπεῖν» καὶλ. τ. τ. Παρ' Ὁμ. πολλάκις ἄνευ πτωτικοῦ, Λέγω, ὁμιλῶ, Ὀδσ. Ρ, 529. Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. 71. Ὁ ἐνεστ. εὕρηται μόλις παρ' Ἡσδ. Θγν. 369. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. Ἐπικ. οἱ λοιποὶ χρόνοι παρ' Ὁμ., ἀναπληροῦντες τοὺς ἐλλείποντας τοῦ κατ' ἐνεστ. μόνου χρησίμου ἐνέπω. Πλὴν τούτων κεῖται ἐν Ἰλδ. Ψ, 473. ὁ κατ' ἀναδιπλσμ. ἀορ. «τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένισπεν» μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. καὶ ὅλως κατὰ σημσ. τοῦ, ἐνέπω, ὥστε συμφώνως τῷ Βτμ. κατὰ Ὀδσ. Σ, 321, ἐνένιπτε ἢ ἐνένιπε, γραπτέον. Ὁ Εὐστθ ἐθέλει διαφέροντας τὴν σημσ. ἀπ' ἀλλήλων τοὺς δύω Μέλ. λέγων ὅτι, τὸ μὲν ἐνίψω, τὸ, λοιδορήσω, τὸ δὲ ἐνισπήσω τὸ, λέξω ἁπλῶς σημ. ταύτῃ τῇ γνώμῃ αὐτοῦ ὅμως ἀντιβαίνει τὸ ἐν Ἰλδ. Η, 447. Ὀδσ. Β, 137. Λ, 148. (συγγν. τῷ, εἰπεῖν, ἔσπετε, οὐ τῷ, ἐνίπω· ῥημτ. οὐσστ. ἐνοπή. ἰδὲ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 279. §. 2. σλ. 273.)

Ἐνίσσω, παρασχηματσμ. τύπος τοῦ, ἐνίπω. Παραπαίρνω τινὰ μὲ φωνὰς καὶ λόγια, λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἢ κακολογῶ, μαλόνω, προσωποδέρνω. «κεκπαγλοις, ἢ αἰσχροῖς ἐπέεσσι, ὀνειδείοισι» Ἰλδ. Ο, 198. Χ, 497. Ω, 238. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἔργου καταχρήσεως «κακοῖσιν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν» Ὡρμούσαμεν κατ' αὐτοῦ καὶ μὲ κακὰ λόγια καὶ μὲ κτυπήματα, ἤτοι καὶ τὸν ὑβρίζαμεν καὶ ἐρρίπτομεν νὰ τὸν κτυπήσωμεν, Ὀδσ. Ω, 161. Ὅθεν παθτ. ἐνισσόμενος, Κακομεταχειρισμένος, ὑβρισμένος, Ὀδσ. Ω, 163.

Ἐνίστημι, Μλ.-στήσω (ἵστημι), Στήνω, θέτω, βάλλω τίποτε πλησίον, κοντὰ, ἐπάνω, μεταξὺ ἢ ἀνάμεσα εἴς τι — 2) μέσ. ὡς καὶ ἐν ἀορ. β΄. Πρκμ. καὶ Ὑπρσ. ἐνργ. κατ' ἀμτβτ. σημσ. Στέκομαι, ἢ εἶμαι μέσα, κοντὰ, εἴς τι κατὰ διαφόρους σημτ. — α΄) Εἶμαι εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀρχίζω, ὅθεν καὶ εἶμαι πλέον παρών· περιέπταμαι, κρέμομαι ἐπάνω εἴς τι, ἀπειλῶ, ἢ φοβερίζω. «ἐνισταμένου θέρους» Μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ καλοκαιρίου. «ἐνεστηκὼς, καὶ ἐνεστὼς, Ὅστις μέλλει νὰ ἀρχίσῃ, εἶναι πλέον εἰς τὴν ἀρχήν του, εἶναι παρών, ὅθεν «ὁ ἐνεστὼς χρόνος» παρὰ Γρμμ. — β΄) Ἀντιφύζω, ἐναντιόνομαι· τινὶ ἢ πρός τι. Δικανικῶς δὲ, ἀντεγκαλῶ τὸν ἐγκαλέσαντά με, διαμαρτυρῶ πρός τι, τὸ ἰταλ. προτεστάρω, κάμνω ἀγωγὴν, τὸ ἰταλ. ἰνστάντσαν. — γ΄.) γίνομαι σταθερὸς, στερεὸς, ἐπίμονος, στερεόνομαι. Ἐπὶ ῥευστῶν, Παγόνει, πήγεται, δὲν χύνεται, χοντραίνει. — δ΄) μέσ. κατὰ σημσ. ἐνργτ. Ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν, διατάζω, μετὰ αἰτιατ. «δίκην ἐνίσταμαι» Ἀρχίζω κριτολογίαν, τὸ ἰταλ. προτσέτον, δίδω ἀγωγὴν, κάνιστ. δάβαν. Ἀρχινῶ δρόμον ἤτοι κινῶ, μισεύω. «πόλεμον ἐνστ.» Ἀρχίζω πολ. Schaef ἐν Ιουλ. σλ. XXIII.

Ἔνισχνος, ὁ, ἡ. (ἰσχνός). ὀλίγον λιγνὸς, ἄπαχος. λιγνούτσικος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 147.

Ἐνισχυρίζομαι, Μ. ίσομαι. Μέσ. (ἰσχυρίζομαι) τινί. Ἐποστηρίζομαι βάλλω τὰς δυνάμεις τὰς ἐλπίδας, τὸ θάρρος μου εἴς τι. — 2) δυναμόνομαι, στέκομαι, βάλλομαί που στερεά, δυνατά.

Ἐνισχύω, Μ. ύσω. (ἰσχύω) Εἶμαι, ἢ γίνομαι δυνατὸς εἴς τι. (ύω, ⏑ ‒; ύσω, ‒ ‒)

Ἐνίσχω, (ἴσχω) = ἐνέχω.

Ἐνιτρέφω, ποιητ. ἀντὶ ἐντρέφω.

* **Ἐνιφέρβομαι**, ποιητ. ἀντὶ ἐμφέρβομαι. Βόσκω, τρέφομαι μέσα πού, ἢ εἴς τι.

Ἐνιχρίμπτω, ποιητ. ἀντὶ ἐγχρίμπτω, Ἰλδ.

Ἐνιψάω, ποιητ. ἀντὶ ἐμψάω, Σφογγίζω τίποτε ἐπάνω πού.

Ἐνλακκεύω, ἀντὶ ἐλλακκεύω (λάκκος), Κλείω σφαλνῶ τι εἰς ὑπόγειον, κελλάρι, παρὰ τοῖς μεταγνστ. εἰς μοναστήρι, παρβλ. ἐνσημάζω.

* **Ἐν μὲν τευθενί**, Ἀττικ. διὰ τμῆσις, ἀντὶ ἐντεῦθεν μὲν, Metagenes Ἀθην. 6. σλ. 269. Γ. πρβλ. ἐνγεταυθί.

* **Ἐνναέτειρα**, ἡ, θηλ. τοῦ ἐνναετήρ, Κατοικήτρια. «ἠχὼ ἐνναέτειρα νάπηχς» Ἐπργμ.

Ἐνναετήρ, ῆρος, ὁ, ἡ (ἐνναίω). Ἐγκάτοικος. «Ἑλλάδος ἐνναετῆρες» Ἐπργμτ.

Ἐνναετηρίς, ίδος, ἡ. (ἐνναετής), Χρόνου περίοδος ἐννέα ἐτῶν, ἢ καιρὸς ἀπὸ ἐννέα χρόνους, ὡς τὸ τριετηρίς, σχμτσμ. Πλούταρχ. Ἑλλ.

Ἐνναέτηρος, ὁ, ἡ = ἐνναετής. Ἐννέα χρόνων, Ἡσδ. Ἔρ. 434.

Ἐνναετής, ὁ, ἡ (ἐννέα, ἔτος), Ἐννέα χρόνων Οὐδέτερ. Ἐνναετες, ἐπιρ-ῥηματικῶς, Ἐννέα χρόνων διάστημα, Ἡσδ. Θγν. 801.

Ἐνναέτης, ου ὁ, (ἐνναίω) = ἐνναετήρ, Ἐγκάτοικος.

Ἐνναετίζω, Ζῶ· διαρκῶ, βαστῶ, ὑπομένω, δουλεύω ἐννέα χρόνους.

* **Ἐνναέτις** — ιδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἐνναετής· ἐννέα χρόνων.

* **Ἐνναίρειν**, ποιητ. ἀντὶ ἐναίρειν, Βτρχμ.

Ἐνναίω, (ναίω, ἀνμλ.) μετὰ δοτικ. Κατοικῶ μέσα εἴς τι. Σφκλ. Φιλ. 472 — 2) μετβτ. Κατοικῶ, μετὰ αἰτ.

Ἐννάκις, Ἐπίρ. (ἐννέα), Ἐννέα φοραῖς. (‒ ⏑ ⏑)

Ἐννακισχίλιοι, (χίλιοι), Ἐννέα χιλιάδες.

* **Ἐννακόσιοι**, αι, α. Ἐννεακόσιοι, σιαι, σια. ἀφ' οὗ

Ἐννακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἐννεακοσίους, σίας, σία.

* **Ἐννάσσαντο**, Ἐπκ. γ΄. προσ. πλθ. μέσ. ἀορ. α΄. τοῦ, ἐνναίω, ἀντὶ ἐνενάσαντο.

Ἐνναταῖος, αία, αῖον. Ἐννέα ἡμερίσιος. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, ἔρχεται καὶ τ. τ. εἰς ἐννέα ἡμέρας. Θουκυδ. καὶ ἐν τοῖς Γεωπον. «ἐνναταίᾳ σελήνῃ»,

Ἔνατος, τη, τον, Ἕνας, μία, ἓν, ἀπὸ τοὺς, τὰς, τὰ ἐννέα. τὰ ἔνατα, ὑπκμ. ἱερὰ Θυσία προσφερομένη ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων τὴν ἐνάτην ἡμέραν μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τῶν, τὸ παρ' ἡμῖν Ἐννιάμερα. παραβλ. τρίτος. Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ. «καὶ ὡς ἔθαψά τ' ἐγὼ αὐτὸν,

καὶ τὰ ἔνατα ἐποίησα, καὶ τ' ἄλλα περὶ τὴν ταφήν. Τὰ δ' ἄλλα μόνον ὁ τύπος ἔνατος, νομίζεται Ἀττ. Ast ἐν Πλάτ. Νμ. 1, 1. σλ. 8. Poppo ἐν Θκδ. 1, 46. ὡσαύτως καὶ ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς τύποις, τοῖς παρὰ, τὸ, ἔνατος.

Ἐνναυαγέω, Μλ-ήσω (ναυαγέω) Ναυαγῶ ἢ καραβοτζακίζομαί που, Στοβ. Λόγ. Γ. σελ. 105. Sch.

Ἐνναυλοχέω, = ναυλοχέω ἐν.

Ἐνναυμαχέω, = ναυμαχέω ἐν. Δίδω ναυμαχίαν, ἢ πολεμῶ μὲ τὰ καράβια μέσα που.

* Ἐνναυπηγέω, Μλ-ήσω (ναυπηγέω), Κτίζω καράβια μέσα που, ἢ εἰς τὸν τόπον, Θκδ. 1, 13. ἔνθα ἄλλοτε, ναυπηγηθῆναι ἀνεγινώσκετο, ἤδη δὲ ἐνναυπηγηθῆναι ἐκ τῶν χειρογρφ. διωρθώθη, πρβλ. Poppo, Τ. 1. σλ. 244.

* Ἐνναύω, ἰδὲ, ναύω, ἐναύω.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τά. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἐννέα, Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἐνομίζετο ἐξαιρ. ἱερὸς ὡς τριπλῆ τρεῖς ὤν· ὅθεν παρ' Ὁμ. πολλάκις ἐννέα θύματα, Ἰλδ. Ζ, 174. Ὀδσ. Γ. 7. 8. μὲ ἐννέα ἕδρας, ἢ καθίσματα διὰ τοὺς παρευρισκομένους· ἐννέα κήρυκες, Ἰλδ. Β, 96. ἐννέα ἀγωνοθέται, Ὀδσ. Θ, 258. ἐννεαήμερος ξενία, Ἰλδ. ἐννέα Μοῦσαι ἀπὸ Ἡσδ. Θγν. 782. 790. 801. 917. καὶ Ὀδσ. Ω, 60. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐννέα ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις καὶ λ. τ. τ. Περὶ τῆς ἱερᾶς σημσ. τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα ἰδὲ Hoecks Kreta, 1. σλ. 248. ψ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις τῶν ποιητ. εὕρηται ὁ ἀριθμὸς ἐννέα ὡς τέλειος εἰς δήλωσιν πλήθους Ἰλδ. Π, 785. Ὀδσ. Λ, 577. Ἐννέα υἱοὶ τοῦ Πριάμου, ἐννεαετὴς πολιορκία τῆς Τρῳάδος καὶ λ. τ. (ἡ συγγέν. τοῦ νέος τῷ, ἐννέα novus καὶ novem, neu καὶ neun, ἐπικρατεῖ ἐν πάσαις ταῖς ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ ἐκ τῆς Γερμαν. διαλέκτοις· ὅθεν βεβαίως οὐκ ἔστιν ἀπὸ ταὐτομάτου).

Ἐννεάβοιος, ὁ, ἡ. (βοῦς). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἐννέα βόας. Ἰλδ. Ζ. 236.

Ἐννεαγήρως, ω. ὁ, ἡ. (γῆρας), Ὅστις ἔζησεν ἐννέα γενεὰς ἀνθρώπων· ὑπεργήρως, παμπάλαιος, κατὰ πολλὰ γέρων. ὁ δὲ Ἀρτ. λέγει καὶ, ἐννεαγήρα κορώνη.

Ἐννεάδεσμος, ὁ, ἡ. (δεσμός), Μὲ ἐννέα δεσμούς, κλειδώσεις.

Ἐννεαδικός, κή, κόν. (ἐννεάς), Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν.

Ἐννεάζω, Μ. άσω. (νεάζω), Περνῶ τὸν καιρὸν τῆς νεότητός μου μέσα που, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. ἠβῶσαν ἦρι ἐννεάσασαν, Τὴν ἄνοιξιν ἀνθοῦν τριαντάφυλλον. Φιλστ. 75. ἀκμάζει δὲ σώματος ἐννεάσασι Ἱππ. Ἀφ. 2, 54.

Ἐννεακαίδεκα, Ἀριθμ. ἄκλιτ. Δέκα ἐννέα, Ἰλδ.

Ἐννεακαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ. Χρόνου περίοδος δέκα ἐννέα ἐτῶν· ἢ καιρὸς ἀπὸ 19 χρόνους.

* Ἐννεακαιδεκαέτης, ου, ὁ. Δεκαεννέα χρόνων, δεκαεννιάρης.

* Ἐννεακαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Δεκαεννέα μηνῶν, Jac. Ἀνθ. Παλτ. Τ. 2, σλ. 813.

* Ἐννεακαιδεκαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Δεκαεννέα φοραῖς τόσος, ση, σον.

Ἐννεακαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, συνέβη, ἦλθε καὶ τ. τ. εἰς 19 ἡμέρας, ἢ τὴν 19. ἡμέρ.

Ἐννεακαιδέκατος, άτη, ατον. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τούς, τάς, τὰ 19. Πᾶν ὅ,τι μαζὺ μὲ ἄλλα 18 κάμνει τὸν ἀριθμὸν 19.

* Ἐννεακαιδεκέτης, ὁ, ἡ = ἐννεακαιδεκαέτης. Ἀνθλπ. ἐπ. 35.

* Ἐννεακαιεικοσεκαιεπτακισχιλιοπλασιάκις, Ἐπίῤ. Ἑπτακισχίλιαις εἴκοσι ἐννέα φοραῖς. Πλατ. Πολτ. 9. σλδ. 587. Ε.

Ἐννεάκεντρος, ὁ, ἡ. (κέντρον), Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐννέα κέντρα, σουβλία, ἀγκάθια. Νίκανδρ.

* Ἐννεακέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Μὲ ἐννέα κεφάλια.

Ἐννεάκις, Ἐπίῤ. = ἐνάκις.

Ἐννεακισχίλιοι, αι α = ἐνακισχίλιοι.

Ἐννεάκλινος, ὁ, ἡ. (κλίνη). Μὲ ἐννέα καθίσματα εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ τράπεζα διὰ ἐννέα. Θεμιστ. σελ. 223.

Ἐννεάκρουνος, ὁ, ἡ. (κρουνός). Μὲ 9. πηγάς, βρύσεις, ἢ μὲ 9. σωλῆνας, κοιν. σωληνάρια, στουλνάρια. ἐξαιρ. κρήνη τις, τουρκ. σατραβάνη ἐν Ἀθήναις· πρότερον Καλλιῤῥόη, Θκδ. 2, 15.

Ἐννεάκροσσος, ὁ, ἡ. Μὲ ἐννέα, κροσσούς, κλῶσαις, πλεξούδαις. Ἡσύχιος.

* Ἐννεάκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος), Μὲ 9. κύκλους.

Ἐννεάλινος, ὁ, ἡ. (λίνον), Πανδήποτε πλέγμα, ὕφασμα συνιστάμενον εἰς, ἢ κατεσκευασμένον μὲ 9. κλωσταῖς ἢ ὑφάδια. Ξενφ. Κν. Β'. 5. κάλυκες ἐννεάλινοι.

* Ἐννεαμηναῖος, αία, αῖον = ἐννεάμηνος.

Ἐννεάμηνος, ὁ, ἡ. (μήν). Ἐννέα μηνῶν, ἐννεαμηνίτικος.

Ἐννεάμυκλος, ὁ, ἡ. (μύκλα) παρ' Ἀντιμάχ. ἐννεάμυκλος ὄνος, Μὲ πολλὰς μύκλας (μαύρας γραμμὰς ὡς δακτυλίδια) εἰς τοὺς πόδας του. Λυκόφρ. Σχόλ. Στίχ. 771. ἰδὲ μύκλα.

Ἐννεάνυχες, Ἐπίῤ. (νύξ), Ἐννέα νύκτας ἢ τὴν ἀράδαν. εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμτγ. ὡς ἑρμν. τοῦ Ὁμηρικοῦ εἰνάνυχες.

Ἐννεάπηχυς, ὁ εως, ἡ. (πῆχυς), Ἐννέα πηχῶν τὸ μάκρος, φάρδος, ὕψος βάθος.

Ἐννεαπλάσιος, ία, ιον. Ἐννέα φοραῖς περισσότερος. Ἀθήν. Β'.

Ἐννεάπους, ὁ, ἡ. ουν, τὸ γεν. ποδος (πούς). Μὲ 9. ποδάρια. 9, γεωμετρ. πόδας μακρύς, φαρδύς, ὑψηλός, βαθύς.

Ἐννεάπυλος, ὁ, ἡ. (πύλη), Μὲ ἐννέα πύλας τὸ ἰταλ. συνθ. πόρταις.

Ἐννεάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐννέα, ἐννεάρι.

Ἐννεάστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη), Πασαδήποτε οἰκοδομὴ μὲ 9 στέγας ἢ πατώματα Διόδ. Σικελ.

* Ἐννεασύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή), Λέξις συνισταμένη εἰς 9 συλλαβάς.

Ἐννεάφθογγος, ὁ, ἡ. (φθόγγος), Πᾶν ὅ,τι ἔχει Ἐννέα φθόγγους, τόνους, φωνάς.

Ἐννεάφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή), Μὲ ἐννέα φωνάς. Θεόκριτ. Σῦριγξ ἐννεάφωνος.

Ἐννεάχιλοι, αι, α, ποιητ. ἀντὶ ἐννεάκις χίλιοι, ἐννέα χιλιάδες. Ἰλ. Ε. 860. Ξ, 148. Τὸ ἐνκ. ουδτύπος ἐννεάχιλα· ὡς τὸ τοῦ 9000, παρὰ Νον. 8, 45.

Ἐννεάχορδος, ὁ, ἡ. (χορδή), Μὲ ἐννέα χορδάς, κόρδας. Ἀθήν. ΙΔ'. ἐννεάχορδα ὄργανα.

* Ἐννεάψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή), Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐννεάψυχος, μὲ 9 ψυχάς.

Ἐννεκρόω, Μλ. ώσω (νεκρόω), Φονεύω, σκοτόνω τινά, ἢ τι μέσα που, Παθτ. Ὅστις ἀποθνήσκει μέσα που. Πλουτάρχ. Θ'. σελ. 164. ἐννεκρωθεὶς ταῖς γαλήναις Ἀπέθανεν εἰς ἥσυχον καιρόν.

* Ἐννεμέθω, ποιητ. ἀντὶ ἐννέμω.

Ἐννέμω, Μλ-μῶ, (νέμω, ἀμλ.), Διανέμω, μοιράζω, διατάζω, ἐπιστατῶ μέσα — 2) ἀμτβ. Βόσκω, διατρίβω, ζῶ μέσα που, ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐννενήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἀμφίβλ. ἢ ἧττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ ἐνενήκοντα, Ἐνενήντα· ὡσαύτως καὶ ἐννενηκοστός, ἐννενηκονταέτης, Ἐτμλ. μγ. σ. 308, 52 Bekker καὶ Poppo ἐν Θκδ. 1, 46. Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 283.

* Ἔννεον, Ἐπκ. Παρτ. τοῦ νέω. Κολυμβῶ, ἀντὶ ἔνεον, Ἰλδ. Φ, 11.

Ἐννεόργυιος, ὁ, ἡ. (ὀργυιά), Πᾶν ὅ,τι ἔχει 9 ὀργυιὰς μάκρος, φάρδος, ὕψος, βάθος, Ὀδσ. Λ, 312. (ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξ. τετρασυλλάβως ἐν τῇ ἐκφωνήσει, συναιρ. τοῦ εο, παρβλ. ἐννέωρος)

Ἐννεός, εά, εόν. Ἀνορθογραφούμενος τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐνεός, Βουβός.

* Ἐννεοσσεύω, Ἀττ. — ττεύω, (νεοσσεύω). ἐπὶ πτηνῶν, Φωλεάζω, κτίζω τὴν φωλεάν μου, κλωσσῶ, γεννῶ, εὐγάζω πουλιὰ μέσα, ἀπάνω που. Ἀριστφ. Ὀρν. 1104.

Ἐννεοτροφέω, = νεοτροφέω ἐν.

Ἐννεοσσοποιέω, = ἐννεοσσεύω.

Ἐννέπω, Ποιητ. κατ' ἐπιτ. τύπος τοῦ ἐνέπω, ὅπερ ἰδὲ, παρά τε Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. οἵτινες ἐνίοτε ἀπαρμφ. συντάσσουσι τὴν λξ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 73.

Ἐννεσία, ἡ. ἀντὶ, ἐνεσία. (ἐν, ἵημι), Ἐμπνευσις, φωτισμὸς τοῦ θεοῦ, συμβουλή, προσταγή· τὸ πλεῖστον κατὰ δοτ. πληθ. κείνης ἐννεσίῃσιν Διὶ προσταγῇ της, Ἰλδ. Ε, 894 κ' Ἥρης ἐννεσίῃσιν Καλλ. (ὁ κανονικὸς ἐσχηματισμ. τύπος, ἐνεσία, φαίνεται ὅτι οὐκ ἦν ἐν χρήσει, ἐχρῶντο δ' ἀντ' αὐτοῦ οἱ Λογρφ. τῷ, ἔνεσις)

Ἐννεύω, = νεύω ἐν, Κάμνω νεῦμα. Λουκᾶς Α'.

Ἐννέωρος, ὁ, ἡ. (ἐννέα, ὥρα), Ἐννέα χρόνων. ἐννέωρος βασίλευεν Ἐννέα χρόνους ἐβασίλευε, Ὀδσ. Τ, 179. Κενόσπουδοι λεπτολογίαι ἀρχαίων Ἑρμηνευτῶν ἐξέλαβον τὴν λξ. ἐν Ἰλδ. Σ, 351. ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο ἀντὶ ἑνὸς ἔτους, παρὰ τὸ ἕν, καὶ Ὀδσ. Κ, 390, ἀντὶ ἐννέα καιροὺς τοῦ ἔτους ἢ 9 τρίμηνα, ὡσαύτως καὶ Λ, 311. παραβλ. Herm. Briefe über Hom. καὶ Hes. σλ. 75. Hoecks Kreta, σλ. 245 (Ὁμ. χρῆται τῇ λξ. ἀεὶ τρισυλλ. συναιρ. τοῦ εω.)

* Ἐννήκοντα, Ἐπκ. ἀντὶ ἐνενήκοντα, Ὀδσ. Τ, 174.

Ἐννῆμαρ, Ἐπίῤ., (ἦμαρ), Ἐννέα ἡμέρας Ὁμ. ποιητ. μόνον. Περὶ τῆς ἱερᾶς σημσ. τοῦ ἀριθμοῦ, ἰδὲ ἐννέα.

Ἐννήρης, ὁ, ἡ (ἐρέσσω) Μὲ 9 καθίσματα κωπηλατῶν, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, ὡς τὸ, τριήρης.

Ἐννηΰστυλος, ὁ, ἡ. (ὕστυλος), Μὲ ἐννέα ὑστύλους· ἰδὲ Ὕστυλος.

Ἐννῆφιν, Ἡσιοδ. ἀντὶ ἐννηφιν; ἰδὲ ἔνη.

Ἐννήχομαι, Μλ-ήξομαι (νήχομαι), Κολυμβῶ μέσα εἴς τι.

Ἐννοέω, Μλ-ήσω (νοέω, ἀμλ.), Διανοοῦμαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἔχω γνώμην — 2) Σκέπτομαι, διαλογίζομαι, σκοπῶ, νοῶ, αἰσθάνομαι· καταλαμβάνω, ὑπολαμβάνω — 3) βουλεύομαι, διστάζω, φοβοῦμαι, εἶμαι ἔμφροντις ἐγνοιάζομαι. Ξνφ. Ἀνβ. 5, 9, 28. Schaef. ἐν Σφκλ. Τρ. 631 — 4) στοχάζομαι. νομίζω, πιστεύω — 5). Ἐπὶ πραγμάτων καὶ λέξεων, Σημαίνει, δηλοῖ, γεννᾷ στοχασμόν, φέρει εἰς τὸν νοῦν — Πρὸς τῷ ἐνεργτ. τύπῳ εὕρηται καὶ ὁ, ἐννοέομαι, ὡς ἀπθτ. μετὰ μέσ. Μλ. καὶ ἀορ. παθτ. Ξνφ. Κρ. π. 4, 2, 3. Παρθν. Προοίμ. — Οἱ Ἴωνες συναιρ. τὸ, οη, εἰς ω, ὥστε ἐννώσας, ἀντὶ ἐννοήσας, γράφουσι, Ἡρδτ. ἀφ' οὗ

Ἐννόημα, ατος, τό. Στοχασμός, σκέψις, θεωρία, συλλογισμός.

Ἐννοηματικός, κή, κόν. Πλήρης ἐννοίας, γεμάτον νόημα. μόνον ἐπὶ πραγμάτων.

* Ἐννοητικός, ή, όν. Σκεπτικός, στοχαστικός.

Ἔννοια, ἡ. (νοῦς.) Στοχασμός, σκέψις, ἰδέα. κμῆτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν Πλούτ. Συλλογισμός, θεωρία. Ξενοφ. νέννοια καθ' ἐμοὶ ἐγένετο β'.) Ἡ δύναμις τοῦ ἐννοεῖν, ὁ νοῦς.—γ'.) Ἡ διὰ λέξεων ἐκφερομένη ἰδέα, λόγος.—δ'.) Φροντίς, ἔγνοια. ντῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ Πλτχ. εἰς Καμ.

Ἐννομολέσχης, ου, ὁ. (λέσχη). Ὅστις ὁμιλεῖ κατὰ τοὺς νόμους, νομικά, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους, ἢ περὶ νόμων. Τίμ. Φλιασ. ἀμφβ. παρὰ τὸ

Ἔννομος, ὁ, ἡ. (νόμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν νόμον, νόμιμον, διωρισμένον ἀπὸ τὸν νόμον, ὀρθόν, δίκαιον, εἰς τό, ἔνδικος· ὑποκείμενον εἰς τοὺς νόμους. Ἐπίρ. ἐννόμως—2) (νέμομαι). Ὅστις κατοικεῖ μέσα που· ὅ,τι βόσκει μέσα εἴς τι, ννἔννομ. γαίᾳ Αἰσχλ. Ἱκετ. 581.

* **Ἔννομος**, ὁ Κύρ. Ὄνμ. Ἰλδ.

Ἔννοος, καὶ συνρ. ἔννους, ὁ, ἡ (νοῦς). Σκεπτικός, στοχαστικός, φρόνιμος. Συγκρτ. ἐννούστερος, Ὑπρθ. ἐννούστατος.

Ἔννος, ἡ ἔννος, δασυν. ὁ, ἡ = ἕνος, Χρονιάρικος, ἑνὸς χρόνου, περυσινός. Πλάτων εἰς Κρατύλ. νσὸν δέπου καὶ ἔνον ἀεὶ ἐστὶ περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς· κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιιὸν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει, ἔνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός».

Ἐννοσίγαιος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐνοσίγ. (ἔνοσις, γῆ). Ὅστις σείει, ταράττει τὴν γῆν, ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐνομίζετο αἴτιος τῶν σεισμῶν τῆς γῆς· πολλάκις παρ' Ὁμ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὡς ἐπίθ. ἐν γένει, Ὁ σείων τὴν γῆν.

Ἐννοσίδας, α, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἐννοσίγαιος, Πίνδ. Πύθ. δ. 59. (ἔνοσις, δα, Δωρκ. ἀντὶ γῆ, ἢ ἁπλῶς πατρωνυμικῶς παρὰ τὸ ἔνοσις ἐσχηματισμένον)

Ἔννοσις, εως, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ἔνοσις.

Ἐννοσίφυλλος, ὁ, ἡ. = εἰνοσίφυλλος, ποιητ. ἀντὶ ἐνοσίφ. Ὁ σείων, κινῶν, κουνῶν τὰ φύλλα. Ἐπίθ. δασυδένδρων, ἢ γεμάτων μὲ δένδρα βουνῶν, ἐπὶ τὰ ὁποῖα σείει ὁ ἄνεμος τὰ φύλλα τῶν δένδρων. νἐννοσίφυλλον ὄρος».

Ἐννοσσεύω, = νεννεοσσεύω.

Ἐννοσσοποιέω = ἐννεοττοποιέω.

* **Ἐνότιος**, ον, καὶ ἔννοτος, ὁ, ἡ. (νοτία). Ὑγρός. Πολυδ. Α'. 238.

Ἐννυκτερεύω, Μ. εύσω = νυκτερεύω ἐν. ὡς τό, ἐννυχεύω, Ξενυχτίζω μέσα που, Αστρβ.

Ἔννυμι, καὶ ἐννύω, Μλ. ἕσω, Ἐπκ. ἕσσω, ἀόρ. ἕσσα. Απρμφ. ἕσσαι, μέσ. Μλ. ἕσομαι, μέσ. ἀόρ. ἑσσάμην, παθ. Πρκμ. εἷμαι, εἶσαι, εἶται, καὶ τλ. ὅθεν γ'. πλθ. προσ. υπρσντ. εἷατο, Ἰλδ. Σ, 596. Ὡσαύτως καὶ ἀπὸ τοῦ παθητ. ἕσμαι, ἕσμην, ὅπερ οὐχ εὕρηται ἁπλοῦν ἐν τῷ α'. προσ. ἀλλ' ἐν τῷ β', καὶ γ'. ἕσσο, ἕστο, Ὁμ. καὶ ἐν τῷ γ'. δυϊκ. ἕσθην, Ἰλδ. Σ, 517. Ἐπικ. μόνον τύποι εἰσὶν οἱ μετὰ τῆς συλλαβ. αὐξήσεως δασυνομένης, ἑέσσατο, Ἰλδ. Κ, 23. Ὀδσ. Ξ, 519. καί, Ἕεστο, Ἰλδ. Μ, 464. Οἱ Ἴωνες χρῶνται καὶ τῇ ἐπιτατ. εἵνυμι, Ἰλδ. Ψ, 135. Κατὰ χρονικ. αὔξησιν οὐχ εὕρηται οὔτε ἐν τῷ Παρατ. οὔτε ἐν τῷ ἀόρ. Ὁ δὲ Ποιητὴς χρῆται ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις τῇ συλλαβ. ἐν οὐδενὶ δὲ τῇ χρονικῇ αὐξήσει, τὸ αἴτιον τούτου ζητηθήτω ἐν τῷ διγάμματι—Κυρία σημτ. τῆς λξ. ἐστὶ τό, Ἐνδύω, κοινῶς ντύνω, φορέω τινά, δεκτ. αἰτ. τοῦ προσ. ἐπλ. καὶ τοῦ πραγμτ. νκαί σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσει» Αὐτὸς θέλει σὲ ἐνδύσει, φορέσει καὶ μὲ χλ. καὶ μὲ χιτ. Ὀδσ. Ο, 338, Π, 79. Γ, 550. Ἰλδ. Ε, 905. καὶ ἀλλαχοῦ. Πολλάκις ὅμως τοῦ μὲν προσ. τὴν αἰτ. παραλείπει πολλάκις, τὴν τοῦ πραγμτ. δὲ ἔχει κατά τε τὴν μέσ. ἐνδύομαι, ντύνομαι, φοραίνομαι, φορέομαι, καὶ κατὰ τὴν παθ. ἐνεδύθην, ντύθηκα, φορέθηκα, εἶμαι ντυμένος, φορεμένος, νκακὰ εἵματα εἷμαι» κακὰ ἔστο· περὶ χροΐ εἵματα ἕστο. χλαίνας εὖ εἱμένοι καὶ λ. τ. τ. Ὁμ. Ἀπὸ τοῦ ἱματισμοῦ κυρίως, μετηνέχθη ἡ σημτ. τῆς λέξ. καὶ ἐπὶ ὁπλισμοῦ νἕσσαντο θώρηκα χάλκεον» Ἰλδ. Ξ, 383. νταύχεα ἑσσάμενοι» Ψ, 803. καὶ ἐξαιρ. νἀσπίδας ἑσσάμενοι» Φοροῦντες, κρατοῦντες ἔμπρος των ἀνδρομήκεις ἀσπίδας, αἱ ὁποῖαι δηλ. ἐσκέπαζον ὅλον τὸ σῶμα, ὡς μακρὸ φόρεμα, Ἰλδ. Ξ, 372. ὅθεν ἐπὶ παντὸς εἴδους περικαλύψεως. Περιτυλίγομαι μέ, ἢ εἴς τίποτε· μετὰ αἰτ. π. χ. ννεφέλην ἕσσαντο» Περιτυλίχθησαν μὲ σύννεφον, Ἰλδ. Ξ, 350. νηέρα ἑσσάμενοι» Σκεπασμένος ὁλόγυρα μὲ σκοτάδι, Ἰλδ. Ξ, 282. Ἀστεῖος δέ, κατὰ μεταφ. νλάϊνον ἕσσο χιτῶνα» Ἤθελεν ἐνδυθῇς πέτρινον φόρεμα, τοῦτ' ἔστιν, ἤθελες λιθοβοληθῆ, πετροβοληθῆ, Ἰλδ. Γ, 57. Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. νἕσσασθαι γῇ» Τὸ νὰ ἐνταφιασθῇ, ταφῇ, παραχωθῇ τις, ἰδὲ ἀφάνυμι. Παρὰ Λογογρ. ὁ ἁπλοῦς τύπος ἄχρηστος, τῷ ἀμφιέννυμι ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρωμένου.

Ἐννυός, ἡ καὶ ἐννυός, ἡ = νυός, Νύμφη ἢ νύφη, υἱοῦ γυνή, γυναίκα. Πολυδ. Γ'. 32.

Ἐννυστάζω, Μλ.-ξω (νυστάζω) μετὰ δοτ. Νυστάζω, μὲ παίρνει, μοὶ ἔρχεται ὁ ὕπνος ἐν ᾧ κάμνω τίποτε, ἢ εἶμαι, εὑρίσκομαί που.

Ἐννυχεύω, Μ. εύσω. (νυχεύω) ὡς τό, ἐννυκτερεύω, Κοιμῶμαι, περνῶ τὴν νύκτα εἴς, ἢ μέσα· κατοικῶ διατρίβω μέσα που· μετὰ δοτ. Σφοκλ. Ἀντγ. 784. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. α, 3. σλ. 71. 3, 1. σλ. 78.

Ἐννύχιος, α, ον, Ἀττ. δὲ καὶ δικατάλ. (νύξ). Νυκτικός, πᾶν ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται τὴν νύκτα, Ὁμ. νἐννύχιαι κατάγοντο» Τὰ καράβια ἄραξαν τὴν νύκτα, Ὀδσ. Γ, 178. (–⏑⏑⏑)

* **Ἔννυχος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Ἰλδ. Λ. 716.

Ἔννυδρος, ὁ, ἡ = ἔνυδρος. Διοσκορ. Α'. 37.

* **Ἐννώσαι**, ἐννώσας, Ἰων. ἀντὶ ἐννοῆσαι, ἐννοήσας, ἀόρ. τοῦ ἐννοέω, Ἡρδτ.

* **Ἐννωτιαῖος**, αία, αῖον, (νῶτος). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὴν ῥάχιν.

Ἔνξυλος, ὁ, ἡ. (ξύλον). Ξύλινος, ἀπὸ ξύλον. Αἰν. Τακτικ. 31. νἔνξυλος δέλτος» Πινακίδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας γράφουσι.

Ἐνόδιος, α, ον, Ἀττ. δὲ καὶ δικατάλ. Ἰων. καὶ Ὁμρκ. εἰνόδιος, ίη, ιον, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. π. χ. Αἰσχλ. Προμθ. 487 (ὁδός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, κεῖται ἀνήκει, χρησιμεύει, εἰς τὴν ὁδὸν ἢ εἰς τὸν δρόμον, ἢ τὴν στράταν ἰταλ. νἙρμῆς ἐνόδιος» ὡς προστάτης τῶν ὁδῶν, πλατειῶν, καὶ ἀγυιῶν ἐν ταῖς ὁποίαις διὰ τοῦτο εὑρίσκετο στημένον, τὸ ἄγαλμά του. Πρὸς τούτῳ χρησιμεύει ἡ λέξις πολλάκις καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης καὶ τῆς Περσεφόνης, αἱ ὁποῖαι ἐνομίζοντο ἐπὶ τὰς τριόδους διατρίβουσαι, Valck. diatr. σλ. 138. 163.

Ἐνοδίτης, ου, ὁ. θηλυκ. ἐνοδῖτις, ιδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἔνοδμος, ὁ, ἡ (ὀδμή). Πᾶν ὅ,τι μυρίζει, εἶναι νοστιμον, τὸ ἰταλ. φρέσκον, ἔχει μυρωδιάν, (ἐπὶ φυτῶν) Νικανδρ. Θηρ. 41.

* **Ἐνοειδής**, ὁ, ἡ (ἕν, εἶδος). Ἁπλοῦς· πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁπλοῦν κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον του, μόνον, δὲν συνίσταται εἰς ἄλλα, δὲν εἶναι ἡνωμένον μὲ ἄλλα.

Ἐνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Προσμένως.

* **Ἐνοικάδιος**, ὁ, ἡ = ἐνοικίδιος.

* **Ἐνοικειόω** = οἰκειόω. Πλτχ.

Ἐνοικέτης, ου, ὁ. καὶ θηλυκ. ἐνοικέτις, ιδος, ἡ. Ἐγκάτοικος. Σουΐδας. παρὰ τό

Ἐνοικέω, Μλ.-ήσω (οἰκέω) μετὰ δοτ. Κατοικῶ μέσα που, εἶμαι 'ς τὸ σπίτι· εἶμαι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος εἴς τι, καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τίποτε. 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. Κατοικίζω, βάλλω, ἀφίνω τινὰ νὰ κατοικῇ που, νοἰκεῖν. πόλιν» Ἡρδτ. 2, 178. ἀφ' οὗ

Ἐνοικήσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον διὰ κατοικίαν.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κατοικῇ τις μέσα που.

Ἐνοικητήριον, τό. Πολυδ. Α'. 73. Τόπος διὰ κατοικίαν.

Ἐνοικίδιος, ὁ, ἡ (οἰκία). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, ἀνήκει εἰς οἶκον, εἶναι οἰκιακόν, σπιτικόν.

Ἐνοικίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (οἰκίζω). Φέρω, ἀφίνω, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα που· στέλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς ἄλλην χώραν, εἰς ἄλλον τόπον. Παίρνω, δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκον μου νὰ κατοικήσῃ, τὸν παίρνω νοικιαστήν, νοικιάζω τὸ σπίτι μου. Παθτ. Πηγαίνω μέσα που διὰ νὰ κατοικήσω, νὰ εἶμαι κάτοικος, νὰ κατοικῶ Ἡρδ. 1, 69. Συνεσ. δέ, μεταφορ. νταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον ψυχαῖς ἐνοικίζονται».

Ἐνοικιολόγος, ὁ, ἡ (ἐνοίκιον, λέγω). Ὅστις συνάζει τὸ ἐνοίκιον. Ἀρτεμίδ. Γ. 41. παρὰ τὸ

Ἐνοίκιος, ὁ, ἡ (οἶκος). Οἰκιακός, σπιτικός νοικιαστής. ἀφ' οὗ τὸ ἐνοίκιον, τὸ νοίκι. τὰ ἐνοίκια, Κατοικία.

Ἐνοίκισμα, ατος, τό (οἰκίζω). Κατοίκισμα, τὸ νὰ κατοικῇ τις μέσα που.

Ἐνοικισμός, ὁ. Τὸ νὰ ἀφίνῃ, βάλλῃ τις τινὰ νὰ κατοικήσῃ που, τὸ νὰ νοικιάζῃ τὸ σπίτι του εἴς τινα. 2) Ἀμετβ. τὸ νὰ ἐμβαίνῃ τις νὰ κατοικήσῃ που, νὰ ἀλλάζῃ κατοικίαν ἀπὸ ἕνα οἶκον εἰς ἄλλον.

Ἐνοικοδομέω, Μλ.-ήσω (οἰκοδομέω) μετὰ δοτ. Οἰκοδομῶ, κτίζω τι μέσα εἰς, ἢ ἐκάνω εἴς τι. Θουκυδ. Γ. νἐχρῶντο δὲ αὐτῷ πύργον ἐνοικοδομήσαντες φρούριον». 2) Κτίζω, σφαλνῶ, φράττω τίποτε μὲ κτίριον, μὲ τοῖχον, μὲ τεῖχος νκάτωθεν, φάραγγα, ἐνοικοδομεῖν». Διόδ. Σικελ. Γ'. 37. καὶ ΙΑ'. 40.

Ἔνοικος, ὁ, ἡ (ἐνοικέω). Ἐγκάτοικος, κατοικητής. Ἀριστείδ. νοὐ μεγάλης ἔνοικοι πόλεως».

Ἐνοικουρέω, Μλ.-ήσω (οἰκουρέω). Μένω εἰς τὸν οἶκον, κάθομαι πάντοτε εἰς τὸ σπίτι, δὲν πηγαίνω εἰς τὸν κόσμον, κρύβομαι 'ς τὸν οἶκον.

* **Ἔνοινος**, ὁ, ἡ (οἶνος). Γεμάτος κρασί.

* **Ἐνοινοφλύω** (οἶνος, φλύω). Πίνωντας κρασὶ φλυαρῶ. (ῡ)

Ἐνοινοχοέω, Μλ.-ήσω (χέω). Κερνῶ κρασὶ εἰς τὸ ποτήρι, ἐν γένει, Κερνῶ νοἶνον ἐνῳνοχοεῦντες». Ὀδσ. Γ. 472.

Ἐνοκλάζω, Μ. άσω (ὀκλάζω). Γονατίζω ἐπάνω εἴς τι· λυγῶ τὰ γόνατα, τὸ κοινότ. κάθομαι ἀνακούκουρα· νταῖς ὀπισθίοις» Ἐπὶ τετραπόδων ὅσα κάθονται 'ς τὰ ὀπισθινὰ ποδάρια. νὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην ἐνδεχόμενος τὰ εἰς ἑαυτὸν ἀπορριπτόμενα». Φιλστρ.

Ἐνολισθαίνω, Μλ.-ήσω (ὀλισθαίνω, ἀμβλ.). Γλυστρῶ καὶ πέφτω μέσα που. Πλούταρχος.

* **Ἐνόλμιος**, ὁ, ἡ. καὶ

Ἔνολμος, ὁ, ἡ (ὅλμος). Ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος καὶ προφητεύων· προφήτης, χρησμολόγος.

* **Ἐνομήρης**, ὁ, ἡ = ὁμήρης ἐν. Ἡνωμένος, συνηνωμένος μέσα.

Ἐνομιλέω, = ὁμιλέω ἐν. Φιλῶν. Παρὰ Φιλόστρ. Α'. 25. νἡ νεότης ἡ ἐνομιλοῦσα τῇ Σμύρνῃ». Ἡ ἐν Σμύρνῃ εὑρισκομένη, ἥτις εὑρέθη ἐν Σμύρνῃ. νἐνομιλεῖν τοῖς συγγράμμασι». Φιλστρ. ἀντὶ τοῦ, σπουδάζειν, μελετᾶν.

Ἐνομματόω, Μλ.-ώσω (ὀμματόω). Δίδω εἴς τινα ὀμμάτια, τὸν κάμνω νὰ βλέπῃ.

Ἐνομόργνυμι, Μ.-μόρξω (καὶ εἰς τοῦτο πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Κούμας, ὀμόρξομαι τὸν μέλ. σημειῶν) (ὀμόργνυμι, ἀμβλ.) τί τι-

νι. Τυπόνω τι εἰς τίποτε. κἐνομόργνυμι γραμμὴν τῷ ἐπιπέδῳ. Σχεδιάζω, γράφω γραμμὴν ἐπὶ τὸ ἐπίπεδον. Πλούταρχ. Γ. σελ. 451. Μέσως, ἐνομόργνυμαι, Σφογγίζω τι μὲ, ἢ εἰς τίποτε.

Ἐνὸν, Μετοχὴ οὐδετ. Ἐνεστ. τοῦ ἔνειμι· πολλάκις ὡς ἀπόλυτος ὀνομαστ. ἐν χρήσει, Ἐπειδὴ εἶναι, ἢ ἤγουν συγκεχωρημένον, δυνατόν. Ἡρόδοτ. Η. κἐνὸν αὐτοῖς τε ταξιπεθειν.

Ἐνόπαι, ὧν, αἱ. Ἐνώτια, κοινῶς σκουλαρίκια. παρβλ. ἐνώπια. Σαρουλ.

Ἐνοπή, ῆς, ἡ (ἐνέπω, ἐνίσπω,). Φωνή, κραυγή, φώναγμα, κράξιμον, ἐξαιρ. φωνή, φώναγμα ἐν καιρῷ μάχης, ὅταν πολεμοῦν· ὅθεν πολλάκις τῷ, μάχῃ, ὡς ἐξ αὐτῆς προερχ. συντάσσεται. Ἰλιά. Γ, 2. Μ, 35. Π, 246. 782. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πασηςδήποτε ἄλλης κραυγῆς· Θρῆνος. Ἰλ. Ω. 160. κἐνοπήν τε γόον τε. Τρπκ. Ἀνθρώπινος φωνή, ὁμιλία, Ὀδύσ. Κ, 147. καὶ ἐπὶ ἀψύχων, Ἦχος, τόνος, κωδωνισμα, καὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν. Ἰλιά. Κ, 13. κἰαχή τ' ἐνοπή τε Ἡσιό. Θεογ. 708. καοιδάων ἐνοπῇ Ψαλμῳδία, τραγῴδημα, Ἀπολ. Ῥό. παρβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 273.

*Ἐνόπη, Πόλεως ὀνμ. ἐν Μεσσήνῃ, Ἰλιά. Ι, 150. 292.

Ἐνοπλίζω, (ἔνοπλος). Ἁρματόνω, ἑτοιμάζω εἰς πόλεμον.

Ἐνόπλιος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, πράττεται διὰ, ἢ μετὰ ὅπλων. π. χ. κἐνόπλιος ῥυθμὸς· Ὁ ῥυθμὸς τὸ ἰταλ. τέμπο καὶ καντάντσα, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐχόρευον ἁρματωμένοι ἄνδρες. κἐνόπλια μέλη, Τραγῴδια διὰ χορὸν μὲ τὰ ἅρματα (καθὼς καὶ τὴν σήμερον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος χορεύουν οἱ μπράτιμοι λεγόμενοι μὲ τὰ σπαθιὰ εἰς τὰς χεῖρας ὅταν εὐγαίνῃ ὁ γαμβρὸς μὲ τὴν νύμφην ἀπὸ τὰ στεφανώματα). Περὶ τοῦ ῥυθμοῦ, κατ' ἐνόπλιον, ἰδὲ Herm. ἐν Σχολ. Ἀριστφ. Νφ. 651. 2) = ἔνοπλος.

Ἔνοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὡπλισμένος, ἁρματωμένος, Βτρχ. διαφόρως ἀναγινώσκ. παρ' Ἡρόδ. 1, 13.

Ἐνοποιέω, ῶ. Ἑνόνω, ἀνταμόνω. παρὰ τὸ

Ἐνοποιός, ὁ, ἡ (ἕν, ποιέω). Ὅστις ἑνόνει, ἀνταμόνει τι μὲ ἄλλο τι.

*Ἔνοπτος, ὁ, ἡ (ὄψομαι). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται μέσα εἰς τι.

Ἐνοπτρίζω, Μ. ίσω. Δείχνω τι εἰς τὸν καθρέπτην, ὑαλίζω τι. Παθτ. Κυτάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, ὑαλίζομαι. παρὰ τὸ

Ἔνοπτρον, ου, τό (ὄψομαι). Καθρέπτης, ἄλλως καὶ εἴσοπτρον.

Ἐνοράω, Μλ-όψομαι, Ἀόρ. ἐνεῖδον (ὁράω, ἀνμλ.). Βλέπω, κυτάζω τινά, ἢ εἰς τινα, παρατηρῶ, γνωρίζω τίποτε εἰς τινα. τινί τι· ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀιτ. τοῦ προσπ. καὶ Ἀπρμφάτου κἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον. Πλτχ. 2) Ἐμβλέπω, ὑποβλέπω. π. χ. κὀρριμὺ ἐνορᾶν Κυτάζω τινὰ μὲ θυμὸν, μὲ ἀγανάκτησιν, μὲ ἄγριον βλέμμα· μετὰ αἰτιατ. Locella ἐν Ξνφ. Ἐφσ. σλ. 147. β'.) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, τὸ κοινῶς νομίζω. κἐνορέω γὰρ ὑμῖν οὐκ οἵοισί τε ἐσομένοισι πολεμέειν Ξέρξῃ. Ἡρόδοτ. Η. 140. ἀφ' οὗ.

Ἐνόρασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ, παρατηρῇ τις τίποτε. Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἐνόρειος, ὁ, ἡ (ὄρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ζῇ εἰς τὰ βουνὰ, βουνήσιον.

*Ἐνορέω, Ἰων. ἀντὶ ἐνοράω.

*Ἐνορθιάζω, Μλ-άσω (ὀρθιάζω). Ὀρθόνω, ὑψόνω, μεγαλύνω τι. κἑαυτὴν πλέον τῆς φύσεως ἐνορθιάζουσαν Φίλων.

Ἐνόριος, ὁ, ἡ (ὅρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὰ σύνορα, μέσα ἀπὸ τὰ σύνορα.

*Ἐνόρκιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Πνδ.

Ἔνορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις ἔκαμε ὅρκον ἢ εἶναι ὑποχρεωμένος μὲ ὅρκον, ὡρκίσθη εἰς τι· μετὰ δοτ. 2) Πᾶν ὅ,τιποτε τι, περὶ τοῦ ὁποίου ὡρκίσθη, ἔκαμέ τις τὸν ὅρκον του διὰ νὰ τὸ καμῃ, φυλάξῃ κλ. τ. Πλούτ. κἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. Τὸ ἔνορκον, ἢ ἐνόρκιον = ὅρκος, διὰ τοῦ ὁποίου ὑπεχρεώθη τις εἰς τίποτε. κποιεῖσθαι ἐνορκεια. Πλάτ. Φαίδρ. 38. Τὸ νὰ ὁρκίζηται, βάλλῃ τις τὸν ὅρκον του· κἔνορκον εἰπεῖν τι. Τὸ νὰ βεβαιώνῃ τίς τι μὲ τὸν ὅρκον του, νὰ μαρτυρῇ μὲ ὅρκον. Ἐπρρ. ἐνόρκως, Μὲ ὅρκον. Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, ἔνορκος καὶ εὔορκος ἰδὲ Βτμ. ἐν Δμσθ. Μιδ. σλ. 171.

Ἐνορκισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἢ κάμνῃ, βάλλῃ τις τινα εἰς ὅρκον. Συνέσ. σελ. 209.

Ἐνορμάω, Μλ-ήσω (ὁρμάω). Διώκω, ἀμπώχνω, παρακινῶ τινα νὰ ὁρμήσῃ μέσα που. Παθτ. τρέχω, ἐμβαίνω ὁρμητικῶς μέσα. Πολύβ. 16, 28.

Ἐνορμίζω, Μ. ίσω. Ἀττ.-ιῶ (ὁρμίζω). Φέρω τὸ πλοῖον μέσα εἰς λιμένα, εἰς ἀγκυροτόπιον. Συνέσ. κτὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινί. Μέσως Ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἀράζω, Στράβ. Ε. κὥστε ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας. ἀφ' οὗ

Ἐνόρμισμα, ατος, τό. Τόπος διὰ ἄραγμα, λιμήν· λιμανάκι κοινῶς, ἀγκυροτόπι. Ἀππιαν.

Ἐνορμίτης, ου, ὁ. Ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι ἀραγμένος εἰς λιμένα, ἀγκυροτόπιον. Ἀνθολογ.

*Ἐνόρνυμι, Μλ-όρσω, ἀόρ. ἐνῶρσα (ὄρνυμι, ἀνμλ.). Διεγείρω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, παρορμῶ τι μέσα, ἐξαιρ. εἰς τοῦ ἀνθρώπου τὴν ψυχήν· μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. καὶ αἰτ. τοῦ πργμτ. κπᾶσιν γόον ἐνῶρσεν· Ἐκίνησε τὴν καρδίαν των εἰς λύπην, θρῆνον, Ἰλιά. Ζ, 499. ὡσαύτως καί, καὐτοῖς φύζαν ἐνῶρσεν· Διήγειρας εἰς αὐτοὺς φόβον, δισταγμόν, τοὺς ἔκαμες νὰ διστάσουν, Ο, 62. 366. κἀνάλκιδα θυμὸν Π, 656. Παθτ. Διεγείρομαι, ἀνακινοῦμαι· γεννῶμαι μέσα που, κἐνῶρτο. (γ'. ἑνκ. προσπ. παθ. ἀόρ. κατὰ συγκ.) γέλως θεοῖσιν, Α, 599. Ὀδύσ. Θ, 326. Ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ ἀόργ. καὶ τῷ παθτ. ἀόρ.

Ἐνορούω, Μ. ούσω (ὀρούω). Πηδῶ εἰς τι, ἐπὶ τι, μέσα που. Παρ' Ὁμ., ὅστις ἀεὶ κατ' ἐχθρικὴν σημσ. χρῆται τῇ λξ. ἐν Ἰλιά. Ὁρμῶ, φέρομαι μὲ ὁρμὴν μέσα που, πλακόνω τινά, ἢτε ἐξαφνα, ὁρμῶ ἐναντίον του· μετὰ δτ. π. χ. Τρωσί, Ἰλιά. Π, 783. αἴγεσιν ἢ οἴεσσι, Κ, 486.

*Ἐνορχέομαι = ὀρχέομαι ἐν. Χορεύω μέσα που.

Ἐνόρχης, ου, ὁ. = ἔνορχος.

*Ἐνόρχης, ου, ὁ (εἰ., ὄρχις). Μονόρχης· ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἐν ὀρχίδι.

Ἔνορχις, ιος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ὀρχίδια· ἀρχιδᾶς, ἀρχιδάτος, Ἡρόδ. 6, 32. 8, 105. Ἀριστφ. Ὀρν. 572.

*Ἔνορχος, ὁ, ἡ (ὄρχις). Μὲ ὀρχίδια, ἀρχιδάτος, ὅστις ἔχει ὀρχίδια, ἀντιθ. τῷ, εὐνουχίας. κἔνορχα μῆλα. Κριάρια διὰ θυσίαν. Ἰλιά. Ψ, 147. διότι τὰ εὐνουχισμένα, καθὼς καὶ ὅσα εἶχον ἄλλο τι ἐλάττωμα, δὲν τὰ ἐθυσίαζον.

Ἔνος, ἡ ἔνος, ὁ, τό. Ἔτος, χρόνος. ἀφ' οὗ κἐνιαυτός, δίενος, τρίενος· πρβλ. ἄφενος. Τὸ οὐσιαστ. ἔνος μέντοι μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. εὕρηται καὶ φαίνεται ὅτι δὲν ἦτον κυρίως χρήσιμον τῷ καθεστῶτι τρόπῳ τῆς γλώσσης. ἀφ' οὗ

Ἔνος, ἡ, ἔνος, νη, νον, δασυμ. ὡς τὸ, περύσινος, Περσινός. κἔναι ἀρχαί· Οἱ ἄρχοντες, ἐξουσιασταὶ ἀπὸ πέρυσι, οἱ περσινοί. Ἐν γένει, παλαιός, ἀντιθ. τῷ φετεινός, νέος. πρβλ. ἔνη, ἔνη καὶ νέα.

*Ἑνός, γενκ. τοῦ εἷς καὶ ἕν.

Ἐνοσίγαιος, Ἄχρηστος λογογρφ. τύπος τοῦ ἐννοσίγαιος, ὅπερ ἰδέ.

*Ἔνοσις, εως, ἡ. Κίνησις, ταραχή, τάραγμα, κοινῶς τράνταγμα, Ἡσιό. Θεογ. 681. 849. (ἐτυμλγτ. συνήθως παρὰ τὸ ὅλως ἀσύναρτον ἔνοθω, τὸ ὁποῖον νομίζεται συγγν. τῷ ὠθέω καὶ τῷ, τούτῳ οὐδὲν κοινὸν ἔχοντι, ὄθομαι. Ὁ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 271. δὲ, ἀποδέχεται πρωτότ. τὸ ἔνω, ἐνόω, Διαπείρω).

Ἐνοσίφυλλος, Ἄχρηστος λογογρφκ. τύπος τοῦ, εἰνοσίφυλλος, ὅπερ ἰδέ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ (ἔνοσις, χθών). Ὅστις σείει, κλονίζει τὴν γῆν, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἰδὲ Ἐννοσίγαιος. 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ἐπιθ. ἐν γένει, Ὁ σείων τὴν γῆν.

Ἑνότης, ητος, ἡ (εἷς). Ἕνωσις, ὁμόνοια.

Ἔνουλα, ων, τά (οὖλον). Τὸ κρέας τῶν ὀδόντων ἀπὸ τὸ μέσα μέρος. Πολυδ. Β'. 94.

Ἐνουλίζω, (οὖλος). Κατζαρόνω, στριφογυρίζω τὰ μαλλιά, παθτ. εἶναι κατσαρωμένον στριφογυρισμένον, τσιγουράβον κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει· Μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς κατζαρωμένα καὶ μαῦρα ἐκ φύσεως. Ἀρισταίν. Α'. Ἐπιστολ. Α'. καὶ Ἀλκίφρ. Γ. ἀφ' οὗ

Ἐνουλισμός, ὁ. Κατσάρωμα, τσιγουράβιασμα. Κλήμ. Ἀλεξ.

*Ἔνουλος, ὁ, ἡ (οὖλος). Κατσαρωτός, τσιγούραβος. Καλλιστρ.

Ἐνουράνιος, ὁ, ἡ (οὐρανός). Ὅστις εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀνθολ.

Ἐνουρέω, Μλ-ρήσομαι (οὐρέω, ἀνμλ.). μετὰ δοτ. Κατουρῶ εἰς, ἢ ἐπί τι, μέσα. ἀφ' οὗ

*Ἐνουρήθρα, ἡ, καὶ

Ἐνούρηθρον, τό. Κατουρολάγηνον, κατουροσούκαλον.

*Ἔνουρος, ὁ (οὖρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ οὖρον, εἰς τὸ κάτουρον.

Ἐνούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Πᾶν ὅ,τι ἔχει οὐσίαν, ὕπαρξιν. — 2) ἐπὶ περιουσίας, Πολυκτήμων, πλούσιος.

Ἐνουσιόω, ῶ (οὐσία). κὁ τοῖς λογικοῖς γένεσιν ἐνουσιωμένος· Ὁ συνδεδεμένος κατὰ τὴν οὐσίαν μὲ τὰ λογικὰ ὄντα. Ἱεροκλ. Πυθαγ. σελ. 30. Λονδρ.

Ἐνοφείλομαι, (ὀφείλω, ἀνμλ.). συνήθ. ἀπρσπ. ἐνοφείλεται, Εἶναι εἰς χρέος· ἐπὶ κτημάτων ἀκινήτων ἐξαιρ., τὰ ὁποῖα δίδει εἰς ἀσφάλειαν τοῦ δανειστοῦ, ὅστις δανείζεται χρήματα. Δημοσθ. κἐνοφειλόμενον ἀργύριον· τὸ ἰταλ. ἰσταμπολάτον.

Ἐνοφθαλμιάω, = ἐποφθαλμιάω. Πολυδ. Β'. 62.

Ἐνοφθαλμίζω, Μ. ίσω (ὀφθαλμίζομαι). Ἀμπολιάζω. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Ε. ἀφ' οὗ

Ἐνοφθαλμισμός, ὁ. Φύλλιασμα, ἀμπόλιασμα. Θεόφραστ.

Ἐνοχή, ῆς, ἡ (ἐνέχομαι). Τὸ νὰ εἶναί τις ἔνοχος εἴς τι, ὑπόχρεως· ὑποχρέωσις.

Ἐνοχλέω, Μλ-ήσω (ὀχλέω). Ἐνοχλῶ, βαρύνω· μετὰ αἰτ. Δείναρχ. κατὰ Δημοσθ. κοὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς δὶς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν· ὅθεν, προξενῶ ἐνόχλησιν, βάρος εἰς τινα, τῷ εἶμαι βαρετός· μετὰ δοτ. Ξνφ. Ἀνβ. 5, 13. 4, 4, 21. καὶ Ἰσοκράτ. Πανηγυρ. κἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσιν. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 732. Παθητικ. Ἐνοχλοῦμαι, πειράζομαι, βαρύνομαι, κοινῶς βαριοῦμαι· ὅθεν μὲ ἐνοχλεῖ, μὲ πειράζει τι, μοὶ προξενεῖ βάρος. Ἀριστφ. Πλτ. 7. ἐπὶ τὸ πλεῖστον διετῇ αὐξήσει ἐσωτ. καὶ ἐξωτ., ἠνώχλουν; ἠνώχλησα, ἠνώχληκα· πάνυ σπανίως δὲ ἐνοίχλουν κλ. ἀφ' οὗ

Ἐνόχλησις, σεως, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινότ. Πείραξις, ἀτυχία, βάρος.

Ἔνοχος, ὁ, ἡ (ἐνέχομαι) = ἐνεχόμενος. Ὅστις ἐνέχεται, κρατεῖται, κατέχεται μέσα εἴς τι· ὅστις μετέχει ἀπὸ τίποτε, ὑποπίπτει, ὑπόκειται εἴς τι· κυριεύεται ἀπὸ τίποτε κἔνοχ. τοῖς ἐρωτικοῖς· Κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, παραδομένος

εἰς τὸν ἔρωτα κἄνοχ. νόμῳ Ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμ. κἔνχ. ἀρᾷ Εἰς κατάραν. κἔνοχος εἰμὶ τῇ γραφῇ Ὑπέπεσα εἰς ἔγκλημα. κτῇ ποινῇ Εἰς τιμωρίαν· κταίστης. Ἐν γένει, ὅστις ἔχει ἐπάνω του κάμμίαν αἰτίαν, ἡ ὁποία τὸν κάμνει ἄξιον κατηγορίας, τιμωρίας, ἐντροπῆς κλ. κἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοισι. Πλάτ. Θητ. σλ. 148. Β. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γεν. ἀναπληρουμένης τῇ, ποινῇ ἢ ἄλλῃ τοιαύτῃ τινὶ λέξ. οἷον κἔνοχος θανάτου· ἀντὶ, κτῇ ποινῇ τοῦ θανάτου.

Ἔνοψις, εως, ἡ (ὄψομαι). Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ τις εἰς τι· τὸ ἰταλ. βίστα. Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον φαίνεται εἰς τὰ ὀμμάτιά τινος κἀνὲν πρᾶγμα μακρὰν κείμενον, ἀπὸ μακρυὰ, τὸ ἰταλ. προσπέττο. Θεμίστ. Λόγ. 132. σελ. 177.

*Ἐνόω, ἰδὲ ἕνωσις.

Ἑνόω, Μλ-ώσω (ἕν). Ἑνόνω, ἀνταμόνω.

Ἐνράπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). εἴς τι, ἤ τινι. Ῥάπτω τίποτε μέσα εἰς τι. κτὸν Λέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν.

*Ἐνρήγνυμι, Μλ-ρήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Καταχρημνίζω, καταθαφίζω τι. ὁρμῶ, ἐφορμῶ ἐπί τι.

Ἐνριγόω, = ῥιγόω ἐν. Κρυόνω κου, καταχρυόνω.

Ἔνριζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Μαζὺ μὲ τὰς ῥίζας. Γεωπ. ἀφ' οὗ

Ἐνριζόω, Μλ-ώσω. Κάμνω τι νὰ ῥιζώσῃ εἰς τι, στερεόνω τι εἰς τὰς ῥίζας του. Ἰωσηπ. Π. Ἰουδ. Δ. ή. 3.

Ἐνρίπτω, Μ. ψω. (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ῥίπτω τι εἰς, ἢ ἐπί τι. (1) Δίων Κάσ.

Ἐνρυθμικός, κή, κόν. = ἔνρυθμος. Μαρτιαν. Καπ. Θ'.

Ἔνρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνθεμένον κατὰ ῥυθμὸν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς, τὸ ἰταλ. μὲ καδέντσαν, ἀ τέμπο· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ῥητορικῆς, Ὅ,τι συγγράφεται, λέγεται μὲ ῥητορικὴν εὐρυθμίαν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ῥητορικῆς. Ἐν γένει, ἀνάλογον, ἁρμόδιον, εὐάρμοστον. Εὐχρηστότερος μέντοι ὁ τύπος ἔρρυθμος, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 136.

*Ἐνσακκεύω (σακκεύω). Βάλλω τι εἰς τὸν σάκκον, 'ς τὸ σακκί, σακκούλι, σακκουλιάζω, σακκιάζω· ἔτι δὲ καὶ τὸ τουρκβ. βάλλω εἰς τὴν τσέπην, τσεπόνω.

Ἔνσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις ἔχει σάρκα, σῶμα, κορμὶ, ἐπὶ ἐμψύχων, παρὰ τὸ

Ἐνσαρκόομαι, Μλ-ωθήσομαι. Λαμβάνω σάρκα, κορμὶ, γίνομαι ἄνθρωπος. Ἐκκλ.

Ἐνσάρκωσις, εως, ἡ = ἐνανθρώπησις. Ἐκκλησιαστ.

Ἐνσαρόω, Μ. ώσω (σαρόω). Κατατσουκίζω, κατασαρόνω, κατασουκαλῶ· κατασπαράττω, ἀνατρέπω· μετὰ δοτ. ἐπὶ καταιγίδος. Λυκόφ. 753. κ... ... ἐνσαρούμενος, Ῥιπτόμενος ἔνθεν κακεῖθεν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάττης ὑπὸ τῶν κυμάτων.

*Ἐνσάττω, Μλ-ξω (σάττω). Στουπόνω, φράζω τι γεμίζοντάς το.

*Ἐνσβέννυμι, Μλ-έσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Σβύνω, σβύω τι μέσα, ἢ εἴς τι.

Ἐνσείω, Μ. είσω (σείω). Κουνῶ, ταράζω, τινάζω, τραντάζω τι μέσα που· χύνω, κτυπῶ, σπρώχνω, ῥίπτω μέσα, π. χ. κβέλος κεραυνοῦ, Ῥίπτω μέσα ἀστραποπελέκι, Σοφλ. Τρ. 1087. κπῶλαδον πολεῖς δὲ ὦτοισι Κάμνω εἰς τὰ αὐτία τῶν ἵππων δυνατὸν ἦχον φωνάζων ἢ κτυπῶν τὴν μάστιγα εἰς τὸν ἀέρα. Σφλ. Ἠλ. 737. Λουκιαν. κεἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. Τρπι. Διαζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μὲ ἀκρίβειαν, λεπτομερῶς. Μέσ. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὸν ἑαυτόν μου καλὰ, Ἀρῥν. 2) ἀμετβ. Ὁρμῶ, ἐφορμῶ· τινὶ ἢ κατά τι· καὐτὸς μὲν ἐνσείσαι κατὰ θάτερον κέρας. Πλούτ. εἰς Ἀλέξ. 60.

Ἐνσήθω, (σήθω). Κοσκινίζω τι εἴς τι· μετὰ δοτ.

Ἐνσηκάζω, Μλ-σω (σηκός). Κλείω, σφαλνῶ εἰς τὸν σταῦλον· παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ, εἰς τὸ μοναστήρι. Νικητ. Χρον. Η'. 3.

Ἐνσημαίνω, Μλ-ανῶ (σημαίνω). Σημειόνω, σημαδεύω τι εἰς τίποτε, ἢ ἐπί τι. Μεσ. Σημειόνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, τοῦτ' ἔστι κάμνω τινὰ νὰ γνωρίσῃ τι εἰς ἐμὲ κἐνσημαίνομαι τὴν ὀργήν τινι Δίδω εἴς τινα νὰ καταλάβῃ τὸν θυμόν μου, κἐνσημανεῖσθε λοχίτῃ τὴν ὀργὴν τὴν ἡμετέραν. Ἰσοκρ. κἐνσημαίνομαι τύπον τινί. Τυπόνω εἴς τι σημεῖόν τι διὰ νὰ γνωρίζηται· ἐντυπόνω τι εἴς τι. Πλάτ. Πολ. Β'. ὅθεν Παθητικ. παρὰ Βασιλ. κἐμμονώτατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἁπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα.

Ἐνσημειόομαι, Μλ-ώσομαι = ἐνσημαίνομαι. Κάμνω, διὰ τὸν ἑαυτόν μου σημεῖόν τι εἴς τι, ἢ ἐπί τι, ἢ παίρνω σημεῖόν τι ἀπὸ τίποτε, τὸ σημειόνω διὰ χρείαν μου· ἀμφβλ. ἀναγν. παρὰ Ξενοφ. Κυν. ς'. 22.

Ἐνσιαλεύω, Μ. εύσω (σίαλον). = ἐμπτύω. Ἡσύχιος.

Ἔνσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Ὀλίγον τι σιμὸς, κοιντ. σαφλομύτης· ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι λιγυσμένον ἢ βαθουλόν. Ἱπποκρ.

*Ἐνσινής, ὁ, ἡ (σίνος). Βλαμμένος, χαλασμένος· πᾶν ὅ,τι ὑπέστρε βλάβην τινά.

*Ἐνσκέλλω, ποιητ. ἐνισκέλλω (σκέλλω, ἀνμλ.). Καταξηραίνω, καταστεγνόνω, κατασκληρύνω τι. Παθτ. μετὰ τοῦ Πρκτ. ἐνέσκληκα, ἀμετβ. Εἶμαι κατάξηρος, στεγνὸς, σκληρός.

Ἐνσκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, ἁρματόνω, στολίζω, καλλωπίζω, βάλλω εἰς τάξιν, ὡς τὸ, παρασκευάζω, ὅθεν κἐνσκευάζω ἵπποισι Σελόνω καὶ λ. τ. τοὺς ἵππους. Μέσως, Ἑτοιμάζομαι προβλέπω τὸν ἑαυτόν μου μὲ τὰ χρειώδη, ἐξαιρ. ἁρματόνομαι ἢ ἐνδύομαι, Ἀρστφ. Ἀχ. 384, 436. καὶ, γίνομαι ἕτοιμος. Πλάτ. κποῖα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντεσι.

Ἔνσκευος, (σκευή). Ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος· ἐξαιρ. ὅστις φορεῖ προσωπεῖον, προσωπίδα, τὸ ἰταλ. λάρφαν, μασκαράτος· ἀντιθ. τῷ, ἄσκευος.

Ἐνσκήπτω, Μ. ψω. ποιητ. ἐνισκήπτω (σκήπτω). Στηρίζω τι εἰς, ἢ ἐπί τι· κουντῶ, σπρώχνω, κτυπῶ, κάμνω, ἢ ἀφίνω νὰ πέσῃ τι ἐπί τι, ἢ εἴς τι· ῥίπτω μὲ βίαν τι εἴς τι. Ἡρόδοτ. Δ'. 79. κὁ Θεὸς ἐνέσκηψε τὸ βέλος, Ἐκτύπησε μέσα τὴν ἀστραπήν. κἐνσκ. νόσον τινί Φορτόνω τινὰ μὲ κάμμίαν ἀῤῥωστίαν, Ἡρδτ. 1, 105. κατὰ ψευδ. ἀνγν. Ἰλδ. Ρ, 437. 2) Ἀμτβ. Ἐμπίπτω, ἐφορμῶ, ἔρχομαι μὲ ὁρμήν, καταπλακόνω, πίπτω ἐπάνω εἴς τι· κἐνέσκηψαν οἱ λίθοι ἐς τὸ τέμενος Ἡρδτ. 8, 39. συνήθ. μετὰ δοτ., ἐξαιρ. ἐπὶ νόσων. Νικ. Θηρ. 23.

Ἐνσκιατροφέω, (σκιά, τρέφω) Τρέφω, ἀνατρέφω τινὰ εἰς τὸν ἴσκιον, τοῦτ' ἔστι, εἰς τὸν οἶκον μέσα κλεισμένον, ὄχι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἄρα τεχνικὰ καὶ ἄλλα, Τρπκ. κἐνσκ. ἐλπίδας Τρέφω, ἔχω μικρὰν, ὀλίγην, ξηρὰν ἐλπίδα κἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ὑπαλαίειν. Πλούτχ.

Ἐνσκίμπτω. Μλ-ψω. ποιητ. ἐνισκίμπτω. Ἰλδ. (σκίμπτω). Προσκολλῶ, προσπίπτω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τι. κοὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα Ἀκουμβῶντες τὰ κεφάλια 'ς τὴν γῆν, Ἰλδ. Ρ, 437. Μπήγω, στηρίζω, στερεόνω τι εἴς τι. Παθτ. Ἐμπήγομαι, χόνομαι μέσα εἴς τι κδόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη Ἐμπήχθη τὸ κοντάρι 'ς τὴν γῆν. Ἰλδ. Π, 612. Ρ, 528. Ἐν γένει δὲ = ἐνσκήπτω.

Ἐνσκιρρόω, καὶ ἐνσκιρρέω, Μλ-ώσω (σκιρρόω). Σκληρύνω τι εἴς τι. Παθτ. Κολλῶ, κολλόνομαι εἴς τι.

Ἐνσκλῆναι, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργτ. ἐνέσκλην παρὰ τὸ ἐνσκέλλω.

Ἐνσοβέω, Μλ-ήσω (σοβέω). Περιπατῶ, ἔρχομαί που ὑπερήφανα, καμαρωμένα· ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω εἴς, ἢ διά τι· μετὰ δοτ. Φιλόστρ. Ἀπολλ. ς'. 10. κἐνσοβέω κάλλεσι.

Ἐνσοριάζω, Μ. άσω. Βάλλω τὸ νεκρὸν σῶμα εἰς τὴν σορὸν, εἰς τὴν νεκροθήκην· σπανία λεξ. παρὰ τὸ

*Ἐνσόριον, τὸ (σορός). Ἡ σορὸς, ἡ νεκροθήκη, ὁ σαρκοφάγος, τὸ τουρκβ. σαντούκι εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς θάπτουν.

*Ἔνσοφος, ὁ, ἡ = σοφός.

Ἐνσπαργανόω, ῶ. Μ. ώσω (σπαργανόω). Σπαργανόνω, φασκιόνω, τυλίγω εἰς τὰ σπάργανα. Διονυσ. Λογ. 44. Μεταφ. κἐνσπαργανοῦσθαι τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ἔθεσιν, Τὸ νὰ συνηθίζῃ τίς τι ἀπὸ μικρὸς ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα τῆς μητρός του.

Ἐνσπείρω, Μλ-ερῶ (σπείρω). Σπείρω εἴς τι. Τροπι. Διασκορπίζω, κάμνω νὰ διαδίδηταί τι παντοῦ, π. χ. λόγος, φήμη, εἴδησις. Ξενοφ. Κυρουπ. Ε'. β'. 30. κκαὶ οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται.

Ἔνσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Γεμάτος σπόρον· πᾶν ὅ,τι ἔχει σπόρον, σπόρους. Διοσκορ. Γ'. 28.

Ἔνσποδος, ὁ, ἡ (σποδή). Σταχτωμένος, γεμάτος στάχτην, μὲ σταχτηρὸν χρῶμα. Διοσκορ. Α'. 95.

Ἔνσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὅστις ἐνέχεται, συμπεριλαμβάνεται εἰς σπονδὴν, εἰς συμμαχίαν, συμβιβασμὸν εἰρήνης· ἀντιθ. τῷ, ἔκσπονδος· ὅθεν ἡνωμένος μὲ συμμαχικὸν δεσμὸν, τὸ ἰταλ. ἀλεάτος, μετὰ γενικ. Θκδ. 3, 31. Ἐν γένει, φίλος, ἀντιθ. τῷ, πολέμιος. 2) ὑποχρεωμένος μὲ συνθήκην, συμφωνίαν· ἀναλόγως πρὸς τὰς συνθήκας· πιστὸς, ὡς τὸ, ὑπόσπονδος. Ἐπρῤ. ἐνσπόνδως.

Ἐνστάζω, Μλ-ξω (στάζω). Σταλάζω τι εἴς τι, Τρπκ. Παθτ. ἐμπνέω. κεἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ τὸ παρ' ἡμῖν, Ἂν ὁμοιάζῃς τὸν πατέρα του εἰς τὸ θάῤῥος, ἂν ἦσαι υἱὸς τοῦ πατρός του κ... τις οἱ ἐνέστακτο ἵμερος Συνέλαβε σφοδρὰν, μεγάλην ἐπιθυμίαν. Ἡρδτ. 9, 3.

*Ἐνσταλάζω, Μλ-ξω (σταλάζω) = ἐνστάζω, Ἀρστφ. Ἀχ. 1033.

*Ἐνστασία, ἡ = ἔνστασις.

Ἔνστασις, εως, ἡ (ἐνίστημι). Σκοπὸς, διανόημα· ἀρχὴ ἐξαίρ., Βίος, ἢ τρόπος ζωῆς, κατὰ τὸν ὁποῖον ἀρχίζει τις νὰ ζῇ· εὔτακτος τρόπος ζωῆς· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ζωῆς, Ἐπκτ. 23. 2) Ἀναβολὴ, ἐμπόδιον κα δήποτε. 3) Ἀντίστασις, ἐναντίωσις· ἀντιλογία, τὸ ἰταλ. Ἰνστάντσα, προτεστατσιόνη. Ἀριστοτέλ. ἀφ' οὗ

Ἐνστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐναντιόνεται, ἀντιστέκεται· ἐναντίος, ἐχθρός. Σοφοκλ. Αἰ. 104. κὈδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω, καὶ Ἀλεξαν. κτὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγεννημένον ἐνστάτην δαίμονα. (1)

Ἐνστατικός, κή, κόν. Ἐναντιωματικὸς, ὅστις ἀντιστέκεται, στανοχωρεῖ τινα, συνεδίζει, ἢ εἶναι ἕτοιμος, πρόθυμος νὰ κινῆται, φέρηται πρός τινα μὲ ὁρμὴν, βίαν, σφοδρότητα, ἐξαιρ. ἐπὶ θηρίων, ὅσα δὲν φεύγουν, ἀλλὰ στρέφονται καὶ ἐναντιόνονται εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὰ κατατρέχει. 2) Ὅστις προξενεῖ, ἀναβολὴν, ἐμπόδιον· μετὰ γενκ. 3) ὅστις κάμνει δυσκολίας, ἀντιλογίας, ἐναντιώσεις, φιλονεικίας διὰ τίποτε· ὅστις προχωρεῖ, ἐμβαίνει μὲ βίαν, ὁρμητικὸς, βίαιος, σφοδρὸς, ἐξαιρέτ. παρ' Ἀριστοτέλ. ὠνομάζοντο ἐνστατικοὶ οἱ Γραμμ. ὅσοι ἐξεύρισκον δυσκολίας καὶ ἐκίνουν φιλονεικίας δι' ἰδιαίτερά τινα Ὁμρκ. χωρία· οἱ δὲ τὰ τοιαῦτα ἀναλύοντες,

ἐλέγοντο λυτικοὶ ἢ ἐπιλυτικοί. Ἐπίῤῥ. ἐνστατικῶς.

* Ἐνστενόω, Μλ-ώσω (στενόω). Συσφίγγω, στριμμόνω, στενοχωρῶ τι μέσα που.

Ἐνστέλλω, Μλ-ελῶ (στέλλω). Φοράδω, ἐνδύω, στολίζω τινά. Παθτ. νέπεπλα στολὴν ἐνεσταλμένοισι Ἐνδυμένος ἱππεὺς, τὸ ἰταλ. καβαλάρη, φορέματα. Ἡρόδοτ. Α΄. 80.

Ἐνστερνίζομαι, Μέσως, Ἀγκαλιάζω. Ἡσύχιος.

Ἐνστερνόμαντις, ὁ = στερνόμαντις.

Ἐνστηθίδιος, ὁ, ἡ (στῆθος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τὸ στῆθος. Φιλόστρ. Εἰκ. Γ΄. 10. πεπλεγμένων τοῖς ἐνστηθιδίοις τῶν λεόντων.

Ἐνστηθίζω, Ἐντυπόνω τι εἰς τὸ στῆθος, εἰς τὴν καρδίαν. Ἐκκλστ.

* Ἐνστηλόω, Μλ-ώσω (στηλόω). Στήνω τι εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς στήλην. Ἐπιγρμ. παρὰ Welcker Syll. 169, 9. ἀμφβ.

Ἔνστημα, τὸ (ἐνίσταμαι). Ὡς τὸ, ἔνστασις. 2) Ἀναβολὴ ἐμπόδιον. Χρύσιπ. παρὰ Πλουτάρχῳ.

Ἐνστηρίζω, Μ. ίξω (στηρίζω). Στηρίζω, στήνω, βάλλω νὰ σταθῇ τι στερεά· στερεόνω, καρφόνω, ἐμπήγω τι εἴς τι· μέσα ὅπου. Παθ. ἐγχείη γαίῃ ἐνεστήρικτο. Τὸ κοντάρι ἐμπήχθηκεν εἰς τὴν γῆν, Ἰλδ. Φ, 168.

Ἐνστίζω, Μ. ίξω (στίζω). Κεντῶ, στιγματίζω τι εἴς τι. Δίων Κάσ.

Ἐνστοιβάζω. Μλ-άσω (στοιβάζω). Στουπόνω τι χόνωντας τίποτε εἰς αὐτό.

Ἐνστομίζω, Μλ-ίσω (στόμα). Βάλλω τι εἰς τὸ στόμα τινός, ἐξαιρέτως τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα ἵππου, ἀλόγου.

Ἐνστόμιος, ὁ, ἡ (στόμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ στόμα. Διοσκορ. Α΄. 126.

Ἐνστόμισμα, ατος, τὸ (ἐνστομίζω). Πᾶν ὅ,τι ἐμπήξαν, ἔβαλέ τις εἰς τὸ στόμα τινός· χαλινός, ἤτοι τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, κ. τ. τ. Ἰώσηπ. ΙΗ΄. 12.

Ἔνστομος, ὁ, ἡ (στόμα). = ἐνστόμιος.

Ἐνστρατοπεδεύω, = στρατοπεδεύω ἐν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διαθ. ηχῶρος ἐπιτηδειότερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι. Ἡρδτ. 9, 2. 85.

Ἐνστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Στρέφω, στρίφω, γυρίζω τι εἴς τι, ἢ μέσα. Εὐριπ. Ἰων. 300. μυχοῖς Τροφωνίου ἐνστρέφεσθαι. Παθτ. Στριφογυρίζομαι μέσα που, ἢ εἴς τι. μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται «Τὸ μηρὶ στριφογυρίζεται εἰς τὸν λαγόνα ἢ εἰς τὴν κλείδωσιν τοῦ λαγόνος, λαγγονιοῦ, Ἰλδ. Ε, 306. Τροπκ. Περιφέρομαι, διατρίβω, κάμνω πραγματείαν εἰς κανένα τόπον.

Ἐνστρογγυλόω, = στρογγυλόω ἐν. Φιλόστρ. Γ΄. 11.

Ἐνστροφαί, ῶν, αἱ (ἐνστρέφω). Τόποι διατριβῆς· τόποι διὰ πέρασμον καὶ δόσιμον ἢ διὰ πραγματείαν. Ἀριστείδ. Α΄. σελ. 239. ἐνστροφαὶ Σύρων.

* Ἐνστρωφάω = ἐνστρέφω, ποιητ.

Ἐνστύφω, Μ. ψω (στύφω). Εἶναι ὀλίγον στυφόν, ἀκρούττικον ἢ ξυνούτσικον (υ). Νίκανδρ. Ἀλεξ. 321. καὶ 375.

Ἐνσυλλαγχάνω, = συλλαγχάνω, ἐν (ἀσμλ). Πλούταρχ. Β΄. σελ. 423.

Ἐνσύνθηκος, (συνθήκη). = ἔνσπονδος. Ἀππιαν. Μιθρ. 14.

Ἐνσφηνόω, ῶ. Μ. ώσω. (σφηνόω). Σφηνόνω, βάλλω σφῆνας, στενεύω, στουπόνω, σφίγγω τι βάλλωντας σφῆνας. Διοσκορ. Παθητικ. Β΄. 29.

Ἐνσφραγίζω, Μ. ίσω. καὶ Ἰωνικ. ἐνσφρηγίζω, (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω τὴν σφραγίδα ἢ βοῦλαν μου εἰς, ἢ ἐπί τι, καὶ οὕτως τὸ ἐπιβεβαιῶ. Ἐπίγρ. τυπόνω τι εἴς τι, ὡσαύτως καὶ ἐντυπόνω τι εἰς τὴν ψυχήν, εἰς τὸν νοῦν.

Ἐνσχερῶ, Ἐπίῤῥ. ἔτι δὲ καί, ἐν σχερῷ. Ἀκατάπαυστα. ἰδὲ σχερός. Ἀπολλ. Ἀργ. Α΄. 912.

Ἐνσχολάζω, Μ. άσω. = σχολάζω ἐν. Διατρίβω εἰς, ἢ μέ τι, ἠσυχάζω με τίποτε. Θεμιστ. Λόγ. Β. σελ. 39.

Ἐνσχολέω, = ἐνσχολάζω. Πολύβ. Θ. 17.

Ἐνσωματίζω, ὡς τὸ, ἐνσωματόω· Ἑρμ. παρὰ Στοβ. Φρτ. σελ. 1076.

* Ἐνσωμάτισις, εως, ἡ, καὶ

* Ἐνσωματισμός, ὁ. Τὸ νὰ δίδῃ τις σῶμα εἴς τι, νὰ τὸ κάμνῃ σωματικόν, μὲ σῶμα, ἢ νὰ λαμβάνῃ τις σῶμα, νὰ γίνεται μὲ σῶμα κορμί.

Ἐνσώματος, ὁ, ἡ. (σῶμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει σῶμα, κορμί, εἶναι σωματικόν, μὲ σῶμα. ἀφ' οὗ

Ἐνσωματόω, Μ. ώσω. Δίδω σῶμα εἴς τι, τὸ κάμνω σωματικόν, νὰ ἔχῃ κορμί.

Ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ = ἐνσωμάτισις.

Ἐνσωρεύω = σωρεύω ἐν.

* Ἐνσώριον, τὸ = Ἐνσώριον, Τάφος. Μαρμ. Παρ.

Ἔνταλμα, ατος, τό. (ἐντέλλω) = ἐντολή.

Ἐνταμιεύω, Μ. εύσω. = ἐνθησαυρίζω.

Ἐντάμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ἐντέμνω.

* Ἐντανυσμός, ὁ = ἔντασις, Τέντωμα, τάνυσμα, Σχλ. Ἰλδ. Φ, 122.

Ἐντανύω, Μ. ύσω. (τανύω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐντείνω. Τανύζω, τεντόνω, Ὅμ. (ὅστις εἰς μόνον χρῆται τῷ ἐντείνω ἐν τῇ Ἰλδ.) ἔχει αὐτὸ πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἐπὶ ἐντάσεως τόξου. νευρήν, τόξον, βιὸν ἐντανύειν, ἔτι δὲ καὶ μέσ. Ὀδσ. Φ, 403. ἐν Ἰλδ. δὲ οὐχ εὕρηται. (τὸ υ, καὶ βρχ.)

Ἔνταξις, εως, ἡ (ἐντάσσω). Τὸ νὰ διατάττῃ, βάλλῃ τίς τι εἰς τάξιν μέσα, ἀνάμεσα, κοντὰ εἴς τι· τὸ νὰ χώνῃ, βάλλῃ τι ἀνάμεσά που. Σουΐδας.

Ἐνταράσσω, Ἀττ — ττω, Μλ-ξω. (ταράσσω, ἀσμλ.) τινί. Ταράττω, συγχίζω, προξενῶ ταραχήν, ἀταξίαν εἴς τι. Παθ. Εἶμαι εἰς ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀγωνίαν εἴς τι, μέ τι ἢ διά τι· καταντῶ εἰς ἀταξίαν. Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ. 20. πράσμα τῷ ὁμίλῳ ἐνταραττόμενον,

Ἔντασις, εως, ἡ. (ἐντείνω). Τέντωσις, τάνυσμα· σπουδή, ἐπιμέλεια, κόπος ἀκούραστος.

Ἐντάσσω, Ἀττ. ἐντάττω. Μ. ξω. (τάσσω). Βάλλω τι εἰς τάξιν μέσα, ἢ ἀνάμεσά που. βάλλω χόνω τι ἀνάμεσα εἴς τι.

Ἐντατικός, κή, κόν. (ἐντείνω) Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ τέντωσιν, τάνυσμα· κόπον ἀκατάπαυστον, σύντονον σπουδήν· δυνάμωμα. ἐντατικὰ φάρμακα. Παῦλ. Αἰγ. Τὰ δυναμόνοντα καὶ ἐρεθίζοντα τὰ γεννητικὰ νεῦρα.

Ἐντατός, τή, τόν. (ἐντείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τεντωμένον, τανυσμένον· ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ὅσα ἔχουν χορδάς, Τεντωμένον, κορδισμένον, κορδιστόν. ἐντατὰ ὄργανα. Νικόμαχ. Γερασ. καὶ Πλούταρχ. ἐντατὴ δ' ἐστὶν ἡ μελῳδία, ἡ μὲν ἐν τῇ φωνῇ, ἡ δ' ἐν ὀργάνοις τοῖς τε ἐμπνευστοῖς τοῖς τε ἐντατοῖς. Ὅστις εὑρίσκεται, εἶναι εἰς ἀκούραστον ἐπιμέλειαν ἢ κόπον μέ, ἢ διὰ τίποτε.

Ἐνταῦθα, Ἰων. ἐνθαῦτα (ἐν). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, Ἰλδ. Ι, 601. Σφκλ. Τρ. 1193, ὡς τὸ, ἐνταυθοῖ. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ., οἵτινες χρῶνται καὶ τῷ, ἐνθαυθὶ κατ' ἐπτσ. (ι) — α) ἐπὶ τόπου, Ἐδῶ, αὐτοῦ· ὡσαύτως καὶ κατὰ σημ. κινήσεως, ἐκεῖ. — β') ἐπὶ χρόνου, Τώρα, εἰς ταύτην τὴν ὥραν· ὡσαύτως καὶ τότε, εἶτα — γ') ὑποθετικῶς, Εἰς τοιαύτην περίστασιν, τοιουτοτρόπως. Πολλάκις μετὰ γεν. πόθοι ἐνταῦθα ἡμῶν ἡλικίας· ἐνταῦθα τῆς γῆς. Πλάτ. ς. σελ. 139.

Ἐνταυθοῖ, Ἐπίῤ (ἐν). Ἐδῶ, εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ἰλδ. Φ, 122. Ὀδσ. Σ, 105. Υ, 262. ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστφ. ἐνταυθοῖ μεταίζεο. ἐνταυθοῖ παίζομενος ἐνταυθοῖ· ὁ Ποιητὴς συντάσσει τὴν λέξ. τοῖς προστακ. ῥήματ. μένειν. κεῖσο καὶ ἧσο, Ἐδῶ κάθου, ἐδῶ πλάγιασαι. — Παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἐδῶ, ὡς τό, ἐνταῦθα, Ἀριστφ. Θσμ. 225. Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 324. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 422.

Ἐνταφή, ἡ. ἀντὶ, ἐνταφή. Θάψιμον, ταφή, Ἐπιγραφ. Καϋλ. Τόμ. Β. Πίν. 56.

Ἐνταφιάζω, Μ. άσω. (ἐντάφιος). Ἑτοιμάζω τὸν νεκρὸν μὲ τὰ ἀναγκαῖα, δηλ. τὸν ἐνδύνω, σαβανόνω, βαλσαμόνω, θάπτω, παραχόνω, Πλούταρχ. πηδήματι Συριακοῖς Ἀῤῥαβικοῖς ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες, Ἀνάλεκτ. Γ. σελ. 169. ἀφ' οὗ

Ἐνταφιασμός, οῦ, ὁ, Θάψιμον, παράχωμα νεκροῦ.

Ἐνταφιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις φροντίζει δι' ὅλα τὰ πρὸς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ ἀναγκαῖα, τὸν πλύνει, ἐνδύει, σαβανόνει, βαλσαμόνει, θάπτει. Ἐπιγράμ. καὶ Ἰουστῖν. Μάρτ. εἰς τὸ Α΄. τοῦ Μωϋσ. Κεφ. 50.

Ἐνταφιοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ τὰ ἐντάφια, ἤτοι τὰ εἰς ἐνταφιασμὸν νεκροῦ ἀναγκαῖα. Σέξτ. Ἀντεπιστ. σελ. 618. ἀφ' οὗ.

Ἐντάφιος, ὁ, ἡ; (τάφος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνταφιασμόν· ὅσα θάπτονται ἢ καίονται μαζὶ μὲ τὸ νεκρὸν σῶμα, στὸ ἐντάφιον Τὸ σάβανον, τὸ ἔνδυμα τῶν νεκρῶν. στὰ ἐντάφια, « Ἡ παράταξις εἰς ἐνταφιαζόμενον λείψανον· ὡσαύτως καὶ τὰ ἔξοδα ἐνταφιασμοῦ, θαπτικά. Schaef. ἐν Πλουτ. 5. σλ. 46 (α)

Ἔντεα, ων, τά. Ὅπλα, ἄρματα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ἔτι δὲ καὶ δι' ἀκριβεστέρου ὁρισμοῦ, ἔντεα Ἄρηϊα, α Ἰλδ. Κ, 407. Ὀδσ. Ψ, 368. ἡ λέξ. ἐσήμαινε πρὸ πάντων τὸν θώρακα, Ἰλδ. Κ, 34. 75. ὅθεν καὶ ἔντεα δύνειν Ἰλδ. Γ. 339. Θ, 120. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) ὡς τὸ, ὅπλον· ἐν γένει, Σκεῦος, μηχανή, ἐργαλεῖον καὶ λ. τ. ὅσα ἀπαιτοῦνται καὶ χρησιμεύουν εἰς ὁποιανδήτινα προετοιμασίαν ἔντεα δαιτός· Τὰ ἀναγκαῖα εἰς τράπεζαν, γιλαάν, Ὀδσ. Κ, 232. ἔντεα νηός Πνδ. Νμ. 4, 115, Τὰ ἀναγ. εἰς καράβι. ἔντεα δίφρου Εἰς ὄχημα ἢ ἅμαξι, Αἰσχλ. Προ. 192. ἔντεα ἵππεια, βόεια Τὰ ἀναγκαῖα εἰς ζεύξιμον ἀλόγων, βοῶν, τὰ κοιν. σηθ. χάμουρα Πνδ. Τὰ εἰς μουσικὴν ἀναγκ. Πνδ. Πθ. 12, 39 — Ἡ λέξ., ἐχρησίμευε συνήθως κατὰ πληθ. ἀριθμ. καὶ ποιητ. μόνον, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. ὁ ἑνικ. ἀριθ. τό, ἔντος εὑρηταιμέν, ἀλλὰ μόνον παρ' Ἀρχλ. λψν. 31. Liebel. (πρωτ. τῆς λξ. κατὰ Βτμν. ἀντὶ τό, ἔνδυμα. καὶ παρὰ τό, ἔντεα ἐγένετο τό, ἐντύω· ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ντύνω ἀντὶ τοῦ, ἐνδύω.)

Ἐντείνω, Μ. ενῶ. Πρκμ. ἐντέτακα. παθτ. Πρκ. ἐντέταμαι, (τείνω, ἀσμλ.), Τεντόνω τι εἴς τι, τανύζω, δένω καλά, δυνατά, ἢ σφίγγω τι. Παθτ. Κρέμαμαι εἰς, ἢ ἀπό τι. δίφρος ἱμᾶσιν ἐντέταται Τὸ ὄχημα, ἰταλ. ἡ καλέσσα κρέμαται εἰς λωρία, Ἰλδ. Ε, 728. Ἀλλὰ τό, κυνέη ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς· Ἡ περικεφαλαία ἦτον μὲ λωρία ἀπὸ μέσα καλὰ τεντωμένη, σφιγμένη, Ἰλδ. Κ, 263 — 2) Ἀπλόνω, ἐξαπλόνω· ζεύγω, ζεύω· βάλλω εἰς σφοδρὰν κίνησιν· ὅθεν πληγήν ἐντείνειν Κτυπῶ μὲ τεντωμένον χέρι, ὅ ἐστι δυνατά, ὡσαύτως καὶ ἄνευ τοῦ, πληγήν. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. Σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι δυνατὰ εἴς τι· ἐντῇ διανοίᾳ περί τινι Σκέπτομαι, στοχάζομαι σπουδαίως διά τι — 3) Χόνω, στριμώνω τι εἴς τι, τὸ συμμαζόνω, τὸ σφίγγω ἐντείνω ῥυθμῷ καὶ μέτρῳ ἔτι δὲ καὶ εἰς μέτρον, Περιορίζω, συσφίγγω συστέλλω τι εἰς τὰ μέτρα τῆς ποιητικῆς· ἐκφράζω εἰς στίχους τίποτε, τὸ ὁποῖον εἶχα ἢ ἐστοχάσθηκα προτήτερα εἰς τὸ πεζὸν ἰδίωμα, ὡς ἐχρησίμευε καὶ τό, ἐντείνειν ἁπλῶς ἄνευ περαιτέρω τινὸς προσθήκης, Heind. ἐν Πλάτ.

Φαιδ. σλ. 60. D. — 4) «ἐντείνω ἵππον τῷ ἀγωγεῖῳ Σείρῳ, τραβῶ μὲ τὸν ἀγωγέα, ἢ τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. μὲ τὸ καπίστρι καπίστρωμαι τὸ ἄλογον. Ξεν. Ἱππ. 8, 3.

*Ἐντειρέω, Μλ.-ερῶ. Τυραννῶ, βασανίζω, καταπιεζοχειρίζομαί τινα εἰς τίποτα· φοβίζω, φέρω εἰς ἀμηχανίαν τινά.

Ἐντειχίδιος, ὁ, ἡ. = ἐντείχιος. «ἐκάθητο», Λουκιαν. Ἐκάθητο ἀνάμεσα εἰς τὰ τείχη.

Ἐντειχίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Ξεχωρίζω, ἢ ὀχυρόνω τι διὰ τείχους ἢ πύργου· κτίζω μέσα που τείχη ἢ ὀχυρώματα, ἢ περικλείω τόπον τινὰ μὲ τείχη ἢ ὀχυρώματα, περιτειχίζω. Θουκυδ. ς. «τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δὲ ἐντειχισάμενοι».

Ἐντείχιος, ὁ, ἡ. (τεῖχος). «Περιτειχισμένος».

Ἐντεκμαίρομαι, Μέσ. ἀποθ. Μλ. -αροῦμαι (τεκμαίρω). Συμπεραίνω, κρίνω, ἀποφασίζω τι παρατηρῶν τίποτα· μετὰ δοτ.

Ἔντεκνος, ὁ, ἡ. (τέκνον). Ὅστις ἔχει τέκνα, παιδία. ἀντιθ. τῷ, ἄτεκνος.

Ἐντεκνόω, (τεκνόω). Γεννῶ τέκνα μέσα που, εἴς τινα τόπον· ἐπὶ ἀνδρός τε καὶ γυναικός.

*Ἐντελέθω = τελέθω ἔν.

Ἐντέλεια, ἡ. (ἐντελής). Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τίποτα τέλειος, νὰ τὸ ἠξεύρῃ καλά. ἢ τὸ νὰ εἶναί τι τέλειον, σωστόν, νὰ μὴ λείπῃ ἀπ' αὐτὸ τίποτε. Θεόφιλ. Ἐρ. Φυτ. 9.

Ἐντελευτάω, ῶ. Μ. ήσω. (τελευτάω). Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον μέσα που, ἢ μὲ τίποτε. Ἀμετβ. ὑπακ. τὸν βίον, Ἀποθνήσκω μέσα που· μετὰ δοτ.

Ἐντελέχεια, ἡ. Δραστηριότης, ἐνέργεια· ἐν γένει, Τὸ νὰ εἶναί τι τοιοῦτο δραστήριον, ἐνεργοῦν καὶ νὰ δείχνῃ πραγματικῶς τὴν δραστηριότητα, τὴν ἐνέργειάν του, ἀντιθέτ. τῷ, δύναμις, ἁπλῶς, ἤτοι τὸ νὰ δύναται μόνον νὰ ἐνεργῇ χωρὶς νὰ δείχνηται πραγματικῶς ἡ ἐνέργειά του, Κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστλ. Σέξτος Ἐμπειρ. Μαθημ. I. γ. 40. «τὸ ᾠὸν κατὰ δύναμιν μὲν νεοττός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δὲ οὐκ ἔστιν». Ἔστι δὲ ἡ λέξ. πάντη διάφορος τῆς, ἐνδελέχεια, Naecke ἐν Χοιρλ. σλ. 174, 177. Ἐτυμολγ. παρὰ τό, ἐντελεχής, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπιθ. οὐδαμοῦ ἴσως εὑρηται, καὶ τὸ ὁποῖον νομίζεται ταὐτοσήμαντον τῷ, ἐντελὲς ἔχων, ὡς τό, νουνεχὴς ἀντὶ τοῦ, νοῦν ἔχων. Τὸ δ' Ἐπῤῥ. ἐντελεχῶς, κατὰ σημ. τοῦ, βεβαίως, τωόντι, πραγματικῶς, παρὰ Πλάτ. Νμ. 10. σλ. 905. E.

Ἐντελεχής, ὁ, ἡ. καὶ ἐντελεχῶς, Ἐπίῤ. Δραστηρίως, δραστικῶς. ἰδὲ ἐντελέχεια.

Ἐντελής, έος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τέλειον, σωστόν, τελειωμένον. τέλεια αὐξημένον κατὰ τὸ φυσικὸν μέγεθος (ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν)· ἔχει τὴν τελείαν ἡλικίαν (ἐπ' ἀνθρώπων), ὡς τό, τέλειος. Ἐπῤῥ. ἐντελῶς. — 2) οἱ ἐντελεῖς = οἱ ἐντελεῖς· Οἱ ἀξιωματικοί, αἱ ἐξουσίαι ἢ οἱ ἄρχοντες, ὅσοι εὑρίσκονται εἰς λειτουργίαν, δούλευσιν τῆς πολιτείας, οἱ ἐνδοξότατοι καὶ περιβλεπτότατοι.

Ἐντέλλω, Ἐνεργτ. παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· συνήθως δέ, μέσ. ἀποθ. ἐντέλλομαι (τέλλω) τινί τι. Παραγγέλλω, προστάζω.

Ἐντελόμισθος, ὁ, ἡ. (ἐντελής, μισθός). Ὅστις λαμβάνει, παίρνει τέλειον, σωστὸν μισθόν. Συνέσ. Ἐπιστ. Ε.

Ἐντεμενίζω, Μ. ίσω. (τεμενίζω). Κτίζω ἱεροφυλάκιον ἢ ναόν τινα, ἱερόν, εἰς θεότητά τινα ἀφιερωμένον τόπον· ὅθεν, ἀφιερόνω.

Ἐντέμνω, Μλ.-εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Κόπτω, χαράττω ἢ σκαλίζω τι εἴς τι, π. χ. «ἐντεμ. γράμματα ἐν λίθοις» Valck. ἐν Ἡρδτ. 8, 22 — 2) Κατακόπτω, κομματιάζω, λιανίζω. ἐξαιρ. ἐπὶ θυσίας, Σφάζω τὸ θῦμα. «ἥρωσι ἐντέμνειν» Εἰς τιμὴν ἡρωός τινος, Θεόδ. 5, 11. «ὡς ἥρωί τι ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν» παρβλ. ἔντομος, τόμιος.

Ἐντενής, ὁ, ἡ. (ἐντείνω). Τεντωμένος, κορδωμένος· ζευγμένος· ὅστις καταγίνεται εἴς τι, κάμνει τι μὲ ἀκούραστον ἐπιμέλειαν.

Ἐντεσμήστωρ. ἰδὲ ἐντεσιμήστωρ.

Ἐντερεύω, Μ. εύσω. (ἔντερον). Ξεκοιλιάζω, εὐγάζω τὰ ἔντερα, τὰ ἐντόσθιά τινος. Ἀθήν. Z. σελ. 311. «τοὺς λάμβρακας ἐντερεύουσι».

Ἐντερικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ ἔνδον τοῦ σώματος, τὸ κοιν. (τὰ σωθικά, εἰς τὰ ἔντερα, ἢ εἰς τὰ ἐντόσθια.

Ἐντεριώνη, ης, ἡ. καὶ, ἐντεριωνίς ίδος ἡ. (ἔντερον). Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος, ἐξαιρέτως τὸ ἐγκάρδιον, ὁ ἁπαλὸς μυελὸς φυτῶν τινων, ἢ μαλακὴ καρδία αὐτῶν, καθὼς π. χ. τῆς κουφοξυλιᾶς, τῶν βούρλων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἐντόσθια καὶ = ἐντερόνεια.

Ἐντεροκήλη, ης, ἡ. (ἔντερον, κήλη). Τὸ σπάσιμον, ὅταν σπάζῃ, βλάπτηταί τις καὶ εὐγαίνουν τὰ ἔντερά του ἀνάμεσα εἰς τὰ μηρία. ἀφ' οὗ

Ἐντεροκηλήτης, ου, ὁ, ἡ. Σπασμένος, βλαμμένος, ὅστις πάσχει ἐντεροκήλην.

Ἔντερον, τό. (ἐντός). Ἄντερον, ἐντόσθιον, Ἰλδ. ἀεὶ πληθυντ. μόνον Ὀδσ. Φ, 408. «ἔντερον οἰός», Χορδὴ ἀπὸ προβάτου ἔντερα· «χορδὴν» Χορ. ἀπὸ βοός, ἔντερ. «ἔντερα γῆς», Οἱ σκώληκες ἢ τὰ σκουλήκια, ὅταν εὑρίσκωνται εἰς ὑγρὰν καὶ βαλτώδη γῆν, Ἀριστ. — 2) Φοῦσκα, σακοῦλα, ἢ πουγγί, μαρσίπιον τὸ σύνηθ. τουρκοβλάχ. τσέπης. Μήτρα τῶν θηλ. ζώων. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. σχηματισμένη συγκριτικῶς παρὰ τό, ἐντός, ὡς ἡ, ὑπέρτερον.)

Ἐντερόνεια, ἡ. = ἐντεριώνη. ἐξαιρτ. ἐντερ. εἰς τριήρεσιν Τὰ ξύλα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι κτισμένον τὸ κάτω μέρος πολεμικῶν καραβίων, ἢ τὰ στραβὰ ξύλα εἰς τὴν κοιλίαν τῶν καραβίων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγκοίλια ξύλα, ἄλλως καλοῦνται, ἰδὲ ἐγκοίλιος σημ. 2. Ὁ παροξύτονος τύπος τῆς λέξ. ἔστι ψευδής. Dind. ἐν Ἀριστφ. Ἱππ. 1190.

*Ἐντεροπονέω (πονέω), Ἔχω κοιλόπονον, κοψίματα, μὲ πονεῖ ἡ κοιλία.

Ἐντεροπώλης, ὁ. (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἔντερα, ἢ ἀλλάντας, τὸ ἰταλ. λουκάνικα· ὅστις πωλεῖ ἐντόσθια ζώων.

Ἐντεσιεργός, ὁ, ἡ. (ἔντεα σημ. 2, (ΕΡΓΩ). ὅστις δουλεύει ἁρματωμένος· πᾶν ζῶον ὅπερ δουλεύει ζευγμένον. «ἐντεσ. ἡμίονοι» Ζευγμένα μουλάρια, Ἰλδ. Ω, 277. ἄλλοι γράφουσι τὴν λέξ. ἐντεσιουργός.

Ἐντεσιμήστωρ, καὶ ἐντεσμήστωρ, ορος, ὁ, (μήστωρ). Γυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τὰ ἅρματα, ἢ εἰς τὸν πόλεμον. Ἡσύχιος.

Ἐντεσιουργός, ὁ. ἀντὶ ἐντεσιεργός.

Ἐντεταγμένοι, Μετοχ. Παθ. (ἐντάσσομαι,) Οἱ ἔγκριτοι, οἱ διωρισμένοι, ἐκλελεγμένοι εἴς τι.

*Ἐντέταμαι, ἐντεταμένος, Πρκμ. παθ. τοῦ ἐντείνω.

Ἐντεταμένως, Ἐπίῤ. Παθητ. Μετοχ. Παρκ. τοῦ ἐντείνω. Τεντωμένα, δυνατά, σφοδρά, ἐπιμελῶς. Ἡρδτ.

Ἐντεῦθεν, Ἐπίῤ. Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος· ἀπὸ αὐτοῦ, ἀπὸ ἐκεῖ, Ὀδσ. Τ, 568. Ἀπὸ τοῦτον (ἀπ' ἐκεῖνον τὸν τόπον — 2) ἐπὶ χρόνου, Ἀπὸ τότε, ἀπὸ τώρα, ἀπὸ ταύτην τὴν στιγμήν· ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν· εἶτα, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ἔκτοτε — 3) αἰτιολογικῶς, Ὅθεν, διὰ τοῦτο, διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ἐνταῦθεν ἐ κατ' ἐκτ. (— — ∪ —)

*Ἐντευθενί, Ἐπῤῥ. ἰδὲ τὸ προηγμ.

Ἐντευκτικός, κή, κόν. (ἐντυγχάνω). Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, καταδεκτικός, Πλούτ.

Ἐντευξίδιον, τό. Υποκριτ. τοῦ ἀκολ. Μικρὰ δέησις, παράκλησις διὰ γράμματος, μικρὰ ἀναφορὰ πρὸς κανένα μεγάλον. Ἀῤῥιαν. Ἐπικ. Α΄. 10.

Ἔντευξις, εως, ἡ. (ἐντυγχάνω). Συναπάντησις, ἀντάμωμα, τὸ νὰ πηγαίνῃ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον νὰ συνομιλοῦν, τὸ ἰταλ. κομβερσατσιόνη, ἐπίσκεψις ἰταλ. βίζιτα· χαιρέτισμα, ἀσπασμός, συναναστροφή· τὸ νὰ ἔχῃ τις τὸ ἐλεύθερον νὰ συγχνάζῃ εἰς τὸ σπίτι τινός· ὅθεν πρότρησις, συνομιλία, δέησις, παράκλησις, μεσίτευμα ἢ παρακάλεσμα πρός τινα δι' ἄλλον κανένα· ἀνάγνωσις, ἢ διάβασμα εἰς τὸ βιβλίον.

*Ἐντευτενί ἀντὶ ἐντευθενί, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστφ. Θσμφ. 1212.

Ἐντευτλανόω, (τεῦτλον). Ἑτοιμάζω μαγειρεύω τι μὲ τεῦτλα, ἤτοι μὲ γογγύλια, κόκκινες ῥάπες· ἐξαίρ. χέλυ, τὸ ὁποῖον ψήνουν συνήθως εἰς φύλλα γογγύλης. Ἀριστφ. Ἀχ. 894. Ἀθην. 7, σλ. 300. B.

Ἔντεφρος, ὁ, ἡ (τέφρα). Μὲ στάκτην, σταχτωμένος, μὲ χρῶμα σταχτῆς, σταχτερός. Ἀθήν. Θ.

Ἐντεχνία, ἡ. Ἐπιτηδειότης· ἀφ' οὗ

Ἔντεχνος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον καμωμένον μὲ τέχνην, ἢ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, τεχνικόν, συστηματικόν, κανονικόν. — 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, γυμνασμένος εἰς τὴν τέχνην. Ἐπῤῥ. ἐντέχνως.

Ἐντήκω, Μ. ξω (τήκω). Ἀναλύω, κάμνω τι νὰ ἀναλύσῃ καὶ τὸ χύνω εἴς τι. «ἐντέτηξε μόλιβδον τῇ κεφαλῇ». Μεταφορ. Ἐντυπόνω, ἢ κάμνω νὰ ἐντυπωθῇ τι εἰς τὸν νοῦν ὥστε νὰ μένῃ ἀνεξάλειπτον, νὰ γίνηται ἀλησμόνητον. Παρακείμ. «ἐντέτηκα» τὸ δέ, «ἐντακῆναι τῷ φιλεῖν» Τὸ νὰ κατακαίηται ἀναλυτὴς ἀπὸ τὴν φλόγαν τῆς ἀγάπης, Σρκλ. «ἐντακῆναι θρήνοισι» Τὸ νὰ καταστενοχωρῆται, καταξηραίνηταί τις χύνοντας δάκρυα, θρηνῶντας. Λυκρ.

Ἐντί, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ἐστί, καὶ εἰσί, γ. ἑνικ. πληθ. πρσπ. Ἐνεστ. τοῦ εἰμί. (— ∪)

Ἐντίθημι, Μ. θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω, φέρω τι μέσα που· τινί τι, Ὅμ. «τὰ μελιστὰ ἐπ' ἀβόχων» ἐξαιρ. ἐπὶ φορτώματος εἰς καράβια. «τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν» Δμσθ. «ἐντίθημι φόβον» Ἐμβάλλω εἴς τινα φόβον, τὸν φοβίζω. Μέσ. ἐντίθεμαι. Θέτω, βάλλω τι μέσα που διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. «μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ» Μὴ τοὺς βάλλεις, μὴ τοὺς συγκατατάσσεις εἰς ὁμοίαν τιμήν. Ἰλδ. Δ, 410. Πολλάκις, «κότον, χόλον, ἔνθετο θυμῷ» Συνέλαβεν εἰς τὴν καρδίαν του θυμόν, ὀργήν, ἐθύμωσεν, ὠργίσθηκε, Ἰλδ. Ζ, 326. Ὀδσ. Λ, 102. Ν, 324. Ἔτι δέ, «ἐνθεμένη σε λεχέεσσιν» Σ' ἐπῆρε σ' ἔβαλε 'ς τὸ κρεβάτι της, Ἰλδ. Φ, 124. ἀπολύτως, ἔνθου, Προστακτ. μέσ. Ἀόρ. β΄. Βάλε εἰς τὸ στόμα σου, γεῦσου.

Ἐντίκτω, Μ. έξω συνήθ. – τέξομαι (τίκτω, ἀνμλ.). Γεννῶ μέσα, μεταδίδω τι εἰς τὸ γεννηθὲν διὰ τῆς συλλήψεως, ἢ εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του. Πλάτ. Τρπε. τινί τι· Ἐμπνέω εἴς τινα, ἢ κάμνω νὰ συλλάβῃ τις γνώμην τινά. Πολύβ. ΙΖ΄. 11. «τοῦτο ἐπιμελῶς ἐντίκτειν ἐπειρῶντο τῇ συγκλήτῳ», Ἀμτβ. Μετχ. Πρκμ. ἐντετοκώς, Φυσικός, ἔμφυτος· πᾶν ὅ,τι ἔχει τις ἐκ φύσεως, γεννᾶται μαζὺ μὲ αὐτό· ἐπὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Ἀριστφ. Σφκ. 651.

Ἐντιλάω, Μλ. – ήσω (τιλάω) τινί τι. Χέζω, κουτσουλῶ μέσα εἴς τι. Ἀριστοφ. Ἀχ. 351. «ὁ λάρος ἐντετίληκεν, ὥσπερ σηπίαι». ἐν γένει, λερόνω, τὸ τουρκ. μουρνταρεύω τι.

Ἐντιμάω, ῶ, Μ. ήσω (τιμάω). Λογαριάζω τι εἰς τόπον μετρητῶν, παίρνω, δέχομαί τι ὡς μετρητὰ ἄσπρα, ἢ εἰς τόπον μετρητῶν.

Ἔντιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τιμὴν, ὑπόληψιν, ἀξίαν. Ξενοφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. «τὰ θεῶν ἔντιμα ἀτιμάζειν» ἀντὶ, τὰ ὅσια τὰ θεῖα δίκαια. Ἐπίῤῥ. ἐντίμως· ἀφ' οὗ

Ἐντιμότης, ητος, ἡ. Τιμὴ, ἀξία.

* **Ἐντμήγω**, Μλ. -(τμήγω, ἀνμλ.). Ἐπκ. ἀντὶ ἐντέμνω.

Ἔντμημα, ατος, τό (ἐντέμνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον μέσα εἴς τι, ἢ βαθέως· κόψιμον, κομμάτι.

* **Ἔντμησις**, εως, ἡ (ἐντέμνω) = ἔντμημα.

Ἔντο, γ'. πλθ. προσπ. μέσ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἵημι, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῇ συντάξει «ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο» Ἀφ' οὗ εὔγαλαν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν των τὴν ὄρεξιν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· ὅπερ συνήθως ἐξέντο, συνάπτοντες γράφουσι· ἰδὲ ἵημι.

* **Ἐντοίχιος**, ὁ, ἡ (τοῖχος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ ἐπὶ τοῖχον.

Ἔντοκος, ὁ, ἡ (τόκος)· Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ. Λυκρ.

Ἐντολή, ῆς, ἡ (ἐντέλλω)· Παραγγελία, προσταγή. «ἐκ ἐντολῆς ἀπολογεῖσθαι» Λουκιαν. Τὸ νὰ ἀπολογῆται, διαφεντεύηταί τις διὰ μέσου ἄλλου, δηλ. δίδωντας διαταγὴν εἰς ἄλλον νὰ ἀπολογηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἐντολμάω, ῶ, Μ. ήσω, = τολμάω ἐν.

Ἔντομα, ων, τά· Τὰ ζωΰφια, τὸ Ἰταλ. ἰνσέττα· παρβλ. ἔντομος, σημτ. 3.

Ἐντομή, ῆς, ἡ (ἐντέμνω)· Κόψιμον πρὸς μέσα, κοψιματιὰ, σχισμάδα, χαραγματιὰ, σχισματιά· χάσμα μεταξὺ βράχων ἢ βουνῶν, στενοπορία ἢ στενοῦρα, τὸ τουρκβ. μπογάζι – 2) τὸ νὰ κόπτῃ νὰ κάμνῃ τις χαραγματιὰς εἴς τι.

Ἐντομίας, ου, ὁ, Εὐνοῦχος. Σημ. δὲ, ὅτι ἐντομίας μὲν λέγεται ὁ εὐνοῦχος, τοῦ ὁποίου τοὺς ὄρχεις δὲν εὐγάζουν, ἀλλὰ τοὺς κοπανίζουν καὶ μαραίνονται μέσα εἰς τὸ σακκοῦλί των. ἐκτομίας δὲ, του ὁποίου τοὺς ὄρχεις εὐγάζουν τελείως.

Ἐντομίς, ίδος, ἡ. Κοψιματιὰ, Λευιτ. ΙΘ'. 28.

Ἔντομος, ὁ, ἡ (ἐντέμνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον, κομματιασμένον, κατακομμένον. – 2) τὰ ἔντομα, ὑπαχ. σφάγια, Τὰ θύματα, ζῶα διὰ θυσίαν, τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον ὅταν ἔκαμναν δημοσίως ὅρκους, καὶ ὅτε ἐθυσίαζον ὑπὲρ τῶν ἀποθαμένων, Basl ep. cr. σλ. 198. – 3) τὰ ἔντομα, ὑπονοουμ. ζῶα, τὸ ἰταλ. ἰνσέττα, τὰ ζωΰφια, διὰ τὸ νὰ εἶναι λεπτότατα μεταξὺ τοῦ στήθους καὶ τοῦ ὀπίσω μέρους τοῦ σώματός των, καὶ φαίνονται ὡς νὰ εἶναι βαθέως κομμένον τὸ σῶμά των ἐκεῖ, καθὼς π. χ. αἱ σφῆκες, οἱ μύρμηκες, κ. τ. τ. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ, Δ. α'. «ἔστι δὲ ἔντομα ὅσα κατὰ τοὔνομα ἐστὶν ἐντομὰς ἔχοντα ἢ ἐν τοῖς ὑπτίοις, ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν, ἢ ἐν ἀμφοῖν».

Ἐντονία, ας, ἡ, Τέντωσις· κόπος, ἐπιμέλεια ἀκούραστος.

Ἔντονος, ὁ, ἡ (ἐντείνω)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι τανυσμένον, τεντωμένον, ὅθεν ἰσχυρὸν, δυνατὸν ὁρμητικὸν, ὀξύ. Ἐπίῤῥ. ἐντόνως. Ξνφ. Ἀν. 7, 5, 7. – 2) ὁ ἔντονος, ὡς οὐσιαστ. = ζεῦξις, ἔντασις. Πλατ. Νμ. 12. σλ. 945. C.

Ἐντόπιος, ὁ, ἡ (τόπος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις εὑρίσκεται εἰς τὸν τόπον του, ἐγεννήθη ἐκεῖ, ὅπου εὑρίσκεται· ἔτι δὲ καὶ, ἔντοπος, Πλάτ. «αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς» Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1525.

* **Ἔντοπος**, ὁ, ἡ = ἐντόπιος.

Ἐντορεύω, Μ. εύσω (τορεύω). Σκαλίζω, τρυπῶ μὲ τὸ σμιλάρι ἢ μὲ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐξαιρ. ἐπὶ ἔργων ἀναγλύφων εἰς χαλκὸν ἢ λίθον, ὅτα δηλ. ἔχουν σηκωτὰ σκαλίσματα. Ἀθήν. «ἐντετορευμένα ζῳδάρια».

Ἐντορνεύω, (τορνεύω)· Δουλεύω, φτιάνω κατασκευάζω τι μὲ τὸ τορνευτήρι, τουρκβ. τοῦ ἄρκι.

Ἔντορνος, ὁ, ἡ (τόρνος)· Πᾶν ὅ,τι εἶναι τορνευμένον, στρογγυλευμένον· ἐν γένει, στρογγυλόν· Τροπκ. ἐπὶ ἐκφράσεως λέξεων, καὶ ἐπὶ συγγραφῆς τρόπου, ὕφους γραψίματος.

Ἔντος, τό, σπανιώτ. παρ' Ἀρχιλ. μόνον ἀπαντώμενος ἑνκ. ἀρθμ. τοῦ ἔντεα. ὅπερ ἰδέ.

* **Ἐντός**, Ἐπίῤῥ. (ἐν). Μέσα, ἀνάμεσα, Ὁμ. ὅστις συντάσ. τὴν λξ. συνήθ. «ἐντὸς ἔχειν, ἐντὸς εἴργειν ἢ ἔργειν» ἢ ἐντὸς, ὑπκ. θάλασσα, Μέσα ἀπὸ τὰς στήλ. τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τὸ Γιμπλαρτάρι, ἀντιθ. τῷ, ἢ ἔξω. – β'.) Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. παρ' Ὁμ., προτιθεμένης μᾶλλον τοῦ Ἐπίῤῥ. ἢ ἐπιφερομένης αὐτῷ· «ἐντὸς ἐμαυτοῦ» Εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς φρένας μου, Ἡρδτ. 7, 47. Μέσα εἴς τι «ἐντὸς ἑαυτοῦ γίγνεσθαι» Τὸ νὰ συνέρχηταί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του, Ἡρδ. 1, 119. – 2) Ἀπὸ χοῦτο, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος, Ἰλδ. Β, 845. μετὰ γεν. «ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ» Ἡρδτ. 1, 6. – 3) ἐπὶ χρόνου· «ἐντὸς ἑσπέρας» Μεταξὺ τώρα καὶ τοῦ ἑσπέρας, δηλ. ἕως εἰς τὸ ἑσπέρας, Ξνφ. – 4) ἐπὶ συγγενείας, Ἐγγύτερα, πλησιέστερα· ἰδὲ Δμσθ. Μακάρτ. 54. 62. ἀφ' οὗ

* **Ἔντοσθε**, καὶ φωνητ. ἐπιφερμ. ἔντοσθεν. Ἐπίῤῥ. = ἐντός. Ὁτὲ μὲν ἀπολύτως, ὁτὲ δὲ μετὰ γενκ., Ὁμ., Ἀπὸ μέσα, Ὀδσ Β, 424. (– – υ)

* **Ἐντοσθί**, Ἐπίῤῥ. = ἔντοσθε, ἐντός, Ἡσδ.

* **Ἐντόσθια**, ων, τά (ἐντός)· Τὰ μέσα εὑρισκόμενα, τὰ σωθικὰ, τὰ σπλάγχνα· ὡς τὸ, ἔγκατα καὶ ἔνδινα. Εὕρηνται δὲ καὶ οἱ τύποι, ἐνδόσθια, παρὰ τὸ ἔνδοσθε· ἐντοστηθίδια καὶ ἐνστηθίδια, παρὰ τὸ στῆθος.

Ἐντοσθίδιος, α, ον (ἔντοσθε). Ἐσωτερικός· τὰ ἐντοσθίδια, Ἐντόσθια.

Ἐντραγεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐντρώγω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐντραγῳδέω, = τραγῳδέω ἐν, Καυχῶμαι πρός τινα μὲ χοντρὰ, παχυὰ λόγια· παίζω τὸν μεγάλον· μετὰ δοτ. Λουκιαν. Ἐπιστ. Κρον. 19.

Ἐντρανής, ὁ, ἡ (τρανής)· Πᾶν ὅ,τι διατρυπᾷ, διαπερνᾷ· «ὀφθαλμοῖς ἐντρανέσι θεάσασθαι» Νικήτ. Χρον. ς'. 4. Ὅ, τι εἶναι σαφὲς, καθαρόν.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, θηλυκ. ἐντραπεζῖτις, τίδος, ἡ (τραπεζίτης)· Συντράπεζος, ὁμοτράπεζος· παράσιτος.

Ἐντραχύς, εῖα, ύ (τραχύ)· Ὀλίγον τι τραχὺς, σκληρὸς, σκληρουτσικος. (ῠ)

Ἐντρεπτικός, ή, όν. Ἐντροπαλὸς, τὸν ὁποῖον κάμνει τις εὔκολα νὰ ἐντρέπηται – 2) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ κάμνῃ ἄλλον νὰ ἐντρέπηται. Ἐπίῤῥ. ἐντρεπτικῶς, παρὰ τὸ

Ἐντρέπω, Μ. ψω (τρέπω, ἀνμλ). Στρέφω, γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, «ἐντρέπω τὰ νῶτα» Γυρίζω τὴν ῥάχιν μου, φεύγω, Ἡρδτ. Τροπκ. Γυρίζω τινὰ εἰς τὸν ἑαυτόν του, τὸν κάμνω προσεκτικὸν, ἢ τὸν κάμω νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς φρένας του, νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του, νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτόν του νὰ ἐντραπῇ. Παθτ. «οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ» Καὶ τώρα δὲν γυρίζει ἡ καρδία σου, δὲν κατανύγεται, Ἰλδ. Ο, 554. Ὀδσ. Α, 60. (ἀλλοῦ δέ που οὐχ εὕρηται παρ' Ὁμ. ἡ λέξις) Μέσ. «ἐντρέπεσθαί τινος» Τὸ νὰ φροντίζῃ τις, νὰ τῷ μέλῃ διά τινα, ἢ διὰ τίποτε, νὰ φεβῆται ἢ νὰ κατανύγηται ἡ καρδία του περί τινος· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργκ. μετὰ ἀπρμφ. Φροντίζω, φοβοῦμαι μήπως γένῃ τίποτε, Θγν. 392. Ἀπὸ Πλτχ. δὲ, καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι ἀπό τινα, ἢ διὰ τίποτε.

Ἐντρέφω, Μλ. θρέψω (θρέφω, ἀνμλ.) = τρέφω ἐν. Τρέφω. ἀνατρέφω τινὰ εἰς, ἢ μὲ τι. Παθτ «ἐντρέφεσθαί τινι» Μανθάνω τι, συνηθίζω εἴς τι διὰ τῆς ἀνατροφῆς, ἀπὸ μικρὸς, Ξνφ. «γυμνασίοις ἐντραφῆναι» Τὸ νὰ ἀνατρέφηταί τις εἰς τὰ γυμνάσια, Εὐρπδ. Φοιν. 368. Ἔτι δὲ καὶ μέσ. «φυτὰ ἐνθρέψασθαι» Περιποιοῦμαι φυτὰ διὰ χρείαν μου. Ἡσδ. Ἐρ. 783. Ἄλλοτε ἀνεγινώσκετο Ἰλδ. Τ, 326. «Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται, ἀλλ' ὁ Wolf ἔγραψε διῃρημ. ἐνὶ τρέφεται.

Ἐντρέχεια, είας, ἡ. Ἐμπειρία, σύνεσις φρόνησις, ἀγχίνοια, δεξιότης, προσοχὴ, σκέψις· παρὰ τὸ

Ἐντρεχής, ὁ, ἡ. Ἔμπειρος, συνετὸς, φρόνιμος, ἐπιμελής· πανοῦργος, γυμνασμένος· στοχαστικὸς, γνωστικὸς, ἐπιδέξιος, ὀξύνους, προσεκτικὸς, ἐπιτήδειος, «ἐντρ. ἐν πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις» Πλάτ. ἀντιθτ. τῷ, κακεντρεχής. Ἐπίῤῥ. ἐντρεχῶς· παρὰ τὸ,

Ἐντρέχω, Μλ. ἐνθρέξομαι, συνήθ. ἐνδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ μέσα που, κινοῦμαι ἐλεύθερα εἴς τι· ὅθεν ἁρμόζω καλὰ εἴς τι «εἰ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα» Ἂν εἰς τὰ μέλη τοῦ σώματος ἁρμόζει καλὰ ἡ ὅπλισις, ἢ τὰ ἅρματα Ἰλδ. Τ, 385 (ἀλλαχοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξις παρ' Ὁμ.) Τροπ. διατρέχει, φημίζεται, λέγεται, «ἐντρ. λόγος ἀνθρώποις» Λέγουν, ὁμιλοῦν διηγοῦνται οἱ ἄνθρωποι. Ἀρτ. — 2) Τρέχω μέσα ἢ κοντὰ εἴς τι· χώνομαί που, ἢ ἐμβαίνω χωρὶς νὰ μὲ καταλάβουν· εἰσχωρῶ, ἔχω χώραν πουθενά· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσυμπτωτικοῦ 3) Ὑπερπολάζω, ὑπέρχομαι, προσκολλῶμαι Λουκιαν. «κύριος ἀρετῶν οὐδεὶς ἐντρέχει».

Ἐντριβής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι τριμμένον εἴς τι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπκ. Ὅστις εἶναι δοκιμασμένος, τὸ ἰταλ. ἀπρόβατος εἴς τι· γυμνασμένος, ἔμπειρος, εἰδήμων· μετὰ δοτκ. «ἀρχαῖς καὶ νόμοισι» Σφκλ. Ἀντ. 177. σπανιώτερον μετὰ γενκ. π. χ. «ἐντριβὴς τέχνης» «Ἐλήφθη δὲ παραβολικῶς ἀπὸ τῆς Λυδίας λίθου ἤτης βασάνου, δηλ. τῆς πέτρας εἰς τὴν ὁποίαν δοκιμάζουν τὸ ἀσήμι καὶ τὸ μάλαγμα. παρβλ. παρατριβὴ· παρὰ τὸ

Ἐντρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Τρίβω τι εἴς τι, ἢ ἐπί τι· χρίω, ἀλείφω. Ξενοφ. Κυρ. π. Η'. α. 41. «ὑποχρίουσι καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς» καὶ Οἰκον. Ι'. 2. Παθητ. «ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμμυθίῳ» Τροπκ. «ἐντρίβω κακόν τινι» Προξενῶ, κάμνω εἴς τινα κανὲν κακὸν, ἢ ζημίαν τινὰ· σκάνδαλον, «πληγὰς ἐντρίβω» Κολαφίζω, τὸ κοιντ. δίδω μπάτσον, δέρνω τινά. (ῑ) ἀφ' οὗ

Ἔντριμμα, τό· Πᾶν ὅ, τι ἐτρίφθη. μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρέτως ἀλειφὴ, μυρωδικὸν, ψιμμύθι, φκιασίδι. Πολυδ. Ε'.

* **Ἐντριτωνίζω**, Κωμκ. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1189. Φροντίζω διὰ νὰ μοιρασθῇ τίποτε εἰς τρία μέρη, κατὰ τὸν Voss.

Ἔντριχος, ὁ, ἡ (θρίξ)· Πᾶν ὅ, τι ἔχει τρίχας, τριχωτόν. – 2) «τὸ ἔντριχον», Ψεύτικα μαλλιά, τὰ ὁποῖα φοροῦν ὅσοι γίνονται φαλακροὶ, τὸ ἰταλ. περοῦκα.

Ἐντρίχωμα, ατος, τό (τριχόω)· Τὸ μέρος τῶν βλεφαρίδων (εἰς τὰ ὀμματόφυλλα) εἰς τὸ ὁποῖον φυτρώνουσιν αἱ τρίχες. Πολυδ. Β'. 69. 2) παρὰ Πλουτάρχ. Προβλ. Φυσ. κεῖται πιθανῶς ἀντὶ τοῦ, Σῖτα ἀπὸ ἀλογότριχες, ἢ σακκοῦλι διὰ στράγγισμα, τὸ ἄλλως ἠθμός. (ῑ)

Ἐντρίχωσις, εως, ἡ = ἐντρίχωμα, σημσ. 1.

Ἔντριψις, εως, ἡ (ἐντρίβω)· Τὸ νὰ τρίβῃ τις τίποτε ὑγρὸν εἴς τι, ἢ ἐπί τι ἀλείφωντάς το, ἐξαιρ. ἀλειφὴν μυρωδικὴν ἢ ψιμμύθι, ὡσαύτως καὶ τὸ ἴδιον ψιμμύθι, φκιασίδι. Ξνφ. Κυρ. π. Α'. γ. 2. καὶ Αἰλιαν. Π. Ἱστ. ΙΒ'. α'.

Ἔντρομος, ὁ, ἡ (τρόμος). Γεμάτος τρόμον, κατατρομαγμένος.

Ἐντροπαλίζομαι, παρὰ τὸ ἐντρέπω, Παθτ. μόνον κατ' Ἐνεστ. καὶ Παρατ. χρήσιμον· Περικατώνομαι στρέφομαι, γυρίζω πολλάκις καὶ κυττάζω ὀπίσω, Ἰλιάδ. Ζ, 496. ἐξαιρ. ἐπὶ μαχῶν ὅταν τὸ στράτευμα ὑποχωρῇ, τραβίζεται ὀπίσω, τὸ ἰταλ. ῥετιράρῃ, καὶ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν στρέφεται καὶ ἐναντιόνεται εἰς τὸν κατατρέχοντα τὸ ἐχθρόν, Ἰλιάδ. Λ, 547. Ρ, 109. Φ, 492.

Ἐντροπή, ῆς, ἡ (ἐντρέπομαι). Ἐπιστροφή, γύρισμα. Ἀρατ. 499. 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ συνέρχηταί τις εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ αἰσθάνηται ὅτι ἔκαμεν ἢ εἶπε τίποτε ἄπρεπές, διὰ τὸ ὁποῖον ἐντρέπεται. »πρὸς ἐντροπὴν ὑμῶν λέγω«. Παῦλ. Κορ. Α'. 15. Τὸ νὰ φροντίζῃ, προσέχῃ τις νὰ τῷ μέλῃ διά τίποτε, νὰ ἔχῃ σέβας διά τι, ὡς τὸ, αἰδώς, Σοφλ. Οἰδ. Κ. 299.

Ἐντροπία, ἡ = ἐντροπή, Ἱππκ. Παρ' Ὁμ. δέ, Ὑμ. Ἑρ. 245. »δόλιαι ἐντροπίαι« Σοφίσματα, διαβολές, πανουργίαι, δόλοι.

Ἐντροπίας, ου, ὁ, οἶνος = τροπίας. Πολυδ. καὶ Ἡσύχιος.

Ἔντροφος, ὁ, ἡ (ἐντρέφω). Ὅστις εἶναι αὐξημένος, ἀναθρεμμένος εἰς, ἢ μὲ τίποτε· μετὰ γενκ.

Ἐντρυλίζω, καὶ ἐντρυλλίζω (τρυλλίζω) Ψιθυρίζω, λέγω τινά τι εἰς τὸ αὐτί, κρυφομιλῶ· τινί τι, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 341.

Ἐντρυφάνιον, τό. Ὁ δεύτερος οἶνος, ὁ δευτερίας, ὁ στεμφυλίτης, τὸ κοινότ. λάγγερος, Ἡσχ.

Ἐντρυφάω, Μ. ήσω (τρυφάω). Ἀσωτεύω εἴς τι, εὑρίσκω μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. τοῦ πρᾶγμτ. — 2) Περιπαίζω τινά, τὸν κρατῶ διὰ μωρόν, φέρομαι πρός τινα ὑπερήφανα, ὑβριστικά, καταφρονητικά· μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. Λουκ. ἀφ' οὗ

Ἐντρύφημα, τό. Τὸ ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον ἀσωτεύει, εὑρίσκει εὐχαρίστησιν, πρὸς τὸ ὁποῖον φέρεταί τις ὑπερήφανα, καταφρονητικά (υ)

* **Ἐντρυφής**, ὁ, ἡ. Ἄσωτος, ἀσελγής.

Ἐντρύχομαι, (τρύχω, ἀνμλ.). Γίνομαι βάρος εἴς τινα, τὸν ἐνοχλῶ, τὸν βαρύνω. (υ) Δίων Κάσ. ΛΗ'. 46.

Ἐντρώγω, Μλ. -ξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Τρώγω λίξουρα κατατρώγω, ἐξαιρ. μὲ πολλὴν ὀγλιγοράδαν, λαίμαργα, τὸ κοινότ. τρώγω σὰν γκαβόχηνα, μάλιστα τραγήματα· τὸ ἰταλ. κομφέτα, ζυμαρικά, γλυκίσματα, ὀπωρικά, ὅσα φέρονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν συνήθως μετὰ τὰ φαγητά· ἴδε τράγημα.

Ἐντυγχάνω, Μ. ἐνεύξομαι. Ἀόρ. β'. ἐνέτυχον, Παρκε. ἐντετύχηκα (τυγχάνω, ἀνμλ.). Ἀπαντῶ, συναπαντῶ τινα, ἤ τι, ἀνταμόνω κατὰ τύχην, ἐξαιρ.· ἐπιτυχαίνω, κατορθόνω τι· μετὰ γεν. Wess. ἐν Ἡρδτ. 4, 140. Σοφλ. Φιλ. 1333. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, μετὰ δοτκ. τὸ πλεῖστον, ὡς παρὰ Πλτχ., ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ.—2) Ὁμιλῶ, συνομιλῶ μετά τινος, παρακαλῶ τινα μεσιτεύων διά τινα· μετὰ δοτ.—3) ἐπὶ βιβλίων, Πίπτει, ἔρχεται κανὲν βιβλίον εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ τὸ ἀναγινώσκω, διαβάζω, ὅθεν οἱ ἐντυγχάνοντες, Οἱ ἀναγινώσκοντες.

Ἐντυλίσσω, Μ. ξω. Τυλίγω τι μέσα εἰς, ἢ μέ τι.

Ἐντυλόω, Μ. ώσω (τυλόω). Κάμνω τι νὰ σκληρυνθῇ, νὰ γένῃ σκλήρωμα, ῥόζος.

Ἐντυμβεύω, Μ. εύσω. Θάπτω. Νικήτ. Χρ. Β'. σελ. 3.

Ἐντύνω, καὶ ἐντύω, Μλ. -υνῶ, Ἀόρ. α'. ἔντυνα (ἔντεα). Ἑτοιμάζω, κοσμῶ, ευτρεπίζω, ἁρματόνω, βάλλω εἰς εὐταξίαν, κάμνω τι ἕτοιμον μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα, ὡς τό, ὁπλίζω. παρ' Ὁμ. »ἔντ. ἵππους« Ἑτοιμάζω τὰ ἄλογα διὰ νὰ τὰ ζεύξω, Ἰλιάδ. Ε, 520. »εὐνήν« Στρόνω τὸ κρεββάτι, Ὀδσ. Ψ, 289. »δέπας τινί« Κιρνῶ κρασὶ εἰς τὸ ποτήρι διὰ νὰ τὸ δώσω εἴς τινα, Ἰλιάδ. Ι, 203. »ἀοιδήν« Ἀρχίζω νὰ τραγῳδῶ, Ὀδσ. Μ, 183. »εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν« Ἀφ' οὗ ἐστολίσθηκε, στολίσθηκεν, ἑτοιμάσθηκε διὰ τὸν σκοπόν της, Ἰλιάδ. Ξ, 162.· ἀνθ' οὗ κεῖται καὶ τὸ μέσ. ἐντύνεσθαι, Τὸ νὰ ἑτοιμάζηται, στολίζηται, ἁρματόνηταί τις, γίνηται ἕτοιμος, Ὀδσ. Ζ, 33. Μ. 18. Ὁ Ποιητὴς ὅμως χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ αἰτιατ., τοῦτο δὲ μόνον ἐν ταῖς συντάξεσιν »ἐντύνομαι ἄριστον« Ἰλιάδ. Ω, 124. Ὀδσ. Π, 2. »δεῖπνον« Ὀδσ. Ο, 500. δαῖτα « Γ, 33. Ρ, 175. 183. Ἑτοιμάζω διὰ χρείαν μου πρόγευμα, γεῦμα· ἐκ τοῦ, ἐντύω (‒ ⏑ ‒) χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. Παρτ., ἐκ τοῦ ἐντύνω (‒ ‒ ‒) τῷ μέσ. ἐνεστ. τῷ ἐνεργτ. καὶ μέσ. Παρτ., τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. Ἀορ. τῇ Μετχ. ἐντύνασα, ἐντυναμένη. Παρ' Ἡσδ. Ἐρ. 630. »ἄρμενον ἐντύνασθαι« Τὸ νὰ φροντίζῃ τις διὰ τὰ ἀναγκαῖα, νὰ τὰ ἑτοιμάζῃ, νὰ τὰ ἀποκτᾷ. Παρὰ Θεόγν., 198. καὶ Πινδ. Ὀλ. 3, 51. »ἐντύειν τινά« Τὸ νὰ ἐρεθίζῃ, διεγείρῃ, τίς τινα, καὶ μετὰ ἀπρμφ., νὰ τὸν παρακινῇ εἰς τίποτε.

Ἐντυπάς, Ἐπίῤ. (τύπτω). Ἰλιάδ. Ω, 163. »ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος«. Ἐπὶ τοῦ λυπημένου καὶ κατὰ γῆς κειμένου Πριάμου· κατά τινας μέν, Ἡπλωμένος κατὰ γῆς· κατ' ἄλλους δέ, τόσον σφικτὰ τυλιγμένος εἰς τὴν χλαῖναν, μαντέλλον, ὥστε ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτον κολλημένη εἰς τὸ σῶμά του καὶ διεκρίνοντο ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του· τῇ γνώμῃ τῶν δευτέρων ταύτῃ ἠκολούθησαν ὅ, τε Erkl. καὶ ὁ Voss. ταύτην τὴν Ὁμηρικὴν φράσιν ἐμιμήθησαν καὶ Ἀπολλ. ὁ Ῥόδ. Α'. 262. »ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν« καὶ Κοΐντ. Σμυρν. Β'. 528. »φίλῳ περιεάπτασε νεκρῷ ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα«· παρβλ. τὸ ἐκμ. (‒ ⏑ ⏑)

Ἔντυπος, ὁ, ἡ. (τύπτω). Πᾶν ὅ, τι εἶναι πρὸς μέσα κτυπημένον, τυπωμένον, σφραγισμένον, χαραγμένον, ἀφ' οὗ

Ἐντυπόω, Μ. ώσω. Κτυπῶ τι πρὸς μέσα, τυπόνω, χαράττω τίποτε εἴς τι· ἀφ' οὗ

* **Ἐντύπωμα**, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι ἐτυπώθη, ἐχαράχθη, τὸ ἐκτοῦ Ἰταλ. ἐσταμπάρη, ἐσταμπαρίσθη εἴς τι. (υ)

Ἐντύπωσις, εως, ἡ. Ἡ κλείδωσις τοῦ ὤμου. (υ) Πολυδ. Β'. 137. ἄλλως ὠμοκοτύλη.

* **Ἐντυραννέομαι**, (τυραννέω). Ζῶ ὑποκάτω εἰς τύραννον, εἰς τυραννικὴν ἐξουσίαν· εἶμαι τυράννου ὑπήκοος. Κικ. Ἀττ. 2, 14.

Ἐντυραννεύω, (τυραννεύω). Ἐξουσιάζω, δεσπόζω εἴς τινα τόπον, ἢ μέσα που.

Ἐντύφω, Μλ-θύψω (τύφω, ἀνμλ.). Κάμνω καπνόν, ἔμπουρον, αὐχμὸν μέσα που· ἀφίνω τὴν φωτίαν νὰ βόσκῃ, νὰ κρυφοκαίῃ εἴς τι· ἔτι δὲ καὶ ἀνάπτω, Παθ., Καπνίζομαι εἴς τι, καίομαι ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον· ἐν γένει = τύφω. (υ)

* **Ἐντύχυμα**, ατος, τὸ = ἐντυχία. Πλτχ. Φασ. 5. ἀμφβ.

Ἐντυχία, ἡ. (ἐντυγχάνω) = ἔντευξις. παρὰ Πλουτ.

Ἐντύω, = ἐντύνω· ὅπερ ἰδέ, Ὁμ. (‒ ⏑ ‒)

Ἐνυάλιος, ὁ. (Ἐνυώ). Πολεμικός· ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν διακρίνει ὁ Ποιητὴς τὸν Ἐνυάλιον, ἴδε Ἰλιάδ. Τ, 69. Οἱ δὲ μεταγενστ. διέκρινον τὰς λέξ. ταύτας ἀπ' ἀλλήλων, Σχολ. Ἀριστφ. Εἰρ. 456. Welcker ἐν Ἀλκμ. λψ. 41. ἐν τῇ Ὀδσ. οὐχ εὕρηται. Ἐδόθη δέ, ὡς λέγεται, κατὰ πρῶτον τῷ Ἄρει τὸ ἐπιθ. τοῦτο ἐν Θρᾴκῃ διότι ἐφόνευσεν ἐκεῖ Ἐνυάλιόν τινα ὀνομαζόμενον, Διον. Ἁλκ. Ἀρχ. 3, 48 — 2) ὡς τριγεν. ἐπιθ. δέ, Πολεμικός, μάχιμος, ἀνδρεῖος. »Ἄρης δεινὸς, ἐνυάλιος,« Ἰλιάδ. Ρ, 211 — 3) ὡς οὐσιαστ. προτηγρ. Κραυγὴ ἐν πολέμῳ, ᾠδὴ ἐν καιρῷ μάχης εἰς τιμὴν τοῦ Ἐνυαλίου ἢ τοῦ Ἄρεως Ξνφ. ἔτι δὲ καί, τὸ ἐνυάλιον. (⏑ ‒ ⏑ ⏑ ⏑)

Ἐνυβρίζω, Μ. ίσω. (ὑβρίζω). Ὑβρίζω, καταφρονῶ τινα, φέρομαι πρὸς αὐτὸν ὑπερήφανα, μὲ αὐθάδειαν, τὸν κακομεταχειρίζομαι αὐτεξουσίως· τινί καὶ τινά τινι, Σοφλ. Φιλ. 344. ἀφ' οὗ

Ἐνύβρισμα, ατος, τό. Τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ὑβρίζει, καταφρονεῖ, κακομεταχειρίζεταί τις. »ἐνύβρισμα καὶ παροίνημα Μακεδόνων γενέσθαι« Πλούταρχ.

* **Ἐνυγραίνω**, (ὑγραίνω). Κάμνω τι ὑγρόν, νοτερόν, μουσκεύω τι.

Ἐνυγρόβιος, ὁ, ἡ (ὑγρός, βίος). Πᾶν ὅ, τι ζῇ εἰς ὑγρασίαν, εἰς νότην ἢ εἰς ὑγρόν, νοτερὸν τόπον.

Ἐνυγροθηρευτής, οῦ, ὁ. (θηρεύω). Ὅστις κυνηγεῖ εἰς ὑγρὰ μέρη, ψαρᾶς. Πλάτ. Σοφ. Ε. 7. καὶ Νομ. Ζ'.

Ἐνυγροθηρικός, ἡ όν. (θήρα). Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν ψαρᾶν ἢ εἰς τὴν τέχνην του, ψαρᾶδικον.

Ἔνυγρος, ὁ, ἡ. (ὑγρός). Πᾶν ὅ, τι εὑρίσκεται, εἶναι, ζῇ εἰς ὑγρασίαν, νότην, νερόν· ὅθεν, ὑγρόν, βρεγμένον, μουσκεμένον, νοτερόν, νερουλόν· ὅ, τι ἔχει ἢ περιέχει πολλὰ νερά, εἶναι γεμάτον μὲ νερά, ἀντιθ. τῷ, ἄνυδρος.

Ἐνυδρία, ἡ. (ὕδωρ). Νοτία, ὑγρασία· τὸ νὰ εἶναι εὑρίσκηταί που νερόν, πολὺ νερόν.

Ἐνυδρίς, ίδος, ἡ· καὶ ἔνυδρις· ιος, ἡ. Τ' ἀμφίβιον τετράποδον ζῶον, Βίδρα. Ἡρδτ. 2, 72. 4, 109 — 2) Νερόφιδον.

Ἐνυδρόβιος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) = ἐνυγρόβιος.

Ἐνυδροθηρευτής, οῦ, ὁ, ἡ, = ἐνυγροθηρευτής.

Ἐνυδροθηρικός, ὁ, ἡ = ἐνυγροθηρικός.

Ἔνυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) = ἔνυγρος.

Ἐνυδρόω, ῶ. Μ. ώσω. Γεμίζω τι μὲ νερόν· ὅθεν παρ' Ἡσύχ. »ἐνυδρώθη« ἀντὶ »ὑδρωπικὸς ἐγένετο.«

Ἐνυεῖον, τό. Ὁ ναὸς τῆς Ἐνυοῦς.

* **Ἐνυεύς**, έως, Ἐπκ. ῆος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. ἐξουσιαστοῦ τινος τῆς Σκύρου, Ἰλιάδ. Ι, 668.

Ἔνυλος, ὁ, ἡ. (ὕλη) = ὑλικός.

Ἐνυπάρχω, Μ. ξω. = ὑπάρχω ἐν. Εἶμαι, εὑρίσκομαι μέσα που, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτ.

Ἐνυπατεύω, (ὑπατεύω). Εἶμαι ὕπατος, ἐξαιρ. τὸ ἰταλ. Κόνσουλας. Πλούταρχ. Θ. σελ. 183. »πῶς ὀρθῶς ἐνυπατεύων τὴν πατρίδα διέσωζε.«

Ἐνυπνιάζω, (ἐνύπνιον). Ὀνειρεύομαι. Ἀριστοτ. καὶ Πλούταρχ. ὡς παθτ. ἀποθτ. παρὰ τοῖς Ο'. οἵτινες ὅμως καὶ μέσ. ἀποθτ. χρῶνται αὐτῷ· ἀφ' οὗ

Ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὀνειρεύεται, βλέπει ὄνειρα.

Ἐνύπνιον, τό. (ὕπνος). Πᾶν ὅ, τι φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον, εἰς τὸν κοιμώμενον· ὄνειρον. »θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος« Μ' ἦλθεν εἰς τὸν ὕπνον μου ὄνειρον σταλμένον ἀπὸ τὸν θεόν. Πλάτ. Σ, 493. Ἰλιάδ. Β, 56. »ὄψεις ἐνυπνίων« Τὸ φάσμα ἢ φάντασμα, τὸ ὁποῖον νομίζει τις ὅτι βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του, Ἡρδτ. 8, 54. Οἱ μεταγενστ. διακρίνουσι τὸν ὄνειρον τοῦ ἐνυπνίου, ὥστε τὸ μὲν ἐνύπνιον εἶναι ἀσήμαντος ἐνέργεια τῆς σωματικῆς καταστάσεως καὶ τῆς φαντασίας, ὁ δὲ ὄνειρος προσημαίνει μᾶλλον τι. Ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἐνύπνιον εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ ὀνειρευομένου ἀνθρώπου, ὄνειρος δέ, ἡ θεία ἐμφάνεια, ἡ ὁποία γίνεται εἰς τὸν εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν εὑρισκόμενον ἄνθρωπον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

* **Ἐνύπνιος**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἔρχεται, ἢ φαίνεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅταν κοιμᾶται· ἐνύπνιον, ἐπίρρημα. Ὀνειρευτό, εἰς τὸ ὄνειρον· ἀφ᾿ οὗ

Ἐνυπνιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὅμοιον μὲ ὄνειρον· μάταιον, ἀνύπαρκτον.

Ἐνυπνος, ὁ, ἡ. (ὕπνος) = ἐνύπνιος· Εὐριπ. Ἑκάβ. 600.

* **Ἐνυπνόω** (ὑπνόω). Ἀποκοιμοῦμαι χάμου, ἢ βλέπω τίποτε.

Ἐνυποδύομαι, Παθτ. (ὑποδύω, ἀμλ.). Πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα. Σέξτ. Ἐμπ. μετὰ δοτικῆς. (περὶ τῆς προσφδίας ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν)

Ἐνυπόκειμαι, Μλ-κείσομαι (κεῖμαι, ἀμλ). Εἶμαι, εὑρίσκομαι εἰς τι ὡς ἀρχή, αἴτιον, βάσις θεμέλιον. Ἰαμβλ.

Ἐνυποπνίγω, = ὑποπνίγω ἐν.

Ἐνυπόστατος, ὁ, ἡ, (ὑφίσταμαι). Πᾶν ὅ, τι συνίσταται, ὑπάρχει, εἶναι τοιοῦτε τίποτε εἴς τι.

* **Ἐνυπτιάζω**, Μλ-σω (ὑπτιάζω). Πίπτω, πλαγιάζω, κεῖτομαι ἀνάσκελα, εἰς τὴν ῥάχην, ἀνασκελώνομαι ἐπάνω εἴς τι, ἢ ἀκουμβῶ εἰς τὴν ῥάχιν· μεταφορ. Φιλοστρ. Εἰκ. 2, 16.

Ἐνυστρον, = ἤνυστρον

Ἐνυφαίνω, Μ. ανῶ. (ὑφαίνω). τινί τι, Ὑφαίνω, πλέκω τίποτε εἴς τι ὕφασμα. Ἡρόδ. 1, 203. 3, 47. ἀφ᾿ οὗ

Ἐνύφαντος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὑφασμένον εἴς τι· (ῠ)

Ἐνύφασμα, τό. Τὸ ὑφασμένον μέσα εἴς τι· ἐξαιρ. λουλούδια, πλουμίσματα καὶλ. τ. τ. εἴς τι ὕφασμα· (ῠ)

Ἐνυφή, ἡ (ὑφή). Τὸ ὑφάδι. Πλάτ. Νμ. 5, 7. σλ. 734. Ε. ὅπου ἄλλοτε συνυφὴ ψευδῶς ἀνεγινώσκετο. πρβλ. Πλδ. 7, 29.

Ἐνυφίστημι, Μλ-ἐνυποστήσω (ὑφίστημι). Βάλλω, ἁρμόζω τι εἴς τι· κατὰ μέσ. διαθ. δέ, μετὰ β΄. ἀόρ. Παρκ. καὶ Ὑπερσ. ἐνεργτ. ἀμεταβ. Στέκομαι, εἶμαι μέσα που.

Ἐνυώ, όος, συναιρ. οῦς· Ἡ Ἐνυώ, θεὰ τοῦ πολέμου, Ἰλδ. Ε, 333. συνεργὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ, Ε, 592. θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θγν. 273 (ῡ) ἀφ᾿ οὗ Ἐνυάλιος, καὶ τὸ κύρ. ὄνμ. Ἐνυεύς.

* **Ἐνωθέω**, Μλ-ώσω καὶ — ωθήσω, Ἀόρ. ἐνέωσα (ὠθέω, ἀμ.). Σπρώχνω, ἀμπώχνω, διώκω μέσα. μετὰ δοτ.

Ἐνωμος, ὁ, ἡ. (ὠμός). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὀλίγον τι ὠμόν, ἀνώριμον, ἄγουρον, ἄψηστον. Διοσκ. «ἔνωμος καρπός.»

Ἐνωμοτάρχης, ου, καὶ ἐνωμόταρχος, ὁ. ἰδὲ παρακατιὼν, ἐνωμοτία.

* **Ἐνωμότης**, ου, ὁ· ἰδὲ, ἐνωμοτία.

Ἐνωμοτία, ἡ. (ἐνώμοτος). Κυρίως πασαδήποτε τάξις πολεμιστῶν, ὡρκισμένων, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, Ἡρόδ. 1, 65. Ὑποδιαίρεσίς τις τοῦ λόχου, τῶν ὁποίων τέσσαρες ἐσχημάτιζον, κατὰ Θκδ. 5, 68. μίαν πεντηκοστύν· κατ᾿ ἄλλους δὲ συνίστατο ἡ τοιαύτη ὑποδιαίρεσις εἰς 25. στρατιώτας, ὥστε δύω μὲν ἐσχημάτιζον μίαν πεντηκοστύν, καὶ 16. ἐσχημ. μίαν μόραν· κατ᾿ ἄλλους δὲ πάλιν συνίστατο εἰς 32, ἢ εἰς 16. στρατιώτας, Schneid. ἐν Ξνφ. Ἑλλ. 6, 4, 12. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς τοιαύτης πολεμιστῶν τάξεως ὠνομάζετο, ἐνωμοτάρχης ἢ ἐνωμόταρχος καὶ ἐνωμότης, Ξνφ.

Ἐνώμοτος, ὁ, ἡ. (ὄμνυμι). Ὡρκισμένος, ὅστις ἔκαμεν ὅρκον, ὤμοσεν, ὑπεχρεώθη μὲ τὸν ὅρκον του εἴς τι. Εὐριπ. «ἐνώμοτος θεοῖς.» Ὅστις ὡρκίσθη εἰς τοὺς θεούς· — 2) Συνωμότης, ἡ μέτοχος συνωμοσίας τινός, Πλούτχ. Ἐπίρρ. ἐνωμότως, Μὲ ὅρκον, ὡρκισμένα.

Ἐνών. ἐνοῦσα, ἐνόν. Μετοχ. ἰδὲ ἔνειμι.

Ἐνωπαδίς, Ἐπίρρ. ἰδὲ ἐνωπαδίως.

Ἐνωπαδίως, Ἐπίρρ. (ἐνωπή). Κατὰ πρόσωπον, πρὸ ὀφθαλμῶν, ὁρατῶς. Ὀδσ. Ψ, ὅπου ἄλλοι ἐνωπιδίως γράφουσι. (υ-υυ-) Εὕρηται δὲ καὶ ἐνωπαδίς, Ἀπολ. Ῥδ. καὶ ἐνωπαδόν, Κοΐντ. Σμρν. (υ-υυ)

* **Ἐνωπαδόν**, Ἐπίρρ. ἰδὲ ἐνωπαδίως.

Ἐνωπή, ῆς, ἡ. (ὤψ). Ὄψις, πρόσωπον. Ὅμ. χρῆται μόνον τῇ δοτ. ἐνωπῇ, ἐπίρρημ. Πρὸ ὀφθαλμῶν, φανερά, ἀναπεπταμένως, Ἰλ, Ε, 374. Φ, 510.

Ἐνώπια, ων, τά. Οἱ ἔσω τοῖχοι εἰς τὰ ἄνω μέρη τῆς εἰσόδου ἢ τοῦ προδόμου, τοὺς ὁποίους ὁ ἐμβαίνων εἰς τὸν οἶκον βλέπει ἀμέσως, Ὅμ. Συνήθιζον δὲ νὰ βάλλωσιν πλησίον εἰς αὐτοὺς τὰς ἁμάξας, Ἰλδ. Θ. 435. Ὀδσ. Δ, 42. ὡσαύτως νὰ κρεμοῦν εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ κυριευθέντα ὅπλα τῶν ἐχθρῶν, Ἰλδ. Ν, 261. παρβλ. Ὀδσ. Χ, 121. «ἐνώπια παμφανόωντα» Ἐπειδὴ ἦσαν ἀλειμμένοι μὲ γύψον ξυστόν. Παρβλ. τοὺς Σχολ. ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 7, 8, 1. Ἀντιθ. τοῖς ἐνωπίοις εἶσι τὰ προσώπια. Οἱ ἐξωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ οἴκου πρὸς τὴν ἀγυιάν, τοὺς ὁποίους βλέπει εὐθὺς ὁ ἐρχόμενος — 2) Ὄψις, πρόσωπον βλέμμα «ἐνώπια σεμνὰ Παλλάδος» Αἰσχλ. Ἱκτ. 153. ὡς τὸ, ἐνωπή.

Ἐνωπιδίως, Ἐπίρ. ἀναγινωσκόμ. ἐν Ὀδσ. Ψ, 94. ἰδὲ ἐνωπαδίως.

Ἐνώπιον, Ἐπίρ. Εἰς, κατὰ τὸ παρὸν — 2) ὡς Πρόθ. μετὰ γεν. Ἔμπροσθεν, ἐμπρός· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἐνώπιος, ὁ, ἡ. (ὤψ). Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, παρόν, πρὸ ὀφθαλμῶν.

Ἐνωραΐζομαι, Μλ-ίσομαι (ὡραΐζω). Ἀρέσκομαι, εὑρίσκω ἀρέσκειαν, εὐχαρίστησιν, ἥδομαι, εὐχαριστοῦμαι μὲ, ἢ εἴς τι — 2) Κολακεύω τινά, «ἐνωραΐζομαι ταῖς γυναιξὶ» Λουκ., τὸ σύνηθ. ἐκ τοῦ ἰταλ. εἶμαι γαλάντης ἢ παίζω τὸν γαλάντην πρὸς τὰς γυναῖκας· Λουκιαν.

Ἐνωρος, ὁ, ἡ. (ὥρα). Πᾶν ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει εἰς πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν, ἢ εἰς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, εἶναι εἰς τὸ ἄνθος του, ὥριμον. Τροπκ. Νέος, ἀκμαῖος, δυνατός. Ὁ τύπος ἐνώρης, ὁ, ἡ. ἀμφβ. Συγκριτ. ἀμλ. ἐνωρίστερος. Ἀθήν Δ΄. σελ. 142. «ἐνωρίστερον τοῦ καθεστηκότος καιροῦ.» Ἐνωρίτερα, νωρίτερα.

* **Ἐνῶρσε**, γ΄. ἑνκ. προσ. Ἀορ. α΄. ἐνεργ., ἐνῶρτο, γ΄. ἑνκ. προσ. κατὰ συγκπ. παθτ. ἀόρ. τοῦ, ἐνόρνυμι. Ὅμ.

* **Ἐνῶσα**, Ἰων. συναίρ. ἀντί, ἐνόησα, παρὰ τὸ νοέω.

Ἐνωσις. εως, ἡ (ἑνόω). ὡς καὶ παρ᾿ ἡμῖν, Ἀντάμωσις, σμίξις.

Ἐνωτίζομαι, Μλ-ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (οὖς). Ἀκούω, ἀκροάζομαι, παρὰ τοῖς Ο΄. ὡς μέσ. παθ. δέ, παρὰ Λεον. Διακ. 2, 9, 12. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐνωτικός, ἡ, όν (ἑνόω). Πᾶν ὅ, τι ἑνώνει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἕνωσιν.

Ἐνώτιον, τό (οὖς.) Σκουλαρίκι.

Ἐνωτοκοίτης, ου, ὁ· καὶ ἐνωτόκοιτος. Στράβ. Β΄. (οὖς, κοίτη) Ὅστις ἔχει τόσον μακρὰ ὠτία, ὥστε ἠμπορεῖ τις νὰ πλαγιάζῃ καὶ νὰ κοιμᾶται ἐπ᾿ αὐτά.

Ἐνωχρος, ὁ, (ὠχρός). Πᾶν ὅ, τι εἶναι, φαίνεται ὀλίγον τι ὠχρόν, κίτρινον, χλωμόν.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ξ.

Ἐξ, Πρόθ. τιθεμένη πρὸ φωνήεντος ἀντὶ τῆς Ἐκ, ἐν λόγῳ τε καὶ ἐν συνθέτοις λέξεσι, μόνον δέ, ὅταν ἐν τῷ λόγῳ ἐπιφέρηται λέξις τῷ σ, ἀρχομένη, φαίνεται ὅτι, ἐναντίον τοῦ γενικοῦ κανόνος ἀντὶ τῆς Ἐκ ἐτίθετο αὕτη ἐνίοτε, π. χ. ἐξ Σμύρνης, ἐξ Σεμέλης. Schaef. ἐν Σχολ. Ἀπλ. Ῥδ. 232, 659. παρβλ. παραίκ.

Ἕξ. οἱ, αἱ, τά. ἀκλ. Ἕξ, ἕξν, Ὅμ. Ἐν συνθέσεσι δὲ τρέπεται πρὸ τοῦ κ καὶ π, διὰ τὴν εὐφωνίαν, συνήθ. εἰς ἐξ, εἰον· ἑκκαίδεκα, ἑκπλεθρος, ἕκπους· ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ β, γ, δ, κ, λ, μ, π, στ, ψ, χ· μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τοῦ ε, η, ι, παρεμβολῇ τοῦ, ὡς διαφωνικοῦ φωνήεντος, βραχέος α., π. χ. ἑξάκλινος, ἑξάκυκλος, ἑξάμετρος, ἑξάπλευρος, ἑξάπους κλ. τ. τ.

Ἑξάβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Πᾶν ὅ, τι συνίσταται εἰς ἓξ βίβλους, βιβλία.

* **Ἐξαγάλλω** (ἀγάλλω). Στολίζω, καταστολίζω, καταχαλλωπίζω τίποτε.

Ἐξάγαστος, ὁ, ἡ = λίαν ἀγαστός. Ἡσύχιος.

Ἐξαγγελεύς, έως, ὁ, = ἐξάγγελος.

* **Ἐξαγγελία**, ἡ. Εἰδοποίησις, δηλοποίησις, γνωστοποίησις, φανέρωσις πράγματός τινος εἰς τὸν λαόν, εἰς ξένους, εἰς πάντας ὅσοι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἠξεύρωσιν· ὅθεν Τὸ νὰ φλυαρῇ διαλαλῇ τις τίποτε εἰς ἕνα καὶ ἄλλον· προδοσία. «νεῖς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν» Ξνφ. Κρ. π. 2, 4, 17.

Ἐξαγγέλλω, Μ. ελῶ (ἀγγέλλω). Δηλοποιῶ, φανερώνω, διηγοῦμαί τι ἔξω, κοινοποιῶ· πολλάκις μὲ τὴν παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τοῦ μυστικοῦ, κρυφίου· ὅθεν φλυαρῶ τι ἐδῶ κ᾿ ἐκεῖ, ἐξαγορεύω, διαδίδω εἰς ἄλλους, προδίδω, Ἰλδ. Ε, 390. Τροπκ. Κοινοποιῶ τι εἰς ὅλους, εἰς τὸν λαόν, διαλαλῶ. Ὡσαύτως, καὶ ἐπὶ ἱστοριογράφων· παρβλ. ἐξάγγελος. Ὁ Ἡρδτ. χρῆται τῇ μέσῃ διαθ.· ἐξαγγέλλομαι ἀντὶ τῆς ἐνεργ., ὡσαύτως καὶ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 148.

Ἐξάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελος). Ὅστις εὐγάζει τι ἔξω, ὅστις εὐγαίνει ἔξω καὶ κοινοποιεῖ εἰς τὸν λαὸν ὅ, τι συνέβη μέσα που· ὅθεν Ἄγγελοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς πάλαι Ἕλλησιν οἱ ἐπὶ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου παρουσιαζόμενοι ὡς ἔξωθεν ἐρχόμενοι καὶ δηλοποιοῦντές τι ἔξω που συμβάν· Ἐξάγγελοι δέ, οἱ ἐκ τῶν ἔνδον τοῦ θεάτρου ἐρχόμενοι καὶ διηγούμενοι εἰς τοὺς θεατάς τίποτε, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸ θέατρον ὄπισθεν τῶν καταβλημάτων καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς παραστάσεως, ἐξαιρ. φόνον τινά, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπουν οἱ θεαταί, ὡς ἐν Σφκλ. Αἰ. 1278. Οἰδ. Τ. 1223. Μεταχειρίσθη δὲ τὴν λέξιν, ἐξάγγελος, ὁ Αἰσχλ. κατὰ πρῶτον, Valck ἐν Ἱππ. 776. ἀφ᾿ οὗ

Ἐξαγγελτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ νὰ κοινοποιῆται ἔξω· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, συνεθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ εἰδοποιῇ, δηλοποιῇ εἰς τοὺς ἔξω, διαδίδῃ, φλυαρῇ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, προδίδῃ τίποτε.

Ἐξάγγελτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἐδηλοποιήθη, ἐκοινοποιήθη, ἐφλυαρήθη ἔξω· ἐπροδόθη.

Ἐξαγγίζω, Μ. ίσω (ἄγγος). Εὐγάζω, χύνω τι ἔξω ἀπό τι ἀγγεῖον. Ἱπποκρ.

Ἐξαγιάζω, (ἐξάγιον). Ζυγιάζω, τίποτε· νεωτέρα λέξις.

Ἐξαγίζω, Μ. ίσω (ἁγίζω). Κηρύττω τι ὡς ἀκάθαρτον, μιαρόν· ἀπομακρύνω τι ὡς μυσαρόν, βδελυκτόν «πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας διπλῇ μάστιγι» Αἰσχ. Ἀγμ. 641. Διωχθέντας ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἐξαγινέω, (ἀγινέω). Ἰων. ἀντὶ ἐξάγω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξαγωγῆς πραγματειῶν ἔξω ἀπὸ τὸ βασίλειον. Ἡρδτ. 6, 128.

Ἐξάγιον, τό. Ζυγαριά· νεωτ. λέξις. Γεωπον. Β΄. 32. σημ. 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἰατροῖς, σταθμίον ἢ βάρος τι, διὰ τοῦ ὁποίου ζυγιάζομεν τίποτε εἰς τὴν ζυγαριάν, δηλ. μέρος ἀπὸ τὸ δράμι, γραμμάριον, τὸ Λατ. scrupulum. Κορναρ. εἰς Γαλην. συνθ. φαρμ. σελ. 438.

Ἐξάγιστος, ὁ, ἡ (ἐξαγίζω). Κατηραμένος, μιαρός, ἀκάθαρτος, βδελυρός. Αἰσχίν. «ἐξαγίστους καὶ ἐπαράτους» — 2) Παρὰ Πλουτάρχ. Ποπλ. 4., Καθιερωμένος, ἡγιασμένος, ἅγιος· πᾶν

ὅτι πρέπει νὰ φυλάττεται μυστικόν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1526. ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ αὐτὸς μαθήσει.

* Ἐξαγκιστρεύω (ἀγκιστρεύω), Τραβῶ, εὐγάζω τι ἔξω πιάνωντάς το μὲ τὸ ἀγκίστρι.

Ἐξαγκυρόω θύραν· Εὐγάζω τὴν θύραν ἀπὸ τοὺς στρόφιγγας, τουρκ. ῥεζέδες της. Ἡσύχιος.

Ἐξαγκωνίζω, Μλ. -ίσω (ἀγκωνίζω). Κουντῶ, σπρώχνω, κτυπῶ, διώκω ἔξω κτυπῶντας μὲ τὸν ἀγκῶνα τῆς χειρός μου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 259. ἰδὲ προεξαγκωνίζω. 2) Δένω τινὸς τὰς χεῖρας ὀπίσω. Διόδ. Σικελ. ΙΓ', 37.

* Ἐξάγνυμι, Μλ. -άξω (ἄγνυμι, ἀνμλ.). Τσακίζωντάς τι τὸ εὐγάζω ἔξω· κατασυντρίβω, κατατσακίζω τίποτε· ἐνταῦθ' ἀνάγουσι κατὰ τμῆσιν καὶ τό, «ἐξ αὐχέν' ἔαξε» Ἰλ. Ε, 161. Ρ, 63.

Ἐξαγοράζω, Μ. άσω (ἀγοράζω). Ἀγοράζω ὅλον τι. — 2) Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐξαγοράζω κοιν. ξεσκλαβόνω τινὰ μὲ ἄσπρα.

Ἐξαγόρευσις, εως, ἡ (ἐξαγορεύω). Τὸ νὰ φλυαρῇ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, διαδίδῃ τις τίποτε μυστικόν.

Ἐξαγορευτικός, ή, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φλυαρῇ ἔξω, διαδίδῃ, κοινοποιῇ τίποτε.

Ἐξαγορεύω, Μ. εύσω (ἀγορεύω). Λέγω, ἐκφράζω, διαλαλῶ, κοινοποιῶ, διηγοῦμαί τι, Ὀδσ. Λ, 234. Φλυαρῶ εἰς ἕνα καὶ ἄλλον, προδίδω μυστικόν τι· ὡς τὸ ἐξαγγέλλω.

Ἐξαγριαίνω, Μλ. -ανῶ (ἀγριαίνω). Κάμνω, ἢ ἀφίνω τι νὰ γένῃ ἄγριον. Τρπκ. Ἀγριόνω, θυμόνω, ὀργίζω τινά· τὸν κάμνω νὰ γένῃ ἄσπλαγχνος, σκληρόκαρδος· Κάμνω τινὰ κακοήθη, τὸν ἀφίνω νὰ χαλάσῃ τὰ ἤθη του, τὸν κάμνω νὰ γένῃ κακός.

Ἐξαγριόω, ῶ, Μ. ώσω (ἄγριος) = ἐξαγριαίνω κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασ. Ἡρόδ. 6, 123. ἀφ' οὗ

Ἐξαγρίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένηταί τις ἤ τι ἄγριον, νὰ παραλλάξῃ, κατασταθῇ εἰς τὸ χειρότερον· ἐπὶ φυτῶν τε καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων.

Ἐξάγω, Μλ. ἐξάξω (ἄγω, ἀνμλ.). Εὐγάζω, ὁδηγῶ, φέρω ἔξω· π. χ. στράτευμα, Ὁμ. (ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰλ.) ὅστις μόνον ἐπὶ ἐμψύχων χρῆται τῇ λέξ. τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τοῦ τόπου «πόληος, μεγάροιο, ὁμίλου, μάχης, πολέμοιο» καὶ λ. τ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπαναλήψει τῆς Ἐκ, Ὀδσ. Θ, 106. ἐπὶ τῆς Εἰλειθυίας, Εὐγάζω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἰς τὸν κόσμον, Ἰλ. Π, 188. Στέλλω καὶ κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω, Ἰλ. Ν, 379. Φ, 29. Ἐν γένει, Ἀφίνω ἔξω. Ταύτῃ τῇ κυρίᾳ σημασ. τῆς λξ. συνέχεται ἡ ἀμεταβάτως δοκοῦσα χρῆσις αὐτῆς, ἀναρτωμένη ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς συνήθους ἀνεργτ. σημασ. Εὐγάζω, ξεκινῶ, βάλλω εἰς δρόμον, ἀναπληροῖσαι τοῦ, στρατόν, ἅρμα, ἵππον κλ. τ. τ. Τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα ἐν Ἰλ. Η, 336. «τύμβον χεύομεν ἐξάγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου» ὑπ. ἡμᾶς· Ἀφ' οὗ εὐγῶμεν ἢ εὐγαίνοντες ἀπὸ τὸ στρατόπεδον· οὕτως ἐξηγεῖ τὸ μαρτύριον τοῦτο ὀρθῶς ὁ Εὐστθ., ἅπασαι δὲ αἱ λοιπαὶ ἑρμην. κατὰ Heyne, Τ. 5. σλ. 364. εἰσὶ σφαλεραί, καθ' ὅτι ἀποδίδουσι τὴν χρῆσιν τοῦ ῥήματ. εἰς ἄψυχόν τι. Ἡ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἔλλειψις ἐν τῷ «ἐξάγειν ἑαυτὸν» ἔχει ὑπακ. τὸν διορισμὸν τοῦ τόπου, τό, ἐκ τοῦ βίου, Τὸ νὰ εὐγῇ τις ἀπὸ τὴν ζωήν, δηλ. νὰ ἀποθάνῃ. Μετὰ διττῆς αἰτιατ. «πόδον ἐξήγαγέ μοι», Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 86. — 2) ἐπὶ ἀψύχων. Εὐγάζω ἔξω που, ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, ἀπὸ τὸν τόπον, ἀπὸ τὸ βασίλειον· ἐξαιρ. ἐπὶ πραγματειῶν ἐμπορικῶν, αἱ ὁποῖαι εὐγάζονται διὰ τῆς ἐμπορίας εἰς ξένον τόπον. — 3) Τρπκ. Προξενῶ, κάμνω νὰ γεννηθῇ, νὰ γένῃ τι, π. χ. γέλωτα. Ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ εὐγῇ τι· βάλλω εἰς κίνησιν, παρακινῶ, διεγείρω, ἐνεργῶ, δίδω αἰτίαν εἴς τι· τραβῶ ἔξω, ἀπάγω, παράγω τι ἀπὸ τίποτε. Πολλάκις κατὰ ψεκτικὴν παρεμβεβλημένην σημασ. Εὐγάζω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα· πλανῶ, διαφθείρω, ἐξαπατῶ. Θεογν. 405. ὅθεν παθητ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι· μετὰ δοτ. «ἐξάγομ. τῇ ὀργῇ» καὶ λ. τ. Ἔτι δὲ καὶ εἴς τι, Περιπίπτω, καταντῶ εἴς τινα ἐμπαθῆ διάθεσιν, γίνομαι παράφορος, ἐμμανὴς κλ. τ. Μέσως, Ἐφέλκω, ἕλκω πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, προξενῶ «ἡμαρτ' ἄλλα πολλοῖς πόνοις ἐξάγεται» Προξενοῦν μεγάλους καὶ πολλοὺς κόπους, Σοφ. Ἱερ. 9, 11 — 4) «ἐξάγειν τοὔνομα πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον» Τὸ νὰ ἐκφράζῃ τις ὄνομά τι Ἑλληνικῶς, κατὰ τὸ ἰδίωμα τῆς Ἑλλ. γλώττης. Πλούτ. (α)

Ἐξαγωγεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐξάγει, εὐγάζει τι ἔξω ἀπό τι μέρος, ἢ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, Διόδ. Σικελ.

Ἐξαγωγή, ῆς, ἡ. Εὐγάλσιμον, εὔγαλμα, τὸ νὰ εὐγάζῃ τις τίποτε ἀπὸ πουθενὰ εἰς ἄλλο μέρος· τὸ νὰ εὐγάζῃ πραγματείας ἀπὸ τὴν χώραν εἰς ξένον τόπον. — «ἐξαγωγὴ σίτου, σώματα», κ. τ. τ. 2) Οὐδετ. Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, εὐγαίνῃ τις ἔξω· ἀποδημῇ· ἢ ἀπόβασις, τὸ τέλος, ἐξαιρ. τῆς ζωῆς, δηλ. ὁ θάνατος. — 3) Ἔξοδος ἢ μέρος τόπου, διὰ τοῦ ὁποίου εὐγάζει τίς τι, ἢ εὐγαίνει τις ἔξω που, Ἀθην. σελ. 501.

Ἐξαγώγιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐξάγει, εὐγάζει, ἐξοχετεύει τίποτε, Διονύσ. Ἀλκ. Δ', 44. «ὑδάτος ἐξαγωγίμους τάφρους». 2) Παθητικ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον νὰ εὐγαλθῇ ἔξω που, Λαργ. 8, 9. «τὰ ἐξαγώγιμα» Αἱ πραγματεῖαι, αἱ ὁποῖαι εὐγάλθησαν ἀπὸ τὴν χώραν εἰς ξένον τόπον.

Ἐξαγωγίς, ίδος, ἡ. Διῶρυξ, ἢ τὸ ἰταλ. κανάλι, εἰς ἐξαγωγὴν χρήσιμον, Μαθημ. Παλ. σελ. 100.

Ἐξαγωνίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (ἀγωνίζομαι). Τελειόνω τὸν ἀγῶνα, Εὐριπ. Ἡρακλ. 155. καὶ Διόδ. Σικελ.

Ἐξαγωνίζω, Μ. ίσω. Σχηματίζω ἐξάγωνον, Πρόκλ. Παράφρ. 164.

Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ (ἕξ, γωνία). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ γωνίας.

Ἐξαγώνιος, ὁ, ἡ (ἀγών). Πᾶν ὅ,τι δὲν ἀνήκει εἰς ἀγῶνα· ἐν γένει ὅ,τι δὲν εἶναι ἀνάλογον, δὲν ἁρμόζει πρός τινα ὑπόθεσιν, ἢ πρός τι πρᾶγμα, δὲν ἔχει τὸν τόπον του, Λουκιαν. «ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος».

* Ἐξάγωνος, ὁ, ἡ (γωνία), = ἐξαγώνιος.

Ἐξαδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Μὲ ἓξ δάκτυλα, ὅστις ἔχει ἓξ δακτ. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἔχει μῆκος ἢ πλάτος ἓξ γεωμετρικῶν δακτύλων.

Ἐξάδαρχος, ὁ, ἡ (ἑξάς, ἄρχω). Ἀρχηγὸς ἓξ ἀνδρῶν στρατιωτῶν.

Ἐξάδελφος, ὁ, ἡ· καὶ ἐξαδέλφη, ἡ (ἀδελφός). Υἱός, θυγάτηρ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς· τὸ παρ' ἡμῖν ἀνεψιός, ἀνεψιά· ἰδὲ ἐξανεψιοί. (α)

* Ἐξάδιος, ὁ· Ὀνμ. κύρ. Λαπίθου τινός, Ἰλ. Α, 264. Ἡσδ. Ἀσπ. 180.

Ἐξάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει, ἢ ἀξίζει ἓξ δραχμάς, Ἀριστοτέλ.

Ἐξαδρόω, ἐξαδρύνω, Τὸ ἁδρύνω κατ' ἐπίτασιν, Ἱπποκρ. «ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν».

Ἐξαδυνατέω, Μλ. -ήσω, Τὸ ἀδυνατέω κατ' ἐπίτασιν, Εἶμαι καθόλου ἀδύνατος.

Ἐξᾴδω, Μ. ᾄσω, συνηθ. -ᾄσομαι (ᾄδω). Ψάλλω, τραγῳδῶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις μου· «ἐξᾴδω τὸν βίον» Ψάλλων ἢ τραγῳδῶν ἀποθνήσκω· ψάλλω τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ὡς ὁ κύκνος, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 85. Α. — 2) Διώκω, ἀπομακρύνω τι ψάλλωντας, τραγῳδοῦντας ἢ χαλνῶ τὰς μαγείας, τὰ μάγια ψάλλωντας κάποια τραγῴδια, Λουκ. Τραγ. 172. — 3) Ὑμνῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, Εὐριπ. Τρῳ. 472. — 4) Ἐκφράζω τι ψάλλωντας, τραγῳδῶντάς το.

Ἐξαείρω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐξαίρω.

Ἐξαερόω, Μ. ώσω (ἀήρ). Μεταβάλλω τι εἰς ἀέρα, ἢ ἀτμόν, ἐμπουρον. — 2) Ἀερίζω, ἀεριάζω τίποτε· ἀφ' οὗ

* Ἐξαέρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀερίζῃ, ἀεριάζῃ τίς τίποτε.

* Ἐξάετες, Ἐπῤῥ. (ἔτος). Ἓξ χρόνους, περίοδος ἓξ χρόνων (– ∪ ∪ ∪) παρὰ τὸ

Ἐξαέτης, ου, ὁ. θηλυκ. ἐξαέτις, -ιδος, ἡ, καὶ ἐξαετής, ὁ, ἡ· ές, τό, γεν. έος (ἔτος), Ἓξ χρόνων, ἑξάχρονος, ὅστις ἔχει ἓξ χρόνων ἡλικίαν, ἢ ὅ,τι εἶναι ἓξ χρόνους παλαιόν· παρβλ. ἑξέτης· ἀφ' οὗ

Ἐξαετία, ἡ. Καιρὸς ἀπὸ ἓξ χρόνους.

Ἐξαήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ἑξαμερήσιος, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ 6 ἡμέρας, ἢ διαρκεῖ 6. ἡμρ. «τὸ ἐξαήμερον» Ὁ καιρὸς τῶν ἡμερῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς τὴν κτίσιν.

Ἐξαθέλγω, (ἀθέλγω), = ἐξαμέλγω, Ἱπποκρ.

Ἐξαθερίζω, τὸ ἀθερίζω κατ' ἐπίτασιν, Εὐριπ. παρὰ Πολυδ. Γ. 145.

Ἐξαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅστις δὲν εἶναι ἱκανὸς πλέον νὰ ἀθλῇ· ἐν γένει, διὰ κάθε ἀγῶνα ἀνάξιος, Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἐξαθροίζομαι, ὡς Μέσ. (ἀθροίζω). Διαλέγω καὶ συναθροίζω, συνάζω, Εὐριπ. Φοιν. 1185.

Ἐξαθυμέω, τὸ ἀθυμέω κατ' ἐπιτ. Εἶμαι εἰς μεγάλην ἀθυμίαν, λύπην, δειλίαν· λυποῦμαι, δειλιάζω κατὰ πολλά, Πμτχ.

Ἐξαιάζω, τὸ αἰάζω κατ' ἐπίτασιν, Εὐριπ. Τρῳάδ. 219.

* Ἐξαιγειρέομαι (αἴγειρος). Γίνομαι αἴγειρος, μεταβάλλομαι εἰς λεύκην, λευκάδι.

Ἐξαιθερόω, Μλ. -ώσω (αἰθήρ). Μεταβάλλω τι εἰς αἰθέρα, Πλούταρχ. Θ'. σελ. 648.

Ἐξαιθριάζω (αἰθριάζω). Βάλλω τι εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, εἰς ξάστερον τόπον· ἀερίζω, ξηραίνω στεγνόνω τι εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐξαιμάσσω, Ἀττ. ἐξαιμάττω, Μ. ξω (αἱμάττω). Καταιματόνω τι, «τὸν ἵππον τῷ κέντρῳ», Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'.

Ἐξαιματόω (αἷμα). Μεταβάλλω τι εἰς αἷμα, ἔτι δὲ καὶ αἱματόνω, Ξενοφ. ἀφ' οὗ

Ἐξαιμάτωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ μεταβάλλῃ τίς τι εἰς αἷμα· τὸ νὰ κάμνῃ τι νὰ αἱματόνῃ, τὸ νὰ πληγόνῃ τι, Γαλην.

Ἐξαιματωτικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ τι εἰς αἷμα, ἢ νὰ πληγόνῃ.

Ἔξαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχασε τὸ αἷμά του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐχύθη ὅλον τὸ αἷμά του, ἢ πολὺ ἀπὸ τὸ αἷμά του, Πλούταρχ.

Ἐξαίμων, ονος, ὁ, ἡ (αἷμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολὺ αἷμα, παρὰ Πολυδ. Η'. 79.

Ἐξαίνυμαι (αἴνυμαι). Παίρνω τι ἔξω, ἢ μέρος τι ἀπὸ τίποτε· «ἐξαίρεε», Ὀδσ. 206. Ἐν Ἰλ. κεῖται ἡ λέξ. καὶ συντεταγμένη τῷ, θυμόν, Παίρνω τινὸς τὴν ζωήν, τὸν φονεύω, Ε, 155. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβλ. ἐξαιρέω.

Ἐξάιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Μὲ ἓξ ἵππους, Αἰσχύλ. Περσ. 47.

Ἐξαιρέσιμος, ὁ, ἡ (ἐξαιρέω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ παρθῇ, εὐγαλθῇ ἔξω, νὰ ξεχωρισθῇ ἀπὸ ἄλλα.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ (ἐξαιρέω). Τὸ νὰ παίρνῃ, εὐγάζῃ τίς τι ἔξω που· τὸ νὰ εὐγάζῃ τι ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα, νὰ τὸ ξεχωρίζῃ, διαλέγῃ· τὸ νὰ ξεφορτόνῃ τι ἀπὸ τὸ καράβι, ἢ ἀπὸ ἄλλο τι τοιοῦτον. Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον βάλλονται πραγματεῖαι, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μαγαζί· τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ξεφορτόνονται καράβια, ἁμάξια ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Πᾶν ὅ,τι εὐγάζει ἢ παίρνει τις ἔξω ἀπό τι· π. χ. τὰ ἐντόσθια, Ἀθην. σλ. 361. — 2) «ἐξαιρέσεως δίκη» Ἡ ἐπὶ κριτηρίου διαπραγ-

μάτευσις διά τινα ἐλεύθερον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἐδούλωσαν, ἔκαμαν σκλάβον, καὶ ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ λάβῃ πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἐξαιρετέος, έα, έον. Ἐπθ. ῥηματ. τοῦ ἐξαιρέω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ ἐξαιρεθῇ, εὐγαλθῇ, ξεχωρισθῇ, διαλεχθῇ ἀπὸ ἄλλα· ἐξαιρ., πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ εὐγαλθῇ καὶ μακρυνθῇ ἀπὸ ἄλλα, νὰ ἀποῤῥιφθῇ· «ἐξαιρετέον ἐστίν» Πρέπει νὰ διαλέξῃ, νὰ διαλέγῃ τις, Πολύβ.

Ἐξαίρετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὐγάλθη, ἐπάρθη ἔξω· ἐξαιρ., ὅ,τι ἐξεχωρίσθη, ἐδιαλέχθη ἀνάμεσα ἀπὸ ἄλλα. Ὅστις διαπρέψῃ μὲ τίποτε, ἐδείχθη διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὑπερέβη, ξεπέρασε τοὺς ἄλλους, Ἰλδ. Β, 227. Ὀδσ. Δ, 643. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, Πᾶν ὅ,τι ἀπεδοκιμάσθη, ἀπεβλήθη, ἀπεῤῥίφθη· ἀσύνηθ. «χρόνον μηδένα ἐξαίρετον ποιεῖσθαι τοῦ πολέμου» Δὲν πρέπει νὰ διακόπτηται, νὰ ξεκόπτηται ὁ πόλεμος εἰς κανένα καιρόν, τοῦτ᾽ ἔστι πρέπει νὰ γίνεται κατὰ συνέχειαν καὶ χειμῶνα καὶ καλοκαίρι, καὶ εἰς καλοκαιρίαν καὶ εἰς κακοκαιρίαν, Διον. Ἀλκ. Ἐπίῤῥ. ἐξαιρέτως, Ἐξαίρετα, ἐξόλογα. — 2) ὀξυτόνως, ἐξαιρετός, ἡ, όν, Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαιρεθῇ, κατὰ τὴν ὑπὸ Schweigh. Hdt. var. lect. 2, 121. ἀποδεχθεῖσαν διαφοράν.

Ἐξαιρέω, Μλ. -ήσω, ἀόρ. ἐξεῖλον, Ἐπι. ἐξέλον· Ἀπρμφ. ἐξελεῖν (αἱρέω). Παίρνω, εὐγάζω, φέρω ἢ κουβαλῶ τι ἔξω, Ὁμ., ἔνθα, ὁ τόπος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παίρνεται, ἢ εὐγάζεταί τι, δηλοῦται κατὰ γεν. «φαρέτρης εἵλετο ὀϊστὸν» Ἰλδ. Θ, 323. Πολλάκις δὲ πρόσκειται τῷ ῥήμ. ἡ Ἐκ, Παίρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω, ἐξαιρ. ὡς λάφυρον, τὸ συνθ. τουρκβ. πλιάτσικι, Ἰλδ. Β, 690. Ι, 331. Παίρνω ἀπὸ τὴν φωλεὰν τὰ μικρὰ πουλιά, Ὀδσ. Π, 218. Ἀκ᾽ Ὁμ. δὴ πάνυ χρήσιμος ἡ μέσ. διάθ. ἐξαιρέομαι, μετὰ αἰτιατ. Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω καὶ τ. τ. διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ναυκλήρων, καραβοκαπιτάνων ἢ καραβοκυρίων, Εὐγάζω, ξεφορτόνω ἀπὸ τὸ καράβι τὰς πραγματείας εἰς τὴν ξηράν, Ἀῤῥ. 6, 4. Ὁ Ποιητὴς χρῆται ἰδίως τῇ μέσ. διαθ. ἐν ταῖς φράσεσι «ψυχήν, θυμόν, φρένας ἐξελέσθαι» Τὸ νὰ παίρνῃ, ἁρπάζῃ τις τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν, τὸν νοῦν τινος· ἐν αἷς κεῖται τὸ πρτκ. εἴτε κατ᾽ αἰτι. ὡσαύτως «ἐξελέσθαι τινὰ θυμόν» Ἰλδ. Ο, 460. Σ, 678. (ᾧ περ χρῶνται καὶ οἱ Ἀττ. Valck. diatr. σελ. 203) εἴτε κατὰ γεν., ὥστε ἡ πτῶσις ὁρίζεται κυρίως ὑπὸ τῆς Ἐκ πρθ. Ἰλδ. Τ, 137. Ω, 754. Ὀδσ. Λ, 201. Ἅπαξ δ᾽ εὕρηται παρ᾽ Ὁμ., καὶ κατὰ δοτ. τὸ πρτκ. «Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεύς» Τὸ ἡμέτ. Τοῦ πῆρε, τοῦ σήκωσε τὸν νοῦν, Ἰλδ. Ζ, 234. — 2) Ἐκλέγω, διαλέγω, ἐνεργ. ὑπὲρ ἄλλου τινός, μετὰ δοτ. Ἰλδ. Π, 56. μέσ. ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Ὀδσ. Ξ, 232. ἐξαιρ., προσφέρω τι ἐκλεκτόν, ὅθεν ἱερόνω, ἀφιερόνω. Μοὶ δίδεταί τι εἰς κτῆμά μου, νὰ εἶναι ἰδικόν μου, κατὰ προτίμησιν, παθτ. Ἡρδτ. 2, 108. «ταῦτα μὴ δὴ τοῖσι ἅπασι ἦν ἐξαραιρημένα» Ἔτι δὲ προξενῶ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, κατὰ μέσ. διαθ. Σφκλ. Τρ. 491. Ἀλλὰ καί, ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω, ἀποῤῥίπτω τι, κατὰ μέσ. ὡσαύτως διάθ. Σπανιώτερον, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω, στερῶ. Ἀπολύω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω. Εὐγάζω τι ἀπό τι, τὸ ξεχωρίζω· κάμνω ἐξαίρεσιν. — 3) Ἐξαλείφω, ἀποδιώκω, Ἡρδτ. 1, 36. 159. 2, 30. Ξενφ. Ἑλλ. 2. 2, 19. 4, 2, 12. Ἀφανίζω, κατασκάπτω, ξεθεμελιόνω, χαλνῶ τι κατὰ κράτος, «πόλιν» Ἡρδτ. 1, 103. Δμσθ. Στφ. σλ. 235, 27. Ἐν γένει, Ἐξολοθρεύω, κάμνω τι νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον, φονεύω· παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω, ἐξαιρ. κατὰ πολυχρονίου πολιορκίαν· νικῶ, καταδαμάζω, Valck. ἐν Φοιν. 519. Matth. 516. Πολλάκις δὲ συγχέεται τῷ, ἐξαίρω.

Ἐξαιρόομαι, ὡς παθ. (αἶρα). Μεταβάλλομαι, μεταμορφόνομαι εἰς αἶραν, ἢ ζιζάνιον, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Δ΄. ε΄.

Ἐξαίρω, κατὰ συναίρ. τοῦ ἐξαείρω, Μλ. ἐξαρῶ (ἀείρω, αἴρω, ἀνμλ.). Ὑψόνω ἢ σηκόνω, ἢ φέρω τι ὑψηλά, κρατῶ, ἢ κουβαλῶ τι ὑψηλά· κουβαλῶ, παίρνω ἔξω, εὐγάζω τι. β) Ὑψόνω κάμνω ὑψηλότερον, μεγαλήτερον, αὐξάνω τι, τὸ κάμνω σημαντικόν. — γ) Ὑψόνω τι μὲ λέξεις, ἤτοι ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. — δ) Ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, συγχίζω, παροξύνω, «θυμὸν εἴς τινα» Τὴν καρδίαν τινὸς νὰ κάμῃ τι, Θεογν. 640. — 2) ἀμετβ. Ὑψόνομαι, σηκόνομαι ὑψηλά· ἐπὶ πτηνῶν, πετῶ ὑψηλά· «ἐξῆρε καὶ πέτεσθαι» Διόδ. «ἐξαίρω τῷ στρατεύματι» Σηκόνομαι μὲ τὸ στράτευμα, ξεκινῶ, Πολύβ. παρβ. αἴρω, σημ. 3. Ἀφανίζομαι, δὲν μὲ βλέπουν πλέον, Σφκλ. — 3) Μέσ. Παίρνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, λεηλατῶ διὰ χρείαν μου· κερδαίνω, ἀποκτῶ, «μισθοὺς» Ὀδσ. Κ, 84. «Τροίηθεν» Λεηλατῶ ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, Ὀδσ. Ε, 39. Ν, 137. — β) Κτίζω διὰ χρείαν μου, Ἡρδτ. 6, 133. Ὁ Ποιητὴς οὐ χρῆται τῇ ἐνεργ. διαθ., τῆς μέσ. δὲ χρῆται μόνον τῷ γ. πρτ. τοῦ ἀόρ. ἐξήρατο. — 4) παθτ. Ἐρεθίζομαι, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἐρεθισμένον. Ἐπὶ ὑψώσεως τῆς καρδίας· ὑψόνομαι ἀπὸ ἐλπίδα, θάῤῥος, χαράν, «ὑπερηφάνειαν, ἐλπίδι, θυμῷ», καὶ τ. τ. «ἐξαίρομαι» Κλίνω εἰς παρακίνησίν τινα, καταπείθομαι νὰ δεχθῶ, ἢ νὰ ἀλλάξω κἀμμίαν γνώμην, νὰ πιστεύσω τι· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. Εὐρπ. Τρ. 109. (περὶ τῆς προσῳδίας, ἴδε αἴρω.)

Ἐξαίσιος, ὁ, ἡ (αἶσος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκτὸς τῆς μοίρας, ἢ τοῦ πρέποντος καὶ ὀρθοῦ· ὅθεν 1) Ὅ,τι προμηνύει, φέρει, προξενεῖ δυστυχίαν, Ἰλδ. Ο, 598. — 2) Ὅ,τι ὑπερβαίνει τὸ πρέπον καὶ ὀρθόν, παραβαίνει τὸ δίκαιον καὶ ἐπιεικές, εἶναι ἀπρεπές, ἄδικον, ἀσεβές, Ὀδσ. Δ, 690. Ρ, 577. — 3) Ἐπὶ πραγμάτων μόνον, ὑπερβολικόν, ὑπέρμετρον, τέρας, παρὰ φύσιν, ἀσυνήθιστον, παράξενον.

Ἐξαΐσσω, Μ. ξω (ἀΐσσω). Τρέχω, πηδῶ, ἢ πετάχνομαι, τινάζομαι, ὁρμῶ ἔξω. Εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν ἔμπρός, Ἀριστοφ. Πλούτ. «ἐξηξάττην δύο δράκοντ᾽ ἐκ τοῦ νεώ». (α)

Ἐξαϊστόω, Μλ. -ώσω (ἀϊστόω). Κάμνω τι νὰ μὴ φαίνηται καθόλου πλέον· ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, Αἰσχύλ. Προμ. 668.

Ἐξαιτέω, Μλ. -ήσω (αἰτέω). Προσκαλοῦμαί τινα, τὸ ἰταλ. σφιδάρω, ἤτοι κράζω τινὰ νὰ μονομαχήσῃ μαζύ μου· Ζητῶ τι νὰ μοὶ δοθῇ ὀπίσω· Μέσ. Μεσιτεύω εἴς τινα διὰ κανένα, παρακαλῶ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐλευθερία του, νὰ τῷ συγχωρήσουν τι· ἐλευθερόνω τινὰ μὲ παρακαλεστά μου πρός τινα· «ἐξαιτοῦμαί τινα παρά τινος» Schaef. appar. Demosth. 3. σλ. 484. πρβλ. ἐκλιπαρέω — β΄) Ζητῶ νὰ μοὶ παραδώσουν αὐτόμολον, τὸ ἰταλ. διζερτόρον στρατιώτην, ἢ δοῦλον, σκλάβον, διὰ νὰ τὸν τιμωρήσω· παρβλ. ἐκδίδωμι· ἀφ᾽ οὗ

Ἐξαίτησις, εως, ἡ. Πρόκλησις, τὸ ἰταλ. σφίδα, ἤτοι τὸ νὰ κράζῃ τίς τινα εἰς μονομαχίαν. — β΄) Μεσιτεία πρός τινα διὰ κανένα· «οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν, οὐδ᾽ ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν», Δμσθ. — γ) Τὸ νὰ ζητῇ τις νὰ τῷ παραδώσουν πταίστην τινὰ διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, παιδεύσῃ· τὸ ἰταλ. ῥεκλαματσιόνη.

Ἔξαιτος, ὁ, ἡ (αἰτέω). Ἐκλεγμένος, ἄριστος, ὡς τό, ἐξαίρετος, Ὁμ. «οἶνον ἔξαιτον» Ἰλδ. Ν, 320. μ᾽ ὅλον ὅτι ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν, ὀρθότερον ἴσως, τὴν λέξιν διὰ τοῦ ἐξαιτητός, Τὸν ὁποῖον ἐζήτησε, διὰ τὸν ὁποῖον παρακάλεσέ τις· παρβλ. μεταίτης, ἐπαίτης.

Ἐξαίφνης, Ἐπίῤῥ. (αἴφνης, ἄφνως). Ἔξαφνα, αἰφνιδίως, ἀνέλπιστα, Ἰλδ. Ρ, 738. Φ, 14. — Ἐκ νέου, πάλιν· παρβ. ἐξαπίνης.

Ἐξαιφνίδιος, ὁ, ἡ, καὶ τρικτλ. Πλάτ. Ἐπιστλ. σλ. 414. Α. (αἰφνίδιος). Ἔξαφνος μὲ τελειότητα, ἀπροσδόκητος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν.

* **Ἐξαιχμαλωτίζω**, Μλ. -ίσω (αἰχμαλωτίζω). Κάμνω τινὰ αἰχμάλωτον, παίρνω σκλάβον εἰς τὸν πόλεμον, Νικ.

Ἐξακανθίζω, Μλ. -ίσω (ἀκανθίζω). Ξαγκαθόνω, καθαρίζω τι ἀπὸ τὰ ἀγκάθια, ξερριζόνω ἀγκάθια, Κικ. Ἀττ. 6. 6.

Ἐξακανθόω, Μλ. -ώσω (ἀκανθόω). Κάμνω ἢ ἀφίνω τι νὰ γεμίσῃ ἀγκάθια.

Ἐξακέομαι, Μλ. -έσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀκέομαι). Ἰατρεύω τινά, ἤ τι καλά, μὲ τελειότητα. Διορθόνω, κάμνω τι πάλιν καλόν, Ἰλδ. Ι, 507. Τρπκ. Ἀγνεύω, ἢ κάμνω τι ἁγνὸν καθαρόν· ἐξιλεόνω, καταπραΰνω τινά· «χόλον» Ἰλδ. Δ, 36. Ὀδσ. Γ, 145. Βάλλω τι πάλιν εἰς τὸν τόπον, ἀντικαταστήνω, Ξενφ. Τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. εὕρηται· ἀφ᾽ οὗ

Ἐξάκεσις, εως, ἡ. Τελεία θεραπεία, ἰατρεία. (α)

* **Ἐξακεστήριος**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον εἰς τελείαν ἰατρείαν, διόρθωσιν, ἐξιλέωσιν «ἐξακεστ. θυσίαι».

Ἐξάκις, Ἐπίῤῥ. (ἕξ). Ἕξ φοραῖς. (-υυ)

Ἐξακισμύριοι, αι, α. Ἕξ μυριάδες, ὅ ἐστιν, ἑξῆντα χιλιάδες 60000.

Ἐξακισχίλιοι, αι, α. Ἕξ χιλιάδες 6000.

Ἐξακισχιλιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τούς, τάς, τὰ 6000.

Ἐξάκλινος, ὁ, ὁ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τόπον, χωρεῖ ἓξ διὰ νὰ καθήσουν νὰ φάγουν, ἢ ἔχει κρεβάτια διὰ 6. ἀνθρώπους.

Ἐξακμάζω, Μ. άσω (ἀκμάζω). Παρακμάζω, χάνω τὴν ἀκμήν, χάνω τὸ ἄνθος καὶ τὴν δύναμίν μου, Σχόλ. Σοφοκλ. Αἰ. 601. «ὁ καιρὸς ἐξήκματου» Ἀπέρασεν ὁ ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρός.

Ἐξάκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὅ,τι ἔχει ἓξ κνήμας, ἐπὶ τροχῶν· (Τροχὸς μὲ ἓξ ξυλάκια, τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν μέσην ἕως εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ ὁλόγυρα διὰ νὰ στηρίζηται εἰς αὐτὰ ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ.)

Ἐξακολουθέω, Μλ. -ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ πάντοτε κατόπιν εἴς τινα, τὸ κοινῶ. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν. Ἰχνεύω, ἐξιχνεύω, ζητῶ, ἐξετάζω μὲ ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν, ἐρευνῶ, σκαλίζω νὰ εὕρω τι· ἀφ᾽ οὗ

Ἐξακολούθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις εἴς τινα ἀκατάπαυστα, νὰ μὴν τὸν ἀφίνῃ ἀπὸ τὸ κοντόν, νὰ ἐξιχνεύῃ, νὰ ζητῇ, νὰ ἐξετάζῃ διὰ νὰ εὕρῃ τι.

Ἐξακονάω, Τὸ ἀκονάω κατ᾽ ἐπίτ.

Ἐξακοντίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἀκοντίζω). Ῥίπτω τὸ κοντάρι κατά τινος. Ἐν γένει δέ, ῥίπτω, πετάχνω τι ἔξω. Ἁπλόνω, κινῶ τι μὲ μεγάλην ὀγληγοράδα «πόδας, χεῖρας» ἔτι δὲ καὶ «κῶλον τῆς γῆς» Πετάχνω τὸ ποδάρι ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν, τοῦτ᾽ ἔστι φεύγω ὀγλίγωρα, τὸ παρ᾽ ἡμῖν χυδαϊκ. τὸ κατσιλόνω, τὰ καψαλίζω, ἢ τὸ τουρκβ. τὸ κόφτω παραλίαι, Εὐρπ., ὅστις χρῆται τῇ λέξει καὶ ἀντὶ τοῦ, τοξεύω. Ὁμιλῶ περιγράφω τι, ἀποκρίνομαι ἐξαίρετα· ἀφ᾽ οὗ

Ἐξακόντισμα, ατος, τό. Πᾶνδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔῤῥιψε, πέταξε, τίναξέ τις ἔξω.

Ἐξακοντισμός, ὁ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ, πετάχνῃ, τινάζῃ τίς τι ἔξω.

Ἐξακόσιοι, αι, α, ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν 600. ἀφ᾽ οὗ

Ἐξακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τούς, τάς, τὰ 600.

* **Ἐξακοτυλιαῖος**, αία, αῖον (κοτύλη). Πᾶν ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον χωρεῖ ἓξ κοτύλας, τὸ κοινῶ. κουτλιά.

Ἐξάκουστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη. Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀξίζῃ τὸ νὰ ἀκούηται, νὰ καταλαμβάνηται. Πλούταρχος· »ἐξάκουστος φωνή«. Ἐπῤῥ. ἐξακούστως. (ε) παρὰ τὸ

Ἐξακούω, Μλ. -ούσομαι (ἀκούω, ἀνμλ.). Ἀκούω, ἠμπορῶ νὰ ἀκούω· ὅθεν, νοῶ, καταλαμβάνω, ἐξαιρ. ἀκούω τι ἀπὸ ἔξω, ἢ ἀπὸ μακρυά· μετὰ γενι., Πλούταρχ. Φαβ. »ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς«.

Ἐξακρίζω, (ἀκρίζω). Φθάνω, ἔρχομαι, ἀναβαίνω ἕως εἰς τὴν κορυφὴν ὑψηλοῦ τινος μέρους, Εὐριπ. Ὀρέστ. 377. »ἐξακρίζειν πτεροῖς αἰθέρα«.

* Ἐξακτέον, Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐξάγω. Πρέπει νὰ εὐγάζῃ, νὰ εὐγάλῃ τίς τι ἔξω, Ξνφ. Ἱππ. 4, 4.

Ἐξάκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Μὲ ἓξ κύκλους, ἢ τροχούς.

Ἐξάκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Μὲ ἓξ κῶλα, ἢ μέλη.

Ἐξαλαόω, Μ. ώσω. τὸ ἀλαόω κατ' ἐπιτ., Κατατυφλόνω, κάμνω τινὰ καθόλου τυφλόν· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Α, 103. Ν, 343. Ἔτι δὲ καὶ »ὀφθαλμὸν ἐξαλαώσειεν« Θ, 453. 504. Doederl. lectt. Hom. 2. σλ. 7. Παθτ. Σβέομαι, σβύνομαι, ἀφανίζομαι.

Ἐξαλαπάζω, Μ. άξω (ἀλαπάζω). Ἀδειάζω τι μὲ τελειότητα, εὐγάζω ἀπὸ μέσα του ὅλα, λεηλατῶ, κουρσεύω, ἁρπάζω, διαγουμίζω »πόλιν, πτολίεθρον« πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἀδειάζω πόλιν τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκους της διὰ νὰ φέρω ἄλλους νὰ τὴν κατοικήσουν, Ὀδσ. Δ, 176. Ἐν γένει, Νικῶ, κυριεύω, χαλνῶ, ἀφανίζω κατὰ κράτος, »τείχεα, νῆας« Ἰλδ. Ν, 813. Τ, 30. Ἐπὶ νόσου· ἐξαντλεῖ, φθείρει τὰς δυνάμεις, Θερτ. 2, 85. ποιητ. μόνον.

Ἐξαλδαίνω, = ἐκβλαστάνω. Ἡσύχιος.

Ἐξαλέασθαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐξαλέασθαι, Ἀπρμφ. μσ. α'. ἀόρ. τοῦ ἐξαλέομαι, Ἡσδ. Ἔρ. 105. 758. 800.

* Ἐξαλεείνω (ἀλεείνω) = ἐξαλέομαι.

Ἐξάλειπτρον, τό. Μυροθήκη. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1063. (ε) παρὰ τὸ

Ἐξαλείφω, Μ. ψω. Παθητ. Παρακ. ἐξήλειμμαι, Ἀττικ. ἐξαλήλιμμαι, ὁ Bekker ἔγραψε παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 258. Β τὸν ὑποτ. ἀόρ. α'. ἐξαλιφῇ, ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογράφων (ἀλείφω). Μυρόνω, ἢ ἀλείφω μὲ μυρωδικό· ἀλείφω, χρίω· σγύφω, μελτώνω Ἡρδτ. 7, 69. — 2) Σφογγίζω τι ἀπὸ τίποτε· ἐν γένει, σβύνω, σβυῶ, ἀφανίζω τι καθόλου, τὸ ἐξαλείφω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν λέγεται, Ἡρδτ. 7, 220. καὶ Ἰσκρ. »τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας, οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν« συνήθ. ἐπὶ πραγμτ. ἀλλὰ παρὰ Θκδ. 3, 57. καὶ ἐπ' ἀνθρώπων· ἀφ' οὗ

Ἐξάλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σφογγίζῃ, ἀποσφογγίζῃ τις τίποτε, νὰ τὸ σβύνῃ, ἀφανίζῃ, ἐξαλείφῃ. (ε)

Ἐξαλέομαι, (ἀλέομαι, ἀνμλ.). Ἀποφεύγω τι μὲ τελειότητα· φυλάττω, παραμερίζω· φεύγω, ξεφεύγω, γλυτόνω ἀπὸ τίποτε, μετὰ αἰτ. Ἡσδ. Ἔρ. 105. Ἀρστφ. Ἱππ. 1086. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενκ. Ἀπλ. Ῥδ. Ὁ Ἡσδ. χρῆται μόνον τῷ ἀόρ. α'. ἐξαλέασθαι· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος.

* Ἐξαλεύομαι (ἀλεύω, ἀνμλ.) = ἐξαλέομαι, μετὰ αἰτ. Σφκλ. Αἰ. 656. ποιητ. μόνον.

Ἐξαληθίζω, = ἀληθίζω. Πρόκλος παρ' Ἐτυμ. Μ.

Ἐξαλίζω, Ἰδὲ ἐξαλίω.

Ἐξαλίπτης, ου, ὁ (ἐξαλείφω). Ὅστις μυρόνει, χρίει, μυρωτής. Ἱππκρ.

Ἐξαλίστρα, ἡ (ἐξαλίω) = ἀλινδήθρα. Κυλίστρα, τόπος, ὅπου κυλίονται τὰ ἄλογα.

Ἐξάλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρα). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει ἓξ λίτρας, ἔχει ἓξ λιτρῶν βάρος.

Ἐξαλίω, Ἀφ' οὗ διετηρήθη μόνον ὁ μετχ. ἀόρ. ἐξαλίσας καὶ ὁ ὁρστ. Πρκμ. ἐξήλικα. Ἀρστφ. Νφ. 32. Ξνφ. Οἰκ. 11, 18. »ἐπεὶ γε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε« Φέρε τὸ ἄλογον εἰς τὸ σπίτι ἀφ' οὗ τὸ ἀφήσῃς νὰ κυλισθῇ εἰς τὴν ἀλινδήθραν, ἐξαλίστραν· ὅθεν, ἀφίνω, βάλλω τὸ ἄλογον εἰς ποτάμι ἢ εἰς ἄλλο τι νερὸν νὰ ξεπλυθῇ. Κατὰ κωμκ. μεταφορὰν »ἐξήλικάς με ἐκ τῶν ἐμῶν« Τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν σύνηθ. μὲ ξετίναξες ἀπ' ὅσα εἶχα, τὸ τουρκ. μ' ἔκαμες πιρπιρί γιολντάσην, Ἀρστφ. Νφ. 33. (οἱ Γραμματ. δέχονται ὡς ἐνστ. τὸ, ἐξαλίζω· πιθανώτερον ὅμως ἐστὶ τὸ, ἐξαλίω, τοῦτο μὲν διὰ τὴν προσῳδίαν (τὸ γὰρ Ἰῶτα ἐστὶ μακρὸν ἐν τῷ ἀόρ. καὶ ἐν τῷ Παρκμ.) τοῦτο δὲ, διὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ ἀλινδέω, ἀλίω, πρὸς τὸ, κυλινδέω, κυλίνδω, κυλίω, ὧν μεταξὺ κεῖται συναπτικῶς τὸ, καλινδέω.)

Ἐξαλλαγή, ἡ (ἐξαλλάσσω). Ἀλλαγή, μεταλλαγή, ἀλλαξιά· ἀλλοίωσις, μεταβολή. Θεόφρ. »ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος«.

Ἐξάλλαγμα, τό. Μεταβολή, τέρψις, ἡδονή· νεωτέρα λέξ. παραβλ. ἐξαλλάσσω, σημτ. 4.

* Ἐξάλλαξις, εως, ἡ = ἐξαλλαγή, παρὰ τὸ

Ἐξαλλάσσω, Ἀττ. Ἐξαλλάττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι, δηλ. δίδω τι καὶ παίρνω ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο τίποτε, κάμνω ἀλλαξιάν, τὸ ἰταλ. μπαράττο, τουρκ. τράμπαν. Ἀλλάζω τι μὲ τελειότητα, τὸ κάμνω καθόλου ἄλλο ὁποῖον· »βίος κακοῖς ἐξαλλάττεται« Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ἄλλοιοτέρα εἰς τὰς δυστυχίας της· τοῦτ' ἔστιν, ἡ δυστυχία της μεταβάλλεται, ἀλλάζει μὲ τὴν εὐτυχίαν, Herm. ἐν Σφκλ. Αἰ. 480. Παθτ. Πρκμ. Ἐξηλλαγμένος, ένη, ένον. Ἀλλαγμένος, παραλλαγμένος, ἄλλοιος ὁποῖος, παράξενος. — 2) Ἀλλάζω, γυρίζω ἀλλοιῶς, παρατρέπω, ἀποστρέφω· τί τινος· »παραθυμούμενος ἐξαλλάττειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν« Θκδ. 5, 71. Ξνφ. Κυν. 10, 7. ὅθεν, βάλλω τι ἀλλέως, ἀλλάζω τὴν κατάστασιν, τὴν θέσιν του. Ὡσαύτως καὶ ἀμεταβ. Παίρνω ἄλλον δρόμον, ἔρχομαι ἀπὸ ἀλλοῦ »ἐξαλλάττω ἀπὸ τῆς νεώς« Ἐκτρέπομαι, ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὸ καράβι, παραβλ. ἐξαμείβω· σημτ. 3. Φιλστρ. — 3) Ἐλευθερόνω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερόν τινα. — 4) = τέρπω, Κάμνω μεταβολήν τινα διὰ νὰ προξενήσω ἡδονήν, εὐχαρίστησιν, εὐθυμίαν· ψυχαγωγῶ, εὐφραίνω· ὅθεν, ἐξάλλαγμα, τό, Ψυχαγωγία, τέρψις, ἡδονή, τὸ ἰταλ. ντιβερτιμέντο, ντιλέττο, παρὰ τοῖς μεταγεστ. Basil. ep. cr. σλ. 241, 284. app. σλ. 54.

Ἐξαλλοιόω, (ἀλλοιόω). Ἀλλάζω τι καθόλου, τὸ μεταβάλλω, τὸ κάμνω ἄλλοιον ὁποῖον.

Ἐξάλλομαι, Μλ. ἐξαλοῦμαι (ἅλλομαι, ἀνμλ.) Πηδῶ ἔξω, ἔμπρος, πέρα. Ὁμρκ. ἐστὶ μόνον ὁ ἀόρ. μετχ. ἐξάλμενος, μετὰ γενκ. »Τρώων, προμάχων, τῶν ἄλλων« Πηδῶντας, εὐγαίνοντας ἔμπρος ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν μάχην, Ἰλδ. Ο, 571. Ρ, 342. Ψ, 399. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὕρηται. — β') ἐπὶ κλειδώσεων τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἐξαρθροῦται, τὸ κοινῶς στραμπουλίζεται, εὐγαίνει ἀπὸ τὴν κλείδωσιν. — 3) Πηδῶ κάτω, — 4) Πηδῶ ἀπάνω, ῥίχνομαι τὸν ἀναβάτην. Τρπκ. Ἐρεθίζομαι σφοδρά, παροξύνομαι, Καλλ. Δμτ. 89.

Ἔξαλλος, ὁ, ἡ (ἄλλος). Διάφορος, διαφορετικός, ἀλλοιότροπος· ἐξαιρ., ὑπερβαίνων τοὺς ἄλλους, ἀνώτερος, ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ὑπερβάλλων, ἀπὸ Πολυβ. ἐν χρήσει. »τὰ γὰρ ἔξαλλα καὶ τραγικὰ τοῦ βαρβαρικοῦ κόσμου«. Ἐπῤῥ. ἐξάλλως.

Ἐξαλλοτριόω, Μ. ώσω (ἀλλοτριόω). Ἀποξενόνω, πωλῶ τι εἰς ξένον τόπον. Στράβ. Ε, σλ. 330.

Ἔξαλμα, ατος, τό. Πήδημα εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὰ ἔξω.

Ἔξαλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, εὐγαίνεται ἔξω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὑψόνεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἢ στέκεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἢ τοῦ νεροῦ· ἀντθ. τῷ, ὕφαλος. Λουκιαν. »τὰ μὲν ὕφαλα τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεώς«. Πολύβ. »τὸ σκάφος ἔξαλον εἰς τὴν ἀναστήσαντες« ἔκειτο ἄλλοτε καὶ ἐν Ὀδσ. Λ, 134. Ψ, 281. ὅπου ἤδη ἐξ ἁλός, ὀρθότερον ἀναγινώσκεται.

Ἔξαλσις, εως, ἡ (ἐξάλλομαι). Τὸ νὰ πηδᾷ τις ἔξω ἀπό τι, πήδημα πρὸς τὰ ἔξω· ἐξάρθρωσις, ἢ στραμπούλιγμα, εὔγαλμα κάνενὸς μέλους τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του, Ἱπποκρ.

Ἐξαλύσκω, Μλ. -ύξω (ἀλύσκω, ἀνμλ.) = ἐξαλέομαι, Εὐρπ. Ἑκ. 1094. μετὰ αἰτ. Ὀππ.

Ἐξαλφέω, καὶ ἐξαλφῶ. Ἡσυχ. Εὑρίσκω, ἐντιμῶ.

Ἐξαμαρτάνω, Μλ. -τήσομαι (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.) Ἀποπλανῶμαι, σφάλλω, κάμνω σφάλμα, ἀδικῶ τινα· εἴς τινα ἢ περί τι· »μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι« »περὶ τοὺς πολίτας ἐξαμαρτεῖν«. Ἰσκρ. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου. Ἰσκρ. Εὐγ. 10. Παθτ. Μὲ μεταχειρίζεταί τις σφαλερά, ὄχι ὡς πρέπει. παρὰ δὲ Ξενοφ. Ἱππ. Δ, 2. »ἐπειδὰν ἐνστηριχθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα« Ὅταν μεταχειρισθοῦν, ἰατρεύσουν τὰς ἀῤῥωστίας σφαλερά. Ξνφ. Ἱππ. Ἱππ. Δ, 2. ἀφ' οὗ

Ἐξαμαρτία, ἡ. Ἀποτυχία, π. χ. τύχης, σκοποῦ, ἐλπίδος τινός. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 564.

Ἐξαμαυρόω, Μ. ώσω (ἀμαυρόω). Σκοτίζω τι μὲ τελειότητα, κατασκοτίζω, ἀδυνατίζω ἢ κάμνω τι ἀδύνατον καθόλου. ἀφ' οὗ

Ἐξαμαύρωσις, σεως, ἡ. Κατασκότισις, τὸ νὰ κάμῃ τίς τι καθόλου σκοτεινόν.

Ἐξαμάω, Μ. ήσω (ἀμάω). Κόπτω, ξεκόπτω τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω, κόπτω τι ἕως εἰς τὴν ῥίζαν του· Ἀποθερίζω, τελειόνω τὸ θέρος »ἐξαμᾷν θέρος« Αἰσχλ. Περ. 820. ὅθεν ἐν γένει, χαλνῶ τι κατὰ κράτος, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· Σφκλ. Αἰ. 1178. »τοὺς πνεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσομαι« Θέλει κόψω καὶ εὐγάλω ἀπὸ τὸ σῶμά σου τοὺς πνεύμονας καὶ τὰ ἐντερά σου, Ἀρστφ. Λυσ. 367. Ἔτι δὲ καὶ μέτ. Εὐρπ. Κύκλ. 235. ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος. (–⏑⏑–)

Ἐξαμβλίσκω, Μλ. -βλώσω (ἀμβλίσκω, ἀνμλ.) Ἀποβάλλομαι, ἀποῤῥίχνω, ἐπὶ ἐγγαστρωμένων· κάμνω νὰ ἀποῤῥίξῃ. Τροπκ. Κάμνω διὰ νὰ ματαιωθῇ, νὰ μὴ κατορθωθῇ, νὰ μὴ γένῃ τίποτε. Παθτ. Ἀποματαιόνομαι »ἐλπὶς ἐξημβλήθη« ἀπεματαιώθη ἡ ἐλπίς.

Ἐξαμβλόω, = ἐξαμβλίσκω.

Ἐξαμβλύνω, Μλ. -υνῶ (ἀμβλύνω). Κάμνω τι διόλου ἀμβλὺ ἢ ἀδύνατον.

Ἐξάμβλωμα, ατος, τό (ἐξαμβλίσκω). Ἀπόῤῥιγμα, τὸ παράκαιρα γεννηθὲν βρέφος· Ἀρτεμίδ. καὶ.

Ἐξάμβλωσις, Τὸ νὰ ἀποῤῥίξῃ κάμμία· καθ' οἱανδήποτε ἀποτυχίαν. Ἱπποκράτ.

Ἐξαμβρῦσαι, ἰδὲ ἐξαναβρύω.

Ἐξαμείβω, Μλ. -ψω (ἀμείβω). Μετατρέπω, μεταβάλλω, μεταμορφόνω τι· ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· Μέσ. διαδέχομαι »ἔργον ἔργῳ ἐξαμείβεται« Ἡ μία δουλειὰ διεδέχετο, ἀκολουθοῦσε τὴν ἄλλην, Εὐρπδ. Ἑλ. 1549. — 2) Ἀνταποδίδω, »χρόνον φάσιν ἐξαμ.« Εὐρπ. — 3) ἐπὶ τόπου· Περνῶ πέρα εἰς ἄλλον τόπον, μετατοπίζομαι, μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ. Πέρ. 129. »τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἁλίου πρῶνα κοινὸν αἴας«. Ἀφίνω κἀνένα τόπον καὶ πηγαίνω ἀλλοῦ »ἐξαμείβω χώραν« ἔτι δὲ καὶ ἀμεταβα-

τως· Ἀπέρχομαι, Εὐρπ. παράβλ. ἐξελαύνω, σημτ. 2. ἀφ' οὗ

Ἐξάμειψις, εως, ἡ. Μεταλλαγή, μεταβολή, μετατροπή, ἀλλαξιά· μεταμόρφωσις. — 2) Ἀνταπόδοσις. — 3) Μετατόπισμα, ἀναχώρησις. (ε)

Ἐξαμέλγω, Μ. ξω (ἀμέλγω). Εξαρμέγω, ξεβυζάνω. — 2) Ἐκστραγγίζω τι· Εὐρπ. Κύκλ. 209.

Ἐξαμελέω, τὸ ἀμελῶ κατ' ἐπίτασιν, Καταμελῶ, ἀμελῶ τι καθόλου· μετὰ γεν.

Ἐξαμέρεια, ἡ (ἕξ, μέρος). Μερισμός, μοιρασμὸς εἰς ἓξ μερίδια. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 46.

Ἐξάμετρος, ὁ, ἡ (ἕξ, μέτρον). Εἰς ἓξ μέτρα ἢ μετρικοὺς πόδας συνεστάμενος· «ὁ ἐξάμετρος» ὑπακ. στίχος. Στίχος μὲ ἓξ πόδας, ἡ ἡρωικός.

Ἐξαμηνιαῖος, αία, αῖον. = ἐξάμηνος.

Ἐξαμηνόβιος, ὁ, ἡ. Ὅστις ζῇ, ἡ ἔζησεν ἓξ μῆνας. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ.

Ἐξάμηνος, ὁ, ἡ (μήν). Ἐξαμηνιαῖος. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ μηνῶν, ἡ διαρκεῖ ἓξ μῆνας. «ἐξάμηνος ἀρχή». «ὁ ἐξάμηνος» ὑπακ. χρόνος. Τὸ ἐξάμηνον. Ἀριστοτ. Ξενοφ.

Ἐξαμηχανάω, Μ. ήσω (ἀμηχανέω). Βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀμηχανίαν, ἀπορίαν του, τὸν ἐλευθερόνω ἀπό τι κακόν, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάμῃ.

Ἐξαμιλλάομαι, Μλ. -ήσομαι (ἁμιλλάομαι). Ἀμιλλῶμαι, πασχίζω μὲ ὅλα μου τὰ δυνατά, κάμνω κάθε κόπον διὰ νὰ κατορθώσω τι· Valck. Piatr. σλ. 214. — 2) Βάλλω τὰ δυνατά μου καὶ διώκω τινά, Εὐριπ. Ὀρ. 433. «πολίτας τῶν πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς», 2) Κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ φοβίζοντάς τον. «ἐξαμ. φόβῳ» Εὐρπ. Ὀρ. 38., ὅστις καὶ ἀντὶ τοῦ, νικῶ χρῆται τῇ λέξ. Ἑλέν. 1487. «ἐξαμιλλητέα νόσος», — 3) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, Κύκλ. 624. «πῶς τ' ἂν ὄμματος ὄψις ἐξαμιλληθῇ πυρί».

Ἔξαμμα, ατος, τὸ (ἐξάπτω). Θεμίστ. Λόγ. Γ. σελ. 166. Κομποδεμένον σχοινί, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κρατεῖταί τις· πιάσιμον. — 2) «ἔξαμμα πυρός», Ἄναμμα τῆς φωτιᾶς, Πλούτ.

Ἐξαμναῖος, αία, αῖον· καὶ ἐξάμνους, ὁ, ἡ (μνᾶ). Πᾶν ὅ,τι ζυγιάζει, ἔχει βάρος, ἡ ἀξίζει ἓξ μνᾶς.

*Ἐξαμοιβός, ἰδὲ ἐξημοιβός.

Ἐξάμοιρος, καὶ ἐξάμορος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πᾶν ὅ,τι ἐπάρθη, ἀλογαριάσθη διὰ τὸ ἕκτον μέρος. Νίκανδρ. Θηρ. 594.

Ἐξαμπρεύω, Μ. -σω (ἀμπρεύω). Σύρω, τραβῶ τι ἔξω.

Ἐξαμύνομαι, Μλ. -υνοῦμαι (ἀμύνω). Ἀπομακρύνω, ἐμποδίζω, διασκεδῶ, ἀποδιώκω. Αἰσχύλ. Προμ. 481. «ἐξαμύνομαι νόσους».

Ἐξαμυστίζω, (ἀμυστίζω). Πίνω ὅλον τι διὰ μιᾶς, τὸ κοινῶς ξεστραγγίζω· ἐπὶ οἰνοποτῶν.

Ἐξαμφοτερίζω, Μ. ίσω (ἀμφοτερίζω). Κάμνω τι ἀμφίβολον. Πλάτ. Εὐθύδ. «ἐξαμφοτερίζω τοὺς λόγους», Λέγω τι περίτεχνα φιλονεικουμένου πράγματος, ὥστε ὁ λόγος μου ἠμπορεῖ νὰ ἐκλαμβάνηται κατὰ δύω ἐναντίους πρὸς ἀλλήλους τρόπους, Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθδ. σλ. 300. D. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 107.

*Ἐξαναβαίνω, Μλ. -βήσομαι (ἀναβαίνω, ἀνμλ.) Ἀναβαίνω ἕως ἐκεῖ που, ἕως εἰς τὸ τέλος ἡ εἰς τὴν κορυφὴν πράγματός τινος.

*Ἐξαναβρύω, Μλ. -ύσω (ἀναβρύω). Ἀναβρύω μὲ ὑπερβολήν, πλουσιοπάροχα· ἀφ' οὗ Ἀόρ. α', ποιητ. ἐξαμβρῦσαι. Μεταβατ. δέ, Κάμνω τι νὰ ἀναβρύῃ, εὐγάζω ἡ κάμνω τι νὰ εὔγῃ ἐμπρός, νὰ φανερωθῇ «ὅ τ' ἐγὼ κατεύχομαι ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρῦσαι φαιδρὸν ἁλίου σέλας». Αἰσχλ. Εὐμν. 925. Herm. (ύω, υ-, ύσω, --)

Ἐξαναγινώσκω, Μλ. ἐξαναγνώσομαι (ἀναγινώσκω ἀνμλ.) Ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ὅλον, ἕως εἰς τὸ τέλος του. Πλούταρχ. Κάτ. «ἐξαναγνοὺς τὴν βίβλον».

Ἐξαναγκάζω, Μ. άσω· τὸ ἀναγκάζω κατ' ἐπίτασ., Καταβιάζω, βιάζω μὲ ὅλα τὰ μέσα, μὲ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους, Σοφλ. Ἠλ. 620. Oid. Η, 603. Ἀριστφ. Ὀρν. 377. — 2) Διώκω, ἀπομακρύνω μὲ βίαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. α'. 16. «ἐξαναγκάζειν πληγαῖς ἀργίαν».

Ἐξανάγω, Μ. άξω (ἀνάγω, ἀνμλ.) Φέρω, ὁδηγῶ τινα ἔξω, καὶ ἐπάνω· Μέσως «ἐξανάγομαι», Ταξειδεύω, ὑπάγω μὲ τὸ πλοῖον, εὐγαίνω εἰς τὸ πέλαγος, ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπὶ πλοίων δέ, καθητ. (ε)

Ἐξαναδύνω καὶ ἐξαναδύω, (ἀναδύω, ἀνμλ.) Εὐγαίνω ἀπὸ κανὲν βαθὺ μέρος ἔξω, ἐμπρός, ἐπάνω· μετὰ γεν. «ἁλός, κύματος», Ὀδύσ. Δ, 405. Ε, 438. Ἐν γένει δέ, ἀποφεύγω, γλυτόνω, φεύγω· Θεογν. 1120. Ἔτι δὲ καὶ μέσως. «ἐξαναδύεσθαι μάχης», Πλουτ.

Ἐξαναζέω, Μ. έσω (ἀναζέω). Βράζοντας, χοχλάζοντας πετάχνεται ἔξω· ἀναβράζει δυνατά. Τροπ. «ἐξαναζ. χόλον». Αἰσχύλ. Προμ. 370. Θυμόνω ὑπέρμετρα καὶ ξεχύνω τὴν ὀργήν.

Ἐξαναιρέω, (ἀναιρέω, ἀνμλ.) Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω, σηκόνω τι ἐπάνω· μετὰ γενικ. «ἐξανελοῦσα πυρός» Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 255.

*Ἐξαναισθητέω (ἀναισθητέω). Εἶμαι ὅλως ἀναίσθητος, δὲν αἰσθάνομαι καθόλου. Πορφρ.

Ἐξανακαλύπτω, Μ. ψω (ἀνακαλύπτω). Ξεσκεπάζω. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

Ἐξανακολυμβάω, Μλ. -ήσω (κολυμβάω). Κολυμβῶντας εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος ἔξω, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ.

Ἐξανακρούω, Μ. ούσω (κρούω). Κτυπῶ τι ὀπίσω. Μέσως «ἐξανακρούομαι». Πηγαίνω, γυρίζω ὀπίσω. Πλούταρχ. Θ. Σ. 422.

Ἐξαναλίσκω, Μλ. -λώσω, σπανιώτ. ἐξαναλόω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) Καταναλίσκω, καταφθείρω, καταδαπανῶ, καταξοδεύω, ὅθεν 2) Βλάπτω κατὰ κράτος, καταζημιόνω τινὰ μὲ ἔξοδα. παρ' Αἰσχ. Παθητ. «ἐξανηλωμένος ἐν τῷ πολέμῳ καὶ παντελῶς ἄπορος διακείμενος». παραβλ. δαπανάω.

Ἐξαναλύω, Μλ. -ύσω (ἀναλύω, ἀνμλ.) Ἀπολύω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπό τι μὲ τελειότητα· «ἄνδρα θανάτοιο», Ἰλ. Π. 441. Χ, 180. — 2) Καταναλόνω, ἀναλίσκω τι μὲ τελειότητα· παρὰ Φλ. Παθητ. «αἱ λίθοι εἰς λεπτὴν τὸ πρῶτον ἀναλύονται κόνιν, εἶθ' ὕστερον ἐκπυρωθέντες ἐξαναλύονται». (ύω, υ-, ύσω, --)

Ἐξανάλωσις, εως, ἡ (ἐξαναλίσκω). Ἔξοδον, τὸ νὰ καταξοδεύσῃ τίς τι· (-υ--υ) Πλτχ.

Ἐξαναπείθω, Μ. ψω (πείθω). Καταπείθω τινὰ καθ' ὅλα. Hermesian.

Ἐξαναπληρόω, Μ. ώσω (πληρόω). Ἀναπληρόνω, ἀντικαθιστάνω καθ' ὅλου, μὲ τελειότητα. Δμσθ. στφ. τρι. 6.

Ἐξαναπνέω, Μ. εύσω (πνέω, ἀνμλ.) Ξαναγιαίνω, παίρνω πάλιν τὴν ἀναπνοήν μου, συνέρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναπαύομαι. Πλάτ. Συμ. 19.

Ἐξανάπτω, Μ. ψω (ἀνάπτω). Κρεμῶ τι εἰς τι, ἀφήνω τι νὰ κρέμαται ἀπό τι. Εὐριπ. Ἰφ. «καὶ δ' ἐπωμίδων ἐξανῆπτον ἀγκάλας». Μέσως, «ἐξανάπτομαι» ἢ «σφαλεὶς ἐν ἐμπύροις», προξενῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου ἐντροπήν, κακὸν ὄνομα. Εὐριπ. Ὀρ. 826. 2) ἐπὶ πυρός, Ἀνάπτω πλησίον που, ξανανάπτω, μεταναάπτω φωτιάν. Πλούταρχ. Θ, σλ. 13.

Ἐξαναρπάζω, Μ. άσω καὶ -ξω (ἁρπάζω, ἀνμλ.) Ἀρπάζω τι καὶ τὸ εὐγάζω ἔξω, παίρνω μὲ βίαν, ἁρπάζω τι.

Ἐξανασπάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τραβῶ τι ἔξω, ἡ ἀπάνω, ἡ πέρα ἀπό τι.

Ἐξανάστασις, εως, ἡ (ἐξανίστημι). Τὸ νὰ σηκώσῃ τίς τινα, νὰ τὸν μετατοπίσῃ, νὰ τὸν στείλῃ νὰ κατοικῇ εἰς ἄλλον τόπον· τὸ νὰ πάρῃ, εὐγάλῃ τίς τι ἀπὸ τὸν τόπον του· ξερίζωμον, χαλασμός, ἀνατροπή. — 2) Τὸ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἀπέλθῃ τις, τὸ νὰ ἀποδημήσῃ, ξενιτευθῇ. — 3) Ἐπανάστασις· ἀντίστασις· Πολύβ. Β'.

Ἐξαναστέφω, Μ. ψω· τὸ ἀναστέφω κατ' ἐπίτασιν, Στεφανόνω καθόλου, καταστεφανόνω. Εὐριπ. Βάκχ. 1052.

Ἐξαναστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Γυρίζω τι κάτω, ἀνακατογυρίζω τι· κρημνίζω κατακέφαλα, μετὰ γεν. Αἰσχύλ. Πέρ. 813. «ἱδρύματα δαιμόνων ἐξανέστραπται βάθρων».

Ἐξανατέλλω, Μ. ελῶ (τέλλω). Κάμνω νὰ εὔγῃ, νὰ φανῇ τι ἔξω, ἐμπρός, διεγείρω, ἐρεθίζω· «ἐξανατέλλειν θόρυβον». Πλούταρχ. Μέσως, ἐπὶ ἀστέρων, Ἀνατέλλει, λάμπει.

Ἐξαναφανδόν, Ἐπίρ. Τὸ ἀναφανδὸν κατ' ἐπίτασ. Καθόλου φανερά, φῶς φανερά. Ὀδύσ. Τ, 43.

Ἐξαναφέρω, Μλ. ἐξανοίσω (φέρω, ἀνμλ.). Φέρνω, εὐγάζω τι ἔξω, ἐμπρός. — 2) ἀμεταβ. Ξαναλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξαιρ. μετά τινα ἀρρωστίαν, ξαναϋγιαίνω, γερεύω· πρός τι. Μαζόνω δυνάμεις, δυναμόνομαι διὰ νὰ κάμω τι· Πλουτάρχ. Ὠθ. 9. «μηδὲ αὐτὰς ἐξαναφέρειν, ἔτι πρὸς τὴν ἀληθότητα, μηδ' ὑπομένειν τοὺς περὶ τῶν δεινῶν ἐκλογισμούς».

Ἐξαναχωρέω, Μλ. -ήσω (χωρέω). Εὐγαίνω ἔξω, ἐμπρός· ἀναχωρῶ, φεύγω ἀπὸ πουθενά καὶ ἐπιστρέφω, πηγαίνω ὀπίσω. Θυδ. 6, 76. 7, 11. — 2) μεταβ. Ἀποφεύγω. Θουκυδ. 4, 28. «ἐξαναχωρ. τὰ εἰρημένα», Ἀποφεύγω τὰ ὅσα εἶπα, δὲν κρατῶ τὸν λόγον μου.

Ἐξαναψύχω, Μ. ξω. τὸ ἀναψύχω κατ' ἐπίτ.

Ἐξανδραπόδησις, εως, ἡ· καὶ ἐξανδραποδισμός, ὁ· Τὸ νὰ καταδουλώσῃ, κάμῃ ἀνδράποδόν τίς τινα, κατασκλαβώσῃ, πωλεῖ τινα ὡς ἀνδράποδον, σκλάβον.

Ἐξανδραποδίζω, Ἡρδτ. 6, 94. συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. ἐξανδραποδίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (ἀνδραποδίζω). Καταδουλόνω, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. κάμνω καθόλου σκλάβον, κατασκλαβόνω, μεταχειρίζομαί τινα ὡς σκλάβον, ὑποτάζω δυναστικῶς, κυριεύω μὲ βίαν· ὁ Ἀττ. Μλ. ἐξανδραποδιοῦμαι, ὅστις ἔχει συνήθως μεταβατικὴν σημτ., παρ' Ἡρδτ. 6, 9. κεῖται κατὰ παθτ. σημσ.

Ἐξανδρόομαι, ὡς Παθτ. Γίνομαι τέλειος ἄνδρας, φθάνω εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν. — 2) Μεταμορφόνομαι εἰς ἄνδρα. Ἀριστοφ. Ἱπ. 1238. «ὁ λόχος ὀδόντων ὄφεως ἐξανδρούμενος». Ἀπὸ ὀδόντια, μετεμορφώθη, μετεβλήθη εἰς ἄνδρας.

*Ἐξανεγείρω (ἐγείρω, ἀνμλ.) Διεγείρω, ἐξακινῶ, κινῶ τι δυνατά, σφοδρά, Εὐρπ. Ἡρς. 1060.

Ἐξάνειμι, (εἶμι). Εὐγαίνω ἔξω καὶ ὑψόνομαι «οὐρανόθι» Εἰς τὸν οὐρανόν. Θεογ.

Ἐξανεμόω, (ἀνεμόω). Ἀερίζω, ξανεμίζω τι. — 2) Φουσκόνω, γεμίζω τι μὲ ἄνεμον. — 3) Μεταβάλλω τι εἰς ἄνεμον, τοῦτ' ἔστι ματαιόνω, Εὐρπ. Παθτ. Ἐπὶ σίτου, σιταριοῦ, Χαλνᾶται φθείρεται ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ τὸν ἄνεμον· Θεφρτ. Φυτ. Ἱστρ. 8, 10. — 4) Τροπ. Ἀνακινῶ, διεγείρω, βάλλω τι εἰς κίνησιν· εἴς τι, «εἰς δρόμον ἐξηνεμώσεν ἑτέρους» Αἰλ. 13, 11. Παθτ. Κινοῦμαι εἰς τὸν ἄνεμον, πεταρίζομαι· «αὐχμηραὶ τρίχες ἐκ κεφαλῆς ἐξηνέμωντο». Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΓ, 11.

Ἐξανέρχομαι, (ἔρχομαι, ἀνμλ.) = ἐξάνειμι.

Ἐξανευρίσκω, Μ. ήσω (εὑρίσκω, ἀνμλ.) Εὑρίσκω τι καθ' ὅλα, καθὼς πρέπει, σωστά· ἐ-

φευγούντας εὑρίσκω τι κρυμμένον καὶ ζητούμενον, Σοφλ. Φιλ. 991.

Ἐξανέχω, Μλ. -έξω (ἀνέχω, ἀνωμλ.) Κρατῶ τι ἔξω, ἐμπρός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετβ. Ἐξέχω, εἶμαι ἀνώτερος ὑψηλότερος ἀπὸ ἄλλους. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β'. «μέγας ἐγγύων ἐξανέχει γαίῃσι». Μέσον, ἐξανέχομαι, Ὑποφέρω, ὑπομένω. Ἀριστ. Εἰρ. 700. καθ' ἣν σημασ. ὁ Παρατ. καὶ ἀόρ. ἐπαυξάνοντα καὶ ἔξωθεν αὐξάν. ἐξηνειχόμην, ἐξηνεσχόμην.

Ἐξανεψιοί, οἱ. Τὰ τέκνα, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς εἶναι ἀνεψιοί· οἱ παρ' ἡμῖν συνήθ. δεύτεροι ἐξάδελφοι.

Ἐξανθέω, Μλ. -ήσω (ἀνθέω, ἀνωμλ.) Ἀνθίζω, εὐγάλλω ἄνθη, λουλούδια· ἐν γένει, Εὐγαίνω εἰς τὸ φανερόν, ξεσπάζω, Στράβ. ΙΓ. σελ. 901. «πολὺ πλῆθος μυῶν νύκτωρ ἐξηνθήκει»· καὶ Πλουτάρχ. «τὸ φιλότιμον ἐξανθεῖ τὴν περιαυτολογίαν» καὶ «πτωχὴ τὴν δύναμιν ψυχαὶ ἐξανθοῦσι». Ἐξαιρ. ἐπὶ ἐξανθημάτων, πρίσματος, σπυρίων, φουσκαλίδων, ξεχυμάτων εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Ἐπὶ τοῦ ἅλατος, τὸ ὁποῖον εὐγαίνει ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἢ ἀπὸ τὴν γῆν κ. τ. τ. Τροπ. Εὐγαίνει πάλιν εἰς τὸν κόσμον, γίνεται πάλιν συνήθεια, τὸ κοιν. ἰταλ. γίνεται μόδα πάλιν. Ἐπικρατεῖ πάλιν «ἐξανθ. κακίαι» Πλτχ. — 2) Χάνω τὸ ἄνθος μου, μαραίνομαι. Λουκ. «ἐξηνθήκει ποικίλα ἄνθη». Ἐπὶ χρωμάτων, Χάνει τὴν βαφήν του, ξεβάπτει. Πλουτάρχ. «ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μάλτινον». Ἐπὶ οἴνου, Ξεξουμίζει. — 3) Μεταβ. Εὐγάζω, κάμνω νὰ εὐγῇ τι ἔξω, νὰ φυτρώσῃ, νὰ γεννηθῇ. ἀφ' οὗ

Ἐξάνθημα, ατος, τό. Τὸ ἀνθισμένον, τὸ ἄνθος· σπυρία, φουσκαλίδες εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ξεχύματα, ἐξαιρ. εἰς ἐξανθήματα πρίσματα.

Ἐξάνθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνθῇ τίποτε, εὐγάζῃ ἄνθη, λουλούδια, νὰ λουλουδιάζῃ· τὸ νὰ εὐγαίνουν εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ξεχύματα, σπυρία, φουσκαλίδες, πρίσματα.

Ἐξανθίζω, Μ. ίσω (ἀνθίζω). Στολίζω τι μὲ ἄνθη, λουλούδια, παρδαλίζω τι μὲ διάφορα χρώματα. «ποικίλας βαφὰς ἐξανθίζειν». Σουίδ. Ἀριστοφ. Λυσ. 43. «ἐξηνθισμέναι», Φορεμέναι μὲ παρδαλὰ φορέματα. — 2) Κόπτω, μαζώνω ἄνθη, λουλούδια, ἀνθολογῶ. Μέσ. Ἀνθολογῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου. Πλτχ. Συμπ. «ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος». — 3) = ἐξανθέω. ἀφ' οὗ

Ἐξάνθισμα, ατος, τό. = ἐξάνθημα.

Ἐξανθισμός, ὁ. = ἐξάνθισις. Διοσκορ. Β'. 101.

Ἐξανθρακόω, Μλ. -ώσω (ἀνθρακόω). Μεταβάλλω τι καθόλου εἰς ἄνθρακα, τὸ ἰταλ. κάρβουνον· Ἐτυμολ. Μ. Φώτιος ἐν Λεξ. «πυθμένα εὔκηλον δρυὸς ἐξανθρακώσασα».

Ἐξανθρωπίζω, Μ. ίσω (ἄνθρωπος). Κάμνω τι ἀνθρώπινον· οὕτω λέγει ὁ Πλούταρχ. Η'. σελ. 301. περὶ τοῦ Σωκράτους «ἐξανθρωπίσαντος φιλοσοφίαν ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ» καὶ Τόμ. Ε'. σελ. 420. «ἐξανθρωπίσαντος τὰ θεῖα», Ἔκαμε τὴν φιλοσοφ. τὰ θεῖα οἰκειότερα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὰ ἔφερε, τὰ ἔκαμε πλησιέστερα, ὡς τὸν ἄνθρωπον. «σιτία ἐξηνθρωπισμένα». Ἱπποκρ. Πρέποντα, ἁρμόδια, ἀνάλογα εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξάνθρωπος, ὁ, ἡ. Ἀπάνθρωπος, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. — 2) ἐνεργ. Ὅστις κάμνει τινὰ ἀπάνθρωπον, ἄγριον.

Ἐξανίημι, Μ. -ανήσω (ἀνίημι). Στέλλω ἔξω, ἐμπρός· ἀφίνω ἔξω, ἀπολύω ἢ ἀπολυῶ, ἀφίνω νὰ εὐγῇ τι ἔξω· «ἐξαν. ἀϋτμήν» ἐπὶ φυσητηρίου, τουρεβ. μουχλίου, φύσας, Ἰλ. Σ, 471. — 2) Ὀλιγοστεύω, καταπραΰνω, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 705. Οὕτω «ἐξανίη ἄτας». Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. — 3) ἀμετβ. Εὐγαίνω ἔξω, διαχωρίζομαι, ξεχωρίζομαι ἀπό τι· μαραίνομαι, ἀφανίζομαι. Ἀπολ. Ἀργ. Δ. 292. «ηχῆς ἡμετέρης Ἀχελώιος ἐξανίησιν». Ἐξαν. «πόνων». Ἱπποκρ. (-υυ-υ, Ἐπ. -υ--υ, Ἀττ.)

Ἐξανίστημι, Μλ. ἐξαναστήσω (ἀνίστημι). Στήνω τι ἔξω, κάμνω, ἀφίνω νὰ εὐγῇ ἐμπρός, νὰ φανερωθῇ· κάμνω νὰ σηκωθῇ· διώκω ἔξω ἢ εἰς ἄλλο μέρος· βιάζω λαόν τινα νὰ ἀφήσῃ τὴν πατρίδα, τὸν τόπον του καὶ νὰ πηγαίνῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον Λυκρ. 20, 2. καὶ Ἡρόδοτ. «ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν νήσων». Ἀπομακρύνω, προστάζω τινὰ νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἀπέλθῃ, ἀναχωρήσῃ, φύγῃ. Ἀνατρέπω, κάμνω τι ἄνω κάτω, ἀναποδογυρίζω, χαλνῶ κατὰ κράτος, ἀφανίζω. Εὐριπ. «ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου». — 2) Μέσ. καὶ κατὰ Ἀόρ. β'. Παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐνεργ. Σηκώνομαι, εὐγαίνω ἔξω, παρουσιάζομαι, φανερόνομαι, εὐγαίνω ἐμπρός, σηκώνομαι καὶ φεύγω ἀπὸ κάνενα τόπον ἀπό τι μέρος· ὑποχωρῶ, παραμερῶ· Ξενοφ. Συμ. «ἐξανίστατο ἐκ περιπάτου», Ἰσοκρ. «ἐξανίστατο πρὸ μάθησιν». Ξενοφ. «ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ». Σμκ. 4, 31. μετὰ δοτ. Τροπ. Γίνομαι ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ μου· Σοφλ. Φιλ. 367. Ἰσκρ.

Ἐξανίσχω, = ἐξανέχω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων.

Ἐξανίω, = ἐξανίημι· ὅθεν «ἐξανίεσαν». Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 625.

Ἐξανοίγω, Μ. ξω (ἀνοίγω, ἀνωμλ.) Ἀνοίγω τι καθόλου, ὅλον. Ἀριστφ. Ἀχ. 391. ἀφ' οὗ

Ἐξάνοιξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνοίξῃ τίς τι· ἄνοιγμα.

Ἐξανορθόω, Μ. ώσω (ἀνορθόω). Ἀνορθόνω, στήνω, κτίζω τι τελείως, σωστά, ἀποκαταστα... Εὐριπ. Ἀλκ. 1133.

Ἐξάντης, ὁ, ἡ. (παρὰ τό, ἄτη, συνήθ. ἐτυμολογ. ὀρθότ. ὅμως παρὰ τό, ἄντα, ἄντην, ὡς τό, κατάντης, προσάντης). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι ἐκτεθειμένον, ὑποκείμενον εἴς τι· ὅθεν, ἐκτὸς βλάβης, κινδύνου, ἀρρωστίας. Ὑγιής, ἰατρευμένος, ἀβλαβής, καθαρός, ἀμόλυντος, ἐλεύθερος ἀπό τι κακόν· μετὰ γενκ. «ἐξαν. νόσου, κακοῦ» κ. τ. τ. Παρὰ Πλάτ. «μηνιθὸς τοῦ θεοῦ», Μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὴν θείαν ὀργήν· «ἐξάντη ποιεῖν» Καθαρίζω τὸ αἷμά τινος βάλλοντας σικύας, τὸ ἰταλ. βεντούζας, βεντούζας.

Ἐξαντλέω, Μλ. -ήσω (ἀντλέω). Ἀντλῶ, ἀδειάζω τι μὲ τελειότητα, ἐξαιρ. καταδαπανῶντας, κατεξοδιάζοντας το, Valck. ἐν Ἱππ. 626. Ὑπομένω, ὑποφέρω μὲ μεγάλον κόπον, τελειόνω· «ἐξαντ. πόνους» Εὐρπ. Κύκλ. 10.

*Ἐξανύτω, Ἀττ. ἀντὶ ἐξανύω.

Ἐξανύω, Μ. ύσω (ἀνύω). Ἀποτελειόνω, κάμνω τι τέλεια, σωστά, βάλλω εἰς πρᾶξιν «Θέτιδος βουλάς» Ἰλδ. Θ, 370. «ἐξαν. εἰς», ἢ ἐπὶ χωρίου «ὑπκ. ὁδόν». Κάμνω τὸν δρόμον, τὴν στράταν ἕως εἴς τι μέρος, ἔρχομαι, φθάνω εἴς τινα τόπον. — 2) Φονεύω, θανατόνω. μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. Ἰλδ. Λ, 365. Υ, 452. (-υυ-)

Ἐξαπαείρω (ἀείρω). Φέρνω, κουβαλῶ ἔξω εἰς ἄλλον τόπον. Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. Δ. σελ. 147.

Ἐξαπάλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατὺ κ. τ. τ. ἓξ σπιθαμάς, πιθαμάς· ἀπὸ ἓξ παλαιστάς, ἓξ πιθαμάς. Ἡρόδοτ. (α)

Ἐξαπαλλάσσομαι, Ἀττ. -ττομαι (ἀλλάσσω). Ἀπομακρύνομαι, γλυτόνω, φεύγω, ἐλευθερόνομαι ἀπό τινος. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἐξαπαλλάσσω, χρῆται Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐλ. 1004. τῇ ἀμετβ. διαθ. δὲ Ἑκ. 1108.

*Ἐξαπαντάω, Μλ. -ήσω (ἀπαντάω). Ἀπαντῶ, πηγαίνω πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἔρχεται, ἐν ᾧ ἔρχεται πρός με, ἀνταμόνω. παρὰ Ξεφ. Κρ. π. 3, 3, 24.

*Ἐξαπατάω· Μλ. -ήσω (ἀπατάω), τὸ ἀπατάω κατ' ἐπιτ. Ἀπατῶ καθ' ὅλα, καταπατῶ τινα, μεταχειρίζομαι ὅλας τὰς ἀπάτας πρός τινα, Ὁμ. τινά τι, Ἀριστφ. Ἱππ. 1362. Τῷ μέσ. Μλ. κατὰ παθτ. σημασ. χρῆται Ξεφ. Ἀνβ., 7, 3, 3. (-υυυ-)

Ἐξαπάτη, ης, ἡ. τό, ἀπάτη κατ' ἐπιτ. Μεγάλη ἀπάτη, ἀπάτη καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. Ἡσδ. Θγν. 205. Θεογν. 382. (-υυ-)

Ἐξαπάτημα, τό. Τὸ ἀπάτημα κατ' ἐπιτ. (α)

*Ἐξαπατητέον, Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐξαπατάω, Πρέπει νὰ ἀπατᾷ τις κτ. Πλάτ. Κρτ. σλ. 50. Ε.

*Ἐξαπατητήρ, ῆρος, ὁ. Ἀπατεών. Ὁμ. λψ. 63.

Ἐξαπατητικός, ή, όν. Ἀπατηλός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἀπατᾷ.

Ἐξαπατίσκω, ποιητ. παρατχηματσμ. τοῦ ἐξαπαφίσκω. ἀμφβ. ἀναγν. παρ' Ἡσδ. Θγν. 537.

Ἐξαπατύλλω. Κωμ. ὑποκορισμ. τοῦ ἐξαπατάω. Ἀπατῶ ὀλιγοῦτσικον, Ἀριστφ. Ἀχ. 657. Ἱππ. 1144. καὶ ἐξαπατύλλω, ἰδὲ ἐξαπαφάω.

Ἐξαπαφάω, Μ. ήσω. Ὡς τὸ ἐξαπαφίσκω, ποιητ.

*Ἐξαπαφίσκω, Μλ. -ήσω. Ἀόρ. ἐξήπαφον, Μτχ. ἐξαπαφῶν (ἀπαφίσκω, Ἀνμλ.) ποιητ. ἀντί, ἐξαπατάω. Ἀπατῶ, Ὁμ., ὅστις χρῆται καὶ τὸ γ'. προσ. τοῦ εὐκτ. ἀορ. ἐξαπάφοιτο κατὰ σημασ. ἐνεργ. Ἰλδ. Ι, 376. Ξ, 160. Ἔτι δὲ χρῆται καὶ τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ ἀορ. καὶ τῷ ἐξαπάφησα ἀορ. α'. μόνον ἐν Ὑμ. Ἀπ. 376. Ὁ Μλ. δέ, εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἀπό τινος δὲ νεωτέρου ἐνεστ. Ἐξαπάφω, εὑρηται ἡ Μτχ. ἐξαπάφουσα, Ὁμ. Ὑμ. Ἀπλ. 379. ἀλλὰ πιθανῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ συνήθ. Ἀορ. καὶ ἀναγνωστέον, προπαροξυτονουμένως ἐξαπαφοῦσα, ὥσπερ καὶ Ὑμ. Ἀφρ. 38. ἔγραψεν ὁ Wolf.

Ἐξάπεδος, ὁ, ἡ. = ἐξάποδος, Ἡρῶν.

Ἐξάπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Μὲ ἓξ ποδάρια, πᾶν ὅ,τι ἔχει 6 πόδας, ποδάρια.

Ἐξαπεῖδον, Ἀπρμφ. ἐξαπιδεῖν (ἀπεῖδον, ἀνμλ.) Ἀόρ. τοῦ ἀχρήστου ἐξαφοράω, Βλέπω ἀπὸ μακρυά, παρατηρῶ, γνωρίζω τι μακρόθεν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 1648. «ἐξαπειδόμεθ' τὸν ἄνδρα».

Ἐξαπέλεκυς, εως, ὁ, ἡ (πέλεκυς). Μὲ ἓξ πελέκεις ἢ ἀξίνας· ἐπίθετον τῶν Πραιτόρων ἐν Ῥώμῃ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπροπορεύοντο ἓξ ἄνδρες πέλεκυν ἕκαστος εἰς ὅπλον φέρων. Πλβ.

Ἐξάπηχυς, ὁ, ἡ, υ, τό, γεν. υος (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ πήχεις μάκρος, πλάτος κ. τ. τ. Ἡρδτ. 2, 138. μ' ὅλον ὅτι ὁ Φρύν. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξ.

Ἐξάπινα, νεώτερος καὶ σπανιώτερος τύπος τοῦ ἐξαπίνης.

Ἐξαπιναῖος, ἢ ἐξαπιναῖος, α, ον. = ἐξαιφνίδιος.

Ἐξαπιναίως, Ἐπίρ. = ἐξαιφνιδίως, Ἔξαφνα, αἰφνιδίως. Θουκυδ. παρὰ τό

*Ἐξαπίνης, Ἐπίρ. Ἔξαφνα, ἀπροσδόκητα, ἀνέλπιστα, Ὁμ. Ἰων. ἀντὶ ἐξαίφνης (-υυ-)

*Ἐξάπινον, Ἐπίρ. = ἐξαπίνης· ἅπαξ μόνον παρ' Ἱππκρ.

Ἐξαπλάσιος, ία, ιον· καὶ ἐξαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ φοραῖς τόσον, μεγαλήτερον, περιττότερον. (-υυυυ, -υυυ-)

Ἐξάπλεθρος, ὁ, ἡ (πλέθρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ πλέθρα μακρύ, πλατύ.

Ἐξάπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ ἄκρας, ἢ ἓξ πλευράς.

Ἐξαπλῆ, Ἐπίρ. Ἓξ φοραῖς περιττότερον.

*Ἐξαπλήσιος, ίη, ιον, Ἰων. ἀντὶ ἐξαπλάσιος.

Ἐξαπλόος, η, ον· καὶ συναιρ. ἐξαπλοῦς, πλῆ, πλοῦν. Ἓξ φοραῖς περιττότερος, ἢ τόσος.

Ἐξαπλόω, Μ. ώσω (ἁπλόω). Ἐξαπλόνω, ξετυλίγω τι. ἀφ' οὗ

Ἐξάπλωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξαπλόνῃ, ξετυλίγῃ τίς τι.

Ἐξαποβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω ἔξω ἀπό τι· μετὰ γενι. Ὀδ. Μ, 306.

Ἑξαπόδης, ου, ὁ (πούς). Ἑξαπόδαρος, πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ πόδας, ποδάρια.

Ἐξαποδίομαι, (δίω, ἀνμλ.) Διώκω τι ἔξω ἀπό τι, φοβίζω, σπρώχνω τι καὶ τὸ κάμνω νὰ φύγῃ ἔξω, νὰ φύγῃ· «Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι» ἔκειτο ἄλλοτε Ἰλ. Ε, 763. ἔνθα ὁ Wolf διῃρημένως ἐξ ἀποδίωμαι ἔγραψε· (ἐν τῇ ἄρσει τῶν ποδῶν χρῶνται οἱ Ἐπ. μακρ. τῷ α).

*Ἑξάποδος, ω, ἡ (πούς). Ἑξαπόδαρος· πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατὺ κ. τ. τ. ἓξ γεωμετρ. πόδας.

Ἐξαποδύνω, (δύνω, ἀνωμλ.) Ξεντύνω, «ἐξαπο. εἵματα» Ὀδσ. Ε, 372.

*Ἐξαποδύω = ἐξαποδύνω.

Ἐξαποθνήσκω, Τὸ ἀποθνήσκω κατ' ἐπιτ. (ἀνμλ.) Ἀριστοφ. Ὀρ. 1656.

Ἐξαπόλλυμι, Μλ. ολέσω, Ἀττ. -ολῶ (ὄλλυμι, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω μὲ τελειότητά τι ἀπό τι. Μεσ. ἀπόλλυμαι καὶ ἐν τῷ β'. Πρκμ. ἐξαπόλωλα, ἀμετβ. Φθείρομαι, χάνομαι ἀπὸ τίποτε, ἢ ἀπό που, Ἰλ. Ζ, 60. ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος ἀπό τι, ἢ ἀπό που· «κειμήλια δόμων» Ἰλ. Σ, 290. «ἠέλιος οὐρανοῦ» Ὀδσ. Τ, 357. ὁ ἐνργ. τύπος οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ.

*Ἐξαπολογία, ἡ, Τὸ ἀπολογία κατ' ἐπιτσ, οὕτως ἐπιγράφονται τρεῖς λόγοι τοῦ Ἀντφ.

Ἐξαπονέομαι, (νέομαι, ἀνμλ.). Ἐπιστρέφω ἔρχομαι ὀπίσω ἀπὸ πουθενά, ἀνεγινώσκ. ἄλλοτε Ἰλ. Π, 252. Υ, 212. ὅπου ὁ Wolf ἐξ ἀπονέομαι, διῃρημένως ἔγραψε. (οἱ Ἐπ. χρῶνται τῷ α ἐν ἄρσει τῶν ποδῶν μκρ.)

Ἐξαπονίζω, Μλ. -ψω (νίζω, ἀνμλ.). Ξεπλύνω, ἀποπλύνω, μὲ τελειότητα, καλά. μετὰ δοτ. Ὀδσ. Τ. 387. «τῷ πόδας ἐξαπένιζεν.»

Ἐξαποξύνω, Μλ. -υνῶ (ὀξύνω). Κάμνω τι ὀλόλου ὀξύ, συνβλιρόν, κοπτερόν· Εὐριπ. Κυκλ. 454.

Ἐξαποπατέω, Τὸ, ἀποπατέω κατ' ἐπιτσ. Ἱπποκρ.

Ἐξαπορέω, Τὸ, ἀπορέω κατ' ἐπιτσ· ὡσαύτως καὶ μεσ. χρήσιμον.

Ἐξαποστέλλω, Μλ. -ελῶ (ἀποστέλλω). Πέμπω, στέλλω τι ἔξω, μακράν, ῥίπτω τι. Πολύβ. ἀφ' οὗ.

Ἐξαποστολή, ἡ, Στάλσιμον ἔξω, μακράν, ῥίψιμον.

Ἐξαποτίνω, (ἀποτίνω, ἀνμλ.). τὸ ἀποτίνω κατ' ἐπίτασ. Ζημιόνω καθόλου πολλά, πληρόνω τὴν ζημίαν καλά, Ἰλ. Φ, 412 (ῑνω, ⏑ ⏑ Ἐπ., ⏑ - Ἀττ.)

Ἑξάπους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ· γεν· οδος (πούς) = ἑξάποδος.

Ἐξαποφαίνω, Τὸ ἀποφαίνω κατ' ἐπιτ. Λουκιαν.

Ἐξαποφθείρω, Τὸ ἀποφθείρω κατ' ἐπιτσ.

Ἑξάπρυμνος, ὁ, ἡ (πρύμνα). Μὲ ἓξ πρύμνας, τοῦτ' ἔστιν ὅστις ἔχει ἓξ πλοῖα. Λυκόφρ. 1346.

Ἑξαπτέρυγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Μὲ ἓξ πτέρυγας, πλατάρια.

Ἐξάπτω, Μλ. -ψω (ἅπτω). Δένω τι μέ, ἢ ἀπὸ ἄλλο τι θηλυκόνω, ἢ κρεμνῶ, πιάνω τι εἰς, ἢ ἀπὸ ἄλλο τι· μετὰ γενι· τοῦ τόπου «πείσμα κίονος ἐξάψας» Δένω σχοινὶ ἀπό τινα στήλη, ὥστε κρέμαται κάτω, Ὀδσ. Χ. 466. παρβλ. Ἰλ. Ω. 51. Τροπ. Κάμνω τι νὰ κρέμαται ἀπό τι «ἐξάπτω ἔκπνοιαν» Δένω τι εἰς, ἢ ἀπὸ ἄλλο τίποτε καὶ τὸ ἀφίνω νὰ κρέμαται κάτω Ἡρδτ. 4. 64. Μέσ. Κρεμῶμαι, πιάνομαι, κρατοῦμαι ἀπὸ τίποτε «πάντες ἐξάπτεσθαι» Πιασθῆτε, κρατηθῆτε ὅλοι ἀπ' αὐτὴν καὶ τραβᾶτε, Ἰλ. Θ, 20. Ἔτι δὲ καί, κρεμῶ τι ἐπάνω μου π. χ. πήραν ἢ σακκούλι. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. Κατατρέχω τινά, δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντά, μετὰ γεν. Πολύβ. παρβλ. ἀνάπτω — 2) Ἀνάπτω, ἀνάβω, βάλλω φωτιὰν εἴς τι. Τροπ. Ἀνάπτω τινά, τὸν παροργίζω, τὸν θυμόνω. «ἐξάπ. πόλεμον» Ἀνάπτω τὸν πόλεμον, δίδω αἰτίαν νὰ γένῃ πόλεμος.

Ἑξάπτωτος, ὁ, ἡ (πτῶσις). Μὲ ἓξ πτώσεις. Γραμματ. Priscian.

Ἐξαπωθέω, ῶ. Μ. -ώσω. καὶ -ωθήσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Σπρώχνω, ἀμπώχνω ἔξω ἢ ἐμπρός, διώκω, ἀπορρίπτω τινὰ ἤ τι μὲ τελειότητα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 1881.

Ἑξάπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Μὲ ἓξ πουλάρια, ἢ νέα ἄλογα, π. χ. ἀμάξι, ζευγμένον μὲ ἓξ ἄλογα. «ἑξάπωλον ἅρμα.» Ἡρωδιαν. Δ'.

Ἐξάραγμα, τὸ (ἐξαράττω). Πᾶν ὅ,τι εὐγαλέ τις ἀπὸ τὸν τόπον του μὲ βίαν, κατεσπάραξε, κατεστάκωσε, κατεσύντριψε. (ᾰ).

Ἐξαραιόω, ῶ. Μ. ώσω, τὸ ἀραιόω κατ' ἐπιτσ. Κάμνω τι καθόλου ἀρ[αι]όν.

*Ἐξαραιρημένος, Μτχ. παθ. Πρκμ. Ἰων. τοῦ ἐξαιρέω, Ἡρδτ. ἐξαραίρηται, Ἰων. γ', ἑνικ. πρτπ. καθτ. Πρκμ.

Ἐξαράομαι, Μ. άσομαι. Ἰων -ήσομαι (ἀράομαι, ἀνμλ.). Καθιερόνω, ἁγιάζω τι διὰ τῶν συνήθων εὐχῶν καὶ προσευχῶν. Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «ἐξαράσομαι τὸν ναόν» Τὸ ἀρκτικὸν α παρὰ τοῖς Ἐπ. μὲν μκρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βρχ., ατομαι),

Ἐξαράσσω, Ἀττ. -ττω. Μλ. -ξω. (ἀράσσω). Κτυπῶντας εὐγάζω τι ἀπὸ τὸν τόπον του, συντρίβω, κατατσακίζω, κατακτυπῶ, κατασπουμαζώ· «ἐξαράσσω τὸν ἐγκέφαλον» Κατατσακίζω τὸ κεφάλι τινός, ὥστε ἐμπήγονται τὰ κόκκαλα εἰς τὰ μυαλά του· τὸ παρ' ἡμῖν χύνω τὰ μυαλά του. «ἐξαρ. αὐθάδειάν τινος» Κάμνω τινὰ μὲ ξυλιὲς νὰ χάσῃ τὴν αὐθάδειάν του. Ἀριστφ. Ἀσμ. 704. Τροπ. «ἐξαράσσω τινὰ αἰσχροῖς,» Ὑβρίζω τινὰ αἴσχιστα, τὸ κοιντ. τὸν κάμνω τοῦ οὐδέν, Ἀριστφ. Νεφ. 1377.

*Ἐξαργέω, Μλ.-ήσω (ἀργέω) Εἶμαι καθ' ὅλου ἀργός, δὲν κάμνω, ἢ δὲν ἔχω διὰ νὰ κάμνω τίποτε — 2) μετβ. Κάμνω τι πολὺ ἀργά, τὸ ἀναβάλλω. Σοφλ. Φιλ. 866.

Ἐξάργματα, τὰ (ἐξάρχομαι). Τὰ πρῶτα κομμάτια, τὰ ὁποῖα ἔκοπτον ἀπὸ τὰ κρέατα τοῦ θυσιαζομένου ζώου. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 477.

Ἐξαργυρίζω, νεώτερ. παρασχηματισμὸς τοῦ ἐξαργυρόω. Wess. ἐν Ἡρδτ. β. 86, 1. — 2) Μεσ. «ἐξαργυρίζομαί τινα» Παίρνω ὅλα τὰ ἄσπρα τινός. Πολύβ.

*Ἐξαργυρόω, Μλ. -ώσω (ἀργυρόω). Μεταβάλλω τι εἰς ἀργύρια, εἰς ἄσπρα, ὅ ἐστι, τὸ πωλῶ, τὸ κάμνω ἄσπρα· Ἡρδτ. 6, 86, 1. «Θουκυδ. Θ. 81, «ἐξαργυροῦται οὐσίαν», στρωμνήν.

Ἐξαρεσκεύομαι, (ἀρεσκεύω) = ἐξαρέσκομαι.

*Ἐξαρέσκομαι, Μλ. -έσομαι (ἀρέσκω ἀνμλ). Γίνομαι ἀρεστός, ἀγαπητός, ἀρέσκω εἴς τινα, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀγαπᾷ· μετὰ δοτ. «ἐξαρ. τοῖς θεοῖς» Ἀποκτῶ τὴν εὔνοιαν τῶν θεῶν, τοὺς ἱλεόνω· ὅθεν, τοῖς προσφέρω θυσίας. Ξεν. Οἰκ. Ε'. 3. καὶ 19. Ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. τοῦ πρσπ. δοτ. τοῦ πράγματος, δι' οὗ ἐξαρέσκεταί τις· «ἐξαρέσκεσθαι δώροις, ὁμιλίαις τινά.» Δημοσθ. σελ. 1396.

Ἐξαρθρέω, ἐξάρθρημα, τὸ, καί, ἐξάρθρησις ἡ = ἐξαρθρόω, ἐξάρθρωμα, καὶ ἐξάρθρωσις, Γαλην.

Ἔξαρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐξαρθρωμένον, εὐγαλμένον ἀπὸ τὸν ἁρμόν, ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του — 2) Πανθήκοτέ τι, τὸ ὁποῖον ἔχει κλειδώσεις, ἁρμοὺς ἔξω τεταγμένους, ξεπεταχτούς, ὡς τὸ ἐξόφθαλμος.

Ἐξαρθρόω, Μλ. -ώσω (ἀρθρόω). Ξεκλειδόνω, ἤτοι εὐγάζω τι ἀπὸ τὸν ἁρμόν, ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του, τὸ στραμπολίζω.

Ἐξάρθρωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν ἁρμόν, ἀπὸ τὴν κλείδωσίν του, στραμπολισμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάλλῃ τίς τι ἀπὸ τὴν κλείδωσιν, ἀπὸ τὸν ἁρμόν του, τὸ νὰ στραμπολίσῃ μέλος τι τοῦ σώματος.

Ἐξαριθμέω, Μλ. -ήσω (ἀριθμέω). Ξεμετρῶ ἤτοι μετρῶ τι διὰ νὰ ἰδῶ πόσον εἶναι, ἐπὶ πραγμάτων ὅσα μετροῦνται μὲ τὸ κομμάτι. — 2) Μετρῶ, λογαριάζω. Ἡρδ. 7, 59. 60, 81. Μετρῶντας εὑρίσκω πόσον εἶναί τι. Ἡρδτ. 4, 87. ἐν γένει, μετρῶ· ἀπὸ κομμάτι κομμάτι ἀφ' οὗ.

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξεμετρᾷ τίς τι διὰ νὰ ἰδῇ πόσον εἶναι — 2). Τὸ νὰ λογαριάζῃ τίς τι μετρῶντάς το, τὸ νὰ εὑρίσκῃ τίς τι πόσον εἶναι μετρῶντάς το.

Ἐξάριθμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓξ φοραῖς τόσον, κατὰ τὸν ἀριθμόν, ἑξαπλάσιον (ᾱ).

Ἐξαρκέω, Μ. έσω (ἀρκέω). Εἶμαι ἱκανός, ἀρκετός, ἀρκῶ, φθάνω· χρησιμεύω ὅσον ἀπαιτεῖται· εἶμαι ἀναγκαῖος, χρησιμεύω εἴς τινα, τῷ κάμνω ἐκδούλευσιν· μετὰ δοτ. Πινδ. ἔτι δὲ καὶ τὶ πρό τινος, Schmid. ἐν Ξυγ. Ἀπμν. 2. 4, 7. παρβλ. ἐπαρκέω β'.). Εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ κάμνω τι — 2) τινί, Ἔχω ἀρκετὸν ἀπό τι, Πινδ. Ὀλ. 5, 55. — 3) Ἀπρσπ. «ἐξαρκεῖ μοι» Ἔχω τι ἀρκετόν, μοὶ φθάνει, εὐχαριστοῦμαι. Valk ἐν Ἱππ. 700. ἀφ' οὗ.

Ἐξαρκής, ὁ, ἡ, Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν, ἱκανόν, Σοφοκλ.

Ἐξαρκούντως, Ἐπίρ. Μετχ. Ἐνστ. τοῦ ἐξαρκέω. Ἀρκετά, ἱκανά. Ἀριστφ. Βτρ. 370.

Ἔξαρμα, τό, (ἐξαίρω). Σήκωμα, ὕψωμα· φούσκωμα, πρίσμα — 2) Τὸ ὕψος τῶν ἀστέρων ὡς «πόλου, ἡλίου ἔξαρμα.»

Ἐξαρμόζω, Μ. όσω (ἁρμόζω). Ξαρμόζω, εὐγάζω τι ἀπὸ τὴν ἅρμοσιν, κλείδωσίν του, Φιλοστ· Εἰκ. Β. 4. «ὁ τροχὸς ἐξήρμοσται.»

*Ἐξαρμόνιος, ὁ, ἡ (ἁρμονία). Πᾶν ὅ,τι ἐναντιβαίνει εἰς τὴν μουσικὴν ἁρμονίαν, δὲν εἶναι ἁρμονικόν, εἶναι κακόηχον, Φερεκρ. λψ. 145, 9. 26. Ruhnkel.

Ἐξαρνέομαι, Μλ. —ήσομαι (ἀρνέομαι). Ἀρνοῦμαί τι μὲ τελειότητα, λέγω τὸ ὄχι, δὲν κατανεύω, δὲν θέλω, ἀποβάλλω, δὲν δέχομαί τι· ἀφ' οὗ

Ἐξάρνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀρνῆταί τίς τι καθόλου, νὰ λέγῃ τὸ ὄχι, νὰ ἀποβάλῃ, νὰ μὴ δέχηταί τι.

Ἐξαρνητικός, κή, κόν. Ὅστις συνεθίζει νὰ ἀρνῆταί τι, νὰ λέγῃ τὸ ὄχι, νὰ ἀποβάλλῃ, νὰ μὴ δέχηταί τι.

Ἔξαρνος, ὁ, ἡ. (ἐξαρνέομαι). Ὅστις ἀρνεῖται, λέγει τὸ ὄχι, ἀποβάλλει, δὲν δέχεταί τι. Ἡρδτ. «ἔξαρνος εἰμί τινος ἤ τι» ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, μή, ἐπιφερομένου, Ἀρνοῦμαι τίποτε, Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 205. A.

Ἐξαρπάζω, Μ. άσω καὶ ξω καὶ -σομαι, Ἀριστφ. Ἱππ. 712. (ἁρπάζω, ἀνμλ.) Ἁρπάζω, ἀδράχνω, παίρνω τι ἀπό τινα, ἢ ἀποπόθεν ἔξαφνα, ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ τόπου, Ὀδσ. Μ., 100. Γλυτόνω τινά, ἤ τι ἀπό τινα κίνδυνον, Ἰλ. Γ. 380. Τ, 443. Ὁ Ποιητὴς χρῆται ἀεὶ τῷ Ἀορ. ἐξήρπαξε· ὁ γὰρ ἐξήρπασα Ἀττ. ἐστιν ἀόρ. Παρὰ Πλάτ. Τιμ. σλ. 60. D. κεῖται συντεταγμ. αἰτιατ. τοῦ τε πρσπ. καὶ τοῦ πράγματος.

Ἔξαρσις, εως, ἡ. Ὕψωσις, σήκωμα ὑψηλά.

Ἐξαρτάω, Μ. ήσω. (ἀρτάω). Προσάπτω, προσκολλῶ, δένω τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, καὶ κρέμαται ἀπὸ αὐτό, κομποδένω τὴν μίαν ἄκρην τινὸς μὲ τὴν ἄκρην ἄλλου πράγματος, κρεμῶ τι ἀπόποθεν· ὑψόνω, σηκόνω τι ὑψηλά — 2) Μέσ. α) Προσκολλῶ τινα εἰς τὸν ἑαυτόν μου, κάμνω νὰ κρέμαται ἀπὸ ἐμένα, νὰ εἶναι προσκολλημένος,

υποχρεωμένον εἰς ἐμένα· μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. — β) Κρεμῶ τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὸ κορμί μου, «ἐξαρτ. τόξοισιν» Αἰσχλ. Παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ μετὰ Αἰτ. «ἐξαρτ. χρυσία, λίθους» ἐξαιρέτως μετοχικῶς — 3) Παθτ. Κρέμομαι ἀπό τι, ἔχω συνέχειαν μέ τι, συνορεύω. Πλτχ. ἀφ' οὗ.

Ἐξαρτηδόν, Ἐπίρ. Κρεματμένα. Ἡσυχίας.

Ἐξάρτημα, ατος, τό. Τὸ κρεματμένον, συνδεμένον εἴς τι. — 2) Βάρος, ζύγι. Νικόμαχ. Μουσ. 3) Παράρτημα ὅ,τι συνέχεται, κρατεῖται ἀπὸ ἄλλο τι. Ἑρμογένης.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κρεμᾷ, συνδένη, προσκολλᾷ τίς τι εἰς ἄλλο τίποτε — 2) Συνέχεια διαφόρων μελῶν, μερῶν, σωμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο.

Ἐξαρτίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ (ἀρτίζω) Κάμνω τι τέλειον, σωστόν· κατορθόνω τι καθὼς πρέπει, τελειόνω τι χωρὶς νὰ λείπη τίποτε· ἑτοιμάζω, προβλέπω τι μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, τὸ βάλλω εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν. ἐξαιρ. καράβι βάλλοντας εἰς αὐτὸ τοὺς ἀναγκαίους ναύτας, τὸ Ἰταλ. ματρόζους, καὶ φορτόνοντάς το. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, πλοῖα — 2) Κάμνω ἀριθμὸν ἢ ποσότητά τινα τελείαν, τοῦτ' ἔστι νὰ εἶναι ζυγά, ἐκλέγω ζυγὸν ἀριθμόν. ἀφ' οὗ.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ, καὶ ἐξαρτισμός, ὁ. Τελείωσις· παρασκεύασμα, πρόβλεψις, προμήθευμα μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, φόρτωσις, ἐξαιρέτως καραβίου προετοιμασία.

Ἐξάρτυσις, εως, ἡ. Ἑτοιμασία, παρὰ τό.

Ἐξαρτύω, Μλ. — ύσω. Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, προβλέπω ἢ προμηθεύω τι μὲ τίποτε· μετὰ δοτ. Μέσ. Ἑτοιμάζω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, προμηθεύομαι μὲ τίποτε, Θεό. 1, 13. (ὑω, συνήθ. υ —, ἀλλὰ καὶ — —, Αἰσχλ. Πρ. 916. παρβλ. ἀρτύω).

Ἐξάρυσις, εως, ἡ. Ἐξάντλησις, παρὰ τό

Ἐξαρύω, Μ ύσω. = ἐξαντλέω, — 2). Ξετραγίζω τι ζουλίζοντας, σφίγγοντάς το (— υ υ —).

Ἐξαρχῆς, Ἐπρρ. ἀντί, ἐξ ἀρχῆς. Ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Ἔξαρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὅστις ἀρχίζει, κάμνει ἀρχὴν εἴς τι. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ· μετὰ γεν. «θρήνων ἔξαρχοι» Ἰλδ. Ω, 721. Ὅστις ἀρχίζει πρῶτος τίποτε, δίδει παράδειγμα εἰς ἄλλους νὰ κάμουν τὸ ἴδιον· πρωταίτιος, ὅστις δίδει τὴν πρώτην ἀφορμὴν εἴς τι. Ἔτι δὲ πρῶτος, προτιμότατος, κεφαλή· ἐπίσημος. ἐξαιρ. ὁ πρῶτος εἰς τοὺς θεατρικοὺς χορούς Spanh. ἐν Καλλ. Δηλ. 17. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Βακχ. 141. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ., ὁ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου εἴς τι ἐκλεγόμενος.

Ἐξάρχω, Μλ. — ξω (ἄρχω). Ἀρχίζω, κάμνω, δίδω πρῶτος ἀρχὴν εἴς τι· μετὰ γεν. «γόοιο, μολπῆς» Ἀρχίζω πρῶτος νὰ θρηνῶ, νὰ ψάλλω, τραγῳδῶ, Ἰλδ. Σ. 51, 316. 605. Ὀδσ. Δ. 19 καὶ ἀλλαχοῦ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. «ἐξήρχετο βουλῆς» Ὀδσ. Μ. 339. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. «βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς» Ἰλδ. Β. 273 μάλιστα παρὰ τοῖς Λογογρ. «ἐξάρχω ᾠδήν τινι» Ἀρχίζω νὰ ψάλλω, νὰ τραγῳδῶ ἔμπρος εἴς τινα· καὶ ἀντιστρόφως, δοτικὴ δηλ. τοῦ πράγμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ προσπ. «ἐξάρχω τινὰ λόγοισι» Ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ τινα, νὰ τῷ λέγω τίποτε. «οἵα ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες» Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 557. Seidl ἐν Εὐρπ. Τρ. 123.

* Ἑξᾶς, ᾶντος (ἕξ). Ἕκτον μέρος τῆς λίτρας, Λέξ. Σικελ.

Ἑξάς, άδος, ἡ (ἕξ). Ἑξάδα, ἀριθμὸς συνιστάμενος ἐκ ἕξ.

* Ἑξάσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓξ σημεῖα, ἢ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου Ἡφαιστ.

Ἐξασθενέω, τὸ ἀσθενέω κατ' ἐπιτ. Εἶμαι καθόλου ἀδύνατος εἰς τὸ νὰ κάμω τι· γίνομαι καθόλου ἀδύνατος, ἀδυνατίζω, χάνω τὰς δυνάμεις μου μὲ τελειότητα.

Ἐξασθενίζω, Μ. ίσω. Κάμνω τινὰ πάντη ἀδύνατον, ἀδυνατίζω τινά.

Ἐξασκέω, Μλ.-ήσω (ἀσκέω). ἐπὶ πραγμάτων. Μεταχειρίζομαι, ἐπιτηδεύω τίποτα τέλεια, μὲ ἀκρίβειαν· πράττω, κάμνω, δουλεύω τι τέλεια, σωστά, καθὼς πρέπει — 2) Στολίζω, καλλωπίζω, ἑτοιμάζω τι· τελειόνω, κάμνω τι τέλειον δουλεύοντας, φκιάνοντάς το — 3). ἐπὶ ἀνθρώπων· Γυμνάζω τινὰ εἴς τι τέλεια, ὥστε τὸ μανθάνει σωστὰ καὶ ὡς πρέπει.

Ἑξαστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓξ στάδια.

Ἑξάστερον, τὸ (ἄστρον). Ὁ ἀστερισμὸς τῶν Πλειάδων, τὸ κοινότερον ἡ πούλια, τὰ ἓξ ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅταν περάσουν τὰ μεσάνυκτα, νεωτ. λέξ. Εὐστ.

Ἐξάστις, ιδος, ἡ, Μαλλιαραί, ψιλαὶ κλωσταί εἴς τι ὕφασμα, καθὼς φαίνονται ὅταν σχίση τις πανί, ἢ μαξιλ κέντον, τουρκ. τεντέλ διὰ νὰ κάμη φούντας, ἢ καθὼς τὸ χρυσοῦ τὸ ὁποῖον φαίνεται εἰς κατηφὲν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὑφάσματα. Εὕρηται δὲ καί, ἐξαστις. Ἱπποκράτ. «ὀθόνια κοῦφα λεπτὰ μὴ ἔχοντα συῤῥαφάς, μηδ' ἐξαστίας.» περὶ ὧν ὁ Γαλην. φησὶ «τὰς καλουμένας ἐξαστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις συμβαίνουσιν.» ἐν δὲ τῷ Γλωσσαρ. ὁ αὐτός. «τὰ πρὶν σχισθῆναι προὔχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον· τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας.» Ἐρωτιανός, «ἐξάστις, αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ἐπιδέσμοις κατὰ τὰς ἄκρας κρόκαι», καὶ Γαλην ἐν τοῖς Χειρουργ. Πλλ. σελ. 63, τὴν τοῦ Ἱπποκρατ. περίοδον οὕτως ἑρμην. «ὡς μήτε ὑπάρχειν ἐξέχον ἢ καὶ παχὺ καθάπερ ἐπὶ τῶν παρυφασμάτων γίνεται.» καὶ ἐν τῷ κατ' Ἰητρεῖον ὑπομνήμ. λέγει, «τὰς καλουμένας ἐξαστίας, αἵτινες ἐν τοῖς ὑφαινομένοις ἐνίοτε μὲν ἐξεπίτηδες, ἐνίοτε δὲ ἀκουσίως γίνονται, προμήκεις ἐξοχαί, ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς καλουμένας παρυφὰς ἐκούσαι τοῦτο πράττουσι διὰ παντὸς αἱ γυναῖκες» (πιθανῶς παρά τι ἄχρηστον ἐξάζομαι, ὡς τὸ δίασμα, παρὰ τὸ διάζομαι).

Ἑξάστιχος, ὁ, ἡ, (στίχος) Πᾶν ὅ,τι συνίσταται ἐξ ἀράδας, σειράς, ἢ στίχους.

Ἐξαστράπτω. Μ. ψω (ἀστράπτω). Ἀστραποβολῶ, εὐγάζω ἀστραπάς, λάμπω.

Ἑξάστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Πᾶν ὅτι ἔχει ἓξ στύλους, ἢ συνίσταται εἰς 6. στύλους τὸ Ἰταλ. κολόνας.

* Ἑξασύλλαβος, ὁ, ἡ (συλλαβή). Λέξις, λόγος, ῥῆμα μὲ ἓξ συλλαβάς.

Ἐξασφαλίζομαι. τὸ ἀσφαλίζομαι κατ' ἐπίτ. Βεβαιόνομαι, σιγουρεύομαι καλά, καθὼς πρέπει Στρβ.

Ἐξατιμάζω. τὸ ἀτιμάζω κατ' ἐπιτ. Κατατιμάζω, καταικαταφρονῶ· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1422.

Ἐξατμιάω, = ἐξατμίζω. Ἱπποκρ.

Ἐξατμίζω, Μ. ίσω (ἀτμίζω). Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ ἐξατμισθῇ — 2) ἀμετβ. καθυποβάλλω τι εἰς ἀτμούς Ἀριστοτ.

Ἐξατονέω, Τὸ ἀτονέω κατ' ἐπιτ.

Ἐξαττικίζω, (Ἀττικίζω). Κάμνω τινά, ἢ τι νὰ χάση τὸν Ἀττικισμόν του. Bekk. Ἀνέκδ. 1, σλ. 12.

Ἐξᾴττω, Ἀττ. συναιρ. ἀντὶ ἐξαΐσσω.

Ἐξαυαίνω, Μ. ανῶ. Καταξηραίνω, καταστεγνόνω τι. Ἡρδτ. 4, 151. 173. πρβλ. ἐξαύω.

Ἐξαυγής, ὁ, ἡ (αὐγή). Πᾶν ὅ,τι φέγγει καθαρά, λάμπει, εἶναι ἀσπρότατον, Εὐριπ. Ῥῆσ. 304.

Ἐξαυδάω, ῶ. Μ. ήσω (αὐδάω). Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω, λέγω τι καθαρά, καθὼς τὸ στοχάζομαι, τὸ ἠξεύρω, Ἰλδ. Α, 363. Π. 19, ἀντιθ. τῷ νόῳ κεύθειν.

Ἐξαυθαδιάζομαι, τὸ αὐθαδιάζομαι κατ' ἐπίτ. Αὐθαδιάζω κατὰ πολλὰ ὑπὲρ τὸ μέτρον, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΕ'. l. 4.

Ἐξαῦθις, Ἐπρρ. ἀντὶ ἐξαῦτις.

Ἐξαυλέω. Μλ. -ήσω (αὐλέω). Καταφαίνω τινὰ σφυρίζων τας, παίζοντας τὸν αὐλόν, φλογέραν π. χ. «ἐξαυλ. τὰ ὦτα» — 2) Τελειόνω τὸ νὰ λαλῶ, παίζω τὸν αὐλόν. Πολυδ. Δ'. 67. καὶ 71.

Ἐξαυλίζομαι, μέσ. ἀποθ. (αὐλίζομαι). Εὐγαίνω, ξεκινῶ, μισεύω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου ἐκατοικοῦσα, ἐξαιρ. μισεύω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, ἢ ἀπὸ τὸ κατάλυμα τὸ Ἰταλ. κβαρτιέρα, τουρκ. κονάκι. Ξεν. 7, 8, 12. «ἐξαυλίζεται εἰς κώμας.»

Ἔξαυλος, ὁ, ἡ (αὐλός). Πᾶν ὅ,τι ἐπαίχθη εἰς τὸν αὐλὸν πολλὰς φοράς, πολὺν καιρόν, ὥστε ἔγεινε πλέον παλαιόν, ἀηδὲς δὲν θέλει νὰ τὸ ἀκούση κανεὶς πλέον· Πολυδ. Δ. 67. καὶ 72.

Ἐξαυξάνω καὶ

Ἐξαύξω, Μλ.-ήσω (αὔξω, ἀνμλ.) Αὐξάνω τίποτε μὲ ὑπερβολήν, παραπολύ.

Ἐξαυστήρ, ῆρος, ὁ. Ἐργαλεῖόν τι μαγειρικόν, πειρούνι μὲ τὸ ὁποῖον εὐγάζει ὁ μάγειρας τὸ κρέας ἀπὸ τὴν χύτραν, ἢ τσουκάλι, ἄλλως κρεάγρα λεγόμ. (ἡ ἐτυμολ. νομίζεται παρὰ τὸ ἄχρηστον, ἐξαύω = ἐξαιρέω)

Ἐξαυτῆς, Ἐπρρ· ἀντὶ ἐξ αὐτῆς, ὑπακ. τῆς ὥρας, Εἰς τὴν ἰδίαν ὥραν, ἀπὸ ταύτην τὴν ὥραν· καθεξῆς, κατὰ συνέχειαν· παρευθύς, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὕστερα. Ἀρατ. 641. καὶ Ἰώσηπ. Ζ. ς. καὶ ΙΕ'. ς.

Ἐξαῦτις, Ἐπρρ ἀντὶ ἐξαῦθις (αὖθις). Πάλιν, ἐκ δευτέρου, ἐκ νέου, Ὁμ. — 2) τοπικῶς· Ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁμ.

Ἐξαυτομολέω, Τὸ αὐτομολέω κατ' ἐπιτ. Ἀριστοφ.

Ἐξαυχενισμός, οῦ, ὁ, (ἐξαυχενίζομαι). Πεῖσμα, ἀπείθεια, ἀνυποταξία. Ἱερώνυμ. εἰς Ναούμ. Γ'.

Ἐξαυχέω. Μλ. -ήσω. Λέγω τι ἐκ καρδίας ἢ μὲ βεβαιότητα, ἔχω βεβαίαν ἐλπίδα, εἶμαι βέβαια πεισμένος εἰς, ἢ διά τι· μετὰ ἀπρμφ. = τῷ ἐξεύχομαι· Σοφοκλ. Ἀντιγ. 390. Φιλοκτ. 869.

Ἐξαυχμόω, (αὐχμός). Καταξηραίνω, κατακαίω διὰ ἀνυδρίας, μεταβατ. καὶ ἀμεταβ. Διογ. Λαέρτ.

Ἐξαύω, Μλ. - αύσω (αὔω). Καταξηραίνω, κάμνω τι νὰ καταξηρανθῇ, καταστεγνώσῃ — 2) Ἀνάπτω· φρυγανίζω ἢ μπουρζαλίζω, τουρκ. καβουρντίζω, ψήνω τι.

* Ἐξαΰω, Μλ. - ύσω (αὔω). Φωνάζω δυνατά, κραυγάζω, τὸ κοινῶς σκούζω, χουγιάζω (— υ — —)

Ἐξαφαιρέω, Μλ - ήσω (ἀφαιρέω, ἀνμλ.). Παίρνω, εὐγάζω τι ἔξω ἀπὸ ποθεν· ἐξαλείφω, καταχαλνῶ τι· Ὁμ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. μόνον «ψυχὴν τινος ἐξαφελέσθαι» Τὸ νὰ εὐγάλη τὴν ψυχήν, νὰ πάρη τις τὴν ζωήν τινος· Ὀδσ. Χ, 444. «ἀνδράποδα εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι» Τὸ νὰ ἐλευθερώση, ξεσκλαβώση, Δημοσθ.

Ἐξαφανίζω, Τὸ ἀφανίζω κατ' ἐπιτ.

Ἐξαφιδρόω, Μλ - ώσω (ἱδρόω). Ἱδρόνω πολύ, δυνατά· καθ. Ἐξατμίζομαι διὰ τοῦ ἱδρῶτος· ὅλος ἱδρόνω· Στοβ. Φυσ. σελ. 758. «ἀναστόμων αἵματος ἐξαφιδρουμένου» (ἡ ἐξήγησις τοῦ Κουμανοῦ νὰ ἱδρώνω, ψευδής).

Ἐξαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω ἔξω ἀπό τι, ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον, τον ἀπολυῶ, ἀφίνω τινὰ ἀπὸ τὴν δούλευσίν του, τὸ Ἰταλ. λιτσεντσιάρω· στέλλω τινά που, Ξεν. Ἱππ. 12, 12. Εὐγάζω λόγον ἢ φωνήν, ἤτοι λέγω, ἐκφράζω τι· ἐλευθερόνω τινὰ ἀπό τι· μετὰ γεν. Σοφοκλ. Τρ. 72 (— υ υ — υ, Ἐπι. — υ — — υ, Ἀττ.)

Ἐξαφίστημι, Μλ. ἀποστήσω (ἀφίστημι). Βάλλω τι ἔξω καὶ μακράν, πέρα, τὸ ἀπομακρύνω· ἡ ἐνεργ. μεταβτ. σημασία μάντοι ἐστὶν ἀμφβ. κυρίως· — συνήθ. κατὰ μέσ. διαθ. ἐξαφίσταμαι, μετὰ ἐνεργ. β'. ἀορ. Πρκμ. καὶ Ὑπρσυντ. κατ' ἀμετβ. σημσ. Ἀπομακρύνομαι ἀπό τι, ἀναχωρῶ, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπό τι· μετὰ γενκ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 587.

Ἐξάφοροι, κατ' ἄλλους καὶ παροξυτ· — φόροι, ων, οἱ (φέρω). Ἓξ φορεῖς, τὸ ἰταλ. φακῖνοι, τουρκβ. χαμάλιδες, οἱ ὁποῖοι ὅλοι μαζὺ κουβαλοῦν τίποτε.

Ἐξάφορον, τό (φέρω). Φορεῖον, τὸ τουρκβ. τραχτιρβάνι, τὸ ὁποῖον κουβαλλοῦν ἕξ.

Ἐξαφρίζω, Μ. ίσω (ἀφρίζω). Ξαφρίζω τίποτα παίρνω τὸν ἀφρόν του· τρπκ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀφρίζω, ἀνάπτω ἀπὸ θυμόν· «ἐξαφρ. μένος», Αἰσχλ. — 2) Κάμνω τι νὰ ἀφρίσῃ, μεταβάλλω τι εἰς ἀφρόν, ἀφ' οὗ.

Ἐξάφρισις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι νὰ ἀφρίζῃ, νὰ μεταβάλλῃ τι εἰς ἀφρόν. Κλήμ. Παιδ. Α'.

Ἐξαφρόω, = ἐξαφρίζω, σημσ. 2. Μεταβάλλω εἰς ἀφρόν. Κλήμ. Παιδ. Α'.

Ἐξαφύω, Μ. ύσω (ἀφύσσω). Ἀπαντλῶ, εὐγάζω παραπολύ, ἢ ὅλον ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖον, δοχεῖόν του, ἐξαφ. οἶνον, Ὀδσ. Ξ, 95. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. Ὁπκ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει. (–υυ–)

Ἐξάχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Μὲ ἓξ χεῖρας.

Ἐξαχῆ, Ἐπίρρ. Ἓξ φοραῖς, κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξ λογιῶν, ἓξ φοραῖς τόσον.

Ἐξαχοίνιξος, ὁ, ἡ (χοῖνιξ). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ ἓξ χοίνικας, Πολυδ. Δ. 168.

Ἐξάχοος, συναιρ. ἐξάχους· ὁ, ἡ (χοῦς). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ ἓξ χόας.

***Ἐξαχυριόω**, καὶ

Ἐξαχυρόω (ἀχυρόω). Καθαρίζω τι ἀπὸ τὰ ἄχυρά του.

Ἐξαχῶς, Ἐπίρρ. Κατὰ ἓξ τρόπους, ἓξ λογιῶν, Εὐστ.

***Ἐξάψαλμος**, ὁ, ἡ (ψαλμός). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓξ ψαλμούς, Ἐκκλ.

Ἔξαψις, εως, ἡ (ἐξάπτω). Τὸ νὰ ἀνάπτῃ, βάλλῃ τις φωτιάν, δίδῃ φωτιὰν εἴς τι. Ἀνκμμν.

***Ἐξέβαν**, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. γ'. πληθ. πρτκ. ἀορ. β'. τοῦ ἐκβαίνω, ἀντὶ ἐξέβησαν.

Ἐξεγγυάω, Μ. ήσω (ἐγγυάω). Ἐλευθερόνω τινὰ μὲ τὴν ἐγγύησίν μου, στεκόμενος καλὸς δι' αὐτόν. Δημοσθ. «τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα». Μέσ. Δίδω ἐγγυητὴν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ νὰ εὔγω ἀπὸ τὴν φυλακήν, διὰ νὰ γλιτώσω ἀπό τίποτε καιλ. τ. τ. ἀφ' οὗ

***Ἐξεγγύη**, ἡ· σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ἐξεγγύησις.

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ. Ἐγγύησις τὴν ὁποίαν δίδει τις· ἐξαιρ. διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τινά.

Ἐξεγείρω, Μ. ερῶ (ἐγείρω, ἀνμλ.) Ἐξυπνίζω, σηκόνω τινὰ ἀπὸ τὸν ὕπνον, Ἀριστοφ. ἐν γένει, διεγείρω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω, Ξεφ. Ἱππ. 11, 12. Παθτ. Μὲ ἐξυπνίζουν· ὅθεν, ἐξυπνῶ, σηκόνομαι, Ἡρδτ. 1, 34. ἀφ' οὗ

Ἐξέγερσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐξυπνίζῃ, σηκόνῃ τίς τινα ἀπὸ τὸν ὕπνον, Παθητικ. Τὸ νὰ ἐξυπνᾷ τις, νὰ σηκόνηται ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ἐξέγρω, καί, **ἐξέγρομαι**· ποιητκ. = ἐξεγείρω, κ. τ. λ.

Ἐξεδαφίζω, Μ. ίσω (ἐδαφίζω). Κρημνίζω τι ἐκ θεμελίων, ἀφανίζω ἐξ ὁλοκλήρου, Σιβύλ.

Ἐξέδρα, ἡ (ἕδρα). Σκηνὴ ἢ τόπος σκεπασμένος ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι, ὅπου κάθηνται οἱ ἄνθρωποι, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τουρκοβ. χαγιάτι, Δωμάτιον, κάμαρα, ἰταλ. ἐξαιρ. πᾶς τόπος εὐρύχωρος εἰς συνέλευσιν ἀνθρώπων καὶ συνομιλίαν· ἔτι δὲ καὶ οἴκημα, τουρκβ. ὀντᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον δέχεται ὁ οἰκοδεσπότης τοὺς φίλους του, ἢ ὅπου συνέρχονται φίλοι, συγγενεῖς καιλ. καὶ διατρίβουν τὸν καιρὸν εἰς συναναστροφήν, τὸ ἰταλ. σάλαν τι κομβερσατσιόνε. Παρὰ Ῥωμαίοις δέ, ἡ στοὰ ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Πομπηίου, ὅπου συνήρχετο ἡ γερουσία, τὸ ἰταλ. σενάτον.

Ἐξέδριον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ἐξέδρα, Κικέρ.

Ἔξεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Βγαλμένος ἀπὸ τὸ κάθισμά του, μακρυσμένος ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου κατοικεῖ, Σφκλ. Φιλ. 212. Ἐν γένει, ξένος. «οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ», Σφκλ. Τρχν. Ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκπληγμένος. — 2) «ὄρνεις ἔξεδροι», καί, «πτετοὶ ἔξεδροι», Οἱ ὁποῖοι προμηνύουν δυστυχίαν, κακόν τι· ἐπειδὴ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν μέρος. Δίων Κασ. παρβλ. Ἀρστφ. Ὀρ. 78, καὶ τὸν Σχολ.

Ἐξέδω, Μλ. ἐξέδομαι (ἔδω, ἀνμλ.), Τρώγω τι ὅλον, κατατρώγω· ὡσαύτως καὶ ἐξεσθίω.

***Ἔξει**, Προστκτ. τοῦ ἔξειμι, ἀντὶ ἔξιθι· Εὖγα ἔξω.

***Ἐξέθορε**, γ'. ἑνκ. πρτκ. ἀορ. β'. τοῦ ἐκθρώσκω, Ἰλδ. Φ, 539.

Ἐξεῖδον, Ἀπρμφ. ἐξιδεῖν, ἀόρ. β'. τοῦ ἐξοράω, Πρκμ. ἐξοῖδα, Ἀπρμφ. ἐξειδέναι, Μλ. ἐξείσομαι (ΕΙΔΩ, ἀνμλ.). Κυτάζω, βλέπω ἔξω· «μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν» Κοίταξεν μὲ μεγάλα μμάτια, εἶδε καθαρά, Ἰλδ. Τ, 342. Βλέπω καλά, μὲ ἀκρίβειαν, ὅθεν Προστκτ. μέτ. ἀόρ. β'. ἐξιδοῦ. Κύταξαι μόνον καλά, τὸ ἠμέτ. ἄνοιξαι τὰ μμάτια σου, Σφκλ. — 2) κατὰ Μελ. Πρκμ. καὶ Ὑπρσντ. Ἠξεύρω μὲ τὰ σωστά, γνωρίζω καλά, Σφκλ.

Ἐξείης, Ἐπίρρ. (ἔχω, ἕξω). Ποιητ. ἀντί, ἑξῆς. Μὲ τὴν ἀράδα, ᾽ς τὴν ἀράδα, ἕνας κοντὰ τὸν ἄλλον, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἢ κατόπιν τοῦ ἄλλου, παρ' Ὁμ. πολλάκις.

Ἐξεικάζω, Μ. άσω (εἰκάζω). Κάμνω τι καθόλου ὅμοιον μὲ ἄλλο τι· «ἑαυτὸν τινι», Ξενοφ. Ἱέρ. 1, 38. «ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν τελούντων ὑπουργίαις», Μιμοῦνται δηλ. ἀφ' οὗ

Ἐξείκασμα, ατος, τό. Ἀκριβές, σωστὸν παρομοίασμα μὲ τίποτε· τινὸς πρός τι. Ἰουλιαν. Η'. «ἐξείκασμα στέρνων πρὸς ἀρχέτυπον σώματος».

Ἐξεικονίζω, Μ. ίσω (εἰκονίζω). Σχηματίζω, ζωγραφίζω τι μὲ ἀκρίβειαν παρατηρῶντας ἄλλο τι καὶ τὸ κάμνω ὅμοιον, τὸ ἰταλ. κοπιάρω εἰκόνετμα. — 2) Ἐκφράζω, λέγω τι κατ' ἀναλογίαν πρός τι, ὁμιλῶ παραβολικά, μεταφορικά.

Ἐξειλέω, Μλ. -ήσω, σπανιώτ. ἐξείλω (εἴλω, ἀνμλ.). Ξετυλίγω, ξεδιπλόνω, ξεκουλλουριάζω τίποτα. Διώκω, σπρώχνω ἔξω, Μέσ. Ξετυλίγομαι, ξεκουλουριάζομαι· ὅθεν, φεύγω, γλυτόνω· ἀφ' οὗ

Ἐξείλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξετυλίγῃ, ξεκουλλουριάζῃ, ξεδιπλόνῃ τίς τι. Πλάτ. Νομ. Ζ. «αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως», Τρόπος τις τῆς στροφῆς τοῦ σώματος εἰς τὴν ὀρθὴν πάλην.

Ἐξείλλω, Ἀμφβ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐξίλλω ἢ ἐξείλω.

***Ἐξεῖλον**, ἐξειλόμην, ἀόρ. β'. ἐνργ. καὶ μεσ. τοῦ ἐξαιρέω.

***Ἐξειλύω**, = ἐξειλέω, Ξεκουλλουριάζω, ξεστρέφω. (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδέ, εἰλύω.)

***Ἐξείλω**, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ ἐξειλέω· ὅπερ ἰδέ.

Ἔξειμι, Ἀπρμ. ἐξιέναι (εἶμι). Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἐξαιρ. ἀπὸ τὸ σπίτι εἰς τὸν ἀγρόν, τὸ ἰταλ. ᾽ς τὸν κάμπον, ᾽ς τὴν καμπάνιαν, Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐν Ὀδσ. Ἔτι δὲ καὶ γεν. τοῦ τόπου· «μεγάροιο», Ὀδσ. Α, 374. «ἐξείσθα», β'. ἑνκ. πρτκ. ἐνστ. ἀντὶ ἔξει, Εὖγα, Ὀδσ. Τ, 179. «ἐξιέναι εἰς ἔλεγχον», Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις νὰ κάμῃ ἐξέτασιν, ἔρευναν, Σφκλ. Φιλ. 98. ἐξαιρ. εὐγαίνω εἰς τὸ φανερὸν νὰ μὲ βλέπουν ὅλοι· εὐγαίνω ἀπὸ πουθενά, ἀναχωρῶ, μισεύω. — 2) Εὐγαίνω ἀπὸ τὸ λειτούργημα, ἢ τε ἀπὸ τὴν δούλευσιν τῆς πολιτείας. — 3) ἐπὶ χρωμάτων, Ξεβάφει, χάνει τὸ χρῶμα.

Ἔξειμι, παρὰ τὸ εἰμί, ἀπροσώπως μόνον χρήσιμον, ἰδὲ ἔξεστι.

***Ἐξεῖν**, Μλ. Ἀπρμφ. τοῦ ἔχω.

***Ἐξεῖναι**, Ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἔξεστι.

Ἐξεῖπον, Ἀπρμ. ἐξειπεῖν (εἶπον, ἀνμλ.). Ἐκφράζω, προφέρω λόγον, λέγω μεγαλοφώνως. εἰδοποιῶ, φανερόνω, ποιῶ τι γνωστόν· τινί τι, Ἰλδ. Ω, 654. Ὀδσ. Ο, 443, κατὰ παρεμβεβλημένην σημσ. τοῦ προδίδω, οἷς τό, ἐξαγορεύω, Δημοσθ. σελ. 540. «ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπεν», ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Λέγω ἀπαντόλως, τὸ κοινότερον λέγω ἴσια καὶ πέρα, Ἰλδ. Ι, 61.

Ἐξειργασμένως, Ἐπίρρ. Μετοχ. Παρκ. τοῦ ἐξεργάζομαι, Τετελειωμένα, κατεσκευασμένα, ἐντελῶς, ἀκριβῶς.

Ἐξείργω, Μ. ξω (εἴργω) καὶ Ἰωνκ. ἐξέργω. Ἀποκλείω, κωλύω, ἐμποδίζω διὰ προσταγῆς. Αἰσχίν· «τούτους οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος», καὶ Θουκυδ. Γ. «τῷ νόμῳ ἐξειργόντων», Ἀπεκλύοντο. Διώκω δυναστικά, μὲ βίαν, Ἀρστφ. Ἀχ. 825. «ὑπ' ἀνάγκης ἐξείργομαι», Βιάζομαι, ἀναγκάζομαι ἀπὸ ἐξωτερικὴν ἀνάγκην. εἴς τι, ἢ μετ' Ἀπρμφ. Ἡρδ. 7, 96, 139. ἀντὶ τοῦ, Βιάζομαι, ἀναγκάζομαι.

***Ἐξείρομαι**, Ἰων. ἀντὶ ἐξέρομαι.

Ἐξειρύω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐξερύω, Ἡρδτ. 1, 41. 2, 38.

Ἐξείρω, (εἴρω, ἀνμλ.). Ἁπλόνω ἔξω, τεντόνω ἔξω «τὴν γλῶτταν ἐξείραντες», Ἀρστφ. Ἱππ. 378. «τὴν χεῖρα», Ἡρδτ. 3, 87. — 2) Τραβῶ ἔξω.

Ἐξειρωνεύομαι, (εἰρωνεύομαι). Περιπαίζω, περιγελῶ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΕ'. γ'. 6. 2) Ἐκλαμβάνω, ἢ ἐξηγῶ τι εἰρωνικῶς, παίρνω τι διὰ περιγέλοιαν· ὁ αὐτ. αὐτόθ. ζ'. 3.

***Ἐξείσθα**, β'. ἑνκ. πρτκ. ἐνστ. τοῦ ἔξειμι ἀντὶ ἔξει, Ὀδσ. Τ, 179.

Ἐξεκκλησιάζω, Μ. άσω, = ἐκκλησιάζω, Ἀρσττ. Οἰκν. 2, 13. καὶ παρὰ τοῖς Ο'. — Πάνυ συνήθες γραφικὸν σφάλμα ἐν τοῖς χειρογράφοις, π. χ. ἐν Θεδ. 8, 93. Ξενφ. Ἑλλ. 5, 3, 16. Λυσ. Ἀγορ. σελ. 136, 33. 137, 5. κεῖται ὁ ἀορ. τύπος ἐξεκκλησίασα ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐξεκλησίασα, Βτμν. ἐν Δμσθ. Μιδ. 52. σελ. 102.

Ἐξελαιόω, Μ. ώσω (ἐλαιόω). Μεταβάλλω τι εἰς λάδι· Παθτ. Γίνεται λάδι· «τὰ κάρυα χρονιζόμενα ἐξελαιοῦται» Τὰ παλαιὰ καρύδια γίνονται λαδερὰ ὅταν παλαιώσουν, Θεόφρ.

Ἐξελασία, ἡ· ἐν, Βίος Ὁμ. 9. καὶ ἐξέλασις, εως, ἡ. Διώξιμον ἔξω, τὸ νὰ διώκῃ, διώξῃ τίς τινα ἤ τι ἔξω. — 2) ἀμετβ. Τὸ νὰ εὔγῃ τις ἔξω ἔφιππος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καβαλλάρης, ἢ μὲ ἁμάξι, ἢ νὰ κινηθῇ ἔξω, ἢ νὰ μισεύσῃ, ἢ νὰ ἐκστρατεύσῃ, Ἡρδτ. 7, 37. 183.

Ἐξελαύνω, Μ. λάσω, Ἀττικ. ἐξελῶ. Παρκ. ἐξελήλακα. Ὁ Ποιητὴς χρῆται καὶ τῷ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει ἐνεστ. ἐξελάω, Ἀπρμφ. ἐξελάαν (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Διώκω ἔξω· ὅτε μὲν μετὰ τῆς Ἐκ, ὅτε δὲ μετὰ γενκ. μόνον, ἐπὶ λογικῶν τε καὶ ἀλόγων ζώων, πολλάκις παρ' Ὁμ. «ἐξελ. γαίης», Διώκω ἀπὸ τὴν χώραν, ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἢ ἀπὸ τὸν τόπον, ἐξορίζω τινά, Ὀδσ. Π, 381. «ἐξελ. ὀδόντας γναθμῶν» Εὐγάνω τινὸς τὰ δόντια, ἢ κτυπῶντας τον κάμνω νὰ πέσουν τὰ δόντιά του, Ὀδσ. Σ, 29. ἐν γένει, κτυπῶ, σφυροκοπῶ, ἢ σφυρίζω, ἐπὶ μετάλλων ἐργασίας, Ἡρδτ. 1, 50. 68. — β')

Τρπτ. ὡς τὸ, ἀπελαύνω, Ἀποβάλλω ἢ ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου· καταφρονῶ, Ἰουλ. Καίσ. 1, 22. Προσλήψει δὲ τοῦ, ἵππον, ἅρμα, πόδα, στρατὸν, Εὐγαίνω ἔφιππος, μὲ ἅμαξι, ἐξέρχομαι, ἢ εὐγαίνω πεζὸς ἔξω, μισεύω μὲ τὸ στράτευμα καὶ ἀπερνῶ ἀνάμεσα ἀπὸ κανένα τόπον, Ἡρδτ. 7, 38. 8, 133. ἡ αἰτιατ. ὅμως παραλείπεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὥστε τὸ ῥῆμα φαίνεται ὅλως ἀμεταβ. κείμενον. Παρ' Ὁμ. Ἰλδ. Κ, 499. κεῖται νίκπους ἐξήλαυνεν ὁμιλοῦσι τὰ πλεῖστα ὅμως νέξελαύνωσι μόνον, κατὰ σημσ. τοῦ ὀχοῦμαι, Εὐγαίνω μὲ ἅμαξι, Ἰλδ. Λ, 360. καὶ ἀλλαχοῦ. (τὸ α, ἐν τῷ Μλ. καὶ Παρτμ. βρχ.)

*Ἐξελάω, ποιητ. ἀντὶ ἐξελαύνω, Ὁμ.

Ἐξελέγχω, Μ. ξω, τὸ ἐλέγχω κατ' ἐπίτασιν. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ζητῶ, γυρεύω τι ἀκριβῶς. Ἀποδείχνω τὸ ἐναντίον τοῦ φαινομένου, εὐγάζω εἰς τὸ φανερόν. νἐξελ. τύχην Δοκιμάζω τὴν τύχην μου, Παθτ. Προδίδομαι, δείχνω τὴν ἀδυναμίαν μου, Πλβ. — β΄) νοῦ τοῦτό γ' ἐξελελέγχομαι Ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ κατηγορήσῃ, προσωποδείρῃ κανεὶς, Εὐρπ. Ἠλ. 36.

*Ἐξελεῖν, ἐξελέσθαι, Ἀπρμφ. ἐνργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β. τοῦ ἐξαιρέω.

Ἐξελευθερικός, ὁ. Υἱὸς ἢ ἀπόγονος ἀπελευθέρου τινὸς, δηλ. ὅστις ἦτον δοῦλος, ἰταλ. σκλάβος, καὶ ὁ αὐθέντης του τῷ ἐχάρισε τὴν ἐλευθερίαν του. — 2) ὡς ἐπίθ. ννόμοι ἐξελευθερ. Οἱ ὁποῖοι τιμωροῦν τοὺς ἀπελευθέρους· παρὰ τὸ

Ἐξελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Ὅστις ἦτον δοῦλος καὶ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του, ἐγένετο ἐλεύθερος πολίτης. Ἀλλὰ μεταξὺ τοῦ, ἐξελεύθερος καὶ ἐξελευθερικὸς, δὲν γίνεται παρ' Ἕλλησι καμμία διαφορὰ, ὥσπερ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις μεταξὺ τοῦ libertus καὶ libertinus. Ἰδὲ Τάκ. Γερμ. 25.

Ἐξελευθεροστομέω, Τὸ ἐλευθεροστομέω κατ' ἐπτσ. Σοφοκλ. Αἴας 1275.

Ἐξελευθερόω, Μ. ώσω (ἐλευθερόω). Ξελευθερόνω, ἐλευθερόνω τινὰ ἀπόκαθεν, ἢ ἀπό τίποτε· ἀφίνω ἐλεύθερον, δίδω, χαρίζω τὴν ἐλευθερίαν εἰς τινα δοῦλον, σκλάβον μου, τὸν κηρύττω ἐλεύθερον, Δίων Κάσ.

Ἐξέλευσις, εως, ἡ (ἐξέρχομαι, ἐξελεύσομαι). Τόπος, δρόμος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εὐγαίνει τις ἔξω· ἄλλως ἔξοδος.

*Ἐξελεύσομαι, Μλ. τοῦ ἐξέρχομαι.

*Ἐξελθεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἐξελιγμός, ὁ (ἐξελίσσω). Ξετύλιγμα, ξεδίπλωμα, ξεκουλλούριασμα, ἐξάπλωμα, ἐξαιρ. εἰς πολεμικὴν παράταξιν, τὸ ἰταλ. ἐβολουτσιόνη.

Ἐξέλικτος, ὁ, ἡ (ἐξελίττω). Ξετυλιγμένος, ξεδιπλωμένος, ξεκουλλουριασμένος, τοῦτ' ἔστι πᾶν ὅ,τι ξετυλίχθη κλ., ἢ ἠμπορεῖ νὰ ξετυλιχθῇ κλ.

Ἐξελίκτρα, ἡ, καὶ ἐξελικτρον τὸ, Ἀνέμη, τὸ τουρκ. τσικρίκι, καὶ καταδήποτε ἄλλη τοιαύτη μηχανὴ, ἡ ὁποία καθὼς στριφογυρίζεται κάμνει νὰ κουλλουριάζηται εἰς αὐτὴν, ἢ νὰ ξεκουλλουριάζηται ἀπ' αὐτὴν κανὲν σχοινί· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ μηχανὴ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται καὶ οἱ οἰκοδόμοι διὰ νὰ ἀνεβάζουν τὰ ξύλα τῆς στέγης κλ. τ. τ. καὶ εἰς τὰ Μετέωρα ἐν Θεσσαλίᾳ οἱ Μοναχοὶ, διὰ νὰ ἀνεβάζουν καὶ καταβάζουν ἀπὸ τὰ μοναστήρια τοὺς ἀνθρώπους· ἰδὲ Μαθηματ. Παλ. σελ. 67.

Ἐξέλιξις, εως, ἡ, = ἐξελιγμός.

Ἐξελίσσω, Ἀττ. ἐξελίττω, Μ. ξω (ἑλίσσω). Ξετυλίγω, ξεδιπλόνω, ξεκουλλουριάζω, Τροπ. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω. — 2) Παρὰ τοῖς πολεμικοῖς δὲ, ἀναπτύσσω, τοῦτ' ἔστι τοὺς ὀπίσω ἱσταμένους στρατιώτας τάττω ἔμπροσθεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς παρατάξεως, τὸ Γαλλ. déployer, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ. νἐξελίξας τὴν φάλαγγαν, Πλουτάρχ. εἰς Αἰμιλ. νουτὸ δὲ τῶν συνεχῶν τοῖς τελευταίοις καθ' ὑπαγωγὴν ἐξελιττομένων. Ὡσαύτως καὶ περὶ τῆς θέσεως τῶν τάξεων, παρατάξεως τῶν πλοίων ἐν θαλαττομαχίαις.

Ἐξελκόω, Μ. ώσω (ἑλκόω). Πληγόνω, προξενῶ πληγὴν, πρίσμα ἐμπυασμένον, Παθτ. πληγόνομαι, πάσχω ἀπὸ πρίσμα, τὸ ὁποῖον ἐμπυάζει· ντὸ σῶμα ἐξελκοῦται, Ἰώσηπ. Ἀρχ. Β΄. ιδ΄. 3.

Ἐξελκυσμός, ὁ. Τὸ νὰ τραβᾷ τίς τι ἔξω· τράβηγμα ἔξω.

Ἐξελκύω, Μ. ύσω, (ἑλκύω) = ἐξέλκω. (‒ ‒ ◡ ‒) Ἀριστοφ. Νεφ.

*Ἐξέλκω (ἕλκω). Σύρω, τραβῶ, εὐγάζω ἔξω, Ὁμ. μετὰ γενι. νἐξελάμησα Ἀπὸ τὴν κρυψᾶναν, Ὀδσ. Κ, 432. νδουλείας Εὐγάζω τινὰ ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν, Πνδ. Πυθ. 1, 146. νἐξελ. τινὰ τινος Εὐγάζω τινὰ ἔμπροσθεν ἀπό τι· Ἀριστφ. Ἱππ. 365.

Ἐξέλκωσις, εως, ἡ (ἐξελκόω). Τὸ νὰ πληγόνῃ, κάμνῃ τις εἴς τινα πληγὴν, ἢ πρίσμα, τὸ ὁποῖον ἐμπυάζει, μαζόνει. Διοδ. Σικελ.

*Ἐξελλεβορίζω (ἐλλεβορίζω). Καθαρίζω, ἢ ἰατρεύω τινὰ μὲ τὸ ἐλλέβορον, σκάρφην, νἐξελ. τὸν νοῦν, Ἀριστ.

Ἐξελληνίζω, Μ. ίσω (Ἑλληνίζω). Κάμνω τινὰ κατὰ τὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν καθόλου Ἕλληνα. — 2) Παράγω· μεταφέρω τι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἰς ἄλλην τινά· μεταγλωττίζω ἀπὸ τὸ Ἑλληνικόν.

Ἐξέμεν, Ἐπι. Ἀπρμ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐξίημι, ἀντὶ ἐξεῖναι, Ἰλδ. Α, 141.

Ἐξέμεν, Ἐπι. Ἀπρμφ. Μλ. τοῦ ἔχω, ἀντὶ ἕξειν, Ἰλδ. Ε, 473.

Ἐξεμέω, ῶ, Μ. έσω (ἐμέω). Ξερνῶ· ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, Ὀδ. Μ, 237. 437. ἐπὶ φαγητῶν Ἡσδ. Θγν. 497. ἔνθα κεῖται ὁ ἀσύνηθ. ἀόρ. ἐξήμησε, ἴσως ἐξήμεσσε γραπτέος, Τρπτ. Κακῶς καὶ ἀδίκως κερδεμένα ἄσπρα τὰ δίδω πάλιν ὀπίσω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐξέρασα τὰ ἄδικα κερδημένα, Ἀριστφ. Ἀχ. 6.

Ἐξέμμορε, γ΄. ἐνι. πρτκ. β΄. Πρτμ. τοῦ ἐκμείρομαι, Ὀδσ. Ε, 335.

Ἐξεμπεδόω, Μ. ώσω, τὸ ἐμπεδόω κατ' ἐπτσ. Κρατῶ, φυλάττω τι καλὰ, πιστὰ, νἐξεμ. συνθήκας Ξνφ. — 2) Λύω τινὰ ἀπὸ τὰ δεσμὰ, Ἡσχ.

Ἐξεμπολάω, Μ. ήσω. Ἰων. ἐξεμπολέω (ἐμπολάω). Πωλῶ, εὐγάζω πραγματείας ἀπὸ τὴν χώραν εἰς ξένον τόπον, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1036. κατὰ ὑπερβεβλημένην σημσ. προδοσίας, Φιλοκτ. 371. 2) Ξεπωλῶ· πωλῶ τι ὅλον, ὅσας πραγματείας ἔχω, Διονύσ. Ἁλικ. Ρ. 46.

Ἐξεναίρω, τὸ ἐναίρω κατ' ἐπίτασιν· Λεηλατῶ, ἁρπάζω ὅλα. — 2) Ἀφανίζω κατὰ κράτος, ἐξολοθρεύω, φονεύω, σκοτόνω· ἀφ' οὗ ἐξεναρεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. Ἡσδ. Ἀσπ. 329.

*Ἐξεναρίζω, Μλ. -ίξω· τὸ ἐναρίζω κατ' ἐπτσ. Ξαρματόνω, παίρνω ὅλα τὰ ἅρματα καὶ πράγματα τοῦ φονευθέντος εἰς μάχην· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. Ὁμ., ἔτι δὲ καὶ ντεύχεα ἐξεναρίζειν Παίρνω τὰ ἅρματα τοῦ νικηθέντος ἐχθροῦ, τὸν ξεγυμνόνω, Ἰλδ., ἔτι δὲ καὶ, φονεύω ἐχθρὸν εἰς τὴν μάχην, ὡς τὸ, ἐξεναίρω, πολλάκις παρ' Ὁμ. παρὰ τῷ ὁποίῳ εὐχρηστότερον τὸ σύνθετον τοῦτο, παρὰ τὸ ἁπλοῦν.

Ἐξενέγκω, καὶ ἐξενείκω. Ἰδὲ ἐκφέρω.

Ἐξενέπω, (ἐνέπω, ἀνμλ.). Ἐκφωνῶ, ἐκφράζω. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. Θ. σελ. 395.

Ἐξενεχυριάζω, Μ. άσω. Τὸ ἐνεχυριάζω, κατ' ἐπτσ. Διογ. Λαέρτ.

Ἐξέννυμι, (ἕννυμι, ἀνμλ.). Ξεντύνω, ξεγυμνόνω τινὰ ἀπὸ τὰ φορέματά του.

Ἐξεντερίζω, Μ. ίσω (ἔντερον). Εὐγάζω τὰ ἔντερα, ξεκοιλιάζω.

Ἐξεόν, παρ' Ἡροδ. ἀντὶ νἐξόν. Ζήτ. ἐν τῷ ἔξεστι.

Ἐξεπάδω, Μ. άσω. Τὸ ἐπάδω κατ' ἐπτσ. Ἡμερόνω, ἱλαρύνω· βιάζω τινὰ μὲ μαγικὰ τραγῴδια, διώκω τινὰ, ἤ τι· ψάλλωντας, τραγῳδῶντας μαγικ. τραγῴδ. Πλάτ. Φαίδ. σλ. 77. Ε. Παθτ. Κάμνω νὰ μὲ ξεμαγεύσουν· ἡμερόσουν ἱλαρώσουν, καταπραΰνουν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1194. νἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται.

Ἐξεπαίρω· τὸ ἐπαίρω κατ' Ἐπτσ. Ὑψόνω, σηκόνω ἐπάνω, διεγείρω, παρακινῶ, βάλλω εἰς ἐπανάστασιν. Ἀριστοφ. Λυσ. 623.

Ἐξεπερείδω, τὸ ἐπερείδω, κατ' ἐπτσ, ἂν οὐ ἐξυπερείδω κρεῖττον γραπτέον.

Ἐξεπεύχομαι, Μ. ξομαι, τὸ ἐπεύχομαι κατ' ἐπτσ. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι διὰ τίποτε, εἴς τι· μετ' Ἀπρμφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 668.

Ἐξεπιπολῆς, Ἐπίρ. = ἐπιπολῆς, Λουκιαν. Ψευδοσ. ντὸ πρόσωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύσσεσθαι ἐγράφετο δὲ καὶ νἐκ τῆς ἐπιπολῆς.

Ἐξεπίσταμαι, τὸ ἐπίσταμαι κατ' ἐπτσ. Ἠξεύρω, γνωρίζω, καταλαμβάνω καλὰ, σωστὰ, μὲ ἀκρίβειαν, Ἡρδτ. 7. 39. 104. 130. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 417. 556. Τρ. 624. 2) Ἠξεύρω ἐκ στήθους. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 228. C.

Ἐξεπισφραγίζω, Μ. ίσω. = ἐπισφραγίζω. Βουλόνω τι καλά. Ἀθήν.

Ἐξεπίτηδες, Ἐπίρ. = ἐπίτηδες. Ἀριστφ.

*Ἐξεπιτρέχω, Τὸ ἐπιτρέχω κατ' ἐπτσ. (ἀνμλ.)

*Ἐξεπομβρέω (ἐπομβρέω). Κάμνω μεγάλην βροχὴν, βρέχω δυνατά, Σφκλ. Πολξ. Δφ. 3, 4.

*Ἐξέπτη, γ΄. ἑνι. πρτκ. β΄. ἀόρ. τοῦ ἐκπέταμαι, ἐξίπταμαι, Ἡσδ. Ἔρ. 98.

Ἐξεράζω, καὶ ἐξεραίνω = ἐξεράω, ὅπερ ἰδέ.

Ἐξέραμα, καὶ ἐξέρασμα, τό. Ξέρασμα. ὅ,τι ἐξέρασέ τις, παρὰ τὸ

Ἐξεράω, Μ. άσω. καὶ ἐξεράζω (ἐράω). Ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, τὸ στομάχι μου, ἐξαιρ. μὲ κινητικὸν ἢ μὲ ξερατικὸν, Ἱππκ. Ξερνῶ, ῥίπτω, κατέχνω τι ἔξω νἐξερ. τοὺς λίθους Ἀριστφ. Ἀχ. 341. Χύνω τι ἔξω. Ἀριστφ. Σφῆκ. 993. νἐξεράτω τὰς ψήφους· Θέλει χύσω τὰς ψήφους, τὸ ἰταλ. τὰ βότα, Θέλει τὰς ἀδειάσω διὰ νὰ τὰς μετρήσω. Χύνω νερὸν ἔξω, νἐξέρα τὸ ὕδωρ, Δημοσθέν. σελ. 963. Ὁ τύπος ἐξεραίνω, ἀμφβ. (άσω, ‒ ‒, Ἀριστφ.)

Ἐξεργάζομαι, Μ. άσομαι. μέτ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Δουλεύω, φκιάνω, τελειόνω τι· ἐπιχειρίζομαι, μετέχομαί τι, καταγίνομαι εἴς τι, νἐξεργ. τέχνην ἔτι δὲ καὶ περί τι. Ἐνεργῶ, φέρω εἰς τέλος, κατορθόνω τι. Ὅ,τε ἐνστ. ἐξεργάζεσθαι καὶ ὁ Πρκμ. ἐξειργάσθαι, εὕρηται καὶ κατ' ἐνεργ. καὶ κατὰ παθτ. σημσ. Bornem. ἐν Ξνφ. Συμπ. 4, 61. 2) Δουλεύω τι μὲ ἐπιμέλειαν· ξαναδουλεύω τι δουλευμένον νἐξεργάζομαι τὴν, χώραν, ἀγρὸν Καλλιεργῶ, ὀργόνω. 3) Δουλεύωντας κερδαίνω, εὐγάζω τὸ ψωμί μου. 4) Δουλεύωντας χαλνῶ, καταχαλνῶ τι, φθείρω, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων, κάμνω τινὰ δυστυχῆ, Ἡρδτ. 4, 134. 5, 19. Wess., πολλάκις παρὰ τοῖς Τργκ. νμή μ' ἐξεργάσῃ Μὴ μὲ ἀφανίσῃς, μὴ μὲ κάμῃς δυστυχῆ. Εὐρπ. Ἱππλ. 607. Παθ. νἐξειργάσμεθα Ἐχάθημεν, ἀφανίσθηκαμεν. Εὐπ. Ἑλ. 1104. ντὰ ἐξειργασμένα Πράγματα καμωμένα, τελειωμένα, συμφωνημένα, Wess. ἐν Ἡρδτ. 4, 164. 8, 94. νἐπ' ἐξειργασμένοις, Walck. ἐν Ἡρδτ. 9, 77. Abresch ἐν Αἰσχλ. Πρ. 523. ἀφ' οὗ

Ἐξεργασία, ἡ. Κατασκεύασμα, τελείωμα, τέλειον φκιάσιμον πραγματείας τινος. 2) Καλλιέργημα, ὄργωμα νἐξεργασία γῆς. Ἀππ. ἀφ' οὗ

Ἐξεργαστικός, κή, κόν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κατασκευάζῃ, φκιάνῃ, τελειόνῃ, ἐνεργῇ, κάμνῃ ἔργον τι τέλειον, σωστόν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς ἐξεργασίαν.

Ἐξέργω, Ἰων. ἀντὶ ἐξείργω, Ἡρόδ.

Ἐξερεείνω, (ἐρεείνω). Ἐρευνῶ ἐρωτῶντας

διὰ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ τι. Ὀδ. Μ. 259. »πέμπορους ἀλὸς ἐξερεείνοντα.« Ὅθεν ἐξετάζω, ἀναζητῶ, διερευνῶ, ἐξιχνεύω ξεψαχνίζω, ξετρυπόνω τι, ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων, Ὁμ. Τραπ. ἐπὶ κιθάρας, κάμνω νὰ εὐγάζῃ τόνον, νὰ ἠχῇ. Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 483.

Ἐξερεθίζω, Μ. ίσω. Τὸ ἐρεθίζω κατ' ἐπιτ. Πίνδ.

* Ἐξερέθω, Τὸ ἐρέθω κατ' ἐπίτασ.

Ἐξερείδω, Μ. είσω. Τὸ ἐρείδω κατ' ἐπιτ. Λουκιαν. Τραγοπ. καὶ Πολύβ.

Ἐξερείπω, (ἐρείπω, ἀνωμλ.). Ῥίπτω κάτω, κατὰ γῆς, κρημνίζω κάτω, ἁπλόνω κάτω, »ἐξήρειπον ὄζους πελέκεια« Πίνδ. Πύθ. Δ. 469. 2) ἀμτβ. ἀόρ. β'. ἐξήριπον, ἀπρμφ. ἐξεριπεῖν, καὶ Πρκμ. ἐξήριπα Πίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζομαι κάτω, Ἰλδ. Ξ. 414. »χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα« Ἡ ὁποία τριβομένη ἀπὸ τὸν ζυγὸν ἔπεσε κάτω, ἢ ἡ ὁποία ἐκρέματο ἀπὸ τὸν ζυγὸν καὶ ἐκυματοῦσε. Ἰλδ. Ρ, 440. »κάπροι αὐχένας ἐξεριπόντες« Κειτάμενοι καταγῆς ἁπλωμένοι ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν. Ἡσδ. Ἀσπ. 174. Ἡσδ. Θεογ. 704. ὅπου εὕρηται καὶ ὁ παθτ. ἐνεστ., Ὁμ. χρῆται μόνον τῷ ἀορ. β'.

Ἐξέρεισις, εως, ἡ (ἐξερείδω). Τὸ νὰ ἀκουμβᾷ, στερεόνῃ τις τίποτε· ἀκούμπισμα. Πολύβ.

Ἐξέρεισμα, ατος, τό. Πᾶν ὁτιδήποτε πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἀκουμβᾷ, στερεόνει τίς τι· ἀκουμβιστήρι, ἀντίστασις, ὑποπόδιον. Λογγῖν. λζ'. 8.

Ἐξερέομαι, Μέσ. Ἐρευνῶ, ἐρωτῶντας θέλω νὰ μάθω, νὰ πληροφορηθῶ τίποτε, Ὁμ. παρβλ. ἐξερέω.

Ἐξέρευγμα, ατος. Ξέρασμα, ξεχείλισμα, ξεχύσιμον, παρὰ τὸ

Ἐξερεύγω, (ἐρεύγω). Ξερνῶ, ξεχειλίζω, ξεχύνομαι, Παθτ. ἐπὶ ποταμῶν. Χετρέχει ὁ Ῥοδανὸς ἐξερεύγεται εἰς τὴν θάλασσαν. Δδ. Σελ. ἐπὶ πηγῶν, Ἀναβρύει, ἀναβλύζει, χοχλάζει.

Ἐξερευνάω, Μ. ήσω (ἐρευνάω). Ἰχνεύω, ἐξιχνεύω, ἐρευνῶ μὲ προσοχήν, ἐρωτῶ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ, ξεσκεπάσω τίποτε, ἀφ' οὗ

Ἐξερεύνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ μὲ προσοχήν, ἐρωτᾷ τις νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ, ἀνακαλύψῃ τι.

Ἐξερευνητής, οῦ, ὁ. Ἐξεταστής, ἐρευνητής, ὅστις ἐρευνᾷ μὲ ἐπιμέλειαν, ἐξετάζει, ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ τι. Εὐριπ.

Ἐξερευνητικός, κή, κόν. Ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς ἐξερεύνησιν· εἰς τὸ νὰ ἐξερευνᾷ, ἐξετάζῃ περιέργως.

Ἐξέρευξις, εως, ἡ (ἐξερεύγω). Τὸ νὰ κάμνῃ ῥευστόν τι, οἷον ποταμός, καὶ τ. τ. ξέρασιν, ξεχείλισιν, ξέτρεξιν.

Ἐξερέω, Ἀττ. συναιρ. ἐξερῶ, Μλ. τοῦ ἐξειπεῖν (ἐρέω, ἐρῶ, ἐξείρω, ἀνωμλ.) Θέλει εἰπῶ, ἐκφωνήσω, ἐκφράσω μὲ ἀκρίβειαν καὶ βεβαιότητα, Ἰλδ. Θ, 286. Μ, 215. Ὀδσ. Ι, 365. Π, 440. ὁ Ποιητὴς χρῆται μόνον τῷ α'. ἐνικ. πρσπ. τοῦ Μλ. ἐξερέω καὶ ἀπολύτως. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ εὕρηται καὶ Πρκμ. ἐξείρηκα, ἀόρ. ἐξερρήθην καὶ ἐξερρέθην (προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τῷ ἑπομ. ὡς πολλάκις συμβαίνει).

* Ἐξερέω (ἐρέω, ἔρομαι, ἀνωμλ.) Ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, ἐρωτῶ, ἐξετάζω ἐπιμελῶς διὰ νὰ μάθω, πληροφορηθῶ τι· ὅλως ὡς τό, ἐξείρομαι, τοῦ ὁποίου ἐστὶ τύπος Ἐπκ. καὶ ἐν χρήσει ὡς τό, ἐξερεείνω. Ὀδσ. Δ, 337. Ξ, 375. Τ, 166. κατ' ἐνεστ. μόνον. Ὡσαύτως χρῆται ὁ Ποιητὴς καὶ τῇ μέσ. διαθ. ἐν Ὀδσ. καὶ ἐν Ἰλδ., ἡ δ' ἐνεργ. διαθ. οὐχ εὕρηται ἐν Ἰλδ. »ἐξερήσομαι φωτός« Θέλει ἐρωτήσω νὰ πληροφορηθῶ διὰ τὸν ἄνδρα, Σοφκλ. Φιλ. 439. (προσεκτέον ἵνα μὴ συγχέηται τῷ προηγουμένῳ).

Ἐξερημόω, τὸ ἐρημόω κατ' ἐπιτ. Καταρημάζω, καταγυμνόνω τίποτε. Πλάτ.

Ἐξέρησις, Κένωσις ἢ κάθαρσμα, ἐξαιρ. τῆς κοιλίας καὶ τοῦ στομάχου διὰ κινητικοῦ, ἢ διὰ ξερατικοῦ. Ἱππκ.

Ἐξερίζω, (ἐρίζω). Ἐξακολουθῶ νὰ φιλονεικῶ, ἐπιμένω εἰς τὴν φιλονεικίαν. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 56. καὶ Ἀππιαν.

Ἐξεριθεύομαι, (ἐριθεύω). Τοὺς νέους, Ἕλκω τοὺς νέους πρὸς τὸ μέρος μου, κερδαίνω τὴν ἀγάπην των μεταχειριζόμενος μηχανορραφίας, δολοπλοκίας, τὸ ἰταλ. καμπάλας, ἰντρίγκα καὶ δωροδοκίας, ἐξαιρ. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν λειτουργιῶν, ἤτοι τῶν ἀξιωμάτων εἰς δούλευσιν τῆς πολιτείας. Πολβ.

Ἐξερινάζω, Μ. άσω (ἐρινάζω). Ταχύνω τὴν ὡρίμασιν τῶν σύκων κρεμῶντας εἰς τὴν συκῆν, συκιὰν, ἄγρια σῦκα· ἐν γένει, Κάμνω καρπόν τινα νὰ ὡριμάσῃ, φθάσῃ, νὰ γένῃ ὥριμος. Τραπ. »ἐρινεὸς ἀχρεῖος ὢν εἰς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγοις.« Εἶσαι ἀγριόσυκον ἄχρηστον εἰς φαγητόν, καὶ ζητεῖς νὰ ὡριμάσῃς τοὺς ἄλλους, ὅ ἐστιν, σὺ δὲν ἔχεις γνῶσιν καὶ ζητεῖς νὰ δώσῃς εἰς ἄλλους. Σοφ. παρ' Ἀθην. σελ. 26.

Ἐξεριστής, στοῦ, ὁ (ἐξερίζω). Ἰσχυρογνώμων φιλονεικητής, τὸ τουρκ. καυγατσής. Εὐριπ. Ἱκέτ. 894. »ἐξεριστὴς τῶν λόγων.«

Ἐξερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, σαφηνίζω τι. Διον. Ἀλικ.

Ἐξέρομαι, Μλ. ἐξερήσομαι (ἔρομαι, ἀνωμλ.) Ἐρευνῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω νὰ πληροφορηθῶ τι· μετὰ αἰτι. τοῦ τε προσ. καὶ τοῦ πργμτ. Ἰλδ. Ε, 756. Υ, 15. Ω, 361. Ὀδσ. Ν, 127. Ὁ Ποιητὴς χρῆται πανταχοῦ τῷ Παρτ. ἐξείρετο. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ καὶ μετὰ γεν. τοῦ προσ. Σοφοκλ. Φιλ. 439. »ἀναξίου φωτὸς ἐξερήσομαι.« Ἐπστ. Ἰων. ἐξείρομαι, ὁ συνηθέστ. τύπος παρ' Ὁμ. ἐστὶ τό, ἐξερέω καὶ ἐξερέεσθαι. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κατά τε τὸ πρωτότ. καὶ κατὰ τὴν σημασ. τῷ ἐξερεείνω συγγ.

Ἐξερπύζω, Μ. ύσω (ἑρπύζω). = ἐξέρπω. Ἀριστοτ.

* Ἐξέρπω (ἕρπω). Εὐγαίνω, φεύγω συρόμενος ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν ὡς τὰ ὀφίδια, τὸ κοινότ. ξεσβαρνίζομαι, ξεσέρνομαι καὶ φεύγω· εὐγαίνω ἔξω, ἐμπρός. 2) μετβ. Κάμνω νὰ ἔλθῃ, νὰ εὐγῇ τις, νὰ φέρουν τι ἐμπρός.

Ἐξέρρω, (ἔρρω, ἀνωμλ.) Φεύγω ἔξω, μακρυά, τὸ κοινότ. παίρνω τὰ 'μμάτια μου καὶ πάγω 'ς τἀνάθεμα, μετὰ γενικ. »ἐξαιρ. γαίης.« Valck. ἐν Ἱππ. 973. Κατὰ τὸ Τραγ. ἐξέρρω δέ, πηγαίνω εἰς τὸ κακόν μου, εἰς τὴν δυστυχίαν μου.

* Ἐξερυγεῖν, Ἀπρμφ. β'. ἀόρ. τοῦ ἐξερεύγω.

Ἐξερυθριάω, Μλ-άσω (ἐρυθριάω). Κατακοκκινίζω, εἶμαι πολὺ κόκκινος, κατακόκκινος. Ἱπποκρ.

Ἐξέρυθρος, ὁ (ἐρυθρός). Κατακόκκινος. Γαλην.

Ἐξερύκω, (ἐρύκω, ἀνωμλ.) Κρατῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ τι, ἤ τινα μακρυὰ ἀπὸ ἐμένα, δὲν ἀφίνω νὰ πλησιάσῃ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 428. (ῡ)

Ἐξερύω, Μ. ύσω (ἐρύω). Τραβῶ, εὐγάζω τι ἔξω ἀπό τι· τίτινος· π. χ. »ὀβέλος ὤμου δόρυ μηροῦ· μολίβην ἀσπίδος« καὶ λ. τ. τ. Ἰλδ. »ἰχθύας θαλάσσης δικτύῳ« Ὀδσ. Χ, 386. Ἀλλὰ, »ποδός τινα ἐξερύσαι« Τραβῶ, σύρω τινὰ ἔξω τραβῶντάς τον ἀπὸ τὸ ποδάρι, Ἰλδ. Κ, 490. »τόξον χειρός« Ἀρπάζω τὸ δοξάρι ἀπὸ τὰ χέρια τινος, Ἰλδ. Ψ, 870. Σύρω, σβαρνίζω ἔξω, τραβῶντας ξεκόπτω τι μὲ τελειότητα, Ὀδσ. Σ, 87. (ῠ)

Ἐξέρχομαι, Μλ-ἐξελεύσομαι, ἀόρ. ἐξήλυθον, συνηθ. ἐξῆλθον (ἔρχομαι, ἀνωμλ.) Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω· τὰ πλεῖστα μετὰ γεν. τοῦ τόπου, Ὁμ., ὅστις μόνον τῷ συντομωτέρῳ ἀόρ. τύπῳ, ἐξήλθον, χρῆται. Ἀναχωρῶ, κινῶ, μισσεύω, εὐγαίνω μὲ στράτευμα Ἰλδ. Ι, 576. »σκηνῶν πείνῃ ἀἰτιατ, »ἐξῆλθον τὴν Περσίδα χώραν.« Ἡρδτ. 7, 29. ἐξ ἐναντίας μετὰ δοτ. Πλάτ. Ἀ-πολ. σλ. 37. Ε. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. 545. »ἐξέρχομαι εἰς τινα.« Πηγαίνω που διὰ τίποτε. Ἀλλὰ τό, »ἐξέρχομαι εἰς τινας.« Ἐμβαίνω εἰς τὸν ἀριθμὸν ἄλλων, συγκαταλέγομαι εἰς τοὺς ἄλλους, ἐμβαίνω εἰς τινα κλάσιν. 2) ἐπὶ χρόνου. Ἀπερνᾷ, τελειόνει. Δημοσθ. »ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός«, »ἐξῆλθον αἱ τῆς κρίσεως χρόνοι.« 3) Ἀποβαίνει, ἀληθεύει, εὐγαίνει ἀλήθεια· ἐπὶ προφητειῶν, ὀνείρων καὶ τ. τ. »ἐξεληλυθέναι τὴν ὄψιν.« Ἡρδτ. 6, 107. Ἐν γένει, ἐπὶ ἀποβάσεως πράξεώς τινος, παρβλ. ἐξήκω. 4) Συνάζεται, συμποσοῦται »ἀριθμὸς μὲν γάρ, ὅση, καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἂν ἐλάσσων ἐξέλθοι.« Ξνφ. Ἑλλ. 6, 1, 4.

* Ἐξερῶ, ἰδὲ τὸ πρῶτον ἐξερέω.

Ἐξερωέω, Μλ.-ήσω (ἐρωέω). Ξεκλίνω, παρεκκλίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, παραστρατίζω· ἐπὶ ἵππων, ὅσοι ξηπάζονται καὶ εὐγαίνουν ἀπὸ τὸν δρόμον των, »ἐξηρώησαν.« Ἰλδ. Ψ, 468. μετὰ γενι. »ἐξερώησε κελεύθου.« Θεόκριτ. 25. 189

Ἐξερωτάω, Μλ-ήσω (ἐρωτάω). = ἐξερωτεύω. Πίνδαρ.

Ἐξεσθίω, Μλ. ἐξέδομαι (ἐσθίω, ἀνωμλ.) Τελειόνω τι τρώγοντάς το, τρώγω ὅλον τι, κατατρώγω. πρβλ. ἐξέδω.

* Ἐξέσθω = ἐξεσθίω. Αἰσχλ. Χοφ. 275.

Ἐξεσία, ἡ (ἐξίημι). Ἀποπεμψις, ἀποστολή, πέμψιμον, στάλσιμον, πρεσβεία, τὸ ἰταλ. ἀμπασάδα, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντάξει »ἐξεσίην ἐλθεῖν.« Τὸ νὰ ἔλθῃ τίς που ὡς πρέσβυς, ἀπεσταλμένος περὶ δημοσίων ὑποθέσεων. Ἰλδ. Ω, 235. Ὀδσ. Φ, 20.

Ἔξεσις, εως, ἡ = ἐξεσία. ἐξαίρ. »ἔξεσις γυναικός« Τὸ νὰ χωρίσῃ τις τὴν γυναῖκά του, διαζύγιον. Ἡρδτ. 5, 40.

Ἔξεστι, ἐξέσται, ἐξῆν, ἀπρσπ. παρὰ τὸ ἄλλως ἄχρηστον ἔξειμι (εἰμί). Εἶναι συγχωρημένον, εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. Δημοσθ. »ἔξεστιν εὐδαίμοσι γενέσθαι.« Ξενοφ. »ἔξεστί μοι ἀποδημεῖν«, καὶ »ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι.« Ἀπαρμφ. ἐξεῖναι. ἀφ' οὗ Μετοχ. Οὐδ. ἐξόν, ἀπολύτως, Ἐν ᾧ εἶναι ἢ ἦτον δυνατόν, συγχωρημένον, ἐλεύθερον, ἐν ᾧ ἠμπορεῖ, ἢ ἠμποροῦσέ τις· ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἄδεια, ἡ εὐκαιρία, ἡ περίστασις.

* Ἐξέσσυτο, κατὰ συγκ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐκσεύω, Ὁμ.

Ἔξεστις, ιος, ἡ = ἔξεσις.

Ἐξεστραμμένως, Ἐπίρ. Μτχ. Πρκμ. παθ. τοῦ ἐκστρέφω. Ξανάστροφα, ἀνάποδα, παράξενα, ἀσυνήθιστα.

Ἐξετάζω, Μ. άσω. ποιητ. -άσσω. Δωρ. -άξω. Ἀττ. ἐξετῶ (ἐτάζω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐπιμελῶ, ἐξαιρ. νὰ μάθω ἂν εἶναί τι γνήσιον, ἀληθινὸν ἢ καλόν· ὅθεν, ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἀνακρίνω, ἀνακρατῶ, τὸ ἰταλικὸν ἐξαμινάρω τινά. Δημοσθ. »καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἄν τις ἴδοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους· οὗτος δ' αὖ τοὐναντίον δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζει, ὡς δῆτα πονηρὸν καὶ ἄπιστον ἐκ τούτων δείξοι.« Ἐξακριβόνω, ξεσκεπάζω τὴν ἀλήθειαν παραβάλλοντας τὰ πράγματα καὶ συμπεραίνοντας ἀπὸ αὐτά. Δημοσθ. περὶ στεφ. »ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα.« Εὑρίσκω τὴν ἀλήθειαν μεταχειριζόμενος βίαν, βασανιστήρια, ἤτοι βιάζω τινὰ βάλλοντάς τον εἰς τὰ μαρτύρια καὶ ὁμολογεῖ τὴν ἀλήθειαν· ἐπὶ στρατευμάτων, Ἐπιθεωρῶ, γυμνάζω τὸ στράτευμα, καὶ μάλιστα τὸ ἱππικόν, τὴν καβαλλαρίαν, διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν εὑρίσκονται εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν καὶ τάξιν, κατὰ τὰ πολεμικὰ κινήματα. Θουκυδ. »Εἰ »Ἀθηναῖοι δὲ τήν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξετάζουσιν« ἐπὶ χρυσοῦ, μαλαματος, καὶ ἄλλων μετάλλων, Δοκιμάζω ἂν εἶναι

καλά. Ἐν γένει δέ, ἐπὶ πολυτίμων πραγμάτων, Χατιμᾶ, τὸ ἰταλικὸν στιμάρω. 2) Ἀποδέχομαι, ἐπικυρόνω ὡς γνήσιον, ἀληθινὸν ἢ καλόν, πᾶν ὅ,τι ἐρευνήσω, δοκιμάσω καὶ εὕρω τοιοῦτον, τὸ συναριθμῶ εἰς τὰ γνήσια, ἀληθινὰ ἢ καλά, καὶ τὸ ἀποδέχομαι ὡς δόκιμον, νόμιμον, ὀρθὸν· ἀποδείχνω, παρατηρῶ τι μὲ ἀκρίβειαν καὶ ὀρθότητα· στερεώνω, φανερόνω. Παθητ. Δοκιμάζομαι, δείχνομαι, εὑρίσκομαι, ἀποδείχνομαι, φαίνομαι γνήσιος, ἀληθινός, δόκιμος· μετὰ μετοχ. «ἐξηταζόμην τὰ δέοντα λέγων» Εὑρέθην ὅτι λέγω ὅσα εἶναι ἀναγκαῖον, ὅ πρέπει νὰ λέγῃ νὰ εἴπῃ τις, «ἐξετάζομαι φιλοτιμούμενος» Δείχνω τὸν ἑαυτόν μου φιλότιμον. Δμσθ. «ἐξετάζομαι μετὰ τῶν μηδὲν πλημμελούντων» Εὑρίσκομαι, ἀποδείχνομαι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ὅσοι δὲν ἀδίκησαν κανένα· αὐτοτρόπως καὶ «ἐξετάζομαι ἔν τισι». Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «ἐξετάζομαι τῶν ἐχθρῶν» Εὑρίσκομαι, φαίνομαι ὡς ἕνας ἐχθρός. Ἐν γένει, δείχνομαι, παρατηροῦμαι, φαίνομαι, εἶμαι παρών, ὁρατός, φανερός. Ἔστι δὲ ἡ λέξις μεθομηρικὴ καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογνίδ. ἀπαντωμένη. Οἱ Ἀττ. χρῶνται τούτῳ τῷ συνθέτῳ τύπῳ αὐτῆς μᾶλλον ἢ τῷ ἁπλῷ. ἀφ' οὗ

Ἐξέτασις, εως, ἡ. Δοκιμή, ἔρευνα τοῦ ἀληθοῦς δι' ἐρωτήσεων, βάσανος κ. τ. τ. Λουκιαν. «ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως». 2) Σύγκρισις, παραβολή, συμπερασμός· ἐκτίμησις· ὁ αὐτ. Κυνικ. «μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ (τῷ θείῳ) πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γίγνεσθαι» 3) Ἐπιθεωρία καὶ γύμνασις τοῦ στρατεύματος. Θουκυδ. ς'. 45. «ἐξέτασις ὅπλων καὶ ἵππων». Τοῦ ἱππικοῦ καὶ πεζικοῦ. Ξενοφ. «ἐξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν», καὶ «ἐξέτασιν ποιεῖται ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων, κ. τ. λ.» Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν 5, 3, 4. «καὶ ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίνεται καὶ ἀριθμός» «καὶ ποιεῖς ἐξετάσεις ἱκανάς». Ἰσοκρ.

Ἐξετασμός, οῦ, ὁ. = ἐξέτασις. Δημοσθ.

* Ἐξεταστέον, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐξετάζω. Πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τις, ἐρευνᾷ, δοκιμάζῃ, κάμνῃ ἐπιθεώρησιν τῶν στρατευμάτων.

* Ἐξεταστήριον, τό, Ἐξέτασμα, δοκίμασμα. Ἐκκλ.

Ἐξεταστής, οῦ, ὁ. Ὅστις κάμνει ἐξέτασιν, ἔρευναν, δοκιμήν, σύγκρισιν. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο οὕτω ἀρχή ἢ ἐξουσία τις, ἢ κριτήριον ἐξαιρέτως διὰ νὰ ἐξετάζῃ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν μισθωτῶν στρατιωτῶν ἦτον σωστός, αὐτοτρόπως καὶ διὰ νὰ παύσῃ λογαριασμὸν εἰς τὰς ὑφαιρέσεις δημοσίων χρημάτων.

Ἐξεταστικός, κή, κόν, Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃ. «ἐξεταστικὸν ἀργύριον», Ὁ μισθὸς τῶν δικαστῶν, κριτῶν. Δμσθ. «ἐξεταστικὸν εἶναί τινος» Τὸ νὰ ἠμπορῇ, νὰ εἶναί τις εἰς κατάστασιν διὰ νὰ ἐξετάζῃ, κρίνῃ, ἀποφασίζῃ τι. Ἐπίῤῥ. ἐξεταστικῶς.

* Ἐξέτεροι, αι, α. Μερικοὶ ἄλλοι· συνηθ. μετεξέτεροι.

Ἐξέτης, ὁ, ἡ, (ἕξ, ἔτος) = ἑξαετής. Ἰλ. Ψ, 266. 655. Ἔτι δὲ καὶ ἑξέτης, ου, ὁ. θηλ. ἑξέτι-ιδος, ἡ.

Ἐξέτι, (ἐξ, ἔτι) Προθ. μετὰ γεν. Ἀκόμη τώρα, ἕως τώρα ἀκόμη· ἀπὸ τότε ἕως τώρα. «ἐξέτι τοῦ ὅτε» Ἀπὸ τότε, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀκόμη ὅταν. Ἰλ. Ι, 106. Ὀδ. Θ. 245. «ἐξέτι πατρώων» Ἐκ προγόνων, ἀνέκαθεν, ἐκπαλαι· ὅθεν, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε. Τέλειον δὲ «πάντα ἐξ ἐκείνου» ἔδει γράφεσθαι, ὡς καὶ παρὰ Καλλ. «ἐξέτι κείνου» εὕρηται.

Ἐξευγενίζω, Μ. ίσω. = εὐγενίζω. Ἐκκλ. παρὰ Γρηγορ. καὶ Βασίλ.

Ἐξευθύνω, Τὸ εὐθύνω κατ' ἐπιτ. Πλάτ. Νόμ. ΙΒ'.

Ἐξευκρινέω, τὸ εὐκρινέω κατ' ἐπιτ. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς.

Ἐξευλαβέομαι, τὸ εὐλαβέομαι κατ' ἐπιτ. Δίδω μεγάλην προσοχήν. Πλάτ. Νμ. 10, σλ. 905.

Ἐξευμαρίζω, (εὐμαρίζω) Εὐκολύνω, ποιῶ τι εὔκολον. Εὐριπίδ. Ἡρακλ. 18. καὶ Φίλων Ε'. σελ 310. Ρ. 2) Εὐτρεπίζω, ἑτοιμάζω· προβιβάζω, αὐξάνω τι, κατορθόνω τι εὔκολα. «ἐλπίδας σωτηρίας ἐξευμαρίζομαι» ὁ αὐτ. κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐξευμενίζω, Μ. ίσω. τὸ εὐμενίζω κατ' ἐπιτ. Ποιῶ τινα εὐμενῆ, ἱλαρόν, ἥμερον. Φιλ. Β'. σελ. 86. Γ.

Ἐξευνουχίζω, Μ. ίσω. Τὸ εὐνουχίζω κατ' ἐπιτ. Πλουταρ. Συμ.

Ἐξευπορέω, Μλ. -ήσω (εὐπορέω) Εὑρίσκω τρόπον ἢ μέσον νὰ κάμω, προξενήσω, προμηθεύσω τι. Πλάτ. Νομ. ΙΑ'. «εὐπορίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν» Ὁ τύπος ἐξευπορίζω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικός. ide Schaef. mel. σλ. 7.

* Ἐξεύρεμα, τό (ἐξευρίσκω) = ἐξεύρημα.

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ. (ἐξευρίσκω) Τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ, εὑρίσκῃ τίς τι· ἐφεύρεσις.

* Ἐξευρετέον, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐξευρίσκω. Πλάτ. Πολ. 2, σλ. 580. Α. Πρέπει νὰ ἐφευρίσκῃ, ζητῇ διὰ νὰ εὑρίσκῃ, εὕρῃ τίς τι.

Ἐξευρετικός, κή, κόν. Ἐφευρετικός, ὅστις ζητεῖ, ἐπιμελεῖται καὶ εὑρίσκει τι· ὅστις εἶναι ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς ἐξεύρεσιν.

Ἐξεύρημα, ατος, τό. Ἐξεύρεμα· πᾶν ὅ,τι ἐφευρήκε τίς. Πλουταρχ. παρὰ τὸ

Ἐξευρίσκω, Μ. ρήσω. ἀόρ. ἐξεῦρον (εὑρίσκω, ἀνωμ.) Ζητῶν, ἐπιμελούμενος εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω τι, Ἰλδ. Σ, 322. Ἔτι δὲ καὶ ἐκλέγω, ἀναζητῶ. Ἡρόδ. 7. 119. Ἡρόδοτ. Ζ'. 119. «ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα κτήνεα» Ἠγόραζον καὶ ἐξέταζον, ἐζητοῦσαν ἢ ἐδιάλεγαν τὰ ὡραιότατα κτήνη· ἐπινοῶ, πλάττω ἢ ἐφευρίσκω τι μὲ τὸν νοῦν μου. (Ἐκ τοῦ ἐξευρίσκω ἠθέλησεν ὁ Κοραῆς νὰ ἐξεύρῃ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους ἠξεύρω, καὶ ὁ Κούμας ἐναγκαλισθεὶς τήν, κατ' ἀπειρότητα, ἐπίνοιαν ταύτην τοῦ Κοραῆ ἐδογμάτισεν αὐτὴν ἀφιλοσοφήτως διδάσκων τοὺς μαθητάς του νὰ λέγωσι καὶ γράφωσιν ἐξεύρω καὶ ὄχι ἠξεύρω, ὀλίγον ἢ οὐδόλως φροντίσας περὶ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ ἐξευρίσκω ὅλως ἀσυμβιβάστου τῇ τοῦ κοινοῦ παρ' ἡμῖν ἠξεύρω.)

Ἐξευτελίζω, Μ. ίσω. τό, εὐτελίζω κατ' ἐπίτασιν. Ἰώσηπ. ἀφ' οὗ

Ἐξευτελισμός, ὁ. Τό, εὐτελισμὸς κατ' ἐπιτ. Διον. Ἀλικ.

Ἐξευτονέω, τό, εὐτονέω κατ' ἐπιτ. Ἔχω ἱκανάς, ἀρκετὰς δυνάμεις. Ἀῤῥιαν. Ἐπ. Δ 3.

Ἐξευτρεπίζω, Μ. ίσω. τό, εὐτρεπίζω κατ' ἐπιτ. Εὐριπ.

Ἐξεύχομαι, Μλ. -ξομαι (εὔχομαι) Καυχῶμαι μεγαλοφρόνως διά, ἢ μὲ τίποτε, διηγοῦμαι πρός τινα τίποτε μὲ ἀλαζονείαν, μεγαληγορίαν, κομπαστικά. Πίνδ. Ὀλ. Π. 25. ἐκεῖνο δὲ ἀλλοτε καὶ Ὀδσ. Α. 406. Ρ. 192. ὅπου ὁ Wolf «ἐξ εὔχομαι» διῃρημ. γράφει.

Ἐξέφηβος, ὁ, Παῖς νέος, ὅστις ἐπέρασε τοὺς χρόνους τῆς ἐφηβίας, δὲν εἶναι πλέον ἔφηβος. Boeck de epheb. σλ. 4.

Ἐξεφίημι, = ἐφίημι. Μέσ. ἐξεφίεμαι, Προστάζω, παραγγέλλω, μετὰ ἀπρμφ. Σφκλ. Αἴ. 795. (υ--υ. Ἀττ.)

Ἐξεχέβρογχος, ὁ, ἡ. (ἐξεχής, βρόγχος) Ὅστις ἔχει ἐξέχον, ἢ ἔξω πεταγμένον τὸ κόκκαλον, τὸ κοινῶς τὸ καρύδι τοῦ λάρυγγος.

* Ἐξεχέγλουτος, ὁ, ἡ (ἐξεχής, γλουτός) Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ἔξω πεταγμένα τὰ κόκκαλα ἀπὸ τοὺς λαγόνας, τὰ λαγγόνια.

Ἐξεχής, ὁ, ἡ. (ἐξέχω, σημ. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω πεταχτόν· ἐν γένει ἐξοχος. Ἀρετ.

Ἐξέχω, (ἔχω, ἀνμλ.) Βγαίνω ἔξω ἢ ἔμπρός· — 2) ἀμτβ. Στέκομαι, εἶμαι περισσότερον παρὰ ἄλλος ἔξω, ἔμπρός, ὑψηλά. «καὶ φλέβες τῶν καλλιγλιτικῶν ἐξέχουσιν». Ἀριστλ. Προβλ. Ἐπὶ ἡλίου δέ, Ἀνατέλλει. «πρὶν ἥλιον ἐξέχειν» Δμσθ. Τροπ. Εἶμαι ἀνώτερος, μεγαλήτερος, δυνατώτερος, ἰσχυρότερος καλ. τ. παρὰ ἄλλος, διαπρέπω εἴς τι ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Παθτ. Εἶμαι προσκολλημένος εἴς τινα, κρέμομαι ὅλως ἀπὸ αὐτόν· μετὰ γεν. «ἐξεχόμενοι τῆς μητρός» Διον. Ἀλ. 1, 79.

Ἐξέψω, Μ. ψήσω. (ἕψω, ἀνμλ.) Ἀποβράζω, χωνεύω τι· ξεβράζω, χωνεύω.

Ἔξηβος, ὁ, ἡ. (ἥβη) Ὅστις ἐπέρασε τῶν ἐφήβων τὴν ἡλικίαν· τὸ ἄλλως, ἔξωρος.

Ἐξηγέομαι, Μλ -γήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι) Προπορεύομαι, πηγαίνω ἔμπρός, εἶμαι πρῶτος, ἀρχηγός· μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. Ἰλδ. Β, 806. Ὅθεν ἐν γένει, πηγαίνω ἔμπρὸς ὁδηγῶ, δείχνω τὸν δρόμον εἴς τινα. μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. καὶ γεν. τοῦ πραγμτ. «ἐξηγοῦμαί τινί τινος» Πηγαίνω ἔμπρὸς ἢ δίδω εἰς κανένα παράδειγμα, κάμνωντας τίποτε. ἐξαιρ. «ἐξηγοῦμαί τινι τῆς ὁδοῦ» Δείχνω εἴς τινα τὸν δρόμον προπορευόμενος, ἢ πηγαίνωντας ἐγὼ ἔμπροστα. Ὅθεν καὶ Μεταφ. «ἐξηγοῦμαί τινι τῆς πράξεως» Δείχνω εἴς τινα νὰ κάμῃ τι, κάμνωντάς το ἐγὼ διὰ νὰ μὲ ἰδῇ πῶς τὸ κάμνει. Ξνφ. «οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως», οὕτω καὶ ἐπὶ λέξεων ἢ λόγου, Λέγω εἴς τινα κάτι τι· ὅθεν 2) διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ εἴπῃ καὶ αὐτὸς καθὼς ἐγώ. Δημοσθ. σελ. 863. «ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν αὐτῷ ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι». Ὅθεν ἐν γένει, Ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν εἴς τι, εἶμαι ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ — β) Ὁδηγῶ τινα ἕως εἴς τι μέρος ἢ διὰ μέσου, ἀνάμεσα ἀπό τι. Ξνφ. Ἀνβτ. 6, 6, 21 — 2) Διηγοῦμαί τι διεξοδικά, κατὰ λεπτῶς, περιγράφω, ἐξηγῶ, δείχνω, φανερόνω, συμβουλεύω· μετὰ αἰτ. Δημοσθ. «τὰ νόμιμα σοὶ ἐξηγησόμεθα». — 3) Ὁ Θυκ. 1, 71. καὶ 6, 85, συντάττει τὴν λέξ. καὶ κατὰ τὴν πρώτην σμτ. μετὰ αἰτ. «τοὺς ξυμμάχους ἐξηγούμεθα». Κυβερνοῦμεν, ἐξουσιάζομεν τοὺς συμμάχους μας. παρβλ. Poppo, T. 1. σλ. 130. ἀφ' οὗ

Ἐξήγημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐξήγησε, ἐξηγήθη, ἔδειξέ τις.

Ἐξήγησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἔμπρός, νὰ ὁδηγῇ ἄλλον, ἢ ἄλλους. — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἑρμηνεία, διήγησις, ἀπόδειξις, φανέρωσις πράγματός τινος.

Ἐξηγητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁδηγεῖ, φέρει, ἢ δείχνει τὸν δρόμον εἴς τινα, ὁδηγός. Ἡρόδοτ. «ἐσῦ εἰς φάος τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν». Ὅστις ἐξηγεῖ, ἑρμηνεύει, διηγεῖται, φανερόνει καθαρά τι εἴς τινα· ὅστις δίδει τινὶ συμβουλὴν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, τὸ κοινῶς τὸν βάζει 'ς τὸ λέγει. Δημοσθ. πρὸς Λακρ. «οὗτοσὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής». Ἐν Ἀθήναις ἦσαν τρεῖς Ἐξηγηταί, διωρισμένοι ὑπὸ τῆς διοικήσεως, οἱ ὁποῖοι ἐδείχνον καὶ ἐξηγοῦσαν εἰς τοὺς ξένους τὰς ἀρχαιότητας καὶ τὰ ἀξιόλογα πράγματα τῆς πολιτείας, ἐξαιρέτως τοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς. Τίμ. Λεξ. Πλάτ. Πολιτ. Η, 124. «ἐξηγηταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τὰ περὶ τῶν Διοσημείων καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες», καὶ οἱ τοὺς χρησμοὺς δηλ. ἐξηγούμενοι· ἴδε καὶ Ruhnk. Τιμ. σλ. 109. ἀφ' οὗ

Ἐξηγητικός, κή, κόν. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἐξήγησιν.

Ἐξηγορία, ἡ (ἀγορεύω) Διήγησις, ἐγκώμιον, ἔπαινος. Ἰώβ, ΛΓ', 26.

* **Ἐξηθέω**, (ἠθέω) Στραγγίζω, περνῶ τι ἀπὸ τὸ σῆστρον, τὴν σῆταν, τὸ κοσκινίζω καὶ τοιουτοτρόπως τὸ καθαρίζω.

Ἐξήκοντα, οἱ, αἱ, τά. (ἕξ) Ἑξῆντα. Ὅμ.

* **Ἐξηκονταέτης**, ὁ, ἡ (ἔτος) Ἑξῆντα χρόνων γέρων, παλαιός, ἑξηντάρης.

Ἐξηκοντάκις, καὶ ποιητ. ἐξηκοντάκι, Ἐπίρ. Ἑξῆντα φοραῖς.

* **Ἐξηκονταπέντε**, οἱ, αἱ, τά, ἄκλτ. Ἑξηνταπέντε.

Ἐξηκοντάπηχυς, (πῆχυς) ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, φαρδὺ καὶ τ. τ. ἑξῆντα πήχεις.

Ἐξηκοντασταδιος, ὁ, ἡ. (στάδιον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλατύ, μακρὺ ἑξῆντα στάδια.

Ἐξηκοντατάλαντος, ὁ, ἡ. (τάλαντον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαρύ, ἢ ἀξίζει ἑξῆντα τάλαντα.

* **Ἐξηκοντατάλαντία**, ἡ (τάλαντον) Ἀριθμός τις ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν ἢ πληρόνουν ὅλοι μαζὺ 60. τάλαντα διωρισμένα διά τινα ὠφέλειαν τοῦ κοινοῦ, Δμσθ. Συμμ. σλ. 183. 8, 11.

* **Ἐξηκοντούτης**, ὁ, ἡ, = ἐξηκονταέτης.

Ἐξηκοσταῖος, αία, αῖον. Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἢ γίνεται, ἀσθένησεν, ἢ ἀκμάζει, καὶ ὅστις ἦλθεν εἰς 60. ἡμέρας.

Ἐξηκοστός, στή, στόν. Ἕκας, μία, ἓν ἀπὸ τούς, τάς, τὰ ἑξῆντα.

Ἐξηκριβωμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐξακριβόω. Λίαν ἀκριβῶς, μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν, χωρὶς νὰ λείπῃ τὸ παραμικρόν.

Ἐξήκω, Μλ. -ξω. (ἥκω) Ἐξέρχομαι, εὐγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι· ἐκτείνομαι ἕως εἴς τι μέρος, φθάνω που, Σφκλ. Τρ. 1157. Ἐντεῦθεν Τελειόνω, παύομαι, Σφκλ. Φιλ. 767. ἐξήκω ἐπὶ χρόνου πολλάκις, Περνᾷ ὁ χρόνος «ἐξήκει» Πέρασεν ὁ καιρός «Σφκλ. Φιλ. 193. «οὐκ αὔτως μοῖρα βίου ἐξήκει «Σφκλ. Ἀντ. 896 Ἐπὶ χρησμῶν δέ, Εὐγαίνει ἀλήθεια, ἀληθεύει, Ἡρδ. Θ, 80. αὐτῶς καὶ ἐπὶ ὀνείρων, Ἡρδτ. 1, 120. παρβλ. ἐξέρχομαι, σμτ. 3 (ὁ Ἐνστ. φέρει ἐκ Παρεμ. σημτ.)

* **Ἐξήλασα**, ας, ε. Ἀόρ. α'. τοῦ ἐξελαύνω, ποιητ. ἐξήλασσα. Ὅμ.

Ἐξήλατος, ὁ, ἡ (ἐξελαύνω) Κτυπημένος, σφυροκοπημένος ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένων. Ὅμ. ἔχει Ἰλδ. Μ, 295. «ἀσπίδα ἐξήλατον» ἐξηγῶν τὴν λέξιν προσθήκη τοῦ «ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν», τὸ ἄλλως ἐξήλατον, Ἀπὸ ἓξ πλάκας μία ἐπάνω τῆς ἄλλης, ἀναγινωσκόμενον, εἶναι περιττόν.

* **Ἐξῆλθον**, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐξέρχομαι.

Ἐξηλιάζω, Μ. -άσω. (ἡλιάζω). Βάλλω τι εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ξηρανθῇ· ἡλιάζω τι.

Ἐξηλιόω, Μλ. -ώσω (ἡλιόω) Κάμνω τι λαμπρὸν ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, φωτίζω τι. Παθητ. Γίνομαι λαμπρός, φωτεινὸς ὡς ὁ ἥλιος. Πλούταρχ. Θ. σελ. 618. «ἀὴρ ἐξηλιοῦται».

Ἐξηλλαγμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ἐξαλλάσσω. Κατὰ διάφορον, ἀλλοιότικον, παράξενον τρόπον.

* **Ἐξηλόω**, (ἧλος) Ξεκαρφόνω τι, παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐξήλυσις, εως, ἡ· (ἐξέρχομαι) Ἐξέλευσις, τὸ νὰ ἐξέρχηται, εὐγαίνῃ τις ἔξω, ἀπέρχηται, ἀναχωρῇ — 2) Ἔξοδος, εὔγαλμα, ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου εὐγαίνομεν ἔξω ἀπό ποθεν.

Ἑξῆμαρ, Ἐπίρ. (ἓξ ἦμαρ) Ἓξ ἡμερῶν καιρός, εἰς ἓξ ἡμέρας. Ὀδ. ποιητ. μόνον.

Ἐξημαρτημένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Παθ. Παρακ. τοῦ ἐξαμαρτάνω. Πλανεμένα, σφαλερά, σφαλμένα.

Ἐξημερόω, τὸ ἡμερόω κατ' ἐπτσ., Ἡμερόνω ἄγριόν τι, τὸ κάμνω καθόλου ἥμερον, καταημερόνω τι. «ἐξημ. χώρονα» Καλλιεργῶ, κάμνω καρποφόρον ἄγριόν τινα τόπον, Ἡρδτ. 1, 126. καὶ παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. 20. «ἐξημερώσω γαῖαν», Ἐλευθερόνω τὴν γῆν ἀπὸ τὰ θηρία. Τρπκ. Κάμνω τινὰ φιλάνθρωπον, πρᾶον, χρηστοήθη.

Ἐξημέρωσις, εως, ἡ. Τό, ἡμέρωσις κατ' ἐπτσ., Ἡμέρωμα. Πλούταρχ.

* **Ἐξήμησα**, Ἀόρ. τοῦ ἐξεμέω, Ἡσδ.

(**Ἔξημι**,) ἀντὶ ἔξειμι, οὐχ εὕρηται. Τινὲς δὲ ὑπάγουσιν εἰς αὐτὸ τὸ Ἀπρμφ. ἐξέμεν, ἀντὶ ἐξεῖναι, Ἰλδ. Λ, 141.

Ἐξημοιβός, βή, βόν. (ἐξαμοίβω) Πᾶν ὅ,τι ἀλλάχθηκε μὲ ἄλλο τι, μεταλλάχθηκε· ὅ,τι εἶναι δὲ ἄλλαγμα «εἵματα ἐξημβ.» Φορέματα δ' ἄλλαγμα, Ὀδσ. Θ, 249.

Ἐξῆν. Παρατατ. τοῦ, ἔξεστι.

* **Ἐξήνεγκα**, καὶ ἐξήνεγκον, α'. καὶ β'. Ἀόρ. τοῦ ἐκφέρω.

Ἐξήνιος, ὁ, ἡ. (ἡνία) Ξεχαλίνωτος, χωρὶς χαλινόν. Πλούταρχ.

* **Ἐξήπαφον**, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐξαπαφίσκω, Ὀδσ.

Ἐξηπειρόω, Τὸ ἠπειρόω κατ' ἐπτσ.

Ἐξηπεροπεύω, Μ. -εύσω. (ἠπεροπεύω) ξεγελῶ, ἀπατῶ μὲ δόλους, Ἀρστφ.

Ἐξηπιαλέω, (ἠπιαλέω) Ἔχω σφοδρὸν πυρετόν, θερμασιάζω. Ἱπποκρ.

* **Ἐξηπιαλόω**, (ἠπίαλος) Μεταβάλλω εἰς πυρετόν.

* **Ἐξήραμμαι**, Παθ. Πρκμ. τοῦ ξηραίνω.

* **Ἐξηράνθη**, γ'. προσ. παθ. ἀόρ. α'. τοῦ ξηραίνω, Ἰλδ.

* **Ἐξήρατο**, γ'. προσ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ἐξαίρω, Ὀδσ.

Ἐξήρης, ὁ, ἡ. (ἔρω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἑξαχῶς ἐφηρμοσμένον, ἢ συνδεμένον. ἐξαιρ. μὲ ἓξ ἀράδας ἀπὸ καθίσματα διὰ τοὺς κωπηλάτας. ἀφ' οὗ «ἐξηρικὸν πλοῖον» καὶ ἐξηρίς, ίδος, ἡ, Καράβι μὲ ἓξ ἀράδας καθίσματα διὰ τοὺς κωπηλάτας, Πολβ.

* **Ἐξηρώησα**. ἀόρ α'. τοῦ ἐξερωέω, Ἰλδ.

Ἑξῆς, Ἐπίρ. (ἔχω, ἕξω) Κατὰ τάξιν, κατὰ συνέχειαν, εἰς τὴν ἀράδα, ἕνα πρὸς ἕνα· ἀραδιαστά, ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου. Ὀδσ. (τὰ πλεῖστα ὅμως καὶ ἐν Ἰλδ. ὡσαύτως χρῆται ὁ Ποιητὴς τῷ ποιητ. τύπῳ ἑξείης.) — 2) Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ., καὶ ἐπὶ χρόνου. Μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, «τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς» Τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, εἰς τὴν ἀράδα· ἑπομένως, ἀκολούθως, «τῶν ἑξῆς» Δμσθ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. συντάτ. καθ' ὅλας τὰς σημσ. μετὰ γεν. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ μετὰ δοτ. «ἑξῆς τῷ νοερῷ ζώῳ» ἀντὶ προσηκόντως ἀξίως· ἀκολούθως, Μ. Ἀντών. 4, 5. — 3) ὁ, ἡ, τὸ ἑξῆς, Ὁ εὐθὺς μετὰ τόν, ἢ ἔπειτα ἀπὸ τόν — ὁ ἀκόλουθος κατὰ τὴν τάξιν, ὁ πλησιέστατος καὶ συνεχὴς τοῦ ἄλλου. «ὁ ἑξῆς Θέων τοῦ Ἀργέστου» «τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ» Παρὰ τοῖς Γραμματ. τὸ ἑξῆς σημαίνει τὴν κατὰ γράμμα συνέχειαν τῶν λέξ, τὸ δέ, τὰ ἑξῆς. Τὰ λοιπά, τὰ ἀκόλουθα.

Ἐξητασμένως, Ἐπίρ. Παρακ. Παθητ. Μετοχ. τοῦ, ἐξετάζω, = ἐξηκριβωμένως.

Ἐξητριάζω, Μ. άσω. (ἤτριον) Στραγγίζω, περνῶ τι ὑγρὸν διά τινος λεπτοῦ πανίου ἢ σινδόνος, σίτας· ὅθεν, ἐξητριασμένον, παρ' Ἱπποκρ. Τὸ διὰ ἠτρίου στραγγισμένον.

Ἐξηττάομαι, ὡς παθ. τὸ ἡττάομαι κατ' ἐπτσ.

Ἐξηχέω, Μλ. -ήσω. (ἠχέω) Ἠχολογῶ, εὐγάλλω, ἐκδίδω, κάμνω ἦχον εἰς τὰ ἔξω, τὸ κοιντ. ἀντηχουτῶ. ἐπὶ ἐνεργ. μεταβατ. «τὸ κύκνειον ἐξηχῶ» Κάμνω νὰ ἠχολογῇ τὸ κελάδημα τοῦ κύκνου, ἤτοι τρπκ., εἰς τὸ τέλος πλησιάζομαι καὶ ἀρχίζω νὰ παρακαλῶ, Πολβ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. = τῷ ἠχέω κατ' ἐπτσ. Μέσ. «ἐξηχεῖται» Ἀκούεται ἔξω. πρβλ. ἐξάδω.

* **Ἔξηχος**, ὁ, ἡ (ἦχος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κακόφωνον, ἄτοπον, παράξενον, ἀηδές, ἄνοστον.

Ἐξιάομαι, Μ. άσομαι. (ἰάομαι) Ἰατρεύω τέλεια, σωστά. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἐξιάσασθαι κατὰ παθ. σμτ. παρὰ Πλάτ. Φαίδ. σλ. 77, Ε. ψευδ. ἀναγινωσκ. ἀντὶ ἐξεπᾴσητε. (τὸ Ἰάστε, συνηθ. μκρ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐνίοτε βρχ., τὸ α, ἐν τῷ Μλ. μκρ.)

* **Ἐξιδεῖν**, Ἀπρμφ. τοῦ ἐξεῖδον, ὅπερ ἰδέ.

Ἐξιδιάζομαι, Μ. άσομαι. (ἰδιάζω) Κάμνω ξένον τι ἰδικόν μου, τὸ ἰδιοποιοῦμαι, παίρνω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· κάμνω τινὰ φίλον μου, τὸν τραβῶ πρὸς τὸ μέρος μου. ἀφ' οὗ

Ἐξιδιασμός, ὁ. Τὸ νὰ οἰκειοποιῆται, κάμνῃ τις ξένον τίποτε ἰδικόν του· ἰδιοποίησις, σφετερισμός. Στράβ.

Ἐξίδιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ἕξις. Ἐτυμολ. Μ.

Ἐξιδιόομαι, = ἐξιδιάζομαι. Ξενοφ. Παιδ. Ζ'. «ἀπεί γε μέντοι ἐξιδιώσω με, καὶ παρὰ σοὶ ἀκέλευστας μένειν» Μὲ ἔκαμες διόλου ἰδικόν σου.

Ἐξιδιοποιέομαι, = ἐξιδιάζομαι. Διόδ. Σικελ. ἀφ' οὗ

Ἐξιδιοποίησις, εως, ἡ. = ἐξιδιασμός.

Ἐξιδίω, Μ. ίσω. (ἰδίω) Ἱδρόνω πολύ, παραϊδρόνω, καταϊδρόνω· ὁ δὲ Ἀριστοφ. παίζων τὴν λέξιν, «Ὕδωρ ἐξιδροῖη» λέγει, ἀντὶ τοῦ, χέζει ὑγρόν, τὸ κοιντ. τσιρλίζεται. (- - -)

* **Ἐξιδρόω**, (ἱδρόω) = ἐξιδίω.

Ἐξιδρύω, Μ. ύσω. (ἱδρύω, ἀνμλ.). Καθίζω ἢ βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἀναπαυθῇ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 11. «στῆσόν με κἀξίδρυσον» Βάλε με νὰ καθήσω καὶ ἄφες με νὰ ξεκουρασθῶ, καὶ νὰ ἀναπαυθῶ ἀπὸ τὸν δρόμον. Μέσ. Κάθομαι καλά, στερεά, κάθομαι κάτω, κατοικῶ, Εὐριπ. Σχολ. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 139. «τηλοῦ γὰρ οἰκῶν βίοτον ἐξιδρυσάμην». (ύω, υ -, ύσω, - -)

Ἐξίδρωσις, εως, ἡ (ἱδρόω). Τὸ νὰ καταϊδρόνῃ. ἱδρόνησις πολύ. Πλούταρχ.

Ἐξίημι, Μλ-ἐξήσω (ἵημι.) Πέμπω, στέλλω ἔξω, ἀφίνω τι νὰ εὐγῇ ἔξω, ἀποπέμπω ἢ ἀπολύω, Ἰλδ. Λ, 141· ὅπου εὕρηται καὶ ὁ ἀλλαχοῦ μὴ ἀπαντώμενος Ἐπκ. Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἐξέμεν, ἀντὶ ἐξεῖναι (ὡς παρὰ τὸ ἀφέω) ὡσαύτως καί, ἐπιπροέμεν (ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται ἡ λέξ. παρ' Ὅμ.) Εὐγάζω, ῥίπτω ἔξω τι. — 2) ἀμτβ. Εὐγαίνω, πηγαίνω, τρέχω· Ἐπὶ ποταμῶν, ξετρέχει, ξεχύνεταί που, Ἡρδτ. — 3) Μέσ. Εὐγάζω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἤτοι ἀπὸ τὸ σῶμά μου. Περὶ τοῦ, «ἐξ ἔρον ἕντο» ἰδὲ ἵημι. — β'.) Διώκω, ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου τινά «ἐπεὶ τέ τοι οὐ τίκτει, ἔξεο, ἄλλην δὲ γῆμον» Ἡρδτ. 5, 39. (-υ-υ, Ἐπ. ——υ, Ἀττ.)

Ἐξίθμη, ἡ. Ἔξοδος, ἐξέλευσις, ὡς καί, εἰσίθμη, Εἴσοδος, Ἡσύχ.

Ἐξιθύνω, Μ. υνῶ (ἰθύνω) Ἰσιάζω τι καλά, τὸ κάμνω νὰ εἶναι καθόλα ἴσιον «ἐξιθ. στάθμη δόρυ νήϊον» Ἰλδ. Ο, 410. — 2) Διοικῶ, κυβερνῶ, ὁδηγῶ (——)

Ἐξικετεύω, Μ. εύσω. Τὸ, ἱκετεύω κατ' ἐπτσ. Σοφοκλ.

Ἐξικμάζω, Μ. άσω (ἰκμάζω). Εὐγάζω ἰκμάδα ἢ ὑγρασίαν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἱδρόνω πολύ, ἐξατμίζομαι· ὅθεν, ξηραίνομαι, στεγνόνω.

* **Ἐξικμαίνω** (ἰκμαίνω), = ἐξικμάζω.

* **Ἐξίκμασις**, εως, ἡ (ἐξικμάζω) Τὸ νὰ ξηραίνηται, στεγνόνῃ τι.

Ἐξικνέομαι, Μλ. ἐξίξομαι, ἀόρ. ἐξικόμην, μέτ. ἀποθ. (ἱκνέομαι. ἀνμλ.) Φθάνω, ἔρχομαι

εἴςτινα τόπον, Ὁμ. ὅστις ἀεὶ αἰτ. συντάσσει τὴν λέξ. καὶ μόνον τῷ Ἀορ. χρῆται, ἐξαιρ. Ἔρχομαι, φθάνω που τέλος πάντως, εἰς τὸ τέλος Ἰλιάδ. Ι, 479. «Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα.» Ἐν γένει, παραγίνομαι ἔρχομαί που, τελειόνω τὸν σκοπόν μου, ἐπιτυγχάνω, φθάνω, καταντῶ ἕως εἴς τι μέρος· «ἐξικνέομαί τινος» Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 607. Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον «καὶ βραχὺ ἐξικνεῖται» Δὲν φθάνει, μακρυά, π. χ. ἡ βολή, τὸ ῥίψιμον πράγματός τινος· «πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι τὸ ἡμ.» Πρὸ τοῦ νὰ φθάσουν νὰ πηγαίνουν ὅσον φθάνει τὸ τουφέκι — 2) Ἀμτβ. εἴς τι ἢ πρός τι. Θουκυδ. Α΄. 70. καὶ Λουκιαν. «ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, πρὸς τὸ δέον.»

Ἐ ξ ί κ ω, Μλ. -ξω (ἵκω) Ἐπι. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐξήκω — 2) Εὐγαίνει ἀληθινόν, τυχαίνει, συμβαίνει, ὡς τὸ ἐξέρχομαι, σημτ. 3. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. «—τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ» (-υ-, Ἐπι. -υ-, Ἀττ.)

* Ἐ ξ ι λ α ρ ό ω (ἱλαρόω) Ἱλαρόνω, καταπραΰνω τινά.

Ἐ ξ ί λ α σ ι ς, εως, ἡ. Ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις· ξαναφίλιωμα, ἱλάρωμα (-υ υ υ) παρὰ τὸ

Ἐ ξ ι λ ά σ κ ο μ α ι, Μ. άσομαι. Ἐπι. άσσομαι (ἱλάσκομαι, ἀμλ.) Κάμνω τινὰ νὰ μοὶ εὐνοῇ, τὸν ἱλαρύνω, καταπραΰνω, ξανακερδῶ τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην του· μετὰ αἰτ. (-υ-υ-, Μλ.-άσομαι, υυ-) ἀφ' οὗ

Ἐ ξ ί λ α σ μ α, ατος, τό. Τρόπος, μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιλεόνει τίς τινα· θυσία διὰ ἐξιλέωμα· πᾶν ὅ,τι δίδεται δι' ἐξαγοράν, ἢ πληρωμὴν ζημίας, ἢ σφάλματος. (-υ-υ)

Ἐ ξ ι λ α σ μ ό ς, ὁ, = ἐξίλασις. (-υ-υ)

Ἐ ξ ι λ α σ τ έ ο ν, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐξιλάσκομαι, Πρέπει νὰ ἐξιλεωθῇ. Συνέσ.

Ἐ ξ ι λ α σ τ ή ρ ι ο ς, ὁ, ἡ. Ἀνήκων, ἁρμόζων, ἐπιτήδειος εἰς ἐξίλασιν.

Ἐ ξ ι λ ε ό ω, (ἱλεόω) = ἐξιλάσκομαι· τινὰ ὑπέρ τινος. Ἐξιλεόνω τινὰ πρὸς τὸν ἑαυτόν μου Μέσ. Ἐξιλεόνομαι, καταπραΰνω αὐτὸς ἐμαυτόν, ἀφ' οὗ

Ἐ ξ ι λ έ ω μ α, ατος, ατος, τό, = ἐξίλασμα, καί,

* Ἐ ξ ι λ έ ω σ ι ς, εως, ἡ = ἐξίλασις. Σχλιτ. Αἰσχ. Περ. 225.

* Ἐ ξ ι λ ε ω τ ι κ ό ς, ή, όν = ἐξιλαστήριος.

Ἐ ξ ί λ λ ω, (ἴλλω). Ξεταιλίγω, ξεκυλῶ, ξετσουλουριάζω, σπρώχνω, διώχνω, ἐμπάχνω ἔξω· ὁ τύπος ἐξείλλω ἀμφβ.

Ἐ ξ ι μ ά ω, Μ. ήσω (ἱμάω). Σύρω, τραβῶ ἔξω μὲ τὸ λωρί, ξετυλίγω, ξεστρέφω τι. (-υυ-)

* Ἐ ξ ί μ ε ν α ι, ποιητ. Ἀπρμφ. ἐνστ. τοῦ ἔξειμι ἀντὶ ἐξιέναι, Ὀδύσ. (-υυ-) ὁ Κωμ. Μαχ. ἔγραφε καί, ἐξῖναι. (-υ-)

Ἐ ξ ι ν ι ά ζ ω, Μ. άσω (ἶνες). Εὐγάζω τὰς ἶνας. «ἐγκεφάλους ἐξινιασθέντας», Ἀθην. σελ. 406.

Ἐ ξ ι ν ό ω, (ἰνόω, ἰνέω). Ἀδειάζω τι, ξεκαθαρίζω, Πολυδ. Δ. 178. καί, 179. παραβλ. ὑπέρινος. (--υ-;)

Ἐ ξ ι ο υ θ ί ζ ω, (ἴουθος) τ ρ ί χ α, Εὐγάζω τρίχας, μαλλιά.

Ἐ ξ ι ό ω, (ἰόω, ἰός). Ξεσκουριάζω, καστρεύω τὴν σκωρίαν, σκουριάν, ἀπό τι.

Ἐ ξ ι π ό ω, (ἰπόω). Ἐκθλίβω, ζουλίγω, σφίγγω, στραγγίζω· καθαρίζω, καστρεύω τι σφίγγοντάς το. Διοσκ. Ε΄. «ἐξιπωτέον τὸ ὕδωρ. — τὴν Θεύλλαναν.» — 2) Καταθλίβω, καταζουλίγω. Λυσιστρ.

Ἐ ξ ι π π ά ζ ο μ α ι, Μ. άσομαι, (ἱππάζομαι). Εὐγαίνω, ἀναχωρῶ, ὑπάγω ἔφιππος, καβαλλάρης. Πλούταρχ. «ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶνα.»

Ἐ ξ ι π π ο ς, ὁ, ἡ (ἵππος). Μὲ ἓξ ἵππους ἢ ἄλογα.

Ἐ ξ ί π τ α μ α ι, Μ. ἐκπτήσομαι = ἐκπέτομαι. Πετῶ ἔξω, φεύγω πετῶντας.

Ἐ ξ ι π ω τ ι κ ό ς, ή, όν (ἐξιπόω). Ἐπιτήδειος, δυνατὸς εἰς τὸ νὰ στραγγίζῃ, ξεκαθαρίζῃ. Γαλην. «φάρμακα ἐξιπωτικά.»

Ἐ ξ ι ς, εως, ἡ (ἔχω, ἕξω). Τὸ νὰ κρατῆταί τις, ἐγκρατεύηται ἀπό τι· π. χ. ἀπὸ φαγὶ καὶ ποτόν. — 2) Ἰδιότης, κατάστασις· θέσις· ἀναλογία· φυσικὴ ἀνθρώπου κατάστασις, ὡς τὸ διάθεσις — α΄) ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως, Κρᾶσις τὸ ἰταλ. κωνστιτουτσιόνη· τελεία ἢ πάσχουσα ὑγιεία. — β΄) Καὶ ψυχικ. καταστάσεως, Κλίσις, ἀφυία, δύναμις, οἱαδήποτε παθητικὴ κατάστασις, ἢ οἱονδήποτε ψυχικὸν πάθος, ἀπὸ Ἀριστοτέλους, Ἠθικ. Α΄. 5. «ἕξεις δὲ (λέγω) καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς.» Wytt. ep. cr. σελ. 139. τῷ, Πρᾶξις· ἰκότης· ἀγάπη ἢ κλίσις πρός τι. — 3) Ἡ διὰ συνηθείας ἀποκτωμένη ἀξιότης, ἐπιτηδειότης, καλὸν ἀποτέλεσμα. Πλούταρχ. «ἕξις ἐστίν, ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη». Schaef. Διον. συνθ. σελ. 7. παραβλ. ἑκτικός.

Ἐ ξ ι σ ά ζ ω, Μ. άσω (ἰσάζω). Ἰσιάζω, κάμνω τι ἴσον ἢ ὁμαλόν. (-υ--, Ἀττ.) ἀφ' οὗ

Ἐ ξ ι σ α σ μ ό ς, ὁ. Τὸ νὰ ἰσιάζῃ τίς τι νὰ τὸ κάμνῃ ἴσιον, ὁμαλόν· ἴσιασμα. (-υ-υ Ἀττ.) Συμπλ. Ἐπίκτ. σελ. 29.

Ἐ ξ ί σ η ς, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ ἴσης, ὑπακ. μοίρας. Εἰς ὅμοια μέρη, ἀνάλογα, ὅμοια. Ἔτι δὲ καὶ «ἐξ ἴσου» ὑπακ. μέτρου. (τὸ Ἰῶτα Βραχ. παρὰ τοῖς Ἀττ.)

Ἐ ξ ι σ ο ν ο μ έ ω, = ἰσονομέω. Φαβ. Λεξ.

Ἐ ξ ι σ ο ς, ίση, ισον, = ἴσος· πάνυ ἀμφβ.

Ἐ ξ ι σ ό ω, (ἰσόω) = ἐξισάζω. — 2) ἀμτ. Εἶμαι ἴσιος, ὅμοιος, ὁμοιάζω· τ ι ν ί· δύναται μέντοι τὸ παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1194. «. . μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ» καὶ μεταβτ. ἐκληφθῆναι, Δὲν κάμνει τίποτε τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ κάμωμα μητρός. (-υυ- Ἀττ.)

Ἐ ξ ί σ τ η μ ι, Μλ. -εκστήσω (ἵστημι). Θέτω, βάλλω, στήνω τι ἔξω, πέρα, ἀλλάζω τὴν συνηθισμένην θέσιν του, τὸ μετακινῶ, τὸ βάλλω νὰ σταθῇ ἀλλέως· μεταβάλλω, μετασχηματίζω, μεταμορφόνω τι· π ρ ό ς τ ι ἢ ε ἴ ς τ ι. Τροπ. «ἐξίστημι τοῦ φρονεῖν» Κάμνω νὰ χάσῃ τὸν νοῦν τὰς φρένας του· ὅθεν «ἐξίστημί τινα» (ἄνευ προσθήκης τινός) Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ μέτρα του, νὰ ἐκπληχθῇ, νὰ θαυμάσῃ κλ. τ. τ. «Οὕτως καὶ ἐξίστησι ἀνθρώπους ἑαυτῶν». Δημοσθ. «ταῦτα ποιεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους ἑαυτῶν.» Ἐν γένει, Μετακινῶ, κινῶ τι ἀπὸ τὸν τόπον του — 2) μέσ. ὡς καὶ κατὰ ἀόρ. β΄. Πρκμ. καὶ Υπρσ. ἐνεργ. — α΄) Εὐγαίνω, ἀναχωρῶ, πηγαίνω ἔξω, ἐξαιρ. παραστρατίζω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν δρόμον, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ὁ δ ο ῦ. «ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ.» «ἐξίσταμαι ὁδοῦ». Ξενοφ. Συμπόσ. Δ΄. 31. Δμτθ. ὅθεν, Κάμνω τόπον εἴς τινα, τραβιοῦμαι, ὀπίσω, ἐνδίδω· μετὰ δοτ. μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πράγματ. Ἀποφεύγω, φοβοῦμαι, φεύγω. «οὐδένα κίνδυνον ἐξέστησαν». Δημοσθ. 460. Δὲν ἐφοβήθησαν κανένα κίνδυνον. «ἐξέστημαι τὰ τοιαῦτα.» Ἀπέφυγα, ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τὰ τοιαῦτα Lob. Herm. ἐν Σοφ. Αἰ. 82. — β΄.) Κατ' ἰδιαιτέραν σημτ. «ἐξίστ. τῶν ὄντων, τῶν ἐμαυτοῦ» ἀντὶ Χρεωκοπῶ, τὸ ἰταλ. μπαγκροτάρω, τουρβ. μουχλουζεύω. Δμτθ. «ἐξίστ. τῆς γυναικός» Χωρίζω τὴν γυναῖκά μου. «ἐξίστ. τῶν πεπραγμένων» Ἀρνοῦμαι ὅτι ἔκαμά τι. Δμτθ. «οἶνος ἐξεστηκώς» Χαλασμένον, ξεθυμασμένον, κομμένον κρασί· ὅθεν, Χαλνῶ, μαραίνομαι, μαραγγιάζω, φθείρομαι. — γ΄) Εὐγαίνω ἀπὸ τὰ μέτρα μου, χάνω τὸν νοῦν μου. «ἐξίστ. φρενῶν ἢ φρονεῖν.» Εὐριπ. Ὀρ. 1121. «αὐταύτως καὶ ἐξίστ. τοῦ φρονεῖν» Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσθήκης τινός, Γίνομαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου. «ἐξίσταμαι τοῦ λογισμοῦ, τοῦ λογίζεσθαι» Ἐμποδίζομαι ἀπό τι τοῦ νὰ συλλογισθῶ. «ἐξίσταμαι τὸν μαθηματικόν» Λησμονῶ ὅσα ἔμαθα. «ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν σχημάτων ἐξίστανται». Ξενοφ. Κύρου. Γ. γ. 54.

Ἐ ξ ι σ τ ο ρ έ ω, Μλ. -ήσω (ἱστορέω) τ ι ν ά τ ι. Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω. Ἡρόδ. 7, 195.

Ἐ ξ ί σ χ ι ο ς, ὁ, ἡ (ἰσχίον). Ὅστις ἔχει τοὺς γόφους ἔξω κατεαγμένους· ἴδε ἐξόφθαλμος.

Ἐ ξ ι σ χ ν α ί ν ω, Τό, ἰσχναίνω κατ' ἐπιτ. Θεμίστ. Α΄. σελ. 10.

Ἐ ξ ι σ χ ύ ω, Μ. ύσω (ἰσχύω). Εἶμαι εἰς ὅλας τὰς δυνάμεις μου, γεμάτος δυνάμεως, δείχνω ὅτι εἶμαι δυνατός, μένω ἕως τέλους δυνατὸς καὶ ἐνεργητικός. — 2) Νικῶ τὰς δυσκολίας, κατορθόνω τι «πρὸ δαμεῖσαν παίδων ἐξισχύουσι» Ἡ μοῖρα, ἡ ὁποία δείχνει τὴν δύναμιν της καὶ εἰς τὰ παιδία ἀκόμη, καὶ τὰ ἁρπάζει. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. 6. 13. «ἡ ἐπιμέλεια πολλάκις καὶ τῆς φύσεως ἐξίσχυσεν ἐπιλειπούσης». Στράβ. ΙΖ΄. σελ. 1136. (τὸ υ, ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις μακ.)

Ἐ ξ ί σ χ ω, (ἴσχω) = ἐξέχω· ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. Ὀδύσ. Μ, 94. «ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου» Σηκόνει, εὐγάζει τὰς κεφαλάς της ἔξω ἀπὸ τὸν λάκκον.

Ἐ ξ ί σ ω σ ι ς, εως, ἡ (ἐξισόω) = ἐξισασμός (-υ-υ, Ἀττ.)

Ἐ ξ ι σ ω τ ή ς, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐξισάζει· ἐξαιρ. μέτρον, ζύγι, τὸ κάμνει νὰ εἶναι δίκαιον· ὅστις μοιράζει ὅμοια, ἀνάλογα, τόπους, χώρας, ἢ ὀστίμματα. Λουκ. (-υ-- Ἀττ.)

Ἐ ξ ί τ η λ ο ς, ὁ, ἡ (ἐξιέναι). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι διαρκές, δὲν βαστᾷ πολὺν καιρόν, ἀλλ' εὐθὺς ἀναλύεται, διασκορπίζεται, φθείρεται, ἐξαλείφεται, ξεχρωματίζεται, ξεβάφει, χάνει τὸ χρῶμά του· ὅθεν «πορφυρίδες ἐξίτηλοι». Ξενοφ. Οἰκ. Γ. 30. Κόκκινα φορέματα βαμμένα μὲ ψευτικὴν βαφήν. — 2) ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι ἐκλείπει, ἀφανίζεται ὀλίγωρα, εἶναι πρόσκαιρον, προσωρινόν, ὀλιγοχρόνιον· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι σβύνει, ἐλλειφθέν, ἀπέρατον, ἀλησμόνητον· ὅθεν «ἐξίτηλον γενέσθαι» Τὸ νὰ ἀπερνᾷ, χάνεται, ἀφανίζεται τι, νὰ μὴ φαίνηται πλέον. (ῑ)

Ἐ ξ ι τ ή ρ ι ο ς, ὁ, ἡ (ἐξιέναι). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μισευμόν, ἀναχώρησιν, ὅ,τι συνειθίζεται εἰς ἀποχαιρετισμόν, «ἐξιτήριος λόγος» Ὅ,τι λέγει τις ὅταν ἀποχαιρετᾷ τινα εἰς τὴν ἀναχώρησιν, εἰς τὸν μισευμόν του.

* Ἐ ξ ί τ η ς, ου, ὁ (ἕξ) Ἐξάρι· κύβος, κοιν. ζάρι, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι σημειωμένος ὁ ἀριθμὸς 6. ἢ 6. στιγμαί, κοιν. πέγγες, ἰταλ. σούγετα· ἄλλως δέ, ἑξάς. (ῑ)

Ἐ ξ ι τ η τ έ ο ν, Θετ. ἐπίρρ. ἢ ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐξιέναι. Πρέπει, ἢ τολμᾷ, ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγαίνῃ, νὰ εὐγῇ ἔξω, πρέπει νὰ ἐξέλθῃ Ξενοφ.

Ἐ ξ ι τ ό ς, ή, όν. Ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐξιέναι. Πανδήποτέ τι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγῇ ἔξω. Ἡσιόδ. Θεογ. 732. «τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστιν» Ὅπου, ἢ ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐγῇ.

Ἐ ξ ί χ ν ε υ σ ι ς, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἐρευνᾷ ἐξετάζῃ τις. Γεωπον. Β΄. ς. 22. καί

Ἐ ξ ι χ ν ε υ τ ή ς, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐξιχνεύει, ἐρευνᾷ· παρὰ τὸ

Ἐ ξ ι χ ν ε ύ ω, (ἰχνεύω). Ἐξετάζω, ἐρευνῶ μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν διά τίποτε· μετὰ αἰτιατ. τι, καὶ μετὰ δοτ.

* Ἐ ξ ι χ ν ι ά ζ ω = ἐξιχνεύω· ἀφ' οὗ

Ἐ ξ ι χ ν ι α σ μ ό ς, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ ἐξετάζῃ, ἐρευνᾷ τις μὲ προσοχήν, ἐπιμέλειαν διά τίποτε.

Ἐ ξ ι χ ν ο σ κ ο π έ ω, (ἰχνοσκοπέω) = ἐξιχνεύω·

μετὰ αἰτ. κατά τε ἐνεργ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. χρήσιμον. Σοφλ. Αἰ. 976.

Ἐξιχωρίζω, (ἰχώρ). Καθαρίζω πληγήν τινα ξουλίζοντάς την καὶ κάμνοντας νὰ εὐγαίνῃ τὸ ἔμπυον, ἢ τὸ νερουλὸν αἷμα. Σουΐδας.

Ἐξκαίδεκα, = ἑκκαίδεκα, Δωρ.

* Ἐξκαιδέκατος, η, ον = ἑκκαιδέκατος.

* Ἐξκλινος, ὁ, ἡ = ἑξάκλινος.

Ἐξμέδιμνος, ὁ, ἡ (μέδιμνος). Πᾶν ὅ,τι χωρεῖ 6. μεδίμνους, ἢ συνίσταται εἰς 6. μέδιμν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 632.

* Ἐξογκέω (ὄγκος) Ἐξέχω, εἶμαι ὑψηλότερος, στέκομαι ὑψηλότερα ἀπό τι· μετὰ γεν.

Ἐξογκόω, ῶ (ὀγκόω). Ὑψόνω, κάμω τι ὑψηλότερον· σωρεύω· φουσκόνω τι. Εὐριπ. Ὀρ. 404. «μητρὶ ἐξώγκουν τάφον», Κατεσκεύαζα εἰς τιμὴν τῆς μητρός μου ὑψηλὸν μνημεῖον. Παθ. Ὑψόνομαι, φουσκόνω, καμαρόνω, καυχῶμαι, παίζω τὸν μεγάλον «τὰ ἐξωγκωμένα» Ἡ τύχη· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τὰ πανία τὰ καραβίου ὅταν εἶναι φουσκωμένα ἀπὸ οὔριον ἄνεμον· ἀφ' οὗ

Ἐξόγκωμα, ατος, τό. Σήκωμα, ὕψωμα, φούσκωμα· πρῆσμα εἴς τι μέρος τοῦ σώματος· τόπος ὑψηλός, λόφος, ὑψηλωμένον μνημεῖον, μνημόρι κτισμένον μὲ πέτρας ὑψηλά.

Ἐξόγκωσις, εως, ἡ. Ὕψωσις, φούσκωσις· πρήξιμον.

Ἐξοδάω, Μλ. -ήσω (ὁδάω). Ξεπωλῶ, πωλῶ τι. Εὐριπ. Κύκλ. 265. «ἐξοδᾶν χρήματα», παραβλ. ἐξοδιάζω.

Ἐξοδεία, ἡ, = ἐξοδία· παρὰ τὸ

Ἐξοδεύω, (ὁδεύω). Πηγαίνω ἔξω, μισεύω, κινῶ διὰ δρόμον τινά, ἀναχωρῶ, κινῶ. Πολύβ. Ε. «οἱ ναύαρχοι ἐξοδεύσαντες εἰς Μ.,» ἀφ' οὗ

Ἐξοδία, ἡ. Ἔξοδος, μισευμός, κίνημα εἰς δρόμον· ἐκστρατεία. Ἡρόδοτ.

Ἐξοδιάζω, Μ. άσω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ξοδιάζω, ξοδεύω· παραβλ. ἔξοδος, σημ. 3. ἀφ' οὗ

Ἐξοδίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξοδιάζῃ τίς τι, κάμνῃ ἔξοδα.

Ἐξοδιασμός, ὁ, Ξόδιασμα· ἐπιστρέπτισμα μὲ δόσιμον, διὰ ἔξοδα τῆς πολιτείας κλ. τ. τ. — 2) = ἐξοδία, Κίνημα, μίσευμα στρατεύματος, ἐκστρατεία.

* Ἐξοδιαστικός, ἡ, όν (ἐξόδιον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐξόδιον. Ἐκκλ.

Ἐξοδικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔξοδον. «ἐξοδικὰ μέλη», Ὅσα ψάλλονται εἰς τὴν ἔξοδον ἢ τὸ τέλος τοῦ δράματος. Ἐπίρρ. ἐξοδικῶς· Περιστατικῶς· διεξοδικά. Δημ. Αρτ. 9, 64.

Ἐξόδιον, τό (ἔξοδος). Εὔγαλμα, τέλος. α') Τὸ τέλος θεάματος, θεάτρου. «ἐξόδιον τραγῳδίας» Πλούταρχ. Ἀλέξ. 75. β') Ὕμνος, τὸν ὁποῖον ἔψαλλον εἰς τὸ τέλος θεατρικοῦ χοροῦ. — γ'.) Μικρόν τι κομμάτι, τὸ ὁποῖον παίζεται εἰς τὸ θέατρον μετὰ τὸ τέλος τραγῳδίας. Πλούτ. Κράτ. 33. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἐξόδιος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ τέλος, ἐξαιρ. θεατρικοῦ χοροῦ.

Ἐξοδοιπορέω, Μλ-ήσω (ὁδοιπορέω). Ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ, μισεύω, εὐγαίνω εἰς δρόμον.

Ἔξοδος, ου, ἡ (ὁδός). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ τις ἔξω· ἀναχώρησις, μισευμός, κίνημα· ἔξαφνος ὁρμὴ πολιορκημένων ἐναντίον εἰς τοὺς πολιορκοῦντας 2) Τόπος, ὁδός, στράτα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται, εὐγαίνει τις. Θουκυδ. Α'. «ὄρυγμα μέγα περιείργον, καὶ οὐ τὴν ἔξοδον.» 3) Ἐκδρομή, ἐπιδρομή, αἰφνίδιον καταπλάκωμα στρατεύματος τινος, Θουκυδ. Γ. «ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στράτευμα.» — Ἐκστρατεία· μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, εἰς πόλεμον Valck. ἐν Ἱππ. 766. Πανηγυρικὴ πομπὴ ἐξαιρ. εὐγενῶν γυναικῶν ἀκολουθουμένων ὑπὸ πολλῶν. Θεοφρ. Χαρακ. 22. Παράταξις, μὲ τὴν ὁποίαν εὐγαίνει ἡ νύμφη ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν γονέων της Schaef. mel. σλ. 53. — 2) Τέλος παντοειδήποτε πράγματος. Θουκυδ. Γ. «ἐξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακοντούτεις σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι» ἐξαιρ. Τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. Γρηγόρ. Ναζ. «ἕως, οὗ δάκρυα παρίσχε τῆς ἐξόδου μηνύματα.» Μέρος τι τῆς τραγῳδίας, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς τελευταίας χορῳδίας, ἢ τοῦ τραγῳδίου, τὸ ὁποῖον ψάλλει ὁ χορός, ἕως εἰς τὸ τέλος ὅλου τοῦ δράματος, ὅθεν μόνον εἰς τραγῳδίας αἱ ὁποῖαι, ὡς αἱ τοῦ Σοφοκλ. δὲν τελειόνουν μὲ χορῳδίαν. Ἀριστ. ποιητ. 12, 6. «ἔξοδος δέ, μέρος, ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ.» — 3) «ἔξοδος χρημάτων», τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἔξοδα· ἀφ' οὗ τὸ ἐξοδιάζω. 4) ὡς ἐπιθετ. παρ' Ἀρεταίῳ, Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ κίνησιν τῆς κοιλίας, κινητικόν· ἀφ' οὗ

* Ἐξοδέω. Κινῶ, μισεύω, ἐκστρατεύω, ἢ, πολιορκημένος ὤν, εὐγαίνω ἔξαφνα καὶ πλακόνω τὸν ἐχθρόν· παραβλ. ἔξοδος

Ἐξοδυνάω, Τὸ ὀδυνάω κατ' ἐπιτ. Εὐριπ. Κύκλ. 656.

Ἐξόζω, Μλ. ἐξοζήσω (ὄζω, ἀνωμλ.). Ἀμτβ. Μυρίζω, εὐγάζω μυρωδιάν. «κακὸν ἐξόσδειν» Δωρ. ἀντὶ ἐξόζειν, Τὸ νὰ βρωμᾷ τι. Θεοκρ. Ἀλλὰ 2) μετὰ γεν. Μυρίζω δυνατώτερα, περισσότερον, ἔχω περισσοτέραν μυρωδίαν παρὰ ἄλλο τι.

Ἐξόθεν, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ «Ἐξ οὗ, ὑπακ. χρόνου,» Ἀπ' ἐκείνου τὸν καιρόν. Νίκανδρ. Θηρ. 317.

* Ἔξοι, Δωρ. ἀντὶ ἔξω, ὡς καὶ ἔνδοι ἀντὶ ἔνδον· τὸ δὲ περισπώμενον τονηθ. ἐξοῖ, οὐκ ὀρθόν. παραβλ. ἔνδοι.

Ἐξοίγω, Μ. ξω. (οἴγω, ἀνωμλ.) ἀνοίγω. Ἱπποκρ.

Ἐξοιδαίνω, Μλ-δήσω (οἰδαίνω) Φουσκόνω, πρήσκομαι· ἀεὶ ἀμτβ.

* Ἐξοιδέω, = ἐξοιδαίνω.

Ἐξοιδίσκω (οἰδίσκω). Προξενῶ φούσκωμα, ἢ πρήξιμον.

Ἐξοικειόω, Τὸ οἰκειόω κατ' ἐπιτ. Παθτ. «ἐξοικειοῦμαί τινι» Γίνομαι οἰκεῖος, στενὸς φίλος, ἢ γνώριμος μέ τινα· συνειθίζω, παίρνω καὶ ἐγὼ τὰ ἤθη, τοὺς τρόπους του. Πλουτχ. Τ. 6. σλ. 92. 8, σλ. 576. R.

Ἐξοικέω, Μλ-ήσω (οἰκέω). Εὐγαίνω ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ πηγαίνω εἰς τὰ ξένα, ξενιτεύομαι Δημοσθ. κατὰ Ἀφοβ. «τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγαράδ' ἐξῴκησε.» — 2) Κατοικῶ ἔξω, μακρυὰ ἀπὸ τινα τόπον· μετὰ γεν. π. χ. ἐξοικεῖ τῆς οἰκουμένης — 3) Κατοικίζω ὅλον τινὰ τόπον, τοῦτ' ἔστι τὸν γεμίζω μὲ κατοικητάς. Παρὰ Θουκυδ. Σ, 17. ἀφ' οὗ

Ἐξοικήσιμος, ὁ, ἡ. Ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, καλὸς διὰ κατοίκημα, διὰ νὰ κατοικῇ τις. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 27.

Ἐξοίκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλλάζῃ τις κατοικίαν, νὰ ἀποδημῇ, νὰ πηγαίνῃ, νὰ κατοικήσῃ εἰς ξένον τόπον. Πλάτ. Νόμ. Η'.

Ἐξοικία, ἡ, = τῷ προηγμ. ἀμφβ. Πολυαιν. Δ'. β'. 12.

Ἐξοικίζω, Μ. σω. Ἀττ-ιῶ (οἰκίζω) Εὐγάζω τινὰ ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, ἀπὸ τὴν χώραν, ἀλλάζω τὸ κατάλυμά του, τουρθὲ κονάκι του, τὸν εὐγάζω ἀπό τινα τόπον, ἢ χώραν καὶ τὸν στέλλω εἰς ἄλλον· «ἐξοικίζω εἰς χωρίον» Παθτ. Ἀποδημῶ, πηγαίνω νὰ κατοικήσω εἰς ξένον τόπον. — 2) Κρημόνω, ἀδειάζω τόπον τινὰ ἀπὸ τοὺς κατοικητάς του «ἐξοικίζω πόλιν ἀνδρῶν.» Ἔτι δὲ καὶ ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Διον. Ἀλ. 5, 77. ἀφ' οὗ

Ἐξοίκισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάλῃ, διώξῃ τίς τινα ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἢ πατρίδα του· τὸ νὰ στείλῃ τίς τινα νὰ κατοικήσῃ ἀλλοῦ που. Πλάτ. Νομ. Δ.

* Ἐξοικισμός, ὁ = ἐξοίκισις.

Ἐξοικιστής, ὁ, Ὅστις εὐγάζει, διώχνει τινὰ ἀπὸ τὴν κατοικίαν ἢ πατρίδα του, στέλλει τοὺς κατοικητὰς τόπου τινὸς νὰ κατοικήσουν εἰς ἄλλον τόπον· ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει κατοικημένους τόπους, τοὺς ἐρημόνει ἀπὸ τοὺς κατοίκους των.

Ἐξοικοδομέω, Μλ-ήσω. (οἰκοδομέω) Τελειόνω οἰκοδομήν τινα — 2) Ἀνοίγω κτισμένον τινὰ τόπον, ξεχτίζω· ἀντιθ. τῷ, ἐνοικοδομέω — 3) ἐν γένει, Οἰκοδομῶ, κτίζω, Ἀριστφ. Ὀρν. 1120. ἀφ' οὗ

Ἐξοικοδόμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τελειόνῃ τις νὰ οἰκοδομῇ, κτίζῃ τι· τὸ νὰ ξεχτίζῃ τι, τὸ νὰ κτίζῃ, οἰκοδομῇ τίποτε.

Ἔξοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅστις εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸν οἶκον, κατοικίαν, πατρίδα του.

Ἐξοιμώζω, Μλ-ώξομαι (οἰμώζω) Παραπονοῦμαι θρηνητικά, τὸ κοινῶς· μουτσουλιάζω· ὀδύρομαι, κλαίω μεγαλοφώνως. Σοφοκλ.

Ἐξοινέω, Μλ-ήσω (οἶνος) Μεθῶ, εἶμαι μεθυσμένος. — 2) Ξεμεθῶ Παύλ. Αἰγ. Α'. 23. «κοιμώμενοι ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ὡς ἂν ἐξοινίσωσιν.» ἀφ' οὗ

Ἐξοίνησις, εως, ἡ· καὶ ἐξοινία, = Μέθη, μέθυσμα, μεθύσι. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 743.

Ἔξοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Μεθυσμένος· ἀφ' οὗ

Ἐξοινόω, Μεθύσκω τινά, τὸν κάμνω νὰ μεθύσῃ. Εὐριπ. Βάκχ. 812.

Ἔξοισις, εως, ἡ (ἐκφέρω, ἐξοίσω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ, εὐγάλῃ τίς τι ἔξω.

* Ἐξοιστέος, έα, έον. Ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐκφέρω, ἐκ τοῦ ἐξοίσω μέλ. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ εὐγάζηται, νὰ εὐγαλθῇ ἔξω.

Ἐξοιστράω, Ἰων. ἐξοιστρέω, Μλ-ήσω (οἰστρέω) Βάλλω, ἢ φέρω τινὰ εἰς θυμὸν καὶ μανίαν. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Ἐξοιστρηλατέω, Τὸ οἰστρηλατέω κατ' ἐπιτ. Πλούταρχ. Γ. σελ. 773.

* Ἐξοιστρόω, Τὸ οἰστρόω κατ' ἐπιτ.

* Ἐξοίσω, Μλ. τοῦ ἐκφέρω.

Ἐξοιχνέω, Μλ-ήσω (οἰχνέω) = τῷ ἑπομ. Ἰλ. Ι, 384.

* Ἐξοίχομαι, Μλ-χήσομαι, Μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.) Εὐγαίνω, πηγαίνω ἔξω, ἀναχωρῶ, ἀποδημῶ ἢ ξενιτεύομαι, φεύγω, Ὁμ.

Ἐξοιωνίζομαι Μέσ. ἀποθ. (οἰωνίζομαι) Ἀποφεύγω τι ὡς κακῆς προφητείας σημαντικόν, φοβοῦμαι ἀπὸ τὸ τοιοῦτον, τὸ ἀποστρέφομαι· ἐνθυμοῦμαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τοιοῦτόν τι καὶ ταράττομαι· «ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα καὶ τὴν τύχην.» Πλούταρχ. Δημοσθ. 12.

Ἐξοκέλλω, Μλ-λῶ (ὀκέλλω) Σπρώχνω, διώκω, ῥίπτω ἔξω· ἐξαιρ. παραστρατίζω καράβι, τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον του καὶ τὸ κάμνω νὰ πέσῃ εἰς σκοπέλους, βράχους, ῥηχὰ νερά εἰς σύρτεις, ἀμμότοπον — 2) τροπ. Κάμνω τινὰ νὰ παραστρατίσῃ, νὰ κάμῃ ἀταξίας, τὸν διαφθείρω, ἀποπλανῶ. Ἀμτβ. Ἀποπλανῶμαι, παραστρατίζω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, δὲν φέρνομαι ὡς πρέπει, Ἡρδτ. 7. 182. Παθτ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργτ. Χάνω τὸν ὀρθὸν δρόμον, πίπτω εἰς κίνδυνον, ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων, κτυπᾷ εἰς σύρτιν, εἰς βράχους, ναυαγεῖ, ἢ καραβοτσακίζεται — β'.) τροπ. Ξεκλίνω εἴς τι κακόν, καταντῶ εἰς πλάνην, εἰς ἀτοπίας καὶ κακίας. «ἐξοκ. εἰς ὕβρεις, κώμους, ἀσελγείαν» Πλούτχ. «ἐξοκ. εἰς λόγου μῆκος» Ἐμβαίνω εἰς μακρυνὴν ὁμιλίαν καὶ χάνομαι, δὲν ἠξεύρω τί λέγω, Ἰσοκρ. «δεῦρο ἐξοκέλλεται» Ἰδοὺ ποῦ καταντᾷ, ποῦ εὐγαίνει τὸ πρᾶγμα. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 454. «πελάγια ἐξώκελλον» Ὀρφ. Ἀργ. 636. Ἔρριψαν τὴν σκάλαν ἀπὸ τὸ καράβι διὰ νὰ καταβοῦν εἰς τὴν ξηράν.

Ἐξολέσαι, Ἀπρμφ. ἀόρ. ά. τοῦ ἐξόλλυμι.

Ἐξολιγωρέω, Τὸ ὀλιγωρέω κατ' ἐπιτ.

Ἐξολισθαίνω, Μλ. -σθήσω, ἔτι δὲ καὶ ἐξολισθάνω (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.) Ξεγλυστρῶ, ξεγλυτόνω, φεύγω, ἀποφεύγω τι· «διαβολάς μετὰ Αἰτιατ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 491. Καταντῶ, ξεπέφτω εἴς τι χωρὶς νὰ καταλάβω, νὰ τὸ προϊδῶ· «εἰς ἡδονάς» Ἡρδν. 1, 3, 4.

Ἐξολκή, ἡ (ἐξέλκω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ τίς τι ἔξω, τράβηγμα ἔξω.

Ἐξόλλυμι, καὶ ἐξολλύω, Μλ. -ολέσω. Ἀττ. ἐξολῶ, ἀόρ. ά. ἐξώλεσα (ὄλλυμι, ἀνμλ.) Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, χαλνῶ, φθείρω τι κατὰ κράτος, Ὀδσ. Ρ, 597. — 2) Μέσ. καὶ κατὰ Πρκμ. β'. ἐξόλωλα, Ἀφανίζομαι, φθείρομαι κατακράτος, καταχαλνῶμαι, καταφανίζομαι.

Ἐξολόθρευμα, ατος, τὸ (ἐξολοθρεύω): Πᾶν ὅ,τι ἐξωλοθρεύθη, κατεχαλάσθη, ἠφανίσθη.

Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐξολοθρεύσῃ, ἀφανίσῃ, χαλάσῃ τίς τι κατὰ κράτος· ἐξολοθρευμός, καταφανισμός.

Ἐξολοθρευτής, τοῦ, ὁ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις καταχαλνᾷ, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τι.

Ἐξολοθρευτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἔχει δύναμιν νὰ ἐξολοθρεύῃ, χαλνᾷ ἀφανίζῃ τι.

Ἐξολοθρεύω, (ὀλοθρεύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Φθείρω, ἀφανίζω, χαλῶ τι κατὰ κράτος, ὥστε νὰ μὴ φαίνηται πλέον οὔτε ἴχνος.

Ἐξολολύζω, Μλ. -ξω (ὀλολύζω). Οὐρλιάζω, εὐγάζω φωνὰς κλαυθμηράς, Ὁμ. Βατραχ. 100. «δεινὸν δ' ἐξολόλυξεν».

Ἐξομαλίζω, τὸ ὁμαλίζω κατ' ἐπιτ. Κάμνω τι καθόλου ὁμαλόν, ἴσιον.

Ἐξομβρέω, (ὀμβρέω). Χύνοντάς τι ρευστὸν κάμνω νὰ πίπτῃ ὡς βροχή.

***Ἐξομβρίζω** = ἐξομβρέω.

Ἐξομήρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀσφαλίζηται, συγχουρεύηταί τις μὲ ὁμήρευμα, τὸ ἰταλ. ὀστάζιο, τοῦτ' ἔστι παίρνοντας ἄνθρωπόν τινα εἰς τὴν ἐξουσίαν του, περὶ τῆς πίστεως ἢ ὅτι εἶναι, μένει πιστὸς εἰς αὐτόν, ἢ εἰς ὅσα ὑπεσχέθη ἄλλος τις, ὅστις δίδει τὸ ὁμήρευμα· Πλούτ. Κάμ. 33. παρὰ τὸ

Ἐξομηρεύω (ὁμηρεύω). Ἀσφαλίζομαι περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τινὸς παίρνοντας ἀπὸ αὐτὸν ὁμήρευμα, ἤτοι ἄνθρωπον ὡς ἐνέχυρον· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. Στράβ. ς'. Μεταφορ. «δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις». Τὸ νὰ ἀσφαλίζηταί τις περὶ τῆς πίστεως, ἢ ἐμπιστοσύνης τῶν σκλάβων του δίδοντας εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ ὑπανδρεύωνται καὶ νὰ τεκνοποιοῦν.

Ἐξομιλέω, (ὁμιλέω). Ἔχω μεγαλωτάτην συναναστροφήν, ἢ λησμοσίαν μέ τινα· μετὰ δοτ. ἐν γένει, Συναναστρέφομαι· Ξνφ. Ἀγσ. 11, 4. — 2) Μεταβ. Καταπραΰνω, Πλαρόνω τινὰ καὶ τὸν παίδω νὰ κάμῃ τι συναναστρεφόμενος μὲ αὐτὸν καὶ παραινῶντάς τον· μετὰ αἰτ. — 3) Παραιτῶ τὴν συναναστροφὴν τῶν ὁμοίων μου, καὶ συναναστρέφομαι μὲ τὸν ὄχλον, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 74. «ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ».

Ἐξόμιλος, ὁ, ἡ (ὅμιλος). Ὅστις δὲν εἶναι ἐκ τῆς συναναστροφῆς, εἶναι ἄγνωστος, ξένος, μακρυνός. μετὰ γεν. Σοφοκλ. Τραχ. 964. «ἐξόμιλος ξένων βάσις».

***Ἐξόμματος**, ὁ, ἡ (ὄμμα) = ἐξόφθαλμος. Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα ξεπεταχτὰ ὀμμάτια. Ξνφ. Κυνγ. — 2) = ἀόμματος, Τυφλός, χωρὶς ὀμμάτια.

Ἐξομματόω, (ὀμματόω). Κάμνω τινὰ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ φῶς, τὴν ὅρασίν του, νὰ βλέπῃ καθαρά. Ἀριστοφ. Πλουτ. 635. «ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται», β') Καὶ πραγμάτων, τρπκ. Φωτίζω, κάμνω τι λαμπρόν, σαφηνίζω τι· Αἰσχ. Προμ. 499. καὶ Χοηφ. 475. 2) Τυφλόνω, εὐγάζω τὰ ὀμμάτιά τινος, τὸν κάμνω τυφλόν. Σχόλ. Εὐριπ. Φοιν. 61. Περὶ τῆς διττῆς ταύτης χρήσεως τῆς λέξ. ἰδὲ Valck. diatr. σλ. 197. Jac. Ἀθην. σλ. 194. ἀφ' οὗ

Ἐξομμάτωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνοίγῃ τις τὰ ὀμμάτιά τινος, νὰ τὸν κάμνῃ νὰ βλέπῃ. — 2) Τὸ νὰ τυφλόνῃ τίς τινα, νὰ τοῦ εὐγάζῃ τὰ ὀμμάτια. (ε.)

Ἐξόμνυμι, Μέλ. ἐξομοῦμαι. Ἀόρ. ἐξώμοσα (ὄμνυμι, ἀνμλ.) Ἀρνοῦμαί τι μεθ' ὅρκου Μσ. ἐξόμνυμαι, ἀόρ. ἐξωμοσάμην. Ἀποφεύγω τι κάμνοντας ὅρκον, ἐξαιρ. ἐπὶ μαρτυρίας, Βεβαιόνω μὲ ὅρκον ὅτι δὲν ἠξεύρω τίποτε περί τινος πράγματος, Λυσργ. 7, 8. Meier καὶ Schöm. Att. Proc. σλ. 672. φωνή ἐξηγηθεῖσα ὑπὸ Ἀρποκρ., ἐν γένει, Ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, ἀπαρνοῦμαι, προφασίζομαι, ἢ παραιτοῦμαί τι μεταχειριζόμενος προφάσεις εἰς ἀπολογίαν. Δημοσθ. «ἐξωμόσατο ἀρρωστεῖν τουτονί».

Ἐξομόθεν, Ἐπίρ. = ὁμόθεν, ὅθεν ἄλλοτε. Ὀδυσ. Ε, 477. «ἐξομόθεν πεφυῶτας», ὅπου ὁ Wolf ἐξ ὁμόθεν, ἀφρμ. ἔγραψε.

Ἐξομοιόω, (ὁμοιόω). Παρομοιάζω, κάμνω τι καθόλου ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, Ἡρδτ. 5, 24. Παραβάλλω, συγκρίνω, εὑρίσκω ὅτι εἶναί τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐξομοίωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ παρομοιάζῃ τίς τι μὲ ἄλλο τι. παρομοίασμα, εἰκών.

Ἐξομολογέω, Μλ. -ήσω, τὸ ὁμολογέω κατ' ἐπιτ., Ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, δίδω τὸν λόγον μου· ἀπαιτῶς καὶ κατὰ μσ. διαθ., Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἐξομολογέομαι, Ὁμολογῶ, φανερόνω τὴν ἀλήθειαν, λέγω τὰ μυστικά μου, τὰς ἁμαρτίας μου εἰς τινα. Ματθαῖος Γ. «ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας», καὶ ια'. 25. «ἐξομολογοῦμαί σοι πάτερ» ἀντὶ τοῦ Εὐχαριστῶ σοι 2) = ἀνθομολογῶ, Ἐπαινῶ, ὑμνῶ. Ψαλμ. κη. 7. «ἐκ θελήματός μου ἐξομολογήσομαι αὐτῷ», ἀντὶ τοῦ ἑκουσίως αὐτοπροαιρέτως ὑμνῶ, Θδρτ. ὅθεν καὶ ἐξομολόγησις, ἀντὶ τοῦ, εὐχαριστία, χάρις, ὕμνος, ἔπαινος. — 3) = ἐξαγορεύω καὶ ἐξαγόρευσις, Ἡ τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων κατάγνωσις καὶ ὁμολογία. — 4) = ἐπιτιμῶ καὶ ἐπιτίμιον, Κανών, ἱκανοποίησις πρὸς μετάνοιαν, Βασλ. Καν. β'. — 5) ἐξομολογῶ, ἀντὶ τοῦ, ἐξετάζω τὰ ἁμαρτήματα. ἀφ' οὗ

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ φανερώσῃ, ὁμολογήσῃ τίς τίποτε. Παρ' Ἐκκλ. Φανέρωσις τοῦ ἁμαρτήματος· καὶ εὐχαριστία, ὕμνος. Θεδρτ.

Ἐξομόργνυμι, Μλ. -μόρξω (ὀμόργνυμι, ἀνμλ.) Σφογγίζω, καθαρίζω, ἢ καστρεύω τι· Μέσ. «ἐξομόργνυμαί τι» Καθαρίζομαι, ἀπό τι, ξεπλύνομαι, καστρεύομαι ἀπὸ τίποτε, «αἷμα πέπλοισιν» Εὐρπ. Ἡρκ. 1339. — β'.) Ἀλείφω τινὰ μέ τι, τὸν μολύνω, λερόνω· «ἐξομόργνυμαί τινι μωρίαν» Τὸν μωραίνω, τὸν κάμνω νὰ γένῃ μωρός. Εὐρπ. Βκχ. 334. κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀρστφ. Ἀχ. 843. — 2) Τυπόνω, ζωγραφίζω, μιμοῦμαί τι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν· Μέσ. Ζωγραφίζομαι, τυπόνομαι, ἤτοι ζωγραφίζω τὸν ἑαυτόν μου, κάμνω τὴν εἰκόνα μου· ἀφ' οὗ

Ἐξόμορξις, ἡ. Ἀποσφόγγισμα· ἐκτύπωσις, ζωγράφισμα.

Ἐξόμφαλος, ὁ, ἡ (ὀμφαλός). Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ξεπεταχτὸν τὸν ὀμφαλόν. 2) Οὐσιαστ. ὀμφαλοσκήλη, το κοιν. Ξετρίψιμον, ξεταίλιμα τοῦ ὀφαλοῦ.

Ἐξόν, Ἀπρόσωπ. Μετοχ. τοῦ ἔξεστι, ὅπερ ἰδέ.

Ἐξονειδίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ, Τὸ ὀνειδίζω κατ' ἐπιτ. Παθτ. «κακὰ ἐξονειδισθῆναι». Σφκλ. Φιλ. 383. ἀφ' οὗ

Ἐξονειδισμός, ὁ. Ὕβρισμα, μάλωμα.

Ἐξονειδιστικός, ή, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειδίζει ἔχει ἰδίωμα ἢ κλίσιν νὰ ὑβρίζῃ· ὅστις εἶναι ἄξιος ὕβρεως.

Ἐξονειρόω, = ἐξονειρώττω. Ἱπποκράτ.

Ἐξονειρωγμός, ὁ = ὀνειρωγμός· Ἡ καθ' ὕπνον ῥεῦσις τῆς σπορᾶς. Ἀριστοτ. Προβλ.

Ἐξονειρωτικός, ή, όν. Ὅστις πάσχει ἐξονειρωγμόν. Ἀριστοτ. αὐτ.

Ἐξονειρώττω, Μ. ξω (ὀνειρώττω). Ἔχω ἐξονειρωγμόν, πάσχω ῥεῦσιν καθ' ὕπνον. Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Β'. «καθάπερ τοῖς ἄρρεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ ὕπνωσιν», ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.

Ἐξονομάζω, Μ. άσω (ὀνομάζω). Λέγω τι μὲ ἀκρίβειαν, ἐκφράζω καθαρά, Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 59. Εὐλόγως ἀνάγουσιν ἐνταῦθα τὸ παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀπαντώμενον. «ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν». Εἶπε τὴν λέξιν καὶ ἐξεφώνησε· ὅπερ μόνον ὡς τμῆσις δύναται ἐξηγηθῆναι.

***Ἐξονομαίνω** (ὀνομάζω). Ὀνοματίζω, κράζω τινὰ μὲ τὄνομά του «ἐξονομ. ἄνδρα» Ἰλδ. Γ, 166. «αἰδετο γάμον ἐξονομῆναι» Ἐντρέπετο νὰ ἐκφράσῃ, ἀναφέρῃ, εἰπῇ τὄνομα γάμος, Ὀδσ. Ζ, 66.

Ἐξονομακλήδην, Ἐπίρ. (ἐξ ὄνομα, καλέω), Ὀνομαστά, μὲ τὸ ὄνομα κράζωντας· «ἐξονομακλήδην ὀνομάζων» Ἰλδ. Χ, 415, καὶ Od. Μ. 250. «...ἐμὲ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην», Μὲ ἐφώναζον εἰς τὸ ὄνομά μου.

Ἐξονυχίζω, Μ. ίσω (ὀνυχίζω). Κόπτω τὰ ὀνύχια. — 2) Ἐξετάζω, ἐξερευνῶ τι ἀκριβῶς· κάμνω τι ἀκριβῶς, μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν· ἀκριβολογῶ, λεπτολογῶ τι.

Ἐξοξύνω, Μ. υνῶ (ὀξύνω). Κάμνω τι κατάξυνον, τὸ καταξυνίζω· κάμνω τι νὰ γένῃ ξυνόν, νὰ ξυνίσῃ — παθτ. Ξυνίζει, γίνεται ξυνόν. Θεόφρ. «διαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δὲ ἐξοξύνεται».

Ἐξοπάζω, Μ. άσω (ὀπάζω). Στέλλω ἔξω. — 2) Ἐπικοσμῶ, στολίζω, προικίζω, δίδω· ποιητ. «ἐπεὶ στέφανοις ἐξώπασε κόσμον στρατῷ ἐξ ἀέθλων» Πνδ. Ἰσθμ. 1, 11. ὅπου ἄλλοι «ἐξώπασεν» ἀναγινώσκουσι.

Ἐξοπίζω, Μλ. -ίσω (ὀπίζω). Σφίγγοντας εὐγάζω, στραγγίζω τὸν χυλόν τινος. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ.

Ἐξόπιθεν, καὶ ἐξόπιθε. Ποιητικ. ἀντὶ ἐξόπισθεν (ὄπισθεν). Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τὸ ὀπισθινὸν μέρος, ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω· Ἰλδ. Δ, 298. Π. 611. — 2) ὡς Πρόθ. μετὰ γεν. Ὀπίσω ἀπό· «ἐξόπιθεν κεφαλῆς», Ἰλδ. Ρ, 521.

Ἐξόπισθεν, Ἐπίρ. ἰδὲ ἐξόπιθεν.

Ἐξοπισθοπρωκτίζω. ἐπὶ ἀρσενοκοιτῶν, Εἶμαι παιδεραστής. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1124.

Ἐξοπίσω, Ἐπίρ. (ὀπίσω). Ὀπίσω, εἰς τὰ ὀπίσω. Ἰλδ. Λ, 461. Ν, 436. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ γενκ. Ἀπ' ὀπίσω, ἀπὸ τὸ ὄπισθεν μέρος. Ἰλ. Δ, 357. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀντὶ τοῦ, Μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον. Ὀδσ. Δ, 135. Ν, 114. Ἐν Ἰλδ. ἀεὶ τοπικῶς, ἐν Ὀδσ. δὲ ἀεὶ χρονικῶς. (– ∪ ∪ –)

Ἐξοπλίζω, Μ. ίσω (ὁπλίζω). Ἑτοιμάζω, ἁρματόνω τι καλά, χωρὶς ἐλλειψίν τινα· Ἡρδτ. 7, 100. — β') Προστάζω νὰ ἁρματωθοῦν οἱ στρατιῶται καὶ νὰ εὐγοῦν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον Μέσ. Ἁρματόνομαι, παίρνω τ' ἅρματα, ἐμβαίνω ἁρματωμένος εἰς τὴν παράταξιν, κινῶ εἰς ἀπάντησιν ἢ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Ξνφ. ἐξαιρ. ἐν Ἀνβ. 1, 8, 3. — 2) Ξαρματόνω. Ἀπκ. ἀφ' οὗ

Ἐξοπλισία, ἡ· καὶ ἐξόπλισις, εως, ἡ· καὶ ἐξοπλισμός, ὁ. Ἁρμάτωμα, ἑτοιμασία πρὸς πόλεμον. ἐξαιρ. ἐν τῷ τύπῳ ἐξοπλισία, Τὸ νὰ εὐγαίνουν οἱ στρατιῶται ἀπὸ τὸ στρατόπεδον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, νὰ ἁρματόνωνται, παίρνουν τ' ἅρματα, Ξνφ. ὅστις χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις. Ἀναβ. Α', ζ, 10. «ἐνταῦθα δὴ ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγένετο»· καὶ Πολυβ.

Ἔξοπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ἁρματωμένος, ἡτοιμασμένος εἰς πόλεμον. 2) Ξαρματωμένος, χωρὶς ἅρματα, χωρὶς φύλαξιν, χωρὶς φρουράν, τὸ ἰταλ. γαρνιζόνην. Θουκύδ. Γ', 81.

Ἐξοπτάω, Μλ. -ήσω (ὀπτάω). Ψήνω, φρυγανίζω καλά, Ἡρόδ. 4, 168. — 2) Στεγνόνω, ξηραίνω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἱδρῶτος. Σοφλ. ἀφ' οὗ

Ἔξοπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ ἢ παραπολὺ φρυγανισμένον, μπουρζαλισμένον, τουρκ. καβουρτισμένον, παραψημένον· κατασταγνωμένον, κατεξηραμένον. Ἱπποκρ.

Ἐξοράω, Μλ. -όψομαι (ὁράω, ἀνωμλ.). Βλέπω, κυτάζω ἔξω. — 2) Βλέπω, κυτάζω ἀπὸ μακρυά. — 3) Εἶμαι ἐξόφθαλμος, ἔχω ἐξέχοντα, ξωπεταχτὰ μμάτια· πρβλ. ἐξόφθαλμος, ἐξόμματος.

Ἐξοργάω, Τὸ ὀργάω κατ' ἐπιτ. Πλούταρχ. Πρ. Συμ. Γ', 5.

Ἐξοργιάζω (ὀργιάζω). Προετοιμάζω τι διὰ τὰ ὄργια. »μέλη τὴν ψυχὴν ἐξοργιάζοντα« Ἀριστοτ. Πολ. Η', 7. Ὕμνοι, ἢ μελῳδίαι, καθαρίζοντα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ καθοσιοῦντα αὐτήν.

Ἐξοργίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (ὀργίζω). Καταθυμώνω τινά, τὸν κάμνω νὰ ὀργισθῇ, θυμωθῇ κατὰ πολλά, Ξεφ. Παθτ. Ὀργίζομαι, θυμόνομαι ὑπερβολικά.

Ἐξορθιάζω, Μ. άσω (ὀρθιάζω). Ἰσιάζω, στήνω τι ὀρθόν. — 2) ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς. φωνάζω μεγαλοφώνως, κηρύττω τι μὲ μεγάλην φωνήν, διαλαλῶ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 268. »ἐξορθιάζειν ὀρθῇ φωνῇ«.

Ἐξόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀρθόν, ἴσιον, στέκεται ὀρθὰ ἴσια.

*Ἔξορθος, ὁ, ἡ (ὀρθός). = τῷ προηγμ. ἀφ' οὗ

Ἐξορθόω, Μλ. -ώσω. Στήνω τι ὀρθά, ἴσια, ἰσιάζω τι πρὸς τὰ ἄνω. Τροπ. Καταστήνω, διορθόνω, κάμνω τὴν κατάστασίν του καλητέραν »τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον« Σοφλ. Ἀντ. 83.

Ἐξορία, ἡ. Ἰδὲ ἐν τῷ, ἐξόριος.

Ἐξορίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (ὁρίζω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Διώκω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον, ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἀπὸ τὰ σύνορα· Μέσ. δέ, »ἐξορίζομαί τινος« Εὐγαίνω ἀπό τινα. Εὐρπ.

Ἐξόριος, α, ον (ὅρος). Διωγμένος ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του, ἐξωρισμένος. ἀφ' οὗ ἐξορία, ἡ. Τὸ νὰ ζῇ τις εἰς ξένην χώραν, εἰς ξένον τόπον, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του· εἰς τὴν ἐξορίαν, ὑπακ. γῆ, χώρα, ζωή.

Ἐξορισμός, ὁ (ἐξορίζω). Τὸ νὰ εὐγάζῃ, διώκῃ τίς τινα πέρα, ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πατρίδος· ἐξώρισμα.

Ἐξοριστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει ἢ ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἐξορίζῃ.

Ἐξόριστος, ὁ, ἡ (ἐξορίζω). Ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα.

Ἐξορκέω, Μλ. -ήσω· καὶ

*Ἐξορκίζω (ὁρκίζω). Βάλλω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, νὰ κάμῃ τὸν ὅρκον του, ἀφ' οὗ

Ἐξορκισμός, ὁ. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα νὰ κάμῃ ὅρκον, νὰ τὸν ὁρκίζῃ· — 2) Ἐπωμοσία, ἐξόρκισμα, τὸ νὰ ἐξορκίζῃ τίς τινα διὰ τίποτε δηλ. νὰ κάμῃ, νὰ εἰπῇ τίποτε ἢ τοὐναντίον. τὸ νὰ διώκῃ τινὰ ἢ τίποτε μὲ ἐξορκισμούς.

Ἐξορκιστής, ὁ. Ὅστις ὁρκίζει, βάλλει τινὰ εἰς ὅρκον. — 2) Ἐπιμαρτυρόμενος, ἢ ὅστις ἐξορκίζει τινὰ διὰ τίποτε νὰ τὸ κάμῃ, εἰπῇ κ. τ. τ. ἢ τὸ ἐναντίον.

Ἔξορκος, ὁ (ὅρκος). Μεγάλος, δυνατός, φοβερὸς ὅρκος, Πινδ. Ὀλ. ΙΓ', 140.

Ἐξορκόω, (ὁρκόω). Βάλλω τινὰ νὰ κάμῃ ὅρκον, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 3, 133. 4, 154. καὶ αἰτ. τοῦ πράγματος εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ὁ ὅρκος »ἐξορ. τὸ Στυγὸς ὕδωρ« Ἡρόδ. 6, 74. ἀφ' οὗ

Ἐξόρκωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τινα εἰς ὅρκον· Ἡρόδ. 4, 154.

Ἐξορμάω, Μλ. -ήσω (ὁρμάω). Τρέχω, εὐγαίνω, σπεύδω ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικά, Ὀδσ. Μ, 221. καθ' ἣν σημασίαν χρῶνται τῇ παθτ. διαθ. ὁ Σοφλ. καὶ ἄλλοι. Ἐν γένει, μέλλω, μελετῶ νὰ πράξω τι — 2) μεταβ. Ξεκινῶ, στέλλω ἔξω, εἰς τὸν πόλεμον, Αἰσχλ. Περ. 46. ἐξαιρ. »ἐξορμάω τὴν ναῦν« Ξεκινῶ τὸ καράβι, Θυδ. »ἐξορμῶ πόδα« Κινῶ τὸ ποδάρι μου εἰς τὰ ἔξω, ἤτοι εὐγαίνω· Ἀριστφ. Θσμ. 659. — β.) ἐν γένει, Διεγείρω, παρακινῶ, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω τινὰ εἴς τι.

Ἐξορμενίζω, (ὅρμενος). Ξεβλασταρόνει, σποριάζει, τοὐτ' ἔστι εὐγάνει βλαστάρια εἰς τὰ ὁποῖα σχηματίζεται ὁ σπόρος· ἐπὶ φυτῶν· Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Β'. σελ. 63. »ἐξορμενίζει« κ' εἶνα ἐπισχολάζεται βλάστημα.

Ἐξορμέω, Μλ. -ήσω (ὁρμέω). Εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος· εὐγαίνω ἀπὸ τὸν λιμένα, κάμνω πανιά· ἐπὶ πλοίων. »τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης« Λυκοῦργ. Παυσαν. Γ. 4. Τροπ. »ἐξορμέω ἐκ τοῦ νοῦ« Χάνω τὸν νοῦν, τὰς φρένας μου, Π.—στ. παρβλ. ἐκπλέω.

Ἐξόρμησις, εως, ἡ (ἐξορμάω). Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, τρέχῃ, σπεύδῃ τις ἔξω μὲ ὁρμήν, ὁρμητικά, νὰ εὐγαίνῃ μὲ ἅμαξα, ἢ καθήμενος εἰς ἅμξ., νὰ κινῆται αἰφνιδίως ἐναντίον τινός, νὰ ἐκστρατεύῃ. Τὸ τρέξιμον τοῦ ἱδρῶτος. — 2) Ἐρργ. Διέγερσις, παρακίνησις, ἐγκαρδίωσις.

Ἐξορμίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (ὁρμίζω). Εὐγάλλω τὸ καράβι ἀπὸ τὸν λιμένα εἰς τὸ πέλαγος· Τροπ. Κινῶ, σπρώχνω, ἀμπώχνω τι ἔξω, εὐγάζω τι ἀπὸ τὸν τόπον του. Εὐριπ. Ἑλ. 1263. καὶ Δημοσθ. »τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος«. Δημήτρ. Φαλ. 151. »τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζομαι«.

Ἐξορμιστός, ὁ. Ἡ μύραινα, θαλάσσιον χέλυ. Κασσιόδωρ. ΙΒ'. Ἐπιστ. Δ'.

Ἔξορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος). Ὅστις εὐγαίνει ἀπὸ τὸν λιμένα, ἢ ἀπὸ τὸν ἀγκυροτόπιον, κάμνει πανιά, ἀρμενίζει.

*Ἐξόρνυμι, Μλ. ἐξόρσω (ὄρνυμι, ἀνωμλ.). Ἐρεθίζω, διεγείρω τι ἢ τινα νὰ εὐγῇ ἀπόποθεν. Μέσ. Σηκόνομαι, ὑψόνομαι ἔξω ἀπό τι.

Ἐξοροθύνω, Τὸ ὀροθύνω κατ' ἐπίτασιν, παρ' Ἀθην. σελ. 334.

Ἔξορος, ὁ, ἡ (ὅρος). = ἐξόριος. Πολυδ.

Ἐξορούω, Μ. ούσω (ὀρούω). Πηδῶ πρὸς τὰ ἔξω, εὐγαίνω μὲ ὁρμήν, Ἰλ. Γ. »Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν«.

Ἐξόροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἓξ ὀρόφους ἤτοι ἓξ πατώματα. ὁ τύπος ἑξώροφος μέντοι εὐχρηστότερος.

Ἐξορρίζω, (ὀῤῥός). Καθαρίζω τι ἀπὸ τὸν ὀῤῥόν, κοινῶς. ἀκρίσιον, στραγγίζω τὸν ἀκρίσιον, π. χ. ἀπὸ τὸ τυρί. Ἡσύχ.

Ἔξοῤῥος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καθαρὸν ἀπὸ ὀῤῥόν, δὲν ἔχει ἀκρίσιον. ἀφ' οὗ

Ἐξοῤῥόω. Μεταβάλλω τι εἰς ὀῤῥόν, τὸ κάμνω νὰ γένῃ ὅλον ἀκρίσιος.

Ἐξόρυξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις κάμῃ λάκκον. παρὰ τὸ

Ἐξορύσσω, Ἀττ. ἐξορύττω, Μ. ξω (ὀρύσσω). Σκάπτω, κάμνω λάκκον καὶ ῥίπτω τὸ χῶμα ἔξω, Ἡρόδ. 7, 23. »ἐξορύττω ὀφθαλμούς« Εὐγάζω τὰ ὀμμάτια τινος, τὸν τυφλόνω.

Ἐξορχέομαι, Μλ. -ήσομαι, Μέσ. ἀποθετ. (ὀρχέομαι). Σύρω, τραβῶ τὸν χορόν· χορεύω· κατὰ διαφόρους σημασίας. α') »ἐξορχέομαι τὰ ἀπόῤῥητα«, τὰ ἀνέκπυστα« Φλυαρῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κοινολογῶ, προδίδω ἱερὰ μυστικά, Λυκ. τινὲς μὲν ἐτυμολγ. τὴν λέξιν ἐνταῦθα παρὰ τὸν ἱερὸν χορόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἑωρτάζοντο τὰ μυστήρια εἰς τὴν Ἐλευσῖνα· »ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί«· ἄλλοι δὲ θέλουσιν ὀρθοτέραν τὴν ἐτυμολ. ἀπὸ τῆς παντομίμου ὀρχήσεως, δι' ἧς ἐμιμοῦντο τὰ ἱερὰ ἄσμα, ἐγνωστοποίουν αὐτὰ εἰς τοὺς βεβήλους καὶ τὰ περιέπαιζον ἅμα· »ὡσαύτως καὶ ἱερωσύνην ἐξορχέομαι« Περιπαίζω τὴν ἱερσ. κακοζήλως· Ἡρόδ. ὅθεν β'.) »ἐξορχέομαί τινα« Περιπαίζω τινά, τὸν ὑβρίζω καὶ ἀτιμάζω μὲ τὸ πρὸς αὐτὸν φέρσιμόν μου, Πλούτχ. καθ' οὗ ὁ Ἀππ. »ἐξορχέομαί τινι« ἔχει· ὅλως τὸ ἰταλ. ἰνζουλτάρω. — γ'.) »ἐξορχέομαι τὴν ἀλήθειαν« Δὲν μετρῶ τὴν ἀλήθειαν, ὀλίγον μοὶ μέλει διὰ τὴν ἀλθ. ἀδιαφορῶ περὶ τῆς ἀληθ. Πλτχ. παραβλ. ἀπορχέομαι. — δ'.) »ἐξορχέομαι ῥυθμόν τινα« Ἐξακολουθῶ νὰ χορεύω ἕως τέλους ἕνα τινὰ τρόπον χοροῦ, Φιλστρ. ἐπὶ παντομίμων ὀρχήσεων, εἰς τὰς ὁποίας παριστήνεται εἴς τις διωρισμένος τρόπος μόνον· — ε'.) Παύω τοῦ νὰ χορεύω, »ἐξορχέομαι πόλεμον« Τελειόνω τὸν πολ. τοὐτ' ἔστι νικῶμαι εἰς τὴν μάχην, τὸ ἰταλ. χάνω τὴν μπατάλιαν, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος θεωρεῖται ὡς χορὸς τοῦ Ἄρεως· Αἰλ. Ἐν γένει, τελειόνω, δίδω τέλος εἴς τι. — ς'.) Χορεύω ἀκατακαύστως, ἀρχίζω νὰ χορεύω.

*Ἐξόσδω, Δωρκ. ἀντὶ ἐξέζω. Θεοκρ.

Ἐξοσιόω, Μ. ώσω (ὁσιόω). ὡς τὸ ἀφοσιόω· Ἁγιάζω, ἀφιερόνω· Μέσ. Ἀποτρέπω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἀπομακρύνω, »ἐξοσιοῦμαι τὰ θεῖα« Προσδοκῶ, προσμένω θεῖα ἢ προφητικὰ σημεῖα, διὰ νὰ ἀποφύγω κακόν τι· Πλούτχ.

Ἐξοστεΐζω, Μ. ίσω (ὀστέον). Ξεκοκκαλίζω τι εὐγάζω τὰ κόκαλά του.

Ἐξοστρακίζω, Μ. ίσω (ὀστρακίζω). Διώκω ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἐξορίζω τινὰ διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ. Ἡρόδ. 8, 79. ἐν γένει δέ, ἐξορίζω, διώκω· ἀφ' οὗ

Ἐξοστρακισμός, ὁ. Διωγμός, ἐξορία διὰ τοῦ ὀστρακισμοῦ, Πλούτ., ἐγίνετο δὲ ὁ ἐξοστρακισμὸς οὕτως· ὄστρακον λαβὼν ἕκαστος, καὶ γράψας ὃν ἐβούλετο μεταστῆσαι τῶν πολιτῶν, ἔφερεν εἰς τόπον τῆς ἀγορᾶς περιπεφραγμένον ἐν κύκλῳ δρυφάκτοις· οἱ δ' ἄρχοντες πρῶτον μὲν διηρίθμουν τὸ σύμπαν ἐν ταὐτῷ τῶν ὀστράκων πλῆθος· εἰ γὰρ ἑξακισχιλίων ἐλάττονες οἱ γράψαντες εἶεν, ἀτελὴς ἦν ὁ ἐξοστρακισμός· ἔπειτα τῶν ὀνομάτων ἕκαστον ἰδίᾳ θέντες, τὸν ὑπὸ τῶν πλείστων γεγραμμένον ἐξεκήρυττον εἰς ἔτη δέκα, καρπούμενον τὰ αὐτοῦ. Πλούταρχ. εἰς Ἀριστείδ. 7. ἐν γένει, ἐξορία, διώξιμον.

Ἐξόστωσις, εως, ἡ (ὀστέον). Τὸ νὰ ἐξέχῃ, νὰ εἶναι ξωπεταχτὸν κανὲν κόκαλον τοῦ σώματος· πρήξιμον τῶν κοκάλων.

Ἐξότε, Ἐπίῤ. (ἐξ ὅτε). Ἀπὸ πότε, ἀπὸ τότε. Ἀριστοφ.

*Ἐξότου, Ἐπίῤ. (ἐξ ὅ,του, ὑπακ. χρόνου). Ἀπ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἀφ' οὗ, ἀπὸ τότε,

Ἐξοτρύνω, Μλ. υνῶ (ὀτρύνω). Τὸ ὀτρύνω κατ' ἐπίτσ. Θουκυδ.

Ἐξουδενέω, = ἐξουδενίζω.

Ἐξουδενίζω, Μ. ίσω (οὐδέν). Νομίζω, κρατῶ τι διὰ τίποτε, τὸ στοχάζομαι διὰ παραμικρόν· καταφρονῶ τι, τὸ μεταχειρίζομαι καταφρονητικῶς. Πλούταρχ. Ζ. σελ. 228. »βλασφημίαις ἐξουδένιζον τὸν νεανίαν«.

*Ἐξουδένησις, εως, ἡ = ἐξουδένισις.

*Ἐξουδενητής, οῦ, ὁ = ἐξουδενιστής.

Ἐξουδένισις, εως, ἡ. Καταφρόνησις, τὸ νὰ κρατῇ, μετρᾷ τίς τι ὡς οὐδέν, διὰ κἀντίποτε.

Ἐξουδένισμα, τό. Καταφρονημένον, ὡς οὐδὲν λογιζόμενον.

*Ἐξουδενιστής, οῦ, ὁ. Καταφρονητής, ὅστις στοχάζεται, κρατεῖ, μετρᾷ τι ὡς οὐδέν, κἀντίποτε.

Ἐξουδενόω, Μ. ώσω = ἐξουδενίζω. ἀφ' οὗ

*Ἐξουδένωμα, τό = ἐξουδένισμα.

*Ἐξουδένωσις, εως, ἡ· = ἐξουδένισις.

Ἐξουδενέω, ἐξουδένημα. καὶ ἐξουδενόω, κ.τ.τ. νεώτ. Ἀττ. τύποι ἀντὶ ἐξουθενέω, ἐξουθενόω, κτλ.

*Ἐξουθενητικός, ή, όν. Ὅστις νομίζει, θεωρεῖ τι ὡς οὐδέν, Δγν. Αρτ. 7, 119.

Ἐξούλης, δίκη. Κατηγορία, ἔγκλημα εἰς τὸ δικαστήριον ἐναντίον τινός, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ ζημίαν τινά, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν κατεδίκασε τὸ κριτήριον, ἢ δὲν ἔδωκεν ὀπίσω εἰς τὸν ἐγκαλεστὴν τὸ κτῆμά του κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου. Boeckh. ἐν Ἀθην. Staatsh. 1, σλ. 404. Ἐν γένει, κατηγορία ἢ ἔγκλημα κατά τινος, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, Βτμ. ἐν Δμσθ. Μιδ. σλ. 172. ἡ ὀνμ. ἐξούλη, οὐδαμοῦ εὕρηται παρβλ. Βτμ. Αἰ. 2, σλ. 148.

Ἐξουραγία, ἡ. = οὐραγία. Διόδ. Σικ.

Ἐξουρέω, (οὐρέω, ὀνμ.) Κατουρῶ, κατουρῶντας κάμνω νὰ εὔγῃ τι εὑρισκόμενον εἰς τὴν οὐρήθραν, ξεκατουρῶ. Ἀριστοτ. »ἐξουρεῖ δὲ ὅταν ὀχευθῇ τὴν γονήν«.

Ἐξουρίας, Ἐπίῤ. ἀντὶ ἐξ οὐρίας, ἰδὲ οὔριος.

*Ἐξουρίζω, ἰδὲ οὔριος.

Ἔξουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Πᾶν ὅ,τι σχηματίζει οὐράν, φαίνεται ὡς οὐρά, ὅθεν σουβλερόν, μυτηρόν, ὡς τὸ μύουρος, Ἱπποκρ.

Ἐξουσία, ἡ (ἔξεστι). Τὸ νὰ δύναται, ἠμπορῇ τις νὰ κάμῃ, εἰπῇ κτ. τίποτε· δύναμις, ἰσχύς, ἄδεια, πληρεξουσιότης, δικαίωμα, ἐλευθέρα θέλησις· προνόμιον, τὸ Ἰταλ. πριβιλέγιον, πολλάκις παρὰ Ξνφ., Ὁ ἀκριβέστερος διορισμὸς τῆς λέξεως δηλοῦται διὰ τῆς γενκ. π. χ. »ἐξουσία Ἀσίας« Ἀπεριόριστος ἐξουσία εἰς τὴν Ἀσ. εἰς τὸ νὰ πράττῃ τις ὅ,τι θέλει, ἥτις ἐξουσία εἶναι συνδεδεμένη μετά τινος πολιτικοῦ ἀξιώματος ἢ ἐπαγγέλματος. Στωϊκ. Παρ' Ἡρωδιαν. Α'. 12. »ἐξουσία θαλάμου«, Τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀξία τοῦ θαλαμηπόλου, τὸ ἰταλ. τσιαμπερλάνου, ἄρα δύναμις ἢ πληρεξουσιότης πάλιν μὲ κανὲν ἀξίωμα· ἐν τῇ Ν. Δθ. δὲ, καὶ αἱ ἔλκοι ἐξουσιασταί. — 2) = περιουσία, Ἐξωτερικὸν προτέρημα, πλοῦτη, ἀφθονία, πολυτέλεια, τρόποι καὶ μέσα, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρίζηταί τις κατὰ τὴν ἰδίαν του θέλησιν ἐλεύθερα, Θεό. 6, 31. ἀφ' οὗ

Ἐξουσιάζω, Μ. άσω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἔχω δύναμιν, πληρεξουσιότητα, ἄδειαν, δικαίωμα εἰς τὸ νὰ πράττω ὅ,τι θέλω. — 2) καθυποβάλλω τι εἰς τὴν ἐλευθέραν θέλησίν μου, κάμνω νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑποταγήν μου· μετὰ γεν. Ν. Δ. ἀφ' οὗ

Ἐξουσιαστής, ὁ. Ὅστις ἐξουσιάζει, ἔχει τὸ ἐλεύθερον νὰ κάμῃ τι κατὰ τὴν θέλησίν του· ἀφ' οὗ

Ἐξουσιαστικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει εἴς τι δύναμιν, ἐξουσίαν, ἄδειαν, προνόμιον· ὅστις μεταχειρίζεται, βάλλει εἰς πρᾶξιν τὴν ἐξουσίαν του, εἶναι αὐτεξούσιος, ἀνεξάρτητος, Πολυβ. Ἐπίῤ. ἐξουσιαστικῶς· καὶ συγκρ. παρὰ Πολυβ. Ε', 26. »ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αἰτοῦσι«.

Ἐξούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Στερημένος τῆς περιουσίας, τῶν ὑπαρχόντων του.

Ἐξοφέλλω, (ὀφέλλω). Πληθύνω, αὐξάνω, ποιῶ τι περισσότερον ἢ μεγαλήτερον τοῦ ὅ,τι εἶναι »ἐξοφέλλω ἔεδνα« Προσφέρω, ἢ ὑπόσχομαι πάντοτε μεγαλήτερα δῶρα, παρὰ οἱ ἄλλοι. Ὀδ. Ο, 18.

Ἐξόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις ἔχει ἐξέχοντα, ξωπεταχτὰ ὀμμάτια, ἀντιθ. τῷ κοιλόφθαλμος, Ξενοφ. Ἱππ. »ὁ ἐξόφθαλμος εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου«. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, φανερόν. Πολύβ. Α'. 14. »Ῥωμαῖοι δὲ πολὺν καιρὸν ἠπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας«.

Ἐξοφρυόομαι, Μλ. -ώσομαι (ὀφρύς). Ὑψηλόνω τὰ ὀφρύδια. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐξαίρω, ὑψόνω, σηκόνω.

Ἔξοχα, Ἐπίῤ. ἰδὲ ἔξοχος.

Ἐξοχάδες, ων, αἱ (ἔξοχος). Πρίσματα τῶν φλεβῶν, τὰ ὁποῖα εὐγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ πρωκτοῦ, εἰς τὸ κωλάντερον Παῦλ. Αἰγ. Γ. »ἐδακτυλίου ἐξοχάδες« Αἱμοροΐδες, κοιν. σχάδια· ὅταν δὲ τὰ τοιαῦτα εἶναι μέσα εἰς τὸ κωλάντερον, λέγονται ἐσοχάδες, κοιν. τυφλὰ σχάδια.

Ἐξοχετεία, ἡ. Ξέτρεγμα ὑγρῶν διὰ τοῦ ὀχετοῦ, τουρκ. γκιριζιοῦ, τὸ κοιν. νεροδιάβατις. Στράβ. Δ'. σελ. 314. παρὰ τὸ

Ἐξοχετεύω, Μ. εύσω (ὀχετεύω). Κάμνω νὰ ξετρέχῃ τι εἰς τὸν ὀχετόν, εἰς τὴν νεροδιάβατιν.

Ἐξοχή, ἡ (ἐξέχω). Τὸ νὰ ἐξέχῃ τι, νὰ ἦναι ὑψηλότερον, ἢ νὰ στέκηται ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλο τι ἢ ἀπὸ ἄλλα. — 2) Πᾶν ὅ,τι στέκεται ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλα, γωνία, μύτη, ἄκρωμα, ὄγκος, ἀντιθ. τῷ εἰσοχή. — 3) Μετφ. Προτίμησις, προτέρημα, ἀξίωμα, πρωτεῖον, ἀρετή. »κατ' ἐξοχήν«. Προτιμότερα, μὲ ξεχωριστὸν τρόπον.

Ἔξοχος, ὁ, ἡ (ἐξέχω). Κυρίως πᾶν ὅ,τι ἐξέχει, στέκεται ὑψηλότερα, ἐμπροστότερα ἀπὸ ἄλλο ἢ ἄλλα· ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει πολλάκις, ἀεὶ μέντοι μεταφορικῶς· Ἐκπρεπὴς, διαπρεπὲς, ἐξαίρετον, ἐπίσημον· ἐπ' ἀνθρώπων »ἔξοχος ἀνήρ« Ἰλδ. Β, 188. Μ, 269., ἐπὶ αἰγῶν, Ὀδσ. Φ, 266., ἐπὶ ἀψύχων δὲ μόνον Ἰλδ. Ζ, 194. Τ, 189. »ἐξοχ. τέμενος« κτλ. πλεῖστα μετὰ γενκ. »ἔξοχος Ἀργείων« Ἰλδ. Γ, 227. »ἔξοχος ἡρώων«, Ἰλδ. Σ, 56., πολλάκις »ἔξοχος ἄλλων«, πάντων ἐν οἷς ἡ γεν. ἀεὶ ὑπερθετ. ἔχει σημτ. Ἀντὶ τῆς γενκ. κεῖται καὶ ἡ δοτ. Ἰλδ. Β, 483. Ὀδσ. Ο, 227. Κατ' ἐπτ. »μέγ' ἔξοχοι« Ἰλδ. Β, 480. Φ, 266. Ὡσαύτως χρῆται ὁ Ποιητὴς πολλάκις καὶ ἐπιῤῥτκ. τῇ λέξ. ἐν τῷ οὐδτ. γένει »ἔξοχον, καὶ ἔξοχα« Ὑψηλότερα, προτιμότερα, ἀνώτερα, ἐξαίρετα, μετὰ γεν., ἐξαιρ. »ἔξοχα πάντων« Ἀνώτερα, περισσότερον ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ ὅλα. Ὅταν δὲ κῆται ἀπολύτως, τὸ πλεῖστον μετὰ τῶν ῥημάτων φιλεῖν, ἐχθαίρειν, διδόναι, σημαίνει τιμήν, τὸ διαφερόντως· »ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο« Τὸν ἠγάπα ὑπὲρ ἄλλον, Ἰλδ. Ε, 61, »ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν« Ὀδσ. Ο, 70. 71. »ἐμοὶ δόσαν ἔξοχα« Μοὶ τὸ ἔδωσαν κατὰ προτίμησιν, Ὀδσ. Ι 551. Ἐπειδὴ τῷ προτειμ. »ἔξοχα λυγρὰ« Κατὰ πολλὰ λυπηρὰ, Ὀδσ. Λ, 432. Ἐπιτατ. τῆς ὑπερθέσεως »ἔξοχ' ἄριστοι« Ἰλδ. Ι, 638. Τ, 158. Ὀδσ. Δ, 629. Χ, 244. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ μέντοι μετὰ τοῦ, ἄριστοι μόνον. Ἐπιτατικῶς, »μέγ' ἔξοχα« Παραπολὺ ἐξαίρετα, Ὀδσ. Ο, 227. τὸ Ἐπίῤ. ἐξόχως, καὶ τὸ ὑπερθ. ἐξοχώτατος, παρὰ Πνδ.

Ἐξοχυρόω, Τὸ ὀχυρόω κατ' ἐπτσ.

*Ἐξπηχυστί, Ἐπίῤ. (πῆχυς). Ἀπὸ ἓξ πήχεις, Φιλμ. λξ. σλ. 51.

Ἐξυβρίζω, Μ. ίσω (ὑβρίζω). Γίνομαι, καταντῶ νὰ γένω, νὰ εἶμαι ὑβριστικός, αὐθάδης, ἀλαζών, ἀσεβὴς, ἀσελγής, ἄτακτος, φιλήδονος, νὰ φαίνωμαι, νὰ φέρωμαι τοιοῦτος. Μετφρ. Ἐπὶ πλημμυρούντων ποταμῶν· ἐπὶ ἀφθονίας καρπῶν, ἢ μεγάλης εὐπραξίας τῶν ἀγρῶν. Θουκυδ. Α'. »μάλιστα γὰρ δι' αὐτὸ εὐπραγίαι τε οὐκ ἐξυβρίζομεν«, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. Γ'. »ὅσα διὰ τὴν ἰσχὺν λαμβάνοντα πλῆθος τροφῆς ἐξυβρίζει«. Ἐπὶ περιττολογίας καὶ μακρολογίας εἰς τὴν ὁμιλίαν. Ἐπὶ στασιαστικῆς χώρας, Ἡρδτ. 7, 5. — 2) μετὰ αἰτιατ. = τῷ ὑβρίζω κατ' ἐπτσ. Ὑβρίζω, ἀτιμάζω κατὰ πολλὰ, κακομεταχειρίζομαι, ἢ καταφρονῶ ὑπὲρ τὸ δέον τινά· ἀφ' οὗ

Ἐξύβρισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καταντᾷ τις εἰς αὐθάδειαν, ἀλαζονίαν, ἀσωτείαν κ. τ. τ.

Ἐξυγιάζω, Μ. άσω (ὑγιάζω). Ἰατρεύω τινὰ μὲ τελειότητα, τὸν κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὴν τελείαν ὑγείαν του.

*Ἐξυγιαίνω (ὑγιαίνω). Γίνομαι καθόλου ὑγιής. — 2) μεταβ. = ἐξυγιάζω.

Ἐξυγράζω, Μ. άσω (ὑγράζω). Εὐγάζω τὴν ὑγρασίαν τινός, ἢ ἀπό τίποτε.

Ἐξυγραίνω, Μ. ανῶ (ὑγραίνω). Κάμνω τι διόλου, ὑγρὸν, νοτερόν. Παθ. ἐξυγραίνομαι, Γίνομαι καθόλου ὑγρὸς, νοτερὸς, κατανοτίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ὑγρασίαν, ἢ νερόν.

Ἔξυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι διόλου ὑγρὸν, νοτερὸν, βρεγμένον, κατανοτισμένον, καταβρεγμένον, καταμουσκεμένον. Ἱπποκρ.

Ἐξυδαρέω, (ὑδαρής). Ξεπλύνω τι εἰς τὸ νερόν, ἐκβάλλω τὸ νερὸν ἔκ τινος· μεταβάλλω τι εἰς νερὸν, τὸ κάμνω νερουλόν· Παθτ. Γίνεται νερὸν, ὡσὰν νερόν. »ἐξυδαροῦται ὁ οἶνος«.

Ἐξυδατόω, (ὕδωρ) = ἐξυδαρόω· »ἐξυδατοῦται τὸ αἷμα«. ἀφ' οὗ

Ἐξυδάτωσις, εως, ἡ. Ξεπλύσιμόν τινος εἰς νερὸν, μεταβολή τινος εἰς νερόν. (ᾰ)

Ἐξυδρίας, ου, ὁ ἄνεμος. Ἄνεμος μὲ βροχὴν, ὅστις φέρει βροχήν. Ἀριστοτ. Κόσμ. »οἱ δὲ μεθ' ὕδατος ἐκραγέντος ἀθρόως γινόμενοι, ἐξυδρίαι λέγονται«.

Ἐξυδρωπιάω, (ὑδρωπιάω). Ἔχω τὸν ὑδρώπικα· εἶμαι ὑδρωπικός. Ἀριστοτ. Ζ, Ἱστ. Ε, 20. »οἱ δὲ μύωπες καὶ τῶν ὀμμάτων ὑδρωπιώντων φθείρονται«.

Ἐξυλακτέω (ὑλακτέω). Γαυγίζω δυνατὰ, ἄπαυστα Τρπκ. Φωνάζω θυμωμένος λέγωντας λόγους ἀπρεπεῖς. Πλτχ. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. εἰς τὸν θυμὸν, ἢ εἰς ἄλλο τι ψυχικὸν πάθος, λέγω ὅ,τι μοὶ ἔρχεται εἰς τὸ στόμα.

*Ἐξυλίζω, Μλ. -ίσω (ὑλίζω). Στραγγίζω τι εἰς πανί, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

Ἐξυμενίζω, Μ. ίσω (ὑμήν). Εὐγάζω ἀπό τι τὸν ὑμένα, τὴν πέτσαν, τὸ καθαρίζω ἀπὸ τοὺς ὑμένας, ξεπετσόνω. Διοσκορ. Β'. 86. καὶ 87. ἀφ' οὗ

Ἐξυμενιστήρ, ῆρος, ὁ. Μάχαιρα μὲ τὴν ὁποίαν χωρίζουν καὶ εὐγάζουν τοὺς ὑμένας, τὴν πέτσαν ξεχωρίζει τάς την ἀπὸ τὸ κρέας. Παῦλ. Αἰγ. ϛ'. 5.

Ἐξυμνέω, Τὸ ὑμνῶ κατ' ἐπτσ.

*Ἐξυνῆκα, ἐσύνηκα, κατὰ διττὴν αὔξησιν ἀορ. α'. τοῦ συνίημι ἀντὶ ξυνῆκα, συνῆκα, παρ' Ἀλκαίῳ καὶ Ἀνκρ.

Ἐξυπάλυξις, εως, ἡ. Ἐκφυγή, ἀποφυγή, φυγή (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἐξυπαλύσκω, Μ. ξω (αλύσκω, ἀνμλ.). Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, φεύγω, γλυτόνω.

Ἐξυπανίστημι, (ἐξ, ὑπό, ἀνά, ἵστημι). Εὕρηται μόνον Ἰλδ. Β, 267. »σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη« Μεταξὺ εἰς τοὺς ὤμους εὐγῆκεν ὑποκάτω εἰς τὸ δέρμα πρίσμα γεμάτον μαυρὸν αἷμα.

Ἐξυπαρχῆς, Ἐπίῤ. = ἐξ ὑπαρχῆς, Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, τὸ παρ' Ἰταλοῖς »da capo«.

Ἐξυπειπεῖν, = ὑπειπεῖν, Εὐριπ. Βάκχ. 1255.

*Ἐξυπερζέω, Μλ. -έσω (ὑπερζέω). Βράζωντας, χοχλάζωντας φουσκόνω. Τζέτ.

Ἐξύπερθε, Ἐπίῤ. = ὕπερθε. Ἀπὸ ἐπάνω τὸν κατήφορον. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 29. (– ᴗ – ᴗ)

Ἐξυπηρετέω, Τὸ ὑπηρετέω κατ' ἐπίτασιν. Εὐριπ.

Ἐξυπνίζω, (ὕπνος). Ἐξυπνίζω, ξυπνῶ τινα, τὸν σηκόνω ἀπὸ τὸν ὕπνον· ἀφ' οὗ

Ἐξυπνιστής, οῦ. Ξυπνιστής, ὅστις ἐξυπνίζει, ἐξυπνᾷ τινα.

Ἔξυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐξύπνησε, σηκώθη ἀπὸ τὸν ὕπνον, εἶναι ξυπνητός.

Ἐξυποσφραγίζομαι, ὡς παθτ. = ἐκσφραγίζομαι, Ἀποκλείομαι, μὲ ξεχωρίζουν ἀπό τι, μὲ γυμνόνουν.

Ἐξυπτιάζω, Μ. άσω, Τὸ ὑπτιάζω κατ' ἐπιτ. Λουκιαν. Ἡρακλ. Γ'. «πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντας» Κλίνοντας τὸν ἑαυτόν των πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐναντίον τῶν σχημάτων τῆς τέχνης.

Ἐξυφαίνω, Μλ. -ανῶ (ὑφαίνω). Ξεϋφαίνω, ὅ ἐστι τελειόνω τι ὑφαίνωντάς το. Βτρμχ. 18. Τρπτ. «μέλος ἐξυφ.» Πνδ. Νμ. 4, 71. «τὶν χάριτας ἐξυφαίνοντι» Σοὶ ἑτοιμάζουν χάριτας, εὐνοίας, Πνδ. Πθ. 4, 490. Πλέκω δόλους, κάμνω μηχανοῤῥαφίας, ἀπάτας, ἀνασκευάσματα Πολβ. ἀφ' οὗ

Ἐξύφασμα, τος, τό. Τελειωμένον, ὕφασμα. Εὐριπ. Ἠλ. 539. (ε)

Ἐξυφηγέομαι, = ὑφηγέομαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1025.

Ἐξυψόω, (ὑψόω). Ὑπερυψόνω, ὑψόνω τι κατὰ πολλά.

Ἔξω, Ἐπίῤῥ. (ἐξ, ὡς τὸ εἴσω παρὰ τὴν εἰς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὀδσ. Κ, 95. ὅθεν «οἱ ἔξω» Ὅσοι εἶναι ἔξω· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐξωτερικοί, ἀπὸ ξένου τόπου, ξένοι «ἔξω εἶναι» Τὸ νὰ ἐκπηγαίνῃ τις ἔξω, εὐγῆκε. Ἀλλ', «καὶ ἔξω γενέσθαι» Ὅσοι γίνονται ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ των, χάνουν τὰς αἰσθήσεις, τὰς φρένας των· «τὰ ἔξω» Τὰ ἔξω πράγματα, τὰ ἐξωτερικά· «ἔξω τῶν» Ἐκτὸς ὅτι, Ἡρδτ. 7, 228. «ἡ ἔξω θάλασσα», ἐνίοτε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, στηλῶν, Ἡ μεσόγειος θάλασσα, ἀντιθ. τῷ, «ἡ ἐντός» ὅπερ ἰδέ. 2) Ἔξω, εἰς ἐλεύθερον, ἀνοικτὸν τόπον· εἰς τὰ ξένα, 'ς τὴν ξενιτειάν. Ἰλδ. Ρ, 265. Ω, 247. Ὀδσ. Ξ, 526. Ψ, 138. Ὅταν δηλῶται ἅμα καὶ ὁ σκοπὸς καὶ ἡ κίνησις πρός τινα τόπον, μετὰ αἰτ. «ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέοντες» Ἡρδτ. 7, 58. «ἐκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον» Ἡρδτ. 5, 103. Μετὰ γεν. ὡς ἡ ἐκ, Ἔξω, ἔξω ἀπό τι. Ἰλδ. Κ, 94. Λ, 457. Ὀδσ. Μ, 93. Χ, 378. 3) ὡς τό, ἐκτὸς μετὰ γεν. παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ. Ἰδὲ Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 128. «ἔξω τινὸς εἶναι» Τὸ νὰ εἶναί τις ἐλεύθερος ἀπό τι, μὴ ὑποκείμενος εἴς τι, νὰ μὴν ἐνέχηται εἴς τι· ἐξαιρ. «ἔξω τοῦ πράγματος λέγειν» Τὸ νὰ λέγῃ τις ὅσα δὲν ἀνήκουν εἴς τι πρᾶγμα, Pinzger ἐν Λυκρ. 4, 1. 5, 37, 4. Ἀρστλ. Ῥητ. 1, 1, 5. Παρὰ τοῖς τεταγμ. δὲ καὶ = ἄνευ, πλήν. 4) πλεοναστ. ἐν συνθέσεσιν ὡς τό «ἐκ τῆς ταφῆς ἐκφέρειν ἔξω». Ἡρδτ. 3, 16. Συγκρ. ἐξώτερος, ὑπρθ. ἐξώτατος.

* **Ἔξω**, Μλ. τοῦ ἔχω, Ὁμ.

* **Ἐξώβολος**, ὁ, ἡ (ὀβολός). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἓξ ὀβολούς.

Ἔξωθεν, Ἐπίῤῥ. (ἔξω). Ἀπὸ ἔξω εἰς τὰ μέσα, ἀπὸ ξένον τόπον, εἰς τὴν πατρίδα. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔξω, ἐν χρήσει, Σφκλ. Ἠλ. 1449. ὅθεν «οἱ ἔξωθεν» Οἱ ἀπ' ἔξω, Ἡρδτ. 9, 5. Παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστ. Οἱ μὴ ὄντες ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν Χριστιανῶν.

Ἐξωθέω, Μλ. -θήσω καὶ — ώσω. Ἀόρ. ἐξέωσα (ὠθέω, ἀμλ.) Σπρώχνω, ἀμπώχνω, διώκω ἔξω, ξεκουντῶ. 2) Βιάζω τι νὰ εὐγῇ ἔξω ἐμπρός, «τὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς» Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι ἐμπρός, τοῦτ' ἔστι σπρώχνωντας καὶ τραμπίζωντάς τι κάμνω νὰ ἐξαπλωθῇ ἐμπρός που ἤ τινός. 3) Διώκω τι εἴς τι, ἤ πουθενά, ἀφ' οὗ

Ἐξώθησις, εως, ἡ. Ἀμπωσμα, διώξιμον, σπρώξιμον ἔξω, ξεκούντισμα.

Ἐξωκεανίζω, Μ. ίσω (ὠκεανός). Μετακομίζω, μετατοπίζω τινὰ ἔξω ἀπὸ τὸν Ὠκεανόν, ἤ εἰς τὸ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μέρος. Παθτ. Κεῖμαι, εὑρίσκομαι εἰς τὸ πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μέρος. ἀφ' οὗ

Ἐξωκεανισμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ μετατοπίσῃ τίς τι πέραν, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, ἤ ἀντίπερα τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἐξώκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη). Ὅστις κοίτεται, κοιμᾶται ἔξω που, ὅστις δὲν κοιμᾶται εἰς τὸν συνηθ. τόπον, εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κραβάτι του. 2) Εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε εὐγαίνει καὶ εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως δὲ καὶ «ἄδωνις» λέγεται.

Ἐξώλεια, ἡ. Παντελὴς ἀφανισμός, φθορά, χαλασμός. «κατ' ἐξωλείας ὀμόσαι» Τὸ νὰ ὁρκισθῇ τίς τι καταρώμενος τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἂν παραβῇ τὸν ὅρκον του, νὰ ἔλθουν ὅλα τὰ κακὰ ἐπάνω του, νὰ ἀφανισθῇ κατὰ κράτος. Τὸ δέ, «κατ' ἐξωλείας ἐπιορκεῖν» Τὸ νὰ παραβῇ τις τὸν τοιοῦτον ὅρκον του. Δμσθ. σλ. 1305. παρὰ τὸ

Ἐξώλης, ὁ, ἡ (ὄλλυμι). Ὁ διόλου, ἀφανισμένος, χαλασμένος, καθόλα Ἡρδ. 7, 9, 2. 10. 2) Ἐνργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, χαλασμόν, ἀφανισμόν. 3) τρπκ. Ἠθικῶς διεφθαρμένος, μὲ τελειότητα πονηρός, κακοήθης, ἄτιμος, κάθαρμα, μιαρός, μοχθηρός, κάκιστος.

Ἐξωμίας, ου, ὁ (ἔξωμος). Ὅστις ἔχει τοὺς βραχίονάς του, γυμνοὺς ἕως εἰς τοὺς ὤμους, χωρὶς νὰ τοὺς σκεπάζῃ τὸ φόρεμα. 2) Ὅστις ἔχει ἐξέχοντας, ξωκαταχτοὺς τοὺς ὤμους. Νικήτ. Χρον. Θ', 13.

Ἐξωμίδιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐξωμίδα. 2) ὅ,τι κρέμαται ἀπὸ τοὺς ὤμους.

Ἐξωμιδοποιΐα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ, φκιάνῃ τις ἐξωμίδας. παρὰ τὸ

Ἐξωμιδοποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις κατασκευάζει ἐξωμίδας.

Ἐξωμίζω, Ἔχω τοὺς βραχίονας γυμνούς, δὲν τοὺς σκεπάζουν αἱ ἐξωμίδες. «ἐξωμίζω τὸν ἕτερον βραχίονα» Ἔχω τὸν ἕνα βραχίονά μου γυμνόν, ἀσκέπαστον ἀπὸ τὴν ἐξωμίδα. Ἀριστοφ. Κων. 267.

Ἐξωμίς, ίδος, ἡ (ὦμος). Φόρεμά τι ἀνδρικὸν χωρὶς ἐξωμίδας, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. μανίκια, τὸ ὁποῖον ἄρα δὲν σκεπάζει τοὺς ὤμους, παρόμοιον ἴσως μὲ τὸ παρὰ τοῖς εὐνομουμένοις Εὐρωπαίοις ζιλέ, Γαλλ. βέστα Γερμ. Κατ' ἄλλους δὲ ἡ ἐξωμὶς εἶχε μόνον ἕνα μανίκι, καὶ μόνον ὁ ἕνας ὦμος ἔμενεν ἀσκέπαστος ἀπὸ αὐτήν· ἐφόρουν δὲ αὐτὴν οἱ δοῦλοι ἢ οἱ πένητες ἐλεύθεροι πολῖται, ὡσαύτως καὶ οἱ Κυνικοί, καὶ ὅσοι συνήθιζον νὰ φορῶνται πάνυ ἁπλῶς. παρβ. ἐπωμὶς καὶ χειριδωτός. (ε).

Ἔξωμος, ὁ, ἡ (ὦμος). Ὅστις ἔχει τοὺς βραχίονας, καὶ τοὺς ὤμους γυμνούς, μὴ σκεπαζομένους ἀπὸ τὸ φόρεμα· ὅθεν 2) Πρόχειρος, ἐλευθερόχειρ, ἑτοιμασμένος, ἀνασκουμπωμένος, ἕτοιμος νὰ βάλλῃ χέρι εἴς τι, νὰ μεταχειρίζηται τίποτε.

Ἐξωμοσία, ἡ (ἐξόμνυμι). Ἄρνησις δι' ὅρκου, ἀθώωσις, πρόφασις, παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν, Εὐσταθ. «ἐξωμοσία ἐλέγετο Ἀθήνησιν ὁ ὅρκος ὃν ὤμνυέ τις προϊσχόμενος ἀδύνατος εἶναι καὶ ποιεῖν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ τῆς πόλεως», ἐξαιρ. βεβαίωσις μεθ' ὅρκου ὅτι δὲν ἔχει εἴδησίν τινα περί τινος πράγματος. Meier καὶ Schöm. Att. Proc. σλ. 672.

Ἐξωνέομαι, (ὠνέομαι, ἀμλ.) Ἀγοράζω τι ἀπό τινα· ξαγοράζω τι. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β. «χρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους». ἀφ' οὗ

Ἐξώνησις, εως, ἡ. Ξαγόρασμα, ξαγορά.

Ἐξώπιος, ὁ, ἡ (ὤψ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἔξω τῆς ὁράσεως, εἶναι ἀόρατον, δὲν φαίνεται· ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι μακράν· μετὰ γενικ. πάνυ εὔχρηστος λέξ. παρ' Εὐρπδ. «δωμάτων ἐξώπιοι», Μηδ. 627. Ἱκέτ. 1038. Ἀλκ. 549. ἰδὲ καὶ Ἀρστφ. Θεσμ. 881.

Ἐξώπροικα, τά. Χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ἡ νύμφη φέρει μεθ' ἑαυτῆς ἔξω ἀπὸ τὴν διωρισμένην προῖκα.

Ἐξώπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην, τὸ ἰταλ. πόρτεγ, ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Ἐξωραΐζω, (ὡραΐζω). Τὸ ὡραΐζω κατ' ἐπιτ. Ἡσύχ.

Ἐξωριάζω, (ὥρα). Ὀλιγωρῶ καταφρονῶ, ἀμελῶ τι, δὲν μοὶ μέλει περί τινος· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ.

Ἔξωρος, ὁ, ἡ (ὥρα). Παράκαιρος, ἔξω τοῦ προσήκοντος, ἁρμοδίου καιροῦ τοῦ χρόνου, παρήλικος, ὅθεν καὶ ἄκαιρος, δηλ. πρωτήτερα, καὶ παράκαιρος, ὑστερότερα ἀπὸ τὸν πρέποντα καιρόν, ὄψιμος· πολὺ γέρων, ὑπέργηρος, πολὺ παλαιός, μετὰ γεν. Εὐρπ. Ἠλ. 618. «ἔξωρα πράσσω κ' οὐκ ἐμοὶ προσηκότα» Ἔξω τοῦ πρέποντος καιροῦ, ἔξω τῆς ἡλικίας· «ἔξωρος θήρα» Φιλόστρ. Ἀπολλ. Γ'. 4. Γεγηρακότες δηλ. καὶ ἀνεπιτήδειοι εἰς κυνήγι «ἔξωρα ἐρᾶν» Τὸ νὰ εἶναι ἐρωτευμένος γέρων τις, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς ἔρωτα ἡλικία πέρασε πλέον. Ἐπίῤῥ. ἐξώρως.

* **Ἐξώροφος**, ὁ, ἡ, Εὐχρηστότερος τύπος ἢ τό, ἐξόροφος, Μὲ ἓξ κατώματα, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 203.

* **Ἐξῶρτο**, γ. ἑνκ. πρτκ. κατὰ συγκ. Ἀορ. παθτ. τοῦ ἐξόρνυμι.

Ἔξωσις, εως, ἡ (ἐξωθέω). Τὸ νὰ ἀμπώξῃ, σπρώξῃ, διώξῃ ἔξω, ξεκουντήσῃ τίς τι· ἐξάρθρωσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος, τὸ κοιν. στραμπούληγμα. καὶ

Ἔξωσμα, τος, τό. Σπρωγμένον, ἀμπωγμένον, διωγμένον ἔξω, ξεκουντισμένον· στραμπουληγμένον μέλος τοῦ σώματος.

Ἐξωστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ ἐξώστης, ου, ὁ (ἐξωθέω). Πᾶν ὅ,τι ἀμπώχνει, σπρώχνει, διώκει ἔξω, ξεκουντᾷ τίποτε ἀπόποθεν. «ἐξῶσται ἄνεμοι», Ὅσοι σπρώχνουν εὐγάζουν τὸ καράβι ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον. Ἡρδτ. 2, 113. «καί μιν ὡς ἐγένετο ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἐξῶσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσιν εἰς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος». ἀφ' οὗ

Ἐξώστρα, ἡ. Μηχανή τις χρήσιμος εἰς τὰ θέατρα, καὶ χρησιμεύουσα ὡς καὶ ἡ, ἐκκύκλημα, ὅπερ ἰδέ. Μεταφ. Πολυβ. «ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβάζειν» ἀντὶ τοῦ, θεατρίζειν.

Ἐξώτατος, η, ον. ὑπερθετ. τοῦ ἔξω.

Ἐξωτάτω, Ἐπίῤῥ. ὑπερθετ. τοῦ ἔξω.

Ἐξωτερικός, κή, κόν (ἔξω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ ἔξω, ἀντιθ. τῷ ἐσωτερικός. Οὕτως ἐλέγοντο ἐξαιρ. οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγ. καὶ ἄλλων φιλοσόφων, ὅσοι δὲν ἐδύναντο νὰ ἀκροασθῶσιν ἀκόμη τὰ ἀπόῤῥητα καὶ ὑψηλὰ θεωρήματα τῶν διδασκάλων των, καὶ ὅσοι ἐμελέτων τὰ δημωτικὰ καὶ τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα οὐκ ἐπιστημονικῶς, ἀλλ' εὐλήπτως καὶ δημωτικῶς περιέχοντα συγγράμματα αὐτῶν.

Ἐξώτερος, έρα, ερον. Συγκριτικ. τοῦ, ἔξω. Ἐπίῤῥ. ἐξωτέρω.

Ἐξωτικός, κή, κόν (ἔξω). Ξωμερίτης, μὴ ἐντόπιος, ξένος.

* **Ἐξωφανής**, ὁ, ἡ (φαίνω). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται ἔξω, Κυριλ.

Ἐξώφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Πᾶν, ὅ,τι ἐξήρθη, εὐγάλθη, ἐκουβαλήθη ἔξω. Ἐν γένει. Ὅ,τι ἐφλυαρήθη ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπροδόθη.

Ἔξωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Καθόλου ὠχρός, χλωμός, κατάχλωμος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ο.

Ἕο, Ἐπκ. γενκ. τῆς προσωπ. Ἀντωνμ. γ'. προσ. ἀντὶ οὗ. Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν τῇ συντάξ. ἀπὸ ἕο, Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του· «ἕο αὐτοῦ» ἀντὶ ἑαυτοῦ, Ἰλδ. Τ, 384. Ὀδσ. Θ, 211.

* **Ἑοῖ**, Ἐπκ. δοτκ. ἑνκ. τῆς προσ. Ἀντων. ε'. ἀντὶ οἷ, Αὐτῷ, «ἑοῖ αὐτῷ». Ὀδσ. Δ, 38. Ἰλδ. Ν, 495. Ἀλλὰ Ὀδσ. Δ, 643. «ἑοὶ αὐ-

τοῦ« Οἱ αὐτῷ ἰδίως προσήκοντες, ἀνήκοντες. Ὀνμστ. πλθ. τοῦ ἑός.

* Ἔοι, Ἐπκ. γ΄. ἑνκ. πρτπ. Εὐκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴη, Ὅμ.

Ἔοιγμεν, α΄. πλθ. πρτκ. β΄. Πρκμ. κατὰ συγκπ. ἀντὶ ἐοίκαμεν, παρὰ τὸ ἔοικα. Τραγ.

Ἔοικα, ας, ε, καὶ λ., β΄. Πρκμ. κατὰ σημσ. Ἐνστ. παρὰ τὸ πρωτότ. ΕΙΚΩ, Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, ἀφ' οὗ διετηρήθη παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ΄. πρτπ. Παρτ. εἶκε, Ἐφαίνετο, ἐνομίζετο καλόν, Ἰλδ. Σ, 520. Παραβλ. μέντοι. Döderl lectt. Hom. 2, σλ. 6. Μετχ. ἐοικώς, υῖα, ός, πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται ὁ Ποιητὴς ἅπαξ τῷ κατ' Ἐπκ. ἐκτσ. εἰοικυῖαι, Ἰλδ. Σ, 418. Οἱ Ἀττ. προτιμῶσι μᾶλλον τὸν τύπον εἰκώς, ἐξαιρ. ἐν τῷ οὐδτ. γένει εἰκός. Ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμ. εὕρηται ἅπαξ εἰκώς, Ἰλδ. Φ, 254. καὶ πολλάκις τὸ θηλ. εἰκυῖα. Ἀπρμφ. ἐοικέναι, Ἰων. μόνον. — Τὸ, οἶκα, ας, ε, κλ. οὐκ ἔστιν Ὁμρκ., Μτχ. οἰκώς, Ἡρδτ. Ὑπρσυντ. ἐώκειν, εις, ει, κλ., πρὸς τῷ ὁποίῳ χρῆται καὶ τῷ γ΄. πλθ. πρτπ. ἐοίκεσαν, ἅπαξ ὁ Ποιητὴς, Ἰλδ. Ν, 102. ὁ Μελ. εἴξω, παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. — Πλὴν τούτων εὕρηται παρ' Ὁμ. ὁ Ἐπκ. ἁπλῶς τύπος ἔικτον γ΄. δυϊκ. πρσπ. Πρκμ., Ὀδσ. Δ, 27. ἤικτο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Ὑπρσυντ., τετράκις ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ ἀναυξήτως, εἶκτο, Ἰλδ. Ψ, 107. ἐίκτην, γ΄. δυϊκ. πρτπ. ὑπρσυντ. Ἰλδ. Α, 104, Φ, 285. Ψ, 379. Ὀδσ. Δ, 662. Οἱ Ἀττ. χρῶνται συνήθως τῷ γ΄. πλθ. πρτπ. Πρκμ. εἴξασι, ἀντὶ ἐοίκασι, ὅπερ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. εὕρηται, καὶ παρὰ τοῖς Τργ., α΄. πλθ. πρτπ. Πρκμ. κατὰ συγκπ. ἔοιγμεν ἀντὶ ἐοίκαμεν. Ὅτι δὲ καὶ ὁ Πρκμ. εἶκα ἐστὶν ἀληθὴς Ἀττικισμὸς ἀμφιβάλλεται, ἰδὲ μέντοι Piers. Moer. σλ. 148. Br. ἐν Ἀρττρ. Νφ. 185.

1) Εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, παρομοιάζω μέ τινα· μετὰ δοτκ. Ὁμ., ὅστις τὸ, καθ' ὃ εἶναί τις ὅμοιος ἢ ἀνόμοιος ἑτέρῳ τινὶ, ἀεὶ κατὰ αἰτ. τίθησι. »Μαχάονι πάντα ἔοικε· κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ. Νέστορι εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει καὶ λ. τ. τ. »μελαίνῃ Κηρὶ ἐοικώς« Ὡμοίαζε μὲ τὴν μαύρην μοῖραν, τοῦτ' ἔστι τὸν μετοῦν ὡς τὸν θάνατον, Ὀδσ. Ρ, 500. Ἐπιτείνεται δὲ ἡ σημτ. τῆς ὁμοιότητος προτλήψει τοῦ, ἄντα, ἄγχιστα, εἰς ὦπα πάντα ἐῴκει· εἰς ὦπα ἐοικυῖα Ὁμ. 2) Πρέπει, ἁρμόζει, ταιριάζει, εἶναι πρέπον, δίκαιον, ὀρθόν· »ἀείδειν δέ σε παρέοικα, ὥστε θεῷ« Μοὶ πρέπει νὰ ψάλλω ἔμπρος σου, ὡς ἔμπρος εἰς θεόν. Ὀδσ. Χ, 348. Ὡσαύτως καὶ Σφκλ. Φιλ. 317. Ἄλλως δὲ χρῆται ὁ Ποιητὴς κατὰ ταύτην τὴν σημσ. μόνον τῷ γ΄. ἑνκ. πρσπ. ἀπρτπ. Ἁρμόζει, πρέπει, ἀνήκει, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητκ. κατ' ἐκτσ. »οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικεν. Ἰλδ. Ξ, 212. Ὀδσ. Θ, 358. Συνήθως δὲ κεῖται ἡ λέξ. ἀπολύτως, ἢ συντάσσετ. αἰτιατ. μετὰ ἀπρμφ. ἔτι δὲ καὶ ἀπρμφ. ἁπλῶς, Ἰλδ. Δ, 286. Ὅταν δὲ προσκέηται καὶ τὸ πρόσπ., τῷ ὁποίῳ προσήκει τι ἢ οὔ, κεῖται κατὰ δοτκ. καὶ μόνον ἐν Ὀδσ. Χ, 196. κατὰ αἰτ. »εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλεγμένος, ὥς σε ἔοικεν« ὅπερ φαίνεται ἐξαίρεσις· ὀρθότερον δὲ ἦθελ' εἶναι μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ., ὡς ἔοικε, σὲ καταλέξασθαι. Ἀλλὰ καὶ τῇ Μτχ. χρῆται Ὁμ. εἰς δήλωσιν τοῦ προσήκοντος, πρέποντος, ἁρμοδίου, ἀνήκοντος, Ὀδσ. Δ, 239. »ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ« Κεῖται κατὰ τὸν αὐτῷ πρέποντα ὄλεθρον, τὸν ὁποῖον ἀξίζει, Ὀδσ. Α, 46. Τὸ δὲ »εἰκυῖα ἄκοιτις« Ἡ εἰς ἐμὲ πρέπουσα, ἁρμόζουσα σύζυγος, ὡς πρέπει νὰ εἶναι δι' ἐμένα, ἢ ὡς μοὶ ἀρέσκει, Ἰλδ. Ι, 399. 3) Παρὰ τοῖς Ἀττ. Φαίνομαι, δείχνω. »θέλξειν μ' ἔοικας φαίνεσαι, δείχνεις ὅτι θέλεις νὰ μὲ καταπείσῃς, Αἰσχλ., ἐξαιρ. χρῶνται οἱ Ἀττ. τῷ, ἔοικε καὶ ὡς ἔοικε, Καθὼς φαίνεται, καθὼς δείχνει· φαίνεται, εἶναι πιθανόν, πρέπον, ἁρμόδιον, οὐ σπανίως μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. Matth. Ἑλλ. Γραμμ. σλ. 795. Bornem. ἐν Ξνφ. 3, 15. καὶ τῇ μετχ. εἰκός, ὡς, ἢ ὥσπερ εἰκός, Κατὰ φυσικόν, ὀρθὸν λόγον, καθὼς εἶναι πρέπον, δίκαιον. ἀφ' οὗ

Ἐοικότως, Ἀττ. εἰκότως Ἐπίρ. Μετοχ. τοῦ ἐοικός. Ἀττ. εἰκός, Παρομοίως, πρεπόντως ὀρθῶς, δικαίως.

* Ἑοῖο, Ἐπκ. γεν. τοῦ ἑός, ἀντὶ ἑοῦ, Ὅμ.

* Ἑοῖς, δοτ. πλθ. τοῦ ἑός, Ὅμ.

* Ἔοις, Ἐπκ. β΄. πρτπ. ἑνκ. Εὐκτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ εἴης, Ἰλδ. Ι, 284.

* Ἔοισα, Δωρκ. Μτχ. θηλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἐοῦσα, οὖσα.

* Ἐολέω, Δωρ. παρατχηματσμ. τοῦ αἰολέω, Boeckh. ἐν Πνδ. Πθ. 4, 233, ὅστις καὶ τὸ ἑπόμενον ἐόλητο θέλει ἀναγόμενον εἰς τὸ αὐτὸ πρωτότ. Ὁδὲ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 2, σλ. 120. καὶ Λξ. 2, σλ. 80. fg. ἐτυμολογεῖ τὸ Πινδαρκ. ἐόλει ὡς Παρτ. τοῦ ἐλέω, κατ' ἐκτσ. παρασχηματσμ. τοῦ εἴλω. Ἄλλοι ὅμως προτιμῶσι τὸ, αἰόλει γεγραμμένον, ὥστε ἡ δίφθογ. πρέπει νὰ βραχυνθῇ πρὸ τοῦ ἐπιφερομ. φωνήεντος. Leipz. Litt. Ztg. 1826. Ἀριθμ. 276, σλ. 2201.

* Ἐόλητο, Ἐθλίβετο, ὠθεῖτο. Ἐπκ. Ὑπρσυντ. τοῦ παρ' Ἀπολ. Ῥδ. Ἐνεστ. εἴλω· παρβλ. Βτμ. Ἑλλ. Γρμμτ. 2. σλ. 33. 34. καὶ Λξ. 2. σλ. 78. fg.

* Ἔολπα, ας, ε· ποιητ. Πρκμ. κατὰ σημτ. ἐνστ. τοῦ ἔλπω, Ὅμ., Ὑπρσυντ. ἐώλπειν.

* Ἔον, Ἰλδ. Ψ, 643. α΄. ἑνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἦν· ἀλλαχοῦ δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. Τὸ δὲ, ἐόν, Ἰων. Μτχ. οὐδτ. γέν. τοῦ εἰμ., ἀντὶ ὄν.

* Ἑόν, Αἰτ. ἢ ὀνμστ. γέν. οὐδτ. τοῦ ἑός, Ὅμ.

Ἔοργα, ας, ε, ποιητ. Πρκμ. τοῦ ἔρδω, Ὅμ., γ΄. πλθ. πρσπ. ἔοργαν, ἀντὶ ἐόργασιν. Βτρχμ. Πρκμ. ἐοργώς. Ὅμ.

* Ἐόργη, ἡ. Χουλιάρα, ἢ κρεῖττον γουδοχέρι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνακατόνουν ἢ τρίβουν, στουμπίζουν ἀρώματα. Ἡσχ. καὶ Πολδ. 6, 88.

* Ἐοργίς, ίδος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἑορτάζω, Μ. άσω (ἑορτή). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ αὔξησις τῶν παρῳχμ. χρόνων γίνεται ἐν τῷ ο, καὶ ὄχι ἐν τῷ ε, ἑώρταζον, ἑώρτασα κλ. κατὰ συγκπ. τύπος αὐτοῦ τὸ, ὁρτάζω, τῷ ὁποίῳ χρῆται πανταχοῦ Ἡρδτ.

Ἑορταῖος, αία, αῖον = ἑόρτιος. Διον. Ἀλ. Ἀρχ.

Ἑορτάσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι πρέπει, συνειθίζεται, ἀξίζει νὰ ἑορτάζηται. »ἑορτάσιμος ἡμέρα« ποὺ πάνυ ἑορτάσιμα ἐμοὶ ὄντα« Δὲν μοὶ ἐφαίνοντο, δὲν ὡμοίαζον μὲ ἑορτῆς ἡμέραν.

* Ἑόρτασις, εως, ἡ = ἑορτασμός Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 657. Δ. Λουκιαν. Κρον.

Ἑόρτασμα, ατος, τὸ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἑορτή.

Ἑορτασμός, ὁ, Τὸ νὰ ἑορτάζῃ, κρατῇ τις ἑορτήν τινα.

* Ἑορταστέον, ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἑορτάζω. Πρέπει νὰ ἑορτάζῃ τις.

Ἑορταστής, ὁ. Ὅστις ἑορτάζει. Πολυδ. Α. 34. ἀφ' οὗ

Ἑορταστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑορτήν.

Ἑορτή, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὀδσ. Υ, 156. »ἑορτὴ θεοῖο« Φ, 258. Πᾶσα ἡμέρα ἀναπαύσεως, καταπαύσεως ἀπὸ τῶν ἔργων, ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης· »ἑορτὴ ὄψεως, ὀφθαλμῶν«, Αἰλ. Παρ' Ἡρδτ. ἀεὶ κατὰ συγκπ. ὁρτή. ἀφ' οὗ

Ἑόρτιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἑορτήν.

* Ἑορτίς, ίδος, ἡ = ἑορτή. Σχλσ. Βενετ. Ἰλδ. Κ, 229. παραβλ. ἔροτις.

Ἑορτολόγιον, τό. Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμέναι αἱ ἑορταί, κοιν. καλεντάρι ἐκ τοῦ Λατιν. Σουίδ.

Ἑορτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = ἑορτάσιμος.

Ἑός, ἑή, ἑόν. Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ὅς, ἥ, ὅν (ἕ, ἕο, οὗ) Ἀντων. κτητικ. γ΄. πρτπ. ἑνκ. ἀρθμ. ἐδικός του, ἐδική του, ἐδικόν του, θηλ. ἐδικός της, ἐδική της, ἐδικόν της, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ Δωρκ. Ἐνάρθρως »τὸν ἑόντα Πόδαργον« Τὸν ἐδικόν του Πόδ. τοῦτ' ἔστι τὸν καλὰ γνωστόν, Ἰλδ. Ψ, 295. Κατ' ἐπίτσ. »ᾧ αὐτοῦ θυμῷ« Εἰς τὴν ἰδίαν ἐδικήν του γνώμην, Ἰλδ. Κ, 204. »ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες« Οἱ ἴδιοι ἐδικοί του ἐργάται, Ὀδσ. Δ, 643, ἀφ' οὗ τὸ παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. ἑαυτοῦ, αὑτοῦ ἐσχηματίσθη. Παρ' Ἡσδ. Ἐρ. 58. κεῖται ἀντὶ τοῦ, σφέτερος, ὡς ἐπθ. τρίτου πλθ. πρσπ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοιουτοτρόπως ἐν τῇ Βτρχμ. καὶ ἐξαιρ. παρ' Ἀπολ. Ῥδ. ἰδὲ Ruhnk. ep. cr. σλ. 178. Ὁ Ἀπλ. Ῥδ. χρῆται αὐτῷ καὶ ἀντὶ α΄. πρτπ. 1, 285 (ὅπου ὁ Brunk μάτην μετέβαλεν αὐτὸ) ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ β΄. πρτπ., Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 190. Παρομοίως φαίνονται διαφερούμενα τὰ πρτπ. καὶ ἐν τῷ, ὅς, ἥ, ὅν καὶ ἐν τῷ σφεῖς, παρ' Ὁμ. μάλιστα, παρ' Ἡσδ. δὲ, ἐν τῷ, σφέτερος, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν τῷ, ἑαυτοῦ, παρβλ. Wolf proleg. σλ. CCXLVII. fg. (Τὸ ὑπὸ τοῦ Schneider ἀποδεδεγμένον ἐκθ. ἑός, ἑή, ἑόν, — ἑῦς, προῆλθεν ἐκ τινων ψευδῶς γεγραμμένων ἢ μὴ ὀρθῶς νοηθέντων μαρτυριῶν τοῦ Ὁμ. καὶ Πνδ. Wolf. proleg. σλ. CCXLVIII. Boeckh ἐν Πνδ. Νμ. 7, 25. Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 230.

Ἑοῦς, Βοιωτ. γεν. τῆς πρτπ. Ἀντν. γ΄. πρτπ. ἀντὶ ἕο, οὗ.

* Ἐοῦσα, Ἰων. καὶ Ἐπκ. Μτχ. θηλ. γέν. Ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ οὖσα, Ὅμ.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Π.

Ἐπαβελτερόω, (ἀβέλτερος). Κάμνω εὐήθη τινὰ ἢ μωρὸν νὰ γένῃ ἔτι μᾶλλον εὐήθης, μωρότερος. Μένανδρ. παρὰ Σουίδ.

Ἐπαγαίομαι, Μέσ. ἀποθ. (ἀγαίομαι). Ὀργίζομαι, θυμόνω διά τι· μετὰ δοτ. Παρ' Ἀπολ. Ῥδ. δὲ καὶ Χαιρεκακῶ ἢ χαίρω διὰ τὴν δυστυχίαν ἢ ζημίαν τινός, ποιητ.

Ἐπαγάλλομαι, (ἀγάλλω). Ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι διά, ἢ μέ τίποτε· ἐκπρέπω, μεγαλοφρονῶ, καμπάζω, σεμνύνομαι ἢ καμαρόνω διά τι· μετὰ δοτ. »ἐπαγλ. πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι«, Ἰλδ. Π, 91.

Ἐπαγανακτέω, ῶ. Μλ-ήσω (ἀγανακτέω). Ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, θυμόνω, μοὶ κακοφαίνεται διά τι.

Ἐπαγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀγέομαι) = ἐπαγαίομαι, ποιητ. (ᾱ) Πανθέν. 21. »ἐπαγ. σίτῳ πατρίδος«.

Ἐπαγγελία, ἡ. Εἰδοποίησις, μήνυμα· προσταγή. 2) Ὑπόσχεσις αὐτοθέλητος· ἐν γένει, Βεβαίωσις, βεβαία εἴδησις, πληροφορία. »ἐπαγγελίαν ποιεῖσθαι«. Λυκργ. 5, 3. καὶ Φιλ. »φίλου ἐπαγγελίαι«. παρὰ τὸ

Ἐπαγγέλλω, Μλ-ελῶ, Ἀόρ. ἐπήγγειλα (ἀγγέλλω). Εἰδοποιῶ, πληροφορῶ, φανερόνω, δίδω εἴδησιν, τὸ, ἰταλ. δενουντσιάρω, Ὀδσ. Δ, 775. Ἐξαιρ. ἐκ μέρους τῆς Ἐξουσίας, Κοινοποιῶ δηλοποιῶ, δημοσίως κηρύττω ἢ διαλαλῶ προσταγήν τινα. »ἐπαγγείλαντες πανδημεὶ στρατεύειν« ὅθεν καὶ β.) Προστάζω· τινὶ καὶ πρός τινα· παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ καὶ κατὰ μετ. διαθ. ἐν ταύτῃ τῇ σημτ. Σφκλ. Ἠλ. 1018, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδ. 7, 1. γ.) Παραγγέλλω, δίδω παραγγελίαν, τὸ ἰταλικὸν ὀρδινιάρ εἴς τινα

διά τι, ζητῶ νά μοί κάμῃ τι· ἐν γένει, Προστρέχω εἴς τινα ζητῶν τήν ἀντίληψιν, βοήθειάν του διά τι. 2) Μέσ. Ὑπόσχομαι, τάζω· τ ι ν ί τ ι. Wolf. ἐν Λεπτ. σλ. 215. «ἐπηγγελμένου τοῖς ναύταις μεγάλους μισθούς». ὡσαύτως καί παρά Πνδ. κατ' ἐνργ. διάθ., ἄνευ β'.) Ἐπαγγέλλομαι ἤτοι ἔχω κανέν ἐπάγγελμα, τό ἰταλ. προφεσιόνην, τό ὁποῖον μεταχειρίζομαι, ἐξαιρ. ἐπιτηδεύομαί τι, ἤτοι εἶμαι ἐπιτήδειος εἴς τινα ἐπιστήμην ἤ τέχνην π. χ. «ἐπαγ. ἀσκητὴν τινα». Τό δέ, «καί γάρ ταῦτα δεινός εἶναι ἐπαγγέλλεται», Ἀποφαίνεται, λέγει βεβαιόνων ὅτι νά εἶναι ἐπιτήδειος ἐπιστήμων, δυνατός εἰς αὐτά. γ'.) Ἐπιθυμῶ νά ἀπολαύσω τι· ἐξαιτοῦμαι ἤ ζητῶ τι παρακαλῶν· μετά αἰτ. «ἅ δ' ἄν αὐτός ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾶστα μέν ἐστί Φιλίππῳ δοῦναι». Δημοσθ. ἐξαιρ. λειτουργίαν τινά ἤτοι ἀξίαν πολιτικήν εἰς δούλευσιν τῆς πατρίδος, κατά ἐνργ. διάθ. ἐνίοτε. Δημοσθ. «προσέλθοι ἄν τις καί δεηθείη καί ἐπαγγείλειεν»· καί Ἀππιαν. «ἐπαγγέλλει ὑπατείαν». Παρακαλεῖ νά τόν κάμουν ὕπατον, τό ἰταλ. κόντουλας. ἀφ' οὗ

Ἐ π ά γ γ ε λ μ α, ατος, τό. Ὡς καί παρ' ἡμῖν, τό νά ἐπαγγέλλεταί τις ὅτι ἠξεύρει τι· τό ἰταλ. προφεσιόνη· δηλοποίησις, κοινοποίησις, προσταγή· ὑπόσχεσις· παρακάλεσις δι' ἀπόλαυσιν ἀξίας τινός.

Ἐ π α γ γ ε λ τ ι κ ό ς, κή, κόν. Ὅστις ὑπόσχεταί τι, ἤ πολλά· ὑπόσχεται, ὁμιλεῖ μέ βεβαιότητα, ἤ μέ αὐθάδη τόλμην, θρασύστομος, αὐθαδόγλωσσος, διϊσχυρίζεται μέ αὐθάδειαν. Ἐπίῤῥ. ἐπαγγελτικῶς.

Ἐ π α γ ε ί ρ ω, Μλ-ερῶ (ἀγείρω, ἀνμλ.). Συνάζω, συναθροίζω, συμμαζεύω, συσσωρεύω· προσάγω, προσκομίζω· ἐπί ἀψύχων, Ἰλδ. Α, 126. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Συνάγω, συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν. ἀφ' οὗ

Ἐ π α γ ε ρ μ ό ς, ὁ, καί ἐπάγερσις, σεως, ἡ Συνάθροισις, συμμάζωγμα· συναγωγή συνέλευσις. Ἡροδοτ. «ἐπάγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιέεσθαι».

* Ἐ π ά γ η ν, ης, η. Παθτ. Ἀόρ. β'. τοῦ πήγνυμι. Ἰλδ. (∪∪–)

Ἐ π α γ ι ν έ ω, Ἰων. καί ποιητ. ἀντί ἐπάγω. Ὁδηγῶ που, ἤ εἴς τι. «ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας».

Ἐ π α γ λ α ΐ ζ ο μ α ι, (ἀγλαΐζω). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐκπρέπω ἤ καμαρώνω διά τι «οὐδέ ἕ φημι δηρόν ἐπαγλαϊεῖσθαι» (Μλ. ἀσρμφ.) Στοχάζομαι ὅτι δέν θέλει ἀλαζονευθῇ, μεγαλαυχήσῃ, καμαρώσῃ πλέον, Ἰλδ. Σ, 133. Τό ἐνεργητικ. ἐ π α γ λ α ΐ ζ ω, Καταστ[illegible]αίνω, κάμω τι λαμπρότερον, περιβλεπτότερον, ἐν γένει, λαμπρύνω τι, παρ' Ἀρστφ., σπάνιον μάλιστα· εἰσί δέ ἀμφότεραι αἱ φωναί παρά ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἔ π α γ ρ ο ς, ὁ, ἡ (ἀγρός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τούς ἀγρούς, εἰς τά χωράφια, εἰς τούς κάμπους. 2) (ἄγρα). Ὅστις εἶναι εὐτυχής εἰς τό κυνήγι. ἀφ' οὗ

Ἐ π α γ ρ ο σ ύ ν η, ης, ἡ. Τό νά εἶναί τις εὐτυχής εἰς τό κυνήγι, εἰς τό ψάρευμα. Θεόκριτ. παρ' Ἀθην. σελ. 284.

Ἐ π α γ ρ υ π ν έ ω, Μλ-ήσω (ἀγρυπνέω). Ἀγρυπνῶ, φυλάττω τι μέ μεγάλην προσοχήν· μετά δοτ. Διόδ. Σικ. ΙΔ'. 68. Τρπκ. Προσκολλῶμαι, καταγίνομαι εἴς τι, ἐπιτηδεύομαί τι μέ μεγάλην σπουδήν καί ἐπιμέλειαν, μέ ἀκάματον κόπον. 2) Παραμονεύω, τό κοιν. βιγλίζω τι.

* Ἐ π α γ ρ ύ π ν η σ ι ς, εως, ἡ. Παραμόνευμα, βίγλισμα.

Ἐ π α γ χ έ ω, ποιητ. ἀντί ἐπαναχέω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1147. «τὸ ἐμὸν θροῶ πάθος ἐπαγχέασα».

Ἐ π ά γ ω, Μλ-άξω, Ἀόρ. ἐπήγαγον (ἄγω, ἀσμλ.) Ὁδηγῶ τι, ἤ τινα εἴς τι, ἤ πουθενά· τ ι ν ί τ ι· κυρίως μόνον ἐπί ἐμψύχων, ἤ καί ἐπί ἀντί ἐμψύχων θεωρουμένων πραγμάτων, Ησδ. Ἔρ. 240. Θγν. 176. β'.) ἐξαιρ. Ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινός, ὁρμῶ κατά τινος ἐπακολουθούμενος ἀπό ἄλλους «ἐπάγοντες ὀρῶσαν» Ἐπροχώρησαν, ὥρμησαν οἱ κυνηγοί μέ τούς ἀκολούθους τοῖς ἐναντίον εἰς τόν ἀγριόχοιρον, Ὀδσ. Τ, 445. παρβλ. ἐ π α κ τ ή ρ. Παρά τοῖς μεταγεν. Ὁδηγῶ στράτευμα κατά τοῦ ἐχθροῦ, ὁρμῶ, πλακώνω τόν ἐχθρόν, τό ἰταλ. τόν ἀτακάρω «ἐπάγειν τό δεξιόν κέρας». Ἀρστφ. Ὀρν. 353. Τρπκ. Παρακινῶ, πείθω, καταπείθω τινά εἴς τι, τῷ δίδω πρόφασιν, ἀφορμήν νά κάμῃ τι, ἔχω χώραν, εἰσροήν εἴς τινα, Ὀδσ. Ξ, 392. (ἀλλαχοῦ δέ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λξ. παρ' Ὁμ.) Ἡρδτ. 9, 1. γ'.) Κομίζω, φέρω τι ἤ τινά που, δείχνω τόν δρόμον. δ'.) Προσάπτω, προσθέτω τι εἴς τι «Αἰγύπτιοι δέ τριακονθημέρους, ἄγοντες τούς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνά πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας παρέξ τοῦ ἀριθμοῦ». Ἡρδτ. καί Ἀρστφ. Νφ. 389. «ἐλάττονα ῥυθμόν ἐπάγειν» Διορίζω, δίδω, ἀρχίζω ὀγληγορότερον ῥυθμόν κοιν. σκοπόν, ἦχον εἰς τήν μουσικήν, τό ἰταλ. τέμπο πρέστο. Ξνφ. Συμπ. 2, 22. «ἐπάγω τινί πληγήν» Κτυπῶ τινα. «ἐπάγω ψῆφον τινι» Γίνομαι αἴτιος, καταπείθω τούς ἄλλους νά ψηφίσωσι, δώσωσι τά βότα των, ἐναντίον τινός, Θκδ. «ἐπάγω δαίμονας» Ἐπικαλοῦμαι, ἐφέλκω τήν βοήθειαν τῶν θεῶν μέ ἐπωμοτικῶν παρακλήσεων φράσεις, λέξεις. ἰδὲ ἐ π α γ ω γ ή. ε'.) Ἔτι δέ καί ἀμετβ. Προσπελάζω, πλησιάζω, κοντεύω κοντά που πηγαίνοντας, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 776. — Μέσως. Φέρω, στέλλω καί φέρω τι διά χρείαν μου, προμηθεύομαί τι· «ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται». Ὅσα χρειάζονται θέλει τά φέρουν διά θαλάσσης, Θκδ. 1, 31. Συνάζω, ἀποκτῶ ἐξαιρ. ξένην δύναμιν ἤ στράτευμα ξένον εἰς βοήθειάν μου. Τρπκ. Ἕλκω τινά πρός τό μέρος, πρός τόν ἑαυτόν μου, θέλγω, πλανῶ, ἐξαπατῶ τινα Schaef. ἐν Διον. συνθτ. σλ. 33. Ἔχω μαζί μου ἤ κοντά μου «ἐπάγομαι θεραπαίνας» Ἔχω κοντά μου, ἤ ἀκολουθοῦσάς με δούλας. «προφάσιν ἐπάγομαι» Εὑρίσκω τόν τρόπον, τά μέσα διά φυγήν, ὅθεν φεύγω, Σφκλ. Ἀντ. 362. «ἐπάγομαι εἰκόνας» Φέρω εἰς τό μέσον, παραστήνω τι μέ εἰκόνας ἤτοι παραβολάς, παραδείγματα· ὡσαύτως φέρω καί παραδείγματα, ἀποδείξεις διά νά βεβαιώσω κάμμίαν γνώμην μου· ὅθεν τά ἐ π α γ ό μ ε ν α, Τά ἀποτελέσματα, οἱ συμπερασμοί, συλλογισμοί. «καί ἐπαγόμεναι ὧπαι», ἡ μ έ ρ α ι, Αἱ ἀναπληρωτικαί τοῦ χρόνου ἐν τῇ χρονολογίᾳ. Ἰδὲ ἐ π α κ τ ό ς. (α) ἀφ' οὗ

Ἐ π α γ ω γ ε ύ ς, έως, ὁ. Ὅστις κομίζει, φέρει τί που μέ ἁμάξι, καράβι καί τ. τ. Ἀρχηγός, ὅστις ὁδηγεῖ ἀνθρώπους, εἶναι πρῶτος εἴς τι τάγμα στρατιωτῶν ἤ ἄλλων ἀνθρώπων. Πολυβ. Η. 101.

Ἐ π α γ ω γ ή, ἡ. Τό νά κομίζῃ, φέρῃ τίς τί ποτέ που, πρός τινα ἤ μέσα που, μέ ἁμάξι, καράβι καί τ. τ. Θουκυδ. Ε'. «ἐπαγωγή τῶν ἐπιτηδείων». Τό νά ὁδηγῇ που ἀνθρώπους, νά εἶναι ἀρχηγός· ἔφοδος ἤ κίνησις στρατευμάτων πρός τόν ἐχθρόν ὑπό τήν ὁδηγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἐξαιρ. περισσοτέρων κατά συνέχειαν ἀκολουθούντων ταγμάτων· προσβολή, ἐπιδρομή κατά τοῦ ἐχθροῦ, τό ἰταλ. ἀτάκο· εἰσβολή ἤ ἔξαφνον ἔμβασμα στρατεύματος εἰς ἐχθρικόν τόπον, ἰταλ. ἰμβασιόνη· προσθήκη, αὔξησις, αὐγάτισμα, καί ἀπό τῆς μέσ. διαθ., προσέλευσις ἤ ἐρχομός πρός τινα· προσέλευσις, προσκάλεσμα· ἐπίκλησις, ἤ τό νά ἐπικαλῆται, ζητῇ τις τήν βοήθειάν τινος. ὅθεν τό νά ἕλκῃ τίς τινα πρός τόν ἑαυτόν του μέ δόλον, μέ γλυκείς, κολακευτικούς λόγους· ἀπάτη, δόλωμα. Ἐξαιρ. δέ ἐλέγοντο ἐ π α γ ω γ α ί, μαγικαί τινες ᾠδαί ἤ ψαλμωδίαι, διά τῶν ὁποίων ὀμνύοντες παρεκαλοῦσαν διά βοήθειαν τάς θεότητας, καί μάλιστα τάς καταχθονίους. Ast. ἐν Πλάτων. Πολ. 2, 7. «ἐπαγωγαῖς τισι τούς θεούς πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν». Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 114. Παρά Ῥητρ. Ἀπόδειξις διά πολλῶν παραδειγμάτων ἤ μαρτυριῶν, διά περιστάσεων παρομοίων τῇ περιστάσει τοῦ πράγματος περί οὗ ὁ λόγος, τό Λατν. inductio.

Ἐ π α γ ω γ ι κ ό ς, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον εἰς ἐπαγωγήν καθ', ὅλας τάς σημασίας τῆς λέξεως.

Ἐ π α γ ώ γ ι μ ο ς, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὡδηγήθη, ἐκομίσθη, ἐφέρθη μέσα που. Πλούταρχ. Λύκ. 17.

Ἐ π α γ ώ γ ι ο ν, τό. Πόσθη, ἤ πόσθιον, τοῦτ' ἔστι τό δέρμα τό ὁποῖον σκεπάζει τήν βάλανον τοῦ ἀνθρώπου γεννητικοῦ μέλους, παρά τοῖς Ο'. ἀκροβυστία. Διοσκορ. Γ'. 25. καί Δ'. 157., ὅπου ὅμως φαίνεται ὅτι σημαίνει μᾶλλον ἐλάττωμά τι τῆς πόσθης.

Ἐ π α γ ω γ ό ς, ὁ, ἡ = ἐπαγωγικός. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τό νά ἐφέλκῃ, θέλγῃ μέ δόλον, διεγείρῃ, πλανᾷ, ἀπατᾷ. μετά γενκ. «ἐπαγωγός οἴκτου» Εὐσπλαγχνίαν διεγεῖρον, εἰς ἔλεος κινοῦν.

Ἐ π α γ ω ν ί ζ ο μ α ι, Μλ-ίσομαι, Ἀττ.-ιοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἀγωνίζομαι). Ἀγωνίζομαι, μάχομαι· ἀνανεόνω τόν ἀγῶνα, εἴς τι ἤ διά τι· μετά δοτκ. «ἐπηγωνίσατο ταῖς νίκαις». Πλτχ. Κμ. 13. Πολλάκις καί δέ τρπκ. ἐπί νοεροῦ ἤ διαλεκτικοῦ ἀγῶνος. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 8. «ἑτέροις ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις» Ἀγωνίζονται ἀκόμη μέ ἄλλας ἀποδείξεις. Πλτχ. Νουμ. 8. «ἐπαγωνίζομαι τῇ σοφίᾳ», Ὁμιλῶ, φιλονεικῶ διά τάς μαθήσεις. Ἀθην. σελ. 414.

Ἐ π α γ ώ ν ι ο ς, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις εἶναι διωρισμένος νά εὑρίσκηται-παρών, νά ἐπιστατῇ εἰς τούς ἀγῶνας, ἤ ὁ βοηθός, τό ἰταλ. σεκοντάντης. Αἰσχύλ. Ἀγ. 523.

Ἐ π ᾴ δ ω, κατά συναίρ. τοῦ ἐπαείδω (ᾄδω) Ψάλλω, τραγῳδῶ ἐντεῦθεν—2) ψάλλω, τραγῳδῶ ἔμπροσθέν τινος — 3) ἡμερόνω, καταπραΰνω, κερδαίνω τήν ἀγάπην τινός ψάλλοντας, τραγῳδῶντας· Ἰατρεύω τινά μέ τό ψάλσιμον, ἐξαιρ. μέ μαγικάς ψαλμῳδίας. Ἐν γένει, Θέλγω, μαγεύω τινά· μετά δοτ. Πλάτ.

Ἐ π α ε ί ρ ω, ποιητ. ἀντί ἐπαίρω· Ὑψόνω, σηκόνω ἐπάνω, ὑψηλά «ἐπαν. κεφαλήν» Ἰλδ. Η, Σηκόνω τινά εἴς τι, τοῦτ' ἔστι, τόν βάλλω ἐπάνω εἴς τι· τ ι ν ά τ ι ν ο ς· «ἐπάειραν αὐτόν ἀμαξάων» Τόν ἐσήκωσαν καί τόν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τό ἁμάξι, Ἰλδ. Π, 426. «κρατευτάων ἐπαείρας» Ἐπάνω εἰς τούς κρατευτάς, ἤτοι τό ψητάρι, ὅπου ἀκουμβᾷ καί στρέφεται ἡ σούβλα ὅταν ψήνωμεν τίποτε, Ἰλδ. Ι, 214 — 2) Διεγείρω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω τινά· ἰδὲ ὅμως καί ἐπαίρω.

* Ἐ π α έ ξ ο μ α ι, ὡς παθτ. (ἀέξω). Αὐξάνω, αὐγατίζω, γίνομαι περισσότερος, Σιμων. Γυν. 85. ποιητ.

Ἔ π α θ λ ο ν, τό (ἆθλον). Βραβεῖον, τό ὁποῖον ἐδίδετο εἰς τόν νικητήν τῶν ἀγώνων· ἀνταμοιβή διά τινα νίκην· Πλούταρχ. Φλαμ. 15. «τοῦ πολέμου φέρεσθαι τά ἔπαθλα.»

* Ἐ π α θ ρ έ ω = εἰσαθρέω, παραλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

Ἐ π α θ ρ ο ί ζ ω, Μ. οίσω (ἀθροίζω). Συναθροίζω, μαζόνω τι ὁμοῦ μέ ἄλλα, κοντά ἤ ἐπάνω εἰς ἄλλα, ἤ εἰς κανέν μέρος.

Ἐ π α ι ά ζ ω, Μλ-άξω (αἰάζω). Θρηνῶ, παραπονοῦμαι, κλαίω διά τι, πρός τοῖς ἄλλοις, ἐνταυτῷ· ἀναστενάζω ἐπί τι ἤ προσπότερον. Βίων· «ἐπαιάζουσιν ἔρωτες τόν...»

Ἐ π α ΐ γ δ η ν, Ἐπίῤ. (ἐπαΐσσω). Μέ ὁρμητικήν κίνησιν ἐναντίον τινός.

Ἐ π α ι γ ι α λ ί τ η ς, ου, ὁ. Θηλ. — λ ῖ τ ι ς, ιδος, ἡ (αἰγιαλός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τό περιγιάλι· παρβλ. ἐπάκτιος, ἐπηϊόνιος. Ἀναλεκτ. Β'. σελ. 96. «ἐπαιγιαλίτιδα ναίω χηλήν.»

Ἐ π α ι γ ί ζ ω, Ἀντιπροχύνω, κτυπῶ ὁρμητικῶς ἐπί τι· ὁ Ὅμηρος χρῆται τῇ λέξει δίς ἐπί σφοδροῦ ἀνέμου «Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων»

Ἰλδ. Β, 148· καὶ νοῦρος λάβρος ἐπαιγίζων δι' αἰθέροςιι Ὀδσ. Ο, 293. παρβλ. ἐπιχυρίσσω δι' ἀμφοτέρων τῶν λέξ. δηλοῦται ἡ ὁρμητικὴ καὶ βιαία πνοὴ τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς καταφερομένη, ὅθεν ὀρθὴ ἡ παρὰ τὸ ἀΐσσω ἐτυμολγ. τῆς λξ. συγγν. τῷ αἴξ, παρβλ. καὶ καταιγίζω· Ὁ Ὀππ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ πλημμυροῦντος ποταμοῦ »ἐπαιγίζει πεδίοισιν« Θορυβεῖ ἢ τρέχει μὲ θορυβώδη βοὴν εἰς τὴν πεδιάδα ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ δελφῖνος »κόντον ἐπαιγίζειν« Διατρέχει, διαπερᾷ μὲ θορυβώδες κολύμβημα τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης· ὅπου ἄρα κατὰ μεταβτ. κεῖται σημτ.

Ἐπαιδέομαι, Μλ-έσομαι, μέτ. ἀποθ. μετὰ μέτ. μέλ. καὶ παθ. ἀορ. (αἰδέομαι). Αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ξηροκοκκινίζω διά τι· μετὰ δοτ.

Ἐπαιδύσσω, Μλ-ξω (αἰδύσσω). Κινῶ τι ἐν ταὐτῷ, κουνῶ, τινάζω τι ἐξ ἐναντίας. Ὀππιαν. Κυνηγ. Δ'. 176.

* **Ἐπαίθω** (αἴθω). Ἀνάπτω τι.

Ἐπαικλα, καὶ ἐπάικλα, τὰ (αἶκλον). Τὰ μετὰ τὸ φαγητὸν ἢ εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης φερόμενα γλυκύσματα καὶβ. τ. τὸ ἰταλ. κομφέκτα Δωρικῶς. Ἀθήν. Δ'. 8. ἄλλως δὲ ἐπιδείπνια καὶ ἐπιδόρπια.

* **Ἐπαινετέος**, έα, έον, ἐπθ. ῥηματ. τοῦ ἐπαινέω, Πᾶν ὅ,τι πρέπει, ἀξίζει νὰ ἐπαινῆται, νὰ ἐπαινεθῇ.

Ἐπαινέτης, ου, ὁ (ἐπαινέω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις ἐπαινεῖ, κοιντ. παινέτης. Θηλ. ἐπαινέτις, ίδος, ἡ, παινέστρια — 2) Ῥαψῳδός· ἰδὲ ἐπαινέω, σημτ. 3.

Ἐπαινετικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον διὰ ἔπαινον· ὅστις συνηθίζει, εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπαινῇ· Ἐπρῤ. ἐπαινετικῶς.

Ἐπαινετός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄξιον ἐπαίνου, πρέπει νὰ ἐπαινῆται· Ἐπρῤ. ἐπαινετῶς· παρὰ τό.

Ἐπαινέω, Μ. έσω· παρὰ τοῖς ἀρίστοις δὲ τῶν Ἀττ — έσομαι, Schaef. ap. Demosth. 1, σλ. 273. ἀλλὰ καὶ — έσω, παρὰ Ξνφ. Ἀνβ. 5, 5, 5, παρὰ τοῖς Ἐπκ· μέν τοι ἀπ' Ὁμήρ. ἐπαινήσω, Ἀόρ. ἐπῄνησα (αἰνέω, ἀνμλ.). Ἀποδέχομαι, κρίνω εὔλογον, δίκαιον, εὑρίσκω ὀρθόν τι, συγκατανεύω ἢ δίδω τὴν γνώμην μου εἴς τι· ὁμογνωμονῶ ἢ εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης διά τι, Ὁμ, τὰ πλεῖστα ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. τοῦ πράγμ »ἐπαι· μῦθον« Ἰλδ, Β, 335. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. »ἐπαι· Ἕκτορι« Εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης μὲ τὸν Ἕκτορα, Ἰλδ. Σ. 312. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐπαινῶ, καὶ ἀνταμείβω τινὰ μὲ λόγους ἢ ἐμπράκτως — β'). Ὑπόσχομαι, δίδω τὸν λόγον μου, Schaef παρὰ Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. — γ') Παρ' Αἰσχλ. καὶ = παραινέω, Συμβουλεύω, νουθετῶ, ἑρμηνεύω, θαῤῥύνω, ἐγκαρδιόνω τινά. »θαρσεῖν ἐπαινῶ« ἀντὶ κελεύω, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 665 — 2) Ἐπὶ καλεσμένων φίλων εἰς τράπεζαν, οἱ ὁποῖοι μὴ θέλοντες νὰ ἔλθωσι, εὐχαριστοῦσι μὲ εὔμορφον τρόπον, παραιτοῦνται τὸ κάλεσμα μὲ κομψότητα ἢ μὲ πολιτικὸν τρόπον, τὸ ἰταλ. στουζαρονται »ἐπαινῶ τὴν κλῆσιν« Εὐχαριστῶ διὰ τὸ κάλεσμα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πασηςδήποτε φιλικῆς παραιτήσεως, ἢ ἀρνήσεως »κάλλιστ' ἐπαινῶ« Br. ἐν Ἀρστφ. Βτρχ. 511. Valck. ἐν Φοιν· 406. Παρὰ Ξνφ. δὲ πολλάκις καὶ ἄνευ τινὸς προφάσεως, ἢ ὑποκρίσεως, εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχαριστημένος· ἀνέχομαι, ὑποφέρω τι, καθ' ἣν σημτ. καὶ δοτ. συντάτ. Δρχ. ἐν Φίλατ. 22. — 3) Ἐπὶ τῆς πανηγυρικῆς καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀπαγγελίας τῶν Ῥαψῳδῶν, Διέρχομαι, διεξέρχομαι ἐν ἤθει πρέποντι, τὸ ἰταλ. declamare, ῥεττιτάρω· Πλατ. Ἰων. σλ. 536. D. 541, D. Pinzg. ἐν Λυκργ. 25, 1.

* **Ἐπαινή**, ἡ, ἰδὲ ἐπαινός.

* **Ἐπαίνημι** (αἴνημι). Αἰολ. ἀντὶ ἐπαινέω, Σμνδ. παρὰ Πλατ. Πρτγ. σλ. 346. D.

Ἐπαινείω, Λακων. ἀντὶ ἐπαινέω, Ἀριστοφ. Λυσ. 198.

Ἐπαινος, ὁ (αἶνος). Συγκατάνευσις, συγκατάθεσις — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· — 3) Ἀνταμοιβή, εὐχαριστία — 4) Ὑπόσχεσις.

Ἐπαινός, ή, όν (αἰνός) παρ' Ὁμ. Ἰλδ. Ι, 457. 569. Ὀδσ. Κ. 491. 534. Λ. 47. καὶ παρ' Ἡσδ. Θγν. 768· εὕρηται μόνον κατὰ τὸ θηλ. γένος ἐπαινή, καὶ ἀεὶ ὡς Ἐπκ. ἐπθ. τῆς Περσεφόνης, τοῦτο μέντοι μόνον ὅπου ἡ Περσεφόνη ἀναφέρεται μετὰ τῆς Ἑκάβης, Ὁ Βτμν. Λξ. 2. σλ. 114. (g. δὲν ἀποδέχεται ὅτι τὸ σύνηθες ἐπαινή, ἐστὶ κατ' ἐπιτσ· τύπος ἀντὶ τοῦ αἰνή, Φοβερωτάτη, τρομακτικωτάτη, ὡς τῇ ἀναλογίᾳ ἀντιβαίνον, καὶ νομίζει τό, ἐπι, ὡς ἐπίῤῥ. καὶ πρέπει νὰ διακριθῇ ἀπὸ τοῦ ἐπιθ, ἄρα »ἐπ' αἰνὴ Περσεφόνεια« Ἡ ὁμὰ τρομερὰ Προσφ. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τό, ἐπαινή ὡς κατὰ συγκπ. τύπον ἀντὶ τοῦ, ἐπαινετή, καὶ νομίζουσιν αὐτὸ κατ' εὐφημισμὸν προσηγορίαν τῆς θεᾶς ταύτης. — Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ λέξ. δὲν ἐχρησίμευσέ ποτέ που κατ' ἀρσεν. ἢ οὐδετ. γένος.

Ἐπαινουμένως, ἐπίῤ. μετχ. παθ ἐνστ. τοῦ ἐπαινέω = ἐπαινετῶς

Ἐπαιονάω, Μλ.-ήσω (αἰονάω). Χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἴς τι. — 2) Ὑγραίνω, νοτίζω, μουσκεύω, λούω.

Ἐπαίρω, Μλ. ἐπαρῶ (αἴρω, ἀνμλ.). Ὀρθόνω, στήνω τι ὀρθόν, σηκόνω, ὑψόνω τι· »ἐπαί· ἱστίαι« Τραβῶ ἐπάνω τὰ πανία καραβίου, ἀντιθ. τῷ ὑφίημι — β') Σηκόνω τι ἐπάνω μου καὶ τὸ κουβαλῶ, παίρνω — γ'.) Παρορμῶ, παρακινῶ, κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν. Τρπκ. Ἐρεθίζω, παροξύνω τινὰ εἴς τι ψυχικὸν πάθος, τὸν παρακινῶ ἢ τῷ δίδω ἀφορμὴν εἴς τι· μετὰ ἀπρμφ. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 119. — 2) Παθτ. Σηκόνομαι· κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡρδτ. 2, 162. »ἔτυχε γὰρ ἐπ' ἵππου κατήμενος, ἐπάρας, ἀπεματάϊσε« — β'.). Διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, παρακινοῦμαι ἀπό τινα. Σφκλ. Οἰδ. Τύρ. 1353. »τίς σ' ἐπῆρε δαίμων« ἐξαιρ. Ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι διά τι, »ἐπαίρομαι ἐπί τι καὶ πρός τι« Τὸ δὲ »ἐπαίρομαί τινι« Παρορμῶμαι ἀπό τι, Heind. ἐν Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 232. Α. »οὕτως ἂν οἰομένους καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ζηλοῦσθαι, ὥσπερ αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν, ἐπαρθῆναι τῷ λέγειν« Παρὰ τοῖς Στωικοῖς, δέ, εὐφραίνομαι, χαίρω, Μέτ. Ἀντιλαμβάνομαι, βοηθῶ. »ἐπί δ' ἐσθλὸς ἄροιτο δαίμων« ἰδὲ καὶ ἐπαίρω.

Ἐπαισθάνομαι, Μλ-σθήσομαι, μέτ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνμλ.). Αἰσθάνομαι, νοῶ γνωρίζω· μετὰ γενικ. Σοφοκλ.« . . . οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν.«

Ἐπαίσθημα, τό, Πᾶν ὅ,τι ᾐσθάνθη ἐνόησε, ἐγνώρισέ τις Πλουτάρχ.

* **Ἐπαίσθησις**, εως, ἡ, Τὸ νὰ αἰσθάνηται, ἐννοῇ, γνωρίζῃ τίς τι, Ἐπκ. παρὰ Διγ. Λρτ. 10, 52. 53.

Ἔπαισμα, τό (ἐπαΐσσω) = βάσις, Σχολ. Ὁμ. Ἰλδ. Ε. 98.

Ἐπαΐσσω, Μ. ίξω (ἀΐσσω) Ἐφορμῶ, τρέχω μὲ ὁρμὴν ἐπί τι, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ σφοδρᾶς ἐπιδρομῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐξαφνον καὶ σφοδρὸν πλάκωμα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ἀτακάρισμα· ὁ Ποιητὴς χρῆται μὲν τῇ λέξ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπολύτως, ἀλλὰ καὶ — α') μετὰ γεν »ἵππων ἐπαΐξαι« Ἰλδ. Ε. 203. »νεῶν« Ν. 687 ἐν Ὀδσ. οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξ. — β'.) μετὰ δοτ.« Κίρκῃ ἐπαΐξαι« Ὀδσ. Κ, 295, 355« »ἐπῄϊσσον μοι« Ὡρμοῦσαν κατεπάνω μου, Ὀδσ. Ξ. 281. ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται, ὅπου τὸ, ἐπαΐσσω μόνον μετὰ τῆς δοτ. ὀργανικῆς κεῖται, ὡς ἐν Ε, 584. ἐν τῇ Ὀδσ. προστίθεται καὶ ἡ ὀργαν· τῇ δοτ. τοῦ προσ. — γ'.) μετὰ Αἰτ. »Ἕκτορ' ἐπαΐσσοντα« Ὁρμῶντας πρὸς τὸν Ἕκτ., ἀτακάρωντάς τον, Ἰλδ. Ψ, 64. Ὡσαύτως καὶ »τοίχος ἐπαΐξαι« Μ. 308. ἐν Ὀδσ. οὐχ εὕρηταί που. Ὅτι δὲ ἡ αἰτ. αὕτη οὐκ ἔστι κινήσεως εἴς τινα τόπον σημαντ. ἀλλὰ τὸ ταύτῃ προσκείμενον ἐπαΐσσω κεῖται ὡς μεταβτ. ῥῆμα κυρίως, δηλοῦται ἐκ τῆς παθ. διαθ. »χεῖρες ἐπαΐσσονται« Κινοῦνται μὲ δύναμιν, σφοδρᾶ, Ἰλδ. Ψ, 628. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. μετὰ αἰτ. »ἐπαΐσσομαι ἄεθλον« Ἁρπάζω τὸ βραβεῖον, Ἰλδ. Ψ, 773. Παρ' Ἀπολ. Ῥδ. δὲ »ξίφος ἐπαΐσσων« Κινῶ μὲ ὁρμὴν τὸ σπαθὶ ἐπάνω, ἢ ἐναντίον εἴς τι· ἰδὲ ἀΐσσω, σημτ. 2. (υ–––, ἀεὶ παρ' Ὁμ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, υυ––).

Ἐπάϊστος, ὁ, ἡ (ἐπαΐω). Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθηκε, ἀκούεται· ἀκουστόν, ξακουστόν, διαβόητον, περίφημον· ἀκουστός, ἀκουσμένος, φανερός, γνωστὸς εἰς ὅλους. μετὰ μετχ. Ἡρόδοτ. Ζ'. 146. »ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος.«

Ἐπαισχής, ὁ, ἡ (αἶσχος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι αἰσχρόν, ἐπονείδιστον, αἰσχύνης καὶ ἐντροπῆς πρόξενον, Σουΐδ καὶ Δίων Κάσ.

Ἐπαισχύνομαι Μλ. ἐπαισχυνθήσομαι (αἰσχύνομαι). Ἐντρέπομαι διά τι· μετὰ δοτικ. ὡς τὸ »ἐπαιδέομαι,« παρ' Ἡροδότ. Θ'. 85 »ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι« ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. μετὰ αἰτιατ.

Ἐπαιτέω, Μλ-ήσω (αἰτέω). Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνταὐτῷ ζητῶ, ποθῶ τι· διακονεύω, ζητιανεύω Ἰλδ. Ψ. 593. ἀφ' οὗ.

Ἐπαίτης, ου, ὁ, Ζητιάνος, ζητιλάρης, διακονάρης.

Ἐπαίτησις, εως, ἡ, Τὸ νὰ ζητουλεύῃ, διακονεύῃ τις· διακόνευμα, ζητιλαρλίκι κατὰ συνήθη τραβ. κατάληξιν.

Ἐπαιτιάομαι, Μλ.-άσομαι, μέτ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ἀποδίδω τὸ σφάλμα, ἢ τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλον, λέγω ὅτι ἄλλος ἔσφαλε, ἢ εἶναι αἴτιος εἰς τίποτε· ἐγκαλῶ, ὀνειδίζω τινὰ διά τι, ἢ ὡς πταίστην, αἴτιον κακοῦ τινος πράγματος, μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. καὶ δοτ. τοῦ πραγμτ. Αἰσχυλ. Προμ. 982. »κἀμὲ συμφοραῖς ἐπαιτιᾷ«, Ἡρδτ. 6, 30. Ἀλλὰ καὶ αἰτ. τοῦ πράγματ. »μείζονα ἐπαιτιώμενοι«, Ἡρδτ. 1, 26. καὶ Θουκυδ. Η. 81. »τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτιάσατο« · ὅπερ ἄλλοτε ἐπῃτίατο ἀνεγινώσκετο, ἀντὶ τοῦ ἤδη, ἐπῃτιάσατο, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν χειρογράφων ὑπὸ τοῦ Bekker (ᾱτομαι).

* **Ἐπαιτίνδα**, Ἐπρῤ. (ἐπαιτέω) παίζειν, Τὸ νὰ παίζῃ τις τὸν ζητιλάρην, Θεογνωστ. παρὰ Bekker Ἀνεκδ. 3. σλ. 1353. ἂν οὐ ἐρατίνδα ὀρθότερον.

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὅστις εἶναι αἴτιος, ἔνοχος, πταίστης εἰς τίποτε, Ἰλ. Α. 333. ». . . οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων«, — 2) Ἐπὶ πραγμτ. Αἰτία κακοῦ τινος, σφάλμα, τὸ ὁποῖον ἀποδίδεται εἴς τινα, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖταί τις, Θουκυδ. Ε. 62. »ἐπαίτιον ἀναχώρησις« — 3) »τὸ ἐπαίτιον« Ἡ ὑπὸ τοῦ κριτηρίου διὰ τὸν ἐπαίτιον διωρισμένη τιμωρία, ἄλλως προστιμήματα, Δημοσθ. σελ. 733. καὶ Πολβ. Η'. 22.

Ἐπαιχμάζω, Μ. άσω (αἰχμάζω). Ὁρμῶ κατά τινος διὰ νὰ τὸν βλάψω πως· μετὰ Δοτικ.

Ἐπαΐω, (ἀΐω). Ἀκροάζομαι, ἀκούω προσεκτικῶς τι, ἀφηκροῦμαι κοιντ., ἐν γένει, ἀντιλαμβάνομαί τι διά τινος τῶν αἰσθήσεων, νοῶ, γνωρίζω, αἰσθάνομαι, Ἡρδτ. 3, 29. ὁτὲ μὲν μετὰ γενικ. ὁτὲ δὲ μετὰ αἰτιατ. Λουκιαν. »τῆς φωνῆς τῶν Ῥωμαίων ἐπαΐοντι«, Σοφοκλ. καὶ μετὰ αἰτιατ. »οὐκ ἐπαΐω τὴν γλῶσσαν«, Τρπκ. Παρατηρῶ, μανθάνω, πληροφοροῦμαι· »ἐπαΐω περί τινος, ἢ τὶ περί τινος« Heind. ἐν Πλάτ. Ἱππ. μείζ. σλ. 289. Ε. (υυυ–)

Ἐπαιωρέω (αἰωρέω). Κρεμῶ τι ἐπάνω που, πλησίον τινός, ἢ ἐνταυτῷ· κρατῶ, ἢ κινῶ τι κρεμάμενον, Παθτ. Κρέμαμαι ἐπάνω, πλησίον, ἅμα, πρὸς τοῖς ἄλλοις· κινοῦμαι κρεμάμενος· ὡσαύτως καὶ κρέματαί τι ἐπάνω τινὸς φοβερίζον νὰ πέσῃ νὰ τὸ πλακώσῃ, Τρπκ. Εὑρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, ζῶ μὲ ἐλπίδα καὶ φόβον.

Ἐπακανθίζω (ἀκανθίζω). Εἶναι ὀλίγον ἀγκαθηρόν, ἀγκαθίζει ὀλίγον, ἔχει ὀλίγα ἀγκάθια, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'.

Ἐπακμάζω, Μ. άσω (ἀκμάζω). Προχωρεῖ, αὐξάνει τὸ ἄνθος, τὸ κάλλος, ἡ δύναμίς μου, ἤτοι ἀνθῶ πάντοτε περισσότερον, γίνομαι εὐμορφότερος, δυνατώτερος, αὐξάνω κατὰ ἡλικίαν καὶ δύναμιν, Λουκιαν. «ἐπακμάζει τὸ πάθος», «ἀκὸ δαπὶν ἐπακμαζούσαις τοῦ πυρίω, Αἰλιαν. παρὰ Σουίδ. — 2) Ἀκμάζω ἢ ζῶ ἀκμάζων μετὰ τὸν θάνατόν τινος, ἐπιζῶ τινά· μετὰ δοτ. Διον. Ἁλ. «οἱ τούτοις ἐπακμάσαντες». Οἱ μετὰ τούτους ζήσαντες καὶ ἀκμάσαντες· ἀφ' οὗ

Ἐπακμαστικός, ή, όν. Ὅστις αὐξάνει, προκόπτει κατὰ δύναμιν, ἡλικίαν κλ. Γαλην.

Ἔπακμος, ὁ, ἡ (ἀκμή). Ὅστις ἐγγίζει, πλησιάζει εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, εἰς τὴν ἀκμήν, ἢ εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, Διονυσ. Δ. 28. «παρθένους ἐπάκμους». 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σουβλιρόν, κεντερόν, Χειρουργ. Παλ. «τὸν ἕτερον ὀδόντα ἔπακμον ἀεὶ καὶ ὀξὺν φυλάττουσι», Πλούταρχ. Ζ. σελ. 156. Η.

Ἐπακόησις, εως, ἡ (ἐπακούω). Τὸ νὰ ἀκούῃ, νοῇ, καταλαμβάνῃ τίς τι, Φιλόστρ.

Ἐπακολουθέω, Μλ. -ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ, ὕστερα ἀπό τι· πείθομαι, ὑποτάσσομαι εἴς τινα, ἐξαρτῶμαι, κρέμομαι ἀπό τινα· μετὰ δοτ. — 2) Ἀκουλουθῶ, ἤτοι πηγαίνω, ἔρχομαι κατόπιν τινός· μετὰ δοτ. Πλάτ. Ἀπολ. «οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες». — 3) Ἀκολουθῶ ἤτοι μιμοῦμαί τινα εἴς τι, κάμνω τι ὡς τὸ κάμνει, ἢ τὸ ἔκαμνεν ἄλλος, «ἐπακολουθῶ ἔργῳ τινί». Πλάτ. Πολιτ. Β'.

Ἐπακολούθημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ εἴς τι, ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα, Πλούταρχος.

Ἐπακολούθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκολουθῇ τι εἴς τι, ἀποβαίνει ἀπό τι· ἀπόβασις, ἀποτέλεσμα.

Ἐπακολουθητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ, ἢ συνειθίζει νὰ ἀκολουθῇ εἴς τι· «τὸ ἐπακολουθητικόν». Τὸ ἀποβάν· συνέχεια, συλλογισμός. — 2) ἐνεργ. Ὅστις ἀκολουθεῖ καλά, εὔκολα· ὅθεν ὅστις ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι καλά, μὲ εὐκολίαν.

Ἐπακόλουθος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀκολουθεῖ, ἔρχεται κατόπιν, ὕστερα· πρέπει νὰ ἀποβαίνῃ, νὰ γίνηται ἀπό τι· ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον, σύμφωνον πρός τι.

Ἐπακοντίζω, Μλ. -ίσω (ἀκοντίζω). Ῥίπτω τὸ κοντάρι ἐπάνω, ἢ κατόπιν τινός. Ἐν γένει, ῥίπτω τι ἐπάνω, ἢ ἐναντίον τινὸς διὰ νὰ τὸν κτυπήσω· ἀφ' οὗ

Ἐπακοντισμός, ὁ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ τίς τι ἐπάνω, ἢ ἐναντίον τινός, ἐξαιρ. τὸ νὰ ῥίπτῃ κατά τινος τὸ κοντάρι.

Ἐπακοός, ὁ, ἡ (ἐπακούω). Ὅστις ἀκροάζεται, κοινῶς ἀφηκρᾶται· μετὰ γεν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 29. ἄλλως δὲ **ἐπήκοος**.

Ἐπακουσμός, ὁ. Τὸ νὰ ἐπακούῃ τις.

Ἐπάκουστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθηκε, ἐγένετο γνωστόν. — 2) Ὅ,τι εἶναι δι' ἄκουσμα, ἠμπορεῖ νὰ ἀκουσθῇ, ὅ,τι εἶναι εὐκατάληπτον (ε) παρὰ τὸ

Ἐπακούω, Μλ. -κούσομαι (ἀκούω) (ὁ Κοῦμας σολοικίζει καὶ ἐνταῦθα, **ἐπακούσω** σημειῶν τὸν μέλ.). Ἀκροάζομαι, ἀφηκροῦμαι, προσέχω νὰ ἀκούσω τι· ἐν γένει, ἀκούω. Ὅμ., ὅστις αἰτ. τὰ πλεῖστα συντάσ. τὴν λέξ. Ἐν Ἰλιάδ. Β, 143. ὅμως καὶ γενικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰώθασι συντάσσειν τὴν λέξ. οἱ Λογογρ. Ἐπὶ τοῦ Ἡλίου «πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει», Ὀδύσ. Λ, 109. Ἰλιάδ. Ρ, 277. Παροιμδ. «ὁποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις» τὸ ἢ μέτ. Ὅ,τι εἴπῃς τὸ ἴδιον θ' ἀκούσῃς· ἤγ. ἂν εἴπῃς καλόν, θ' ἀκούσεις καλόν, ἂν δὲ κακόν πάλιν κακὸν θ' ἀκούσεις, Ἰλιάδ. Υ, 250. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐν γένει, δίδω προσοχήν, προσέχω εἴς τι, νοῶ, καταλαμβάνω· μετὰ γεν. Ἡσιόδ. Ἔρ. 277. Ἐνιότε δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ἵσταμαι πλησίον τινὸς καὶ ἀκούω· προσέχω εἰς τοὺς λόγους τινός, Ἡρόδοτ. Δ', 141. «ἐπακούσαντες τῷ πρώτῳ κελεύσματι».

Ἐπακριβέομαι, Μλ. -ήσομαι (ἀκριβής). Φροντίζω περί τινος, ἢ μεταχειρίζομαί τι μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, τὸ ἰταλ. ἀκουρατέτσαν, προσοχήν, ἐπιμέλειαν· μετὰ αἰτ. «ἐπακρ. τὰ τῆς δικαιοσύνης».

*** Ἐπακριβόω**, = ἐπακριβέομαι, Ἐπικούρ. παρὰ Διογ. Λρτ. 10, 75.

Ἐπακρίζω, (ἀκρίζω). Φθάνω, καταντῶ εἰς τὴν κορυφήν, εἰς τὸ ἄκρον τινός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 929. «αἱμάτων πολλῶν ἐπήκρισεν», Ἔκαμε τὸ μέγιστον μιαιφονίας ἁμάρτημα· ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου ὅστις φονεύσας τὴν μητέρα του, ὑπερέβη μὲ τοῦτο ὅλους τοὺς πρότερον φόνους, ὅσους ἔκαμαν οἱ Ἀτρεῖδαι.

Ἐπάκριος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τρικατάλ. (ἄκρα). Ὅστις εὑρίσκεται, διάγει, κατοικεῖ εἰς τὰ ἄκρα, ἤτοι εἰς τὰς κορυφάς τινος, εἰς τὰ κορφοβούνια, ἐξαιρ. ἐπιθ. τοῦ Διός, ὅστις ἐτιμᾶτο ἐπὶ τὰ ὕψιστα βουνά· ὅθεν, ἡ **ἐπακρία**, ὑπακ. γῆ, ἢ χώρα, Τὸ κοιν. ψηλοτόπι, ψήλωμα.

Ἐπακροάομαι, Μλ. -άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀκροάομαι), = ἐπακούω, Ἀφηκροῦμαι (ἀσομαι) ἀφ' οὗ

Ἐπακρόασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπακροᾶται, ἀφηκρᾶταί τις· ἀφήκρασμα, Ν. Δθ. Βασιλ. ΙΕ'. 22.

Ἔπακρος, ὁ, ἡ (ἄκρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μυτηρόν, σουβληρόν, Ἱπποκρ. ὅπερ ἑρμηνεύων ὁ Γαλην. φησίν, «τὰ ἔπακρα τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ μύουρα».

Ἐπακταῖος, αία, αῖον, = ἐπάκτιος.

Ἐπακτή, ῆς, ἡ. ἰδὲ ἐπακτός.

Ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ (ἐπάγω). Ὅστις εὐγαίνει νὰ πιάσῃ τίποτε· κυνηγός, Ὀδύσ. Τ, 435. «ἄνδρες ἐπακτῆρες», Ἰλιάδ. Ρ, 135. Ψαράς, Ἀπολ. Ῥόδ. ὑπακ. «ὁ ἐπάγων κύνας, δίκτυα» παρβλ. Ὀδύσ. Τ, 445.

Ἐπακτικός, ή, όν (ἐπάγω). Ὅστις ὁδηγεῖ τι. — 2) (ἐπάγομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι θελκτικόν, ἑφελκυστικόν, σύρει, ἕλκει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου. — 3) Πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ ῥητορικὴν ἐπαγωγήν, πρόβλημα, ἀφ' οὗ συνάγεται, πορίζεται ἕτερόν τι, μὲ ἐπαγωγικὴν ἀπόδειξιν, τὸ ἰταλ. ἰνδουκτσιόνην· ἰδὲ ἐπαγωγή, Ἐπίρρ. ἐπακτικῶς.

Ἐπάκτιος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ τριγεν. (ἀκτή). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπὶ τὴν ἀκτήν, εἰς τὸ περιγιάλι· «ἐπάκτιος οἶκος, βωμέσι», «ἐπάκτιος Ἀπόλλων» Ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, Ἀπολλ. Ἀργ. Α'.

Ἐπακτός, ὁ, ἡ· ἐνίοτε δὲ καὶ τρικατάλ. Εὐριπ. Φοιν. 345. (ἐπάγω). Πᾶν ὅ,τι ἤχθη, ἐκομίσθη, ἐφέρθη εἴς τι ἢ πουθενά, ὅστις ἦλθέ που ἀπὸ ἔξω, ἀντιθ. τῷ, **σύντροφος**, Ἡρόδοτ. Ζ'. 102. «ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπό τε σοφίας κατεργασαμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ» καὶ Εὐριπ. Ἴων. 29). Ὅθεν — β) Ξένος «στρατὸς ἐπακτὸς» Στράτευμα, τὸ ὁποῖον ἐφέρθη εἰς βοήθειαν Σοφοκλ. Τρ. 259. «ἀνὴρ ἐπακτὸς» Ἄνδρας φερμένος ἀπ' ἔξω, μοιχός, πόρνος, Σοφοκλ. Αἴ. 1296. — γ) Ἑτερογενές, ἑτερότροπον, τεχνασμένον, μὲ συνήθειαν ἀποκτημένον, ὄχι ἔμφυτον, φυσικόν· προσθεμένον εἴς τι, ὅθεν «ἡμέραι ἐπακταί», ἡ ἐπακταία Αἱ εἰς ἀναπλήρωσιν χρονολογικοῦ ἀριθμοῦ προσλαμβανόμεναι· «ὥραις ἐπακταῖς» Εἰς τὸν ὁποῖον ὑποχρεοῦταί τις τὸν ἐναντίον του, μετὰ τοῦ ὁποίου διαφέρεται, κριτολογεῖται, Ἰσαίου. — Ὁ Schweighäuser προπαροξυτονεῖ τὴν λέξ. ἐν Ἡρδτ. **ἔπακτος**, περὶ τοῦ ὁποίου ἀποδοκιμασθέντος ὑπὸ τοῦ Barker ἐν τῷ Ἀγγλικ. Ἐκδ. τοῦ Στεφ. Θησαυρ. 1. σελ. 914, ἀπολογεῖται ἐν τῷ Λξ. Ἡρδτ. 1. σελ. 232.

Ἐπακτρεύς, έως, ὁ, = ἐπακτήρ.

Ἐπακτρίς, ίδος, ἡ (ἀκτή). Πλοιάριον, σκαφίδιον ἁλιευτικόν, τὸ ἰταλ. βάρκα, ἐξαιρ. τῶν ψαράδων καὶ τῶν λῃστῶν, ὅσοι λῃστεύουν εἰς τὰ περιγιάλια, μὲ τὸ ὁποῖον ἠμποροῦν νὰ πλησιάσουν ἕως εἰς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης, εἰς τὰ ῥηχὰ νερά, Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ἀφ' οὗ

Ἐπακτροκέλης, ητος, ὁ (κέλης). Πειρατικὸν ταχύπλουν πλοιάριον, ἢ βάρκα κουρσάρικη, ἡ ὁποία τρέχει πολὺ ὀλίγωρα, παρὰ τὸ

Ἔπακτρον, τό, = ἐπακτρίς.

Ἐπαλαζονεύομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀλαζονεύομαι). Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, παίζω τὸν μεγάλον εἴς τι ἢ διά τι, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπαλαλάζω. Μ. άξω (ἀλαλάζω). Ἀλαλάζω, φωνάζω δυνατὰ εἴς τι ἢ διά τι, κραυγάζω, φωνάζω μεγαλοφώνως τὸ ἀλαλά, τὴν πολεμικὴν φωνήν, κραυγήν· μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κυροπ. Ζ'. ά. 26.

*** Ἐπαλαλκεῖν**, Ἀπαρέμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπαλέξω.

Ἐπαλάομαι, μέσ. μετὰ παθ. ἀόρ. (ἀλάομαι, ἀνωμλ.). Πλανώμενος πηγαίνω που, περιφέρομαι ζητῶν τι, ἢ εἰς τὴν ζήτησίν τινος· φθάνω που περιπλανώμενος, ἢ χάσας τὸν δρόμον· περιπλανῶμαι, πλανῶμαι· δοκιμάζω, ὑποφέρω, παθαίνω πολλὰ πλανήματα· μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, Ὀδύσ. Δ, 81, 83. Ο, 176., κατὰ μετχ. ἀόρ. ἐπαληθείς· κατ' ἀόρ. ὑποτ. ἐπαληθῇ, Ὀδύσ. Ο, 401.

Ἐπαλαστέω, Μλ. -ήσω (ἀλαστέω). Ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, κακίζω, θυμόνομαι διά τι· ὀμιλῶ, ἐκφράζομαι μὲ δυσαρέσκειαν, λύπην, ἀδημονίαν, Ὀδύσ. Α, 252.

Ἐπαλγέω, Μλ. -ήσω (ἀλγέω). Λυποῦμαι, αἰσθάνομαι λύπην διά τι· μετὰ γεν. Εὐριπ. Ἰκέτ. 58.

Ἐπαλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πόνον, λύπην. Ὅστις αἰσθάνεται λύπην, πόνον.

*** Ἐπαλγύνω**, Μλ. -υνῶ (ἀλγύνω). Προξενῶ πόνον διά τι.

Ἐπάλειμμα, ατος, τό. Πανδήποτέ τι μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφθηκε τίποτε· μυρωδικόν, ἀλοιφή, χρῖσμα· ἀσβέστωμα, ψιμμύθιον ἢ φκιασίδι (ε) παρὰ τὸ

Ἐπαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ἀλείφω τι μὲ τίποτε, στουπόνω τι ἀλείφωντάς το μέ τι· «ἐπὶ οὔατα πᾶσιν ἄλειψα», Ὀδύσ. Μ, 47. 177. 200. καὶ Φιλόστρ. Ἡρ. «ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσίν». Ἀλείφω τι ἐπάνω, ἀλείφωντας τρίβω τι· ἀντιαλείφω, ἀντιχρίω, Τροπ. Διεγείρω, προτρέπω, παρακινῶ, ἐρεθίζω, βάλλω εἰς λογιά τινα ἐναντίον τινός, τὸν ἀρματόνω, ὑποστηρίζω, τὸν βοηθῶ, διαφεντεύω, «ἐπαλείψαντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων ἀνδραγαθήμασι», Θεοδώρ. ἀφ' οὗ

Ἐπάλειψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀλείφῃ, χρίῃ τίς τι, (ε)

*** Ἐπαλέξησις**, εως, ἡ. Βοήθεια, ὑποστήριξις· παρὰ τὸ

Ἐπαλέξω, Μλ. -ήσω (ἀλέξω, ἀνωμλ.). Βοηθῶ, δίδω βοήθειαν εἴς τινα· μετὰ δοτ. τοῦ προσ., Ἰλιάδ. Θ, 365 «... αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν», Λ, 428. — 2) Ἀπωθῶ, ἀποβάλλω τι ἀπό τινα, τοῦτ' ἔστι ἐμποδίζω, δὲν ἀφίνω νὰ συμβῇ τι εἴς τινα· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. καὶ αἰτ. τοῦ πράγμ. «οἳ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ», Ἰλιάδ. Υ, 315. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἐπι. δέ, εὕρηται καὶ ὁ

Ἀπρμφ. ἀόριστ. ἐπαλαλκεῖν· ἔστι δὲ ἡ λξ. ποιητ.

Ἐπαλετρεύω (ἀλετρεύω). Ἀλέθω, στουμπίζω, τρίβω τι ἐπάνω εἴς τι· «ἐπαλ. μύλῃσι» Εἰς τὸν μύλον, Ἀπολλ. Α΄. 1077.

* **Ἐπαληθείς**, μετχ. ἀόρ. τοῦ ἐπαλάομαι· Ὀδσ.

Ἐπαληθεύω, Μ. εύσω (ἀληθεύω). Παραστήνω, ἀποδεικνύω φανερόνω, βεβαιόνω, επικυρόνω τι ὡς ἀληθές· κάμνω τι ἀληθινόν, Θουκυδ. Η΄, «τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας».

Ἐπαλής, ὁ, ἡ (ἀλέα, ἡ θερμότης). Πᾶν ὅ,τι εἶναι θερμασμένον, ζεσταμένον, ἢ ἐνεργ. ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει, Ἡσδ. Ἔρ. 495. (ἔνθα τὸ α, ἀντιθ. τῷ α, τοῦ πρωτοτ., βραχὺ κεῖται.)

Ἐπαλθέω, (ἀλθέω). Ἰατρεύω, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀφ᾽ ου

* **Ἐπαλθής**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἰατρεύει. — 2) ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἰατρευθῇ, ἐπιδέχεται ἰατρείαν· Ὅ,τι ἰατρεύθη.

Ἐπαλινδέω, καὶ **ἐπαλίνδω**, = ἀλινδέω. Κυλίω τι ἐπί τι.

Ἐπαλκής, ὁ, ἡ (ἀλκή). Δυνατός, δυναμωτικός, Αἰσχύλ. Χοηφ. 413.

Ἐπαλλαγή, ἡ (ἐπαλλάττω), = ἐπάλλαξις. «ἐπαλλαγαὶ γάμων», παρ᾽ Ἡρδ. 1, 74. ὡσαύτως καὶ ἐπιγαμίαι, 2, 147.

Ἐπαλλάξ, Ἐπίρρ., = ἐναλλάξ.

Ἐπάλλαξις, εως, ἡ, καὶ ἐπαλλαγή, ἡ. Ἀλλαγή, ἀλλαξιά, ἰταλ. μπαράτο, τουρκ. τράμπα, ντεϊσι. Μεταβολή, ἡ μετάβασις ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλο. — 2) Ἀντίφραγμα, διασταύρωμα, περίφραξις· ἀνακάτωμά τινος μὲ ἄλλο τι· σύνδεσμος, ἕνωσις «ἐπαλλ. γάμων» Τὸ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι ἀναμεταξύ των ὑπανδρείας ἀμοιβαίας, Ἡρδτ. Ἐπιμιξία, τὸ ἰταλ. κομέρτσιο, τὸ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι πραγματείαν μὲ διαφόρων τόπων ἀνθρώπους. — 3) «Ἐπάλλαξις δακτύλων», λέγεται ὅταν ποτὲ σηκόνει, ποτὲ καταβάζῃ τις τὰ δάκτυλα, καθὼς π. χ. ὅταν παίζῃ τὸν αὐλόν (ὄχι δὲ ἐξάρθρωσις δακτύλων ὡς ὁ Κούμας καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς πλείστοις ἄλλοις ψευδῶς ἐξήγησε.)

Ἐπαλλάσσω, Ἀττ. **ἐπαλλάττω**, Μ. άξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάζω τι μὲ ἄλλο τι· κάμνω ἀλλαξιάν· μεταβάλλω, ἀλλοιόνω, κάμνω τι διαφορετικὸν ἀλλοιώτικον· κάμνω, βάλλω τι διασταυρωτὰ μὲ ἄλλο τι· περιφράζω, ἢ βάλλω ἀνάμεσα φράκτην· πλέκω τι μὲ ἄλλο τίποτε, θηλυκάζω, κάμνω τι νὰ πιάνηται, νὰ κρατῆται ἀπὸ ἄλλο τι καὶ ἐκεῖνο ἀπ᾽ αὐτό· ἀνακατόνω ἢ σμίγω δύο ἢ διάφορα ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Κάμνω τι νὰ ἀλλάξῃ τὸν τόπον του, νὰ μετατεθῇ, μετατραπῇ, μεταβληθῇ· ἐπὶ πάσης μετατροπῆς, μεταβολῆς, ἢ μεταθέσεως πράγματός τινος ἀπὸ ἕνα εἰς ἄλλον τόπον. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει μόνον ἐν Ἰλδ. Ν, 359. «πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες» Ἀλλάξαντες τὸ πέρας ἢ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τοῦτ᾽ ἔστι πολεμοῦντες μὲ ἀμοιβαίαν εὐτυχίαν, ἤτοι νικῶντες ποτὲ ὁ ἕνας ποτὲ ὁ ἄλλος. Ἡ παραβολὴ ἐλήφθη ἀπό τινος παιγνιδίου καὶ παρ᾽ ἡμῖν ἔτι συνήθους, σχοινάκι καλουμένου, τὸ ὁποῖον παίζουσιν οἱ παῖδες, οἵτινες συνδήσαντες τὰ δύο ἄκρα σχοινίου ἐμβαίνουν εἰς τὸν τοιουτοτρόπως σχηματιζόμενον κύκλον κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας των ἕκαστος τὸ σχοινίον· εἶτα σκεπάσαντες μὲ μανδύλιον περιδεμένον ἐπὶ τὸ πρόσωπόν τινος τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐμβάζουσι καὶ αὐτὸν εἰς τὸν κύκλον δίδοντές του ὡσαύτως τὸ σχοινὶ εἰς τὰς χεῖρας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁδηγούμενος τρέχει κατόπιν εἰς τοὺς ἐν τῷ τοιούτῳ κύκλῳ περιτρέχοντας παῖδας, καὶ τὴν κυκλοφορίαν των ἀλλάζοντας ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ κύκλου, ὥστε νὰ πιάσῃ τινὰ αὐτῶν, καὶ τότε λύσας τοὺς ὀφθαλμούς του δένει τοὺς τοῦ πιασθέντος. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὸ Ὁμηρ. τοῦτο ὡς τὸ Λατ. conserere pugnam. Τὸ νὰ συνδεῖται, περιπλέκηται ἡ μάχη ὡς μὲ σχοινίον καὶ νὰ μὴ διακρίνηται, ξεδιαλύγηται. — β΄) «ἐπαλλάττειν λόγους» Τὸ νὰ διαστρέψῃ τις τὰς λέξεις· «μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ» Νὰ μὴ παρεξηγηθῇ κατὰ κἀνένα τρόπον ἡ ὁμιλία, Ξενοφ. Ἀπομ. 3, 8, 1. — 2) ἀμετάβ. Ἀμείβομαι, διαδέχομαι, ἤτοι πιάνω, παίρω τὸν τόπον ἄλλου καὶ ἐκεῖνος τὸν ἐδικόν μου «ὀδόντας ἐπαλλάσσοντες» Ὀδόντια, τὰ ὁποῖα κλίνουν ἀλλαχτὰ ἕνα μετὰ εἰς τὸ ἄλλο, τοῦτ᾽ ἔστι τὰ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ κλίνοντα, βαίζοντα, συμπλέκονται ὅταν κλείηται τὸ στόμα· τὸ δέ, «ἐπαλλάττειν τοὺς ὀδόντας» μεταβατ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀδόντια συμπλεκόμενα ἀμοιβαίως. — β΄) Μετατρέπομαι, μεταβάλλομαι ἀπό τι εἰς ἄλλο τι, μετατρέπομαι ἀμοιβαίως «ἐπαλλάττειν ἀλλήλοις» Τὸ νὰ μεταβάλλωνται, μετατρέπωνται, μεταβαίνωσιν ἀλλαχτὰ ἀναμεταξύ των, τουτέστι ὁ ἕνας εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ἐκεῖνος εἰς αὐτοῦ τὸν τόπον· ὡσαύτως καὶ «ἐπαλλάτ. πρός τι» Τὸ νὰ μεταβαίνῃ, μετατρέπηταί τι εἰς ἄλλο τι, συνορεύῃ, συγγενεύηται, ἔχῃ οἰκειότητα, συνέχειαν, ὁμοιάζῃ μέ τι «ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν» Τὸ νὰ συνορεύῃ συνέχηται ὁμοιάζῃ μὲ τὴν βασιλείαν, κλίνει πρὸς τὴν μοναρχίαν. «ἐπαλλάττει τῷ γένει τῶν ἰχθύων» Ἔχει συγγένειαν, ὁμοιότητα μὲ τὸ γένος τῶν ὀψαρίων· «ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν» Τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ εἶναι οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων ἀμοιβαίως διαφορετικοί, νὰ ἀλλάζουν οἱ ἄνθρωποι λόγια μεταξύ των, Ἀριστλ. «λόγοι ἐπαλλάττοντες», Ἀριστοτ. «κατ᾽ ἐνίας νόσους ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη σώματα τοῖς βραχυβίοις, κατ᾽ ἐνίας δ᾽ οὐδὲν κωλύει νοσώδεις εἶναι μακροβίους», Ἀριστοτ. Μερικοὶ ἄνθρωποι ζοῦν ὀλίγον, μερικοὶ δὲ μ᾽ ὅλον ὅτι εἶναι πάντοτε φιλάσθενοι, πάλιν ζοῦν πολὺν καιρόν.

Ἐπαλληλία, ἡ (ἐπάλληλος). Ἄμεσος διαδοχή, συνέχεια, πυκνὴ σειρά, ἀνθρώπων, ἢ πραγμάτων ἀλλήλοις συνεχομένων, ἤτοι οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν εὐθὺς ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον· π. χ. συσσώρευσις τῶν ἰδίων γραμμάτων, συλλαβῶν ἢ λέξεων, ἀκολουθούντων ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀμέσως.

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, στέκεται, εἶναι, εὑρίσκεται συχνά, πυκνὰ ἓν μὲ τὸ ἄλλο· εἶναι συσσωρευμένον ἓν ἐπὶ τὸ ἄλλο, ἀκολουθεῖ εὐθύς, ἢ συχνὰ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, εἶναι ἀδιάκοπον, ἀκατάπαυστον· παρβλ. Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 57. «ἐπάλληλος βοή» Ἀκατάπαυστος, συνεχής, Ἡρωδιαν. Β΄. ζ. 6. Ἐπρρ. ἐπαλλήλως, Διοσκρ.

Ἐπαλλόκαρπος, ὁ, ἡ (ἄλλος καρπός). Ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἀκουμβοῦν τοὺς καρπούς, ἢ τὰ σπορπασμένα βλαστάρια των ἐπάνω εἰς ἄλλα φυτά, Θεοφρ. Φ. Ἱστ. Γ΄. 18.

Ἐπαλλόκαυλος, ὁ, ἡ. Ἐπὶ φυτῶν, τὰ ὁποῖα ἁπλόνουν, ἀκουμβοῦν τὰ βλαστάρια, ἢ τὰ κλαδία, ἢ τὸ κορμί των ἐπάνω εἰς ἄλλα, ἢ περιπλέκονται μὲ ἄλλα φυτά, Θεοφρ. Φτ. Ἱστ. 3, 18.

* **Ἐπάλμενος**, μετχ. μέσ. ἀορ. β΄. κατὰ συγκπ. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀντὶ ἐφαλόμενος, Ὁμ. καὶ Ἡσδ.

Ἔπαλξις, εως, ἡ (ἐπαλέξω). Ὀχύρωμα, ἔρυμα· προμαχών, τὸ κοιν. πολεμίστρα· ἐξαιρ. τὰ ἐξωκατεχτὰ μέρη εἰς τὰ τείχη φρουρίου, ἢ κάστρου, τὸ τουρκ. μπεντένια, ὀπίσω εἰς τὰ ὁποῖα σκεπόμενοι οἱ πολιορκούμενοι πολεμοῦν, πολλάκις ἐν Ἰλδ. ἑνικῶς τε καὶ πληθυντ. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται, Ἡρδτ. 9, 7. παρβλ. κρόσσαι. — 2) Τροπ. Ἄμυνα, ὑπεράσπισις, βοήθεια, διαφέντευσις, Τραγ. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπαλξίτης, ου, ὁ (λίθος). Πέτρα, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἢ ἀνήκει ἁρμόζει εἰς ἔπαλξιν.

Ἐπάλπνος, ὁ, ἡ (ἄλπνιστος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γλυκύ, τερπνόν, θυμῆρες, ποθητόν· «ἐπάλπνος νόστος», Πνδ. Πθ. 8, 120. καὶ Ἰσθμ. 5, 14. «ζωᾶς ἄωτον ἄλπνιστον».

* **Ἐπάλτης**, ου, ὁ· κύρ. Ὄνμ. Λυκίου τινὸς πολεμιστοῦ, Ἰλδ. Π, 415.

* **Ἔπαλτο**, γ΄. ἑνκ. πρτκ. μέσ. ἀορθ. β΄. κατάσγκπ. παρὰ τὸ ἐφάλλομαι, ἀντὶ ἐφάλετο, Ἰλδ. (ἔπαλτο δὲ ἠθελ᾽ εἶναι παρὰ τὸ πάλλομαι ἀντὶ ἐπάλλετο.)

* **Ἐπαλφιτίζω**, Μλ. -ίσω, καὶ

Ἐπαλφιτόω (ἄλφιτον) **τὸν οἶνον**, Ἀνακατόνω κρασὶ μὲ κριθάλευρον, ὡς συνήθιζον νὰ πίνουν τὸ κρασὶ οἱ Πέρσαι· «Σέλευκος ἐπαλφίτωσε τὸν οἶνον» ὅθεν καὶ «ἐπ᾽ ἀλφίτοις πίνειν».

Ἐπαλώστης, ου, ὁ (ἀλοάω). Ὅστις πατατέεται, ἢ ἐπιστατεῖ εἰς τὸ ἁλώνι καὶ γυρίζει τὰ δεμάτια ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἀλονιζόντων ζώων διὰ νὰ τριφθῶσι καλά, Ξενοφ. Οἰκον. 18. 5.

Ἐπαμαξεύω, Ἰων. ἀντὶ ἐφαμαξεύω (ἁμαξεύω). Περνῶ ἐπάνω εἴς τι μὲ τὸ ἁμάξι· πατῶ τὴν γῆν μὲ τοὺς τροχοὺς τῆς ἁμάξης, καὶ γίνονται ἁμαξηλαί, αὐλακιαί, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 251. «γῆ ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν».

Ἐπαμαυρόω, Τὸ ἀμαυρόω κατ᾽ ἐπίτασιν.

Ἐπαμάομαι, Μλ. -ήσομαι (ἀμάω). Συσσωρεύω, ἐπισωρεύω, κάμνω σωρὸν ἀπό τι, Ὀδ. Ε, 482. «αἶψα δ᾽ εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν» Ἐσώρευσε χορτάρια, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ἔκαμε τὸ κραβάτι του· «ἐπαμάομαι γῆν», κόνιν Σωρόνω, κάμνω σωρὸν ἀπὸ χῶμα, ἐξαιρ. ἐπὶ τάφων, Valck. ἐν Ἡρδτ. 8, 24. Τὸ ἐνεργ. ἐπαμάω, παρ᾽ Ἰαμβλ. κατὰ πρῶτον.

Ἐπαμβατήρ, ῆρος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ ἐπαναβάτης (ἐπαναβαίνω). Ὅστις ἀναβαίνει, ἵσταται, κάθηται ἐνταυτῷ ἐπάνω εἴς τι, Αἰσχύλ. Χοηφ. 278.

Ἐπαμβληδήν, Ἐπίρ. ποιητ. καὶ

* **Ἐπαμβληδόν**, Ἐπρρ. ποιητ. ἀντὶ ἐπαναβληδόν.

* **Ἐπαμβλύνω**, = ἀμβλύνω.

Ἐπαμείβω, Μλ. -ψω (ἀμείβω). Ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγήν, ἀλλαξιάν, Ἰλ. Ζ. 230. «τεύχεα δ᾽ ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν». Μέσος. Ἀμοιβαίως πηγαίνω ποτὲ ἐδῶ, ποτὲ ἐκεῖ, ποτὲ εἰς ἕνα, ποτὲ εἰς ἄλλον· μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ζ. 339. «νίκη δ᾽ ἐπαμείβεται ἄνδρας» Ποτὲ μὲν ἔρχεται εἰς ἕνα, ποτὲ δὲ εἰς ἄλλον· ὡσαύτως καὶ μεταβαίνω ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον.

* **Ἐπαμεριμνέω**, Μλ. -ήσω (ἀμέριμνος), μετὰ δοτκ. Ἀμεριμνῶ, εἶμαι ἀμέριμνος, ἥσυχος, δὲν ἔχω κἀνένα φόβον ἢ ὑποψίαν διά τι, Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 629.

* **Ἐπάμερος**, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ἐφήμερος, Πνδ. (υ – υ υ)

* **Ἐπαμμένος**, Ἰων. μτχ. πρκμ. τοῦ ἐφάπτω, ἀντὶ ἐφημμένος.

Ἐπαμμένω, Ποιητ. ἀντὶ ἐπαναμένω· μετὰ δοτκ.

Ἐπαμοιβαδίς, καὶ ἐπαμοιβαδόν, Ἐπρρ. (ἀμείβω). Ἀμοιβαῖα, ἀλλαχτά, Ὀδ. Ε, 481. «ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς» Ἦσαν ἓν μὲ τὸ ἄλλο σφιγμένα, περιπλεγμένα. (ῐ)

Ἐπαμοίβιος, ὁ, ἡ, = ἐπαμοιβός, Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 516. «ἐπαμοίβια ἔργα» Πραγματεία μὲ ἀλλαγήν, ληψοδοσία. ὁ Wolf ὅμως ἔγραψε, ἐπαμοίβιμα ἔργα.

* **Ἐπαμοιβός**, ὁ, ἡ (ἀμείβω). Ὅστις ἀλλάζει, κάμνει ἀλλαγήν· ἀμοιβαῖος, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, Ἰων. ἐπημοιβός, Ὁμ.

Ἐπαμπέχω, Μλ. -επαμφέξω, ἀόρ. β΄. ἐμπήμπεσχον, Ἀπρμφ. ἐπαμπεσχεῖν (ἀμπέχω,

ἀνωμλ.) Περιτυλίγω, σκεπάζω, ἐνδύω τινὰ καὶ μὲ ἄλλο τι ἀκόμι. (ὁ ἐνεστ. ἐπαμπίσχω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικός)

Ἐπαμπήγνυμι, Ποιητ. ἀντὶ ἐπανακήγνυμι. Ὀρφ. Ἀργ. 316.

Ἐπαμπισχεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β. τοῦ ἐπαμπέχω. Εὐριπ. Τρῳάδ. 1148.

Ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ. Βοηθὸς, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής, Ὀδσ. Π, 263. παρὰ τὸ

Ἐπαμύνω, Μ. υνῶ. (ἀμύνω) μετὰ Δοτικ. Ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, βοηθῶ, διαφεντεύω. Ἰλ. Ε, 685. «μή δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον». Σ, 99. 171. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις ὁτὲ μὲν μετὰ δοτ. ὁτὲ δὲ ἄνευ πτωτικοῦ, ἐν Ὀδσ. δὲ οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξ. Ἰατρεύω, ἀπαντῶ ἢ προλαμβάνω κακόν τι —2) Ἀποτρέπω τι, ἐμποδίζω τὸ νὰ συμβῇ τι· μετὰ αἰτ. ὡς τὸ ἐπαρκέω. «τὴν δειλὴν ἐπάμυνον» Ἐπιγρ.

*Ἐπαμφέρω, ἀντὶ ἐπαναφέρω· μετὰ δοτ. Στρέφω στρώχνω τι ὀπίσω εἴς τι Σόλ. Αψ. 39, 2.

Ἐπαμφιάζω, (ἀμφιάζω) Ἐνδύω, ντύνω, φοραίνω τινὰ καὶ μὲ ἄλλο φόρεμα ἐπάνω εἰς ὅ,τι φορεῖ· Μέσως δὲ, ἐπαμφιάζομαι, Παίρνω ἐπάνω εἰς τὰ φορέματά μου καὶ ἄλλο προσέτι φόρεμα.

Ἐπαμφιέννυμι, Μλ. ἐπαμφιέσω (ἀμφιέννυμι, ἀνμλ.)=ἐπαμπέχω.

Ἐπαμφοτεριζόντως, Ἐπίρ. Κατὰ διστήμαντον, ἀμφίβολον τρόπον, διστήμαντα, ἀμφίβολα.

Ἐπαμφοτερίζω, Μ. ίσω, Ἀττ.-ιῶ (ἀμφοτερίζω) μετὰ δοτικ. Κλίνω καὶ πρὸς τὰ δύο μέρη, φαίνομαι δύω λογιῶν, κλίνω καὶ πρὸς τὸ ἕνα καὶ πρὸς τὸ ἄλλο γένος ἢ εἶδος. τὸ τουρκ. εἶμαι μουσταφεζνιός. Ἀριστοτ. Ζ. Γεν. Δ. «ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι». 2) Εἶμαι οὐδέτερος, ἀμφίβολος, «ἐπαμφοτερίζων ἀποκρίνεται» Διστήμαντα ἀποκρίνεται, ἡ ἀπόκρισίς του δὲν εἶναι σωστὴ, ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ κατὰ δύω διαφορετικοὺς τρόπους.

Ἐπαμφότερος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διστήμαντον, δηλοῖ δύω διαφορετικὰ πράγματα. ἐπίρρ. ἐπαμφοτέρως

Ἐπάμων, ονος, ὁ (ἕπομαι)= ὀπάων. Ὀπαδὸς, συνοδευτὴς, δοῦλος, Ἡσυχ. καὶ Ἀθην. ς'. σελ. 267. (υ – –)

Ἐπάν, Σύνδεσμ. κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ, ἐπεὶ ἄν, Ἰων. καὶ Ὁμηρ. ἐπήν. παρ' Ἡρδτ. ὅμως συνήθ. ἐπεάν. Ὅταν, ὁπόταν, ἀφ' οὗ, εὐθὺς ὡς· μετὰ ὑποτακτ. ῥήματ. πολλάκις παρ' Ὁμ., σπανιώτατα μετὰ Εὐκτ. ῥμτ., εὐκτικῷ γὰρ ῥήματι συντάττεται μόνον — α') Ὅταν σημαίνηται ἡ γνώμη τρίτου τινὸς, Ὀδσ. Δ, 222. «ὃς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη» καὶ Ἰλ. Ω, 22. 227. ἢ β'.) Ὅταν ἐκφράζηται ἡ γνώμη τοῦ ἰδίου λαλοῦντος, ἡ ἁπλῆ τις ἰδέα καὶ ὄχι ἀληθὲς καὶ πραγματικῶς τι βέβαιον, Ἰλ. Τ, 208. «πτεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην» καὶ Ὀδσ. Β, 105. Herm. Vig. σλ. 786. Η. Γρηγρ. σλ. 465. (ἡ λήγουσα τοῦ ἐπάν φαίνεται ὅτι λαμβάνεται ὡς τὸ ἄν ἀντὶ ἐάν, ἄλλοτε μὲν μακρὰ, ἄλλοτε δὲ βρχ. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 62)

Ἐπαναβαθμός, ὁ. Σκαλοπάτημα, σκαλίδι Πλάτ. Συμποσ. παρὰ τὸ

Ἐπαναβαίνω, Μλ.-βήσομαι (ἀναβαίνω, ἀνμλ.) Ἀναβαίνω που προσέτι «ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον» Ἀρστφ. — 2) Ὀχεύω, ἢ βατεύω, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἐπαναβάλλω, Μλ.-βαλῶ (ἀναβάλλω, ἀνμλ.) Βάλλω, ῥίπτω τι ἐπάνω που, ἢ προσέτι· ἐνδύνω τινὰ ἢ βάλλω ἐπάνω του καὶ ἄλλο φόρεμα Ἀθην. σελ. 605. καὶ Παυσαν. Ε. 448. Μέσ. ἐπαναβάλλομαι, Τραβῶ τὸν καιρὸν ἀκόμι περισσότερον ὀπίσω εἰς τὸ νὰ κάμω τι. Ἡρδτ. Βάλλω τὸ ἐπανωφόρι μου. Ἡρόδοτ.

Ἐπανάβασις, εως, ἡ (ἐπαναβαίνω) Τὸ νὰ ἀναβαίνῃ τις που προσέτι. Ὀχεία, βάτευμα, Συνέσ.

Ἐπαναβιβάζω, Μ. άσω. (βιβάζω) Ἀναβάζω, στηκόνω, βάλλω τι ἐπάνω ἢ ἐπάνωθεν τινος. Θουκυδ. Γ.

*Ἐπαναβιόω, Μλ.-βιώσομαι (ἀναβιόω, ἀνμλ.) Ξαναζῶ, ἀνασταίνομαι.

Ἐπαναβληδόν, Ἐπίρ. (ἐπαναβάλλω) ἐπὶ φορεμάτων. Ῥιχτὰ, κρεμαστὰ ἐπάνω εἰς ἄλλα φορέματα, τὸ κοινότ. ἀναπεταχτὰ Ἡρόδοτ. Β'. 81. «εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι». — 2) Μὲ προαύλημα, μὲ ἐνδόσιμον, τὸ ἰταλ. μὲ πρελούδιον, ἤτοι τὸ πρῶτον παίξιμον μουσικοῦ ὀργάνου πρὶν ἀρχίσῃ τις νὰ παίξῃ, λαλήσῃ τὸ κομμάτι ὅπερ θέλει

Ἐπαναβοάω, Μλ.-ήσω (βοάω, ἀνμλ.) Βοῶ, φωνάζω προσέτι, δηλ. ἐν ᾧ φωνάζῃ τις, φωνάζω καὶ ἐγὼ ἐνταυτῷ. Ἀριστοφ.

Ἐπαναγιγνώσκω, νεώτ. τύπος δὲ, ἐπαναγινώσκω, Μλ.-γνώσομαι, (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Ἀναγνώσκω, διαβάζω τι μὲ μίαν ὀμματιάν, ἢ καὶ μὲ προσοχὴν, ἢ ξαναδιαβάζω. Ἐπίκτητ.

Ἐπαναγκάζω, Μλ.-άσω. (ἀναγκάζω) Ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ προσέτι. Ἡρδτ. 8, 130. ἀφ' οὗ.

*Ἐπανάγκασμα, ατος, τό, Πᾶν ὅ,τι ἀναγκάζει, βιάζει· ἀνάγκασμα, βίασμα προσέτι.

Ἐπαναγκαστής, οῦ, ὁ Ὅστις ἀναγκάζει, βιάζει.

Ἐπαναγκής, ὁ, ἡ. (ἀνάγκη) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, γίνεται ἢ πρέπει νὰ γένῃ ἀναγκαίως, μὲ ἀναγκαστικὸν τρόπον· τὸ πλεῖστον ἐν οὐδετ. γένει, Ἡρδτ. 1, 82. Ἐπίρρ. προκαρεξυτ. ἐπάναγκες, Πλατ. Νμ. 6, σλ. 658. Α, 9, σλ. 877. C «ἐπάναγκες κομῶντες Φοροῦντες μακρυὰ μαλλιὰ ἐξ ἀνάγκης, διὰ τὴν συνήθειαν. «ἐπάναγκές ἐστι» εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναγκαίως πρέπει νὰ γένῃ, νὰ εἶναι. «ἐπάναγκες μηδὲν ἔστω» Δὲν εἶναι, δὲν χωρεῖ καμμία ἀνάγκη, βία.

Ἐπαναγορεύω, (ἀγορεύω) Κηρύττω, φανερόνω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ προπροβιβασμόν τινος εἴς τινα τιμὴν προσέτι, τὸ ἰταλ. προκλαμάρω, Ἀριστοφ. Ὀρν. 1068.

Ἐπανάγω, Μλ.-άξω (ἀνάγω, ἀνμλ.) Κομίζω, ὁδηγῶ τινα ὀπίσω που, προστάζω, κάμνω νὰ ἐπιστρέψῃ, ἔλθῃ τις ὀπίσω, π. χ. ἐξωρισμένος τις εἰς τὴν πατρίδα του πάλιν. «ἐπανάγει τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας». Σύρω, τραβῶ ὀπίσω, π. χ. τὴν χεῖρα. — β'.) Ἐρεθίζω, παροξύνω τινὰ, κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, «νουθετέοντα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμόν» Ἡρδτ. 7, 160. — 2) ἀμετβ. Τραβοῦμαι ὀπίσω, ἐπιστρέφω, τὸ ἰταλ. ῥετιρόρω, Ξενοφ. Κυρουπ. Δ, α'. 3. — β') ἐπὶ πλοίων, Κάμνω πανιὰ, ἀρμενίζω ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρὸν, εὐγαίνω μὲ τὸν στόλον, ἰταλ. φλόταν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. «ἐπανάγω τὰς ναῦς» Προστάζω νὰ ἀρμενίσουν τὰ καράβια ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Μεταφορικ. «ἐπανάγω τὸν ἔπαινον» Ἀρχίζω νὰ ἐπαινῶ, Πλούταρχ. «ἐπανάγω τὸν λόγον» Ἀρχίζω πάλιν, φέρω ὀπίσω τὴν ὁμιλίαν «ἐπαναχτέον δ' ἡμῖν μικρὸν ἄνω τὸν λόγον». Συνέσ. Παθτ. Φθάνω, καταντῶ που κατὰ τύχην, Ἡρδτ. 4, 103. Ὅπου μέντοι ὁ Schweigh. ἀπενειχθέντας, ἀντὶ ἐπαναχθέντας γράφειν προτείνει. (α) ἀφ' οὗ

Ἐπαναγωγή, ῆς, ἡ. Τὸ νὰ κομίζῃ, ὁδηγῇ τίς τινα, νὰ φέρῃ τινὰ ὀπίσω που· τὸ νὰ ἀρμενίζῃ, εὐγαίνῃ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· τὸ νὰ σηκόνῃ τὴν ἄγκυραν, κάμνῃ πανιὰ — 2) Ἐπιστροφὴ, τράβιγμα ὀπίσω, τὸ ἰταλ. ῥετιράτα.

Ἐπαναγωγός, ὁ, ἡ. Ὅστις ὁδηγεῖ, κομίζει τινά που ἢ κατά τινος — 2) Ὅστις κομίζει φέρει τινὰ ὀπίσω, ὅστις ἐπιστρέφει, γυρίζει ὀπίσω. Δίων Κάσ.

Ἐπαναδέρω, = ἀναδέρω. Ἱπποκρ.

Ἐπαναδίδωμι, Μλ.-δώσω, (δίδωμι) Αὐξάνω, αὐγατίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάλιν· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἱπποκρ.

Ἐπαναδιπλάζω, (διπλάζω) Ξαναδιπλόνω· ἐπαναλαμβάνω, τὸ ἰταλ. ῥεπετίρω, ἐρωτῶ τι δύω φοραῖς Αἰσχύλ. Προμ. 823. «ἐπαναδίπλαζε» Ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησιν, ξαναρώτησαι ἀκόμη μίαν φοράν.

*Ἐπαναδιπλόω = τῷ προηγμ. ἀφ' οὗ

Ἐπαναδίπλωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ξαναδιπλώθη, ἔγινε δύω φοραῖς τόσον, ὅσον ἦτον· ἐδιπλώθη δύω φοραῖς.

Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ. Ξαναδίπλωσις, διπλασίασμα, ἐπανάληψίς τινος· ὡσαύτως καὶ ῥητορικόν τι σχῆμα.

Ἐπαναδραμεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β. τοῦ ἐπανατρέχω.

Ἐπαναζεύγνυμι, Μ. ζεύξω, ἔτι δὲ καὶ ἐπαναζευγνύω. (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Συνδέω, συναρμόζω, ἔτι δὲ ἑτοιμάζω, μαζόνω τὰ πράγματά μου πάλιν, τὸ ἰταλ. ἰμπακάρω, ὅθεν ἀμετβ. ἀναχωρῶ, μισεύω πάλιν μὲ ὅλα τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα· ξαναέρχομαι πάλιν, ἐπιστρέφω ὀπίσω. Διόδ. Σικελ.

Ἐπαναθεάομαι, Μλ.-άσομαι, μέσ. ἀποθ. (θεάομαι, ἀνμλ.) Θεωρῶ, παρατηρῶ τι πάλιν, ἐκ δευτέρου, ξαναθεωρῶ, ξαναπαρατηρῶ Ξεν. Θεωρῶ, πατηρῶ τι ὑψηλὰ που· σηκόνω τι ἐπάνω καὶ τὸ θεωρῶ, παρατηρῶ (άσομαι)

*Ἐπανακθρώσκω (θρώσκω, ἀνμλ.) Πηδῶ, κατάγχομαι, σηκόνομαι μὲ ὁρμὴν πλησίον τινὸς ἢ ἐναντίον· κειμένη ὑπὸ τοῦ Pinzger ἐν Αἰσχλ. Πρ. 359, ἀποδεχθεῖσα ἀνάγνωσις.

Ἐπαναιρέομαι, μέσ. σπανιώτατον δὲ ὡς ἐνεργτ. ἐπαναιρέω (αἱρέω, ἀνμλ.) Σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κάθισμά μου, σηκόνομαι, Ἀρστφ. Ἱππ. 791. Ἀναδέχομαι, παίρνω τι ἐπάνω μου διὰ νὰ τὸ κάμω. ἐξαιρ. ἐμβαίνω εἰς πολιτικήν τινα λειτουργίαν, ἢ δούλευσιν τῆς πατρίδος, Ἐκλέγω, διαλέγω, ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω τρόπον τινὰ ζωῆς, καινὸν ἔργον. «ἐπαναιρ. βίον», τέχνην καὶ τ. τ. «ἐπαναιροῦμαι πόλεμον» Ἀρχίζω πόλεμον. — 2) Παίρνω ὀπίσω, ἀναιρῶ, ἀκυρόνω τι «ψήφισμα» Πλτ. — 3) = ἀναιρέομαι, σημσ. 3. Ἀφανίζω, φονεύω, θανατόνω, Πολβ. ἀφ' οὗ

Ἐπαναίρεσις, εως, ἡ. Θάνατος, φόνος, ὄλεθρος, φθορά. Πολύβ.

Ἐπαναίρω, (αἴρω, ἀνμλ.) Ὑψόνω, σηκόνω τι ἐπάνω, ὑψηλὰ, ὡσαύτως καὶ μέσ. Ἀριστοφ. Ἱπ. 784. καὶ Θουκυδ. Ζ. «ἐπανηράτο τὴν βακτηρίαν» Ἐσήκωσε τὴν ῥάβδον διὰ νὰ κτυπήσῃ. Παθτ. Ἀνίσταμαι, σηκόνομαι.

Ἐπανακαλέω, ῶ. Μλ.-έσω (καλέω, ἀνμλ.) Κράζω πάλιν ὀπίσω, ξανακράζω τινά.

Ἐπανακάμπτω, Μ. ψω, (κάμπτω) Λυγῶ τι ἢ λυγίζω πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω· γυρίζω τι ὀπίσω ὁδηγῶντας, διευκολύνοντάς το — 2) ἀμετ. Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἀριστοτ. Προβλ.

Ἐπανάκειμαι, Μλ.-κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Κεῖτομαι ἢ στέκομαι ἐπάνω, ἢ πλησίον που· εἶναι βαλμένον, διωρισμένον τι ὡς ἀνταμοιβὴ, ἢ τιμωρία Ξενοφ. Κυρουπ. Γ. γ'. 52. «τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται».

Ἐπανακεφαλαιόομαι, = ἀνακεφαλαιόω. Κάμνω ἀνακεφαλαίωσιν πράγματός τινος, ἤτοι τὸ ξαναθεωρῶ, ξαναδιηγοῦμαι κλ. τ. μὲ συντομίαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. τὸ ἰταλ. ῥεκαπιτολάρω, ῥεσουμάρω.

Ἐπαναείρνυμαι, (εἴρνυμι) Ἀνακατόνω τι, σμίγω ἐκ δευτέρου, ξανανακατόνω, ποιητ.

Ἐπανακλαγγάνω, (κλαγγάνω) Ξαναγκαυγίζω, Ξενοφ. Κυν. Δ΄. 5. καὶ ς΄. 23.

Ἐπανάκλησις, εως, ἡ. (ἐπανακαλέω) Ξανακάλεσμα, ξανακράξιμον, κράξιμον ὀπίσω.

Ἐπανακλίνω, (κλίνω) Ἀκουμβῶ τι ἐπίτι, ἢ ὀπίσω· λυγῶ τι ὀπίσω, κάμνω νὰ κλίνῃ, βαίζῃ πρὸς τὰ ὀπίσω (1) ἀφ' οὗ

Ἐπανάκλισις, εως, ἡ. Ἀκούμβισμα ἐπί τι, ἢ ὀπίσω· λύγισμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπανακοινόω, (κοινόω) Φανερόνω, κοινοποιῶ τίποτε εἴς τινα, ἵνα συμβουλευθῶ μετ' αὐτοῦ.

Ἐπανακομίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ. ιῶ (κομίζω) Κομίζω, ὁδηγῶ, φέρω τι ὀπίσω που.

Ἐπανακράζω, Μλ-ξω (κράζω, ἀνμλ.) Φωνάζω, κράζω πάλιν μεγαλοφώνως. Πολυδ. Ε΄. 3½.

Ἐπανακρεμάννυμι, Μλ-άσω (κρεμάννυμι, ἀνμλ.) Κρεμῶ τι ἐπάνω, πλησίον τινός, ἐπάνω εἰς ἄλλο τι. Παθ. Κρέμομαι, εἶμαι ἐξηρτημένος κρεμάμενος ἀπό τι.

Ἐπανακρίνω, = ἀνακρίνω. (1)

Ἐπανάκρουσις, εως, ἡ. Σπρώξιμον, ἀμπωγμα, κράτημα ὀπίσω. 2) Ἐπιστροφή, παρὰ τὸ

Ἐπανακρούω, (κρούω) Σπρώχνω, ἀμπώχνω, κρατῶ τι ὀπίσω. Μέσως δὲ, ἐπανακρούομαι, Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, Ἀριστοφ. Ὀρν.

Ἐπανακτάομαι, Μλ-κτήσομαι μέσ. ἀποθ. (κτάομαι, ἀνμλ.) Ξανακερδῶ, ξαναλαμβάνω, ξανακερδαίνω.

Ἐπανακυκλέω, Μλ-ήσω (κυκλέω) Ξανατριγυρίζω, ξαναφέρω τι ὀλόγυρα· ἐπαναλαμβάνω τι, ἤτοι τὸ λέγω, ἢ τὸ κάμνω πάλιν. ἀφ' οὗ

Ἐπανακύκλησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναφέρῃ τις ὀλόγυρα, ξανατριγυρίζῃ τι· ἐπανάληψις, ἢ τὸ νὰ λέγῃ ἢ κάμνῃ τι πάλιν, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἢ εἶπε προτήτερα· περικύκλωμα.

Ἐπανακυκλόω, = ἐπανακυκλέω. ἀφ' οὗ

Ἐπανακύκλωσις, εως, ἡ. = ἐπανακύκλησις.

Ἐπανακύπτω, Μ. ψω. (κύπτω) Σκύπτω, ἢ κλίνω τὸν ἑαυτόν μου ἐπί τι, κλίνω, βαίζω ἐπάνω πρός τι, ἢ εἰς, ἢ κατά τι. μετὰ δοτ. Ξενοφ. Ἱππ. ΙΒ΄. 14. πλόγχη ἐπανακύπτουσαι, —2) Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι, ἢ ἀντιτείνω, ἐναντιόνομαι εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἰώσηπ. Π. Ἰουδ. ς΄. 8. ἐπανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσι, Τοὺς ἐναντιωμένους εἰς τὰς ἐλπίδας του.

Ἐπαναλαμβάνω, Μλ-λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.) Ξαναπαίρνω, ἢ παίρνω ὀπίσω τι· ξαναλέγω, ξανακάμνω τι, τὸ ὁποῖον ἔκαμα, εἶπα προτήτερα, τὸ ἰταλ. ῥιπετέρω. ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευσε Ἐπρόσταξε πάλιν τὰ ἴδια λέγωντας, Πλάτ. Φαιδ. σλδ. 228, Α. ἐν γένει = ἀναλαμβάνω. (Ὁ δὲ Κούμας ἀσύγγνωστα πάλιν σολοικίζει, λήψω τὸν μέλ. σημειώσας.)

*Ἐπαναλέγομαι, (λέγω) Ξαναλέγω. Ἀλεξάνδρ. περὶ σχμ. σλ. 36. παρβλ. Schaef app. Dem. 1. σλ. 522.

Ἐπανάληψις, εως, ἡ. (ἐπαναλαμβάνω) Τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ, ἤτοι λέγῃ, κάμνῃ τίς τι πάλιν ὡς προτήτερα. ἐν γένει = ἀνάληψις.

Ἐπαναλίσκω, Μ. ώσω. (ἀναλίσκω, ἀνμλ.) Δαπανῶ, ἐξοδιάζω προσέτι, ἀκόμι περισσότερον μεταχειριζόμενός τι.

Ἐπαναλογέω, (ἀναλογέω) Λέγω καὶ ἐκ δευτέρου, ξαναλέγω, διηγοῦμαι ἢ ἐξηγῶ τι καθαρώτερα, Ἡροδ. 90. ἔνθα ἄλλοι προκρίνουσι τὸ, παλλιλογέω.

*Ἐπαναλόω, Σπανιώτ. ἀνατ. τύπος, ἀντὶ ἐπαναλίσκω.

Ἐπαναλύω, = ἐπαναζεύγνυμι. Νικήτ. Χρον.

Ἐπαναμένω, Μλ-ενῶ (μένω, ἀνμλ.) Προσμένω περισσότερον καιρόν· ἄνευ κτιατικοῦ. —2) Προσμένω, καρτερῶντας ἀργοπορῶ· μετὰ δοτ. —3) Προσμένω, καρτερῶ τι· μετὰ αἰτιατ. ἐπαναμένειν με ὀλίγον αἰτελθὼν χρόνον.

Ἐπαναμιμνήσκω, Μλ μνήσω (μιμνήσκω, ἀνμλ.) Ξαναενθυμίζω, κάμνω τινὰ νὰ ξαναενθυμηθῇ τίποτε, Δμσθ. ἀφ' οὗ

Ἐπανάμνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξαναενθυμίζῃ τίς τινά τι, νὰ ξαναφέρῃ εἰς τὴν ἐνθύμησίν του τι· ξαναενθύμισμα.

Ἐπανανεόω, ῶ. (νεόω) Ξανανεόνω, ξανακαινουργόνω τι. Πλάτ. Πολ. Β΄. ἀφ' οὗ

Ἐπανανέωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξανανεώνῃ, ξανακαινουργόνῃ τίς τι· ξανακαινούργωμα.

Ἐπαναπαύω, Μ. αύσω. (παύω) Ἀναπαύω, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναπαυθῇ που, ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι. Μέσ. Ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι.

Ἐπαναπέμπω, Μλ-ψω (πέμπω) Στέλλω ὀπίσω, ἢ ἐπάνω που, ἢ ῥίπτω τι ὑψηλά. Ἱπποκρ.

Ἐπαναπεράω, Μ. άσω. (περάω) Περνῶ, διαβαίνω κάτωθεν πρὸς τὰ ἐπάνω μέρη, ἢ ξαναπερνῶ. Νικόλ. Δαμασκ. ἐπαναπερῶντος δ' ἔκ τε Συρίας καὶ τοῦ εὐξείνου πόντου.

*Ἐπαναπέτομαι, Μλ-πτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.) Πετῶ ἐπάνω εἴς τι ἢ προσέτι, ὑψηλά

*Ἐπαναπήγνυμι, Μλ-ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Στερεόνω, καρφόνω, ἐμπήγω τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι.

Ἐπαναπηδάω, Μλ-ήσω (πηδάω) Πηδῶ ἐπάνω που, ὑψηλὰ ἢ τὸ σύνηθ. τὸν ἀνήφορον· πηδῶ εἴς τι, ἢ ἐξ ἐναντίας ἐπίτι. Ἀριστοφ.

Ἐπαναπίπτω, Μλ-εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω που· πλαγιάζω ἐπί τι. φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσών. Αἰλιαν. Π. Ἱστ. Θ. 14. (1)

Ἐπαναπλάσσω, Μλ-άσω = ἀναπλάσσω. Ἀθήν. σελ. 95.

Ἐπαναπλέω, Μλ.-εύσομαι, Ἰων. ἐπαναπλώω. (ἀναπλέω, ἀνμλ.) Πλέω εἰς καράβι, ἁρμενίζω, ἢ καὶ κολυμβῶ πρὸς τὰ ἄνω τῆς θαλάσσης ἀκόμι. Τροπ. ἐπαναπλώουσιν ὑμῖν ἔπεα κακὰ Εἰς τὴν γλῶσσάν σας ἐπιπολάζουσι κακαὶ ὁμιλίαι, Valck ἐν Ἡρδτ. 1, 212. παρβλ. δακρυπλώω —2) Πλέω μακρύτερα, ὀπίσω· ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα μου ὀπίσω, Ξνφ. Κάμνω πανιά, εὐγαίνω μὲ τὸ καράβι ἐναντίον εἰς τὸν ἐχθρόν. ἐπί τινα.

Ἐπαναπνέω, Μ. εύσω. (πνέω, ἀνμλ.) Ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀναπνοήν μου, ἀναπνέω πάλιν, ξανανασαίνω.

Ἐπαναποδίζω, = ἀναποδίζω.

Ἐπαναπολέω, = ἀναπολέω. Πλάτ. Φιληβ. 36.

Ἐπανάπτημι, Πετῶ πρὸς τὰ ἄνω. ἀφ' οὗ

Ἐπαναπτήσιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις δύναται, εἶναι εἰς κατάστασιν διὰ νὰ πετάξῃ πρὸς τὰ ἄνω. Ἡσύχ.

Ἐπαναῤῥήγνυμι, Μ. ῥήξω, (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) Ξανασχίζω, ξαναξεσχίζω· σχίζω τι ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐπαναῤῥιπίζω, = ἀναῤῥιπίζω Ἰώσηπ.

Ἐπαναῤῥίπτω, καὶ ἐπαναῤῥιπτέω, (ῥίπτω, ἀνμλ.) Ῥίπτω τι ἐπάνω ἀπό τι, ὑψηλά, ἐπάνω —2) ἀμτβ. Πηδῶ, ῥίχνομαι πρὸς τὰ ἄνω, Ξενοφ. Κυνηγ. Ε΄. 4. (1)

*Ἐπανάσεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σηκόνῃ τις τὸ χέρι καὶ νὰ φοβερίζῃ τινά· τὸ νὰ σηκόνῃ ὑψηλὰ ἅρμα τι καὶ νὰ τὸ κουνᾷ, τραντάζῃ· τὸ θὰ φοβερίζῃ τινὰ κουνῶντας ἅρμα τι· ἐν γένει, ἀπειλή, φοβερισμός, Θεοδ. παρὰ τὸ

Ἐπανασείω, Μλ-είσω (σείω) Σείω, κουνῶ τι σηκόνωντάς το ὑψηλά. φοβερίζω τινὰ σηκόνωντάς τι ὑψηλὰ κουνῶντάς το, ἐξαιρ. χεῖρας, ὅπλα· μετὰ δοτ. Φοβερίζω τινὰ σηκόνωντας ἅρμα, ἢ τὸ χέρι ἐναντίον του. ἐν γένει ἀπειλῶ, φοβερίζω.

Ἐπανασκέπτομαι, Μ. έψομαι. μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) Ξανασυλλογίζομαί τι· σηκόνω τι ἐπάνω πάλιν καὶ τὸ θεωρῶ, παρατηρῶ.

*Ἐπανασκοπέω, Μλ-ήσω (σκοπέω) Παρατηρῶ τι μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν καὶ τὸ ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Πλάτ. Ἱππ. ἐλάτ. σλ. 393. D.

Ἐπανασπείρω, Μλ-ερῶ (σπείρω) Ξανασπέρνω, μετασπέρνω. Τζέτζ. εἰς Ἡσίοδ. ἀφ' οὗ

*Ἐπανασπορά, ἡ. Ξανασπάρσιμον, μετασπάρσιμον.

Ἐπανάστασις, εως, ἡ. (ἐπανίσταμαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ σύνθ. ἰταλ. ῥεμπελιόνη, καὶ ἐκ τοῦ Γαλλ. ῥεβολουτσιόνη, Θουκδ. Β. τῶν Εἱλώτων τὴν ἐπανάστασιν. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. Ἐπανάστασις, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύωσι τοὺς μηδὲν ἀδικήσαντας —2) Ὕψωμα, ψήλωμα τόπου τινός, ἀνήφορος· πρίσμα, φούσκωμά τι. Διοσκορ. Η. 6. Τροπ. ἐπανάστασις λόγου Ὕψος λόγου. Δμτ. Φαλρ.

Ἐπαναστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν διοικητῶν του.

Ἐπαναστέλλω, Μ. ελῶ. (στέλλω) Κτυπῶ τι ἐπάνω ἢ ὀπίσω· μαζόνω ἢ σηκόνω τι ἐπάνω, ὑψηλά. ἐν γένει, = ἀναστέλλω.

Ἐπανάστημα, τος, τό. (ἐπανίσταμαι) Πᾶν ὅ,τι εἶναι σηκωμένον, ὑψωμένον· ὕψωμα, πρίσμα, φούσκωμα.

Ἐπαναστρέφω, Μ. ψω. (στρέφω) Ἐπιστρέφω, γυρίζω ἐναντίον τινός, Ἀρστφ. Βτρχ. 1103. Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι ὀπίσω· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. καὶ μέσως. Ἀρστφ. Ἱππ. 244. ἀφ' οὗ

Ἐπαναστροφή, ἡ. = ἀναστροφή· Γύρισμα ὀπίσω, ἐπιστροφή.

Ἐπανασώζω, = ἀνασώζω. Εὐστάθ.

Ἐπανάτασις, εως, ἡ. Ξάπλωμα, σήκωμα, τέντωμα πράγματός τινος ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω. Ἀριστοτ. παρὰ τὸ

Ἐπανατείνω, ἐξαιρέτως δὲ Μέσως, ἐπανατείνομαι, (τείνω). Ἁπλόνω, τεντόνω, κρατῶ, σηκόνω τι πρὸς τὰ ἄνω· σηκόνωντάς τι ἐπάνω τὸ δείχνω, ἐξαιρ. τὸ χέρι· φοβερίζω τινά.

Ἐπανατέλλω, Μ. -ελῶ = ἀνατέλλω. Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ σηκωθῇ, ὑψωθῇ, νὰ φανερωθῇ, Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ. Σηκόνομαι, ὑψόνομαι, φαίνομαι ἐπάνω, φανερόνομαι ὑψηλά. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β΄. 563. ἐπανατέλλουσι γαίηθεν, Εὐγαίνουσι, γεννῶνται, φυτρόνουν ἀπὸ τὴν γῆν,

*Ἐπανατέμνω, Μλ-εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.). Κόπτωντας ἀνοίγω τι πάλιν, ἐκ δευτέρου· κόπτω τι εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τινός, ἢ πρὸς ἐπάνω.

Ἐπανατίθημι, Μλ.-ναθήσω = ἀνατίθημι. Βάλλω, προσθέτω τι ἀκόμι εἴς τι.

Ἐπανατρέπω, Μ. -ψω. (ἀνατρέπω, ἀνμλ.) Ἀναποδογυρίζω, κάμνω τι ἄνω κάτω, τὸ χαλνῶ.

Ἐπανατρέφω, Μ.-θρέψω. (τρέφω, ἀνμλ.) Τρέφωντάς τι ἢ τινα, κάμνω νὰ ἀναλάβῃ τὰς δυνάμεις του· ξανατρέφω, τὸ ἐκ τοῦ τουρκ. ξανατάιζω.

Ἐπανατρέχω, = ἀνατρέχω. Ἀνμλ. Βασιλ. Ἐξαήμ.

Ἐπανατρυγάω, Μ.-ήσω. (τρυγάω) Ξανατρυγῶ, τοῦτ' ἔστι συνάζω τὰ ἀπὸ τὸν τρύγον ἀπολειφθέντα σταφύλια, σταφυλολογῶ, τὸ κοινῶς τσαμπουρολογῶ, μαζόνω τὰ τσαμπούρια. παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐπαναφέρω, ποιητ. ἐπαμφέρω = ἀναφέρω, ἀνμλ. Μέσως, Φανερόνω, εἰδοποιῶ, δίδω εἴδησιν ὀπίσω. Ἀμετβ. Ξαναφαίνομαι, σηκόνομαι πάλιν ὑψηλά. Παθτ. Ἀφίνω ἢ κάμνω νὰ εὐγῇ, σηκωθῇ ἐπάνω ἀναθυμίασις, ἢ μυρωδία, ἀφ' οὗ

Ἐπαναφορά, ἡ. = ἀναφορά, Τὸ νὰ ἀνάγῃ, φέρῃ τίς τι ὀπίσω· τὸ νὰ ἀναφέρῃ τίς τι εἴς τι προηγούμενον· παρὰ δὲ τοῖς Ῥήτορσι, ὁ-

τῶν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. Πλούταρχ. εἰς Ὅμηρ. ἀφ' οὗ.

Ἐπαναφορικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀναφέρεται εἴς τι· ἀνήκει εἰς τὴν τοῦ ῥητορικοῦ σχήματος ἐπαναφοράν.

Ἐπαναφυσάω, Μ. ήσω. (φυσάω) Ξαναφουσκόνω τι, τὸ γεμίζω πάλιν ἀέρα· φυσῶ εἴς τι πάλιν· ἐπὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιγκτῶν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1175.

Ἐπαναφύω, (φύω, ἀνωμ.) Κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ, νὰ βλαστήσῃ ἢ νὰ εὐγάλῃ βλαστάρια ἐπάνω. — 2) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ ἀορίστ. β'. καὶ Πρκμ. Φυτρόνει, γεννᾶται ἐπάνω εἴς τι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. Γ'. 13.

Ἐπαναφωνέω, Μλ. -ήσω (φωνέω) Ἐκφωνῶ, ἀνακράζω, λέγω μετὰ ταῦτα, ἢ ἐξωθεῖται τινὸς διὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ Σέξτ. Ἐμπ.

Ἐπαναχέω, Μλ. -εύσω (χέω, ἀνωμ.) Χύνω προτέτι, ξαναχύνω· καί, ὑπερ. δάκρυα, Κλαίω προτέτι. Αἰσχύλ.

Ἐπαναχρεμπτήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὐκολύνει τὸ πτύσιμον, παρὰ τὸ

Ἐπαναχρέμπτομαι, Μ. -ψομαι. μέσ. ἀποθ. (χρέμπτομαι) Βήχω, βήχω καὶ εὐγάζω φλέγμα, βήχω καὶ πτύω, φτύω. ἀφ' οὗ

Ἐπανάχρεμψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βήχῃ, βήχῃ καὶ εὐγάζῃ, πτύσις φλέγμα.

Ἐπαναχωρέω, = ἀναχωρέω, Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ὑποχωρῶ, ἢ τραβιοῦμαι ὀπίσω. ἀφ' οὗ

Ἐπαναχώρησις, εως, ἡ. Ἐπιστροφή, γύρισμα ὀπίσω. τὸ νὰ τραβιέται τις, ἤ τι ὀπίσω. Θουκυδ. Γ. «κύματος ἐπαναχώρησιν»

Ἔπανδρος, ὁ, ἡ. (ἀνήρ) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνδρικόν, ἀνήκει, πρέπει εἰς ἄνδρα. Παλαίφατ. περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, «καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν». Διοδ. Σικ. Ἐπίρρ. ἐπάνδρως

Ἐπανδρόω, (ἀνδρόω) Βάλλω, φέρω που ἄνδρας, προβλέπω, προμηθεύω τι μὲ ἄνδρας Ἀπολλ. Ἀργ. Α. 878. «Λῆμνον παισὶν ἐπανδρώσῃ» Νὰ προβλέψῃ τὴν Λῆμνον μὲ παιδία ἀρσενικά, νὰ τὴν γεμίσῃ ἄνδρας.

Ἐπανεγείρω, = ἀνεγείρω (ἀνωμ.) ἀφ' οὗ

Ἐπανέγερσις, εως, ἡ. = ἀνέγερσις.

Ἐπάνειμι, (ἄνειμι) Ἐπιστρέφω, ἔρχομαι, γυρίζω πάλιν ὀπίσω. Πλούταρχ. «αὖθις ἀπὸ ξένης ἐπανιόντι» Τροπ. ἐπὶ ὁμιλίας, Ἐπαναλαμβάνω, λέγω πάλιν τὰ αὐτά, Ξενοφ. Κυροπ. Α'. β'. 15. Ὁ ἐνεστὼς ἐκλαμβάνεται συνήθ. κατὰ σημασ. Μέλλοντος.

Ἐπανειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνωμ.) Τὸ νὰ εἴπῃ τις τι προτέτι, νὰ εἰδοποιήσῃ, ὑποσχεθῇ τι. «ἐπανειπεῖν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι», Ὑπεσχέθησαν ἀκόμη πρὸς τούτοις καὶ πληρωμὴν εἰς τὸν φονέα. Θουκυδ ς'. 60.

* Ἐπανείρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπανέρομαι. Ἡρόδ. 3, 32.

Ἐπανέλευσις, εως, ἡ. (ἐπανέρχομαι) Ἐπιστροφή γυρισμός, ἐρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω πάλιν.

Ἐπανελκύω, Μ. ύσω. (ἑλκύω) Σύρω, τραβῶ τι πρός τι. Ἀρριαν. Ἀναβ. Β'. 19.

Ἐπανεμέω, Μ. έσω. (ἐμέω) Ξαναξερνῶ, ξερνῶ κατὰ συνέχειαν, μίαν φορὰν κατόπι ς' τὴν ἄλλην. Ἱπποκράτ.

*Ἐπάνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος) = ἐπηνέμιος (ᾱ)

Ἐπανενέγκω, = ἐπαναφέρω.

Ἐπανερεύγομαι, = ἀνερεύγομαι.

Ἐπανέρομαι, (ἔρομαι) Ξανερωτῶ.

Ἐπανέρχομαι, Μλ. -ελεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνωμ.) Μεταβαίνω, πηγαίνω πέρα· ἐξαπλόνεταί τι, διαδίδεταί που. «ἐπανελθεῖν εἴς τι» Ἡρόδ. 2 109. Ξαναέρχομαι, πηγαίνω πάλιν ὀπίσω που, ξαναγυρίζω· ἐπὶ λόγου ἢ ὁμιλίας, Ἐπαναλαμβάνω, λέγω πάλιν τοὺς ἰδίους λόγους, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου. ἐπανέρχ. τί καὶ ἐπί τι, Ξενοφ. Οἰκον. ς'. 2. Ἀγησ. ΙΑ'. 1.

Ἐπανερωτάω, Μλ. -ήσω (ἐρωτάω) Ξανερωτῶ. Πλάτ. Ἱππ. ἐλσ. σλ. 369. D.

* Ἔπανεσις, εως, ἡ (ἐπανίημι) Ξαπόλυμα, ξαναξετέντωμα, τὸ νὰ χάνῃ τι τὸ τέντωμα, τέντωμά του πάλιν.

Ἐπανέχω, Μλ. -έξω (ἀνέχω, ἀνωμ.) Κρατῶ εἴς τι, ἔχω τι εἴς τι. ἐξαιρ. ὑπαι. φρένα, Ἔχω, κρατῶ τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἴς τι, προσέχω· μετὰ δοτ. Κρατῶ ἢ ἐπιστηρίζομαι εἴς τι, ἀφιερόνομαι, θαρρῶ ἢ ἔχω τὴν ἐλπίδα μου εἴς τι· εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι. Ἀλκίφρ. Α'. Ἐπιστ. 38. «τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως πεμπομένοις ἐπανέχουσαι» «τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα» Ὡς πρὸς τὰ κοινὰ πάθη ἢ τὰς κοινὰς δυστυχίας, δὲν ἐμετροῦσε τὰς οἰκιακάς· ἢ κρεῖττον ἴσως κατὰ σημ. μέσης διαθ. κοντὰ εἰς τὰ κοινὰ κακὰ ὑπέφερνε καὶ τὰ οἰκιακά, Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 22. Μέσ. Ἀναδέχομαι, παίρνω τι ἐπάνω μου, ὑποφέρω

* Ἐπανήκω, (ἥκω) Ξαναέρχομαι ὀπίσω — 2) Ξαναεὐγαίνω πάλιν εἰς τὸ φανερόν· αὐξάνομαι πάλιν, ξανα ἀποκτῶ δόξαν, ὑπόληψιν.

Ἐπανθέω, Μλ. -ήσω (ἀνθέω) Ἀνθίζει, εὐγάζει βλαστάρια ἐπάνω ἢ πλησίον, ἀναβλύζει ἢ ἀναβρύει, Ἡρόδ. 2, 12. «κογχύλιά τε φαινόμενα ἐπὶ τοῖσι ὄρεσι καὶ ἅλμην ἐπανθέουσαν» Ὁμοιάζει μὲ ζωηρὸν χρῶμα «χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν» Λουκ. β'.) Τροπ. ἐπὶ πάντων ὅσα εὐγαίνουν, φαίνονται ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ὡς ἰδιότης προσώπου ἢ πράγματός τινος, «τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς» Λουκ. ἰδὲ ἐπανήνοθε, — γ'.) ἐξαιρ. Ἔχω ἀφθονίαν, δαψίλειαν πράγματός τινος, εἶμαι γεμάτος ἀπό τι, ἔχω μὲ ὑπερβολήν τι. «οἷς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι» μετὰ δοτ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ ἐναντίαν σημασ. «ἐπανθ. κόνις» Αἰσχύλ. κατ. 930. παραβλ. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 269 — 2) Ἀνθίζει ἀργά, ὄψιμα, ἀφ' οὗ

* Ἐπάνθημα, ατος, τό, = ἐπάνθισμα.

* Ἐπάνθηρος, ὁ, ἡ, τό, ἀνθηρὸς κατ' ἐπιτ. Μανεθ. 6, 343.

Ἐπάνθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀνθῇ τι ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι — 2) Τὸ νὰ ἀνθῇ τι ἀργά, ὄψιμα.

Ἐπανθιάω, ποιητ. ἀντὶ ἐπανθέω. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 513.

Ἐπανθίζω, Μ. -ίσω. (ἀνθίζω) Στολίζω τι μὲ ἄνθη, λουλούδια· ἐν γένει, στολίζω, ποικίλλω, παρδαλίζω, κάμνω τι νὰ φαίνηται πολλῶν λογιῶν «ἐπανθ. παιᾶνα κωκυτοῖς» Κάμνω νὰ ψάλλουν τὸν παιᾶνα ψάλλοντες εἰς τὸ μεταξὺ καὶ θρηνητικὰ ᾄσματα Αἰσχύλ. Χοηφ. 147, Τροπ. «ἐπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη», Στολισμένη μὲ ποιητικὰς λέξεις. Φιλόστρ. Σοφ. 1, 15, 7. «ἐπανθίζω τινὶ ἐρύθημα» τὸ ἡμέτρ. Λέγω τινί, δὲν ξηροκοκκινίζεις, δὲν ἐντρέπεσαι διὰ τὰς πράξεις ἢ διὰ τοὺς λόγους σου; Λουκ. Ἱστορ. 13. ἀφ' οὗ Αἰσχύλ. Χοηφ. 147.

Ἐπάνθισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος ὡς ἄνθος· πᾶν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται ἢ ἐπιπολάζει ἐπάνω που, ἐξαιρ. ἐπὶ βαμμένων πραγμάτων. Ἱπποκρ.

Ἐπανθισμός, ὁ. Στολισμός, μὲ ἄνθη, λουλούδια, ἢ μὲ ἀνθηρὰ χρώματα.

* Ἐπανθοπλοκέω, Μλ. -ήσω (πλέκω) Πλέκω τι ἀπὸ λουλούδια, περιπλέκω τι μὲ λουλούδια. Ἀριστοφ. Ἀχ. 670.

Ἐπανθρακίδες, ων, αἱ (ἀνθρακίς) Ψαράκια, τὸ κοιν. τσιρόνια ψημένα ἐπάνω εἰς ἄνθρακας, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. κάρβουνα.

Ἐπανιάομαι, (ἀνιάομαι) Λυποῦμαι διά τι, Πολυβ. Ε'. 129. Ξενοφ. Ἐφέσ. Α'. 15. Σχολ. Ἀράτ. (◡◡◡‒‒◡)

Ἐπανίημι, (ἵημι) Ξεσφίγγω, ἀπολύω, ξετανύζω τι· ἀφίνω τι νὰ μαρανθῇ, ἀδυνατίσῃ, χαυνωθῇ, Πλούτ. Λυκ. «ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς» (◡◡‒‒◡ Ἀττ.)

Ἐπανισόω, = ἀνισόω. (◡◡◡◡‒)

Ἐπανίστημι, Μλ. -ἐπαναστήσω (ἀνίστημι) Σηκόνω, ξυπνίζω τινά· στήνω, βάλλω· παρορμῶ, ἐρεθίζω, παρακινῶ ἐξ ἐναντίας, ἢ ἐναντίον τινός· κάμνω νὰ σηκωθῇ τις ἐξ ἐναντίας ἢ κατά τινος. — 2) Μέσ. καὶ κατὰ β'. ἀόρ. καὶ Πρκμ. Σηκόνομαι ὀρθός, Ἰλ. Β, 85. (ὁ Ποιητ. μόνον εἰς τοῦτον τὸν στίχον ἔχει τὴν λέξιν ταύτην) ἐν γένει, Σηκόνομαι, προσηκόνομαι. «ἐπανίστασθαι τοὺς νέους πρεσβυτέροις». Ἐπὶ νεοκτισμένης πόλεως, Ἀριστοφ. Ὄρν. 557. Ὑψόνεται ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. — β'.) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Σηκόνομαι, ἐπαναστατῶ, σηκόνω κεφάλι ἐναντίον τινός, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι· μετὰ δοτ. Θουκυδ. 1. 28. «τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν». Ἀριστοφ. Ὄρν. 1571. ὅθεν καί, Καταφρονῶ, ὑβρίζω ἢ ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω τινά· ἔτι δὲ καὶ ἐπιβουλεύω, π. χ. «ἐπανιστ. ταῖς παρθένοισι» Αἰλ — γ'.) Στέκομαι ἐπάνω που ἢ εἴς τι· ὅθεν παρ' ἰατροῖς, εὐγαίνει τι ἐπὶ τὸ δέρμα· φουσκόνει, πρίσκεται.

Ἐπανιτέον, καὶ ἐπανιτητέον. Ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐπάνειμι, Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ τις κλ.

Ἐπάνοδος, ἡ. (ἄνοδος) Ἐπιστροφή, γυρισμός, ἐρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω.

Ἐπανοιδέω, (οἰδέω) Φουσκόνω, πρίσκομαι, ἀμετβ.

* Ἐπανοιδίσκω = ἐπανοιδέω.

Ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ. (ἀνοίγνυμι) Ὅστις ἀνοίγει τι.

Ἐπανορθόω, Μ. ώσω. (ὀρθόω) Ξαναορθόνω, ξανασηκόνω τι· βάλλω τι νὰ σταθῇ ἴσια, τὸ κάμνω ἴσιον, τὸ ἰσιάζω. Τροπ. Βοηθῶ τινα νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν προτέραν καλὴν κατάστασίν του, Ἰσοκρ. Ἀρ. «πῶς ἐπανορθωσόμεθα τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην», Ξενοφ. Ἀπομ. Β'. δ'. 6. «σφαλομένους τὰ πλεῖστα ἐπανορθοῦνται» ἀφ' οὗ

Ἐπανόρθωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι διωρθώθη· καλλιτέρευσις, διόρθωσις. Ἀριστοτ.

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πρῶτον πάλιν ἀποκατάστασις, καλλιτέρευσις, διόρθωσις. Δημοσθ.

Ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ. Ὅστις διορθόνει φέρει τι πάλιν εἰς τὴν προτέραν του καλὴν κατάστασιν.

Ἐπανορθωτικός, κή, κόν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνηθίζει, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος εἴς τι νὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν, διορθόνῃ τι.

Ἐπαντέλλω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπανατέλλω, Ἡρόδ. 2, 142.

Ἐπάντης, ὁ, ἡ. (ἄντα) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀντιφορικόν, δύσβατον, ἀπότομον, ἀπόκρημνον, Θουκυδ. Ζ'. 79. «οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος... ἀνεχώρουν» εἰς τό, ἀνάντης, ἀντιθ. τῷ, κατάντης.

* Ἐπαντιάω, Μλ -άσω (ἀντιάω) Ἀπαντῶ, συναπαντῶ, Ὁμ. Ὕμ. Ἀπλ. 152.

Ἐπαντλέω, Μλ. -ήσω (ἀντλέω) Τραβῶντας εὐγάζω νερὸν εἴς τι, χύνω νερὸν ἐπάνω εἴς τι, ῥαντίζω, ποτίζω, βρέχω τι· χύνω τι ἐπάνω εἴς τι, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους· λέγω, ὁμιλῶ ὑπερβολικά, περιττά. Μεταφορ. ἐπὶ λόγων, Λουκιαν. Η, σελ. 275. ἀφ' οὗ

Ἐπάντλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι χύνεται ἐπάνω εἴς τι ἢ προτέτι.

Ἐπάντλησις, εως, ἡ· Τὸ νὰ ἀντλῇ, εὐγάζῃ τις νερὸν, νὰ χύνῃ ἐπάνω εἴς τι, νὰ ῥαντίζῃ τι·

Ἐπανύομαι, παθητ. = ἀνύομαι.

Ἐπανύω, Μ. ύσω (ἀνύω). Τελειόνω, κάμνω, φαίνωτι καθόλα τέλειον «οὐδέ ποτέ σφιν νίκη ἐπηνύσθη» Ἡ νίκη των δὲν ἐτελείωσε, τοῦτ' ἔστι ἔμεινεν ἀμφίβολος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 311. ὅπου πρόσκειται ἡ ἑρμηνεία, ἄκριτον εἶχον ἄεθλον. (ῡ)

Ἐπάνω, Ἐπίῤ. (ἄνω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· μετὰ γενικ. «στὰ ἐπάνω» Τὸ ἐπάνω μέρος. — 2) ἐπὶ χρόνου, Προτήτερα. Σουίδ. (υυ–) ἀφ' οὗ

Ἐπάνωθεν, Ἐπίῤ. Ἀπὸ ἐπάνω πρὸς κάτω. «οἱ ἐπάνωθεν», Οἱ παλαιοί. Θεόκριτ. Εἰδ. Ζ'. 5. «.. εἴτε περ ἐσθλὸν Χαιῶν τῶν ἐπάνωθεν», ἀντὶ, τῶν ἐκ παλαιοῦ χρόνου ὄντων, τῶν παλαιῶν, τῶν ἀρχαίων.

Ἐπάνωθι, Ἐπίῤ. = ἐπάνω.

Ἐπαξιέραστος, = ἀξιέραστος. Φιλ.

Ἐπάξιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τριγν. (ἄξιος). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει, εἶναι ἄξιον, πρέπον· μετὰ γεν. Πινδ. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀξιόλογον. Σοφοκλ. «ἐπάξιος γάμος». Ἐπίῤ. ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, (ἀξιόω). Ἀξιόνω, τιμῶ τινα 2) Κρίνω, θεωρῶ, κρατῶ τι ὡς ὀρθὸν, δίκαιον, πρέπον· ζητῶ τι παρακαλῶντας, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 803. Οἰδ. Κολ. 1497. Νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω. Ἠλέκτρ. 658. ἀφ' οὗ

Ἐπαξίωσις, εως, ἡ. Τιμὴ, τὸ νὰ νομίζῃ, κρίνῃ τίς τι ἄξιον τιμῆς. 2) Ἐπιθυμία, δέησις, παράκλησις. Διονύσ. Ἁλικ.

Ἐπαξόνιος, ὁ, ἡ (ἄξων). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς, ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἄξονα. Θεόκριτ. ΚΕ'.

* Ἐπάξω, Δωρ. β'. ἐνκ. προσ. μέλ. ἀορ. α'. τοῦ πήγνυμι, ἀντὶ ἐπήξω· Θεοκρ.

Ἐπαοιδή, ἡ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπῳδή. Μαγικὸν τραγῴδι, μαγικὴ ψαλμῳδία. Ὀδυσ. Τ, 457. Πινδ. Πυθ. 4, 385.

* Ἐπαοιδία, ἡ· νεώτερος τύπος τοῦ ἐπαοιδή.

Ἐπαοιδός, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ἐπῳδός.

Ἐπαπειλέω, Μλ. – λήσω (ἀπειλέω) τινί τι. Ἀπειλῶ φοβερίζω τινὰ μέ τι. Ἰλ. Α. 319. «λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ». Καὶ Σοφοκλ. Αἴας, «ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη». Ὀδυσ. Ν, 127. Ἄνευ αἰτιατ. Φοβερίζω τινά. Ἰλιάδ. Ν, 582. «ᾗ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ». Ἄνευ πτωτικοῦ δὲ, Φοβερίζω πρὸς τοῖς ἄλλοις Ἰλιάδ. Ξ, 45. «ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων.»

Ἐπαπερείδω, (ἐρείδω). Στηρίζω, στερεόνω, ἀκουμβῶ τι ἐπάνω ἢ κοντὰ εἴς τι.

Ἐπαπέρχομαι, Μλ. – ελεύσομαι (ἔρχομαι ἀνωμλ.) μετὰ δοτικ. Πηγαίνω, ἀναχωρῶ, φεύγω ἐξοπίσω τινός, ἢ ὕστερα ἀπό τινα. Γρηγόρ. Ναζ. Μακκαβ. «ἐπαπελθοῦσα (ἡ μήτηρ) τοῖς προαπελθοῦσι».

Ἐπαποδύνω, καὶ ἐπαποδύω. (δύω, ἀνωμλ.) τινά τινι. Ξεντύνω τινὰ ἐναντίον τινός, διὰ νὰ παλεύσῃ ἢ ἀγωνισθῇ μὲ αὐτὸν, τοῦτ' ἔστι βάλλω τινὰ νὰ ἀγωνισθῇ μὲ ἄλλον τινά. «Χάριτα ἐπαποδύοντες στρατηγὸν Τιμοθέῳ». Πλούταρχ. ὅθεν, Θέτω, βάλλω τινὰ ὡς ἐχθρὸν ἐναντίον τινός. Μέσ. «ἐπαποδύομαι» Ξεντύνομαι, ἢ ἑτοιμάζομαι ἐναντίον τινός, παρουσιάζομαι, εὐγαίνω ὡς ἐχθρὸς ἐναντίον τινός· Πηγαίνω κατέπιν τινος διὰ νὰ ἀγωνισθῶ μὲ αὐτὸν, νὰ τῷ ἐναντιωθῶ· (περὶ τῆς προτῳδίας ἰδὲ δύω).

Ἐπαποθνήσκω, Μλ. – θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνωμλ.) Ἀποθνήσκω εἴς τι, ἢ, ἐν ᾧ γίνεταί τι· μετὰ ταῦτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις. παρὰ Πλάτ. Συμ.

Ἐπαποικίζω, Μλ. – ίσω, Ἀττ. – ιῶ (ἀποικίζω). Στέλλω εἰς ἀποικίαν καὶ ἄλλους ἀκόμι, καὶ δευτέραν φορὰν, καὶ πάλιν. Δίων Κάσ.

Ἐπαποκτείνω, Μλ. – ενῶ (κτείνω, ἀνωμλ.) Φονεύω προσέτι καὶ ἄλλον, φονεύω τινὰ ἐν ᾧ κάμνει τι, ἢ εἴς τι.

Ἐπαπολαύω, = ἀναπολαύω, Ἀπολαμβάνω τι εἴς τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι. Διόδ. Σικ. Β'. σελ. 609. «πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ταῖς ἡδοναῖς ἐπαπολαύειν».

Ἐπαπόλλυμι, Μλ. – ολέσω, Ἀττ. – ολῶ – (ὄλλυμι, ἀνωμλ.) Φθείρω, φονεύω προσέτι, πλησίον εἴς τι – Μέσ.· μετὰ β'. Παρα. Φθείρομαι, χάνομαι, χαλνοῦμαι, φονεύομαι εἴς τι, ἢ ἐν ᾧ γίνεται, ἢ κάμνω τι.

Ἐπαπολογέομαι, Μλ. – ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀπολογέομαι). Ἀπολογοῦμαι, δίδω ἀπολογίαν, διαφεντεύομαι· ἀφ' οὗ ἄλλος πρὸ ἐμοῦ ἀπελογήθη, ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ὡς δεύτερος διαφεντευτὴς τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως, τοῦ ἰδίου πράγματος. Πλτχ.

Ἐπαπορέω, Μλ. – ήσω (ἀπορέω). Ἀπορῶ, εὑρίσκομαι εἰς ἀπορίαν διά τι, προσέτι. Σοφοκλ. Τρχ. 1243. «ὡς εἰς πολλά γ' ἐπαπορεῖν ἔχω»· ἀφ' οὗ

Ἐπαπόρημα, ατος, τὸ = ἀπόρημα, ἐξαιρ. Νέα πρὸς ταῖς ἄλλαις ἀπορία, ἀμφιβολία· ἀφ' οὗ

Ἐπαπορηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς, ἢ φέρει ἀπορίαν.

Ἐπαπόρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀπορῇ, ἀμφιβάλλῃ τις ἐκ νέου, ἀπορία ἐπάνω εἰς τὴν ἀπορίαν. Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

Ἐπαπορητικός, ή, όν, = ἐπαπορηματικός. Ὅστις ἀπορεῖ εἴς τι, εὑρίσκεται εἰς ἀπορίαν, συνειθίζει νὰ ἀμφιβάλλῃ, εἶναι ἀμφίβολος.

Ἐπαποστέλλω, Μλ. – ελῶ (στέλλω). Πέμπω στέλλω τινὰ κατόπι, ὕστερα, ἢ ἐξοπίσω τινός· στέλλω τινὰ νὰ διαδεχθῇ, παραλάβῃ τι. «ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξάμενον». Πολύβ.

* Ἐπάπτω, Ἰων. ἀντὶ ἐφάπτω.

Ἐπαπύω, Δωρκ. ἀντὶ ἐπηπύω.

Ἐπαρά, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἐπαρὰ ἡ (ἀρὰ). Κατάρα, Ἰλ. Ι. «.. κατηρᾶτο στυγερὰς ἐπαράς». (υ–– Ἐπκ. υυ– Ἀττ.)

Ἐπαράομαι, Μλ. – ράσομαι, Ἐπκ. – ρήσομαι (ἀράομαι). Καταρῶμαι, καταρῶμαι· μετὰ δοτικ. τοῦ προσ. καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Αἰσχύλ. «ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν». (υ–υυ– Ἐπκ. υυυυ– Ἀττ. ασομαι)· ἀφ' οὗ

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ. Ἄξιος κατάρας. Φωκυλ. 16. (υυ–υυ)

Ἐπαράσσω, Ἀττ. – ττω, Μλ. – ξω (ἀράσσω). Κτυπῶ, ἢ ῥίπτω τι μὲ βίαν ἐπάνω εἴς τι. — 2) ἀμετβ. Πίπτω μὲ ὁρμὴν, ταραχὴν, ὁρμῶ. Συνέσ.

Ἐπάρατος, ὁ, ἡ (ἐπαράομαι). Κατηραμένος, (υ––υ Ἐπκ. υυ–υ Ἀττ.)

Ἐπάργεμος, ὁ, ἡ (ἄργεμος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀσπράδας, ἢ ἐλάττωμα εἰς τὸ ὀμμάτι, εἶναι τυφλόν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1131. καὶ παρ' Ἀριστοτ. «ἐπάργεμα ὄμματα». — 2) Ὅ,τι εἶναι σκοτεινὸν, ἀσαφὲς, ἀκατανόητον, ἀκατάληπτον· παρ' Αἰσχλ. πολλάκις.

Ἐπάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀργυρωμένον, ἀσημωμένον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, ἐπαργυρωμένον, τουρκβ. καπλατισμένον μὲ ἄργυρον, ἀσήμι. Ἡρόδοτ. 1, 50. «κλίνας ἐπαργύρους»· ἀφ' οὗ

Ἐπαργυρόω, Ἐπαργυρόνω, τουρκβ. καπλατίζω τι μὲ ἄργυρον, ἀσήμι. Μεταφ. Πληρόνω τι ἀκριβόν. «ὄψα ἐπηργυρωμένα», Ἀκριβὰ φαγητά. Ἀθήν. σελ. 359.

* Ἐπάρδευσις, εως, ἡ. Πότισμα, ῥάντισμα, τὸ νὰ ῥαντίζῃ, ποτίζῃ τίς τι μὲ νερόν. Ἐπιφ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 89. 103. παρὰ τὸ

Ἐπαρδεύω, (ἀρδεύω) = ἐπάρδω.

Ἐπάρδω (ἄρδω). Ποτίζω τι ἀφίνοντας νερὸν εἰς αὐλάκι, ἢ ἀφίνοντας τὸ νεραύλακον, νὰ χύνηται εἰς αὐτό. Ἀῤῥιαν.

Ἐπαρήγω, Μλ. – ήξω (ἀρήγω) μετὰ δοτικ. Βοηθῶ, σπεύδω, τρέχω, ἔρχομαι εἰς βοήθειάν τινος, Ἰλιάδ. Ψ, 783. Ω, 39. Ὀδυσ. Ν, 391. Ξενοφ. Κυροπ. 6. 4. 18. «οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἡμῖν ἐπαρήξουσι»· ἀφ' οὗ

Ἐπαρηγών, όνος, ὁ, ἡ. Βοηθὸς, βοηθήτρια.

Ἐπάρηξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ τίς τινα, βοήθεια, συνεργία.

* Ἐπάρην, Ἀόρ. β'. παθ. τοῦ πείρω. (α)

Ἐπαρήρει, γ. πληθ. προσ. Ὑπερσυντ. τοῦ ἐπάρω, Ἰλιάδ. ἐπαρηρώς, Πρκμ. μετχ.

Ἐπαριθμέω, Μλ. – ήσω (ἀριθμέω). Ἀριθμῶ, μετρῶ, προσθέτω τι ἢ προσέτι εἴς τι ἀριθμημένον, μετρημένον· ἀριθμῶ τι ἔχοντας βάσιν ἄλλο τι ἀριθμημένον. «ἐπαριθμεῖν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις», Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου. Ἀριστείδ. Α'. σελ. 223. Πολυβ Δ'. 162.

Ἐπαρίστερος, ὁ, ἡ (ἀριστερός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ζερβά. — 2) Κανάστροφος, ἀδέξιος, στρεβλὸς ἀνεπιτήδειος. Ἐπίῤ. ἐπαριστέρως· ἀφ' οὗ

Ἐπαριστερότης, ητος, ἡ. Ἀδεξιότης, στρεβλότης, ἀδεία, ἀτοπία, ἀνεπιδεξιοσύνη, ἀνεπιτηδειότης, ἀπειροκαλία.

Ἐπάρκεια, ἡ. Βοήθεια, ἐξαιρέτως μὲ χρήματα· ὅθεν καὶ δαπάνη, πολυτέλεια, τὸ ἰταλ. λοῦξος· προσκομιδὴ, ἐπαγωγὴ, πορισμὸς, ἤτοι βοήθεια μὲ ζωοτροφίας, τὸ ἰταλικὸν τρασπόρτο, σομμινιστρατσιόνη. Πολυβ. «καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενοι».

Ἐπάρκεσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ, δίδῃ τις βοήθειαν, νὰ συνεργῇ τινι εἴς τι· συνεργία, βοήθεια, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 447. Εὐριπ. Ἑκάβ. 739.

Ἐπαρκέω, Μλ. – έσω (ἀρκέω). Ἀποθῶ, ἀποτρέπω, κτυπῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω κακόν τι ἀπό τινα, τὸ ὁποῖον τὸν φοβερίζει· τινί τι· Ἰλιάδ. Β, 873. Ἄνευ δοτ. δὲ τοῦ προσ. Ἐμποδίζω, ἀποτρέπω τίποτε, δὲν ἀφίνω νὰ γένῃ, συμβῇ, Ὀδυσ. Γ, 569. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, μὴ οὐ, Διὰ νὰ μή – 2) μετὰ δοτικ. τοῦ προσ. Βοηθῶ, ὑποστηρίζω, ὠφελῶ τινα, γίνομαι συνεργός του εἴς τι, Θεογν. 871. παραβλ. Βρμν. Αξ. 2; φλ. 251. Καταχρηστικῶς μετὰ γεν. τοῦ προσ. Herm. ἐν Σοφοκλ. Αἰ. 353 Ὡσαύτως σπάνιον καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. Εὐρπ. Μήδ. 793. κατὰ τὸ σχόλιον ὑπὸ Schaef. δὲ, καὶ δοτικ. τοῦ πράγμ. διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ βοήθεια Εὐρ., Ηλκ. 300. «ἃ ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι». — 2) Ἐξ οὗ ἐγεννήθη ἀπὸ Πινδ. ἤδη ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. μάλιστα χρήσιμος σημασία τοῦ, Μεταδίδω, παρέχω, πορίζω, προξενῶ, χορηγῶ, προσφέρω, κομίζω, συμβοηθῶ, ἔρχομαι φέρων βοήθειαν, δανείζω· τινί τι· ἔτι δὲ καὶ τινί τινος «πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ» Τοὺς ἔκαμνε μετόχους, μετέδιδεν εἰς ὅλους. Ξενφ. Ἀπομν. 1, 2, 60. — 4) ἀπρσπ. ἐπαρκεῖ, Εἶναι ἱκανὸν, ἀρκετὸν, φθάνει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ· ἀφ' οὗ

Ἐπαρκής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι βοηθεῖ, συνεργεῖ, ὠφελεῖ, ἰατρεύει. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν. Ἐπίῤ. ἐπαρκῶς.

* Ἐπάρκιος, ὁ, ἡ = ἐπαρκής.

Ἐπαρκούντως, Ἐπίῤ. Μτχ Ἐνστ. τοῦ ἐπαρκέω, Ἱκανὰ, ἀρκετά. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 354.

Ἔπαρμα, ατος, τὸ (ἐπαίρομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑψωμένον, σηκωμένον εἰς ὕψος· ὅθεν, ὕψος, ψήλωμα· φούσκωμα, πρίσμα, παρ' Ἰατρ. Τρακ. Ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, κομπασμός. Στωικ.

Ἐπάρμενος, η, ον, ἰδὲ ἐπαίρω. Ἡσιοδ. Ἔργ. 601. καὶ 627.

Ἐπάρουρος, ὁ, ἡ (ἄρουρα). Πᾶν ὅ, τι ζῇ, διατρίβει, εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἀγρούς, χωράφια, Ὀδυσ. Λ, 489. »βουλοίμην κ᾽ ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν. ἄλλῳ.« (ε)

Ἔπαρσις, εως, ἡ (ἐπαίρω) = ἔπαρμα.

Ἐπαρτάω, Μλ. -ήσω (ἀρτάω). Κρεμῶ τι ἐπάνω εἴς τι, ἢ πρός τι, ἢ ἐπάνωθέν τινος, ἀπό τι. Τρπ. »ἐπαρτῶ φόβον τινί.« Αἰσχίν. Προξενῶ, ἐμποιῶ φόβον εἴς τινα, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ παραστήνων τὸν φόβον πρὸ ὀφθαλμῶν. Μέσ. »ἐπαρτᾶται κίνδυνος«, Φοβερίζει, ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ κίνδυνος, εἶναι παρών. Ἡροδότ.

Ἐπαρτεία, ἡ· καὶ, ἐπαρτηΐς, ἡ· Ἰωνικ. = παρασκευή. Ἡσύχ.

Ἐπαρτής, ὁ, ἡ (ἀρτάω). Ἡτοιμασμένος, ἕτοιμος. Ὀδ. Θ. 151. Ξ, 332. Τ, 289.

Ἐπαρτίζω, Μλ. -ίσω (ἀρτίζω). Ἑτοιμάζω, κάμνω τι ἕτοιμον καθ᾽ ὅλα.

Ἐπαρτύνω, = ἐπαρτύω, Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 128. ὁμφ.

* Ἐπαρτύω, καὶ ἐπαρτύνω (ἀρτύω). Προσαρμόζω, στερεώνω τι ἐπάνω, ἢ εἴς τι. Ὀδυσ. Θ. 447. »αὐτίκ᾽ ἐπήρτυε πῶμα«, Ἐφήρμοζεν, ἔβαλλε καλὰ τὸ σκέπασμα ἐπάνω. — 2) Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω· Μέσ. Ἑτοιμάζω τι διὰ χρείαν μου »δεῖπνον ἐπηρτύνοντο«, Ἡτοίμαζον τὸ φαγητόν των, Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 128. ὁμφβ. (ύω, υ—, ύνω, ——)

Ἐπαρυστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ (ἀρύω). Ἀγγεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου χύνομεν ἐπάνω εἴς τι ἢ εἰς ἄλλο ἀγγεῖον ὑγρόν τι, ἐξαιρ. μὲ τὸ ὁποῖον βάλλομεν λάδι εἰς τὸν λύχνον, λαδικόν· ἐλαιοχύτης. Ἔξοδ. 37.

Ἐπαρχία, ίας, ἡ. Τὸ Ἀξίωμα ἰταλ. ὀφφίκιον τοῦ ἐπάρχου· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον ἐξουσιάζει ἔπαρχος· οἱαδήποτε χώρα, κάθε τόπος κυριευμένος μὲ πόλεμον· ὡσαύτως καὶ μέρος βασιλείου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται πολλαὶ πόλεις καὶ χῶραι, τὸ ἰταλ. προβίντσια. π. χ. ἡ Θετταλία εἶναι ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, ἡ δὲ Μαγνησία, ἐπαρχία τῆς Θετταλίας. Πλούταρχ. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπαρχικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐπαρχίαν, ἢ εἰς ἔπαρχον.

Ἐπαρχιώτης, ου, ὁ, θηλ. ἐπαρχιῶτις, ιδος, ἡ. Ὅστις εἶναι ἀπό τινα ἐπαρχίαν, κατοικεῖ εἰς ἐπαρχίαν.

Ἔπαρχος, ὁ (ἀρχή). Ὅστις ἔχει ἐξουσίαν, ἢ ἀρχικὴν ἐξουσίαν, ἡγεμονίαν, εἶναι ὁ πρῶτος ἐξουσιαστής. »ἔπαρχος δωμάτων« Ἡ οἰκοδέσποινα, σπιτονοικοκυρά, οἰκοκυρά. »ἔπαρ. νεῶν« Ναύαρχος, Αἰσχλ. ὅθεν ἐξαιρ. ὁ ἔπαρχος, Ὁ πρῶτος, ἀνώτατος ἐξουσιαστής, διοικητὴς ἐπαρχίας τινός, τὸ ἰταλ. γουβερνάτορας, τὸ παρὰ Ῥωμ. Propraetor, Proconsul, Πλούταρχος.

Ἐπαρχότης, ητος, ἡ = ἐπαρχία. Φώτιος εἰς Ὀλυμπιόδωρον.

Ἐπάρχω, Μλ. -ξω (ἄρχω). Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν τῆς λέξ. κατὰ μέσ. διαθ. ἐπάρχομαι, Ἀρχίζω, ἀρχινῶ πάλιν, ἐκ νέου, καὶ ἐκ δευτέρου. Ὁ Ποιητ. συντάσ. πανταχοῦ τὴν λέξ. »ἐπάρξασθαι δεπάεσσιν«. Τὸ νὰ ξαναρχίζῃ τις πάλιν μὲ τὰ ποτήρια, τοῦτ᾽ ἔστι ἀφ᾽ οὗ ἐδώθησαν μίαν φορὰν τὰ ποτήρ. καὶ ἔπιαν εἰς τιμὴν τοῦ Θεοῦ, νὰ τὰ δώσουν πάλιν ἐκ δευτέρου κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὁλόγυρα· ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν ἱερὰν σημασ., ἦτον δὲ τοῦτο ἔργον παιδίου, ἢ τοῦ οἰνοχόου, Ἰλδ. Α, 471. Ι, 176. Ὀδσ. Ε, 340. Σ, 418. Φ, 263. 272. παρβλ. ἐπικεράννυμι. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, ἐν γένει, Παρέχω, δίδω, προσφέρω· μετὰ αἰτ. »νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο«. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπλλ. 125. Κατὰ Βτμν. Λξ. 1, σλ. 100. fig. τὸ μὲν ἄρχεσθαι φέρει τὴν σημασ. τῆς λοιβῆς, σπονδῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἤντλουν, ἐγέμιζαν δηλ. πρῶτα καὶ πρῶτα ἀπὸ τὸν κρατῆρα, τὸ παρ᾽ ἡμ. κρατήρι· ἡ δὲ ἐπί, φέρει τὴν σημασ. τοῦ πλησιασμοῦ τοῦ οἰνοχόου ἢ κεραστοῦ πρὸς καθένα τῶν καθημένων εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ ποτήριόν του· ἄρα τὸ ἐπάρξασθαι, σημαίνει, κατὰ ταῦτα, τὸ νὰ δίδῃ ὁ οἰνοχόος, μετὰ τὴν σπονδήν, εἰς καθένα τῶν συντραπεζῶν τὸ ποτήριόν του· παρβλ. Nitzsch, ἐν Ὀδσ. Γ. 340. — 2) Κυριτ. Εἶμαι ἔπαρχος, ἤτοι ἐξουσιαστής, διοικητὴς ἐπαρχίας τινὸς καὶ ἐξαιρ. δορυκτήτου, ἤτοι μὲ πόλεμον κυριευμένης ἐπαρχίας· μετὰ γενκ. Ἰσοκρ. Φίλιπ. σελ. 122. »μᾶλλον μὲν οὐδενὸς δύναιτ᾽ ἂν ἔθνους ἐπάρξαι«· σπανίως μετὰ δοτ. ὡς ἐν Ἐπιγρμ. ἄδεσπ. 132. — β᾽.) Ἐξουσιάζω προσέτι, τοῦτ᾽ ἔστι καὶ ἄλλους ὑπηκόους ἐκτὸς τῶν, ὅσους κατὰ διαδοχὴν τοῦ κράτους ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, Ξνφ. Κρ. π. 1, 1, 4.

Ἐπάρω, ὡς τὸ ἄρω, ἄχρηστον κατ᾽ ἐνεστ. Μλ. ἐπάρσω. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐνργ. ἀόρ. α᾽. »θύραις σταθμοῖσιν ἐπήρσεν« Εἰς τοὺς παραστάτας ἥρμοσε σανίδας, ἢ διπλᾶς θύρας, τὸ τουρκ. μὲ δύο κανάτια, Ἰλδ. Ξ, 167. 339. Πρκμ. ἐπάραρα, Ἰων. ἐπάρηρα, ἀμτβ., Ἥρμοσα, ἐστερέωσα τι εἴς τι καλά, στερεά· »κληῖς ἐπαρήρει« Ὁ διάδρομος ἦτον καλὰ ἡρμοσμένος, ἐσφάλισε καλά, Ἰλδ. Μ, 456. Μτχ. ἐπαρηρώς, υῖα, ός, Καλὰ ἡρμοσμένος, στερεὰ στεκόμενος· ὅθεν »ποσὶν ἐπαρηρότα« Στερεὰ στεκόμενος ὀρθός, εἰς τὰ ποδάρια, Ἀρατ. πρὸς ᾧ, ἐπαρμένος, η, ον, κατ᾽ Ἐπκ. συγκπ. ὡς παθτ. μετχ. ἀόρ. Ἁρμόδια κάμωμένος· ἐν γένει, τελειωμένος, ἡτοιμασμένος, Ἡσδ. Ἔρ. 603. 629. (ε)

Ἐπαρωγή, ἡ (ἐπαρήγω). Βοήθεια, ὑποστήριξις, συνεργία.

* Ἐπαρωγής, ὁ, ἡ. Ὅστις βοηθεῖ, ἰατρεύει.

Ἐπαρωγός, ὁ. Βοηθός, = ἐπαρηγών. Ὀδσ. Λ, 498. ἔτι δὲ καὶ θηλ. ἡ ἐπαρωγός.

Ἐπασθμαίνω, Μλ. -ανῶ (ἀσθμαίνω). Κοντανασαίνω διά τι, ἢ προσέτι.

Ἐπασκέω, Μλ. -ήσω (ἀσκέω). Κατασκευάζω, μεταχειρίζομαι τι μὲ ἐπιμέλειαν· προμηθεύω ἢ στολίζω τι μὲ ἐπιμέλειαν, προσοχήν· »αὐλὴ ἐπήσκηται τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι« Ἦτον περιβλημένη ἐπιμελῶς μὲ τοῖχον καὶ μὲ γεῖσα, σκέπασμα μὲ κεραμίδια ἢ πλάκας εἰς τὴν κορυφὴν τελειωμένου τοίχου, τὸ τουρκ. τσιατί. Ὀδσ. Ρ, 286. ἐν γένει, Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον, σωστόν. — 2) Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκόμη γυμνάζω τινά, ὡς τό, ἐπαλείφω. ἐν γένει, Γυμνάζομαι, ἀσκοῦμαι, μεταχειρίζομαί τι, καταγίνομαι εἴς τι· »ἐπασκ. πεντάεθλον«. Ἡρδτ. 6, 92.

Ἔπασμα, ατος, τὸ ποιητ. ἐπάεισμα, (ἐπάδω) = ἐπῳδή· Ψαλμῳδία μαγική, παρηγορητική, καταπραϋντική, ἰατρική· ἐν γένει, Ψαλμῳδία, τραγῴδι, τὸ ὁποῖον τραγῳδεῖ τις εἴς τινα, διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ.

Ἐπασπαίρω, Μλ. -αρῶ (ἀσπαίρω), Τρέμω, κτυπιοῦμαι ὡς τὸ ἀρνί ὅταν τὸ σφάξουν· λακτερίζω διά τι ἢ προσέτι, Ὀππιαν. Ἀλ. Ε. 407. »ἐπασπαίρ. μόχθοις«.

Ἐπασπιδόομαι, (ἀσπίς). Ἁρματόνομαι μὲ τὴν ἀσπίδα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σκούταρι.

Ἐπασσύτερος, α, ον (ἄσσον, ἀσσύτερος). Πᾶν ὅ, τι εἶναι πυκνόν, πυκναρραδιασμένον, ἕνα κοντὰ τὸ ἄλλο, σωρευμένον, ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο »κύματ᾽ ἐπασσύτερα« Ἰλδ. Ἰλδ. Δ, 423. ἄλλως δὲ χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξει ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. »σκοποὶ ἵζον αἰὲν ἐπασσύτεροι« Οἱ κατάσκοποι ἐκάθηντο πάντοτε ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον ἐς τὴν ἀράδα, Ὀδσ. Π. 366. »πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί« Ἔρριψεν ὅλους κατὰ γῆς ἕνα ἐπάνω ἐς τὸν ἄλλον, Ἰλδ. Ἐπὶ ἰδιαιτέρων πραγμάτων, ὡς τό, »νοῦσος ἐπασσύτεροι« χρῆται κατὰ πρῶτον τῇ λέξ. Ἀπολ. Ῥόδ. ἐπὶ χρόνου, Συχνά, πυκνά, πολλάκις, Ἔστι δὲ ἡ λξ. κατὰ τύπον μόνον οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημασ. σύγκρτ. (—◡◡◡) ἀφ᾽ οὗ

Ἐπασσυτεροτριβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Αἰσχλ. Χοηφ. 424. »ὀρέγματα φερὸς ἐπασσυτεροτριβῆ« Πυκνὰ καὶ εὐθὺς ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου ἀκολουθοῦντα κτυπήματα μὲ τὸ χέρι.

* Ἐπαστέον, ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐπάδω. Πλάτ.

Ἐπαστράπτω, Μλ-ψω. (ἀστράπτω) Ἀστράπτω, ῥίπτω ἀστραπάς· μάτις εἰς, ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἢ προσέτι. Ἀνάλεκ. Β. σελ. 226. »κανθὸς ὑψιμος ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ.«

* Ἐπατενίζω, Μλ-ίσω. (ἀτενίζομαι) Κυττάζω μὲ προσηλωμένα, ἀκίνητα ὀμμάτια ἐπί τι, ἢ εἴς τι, Θφρστ.

Ἐπάττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπαΐσσω, Πηδῶ πρός που ἢ εἴς τι. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1171.

Ἐπαυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Φωτίζω, λάμπω, φέγγω, λαμπρύνω τι. Τρπ. Θεωρῶ, παρατηρῶ, κυττάζω τι προσεκτικῶς εἰς, ἢ μὲ τὸ φῶς, Λκφρ. 71 — 2) Ἀμετβ. Λάμπω, φέγγω μὲ τι, ἢ προσέτι — 3) ἀπροσ. ἐπαυγάζει, Γίνεται ἡμέρα, χαράζει, ξημερόνει. Πολυαιν. Δ᾽. λθ᾽. 1. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπαύγασμα, ατος, τό. Φῶς, τὸ ὁποῖον πίπτει, ἁπλόνεται ἐπί τι· ἀκτίδα, λάμψις.

Ἐπαυδάω, Μλ-ήσω (αὐδάω) Λέγω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ ἐκτὸς τῶν ἄλλων. Σουΐδ. Μέσως δέ, Ἐπικαλοῦμαί τινα. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 395. — »πότνι᾽ ἐπηυδώμαν«

Ἐπαυθαδίζομαι, Μλ-ιοῦμαι (αὐθαδίζομαι) Αὐθαδιάζω, εἶμαι ἰσχυρογνώμων προσέτι, ἀκόμη περισσότερον. Ἀρριαν. Ἀναβ. Ε. σελ. 164. »ἐπαυθαδισάσθαι ἐπὶ κακῷ« Κοντὰ εἰς τὰς κακὰς καὶ ἀχρείας πράξεις του αὐθαδιάζει καὶ ἀκόμη.

* Ἐπαυλέω, Μλ-ήσω, (αὐλέω) Παίζω, λαλῶ τὸν αὐλόν, τὴν φλογέραν συμφώνως μέ τι, τὸ ἰταλικὸν ἀκομπανιάρω μὲ τὸ φλάουτον. Λεωνιδ. Η᾽. 93. »πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσιν« Ἀντηχοῦν, ἠχολογοῦν οἱ βράχοι εἰς τὰ λαλήματα τῶν αὐλῶν τῶν ποιμένων.

Ἐπαυλίζομαι, ὡς μέσ. (αὐλίζομαι) Κοίτομαι, κατοικῶ, διατρίβω που, ἢ πλησίον εἴς τινα. »ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη« »ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει«. Πλούταρχ. Σύλλ. 29. Κατοικῶ εἰς τὴν πόλιν· Κοίτομαι, κοιμῶμαι εἰς τὴν καλύβαν, τένταν, εἰς τὸ στρατόπεδον· στρατοπεδεύω πλησίον που.

Ἐπαύλιον, τό, Ὑποκρ. τοῦ ἔπαυλις. Αἰσχίν. καὶ Πλούταρχ. 2) Τὰ ἐπαύλια, Ἡ νύκτα πρὶν τῆς ἡμέρας τῶν γάμων, ὅτε ἐκοιμᾶτο ὁ γαμβρὸς εἰς τὸ σπίτι τοῦ πενθεροῦ, Πολυδ. Γ. 39. καὶ Ἀλκίφρ. Γ 49. ἰδὲ ἐπαύλια, καὶ προαύλια.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, (αὐλίς) Μάνδρα, Ὑποστατικόν, ζευγαλατειόν. — 2) Στρατόπεδον, ξενύκτισμα εἰς ὕπαιθρον, ἀνοικτὸν τόπον, τὸ Γαλλ. μπιβουάκ Σταθμός, τουρκ. κονάκι, χάνι, ὅπου κονεύει ξένος τις ὁδοιπόρος. Πλούταρχ.

Ἐπαύλισις, εως, ἡ = ἐπαύλισμα.

Ἐπαύλισμα, ατος, τὸ = τῷ ἑπομ. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρ. 867.

Ἐπαυλισμός, οῦ, ὁ, (αὐλισμός). Τὸ νὰ κοιμᾶται, ξενυκτίζῃ, καταλύει, τουρκ. κονεύει, διατρίβῃ τις πλησίον που, εἰς ἀνοικτὸν τόπον.

Ἔπαυλος, ὁ. (αὐλή) Σταῦλος, τουρκ. ἀχοῦρι, μάνδρα, τόπος ὅπου ξενυκτίζουν ἄλογα ζῶα, Ὀδσ. Ψ, 158. Ἑτερογεν. πληθ. τὰ ἔπαυλα, παρὰ

τοῖς νεωτέρ. ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σοφλ. Οἰδ. Κ. 662. Οἰδ. Τ. 1138.

* **Ἐπαυλος**, ὁ, ἡ. Ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν αὐλὴν, εἰς κατοικίαν, μέτα ἢ πλησίον που.

Ἐπαυξάνω, Μ. ξήσω. ἀρχαιότ. ἐπαυξῶ (αὐξάνω, ἀνμλ.) Αὐξάνω, μεγαλύνω, αὐγατίζω τι, κάμνω τι μεγαλήτερον, περισσότερον, προσθέτω τι εἴς τι. Πλάτ. Τιμ. σλ. 19. Α. Παθητ. Αὐξάνω, γίνομαι μεγαλήτερος, περισσότερος· ἀφ' οὗ.

Ἐπαύξη, ἡ. = ἐπαύξησις. Πλάτ. Νόμ. Ζ. 377.

Ἐπαυξής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι αὐξάνει, αὐγατίζει, γίνεται μεγαλήτερον, περιττότερον. Ἱπποκρ.

Ἐπαύξησις, εως, ἡ. Αὔξησις, αὐγάτισμα μεγάλωμα. τράνευμα.

* **Ἐπαύξω**, ἀρχαιότ. τύπος τοῦ ἐπαυξάνω.

(**Ἐπαυράω**,) ἰδὲ, ἐπαυρίσκομαι.

* **Ἐπαύρεσις**, εως, ἡ. Τὸ ὄφελος, ἢ ἡ ζημία ἥτις προέρχεται ἀπό τι· ἀπόλαυσις, μετοχὴ, μοιράδι ἀπό τι, κατὰ καλήν τε καὶ ἐναντίαν σημτ. Ἡρδτ.

* **Ἐπαυρέω**, ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* **Ἐπαύρησις**, εως, ἡ, = ἐπαύρεσις.

* **Ἐπαυρίζω**, Μλ-ίσω (αὔρα) Φυσῶ ἐπάνω εἴς τι.

* **Ἐπαύριον**, Ἐπῤῥ. ἀντὶ ἐπ' αὔριον. Αὔριον, ταχυά.

Ἐπαυρίσκομαι Ἰλδ. Ν, 733. μέτ. ἀπαθ. τὸ ἐνεργ. ἐπαυρίσκω, μόνον παρὰ Θεογ. 111. Μλ. ἐπαυρήσομαι, Ἰλδ. Ζ, 353. Ἀόρ. ἐνεργ. ἐπηῦρον, Δωρκ. ἐπαῦρον, Πνδ. Πυθ. 3, 65. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνον τῷ γ'. ὑποτκ. προτκ. ἐπαύρῃ, Ἰλδ. Λ, 391. Ν, 649. καὶ ἀπρμ. ἐπαυρεῖν, ἐπαυρέμεν Ἰλδ. Λ, 573. Σ, 302. Ὀδσ. Ρ, 81. καὶ ἀλλαχοῦ. μέσ. ἀόρ ἐπαυρόμενη, Εὐρπ. παρ' Ὁμ. δὲ μόνον τὸ β'. ὑποτκ. προτκ. ἐπαύρηαι, ἐπαύρῃ, Ἰλδ. Ν, 17. Ὀδσ. Σ, 107. καὶ τὸ γ'. ὑποτκ. πλθ. προτκ. ἐπαύρωνται, Ἰλδ. Α, 410. Πρὸς τῷ ἀπρμφ. ἐπαυρέσθαι χρῆται ὁ Ἱππκ. καὶ τῷ παρεσχηματισ. ἐπαύρασθαι. Ἐνεστὼς δὲ ἐπαυράω, οὐδαμοῦ εὕρηται καθὼς οὔτε ἐπαύρω, τὸ ὁποῖον μόνον ἀόρ. ὑποτ. δύναται εἶναι. Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀπρμφ. ἐπαύρασθαι πάνυ ἀμφβ. Ἀπὸ τοῦ ἐπαυρέω δὲ χρῆται τῷ ἐπαυρεῖ Ἡσδ. Ἔρ. 421. Οἱ ἐνεργ. τύποι μόνον παρὰ τοῖς Ἐπκ. καὶ Λυρκ. ποιητ. εὕρηνται· τῷ δὲ μέσῳ χρῶνται καὶ οἱ Ἀττ. Ὡς πρῶτον τῆς λέξ. ὑποτίθεται τὸ ἄχρηστον θέμα αὔρω, παρβλ. ἐπαυράω. — Σημτ. Ἀπολαμβάνω, κτῶμαι ἢ ἀποκτῶ, μετέχω, ἔχω μερίδιον, εἶμαι μέτοχός τινος· μετὰ γεν. Ἰλδ. Σ, 302. ἄνευ πτωτικοῦ Ὀδσ. Ρ, 81. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπιπολαίου ψαύσεως ἢ ἐγγίσματος ξίφους, τῶν βελῶν ἢ ἄλλων ὅπλων, Ἐγγίζω, σχίζω ἢ ζουγρανίζω· ξεσχίζω τὴν πέτσαν μόνον, πληγόνω ἐν γένει, ἐπιτυχαίνω, φθάνω τι· «χρόα ἐπαυρεῖν, ἢ χρόα χαλκῷ ἐπαυρεῖν» Ἐπιτυχαίνω εἰς τὴν πέτσαν καὶ τὴν σχίζω ἐπάν' ἐπάνω μὲ τὸ σίδηρον, κάμνω ὀλίγην, ἐλαφρὰν πληγήν· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Λ, 573. Ν, 649. Ο, 316. Ἄνευ πτωτκ. Ἰλδ. Λ, 391. καὶ μετὰ γεν. «λίθου ἐπαυρεῖν» Τὸ νὰ κτυπήσῃ τις ἐλαφρὰ περνῶν κοντὰ εἴς τινα πέτραν, Ἰλδ. Ψ, 340. Ἐξ ἐναντίας δὲ λέγει Ἡσδ. Ἔργ. 421. περὶ τοῦ Σειρίου ἀστέρος «πλεῖον δὲ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ» Μετέχει περισσότερον ἀπὸ τὴν νύκτα, ἤτοι ὁ περισσότερος καιρὸς τῆς ἀνατολῆς του πίπτει τὴν νύκτα. Τὸ δὲ, ἐπαῦρον, ἄνευ προσθήκης τινὸς, Εἶχαν ζημίαν, Πνδ. Πθ. 3, 65. ἰδὲ τὸ τῆς μέσ. διαθ. — Κατὰ μέσ. διάθεσιν πάνυ εὔχρηστον. Ἔχω ὄφελος ἢ ζημίαν ἀπό τι πρᾶγμα, ἀπολαμβάνω τι ἀπό τι, ὡς τὸ, ἀπολαύω, κατὰ καλὴν σημσ. μετὰ γεν. «τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται» Πολλοὶ ἔχουν κέρδος, ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτὸν, Ἰλδ. Ν, 733. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατ' ἐναντίαν σημτ. ἄνευ σαρκασμοῦ μέντοι ἢ εἰρωνείας· μετὰ γεν. «ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος» Διὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι τὸν βασιλέα εἰς ζημίαν των, διὰ νὰ αἰσθανθῶσι τὴν κακότητα τοῦ βασιλέως των, Ἰλδ. Α, 410. Ο, 17. Valck ἐν Ἡρδτ. 7, 180. ὅτι δὲ καὶ χωρὶς πτωτκ. «οἴω μιν ἐπαυρήσεσθαι» Νομίζω ὅτι θέλει τὸ καταλάβει πρὸς ζημίαν του, Ἰλδ. Ζ, 353. Μετὰ αἰτ. δὲ, ὥσπερ τὸ κατὰ ἐνεργ. διαθ. Ἀπολαμβάνω, μετέχω, κτῶμαι, προξενῶ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου «κακὸν καὶ μείζονα» Ὀδσ. Σ, 107. Ὁ Ἱππκ. δὲ καὶ οἱ μεταγνστ. συντάσσουσι καὶ «ἐπαυρέσθαι τι ἀπό τινος» Ἀπολαμβάνω τὰ καλὰ ἢ κακὰ ἀποτελέσματα ἀπό τι· παρβλ. καὶ ἀπαυράω, μετὰ τοῦ ὁποίου συγχεόμενον εὕρηται ἐνίοτε.

Ἐπαύρω, ἰδὲ ἐπαυρίσκομαι.

* **Ἐπάϋτον**, Πρστκτ. Ἀόρ. α'. τοῦ ἐπαΰω (⏑⏑–⏑)

* **Ἐπαϋτέω**, (αὐτέω). Φωνάζω πρός τι, προσφωνῶ Θεοκρ. (ῠ)

Ἐπαυτίκα, Ἐπίῤ. (αὐτίκα). Παρευθὺς, εἰς τὴν ἰδίαν στιγμήν. 2) Ἔπειτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα.

Ἐπαυτοφώρῳ, Ἐπῤῥ. ἀντὶ, ἐπ' αὐτοφώρῳ, Ἐπάνω εἰς τὴν ἰδίαν πρᾶξιν, ἐν ᾧ ἔκλεπτε, ἢ ἔκαμνεν ἄλλο τι κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπίαστη· Λατιν. ipso facto.

Ἐπαυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὅστις κεῖται, ἢ ὅ, τι πρέπει, νὰ βάλληται εἰς τὸν αὐχένα, τὸ χυδαία· σβέρκον, Πνδ. «ζυγὸς ἐπαυχένιος».

Ἐπαυχέω, Μλ-ήσω (αὐχέω) τινί. Μεγαλοφρονῶ, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω εἴς, ἢ μέ τι. Ἀρττβ. Ὀρν. 632.

Ἐπαυχμέω, Μλ-ήσω (αὐχμέω) Εἶμαι ξηρὸς καὶ στεγνὸς· εἶμαι ἀμμώδηρος «Ζεὺς ἐπαυχμήσας.» Ὁ ξηρασίαν πέμπων Ζεύς. Σοφλ. Πολξ. λειψν. ἀντιθέτως τῷ, ὑέτιος.

* **Ἐπαΰω** (αὔω) ὡς τὸ, ἐπαϋτέω. Αἰσχλ. Χοφ. 815 (⏑⏑–)

Ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ. Ἐκ δευτέρου ἀφαίρεσις· παρὰ τὸ

Ἐπαφαιρέω, Μλ-ήσω. (ἀφαιρέω, ἀνμλ.). Ἀφαιρῶ, παίρνω τι ἀπό τι πάλιν, καὶ ἐκ δευτέρου. Γαλ. «ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αἵματος.»

* **Ἐπαφανίζω**, Μλ. Ἀττ. ιῶ. (ἀφανίζω). Ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω τι πρός τι.

Ἐπαφάομαι, Μ. ήσομαι, (ἀφάω ἐπαφή). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πιάνω, πασπατεύω ἐπί τι μαλακῶς, γλυκά, ἤσυχα· ἔθει, χαϊδεύω· μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ. Τῇ σπανιωτάτῃ ἐνεργ. διαθ. χρῆται Αἰσχλ. Προμθ. 855, ἐν παίγματι λέξεως.

Ἐπαφαυαίνω, Μλ-ανῶ (ἀφαυαίνω). Ξηραίνω, στεγνόνω τι πρός τι, ἀκόμι περισσότερον· συνήθως παθτ. ἐπαφαυαίνομαι, Καταξηραίνομαι ἀπό τι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1089. «ἐπαφαυάνθην γελῶν» Καταξηράθηκα ἀπὸ τὰ γέλοια, ἐπὶ ἀκρατοῦς γέλωτος, τὸ ἡμέτερον, ἔσκασα, ζαλίσθηκα ἢ ἀπέθανα γελῶντας.

Ἐπαφή, ἡ (ἐπαφάομαι). Ψηλάφημα, ἔγγισμα ἐλαφρὸν μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ἐξαιρ. κατὰ κακὴν σημτ., Πασπάτεμα, χούφτωμα· ἔγγισμα πείραγμα, ἤτοι τὸ νὰ ἐγγίζῃ τις τὴν τιμὴν τὴν καρδίαν τινὸς, νὰ τὸν λυπῇ· ὕβρις, Ἐβρίσιμον, μάλωμα· τιμωρία, παίξιμα μὲ λόγον. Πλουτάρχ. Λυσ. 23. «ἐμμελοῦς φιλοτιμίας ἐπαφήν.»

Ἐπάφημα, ατος, τό. Ἐγγίξιμον, πιάσιμον, χαΐδευμα, πασπάτευμα. Διοσκ. Ἐπιστ. 10.

* **Ἐπάφησις**, εως, ἡ = ἐπαφή.

Ἐπαφίημι, Μ. ήσω (ἀφίημι). Ἀφίνω τι νὰ τρέξῃ κατόπιν, π. χ. ἐρεθίζω, χιμίζω σκύλον νὰ τρέξῃ ἐναντίον εἴς τινα, ἢ εἰς ἀγρίμι. «ἐπαφ. τινὶ ἢ ἐπί τινι.» Ἀπολύω, στέλλω τι ἢ τινα ἐναντίον, ἢ κατόπιν τινός· ἀφίνω τι νὰ κινηθῇ, νὰ τρέξῃ «ἐπαφίημι τὴν ναῦν τῷ πελάγει» Ῥίπτω τι ἐναντίον ἢ ἐπάνω εἴς τινα «λόγον τινὶ» τὸ κοινῶς. Ῥίπτω λόγια διὰ νὰ πειράξω τινά. «ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδας» Πλτχ. (⏑⏑––⏑ Ἀττ. παρβλ. ἵημι).

Ἐπαφρίζω, Μλ. -ίσω (ἀφρίζω). Ἀφρίζω εὐγάλλω ἀφρὸν ἐπάνω, ἢ ἐξ ἐναντίας, ἢ πάλιν.

Ἐπαφροδισία, ἡ. Χάρις, τὸ τουρκ. νοῦρι, γλυκάδα, νοστιμάδα καρδιακή. Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 242. «πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος τὴν μεστόνει.» Δίων Λόγ. ΛΒ, 118. καὶ Ἀππιαν. παρὰ τὸ

Ἐπαφρόδιτος, ὁ, ἡ (Ἀφροδίτη). Χαριτωμένος, ἀξιαγάπητος, εὔμορφος, θελκτικός. Ξενοφ. Συμπ. Οὕτως ὠνόμαζεν ἑαυτὸν ὁ Ῥωμαῖος Σύλλας, Λατιν. felix. ὡς εὐνοούμενον ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης. Ἀππιαν. Πολ. Α. 97. Διόδ. Σικ. ΙΑ'. Ἐπῤῥ. ἐπαφροδίτως.

Ἐπαφρος, ὁ, ἡ (ἀφρός). Πᾶν ὅ, τι ἀφρίζει, εὐγάλλει ἀφρὸν, εἶναι ἀφρισμένον ἐπάνω. Ἱπποκράτ.

Ἐπαφύσσω, Μλ. -ύσω (ἀφύσσω, ἀνμλ.) Ἀντλῶ, εὐγάλλω ὑγρόν τι ἀπὸ τὸ ἀγγεῖόν του, πρός τι· χύνω ποῦ ἀκόμι περισσότερον ὑγρόν τι, Ὀδσ. Τ, 388. (⏑⏑––, Μλ. ⏑⏑⏑–)

Ἐπάχθεια, ἡ (ἐπαχθής). Ἐνόχλησις, πείραξις, βάρος προξενούμενον εἴς τινα.

* **Ἐπαχθέω**, Μλ. -ήσω. Ἐνοχλῶ, βαρύνω τινά, γίνομαι βαρετὸς εἴς τινα, παρὰ τὸ

Ἐπαχθής, ὁ, ἡ. Βαρετὸς, ἐνοχλητικὸς, φορτικὸς, πειρακτικός. Πλούταρχ. Ἐπῤῥ. ἐπαχθῶς.

Ἐπαχθίζω, Μ. ίσω = ἐπαχθέω.

Ἐπαχλύω, Μλ. -ύσω (ἀχλύω). Εἶναί τι σκοτεινὸν, ἀνταρωμένον, ἀνταργιασμένον, βουρκωμένον. Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 34. «τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα πρῶτος Ἡρακλῆς ἀνήροτεν» (⏑⏑–, ἐνίοτε μέντοι ἐστὶ καὶ κατ' ἐντ. μακρ. τὸ υ, Ἀπλ. Ῥδ. 4, 1480.)

* **Ἐπαχνίδιος**, ὁ, ἡ. (ἄχνα). Ὅ, τι ἔχει εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του λεπτὸν κονιορτὸν, εἶναι κονιορτισμένον ἐπάνωθι.

* **Ἐπάχνυμαι** (ἄχνυμαι). Λυπεῦμαι, πικραίνομαι διά τι· μετὰ δοτ.

Ἐπεάν, Σύνδ. Ἰωνικῶς ἀντὶ ἐπάν, Ἡρδτ., ἰδὲ Κ. Γρηγ. σλ. 465. μετὰ ὑποτκ. ἐγκλ.

Ἐπεγγελάω, Μλ. -άσομαι (γελάω) τινί. Καταγελῶ, περιπαίζω, περιγελῶ τινα. Σοφοκλ. «τοῖς κειμένοις ἐπεγγελᾶν» ἔτι δὲ καὶ κατά τινος, Σοφλ. Αἰ. 696.

Ἐπεγείρω, Μλ. -ερῶ (ἐγείρω, ἀνμλ.) Ἐξυπνίζω· ἐρεθίζω, διεγείρω, παρακινῶ τινα νὰ πηγαίνῃ κου· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Χ, 431. Παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω τινὰ πρός τι· ξαναπαρακινῶ, ξαναερεθίζω, ξαναεγκαρδιόνω τινά. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐξαιρέτως, Παροξύνω, ἐρεθίζω· τινά, τινί. Παθτ. Ἐξυπνῶ διά τι, ξαναξυπνῶ. Ὁμ. ὅστις ὅμως μόνον τοῖς συγκεκομμ. τύποις ἐπέγρετο, ἐπεγρόμενος, παρὰ τὸ, ἐπέγρομαι, χρῆται, Ἰλδ. Κ, 124. Ξ, 256. Ὀδσ. Τ, 57. ὡσαύτως καὶ τῷ Πρκμ. ἐπεγρήγορα, Ἀγρυπνῶ εἴς τι. Μτχ. ἐπεγρηγορώς, Ἔξυπνος, ἄγρυπνος, ἀλλὰ καὶ = βραχύϋπνος, Schaef. ἐν Πλουτχ. 6, σλ. 463. ἀφ' οὗ

Ἐπέγερσις, εως, ἡ. Ξύπνημα, ξύπνισμα· ἐγκαρδίωμα, παρακίνημα, ἐρέθισμα.

Ἐπεγερτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐξυπνίζει, παρακινεῖ, ἐγκαρδιόνει, ἐρεθίζει τινά. Ἐπῤῥ. ἐπεγερτικῶς.

Ἐπεγκαγχάζω, Μλ. -άσω, Δωρκ. -ξω (καγχάζω). Γελῶ δυνατά, μεγαλοφώνως· καταγελῶ, περιγελῶ τινα μεγαλοφώνως.

* **Ἐπεγκαλέω**, Μλ. -έσω (ἐγκαλέω, ἀνμλ.) Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινὰ πρός τι, ἀκόμι περισσότερον.

Ἐπεγκανάζω, Μλ. -άσω (κανάζω). Χύνω ἀκόμι περισσότερον ὑγρόν τι εἴς τι.

Ἐπεγκάπτω, Μλ. -άψω (κάπτω). Χάφτω,

κατακαίω ἀκόμη περισσότερον, «κἀπέγκαψον λαβὼν ταδίω. Ἀρστφ. Ἱππ. 490.

*Ἐπαγκαχάζω. Κατὰ συγκπ. τύπος τοῦ ἐπεγκαγχάζω.

*Ἐπεγκελεύω (κελεύω). Προστάζω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω, θαῤῥύνω τινὰ προσέτι, ἢ πρός τι. Εὐρπ. Κυκλ. 648.

Ἐπεγκεράννυμι, Μλ. -άσω (κεράννυμι, ἀνωμλ.) Ἀνακατόνω ἀκόμη περισσότερόν τι μὲ ἄλλο τι. Πλάτ. «πολλὴν κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος».

Ἐπεγκλάω, Μλ. -άσω (ἐγκλάω, ἀνωμλ.) Συνθλῶ, τσακίζω τι ἐπί τι, ἢ μὲ ἄλλο τι· λυγίζω, στραβόνω τι· «κἀπεγκλάω βλέφαρα ὀφθαλμοῖσι». Κυτάζω μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ὀμματίου καὶ κάμνω νεῦμα, γυρίζω τὸ βλέμμα, τὰ ὀμμάτιά μου πρὸς τὸ πλάγι, Δίων. Κασ. καὶ Ἡσύχ. «ἐπεγκλάσας πως». (ᾰσω)

Ἐπεγκολάπτω, Μλ. -ψω (κολάπτω). Χαράττω, σκαλίζω ἀκόμη περισσότερον εἴς τι.

Ἐπεγκρεμάννυμι, τπχνιάτ. ἐπεγκρεμάω, Μλ. -κρεμάσω (κρεμάννυμι, ἀνωμλ.) Κρεμῶ τι εἴς τι ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 362. «κἀπεγκρεμάσαν καπνῷ».

Ἐπεγκυκλέω, Μλ. -ήσω (κυκλέω). Κάμω τι νὰ κυλίεται, κυλιντρίζω ἀκόμι περισσότερον· φέρω, κομίζω προσέτι· φέρω πρὸ ὀφθαλμῶν, παραστήνω φανερά τι προσέτι. Ἀριστείδ. Β'. σελ. 514.

Ἐπεγκυλίω, Μλ. -ίσω (ἐγκυλίω). Κυλίω τίποτε μέσα εἴς τι· μετὰ δοτ. Παθτ. Κυλίομαι, γκυλιοῦμαι μέσα εἴς τι. (ῑω, ῑσω) Κλήμ. Στρωμ. Ζ. σελ. 877.

*Ἐπεγρήγορα, Παρκμ. β'. τοῦ ἐπεγείρω, μετὰ ἀμετβ. σημσ. ἐνστ. Ἀγρυπνῶ εἴς τι, προσέτι καὶ εἰς τὰ ἑξῆς.

Ἐπεγρόμην, καὶ ἐπηγρόμην, Ἐπκ. κατὰ συγκπ. παθτ. ἀόρ. τοῦ ἐπεγείρω, Μτχ. ἐπεγρόμενος, Ὅμ.

Ἐπεγχαίνω, Μλ. -γχανοῦμαι (χαίνω, ἀνωμλ.) Περιγελῶ τινα μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκοντας· μετὰ δοτικ.

*Ἐπεγχαλάω, Μλ. -άσω (χαλάω). Ξετεντόνω, ἀφίνω ἀπολυμένον, τὸ τουρκβ. ξεμποσιαντισμένον τι ἀκόμι περισσότερον. (ᾰσω)

Ἐπεγχείρησις, εως, ἡ = ἐγχείρησις.

Ἐπεγχέω, Μλ. -χεύσω (χέω, ἀνωμλ.). Χύνω προσέτι, ἢ καὶ ἐκ δευτέρου ῥευστόν τι εἴς τι· ποιητ. ἐπεγχεύω. ἀφ' οὗ

Ἐπέγχυμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐχυτέ τις προσέτι ἢ καὶ ἔπειτα, ἐκ δευτέρου εἴς τι. ἀφ' οὗ

Ἐπεγχυματίζω, Μ. ίσω. Χύνω τι ἐπάνω ἄλλου τινος, ἢ μετὰ ταῦτα, ἐκ δευτέρου εἰς ἄλλο τι. Διοσκορ. Ε, 23. «ἐγκλύζεται δὲ ἐπὶ τῶν μετὰ νομῆς δυσεντερικῶν· δεῖ δὲ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι».

Ἐπεγχύτης, ου, ὁ. Ὅστις χύνῃ ὑγρόν τι προσέτι ἐπάνω, ἢ μέσα εἴς τι· οἰνοχόος, κερατζής. (ῠ)

*Ἐπέδραμον, ες, ε. Κυρττ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιτρέχω. Ὅμ., ἀπρμφ. ἐπιδραμεῖν.

*Ἐπέδρη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἐφέδρα.

*Ἐπέην, γ'. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἰμί). Ἐπκ. ἀντὶ ἐπῆν, Ἰλδ. Τ, 276.

Ἐπεί, παρ' Ὅμ. καὶ ἐπειή (ἐπί). Σύνδεσμος· Ἐπειδή· χρόνου ὁριστικὸς ἢ αἰτίας σημαντκ. 1) Ἐπὶ χρόνου· Ἀφ' οὗ, μετὰ ταῦτα, ὕστερον, ἐπ' Ὅμ. πάνυ ἐν χρήσει· σπανιώτ. Ἔκτοτε, ἀντὶ ἐξ οὗ, Ὀδσ. Α, 2. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἴωσι, τῷ, τε, αὐτῷ συνήθως ἐπιφέρουσιν, ἐπεί τε, Valck ἐν Ἡρδτ. 7. 8, 1., ἐνίοτε μέντοι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Αἰσχλ. Ἀγμ. 40. Σφκλ. Ἀντ. 15. Pors. ἐν Εὐρπ. Μηδ 138. Seidl. ἐν Εὐρπδ. Ἰφγ. Τ, 247. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. χρησιμεύει τὰ πλεῖστα εἰς δήλωσιν παρελθόντος χρόνου, συνήθως μετὰ παρωχμ. χρον., εὕρηται μέντοι καίτινα, εἰ καὶ σπάνια, παραδείγματα μετὰ Ἐνστ. ἢ Μέλ. Ἡρδτ. 3, 117. Ἐπικρατεστέρα δὲ, ἡ μετὰ Ὁρστ. ῥημ. σύνταξ. αὐτοῦ· ἀλλὰ καὶ μετὰ ὑποτα ὅταν ἡ διήγησις ᾖ οὐ περὶ ἀληθοῦς, ἀλλὰ δυνατοῦ ἢ ἐνδεχομένου μόνον πράγματος, ἢ συμβεβηκότος τινός, Ὁσάκις, εὐθὺς ὡς, ὅταν συμβῇ, γένῃ τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο. Πολὺ σπανιώτ. μετὰ Εὐκτ. Ἰλδ. Ι, 304. Μετὰ ὑποτ. δὲ, ὁτὲ μὲν μετὰ τοῦ, ἄν, (ἐξ οὗ γίνεται, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. μὲν τὸ σύνθ. ἐπήν, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, τὸ, ἐπάν, ὅπερ ἰδέ·) ὁτὲ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ ἄν γράφεται μέντοι καί, ἐπεί ἄν, Ἰλδ. Ζ, 412. Ι, 304. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπεί κε, Ὀδσ. Λ, 221. Ρ, 23. παρβλ. Herm. Vig. σλ. 920. ὅστις συμπεραίνει μάλιστα καὶ διαφορὰν μεταξὺ τοῦ, ἐπεί κε καὶ τοῦ, ἐπήν, Ὅμ. Ὕμ. Ἑρμ. 288. Συνήθως σχηματίζει τοιουτοτρόπως τὴν μείζονα πρότασιν, δύναται μέντοι κεῖσθαι καὶ ἐν μέσῳ τῆς ἐλάσσονος, ὡς ἐν Ἰλδ. Β, 16. «ὣς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὄνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν». Τὰ πλεῖστα τίθεται ἐν τῇ ἐλάσσονι τὸ, δὲ ἢ τὸ, τε, ὅταν ἐν τῇ μείζονι κέηται τὸ, ἐπεί, Ἰλδ. Α, 57. «οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο» Ὀδσ, 212. παρβλ., Δέ. Ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ δύναται συντάττεσθ. τὸ ἐπεί καὶ μετὰ ἀπρμφ. ἀντὶ μετὰ τελικοῦ ῥήματος, ὅπερ παρ' Ἡρδτ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾶται. Wess. ἐν Ἡρδτ. 4, 30. «τὴν δ', ἐπεὶ οἱ γενομένους τοὺς παῖδας ἀνδρωθῆναι, τοῦτο μέν σφι ὀνόματα θέσθαι» καὶ 7, 3. 150. 8, 111. Ἀντὶ τοῦ, ἔπειτα, ἄνευ ἀποδόσεως οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, Herm. Vig. σλ. 784. — 2) Αἰτιολογικῶς. Ἐπειδή, διὰ τὸ νὰ, μὲ τὸ νὰ, παρ' Ὅμ. καὶ πᾶσι τοῖς μεθ' Ὅμ. πάνυ χρήσιμον, ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν του, ἀεὶ ἐν τῇ ἐλάσσ. προτσ., ἥτις ὅμως δύναται κεῖσθαι καὶ ὡς πρῶτον κῶλον τῆς περιόδου, ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. ἐν προσφωνήματι, ὅτε δύναται παραλείπεσθαι καὶ πᾶσαν τὴν ἡγουμένην ἢ μείζω προτσ. π. χ. Πρός σε λέγω, πρβλ. Ἰλδ Γ, 59. «Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν . . . ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν» καὶ Ν, 68. Ὀδσ. Γ, 103. Ὡσαύτως καὶ τὸ, ἐπειδή, Ὀδσ. Γ, 211. Σπανιωτάτη δὲ ἡ ἐπαλληλία τῶν ταυτοσημ. μορίων ὡς ἐν Ὕμ. Ἀπλ. 464. «ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ» — Τὸ ἐπεί, εὕρηται παρ' Ἀττ. ὅλως ἀντὶ τοῦ γάρ ἐν χρήσει· π. χ. παρὰ Πλάτ. Εὐθφρ. σλ. 5. Ε. Συνήθως δὲ τιθέασιν οἱ Ἀττ. τὸ ἐπεί, ἐν ἀρχῇ πευστικῶν Προτάσ. ὅταν ἡ πεῦσις προυποθέτῃ βεβαίαν ἄρνησιν, ὡς ἐν Ἀρστφ. Νφ. 679. Ὡσαύτως καὶ ἐν ἀρχῇ προστακτ. προτασ τίθεται ἐλλειπτ. π. χ. «ἐπεὶ δίδαξόν με». Ἀλλὰ δίδαξόν με, δηλονότι, ἂν εἶσαι ἱκανὸς, ἂν τὸ ἠξεύρῃς καλήτερα, Σφκλ. Ἠλκ. 352. καὶ οὕτω χρησιμεύει ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ μή. Τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ἐῤῥέθησαν περὶ τῆς συντάξ. αὐτοῦ κατὰ τὴν πρώτην σημσ. του, ἰσχύουσι καὶ κατὰ τὴν δευτέραν, πλὴν ὅτι κατὰ τὴν β'. δύναται συντάσσεσθ. καὶ Ἐνστ. καὶ Μλλτ. — 3) Μετ' ἄλλων μορίων.— α'.) ἐπεί ἄρ, ἐπεί ἄρα, Ἐν ᾧ λοιπὸν, ὅταν λοιπὸν, ἀφ' οὗ δέ· διηγήσεως ἐξακολουθητικόν, Ἰλδ. Ζ, 426. Ἔτι δὲ καὶ, ἐπεί ἄρα δή, Ὀδσ. Ρ, 185. — β'.) ἐπεί οὖν. Ἐπειδὴ λοιπόν· τὴν διακεκομμένην διήγησιν πάλιν τῷ λόγῳ συνάπτον, Ἰλδ. Α, 57. Γ, 4. Δ, 244. — γ'.) ἐπεί περ, Ἐπειδὴ δὲ, ἐπειδὴ ὅμως, Ἰλδ. Ν, 447. Ὀδσ. Τ, 181. — δ'.) ἐπεί γε, Ἐπειδὴ καὶ — ε'.) ἐπεί τοι, Διότι τφόντι· ἐπεί τοι καί, Ἐπειδὴ καὶ μόλον τοῦτο Schaef. ἐν Γνωμ. σλ. 8, 361. Παρβλ. ἐπάν, ἐπήν, ἐπειδή, ἐπειδάν, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ.

*Ἐπειγεύς, έως, ὁ. Ὀνμ. κύρ. τινὸς Μυρμιδόνων τινός. Ἰλδ. Π, 571.

Ἐπείγω, Μ. ξω. Θλίβω, βαρύνω· «ὀλίγον μιν ἄχθος ἐπείγει» Ἰλδ. Μ, 452. Ὀλίγον τι βάρος τῷ προξενεῖ. — β'.) Στενοχωρῶ, βιάζω, «πόνος ἐπείγει» Ὀδσ. Ι, 54. Ἄνευ πτωτικοῦ δὲ κείμενον, τὸ, Ἀκαταπαύστως στενοχωρῶ, ἀναγκάζω, σημαίνει, Ἰλδ. Ζ, 86. Ὀδσ. Τ, 73. «γῆρας ἐπείγει» Ἰλδ. Ψ, 623. Μετὰ αἰτ. δὲ, Καταστρέχω «κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν» Ἰλδ. Κ, 361. καὶ παθ. «βελέεσσιν ἐπείγεται» Ἰλδ. Ε, 622. Ν, 511. — γ'.) Διώκω, σπρώχνω ἔμπρός, ἐξαιρ. ἐπὶ εὐπλοίας, ὅταν τὸ καράβι τρέχῃ μὲ τὸν ἀναγκαῖόν του καλὸν ἄνεμον «οὖρος ἐπείγει, ἢ, ἐς ἄνεμοι» Ὀδσ. Μ, 167. Ἰλδ. Ο, 382. Ruhnk. ep. cr. σλ. 23. Ἐν γένει, Κινῶ ἢ κάμνω τι νὰ κινῆται μὲ σφοδρότητα, π. χ. τὰ κουπία, Ὀδσ. Μ, 205. Παθ. Ν, 115. — δ'.) Ταχύνω, βιάζω, κάμνω τι νὰ γένῃ ὀγλίγωρα, «ἐπείγω ἄνευν» Ὀδσ. Ο, 445. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ταχύνω, θέλω νὰ γένῃ τι ὀγλίγωρα «γάμον ἐπείγομαι» Ὀδσ. Β, 97. Τ, 143. — Παθτ. Βιάζω τὸν ἑαυτόν μου, βιάζομαι, ἔχω βίαν, θέλω νὰ κάμω τι ὀγλίγωρα· μετὰ ἀπρμφ. Ἰλδ. Β, 354. Ζ, 363. Ὀδσ. Κ, 409. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ καὶ μετὰ Μετχ. Ἡρδτ. 8, 2. μάλιστα δὲ εὔχρηστος ἡ μετχ. ἐπειγόμενος, ὅλως κατὰ σημσ. ἐπιθτ. Ταχύς, ὀγλίγωρος «ἄνεμοι ἐπειγόμενοι» Ἰλδ. Ε, 501. ἐξαιρ. δὲ μετ' ἄλλων ῥημάτων, Ἰλδ. Ε, 902. Ξ, 519. καὶ ἀλλαχοῦ. Καταχρηστικὴ δὲ ἡ σύνταξις αὐτοῦ «πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, δῦναι ἐπειγόμενον» Γυρίζοντας καὶ κυτάζοντας ὅτι ὁ ἥλιος ἔμελλε νὰ βασιλεύσῃ, Ὀδσ. Ν, 30. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. συντάσσει ὁ Ποιητ. τὴν λέξ. καὶ κατὰ παθ. διάθ. καὶ μετὰ γεν. «ὁδοῖο ἐπειγόμενος» Ἐπιθυμῶν νὰ ὁδεύσῃ, ὁδοιπορήσῃ, στρατεύσῃ, Ὀδσ. Α, 309. 315. Ν, 284. «Ἄρηος ἐπειγόμενος» Ἐπιθυμῶν τὴν μάχην, Ἰλδ. Τ. 142. ἀνθ' οὗ καὶ «ἐπειγόμενοι περὶ νίκης» Ἐπιμελῶς κοπιάζοντες διὰ τὴν νίκην, Ἰλδ. Ψ, 437. 496. Ὁ Εὐρπ. χρῆται καὶ τῇ ἐνργ. διαθ. κατ' ἀμετβ. σημσ., Ἡ οὖν Ὁμρκ. αὔξησις ἠπειγον, κατὰ πρῶτον παρὰ Πνδ. (Ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγν. τῷ, πιέζω, κατὰ Βεμ.)

Ἐπειγωλή, ῆς, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἔπειξις.

Ἐπειδάν, Ἐπρῥ. χρονκ. (ἐπεὶ δὲ ἄν) μετὰ ὑποτακτ. Ἐγκλ. Ἀφ' οὗ, ἔπειτα, ὕστερα, ὁπόταν, ὅταν, Ἰλδ. Ν, 285. Schaef. mel. σλ. 134. σπανίως, καὶ μόνον καθ' ὑπόθεσιν ὅτι λέγονται ἀναφέρονται ἁπλαῖ μόνον γνῶμαι, ἢ στοχασμοί, ὡς τὸ ἐπάν, καὶ μετὰ Εὐκτκ. ῥημτ. Ξνφ. Κρ. π. 1, 3, 17. Herm. Vig. σλ. 787. «ἐπειδὰν τάχιστα» Εὐθὺς, ὅταν εὐθὺς ὡς. (ῠ — — ῑ)

Ἐπειδή, (ἐπεὶ δή). Σύνδσμ. συνηθ. ὡς χρόνου σημαντ. μόριον. Ὅταν, ἐν ᾧ, ἀφ' οὗ, Ὅμ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσῳ τῆς προηγουμ. προτσ. σπανιώτ. δὲ, ἐν τῷ τῆς ἑπομ., ὡς ἐν Ἰλδ. Π, 471. Ρ, 427. Ἐνίοτε δὲ, ὡς τὸ ἐπεί, ἐν ἀρχῇ προσφωνήσεως ἄνευ μείζονος προτσ. Ὀδσ. Γ, 211. Ξ, 149. παρβλ. ἐπεί, σημσ. 2., συνηθ. μετὰ παρωχ. χρν. ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἐνστ. Ἰλδ. Ξ, 65. καὶ μετὰ Μλ. Δ, 478. Ὁ Ποιητ. συντάσ. αὐτὸ ἀεὶ Ὁρστ. ῥήμ., οἱ δὲ μεταγν. καὶ μετὰ Εὐκτ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. ὡς τὸ ἐπάν, ἐν γνώμης ἁπλῶς δηλώσεσι. — 2) Σπανιώτ. ὡς αἰτιολογ. μόριον, Ἐπειδὴ ὅμως, ἐπειδὴ ὡς φαίνεται, ὡς ἠξεύρουν ὅλοι, ὡς ἦτον φυσικὸν ἢ ἀναγκαῖον, Ἰλδ. Ξ, 65. Π, 47. Δμτθ. Τιμκρ. 65. ὡς νὰ ἔκειτο διῃρημένως ἐπεί-δή. — β'.) Ἐπειδὴ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἦλθε τὸ πρᾶγμα ἔτσι ἐπὶ τυχούσης τινὸς αἰτίας· Ὀδσ. Γ, 211. Ξ, 149. Εὐρπ. Φοιν. 928. (ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου χρῆται μακρ. ὁ Ποιητ. τῷ πρώτῳ

πολλβ. διά τὴν ἄρσιν; Ἰλδ. Χ, 379. Ὀδσ. Δ, 13. Θ, 452. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπειδήπερ, Σύνδ. αἰτιολ. Ἀγαλλὰ καί, ἐπειδὴ καὶ· μετὰ ὁριστ. Ἐγκλίτ. παραβλ. ἐπείπερ.

Ἐπεῖδον, Ἀπρμ. ἐπιδεῖν· ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφοράω (εἶδον, ἀνμλ.), Κυττάζω, παρατηρῶ, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν. μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Χ, 61. — β΄.) ὡς τό, περιιδεῖν, Κυττάζω τι μαζὺ μὲ ἀδιαφορίαν. — γ΄.) Βλέπω τι ἀκόμι εἰς τὴν ζωήν μου, ἐπιζῶ τι ἀκόμι Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 13. Ἡρόδοτ. 6, 52. ἐπιδέντα τε τὸν Ἀρ. τὰ τέκνα τούτῳ τελευτᾶν, Αὐτὸς ἔζησεν ἀκόμη, ὥστε εἶδε νὰ ἀποθάνωσι καὶ τὰ τέκνα του.. — δ΄.) Βασκαίνω, ἀβασκαίνω, ὡς τό, ἐποφθαλμιῶ· μετὰ δοτ.

Ἐπειή, Σύνδ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐπεί· πολλάκις παρ' Ὀμ. κατὰ τὴν β΄. αἰτιολγ. σημσ. ὅμως τοῦ, ἐπεί, Ἐπειδή, διὰ τὸ νά, μὲ τὸ νά· καὶ ἀεὶ ἐν τῇ ἐλάττ. πρτσ., πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐξαιρ. μόνον ἐν τῇ συντξ. ἐπειὴ πολὺ φέρτερος, φέρτερον, φέρτεροί ἐστε ἡ αἰτία. Κατὰ τὸν Σχλστ. Ἐυστ. τινὲς τῶν Γραμματγ. ἔγραφον ἐπεὶ ἦ, ἀντὶ ἐπειή, καὶ ὁ Θείρσ. (Thiersch.) Γραμμ. Ἑλλ. §. 324. 2. ἀποδέχεται ὅτι ἐξ ἐκείνου προέκυψε τὸ ἐπειή· (ἡ παραλγ. ἀεὶ βραχ. παρ' Ὀμ.)

* Ἐπείη, γ΄. πρσπ. Εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ ἔπειμι, Ἰλδ.

* Ἐπεικάδες, ων, αἱ (εἰκάς). Αἱ μετὰ τὴν εἰκοστὴν ἑκάστου μηνὸς ἀκολουθοῦσαι ἡμέραι, ἤτοι ἀπὸ τῆς 21 ἕως τῆς 30 ἢ 31.

Ἐπεικάζω, Μ. άσω (εἰκάζω). Κάμνω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, ὅθεν τὸ παρ' ἡμῖν ἀπεικάζω· νομίζω τι περί τινος, ἀναφέρω τι εἴς τι, ὑποπτεύω τι περί τινος· μετὰ δοτ. Αἰσχ. Χρφ. 974. φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη παρέστιν. — 2) Συμπεραίνω προσέτι, Σφκλ. Ἠλ. 663. ἐν γένει, Ὑποπτεύω, νομίζω, συμπεραίνω πῶς ἐπεικάσαι ὅσον ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράνη, Ἡρδτ. 9, 32. Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 152. ωσαύτως καὶ ὡς τό, ἀπεικάσαι, Τρχν. 141.

* Ἐπείκελος, ὁ, ἡ = ἐπιείκελος.

Ἐπείκεν, ἐπεῖκε, ὀρθογρ. ἐπεί κεν, ἐπεί κε, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπεάν, ἐπήν, χρόνου σημαντ. καὶ αἰτιολογ. μόριον, μετὰ ὑποτ. καὶ εὐκτ. ῥημτ. ἰδὲ ἐπεί, σημσ. 1. καὶ ἐπάν.

Ἐπεικτέον, Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ ἐπείγω. Πλάτ.

Ἐπείκτης, ὁ (ἐπείγω), Ὅστις κατεπείγει, βιάζει τινὰ εἴς τι, ἐξαιρ. ὁ εἰσπράκτωρ, ὅστις συνάζει χρέη, τὸ τουρκβ. κεφιμάλης, ἢ τὸ ἰταλ. ἐξεκουτόρος.

* (Ἐπείκω). Ἄχρηστος Ἐνστ. ἰδὲ ἐπέοικα.

Ἐπειλέω, Μλ. -ήσω (εἰλέω). Τυλίγω, κουλουριάζω τι ἐπί τι. ἀφ' οὗ

Ἐπείλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τυλίγῃ, κουλουριάζῃ τίς τι ἐπάνω εἴς τι.

* Ἐπειλίσσω (εἰλίσσω) = ἐπειλέω.

Ἔπειμι, Ἀπρμφ. ἐπεῖναι, Μλ. ἐπέσομαι (εἰμί). Εἶμαι ἐπάνω, πλησίον που, ἐπί τι· ἐπὶ τόπου Ἰλδ. Ε, 127. Τ, 276. Ὀδσ. Β, 344. Φ, 7. μετὰ δοτ. τοῦ τόπου πηγή ὁμοιτιν ἐπείη Ἰλδ. Β, 257. ἀνθ' οὗ οἱ μεταγενστ. γράφουσιν ἐπί, ἐν, καὶ ἄλλας Προθσ. — β΄.) ἐπὶ χρόνου, Εἶμαι ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, εἶμαι ἐπίλοιπος, Ὀδσ. Δ, 756. Εἶναι εἰς τὸ μέλλον, πρόκειται, Ἡσδ. Ἐρ. 114. ὅθεν καὶ ἐπεσόμενοι Οἱ μετὰ ταῦτα ἐρχόμενοι, οἱ μεταγενέστεροι. — γ΄.) Εἶναι συνδεμένον ἠνωμένον, μέ τι ὡρισμένον διά τι, ἐπὶ ἀμοιβῆς καὶ τιμωρίας. Περὶ τοῦ ἔπι, ἀντὶ ἔπεστι, ἰδὲ ἐπί.

Ἔπειμι, Ἀπρμφ. ἐπιέναι (εἶμι). Πορεύομαι, πηγαίνω ἐπί τι, πρός τι, εἴς τι· ἔρχομαι πλησίον, φθάνω που· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Δ, 411. Ψ, 357. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν Πρὸ τοῦ νὰ τῇ ἔλθουν τὰ γηρατεῖα, πρὸ τοῦ νὰ γηράσῃ, Ἰλδ Α, 9. Μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ρ, 741. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Προσέρχομαι, πλησιάζω, ἐπέρχομαι ἤτοι ἔρχομαι πρός τινα Ὀμ., ἐξαιρ. κατ' ἐχθρικὴν σημασ. Πηγαίνω, ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Δ, 367. Τ, 454. μετὰ δοτκ. Ἰλδ. Ν, 482. καὶ πολλάκις ἄνευ πτωτικ., ὅθεν ἐπιών, οῦσα, όν Ὅστις ἀκολουθεῖ εὐθύς. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ τό, ὁ ἐπιὼν ἐστιν ὡς ὁ τυχών, Ὅστις τύχῃ, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 752. Οἰδ. Τ, 394. ἐπιὸν ἐπιόν Ὅ,τι πίπτει, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τινος· οὕτω καὶ ἐπεισί με, καὶ ἐπεισί μοι μετὰ Ἀπρμφ. ἐπιφερομένου, Μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, Valck ἐν Φοιν. 1378. Ἀντὶ ἀπρμφ. δέ, κεῖται πολλάκις καὶ σύντακτ. εὐθύπτωτον ἐπιοῦσα ἡμέρα Ἡ ἐρχομένη, ἡ αὔριον, Pors. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 1651. Τὸ δὲ τοὐπιόν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ, τὸ ἐπιόν, Τὸ μέλλον, Λουκ. Ἱστορ. 13. διάφ. ἱστρ. 2, 27. Φαλρ. 1, 5. καὶ ἀλλαχοῦ. — 2) Περιοδεύω, ἢ πηγαίνω ὁλόγυρα, παρατηρῶ, φυλάττω, προστατεύω. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ὡς ἰδιαίτ. Ἐπκ. τύπον τῷ γ΄. ἑνκ. πρσπ. τοῦ Παρτ. ἐπήϊεν, Ἰλδ. Ρ, 741. τῷ γ΄. πλθ. ἐπήϊσαν, Ὀδσ. Δ, 233. καὶ ἐπῇσαν, Ὀδσ. Τ, 445., ἔτι δὲ καὶ τῷ μέλλ. κατὰ σημσ. ἀόρ. ἐπιείσομαι, Ἰλδ. Δ, 367. Τ, 454. Μτχ. γεν. θηλ. μέτ. ἀόρ. α΄. ἐπιεισαμένη, Ἰλδ. Φ, 424. Ἡ κατὰ σημσ. Μέλ. χρῆσις τοῦ ἐνστ. δὲν διακρίνεται παρ' Ὀμ. ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ.

* Ἐπείνυμι, Ἰων. ἀντὶ ἐφέννυμι, ἐπείνυσθαι, Ἰων. ἀντὶ ἐφέννυσθαι. Ἐνδύω, ἐνδύομαι. Ἡρδτ. 4, 64.

Ἔπειξις, εως, ἡ (ἐπείγω). Τὸ νὰ ἐπείγῃ, ταχύνῃ, ἤτοι νὰ θέλῃ τὸ νὰ γένῃ τι ὀγλίγωρα, νὰ βιάζῃ τίς τι· βία.

* Ἐπειοί, ῶν, οἱ, Ἔθνος τι ἐν τῇ Ἤλιδι. Ὀμ.

* Ἐπειός, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ὀμ.

* Ἐπείπερ, ἀντὶ ἐπεί περ, Σύνδσμ. Ἐπειδὴ καί, ἐπειδὴ ὅμως· ὡς τὸ ἐπειδήπερ, μετὰ ὁριστ. Ῥημ. Ὁ Ποιητ. γράφει ἀεὶ διῃρημ. ἐπεὶ σύ περ, Ἰλδ. Ν, 447. Ὀδσ. Τ, 181.

Ἐπεῖπον, Ἀπρμφ. ἐπειπεῖν (εἶπον, ἀνμλ.) Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἰς ὅσα εἶπα προσθέτω καὶ ἄλλα.

Ἐπείρομαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπέρομαι, Ἡρόδοτ.

Ἐπειρύω, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπερύω, Ἡρδτ. 4, 8.

* Ἐπειρώατο, Ἰων. ἀντὶ ἐπειρῶντο, γ΄. πλθ. πρσπ. Παρτ. τοῦ πειράομαι, Ἡρδτ.

Ἐπειρωνεύομαι, (εἰρωνεύομαι). Ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελαστικῶς πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι, διάτι.

* Ἐπειρωτάω, ἐπειρωτέω, Ἰων. ἀντὶ ἐπερωτάω· ἀφ' οὗ

* Ἐπειρώτημα, ατος, τό, καὶ

* Ἐπειρώτησις, σεως, ἡ· Ἰων. ἀντὶ ἐπερώτημα, ἐπερώτησις, Ἡρδτ.

* Ἔπεισα, ἐνεργτ. ἀόρ. τοῦ πείθω, Ὀμ.

Ἐπείσαγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅτι ἐφέρθη κου, ἢ ἐφέρθη ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι, παρὰ τὸ ἐπεισάγω· ἀμφβ. ἀνάγν. παρὰ Σφκλ. Φιλ. 755. ἀντὶ πέπιταγμαι.

Ἐπεισάγω, Μλ. -άξω (ἄγω, ἀνμλ.). Κομίζω, φέρω τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· φέρω εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ἐπικράτειαν τίποτε ἀπὸ ξένον τόπον· προσθέτω τι ἀκόμι εἴς τι. — 2) Ὁδηγῶ, παραστήνω τι ἢ τινα. Ἀθήν. ὁ Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. — 3) Υἱοθετῶ προσέτι, ἢ παίρνω, δέχομαί τινα ἀκόμι εἰς τόπον τέκνου μου (ξ) ἀφ' οὗ

Ἐπεισαγωγή, ἡ, Τὸ νὰ κομίζῃ, φέρῃ που τίς τι πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι· τὸ νὰ εἰσάγῃ, ἐμβάζῃ τι μέσα εἰς τὴν χώραν, ἐπικράτειαν φερωντάς τε ἀπὸ ξένον τόπον. — 2) Υἱοθέτησις, ἢ τὸ νὰ παίρνῃ, δέχηταί τινα εἰς τόπον τέκνου· τὸ νὰ προσθέτῃ τι εἴς τι. ἀφ' οὗ

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐκομίσθη ἐφέρθη που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· ὅ,τι ἐφέρθη μέσα, ἐξαιρ. ἐπὶ πραγματειῶν, τὸ ἐπεισαγώγιμον, Ἔμβασμα, ἡ φόρτιμον πραγματειῶν μέσα εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ἐπικράτειαν.

Ἐπείσακτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἰσήχθη, ἐφέρθη μέσα που προσέτι πρὸς τοῖς ἄλλοις· ὅθεν ξένον, ὡς τό, ἔπακτος. Δημοσθ. ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα. — 2) Ὅστις υἱοθετήθη, ἐπάρθη εἰς τόπον τέκνου, υἱοθετημένος, τὸ ἰταλ. ἀδοπτάτος.

Ἐπεισβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐμβαίνω, ἀναβαίνω, πηγαίνω μέσα που προσέτι ἢ ὁμοῦ μέ τι. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ. ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν.

Ἐπεισβάλλω, Μλ. -βαλῶ (βάλλω ἀνμλ.). Θέτω, βάλλω, ῥίπτω, φέρω τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. — 2) ἀμτβ. Ἐμβαίνω που μὲ ὁρμήν, ὁρμῶ αἰφνιδίως μέσα που· ἐπιπίπτω, ἢ ὁρμῶ, καταπλακώνω τινὰ ἔξαφνα, τὸ ἰταλ. ἀτακαρω τινά. ἐπεισβάλλειν ἑαυτὸν τισίν. Παλαίφατ. Α΄. 5.

Ἐπεισβάτης, ου, ὁ (ἐπεισβαίνω). Ὅστις ἀνέβη, ἢ ἀναβαίνει μέσα που πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι· ὅστις ἐμβαίνει εἰς καράβι ὑπεράριθμος, τοῦτ' ἔστιν ἐκτὸς τῶν ἀνθρώπων τοῦ καραβίου, τῶν ναυτῶν, διὰ νὰ ταξειδεύσῃ· ἐπιβάτης ταξειδευτής, τὸ συνηθέστ. Ἰταλ. πασαζιέρος. Εὐριπ. Ἑλλ. 1565. (ξ)

Ἐπεισδέχομαι, Μ. ξομαι. μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνμλ.). Δέχομαι, ἀφίνω μέσα, συγχωρῶ νὰ ἐμβῇ, φερθῇ τι μέσα που προσέτι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπείσειμι, (εἶμι). Ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα που πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι.

Ἐπεισέρρω, Μλ. -ερρήσω (ἔρρω, ἀνμλ.). Πρὸς δυστυχίαν μου, κατὰ κακὴν τύχην ἐμβαίνω, ἔρχομαι μέσα που προσέτι. Τὰ πλεῖστα ἀπροσώπως χρήσιμον. Πολυβ. Θ΄, 154.

Ἐπεισέρχομαι, Μλ. -ελεύσομαι, ἀόρ. ἐπεισῆλθον (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω, πηγαίνω μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα, κατόπιν ἀπό τινα. Πλούταρχ. Συμ. Β΄. πότε οὖν αἱ νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις.

Ἐπεισηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Ὁδηγῶ, φέρω μέσα που τίποτε, νουθετῶ, συμβουλεύω τινὰ προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα.

Ἐπείσθεσις, ἡ (εἴσθεσις). Εἰσαγωγή, ἀρχὴ μόνον παρὰ Σχολιασταῖς. χρσμ.

Ἐπείσιον, τὸ = ἐπίσειον, Λυκόφρ. 1385.

Ἐπεισκαλέω, Μλ -έσω (καλέω, ἀνώμαλον). Καλῶ, κράζω μέσα τινὰ ἀκόμι, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεισκρίνομαι, ὡς παθτ. (κρίνω). Ξεχωρίζομαι, χωρίζομαι ἀπὸ ἄλλους διὰ νὰ πηγαίνω μέσα που· ἀναχωρῶ· ὅθεν, ἐμβαίνω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα, κατόπιν ἄλλων. Γρηγόρ. Νζ.

Ἐπεισκυκλέω, Μλ -λήσω (κυκλέω). Τυλίγω, κουλουριάζω· κομίζω, φέρω μέσα, βάλλω πρὸ ὀφθαλμῶν, παραστήνω προσέτι, μετὰ ταῦτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις. ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσιν.

Ἐπεισκύπτω, Μλ ύψω (κύπτω). Σκύπτω καὶ κυττάζω μέσα που προσέτι.

Ἐπεισκωμάζω, Μλ -άσω (κωμάζω). Εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω που, συνοδευμένος ἀπὸ πολλούς, μὲ χορούς, μουσικήν, φωνάς, ἀλαλαγμούς. — 2) μεταβ. Εἰσάγω, φέρω τι μέσα που προσέτι· ἀμφβ. ἴσως κατὰ ψευδ. ἀνάγν. μόνον ἀντὶ τοῦ, ἐπεισκομίζω.

* Ἐπεισόδιον, τό· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ (εἴσοδος). Ὅστις ἔρχεται

ἀπὸ ἔξω προσέτι, ἢ μέσα που· ἐξαιρ. ὅ,τι καταχωρεῖται, βάλλεται ἀνάμεσα εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς σύγγραμμά τι χωρὶς νὰ εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ βαλθῇ· ὅθεν οὐδ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ἐπεισόδιον, Πᾶν ὅτι παρεντίθεται, βάλλεται ἀνάμεσα εἴς τινα διήγησιν, ὁμιλίαν, συγγραφήν· ὅ,τι εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκεται, εἶναι ξένον, ἑτερογενές· ὅ,τι δὲν ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ πρᾶγμα, εἰς τὴν ὑπόθεσιν· ἔτι δὲ καὶ προτόφημα ἢ προτρώγι, καὶ τραγήματα, τὸ ἰταλ. κομφέτα. Κατ' ἀρχὰς ἐκαλεῖτο ἐν τῇ παλαιᾷ Τραγῳδίᾳ «ἐπεισόδιον» ἡ πρᾶξις, ἡ ὁποία παρεντίθετο, παριστάνετο ἀνάμεσα μεταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν, ἐπειδὴ χορὸς ἦτον κατ' ἀρχὰς ἡ κυρία ὑπόθεσις, τὸ κυριώτερον τῆς τραγῳδίας μέρος· παρ' Αἰσχύλῳ ἦταν ἑπτὰ ἐπεισόδια, ἐξ ὧν τρία εἰς ὅλας τὰς τραγῳδίας του σώζονται, τὰ ὁποῖα παραβάλλονται μὲ τὰ τῶν Εὐρωπαίων Ἀκτὰ λεγόμενα, μετέπειτα δὲ ἐκαλοῦντο ὡσαύτως καὶ πᾶσαι αἱ παρένθετοι πράξεις ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ Ἐποποιΐᾳ, ἐξαιρ. ὅταν ἐσχημάτιζον μικρόν τι καθ' ἑαυτὸ ὡς τέλειον θεωρούμενον· τέλος δὲ καὶ μικραί τινες δραματικαὶ πράξεις ἐν τῷ μεταξὺ τῆς κυρίας πράξεως παριστανόμεναι, τὸ ἰταλ. Ἰντερμέζο. Τροπ. «ἐπεισόδιον τύχης» Παιγνίδι τῆς τύχης. ἀφ' οὗ

Ἐπεισοδιόω, Μλ -ώσω. Βάλλω τι ἀνάμεσα εἰς ἄλλα, ἐξαιρ. εἰς διήγησιν, ὁμιλίαν, συγγραφήν, διὰ νὰ ἐκτείνω, μακρύνω αὐτήν, Ἀριστοτ. Ποιητ. 17. καὶ 26. καὶ Ῥητορ. Γ, 17. «δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις».

Ἐπεισοδιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς ἐπεισόδιον· ξένον, ἑτερογενές. Ἀριστ. Ποιητ.

Ἐπείσοδος, ἡ (εἴσοδος). Ἔρχομαι κατὰ προσθήκην πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι ἢ μεταξύ τινος.

Ἐπεισπαίω, Μλ -παιήσω (παίω, ἀνμλ.) Πηδῶ, ὁρμῶ, ἐμβαίνω, χώνομαι μὲ βίαν, ἔξαφνα μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα, κατόπιν, Ἀριστοφ. Πλουτ. «σωρὸς ἀγαθῶν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν».

Ἐπεισπέμπω, Μ. ψω (πέμπω). Πέμπω, στέλλω, ῥίπτω τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα.

Ἐπεισπηδάω, Μλ -ήσω (πηδάω). Πηδῶ μέσα που προσέτι, μετέπειτα. Ἀριστφ. Ἱππ. 363.

Ἐπεισπίπτω, Μλ -εσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, καταφέρομαι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· ἐπὶ κακουχίας, βροντῶν, ἀστραπῶν, κεραυνῶν. Ἡρδ. 7. 42. (1)

Ἐπεισπλέω, Μλ -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) Ἐμβαίνω μὲ τὸ καράβι που μετέπειτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι.

Ἐπεισπνέω, Μ. εύσω (πνέω). Ἀναπαίνω ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀναπνοήν, ἤτοι συχνανασαίνω, πυκνανασαίνω, ἀντιθ. τῷ, ἐκπνέω. Γαλ.

Ἐπεισπράττω, Μλ -ξω (πράττω). Ζητῶ, συνάζω δημόσια χρέη· προσέτι, Δίων Κάσ.

Ἐπεισρέω, Μλ -εύσω (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχει, χύνεταί τι μέσα που, προσέτι πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεισφέρω, Μλ. ἐπεισοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Φιλ. «αἴσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ». «τὸ ἐπεισφερόμενον πρᾶγμα» Περίστασις, ἡ ὁποία συμβαίνει εἰς τὸ μεταξὺ περιστατικόν, Ἡρδτ. 7, 50, 1.

Ἐπεισφρέω, Μλ. -ρήσω καὶ -ρήσομαι (εἰσφρέω, ἀνμλ.) Ἀφίνω τι νὰ εἰσχωρήσῃ, νὰ ἐμβῇ μέσα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα, κατόπιν. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 1028. «ἐπεισφρ. λόγοις» Ἀριστφ. Θεσμ. 1164. — 2) ἀμετβ. Πηγαίνω, ἐμβαίνω μέσα, εἰσχωρῶ προσέτι.

Ἐπεισχέω, Μλ -χεύσω (χέω, ἀνμλ.) Χύνω τι μέσα που ἢ εἰς ἄλλο τι προσέτι, ἀκόμη, ὕστερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἔπειτα, Ἐπίρ. (ἐπί, εἶτα), τῆς ἀλληλίας ἢ συνεχείας δύο τινῶν πράξεων ἢ περιστάσεων δηλωτικόν· ὡς ἀναφορικὸν δὲ ἔχει, ἢ ἀναλογεῖ κυρίως πρὸς τό, ἐπεί, κατὰ λόγον τοῦ ἀναφορικοῦ πρὸς τὸ δεικτικόν, ὡς τό, εἶτα πρὸς τό, εἰ. — ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔπειτα, ὕστερα, κατόπι· καὶ ἂν ἡ δευτέρα πρᾶξις ᾖ μέλλουσα, Εἰς τὸ ἑξῆς, τοῦ λοιποῦ, μετὰ ταῦτα· ἀπ' Ὁμ. πάνυ εὔχρηστον· σπανιώτερον δὲ ἐπὶ μιᾶς μόνης πράξεως, Τηνικαῦτα, τότε, ἴσα τότε· «οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων ἔτερπον,» Ὀδσ. Α, 106. Καθ' ὅλας τὰς σημασίας αὐτὰς δύναται εἶναι προτάσ. ἀρκτικόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις λέξεσιν ἐπιφέρεσθαι. Παρ' Ὁμ. ἀναλογοῦσιν αὐτῷ συνήθως τό, «πρῶτον καὶ ἔπειτα» συντάσσει δὲ ὁ Ποιητὴς πολλάκις αὐτὸ καὶ κατ' ἐπίτασιν τῷ αὐτίκα, αἶψα, ὦκα, καὶ ἔνθα· «αὐτίκα ἔπειτα, αἶψα ἔπειτα» κ. τ. τ. Πολλάκις δὲ πρέπει νὰ ὑπακούηται ὡς προηγούμενον τό, ἐπεὶ ἤ τε, εἰ. Ἐνίοτε δὲ προτίθεται πλεοναστικῶς τελικοῖς ῥήμασι, τῆς ἀναγκαίας ἢ φυσικῆς ἀκολουθίας πράξεώς τινος εἰς ἄλλην τινὰ δηλωτικόν, ἐξαιρ. μετοχῆς προηγουμένης «μειδήσασα ἔπειτα ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ» Χαμογελάσασα ἔκρυψεν εἰς τὸν κόλπον της τὴν ζώνην, Ἰλδ. Ξ, 223. παρβλ. Λ, 727. 730. Αἰσχλ. Εὐμ. 29. ὡσαύτως καὶ λογογραφικῶς, Πλατ. Φαίδ. σλ. 82. C. Σπανιώτ. εὑρίσκεται τὸ ἔπειτα τῆς μετοχ. προηγουμ. ὡς ἐν Ὑμ. Ἀφρ. 154. — 2) Ἐν τῇ ἐλλάσ. προτάσει, κείμενον χρησιμεύει εἰς πλείονα ἔμφασιν αὐτῆς. — α') Ἂν τὴν μείζονα προτσ. σχηματίζῃ χρονικόν τι μόριον, τὸ ἔπειτα ἀναλογεῖ τῷ, ὕστερον, «ἐπειδὴ σφαίρῃ πειρήσαντο, ὀρχείσθην δὴ ἔπειτα» Ἀφ' οὗ ἔπαιξαν τὴν σφαῖραν, τὸ τόπι, τὴν τόπαν, ἐχόρευσαν ὕστερα, Ὀδσ. Θ, 378. παρβλ. Ο, 397. ὡσαύτως καὶ ὅταν ᾖ ἐν τῇ μείζονι τό, ἐπεί, Ἰλδ. Π, 247. ἢ τό, ὁπότε, Σ, 545. ἢ τό, ὡς, Κ, 522, ἢ τό, ἦμος, Α, 478. — β'.) Ὑποθετικοῦ μορίου τῆς μείζονος πρτσ. ἀρκτικοῦ ὄντος, ἐξαιρ. τοῦ εἰ, τό, ἔπειτα ἀναλογεῖ τῷ ἡμετέρῳ, τότε βέβαια, «εἰ δ' ἐτεὸν δὴ ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν» Ἂν αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶναι ἀλήθεια, τότε βέβαια οἱ θεοὶ σοῦ ἐπῆραν τὸν νοῦν, Ἰλδ. Η, 360. παρβλ. Κ, 453. Μ, 73. Ὀδσ. Α, 290. 298. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τό, ἤν, Ἰλδ. Ι, 394. καὶ μετὰ τό, ἐπήν, Ὀδσ. Λ, 121. Πρὸς τούτοις ἐπιφέρει αὐτὸ ὁ Ποιητ., κατ' ἀνακολουθίας σύνταξιν, τῷ ἀντὶ τοῦ, εἰ, κειμένῳ μορίῳ, «νῦν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούεμεν, οὔτις ἔπειτα τόνγ' εἰσεται» ἀντὶ «νῦν μὲν κ' ἐπιεικές τινα ἀκουέμεν» Ἰλδ. Α, 547. Ὡσαύτως, καί, «ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν, οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται» ἀντὶ «ὃν δέ κ' ἐγώ τινα νοήσω» Ἰλδ. Β, 392. Εἰς μείζω ἔμφασιν τῆς ἐλάσ. πρτασ. κεῖται καί, δὴ ἔπειτα· δὴ τότ' ἔπειτα· καὶ τότ' ἔπειτα· τό, ἔπειτα ὅμως οὐδέποτε γίνεται τῆς ἐλάσ. ἀρκτικόν. — 3) Ἐν ἐρωτήσει, ἐκ τοῦ κυρίου λόγου ἢ τῆς κυρίας προτάσ. προκυπτούσαις, τῷ, πῶς ἐπιφερόμενον, ἀναλογεῖ τῷ παρ' ἡμῖν, τότε λοιπόν, «πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,» Τότε λοιπὸν πῶς ἤθελεν ἠμπορέσω ν' ἀλησμονήσω τὸν Ὀδυσσέα; Ἰλδ. Κ, 433. πρβλ. Ὀδσ. Α, 65. ὅπου τό, ἔπειτα ἀναφέρεται πρὸς τοὺς προηγουμένους λόγους τῆς Ἀθηνᾶς. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως γίνεται λόγου ἢ προτσ. ἀρκτικὸν μετὰ μεγάλης ἐμφάσεως, κεῖται πολλάκις ἐν εἰρωνικῇ πικρίᾳ σημαῖνον ὡς τὰ παρ' ἡμῖν κοινοτ. Ἔτσι; ἀλήθεια; μὲ τὰ σωστά σου; ἰδέ, εἶτα, σημ. 3. Ὅπου δὲ ἡ ἀφορμὴ ἢ αἰτία τῆς ἐρωτήσεως ἐστιν καὶ ἡ ἔννοια τοῦ ἀποτελέσματος, κεῖται ὡς τὰ ἡμέτερα, Ἔτσι; τέτοια πράγματα; αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ ἀκολουθήσῃ ἢ νὰ συμβῇ; — 4) Τοιουτοτρόπως, κατ' αὐτό, κατὰ τοῦτο, κατὰ ταῦτα, τὸ λοιπόν· ὡς τό, οὖν, Ἰλδ. Ο, 49. «εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη, ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις, τῷ κε Ποσειδάων.» καὶ Σ, 357. Ψ, 818. Ὀδσ. Ρ, 186. Ἐνίοτε δέ, ὡς ἐν Ἰλδ. Ε, 812. «οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι,» δύναται ἑρμηνεύεσθαι διὰ τοῦ παρ' ἡμῖν, Διὰ τοῦτο, ὅθεν — 5) Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνάπτει, ὅλως ὥσπερ τέ, ὅμως, καὶ δύο πράξεις ἢ περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν φυσικὸν λόγον των δὲν δύνανται, ἢ δὲν πρέπει κυρίως νὰ συνέχωνται. Ἔτι δὲ τίθεται τό, ἔπειτα καὶ ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Μ' ὅλον τοῦτο — Wolf ἐν Ἀντ. σλ. 353. Κ. Τραγ. σλ. 145. ἐξαιρ. εὔχρηστον παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 126. 291. 498. Ὀρν. 29. Reisig Conj. σλ. 264. Κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἔστι μάλιστα εὐχρ. ὁ τύπος κᾆπειτα, καί, κᾆτα, Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 411. Β. Φαίδ. σλ. 90. Β. Bornem, ἐν Ξνφ. Συμπ. 4, 2. — 6) ὁ, ἡ, τὸ ἔπειτα. Ὁ ἐπόμενος, η, ον, ὁ μέλλων, α, ον, ἀλλονῶ «ὁ ἔπειτα χρόνος» Ὁ ἐρχόμενος καιρός, τὸ μέλλον· «οἱ ἔπειτα» Οἱ μεταγενέστεροι· «τὰ ἔπειτα» Τὰ μέλλοντα πράγματα.

Ἐπείτε, ἀντὶ ἐπεί τε. Ἀφ' οὗ, ὅταν, ἐπειδὴ καί, ἐπειδὴ λοιπόν. Ἡρδτ.

Ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ ἔπειτα· Ἡρδτ. 1, 146. 2, 52. Schweigh. lex. Ἡρδτ. 1, σλ. 238. ὅθεν καὶ Δωρ. Herm. de dial. Pind. σλ. XXI. Reisig Conj. Ar. σλ. 522. παρβλ. εἶτα, εἶτεν.

Ἐπεί τοι, τοῦτ' ἐστιν ἐπεί τοι. Διότι τῇ ἀληθείᾳ, τότε βέβαια. — 2) Ἐπειδὴ ὅμως πέποιθα γεν. Διότι, ἐπειδὴ ἀλλέως βέβαια.

Ἐπεκβαίνω, Μλ -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα διὰ νὰ πηγαίνω που· «ἐχέρσευσα» Καταβαίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν· ἐπὶ κυμάτων, Καταβαίνουν, πίπτουν εἰς τὴν ξηράν, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 312.

Ἐπεκβοάω, Μλ -ήσω (βοάω) = ἐπικαλέω. Κατηγορῶ, προσωποδέρνω, ὑβρίζω, μαλόνω τινὰ μεγαλοφώνως, τῷ λέγω ὅτι εἶναι αἴτιος κακοῦ τινος. Δίων Κάσ. ΜΓ. 24.

Ἐπεκβοηθέω, Μλ -ήσω (βοηθέω). Εὐγαίνω τρέχω πρὸς βοήθειάν τινος, Θουκυδ. Η'. «ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τρεψαμένων τοὺς Χίους».

Ἐπεκδιδάσκω, Μ. άξω (διδάσκω, ἀνμλ.) Διδάσκω, διδάχνω τι, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ μακρότερα, ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπεκδίδωμι, Μλ -δώσω (ἐκδίδωμι). Δίδω ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εὐθὺς μετὰ ταῦτα, εὐθὺς ὕστερα ἢ κατόπιν.

Ἐπεκδιηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Ἐξηγῶ, σαφηνίζω προσέτι μακρότερα, ἐκτεταμένα, Πλάτ. Φαιδ. ὅθεν

Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ. Ἐξακολουθοῦσα, ἢ κατ' ἐπανάληψιν ἐξήγησις, σαφήνισις. Βασιλ.

Ἐπεκδρομή, ή, ἡ (ἐπεκτρέχω). Ἐξέλευσις, εὔγαλμα πολιορκουμένων ἔξαφνον καὶ μὲ ὁρμὴν ἐναντίον τῶν πολιορκούντων, τῶν ἐχθρῶν, τὸ τουρκ. γεροῦσι· ἔξαφνον ὁρμητικὸν ἔμβασμα εἰς ἐχθρικὸν τόπον καὶ κούρσεμα, τὸ Γαλλ. ἐκκουρσιόν.

Ἐπέκεινα, Ἐπίρ. ἀντί, ἐπ' ἐκεῖνα. Εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀπὸ τὸ πέρα μέρος εἰς τὰ ἔξω, παραμπρός, ἀκόμη μακρύτερα πρὸς ἔξω. μετὰ γενικ. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. 19, 20. — ὁ, ἡ, τὸ ἐπέκεινα. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται πέρα, εἰς τὸ πέραν μέρος. Ἡρωδιαν. Β. «οἱ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου Σατράπαι», κτλ.

ἐπέκεινα Οἱ εἰς τὸ πέραν μέρος, ἀντίπερα τόποι. Ἡρδτ. 3, 115. ἀντιθ. τῷ, ἐπίταδε· καὶ ἐπὶ χρόν. παρ' Ἰσοκρ. νῦν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοισιν, κ. τ. λ. Ἀπὸ τότε καὶ ὕστερον, μετ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀφ' οὗ ἐγένετό τι.

* Ἐπεκέκλετο, γ'. ἑνκ. πρτπ. κατὰ συγκ. ἀφ. τοῦ ἐπικέλομαι, Ἰλδ.

Ἐπεκθέω, Μλ -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.) = ἐπεκτρέχω· Τρέχω ἔξω ἐναντίον, ἢ κατὰ πρόσωπόν τινος· κάμνω ἐκδρομὴν ἢ ἐμβαίνω εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον διὰ νὰ ἁρπάξω, κουρσεύσω, τὸν βλάψω. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. καὶ ὁπλῖται ἐπεξέθεον. Πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Κούμας ἐπεκθεύσω τὸν μέλ. σημειώσας.

Ἐπεκθύομαι, Μλ -ύσομαι (θύω, ἀνμλ.) Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν προσέτι, ἐκ τε· Ἀρρ. Περὶ τῆς προφωδίας, ἰδὲ ἐκθύω.)

Ἐπεκπίνω, Μλ -πίομαι (πίνω, ἀνμλ.) Πίνω ὅλον τι, ἀδειάζω τὸ ποτήρι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. (πι̯νω, πι̯ομαι)

Ἐπέκπλοος, συναιρ. -πλους, ὁ (ἐκπλέω). Ἀρμένισμα πλοίου ἢ στόλου, τὸ ἰταλ. φλότας, ἀρμάτας ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπεκπνέω, Μλ -εύσω (πνέω, ἀνμλ.) Ξαναπαίνω, εὐγάζω τὴν ἀναπνοήν μου κονταναπαίνοντας, ἀντιθτ. τῷ ἐπεισπνέω. Γαλην.

Ἐπεκροφέω, Μλ -ήσω (ῥοφέω). Ξερουφῶ, ῥουφῶ ὅλον τι προσέτι. Ἀριστοφ. Ἱππ. 701.

* Ἐπέκρυσις, εως, ἡ (ἐκρέω). Τρέξιμον, χύσιμον προσέτι, ἀπὸ ἔξω εἰς τὰ μέσα. Λουκιαν. παρ' Διγ. Ἡτ. 9, 32.

Ἐπέκτα̤σις, εως, ἡ (ἐπεκτείνω). Τέντωμα, μάκρυμα, ἅπλωμά τινος πράγματος ἀκόμι περισσότερον· ἀναβολὴ μακρυτέρα, ἢ κτύπημα τοῦ καιροῦ ἀκόμι περισσότερον ὀπίσω· ἔκτασις λέξεώς τινος ἐκ τῇ ἐκφωνήσει αὐτῆς, τὸ κοιντ. σύρσιμον τῆς φωνῆς ὅταν ὁμιλῇ τις. ἀφ' οὗ

Ἐπεκτατικός, ή, όν. Ὅστις ἐκτείνει, ἐξαπλώνει, μακρύνει τι ἀκόμι περισσότερον. Ἐπρρ. ἐπεκτατικῶς· Μὲ ἐπεκτεταμένον τρόπον. παρὰ τὸ

Ἐπεκτείνω, Μλ -ενῶ (ἐκτείνω, ἀνμλ.) Ξαπλώνω, μακρύνω, τανύζω τι ἐκ δευτέρου, πάρα πολύ, προσέτι· τραβῶ εἰς μάκρος, μακρύνω τι· καὶ ἐπὶ χρόνου ὡσαύτως, Τραβῶ τὸν καιρὸν ἐμπρός. Τρπτ. Βιάζω ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἐπιμελῆται, κοπιάζῃ ἀκόμι περισσότερον, καὶ ἐκ δευτέρου· Παθτ. πὲπεκτείνεσθαί τινος Τὸ νὰ ἁπλώνηταί τι πέρα, μακρύτερα, ἔξω ἀπό τι, ἀπόπαθεν. ντὸ ἐπεκτεταμένονται Λέξις, διά τινος ἐκτεταμένου ἢ μακροῦ φωνήεντος, ἢ παρεμβολῇ συλλαβῆς τινος ἐκτεινομένη, π. χ. μοῦνος, ἀντὶ μόνος, ἠέλιος ἀντὶ ἥλιος, ἀντθ. τῷ, ἀφῃρημένον.

Ἐπεκτετα̤μένως, Ἐπρρ. παθ. Παρκ. μετχ. τοῦ ἐπεκτείνω, Σύντονα, σφοδρά, δυνατά, πολύ.

Ἐπεκτρέχω, Μλ -δραμοῦμαι, ἀόρ. ἐπεξέδραμον (τρέχω) = ἐπεκθέω.

Ἐπεκφέρω, Μλ -ξοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, κομίζω, κουβαλῶ ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀκόμη μακρύτερα, μετέπειτα, κατόπιν. Πλουτάρχ. εἰς Ἀλέξ. 26.

Ἐπεκφεύγω, ἀναγινώσκτ. ἐν Ἰλδ. Τ, 191. ἀντὶ ὑπεκφεύγω.

Ἐπεκχέω, Μλ -εύσω (χέω, ἀνμλ.) Χύνω, κάμνω νὰ χύνηται, ξετρέχῃ, τρέχῃ τίποτε τι ἔξω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκτὸς τῶν ἄλλων.

* Ἐπεκχωρέω, Μλ -ήσω (χωρέω). Ἐξέρχομαι, εὐγαίνω προσέτι· εὐγαίνω κατόπιν μετὰ ταῦτα εἰς ἐκστρατείαν· εὐγαίνω ἐμπρός, σιαφαίνομαι, Αἰσχλ. Περ. 399.

Ἐπέλα̤σις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διώκῃ, βιάζῃ τίς τι ἢ τινα διὰ νὰ τρέχῃ· συνηθέστ. δὲ παθητ. Ἐκστράτευσις, κίνημα στρατευμάτων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· τὸ νὰ καταπλακώνηται τὸ στράτευμα ἔξαφνα ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Ἐπελαύνω, Μ. ασω· Ἀττ. -ελῶ (ἐλαύνω, ἀνμλ.) Διώκω, βιάζω τινὰ πρός τι ἢ ἐναντίον τινός· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. μόνον ἐπὶ σφυρηλασίας, σφυροκοπήματος μετάλλων πολλὺς ἐπελήλατο χαλκός (παθτ. ὑπρσυντ.) Ἰλδ. Ν, 804. Ρ, 493. παρβλ. Η, 233. ὅρκιον ἐπελαύνειν τινί Κάμνω νὰ πέσῃ ὅρκος εἰς τὸν ἐναντίον μου καὶ οὕτω τὸν ὑποχρεώνω νὰ ὁρκισθῇ· Ἡρδτ. 1, 146. 6, 62. — 2) Οἱ Ἀττ. χρῶνται αὐτῷ πολλάκις κατ' ἀμετβ. δοκοῦσαν σημασ., Προσέρχομαι, πλησιάζω, ἔρχομαί που ἔφιππος, ἢ ἐφ' ἁμάξης· προχωρῶ μὲ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὁρμῶ ἐναντίον του, τὸν πλακώνω ἔξαφνα· τὰ ὁποῖα ἀναπληρωτέα διὰ τοῦ, ἅρμα, ἵππον, στρατόν, ἅπερ καὶ πρόσκειται ἐνίοτε τῇ συντάξει τοῦ λόγου.

Ἐπελαφρίζω, Μ. ίσω (ἐλαφρίζω). Ἐλαφρύνω, ἀλαφρώνω, κάμνω τι ἐλαφρὸν σηκώνοντάς το ἐπάνω. Φιλ.

* Ἐπελαφρύνω = ἐπελαφρίζω· ἀμτβ. ἰδὲ συνεπελαφρύνω.

Ἐπέλεγχος, ὁ· = ἐπεξέλεγχος. Πλάτ.

* Ἐπελέγχω = ἐλέγχω. Διγ. Αρτ. 6, 97.

Ἐπέλευσις, εως, ἡ (ἐπέρχομαι). Ἐπιστροφή, ἐρχομός που ἢ εἰς τὰ ὀπίσω. — 2) Τὸ κατὰ περίστασιν· ὅ,τι συμβαίνει γίνεται κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην.

* Ἐπελεύσομαι, Μλ. τοῦ ἐπέρχομαι. Ὀδσ.

Ἐπελευστικός, ή, όν (ἐπέλευσις). Ὅστις ἔρχεταί που, εἴς τι, κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Στω. Πλούταρχ. Ζ'. σελ. 371. — 2) Περιστατικόν.

* Ἐπελήλα̤το, γ'. ἑνκ. πρσκ. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ ἐπελαύνω, Ἰλδ.

* Ἐπελήλυθα, β'. παρκμ. τοῦ ἐπέρχομαι, Ὀδσ.

* Ἐπέλησε, γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐνργ. ἀόρ. α'. τοῦ ἐπιλανθάνω. Ὀδσ.

* Ἐπελθεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐπέρχομαι. Ὀδσ.

Ἐπελίσσω, Ἰων. ἀντὶ ἐφελίσσω.

Ἐπέλκω, Ἰωνκ. ἀντὶ ἐφέλκω.

Ἐπέλλα̤βε, ποιητ. γ'. ἑνκ. πρσπ. ἀόρ. ἀντὶ ἐπέλαβε, παρὰ τὸ ἐπιλαμβάνω, ἀναγινωσκ. Ὀδσ. Δ, 793.

Ἐπελπίζω, Μ. ίσω (ἐλπίζω). Ἀφίνω, κάμνω παρακινῶ τινα νὰ ἐλπίζῃ, τῷ λέγω ὅτι ἔχει δίκαιον, πρέπει νὰ ἐλπίζῃ· κερδαίνω τὴν φιλίαν, τὴν ἀγάπην του, τὸν ἀπατῶ δίδοντάς τῷ ἐλπίδας· μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζω.

Ἐπέλπομαι, (ἔλπω, ἀνμλ.) Ἐλπίζω προσέτι, εἴς τι.

Ἐπεμβα̤δόν, Ἐπίρ. Πηγαίνοντας ἢ ἀναβαίνοντας ἐπάνω που· εἰς τὸ περιπάτημα, εἰς τὸ πάτημα, εἰς τὸν ἀναβασμὸν ἐπάνω εἴς τι. Ἐπιγρ. παρὰ τὸ

Ἐπεμβαίνω, Μλ -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Πηγαίνω, βαδίζω, ἢ περιπατῶ, πατῶ, στέκομαι ἐπάνω που· ἡ τελευταία τῶν σημασιῶν αὐτοῦ αὕτη ἐκφέρεται κυρίως διὰ τοῦ Παρκμ. καὶ συντάσσεται συνήθως μετὰ γενκ. οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς Στεκόμενος ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλιον, εἰς τὸν κατώφλιον, Ἰλδ. Ι, 582. ὡσαύτως καὶ δίφρου ἐπεμβεβαώς, Ἡσδ. Ἀσπ. 324. ἐπὶ τοῦ ἱππηλάτου, ἁμαξᾶ, ὅστις ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὸν μαχητὴν ἐπὶ τὸ ὄχημα. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐμβάσματος εἰς πλοῖον· ἐν γένει, Ἐμβαίνω, ἀναβαίνω, πατῶ ἐπάνω εἴς τι, μετὰ γενκ. ἀλλ' ἔτι οἱ νεώτεροι καὶ τῇ δοτ. χρῶνται, Wernike ἐν Τρύφ. 41. — 2) Οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν Συγγραφ. χρῶνται τῇ δοτ. μόνον ἐν τῇ σημασ. τοῦ, Πατῶ ἐπάνω εἴς τι, καταπατῶ, τὸ κοιντ. ποδολακτῶ, ὑβρίζω, καταχρῶμαι ἢ κακομεταχειρίζομαί τινα, τὸ ἰταλ. ἰνσουλτάρω. Lob. ἐν Σφκλ. Αἰ. 977. ἐπεμβαίνω τῷ καιρῷ τινος, Μεταχειρίζομαι τὴν εὐκαιρίαν πρὸς βλάβην τινός. εὑρίσκω τὸν καιρὸν διὰ νὰ βλάψω τινά. Δμσθ. Μηδ. σλ. 570. 22. Ἐνίοτε δὲ καί, κατά τινος, Σφκλ. Ἠλ. 835. — 3) ἀσυμπτωτικῶς, Ἀναβαίνω μέσα που κατόπιν, ὕστερον, μετὰ ταῦτα.

Ἐπεμβάλλω, Μλ -αλῶ (βάλλω, ἀνμλ.) Βάλλω, ἢ ῥίπτω τι προσέτι, ἐπί τι, Ἡσδ. Ἔρ. 98. Ἀκόμι περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις ῥίπτω, βάλλω, θέτω μέσα, προσθέτω, εὐγατίζω, βάλλω τι ἀνάμεσα· ἐπὶ καρποφόρων δένδρων, ἐγκεντρίζω, τὸ κοιντ. ἐμπολιάζω. — 2) ἀμεταβ. ἐπὶ ποταμῶν, Τρέχει, χύνεται μέσα πού προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπέμβαμμα, = πέμβαμμα. Νικήτ. Χρ. Κ'. 5.

Ἐπέμβασις, εως, ἡ (ἐπεμβαίνω). Τὸ νὰ περιπατήσῃ, πατήσῃ, σταθῇ τις ἐπί τι· βάδισμα εἴς τι, προχώρησις, ἔφοδος.

Ἐπεμβάτης, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνέβη εἰς ἄλογον, ἁμάξι, καράβι· ἱππεύς, ναύτης, τὸ ἰταλ, καβαλλάρης, ματρόζος. Εὐριπ, Ἱκέτ. 685, καὶ Βάκχ. 781. (ᾱ)

Ἐπεμβλητέος, α, ον· Ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ ἐπεμβάλλω· Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ βαλθῇ ἐπί τι, τοῦτ' ἔστι νὰ προστεθῇ. Πλάτ. Τιμ. σλ. 51. D.

Ἐπεμβοάω, Μ. ήσω (βοάω, ἀνμλ.) Φωνάζω πρός τινα ἢ ἐναντίον τινός, τὸ κοιντ. τὸν παίρνω μὲ τὲς φωνές. μετὰ Δοτικ.

Ἐπεμβολάς, άδος, ἡ (ἐπεμβάλλω). ἐπὶ δένδρων, Ἐγκεντρισμός, ἀμπόλι· παρ' Ἀθην. πὲπεμβολὰς ἄπιος, Ἀμπολιασμένη ἀπιδιά.

Ἐπεμβολή, ἡ (ἐπεμβάλλω). Βάλσιμον πράγματός τινος μεταξὺ εἰς ἄλλα· παρένθεσις, προσθήκη. Ἑρμογ.

Ἐπεμβριμάομαι· ἰδὲ πέμβριμάομαι.

Ἐπέμμηνος, ὁ, ἡ (ἔμμηνος). Γυνή, γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει τὰ καταμήνιά της. Ἰουστῖν. Πολ. Ἰουδ. ς'. δ'. 3.

* Ἐπεμπάσσω, Μλ -άσω (ἐμπάσσω). Πασπαλίζω τι, ἀκόμι περισσότερον ἐπάνω εἴς τι. (ᾰσσω)

Ἐπεμπηδάω, Μ ήσω (πηδάω). Πηδῶ προσέτι, μίαν φορὰν μετὰ τὴν ἄλλην μέσα ἢ ἐπάνω που.

Ἐπέμπηκτος, ὁ, ἡ (πηκτός). Πᾶν ὅ,τι ἐμπήχθη ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ μέσα. Ἡλιοδ. Μηχαν.

Ἐπεμπίπτω, Μλ -σοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετὰ ταῦτα, ὕστερον [illegible] Ὁρμῶ μέσα που· μετὰ δοτ. Σφκλ. Αἰ. 42. παρβλ. Herm. Vig. σλ. 739. 896. — 2) Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι, στηλόνομαι εἴς τι καὶ βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου· Ἀριστφ. Εἰρ. 477. (ῐ)

* Ἐπεμφέρω, Μλ. ἐπενοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, κουβαλῶ τι μέσα που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπεμφύρω, Μλ -υρῶ (φύρω). Ζυμόνω, ἀνακατόνω τι προσέτι, ἀκόμι περισσότερον. (ῠ)

* Ἐπενα̤ρίζω, Μλ -ξω = ἐναρίζω, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 1733. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm. καὶ Elmsl.

Ἐπενδίδωμι, Μλ. ἐπενδώσω (δίδωμι). Δίδω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, πὲπενδ. τρίτην Κτυπῶ καὶ τρίτην φοράν, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1397. 2) Ἐνδίδω μετὰ ταῦτα, ἤτοι δὲν ἐναντιόνομαι.

Ἐπένδυμα, ατος, τό. Ἐπανωφόρεμα, παρὰ τὸ

Ἐπενδύνω, = ἐπενδύω.

Ἐπενδύτης, ὁ = ἐπένδυμα. (ῡ)

* Ἐπενδυ̤τοπάλλιον, τό. Ἐπανωφόρεμα, ἐσχηματισμ. λέξ. παρὰ τὸ Λατν. pallium, Ἐπιγραμ., παραβλ. Velcker Syll. Epigr. σλ. 61.

* Ἐπενδύω, Μλ -ύσω (δύω, ἀνμλ.) Ἐνδύω,

ντύνω τι προσέτι, ἐπάνω εἰς ἄλλο φόρεμα (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδὲ δύω)

Ἐπένεξις, εως, ἡ (ἐπιφέρω, ἐπενεγκεῖν). Φόρσιμον, κουβάλημα μέσα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

* Ἐπενεῖκαι, Ἰων. Ἀπαρφ. ἀόρ. ά. τοῦ ἐπιφέρω, ἀντὶ ἐπενέγκαι. Ἰλδ. Τ, 261.

* Ἐπένειμε, γ'. ἑνικ. προσ. Ἀόρ. ά. τοῦ ἐπινέμω. Ὁμ.

* Ἐπενήνεον, Παρτ. τοῦ ἐπενηνέω, Ἰλδ.

Ἐπενήνοθεν, (ἐνήνοθε). Τὸ νὰ εἶναι, νὰ κεῖται τι ἐπί τι, νὰ πιάνηται, κρατῆται εἴς τι, νὰ εἶναι στερεωμένον εἴς τι· μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται τρίς· περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη· Λεπτά, ὀλίγα μαλλιὰ ἦτον ἐπὶ τὴν κεφαλήν του, Ἰλδ. Β, 219. καὶ περί τινος περιβολαίου, τὸ ἰταλ. μαντέλλον, τουρκ. γιαπουντζέ, ούλη ἐπενήνοθε λάχνη· Εὑρίσκετο ἐπάνω πυκνὸν, κατσαρωτὸν μαλλὶ, Ἰλδ. Κ, 134. ἀμφοτεράκις ἄνευ πτωτικοῦ. Μετὰ αἰτ. δὲ, περὶ τοῦ ἀμβροσίου μύρου οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας· Καθὼς προσκολλᾶται εἰς τοὺς θεοὺς, Ὀδσ. Θ, 365. ὅθεν καὶ Ὑμ. Ἀφρ. 61. παρβλ. κατενήνοθε. Ἐπὶ χρόνου χρῆται τῇ λέξ. Ἀπολ. Ῥδ. 4, 276. πουλὺς ἐπενήνοθεν αἰών· Πολὺς καιρὸς ἔκειτο ἐπάνω, τοῦτ' ἔστι πέρασε. Ἡ σημασ. διαφορεῖται μεταξὺ ἐνεστ. καὶ Παρτ. ὁδὲ τύπος ἐστὶ Παρακμ.

Ἐπένθεσις, εως, ἡ (ἐπεντίθημι). Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τι μεταξὺ ἄλλων τινῶν· παρένθεσις.

Ἐπενθρώσκω, Ἀόρ. β'. ἐπενέθορον, ἀπαρφ. ἐπενθορεῖν (θρώσκω, ἀνωμ.) Πηδῶ προσέτι, ὕστερον, κατόπι μέσα που.

Ἐπενθυμέομαι, Προσθέτω που ἐνθύμημά τι. ἀφ' οὗ

Ἐπενθύμημα, ατος, τὸ. Προσθεμένον ἐνθύμημα. Ἑρμογέν. (ῡ)

Ἐπεντανύω, Μ. ύσω, (ῡ) Ἐπι. ύσω = ἐπεντείνω. Τανύζω τι ἐπί τι, δένω στερεὰ εἴς τι, Ὀδσ. Χ, 467.

Ἐπεντείνω, (τείνω, ἀνωμ.) Τεντόνω, τανύζω, ἁπλόνω τι ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας· βιάζω εἰς κόπον, ἐπιμέλειαν συνεχῆ· τανύζω μακρύτερα, περισσότερον· ἁπλόνω ἢ βάλλω τι ἐπάνω εἴς τι. 2) ἀμετβ. Ἁπλόνομαι μακρύτερα, αὐξάνω ἀκατάπαυστα, βιάζω τὸν ἑαυτόν μου εἰς ἐπιμέλειαν, εἰς κόπον πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον, Ἀρστφ. Ἱππ. 518.

Ἐπεντέλλω, (τέλλω). Σοφοκλ. Ἀντιγ. 218. Προστάζω ἀκόμη, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ περισσότερον.

Ἐπεντερώματα, ἰδὲ ἐπεντρώματα.

Ἐπεντίθημι, Μλ ἐπενθήσω (ἐντίθημι). Βάλλω τι μέσα, ἀναμεταξύ.

Ἐπεντρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Τρίβω προσέτι, ὕστερον ὑγρόν τι ἐπάνω εἴς τι σῶμα ὥστε νὰ τὸ ῥουφίσῃ τὸ σῶμα· ἐντυπόνω τι εἰς τὴν καρδίαν εἰς τὸν νοῦν τινος (ῑ)

Ἐπεντρυφάω, ῶ. Μ. ήσω. (τρυφάω). Ἀσελγαίνω, ἀσωτεύω εἴς τι· ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω διά τι.

Ἐπεντρώγω. Μλ – τρώξομαι, Ἀόρ. ἀπρμφ. ἐπεντραγεῖν (τρώγω, ἀνωμ.) Τρώγω προσέτι, τραγανίζω, ἐξαιρ. τραγήματα τὸ ἰταλ. κομφέτα, γλυκύσματα.

Ἐπεντρώματα, τὰ. Ὠνόμαζεν ὁ Ἐπιχ. τὰ φαγητὰ, ὅσα ἤρχοντο κατέβαινον εἰς τὰ ἔντερα. πιθανῶς ἀντὶ ἐπεντερώματα. Ἀθην. σλ. 546.

Ἐπεντύνω, καὶ ἐπεντύω (ἐντύω, ἐντύνω). Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, ἁρματόνω, κάμνω τι ἕτοιμον· πέπεντυνε πῶλω ἵππους· Ἡτοίμαξα τὰ ἄλογα δι' ἡμᾶς τοὺς δύω, Ἰλδ. Θ, 374. πέπεντύνω χεῖρα ἐπί τινι· Ἁρματόνω τὸ χέρι μου ἐναντίον τινός. Σφκλ. Αἰ. 451. Μέσως, Ἑτοιμάζομαι, ὁπλίζομαι, γίνομαι ἕτοιμος πρός τι· ἄνδρες ἐπεντύνονται ἄεθλα· Ἑτοιμάζονται διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν, Ὀδσ. Ω, 89. Οἱ μεταγεντ., ὡς Ἀπολ. ὁ Ῥδ. Ἀργ. ά. 720. ἀντὶ τῆς αἰτιατ. χρῶνται τῷ ἀπαρεμφ. π.. αὐταὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι (ύω, υ–, ύνω, – –)

* Ἐπενυβρίζω, Μλ – ίσω (ἐνυβρίζω). Ὑβρίζω, περιπαίζω τινὰ προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ἀρστφ. Θσμ. 719. κατὰ Hanov. exerc. in Com. Graec. 1. σλ. 115.

Ἐπεξάγω, Μλ-ξω (ἄγω, ἀνωμ.) Κομίζω, ὁδηγῶ, εὐγάζω τινὰ ἔξω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον τινός· εὐγάζω τινὰ εἰς τὸν πόλεμον. (ᾰ) ἀφ' οὗ

Ἐπεξαγωγή, ἡ. Τὸ νὰ εὐγάζῃ τίς τι ἔξω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἐναντίον τινός.

Ἐπεξαμαρτάνω, Μλ-τήσω (ἁμαρτάνω, ἀνωμ.) Πλανῶμαι, σφάλλω, πταίω, ἁμαρτάνω προσέτι, ἔτι μᾶλλον.

Ἐπεξανάπτω, Ἀνάπτω τι. Πιτελλ. παρὰ Σουίδ.

Ἐπεξαπατάω, Μλ – ήσω (ἀπατάω). Ἀπατῶ τινα ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπέξειμι, (εἶμι). ὡς τὸ, ἐπεξέρχομαι. Εὐγαίνω ἐναντίον τινός· εὐγαίνω μὲ στράτευμα, ὁρμῶ ἔξαφνα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· πέπεξιών· Ἡροτ. 1, 5. παρβλ. ἐπεξέρχομαι· ἐν γένει, Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ἐναντίον τινός, ὡσαύτως καὶ διὰ κριτηρίου, συνήθ. μετὰ δοτ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. καὶ γεν. τοῦ πργματ. Antiph. accus. venef. 1, 11. Δμσθ. Μιδ. 107. Εὐρπ. Ἀνδρ. 735.

Ἐπεξελαύνω, Μ. άσω. Ἀττ – ελῶ (ἐλαύνω, ἀνωμ.) τινί. Εὐγαίνω ἔφιππος, ἐποχούμενος, ἤτοι καβάλλα, μὲ ἁμάξι, μὲ στράτευμα ἐναντίον τινός, ὑπακ. ἐπεξελ. ἵππον, ἅρμα, στρατόν. Ξενοφ. Ἑλλην. Γ. πέπεξελαύνουσι τοὺς ἱππεῖς.

Ἐπεξέλεγχος, ὁ. Μακρυτέρα, ἀκριβεστέρα διάπραξις, ἐξήγησις τοῦ ἐλέγχου. 2) Ὑπερασπισμὸς τοῦ ἐλέγχου, ἤτοι ἀναίρεσις τῆς κατηγορίας δι' ἄλλης κατηγορίας, ἢ κατηγορία ἐπάνω εἰς τὴν κατηγορίαν. Ῥητορ. τεχνικὴ λέξις ἁπλῶς τοῦ Βυζαντίου Θεοδόρου παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 267. Δ.

Ἐπεξέλευσις, εως, ἡ (ἐπεξέρχομαι, σημσ. 3.) Καταδρομὴ, ἐκδίκησις, παιδεία, τιμωρία. ἀφ' οὗ

Ἐπεξελευστικός, κή, κόν. Ἐκδικητικός, τιμωρητικός. Ἐπρρ. ἐπεξελευστικῶς.

Ἐπεξεργάζομαι, Μλ – άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Κατασκευάζω, φκιάνω, ἐργάζομαι, δουλεύω τι προσέτι· συνεισφέρω ἢ συνεργῶ εἴς τι· δουλεύω τι ἐκ δευτέρου, μεταδουλεύω, ὅ ἐστὶ μετ' ἐπιμελείας διορθόνω, καθαρίζω, καλλωπίζω, ἀποτελειόνω, κάμνω τέλειον τίποτε· ἀεὶ μετὰ αἰτιατ.

Ἐπεξεργασία, ίας, ἡ. Μετ' ἐπιμελείας μεταδούλευμα, μεταφκιάσιμον· τελειοποίησις πράγματός τινος.

Ἐπεξεργαστής, οῦ, ὁ. Μεταδουλευτής· ὅστις μεταδουλεύει, μεταφκιάνει, ἀποτελειόνει ἔργον τι.

Ἐπεξεργαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἠξεύρει, ἔχει κλίσιν, ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ ἐπεξεργάζηται, μεταδουλεύῃ, ἀποτελειονῇ ἔργον τι. Ἐπρρ. ἐπεξεργαστικῶς.

Ἐπεξέρπω, (ἕρπω) Εὐγαίνω ἔξωπου κρυφὰ ἐπάνω ἀπό τι· εὐγαίνω ἔξω χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ τις, τὸ σύνηθ κλεφτικὰ, ξεκλέφτομαι ἀπὸ κουφτά.

Ἐπεξέρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνωμ.). Εὐγαίνω ἐναντίον τινός· εκστρατεύω; εὐγαίνω, πηγαίνω μὲ στράτευμα κατά τινος· εὐγαίνω μὲ ὁρμὴν ἐκ τινος τόπου καὶ πίπτω ἐπάνω εἰς τὸν ἐχθρὸν ἢ εἰς τοὺς τόπους του καὶ ἁρπάζω, χαλνῶ, τοὺς βλάπτω· πηγαίνω εἰς ἀπάντησίν τινος· μετὰ δοτ. — 2) Ἀναγινώσκω, διαβάζω, διηγοῦμαί τι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. πλύσα τὴν ἐπιστολὴν καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον· Βασιλ. Ἀποτελειόνω τι, τὸ εὐγάζω ἀπὸ τὸ χέρι, ὡς κοιν. λέγομεν. Ἐξετάζω, διασκέπτομαί τι μὲ ἀκρίβειαν, λεπτομερῶς καὶ τὸ διορθόνω ἐγγράφως ἢ διὰ λόγου διεξοδικῶς· μετὰ αἰτ. Θκδ. — 3) Μετὰ δοτικ. Καταδρέχω, ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον· ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ, παιδεύω τινά. πέπεξελθεῖν τοῦ βασιλέως τῷ αἵματι. Ἡρωδιαν. Β'. 9. Ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἐμποδίζωντας τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον ἤθελε τῷ συμβῇ. 4) Προσφέρομαι ἢ φέρομαι πρός τινα, τὸν μεταχειρίζομαί πως, ἔπειτα, ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐφέρθη πρὸς ἐμὲ, μ' ἐμεταχειρίσθη κατὰ κανένα τρόπον· μετὰ δοτ. πὸ παθὼν τῷ δράσαντι ἀμβλυτέρᾳ τῇ ὀργῇ ἐπεξέρχεται· Ὅστις ὑβρισθῇ ἀπό τινα φέρεται πρὸς τὸν ὑβριστήν του ἔπειτα μὲ μετριώτερον θυμὸν, Θκδ. 3, 38.

Ἐπεξέτασις, εως, ἡ. Ἐκ δευτέρου ἐξέτασις, ἐπιθεώρια, τῶν στρατευμάτων. Θυκυδ. 6. 42.

Ἐπεξευρίσκω, Μ – ρήσω (εὑρίσκω, ἀνωμ.). Ἐξευρίσκω, ἀνακαλύπτω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Ἡρόδοτ.

Ἐπεξηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Διηγοῦμαι, ἐξηγῶ ἔτι μᾶλλον, μετὰ ταῦτα· διηγοῦμαι, ἐξηγῶ τι μακρύτερα ἢ διεξοδικώτερα. ἀφ' οὗ

* Ἐπεξήγημα, ατος, τὸ, Προσθήκη εἰς τὴν διήγησιν ἢ ἐξήγησιν πράγματός τινος. ἀφ' οὗ

* Ἐπεξηγηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπεξήγημα, ὡσεὶ κατὰ τρόπον ἐπεξηγήματος.

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ. Μεταδιήγησις ἢ προσθήκη εἰς τὴν διήγησιν, διήγησις μακρυτέρα, προσθεμένη ἐξήγησις.

Ἐπεξῆς, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐφεξῆς.

Ἐπεξιακχάζω, (ἰακχάζω). Φωνάζω, χουϊάζω μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως προσέτι, ἀκόμη περισσότερον. Αἰσχ. Θηβ. 620.

Ἐπεξόδιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἀναγκαῖον, χρήσιμον, συνηθισμένον εἰς ἔξοδον, ἐκστρατείαν, ἢ ξεκίνημα, μίσευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. πτὰ ἐξόδια ὡς οὐσιαστ. ὑπακ. ἱερά. Θυσία γινομένη πρὶν νὰ κινήσῃ τὸ στράτευμα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ξενοφ. Ἀναβ. 6. ἑ. 2. παρὰ τὸ

Ἐπέξοδος, η (ἔξοδος). Ἐκστρατεία, μισευμὸς, κίνημα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· ξεκίνημα στρατεύματος διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τὸν ἐρχόμενον ἐχθρόν.

* Ἐπέοικε (ἔοικε, ἀνωμ.) Ὁμοιάζει, φαίνεται ὅμοιον μέ τι· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Δ, 441. 2) Πρέπει, ἁρμόζει, ταιριάζει, Ἰλδ. Ι. 392. Ὁ Ποιτ. συντάσσει τὴν λέξ. δοτικῇ τοῦ προσπ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ καὶ αἰτ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλδ. Η, 146. Ἐλλειπτικῶς κεῖται ἐν Ὀδσ. Ξ, 193. ὅπου ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, οὐ δεηθῆναι. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεῖται ἄνευ πτωτικοῦ. (Ἐνεστ. ἐπείκω, οὐχ εὕρηται).

* Ἐπέπιθμεν, α. πληθ. προσ. β'. Ὑπερσυντ. τοῦ πείθω, ἀντὶ ἐπεπίθειμεν, Ἰλδ. Β, 341. Δ. 159.

* Ἐπέπλως, β'. ἑνικ. πρτκ. κατὰ συγκ. Ἐπι. Ἀορ β'. τοῦ ἐπιπλώω, Ὀδσ. Γ, 15.

* Ἐπεποίθει, γ'. ἑνικ. πρτκ. β'. Ὑπερσυντ. τοῦ πείθω, Ἰλδ.

* Ἐπεπόνθει, γ'. ἑνικ. προσ. β'. Ὑπερσυντ. τοῦ πάσχω. Ὀδσ. Ν, 92.

* Ἐπέπταρε, γ'. ἑνικ. προσ. παθ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπιπταίρω, Ὀδσ. Ρ, 545.

* Ἐπέπτατο, γ'. ἑνικ. πρτκ. Ἀορ. β'. τοῦ ἐπιπέταμαι, ἐφίπταμαι, Ὁμ.

*Ἐπέπυστο, γ΄. ἑνκ. πρτκ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ πυνθάνομαι, Ἰλδ. Ν, 674.

*Ἐπέπω, Ἰων. ἀντὶ ἐφέπω.

Ἐπέραστος, ὁ, ἡ (ἐράω). Ἀγαπητὸς κατὰ πολλὰ, πολυαγαπημένος, ἀξιαγάπητος παρβλ. ἐπήρατος.

Ἐπεργάζομαι, Μλ-άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Δουλεύω ξένην γῆν, ὀργόνω, σκάπτω καὶ τ. τ. ξένον τόπον. »ἐπεργάζεσθαι ἱερᾶς γῆς«, Θουκυδ. Α΄. 139. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπεργασία, ἡ. Καλλιέργημα, ἡ ὄργωμα, σκάψιμον, δούλευμα εἰς ξένην γῆν, ξένον χωράφι, ἀμπέλι κτ. τ. Θεδ. Ἐξαιρ. τὸ δίκαιον τὸ ὁποῖον δίδουν δύο γειτονικαὶ χῶραι ἡ ἐπαρχίαι, διὰ συμφωνίας καὶ συνθήκης, εἰς τοὺς ἐγκατοίκους των διὰ νὰ ἔχουν ἀγροὺς εἰς αὐτὰς ἀμοιβαίως καὶ νὰ τοὺς δουλεύουν· ὡς τὸ, ἔγκτησις παρβλ. ἐπιγαμία, ἐπινομία.

Ἐπεργος, ὁ, ἡ (ἔργον). Δραστήριος, ἐνεργητικὸς, ὠφέλιμος εἴς τι· μετὰ γεν. Στοβ. Λόγ. ς΄. σελ. 167.

Ἐπερεθίζω, (ἐρεθίζω). Σχίζω ἡ ζουγρανίζω τι ἐπιπολαίως ἡ ἐλαφρὰ ἀπὸ ἐπάνω. Ἀναλέκτ. Β΄. σελ. 271. »ἠπητεῖα ἐπηρέθιται«. Ἐρεθίζω, παροξύνω προσέτι. Ἐν γένει = ἐρεθίζω. ἀφ᾽ οὗ

*Ἐπερεθισμὸς = ἐρεθισμός.

Ἐπερείδω, Μ. είσω (ἐρείδω). Ἀκουμβῶ τι, στηρίζω, στυλόνω τι ἐπάνω ἡ πλησίον εἴς τι. Ὁμ. »ἐπέρεισεν ἔγχος ἐς κενεῶνα« Ἀκούμβησε τὸ κοντάρι εἰς τὴν κοιλίαν του, Ἰλδ. Ε, 856. »ἐπέρεισε ἶν᾽ ἀπέλεθρον« Ἔβαλε ἀμέτρητον, μεγαλωτάτην δύναμιν, Η, 269. Ὀδσ. Ι, 538. — Μεσ. Ἀκουμβῶ, στηρίζομαι εἰς ἡ ἐπάνω εἴς τι. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπέρεισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀκουμβᾷ, στηρίζῃ, στηλόνῃ, στερεόνῃ τις τίποτε· μέσως δὲ, τὸ ἀκουμβᾷ, στηρίζηταί τις εἴς τι ἡ ἐπάνω εἰς τίποτε.

*Ἐπερεισμὸς, ὁ = ἐπέρεισις, Ἀκούμβημα, στήλωμα, στερέωμα εἰς ἡ ἐπάνω εἴς τι. Ἐπιφ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 50.

Ἐπερεύγω, (ἐρεύγω). Ξερνῶ, πτύω, φτῶ ἐπάνω, ἡ πλησίον που ἡ ἐξ ἐναντίας· ὡσαύτως καὶ παθτ. Ἐπὶ ποταμῶν, πλημμυρίζοντας ξεχύνεται πάλιν, ἐξ ἐναντίας. Διον. Περγ. 123. 693.

*Ἐπερέφω, Μλ-ψω (ἐρέφω). Σκεπάζω τι, βάλλω ὑποκάτω εἰς σκεπαστὴν, τελειόνω τι, ἐξαιρ. οἰκοδομῶν, κτίζοντάς το. Ἐνταῦθα ἀναφέρουσί τινες καὶ τὸ Ὁμηρ. »ἐπὶ νηὸν ἔρεψα«, Ἰλδ. Α, 39. ἰδὲ ἐρέφω.

*Ἐπερηρεισμαι, παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐπερείδω.

(Ἐπέρομαι) Μ. ήσομαι. Ἀόρ. ἐπηρόμην, ἀπρμφ. ἐπερέσθαι. Ὁ ἐνστ. ἐστὶν ἄχρηστος, ἀνθ᾽ οὗ χρησιμεύει τὸ, ἐπερωτάω (ἔρομαι, ἀνμλ.) Ἐρωτῶ, ἐξαιρέτως διὰ νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ τις εἴς τι, διὰ νὰ νὰ μάθω ἡ νὰ βεβαιωθῶ περί τινος. Λακεδ. Πολ. Η΄. 5. »ἐπείρετο τὸν θεὸν, εἰ λῷον καὶ ἄμεινον εἴη«, κ. τ. λ. εἰς τὸ ἐπερωτάω. κατὰ Reisig. comm. crit. ἐν Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 550, ἀναφέροντα τὰ μαρτύρια τῶν Ἀττ. συγγρφ. ἐν οἷς εὕρηται ἡ σπανία αὕτη λέξις.

*Ἐπερρώσαντο, γ΄. πλθ. πρτκ. Ἀόρ. ά. τοῦ ἐπιρρώομαι, Ἰλδ. Α, 529.

Ἐπερυθριάω, Μλ-άσω (ἐρυθριάω). Ξηροκοκκινίζω, κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπὴν διὰ τίποτε. (ἀττ.)

Ἐπερύω, Μ. ύσω (ἐρύω, ἀνμλ.) Τραβῶ τίποτε εἴς τι, ἡ ἀπὸ κἀνὲν μέρος του. Ὀδ. Α. 441. »..θύρην δ᾽ ἐπέρυσσε κορώνῃ ἀργυρέῃ«. Ἐτράβηξε τὴν θύραν πιάνοντάς την ἀπὸ τὴν ἀσημένιαν ἀντιλαβὴν, χερούλι· »ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες« Σύραντες, τραβήξαντες ἐπάνω ἕνα στῦλον, Μ, 14. Μέσ. Τραβῶ τι ἐπάνω μου καὶ σκεπάζομαι μὲ αὐτό, Ἡρδτ. 4, 8. (τὸ υ, πανταχοῦ βραχὺ, ἰδὲ ἐρύω).

Ἐπέρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι, Ἀόρ. ἐπῆλθον, ἐπήλυθον, Παρκμ. ἐπελήλυθα (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι πηγαίνω που· ἐπὶ τόπων, τοὺς ὁποίους περνᾷ, διὰ τῶν ὁποίων ὁδοιπορεῖ, κοιν. στρατεύει, βλέπει τις εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ταξίδευμά του· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Σ, 321. Ὀδσ. Π, 27. »ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλτα« Ἐξαπλόνεται, πλημμυρίζει, περνᾷ, σκεπάζει τὸ Δέλτα ὀνομαζόμενον μέρος τῆς Αἰγύπτου, Ἡρδτ. 2, 15. 2) Ἔρχομαι, φθάνω που ὁδοιπορῶν, πλησιάζω ἐρχόμενός που, πολλάκις παρ᾽ Ὁμ. καὶ τὰ πλεῖστα ἄνευ πτωτικοῦ, ἀλλ᾽ ὅμως καὶ μετὰ αἰτ. ἐξαιρ. ὅταν ὑπονοῆται ἡ σημασία αἰφνιδίου, ἀπροσδοκήτου, ἡ ἐπιβουλευτικοῦ ἐρχομοῦ, Ὀδσ. Τ, 155. Ἐπὶ ὕπνου, »ἐπήλυθέ μιν νήδυμος ὕπνος« Ὀδσ. Δ, 793. Κ, 31. καὶ ἀλλαχοῦ, προτάσσεται ὅμως τῇ λέξ. καὶ ἡ δοτ. τοῦ πρσπ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. Ὀδσ. Ε, 472. Μ, 311. ὥσπερ εἴωθεν Ὁμ. χρῆσθαι αὐτῇ ἀντὶ τῆς αἰτ. ὅπου πρέπει νὰ δηλῶται καθαρὰ καὶ ἄνευ παρατηρήσεώς τινος ἡ ἔννοια τοῦ ἐρχομοῦ πρός τινα ἡ που, ὡς ἐν Ἰλδ. Μ, 200. 218. Ἄλλως δὲ συντάσσει τὴν λέξιν καὶ μετὰ τῆς εἰς, Ὀδσ. Η, 280. μετὰ τοῦ ἐνθάδε καὶ ὁπόσα, Ἰλδ. Ω, 651. Ὀδσ. Ξ, 139. — Οἱ, Ἀττ. προκρίνουσιν ἐν γένει τὴν δοτ. μὴ ἐξαιροῦντες καὶ τὴν αἰτ. ὅθεν »ἐπέρχεταί μοι« ἀλλὰ καὶ ἐπερχ. με, Μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι, Hemst. ἐν Λουκ. Προμ. 2. Valck. ἐν Φοιν. 1378. Ast. ἐν Πλάτ. Νμ. 12. 13. Τὸ δὲ πρᾶγμα ἐπερχόμενον ὡς ὑποκείμ. εἴτε κατ᾽ Ὀνομστ. ἡ δι᾽ Ἀπρμφ. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἱστρ. 3. σλ. 18. »ὁ ἐπελθὼν« ὡς τὸ, ὁ ἐπιτυχὼν, Ὅστις τύχει· »κὰ τοῦ ἐπελθόντος« Ἐξ ἀπροόπτου, ὅπως ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν, τὸ Ἰταλ. ad improviso. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς Ἐπὶ »ἐπέρχομαι ἐπὶ τὸν δῆμον, ἐπὶ τὸ βουλευτήριον« Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι εἰς τὴν σύναξιν τοῦ λαοῦ, εἰς τὸ συμβούλιον (ὡς ῥήτωρ, διὰ νὰ ὁμιλήσω, νὰ βάλω λόγον). 3) Κατ᾽ ἐχθρικὴν σημτ. Ὁρμῶ κινοῦμαι ἐναντίον τινὸς, παρ᾽ Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνευ πτωτικοῦ, ὡσαύτως καὶ παρὰ Θκδ. 6, 34. Ἐνίοτε δὲ καὶ δοτ. τοῦ πρσπ. Ἰλδ. Τ, 91. Ὀδσ. Λ, 22. Ἀλλὰ καὶ αἰτ. »κνημίδην αὐχέν᾽ ἐπῆλθε« Ἰλδ. Η, 262. Ὡσαύτως καὶ λογογρ. μετὰ δοτ. κατὰ ταύτην τὴν σημτ. πάνυ σύχρστ. καίτοι τῆς αἰτ. ἐπικρατεστέρας οὔσης. 4) Φθάνω που, ξαναέρχομαι, ξαναγυρίζω, ἔρχομαι ἡ πηγαίνω πάλιν ὀπίσω που· οὕτω παρ᾽ Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαρέμφ. »ἐπήλυθον ὧραι« Οἱ καιροὶ τοῦ χρόνου ἦλθαν πάλιν, ξαναγύρισταν, τοῦτ᾽ ἔστιν ὁ χρόνος ἄρχησε πάλιν ἐκ νέου, Ὀδσ. Β, 107. Λ, 295. καὶ ἀλλαχοῦ, τὰ πλεῖστα ἐπὶ τροπῆς τοῦ χρόνου ἡ τῶν ἡμερῶν· ἐν γένει δὲ ἐπὶ χρόνου, Πρόκειται, μέλλει. 5) Κατατρέχω, ἐκδικῶ, τιμωρῶ, παιδεύω τινά· ἐπὶ τῆς χειροκρατίας τῶν κατὰ φύσιν ἀνημέρων ἀνθρώπων, (ἤτοι τῶν ἀγρίων καὶ ἀπολιτεύτων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ δυνατώτερος ἔχει τὸ δίκαιον, τὸ Γαλλ. le droit du plus fort, Γερμ. φάουστρέχτ.) παρὰ τοῖς ὁποίοις ὁ ἀδικηθεὶς κατατρέχει τὸν ἀδικητήν του καὶ ἐκδικεῖται μόνος του· μετηνέχθη δὲ ἡ λέξ. καὶ ἐπὶ ποινῆς, τιμωρίας, ἐκδικήσεως διὰ τῶν νόμων. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων »φόνον ἐπέρχομαι« Ἐκδικοῦμαι τὸν φόνον, τὸν σκοτωμόν τινος. 6) Διέρχομαι, ἐξηγῶ, σαφηνίζω, διηγοῦμαι, Ἀρττρ. Ἱππ. 623. Ἀναπολῶ, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι, καὶ ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ἀπ᾽ ἀρχῆς ἕως τέλους. Ἐπὶ συγγραμμάτων ἡ ἄλλων πραγμάτων ὅσα ἀπαιτοῦν σκέψιν, Διερευνῶ, ἐξετάζω, σπουδάζω, στοχάζομαί τι καλὰ μὲ ἀκρίβειαν, προσοχὴν, ἐπιμέλειαν· μετὰ αἰτ.

Ἐπερωτάω, Μλ-ήσω (ἐρωτάω). Ἐρωτῶ τινα διὰ νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ εἴς τι, ζητῶ τὴν συμβουλήν τινος, »ἐπερωτάω τὸν θεὸν« Ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, Ἰταλ. oracolo, διὰ τίποτε νὰ μοὶ συμβουλεύσῃ. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπερώτημα, ατος, τό. Ἰων. ἐπειρώτημα. Ἐρώτημα διὰ νὰ μάθῃ, πληροφορηθῇ τις τίποτε, Ἡρδτ. 6, 67.

*Ἐπερώτησις, εως, ἡ. Ἰων. ἐπειρώτησις. = τῷ προηγουμ. Ἡρδτ., Ἐρώτησις διὰ συμβουλὴν, Θκδ. 4, 38.

*Ἔπεσα, Σπάνιος ἀόρ. ά. τοῦ πίπτω, παρ᾽ Εὐρπ. ἐν λυρκ. χωρίοις ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἔπεσον.

*Ἔπεσαν, γ΄. πλθ. πρτκ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπῆσαν. Ὀδσ.

Ἐπεσβαίνω, = ἐπεισβαίνω. Θουκυδ.

Ἐπεσβάλλω, = ἐπεισβάλλω. Θουκυδ. Β΄.

Ἐπεσβολέω (ἐπεσβόλος). Ὑβρίζω, κατηγορῶ, ἀτιμάζω καταλαλῶ. Ανθολ. 130. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπεσβολία, Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις λόγια πολλὰ καὶ αὐθάδη· αὐθάδες καὶ ἀπρεπὲς ἀνακάτωμα εἰς ξένην ὁμιλίαν, αὐθάδης ἀντιλογία· πληθυντ. Ὀδσ. Δ. 159. »..ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν« Τὸ νὰ ὁμιλῇ, λέγῃ, διηγῆταί τις φλυαρίας. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. Ὕβρις, κατηγορία, ὀνειδισμὸς, ψόγος, καταλάλημα.

Ἐπεσβόλος, ὁ, ἡ (ἔπος, βάλλω). Ὅστις ἐκστομίζει, ῥίπτει αὐθάδη καὶ ἀπρεπῆ λόγια, ἀντιλέγει, διακόπτει τὴν ὁμιλίαν τινὸς μὲ αὐθάδειαν, Ἰλδ. Β, 275. Ὡς οὐσιστ. Φλύαρος, πολυλόγος, τὸ κοιντ. φαφλατᾶς, ἐξαιρ. βλάσφημος, καταλαλητὴς, ὑβριστὴς, λοίδορος, περιγελαστὴς (ἐξηγητέον, οὐ διὰ τοῦ, ἔπεα ἐκβάλλων, ἀλλὰ διὰ τοῦ, ἔπεσι βάλλων, τοῦτ᾽ ἔστιν ἰάπτων, Doederl.)

Ἐπεσθίω, Μλ. ἐπέδομαι (ἐσθίω, ἀνμλ.) Τρώγω τι μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε, προσέτι, μετὰ ταῦτα. Ξενοφ. »ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον«.

*Ἔπεσον, ες, ε, Ἀόρ. τοῦ πίπτω. Ὁμ.

*Ἔσπεσπον, ες, ε, Ἀπρμφ. ἐπισπεῖν, Ἀόρ. τοῦ ἐφέπω, Ὀδσ.

Ἐπέσσεται, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπέσεται, γ΄. ἑνκ. πρτκ. Μλ. τοῦ ἔπειμι, Ὀδσ. Δ, 756· Ὑμ. Δμτ. 264.

*Ἐπέσσευεν, ἐπεσσεύοντο, ποιητ. γ΄. ἑνκ. πρτκ. Ἐνργ. παρτ. καὶ γ΄. πλθ. μέσ. Ὑπερτντ. τοῦ ἐπισεύω, Ὁμ.

Ἐπεσσυμένως, Ἐπρῤ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπισεύω, Μὲ σπουδὴν, ὀξύτητα, σφοδρότητα, ὁρμήν.

*Ἐπέσσυται, γ΄. ἑνκ. πρσπ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπισεύω, Μτχ. ἐπεσσυμένος, Ὁμ.

*Ἐπεστεώς, Ἰων. Πρκμ. μετχ. τοῦ ἐφίστημι.

*Ἐπέστη, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Ἀορ. β΄. τοῦ ἐφίστημι. Ἰλδ.

Ἐπέστιος, ὁ. Ἰωνκ. ἀντὶ ἐφέστιος, ἐπίστιος, ἀμφβ.

*Ἐπεσφέρω, Ἰων. ἀντὶ ἐπεισφέρω, Ἡρδτ. 7, 50, 1.

Ἐπεσχάριος, ὁ, ἡ (ἐσχάρα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν ἐσχάραν, παραστιάν. Ἀναλεκτ. Β΄. σελ. 375. (2)

*Ἐπέσχον, ες, ε, καὶ ἐπεσχόμην, Ἀόρ. β΄. ἐνργ. καὶ μέσ. τοῦ ἐπέχω, Ὁμ. καὶ Ἡσδ.

Ἐπετειόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Πᾶν ὅ,τι φέρει καρπὸν, καρποφορεῖ, καρπίζει κάθε χρόνον. Θεόφρ.

Ἐπετειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πᾶν ὅ,τι βλαστάνει, ὀγκάζει βλαστάρια, κλωνάρια κάθε χρόνον. Θεόφρ.

Ἐπέτειος, ὁ, ἡ καὶ τρεικατλ. Ἡρδτ. (ἐπί, ἔτος). Χρονίτιος· πᾶν ὅ,τι γίνεται, φυτρόνει κάθε χρόνον, διαρκεῖ, βαστάζει ἕνα χρόνον μόνον. Τρπκ. »ἐπέτειος τὴν φύσιν« Ὅστις μεταβάλλει, ἀλλάζει κάθε χρόνον τὴν φύσιν, τὴν γνώμην, τὰ φρονήματά του· εὐμετάβλητος, ἀ-

σταθής· πρόσκαιρος. Ἀρστφ. ϰτὰ ἐπέτεια Χρονικὰ εἰσοδήματα τῆς πολιτείας, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshausch. 2, σλ. 306.

Ἐπετειοφορέω, Φέρει, δίδει εἰσόδημα, καρπόν, ὄφελος, χρονικῶς, καθὲ χρόνον. παρὰ τὸ

Ἐπετειοφόρος, ὁ (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει εἰσόδημα, ὄφελος, καρπὸν κάθε χρόνον.

Ἐπετειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι εὐγάζει κάθε χρόνον νέα φύλλα.

*Ἐπέτεος, Ἰων. ἀντὶ ἐπέτειος, Ἡρδτ. 3, 89.

Ἐπέτης, ου, ὁ (ἕπομαι). Ὅστις ἕπεται, ἀκολουθεῖ κατόπιν εἴς τινα· θεράπων, ἢ δοῦλος, συνοδευτής, Πνδ. (ἕπω) Θηλυκ. ἐπέτις, ιδος ἡ· θεράπαινα, συνοδεύτρια.

Ἐπετήσιος, ὁ, ἡ. = ἐπέτειος. ϰκαρποὶ ἐπετήσιοι Καρποί, ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν, κρατοῦν, βαστοῦν ὅλον τὸν χρόνον. Ὀδυσ. Η΄. 118. καὶ Θουκυδ. Β΄. 80.

Ἐπέτις, ιδος, ἡ. θηλ. τοῦ Ἐπέτης.

*Ἔπετον, Δωρκ. Ἀόρ. τοῦ πίπτω, ἀντὶ ἔπεσον.

*Ἐπέτοσσε, Μτχ. ἐπετέσσαις. Δωρκ. Ἀόρ. μόνος ἀπαντώμ. ἄνευ ἐνεστ. = ἐπιτυχεῖν, Ἐπιτυχαίνω, ἀπαντῶ τίποτε κατὰ τύχην· πρός τι. ἡ γὰρ σύνταξ. αὐτοῦ μετὰ γεν. πάνυ ἀμφβ. Πνδ. Πθ. 4, 43. μετὰ αἰτ. Πθ. 10, 50. ἔνθα ἀπαντῶνται ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι, ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηνται. Περὶ τῆς Ἐτμλ. ἴδε τόσσας.

*Ἕπευ, Ἰων. Πρστκτ. τοῦ ἕπομαι, ἀντὶ ἕπου. Ὅμ.

*Ἐπεύαδε, Ἐπκ. Ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφανδάνω, Μουσ.

Ἐπευάζω, (εὐάζω). Φωνάζω, χουιάζω μὲ χαρᾶς φωνὴν μεγάλην. Ὀρφεὺς Ὕμν. 68, 6. καὶ 88. 9.

Ἐπευδοκέω, = εὐδοκέω· μετὰ Δοτικ. παρὰ Νικήτ. Χρον. Εὐδοκῶ, συγκατανεύω, στέργω.

Ἐπευθυμέω, Μλ-ήσω (εὐθυμέω). Χαίρω, εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, χαρούμενος διότι, παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐπευθύνω, Μλ-υνῶ (εὐθύνω). Διευθύνω, ἰσιάζω, στρέφω, ὀρθόνω, κάμνω τι νὰ τρέχῃ ἴσια κατ' εὐθεῖαν πρός τι· διοικῶ, κυβερνῶ. ϰἐπευθ. νόμιμα Ἐπιτροπεύω, ἐπιστατῶ εἰς τοὺς νόμους, Αἰσχλ.

*Ἐπευκλεΐζω (εὐκλεΐζω). Κάμνω τι περίβλεπτον, μεγαλοπρεπές, λαμπρόν, ἔνδοξον. Σιμνδ. 71.

Ἐπευκτός, κτή, κτόν (ἐπεύχομαι). Ἐπιθυμητός, εὐχῆς καὶ ἐπιθυμίας ἄξιος, παρὰ τοῖς Ο΄. Ἱερεμ. Κ. 14.

Ἐπευλαβέομαι, Μλ-ήσομαι (εὐλαβέομαι). Φυλάττομαι, προσέχω καλῶς εἴς τι.

Ἐπεύνακτοι, οἱ· καὶ ἐπεύνακτοι, ων, οἱ καὶ ἐνεύνακτοι (εὐνάζω) παρ' Ἡσυχ. καὶ Ἀθην. ς΄. 271. ἐλέγοντο ἐν τῇ Σπάρτῃ τὰ γεννημένα ὑπὸ τῶν Εἱλώτων παιδία ἐκ τῆς συζύγου τοῦ ἐν ἀπουσίᾳ κυρίου των· ἐπευνακταὶ δὲ ἢ ἐνευνακταί, ἐκαλοῦντο οἱ τοιοῦτοι Εἵλωτες.

*Ἐπευρίσκω, Ἰων. ἀντὶ ἐφευρίσκω, Ἡρδτ. 9, 109.

Ἐπευφημέω, Μλ-ήσω (εὐφημέω). Δείχνω φωνάζωντας, ἐπαινῶντας, τὴν ἀρέσκειάν μου, ὅτι μοὶ ἀρέσκει, μοὶ εὐχαριστεῖ τίποτε, Ἰλδ. Α, 22. Προφητεύω εἴς τι, προτίτι, Εὐρπ. 2) Ψάλλω διά τι πρὸς τι, ἱερὰν ψαλμῳδίαν, Μουσ. ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτ. ϰἐπευφ. παιᾶνα Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1477.

Ἐπευφημίζω, (εὐφημίζω) = τῷ προηγ. 2) = ἐπιφημίζω. ἀμφβ. ἐν ταύτῃ τῇ σμσ.

Ἐπευχή, ἡ. Προσευχή, εὐχή· τάγμα ἢ τάξιμον εἰς τὸν θεόν. παρὰ τὸ

Ἐπεύχομαι, μέσ. ἀποθ. Μλ-εύξομαι (εὔχομαι). Προσεύχομαι, τάζω εἰς τὸν θεὸν νὰ κάμω τι, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ, ὑμνῶ τὸν θεὸν ϰἐπεύχ. θεοῖς, Διΐ, Ἀρτέμιδι, Ὅμ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, καὶ καταρῶμαι, καταρειοῦμαί τινα, Σφκλ. Φιλ. 1286. Valck. ἐν Φοίν. 70. ἐν γένει, Εὔχομαι, ἱκετεύω, δέομαι, παρακαλῶ. 2) Καυχῶμαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, εἴς τι ἢ μέ τι, ἢ διὰ τίποτε, Ἰλδ. Λ, 431. καὶ κατ' ἐπίτασιν ϰμέγα ἐπεύχετο θεοῖς Ὀδσ. Ψ, 59.

Ἐπευωνίζω, (εὐωνίζω). Κάμνω τι εὐθηνόν, κατεβάζω τὴν τιμήν του, πωλῶ τι εὐθηνόν Δημοσθ. σελ. 687. ϰπωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, Πλούταρχ. Κοριολ. 20. Κικέρ. 8. ϰἐπευωνίζω τὴν ἀγορὰν, Κάμνω τὰς ζωοτροφίας εὐθηνάς.

Ἐπευωχέομαι, Μλ-ήσομαι, ὡς μέσ. (εὐωχέομαι). Εὐωχοῦμαι, ξεφαντόνω μὲ τίποτε, πρός τι.

*Ἐπέφαντο, γ΄. πλθ. πρτκ. παθ. Ὑπρσ. τοῦ φαίνω, Ἡσδ. Ἀσπ. 166.

*Ἔπεφνον, ες, ε, Ἐπκ. Ἀόρ. β΄. κατὰ διπλασμ. τοῦ κατ' ἐνεστ. ἀχρήστου πρωτοτ. φένω, ἀφ' οὗ προέκυψε κατ' ἐπαυξ. τὸ σύνηθες φονεύω, Ὅμ.

*Ἐπέφραδον, ες, ε. Ἐπκ. Ἀόρ. β΄. τοῦ φράζω, κατ' ἀναδίπλ. Ὅμ.

*Ἐπέφυκον, Ἐπκ. γ΄. πλθ. πρτκ. Ὑπρσ. τοῦ φύω ἀντὶ ἐπεφύκεσαν, μόνον παρ' Ἡσδ. Ἐρ. 151. Θγ. 152. 673. Ἀσ. 76. κατὰ τύπον Παρτ. μετασχηματισθὲν ὡς ἀπό τινος Παρακμ. πέφυκα, ἐκ τοῦ οὐδαμοῦ ἀπαντωμένου ἐνεστ. πεφύκω, Βτμν. Ἑλλ. Γραμμτ. 2, σλ. 4.

*Ἐπέχθην, Ἀόρ. α. παθ. τοῦ πέκω.

Ἐπέχω, Μλ. ἐφέξω, Ἀόρ. ἐπέσχον. Ἀπρμφ. ἐπισχεῖν (ἔχω, ἀνμλ.) Ἔχω τι εἴς τι, ἐπάνω, πλησίον εἴς τι ϰθρήνυι πόδας ἐπέχοι Εἶχε τὰ ποδάριά του βαλμένα, πατοῦσεν ἐπάνω εἰς τὸ ὑπόβαθρον ἢ ὑποπόδιον (μικρόν, χαμηλὸν σκαμνάκι) Ὀδσ. Ρ, 410. Ἰλδ. Ξ, 241. Ὡσαύτως καὶ ἀπρμ. ϰἐπὶ κώπῃ σχέθε χεῖρας. Εἶχε τὸ χέρι του εἰς τὴν χοῦφταν τοῦ σπαθίου, Ἰλδ. Α, 219. παρβλ. Σφκλ. Αἰ. 50. Ἐν γένει, Κρατῶ τι ἐπάνω εἰς τίποτε, βάλλω τι ἐπάνω που, ἢ πλησίον, ἀκουμβῶ τι ἐπί τι· τινί τι. Παθ. τινός. Κρατοῦμαι εἰς ἢ ἀπὸ τίποτε, Ἀπολ. Ῥδ. 2) Κρατῶ τι δίδοντάς το εἴς τινα· προσφέρω, ϰἐπέχ. οἶνον Ὀδσ. Π, 444. Ἰλδ. Ι, 489. ϰἐπέχ. κοτύλην. Ἰλδ. Χ, 494. ϰμαζὸν Ἰλδ. Χ, 83. Τῷ ἐπρόσφερε, ἔδιδε τὸ βυζὶ νὰ βυζάξῃ. Ἐν γένει. Δίδω, συγχωρῶ, κατανεύω, ἀφίνω, δίδω ἄδειαν νὰ κάμῃ τίς τι· τινί τι· ὡς τὸ συνήθ. παρέχω. 3) Κρατῶ τι ἰσιάζωντας, κινῶντας, διώκωντάς το ἴσια που ἢ εἴς τι. ϰἐπέχω ἵππους τινὶ Κρατῶ καὶ διώκω τ' ἄλογα ἴσια ἐναντίον τινός, ἀναγινωσκόμ. ἐν Ἰλδ. Π, 732. Ἀνθ' οὐ συνηθέστ. ϰἵππους ἔχω ἐπί τινι Ε, 240. Μετηνέχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τὸ κράτημα τοῦ τόξου, δοξαρίου, καὶ μματιάζω ἐναντίον τινός, ὅπερ τελειότερον κεῖται παρὰ Πνδ. Ὀλ. 2, 160. ϰτόξον σκοπῷ ἐπέχειν. Ἀλλ' ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ μέσ. διαθ. ἐν τῇ σημσ. τοῦ στοχάζομαι, ὅ ἐστι μματιάζω μέ τι ἅρμα, Ὀδσ. Χ, 15. συνήθ. ϰσκοπῷ ἐπέχειν ἁπλῶς. Ἔστι δὲ Ὁμρκ. ἡ παράλειψις τῆς αἰτ. αὕτη, ϰτί μοι ὧδ' ἐπέχεις; Τί ὁρμᾷς οὕτω ἐναντίον μου; τὸ ἡμτ. Τί μ' ἔχεις ἔτσι εἰς τὸ μμάτι; Ὀδσ. Τ, 71. καὶ ἀπρμ. ϰἐπ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν Χ, 75. ὅπερ ἀναπληρωτ. διὰ τοῦ, σαυτὴν καὶ ἡμᾶς, παρβλ. Ἡρδτ. 6, 49. Ἐκ ταύτης τῆς ἐλλείψεως προέκυψεν ἡ πάνυ εὔχρηστος κατ' ἀμετβ. σημσ. ἀκοῦσα χρῆσις τοῦ ῥήματος, ἐξαιρ. κατὰ δύο λόγους. α) ἐπέχω τινί, ὑπακ. ἐμαυτόν, Εὐθύνομαι, κινοῦμαι, τρέπομαι, τρέχω κατά τινος, ὅθεν ὁρμῶ· σπανιώτερον πρός τι. β΄.) ἐπέχω τινί, προτεινομένου τοῦ, τὸν νοῦν, καὶ ἄνευ αὐτοῦ. Ἔχω τὸν στοχασμόν, τὴν γνώμην, τὸν σκοπόν μου εἰς τίποτε, ἔχω τι εἰς τὸν νοῦν μου, ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. Wess. ἐν Ἡρδτ. 1, 80. 153. 6, 96. Εἶμαι προσεκτικός, προσέχω, δίδω προσοχὴν εἴς τι, μοὶ μέλει διὰ τίποτε· μετὰ δοτ. Κρατῶ· προτάσσω, ϰὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖσι. Ἡρόδοτ. παρβλ. ἐπιβάλλω, σημσ. 2 — β. 4) Κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω τι, ϰρέεθρα, Ἰλδ. Φ, 244. παρβλ. ἐπίσχω καὶ κατέχω· ϰἐπέχω τινὰ ξύλῳ Ἐμποδίζω τινὰ φοβερίζωντας ἢ κτυπῶντάς τον μὲ τὸ ξύλον, Ἀρστφ. Εἰρ. 1120. ϰἐπέχω τινά τινος Ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τίποτε, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ κάμῃ τι, Δμσθ. Ακτ. σλ. 505. 17. Ἀναβάλλω· καὶ ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη, παραλείψει τῆς αἰτ. ἑαυτόν, καὶ τὸ πάνυ εὔχρηστον τῆς λέξ. κατ' ἀμετβ. σημσ. Κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅθεν Βραδύνω, ἢ ἀργοπορῶ, διστάζω, ἀπορῶ, ἀμφιβάλλω, Ὀδσ. Φ, 186. Σφκλ. Ἠλ. 1369. Ἀρστφ. Εἰρ. 1032. Ἔτι δὲ, Μετριάζομαι, ὑπομένω, ἔχω ὑπομονήν, προσμένω, Πλάτ. Χρμδ. σλ. 165. C. ϰμικρὸν ἐπισχὼν Προσμείνας ὀλίγον· ὅθεν ἐν γένει, Παραιτοῦμαι ἀπό τι, παύω· ὡς τὸ παύεσθαι, μετὰ Ἀπρμφ. Ἀρστφ. Ἱππ. 922. Ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον παύει, παραιτεῖταί τις, Ξνφ. Ἀναβ. 3, 4, 36. ϰἐπίσχες τοῦ δρόμου Ἀρστφ. Ὀρν. 1192. 5) Περιέχω, πιάνω τόπον ϰἐπτὰ πέλεθρα. Ἰλδ. Φ, 407. ϰὅσσον ἐπέσχεν Ὅσον τόπον ἐπίασε, τόσον μακρυὰ ἔφθασε Ψ, 190. ϰὁπόσσον ἐπέσχε πυρὰ Ὅσον μακρυὰ ἔφθανεν, ὅσον τόπον ἐπίανεν ἡ φωτιά. Ψ, 238. Ω, 792. ϰἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας Ἔφθανον ἕως εἰς τοὺς Τεγεάτας Ἡρδτ. 9, 31. Περικυκλόνω, περικλείω, π. χ. ϰἐπέχει με γῆ Jac. ἐν Ἀθην. 3, 2. σλ. 149. Παθτ. Ἐκτείνομαι, ἁπλόνομαι ἐπί τι, Ἡσδ. Θγ. 177. ὁθεν. 6) Ἐπικρατῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω· ὑπάρχω, εἶμαι παρών· ἔχω χώραν, Ἡρδτ. 2, 96. ϰἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ Ἂν δὲν ἐπικρατῇ, δὲν εἶναι σφοδρὸς ἄνεμος. — 7) Ἐπὶ ἀμοιβαίων σχέσεων πλειόνων ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους. Ἔχω τινὰ εἰς τὸ μμάτι, ἔχω τὸ μμάτι μου εἰς κανένα ϰἐπέχω τὸν ὀφθαλμόν τινι· Κινοῦμαι πρὸς αὐτόν, ἐξαιρ. ὡς πολεμικὴ λέξις, Στέκομαι ἀντίκρυτα, ἐναντίον τινός, Ἡρδτ. 8) Παρὰ τοῖς Σκεπτικοῖς, ὡς τεχνικὴ λέξις, Ἐμποδίζω τὸν ἔπαινον ἢ τὴν συγκατάθεσίν τινος εἴς τι, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 366. παρβλ. ἐποχή, σημσ. 4.

*Ἐπηβάω, Ἰων. ἀντὶ ἐφηβάω, Ἡρδτ. 6, 83.

Ἐπήβολος, ὁ. ἡ (ἐπί, βάλλω). Ὅστις ἐπιτυχαίνει, ἀπολαμβάνει, κατορθόνει, ἀπέκτησε τίποτε, εἶναι μέτοχός τινος· μετὰ γεν. ϰνηός, ἐρετάων ἐπήβολοι Ὀδσ. Β, 319. ϰφρενῶν ἐπήβολος Νουνεχής, Ἀρστφ. Πρμθ. 444. Erf. ἐν Σοφκλ. Ἀντ. 488. παρβλ. Ἡρδτ. 8, 111. 9, 94. Ὡσαύτως καὶ κατ' ἐναντίαν σημσ. ϰνόσου ἐπήβολος, Ἄρρωστος, Αἰσχ. Ἀγ. 553. 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει· μετὰ δοτ. Θεοκρ. 25, 2. ϰἐπήβολος ἅρματι σύντας Ὁ σκοπός, ἡ τὸ ντιτάνι, — τὸ σημάδι τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸ ἁμάξι, τὸ ὁποῖον ἀφωρίσθη, ἐβάλθη διὰ νὰ τρέξῃ ἕως ἐκεῖ τὸ ἁμάξι, Ἀπλ. Ῥδ. 3, 1272. ὅστις χρῆται τῇ λέξει καὶ κατὰ σημσ. τοῦ, ἀνάλογος, σύμμετρος, εὔχρηστος, τὸ ἰταλ. κόμμοδος, εὔκολος, εὐάρεστος, χρήσιμος, λυσιτελής, ὠφέλιμος. (Κατὰ τὸν Wess. ἐν Διοδ. 1, 19. τὸ μὲν ἐπήβολος σημαίνει τόν, ὅστις ἐπέτυχεν, ἀπέκτησε τίποτε, τὸ δὲ ἐπίβολος, ὅστις καταγίνεται, ἐπιμελεῖται νὰ ἐπιτύχῃ, ἀποκτήσῃ τι· παρβλ. Schaef. ml. σλ. 48).

Ἐπηβόλως, Ἐπίρ. μὲ ἐπήβολον τρόπον.

*Ἐπήγαγον, Ἀόρ. β΄. τοῦ ἐπάγω, Ὀδσ.

Ἐπηγκενίδες, αἱ. Ὀδυσ. Ε. 253. Αἱ μακραὶ σανίδες εἰς τὰ δύο πλάγια μέρη τοῦ καραβίου, αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν ἐκ' ἔξω τὰ ἴκρια, ἤτοι

τὰ στραβὰ ξύλα τὰ πλευρὰ, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου, καὶ αἱ ὁποῖαι τοιουτοτρόπως σκεπάζουν ὅλον τὸ πλοῖον ἔξωθεν εἰς τὰ πλάγια του, καὶ μαζὺ μὲ τὰς σταμίνας, ἤτοι τὰς δοκοὺς, τραντάδες, μὲ τὰς ὁποίας εἶναι συνδεμένα ἀπὸ μέσα τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου, σχηματίζουν κοίλωμα, τὸ ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς διεστοίβασε, τὸ τουρκ. ἐκαπλάτισε, μὲ κλαδία ἰτεῶν, ἀπὸ ἰτιάς φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι καὶ ἐπ᾽ αὐτὰ ἔβαλεν ἐν τέλει πολὺ ἕρμα, τὸ παρ᾽ ἡμῖν σαβοῦραν, ἄμμον ἢ χῶμα, ὕλην, διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τοιουτοτρόπως τὸ νὰ ἐμβαίνῃ μέσα τὸ νερὸν τῶν κυμάτων, κύματος εἶλαρ ἔμεναι. Οὕτω λοιπὸν αἱ σταμῖνες, τὰ ἴκρια καὶ αἱ ἐπηγκενίδες ἐσχημάτιζον ὅλα μαζὺ τὰ πλάγια τοῦ πλοίου. (Πρωτότ. πιθανῶς τὸ, ἐνεγκεῖν, ἠνεκής). (ι)

Ἐπηγορεύω, καὶ ἐπηγορέω, ὅπερ προτιμῶσί τινες ὡς ὀρθότερον (ἀγορεύω). Ὁμιλῶ κατά τινος, κατηγορῶ τινα· τινί τι, Ἡρδτ. 1, 90. ὅθεν, Παραπονοῦμαι ἀπό τινα, τὸν ἐγκαλῶ ὡς πταίστην, ὡς αἴτιόν τινος· ὡς τὸ, κατηγορέω.

*Ἐπηγορέω = ἐπηγορεύω, ὅπερ ἰδέ. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπηγορία, ἡ. Κατηγορία, ἔγκλησις, παράπονον, ἢ παράπονον κατά τινος· ὡς τὸ κατηγορία.

Ἐπήειν, Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἶμι). Πηγαίνω πρὸς, ἢ εἴς τινα.

*Ἐπῆεν, γ. ἑνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι (εἰμί). Εἶμαι παρὼν, παρευρίσκομαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπῆν, Ὁμ.

Ἐπηετανός, ὁ, ἡ παρ᾽ Ἡσδ. καὶ τρκτλ. (ἔτος). Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ, εὑρίσκεται ὅλον τὸν χρόνον, Ὀδσ. Δ, 89. Ζ, 85. Η, 128. Ν, 247. Ὅθεν· ὅ,τι εἶναι ἀρκετὸν δι᾽ ὅλον τὸν χρόνον, ἐξαιρ. ἐπὶ ζωοτροφιῶν, Ὀδσ. Η, 99. Κ, 427. Σ, 360. παρβλ. ἄφενος. Ἐν γένει, ὅ,τι φθάνει, εἶναι ἀρκετὸν διά τινα διωρισμένον καιρὸν Ὀδσ. Θ, 233. Πλουσιοπάραχον, περιττὸν, πεπηγέναι τρίχεσι Πολὺ, πυκνὸν μαλλί, Ἡσδ. Ἔρ. 515. (υ–υυυ, ἀλλ᾽ ἐν Ὑμ. Ἑρμ. 113, παρ᾽ Ὁμ. καὶ παρ᾽ Ἡσδ. Ἔρ. 609, καὶ τετρασυλλάβως, υ–υυ)

*Ἐπῄειν, Ἐπκ. γ. ἑνκ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, εἶμι, Πηγαίνω που, Ἰλδ. Ρ, 741. ἐπῄεσαν γ. πλθ. πρτπ. Ὀδσ. Λ, 233.

*Ἐπῆκαν, Ἰων. γ. πλθ. πρτπ. Ἀόρ. ά. ἐνργ. τοῦ ἀφίημι, ἀντὶ ἀφῆκαν, Ἡρδτ.

Ἐπήκοος, ὁ, ἡ (ἐπακούω). Ὅστις ἀκούει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ τίποτε. Πᾶς τόπος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ ἀκούῃ τι, ἢ νὰ τὸν ἀκούουν, πεὶς τὸ ἐπήκοον Ὅπου μακρυὰ ἠμπορεῖ νὰ ἀκούῃ τις, παρὰ Ξνφ. σεὶ πεὶς ἐπήκοον καὶ ἐν ἐπηκόῳ ἄνευ ἄρθρου. β΄.) Ὅστις εἰσακούει, δίδει ἀκρόασιν εἰς τοὺς λόγους τινός· μετὰ δοτ. καὶ μετὰ αἰτ. ἐπήκ. πλειόνων θεῶν. 2) Παθτ. Πᾶν ὅ,τι ἠκούσθη, ἠμπορεῖ νὰ ἀκουσθῇ, β΄.) Ὅ,τι εἰσηκούσθη.

*Ἐπῆλθον, ες, ε, Ἀόρ. τοῦ ἐπέρχομαι, Ὁμ.

Ἐπηλίς, καὶ Ἐπηλίς, ίδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἐφηλίς, Σκέπασμα, τὸ τουρκ. καπάκι πράγματός τινος. 2) Αἱ κιτρινωπαὶ στιγμαὶ, ἢ πέτρες εἰς τὸ πρόσ. τὸ κοιν. συνθ. πρέκια.

Ἐπηλλαγμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. Παρακ. τοῦ, ἐπαλλάττω ἀμοιβαίως.

Ἐπηλυγάζω, (ἠλυγάζω). Ἐπισκιάζω, ἰσκιόνω κάμνω τι σκοτεινὸν, σκοτίζω, κρύπτω, σκεπάζω, πτινὰ ἱματίοισι, Σκεπάζω τινα μὲ τὰ φορέματά μου. Μέσ. Σκεπάζω τὸν ἑαυτόν μου ἢ μέλος τι τοῦ ἑαυτοῦ μου, σκεπάζομαι. πέπηλυγάζομαι τὴν κεφαλὴν θοιματίοισι Σκεπάζω τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ φόρεμά μου. πέπιλυγάζομαί τινα Κρύπτομαι ὀπίσω ἀπό τινα, Πλάτ. Λυσ. σλ. 207. B. Ruhnk. ἐν Τμ. σλ. 117.

Ἐπηλυγαῖος, αία, αῖον (ἠλύγη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσκιωμένον, ὑποκάτω εἰς ἴσκιον, σκοτεινόν.

Ἐπηλυγίζω, = ἐπηλυγάζω, ἀμφβ.

*Ἐπήλυθον, ες, ε, Ἐπκ. Ἀόρ. β. τοῦ ἐπέρχομαι, ἀντὶ ἐπῆλθον, Ὁμ.

Ἐπῆλυξ, υγος, ὁ, ἡ (ἤλυξ). = ἐπηλυγαῖος, Εὐρπ. Κυκλ. 676. πέπηλυξ πέτραι.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ (ἐπήλυθον). Ὅστις ἦλθε νεωστὶ εἴς τινα τόπον· ξένος, ἀλλοδαπὴς, ἐξωμερίτης· εὕρηται δὲ καὶ τὸ οὐδτ. πλθ. τὰ ἐπήλυδα, Ἡρδτ. 8, 73.

Ἐπηλυσία, Ἰων. ἐπηλυσίη, ἡ. Μάγευμα, ἐξαιρ. κατὰ κακὴν σημσ. Ὁμηρ. Ὑμν. Ἑρμ. 37. καὶ Δήμητρ. 240.

*Ἐπήλυσις, εως, ἡ (ἔπηλυς). Ἄφιξις, ἐρχομός.

Ἐπηλύτης, ου, ὁ = ἔπηλυς, Θκδ. (υ–υ–) ὅθεν.

*Ἐπήλυτος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἦλθεν, ἔφθασέ που, τὸ ἰταλ. ἀρριβάρησε.

Ἐπημάδιος, ία, ιον (ἦμαρ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται τὴν ἡμέραν, καθ᾽ ἡμέραν, εἰς μίαν ἡμέραν, διαρκεῖ μίαν ἡμέραν· ἡμερήσιον, καθημερινόν. (ᾰ)

Ἐπημοιβός, ὁ, ἡ (ἀμοίβω). Ἀμοιβαῖος, ὅ,τι εἶναι δι᾽ ἄλλαγμα πέπημ. ὀχῆεσι Δύο μοχλοὶ, διάδρομοι θύρας, οἱ ὁποῖοι ἀντιθέτως σύρονται, δηλαδ. ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά. Ἰλδ. Μ. 456. πέπημοιβοὶ χιτῶνεσι. Ὀδυσ. Ξ. 513. Φορέματα διὰ ἄλλαγμα, δηλ. διὰ νὰ ἐνδύῃ τις πότε τὸ ἓν, πότε τὸ ἄλλο. Ὀδσ. Ξ, 513. παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ τρικαταλήκτως.

Ἐπημύω, Μλ–ύσω (ἠμύω, ἀνμλ.) Σκύπτω, βαίζω, κλίνω πρός τι μέρος· πέπημύει δὲ κεραίῃσι. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α΄, 223. (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ Ἐνστ. καὶ Παρτ. τὰ πλεῖστα μκρ. παρ᾽ Ὀπ. μέντοι καὶ βρχ. ἐν τῷ Μλ. δὲ καὶ Ἀόρ. τὸ ἀνάπαλιν, συνηθ. μκρ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. βρχ. ἐνίοτε· πρβλ. Wernike ἐν Τρφ. 15.)

*Ἐπήν, Ὁμρκ. καὶ Δρκ. ἀντὶ ἐπάν, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκτεθειμένον, ὑποκείμενον εἰς τὸν ἄνεμον. Τροπ. ἐξαιρ. Ἀνεμώδες, μάταιον, προσωρινὸν, πρόσκαιρον, Σουϊδ.

*Ἐπήνεον, ἐπήνεσα, Ἐπκ. Παρτ. καὶ Ἀόρ. τοῦ ἐπαινέω, Ὁμ.

*Ἔπηξα, Ἀόρ. ά. τοῦ πήγνυμι, Ἰλδ.

Ἐπηόνιος, ὁ, ἡ (ἠιών). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ περιγιαλὸ, Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 160.

Ἐπήορος, ὁ, ἡ (ἀείρω, αἰωρέω). Πᾶν ὅ,τι κρέμαται εἴς τι, ἀπό τι ἢ ἐπάνω ἀπό τι, εἰς τὸν ἀέρα· ὅ,τι ἀναπαύεται, κεῖται ἐπάνω εἴς τι· ὅ,τι εἶναι σηκωμένον, ὑψωμένον ἐπάνω ἀπό τι, Ἀπολ. Ἀργ. Β΄.

Ἐπηπύω, (ἠπύω). τινί, Δείχνω τὴν ἀρέσκειάν μου, ὅτι μοὶ ἤρεσε τίποτε, φωνάζοντας, τὸ κοινῶς. χουϊάζοντας, Ἰλδ. Σ, 502. (υ–υ–)

Ἐπήρανος, ὁ, ἡ· ἀμφβ. ἀναγν. ἀντὶ, ἐπήρατος. Ὀρφ. 821.

Ἐπήρατος, ὁ, ἡ (ἐράω). Ἀξιέραστος, ἄξιος ἀγάπης, ποθητὸς, χαρίεις, ἢ χαριτωμένος, Ὁμ., ὅστις ὅμως μόνον ἐπὶ πόλεων, χωρῶν, τόπων καὶ φορεμάτων μηδαμοῦ δὲ ἐπ᾽ ἐμψύχων χρῆται τῇ λέξει. Παρ᾽ Ἡσδ. εὕρηται καὶ πέπήρατον εἶδος, ἐπήρ. ὄσσαν Ἔρ. 63. Θγ. 67. ἐπὶ τῆς μορφῆς καὶ τῆς φωνῆς τῶν θεαινῶν· παρβλ. ἐπήρανος. — Ὁ Nitzsch ἐν Ὀδσ. Δ, 606. ἐξηγεῖ μὲν τὴν λέξ. Ἐξέχων, ὑπερέχων, δὲν ἀναφέρει ὅμως οὐδεμίαν ἐτυμλγ. καὶ αἱ συντάξεις αὐτῆς, ὡς ἡ πέπήρατα εἵματα Ὀδσ. Θ, 366. πέπήρατον εἶδος, ἐπήρατος ὄσσα, ἀντιβαίνουσιν ὅλως τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ τουτη.

Ἐπηρεάζω, (ἐπήρεια). Ἀπειλῶ, φοβερίζω, Ἡρδτ. 6, 9. — 2) Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, καταχρῶμαι ἢ κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, ζημιόνω τινὰ, τὸν μεταχειρίζομαι μὲ ἔχθραν· μετὰ αἰτ. — 3) δοτ. δὲ τοῦ προσπ. Ἀδικῶ, βλάπτω τινὰ, Ξνφ. Ἀπμ. 1, 2, 31. ἐξαιρ. παρὰ Δημοσθ. σπανιώτ. εἴς τινα, Φέρνομαι ἀσεβῶς, ἀπρεπῶς πρός τινα· σχεδὸν ὅλως ὡς τὸ, ὑβρίζω. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπηρεασμός, ὁ = ἐπήρεια. Φοβερισμὸς, κατάχρησις, βλάψιμον, ζημίωμα.

Ἐπηρεαστικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει κλίσιν, συνειθίζει, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐπηρείαν, δηλ. νὰ φοβερίζῃ, καταχρᾶται, βλάπτῃ, ζημιόνῃ τὸν πλησίον του.

Ἐπήρεια, ἡ. Ἀπειλὴ, φοβέρα· σκληρὰ ὁμιλία, ὕβρις· καταφρονητικὸν, ὑπερήφανον, ὑβριστικὸν, ἔχθρικον φέρσιμον πρός τινα, διὰ νὰ τὸν φοβίσῃ, ζημιώσῃ, σκιάξῃ, ἢ νὰ τὸν βιάσῃ τις εἰς τὴν θέλησίν του· κατάχρησις, ζημίωμα, βλάψιμον, ὕβρισμα, καταδάλημα, καταφρόνησις, συκοφαντία, κακολογία, ὅλα ὅσα ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς βλάβην ἢ ζημίαν τινός· κακοπάθεια, βλάβη, ζημία, πέπήρεια δαίμονος Δυστυχία τινὸς προερχομένη ἀπό τινα θεὸν ἢ ἀπὸ τὴν μοῖραν, τύχην, χωρὶς νὰ ἔσφαλεν εἰς τίποτε. πκελεύω κατ᾽ ἐπήρειαν Προστάζω φοβεριστικὰ, τυραννικὰ, Θκδ. 1, 26. (Πρωτότ. ἐστὶ πιθανῶς τὸ Ὁμρκ. ἄρεια, ἀπειλὴ, ὕβρις, μ᾽ ὅλον ὅτι ἄλλοι ἐτυμολγ. τὴν λξ. παρὰ τὸ, ἐρέω, ἐρείδω).

Ἐπηρεμέω, Μλ–ήσω (ἠρεμέω) Ἠρεμῶ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἐπάνω, πλησίον εἴς τι, ὕστερ᾽ ἀπό τι· μετὰ δοτ. Κλήμ. Ἀλ. Παιδαγ. Β. 8. πέπηρεμεῖν τοῖς χρώμασι. Λουκιαν. Ε. σελ. 308.

Ἐπήρετμος, ὁ, ἡ. (ἐρετμός) Ὅστις εἶναι, κάθεται κοντὰ εἰς τὰ κουπία, κωπηλάτης, ἢ τραβᾷ τὸ κουπί. πέπήρ. ἑταίροισι Ὀδυσ. Β. 403. ἄλλως· καὶ ἐπ᾽ ἐρετμὰ ἐζόμενοισι Ὀδσ. Μ, 171 — 2) Μὲ κουπιὰ προβλεμμένον καράβιον. πέπήρετμος νηυσί, Ὀδσ. Κ, 16. Ξ, 224. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπηρεφής, ὁ, ἡ, (ἐρέφω) Πᾶν ὅ,τι σκεπάζει τι, ἢ ἰσκιόνει, κάμνει ἴσκιον ἀπ᾽ ἐπάνω. πέπηρφ. πέτραισι Βράχοι ὑψηλοὶ κλίνοντες πρὸς τὰ κάτω καὶ ὡς κρεμάμενοι φαινόμενοι, Ὀδσ. Κ. 131. Μ, 59. σταυροὺς πέπηρφέας Ἰλδ. Μ, 54 — 2) παθτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, ἰσκιωμένον ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος, καμαρωτὰ κτισμένον ἢ θολογυριστὸν, ἔξεχον, στεφανωτὸν, κρεμαστὸν, πέπηρ. σπέεσι ἀναγινωσκμ. ἐν Ὀδσ. Ν, 349. ἀντὶ κατηρεφές. πέπηρ. σίμβλοισι Μελισσοκόφινα σκεπασμένα, Ἡσδ. Θγ. 598.

Ἐπήρης, ὁ, ἡ. (ἄρω) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἡτοιμασμένον, προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ τίποτε. μετὰ δοτ.

*Ἐπήριστος, ὁ, ἡ, καὶ

Ἐπήριτος, ὁ, ἡ. (ἐρίζω), Πανδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο φιλονεικία, ἢ ἐπιδέχεται φιλονεικίαν.

Ἐπήριτος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὄνμ. Ὀδσ. Ω, 306.

*Ἐπῆρσε, Ἐπκ. γ. ἑνκ. πρτπ. ἀόρ. ά. τοῦ ἐπαίρω Ἰλδ. Ξ, 167. 339.

*Ἐπῇσαν, Ἐπκ. γ. πλθ. πρτπ. Παρτ. τοῦ ἔπειμι, εἶμι, Πηγαίνω που, ἀντὶ ἐπῄεσαν (ἐξ οὗ τὸ παρ᾽ ἡμῖν, ἐπάντησαν, πάντησαν) ἐπήεσαν, Ὀδσ. Ι, 445.

Ἐπησθείην, Ἰων. γ. πλθ. πρτπ. εὐκτ. ἀόρ. ά. τοῦ ἐφήδομαι, ἀντὶ ἐφησθείησαν.

Ἐπητανός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἐπηετανός.

Ἐπητεία, ἡ. = ἐπητύς. Ἀπολλ. Ῥδ. 1007. πάγκαλ ἐπητείαισι, παρὰ τὸ

Ἐπητής, οῦ, ὁ. ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ παροξυτ. ἐπήτης γραφ. (ἔπος) Πᾶς τις, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ τις, τὸ παρ' ἡμῖν, ὅστις παίρνει ἀπὸ λόγια, καταλαμβάνει τί τῷ λέγει τις· φρόνιμος, στοχαστικός, σκεπτικός, φιλάνθρωπος, πραΰθυμος, ἥμερος, ἱλαρός, καλοθελητής, Ὀδσ. σ, 332. «ἐπητῷ ἀνδρὶ ἔοικεν» Σ, 128. Παρ' Ἀπολ. Ῥδ. δέ, εὕρηται καὶ ἐπητής, έος. Ἡ ἐξήγησις, εὔγλωττος, ἐστὶ ψευδής· ἰδὲ καὶ ἐπητύς.

Ἐπητικός, κή, κόν. (ἕπομαι). Ὅστις πηγαίνει κατόπι, ἀκολουθῇ· ἀκολουθητικός. Στοβ. Ὁμιλ. Α'. τελ. 24.

Ἐπήτριμος, ὁ, ἡ. (ἤτριον) Κυρίως πᾶν ὅ,τι εἶναι παρυφασμένον, προσυφασμένον, πυκνοϋφασμένον· ὅθεν πυκνά, σφικτά, κοντά, τυχὰ ἐν ὀπίσω ἢ ἐπάνω τοῦ ἄλλου εὑρισκόμενον, κείμενον· ὡς τό, πυκνός· ὅ,τι εἶναι συνεχές, πολύ· «πυρσοὶ ἐπήτριμοι» Πολλοί, πυκνοί, ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, Ἰλδ. Σ, 211. ὡσαύτως καὶ «δράγματα ἐπήρ.» Σ, 552. Τὸ δὲ «κλίνη πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσι» κατὰ χρονικὴν (καιροῦ) σημασ. Παραπολλοὶ καὶ ἐπάλληλοι ἢ εὐθὺς ἕνας μετά, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον πίπτουν κάθε ἡμέραν, Ἰλδ. Τ, 226.

Ἐπητύς, τύος, ἡ· (ἐπητής) Φιλικὴ πρόσρησις, παραίνεσις, παρηγορία, φιλικὸς ἀσπασμός, χαιρετισμός· ἐν γένει, Φιλοφροσύνη, εὐμένεια, εὔνοια δηλουμένη εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὴν ὁμιλίαν τινός· φιλανθρωπία, πραότης, ἡμερότης, ἱλαρότης· φιλικὸν δέξιμον Ὀδυσ. Φ. 306. (υ – υ).

Ἐπηχέω, Μλ. -ήσω. (ἠχέω) Ἠχῶ, κάμνω ἦχον ἢ κρότον προσέτι, πλησίον εἴς τι ἢ ἀπ' ἐναντίας. Λουκιαν.

Ἐπηῷος, ῴα, ἡ (ἠώς) = ὑπηῷος. Ὀρφ. Ἀργ. 659.

Ἐπί, Πρόθεσ. συντάσ. Γενικ. Δοτικ. καὶ Αἰτιατ. κυρία σημ. αὐτῆς τό, ἐπάνω.

I. Μετὰ γεν. Α) Ἐπὶ τόπου κατὰ τὰς διαφόρους ἀναφορὰς αἱ ὁποῖαι ὑπάγονται εἰς δύο κυρίας σημασίας. 1) Τὸ εἶναι ἢ διατρίβειν ἔν τινι τόπῳ· εἰς, ἐν, ἐπάνω, πλησίον ἔγγιστα, ἐμπρός, Ἀπ' Ὁμ. πάνυ εὔχρηστος μετὰ ῥημάτων τοῦ εἶναι, μένειν, ἠρεμεῖν, διατρίβειν που σημαντικῶν· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ ῥήματος, π. χ. «ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος» ὕπαι, στάντα, Κοντάρια ὀρθὰ ἐπάνω εἰς τὰς μύτας στεκόμενα, ἢ μπηγμένα, Ἰλδ. Κ, 153. παρβλ. Ὀδσ. Τ. 278. Ὁ Ποιητὴς χρῆται συνήθως τῇ προθέσει ταύτῃ μόνον ἐπὶ ἀληθῶς ὑπαρχόντων, χειροψηλαφήτων πραγμάτων, τόπων, χωρῶν, μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος κτλ. τ. τ. «ἐπ' ἠπείρου, ἐπὶ ξένης, ἐπὶ νηῶν, ἐπὶ πύργων, ἐφ' ἵππων, ἐπ' ὤμοιο» καὶ τ. τ. σπανιώτ. ἐπὶ γεωγραφικῶν κυρίων ὀνομάτων, ἐν οἷς οἱ Ἀττ. διακρίνουσιν ἀκριβῶς τὴν μετὰ τῆς ἐν καὶ τῆς ἐπὶ σύνταξιν αὐτῶν, ὥστε διὰ τῆς ἐν, δηλοῦται τὸ ἔνδον, διὰ τῆς ἐπὶ δέ, τὸ πλησίον· «ἐν Θράκῃ» Μέσα εἰς τὴν Θράκην, «ἐπὶ Θράκης» πλησίον εἰς τὴν Θρ. εἰς τὰ Θρακικὰ σύνορα, παρβλ. Θυδ. 5, 34. Παροιμ. «ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς» τὸ ἡμέτερον, Ἀπὸ τὴν τρίχα κρέμεται, ἢ κατήντησεν εἰς τὸ Ἀμήν· παρβλ. ἀκμή. Καθ' Ὁμ. ἐπὶ καθ' αὐτὸ ἐν τόπῳ κινήσεως, καὶ ἐπὶ πάσης περιστάσεως συντυχίας ἢ παρακολουθήσεως, ἐπὶ περιστάσεων, ἢ συμβεβηκότων· ἐπί τινων τρόπων καὶ μέσων, Ἀνάμεσα, μεταξύ, εἰς, διά—Κατ' ἰδιαιτέρας συντάξεως. α'.) «ἐφ' ὑμείων» Εἰς ὑμᾶς, ἀναμεταξύ σας τοῦτ' ἔστι, ἥσυχα, σιωπηλά, Ἰλδ. Η, 195. ὅπου πρόσκειται καὶ τό, σιγῇ· «ὄφρ' ὑμεῖς εὔχεσθε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι σιγῇ ἐφ' ὑμείων» παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι κάτω εὔχρηστον, ἐξαιρ. ἐν τῷ γ'. προσπ. «ἐφ' ἑαυτῶν» Εἰς τὸν ἑαυτόν των, διὰ τὸν ἑαυτόν των, ἰδίως, χωριστά, ἀνεξαρτήτως· «κατὰ Νίσαια πόλιν κειμένη ἐπ' ἑωυτῆς» Ἡρδτ. 8, 32. καὶ «εἶχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἑωυτῶν μάντιν Ἱππόμαχον, Λευκάδιον ἄνδρα» 9, 38. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 73. sq. «ἐφ' ἑαυτῶν» Μόνον εἰς αὐτούς, μόνον εἰς τὸ ὄφελός των ἀναφερόμενον, «τύραννοι δὲ ὅσοι ἦσαν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι» Θυδ. 1, 17. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν τῆς γεν. ἁπλῶς «οὐδεὶς ἐπ' ἀνθρώποις» Κανεὶς ἄνθρωπος, ἢ μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Σφκλ. Ἀντ. 789. παρβλ. Πνδ. Ὀλ. 7. 133. — β'.) Μετὰ ἀπολελυμένων ἀριθμῶν, ἀντὶ τῆς Εἰς «ἐπὶ τριῶν, ἐπὶ τεττάρων» κτλ. Εἰς τρεῖς, εἰς τέσσαρας, στρατιώτας κατὰ βάθος ἱσταμένους, τοῦτ' ἔστιν ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου εἰς τὰς παρατάξεις, Ξνφ. «ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι» καὶ Θυδ. — γ'.) ἐπὶ πολλῶν, Ἔμπροσθεν, ἐμπρὸς εἰς πολλούς. Valk ἐν Ἱππ. 215. Jac. Ἀνθ. 3, 2. σλ. 25. «ἐπὶ μαρτύρων» Ἐμπρὸς εἰς μάρτυρας — δ'.) Ἐπιστασίαν, ἐπιτροπείαν «οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων» Οἱ διωρισμένοι εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὅσοι εἶναι εἰς βούλευσιν τῆς πολιτείας, Δημσθ. «ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος» ἐν Ἀθήναις, ὁ δήμιος, ἰταλ. μπόϊας, τουρκ. τσελάτης, ὅστις ἔρριπτεν εἰς τὸ βάραθρον ἐκρήμνιζε ς' τὸν λάκκον τοὺς καταδικασμένους προδότας τῆς πατρίδος, Λσργ. 30, 11. ὡσαύτως καὶ «ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων, ὁ ἐπὶ τῶν ἔργων» κτλ. τ. τ. Ἐφ' ἑκάστου ὅστις εἶναι διωρισμένος εἰς κάμμίαν ὑπόθεσιν ἢ πρᾶγμα, Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 474. σπανιώτ. μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. ὡς παρὰ Ξνφ. Κρ. π. 2, 4, 25. «νόμιζε δ', ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ δὲ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι» — 2) Κίνησιν εἰς τόπον, εἰς διωρισμένον τι μέρος· μετὰ πάντων τῶν εἰς τόπον κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. μετὰ τοῦ ἱκέσθαι, χάζεσθαι, περᾶν, ἐρύειν, πέμπειν, ἄγειν, φεύγειν, καὶ μετὰ τοῦ καθιστάναι. «γεγωνεῖν ἐπ' Αἴαντος κλισίηφι» Νὰ φωνάξῃ ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἕως εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Αἴαντος, Ἰλδ. Θ, 224. «πλεῖν ἐπὶ Κύπρου» Νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὴν Κύπρον, «ἀναχωρῶ ἐπ' οἴκου» Ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλὰ «ἀναχ. ἐπ' οἴκου» Πηγαίνω ς' τὸ σπίτι. — Β) Ἐπὶ χρόνου, ἢ καιροῦ, καθ' ὃν συμβαίνει τι· καὶ κατὰ σημ. διαρκείας, ἤτοι ὅταν σημαίνηται τίποτε ὅτι συνέβη καὶ διήρκεσεν ἢ διαρκεῖ πολὺν καιρόν, Εἰς καιρόν, ὅταν, ὅσῳ, ἐν ὅσῳ «ἐπ' εἰρήνης» Εἰς καιρὸν εἰρήνης, ὅσῳ κρατεῖ ἡ εἰρήνη, Ὁμ. «ἐπὶ πολέμου» Εἰς καιρὸν πολέμου ἐξαιρ. «ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων» Εἰς καιρόν, ὅταν, ἐν ὅσῳ ἔζουσαν οἱ παλαιοί, Ἰλδ. Ε, 637. «Ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων» Ἡρδτ. 1, 134. «Ἐπὶ Κέκροπος» Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κέκρ. ἐν ὅσῳ, ἢ ὅσον καιρὸν ἐβασίλευεν ὁ Κέκροψ, Ἡρδτ. 8, 44. «ἐφ' ἡμῶν» Εἰς τὸν καιρόν μας, ς' τοὺς χρόνους, ς' τὰς ἡμέρας μας, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς ὑπόθεσις τοῦ πράγματος, ἐννοουμένου τοῦ χρόνου καθ' ὃν συμβαίνει τὸ πρᾶγμα — Γ.) Αἰτίαν, ἀφορμήν, περίστασιν διὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνει, ἢ γίνεταί τι. Διὰ παρακινήσεώς τινος, Wolf εἰ. Λεπτ. σλ. 276. 319. 346. ὡσαύτως ἑρμηνευτέον καὶ τὸ παρὰ Λυσργ. 2, 3. ἄνευ τινὸς ἀλλοιώσεως· ὅθεν «Ἐφ' ἑαυτοῦ» Ἐξ ἰδίας θελήσεώς του, ἀφ' ἑαυτοῦ του, Schaef. mel. σλ. 21. «ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη» Ἡ ὁποία ἐγένετο μὲ τὸ μέσον τοῦ Ἀνταλ. «ἐφ' ἑνὸς» Ἕνας κ' ἕνας. «ἐπὶ τεττάρων» Τέσσαρες ἕνας ὀπίσω τοῦ ἄλλου ἀραδιασμένοι. «ἐπὶ κέρως» Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, τὸ Γαλλ. Colonne, ὅταν δηλ. ἐβάδιζε, τὸ ἰταλ. μαρτζιάρειν, τὰ στρατεύματα εἰς τάξεις ὀλίγον πλατείας καὶ πολὺ μακράς. «ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων» Ὁ μυστικὸς γραμματεύς, τὸ ἰταλ. σεκρετάριος· «ἐπί τινος εἶναι ἢ στῆναι» Τὸ νὰ εἶναί τις διωρισμένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ τι, προσέχῃ εἰς τίποτε· «ἐπὶ μαρτυρίας» Μὲ βεβαίωσιν διὰ μαρτυρίας, φέροντας μαρτυρίας. Ἔτι δὲ καί, «καλεῖσθαι ἐπί τινος» Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὸ ὄνομα, τὸ παρανόμι προερχόμενον ἀπό τι. «τὸ ὄνομα, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχειν, ἢ ποιεῖσθαι ἐπί τινος» Ἡρδτ. 1, 94. «ἀντὶ δὲ Λυδῶν μετονομασθῆναι αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ βασιλέως τοῦ παιδός, ὅς σφέας ἀνήγαγε· ἐπὶ τούτου τὴν ἐπωνυμίαν ποιευμένους ὀνομασθῆναι Τυρσηνούς» καὶ 2, 57. καὶ ἀλλαχοῦ παρβλ. Ἀπό, Γ, 8. «ἐπ' ὅτευ» Διὰ τί, τίνος ἕνεκεν; «οὐκ ἔχω συμβαλέσθαι, ἐπ' ὅτευ μιῇ ἐούσῃ γῇ ὀνόματα τριφάσια κέεται» Ἡρδτ. 4, 45. — Ἀντὶ τῆς Περὶ μετὰ γεν. σπανίως εὕρηται, Heind. ἐν Πλάτ. Χρμ. σλ. 155. D. μόνον μετὰ τοῦ ῥήμ. λέγειν «λέγειν ἐπί τινος» Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις περί τινος, διὰ τίποτε. — Δ) Κατὰ περίφρασιν ἐπιρρήματος. «ἐπ' ἀδείας, ἐπ' ἐξουσίας» ἀντὶ ἀδείᾳ, ἐξουσίᾳ, Ἀφόβως, ἐλευθέρως, Schaef. mel. σλ. 83.

II. Μετὰ δοτικῆς. Α) ἐπὶ τόπου· καθ' ὅλα ὡς μετὰ τῆς γενικῆς, ὅταν ὑπακούηται ἡ ἐρώτησις ποῦ; τόσον ἐν ἠρεμίᾳ ὅσον καὶ ἐν κινήσει, κατὰ πάντας τοὺς ἐκεῖ ἀναφερθέντας ἀκριβεστέρους διορισμούς, ὥστε συγχέονται πολλάκις ἀμφότεραι αἱ πτώσεις ἀμοιβαίως λαμβανόμεναι ἐξαιρ. παρὰ τοῖς ποιητ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ στίχου. Παρὰ Λογογρ. δέ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτι. Ἰδίως δὲ ἀπαντᾶται ἡ δοτ. ἀπ' Ὁμήρου, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ταῖς φράσεσι. «ἐπ' ἔργῳ» Εἰς τὴν δουλειάν, ἐν ᾧ δουλεύει τις, ἀσχολεῖται, καταγίνεται εἴς τι, Ὀδσ. Π, 111. καὶ ἀλλαχοῦ. «ἐπὶ πᾶσι» Εἰς ὅλα, καθ' ὅλα τὰ πράγματα, ἐν γένει, γενικῶς, Ἰλδ. Δ, 178. «ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν» Βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινός, ἐμπνέω, φωτίζω τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν τινός, Α, 55. Ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τούτοις ἐστὶ καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ τόπου μετὰ δοτ. ἐν τῇ ἐρωτήσει τοῦ, ποῦ; καθ' ἠρεμίαν, ἔχθραν ἢ ἐχθρικὴν σημασίαν ὑποφαινούσης, καὶ ἀντὶ τοῦ Πέραν, ἀντικρὺ τῇ ἀντίπερα κειμένης. «Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντο» Ἰλδ. Β, 472. καὶ ἐπὶ τῇ πεύσει ποῦ; κατὰ κίνησιν εἰς τόπον, ἀντὶ τοῦ, ἐναντίον. «ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος» Ἰλδ. Α, 382. «ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες» Γ, 15. καὶ Δ, 352. Ε, 97. 124. 200. 240. 244. 882. Ὀδσ. Χ, 8. καὶ ἀλλαχοῦ. Σφκλ. Φιλ. 197. 1138. Schaef. ἐν Ἀνθ. 57. παρβλ. Jac. Ἀθλ. Παλτ. 468. 503. ὡσαύτως καὶ παρὰ Λογογρ. ἐνίοτε, Schaef. ἐν Πλτχ. 5. σλ. 17. ἐξαιρ. παρὰ Ξνφ. καὶ Δμσθ. — Β) Ἐπὶ χρόνου· τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀκριβοῦς διορισμοῦ χρόνου, (καιροῦ) μερῶν, «ἐπὶ νυκτί» Τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἰλδ. Θ, 529. «ἐπ' ἤματι τῷδε» Κατὰ ταύτην, ς' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, Ν, 234. Τ, 110. Τὸ δὲ «ἐπ' ἤματι» Τὴν ἡμέραν, εἰς μίαν, κάθε ἡμέραν, Ὀδσ. Β, 284. Ξ, 105. «ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ βίου» Εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. «ἐπὶ τούτῳ» Ἐν ᾧ — 2) κατ' Εὐρπ. Κυκ. 598. «ἐπὶ τούτῳ» Κατὰ τοῦτο — Γ.) Ἐπὶ πλεονασμοῦ, περισσείας, ἀφθονίας, δαψιλείας, προσθήκης. «ἐπὶ τοῖσι» Πρὸς τούτοις, ἐκτὸς τούτων, Ὀδσ. Ω, 277. «ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε» Εἰς τὸ κάλλος, τὴν εὐμορφίαν του προσετέθη ὀλιγωρίδα, ὀλίγωρα ἔγινεν εὔμορφος, Ὀδσ. Ρ, 308. παρβλ. Ι, 639. Ν, 485. Ὀδσ. Γ, 113. Λ, 287. Π, 99. Ρ, 454. Χ, 264. Ἡσδ. Θγν. 153. Jac.

ἐν Ἀνθλ. Παλτ. 563. Καταχρηστικῶς ἀντὶ συγκριτ. μορίου, Ὀδσ. Η, 216. «οὔτι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο» Δὲν εἶναι ἄλλο τι πλέον ξεδιάντροπον, ἀναισχυντότερον, ἀδιαντροπώτερον παρὰ τὸ στομάχι, ἐκτὸς τοῦ στομχ. ὥστε κἀνταῦθα ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς προσθήκης, τοῦ πλέον. Εἰς δήλωσιν τῆς ἀφθονίας, ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ ἴδιον οὐσιαστ. π. χ. «ὄγχνη ἐπ᾽ ὄγχνῃ, μῆλον ἐπὶ μήλῳ» Ἀπίδι ἀπάνω ς᾽ τ᾽ ἀπίδι, μῆλον ἐπάνω ς᾽ τὸ μῆλον, Ὀδσ. Η, 120. οὕτω καὶ «ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλῳ» Ἕνας ἐπάνω τοῦ ἄλλου, «νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖσι» κτλ. τ. τ. Valck ἐν Φοιν. 1202. 1346 — Δ.) διορισμὸν εἰς ἢ διὰ τίποτε, ἐξαιρ. εἴς τι μέλλον. «παῖς ἐπὶ κτεάτεσσι» Υἱὸς εἰς μεγάλην περιουσίαν διωρισμένος, τοῦτ᾽ ἔστιν, ὅστις μέλλει νὰ κληρονομήσῃ πολλά, Ἰλδ. Ι, 482. «υἱὸν δ᾽ οὐ τέκετ᾽ ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι» Δὲν ἐγέννησεν ἄλλον υἱὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὰ κτήματά του κληρονόμον, Ε, 157. «ἐπὶ δόρπῳ» Διὰ δεῖπνον, τοῦτ᾽ ἔστι διωρισμένον νὰ φαγωθῇ, Ὀδσ. Σ, 44. «ἐπὶ Πατρόκλῳ» Διωρισμένος διὰ τὸν Πατρ. εἰς τιμὴν τοῦ Πατρ. Ἰλδ. Ψ, 776. Ὀδσ, Ω, 91. ὡσαύτως καὶ Ἐπιτήδειος, χρήσιμος, ὠφέλιμος εἴς τι «ἐπὶ χάρμῃ» Ἱκανός, ἐπιτήδειος, καλὸς εἰς μάχην, διὰ πόλεμον, Ἰλδ. Ν. 104 — 2) Ὑπερβολὴν, ὑπεροχὴν, καὶ δι᾽ αὐτῆς ὑποταγὴν σημαίνουσα. «εἰμὶ ἐπί τινι» Εἶμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποκείμενος εἴς τινα «νῦν ἐπὶ ὑμῖν» «Εἶναι εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν ἐξουσίαν μας, κρέμαται ἀπὸ ἡμᾶς, «οἱ ἐπί τινι» Οἱ διατεταγμένοι, διωρισμένοι ἀπάνω εἰς τίποτε, νὰ ἐπιστατοῦν, δίδουν προσοχὴν εἴς τι, νὰ τὸ κυβερνοῦν· «ἐπ᾽ ἐμοί ἐστι» Εἶναι εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν θέλησίν μου, ἀπὸ ἐμένα κρέμαται, Ἡρδτ. 7, 52. Παρὰ Ξνφ. δὲ καὶ ἄλλοις Ἀττ. μετὰ Ἀπαρμφ. πολλάκις. «τετάγμένον εἶναι ἐπί τινι» — Ε) Αἰτίαν, ἀφορμήν. Διά. «γελῶ ἐπί τινι» Διὰ τίποτε ἢ διὰ κανένα, Ἰλδ. Β, 270. Ὀδσ. Τ, 358. 374. οὕτω καὶ «μογῶ ἐπί τινι» Κοπιάζω διὰ τίποτε, Ἰλδ. Α, 162. «ἐπὶ σοὶ μάλα πολλ᾽ ἔπαθον» Πάρα πολλὰ ἔπαθα διὰ σένα, Ι, 492. «ἐπ᾽ ἀρωγῇ» Διὰ βοήθειαν, διὰ νὰ βοηθήσητε, Ω, 574. παρβλ. Δ, 470. Φ, 585. Ὀδσ, Π, 19. Σ, 414. «μέγα φρονῶ ἐπί τινι» Ὑπερηφανεύομαι διὰ τίποτε. Ἐξαιρ. ἐπὶ ἀμοιβῆς, μισθοῦ, ἢ βραβείου, περὶ τῶν ὁποίων κοπιάζει, ἀγωνίζεταί τις «ἀεθλεύω ἐπί τινι» Ἰλδ. Ω, 274. «ἐπὶ ἀέθλῳ, ἐπὶ μισθῷ, ἐπὶ δώροις» Διὰ νὰ λάβω τὸ ἆθλον, τὸν μισθὸν, τὸ δῶρον, Ι, 502. Κ, 304. Φ, 445. Ὀδσ. Λ, 548. Ὡσαύτως καὶ ὡς διορισμὸς τιμῆς πωλουμένου τινὸς πράγματος, Schaef ἐν Λογγ. σλ. 385. ὅθεν ἐν γένει, ἐπὶ σκοποῦ, γνώμης, ἢ ἀποτελέσματος. Εἰς, πρός, διά. «ἐπ᾽ ἀγαθῷ» Πρὸς ὄφελος. «ἐπὶ βλάβῃ, ζημίᾳ» Εἰς βλάβην, διὰ ζημίαν. «ἐπὶ πολέμῳ» Διὰ νὰ ἀρχίσῃ πόλεμον. «ἀργύριον δίδωμι ἐπὶ σοφίᾳ» Πληρώνω ἄσπρα διὰ σοφίαν, διὰ νὰ γένω σοφός. «ἐπὶ τούτῳ» Διὰ τοῦτο, μὲ τοῦτον, διὰ τοῦτον τὸν σκοπόν· «ἐφ᾽ ᾧ, καὶ ἐφ᾽ οἷς» Διὰ τὸν ὁποῖον σκοπόν· «ἐπὶ τίνι; καί, ἐπὶ τῷ;» «Διὰ τί, διὰ ποίαν αἰτίαν; Ἀλλὰ Ζ) καὶ ἐπὶ πάσης συνθήκης, ὑποθέσεως, διορισμοῦ, συμφωνίας, καθ᾽ ἃ συμβαίνει, γίνεταί τι, ὅθεν «ἐπὶ τούτῳ, ἐφ᾽ ᾧτε, ἢ ὥστε» Μὲ τὴν συμφωνίαν νά. — συντομώτ. «ἐφ᾽ ᾧ, ἢ ἐφ᾽ ᾧτε, Matth. Γρμμτ. Ἑλλ. σλ. 661. καὶ κατὰ παντοίαν χρῆσιν, π. χ. «ζῶ ἐπὶ παισίν» Ἐπειδὴ ἔχω τέκνα «φεύγω ἐπὶ τέκνοις» Ξενιτεύομαι ἀφίνοντας τὰ τέκνα μου ς᾽ τὸ σπίτι, Herm. Vig. σλ. 860. «ἐπὶ νηπίῳ μοι τέθνηκεν» Ἀπέθανεν ὅταν ἐγὼ εἶμην ἀκόμη μικρὸν παιδί, Δμσθ.« ἐπὶ πᾶσι δικαίοις» Μὲ, ἢ καθ᾽ ὅλα τὰ δίκαια, Wolf ἐν Λπτ. σλ. 306. «ἐπ᾽ ἴσοις» Μὲ καλὰς συμφωνίας «ἐπὶ τούτοις» Μὲ ταύτας τὰς συνθήκας «ἐφ᾽ ᾧ καὶ ἐφ᾽ ᾧτε» μὲ συμφωνίαν νά... «ἐπὶ πόσῳ; «Διὰ πόσα; πόσα ἀξίζει; πόσα τὸ πωλεῖς; — Η) Κατὰ περίφρασιν τῆς δοτ. «σημαίνω ἐπὶ δμωῇσιν» ἀντὶ σημαίνω δμωῇσι, Προστάζω ταῖς δούλαις, Ὀδσ. Χ, 427.

III. Μετὰ Αἰτ — Α) ἐπὶ τόπου — 1) Τῶν ἠρεμίας καὶ κινήσεως σημαντικῶν συναπτική, ὥστε δηλοῦσθαι ἔκτασιν ἢ διάδοσιν. Ἐπάνω εἴς, ἕως — «ἐπ᾽ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα» Ἔκειτο ἁπλωμένος εἰς 9. πλ. ἔπιανε τόπον ἀπὸ 9. πλθ. Ὀδσ. Λ, 577. «ἐπὶ πολλὰ ἀλήθην» Εἰς πολλοὺς τόπους ἐπλανήθηκα, περιεφέρθηκα, Ξ, 120. «πορᾶν, λεύσσειν, περᾶν, πλεῖν ἐπὶ οἴνοπα πόντον» Τὸ νὰ κυτάξῃ, πλέῃ, ταξιδεύῃ τις ς᾽ τὴν θάλασσαν, Ὀμ. «κλέος πάντας ἐπ᾽ ἀνθρώπους» Φήμη διαδεδομένη εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρ. Ἰλδ. Κ, 213. παρβλ. Ω, 202. 535. Ηδ. Ἐρ. 11. Θγν. 95 — 2) ὡς μετὰ δοτικῆς ἐν Α. 1. β΄. Ἔκτασιν ἕως εἴς τινα τόπον, εἴς τι μέρος, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται κίνησίς τις ἢ ἐνεργεῖταί τι, ὡσαύτως ὡς μετὰ δοτ. κατὰ ἐναντίαν ἢ ἐχθρικὴν σημτ. Ἐναντίον τινός· ἰδὲ καὶ Πρός μετὰ αἰτ. Ὀμ. «στρατεύομαι ἐπί τινα» Ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός. «ἐφ᾽ ὅσον» Ὅσον μακρυά, Ἰλδ. Γ, 12. Ο, 358. ὡσαύτως καὶ χρονικῶς, Ὅσον καιρόν. «ἐπὶ τόσσον» Τόσον μεγάλον, Ὀδσ. Ε, 251. «νῆσσον τ᾽ ἐπ᾽ ἥμισυ πάτησεν» Ἕως εἰς τὴν μέσην ὅλου τοῦ πλοίου, Ν, 114. «ἐπὶ μακρόν» Μακρυά, Ζ, 117. Τροπκ. «ἐπ᾽ ἔργα, ἐπ᾽ ἰθύν» Εἰς δουλειάν, εἰς μεταχείρισιν, Ἰλδ. Γ. 422. Ὀδσ. Δ, 434. «ἐπὶ πᾶν ἦλθον» Ἐδοκίμασα ὅλα, ὅλους τοὺς τρόπους. Ἐπὶ πραγμάτων περὶ τῶν ὁποίων σπουδάζει, καταγίνεται, ἐπιμελεῖται διὰ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ, κατορθώσῃ, διὰ τὰ ὁποῖα εὐγαίνει, πηγαίνει τίς που, ὡς ἡ Μετὰ μετὰ αἰτ. «στέλλω ἐπ᾽ ἀγγελίαν» Διὰ νὰ μάθω κἀμμίαν εἴδησιν, Ἰλδ. 384. «ἐπὶ βοῦν ἴτω» Ἄς πηγαίνῃ διὰ ἕνα βόα, διὰ νὰ φέρῃ ἕνα βόιδι, Ὀδσ. Γ, 421. παρβλ. Valck ἐν Ἡρδτ. 7, 193. σπανιώτερον ἐπ᾽ ἀνθρώπων. «ἐπ᾽ Ὀδυσσῆα ἦλθε» Διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Ὀδσ. Ε, 149. καὶ κατὰ συνέχειαν ταύτης τῆς σημτ. ἐν γένει, ἐπὶ σκοποῦ, ἢ ἀφορμῆς, αἰτίας, ὅθεν, «ἐπὶ τί;» Διὰ τί; διὰ ποῖον τέλος; διὰ τίνα σκοπόν; διὰ ποίαν αἰτίαν; καὶ ἔτι γενικώτερον ἐπὶ πάσης ἀναφορᾶς, ἀναλογίας, συμφωνίας· «ἐπὶ στάθμην» Κατὰ τὸ ζύγι, καὶ τὸ κοινότ. μὲ τὸ γαιτάνι, Ὀδσ. Ε, 245. «τὸ ἐπ᾽ ἐμέ, καὶ τλ.» Ὅσον ἐκ μέρους, ἀπὸ τὸ μέρος μου κλ., Herm. Vig. σλ. 860. Μετὰ ἀπολελυμ. ἀριθμτ. σημαίνει τὸ σχεδόν· «ἐπ᾽ ἑκατοστὰ γάρ, ἐπεὰν αὐτὴ ἑωυτῆς ἄριστα ἐνείκῃ, ἐκφέρει· ἡ δὲ ἐν τῇ Κίνυπι ἐπὶ τριηκόσια» Ἡρδτ. 4, 198. — 3) Ἐπὶ τῆς πεύσεως ποῦ; σπανιώτατα καὶ μόνον εἰς διωρισμένας τινὰς συντάξεις ἢ φράσεις, «ἐπὶ δεξιά, ἐπ᾽ ἀριστερά» Ἰλδ. Η, 238. Μ, 240. καὶ ἀλλαχοῦ Περὶ τῆς κατὰ γραφὴν διαφορᾶς τοῦ, ἐπὶ δεξιά καὶ ἐπιδέξια, ἰδὲ ἐπιδέξιος ἐν τῷ τέλει. Περὶ δὲ τοῦ, ἐπὶ τάδε, ἰδὲ ἐπίταδε — 4) Ἐπὶ παρατάξεως στρατιωτῶν κατὰ σειράν, ς᾽ τὴν ἀράδαν. «ἐπ᾽ ὀκτώ» Ὀκτὼ ἕνας ὀπίσω ς᾽ τὸν ἄλλον ἀραδιασμένοι, Θκδ. 4, 93. Οὕτω καὶ ἐπ᾽ ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσιν» Θκδ. 4. 93 — Β) Ἐπὶ χρόνου. 1) Ἐπὶ διαρκείας χρόνου, καθ᾽ ὃν συμβαίνει, γίνεταί τι. Ἐν ὅσῳ, ὅσον καιρόν. «ἐπὶ χρόνον» Διὰ πολὺν ἢ ὀλίγον καιρόν, Ἰλδ. Β, 299. «ἐπὶ δηρόν» Διά, εἰς πολὺν καιρόν, Ι, 415. οὕτω καὶ «ἐπὶ πολλὸν χρόνον,» Ὀδσ. Μ, 407. — 2) ἐπὶ σκοποῦ κατὰ χρόνον, Ἕως. «ἐπ᾽ ἠῶ» Ἕως εἰς τὴν αὐγήν, Ὀδσ. Η, 288. «ἐπὶ γῆρας» Ἕως εἰς τὰ γηράματα, Θ, 266 — Γ) κατὰ περίφρασιν ἐπιρρήματ. «ἐπ᾽ ἴσα», ἀντὶ ἴσως, ἀμφιβόλως· ἐπὶ ἀποβάσεως μάχης τινός, Ἰλδ. Μ, 436. Πολὺ εὔχρηστον. καὶ κατὰ πολλὰς ἀναφορὰς παρὰ τοῖς μεταγενστ. «ἐπὶ μέγα· ἐπὶ πολύ· ἐπὶ μᾶλλον· ἐπὶ πλέονα κτλ. τ. τ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 172. 306. Vig. σλ. 628. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ συγκρτ. «ἐπὶ τὸ σωφρονέστερον» Ἡρδ. 3, 71. — Ἡ ἐπὶ δύναται μὲν ἐπιφέρεσθαι τῷ οὐσιαστ. αὐτῆς καθ᾽ ὅλας τὰς στάσεις, πάσχει ἀναστροφὴν ὅμως, ἔπι, παροξυτονουμένη.

IV. Ἐπί, ἄνευ πτωτικοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἐπιρρηματικῶς, κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἀνωτέρω σημαινθείσας κυρίας σημτ. πολλάκις παρ᾽ Ὀμ., ἐν Ἰλδ. Ο, 467. Ω, 82 Ὀδσ. Δ, 278. Η, 316. μέντοι, οὐ πάσχει ἀναστροφὴν παροξυτονουμένη ὡς ἐπρρ.

V. Ἐν συνθέσει σημαίνει — 1) τοπικὴν ἀναφορὰν τοῦ ἐγγύς, καθ᾽ ἠρεμίαν τε καὶ κίνησιν, ἐξαιρ. κατ᾽ ἐχθρικ. σημτ. — 2) χρόνου ἀκολουθίαν, Ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετέπειτα π. χ. «ἐπιβιῶναι, ἐπιβλαστάνειν» Τὸ νὰ ἐπιζῇ εἴς τι, τὸ νὰ βλαστάνῃ, φυτρόνῃ τι ἀργά, ὄψιμα, μετὰ ταῦτα. — 3) Αὔξησιν, πλειστηριασμόν, ἢ αὐγάτισμα — 4) Συγχρονισμόν, προκομπήν, παρακομπήν, τὸ ἰταλ. ἀκομπανιάρισμα — 5) Αἰτίαν, ἀφορμήν — 6) Ἐπανάληψιν, ἀνακαίνισιν, ἢ ξαναφέωμα, καινούργωμα, δευτέρωμα· ὡς ἐν τῷ ἐπέρχομαι καὶ ἐπέρχομαι· — 7) μετὰ τινων οὐσιαστ. σημαίνει τὸ ἀμοιβαῖον πράξεώς τινος· ἰδὲ ἐπεργασία — 8) μετὰ ἀριθμτ. ὀνομτ. σημαίνει τὸ ὅλον καὶ τὸ τοσοῦτον μέρος, ὅσον δύναται ἤτοι ὅσος εἶναι ὁ ἀριθμός, π. χ. ἐπίτριτος· Ἕνα ὅλον καὶ ἓν τρίτον, Herm. Vig. σλ. 71 — 9) χρησιμεύει δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι εἰς ἐπίτασιν τῆς συγκρίσεως. π. χ. ἐπιμᾶλλον, ἐπιπλέον κτλ. τ. τ. (υυ)

Ἔπι, Ἡ πρθ. ἐπὶ κατ᾽ ἀναστροφήν, κεῖται πολλάκις ἀντὶ τοῦ ἔπεστι, Ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται· τὰ πλεῖστα μετὰ δοτ. Ἰλδ. Α, 515. Γ. 45. Ὀδσ. Λ, 367. Π, 315. Ρ, 537. Ἐνίοτε δὲ ἔχει Ἀπρμφ. ἐπιφερόμενον «οὐ γάρ ἔπ᾽ ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι» Ὀδσ. Β, 59. ἰδὲ καὶ ἐπί, III, ἐν τῷ τέλει (υυ)

Ἐπιαγή, ῆς, ἡ. (ἄγνυμι) = ἐπικαμπή. Ἀρατ. 689.

Ἐπιάλλομαι, Ἐπκ. ἀντὶ ἐφάλλομαι Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ μετχ. ἀορ. β΄. κατάσυγκπ. ἐπιάλμενος ἀντὶ ἐφαλόμενος, Ἰλδ. Η, 15. Ὀδσ. Ω, 340.

Ἐπιάλλω, Μ. -αλῶ. ἀόρ. ἐπίηλα. (ἰάλλω) ἐξαποστέλλω, ἐπιπέμπω, στέλλω, ῥίπτω· κάμνω νὰ γένῃ τι, προξενῶ· παροξύνω, ὀργίζω, ἐρεθίζω. Ὀδ. Χ, 49. «οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα» Αὐτὸς ἔκαμε, ἐνήργησεν, ἐπροξένησε, ἔκαμε νὰ γένουν αὐτὰ (ἀόρ. ἐπίηλα, υ – – υ)

Ἐπιάλτης, ου, ὁ. = ἐφιάλτης. Αἰολ. ἔτι δὲ καὶ κύρ. ὄνομα.

Ἐπιανδάνω, ποιητ. ἀντὶ ἐφανδάνω, Ἀρέσκω, ἀρέζω. «ἐπιανδάνει ἐμοί» Μοὶ ἀρέσκει, Ἰλδ. Η, 407. «ἐπιήνδανεν αὐτοῖς» Τοῖς ἤρεσκεν, Ὀδσ. ὁ Ποιητ. χρῆται τούτοις τοῖς γ΄. πρσπ. μόνον, τῷ συνήθει δὲ τύπῳ σπανιώτερον.

Ἐπιάπτω. Ἰδὲ ἐφάπτω.

Ἐπιαύω, (ἰαύω) Κοιμῶμαι, ἢ κατοικῶ ἐπάνω, πλησίον που, ἀναγινσ. ἐν Ὀδυσ. Ο. 556. «ᾗσι συβώτης ἐνίαυεν» Παρὰ ταῖς ὁποίαις ἐκοιμᾶτο, ἢ διέτριβεν, ἐκατοικοῦσεν ὁ χοιροβοσκός.

Ἐπιάχω, (ἰάχω) Βοῶ, φωνάζω, κραυγάζω μεγαλοφώνως χουϊάζω τὴν ἀρέσκειάν μου φανερόνων. Ἰλ. Η, 403. Ι, 50.... «οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπίαχον».

Ἐπεβόησαν· ἐν γένει, Φωνάζω δυνατά· ὡς τὸ ἀπλοῦν, Ἰλδ. Ε, 860. καὶ ἀλλαχοῦ (υ—, μόνον δὲ αὐξσ. γίνεται τὸ Ἰῶτα μακρόν.

Ἐπίβα, Προστατ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐπιβαίνω, ἀντὶ ἐπίβηθι, Θέογν. 847.

Ἐπιβάθρα, ας, ἡ. Σκάλα κινητή, τὴν ὁποίαν ἀκουμβᾷ τις διὰ νὰ ἀναβῇ ἢ νὰ μεταβῇ, περάσῃ, ἔλθῃ τίς που, π. χ. νὰ ἀναβῇ εἰς καράβι, νὰ ἀναβαίνωσιν οἱ στρατιῶται εἰς τὰ τείχη μὲ ἔφοδον καὶ νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν πολιορκούμενον τόπον· κινητὴ γέφυρα, κλ. τ. τ. Ἐν γένει, πᾶν ἤ,τι διὰ τοῦ ὁποίου περᾷ τις πέρα που ἢ ἐμβαίνει, ἀναβαίνει που· ἔθ' οὐ «ἐπιβαθρεύω» Ἀναβαίνω μὲ τὴν ἐπιβάθραν. νεωτέρα λέξ. Κλήμ. Παιδ. γ΄. σλ. 296

Ἐπίβαθρον, τό. Ναῦλος, καραβιάτικα, τὰ ὁποῖα πληρόνει ἐπιβάτης τις, τὸ ἰταλ. πασαζιέρος. Ὀδσ. Ο, 449. παρὰ Καλλμ. δὲ καὶ Πλτχ. γενικῶς ἀντὶ τοῦ μισθὸς, μίσθωμα, ἀγώγι, τουρκ. κερᾶς — 2) τὰ ἐπίβαθρα, ὑπακ. ἱερά, «Θυσία», τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον τοῖς θεοῖς ὅταν ἐμβαινον εἰς τὸ πλοῖον διὰ νὰ ταξιδεύσωσί που, Ἀπλ. Ῥδ. Ἀργ. 1, 421 — 3) Τόπος διὰ κάθισμα, στάσιμον, «ἐπίβαθρον ὀρνίθων» τὸ παρ' ἡμῖν τουρκ. Ὀρνιθοκρεμαστόν.

Ἐπιβαίνω, Μ. ἤσομαι, Πρκ. βέβηκα ἀόρ. ἐπέβην, μέσ. ἐπεβησάμην. Ὁ Ποιητὴς ὁμως χρῆται ἀεὶ τῷ Ἰων. τύπῳ, ἐπεβήσετο, προστατ. ἐπιβήσεο· (βαίνω, ἀνμλ.) ἀμτβ. Περιπατῶ, πατῶ, στέκομαι ἐπάνω που. «νηὸς, ἠπείρου» Ὁμ. μετὰ αἰτ. παρὰ Σφκλ. δὲ, Αἰ. 144. καὶ μετὰ δοτ. «ἐπιβαίνω τῇ νήσῳ», Δγν. Δρτ. 3. 19. ὅθεν καὶ, Κεῖμαι, κοίτομαι ἐπάνω που «πυρῆς» ἐπὶ νεκροῦ σώματος, Ἰλδ. Δ, 99. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον — β΄) ἀναβαίνω που ἢ εἰς τίποτε «πύργων, νεῶν, ἵππων, ὀχέων, ἀπήνης, δίφρου, εὐνῆς» Ὁμ. ὅπου (ἐν τῷ, εὐνῆς) καὶ ἀντὶ τοῦ συνουσιάζομαι δύναται ἐκληφθῆναι. Ὁ Ποιητ. χρῆται καὶ ἐκ τούτου τοῦ ῥημ. ἐξαιρ. τῷ μέσ. ἀορ. μετὰ δοτ. «ἐπιβαίνω τινὶ» Ὁρμῶ ἐναντίον τινὸς, Ξνφ. Κυρουπ. Ε. «ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ» ὅθεν, Καταπλακόνω τινὰ ὡς ἐχθρὸς, ὁρμῶ ἐναντίον του ἐξαφνα, σύχρηστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. Ἀλλὰ μετὰ Αἰτ. ἐπιβαίνειν τινά, ὡς τὸ ἐπέρχομαι. μόνον παρὰ ποιητ. οἷον Σφκλ. Αἰ. 137. τῆλ. 493. ὡσαύτως καὶ πρός τινα, Σφκλ. Φιλ. 194. Ἐξαιρ. «ἐπιβαίνω ἵππον», τὸ ἡμέτ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. Καβαλλικεύω. τὸ δὲ «ἐπιβαίνει τὴν ἵππον» Βατεύει τὴν φοράδαν. — γ΄.) Φθάνω, ἔρχομαί που, εἰς κανένα τόπον, εἰς κανὲν μέρος. «ἐπιβ. πόληος» Ἰλδ. Π, 396. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 521, Ζ, 262. Σ, 229. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ παντοίας τροπ. σημσ. παρ' Ὁμ. «ἀναιδείης, εὐφροσύνης ἐπιβαίνειν» Καταντῶ νὰ γένω, γίνομαι αὐθάδης, χαρούμενος. Ὀδσ. Χ, 424. Ψ, 52. ὡσαύτως καὶ «τέχνης, ἀοιδῆς, τιμῆς ἐπιβαίνειν» Γίνομαι τεχνίτης, μουσικὸς, ἀποκτῶ τιμὴν, Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 465. Ἡσδ. Ἑρ. 657. Θγν. 696. παρβλ. Erf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 764. ὅθεν ἐξαιρ. Μεταχειρίζομαι, κάμμίαν δουλειὰν, κανὲν ἔργον, ἐπιχειρίζομαί τι, ἀρχίζω, πιάνω νὰ κάμω τι μὲ θέλησιν, προθυμίαν, Ruhnk ἐν Ὁμ. Ὑμ. Δμτ. 211. Ὁ Ποιτ. συντάσσει αἰτιατ. τὴν λέξ. μόνον ἐν Ἰλδ. Ξ, 226. Ὀδσ. Ε, 50. «Πιερίην ἐπιβὰς, ἐπιβᾶσα» εἴτε Πηγαίνω εἰς τὴν Πιερ. ἢ διὰ τῆς Πιερ. διαβαίνω καὶ πηγαίνω ἀλλοῦ που. — δ΄) ἄνευ πτωτικοῦ, Πατῶ, στερεόνω τὸ ποδάρι μου, ἢ πατῶ καὶ κινῶ νὰ πηγαίνω, Ἰλδ. Ε, 666. Ὀδσ. Μ, 434 — 2) Μεταβ. κατὰ μέλλ. καὶ ἀόρ. α΄. Ἀφίνω, κάμνω, προστάζω τινὰ νὰ ἀναβῇ, νὰ πηγαίνῃ ἐπάνω που «ἐπιβ. τινὰ ἵππων» Ἰλδ. Θ, 129. ὅθεν καὶ Καθίζω, βάλλω τι νὰ σταθῇ, στήνω βάλλω τι ἐπάνω που «πολλοὺς πυρῆς» Ἰλδ. Ι, 546, Κομίζω, ὁδηγῶ τινά που, «πάτρης» Ὀδσ. Η, 223. Τροπ. «ἐπιβ. εὐκλείης, σαοφροσύνης» Ἐνεργῶ, βοηθῶ συνεισφέρω εἰς τὸ νὰ λάβῃ ἀποκτήσῃ τις καλὴν φήμην, εἰς τὸ νὰ γένῃ φρόνιμος, φρονιμεύσῃ, Ἰλδ. Θ, 285. Ὀδσ. Ψ, 13. «Ἠὼς πολλοὺς ἐπέβησε κελεύθου» Τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ἡ αὐγή, ἡ χαραυγὴ ἐβοήθησε πολλοὺς εἰς τὸν δρόμον, τουτ' ἔστι τοὺς ἔκαμε νὰ κινηθοῦν, νὰ πηγαίνουν εἰς τὰ ἔργα των, Ἡσδ. Ἑρ. 582.

Ἐπιβακχεύω, (βακχεύω) Βοῶ, κοιντ. χουϊάζω διὰ τίποτε, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους, φωνάζω μεγαλοφώνως ὡς εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου.

Ἐπιβάλλω, Μ. αλῶ, ἀόρ. ἐπέβαλον (βάλλω, ἀνμλ.) μεταβ. α΄.) Ῥίπτω, βάλλω, σκορπίζω τι ἐπάνω, πλησίον εἴς τι, προσέτι, Ἰλ. Ν. 135· ὅθεν ἐν γέν. Προσθέτω, αὐγατίζω, βάλλω, στήνω τι προσέτι, ἁρμόζω τι εἴς τι· στερεόνω· ζουλίγω τι ἐπί τι. π. χ. «σφραγῖδα» βάλλω, ζουλίγω τὴν βοῦλαν, βουλόνω τι. τινί τι — β΄.) Κτυπῶ τινα ἤ,τι μὲ τίποτε «ἵπποις ἱμάσθλην» Τὰ ἄλογα μὲ τὴν μάστιγα, τουρκ. καμτσίαν, Ὀδσ. Ζ, 320. ὡσαύτως καὶ «πληγάς» ὅθεν παρὰ τοῖς λογογρ. ἐξαιρ. Τιμωρῶ· ῥίπτω ἐπιτίμιον, Ἡρδτ. 6, 92. «ζημίαν, τέλη, χρήματα» παρβλ. ἐπιβολή. — 2) ἀμετβ. ἐπιβάλλω τινί· α΄) ἐπιβ. ὑπακ. ἐμαυτόν· Κινοῦμαι πρός τι, ὁρμῶ ἐναντίον εἴς τι· μετὰ αἰτ. «νηῦς δὲ Φερὰς ἐπέβαλλε» Τὸ πλοῖον ἐκινήθησαν, ἔκαμε πανιὰ εἰς, πρὸς τὰς Φερὰς Ὀδσ. Ο, 29. Ὑμ. Ἑρ. 427. ὡς τὸ ἐπέχω σημτ. 3. — β΄.) ἐπιβ. ὑπακ. ἐμαυτόν· Ῥίχνομαι, πίπτω ἐπάνω εἴς τι, καταπλακόνω τινὰ, κατὰ σημτ. ἐχθρικήν. Τροπ. Καταχειρίζω, μεταχειρίζομαι, ἀρχίζω, βάνομαι εἰς τίποτε μὲ ζῆλον, ἐπιμέλειαν· μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. π. χ. «ἐπιβάλλω τοῖς κοινοῖς πράγμασι» Μεταχειρίζομαι τὰ πολιτικὰ, ἢ βάνομαι, ἀνακατόνομαι εἰς τὰ πολ. πράγματα· βάλλω τὸν νοῦν, τὴν προσοχήν μου εἴς τι, παρατηρῶ, προσέχω τι. μετὰ δοτ. ὡς τὸ ἐπέχω, σμτ. 3. β΄. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν (καταχειρίζω κτλ.) ἀναπληροῦται συνήθως διὰ τοῦ, χεῖρας· κατὰ τὴν δευτέραν διὰ τοῦ, νοῦν — γ΄.) Ἀπαντῶ τι κατὰ περίστασιν, κατὰ τύχην. — δ΄.) ἐπὶ περιστάσεων, συμβεβηκότων, Συμβαίνει, γίνεται, ἀκολουθεῖ τι — ε΄) ἀπρσ. «ἐπιβάλλει μοι, καὶ ἐπιβάλλει μοί τινι» Μοὶ προσήκει, ἀνήκει τὸ, ἐκ τοῦ ἰταλ. μοὶ ἀπαρθενεύει τίποτε· μοὶ μέλει διά τι, ἀναφέρεταί τι εἰς ἐμένα. Ἀντὶ τῆς δοτ. τοῦ προσ. κεῖται ἐνίοτε καὶ ἡ αἰτ. μετὰ ἀπρμφ. Ἡρδτ. 2, 180. Θγν. 356. σπανιώτατα ἡ γεν. Schaef. ἐν τῷ Σχλστ. Ἀπ. Ῥδ. σλ. 219. Ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτ. «ἐπιβάλλει» Τυχαίνει, πρέπει, ἁρμόζει, τεργιάζει, εἶναι δίκαιον, ἀνῆκον. «τὸ ἐπιβάλλον μέρος» Τὸ ἀνῆκον, προσῆκον, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ὅ,τι ἀπαρθενεύει εἴς τινα, πρβλ. Ἡρδτ. 7, 23 — 3) Μέσ. — α΄.) Βάνομαι εἴς τι, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι, ὁρμῶ μὲ ζέσιν, προθυμίαν εἴς τι, μετὰ γεν. «ἐνάρων» Ἀδράχνω τὰ ἅρματα, Ἰλδ. Ζ, 68. ὅθεν ἐν γένει, Ἐπιθυμῶ, ζητῶ τι ἐκ ψυχῆς· μετὰ γεν. β΄.) Τροπ. Μεταχειρίζομαί τι μὲ προθυμίαν, καταγίνομαι εἴς τι μὲ προθυμίαν, καταγίνομαι εἴς τι μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν, βάλλω χέρι εἴς τι, ὡς ἐν τῷ ἀμεβτ. σημτ. 2, β΄. ὁτὲ μὲν μετὰ δοτ. ὁτὲ δὲ μετὰ αἰτ. ἐνίοτε δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπρμφ. — γ΄.) Παίρνω, ῥίπτω τι ἐπάνω μου· ἐπὶ ἱματίων, μετὰ αἰτ. Τροπ. Ἀναδέχομαι, παίρνω τι ἐπάνω μου, καθυποβάλλω τὸν ἑαυτόν μου εἴς τι., π. χ. «αὐθαίρετον δουλείαν» Θκδ. — 4) Παθτ. Κεῖτομαι ἐπί τι. «ἐπιβεβλημένος σινδόνα» Ἐνδυμένος μὲ λινὰ φορέματα. «ἐπιβεβλημένοι τοξόται» Οἱ ὁποῖοι ἔβαλαν τὸ βέλος, τὴν σαΐταν εἰς τὸ δοξάρι, εἶναι ἕτοιμοι νὰ τοξεύσουν, νὰ ῥίψουν τὴν σαΐταν. Ξνφ.

Ἐπίβαλος, ὁ Τὸ τέταρτον δάκτυλον τῆς χειρὸς τὸ πρὸ τοῦ μικροῦ. Νικόλ. Σμυρν. λέγεται δὲ ὅτι ἐχρησίμευε καὶ ὡς τὸ, ἐπιβάτης, ἀντὶ βηλὸς, Κατώφιλος.

Ἐπιβαπτίζω, (βαπτίζω) Βουτίζω τι εἴς τι πολλάκις, συχνὰ, ἢ ἐκ δευτέρου.

Ἐπιβάπτω, (βάπτω) Μλ-ψω. Βουτίζω τι μέσα, ἢ ὑποκάτω εἴς τι.

Ἐπιβαρέω, σπανιώτ. τύπος τοῦ ἐπιβαρύνω, ἰδὲ βαρέω.

Ἐπιβαρύνω, (βαρύνω) Βαρύνω τι προσέτι, βάλλω περισσότερον βάρος εἴς τι, Τροπ. Ἐνοχλῶ, τινὰ προσέτι, τὸν ἐπιφορτίζω πολλὰς φροντίδας ἢ πολλὰ πάθη, βάσανα.

Ἐπιβασία, ἡ· καὶ ἐπίβασις, εως. ἡ. (ἐπιβαίνω) Τὸ νὰ βαδίζῃ περιπατῇ, ἢ πατῇ, στέκηταί τις ἐπάνω εἴς τι. Πέρασμα ἢ τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου πηγαίνομεν που, δρόμος ἢ στράτα εἴς τι μέρος. Αἰτία, ἀφορμή, Ἡρδτ. 6, 61. Τὸ νὰ ὁρμᾷ τις κατά τινος· ἐν γένει, τὸ νὰ πηγαίνῃ που τὸ νὰ προχωρῇ ἢ πηγαίνῃ ὀμπρός. — 2) Τροπ. ὁ τόπος ἐπὶ τὸν ὁποῖον κεῖται, ἢ στέκεταί τίποτε.

Ἐπιβάσκω, (βάσκω) ποιητ. ἀντὶ ἐπιβαίνω. κατ' ἀμετβ. σημσ. μετὰ γεν. μόνον ἐν Ἰλδ. Β, 234 «κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν» Νὰ φέρῃς, σπρώχνῃς τοὺς Ἕλληνας εἰς δυστυχίας· παρβλ. ἐπιβαίνω, σημ. 2.

Ἐπιβαστάζω, Μλ. -σω (βαστάζω, ἀνμλ.) Κρατῶ, βαστῶ τι ἐπάνω εἴς τι. — 2) Κρατῶν ἢ παίρνοντάς τι εἰς τὸ χέρι τὸ ζυγιάζω, ἢ δοκιμάζω τὸ βάρος του, πόσον βαρὺ εἶναι. Κύριλ. Ἀλεξ. 378. χερσὶν ἐπιβαστ. ἐν γένει, Ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐρευνῶ τι μὲ τὰ χέρια, ψηλαφῶ.

Ἐπιβατεύω, Μ. -εύσω. (βατεύω) ἀμετβ. Περιπατῶ, βαδίζω, στέκομαι, ἀκουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι, πατῶ ἐπάνω εἴς τι. μετὰ γεν. «ἐπιβ. τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος» Ἐπιστηρίζομαι εἰς τὸ ὄνμ. τοῦ Σμρδ. τὸ μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν, Ἡρδτ. 3, 63. 67. Γρηγ. Ναζ. «ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας» Ἐξαιρ. Εἶμαι ἐπιβάτης, τοῦτ' ἔστι εἶμαι εὑρίσκομαι εἰς πλοῖον ὡς ταξιδευτὴς, τὸ ἰταλ. πασαζιέρος, ἢ ὡς ναύτης, ἰταλ. μαρινέρος, ἢ στρατιώτης, Ἡρδτ. 7, 96. 184 — β΄.) Ἀναβαίνω, πηγαίνω περιπατῶ ἐπάνω εἴς τι· μετὰ γεν. ἔτι δὲ καὶ, ἐπὶ ἀλόγων ἀρσενικῶν ζώων, Βατεύει· μετὰ αἰτ. — γ΄.) Πατῶ, βάλλω τὸ ποδάρι μου που, «ἐπιβ. γῆς», κατὰ σημτ. ἐχθρικὴν, Ἐμβαίνω εἴς τινα τόπον μὲ στράτευμα, τὸν κυριεύω — δ΄.) Τριγυρίζω, περιφέρομαι ἐπάνω εἴς τι. πρβλ. ἐπιβαίνω, ἀμτβ.

Ἐπιβατήριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς ἀνέβασμα, ἔμβασμα, πηγαιμὸν ἐπάνω που ἢ μέσα που· τὰ ἐπιβατήρια ὑπακ. ἱερά. Θυσία, τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὅταν ἔμελλον νὰ ἔμβουν εἰς καράβι νὰ ταξιδεύσουν μὲ στράτευμα εἰς κανένα τόπον ξένον ἢ ἐχθρικὸν, Συνέσ. «οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν». παρὰ τὸ

Ἐπιβάτης, ου, ὁ. (ἐπιβαίνω) Ὅστις ἀναβαίνει, ἐμβαίνει εἴς τι ἢ που. ἐξαιρ. Ὅστις εὑρίσκεται μέσα εἰς καράβι καὶ συνταξιδεύει Ἡρδτ. 6, 12, 9, 32. (α) ἀφ' οὗ.

Ἐπιβατικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιβάτην. «τὸ ἐπιβατικόν» Ἀριστοτ. ἀντὶ, οἱ ἐπιβάται ὅλοι.

Ἐπιβατός, τή, τόν. Τόπος πατημένος, περιπατημένος, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἀναβῇ.

Ἐπίβδα, ἡ. Ἡ μετά τινα ἑορτὴν ἡμέρα, μεθέορτον. ἐξαιρέτως ἡμέρα μετὰ τοὺς γάμους, τὰ παρ' ἡμῖν **ἐπιστρόφια**· ἐν Ἀθήναις δὲ διαφερόντως, ἡ ἡμέρα μετὰ τὴν ἑορτ. τῶν Ἀπατουρίων, ἥτις ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς τετάρτη τῆς ἑορτῆς. Παρ' Ἀρτεμ. δέ, ἡ ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους, πρωτοχρονιά, Ruhnk ἐν Τ. μ. σλ. 119. Παροιμιωδῶς νέρπειν πρὸς ταχεῖαν ἐπίβδαν· Τὸ νὰ ἔχῃ τις καιρὰ μεθέορτα, τὸ παρ' ἡμῖν, νὰ τοῦ ἐβγαίνῃ καιρή, ξυνή ἡ χαρά, Πυθ. 3, 249. (εὕρηται δὲ καὶ **ἐπιβάδα**, γραφόμενον, δι' οὗ βεβαιοῦται μᾶλλον ἡ ἐτυμλ. παρὰ τό, **ἐπί** καὶ **βαίνω**, καὶ οὐ παρὰ τὸ ἐπὶ καὶ δαίς.)

Ἐπιβδάλλω, Μλ. -αλῶ, (βδάλλω) Μετὰ ταῦτα ἀρμέγω, ξαναρμέγω. Σχολ. Πινδ. Πυθ. Δ'. 249.

Ἐπιβεβαιόω, Μλ. -ώσω (βεβαιόω) Ἐπιβεβαιόνω, βεβαιόνω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον.

* **Ἐπιβήμεναι**, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιβῆναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιβαίνω, Ὅμ.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις ἀνέβη, ἢ ἀναβαίνει που, ἀναβάτης. νἐπιβ. ἵππων Ἱππεύς, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. καβαλλάρης, Ὀδσ. Σ, 293. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἐξαιρ. νἐπιβ. νεῶν = ἐπιβάται. — 2) Ὀχευτής ἤτοι βατευτής, ἐπὶ τῶν ἀρσεν. ἀλόγων ζώων· βαρβάτον· νἐπιβήτωρ συῶν Κάπρος, καπρί, Ὀδσ. Λ, 131. Ψ, 278. Παρὰ Θεοκρ. Ταῦρος. — 3) Πᾶν ὅ,τι ἀναβαίνει ἐπάνω, ὑψηλά που, σηκόνεται ἐπάνω, ὑψηλά. ἐξαιρ. παρὰ Νόν.

Ἐπιβιβάζω, Μλ. -άσω (βιβάζω) Κάμνω, ἀφίνω τινὰ νὰ ἀναβῇ που· ἀνεβάζω τινά που· ἀφίνω ζῶόν τι νὰ βατεύσῃ τὸ θηλυκόν.

Ἐπιβιβρώσκω, Μλ. -βρώσω (βιβρώσκω, ἀνμλ.) Τρώγω τι μαζὺ μὲ ἄλλο τίποτε, τρώγω προσέτι.

Ἐπίβιος, ὁ, ἡ. (βίος) Ὅστις ἐπιζῇ τι, τοῦτ' ἔστι ζῇ καὶ βλέπει πράγματα, συμβεβηκότα, τὰ ὁποῖα ἄλλοι δὲν ἔζησαν νὰ ἰδοῦν. Πολυβ. Γ. 108.

Ἐπιβιόω, Μλ. -ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.) τινί. Ἐπιζῶ, ζῶ, μετὰ τὸν θάνατόν τινος, ἢ μετά τι συμβεβηκός· ζῶ περισσότερον ἀπὸ ἄλλον τινά· ζῶ καὶ βλέπω τὸν θάνατον, τὸ τέλος τινός.

Ἐπιβλαβής, ὁ, ἡ. (βλάβη) Πᾶν ὅ,τι εἶναι βλαβερόν, προξενεῖ, φέρει βλάβην, ζημίαν, εἶναι ἐπιζήμιον. Ἐπῤῥ. ἐπιβλαβῶς.

Ἐπιβλάπτω, Μ. -ψω. (βλάπτω) Ζημιόνω, βλάπτω ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσέτι, περισσότερον. Θκδ. 8, 109.

Ἐπιβλαστάνω, Μλ. -στήσω (βλαστάνω, ἀνμλ.) Βλαστάνει, φυτρόνει, εὐγάζει βλαστάρια, κλωνάρια, αὐξάνει πλησίον, ἢ ἐπάνω που· μετὰ δοτ. — 2) Βλαστάνει, φυτρόνει προσέτι, ὕστερον, μετέπειτα, ἀφ' οὗ

Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλαστάνῃ, φυτρόνῃ, αὐξάνῃ, εὐγάζῃ τι βλαστάρια μετέπειτα, ἀργότερα, ἐκ δευτέρου. Θεόφρ.

Ἐπιβλαστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει φυτικὸν τὸ νὰ ἐπιβλαστάνῃ· ὅ, τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον νὰ προξενῇ ἐπιβλάστησιν. Θεόφρ.

Ἐπιβλασφημέω, Μλ -ήσω. (βλασφημέω). Βλασφημῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον, προσέτι.

Ἐπιβλέπω, Μλ-ψω (βλέπω). Βλέπω, κυτάζω προσεκτικῶς, παρατηρῶ τι· μετὰ δοτ. καὶ μετὰ γεν., σπανιώτ., μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ. 7, σλ. 811. D. καὶ μετὰ τοῦ ἐπί τι, Δημοσ. — 2) καὶ = ὀφθαλμιάω, Διον. Λογ. σελ. 171.

Ἐπιβλεφαρίδιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὰς βλεφαρίδας, ματοτσίνορα, ματοτσίνορα, ματόφυλλα Συνέσ. νἐπιβλεφαρίδιοι τρίχες· παρὰ τὸ

* **Ἐπιβλεφαρίς**, ίδος, ἡ (βλεφαρίς). Ὀμματόφυλλον, ματοτσίνορον, ματοτσίνοσον.

Ἐπίβλεψις, εως. ἡ. (ἐπιβλέπω). Τὸ νὰ βλέπῃ, κυτάζῃ προσεκτικῶς, παρατηρῇ, ἐξετάζῃ, ἐρευνᾷ κυτάζωντάς τις τίποτε. Ἐκκ. παρὰ Δην. Αρτ. 19, 35.

Ἐπιβλήδην, Ἐπῤ. (ἐπιβάλλω). Θετά, βαλτά, ῥιχτά, θεμένα, βαλμένα, ῥιμμένα ἐπάνω. Ἀπολλ. Αργ.

Ἐπίβλημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι τίθεται, βάλλεται, ῥίπτεται ἐπάνω τινός. ἐξαιρ. φόρεμα, τὸ ὁποῖον παίρομεν, φορόνομεν ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα φορέματά μας· ἐπανοφόρεμα. Πᾶν ὅ, τι προστίθεται, βάλλεται ἐπάνω εἴς τι· προσθήκη, αὐγάτισμα· στολίδι, καλλωπισμοί, Ματθαῖος. Θ'. 39. Ἡσαΐας. Γ'. νἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν Ἀμπάλωμα, μπάλωμα, ὄπλατα. Ματθ. 9, 34. Σκέπασμα, τσουρλί. καπάκι.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ. (ἐπιβάλλω). Δοκός, γρενδιά, μοχλός, σύρτης ἢ διάδρομος βαλμένος, τραβηγμένος εἰς τὴν θύραν Ἰλδ. Ω, 453. νθύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος — 2) ὡς ἐπίθ. = ἐπίβλητος.

Ἐπίβλητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ, τι ἐτέθη, ἐβλήθη, ἐῤῥίφθη ἐπάνω, πλησίον τινός, Ὅ, τι προσετέθη, αὐγατίσθη, προσηρμόσθη εἴς τι, Ἐπῤῥ. ἐπιβλητικῶς. Ἀνάλεκτ. Γ. 123.

Ἐπιβλύζω, Μλ-ύσω (βλύζω). Ἀναβλύζει, ἀναβρύει τι εἴς τι, προσέτι Ἀνάλεκτ, Β. 192. ἀφ' οὗ

Ἐπιβλύξ, Ἐπῤ. Πλουσίως, ἀφθόνως, δαψιλῶς Ἀθήν. ς. σλ. 269.

Ἐπιβλυσμός, ὁ. Ἀφθονος, πλουσία ἀνάβλυσις.

* **Ἐπιβλύω** (βλύω) = ἐπιβλύζω, Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐπιβοάω, Μλ-ήσω (βοάω, ἀνμλ.). Βοῶ, φωνάζω μεγαλοφώνως, δυνατὰ τὸ κοιν. σκούζω. μετὰ δοτ. — β'.) Φωνάζω ἢ τραγῳδῶ εἴς τι, ὅταν, ἐν ᾧ γίνεταί τι· π. χ. ὑμέναιος χερσὶν ἐπιβοᾶται Ἀριστφ. Ὀρν. 895 — γ'.) Ἐπικαλοῦμαί τινα φωνάζων. Θκδ. 6. 16. ἔτι δὲ καὶ Διαβάλλω, κακολογῶ, καταλαλῶ — Μέσ. Ἐπικαλοῦμαι, ζητῶ μὲ φωνὰς τὴν ἀντίληψιν, βοήθειαν τοῦ Θεοῦ· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Α, 378. Β, 143. Ἰλδ. Η, 453. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ Ἰων. Μέλ. **ἐπιβώσομαι**, **ἐπιβωσόμεθα**, Ἀλαλάζω ἢ φωνάζω τὸ πολεμικὸν φώναγμα ἀλαλά, Ἡρδτ. 5, 1. Κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου· μετὰ αἰτ. Ἡρδτ. 1, 87. 9. 23.

* **Ἐπιβοή**, ἡ = ἐπιβόησις. Δγν. Αρτ. 5, 90.

Ἐπιβοήθεια, ἡ. Τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ τις εἰς βοήθειάν τινος· παρὰ τὸ

Ἐπιβοηθέω, Ἰων. ἐπιβωθέω (βοηθέω). τινί. Ἔρχομαι, πηγαίνω εἰς βοήθειάν τινος, Ἡρδτ. 3. 146. 7. 207. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ἐπιβόημα, ατος, τό. (ἐπιβοάω). Κράξιμον, φώναγμα πρὸς ἢ εἴς τι· φώναγμα πρὸς ἔπαινον ἢ κατηγορίαν τινός.

Ἐπιβόησις, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ, κράζῃ τις μεγαλοφώνως, τὸ κοιν. σκούξιμον.

Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ Ἰων. συνῃρ. ἐπίβωτος. Δυσφημισμένος, κακοφημισμένος. Θουκυδίδ. 6, 16.

Ἐπιβόθριος, ὁ, ἡ (βόθρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἴς τινα βόθρον, λάκκον, γοῦρναν. Ἀριστείδ. Α'. σελ. 296.

Ἐπίβοιον, τό. Θυσία προβάτου εἰς τὴν Ἀθηνᾶν μετὰ τὴν θυσίαν βοός. Ἀρποκρατ.

Ἐπιβόλαιον, τό. Ἐπανωφόρεμα, σκέπασμα· πᾶν ὅ, τι παίρομεν ἐπάνω μας, βάλλομεν, ῥίπτομεν ἐπάνω εἴς τι διὰ νὰ τὸ σκεπάσωμεν· παρὰ τοῖς Ο'. Ἐζεκ. ΙΓ. 18. 21. καὶ Ἰώβ.

Ἐπιβολή, ἡ (ἐπιβάλλω). Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε εἴς τι, ἐπάνω εἴς τι, προσέτι· ἐνδύσιμον· νἐπιβολὴ ἱματίων Θκδ. 2, 49. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τι πλησίον ἢ προσέτι εἰς τίποτε. — Τὸ νὰ θλίβῃ, ζουλίγῃ τις τίποτε ἐπάνω εἴς τι διὰ νὰ τὸ σημειώσῃ, βουλώσῃ· ἔτι δὲ καὶ χρηματικὴ τιμωρία, τὸ τουρκ. τζερεμές. καὶ βαρὺ δόσιμον, Ἀριστφ. 769. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 116. ἰδὲ ἐπιβάλλω· σημσ. 1. β'. — 3) Τὸ νὰ ἀρχίζῃ τίς τι, βάλλῃ χέρι νὰ κάμῃ, μεταχειρίζηταί τι· βάλλῃ σκοπὸν νὰ κάμῃ, κατορθώσῃ τι· ἐπιβολή, ἤτοι νὰ ὁρμᾷ ἐναντίον τινός· μετὰ γεν. Πλούταρχ Καίσ. ἐπιβολῆς ἱππέων γενομένης. 4) Παρατήρησις, προσοχή, κατανόησις· ἰδὲ ἐπιβάλλω, σημσ. 2. β'. — 5) Προσθήκη, προσάρμοσις· ἀντικατάστασις, τὸ ἰταλ. μποντζιακατσιόνη· συνεισφορά.

Ἐπίβολος, ὁ, ἡ = ἐπήβολος. Ἐπῤῥ. ἐπιβόλως.

Ἐπιβομβέω, Μλ. -ήσω (βομβέω). Κάμνω βόμβον ἤτοι βοήν, κρότον, βάξιμον προσέτι, ἔτι μᾶλλον νβομβέω ἐπὶ τῷ τυμπάνῳ Λουκιαν. Β'. σλ. 37.

Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ (ἐπιβόσκω). Τὸ νὰ βόσκῃ ζῶόν τι εἴς τινα τόπον, νὰ καταβόσκῃ, τρώγῃ ὅλην τὴν εὑρισκομένην εἴς τινα τόπον βοτάνην. Θεόφρ.

Ἐπιβοσκίς, ίδος, ἡ. Ἡ μύτη, τὸ σουβληρὸν μέλος τοῦ στόματος τῶν μυιῶν, μυιγῶν, κωνωπίων, μελισσῶν καὶ λ. τ. τ. ζωυφίων, παρβλ. προβοσκίς. Ἀριστοτ. Ζ. μορ. Α'. 5.

Ἐπιβοσκέω, Μλ. -ήσω (βόσκω, ἀνμλ.) Ἀφίνω ζῶόν τι νὰ βόσκῃ εἴς τινα τόπον· εὐγάζω ζῶα εἰς βοτάνην, νὰ βοτανίσουν· ἐπὶ ποιμένων, ἢ βοσκῶν, τὸ κοιν. πιστικῶν, τουρκ. τσομπάνων, τσομπανηρέων. — Μσ. ἐπὶ ποιμνίων, ἀγελῶν, ἢ κοπαδίων ἀλόγων ζώων, Βόσκει ὅλον τι, καταβόσκει, κατατρώγει ὅλην τὴν βοτάνην τόπου τινός. Τρπκ. Ἀπαστενώ εἴς τι, χορταίνω, καταχορταίνω.

Ἐπιβουκόλος, ὁ = βουκόλος Τὸ κοιν. ἀγελαδάρης, γελαδάρης· ἅπαξ ἐν Ὀδσ. ἀπαντώμενον καὶ ἑκάστοτε κατὰ πλεονασμοῦ σύντ. νβοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Ἐπιβούλευμα, τό (ἐπιβουλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ, τι γίνεται, κάμνει τις ἐπιβουλευτικά, μὲ ἐπιβουλευτικὸν τρόπον.

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιβουλεύῃ τίς τινα Πλάτ.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις ἐπιβουλεύει.

Ἐπιβουλευτός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐκτεθειμένον, ὑποκείμενον εἰς ἐπιβουλάς. Λουκιαν.

Ἐπιβουλεύω, Μ. εύσω (βουλεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἔχω τίποτε κατὰ νοῦν, στοχάζομαι, ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου νὰ πράξω τι· τὸ πλεῖστον κατὰ παρατηρητικοῦ μυστικοῦ καὶ ἐχθρικοῦ στοχασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχω ἐναντίον, πρὸς βλάβην τινός· μετὰ γενκ. τοῦ πρσπ. καὶ αἰτ. τοῦ πράγματ. π. χ. νἐπιβ. ἐπανάστασιν τινι, Ἡρδτ. 3, 119. νφόνον ἄνακτι, ὄλεθρον γυναικὶ καὶ λ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἐπιβ. **τί εἴς τινα**, Wytt. ep. cr. σλ. 185. Μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. μόνον, Παραμονεύω, βιγλίζω τινά, πάνυ εὔχρηστον. Μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. μόνον, Ἔχω τι κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν τινα νὰ κάμω τι, Ἡρδτ. 3, 122. 8, 132. Ἔτι δὲ καὶ δοτκ. τοῦ πργμτ. νἐπιβουλεύω πράγματι μεγάλῳ τινι Ἔχω σκοπόν, κατὰ νοῦν, στοχάζομαι νὰ κάμω μεγάλα πράγματα. Ἡρδτ. 3, 122. Μετὰ Ἀπρμφ. ἢ Μέλ. Ἀπρμφ. 1, 24. 6, 137. Ἄνευ πτωτικοῦ, Δίδω μεγάλην προσοχήν, προσμένω, καρτερῶ προσεκτικά· καιροφυλακτῶ ἀκριβῶς, προσέχω, προσμένω ἐπιμελῶς νὰ ἔλθῃ ὁ εἰς τὸν σκοπόν μου ἁρμόδιος καιρός. Σοφ. Παθ. **ἐπιβουλεύομαι**. Μὲ ἐπιβουλεύουν, ἐπιβουλεύονται.

Ἐπιβουλή, ῆς, ἡ (βουλή). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

σκοπός, ἢ στοχασμός κακός, δόλιος ἐναντίον, πρὸς βλάβην τινός. Θουκυδ. Η'.

Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὅστις ἐπιβουλεύει, ἐπιβουλεύεταί τινα, στοχάζεται πῶς νὰ βλάψῃ τινά. Ξενοφ. Κυρουπ. Α'. Ἐπίρρ. Ἐπιβούλως παρὰ Συνεσ. Ὑπερθ. ἐπιβουλότατα.

Ἐπιβραδύνω, Μλ. -υνῶ (βραδύνω). Ἀργοπορῶ εἴς τι, μέ τι· ἔτι δὲ καὶ ἀμτβ. Διατρίβω, ἀργῶ, χάνω τὸν καιρὸν εἴς, ἢ μὲ τίποτε.

* **Ἐπιβραχεῖν**, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρήστου ἐνεστ. ἐπιβράχω, Θορυβῶ, τὸ κοινῶς σφυριματίζω, σφυρίζω προσέτι, ἢ μὲ τίποτε.

Ἐπιβραχύ, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐπὶ βραχύ· Εἰς, διὰ ὀλίγον, κοντὸν καιρόν.

Ἐπίβρεγμα, ατος, τὸ (ἐπιβρέχω). Κατάπλασμα ὑγρόν, νερουλόν, νερλόν.

Ἐπιβρέμω, (βρέμω). Κροτῶ, κάμνω κρότον· πνοὴ ἐπιβρέμει, ἴς ἀνέμοιο. Τὸ σφοδρὸν, δυνατὸν φύσημα τοῦ ἀνέμου συμπνέει τὴν φωτιάν, μὲ κρότον τὴν κάμνει νὰ ἀνάπτῃ, καίῃ περισσότερον. Ἰλιάδ. Ρ, 739. – Μέσ. Κάμνω κρότον, βάζιμον μὲ τίποτε. Ἀριστοφ. κχελιδὼν ἐπιβρέμεται τοῖς χείλεσιν. – 2) Ἀμεταβ. Κροτῶ, βροντῶ μέτα που ἢ μέτα εἴς τι.

Ἐπιβρέχω, Μ. ξω (βρέχω). Βρέχω, νοτίζω τι ἐπάνω· μετὰ δοτικ. κἀπιβρέχω τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. Διοσκ. ἢ ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω χύνοντας τὸ ὑγρόν. Γρηγόρ. Ναζ. κὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ· Ὅταν δὲν ἤθελε βρέξῃ ἀπ' ἐπάνω. Ἐν γένει, Νοτίζω, μουσκεύω, νοτίζω τι, βρέχω εἴς τι.

* **Ἐπιβρίζω**, ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ ἐπιβρίθω.

Ἐπιβριθής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ βάρος περισσότερον εἴς τι. Ὅστις καταπλακώνει τινὰ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ἢ μὲ ὅλον τὸ στράτευμά του, μὲ ὅλον τὸν θυμόν του. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 693. παρὰ τὸ

Ἐπιβρίθω, Μ. ίσω (βρίθω). Καταβαρύνω ἢ βάλλω, κάμνω πολὺ βάρος εἴς τι καταθλίβω, καταζουλίζω, πίπτω ἐπάνω εἴς τι μὲ ὅλον τὸ βάρος, μὲ ὅλην τὴν ὁρμὴν τοῦ πεσίματός μου κὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος· Ὅταν πίπτῃ ἐπάνω ἡ βροχὴ μὲ ὅλην τὴν σφοδρότητά της, Ἰλιάδ. Ε, 91. Μ, 286. Κατὰ κυριολεκτικὴν σημασ. κὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν· Ὅταν οἱ καιροὶ τοῦ χρόνου, τοὺς ὁποίους στέλλει ὁ Ζεὺς, ῥίπτουν τὴν ἐνεργητικὴν δύναμίν των εἰς τὰ ἀμπέλια καὶ κάμνουν νὰ ὡριμάζουν τὰ σταφύλια, Ὀδυσ. Ω, 344. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀκρατήτου, ἀνεμποδίστου ὁρμῆς τοῦ ὕπνου, Ἀπλ. Ῥόδ. Ἐπὶ κακοκαιρίας, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 358. – 2) Τροπ. Κινοῦμαι κατά τι μὲ δύναμιν, μεταχειρίζομαι καμμίαν ὑπόθεσιν, κάνεν ἔργον μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας, μὲ ἀκάματον κόπον. Ὁρμῶ μὲ μεγάλην δύναμιν καὶ καταπλακώνω τὸν ἐχθρὸν ἐξαίφνα, Ἰλιάδ. Μ, 414. (τὸ Ἰῶτα ἐν τῇ παραλήγ. ἐστὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρ.)

Ἐπιβριμάομαι, Μλ. -ήσομαι (βριμάομαι) τινί. Ὀργίζομαι, θυμόνομαι ἐναντίον τινός.

Ἐπιβρομέω, Μλ. -ήσω (βρομέω). Κάμνω κρότον, βοήν, βροντήν· μουγγρίζω, βοΐζω προσέτι ἢ εἴς τι, καθὼς ὁ σφοδρὸς ἄνεμος, ἢ τὰ κύματα. Ὀππιαν. Κυνηγ. Γ'. κόχλος λεόντων ἐπιβρομέεια. Παθητ. Βροντολογεῖ, κάμνει τις ἤ τι τίποτε μὲ τὸν βρόντον, κτύπον, μὲ τὴν βοήν του νὰ βοΐζῃ ἠχολογῇ, κωδωνίζῃ Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 904. κἀπιβρομέονται ἀκουαί.

Ἐπιβροντάω, ῶ, Μ. ήσω (βροντάω). Βροντῶ, βροντοποιῶ, κάμνω βροντὴν προσέτι, εἴς τι.

Ἐπιβρόντητος, ὁ, ἡ = ἐμβρόντητος· παρὰ Σοφοκλ. Αἴας, 1386.

Ἐπιβροχή, ῆς, ἡ (ἐπιβρέχω). Βρέξιμον, μούσκευμα· τὸ νὰ βρέχῃ, νοτίζῃ, μουσκεύῃ τις τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Γαλ.

Ἐπιβρύκω, Μ. ξω (βρύκω). Δαγκάνω τι προσέτι, ἢ μαζὺ μὲ ἄλλο τι, καταδαγκάνω, σφιχτοδαγκάνω κἀπιβρ. ὀδόντεσσι Σφίγγω, τρίζω τὰ δόντια. (υ)

* **Ἐπιβρυχάομαι** = ἐπιβρύχω.

* **Ἐπιβρύχω**, Μλ. -ξω (βρύχω). Μουγγρίζω προσέτι, μουγγρίζω δυνατά. (υ)

Ἐπιβρύω, Μ. ύσω (βρύω). Ἀναβρύει, ἀναβρύοντας πηδᾷ ἐπάνω, αναβρύει πλουσιοπάροχα, μὲ ὑπερβολήν. Ἐπὶ ἀνθέων, Ἀνθεῖ, ἀνθίζει, λουλουδιάζει μὲ ὑπερβολήν. κἄνθεα ἐπιβρύει Θεοκρ. 22, 22. ἐν γένει, Εἶμαι γεμάτος μὲ τίποτε, Ἀλκίφρ. Δ'. Ἐπ. 17. κπάμπολυν εἰλκύσαμεν σκάλημμα ἐπιβρύοντα.

Ἐπιβρωμάομαι, Μλ. -ήσομαι (βρωμάομαι). Ἀγκαρίζω ὡς ὄνος, γάϊδαρος, γομάρι· μετὰ δοτ. Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 66. Νικήτ. Χρον. ΙΘ'. 4. κἐπιβρωμᾶσθαι γυναιξὶν εἰώθεσαν Ἐπὶ τῶν ἀσελγέσι φωναῖς ἐν τῇ συνουσίᾳ χρωμένων.

Ἐπιβρώσκω, = ἐπιβιβρώσκω.

Ἐπιβυθίζω, Μλ. -ίσω (βυθίζω). Χύνοντας νερὸν ἄνωθεν κατασκεπάζω τίποτε· καταπλημμυρίζω τι· κἐπεβύθισε τὰ νεογόνα τῶν ἀμπέλων Θεοφυλ. Ἐπιστλ.

Ἐπιβύστρα, ας, ἡ. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στούπωμα, εἰς τὸ νὰ στουπώνῃ τις τίποτε. Λουκιαν. παρὰ τὸ

Ἐπιβύω, Μλ. -ύσω (βύω). Στουπώνω τι μὲ τίποτε. Ἀριστοφ. κτὸ στόμα ἐπιβύσασα (ύω, υ-, ύσω, --, Ἀττ., Ἀριστφ. Πλτ. 579. παρβλ. βύω)

Ἐπιβωθέω, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἐπιβοηθέω.

Ἐπιβωμίζω, (βωμός). Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τὸν βωμόν. Ἡσύχ.

Ἐπιβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὸν βωμόν. Γρηγόρ

Ἐπιβωμιοστατέω, ὡς παρὰ τὸ ἐπιβωμιοστάτης, Στέκομαι πλησίον εἰς τὸν βωμὸν βοήθειαν ἐπικαλούμενος. Εὐριπ. Ἡρακλ. 44.

Ἐπιβωμίτης, ου, ὁ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν βωμόν. Ἰώσηπ. Κατὰ Ἀπίων. Α'. 34.

* **Ἐπιβώσομαι**, Ἰων. Μλ. τοῦ ἐπιβοάω, ἀντὶ ἐπιβοήσομαι, Ὅμ.

Ἐπιβωστρέω, (βωστρέω) = ἐπιβοάω, Ἰων. καὶ Δωρ.

* **Ἐπίβωτος**, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἐπιβόητος.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ = βώτωρ, βώτης. Ποιμὴν, βοσκὸς, πιστικὸς ἴσως, ἀρχιβοσκὸς, πρῶτος πιστικὸς, τὸ τουρκ. τσιομπαμπασης. κἐπιβώτωρ μήλων, Βοσκὸς προβάτων. Ὀδυσ. Ν. 222. ὡς τὸ, βουκόλος, ἐπιβουκόλος.

Ἐπίγαιος, ὁ, ἡ (γῆ, γαῖα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· ἀφ' οὗ

Ἐπιγαιόω, Μλ. -ώσω, Σκεπάζω τι μὲ γῆν μὲ χῶμα, χύνω, σκορπίζω ἐπάνω του χῶμα καὶ τὸ κάμνω νὰ φαίνηται ὡς γῆ. Ζώσιμ.

Ἐπιγαμβρεία, ἡ. Συγγένεια ἀπὸ γάμον· συμπεθεριά· παρὰ τὸ

Ἐπιγαμβρεύω, Μ. εύσω (γαμβρεύω). Κάμνω νέαν συγγένειαν μὲ τὸ μέσον γάμου, τὸ παρ' ἡμῖν συμπεθεριάζω μέ τινα· μετὰ δοτ. – 2) ἀμετβ. Εἶμαι, γίνομαι μέ τινα συγγενὴς διὰ τοῦ γάμου· συμπέθερος, μετὰ δοτικ. παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐπιγαμβρία, ἡ, = ἐπιγαμβρεία.

Ἐπιγαμέω, Μλ. -έσω, Ἀττ. -γαμῶ (γαμέω, ἀνμλ.) Ὑπανδρεύομαι καὶ ἐκ δευτέρου, ξαναϋπανδρεύομαι· κἐπιγ. πόσιν ὡς Πατρίῳ καὶ δεύτερον ἄνδρα. Ἀριστφ. Ὀρεστ. 588. – 2) Φέρω, προξενῶ τι εἴς τινα διὰ τοῦ γάμου, μὲ τὴν ὑπανδρείαν μου. Εὐριπ. Ἀλκ. 306. κἐπιγήμαντα τοῖς ἐκείνοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα. Πλούταρχ. Κάτ. 24. Ἔφερεν εἰς τὰ ἐκείνου παιδία του δευτέραν μητέρα, μητρυιάν· ἀφ' οὗ

* **Ἐπιγαμήλιος**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιγαμίαν.

Ἐπιγαμία, ἡ. Μεταϋπανδρεία, δευτέρα ὑπανδρεία, τὸ νὰ μεταϋπανδρευθῇ τις, μεταπάνδρευμα, ξαναπάνδρευμα. – 2) Συμπεθέριασμα· καὶ τὸ μεταξὺ δύο πολιτειῶν, ἐπικρατειῶν, βασιλείων συμφωνημένον δίκαιον τοῦ νὰ κάμνουν οἱ πολῖται κάτοικοι των ὑπανδρείας ἀναμεταξύ των παίρνοντες καὶ δίδοντες νύμφας ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην πολιτείαν, Ἡροδ. 2, 147. παρβλ. ἐπεργασία, Wolf ἐν Λεπτ. σελ. 282. Τὸ ἴδιον αὐτὸ συμπεθέριασμα· ἔτι δὲ καὶ ὑπανδρεία, συμπεθέριασμα μεταξὺ εἰς δύο διαφόρων κλάσεων ἀνθρώπους, εἰς δύο γενεὰς, τὸ ἰταλ. φαμιλίας. Ἐν γένει, ἀμοιβαία ὑπανδρεία, πάρσιμον καὶ δόσιμον νύμφης, Ξεν. Κυ. π. 1, 5, 3.

Ἐπίγαμος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει ἡλικίαν γάμου, εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ διὰ ὑπανδρείαν. Ἡροδ. 1, 196.

* **Ἐπιγανόω**, Μλ -ώσω (γανόω). Γανόνω, ἐπιγανόνω τι, ἀλείφω τι μὲ τίποτε καὶ τὸ κάμνω ὑαλιστηρόν.

Ἐπιγάνυμι, (γάνυμι) = ἐπιγανόω, 2) Μέσως ἐπιγάνυμαι, τινί, Χαίρω διά τι. (α)

Ἐπιγάστριος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω, παραπάνω ἀπὸ τὴν κοιλίαν, ἀπὸ τὸ στομάχι, ἀπὸ τὸ ὑπογάστριον, κοινῶς προκοίλι· Ἐπιγάστριον, τὸ· λέγεται τὸ ἀπὸ τὸ στῆθος ἕως εἰς τὸν ὀμφαλὸν μέρος τοῦ σώματος· τὸ ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ δὲ μέχρι τῶν αἰδοίων, λέγεται ὑπογάστριον. 2) Κοιλιόδουλος, Κλήμεντ. κἐπιγάστριος βίωσις, Ἡ ζωὴ ἀνθρώπου δοσμένου εἰς τὰ φαγητὰ, εἰς τὴν κοιλίαν· ὅστις δὲν φροντίζει δι' ἄλλο εἰ μὴ μόνον διὰ τὴν κοιλίαν.

Ἐπίγαυρος, ὁ, ἡ. Ὑπερήφανος, ἀλαζών, αὐθάδης, καταφρονητὴς καὶ ὑβριστὴς τῶν ἄλλων· καυχησιάρης. ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπιγαυρόω, Μλ. -ώσω (γαυρόω). Κάμνω τινὰ νὰ καμαρώνῃ, νὰ γένῃ ὑπερήφανος, καυχησιάρης· χαρούμενος. Πλούταρ. Προβλ. Συμ. Β'. 10. Παθτ. ἐπιγαυρόομαι, Χαίρω, εὐφραίνομαι ὑπερηφανεύομαι, καμαρώνω διά τι· μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 18.

Ἐπιγδουπέω, (γδουπέω). Ἐπικ. ἀντὶ ἐπιδουπέω· ἐνταῦθα ἀνάγουσι τὸ ἐν Ἰλιάδ. Λ, 45. κἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ἐπιγείζω (ἐπίγειος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 1074.

* **Ἐπιγείνομαι** = ἐπιγίγνομαι, ἀναγινωσκ. ἐν Ἰλιάδ. Κ, 71.

Ἐπιγειόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Πᾶν φυτὸν, τοῦ ὁποίου τὰ βλαστάρια, κλωνάρια ἁπλόνονται, ἢ ἐγγίζουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Θεόφρ. κἐπιγειόκαυλος θάμνος· παρὰ τὸ

Ἐπίγειος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, γήϊνον. – 2) τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ἐπίγειον = ἀπόγειον, ἐπίγυον, ἐπίγυιον Κάλως, τὸ Ἰταλ. γούμενα, ἢ σχοινὶ χονδρὸν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὸ καράβι ἀπὸ τὴν γῆν· ἰδὲ ἐπίγαιος· ἀφ' οὗ

Ἐπιγειόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν φυτὸν, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἐγγίζουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Θεόφρ.

Ἐπιγελάω, Μλ. -άσω (γελάω) μετὰ δοτ. Γελῶ προσέτι, ἢ διά τι. Ξενοφ. Ἀπολ. κἐπεσῶ καὶ ἅμα ἐπιγελᾶται. Τροπ. κστόματα ἐπιγελῶντα, Στράβ. ΙΑ'. σελ. 166. Τὰ στόμια, ἤτοι οἱ τόποι ὅπου ξετρέχει ποταμός τις μὲ μεγάλον κρότον. (ασω)

Ἐπιγεμίζω, Μ. ίσω (γεμίζω). Γεμίζω, γιομόζω τι ἕως ἐπάνω· ἀπογεμίζω, προσθέτω τὸ ἐλλεῖπον διὰ νὰ γεμίσῃ καλά Ἀνεκδ. Bekk. 1, σελ. 94.

Ἐπιγέννημα, ατος, τὸ (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι

μετὰ ταῦτα γίνεται, ἢ ἐγένετο, συνέβη, ἢ συμβαίνει.

Ἐπιγενής, ὁ, ἡ (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐγένετο, ἐγεννήθη, αὔξησεν, ἐφύτρωσε προσέτι ἢ μετέπειτα· μεταγενέστερος, ὡς τὸ, ἐπίγονος.

Ἐπιγεννάω, Μλ. -ήσω (γεννάω). Κάμνω τι νὰ γεννηθῇ, βλαστήσῃ, φυτρώσῃ, αὐξήσῃ προσέτι, μετέπειτα· ἀφ' οὗ

Ἐπιγέννημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθη ὅ,τι ἐβλάστησε, ἐφύτρωσε μετέπειτα, ἀργότερα· πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἴς τίποτε· ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τίποτε, ἀκολουθεῖ εἴς τίποτε τὸ ὁποῖον ἐγένετο προτήτερα· καρπὸς, ἀποτέλεσμα, προϊὸν, τὸ ἰταλ. προδοῦττον πράγματός τινος. «τῶν λόγων κρίσις, πολλῆς πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα.» Λογγῖν. Οἱ Στωϊκοὶ ἐξαιρέτως χρῶνται ταύτῃ τῇ λέξει. Διογέν. Λαέρτ. Ζ, 86. ἀφ' οὗ

Ἐπιγεννηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιγέννημα, εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τοῦ τρόπου τῶν ἐπιγεννημάτων· πᾶν ὅ,τι ἔρχεται μετὰ ταῦτα, ἢ προσέτι.

Ἐπιγεραίρω, Μλ. -αρῶ (γεραίρω) τινά. Τιμῶ, ἀνταμείβω τινὰ μὲ τίποτε. Ξενοφ. Κυρουπ. Η', ς. 11.

Ἐπιγεύομαι, Μ. εύσομαι ὡς μέσ. (γεύομαι). Γεύομαί τι προσέτι ἢ μετέπειτα, ὕστερα ἀφ' οὗ ἐγεύθην ἄλλο τι.

Ἐπιγεωμόροι, οἱ. Οἱ τεχνῖται καὶ χειροτέχναι, οἵτινες κατὰ τὴν τάξιν τῶν κατοίκων τῆς ἐπικρατείας εἶναι δεύτεροι, ἔρχονται μετὰ τοὺς Γεωμόρους. Ἐτυμολ. Μ.

Ἐπιγηθέω, Μλ. -ήσω, Πρμ. -γέγηθα (γηθέω, ἀνμλ.) Χαίρω διὰ τίποτε· μετὰ δοτ. Αἰσχλ.

Ἐπιγηράσκω, Μλ-ράσομαι (γηράσκω, ἀνμλ.). Γηράσκω, γηράζω, γίνομαι γέρων εἴς τι ἢ μὲ τίποτε, ἢ μετέπειτα (ᾰσομαι) Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἐπιγίγνομαι, νεώτ. δὲ καὶ ἧττον Ἀττ. τύπος **ἐπιγίνομαι** (γῑ) Μλ-γενήσομαι, Ἀόρ. ἐπεγενόμην. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Γίνομαι προσέτι, μετέπειτα· ἐπὶ χρόνου, «ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη» Προσέτι ἔρχεται ἡ ἄνοιξις, Ἰλά. Ζ, 148. Γεννῶμαι, προσέτι, μετέπειτα· ἔρχομαι ὄπισθεν, τὸ ἰταλ. ἀριβάρω που προσέτι, κατόπιν· «ἐπιγίγνεταί μοί τι» Μοὶ συμβαίνει, μοὶ ἀκολουθεῖ τίποτε. «οἱ ἐπιγιγνόμενοι» Οἱ μεταγενέστεροι. Ἰσοκρ. Ἐλ. Παρὰ Λυργ. δὲ, 21, 3, καὶ, οἱ ἐπιγενόμενοι, τὸ ὁποῖον μέντοι μετέβαλεν ὁ Bekk.

Ἐπιγιγνώσκω, νεώτ. τύπ. ἐπιγινώσκω, Μλ-γνώσομαι, ἀορ. ἐπέγνων. Πρμ. ἐπέγνωκα (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Θεωρῶ, παρατηρῶ τι, κυττάζω, βλέπω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλους θεατάς· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Σ, 30. σπανιώτ. μετὰ γεν. ὡς παρὰ Πνδ. Πθ. 4, 498 — 2) Γνωρίζω, ξαναγνωρίζω, γνωρίζω τι ὡς ἀληθὲς καὶ βέβαιον, Ὀδσ. Ω, 217. ὅθεν, Μανθάνω, ἀκούω τι· ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, σοφίζομαι τίποτε, Θυδ. — 3) Κάμνω συλλογισμὸν, συμπεραίνω· ἐξετάζοντάς τι καλῶς ἀποφασίζω περὶ αὐτοῦ — 4) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. καὶ, Τιμῶ, σέβομαί τινα διὰ τίποτε· τινά τινος. Χίων Ἐπιστ. «ἐπιγιγνώσκω σὲ τῆς ἐπιμελείας.»

Ἐπιγλισχραίνω, Μλ-ανῶ (γλισχραίνω). Κάμνω τίποτε προσέτι, ἀκόμη περισσότερον γλιστερὸν γλίσχρον.

Ἐπιγλίχομαι, (γλίχομαι). Ἐπιθυμῶ τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον· μετὰ γεν. (γλῑ)

Ἐπιγλυκαίνω, Μλ-ανῶ (γλυκαίνω). Κάμνω τι ἀκόμη περισσότερον γλυκύ. Παθτ., Γίνεται ἔτι μᾶλλον γλυκύτερον.

Ἐπιγλωσσάομαι, Ἀττ. ἐπιγλωττάομαι. Μλ-ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (γλῶσσα). Γλωσσοκοπῶ, ἢ κακολογῶ, καταλαλῶ τινα. «κακὰ ἐπιγλωσσᾶσθαι» Αἰσχ. Χφρ. 1042. τί τινος· ἔτι δὲ καὶ, περί τινος, Πρμθ. 937. Ἀριστφ. Λυσ. 37.

Ἐπιγλωσσίς, Ἀττ. ἐπιγλωττίς, ίδος, ἡ. (γλῶσσα). Τὸ γλωττίδι, ἢ τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς γλώττης, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸ στόμιον τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἤτοι τὸν λάρυγγα ἐν τῷ καταπίνειν. Ὀριβασ. Ἀνατομ. σελ. 62.

* **Ἐπιγναμπτός**, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι λυγισμένον πρὸς τὰ μέσα, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, Ὁμ. Ὕμ. Ἀφρ. 87. παρὰ τὸ

Ἐπιγνάμπτω, Μ. ψω. (γνάμπτω). Λυγῶ, λυγίζω τι πρὸς τὰ μέσα ἢ πρὸς τὰ ἄνω. «ἐπιγνάμψαι δόρυ» Ἰλδ. Φ, 178. Στρέφω, γυρίζω τι ἀλλέως, πρὸς ἄλλο μέρος — 2) Τρπκ. Διοικῶ, κυβερνῶ· τρέπω τι πρός τι, βάλλω εἰς τὴν καρδίαν τινὸς ἄλλους στοχασμούς, κατανύγω μετριάζω «ἐπιγν. φίλον κῆρ» Καταπνύγω, μετριάζω τὴν ἰδίαν μου καρδίαν, ἐναντιόνομαι εἰς τὴν θέλησίν της, Ἰλδ. Α, 559. «ἐπιγν. νόον ἄλλων» Διοικῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὰ φρονήματα τῶν συγγενῶν, Ι, 514. «Ὑμῆ λισσομένη ἐπέγναμψαν ἅπαντας» Μὲ τὰς παρακλήσεις της ἐγύρισεν ὅλων τὰς καρδίας, Β, 14. ἐλήφθη δὲ ἡ φράσις κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων.

* **Ἐπιγνάπτω**, Μλ-ψω. (γνάπτω). Ξαναλευκαίνω, ξαναστρίζω τι· ξεπλύνω, καθαρίζω, παστρεύω μάλλινόν τε λερωμένον φόρεμα, ξαναΰφαίνω, τὸ μαλλίτου, τὸ διπλόνω, τὸ ἰσιάζω σφίγγοντάς το εἰς τὸ πιεστήριον, τὸ συνηθ. γαλάγραν. Τρπκ. Μαδῶ μαλλὶ, στολίζω φόρεμά τι εὔμορφα.

Ἐπίγναφος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ξαναλευκάνθη, ξαναϋφράνθη· ὁ ἐπίγναφος, Φόρεμα ξαναλευκασμένον, ξεπλυμένον καλά· παρβλ. δευτερουργός.

Ἐπίγνοια, ἡ. Ἀττικ, ἀντὶ, ἐπίνοια. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 584.

Ἐπιγνώμη, ἡ. = ἐπίγνωσις, καὶ

Ἐπιγνωμοσύνη, ἡ. = ἐπιγνώμη

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (γνώμη). Ὅστις γνωρίζει τίποτε καλὰ καὶ βέβαια, κάμνει ὀρθὸν συλλογισμὸν καὶ ἀποφασίζει· κριτὴς πράγματός τινος· αἱρετὸς κριτὴς, τὸ ἰταλ. ἀρμπίτρος, ἤτοι τὸν ὁποῖον δύω διαφερόμενοι ἐκλέγουν διὰ νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς διαφορᾶς των· ἐν γένει, φρόνιμος, στοχαστικός — 2) Ὅστις παραβλέπει σφάλμα τι καὶ συγχωρεῖ τὸν πταίστην· μετὰ δοτ. 3) Ἐπιγνώμονες ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις ὅσοι ἐκλέγοντο ἀπὸ τὸν Ἄρειον πάγον ἐπιστάται τοῦ ἱεροῦ ἐλαιῶνος.

Ἐπιγνωρίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ-ιῶ (γνωρίζω). Κάμνω τι γνωστὸν, φανερὸν, δηλοποιῶ, φανερόνω, γνωστοποιῶ τίποτε. Ξνφ. Κυνη. 6, 23. ὅπου κεῖται συντεταγμ. αἰτι. μετὰ ἀπρμφ. 6. 13.

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Γνῶσις, μάθησις, ἐπιστήμη· ξαναγνώρισις, γνώρισις βεβαία καὶ ὀρθή.

Ἐπίγνωστος, ὁ, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Γνωστὸς, γνωρισμένος· παρὰ τοῖς Ο'.

* **Ἐπιγνώωσι**, γ'. πλθ. προσ. ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιγιγνώσκω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιγνῶσι. Ὀδσ. Σ, 30.

* **Ἐπιγογγύζω** (γογγύζω). Γογγύζω, μορμορίζω ἀπὸ ἀγανάκτησιν προσέτι.

* **Ἐπιγονάτιον** τό, Ἁγία εἰκὼν κεντητὴ ἐπάνω εἰς τετράγωνόν τι κομμάτι ὑφάσματος, τὴν ὁποίαν κρεμῶσιν οἱ ἀρχιερεῖς ἐξαιρ. ὥστε νὰ φθάνῃ ἕως εἰς τὸ δεξιὸν γόνυ, ὅταν ἱερουργῶσι, λειτουργοῦν. Ἐκκλ.

Ἐπιγονατίς, ίδος, ἡ. (γόνυ). Τὸ κοιλοειδὲς καὶ στρογγύλον κόκκαλον τὸ σκεπάζον τὴν κλείδωσιν τοῦ γόνατος. 2) Εἶδος φορέματος καταβαῖνον ἕως εἰς τὰ γόνατα. Ὅρα Εὐσταθ. ἐν Ἰλ. Ξ, 178.

Ἐπιγόνειον, τό. Ἐλέγετο μουσικόν τι ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐφεῦρεν ὁ Ἐπίγονος, ἔχον τεσσαράκοντα χορδὰς, κόρδας, αἱ ὁποῖαι μόνον εἴκοσι τόνους ἐξέδιδον, ἐπειδὴ αἱ λοιπαὶ 20 ἦσαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Μάγαδιν, σύμφωνοι κατὰ τὸν ἴδιον τόνον μὲ τὰς ἄλλας 20.

Ἐπιγονή, ῆς, ἡ. Ἡ μετὰ ταῦτα ἐρχομένη γενεὰ, ἡ κατὰ διαδοχὴν γέννησις καὶ αὔξησις ἀνθρώπων καὶ ἀλόγ. ζώων. Λουκιαν, παρὰ τὸ

Ἐπίγονος, ὁ, ἡ. (ἐπιγίγνομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐγένετο, ἐφύτρωσεν, ἐβλάστησε προσέτι ἢ μετέπειτα — Τέκνον γεννημένον ἀπὸ δεύτερον γάμον — πλθ. οἱ ἐπίγονοι, Διάδοχοι, κληρονόμοι, ἐξαιρ. ἐκ τοῦ δευτέρου γάμου, Ευρ. — οἱ παρακολλοὶ ἀπόγονοι, Πλατ. Νμ. 11. σελ. 929. C. Ἐν γένει, οἱ μεταγενέστεροι. ἐξαιρ. δὲ ἐπωνομάζοντο Ἐπίγονοι, οἱ υἱοὶ τῶν ἀποθανόντων Ἑλλήνων στρατηγῶν, εἰς τὴν ἐν Θήβαις μάχην Hygin. 71.

Ἐπιγουνατίς, ίδος, ἡ. = ἐπιγονατίς.

Ἐπιγουνίδιος, ὁ, ἡ. (γόνυ, γουνν.). Πᾶν ζῶον τὸ ὁποῖον κάθηται εἰς τὰ γόνατα· πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα. Πνδ.

Ἐπιγουνίς, ίδος. ἡ. (γοῦνυ, γόνυ). Τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, οἱ μηροὶ ἢ τὰ μηρία, «μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο» Ἠμποροῦσε νὰ βάλῃ, νὰ ἀποκτήσῃ δυνατὰ, χονδρὰ μηρία, Ὀδσ. Ρ 225. «οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει» Πῶς φαίνονται τὰ μηρία του ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ξεσχισμένα φορέματά του, Σ, 73. Ὅπου τὰ παχέα καὶ χονδρὰ μηρία ἀναφέρονται ὡς σημεῖα εὐτραφίας, ἀνδρείας, καὶ ὑγείας. 2) = ἐπιγονατίς = 3) Τὸ γόνυ, γόνατον.

Ἐπιγράβδην, Ἐπίρ. (ἐπιγράφω). Ζουγραιστὰ ἐπιπολαίως, ἐξ ἐπιπολῆς, ξύνης ἐπάν' ἐπάνω, ἐλαφρά. Ἰλ. Φ. 166. — «ἐπιγράβδην βάλε χειρός.»

Ἐπίγραμμα, ατος, τό. (ἐπιγράφω). Ἐπανώγραμμα, πανώγραμμα· πᾶν ὅ,τι εἶναι γραμμένον, ἐπάνω εἴς τι, ἐξαιρ. τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου ἐπάνω εἴς τι τεχνίτευμα, τὸ ἰταλ. κάπο ντόπερα. Γερμ. μαῖστερστύκ, τοῦτ' ἐστι ἀξιόλογα καὶ θαυμαστὰ καμωμένον ἔργον τεχνίτου τινὸς, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ ἀφιερωτοῦ ἐπάνω εἴς τι ἀφιέρωμα· καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα τὸ πάλαι, πρὸ Ἡροδότου τοὐλάχιστον, ἐγράφοντο εἰς στίχους, μετηνέχθη τὸ ὄνομα, ἐπίγραμμα, εἰς ἰδιαιτέρον τι εἶδος συντομωτέρων, τὸ πλεῖστον ἐν ἑξαμέτροις καὶ πενταμέτροις στίχοις ἀμοιβαίως συγγεγραμμένων ποιηματίων, διὰ τῶν ὁποίων ἀπεικονίζεται, ἐν γλαφυρᾷ καὶ εὐπρεπεῖ συντομίᾳ (ὄχι δὲ τὸ ἀνάπαλιν ὡς σημειοῖ ὁ Κούμας, μακρὸν καὶ ἐκτεταμένον) ἰδιαιτέρα τις σκέψη, ἢ κομψὴ, κατανυκτικὴ, ἢ ἀστεία ἰδέα· ἱστορική τις ἀνάμνησις, ἢ καὶ βιογραφία τις. Ἡ Ἑλλ. Ἀνθολογία περιέχει 4500, περίπου ὑπὸ 300 σχεδὸν συγγραφέων πεποιημένα Ἐπιγράμματα· ἀφ' οὗ

* **Ἐπιγραμματίζω**, μετὰ αἰτ. Κάμνω ἐπίγραμμα εἴς τινα.

Ἐπιγραμμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, ἐπίγραμμα· ἐπιγραμματάκι. Πλούταρχ.

Ἐπιγραμματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει, κάμνει ἐπιγράμματα· Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιγραμματοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω) = τῷ προηγμ.

Ἐπιγραφεύς, έως, ὁ. Ὅστις γράφει· ἀπογράφει τι εἰς τὸ κατάστιχον, ἰταλ. ρεγιστρατόρος. ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, ὅστις εἰς τὴν τίμησιν (ξετίμημα κοινν. τὸ ἰταλ. βαλοτέρισμα) τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν ἔγραφεν εἰς τὸ κατάστιχον πόση ἐγίνετο ἡ τίμησις τῆς περιουσίας ἑκάστου. «οὗτοι τὰ ὀφειλόμενα ἐφ' ἑκάστῳ ἀπέγραφον, καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς

τὸ δικαστήριον, ἐπέγραφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἑκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν, καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίγνοντο σίτου ἐπιγραφεῖς, ὡς Ἀντιφῶν. Πολυδ. Η΄. 103.

Ἐπιγραφή, ἡ. Ἐπιγραφή, ὄνομα συγγράμματος ἢ βιβλίου τινός, τὸ ἰταλ. τίτολας, καὶ ἐξαιρέτως τὸ ὄνομα ἢ ὁ τίτολας τῶν ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων· ὅθεν — 2) Μεταφρ. Πρόφασις, πρόσχημα, εἶδος, σχῆμα, προσποιητὴ ἢ πλαστὴ αἰτία πράγματός τινος — 3) Ἐν Ἀθήναις, διορισμὸς τῆς περιουσίας ἑκάστου τῶν πολιτῶν εἰς δημοσίας τιμήσεις, ἤτοι ὅταν ἐξετιμοῦσαν τὴν κατάστασιν τοῦ ἔχειν καθενὸς διὰ νὰ ρίχνουν τὸ κοινὸν δόσιμον· ἢ κατὰ τὴν τίμησιν αὐτὴν ἀνάλογος εἰσφορὰ εἰς τὰ ἔξοδα πολέμου, ἔτι δὲ καὶ αὐτοθέλητος εἰσφορὰ ἢ δόσιμον εἰς ἐλάφρωσιν τῶν χρεῶν τῆς πολιτείας. «εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης, καὶ ἑτέρων ἐπιγραφῶν γενομένων, ἐγὼ πλείστων εἰσήνεγκα τῶν ξένων ··· καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, ὑπὲρ δὲ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν συνεπιγραφέων» παρὰ τὸ

Ἐπιγράφω, Μ. ψω. (γράφω). Ζωγραφίζω, σχίζω ἐπιπολαίως ἢ ξύνω τὴν πέτσαν τοῦ σώματος, πληγόνω ἐλαφρά. «ἀκρότατον δ' ἄρ' οἰστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός» Ἰλ. D, 139. N, 553. καὶ διττῇ αἰτ. «νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς» Λ, 388. παρβλ. Ὀδ. Τ, 280. ὅθεν ἐπιγράφω κλῆρον· Σημειόνω λαχνὸν σκαλίζοντας εἰς αὐτὸν τοὺς χαρακτῆρας, ἢ τὰ γνωριστικὰ σημεῖα, Ἰλ. Η, 187. ὅτε ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐννοῆται ὅτι ἐσημειόνοντο μὲ γράμματα οἱ λαχνοί, διότι μόλις ἐπ' Ἀθηναίων προέκυψεν ἐντεῦθεν ἡ μετέπειτα ἐπικρατήσασα σημασ. τῆς λέξεως — 2) Γράφω ἐπάνω εἴς τι, ἐπανωγραφῶ τίποτε, κάμνω τὴν ἐπανωγραφὴν πράγματός τινος· «ἐπιγέγραπται τὸ βιβλίον» Τὸ βιβλίον ἔχει τὸν τίτολάν του, ἐτιτολαρίσθηκε· ὅθεν ἐπιγεγραμμένος, η, ον, καθδήποτε, πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπανωγραμμένον τὸ ὄνομά του· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. «οἱ Πυθαγόραν ἐπιγεγραμμένοι» Οἱ τὸ ὄνομα τοῦ Πυθ. ἐξαιρ. μετά του, ὄνομα 3) Σημειόνω, ἀπερνῶ εἰς κατάλογον, εἰς κατάστιχον· «ἐπέγρ. προστίμους τοὺς ἁμαρτάνοντας» Σημειόνω τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ πάθουν ὅσοι σφαλλ. «προστίμους μεγάλους ἐπέγραψε τοὺς ἁμαρτάνοντας» Διόδ. Σικελ. 12, 12. Ἐν γένει, διορίζω, ἀποφασίζω τὴν τιμωρίαν τινὸς — Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, Γράφω, σημειόνω εἰς κατάλογον τὰ ὀνόματα τῶν πολιτῶν καὶ τὴν τίμησιν τῆς περιουσίας ἑκάστου διὰ νὰ διορισθῇ κατ' αὐτὴν τὸ κοινὸν δόσιμον, τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. τουρκ. τευτέρι. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β΄. «ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις πλῆθός τι ἀργυρίου.» Μέσ. ἐπιγράφομαι, Λέγω πόση εἶναι ἡ περιουσία, τὸ ἔχειν μου, καὶ κατ' αὐτὸ γράφουν τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν κατάλογον τοῦ κοινοῦ δοσίματος· «Τὸ δὲ προστάτην ἐπιγράφομαι» Ἐκλέγω τινὰ διὰ προστάτην μου, τὸ ἰταλ. πατρόνον, ὡς ἔπρεπε νὰ κάμνουν οἱ μέτοικοι, τοῦτ' ἔστιν, οἱ ξένοι ὅσοι ἐκατοικοῦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ γράφωνται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς τὸν κατάλογόν των, Ἀριστφ. Ἀχ. 1095 — 4) Ἀναφέρω, ἀποδίδω αἰτίαν τινὰ εἴς τινα, «τοῖς ἐβλαβεῖσι τὴν τύχην ἐπιγρφ.» Ἀποδίδω εἰς τὴν τύχην τὴν ἀπόβασιν ἢ τὸ ἀποτέλεσμα πράγματός τινος. Μέσ. ἐπιφέρω εἰς τὸν ἑαυτόν μου ἰδιοποιοῦμαι, γνωρίζω καὶ ὀνομάζω τινὰ ὡς διδάσκαλον, αἴτιον, πρωτουργὸν βεβαιωτὴν, μάρτυρα τοῦ ὅ, τι εἶμαι ἢ ἐπαγγέλλομαι, «ἐπιγράφομαι Ὅμηρον» Ἀναφέρω, ὁμολογῶ ὡς πηγὴν συγγράμματός μού τινος τὸν Ὅμηρον· «ἐπιγράφομαι διαιτητὴν, διδάσκαλον» Γνωρίζω τινὰ ὡς κριτήν μου, ὁμολογῶ τινα ὡς διδάσκαλόν μου, ὅτι εἶμαι μαθητής του (ε)

Ἐπίγρυπος, ὁ, ἡ (γρυπός.) Πᾶν ὅ, τι εἶναι ὀλίγον τι γρυπόν, λυγισμένον, ἐξαιρέτως ὅστις ἔχει μύτην καμπύλην, τὸ παρ' ἡμῖν ἱερακομύτης, γερακομύτης· ἐπὶ τοῦ ῥάμφους, (τουρούκι) τοῦ Αἰγυπτιακοῦ ὀρνέου Ἴβιδος, Ἡρόδ. 2, 76.

Ἐπίγυια, ων, τὰ (γύα) = ἐπίγαιον· Πολυδ. Γ΄. 46

Ἐπιγυμνάζω, Μ. άσω (γυμνάζω). Γυμνάζω τινὰ εἴς τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον — 2) Τελειόνω τὴν γύμνασίν τινος, τὸν κάμνω τέλειον εἰς τὴν γύμνασίν του μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα.

* Ἐπίγυον, τὸ = (γύα) ἐπίγειον.

Ἐπιδαίομαι, Μλ. -δάσομαι (δαίω, σημτ. 2. ἀνμλ.). Ἀπονέμω, ἀποδίδω, τοῦτ' ἔστι δίδω εἰς τινα τὸ ἀνῆκον, ἀνάλογον μερίδιόν του. «μέγαν ὅρκον ἐπιδάσομαι» Ὀμνύω, βάλλω τὸν ὅρκον μου προτέτοιο, ἤτοι βεβαιόνω τίποτε καὶ μὲ τὸν ὅρκον μου. Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 383. Ὁ Herm. προκρίνει ἐνταῦθα, ἐπιδώσομαι ὅρκον.

Ἐπιδαίσιος, ὁ, ἡ (δαίω, σημτ. 2) Πᾶν ὅ, τι ἐμοιράσθη, ἐξαιρ. μὲ κλῆρον ἤτοι λαχνόν, μὲ κληρονομίαν. «ἐπιδαίσιος οἶκος» Καλλίμ. Ἰων. 59.

Ἐπιδαιτρεύομαι, Τρώγω μετὰ τὸ φαγὶ τὰ γλυκύσματα, τὸ ἰταλ. κομφέτα.

Ἐπίδαιτρον, τὸ (δαιτρόν). Πᾶν ὅ, τι παρατίθεται, φέρεται εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὸ τέλος ἔπειτα ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητά. Ἀθην. ΙΔ΄. σελ. 646.

Ἐπιδάκνω, Μλ. —δήξομαι (δάκνω, ἀνμλ.). Δαγκάνω εἴς τι, σφιχτοδαγκάνω τίποτε· ἀφ' οὗ.

* Ἐπιδακνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) Δαγκανιάρης ὅστις συνηθίζει νὰ δαγκάνῃ, δαγκάνης.

Ἐπιδακρύω, Μ. ύσω (δακρύω). Κλαίω, χύνω δάκρυα προσέτι, διότι — 2) Θρηνῶ. «ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι». (ύω, τὸ υ μακρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ύσω δὲ, ἀεὶ μακρ).

Ἐπίδαμος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ ἐπίδημος.

Ἐπιδανείζω, Μ. είσω (δανείζω). Δανείζω καὶ ἐκ δευτέρου ἐπάνω, εἰς τὸ ἴδιον ἔγγειον κτῆμα ἢ ὑποστατικόν, ἢ ἀσφαλιζόμενος μὲ δευτέραν ὑποθήκην. Ἀριστοτ. Οἰκ. Β΄. Μέσως, ἐπιδανείζομαι, Δανείζομαι, παίρνω δανεικὰ προσέτι ἢ καὶ ἐκ δευτέρου ἐπάνω εἴς τι.

* Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ Ἀργολίδι, Ἰλ. Β. 561.

Ἐπιδαψιλεύομαι, μέσ. ἀποθ. (δαψιλεύομαι) τινί τι, Δίδω πλουσιοπάροχα προσέτι, ἔτι μᾶλλον, δίδω, χαρίζω μεγαλοψύχως, καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερβολικά. Ἡρόδ. 5. 20.

* Ἐπιδέδρομε. ποιητ. γ΄. ἑνκ. πρκ. β΄. Παρεμ. τοῦ ἐπιτρέχω. Ὀδ.

Ἐπιδεής, ὁ, ἡ (ἐπιδέω) ἐπιδέομαι. Ὅστις εἶναι ἐνδεής, πτωχός, ἐστερημένος τῶν ἀναγκαίων. μετὰ γεν. Ἡρόδοτ. «ἐπιδεέες τῶν πάντων.»

Ἐπίδειγμα, τὸ, (ἐπιδείκνυμι). Πᾶν ὅ, τι ἐδείχθη, ἐτέθη πρὸ ὀφθαλμῶν· δοκίμιον, τὸ ἰταλ. πρόβα· ἀπόδειξις, ἐπίδειξις, τὸ ἰταλ. μόστρα. «ἐπίδειγμα ἐπιδείκνυμι» Κάμνω τὴν ἀπόδειξιν πράγματός τινος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8. 2. 15. «καλὸν σε ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ.»

Ἐπιδείελος, ὁ, ἡ (δείελος). Πᾶν ὅ, τι γίνεται μετὰ τὸ μεσημέρι, μετὰ τὸ δειλινόν, περὶ τὸ ἑσπέρας ἢ πρὸς τὸ βράδυ· ἀφ' οὗ, ἐπιδείελα, τὰ, πλθ. οὐδτ. ἐπιρρμτκ., Κατάβραδα, Ἡσδ. Ἔρ. 808. 819. Γράφεται δὲ καὶ ἐπιρρμ. «ἐπὶ δείελα» παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 188.

Ἐπιδείκνυμι, καὶ ἐπιδεικνύω, Μ. δείξω (δείκνυμι). Δείχνω, θέτω πρὸ ὀφθαλμῶν, παρρησιάζω, ἐξαιρ. τελειωμένον τι ἔργον ὡς δεῖγμα τὸ ἰταλ. πρόβαν, ἢ δείχνω τι, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασα, ἔκαμα, διὰ νὰ μὲ ἐπαινέσουν. Ξεν. Κυρουπ. Γ΄. γ. 61. «ἐπιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει θώρακας εὖ εἰργασμένους.» Ὅθεν ἐν γένει, Τελειόνω, κατορθόνω, κατασκευάζω, κάμνω, φκιάνω τι τέλειον, τὸ ὁποῖον ἐκθέτεται εἰς κοινὴν θέαν, ἢ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἰδοῦν πολλοὶ ἢ νὰ τὸ θαυμάσουν· ἐκθέτω τι ὡς δεῖγμα τῆς τέχνης μου διὰ νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι, Engelh. ἐν Πλάτ. Λάχ. σλ. 179. Ε. Εὐθ. σλ. 274. Α. Ξνφ. Ἀπμ. 3, 3. Ἐξαιρ. ἐπὶ συγγραφέων, ὅσοι ἀναγινώσκουν δημοσίως τὰ συγγράμματά των. ἐπὶ περιφανῶν ῥητόρων καὶ μελῳδῶν. ἐν τῷ δικανικῷ ἰδιώματι, Ἐξελέγχω τινά, τοῦτ' ἔστιν ἀποδείχνω τινὰ ὅτι εἶναι τὸ ἐναντίον τοῦ ὅ, τι λέγει νὰ εἶναι, μετὰ μετχ. «ἐπιδ. τινὰ ψευδόμενον» Ὅτι λέγει ψεύματα, εἶναι ψεύστης. Λυσ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπιδείκνυμί τινα ὡς ἐμοίχευεν» Λυσ. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον· κατὰ Μέσ. διαθ. ἀπολύτως, Δείχνομαι, δείχνω τίς εἶμαι, δείχνομαι νὰ μὲ βλέπουν· «ἐπίδειξιν ποιοῦμαι» ὡς τὸ, ἐπιδείκνυμι ἐμαυτόν, Heind. ἐν Πλάτ. Γοργ. σλ. 447. Α. Οὐ σπανίως δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. «καὶ μέντοι κατὰ μέσ. διαθ. ἐπιδείκν. τὴν δύναμιν τῆς σοφίας» Ἀποδείχνω τὴν δύναμιν τῆς σοφίας μου, Πλάτ. Εὐθ. σλ. 274. D. 275. Α· «ἐπιδείκνυμαι ῥώμην ψυχῆς» Ἀποδείχνω, βεβαιόνω τὴν γενναιοψυχίαν μου. «ἐπιδ. λόγον» Δείχνομαι μέ τινα λόγον μου, ἤτοι κάμνω, βάλλω λόγον διὰ νὰ δείξω τὴν εὐγλωττίαν τὴν ῥητορικὴν τέχνην μου, Engelh. ἐν Πλάτ. Λάχ. σλ. 179. Ε. Παρρησιάζομαι ἔμπροσθέν τινος, Ἀριστφ. Βτρ. 779. ὅθεν ἐν γένει, Ἐκθέτω εἰς κοινὴν θέαν καυχηστικῶς ἔργον μου τι ἢ ὅ, τι δήποτε ἀναφέρεται εἰς ἐμέ· κάμνω ἐπίδειξιν, καυχῶμαι, καμαρόνω διὰ, ἢ μὲ τίποτε· δὲ μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. Ἀλλὰ καὶ, Ἀποδείχνω μὲ τίποτε ἀναφερόμενον εἰς ἐμέ, ὅτι εἶμαι πονηρός, κακότροπος, κακοήθης, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 233. Β. ἀφ' οὗ.

Ἐπιδεικτιάω, ῥῆμα ἐφετ. Ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, θέλω νὰ δείξω τὸν ἑαυτόν μου, νὰ κάμω ἐπίδειξιν. Ἡσύχ.

Ἐπιδεικτικός, ή, όν. Ὅστις δείχνει, παρασταίνει τι ὡς δεῖγμα, ἢ ἐκθέται τίποτε εἰς κοινὴν θέαν, καυχᾶται, καμαρόνει, κάμνει ἐπίδειξιν. — 2) Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἄξιον, κατεσκευασμένον διὰ νὰ δειχθῇ ὡς ἀπόδειγμα, δοκίμιον ἢ πρόβα, ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς κοινὴν θέαν, νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι· μεγαλοπρεπές, λαμπρόν — 3) ἐπιδεικτικοὶ λόγοι, Ἰδιαίτερόν τι εἶδος πομπικῶν ἢ μεγαλοπρεπῶν λόγων τῶν ὁποίων ἡ ὑπόθεσις δὲν εἶναι διωρισμένη, δὲν περιορίζεται εἰς τῆς πολιτείας ἢ δικανικόν τι πρᾶγμα, ἀλλὰ εἶναι συντεταγμένοι, συγγεγραμμένοι μόνον εἰς ἐπίδειξιν τῆς δεξιότητος τοῦ ῥήτορος, τοῦ εὐτρόπου καὶ καλοῦ τρόπου τῆς γραφῆς ἢ τῆς εὐθηρογραφίας καὶ τῆς εὐγλωττίας του· τεχνεύματα τῶν ῥητόρων καὶ τῶν σοφιστῶν. Ἐπρρ. ἐπιδεικτικῶς.

Ἐπιδεῖν, Ἀπαρ. Ἀόρ. β. ἐπεῖδον.

Ἐπίδειξις, εως, ἡ Ἰων· ἐπίδεξις (ἐπιδείκνυμι). Τὸ νὰ δείχνῃ, παρρησιάζῃ, παρασταίνῃ, θέτῃ πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐκθέτῃ εἰς κοινὴν θέαν τις τίποτε. Πᾶν ὅ, τι εἶναι κατεσκευασμένον διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεῖγμα, δοκίμιον, τὸ ἰταλ. μόστρα, πρόβα· μεγαλοπρεπῶς, λαμπρὰ καμωμένον. Ἀπόδειξις ἢ βεβαίωσις πράγματός τινος ἀνελλειπής, μὲ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐξαιρ. πομπικοὶ λόγοι ἢ ὁμιλίαι ἐπιδεικτικαὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν σοφιστῶν διὰ νὰ δείχνουν τὴν δεξιότητα, εὐγλωττίαν, εὐφυΐαν των· «εἰς ἐπίδειξιν» Μόνον διὰ τὸ φαινόμενον, ὄχι μὲ τὰ σωστά, τὸ συνηθέστ. διὰ τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου· «ἐπίδειξιν ἐπιδείκνυμι, ἢ ποιοῦμαι» Ἀποδείχνω ὅτι ἠξεύρω τι «ἐπίδειξιν λαμβάνω» Ἐξετάζω, δοκιμάζω τινὰ ἂν ἠξεύρῃ

τίποτε, Πλούτ. «ἐπίδειξιν ποιοῦμαι» ὡς τὸ «ἐπίδειξιν ἐπιδείκνυμαι» ἐξαιρ· κατὰ πολεμικὴν σημασ. Κάμνω κίνημα προσποιημένον τὸ ἰταλ. διμοστρατσιόνη, δηλ. δείχνω ὅτι θέλω νὰ ὁρμήσω εἴς τι μέρος τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος διὰ νὰ τρέψω τὴν προσοχὴν τοῦ ἐχθροῦ ἐκεῖ, ἐν ᾧ ὁ κύριος σκοπός μου εἶναι νὰ τὸν κτυπήσω εἰς ἄλλο μέρος ἀφ' οὗ τραβήξῃ τὰς δυνάμεις του ἐκεῖ, Θκδ. 3, 16. «εἰς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἐπιτίθεσθαι» Το νὰ γένῃ τι γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡρδτ. 2, 4.

Ἐπιδειπνέω, Μλ-ήσω (δειπνέω). Τρώγω τὰ τραγήματα ἢ γλυκύσματα καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ κυρίως φαγεῖν. Ἀθήν. ΙΔ. «ἐπιδορπίζεσθαι δ' ἔλεγον τὸ ἀκροαγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι.» — 2) Τρώγω μετέπειτα.

Ἐπιδείπνιος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ γίνεται συνηθίζεται ὅταν τρώγῃ τις εἰς τὴν τράπεζαν «ἐπιδείπνιος ἦλθεν,» Ἦλθεν ἐπάνω εἰς τὸν καιρὸν τῆς τραπέζης.

Ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, καὶ ἐπίδειπνον, τό (δεῖπνον) = Τραγήματα, ἤτοι τὰ γλυκύσματα, ὀπωρικὰ κ. τ. τ. ὅσα παρατίθενται εἰς τὴν τράπεζαν ὅταν τελειώσωσι τὰ φαγητά· τὸ ἰταλ. κομφέτα, Γαλλ. δεσέρ.

Ἐπιδέκατος, άτη, ατον (δέκατος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἀκαίρεός τις ἀριθμός, καὶ προσέτι τὸ δέκατον μέρος αὐτοῦ· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι περιέχει ἕνδεκα δέκατα· παρβλ. ἐπίτριτος. — 2) Τὸ δέκατον μέρος ποσότητός τινος, δεκατιά, εἰς τὰ δέκα ἕνα «τὸ δ' ἐπιδέκατον τῆς θεοῦ εἶναι» Ξνφ. Ἑλλ. 1, 7, 10.

Ἐπιδεκτικός, ή, όν (ἐπιδέχομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἱκανὸν νὰ περιλαμβάνῃ, χωρῇ μέσα τίποτε ἢ νὰ παθαίνῃ τίποτε. Ὅστις δέχεται, ἀποδέχεται, παραλαμβάνει τινὰ ἢ τίποτε· ἀφ' οὗ.

Ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις δέχεται, λαμβάνει τίποτε — 2) ὡς ἐπιθ. Ὅστις εἶναι ἐπιδεκτικὸς πράγματός τινος· μετὰ γεν.

Ἐπιδελεάζω, (δελεάζω). Βάλλω δέλεαρ τι ἐπάνω εἴς τι· π. χ. σπυρὶ σιταρίου, εἰς τὴν παγίδα, σκωλήκι εἰς τὸ ἀγκίστρι κ. τ. τ. Διόδωρ. Σικ. Α΄. 35.

Ἐπιδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην, κρεβάτιον, κοίτην, τὸ τουρκ. γιατάκι «ἐπιδέμνιος εὐνή» Κρεβάτι μὲ τὰ στρώματα ἤτοι στρωμένον, Porς. ἐν Εὐριπ. Ἑκ. 931. παρβλ. Ὀδσ. Η, 336.

* Ἐπιδέμω, (δέμω, ἀνμλ.). Κτίζω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἐπάνω εἰς ἄλλο τι· φράζω τι στερεωτάτα· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ἐπιδένδριος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς δένδρον· Ἰουλιαν. Ἐπ. 24.

* Ἐπιδεξιόομαι = δεξιόομαι. Ἀνεπ. παρὰ Δυγν Αρτ. 2, 4.

Ἐπιδέξιος, ὁ, ἡ (δεξιός) ὁ Ὅμρ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ τῷ οὐδτ. γένει μόνῳ κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐπιδέξια ἐπίρρμτ. Δεξιά, πρός, εἰς τὰ δεξιά «ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια» Κινήθητε μὲ τὴν ἀράδαν πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ' ἔστιν πρῶτα ὅστις εἶναι ς τὸν πρῶτον τόπον κοντὰ εἰς τὸν κρατῆρα, εἶτα ὁ πλησίον του δεξιὰ καὶ ἐφεξῆς ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, Ὀδσ. Φ, 141. πρβλ. Valck. ἐν Ἱππ. 360. Πλάτ. Συμπ. σλ. 214, Β. καὶ προσέτι Bart. σλ. 158. Lobeck ἐν Φρυν· σλ. 259. Dind. ἐν Ἀρστφ. Εἰρ. 947. Αὕτη ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπιστροφὴ ἐφυλάττετο ἐπιμελῶς ἐν συμποσίοις, συνελεύσεσι, θυσίαις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο ἱερὰ καὶ αἰσίας· ἰδὲ δεξιός· ὅθεν ἐπὶ αἰσίου, εὐτυχοῦς προσημασίας «ἀστράπτων ἐπιδέξια» Ἀστρ. πρὸς τὰ δεξιά, τοῦτ' ἔστι διὰ καλὸν σημεῖον ἀστράπτει, προσημαίνει εὐτυχίαν, ὅθεν καὶ ἐπεξηγηματικῇ προσλήψει «ἐναίσιμα σήματα φαίνων» Ἰλδ. Β, 553. Ὁ Πνδ. ἔχει καὶ «ἐπιδέξια ἰχειρόκει.» Ἐν γένει δὲ ἡ σημσ. τῆς κινήσεως ἐξέλιπε μεθ' Ὅμηρον ὅλως ἐκ τῆς λέξ, ὥστε ἔμεινε μόνον ἡ τοῦ δεξιά· ὅπου δὲ ἀπῃτεῖτο ἐμφατικωτέρα ἡ ἀντίθεσις τοῦ, ἀριστερά, ἐγράφετο κρεῖττον ἐπὶ δεξιά, ὡς ἐν Ἰλδ. Η, 238, Ἡρδτ. 2, 93, 4, 191, 7, 39. πρβλ. ἐπαριστερά — 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Ἐπιτήδειος, χαρίεις καὶ κόσμιος εἰς συναναστροφήν, ἀστεῖος, κομψός, χρηστοήθης, πεπαιδευμένος, αἰσθητικός, μόνον παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἀντθ. τῷ, ἐπαρίστερος. Ἐπρρ. ἐπιδεξίως· πρβλ. ἐνδέξιος· ἀφ' οὗ

Ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ. Ἐπιτηδειότης, κοσμιότης, πολιτικόν, ἀστεῖον, καὶ χαρίεν φέρσιμον ἢ πολίτευμα. Ἀριστοτ. αὐτόθ.

* Ἐπίδεξις, Ἰων· ἀντὶ ἐπίδειξις, Ἡρδτ.

Ἐπιδέομαι, Μ. ήσομαι (δέομαι, ἀνμλ.) Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν, ἀνάγκην, ἔλλειψιν ἀπό τίποτε, ζητῶ τίποτε· ἔτι δὲ καὶ = τῷ ἁπλῶς δέομαι, Χρειάζομαι· μετὰ γεν.

Ἐπιδέρκομαι, (δέρκομαι ἀνμλ.). Κυτάζω εἰς ἢ πρός τι, παρατηρῶ· μετὰ αἰτ. Ἡσδ. Ἔρ. 266. παρ' Ὅμ. μόνον κατ' ἀνάγνωσ. Ὀδσ. Δ, 16. ἀφ' οὗ.

Ἐπιδερκτος. ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, φαίνεται, βλέπεται· ὅ,τι ἐβλέφθη, ἠμπορεῖ νὰ βλεφθῇ, κυταχθῇ.

Ἐπιδερματίς, ίδος, ἡ = ἐπιδερμίς. Ἀρστ.

Ἐπιδερμίς, ίδος, ἡ (δέρμα). Πέτσα· ἔτι δὲ τὸ δέρμα μεταξὺ εἰς τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν ὀρνίθων, ὅσα κολυμβοῦν, π. χ. τῆς χήνας, παπούρας κ. τ. τ.

Ἐπιδερρίς, εως, ἡ (δέῤῥις) = κλειτορίς, Πολυδ. Β, 174.

Ἐπίδεσις, εως, ἡ (ἐπιδέω). Τὸ νὰ δένῃ τίς τι ἐπάνωθεν μὲ τίποτε π. χ. πληγήν, Γαλην.

* Ἐπίδεσμα, ατος, τό, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

Ἐπιδεσμεύω, Μ. εύσω (δεσμεύω). Δένω τι ἐπάνωθεν, π. χ. πληγωμένον τι μέλος.

* Ἐπιδεσμέω = ἐπιδεσμεύω.

Ἐπιδέσμιον, τό. Ὑποκ. τοῦ ἐπίδεσμος.

* Ἐπιδεσμίς, ίδος, ἡ, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

* Ἐπίδεσμον, τό, ἰδὲ ἐπίδεσμος.

Ἐπίδεσμος, ὁ (δεσμός) Ἐπανωδέσιμον, δέμα, φασκιά πανίον μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰς πληγάς, τὸ ἰταλ. φασκιατοῦρα, Γαλλ. bandage Ἐτεροιγεν. κατὰ πλθ. ἀρθμ. τὰ ἐπίδεσμα. Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς ἀπαντῶνται καὶ οἱ ταυτοσήμαντοι τύποι, «τὸ ἐπίδεσμον, τὸ ἐπίδεσμα, ἡ ἐπιδεσμίς, καὶ τὸ ὑποκρ. τὸ ἐπιδέσμιον» Ἰδὲ Ausl. zu Tom. M. σλ. 503. Θεοφ. Non. T. 1. σλ. 101. ἀφ οὗ

Ἐπιδεσμοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἐπίδεσμα, ἐπιθ. τῆς Ποδάγρας, Λουκ. Τραγ.

Ἐπιδεσπόζω, Μ. όσω (δεσπόζω). Ἔχω ἐξουσίαν εἴς τι, ἐξουσιάζω τι· μετὰ γεν· Αἰσχ. Παρ. 239.

Ἐπιδευής, ὁ, η Ποιητ. ἀντὶ, ἐπιδεής, Ὅστις ἔχει χρείαν τινός, πάσχει ἔλλειψιν ἀπὸ τίποτε, στερεῖταί τι· μετὰ γεν. «δαιτὸς ἐΐσης, τυροῦ, κρεῶν, γάλακτος,» Ὅμ. «λώβης καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς» Δὲν πάσχετε ἔλλειψιν ὕβρεως καὶ ἐντροπῆς, τοῦτ' ἔστιν εἶσθε ἀρκετὰ ὑβρισμένοι καὶ ἐντροπιασμένοι, Ἰλδ. Ν. 622. «πτωχὸν πάντων ἐπιδευέα» Ἡρδτ. 4, 130 — 3) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐλλειπές, λειψόν, δὲν ἀρκεῖ, δὲν φθάνει «ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα,» Διὰ νὰ μὴν εἶναι τὸ δίκαιόν του ἐλλειπές, διὰ νὰ ἔχῃς τὸ δίκαιόν σου τέλειον καὶ σωστόν, Ἰλδ. Τ, 180. οὕτω καὶ «βίης ἐπιδευέες» Λειψοὶ κατὰ τὴν δύναμιν, χωρὶς τελείαν, σωστὴν δύναμ. Ὀδσ. Φ. 185. καὶ κατὰ συγκρτκ. σημσ. «βίης ἐπιδευέες Ὀδυσσῆος» Κατώτεροι εἰς τὴν δύναμιν παρὰ τὸν Ὀδυσσέα, Ὀδσ. Φ. 253. «Ἄνευ πτωτικοῦ «πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν» Εἴμεσθα πολὺ ἀδύνατοι. Ω, 171. Ἐν γένει, ὅστις ἔχει ὀλιγωτέραν δύναμιν, περιουσίαν, εἶναι κατώτερος· παρὰ τὸ

Ἐπιδεύομαι, Μλ-δευήσομαι (δεύω, ἀνμλ.), ποιητ. ἀντὶ ἐπιδέομαι, Χρειάζομαι, πάσχω ἀπὸ ἔλλειψιν, δὲν ἔχω, ἔχω χρείαν, στεροῦμαι· μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. καὶ τοῦ πργμτ. Ἰλδ. Β, 229. Σ, 77. Ὀδσ. Ο, 371 — 2) Εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «μάχης ἐπιδεύομαι» Εἰς τὴν μάχην εἶμαι ἀδυνατώτερός του, νικῶμαι, Ἰλδ. Ψ, 670. Ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ πρσπ. «ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν» Εἶσαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος παρὰ τοὺς ἄνδρας, Ε. 636, μετὰ δυοῖν γεν. τοῦ πρσπ, δηλ. καὶ τοῦ πργμτ. «οὔτι μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν» Εἰς τὴν μάχην δὲν ἦτον ἀδυνατώτερος παρὰ τοὺς Ἀχαιούς, Ω. 385. Τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἐπιδεύω, ἡ Σαπφὼ μόνη χρῆται, 2, 15. παρὰ τοῖς μεταγν. τὸ πρᾶγμα τίθεται ὡσαύτως κατὰ αἰτ.

* Ἐπιδεύω, Μλ-εύσω (δεύω) Νοτίζω, μουσκεύω, βρέχω τι· — 2) Γεμίζω τι μὲ τίποτε ὑγρόν· μετὰ δοτ.

Ἐπιδέχομαι, Μλ-ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνμλ.) Δέχομαι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, Ἡρδτ. 8, 75. Ἀναδέχομαι, παίρνω ἐπάνω μου· ἐνδίδω, ἐγκρίνω τι, ἢ ἀφίνω νὰ ἔχῃ τον τόπον του· ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω τι.

Ἐπιδέω, Μλ-δήσω (δέω, ἀνμλ.). Δένω τι εἴς τι, πλησίον ἢ ἐπάνω εἴς τι· δένω πληγήν τινα, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀντὶ τῆς ἐνεργ. παρ' Ἡρδτ. 1, 171. ψευδῶς ἀναγνωσί τινες ἐνταῦθα τὸ ἐν Ἰλδ. Χ, 5, ἐπέδησε· ἰδὲ πεδάω.

* Ἐπιδέω, Μλ-εήσω (δέω, ἀνμλ.) Χρειάζομαι, ἔχω χρείαν προσέτι. Εἶναι ἐλλειπές, δὲν εἶναι σωστὸν «τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν, ἐπιδεουσέων ἑπτὰ χιλιάδων» Ἡρδτ. 7, 28.

Ἐπιδεῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ ἐπιδεής, Μὲ ἔλλειψιν καὶ χρείαν. Πλάτ.

Ἐπίδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σαφές, φανερὸν κατά τι ἢ εἴς τι· ἢ καθ' ἑαυτό. Θγν. Περίφημος, ἐξακουστός. — 2) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τίποτε. μετὰ δοτ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 368. «βλέμμα ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι,» Ἐπρρ. ἐπιδήλως. Ἀρστφ. Θεσ. 799.

Ἐπιδημεύω, (δημεύω). Εὑρίσκομαι, διατρίβω μεταξὺ εἰς τὸν λαόν· Ὀδσ. Π, 28. Ἐν γένει ποιητ. ἀντὶ ἐπιδημέω.

Ἐπιδημέω, Μλ-ήσω (ἐπίδημος). Εὑρίσκομαι ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁμογενεῖς, συμπατριώτας, εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ σπίτι μου. Εὑρίσκεται, εἶναι διαδεδομένον ἐξαπλωμένον τίποτε εἰς ὅλον τὸν λαὸν γενικῶς εἰς ὅλους, π. χ. λοιμικὴ νόσος, ἤθη, δόγμα, συνήθεια· ὅθεν, εἶναι συνηθισμένον εἰς τὸν τόπον, συνήθεια τόπου — 2) Εἶμαι εἰς τὸν λαόν, δείχνομαι εἰς τὸ κοινόν, μὲ βλέπουν ὅλοι — 3) Ἐπιστρέφω, γυρίζω εἰς τὴν πατρίδα μου· ἔκ, ἢ ἀπό τινος — 4) Ξενιτεύομαι, πηγαίνω, ζῶ, διατρίβω εἰς τὰ ξένα, ὅθεν συντάσσετ. τῇ εἰς ἢ τῇ ἐν, τοῦτ' ἔστι κατὰ τὴν σημσ. τὸ γὰρ ξενιτεύομαι, πηγαίνω εἰς τὰ ξένα, ὡς κινησ. σημαντ. τῇ εἰς, τὰ λοιπὰ δὲ ὡς ἠρεμ. σημαντ. τῇ ἐν Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 57. Α. ἀφ' οὗ

Ἐπιδήμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸν τόπον του· τὸ νὰ ἐπιστρέφῃ, γυρίζῃ, ξαναέρχηται εἰς τὴν πατρίδα του· τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ, διατρίβῃ, ζῇ εἰς τὴν ξενιτειάν, εἰς τὰ ξένα. Πλάτ. Ἐπ. Ζ. «ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς ἐς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.»

Ἐπιδημητικός, ή, όν. Ὅστις μένει εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον του, δὲν ξενιτεύεται.

Ἐπιδημία, ἡ, = ἐπιδήμησις. Ἡρωδιαν.

Ἐπιδήμιος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν πατρίδα, μεταξὺ εἰς τὸν λαόν, ἐντόπιος, Ἰλ. Ω. 262. »ἀρνῶν ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες«. Ὅστις ζῇ εἰς τὴν πατρίδα, εἰς τὸν τόπον του, εἶναι παρὼν εἰς τὸ σπίτι του· »ἤδη γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρ'«, Ὀδύσ. Α. 194. »πόλεμος ἐπιδήμιος«. Μεταξὺ εἰς τὸν λαόν, ἐμφύλιος, Ἰλδ. Ι, 64. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι διαδεδομένον, ἐκτεταμένον εἰς ὅλον τὸν λαόν, συνηθισμένον, ἐπικρατοῦν εἰς τὸν τόπον ὅλον ἐπικρατείας τινός, ἐξαιρ. ἐπιδημικὴ νόσος ἡ ἀρρωστία. — 3) Ὅστις πηγαίνει εἰς ξένον τόπον, ἢ διατρίβει εἰς ξένον τόπον· ξενιτευμένος.

Ἐπιδημιουργέω, Μλ. -ήσω (δημιουργέω). Ἀποτελειόνω, ἢ ξαναδουλεύω ἔργον τι.

Ἐπιδημιουργοί, ῶν, οἱ. Ἐλέγοντο οἱ ἐξουσιασταὶ κριταί, διοικηταί, τοὺς ὁποίους αἱ Δωρικαὶ μητροπόλεις ἔπεμπον κατ' ἔτος εἰς τὰς ἀποικίας των, Θυδ. 1, 56. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενεστ. Δημιουργοὶ ἁπλῶς.

Ἐπιδήν, καὶ ἐπιδηρόν, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐπὶ δήν, ἐπὶ δηρόν, Διὰ πολύ, διὰ πολὺν καιρόν, πολὺν καιρόν.

Ἐπιδιαβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνωμλ.). Διαβαίνω, περνῶ πέρα που εἰς πλοῖον, ἢ εἰς ἀμάξι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἢ μετά τινα ἄλλον, κατόπι ἀπὸ ἄλλον, Ἡρδτ. 6, 70. Διαβαίνω, περνῶ πέρα ἢ ἀνάμεσα ἀπό τι, πεζός, ὕστερον· διαβαίνω, περνῶ πέρα παρόντος τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος, ἢ μ' ὅλον ὅ,τι ὁ ἀντικρὺ εὑρισκόμενος ἐναντιόνεται εἰς τὴν διάβασίν μου, θέλει νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νὰ περάσω πέρα· π. χ. ποταμόν τινα, Πολβ.

Ἐπιδιαγιγνώσκω, Μ. -γνώσομαι, νεώτ. τύπ. ἐπιδιαγινώσκω (γιγνώσκω, ἀνμλ.). Διαλογίζομαι, στοχάζομαι καλά τι, προτέτι, μετέπειτα· ξαναθεωρῶ, ξαναερευνῶ τίποτε, Ἡρδτ. 1, 133., ξανασκοπῶ, ξανακρίνω, ξαναποφασίζω τίποτε· ξανασκέπτομαι, ξαναστοχάζομαι καλά τίποτε.

Ἐπιδιαθήκη, ἡ (διαθήκη). Μεταδιαθήκη, προσθήκη εἰς τὴν διαθήκην, τὸ Λατ. Κοδικίλλ, τοῦτ' ἔστιν ὅταν τις, ὅστις ἔκαμε προτήτερα, πρὸ καιροῦ τὴν διαθήκην του, προσθέτῃ μετὰ καιρόν, ἢ ὕστερον καὶ ἄλλο τι εἰς αὐτήν. — 2) Τὸ νὰ καταθέτῃ, βάλλῃ τις που ἐνέχυρόν τι. Τὸ κατατιθέμενον ἐνέχυρον, παραβλ. ἐπιδιατίθημι, κατὰ μέσ. διάθ.

Ἐπιδιαιρέω, Μλ. -ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Διαιρῶ, μερίζω, μοιράζω τι προτέτι, ἢ καθ' ἑκάστους, εἰς καθε ἕνα, ἢ καθ' ἕκαστον, ἀπὸ κομμάτι κομμάτι προσθέτοντας· μοιράζω τι προσέτι θεληματικῶς. Μέσ. Μοιράζω ἔπειτα τίποτε εἰς τινας καὶ κρατῶ καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὸ μερίδιόν μου, Ἡρδτ. 1. 150.

***Ἐπιδιαίτησις**, εως, ἡ (διαιτάω). Ἡ μετέπειτα, εἰς τὸ ἑξῆς δίαιτα εἰς τὰ φαγητά· ὁ μετέπειτα τρόπος ζωῆς.

Ἐπιδιάκειμαι, Μλ. -είσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Κεῖμαι, κοίτομαι, εὑρίσκομαι ἢ εἶμαι θεμένος, βαλμένος, ἐπάνω ἢ πλησίον που. Πολυδ. Θ. 96.

Ἐπιδιακινδυνεύω (κινδυνεύω). Κινδυνεύω εἴς τι ἢ διά τι· ἀποφασίζω νὰ κάμω τι μὲ κίνδυνον, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ῥιτζικάρω, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ΙΔ. ιδ'. 3.

Ἐπιδιακρίνω, Μλ. -νῶ (κρίνω). Κρίνω, ἀποφασίζω τίποτε προσέτι, μετέπειτα, Πολυδ. ς'. 140. Πλούταρχ. 6. σελ. 462.

Ἐπιδιαλάμπω, Μλ. -ψω (λάμπω). Λάμπω, φέγγω κάπου ἐπάνωθεν, Θεόφρ. Φυσ. Ἱστ. Θ. 3.

Ἐπιδιαμένω, Μλ. -ενῶ (μένω, ἀνμλ.). Μένω που, πλησίον που προσέτι, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς· ἐπιμένω εἴς τι ἀκόμι, εἰς τὸ ἑξῆς· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιαμονή, ἡ. Τὸ νὰ μένῃ τίς που καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ἐπιμένῃ εἴς τι ἀκόμι, Κλήμ. Ἀλεξ. καὶ Ἀντωνῖν.

Ἐπιδιανέμω, Μλ. -εμῶ (νέμω, ἀνμλ.). Διανέμω, μοιράζω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπιδιανοέω, Μλ. -ήσω (νοέω, ἀνμλ.). Στοχάζομαι, συλλογίζομαι ἀκόμη, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ.

Ἐπιδιαπέμπω, Μλ. -ψω (πέμπω). Πέμπω, στέλλω, μετέπειτα, ὕστερον, προσέτι.

Ἐπιδιαπλέω, Μλ. -λεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Περνῶ εἰς καράβι πέρα που, εἰς τὸν ἀντικρυνὸν τόπον προσέτι, μετέπειτα, Ξνφ. Ἑλλ. Α'. α. 15.

***Ἐπιδιαπρίω** (πρίω). Πριονίζω, σχίζω τι μὲ τὸ πριόνι προσέτι. Ἀκν. (πριω)

Ἐπιδιαρρήγνυμι, Μ. ήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Ξεσχίζω τι προσέτι, πλησίον που, ἐπάνω ἀπό τι, ἢ εἰς τίποτε, Παθ. Σκάζει τι ἐπάνω ἢ πλησίον που, Ἀριστφ. Ἱππ. 708.

Ἐπιδιασαφέω, Μλ. -ήσω (σαφής). Ἐξηγῶ τι περαιτέρω, μακρύτερα, ἐξακολουθῶ νὰ ἐξηγῶ, ἐξηγῶ τι καλήτερα, καθαρώτερα, Παθ. Εἶμαι σαφέστερος, εὐκαταληπτότερος, Πολύβ. ΛΒ'. 26.

Ἐπιδιασκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Παρατηρῶ, ἐξετάζω τι καὶ ἐκ δευτέρου καὶ τὸ διορθόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ λογαριασμῶν, ἢ ἐπὶ βιβλίων, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐκδοθοῦν ἐκ δευτέρου, νὰ μετατυπωθοῦν, Ἱπποκρ. »οἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες, ἰητρικώτεροι δή τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισιν«, καὶ Γαλ. »ἐπιδιασκευάσθαι λέγεται βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτήν, καὶ ὅταν τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτάς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα«· καὶ Εὐπόλις· »Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον, ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευάσθαι, καὶ τὰς Κνιδίας γνώμας ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐκδέδωσαν, τινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντη, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ἀφῃρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα«· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιασκεύασις, εως, ἡ. Ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις καὶ ἐπιδιόρθωσις βιβλίου τινός· δευτέρα ἐπιδιωρθωμένη ἔκδοσις.

Ἐπιδιασύρω, Μλ. -ρῶ (σύρω). Σύρω, τραβῶ τι ἀνάμεσα ἀπό τι πάλιν, ἀκόμι μίαν φοράν, Τροπ. Καταλαλῶ, διαβάλλω τινὰ πάλιν, μὲ νέας καταλαλιάς. (υ)

Ἐπιδιατάσσομαι, Μλ. -ξομαι (τάσσω). Διατάζω, διορίζω, προστάζω τι προτέτι.

Ἐπιδιατείνω, Μλ. -ενῶ (τείνω, ἀνμλ.). Ἐξαπλόνω, τεντόνω, τανύζω τι πρός τι μέρος. — 2) ἀμετβ. Ἐξαπλόνομαι, φθάνω ἕως εἴς τι μέρος, μέχρι τινός, Πολύβ. ΛΗ'. 9.

Ἐπιδιατίθημι, Μλ. -θήσω (τίθημι). Καταθέτω, βάλλω τι πλησίον που, διατάζω ἢ βάλλω εἰς τάξιν τι προτέτι· διορίζω, κάμνω νὰ ἐξακολουθῇ τι εἰς ἄλλο τι· »ἐπιδιατίθημι μονομαχίαν« Δ. Κατ. Μέσ. Καταθέτω, βάλλω τί που ὡς ἐνέχυρον »ἐπιδιατίθεμαι ἀργύριον«, Καταβάλλω εἴς τινα ὡς ἐνέχυρον χρήματα· ἀφ' οὗ »ἐπιδιαθήκη« Τὸ καταβληθὲν ἀργύριον· καὶ τὸ νὰ καταθέτῃ τις χρήματα εἰς ὑποθήκην, κατὰ τὸν Ἀττ. νόμον. Λυσίας παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Δημοσθ. κατὰ Ἀπατουρ.

Ἐπιδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω). Διατρίβω, περνῶ τὸν καιρὸν εἴς τι μὲ τίποτε, πλησίον τινός. (τρι)

***Ἐπιδιαφέρω**, (φέρω). ὑπὸ τοῦ Bekker. ἀπὸ τῶν Βατ. Χειρογρ. ἀποδεχθεῖσα λέξις καὶ καταχωρηθεῖσα ἐν Θυδ. 8, 8. Ἰδὲ ἐξ ἐναντίας Poppo ἐν Θυδ. Τ. 2, 1. σλ. 133. Τ. 2, 4. σλ. 469.

Ἐπιδιαφθείρω, Μλ. -ερῶ (φθείρω). Διαφθείρω, χαλνῶ, κατεχαλνῶ τι προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω, ἀνμλ.). Διδάσκω τινὰ προσέτι, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, Ξενοφ. Κυρου. π. 1, 3, 17.

Ἐπιδιδυμίς, ίδος, ἡ (δίδυμος, σημσ. 2). Τὸ δέρμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζει καὶ περιτυλίγει τοὺς ὄρχεις, ἀρχίδια, Ἱπποκράτ. »ἔστι δὲ ἡ ἐπιδιδυμὶς κιρσώδης τις ὄγκος κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενος τῷ διδύμῳ«.

Ἐπιδίδωμι, Μλ. -δώσω (δίδωμι). Δίδω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω τι εἴς τι· τινί τι. Ἰλδ. Ψ, 559. »θυγατρὶ« Προῖκαν εἰς τὴν θυγτ. Ἰλδ. Ι, 148. Μέσως δέ, Ἐπικαλοῦμαί τινα ὡς μάρτυρα εἴς τι »θεοὺς ἐπιδώμεθα« Ἂς ἐπικαλεσθῶμεν καὶ τοὺς θεοὺς ἀκόμι μάρτυρας· (ὥστε τό, μάρτυρας ἀναπληρωτέον) Ἰλδ. Χ, 254. παρβλ. περιδίδωμι, καὶ Herm. ἐν Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 383. (ἂν οὐ κρεῖττον ἡ ἐτυμλ. τοῦ ἐν Ἰλδ. Χ, 254. ἐπιδώμεθα παρὰ τό, ἐπιδέσθαι, Ἂς κυττάξωμεν πρὸς τὸν οὐρανόν) Ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. — 2) Δίδω τι εἴς τινα ἤ που, παραδίδω, ἐγχειρίζω, τὸ ἰταλικὸν κονσενιάρω. Παραχωρῶ, συγχωρῶ τι εἴς τινα· ἐξαιρ. ἐν Ἀθήναις, Δίδω, προσφέρω, προσθέτω αὐτοθελήτως συνεισφοράν, ἢ δῶρον εἰς τὰ δημόσια χρέη πρὸς ἀνακούφισιν, ἐλάφρωσιν τῆς πολιτείας· ὡσαύτως καὶ εἰς ἐνδεεῖς συγγενεῖς, ἢ φίλους διὰ νὰ τοὺς βοηθήσω, Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 165. Ἐν γένει, χαρίζω, δίδω δῶρα αὐτοπροαιρέτως. — 3) **Ἐπιδίδωμι ἐμαυτόν**, Παραδίδομαι, ἀφίνομαι, ἀφιερόνω τὸν ἑαυτόν μου εἴς τινα ἢ εἴς τι, καταγινῶ εἴς τι· ὁτὲ μὲν μετὰ δοτ., ὁτὲ δὲ μετὰ τῆς Εἰς. »ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν τῷ δικαστῇ, ταῖς ἡδοναῖς« ἐνίοτε δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ἐμαυτόν· π. χ. »εἰς τρυφήν, ὑπερηφάνειαν«. — 4) Προχωρῶ, προκόπτω εἴς τίποτε· ἐπί τι ἢ πρός τι. Πλάτ. καὶ Θουκυδ. παρβλ. ἐπίδοσις.

***Ἐπιδιεξέρχομαι**, μέσ. ἀποθ. = τῷ ἑπομ.

Ἐπιδιέρχομαι, Μλ. ἐπιδιελεύσομαι, μετ. ἀποθ. μετὰ β'. ἀορ. καὶ β'. Παρκμ. ἐργ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Περνῶ πέρα, ἢ ἀνάμεσα προσέτι, μετέπειτα· διηγοῦμαι, σαφηνίζω τι ἔτι μᾶλλον, προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιετής, ὁ, ἡ (διετής), Πᾶν ὅ,τι εἶναι γεροντότερον, παλαιότερον περισσότερον ἀπὸ δύο ἔτη, χρόνους· τὸ δέ, »οἱ ἐπιδιετὲς ἡβῶντες« Ὅσοι πέρασαν τὸν καιρὸν τῆς ἥβης μὲ δύο ἢ περισσότερα ἔτη· ἄρα εἶναι εἰκοσαετεῖς, ἢ καί τι πλέον· παρβλ. ἐπιτριετής.

Ἐπιδίζημαι, μέσ. ἀποθ. (δίζημαι, ἀνμλ.). Ζητῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ νὰ ἀκούσω, μάθω, πληροφορηθῶ τι, προτέτι, Ἡρδτ. 1, 95. 5, 106. Ἐπιθυμῶ, ποθῶ τι, προσέτι, ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις· σπανιώτ. κατὰ μέσ. διάθ. Μσχ

Ἐπιδιηγέομαι, Μλ. -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι προσέτι, μετέπειτα, Ἀριστείδ. Τόμ. Α'. σελ. 298. ἀφ' οὗ

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ. Ἐξακολούθησις διηγήσεως, ἐπανάληψις διηγήσ., ξαναδιήγησις. — 2) Ἀπόδοσις τῆς διηγήσ., τὰ ἀκόμενα, τὰ ἐφεξῆς.

Ἐπιδικάζω, Μ. άσω (δικάζω) τινί τι. Κρίνω καὶ ἀποφασίζω, κάμνω ἀπόφασιν διὰ ψηφίσματος, τὸ ἰταλ. σεντέντσας· ἐπὶ δικαστῶν — Μέσ. Ἀφίνω τι εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου, λαμβάνω τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου εἴς τίποτε, τὸ ὁποῖον ἀνέφερα, ἔδωκα εἰς τὸ κριτήριον, Πλάτ. Νομ. Θ'. »προαγορεύειν τὸν φόνον τῷ δράσαντι καὶ ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ κηρύττειν τῷ . . . α«, ὅθεν »ἐπιδικάζομαί τινος« Ζητῶ τι διὰ κριτηρίου ὡς ἴδιόν μου κτῆμα, »ἐπεδίκασεν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τὸν κλῆρον τοῦ Κόνωνος, ἐπειδὴ δ' ἐπιδικάσαντο«, Δημοσθ. σελ. 1174.

Ἔτι δὲ καὶ μεταφορ. «ἐπιδικάζομαι τῆς ἀρετῆς» καὶ τ. τ. Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, καταγίνομαι νὰ ἀποκτήσω, ἀπολαύσω τίποτε «ἐπιδικ. ἀνδρός, γυναικός» ὅθεν, ἡ ἐπιδικαζομένη, Πλουσία κληρονόμος, τὴν ὁποίαν ζητοῦν πολλοὶ εἰς γυναῖκά των, νὰ τὴν ὑπανδρευθοῦν· παρβλ. ἡ ἐπίδικος· ἀφ' οὗ

Ἐπιδικάσιμος, ὁ. Πᾶν ὁτιδήποτε πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται κρισολογία· ἐν γένει, πᾶν ὁτιδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία, τὸ ὁποῖον ζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ, ἀπολαύσῃ τις, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει τις ὅτι ἔχει δίκαια, τὸ ἰταλ. «κάμπιοι πρετεντσιόνας». (α)

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ (δίκη), = ἐπιδικάσιμος· ἐξαιρ. ἡ ἐπίδικος, Πλουσία κληρονόμος, τὴν ὁποίαν ζητοῦν πολλοὶ εἰς γυναῖκα, καὶ περὶ τῆς ὁποίας φιλονεικοῦσιν ἐπὶ κριτηρίου οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τίς πρέπει νὰ τὴν ὑπανδρευθῇ, Διονύσ. Ἁλικ. Ζ', 58. — 2) «δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταισι» Ἀφίνω, παραιτῶ ἐμαυτὸν εἰς τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ.

Ἐπιδίμοιρος, ὁ, ὁ (δίμοιρος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἓν ἀκέραιον καὶ δύω μέρη, ἤτοι εἰς $^5/_3$ πέντε τρίτα.

*Ἐπιδινεύω, νεώτ. τύπ. ἀντὶ ἐπιδινέω.

Ἐπιδινέω, Μλ. -ήσω (δινέω). Κλωθογυρίζω, ἢ στριφογυρίζω, φέρω ὁλόγυρά τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπάνωθεν ἀπό τι, συχνόνωντάς το ὑψηλά· ἐξαιρ. κλωθογυρίζω τι καὶ τὸ σφενδονίζω, τὸ ῥίπτω, πετάχνω που· τὸ κοινότ., κλωθογυρίζω τι διὰ νὰ πάρω περισσότερη φόρα εἰς τὸ νὰ τὸ ῥίψω μὲ περισσοτέραν ὁρμήν, Ἰλδ. Γ, 378. Τ, 268. Ὀδσ. Ι, 538. — Μέσ. Συλλογίζομαι, στοχάζομαι, φέρω τι ὁλόγυρα εἰς τὸν νοῦν μου, διὰ νὰ τὸ ἐρευνήσω καλὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη «ἐμοὶ τόδε θυμὸς πόλλ' ἐπιδινεῖται» Τὸ φέρω κατὰ πολλοὺς τρόπους ὁλόγυρα μὲ τὸν νοῦν μου, Ὀδσ. Τ, 218. Παθ. Στριφογυρίζομαι, ἔρχομαι ὁλόγυρα, κλωθογυρίζομαι· ἐπὶ πτηνῶν, τὰ ὁποῖα πετῶντα κλωθογυρίζονται εἰς τὸν ἀέρα, Ὀδσ. Β, 151.

Ἐπιδιορθόω, ῶ, Μ. ώσω (ὀρθόω). Διορθόνω τι μετέπειτα ἢ προσέτι· ὅθεν

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ. Διόρθωσίς τινος, ἡ ὁποία ἐγένετο μετὰ ταῦτα, ἢ προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιδιορθωτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει, εἶναι ὠφέλιμον εἰς ἐπιδιόρθωσιν· ὅστις κάμνει ἐπιδιόρθωσιν.

Ἐπιδιουρέω, Μλ. -ήσω (οὐρέω, ἀνμλ.). Κατουρῶ ἐπί τι προσέτι, μετέπειτα.

Ἐπιδιπλασιάζω, Μ. άσω (διπλασιάζω). Διπλασιάζω, διπλόνω ἢ κάμνω τι δύω φορὰς τόσον προσέτι, ἐκ δευτέρου· ξαναδιπλόνω ἀριθμόν τινα, ἢ μέτρον τι.

*Ἐπιδιπλοΐζω, Μλ. -ίσω, ἔτι δὲ καί, ἐπιδιπλοΐζω, Αἰσχλ. Εὐμ. 968. (διπλοΐζω). Διπλόνω τι προσέτι, κάμνω τι διπλοῦν· ἐπαναλαμβάνω τι.

*Ἐπιδιπλόω, Μλ. -ώσω (διπλόω), = τῷ προηγμ.

Ἐπιδιστάζω, Μλ. -άσω (διστάζω). Ἀμφιβάλλω προσέτι, μετέπειτα, Θεόφραστ. περὶ Ὀσμ. σελ. 450. Ἀριστείδ. Β', 450.

Ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ (δίφρος). Τὸ ἄνω χεῖλος, ὁ ἐπάνω γῦρος τοῦ δίφρου, τὸ ἰταλ. «καλέσσας», ἢ ἐξέχον μέρος τι τοῦ δίφρου, ταὐτὸν τῷ, ἄντυξ, Ἰλδ. Κ, 475.

Ἐπιδίφριος, ὁ, ἡ (δίφρος). Ὅστις κάθεται ἢ στέκεται· 2) Ὅ,τι κεῖται ἢ εὑρίσκεται εἰς τὸν δίφρον, Ὀδσ. Ο, 51. 75. — 2) «τέχνη ἐπιδιφριος» Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος δίφρους, καλέσσας, ἢ καὶ τοῦ ἁμαξουργοῦ· ἐν γένει, καθεστικὴ τέχνη, καθεστικὸν ἐργόχειρον.

Ἐπίδιχα, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐπὶ δίχα, Πινδαρ. Πύθ. Κ'. 126.

Ἐπιδίψιος, ὁ, ἡ, = δίψιος.

Ἐπιδιωγμός, ὁ. Διωγμός, κατατρεγμὸς καὶ μακρύτερα, Πολύβ. ΙΑ'. 18. παρὰ τὸ

Ἐπιδιώκω, Μ. ξω (διώκω). Διώκω, κατατρέχω μακρύτερα, Ἡρδτ. ἐν γένει, κατατρέχω· ἀφ' οὗ

*Ἐπιδίωξις, εως, ἡ, = ἐπιδιωγμός (α)

Ἐπιδοιάζω, Μλ. -άσω (δοιάζω). Κάμνω τι προσέτι δύω φορὰς τόσον. — 2) Τρπκ. Στοχάζομαί τι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· στοχάζομαι, συλλογίζομαι πότε τὸ ἓν πότε τὸ ἄλλο· «πολλὰς δ' ἐπεδοίαζε βουλάς» Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 21.

*Ἐπιδοκέω, Μλ. -ήσω (δοκέω, ἀνμλ.). Ἡγοῦμαι, νομίζω τι προσέτι· Bekk. ἐν Ἀνέκ. Ἀλφβθ. 29. σλ. 154.

Ἐπίδομα, ατος, τό. (ἐπιδίδωμι). Πᾶν ὅ,τι δίδει τις προσέτι ἐπάνω εἰς ὅ,τι ἔδωσε· προσθήκη. — 2) Ὅ,τι δίδει τις μὲ τὴν θέλησίν του, καὶ ὄχι κατὰ χρέος· «δεῖπνον ἐπιδομάτων δείπνου» Ἀθην. σελ. 364.

Ἐπιδομέω, Μλ. -ήσω (δομέω). Οἰκοδομῶ, κτίζω τι προσέτι ἐπάνω εἰς ἄλλο τίποτε.

Ἐπιδοξάζω, Μ. άσω (δοξάζω). Στοχάζομαι, ἤτοι εἶναι ἡ γνώμη μου προσέτι, μετέπειτα, Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. Δ'. «ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω».

Ἐπίδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Πᾶς ὁτιδήποτε, περὶ τοῦ ὁποίου νομίζει, στοχάζεται, προσμένει, πιστεύει τις ὅτι θέλει κάμει τίποτε· ὡσαύτως καὶ κατὰ ἐναντίαν σημσ., ὁτὲ μὲν μετὰ μετχ. «ἐπίδοξος ποιήσων» ὁτὲ δὲ μετ' ἀπαρεμφ. «ἐπίδοξος ποιήσειν» Περὶ τοῦ ὁποίου προσμένει ἢ φοβεῖταί τις ὅτι θέλει κάμει τίποτε, Πλτ. «ἐπίδοξοι ταὐτὸ τοῦτο πείσεσθαί εἰσιν» Εἶναι φόβος, ὑποψία ὅτι θέλει πάθειν τὸ ἴδιον, Ἡρδτ. 2, 12. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων. Ὅ,τι εἶναι πιθανὸν συμπεραίνεται, ὑποπτεύεται, προσμένεται νὰ γένῃ, συμβῇ, Valck ἐν Ἡρδτ. 1, 89. μετὰ ἀπαρμφ. «τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι» καὶ Ἀντιφ. «πᾶσα γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἡ δυσπραγία» καὶ Λυσ. 3, 4. — 2) Ὅστις ἔχει κοινὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, καλὴν φήμην· ἔνδοξος, ἔντιμος, περίφημος, Πνδ., ἐξαιρ. παρὰ τοῖς μεταγεν. παρβ. Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 132. fig. Ἐπρ. ἐπιδόξως.

Ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ (δόρυ). Ἡ ἀνωτέρα ἄκρα τοῦ κονταρίου, ἤτοι τὸ σίδηρον εἰς τὸ ἀντίκρυ τῆς σαύβλας τοῦ κονταρίου, Πλούταρχ. Ἀποφθ. «ἔλεγε δὲ τείχη εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας» πρβλ. σαυρωτήρ.

Ἐπιδορπέω, Μλ. -ήσω (δορπέω). Δειπνῶ.

Ἐπιδορπίδιος, ὁ, ἡ, = ἐπιδόρπιος.

*Ἐπιδορπίζομαι, μέσ. ἀποθ. = ἐπιδορπέω.

*Ἐπιδόρπιος, ὁ, ἡ (δόρπον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνειθίζεται εἰς τὸν δεῖπνον, ἢ μετὰ τὸν δεῖπνον, «ὕδωρ ἐπιδόρπιον» Τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον πινόμενον, «τράπεζα ἐπιδορπία» Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα τραγάλια, ἢ γλυκύσματα, ὀπωρικὰ καὶ τ. τ. Θεοκρ.

Ἐπιδορπίς, ίδος, ἡ· καὶ ἐπιδόρπισμα, τό, Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα τραγήματα, ἢ γλυκύσματα, ὀπωρικὰ καὶ τ. τ., Ἀθην. ΙΔ'.

Ἐπιδορπισμός, ὁ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ἐπιδορπίσματα, Ἀθην. ΙΔ.

Ἐπιδόσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι δίδει τις, προσθέτει· εἰς ὅ,τι ἔδωκεν, ἢ ὅ,τι ἐδώθη. 2) Πᾶν ὅ,τι δίδει, χαρίζει τις μὲ τὸ θέλημά του. «ἐπιδόσιμα» ὑπονοουμ. «δεῖπνα», Τράπεζα, τὴν ὁποίαν δίδει τις ἐξ ἰδίων του· ἢ ὅ,τι συνεισφέρει προσέτι ἰδιαιτέρως εἰς συμπόσιόν τι, Ἀθην. σελ. 141. καὶ 365. παρὰ τὸ

Ἐπίδοσις, εως, ἡ (ἐπιδίδωμι). Προσέτι δόσιμον, προσθήκη 2. — 2) Αὐτοπροαίρετον δῶρον, ἐξαιρ. εἰς τὴν πολιτείαν, εἰς τὸ κοινόν· ἰδὲ ἐπιδίδωμι. — 3) Τὸ νὰ ἐνδίδῃ, παραχωρῇ, μὴν ἐναντιόνηταί τις εἴς τι. — 4) Τὸ νὰ αὐξάνῃ, προκόπτῃ, προοδεύῃ τις εἴς τι· προκοπή, προβιβασμός, τὸ ἰταλ. «ἀβαντσαμέντο». — 5) Ζῆλος, ἐπιμέλεια εἰς κατόρθωσιν πράγματός τινος. Schaef. ἐν Διογ. συνθ. 64.

Ἐπιδοτικός, ή, όν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ χαρίζῃ, δωρίζῃ αὐτοπροαιρέτως. Ἐπίρρ. ἐπιδοτικῶς.

*Ἐπιδοῦναι, ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιδίδωμι, Ἰλ.

Ἐπιδουπέω, Μλ. -ήσω (δουπέω, ἀνμλ.). Κάμνω ἦχον, κρότον, κτύπον προσέτι, Πλούταρχ. Εὐμεν., Ἐπι. δὲ καί, ἐπιγδουπέω.

Ἐπιδοχή, ἡ (ἐπιδέχομαι). Τὸ νὰ δέχηται, ἀποδέχηται, παραλαμβάνῃ τις τίποτε μετέπειτα ὑστερώτερα, Θουκυδ. ς'. 17.

Ἐπιδραμεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἐπιτρέχω· ἀφ' οὗ ἐπιδραμέτην, γ. δυϊκ. πρτκ. Ἰλδ. Ψ, 418.

Ἐπιδράσσομαι, Ἀττ. ἐπιδράττομαι, Μ. ξομαι (δράσσω). Ἀδράζω ἢ ἀδράχνω, πιάνω, ἁρπάζω· οἰκειοποιοῦμαί τι· μετὰ γεν. Wytt. ep. cr. σλ. 238.

*Ἐπιδρέπομαι (δρέπω). Κόπτω, μαζόνω προσέτι καρπούς, λουλούδια καὶ τ. τ. Τρπκ., Ἀπολαμβάνω τι προσέτι.

Ἐπιδρομάδην, Ἐπίρρ. (ἐπιδραμεῖν), = ἐπιτροχάδην. Ἡσύχ., ὁ δὲ Εὐσταθ. λέγει, ὅτι τὸ μὲν ἐπιδρομάδην ἐπὶ ποδῶν λέγεται, τὸ δὲ ἐπιτροχάδην ἐπὶ γλώσσης. (α)

Ἐπιδρομή, ἡ (ἐπιδραμεῖν, ἐπιτρέχω). Τὸ νὰ συντρέχουν, συνέρχωνται, συναθροίζωνται πολλοὶ ἄνθρωποι εἴς τινα τόπον· ἔφοδος, αἰφνίδιος ἐρχομός, καὶ ἔμβασμα ἐχθρικοῦ στρατεύματος εἴς τινα τόπον, καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν γινομένη ἁρπαγή, κούρσευμα, Θουκυδ. Δ'. Ἡρδτ. 1, 6. — 2) Τὸ νὰ διαδίδηται σύγγραμμά τι ὀγλίγωρα μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πᾶσα ὀγλίγωρος καὶ ἐπιπολαίως γινομένη πρᾶξις, ὁμιλία· «ἐξ ἐπιδρομῆς» Ἐξ ἀπροόπτου, αὐτοσχεδίως, ἐλαφρά, ἐπιπολαίως, ἐν παρέργῳ.

Ἐπιδρομία, ίας, ἡ, = ἐπιδρομή. Ἔφοδος, Ἀπλ. Ῥδ. 3, 593.

Ἐπίδρομος, ὁ, ἡ (ἐπιδραμεῖν, ἐπιτρέχω). Πανδήποτε μέρος, ἢ πᾶς τόπος εὐκολοκατάκτητος, εὐκολοκυρίευτος «τεῖχος ἐπίδρομον» Εὐάλωτον ἤτοι εὐκολόπαρτον, Ἰλδ. Ζ, 434. Ἀλλὰ «τεῖχος ἅρμασιν ἐπίδρομον» Ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ περιέλθῃ μὲ τὸ ἁμάξι, κατάλληλος εἰς τὸ ἁμάξι· ὅθεν «ὁδὸς ἐπίδρομος» Δρόμος, τὸ ἰταλ. «στράτα», τὴν ὁποίαν πατοῦν, ἢ ἀπὸ τὴν ὁποίαν περνοῦν πολλὰ ἁμάξια, Πλτχ. ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ τρέχῃ, νὰ περιπατῇ. — 2) ἐνργ. Ὅστις τρέχει ἔξω, ὁρμᾷ ἴσια ἐναντίον τινός, Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι γίνεται ἀπερίσκεπτα, ἐλαφρόγνωμα, «ὅρκος, γνώμη ἐπίδρομος» Παυσ. — 3) ὁ ἐπίδρομος, Σχοινί, τραβηγμένον, ἢ τὸ ὁποῖον τραβοῦν ἀπὸ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 9. περὶ οὗ Πολυδ. Ε'. φησὶν «ἐπίδρομος (ἐστὶ) τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν, τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεταί τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται». Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἱστίον (τὸ ἀρμενον) τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου κρεμάμενον, Πολυδ. Α'. 91. «καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς ἀκάτιος, ὁ δὲ κατόπιν ἐπίδρομος, ὁ δὲ ἐλάττων δόλωνα».

Ἐπιδυναστεύω, Μ. εύσω (δυναστεύω). Ἐξουσιάζω μετά τινα, κατὰ διαδοχήν, ἢ μετέπειτα, Συνέσ.

Ἐπιδυσφημέω, Μλ. -ήσω (δυσφημέω). Κακολογῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω τινά, Ἀριστοφ. Νεφελ. Ζ'. 1.

Ἐπιδύω, καὶ ἐπιδύνω, Μλ. -ύσω (δύω, ἀνμλ.). Καταβυθίζομαι, κρύπτομαι, χάνομαι ὑποκάτω προσέτι· ἀπεράσας ἐπάνω ἀπό τι κρύπτομαι ὑποκάτω. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Β, 413. «μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι» Πρὶν βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδὲ δύω.)

*Ἐπιδωμάω (δωμάω). Οἰκοδομῶ, κτίζω προσέτι, ἐπάνω εἴς τι.

*Ἐπιδώμεθα, α. πλθ. πρσπ. ὑπτκ. μέσ. ἀορ. β. τοῦ ἐπιδίδωμι, Ἰλδ.

*Ἐπιδώτης, ου, ὁ (ἐπιδίδωμι). Ὅστις χαρίζει, δωρίζει, χορηγεῖ· Ἐπθ. πλειόνων θεοτήτων, καὶ ἐξαιρ. τοῦ Διός.

Ἐπιείκεια, ἡ (ἐπιεικής). Μετριότης, πρᾳότης, σωφροσύνη, κοσμιότης, σεμνότης, πρέπον καὶ δίκαιον πολίτευμα, φέρσιμον.

Ἐπιείκελος, ὁ, ἡ, = εἴκελος. Ὅμοιος, παρόμοιος· μετὰ δοτ. — Τὸ ἁρσεν. πάνυ εὔχρηστ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ.· ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς συντάξεσιν «ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, θεοῖς ἐπιείκελος» ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσχ.

Ἐπιεικεύω· Εἶμαι ἐπιεικής· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ τὸ

Ἐπιεικής, ὁ, ἡ (εἰκός, ἔοικα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρέπον, ἁρμόδιον, προσῆκον, δίκαιον, ἀνάλογον, ἀξιοπρεπές. «τύμβον οὐ μάλα πολλόν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον» Ὄχι πολλὰ μεγάλον, ἀλλ' ἀξιοπρεπῆ τάφον, Ἰλδ. Ψ, 246. «τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν» Θέλει πληρώσουν ἀναλόγως πρέπουσαν ζημίαν, διὰ τοὺς κλαπέντας βοῦς, Ὀδσ. Μ. 382. Πλὴν τούτων χρῆται ὁ Ποιητ. μόνον τῷ οὐδετ. ἐπιεικές, ἐπιθτκ. εἴτε κατὰ παρενθέμενον ἰδιαίτερον λόγον, ὡς ἐπιεικές, Κατὰ τὸ πρέπον, Ἰλδ. Τ, 147. Ψ, 537. Ὀδσ. Θ, 389. εἴτε μετ' ἀπρμφ. «ὃν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν» Τὸν ὁποῖον εἶναι πρέπον, δίκαιον νὰ ἀκούῃ τις, Ἰλδ. Α, 547. «οἷ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτοισιν» Ὅ,τι λογῆς εἶναι πρέπον νὰ εἶναι τὰ ἔργα τῶν θεῶν, Ἰλδ. Τ, 21. παρβλ. Ψ, 50. Ὀδσ. Β, 207. «παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, ἄφωνος δέ» Κατὰ τὰ ἄλλα καλός, βουβὸς ὅμως, Ἡρδτ. 1, 85. — β') Ἐξ οὗ προέκυψαν παρὰ τοῖς Ἀττ. αἱ σημασίαι, Κόσμιος, μετριόφρων, δίκαιος, πρᾷος, ἱλαρός, φιλάνθρωπος, εὔφρων, φιλαλήθης, πιθανός, συγκαταβατικός, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ε. 10. «ὁ μὴ ἀκριβολογῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικός, καίπερ ἔχων νόμον βοηθόν, ἐπιεικής ἐστιν». καὶ Ἠθικ. 5. «τὸν ἐπιεικῆ φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν». Ὁ Δμσθ. δέ, ἐπιεικῆ, ὀνομάζει τὸν οὔτε ἐπαίνου, οὔτε ψόγου πολλοῦ ἄξιον πολίτην· ὡς τό, μέτριος. — 2) Ἐπρρ. ἐπιεικῶς, Ἰων. ἐπιεικέως, Ἡρδτ. 2, 93. Παρὰ τοῖς Ἀττ., πλὴν τῶν ἐν χρήσει, ἀνωτέρω διαληφθεισῶν σημασιῶν τοῦ οὐδετ. ἐπιεικές, χρησιμεύει καὶ ἀντὶ τοῦ, Συνήθως, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀρκούντως, ἱκανῶς, λίαν, πάνυ· σχεδόν, Schaef. ἐν Πλουτχ. 4. σλ. 340. (τὸ παρὰ Διον. Ἀλ. κατὰ σημτ. τοῦ, συγγνώμων, συγκαταβατικός, ἐτυμολογοῦσι, ψευδῶς μέντοι, παρὰ τό, εἴκω· διότι τό, ἐπιεικής φέρει καθ' ἑαυτὸ τὴν σημτ. τοῦ, πραΰθυμος, ἱλαρός, ἄρα καὶ τὴν τοῦ, συγγνώμων.)

Ἐπιεικτός, τή, τόν (εἴκω). Ἐνδοτικός, παραχωρητικός, εὐπειθής, εὐάγωγος· ὅστις ἐνδίδει, πείθεται, δὲν ἐναντιοῦται, Ὁμ. χρῆται τῇ λέξει ἀεὶ προσκειμένην ἐχούσῃ τό, οὐκ, ἀρνητικόν, «οὐκ ἐπιεικτός» Ἀκατάλειπτος, κατάπαυστος· ὅθεν «μένος, σθένος, οὐκ ἐπιεικτόν» Θάρρος ἀδιάλειπτον, δύναμις ἀκατάβλαπτος, Ἰλδ. Ε, 892. Θ, 32. Ὀδσ. Τ, 493. Ὡσαύτως καί, «πένθος οὐκ ἐπιεικτόν» Λύπη ἀκατάπαυστος, Ἰλδ. Ξ, 549. «τὸ δὲ ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτά» Πράγματα ἀξιογέλαστα καὶ ἀδιάλειπτα, τοῦτ' ἔστι διαμένοντα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀκυρωθοῦν, νὰ γένουν ὡς νὰ μὴν ἦταν, Ὀδσ. Θ, 307. ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσι τό, οὐκ ἐπιεικτά, ἀντὶ τοῦ, ἀνυπόφερτα.

*Ἐπιειμένος, η, ον, Ἰων. μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπιέννυμι, ἐφιέννυμι, ἀντὶ ἐφειμένος, Ὁμ.

*Ἐπιεισάμενος, η, ον, Ἰων. μτχ. μέσ. Ἀορ. α. τοῦ ἔπειμι, Πηγαίνω που, Ἰλδ. Φ, 424.

*Ἐπιείσομαι, Ἰων. Μέλ. τοῦ ἔπειμι, Πηγαίνω που, Ἰλδ. Δ, 367. Τ, 454. Ὀδσ. Ο, 504.

Ἐπιέλδομαι (ἔλδομαι). Ἐπιθυμῶ, ποθῶ προσέτι, ποιητ.

*Ἐπιελίκτωρ, ορος, ὁ (ἑλίσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι στρεφογυρίζεται, κλωθογυρίζεται, περιτυλίγεται ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιέλπομαι (ἔλπω, ἀνμλ.). Ἐλπίζω εἴς τι, ἔχω ἐλπίδα ὅτι θέλει γένῃ, συμβῇ τίποτε· μετὰ Ἀπρμφ., Ἰλδ. Α, 544. Ἐν γένει = ἔλπομαι, Ἐλπίζω· μετὰ Αἰτ. καὶ ἐπιχερομ. Αἰτ. μετὰ Ἀπρμφ. «ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ, νευρὴν ἐντανύσειν», Ὀδσ. Φ, 126. ποιητ. μόνον· ἀφ' οὗ

*Ἐπίελπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐλπίζεται, προσμένεται, ἀπαντυχαίνεται.

Ἐπιέννυμι, Ἰων. ἀντὶ ἐφέννυμι (ἕννυμι, ἀνμλ.). Ἐνδύνω, ντύνω τι προσέτι, ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα φορέματά μου, «χλαῖναν ἐπιέσσαμεν» Ἐστρώθηκαμεν, ἢ ἀπλώσαμεν ἐπάνω του σκέπασμα, ἐπανωφόρεμά τι, Ὀδσ. Τ, 143. Πλὴν τούτου χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ Ἰων. Παρκ. παθτ. μετχ. ἐπιειμένος, μόνῳ, μετὰ αἰτ. καὶ μόνον τροπικῶς, «ἐπιειμένος ἀλκὴν» καὶ «ἐπιειμένος ἀναιδείην» ἀντὶ τοῦ, δυνατός, ἀνδρεῖος, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Ἰλδ. Α. 149. Ι, 372. Η, 164. Ὀδσ. 214. καὶ ἀλλαχοῦ· «χλαῖναν ἐπιέσσασθαι», Ἡρδτ. 1, 47. Μέσ. Ἐνδύνομαι, ντύνομαι «χλαίνας», Ἡρδτ. 4, 64. ἔτι δὲ καί, «νῶτον προκαίῃ» Ἐνδύνομαι, σκεπάζω τὴν ῥάχιν μου μὲ ὑφασμένα φορέματα, Πνδ. Νεμ. 10, 82. Μεταφ. Περιτυλίγομαι, περισκεπάζομαι «γῆν ἐπιέσσασθαι», ἢ ἐπιέσσασθαι Τὸ νὰ σκεπασθῇ τις μὲ γῆν, ταφῇ, παραχωσθῇ, Πνδ. Νμ. 11, 21. Alb. ἐν Ἡσχ. 1. σλ. 1352. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 404. Οὕτω καὶ «βωμόν, κῦμα, ἀχλύν, κόμαις» καὶ τ. τ. παρβλ. ἕννυμι. Ὁ Ἀττ. τύπ. ἐφέννυμι, σπανιώτ.

Ἐπιέπομαι, ἐπιέσπομαι, ποιητ. ἀντὶ ἐφέπομαι, ἐφέσπομαι, Ἀκολουθῶ· κατατρέχω, Ἀπολλ. καὶ Ὀππιαν.

*Ἐπιέσσαμεν, α. πλθ. πρσπ. Ἀορ. α. τοῦ ἐπιέννυμι, Ὀδσ.

Ἐπιετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ἐφετεινός, φετεινός, Πολύβ. Γ. 55.

Ἐπιζαρέω, = ἐπιβαρέω, Εὐριπ. λέξις, Salck καὶ Pors. ἐν Φοιν. 45. Περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ β εἰς ζ, ἰδὲ ἐν τῷ, Ζ. στοιχ. (φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ ζαρέω ἦν σχεδὸν ἀχρστ., ὡς καὶ τὸ βαρέω, κατ' ἀντ.)

Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ. Ὀξύς, σφοδρός, ὁρμητικός «ἐπιζ. χόλος», Ἰλδ. Ι, 525. ἀφ' οὗ Ἐπρρ. ἐπιζαφελῶς. (ὡς παρὰ τό, ἐπιζαφελής, τὸ ὁποῖον ὅμως οὐδαμοῦ εὕρηται.) Σφοδρά, δυνατά, «πολὺ ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνειν, μενεαίνειν» Τὸ νὰ ὀργίζηταί, θυμόνῃ, ἀγανακτῇ τις δυνατά, κατὰ πολλά, Ἰλδ. Ι, 516. Ὀδσ. Ζ, 330. καὶ «ἐπιζ. ἐρεείνειν» Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις δυνατά, μὲ βίαν, Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 487. Ἔτι δὲ καὶ «ἐπιζ. κοτέουσαν», Ἀπολ. Ῥδ. Πανταχοῦ μόνον εἰς δήλωσιν ὀξείας ὀργῆς, καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἐπκ. (Πρωτότ. ζάφελος ἤ τοιοῦτόν τι, οὐχ εὕρηται, ὥσπερ οὔτε ἄλλως πως συνθέσεις τῆς λέξ., Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐτμλ. διφορεῖται, κατά τινας μὲν ἐστὶν ἐπιθ. τοῦ ζα—, κατ' ἐπιτ. διὰ τῆς Ἐπί, ἄλλοι δὲ ἀποδιδόασιν αὐτὸ εἰς τό, ὀφέλλω, κατὰ διπλῆν ἐπιτ. διὰ τῆς Ἐπὶ καὶ διὰ τοῦ ζα—, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ ζάω, ἢ παρὰ τὸ φλέω.) (α)

Ἐπιζάω, Μ. ήσω (ζάω, ἀνμλ.). Ζῶ προσέτι, ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα, ἢ περισσότερον καιρὸν παρὰ ἄλλος τις. — 2) μετὰ δοτι. Ζῶ καὶ βλέπω τὸν θάνατον, τὸ τέλος τινός.

Ἐπιζείω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιζέω.

Ἐπίζεμα, τό (ἐπιζέω). Ἀφέψημα, ἀπόβρασμα, νερὸν θερμόν, βραστὸν χεόμενον ἐπάνω εἰς χόρτα καὶ τ. τ., διὰ νὰ εὐγάλλῃ τὸν χυλόν των, καὶ χρησιμεῦον εἰς ἰατρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ ἐκ τοῦ λατ. decoctum διεῖσον συνήθ. — 2) Νερόν, τὸ ὁποῖον βράζει ἀκόμη.

Ἐπιζεύγνυμι, καὶ ἐπιζευγνύω, Μ. εύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ζεύγω, βάλλω, δένω εἰς τὸν ζυγόν ζῶόν τι· ζευγαρόνω, συνδένω, κομποδένω, ἑνόνω ἕν τι μὲ ἄλλο τίποτε. Προσθέτω· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπονοεῖται ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ προστιθέμενον κεῖται μεταξὺ δύο σωμάτων ἢ μερῶν. Ἐν γένει, συνδένω, ἑνόνω δύο τινὰ ἓν μὲ τὸ ἄλλο, Ἡρδτ. 7, 36. Ἀριστοτ. περὶ Κόσμ. «καλοῦνται δὲ οὗτοι πόλοι, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἥν τινες ἄξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου». — 2) «ἐπιζ. στόμα» Κλείω, σφαλῶ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 1041. ὡς τὸ ἐπιζυγόω· ἀφ' οὗ

Ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ. Σχοινί, δι' οὗ συνδέει τις δύο πράγματα ἓν μὲ τὸ ἄλλο.

Ἐπίζευξις, εως, ἡ. Κομπόδεμα, δέσιμον δύο πραγμάτων ἓν μὲ τὸ ἄλλο. Προσθήκη· ἐπανάληψις, δευτέρωσις, Γρηγ. Ναζ. «ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις».

*Ἐπιζεφύριος, ὁ, ἡ, = ἐπιζέφυρος, ἐξαιρ. ὡς ἐπίθετον γενεᾶς τινος τῶν Λοκρῶν.

Ἐπιζέφυρος, ὁ, ὁ. Πᾶν ὅ,τι κεῖται εὑρίσκεται πρὸς τὸν δυτικὸν ἄνεμον, ὅθεν πρὸς Ἀρατον. «Θυμαίτης ἐπιζεφύροισι». Εὐφορίων παρὰ, Στεφ. Βυζαντ.

Ἐπιζέω, Μ. έσω (ζέω). Βράζει τι προσέτι, μετέπειτα, μέσα, ἐπάνω που· εἶναι ζεστόν, θερμόν, βραστόν· καίω ξεματίζω, ἀφρίζω, χοχλάζω ὡς βραστὸν νερόν, μετὰ δοτ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπ. «ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσεν τὸ περὶ ἡμῶν» συνηθ. Χοχλάζει τὸ αἷμά μου, Ἡρδτ. 7, 13. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ψυχικῶν παθῶν, «ἡ χολή, ἡ ὀργὴ ἐπιζεῖ» τὸ κοιν. Βράζει ἡ χολή του, βράζει ἀπὸ θυμόν, Ἀρστφ. Θεσμ. 468. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σωματικῶν καυστικῶν ἀλγηδόνων ἢ πόνων, οἱ ὁποῖοι ἑνούμενοι μὲ ἄλλους προϋπάρχοντας ἐπαυξάνουσιν αὐτούς, «μελαγχαῖτα δ' ἄμμιγα νιν αἰκίζει Νέσσου φόνια δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα», Σφκλ. Τρχ. 840. «θυμάλωψ ὑμῖν ἐπιζέσειε», Θέρμη σᾶς ἦλθε, σᾶς ἐπλάκωσεν, Ἀρστφ. Ἀχ. 321. — 2) Ἐνργ. Ζεσταίνω, θερμαίνω τι· μετὰ αἰτ. «ἐπιζ. λέβητα πυρί», Εὐριπ. Κυκλ. 391. Ζεσταίνω, θερμαίνω λέβητα, ἢ χάλκωμα εἰς τὴν φωτιάν, ὁ Lob. μέντοι ἐν Αἰ. σλ. 226. ἀμφιβάλλει τὴν χρῆσιν τῆς λέξ. ταύτης· ὡσαύτως ἀμφιβάλλεται καὶ τὸ παρ' Εὐριπ. Ἰφγ. Τ. 994. «δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν τὸ Ταντάλειον σπέρμα, διὰ πόνων τ' ἄγει» ὅπου τὸ κόμμα πιθανῶς πρέπει νὰ τεθῇ μετὰ τὸ ἐπέζεσεν, καὶ ἡ αἰτ. σπέρμα, νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ, ἄγει.

Ἐπίζηλος, ὁ, ἡ (ζῆλος). Πᾶν ὅ,τι ζηλεύεται, φθονεῖται· ὅ,τι εἶναι ἀξιοζήλευτον, ἀξιομίμητον· ὅθεν ὅστις εἶναι εὐτυχής, ὅ,τι εἶναι ἐξαίρετον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 948.

Ἐπιζήμιος, ὁ, ἡ (ζημία). Πᾶν ὅ,τι φέρει προξενεῖ ζημίαν, βλάβην. τὸ ἐπιζήμιον = ζημία, Τιμωρία, παιδεία. Ἐπρρ. ἐπιζημίως· ἀφ' οὗ

Ἐπιζημιόω, Μλ. -ώσω. Παιδεύω, τιμωρῶ, ζημιόνω τινά· ἀφ' οὗ

Ἐπιζημίωμα, τό. Ζημίωμα, τιμωρία, Πολυδ. Η. 149.

Ἐπιζητέω, Μλ. -ήσω (ζητέω). Ζητῶ νὰ εὕρω τι, τὸ ὁποῖον μοὶ ἔλλειψε· ἐπιθυμῶ, πεθυμῶ νὰ τὸ ξαναποκτήσω· μετὰ αἰτ. Ἡρδτ. 3, 36· ἀφ' οὗ

Ἐπιζήτημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἔλλειψε καὶ τὸ ζητεῖ νὰ εὕρῃ τις μὲ πόθον, ἐπιθυμίαν. Κλήμ. Ἀλ.

Ἐπιζητήσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐλλεῖψαν ζη-

τεῖται, ἐπιθυμεῖται, ποθεῖται. Ὅ,τι συνείθισέ τις νὰ ζητῇ, ποθῇ, ἐπιθυμῇ ὅταν τοῦ ἔλλειψε, τὸ ἐστερήθη· παρὰ τὸ

Ἐπιζήτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ζητῇ, ποθῇ τις τίποτε, τὸ ὁποῖον ἐστερήθη.

Ἐπιζυγόω, Μλ. -ώσω (ζυγόω). Ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυγόν· ἐξαιρ. κθυρώνω, Κλείω, σφαλῶ τὰς θύρας μὲ τὸν μοχλόν, σύρτην, διάδρομον· ἀντθ. τῷ, ἀναζυγόω.

Ἐπιζώννυμι, Μλ. -ζώσω (ζώννυμι, ἀνμλ.). Ζώνομαι, βάλλω, δένω τὸ ζωνάρι μου, Παθτ. οἱ ἐπεζωσμένοι, Ὁποῦ ἔχουν ζωσμένα τὰ φορέματά των ὑπὸ τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον ἔχουν γυμνόν, Ἡρδτ. 2, 85.

Ἐπιζώστρα, ἡ, = ζωστήρ. Ζώνη, ζωνάρι, Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. 7, 68.

* Ἐπιζώω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιζέω, Ἡρδτ. 1, 120.

* Ἐπίηλε, γ'. ἑν. προσ. ἀορ. α'. τοῦ ἐπιάλλω, Ὀδσ. (υ - - υ)

* Ἐπίημι, Ἰων. ἀντὶ ἐφίημι, Ἡρδτ.

* Ἐπιήνδανε, Ἐπκ. ἀντὶ ἐφήνδανε, γ'. ἑν. προσ. Παρτ. τοῦ ἐφανδάνω, Ὀδ.

Ἐπίηρα. Δὶς ἀπαντώμενον παρ' Ὁμ. Ἰλδ. Α, 572. 578. κἐπίηρα φέρειν τινὶ ὡσαύτως καὶ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1094. ὅλως κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. τοῦ, ἦρα φέρειν τινί, ἢ ἐπί τινι Τὸ νὰ προσφέρῃ τις εἴς τινα ποθητόν, τερπνὸν ἀρεστόν τι· νὰ τῷ εὐνοῇ, νὰ ἐκπληρόνῃ τὴν εὐχήν, νὰ κάμνῃ τὴν θέλησίν του, ὡς τὸ λογογρφ. χαρίζεσθαι. Ἔστι δὲ τό, ἐπίηρα, οὐδετ. τοῦ, ἐπίηρος, ὅπερ διετηρήθη ὅλως κατὰ τύπον ἐπιθτκ. π. χ. παρὰ Lesch. ἐν λειψ. Ὁμ. 56. Ἐμπδ. 208. Χαρίεις, ἀρεστός, προσφιλής, ποθητός, ἀγαπητός, χαριτωμένος· ἰδὲ ἦρα καὶ τὸ ἑπόμ. (ὁ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 152. ἀποδοκιμάζει ὅλως τὴν λέξ. καὶ θέλει γράφεσθαι αὐτὴν ἐν ἀμφοτ. τοῖς Ὁμρκ. μαρτυρίοις, καὶ παρὰ τῷ Σφκλ. διῃρημ. ἐπὶ ἦρα, ἀλλ' οἱ περὶ τούτου λόγοι του ἐλλείπουσιν ἀποδείξεως.)

* Ἐπιήρανος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαριτωμένον, ἀρεστόν, ποθητόν, ἀγαπητόν· μετὰ δοτ. κοὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται Οὔτε λουτρὸν τῶν ποδῶν δὲν λαμβάνω κατὰ τὴν ὄρεξίν μου, Ὀδσ. Τ, 343. Περὶ τοῖς μεθ' Ὅμρ., τοῦ ἐπιήρανος ἡ σημσ. διφορεῖται εἰς τὴν τοῦ, ἀρεστός, ἁρμόδιος, καὶ τοῦ, ὠφέλιμος, βοηθητικός, κραταιός· κάτοχος, ὡς ἀναφερομένου εἰς τὸ πρωτότ. ἤρανος, κοίρανος· ὅθεν συντάσσ. γενκ. ἐπιήρανος ἔργων, ἀρετάς Τέχνης, ἀρετὴν κεκτημένος· κἄττις ἀεόντων ἐπιήρανος Κατὰ τῶν ἀκοντίων βοηθητική. Ἔτι δὲ καὶ ἐνργτ. κτεῖριον ἐπιήρανον Δυναμωτικὸς τῶν νεύρων· παρβλ. Βτμ. Λξ. 1. σλ. 157. fig.

Ἐπιηρεφής, ὁ, ἡ. Ἰωνκ. ἀντὶ ἐπηρεφής.

Ἐπίηρος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τερπνόν, χαριτωμένον, ποθητόν, ἀγαπητόν· ἰδὲ ἐπίηρα.

Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν νυμφίων, ἢ εἰς γάμον· γαμήλιον· ἀφ' οὗ, τὸ ἐπιθαλάμιον, ὑπκν. μέλος, Ἆσμα, τραγῴδι τοῦ γάμου, νυμφικόν, γαμβριάτικον τραγδ., τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦσαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον στεκόμενοι εἰς τὴν σειρὰν ἐμπρὸς εἰς τὸν θάλαμον τῶν νυμφίων· ἰδὲ Θεοκρ. 18. Himer. or. 1. (ἐ) ἀφ' οὗ

* Ἐπιθαλαμίτης, ου, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἐπιθαλασσίδιος, Ἀττ. ἐπιθαλαττίδιος, ὁ, ἡ. = τῷ ἑπομ.

Ἐπιθαλάσσιος, Ἀττ. -ττιος, ὁ, ἡ· σπανιώτ. τριγεν. ὡς παρὰ Πλάτ. Νμ. 4. σελ. 704. D. (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, κεῖται πλησίον, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· παραθαλάσσιον. Θουκδ. Β'. κἔστι δὲ ταῦτα πάντα ἐπιθαλάττια τῆς Πελοποννήσου. Ξενοφ. Ἑλλ. κἐπιθαλαττίδιοι πόλεμοι.

* Ἐπιθάλασσος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἐπιθάλαττος, σπανιώτ. τύπ. ἀντὶ ἐπιθαλάσσιος. Ἀππ.

Ἐπιθαλπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει· παρὰ τὸ

Ἐπιθάλπω, Μλ -ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἐξαιρ. τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος. Πλούταρχ. Θ'. 721.

Ἐπιθαμβέω, Μλ -ήσω (θαμβέω). Βλέπω, κυττάζω τι μὲ θαυμασμόν, θαυμάζω ἐπί τι. Νόν.

Ἐπιθανάτιος, ὁ, ἡ (θάνατος). Καταδικασμένος εἰς θάνατον. Διονύσ. Ἀλκ. 4. 35. Ἐν γένει = τῷ ἑπμ. 2) κἐπιθανατίως ἔχειν, = κἐπιθανάτως ἔχειν. (ε)

Ἐπιθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Πλησίον εἰς τὸν θάνατον ὤν, ἄρρωστος μέχρι θανάτου. Δημοσθ. κἡ μήτηρ ἐπιθάνατος ἦν. 2) Θανατηφόρος· πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. ς'. 4.— 2) κἐπιθανάτως ἔχειν Ἐπρῥ. Τὸ νὰ εἶναί τις μέχρι θανάτου ἄρρωστος, κοντὰ νὰ ἀποθάνῃ = ἐπιθάνατον εἶναι. (ᾰ)

Ἐπιθανής, ὁ, ἡ· = ἐπιθάνατος.

Ἐπιθάπτω, Μ. άψω (θάπτω, ἀνμλ.) Θάπτω, παραχώνω πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπάνω κου, προσέτι, μετὰ ταῦτα, ἐκ δευτέρου· ξαναθάπτω. Φιλόστρ. σελ. 670.

Ἐπιθαρσέω, Μλ -ήσω καὶ ἐπιθαρρέω, τοῦτο δὲ Ἀττ. ἐξαιρ. (θαρσέω) τινί, Ἐμπιστεύομαι, θαρρῶ, ἀφίνομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τινα ἢ εἴς τι. 2) Ἐγκαρδιόνομαι, κάμνω καρδίαν ἐναντίον τινός, δὲν φοβοῦμαι· π. χ. παρ' Ἀππιαν. Πολ. Γ. 10. κἐπιθαρσεῖν τοῖς ἐχθροῖς.

Ἐπιθαρσύνω, Μ. υνῶ. Ἀττ. ἐπιθαρρύνω, (θαρσύνω). Θαρρύνω, ἐγκαρδιόνω τινὰ προσέτι, ἔτι μᾶλλον· μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. Ἰλδ. Δ, 183.

Ἐπιθαυμάζω, Μ. άσω (θαυμάζω). Θαυμάζω, τιμῶ καὶ ἀνταμείβω τινά· κἐπιθαυμ. τὸν διδάσκαλον Ἀνταμείβω τὸν διδ. εἰς σημεῖον τοῦ θαυμασμοῦ μου. Ἀριστοφ. Νεφ. 1147.

Ἐπιθειάζω = ἐπιθειάζω.

* Ἐπιθεάομαι, Μλ -άσομαι (θεάομαι, ἀνμλ.) Κυτάζω, παρατηρῶ τι ἐπάνωθεν, ἀπὸ ἐπάνω· (έσομαι, - υ -)

Ἐπιθειάζω, Μ. άσω (θειάζω, ἀνμλ.) Φωνάζω μὲ ἐνθουσιασμόν, κηρύττω, προφητεύω ὅ,τι μέλλει νὰ γένῃ τι. 2) Ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεούς, τοὺς κράζω ὡς μάρτυρας καὶ τοὺς ἱκετεύω· θρηνῶ ἐπικαλούμενος τὸν θεόν· παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 110, Θκδ. 8. 53. 3) Ἐνθουσιάζω τινά· θειόω. Ἐν γένει, προξενῶ θείαν ἐμπνευσιν διά τι· βεβαιόνω τι μὲ θεϊκὸν σέβας. 4) Παριστάνω, περιγράφω τι μὲ θεϊκὴν λαμπρότητα, μεγαλοπρέπειαν, Πλούταρχ Η'. σλ. 291. κἐπιθειάζω τὰς πράξεις. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. Δίδω εἴς τι θεϊκὴν τιμήν, τὸ κάμνω νὰ φαίνηται, νομίζεται ὡς θεῖον. ἀφ' οὗ

Ἐπιθείασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπικαλῆταί τις τὸν θεόν, νὰ ἐξορκίζῃ τινὰ εἰς τὸν Θεόν, νὰ κράζῃ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ ὡς μάρτυρα εἴς τι· νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνῇ ἐπικαλούμενος τὸν θεόν· ἐν γένει = ἐνθουσιασμός.

* Ἐπιθειασμός, ὁ = ἐπιθείασις. Θκδ. 7, 75.

Ἐπιθεῖτε, κατὰ συγκ. β'. πλθ. προσ. Εὐκτ. ἀορ. β'. τοῦ ἐπιτίθημι, ἀντὶ ἐπιθείητε, Ἰλδ. Ω, 264. Ὀδσ. Χ. 62.

Ἐπιθέλγω, Μλ ξω (θέλγω). Θέλγω, ἢ γλυκαίνω τὴν καρδίαν τινὸς μὲ παρηγορητικά, κολακευτικὰ λόγια. καταμαγεύω τινά, τὸν κάμνω νὰ μὲ ἀκούῃ ὡς μαγευμένος. κὥσπερ ἀχέτας ὑποδόται νόμον ἐπιθέλγουσι, Φυτῶντας, παίζοντας εἰς τὴν φλογέραν γλυκεῖαν καὶ ὑπνωτικὴν μελῳδίαν. Πλουταρ. 7. σελ. 789.

Ἐπίθεμα, ατος, τὸ (ἐπιτίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάλθη ἐπάνω τινός· σκέπασμα, στέφανος, ἔμπλαστρον, πλάκα ἐπάνω εἰς τάφον κ. τ. τ. Παυσαν. καὶ Ἰατρ.

Ἐπιθεραπεύω, Μ. εύσω (θεραπεύω). Φροντίζω, ἐγνοιάζομαι προσέτι, ἔχω ἔννοιαν, φροντίδα διά τι. Θουκυδ. 8. 47. κἐπιθεραπεύειν τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον. Θεραπεύω, ἰατρεύω τινὰ μετέπειτα, ἢ κάμνω, μεταχειρίζομαι εἰς τινὰ δευτέραν θεραπείαν, ἄλλον τρόπον ἰατρείας.

Ἐπίθεσις, εως, ἡ (ἐπιτίθημι). Τὸ νὰ θέτῃ, βάλλῃ τίς τι ἐπάνω εἴς τι· προσθήκη· ἐπίθετον· Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ. β', 14. 2) Ἐκ τοῦ Μέσ. Ἀρχή, ἐπιχείρησις· ἐπιβουλή, ἀπάτη, δόλος, πονηρίαν, παραμόνευμα, ἐξαίφνης ὁρμὴ κατά τινος.

Ἐπιθεσπίζω, Μ. ίσω (θεσπίζω). Ἐπὶ μαντείων, ἢ ἐπὶ θεότητός τινος, Διορίζω, συγκατανεύω, εὐδοκῶ, ἐπικυρόνω τι· μετὰ δοτ. Ἀλλὰ — 2) κἐπιθεσπίζω τῷ τρίποδι Προφέρω, κηρύττω χρησμὸν καθήμενος ἐπὶ τὸν τρίποδα· Ἡρδτ. 4, 179. ἀφ' οὗ

Ἐπιθεσπισμός, ὁ. Μαντείου, ἢ θεότητός τινος ἐπιβεβαίωσις, συγκατάνευσις, εὐδόκησις, παρ' Ἀῤῥιαν. 9, 19. Προσταγὴ μαντείου.

* Ἐπιθετέον Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ ἐπιτίθημι. Πρέπει νὰ βάλλω, νὰ βάλῃ τίς τι ἐπάνω που. — 2) Νὰ ὁρμῶ, ὁρμήσῃ ἐξαίφνης κατά τινος.

Ἐπιθέτης, ὁ (ἐπιτίθεμαι). Ἐπίβουλος, δόλιος, ἀπατεών.

Ἐπιθετικός, ή, όν (ἐπιτίθεμαι). Ὅστις ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει τι· ἀπατᾷ ἐπιβουλεύει εὔκολα, πρόθυμα· εἶναι ὁρμητικὸς μὲ ἔξαφνον καὶ δόλιον ἢ κρυφὸν τρόπον. — 2) (ἐπιτίθημι). Ὅ,τι θέτεται, βάλλεται ἐπάνω, προσθέτεται εἴς τι, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Γραμμ. πᾶν ὅ,τι προσαρμόζεται, προστίθεται εἰς τὰς λέξεις, εἰς τὸν λόγον· ὅτι δὲ καὶ τὸ ἐπιθετικόν, τὸ Ἐπίθετον ὄνομα. Ἐπρῥ. ἐπιθετικῶς.

Ἐπίθετος, ὁ, ἡ (ἐπιτίθημι). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστέθη, προσηρμόσθη εἴς τι· ἐξαιρ. ὡς ἀντιθ. τῷ οἰκείῳ καὶ φυσικῷ, Ξένον, ἑτερογενές, τεχνικόν, ἐπίπλαστον, καλλωπισμένον, μὴ φυσικόν, ψευδές, προσποίητον, ἀλλότριον, ἀλλόφυλον. Ἰσοκρατ. κἐπίθετοι ἑορταί, ἀγωνίσματα. παρβλ. ἐπακτός, ἐπίκτητος. — 2) Παρὰ τοῖς Γραμμ. τὸ ἐπίθετον ὄνομα. Ἐπρῥ. ἐπιθέτως.

Ἐπιθέω, Μλ -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.) Τρέχω κατά τινος ἢ πρός τινα· τρέχω κατόπιν τινός, διώκω, κυνηγῶ, κατατρέχω τινά· τρέχω ἐναντίον τινὸς διὰ νὰ τὸν φθάσω καὶ βλάψω, Ἡρδ. 9, 107. (Καὶ εἰς τοῦτον τὸν μέλ. σολοικίζει κάλλα ὁ διδάσκαλος Κούμας, ἐπιθεύσω σημειώσας αὐτόν).

Ἐπιθεωρέω, Μλ -ήσω (θεωρέω). Παρατηρῶ, κυτάζω τι προσεκτικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν προσέτι, ἔτι μᾶλλον. ἀφ' οὗ

Ἐπιθεώρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ παρατηρῇ, κυτάζῃ τις τίποτε μὲ προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν. Ἀντωνῖν. Η'. 26.

* Ἐπιθεωρία, ἡ = ἐπιθεώρησις.

Ἐπιθήγω, Μλ -ξω (θήγω). Ἀκονῶ τι ἔτι μᾶλλον, πρός τι, κατά τινος· ἐν γένει, Ἀκονῶ, ὀξύνω, κάμνω τι ὀξύ, σουβληρὸν ἢ κοπτερόν. 2) Πλούταρχ. Θ'. σελ. 142. Παροξύνω, διεγείρω, ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, θαῤῥύνω τινά, τὸν θυμόνω ἐναντίον τινός.

Ἐπιθήκη, ἡ (ἐπιτίθημι). Τὸ νὰ εἶναί τι θεμένον, βαλμένον ἐπάνω εἰς τίποτε· προσθήκη, αὔξησις, Ἡσδ. Ἔρ. 378.

Ἐπίθημα, ατος, τὸ = ἐπίθεμα, Σκέπασμα, τὸ τουρκ. καπάκι· κἐπωρισμένον ἐπιθήματα· Σκεπάσματα, καπάκια κιστῶν, κιβωτῶν, τὸ ἰταλ. κατσῶν, τουρκ. σενδουκίων, Ἰλδ. Ω, 228. Ἡρδτ. 1, 48. ἀφ' οὗ

Ἐπιθηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς

σκέπασμα, εἰς τὸ νὰ σκεπάζωμεν μὲ αὐτὸ τίποτε κοῖλον πρᾶγμα. Πολυδ. Ζ'. 203. καὶ

Ἐπιθηματουργία, ίας, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ κατασκευάζῃ τις ἐπιθήματα, ἤτοι σκεπάσματα ποιητικά, στέγας, σκεπαστάς. κ. τ. τ. Πλάτ. Πολιτ.

Ἐπιθηματόω, Μλ -ώσω. Σκεπάζω, βάλλω σκέπασμά τι ἐπί τι. Ἀθην. σελ. 473. «παιδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦνται».

Ἐπιθηραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἰταλ. ὀφφίκιον τοῦ Ἐπιθηράρχου, παρὰ τὸ

Ἐπιθήραρχος, ὁ. Ὁ ἐπιστάτης εἰς τοὺς θηράρχους.

* Ἐπιθήτωρ, ὁ· Ἀμφβ. ἀνάγν. ἀντὶ ἐπιβήτωρ, Νον. 1, 51.

Ἐπίθι, Προστακτ. τοῦ ἔπειμι.

Ἐπιθιγγάνω, Μλ -θήξομαι (θιγγάνω, ἀνμλ.) Ψηλαφῶ τι, τὸ ἐγγίζω ὀλίγον ἐκ ἐπάνω· μετὰ δοτικ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμ. Α'. 16. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'. (θι)

Ἐπιθλίβω, Μ. ψω (θλίβω). Θλίβω, ζουλίγω τι ἐπάνωθεν ἢ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος του. (θλι) ἀφ' οὗ

Ἐπίθλιψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ θλίβῃ, ζουλίγῃ τις τίποτε ἐπάνωθεν, τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος του.

Ἐπιθοάζω, Μλ -άσω (θοάζω). κυρίως μὲν Κάθημαι, κάθομαι ἐπί τι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον παρὰ τοῖς Τργ. καὶ κατὰ τὴν ἰδιαιτ. σημτ. τοῦ, κάθημαι ὡς ἱκέτης ἐπάνω εἰς τὰς ἀναβάθρας, σκαλίδια, ναοῦ ἢ βωμοῦ, ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τῆς θεότητος· ὅθεν καὶ, θρηνῶ, ὀδύρομαι, εἶμαι εἰς θλῖψιν καὶ ἀγωνίαν· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 853. «τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθοάζουσα», Εὐριπ. Μήδ. 1409 «τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας». Παρβλ. Βτμ. Λξ. 2. σλ. 109. fig.

Ἐπιθολόω, Μλ -ώσω (θολόω). Θολόνω ἢ ρυπαίνω, τὸ τουρκ. μουρνταρεύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος· σκοτίζω, ἀσχημίζω τίποτε ἐξωτερικῶς.

Ἐπιθορεῖν, Ἀπρμφ. ἀόρ. τοῦ ἐπιθρώσκω· ὁ ἐνεστ. ἐπιθορέω, μόνον παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγρφ.

Ἐπιθόρνυμαι, (θόρνυμαι). Ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὰ πλεῖστα, Συνουσιάζεται, βατεύει· μετὰ δοτ. Λουκιαν. Ἔρωτ. «ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται· ἀλλὰ καὶ κἀπιθόρνυται γυναιξίν», ἐπὶ ἀσελγῶν ἀνθρώπων.

Ἐπιθορόω, (θορός). Γονοποιῶ, ἐγκαστρόνω, Κλημ. Παιδ. Β'. 282.

Ἐπιθορυβέω, Μλ -ήσω (θορυβέω). Θορυβῶ, προξενῶ, κάμνω θόρυβον, ταραχὴν προτέτι, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις. Δείχνω τὴν ἀρέσκειαν ἢ τὴν δυσαρέσκειάν μου εἴς, ἢ διά τι μὲ θόρυβον καὶ μεγάλας φωνάς. Χειροκροτῶ, ἢ συρίζω, σφυρίζω διὰ νὰ ἐπαινέσω, ἢ περιπαίξω, περιγελάσω τίποτε, τὰ συνήθ. ἰταλ. ἀπλαουντάρω, ἢ σοφφιάρω.

Ἐπιθράσσω, Ἀττ. -ττω, Μλ -ξω (θράττω, ἀνμλ.) συναιρ. ἀντὶ ἐπιταράττω· (ἄττω, ῡ –) Πολυδ. Α'. 246.

* Ἐπιθραύω, (θραύω). Συντρίβω, τσακίζω κατακομματιάζω τι προτέτι.

* Ἐπιθρέξας, ασα, αν. Μτχ. ἀόρ. α'. τοῦ ἐπιτρέχω. Ἰλιάδ. Ν, 409.

Ἐπίθρεπτος, ὁ, ἡ (τρέφω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, μετὰ ταῦτα αὐξημένον. Ἱπποκρ. «σὰρξ ἐπίθρεπτος».

Ἐπιθρηνέω, Μλ -ήσω (θρηνέω). Θρηνῶ, κλαίω προτέτι, ἢ διάτι. ἀφ' οὗ

Ἐπιθρήνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κλαίῃ, θρηνῇ τις προτέτι, ἢ διά τι. Πλούταρχ. Η'. σελ. 410.

Ἐπιθρομβόω, (θρομβόω). Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ πήξῃ, πηκτώσῃ. Παθτ. Πήγνυται γίνεται πηκτόν. Nicandr. Ἀλεξιφ. «πὴν δ' ἐπιθρομβωθῇ γάλα».

Ἐπιθρύπτω, (θρύπτω, ἀνμλ.) = διαθρύπτω· Πλούταρχ. Δίων. 17.

Ἐπιθρώσκω, Μλ. ἐπιθοροῦμαι, ἀόρ. ἐπέθορον (θρώσκω, ἀνμλ.) Πηδῶ ἐπάνω που ἢ ἐπί τι· μετὰ γεν. «νηῶν ἐπιθρ. νηόςι», Ἰλιάδ. Θ, 515. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. «τύμβῳ καθ' ὑπερ.» ἔννοιαν ὑβριστικῆς ἀτιμίας, Ἰλιάδ. Δ, 172. — 2) μετὰ αἰτ. «τόσσον ἐπιθρώσκουσιν ὅσον μακρὺν ὑψηλόν», Ἰλιάδ. Ε, 772. ὡσαύτως καὶ «μακρὰ ἐπιθρῷσκε» Ἡσιόδ. Ἔργ. 438.

Ἐπίθυμβρον, τό. Φυτὸν τῶν παρασίτων, ἐπὶ τὴν θύμβραν αὐξάνον· ἰδὲ ἐπίθυμον.

Ἐπιθυμέω, Μλ -ήσω (θυμός). Ἐπιθυμῶ, ἔχω ὄρεξιν, πόθον, ἀγάπην, λαχταρίζω διὰ νὰ ἀπολαύσω, νὰ ἀποκτήσω τι. μετὰ γεν. ἀφ' οὗ

Ἐπιθύμημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ὀρέγεται, ἀγαπᾷ, εὔχεται νὰ ἀποκτήσῃ τις· ἔτι δὲ, Ἐπιθυμία, ἔφεσις, εὐχή. (ῡ)

Ἐπιθύμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ τις τίποτε. (ῡ)

* Ἐπιθυμήτειρα, ἡ, Θηλ. τοῦ ἑπμ.

Ἐπιθυμητής, ὁ. Ὅστις ἐπιθυμεῖ, ἔχει πόθον, εὔχεται νὰ ἔχῃ, νὰ ἀπολαύσῃ, ἀποκτήσῃ τίποτε· ἐραστής, φίλος, Ἡρόδ. 7, 6.

Ἐπιθυμητικός, ή, όν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπιθυμῇ, εὔχηται νὰ ἀπολαύσῃ τι. «τὸ ἐπιθυμητικόν», Ἐπιθυμία. 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐμπνέει ἐπιθυμίαν, κάμνει τινὰ νὰ ἐπιθυμῇ τίποτε. Ἐπίρρ. ἐπιθυμητικῶς.

Ἐπιθυμητός, ή, όν. Ποθητός, ἀγαπητός, ἄξιος νὰ τὸν ἐπιθυμῇ τις. Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ'. 10.

Ἐπιθυμία, ἡ (ἐπιθυμέω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀγάπη, ὄρεξις, κλίσις τῆς ψυχῆς θερμὴ πρὸς ἀπόλαυσιν τινος. μετὰ γενι., ἢ καὶ πρός τι. τὸ πλεῖστον κατὰ κακὴν σημτ. Μανικὴ, ἀσελγὴς ὄρεξις, ἡδυπάθεια, ἀκρατία. — 2) Τὸ ποθούμενον, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιθυμίας, Εὐριπ. Κυκλ. 448. Παρὰ Πλάτ. Ἡ δύναμις τοῦ ἐπιθυμεῖν· εἰς Κρατ. «ποῦ δ' ἐπιθυμία χαλεπόν, τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα».

Ἐπιθυμίαμα, ατος. Πανθήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ θυμιατίζῃ τις, παρὰ τὸ

Ἐπιθυμιάω, Μλ -άσω (θυμιάω). Θυμιατίζω προτέτι· βάλλω θυμίαμα εἰς τὸ θυμιατήρι καὶ θυμιατίζω. (ᾱσω) Πλούτ.

Ἐπιθύμιος, ὁ, ἡ. Μανέθ. Δ'. 565. = ἐπιθυμητικός. (ῡ)

Ἐπιθυμίς, ίδος, ἡ. Στεφανάκι ἀπὸ λουλούδια, τὸ ὁποῖον ἔπλεκαν ὁλόγυρα εἰς τὸν λαιμόν, διὰ νὰ ἐμπνέουν τὴν εὐωδίαν του, παρβλ. ὑποθυμίς.

Ἐπιθυμόδειπνος, ὁ, ἡ (ἐπιθυμέω, δεῖπνον). Ὅστις ἐπιθυμῇ νὰ δειπνήσῃ. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. Η'. 6.

Ἐπίθυμον, τό. Φυτόν τι τῶν παρασίτων, τὸ ὁποῖον αὐξάνει ἐπὶ τὸ εὐῶδες φυτὸν θύμον, τὸ κοινῶς θρουμπὶ ..., παραβλ. ἐπίθυμβρον.

Ἐπιθύνω, = ἐπευθύνω. (ῠ – – –)

Ἐπιθυσιάζω, Μλ -άσω (θυσιάζω). Θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν μετέπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι. — 2) Βάλλω θυμίαμα εἰς τὸ θυμιατήρι.

Ἐπιθύω, Μ. ύσω (θύω, ἀνμλ. ἂν μὴ προκριτωτέρα ἡ παρὰ τὸ ἰθύω ἐτυμλγ.). Ἐφορμῶ τρέχω ὁρμητικῶς κου ἢ κατά τινος, διὰ ποδῶν, πεζός, ἢ ἐφ' ἁμάξης, Ἰλ. Σ. 175. «... ποτὶ Ἴλιον, Τρῶες ἐπιθύουσιν». Ὀδύσ. Π, 297. Ἐπὶ ὁρμῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, μετὰ τοῦ, πρός τινα, καὶ ἄνευ πτωτικοῦ· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ, τινί. — 2) Ἐπιθυμῶ κατὰ πολλά· μετὰ Ἀπρμφ. Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 475. Ἀπόλλ. Ἀργ. Α'. 1238. «... ἐπιθύουσα τέρεν στόμα». (κατ' ἄμφω τὰς σημτ. χρῶνται οἱ Ἐπικ. οὐ μόνον τῷ υ, ἀλλὰ καὶ τῷ ι, μακρ. ὅθεν ἠθέλησάν τινες τὴν ἐτυμλ. τῆς λέξ. παρὰ τό, ἰθύνω, ὅπερ ὅμως ἀμφιβάλ., ἐπειδὴ τὸ υ, ἐν τῷ τύπῳ, ἰθύω ἀεὶ βρχ. ἐστιν, ὥστε τὸ ἐν Ἰλιάδ. Σ, 175. ἔδει γράφεσθαι ἐπιθύνουσι, καὶ ἐν Ὑμ. Ἑρ. 475. ἐπιθύναι, κ. τ. τ. ἂν θελήσῃ τις νὰ ἀποδεχθῇ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν· τὴν ὁποίαν καὶ ἡ σημτ. τῆς λέξ. αὐτὴ δὲν δικαιοῖ· τὸ δὲ Ἰῶτα ἐστὶ μακρ. κατὰ χρείαν τοῦ μέτρου καὶ διὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἐν ἄρσει, ὡς καὶ τό, ο, μάλιστα ἐν τῷ, ἀποσικων, ἀποέρσῃ, ἀποέρσειε, ἰδὲ Spitzn. vers. her. σλ. 85. 86.)

* Ἐπιθύω, Μλ -ύσω (θύω, ἀνμλ.) Ῥίπτω θυμίαμα εἰς τὴν φωτιάν. — 2) Θυσιάζω ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1117. β') Θυσιάζω διά τινα ἀφορμήν. γ'.) Θυσιάζω μετά τινα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἄλλος τὴν θυσίαν του (τὸ υ, ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. βραχ. συνήθ. ἐν τῷ μέλ. δὲ ἀεὶ μακρ.)

Ἐπιθωρακίδιον, τό (θώραξ). Τὸ ἐπάνω τοῦ θώρακος φόρεμα. Πλούταρχ. Ἀρταξ. 17.

Ἐπιθωρακίζομαι, (θωρακίζω). Βάλλω τὸν θώρακα μετέπειτα. — 2) Ἐνδύω, ἁρματόνω τινὰ μὲ τὸν θώρακα. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ'. γ'. 37.

Ἐπιθωρήσσω, Μλ -ξω (θωρήσσω). Ἁρματόνω, ἑτοιμάζω τινὰ ἢ στράτευμα ἐναντίον τινός. Μέσως, ἐπιθωρήσσομαι, Ἁρματόνομαι, ἑτοιμάζομαι κατά τινος, κινοῦμαι εἰς πόλεμον, ἢ ἐκστρατεύω κατ' αὐτοῦ. Ἀπολλών.

Ἐπιθωΰσσω, Μ. ξω (θωΰσσω). Φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν θαρρύνω, τὸν ἐγκαρδιόνω· τινί· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ «ἐπιθ. κώπαισι», Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1126. — 2) Παροξύνω, ἐρεθίζω· ἐπὶ σκύλων, Ἀχαμνίζω, ἀχαμνῶ· μετὰ αἰτ. «ἐπιθωΰσσει σκύλακας», Συνέσ. 320.

Ἐπιίδμων, ονος, ὁ, ἡ· = ἐπιίστωρ.

Ἐπιίζομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐφέζομαι.

Ἐπιίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Συνειδὼς, ἤτοι ὅστις ἠξεύρει καὶ αὐτός τίποτε, τὸ ὁποῖον ἠξεύρει καὶ ἄλλος ἢ καὶ ἄλλοι· ὅστις ἔχει εἴδησιν κάποιος πράγματος, εἶναι συνένοχος· ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος, μετὰ γεν. Κοίντ. Σμυρν. ΙΓ', 373. «ἔργων κακῶν ἐπιίστορας». «ἐπιίστ. ἔργων μεγάλων». Ὀδύσ. Φ, 26.

Ἐπικαγχάζω, Μ. άσω (καγχάζω). Γελῶ μεγαλοφώνως, τὸ ἡμέτ. ξεκαρδίζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια, προτέτι ἢ διά τι.

* Ἐπικαγχαλάω (καγχαλάω). Χουιάζω χαιρόμενος, ὑπερηφανεύομαι, καμαρόνω διὰ τίποτε.

Ἐπικαθαιρέω, Μλ -ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.) Καταθαρίζω, κατακρημνίζω, χαλνῶ, ἀφανίζω τι προτέτι, ἢ μετέπειτα.

Ἐπικαθαίρω, Μλ -αρῶ (καθαίρω). Καθαρίζω, παστρεύω τι προτέτι. Ἱπποκρ. Κρίσ. Γ'.

Ἐπικαθέζομαι, Μλ -θεδοῦμαι (ἕζομαι, ἀνμλ.) Κάθημαι, κάθομαι ἐπάνω εἴς τι. Ἀριστοφ. Πλοῦτ.

Ἐπικαθεύδω, Μλ -ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.) Κοιμῶμαι ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικάθημαι, (ἧμαι, ἀνμλ.) Καθέζομαι, κάθημαι, κάθομαι πλησίον, ἢ ἐπάνω τινός· μετὰ δοτκ. τὸ πλεῖστον, σπανιώτ. μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου. — 2) Πολιορκῶ, στρατοπεδεύω· μετὰ δοτικ.

* Ἐπικαθιζάνω, = ἐπικαθίζω.

Ἐπικαθίζω, Μ. ίσω (ἵζω, ἀνμλ.) Βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἴς τι. 2) οὐδετ. Κάθημαι ἐπί τι, ἢ πλησίον τινός, ἐξαιρ. πολιορκῶ πόλιν τινά· μετὰ δοτ.

* Ἐπικαθίημι (ἵημι). Ἀφίνω τι κάτω ἐπάνω εἴς τι, καταβυθίζω τι· κρημνίζω, ῥίπτω κάτω τίποτε ἐπάνω εἴς τι· μετὰ δοτ. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἰδὲ τὸ ἁπλοῦν ἵημι.)

Ἐπικάθισμα, τὸ (ἐπικαθίζω). Κάθισμα ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπικαθίστημι, Μλ. ἐπικαταστήσω (ἵστημι). Βάλλω τι νὰ σταθῇ που προτέτι, ἐπάνω ἢ πλησίον. Θουκυδ. Δ΄. 130. «φυλακὴν ἐπικαθίστασαν, 2) Βάλλω, διορίζω, ἐγκαταστήνω τινὰ εἴς τι μετά τινα ἄλλον «ἐπικαθίστημι στρατηγόν». Θεό. «οἱ ἐπικαθιστάμενοι» Ὅσοι εἶναι ἐγκαταστημένοι εἴς τι ἀξίωμα μετά τινα, ὕστερα ἀπὸ ἄλλον τινά· ὅσοι διαδέχονται ἄλλους εἰς λειτουργήματα, δουλεύσεις τῆς πολιτείας, «οἱ ἐπικαθιστ. ἄρχοντες». Πολβ.

Ἐπικαινίζω, Μ. ίσω (καινίζω). Ξανακαινουργόνω τίποτε.

Ἐπικαινοτομέω, = ἐπικαινίζω.

Ἐπικαινουργέω, Μλ -ήσω (καινουργέω). Μεταχειρίζομαι πάντοτε νέον, καινούργιόν τι, κάθε τόσον νέας ὑποθέσεις. Δημόκρ. παρὰ Στοβ. Λόγ. Α΄. 10.

Ἐπικαινόω, Μλ -ώσω (καινόω)· νόμους· Ξανανεόνω τοὺς νόμους, μεταβάλλω, ἀλλάζω τοὺς νόμους κατὰ τὴν θέλησιν, ἀρέσκειάν μου· παραβαίνω τοὺς νόμους. Αἰσχύλ. Εὐμ. 690.

Ἐπικαιρία, ίας, ἡ. Ἁρμόδιος καὶ ἐπιτήδειος καιρός· καλὸς ἁρμόδιος τόπος· καλὴ εὐκαιρία εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις τίποτε.

Ἐπικαίριος, ὁ, ἡ (καιρός). Πᾶν ὅ,τι γίνεται εἰς τὸν πρέποντα, ἀναγκαῖον καιρόν, εἰς ἁρμοδίαν εὐκαιρίαν· εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, ἀναγκαῖον, καλόν, σύμφωνον μὲ τὸν καιρόν, τρόπον, ἢ μὲ τὸ πρᾶγμα· μετὰ γεν. παρὰ Σοφ. Αἰ. 1406. «τρίποδ᾽ ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ᾽ ἐπίκαιρον» ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἰταλ. ὀππορτοῦνο. — 2) ἐνεργ. Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον χρειάζεταί τις, ἔχει χρείαν αὐτοῦ, τὸ εἶναι πολὺ ἀναγκαῖον, ὡς τὸ γινόμενον ἢ συμβάν, γίνεται εἰς ἁρμόδιον, εἰς τὸν πρέποντα καιρόν· μετὰ ἀπρμφ. «οἱ θεραπεύεσθαι ἐπικαίριοι» Τῶν ὁποίων ἡ κατάστασις τῆς ὑγιείας ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως θεραπείαν· παρὰ Ξεν. Κυ. π. 8, 2, 25. καὶ αὐτόθι 3, 3, 11. 12., ἐπικαίριοι εἰσὶν οἱ πρωτιστοι, σημαντικώτατοι, ἀναγκαιότατοι εἰς τὸ στράτευμα, τοὐτ᾽ ἔστιν οἱ στρατηγοί· ὅθεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, ἀφευκτον. — 3) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, ὅ,τι εἶναι πρὸς καιρόν, ὀλίγης διαρκείας, πρόσκαιρον. Ἐπίρρ. ἐπικαιρίως.

Ἐπίκαιρος, ὁ, ἡ· ποιητ. = ἐπικαίριος. Πινδ. μετὰ γεν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συμφέρον, ἐπιτήδειον, ὠφέλιμον, χρήσιμον εἴς τι. Σοφ. Αἰ. 1406.

Ἐπικαίω, Μ. καύσω Ἀττ. ἐπικάω (καίω, ἀνμλ.) Καίω ἤτοι ἀνάπτω τίποτε ἐπάνω που, «ἐπικ. πῦρ» Ἀνάπτω φωτιὰν εἰς τὴν παρεστιάν, Ὁμ. Ὕμ. Ἀπλ. 491. 509. Καίω τίποτε, τὸ βάλλω νὰ καῇ ἐπάνω που, π. χ. «ἐπικ. βωμοῖς» Ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστήριον. — 2) Καίω τι ἐπιπολαίως, ἐπάνω ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὸ ἔξω μέρος του· Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. «ἐπικάει τὸν φλοιόν». καὶ παθτ. «οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι». Πλάτ. Ἐπιστ. 7. ἐν γένει, καίω τίποτε.

Ἐπικαλαμάομαι, Μλ -ήσομαι (καλαμάομαι) Σταχολογῶ, τοὐτ᾽ ἔστιν ἀφ᾽ οὗ θερίσουν τὰ χωράφια ζητῶ καὶ συνάζω, μαζόνω, τὰ ἀπομεινάρια ἀπὸ τὰ στάχυα. παρὰ Λουκιαν. κατὰ μεταφορὰν «οἱ κόλακες συνήθεσιν ἐπικαλαμώμενοι».

Ἐπικαλαμίς, ίδος, ἡ. ἐσφαλμ. ἀναγιν. ἀντὶ ἐπιτελαμίς. Παρὰ Ἀγαθίᾳ Κ. «καὶ πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπικαλαμίσιν ἐντροπωσάμενοι».

Ἐπικαλέω, Μλ -έσω (καλέω, ἀνμλ.) Καλῶ, κράζω τινὰ εἴς τι, ἢ νὰ ἔλθῃ πλησίον μου, πρὸς ἐμέ· Μέσ. Κράζω τινὰ εἰς βοήθειάν μου, νὰ ἔλθῃ νὰ μοὶ βοηθήσῃ· «Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο, καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον» Θεό. ἰδὲ ἐπίκλητος. — β.) Κράζω τινὰ μὲ τὸ ὄνομά του· μετὰ αἰτ. — γ.) Παρονομάζω, ἢ δίδω ἐπώνυμον, παρανόμι εἴς τινα· μετὰ αἰτ. «ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπεκάλεσαν». — δ.) Ἀναφέρομαι εἴς τινα, λέγω ὅτι αὐτὸς μοὶ εἶπεν, ἐπρόσταξέ τι, ἔκαμε τίποτε κ. τ. τ. μετὰ αἰτ. — ε.) τινί τι. Ἐγκαλῶ κατηγορῶ, ὀνομάζω τινὰ πταίστην ἢ ἔνοχον. Θουκυδ. Β΄. «ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι», ὡς τὸ ἐγκαλέω· ἰδὲ ἐπίκλημα.

Ἐπικαλλύνω, Μλ -υνῶ (καλλύνω). Στολίζω καλλωπίζω τι ἀπ᾽ ἐπάνω. Θεμίστ. Λόγ. λβ΄. σελ. 359.

Ἐπικάλυμμα, ατος, τὸ (ἐπικαλύπτω). Πᾶν ὅ,τι τίθεται, βάλλεται ἐπάνω, ἢ ἐπάνωθεν τινός· σκέπασμα. Τρπκ. Πρόφασις. — 2) Ἡ οὐρὰ τῆς καραβίδας. Ἀριστ. Ζ. ἱστ. (α).

Ἐπικαλυπτήριον, τὸ· = ἐπικάλυμμα. Ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ἐπικαλυπτήριος, α, ον. Ἐπικαλύπτων, σκεπάζων τι· παρὰ τὸ

Ἐπικαλύπτω, Μ. ψω (καλύπτω). Σκεπάζω περιτυλίγω, σκεπάζω ἢ ἴσκιόνω τίποτε, Εὐριπ. Ἡρακλ. 642. «βλεφάρων σκοτεινὸν φᾶρος ἐπικαλύψαντι». ἐξαιρ., Σκεπάζω ὅλον τι, κατασκεπάζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος. π. χ. ἐπὶ χιόνος, Ξεν. Κυν. 8, 1. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπικάλυψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σκεπάζῃ, κατασκεπάζῃ τις τίποτε. (α)

Ἐπικάμνω, Μλ -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.) Λυποῦμαι, ἄχθομαι, ἀδημονῶ μετέπειτα, ἀφ᾽ οὗ συνέβη τι. μετὰ δοτ. Ἀρίστιπ. παρ᾽ Αἰλιαν. Πλ. Ἱστ. ΙΔ΄. 6. «μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν». Σημειωθείτω καὶ ὁ εἰς τοῦτον τὸν μέλ. σολοικισμὸς τοῦ διδασκάλου Κούμα, ἐπικαμῶ, σημειοῦντος αὐτόν.

Ἐπικαμπή, ἡ (ἐπικάμπτω). Κύρτωμα, λύγισμα· τὸ νὰ εἶναι τίποτε λυγισμένον ὡς ἡμιτέλειον, ἢ ὡς δρέπανος, δρεπάνι. Ἡρόδ. 1, 180. Ἀνάκαμψις, ἀνατροπή· τὸ νὰ στρέφῃ, γυρίζῃ τις τι πλαγίως, πρὸς τὸ πλάγιον «ἔνθεν δ᾽, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται ξυ» Ξεν. Κρ. π. 7, 1, 6.

Ἐπικαμπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κυρτωμένον, λυγισμένον, γυρτόν, ὡς τὸ ἥμισυ φεγγάρι, ἢ ὡς δρεπάνι.

* **Ἐπικάμπιος**, ὁ, ἡ, σπανιώτερος παρεσχηματισμ. τύπος ἀντὶ ἐπικαμπής· «τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς». Πλτχ. 8, 346.

Ἐπικάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Κυρτόνω, λυγῶ, λυγίζω τι, τὸ κάμνω γυρτόν, καμπύλον, καμπουρωτόν, Ξεν. — 2) Στρέφω, γυρίζω τι πρὸς τὸ πλάγι. Τρπκ. Γυρίζω τινὸς τὸν νοῦν, καταπείθω τινά, τὸν κάμνω νὰ κλίνῃ εἴς τι, τὸν φέρω εἰς τὰ θελήματά μου, τὸν κάμνω νὰ ἀλλάξῃ γνώμην, νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε παρὰ ὅ,τι εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ· Γυρίζω τὸ στράτευμα πρὸς τὸ πλάγι τοῦ ἐχθροῦ διὰ νὰ τὸν πάρω ἀπ᾽ ὀπίσω.

Ἐπικαμπύλος, ὁ, ἡ (καμπύλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κυρτωμένον, λυγισμένον, Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 90. (υ)

Ἐπίκαμψις, εως, ἡ· = ἐπικαμπή.

Ἐπικανθίς, ίδος, ἡ· = ἐγκανθίς. Πολυδ. Β΄. «τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, κανθοί, ὧν αἱ ῥίζαι ἐγκανθίδες καὶ ἐπικανθίδες».

Ἐπίκαρ, Ἐπίρ. Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι· κατακέφαλα. ἀναγινωσκ. ἐν Ἰλ. Π, 392. «... ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπίκαρ». ἰδὲ κάρ· ἀντιθ. τῷ ἀνάκαρ.

* **Ἐπικαρδιάω** = καρδιάω.

Ἐπικαρπία, ἡ (ἐπικάρπιος). Τὸ νὰ ὠφελῆται, μεταχειρίζεταί τις εἰς ὄφελός του τοὺς καρποὺς τῆς γῆς· ἐν γένει, πρόσοδοι, εἰσόδημα, ὄφελος, κέρδος, τόκος, διάφορον ἔκ τινος. — 2) Δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ ἀναλόγου μέρους ἀπὸ καρπούς, γεννήματα, ἢ ζῶα· δεκατιά. Πλάτ. Νομ. ΙΒ΄. «τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέταις». Ἀριστοτέλ. Οἰκον. Β΄. 1. «ἡ ἀπὸ βοσκημάτων ἐπικαρπίας πρόσοδος καὶ δεκάτη καλουμένη», ὅπου τώρα κατὰ τὸ τῆς Λειψ. Χειρογρ. κεῖται, «ἀπὸ τῶν βοσκημάτων ἐπικαρπία τε καὶ δεκάτη», οὕτω καὶ ἐν Κεφ. Β΄. 15. αὐτόθ. «καὶ τό τε τραφὲν (βόσκημα) καὶ τὴν ἐπικαρπίαν λογισάμενοι». Ἀντιφάν. παρ᾽ Ἀθην. Θ. σελ. 402. καὶ παρ᾽ Ἀνδοκίδ. 45. «ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων ἐκλέξαι ἐνενήκοντα μνᾶς». ἀφ᾽ οὗ

Ἐπικαρπίδιος, ὁ, ἡ (καρπός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος καρποῦ τινος. Ἀνθολογ.

Ἐπικαρπίζομαι, Μλ -ίσομαι (καρπίζομαι). Ἐξαντλῶ τὰς δυνάμεις τόπου τινὸς σπείροντάς τον κατὰ συνέχειαν, ὥστε δὲν καρποφορεῖ πλέον. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η΄.

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός). Καρποφόρος, καρπηρός, κέρδους, ὠφελείας πρόξενος. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ ἄλλων θεοτήτων. «τὰ ἐπικάρπια» Οἱ μίσχοι, οἱ καυλοί, τὸ παρ᾽ ἡμῖν χουδαία, κουτσάνια, κουτσιάνια, πιάδια, τῶν καρπῶν. Φανίας ὁ Βοτανικὸς παρ᾽ Ἀθην. Β΄. — 2) (Καρπός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς χειρὸς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἕως εἰς τὰς πρώτας κλειδώσεις τῶν δακτύλων, τὸ ἀντιθ. τῇ παλάμῃ, ὅπου συνειθίζουν νὰ φιλοῦν τὸ χέρι. «κόψεις ἐπικάρπιοι». Φιλόστρ. Ἐπιστ. 39. Τὰ βραχιόλια.

Ἐπικαρπολογέομαι, Μλ -ήσομαι (καρπολογέω) μετὰ αἰτ. Ἀφ᾽ οὗ θερίσουν, τρυγήσουν, συνάξουν τοὺς καρπούς, τὰ γεννήματα, σταχολογῶ, μαζόνω τὰ ἀπομεινάρια αὐτῶν. Ἰωσηπ. Μακκαβ. Γ΄. Μέσ. «ἐπικαρπολογέομαι τοὺς ἀμητούς».

Ἐπικάρσιος, ία, ιον. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ δικατάλεκτ. (ἐπίκαρ, κάρ) ὡς τό, ἐγκάρσιος. Μὲ τὸ κεφάλι κάτω, κατακέφαλα· πᾶν ὅ,τι ἀναποδογυρίζεται, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπάνω μέρος ἔρχεται κάτω· ὅ,τι λυγᾷ, βαίζῃ, δείχνει ὅτι μέλλει νὰ ἀναποδογυρισθῇ· «νῆες ἐφέροντ᾽ ἐπικάρσιαι» Τὰ καράβια ἐσπρώχνοντο ἀπὸ τὸν ἄνεμον τόσον, ὥστε ἐβάιζαν καὶ ἐφαίνονταν ὡς νὰ ἤθελαν ἀναποδογυρισθοῦν, Ὀδσ. Ι, 90. Παρ᾽ Ἡρόδ. κεῖται ἡ λέξ. ἐν γένει ἀντιθ. τῷ, ὄρθιος, Πλάγια, στραβά, βαϊστά, 1, 180. 4, 101. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. 7, 34.

* **Ἐπικάστη**, ἡ· κύρ. Ὀνμ. Ἡ μήτηρ τοῦ Οἰδίποδος. Ὀδσ. Λ, 271. ἡ ἄλλως Ἰοκάστη.

Ἐπικαρυκεύω, Μ. εύσω (καρυκεύω). Ἀρτύνω, βάλλω προσέτι ἢ μετέπειτα ἄρτυμα εἴς τι φαγητόν· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπικαταβαίνω, Μλ -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Καταβαίνω, πηγαίνω πρὸς τὰ κάτω τόπους ἢ μέρους, ἢ πράγματός τινος «ἐπικαταβῆναι εἰς Πλαταιάς». Ἡρόδοτ. 9, 25. Κινοῦμαι, πηγαίνω ἐναντίον τινός, ὅστις εὑρίσκεται εἰς κατώτερον, χαμηλότερον τόπον ἢ μέρος· ἐκστρατεύω κατά τινος πρὸς ἢ εἰς τὸ περιγιάλι, εἰς τὰ παραθαλάσσια· καταβαίνω που μετέπειτα. — 2) ὡς τό, ἐπεξέρχομαι, Εὐγαίνω, τρέχω κατόπι διὰ νὰ τιμωρήσω, ἐκδικηθῶ διὰ καμμίαν πρᾶξιν, διά τι πρᾶγμα. Ἡρακλ. Πίν. 224.

Ἐπικαταβάλλω, Μλ -βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.) Ῥίπτω κάτω, ἀφίνω νὰ πέσῃ τίποτε κάτω εἴς τι ἢ προσέτι· ἀφίνω νὰ κρεμασθῇ τι πρὸς τὰ κάτω. Ξενοφ. Κυν. Δ΄. 3. «μειδιῶσι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσι δὲ τὰ ὦτα», Κρεμοῦν κάτω τὰ αὐτία, αὐτιά των.

Ἐπικαταγελάω, Μλ -άσω (γελάω). Περιπαίζω, περιγελῶ τι ἢ τινα ἀκόμη περισσότερον. Σέξ. Ἐμπ. Μαθ. Β΄. 58. (ασω)

Ἐπικατάγνυμι, Μ. ἐπικατάξω (ἄγνυμι, ἀνμλ.)

Κατασυντρίβω, κατακτυπίζω, καταλιανίζω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἴς τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπικατάγω, Μ. ξω. (ἄγω, ἀνωμ.) Κομίζω, φέρω, ὁδηγῶ τι, ἢ ἔρχομαι μὲ ἅμαξι κάτω που, προσέτι, μετέπειτα, κατόπι. Παθτ. καὶ Μέσ. ἀπὸ τὸ πέλαγος πρὸς τὸν λιμένα, ἢ πρὸς τὰ παραθαλάσσια. Θουκυδ. Δ΄. τῇ δὲ ὑστέρᾳ αὐτῆς ἐπικατάγεται. (ᾱ)

Ἐπικαταδαρθάνω, Μλ. -δαρθήσομαι (δαρθάνω, ἀνωμ.) Ἀποκοιμῶμαι εἴς τι ἢ ἐν ᾧ κάμνω τι, ἢ μετέπειτα. Πλάτ. Πολ. 534. D.

Ἐπικαταδέω, Μλ. -δήσω (δέω, ἀνωμ.) Δένω τίποτε ἐπάνω που, ἐπάνω εἰς ἄλλο τι δεμένον, πλησίον εἴς τι· δένω πληγήν τινα ἢ πληγωμένον, πάσχον μέλος τι

Ἐπικαταδύομαι, Μλ. -δύσομαι (δύω, ἀνωμ.) Καταβυθίζω, βουτίζω τι ἀπάνω ἀπό τι, μετέπειτα. Πηγαίνω, κρύπτομαι ὑποκάτω εἴς τι· Πολυβ. Α΄. 108.

Ἐπικαταθέω, Μλ. -θεύσομαι (θέω, ἀνωμ.) Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, προσέτι, ἐπάνω ἀπό τινα τόπον. Δίων. Κάσ. οὐχὶ δὲ κατατρέχω ὡς ἄλλος τις ἐξήγησε τὴν λέξιν.

Ἐπικαταίρω, Μλ. -αρῶ. (αἴρω, ἀνωμ.) Ἀφίνομαι ἀφ᾿ ἑαυτοῦ μου ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω ἐπάνω εἴς τι, πίπτω ἐπάνω εἴς τι. μετὰ δοτικ. Παρὰ Πλουτάρχ.

Ἐπικατακαίω, Μλ. -αύσω (καίω, ἀνωμ.) Κατακαίω τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Λιβάν.

Ἐπικατακλείω, Μλ. -σω (κλείω). Κατασφαλνῶ, κατακλειδόνω, κατακρύπτω τίποτε; Ψευδ. ἀναγνω. ἀντὶ τοῦ, κατακλείω, μόνον παρὰ Ξεν. Κρ. π. 4, 1, 18. ὅπου παράβλ. Poppo.

Ἐπικατακλίνω, Μλ. -νῶ (κλίνω). Ἀκουμβῶ τι ἐπί τι, βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ ἐπάνω που.

Ἐπικατακλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Πλημμυρίζω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Ἡρόδοτ. Γ. 107.

Ἐπικατακοιμάομαι, μέσ. παθτ. = ἐπικαταδαρθάνω. Ἡρδτ. 4, 172.

Ἐπικατακολουθέω, Μλ. -ήσω (ἀκολουθέω). Ἀκολουθῶ μετέπειτα, ὕστερον, κατόπιν. Σχολ. Πινδ.

Ἐπικαταλαμβάνω, Μλ. -λήψομαι (λαμβάνω, ἀνωμ.) Τρέχω, πηγαίνω κατόπιν τινὸς καὶ τὸν προφθάνω· καταπλακόνω τινὰ ἔξαφνα, Ἡρδτ. 1, 79. ὅπου μέντοι ἀμφίβ. ἡ ἀνάγνωσ., βεβαία δὲ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 44. καὶ Πλάτ. Τίμ. σλ. 39, C.

Ἐπικαταλλαγή, ἡ (καταλλάσσω). Τὸ περισσεῦον, τὸ ὁποῖον δίδει ἢ λαμβάνει τις ἀλλάζοντας ἄσπρα, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἄζιο. Θεόφραστ. Χαρακτ. Λ. περὶ Αἰσχροκερδ.

Ἐπικαταμένω, Μλ. -νῶ (μένω, ἀνωμ.) Μένω, ἀπατρίβω που προσέτι, ἀκόμη περισσότερον καιρόν, Ξενοφ. Κυροπ. 1. 2. 11.

Ἐπικαταμωκάομαι, = καταμωκάομαι. Πολυβ. Η΄. 77.

Ἐπικαταμωμέομαι, = καταμωμέομαι. Σχόλ. Ἀπολ. Ἀργ. 3, 790.

Ἐπικαταπηδέω, Μλ. -ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἄνωθέν ποθεν ἐπάνω που, μετέπειτα. Ἰώσηπ.

Ἐπικαταπίπτω, Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνωμ.) Πίπτω, πλαγιάζω ἐπάνω που. (ῐ) Λουκιαν.

Ἐπικαταπλάσσω, (πλάσσω). Βάλλω ἔμπλαστρον ἐπάνω εἴς τι. Ἱπποκράτ.

Ἐπικαταπλέω, Μλ. -εύσομαι καὶ -τοῦμαι (πλέω, ἀνωμ.) Ἀρμενίζω, κάμνω πανιὰ ἐναντίον τινός, ὁρμῶ μὲ τὸ καράβι κατά τινος. Διόδ. Σικελ.

Ἐπικαταπρήθω, Μλ. -ήσω (πρήθω, ἀνωμ.) Κατακαίω τίποτε ἐπάνω που. Ἀππιαν.

Ἐπικαταράομαι, Μλ. -ράσομαι (ἀράομαι, ἀνωμ.) Καταρῶμαι, καταρέουμαι, προσέτι λέγω ἀκόμη περισσοτέρας κατάρας ἐναντίον τινός.

Ἐπικαταράσσω, Μλ. -ξω (ἀράσσω). Κτυπῶ ἐπάνω που δυνατά. Οὐδετ. Πίπτω ὁρμητικῶς ἐπί τι.

Ἐπικατάρατος, ὁ, ἡ (κατάρατος) = ἐπάρατος, Κατηραμένος. (∪ ∪ ∪ – – ∪).

Ἐπικαταῤῥέω, Μλ. -εύσω (ῥέω, ἀνωμ.) Τρέχει, χύνεταί τι ἄνωθεν ἐπάνω που ἢ εἴς τι.

Ἐπικαταῤῥήγνυμι, Μλ. -ρήξω (ῥήγνυμι, ἀνωμ.) Κατασχίζω, καταξεσχίζω, κάμνω τι νὰ σπάσῃ κατακομματιασθῇ ἐπάνω που, μετέπειτα. Παθτ. Σπάζει κατακομματιάζεταί τι ἐπάνω που.

Ἐπικαταῤῥιπτέω, καὶ ἐπικαταῤῥίπτω (ῥίπτω, ἀνωμ.) Ῥίπτω τι κάτω ἐπάνωθέν ποθεν ἐπάνω εἴς τι, μετέπειτα. Ξενοφ. Ἀνβ. 4, 7, 9. (ῐ)

Ἐπικατασείω, Μλ. -σω (σείω). Σείω, κουνῶ, τραντάζω τι πρὸς τὰ κάτω ἐπάνω εἴς τι. Ἰώσηπ.

Ἐπικατασκάπτω, Μλ. -ψω (σκάπτω). Κατασκάπτω τι προσέτι· σκάπτωντας ὑποκάτω κάμνω τι νὰ πέσῃ, κατεδαφισθῇ· παραχώνω, καταχαλνῶ τι. Διονύσ. Ἀλικ. Α΄. 39. ὁ ἐπικατασκάπτει τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον, Ἔπεσε τὸ σπήλαιον καὶ κατεπλάκωσε, καὶ ἐπαράχωσε τὸν κλέπτην.

Ἐπικατασκευάζω, Μλ. -άσω (σκευάζω). Κατασκευάζω, φτιάνω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν τίποτε προσέτι, μετέπειτα. Δίων Κάσ. Ν. 23.

Ἐπικατασπάω, Μλ. -άσω (σπάω). Τραβῶ τίποτε κάτω ἐπάνω εἴς τι, μετέπειτα. Ἱπποκράτ.

Ἐπικατασπένδω, Μλ. -πείσω (σπένδω, ἀνωμ.) Χύνω τι ὑγρὸν εἰς θυσίαν προσέτι, ἔτι μᾶλλον.

Ἐπικαταστρατοπεδεύω, (στρατοπεδεύω). Στρατοπεδεύω ἀντικρὺ τινός. Πολύβ. Ε΄. 46.

Ἐπικαταστρέφω, Μλ. -ψω (στρέφω). Στρεφογυρίζω, γυρίζω τι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πλησίον προσέτι, ἐπάνω που.

Ἐπικατασφάζω, καὶ ἐπικατασφάττω, Μ. ξω (σφάζω). Σφάζω, θυσιάζω, φονεύω ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα, ἐπάνω που.

Ἐπικατατέμνω, Μλ. -εμῶ (τέμνω, ἀνωμ.) Σκάπτωντας δουλεύοντας μεταλλεῖόν τι, τὸ συνηθ. τουρκοβερβ. μαντέμι, εὐγαίνω ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά του. Δμοσθ.

Ἐπικατατρέχω, Μλ. -ταδραμοῦμαι (τρέχω, ἀνωμ.) Κάμνω ἐπιδρομήν, ἤτοι ὁρμῶ ἔξαφνα κατά τινος, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐμβαίνω εἰς τοὺς τόπους του μὲ ἄξαφνον ὁρμὴν καὶ ἁρπάζω, χαλνῶ καὶ τ. τ.

Ἐπικαταφέρομαι, ὡς παθ. Μλ. ἐπικατενεχθήσομαι (φέρω, ἀνωμ.) Κινοῦμαι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω προσέτι· πηγαίνω, ἢ τρέχω τὸν κατήφορον· ἀφ᾿ οὗ

Ἐπικατάφορος, ὁ, ἡ. Κατηφορικός, κρημνώδης. Πᾶν ὅ, τι κλίνει, βαίζει καὶ εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ, κυλισθῇ κάτω. Τρπ. Ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τίποτε, ἀγαπᾷ, ὀρέγεται τίποτε καὶ ζητεῖ ἀπερίσκεπτα νὰ τὸ ἀπολαύσῃ· ἢ κυριεύεται εὔκολα ἀπὸ αὐτό· πρός τι. Ἀθήν. ὁ ἐπικατάφορος πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

Ἐπικαταψάω, Μλ. -ήσω (ψάω, ἀνωμ.) Σκάπτω, σκαλίζω ἐπάνω που, ξεσχίζω, ξουγρανίζω τι ἐπιπολαίως. Στράβ. ΙΖ΄. σελ. 1181.

Ἐπικαταψεύδομαι, Μλ. -εύσομαι (ψεύδομαι). Λέγω ψεύματα διὰ νὰ βλάψω τινά. Θουκυδ. Ζ΄. 74. ὁ πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἀλογεῖν Ἐν γένει, ψευματεύω προσέτι, λέγω ἀκόμη περισσότερα ψεύματα, λέγω ψεύματα ἐπάνω εἰς ψεύματα. Ἡρδτ. 3. 63.

Ἐπικαταψήχω, Μλ. -ήξω (ψήχω). Χαϊδεύω ἔπειτά τινα μὲ τὸ χέρι καὶ τὸν καταπραΰνω, ἡμερόνω. Ἀππιαν. Πολ. Β΄. 145.

Ἐπικατεῖδον, Ἀπρμφ. ἐπικατιδεῖν (εἶδον, ἀνωμ.) Ἀόρ. ἄνευ ἐνεστ. Θεωρῶ, παρατηρῶ, κυτάζω τι ἄνωθέν ποθεν πρὸς τὰ κάτω. Ἱπποκρ.

Ἐπικάτειμι, Ἀπρμφ. ἐπικατιέναι (εἶμι). Καταβαίνω, ἔρχομαι, προσέτι, ἀπ᾿ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω. Θουκυδ.

Ἐπικατενέγκω, = ἐπικαταφέρω.

Ἐπικατεράω, Μλ. -ασω (ἐράω). Χύνω ἄνωθεν ῥευστόν τι ἐπάνω που, προσέτι. Γαλην. κατὰ Τόπ. 7.

Ἐπικατέρχομαι, Μλ. -λεύσομαι (ἔρχομαι, ἀνωμ.) = ἐπικάτειμι. Ἱπποκρ.

Ἐπικατέχω, Μλ. -καθέξω (ἔχω, ἀνωμ.) Κρατῶ, βαστῶ τι στερεὰ πλησίον, ἔτι μᾶλλον, ἐπάνω εἴς τι. Διον. Ἀλικ. καὶ Λουκιαν.

Ἐπικατηγορέω, Μλ. -ήσω (κατηγορέω). Κατηγορῶ, μαλόνω τινὰ ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις. – 2) Λέγω, ὁμιλῶ προσέτι καὶ διισχυρίζομαι· προσθέτω καὶ ἄλλο ἐπίθετον εἴς τι· ἀφ᾿ οὗ

Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ. Προσθεμένος ὁρισμός, ἢ διορισμὸς πράγματός τινος. Διονύσ. Ἀλικ. Α΄. 66. ὁ ἐπικατηγορεῖται τοῦ σχήματος.

* **Ἐπικατηγορία**, ἡ = τῷ προηγμ. Σεξστ. Ἐμπ.

Ἐπικατοικέω, Μλ. -ήσω (οἰκέω). Κατοικῶ πλησίον, εἰς τὴν γειτονείαν. Κέβ.

Ἐπικατονομάζω, Μλ. -σω (ὀνομάζω). Ὀνομάζω τι ἢ τινα κατὰ τὸ ὄνομα ἄλλου τινός, ἢ δίδω εἴς τι τὸ ὄνομά τινος. Κλήμ. Παιδ. Β΄. σελ. 168.

Ἐπικατορθόω, Μλ. -ώσω (ὀρθόω). Διορθόνω, κάμνω τι πάλιν καλά, ἀναλόγως πρὸς ἄλλο τι, κατὰ μίμησιν ἄλλου τινός, ἢ μετέπειτα. Διον. Ἀλικ.

Ἐπικαττύω, Μλ. -ύσω (καττύω). Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, ἀμπαλόνω, μπαλόνω, διορθόνω, τὸ τουρκβ. μερεμετίζω τίποτε. Πολυβ. Ζ΄. 82.

Ἐπικαυλόφυλλος, ὁ, ἡ (καυλόφυλλος). Πᾶν φυτὸν τὸ ὁποῖον ἔχει φύλλα εἰς τὸν καυλὸν εἰς τὸ πλάγι. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Η΄. 9.

Ἐπίκαυμα, ατος, τὸ (ἐπικαίω). Πᾶν ὅ, τι ἐκάη, κατεκάη· ὅ, τι ἐκάη εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του, ἤτοι ἐκαψαλίσθη· καύσιμον, καψάλισμα. – 2) Φουσκαλίδες, ξεχύματα, σπυράκια εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, πέτσαν τοῦ σώματος ἀπὸ ἐσωτερικὴν καῦσιν γεννώμενα. Γαλ. Εἰσαγ. ὁ ἐπίκαυμα δὲ ἐστὶν ὅταν ἐξεπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἑλκωθῇ, ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γένηται· ἐξαιρ. εἰς τὸν κερατοειδῆ ὑμένα τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ (ἐπικαίω). Τὸ νὰ καίῃ, κατακαίῃ, καψαλίζῃ τις τίποτε· καύσιμον, καψάλισμα κατακαύσιμον – 2) = ἐπίκαυμα. Διοσκορ.

Ἐπίκαυστος, καὶ ἐπίκαυτος, ὁ, ἡ (ἐπικαίω). Πᾶν ὅ, τι ἐκάη, κατεκάη, ἐκαψαλίσθη, ἐκάη εἰς τὴν κορυφήν του· τῷ δικατάλ. τύπῳ χρῆται Ἡρδτ. 7, 71. 74.

Ἐπικαυχάομαι, Μλ. -ήσομαι (καυχάομαι) τινι· Καυχῶμαι εἴς τι, ἢ διά τι, ἢ κατά τινος· ἀφ᾿ οὗ

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καυχᾶται, ὑπερηφανεύηταί τις εἴς τι, ἢ διά τι, ἢ ἐναντίον τινός. Ἑρμογ.

Ἐπικαχλάζω, Μ. άσω (καχλάζω). Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι καὶ κάμνω ἰδιαιτερόν τινα ἦχον, τὸ παρ᾿ ἡμῖν κοινῶς πλατσαλίζω. ὁ ἐπικαχλάζει πέτραισιν. Ἀπλ. Ῥόδ.

Ἐπικάω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπικαίω.

Ἐπίκειμαι, Μλ. -κείσομαι, Ἀπρμφ. ἐπικεῖσθαι, μέσ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνωμ.) Κεῖμαι, εὑ-

ρίσκομαι, εἶμαι πλησίον τινός· εἶναί τι σιμὰ, καλὰ ἁρμοσμένον εἴς τι. Ὀδσ. Ζ, 10. παρβλ. ἐπικλίνω. Κεῖμαι ἀπάνω εἴς τι, κοίτομαι μὲ ὅλον τὸ βάρος μου ἀπάνω κοῦ. Τρπκ. «ἐπικείσεται ἀνάγκη» Θέλει σὲ βιάσει, στενοχωρήσει ἡ ἀνάγκη, Ἰλδ. Ζ, 458. Ἐν γένει, Κάθημαι, κοίτομαι, εὑρίσκομαι πλησίον που· μετὰ δοτ. Ἡσδ. Θγν. 143. Ἡσίοδ. «ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ» «Θύραι γλώσσῃ οὐκ ἐπίκεινται» ἀντὶ Δὲν ἠξεύρουν νὰ σιωποῦν. Θεογν. 423. - Κεῖται, εἶναι πλησίον, παρὸν, πρόχειρον, εὔκολον «ἐπικείμενα σκώμματα» - 2) Ἐνοχλῶ τινὰ μὲ παρακλήσεις, δὲν τὸν ἀφίνω, δὲν τῷ δίδω ἡσυχίαν παρακαλοῦντάς τον διὰ τίποτε· ἀλλὰ κατὰ σημτ. ἐχθρικὴν, Κατατρέχω, στενοχωρῶ τινα ἀκατάπαυστα, τὸ κοιντ. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν· μετὰ δοτ. Θουκυδ. Ζ. «ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους» «ἐπίκειται τιμωρία» Εἶναι διωρισμένη τιμωρία διά τι, ὅστις τὸ κάμει τιμωρεῖται, παιδεύεται, Λκργ. 3. σλ. 78. - 4) Παθτ. Ἔχω τι ἐπάνω μου κείμενον, ἢ εἶναί τι βαλμένον ἐπάνω μου ἐξαιρ. κατὰ μετχ. ἐπικείμενος, ἐνίοτε μετὰ αἰτ. «ἐπικείμενος κυνέην» «τραγῳδοὶ ἐπικείμενοι κράνη» Ἔχοντες ἐπὶ, εἰς τὰς κεφαλὰς περικεφαλαίας, καὶ λ. τ. τ.

Ἐπικείρω, Μλ. -ερῶ, Ἐπκ. κέρσω (κείρω). Θερίζω, κοτσίζω, κατεξαφίζω τι κόπτοντάς το «Πάτροκλος δ᾽ ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας» Ἔθερισε μὲ τὸ σπαθί του τὰς ἐμπροσθινὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, Ἰλδ. Π. 394. Κουρεύω, κορφολογῶ φυτόν τι ἐν ὅσῳ εἶναι τρυφερὸν, διὰ νὰ αὐξήσῃ καλήτερα. «ἐπικ. σίτους» Θεόφρ. Φ. Ἱστ. Η. - 2) Τρπκ. Ἐμποδίζω, καταπαύω τι· ὅπου ἀνάγουσι καὶ τὸ Ὁμρ. Ἰλδ. Ο, 467. Π. 120. «ἐπὶ μήδεα κείρει» Τὰς ἐπιβουλὰς, τὰ βουλεύματα, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. σύνηθ. τοὺς πλάνους. Ἰδὲ κείρω.

Ἐπικεκρυμμένως, Ἐπίρ. Παθητ. Παρακ. Μετοχ. τοῦ, ἐπικρύπτω. Κρυφὰ, σκεπαστά.

Ἐπικελαδέω, Μλ. -ήσω (κελαδέω). Φωνάζω προτέτι ἢ διά τι, ἐξαιρ. ἐπαινῶ τι, δείχνω ὅτι μοὶ ἤρεσέ τι φωνάζοντας δυνατά. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ Ὁμρ. «--ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν» Ἰλδ. Θ, 542. Σ. 310. Μεγαλοφώνως ἐκρότησαν, μετ᾽ εὐφημίας ἐβόησαν.

Ἐπικέλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φωνάζῃ τις πρός τινα διὰ νὰ τὸν θαρρύνῃ, ἐγκαρδιώσῃ.

Ἐπικελευστικὸς, ή, όν. Ὅστις ἐγκαρδιώνει τινά. Πολυδευκ. ἐκ τοῦ

Ἐπικελεύω, (κελεύω). Προστάζω καὶ ἐκ δευτέρου, ἐπαναλαμβάνω τὴν προσταγήν, φωνάζω πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἐγκαρδιώσω· μετὰ δοτ. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Προϋποτίθεται δὲ ὅτι τὸ ὑποκείμενον, πρὸς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ ἐπικέλευσις, εὑρίσκεται ἐν ἐνεργείᾳ τὴν ὁποίαν θέλει νὰ ἐπαυξήσῃ ὁ ἐπικελεύων· ἀντιθ. τῷ παρακελεύομαι, σημαίνοντι ὅτι ἐπικε· τὸν ἀργοῦντα μὴ ἐνεργοῦντα διὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐνεργῇ τι.

Ἐπικέλλω, Μλ. -έλσω (κέλλω). Διώκω, σπρώχνω, ἐμπώχνω τι εἴς τι μέρος· σχεδὸν ἐπὶ πλοίων μόνον ἐν χρήσει. «πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι» Πρὶν κάμῃ τὰ καράβια κωπηλατοῦντας νὰ πλησιάσουν εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ ἀράξουν, Ὀδσ. Ι, 148. μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, «ἠπείρῳ» Ὀδσ. Ν, 114. παρὰ τοῖς μεταγεστ. μετὰ τῆς ἐπὶ ἢ πρός τι· πολλάκις δὲ παραλείπεται ἡ αἰτ. ὥστε ἡ λέξις λαμβάνει τὴν ἀμετβ. σημσ. Προσορμίζομαι, ἀποβαίνω εἰς τὴν γῆν, ἤτοι ἀράζω, τὸ ἰταλ. σβαρκάρομαι· ναυαγῶ, Ὀδσ. Ι, 138. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλοίου, «ἡ μὲν ἔπειτα ἠπείρῳ ἐπέκελσεν» Ἄραξε· Ἰδὲ κέλλω.

* Ἐπικέλομαι (κέλομαι, ἀνμλ.) Ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις «Ἐρινῦς» Ἰλδ. Ι, 454., ὅπου κεῖται τὸ γ. ἑνκ. πρτπ. ἀόρ. ἐπεκέκλετο.

Ἐπικεντρέω, καὶ ἐπικεντρίζω (κεντρίζω). Κεντρώνω, σπάζω, σχίζω τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν πέτσαν μὲ κέντρον, σουβλὶ καὶ τ. τ. - Ἀναλέκτ. Β. σελ. 225. «-- εἴτις χαλινοὺς ἐναρμόσει, κἀπικεντρίσει» 2) ἐπὶ δένδρων, Ἀμπολιάζω.

Ἐπίκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω, πλησίον, εἰς τὴν κορυφὴν, παραπάνω, ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν κορυφὴν πράγματός τινος. - 2) ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὸ κέντρον, ὑπεράνω τοῦ κέντρου στρογγύλου τινὸς πράγματος.

Ἐπικεράννυμι, Μλ. -εράσω (κεράννυμι, ἀνμλ.) Ἀνακατόνω, σμίγω τι προτέτι, ἐκ δευτέρου μὲ ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. Παρ᾽ Ὁμ. ἀπαντᾶται ἅπαξ μόνον, Ὀδσ. Η, 164. «οἶνον ἐπικρῆσαι» ἀπρμφ. ἀόρ. ἀντὶ ἐπικεράσαι, Ἄρ᾽ οὐ ἀδειάσαν ὁ κρατὴρ, τὸ κρασοπήρι, νὰ τὸν ξαναγεμίσῃ πάλιν μὲ κρασὶ καὶ νερὸν ἀνακατωμένον. παρβλ. ἐπάρχω· ἀφ᾽ οὗ

Ἐπίκερας, = αἰγόκερας, καὶ τῆλις. Γαλ. Γλωσ.

Ἐπικεραστικὸς, ή, όν. Ὅστις προσμιγνύει, σμίγει, ἀνακατόνει τι μὲ ἄλλο τίποτε· ὅ,τι κάμνει τὴν μίξιν δύω ἢ πλειόνων πραγμάτων μετριωτέραν, ἁπαλωτέραν, τὸ ἰταλ. τεμπεράρει.

Ἐπικερδαίνω, Μλ -δανῶ καὶ -ερδήσομαι (κερδαίνω, ἀνμλ.) Κερδαίνω προτέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Πλούταρχ. Ἀντων. καὶ Φλαμ. Παρὰλ.

Ἐπικέρδεια, είας, ἡ· καὶ

* Ἐπικέρδειον, τὸ = ἐπικέρδεια, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπικερδὴς, ὁ, ἡ (κέρδος). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει κέρδος, διάφορον.

* Ἐπικέρδια, ων, τά (κέρδος). Κέρδος ἀπὸ πραγματείας, ἀπὸ πωλημένας πραγματ. Ἡρδτ. 4, 152. (ἡ ἀνάγνωσις ὅμως ἀμφιβ.) Οἱ μεταγενστ. χρῶνται ἀντὶ τούτου, τῷ, ἡ ἐπικέρδεια, καὶ, τὸ ἐπικέρδειον.

Ἐπικερτομέω, Μλ -ήσω (κερτομέω). Ὑβρίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ὀνειδίζω, χλευάζω, κακολογῶ τινα· τῷ λέγω λόγους, οἱ ὁποῖοι τοῦ σφάζουν τὴν καρδίαν, ὡς κοινῶς λέγομεν, Π, 744. Ὀδσ. Χ, 194. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ μετριωτέραν σημτ., Πειράζω τινὰ, τῷ λέγω πειρακτικοὺς, ἐγγιστικοὺς λόγους ὡς ἀστειζόμενος, διὰ νὰ τὸν φέρω εἰς ἀμηχανίαν, ἢ θέλωντας νὰ τὸν περιπαίξω ὡς μωρὸν, Ἰλιάδ. Ω. 649. «τὸν δ᾽ ἐπικερτομέων προσέφη» Ἀχιλλεύς, Ἡρδτ. 8, 92. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπικερτόμημα, ατος, τό. Κακολογία, ὕβρις, περιγέλοιαν, περίπαιγμα, ἀστεϊσμὸς ἐγγιστικὸς, τὸ τουρκ. ζευζελέντισμα. Πλάτ.

Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ὑβρίζῃ, περιπαίζῃ, πειράζῃ εἰρωνικῶς, κρατῇ τίς τινα ὡς μωρόν.

* Ἐπικέρτομος, ὁ, ἡ. Ὅστις συνεθίζει νὰ ἐπικερτομῇ.

Ἐπικεύθω, Μλ. -εύσω (κεύθω). Κρύπτω, κρύβω, κρατῶ τι μυστικόν· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. τὰ πλεῖστα ἄνευ πτωτικοῦ καὶ μετὰ τοῦ, οὐ, ἀρνητικοῦ ἐν ἀντιθέσεσιν, οἷον· «μυθήσομαι, οὐδ᾽ ἐπικεύσω» καὶ τ. τ. καὶ μετὰ αἰτ. «μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω» Ὀδσ. Δ, 744.

Ἐπικεφάλαιος, α, ον, ἔτι δὲ καὶ διατλ. (κεφαλή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν κεφαλήν. - «τὸ ἐπικεφάλαιον» τὸ παρ᾽ ἡμῖν Κεφαλιάτικον (δόσιμον)· εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐπικεφάλιον. (ᾰ)

Ἐπικεφαλαιόω, Μλ. -ώσω (κεφαλαιόω). Συντέμνω τὸ ὅλον ὑποθέσεως ἢ λόγου τινὸς εἴς τινα κυριώτερα μέρη, κάμνω γενικὰς εἰκασίας περιλήψεις τῶν κυριωτέρων μερῶν τῆς ὑποθέσεως· λόγου, ἀναφέρω, διηγοῦμαι μόνον τὰ κυριώτερα μέρη αὐτῆς περιληπτικῶς, τὸ ἰταλ. ῥεκαπιτουλάρω.

* Ἐπικεφάλιον, τὸ, Ἰδὲ ἐπικεφάλαιος.

* Ἐπικεχόδως, ὁ (χέχοδα, ἐπιχέζω). Κωμικὴ ὀνομασία πτηνοῦ τινος, Χέσας. Ἀριστφ. Ὀρ. 18.

Ἐπικήδειος, ὁ, ἡ (κῆδος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ λείψανον ἀποθαμένου, εἰς ἐνταφιασμὸν λειψάνου, εἰς πένθος. «τὸ ἐπικήδειον» Ποίημα λυπηρὸν διὰ τὸν θάνατον τινός. παρβλ. Franke Callin. σλ. 125.

Ἐπικήκαστος, ὁ, ἡ (κηκάζω). Ὠνειδισμένος, περιγελασμένος, ὑβρισμένος, καταγέλαστος.

Ἐπικηκάζω, (κηκάζω) = ἐπονειδίζω. Ἡσύχ.

Ἐπικήπιος, ὁ, ἡ (κῆπος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κῆπον, περιβόλι.

Ἐπικηραίνω, Μλ. -ανῶ (κηραίνω). Ἐχθρικῶς ἔχω ἢ στοχάζομαι περί τινος, ἔχω ἔχθραν εἰς τὴν ψυχήν μου κατά τινος.

Ἐπικήριος, ὁ, ἡ, = ἐπίκηρος. Ἡράκλ. παρὰ Λουκιαν.

Ἐπίκηρος, ὁ, ἡ (κήρ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν Εἱμαρμένην, τὸ κοιντ. εἰς τὸ γραπτὸν, εἰς τὸν θάνατον, εἰς φθοράν· ὅθεν, πρόσκαιρον, πρόσκαιρινὸν, ἐξίτηλον, μάταιον, φθαρτὸν, θνητὸν, ἀσθενὲς, ἀδύνατον. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «φύσις παθητὴ καὶ ἐπίκηρος» Θεόφραστος Φυτ. Ἱστορ. Ζ. «φιλόκαρπα τὰ ἐπίκηρα τῶν ἰσχυρῶν» Ἐπίρ. ἐπικήρως, Ἰσοκρ. Βουσ. «τῆς φιλοσοφίας ἐπικήρως διακειμένης καὶ φθονουμένης»

* Ἐπικηρόω, Μλ. -ώσω (κηρόω). Κηρόνω τίποτε, τὸ σκεπάζω, ἀλείφω μὲ κηρί.

Ἐπικηρυκεία, ἡ (ἐπικηρυκεύομαι). Πέμψιμον, στάλσιμον κήρυκος ἤτοι μηνυτοῦ, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. μανδατοφόρου πρὸς τὸν ἐχθρὸν διὰ νὰ προβάλλῃ ἀνακωχὴν ὅπλων ἢ εἰρήνην· ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης πρόβλημα· Δημοσθ. Εἰρ. «διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς σχήσουσιν» ὡς τὸ ἐκμ.

* Ἐπικηρύκευμα, τό. Πρόβλημα περὶ ἀνακωχῆς ἢ εἰρήνης γινόμενον πρὸς τὸν ἐχθρὸν διὰ κήρυκος. (ῡ) παρὰ τὸ

Ἐπικηρυκεύομαι, Μλ -εύσομαι, μέσ. ἀποθ. (κηρυκεύω) τινὶ ἢ πρός τινα ὑπέρ τινος, ἀνθ᾽ οὗ τίθεται ἐνίοτε τὸ ἀπαρμφ. Ἡρδτ. 1, 60. 6, 97. Πέμπω, στέλλω πρός τινα κήρυκα, μηνύω, μηνῶ τινα τίποτε διὰ κήρυκος, ἐξαιρ. προβάλλω εἰς τὸν ἐχθρὸν διὰ τοῦ κήρυκος ἀνακωχὴν ὅπλων, ἢ συμβιβασμὸν εἰρήνης, Θυκ. 4, 27. Κηρύττω τίποτε μεγαλοπρεπῶς· μετὰ αἰτ. Ἀριστφ. Θεσμ. 1163 2) Πηγαίνω, ἔρχομαί που ὡς κῆρυξ, ἀπεσταλμένος, Πολβ.

Ἐπικήρυξις, εως, ἡ· τὸ · Διαλάλημα βραβείου, ἀνταμοιβῆς, ἢ τιμωρίας διωρισμένου διά τι πρᾶγμα ἢ κατά τινος ἀνθρώπου· ἐξαιρ. δηλοποίησις εἰς τὸ κοινὸν περὶ τῆς καταδίκης κακούργου τινὸς, ὅστις ἔφυγε· καὶ περὶ τοῦ ὁποίου διορίζεται βραβεῖον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν θανατώσῃ, ἢ πιάσῃ, καὶ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ὡς τὸ ἰταλ. προσκριτσιόνη· παρὰ τὸ

Ἐπικηρύσσω, Ἀττ. Ἐπικηρύττω, Μλ. ξω (κηρύσσω) Κοινοποιῶ, γνωστοποιῶ τι εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ κήρυκος, διαλαλητοῦ, τουρκ. τελάλη· διαλαλῶ τίποτε, ἐξαιρ. διωρισμένην τινὰ ἀνταμοιβὴν ἢ τιμωρίαν· ὅθεν, «ἐπικηρ. τιμὴν, ζημίαν, θάνατον» Διαλαλῶ διορίζων, ἀνταμοιβὴν, ἢ τιμωρίαν διά τι πρᾶγμα, ἢ τὴν εἰς θάνατον καταδίκασιν φυγάδος τινὸς κακούργου· μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, διὰ τὸ ὁποῖον διορίζεται ἡ ἀνταμοιβὴ, ἢ ἡ τιμωρία· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσπ. «χρήματα ἐπικηρύττω τινὶ» Διορίζω προτέτητά τινα ἄσπρων εἰς ἀνταμοιβὴν ἐκείνου, ὅστις ἤθελε πιάσῃ καὶ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην τὸν φυγόντα κακοῦργον, ἢ τὸν φονεύσῃ· τὸ ἰταλ. κάμνω τινὰ προσ-

κρίττον· Ἡρδτ. 7, 213, 214. ὅπου τό, ἐπί τινι, κεῖται ἀντὶ τῆς ἁπλῆς δοτ. ὅθεν «ὁ ἐπικηρυχθείς» Ὁ φυγὰς κακοῦργος, διὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἢ διὰ τὸ φόνευμα τοῦ ὁποίου διορίζεται χρηματικὴ ἀνταμοιβή, τὸ ἰτλ. προταρίτος, Γερμ. φόγελφράϊ — 2) ἐπικηρυκεύομαι, Μηνύω, δηλοποιῶ τι εἰς τινα διὰ τοῦ κήρυκος, «ἐπικηρυχθεὶς χθονί» Ὅστις ἐμήνυσε φοβερίζων ὅ τι θέλει νὰ βλάψῃ τὴν χώραν, Αἰσχλ. Ἱκτ. 636. — 3) Πωλῶ τι διὰ δημοπρασίας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. εἰς τὸ ἰγκάντο, τουρκβ. μὲ τὸν τελάλην. Στρβ. καὶ Πλτχ. ὡς τό, ἀποκηρύσσω· παρὰ Γρηγορ. Ναζ. δὲ «μᾶλλον ἐπεκήρυξεν ἡμῖν ἐπίσκοπον,» ἀντὶ τοῦ, διώρισεν μετάκειτα.

Ἐπικίδνημι, (κίδνημι). Διασκορπίζω, ἐκτείνω, ἁπλώνω τίποτε ἐπάνω που· χύνω ὑγρόν τι ἐπάνω εἴς τι· «ἀλλ' ἴτον ἐξ ἀδύτοιο, κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν» Ἐκτείνατε τὴν γενναιοψυχίαν σας ἐπὶ τὴν δυστυχίαν, τοῦτ' ἔστι παρηγορηθῆτε, μὴ ἀπελπίζεσθε, γένεσθε γενναιόκαρδοι, Ἡρδτ. 7, 140. Ὁ Ποιτ. ἐν Ἰλδ. μόνον χρῆται τῇ λξ. καὶ ἀεὶ κατὰ παθτ. διάθ. Ἐκτείνεται, ἁπλόνεται εἴς τι ἐπί τι· μετὰ δοτ. «ὕδωρ, ἐπικίδναται ἐπὶ τὴν γῆν,» Ἰλδ. Β, 850. «ὅσον ἐπικίδναται ἠώς» Ὅσον μακρὰν ἐκτείνεται, φθάνει τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ὅσον μακρὰν φωτίζει, φέγγει, τοῦτ' ἔστιν ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, Ἰλδ. Η, 451. 458.

Ἐπικιναίδισμα, ατος, τό. (κιναιδίζομαι). Ἀσελγής, αἰσχρὰ ὁμιλία, ἡ πρᾶξις.

Ἐπικινδυνεύω, (κινδυνεύω). Κινδυνεύω εἰς ἢ διά τίποτε, τολμῶ νὰ εἰπῶ, κάμω τίποτε μὲ κίνδυνον, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ρισκάρω· συνηθ. κατὰ παθτ. διάθ. «ἐπικινδυνεύεταί τινί τι» Γίνεταί τι εἰς κίνδυνον τινός «ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ ἀργύρια.» Τὸ φόρτωμα τοῦ καραβίου εἶναι εἰς κίνδυνον· τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. εἰς ρίζικον περίκολον ἐκείνου, ὅστις ἐδάνεισεν δι' αὐτὸ ἢ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὰ χρήματα, Δμσθ.

Ἐπικίνδυνος, ὁ, ἡ. (κίνδυνος). Πᾶν ὅ,τι κινδυνεύει, εἶναι εἰς κίνδυνον, τὸ ἰταλ. περικολόζον. Ηρδτ. 6, 86, 1. Ἐπίρρ. ἐπικινδύνως· Συνεδεμένον μὲ κίνδυνον.

*Ἐπικινδυνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος,) = τῷ προηγμ.

Ἐπικαινόω, Μλ-ήσω (καινόω). Καινῶ τι προσέτι ἢ πρός τι μέρος· Μέσως, ἐπικαινόομαι, Καινοῦμαι προσέτι, κάμνω διὰ τίποτε, ἢ προσέτι χειρονομίας. Ἐπίκτητ. ΛΓ, 10.

Ἐπικίρνημι, καὶ ἐπικιρνάω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπικεράννυμι.

Ἐπικιχλίδες, αἱ, Λέγεταί ποιημάτιόν τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον, τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ἐποίησε περὶ τῶν πτηνῶν κιχλῶν, τὰ κοιν. παρ' ἡμῖν χαλκοπερῶναι, χαλκοκούρδαι, κοτσύφαι λεγόμ. Ἀθν. 2, σλ. 65. Α. 14, σλ. 639. Α.

*Ἐπικίχρημι (κίχρημι, ἀνμλ.). Δανείζω προσέτι. Πλτχ.

Ἐπικλάζω, Μλ-λάγξω. (κλάζω, ἀνμλ.). Κάμνω κλαγγήν, ἦχον μὲ τίποτε· φωνάζω, τραγῳδῶ προσέτι, Πνδ.

Ἐπικλαίω, Ἀττ. -κλάω, Μλ-αύσω. (κλαίω, ἀνμλ.) Κλαίω, κλαίγω προσέτι, διά τι· θρηνῶ τι· ἀφ' οὗ

Ἐπίκλαυτος, ὁ. ἡ. Ὅστις κλαίει, κλαψιάρης, κλαψιάρικος. Ἀριστοφ. Βάτρ. 683. ἐπὶ τοῦ κελαδήματος, τῆς ἀηδόνος, τοῦ ἀηδονίου.

Ἐπικλάω, Μλ-άσω (κλάω, ἀνμλ.). Συντρίβω, τζακίζω, λυγίζω τίποτε πρὸς τὰ μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι· Τροπ. Κινῶ, παρακινῶ τινα εἰς συμπάθειαν, κατανύγω μαλακύνω τὴν καρδίαν του. Παθητ. μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, γνώμῃ. Χάνω τὸ θάρρος, τὸ ἰταλ. κοράζιο· «ἐπικλῶμαι τῇ γνώμῃ,» Γίνομαι δειλός, τὸ κοινοτ. τὰ χάνω, χάνω καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὸ καλάθι, Θυδ. 3, 59. 4, 37. «τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελῶν» Τὸ ἁπαλόν, εὐκολοκύλιστον· «ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη» Λυγισμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι, Λουκ. (τὸ α, ἐν πᾶσι τοῖς χρόνοις βρχ.)

*Ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ ἐπικλαίω (α)

Ἐπικλεής, ὁ, ἡ. (κλέος). Πᾶς ὅστις εἶναι γνωρισμένος, ἐξακουσμένος, πρίφημος διά τινος πράξεως, ἢ κατορθώματος. Οἱ ποιητ. χρῶνται καὶ τῇ κατὰ συγκπ. αἰτ. ἐπικλέα, ὡς παρὰ τό, ἐπικλής.

Ἐπικλειΐζω, (κλειΐζω) = ἐπικλείω. Ἰωνκ. καὶ ποιητ. δέ, ἐπικληΐζω.

Ἐπικλείω, Μλ-είσω. (κλείω, κλείς). Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω προσέτι, πλησίον, μετέπειτα, Ἀρστφ. Εἰρ. 101. καὶ Σχλστ.

Ἐπικλείω (κλείω, ἀνμλ.) Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ὀδσ. Α, 351. μεγαληγορῶ περί τινος, ἐνταυτῷ. — β.) Λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι προσέτι. ἐνταυτῷ, περί τινος. Παρονομάζω, δίδω, εὐγάζω παρονόμι εἴς τινα. Ἀρατ. «τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην.» — Κράζω τινὰ πρός με· ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειάν του, «ἐπικλείοντες ἑώιον Ἀπόλλωνα» Ἀπλλ.

*Ἐπικληδὴν, Ἐπρρ. (ἐπικαλέω) = ἐπίκλην· σχηματισμ. ὡς τὸ ὀνομακλήδην.

Ἐπικληΐζω, καὶ

*Ἐπικληΐζω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπικλειΐζω, — 2) καὶ = ἐπικλείω· Ἐπαινῶ προσέτι, παρὰ Νον. καὶ Τρφ.

Ἐπίκλημα, ατος, τό. (ἐπικαλέω). Ἐπιτίμημα ἤτοι μάλωμα, ἔγκλημα, κατηγορία· ὡς τό, ἔγκλημα. Ξενοφ. Οἰκον. «ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ.»

Ἐπίκλην, Ἐπίρ. (ἐπικαλέω). Μὲ τὸ παρονόμι. «ἐπίκλην λεγόμενος» Παρονομαζόμενος, ὅστις ἔχει, παρονόμι. «πονηρία τις ἕξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη.» Ἥτις ἔκ τινος ἰδιώματος ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται οὕτω. Πλάτ. Φιλβ. 29. Ἔστι δὲ κυρίως αἰτιατ. τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ἐπίκλη, παρβλ. ἐπίκλησις.

Ἐπικληρικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἐπίκληρον. Διονύτ. Ἀλικ.

Ἐπικληρίτης, ὁ, καὶ ἐπικληρῖτις, — ιδος, ἡ = ἐπίκληρος.

Ἐπίκληρος, ὁ, ἡ. (κλῆρος). Κληρονόμος τῆς πατρῴας οὐσίας· ὁποῖος κληρονομεῖ τὴν πατρικήν του περιουσίαν. Ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, ἡ μοναχοκόρη, ἥτις ἐκληρονομοῦσεν ὅλην τὴν πατρικὴν περιουσίαν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς ἐφιλονεικοῦσαν ποῖος, ὡς ὁ πλησιέστερος καὶ κατὰ τοὺς νόμους, νὰ τὴν λάβῃ διὰ γυναῖκά του· καὶ καθ' ὅσον ἀπόρουν αἱ ἐπὶ κριτηρίου περὶ αὐτῆς φιλονεικίαι, ἐκαλεῖτο ἡ κόρη, ἐπίδικος· ὅθεν ἐνίοτε καί, ἐπίκληρος, Ἀμφισβητος, ἀμφισβητήσιμος, ὁ ἐν φιλονεικίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία. Ἐν γένει δέ, κληρονόμος· μετὰ δοτ. Διονύτ. Ἀλικ. Α΄. 70. «ἐπίκληρος τῇ ἀρχῇ» Κληρονόμος τῆς βασιλείας.

Ἐπικληρόω, Μλ-ώσω. (κληρόω). Μοιράζω τι διὰ τοῦ κλήρου, διὰ τοῦ λαχνοῦ· βάλλω, λαχνὸν εἰς, ἢ διά τίποτε· παίζω τίποτε εἰς τὴν λοτταρίαν· ἐν γένει, Προσθέτω, δίδω τι περισσότερον τοῦ διωρισμένου, ἢ πρέποντος. Μέσ. ἐπικληροῦμαι, Λαμβάνω, ἀποκτῶ τι προσέτι διὰ λαχνοῦ, κερδαίνω μὲ λαχνόν, τὸ ἰταλ. κερδαίνω εἰς τὴν λοτταρίαν. Πλάτ. Νόμ. ἀφ' οὗ

Ἐπικλήρωσις, εως, ἡ. Κρίσις καὶ ἀπόφασις κριτοῦ ὅτι εἶναί τις τινός τι νόμιμος κύριος τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ὁ λόγος· διανομή, διαμοίρασις, ἐξαίρ. διὰ λαχνῶν· τὸ νὰ προσθέτῃ τις πλέον τι εἰς τό, ὅ,τι διωρισμένως πρέπει νὰ δώσῃ εἴς τινα· τὸ νὰ λαμβάνῃ τις προσθήκην τινὰ εἰς τὸ ὅ, τι διωρισμένως λαμβάνει, ἢ πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἀπό τινα.

Ἐπικλής, ἰδὲ ἐπικλεής. Ὀππιαν. Ἁλ. Α΄. 340.

*Ἐπικλῆς, ῆος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ἰλδ. Μ, 379.

Ἐπίκλησις, εως, ἡ. (ἐπικαλέω). Ἐπωνυμία, ἢ παρονόμι· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ αἰτ., καὶ ταύτῃ ἀπολτ. π. χ. «Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν» Τὸν ὁποῖον οἱ Τρωαδῖται παρονομάζουν Ἀστυάνακτα· (διότι ὁ πατήρ του τὸν ὠνόμαζε Σκαμάνδριον) Ἰλδ. Χ, 506, «Ἄρκτος, ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν» Τὸ ζώδιον Ἄρκτος, εἰς τὸ ὁποῖον δίδουν τὸ παρονόμι ἅμαξαν. Ἰλδ. Σ, 487. Ὀδσ. Ε, 273. παρβλ. Ἰλδ. Η, 138· Χ, 26. Τὸ δὲ ἐν Ἰλδ. Π, 177. «Μενέσθιον ἔτικτε Πολυδώρη Σπερχειῷ, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ» Ἐγέννησε τὸν Μενέσθ. ἐγκαστρωθεῖσα ἀπὸ τὸν Σπέρχειον, ὅμως ὁ Σπέρχ. συνευρέθη μὲ αὐτὴν ὑπὸ τὸ ψευδὲς ὄνομα Βώρος. «Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον» Διὰ τοῦτο τοὺς ὠνόμασε μὲ τὸ παρονόμι Τιτᾶνας, ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀσέβειάν των κατεγίνοντο νὰ κάμουν μέγα τι ἀσέβημα· ὥστε ἡ Ἐπὶ ἐνταῦθα δηλοῖ τὴν βεβαίαν αἰτίαν δι' ἣν τοὺς ὠνόμασε Τιτᾶνας. παρβλ. ἐπίκλην — 2) Εὐχή, προσευχή· τὸ νὰ ἀναφέρηται, ἐπιστηρίζηταί τις εἴς τι· ἔφεσις ἐπὶ κριτηρίου ἢ παλινδικία, τὸ ἰταλ. ἀππελατσιόνη· τοῦτ' ἔστιν, ὅταν κριτολογούμενός τις, τὸ σύνηθ. ἔχων προτσέτον μέ τινα, χάσῃ τὴν κρίσιν εἰς τὸ πρῶτον κριτήριον, καὶ ἠξεύρων ἢ νομίζων ὅτι ἠδικήθη διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ πρώτου κριτηρίου, καταφεύγει εἰς τὸ δεύτερον, ἀνώτερον κριτήριον παρακαλῶν νὰ ἐπιθεωρηθῇ ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα — 3) Φήμη, λόγος διαδιδόμενος· φήμη ἤτοι κακὸν ὄνομα, Ἀπολλ. 1, 3, 2 — 4) Κατηγορία, ὕβρις. Πλουτχ. Μαρκλ. 2.

Ἐπικλήσκω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπικαλέω. Ὀρφ. Ἀργ. 1356.

Ἐπίκλητος, ὁ, ἡ (ἐπικαλέω). Καλεσμένος, ὅστις ἐκαλέσθη ἐκράχθη εἰς βοήθειαν, ἐκαλέσθη προσέτι, ἐκράχθη, ἐπαρακαλέσθη, ἐπροσκαλέσθη πρὸς τοὺς ἄλλους διά τίποτε. Κραγμένος, διαλεγμένος, προσκαλεσμένος· ὅστις ἐκράχθη εἰς συνέλευσίν τινα. Ἡρόδοτ. 7. 8. «σύλλογον ἐπίκλητον ποιεῖσθαι». — 2) Περίφημος, ἐξακουστός, διαβόητος. — 3) Ἐγκαλεσμένος, κατηγορημένος, ὑβρισμένος.

Ἐπικλιβάνιος, ὁ, ἡ (κλίβανος). Ὅστις ἔχει τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸν κλίβανον, φοῦρνον. Πᾶν ὅ,τι σκέπεται, εὑρίσκεται πλησίον, ἢ ἐπάνω εἰς κλίβανον· ἰδὲ κλίβανος. Σέξτ. Ἐμ. (α)

Ἐπικλινής, ὁ, ἡ, (κλίνω). Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει που. «ἐπικλινὲς τάλαντον». Καλλμ. 2) Κατωφορικός. Θουκυδ. «χωρίον ἐπικλινές».

Ἐπικλίντης, ου, ὁ. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει εἰς τὸ μέρος. πρὸς τὸ πλάγι· λοξόν, «σεισμὸς ἐπικλίντης». Ἀριστοτ. Κόσμ. Δ΄. Σεισμὸς κατ' ὀξείας γωνίας πρὸς τὰ πλάγια.

Ἐπίκλιντρον, τό (ἐπικλίνω). Τὸ ἔδαφος κρεβατίου, ὅπου βάλλουν, στρώνουν τὰ στρώματα. Πανδήποτε πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἀκουμβᾷ, πλαγιάζει, ἀνακουφίζεταί τις, τὸ ἰταλ. κανεπές, τουρκβ. σοφᾶς. Πολυδ.

Ἐπικλίνω, Μλ-ινῶ (κλίνω). Ἀκουμβῶ τι πουθενά, τὸ βάλλω ἐπάνω εἴς τι· τινί τι. Παθτ. Κεῖμαι, κείτομαι πλαγιασμένος ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι· ὡς τό, ἐπίκειμαι. «ἐπικεκλιμέναι σανίδες» Κλεισμέναι, σφαλισμέναι θύραι, Ἰλδ. Μ, 122. (ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηταί που ἡ λεξ. παρ' Ὁμ.) Ἀκουμβῶ εἴς τι, ἀποκλίνω πρός τι, βαίζω. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. Κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ παθ. μετχ. ἐπικεκλιμένος, φέρει πολλάκις τὴν σημασίαν τοῦ, βαί-

στά, στραβά, λοξά καίμπος, κατηφορικό. Θουκυδ. Β'. ακραιών επικεκλιμένων. ή ενεργ. διαθ. έχει ενίοτε την αμετβ. της παθητ. σημασ. διαθ. (τό Ἰῶτα ἐν τῷ, κλίνω κατ' ένστ. μέν μακρόν, κατά τους λοιπούς δέ χρόνους βραχύ)· αφ' ού

Ἐπίκλισις, εως, ή. Τό νά κλίνη, βαίνη τι είς τι μέρος· τό νά ακουμβά, πλαγιάζη τις επάνω ή πλησίον που· τό νά βάλλη, ακουμβά τις τίποτέ που.

Ἐπικλονέω, Μλ. -ήσω (κλονέω). Κλονώ, συγχίζω, βάλλω τι είς κλόνον καί αταξίαν· τρέπω τινά είς φυγήν, τόν κάμνω νά φεύγη μέ αταξίαν. Παθ. Κλονούμαι, ευρίσκομαι είς θόρυβον, ταραχήν, ταράττομαι, στενοχωρούμαι, μέ σπρώχνουν πότ' εδώ, πότ' εκεί. νηυσίν επικλονέοντα ι όπου όμως, έπι κλονέονται, έγραψεν ο Wolf. Διώκονται, σπρώχνονται πρός τά καράβια, Ἰλδ. Σ, 7. — 2) έν γένει, Διώκω, κατεπείγω, παρορμώ, βάλλω είς κίνησιν. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 687.

* **Ἐπικλοπία**, ή, Δόλος, απάτη, παρά τό

Ἐπίκλοπος, ό, ή (κλέπτω, κλοπή). Κλεπτικός, όςτις συνειθίζει νά κλέπτη· απατηλός, δόλιος, πανούργος, ποικιλόφρων, κρυφός, τό κοινότ. διαβολικός, τετραπερατωμένος· τά πλείστα πρός βλάβην άλλων, Ὀδσ. Λ, 364. Ν. 291. Ησιόδ. Ἔργ. 87. 78. ό Ποιητ. συντάσ. αυτό ενίοτε καί μετά γενικ. ηπίκλοπος μύθων Πανούργος, επιτήδειος είς την ομιλίαν, Ἰλδ. Χ, 281. ούτω καί ηπίκλοπος τόξων Ἔμπειρος, επιτήδειος νά τοξεύη, Ὀδσ. Φ, 397. όπερ άλλοι ψευδώς, διά τού, επιθυμητής, εξηγούσι.

Ἐπικλύζω, Μ. ύσω (κλύζω) μεταβ. επί υδάτων. Ξεχειλίζει, πλημμυρεί επάνω ή πλησίον που. — 2) αμετβ. Χύνεται, ξετρέχει μέ ορμήν, σταλάζει, πνίγει. Μεταφορικώς, Είναι ευρίσκεται αφθόνως, δαψιλώς χρυσού πλήθος επικεκλυκότος παρ' αυτοίςιν. Διόδ. Σικ. Γ. 47. Τοιούτον καί τό παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 994. καί Αἰσχίν. σελ. 563. καί Διονυσ. Ἀλικ. 6. 17. αφ' ού

Ἐπίκλυσις, εως, ή. Πλημμύρα, ξεχειλισμός. Θουκυδ.

Ἐπικλυσμός, ό. = επίκλυσις.

Ἐπίκλυστος, ό, ή. Πάν ό,τι είναι πλημμυρισμένον, κατασκεπασμένον μέ νερόν.

Ἐπικλυτός, ή, όν (κλυτός) Περίφημος, ξακουστός, Ἀπολλ. Α'. ηπικλυτός όλβωι, Φημισμένος διά τά πλούτη του.

Ἐπικλύω, Μ. -ύσω. (κλύω, ανμλ.) = επακούω, ακούω, ακροάζομαι. μετά αιτ. Ἰλδ. Ψ, 652. αλλά καί μετά γεν. Ὀδσ. Ε, 150 (ῡ)

Ἐπικλώθω, Μλ. -ώσω (κλώθω) Κλώθω, γνέθω. Ὁμ. χρήται τη λέξει πανταχού σχεδ. επί τών Μοιρών, αίτινες, ενομίζετο, ότι εκλωθαν την κλωστήν της ζωής καί της τύχης τών ανθρώπων· δέν περιορίζει όμως την χρήσιν αυτής είς ταύτην μόνον την σημασ. επί τών Μοιρών κυρίως, αλλά καί επί πασών τών θεοτήτων συνήθως, αι οποίαι ίσχυον επί τό ευ καί κακώς έχειν τών ανθρώπων, όθεν έν γένει, Παρέχω, χορηγώ, δίδω, χαρίζω, τινί τι· π. χ. νού μοι τοιούτον επέκλωσαν θεοί όλβον η Ὀδσ. Γ, 208. Δ, 208. Π, 64. Ἀπαραλλάκτως χρήται καί τη μέσ. διαθ. ώς θεοί βασιλεύσιν επικλώσονται οϊζύν Ὀδσ. Υ, 196. πρβλ. Θ, 579. μέ μόνην την διαφοράν ότι δύναται κείσθαι καί τό απαρέμφ. αντί της αιτ. ώς θεοί οι επεκλώσαντο οἰκόνδε νέεσθαι Ὀδσ. Α, 17. πρβλ. Ἰλδ. Ω, 525. (έν Ἰλδ. ευρηται ή λέξ. μόνον έν τω παραδείγματι τούτω.)

Ἐπικνέμψατο, Ἀττ. αντί επιγνάμψατο. Ἰλδ. ηπικνάμψατε φίλον κήρ.

Ἐπικνάω, Μλ. -ήσω (κνάω, ανμλ.) Ξύω, τρίβω, κόπτω τι επάνω, πλησίον είς τι, ή προσέτι. Ἀριστοφ. Ὀρν. 536. 1569.

* **Ἐπικνέομαι**, Ἰων. αντί επικνέομαι.

* **Ἐπικνήθω** = επικνάω

Ἐπικνίζω, Μ. ίσω. (κνίζω) Ξεσχίζω, ξουγρανίζω, σχίζω επάνω είς την επιφάνειαν, εξ απεπολής. π. χ. την γην μέ τό υνί. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Δ'. 2. Ἀνθλ. αφ' ού

Ἐπίκνισις, εως, ή, Ξέσχισμα, σχίσιμον, ξουγράνισμα της επιφανείας πράγματος τινος· τό νά σχίζη, ξουγρανίζη τις την επιφάνειαν πράγματός τινος.

Ἐπικοιλαίνω, Μλ. -λανώ (κοιλαίνω) Βαθουλόνω, κάμνω τι κοίλον, βαθουλόν επάνω είς την επιφάνειάν του. Θεόφιλ. Ἐπιστ. ηπικοιλαίνειν τό γήδιον.

Ἐπικοιλίδες, ων, ή = επικυλίδες.

Ἐπίκοιλος, ό, ή. (κοίλος), Ὅ,τι είναι βαθουλωτόν είς τό επάνω μέρος του.

Ἐπικοιμάομαι, Μλ. -μήσομαι, ώς παθητ. μετά μέσ. Μέλ. (κοιμάω) Κοιμώμαι επάνω, πλησίον που, εν ώ κάμνω τι· αποκοιμιούμαι. — 2) Τρκ. Είμαι αμελής είς τι, όταν θέλω ή πρέπει νά κάμνω τίποτε μ' έρχεται ό ύπνος, νυστάζω. Πολύβ. Β'. 12. αφ' ού

Ἐπικοίμησις, εως, ή. Τό νά κοιμάται, αποκοιμάται· τό νά κοιμάται ή κοίτεται τις επί τι.

* **Ἐπικοιμίζω**, (κοιμίζω) Ἀποκοιμίζω, Τρκ. ησυχάζω καταπραΰνω τινά περί τινος πράγματος.

Ἐπικοινής, Ἐπίρρ. αντί επί κοινής. Κοινώς ήτοι μαζύ μέ άλλον, μέ άλλους. Ἡσυχ.

Ἐπίκοινος, ό, ή. (κοινός) Πάν ό,τι είναι κοινόν είς καθένα, είς όλους ηπίκοινος γυναικών μίξιςι Ἡρόδ. 4, 104. Πανδήκοτε πράγμα, τό οποίον μεταδίδεται, διαδίδεται· έν γένει, επί πάντων όσα είσί κοινόν κτήμα, δέν έχουσιν ιδιαίτερον κτήτορα, είναι πράγματα κοινά, της κοινότητος. πρβλ. επίξυνος. — 2) παρά Γραμματ. Ὅσα ονόματα σημαίνουν καί τό αρσενικόν καί τό θηλυκόν γένος ένταυτώ, π. χ. ό αετός, ή χελιδών, ό λαγώς, ή αλώπηξ. κλ. τ. τ. Ὁ Ἡρόδ. χρήται πολλάκις τω ουδετ. γένει πληθ. επίκοινα, επιρρήματα. 1, 216. 6, 77. καί αλλαχού.

Ἐπικοινόω, Μλ. -ώσω (κοινόω) Κοινοποιώ, κάμνω τι κοινόν είς όλους, νά τό ακούωσιν, ηξεύρωσι, νά μετέχωσιν όλοι από αυτό· Μέσως ηπικοινούμαι τινί τινι Συμβουλεύομαι μετά τινος, φανερόνω τους σκοπούς μου είς τινα. Δίων Κάσ.

Ἐπικοινωνέω, Μλ. -ήσω. (κοινωνέω) τινί τινος. Ἔχω τίποτε κοινόν μέ άλλον ή μέ άλλους· έχω μερίδιον είς τι μαζύ μέ άλλον. Ἀριστοτέλ. Οἰκον. ηπικοινωνείν τά πολλά αλλήλαις αναγκαίον· καί Πλάτ.

Ἐπικοινωνός, ό, ή. = κοινωνός. ηπικοινωνοί καί προσεχείς ημίν, Φιλ. παρ' Ἱπποκρ.

Ἐπικοίρανος, ό, ή. = κοίρανος· ώς καί τό, επιβουκόλος. Ὀρφ. Ἀργ. 291.

Ἐπικοιτάζομαι, (κοιτάω) Κοίτομαι, κοιμώμαι επάνω, πλησίον που· κατοικώ, διατρίβω, πλησίον που.

Ἐπικοιτέω = επικοιτάζομαι· μετά γενικ. Πολύβ. ΚΒ'. 10.

Ἐπικοίτιος, ό, ή. (κοίτη) Πάν ό,τι ανήκει, συνειθίζεται όταν πλαγιάζη τις νά κοιμηθή, Ἱεροκλ. Πυθ. ηπικοίτιον άσμα.

Ἐπικοκκύζω, Μλ. -ύσω (κοκκύζω) Φωνάζω πρός τι ώς ό κούκκος, μιμούμαι τόν κούκκον. αφ' ού

* **Ἐπικοκκύστρια**, ή. Ἡ τόν κούκκον μιμουμένη· ή μιμουμένη τάς φωνάς, τους ήχους, επιθ. της Ἠχούς. Ἀριστφ. Θεσμ. 1059.

Ἐπικολλάω, Μ. ήσω. (κολλάω) Κολλώ, συγκολλώ τίποτε επ' άλλο τι. Παθητικ. Κολλώμαι, απολνούμαι, πιάνομαι, κρατιούμαι σφιχτά από τι, αφ' ού

Ἐπικόλλημα, ατος, τό. Πάν ό,τι είναι κολλημένον είς τίποτε. Θεόφρ.

Ἐπικολπίδιος, ό, ή· καί επικόλπιος, ό, ή (κόλπος) Πάν ό,τι κείται, ευρίσκεται επάνω είς τόν κόλπον, κόρφον.

Ἐπικολώνιος, ό, ή. (κολώνη) Πάν ό,τι ευρίσκεται, είναι επάνω είς λόφον, χωματοβούνι, Διόδ. Σικ. ΙΘ'. 19.

Ἐπικομάω. Μλ. -ήσω (κομάω) Ἔχω, φορώ κόμην, μακρυά μαλλιά της κεφαλής, μαλλοκέφαλα, κεφαλόμαλλα, Πολυδ. Δ'. 136. ηξανθή κόμη επικομώσα.

Ἐπικομβίον, τό. (κόμβος.) Νόμισμα, τό ιταλ. μονέδα, μέ πκάδε ή κρεμασμένον διά νά τήν κρεμούν, την οποίαν οι Βυζαντινοί Αὐτοκράτορες έρριπτον, εσκόρπιζον είς τόν λαόν.

Ἐπικομίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιώ (κομίζω) Φέρω, οδηγώ· φέρω, κουβαλώ τί που. Μέσ. Φέρω, κουβαλώ τι μετ' εμού, μαζύ μου. Δίων Κάσ.

Ἐπικομμόω, Μ. -ώσω. (κομμώ) Στολίζω, σταφνίζω, καλλωπίζω τίποτε.

* **Ἐπίκομος**, ό, ή (κόμη) Ὅστις έχει μαλλιά είς τό κεφάλι, φορεί κόμην, μακρυά μαλλιά, μαλλιαρός.

Ἐπικομπάζω, Μ. -άσω. (κομπάζω.) Καυχώμαι, επαινούμαι μόνος μου είς τι, διά τι· ομιλώ ή διηγούμαί τι μέ κομπασμόν. Πλουτ. Κάμ. 22.

Ἐπικομπέω, ώ. = επικομπάζω. Δίων Κάσ.

Ἐπικομψεύω, Μλ. -εύσω (κομψεύω) Στολίζω, σταφνίζω, κάμνω τι νά φαίνηται κομψόν, νόστιμον, τό τουρκ. ζαρίφικον, προσέτι ομιλώ περιττότερον καιρόν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 10.

* **Ἐπικομψόω**, = τω προηγμ.

Ἐπικόπανον, τό, (επικόπτω). Τό χονδρόν ξύλον, τό κούτζουρον τών κρεωπωλών, τό ιταλ. μακελλάριδων, τουρκ. κατάπιδων, επί τού οποίου κόπτουν, λιανίζουν τά κρέατα οι κρεωπώλαι Πολυδ.

Ἐπικοπή, ή. (επικόπτω) Τό νά κόπτη τις την κορυφήν πράγματός τινος, νά τό κονταίνη. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε. 24. καλούσι δέ επικοπήν όταν αφαιρεθείσης της κόμης επικόψη τις τό άκρον, ότε δέ καί Ἀποκεφαλισμα.

Ἐπίκοπος, ό, ή. Πάν ό,τι είναι είς την κορυφήν κομμένον, κοντευμένον — 2) τό επίκοπον = επικόπανον — 3) επί νομισμάτων, Μετακομμένον, μετατυπωμένον, εκ δευτέρου τυπωμένον. Λουκιαν. Διάλογ. Χάρ. καί Ἑρμ. παρ' Ἡσυχ.

Ἐπικοπρίζω, (κοπρίζω) Κοπρίζω, βάλλω, ρίπτω κοπριάν είς τόπον τινά· κοπρίζω χωράφι, αμπέλι, κήπον καί τ. τ. Γεωπον. Β'. 23.

Ἐπικόπτης, ου, ό. = επισκώπτης Δγν. Λρτ. 2, 127. 4, 33. 9, 18. παρά τό

Ἐπικόπτω, Μ. -ψω. (κόπτω) Κτυπώ τι απάνωθεν πρός τά κάτω, κτυπώ επάνω είς τι ηέπικοπε βουν Σκοτώνω ταύρον, βόα κτυπώντάς τον επάνω είς τόν τράχηλον, σβέρκον, Ὀδσ. Γ, 443. όθεν παρά τοίς μεταγενεστ. καί αποκεφαλίζω, καί κλαδεύω κουρεύω δένδρα. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 20. έν γένει, Κόπτω, χωρίζω. Μεταφορικ. Ἐμποδίζω, αδυνατίζω, σμικρύνω, κρατώ οπίσω ορμήν τινα· καταθλίβω, καταδαμάζω, ταπεινόνω· κοντεύω, κάμνω τίποτε κοντύτερον. Ἀριστοτ. Πολιτ. Γ. ηό Περσών βασιλεύς τους πεφρονηματισμένους, επέκοπτε πολλάκιςιν. ηέπικοπτω χαρακτήρας. Τυπόνω τίποτε. Ἀριστοτ. Οἰκον. Β'. Παρά Διογ. Λαερτ. είς Ζην. 9, 18 = επισκώπτω. ηέπικόπτων αυτών τά περί θεών ειρημένα. Παρά Στράβ. ΙΕ'. σελ. 1050. ηέπικόπτουσιν αποτριβέντα μύλον· αντί τού, Ὀξύνουσι την στομωμένην πέτραν τού μύλου,

ὅπερ ἡ συνήθεια, Χαράζω τὸν μάλον, λέγει. Μέτως, ἐπικόπτομαι, Κτυπιοῦμαι, κτυπῶ τὸ στῆθος μου, κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι· ἐπί τινι· σπανίως μετὰ αἰτ. «ἐπικόπτομαι νεκρὸν» Θρηνῶ τὸν νεκρόν. Εὐριπ. Τρωάδ. 624. ὅπερ μέντοι ἄλλοι, κἀπεκοψάμην, παρὰ τὸ ἀποκόπτω ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξ. κόπτω, κουρεύω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου διὰ λύπην, ἑρμηνεύουσι.

Ἐπικόρμιον, τό. (κορμός) = ἐπικόπανον.

***Ἐπίκορμος**, ὁ (κορμός) Κούτσορον. Εὐσταθ. ἐν Ὀδσ. Λ, 423.

Ἐπικοῤῥίζω, (κόῤῥη) Κτυπῶ τινα εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ μηνίγγια, τὸ ἡμέτερον κτυπῶ μπάτσον.

Ἐπικοῤῥεστός, παρ' Ἡσυχίῳ, Ὅστις ἔλαβεν, ἔφαγε μπάτζον.

Ἐπίκορσος, ὁ, ἡ. (κόρση) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸ πλάγι τοῦ προσώπου, εἰς τὴν παρειάν, εἰς τὸ μάγουλον.

Ἐπικορύσσομαι, (κορύσσω) Ἁρματόνομαι, μάχομαι, πολεμῶ ἐναντίον τινός,

Ἐπικός, (ἔπος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰ Ἐπικὰ ποιήματα. οἱ Ἐπικοί, ὑπακ. ποιηταί. Ὅσοι κάμνουν ἡρωϊκὰ ποιήματα, περιγράφουν εἰς στίχους τὰς πράξεις, τὰ κατορθώματα, ἀνδραγαθήματα τῶν ἡρώων. Ἐπῤῥ. ἐπικῶς.

Ἐπικοσμέω, Μλ. -ήσω (κοσμέω) Στολίζω, καλλωπίζω, εὐπρεπίζω τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον. ἀφ' οὗ

Ἐπικόσμημα, ατος, τό. Στολισμός, στολίδι. Ναυτ. Χρον. Ε΄. 6.

***Ἐπικοτέω**, Μλ. -έσω = κοτέω.

Ἐπίκοτος, ὁ, ἡ. (κότος) Θυμώδης, θυμωμένος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 162. Θήβ. 791. Χοηφ. 624. — 2) = ἐπίμομφος. Σοφοκλ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Πινδάρ. Λείψ. Η. «ἐπίκοτος στάσις». Ἐπῤῥ. ἐπικότως.

Ἐπικοτταβίζω, Μλ. -βίσω, Χύνω ἐπί τι, προτείνω τὸν κότταβον. ἰδὲ κότταβος, κοτταβίζω.

***Ἐπικούρειος**, ὁ, ἡ. Ἐπικουρικός, ὅστις ἀκολουθεῖ εἰς τὸ δόγμα τοῦ Ἐπικούρου· οἱ Ἐπικούρειοι, ὑπακ. φιλόσοφοι.

Ἐπικουρέω, Μλ. -ήσω. (ἐπίκουρος) Βοηθῶ, διαφεντεύω τινά, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν τινος εἰς τὸν πόλεμον. Ἰλιάδ. Ε. 614. (περαιτέρω που οὐχ εὕρηται ἡ λέξ. παρ' Ὁμ.) Ἡρόδ. 4, 128. Ἐν γένει, Βοηθῶ τινα εἰς τὴν ἀνάγκην, δυστυχίαν, εἰς τὸν κίνδυνόν του· τινί· ἔτι δὲ καὶ δοτ. τοῦ πράγμ. «νόσοις ἐπικουρεῖν» Βοηθεῖ ἐναντίον εἰς τὰς ἀῤῥωστίας, «ἐπικουρῶ τινί τι». Ἀποβάλλω, ἐμποδίζω τίποτε ἀπό τινα, δὲν ἀφίνω νὰ τοῦ συμβῇ τι. «ἐπικ. χειμῶνά τινι» Προφυλάττω τινὰ ἀπὸ τὸ κρύος, Ξνφ. — 2) Δουλεύω εἰς ξένον τινὰ εἰς μισθωτὸς στρατιώτης. Ἰσοκρ. Πανηγ. 43. «τοὺς δι' ἔνδειαν τῶν καθ' ἡμέραν ἐπικουρεῖν ἀναγκαζομένους ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν τοῖς φίλοις μαχομένους ἀποθνήσκειν» Ἐν γένει, Βοηθῶ τινα, τῷ κάμνω κάμμίαν δούλευσιν· ἰδὲ ἐπίκουρος, σημ. 2. ἀφ' οὗ

Ἐπικούρημα, ατος, τό. Βοηθητικὸν μέσον, «ἐπικούρημα τῆς χιόνος», Βοήθεια ἐναντίον εἰς τὸ χιόνι. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ΄. ε΄. 13.

***Ἐπικούρησις**, εως, ἡ. Τὸ νὰ βοηθῇ, διαφεντεύῃ τίς τινα· «ἐπικ. κακῶν» Ἐναντίον εἴς τινα ἢ ἀπό τινα δυστυχίαν. Ἰππ.

Ἐπικουρία, ίας, ἡ. Βοήθεια, διαφέντευσις, Ἡρόδ. 2, 103. Βοηθητικὸν μέσον, ἰατρεῖον, μετὰ γεν. — 2) Στρατεύματα ἐρχόμενα εἰς βοήθειαν ξένης δυνάμεως, τὸ ἰταλ. αὐξιλιάρι, τουρκ. Ἰμδάτ. ἐξαιρ. ξένα στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς βοήθειάν τινος διὰ μισθόν. Ἡρόδ. 3, 63. 6, 100.

Ἐπικουρικός, κή, κόν. καὶ ἐπικούριος, ὁ, ἡ Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς διαφέντευσιν. «τὸ ἐπικουρικόν» Οἱ πρὸς βοήθειάν τινος πολεμοῦντες ξένοι στρατιῶται, ἐξαιρ. μισθωτοί, Θουκυδ. Δ΄. «μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν».

Ἐπίκουρος, ὁ, ἡ. Βοηθός, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής· ὅστις ἔρχεται εἰς βοήθειάν τινος· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. παρ' Ὁμ., ὅστις ἐν Ἰλιάδ. μόνον χρῆται τῇ λέξ. κεῖται πανταχοῦ ὡς οὐσιαστ. Βοηθὸς εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου, ἐξαιρ. δὲ καλεῖ οὕτω τὰ βάρβαρα βοηθητικὰ στρατεύματα τῶν Τρώων. «Τρῶες ἠδ' ἐπίκουροι. Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι», Ἰλιάδ. Β, 815. Γ. 431. Τὸ οὐδέτ. γένος, παρὰ Πινδ. κατὰ πρῶτον, «ἐπίκουρον ψύχους» Προφυλακτικὸν διὰ τὸ ψῦχος, διὰ τὴν κρυάδα, Ξνφ. «δεσπότης ἐπίκουρος» Προστάτης, διαφεντευτής, τὸ ἰταλ. πατρόνος, Ξνφ. — 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. οἱ ἐπίκουροι, Οἱ ξένοι διὰ μισθὸν δουλεύοντες στρατιῶται, ἀντιθέτως τῷ, ἐγχώριος, ἐντόπιος· ἔτι δὲ καί, μισθωτοί ὀνομαζόμενοι. Προσέτι δὲ καὶ οἱ ξένοι σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, ἄλλως δορυφόροι, Ἡρόδ. 1, 64. 6. 39 — 3) Κύρ. ὄνομα τοῦ γνωστοῦ φιλοσόφου. (ἐτυμλγ. παρὰ τὸ κοῦρος· Οἱ ἐπίκουροι διακρίνονται τοῦ, σύμμαχοι, καθ' ὅτι ἐκεῖνοι μὲν εἰσὶ βοηθοὶ τοῦ πολεμουμένου, οἱ σύμμαχοι δέ, τοῦ πολεμοῦντός τινα, ἢ τοῦ ἐκστρατεύοντος ἐναντίον τινός)

Ἐπικουφίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. ιῶ, (κουφίζω) Ἐλαφρύνω, σηκόνω, κρατῶ ἐπάνω βάρος τι διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ ὀλίγον ὅστις τὸ φέρει, κουβαλεῖ. Ἡρόδ. 8, 118. Κάμνω τι ἐλαφρότερον, εὐκολοϋποφερτον, Θεογ. 626. Ξενοφ. Παιδ. Ζ΄. «ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζειν». «ἐπικουφίζω τινά τινος» Ἐλευθερόνω τινὰ ἀπὸ κανὲν βάρος. ἀφ' οὗ

***Ἐπικουφισμός**, ὁ. Ἐλάφρωμα, ἐλάφρωσις.

Ἐπικραδαίνω, Μλ. -αδανῶ· (κραδαίνω) Κουνῶ, κινῶ, τραντάζω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπάνωθεν.

***Ἐπικραδάω** = ἐπικραδαίνω.

Ἐπικράζω, Μλ. -ξω (κράζω, ἀνωμλ.) τινί. Φωνάζω πρός τινα, τὸν κράζω εἴς τι, προσέτι. Λουκιαν.

Ἐπικραιαίνω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπικραίνω, ὅπερ ἰδέ

Ἐπικραίνω, Μλ. -ανῶ (κραίνω, ἀνωμλ.) Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω νὰ γένῃ τέλειον, τελειωθῇ τι διά τινα· τινί τι. Ὁ Ποιητ. ἐν Ἰλιάδ. οὐδαμοῦ τῇ λέξ. χρώμενος, χρῆται ἐν Ἰλιάδ. μόνῳ τῷ εὐκτ. ἀορ. «Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν ἐπικρήνειε» Εἴθε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν εὐχήν, Ο, 599. ἐκ τοῦ Ἐπικ. δὲ τύπου ἐπικραιαίνω, χρῆται τῷ Παρατ. «μοῦ σφιν ἐπεκραίαινε» Γ, 302. πρβλ. Β, 419. καὶ τῷ Προστ. ἀορ. α΄. «νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ» Α, 455. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἐξουσιάζω, κυβερνῶ αὐτεξουσίως· μετὰ αἰτ. μόνον ἐν Ὑμ. Ἑρ. 531. «ἐπικρ. θεούς» ὅπερ ὅμως πιθανῶς κατὰ ψευδ. ἀνάγν. Ὁ Herm. νομίζει ὀρθ. τὸ ἀναγινώσκεσθαι «πάντας ἐπικραίνουσ' θέμους ἐπέων,»

Ἐπικράνιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται ἐκ φύσεως ἐπάνω εἰς τὸ κρανίον, εἰς τὴν κεφαλήν (ᾱ) Πτολεμ.

Ἐπικρανίς, ίδος, ἡ. Ἡ μεμβράνα ἡ περιτυλίγουσα τὸν ἐγκέφαλον, τὰ μυαλά. ἄλλως παρεγκεφαλίς. Πλούταρχ. Θ΄. σελ. 560.

Ἐπίκρανον, τό. Πανδήποτε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τίθεται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὡς στολισμός, ἢ εἰς σκέπασμα, προφύλαξιν τῆς κεφαλῆς· ἡ περικεφαλαία τῶν στρατιωτῶν = λόφος Εὐριπ. Ἰκετίδ. 201. — 2) Τὸ κρανίον, ἤτοι τὰ κόκκαλα, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν τὴν κεφαλήν. Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτ. δέ, ἡ κορυφὴ στύλου, ἰταλ. καπιτέλλο, ἄλλως ἀρχιτεκτονικά. λέγεται κιονόκρανον, Εὐριπ. Ἰφιγ. Τ. 51.

Ἐπίκρασις, εως, ἡ. (ἐπικεράννυμι) Μῖξις, μῖγμα, σμίξιμον, ἀνακάτωμά τινος πράγματος μὲ ἄλλο τίποτε, Παρ' ἰατροῖς ἡ σύμμιξις τῶν ὑγρῶν, τὸ ἰταλ. τεμπερατοῦρα.

Ἐπικραταιόω, Μλ. -ώσω. (κραταιόω) Παραδυναμόνω, κάμνω τίποτε δυνατώτερον, στερεώτερον.

Ἐπικράτεια, ἡ. (ἐπικρατής) Ὑπερέχουσα δύναμις, ἰσχύς, ὑπερέχον κράτος, ἀνωτέρα ἐξουσία, μεγαλητέρα, περισσοτέρα δύναμις, νίκη. — 2) ἐξαιρ. Χώρα, τόπος, τὸν ὁποῖον ἐξουσιάζει βασιλεύς, ἢ πολιτεία τις, ὡς δουρίκτητον ἤτοι κυριευμένον, ὑποτεταγμένον μὲ πόλεμον· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία ἐξουσία, διοίκησις τοῦ τοιούτου τόπου «πρὶν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται». Ξενοφ. Ἱέρ. ς΄. 13. (ᾱ)

Ἐπικρατέω, Μλ. -ήσω (κρατέω) Ἐξουσιάζω, ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τόπον τινά· μετὰ δοτ. νήεσσιν, Ἰλιάδ. Κ, 214, νήσοισιν, Ὀδσ. Α, 245. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Βάλλω εἰς ἐνέργειαν τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἐξουσίαν μου ἐγὼ μόνος μου, ἀμέσως «οὐδ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες» Ὅταν οἱ βασιλεῖς δὲν ἔχωσι πλέον ἐξουσίαν, Ὀδσ. Ρ, 320. Δείχνομαι ἀνώτερος διὰ τῆς δυνάμεώς μου, νικῶ «Ἰλιάδ. Ξ, 98. Ἀποκτῶ, γίνομαι κύριος πράγματός τινος, Ἀριστφ. Ἱππ. 266. Ὑπερισχύω. Οἱ Ἀττ. χρῶνται ἀντὶ τῆς δοτ. τῇ γεν. καὶ τῇ αἰτ. ἐξαιρ. ἐν τῇ σημασ. Νικῶ, καταδαμάζω, ὑποτάζω, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. ἀφ' οὗ

Ἐπικρατής, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐξουσιάζει, ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ἄλλον, εἶναι ἐξουσιαστὴς πράγματος ἢ πραγμάτων· μετὰ γεν. ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐπιῤῥήμ. μόνῳ, ἐπικρατέως, Μὲ ὑπερτέραν, ἀνωτέραν δύναμιν, ἐξουσίαν, βιαίως, σφοδρά, ἀμέτρως, Ἰλιάδ. Π, 67. 81. Ψ, 863 (ἐν Ὀδσ. οὐδαμοῦ εὕρηται) Ἡσιόδ. Ἔργ. 208.

Ἐπικράτησις, εως, ἡ. (ἐπικρατέω) Τὸ νὰ ὑποτάξῃ, νικήσῃ, ἐξουσιάσῃ, βάλῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τίς τίποτε. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ὅπως θέλει μὲ τίποτε, νὰ ἔχῃ ἀπόλυτον, ἐλευθέραν ἐξουσίαν εἴς τι. Λαέρτ.

Ἐπικρατητικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἐπικρατεῖ, διαρκεῖ· ὅστις κατέχει, κρατεῖ τι σφιχτά, στερεά.

Ἐπικρατίδες, -ίδων, αἱ (κράτος) Εἶδός τι καλύμματος τῆς κεφαλῆς, οἷον τὰ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνήθη σκούφια, καπέλλον καὶλ. τ. τ. Ἱπποκρ. παραγγ. 4. «τρίψις ἐπικρατίδων φαυστέαι». ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. διὰ τοῦ, στημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς· τὸ παρὰ Λατ. σουδάριον.

Ἐπικρατικός, κή, κόν. (ἐπικεράννυμι) = ἐπικεραστικός.

***Ἐπικρατικός**, ή, όν. (ἐπικρατέω) Ὅστις κυριεύει, ἐξουσιάζει, ἔχει τι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, Διον. Αρτ. 9, 42. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπικρατητικός.

Ἐπικρατύνω, = ἐπικραταιόω. Ἡσύχ.

Ἐπικραυγάζω, Μλ. -άσω (κραυγάζω) Φωνάζω δυνατὰ πρός τι, πρὸς τοὺς ἄλλους, ἢ κάμνοντας τίποτε. Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. Α΄. 21. καὶ Δ΄. 1.

Ἐπικρεμάννυμι, καὶ ἐπικρεμαννύω, Μλ. -άσω (ᾰ) Ἀττ. (κρεμῶ. κρεμάννυμι, ἀνωμλ.) Κρεμῶ τι πλησίον, ἐπάνω, πρός, εἴς τι, προσέτι. Παθ. Κρέμαμαι ἀπό τι, πλησίον, ἐπάνωθέν τινος· ἐπὶ πετρῶν, βράχων. Ὁμ. Ὑμ. Ἀπολ. 284. Κρέμαμαι, κλονοῦμαι, πετῶ. κρέμομαι εἰς τὸν ἀέρα. Πολλάκις τροπ. Κρέμαται, εἶναι ἀβέβαιον, ἐπίκειται, ἀπειλεῖ, δὲν εἶναι μακράν, ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ ἔξαφνα καὶ ὀγλίγωρα. Ἐπὶ χρόνου, καιροῦ, ἢ τυχηρῶν πραγμάτων. «ἐ-

πτρ. ἆθλος, θάνατος, χρόνοςκαὶ τ. τ. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 181. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργτ. Κρεμῶ τὴν Μοῖραν, τὴν τύχην τινὸς ἀπὸ τὰς πράξεις, ἀπὸ τὰ ἔργα μου δηλδ. γίνομαι αἴτιος νὰ τὸν ἐπακολουθῇ κακόν τι· τινί τι· πῶς δὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπικρέμασαιεν Θέογ. 208. καὶ Θουκυδ. Ζ΄. ἐπικρεμάμενοι κίνδυνοι. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπικρεμής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κρέμαται ἀπό τι, ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπίκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνὸς) Κατηφορικός, κρημνώδης, Γρηγ. Ναζ. ἐπίκρημνος ὁδός.

* Ἐπικρήηνον, Προστκτ. Ἀόρ. α΄. τοῦ ἐπικραιαίνω, ἰδὲ, ἐπικραίνω. Ἰλδ.

* Ἐπικρήνειε, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Εὐκτ. ἀόρ. α΄. τοῦ ἐπικραίνω, Ἰλδ.

Ἐπικρῆσαι, Ἐκκ. Ἀπρμφ. ἀόρ. α΄, τοῦ ἐπικεράννυμι, ἀντὶ ἐπικεράσαι, Ὀδυσ. Η. 164.

Ἐπικριτηρίδιον, = ὑποκριτηρίδιον.

Ἐπικριδόν, Ἐπίῤ. (κρίνω) Μὲ ἐκλογήν, διαλεκτὰ Ἀπολλ. Ἀργ. Β΄. 302... οἱ ἐπικριδὸν ἐρέσσοντες.

Ἐπίκριμα, ατος, τό. Προσταγή, ἀπόφασις. παρὰ τὸ

Ἐπικρίνω, Μλ. -ινῶ (κρίνω) Γνωρίζω τι ὡς ὀρθόν, τέλειον, δίκαιον· ἐρευνήσας καὶ ἐξετάσας τι μὲ προσοχήν, κάμνω συλλογισμὸν καὶ ἀποφασίζω· κρίνω ὀρθὸν καὶ δίκαιον τὸ νὰ δοθῇ τι εἴς τινα· ἀποδέχομαι, ἤτοι εὑρίσκω εὔλογον, ἐπικυρόνω τι· ψηφίζω, ἀποφασίζω τι. (ι)

Ἐπίκριον, τό. (ἴκριον) Τὸ ξύλον καραβοπανίου, τὸ ὁποῖον κεῖται πλαγίως ἐπὶ τὸν ἱστὸν κατάρτι, τὸ κοινῶς ἀντένα λεγόμενον Ὀδυσ. Ε. 254. 318.

Ἐπίκρισις, εως, ἡ. (ἐπικρίνω) Κρίσις γινομένη μὲ σκέψιν καὶ ἡ δι᾽ αὐτῆς ἀπόφασις· ἐπιβεβαίωσις, ἐπικύρωσις· ἐκλογή.

Ἐπικριτής, οῦ, ὁ. Ὅστις κρίνει, ἀποφασίζει, ἐπιβεβαιόνει, ἐπικυρόνει· κριτής, δικαστής.

Ἐπίκριτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη, ἐπεβεβαιώθη, ἐπεκυρώθη, ἐκλέχθη.

Ἐπίκροκον, τό. Εἶδός τι γυναικείου φορέματος, εἴτε παρὰ τὸ, κρόκος, Κροκοβαφές, εἴτε παρὰ τὸ, κρόκη, Μὲ χνοῦδι, λεπτὰς μαλλότριχας ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν του, ὡς ὁ ἐξάμιτος, ἰταλ. βελοῦδο, τουρκ. κατηφὲς καὶ τ. τ.

Ἐπικροτέω, Μλ. -ήσω. (κροτέω) Κτυπῶ ἐπάνω εἴς τι καὶ κάμνω κρότον· χειροκροτῶ, κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν. Κάμνω κρότον, βρόντον, ταραχώδη ἦχον ἅρματα ἐπικροτέοντα Ἀμάξια, τὰ ὁποῖα τρέχοντα κάμνουν κρότον. Ἡσδ. Ἀσπ. 308., ὁτὲ μὲν μεταβ. οἷον. ἐπικρ. τὰ κύμβαλα· τὸ χεῖρε ὁτὲ δὲ ἀμετβ. ἐπικροτέω τινί ὑπαχ. τὸ χεῖρε, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἀπλαουντάρω τινά, δεικνύω τὴν ἀρέσκειάν μου κτυπῶντας τὰς παλάμας τῶν χειρῶν μου. Τὸ δὲ ἐπικροτῶ τοῖς ὀδοῦσιν Τρίζω τὰ ὀδόντια. ἐπικρ. τοῖς δακτύλοις Κτυπῶ ἐπάνω τι μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων καὶ κάμνω κρότον· ἢ θλίβω τὸν μεγάλον δάκτυλον εἰς τὸ τρίτον, ἤτοι μεσαῖον, καὶ κάμνω κτύπον ἀφίνοντας τὸ τρίτον νὰ ξεγλιστρίσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ εἰς τὸ χοντρὸν κρέας τοῦ μεγάλου. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπίκροτος, ὁ, ἡ. ὁ Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ, δυνατά, σφικτὰ κτυπημένον, στοιβαγμένον, πατημένον· στοιβακτόν, σκληρόν. ἐξαιρ. ἐπὶ ὁδοῦ, δρόμου, στράτας, ἡ ὁποία εἶναι ὁμαλή, ἰσιασμένη, πατημένη ὡς ἁλώνι. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 3. 14. ὕλη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίκροτος ὁμοίως. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐδάφους, καθὼς τὰ παρ᾽ ἡμῖν τουρκ. ὀνομαζόμενα χαλάτια. καὶ τ. τ.

Ἐπίκρουμα, ατος, τό. Πᾶν ὁτιδήποτε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκτυπήθη, ἐτυπώθη ἐπί τι. Σοφοκλ. παρ᾽ Ἡσυχ. ἐπίπληγμα ἢ ἐπιχάραγμα.

Ἐπίκρουσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κτυπᾷ τις ἐπάνω εἴς τι. Γαλην. παρὰ τὸ

Ἐπικρούω, Μλ. -ούσω (κρούω) Κτυπῶ ἐπάνω που μὲ τὸ σφυρί. Ἀριστφ. Θσμφ. 1004. — 2) Κτυπῶ, κρούω μὲ τίποτε ἐπάνω εἰς ἄλλο τι ἐπικρούω τῇ χειρὶ τὸ ξίφος Κτυπῶ μὲ τὸ χέρι ἐπάνω εἰς τὸ σπαθί. Πλούτ. Πομπ. 58. ἐν γένει = ἐπικροτέω.

Ἐπικρυπτικός, ή, όν. Ὅστις κρύπτει, κρύβει τίποτε. παρὰ τὸ

Ἐπικρύπτω, Μλ. -ψω (κρύπτω) Κρύπτω, κρατῶ τι κρυφόν, κρυμμένον, μυστικὸν ἀπό τινα. μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. καὶ τοῦ πρσπ., ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐπικρύπτομαι, κατὰ σημσ. ἐνεργ. Πλτχ. Ἀρτξ. 23. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπίκρυφος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅτι κρύπτεται, τὸ κρατεῖν μυστικόν· κρυμμένον, κρυφόν· ὡς τὸ ἀπόκρυφος. Πνδ.

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ. Κρύψιμον, τὸ νὰ κρατῇ τις τίποτε κρυφόν, μυστικόν.

Ἐπικρώζω, (κρώζω) Μλ. -ξω, Φωνάζω ὡς κόραξ, κόρακας πρός τι, προσέτι· στενάζω βαθέως, δυνατά· βαθυστενάζω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1051.

Ἐπικτάομαι, Μλ. -ήσομαι· (κτάομαι, ἀνμλ.) Κτῶμαι, ἀποκτῶ προσέτι, ἀκόμι περισσότερα. Ξνφ. Ἑλλ. 7, 1, 4. Πλάτ. τὰ πλεῖω παρέλαβες ἢ ἐπεκτήσω. Παρκμ. ἐπικέκτημαι. Ἔχω πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρὸς τούτοις ἀκόμι.

* Ἐπικατακτείνω, Μλ. -ενῶ (κτείνω, ἀνμλ.) Φονεύω, σκοτόνω προσέτι, μετέπειτα, καὶ ἐκ δευτέρου· μεταφονεύω, ξανασκοτόνω Σφλ. Ἀντ. 1030.

Ἐπικτένιον, τό. (κτείς), Τὸ στυπεῖον, στουπί, τὸ ὁποῖον μένει εἰς τὸ ξάνιον, εἰς τὸ λανάρι, ὅταν λαναρίζουν λινάρι — 2) = ἐπίσειον, Τὸ τρίχωμα περὶ τὰ αἰδοῖα, ἢ τὸ μέρος ἔνθα φύονται αἱ περὶ τὰ αἰδοῖα τρίχες.

Ἐπίκτημα, ατος, τό. (ἐπικτάομαι) Πᾶν ὅ,τι κτᾶται, ἀποκτᾷ τις περισσότερον τοῦ ὅ,τι ἔχει ἢ κοντὰ εἰς ὅ,τι ἔχει· ἐπηυξημένον κτῆμα.

Ἐπίκτησις, εως, ἡ. (ἐπικτάομαι) Τὸ νὰ κτᾶται, ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ τις ἔτι μᾶλλον, τὸ νὰ αὐξάνῃ τὸ ἔχειν του.

Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ. (ἐπικτάομαι) Πᾶν ὅ,τι ἐκτήσατο, ἀπόκτησεν, ἐκέρδησέ τις προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Ξνφ. Ἀγσ. 1. 36 — 2) Πᾶν ὅ,τι, ἀναφερόμενον εἰς τὸ ὑποκείμενόν του ἠθικῶς, ἀπόκτησέ τις μὲ τέχνην, ἢ μὲ ἐπιμέλειαν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἐκ φύσεως· τεχναστόν, νόθον ἀντιθ. τῷ σύμφυτος ἡ φύσει καλὴ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐπικτήτων. Φιλόστρ. Ἐπιστ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 94. παρβλ. ἐπακτός, ἐπίθετος — 3) ὄνμ. κύριον.

Ἐπικτίζω, Μ. -ίσω. (κτίζω) Οἰκοδομῶ, κτίζω τι ἐπάνω, πλησίον που ἢ προσέτι· τινί τι. π. χ. Πλούταρχ. Ζ΄. σελ. 393. πόλεις ἀγρίοις ἔθνεσιν ἐπικτίζων, Μεταξὺ τῶν ἀγρίων ἐθνῶν κτίζω πόλεις.

Ἐπικτυπέω, Μλ. -ήσω. (κτυπέω, ἀνμλ.) Κτυπῶ, θορυβῶ, κάμνω κτύπον, θόρυβον, πλησίον ἢ ἐπάνω εἴς τι ἐπικτυπέω τοῖς ποσίν, Κτυπῶ τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια. Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 431.

Ἐπικυδαίνομαι, Μλ. -ανοῦμαι (κυδαίνω) Ἐπαινοῦμαι, καυχῶμαι μόνος μου διὰ τίποτε· μετὰ δοτ. Ξιφιλίν.

Ἐπικυδής, ὁ, ἡ. (κῦδος) Ἔνδοξος, περίφημος, φημισμένος, ὑπερήφανος. Ξνφ. Ἑλλ. 5, 1, 36. ἐπικυδέστερα πράγματα, Λαμπρότερα ἐνδοξότερα κατορθώματα. ἐπικυδέστεραι ἐλπίδες, Λαμπρότεραι, καλήτεραι ἐπικυδέστερος γίγνομαι, Ἐνδοξότερος, λαμπρότερος, περιφημότερος. ἐπικυδεστέρως ἀγωνίζομαι Τελειόνω ἐνδόξως τὸν ἀγῶνα, τὴν μάχην, δηλ. νικῶ, Πολβ.

* Ἐπικυδιάω = ἐπικυδαίνομαι.

Ἐπικυέω, Μλ. -ήσω., (κυέω ἀνμλ.) Ἐγγαστρόνομαι πάλιν, καὶ ἐκ δευτέρου. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Ζ. ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπικύημα, ατος, τό· Δευτέρα ἐγγαστρία, ξαναεγγάστρωμα. (υ) Ἀριστοτ.

Ἐπικυΐσκω, Μλ. -ήσω, (κυΐσκω) ἐνεργητ. Ἐγγαστρόνω τινὰ πάλιν εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην γέννησιν. Παθητικ. Ξαναγγαστρόνομαι Ἀριστοτ.

Ἐπικυλέω, Μλ. -ήσω (κυλέω) Κυλινδρίζω, σύρω, τραβῶ, φέρω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις τίποτε ἐπάνω εἰς τροχοὺς κείμενον.

* Ἐπικυκλόω, Μλ. -ώσω, (κυκλόω) Περικυκλόνω, περιτριγυρίζω τι.

Ἐπικυλίδες, ίδων, αἱ. Τὰ ἐπάνω ὀμματόφυλλα. Πολυδ. Β΄. 66. ἰδὲ κυλοιδιάω. Τὰ κάτω ὀμματόφυλλα δέ, ὑποκυλίδες. Ὁ ἑνκ. ἀρθμ. ἐπικυλίς, ἄχρηστος.

Ἐπικυλίκειος, ὁ, ἡ (κύλιξ) Πᾶν ὅ,τι συνήθως ὁμιλῆται, γίνεται εἰς τὸ ποτήρι, ὅ ἐστιν εἰς καιρὸν ὅταν πίνωσιν οἶνον.

Ἐπικυλινδέω, καὶ ἐπικυλίνδω, (κυλινδέω) Κυλίω, κυλῶ, γευλνῶ τίποτε που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐπάνω ἀπὸ τίποτε. ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τὸ κάτω ἰόντας Ἐκυλοῦσαν πέτρας ἀπ᾽ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, αἵτινες ἔπιπτον ἐπάνω εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Ἐπικυλινδρόω, Μλ. -ώσω. (κυλινδρόω) Κυλίω, κυλῶ, γευλνῶ, τραβῶ τὸν κύλινδρον, ἤτοι μακρύ τι στρόγγυλον ξύλον, τὸ μάγγανον ἰταλ., ἐπάνω εἴς τι καὶ τὸ κάμνω ὁμαλόν, στερεόν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Ε΄. ἡτῷ δὲ σχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σέλινον, ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ.

Ἐπικυλίνδω = ἐπικυλινδέω.

* Ἐπικύλιον, τό = ἐπικυλίδες.

* Ἐπικυλίς -ίδος, ἡ. ἰδὲ ἐπικυλίδες.

Ἐπικυλίω, Μλ. -ίσω = ἐπικυλινδέω (ῑω, ῑσω) Κυλίω τι προσέτι ἐπάνω που.

Ἐπικυμαίνω, Μλ. -ανῶ (κυμαίνω) Ῥίπτει κύματα, ξεχειλίζει, πλημμυρεῖ· χύνεται ῥευστόν τι μὲ ὁρμὴν προσέτι ἐπάνω που.

Ἐπικυματίζω, Μλ. -κυματίσω (κυματίζω) Εἶμαι ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, ἢ κολυμβῶ, ἐπιπολάζω Φέρομαι ἐπάνω εἰς τὰ κύματα, μὲ σύρουν τὰ κύματα· Αἰλιαν. Ἐπ. ΙΗ΄.

Ἐπικυμάτωσις, εως, ἡ, Τὸ νὰ ἀνεβοκαταβαίνουν, καβαλικεύωνται τὰ κύματα ἓν ἐπάν᾽ εἰς τὸ ἄλλο· τὸ νὰ ξεχειλίζουν, ξεχύνωνται, πλημμυρίζουν τόπον τινά. Τρεῖς τινὰς ἐπικυματώσεις τῶν μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων. Ἀντωνῖν. Θ΄. 28. Τὰς συνεχεῖς, καὶ ἐκ νέου μίαν κατόπι τῆς ἄλλης ἐρχομένας καὶ ἐναλλαττομένας μεταβολὰς καὶ ἀλλοιώσεις.

Ἐπικύπτω, Μλ. -ψω (κύπτω) Σκύπτω εἴς τι ἢ ἐπάνω ἀπό τι Ἀριστφ. Θεσμφ. 239. Σκύπτω διὰ νὰ φυλαχθῶ ἀπό τι· σκύπτω νὰ κυτάξω τι μέσα που· σκύπτω καὶ κυτάζω τι μὲ προσοχήν. ἐπικύπτω εἰς βιβλίον, Σκύπτω πάντοτε ἐπάνω εἰς τὸ βιβλίον, καὶ ἀναγινώσκω. Ἀκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι ὡς κρεμάμενος ἀπὸ αὐτό κοιτάταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, Ἀκουμβοῦσαν ἐπάνω εἰς τέσσαρας ξύλους, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφέρετο ὑπ᾽ αὐτῶν. Λουκιαν. Β΄. σελ. 143.

Ἐπικυρέω, Μλ. -ύρσω, Παρτ. ἐπέκυρον (κυρέω, ἀνμλ.) Ἀπαντῶ τι κατὰ περίστασιν· ἀπαντῶ, φθάνω, πίπτω μέσα, ἐπάνω εἴς τι ἀπροσδόκητα· μετὰ δοτ. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ Ὁμηρ. ὥστε σώματι κύρσας Ὅταν ἀπαντήσῃ, εὕρῃ κατὰ τύχην ἔμπροσθέν του κανὲν ζῶον, Ἰλδ. Γ. 23 — 2) καὶ μετὰ γεν. κατὰ σημσ. τοῦ μετέχω, πιάνω, ἐπιτυχαίνω, Πνδ. Ὀλ. 6, 10. Αἰσχ. Περ. 851, ὡς τὸ ἐπιτυγχάνω.

Ἐπικυρίσσω, Μλ. -ίξω. (κυρίσσω) Κτυπῶ σφοδρά, μὲ ὁρμὴν ἐπί τι· ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων. ἢν ἂν ἐπικυρίσσῃ ὁ ἄνεμος. ὡς τὸ ἐπαιγίζω.

Ἐπικυρόω, Μλ. -ώσω (κυρόω) Ἐπικυρόνω, ἐπιβεβαιόνω τίποτε ὑπὸ ἐπικυροῦν δόγμα

Ἡ ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος ἀπό τινα. Πολύβ.

Ἐπίκυρτος, ὁ, ἡ (κυρτός). Ὀλίγον τι κυρτός, γυρτός, τὸ ἰταλ. γκόμπος, τουρκ. καμπούρης· πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι λυγισμένον, στραβωμένον. ἀφ' οὗ

Ἐπικυρτόω, Μλ-ώσω. Λυγίζω, κάμνω τι νὰ βαίξῃ ὀλίγον ἐπάνω εἴς τι. Ἡσδ. Ἀσπ. 234. Στραβόνω, κάμνω τι ὀλίγον στραβόν, γυρτόν. Παθτ. ἐπικυρτοῦμαι, Λυγῶ τὸν ἑαυτόν μου καὶ γίνομαι γυρτός, καμπουρωτός, δοξαρωτός. Γρηγόρ. «οὐρανὸς ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος».

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ (ἐπικυρόω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ ἐπικυρώσῃ, βεβαιώσῃ τις τίποτε, τὸ ἀποδεχθῇ, στέρξῃ. (ῡ)

Ἐπίκυφος, ὁ, ἡ. = ἐπίκυρτος.

Ἐπικυψέλιος, ὁ, ἡ (κυψέλη). Προστάτης, φύλαξ τῶν κυψελῶν, μελισσοκοφίνων. ἐπιθτ. τοῦ Πανός. Ἀνθολογ.

* Ἐπίκυψις, εως, ἡ (ἐπικύπτω). Τὸ νὰ σκύψῃ τις ἐπάνω ἢ μέσα εἴς τι διὰ νὰ κυτάξῃ προσεκτικῶς, παρατηρήσῃ τίποτε.

Ἐπικωθωνίζομαι, Μλ-ίσομαι (κωθωνίζω). Πίνω προσέτι, ἔτι μᾶλλον, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. σβανιάζω. Πολυδ. ς'. 31.

Ἐπικωκύω, Μλ-ύσω (κωκύω). Κλαυθμηρίζω, τὸ κοιντ. μουτσουλίζω, παραπονοῦμαι προσέτι, διά τι. (ύω, ῡ-, ύσω, --) Σοφοκλ.

Ἐπικώλυσις, εως, ἡ. Ἐμπόδισμα. παρὰ τὸ

Ἐπικωλύω, Μλ-ύσω (κωλύω). τινά τι. Ἐμποδίζω εἴς τίποτέ τινα, Σφκλ. Φιλ. 1241. Θουκυδ. 6. 17. ἐξαιρ. Ἀμοιβαίως, ἤτοι ἐγὼ ἐμποδίζω τινά, καὶ ἐκεῖνος ἐμένα. Ξενοφ. Οἰκον. 8. 4. «πάν ἔχοντες οὕτως, ἐπικωλύουσιν ἀλλήλους». (ύω, ῡ-, ύσω --)

Ἐπικωμάζω, Μλ-άσω (κωμάζω). Ἔρχομαι, πηγαίνω που μὲ ἑορταστικὴν, πανηγυρικὴν πομπὴν, μὲ τραγῴδια καὶ χορούς, Ἀλκφ., ἐν γένει, Ἔρχομαι πηγαίνω που ὁρμητικά, ἐμβαίνω μὲ ἀκράτητον ὁρμήν, ἐξαιρ. ἐπὶ βιαστικῶν, δυναστικῶν πράξεων, καὶ ἐπὶ δυστυχίας δεινῶν συμβεβηκότων, Jac. Ἀνθλ. 2, 2. σλ. 205.

Ἐπικωμιαστικῶς, Ἐπρῤ. Ἐγκωμιαστικῶς· κατὰ τρόπον ἐγκωμιαστοῦ, ἢ ἐγκωμίου.

Ἐπικώμιος, ὁ, ἡ. καὶ ἐπικατάλ. Πνδ. Πθ. 10, 80. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συνειθίζει νὰ γίνηται εἰς τὸν κῶμον, εἰς ἑορταστικάς, πανηγυρικάς, ἐξαιρ. Βακχικὰς πομπάς, ἔμβασμα ἀπὸ σπίτι εἰς σπίτι μὲ φωνάς, χορούς καὶ τραγῴδια. Ὁ Πνδ. χρῆται τῇ λέξ. ἀντὶ τοῦ ἐγκώμιος, Εἰς ἔπαινον νικητοῦ τινος ἀνήκων, ἁρμόδιον. Ἰδὲ κῶμος.

* Ἐπίκωμος, ὁ, ἡ. ποιητ. τύπ. τοῦ ἐπικώμιος.

Ἐπικωμῳδέω, Μλ-ήσω (κωμῳδέω). Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ τι ἢ τινα διά τι, προσέτι. Πλάτ. Ἀπολ. σλ. 31. Δ.

Ἐπίκωπος, ὁ, ἡ (κώπη). Ὅστις κάθηται εἰς τὸ κουπί, κωπηλατεῖ, τραβᾷ κουπί· κωπηλάτης, ἢ κατὰ Εὐστάθ. ὁ ἐπὶ τὴν κώπην ὢν ἕτοιμος εἰς τὸ ἐρέσσειν. 2) Πλοῖον, ἀκριβὲς προμηθευμένον μὲ κουπιά· πλοιάριον, τὸ ἰταλ. βάρκα, τουρκ. καΐκι. 3) Πᾶν ὅ,τι ἐμπήγεται, χώνεται, ἢ τὸ ὁποῖον ἔμπηξέ πού τις ἕως εἰς τὴν λαβήν, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ἕως εἰς τὸ μανίκι, π. χ. σπαθί, μάχαιρα καὶ τ. τ. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 231. «πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπίκωπος».

Ἐπικωπωτήρ, = τροπωτήρ, Εὐστάθ.

Ἐπιλαβή, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Πιάσιμον, κράτημα μὲ τὸ χέρι· τὸ νὰ πιάσῃ, κρατῇ τις τίποτε μέ, ἢ εἰς τὸ χέρι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 447.

Ἐπιλαγχάνω, Μλ-λήξομαι (λαγχάνω, ἀνμλ.) Ῥίπτω λαχνὸν ἐπάνω εἴς τι, βάλλω τι εἰς λαχνὸν προσέτι, μετὰ ταῦτα· ἀποκτῶ, κερδαίνω τι μὲ λαχνόν. 2) ἀμετβ. Ἐκλέγομαι ἔπειτα μὲ λαχνόν, ἔρχεταί ἡ σειρά μου καθὼς εὐγῇ ὁ λαχνός. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1235. «τὸ γῆρας πύματον ἐπιλέλογχεν». 2) Μοιράζεταί τι μὲ λαχνόν.

Ἐπιλαιδόν, Ἐπίῤ. = Ἰλαδόν. Διονύσ. Περιηγ. 763.

Ἐπιλάζυμαι, (λάζυμαι). Πιάνω, κρατῶ τίποτε στερεά, σφικτά· ἐμποδίζω, ποιητ. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 249. «ἐπιλάζυμαι στόμα».

Ἐπιλαιμαργέω, Μλ-ήσω (λαιμαργία). Μετὰ δοτικ. Εἶμαι λαίμαργος εἴς τι. Κλήμ. Παιδ. Β'. σελ. 171.

Ἐπιλαΐς, ίδος, ἡ. Πτηνόν τι, ἄλλως ὑπολαῒς λεγόμ.

Ἐπίλακκος, ὁ, ἡ (λάκκος). Ἡ κορυφὴ τοῦ λάρυγγος, τὸ ἔμπρος εἰς τὸν λαιμὸν ἐξωτερικὸν φαινόμενον μέρος· «τὸ ἐπίλακκον μέρος τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν». Σχολ. Θεοκρίτ. Εἰδύλ. Γ. 54. τὸ ὁποῖον ὁ Ὑπατ. μερ. Σωμ. σελ. 148. «σφαγὴν ὁ λάκκος τοῦ τραχήλου καὶ οἱ Ἰατροὶ Ἀντικάρδιον σφαγήν, λέγουσιν».

Ἐπιλαλέω, ήσω (λαλέω). Ὁμιλῶ, φλυαρῶ προσέτι, ἐν τῷ μεταξύ· ὁμιλῶ, διακόπτω τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν τινός. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 39.

Ἐπιλαμβάνω, Μλ-λήψομαι, ἀόρ. ἐπέλαβον, (λαμβάνω, ἀνμλ.). Παίρνω, λαμβάνω προσέτι, μετέπειτα· παίρνω λαμβάνω τι ἀπό τινα· ἁρπάζω, οἰκειοποιοῦμαι, κάμνω ἰδικόν μου, Πλάτ. Νομ. 6. σελ. 306. «μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μηδὲ οἰκοδομήμασι μηδὲ ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται». Νὰ μὴν οἰκειοποιηθῇ τίποτε ἀπὸ τὰ τῆς πόλεως. Κυριεύω τι μὲ βίαν πολέμου «ἐπιλ. τὰς Ἀθήνας» Λυργ. 20, 2. — 2) Βάλλω, ἁπλόνω τὸ χέρι ἐπάνω εἴς τι διὰ νὰ τὸ πιάσω, κρατήσω, πάρω· πιάνω, ἀδράχνω, κρατῶ τι σφικτά· παίρνω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. «θάνατος αὐτὸν ἐπέλαβεν», Τὸν ἥρπαξε, τὸν ἐπῆρε· ἐπιχειρῶ τίποτε κατά τινος, εὑρίσκω εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν βλάψω· ἐν γένει, Ἀπαντῶ, εὑρίσκω τι κατὰ τύχην, Ξνφ. Ἀνβ. 6, 5, 6. «τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁπόσους ἐπελάμβανεν ἡ στρατιά» Εὕρισκε νεκροὺς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κειμένους· ἀεὶ μετὰ αἰτ. ἐν γὰρ ταῖς συντάξ. οἷον «ἐπιλαβεῖν ὑποθέσεως» Τὸ νὰ εὕρῃ τις εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ τι, «ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου» Τὸ νὰ χρεωστῇ τις περισσότερον καιρὸν εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, ἡ γενι. οὐκ ἐξήρτ. ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ῥήματ., ἀλλὰ σημαίνει τὸ ἐπιλαμβανόμενον μέρος. — Κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω «ἐπιλαβεῖν τὸ ὕδωρ» Τὸ νὰ ἐμποδίζῃ τις τὴν κίνησιν τῆς κλεψύδρας, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ὅταν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καιροῦ, ὅστις διωρίζετο εἴς τινα ῥήτορα ἐπὶ κριτηρίου, ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθοῦν μάρτυρες, ἢ νὰ ἀναγνωσθοῦν εἰς ἐπήκοον χρηματισμοί, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἄκτα, ἢ δοκουμέντα, Ἀθηνα. νόμος· παρβλ Bremi. ἐν Λυσ. κατὰ Παγκλ. 4. Τρπκ. «πολὺν χῶρον ἐπιλαμβάνειν» Διατρέχω, περιπατῶ πολὺν τόπον ὀγλίγωρα, εἰς ὀλίγον καιρόν, Θκυδ. 13, 65. — 3) Μέσ. τινός. Πιάνομαι, κρατιοῦμαι, γραπατσόνομαι ἀπὸ τίποτε ἢ ἀπό τινα, τὸν κρατῶ σφικτά, στερεά· ψηλαφῶ, πασπατεύω, ἐγγίζω, πιάνω τι ἐλαφρά· καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ. Σφετερίζομαι, κάμνω ἰδικόν μου ξένον τίποτε. — δικανικῶς, Ἀξιῶ τι ὡς ἰδικόν μου κτῆμα, ἤτοι λέγω, τὸ ἰταλικὸν πρετεντέρω, ὅτι ἔχω δικαίωμα εἴς τι, ὅτι εἶναι ἰδικόν μου κτῆμα, Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 954. C. Τρπκ. Πειράζω, ἐγγίζω τινὰ μὲ λόγους ἐγγιχτικούς, ὑβριστικούς. Παθτ. κεῖται πολλάκις ἐπὶ νόσων, συμπτωμάτων νόσου, παραλυσίας μελῶν, ἀμβλύτητος τῶν αἰσθητηρίων, ἐπὶ περιπτώσεων νόσου καὶ ἐπὶ χολώσεως ἢ παραλύσεως· ὅθεν «ἐπιληφθεὶς τὴν αἴσθησιν» ἀντὶ στερηθείς· παρβλ. ἐπίληπτος, ἐπίληψις, ἐπιληψία.

Ἐπίλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Πᾶν ὅ,τι λάμπει, ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ.

Ἐπιλαμπρύνω, Μλ-υνῶ (λαμπρύνω). Λαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρόν, φωτεινόν, καθαρόν. Δίων Κάσ. καὶ Πλούταρχ. «ἐπιλαμπρύνω τὴν φωνήν», Ὑψόνω, σηκόνω τὴν φωνὴν δυνατά, κάμνω νὰ ἠχῇ δυνατὰ καὶ καθαρά; Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 166. Καλλωπίζω, στολίζω, ἑτοιμάζω τι λαμπρά, μεγαλοπρεπῶς.

Ἐπίλαμπτος, ὁ, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Ἰων. ἀντὶ ἐπίληπτος, Ὅστις ἐπιάσθη, τὸν ἔπιασαν ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ ἔκαμνέ τι· μετὰ μετχ. Ἡρόт. 3, 69. «ἐπίλαμπτος ἀφάσσουσα» Τὴν ἐπρόφθασαν, τὴν ἔπιασαν ἐν ᾧ ἐψηλαφοῦσε.

Ἐπιλάμπω, Μλ-ψω (λάμπω). Λάμπω, φωτίζω, φέγγω ἐπάνω εἴς τι· «ἠέλιος ἐπέλαμψε» Ἔλαμψεν ἐπὶ τὴν γῆν, ἄρχησε νὰ ἀνατέλλῃ, Ἰλδ. Ρ, 650. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 141. «ἐπιλαμψάσης ἡμέρας» Καθὼς ἄρχησε νὰ φέγγῃ, νὰ χαράζῃ, νὰ γίνηται χαραγή, νὰ ξημερώνῃ, Ἡρδτ., ἐν γένει, Ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, δείχνομαι· τὸ πλεῖστον κατὰ παραστημσ. εὐδίας καὶ φαιδρότητος, τερπνότητος· ἐπὶ τῆς ἀνοίξεως, ἐπὶ εὐμενοῦς θεότητος καὶ τ. τ. μετὰ δοτ. «ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος», «ἐπιγινομένου τοῦ ἔαρος», «κοῦρος ἐπιλάμψον ἐμοῦ ἔρωτι καὶ ἰστῷ Κύπρις». Ἀναλ. 2, σλ. 166. 2) μεταβ. Φωτίζω, κάμνω τι φωτεινόν· μετὰ δοτ.

Ἐπιλανθάνω, Μλ. ἐπιλήσω, Ἀόρ. ἐπέλησα (λανθάνω, ἀνμλ.) Κάμνω, ἀφίνω τινὰ νὰ λησμονήσῃ ἀστοχήσῃ, ξεχάσῃ τίποτε· μετὰ γεν. «ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων» Ὁ ὕπνος ἔκαμε νὰ λησμονήσουν ὅλα, Ὀδσ. Υ, 85. — 2) ἀμτβ. Εἶμαι κρυμμένος, κρύπτομαι· ἐν ταύτῃ τῇ σημτ. λαμβάνεται ὁ ἀόρ. β'. ἐπέλαθον. 3) Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, Μλ. ἐπιλήσομαι, Λησμονῶ τι ἐξ αἰτίας τινός, «αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται» Ὀδσ. Α, 57. Ἐν γένει δὲ καὶ ἁπλῶς, Λησμονῶ, ἀστοχῶ, ξεχνῶ τίποτε· μετὰ γεν. Ὁμ. «οὐκ ἐπελήθετο τέχνης» Δὲν ἐλησμόνησε τὰς διαβολικάς του, τὰς εμεταχειρίσθη πάλιν, Ὀδσ. Δ, 455. καὶ μετὰ αἰτιατ., ἔτι δὲ καὶ Ἀμελῶ, τίποτε, δὲν φροντίζω διά τι, τὸ ἀφίνω κατὰ μέρος. Ἐν τῷ παθτ. Παρακμ. κατὰ σημσ. ἐνεργ. Πλάτ. Φαίδρ. σλ 235. σπανιώτερον, Ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ τίποτε· μετὰ γεν. Αἰσχν. «πάν ἐπιλανθάνομαι» — Ἐκ τοῦ σπανίου ἐνεστ. ἐπιλήθω, ἐπιλήθομαι, χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ μέσ. Παρκ. μόνῳ, Ὀδσ. Δ, 455. Ζ, 324.

Ἐπιλάρκισμα, τό. Ἰδὲ λάρκος.

Ἐπιλαρχία, ἡ (ἰλαρχία). Τὸ νὰ εἶναί τις διοικητὴς δύω Ἰλῶν, τὸ ἰταλ. νὰ κομαντάρῃ δύω σκαδρόνια, ἤτοι ἑκατὸν εἰκοσιοκτὼ ἱππεῖς.

Ἐπίλασις, εως, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ ἐπίλησις, Λησμόνησμα, λησμονησιά. Πίνδαρ. Πύθ. Α'. 89.

Ἐπιλεαίνω, Μλ-ανῶ (λεαίνω). Κάμνω τι λεῖον, ὁμαλὸν ὑαλιστηρὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του· ὑαλίζω, ἰσιάζω τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος πράγματός τινος, τὸ ἰταλ. πολίρω. Τρπκ. — 2) «ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην», Καταπραΰνας, ἡμερώσας, κολακεύσας τὴν γνώμην τοῦ Ξέρξου, Ἡρδτ. 7, 9, 3. παρβλ. 8, 142. καὶ λεαίνω. ἀφ' οὗ

Ἐπιλέανσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τις λεῖαν, ὁμαλήν, ἴσιαν, ὑαλιστηρὴν τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος, νὰ τὸ ξανατρίψῃ, ξαναγυαλίσῃ.

Ἐπιλέγω, Μλ-ξω (λέγω, ἀνμλ.). Λέγω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσθέτω καὶ ἄλλα εἰς ὅσα εἶπα· κάμνοντας, ἢ τελειώνοντας νὰ κάμνω τι λέγω τίποτε, ὁμιλῶ ἐν ταυτῷ. Πλούταρχ. Συμπ. ς'. «καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες ἐξ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν». Τελειώνω τὴν

ὁμιλίαν ν' ἐπιλέγω λόγον. Ἡρδτ. 8, 49. καὶ ἀλλαχοῦ. ν' ἐπιλέγω γνώμην ω Τελειόνω δρᾶμά τι μὲ προσθήκην ῥητοῦ τινος. — β΄.) Ἐκλέγω, διαλέγω τίποτε, κάμω ἐκλογήν. — 2) Μέσ. ἐπιλέγομαι, α) Ἀναγινώσκω, διαβάζω τι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους μὲ μεγάν' μματι ἀν, ν' ἐπιλ. βιβλίον· παρὰ τοῖς Ἴωσι μόνον καὶ ἐξαιρ. παρ' Ἡρδτ. 7, 239, τὸν ὁποῖον μιμεῖται ὁ Παυσν. 2, 39, 4. — β΄) Ἐκλέγω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου, Ἡρδτ. 8, 22. Wytr. ep. cr. σελ. 163. ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ ἐνεργ. διαθ. — γ΄) Ἐκλέγω, διαλέγω· συλλογίζομαι, στοχάζομαι· φοβοῦμαι, ἔχω ὑποψίαν, ἐξαιρ. παρ' Ἡρδτ. 3, 65. 5, 30. 80. 7, 149. πρβλ. ἐπιλογίζομαι.

Ἐπιλείβω, Μλ-είψω (λείβω). Χύνω ῥευστόν τι ἐπάνω που, κάμνω λοιβήν, σπονδὴν προσέτι, ἐν ταυτῷ. Ὀδύσ. Γ, 341. νκοῦροι — ἐπιστάμενοι ἐπιλείβοντα.

Ἐπιλειόω, (λειόω) = ἐπιλεαίνω· Ταλίζω, ὁμαλύνω, κάμνω τίποτε ὑαλιστηρόν, ὁμαλόν. Δίων Κάσ.

Ἐπιλείπω, Μλ-είψω (λείπω). Λείπει, δὲν φθάνει, τελειώνει, σώνεται, δὲν εἶναι ἀρκετόν τι εἰς τίποτε· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. Ἀρστφ. Ὀρ. 1102. ἐξαιρ. ἐν ταῖς φράσεσιν ὡς νὔδωρ μὲν ἐπέλειπε Τοὔλειψε τὸ νερόν, δὲν εἶχε πλέον νερόν, Ἡρδτ. 7, 21. ἐξ ἐναντ. καταχρηστικῶς τὸ νΣκάμανδρος ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον ἀντὶ τοῦ ἔπαυσε νὰ τρέχῃ, ἐξηράνθη, Ἡρδτ. 7, 43. ν' ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ἡ ἡμέρα Δὲν μοὶ εἶναι ἀρκετὸς εἰς τὸ νὰ κάμω τι, Wytr. ep. cr. σελ. 201. Ἄνευ τῆς αἰτ. ν' ἐπιλείπει τὰ φρέατα, τὰ χρήματα Τελειώνουν, σώνονται· ντοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπέλιπεν Ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου· καὶ μετὰ μτχ. ν' ἐπιλείπω λέγων Δὲν δύναμαι, δὲν τολμῶ, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ ἄλλα, Πλάτ. Φιλβ. 13, 32. ν' ἐπιλείπω οὐδὲν τῶν ἐμῶν Δὲν ἀφίνω νὰ λείψῃ τίποτε ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅσον κρέμαται ἀπὸ τὰς δυνάμεις μου. Πλτ. Πρτ. σελ. 310. Ε.

Ἐπιλείχω, Μλ-είξω (λείχω). Γλείφω, ἀγλείφω τίποτε ἀπ' ἐπάνω.

Ἐπίλειψις, εως, ἡ (ἐπιλείπω). Τὸ νὰ λείψῃ τι, νὰ τελειώσῃ, σωθῇ, νὰ μὴν εἶναι ἀρκετὸν εἴς τι· π. χ. ν' ἐπιλ. ὕδατος Ἀνυδρία, ξηρασία.

Ἐπιλεκτάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγός, διοικητής, τὸ ἰταλ. κομανδάντης τάγματος ἐπιλέκτων, διαλεκτῶν στρατιωτῶν. Πλτχ. παρὰ τὸ

Ἐπίλεκτος, ὁ, ἡ (ἐπιλέγω). Διαλεγμένος, διαλεχτός. νοἱ ἐπίλεκτοι Τάγμα συνιστάμενον ἀπὸ ἐκλεκτοὺς στρατιώτας, τὸ κοιν. διαλεγμένους ἀπὸ ἕνα, ἕνα, Ἐπρρ. ἐπιλέκτως. Διαλεχτά.

Ἐπίλεξις, εως, ἡ (ἐπιλέγω). Ἐκλογή διάλεγμα.

Ἐπιλεπτύνω, Μλ-υνῶ (λεπτύνω). Ἀλείφω, βάπτω τὴν ἐπιφάνειάν τινος πολὺ λεπτά, τὸ ἰταλ. φίνα· ἐπιπτύσσω, τὸ τουρκ. [illegible] τίποτε μὲ λεπτόν τι, πολλὰ φίνα. Πολ.

Ἐπιλέπω, Μλ-ψω (λέπος). Ξεφλουδίζω τίποτε νὀδόντας ἀγλαὸν ὄζον ἐλαῶν ἐπέλεψε σιδήρῳ. Ὕμν. Ἑρμ. 109. οὐ ἡ ἀνάγν. οὐκ εὐλόγως ἀμφιβάλλεται.

Ἐπιλευκαίνω, Μλ-ανῶ (λευκαίνω). Ἀσπρίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος.

Ἐπιλευκία, ἡ = λεύκη. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. Δ΄. 5.

Ἐπίλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Πανδήποτε πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος εἶναι ὀλίγον ἄσπρον, ἀσπρωδερόν, ἀσπρουτσικον, ἀσπρολεύρικον.

Ἐπιλεύσσω, Μλ-λεύσω (λεύσσω). Βλέπω, κυτάζω που, ντόσσον τις ἐπιλεύσσει Ὅσον μακρυὰ ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ τις, ὅσον φθάνει τὸ 'μμάτι του, Ἰλ. Γ. 12. Κυτάζω, προσέχω νὰ ἰδῶ τίποτε.

Ἐπιλήθης, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνω). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ λησμοσύνην, κάμνει τινὰ νὰ λησμονῇ, ξεχάσῃ τίποτε.

Ἐπίληθος, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνω) = τῷ προηγμ. μετὰ γεν. νκακῶν ἐπίληθον ἁπάντων. Ὀδύσ. Δ, 221.

Ἐπιλήθω, Μέσ. ἐπιλήθομαι· σπανιώτ. τύπ. Ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἐπιλανθάνω, ἐπιλανθάνομαι. Ὁ Ποιητ. χρῆται δὲ αὐτοῦ μόνῳ τῷ Παρτ. τῆς μετ. διαθ. κατὰ σημσ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι· ὁ δὲ Ἡρδτ. ἐξ ἐναντίας ἀντὶ τοῦ, ἀποσιωπῶ τι, 4, 43. Ἰδὲ ἐπιλανθάνω.

Ἐπιληΐς, ίδος, ἡ (λεία). Κουρσευμένη, λεηλατισμένη, αἰχμαλωτισμένη, ηκόλειμα. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 23.

Ἐπιληκέω, Μλ-ήσω (ληκέω, ἀνμλ.) Κροτῶ, θορυβῶ, κάμνω ταραχήν, κρότον, θόρυβον προσέτι, μὲ τίποτε, ἐν ταυτῷ, ἐξαιρ. Χειροκροτῶ, ἐπαινῶ τι φωνάζων καὶ κτυπῶντας τὰ χέρια, Ὀδύσ. Θ, 379. Κτυπῶ μὲ τὸ χέρι ἢ μὲ τὸ ποδάρι τὸν ῥυθμόν, τὸν ἦχον, τὸ συνηθ. ἰταλικόν, τὴν καδένσαν, τὸ τάκτον, ἐν ᾧ χορεύουν ἄλλοι.

Ἐπιληκυθίστρια, ἡ. Μοῦσα, οὕτως ὀνομάζει ὁ Ἀρστφ. σκωπτικῶς τὴν τραγικὴν Μοῦσαν, ὡς ἐν βαρυφθόγγοις, ἐνίοτε δὲ καὶ διακένοις τερατολογήμασι καὶ ἐκφράσεσιν ἀρέσκουσαν, Ἐψιμυθωμένη, ἐκπρεπῶς καὶ περιφανῶς ἐπικεκαλλωπισμένη, ἤτοι ψιμυθιωμένη καὶ λαμπρὰ ἐξωτερικῶς στολισμένη, τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν συνηθ., ἀπ' ἔξω κούκλα καὶ μέσα πανοῦκλα, ἢ καὶ τό, θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ. Ἰδὲ λήκυθος, ληκυθίζω.

Ἐπίλημπτος, ὁ, ἡ καὶ ἐπιλημπτικός, ή, όν. καὶ ἐπιλημψις, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ ἐπιληπτικός, ἐπίληπτος, καὶ ἐπίληψις. Ἱπποκρ.

Ἐπιλήνιος, ὁ, ἡ (ληνός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ τρύγος ἢ εἰς τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν, ὡς ν' ἐπιλήνιον ᾆσμα, μέλος. Ὕμνος, τραγῴδι τὸ ὁποῖον τραγῳδοῦν, ψάλλουν εἰς καιρὸν τοῦ τρύγους. Ἀθήν.

Ἐπιληπτεύομαι, καὶ ἐπιληπτίζομαι (ἐπίληπτος). Εἶμαι ἐπιληπτικός, πάσχω ἐπιληψίαν, τὸ κοινότ. μὲ πιάνει, μὲ φθάνει ἡ ὥρα μου. Νικήτ. Χρονικ. ΙΒ΄. 5. Πλούταρχ. Προβλ. Ῥωμ.

Ἐπιληπτικός, κή, κόν = ἐπίληπτος, σημσ. 3. Ὅστις ἔχει, πάσχει ἐπιληψίαν. Ἐπρρ. ἐπιληπτικῶς.

Ἐπιλήπτομαι, = ἐπιληπτίζομαι.

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Ὅστις ἐπιάσθη, ἢ τὸν ὁποῖον ἔπιασαν, ἐπρόφθασαν ἐν ᾧ ἔκαμνε τίποτε· παρβλ. ἐπίλαμπτος. Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, ἀδράξῃ, κρατήσῃ τις. 2) Ψηλαφημένος· ὠνειδισμένος, τιμωρημένος, ἐπονείδιστος, ἀξιοκατηγόρητος, ἀξιοτιμώρητος. 3) = ἐπιληπτικός, Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ἐπιληψίας. Θεόφραστ. Χαρ. Ιστ΄. 4.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις πιάνει, κρατεῖ, ἀδράχνει, ἀδράζει· ὀνειδίζει, κατηγορεῖ, τιμωρεῖ, παιδεύει· εἶναι Τίμων, μισάνθρωπος.

* **Ἐπίλησις**, εως, ἡ (ἐπιλανθάνομαι). Τὸ νὰ λησμονῇ τις τίποτε· λησμόνημα. ν' ἐπιλ. κακῶν. Πνδ.

Ἐπιλήσμη, ης, ἡ (ἐπιλανθάνω). Λησμονησιά, ἀλησμονησιά.

* **Ἐπιλησμονή**, ἡ = ἐπιλήσμη.

Ἐπίλησμος, ὁ, ἡ. = ἐπιλήσμων. Ἀριστοφ. Νεφ. 788.

* **Ἐπιλησμοσύνη**, ἡ = ἐπιλήσμη. Κριτ. παρβλ. Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 383.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιλανθάνομαι). Ὅστις λησμονεῖ, ξεχνᾷ, δὲν ἐνθυμεῖται, λησμονεῖ εὔκολα. 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ἐπίλησιν, λησμονησιάν, κάμνει τὸν ἄνθρωπον νὰ λησμονῇ, ἀστοχᾷ, ξεχνᾷ τίποτε· καὶ μετὰ αἰτ. νἐπιλήσμων ἀφροδίτης. Χίων Ἐπιστ. Γ. Ἡ προξενοῦσα λησμοσύνην.

* **Ἐπιλήσομαι**, μέσ. Μλ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι, Ὀμ.

Ἐπιλησμονικός, ή, όν = ἐπιλήσμων, σημσ. 2. Γραμματ.

Ἐπιληψία, ἡ. = ἐπίληψις, ἐξαιρ. 2) Ἡ νόσος, τὸ πάθος τῆς ἐπιληψίας, σεληνιασμός, κοινότ. τὸ φτάσιμον, πιάσιμον τῆς ὥρας τινός. Γαλ. ἰδιαίτερα τοῦτο καὶ ἐπιληψίαν τὸ πάθος ἐκάλεσαν διὰ τὸ ἐπιλανθάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις.

Ἐπιλήψιμος, ὁ, ἡ. Τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πιάσῃ, κρατήσῃ· ὀνειδίσῃ, κατηγορήσῃ τις· ἐν γένει = ἐπίληπτος.

Ἐπίληψις, εως, ἡ (ἐπιλαμβάνω). Τὸ νὰ πιάσῃ, ἀδράξῃ, κρατῇ, σφιχτοκρατῇ τις τίποτε, ἄδραγμα, πιάσιμον, κράτημα· τὸ νὰ ὁρμᾷ, πλακόνῃ εἴς τινα ἔξαφνα. Τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀδράξῃ, πιάνῃ, κρατῇ τίποτε· ἀδυναμία, ἤτοι τὸ ἀδύνατον μέρος τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τὸν πειράζῃ τις, τὸ ἰταλ. δεμπολέτσα, Ἀθήν 5, 3. ἔτι δὲ καὶ = ἐπιληψία, 2. — 2) δικανικῶς, Ἡ ἀξίωσις, τὸ δικαίωμα, τὸ συνηθ. ἰταλ. πρετέζα, πρετενσιόνη τινὸς διά τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον διισχυρίζεται λέγων ὅτι εἶναι κτῆμά του, ἰδικόν του. Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 954. Ε.

Ἐπιλίγδην, Ἐπίρ. (λίγδην). Ἐπιπολαίως πληγωμένα, ξουγρανισμένα, ὡς τό, ἐπιγράβδην. Ἰλ. Ρ. 599.

Ἐπιλιμνάζω, Μλ-σω (λιμνάζω)· ἐπὶ ὑδάτων, Ξεχειλίζει, ξεχύνεται, πλημμυρίζει τόπον τινά, σχηματίζει λίμνην ἢ λίμνασμα, τὰ κοινότ. μπάραν. Πλούτ. Καίσ. 25. νπεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάρροις.

Ἐπιλινάω, Μλ-ήσω (λινάω). Ἔρχομαι ὀλόγυρα εἰς τὰ στημένα δίκτυα, βρόχια καὶ τὰ παρατηρῶ. ἐν γένει, Κυνηγῶ, ψαρεύω.

* **Ἐπιλινευτής**, οῦ, ὁ (λινεύω). Ψαρᾶς, κυνηγός, Ἀντπ. Σιδν. 13. κατὰ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 144. παρὰ τὸ

* **Ἐπιλινεύω** = ἐπιλινάω.

Ἐπιλιπαίνω, Μλ-ανῶ (λιπαίνω). Ἀλείφω τίποτε ἐπάνωθεν μὲ λίπος, πάχος· κάμνω τι παχὺ ἀπὸ ἐπάνω· λιγδόνω τίποτε. Πλούτ. Ἀλέξ. 57.

Ἐπιλιπής, ὁ, ἡ (ἐπιλείπω) = ἐλλειπής. — 2) (λίπος) = ὑπολιπής.

Ἐπιλιχμάομαι, = ἐπιλείχω. Φιλ. 3. σελ. 81. Ρ.

* **Ἐπιλιχμάσσω** = ἐπιλείχω.

* **Ἐπιλιχνεύομαι** = ἐπιλείχω.

Ἐπιλλίζω, Μλ-ίσω (ἰλλίζω). Ἐπιμύω, βλεφαρίζω, τὸ κοινότ. ζαβίζω, κάμνω τινὰ μὲ τὸ 'μμάτι· κυτάζω τίποτε μὲ ζαβισμένα, ζαβόνωντας τὰ 'μμάτια· Ὀδύσ. Σ. 11. … νοτὶ δήμοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, Ζαβίζω τὰ 'μμάτια ὡς δολερός, πανοῦργος, κάμνομαι ὅτι δὲν βλέπω καλά, Ὀμ. Ὕμ. Ἑρμ. 387. ἔτι δέ, εἰρωνευτικά, διὰ νὰ περιπαίξω, περιγελάσω τινά, Ἀπλ. Ῥδ. ν' ἐπιλλίζουσι κερτομίαις Ἀριστοτέλης παρ' Εὐσεβίῳ, Προπ. Εὐαγ. 14. 791. Φιλικά, ἐρωτευμένα, ἢ διὰ νὰ παρατηρήσω τίποτε καλήτερα νἀκριβέστερον γὰρ θέλων ἐπιδεῖν ἀπέψυγε τῷ ὀφθαλμῷ καὶ προσηλθεν ἐγγύτερον καὶ ἐπιλλίζεται. Ἀριστοτ. παρ' Εὐσβ. Προπ. Εὐαγ. 14, 762. — 2) Στρεφογυρίζω τὰ 'μμάτια, τὸ κοινότ. γυαλιορίζω, κυτάζω ἀλλήθωρα, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 81. καὶ Θηρ. 163.

Ἐπιλλος, ὁ, ἡ (ἰλλός). Ὅστις ἀλληθωρίζει, ζαβίζει, ζαβόνει τὰ 'μμάτια, ὅστις κυτάζει μὲ

τὰς ἄκρας τῶν ὀμματίων, λιγόνει τὰ 'μμάτια, ἐρωτευμένος· ὅστις εἶναι ἀλήθωρος.

Ἐπιλλόω, Μλ. -ώσω. Ζαβίζω, ζαβόνω, λιγόνω τὰ 'μμάτια, κάμνω μὲ τὸ 'μμάτι νεῦμα, ἔτι δὲ καὶ, κοτάζω μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀμματίων καταφρονητικά, ὑβριστικά.

Ἐπιλλώπτω, Μλ. -ώψω (ἰλλώπτω) = ἐπιλλίζω, ἐπιλλόω.

Ἐπιλοβίς, ίδος, ἡ (λοβός). Τὸ αὐτὶ τοῦ ἥπατος, ἀπὸ τὸ συκότι.

Ἐπιλογή, ἡ (ἐπιλέγω). Ἐκλογή, διάλεγμα.

Ἐπιλογίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, ἀόρ. ἐπελογίσθην καὶ ἐπελογισάμην, (λογίζομαι). Συλλογοῦμαι, στοχάζομαι, σκέπτομαι· μετὰ τοῦ, ὅτι, ἐπιφερομένου, Ἡρδτ. 7, 177. Λογαριάζω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου. 2) Προσθέτω τι εἰς τὸν λογαριασμόν.

Ἐπιλογικός, κή, κόν (ἐπιλογή). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐκλογήν, 2) (ἐπίλογος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίλογον, εἰς τὸ τέλος ἐγγράφου λόγου, ἢ ὁμιλίας τινός. 3) (ἐπιλογίζομαι). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λογαριασμόν.

*Ἐπιλόγισις, εως, ἡ = ἐπιλογισμός.

Ἐπιλογισμός, ὁ (ἐπιλογίζομαι). Τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται, σκέπτηται, ξανστοχάζηται, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις τίποτε μὲ τὸν νοῦν του· τὸ νὰ λογαριάζῃ μὲ τὸν νοῦν του, ξαναλογαριάζῃ τίποτε. Πλούταρχ. Γ. Σ. 488.

Ἐπίλογος, ὁ (ἐπιλέγω). Στοχασμός, συλλογισμός, σκέψις ἀκριβής· Λογάριασμα μὲ τὸν νοῦν, ξαναλογάριασμα, ὡς τὸ, ἐπιλογισμός, παρ' Ἴωσι Ἡρδτ. καὶ Ἱππκρ. μόνον σύνηθες. — 2) Τέλος ὁμιλίας, ἐγγράφου λόγου, ἐξαιρ. ἐν δράμασι καὶ ἐντέχνοις λόγοις, ἀντιθέτως τῷ, πρόλογος, Προσθήκη εἰς λόγον. (ἀντὶ τοῦ, ἐπῳδός, οὐδέποτε ἐχρησίμευσέ που ἡ λέξ. ἰδὲ Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 723. ὅπου μέντοι παραλήψει τοῦ κόμματος, ὡς ἔτι λέγει, γραπτέον.)

Ἐπίλογχος, ὁ, ἡ (λόγχη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει λόγχην, ἤτοι σιδηρᾶν κορυφήν, μύτην, Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 1003. κἐπίλογχον ἔγχος.

Ἐπιλοιβή, ἡ (ἐπιλείβω), = λοιβή, τὸ ἰταλ. λιβατσιόνη, Ὀρφ. Ὕμν. ξέ. 10. καὶ Ἀργον. 601. ἀφ' οὗ

Ἐπιλοίβιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει χρησιμεύει εἰς λοιβήν.

Ἐπιλοιδορέω, Μλ. -ήσω (λοιδορέω). Λοιδορῶ, ὑβρίζω, μαλόνω, καταλαλῶ προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔτι μᾶλλον, Πολύβ. ΙΕ'. 33.

Ἐπιλοίμια, ων, τά· ἔπη (λοιμός). Ψαλμῳδία, τροπάρια, τὰ ὁποῖα ἔψαλλον εἰς καιρὸν λοιμοῦ, πανοῦκλας, ἢ μετὰ τὸν λοιμόν, Πολυδ.

Ἐπίλοιπος, ὁ, ἡ (λοιπός). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πᾶν ὅ,τι μένει, ἀπομένει ὀπίσω, περισσεύει, Ἡρδτ. ἐπὶ χρόνου, καιροῦ, Καιρὸς ὅστις δὲν ἀπέρασεν ἀκόμη ὅλος, μέρος καιροῦ, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἔλθῃ. κἐπίλοιπος βίος, Πλάτ. καὶ κἐπίλοιπος χρόνος, Ἡρόδοτ.

*Ἐπιλοίσθιος = λοίσθιος. Παῦλ. Σιλ. Ἀμβ. 171.

Ἐπίλουτρον, τό (λοῦτρον). Πληρωμὴ εἰς τὸ λουτρὸν διὰ τὸ λούσιμον, λουτρικάτικα, λουστικά, Λουκιαν. Λεξιφ.

Ἐπιλυγάζω, ἐπιλυγαῖος, καὶ ἐπιλυγίζω· Σπανιώτ. τύποι ἀντὶ ἐπηλυγάζω, καὶ ἐπηλυγίζω, ἐπηλυγαῖος, τῶν ὁποίων ἡ ὀρθότης ἀναμφίβολος, Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 118. Piers. Moer. σλ. 163. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 349.

Ἐπιλύζω, Μλ. -ξω (λύζω). Ἔχω λοὔξιγκα λόξιγκασμα, λοξιγκιάζω διά τινα αἰτίαν, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 81.

Ἐπιλυπέω, Μλ. -ήσω (λυπέω). Λυπῶ, πικραίνω, κακοκαρδίζω τινὰ προσέτι, διά τι, ἔτι μᾶλλον, μετέπειτα· μετὰ αἰτ. Ἡρδτ. 9, 50.

Ἐπιλυπία, ἡ. Λύπη, πίκρα διά τι, Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. σελ. 100.

Ἐπίλυπος, ὁ, ἡ (λύπη). Λυπημένος, σκυθρωπός· ὠργισμένος, πικραμένος.

Ἐπίλυσις, εως, ἡ (ἐπιλύω). Τὸ νὰ διαλυθῇ, ἀναλύσῃ, ἀφανισθῇ τίποτε. — Λύσιμον, ἀπόλυμα, ἐλευθέρωμα ἀπὸ τίποτε.

Ἐπιλυτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς διάλυσιν, ἢ ἀνάλυμα· λύσιμον, ἀπόλυμα.

Ἐπίλυτρος, ὁ, ἡ. Λυτρωμένος, ἐλευθερωμένος μὲ ἄσπρα, ξαγορασμένος, Στράβ. ΙΑ'. 759.

Ἐπιλύω, Μλ. -ύσω (λύω, ἀνμλ.). Λύνω, ξεσφίγγω, 'ξαπολυῶ, π. χ. δεμένον, σφιχτοδεμένον τίποτε· ἐλευθερόνω· λύω αἴνιγμα ἢ ἀπορίαν τινά· ὅθεν, σαφηνίζω, ἐξηγῶ τίποτε, Πλδτ. μετὰ μέσ. Μέλ. Χάνω τὰς δυνάμεις μου, χανόνομαι, ἀδυνατίζω, Πλάτ. Κρίτ. α. κοὐδὲν αὐτοῖς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ· καὶ Bremi Lys. de effect. tyr. 33. (τὸ υ, ἐν μὲ τῷ ἐνστ. καὶ Παρτ. δίχρ. ἐν τοῖς λοιποῖς δὲ χρόνοις μακρ. ἰδὲ μέντοι λύω.)

Ἐπιλωβάω, Μλ. -ήσω (λωβέομαι). Λυμαίνομαι, βλάπτω τι ἤ τινα· κατηγορῶ, περιπαίζω, περιγελῶ.

*Ἐπιλωβεύω (λωβεύω). Περιγελῶ, περιπαίζω τινὰ διά τι, Ὀδσ. Β, 323.

Ἐπιλωβής, ὁ, ἡ (λώβη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιβλαβές, βλαβερόν, Νίκανδρ. Θηρ. 37.

Ἐπιλώβητος, ὁ, ἡ (λωβάομαι). Πᾶν ὅ,τι ἐβλάφθη, κατηγορήθη, ὑβρίσθη, περιπαίχθη, περιγελάσθη, Λυκόφρ. 1173.

Ἐπιμάζιος, ὁ, ἡ (μαζός), = ἐπιμάστιος.

Ἐπιμάθεια, ἡ (ἐπιμανθάνω). Τὸ νὰ μανθάνῃ, μαθαίνῃ τις τίποτε προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα, Κερνούτ. 18. (ε)

Ἐπιμαιμάω (μαιμάω). Ἐπιποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἔχω μεγάλον, ἀκράτητον πόθον διά τι· μετὰ γεν. Λυκόφρ. 301.

Ἐπιμαίνομαι, Μλ. -ανοῦμαι, καὶ -μανήσομαι, ὡς Πκθ. μετὰ μέσ. Ἀόρ. (μαίνομαι). Μαίνομαι, τρελαίνομαι ἀπὸ πόθον, ἐπιθυμίαν διά τι· ἐπιθυμῶ τι μὲ ἀνέκφραστον πόθον· μετὰ ἀπρμφ. Ἰλδ. Ζ, 160. (ὅπου ὅμως ἡ δοτ. οὐκ εἰς τὸ, ἐπεμήνατο, ἀλλὰ εἰς τὸ, μιγήμεναι, ἀναφέρεται.) Ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. Jac. ἐν Λουκ. Τοξ. 34. 3. μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Εἶμαι ἐρωτευμένος εἴς τινα ὑπὲρ λόγον, ὥστε τρελλαίνομαι δι' αὐτόν, Μόσχ. 6, 2. Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ Αἰτ. Hauschke anal. σλ. 30. — 2) Γίνομαι ἐμμανὴς κατά τινος, ὁρμῶ, τρέχω, καταπλακόνω τινὰ ὡς λυσσασμένος.

Ἐπιμαίομαι, Μλ. -μάσομαι, μέσ. ἀπθ. (μαίομαι). Ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τι, κυνηγῶ, τρέχω ἐξοπίσω εἴς τι· ἀδράζω, ἀδράχνω τι· ζητῶ, γυρεύω, καταγίνομαι, βάλλω ὅλα τὰ δυνατά μου, ἐπιμελοῦμαι κατὰ πολλὰ διά τι· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. νσκοπέλου ἐπεμαίετο Ἐπεμελεῖτο, ἐκοπηλατοῦσε μὲ ὅλας τὰ δυνάμεις του διὰ νὰ φθάσῃ τὴν σκόπελον, Ὀδσ. Μ, 220. Τρπκ. νἐπιμαίεο νόστου Ἐπιμελοῦ, φρόντιζαι, πάσχιζαι διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, Ε, 344. νδώρων ἐπεμαίετο θυμόςκ Ἡ καρδιά του ἀγαποῦσε, εἶχε μεγάλον πόθον διὰ νὰ λάβῃ δῶρα, νὰ ἀποκτήσῃ θησαυρούς, Ἰλδ. Κ, 401. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. νξίφεος ἐπεμαίετο κώπηνκ Πιάνοντας, ἀγαποῦσε νὰ βάλῃ τὸ χέρι του εἰς τὴν χοῦφταν τοῦ σπαθίου, νὰ εὐγάλῃ τὸ σπαθί, Ὀδσ. Λ, 531. νἐπεμαίετο τέχνηνκ Ἐπάσχιζε νὰ εὕρῃ, ξετεχνάσῃ, ἐφεύρῃ καμμίαν τέχνην πῶς νὰ ἀνάψῃ φωτιάν, Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 108. — 2) Ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τὸ ποθούμενον, ὅ,τι ζητῶ, παθῶ· πιάνω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ, καταπατῶ· μετὰ αἰτ. νοίων ἐπεμαίετο νῶτακ Ἐψηλαφοῦσε, ἐκαταπάτευε τὴν ῥάχιν τῶν προβάτων, Ὀδσ. Ι, 441. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον νμάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππουςκ Ἐγγιζε, ἐκτυποῦσεν ἐλαφρὰ καὶ ὀγλίγωρα τὰ ἄλογα μὲ τὴν μάστιγα, τὸ τουρκ. καμτσίκι, Ἰλδ. Ε, 748, καὶ ἀλλαχοῦ. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ., καὶ μόνον κατ' ἐνστ. καὶ Παρατ. ἐν χρήσει· ὁ Μελ. καὶ ὁ Ἀόρ. λαμβάνεται ἀπὸ τοῦ τῇ λέξ. συγγενοῦς καὶ κατ' ἐνστ. καὶ Παρτ. ἀχρήστου, ἐπιμάομαι, ὅπερ ἰδέ.)

*Ἐπίμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπίμακρον, μακρουλόν.

Ἐπιμᾶλλον, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ μᾶλλον. Ἀκόμη, περισσότερον, ἀκόμη δυνατώτερα.

Ἐπιμανδαλωτόν, τό (μανδαλωτός). Ἡδονικὸν καὶ ἐρωτικόν τι φίλημα, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ φιλούμενοι ἐγγίζουν ἢ βάλλουν τὸ ἄκρον τῆς γλώττης των ἀμοιβαίως ὁ εἷς εἰς τὸ στόμα τοῦ ἑτέρου· νἐπιμανδ. καταγλώττισμακ, Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 1201. ὅθεν καὶ ἡδονικόν τι τραγῴδι, καλεῖται παρομοίως νκαταγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόνκ, Θεσμοφ. 131.

Ἐπιμανής, ὁ, ἡ (ἐπιμαίνομαι). Ὅστις ἐπιθυμεῖ, ὀρέγεται τίποτε μὲ μανίαν, μὲ ἀκράτητον ἐπιθυμίαν· νἐπιμαν. πρός τινκ Ἐπίῤῥ. ἐπιμανῶς.

Ἐπιμανθάνω, Μλ. -μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνμλ.). Μανθάνω, μαθαίνω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα.

Ἐπιμαντεῖον, τό (μαντεῖον). Δεύτερος, ὑστερώτερος χρησμός, Παυσαν. Δ'. 40.

Ἐπιμαντεύομαι, Μλ. -τεύσομαι (μαντεύομαι). Προφητεύω περί τινος πράγματος, Ἀππιαν. Πολ. Δ'. 121.

(**Ἐπιμάομαι**). Ἄχρηστος ἐνστ. τοῦ θέματος μάω, Β., συγγενοῦς ὡς ταυτοσημάντου τῷ ἐπιμαίομαι, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸν Μλ. ἐπιμάσομαι καὶ τὸν Ἀόρ. ἐπεμασάμην· Ἐπκ. δὲ τοῦ α, βραχ. οὕτως ἐπιμάσσομαι, ἐπεμασσάμην, χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. ἀεὶ κατὰ τὴν δευτέραν σημτ. τοῦ ἐπιμαίομαι, Ψηλαφῶ, πασπατεύω, ἐγγίζω τι ἐλαφρά· μετὰ αἰτ. νἕλκος ἰητὴρ ἐπιμάσσεταικ Ψηλαφήσῃ, ἐρευνήσει, Ἰλδ. Δ, 190. παραβλ. Ὀδσ. Ι, 446. νῥάβδῳ μιν ἐπεμάσσατοκ Τὸν ἔγγιξε μὲ τὴν μαγικὴν ῥάβδον, διὰ νὰ τὸν μεταμορφώσῃ, Ὀδσ. Ν, 429. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ὀδσ. Π, 172. Τ, 468. καὶ κατ' ἐπιτ. νχεὶρ' ἐπιμασσαμένοςκ (τοῦτ' ἔστι χειρί, οὐχὶ δὲ χεῖρα) Πιάσας ἁδράξας αὐτὸν μὲ τὸ χέρι, Ὀδσ. Ι, 302. ὡσαύτως καὶ Τ, 480. ὅπου ἡ γεν., φάρυγγος, ἀνάγεται εἰς τὸ, λαβε· Ἀπολ. ὁ Ῥδ. συντάσσει τὴν γεν. τῇ αἰτιατ. ντὴν ἐπεμάσσατο χειρόςκ Τὴν ἔγγιξεν εἰς τὸ χέρι. Τρπκ. νἐπεμάσσατο θυμὸν ἐμόνκ Ἐθέλξε, ἐκατάνυξε τὴν καρδίαν μου, Ἀπλ. Ῥδ.

Ἐπιμαργαίνω, Μλ. -ανῶ (μαργαίνω), = ἐπιμαίνομαι, Ποθῶ, ἐπιθυμῶ τι μὲ μανίαν, ὑπὲρ λόγον· μετὰ δοτικ. Ἀρατ. Διοση. 391.

Ἐπίμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὅστις μαίνεται, λουλαίνεται διὰ τίποτε.

Ἐπιμάρτυρ, ρος, ὁ, ἡ, = ἐπιμάρτυρος.

Ἐπιμαρτυρέω, Μλ. -ήσω (μαρτυρέω). Μαρτυρῶ, εἶμαι μάρτυρας πράγματός τινος, τὸ ἐπιβεβαιόνω· μετὰ δοτ. νἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατακ· ἀφ' οὗ

Ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, = ἐπιμαρτυρία, Πλουτάρχ. καὶ Ἀντωνῖν. Ζ. (α)

Ἐπιμαρτυρία, ἡ. Μαρτυρία, μαρτυριά, ἐπιβεβαίωσις, Θουκυδ. Β'.

Ἐπιμαρτύρομαι, Μλ. -ροῦμαι, μέσ. ἀποθ. (μαρτύρομαι) μετὰ αἰτ. Ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ, φέρω διὰ μάρτυρας· νθεοὺς ἐπιμαρτύρομαικ, Ξενοφ. Ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς διὰ μάρτυρας τῆς ὕβρεως καὶ τῆς ἀδικίας. 2) Λέγω τι

ἔμπροσθεν μαρτύρων, ἢ βάλλω μάρτυρας εἴς τι, ἐπιβεβαιῶ τι διὰ μαρτύρων, Πολύβ. κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς ἀπαλλάττεται. 3) Παρακαλῶ μὲ μεγάλην ζέσιν καὶ πόθον τῆς ψυχῆς μου, ἱκετεύω, Ἀριστοφ. (ῡ)

Ἐπιμάρτυρος, ὁ (μάρτυρος). Ὅστις εἶναι μάρτυρας εἴς τι διὰ τίποτε, Ἰλδ. Η, 76. Ὀδσ. Α, 273. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσ. χρῶνται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ τοῦ Διός, καὶ ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων.

*Ἐπιμάρτυς, ὁ, = ἐπιμάρτυρος.

Ἐπιμασάομαι, ἢ ἐπιματσάομαι, Μλ. -ήσομαι (μασάομαι). Μασῶμαι, ματσοῦμαι, τὸ κοιν. μασουλίζομαι προσέτι, εἴς τι, μετέπειτα· ὁ τύπ. ἐπιμαστάομαι, νεώτερος.

*Ἐπιμάσσομαι, Ἐπ. Μλ. τοῦ ἐπιμαίομαι, ἀντὶ ἐπιμάσομαι.

Ἐπιμάσσω, Ἀττ. -ττω, Μλ. -ξω (μάσσω). Ζυμόνω. — 2) Ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἀλείφω τι ἀπ' ἐπάνω· σφογγίζω, ἀποσφογγίζω τι· ἀποτρίβω, πασπαλίζω. — 3) ἐν γένει, Ψηλαφῶ, ἐγγίζω τι ἐλαφρὰ μὲ τὸ χέρι, χαϊδεύω· τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. ποτὴν γραῦς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. (Πολλάκις συγχέεται μὲ τό, ἐπιμάομαι, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 407.)

Ἐπιμαστίδιος, ὁ, ἡ, = ἐπιμάστιος, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 117.

*Ἐπιμαστίζω, Μλ. -ξω (μαστίζω). Κτυπῶ, δέρω μὲ τὴν μάστιγα, τουρκ. καμτσίκι.

*Ἐπιμάστιος, ὁ, ἡ (μαστός). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὸν μαστόν, εἰς τὸ βυζί· τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀκόμη εἰς τὸ βυζί, βυζάνει ἀκόμη.

*Ἐπιμαστίω, = ἐπιμαστίζω. (ῑω).

Ἐπίμαστος, ὁ, ἡ (ἐπιμάομαι). Ζητούμενος· πᾶν ὅ,τι ζητεῖ, γυρεύει τις νὰ εὕρῃ, νὰ λάβῃ, ἀποκτήσῃ, ἐπίμαστος ἀλήτης κατά τινας μὲν ἐνεργ. Ζήτουλας, ζητιάνος ὅστις ζητουλεύει διὰ νὰ ζήσῃ, κατ' ἄλλους δὲ παθτ. Ζήτουλας τὸν ὁποῖον εὑρίσκει τις πλανώμενον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἢ εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν φέρει εἰς τὸ σπίτι του, Ὀδσ. Υ, 377. οὕτω καὶ ἐπίμαστον κακόν Τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ παθαίνει τις, τοῦ ὁποίου αἴτιος εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος· ὡς τό, ἐπίσπαστος.

Ἐπιμαχέω, Μλ. -ήσω (μάχομαι) τινί. Βοηθῶ τινα εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον ἔχει μὲ ἄλλον τινά, τὸν διαφεντεύω μὲ ἁρματωμένον χέρι, Θυκ. 5, 27. καὶ ἀλλήλοις ἐπιμαχεῖν Τὸ νὰ διαφεντεύουν τινὲς ἀμοιβαίως τὰς χώρας τους τόπους των· ἀφ' οὗ

Ἐπιμαχία, ἡ. Διαφέντευσις· ἀμοιβαία συμμαχία; τὸ ἰταλ. ἀλιάντσα δεφεντίβα καὶ ὀφενσίβα· τοῦτ' ἔστι συμφωνία, τὴν ὁποίαν ἔχουν μεταξύ των δύω δυνάμεις, βασιλεῖς, ἂν κηρύξῃ κανεὶς πρὸς τὸν ἕνα πόλεμον, νὰ ἔρχηται ὁ σύμμαχός του εἰς βοήθειάν του, ὡσαύτως καὶ ἂν αὐτὸς κηρύξῃ πόλεμον εἴς τινα, νὰ βοηθῇ πάλιν ὁ σύμμαχός του μὲ τὰ στρατεύματά του μαζί του ἐναντίον ἐκείνου. Θουκυδ. 1, 44. ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐν γένει, ὡς τό, συμμαχία.

Ἐπίμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Πᾶν ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ, κυριεύσῃ· εὐκολοπολέμητον, εὐκολονίκητον, εὐκολοκυρίευτον· ἐξαιρ. ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ἢ πόλεων, ὡς τό ἐπίβατος καὶ ἐπίδρομος. Παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ ἀντὶ τοῦ σύμμαχος νομίζεται χρησιμεύσαν, Πορφύρ. παρ' Εὐσεβ. Προπαρ. Σ. 110. ἐπιμάχου τῆς κατὰ τὴν Ἀθηνῶν δυνάμεως καὶ Θωμᾶς Μαγ. Σ. 349. ἐπίμαχον στράτευμα, ἀντὶ τοῦ, ἕτοιμον διὰ πόλεμον, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὴν μάχην. — 2) Παρ' Ἰλδ. Τ. 2. σλ. 374. 391. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς φιλονεικίαν, περὶ τοῦ ὁποίου φιλονεικοῦν, ἀγωνίζονται, πολεμοῦν τινες.

(Ἐπιμάω). Ἀχρστ. θέμα, ἰδὲ ἐπιμάομαι, ἐπιμαίομαι.

*Ἐπιμειδάω, Μλ -ήσω (μειδάω). Μειδιάζω χαμογελῶ διά τι· παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐν τῇ φράσει τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη· Τῷ εἶπε χαμογελάσας, χαμογελῶντας· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σαρκαστικοῦ ἢ καὶ μετ' ἀγανακτήσεως μειδιάσματος, Ἰλδ. Η, 400.

Ἐπιμειδίασις, σεως, ἡ. Μειδίασμα, χαμογέλασμα, χαμογέλα διὰ τίποτε. παρὰ τὸ

Ἐπιμειδιάω, Μλ -άσω (μειδιάω). Χαμογελῶ, διά τι πρός τινα. (ασω, ‒ ‒)

Ἐπιμείζων, ονος, ὁ, ἡ, | τό, μεῖζον κατ' ἐπίτ. Ἀκόμη μεγαλήτερος. Στοβ. Λόγ. 5. σλ. 131.

Ἐπιμείλια, τά· ἀναγινωσκόμ. ἐν Ἰλ. Ι. 147. καὶ 289. ἐγὼ δ' ἐπιμείλια δώσω. ἀντὶ ἐπιδώσω μείλια, ἰδὲ μείλια.

Ἐπιμελαίνω, Μλ -ανῶ (μελαίνω). Μαυρίζω τι ἀπ' ἐπάνω, ἤτοι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπιμέλας, ὁ, καὶ ἐπιμέλαινα, ἡ· ἐπιμέλαν, τό (μέλας). Μαυριδερός, τὸ ἰταλ. μπρονέττος.

Ἐπιμέλεια, ἡ (ἐπιμελής). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, φροντίδα, ζῆλος, προθυμία, προσοχή· ἐνέργεια, ἐπιτήδευσις· παιδεία, διδασκαλία· ἄσκησις, ἐργασία· διοίκησις, ἐπιτροπεία, ἐπιστασία· ἀσχολία, ἐπιτήδευμα, καθῆκον· τεχνικὴ ἐπεξεργασία, τεχνικὸς μεταχειρισμός· τέχνη, ἐπιστήμη, σπουδή, μελέτη, τριβή. ἐπιμέλεια, καί, κατ' ἐπιμέλειαν Μὲ ἐπιμέλειαν, τριβήν· ἐπιμέλειάν τινος ποιοῦμαι Φροντίζω διά τι· — 2) Τρόπος τις τραγικοῦ χοροῦ.

Ἐπιμελέομαι, Μλ -ήσομαι· παθτ. μετὰ μέσ. Μελ. (μέλομαι). Ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, περιποιοῦμαι, προσέχω· καί, γεν., καὶ αἰτ. μετὰ ἀπαρμφ. Ξνφ. Ἀπμ. 4, 5, 10, καὶ παρὰ Πλάτ. πολλάκις· ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ὅπως καὶ Μλ ὁριστ. Δμσθ. Στφ. σλ. 349. 20. Παρὰ Ξνφ. ἐνίοτε, Φροντίζω διὰ τίποτε, καταβάλλω φροντίδα, ἐπιμέλειαν, ἀκάματον κόπον καὶ δραστηριότητα διὰ νὰ ἀποκτήσω, κατορθώσω τίποτε, ἐπιμ. ἀρετῆς, καλῶν κἀγαθῶν· κ. τ. τ. Τῷ παθτ. Μέλ. ἐπιμεληθήσομαι, κατὰ σημσ. ἐνργ. παρὰ Ξνφ. Ἀπμ. 3, 7, 8 — Εὕρηται δὲ καὶ ὁ τύπος ἐπιμέλομαι, ὅστις κατὰ τὸν Thom. M. καὶ Moer. Ἀττικώτερος ἐστι, καὶ τῷ ἁπλῷ μέλομαι ἐφαρμόττων, ἀλλ' ὅμως σπανίως ἐν χρήσει· Παρὰ Ξνφ. εὕρηται μὲν πολλάκις, τὸ ἐπιμελεῖσθαι, ὅμως ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Ἐπιμελετάω, Μλ -ήσω (μελετάω). Μελετῶ, ἀσκοῦμαι. γυμνάζομαι ἔτι μᾶλλον, ἐξακολουθῶ νὰ μελετῶ.

Ἐπιμελέτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ μελετᾷ, ἀσκῆται, γυμνάζηταί τις ἔτι μᾶλλον· ἐξακολούθησις εἰς μελέτην. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 169.

Ἐπιμέλημα, τος, τό. (ἐπιμελέομαι). Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιμελείας, περὶ τοῦ ὁποίου ἐπεμελήθη, ἐφρόντισε, ἐπιμελεῖται, φροντίζει, καταγίνεταί τις· ἔτι δὲ φροντίς, προμήθεια. Ξνφ. Οἰκ.

Ἐπιμελής, ὁ, ἡ. (μέλομαι). ἐνργ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει διὰ τίποτε, καταγίνεται εἴς τι, ἀγωνιάζεται διά τι — 2) Παθτ. περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζει, ἐπιμελεῖται, ἀγωνιάζεται, τὸν ὁποῖον περιποιεῖταί τις· — 3) ἐξαιρ. ἐν πολλῇ χρήσει τὸ οὐδτ. ἐπιμελές, μετὰ δοτ. ἐπιμελές τῷ Δαρείῳ ἐγένετο Ἦτον ἐμφροντις, ἐφρόντιζε, ἐγένετο προσεκτικός, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἐπῆρε τὰ μάτια του ὁ Δαρ. Ἡρδτ. 1, 89. 5, 12. 7, 37. ἐμοὶ ἐστιν ἐπιμελές Αὐτὸ εἶναι ἰδική μου φροντίδα, δι' αὐτὸ φροντίζω ἐγώ. ἐπιμελὲς ἐποιοῦντο Εἰς αὐτὸ ἔστρεψαν τὴν προσοχήν των, αὐτὸ εἶχαν πρὸ ὀφθαλμῶν, περὶ αὐτοῦ ἐφρόντιζον, ἐκαταγίνοντο, ἐπάσχιζαν. Ὅστις ἔχει εἰς τὸν ἑαυτόν του ἐπιμέλειαν, σπουδήν, φροντίδα, ἔννοιαν, προσοχὴν περί τι, διά τι· ὅστις καταγίνεται μὲ κλίσιν τῆς ψυχῆς του καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἐπί τι. Παθητικ. Πᾶς τις ἢ πανὁήποτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φροντὶς καὶ ἐπιμέλεια· φροντίζουσιν, ἐπιμελοῦνται, ἔχουσι τὴν ἔγνοιάν του, τὸν ὁποῖον, ἢ τὸ ὁποῖον θεραπεύουσι, περιποιοῦνται, ἐγνοιάζονται ἄλλοι.

Ἐπιμελητής, οῦ, ὁ (ἐπιμελέομαι.) Ὅστις ἐπιμελεῖται, φροντίζει, προσέχει, ἐγνοιάζεται διὰ τίποτε· ἐπιστατεῖ, ἐπιτροπεύει, διατάττει τίποτε· ἐπιστάτης, ἔφορος, ἐπίτροπος, διατάκτης· γεωργός, γεωπόνος· περιποιητής· Δημοσθ. ὁ ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Ξενοφ. Παιδ. οἴκων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστημι ἔτι δὲ καὶ — 2) = ἁρμοστής.

Ἐπιμελητικός, ἡ, όν. Ὅστις, ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ, ἐπιμελῆται.

*Ἐπιμελίη, ἡ, Ἰων· ἀντὶ ἐπιμέλεια, Βίος Ὁμ. 5, 56.

Ἐπιμέλλω, Μ. λήσω (μέλλω, ἀμλ.). Βραδύνω, ἀργοπορῶ περισσότερον, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν ἔτι μᾶλλον.

Ἐπιμέλομαι, μέσ. ἀποθ. = ἐπιμελέομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 8. 17.

Ἐπιμέλπω, Μλ -ψω (μέλπω). Ψάλλω ἐν ταυτῷ, προσέτι, ποιητ. Αἰσχύλ. Θηβ. 874.

Ἐπιμελῳδέω, Μλ -ήσω (μελῳδέω). Ψάλλω ἐν ταυτῷ, μετέπειτα. ἀφ' οὗ

*Ἐπιμελῴδημα, τό, Πᾶν ὅ,τι ψάλλεται ἐν ταυτῷ, προσέτι. Σχλ. Δαρ. 1, 63.

Ἐπιμελῶς, Ἐπίρ. Μὲ ἐπιμέλειαν. συγκρ. ἐπιμελέστερον, καὶ ὑπερθ. ἐπιμελέστατα.

*Ἐπιμέμβλεται, Ἐπι. κατὰ συγκ. παθ. Πρκμ. κατὰ σημσ. ἐνργτ. ἐνστ., τοῦ ἐπιμελέομαι, ἀντὶ ἐπιμεμέληται. Κοιν. Σμρ. ἰδὲ μέμβλεται.

*Ἐπιμέμονα (μέμονα). Ἰων· καὶ ποιητ. Παρκ. τοῦ μάω, μάομαι, κατὰ σημσ. ἐνστ. Ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι μὲ ζῆλον εἴς τι.

Ἐπίμεμπτος, ὁ, ἡ. = ἐπιμεμφής.

Ἐπιμεμφής. ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπονείδιστον, ἀξιοκατάκριτον, ἀξιοκατηγόρητον· παρὰ τὸ

Ἐπιμέμφομαι, Μλ -ψομαι, μέσ. ἀποθ. (μέμφομαι). Ὀνειδίζω, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω, μαλόνω, προσοποδέρνω τινὰ διὰ τίποτε· τινί τι, Ὀδσ. Π, 97. Ἡρδτ. 4, 159· κατὰ ἀσυνηθ. ὅμως· τινά τινος, Σφκλ. Τρ. 122. κατ' ἀναλογίαν τοῦ αἰτιάομαι — 2) ἀμτβ. Παραπονοῦμαι, δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι διότι δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τι. Ἰλδ. Α, 65. Β, 225. καὶ μετὰ τοῦ ἕνεκα, Α, 94. ὁ Ἡρδτ. 2, 161. συντάσ. τὴν λέξ. καὶ μετὰ αἰτ., ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Παραπονοῦμαι μετέπειτα, Ἡρδτ. 2. 29, 7, 169. ἀφ' οὗ

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, Ὀνειδισμός, κατηγορία, παράπονον, ἐπίπληξις.

Ἐπιμενίδειος, ὁ, ἡ, σκίλλα, Τὸ θαλλάσσιον, κρομμύδι, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Ἐπιμενίδης κατεσκεύαζε τροφήν, διὰ τῆς ὁποίας μόνης ἐτρέφετο πολὺν καιρόν, καὶ ἐγένετο μακρόβιος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἐπιμενίδειον φάρμακον, Ταύτης ἡ περιγραφὴ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς Μαθηματικοῖς, Σελίδ. 88.

Ἐπιμένω, Μλ -ενῶ, ἀόρ. ἐπέμεινα (μένω). Μένω που ἔτι μᾶλλον· προσμένω, καρτερῶ, Ὁμ. ἐπὶν μεγάροισι Δ, 587. ἐπίμειναι ἐς αὔριον Μεῖναι, πρόσμεινε ἀκόμη ἕως αὔριον, Ὀδσ. Λ, 358. καὶ μετὰ Ὑποτακτ. ἐπίμεινον, τεύχεα

δύων Πρόσμειναι ὄσω νὰ ἀρματωθῶ, Ἰλ. Ζ, 340· καὶ μετὰ τοῦ ἵνα, Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 160. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμ. Ἐπιμένω εἴς τι, δὲν παραιτοῦμαι, δὲν ἀφίνομαι, δὲν τραβῶ χέρι ἀπό τι· μετὰ δοτ. καὶ ὡς ὄντως ἀμετβ. Μένω σταθερὸς εἴς τι, προσμένω τὸ τέλος, τὴν ἔκβασιν πράγματός τινος· μετὰ αἰτ. παρβλ. ἐπιμίμνω.

Ἐπιμερής, ὁ, ἡ, ἰδὲ ἐπιμόριος. Ἡσύχ.

Ἐπιμερίζω Μλ. -ίσω (μερίζω). Προσθέτω που τίποτε κατὰ μέρος, ἀπὸ κομμάτι κομμάτι, ἀπ' ὀλίγον· ὀνομάζω, ἀναφέρω ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο — 2) Μοιράζω, τίθημι, βάλλω, προσθέτω τι μὲ μεριστικὸν τρόπον, μοιρασμένα. Σξέβ. Π΄. σελ. Ἐτυμολ. Μ. «ἐπιμεριζομένη ἑκάστοις τύχη.» ἀφ' οὗ

* **Ἐπιμερισμός**, ὁ. Τὸ νὰ προσθέτῃ τις τίποτε εἴς τι ἀπ' ὀλίγου· νὰ ὀνομάζῃ τι ἀπὸ ἕνα, ἕνα, ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Παρὰ τοῖς Γραμμ. ὀνομάζονται **ἐπιμερισμοί**, αἱ συλλαβαὶ λέξεως, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐναλλαγὴ ὁμοιοφθόγγων φωνηέντων ἐπιφέρει δυνατὴν τὴν σύγχυσιν· Ὁ Boissonade ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις τῷ 1819, ἐκ χειρογράφων συλλογὴν τῶν τοιούτων λέξεων.

Ἐπίμεσος, ὁ, ἡ (μέσος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἢ ἵσταται εἰς τὴν μέσην. Παρὰ Γραμματ. «ἐπίμεσον ῥῆμα», Τὸ μέσως ἢ παθητ. σχηματιζόμενον καὶ μηδέποτε ἐνεργητ., καὶ σημαῖνον, εἴτε ἐνεργ. μόνον, καὶ οὐδέποτε πάθησιν, εἴτε παθ. μόνον, καὶ οὐδέποτε ἐνεργ. οἷον· χρῶμαι τεκμαίρομαι, δέομαι, ἡττῶμαι, ὀδύρομαι, καὶ τ. τ.

Ἐπίμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι γεμάτον, παραγεμάτον, γεμάτον ἕως ἐπάνω. Πολυδ.

Ἐπιμεταπέμπομαι, Μλ. -ψομαι (πέμπομαι). Προσκαλῶ, στέλλω καὶ κράζω προσέτι τινὰ νὰ ἔλθῃ κατόπιν, ὑστεριώτερα. Θουκυδ. ς. 21.

Ἐπιμετρέω, Μλ. -ήσω (μετρέω). ἐπὶ συνεχῶν πραγμάτων, ἤτοι ὅσα δὲν μετροῦνται ἀπὸ κομμάτι, κομμάτι· Μετρῶ, μοιράζω προσέτι, τοῦτ' ἔστι, εἰς τὸ μετρηθὲν προσθέτω τι ἀκόμι, Ἡσιό. Ἔρ. 395. ὅπου ὅμως ἐννοεῖται ἐπὶ δανείσματος. Μέσως, ἐπιμετρέομαι, Κάμνω, ἀφίνω, διορίζω νὰ ἐπιμετρήσουν τίποτε διὰ τὸν ἑαυτόν μου· λαμβάνω τίποτε ἐπιμετρημένον, μοιρασμένον μὲ προσθήκην· — 2) Προσθέτω τι ἀκόμι εἰς τὸ μέτρον, αὐξάνω τὸ μέτρον τινὸς πράγματος· ἔτι δὲ καὶ μηχανῶμαι, πλάττω, ἢ πλάθω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε προσέτι· προσθέτω καὶ ἄλλα εἴς τι πεπλασμένον· αὐξάνω τι ὑπὲρ τὸ μέτρον· λέγω, ἢ κάμνω ὑπερβολάς· ἐν γένει, Κάμνω περισσότερον τοῦ πρέποντος, ἢ τοῦ ἀναγκαίου· — 3) «ἐπιμετρῶ τὴν σκιάν» Μετρῶ τὸν ἴσκιον τοῦ σκιαθήρου, ἤτοι τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου· ὅθεν, κυττάζω εἰς τὸ ὡρολόγιον νὰ ἰδῶ πόσαι ὧραι εἶναι = 4) ἀμετβ. Ἀποτελεῖ προσθήκην τινά, ἤτοι εἶναι τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον προστεθὲν εἴς τι τὸ κάμνει τέλειον.

Ἐπίμετρον, τό (μέτρον). Προσθήκη· πᾶν ὅ,τι δίδεται, βάλλεται περισσότερον εἴς τι μετρηθὲν συνεχὲς πρᾶγμα· περιττόν, ὑπερβολή· «ἐν ἐπιμέτρῳ» Μὲ ὑπερβολήν, μὲ ἀφθονίαν, μὲ τὸ παραπάνω·

* **Ἐπίμετρος**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι παραγεμάτον, σωρωμένον· Ἀπεδοκιμάσθη εὐλόγως ἡ λέξ. ὑπὸ τοῦ Osan anctar. σλ. 64. γράψαντος ἀντ' αὐτῆς, **ἐπίμεστος**.

Ἐπιμήδομαι, Μλ. -μήσομαι (μήδομαι). Ἐφευρίσκω, πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε ἐναντίον, εἰς βλάβην τινός· μετὰ δοτ. «δόλον πατρὶ» Ὀδσ. Δ. 437, «Δαναοῖς ἐπεμήδετο νόστον» Κοΐντ. Σμυρ. ΙΔ΄. 457.

Ἐπιμήθεια, ἡ (ἐπιμηθής). Τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηταί τις τίποτε ἀφ' οὗ τὸ κάμῃ· παλλακις κατὰ παρεμβεβλημένην μετανοίας ἔννοιαν, ἀντιθ. τῷ, **προμήθεια**.

Ἐπιμηθεύομαι, μέσ. ἀποθ. Μετασυλλογίζομαι, μεταστοχάζομαι τίποτε, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ ἔκαμά τι, καὶ βλέπω ὅτι ἔσφαλα· ἀντιθ. τῷ **προμηθεύομαι**· παρὰ τὸ

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ (μῆδος). Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡσιό. Ἔρ. 85. Θγν. 511. κυρίως δέ, Ἀπροβούλευτος, ἀπερίσκεπτος, ὅστις στοχάζεταί τι ἀφ' οὗ τὸ πράξῃ· καὶ περιεσκεμμένος δέ, ὅστις πρὶν πράξῃ τίποτε τὸ στοχάζεται καλά. Αὕτη ἡ χαρακτηριστικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν μετεπλάσθη ὑπὸ τῶν πάλαι εἰς διαφόρους διηγήσεις, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθη παροιμιακῶς ἡ γλῶσσα· π. χ. «μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστίν.» καὶ «Ἐπιμηθεῖ οὐκ ἔστι τὸ μέλλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλεσθαι» καὶ «Ἐπιμηθεὺς Προμηθέως καταδεέστερος.» Ὁ ἀπροσεκτος ἢ ὁ μωρὸς στοχάζεται μετὰ τὴν πρᾶξιν τό, τί ἔκαμε καὶ ὄχι ὁ στοχαστικός, ὁ φρόνιμος· ἴδιον μωροῦ εἶναι ὄχι τὸ νὰ στοχάζηται προτήτερα τί κάμνει, ἀλλὰ τὸ νὰ μετανοῇ τὸ ὅ,τι ἔκαμε· καλήτερα νὰ στοχάζηταί τις προτήτερα, παρὰ μετὰ ταῦτα· τὸ παρ' ἡμῖν κοιν· κάλλιο γάλα καὶ καλά, παρὰ γλίγωρα καὶ τυφλά· καί, κάλλιο λόγια εἰς τὸ χωράφι, παρὰ μάλωμα εἰς τ' ἁλῶνι·

Ἐπιμηθής, ὁ, ἡ (μῆδος). Ἀπερίσκεπτος, ὅστις μετὰ τὴν πρᾶξιν στοχάζεται τό, τί ἔπραξεν, ἔκαμε· — 2) Παρὰ Θεοκρ. δέ, 25, 79. Περιεσκεμμένος, προσεκτικός, ὡς τό, **ἐπιμελής**.

Ἐπιμήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, μακροχρόνιον· μακρουλόν, μακρυλωτόν, Συγκρ. ἀνωμ. ἐπιμήκιστος.

* **Ἐπιμηκύνω** (μηκύνω). Τραβῶ τι εἰς μάκρος, τὸ ἀναβάλλω, κάμνω νὰ διαρκῇ πολύ, περισσότερον· Πολυαιν. 2, 1, 24.

Ἐπιμηλίδες, -ίδων, αἱ (μῆλον, μῆλα). **Νύμφαι**, προστάτιδες τῶν προβάτων, τῶν ποιμένων κυρίως, Valck. ἐν Θεοκρ. 1, 22. Λογγ. 2. 37. Ἀνεκδ. Bek. σλ. 17. 7. κατ' ἄλλους δέ, Νύμφαι τῶν καρποφόρων δένδρων· ἰδὲ Μηλίδες, Μηλιάδες.

* **Ἐπιμηλίς**, ίδος, ἡ (μῆλον). Εἶδός τι μεσπίλων, Διοσκ. 1, 171.

* **Ἐπιμηνιεύω**, Προσφέρω ἐπιμήνια, τοῦτ' ἔστι θυσιάζω κάθε μῆνα.

Ἐπιμήνιος, ὁ, ἡ (μήν). Πᾶν ὅ,τι γίνεται κάθε μῆνα, μηνιάτικον· «τὰ ἐπιμήνια» — α.) ὑπκ. **ἱερά**, Θυσίαι κατὰ μῆνα προσφερόμεναι, μηνιάτικαι, ὡς τό, ἔμμηνα, ὅθεν, «οἱ ἐπιμήνιοι,» Ὅσοι θυσιάζουν κάθε μῆνα, παρ' Ἡρδτ. 8, 41 — β.) **ἐπιμήνια**· Αἱ κατὰ μῆνα ζωοτροφίαι, ὅσαι ἀρκοῦν διὰ ἕνα μῆνα· ὅθεν ἐν γένει, σιτάρκεια, τὸ Γαλλ. προβιάν, ἤτοι πρόβλεψις ζωοτροφιῶν· σιτάρκεια, ἤτοι αἱ ζωοτροφίαι διὰ ἕνα μῆνα, τὰς ὁποίας συνήθιζον νὰ δίδουν προτήτερα — γ.) **τὰ ἐπιμήνια**, Τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν.

Ἐπιμηνίω, (μηνίω) **τινί**· Ὀργίζομαι, θυμόνω εἴς τινα, Ἰλ. Ν. 460. **τινί τι**, ὀργίζομαι κατά τινος διά τίποτε. Ἀππιαν. Πολ. 5. 55 (ῑω ν-)

Ἐπιμηνυτής, οῦ, ὁ = μηνυτής. Ἀρριαν. Ἀναβ. 3. σελ. 141.

Ἐπιμητιάω, Μλ. -άσω (μητιάω). Σκέπτομαι, στοχάζομαι διά τι, συμβουλεύομαι κρίτικος. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 668.

Ἐπιμηχανάομαι, Μλ. -ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (μηχανάω). Ἐφευρίσκω, μεταχειρίζομαι τρόπους, μέσα, ἀπάτην, δόλον κατά τινος, ἐξαιρ. μετέπειτα, ὕστερον ἀφ' οὗ περάσῃ τὸ πρᾶγμα, ὅταν εἶναι ἀργὰ πλέον, Ἡρδτ. β. 91 — 2). Ἐφευρίσκω καὶ μεταχειρίζομαι ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις δόλους, ἀπάτην κ. τ. τ. κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 16. «ἄλλα τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται.» ἀφ' οὗ

Ἐπιμηχάνημα, τό, Δόλος, πανουργία, ἀπάτη ἐναντίον τινός, Στοβ. Λόγ. 141. (ξ).

Ἐπιμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις μηχανᾶταί τι, ἔχει κανένα κακὸν σκοπόν· μεταχειρίζεται δόλους, κακουργίαν, ἀπάτην· **μετὰ γεν.** «κακῶν ἐπιμήχανος ἔργων» Ἡρδτ. 6, 10, χρσμ. 2.

Ἐπιμίγνυμι, καὶ ἐπιμιγνύω, Μ. μίξω (μίγνυμι, ἀνωμ.) Ἀνακατόνω τι προσέτι μέσα εἰς τίποτε, ἀνάμεσα εἰς ἄλλα· Μέσως, ἐπιμίγνυμαι, Ἀνακατόνομαι εἰς τίποτε, ἐξαιρ. μεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ὅθεν, ἔχω συγκοινωνίαν, συναναστροφήν, λημφοδοσίαν μέ τινα· **μετὰ δοτ.** «ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς.» Ξνφ. Κρ. π. 7, 4, 6. καὶ **πρός τινα**, Ἀιβ. 3, 5, 10. Συναναστρέφομαι μέ τινα· ἔχω νὰ κάμω, ἔχω πάρσιμον καὶ δόσιμον μαζύ του· Κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὕρηται ἐσθ' ὅτε καὶ κατὰ ἐνεργ. διαθ. Παρὰ ποιητ. δέ, καὶ τοπικῶς «τόπῳ ἐπιμίγνυμαι» Ἔρχομαι, πηγαίνω πολλάκις, συχνάζω εἴς τινα τόπον, Ruhnk. ep. cr. σλ. 99. ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ, **ἐπιμίσγομαι**, τύπῳ· ἰδὲ ἐπιμίσγω· ἀφ' οὗ

Ἐπίμικτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ἄλλο τίποτε, ἢ μὲ ἄλλα.

Ἐπιμιμνήσκω, Μλ. -μνήσω (μιμνήσκω, ἀνωμ). Ἐνθυμίζω τινὰ τίποτε· συνηθ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διαθ. **ἐπιμιμνήσκομαι**, Μλ. ἐπιμνήσομαι, σπανιώτ. -μνησθήσομαι. Ἀόρ. ἐπεμνήσθην, συνήθ., ἀλλὰ καὶ ἐπεμνησάμην. Ἐνθυμοῦμαι, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τίποτε· ὅθεν καὶ ὁρμῶμαι πρός τι, ἤτοι μεταχειρίζομαι τίποτε· **μετὰ γεν.** Ὅμ., ὅστις ὅμως μόνῳ τῷ μέσ. Ἀόρ. ά. εὐκτ. **ἐπιμνησαίμεθα**, καὶ τῷ παθ. ἀορ. ά. μτχ. **ἐπιμνησθείς**, χρῆται· τῷ ἐνεστ. τύπῳ δὲ οὐδαμοῦ. «ἐπιμνησαίμεθα χάρμης» Ἂς πηγαίνωμεν νὰ πολεμήσωμεν, ἂς ἀρχίσωμεν τὴν μάχην, Ἰλδ. Ρ, 103. Οἱ μεταγν. χρῶνται καὶ τῇ αἰτ. ἀντὶ τῆς γεν. ἐξαιρ. κατὰ σημσ. τοῦ ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω, Ἡρδτ. 1, 14. 2, 3, 6. 136. σπανιώτ. μετὰ τῆς **περί** καὶ τῆς γεν. Ἡρδτ. 2, 101. Πλάτ. Τιμ. σλ. 18, C. Οἱ Ἰων. χρῶνται καὶ τῷ ἐνστ. **ἐπιμνάομαι** -ῶμαι.

Ἐπιμίμνω, (μίμνω). ποιητ. ἀντὶ ἐπιμένω, Ὀδσ. Ξ, 66, Ο, 372.

Ἐπιμίξ, Ἐπίρ. (ἐπιμίγνυμι). Ἀνακατωμένα, χωρὶς διαφοράν· ἐπὶ ἵππων καὶ πολεμιστῶν, ἀνακατωμένα εὑρισκομένων, Ἰλδ. Λ, 525. Φ, 16. Ψ, 242 «ἐπιμὶξ μαίνεται Ἄρης.» Λυσσάζει, καθ' ὅλους χωρὶς νὰ κάμνῃ διαφοράν, Ὀδσ. Δ, 537, ὡσαύτως καί, «κτείνοντες ἐπιμίξ.» Ἰλδ. Ξ, 60.

Ἐπιμιξία, ίας, ἡ. Ἕνωσις, σμίξις, ἀνακάτωσις πραγμάτων. Πλούταρχ. Συμπ. «μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας οὐ πέφυκεν.» 2) Ἕνωσις ἀνθρώπων, σμίξιμον, συναναστροφή, συγκοινωνία ἀναμεταξύ των, Ἡρδτ. 1, 68. Λημφοδοσία, πραγματεία, Ξνφ. Ἑλλ. 5, 1, 1.

Ἐπίμιξις, εως, ἡ. = ἐπιμιξία, Θεοφ. 297.

Ἐπιμίσγω, Μλ. -ξω (μίσγω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἐπιμίγνυμι**· Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῇ μέσ. διαθ. κατὰ μεταφ. σημσ. συγκοινωνίας, **τινί** Ὀδσ. Ζ, 205. 241. Ἐν Ἰλδ. ἀεὶ κατ' ἐχθρ. σημσ. «αἰεὶ Τρώεσσιν ἐπιμίσγομαι» Πάντοτε ἔχω νὰ κάμνω, συμπλέκομαι μὲ τοὺς Τρῶ. Ἰλδ. Κ, 548. παρβλ. Ε, 505. ἀντὶ τῆς δοτ. συντάσ. τὴν λέξ. ὁ Ἡσιό. Θγν. 802 καὶ τῇ **εἰς** καὶ τῇ **ἐπί**, κατὰ τοπικὴν ἔννοιαν· «οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας.» μετὰ αἰτ. δὲ μόνον, **ἐπιμίσγομαί τινα**,

ἀντὶ τοῦ πηγαίνω πρός τινα, παρὰ Καλλιμ. Ὑμ. Διός, 13.

Ἐπιμίσθιος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὅστις ἐργάζεται δουλεύει μὲ μισθόν, πληρωμήν, μισθωτός.

Ἐπιμισθίς, ίδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ ἐπιμίσθιος, Μισθωτή. Ἀνθολ.

Ἐπιμισθοφορά, ἡ, μισθὸς ὑπὲρ τοῦ συνήθους διδόμενος, μεγάλος, ὄχι εὐκαταφρόνητος, ἐξαιρ. ἐπὶ στρατιωτ. μισθοῦ, τὸ ἰταλ. σόλδο, τουρκ. λουφές.

* Ἐπιμισθόω, (μισθόω) τινί τι, Δίδω, ἀφίνω τι εἰς τινα μὲ μισθόν. τὸ τουρκ. κεράν νοικιάζω, ἀγωγιάζω, πακτόνω. σφαλρ. ἀνάγ. παρὰ Αἰλ. ἀντὶ τοῦ ἀπομισθόω.

Ἐπιμνάομαι, νῶμαι, Ἰων. ἀντὶ ἐπιμιμνήσκομαι.

Ἐπιμνημονεύω, = μνημονεύω. Ἀθήν. σελ. 386. C.

* Ἐπιμνησαίμεθα, Εὐκτ. μέσ. Ἀόρ. α. τοῦ ἐπιμιμνήσκω· Ἰλιάδ. Ρ. 103. Ὀδύσ. Δ, 191.

* Ἐπιμνησθείς, μτχ. ἀόρ. α. παθ. τοῦ ἐπιμιμνήσκομαι, Ἰλιάδ. Α, Δ, 189.

Ἐπιμοιράω, Μλ. -άσω (μοιράω). Μοιράζω, διαμοιράζω τίποτε μὲ λαχνόν· μεταδίδω ἤτοι δίδω εἴς τινα μέρος ἀπὸ τίποτε, ἐξαιρ. δίδω εἴς τινα τὸ ἀνῆκον τῷ μέρος· τινί τι· Μέσως, ἐπιμοιράομαι, Λαμβάνω τίποτε διὰ λαχνοῦ, λαμβάνω τὸ ἀνῆκόν μοι μέρος ἀπὸ τίποτε· κἐπιμοιρέομαι κόνιος Ρίπτω τόσον χῶμα, ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ σκεπασθῇ, παραχωθῇ ὁ νεκρὸς εἰς τὸν τάφον του· Μοσχίων παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 244. συντάσσ. καὶ μετὰ γεν. καὶ μετὰ αἰτ.

Ἐπιμοίριος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Πᾶν ὅ,τι διορίζεται ἀπὸ τὴν Μοῖραν, ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς τὴν Μοῖραν. Ἀνάλεκτ. Α'. 245. κνήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίριαν.

Ἐπίμοιρος, ὁ, ὁ. (μοῖρα) μετὰ γεν. Ὅστις ἔχει μέρος εἴς τι· μετέχει ἀπό τίποτε· ὅστις εἶναι ἱκανὸς εἰς, ἢ διὰ τίποτε· ὡς τὸ ἐπήβολος· Στοβ. Λόγ. 249.

* Ἐπιμοιχεύω. (μοιχεύω). Μετέρχομαι τὴν μοιχείαν ἔτι μᾶλλον· ἐξακολουθῶ ἀκόμη τὴν παράνομον συναναστροφὴν ὑπανδρευμένης γυναικός· μετὰ αἰτ. Λουκ.

* Ἐπιμολεῖν, (μολεῖν, ἀνωμλ.). Ἀπαρέμφ. Ἀόρ. τοῦ ἀχρηστ. ἐπιβλώσκω· Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ὁρμητικὰ πρός τι· πλακόνω τινὰ ἔξαφνα. Σοφοκλ. Τρ. 855. Ἀμφβ. ἀνάρ. ἀφ' οὗ

Ἐπίμολος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔρχεται, πλησιάζει που, ὁρμᾷ κατά τινος· Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 630.

Ἐπιμομφή, ἡ = ἐπίμεμψις. Πινδ. Ὀλ. Γ. 11.

Ἐπίμομφος, ὁ, ἡ = ἐπιμεμφής. Εὐρ. Ῥῆσ. 327. — 2) Πᾶς τις, ἢ πᾶν τι, μὲ τὸν ὁποῖον δὲν εἶναί τις εὐχαριστημένος, ἀπαίτιον, δυστυχές· δυστυχίας πρόξενος, Αἰσχλ. Ἀγμ. 564.

Ἐπιμονή, ῆς, ἡ (ἐπιμένω). Τὸ νὰ μένῃ σταθερὸς ἐπιμένῃ τις εἴς τι· τὸ νὰ ἀναβάλλῃ τὸν καιρόν, ἀργοπορῇ μέ τι· τὸ νὰ διατρίβῃ που. Θουκυδ. Η. κἡ ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη Παρὰ Ῥήτ. Τὸ νὰ ἐνδιατρίβῃ τις εἴς τι, ἤτοι τὸ νὰ μὴ βιάζηται, θέλων διὰ νὰ τὸ ἐκθέσῃ διεξοδικώτερα, εὐληπτότερα, καλήτερα.

Ἐπιμόνιμος, καὶ ἐπίμονος, ὁ, ἡ (ἐπιμένω). Ὅστις ἐπιμένει, μένει σταθερὸς εἴς τι, ὑποφέρει, ὑπομένει· δὲν μεταβάλλει γνώμην, δὲν παραιτεῖ τίποτε κποιῶ τι ἐπίμονον Κάμνω, προστάζω νὰ μείνῃ τι ἄπρακτον, νὰ παύσῃ τοῦ νὰ γίνηται· κἐπιμόνους ἐράνους ποιῶ Προστάζω νὰ παύσῃ, ἀναβληθῇ ἡ σύναξις εἰσφορῶν, δοσιμάτων. Πολβ. 28, 3. Ἐπίρρ. ἐπιμόνως.

Ἐπιμόριος, ὁ, ἡ (μόριον). Πᾶν ὅ,τι περιέχει καὶ μέρος τι περισσότερον, ἐκτὸς τοῦ ὅλου, εἶναι μεγαλήτερον μὲ ἓν μέρος· ὅθεν ἐπιμόριος λόγος, ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, Ἡ ἀναλογία τῶν ἀριθμῶν, ὅταν ὁ μεγαλήτερος ἀριθμὸς περιέχῃ τὸν μικρότερον μίαν φοράν, καὶ ἀκόμη τι μέρος αὐτοῦ. οὕτω π. χ. περιέχει ὁ 4. τὰ 3. καὶ τὸ τρίτον μέρος αὐτῶν ἰδὲ· ἐπίτριτος. Ἐξ ἐναντίας δέ, ὅταν ὁ μεγαλήτερος ἀριθμὸς περιέχῃ τὸν μικρότερον μίαν φοράν, καὶ περισσότερα μέρη αὐτοῦ, τότε καλεῖται ἡ ἀναλογία ἐπιμερὴς λόγος, π. χ. τὰ 5. πρὸς τὰ 3.

* Ἐπιμορμύρω, Μλ. -ρῶ (μορμύρω). Κάμνω μορμορητόν, ψιθυρίζω, μορμορίζω, πρός τι, ἢ ἐν ᾧ κάμνω τι· μετὰ δοτ. (ῡ).

Ἐπίμορτος, ὁ, ἡ (μορτή). γεωργός, Λέγεται ὁ γεωργός, ὅστις γεωργεῖ, καλλιεργεῖ ἀγρόν, χωράφι διὰ νὰ λάβῃ ἀντὶ διωρισμένον μέρος ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ· κἐπιμ. γῆ Χωράφι δομένον εἴς τινα μὲ συμφωνίαν νὰ τὸ δουλεύσῃ καὶ νὰ πάρῃ διὰ τὸν κόπον του μέρος τι ἀπὸ τὸν καρπόν.

Ἐπιμορφάζω, (μορφάζω). Ὑποκρίνομαί τι, παίζω τὸν ὑποκριτήν, κἐπιμορ· ἀλήθειαν, εὐσέβειαν κ. τ. τ. Καμώνομαι ὅτι ὁμιλῶ ἀγαπῶν τὴν ἀλήθειαν, ὅ,τι εἶμαι θεοφοβούμενος, κ. τ. τ. Φίλ. Β'. σελ. 162. Ρ.

Ἐπιμοχθέω, Μλ. -ήσω (μοχθέω). Δουλεύω, κοπιάζω, ὑπομένω, ὑποφέρω ἀκαταπαύστως· ὡς τὸ ἐπιπονέω. Ἡσύχ.

Ἐπίμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις εἶναι ἐπιφορτισμένος μὲ δουλειάν, μὲ κόπους, δουλεύει, πρέπει νὰ κοπιάζῃ ἀκατάπαυστα· ὅ,τι εἶναι κοπιαστικόν. ὡς τὸ ἔμμοχθος. Ἐπίρρ. ἐπιμόχθως.

Ἐπιμοχλόω, Μλ. -ώσω (μοχλόω). Τραβῶ, περνῶ εἰς τὴν θύραν τὸν μοχλόν, σύρτην, διάδρομον. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 422.

Ἐπιμύζω, Μλ. -ύξω (μύζω). Γογγύζω, κρυφαναστενάζω πρός τι, διά τι· δείχνω μέ τινα τόνον διὰ τῆς μύτης, δυσαρέσκειαν, λύπην, ἀγανάκτησιν· χλεύην, ἐμπαιγμόν, περίπαιγμα, διὰ τίποτε· μυκτηρίζω τι· Ἰλιάδ. Δ. 20. καὶ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη Θ, 457. ἀεὶ ἐπὶ ἀνάνδρου φωνῆς, τὴν ὁποίαν κάμνει, εὐγάζει τις σφίγγωντας τὰ χείλη.

Ἐπιμυθέομαι, Μλ. -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μυθέομαι). Λέγω, ὁμιλῶ πρός τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις — 2) Λέγω καταπειστικούς, ἡσυχαστικούς, παρηγορητικοὺς λόγους πρός τινα· μετὰ δοτ.

* Ἐπιμυθεύω, καὶ ἐπιμυθεύομαι, μέσ. ἀποθ. = ἐπιμυθέομαι.

Ἐπιμύθιος, ὁ, ἡ (μῦθος) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ προστίθεται εἰς μῦθον, διήγησιν. τὸ ἐπιμύθιον. Ὁ ἐπίλογος, ἡ ἀπόδοσις τοῦ μύθου, ἡ ἐκ τοῦ μύθου πηγάζουσα διδασκαλία. (ῡ)

Ἐπιμυκτηρίζω, Μλ. -ίσω (μυκτηρίζω). Περιπαίζω, περιγελῶ τι πρός τι σουφρώνοντας τὴν μύτην καὶ εὐγάζοντας τὴν φωνὴν διὰ τῆς μύτης Πλούταρχ. Η. σελ. 163.

Ἐπίμυκτος, ὁ, ἡ (ἐπιμύζω). Περιγελασμένος, ὠνειδισμένος. Θέογνις 263. κπάντη δ' ἐπίμυκτος, πάντη δ' ἐχθρός.

Ἐπιμύλιος, ὁ, ἡ (μύλη). Ἐπιστάτης μύλου, ὅστις ἐπιστατεῖ, προσέχει περὶ τοῦ μύλου· — 2) Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς μύλον, διὰ ἄλεσμα. κἐπιμύλιος ᾠδή, Τραγῴδι τὸ ὁποῖον ἔψαλλον εἰς τοὺς μύλους ὅταν ἄλεθαν. Ἀθήν.

Ἐπιμυλίς, ίδος, ἡ (μύλη) = ἐπιγονατίς.

Ἐπίμυξις, εως, ἡ (ἐπιμύζω). Τὸ νὰ γογγύζῃ, κρυφοστενάζῃ τις διά τι· περιγελᾷ, περιπαίζῃ τίς τι μὲ φωνὴν ἄνανδρον διὰ τῆς μύτης· δήλωσις λύπης, δυσαρεσκείας, χλεύης, περιγελάσματος.

Ἐπιμύρομαι, Μλ. -ροῦμαι, μέσ. ἀποθ. (μύρομαι). Μοιρολογῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, θρηνῶ, οὐρλιάζω πρός τι, διά τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. Ι, 936. ἐπὶ τοῦ βαρέος κτύπου, θορύβου τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης (ῡ).

Ἐπίμυσις, εως, ἡ. (ἐπιμύω). Τὸ νὰ κλείῃ, σφαλνᾷ τις τὰ ὀμματόφυλλα, καὶ τὰ χείλη ἅμα. Κλήμ. Ἀλεξ. ἐπίμυσις βλεφάρων.

Ἐπιμύσσω, Ἀττ. ἐπιμύττω = ἐπιμύζω.

Ἐπιμύω, Μλ. -ύσω (μύω). Κλείω, σφαλνῶ, τὰ ὀμμάτια καὶ τὸ στόμα διά τι ἐν γένει, Κλείω (ῠω, ῡσω).

Ἐπιμωκάομαι, Μλ. -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μωκάομαι). Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ.

Ἐπιμωμάομαι, Ἰων. ἐπιμωμέομαι. Μλ -ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μωμάομαι). Ὀνειδίζω, ψέγω, κατηγορῶ πρός τι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· μετὰ δοτ. Διονύσ. Περιηγ. 890.

Ἐπιμωμητός, τή, τόν. Ὠνειδισμένος, ἐπονείδιστος, ἄξιος κατηγορίας. Ἡσιόδ. Ἔργ. 13. Παρὰ τοῖς μεταγενεσ. δέ, καὶ ἀκαταλήπτως.

Ἐπίμωμος, ὁ, ἡ. (μῶμος) = τῷ προηγ. Ἡρόδ.

Ἐπιμώομαι, (μώομαι) = ταὐτὸν τῷ ἐπιμαίομαι. Βίων παρὰ Στοβ. Φυσικ. σελ. 170. κἐπεμώετο τέχναν.

Ἐπινάσσω, Ἀττ. ἐπινάττω, Μ. άξω (νάσσω, ἀνωμλ.) Γεμίζω τι πρός τι, ἢ στουπόνω, γεμίζω τι ἔτι μᾶλλον. γεμίζω τι ἕως ἐπάνω.

Ἐπινάστιος, ὁ, ἡ (ναίω). Ὅστις ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ εἴς τινα ξένον τόπον· ὡς τὸ, ἔποικος, Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 795.

Ἐπιναύσιος, ὁ, ἡ, (ναυσία). Ὅστις αἰσθάνεται ἀηδίαν, ἀναγούλιαν, τῷ ἔρχεται λιγούρα.

Ἐπινεάζω, Μλ. -σω (νεάζω). Πολιτεύομαι, φέρομαι εἴς τι ὡς νεανίας, παλληκάρι· μετὰ δοτ. Πολυδ. Γ. 53.

Ἐπινεανιεύομαι, Μλ. -εύσομαι (νεανιεύομαι). Κάμνω τι πρός τι, ἢ ὑπὲρ τὸ καθῆκόν μου διὰ τὸ νὰ ἔχω, ἢ διὰ νὰ δείξω ὅτι ἔχω ἀρκετήν, πολλὴν νεανικὴν δύναμιν, διὰ νὰ δείξω παλληκαριάν. Πολυδ. Γ. 121. καὶ Πλούταρχ. Γ. σελ. 446.

Ἐπίνειον, τό (ναῦς, γεν. νεώς). Τόπος διὰ ἄραγμα, ἀγκυροτόπι, Ἡρόδ. 6. 116. (μικρὸς λιμένας, ἢ μικρότερος ἀπὸ λιμένα) — 2) Παραθαλάσσιος πόλις μὲ λιμένα, ὅπου εἶναι ἀραγμένη, εὑρίσκεται ὅλη ἡ θαλάσσιος δύναμις ἔθνους τινός· τὸ ἰταλ. δεπόζιτο, στατσιόνη τι μαρίνα. Θυδ. 1, 30. 2, 84 — 3) Τόπος μικρὸς λιμένος, ὅπου κτίζονται, κατασκευάζονται ἢ στέκονται τὰ καράβια.

Ἐπινείσσομαι, Μλ. -είσομαι, παλαιὸς τύπος τοῦ ἐπινίσσομαι.

Ἐπινέμησις, εως, ἡ. Διαμοίρασις, μοίρασμα. ἐκ τοῦ Μέσ. δέ, ἐπινέμομαι, Ἔκτασις, ἐξάπλωσις· τὸ νὰ ἐξαπλόνηται, διαδίδηταί τι πολὺ ὁλόγυρά του κἐπινέμησις πυρός Πλούταρχ. Λυσ. 22. παρὰ τό.

Ἐπινέμω Μλ. -μῶ καὶ -νεμήσω, Ἀόρ. ἐπένειμα (νέμω, ἀνωμλ.). Μοιράζω, διαμοιράζω τι, Ἰλιάδ. Ι, 216. Ω', 625. Ἔτι δὲ καὶ μοιράζω τι μεταξύ τινων, ἢ εἰς πολλούς· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Ὀδύσ. Τ, 254. — 2) Βόσκω, ἀφίνω νὰ βόσκουν ζῶα εἴς τινα τόπον, ἢ νὰ φάγουν ὅλην τὴν εἴς τινα τόπον εὑρισκομένην βοσκήν· ἐξαιρ. Ἀφίνω ἀγέλην, ἢ ποίμνην νὰ βοσκήσῃ εἰς ξένον τόπον κβοσκήματα ἐπινέμειν Αἰσχ. παραβλ. ἐπινομία. Μέσως, ἐπινέμομαι. Περνῶ πέρα που ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων, Βόσκει εἴς τινα τόπον, βόσκοντας περνᾷ ἀπό τινα τόπον· ἀπερνῶντας βόσκει — Τροπ. Ἐξαπλόνεται, διαδίδεταί τι ὁλόγυρά του, κπῦρ ἐπινέμεται πόλιν Ἡ φωτιὰ ἐξαπλόνεται εἰς ὅλην τὴν πόλιν, τὴν κατακαίει, Ἡρόδ. 5, 101. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λοιμικῶν νόσων διαδιδομένων, Θουκυδ. Β. 54. κἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μάλιστα.

* Ἐπινένησμαι, παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐπινήθω.

Ἐπίνευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις νεῦμα. ἡ διὰ νεύματος διδομένη προσταγή, ἄδεια, στέρξιμον βεβαίωσις, κ. τ. λ. παρὰ τὸ

Ἐπινεύω, Μ. εύσω (νεύω). Νεύω, κάμνω νεῦμα μὲ τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον προσταγῆς ἐπιβεβαιώσεως, ἀδείας, ἀποδοχῆς, βεβαιώσεως, συγκατανεύσεως· ἤτοι ὅτι στέργω, βεβαιόνω, δέχομαί τι, Παρ' Ὁμ. λέγει ὁ Ζεὺς κνεῦμα δ' ἐπένευσα κάρητι

Τὸ ἐβεβαίωσα μὲ νεῦμα τῆς κεφαλῆς μου, Ἰλδ. Ο, 75. παρβλ. Ὕμ. Δμτ. 169, 46. καὶ Χ, 314. «κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ» Ἔκαμνε νεῦμα μὲ τὴν λαμπρὰν περικεφαλαίαν του ὁ Ἀχιλλεύς· ἐννοεῖ, νεύοντας τὴν κεφαλὴν δίδω κρυφὸν καταφατικὸν σημεῖον, Ξεν. Κρπ. 525, 12 — 2) Κλίνω, βαίζω πρός τι μέρος.

Ἐπινέφελος, ὁ, ἡ. (νεφέλη). Σκεπασμένος μὲ σύννεφα, συννεφιασμένος. «ἐπινεφέλων ὄντων», Ὅταν ὁ οὐρανὸς ἦτον συννεφιασμένος, Ἡρόδοτ. 7, 37.

Ἐπινεφέω, Μλ. -ήσω. Συννεφιάζω, σκεπάζω μὲ σύννεφα. Ἀριστοτ. Προβλ κε΄. 41. «οἱ νότοι μεγάλοι γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν», — 2) ἀμετβ. «ἐπενέφει τὸ ὁ Ζεύς» Συννέφιαζεν ὁ οὐρανός. Ἄλεξις παρὰ Σουίδ. ἀφ' οὗ

Ἐπινεφής, ὁ, ἡ (νέφος). Συννεφιασμένος, νεφελώδης. Θεόφρ. σελ. 403. «ἄνεμος ἐπινεφὴς καὶ ὑέτιος» Σκοτεινὸς μὲ βροχὴν ἄνεμος.

Ἐπινεφρίδιος, ὁ, ἡ. (νεφρός). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς, πλησίον, ἐπάνω εἰς τὰ νεφρά, ἢ ἐκ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ νεφρά, Ἰλδ. Φ, 204.

Ἐπινέφωσις, εως, ἡ (ἐπινεφόω). Συννέφιασμα, συννεφιά. Ἀριστοτ. Προβλ. κε΄ 41.

Ἐπινέω, Μλ. -νεύσομαι (νέω, ἀνμλ.). Κολυμβῶ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ῥευστοῦ τινος, ἐπάνω εἰς νερόν, Θεόφρ. Δ.

Ἐπινέω, Μ. -ήσω (νέω). Γνέθω, κλώθω· ὡς τὸ ἐπικλώθω, ἰδίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν. τινί τι· Ἐπὶ τῆς Αἴσης, Ἰλδ. Υ, 128· ἐπὶ τῆς Μοίρας, Ω, 210. «ἀμφοτεράκις γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ» Καθὼς ἐγεννήθη, εὐθὺς ὡς τὸν ἐγέννησε, ἔκλωσε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του, διώρισε τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου του· μετὰ Ἀπρμφ. Αἰλιαν. «ὅτε ἔμελλε, τὴν ἐπινηθεῖσαν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπιέναι».

Ἐπινέω, (νέω, ἀνμλ.) = ἐπινήω, ἐπινηνέω, Ἡρδτ. 4, 62.

Ἐπινήθω (νήθω) = ἐπινέω, τό, γνέθω.

Ἐπινήϊος, ὁ, ἡ. (νηῦς, ναῦς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς πλοῖον, ἀνήκει εἰς πλοῖον. Ἐπιγράμ.

Ἐπινηνέω, καὶ ἐπινέω, ἐπινήω, καὶ ἐπινηέω (νηνέω, νηέω, νήω, ἀνμλ.). Ἐπισωρεύω, σωρόνω, βάλλω ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ἐπάνω που, «νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον» Ἐσώρευαν τοὺς νεκροὺς ἐπάνω εἰς τὴν πυρκαϊάν, Ἰλδ. Η, 428. 431. — Ἐπισωρεύω τι μὲ τίποτε, φορτόνω τι ἕως ἐπάνω «ἁμάξας φρυγάνων ἐπινηνοῦσι» Φορτόνουν ἕως ἐπάνω τὸ ἁμάξι μὲ φρύγανα, τσάκνα Ἡρδτ. 2, 64.

Ἐπίνητρον, τό (νήθω). Κατὰ Πολυδ. 7. 32 καὶ 10, 124. πιθανῶς Ἠλακάτη, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ῥόκα.

Ἐπινήφω, Μλ. -ήψω (νήφω) τινί, Εἶμαι νήφων, ἐγκρατεύομαι ἀπό τι· μεταχειρίζομαί τι μετρίως. «ἐπινήφω τῷ βίῳ», Πλούταρχ. Ζῶ μὲ σωφροσύνην καὶ μετριότητα.

Ἐπινήχομαι, Μλ. -ξομαι μέσ. ἀποθ. (νήχομαι = ἐπινέω, τό, κολυμβῶ, Ὁμ. Βατραχ.

Ἐπινήχυτος, ὁ, ἡ. = νήχυτος, Ὀρφ. Αργ. 39 καὶ 310.

* **Ἐπινήω**, Μλ. -ήσω (νήω, ἀνμλ.) = ἐπινηνέω.

Ἐπινίκιος, ὁ, ἡ (νίκη). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, συναθίζεται εἰς νίκην, ἐν καιρῷ νίκης· «τὸ ἐπινίκιον», ὑπακ. ᾆσμα, ἢ μέλος. Ὕμνος, τραγῳδία, τὸν ὁποῖον συνήθιζον νὰ ψάλλουν οἱ νικηταί, ποῖα εἶναι τὰ σωζόμενα τοῦ Πινδάρου τὰ ἐπινίκια, ὑπ. ἱερά, Ἑορτή, πανήγυρις, θυσία, διὰ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ὡς παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς ἡ δοξολογία ἐν τοιαύτῃ περιστάσει (νῑ).

* **Ἐπίνικος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. Πνδ. Ὀλ. 8, 99. Boeckh. ἐν Σχλ. Πνδ. σλ. 460.

Ἐπινικτρίς, ίδος, ἡ (νίζω). Τὸ ποτήρι μὲ νερὸ, τὸ ὁποῖον συνειθίζουν νὰ δίδουν ἀφ' οὗ νίψουν τὰς χεῖρας καὶ πλύνουν τὸ στόμα των οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν τράπεζαν, τὸ κοινῶς, σκολακάνι, σκαλακάντι. Πολυδ. ς΄, 31.

* **Ἐπινίπτω**, Μλ. -ψω (νίπτω). Βρέχω, μουσκεύω, πλύνω ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐσωτερικὸν μέρος τινός.

Ἐπινίσσομαι, Μλ. -νίσομαι (νίσσομαι). Πηγαίνω, ἔρχομαί που προστέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἴς τι· μετὰ γενκ. «ἐπιν. πεδίων», Σφκλ. Οἰδ. Κ. 689. συνήθ. μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Ἀπ. Ῥδ. (τὸ ἰῶτα, φαίνεται φύσει μακρ.)

Ἐπινίφω, Μλ. -ψω (νίφω). Χιονίζω προστέτι ἢ ἐπάνω που, Ξεν. Κυρ. 8, 1. — 2) μεταβ. Κάμνω νὰ πέσῃ χιόνι, χιονίζω ἀπ' ἐπάνω, ῥίπτω χιόνι ἐπί τι, ἢ σκεπάζω καταπλακόνω τίποτε μὲ χιόνι. (νῑ)

Ἐπινοέω, Μλ. -ήσω (νοέω, ἀνμλ.). Ἔχω τι κατὰ νοῦν, εἰς τὸν νοῦν μου· ἔχω σκοπὸν νὰ κάμω, νὰ ἐπιχειρισθῶ τι· συλλογίζομαι, στοχάζομαι, παρατηρῶ· ἐφευρίσκω, πλάττω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου ἐναντίον τινός· τινί τι· Θουκυδ. Α΄. «οἱ μὲν καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν». Ἐννοῶ, καταλαμβάνω. — 2) μετὰ Ἀπρμφ. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου νὰ κάμω τι. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρησιμεύει ὅλως καὶ ἡ μέσ. διαθ. ἐπινοοῦμαι, μετὰ παθτ. ἀορ· ἐπινοηθῆναι· Ἡρδτ. 6, 116. ἀφ' οὗ.

Ἐπινόημα, ατος, τό. Συλλογισμός, στοχασμός· πᾶν ὅ,τι ἐφεῦρε τις διὰ τοῦ νοός, ἐστοχάσθη, ἢ ἔπασεν εἰς τὸν νοῦν του· σκοπός· ἀφ' οὗ.

Ἐπινοηματικός, κή, κόν. Ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ νὰ συλλογίζηται, στοχάζηται, ἐφευρίσκῃ διὰ τοῦ νοός. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπινοεῖν.

Ἐπινόησις, εως, ἡ (ἐπινοέω). Τὸ νὰ στοχάζηται καλῶς, καταλαμβάνῃ, καὶ ἐφευρίσκῃ διὰ τοῦ νοός τίς τι· ἀφ' οὗ.

Ἐπινοητικός, κή, κόν. = ἐπινοηματικός. Ἐφευρετικός, ἐπιβουλευτικός.

Ἐπίνοια, οίας, ἡ (νοῦς). Συλλογισμός, στοχασμός, ἐφεύρεσις διὰ τοῦ νοός. Ξεν. Κρ. Π. 2, 318. Σκοπός, ἐπιχείρησις· δευτέρα σκέψις, ἀργότερος στοχασμός, ὑστερινὴ γνώμη· κατανόησις. Θουκυδ. Γ. Φρόνησις. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 389. «ψεύδει γὰρ ἡ ἐπίνοια τὴν γνώμην».

Ἐπινομή, ἡ (ἐπινέμομαι) = τῷ ἑπμ. Πλουταρχ.

* **Ἐπινομία**, ἡ (ἐπινέμομαι). Τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον δίδουν κατὰ συνθήκην δύο γειτονικαὶ δυνάμεις, βασιλεῖς ἢ ἐπικράτειαι, εἰς τοὺς κατοίκους τῶν τόπων των διὰ νὰ βόσκουν τὰ ζῶα των ἀμοιβαίως εἰς τοὺς τόπους των. Ξεν. Κυρ. π. 3, 2, 11. παρβλ. Πολυδ. 7, 184. — 2) = ἐπινέμησις· ὅθεν, ἐπινομία ἢ ἐπινομὴ πυρός, Ἄπλωμα, ξάπλωμα πυρκαϊᾶς, φωτιᾶς.

Ἐπινομίς, ίδος, ἡ (νόμος). Πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἰς τοὺς νόμους· ὅ,τι προστίθεται εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνήθως διαμοιράζεται ἐν γένει, Προσθήκη. 2) Λέγεται ἔτι καὶ τὸ διδόμενον χάρισμα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου ἔτους, τὸ κοινῶς Ἁγιοβασιλειάτικα, ὅπερ ἄλλως καὶ εὐαρχισμὸς λέγεται. Ἀθήν. Γ. σελ. 97. «ἢ σὺ καὶ τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην στρήναν, κατά τινα πατρίαν παράδοσιν λεγομένην καὶ διδομένην τοῖς φίλοις, ἐπινομίδα καλοῦνα».

Ἐπινομοθετέω, Μλ. -ήσω (νομοθετέω). Προσθέτω ἀκόμη τι εἰς τοὺς νόμους· διορίζω τι προσέτι μὲ νόμον, κάμνωντας καὶ δι' αὐτὸ νόμον.

Ἐπίνομος, ὁ, ἡ (νομός). Πᾶν ὅ,τι προστίθεται ἑνόνεται εἰς τι πλῆθος, εἴς τι τάγμα· ὡς τὸ σύνομος. Πνδ. — 2) (νόμος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι νόμιμον, σύμφωνον μὲ τοὺς νόμους, καθὼς διορίζουν οἱ νόμοι.

Ἐπινοσέω Μλ. -ήσω (νοσέω). Εἶμαι ἀκόμι ἄρρωστος. Ἱπποκρ. Προγν. Α΄. σελ. 77. Εἶμαι φιλάσθενος, ἀδύνατος μετά τινα ἀσθένειαν.

Ἐπίνοσος, ον, ὁ, ἡ (νόσος). Φιλάσθενος, ἀρρωστιάρης. Ἀριστοτ. Ἠθ. Γ. δ΄, «ἐπίνοσον σῶμα». «ἐπίνοσον χωρίον», Τόπος νοσώδης, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἀρρωστεῖ τις. Ἐπρβ. ἐπινόσως.

Ἐπινοτίζω, Μ. -ίσω (νοτίζω). Βρέχω, μουσκεύω, νοτίζω, κάμνω νοτερόν, ὑγραίνω, ῥαντίζω τι εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του, ἀπ' ἐπάνω. Διοσκουρ. Β΄. 105.

Ἐπινυκτερεύω (νυκτερεύω). Περνῶ τὴν νύκτα, ξενυκτίζω πλησίον εἴς τι ἢ μὲ τίποτε.

Ἐπινύκτιος, ὁ, ἡ (νύξ). Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὴν νύκτα εἰς καιρὸν νυκτός. Ἀνάλεκτ. Α΄. σελ. 121. «ἐπινύκτια μῆλα νομεύων», Βόσκων τὰ πρόβατα τὴν νύκτα.

Ἐπινυκτίς, ίδος, ἡ. ἰδαίτ. θηλκ. τοῦ ἐπινύκτιος (— 2) ὡς ἐπίθ. = α΄.) Πάθος τι ἐπὶ τὸ δέρμα σφοδροτέρους τὴν νύκτα προξενοῦν σπασμοὺς καὶ πόνους, παρὰ τὴν ἡμέραν. Πολυδ. καὶ Κέλσ. Ε΄. ἡ. 1. «ἐπινυκτίς», φλύκταινα ὑπεπέλιδνος, ὕφυγρος, ἔναιμος, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη. — β΄) Βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφονται τὰ τῆς νυκτὸς συμβεβηκότα, ὡς τὸ τῆς ἡμέρας Ἐφημερίς.

Ἐπινυμφίδιος, ὁ, ἡ (νυμφίδιος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὸν γάμον· νυμφιάτικον. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 814. «ἐπινυμφίδιος ὕμνος». Μελέαγρ. Ἐπίγρ. 125. «γάμος ἐπινυμφίδιος».

Ἐπινύσσω, Ἀττ. ἐπινύττω, Μλ -ξω (νύσσω). Κεντῶ, σουβλίζω, τρυπῶ· βλάπτω, κτυπῶ, ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ δέρμα τοῦ σώματος.

Ἐπινυστάζω, Μλ -ξω καὶ -σω (νυστάζω, ἀνμλ.). Νυστάζω, μ' ἔρχεται ὕπνος ἐν ᾧ κάμνω τι, ἐν ᾧ κάθημαι πλησίον τινός, ἐν ᾧ ἀκούω τι.

Ἐπινωμάω, Μλ -ήσω (νωμάω). Κομίζω, ὁδηγῶ· κυβερνῶ, διευθύνω τὸν δρόμον, τὴν κίνησίν τινος εἴς τι μέρος· Κομίζω, φέρω τι πρός τινα. τινί τι. Σφκλ. Φιλ. 166. «Παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν». Ἐξαιρ. «πεδάω». Αἰσχ. Εὐμ. 311. Ἀγμ. 762. καὶ παραλείψει τῆς αἰτ. ἀμετβ. δοκοῦν· Βαδίζω, πορεύομαι, πηγαίνω που. «ἀκούσειν δ', εἴ που γνοίη, στατὸν εἰς ὕδωρ, αἰεὶ προσενώμα» Σφκλ. Φιλ. 717. — 2) Διανέμω, μοιράζω τι μεταξὺ εἰς ἄλλα, Σφκλ. Ἀντιγ. 139. «ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων».

Ἐπινωτιδεύς, έως, ὁ. Εἶδος τι τερατώδους ἰχθύος ἐκ τοῦ γένους τῶν Γαλεῶν, ὃς καὶ Νωτιδανὸς καλεῖται.

Ἐπινωτίδιος, ὁ, ἡ (νῶτον). Πᾶν ὅ,τι κεῖται εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ νῶτα, ἐπὶ τὴν ῥάχιν. Ἀνάλεκτ. Γ. σλ. 185.

Ἐπινώτιος, ὁ, ἡ (νῶτον) = ἐπινωτίδιος. Πολυδ. Β΄.

Ἐπιξαίνω, Μλ -ξανῶ (ξαίνω). Ξύω, ξύνω, ξουγρανίζω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος τινός. Βασιλ.

Ἐπιξανθίζω, Μλ -ίσω (ξανθίζω). Βάπτω, κάμνω τι ἐπάνω ξανθόν, κιτρινιάρικον ὡς τὸ μάλαγμα, ἢ μαυροκίτρινον.

Ἐπίξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ξανθόν, κίτρινον ὡσὰν τὸ φλωρί, ἢ μαυροκίτρινον — 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπάνω μόνον κιτρινοπράσινον, ἢ μαυροκίτρινον, τὸ κοιντ. γρίβον, γραβανόν· ἐπὶ λαγῶν, Ξεν. Κυρ. 5, 22 καὶ ἐπὶ ἐλάφων, Πολυδ. 5, 68.

* **Ἐπιξεινόω**, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐπιξενόω.

Ἐπίξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ξένος, ὅστις ἔρχεται πηγαίνει που ἢ πρός τινα ὡς ξένος ἢ ὡς φίλος ἀπὸ ξένον τόπον, τὸ τουρκ. μουσαφίρης.

Ἐπιξενόω, Μλ -ώσω (ξενόω). Δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς φίλον ἀπὸ ξένον τόπον, τουρκ. μουσαφίρης. — Κατὰ παθ. διάθ. μόνον χρήσιμον, Πηγαίνω, ἔρχομαι πρός τινα ὡς φίλος ἀπὸ ξένον τόπον, καὶ μὲ δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του, μὲ περιποιεῖται· μετὰ δοτ. Πηγαίνω εἴς τινα τόπον ὡς ξένος· »ἐπιξενοῦμαί τινι.« ἐπιξενοῦμαι τῇ πόλει· Συμπεριλαμβάνομαι εἰς τὸ δικαίωμα τῆς ξενίας. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1331. Ἀριστφ. Ἀχ. 318. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπιξένωσις, εως, ἡ. Ὁ ἐρχομὸς πρός τινα φίλον τινὸς ἀπὸ ξένον τόπον, Φίλ. Εἰκ. Γ. 13. Ὁ ἐρχομὸς ξένου τινὸς εἴς τινα πόλιν, τόπον, καὶ ἡ γνωριμία, τὴν ὁποίαν κάμνει μὲ τοὺς ἐκεῖ κατοίκους, Διόδ. Σικ. Τόμ. Β΄. σελ. 592.

Ἐπιξέω Μλ -ξέσω (ξέω) ὡς τὸ ἐπιξαίνω· Ξύνω, ξῶ, ῥοκανίζω, ζουγρανίζω, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· γράφω, κάμνω χαραγματιὲς ἐπάνω εἴς τι. Ἀριστφ.

Ἐπίξηνον, τὸ (ξηνός). Σανίδι, κούτσουρον ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κόπτουν, λιανίζουν κρέατα· ἐξαιρ. τράπεζα μαγειρική· ὡς τὸ ἐπικόπανον· ἔτι δὲ καὶ τὸ κούτσουρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ δήμιος ἰταλ. μπόϊας, τουρκ. τζελάτης κόπτει τὰς κεφαλὰς τῶν καταδίκων. Αἰσχλ. Ἀγαμ. 1288. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. »ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν.«

Ἐπιξηραίνω, Μλ -ρανῶ (ξηραίνω). Ξηραίνω, στεγνόνω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ἀφ᾽ οὗ

Ἐπιξηραντικός, κή, κόν. Ὅστις, ἢ πᾶν ὅ,τι ξηραίνει, στεγνόνει τὴν ἐπιφάνειάν τινος.

* **Ἐπιξηρασία**, ἡ. Τὸ νὰ ξηραίνηται, στεγνόνῃ ἡ ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος πράγματός τινος.

Ἐπίξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ξηρὸν στεγνὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπιξυγκάμπτω (συγκάμπτω). Λυγῶ τὰ δύω ἄκρα πράγματός τινος καὶ τὰ ἑνόνω ἓν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, Ἱπποκρ. Ἀρθρ. σελ. 821.

Ἐπίξυνος, ὁ, ἡ (ξυνός) ποιητ. ἀντὶ ἐπίκοινος. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κοινόν, ἀνήκει εἰς δύω ἢ εἰς πλείονας ἐν ταυτῷ »ἐπιξ. ἄρουρα« Ἰλδ. Μ. 422. ἀφ᾽ οὗ

* **Ἐπιξυνέω**, ποιητ. ἀντὶ ἐπικοινόω. Κάμνω τι ἐπίκοινον, νὰ ἀνήκῃ εἰς πλείονας, νὰ μετέχουν ἀπὸ αὐτὸ περισσότεροι· Μέσ. Ἔχω κτῆμά τι κοινὸν μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους.

Ἐπιξύριος, ὁ, ἡ (ξυρόν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἢ διὰ τὸ ξυράφι· ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον σφογγίζουν ἢ κονοῦν τὸ ξυράφι (ῡ). Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 53.

Ἐπιξύω Μλ -ξύσω (ξύω). Ξύω, ξῶ, τρίβω τι ἐπί τι. Ἀθην. »ἐπιξύειν τυρόν«. Ζουγρανίζω, ῥοκανίζω, κάμνω ὁμαλόν τι ἐπάνω »ἐπιξ. γαῖαν« Ἀρτ. (τὸ υ, καθ᾽ ὅλους τοὺς χρόν. μακρ. συνήθ. παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. δὲ μόνον ἐν τῷ Μλ. καὶ Παρτ. βρχ. ἐνίοτε.)

Ἐπιόγδοος, ὁ, ἡ (ὄγδοος). Ὀκτὼ καὶ ἥμισυ, ὀκτώμισυ. Ἰδὲ ἐπίτριτος.

Ἐποίνιος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ τρικτλ. (οἶνος) ποιητ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς κρασί, ἢ γίνεται, συμβαίνει ἐπάνω εἰς τὸ κρασί. Θέογν. 949.

* **Ἐπιοινοχοεύω** (οἰνοχοεύω) ποιητ. Κερνῶ κρασί· »ἐπιοινοχ. θεοῖσι« Ὑμ. Ἀφρδ. 205.

Ἐπιόν. Μετοχὴ οὐδετ. ἐκ τοῦ ἔπειμι. Θουκυδ. »τὸ ἐπιὸν θέρος«, Τὸ ἀκόλουθον, τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι. Ἀρσεν. »ὁ ἐπιὼν χρόνος«. Ὁ ἀκόλουθος. θηλυκ. »ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα«. Ἰδὲ ἐν τῷ ἔπειμι.

* **Ἐπιόπτης**, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ ἐπόπτης. Επγρ. Ὁμ. 12.

* **Ἐπίοπτος**, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ἔποπτος. Πᾶν ὅ,τι εἶδε, παρατήρησε, ἐπεθεώρησέ τις.

Ἐπιορκέω, Μλ -ήσω, συνήθ. -ήσομαι (ἐπίορκος). Κάμνω ψεύτικον ὅρκον· »πρὸς δαιμόνων. Εἴς τινα θεότητα, εἰς τὸ ὄνομα θεοῦ τινος. Γλλ. 188. Πατῶ, χαλνῶ, δὲν φυλάττω τὸν ὅρκον μου »θεοὺς ἐπιορκεῖν« Δὲν φυλάττω, παραβαίνω τὸν ὅρκον μου, τὸν ὁποῖον ἔκαμα εἰς τὸν θεόν· Ξνφ. Ἀνβ. 2, 4, 7, 3, 1, 22. Ἀριστφ. Ὀρν. 1596. ὡσαύτως καὶ »τὰς βασιληΐας ἱστίας ἐπιορκεῖν« τὸ νὰ κάμνῃ τις ψεύτικον ὅρκον εἰς τοὺς ἐφεστίους θεοὺς τοῦ βασιλέως, Ἡρδτ. 4, 68. πρβλ. ἐπόμνυμι, ἀντιθ. τῷ εὐορκέω — 2) ὡς τὸ, ὄμνυμι παρὰ Σόλ. μόνον. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπιορκητικός, κή, κόν. Ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ πατῇ τὸν ὅρκον του· πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἐπιορκίαν, ψεύτικον ὅρκον, ἢ χάλασμα τοῦ ὅρκου.

Ἐπιορκία, ἡ. Ψευδὴς ὅρκος, πάτημα, χάλασμα τοῦ ὅρκου, Ξνφ. καὶ Γρηγ. Ναζ. »ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτουσι«, παρὰ τό

Ἐπίορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις κάμνει ψεύτικον ὅρκον, Γλλ. Τ. 264. Ἡσδ. Ἔρ. 802. Τὰ δ᾽ ἄλλα χρῆται ὅ,τε Ὁμ. καὶ ὁ Ἡσδ. μόνῳ τῷ οὐδτ. γέν. »ἐπίορκον ὀμνύναι« Ἰλδ. Τ, 279. Π, 260. Ἡσδ. Ἔρ. 208, Θγν. 232. Κατ᾽ ἐντελῆ σύντξ. »ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσεν« Ἀριστφ. Βτx. 150. πρβλ. ἐπόμνυμι. — 2) Ἰλδ. Κ, 332. »ἐπίορκον ὤμοσεν« Ὡρκίσθη εἰς μάτην, δηλ. ὁ ὅρκος του δὲν ἐπληρώθη, δὲν ἐγένετο καθὼς ὡρκίσθη, διότι οὕτως ἠθέλησαν οἱ θεοί· ὄχι ὅμως ὅτι ἦτον ὁ ὅρκος του προμελετημένη ἐπιορκία. Ἐπιρρ. ἐπιόρκως.

Ἐπιορκοσύνη, ἡ. = ἐπιορκία. Ἀνάλεκ. Β΄. σλ. 379. ἐκ τοῦ

Ἐπιορκόσυνος, ὁ, ἡ. = ἐπίορκος.

Ἐπιόσσομαι (ὄσσομαι). Ἔχω τι πρὸ ὀφθαλμῶν μου, τὸ βλέπω μὲ τὰ ὀμμάτιά μου, φῶς φανερά. Τρπκ· Παρατηρῶ, στοχάζομαι, προβλέπω ὅτι θέλει γένῃ, συμβῇ τι, Ἰλδ. Ρ, 381. »ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων«.

Ἐπίουρα, τὰ (οὖρον, ὅρος). Τὸ μεταξὺ διάστημα τόπου· διαφορὰ τῆς ἀποστάσεως, τοῦ διαστήματος, Ἰλδ. Κ, 351. »— ὅσσον τ᾽ ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνοιιν«, κατ᾽ Ἀριστρχ. Ὅσον μακρύτερα βήματα, διαστήματα, κάμνουν οἱ ἡμίονοι, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. τὰ μουλάρια, παρὰ οἱ βόες, βόδια, ὅταν τραβοῦν τὸ ἀλέτρι· διότι ὁ Ποιητ. προσθέτει ἐπεξήγηματ. »αἳ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον« πρβλ. Ὀδσ. Θ, 124. ὅπου μέντοι δὲν ἀναφέρονται οἱ βόες, καὶ ἡ ἔννοιά ἐστιν: Ὅσον μεγάλον εἶναι τὸ διάστημα ἢ ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον διατρέχουν αἱ ἡμίονοι εἰς τὸ ὄργωμα, ὅταν διάστημα τόπου ὀργόνουν ζευγμένα μουλάρια· Τὸ Ἐπίουρον, Ἰων. οὖρος, ἐστὶ = τῷ Ἀττ. ὅρος, Σύνορον, σημάδι βαλμένον καὶ διορίζον τόπου τινὸς τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τρέξῃ, δουλεύσῃ τις καὶ τ. τ. Ὅθεν, Διάστημα τόπου ἕως εἴς τι διωρισμένον μέρος· ὡς τὸ πέρας, τέρμα, τοῦτ᾽ ἐστὶ ὄχι μόνον τὸ σύνορον, τὸ σημάδι, ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος, καιρός, ὁ ἀπαιτούμενος εἰς τὸ νὰ φθάσῃ τις ἢ τι ἕως ἐκεῖ· ὅθεν, ὁ σκοπός, τὸ νυσσάκι, εἰς τὸ ῥίψιμον τοῦ δίσκου, ὁ τόπος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διατρέξῃ ὁ δίσκος ὥστε νὰ πέσῃ εἰς τὸ νυσσάκι. Ἰλδ. Ψ, 431. »ὅσσα δίσκου οὖρα πέλονται« ἔτι δὲ καί, »δίσκουρα«, Ψ, 523. ἄρα, ἐπίουρα, Ὅλο τὸ διάστημα τόπου, τὸ ὁποῖον διατρέχουσι ὀργόνουσαι αἱ ἡμίονοι, οὕτως ἐξηγεῖ τὸ παράδ. καὶ ὁ Εὐστ. Σχολαστ.

Ἐπίουρος, ὁ, ἡ = οὖρος· Φύλαξ, ἐπιστάτης, διοικητής, ἴσως Ἔφορος· ἐνίοτε μετὰ δοτ. Γλλ. Ν, 450. »— τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον« τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. »ὑῶν ἐπίουρος« Χοιροβοσκός, γουρουνᾶς, Ὀδσ. Ν, 405. Ο, 39. ὡς τὸ, ἐπιβουκόλος, ἐπιβώτης, ἐπιποιμήν, ἐσχηματσμ. — 2) Ξύλινον καρφί. Θεόφρ., Ἀριστοτ. καὶ Νίκλας ἐν Γεωπονικ. Γ, σλ. 658.

Ἐπιοῦσα, ἡ. Μτχ. ἐνστ. τοῦ ἔπειμι, (εἶμι) ὑποσυνοουμ. ἡμέρα. Ἡ ἀκόλουθος, ἑπομένη, ἐρχομένη ἡμέρα, ἡ αὔριον. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπιούσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι διωρισμένον διὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν· ὅθεν ὅ,τι ἀρκεῖ ἀπὸ τὴν μίαν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν· ἐν τῇ Ν. Δ. »ἐπιούσιος ἄρτος«, Τὸ καθημερινὸν ψωμί.

* **Ἐπιόψομαι**, ποιητ. ἀντὶ ἐπόψομαι.

Ἐπίπαγος, ὁ (ἐπιπήγνυμι). Ὕλη παγωμένη, πηκτή, ἡ ὁποία εἶναι, γίνεται, σχηματίζεται ἐπί τι ῥευστόν· πέτσα, κόρα· πάνα, καϊμάκι· κορυφὴ βρασμένου γάλακτος, ἄλλως γραῦς, καὶ τ. τ.

Ἐπιπάγχυ, Ἐπίρ. τὸ πάγχυ κατ᾽ ἐπίτασ· Ἡσδ. Ἔρ. 262. ὅπου μέντοι αἱ ἄρισται ἐκδ. ἐπὶ πάγχυ ἔχουσι, καὶ τὴν Ἐπὶ ὑπάγουσιν εἰς τὸ ῥῆμα, κατὰ Ἰλδ. Η, 99. παρβλ. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 43. Εὕρηται δὲ καὶ προπαροξ. ἐπίπαγχυ, Θηρτ. 17, 104.

Ἐπιπαιανίζω, Μλ -ίσω (παιανίζω). Ψάλλω, παιανικὸν ὕμνον προσέτι διά τι, μετέπειτα.

Ἐπιπαίζω, Μλ -ξομαι (παίζω, ἀνμλ.). Περιπαίζω, περιγελῶ. Ἀθήν. 516.

Ἐπίπαισμα, ατος τὸ (ἐπιπαίω). Σκόνταμμα, = πρόσκομμα, ἐπίπταισμα.

* **Ἐπιπαιστικός**, ἡ, ὄν (ἐπιπαίζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον διὰ περίπαιγμα, ἀστεϊσμόν, ὅστις εἶναι ἀστεῖος, εὐτράπελος, μασκαράς, τὸ τουρκ. χωρατατσής.

Ἐπιπαίω, Μλ. -παισήσω (παίω, ἀνμλ.). Κτυπῶ, κρούω ἐπάνω εἴς τι, σκοντάπτω. ὡς τὸ προσκόπτω. ἔτι δὲ καὶ ἐπιπταίω.

Ἐπιπαιωνισμός, ὁ, ἡ (παιωνίζω) λέγεται ὁ ὕμνος, τὸν ὁποῖον ψάλλουν εἰς ἐπαινοῦντες ἢ εἰς νίκην τινά. Στράβ. Θ. 516.

Ἐπιπακτίς, ίδος ἡ. Ὄνομα χόρτου τινὸς παρὰ Διοσκ. Δ, 109. Πλίν. ΙΓ, 20. Θεόφρ. Φυτ. Ἱς. Θ΄ ια, καὶ ἐλλεβορίνη λεγόμενον.

Ἐπιπακτόω, Μλ. -ώσω (πακτόω). Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω, καταχλειδόνω. Πολυδ. Γ, 27. »τὸ δὲ κλεῖσαι ἦτον καὶ τὸ πακτοῦν, καὶ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, ἐστί, ὥσπερ τὸ ἀνοίγειν, ταυτὸν τῷ λύειν«.

Ἐπιπαλαμάομαι (παλαμάομαι) = ἐπιμηχανάομαι, ποιητ.

Ἐπιπαλάσσω, Μλ -ξω (παλάσσω). Σπιλόνω, λερόνω, τὸ τουρκ. μουρνταρεύω τι. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 880.

* **Ἐπίπαμα**, τὸ (πᾶμα). Πᾶν ὅ,τι ἀπέκτησεν, ἐκέρδησε τις προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· Σχλ. Θεοκρ. 15, 114. ὅπου οἱ Ἐκδ. Αἰγυπτ. ἐπίπαμμα, ψευδῶς γράφουσι.

Ἐπιπαματίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ ἐπιπάμων. Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 581.

Ἐπιπαμφαλάομαι (παμφαλάω). Βλέπω, κυτάζω τι μὲ μίαν ὀμματιάν, ῥίπτω μίαν ὀμματιὰν εἴς τι. ποιητ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β΄, 127.

Ἐπιπάμων, ονος, ὁ, ἡ (πέπαμαι). Δωρ. ἀντὶ ἐπίκληρος (υ υ – –). ἰδιαιτ. θηλκ. ἐπιπαματίς, ίδος, ἡ.

Ἐπίπαν, Ἐπίρ. (πᾶν). Καθόλου, γενικῶς, ὁλότελα, πανταχοῦ, παντοῦ· ὡς καὶ ἐπίπαν, Κοινῶς, συνήθως, Ἡρδτ. 7, 50, 1. »ἐπίπαν εἰπεῖν«, Κοινῶς εἰπεῖν, καθόλου εἰπεῖν. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β΄. (Παρὰ τοῖς Ἀττ. υ υ – – Meineke ἐν Μνδρ. σλ. 51).

Ἐπιπάξ, Ἐπίρ. ἰδὲ ἐπιτάξ.

Ἐπίπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ πάππος τοῦ πάππου, πρόπαππος, προσπάππος. Ἀριστοτ. Πολ. Γ, 2. Ἔτι δὲ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ πάππου.

Ἐπιπαραγίγνομαι, Μλ -γενήσομαι, μέσ. ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Γίνομαι, ἢ καὶ ἔρχομαι, προσέτι.

Ἐπιπαράγω, Μλ -ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἄγω,

κομίζω, φέρω, ὁδηγῶ προσέτι. Ἱπποκρ. Μοχλ. σλ. 848. (ἃ).

Ἐπιπαραθέω, Μλ -θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ προσέτι· περνῶ ἀπό τι τρέχοντας· τρέχω ἐπάνω πλησίον τινός, ἢ που· ἀκολουθῶ ἀπό τὸ πλάγι ἀπάνωθεν στράτευμα, τὸ ὁποῖον περνᾷ, διαβαίνει κάτω εἰς κοιλάδα, λειβαδότοπον, Ξνφ. Ἑλλ. 5, 4. 51.

Ἐπιπαρανέω καὶ ἐπιπαρανήθω, Μλ -νήσω (νέω, νήθω, ἀνμλ.). Ἐπισωρεύω, σωρόνω τι προσέτι, ἀκόμη περιττότερον Θουκυδ. 2, 77.

Ἐπιπαρασκευάζω, Μλ -σω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, προμηθεύω τι προσέτι. Μέσ. Ἑτοιμάζω, προμηθεύω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου, τὸ ἰταλ. provvedersi, Ξνφ. Κρπ. 6, 3, 1.

Ἐπιπάρειμι, Μλ -έσομαι (εἰμί). Εἶμαι παρὼν εἴς τι, πλησίον, Ξνφ. Ἀν. 3, 4, 18 — 2) Κἶναι εὑρίσκεταί τι που προσέτι, Θκδ. 1, 61. Ἔρχομαι προσέτι.

* **Ἐπιπάρειμι** (εἶμι). Ἀναχωρῶ, πηγαίνω, ἢ ἀκολουθῶ εἴς τι ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ ὑψηλότερον τόπον, πρβλ. ἐπιπαραθέω, Ξνφ. Ἀν. 3, 4, 18. 6, 3, 12. πελτασταὶ ἐπιπαριόντες κατὰ τὰ ἄκρα, ἕκαστον πάντα· Προπορεύομαι, πηγαίνω, ἔμπρός ἀπό τινα.

Ἐπιπαρεμβάλλω, Μλ -λοῦμαι (βάλλω, ἀνμλ.). Ῥίπτω, βάλλω, χώνω, στριμμώνω, προσθέτω μέσα προσέτι, ἔτι μᾶλλον — 2) ἀμετβ. Στέκομαι, ἐμβαίνω καὶ ἐγὼ μέσα, ἀραδιάζομαι ἀνάμεσα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Πολβ.

Ἐπιπαρέξειμι (εἶμι). Ἀκμάζω, παύει, ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἐπιπαρέρχομαι, Μλ -ρελεύσομαι, ἀορ. ἐπιπαρῆλθον, (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Πηγαίνω που· ἀναχωρῶ, φεύγω. Δίων Κάσ.

Ἐπιπάροδος, ἡ (πάροδος). Ἐκ δευτέρου ἐμφάνισις τοῦ χοροῦ ἐν τραγῳδίαις· ἰδὲ πάροδος, σημτ. 4.

Ἐπιπαροξύνω, Μλ -υνῶ (ὀξύνω). Ἐρεθίζω, ἀγριόνω, διεγείρω τινὰ προσέτι κατά τινος. Παθ. ἐπὶ παροξυνομένων, θερμαινομένων, ἀρρωστιῶν ἀπὸ θερμασίαν, Ἔχω διαφόρων παροξυσμῶν συμπτώματα ἀλλεπαλλήλως, ἐν κατόπι τοῦ ἄλλου (ῡ).

Ἐπιπαρορμάω, Μλ -ήσω (ὁρμάω). Ἐγκαρδιόνω, παρακινῶ, θαρρύνω τινὰ ἔτι μᾶλλον κατά τινος.

Ἐπίπαρος, Ἐπρρ. τὸ πάρος κατ' ἐπιτ. Εὐρπδ. Ὀρ. 339. Ἔτι πλέον, ἀκόμη περιττότερον· μόνον καθ' ἕλουν συμπεραστικόν ὅμως. ὁ dePors. γράφει, ἔτι πάρος.

Ἐπιπάσσω, Ἀττ. ἐπιπάττω, Μ. -άσω (πάσσω) τί ἐπί τι. Πασσίζω, πασπαλίζω τι προσέτι ἐπάνω εἴς τι. Ἡρδτ. 4, 172. (ᾰσω) ἀφ' οὗ

Ἐπίπαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πασπαλισμένον μέ τίποτε· τὸ ἐπίπαστον, Εἶδος ζυμαρικοῦ ἢ ψωμίου, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον, ἀναλύοντες ἅλας εἰς ἀσπράδι αὐγοῦ τὸ ἀλείφουν, καὶ ἀφ' οὗ ψηθῇ φαίνεται τὸ ἅλας ἐπάνω ὡς ἀφρός· ὡς τὰ παρὰ τοῖς Γερμ. συνήθη πρέτσια, Ἀρστφ. Ἱππ. 103, 1089. ἔτι δὲ καὶ κόνις, σκόνι ἰατρικοῦ, Θεφρ. 11, 2.

Ἐπιπαταγέω, Μλ -ήσω (παταγέω). Κάμνω πάταγον, κρότον, κτύπον προσέτι, πλησίον που, ἐναντίον ἢ ἀντικρύ τινος.

Ἐπιπατάσσω, Μλ -ξω (πατάσσω). Κτυπῶ, βαρῶ, κρούω ἐπάνω που, προσέτι.

Ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ (πατήρ). Πατὴρ τέκνου ὑπανδρευθεὶς τὴν χήραν μητέρα του· Μητρυιός (ᾱ).

Ἐπιπαύομαι, ὡς παθ. καὶ μέσ. (παύω). Παύω νὰ κάμνω τι. Δκδ. 4, 13.

Ἐπιπαφλάζω, Μλ -σω (παφλάζω). Βράζει, κοχλάζει, κοχλάζει τι μέσα, ἢ ἐπάνω εἴς τι, κοχλάζει, βράζει ἀπ' ἐπάνω. Νόν.

* **Ἐπιπαχύνω**, Μλ -υνῶ (παχύνω). Κάμνω τίποτε ἀκόμη χοντρότερον, χοντραίνω τι. Παθ. Γίνομαι ἀκόμη χοντρότερος.

Ἐπίπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὸ ἔδαφος· κατὰ γῆς. ὅ,τι εἶναι ἴσια μὲ τὴν γῆν· ὅθεν χαμηλόν, ὁμαλόν, ἰσιάδι. ἰσόπλευρος καὶ ἐπίπεδος ἀριθμός· Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 148. Α. τὸ ἐπίπεδον, Ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος. ἡ ὄψις πράγματός τινος· τὰ ἐπίπεδα, καὶ οἱ ἐπίπεδοι, Ἴσιος τόπος, ἰσιάδι, τὸ ἰταλ. campo. Παρὰ Γεωμτ. δὲ ἡ εὐθεῖα γραμμὴ ἐν τῷ κύκλῳ, καθ' ὅσον χρησιμεύει εἰς λύσιν ἀπροσδιορίστων προβλημάτων. Ἀνμλ. Συγκρτ. ἐπιπεδέστερος.

Ἐπιπείθεια, είας, ἡ. Καταπεισις, βεβαίωσις, ἀπόδειξις· τὸ νὰ καταπείσῃ βεβαιώσῃ, ἀποδείξῃ τις εἴς τινα τίποτε, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ ὅτι οὕτω καὶ ὄχι ἄλλως εἶναι· ἐμπιστοσύνη, πεποίθησις, τὸ ἰταλ. persuasione· Σιμωνίδ. παρὰ Στοβ. πόλεις δὲ πάντας κἀπιπειθείῃ τρέφειν.

Ἐπιπειθής, έος, ὁ, ἡ. Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάττεται, ἀκολουθεῖ εἰς τὰς προσταγάς· εἰς τὰς συμβουλάς, δίδει πίστιν εἰς τοὺς λόγους τινός· παρὰ τὸ

Ἐπιπείθομαι, Μλ -είσομαι, ὡς παθ. (πείθω). Πείθομαι, καταπείθομαι, ἡμῖν ἐπιπείθετο θυμός· Ὀμ. ὅθεν, Ὑπακούω, ὑποτάσσομαι· μετὰ δοτ. πολλάκις παρ' Ὀμ. — ἡ ἐνεργ. διάθεσ. ἐπιπείθω, Καταπείθω τινά, σπανίως ἐν χρσ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς μεταγεστ. Ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἐν ταύτῃ τῇ λέξ. σημαίνει τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον πείθει τίς τινα, ἢ πείθεταί τις εἴς τινα.

Ἐπιπειράω, (πειράω). Κάμνω προσέτι δοκιμήν, ἀμφ.

Ἐπιπείρω, (πείρω) = ἐπιπεραίνω.

Ἐπιπελάζω, Μλ -σω (πελάζω, ἀνμλ.). Πλησιάζω, σιμόνω, φέρω τι σιμώτερα, κοντότερα — 2) ἀμτβ. Πλησιάζω που, εἶμαι κοντά, σιμόνω που.

Ἐπιπέλομαι, (πέλω, ἀνμλ.). Ἔρχομαι, πλησιάζω που· ὁρμῶ, πλακόνω τινὰ ἐξαίφνα. ὁ Ποιητ. χρῆται ἐξ αὐτοῦ μόνῳ τῷ κατὰ συγκπ. μετχ. ἀορ. ἐπιπλόμενος, καὶ τούτῳ μόνον ἐν τῇ φράσει πλλ' ὅτε δὲ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν. Ὅτε, ἐν ᾧ ἤρχετο, πλησίαζεν ὁ ὄγδ. χρόνος, Ὀδσ. Η, 281. Ξ, 287. (τὰ γὰρ χωρία ὡς τὸ Ὀδσ. Ν, 60. Ο, 407. ἀνάγονται εἰς τὸ πέλω), ὁ Ἡσδ. Ἀσπ. 87. Θγν. 493. λέγει, ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν· ἐπὶ τῶν εἰς ὡρίμανσιν τοῦ ἐμβρύου ἀναγκαίων ἐννέα μηνῶν· ὅταν ἦλθεν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς γέννας. Παρ' Ἀπλ. Ῥδ. κεῖται καὶ κατὰ ἐχθρ. σημτ. Ὁρμῶντας, καταπλακόνωντας ἐξαφνα· ὅλως ὡς τό, ἐπερχόμενος — ἡ ἐνεργ. διάθ. ἐπιπέλω, φαίνεται ἄχρηστος.

Ἐπίπεμπτος, ὁ, ἡ (πέμπτος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἀκέραιόν τινα ποσότητα καὶ τὸ πέμπτον μέρος αὐτῆς ἅμα· ὅθεν τὸ δάνεισμα ἐπίπεμπτον, Δάνεισμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τοῦ κεφαλαίου πληρόνει τις τὸ πέμπτον μέρος τοῦ κεφαλαίου ὡς τόκον, ἤτοι δάνεισμα πρὸς 20% διάφορον, τὸ παροιμιακὸν παρ' ἡμῖν, μὲ ἀρβανήτικον διάφορον λεγόμενον. ἰδὲ ἐπίτριτος.

Ἐπιπέμπω (πέμπω). Στέλλω ἢ καὶ ῥίπτω τίποτε που προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· Θουκυδ. Ἐξαιρ. ἐπὶ καλῶν, ἢ κακῶν πραγμάτων, εὐτυχίας, ἢ δυστυχίας, ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πεμπομένων. Hemsterh., εἰς Λουκιαν. 2, 255. ἀφ' οὗ

Ἐπίπεμψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πέμπῃ, στέλλῃ τις τίποτε που, ἢ πρός τινα· Θουκυδ.

* **Ἐπιπεραίνω**, Μλ -ανῶ (περαίνω) = μοιχεύω. Ἐπὶ γυναικός, παθητ. ἐπιπεραίνεται = μοιχεύεται.

Ἐπίπερθεν, Ἐπρρ. = ὑφύπερθε. Πνδ. παρὰ Πλάτ. Θεαιτ. σλ. 173. Ε. fr. inc. 5.

* **Ἐπιπέριξ**, ἀντὶ ἐπὶ τὰ πέριξ. Ὀπ.

Ἐπιπεριτρέπω, Μλ -ψω (τρέπω, ἀνμλ.) Περιστρέφω, γυρίζω, φέρω τι ὀλόγυρα ἀκόμη περισσότερον. Ἀντωνῖν. Η΄. 35.

Ἐπιπερκάζω, Μλ -άσω (περκάζω). Γίνομαι μαυριδηρός, μελαχρινός, μελανιάζω· κυρίως ἐπὶ καρπῶν· Ὅταν ἀρχίζουν νὰ ὡριμάζουν καὶ γίνεται σκοτεινότερον τὸ χρῶμα των. Τρπκ. πέπερκ. τινῶν. ἐπὶ νέων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὸ πρόσωπον ἐπισκιάζον τῶν γενείων τὸ τρίχωμα ποιεῖ αὐτὸ μελανόχρουν πως φαίνεσθαι. πέπιπερκάζει μικρᾷ τριχί. Ἀνάλεκτ. 2. σελ. 212.

Ἐπίπερκος, ὁ, ἡ (πέρκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, φαίνεται μαυρωδερόν, μαυρωδιάρικον· ἐπὶ τοῦ χρώματος γεροντοτέρων λαγῶν, τὸ κοιντ. γρίβος, γραβανός. Ξνφ. Κυν. 5, 22. πρβλ. Πολλ. 5, 67. κυρίως δὲ ἐπὶ καρπῶν, Ὅταν ἀρχίζουν νὰ ὡριμάζουν· γράφουσι δὲ καί, ἐπίπερκνος.

* **Ἐπιπέταμαι**, Μλ. -πτήσομαι, ἀορ. ἐπεπτάμην, καὶ ἐπεπτόμην· μέσ. ἀποθ. (πέταμαι, ἀνμλ.) Πετῶ πρός που ἐπάνωθέν του, ἔρχομαι πετῶντας· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ γ. πρσπ. τοῦ ἀορ. ἐν μόνῃ τῇ συντάξ. τοί ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, Ἰλδ. Ν, 821. Ὀδσ. Ο, 160, 525. ἀπὸ τοῦ, ἐπιπέτομαι δέ, χρῆται μόνῳ τοῦ Ἀπρμφ. ἀορ. καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι. Ἰλδ. Δ, 126.

Ἐπιπετάννυμι, Μλ. -πετάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.) Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι προσέτι, ἐπάνω, πλησίον που, Ξνφ. Κυν. 5, 10.

Ἐπιπέτομαι. = ἐπιπέταμαι, Ἰλδ. γῆν καὶ θάλασσαν ἐπιπ. Περνῶ πετῶντας, Ἀρστφ. Ὀρν. 118. καινὰ καὶ θαύματα ἐπιπέτου Βλέπω πετῶντας. αὐτθ. 1458.

Ἐπίπετρον, τὸ (πέτρα). Εἶδος φυτοῦ ἀγνώστου, τὸ ὁποῖον αὐξάνει ἐπάνω εἰς πέτρας ἢ πετρώδεις τόπους. Ἀριστοτ. Ζ. Μορ. δ΄. 5. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ζ΄. 8. Τινὲς δὲ θέλουσιν ὅτι εἶναι τὸ Ἀείζωον, τὸ ὁποῖον ὁ Διοσκορ. καὶ πετροφυὲς λέγει.

Ἐπιπηγάζω, Μλ -άσω (πηγάζω). Κάμνω, ἀφίνω νὰ τρέχῃ ἐκ τῆς πηγῆς. Κλήμ. Στρωμ. Α΄. σελ. 323.

Ἐπίπηγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐμπηγμένον ἢ προσηρμοσμένον ἐπάνω εἴς τι. Μαθημ. Παλ. σελ. 53. παρὰ τὸ

Ἐπιπήγνυμι, καὶ ἐπιπηγνύω, Μλ -ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.) Στερεόνω τι ἐπάνω, μέσα εἴς τι· τίθημι, βάλλω, ἐμπήγω, ἢ φυτεύω τι. 2) Κάμνω, ἀφίνω τι νὰ πηγνώσῃ, παγώσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν των, νὰ πιάσῃ κόραν, νὰ γένῃ στερεόν· ὅθεν παθητικ. παρὰ Θεοφρ. πεπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπὶ ταῖς ἀκάνθαις.

Ἐπιπηδάω, Μλ -ήσω (πηδάω). Πηδῶ ἐπάνω εἴς τι, ἢ κατά τινος· μετὰ δοτικ. Ἀριστοφ. Σφ. πάγγλως αὐτοῖς ἐπιπηδήσει· ἀφ' οὗ

Ἐπιπήδησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πηδήσῃ, καταπλακώσῃ τίς τι ἐξαφνα.

Ἐπίπηξ, ηγος, ὁ (ἐπιπήγνυμι) = ἐπίπηγμα, ἐξαιρ. βλαστάρι διὰ ἐμπόλιασμα, τὸ ὁποῖον ἐμπήγουν εἰς τὸ ἐμπολιαζόμενον δένδρον. Γεωπ. Δ΄, 12.

Ἐπιπήσσω, (πήσσω) = ἐπιπήγνυμι.

Ἐπίπηχυς, εος, ὁ (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὸν πῆχυν τῆς χειρός ἐπάνω ἀπὸ τὸ βραχίον. Πολδ.

* **Ἐπιπιέζω**, Μλ. -σω (πιέζω). Θλίβω, ζουλίζω ἐπάνω· ἀφ' οὗ

* **Ἐπιπιεσμός**, ὁ. Τὸ νὰ θλίβῃ, ζουλίζῃ τις ἐπάνω που· ζούλισμα ἀπ' ἐπάνω.

Ἐπιπιθηκίζω, τὸ πιθηκίζω κατ' ἐπιτ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1133.

Ἐπιπικραίνω, Μλ. -ρανῶ (πικραίνω). Παραπικραίνω, κάμνω πικρότερον. Ἱπποκρ.

Ἐπίπικρος, ὁ, ἡ, (πικρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον πικρόν, πικρούτζικον.

* Ἐπιπικρόω, Μλ. -ώσω (πικρόω) = ἐπιπικραίνω, Ἐμπδ.

* Ἐπιπίλναμαι, μέσ. ἀποθ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. μόνον ἐν χρήσει (πίλναμαι) Πλησιάζω, συμβαίνω, ζυγόνω, κοντεύω που· νοῦτε χιὼν ἐπιπίλναται. Δὲν πίπτει ποτὲ χιόνι, Ὀδσ. Ε, 44. ὡς τὸ ἐπιπελάζω.

* Ἐπιπίμπλημι, Μλ. -πλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.) τί τινος. Γεμίζω τι ἀκόμη περισσότερον μὲ τίποτε, Ἀρστφ. Ὀρν. 972.

Ἐπιπίνω, Μλ. -ίομαι, Πρκμ. -πέπωκα, Ἀόρ. ἐπέπιον, (πίνω, ἀνμλ.) Πίνω τίποτε προσέτι, ἐπάνω, ἢ ἀφ' οὗ ἔπια ἄλλο τι· μεταπίνω. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. πίνω μὲ μεγάλον ποτήρι ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ τράπεζα, Ξνφ. Κρπ. 6, 2, 11. (περὶ τῆς προσῳδ. ἰδὲ πίνω).

Ἐπιπίπτω, Μλ. -πεσοῦμαι, Πρκ. -πέπτωκα, Ἀόρ. ἐπέπεσον (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω που, προσέτι, ἢ εἴς τι· πίπτω ἐπάνω εἴς τινα, τὸν καταπλακόνω ἔξαφνα· ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ δοτ. Ξενοφ. τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα· παρ' Ἡρδτ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐχθρ. ἐπιδρομῆς, ἢ εἰσβολῆς· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἐς· πέπτ. ἐς τοὺς Ἕλληνας, 7, 207. (ί)

Ἐπιπιστεύω, (πιστεύω). Ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα. Ἰώσηπ.

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ (ἐπιπιστόω). Ἐπιβεβαίωσις· καὶ μετὰ ταῦτα βεβαίωσις. – 2) Παραβεβαίωσις, ἡ δευτέρα βεβαίωσις, ἥτις προστίθεται ἁπλῶς εἰς τὴν πίστωσιν, τὸ Γαλλ. σαγγτσιόν· ῥητορ. τεχνικὴ λέξις τοῦ Βυζαν. Θεοδώρου, παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 266. Ε.

Ἔπιπλα, τά. Τὰ ἐν τῷ οἴκῳ κινητὰ σκεύη, τὸ ἰταλ. μοβίλια, Ἡρδτ. 1, 150. 7, 119. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκις· καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 2. — Πασαδήποτε κινητὴ περιουσία, ἀντιθ. τῷ, ἔγγεια κτήματα, (ἀναμφιβ. παρὰ τό, ἐπίπλοος, ὁ, ἡ, ὅπερ ἰδέ· συναιρ. τοῦ ἐπίπλοα, ὥσπερ τὸ διπλᾶ, ἐκ τοῦ διπλόα· ὁ ἑνικ. ἀρθμ. ἔπιπλον, φαίνεται ἄχρηστος).

Ἐπιπλάζω, Μλ. -πλάγξω (πλάζω, ἀνμλ.) Διώκω, κινητῶ τι ἀπὸ παντοῦ, τὸ κάμνω νὰ περιφέρηται, περιπλανᾶται. Εὔχρηστον κατὰ μέσ. διαθ. ἐπιπλάζομαι, Μλ. -πλάγξομαι, ἀόρ. ἐπεπλάγχθην. Πλανῶμαι, περιφέρομαι ἐπάνω που, περιτρέχω, τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανώμενος· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ μετχ. ἀορ. μετὰ αἰτ. πόντον ἐπιπλαγχθεῖσα Πλανηθεὶς ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδσ. Θ, 14. παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, καὶ μετὰ δοτ. Ξνφ. Ἐφ. καὶ Βασιλ. Ἐπιστ. Α΄. (Παράδοξον τῷ ὄντι φαίνεται ὅτι ὁ διδάσκαλος Κούμας σημειοῖ τὸ ἐπιπλάζω ὡς Αἰολ. = πλήσσω, ἴσως εἶναι καὶ τοῦτο τυπικὸν σφάλμα.)

* Ἐπιπλανάομαι, (πλανάομαι) = ἐπιπλάζομαι· ἀφ' οὗ

* Ἐπιπλανήτης, ου, ὁ. Ὅστις περιπλανᾶται, περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐπγρμ. παρὰ Welcker Syll. epigr. 32, 11.

Ἐπίπλασμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἀλείφεται ἐπάνω εἴς τι· ἄλειψη, ἔμπλαστρον· παρὰ τὸ

Ἐπιπλάσσω, Ἀττ. ἐπιπλάττω, Μλ. -άσω (πλάσσω). Ἀλείφω τι ἐπάνω εἴς τίποτε· στουπόνω τι ἀλείφοντάς το μὲ τίποτε, τὸ κοιν. παλαμίζω τι (ασω)· ἀφ' οὗ

Ἐπίπλαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον, παλαμισμένον ἐπάνω μὲ τίποτε· βαμμένον, φκιασιδωμένον. Τρπκ. ὅ,τι εἶναι προσποιημένον, τεχνευμένον, ψεύτικον, νόθον· ὅστις ὑποκρίνεται ὅτι εἶναι, ἢ ὅτι ἠξεύρει τι· ὑποκριτής, ψεύτης· ὡς τό, πλαστός, παρὰ Λουκιαν. νἐπίπλαστος φιλοσ. Ἐπρρ. ἐπιπλάστως.

Ἐπιπλαταγέω, Μλ. -ήσω (πλαταγέω). Κάμνω μὲ τίποτε κτύπον, κρότον, τὸ κοινοτ. πλαταγίζω· κτυπῶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν.

Ἐπιπλατύνω, Μλ. -υνῶ (πλατύνω). Κάμνω τι πλατύτερον φαρδύτερον ἐπάνω· ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, φαρδύνω τι περισσότερον.

* Ἐπίπλατυς, εος, ὁ, υ, τὸ (πλατύς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω πλατύ.

Ἐπιπλεῖον, Ἐπίρ. = ἐπιπλέον.

Ἐπίπλειος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ ἐπίπλεος.

Ἐπιπλείων, ονος, ὁ, ἡ· τό, πλείων κατ' ἐπτσ.

Ἐπιπλέκω, Μλ. -ξω (πλέκω). Πλέκω τι εἴς τι, προσέτι, ἐπάνω εἴς τι· ἐμπλέκω, περιπλέκω· θηλυκόνω, συνδέω, μπερδεύω.

Ἐπιπλέον, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐπὶ πλέον, Ἀκόμη, περισσότερον, ἀκόμη μακρύτερα, διεξοδικώτερα, καθαρώτερα. Θουκυδ. νἐπιπλέον διηγησάμενος.

Ἐπίπλεος, έα, εον (πλέος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον, καταγεμάτον, παραγεμάτον· ἔτι δὲ καὶ Ἐπκ. ἐπίπλειος, καὶ Ἀττ. ἐπίπλεως.

Ἐπίπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, πλησίον, ἐπάνω εἰς τὰ πλευρά, εἰς τὸ πλάγι. Ἡσύχ.

Ἐπίπλευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πλέῃ μὲ καράβι, ἀρμενίζῃ, ἢ νὰ κολυμβᾷ τις ἐπάνω εἰς τὸ νερόν, πρός τι, πλησίον τινός, ἀπ' ἀντικρύ· τὸ νὰ ἀρμενίζῃ ἐναντίον τινός, νὰ ἐφορμᾷ μὲ τὸ καράβι κατά τινος, τὸ ἰταλ. νὰ στακάρῃ ἄλλο καράβι· παρὰ τὸ

Ἐπιπλέω, Μλ -εύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) Πλέω, ἀρμενίζω που· παρ' Ὁμ. ἀεὶ μετὰ αἰτ. νπόντον, ἁλμυρὸν ὕδωρ, ὑγρὰ κέλευθα Ἰλδ. Α, 312. Ὀδσ. Ι, 227. καὶ ἀλλαχοῦ· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. καὶ τῷ Ἰων. τύπῳ ἐπιπλώω, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 575. – 2) Ὁρμῶ μὲ τὸ καράβι, ἀρμενίζω, ἢ καὶ κολυμβῶ ἐναντίον τινός· ἀντιπλέω, ἀντικολυμβῶ, ἤτοι ἐξ ἐναντίας, ἀπό, ἢ εἰς τὸ ἀντίκρυ μέρος ἀρμενίζω, κολυμβῶ. Ὁρμῶ μὲ τὸν στόλον, ἰταλ. φλόταν, ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ· τινὶ καί, ἐπί τινα. – 3) Προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μαζύ, ἀρμενίζω, ταξειδεύω, Ἀρστφ. Βτρχ. 197. ἐν γένει, πλέω μὲ καράβι. Ἡρδτ. 7, 96. 98. 184. (Καὶ ἐδῶ πάλιν σολοικίζει ὁ διδάσκαλος Κούμας, πλεύσω σημειώσας τὸν Μλ.)

Ἐπίπλεως, ὁ, ἡ, ων, τό, γεν. ω. Ἀττ. ἀντὶ ἐπίπλεος.

Ἐπιπλήθω, Μλ. -σω (πλήθω). Εἶμαι καλὰ γεμάτος, καταγεμάτος, παραγεμάτος.

* Ἐπιπλήκτειρα, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἐπιπληκτήρ.

* Ἐπιπληκτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Ἐπιπλήκτης, ου, ὁ (ἐπιπλήσσω). Ὅστις κτυπᾷ, κρούει ἐπάνω που, κτυπᾷ, δέρνει, τιμωρεῖ, παιδεύει μὲ δαρμόν· ἀφ' οὗ

Ἐπιπληκτικός, ή, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει, ἔχει κλίσιν νὰ ἐπιπλήττῃ, ὀνειδίζῃ, προσωποδέρνῃ· νὰ τιμωρῇ, παιδεύῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς κτύπημα, ἐπίπληξιν, τιμωρίαν· Ἐπρρ. ἐπιπληκτικῶς.

* Ἐπιπλημμύρω, (πλημμύρω). Πλημμυρίζω τόπον τινά. (υ)

Ἐπιπληξία, ἡ, = ἐμπληξία. Πολυδ. Ε΄. 121.

Ἐπίπληξις, εως, ἡ (ἐπιπλήσσω). Ὀνείδισμα, μάλωμα, προσωπόδαρμα· τιμωρία, παιδεία.

Ἐπιπληρόω, Μλ. -ώσω (πληρόω). Γεμίζω τι ἕως ἐπάνω, μετέπειτα, ἢ μὲ τὸ παραπάνω. Ἀθήν. σελ. 482. Παρὰ Θουκυδ. Ζ΄, νοὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἕξομεν· ἀφ' οὗ

Ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ. Ὑπεργέμισμα, τὸ νὰ γεμίσῃ τις τίποτε παραπολύ, μὲ τὸ παραπάνω. Γαλην. Δ΄. Σφιγμ.

Ἐπιπλήσσω, Ἀττ. ἐπιπλήττω, Μ. ξω (πλήττω, ἀνμλ.) Κτυπῶ τι, ἢ ἐπάνω εἴς τι. Ἰλ. Κ. 500. ντόξῳ ἐπιπλήσσων ἵππους. Παρὰ Πνδ. δέ, μετὰ δοτκ. – 2) Ἀποτείνομαι ἐναντίον τινός, ἤτοι ὁμιλῶ πρέπτικα μὲ τόνον, τὸν τιμωρῶ, παιδεύω, ἐξαιρέτως μὲ λόγους, τὸν ὀνειδίζω, μαλόνω· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Ψ, 580. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Μέμφομαι, κατηγορῶ, προσωποδέρνω τινά. Μ, 211. οὕτω καὶ Λογογρφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἐπιτιμάω. Ἔτι δὲ καὶ = ἐμπλήσσω. – 3) ἀμετβ. Πίπτω μέσα ἢ ἐπάνω εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἀρατ. 1095. νἐν νήσοις ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσωσιν ἀρούραις.

* Ἐπίπλοα, τά· τελειότερος τύπ. ἀντὶ ἔπιπλα, Ἡρδτ. 1, 94. πρβλ. ἐπίπλοος.

Ἐπιπλοκή, ἡ (ἐπιπλέκω). Θηλύκωμα, τομπόδεμα· σμίξιμον, ἕνωσις περιπλέξιμον, ἀνακάτωμα, μπέρδευμα, λέξι ασμα· συγκοινωνία, συνανεστροφή· σφιχταγκάλιασμα, συνουσία. Διόδ. 4, 9. Δγν. Λρτ. 9, 79. Πολύβ.

Ἐπιπλοκήλη, ἡ (ἐπίπλοον). Σπάσμα ἢ σπάσιμον, βλάψιμον ὑποκάτω εἰς τὸ προσκέλι, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἀπὸ σήκωμα βάρους, ἢ ἀπὸ πήδημα· καὶ μέρος τοῦ ἐπιπλόου, ἤτοι τῆς σκέπης, ἥτις περιτυλίγει τὰ ἔντερα.

Ἐπιπλόμενος, η, ον. Ἐπκ μτχ. κατὰ συγκπ. ἀόρ. τοῦ ἐπιπέλομαι, ἀντὶ, ἐπιπελόμενος. Ὀδ. Η. 261. νἔτος ὄγδοον ἐπιπλόμενόν μοι ἦλθεν, καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1314. ννέφος ἐπιπλόμενον, ἀντὶ, ἐπερχόμενον, πλησιάζον, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 87. νἐπιπλομένῳ ἐνιαυτῷ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β΄. 1091. νἐπιπλομένη νυκτί.

Ἐπιπλόμφαλον, τό. Πρίσμα τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅταν τὸ ἐπίπλοον, ἡ σκέπη τῶν ἐντέρων, εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸν τόπον του. Γαλην.

Ἔπιπλον, τό, ἀντὶ ἔπιπλα.

* Ἔπιπλον, Ἡσδ. Ἀσπ. 291. Παρατ. τοῦ ἄλλως μηδαμοῦ ἀπαντωμένου πίπλω, ἀντὶ πίμπλημι· ἀλλ' ὁ Heinrich ἔγραψεν εὐλόγως ἐκ βεβαίων πηγῶν, ἔπιτνον.

Ἐπίπλοον, τό, καὶ ἐπίπλοος, ὁ (ἐπιπλέω) Ἡ σκέπη, ἥτις σκεπάζει τὰ ἔντερα.

Ἐπίπλοος, ὁ, ἡ συνρτ. ἐπίπλους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (ἐπιπλέω) κυρίως Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑτοίμασμα, ἁρμάτωμα πλοίου, καραβίου· ὅθεν τὰ ἐπίπλοα, Σκεύη, ἢ πράγματα τοῦ οἴκου, σπιτικὰ πράγματα, νοικοκυρᾶτο, τὸ ἰταλ. μοβίλια, μομπίλια. Ἡρδτ. 1, 94. πρβλ. ἔπιπλα. — 2) ναῦς ἐπίπλοος. Πολυβ. Α΄. 27. Πολεμικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὁρμᾷ ἐναντίον εἰς ἄλλο ἐχθρικὸν διὰ νὰ τὸ τρυπήσῃ μὲ τὸ ἔμβολον.

Ἐπίπλοος, συνρσ. -πλους, ὁ. Ἀρμένισμα πολεμικοῦ πλοίου ἐναντίον εἰς ἄλλο ἐχθρικόν· σύνταξις πολεμικὴ καὶ ἀντίταξις τῶν πλοίων ἑκατέρωθεν, ὅταν τὰ πολεμικὰ καράβια ἀντιπαρατάττωνται καὶ κάμνουν διάφορα κινήματα ὡς νὰ θέλουν νὰ ἀρχίσουν πόλεμον, τὸ ἰταλ. μπιέβρον· ὅρμημα ἐναντίον εἰς τὰ ἐχθρικὰ καράβια, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ναυμαχία. Θκδ. 2, 17. 53. ἐν γένει, ἀρμένισμα κατὰ ἐχθρικοῦ στόλου, Ξνφ. Ἑλλ. 2, 1, 18.

* Ἐπίπλοος, ὁ = ἐπίπλοον, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπιπλώω, (πλώω, ἀνμλ.) Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιπλέω, Ὁμ. ἐπέπλως β΄. ἑνκ. πρτκ. ἀόρ. β. Ὀδσ. Γ, 15. ἐπιπλώς, μετχ. Ἰλδ. Ζ, 291. Ἀλλὰ καὶ Ἀόρ. α΄. ἐπιπλώσας εὕρηται, Ἰλδ. Γ, 47. πολλάκις παρ' Ὁμ. κατὰ σημτ. τοῦ ἀρμενίζω εἰς ἀπάντησιν, ἢ ἐναντίον τινός.

Ἐπιπνείω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιπνέω. Ὁμ.

* Ἐπιπνευματίζω, Βάλλω εἰς τὴν λέξιν πνεῦμα, τὴν ψιλὴν δηλ. ἢ τὴν δασεῖαν, Γραμματ.

Ἐπίπνευσις, εως, ἡ (ἐπιπνέω). Φύσημα ἐπάνω εἴς τι· ἐνθουσίασμα· ἀφ' οὗ

Ἐπιπνευστικός, ή, όν. Ὅστις φυσᾷ ἐπί τι· ὅστις ἐμπνέει ἐνθουσιασμόν, κάμνει τινὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ.

Ἐπιπνέω, Ἰων. ἐπιπνείω, Μλ. -πνεύσω πνέω, ἀνωμλ.) Πνέω, φυσῶ ἐπί, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἰλ. Ε, 698. ἐξαιρ. ἐπὶ εὐηνεμίας, «νηῦς, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν.» Ὀδ. Δ, 357. «αἶσαι ἐπιπνείωσιν ἀῆται» Ὀδ. Ι, 139. Φρυάττομαι, φυσῶ διὰ τῶν μυκτήρων, ἀπὸ τὰς μύτας καθὼς τὰ ἄλογα, μάλιστα ὅταν ἀγριόνωνται, Αἰσχλ. ἐστιγμ. τύπος ἐπιπνέω, οὐχ εὕρηται παρ' Ὁμ. (τὰ χωρία δέ, οἷον τὸ ἐν Ἰλ. Ρ, 457. Ὀδ. Ε, 131. ἀνάγονται εἰς τὸ πνείω, πνέω.) — 2) Τρπ. α'.) Ἐνθουσιάζω, παροξύνω, διερεθίζω, τὸ κοιντ. φανατίζω, ἀνάπτω τινὰ ἐναντίον εἰς κανένα· τινά τινι· «ἐπιπ. τινὰ αἵματι» Ἀνάπτω τινά, τὸν κάμνω νὰ γένῃ φονεύς. Εὐρπ. — β'.) Ἐμπνέω ἢ φωτίζω τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν τινός· τὸ ἰταλ. ἰνσπιράρω — γ'.) Προβιβάζω, ὠφελῶ τινά, Ἀπλ. Ῥδ. κατὰ μεταφρ. ἀπὸ τῆς εὐηνεμίας· «τῆς τύχης ἐπιπνεούσης»· ἀφ' οὗ

Ἐπίπνοια, ἡ. Φύσημα εἴς τι, ἐναντίον τινός, π. χ. «ἐπιπ. ἀνέμων.» Φύσημα ἀνέμου τινὸς κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον ἄλλου τινός, ὡς π. χ. τοῦ Βορέα ἐναντίον εἰς τὸν Νότον. Θεόφρ. Ἀέρ. Σ. 414. 2) Ἐμπνευσις, ἐνθουσιασμός, «ἐπίπνοια Ἀπολλωνος». Πλάτ. Φαῖδρ. 108.

Ἐπιπνοιος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ ἐπίπνοος.

Ἐπίπνοος, συναιρ. -πνους, ὁ, ἡ· ουν, τὸ (ἐπιπνέω). Φυσημένος. Τροπ. Ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος, φωτισμένος ὑπὸ Θεοῦ. Πλάτ. «ἐπίπνους γενόμενος.» Νόμ. 23. καὶ 33. «ἐπίπνους μαντείας, μαντικῆς» Φωτισμένος μὲ τὸ χάρισμα τῆς προφητείας. — 2) Ὅστις ἐνθουσιάζει, φωτίζει τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν τινός.

Ἐπιπόδιος, ία, ιον (πούς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ ἢ εἰς τὰ ποδάρια. «πέδαι ἐπιπόδιαι» Δεσμά. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1350. ἐσχηματισμ. ὡς τό, ἐμπόδιος καὶ περιπόδιος.

Ἐπιποθέω, Μλ. -ήσω (ποθέω, ἀνμλ.) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἔχω πόθον εὐχήν, ἀγάπην πρός τι, ἢ ἐπί τι. Ἡρόδοτ. 5, 93. Πλάτ. Πρτγ. σελ. 329. Δ. — 2) Ἐπιθυμῶ, ἔχω ἐπιθυμίαν, ἔφεσιν πρός τι, ἀγαπῶ νὰ ἔχω ν' ἀπολαύσω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις πόθον, ἐπιθυμίαν διά τίποτε, νὰ ἀγαπᾷ, νὰ εὔχηται ἡ καρδία του τίποτε· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ποθητόν, ἀγαπητόν, ἐπιθυμητόν· τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ νὰ ἔχῃ τις.

Ἐπιποθία, ἡ, = ἐπιπόθησις.

Ἐπιποιέω, Μλ.-ήσω (ποιέω). Κάμνω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσθέτω, συνάπτω, σύγκολλῶ τι εἰς τὸ καμωμένον. — 2) Ἀποτελειόνω, καταστήνω, κατορθόνω τι προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιποίητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον, ψευσμένον, προσθεμένον ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, τεχνευμένον, πλαστόν, νόθον, ὄχι γνήσιον, ὄχι φυσικόν.

Ἐπιποιμήν, ένος, ὁ, ἡ = ποιμήν· ἴσως ἀρχιποιμήν, Ὀδσ. Μ, 131. ὅπου κατὰ θηλ. γέν. κεῖται. Ἔστι δὲ ἐσχηματισμ. ὡς τὸ ἐπιβουκόλος.

Ἐπίποκος, ὁ, ἡ (πόκος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολὺ μαλλί, εἶναι μαλλιαρόν· παρὰ τοῖς Ο'. Βασιλειῶν Δ'. 3. «ἐπίποκος κριός.»

Ἐπιπολάζω, Μ. άσω (ἐπιπολή). Εἶμαι ἐπ' ἐπάνω, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τοῦ νεροῦ, κολυμβῶ, — Ἐπὶ βρωμάτων, ψαχητῶν, ὅταν δὲν χωνεύουν καὶ προξενοῦν ἐρευγμόν, τὸ χυδαιστ. ρευγάλισμα. — 2) Ἀναβαίνω, εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν. Ἀριστοτ. «ἐπιπολάζουσι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων», Βιβλ. Δ'. περὶ Οὐραν. «πρῶτον μὲν διορίσθω, βαρὺ μὲν ἁπλῶς, τὸ πᾶσιν ὑφιστάμενον, κοῦφον δὲ τὸ πᾶσιν ἐπιπολάζον». Ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταφρ. μετὰ δοτ. Ἐπικρατῶ, ἐξυπνῶ, ὑπερβάλλω· εὐγαίνω πάλιν εἰς τὸ φανερόν, γίνομαι πάλιν ἀνώτερος «Φίλιππος ἐπιπολάζει» Δμσθ. Φιλ. 3. σλ. 17. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πολιτειῶν, βασιλειῶν· καὶ ἐπὶ πόλεων, ἠθῶν, ἐθίμων, συνηθειῶν, κακιῶν καὶ τ. τ. τὸ ἰταλ. γίνομαι, ἢ εἶμαι μόδα. Ἐπὶ οἰνοποσίας, ὅταν ἡ κατάχρησις αὐτῆς ἐπιφέρῃ μέθυσιν. Φέρομαι πρός τινα ἀλαζονικά, ὑβριστικά, τὸν κακομεταχειρίζομαι, «ἐπιπολάζω τινί» ἐπιφορτικῶς καὶ σοβαρῶς ἐπιπολάζων τοῖς συνδειπνοῦσιν. Πλτχ. Τ. 8. σλ. 512. «ἐπιπολάζει τὸ ρῆμα» τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. Ὅταν ἡ καρδία εἶναι γεμάτη, λέγ' ἡ γλῶττα ὅ,τι φτάσῃ, ἢ δὲν κρατεῖται ἡ γλῶττα. Persian. 1, 105.

Ἐπιπολαιόρριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὰς ῥίζας ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Θεόφραστ. 1ς. 31. παρὰ τὸ

Ἐπιπόλαιος, ὁ, ἡ, (ἐπιπολή). Πᾶν ὅ, τι ἵσταται, κεῖται, εἶναι ἀπ' ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν· πᾶν ὅ,τι ἵσταται ἐμπρὸς ἢ ἐξέχει τῶν ἄλλων, εἶναι ὁρατόν, φανερόν «ἢ τοῦτο ἐπιπόλαιον ψεῦδος» Ἀρσττ. Ἐπὶ ἐξεχόντων. ἐξωτακτικῶν ὀμματίων 2) Ξενοφ. Συμ. 5, 5. «καὶ δὲ ἐμοὶ ἐκ πλαγίου ὁρᾶσι, διὰ τὸ ἐπιπόλαιος εἶναι.» Τρπ. Ὅ,τι εἶναι σύνηθες, κοινόν, γίνεται, συμβαίνει κάθε ἡμέραν. ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀστόχαστος, ἀσυλλόγιστος, ἐλαφρόγνωμος, ἀντιθ. τῷ βαθύς. Ἐπίρρ. ἐπιπολαίως.

* Ἐπιπόλευσις, εως, ἡ (ἐπιπολάζω). Τὸ νὰ πλέῃ τι ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν νεροῦ, νὰ εἶναι εὑρίσκηται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος.

* Ἐπιπολασμός, οῦ, ὁ. Τὸ νὰ πλέῃ τι ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν νεροῦ, τὸ νὰ κεῖται, εὑρίσκηται, ἀναβαίνῃ, εὐγαίνῃ τι ἀπὸ τὸ βάθος ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος πράγματος. Ἐρευγμός, κοιντ. ρευγάλισμα. Τὸ νὰ ἐξυπνᾷ, ἐπικρατῇ τι — 2) Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, τῦφος, τὸ κοιντ. φούσκωμα, τουρκ. φουντουλίκι. Δν. Ἀλ.

Ἐπιπολαστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιπολάζῃ, πλέῃ, κολυμβᾷ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν νεροῦ, νὰ ἀναβαίνῃ, εὐγαίνῃ ἀπὸ τὸ βάθος ἐπάνω· νὰ ἐξυπνᾷ, ἐπικρατῇ. Ἀριστοτ. «ὁ ὑδαρὴς οἶνος ἐπιπολαστικός.» Ὅστις εἶναι ἀλαζών, ὑπερήφανος, φουσκωμένος ἀπὸ φαντασίαν, Πολβ. Πᾶν ὅ, τι εἶναι συνηθισμένον, κοινόν, συμβαίνει, γίνεται κάθε ἡμέραν. ὅ, τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς ἀφθονίαν, μὲ τὸ παραπάνω, παραπολύ. Ἐπίρρ. ἐπιπολαστικῶς.

Ἐπιπολεμέω, (πολεμέω). Ἐρεθίζω, διεγείρω, παρακινῶ τινα εἰς πόλεμον.

Ἐπιπολεύω, Αἰλιαν. Ζ. Ἱς. Θ'. 61. = ἐπιπολάζω.

Ἐπιπολή, ἡ (πέλω). Ἐπιφάνεια, τὸ ἐπάνω, ἐξωτερικὸν μέρος, ἡ ὄψις πράγματός τινος. Ὡς οὐσιαστ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. μόνον· οἷον παρὰ Δγ. Λρτ. Συνήθως δὲ ἐπιρρηματ. ἐπιπολῆς, ἐν χρήσει. Ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀπ' ἐπάνω, εἰς τὸ ἀπ' ἐπάνω μέρος. Ἀριστοτ. Προβ. «τοῖς λυπουμένοις ψυχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς,» Ἀριστοφ. «τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεστιν αἱ χύτραι. Τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἡμέραν, εἰς τὸ φῶς· ὅθεν Σαφῶς, καθαρά, φανερά. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱς. Θ'. «ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἔστιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν.» παρ' Ἡρδτ. 1, 187, μετὰ γεν. Εὕρηται δὲ καὶ ἐξ ἐπιπολῆς, καὶ ἐν ἐπιπολῇ· παρ' Ἀρτ. καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, ὥστε ὑπῆρξε δεκτὴ ἀρχαία τις ὀνομαστ. ἐπιπολή, πιθανῶς παρὰ τὸ πέλω. — 2) αἱ ἐπιπολαί, Ὑψηλότερον κείμενόν τι μέρος τῆς πόλεως Συρακουσῶν Θουκυδ. ς'. «ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον καὶ μέχρι τῆς πόλεως, ὡς ἐπιπλινές τε καὶ ἐπιφανὲς πᾶν ἔσω, καὶ ὀνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, Ἐπιπολαί.»

Ἐπιπολίζω, (πολίζω). Κτίζω πόλιν ἐπάνω που, προσέτι.

Ἐπιπολιόομαι, Μλ.-ωθήσομαι, ὡς παθτ. (πολιόω) Ἀρχίζω νὰ ἀποκτῶ ἄσπρας τρίχας, ἀρχίζω ν' ἀσπρίζω, νὰ γηράζω.

Ἐπιπόλιος, ὁ, ἡ. ἀρχίζουν νὰ ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του. Δημοσθ. σελ. 1267.

Ἐπίπολος, ὁ, ἡ. = πρόσπολος. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1321.

Ἐπιπολύ, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐπὶ πολύ. Παραπολύ, πολὺν καιρόν· ἐπὶ πραγμάτων τε καὶ ἐπὶ χρόνου, καιροῦ. Λουκιαν. «ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπιπολὺ εἰστήκειν ὁρῶν·» καὶ ἀντὶ τοῦ, Μακράν, πολλὰ μακρυά· «ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει,» Θεοδ. «ὡς ἐπιπολὺ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ». Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὸ περισσότερον μέρος, συνήθως. Παραθετικόν ἐπὶ πλέον, ἐπὶ πλεῖστον. Heind. ἐν Πλατ. Πρτγ. σλ 345. C. C. F. Herm. ἐν Λυκ. Ιστρ. 1. σλ. 10.

Ἐπιπομπεύω, (πομπεύω) τινί. Θριαμβεύω, δείχνω ἐμφατικῶς καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν τὴν χαράν μου διά τι, Πλουτάρχ. Καίσ. 56. «ἐπιπομπεύειν ταῖς συμφοραῖς τῆς πατρίδος.»

Ἐπιπομπή, ἡ. (ἐπιπέμπω). Πᾶν ὅ,τι στέλλεται, συμβαίνει εἴς τινα δι' ἀνωτέρας, ὑπερτάτης δυνάμεως· ἐξαιρ. μάγευμα, βάσκαμα, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δὲν ηξεύρει τις πόθεν ἔρχονται, πῶς συμβαίνουν.

Ἐπιπονέω, Μλ -ήσω (πονέω). Ἐξακολουθῶ νὰ ἐργάζωμαι, δουλεύω κατὰ συνέχειαν, νὰ κοπιάζω ἀκαταπαύστως, ἀκούραστα. Ξνοφ. Λακεδ. 2. 5. καὶ Ἑλλην. 6, 1, 15.

Ἐπίπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνδεδεμένον μὲ κόπους, μόχθους, φροντίδας, πάθη, βάσανα, ταλαιπωρίας, δυσκολίας, Ἰσοκρ. Ἑλλ. «τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστιν.» Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει κόπους, πάθη, δυσκολίας καὶ τ. τ. ὅστις εἶναι φιλόπονος, δουλευτάρης· ἀναδέχεται κοπιαστικὰ ἔργα, κακοπαθείας, ταλαιπωρίας, Ξνφ. Κρπ. 13, 10. Ἐπίρρ. ἐπιπόνως.

Ἐπιπόντιος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ τρικτ. (πόντος). Πᾶν ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται, εἶναι πλησίον ἢ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, Ἐπιποντία ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσχ.

Ἐπιποντίς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. θηλκ. τοῦ ἐπιπόντιος. Ἀνάλεκτ. Β'. σλ. 4. «ἐπιποντίδα φύμαν.»

Ἐπιπορεία, ἡ. = ἐπιπόρευσις. Μαθημ. Παλ. σλ. 261. ἐκ τοῦ.

Ἐπιπορεύομαι, Μλ -εύσομαι, Ἀόρ. ἐπεπορεύθην (πορεύω). Πηγαίνω εἰς ἢ πρός τινα· περιπατῶ, ἐπάνω που· στρατεύω ἢ πηγαίνω εἰς δρόμον, τὸ ἰταλ. βιατζάρω· ἔτι δὲ ἐπὶ στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα περιέρχονται καὶ περιφέρονται ἀπὸ τόπον, εἰς τόπον Τρπ. Ἀναγνώσκω, διεβάζω τι μὲ βίαν, γλήγωρα, τρεχάτα.

* Ἐπιπόρευσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις που, πρός τι, νὰ περνᾷ πέρα που· νὰ στρατεύῃ που, ἢ καὶ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, τὸ ἰταλ. βιάζιο.

Ἐπιπορπάω, Ἰων. ἐπιπορπέω, Μλ -ήσω (πορπάω). Στερεόνω, καρφόνω τι μὲ τὴν πόρπην, κομποβέλονον, καρφοβέλονον, ἢ μὲ θηλύκι, θηλυκωτῆρι, ἢ τουζί, ἢ κόπιτσαν, τὸ ἰταλ. φίμπιαν, φιούμπαν Μέσ. Θηλυκόνω τι, ἢ πιάνω μὲ τὸ καρφοβέλονον τι ἐπάνω μου, «ἐπιπορπάομαι χλαμύδα», Παίρνω τὴν χλαμύδα, τὸ ἐπανωφόρεμα ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους, καὶ τὸ θηλυκόνω· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόρπημα, τό, ὡς τὸ ἐμπερόνημα. Πᾶν φόρεμα, τὸ ὁποῖον θηλυκόνει, ἢ καρφόνει, πιάνει

μὲ περιφέλαιον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. ἐξαιρ. ἐπιπορπώσαμα, Πλούταρχ. Ἀλέξανδρ. 32. »ἐπιπόρπημα δὲ ἐφόρει, τῇ μὲν ἐργασίᾳ σοβαρώτερον« παρβλ. περονατρίς.

Ἐπιπορπίς, ίδος, ἡ Καλλιμ. Ἀνθλ. Παλτ. 32 κατὰ τινας = ἐπιπόρπημα· κατ' ἄλλους = πόρπη, παρβλ. Ιακ. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 192.

Ἐπιπορπόω, Μλ-ώσω = ἐπιπορπάω· ἀφ' οὗ

Ἐπιπόρπωμα, τό = ἐπιπόρπημα. Ἡσχ. ἀμφίβλ. ὅμως ἡ σημ.

Ἐπιπορσαίνω, Μλ-ανῶ (πορσαίνω). Χορηγῶ, παρέχω, δίδω· παρασκευάζω, ἑτοιμάζω τι· Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. σελ. 684.

* Ἐπιπορσύνω, Μλ-υνῶ (πορσύνω) = τῷ προηγ.

Ἐπιπορφυρίζω, Μλ-ίσω (πορφυρίζω). Εἶναί τι πορφυρώδες, κλίνει ὁμοιάζει τὸ χρῶμά του ὡς πορφυροῦν, παρὰ τό.

Ἐπιπόρφυρος, ὁ, ἡ. (πορφύρα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς πορφύρας, ἢ τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ πορφυροῦν. Θεοφρ.

Ἐπιποτάμιος, ὁ, ἡ· καὶ —ία, ιον. (ποταμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται πλησίον εἰς ποταμόν· Συνέσ. σελ. 111.

Ἐπιποτάομαι, Μέσ. ἀποθ. (ποτάομαι). ἐπαιτεταμ. τύπ. τοῦ ἐπιπέτομαι. Πετῶ πρός, ἢ ἐπί τι· Διοσκορ.

Ἐπιπράττομαι, ὡς μέσ. Μλ-ξομαι (πράττω.). Ζητῶ, συνάζω προσέτι, ἀκόμη περισσότερα »ἐπιπράττεσθαι χρήματά τινα·« Τὸ νὰ ζητῇ, νὰ συνάζῃ τις χρήματα ἀπό τινα, παρὰ Σουίδ.

* Ἐπιπραΰνω = πραΰνω.

Ἐπιπρέπεια, ἡ. Εὐπρεπής, πρεπούμενος, κόσμιος ἐξωτερικὸς τρόπος, φέρσιμον· εὐσχημοσύνη, τὸ ἰταλ. decoro.

Ἐπιπρεπής, ὁ, ἡ, Ὅστις ἔχει πρεπούμενον, εὔμορφον, κόσμιον, σεμνὸν τρόπον, φέρσιμον· εὔμορφον, καλὸν σχῆμα, εἶναι ἐμπρεπούμενος, καλοσχηματισμένος· παρὰ τό

Ἐπιπρέπω, (πρέπω) ἐπὶ πραγμάτων. Ἐξέχει, προέχει, εἶναι ὁρατόν, φαίνεται καλά, καθαρά, γνωρίζεταί τι εἰς τίποτε, »οὐδέ τί τοι δούλειον, ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος« Εἰς ἐσένα δὲν φαίνεται, ἢ οὔτε τὸ σχῆμά σου οὔτε τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματός σου (τὸ ἰταλ. ἡ στατοῦρα, τουρκ. μπόϊ) δείχνει νὰ εἶσαι δοῦλος, σκλάβος, κοινός, ποταπὸς ἄνθρωπος. Ὀδσ. Ω, 252. »φυὰ παισὶ ἐπιπρέπει τὸ γενναῖον ἐκ πατέρων λῆμα.« Πίνδαρ. Πύθ. Η'. 63. ὅθεν Πρέπει, ἁρμόζει. δείχνει, στάζει τίποτε καλὰ εἴς τι· μετὰ δοτικῆς.

Ἐπιπρεσβεύω, (πρεσβεύω). Πηγαίνω που ὡς πρέσβυς, ἀπεσταλμένος, τὸ ἰταλ. ἀμπασατόρος· ὡς τὸ ἐπικηρυκεύομαι· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. διαθ. παρ' Ἀππ. — 2) Πηγαίνω, στέλλομαι καὶ ἐκ δευτέρου πρέσβυς· στέλλω ἐκ νέου πρέσβυν πρός τινα· τελειόνω, κατορθόνω τὴν ὑπόθεσιν, τὸν σκοπόν μου μὲ στέλσιμον πρεσβείας καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἐπιπρηνής, ὁ, ἡ. (πρηνής). Πᾶν ὅ,τι κλίνει βαίζει πρός, εἰς, ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιπρητήν, ῆνος, ὁ, ἡ (πρητήν). Πᾶν ὅ,τι εἶναι παλαιόν, ἔχει ἡλικίαν περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον.

Ἐπιπρηΰνω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιπραΰνω = πρηΰνω, Διονύσ. Περιηγ. 1052.

Ἐπιπρίω, Μλ-σω (πρίω). Πριονίζω τι ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος του· »ἐπιπρίω τοὺς ὀδόντας, τὸ γένειον« Τρίζω τὰ δόντια, διά τι, προσέτι ἢ κάμνοντας τίποτε. (πρι)

Ἐπιπρό, Ἐπίρ. (ἐπί, πρό). Ἐμπρός, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ἐμπροστὰ — 2) Καθόλου, ὁλοτελῶς ὁλόλου, τελείως. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 30.

Ἐπιπροβαίνω, Μλ-βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Προχωρῶ, πηγαίνω ἐμπρός, τὸ ἰταλ. ἀβαντσάρω ἐπάνω που εἴς τι. Διονύσ. Περιηγ. 128.

Ἐπιπροβάλλω, Μλ-βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.). Ῥίπτω τι ἐπάνω εἰς ἢ ἀπό τι Πλούταρχ. Ῥώμ. 16.

* Ἐπιπροέηκα, ας, ε. Ἐπκ. ἀόρ. α', τοῦ προίημι, ἀντὶ ἐπιπροῆκα, Ὁμ.

* Ἐπιπροέμεν, Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπιπροΐημι, ἀντὶ ἐπιπροεῖναι, Ἰλδ. D, 94.

* Ἐπιπροέχω, Μλ-έξω (ἔχω, ἀνμλ.). Κρατῶ τι ἐμπρὸς εἰς, ἢ ἀπό τι. Ντ. Ἐξέχω, κεῖμαι, εἶμαι, στέκομαι, εὑρίσκομαι ἐμπρὸς ἀπό τι, ἐπάνω, ξωπεταχτός· ταύτην τὴν σημτ. ἔχει ἐνίοτε καὶ ἡ ἐνργ. διαθ.

Ἐπιπροθέω, Μλ-θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ ἐπί τι, προσέτι, μακρύτερα εἰς τὰ ἐμπρός. Ἀπολλ. Α'. 581.

Ἐπιπροϊάλλω, Μλ-αλῶ (ἰάλλω). Προστάζω, διορίζω νὰ στήσουν, θέσουν, βάλλουν τι ἐμπρὸς εἴς τινα ἤ που· »σφῶιν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν« Ἐπρόσταξε νὰ βάλουν ἐμπρός των τραπέζι, Ἰλδ. Λ, 628 Ἀλλ' ἐν Ὕμ. Δμτ. 327. »θεοὺς ἐπιπροΐαλλεν« Ἔπεμπεν, ἔστελνε τοὺς θεοὺς ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἕνα κατόπιν εἰς τὸν ἄλλον.

Ἐπιπροΐημι, Μλ-ήσω (ἵημι) Πέμπω, στέλλω τινὰ μὲ ὁρμήν, ἐγλιγωράδα πρός τι, ἐπάνω που, Ῥίπτω τι ἐπί τι ἢ ἀναντίον τινος· μετὰ δοτ. τοῦ τόπου, ὅπου πέμπεταί τι· »κεῖνον νηυσὶν ἐπιπροέηκα« (Ἐπκ. Ἀόρ. α') Τὸν ἔστειλα νὰ πηγαίνῃ, εἰς τὰ καράβια, Ἰλδ. Ρ, 708. Σ, 58. παρβλ. Ι, 520. »Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰόν« (Ἐπκ. Ἀπρμφ. Ἀόρ. β'. ἐνργ. ἀντὶ ἐπιπροεῖναι) Νὰ ῥίψῃ βέλος, σαΐταν κατὰ τοῦ Μενλ. Ἰλδ. Δ, 84. — 2) Ἀμετβ. δοκοῦν, Ἀρμενίζω κατ' εὐθεῖαν πρός που »νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν« Ἔκαμε πανιά, ἁρμένισε διὰ τὰ νησιά, Ὀδσ. Ο, 299 (τὸ Ἰῶτα τῆς προπαρλ. Ἐπκ. μὲν βραχ. Ἀττικ. δὲ μκρ.)

Ἐπίπροικος, ὁ, ἡ. (προίξ). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, δίδεται ὡς προσθήκη εἰς τὴν προῖκαν. Ὅστις εἶναι προμηθευμένος μὲ προῖκαν, κόρη ἡ ὁποία ἔχει προῖκαν, εἶναι προικισμένη. Εὐσταθ. »θυγάτηρ, ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τῆς πατρῴας οὐσίας γεγαμημένη.« Πολυβ, Γ'. 35.

Ἐπίπροιξ, κος, ἡ = ἐπίπροικος, Προικισμένη· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπιπρομολεῖν, Ἀπρμφ. Ἀόρ. τοῦ ἀχρτ. προβλώσκω (μολεῖν, ἀνμλ.) Προχωρῶ, πηγαίνω ἐμπρός, παρεμπρός, μακρύτερα, πρός τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 604.

* Ἐπιπρονέομαι (νέομαι, ἀνμλ.) = τῷ προηγουμ.

Ἐπιπρονεύω, (νεύω). Κάμνω νεῦμα ἐπί τι, μετέπειτα· κλίνω, βαίζω που.

* Ἐπιπροπίπτω, Μλ-πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω ἐπάνω εἴς τι, ἢ ἀπό τι, καταπλακόνω τι (;)

Ἐπιπροσβάλλω, Μλ-βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.) Τρέπομαι, παίρνω τὸν δρόμον μου πρός που, ἢ πρός τι. ἀμτβ. Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 931.

Ἐπιπροσδέομαι, Μλ-δεήσομαι (δέω, ἀνμλ.). Παρακαλῶ, ζητῶ μὲ εὐγενικόν, πολιτικὸν τρόπον νὰ μοὶ δώσῃ, κάμῃ τίς τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις. Παρθεν. Κεφ. 17. 2. »ἐπιπροσδεῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπ' αἰδοῦς.«

Ἐπιπροσήκω, Μλ-ξω (ἥκω). Ἐπὶ τόπων ἢ κτημάτων, Ἀποφέρει, παρέχει προσόδους, δίδει εἰσόδημα, φέρω κέρδος, τὸ ἰταλ. ρεντάρει, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, »πολλοὺς δὲ καὶ ἐμπόρους ἐπὶ προσήκοντας τόπους αὐτῇ τε καὶ πράσει,« Ξνφ. Πρσδ. 3, 12. ἀμφβλ. ἀνγνσ.

Ἐπίπροσθε, καὶ ἐπίπροσθεν, Ἐπίρ. (πρόσθεν). Ἐμπροστά, κατ' ἔμπροσθεν, ἐμπρός· ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ χρόνου· »ἐπίπροσθεν ποιοῦμαί τινι« Βάλλω τι ἐμπρός μου διὰ νὰ μὴ μὲ βλέπουν· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. »ποιοῦμαί τι ἐπίπροσθεν τινός,« Προτιμῶ τι καλήτερα παρά τι ἄλλο· »ἐπίπροσθεν εἰμί τινος« Ὑπερβαίνω τινά, εἶμαι ἀνώτερος, καλήτερός του.

Ἐπιπρόσθεσις, εως, ἡ. (ἐπιπροστίθημι). Προσθήκη.

* Ἐπιπροσθέτησις, εως, ἡ = τῷ προηγμ. Ἐπιγρ. παρὰ Δγν. Αρτ. 10, 92. 95. 98.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, Μλ-θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Τρέχω, πηλαλῶ πρός τινα, πρός που.

Ἐπιπροσθέω, Μλ-ήσω (ἐπίπροσθεν). Στέκομαι, ἢ εἶμαι ἐμπρὸς εἴς τι ἢ μεταξύ τινων· στέκομαι ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν δρόμον ὅθεν, ἰσκιόνω, κάμνω ἴσκιον, ἐμποδίζω τινὰ εἰς τίποτε· τινί τινος. Πλάτ. ἀφ' οὗ

Ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι, ἢ στέκηταί τι ἔμπροσθεν εἴς τι, ἔμπροσθεν εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν δρόμον. Ἴσκιωμα, ἐμπόδιον, σκέπασμα — 2) Τὸ ἐμπρὸς εἰς τὸ φῶς στεκόμενον ἀντικείμενον, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὸν ἴσκιον. Πολύβ. Γ'. 71.

Ἐπιπροσπλέω, Μλ-πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.) Πλέω, ἁρμενίζω, προσέτι που.

Ἐπιπροστίθημι, Μλ-ἐπιπροσθήσω (τίθημι). Προσθέτω, συνάζω τι προσέτι εἰς τίποτε. Λογγ. μδ'. »οὐδὲ δυνησόμεθα ἐπιπροσθεῖναι.«

Ἐπιπρόσω, Ἐπίρ. (πρόσω). Ἐμπροστότερα, μακρύτερα πρός που.

Ἐπιπροτέρωσε, Ἐπίρ. (προτέρωσε). Ἀκόμι ἐμπροστότερα, ἀκόμι μακρύτερα πρός που. Ἀπολλ. Ἀργ. Β. 940 »ἐπιπροτέρωσε θέοντες.«

Ἐπιπροφαίνω, (Μλ-ανῶ (φαίνω, ἀνμλ.) Δείχνω τι ἐμπρὸς εἰς τὰ ὀμμάτιά τινος. Παθτ. Παρουσιάζομαι, δείχνομαι φαίνομαι ἐμπρός που. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ'. 916.

Ἐπιπροφέρω, Μλ-προοίσω (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω τι ἐμπρός, μακρύτερα, προσέτι· φέρω τι ἐξ ἐναντίας ἐμπρός. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1518.

* Ἐπιπροχέω, Μλ-χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Χύνω τι ὑγρὸν προσέτι· »ἐπιπρχ. θρήνους« Χύνω προσέτι δάκρυα, κλαίω περισσότερον. Ὑμν. Ὁμ. εἰς, 18.

* Ἐπιπρωθέω, Μλ-ωθήσω, καὶ-ώσω (ὠθέω, ἀνμλ.) Ὠθῶ, σπρώχνω, ἐμπώχνω τι ἐμπροστότερά που.

Ἐπιπρωϊαίτερον· τό, πρωϊαίτερον κατ' ἐπτσ. Ἀκόμι πρωϊνώτερα, ταχύτερα, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. Β', Σ. 99.

Ἐπίπρωρος, ὁ, ἡ. (πρώρα). Μέ, ἐπὶ τὴν πρώραν, πρὸς τὸ μέρος τῆς πρώρας, εἰς τὴν πρώραν.

Ἐπιπταίρω, Μλ-πταρήσομαι (πταίρω). Πταρμίζομαι προσέτι ἐν ᾧ κάμνω, ἢ λέγω τι, μετέπειτα· »υἱός μοι ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν« Εἰς ὅσα ἔλεγα ἐπταρμίσθηκεν ὁ υἱός μου, Ὀδσ. Ρ, 545. τὸ ὁποῖον ἦτον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς, αἴσιον σημεῖον· ὅθεν τρπκ. ἐπὶ θεῶν, Ὁ θεὸς εἶναι εὐμενὴς εἴς τινα, τὸν εὐσπλαγχνίζεται, τὸν ἀγαπᾷ. »Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον« Θεοκρ. 7, 96. καὶ 18, 16. »ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν.«

Ἐπίπταισμα, τό, = ἐπίπαισμα· παρὰ τὸ

* Ἐπιπταίω (πταίω) = ἐπιπαίω.

Ἐπιπτάρνυμι, μέσ. ἀποθ. Μλ. -πταρήσομαι (πτάρνυμι) = ἐπιπταίρω· ποιητ.

Ἐπιπτέσθαι, Ἀπρμφ. Ἀόρ. β. τοῦ ἐπιπέτομαι, Ἰλδ. Δ, 126. ἀφ' οὗ

Ἐπίπτησις, εως, ἡ. Πέτασμα, τὸ νὰ πετᾷ τί που, πρός τι μέρος.

* Ἐπιπτήσσω = πτήσσω.

Ἐπίπτυγμα, τό (ἐπιπτύσσω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι διπλωμένον, ὅ,τι εἶναι βαλμένον ὡς σκέπασμα ἐπάνω εἴς τι· ἐπίθεμα, τὸ τουρκ. καπάκ', κάλυμμα, σκέπασμα, Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. τοῦ κοχλίου, σαλιάγκου τὸ κοῖλον καὶ ἡ πρὸς τὰ μέσα γυρισ-

μένη οὐρὰ τῶν καραβιδῶν, ἥτις σκεπάζει τὰ αὐγά των, ἥτις ἄλλως ἐπικάλυμμα λέγεται.

Ἐπίπτυξις, εως, ἡ. Τὸ νὰ διπλόνῃ τίς τι, τὸ νὰ σκεπάζῃ τι μὲ τίποτε· παρὰ τὸ

Ἐπιπτύσσω, Μ. ξω (πτύσσω). Διπλόνω, σουφρόνω, σκεπάζω τι, βάλλω τι ἐπάνω ἢ πλησίον του· Μέσος, ἐπιπτύσσομαι, Κεῖμαι πλησίον εἴς τι· περιπλέω τι ἢ περιπλέκομαι εἴς τι.

Ἐπίπτυστος, ὁ, ἡ (ἐπιπτύω). Πτυσμένος, σιχαντός, σιχαμερός.

Ἐπιπτυχή, ἡ· = ἐπίπτυξις, ἡ λεπὶς τὰς ἐπιπτυχὰς πρὸς οὐρὰν ἔχει. Πλούταρχ. Τόμ. 7. σλ. 189. — 2) = ἐπίπτυγμα, τὸ κοιν. Ἀμπάλωμα, ὄπλετα, Λουκ.

Ἐπιπτύω, Μλ -σω (πτύω). Πτύω, φτῶ ἐπάνω εἴς τι. — 2) Τρπκ. Βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, (ύω, — —, ύσω, υ-)

Ἐπίπτωσις, εως, ἡ (ἐπιπίπτω). Τὸ νὰ πίπτῃ τι ἐπάνω εἴς τι, ἢ προτέτι· συμβεβηκός. Στράβ. Β΄. Σ. 161. Στοβ. Λόγ. Α΄. Σ. 20. Sch.

Ἐπιπύησις, εως, ἡ (πυέω). Τὸ νὰ ἐμπυάζῃ πληγή τις ἐκ δευτέρου, μετέπειτα. Ἱπποκρ. Πραιν. Σ. 39. (υ)

Ἐπιπυκνόω, Μλ -ώσω (πυκνόω). Κάμνω τι πυκνότερον ἢ πηκτότερον βάλλοντας, προσθέτοντας προσέτι τίποτε εἰς αὐτό. Ἀριστοτ. Χρωμ.

Ἐπιπυνθάνομαι, Μλ -πεύσομαι, μέτ. ἀποθ. (πυνθάνομαι, ἀνμλ.) Ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἐρωτῶντας διὰ νὰ μάθω, ἀκούσω, πληροφορηθῶ τι.

Ἐπιπυρέσσω, Μλ -έξω (πυρέσσω). Ἔχω πυρετόν, θερμασιάν, θερμαίνομαι ὅλο ἔνα, ἐξακολουθεῖ ἡ θερματιά μου, δὲν κόπτεται, δὲν κάμει διακοπήν. Ἱπποκρ. Κωακ. Κ΄.

* **Ἐπιπυρεταίνω** = τῷ προηγμ.

Ἐπίπυρον, τό (πῦρ). Ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ βωμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καίει τὸ πῦρ, ἀνάπτουν τὴν φωτιάν.

Ἐπίπυῤῥος, ὁ, ἡ (πυῤῥός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει χρῶμα μαυροκόκκινον, βαθὺ κόκκινον, κλίνει εἰς τὸ χρῶμα τοῦ πυρός. Ἀριστοτ.

* **Ἐπιπυρσεία**, ἡ. Σημεῖον, τὸ ὁποῖον κάμνει τις πρός τινα ὕστερον ἢ κατὰ συνέχειαν ἀνάπτωντας φωτιάν. Πολυαι. 6, 19. 2.

Ἐπιπυρσεύω, Μ. εύσω (πυρσεύω). Δίδω, κάμνω πρός τινα σημεῖον προσέτι, ἢ μετέπειτα, ἢ κατὰ συνέχειαν, ἀνάπτωντας φωτιάν.

Ἐπιπωλέομαι, Μλ -ήσομαι (πωλέομαι) ποιητ. Περιπορεύομαι, περιπατῶ, ἔρχομαι ὁλόγυρα εἴς τι καὶ τὸ κυτάζω· περνῶντας κυτάζω, παρατηρῶ τι· μετὰ αἰτ. ὁ Ποιητ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. χρῆται τῇ λέξ. καὶ τοῦτο ἐν μόνῃ τῇ συντάξει «ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν» Περνῶντας ἐπαρατηροῦσε τὰς τάξεις τῶν πολεμιστῶν· τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατηγῶν. Ἐν Α, 264. 540. δέ, ἐπὶ ἐχθροῦ προμάχου, ὅστις περνῶντας ἔμπρὸς ἀπὸ τὰς τάξεις τοῦ ἐναντίου στρατεύματος παρατηρεῖ διὰ νὰ ἰδῇ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ εὐκολώτερα νὰ ἐφορμήσῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τοὺς ἀτακάρῃ. ἀφ' οὗ

Ἐπιπώλησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ περιπορεύηται, ἔρχηται, περνᾷ τις ἀπέκεῖθεν καὶ κυτάζῃ, περιεργάζηταί τι. ἐξαιρ. παρατεταγμένα στρατεύματα, τὸ Γαλλ. revue· ὅθεν ἐλέγετο καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς τετάρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδ. ἐπιπώλησις.

Ἐπιπωμάζω, Μλ -σω (πωμάζω). Σκεπάζω τι μὲ πῶμα, ἐπίθεμα, τὸ τουρκ. καπάκι, καπακόνω τι.

* **Ἐπιπωμάννυμι** καὶ ἐπιπωμαννύω = τῷ προηγμ.

* **Ἐπιπωματίζω** = ἐπιπωμάζω. Συμπλ. Ἐκλ. Φσ. σλ. 203.

Ἐπιπωματικός, ή, όν (ἐπιπωμάζω). Πᾶν ὅ,τι καλύπτει, σκεπάζει, στουπόνει, τὸ τουρκ. καπακόνει τι. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 616.

Ἐπιπωρέω, Μλ -ώσω (πορόω). Κάμνω ἀφίνω τι νὰ σκληρυνθῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του· ἀφίνω τι νὰ ἀποτυῤῥωθῇ καὶ συναφθῇ πιάνοντας σκίῤῥον, κόραν, πωρὶ κοιν. νὰ κορασιάσῃ, Ἱππκ. σλ. 353. Παθ. ἐπὶ συντετριμμένων, τσακισμένων κοκκάλων τῶν μελῶν σώματος, Πιάνει πωρί, κολλᾷ, ἰατρεύεται.

Ἐπιπώρωμα, ατος, τό. Σκλήρωμα εἴς τι μέλος τοῦ σώματος. ῥοζάβι, ατμα κοιν., Ἰάτρευμα τσακισμένων κοκάλων μέλους τινὸς τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. Σ. 93. καὶ 802.

Ἐπιπώρωσις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ σκληρύνηταί τι, ἀποτυῤῥοῦται, πιάνει κόραν, πωρὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. ἐν γένει = ἐπιπώρωμα.

Ἐπιπωτάομαι, Μλ -πτομαι (ποτάομαι). Πετῶ ἐπάνω ἀπό τι· Ἀνάλεκτ. Β΄. Σ. 220.

* **Ἐπιραβδίζω**, Μλ -ίσω (ῥαβδίζω). Ῥαβδίζω, κτυπῶ τι μὲ ῥαβδὶ προσέτι. Ἡσχ.

Ἐπιραβδοφορέω, Μλ -ήσω (ῥαβδοφορέω). Κυρίως φοβερίζω τινὰ μὲ τὴν ῥάβδον, δείχνοντάς του τὸ ῥαβδί· Τρπκ. δὲ ἐπὶ ἵππων· Κάμνω, ἀφίνω τὸ ἄλογον νὰ τριποδίζῃ, καλπάζῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τρέχῃ γκαλόπι, τουρκ. νὰ τρέχῃ τσιαπκήν ἢ λήγγ. Ξενοφ. Ἱππ. 7. καὶ παρὰ Πολυδ. Α΄.

Ἐπιρεμβής, ὁ, ἡ· = ῥεμβός. Ἐπῤῥ. ἐπιρεμβῶς· πρβλ. ἐπιτείνω. Στοβ. Φυσ. Σ. 1092. «ἐπιρεμβῶς καὶ ἀργῶς διαζῶντα», Ἀμελῶς, ἀφροντίστως.

Ἐπιρητορεύω, = ἐπιῤῥητορεύω.

Ἐπιριγέω, = ἐπιῤῥιγέω.

Ἐπίρικνος, ὁ, ἡ (ῥικνός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ῥιτιδωμένον, ἤτοι σουφρωμένον, ζαρωμένον, ἢ ὀλίγον ἄπαχυ, λιγνόν, τὸ τουρκ. ζαμπούνικον, λιγνούτσικον, Ξενοφ. Κυνηγ. Δ΄. 1. Πολυδ. Κ΄. 58.

Ἐπιῤῥαθυμέω, Μλ -ήσω (ῥαθυμέω). Εἶμαι ῥάθυμος, ὀκνηρὸς εἴς τι, ἢ μετέπειτα. ἀμελῶ ἢ κάμνω τι μὲ ἀμέλειαν, ἀργά, ὀκνηρά, τὸ τουρκ. τεμπελιάζω. Λουκιαν.

Ἐπιῤῥαίνω, Μλ -ανῶ (ῥαίνω, ἀνμλ.) Βρέχω, ῥαντίζω, ὑγραίνω τι ἀπ' ἐπάνω, προσέτι.

Ἐπίῤῥακτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιῤῥακτός, ή, όν (ἐπιῤῥήσσω). Πᾶν ὅ,τι ἐῤῥίφθη μὲ βίαν, ὁρμὴν ἀπό τινα ἐπάνω εἴς τι· ἐκτύπησε ἢ ἀντικτύπησε δυνατὰ ἐπάνω που ἢ εἴς τι· ὅ,τι πίπτει ἐπάνω εἴς τι καὶ τὸ κλείει, σφαλνᾷ. Πλουτάρχ. «ἐπιῤῥακτὴ θύρα», ἄλλως καὶ καταρακτή, καταπακτή, τὸ τουρκ. Κλαβανί, καπάγκι. «ἐπιῤῥακτὸν πνεῦμα», Φύσημα σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου. Πλούταρχ. Προβ. Συμ. 7, 1. ἴδε καταῤῥάκτης.

Ἐπίῤῥαμμα, ατος, τό (ἐπιῤῥάπτω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ῥαμμένον ἐπάνω εἴς τι· μπάλωμα, ὄπλετα.

Ἐπιῤῥαντίζω, = ἐπιῤῥαίνω.

Ἐπιῤῥαπίζω, Μλ -ίσω (ῥαπίζω). Δέρνω, κτυπῶ, τιμωρῶ, παιδεύω τινὰ μὲ τὴν ῥάβδον· ξυλίζω. 2) Μεταφορ. παιδεύω τινὰ διὰ λόγων· ὑβρίζω, κατηγορῶ, ῥίπτω λόγια ἐναντίον τινός. ἀφ' οὗ

Ἐπιῤῥάπισις, εως, ἡ· (α) καὶ ἐπιῤῥαπισμός, ὁ. Κτύπημα, δαρμός, παιδεία μὲ τὴν ῥάβδον, ξύλισμα. 2) Μεταφορ. παιδεία μὲ λόγους, μάλωμα, προσωπόδερμα· ὕβρις, κατηγορία, ὀνειδισμός, Ἀθην. Σ. 604. Πολυβ.

Ἐπιῤῥάπτω, Μλ -ψω (ῥάπτω). Ῥάπτω τι ἐπάνω εἰς ἄλλο τι, μπαλόνω.

Ἐπιῤῥάσσω, Ἀττ. ἐπιῤῥάττω, Μ. ξω. Ἀττ. ἀντὶ ἐπιῤῥήσσω.

* **Ἐπιῤῥάφω** = ἐπιῤῥάπτω, Νον. (α)

Ἐπιῤῥαψῳδέω, Μλ -ήσω (ῥαψῳδέω). Ψάλλω, τραγῳδῶ, διηγοῦμαί τι προσέτι, ἀκόμη, μετὰ ταῦτα. Λουκιαν.

Ἐπιῤῥέζω, Μλ -ξω (ῥέζω, ἀνμλ.) Κάμνω, ἑτοιμάζω, τελειόνω τι ἐπάνω εἴς τι· μετέπειτα, προσέτι θυσιάζω. Ὀδυσ. Ρ, 211... «πάντες ἐπιῤῥέζεσκον ὁδῖται». (ἐπκ. Παρτ.) ἔτι δὲ καὶ θυσιάζω ἔπειτα, εὐθὺς ὕστερα ἀπό τίποτε, τὸ ὁποῖον συνέβη, ἢ ἔπραξα, ἔκαμα.

Ἐπιῤῥέπεια, είας, ἡ. Κλίσις πρός τι, ἐπιθυμία, ὁρμὴ τῆς ψυχῆς πρός τι, τὸ ἰταλ. ἰγκλινατσιόνη.

Ἐπιῤῥεπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς ἢ εἴς τι, εἶναι κατηφορικόν. Ὅστις κλίνει ἔχει κλίσιν εἴς τι· «ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὸ ἀφροδίσια» Τρπκ. Πολυβ. «ἐλπὶς ἐπιῤῥεπεστέρα», Καλητέρα, κλίνουσα εἰς τὸ καλήτερον. παρὰ τὸ

Ἐπιῤῥέπω, (ῥέπω). Κλίνω πρός τι, βαίζω, πλησιάζω εἴς τι «ὄλεθρος ἡμῖν ἐπιῤῥέπει» Ἡ δυστυχία κλίνει, βαίζει εἰς τὸ ἰδικόν μας μέρος, Ἰλιάδ. Σ, 93. ὅπου ἐλήφθη ἡ λέξ. κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῆς πλάστιγγος, ζυγαριᾶς, πρβλ. Θ, 72. ὅθεν ἐν γένει, Βαρύνω ἢ πίπτω μὲ ὅλον τὸ βάρος μου ἐπί τι· γίνομαι κινδυνώδης. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Β΄. 520. «κίνδυνος αἰνὸς ἐπιῤῥέπει». — 2) μετβ. «τάλαντον ἐπιῤῥέπει» Ἀφίνω, κάμνω τὴν ζυγαριὰν νὰ βαίζῃ εἰς τὸ ἓν μέρος, Θεογ. 157. ὅθεν ἐν γένει, Ζυγιάζω· διανέμω, παρέχω· ἀφίνω νὰ συμβῇ τι εἴς τινα, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κακῆς Μοίρας, καταθλίβω, κατατυραννεῖ τινα μὲ βαρύ, δυσκολοϋπόφερτον, φθοροποιόν τι· «τινί τι» πολλάκις. παρ' Αἰσχλ. Εὐμ. 877. «μηδὲν τῇ πόλει ἐπιῤῥέπει», ἢ βλάβην τῷ στρατῷ. Ἀγαμ. 260. 717. 1050. παρβλ. καταῤῥέπω.

Ἐπιῤῥέω, Μλ -εύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) Τρέχω, χύνομαι, ἐπάνω ἀπό τι, εἴς τι, Ἰλιάδ. Β, 754. προσέτι, ἔτι μᾶλλον, ἀφθόνως· ἐξαιρ. Τρπκ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων «ἐπέῤῥεον ἔθνη πεζῶν», Ἰλιάδ. Λ, 724. παρβλ. Wyttr. ep. cr. σλ. 237.

Ἐπιῤῥήγνυμι, (ῥήγνυμι, ἀνμλ.) = ἐπιῤῥήσσω, Ἀττ.

Ἐπιῤῥήδην, Ἐπίῤ. (ῥέω, ῥηθῆναι). Παρονομαστά, μὲ παρωνύμ.· ὡς τό, ἐπίκλην καὶ ἐπίκλησιν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ, καλεῖσθαι. Ῥητῶς, μὲ τὸ ὄνομα. «πάσαι δ' ἐκεῖναι (αἱ πλειάδες) ἐπιῤῥήδην καλέονται». — 2) = διαῤῥήδην. Σαφῶς, καθαρά· Ἄρατ. ἐν Στίχ. 191. 261. 467. Παρ' Ἀπολλων.

Ἐπίῤῥημα, ατος, τό (ῥῆμα). Πᾶν ὅ,τι ἐκφράζεται, ὁμιλεῖται, λέγεται προσέτι, μετέπειτα ἢ ἐπάνω εἴς τι. — 2) ἐν τῇ πάλαι κωμῳδίᾳ, Πᾶν ὅ,τι ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ χορηγοῦ εἰς τροχ. τετράμετρα συνήθως, μετὰ τὴν Παράβασιν Ἀριστφ. Νφ. 562. Ἱπ. 568. Ἐν τῇ τραγῳδίᾳ δέ, ὅ,τι ἐψάλλετο μετὰ τὴν Ἀντιστροφήν, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντεπίῤῥημα. «παίκλησις χοροῦ ἐπιῤῥηματική, ἐν ᾗ ἔθος ἦν χρηστὰ συμβουλεύειν τῇ πόλει, ἢ ἐλέγχειν τοὺς πονηρευομένους· διὰ τὸ ἐπιῤῥέπειν αὖθις τὸν χορὸν πρὸς τοὺς θεατάς, καὶ Παραβάσεως μέρος ἐστίν, καὶ ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται». Πολυδ. Βιβλ. 4. καὶ 7. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 686. καὶ 730. Σφηκ. 1097. — 3) Παρὰ Γραμματικοῖς, τὸ ἄκλιτον μέρος τοῦ λόγου πᾶσι γνωστὸν ἐπίῤῥημα· ἀφ' οὗ

Ἐπιῤῥηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἐπίῤῥημα. Ἐπῤῥ. ἐπιῤῥηματικῶς.

Ἐπίῤῥησις, εως, ἡ (ῥῆσις). Ὕβρις, κατηγορία, ὀνειδισμός, μάλωμα, προσωπόδερμα. — 2) Κατάρα, ἀφορισμός, Λουκ. Φιλψ. 31.

Ἐπιῤῥήσσω, Μλ -ξω (ῥήσσω). Τραβῶ τι, σύρω· τραβῶ τι μὲ βίαν ἐπί τι «κληῖδα θυράων ἐπιῤῥήσσεσκον» Ἐτραβοῦσε μὲ βίαν τὸν σύρτην, τὸν διάδρομον εἰς τὴν θύραν, Ἰλιάδ. Ω, 456. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1244. «πύλας δ' ὅπως εἰσῆλθ' ἐπιῤῥήξασ' ἔσω», Ἐτράβηξε καὶ ἔκλεισε μὲ βίαν τὰς πύλας — 2) ἀμετβ. Ἐμβαίνω, χύνομαι που μὲ βίαν, ὁρμῶ. Παρ' Ἀττ. χρησιμ. ὁ ἐνεστ. ἐπιῤῥήγνυμι.

* **Ἐπιῤῥητορεύω**, (ῥητορεύω). Ῥητορεύων προσθέτω τι εἰς τὸν λόγον μου.

Ἐπίρρητος, ὁ, ἡ (ῥητός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα· ὅστις εἶναι κατηγορημένος ἀπὸ ὅλους, δυσφημισμένος, καταλαλημένος, Ξενοφ. Οἰκ. Δ, 2. ὡς τὸ ἐπιβόητος.

Ἐπιρριγέω, Μλ -ήσω (ῥιγέω). Ἀνατριχιάζω πάλιν, μοὶ ἔρχονται ἀνατριχισμοί, ἀνατριχιάσματα, τὸ κοιν. τσιμουτσιμουργιάσματα τῆς θερματικῆς κατὰ συνέχειαν. Ἱπποκρ.

Ἐπιρρίζιον, τό. Κλωναράκι τῆς ῥίζας, καλορίζι, Διοσκορ. Α΄, 10.

Ἐπιρρίνεον, τό (ῥίς). Συμμάχ. Παροιμ. Β΄, 12. ὅπου ἄλλοι ἐνώτιον ἔχουσι, Σκουλαράκι τῆς μύτης.

Ἐπίρρινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Ὅστις ἔχει μεγάλην μύτην, μυταρᾶς. Πᾶν ζῶον τὸ ὁποῖον ἔχει ῥῖνα, μύτην. Λουκιαν. Φιλοψ. 12.

Ἐπιρριπτέω, καὶ **ἐπιρρίπτω**, (ῥίπτω, ἀνωμ.) Ῥίπτω τι προσέτι, ἐπάνω εἴς τι, κατά τινος· κόσυρα μοι ἐπέρριψαν· Ἔρριψαν κατεπάνω μου κοντάρια Ὀδ. Ε, 310. ὅθεν — 2) ἀμτβ. Ῥίχνομαι μὲ ὁρμὴν ἢ κατακλαίομαι τινὰ ἐξαφνα· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ ἄνευ πτωτ. Παλαιφ. ΝΓ΄. 5. Ξενοφ. Κυνηγ. ϛ΄. 22. (ι)

Ἐπιρροή, ἡ (ἐπιρρέω). Τρέξιμον νεροῦ ἐπάνω εἴς τι μέρος, ξεχείλισμα, πλημμύρα. τὸ ἀνέβασμα τῆς θαλάσσης, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φλοῦσσο, ἀντιθ. τῷ ἀνάρροια, ῥεγλοῦσσο.

Ἐπιρροθέω, Μλ -ήσω (ῥοθέω). Κάμνω κρότον, θόρυβον, κτύπον προσέτι, ἐπί τι, πλησίον εἴς τι· κυρίως ἐπὶ τοῦ ἤχου, τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ἐξαιρ. Ὁμιλῶ ἀνακατωμένα, ὅ,τι μ' ἔρχεται εἰς τὸ στόμα· φωνάζω δυνατά, τὸ ἰταλ. κάμνω λάρμαν, κλόγοις ἐπιρροθῶν τὸ κοιν. ξεκουφαίνω τινὰ μὲ τὰ λόγια μου· φοβερίζω, ὑβρίζω τινὰ φωνάζοντας ὅ,τι φθάσω. Σοφλ. Τρχ. 294. ἔτι δὲ καὶ = ἐπικροτέω, Δείχνω τὴν ἀρεσκείαν μου, ὅτι μ' ἤρεσε τίποτε, φωνάζοντας, χουιάζοντας, ἢ κτυπῶντας τὰ χέρια. Εὐριπ. Φοιν. 1248. Ἑκάβ. 553.

* **Ἐπιρρόθητος**, ὁ, ἡ. Ὠνειδισμένος, κατηγορημένος, ὑβρισμένος· ἀξιοκατηγόρητος.

Ἐπίρροθος, ὁ, ἡ. Ὅστις σπεύδει, τρέχει, ἔρχεται προθύμως πρὸς βοήθειαν, διαφέντευσίν τινος· βοηθός, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής· μετὰ δοτ. Ἰλ. Δ, 390. Ψ, 770. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ βοηθείας ἐν καιρῷ πολέμου, καὶ ἐπὶ τὸ πολὺ τῷ ἐκτεταμ. ποιητ. τύπῳ, ἐπιτάρροθος, ὅπερ ἰδέ. Ἐπὶ βοηθείας ἐν γένει εἰς πάθη, δυστυχίας. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θήβ. 370. κἀπίρροθος ἀλγέων, — 2) Ἀνώτερος κατὰ τὴν δύναμιν, δυνατώτερος, ἀνδρειότερος, νικητής· μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 67. χρησμ. β΄. — 3) ἐπίρροθα κακά, Ὁμιλίαι ὑβριστικαί, κακὰ λόγια μὲ φωνὰς ἐναντίον τινός. Σοφλ. Ἀντ. 413. Valck. ἐν Ἱππ. 628. ὅθεν, Κατηγορημένος, ὑβρισμένος, ὠνειδισμένος, ἐπονείδιστος, ἀξιοκατηγόρητος. Σοφ. Τηρεύς. 7, 10. πόμματα ἐπίρροθα, καθ' ἣν σημτ. εὑρίσκεται καὶ τό, ἐπιρρόθητος· ἰδέ, ἐπιρροθέω.

Ἐπίρροια, ἡ· Ποιητ. ἀντί, ἐπιρροή.

Ἐπιρροιβδέω, Μλ -ήσω (ῥοιβδέω). Ῥουφῶ, βυζάνω, — 2) σημαίνει ἡ λέξ. καὶ τὴν φωνὴν τοῦ κόρακος, ὅταν, ὡς νομίζεται, προμηνύῃ βροχήν. Θεοφρ. κόραξ εὐδίας μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ἱῇ καὶ ἐπιρροιβδῇ, συγγ τῷ ἐπιρροιζέω.

Ἐπιρροίβδην, Ἐπίρ. ὡς τὸ ῥύβδην, καὶ ῥύδην. Εὐριπ. Ἡρακλ. 869.

Ἐπιρροιζέω, Μλ -ήσω (ῥοιζέω). Κράζω, φωνάζω, καλῶ τινα μὲ φωνὴν ψιλήν, λεπτήν, συριχτήν, διαπεραστικήν. Συρίζω, σουρίζω, πρός τινα· τσιρίζω, τρίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ κόρακος ὅταν, ὡς νομίζεται, προμηνύῃ ἄνεμον. Θεοφρ. κόραξ ἐὰν δὶς φθέγξηται καὶ ἐπιρροιζήσῃ, καὶ τινάξῃ, — 2) μεταβ. πέκιρ. φυγάς τινας Φωνάζοντας κάμνω τινὰ ἤ τι νὰ φύγῃ, διώκω τινὰ ἤ τι φωνάζοντας, σκιάζω τι μὲ τὰς φωνάς μου. Αἰσχύλ. Εὐμ. 421.

* **Ἐπιρρομβέω**, Μλ -ήσω (ῥομβέω). Κάμνω κρότον, θόρυβον προσέτι, μέτι εἴς τι, ἀμφβ. ἀγνωτ. παρὰ Σπυ. λψ. 2. 11.

Ἐπιρροπή, ἡ (ἐπιρρέπω). Τὸ νὰ κλίνῃ, βαΐζῃ τι πρὸς ἓν μέρος· νὰ εἶναι βαρύτερον ἀπὸ ἄλλο ἢ ἄλλα. Κλίσις ἐπιθυμία πρός τίποτε. Στοβ. Σ. 376. καὶ 225. G.

Ἐπιρροφάω, καὶ ἐπιρροφέω, Ἰων. Μλ -ήσω (ῥοφάω). Ῥουφῶ, καταπίνω, πίνω τι προσέτι, ἀκόμη, μετέπειτα. ἀφ' οὗ

* **Ἐπιρρόφημα**, τό. Τὸ νὰ ῥουφᾷ τις τίποτε προσέτι, νὰ καταπίῃ τι ῥουφῶντάς το.

Ἐπιρρυγχίς, ίδος, ἡ (ῥύγχος). Τὸ γυριστόν, καμαρωτὸν ἐμπροσθινὸν μέρος, τοῦ ῥάμφους, σορουκιοῦ, τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων. Σουίδας.

Ἐπιρρυέω, ἀντὶ ἐπιρρέω, καὶ ἐπιρρύω. Ῥέει, τρέχει ἀφθόνως, ἢ ξεχειλίζει, πλημμυρᾷ τι ἐπί τι. Ἱπποκρ. Σ. 411.

Ἐπιρρύζω, Μ. ξω. Ἐρεθίζω, ἀγριεύω σκύλον κατά τινος. Ἀριστοφ. Σφηκ. 705.

Ἐπιρρύνημι, = ἐπιρρυέω. Θεόφραστ.

Ἐπιρρυθμίζω, Μλ ίσω (ῥυθμίζω). Ἐπιδιορθόνω τι ῥυθμισμένον, τὸ ἰταλ. ῥιμοδουλάρω· κάμνω ποιήματός τινος τοὺς στίχους καλητέρους, εἰς ὀρθότερον ῥυθμόν. πκεσματα ἐπιρρυθμίζειν. Πλατ. Νομ. Ζ΄. Σ. 349. Λουκ. Γ΄. 128.

Ἐπιρρυπαίνω, Μλ -ανῶ (ῥυπαίνω). Ῥυπόνω, λερόνω, τὸ τουρκ. μουρδαρεύω τι ἐπάνωθεν, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν του. Πλούτ. Θ. Σ. 391.

Ἐπίρρυσις, σεως, ἡ = ἐπιρροή. Πολύβ.

Ἐπιρρύσμιος, ία, ιον (ῥυσμός). κυρίως, Ῥέων εἴς τι· πᾶν ὅ,τι τρέχει, χύνεται εἰς τίποτε· μόνον παρὰ τῷ Δημητ. ἀπαντώμ. πολλ' ἐπιρρυσμίη ἐκάστοισιν ἡ δόξιχι. Γνώμη, ἰδέα ἐπικρατοῦσα εἰς τὸν λαόν, ἡ ὁποία ἐντάζει ἢ γεννᾷ τι εἰς καθ' ἕνα, καθὼς ὁ ἀὴρ ἐπιδημικήν τινα νόσον.

Ἐπίρρυτος, ὁ, ἡ (ἐπιρρέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεταί που ἢ εἴς τι· ῥευστόν. κὕδωρ ἐπίρρυτον, Νερὸν τρεχάμενον. — 2) Ὅ,τι ποτίζεται, νοτίζεται ἀπό τι εἰς αὐτὸ ῥέον· ποτιστόν. Πλάτ. Τίμ. κἀνέδεον εἰς ἐπίρρυτον σῶμα. — 3) Τροπ. Ὅ,τι ἔμψυχον τρέχει που σωρηδόν, ἀγεληδόν κἀπίρρυται ἐχθροῖσι Σουίδ. Ὅ,τι εἶναι, γίνεται ἀφθόνως, εἰς ὑπερβολήν, πλουτιοπάροχα κἀκπὸν τε γαίας καὶ βροτῶν ἐπίρρυτον, Αἰσχλ. Εὐμν. 907.

Ἐπιρρωγολογέομαι, Μλ -ήσομαι (ῥὼξ, ῥάξ, λέγω). Συνάζω τὰ ἀπομεινάδια τοῦ τρύγου, τὰς ῥῶγας, τὰ τσαμπούρια· τσαμπουρολογῶ, παρὰ τοῖς Ο΄. πρβλ. ἐπικαρπολογέομαι.

Ἐπιρρώννυμι, καὶ **ἐπιρρωννύω**, Μ. ῥώσω (ῥώννυμι, ἀνωμ.) Ἐνδυναμόνω, ἐγκαρδιόνω, ἐνθαρρύνω τινά· ἐνδυναμόνω, ποιῶ τινα ἰσχυρόν, δυνατόν· στηρίζω, δίδω ἢ προξενῶ θάρρος, δύναμιν, καρδίαν εἴς τινα. Θουκυδ. Δ΄. πτοὺς δὲ ἰδόντας ἐπέρρωσεν. Μέσως, ἐπιρρώννυμαι, Πράττω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, βάλλω ὅλην μου τὴν δύναμιν εἴς τι ἐπιχείρημα. μετὰ δοτ. Ἀκουμβῶ εἴς τι καὶ οὕτω μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι εὐκολώτερα, καλήτερα τὰς δυνάμεις μου· Παθτ. Ἐνδυναμόνομαι, ξαναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου, ἔρχομαι πάλιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου· ἀναζωογονοῦμαι ἤτοι ἀναλαμβάνω τὰς δυνάμεις μου μετὰ κάμμίαν ἀσθένειαν· ἐγκαρδιόνομαι, λαμβάνω θάρρος τόλμην· κἀπερρώσθη λέγειν Ἔλαβε θάρρος, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ. Σοφλ. Oid. K. 661.

Ἐπιρρώομαι, Μλ -ρώσομαι (ῥώομαι) ποιητ. Κρέματαί τι κυματίζον εἴς τι ἢ ἐπάνω που, κχαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο Ἡ κόμη, τὰ μαλλιὰ τοῦ Διὸς ἐκυμάτιζαν κρεμάμενα ἀπὸ τὴν κεφαλήν του, Ἰλ. Α, 529. οὕτω καὶ κπλοχμοὶ ἐπερρώοντο κιόντι Καθὼς περιπατοῦσεν ἐκυμάτουσαν τὰ μαλλιά του· Ἀπλ. β3. — 2) = ἐπιρρώννυμαι, καθ. μετὰ δοτ. ηταῖς μύλαις δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες Ἐδούλευαν μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των εἰς τὸ νὰ γυρίζουν τοὺς χειρομύλους, Ὀδ. Υ, 107. ὡσαύτως καὶ κἀπερρώοντο ἐλάτῃσιν Ἐκωπηλατοῦσαν, ἐτραβοῦσαν κουπὶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των, Ἀπλ. Ῥδ. 2, 61. 4, 1633. Ἀλλὰ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 8. κποσσὶν ἐπερρώσαντο Ἐκινοῦσαν ὀγλίγωρα τὰ ποδάριά των, ἐχόρευον· εἰς τὸ ὁποῖον ἐννοοῦνται, τρόπον τινά, ἀμφότεραι αἱ σημτ. — Παρὰ Macc. op. cr. 11. ἔκειτο καὶ κατὰ ἐνεργ. διάθ. ἐπιρρώω, Βάλλω τι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τὸ κάμνω νὰ κινῆται ὀγλίγωρα· ἰδὲ ῥώομαι.

Ἐπίρρωσις, εως, ἡ (ἐπιρρώννυμι). Τὸ νὰ ἐνδυναμώνῃ, ἐγκαρδιόνῃ τίς τινα, ἢ νὰ δυναμόνηται, θαρρύνῃ· ἐνδυνάμωσις, ἐγκαρδίωσις.

Ἐπιρρύομαι, Μλ -ύσομαι (ῥύομαι, ἀνωμ.). Σώζω, ἐλευθερόνω, γλυτόνω τινὰ ἀπὸ τίποτε. Αἰσχύλ. Θήβ. 167. (τὸ υ, Ἐπικ. μὲν βρχ. Ἀττ. δὲ μκρ.)

Ἐπίσαγμα, ατος, τὸ (ἐπισάττω). Σαμάρι ἐπὶ τὸ ὁποῖον φορτόνουν βάρη εἰς τὰ ζῶα. — 2) τὸ βάρος αὐτό, τὸ ὁποῖον φορτόνουν. Μετφ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 755. κδεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος, Μεγάλον εἶναι τὸ βάρος τοῦ νοσήματος, κακὸν πρᾶγμα ἢ φορτίον εἶναι ἡ ἀρρωστία εἰς τὸν ἄνθρωπον.

* **Ἐπισαίρω**, Μλ -σαρῶ (σαίρω). Ἀνοίγω τὰ χείλη σφίγγοντας τὰ ὀδόντια ἀπὸ μικροπρεπῆ θυμὸν κινούμενος, καθὼς οἱ σκύλοι ὅταν ἀγριαίνωνται μεταξύ των ἢ κατά τινος, καὶ δείχνουν τὰ ὀδόντια των γρυλλίζοντες. Τώρα τι ἐψευδολογημένη καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἡ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀφιλοσοφήτως ἐξήγησις, ἀνοίγω τοὺς ὀδόντας, ψευδολογῶ εἰς τοῦτο, ἀκατάληπτος εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὡς καὶ εἰς τὸν ἐξηγήσαντα αὐτὴν μένουσα.

Ἐπισαλεύω, (σαλεύω). Ῥίπτω ἄγκυραν, στέκομαι εἰς τὸ σίδηρον, ἔξω ἀπὸ τὸν λιμένα, εἰς τὸ πέλαγος· ἐν γένει, Κεῖμαι, εὑρίσκομαι ἐπάνω εἴς τι σαλευόμενος, κλονούμενος.

Ἐπίσαλος, ὁ, ἡ (σάλος). Ὅστις εὑρίσκεται, ἢ ἔχει ῥιγμένην τὴν ἄγκυραν εἰς τὸ πέλαγος ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης· ὅθεν, πᾶν ὅ,τι εἶναι κλονούμενον, ἀβέβαιον, ἐπισφαλές, σφαλερόν, ἄδηλον· κἀπισάλων ἐλπίδων τῆς σωτηρίας. Θεοφύλ. Ἱστ. ϛ΄. 5. Ὅ,τι εἶναι ἐκθεμένον, ὑποκείμενον εἰς τὰς πνοὰς ἀνέμων.

Ἐπισαλπίζω, Μλ -γξω (σαλπίζω). Σαλπίζω προσέτι ἢ διά τι, φυσῶ εἰς τὴν σάλπιγγα, τὸ ἰταλ. τρομπέτταν. Ἰώσηπ. Θ΄.

Ἐπίσαξις, εως, ἡ (ἐπισάττω). Τὸ νὰ ἐπισωρεύῃ, σωρόνῃ, κάμνῃ τις σωρὸν ἀπὸ τίποτε· σώρευμα, σώριασμα. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βαλμένον, στρωμένον ἐπάνω που στενά, πυκνά, σφικτά· π. χ. τὸ σαμάρι τῶν ζώων.

* **Ἐπίσαπρος**, ὁ, ἡ (σαπρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω σαπρόν, σάπιον, μουχλιασμένον, μούχλιασον.

* **Ἐπισαρκάζω**, Μλ -σω (σαρκάζω). Περιγελῶ, περιπαίζω τινὰ μὲ δηκτικόν, ἐγγιχτικὸν τρόπον, τὸ ἰταλ. σκχερω.

Ἐπισάσσω, Ἀττ. **ἐπισάττω**, Μ. ξω (σάττω). Σωρόνω, φορτόνω ἐπάνω εἴς τι ἔτι μᾶλλον, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· τί ἐπί τι· Ἡρόδ. 3, 9. Βάλλω τι ἐπί τι σφικτά, πυκνά, στοιβαχτά. — 2) Φορτόνω· δοτ. τῇ αἰτιατ. Τὸ δὲ κἀπισάττω ἵππον, ἔνωσιν, Βάλλω τὸ σαμάρι ἢ τὴν σέλαν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον, ἢ εἰς τὸν ὄνον· σαμαρόνω, σελόνω. Ξενοφ. Κυροπ. Γ΄. γ΄. 27. Ἀναβ. Γ΄, δ΄, 35.

«ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους ἔργον δ' ἐπισάξαι».

Ἐπισαφηνίζω, Μλ -ίσω (σαφηνίζω). Ἐξηγῶ τι καλήτερα, κάμνω, παρασταίνω τι μὲ λόγον ἔτι μᾶλλον καθαρὰ, εὐκατάληπτα. Κλίμ. Ἀλ.

Ἐπίσειον, τό. Τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον φυτρόνουν αἱ τρίχες· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τρίχωσις. Εὕρηται δὲ καὶ ἐπείσιον, καὶ ἐπίσιον.

Ἐπίσειστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι σείεται, κουνεῖται, τραντάζεται πρὸς κάτω, ἢ ἐκ τοὐναντίον· ὅθεν ὁ ἐπίσειστος, Κωμικὸν, προσωπεῖον, προσωπίδα, τὸ ἰταλ. λάρβα, μάσκα, μὲ κρεμάμενα μαλλιὰ εἰς τὸ μέτωπον, τὰ ὁποῖα ἔλεγοντο, ἐπίσειστος κόμη. Λουκιαν. ς'. Σ. 331. παρὰ τὸ

Ἐπισείω, Μλ -είσω (σείω, ἀνμλ.) τί τινι Σείω, κουνῶ, τραντάζω τίποτε ἐναντίον τινός, ἐξαιρ. διὰ νὰ τὸν φοβήσω, τρομάξω, «Ζεὺς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν» Εἴθε νὰ κουνήσῃ ὁ Ζεὺς ἐναντίον εἰς ὅλους τὴν σκοτεινὴν, τρομερὰν αἰγίδα του, Ἰλδ. Δ, 167. πρβλ. Ο, 230. (ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἐπκ. τύπῳ ἐπισσείω·) πρόβεν ἐπισείω τινί» Φοβίζω, τρομάζω τινά. Ἔτι δὲ καί, «ἐπισείω ἵππον» ὡς τὸ ἐπιρραβδοφορέω, Τὸν ἀφίνω νὰ καλπάζῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τρέχῃ γιαλόππο· ὡσαύτως καὶ «ἐπισείω κίνδυνον, κρότον, πόλεμον» Διεγείρω, ἀνάπτω πόλεμον· φοβερίζω τινὰ μὲ κάποιον κίνδυνον, μὲ πόλεμον· κτυπῶ τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας· «ἅπαντα τρόπον ἀπάτης τοῖς δεσμένοις ἐπισείσαι» Μεταχειρισθεὶς ἐναντίον των ὅλους τοὺς δόλους. Σουίδ. ἀφ' οὗ

Ἐπισείων, ονος, ὁ· Σημαία, φλάμπουρον, τὸ ἰταλ. μπαντιέρα καραβίου· Πολύ. 1, 90. 91. συγγ. τῷ, παράσειον.

Ἐπισέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς σελήνης, τοῦ φεγγαρίου· ἐξαιρ. τὰ ἐπισέληνα, Εἶδος ζυμαρικοῦ ἔχον τὸ σχῆμα τῆς σελήνης. Πολύ. 6, 76. καὶ Ἡσύχ. «πόπανα μηνοειδῆ» καὶ «σελήνας» πόπανον τῷ ἄστρῳ ὅμοιον».

Ἐπισεμνύνομαι, Μλ -οῦμαι (σεμνύνομαι) τινί, καὶ ἐπί τινι. Καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἐπαινῶ τὸν ἑαυτόν μου διά τι. — 2) Καυχῶμαι, ἔτι μᾶλλον. Ἰώσηπ. κατ' Απ. Σ. 471.

Ἐπισεσυρμένως, Ἐπίρ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπισύρω. Μὲ ἐλαφρογνωμίαν, μὲ ἀμέλειαν καὶ ἀφροντισίαν.

Ἐπισεύω, Ἐπκ. ἐπισσεύω (σεύω, ἀνμλ.) ποιητ. τινί τι. Βάλλω τι εἰς κίνησιν κατά τινος· βιάζω, ἀναγκάζω, διεγείρω, παρορμῶ τινὰ κατά τινος. Ὀδυσ. Κ, 421. Ξ, 399. Μτφρ. «κακά μοι ἐπέσσευε δαίμων» Δυστυχίας, ἀθλιότητα μ' ἔστειλεν ὁ Θεός. Ὀδσ. Σ, 255. Τ, 129. παρβλ. Τ, 87. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθ. διάθεσιν. Τρέχω, σπεύδω που Ἰλδ. Β, 86. ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ σημτ. ἐχθρικήν· Ὁρμῶ, τρέχω μὲ ὁρμὴν, χύνομαι μὲ βίαν που· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ο, 347. 503. καὶ μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Ν, 13. 19. καὶ εἴς τινα, Ἰλδ. Ν, 757. μάλιστα κατὰ παθτ. Πρκμ. ἐπέσσυμαι, ἐν σημτ. ἐνεστ. προστέτι κατὰ ὑπερσυντ. ἀντὶ Παρατ. ἐπεσσύμην, ὅπερ ἐστὶν ἅμα καὶ Ἀόρ. κατὰ συγκοπήν· ὅθεν ἡ Μτχ. ἐπεσσύμενος. Φέρομαι ὁρμητικῶς, ὁρμῶ κατά τινος, καταπλακόνω τινὰ ἐξαφνα· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ε, 459. Φ, 277. Μετὰ αἰτ. «τεῖχος ἐπεσσύμενοι» Μ, 143. Ο, 395. καὶ μετὰ γεν. «τείχεος ἐπεσ.» Μ, 384. (ἂν ἡ ἐνταῦθα γεν. δὲν ἐξαρτ. ἀπὸ τοῦ, βάλε, Ἐτράπηξε τοὺς ὁρμῶντας κατὰ τὸ τεῖχος). Τὸ δὲ «ἐπεσσύμενος πεδίοιο» Τρέχων μὲ ὁρμὴν διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλδ. Ξ, 147. Χ, 26. «ποταμὸν δέει» Σ, 575. Τρπ. Ἐπὶ αἰφνιδίου ὁρμῆς πυρὸς καὶ ὕδατος, Ἰλδ. Ρ, 737. Ὀδσ. Ε, 314. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ σημ. ταχείας κινήσεως ἁπλῶς, ἄνευ ἐχθρ. ἐννοίας. μετὰ δοτ. Ὀδσ. Δ, 841. μετὰ αἰτ. Ζ, 20. ἄνευ πτωτ. «ἐπέσσυτο διώκειν» Ἐπήδησεν εἰς διωγμὸν, Ἰλδ. Φ, 601. καὶ «ἐπεσσύμενος λάβε γούνων» Ἐνηγκαλίσθη ἐγλίγωρα, βιαστικὰ τὰ γόνατα, Ὀδσ. Χ, 310. Τρπ. Εὑρίσκομαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχήν· πολλάκις ἐν τῇ Ἰλδ. ἐξαιρ. μετὰ τοῦ θυμὸς συντεταγμ. «θυμὸς ἐπέσσυται, ἐπέσσυτο» Ἡ καρδία διεγείρεται, κινεῖται, σκιρτᾷ, ἔχει μεγάλην ὄρεξιν· (ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ Ἐπκ. τύπῳ ἐπισσεύω μόνῳ.)

Ἐπισήθω, Μλ -ήσω (σήθω). Κοσκινίζω τι προσέτι, ἐπάνω εἴς τι Ἰώσηπ. Η', ζ. 3.

*Ἐπίσημα, τό, = σῆμα.

Ἐπισημαίνω, Μλ -ανῶ (σημαίνω). Κάμνω, δίδω, σημεῖον, εἴς τινα προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, διά τι· ἐξαιρτ. δείχνω, φανερόνω εἴς τινα μέ τι σημεῖον τὴν εὐαρέσκειαν, (σπανιώτερον τὴν δυσαρέσκειάν) μου· μετὰ δοτκ. Δίδω τὴν γνώμην μου εἴς τι· ἀποδέχομαί τι, τὸ βεβαιόνω· ἐξαιρ. ἐπὶ Θεότητός τινος, «ἐπεσήμαινε τοῖς πλείστοις» Ἐφανέρωσε τὴν θέλησίν του ὁ Θεὸς μὲ οὐράνια σημεῖα, μὲ βροντὰς καὶ ἀστραπάς. Ἐν γένει, φανερόνω τι εἰς ἄλλους μὲ σημεῖα· γνωστοποιῶ, κάμνω τι γνωστὸν, φανερόν. — 2) Μέσ. Κάμνω σημεῖον τι ἐπί τι, σημαδεύω τι εἰς χρῆσίν μου· μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ. 5. σλ. 744. Α. Δείχνω μὲ σημεῖόν τι τὴν εὐαρέσκειάν ἢ τὴν δυσαρέσκειάν μου εἴς τινα ὁμιλίαν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὴν εὐαρέσκ. Ἐπαινῶ, στέργω, χειροκροτῶ, τιμῶ τινα δι' ἐπαίνων, ἢ τὸν θεατρίζω διὰ ψόγων· μετὰ δοτ. Πολβ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. «ἐπισημαίνομαί τινα δώροις» Ἀνταμείβω, τιμῶ τινα μὲ δῶρα· χρῆται δὲ καὶ τῇ ἐνεργ. διαθ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. ὁ Πολβ. — 3) ἀμτβ. Δίδω σημεῖόν τι ὅτι εἶμαι ποῦ, δείχνομαι, δηλοποιῶ τὸν ἐρχομόν μου· «ἐξανθεῖ ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις τοῖς μὲν ἄρρεσιν ἐπιδηλότερον περὶ τοὺς ὄρχεις, ἐπισημαίνει δὲ καὶ περὶ τοὺς μαστοὺς, ταῖς δὲ θηλείαις περὶ τοὺς μαστοὺς μᾶλλον». Ἀριστοτ. καὶ ἀλλαχοῦ. «καὶ θηλείαις τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει». ἐξαιρ. ἐπὶ σημείων προσημαντικῶν κακοκαιρίας, καὶ ἀσθενείας· ὅθεν καὶ ἔρχεται, φθάνει, δίδει ἢ ἀφίνει ἐπίσημα ἴχνη, σημεῖα τῆς παρουσίας της. «ἀμφημερινὸς πυρετός ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων», Γαλην. «ὁ νότος ἐπισημαίνει μὲν ἐπιτέλλουσι δὲ ἄστροις· τὸ δὲ ἐπισημαίνειν ἐστὶ μεταβολὴν τοῦ ἀέρος ποιεῖν». Ἀριστοτ. Προβλ. 26. ἀφ' οὗ

Ἐπισήμανσις, εως, ἡ· = ἐπισημασία. Πᾶν ὅ,τι σημαίνει, δείχνει, φανερόνει, προσημαίνει ὅτι εἶναι, ἦτον, ἢ θέλει γένῃ τι· «ἐπισημάνσεις καρκινώδεις» Κτύπημα καρκινοῦ. Ἀριστοτ. Προβλ. ΚΔ'. 18.

Ἐπισημασία, ἡ. Σημεῖον, νεῦμα, σημεῖον εὐαρεσκείας ἢ δυσαρεσκείας, ἐξαιρ. ὅμως τῆς εὐαρεσκείας, οἷον, χειροκρότημα, φωνὴ ἐπαινετικὴ κ. τ. τ. — 2) Σημεῖον ἐρχομοῦ, προειδοποίησις, καὶ ὁ ἴδιος ἐρχομός· σημεῖον τὸ ὁποῖον προμηνύει τίποτε, ἐξαιρ. κακοκαιρίαν, καλοκαιρίαν· σημεῖον ἀρρωστίας, πυρετοῦ, θερματίας, Γαλην. Θεραπ. Θ'. «πυρετὸς διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν». Σημεῖον ἐπιδημίας, ἢ ἐπιδημικῆς τινος ἀρρωστίας ἢ ἄλλου τινὸς μέλλοντος μεγάλου πράγματος προδηλωτικόν· π. χ. ἡ ἀνατολή, ἡ δύσις ἀστέρων τινῶν· τὰ ἄλλως προγνωστικὰ σημεῖα λεγόμενα.

Ἐπισημειόω, (σημειόω). Σημειόνω, σημαδεύω, κάμνω ἢ βάλλω σημεῖον ἐπάνω εἴς τι. — 2) Δείχνω, φανερόνω τὴν εὐαρέσκειάν μου εἴς τι ὡς τὸ ἐπισημαίνω. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1480. ἀφ' οὗ

Ἐπισημείωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ σημειόνῃ, σημαδεύῃ, βάλλῃ τις, σημειόνῃ τι, τὸ ἰταλ. μάρκαν ἐπάνω εἴς τι. σημάδευμα διά τινος σημείου.

*Ἐπίσημον, τό, ἰδὲ ἐπίσημος, σημτ. 2.

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σημειωμένον, σημαδευμένον μὲ σημεῖον ἢ χάραγμα, ἢ μὲ τύπον, Ἡρόδοτ. 9, 41. «ἐπίσημος χρυσός», καί, «ἀργύριον ἐπίσημον», Θουκυδ. Β'. Χαραγμένον, κομμένον εἰς νομίσματα, τὸ ἰταλ. μονέδα· ἄσπρα· ὅθεν β'.) Ἐκπρεπής, ἔνδοξος, φημισμένος, ἀκουστός, ἐξαίρετος· ἀλλὰ καὶ δυσφημισμένος, μὲ κακὸν ὄνομα, Πλτχ. Φαβ. 14. Ἐπρρ. ἐπισήμως. — 2) Τὸ ἐπίσημον, ὡς οὐσιαστ. Πανδήποτε εἴς τι ἢ ἐπί τι εὑρισκόμενον σημεῖον, γνώρισμα, σύμβολον, προγνωστικὸν σημεῖον, ἐξαιρ. τὸ χάραγμα νομισμάτων· «ἐπίσημα τοῦ νομίσματος» Ἡ βοῦλα μονέδας, ἢ τὰ γράμματα τῆς βοῦλας εἰς μονέδαν· σύμβολον, ἤτοι σημεῖον ἐπάνω εἰς ἀσπίδας, τὸ ἰταλ. ἰνσένια. Πλούταρχ. «ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον». Σημαία πλοίου, φλάμπουρον, ἰταλ. μπαντιέρα· παρὰ Διοδ. «φοινικίς» Ἡ κοκκίνη σημαία τοῦ ναυαρχικοῦ πλοίου.

Ἐπίσης, Ἐπρρ. ἀντὶ ἐπ' ἴσης μοίρας. Εἰς ὅμοια μερίδια, ἐξίσου, ὅμοια, παρομοίως· «ἐπίσης ἄχθεια τὸ ἡμέτ.» Εἶναι ὅλο ἕνα, εἶναι τὸ ἴδιον· Ἡρδτ. 7, 50, 1. ὡσαύτως καὶ «ἐπίσης δικαιοῦσθαι πρός τινα» Ἀντιφῶν. Α'. 9.

Ἐπίσθμιος, ὁ, ἡ (ἰσθμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς, ἢ ἐπάνω εἰς τὸν λαιμόν· Οὐσιαστ. τὸ ἐπίσθμιον, Μανδύλι, περιδέραιον, λαιμοδέτης· τὸ τουρκ. γιακουρτάνι ἢ ἄλλο τοιοῦτόν τι Ἡσύχ.

Ἐπίσιγμα, ατος, τό. Τὸ νὰ παροξύνῃ, ἐρεθίζῃ, τὸ κοιντ. χυμίζῃ, ἀχαμνίζῃ τις σκύλον κατά τινος, παρὰ τὸ

Ἐπισίζω, (σίζω). Διερεθίζω, παρορμῶ, τὸ κοιντ. ἀχαμνῶ, ἀχαμνίζω, χυμίζω σκύλον κατά τινος. «ἐπισ. τὸν κύνα».

Ἐπίσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον γρυπὸν, γυρτὸν, λυγισμένον· ὅστις ἔχει γυρτὴν μύτην, ἱερακομύτης· ἀφ' οὗ

Ἐπισιμόω, Ξενοφ. Ἑλλ. Ε, δ, 40. = ἀποσιμόω.

Ἐπισινής, ὁ, ἡ (σίνομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς βλάβην ὑποκείμενον, ἢ ἐντεθειμένον. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', 11, Ἱστορ. Φυτ. Η', 6. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπιβλαβές, βλαβερόν· Ἡσύχ.

Ἐπισίνιος, ὁ, ἡ. Ὅστις βλάπτει, ζητεῖ τρόπους νὰ βλάπτῃ· ἐπιβουλεύηταί τινα· (σι) παρὰ τὸ

*Ἐπισίνομαι, Μλ -οῦμαι (σίνομαι). Βλάπτω. (σι)

Ἐπίσιον, τό. = ἐπίσειον.

Ἐπίσιος, ὁ, ἡ· = ἄπιστος. Ἀνθρ. παρ' Ἀθην. σλ. 447. Ἀθην. Σ. 447. ἀμφβλ.

Ἐπίσιστος, ὁ, ἡ (ἐπισίζω). Παροξυμμένος, παρωρμημένος κατά τινος.

Ἐπισιτεύζω, = ἐπισιτίζω.

Ἐπισιτίζω, Μ. ίσω· Ἀττ. ιῶ (σιτίζω). Δίδω, προσφέρω ζωοτροφίας, τροφήν· τρέφω, θρέφω· Μέσ. Προβλέπομαι, προμηθεύομαι μὲ ζωοτροφίας, μὲ φορβὴν ἤτοι τροφὴν διὰ ἄλογα ζῶα, τὸ ἐκ τοῦ Γαλλ. σύνηθ. φουρατζάρω· «ἐπισιτίζομαι ἐκ τῆς χώρας» Προμηθεύομαι μὲ ζωοτροφίας ἀπὸ τὸν τόπον, Ἡρδτ. καὶ μετὰ αἰτ. «ἐπισιτίζομαι τὸ στράτευμα». Προμηθεύω τὸ στράτ. μὲ ζωοτρφ. τὸ ἰταλ. ἀπροβιζιονάρω· Ξνφ. — 2) Τρώγω προσέτι, ἔτι μᾶλλον· Φλστρ. — 3) = παρασιτέω.

Ἐπισίτιος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ὅστις δουλεύει μόνον διὰ φαγί. Πλάτ. Πολ. Δ'. τὰ ἐπισίτια, Τροφαί, ζωοτροφίαι. Ἀθην. 2) = παράσιτος. (σι)

Ἐπισίτισις, εως, ἡ. = ἐπισιτισμός. (σι)

Ἐπισίτισμα, ατος, τό. = ἐπισιτισμός. (σι) Πολυαιν. Γ. ιη. 11.

Ἐπισιτισμός, ὁ. (ἐπισιτίζω). Τὸ νὰ παρέχῃ, δίδῃ, προσφέρῃ τις ζωοτροφίαν· τροφὴν ἢ φορβήν, τὸ τουρκ. ταΐνια, ταΐμι· τὸ νὰ τρέφῃ, θρέφῃ τινά. 2) τὸ νὰ παίρνῃ, στέλλῃ καὶ φέρῃ, παίρνῃ μαζί του ζωοτροφίας· τροφὰς διὰ ζῶα, τὸ ἐκ τοῦ Γαλλ. φουρατζίρη, ἐξαιρ. ἐν καιρῷ πολέμου καὶ εἰς ταξείδια τῆς θαλάσσης. 3) Ζωοτροφία ἀνθρώπων· φορβή, τροφὴ ἀλόγων ζώων· τὸ τουρκ. ζαχερές, ταΐμι.

Ἐπίσιτος, ὁ, ἡ. = ἐπισίτιος.

Ἐπισίττω, = ἐπισίζω.

Ἐπίσιφλος, = σιφλός, Ἡσυχ. Μεμπτός, ἀξιοκατηγόρητος, αἰσχρός, μωμητός.

Ἐπισκάζω, Μλ-σω (σκάζω). Χωλαίνω, κουτζαίνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Α΄. 699. «ἐπεὶ τε ποδέσσιν».

Ἐπισκαίρω, Μλ-αρῶ (σκαίρω). Πηδῶ προσάτι ἢ ἐπάνω εἴς τι. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστ. ΙΔ΄. 8.

Ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ (σκαλμίς). Ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου κεῖνται τὰ κουπία. Πολυδ. Α΄. 87.

Ἐπισκάπτω, Μ. ψω (σκάπτω). Σκάπτω τόπον τινὰ ὀλίγον ἀπ' ἐπάνω μόνον, σκαλίζω. — 2) Γυρίζω τὸ ὄργωμα, τοῦτ' ἔστιν ἀφ' οὗ σπείρω τὸ χωράφι σκεπάζω τὸν σπόρον ξαναοργόνωντάς το ἐλαφρά. Γεωπον. 2. 24. «ἐπισκάπτειν τὰ σπαρέντα». ἀφ' οὗ

Ἐπισκαφεύς, έως, ὁ. Ὅστις κάμνει ξαναόργωμα διὰ νὰ σκεπασθῇ ὁ σπόρος τοῦ ἀγροῦ, χωραφίου. Ἡσυχ.

Ἐπισκεδάζω, Μλ-άσω = ἐπισκεδάννυμι.

* **Ἐπισκεδάννυμι**, Μλ-άσω (σκεδάννυμι). Χύνω, σκορπίζω, διασκορπίζω τι ἐπάνω που ἢ εἴς τι. Τροπ. Καταδαπανῶ, κατασκορπίζω, καταξοδιάζω προτέτι, εἴς τι, διά τι.

Ἐπισκέλησις, ἢ ἐπισκέλισις, εως, ἡ (σκέλος). Τὸ βῆμα, δρασκελιά, ἢ διασκελιά, δρασκελιὰ ἵππου ὅταν περιπατῇ· κατὰ Herm. δέ, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ καλπάζῃ, τὸ ἰταλ. νὰ τρέχῃ γαλόπι, ἢ νὰ τρέχῃ εἰς τὰ τέσσαρα, τουρκ. ποστάν. Ξενοφ. Ἱππ. Ζ΄. 12. Πολυδ. Α΄. 213.

Ἐπισκεπάζω, Μλ-άσω (σκεπάζω). Σκεπάζω τι ἄνωθεν πρὸς κάτω, κατασκεπάζω, τυλίγω, περιτυλίγω, θαμβόνω, σκοτεινιάζω τι μὲ τίποτε. Σχόλ. Βισ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 663.

Ἐπισκεπής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἀπὸ τὸ πλάγι, προφυλαγμένον ἀπὸ τίποτε. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Θ΄. «φωλεύει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ».

Ἐπισκέπτης, ὁ. = ἐπίσκοπος, παρὰ τὸ

Ἐπισκέπτομαι, Μλ-ψομαι (σκέπτομαι). Παρατηρῶ, κυττάζω, περιεργάζομαι· ὅθεν, θεωρῶ, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξαιρ. παρὰ ποιητ. ἀντὶ ἐπισκοπέω· ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. Θεαί. σλ. 168. Β. κατὰ σημ. τοῦ διαλογίζομαι, διανοοῦμαι παραιτέρω, ἔτι μᾶλλον, Πλάτ. Γοργ. σλ. 5, 14. Δ. Πρωτ. σλ. 348. Δ. Ἀλκιβ. σλ. 138. Δ. Ξεν. Δμσθ. Πλτχ. Ἀριστ. 24. καὶ λ. παρ' Ἰατρ. «ἐπισκέπτομαι τὸν νοσοῦντα» τὸ ἰταλ. κάμνω βίζιταν εἰς ἄρρωστόν τινα.

Ἐπισκέπω, = ἐπισκεπάζω, «ἠρίον καιδὸς ἐπεσκέπετο». Ἀνάλεκτ. Β΄. σελ. 216. Ἀπολλόδ. Α΄. 6. 2.

Ἐπισκευάζω, Μλ-άσω (σκευάζω). Ἑτοιμάζω, προβλέπω, προμηθεύω τι μὲ τὰ χρειαζόμενα, ἀναγκαῖα, «ἐπισκ. ναῦν» Ξεν. Διορθόνω, βάλλω τι εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν, ἐπιδιορθόνω, τὸ τουρκ. μερεμετίζω, ἀποκαταστήνω ὡς εἶναι ἀναγκαῖον, πρέπον. Ἰσοκρ. Πανηγ. «ἐπισκευάζειν τὰ ἱερά». Δημοσθ. «τὰς ὁδούς, τὰ φρούρια»· ἐπισκευάζω τὰ ἱππεζύγια, τὰς ἡμιόνους,

Ἑτοιμάζω, κάμνω ἕτοιμα τὰ ζευγόμενα, τοῦ ζυγοῦ τὰ ζῶα, σαμαρόνω, χαλινόνω αὐτά. ἀφ' οὗ

Ἐπισκευαστής, ὁ. Ὅστις ἑτοιμάζει, διορθόνει, ἐπιδιορθόνει, βάλλει τι εἰς καλήν, εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασιν. Δημοσθ. περ' Ἀθην. ς΄. σελ. 235.

Ἐπισκευαστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἡτοιμάσθη, ἐγένετο ἕτοιμον, διωρθώθη, ἐπιδιωρθώθη, ἐβάλθη εἰς καλήν, εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασίν του. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 31.

Ἐπισκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοίμασμα, διόρθωμα, βάλσιμον εἰς καλὴν κατάστασιν· ἐπιδιόρθωμα, τὸ τουρκ. μερεμέτισμα· ἢ εἰς ἐπισκευὴν ἀναγκαία ὕλη. «ἐπισκευὴ τῶν τειχῶν». — Τὰ σκεύη ἢ τὰ ἀναγκαῖα πράγματα εἴς τι ἔργον, τὰ ἀναγκαῖα πράγματα τοῦ οἴκου, νοικοκυράτα, Δμσθ. σελ. 819. «ἐλέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευάς». Ἰσοκρ. Ἀρεοπ. σελ. 234. L. «τὰς οἰκήσεις καὶ τὰς ἐπισκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν».

Ἐπίσκεψις, εως, ἡ (ἐπισκέπτομαι). Τὸ νὰ σκέπτηται, διαλογίζηται, κυττάζῃ, παρατηρῇ, περιεργάζηται, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις τίποτε μὲ προσοχήν, μὲ ἀκρίβειαν· παρατήρησις, στοχασμός, ἀκριβὴς ἔρευνα, ἐξέτασις.

Ἐπισκήνιον, τό (σκηνή). Μέρος τι τοῦ θεάτρου· ἴσως τὰ ἑκατέρωθεν κατώματα διῃρημένα εἰς τὰς ἐκ τοῦ Γαλλ. λέξεις λεγομένας, διὰ τοὺς θεατάς· λέγεται δὲ καί, ἡ ἐπίσκηνος.

Ἐπίσκηνος, ὁ, ἡ (σκηνή). Πᾶν ὅτι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, ἐπάνω ἢ ἔμπρὸς εἰς σκηνήν, τὸ ἰταλ. τένταν, τουρκ. τζαντίρι. Herm. ἐν Σοφλ. Αἰ. 576. ὅθεν, ὅστις διάγει, εἶναι εἰς σκηνὴν στρατοπέδου. Πλτχ. 2) Ὅ,τι εἶναι εἰς ἢ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου. 3) Ξένος, ὅστις ἔρχεται ἀπὸ ξένον τόπον. Διονύσ. ς΄. 53. ἀφ' οὗ

Ἐπισκηνόω, Μλ-ώσω. Ἐμβαίνω, διάγω, εἰς σκηνήν, τένταν, εἰς κατοικίαν· καταλύω, τὸ συνηθ. κονεύω που ὡς ὁδοιπόρος. Πολύβ. Δ΄. 18. καὶ 72.

Ἐπισκήπτω, Μ. ψω. (σκήπτω). Ἀκουμβῶ, ἀκουμβίζω τι ἐπάνω εἴς τι· ἀφίνω τι πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ τίποτε· ἀφίνω, κάμνω νὰ πέσῃ βάρος τι ἐπί τι, νὰ θλίβῃ, καταπιέζῃ, ζουλίζῃ τίποτε· ῥίπτω τίποτε ἐπάνω που ἢ εἴς τι. «ἐπισκ. τελευτὴν θεσφάτων εἴς τινας» Κάμνω νὰ πέσῃ εἴς τινα τὸ θλιβερὸν βάρος τοῦ ἀποτελέσματος, νὰ τὸν εὕρουν, καταπλακώσουν τὰ λυπηρὰ ἐπακόλουθα τῶν θείων ῥητῶν, Αἰσχλ. Περ. 737. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμετβτ., Πίπτω ἐπάνω εἴς τι μὲ ὅλον τὸ βάρος μου, καταπλακόνω τι μὲ βίαν, δύναμιν· ὁρμῶ καὶ πλακόνω τι ἔξαφνα· ἐμφανίζομαι, ἔρχομαι ἐνάντιον τινὸς μὲ ἀκράτητον ὁρμήν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς εἰς, ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Πλτχ. Θεμστ. 9. — 2) Παραγγέλλω, προστάζω τινὰ τίποτε· μετὰ δοτ. Ἡρόδοτ. Θαλ. «τάδε ἐπισκήπτω ὑμῖν, θεοὺς ἐπικαλέων», καὶ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. «ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν» Αἰ. 566. «ἄνευ πτωτικοῦ», Αἰσχλ. Προμθ. 659. — 3) Ἱκετεύω, παρακινῶ τινα θερμῶς· μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. Br. ἐν Σοφλ. Φιλ. 782. Τρχ. 1221. διττῇ αἰτ.· «ἐπισκήπτω σε τάδε» Σὲ παρακαλῶ περὶ τούτου, Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 683. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν μᾶλλον διωρισμ. σημσ. Ἐντέλλομαι, προστάζω· μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. Εὐρπ. Ἀλκ. 378, δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὀρθῶς ἔχουσα καὶ ἡ παρ' Ἡρδτ. 4, 33. αἰτιατ. «ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὁρκίων, μηδὲν νεωτερίζειν», Σᾶς παρακαλοῦν, διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ὅρκων, νὰ μὴ νεωτερίσητε, χαλάσητέ τι. «τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν κελεύοντας» Μέσ. ἐπισκήπτομαι, Ἀκουμβῶ ἐπάνω που ἀκουμβῶ, ἐπιστηρίζομαι εἴς τι, «ποῦ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι». Ἐπιστηρίζεσαι ἐπάνω εἰς τὸν μάρτυρά σου, ὅστις καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος συνέπραξε τὴν ἀδικίαν μετὰ σοῦ. Τροπ. Ἀναφέρομαι, ἢ πέποιθα, καταθαρρῶ, πιστεύω, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἴς τι· μετὰ δοτ. «ἐπισκήπτομαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοισι». Χρστμ. 4) Ἐπανίσταμαι πρός τινα, ἐναντιόνομαι· ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ κριτήριον, ἐξαιρ. προσκαλοῦμαι κατά τινος ἕνεκεν ἀδικίας τινός, φόνου, ψευδομαρτυρίας, κ. τ. τ. τινὶ ἢ εἴς τινα, καὶ γενικῇ τοῦ πράγματος περὶ τοῦ ὁποίου ἐγκαλεῖ τις, κατὰ τὸ ἐνεργ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ. σπανιώτ. μέντοι κατὰ ἐνεργτ. «ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι». Λυσίας. «ἀδικηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ἡμᾶς». Ὁ αὐτ. «ἐπισκήπτομαι τῶν ἀντιδίκων τῇ μαρτυρίᾳ». Πλάτ. «πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ». Πλάτ. Heind. ἐν Πλάτ. Θεαι. σλ. 145. C.

Ἐπισκηρίπτω, (σκηρίπτω) = ἐπισκήπτω, ποιητ.

Ἐπίσκηψις, εως, ἡ (ἐπισκήπτω). Ἐπιστήριξις, ἐπακούμβισις. 2) Ἐντολή, παραγγελία, προσταγή. 3 Κατηγορία, ἔγκλησις, παράπονον, ἐξαιρ. διὰ ψευδομαρτυρίαν, ἢ φόνον. Τὸ νὰ εὐγαίνῃ, κινῆταί τις ἢ τι μὲ ὁρμὴν κατά τινος, τὸ νὰ καταπλακόνῃ τινά ἔξαφνα.

Ἐπισκιάζω, Μλ-άσω (σκιάζω). Ἰσκιόνω, προξενῶ, κάμνω ἴσκιον εἴς τι· ὅθεν σκεπάζω, σκοτίζω, σκοτεινιάζω, κρύβω, παρακαλύπτω, τοῦτ' ἔστι δείχνω, παραστήνω, κάμνω τι νὰ φαίνηται ὄχι ὡς εἶναι τῷ ὄντι· μετὰ αἰτ. «λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη» Ἐκρύπτετο ἀπὸ τὰ κατασκοπευτικὰ βλέμματα, Σοφλ. Τρ. 916. — 2) Προξενῶ ἴσκιον εἴς τινα, στέκομαι ἔμπρὸς εἰς τὸ φῶς τινος· μετὰ δοτ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκίασμα, ατος, τό. Ὁ ἴσκιος, ὅστις πίπτει ἐπάνω που ἢ εἴς τι. Πρόκλ. Παράφρ. 112. (ι)

Ἐπισκιασμός, ὁ. Ἴσκιωμα, ἴσκιασμα· τὸ νὰ προξενῇ τις ἢ τι ἴσκιον εἴς τι· νὰ σκεπάζῃ, ἀποσκεπάζῃ τι.

Ἐπισκιάω, = ἐπισκιάζω.

Ἐπίσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσκιωμένον, ἰσκιωμένον, σκεπασμένον μὲ ἴσκιον· σκοτεινόν. Τροπ. «βίος ἐπίσκιος», Ἥσυχος καὶ οἰκιακὸς βίος, ὡς ὁ τῶν πεπαιδευμένων, καὶ τῶν χειροτεχνῶν, ὅσοι ἐργάζονται, δουλεύουν καθήμενοι, ἀντιθ. τῷ τῶν καταγινομένων εἰς δημόσια ἔργα καὶ τῶν ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἀσχολουμένων. Πλούταρχ. Τόμ. ς΄. σελ. 512. καὶ Τόμ. Ζ΄. σελ. 87. — 2) ἐνεργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει ἴσκιον που ἢ εἴς τι, παρακαλύπτει, σκοτίζει τι· παρὰ Σοφλ. Οἰδ. Κ. 1650. μετὰ γενκ. «ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός», Κρατοῦντα τὴν χεῖρα ἔμπροσθεν τῶν ὀμμάτων, ὅ ἐστι, σκεπάζοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὴν χεῖρα. Ἐπίρρ. ἐπισκίως.

Ἐπισκιρτάω, Μλ-ήσω (σκιρτάω). Πηδῶ, κουτσοπηδῶ, τὸ κοινότ. τσιλιπουδῶ ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐπάνωθεν ἀπό τι, καθὼς τὰ ἀρνία ὅταν παίζουν· πηδῶ που προστέτι, ἔπειτα. «πάρδαλις ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραισι». Μτφρ. «ἐπισκιρτῶσιν ἔθειραι, ἴουλοι» Ἀρχίζουν νὰ φυτρόνουν τρίχες, νὰ εὐγαίνῃ χνοῦδι εἰς τὰς παρειὰς τῶν νέων. Αἰσχλ. Ὄχι δέ, παίζουσι· ὡς πρὸς τοῖς πλείστοις ἄλλοις καὶ τοῦτο ψευδῶς καὶ παραλόγως ἐξήγησεν ὁ Κοῦμας.

Ἐπίσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω σκληρόν, ἢ ὀλίγον τι σκληρόν, σκληρουτζικον. Ἱπποκρ.

* **Ἐπισκοπειανός**, ὁ. Ἐπίτροπος, ἐπιστάτης Ἐπισκόπου. Βασλ.

Ἐπισκοπεῖον, τό (ἐπίσκοπος). Ἡ κατοικία ἐπισκόπου, ἐπισκοπή. συνηθ.

Ἐπισκοπεύω, Εἶμαι ἐπίσκοπος. Ἐκκλησιαστ. 2) = τῷ ἐπμ.

Ἐπισκοπέω, Μλ-ήσω (σκοπέω). Κυττάζω ἐπί τι, εἴς τι· θεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαι, ἐρευνῶ, σκέπτομαί τι· ὡς τό, ἐπισκέπτομαι. Σοφοκλ. Ἠλ. 1184. »τί δήποτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;» Τί μὲ κυττάζεις καὶ ἀναστενάζεις; ἐξαιρ. ἄῤῥωστον, διὰ νὰ ἰδῶ πῶς εὑρίσκεται. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. Η'. β'. 25. »ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει». Μετ. Παρατηρῶ καὶ ἐρευνῶ, ἐξετάζω αὐτὸς ἐμαυτόν, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 91. Δ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκοπή, ἡ· καὶ ἐπισκόπησις, εως, ἡ. Ἐπιστασία, ἐφορία. 2) Τὸ ἀξίωμα, ἰταλ. ὀφφίκιον τοῦ Ἐπισκόπου. Παῦλ. πρὸς Τιμόθ., ἡ ἐνορία, καὶ ἡ κατοικία Ἐπισκόπου. 3) Τὸ νὰ ἐπισκέπτηταί τις τινα ἤτοι νὰ πηγαίνῃ, συχνάζῃ πρός τινα, ἐξαιρ. διὰ νὰ βοηθήσῃ, ἢ ἐκδικήσῃ καὶ τιμωρήσῃ. Ν. Δ. καὶ Ἐκκλ.

Ἐπισκοπία, ἡ (ἐπίσκοπος, ὡς ἑπθ.) Βέβαιον ἐπιτύχημα σκοποῦ· βέβαιον κτύπημα τοῦ σημαδίου, νυσσανίου, ὡς τὸ εὐστοχία. Πολυδ. ς'. 205.

Ἐπισκοπικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Ἐπίσκοπον. ἐκκλ. παρὰ τὸ

Ἐπίσκοπος, ὁ (ἐπισκέπτομαι). Ἐπιστάτης, ἔφορος, φύλαξ, προστάτης, κηδεμών, ἐπιμελητής. Ἰλδ. Ω, 729. μετὰ γεν. »ἐπίσκοποι ἁρμονιάων» Οἱ ἐπιστάται καὶ ἔφοροι τῶν συνθηκῶν, οἱ ἀγρυπνοῦντες ἐπὶ τὴν συντήρησιν αὐτῶν, ἐπθ. τῶν θεῶν, Ἰλδ. Χ, 255. »ἐπίσκ. ὁδαίων» Ἐπιστ. εἰς τὰ φορτία, εἰς τὰς πραγματείας, Ὀδσ. Θ, 163. »ἐπίσκ. οἰστῶν» Κυβερνῆται, διοικηταί, ἐξουσιασταὶ τῶν βελῶν, οἵτινες διευθύνουσιν αὐτὰ ὡς θέλουσι. Θεργ. Παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγοντο ἐπίσκοποι, οἱ ἀποστελλόμενοι εἰς τὰς ὑπηκόους, δορυκτήτους, ὑποτεταγμένας πόλεις. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δέ, οἱ ὑπὸ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πεμπόμενοι εἰς ἐπαρχίας ἐπιστάται καὶ κυβερνῆται τῶν περὶ τὴν θρησκείαν Ἀρχιερεῖς. 2) Παρατηρητής, παραμονευτής, κατάσκοπος· μετὰ δοτ. »ἐπίσκ. Τρώεσσι, ἠδὲ σοὶ ἡμετέρῃσι». Ἰλδ. Κ, 38. 342.

Ἐπίσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός). Ὅστις ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπόν, κτυπᾷ τὸ σημάδι, νυσσάνι· κατορθόνει τὸν σκοπόν του, ἀποκτᾷ τὸ ποθούμενον· »ἐπίσκ. νίκης» Ἀποβλέπων εἰς τὴν νίκην, πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων, τὴν νίκην, τὸ πῶς νὰ νικήσῃ, Αἰσχλ. Εὐμ. 901. ὅπου μέντοι, νείκης, γράφει ὁ Herm. Ἀλλὰ »ἐπίσκ. οἰστεύω» Ὅστις δὲν τοξεύει εἰς μάτην, τοῦ ὁποίου τὸ βέλος ἐπιτυγχάνει τὸν σκοπόν του. — ἐπίσκοπα, ἐπίῤῥημα. Εὐτυχῶς, εὐστόχως· ὅθεν »ἐπίσκοπα βάλλειν», τοξεύειν. Ἡρδτ. 3, 35. Wytr. ep. cr. σλ. 160. παρβλ. εὔστοχος, εὔσκοπος. (Κατὰ Hem. ἐν Αἰ. 955. τὸ ἐπίθ. εἶναι ταυτοσήμαντον τοῦ εὐστιστ. τὸ ὁποῖον ὅμως μόνον κατὰ γενικὴν ἔννοιαν ληπτέον, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ ἀποβλέπειν πρός τι, ἢ ἐπισκοπεῖν τι κοινὴ ἐστιν ἀμφοτέραις ταῖς λέξεσι).

Ἐπισκοτάζω, = ἐπισκοτέω. Ἱπποκρ.

Ἐπισκοτέω, ῶ (σκότος). Σκοτίζω, κάμνω τι διδλου σκοτεινόν, κατασκοτίζω, κατασκεπάζω, παρακαλύπτω, κρύπτω, ἢ ἐμποδίζω τὸ νὰ φαίνηταί τι· μετὰ αἰτ. Παθτ. Εἶμαι εἰς σκότος ἤτοι εἰς ἀβεβαιότητα, εἰς ἀπορίαν περί τινος πράγματος· μετὰ δοτκ. »τῇ ἀπειρίῃ ἐπισκοτεύμενος» Ἕνεκεν τῆς ἀπειρίας του εὑρίσκετο εἰς ἀμάθειαν, σκοτισμένος δηλ. ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν. Ἱπποκρ. 2) Ἵσταμαι, στέκομαι, κεῖμαι ἔμπροσθεν τοῦ φωτὸς καὶ προξενῶ σκότος· τινί. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 148. Δημτθ. ἀφ' οὗ

Ἐπισκότησις, εως, ἡ. Σκοτίνιασμα, ἴσκιασμα· σκότος, σκοτίδι, σκοτάδι.

Ἐπισκοτίζω, (σκοτίζω) = ἐπισκοτέω. ἀφ' οὗ

*Ἐπισκότισις, εως, ἡ = ἐπισκότησις.

*Ἐπίσκοτος, ὁ, ἡ (σκότος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν, σκοτινιασμένον. Πλτχ. Πλ. Αἰμ. 17. Κατὰ Reische, ἀμφβ. ὑπὸ Schaef. σλ. 415.

*Ἐπισκοτόω, Μλ-ώσω (σκοτόω) = ἐπισκοτέω, Schaef. app. Demosth. 1. σλ. 260. καὶ ἐν Διον. Ἁλ. συνθ. σλ. 148.

Ἐπισκύζομαι, Μλ-ύσομαι (σκύζομαι). Ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμόνω διά τι, ἢ ἐπί τι. Ἰλ. Ι. 370. »μὴ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσαιτο» Διὰ νὰ μὴ ἤθελε λυπήσῃ, ταράξῃ, συγχύσῃ τὴν καρδίαν σου, Ὀδσ. Η, 306.

Ἐπισκυθίζω, Μλ-ίσω, Ἀττ-ιῶ (σκυθίζω). Κερνῶ ἄκρατον οἶνον καὶ δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Σκυθῶν, καθὼς κάμνουν οἱ Σκύθαι, τοῦτ' ἔστι, μετὰ τὴν τράπεζαν, μὲ τὰ τὸ φαγί, Ἡρδτ. 6, 84. Valck — Μέσ. Μετὰ τὴν τράπεζαν πίνω ἄκρατον οἶνον εἰς ὑπερβολήν· οὕτως ἔλεγον οἱ Λάκωνες ὅταν μετὰ τὴν τράπεζαν ἔπινέ τις πολὺ ἄκρατον κρασί. Ἀθην. 10. σελ. 422.

Ἐπισκυθρωπάζω, Μλ-άσω (σκυθρωπάζω). Κάμνω, δείχνω σκυθρωπόν, σοβαρὸν πρόσωπον εἴς τι, διά τι, προσέτι. Ξενοφ. Κυνηγ. 3. 5.

Ἐπισκύνιον, τὸ (σκύνιον). Τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὰς κάτω ἐσχατιὰς τοῦ μετώπου καὶ τὸ ἄνω τῆς περιφερείας τῶν κογχῶν ἤτοι τὸ ἐπάνω ἀπὸ τὰ κοιλώματα τοῦ κρανίου ἄκρον, ὅπου εἶναι οἱ ὀφθαλμοί· ἐπὶ τὸ ὁποῖον κεῖνται τὰ ὀφρύδια, καὶ τὸ ὁποῖον κινεῖται διαφόρως κατὰ τὰ διάφορα πάθη ἢ κατὰ τὰς διαφόρους διαθέσεις τῆς ψυχῆς, ὥστε τό, τε ἐπισκύνιον καὶ τὰ ὀφρύδια νομίζονται ὡς σημεῖον ὀργῆς, ἀλαζονείας, ὑπερηφανείας· σπουδῆς, δραστηριότητος· ἀξίας, σεμνότητος. Οὕτω λέγει ὁ Ὅμ. περὶ τοῦ ἠγριωμένου λέοντος »πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων» Κατεβάζει ὅλον τὸ δέρμα τοῦ μετώπου ὥστε σκεπάζει τὰ ὀμμάτιά του, Ἰλδ. Ρ, 136. παρβλ. Ἀρστφ. Βτρ. 823. »ἐπισκύνιον ξυνάγεις» Συνοφρυοῖ τὸ μέτωπον, Θεργ. 24, 116. Μελ. 44. (υ–υυυ)

Ἐπίσκυρος, ὁ. Τρόπος τις παιγνιδίου μὲ τὴν σφαῖραν, μὲ τὸ τόπι, μὲ τὴν τόπαν, Πολυδ. 9. 103. καὶ Εὐστάθ. 1601.

Ἐπισκύρωσις, εως, ἡ· παρὰ Στράβ. Γ. σελ. 603. ἰδὲ σκύρωσις.

Ἐπισκώπτης, ου, ὁ. Περιγελαστής· Τίμων, Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥ. Α'. 224. παρὰ τὸ

Ἐπισκώπτω, Μ. ψω (σκώπτω). Περιπαίζω, περιγελῶ, πειράζω τινά· μετὰ αἰτ. »ὥσπερ ἐπισκώπτων αὐτόν». Ξεφ. Ἀπμν. 4, 4, 6. Συμπ. 1, 5. σπανιώτ. μετὰ αἰτ. τοῦ πργμτ. Περιγελῶ τίποτε. 2) ἀμετβ. Ἀστεΐζομαι, μετεωρίζομαι μέ τι ἢ διά τι· εἴς τι ἢ μετὰ τοῦ ὡς, Ἀρστφ. Βτρ. 308. »ἔφη ἐπισκώπτων» Μετεωριζόμενος εἶπε, Ξεφ. ἀφ' οὗ

Ἐπίσκωψις, εως, ἡ. Περίπαιγμα, περιγέλασμα, ἀστεϊσμός, χωρατάς, ἔγγισμα. Κλήμ. Ἀλεξ. καὶ Πλούταρχ. Ε'. σελ. 141.

Ἐπισμαραγέω, Μλ-ήσω (σμαραγέω). Κάμνει τι κρότον πίπτον ἐπάνω εἴς τίποτε, καὶ ἐν ᾧ πίπτει ἄνωθεν κοῦπιν. Ὀππιαν. Ἁλ. Β'. 159.

Ἐπισμάω, Μλ-ήσω (σμάω, ἀνμλ.) Ἀλείφω τι μὲ τίποτε καὶ τὸ τρίβω διὰ νὰ κολλήσῃ καλά· ὡς τὸ ἐπιτρίβω. Ἀριστοφ. Θεσμ. 389. »τί γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;» Καὶ πόσα κακὰ δὲν μᾶς λέγει κατόπιν, δὲν ζητεῖ νὰ κολλήσῃ ἐπάνω μας;

Ἐπισμυγερός, ρά, ρόν· καὶ ἐπισμυγερῶς, Ἐπίρ. (σμυγερός). Ὑβριστικός, μυσαρός, βδελυκτός· φοβερός, ἐκπληκτικός· ἐλεεινός, οἰκτρός, ταλαίπωρος. Ὀδυσ. Γ. 195. »— — κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν» Ἐτιμωρήθη, ἐπαιδεύθη πικρά, φοβερά· »ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται» Ταξιδεύει μὲ κινδύνους καὶ ταλαιπωρίας, Ὀδσ. Δ, 672.

Ἐπισμύχω, = σμύχω. ἀνμλ. (υ)

Ἐπισοβέω, Μλ-ήσω (σοβέω). Περιπατῶ ὑπερήφανα, καμαρωμένα. 2) μτβτ. Κάμνω, προστάζω νὰ σείουν, κουνοῦν τραντάζουν τι ἐπάνω του.

Ἐπίσογκος, ὁ, ἡ, ἀντὶ ἐπ' ἴσου ὄγκον, Πᾶν ὅ,τι ἔχει περιοχήν, περίμετρον ἴσην, ὁμοίαν ὡς καὶ ἄλλο τι· ὅ,τι πληροῖ, γεμίζει τόσον τόπον ὅσον καὶ ἄλλο τι. Στράβ. Π'. σελ. 914. »ὕδωρ ἐπίσογκον». Ἀμφβ.

Ἐπίσος, ὁ, ἡ. = ἴσος. Πολύβ. Γ'. 115. ἀμφβ.

Ἐπισόω, Μλ-ώσω (ἰσόω). Κάμνω τι ἴσον, ὅμοιον μὲ ἄλλο τι, μεταξὺ εἰς ἄλλα· ἐξισιάζω τι μὲ ἄλλα. Πλούταρχ. Γ'. σελ. 41.

Ἐπισπάδην, Ἐπίρ. (ἐπισπάω). Μὲ μίαν ἀνάσαν, μὲ ἓν τράβηγμα, »ἐπισπ. πίνειν» ὡς τό, ἀμυστί, ἀπνευστί. Ἱπποκρ. σελ. 546. (α)

Ἐπισπαίρω, Μλ-αρῶ (σπαίρω). Λαχταρίζω, μὲ πιάνουν σπασμοί, τρέμω ὡς τὸ ψάρι διά τι, προσέτι, μετέπειτα. Πλούταρχ. Ζ'. σελ. 296.

Ἐπίσπασις, εως, ἡ. καὶ ἐπισπασμός, ὁ (ἐπισπάω). Τὸ νὰ ἕλκῃ, τραβᾷ τίς τι ἐπάνω, πρός που, νὰ κάμνῃ τι τραβηκτὰ, τὸ νὰ συμμαζώνηται, νὰ σουφρώνῃ.

Ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ (ἐπισπάω). Τὸ λωρί, μὲ ἡ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐτραβοῦσαν τὴν θύραν ἀπὸ τὸ μέσα μέρος καὶ τὴν ἔκλειον, Valck. ἐν Ἡρδτ. 6, 91. »ἐπειδή τις τούτων ἐκφυγὼν τὰ δεσμά, καταφεύγει πρὸς πρόθυρα Δήμητρος θεσμοφόρου· ἐπιλαμβανόμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων εἴχετο». Παρβλ. ἐπίσπαστρον.

Ἐπισπαστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἕλκῃ, τραβᾷ πρὸς ἑαυτόν, εἰς τὸν ἑαυτόν του· ὅθεν, ἑλκυστικόν, καταπειστικόν, τερπνόν, γλυκύ, χαριτωμένον, θελκτικόν. Παρ' ἰατροῖς δέ, Ἔμπλαστρον, τὸ ὁποῖον ἐπιτιθέμενον εἰς πληγάς, ἢ πρίσματα τραβᾷ ἐξ αὐτῶν τὴν διεφθαρμένην ὕλην, ἢ κάμνει τὰ ἐμπυώδη πρίσματα νὰ ἀνοίγωνται.

Ἐπισπαστός, στή, στόν. Πᾶν ὅ,τι ἔσυρεν, ἐτράβηξέ τις εἰς τὸν ἑαυτόν του »ἐπισπαστὸν κακόν», Δυστυχία, τὴν ὁποίαν πάσχει τις ἐξ ἰδίας του αἰτίας Ὀδσ. Σ, 73. Ω, 462 — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδελεάσθη, ἠπατήθη μὲ δόλον. π. χ. τὰ πτηνὰ μὲ τὴν παγίδαν, τὰ ψάρια μὲ τὸ ἀγκίστρι. Ἡσύχ.

Ἐπίσπαστρον, τό, Πανθένατε πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον σύρει, τραβᾷ τις τίποτε πρὸς ἑαυτὸν ἢ πουθενά· σχοινί, λωρί, κρίκος, κρικέλλα τῆς θύρας· ῥόπτρον, τὸ κοιντ. τσεκαλεστήρι πόλης, πόρτας· βρόχι, θηλειά· δίκτυ μὲ τὸ ὁποῖον οἱ ὀρνιθοθῆραι πιάνουν τὰ πουλία. Ὀππ. Ἰξ. 3, 12., περιπέτασμα ἢ παραπέτασμα, τὸ ἰταλ. κολτρίνα, τουρκ. μπερδές, τὸ ὁποῖον κρεμάμενον εἰς μικρὰς κρικέλλας σύρεται δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ ἔμπρος εἰς παράθυρον, θύραν, καὶ τ. τ. — 2) Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον ἔσυρέ τις πρὸς ἑαυτὸν ἢ πουθενά.

Ἐπισπάω, τό. Μλ.-άσω. (σπάω). Σύρω, τραβῶ τίποτε, εἴς τι μέρος· ὅθεν, γίνομαι αἴτιος, δίδω ἀφορμὴν εἴς τι, προξενῶ τι, Αἰσχλ. Πέρ. 475. »ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν, τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασεν» — Μέσ. Σύρω, τραβῶ τι πρὸς ἐμαυτόν, προξενῶ τι εἰς τὸν ἑαυτόν μου· ἀποκτῶ, κερδαίνω, γίνομαι αἴτιος κέρδους ἢ ζημίας, εὐτυχίας ἢ δυστυχίας μου —) Σύρω, κομίζω, φέρω που τίποτε· κινῶ τινὰ εἴς τι, ἢ ἰσχύω εἰς τίποτε, δύναμαι νὰ κάμω τι· παρακινῶ, ὁρμίζω τινὰ εἰς τίποτε. Ξενοφ. Κυροπ. 5, 5, 10. »ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα». Πλανῶ, πείθω ἐξαπατῶ, διαφθείρω. »ἐπισπῶμαι γυναῖκα» Ἀπολ. 1, 4, 1. ὡς τὸ ἕλκω. Παροιμ. »ὅλην τὴν ἅμαξαν ἐπεσπάσω τὸ παρ' ἡμῖν». Πῆρες ὅλον τὸ φορτίον εἰς τὸν λαιμόν σου, ὅλον τὸ βάρος ἔπεσεν ἐπάνω σου Πλτ. »πάλαισμα ἐπισπωμένη βιαιότε-

ρεσσι Θκλ. 3, 89. κατὰ τὸν Σχλστ. = ἐπελθοῦτα μετὰ μείζονος ὁρμῆς. (ξω, ξτω)

Ἐπισπεῖν. Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. ἐνργ. τοῦ ἐφέπω, Ὁμ.

Ἐπισπείρω, Μ. σπερῶ. (σπείρω) Σπείρω, σπέρνω, ἢ σκορπίζω τι εἴς τι, ἐπί τι, προσέτι, μετέπειτα· μεταγενέστερον. Θεόφρ.

Ἐπίσπεισις, εως, ἡ. (ἐπισπένδω) Τὸ νὰ χύνῃ τις οἶνον ἐπάνω εἰς τὸ θῦμα, εἰς τὸ θυσιασθὲν ζῶον. Ἡρόδοτ. 2, 39.

Ἐπίσπεισμα, ατος, τό. Ὅ,τι ῥευστὸν χύνῃ τις ἐπάνω εἴς τι. ἐξαιρ. οἶνον εἰς τὴν θυσίαν. πἐπισπ. ἐκκεχυμένων βίωσι Τὸ τελευταῖον δῶρον, ὁ ἔσχατος ἔρανος καταδαπανηθείσης περιουσίας, Πλούταρχ. 7. σελ. 375. παρὰ τὸ

Ἐπισπένδω, Μ. σπείσω, (σπένδω, ἀμλ.) Χύνω ῥευστόν τι ἐπάνω που· ἐξαιρ. οἶνον ἐπάνω εἰς τὸ θυσιασθὲν ζῶον διὰ νὰ ἁγιάσω τὴν θυσίαν. Ἡρόδ. Τρχκ. πἐπισπ. δάκρυσι Χύνω δάκρυα διά τινα αἰτίαν, κλαίων βρέχω τι μὲ τὰ δάκρυά μου. — Μέσ. Κάμνω συμμαχίαν μετέπειτα ἢ καὶ μετ' ἄλλου τινός, Θουκυδ. Ε. πἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι.

Ἐπισπερχής, ὁ, ἡ. Σπεύδων, σπουδαῖος, βιαστικός· ἀκριβής, αὐστηρός, σκληρός. Ἐπῤῥ. ἐπισπερχῶς. πἐπισπερχῶς τοὺς φύλακας ἐξετάζειν. Αἰν Καμ. 26. Αὐστηρότερα, μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν. παρὰ τὸ

Ἐπισπέρχω, (σπέρχω) Ἐπείγω, κατεπείγω, παρορμῶ τινὰ ἤ τι. Ὀδσ. Χ, 451. Ἐπιταχύνω, βιάζω, προτρέπω, πἐπισπ. κέντρῳ Ἰλδ. Ψ, 430 — 2) ἀμετβ. Σπεύδω, βιάζομαι, ἔχω βίαν, ταχύνω, κινοῦμαι μὲ ὁρμήν, μὲ σφοδρότητα. πἐπισπ. ἀέλλαις Ὀδσ. Ε, 304.

Ἐπισπέσθαι. Ἀπρμφ. μέσ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφέπω, Ἰλδ. Ξ, 521.

Ἐπισπεύδω, Μλ. -εύσω (σπεύδω) Ταχύνω, παρορμῶ, κατεπείγω, προτρέπω, συνεργῶ, κάμνω τι νὰ προχωρῇ, προκόπτῃ, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ καλήτερον — 2) ἀμετβ. Τρέχω εἰς βοήθειαν· ποὶς μὴ φύσις ἐπισπεύσειεν. Πλάτ. Νομ. Ζ. Δὲν ἐβοήθησεν εἴς τι. Σπεύδω, προθυμοῦμαι, καταγίνομαι μὲ ζῆλον νὰ ἀπολαύσω τι. Bornem. ἐν Ξεν. Συμ. 7, 4.

Ἐπισπλαγχνίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (σπλαγχνίζομαι) Εὐσπλαγχνίζομαι, αἰσθάνομαι εὐσπλαγχνίαν, συμπάθειαν διά τι.

Ἐπίσπληνος, ὁ, ἡ. (σπλήν) Ὅστις πάσχει εἰς τὴν σπλῆναν, σπληνιάρης. Ἱπποκρ.

Ἐπισπόμενος, νη, νον. Μτχ. μέσ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφέπω. Ὁμ. καὶ Ἡρόδ.

Ἐπισπονδή, ἡ, (ἐπισπένδομαι) Συμμαχία μετέπειτα, ὑστερώτερα γινομένη. Θουκυδ. 5, 32.

Ἐπισπορά, ἡ, (ἐπισπείρω) Σπάρσιμον προσέτι ἢ ἐπί τι· σπάρσιμον μετέπειτα, ὀψιμώτερα· Θεόφ.

Ἐπισπορία, = ἐπισπορά. Ἡσίοδ. Ἔρ. 433.

Ἐπίσπορος, ὁ, ἡ, (ἐπισπείρω) Πᾶν ὅ,τι σπείρεται, γεννᾶται, φύεται, φυτρόνει μετέπειτα, ὑστερώτερα. πὁ ἐπίσποροι Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι· πτὰ ἐπίσπορα Λαχανικά, ὅσα σπείρονται περισσότερες φορὲς τὸν χρόνον, Θεοφρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 670.

Ἐπισπουδάζω, Μλ. -άσω (σπουδάζω) Ἐπείγω, παρορμῶ, παρακινῶ προσέτι τινὰ εἴς τι — 2) ἀμετ. Σπεύδω εἴς τι, ταχύνω νὰ πράξω νὰ κάμω τι. Λουκιαν. Γ. σελ. 118. πἐπισπουδάσατον ὅτι θᾶττον. Τρέξατε, κάμετε γλίγωρα, ὅσον τὸ γλιγωρώτερον.

* Ἔπισπε, πε, η· καὶ ἐπίσποιμι, οις, οι, Ὑποτ. καὶ εὐκτ. ἐνεργ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφέπω, Ὁμ.

Ἐπισπών, οῦσα, ὄν. Μτχ. ἐνργ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφέπω. Ὁμ.

Ἔπισσαι, αἱ, = ἐπιγιγνόμεναι. Ἑκαταῖος. παρβλ. μέτασσαι.

Ἐπισσείω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπισείω, Ἰλδ.

* Ἐπισσεύω, Ἐπκ. ἀντὶ ἐπισεύω, Ὁμ.

Ἐπίσσοφος, Ἀδιόριστόν τι ἀξίωμα, τὸ Ἰταλ. ὀφφίκιον, Ἐπιγραφ. Μουσ. Βερων. σελ. 15.

Ἐπίσσυτος, ὁ, ἡ. (ἐπισεύω, ἐπέσσυμαι) Ὅστις σπεύδει, βιάζεται νὰ πηγαίνῃ, νὰ ἔλθῃ που· ὅστις κινεῖται πρός τι μὲ ὁρμήν, βίαν. Ὅ,τι ἔρχεται, γίνεται προσέτι — 2) ἐπὶ χρόνου, Ὁ μέλλων, ὁ ἐρχόμενος καιρός.

Ἐπίσσωτρον, τό. Ἐπκ. ἀντὶ ἐπίσωτρον. Ἰλδ.

* Ἐπίστα, β΄. πρσπ. τοῦ ὁρστκ. ἐνστ. ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἐπίστασαι, Ἡσίοδ. καὶ Αἰσχλ.

Ἐπισταγμός, ὁ. (ἐπιστάζω) Στάλαγμα, τὸ νὰ σταλάζῃ τι, ἢ νὰ κάμνῃ τις νὰ σταλάζῃ τι ἐπάνω που. Διοσκορ. 3, 23.

Ἐπισταδόν, Ἐπίρ. (ἐφίσταμαι) Προσερχόμενος, προσβαίνων, πλησιάζοντας, Ὀδσ. Μ, 392. Ν, 54. Π, 453. Τὸ δὲ ἐν Ὀδσ. Μ, 392. καὶ Σ. 424. καὶ Σ, 424. ποὶ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὁπλίζοντο, Κατὰ τάξιν, ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον· ὡς τό, ἐφεξῆς, ἑρμηνεύουσί τινες· ἄλλοι δὲ πάλιν, Ἐπιτηδείως, μὲ ἐπιτηδειότητα· ὡς τό, ἐπισταμένως, παρὰ τὸ ἐπίσταμαι· ἀμφότερα ὅμως ἀβέβαια· ἡ σημτ. μένει ἀναλλοίωτος, Ἀπτόμενοι τοῦ ἔργου, ἐπιχειροῦντες ἡτοίμαζον τὸ φαγητόν των. — 2) = ἐφεξῆς, Κατὰ συνέχειαν, κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδαν, Ἀπολλ. Ἀργ. Α΄. 293. παὶ δὲ γυναῖκες γοάασκον ἐπισταδόν, Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἐπιστάζω, Μλ. -ξω (στάζω) Κάμνω νὰ στάζῃ, σταλάζῃ τι ἐπάνω εἰς τίποτε — 2) ἀμετβ. στάζει, σταλάζει τι ἐπάνω που.

Ἐπίσταθμα, ων, τά, Κατάλυμα, τὸ τουρκοβάρβ. κονάκι. ἔστι δὲ ἡ λξ. οὐδτ. πλθ. τοῦ ἐπίσταθμος.

* Ἐπισταθμάω, Μλ. -ήσω (σταθμάω) Ζυγιάζω. Μέσ. ἐπισταθμάομαι, Σκέπτομαι, διαλογίζομαι, συλλογίζομαι.

* Ἐπισταθμεία, ἡ = ἐπισταθμία. παρὰ τὸ

Ἐπισταθμεύω, (σταθμεύω) Καταλύω, τὸ σύνηθ. τουρκβ. κονεύω ἢ καὶ κατοικῶ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος, καὶ ὡς στρατιώτης. πἐπισταθμεύω παρθένῳ, Κατοικῶ μέ τινα παρθένον. Πλτχ. — 2) Διορίζω τινὰ νὰ καταλύσῃ, κονεύσῃ, ἢ κατοικήσῃ που· τῷ δίδω, κατάλυμα, κατοικίαν. — Παθτ. ἐπισταθμεύομαι, τὸ παρ' ἡμῖν, Μοὶ βάλλουν, μοὶ στέλλουν κονάκι εἰς τὸ σπίτι μου. ποἰκίαι χαμαιτύπαις ἐπισταθμευόμεναι Οἶκοι ὑπὸ πορνῶν κατοικούμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους κατοικίζουν βάλλουν νὰ κατοικοῦν πόρνας· πορνοστάσια. Πλούταρχ. Ἀντων. 9. Τρπκ. πτὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις ἐπισταθμεύειν Γεμίζω τινὸς τὰ ὠτία, ξεκουφαίνω τινὰ μὲ φλυαρίας Πλτχ.

Ἐπισταθμία, ἡ. Τὸ νὰ καταλύῃ, κονεύῃ τις που. — 2) Ἡ κατὰ προσταγὴν ὑποχρέωσις τοῦ νὰ δεχθῇ τις εἰς τὸν οἶκόν του ξένον ἢ στρατιώτην τινά, καὶ νὰ τὸν τρέφῃ ἐνταυτῷ. ἐξαιρ. τὸ καθῆκον τῶν πολιτῶν εἰς τὸ νὰ δέχωνται εἰς τοὺς οἴκους των τοὺς ἀκολούθους βασιλέως, ἡγεμόνος, ἢ πρέσβεώς τινος.

Ἐπίσταθμος, ὁ, ἡ. ὁ (σταθμός) Ὅστις ἔχει τὸ κατάλυμά του, ἢ κατοικεῖ εἰς τὸν οἶκόν τινος ὡς ξένος· ὁ πἐπίσταθμος Ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν καταλυμάτων, ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ προετοιμάζηται τὸ κατάλυμά τινος, τὸ Γαλλ. Marechal de logie, Γερμ. Quartiermeister. Ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ἐπιστατῶν, Διοικητής, προστάτης, π. χ. συμποσίου, πόλεως, χώρας· ὡς τὸ δυνάστης, σατράπης. Ἰσοκράτ. Πανηγ. — β΄.) Ὅστις δέχεται, ἢ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποίου στέλλουν ξένον τινὰ εἰς κατάλυσιν, κονάκι. Πολύαιν. Ζ΄, 40. 1. 3) Πᾶν ὅ,τι προστίθεται εἰς τὸ ζύγι, ἢ εἰς ζυγιασθὲν τίποτε.

Ἐπισταλάζω, Μλ. -άσω, καὶ ἐπισταλάω, = ἐπιστάζω.

Ἐπίσταλμα, ατος, τό. (ἐπιστέλλω) Πᾶν ὅ,τι παρήγγειλε, ἐπρόσταξε, διώρισε, εἰδοποίησέ τις εἴς τινα δι' ἐπιστολῆς, μὲ γραφήν, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. ἰταλ. κομμισιόνη· ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐπιστελλόμενον, ὅ,τι στέλλει τις εἴς τινα· δῶρον, χάρισμα, Θεόφρ. Χαρακτ. Ε.

Ἐπισταλτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς παραγγελίαν, ὁρισμόν, στάλσιμον, ἢ νὰ γράφηται εἰς ἐπιστολήν, νὰ δηλοποιῆται δι' ἐπιστολῆς. Ἐπῤῥ. ἐπισταλτικῶς.

Ἐπίσταμαι, Πρτ. ἠπιστάμην. παρ' Ὁμ. ἀναυξήτως, ἐπίστατο. Ὁ ἐνστ. καὶ ὁ Πρτ. σχηματίζονται ὡς τό, ἵσταμαι. Μλ. ἐπιστήσομαι, Ἀόρ. ἠπιστήθην. Μέσ. ἀποθ. μετὰ μέσ. Μλ. Γνώσκω, γνωρίζω καταλαμβάνω· εἶμαι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἴς τι· μετὰ Ἀπρμφ. Ἡ παρ' Ὁμ. κυρία σημσ. τῆς λέξ., μετὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἀκριβῶς ἡ τοῦ δύναμαι, ἰσχύω, εἶμαι ἱκανός, εἰς κατάστασιν νὰ πράξω τι, ὡς ἐν τῷ ΕΙΔΩ, Β. α΄. Ἰλδ. Φ, 320. Ὀδσ. Ν, 207. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ νοερᾶς δεξιότητος ἢ εὐφυΐας, ἀγχινοίας, συνέσεως, ὅθεν προσλήψεται καὶ τοῦ, ᾗσι φρεσίν, Ἰλδ. Ξ, 92. Ὀδσ. Θ, 240. ἢ τοῦ, θυμῷ, Ὀδσ. Δ, 730. καὶ ἐπὶ σωματικῆς ἐπιτηδειότητος, ἱκανότητος· ὅθεν, προσλήψει καὶ τοῦ, χερσίν Ἰλδ. Ε, 60 — 2) Ἐννοῶ, οἶδα, ἠξεύρω, εἶμαι εἰδήμων, μετὰ αἰτ. πἐπίστ. ἔργα, Ἰλδ. Ψ, 705. Ὀδσ. Β, 117. Πολὺ δὲ εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἵτινες χρῶνται αὐτῷ καὶ κατὰ σημτ. τοῦ, κατανοῶ, συνίημι, καταμανθάνω, σκέπτομαι, λογίζομαι, παρατηρῶ. Παρ' Ἡροδτ. δέ, 3, 140. 6, 139 καὶ ἀλλαχοῦ, Πιστεύω, νομίζω, στοχάζομαι· ἐν γένει, Ἐπέχω, προσηλόνω τὸν νοῦν, τοὺς διαλογισμούς, τὴν προσοχήν μου εἴς τι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀττ. χρῶνται κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. τῷ ἐφίστημι νοῦν, καὶ τῷ ἐφίστημι μόνῳ παραλείψει τῆς Αἰτ. πιθανώτατον φαίνεται ὅτι τὸ ἐπίσταμαι ἐστὶ κυρίως Ἰωνικὴ παρὰ τοῖς Ἀττ. διατηρηθεῖσα μέση διαθ. τοῦ ἐφίστημι, ἀντὶ ἐφίσταμαι, μ' ὅλον ὅτι ὁ Βτμ. δέχεται ἰδιαίτερόν τι πρωτότ., τοῦ ὁποίου τῆς ῥίζης ὀρατικὸν στοιχεῖον. τὸ ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐννοεῖν, εἰδέναι· δὲν ἀνάγεται ὅμως εἰς τό, πίστις. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τό, ἵσημι. Ἐξαιρέτως δὲ σημειώσθω περὶ αὐτοῦ. — 3) ὁ Μτχ. ἐνστ. ἐπιστάμενος, η, ον· ὡς ἐπίθτ. Νοητικός, εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, ἠσκημένος, παρ' Ὁμ. μετ' Ἀπρμφ. τὰ πλεῖστα ἐπ' ἀνθρώπων, ἐπ' ἀλόγων ζώων, καὶ ἐπὶ ποδῶν, Ἰλδ. Σ, 559, Εὕρηται δὲ προσέτι καὶ μετὰ γενκ. πἐπιστάμενος πολέμοιο, φόρμιγγος, ἀοιδῆς.α καὶλ. τ. τ. Ἰλδ. Β, 611. Ὀδσ. Φ, 406. καὶ μετὰ δοτκ. πἐπιστάμ. ἀκοντεσσι Ἰλδ. Ο, 282. ἐπὶ τὸ πολὺ δέ, ἄνευ πτωτικοῦ, Ἔμφρων, φρόνιμος, νουνεχής, συνετός, σώφρων, Ὀδσ. Ξ, 359. καὶ ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ Ποιητ. ὡς τό, ἐπιστήμων. (ε) — 4) Ἐπῤῥ. ἐπισταμένως. Ἐπιτηδείως, νουνεχῶς, φρονίμως· πολλάκις δὲ συντάσσει αὐτὸ ὁ Ποιητ. καὶ κατ' ἐπίτασιν πεὖ καὶ ἐπισταμένως Ἰλδ. Η, 265. Ὀδσ. Τ, 161. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Λογογράφοις.

Ἐπίσταξις, εως, ἡ. (ἐπιστάζω) Τὸ νὰ κάμνῃ, ἀφίνῃ τίς τι νὰ στάζῃ, σταλάζῃ ἐπί τι, προσέτι, μετέπειτα — 2) ἀμετβ. τὸ νὰ σταλάζῃ τι κατὰ συνέχειαν, ἐξαιρ. αἷμα ἐκ τῆς ῥινός, μύξης. Ἱπποκρ. σελ. 80.

Ἐπιστασία, ἡ. = ἐπίστασις, ὡς τὸ ἐλασία, καὶ ἔλασις, Προσοχὴ Πολυβ. Β΄, 2. καὶ

ρα. — 2) Ἐφορία, ἐπισκοπή, διοίκησις. Παρὰ Πλουτάρχ. Φροντίς· ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀξία, τὸ ὀφφίκιον ἐπιτρόπου, διοικητοῦ προεστῶτος ἐφόρου. Ξενοφ. Ἀπομν. Α΄. ε΄. 2.

Ἐπιστάσιος, ὁ. οὕτως ἑρμην. ὁ Πλούταρχ. Ῥώμ. 17. τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ἐπίθετον τοῦ Διός, Stator, παρὰ τὸ ἐφίστημι, Ὁ στήνων στερεά, στερεῶς ἵστασθαι ποιῶν, στηρίζων.

Ἐπίστασις, εως, ἡ. (ἐφίστημι) Τὸ νὰ θέτῃ, στήνῃ, βάλλῃ τίς τι νὰ στέκηται στερεά· τὸ νὰ κρατῇ ὀπίσω, ἐμποδίζῃ, κάμνῃ τι νὰ παύῃ, σταματᾷ τοῦ νὰ χύνηται ἢ νὰ κινῆται· τὸ νὰ ἐμφράττῃ, στουπόνῃ τίποτε. «ἐπίστασις αἵματος», σύρουσα — 2) (ἐφίσταμαι) Τὸ νὰ ἵσταται, στέκηταί τις, διατρίβῃ, ἀργοπορῇ που εἴς τι, ἐπί τι· στάσιμον, ἀργοπορία· ὅθεν β΄.) Ἐπιστασία, τὸ νὰ εἶναί τις ἐπιστάτης, νὰ ἔχῃ τὴν ἐπιστασίαν εἴς τι· προσοχή, ἔρευνα, παρατήρησις· φροντίς, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια. «ἐν τῇ ἐπιστάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ». Θφραστ. «εἰς ἐπίστασιν ἄγειν» Κάμνω τινὰ προσεκτικὸν εἴς τι. Πολβ. — γ΄.) Ἐπιστασία, ἐφορία, ἡγεμονία. Ξενοφ. Ἀναβάσ. Β΄. ϛ΄. 26. «τοῦ στρατεύματος γίνεσθαι τὴν ἐπίστασιν». — Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπιστάτου, ἀρχηγοῦ.

Ἐπιστατεία, ἡ. (ἐπιστατεύω) = ἐπίστασις, 2. γ΄.

* **Ἐπιστατέον**, ἰδὲ ἐπιστατητέον.

Ἐπιστατεύω, καὶ ἐπιστατέω, Εἶμαι ἐπιστάτης εἴς τι, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν ἢ φροντίδα περί τινος· μετὰ γενκ. «ἐπιστατῶ τοῦ εἶναι» Εἶμαι ἐπιστάτης, διωρισμένος νὰ φροντίζω εἰς τὸ νὰ γένῃ τι. — 2) Προεστὼς ἢ πρόεδρος, ἐξαιρ. εἰς συνελεύσεις ἐκκλησίας, ἐθνοσυνελεύσεις, εἰς ἀρχαιρεσίας· Ἀρχηγός, ἐξουσιαστὴς ἀνθρώπων ἢ τόπων· τὸ πλεῖστον μετὰ γενκ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτκ. οὐ σπανίως. Vack diabr. σλ. 87. — 3) Εἶμαι παρὼν ἐν ᾧ γίνεταί τι. μετὰ δοτ. «ἐπιστατεῖν τοῖς μανθάνουσιν», Πλούταρχ.

Ἐπιστατέω, ἰδὲ ἐπιστατεύω.

* **Ἐπιστατῆ**, ἡ = ἐπιστάτης, σημτ. 5. Σχλστ. Ἀριστφ. Ὀρν. 436.

Ἐπιστάτηρ, ῆρος, ὁ = ἐπιστάτης.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ. (ἐφίσταμαι) κυρίως, Ὅστις προτέρχεται, ὅστις ἵσταται στέκεταί κου παρὼν ἢ πλησίον· οὕτω κεῖται ἁπλῶς ἐν Ὀδσ. Ρ, 455. «σοὶ ἐπιστάτῃ» κατὰ τὸ κοινὸν παρ' ἡμῖν, Ὅστις δὲν σὲ ἀφίνει ἀπὸ τὸ κοντόν με τὰς παρακαλέσεις του, μὲ τὰ ζητευλεύματά του — 2) Ὅστις ἐν μάχῃ παρατάξει ἵσταται ὄπισθέν τινος· ὡς τὸ παραστάτης, Ὁ πλησίον, καί, προστάτης, Ὁ ἔμπροσθεν ἄλλου πολεμιστοῦ ἱστάμενος — 3) Προεστώς, ἔφορος, προστάτης, ἄρχων, ἀρχιστράτηγος, ἡγεμών — β΄.). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο εἷς τῶν Πρυτάνεων, ὅστις εἶχε μίαν μόνην ἡμέραν τὴν φροντίδα περὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἦτον ἔφορος εἰς τὰ δημόσια ἔργα, οἰκοδομάς, ὁδοστρωσίας ἢ ὁδοποιήσεις, ὑδραγωγεῖα, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1, σλ. 218 — 4) = ἐπιστήμων, Πλάτ. — 5) = ἰπνολέβης, Ὁ λέβης, τὸ χάλκωμα εἰς τὸ ὁποῖον θερμαίνουσι, ζεσταίνουν τὸ νερὸν εἰς τοὺς λουτρούς, ἄλλως χαλκεῖον λεγόμενον. Ἀριστφ. Ὀρν. 436. καὶ Σχλστ. κατ' ἄλλους δὲ κεραμοῦν ἢ ἐκ πηλοῦ εἴδωλον τοῦ Ἡφαίστου, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐπὶ τὰς ἑστίας, παραστατάς· παρβλ. Casaub. ἐν Θεοφρστ. Χαρ. 9. κατὰ Boeckh. δὲ επιγρ. 1. σλ. 20 = ὑποστάτης, ὑπόστατον. Τρίπους κρατῆρος, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐτίθετο ὁ κρατήρ, τὸ κρουτήρι. (ᾱ)

* **Ἐπιστατητέον**, θετκ. Ἐπρρ. ἢ ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ ἐπιστατέω. Πρέπει νὰ προστάξῃ, προστάξηταί τις κτλ. Πλάτ. Πολ. 3. σλ. 401. Β. ὅπερ ἀναγιν. ἔν τισι χειρογρ. ἐπιστατέον, πρβλ. Lobeck Φρυχ. σλ. 766.

Ἐπιστατικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιστάτην, ἢ εἰς ἐπιστασίαν. — 2) Ὅστις στέκεται. Σχόλ. Ἀπολλ. Ἀργ. Β΄. 18. Ἐπρρ. ἐπιστατικῶς.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ. θηλυκ. τοῦ ἐπιστάτης. (ᾰ)

Ἐπίστατον, τό. = ἐπιστάτης, σημτ. 5.

Ἐπισταχύω, Μλ. -ύσω (στάχυς) Ἀνθεῖ, ἀνθίζει, φυτρόνει· κυρίως ἐπὶ γεννημάτων· τὸ κοινοτ. σταχόνει, ἐβγάνει στάχυα. Τροπ. ἐπὶ τῶν τριχῶν γενείων Ἀπολλ. Ῥοδ. Α΄. 972. «ἴουλος ἐπισταχύεσκεν». (ῡ)

* **Ἐπιστέαται**, Ἰων. ἀντὶ ἐπίστανται.

Ἐπιστεγάζω, Μλ. -άσω (στεγάζω) Σκεπάζω τι μὲ στέγην, σκεπαστήν, π. χ. οἶκον καὶ τ. τ. Ἀθήν. σελ. 529.

Ἐπιστείβω, Μλ. -ψω (στείβω) Πατῶ ἢ κτυπῶ μὲ τὸ ποδάρι ἐπί τι — 2) μεταβτ. Πατῶ τι, «ἐπιστ. τόπον» Σοφκλ. Oid. K. 56. Περιπατῶν, διαβαίνων πατῶ που· πατῶ σφιχτά, στοιβάζω τόπον τινά, τὸν κάμνω σφιχτὸν — β΄.) τροπ. Ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι νὰ κάμω τίποτε. Ὀρφεὺς Ἀργον. 941. «ἐπιστείβειν ἔργοισι».

Ἐπιστείριος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω ἢ πλησίον εἰς τὴν στεῖραν πλοίου, τὸ σύνηθ. ἰταλ. καρίναν.

Ἐπιστείχω, (στείχω) Πορεύομαι, πηγαίνω, περιπατῶ προστά που, ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπιστέλλω, Μλ. -ελῶ (στέλλω) Στέλλω, στέλνω τί που, πρός τινα· προστάζω, δηλοποιῶ, παραγγέλλω ἢ μηνῶ τι δι' ἀπεσταλμένου ἀνθρώπου ἢ διὰ γράμματος· ἐν γένει, Εἰδοποιῶ, παραγγέλλω, δίδω ὀρδινίαν, διορίζω, προστάζω· ἔτι δέ, στέλλω πρός τινα· στέλλω πρὸς τὰ ἔξω· μηνῶ διά τινος κήρυκος· ἐντέλλομαι, παραγγέλλω διατάζω δι' ἐπιστολῆς, εἰδοποιῶ ἀναφέρω. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Παραγγέλλω ὀρδινιάζω, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Διατάττω, ὅ ἐστι, κάμνω τὴν διαθήκην μου. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε΄. καὶ Ἑλλ. Α΄. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. γράφω ἐπιστολάς, Δγν. Αρτ. παρβλ. ἐπιστολή — 2) = συστέλλω, Τραβῶ ἐπάνω, συκόνω τὸ φόρεμά μου διὰ νὰ μὴ σύρηται κατὰ γῆς, διὰ νὰ περιπατήσω ἐλευθερώτερα. «φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν» Ἀνάλεκτ. Β΄. 461. Ἐσήκωσε, συμμάζωξε τὸ φόρεμα εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐπιστενάζω, Μ. ἄξω. = ἐπιστενάχω.

* **Ἐπιστεναχίζω**, Μλ. -ίσω = ἐπιστένω. Ἡσδ. Θγν. 843.

* **Ἐπιστενάχω** = ἐπιστένω, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐπιστενάχομαι, Ἰλδ. Δ, 154 (ᾰ)

* **Ἐπιστένω**, Μλ. -ενῶ (στένω) Στενάζω, ἀναστενάζω, πυκναναστενάζω προσέτι, διά τι, ἐνταυτῷ· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσδ. Θγν. 679.

Ἐπιστεφανόω, (στεφανόω) μετὰ κ λτ. Στεφανόω. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. 4. 168.

Ἐπιστεφής, ὁ, ἡ. (ἐπιστέφω) ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λξ. μόνον ἐν τῇ συντξ. «κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο». Κρατῆρας γεμάτους ἕως εἰς τὰ χείλη, δηλ. τόσον γεμάτους ὥστε τὸ χεῖλος περιστεφανόνει, εἶναι ὡς στέφανος ὁλόγυρα εἰς τὸν οἶνον. Ἰλδ. Θ, 232. Ὀδσ. Β, 431. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι· τόσον γεμάτους, ὥστε ὁ οἶνος φαίνεται ὅτι ἵσταται ὑπεράνω τῶν χειλέων τοῦ κρατῆρος καὶ σχηματίζει εἰσονεὶ στέφανον. Ὅτι δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα οὐκ ἔστι περὶ ἀνθοστεφοῦς κρατῆρος, δηλοῦται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω μαρτυρ. ἐν τῇ Ὀδσ. «ἐστείψαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο» καὶ ἡ συνήθεια τοῦ νὰ στεφανώνωσι μὲ ἄνθη τὰ οἰνοφόρα ἀγγεῖα ἦτον ἄγνωστος ἐπὶ Ὁμ. Παρ' Ἀχλ. λφ. 9. ἐπικαλεῖται ἡ νῆσος Θάσος «πόλης ἐπιστεφέα» Γεμάτη μὲ ἄνθη. Ἡ σημσ. στεφανωμένος δὲν εὑρίσκεται οὐδαμοῦ.

Ἐπιστέφω, Μ. ψω. (στέφω) κυρίως, Περικυκλόνω, τυλίγω τι μὲ τίποτε ὡς μὲ στέφανον, στεφάνι. Παρ' Ὁμ. πανταχοῦ κατὰ μέσ. διαθ. «κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο» Ἐγέμισαν τὰ κρουστήρια μὲ κρασὶ ἕως εἰς τὰ χείλη, τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν βίτσα, βίτσα, Ἰλδ. Α, 470. Ὀδσ. Α, 148, καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. ἐπιστεφής. — Μεταφ. «χοὰς ἐπιστέφω τινί» Χύνω οἶνον εἰς θυσίαν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τινὸς ὁλόγυρα· τιμῶ τὸν τάφον μὲ τὸ τοιοῦτον περιχύσιμον τοῦ οἴνου ὡς νὰ τὸν ἐστεφάνωνα ὁλόγυρα. Σοφκλ. Ἠλ. 431. ἡ σημσ. στεφανόω οὐδαμοῦ εὕρηται.

* **Ἐπιστέωνται**, Ἰων. γ΄. πλθ. πρτκ. ὑποτκ. τοῦ ἐπίσταμαι ἀντί, ἐπίστωνται.

* **Ἐπίστῃ**, β΄. ἑνκ. πρτκ. ἐνεστ. τοῦ ἐπίσταμαι, ἀντὶ ἐπίστασαι.

Ἐπιστηθίζομαι, Μ. -ίσομαι. (στῆθος) Ἀκουμβῶ μὲ τὸ στῆθος ἐπάνω εἴς τι· παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐπιστήθιος, ὁ, ἡ. (στῆθος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται ἐπὶ τὸ στῆθος.

Ἐπιστηλόω, Μ. ώσω. (στηλόω) Βάλλω στήλην, στῦλον ἐπάνω που· στολίζω τι μὲ στήλους. Λε. Τρντ. 92.

Ἐπίστημα, ατος, τό. (ἐφίστημι) Πᾶν ὅ,τι βάλλεται, στήνεται, ἢ ἐβλήθη, ἐστήθη ἐπάνω που· στολίζω τι μὲ τι· στῦλος, πέτρα κλ. τ. τ. βαλμένος ἐπάνω εἰς τάφον. Πλάτ. Νμ. 12. σλ. 958. Ε.

Ἐπιστήμη, ης, ἡ. (ἐφίστημι,) Προσήλωσις τῆς προσοχῆς εἴς τι, ἡ περί τι σύντασις καὶ σπουδή, ἡ ἐνέργεια καὶ δραστηριότης. Ἐπιμέλεια, σκέψις, μελέτη. «σὺ δὲ μὴ μεμάθηκας προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμαισιν» Ἱπ. — 2) (ἐπίσταμαι) Τὸ συνιέναι, εἰδέναι, ἡ γιγνώσκειν· γνῶσις πράγματός τινος ἀκριβής· τέχνη, δεξιότης, ἐπιτηδειότης. «πλήθει καὶ ἐπιστήμαις θεράποντας κρίττους». Ξνφ. Ἱέρ. 2, 2, 2. Λογισμός, ἔννοια, θεωρία νοερά. Παρὰ Πλάτ. δέ, Κρτλ. σλ. 412, Α. καί, ἐπιστημένη «καὶ μὴν ἥ γε ἐπιστήμη μηνύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἑπομένης τῆς ψυχῆς τῆς ἀξίας λόγου, καὶ οὔτε ἀπολειπομένης, οὔτε προθεούσης· διὸ δεῖ ἐμβάλλοντας δὴ τὸ ε, ἐπιστημένην αὐτὴν ὀνομάζειν».

Ἐπίστημι. Ἰων. ἀντὶ ἐφίστημι.

Ἐπιστημονικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιστήμην· ὁ εἰδήμων τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπρρ. ἐπιστημονικῶς.

Ἐπίστημος, ὁ, ἡ = ἐπιστήμων. Ἱπκ.

Ἐπιστημοσύνη, ης, ἡ. Ποιητ. ἀντί, ἐπιστήμη· εὕρηται μέντοι καὶ παρὰ τοῖς λογογράφοις. Δγν. Αρτ. 4, 13. παρὰ τὸ

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπίσταμαι). Λόγιος, συνετός, νουνεχής, Ὀδσ. Π, 347. Ὅστις γνωρίζει, ἠξεύρει τι καλὰ καὶ μὲ ἀκρίβειαν· εἰδήμων, ἐπιτήδειος, ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. τινός καὶ πρός τι. Ἐπρρ. ἐπιστημόνως.

Ἐπιστηρίζω, Μ. ξω (στηρίζω). Στερεόνω, ἀκουμβῶ, στηλόνω, βάλλω τι στερεῶς ἐπί τι. Παθ. ἐπιστηρίζομαι, Στηρίζομαι, στηλόνω τὸν ἑαυτόν μου ἐπί τι, ἀκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι. Ἀριστοτ.

* **Ἐπιστητέον**, θετ. ἐπρρ. ἢ ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐπίσταμαι, Πρέπει νὰ ἠξεύρῃ τις κλ.

Ἐπιστητικός, ή, όν. Κλήμ. Στρωμ. Β΄. 17. «ἕξις ἐπιστητική». Εὐφυΐα, τὸ ἰταλ. ταλέντο, εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ, νὰ ἠξεύρῃ τίς τι καλά.

Ἐπιστητός, τή, τόν (ἐπίσταμαι). Πᾶν ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ γνωρίσῃ, ἠξεύρῃ· πᾶν ὅ,τι ἠξεύρῃ τις. «τὸ ἐπιστητόν» Τὸ νὰ γνωρίζῃ, ἠξεύρῃ τίς τι μὲ ἀκρίβειαν· ἐπιστήμη.

Ἐπιστιγμή, ῆς, ἡ. Στιγμή, τὸ κοιντ. πόντα, ἰταλ. πούντο, θεμένη, βαλμένη ἐπάνω που. παρὰ τὸ

Ἐπιστίζω, Μλ. -ξω (στίζω). Κάμνω στιγμὰς ἐπάνω εἴς τι, σημαδεύω τι μὲ στιγμάς.

Ἐπιστίλβω, Μλ. -ψω (στίλβω). Λάμπει, ὑαλίζει τι, ῥίπτει λάμψιν ἐπάνω, πλησίον που. Πλούταρχ. Λύσ. 28. «χρῶμα οἰνωπὸν ἐπιστίλβον».

Ἐπίστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ἰωνικ. ἐφέστιος. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τὴν ἑστίαν, παραστιάν, ἢ εἰς τὸν οἶκον· οἰκιακόν, σπιτικόν· ἐξαιρ. ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον δέχεταί τις εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν κατοικίαν του ὡς φίλον. Ἡρδτ. 1, 35. «Ζεὺς ἐπίστιος» ὡς τό, ξένιος. Ἡρδτ. 1. 44. — 2) τὸ ἐπίστιον ὡς οὐσιαστ. παρ' Ὁμ. Τόπος πλησίον τῆς θαλάσσης ἐστεγασμένος, μὲ σκεπαστήν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο δεμένα εἰς παλούκια τὰ καράβια, ὅταν δὲν τὰ μετεχειρίζοντο, ἀλλὰ τὰ ἐτραβοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν, Ὀδσ. Ζ, 256. ἄλλως δὲ νεώσοικος, καὶ νεών, καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. νεώριον λεγόμενος. - β') παρ' Ἡρδτ. 5, 72, 73. Οἰκία ἐμοῦ μὲ ὅσα ἀνήκουν εἰς αὐτήν, μὲ ὅλους τοὺς οἰκιακούς.

Ἐπίστιχος, ὁ, ἡ (στίχος). Πᾶν ὅ, τι κεῖται, στέκεται, εὑρίσκεται δεμένον, βαλμένον κατὰ στίχον ἤτοι εἰς τὴν ἀράδαν, ἀραδιασμένον. Ἐτυμολ. Μ. «ἐπίστιχος φυτεία».

Ἐπιστοβέω, Μλ. -ήσω (στοβέω). Χλευάζω περιπαίζω, περιγελῶ. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ. 663. καὶ Δ΄. 1725.

Ἐπιστοιβάζω, Μ άσω (στοιβάζω). Ἐπισωρεύω, σωρεύω ἀπ' ἐπάνω, στοιβάζω ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Ἐπιστολάδην, Ἐπίρ. (ἐπιστέλλω, σημ. 2.) Ἀνασκουμπωμένα, μὲ τὰ φορέματα τραβηγμένα ἐπάνω καὶ ζωσμένα εἰς τὸ ζωνάρι διὰ νὰ μὴ κρέμανται κάτω. Ἡσδ. Ἀσπ. 287. συνήθ. ἀνεσταλμένως. (ξ)

Ἐπιστολεύς, έως, ὁ (στόλος). Ὑποναύαρχος δευτερεύων τοῦ ναυάρχου, τὸ ἰταλ. βίτσε ἀδμιράλης. Ξνφ. - 2) (ἐπιστολή). παρὰ τοῖς ὑστέροις, Γραμματοφόροι, γραμματοκομιστής.

Ἐπιστολή, ἡ (ἐπιστέλλω). Πᾶν ὅ, τι στέλλεταί που, πρός τινα διὰ μέσου ἀνθρώπου τινός· παραγγελία, προσταγή, αἴτησις διδομένη, γινομένη διὰ ζώσης φωνῆς· ἐν γένει, παραγγελία, προσταγή, δήλωσις τῆς γνώμης, τῆς θελήσεως τινος πρός τινα, Wess. ἐν Ἡρδτ. 4, 10. Valck. ἐν Ἱππ. 858 Ἔτι δὲ καὶ ἡ τελευταία διάταξις, διαθήκη. Συνήθως δέ, γραφή, γράμμα, τὸ ὁποῖον γράφομεν, στέλλομεν πρός τινα· ὡσαύτως καὶ πληθ. ἐπιστολαί, ἀντὶ ἐπιστολή. Schaef. ἐν Πλτχ. 6. σλ. 445.

Ἐπιστολαριφόρος, ὁ, ἡ, = ἐπιστολιοφόρος, Ξνφ.

Ἐπιστολίζω, Μλ. -ίσω (στολίζω). Στολίζω, φορέσω τινά. Σχολ. Λυκόφρ. 230.

Ἐπιστολικός, ἡ, όν (ἐπιστολή). Πᾶν ὅ, τι ἀνήκει, εἰς ἐπιστολήν, ἢ εἰς τὸ γράφειν ἐπιστολάς.

Ἐπιστολιμαῖος, α, ον (ἐπιστολή). Πᾶν ὅ, τι περιέχεται εἰς ἐπιστολήν, ὑπόθεσις τῆς ἐπιστολῆς· ὅ, τι εἶναι ἔγγραφον, γραμμένον «δυνάμεις ἐπιστολιμαῖαι.» Στρατεύματα εἰς τὸ χαρτὶ μόνον γραμμένα, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουσι πραγματικῶς· τῶν ὁποίων ὁ ἀρχιστράτηγος μόνον εἰς τὴν ἐπιστολὴν ὀνομάζεται μέν, δὲν στέλλεται ὅμως. Δμσθ. Φιλ. 1. σλ. 45, 12. «κατηγορία ἐπιστολιμαία.» Ἔγκλημα ἔγγραφον. Δίων Κάσ.

* **Ἐπιστολιογράφος**, ὁ, ἡ = ἐπιστολογράφος· παρὰ τὸ

Ἐπιστόλιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐπιστολή, ἐπιστολίτσα, γραφίτσα, γραμματάκι· τὸ ἰταλ. βιλιέτο. τὸ κοινῶς. ῥαβάσι· Πλούταρχ.

Ἐπιστολιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει που, πρός τινα ἐγγράφους ἢ διὰ στόματος προσταγάς, παραγγελίας, διαταγάς. - 2) ὡς οὐσιαστ. = ἐπιστολεύς, Ὑποναύαρχος. β'.) ὅστις φέρει ἐπιστολάς, γραφάς· γραμματοκομιστής· ἐν γένει· ὅστις φέρει που πρός τινα προσταγάς.

Ἐπιστολογραφικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει ἀνήκει εἰς τὸ γράφειν ἐπιστολάς.

Ἐπιστολογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἐπιστολάς, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις συνήθ. ἰταλ. κορρεσπονδέντης γραμματικός, ὁ ἐπιστολογράφος, Γραμματεύς, τὸ ἰταλ. σεκρετάριος. (ξ)

Ἐπιστομίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (στόμα). Δαμάζω καὶ ἡνιοχῶ ἵππον δυνάμει τοῦ ἐπιστομίου, μεταχειριζόμενος τὸ ἐπιστόμιον εἰς τὸν χαλινόν. Φιλόστρ. Εἰκ. Β΄. 18. Μεταφορ. Κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, στουπόνω τὸ στόμα του, τὸν ἀποστομόνω· ὅθεν ἐν γένει, Ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, καταπραΰνω τινά. - 2) ἐπὶ αὐλητῶν· «ἐπιστομίζω ἐμαυτόν» Λαλῶν τὸν αὐλόν, φλογέραν, μεταχειρίζομαι τὸν χαλιστῆρα διὰ νὰ ἀκούηται γλυκύτερος ὁ ἦχος φορβειᾷ καὶ αὐλοῖς ἐπιστομίζεις ἑαυτόν. Πλτχ. Συμ. 7, 8. ἰδὲ φορβειά· ἐν γένει, Βουβαίνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ· μετὰ αἰτ. Ἀρστ. Ἱππ. 852. - 3) Κάμνω τινὰ περιπατοῦντα ἢ τρέχοντα νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον, προύμυτα, ἐπάνω εἰς τὸ στόμα «ὥσπερ τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομιεῖν.»

Ἐπιστόμιον, τό· καὶ ἐπιστόμισμα, ατος, τὸ (ἐπιστομίζω, στόμα). Τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλομεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. - 2) Ὁ φιμὸς ἢ κημός, ἤτοι τὸ ἀπὸ σίδηρον, ἢ ἀπὸ λωρὶ χοντρὸν κατεσκευασμένον βαθουλὸν καὶ τρυπητόν, καφασωτὸν πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον περικλείουν τὸ στόμα τοῦ ἵππου ὅταν συνηθίζῃ νὰ δαγκάνῃ, ἢ καὶ ἄλλων θηρευτικῶν ζώων. - 3) Τροπ. Πανδήποτε πρᾶγμα ἢ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποστομόνομεν βουβαίνομεν, κάμνομεν τινὰ νὰ σιωπήσῃ· ὅθεν γενικῶς, ἐμπόδιον μὲ κάθε τρόπον ἢ μέσον. - 4) Στούπωμα, μὲ τὸ ὁποῖον στουπόνομεν τὰ στόμια ἀγγείων, ἄλλως ἐπιτόνιον καὶ στρόφιγξ, ἰδὲ ταῦτα.

Ἐπιστομίς, ίδος, ἡ = ἐπιστόμιον. ἰδὲ περιστομίς, καὶ ἐπιστομίζω.

* **Ἐπιστόμισμα**, τό = ἐπιστόμιον.

Ἐπιστοναχέω, Μλ. -ήσω (στοναχέω) = ἐπιστένω· ἐπὶ τοῦ βαθέος θορύβου τῶν θαλασσίων κυμάτων, Ἰλδ. Ω, 79.

* **Ἐπιστοναχίζω** = τῷ προηγμ.

* **Ἐπιστορέννυμι**, συγκπ. ἐπιστόρνυμι καὶ ἐπιστρώννυμι, Μλ. -έσω (στορέννυμι, κοινῶς) Στρόνω, ἁπλόνω τι ἐπάνω που, ἢ εἴς τι.

* **Ἐπιστρατάομαι**, Σκανικ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπιστρατεύω.

Ἐπιστρατεία, ἡ. Ἐκστρατεία κατά τινος. Ἡρόδοτ.

* **Ἐπιστράτευσις**, εως, ἡ = ἐπιστρατεία, παρὰ τὸ

Ἐπιστρατεύω, Μ. εύσω (στρατεύω). Ἐκστρατεύω, εὐγαίνω, κινῶ μὲ στράτευμα ἐναντίον τινός· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. Πολεμῶ τινα, Valck. ἐν Φοιν. 292. ἐξαιρ. κατὰ μετ. διαθ. χρήσιμον.

* **Ἐπιστράτηγος**, ὁ (στρατηγός). Ὁ δευτερεύων στρατηγός, τὸ ἰταλ. γκενεράλης λογοτενέντε, Γαλλ. Général lieutenant, Στρβ. (ξ)

* **Ἐπιστρατηΐη**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἐπιστρατεία, Ἡρδτ.

Ἐπιστρατοπεδεία, ἡ. Στρατοπέδευμα ἀπέναντι τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Πολύβ. παρὰ τὸ

Ἐπιστρατοπεδεύω, Μ. εύσω (στρατοπεδεύω). Στήνω τὸ στρατόπεδόν μου ἀντικρὺ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐπιστραφής, ὁ, ἡ, = ἐπιστρεφής· ἀμφβ.

Ἐπιστρεπτικός, ἡ, όν (ἐπιστρέφω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ στρέψῃ ἢ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ στρέφηται, γυρίζῃ ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, νὰ τὸν κάμῃ προσεκτικὸν εἴς τι· ὅ,τι δύναται νὰ ἐνεργῇ ὥστε νὰ συνέρχηταί τις εἰς ἑαυτόν· νὰ μεταβάλληται. Ἐπρῤ. ἐπιστρεπτικῶς.

Ἐπιστρεπτέον, Ἐπίθ. Ἐπίρ. ἢ ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐπιστρέφω. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐπιστρέψῃ, γυρίζῃ, γυρίσῃ τις ὀπίσω, κλ.

Ἐπίστρεπτος, ὁ, ἡ (ἐπιστρέφω). Πᾶν ὅ,τι κάμνει τινὰ νὰ στρέφηται, γυρίζῃ πρὸς αὐτό, ἕλκει τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν κάμνει νὰ στρέψῃ τὰ ὄμματα, τὴν προσοχήν του εἰς αὐτό· ὅθεν, ἐκπρεπές, ἀξιοθέατον, προσοχῆς ἄξιον, καλόν, εὐτυχές. Αἰσχύλ. Χοηφ. 347. καὶ Ἱκέτ. 975. «μοῖρα ἐπίστρεπτος βροτοῖς». «ἐπίστρεπτος κόραξ». Μαθηματ. Παλ. σελ. 259.

Ἐπιστρέφεια, ἡ. Προσοχή, φροντίς, φρόνησις, ἐπιμέλεια, ἀκρίβεια, σκέψις, μελέτη· παρὰ τὸ

Ἐπιστρεφής, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέπει τὰ ὄμματα, τὴν προσοχήν του πρός τι· ὅθεν, προσεκτικός, φροντιστικός, ἀκριβής, στοχαστικός, φρόνιμος, προβλεπτικός, πανοῦργος, ἀγχίνους ὀξύνους. — 2) Ἐπιμελής, ἐντενής, σπουδαῖος· αὐστηρός. — 3) Πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐστρεμμένον, γυρισμένον ἀπὸ ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· λυγισμένον, καμπύλον, στραβόν. Ἐπρῤ. ἐπιστρεφῶς, Ἰων. ἐπιστρεφέως. Προσεκτικῶς, ἀκριβῶς, νουνεχῶς, συνετῶς. Παρ' Ἡρδτ. 1, 30. «εἴρετο ἐπιστρεφέως» Ἠρώτησε μὲ μεγάλην προσοχήν, ἐλπίδα, μὲ μεγάλην ἔμφασιν, ἀνυπόμονος νὰ ἀκούσῃ ἀπόκρισιν κατὰ τὴν εὐχήν του· παρβλ. ἐπιστρέφω, σημτ. 4. καὶ ἐπίστροφος.

Ἐπιστρέφω, Μλ. -ψω (στρέφω). Στρέφω, γυρίζω· ἕλκω τι εἰς ἢ πρός τι, Ἰλδ. Γ, 370. (καὶ ἀλλοῦ οὐδαμοῦ, οὔτε ἐν τῇ Ἰλδ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδσ.) «ἐπιστρ. τὸ νόημα εἴς τι» Τρέπω, γυρίζω τὴν προσοχήν μου εἰς τίποτε, Θεογ. «ἐπιστρ. τὰς ὄψεις εἰς ἐμαυτόν» Ἕλκω τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων ἐπάνω μου, κάμνω νὰ μὲ κυτάζουν ὅλοι - β'.) Στρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἢ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Μεταφορικ. Γυρίζω τινὰ ἀπὸ τὴν πλάνην του, τὸν φέρω εἰς τὴν ἀλήθειαν, εἰς θεογνωσίαν, τὸν κάμνω προσεκτικὸν ὥστε νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του· μεταβάλλω τὴν γνώμην του. Γυρίζω, λυγίζω, κάμνω τι καμπύλον, στραβόν. 2) Μέσος, ἐπιστρέφομαι, μετὰ ἀόρ. παθ. Στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος· ὅθεν, στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, στριφογυρίζομαι, κυτάζω ὁλόγυρά μου· περιφέρομαι, περιπλανῶμαι. Ὁμ. Ὕμ. 27. 10. καὶ μετὰ αἰτ. «γαῖαν ἐπιστρέφεται» Περιφέρεται εἰς τὴν γῆν, καθ' ὑποβεβλημένην ἔννοιαν περιεργείας, παρατηρήσεως, ἐρεύνης. Ἡσδ. Ἐργ. 753. Θεογν. 548. παρβλ. ἐπιστρωφάω. - β'.) Ἐπιστρέφω, γυρίζω, ἔρχομαι, πηγαίνω· ὀπίσω· γυρίζω καὶ κυτάζω ὀπίσω· ὅθεν γ'.) Στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ μέρος διὰ νὰ κυτάξω, παρατηρήσω τι· ἄρα προσέχω εἴς τι, εἶμαι ἔμφροντις, φροντίζω, μοὶ μέλει περί τινος· μετὰ γεν. καὶ μετὰ τοῦ, ἐπί τινι· Στρέφω, γυρίζω τὸν ἑαυτόν μου, βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω· γυρίζω ὀπίσω, στριφογυρίζομαι. Δημοσθ. Φιλιπ. Δ΄. «οὐδὲν ἐφροντίσατε οὐδ' ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων» ἔτι δὲ καὶ αἰτ. μόνη. Θέογ. 440. εἰ καὶ ὑπὸ τοῦ Jac. ἐν Ἀνθλ. Παλατ. 557. ἀμφιβαλλόμενον. — δ'.) Καταλύω ἤτοι κονεύω που· «καὶ ὁπόσας χώρας ἐπιστρέφεται». Ξνφ. Οἰκν. 4, 13. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐπιστρέφομαί τι. - 3) Ἀμετβ. Τρέπομαί που ἢ πρός τι, Σφκ. Τρ. 566. ἐπὶ τοξεύτου τρεπομένου πρὸς τὸν σκοπόν, νυστάνι· δύναται μέντοι ἐκλαμβάνεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ στρέφομαι, γυρίζω πρὸς τὸ μέρος· ἐν γένει

στρέφω, γυρίζω πρὸς ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, Ἡρδ. 2, 103. καθ' ἃ πάντα δύναται ἀνακληροῦσθαι διὰ τοῦ, ἑαυτόν. — 4) Μτχ. παθ. Πρκμ. ἐπεστραμμένος, η, ον = ἐπιστρεφής, σημσ. 2. κατὰ σημτ. ἐπιθτκ. Ἐντονος, σύντονος, αὐστηρός, σοβαρός, σπουδαῖος, ἐμφατικός, »λόγοι ἐπεστραμμένοι«. Wess. ἐν Ἡρδτ. 7, 160. 8, 62. παρβλ. ἐπιστροφή.

Ἐπιστρεφῶς, Ἐπῤῥ. τοῦ ἐπιστρεφής, ὅπερ ἰδέ.

Ἐπιστρογγύλλω, Μλ. -υλῶ (στρογγύλλω). Στρογγυλεύω, κάμνω τι στρογγύλον, στρογγυλόν, στρόγγυλον. Νίκανδρ. Θηρ. 514.

Ἐπιστρόγγυλος, ὁ, ἡ (στρογγύλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καμωμένον στρόγγυλα, στρογγυλωμένον.

Ἐπιστροφάδην, Ἐπίῤ. (ἐπιστρέφω). Στρεφόμενος, γυρίζωντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πρὸς ὅλα τὰ μέρη· ὁ Ποιητ. συντάτ. τὴν λεξ. τῷ κτείνειν καὶ τύπτειν μόνῳ, Στρεφόμενος πρὸς ὅλα τὰ μέρη καὶ κτυπῶντας. Ἰλδ. Κ, 483. Φ, 20. Ὀδσ. Χ, 308. Ω, 184. ὅπου ἄλλοι ἀντὶ τοῦ ἐπιστρεφῶς, Μὲ ἔμφασιν, δεινότητα, ἐκλαμβάν. τὴν σημτ. Τὸ δὲ, »ἐπιστροφάδην βαδίζων« Πηγαίνω, περιπατῶ, περιφέρομαι εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ὑμ. Ἑρμ. 210. (ᾰ)

Ἐπιστροφεύς, έως ὁ· κυρίως, Πᾶν ὅ,τι στρέφει, γυρίζει, στρεφογυρίζει τίποτε, ὅθεν, ὁ πρῶτος εἰς τὸν λαιμόν, ἤτοι ἀπὸ τὰ κόκκαλα τοῦ λαιμοῦ σπόνδυλος. »τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεὺς ὀνομάζεται«. Πλδ. 2, 131.

Ἐπιστροφή, ῆς, ἡ. Τὸ νὰ στρέφῃ, γυρίζῃ τὶς τίποτε, πρός τι ἢ εἴς τι μέρος· στρέψιμον, γύρισμα· ὅθεν 2) ἀπὸ τῆς μέτ. διαθ. Γύρισμα ὀπίσω· ἀποτέλεσμα, τέλος. Πολυβ. 22. 2) Προσοχή, φροντίς, παρατήρησις, αἴσθησις, κατανόημα, σκέψις· νουθέτησις, παραίνεσις· παιδεία, τιμωρία. - Κατάλυσις, τουρκ. κόνευμα »ἐπιστροφαὶ δωμάτων« Κατάλυσις φιλοξενικὴ εἴς τινα οἶκον, Αἰσχλ. Εὐμν. 518. Φιλ. λψ. 234. ἐν γένει, Διατριβή, κατοικία. - γ'.) Πιεσθῆποτε ἔντασις, δεινότης, αὐστηρότης, στριφνότης, πυκνότης, ἀντιθ. τῇ χαλαρότητι, χαυνότητι, μαλακότητι, ἀνέσει· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐγγράφου λόγου ἢ συγγραμμάτων.

Ἐπιστρόφησις, εως, ἡ. Ἐπιμιξία, ἤτοι τὸ νὰ ἀνακατόνηται, νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ τις μὲ πολλούς, μὲ διαφόρους ἀνθρώπους· νὰ διατρίβῃ που, εἴς τινα τόπον· διατριβή. Στοβ. Φυσ. σελ. 94. Η. Δωρικ. »ἐπιστροφάσιες αἱ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον«.

Ἐπιστροφία, ἡ. ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ στρέφουσα, ἀνακάμπτουσα τὰς καρδίας. Παυσαν. Ἀττικ.

Ἐπιστροφίδες, ων, αἱ· κατ' Εὐστάθ. καὶ Ἡσύχ. Συνεστραμμέναι, στρεφογυρισμέναι τρίχες, κατσαρωμένα, κατσαρωτὰ μαλλιά.

Ἐπίστροφος, ὁ, ἡ (ἐπιστρέφω). Ὅστις συναναστρέφεται, ἀνακατόνεται, ἔχει δοσοληψίας μὲ τοὺς ἀνθρώπους »ἐπίστροφος ἀνθρώπων«. Ὀδσ. Α, 177. ἐξ ἐναντ. Θ, 163. »ἐπίστρ. ἐάων« Ὅστις ἐπιστατεῖ εἰς τὰς πραγματείας, εἰς τὰ φορτία, δίδει προσοχὴν εἰς αὐτά· ὅπου ὅμως ὁ Wolf, ἐπίσκοπος ἀναγινώσκει. Τὰ δ' ἄλλα συμφωνεῖ ἡ σημτ. τῆς λεξ. πανταχοῦ τῇ ἐπιστρεφής· ἐξαιρ. α') Ὅστις στρεφογυρίζεται, ξαναγυρίζεται· ὅ,τι εἶναι ἐπικαμπές, γυρτόν, λυγισμένον. - β'.) Ὅστις καταλύει, κονεύει, διατρίβει κατοικεῖ που, - γ'.) προσεκτικός, ἔμφροντις, ἐπιμελής, ἀκριβής. Ἐπῤῥ. ἐπιστρόφως. - 2) κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Ἐπίστρωμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐστρώθη, ἡπλώθη, ἐβάλθη, ἐῤῥίφθη, διεσκορπίσθη ἐπάνω εἴς τι· παρὰ τὸ

Ἐπιστρώννυμι, καὶ ἐπιστρωννύω, Μ. ώσω (στρώννυμι, ἀνμλ.) = ἐπιστορέννυμι, Στρόνω, ῥίπτω, σκεπάζω, διασκορπίζω, βάλλω, ἁπλόνω, ἀνοίγω τι ἐπάνω που. Λουκιαν. »ἐπιστρωννύουσι τὴν γῆν νηφαλίοις«.

Ἐπιστρωφάω, Μλ. -ήσω (στρωφάω) ποιητ. ἀντὶ ἐπιστρέφω, ὁ Ὁμ. χρῆται αὐτῷ μόνον εἰς τὴ μέτ. διαθ. τοῦ ἐπιστρέφομαι, μετὰ αἰτ. Ἔρχομαι, συχνάζω πρός τινα ἢ εἴς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι, »θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόληας« Ἐπισκέπτονται τὰς πόλεις, ἔρχονται, πηγαίνουν, καταλύουσι, κονεύουν εἰς αὐτάς, Ὀδσ. Ρ, 486. Ὑμ. Ἑρ. 44. ὡσαύτως καὶ παρ' Εὐριπδ. Μηδ. 661. »ἐπιστρω. πέδον γῆς τῆς δε«.

Ἐπιστυγής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι μισητόν, βδελυκτόν, στυγητόν, στυγημερόν, φοβερόν. Κλήμ.

Ἐπιστυγνάζω, Μ. άσω, (στυγνάζω). Δυσχεραίνω, συνθρωπάζω, ἀγανακτῶ, μουρμουρίζω, εἶμαι περίλυπος διά τι, Βασιλ. - 2) μεταβτ. Κάμνω τινὰ περίλυπον, »καὶ παρειαὶ ὠχρότητι τὴν ἀπρέπειαν ἐπεστύγναζον«, Θεόφιλ. Ἐπιστ.

Ἐπιστύλιον, τό (στῦλος). Ἡ ἐπάνω εἰς τὸν στῦλον ἀκουμβῶσα δοκός, γρεντιά, ἡ πρώτη, μεγάλη, ἐπὶ τὴν ὁποίαν στηρίζονται αἱ λοιπαί, συνήθ. παραστιά, ἔτι δὲ καὶ = θριγκίον, στεφάνη· ἅπαρ, ἰδέ. (ῡ) Ἀθήν.

Ἐπιστύφω, Μ. ψω (στύφω). Στύφω, κάμνω τι στυφόν, ἐξαιρ. ἐπὶ ὀξηρῶν, ξηρῶν, καὶ στυφνῶν φαγητῶν κλ. τ. τ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ δυσαρέσκειαν, ἀηδίαν, λύπην προξενούντων ἀκουσμάτων. »ἐπιστύφειν ἀκοήν«. Διονύσ. Ἀλικ. - Μεταφορ. Παιδεύω, τιμωρῶ, ὑβρίζω· περιγελῶ. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. Α', 3. »τὴν ἀπόνοιαν τῶν πλεόντων ἐπιστύφοντος« καὶ Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἐπιστωμύλλομαι, Μλ. -υλοῦμαι, ὡς Μέσ. (στωμύλλω) τινί. Ἀμιλλῶμαι, προσπαθῶ νὰ ὑπερβῶ τινὰ μέ, εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς, εἰς τὰ μέτωρα.

* Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ. Π, 695.

* Ἐπισυγκάμπτω, Μλ. -ψω (κάμπτω). Λυγίζω, λυγῶ τι ἐπάνω που, ἢ εἴς τι.

Ἐπισυγκροτέω, Μλ. -ήσω (κροτέω). Συνάζω, συναθροίζω τι προσέτι, ἀκόμη περισσότερα. Ἰώσηπ. Πολ. Ἰουδ. α'.

Ἐπισυκοφαντέω, Μλ. -ήσω (συκοφαντέω). Συκοφαντῶ, διαβάλλω, καταλαλῶ τινα ἀκόμη περισσότερον. Πολυδ. Η'. 31.

Ἐπισυλλέγω, Μ. ξω (λέγω, ἀνμλ.) Συνάζω, μαζόνω προσέτι, ἐξ ἐναντίας, μετέπειτα.

Ἐπισύλληψις, εως, ἡ (συλλαμβάνω). Δευτέρα, μετέπειτα, ὑστερινὴ σύλληψις, ἐγκαστριά.

Ἐπισυμβαίνω, Μλ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.) Συμβαίνει, γίνεταί τι ἐν τῷ μεταξὺ πρὸς τοῖς ἄλλοις, μετέπειτα.

Ἐπισυμμαχία, ἡ (συμμαχία). Συνθήκη, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἀλιάντζα, συμφωνία δύο βασιλέων ἢ ἐπαρχιῶν, γινομένη κατά τινος κοινοῦ ἐχθροῦ.

* Ἐπισυμμύω, Μλ. -ύσω (μύω). Κλείεται, σφαλνᾷ τι ἐπάνω εἴς τι.

Ἐπισυμπίπτω, Μλ. -πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.) Πίπτω, πέφτω ἐπί τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο τι, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐν ᾧ πίπτει καὶ ἄλλο τι ἐπάνω που. Συμπίπτει, γίνεται, συμβαίνει τι ἐνταὐτῷ. (ĭ) Ἰώσηπ. ΙΕ'. 775.

Ἐπισυνάγω, Μ. άξω (ἄγω, ἀνμλ.) Κομίζω, φέρω, ἢ συνάζω, συναθροίζω, συμμαζόνω προσέτι, ἐνταὐτῷ, μετὰ ταῦτα τίποτέ που. (ᾰ) ἀφ' οὗ

Ἐπισυναγωγή, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ, κομίζῃ, φέρῃ, συμμαζόνῃ τὶς τίποτέ που, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐκ δευτέρου, μετέπειτα.

Ἐπισυναθροίζω, Μλ. -οίσω (ἀθροίζω). Συναθροίζω προσέτι, ἔτι μᾶλλον. Σχολ. Ὁμήρ. Ἰλ. Α. 126.

Ἐπισυναινέω, Μλ. -έσω (αἰνέω, ἀνμλ.) Συναινῶ, ἀποδέχομαι, στέργω, δίδω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου εἰς τὸ νὰ γένῃ, ἢ ὅτι ἐγένετό τι καλά. Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ε. ς'. 16.

Ἐπισυνάπτω, Μλ. -ψω (ἅπτω). Συνδένω, ἑνόνω, συναρμόζω προσέτι τίποτε ἐπάνω εἴς τι, ἢ μὲ τίποτε. Πολύβ.

Ἐπισύνδεσις, εως, ἡ (συνδέω). Τὸ νὰ συνδένῃ τὶς τι μὲ τίποτε. Πλούταρχ. Θ'. 508.

Ἐπισύνδεσμος, ὁ. Δέσιμόν τινος μὲ ἄλλο ἢ εἰς ἄλλο τι.

Ἐπισυνδέω, Μλ. -ήσω (δέω, ἀνμλ.) Δένω τι ἐπάνω εἴς τι, ἢ μετ' ἄλλου τινός, »οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπισυνδεῖ μᾶλλον«. Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. Β'. 23. Συγχέει, μπερδεύει τὴν ἀπορίαν ἀκόμη περισσότερον.

Ἐπισυνδίδωμι, Μλ. -δώσω (δίδωμι). Καταφέρομαι, πίπτω, πέφτω κάτω ἐνταυτῷ, κατόπιν ἐν ᾧ καὶ ἄλλο τι· καταπίπτει τι Πλούταρχ. Αἰμιλ. 14. »ἐπισυνδιδόντων ὁλκῇ καὶ φορᾷ τοῦ θλιβομένου πρὸς τὸ κενούμενον ῥεύματος«.

Ἐπισύνειμι, Μλ. -(εἰμι). Συνέρχομαι, ἔρχομαι μαζύ, ἀνταμόνομαι μέ τινα εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, προσέτι, μετέπειτα.

* Ἐπισύνειμι, Μλ. -έσομαι (εἰμί). Εἶμαι προσέτι, ἢ εἴς τι ἤ που παρών.

* Ἐπισυνεργέω, Μλ. -ήσω (συνεργέω). Συνεργῶ ἀκόμη περισσότερον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπισυνέχω, Μλ. -έξω (ἔχω, ἀνμλ.) Κρατῶ, ἔχω τι μαζὺ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἀκόμη »ἐπισυνέχειν γυναῖκα«, Ὑπανδρεύομαι. Ἐτ̃ρ. Βιβ. Α'.

Ἐπισύνθεσις, εως, ἡ (ἐπισυντίθημι). Τὸ νὰ συνθέσῃ, συνενόνῃ, συναρμόζῃ, συνάπτῃ τὶς τίποτε μαζὺ μέ, ἢ ἐπάνω εἰς ἄλλο τι. Λογγ. Γ. ἐπισύνθετος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συνθεμένον, βαλμένον, καμωμένον μαζὺ μὲ ἄλλα κατά τινα τρόπον· ὡς τὸ σύνθετος, Κλήμ. Στρωμ. Ε. σελ. 662.

Ἐπισυνθήκη, ἡ (συνθήκη). Προσθήκη εἰς συνθήκην, συμφωνίαν, συμμαχίαν· προσθήκη εἴς τινα περὶ εἰρήνης συμφωνίαν· δευτέρα συμμαχία· ὡς τό, ἐπισπονδή, κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. συνήθως. Πολύβ.

Ἐπισυνίστημι, Μλ. -συστήσω (ἵστημι). Βάλλω, θέτω, στήνω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα· παρουσιάζω, συσταίνω τινὰ εἰς κανένα· τινά τινι. Μέσ. μετὰ Ἀορ. β'. καὶ Πρκμ ἐνργτ. Ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι διὰ νὰ διαφεντευθῶ· ἐναντιόνομαι μαχόμενος, μὲ πόλεμον· κάμνω ἐπανάστασιν, »τῶν Κρητικῶν τινὲς ἐπισυνέστησαν Κυδωνίᾳ«. Παρθέν. 35. - 2) Συναθροίζομαι, συνέρχομαι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔρχομαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν σύναξιν ἄλλων, Δι. Ητ. - 3) Φύομαι, φυτρόνω, γεννῶμαι, αὐξάνω προσέτι, ἐπί τι. Διοσκορ.

Ἐπισυννέω, = τῷ ἑπομ. ἐπί τι, Δίων Κάσ.

* Ἐπισυννήω, (νήω, ἀνμλ.) Ἐπισωρεύω, σωρεύω προσέτι, ἐπί τι, ἐνταὐτῷ.

Ἐπισυνοικίζω, Μλ. -ίσω (οἰκίζω). Κομίζω, φέρω νέαν ἀποικίαν εἴς τι μέρος· κατοικίζω τόπον τινά, Στράβ. σελ. 326.

Ἐπισυντείνω, Μλ. -ενῶ (τείνω, ἀνμλ.) Τεντόνω, τανύζω, σφίγγω· βιάζω εἰς κόπον ἔτι μᾶλλον ἀκόμη περισσότερον.

* Ἐπισυντίθημι, Μλ. -θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω ὁμοῦ, ἔτι μᾶλλον, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐπισυντρέχω, Μλ. -δραμοῦμαι (τρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω, πηλαλῶ που ὁμοῦ μὲ ἄλλους, προσέτι, διά τι, Ν. Δ.

* Ἐπισυνωθέω = συνωθέω. Ἐπιγρ. παρα. Δγ. Αρτ. 10, 104.

* Ἐπισυρίζω, καὶ

Ἐπισυρίσσω, καὶ — ρίττω, Μ. ξω. (συρίζω). Συρίζω, σφυρίζω ἐνταυτῷ, προσέτι, διά τι.

Ἐπίσυρμα, ατος, τό (ἐπισύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρεται, σβαρνίζεται ὀπίσω, κατόπι· οὐρά,

ψόφημα μακρὺ· ἦχος, τὸ σύνηθ. τορὸς συρθέντος, σβαρισθέντος τινὸς σώματος, πράγματος. Ξενοφ. Κυνηγ. κτὰ ἐπισύρματα τοῦ ξύλου καταφανῆ ἐν ταῖς ὄργυιαις. 2) Ἀμέλεια, ῥαθυμία.

Ἐπισυρμός, ὁ (ἐπισύρω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ κατὰ γῆς, σβαρνίζῃ τίς τι. 2) Ἀμέλεια, ῥαθυμία· τουφέντικ, ἀδιαφορία ὅταν πράττῃ, κάμνῃ τις τίποτε. – 3) Χλεύασμα, περίπαιγμα, περιγέλασμα, κατάσυρμα. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ.

* **Ἐπίσυρος**, ὁ (ἐπισύρω). Ὅστις ἐπισύρει, τὸ σύνηθ. κοιν. καταπέρνει, διαβάλλει, καταλαλεῖ, περιπαίζει, περιγελᾷ· ἐν τῇ Δωρ. κωμῳδ.α, Möllers Dorier T. 1, σλ. 357.

Ἐπισυρρέω, Μλ. -ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνμλ.) ἐπὶ ῥευστῶν· Συῤῥέει, τρέχει, χύνεται ὁμοῦ μὲ ἄλλον ῥέον που, εἴς τι· ῥέει προσέτι που· ἐπ' ἀνθρώπων, Συντρέχω, τρέχω κοὺ ὅπου καὶ ἄλλοι τρέχουσι, συνέρχομαι κοὺ μετὰ πολλῶν ἄλλων· ἀφ' οὗ

Ἐπισύρω, Μλ. -υρῶ (σύρω). Σύρω, τραβῶ. σβαρνίζω τι κατόπιν. Μέσ. ἐπισύρομαι, Σύρω, τραβῶ πρὸς ἐμαυτόν, ἔχω κατόπιν μου ἀκολουθοῦντα· π. χ. «θεραπαίνας ἐπισύρ.» ὡς τὸ ἐπάγομαι. – 2) Τραχ. Μασαχωρίζομαι, κάμνω τι ἀμελῶς, ῥαθύμως ἢ ἐγλίγωρα καὶ χωρὶς προσοχήν. «ἀπολογήσασθαι ἐπισύροντα τὰ πράγματα καὶ διαλέκτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν». Λυσίας. Ἀμελῶ, δὲν προσέχω, ὀλιγωρῶ τι, ὀλίγον μοὶ μέλει ἢ καθόλου δὲν μοὶ μέλει, ἀδιαφορῶ περί τινος. Ὡσαύτως καὶ ἀμετβ. Εἶμαι ἀμελὴς ἀφρόντιστος περί τινος. «μήτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν». Ἀντωνῖν. 8. 51. «ἐπισύροντες ἀφροῦσιν θέλει ὁμιλήσουν συγκεχυμένα καὶ ἄνευ τῆς πρεπούσης ἀκριβείας διὰ νὰ φέρωσι, προξενήσωσι σύγχυσιν εἰς ἄλλους. Wolf. ἐν Δημοσθ. Απτ. σλ. 352. Ἀπὸ τῆς παθ. διαθ. ἔστιν ἐν χρήσει ἐξαιρ. ὁ μετχ. Πρκμ. «γράμματα ἐπισεσυρμένα» Ἀμελῶς καὶ μὲ βίαν γεγραμμένα. Ἀλλὰ, «τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου» Τὸ μακρὸν καὶ σχοινοτενὲς περιόδων ὕφος, ἀντιθέτως τῷ, σύντομον καὶ στρογγύλον. Ἐπῤῥ. ἐπισεσυρμένως, Ἀμελῶς, ῥαθύμως, ἀσκέπτως, αὐτοσχεδίως, ἀπεριτκέπτως, ἀφρόντιστα, ἀστόχαστα. (ῡ)

Ἐπισύστασις, εως, ἡ (ἐπισυνίσταμαι). Τὸ νὰ συντρέχωσί που πολλοί, πλῆθος ἀνθρώπων, θόρυβος, ταραχὴ ὄχλου. Ν. Δ. καὶ Σέξτ. Ἐμπ. «ἐπισύστασις πλειόνων κακῶν».

Ἐπισυστέλλω, Μλ. -ελῶ (συστέλλω). Συμμαζώνω, συσφίγγω τι προσέτι, ἐνταυτῷ, μετέπειτα, πάντοτε περισσότερον. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'.

Ἐπισυστρέφω, (στρέφω) = συστρέφω· μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης σημασ. τοῦ προσέτι, συνάμα, ἐξ ἐναντίας.

Ἐπίσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Πᾶν ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει, ἔρχεται ἀρκετὰ συχνά· συχνούτσικον. Ἱπποκρ.

Ἐπισφαγεύς, έως, ὁ, = ἐπισφαγιεύς· Πολυδ. Β'. 134.

Ἐπισφαγιάζομαι, = ἐπισφάζω, ἀμτβ.

* **Ἐπισφαγιεύς**, έως, ὁ (σφαγή). Ἡ κοιλότης ἐπὶ τὸν τράχηλον, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ τραχήλου μεταξὺ τῶν ὤμων· ἔτι δὲ καί, ἐπισφαγεύς.

Ἐπισφάζω, Μλ. -ξω (σφάζω). Σφάζω, ἢ θυσιάζω ἐπί τι, προσέτι· ἐξαιρ. ἐπάνω εἰς τάφον· ὅθεν, προσφέρω θυσίαν εἰς τιμὴν νεκροῦ τινος. Σφάζω ἐνταυτῷ ἢ πλησίον που· κατασφάζω, φονεύω, θανατόνω. Πλούταρχ. Ἀντων. 77.

Ἐπίσφαιρα, τά (σφαῖρα). Δερμάτινον ἐπικάλυμμα, περιτύλιγμα τῶν σφαιρῶν, τῆς τόπας, ἐν τῇ σφαιρομαχίᾳ διὰ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ κινδυνώδους κτυπήματος οἱ παίζοντες. Παρὰ Πολυβ. «μάχαιραι μετ' ἐπισφαιρῶν» Σπαθία χρήσιμα εἰς γύμνασιν ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ἔχοντα εἰς τὴν κορυφὴν δέρμα ἐν εἴδει σφαιριδίου (κομμάτι ἀπὸ δερμάτι) περιδεδεμένον, τὸ Γαλλ. φλιορέ.

Ἐπισφακελίζω, Μλ. -ίσω (σφακελίζω). Φλογίζομαι, μοὶ γίνεται φλόγωσις προσέτι, ἅμα, μετάπειτα, ἐπάνω, ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν μέλους τινὸς τοῦ σώματος. Ἱπποκρ. σελ. 790. ἀφ' οὗ

* **Ἐπισφακέλισις**, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ φλόγωσις μέλους τινός, γαγγραίνιασμα.

Ἐπισφαλής, ὁ, ἡ (σφάλλομαι). Πᾶν ὅ, τι πίπτει, ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ εὔκολα, ὑπόκειται εἰς πέσιμον· εἶναι ἀμφίβολον, ἀβέβαιον. – 2) Πᾶν ὅ, τι προξενεῖ πέσιμον, εἶναι γλιστερόν, κινδυνῶδες. Ἐπῤῥ. ἐπισφαλῶς.

Ἐπισφάλλω, Μλ. -αλῶ (σφάλλω). Κάμνω τι νὰ πέσῃ, νὰ ξεγλυστρήσῃ· προξενῶ πέσιμον, ξεγλύστρημα. Τραχ. Ἐξαπατῶ, ἀπατῶ.

Ἐπίσφατος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐπίφατος, ὡς τὸ ἐπίῤῥητος, καὶ ἐπιβόητος. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. καὶ Ἀμμων.

Ἐπισφάττω, Μ. άξω (σφάττω) = ἐπισφάζω.

Ἐπισφελίτης, ου, ὁ (σφέλας) = θρανίτης. Ἡσύχ.

* **Ἐπισφηκόω**, Μλ. -ώσω (σφηκόω). Σφίγγω, δένω τι σφιχτά.

Ἐπίσφηνος, ὁ, ἡ (σφήν). Πᾶν ὅ, τι ἔχει σχῆμα σφήνης. Κλήμ. Στρωμ. 6, 18.

Ἐπισφίγγω, Μλ. -γξω (σφίγγω). Σφίγγω, δένω σφιχτά τι ἐπάνω, ἢ πλησίον, ἢ εἴς τι· περιπλέκω τι μὲ τίποτε· ἐναγκαλίζομαι, ἀγκαλιάζω σφιχτά, σφιχταγκαλιάζω· «πηχεσί τινα ἐπισφ.» Ανθλ. – 2) ἐπισφίγγω τὴν νήτην· Σφίγγω, τεντόνω, τανύζω περισσότερον τὴν ἐσχάτην, ὀλευστερινὴν χορδήν, χορδὰν μουσικοῦ τινος ὀργάνου. Αἰλ. ποικλ. Ἱστ. 9, 36.

Ἐπισφοδρύνω, Μλ. -υνῶ (σφοδρύνω). Κάμνω τι σφοδρόν, δυνατόν. Πλούταρχ. Κλεομ. 10. «ἐπισφοδρῦναι καὶ ἐντείνειν τὴν ἀρχήν».

Ἐπισφραγίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (σφραγίζω). Βουλόνω, βάλλω βοῦλαν ἐπάνω εἴς τι. Μέσως, ἐπισφραγίζομαι, Βάλλω τὴν βοῦλαν μου ἐπί τι καὶ τὸ ἐπιβεβαιόνω. Μεταφορικ. Εντυπόνω, κάμνω, προξενῶ ἐντύπωσιν εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν καρδίαν τινὸς μὲ νουθεσίας, λόγους καὶ λ. τ. τ. Πλάτ. Φαίδ. 20. ἀφ' οὗ

* **Ἐπισφράγισμα**, τό. Βούλωμα (σφρα).

Ἐπισφραγιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπισφραγίζει, βουλόνει τι. Λουκιαν. Ἀλέξ.

Ἐπισφύριον, τό, Λωράκι, κομμάτι, κόρπη, ἤτοι θηλύκι, τόψια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐνόνονται τὰ ἄνω ἄκρα τῶν κνημίδων ἐπὶ τὰς γαστροκνημίας, ἄντσας, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ χολέβια ἢ τουσλούκια τουρκ. λεγόμενα, Ἰλ. Γ. 331. Λ, 18. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. Παρ' Ομ. εἶναι τὰ ἐπισφ. πανταχοῦ ἀργυρᾶ, ἀσημένια· κατ' ἄλλους δέ, τὰ ἐπισφ. ἦταν σκέπασμά τι τῶν ἀστραγάλων τῶν ποδῶν. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. Στολισμός τις μεταλλικός, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ Ῥωμαῖοι γερουσιασταί, σενάτορες, ἐπὶ τὰ σανδάλιά των· ἔτι δὲ καὶ περισκελίς, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν κοράσια, δένοντα ὑπὸ τὸ γόνα τὰς πλακτὰς κνημίδας, τὸ σύνηθ. ἰταλικὸν καλτσας ἢ Γερμ. στρίμφια· ὡς ἡ παρ' ἡμῖν κοιν. μπουντοβέζα λεγομένη, μὲ τὴν ὁποίαν δένονται τὰ χολέβια εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ὑπὸ τὰ γόνατα. (ῡ) ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

* **Ἐπισφύριος**, ὁ, ἡ (σφυρόν). Πᾶν ὅ, τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς ἢ ἐπάνω εἰς τὰ σφυρά, κότσια τῶν ποδῶν. (ῡ)

* **Ἐπίσφυρος**, ὁ, ἡ = ἐπισφύριος.

Ἐπισχεδιάζω, Μλ. -σω (σχεδιάζω). Σχεδιάζω ἤτοι ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι εἴς τινα περίστασιν, συγκυρίαν ἐξ αὐτοσχεδίου ἤτοι χωρὶς νὰ προστοχασθῶ ἀλλὰ ὡς μοὶ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν εἰς τὴν γλῶσσαν, τὸ ἰταλ. ἰμπροβιζάρω· μετὰ δοτ. ὡς τό, αὐτοσχεδιάζω. Φιλοστρ. Σοφ. 1, 2.

Ἐπισχεδόν, Ἐπίρ. (σχεδόν). Πλησίον που, ἢ εἴς τι. Ὑμν. Ἀπόλ. 3. «καί ῥά γ' ἀναΐσσουσιν, ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο πάντες ἀφ' ἑδράων», Εὐθὺς ὡς, ἐν ᾧ, πλησιάζει· παρ' Ἀπολ. Ῥό. μετὰ γεν. καὶ μετὰ δοτ. — 2) = σχεδόν.

* **Ἐπισχέθω** = ἐπέχω. ποιητ. Αἰσχλ.

* **Ἐπισχεῖν**, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνργ. τοῦ ἐπέχω.

Ἐπισχερώ, Ἐπίρ. (σχερός) Εἰς μίαν σειράν, ἀράδαν, κατὰ σειράν, κατὰ συνέχειαν, ὁ ἓν κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο· ὡς τὸ ἐφεξῆς καὶ ἐπιτάξ, Ἰλδ. Δ, 668. Σ, 68. Ψ, 125 — 2) ἐπὶ χρόνου· Ὀλίγον, κατ' ὀλίγον, ἀγάλι ἀγάλι· μετέπειτα, ὕστερον, εἰς ὀλίγον· παρ' Ἀπλ. Ῥό. μετὰ γεν.

Ἐπισχεσία, ἡ. (ἐπέχω) Τὸ νὰ κρατῇ τίς τι ἔμπροσ, ὅθεν, πρόφασις. Ὀδυσ. Φ. 71. «ἐπισχεσίη μύθοιο», ἄλλως δὲ καὶ = τῷ ἐπμ.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ. (ἐπέχω) Τὸ νὰ κρατῇ τίς τι ἢ τὴν κίνησιν, ὁρμὴν τινοσδήποτε ὀπίσω, νὰ ἐμποδίζῃ τι, ἢ διακόπτῃ τὴν συνέχειάν τινος. Ἀπὸ τῆς παθ. διαθ. δέ, Τὸ νὰ κρατῇ ἐμποδίζῃ τίς τι εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἐγκρατεύηται, νὰ παραιτῆται ἀπὸ τίποτε. Ἐν Ὀδσ. Ρ, 451. συντεταγμ. μετὰ τοῦ, ἐλεητύς, Ἐγκράτεια, σωφροσύνη. ἀφ' οὗ

Ἐπισχετικός, ή, όν. Πᾶν ὅ, τι ἔχει δύναμιν, ἰδιότητα τοῦ νὰ κρατῇ ὀπίσω, κωλύῃ, ἐμποδίζῃ.

Ἐπισχίζω, Μλ-ίσω (σχίζω). Σχίζω τι ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του.

Ἐπισχναίνω, Μλ-ανῶ (ἰσχναίνω). Κάμνω τι νὰ γένῃ ἰσχνόν, λιγνόν, νὰ χάσῃ τὸ πάχος του νὰ ἀχαμνύνῃ, λιγνύνῃ, νὰ ξηρανθῇ. Πλούταρχ. Προβλ. Συμ. α'. 6.

Ἐπισχναντέος, έα, έον. Ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ἐπισχναίνω· Πρέπει νὰ γένῃ ἰσχνός, λιγνός, ξηρός.

Ἐπισχολάζομαι, Μλ-άσομαι, ὡς μέσ. (σχολάζω.) Διατρίβω, ἀργοπορῶ μὲ ἢ εἴς τι. Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. σελ. 62.

Ἐπισχυρίζω, Μλ-ίσω (ἰσχυρίζομαι). Κάμνω τι ἰσχυρόν, δυνατόν· ἐνδυναμόνω τι. Πλούταρχ. Ὠθ. 16.

Ἐπισχύω, Μλ-ύσω (ἰσχύω) = ἐπισχυρίζω· «τὴν πόλιν» ἀντὶ βοηθῶ, Διοδ. — 2) ἀμετβ. Ἐνδυναμόνομαι, γίνομαι, ἢ εἶμαι δυνατός· δύναμαι, ἔχω ἰσχύν, δύναμιν εἴς τι, νὰ κάμω, ἐνεργήσω τι. (ύω, ῡ –, ύσω, – –)

Ἐπίσχω, Μλ. ἐπισχήσω (ἴσχω). τό, ἐπέχω κατ' ἐπίσ. Κρατῶ τὴν ὁρμὴν ἢ κίνησιν τινὸς ὀπίσω, «ἐπίσχω θυμὸν ἀγήνορα» Ὀδσ. Τ, 266. ὅθεν, Κωλύω, ἐμποδίζω, μετριάζω· κρατῶ τι ἐναντίον, κατ' εὐθεῖαν, ἤτοι διευθύνω, κινῶ τι, κάμνω νὰ κινηθῇ τι μὲ σφοδρότητα, ὁρμὴν ἐναντίον τινός· «ἐπισχέμεν ὠκέας ἵππους» Ἰλδ. Ρ, 465. Νὰ διώκῃ τοὺς ἵππους· Κρατῶ τι ἔμπροσ· ἐκτείνω, ἁπλόνω τι πρός τι· προσφέρω τι Ἰλ. Χ. 83. «—εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον» καὶ Ὀδυσ. Π. 444. καὶ «—ἐπέσχεθε οἶνον ἐρυθρόν.» Μέσ. ἐπίσχομαι. Κρατῶ βάλλω τι ἔμπροσ μου «ἐπισχόμενος ἐξέπιεν» Ἔβαλε τὸ ποτήριον εἰς τὸ στόμα καὶ τὸ ἄδειασε. Πλάτ.

* **Ἐπισωζομένη**, ἡ. Ἡ ἀνάληψις τοῦ Κοσμοσωτῆρος, παρὰ Καππαδόκαις. Γρηγ. Νύσ. καὶ Χρυσσ.

Ἐπισωματόομαι ὡς παθ. (σωματόω). ἐπὶ ἀψύχων. Προσκολλᾶταί τι ἐπάνω εἰς ὕλην τινὰ ἢ εἴς τι σῶμα καὶ ἑνόνεται μὲ αὐτό, αὐξάνει τὸν ὄγκον του. Διοσκορ. Β'. 84.

Ἐπίσωμος, ὁ, ἡ. (σῶμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σωματῶδες, χονδρόν, παχύ. Ἱπποκράτ.

* **Ἐπισώρευσις**, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐπισωρεύη, σωρόνη, κάμνη σωρόν τις ἀπό τίποτε· σώρωμα.

Ἐπισωρεύω, Μ. εύσω. (σωρεύω). Κάμω σωρόν τινα μεγαλήτερον προσθέτοντας εἰς αὐτόν τι. Ἀθήν. σελ. 123.

Ἐπίσωτρον, τό. Ἐπικ. ἐπίσσωτρον (σῶτρον). Τὸ σίδηρον ὀλόγυρα εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ ἁμάξης, Ἰλδ. Ε. 725. καὶ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπον ἐπίσσωτρον.

Ἐπιταγή, ἡ. (ἐπιτάττω). Παραγγελία, προσταγή, ὡς τὸ ἐπίταξις. Διονύσ. Ἀλικ.

Ἐπίταγμα, ατος, τό. (ἐπιτάσσω). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστάχθη, παρήγγειλέ τις· προσταγή, παραγγελία, διαταγή, ὀρδινία — 2) Δασμός, τὸ παρὰ τοῖς ἐμπόροις συνηθ. ἰταλ. δάτσιον, φόρος, δόσιμον, τὸ ὁποῖον ἐπιφορτίζει ἡ πολιτεία ἢ ὁ διοικητὴς εἰς τὸν λαὸν διὰ νὰ πληρώσουν. Συνθήκη, συμφωνία· προσθήκη εἰς συνθήκας εἰρήνης. — 3) Ἡ οὐρὰ στρατεύματος, ἤτοι ὄπισθεν παρατεταγμένον, ἢ ἀκολουθοῦν μέρος στρατεύματος, τὸ ἰταλ. ῥιτέρβα· Πολύβ. Ε. 53. ἀφ' οὗ

Ἐπιταγματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίταγμα.

* **Ἐπίταδε**, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ ἐπὶ τάδε, Ἀπὸ τὸ ἐδῶ, ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος, ἀντιθ. τῷ, ἐπέκεινα.

Ἐπιτακτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐπιτάκτης, ου, ὁ, Ὅστις προστάζει, προτρέπει, παρακινεῖ, Ξνφ. ἀφ' οὗ

Ἐπιτακτικός, ή, όν. Ὅστις ἔχει δύναμιν, ἐξουσίαν εἰς τὸ νὰ προστάζη· ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς προσταγήν. Ἐπίῤῥ. ἐπιτακτικῶς.

Ἐπίτακτος, ὁ, ἡ. (ἐπιτάσσω). Πᾶν ὅ,τι ἐπροστάχθη, διωρίσθη — 2) Ὅ,τι εἶναι τεταγμένον, θεμένον, βαλμένον ὀπίσω εἰς ἄλλα· «καὶ ἐπιτάκτους Οἱ εἰς τὴν μάχην ὄπισθεν τῶν μαχομένων ταγμάτων παρατεταγμένοι στρατιῶται, τὸ ἰταλ. ἡ ῥιτέρβα· ὡς τὸ ἐπίταγμα· «καὶ τοὺς σκευοφόρους, ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιτακτικῶν ἐποιήσαντο.« Θουκυδ. ς΄. 67.

Ἐπιταλαιπωρέω, Μλ-ήσω (ταλαιπωρέω). Ταλαιπωροῦμαι εἴς τι, μὲ τίποτε, προσέτι, ὑποφέρω ταλαιπωρίαν, ἀθλιότητα, κόπους· κατακοπιάζω, δυστυχῶ. Θουκυδ. Α΄. «περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν·« ὅπου ὁ Σχολ. Ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσθεῖναι τοῖς πόνοις, παραφράζει.

Ἐπιταλάριος, ὁ, ἡ. (τάλαρος). ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ φέρουσα κανιστράκι, καλαθάκι· παρὰ Ῥωμαίοις, Venus Calathina. Πλουτχ.

Ἐπίταμα, ατος, τό. (ἐπιτείνω). Τέντωμα, κορδίσμα, τάνυσμα.

* **Ἐπιτάμνω**, Ἰων. ἀντὶ ἐπιτέμνω.

Ἐπιτανύω, = ἐπιτείνω.

Ἐπιτάξ, Ἐπίῤῥ. (ἐπιτάσσω). Κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδαν ἓν μετὰ τὸ ἄλλο· ὡς τὸ ἀφεξῆς. Ἐτυμολ. Μ. «ὅστις τῆς ὁδοῦ ἡγήσεταί σοι τὴν ἐπιτάξ.«

Ἐπίταξις, εως, ἡ (ἐπιτάσσω). Προσταγή, διαταγή· «ἐπίτ. τοῦ φόρου« Προσταγὴ καὶ διορισμὸς δοσίματος, Ἡρδτ. 3, 89 — 2) Τὸ νὰ θέτη, βάλλη τις τίποτε ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου, κατὰ σειράν.

Ἐπιτάραξις, εως, ἡ. κυρίως, Τὸ νὰ ἀνακατόνη, θολόνη τις τὴν ἐπιφάνειαν, πράγματός τινος. Τροπ. Ταραχή, σύγχυσις, ἐνόχλησις, ἀνησυχία. «ἐπιτάραξις ὀμμάτων,« Πλάτ. Πολ. Ζ. (τα) παρὰ τὸ

Ἐπιταράσσω, Ἀττ. — ττω. Μλ-ξω (ταράσσω). Ταράζω, ἀνακατόνω, θολόνω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. — 2) Τροπ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Συγχίζω, ἐνοχλῶ, προξενῶ ταραχήν, ἀνησυχίαν, ἀταξίαν προτέτι, ὕστερον, μετέπειτα, ὀπίσω Ἡρδτ. 2, 139.

Ἐπιτάῤῥοθος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ἐπίῤῥοθος. Βοηθός, παραστάτης· μετὰ δοτ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ἀεὶ ἐπὶ θεῶν βοηθούντων καὶ παρευρισκομένων εἰς τὴν μάχην· ὅθεν καὶ κατ' ἀκριβεστέραν δήλωσιν τῆς βοηθείας, «Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι, Ἰλδ. Μ, 180. κατὰ θηλ. γέν. Ε, 808. 828. ἐσχηματσ. παρὰ τὸ ἐπίῤῥοθος, ὥσπερ. τὸ ἀταρτηρὸς παρὰ τὸ ἀτηρός, μ' ὅλον ὅτι ὁ Λυκόφρων κατ' ἄλλην ἐτυμολογ. χρώμενος τῇ λέξ. τάῤῥοθος, ἔχει.

Ἐπίτασις, εως, ἡ. (ἐπιτείνω). Ἔντασις, τέντωσις, ἐξάπλωσις· ἐνδυνάμωσις, ἐπαύξησις, πολλαπλασίασις — Σφοδρότης, ὁρμή, ὀξύτης — Μέρος τι τοῦ Δράματος, ἀντιθ. τῇ, πρότασις. Πλάτ. Πολ. Δ΄. «ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν.«

Ἐπιτάσσω, Ἀττ-ττω, Μλ-ξω. (τάσσω) τινί τι, Προστάζω, διατάζω, διορίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, Ξενοφ. Οἰκ. «ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρωμένοις δείξαντες, ὅπου δεῖ τιθέναι παρεδώκαμεν καὶ ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν. — 2) Θέτω, βάλλω τινὰ κατόπιν, ὀπίσω εἰς ἄλλους, ἐξαιρ. τάγματα στρατιωτῶν ἐν καιρῷ μάχης ὄπισθεν τῶν μαχομένων διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶ χρείας τυχούσης, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ῥιτέρβαν· τινά τινι. Ἔτι δὲ ὡς τὸ, ἀπέναντι, ἐναντίον εἰς ἄλλον «ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς«

Ἐπιτατικός, ή, όν. (ἐπιτείνω) Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα, δύναμιν νὰ ἐντείνῃ, ἐξαπλόνῃ, τεντόνῃ, αὐξάνῃ, πληθύνῃ, δυναμόνῃ. Ἐπίῤῥ. ἐπιτατικῶς.

Ἐπιτάφιος, ὁ, ἡ. (τάφος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω ἢ πλησίον τάφου· ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐνταφιασμόν· «ἐπιτάφιος λόγος« Ὁμιλία πάνδημος περὶ ἀποθανόντος τινός, ὁποῖαι ἐγίνοντο ἐν Ἀθήναις ἐκ μέρους τῆς πολιτείας εἰς τὸ τέλος ἑκάστου πολεμικοῦ ἔτους περὶ τῶν ἐν ταῖς μάχαις πεσόντων· τῶν τοιούτων λόγων διεσώθησαν δύο τοῦ Περικλέους παρὰ Θυδ. 2, 35. καὶ Πλάτ. Μεν. σελ. 236. εἰς τοῦ Λυσίου καὶ ἄλλος τοῦ Δμσθ. Ἔτι δὲ καὶ «ἐπιτάφιον μέλος« Θρηνητικὴ ᾠδὴ ἐν καιρῷ ἐνταφιασμοῦ, τὸ παρ' ἡμῖν Μοιρολόγι. (ᾰ).

Ἐπιταχύνω, Μλ-υνῶ (ταχύνω). Διορίζω, προστάζω νὰ γένῃ, ἢ κάμῃ τις τι ὀγλίγωρα. (ῡ) ἀφ' οὗ

Ἐπιτάχυνσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ προστάζῃ τις νὰ γένῃ, ἢ νὰ κάμῃ τίς τι ὀγλίγωρα. Στοβ. Σ. 331.

* **Ἐπιτέγγω**, Μλ-γξω (τέγγω). Νοτίζω, βρέχω, μουσκεύω τι ἐπάνωθι, ἀπ' ἐπάνω· ἀφ' οὗ

Ἐπίτεγξις εως, ἡ. Τὸ νὰ νοτίζῃ, βρέχῃ, μουσκεύῃ, μαλακύνῃ τις τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος πράγματός τινος. Ἱπποκρ. Σ. 268.

Ἐπιτεθειασμένως, Ἐπίῤ. Μετοχ. Παθ. Παρακ. τοῦ ἐπιθειάζω, Μὲ θεϊκὴν ἐμπνευσιν, ἐνθουσιασμόν. Πολυδ.

Ἐπιτείνω, Μλ-ενῶ (τείνω). Τεντόνω, τανύζω τι ἐπάνω εἰς, ἐπί τι. Μεταφορ. Αὐξάνω, πληθύνω, ἐξαπλόνω, μεγαλύνω, ὑψόνω, ἐνδυναμόνω· ἐπείγω, βιάζω, τι, παρακινῶ. Μέσ. Ἐξαπλόνομαι νὰ φθάσω, πιάσω, παρώ τι· σπουδάζω, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι, πασχίζω, κοπιάζω διὰ τίποτε· εἴς τι. Παθτ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων. Εἶμαι ἔμφροντις, ἀνυπόμονος, προσμένω, ἐλπίζω μὲ ἀνυπομονησίαν, μέριμναν νὰ ἀκούσω, ἰδῶ τι. Ἀλλὰ «ἐπιτ. ταῖς εὐνοίαις« Κτῶμαι, ἀποκτῶ μεγάλην εὔνοιαν τινος, «ἐπιτ. ἀπό τινος πλείω χρόνον« Ἐλπίζω νὰ μοὶ εἶναί τι ἀρεστὸν εἰς περισσότερον καιρόν. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 82. «κάτω του αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιτεθεῖμαι« — 2) ἀμετβ. Ἐντείνομαι, αὐξάνω, μεγαλόνω, γίνομαι, περισσότερος, αὐγατίζω, γίνομαι τρανήτερος.

Ἐπιτειχίζω, Μ. ίσω. Κτίζω εἰς τὰ σύνορα τεῖχος, πύργον, φρούριον εἴτε διὰ νὰ προφυλάττωμαι ἀπὸ ἐπιδρομὰς καὶ εἰσβολὰς ἐχθροῦ, εἴτε διὰ νὰ εἰσβάλλω, ὁρμῶ ἐκεῖθεν εἰς τὸν ἐχθρικὸν τόπον· ὀχυρόνω, ἐνδυναμόνω τόπον τινὰ διὰ τοιοῦτον σκοπόν. Θυδ. Τροπ. Ὀχυρόνομαι, μεταχειρίζομαι πᾶν δυνατὸν προφυλακτικὸν μέσον ἐναντίον τινός· τινί, ἐπί τινος, καὶ κατά τινος· ἀφ' οὗ

* **Ἐπιτείχισις**, εως, ἡ. Τὸ νὰ κτίζῃ τις ὀχυρώματα εἰς τὰ σύνορα τῆς ἐπικρατείας, τοῦ βασιλείου του.

Ἐπιτείχισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ, τι ἐκτίσθη, ἑτοιμάσθη, ἢ ἐχρησίμευσεν εἰς ἐπιτείχισιν. Ξενοφ.

Ἐπιτειχισμός, ὁ, = ἐπιτείχισις, Δμσθ.

Ἐπιτεκμαίρομαι, = τεκμαίρομαι Ἀρατ. 436. καὶ 932.

Ἐπιτεκνόω, Μ. ώσω. (τεκνόω). ἐπὶ ἀνδρῶν, ἢ ἀρσενικῶν ζώων· Γεννῶ, τεκνοποιῶ, κάμνω τέκνα μετέπειτα, μετὰ ταῦτα· Ἰώσηπ. Ἀρχ. ς΄. Κ. β.

* **Ἐπιτεκταίνω**, Μλ-ανῶ (τεκταίνω). Μεταχειρίζομαι τέχνας, δολιότητας, κακουργίας κατά τινος· «ἐπιτ. δόλον« τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Πασχίζω νὰ βάλλω τινὰ εἰς τὴν παγίδα, σκάπτω τὸν λάκκον τινός, Ἀπκ.

Ἐπιτέλεια, ἡ. ὡς τὸ, «οἱ ἐπὶ τέλει« Ἐξουσία, διοίκησις, ἐπιστασία.

Ἐπιτελειόω, καὶ ἐπιτελεόω, (τελειόω). Προσφέρω μετὰ τὴν κυρίαν καθ' αὐτὸ θυσίαν, ἐπιτελείωμα, ἰδὲ τοῦτο· ἐνίοτε = ἐπιτελέω, Τελειόνω, κάμνω τι τέλειον· ἀφ' οὗ

* **Ἐπιτελείωμα**, τό, καὶ συνηθέστ. ἐπιτελέωμα, Προσφορὰ θυσίας γινομένη μετὰ τὴν καθ' αὐτὸ θυσίαν, ἀντιθ. τῷ, τὰ προτέλεια, Ἡ πρὸ τῆς καθ' αὐτὸ θυσίας γινομένη.

Ἐπιτελείωσις, εως, ἡ· καὶ ἐπιτελέωσις, εως, Τὸ νὰ προσφέρῃ τις θυσίαν πάλιν μετὰ τὴν κυρίαν, καθ' αὐτὸ θυσίαν, ἐξαιρ. τὸ νὰ προσφέρῃ χαριστήριον θυσίαν μετὰ τὴν γέννησιν τέκνου, τὴν ὁποίαν συνήθιζον νὰ ἑορτάζωσι μετὰ τῶν συγγενῶν οἱ γονεῖς τοῦ νεογνοῦ, Πλτ. — 2) Τὸ νὰ τελειώσῃ, κάμῃ τις τίποτε τέλειον.

Ἐπιτελεόω, ἰδὲ ἐπιτελειόω.

* **Ἐπιτέλεσις**, εως, ἡ. (ἐπιτελέω), = ἐπιτελείωσις, σημ. 2.

Ἐπιτέλεσμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐτελειώθη, ἐγένετο ὑπό τινος τέλειον. Πολυδ. ς΄. 181.

* **Ἐπιτελεστής**, οῦ, ὁ. Ὅστις τελειόνει, κάμνει τι τέλειον.

Ἐπιτελεστικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπιτέλεσιν, παρὰ τὸ

Ἐπιτελέω, Μλ-έσω (τελέω). Τελειόνω, ἀποτελειόνω, κάμνω τι τέλειον — 2) ἐξαιρ. κατὰ μέσ. διαθ. Προσφέρω, μάλιστα πληρόνω προσῆκον, ὀφειλόμενόν τι, κάμνω τὸ χρέος μου· ἐπὶ πάσης θυσίας καὶ ἀφιερώσεως ὀφειλομένης ὡς καθῆκον εἰς τοὺς θεούς, Ἡρδτ. 1, 51, 8. 41. Ἐξαιρ. Ἑορτάζω, καὶ καταβάλλω τὰ εἰς τὴν ἑορτὴν ἀπαιτούμενα, ἢ ἀναγκαῖα ἔξοδα, ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆσιμ. «ἐπιτελῶ ἀγῶνα, γάμον, θυσίαν.« ἐπιτελῶ τὰ τέλη« «Πληρόνω, δασμούς, φόρους, δόσιμον, Τροπ. «ἐπιτελοῦμαι τὰ τοῦ γήρως« Ὑποφέρω τὰ βάρη τῶν γηρατείων ὡς τέλη εἰς τὴν φύσιν χρεωστούμενον φόρον. Θουκυδ. Α΄. «ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο.« ἐπιτελῶ τὰ τέλη «Προσφέρω, δίδω, πληρόνω τὸν φόρον—τὸ δόσιμον· «ἐπιτελεῖν ἑορτάς,« Ἑορτάζω, πανηγυρίζω. Ξενοφ Ἀπομ. 4, 8, 8. «οὕτως καὶ ἐπιτελῶ θάνατον« Ὑποφέρω τὸν θάνα-

τον, ἀποθνήσκω. Στφ. καὶ, «ἐπιτελῶ ἀέθλους» Ὑποφέρω ἀγῶνας, ἀγωνίζομαι. Ἀπολλδ.

Ἐπιτελέωμα, ατος, τό. ἰδὲ ἐπιτελείωμα.

* Ἐπιτελέωσις, εως, ἡ. ἰδὲ ἐπιτελείωσις.

Ἐπιτελής, ὁ, ἡ. (τέλος). Πᾶν ὅ,τι ἐτελειώθη, ἐγένετο τέλειον, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμήν του, ὡρίμασεν· ὅστις ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν — 2) Ὅ,τι ἐπληρώθη, τοῦτ' ἔστιν ἔλαβε τελείαν ἀπόβασιν, συνέβη, ἐπῆλθεν ὡς ἤλπιζεν, ὑπώπτευεν, ἐφοβεῖτο, ἐσυμπέραινέ τις· πληρωθέντα· «ἐπιτελές τι ποιεῖν» = ἐπιτελεῖν. Ἐπῤῥ. ἐπιτελέως.

Ἐπιτέλλω, Μ. ελῶ. Ἀόρ. ἐπέτειλα. Πρκμ. ἐπιτέταλκα, παθ. ἐπιτέταλμαι (τέλλω). κυρίως, Προσθέτω τι εἰς τίποτε· ὅθεν, Προστάζω, διορίζω, παραγγέλλω, ἐμπιστεύομαι, διατάζω· πολλάκις συντεταγμ. μετὰ τοῦ, ἐφετμὰς καὶ συνθεσίας, παρ' Ὁμ., ὅστις καὶ τῇ μέσ. διαθ. ἐπιτέλλομαι ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ ὅλως ὥσπερ τῇ ἐνεργ. χρῆται· συντάσσει δὲ τὴν λέξ. συνήθως «ἐπιτέλλω καὶ, ἐπιτέλλομαί τινί τι» πολλάκις μέντοι καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἑνὸς, ἢ τοῦ ἑτέρου ἢ καὶ ἀμφοῖν τῶν πτωτικῶν· π. χ. «πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλεν» Ἰλδ. Ω, 780. Ἀλλὰ τὸ «πολλὰ ἐπιτέλλω τινί» Δίδω εἰς τινα, ἢ ἀπερχόμενος διορίζω, νὰ τῷ εἰποῦν ἐκ μέρους μου πολλὰς νουθεσίας, παραινέσεις, συμβουλὰς, προσταγὰς περί τινος πράγματος, Ὀδσ. Β. 267. «μῦθον ἐπιτέλλω τινί» Προστάζω τινὰ διὰ λόγου νὰ κάμῃ τι, Ἰλδ. Λ. 840· ἐξαιρ. κατὰ τμῆσιν «κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» Σφοδρὰν, σκληρὰν λέξιν Ἰλδ. Α, 25 «κελεύω δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν» Ἐπρόσθεσε λέγων πρὸς τὴν σύζυγον, Ὀδσ. Ψ, 349 — Κατὰ μέσ. διαθ. πρόσκειται ἔσθ' ὅτε τῇ δοτ. τοῦ πρκπ. Ἀπαρμφ. ἀντὶ τῆς αἰτ. Ἰλδ. Β. 802. Ὀδσ. Φ, 240, «νόστος Ἀχαιῶν, ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς» Ἡ εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴ, τὴν ὁποίαν διώρισεν, ἐπέταξεν, προώρισεν ἡ Ἀθηνᾶ, Ὀδσ. Α, 327. παρβλ. Πνδ. Νμ. 10, 145. «ἀθάνατον ἐπιτέλλειν» — 2) Ἀμτβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστέρων, Ἀνατέλλει, Ἡσδ. Ἔρ. 381. 565. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνατολῆς ἀστέρων ἅμα, συγχρόνως μὲ τὴν ἀνατολὴν, ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἐν γένει, Δείκνυμαι, φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατὸς, φαίνομαι, Ἀτχ. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐπιτέμνω, Μλ - εμῶ (τέμνω, ἀνμλ.) Κόπτω τι ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν· κόπτω, χωρίζω τι ἀπὸ τίποτε «τοὺς βραχίονας» Ἡρδτ. 1, 74. Τρπκ. Συντέμνω, κάμνω μικρότερον, συντομώτερον, κοντότερον, πρβλ. ἐπιτομή· κωλύω, ἐμποδίζω, διακόπτω τὴν συνέχειάν τινος.

Ἐπίτεξ, εκος, ἡ (τεκεῖν, τίκτω) Ἡ πλησιάζουσα εἰς τὴν γέννησιν, εἰς τὸ νὰ γεννήσῃ, ἑτοιμόγεννη, Ἡρδτ. 1, 108, 111. «ἐπίτεξ ἐοῦσα» ἐν γένει, Πολύτοκος, εὐσύλληπτος, ἤτοι γεννῶσα πολλὰ τέκνα, καὶ εὐκολοεγκάστρωτη, Hermel. Thom. M. σλ. 357. ἐξαιρ. παρ' Ἰωσ. πρβλ. ἐπίτοκος.

Ἐπιτερατεύομαι, Μ. εύσομαι. (τερατεύω) Προξενῶ, κάμνω προσέτι, ἢ προσθέτω εἰς τὴν διήγησίν μου θαύματα. Πausαν.

Ἐπιτέρμιος, ὁ, ἡ (τέρμα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλησίον, ἐπάνω εἰς τὸ τέλος ἢ εἰς τὰ σύνορα.

Ἐπιτερπής, ὁ, ἡ (ἐπιτέρπω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τερπνὸν, χαροποιὸν, ἢ προξενεῖ τέρψιν, χαρὰν, ἡδονήν, «ἐπιτερ. χῶρος» Ὑμ. Ὁμ. Ἀγ. 413 — 2) Παθητικ. ὅστις εἶναι δοσμένος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς. Πλούταρχ. Ἀλκιβ. 23. «ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανὸς, ἐπιτερπὴς, ῥάθυμος.» Ἐπῤῥ. ἐπιτερπῶς.

* Ἐπίτερπνος, ὁ, ἡ = τερπνός. Θεογν. 1066. ἀμφβ.

Ἐπιτέρπω, Μλ - ψω. (τέρπω, ἀνμλ) Προξενῶ τέρψιν, χαρὰν, ἡδονὴν ἐνταυτῷ, διά τινος, μὲ τίποτε. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παθτ. διαθ. ἐπιτέρπομαι, Ἡδύνομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω διά τι ἢ ἐπί τι· μετὰ δοτ. Ὀδσ. Ξ. 228. Ὁμ. Ὑμ. Ἀπολ. 146. Ἡσδ. Θγν. 158. ἔτι δὲ καὶ «ἐπιτέρπεσθαι θυμόν» Ὑμ. Ἀπλ. 204.

Ἐπιτερσαίνω, Μλ - ανῶ (τερσαίνω). Σφογγίζω τὴν ὑγρασίαν ἐπάνωθεν ἀπό τι. Ἀπολλ. Δ', 607.

Ἐπιτεταμένως, Ἐπίῤ. Παρακ. παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτείνω, Τεντωμένα, χορδωμένα· δυνατὰ, ὁρμητικά.

Ἐπιτέταρτος, ὁ, ἡ (τέταρτος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἔν τι ὅλον καὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὅλου προσέτι, ἤτοι πέντε τέταρτα· ἰδὲ ἐπίτριτος.

* Ἐπιτετευγμένως, Ἐπῤῥ. Μτχ. παθ. Παρκμ. τοῦ ἐπιτυγχάνω· Ἐπιτυχημένα. Δγν. Λρτ. 2, 42.

Ἐπιτετηδευμένως, Ἐπίῤ, Παρακ. Παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτηδεύω, Ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς. Διονύσ. Ἁλκ.

Ἐπιτετμημένως, Ἐπίῤ. Παρακ. Παθ. Μετχ. τοῦ ἐπιτέμνω, Ἐπιτομικῶς, μὲ συντομίαν, σύντομα, Στράβ. Η'. Σ. 566.

* Ἐπιτετράφαται, Ἰων. γ'. πλθ. προσ. παθ. Πρκμ. τοῦ ἐπιτρέπω, Ἰλδ. Β., 25, 62.

Ἐπίτευγμα, ατος, τό (ἐπιτυγχάνω). Πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχεν, ἀπολαυσέ τις· ὅ,τι ἐγένετο κατὰ τὴν εὐχήν του — 2) (ἐπιτεύχω). Πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐφιάσθη· «ἐπίτευγμα χειρόκμητον» Δίος παρὰ Στοβ. Ὁμιλ 159.

Ἐπιτευκτικός, ἡ, όν (ἐπιτυγχάνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον, χρήσιμον, ἱκανὸν εἰς τὸ νὰ ἐπιτυγχάνῃ, τελειώνῃ, κατορθώνῃ τις δι' αὐτοῦ τὸν σκοπόν του = 2) ἐνργ. Ὅστις ἐπιτυγχάνει, ἀπολαμβάνει, κατορθόνει συνήθως τὸν σκοπόν του· μετὰ γεν. παρὰ τὸ

Ἐπίτευξις, εως, ἡ (ἐπιτυγχάνω). Τὸ νὰ ἐπιτυγχάνῃ, ἀπολαμβάνῃ, κατορθόνῃ τίς τι· ἐπίτυχημα — 2) Συνομιλία, ὡς τὸ, ἔντευξις, Θφρστ. Χρ. 12.

* Ἐπιτεύχω, Μλ - ξω (τεύχω). Κατασκευάζω, φκιάνω τι προσέτι, ἐνταυτῷ.

* Ἐπιτεχνάζομαι = ἐπιτεχνάομαι.

Ἐπιτεχνάομαι, σπαν. κατὰ ἐνεργ. διαθ. ἐπιτεχνάω, (τεχνάομαι). Ἐξευρίσκω, μεταχειρίζομαι εἴς τι τέχνας, δόλους, πονηρίας, ἀπάτην ἐναντίον τινός· μετὰ αἰτ. Ἡρδτ. 2) Ἐφευρίσκω ἐκ νέου, ἢ προσέτι τίποτε, ἀφ' οὗ.

Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ. Πασαδήποτε τέχνη, πανουργία, δόλος, ἀπάτη, ἐφεύρεσις, τὴν ὁποίαν ἐφεύρει ἢ μεταχειρίσθη τις εἴς τι ἢ κατά τινος. Τὸ νὰ τεχνεύῃ, μεταχειρίζηταί τις σοφίσματα εἴς τι πρᾶγμα, τὸ ἰταλ. intrigo. — 2) Νέα, ἐκ δευτέρου, ἢ κατὰ προσθήκην τέχνη, ἐφεύρεσις.

Ἐπιτεχνητός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι κατεσκευάσθη, κατωρθώθη, ἢ ἐφευρέθη διὰ νέας κατ' ἐπανάληψιν γενομένης τέχνης ἢ ἐφευρέσεως· ἔτι δὲ καὶ = τεχνητός.

Ἐπιτεχνολογέω, Μλ-ήσω (τεχνολογέω). Ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ ἀκόμη εἴς τι καὶ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Ἐπιτήδαιος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρικτλ. Ἰων. ἐπιτήδεος (ἐπιτηδές). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπίτευξιν, κατόρθωσιν σκοποῦ τινος· ἐν γένει, Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα νὰ χρησιμεύῃ εἰς τίποτε· «ἐπιτήδειος ταῦτα παθεῖν» Ἀξίζει νὰ τὸ πάθῃ. Δμσθ. Ὅ,τι εἶναι ἀπαιτούμενον, ἀναγκαῖον. «τὰ ἐπιτήδεια» Τὰ εἰς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφίαι, καὶ λ. — Ἐπὶ τόπου. Ὅ,τι ἔχει καλὴν θέσιν. 2) Συγγενὴς, φίλος, ἀκαδὸς, μαθητής. — Πρὸς τῷ κανονικ. συγκρτ. εὕρηται καὶ τὸ ἀνμλ. ἐπιτηδειέστερος. Ἐπῤῥ. ἐπιτηδείως. ἀφ' οὗ

Ἐπιτηδειότης, ητος· ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἔχῃ τις δεξιότητα, ἱκανότητα, εὐφυΐαν εἴς τι. ἐπὶ πραγμάτων· Τὸ νὰ εἶναί τι εὔχρηστον, εὔμαρες, εὐχερὲς, χρήσιμον, συμφέρον, ὠφέλιμον εἴς τι· εὐκαιρία, τὸ πρόσφορον ἢ ἀναγκαῖον εἴς τι· πᾶν ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον, Πολύβ. 2. 33. — 2) Συγγένεια, φιλία, οἰκειότης, γνωριμία.

Ἐπιτηδειόω, Μλ-ώσω (ἐπιτήδειος). Κάμνω τι ἢ τινα ἐπιτήδειον πρός τι. Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 225.

Ἐπιτηδές, Ἐπῤῥ. Ὅσον ἀπαιτεῖται, εἶναι ἀναγκαῖον πρός τι· ἱκανὰ, ἀρκετά· παρ' Ὁμ. δὶς μόνον, Ἰλδ. Α, 142. «ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν» Ὅσοι ἀπαιτοῦνται, τοῦτ' ἔστιν ὅσοι εἶναι ἱκανοί, ἀναγκαῖοι εἰς τὸ ταξεῖδι· καὶ Ὀδσ. Ο, 28. «μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν» Ταῦτ' ἔστιν ἱκανὸς ἀριθμὸς μνηστήρων ἔχουν τὸ μάτι των ἐπάνω σου. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. συγγραφεῦσιν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοῖς μεταγενεστ., οἵτινες καὶ παροξυτόνως ἐπίτηδες, Δωρκ. ἐπίταδες χρῶνται αὐτῷ, ἐπικρατεῖ ἡ σημασ. τοῦ, Ἐπὶ τούτου, προμελετημένως, ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς· ἥτις φυσικῷ τῷ λόγῳ προκύπτει ἐκ τοῦ, ὅσον ἀπαιτεῖται, ὅπερ ἐστὶν ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξ. Ἔτι δὲ καὶ, Πλαστῶς, προσποιητῶς· «ὥσπερ ἐπίτηδες» Ὡς νὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι, νὰ γένῃ οὕτω· ὅθεν δύναται ἐξηγεῖσθαι παρὰ τοῖς Ἀττ. οἷον παρ' Ἀριστφ. κατὰ Brunk, 142. κατ' εὐθύ· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξεπίτηδες. Τὸ ἐπιθ. ἐπιτηδής, οὐδαμοῦ εὕρηται· τὸ ὑπρθ. ἐπιτηδέστατος, παρ' Ἡρδτ. 9, 7, 2. κεῖται ἐγνωσμένως κατὰ ψευδῆ ἀνάγν. καὶ ἐτέθη ἀντ' αὐτοῦ ἐκ χειρογράφων τὸ Ἰων. ἐπιτηδεώτατος, ὅπερ καὶ ἐν 9. 25. κεῖται. Ἐν 9, 7, 2. χρῆται μέντοι Ἡρδτ. καὶ τῷ ἐπιῤῥήματι, ἐπιτηδέως (περὶ τῆς ἐτυμλγ. τῆς λέξ. αἱ γνῶμαι εἰσὶ διάφοροι· κατὰ τὸν Damm. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ, τείνω, κατὰ Riemer παρὰ τὸ ἅδος, ἅδην, ἥδας· κατὰ τὸν Βτμν. Λξ. 1, σλ. 46. παρὰ τὸ, ἐπὶ τάδε· ἴσως δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ, τῆτες, σῆτες, καὶ κατὰ σπανιώτ. παρασχηματισμὸν τῆδες.)

Ἐπιτήδευμα, ατος, τὸ (ἐπιτηδεύω). Πᾶν ὅ,τι μετέρχεταί τις ἢ εἰς τὸ ὁποῖον καταγίνεταί τις μὲ ἐπιμέλειαν· ἔργον, ἐργόχειρον, βιοπορισμὸς, τρόπος ζωῆς. «ἐπιτήδευμα εἰς τὸ θεῖον» Ἐπικρατοῦσα συνήθεια περὶ τῆς θείας λατρείας, Θεδ. 7. 86.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, ἡ. Τὸ νὰ μεταχειρίζηταί τις κανὲν ἐπιτήδευμα, τρόπον, πόρον ζωῆς· διάταξις, νόμος, περὶ τῆς διαγωγῆς, περὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

* Ἐπιτηδευτέος, έα, ον· θετ. Ἐπῤῥ. ἡ ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐπιτηδεύω, Πρέπει τις νὰ ἐπιτηδεύηται, ἐνεργῇ, ἐργάζηται ἐπιμελῶς, νὰ σπουδάζῃ, καταγίνηται. Πλατ. Νμ. 9, σλ. 838. Δ.

Ἐπιτηδευτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, φκιασμένον μὲ ἀκρίβειαν, ἐπιμέλειαν· ὅ,τι εἶναι τεχνευμένον, προσποιητὸν, ξένον, ἑτερογενές· ἀντιθ. τῷ, φυσικόν· ὡς τὸ, ἐπίκτητος, ξένος. «ἐπιτηδευτὴ κόμη» παρὰ τὸ

Ἐπιτηδεύω, Μ. εύσω (ἐπιτηδές). Κατασκευάζω, φκιάνω, κάμνω τι μὲ προσοχὴν, ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν· ἐν γένει, Μετέρχομαί τι, καταγίνομαι εἴς τι, μεταχειρίζομαί τι, τέχνην, βιοπορισμὸν, τρόπον ἢ πόρον ζωῆς, ἐργόχειρον· μετὰ αἰτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. Κοπιάζω, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι νὰ κατορθώσω, ἀπολαύσω τι. Ἀπολύτως, Ἰσχυρίζομαι, διατείνομαι, βάλλω ὅλας τὰς δυνάμεις μου εἰς τὸ νὰ κατορθώσω τι, Λυσ. 12, 6. Μετὰ τοῦ ὅπως,

Ἡρδτ. 3, 102. — 2) Διαφθείρω, ἀσχημίζω, βλάπτω τὴν φυσικὴν μορφήν, τὸ φυσικὸν ἀληθὲς σχῆμά τινος διὰ ὑπερμέτρου φροντίδος, ἐπιμελείας, δι' ὑπερβολικοῦ στολισμοῦ καὶ καλλωπισμοῦ, διὰ μικροπρεπεῦς, ὀλίγου λόγου ἀξίας ἐν μέρει ἐπιμελείας, διὰ τεχνημάτων, σοφισμάτων, διὰ ψευδῶν χρωμάτων καὶ προσθεμάτων· φκιασιδόνω, παραμορφόνω τίποτε.

Ἐπιτηδής, ὁ, ἡ. Ἄχρηστον ἐπίθ. ἀλλ' ἐπιτηδές.

Ἐπιτήθη, ἡ (τήθη). Ἡ ἐπιπρομήτωρ, ἡ μάμμη τῆς μητρός, παρβλ. ἐπίπαππος.

Ἐπίτηκτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χυμένον ἢ κολλημένον ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρ. ἐπὶ πραγμάτων ἐκ μετάλλου μὲ ἀνάγλυπτον στόλισμα κατεσκευασμένων, τὰ ὁποῖα κολλῶνται ἐπάνω εἰς μεγαλήτερα σκεύη, ἀγγεῖα, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 2. σλ. 301. — 2) Τρπ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι προσποιητόν, ψευδές, πλαστόν, φκιασιδωμένον, ἀντθ. τῷ φυσικῷ καὶ ἐμφύτῳ, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 93. Ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι δὲν εἶναι στερεόν, σταθερόν, ἐπίμονον· ὅ,τι εἶναι πρόσκαιρον, προσωρινόν, ἀβέβαιον. παρὰ τὸ (ἐπιτήκω). Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 62.

Ἐπιτήκω, Μλ-ξω (τήκω). Ἀναλύω, ἀναλυώ, κολλῶ τι ἐπάνω εἴς τι, χύνω ἀναλυμένον τι ἐπάνω εἴς τίποτε ποιητικῶς δὲ ταῦτα, ὀπίσω ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα», Ἡρδτ. 7, 239.

Ἐπιτηλίς, ίδος, ἡ (τῆλις). Ἔχουσα κεράτια ὡς τὰ τῆς τήλιδος, τῆς τηυτελίνας, ξυλοκερατιᾶς. Νίκανδρ. Θηρ. 852. «ἐπιτηλὶς μήκωνα, = ἠμήκων κερατίτηκα, Παπαροῦνα, ἥτις φέρει τὸν σπόρον της εἰς κεράτια.

Ἐπιτηρέω, Μλ-ήσω (τηρέω). Καιροφυλακτῶ, προσδοκῶ, προσμένω μὲ προσοχήν, «ἐπιτ. νύκτας Ἡμ. Δμτ. 245. «Βορέαν» Ἀριστφ. Ἀχ. 922. — 2) Παρατηρῶ τι, ἢ δίδω προσοχὴν ἐπί τι. Ἀριστφ. Βτρ. 1151. ἐφ' οὗ

Ἐπιτήρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ καιροφυλακτῇ τις, νὰ προσμένῃ τὸν εἰς τὸν σκοπόν του ἁρμόδιον καιρόν. 2) Παρατήρησις, προσοχή.

Ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ. Παρατηρητής, ἐπιστάτης. Σχολ. Αἰσχύλ.

Ἐπιτηρητικός, ή, όν. Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ προσέχῃ, νὰ ἐπιστατῇ εἴς τι.

Ἐπιτίθημι, Μλ-θήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω, στηνῶ τι ἐπάνω εἴς τι· φορτόνω, σηκόνω τι ἐπάνω που, Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ φαγητῶν, τὰ ὁποῖα βάλλονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· καὶ ἐπὶ θυμάτων, τὰ ὁποῖα θέτονται ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον· ἢ καὶ ἐπὶ καλυμμάτων κεφαλῆς καὶ ἐπὶ φορτίων, συνήθως «ἐπιτιθ. τινί τι. ἀλλὰ καὶ τί τινος. π.χ. «λεχέων τινά» Βάλλω τινὰ εἰς τὸ κρεβάτι, Ἰλδ. Ω, 589. «ἐπιτιθ. φάρμακα» Ἰατρικὰ ἐπὶ τὴν πληγήν, Δ, 190. — β.) Μετφρ. Ἐνθύνω τι πρός τι, προσέχω εἴς τι «Κατορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρεσὶ θῆχ' ἱερεῖσιν κατὰ τιμήν», Ἰλδ. Κ, 46. — 2) Θέτω, βάλλω τι ἔμπρος εἴς τι, καθ' ὑποβεβλημένην θέσιν του, κλείω· «ἐπιτιθ. λίθον, πέτρην» Βάλλω πέτραν ἔμπρος εἴς τινα τόπον, ἢ μέρος ἀνοικτὸν καὶ κλείω τὴν ἐκεῖ εἴσοδον, Ὀδσ. Χ, 370. Ψ, 194. «σανίδας καὶ θύρας» ἐθύρασα Ι, 240—243. ὅθεν ἡ φράσις «νεφέων ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι» Ἰλδ. Ε, 751. οὕτω καὶ «κλόνον ἀνακλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖναι» Νὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ κλείσῃ τὴν τρύπαν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ δουρείου ἵππου, Ὀδσ. Λ, 524. παρβλ. ἀνακλίνω σημ. 2. — 3) Προσθέτω, προστάττω τι εἴς τι· τινί τι, Ἰλδ. Δ, 111. Η, 364. Ψ. 796. Ὀδσ. Χ, 62. ὅθεν «μύθῳ, ἢ μύθοις τέλος ἐπιθεῖναι» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ βάλῃ, νὰ δώσῃ τις τέλος εἰς τὴν ὁμιλίαν, νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, Ἰλδ. Τ, 107. Τ, 369. — 4) Ἐπιφορτίζω τινὰ μὲ τίποτε, ἐξαιρ. ζημίαν, τιμωρίαν χρηματικὴν «ἐπιτιθ. θωήν» Ὀδσ. Β, 192. ἔτι δὲ καί, βάρος, λύπην, δυστυχίαν. 5) Παραγγέλλω, διορίζω, διατάττω, δίδω προσταγήν, «ποίς Μιτυληναίοισι Δίδω διαταγὰς διὰ τὴν Μιτλ. Ἡρδτ. 6, 95. — 6) Βάλλω, δίδω εἴς τινα ἐπίθετον, παρανόμι, Schaef. ἐν Σχλ. Ἀπολ. Ῥό. 2, 118. — 7) Μέσ. ἐπιτίθεμαι, Ἐπιχειρῶ, ἀρχίζω, βάλλω χέρι νὰ κάμω τι· μετὰ αἰτ. Ἡρδτ. 1, 98. Ἐνασχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι· μεταχειρίζομαί τι, «ἐπιτελέσειν» Ἡρδτ. β'.) Κατ' ἐχθρ. σημσ. Ὁρμῶ κατά τινος, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν ἐξαφνα, κατατρέχω, ἐπιβουλεύομαί τινα· μετὰ δοτ. «ἐπεθήκατο τοὺς ἀρίστους τοῖσι Θεσσαλοῖσι» Ἐπρόσταξε τοὺς ἀνδρειοτάτους ἀνθρώπους του νὰ ὁρμήσουν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, Ἡρδτ. 8, 27. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν πολέμων ἤτοι λογομαχιῶν. γ'.) ὡς κατὰ ἐνργ. διάθ. Παραγγέλλω, προστάζω, διορίζω, μετὰ αἰτ. τοῦ πραγμ. καὶ δοτ. τοῦ προσπ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. ἑπιφερομένου. Οἱ μετέπειτα συγγραφεῖς ἀπὸ Πλουτάρχου πρὸς τῷ μέσ. ἀορ. χρῶνται καὶ τῷ παθ.

Ἐπιτίκτω, Μλ-τέξομαι (τίκτω, ἀνμλ.) ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ζώων, Γεννῶ μετέπειτα ἐκ δευτέρου, προσέτι· μετὰ δοτ. (ὁ δίδ. Κούμας σημειοῖ τὸν ἄχρηστον Μλ. τέξω, ἀλλὰ διὰ τί ὄχι τὸν ἐν χρήσει, τέξομαι).

Ἐπιτιλάω, Μλ-ήσω (τιλάω). Χέζω, τὸ κοιν. παρ' ἡμῖν στιρλίζομαι, εἴς τι· ἐν γένει, λερόνομαι, τὸ τουρκ. μουρνταρεύομαι μέ τι, «ἐπιτίλησε τῆς μαρίλης» Ἐλέρωσεν, ἄλειψε μὲ καπνιάν, παρ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 351. κατὰ ψευδ. ἀνγ. ἀντὶ τοῦ, ἐνετίλησεν.

Ἐπιτίμαιος, ὁ. Ἀστεῖον ἐπίθετον τοῦ Σικελ. Ἱστοριογρ. Τιμαίου παραχθὲν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος καὶ ἀπὸ τῆς φιλοψογίας αὐτοῦ, (τε) Διόδ. Σικ. Ε. 1.

Ἐπιτιμάω, Μλ-ήσω (τιμάω). μετὰ αἰτ. Τιμῶ ἐξαιρ. μετέπειτα, π.χ. τιμῶ τινα μετὰ τὸν θάνατόν του, Ἡρδ. 6, 39. καὶ ἐπειδὴ ἡ πρὸς τοὺς νεκροὺς τιμή, ἐξαιρ. τοὺς φονευθέντας, συνίστατο εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ φόνου των, σημαίνει ἡ λέξ. καὶ Ἐκδικῶ, παραβλ. ἐπιτιμητήρ· ἐπὶ πραγμάτων δέ, Τιμῶ, κρίνω, νομίζω τι ἄξιον τιμῆς· παρὰ τοῖς μεταγεστ. δέ, ἐξαιρ. Αὐξάνω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, ἀκριβαίνω, κάμνω τι ἀκριβώτερον· Δημοσθ. «ὁ σῖτος ἐπιτιμᾶται», Τὸ σιτάρι ἀκριβαίνει. 2) δικανικῶς, Καταψηφίζομαι, καταδικάζω, «ἐπιτ. τὴν ἀρχαίαν δίκην» Καταδικάζω ἐπιβεβαιόνω τὴν παλαιὰν τιμωρίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη τις προτήτερα, Ἡρδτ. 4, 43. ἐξαιρ. ὡς τό, προστιμάω· ἐπὶ κριτοῦ, ὅστις ἐπιβεβαιόνει τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ἔνοχος διώρισε προτήτερα διὰ τὸν ἑαυτόν του, παρβλ. ἐπιτίμιον. 3) Ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μαλόνω, ὑβρίζω τινά· δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μέ τινα, ἢ μὲ τίποτε καὶ τὸν κατηγορῶ· μετὰ δοτικ. ἔτι δὲ καὶ τινί τι· προσωποθέρμω τινά, Ξνφ. Κυνγ. 12, 16. καὶ «πάνταχ ἡμᾶς τοῖς πεπραγμένοις ἐκ τῆς εἰρήνης ἐπιτιμᾶν», Δημοσθ. σελ. 381. καὶ Σ. 502. κατὰ παθ. διάθ. ἐν Ξνφ. Ἀπμ. 1, 2, 29. ἐφ' οὗ

Ἐπιτίμημα, ατος, τό. Παιδεία, τιμωρία. — 2) Ἐπίπληξις, ὀνείδισμα, μέμψις, μάλωμα, προσωποδέρμα. (τι)

Ἐπιτίμησις, εως, ἡ. Αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, τὸ νὰ ἀναβάσῃ τις τὴν τιμήν του, νὰ τὸ κάμῃ ἀκριβώτερον. 2) Τὸ νὰ παιδεύσῃ, τιμωρήσῃ τίς τινα· τὸ νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν εἴς τινα. 3) Τὸ νὰ ὀνειδίσῃ, ἐπιπλήξῃ, ὑβρίσῃ, μαλώσῃ τίς τινα· μέμψις. (τε)

Ἐπιτιμητήρ, ῆρος καὶ ἐπιτιμητής, ὁ. Ὀππιαν. Ἀλ. Α'. 682. Παιδευτής, τιμωρητής, ὅστις παιδεύει μὲ λόγους ἢ μὲ ἔργα· κριτής, ὑπερασπιστής, διευθετευτής, βοηθός. 2) Ἐπιτιμητής, ὅστις ἐπιτιμᾷ, διορίζει τὴν τιμὴν πράγματός τινος, λέγει εἰ ἄξιζει.

Ἐπιτιμητικός, ή, όν. Ὅστις συνειθίζει, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν ἢ εἶναι πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐλέγχῃ, ὑβρίζῃ, παιδεύῃ, τιμωρῇ. Ἐπρρ. ἐπιτιμητικῶς.

Ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ. = ἐπιτιμητήρ. ἐν Ὀδσ. Ι, 270. προσαγορεύεται ὁ Ζεὺς «ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε» Ὑπερασπιστὴς καὶ ἐκδικητὴς τῶν ζητούντων καταφυγήν, καὶ τῶν δίκαια φιλοξενίας ἐχόντων, ὅπερ ἑρμηνεύεται εὐθὺς ἐν τοῖς ἑξῆς διὰ τοῦ ξένιος.

Ἐπιτιμία, ἡ. = ἐπιτίμησις. 2) Ἡ κατάστασις ἐπιτίμου, δηλ. ὅστις ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ δίκαια ἐλευθέρου πολίτου. Δμσθ. ἀντθ. τῷ, ἀτιμία. 3) Τὸ αἰδοῖον. Ἀρτεμιδ. Ὀνρ. Α'. 47.

Ἐπιτίμιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, χρησιμεύει, συντείνει εἰς τιμήν τινος. 2) τὸ ἐπιτίμιον, ὡς οὐσιαστ. Ἡ ὑπὸ τοῦ κριτοῦ διορισθεῖσα παιδεία, τιμωρία, καὶ ἐξαιρ. χρηματική· ὅθεν ἐν γένει, Ἀνταπόδοσις, ἀνταμοιβὴ ὁμοίου πρὸς ὅμοιον. Εὐριπ. Ἐκ. 1086. (τι)

Ἐπίτιμος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι εἰς τιμήν, ὑπόληψιν, τὸν ὁποῖον τιμοῦν οἱ ἄνθρωποι· τιμημένος, μὲ ὑπόληψιν. 2) Πολίτης, ὅστις ἀπολαμβάνει ὅλα τὰ δίκαια, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς ἐλεύθερον πολίτην, ἀντιθ. τῷ, ἄτιμος· ὅθεν Δημοσθ. Σ. 634. «χρήματα ἐπίτιμα» Ἡ σῶα καὶ ἀβλαβὴς μένουσα περιουσία πολίτου τινός, ὅστις διά τινος ἀπρομελετήτου καὶ κατὰ περίστασιν ὑπ' αὐτοῦ συμβάντος φόνου φεύγει ἐκ τῆς πατρίδος. Ἐπρρ. ἐπιτίμως.

Ἐπιτίτθιος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίτιτθος, ὁ, ἡ (τίτθη). Τέκνον τὸ ὁποῖον βυζάνει ἀκόμη.

* **Ἐπιτίω**, Μλ-ίσω (τίω). Ζημιόνω, τιμωρῶ. μετὰ αἰτ. πιθανὴ ἀνάγ. ἐν Βτρχμ. 98.

* **Ἐπιτιτράω**, Μλ-ήσω (τιτράω, ἀνμλ.) Τρυπῶ τι ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, ἢ ἐπάνω.

* **Ἐπιτιτρώσκω**, Μλ. ἐπιτρώσω (τιτρώσκω, ἀνμλ.) Πληγόνω τινὰ ἤ τι ἐπάνω, ἐπιπολαίως, ἐλαφρά.

(**Ἐπιτλάω**), Ἄχρηστος ἐνστ. τοῦ θέματος ΤΛΑΩ, ἀνμλ. Μλ-τλήσω, ἀόρ. ἐπέτλην, Ἀπρμ. ἐπιτλῆναι, Ὑπομένω, ὑποφέρω τίποτε ἀπὸ ἄλλον προξενούμενόν μοι· ἔτι δὲ καὶ ἀμετβ. Ἐπιμένω, προσδοκῶ, διαμένω εἴς τι μὲ σταθερότητα, ὑπομονήν· μετὰ δοτικ., ὁ Ποιητ. χρῆται τοῦ προστκτ. ἀορ. μόνῳ «ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν» Ἂς ἐπιμένῃ, προσδοκᾷ μὲ ὑπομονὴν ἡ καρδία σου εἰς τοὺς λόγους μου, ἄκουέ με μὲ ἡσυχίαν, Ἰλδ. Τ, 220. παρβλ. Ψ, 591.

Ἐπιτμήγω, Μλ-ξω (τμήγω). Ἐπκ. ἀντὶ ἐπιτέμνω, Ἀριστφ. Βτρ.

* **Ἐπιτμήσσω**, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἐπιτέμνω.

Ἐπίτοκος, ὁ, ἡ (τόκος). Ἐγγὺς τοῦ τοκετοῦ, ἑτοιμόγεννη· «ἐπιτ. γυνή» ἐν γένει, Εὔτοκος, πολύτοκος· παρβλ. ἐπίτεξ. 2) (τόκος, σημσ. 2). Πᾶν ὅ,τι φέρει, δίδει τόκον, διάφορον· «τόκοι ἐπίτοκοι» Τόκος ἐπὶ τόκον, διάφορον ἐπάνω εἰς τὸ διάφορον Πλάτ. Νμ. 8, σλ. 842. Δ. «ἀργύριον ἐπίτοκον», Ἄσπρα τὰ ὁποῖα στέκονται εἰς τὸ διάφορον.

Ἐπιτολή, ἡ (ἐπιτέλλω, σημ. 2) ἡ Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, τῶν ἀστέρων, ἐξαιρ. ὅσοι ἀνατέλλουσιν συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον, ἢ εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν, τὸ βασίλευμα, τοῦ ἡλίου. Ἔτι δὲ καὶ ἡ πηγή, ἡ μάνα ποταμοῦ τινος· ἐν γένει, Πρωτίστη ἀρχή, πηγὴ ὁποιουδήποτε πράγματος.

Ἐπιτολμάω, Μ. ήσω (τολμάω). Τολμῶ, θαρρῶ, λαμβάνω, ἢ ἀναλαμβάνω θάρρος· μετὰ ἀπρμφ. «σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν» Ἂς θαρρήσῃ, ἀποφασίσῃ ἡ καρδία σου νὰ ἀκούσῃ. Ὀδσ. Α, 353. παρβλ. Θέογ. 445. Ἀπολλώνιος, Ρ, 228. «ἐπιτολμήσας» Ἔμεινε θαρρετός, σταθερός. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. μετὰ

δοτ. ‧ἐπιτολμῶ τῇ θαλάττῃ, Λαμβάνω θάῤῥος ἐναντίον εἰς τὴν θάλασσαν, τουτ' ἔστι ταξειδεύω πάλιν, ἐκθέτομαι πάλιν εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης.

Ἐπιτομή, ἡ (ἐπιτέμνω). Τὸ νὰ κόπτῃ, ἀποκόπτῃ, χωρίζῃ τις μέρος τι ἀπὸ τὸ ὅλον του· κόψιμον, χώρισμα. ‧ἐπιτομὴ τῆς κεφαλῆς, Ἀποκεφάλισμα. Λυσίας. 2) Τὸ νὰ κόπτῃ, ὀλιγοστεύῃ, κονταίνῃ τις τίποτε· κόνταιμα, συντομία, ἐξαιρ. σύνοψις· τὸ νὰ ἐκθέτῃ τις συντομώτερον σύγγραμμά τι· ὁποῖα ἔχομεν ἐκ τῶν τοῦ Στράβ., Ἀθηναίου, Δ. Κασσ. Στεφ. Βυζαντ. καὶ λ.

Ἐπίτομος, ὁ, ἡ (ἐπιτέμνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κομμένον, ἀποκομμένον, συντετμημένον, κονταιμένον ‧ἡ ἐπίτομος ὁδός, Ἡ συντομωτάτη. ‧ἐπίτομα ξύλα, Ξύλα μικρά, κοντά, τὰ ὁποῖα εἶναι τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὸ δένδρον κομμένα, ὥστε νὰ τὰ μεταχειρίζωνται εὐθὺς οἱ οἰκοδόμοι. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστ. Ε. 2. ‧τὰ ἐπίτομα τῆς χώρας, Χώρα, τόπος ὁ ὁποῖος διαχωρίζεται διὰ τῶν λεωφόρων, ἀπὸ βασιλικοὺς δρόμους, βασιλικὰς στράτας. Παυσαν. 10, 31.

Ἐπιτόνιον, τὸ (ἐπιτείνω). Τὸ μέρος μουσικοῦ ὀργάνου ἢ τὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου στρέφονται, τεντόνονται αἱ χορδαί, κόρδαι του, τὸ στριφτάρι, τουρκ. τιτιβί. Ἐξαιρ. τὸ ἐπιστόμιον, Στούπωμα ἀγγείου τινός· ‧ἐπιτόνιον εὐνοίας, Πᾶν ὅ,τι ἐνδυναμόνει, αὐξάνει τὴν εὔνοιαν, ‧ἡ συντροφία τῆς εὐνοίας ἐπιτόνιον. Πλούταρχ. Παιδ. Ἀγωγ. 2) = τονάριον.

Ἐπίτονος, ὁ, ἡ (ἐπιτείνω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τανυσμένον, τεντωμένον· ἀφ' οὗ — α) ὁ ἐπίτονος ὡς οὐσιαστ. ὑποκειμ. ἱμάς· Σχοινί, λωρί, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτείνεται, τανύζεταί τι, ἐξαιρ. τὸ σχοινὶ τῆς ἀντένας, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσιν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἱστόν, κατάρτι. Ὀδσ. Μ, 423. β.) Τὸ σχοινόπλεκτον δάπεδον τοῦ κραββατίου, ὡς τὸ πάλαι συνηθίζετο, ὅπου βάλλονται τὰ προσκεφάλαια καὶ τὰ στρώματα. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 922. — 2) οἱ ἐπίτονοι, Οἱ μεγάλοι τένοντες, τὰ νεῦρα τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ὤμων. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστ. Γ. 5. Ἐπῤῥ. ἐπιτόνως. Αἰσχλ. Εὐμ. 353 (ἐν τῷ Ὁμηρ. μαρτυρίῳ, ὅπου ἄρχεται ὁ στίχος ἀπὸ ταύτης τῆς λέξ. ἡ πρώτη συλλβ. ἐστὶ μακρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

Ἐπιτοξάζομαι, Μ. ἄσομαι (τοξάζω). Τοξεύω, σαϊτεύω, ‧ματιάζω μὲ τὸ δοξάρι κατά τινος· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Γ, 79.

* Ἐπιτοξεύω (τοξεύω) = ἐπιτοξάζομαι.

Ἐπιτοξίς, ἴδος, ἡ· Τὸ κόμμα, κοψ, ἡ ἐντομή, χαραγματιά, σχισμάδα εἰς τὸ δοξάρι, ὅπου κεῖται ἡ χορδή.

Ἐπιτοπίζω, Μ. ίσω (τόπος). Εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἢ κατοικῶ εἰς τόπον τινά. Σουίδ. συνθ. τῷ ἐντοπίζω.

Ἐπιτοπλέον, ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλεῖστον καὶ ἐπιτοπλῆθος, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐπὶ τὸ πλέον, ἐπὶ τὸ πολύ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ τὸ πλῆθος. Καθόλου, γενικῶς, κοινῶς, ταῖς περισσοτέραις φοραῖς.

Ἐπιτόσσαις, Δωρ. Μτχ. ἀορ. ά. τοῦ ἐπιτόσσω, ὅπερ ἰδέ, Πνδ. Πθ. 10, 52.

Ἐπιτραγηματίζω, Μλ-ίσω (τραγηματίζω). Βάλλω ἐπὶ τὴν τράπεζαν τὰ τραγήματα, γλυκύσματα, ἰταλ. κομφέτα. Ἰουλιαν. Καισ. 24. ‧ἰσχάδας ἐπιτραγηματίζεσθαι.

Ἐπιτραγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφρδ. κατὰ Πλουτχ. Θησ. 7. ἐπί τινος εἰς τράγον μεταμορφωθείσης αἰγός, γίδας.

Ἐπιτράγιος, ία, ιον καὶ

Ἐπίτραγος, ὁ, ἡ. Ἀκραστικ, ἀσελγής. Ἐπὶ φυτῶν, ὅσα ἀγριεύουσι, εὐγάζουν κλωνάρια ἄκαρπα· ἰδὲ τραγάω· ὅθεν οἱ ἐπιτράγιοι, ἐπίτραγοι, Τὰ μακρὰ καὶ ἄκαρπα κλήματα, κληματοῖδες ἀμπέλου, καὶ ἐπιτραγίσκοι Εἶδος τι ἰχθύων, ψαρίων παχυτάτων μέν, ἀλλὰ τὰ θηλυκὰ αὐτῶν δὲν ἔχουσι ποτὲ ὠά, ὄλημα, λαῦμα, ὅθεν εἶναι ἄγονα, στεῖρα. (ε)

Ἐπιτραγῳδέω, Μλ-ήσω (τραγῳδέω). Προστίθεμαί τι λέγων κατὰ τραγικόν, ὑπερβολικὸν τρόπον. 2) Παρασταίνω καὶ ἄλλην, καὶ ἐκ δευτέρου τραγῳδίαν εἰς τὸ θέατρον.

Ἐπιτραπεζίδιος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπιτραπέζιος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

* Ἐπιτράπεζος, ὁ, ἡ = ἐπιτραπέζιος.

Ἐπιτραπέζωμα, (τραπεζόω). Φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἐτέθη, ἐβάλθη ἐπὶ τὴν τράπεζαν. Ἀθην. ΙΔ'. §. 641.

* Ἐπιτραπέουσι, Ἐπι. γ'. πλθ. πρσπ. ἐνεστ. ἀντὶ ἐπιτρέπουσι, σχηματισ. κατὰ τὸν β'. ἀόρ. Ἰλδ. Κ, 421.

* Ἐπιτράπω, Ἰων. ἀντὶ ἐπιτρέπω, Ἡρδ. 3, 81. 7, 52. καὶ ἀλλαχοῦ· πάνυ συνηθ. τύπος παρ' Ἡρδτ. Ἔτι δὲ καὶ Ἀόρ. ά ἐπέτραψε, 4, 202. καὶ μέσ. Μλ. ἐπιτράψονται, 3, 155. (ε)

Ἐπιτραχήλιος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ἀνήκει εἰς, ἐπὶ τὸν τράχηλον.

Ἐπιτραχύνω, Μλ-νῶ (τραχύνω). Κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἐπάνω μέρος τινὸς τραχύ, ὀρθόν.

* Ἐπιτρεπτέον, Θτκ. ἐπῤῥ. ἢ ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ ἐπιτρέπω. Πρέπει νὰ ἐπιτρέπῃ, συγχωρῇ, ἐπιτρέψῃ, συγχωρήσῃ εἴς τι καὶ λ.

Ἐπιτρεπτικός, κή, κόν. Ὅστις ἔχει συνήθειαν, κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐπιτρέπῃ, συγχωρῇ. παρὰ τὸ

Ἐπιτρέπω, Μ. ψω· ποιητ. ἀόρ. β'. ἐπέτραπον. Ὁμ., ὅστις ὅμως χρῆται καὶ τῷ α'. ἀορ. ἐπέτρεψα· ἀπὸ τῆς μέτ. διαθ. δέ, μόνῳ τῷ β'. ἀορ. ἐπετραπόμην· πρβλ. ἐπιτράπω, Ἰων. παθ. α'. ἀορ. ἐπετράφθην, Μτχ. ἐπιτραφθείς, Ἡρδτ. (τρέπω, ἀνμλ.) Στρέφω, γυρίζω τι πρός τι· παραιτῶ, ἀφίνω, παραδίδω, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα· μετὰ δοτ. ‧οἶκον τινι, Ἐμπιστεύομαι τὴν φροντίδα τοῦ οἴκου εἰς τὴν ἐπιστασίαν τινός, Ὀδσ. Β, 226. πρβλ. ἐπίτροπος. Ἐν γένει· παραδίδω, ἀφίνω τι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, φροντίδα τινός· ἔτι δὲ καὶ παραδίδω εἴς τινα λείψανον, νεκρόν, διὰ νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ· Ὀδσ. Ω, 24. Ἰλδ. Ρ, 509. ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πολύ, Προστάζω, διατάζω, παραγγέλλω, διορίζω· κατεπείγω· δίδω τὸ πληρεξούσιον· τὰ πλεῖστα ἄνευ πτωτικοῦ, Heind. ἐν Πλάτ. Λυτ. σλ. 210, Β. Ast. ἐν Πολ. 1, σλ. 19. Ἄνευ αἰτ. κατὰ ἀμετβ. δοκοῦσαν σημσ. Πέποιθα, θαῤῥῶ, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου, ἀφιερόνομαι, ἀφίνομαι εἴς τινα, ἢ εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Κ, 50. ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἡμᾶς αὐτούς· ἔτι δὲ κεῖται καὶ τὸ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς αἰτ. Η, 116. ἐξαιρ. ‧θεοῖς ἐπιτρέπω τι, Ἀφίνω, ἀφιερόνω τι εἰς τὴν θέλησιν, δύναμιν τῶν θεῶν, Ὀδσ. Τ, 502. Χ, 289. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. διαθ. ‧ἐπιτρέπομαί τι, ἢ, ἐπιτέτραμμαί τινι Μοὶ προσταχθῇ, ἢ μοὶ διεμπιστεύθῃ τι, ἀντὶ ‧ἐπιτρέπεταί μοί τι, Ἡρδτ. ‧ᾧ ἐπιτετράφαται λαοί, γ'. πλθ. πρσπ. Πρκμ. ἀντὶ ‧ἐπιτετραμμένοι εἰσίν Ἰλδ. Β, 25. καὶ ‧ἡ Ὥραις μέγας οὐρανὸς ἐπιτέτραπται γ'. ἑνκ. πρσπ. Πρκμ. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐμπιστευμένος εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῶν Ὡρῶν· ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν γεννᾶται, διορίζεται ὁ καιρὸς τῆς ἡμέρας καὶ οἱ τέσσαρες καιροὶ τοῦ χρόνου, Ἰλδ. Ε, 750. Θ, 394. — 2) Ἀφίνω εἰς κληρονομίαν ‧παισὶ κτήματα Ὀδσ. Η, 149. — 3) Παραχωρῶ, ἀφίνω, ‧νίκην τινί Ἰλδ. Ψ, 473. καὶ κατ' ἀμετβ. δοκοῦσαν σημσ. ‧οὐκ ἐπέτρεπε γήραϊ Δὲν παρεχώρει, δὲν ἐνέδιδεν εἰς τὰ γηρατεῖα, τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. δὲν τὰ ἔβαλλε κάτω, Ἰλδ. Κ, 79. ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ἑαυτόν. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. ἐξαιρ. ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων ‧ἐπιτρ. ὀργῇ Κυριεύομαι ἀπὸ τὸν θυμόν· Παθτ. ‧ἐπιτρέπεταί μοι Μοὶ εἶναι συγχωρημένον, μοὶ δίδεται ἡ ἄδεια, Ἡρδτ. 1, 7. — 4) Τρπκ. μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. ‧ἐπιτρέπω τινά τι ἀμετ. Γυρίζω τὰ μυαλά τινος, τὸν κάμνω νὰ ἀλλάξῃ γνώμην. — 5) Μέσ. Κλίνω, ἔχω κλίσιν εἴς τι, ἠδύνομαι εἴς τι, μοὶ ἀρέσκει, νοστιμεύομαί τι· μετὰ ἀπρμφ. ‧τοὶ θυμὸς ἐπετράπετο εἰρέσθαι Ἡ καρδία σου εἶχε κλίσιν, ἀρέχθη διὰ νὰ ἐρωτήσῃ, Ὀδσ. Ι, 12. — β'.) Διαπιστεύομαι, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα. — γ'.) Παραδίδω, ἐμπιστεύομαι ἰδικόν μού τι εἴς τινα· ὡς κατὰ ἐνεργ. διαθ. π. χ. Ἡρδτ. 1, 96. 3, 155. 157. 5. 95.

Ἐπιτρέφω, Μλ -θρέψω (τρέφω, ἀνμλ.) Τρέφω, θρέφω, φροντίζω διὰ τὴν διατήρησιν καὶ αὔξησίν τινος, προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· τρέφω τινὰ εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὴν τράπεζάν μου· Ἡρδτ. 8, 142. Παθτ. Γεννῶμαι ἔκ τινος, ‧ἐκ τούτων σφι ἐπετράφη νεότης Ἐξ αὐτῶν ἐγεννήθησαν νέοι, ἀπὸ αὐτοὺς ἀπέκτησαν νέον λαόν· Ἡρδτ. 4, 3. ὡσαύτως καὶ ‧ἐπιτεθραμμένη νεότης. Δι. Ἁλι.

Ἐπιτρέχω, Μλ. α'. -θρέξομαι· σπανιότ. ἀόρ. α'. ἐπέθρεξα, Ἰλδ. Ν, 409. Μλ. β'. -δραμοῦμαι, ἀόρ. β'. ἐπέδραμον, Ὁμ., Πρκμ. ἐπιδεδράμηκα, ποιητ. ἐπιδέδρομα, Ὀδσ. (τρέχω, ἀνμλ.) Τρέχω που, τόσον διὰ νὰ βλάψω, ὅσον καὶ διὰ νὰ βοηθήσω τινά· πολλάκις παρ' Ὁμ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. τῷ ἀόρ. β'. μόνῳ χρωμένου· ὅθεν μεταβ. Ὁρμῶ κατά τινος, καταπλακόνω αἰφνιδίως τὸν ἐχθρόν· διατρέχω τὸν ἐχθρικὸν τόπον καὶ ἁρπάζω, βλάπτω, ἐρημόνω αὐτόν. π. χ. ‧κώμας, χώραν, Ἡρδτ. 8, 23. 32. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ‧ἐπιτρέχω τινά Ὁρμῶ κατά τινος μὲ ταχύτητα καὶ τὸν καταπλακόνω, τὸν κτυπῶ ἔξαφνα. Ἔτι δὲ καὶ διέρχομαι, ἤτοι τελειόνω, ἢ διηγοῦμαί τι ταχέως καὶ σύντομα ‧κλέμματι Ευρ. — 2) Τρέχω που, σύγκλινω που τρέχοντας ἐπάνω εἴς τι· Ἰλδ. Ψ, 504. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, Τρέχει, κινεῖται ὀγλίγωρα ἐπάνω εἴς τι· π. χ. δόρυ, κοντάρι ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα, Ἰλδ. Ν, 409. Ἐξαιρ. ἐπὶ ποιοτήτων αἰφνιδίως ἐπιτεφαινομένων, π. χ. ‧λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη Λάμψις ἐπεκάλυψεν αὐτόν. Ὀδσ. Ζ, 45. καὶ ἀνέφελος ‧κακὴ ἐπιδέδρομεν ἀχλύς Υ, 357. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, καὶ μεταβ. Τρέχω ἐλαφρὰ ἐπί τι διάστημα ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ ‧καλάμους τοῖς χείλεσιν ἐπὶ τῆς σύριγγος τοῦ Πανός, καθὼς γίνεται εἰς ἐκεῖνον ὅστις λαλεῖ τὸ νάϊ, ταμπουρ. λεγόμενον, Λογγ. 1, 19. — 3) μετὰ δοτ. Τρέχω διὰ τίποτα, τουτ' ἔστι προθυμούμενος διὰ νὰ οἰκειοποιηθῶ, ἀποκτήσω τι, ‧οὐ τι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέξατο Δὲν ἔτρεξε διὰ νὰ λάβῃ τίποτε ἀπὸ ὅλα, ὅσα τῷ ἐπρόσφερεν ὁ Δαρεῖος, Ἡρδτ. 3, 135. (Ἐνταῦθα ἦλθε πάλιν τὸν κάλαμον τοῦ διδ. Κούμα εὐθὺς ὁ ἄχρηστος Μελ. θρέξω.)

* Ἐπίτρησις, εως, ἡ (ἐπιτιτράω). Τὸ νὰ τρυπᾷ τίς τι ἐπάνω, ἢ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω.

Ἐπιτρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Τρίβω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος διὰ τῶν δακτύλων ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς ἀλείφων αὐτὴν μέ τίποτε. Μέσ. Τρίβομαι ἢ ἀλείφομαι μὲ φιμμύθιον· φκιασιδόνομαι. — 2) Τρίβω, κατατρίβω, καταλιανίζω τι. — Τροπ. Χαλνῶ, κάμνω τι νὰ γένῃ ἄχρηστον πλέον, μεταχειριζόμενος αὐτό. Φθείρω, ἀφανίζω, φονεύω. Ἀριστφ. Ὀρν. 592. Παθτ. Φθείρομαι, ἀφανίζομαι. 3) παρ' Ἀππιαν. Ἐρεθίζω, διεγείρω, ‧τὴν νόσον ἐπιτρίβειν, Κάμνω νὰ γένῃ ὀξυτέρα, δεινοτέρα ἢ πολυχρονιωτέρα ἀῤῥωστία τις. (τρ.)

*Ἐπιτριετής, ὁ, ἡ (τριετής). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑπὲρ τοὺς δύω χρόνους παλαιόν· ὅστις ἢ ὅ,τι τελειώσας τοὺς δύω χρόνους ἐμβῆκεν εἰς τὸν τρίτον.

Ἐπιτριηραρχέω, Μλ -ήσω (τριηραρχέω). Εἶμαι τριήραρχης, ἔχω τὴν τριηραρχίαν ὑπὲρ τὸν νομίμως διωρισμένον καιρόν. ※ἐπιτετριηραρχημένου ἤδη δυοῖν μηνοῖν Ἐπειδὴ ἐπέρασαν πλέον τρεῖς μῆνες περισσότεροι ἀπὸ τὸν διωρισμένον καιρὸν τῆς τριηραρχίας, Δμσθ. Πολύκλ. 20, ἀφ' οὗ

Ἐπιτριηράρχημα, ατος, τό. Τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν τριηραρχίαν (νὰ διοικῇ πολεμικὸν πλοῖον καὶ ἀπαντᾷ τὰ ἔξοδα αὐτοῦ ἅμα) ὑπὲρ τὸν διωρισμένον καιρόν.

Ἐπίτριμμα, ατος, τό (ἐπιτρίβω). Πᾶν ὅ,τι ἔτριψέ τις ἐπί τι ἀλείφων μὲ αὐτὸ τὴν ἐπιφάνειάν του. Τρπκ. Πανοῦργος, παμμήχανος, παμπόνηρος, διαβολικός, τετρακερασμένος, ἔμπειρος, ※ἐρώτων ἐπίτριμμα, Νικήτ. Χρον. ΙΖ', 4. Λίαν ἔμπειρος εἰς τοὺς ἔρωτας· ὡς τό, περίτριμμα.

Ἐπίτριπτος, ὁ, ἡ (ἐπιτρίβω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι τριμμένον, ἀποτριμμένον, κατατριμμένον, χαλασμένον, ἐξαιρ. τροπκ. Πανοῦργος, δόλιος, Lob ἐν Σφκλ. Αἶ. 103.

Ἐπιτρίς, Ἐπίῤ. (τρίς). Εἰς τρεῖς, ἕως τρεῖς φοραῖς. (ῠῡῠ)

Ἐπίτριτος, ὁ, ἡ (τρίτος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς, ἢ περιέχει, ἕν τι ὅλον καὶ τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ ἅμα, τοῦτ' ἔστι τέσσαρα τρίτα· ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται, ἐπίτριτος λόγος, ἡ ἀναλογία τῶν 4. πρὸς τὰ τρία, ἐπειδὴ καὶ ὁ 4. περιέχει τὸν 3. τρεῖς φοραῖς καὶ ἓν τρίτον μέρος αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ 5. πρὸς τὸν 4. ἐπιτέταρτος καλεῖται· καὶ παρομοίως, ἐπίπεμπτος, ἔφεκτος, ἐφέβδομος, ἐπόγδοος, κ. τ. τ. Αὗται αἱ ἀναλογίαι εἶσιν ἐν χρήσει καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ εἰς τὰ διαστήματα τῶν φωνῶν. ὅθεν καὶ ἐν τῇ Μετρικῇ, ※πούς ἐπίτριτος, Ὁ ἐκ Σπονδαίου καὶ Ἰάμβου, ἢ ἐκ Σπονδ. καὶ Τροχαίου συγκείμενος στίχος, ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτῶν τίς προηγεῖται τοῦ ἑνὸς ἢ ἐπιφέρεται τῷ ἑτέρῳ, ἐξ οὗ προκύπτουσιν οἱ δύω τύποι τοῦ ἐπιτρίτου, – – υ –, – – – υ, υ – – –, – υ – –, Ἰδὲ Herm. Vig. σλ. 721. Τέλος δέ, αἱ ἀναλογίαι αὗται λέγονται καὶ ἐπὶ τόκου, οὕτω π. χ. ὁ δανείζων λαμβάνει παρὰ τοῦ δανειζομένου ἐν τῷ, δάνεισμα ἐπ' ὀγδόου, ἢ τόκος ἐπόγδοος, ἐκτὸς τοῦ κεφαλαίου (καπιταλίου) καὶ τὸ ὄγδοον μέρος αὐτοῦ, ἄρα 12 ½ τοῖς %, τὰ δέκα, δώδεκα καὶ μισόν· παρβλ. καὶ ἐπιμόριος καὶ ὑπότριτος.

Ἐπίτριψις, εως, ἡ (ἐπιτρίβω). Τρίψιμον ἀπ' ἐπάνω, κατατρίψιμον, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις.

Ἐπίτρομος, ὁ, ἡ (ἐπιτρέμω, τρόμος, ἐπί). Τρομαγμένος κατατρομαγμένος· Σχολ. Αἰσχ. Θήβ. 78.

Ἐπιτροπάδην, Ἐπίῤ. ἀμφιβλ. ἀνάγν. παρ' Ἡσχ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιτροχάδην.

Ἐπιτροπαῖος, αία, αῖον (ἐπιτροπή). Πᾶν ὅ,τι ἐπετράπη, παρεδόθη, διεπιστεύθη, ἀφέθη εἰς τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τινὸς ὑπό τινος, ἐξαιρ. εἰς ἐπίτροπον, ὀρφανιστήν, χηρωστὴν (ἐπίτροπον ὀρφανῶν, χήρας)· ὅθεν ※ἀρχὴ ἐπιτροπαίη Ἡ κατ' ἐπιτροπίαν ἐξουσία, διοίκησις· Ἡρδτ. 4, 147.

Ἐπιτροπεία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ἡ εἴς τινα διαπιστευθεῖσα κυβέρνησις, διοίκησις, φροντίς τινός.

*Ἐπιτρόπευσις, εως, ἡ = ἐπιτροπεία. ἀφ' οὗ

Ἐπιτροπευτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς ἐπιτροπείαν. Ξενοφ. Οἰκ.

Ἐπιτροπεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι ἐπίτροπος, ἐπιστάτης, διοικητής, φροντιστής, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα ἀνθρώπου, πράγματος, πόλεως ἢ ἐπαρχίας τινός· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. Ἡρδτ. 1, 65. 3, 15. 7, 62. ἀλλὰ καὶ ὡς ὄντως μεταβατ. ῥῆμα, μετὰ αἰτ. ※ἐπιτροπεύω τὴν πατρίδα Εἶμαι διοικητὴς εἰς τὴν πατρίδα, Ἡρδτ. 3, 36. Ἀρστφ. Ἱππ. 212.

*Ἐπιτροπέω = ἐπιτροπεύω, ἀμφβ.

Ἐπιτροπή, ῆς, ἡ (ἐπιτρέπω). Ἡ διαπιστευθεῖσα δύναμις, ἐξουσία, διοίκησις, ἐξαιρ. εἰς ἔφορον, ἐπιστάτην, ἔπαρχον, αἱρετὸν κριτήν, χώρας ἢ τόπου διοικητήν. ※ἐπιτροπῆς δίκη Ἔγκλημα κατὰ ἐπιτρόπου, ἢ ἐκ μέρους ἐπιτρόπου, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1. σλ. 378. fg. Ἔτι δὲ καὶ ἰσχύς, ἐξουσία, ἀξίωμα ἐπιτρόπου. Τὸ νὰ παραδίδῃ, ἐπιτρέπῃ, ἀφίνῃ τίς τι εἰς ἐπίτροπον ※ἐπιτρ. περί τινος, τινί ※Πράγματός τινος εἴς τινα. — 2) Τὸ νὰ παραδίδηται καθόλου, ἄνευ συνθήκης τινός, ὁ νικηθεὶς εἰς τὴν θέλησιν τοῦ νικητοῦ, τὸ ἰταλ. a discrezione.

Ἐπιτροπία, ἡ· = ἐπιτροπεία. Διον. Ἀλκ. ἀφ' οὗ ※ἐπιτροπίας δίκη = ἐπιτροπῆς δίκη, Πλάτ. Νμ. 11. σλ. 928. C.

Ἐπιτροπικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίτροπον, ἀνάγεται εἰς τὸν ἐπίτροπον καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἐξαιρ. εἰς ὀρφανιστήν, χηρωστήν, (ἐπίτρ. ὀρφανῶν ἢ χήρας) ※ἐπιτροπικὸς νόμος, Ὁ περὶ ἐπιτροπείας. Πλάτ.

Ἐπίτροπος, ὁ (ἐπιτρέπω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶς ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιτρέπεται, διεπιστεύεται ἡ φροντίς, ἐπιστασία καὶ διοίκησις ἀνθρώπου, πράγματος, πόλεως, ἐπαρχίας, χώρας τινὸς κ. τ. τ. Ἔφορος, ἐπιστάτης, κυβερνήτης, διοικητής· μετὰ γεν. Ἡρόδοτ. Α'. 108. ※πάντων τῶν ἑωυτοῦ ἐπίτροπος. ἐξαιρ. ὀρφανιστής, ἔπαρχος ※ἐπίτροπος Καίσαρος Heyne ἐν Ἐπκτ. 29. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐφόρου Θεοῦ, Πνδ. Ὀλ. 1, 171. ἐν γένει, Κηδεμών, ἐπιμελητής.

Ἐπιτροφή, ἡ (ἐπιτρέφω). Τροφή, ζωοτροφία, Ἰώσηπ.

Ἐπιτροχάδην, Ἐπίῤ. (ἐπιτροχάω). Ταχέως, ἐπιπολαίως, ἐλαφρά. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντάξ. ※ἐπιτροχάδην ἀγορεύειν κατὰ τινὰς μὲν εὐκινήτως, κατ' ἄλλους δὲ συντόμως, κεφαλαιωδῶς. Ἰλδ. Γ. 213. Ὀδσ. Σ. 26. (α)

Ἐπιτροχάζω, Μλ -σω (τροχάζω). Τρέχω, πηλαλῶ, φεύγω δρομαίως, ὀγλίγωρα ἐπίτι· ὁμιλῶ περί τινος ἐν συντομίᾳ ἢ ἐπιπολαίως. ἀφ' οὗ

Ἐπιτρόχαλος, ὁ, ἡ. Πανδήποτέ τι ἐπὶ τὸ ὁποῖον τρέχει, φεύγει τις ἢ τι· στρογγύλον, κατηφορικόν, γλιστερόν· Σπεύδων, εὐκίνητος, ταχύς, ἐλαφρός.

Ἐπιτροχασμός, ὁ· τὸ νὰ τρέχῃ τις ἐπάνω που· τὸ νὰ ἀναφέρῃ τις διαλεγόμενος διάφορα πράγματα, διαφόρους ὑποθέσεις συνοπτικῶς ἢ ἐξ ἐπιπολῆς.

Ἐπιτροχάω, ῶ· = ἐπιτρέχω· Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 1265.

Ἐπίτροχος, ὁ, ἡ· = ἐπιτρόχαλος, Ἐπίῤ. ἐπιτρόχως.

Ἐπιτρύζω, Μ. ύξω (τρύζω). Τρύζω, τριτσῶ, τριτσινῶ· ψιθυρίζω, μουρμουρίζω προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, διά τι. Ἀνάλεκτ. Γ. Σ. 53. ※χελιδὼν ἐπιτρύζει.

Ἐπιτρώγω, Μλ -τρώξομαι, ἀόρ. ἐπέτραγον (τρώγω, ἀνμλ.) Τρώγω προσέτι· μετέπειτα.

*Ἐπιτρωπάω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιτρέπω.

Ἐπιτυγχάνω, Μλ -τεύξομαι, ἀόρ. ἐπέτυχον (τυγχάνω, ἀνμλ.) Ἐπιτυχαίνω, συναπαντῶ, συναπαντῶ κατὰ τύχην τινά· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ τινά, Ακt. ἐν Πλάτ. Πολτ. 4, 8. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ Μτχ. Ἡρδτ. 8, 101. 103. ※ὁ ἐπιτυχών Ὅστις τύχῃ· ὅθεν, κοινός, ποταπός. — 2) ἐπιτυχαίνω τὸ σημάδι, τὸ νισάνι· μετὰ γεν. ※ἐπιτυγχ. τοῦ σκοποῦ ὅθεν, Κατορθόνω, κάμνω τὸν σκοπόν μου, λαμβάνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ τι κατὰ τύχην· μετὰ γεν. — 3) Εἶμαι εὐτυχὴς εἴς τι ἐπιχείρημα· ἄνευ πτωτικοῦ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παθτ. ※ἐπιτυγχάνεται ἡ πρᾶξις Εὐγαίνει εἰς καλόν, παίρνει καλὸν τέλος τὸ πρᾶγμα. ※λόγος ἐπιτέτευκται, Ὁ λόγος ἐτελείωσεν εὐτυχῶς, ὡμιλήθη καλά, ἔκαμεν ἐντύπωσιν καὶ τ. τ. — 4) Διαλέγομαι, ὁμιλῶ· διατρίβω τὸν καιρὸν μὲ τὴν συναναστροφήν, συνομιλίαν τινός· μετὰ δοτ. ὡς τό, ἐντυγχάνω, Πλατ. Νμ. σλ. 758. C. ἔτι δὲ καὶ ※ἐπιτυγχάνω βιβλίῳ Ἔρχεται, πέφτει κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖρας μου βιβλίον τι καὶ ἀναγινώσκω εἰς αὐτό.

*Ἐπιτυλίττω, Μλ -ξω (τυλίττω). Ξετυλίγω, ξεκουλλουριάζω τι. Ἀνοίγω κανὲν βιβλίον. Δγν. Δρτ. 9, 114.

Ἐπιτυμβίδιος, α, ον (τύμβος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, κεῖται, εἶναι, εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τάφον· ὅ,τι ἐθυσιάσθη ἐπὶ τὸν τάφον τινός. — 2) Ἐπιτυμβίδιοι λέγονται παρ' Ἀρστφ. Ὀρ. 472. καὶ Θεκρ. 7, 23. οἱ λοφωτοὶ κορυδαλοί, τὸ σύνηθ. τσουτσουλιάνοι μὲ χαρχάλι, ἐπειδὴ κατά τι παλαιὸν ῥητόν, φέρουσιν ἐπὶ τὴν κεφαλήν των τὸ μνῆμά των (τοῦτ' ἔστιν ὁ λόφος, τὸ χαρχάλι των, παρασταίνει τὸ ἐπιτύμβιον, τὸ σημεῖον τοῦ τάφου των.)

*Ἐπιτύμβιος, ὁ, ἡ = ἐπιτυμβίδιος. Σφκλ.

Ἐπίτυρον, τό. Ἔδεσμα, φαγητὸν μαγειρευμένον μὲ ἐλαίας λιανισμένας· φαίνεται δὲ ὅτι ἐλέγετο καὶ εἶδός τι ἐλαιῶν ἐπίτυρις, ἢ πίτυρις. (;)

Ἐπιτυφόω, Μ. ώσω· = τυφόω.

Ἐπιτύφω, Μ -θύψω (τύφω, ἀνμλ.) Ἀνάπτω, καίω, φλογίζω τι· Παθητικ. Φλογίζομαι διά τι, ἐρωτεύομαι εἴς τι. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 221. ※ἀνὴρ ἐπιτετύφηται μάλιστα μου, ἐκπονεσυμ. ἔρωτι. (ῠ)

Ἐπιτυχής, ὁ, ἡ (ἐπιτυγχάνω). Ὅστις ἐπιτυχαίνει τὸ σημάδι, τὸ νισάνι· κατορθόνει τὸν σκοπόν του, απολαμβάνει τὸ ποθούμενον, βλέπει ἐκπληρωμένην τὴν εὐχήν του· μετὰ γεν., ἐν γένει, εὐτυχής· ※ἐπιτυχὴς τῶν καιρῶν δόξα. Γνώμη, κρίσις τοῦ νοός, ἡ ὁποία ἐπιτυχαίνει πάντοτε, ἡ ἀληθεύει· Ἐπίῤ. ἐπιτυχῶς.

Ἐπιτυχία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὸν σκοπόν, τὴν εὐχήν του, ἐπιτύχημα· εὐτυχία, εὐτυχὴς ἔκβασις εὐχῆς, ἐλπίδος τινός. Διον. Ἀλκ.

Ἐπιτωθάζω, Μ. άσω (τωθάζω). Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ· καὶ μετὰ Δοτικ. καὶ μετὰ Αἰτιατ. ἀφ' οὗ

Ἐπιτωθασμός, οῦ, ὁ. Χλεύη, περιγέλιον. Πολύβ.

Ἐπιφαγεῖν, Ἀόρ. β'. τοῦ ἐπεσθίω, Τρώγω προσέτι.

Ἐπιφαιδρύνω, Μ. υνῶ (φαιδρύνω). Φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φαιδρόν, καθαρόν, λαμπρόν. ὅθεν, Καλλύνω, καλλωπίζω, καθαρίζω, πλύνω τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ'. 662.

Ἐπιφαίνω, Μλ -φανῶ (φαίνω, ἀνμλ.) Ἀφίνω, κάμνω νὰ βλέπηται, φαίνηται, δείχνω τι ἐπάνω του, εἴς τι, ἐπάνω που, προσέτι, ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος, ἐπιπολαίως, Θεογ. 359. (οὐχὶ δὲ καί, βλέπω, ὡς προσθέτει εἰς τὴν ἐξηγ. ταύτης τῆς λέξ. ὁ Κούμας· ψευδὴς γὰρ καὶ πάνυ παράλογος, ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἡ ἐπεξήγησίς του αὕτη.) — Παθτ. καὶ Μσσ. Ἐμφανίζομαι, φαίνομαι, δείχνομαι ἐπί τι, εἴς τι, πλησίον που· ἐξαιρ. ἐμφανίζεται, λάμπει, φέγγει ἀστράπτει τι αἰφνιδίως. ※τὰ ἐπιφαινόμενα, Αἱ συμπίπτουσαι, συμβαίνουσαι περιστάσεις· τὰ συμπτώματα πάθους τινός. Ἱπποκρ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Τὸ νὰ ἐμφαίνηται, ἐμφανίζηταί τι, εὑγαίνῃ εἰς τὸ φανερὸν π. χ. ※ἐπιφ.

τῆς ἡμέρας», Ἡ αὐγή, χαραγή, τὰ ξημερώματα, τὰ χαράγματα· ἐξαιρ. τὸ νὰ ἐμφανίζηται Θεός τις ἢ ἄνθρωπος ἀπροσδοκήτως, ἀνέλπιστα φέρων βοήθειαν. — 2) Τὸ ἐπάνω ἐξωτερικὸν μέρος, ἡ ὄψις πράγματός τινος. Τὸ πρόσωπον· τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον τοῦ τρόπου τοῦ φερσίματος ἀνθρώπου ἢ ἀλόγου ζώου, τοῦ σχήματος, τοῦ εἴδους πράγματός τινος· πολιτικὸν ἀξίωμα, τιμή, δόξα, ἀξία, δύναμις, φήμη· ἐν γένει, Τὸ φαινόμενον, τὸ εἶδος, ἡ ὄψις. — 3) Τὸ θαῦμα, ὁ θαυμασμός, τὸν ὁποῖον προξενεῖ ἀπροσδόκητόν τι πρᾶγμα· «τὸ μέγεθος τῶν διαιῶν ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησεν» Ἰσαῖος. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. δέ, ἀντὶ τοῦ, Θεοφάνεια. (ἐ) παρὰ τὸ

Ἐπιφανής, ὁ, ἡ (ἐπιφαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται, εἶναι ὁρατόν, φανερόν, ἐξαίρετον, περίφημον, ἐπίσημον, περίβλεπτον, ἔνδοξον· Ἐπίρρ. ἐπιφανῶς.

Ἐπιφανία, ἡ· = ἐπιφάνεια.

* Ἐπιφάνια, ων, τά, ὑπαχ. ἱερά, Ἡ ἑορτὴ τῶν Φώτων ἢ Θεοφανείων, παρὰ Χριστιανοῖς.

Ἐπίφαντος, ὁ, ἡ (ἐπιφαίνομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι φανερόν, ὁρατόν· ὡς τό, ἐν φάει· Ὅ,τι ζῇ, βλέπει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· Σοφκλ. Ἀντ. 841. Valck. ἐν Φοιν. 1349.

Ἐπιφαρμακεύω, Μ. εύσω (φαρμακεύω). Ἰατρεύω τινὰ προτέτι, εἴς τι, μετέπειτα.

Ἐπιφαρμάττω, Μλ -ξω· = τῷ προηγ.

Ἐπίφασις, εως, ἡ· = ἐπιφάνεια. Τὸ ἐξωτερικῶς φαινόμενον, ὄψις, πρόσωπον. — 2) Δήλωσις, παράστασις διὰ λόγου· ἀπόδειξις. Πολβ. 26, 5. 4, 11.

Ἐπιφατνίδιος, καὶ ἐπιφάτνιος, ὁ, ἡ (φάτνη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς, πλησίον, ἐπάνω εἰς φάτνην, εἰς τὸ παχνί. Ξενοφ.

Ἐπίφατος, ὁ, ἡ (φημί). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δυσφημισμένον, ἔχει κακὸν ὄνομα.

Ἐπιφαύσκω, = ἐπιφώσκω, Φαίνομαι καὶ λάμπω, φέγγω, ἀνατέλλω. — 2) Κάμνω, ἀφίνω νὰ λάμπῃ, φέγγῃ τι.

* Ἐπιφαύω = ἐπιφαύσκω, Ν. Δ.

Ἐπιφέρβω, (φέρβω). Βυτάνω εἰς βοσκήν, ἀφίνω νὰ βόσκῃ τι ἐλαύνων, διώκοντάς το ἐπάνω εἴς τινα τόπον, νὰ βόσκῃ ἀπερπῶντας· ἐπὶ ποιμένων. Μέσ. Βόσκει ἐπί τινα τόπον· ἐπὶ ποιμνίων, ἀγελῶν, Κλήμ. Ἀλεξ.

Ἐπιφέρω, Μ. ἐποίσω. Ἀόρ. α. ἐπήνεγκα. Ἀόρ. β. ἐπήνεγκον (φέρω, ἀνμλ.) Φέρω, κουβαλῶ, ἢ κομίζω τι προσέτι που, μετέπειτα, ἐπί τι, ἐναντίον, ἐξ ἐναντίας· ἐξαιρ. κατὰ σημσ. ἐχθρικήν. Παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ συντξ. «σοὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει» Θέλει βάλει τὸ βαρύ χέρι του ἐπάνω σου, θέλει τὸ κάμει νὰ τὸ αἰσθανθῇς, τοῦτ' ἔστι θέλει σὲ μεταχειρισθῇ ἐχθρικῶς, Ἰλδ. Α, 89. ἔτι δὲ καὶ «χεῖρας ἐποίσειν ἀπαλῶς», Ὀδσ. Π, 439, (περαιτέρω οὐχ εὕρηταί που παρ' Ὁμ. ἡ λέξις) Παρὰ τοῖς Λογογρ. δὲ πολλάκις, «ἐπιφέρω τινὶ πόλεμον» Πολεμῶ, κινῶ πόλεμον κατά τινος· ἐν γένει, Ἐπιφορτίζω, ἀποδίδω τι εἴς τινα, λέγω ὅτι αὐτὸς εἶναι αἴτιος, τὸ κοιντ. ῥίχνω τὸ φορτίο ἐπάνω του· ἐπιπλήττω, κατηγορῶ τινα διά τι, «ἐπιφέρω τινὶ αἰτίαν, διαβολήν, συμφοράν, ὀνείδεσιν, κ. τ. λ.» ἐπὶ παντὸς φορτικοῦ, ὀχληροῦ, δυσαρέστου, λυπηροῦ πράγματος, ὥστε πολλάκις φαίνεται χρησιμεῦον ἀντὶ τοῦ ἐπιτιμάω, σημσ. 3. «ἐπιφέρω τινὶ μωρίαν» Κατηγορῶ τινα ὡς μωρόν· «ἐπιφ. θανάτους ἀνθρώποισι», Γίνομαι αἴτιος θανάτου εἰς τοὺς ἀνθρ. — β'.) κατὰ καλὴν σημσ. Προσφέρω, ἐξαιρ. ἐπὶ παντὸς ὁποιασδήποτε ἱερᾶς προσφορᾶς, ἀφιερώσεως, θυσίας, λοιβῆς προσφερομένης εἰς θεῶν ἢ νεκρῶν τιμήν, «ἐπιφ. θεοῖς ἱερά, τάφῳ χοάς», κ. τ. λ. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 350, Ἰουλ. σλ. XI. «ὀργὰς ἐπιφ. τισὶν» Τρέπω τὴν κλίσιν, τὴν εὔνοιάν μου πρός τινα, «πάντων τε Ἀντίοχον εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει διὰ ἴδια κέρδη». Θσδ. 8, 83. — γ'.) Προσθέτω, προτάττω, ἐξαιρ. μεταχειρίζομαι ἐπίθετόν τι, δίδω παρωνύμι εἴς τι· ὡς τό, ἐπίθημι, σημ. 6. Ἀναπληρῶ εἴς τι τὸ ἐλλεῖπον· παρέχω, ἀποστέλλω τι ἔπειτα. — δ'.) Ἀναφέρω τοὺς λόγους ἄλλου τινὸς προσθέτων εἰς διήγησιν ἢ εἰς σύγγραμμά μου, τί εἶπε, τί συνέγραψε περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως καὶ ἄλλος τις· ἐν γένει, Διαλέγομαι, διηγοῦμαι περί τινος. — Μετ. Κομίζω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, μαζύ μου, βαστῶ ἐπάνω μου· ἔχω ὄπισω, κατόπιν μου ἀκολούθους· μετὰ αἰτ. «ὕδωρ ἐπιφερόμενοι». Στρβ. «μηδὲν ὅπλων ἄρειον ἐπιφερόμενοι». Πλουτ. Παθ. ἀπολύτ. Ἔρχομαι κατόπιν· γεννῶμαι ὕστερα· γίνεται, συμβαίνει τι ὕστερον, ἀργότερα· «οἱ ἐπιφερόμενοι» Οἱ μεταγενέστεροι, οἱ ἀπόγονοι· «τὰ ἐπιφερόμενα» Τὰ μετέπειτα ἢ ἀργότερα γινόμενα, συμβαίνοντα· τὸ μέλλον. — β'.) Ὁρμῶ κατά τινος, κινοῦμαι ἐναντίον του, Ἡρδτ. 8, 61. «ὅταν θάλασσα μεγάλη ἐπιφέρηται». Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 20. Ὅταν ἡ ταραγμένη θάλασσα, τὰ κύματα κτυποῦν ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον. ἔτι δὲ καὶ διὰ λόγου, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω τινά.

* Ἐπιφεύγω (φεύγω, ἀνμλ.) Φεύγω που, εἴς τι μέρος, προσέτι. ἀφ' οὗ

* Ἐπίφευκτος, ὁ, ἡ. Πανδήποτε, τὸ ὁποῖον ἢ διὰ τὸ ὁποῖον φεύγει τις.

Ἐπιφημητήρ, ῆρος, ὁ (ἐπιφημίζω). Ὅστις ἀποδέχεται, ἐπαινεῖ τι, τὸ εὑρίσκει καλόν, ὀρθόν, δίκαιον. Μτχ.

Ἐπίφημι, Μλ -φήσω (φημί). Ὑπόσχομαι, βεβαιόνω τι· Εὐρπ. — 2) Ἀποδέχομαι, στέργω, ἐπικυρόνω τι· Πλτχ. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 130.

Ἐπιφημίζω, Μλ -ίσω (φημίζω). Λέγω, πρός τινα μεταχειριζόμενός τι, λόγους προσημαντικοὺς τοῦ μέλλοντος, εἴτε ὡς εὐχὴν ἢ κατάραν, εἴτε εὐαρεσκείας, ἢ δυσαρεσκείας δηλωτικούς· παράδειγμα τούτου τὸ παρ' Ἡρδτ. 3, 124. ὅπου ἀντὶ τῆς ἐνεργ. διαθ. κεῖται ἡ μέση. Ἔτι δὲ. Ἐπονομάζω, ἢ δίδω ὄνομα, παρωνύμι εἴς τι κατά τινα προσημασίαν «οὗ ἂν τὸ λοιπὸν καὶ θνητὸν τῆς ψυχῆς ἔμελλε καλύψειν, ἅμα στρογγύλα καὶ προμήκη διῃρεῖτο σχήματα· μυελὸν δὲ πάντα ἐπεφήμισε». Πλάτ. Τιμ. σλ. 73. D. Dorv. Char. 530. Wytt. ep. cr. σελ. 156. παρβλ. ἐπιφήμησμα, ἐπιφημισμός, φήμη· 2) «ἐπιφημίζω τινὶ δαίμονας, ἢ θεούς». Ἀποδίδω τὴν αἰτίαν πράγματός τινος εἰς τοὺς Θεοὺς ὡς πρωταιτίους αὐτοῦ, Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 346. παρβλ. Ast. ἐν Πλτ. Νμ. 6, 15. σλ. 313. Ὅθεν ἐν γένει, ἀναφέρω, ἀποδίδω τι εἴς τινα, λέγω ὅτι αὐτὸς εἶναι αἴτιος τινος· μετὰ αἰτ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως κατὰ παρεμβεβλημένην ἔννοιαν εὐτυχοῦς προσημασίας — 3) Προφητεύω, προλέγω, ἐξηγῶ τι κατά τι ἢ ἀπό τινος προφητικοῦ σημείου· Πλούταρχ. «πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζε δηλοῦσα» 3) = ἐπίφημι· σημσ. 2. Συγχέεται δὲ πολλάκις ἡ λέξ. τῇ, ἐπευφημέω, Lobeck ἐν Φρν. σλ. 596. ἀφ' οὗ

Ἐπιφήμισμα, ατος, τό. Πανδήποτε σημεῖον διδόμενον εἴς τι, κατά τι, ἐπί τι, ἐξαιρ. θεῖας εὐαρεσκείας, συγκαταθέσεως, ἢ ἐπιβεβαιώσεως, εἴτε διὰ προγνωστικῶν ἢ προφητειῶν, εἴτε δι' οὐρανίων σημείων δηλουμένης — 2) Ὄνομα ἰδιαιτέραν τινὰ σημασίαν φέρον, τὸ ὁποῖον δηλοῖ ξεχωριστόν τι.

Ἐπιφημισμός, ὁ. Δήλωσις εὐαρεσκείας· ἐπικύρωσις ἢ ἀποδοχή, ἐξαιρ. διὰ θείων σημείων — Ἀναγόρευσις καὶ καθιέρωσις. ἤτοι τὸ νὰ ὀνομάζῃ τίς τι καὶ νὰ τὸ ἀφιερόνῃ.

Ἐπιφθάνω, Μλ -σω (φθάνω, ἀνμλ.). Προφθάνω τινὰ ἢ τι· Μτχ. ἀόρ. ἐπιφθάς, Βτρχμ. 217, (ἄνω, Ἐπκ. — —. Ἀττ. υ —).

Ἐπιφθέγγομαι, Μ. ξομαι (φθέγγομαι). Λέγω, ὁμιλῶ, ψάλλω, τραγῳδῶ, κράζω· παίζω μουσικόν τι ὄργανον· ἠχῶ ἐνταυτῷ προσέτι, μετέπειτα· ἀφ' οὗ

Ἐπίφθεγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη, ἐψάλθη, ἐτραγῳδήθη προσέτι, ἅμα μέ τι ἢ ἐνταυτῷ· προσφώνημα, εὐφημία.

Ἐπιφθίνω, Μλ -φθίσομαι (φθίνω, ἀνμλ.). Φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀποθνήσκω, ἀφανίζομαι ἀπό τι, διά τι· (φθα).

Ἐπιφθονέω, Μλ -ήσω (φθονέω) τινί τι. Ζηλεύω τινὰ διά τι· ἀπαρνοῦμαί τινά τι, δὲν συγχωρῶ τι εἴς τινα ἀπὸ κακίαν μου, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τι διὰ φθόνου, Ὀδσ. Λ, 149 — 2) Μισῶ τινα, Ἡρδτ.

Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ. Ὅστις φθονεῖται, ὑπόκειται εἰς φθόνον, κατηγορεῖται, δυσφημίζεται, ὅστις εἶναι ἀξιόμεμπτος, ἀξιοκατηγόρητος — 2) Ὅστις μισεῖται, προξενεῖ μῖσος, κάμνει, δίδει αἰτίαν νὰ τὸν μισοῦν «ἐπίφ. πρὸς τῶν πλειόνων» Ἡρδτ. 7, 139 — 3) ἐνργ. Ὅστις φθονεῖ, μισεῖ· Ἐπίρρ. ἐπιφθόνως.

Ἐπίφθορος, ὁ, ἡ (φθορά). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς φθοράν, εἶναι φθαρτόν, πρόσκαιρον· — 2) ἐνργ. Ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, εἶναι φθοροποιόν, ὀλέθριον· Πολλ.

Ἐπιφθύζω, Δωρ. ἐπιφθύσδω· ταὐτοσήμαντον τῷ ἐπιπτύω, Πτύω, φτύω ἐπάνω εἴς τι, προσέτι, ἐνταυτῷ· εὕρηται μόνον ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ παρὰ Θεοκ., 2, 62. 7, 127. Ἐπὶ ἐπιπτύσεως ἐν ταῖς μαγικαῖς ᾠδαῖς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνομίζετο ὅτι ὁ τὴν μαγίαν ἐφορκίζων ἢ ψάλλων ἐμποδίζει τὴν εἰς αὐτὸν ἐνέργειάν της· «ἐπιφθύσδεισα» Ὡς ἁπλοῦν εὕρηται μόνον πτύω, οὐχὶ δὲ φθύζω, ἢ φθύσδω.

Ἐπιφιλοπονέω, καὶ μέσ. ἐπιφιλοπονέομαι, Μλ -ήσω (φιλοπονέω) τινί, Πλαττω, κάμνω, μεταχειρίζομαι ἔργον τι μὲ ἐπιμέλειαν, ζῆλον, ζέσιν, προθυμίαν· Ξνφ. Οἶκον.

Ἐπίφλεβος, ὁ, ἡ (φλέψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἐξεχούσας, φουσκωμένας, εἰς τὴν ἐπιδερμίδα φαινομένας τὰς φλέβας, Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτέλ. 7. ἱστ. Λ'. 11. «ἐπίφλεβος κύων».

Ἐπιφλεγμαίνω, (φλεγμαίνω) Ἔχω φλεγμονήν, φλόγωσιν ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μέλους τινός Ἱππ. σελ. 735.

Ἐπιφλέγω, Μ. ξω (φλέγω). Ἀνάπτω, βάλλω φωτιὰν εἴς τι, φλογίζω, κατακαίω, ἀφανίζω τι διὰ πυρός· «πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην», νεαρόν· Ἰλδ. Β. 455. Ψ, 52. Τροπ. Διερεθίζω, παροξύνω, τὸ κοιντ. φωτίζω, ἀνάπτω τινὰ εἰς πόλεμον, εἰς ἔρωτα, εἰς μῖσος κ. τ. λ. ὡς τό, ἐπεγείρω· ἔτι δὲ καὶ Λαμπρύνω, φωτίζω, κάμνω ἔνδοξόν τινα ἢ τι· «ἐπιφλ. πόλιν ἀοιδαῖς» Πνδ. Ὀλ. 9, 34. — 2) ἀμετβ. Καίει, εὐγάζει ἀπό με φλόγας, λάμπει, φέγγει τι, Πνδ. Πθ. 11, 69.

* Ἐπιφλογίζω, Μλ -ίσω (φλογίζω). Καίω, ἀνάπτω τι ἐπάνω, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τινός· προξενῶ φλόγωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μέλους τινος· Ἰατρ. ἀφ' οὗ

Ἐπιφλόγισμα, ατος, τό· Τὸ φλογισμένον μέλος, ἡ φλόγωσις. Ἱππ. σλ. 1253.

Ἐπιφλογώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὡς νὰ ἔχῃ φλόγωσιν Ἱππ. σλ. 191.

* Ἐπιφλυκταινόομαι, ὡς παθ. (φλυκταινόομαι). Ἀποκτῶ, εὐγάζω εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματός μου φλυκταίνας, φουσκαλίδας, φουσκαλίδες, σπυριά.

Ἐπιφλύω, Μ. ύσω (φλύω). Ἐκχέω, ξεφράζω, λέγω κατά τινος απρεπεῖς, ὑβριστικούς, ἐγγυστικούς, λόγους· μετὰ δοτ. Ἀπλ. Ῥδ. 1, 481 (υ)

Ἐπίφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Τρομαγμένος, καταφοβισμένος· ὅστις ὑπόκειται εἰς φόβον — 2) Ἐνργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ φόβον, «γειτνίασις ἐπίφοβος καὶ ἄπιστος.» Πλούταρχ. Πύῤ. 7.

Ἐπιφοινικίζω, Μλ-ίσω (φοινικίζω). Κλίνει τὸ χρῶμά μου εἰς τὸ φοινικοῦν, ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς φοινικοῦν, ἄλικον.

Ἐπιφοινίσσω, Μλ-ξω (φοινίσσω). Κοκκινίζω, κάμνω κοκκίνην τὴν ἐπιφάνειάν τινος· — 2) ἀμτβ. = τῷ προηγμ.

Ἐπιφοιτάω, Μλ-ήσω (φοιτάω). Πηγαίνω, συχνάζω που προσέτι, ἢ ἀργώτερα, ἐπισκέπτομαί τινα συχνά· μετὰ δοτ. Παῤ Ἡρδτ. 7, 16. φαίνεται συντεταγ. μετὰ αἰτ., ἔστιν ὅμως ἀμφβ. — 2) Μετφ. Περνῶ, διαβαίνω, ἢ ἔρχομαί που περαστικά· ἔτι δὲ καὶ ἐχθρικῶς. Ὁρμῶ, ἐμβαίνω μὲ τὸ στράτευμα εἰς ἐχθροῦ τόπον, κάμνω ἐπιδρομάς. Θεδ. ἀφ' οὗ

Ἐπιφοίτησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ, συχνάζῃ τίς που· ἔλευσις, ἐρχομός που, σύχνασμα· — Ἐγχάραγμα, σκάλισμα εἴς τι· παρὰ τοῖς Ἐκλ. «ἐπιφοίτησις θεοῦ,» Ἐμπνευσις, φώτισις. Ἰώσ. Ἀρχ. ΙΖ΄. 2.

Ἐπίφονος, ὁ, ἡ (φόνος) Φονικός, διψασμένος διὰ αἷμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 368.

Ἐπιφορά, ἡ (ἐπιφέρω). Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ, τὸ νὰ κομίζῃ τις τίποτε προσέτι, ἐπί τι, πρός τι· 2) Προσθήκη εἰς τὴν πληρωμήν, εἰς τὸν μισθὸν τῶν στρατιωτῶν, Θουκυδ. ς΄. 31. Διόδ. Σικ. ΙΖ΄. 94. 3) Ἐκ τοῦ Παθ. δέ, Αἰφνίδιος καὶ ὁρμητικὸς ἐρχομός, παρουσία τινός· ἐπιδρομή, ἐχθροῦ ἔμβασμα, προχώρησις μὲ ἔξαφνον ὁρμὴν εἴς τι μέρος «ἐπιφορὰ ὑδάτων, ἀνέμων, δακρύων» ἐξαιρέτως δὲ λέγεται πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅταν δακρύζουν, ἄλλως αἰγίλωψ, φύστολας. 4) Συλλογισμός, συμπέρασμα, πόρισμα· προσθήκη.

Ἐπιφορβέω, Μλ-ήσω (φορβέω). Βόσκω, μεταβ. Ὁμ. Ὕμ. Ἑρ. 105. «βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦςα ὅπου μάλιστα δύναται καὶ ὑπάρχει. τοῦ φέρβω εἶναι.

Ἐπιφορέω, Μλ-ήσω (φορέω) = ἐπιφέρω· Φέρω, κουβαλῶ, βαστάζω τι, ἐπί τι, μετά που· ἀφ' οὗ

Ἐπιφόρημα, ατος, τό. συνήθ. κατὰ πληθ. ἀρθ. Πᾶν ὅ,τι φέρεται ὑστερώτερα, μετέπειτα ἐξαιρ. τὰ μετὰ τὴν τράπεζαν γλυκύσματα, ὀπωρικά, ζυμαρικά, κ. τ. τ. Ἡρδτ. 1, 133.

Ἐπιφορικός, ή, όν (ἐπιφορά). Πᾶν ὅ,τι φέρεται, κινεῖται, προχωρεῖ, εἰσέρχεται μὲ βίαν, σφοδρότητα, ὁρμήν, Ἑρμογ. καὶ Ἀριστείδ. Β΄. 470.

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ (ἐπιφέρω) Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι ἔπειτα ἢ κατόπιν τινός. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠθεῖ, ἀμπώχνει τι ὄπισθεν, διώκει τι ἐμπρός, ἐξαιρ. ἐπὶ εὐηνεμίας ἤτοι ἀνέμων καλῶν, ἁρμοδίων εἰς τὸν πλοῦν· — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατηφορικόν, ὅ,τι κλίνει, βαίζει κάτω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ψυχικῶν κλίσεων· ὅ,τι κλίνει, ἔχει κλίσιν εἴς τι — 3) Ἐγκαστρωμένη, ἀλλεπαλλήλως, πολλάκις, συχνὰ συλλαμβάνουσα, Ἱππ. Ἐπῤ. ἐπιφόρως.

Ἐπιφορτίζω, Μ. ίσω (φορτίζω). Φορτόνω τι προσέτι, ἔτι μᾶλλον· προσθέτω, βάλλω περισσότερον φορτίον. Γεωπον. Θ΄. ιά. 6. Παθ. ἐπιφορτίζομαι, Παίρνω μέρος, φορτίον ἀκόμη περιττότερον ἐπάνω μου.

Ἐπίφραγμα, ατος, τὸ (ἐπιφράττω). Πανδήποτέ τι μὲ τὸ ὁποῖον κλείομεν, στουπόνομέν τι ἐπάνω αὐτοῦ· στούπωμα, σκέπασμα.

Ἐπιφραδέως, (ἐπιφράζομαι). Ἐπῤ. Συνετῶς μὲ φρόνησιν, στόχασιν, γνῶσιν, προσοχήν, ἐπιμέλειαν. Ἀπολλ. Ἀργ.

* **Ἐπιφραδμοσύνη**, ἡ, ἀναγινώσκ. παῤ Ἡσ. Θεογ. 658. ἀντὶ ὑποφραδμοσύνη.

Ἐπιφράζομαι, Μλ-άσομαι, μέσ. Ἀόρ. ἐπεφρασάμην, καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. παθ. ἀόρ. ἐπεφράσθην, Ὀδσ. Κ, 183 (φράζομαι, ἀνμλ.) Βουλεύομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, σκέπτομαι, στοχάζομαι, μελετῶ, μοὶ ἔρχεταί τι εἰς τὸν νοῦν· φροντίζω διά τι· μετὰ ἀπρμφ. «πόρρω οὔτις ἐπεφράσατο οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι» Ἰλ. Ε. 665. ὡσαύτως καὶ «οἷον τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι» τὸ ἡμτ. Τί ἦτον αὐτὸ ὁποῦ σ' ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ εἴπῃς, Ὀδσ. Ε, 183. — 2) Ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω «ὑμῖν δ' ἐπιφράσσεται ὄλεθρον.» Ὀδ. Ο. 444. «βουλὴν» Ἰλδ. Ν, 741. «τέχνην» Ἡσδ. Θγν. 160. ὡς τὸ μήδομαι· — 3) Παρατηρῶ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· μετὰ αἰτ. Ὀδσ. Θ, 94. 533. Γνωρίζω, Σ, 93. — Ἐξευρίσκω, συμπεραίνω, ἀπεικάζω τι, Ἡρδτ. 1, 48. ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλδ. Φ, 410 — 4) Μανθάνω τι διὰ τῆς πείρας Ἰλδ. Β. 282. = Βλέπω, αἰσθάνομαι, ἐννοῶ· σπανιώτ. κατὰ ἐνργ. διαθ. ἐπιφράζω, Λέγω, διηγοῦμαι, προσέτι. Ἡρδτ. 5, 179. — Διορίζω, προστάζω. ἔτι δὲ καὶ παῤ Ἡσδ. Θγν. 74. «ἐπέφραδε» Ἔδειξε, ἐδίδαξε· ὅπου ὅμως ὀρθ. τὸ νὰ ἐκληφθῇ, ἀντὶ Ἀόρ. κατ' ἀναδιπλ. τοῦ ἁπλοῦ φράζω, ὡς ἐν τοῖς Ὁμ. μαρτυρίοις.

Ἐπιφράσσω, Ἀττ. άττω, Μλ-ξω (φράσσω). Φράζω, στουπόνω, σκεπάζω τι, βάλλων ἐπάνω σκέπασμα ἢ στούπωμα.

Ἐπιφρίξ, ψευδ. ἀνγν. Ἰλδ. Η. 63, ἀντί, ἐπὶ φρίξ, ἰδὲ φρίξ.

Ἐπιφρίσσω, Ἀττ. ρίττω. Μλ-ξω (φρίσσω, ἀνμλ.) Ἀνατριχιάζω, γίνεται ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματός μου ὀρμτία, ἄγρια. ἐξαιρ. ἐπὶ ὑδάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιφάνεια ῥουφρόνεται, λεανοτταυίζεται ἀπὸ μικρὰ κύματα· ἐπὶ τοῦ φολιδωτοῦ, λεπιδωτοῦ, ἀνωμάλου δέρματος τῶν ἰχθύων κ. τ. τ. Ὀππιαν. Κυν. Α΄. 383. «νηόποδες ἐπιφρίσσουσι γαλήνῃ» Κολυμβοῦσιν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης εἰς καιρὸν γαλήνης.

Ἐπιφρονέω, Μλ-ήσω (ἐπίφρων). Εἶμαι νουνεχής, φρόνιμος, στοχαστικός· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον, τῇ Μτχ. θηλ. Ὀδσ. Τ. 385. «αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.»

Ἐπιφροσύνη, ἡ (ἐπίφρων). Φρόνησις, στόχασις, προσοχή, φροντίς περί τινος. «δῶκεν ἐπιφροσύνην» Ἔδωκε προσοχήν, Ὀδσ. Ε, 437. καὶ «ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο» Γενοῦ φρόνιμος. Τ, 22 — 2) Συμβουλή, Ἡσδ. — 3) Παρατήρησις, σύνταγμα προσεκτικῶς. Ἀρτ.

Ἐπίφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅστις ἀγρυπνεῖ, προσέχει εἴς τι, φυλάττει τίποτε.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) ποιητ. Ὅστις εἶναι εἰς τὰς φρένας του· φρόνιμος, νουνεχής, συνετός, προσεκτικός, στοχαστικός, Ὀδσ. Ψ, 12. «βουλὴν ἐπίφρονα» Φρονίμους συμβουλὰς δίδων. Π, 242. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πράγμ. «βουλή, μῆτις ἐπίφρων» Γ, 128. Τ, 326. καὶ Ἡσδ. (ἐν Ἰλδ. οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξις.)

Ἐπιφυάδες, αἱ (ἐπιφύω). Βλαστάρια εἰς τὰς κορυφὰς φυτῶν. Θεόφρ.

Ἐπιφύλαξ, ακος, ὁ, = φύλαξ. (ῠ)

Ἐπιφυλάττω, Ἀττ. -ττω. Μλ-ξω (φυλάττω). Φυλάττω, φυλάγω τι, ἀγρυπνῶ, προσέχω εἴς τι.

Ἐπιφύλιος, ὁ, ἡ (φυλή). Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς φυλήν τινα, εἶναι διαδεδομένον, μοιρασμένον εἰς τὴν φυλὴν ἢ κατὰ φυλάς, μεταξὺ φυλῶν, Εὐριπ. Ἴων. 1577. «ἐπιφύλιος χθών.» (ῡ)

Ἐπιφυλλίζω, Μ. ίσω. Συνάζω τὰ παραστάφυλα μετὰ τὸ τρύγος, τὸ κοιντ. τσαμπουρολογῶ, Τρπ. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ (φύλλον). Τὰ σταφυλάκια, κοιντ. τσαμπούρια, τὰ ὁποῖα καταφρονοῦν, παραβλέπουν οἱ τρυγηταὶ καὶ μένουν διὰ τοὺς μετατρυγητάς. Τρπ. Καλάμη, καλαμιά, ὅθεν ὁ Ἀριστφ. Βατρ. 92. ὀνομάζει οὕτω τοὺς μικροῦ λόγου ποιητάς, οἵτινες καταριθμουμένων πάντων τῶν ποιητῶν, ἦσαν οἱ ἔσχατοι, καὶ μόλις ἐθεωροῦντο, ὡς καὶ αἱ τῶν ἀμπελ. ἐπιφυλλίδες.

Ἐπιφυλλόκαρπος, ὁ, ἡ (φύλλον, καρπός). Φυτὸν τὸν καρπὸν αὐτοῦ ἐπί, ἢ εἰς τὰ φύλλα φέρον.

Ἐπίφυσις, εως, ἡ (ἐπιφύω). Πᾶν ὅ,τι φύεται, φυτρόνει, αὐξάνει ἐπάνω εἴς τι ὡς περιττόν, παρὰ φύσιν. Θεόφρ. Φυτ. 16, 1, 1.

Ἐπιφυτεύω, Μ. εύσω (φυτεύω). Φυτεύω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐπάνω εἴς τι. Ἀριστοφ.

Ἐπιφύω, Μλ. -ύσω (φύω, ἀνμλ.). Ἀφίνω, κάμνω νὰ βλαστήσῃ, φυτρώσῃ, αὐξήσῃ τι ἐπάνω, πλησίον του, προσέτι — 2) Ἀμετ. κατὰ παθ. διαθ. μετὰ ἐνεργ. Παρκμ. ἐπιπέφῡκα καὶ ἀόρ. β΄. ἐπέφῡν. Φυτρόνει, βλαστάνει, γεννᾶται, γίνεταί τι ἐπάνω, πλησίον του, προσέτι, μετὰ ταῦτα. Τρπ. «ἐπιφύομαι τινί», Πιάνομαι, κρατοῦμαι, γραπώνομαι στερεὰ ἀπό τι· προσκολλῶμαι, περιπλέκομαι εἴς τι· «ἐπιφ. τοῖς φεύγουσι» τὸ παῤ ἡμῖν κοιντ. Δὲν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν, ἀπὸ τὸ κατόπι τοὺς κακούς, τοὺς καταστρέχω· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κυνηγίου, «ὥσπερ θηρίοις σκύλακες», Πλτχ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, «ἐπιφύομαι ὀδοῦσι», Δαγκάνω, πιάνω, κρατῶ σφικτά τι μὲ τὰ δόντια. «ἐπιφύομαι ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν», Ἀγκαλιάζω καὶ κρατῶ σφικτά τι μὲ τὰ δύο μου χέρια. Πολύβ. ΙΒ΄. 21. παρβλ. ἐμφύω, σημτ. 2. (ύω, -υ, ύσω, --)

Ἐπιφωνέω, Μλ. -ήσω (φωνέω). Προσφωνῶ, φωνάζω πρός τινα, λέγω τι προσέτι, μετέπειτα, ἐνταυτῷ, λφν. Ὁμ. 42. Ἔτι δὲ καὶ ἀστεΐζομαι, λέγω τι γελοῖον προσέτι· ἀφ' οὗ

Ἐπιφώνημα, ατος, τό. Προσφώνησις· ὅ,τι εἶπε, λέγει τις μεγαλοφώνως· ὅ,τι ἐλέχθη προσέτι, ἐνταυτῷ, μετέπειτα· λόγος ἀστεῖος καὶ κομψός, μέτωρον, νόστιμον κατ' εὐκαιρίαν, ἁρμόδιον εἰς τινα περίστασιν.

Ἐπιφωνηματικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιφώνημα, εἰς τρόπον ἐπιφωνήματος. Ἐπῤ. ἐπιφωνηματικῶς.

Ἐπιφωνημάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐπιφώνημα. Ἀῤῥιαν.

Ἐπιφώνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ἐπιφώνημα.

Ἐπιφωράω, Μλ. -άσω, = φωράω· τινὰ ἐπί τι. (ασω) Συνέσ.

Ἐπιφώσκω (φώσκω) ὡς τὸ ἐπιφαύσκω, Λάμπει, φωτίζει, φέγγει, ἀνατέλλει. — 2) μεταβτ. Κάμνω τι λαμπρόν, φωτεινόν.

Ἐπιφωτισμός· ὁ (φωτίζω). Τὸ νὰ φωτίζῃ τις ἤ τι τίποτε· τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον πίπτει ἐπὶ τὸ φωτιζόμενον σῶμα· φώτισμα, φέξιμον, φέξη. Πλούταρχ. Ζ΄. σελ. 71.

Ἐπιχαίνω, Μλ. -χανοῦμαι (χαίνω, ἀνμλ.). Χάσκω ἐν ᾧ θέλω νὰ πιάσω, νὰ πάρω τι, ἐν ᾧ ζητῶ νὰ μοὶ δώσωσί τι· ζητῶ τι μὲ ἀνυπομονησίαν. Λουκιαν.

Ἐπιχαιράγαθος, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω, ἀγαθός). Ὅστις χαίρει διὰ τὴν εὐτυχίαν ἄλλου. Στραβ. Α΄. σελ. 165. ἀντιθτ. τῷ, ἐπιχαιρέκακος. (ρᾰ)

Ἐπιχαιρεκακέω, Μλ. -ήσω (χαιρεκακέω). Εἶμαι ἐπιχαιρέκακος, χαίρω διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου· ἀφ' οὗ

Ἐπιχαιρεκακία, ἡ. Τὸ νὰ χαίρῃ τις διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου.

Ἐπιχαιρέκακος, ὁ, ἡ. Ὅστις χαίρει εἰς τὰς δυστυχίας ἄλλων· ἀντιθ. τῷ ἐπιχαιράγαθος.

* **Ἐπιχαιρεσίκακος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐπιχαίρω, Μλ. -χαρήσω, καὶ -ρήσομαι (χαίρω, ἀνμλ.). Χαίρω, χαίρομαι διά τι· καὶ ἐπ-

θρώπων καὶ πραγμάτων· ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὴν δυστυχίαν, ἢ εὐτυχίαν ἄλλου τινός. Ἀλλὰ καὶ συγχαίρω, χαίρομαι μαζὺ μὲ ἄλλον τινὰ διὰ τὴν εὐτυχίαν του, Ἀρστφ. Θσμ. 314. μετὰ δοτ., σπανιώτ. μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Σφ. Αἰ. 136. Ἰδὲ Valck ἐν Φοιν. 1549. Ἀμμν. σλ. 81.

Ἐπιχαλαζάω, Μλ. -ήσω (χαλαζάω). Καταχαλαζόνω, κατακτυπῶ τίποτε μὲ χαλάζι. Λουκιαν.

* Ἐπιχαλαρός, ά, όν (χαλαρός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι χαλαρὸν, δὲν εἶναι καλὰ σφιγμένον, τεντωμένον, τανυσμένον.

Ἐπιχαλάω, Μλ. -άσω (χαλάω). Χαλόνω, ξαπολύω σφιγμένον τεντωμένον τι· ξεσφίγγω, ξετεντόνω τι. — 2) ἀμετβ. Ἐνδίδω εἴς τι. (ασω)

Ἐπιχαλκεύω, Μ. εύσω (χαλκεύω). Κτυπῶ ἐπί τι, ἐπάνω εἴς τι μὲ τὸ σφυρὶ, ἢ τυπόνω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· «τῷ δ' ἄσημοι ἐπιχαλκεύω ξίφεσι». — Κόπτω νομίσματα. 2) ἐν γένει, Ἀποξύω ἤτοι καθαρίζω, παστρεύω τι, τὸ κάμνω ὑαλιστηρόν· ἐπεξεργάζομαι, κατασκευάζω καὶ διορθόνω τι τεχνικά· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει τις εἴς τι, μεταβάλλει διὰ διδασκαλίας καὶ τ. τ. τὸν τρόπον, τὸ ἦθός των· «ἀλλ' οὖν ἕνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης, καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου, ἀμέλει θαρρῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν» Ἀρστφ. Νφ. 421.

Ἐπίχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, τὸ συνηθ. καπλατισμένον μὲ χάλκωμα; «ἐπίχαλκος ἀσπίς» Ἡροδότ. 4, 200.

Ἐπιχάραγμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον, τυπωμένον ἐπί τι· τὸ χάραγμα, τὸ τύπωμα, ὁ τύπος. (χᾰ) Ἡσύχ. παρὰ τὸ

Ἐπιχαράσσω, Ἀττ. άττω. Μ. άξω (χαράσσω). Χαράττω, χαράζω, σκαλίζω, τυπόνω τι ἐπάνω εἴς τι. Πλούταρχ. «καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττεν, ἢ πρόβατον, ἢ σῦν».

Ἐπιχαρής, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω). Ὅστις χαίρει, εἶναι χαρούμενος διά τι. — 2) ἐνργ. Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ χαράν. Αἰσχλ.

Ἐπιχαριεντίζομαι, Μλ. -ίσομαι· σπανιώτ. ἐνργ. ἐπιχαριεντίζω (χαριεντίζομαι). Ἀστεΐζομαι, χωρατεύω προσέτι, διά τι, Λουκιαν.

Ἐπιχαρίζομαι, Μλ. -ίσομαι, Ἀττ. -ιοῦμαι (χαρίζομαι). Χαρίζω, δωρίζω, κάμνω χάριν εἴς τινα προσέτι, ἔτι μᾶλλον, τὸ συνηθ. κάμνω τι χατήρι τινός· δίδω, ἀφίνω, παραιτῶ τι εἴς τινα διὰ νὰ ἀπαντήσω, κάμω τὴν θέλησίν του. Ξενοφ. Ἱππ. ς. 12.

Ἐπίχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπιχάριτος, ὁ, ἡ (χάρις). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χαριτωμένον, ἀγαπητὸν, γλυκὺ, ἀρεστὸν, θελητικὸν, κόσμιον, εὐπρεπές. Οὕτω καλεῖται παρὰ Ξνφ. ὁ λαγὼς «μέτριον ἐπίχαρι» καὶ ὁ Πλάτ. Πολ. 5. σλ. 474. Ε. λέγει «σιμὸς ἐπίχαρις κληθείς» Ὠνομάσθη χαριτωμένος διὰ τὴν σιμὴν μύτην του· ἐξαιρ. παρὰ Ξνφ. τὸ πλεῖστον ὁ τύπος ἐπιχάριτος, ἐν χρήσει. Bornem.. ἐν Ξνφ. Συμ. 3, 9, 7, 5. Ἐπρρ. ἐπιχαρίτως.

* Ἐπιχάριττα, Δωρκ. προστκ. ἀντὶ ἐπιχαρίζου. Ἀρστφ. Ἀχ. 834. (ᾱ)

* Ἐπιχαρίττως, Δωρκ. Ἐπρρ. τοῦ ἐπιχάριτος, Μετὰ χαρᾶς, προθύμως, ἀσμένως, πρὸς χάριν· Ἀρστφ. Ἀχ. 867 κατὰ τὸν Λξ. Elmsl.

Ἐπίχαρμα, ατος, τὸ (ἐπιχαίρω). Τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς, ἐξαιρ. τῆς χαιρεκακίας, Valck ἐν Φοιν. 1549. Θκρτ. κ. 20. 2) Χαρὰ περί τινος πράγματος, ἐξαιρ. χαιρεκακία.

Ἐπίχαρσις, σεως, ἡ. Χαρὰ διά τι· ἐξαιρ. χαιρεκακία, περιγέλασιν διὰ τίποτε· παρὰ τὸ

Ἐπίχαρτος, ὁ, ἡ (ἐπιχαίρω). Πανδήμοτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου χαίρει τις· προξενεῖ χαρὰς, χαροποιόν, Σφκλ. Τρ. 1262. ἐξαιρ. περὶ τοῦ ὁποίου χαιρεκακεῖ τις, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς χαιρεκακίαν τινός, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεταί τις ἀντικείμενον τῆς χαιρεκακίας καὶ τῆς χλεύης τινός· «ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα» Ἔπαθα πράγματα, τὰ ὁποῖα προξενοῦν χαιρεκακίαν εἰς τοὺς ἐχθρούς, Αἰσχλ. Προμ. 158. «ἐπίχαρτός ἐστί τις κακὰ πάσχων» Χαίρει διὰ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα παθαίνει τις, Θκδ. καὶ. Πλατ. Ἐπιστ. Η΄. «βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος» Ἐγένετο περιγέλοιον τῶν βαρβάρων.

* Ἐπιχασκάζω, Μλ. -σω (χασκάζω). Ἔχω χάσμα, σχισμάδαν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος.

* Ἐπιχασμάομαι, Μλ. -ήσομαι (χασμάομαι). Χασμῶμαι, χασμεριοῦμαι, χασμερίζομαι προσέτι, ἐνταυτῷ, ἐν ᾧ γίνεταί τι.

Ἐπιχέζω, Μλ. -χεσοῦμαι (χέζω, ἀνμλ.). Χέζω ἐνταυτῷ, ἐπάνω που, προσέτι.

Ἐπιχειλέω, Μλ. -λήσω. Γεμίζω τι ἕως εἰς τὰ χείλη, ἕως ἐπάνω.

Ἐπιχειλής, ὁ, ἡ (χεῖλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω εἰς τὰ χείλη. «ῥήματα ἐπιχειλῆ» Κοινὰ, ποταπὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν ὅλοι, Πολδ. «Γλῶττα ἐπιχειλής» Φλύαρος, καὶ απρόσεκτος εἰς τὸ ὁμιλεῖν. — 2) Πᾶν ἀγγεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι σχεδὸν γεμάτον, ἕως εἰς τὰ χείλη γεμάτον, ὥστε κοντεύει νὰ ξεχειλίσῃ· ὡς τὸ ἐπιστεφής· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. βίτσα βίτσα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 814. «ἐποίησε τὴν πόλιν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ». Παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ, ἀντὶ τοῦ, ὑπερχειλές, Παραγεμάτον, γεμάτον ὥστε ξεχειλίζει, ξεχύνεται «κεράμιον ἐπιχειλὲς τῆς σοφίας καὶ οὐκ ἂν ἔτι τι χωρήσουσι. Συνέσ. «πίθον ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν». Θεμίστ. — 3) Ὅστις ἔχει τὰ χείλη συμμαζωμένα, συνεσφιγμένα, καθὼς οἱ γέροντες ὅσοι δὲν ἔχουσι πλέον ὀδόντας. Παρ' Ἀλκίφρ. Γ΄. Ἐπιστ. 55. «τὸ στόμα ἐπιχειλής».

Ἐπιχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Ξεχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον. 2) Μένω ἀκόμη τὸν χειμῶνα εἴς τινα τόπον. Θουκυδ. Α΄. 89. ἀπρσπ. Μεταχειμωνιάζει, ξαναγίνεται, ἀκολουθεῖ ἀκόμη ἢ πάλιν νὰ γίνηται κακοκαιρία· ἀφ' οὗ

Ἐπιχείμασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ξεχειμωνιάζῃ τις που· ξεχειμώνιασμα. — 2) Τὸ νὰ μεταχειμωνιάζῃ, νὰ ἐξακολουθῇ ἀκόμη, ἢ πάλιν ὁ χειμὼν, ἡ κακοκαιρία.

Ἐπίχειρ, ρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις βάλλει χέρι εἴς τι, μεταχειρίζεται, ἀρχίζει νὰ κάμῃ τι, Πολυδ. 2, 148.

Ἐπιχειρέω, Μλ. -ήσω (χείρ) μετὰ δοτ. Βάλλω χέρι εἴς τι· ἁπλόνω τὴν χεῖρα εἴς τι, πιάνω τι. Ὀδυσ. Ω. 386. 395. «δείπνῳ ἐπεχείρεσαν» Ἄρχισαν νὰ δειπνήσωσιν· ὅθεν, Μεταχειρίζομαι, ἀρχίζω, δοκιμάζω νὰ κάμω τι· ἔχω σκοπὸν, κατανοῶ, ἀποφασίζω, νὰ πράξω τι· βάλλω τι εἰς ἔργον, «ἐπιχ. ἔργῳ, ὁδῷ» καὶλ. τ. τ. Ἡρδτ. Σπανιώτ. μετὰ αἰτ. «ἐπιχ. μεγάλα ἔργα» Θέογν. 75. Πλάτ. Κρίτ. σλ. 45. C. Κατὰ σημασίαν τοῦ, ἔχω σκοπὸν, θέλω νὰ πράξω τι· ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. Ξνφ., ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ ἐχθρ. σημτ. Ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ δοτ. Ἀριστοτ. Πολ. «ἐπιχειρεῖν τοῖς τυράννοις»· ἐν τῇ Λογικῇ, Κάμνω συλλογισμοὺς, πορίσματα, ἐπιχειρήματα, καὶ δι' αὐτῶν ἀποδεικνύω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπιχείρημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπιχειρεῖ, ἀρχίζει, βάλλει χέρι νὰ πράξῃ τις· ἐπιδρομὴ, ὁρμὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ αἴφνης. 2) ἐν τῇ Λογικῇ, Συλλογισμὸς, συμπέρασμα· ἀφ' οὗ

Ἐπιχειρηματικός, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἐπιχείρημα· ὅ,τι εἶναι κατὰ τὸν τρόπον, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐπιχειρημάτων. Ἐπρρ. ἐπιχειρηματικῶς.

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις, ἢ νὰ ἀρχίζῃ ἐπιχειρήματι, ἢ νὰ κάμνῃ συλλογισμὸν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Λογικῆς, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τι.

* Ἐπιχειρητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ κάμῃ τίποτε. Θκδ. 8, 96. Πλάτ. Τιμ. σλ. 69. D.

Ἐπιχειρητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λογικὸν ἐπιχείρημα· ἡ ἐπιχειρητικὴ, ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ποιῇ τις λογικὸν ἐπιχείρημα, Ἀρρχ. Ἐπρρ. ἐπιχειρητικῶς.

Ἐπιχειρίζομαι, = ἐπιχειρέω, Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Ε. ἀμφ.

Ἐπιχείριον, τό. ἀμφβ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἐπίχειρον.

Ἐπίχειρον, τὸ (χείρ) κυρίως, Τὰ ἀργύρια, ἄσπρα, τὰ ὁποῖα παίρνει, ἢ δίδει τις εἰς βεβαίωσιν τῆς συμφωνίας του μὲ ἄλλον τινὰ περὶ πωλήσεως, ἢ ἀγοράσματος καὶ τ. τ. πράγματός τινος, τὸ συνηθ. Ἰταλ. καπάρα, καπάρι, τουρκ. πέϊ· ὅθεν Μισθὸς, πληρωμὴ, ἀνταμοιβὴ, «ἐπίχειρα τελεῖν» Θκρτ. 16, 18. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐναντίαν σημτ. ἀντὶ Παιδεία, τιμωρία. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 820. «ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα» παρβλ Schaef. A. Bos. σλ. 304. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀρθμ. χρήσιμος ἡ λέξις.

Ἐπιχειρονομέω, Μλ. -ήσω (χειρονομέω). Κάμνω χειρονομίας διά τι.

Ἐπιχειροτονέω, Μλ. -ήσω (χειροτονέω). Ἐκλέγω, ἀποφασίζω, ἐπιβεβαιόνω τι συμφώνως μὲ τὴν γνώμην τῶν περισσοτέρων, τὴν ὁποίαν φανερόνουσι σηκόνοντες τὴν χεῖρά των ἐπάνω. Δμσθ. Ἰδὲ χειροτονία· ἀφ' οὗ

Ἐπιχειροτονία, ίας, ἡ. Ἡ διὰ τῆς γνώμης τῶν πολλῶν ἀπόφασις, ἐπιβεβαίωσις πράγματός τινος.

Ἐπιχερρονησιάζω, Μ άσω (χερρονησιάζω). ἐπὶ τόπων. Ὁμοιάζει μὲ χερρόνησον, εἶναι σχεδὸν ὡσὰν χερρόνησος. Στρβ. 6. σελ. 425.

Ἐπιχερσεύω, Μ. εύσω (χερσεύω). Κατοικῶ εἰς τὴν ξηρὰν, ἢ ἔρχομαι πρός τινα εὑρισκόμενον εἰς τὴν ξηράν.

* Ἐπιχεῦαι, Ἐπκ. Ἀπρμ. Ἀόρ. α. ἐνργ. τοῦ ἐπιχέω, ἀντὶ ἐπιχέαι, Ὁμ.

Ἐπίχευμα, ατος, τό. = ἐπίχυσις. ἀμφβλ. ἀνγν. παρ Εὐριπ. Ἡρακλ. 892.

Ἐπιχέω, Μ. εύσω. Ἀόρ. α. ἐπέχεα· Ἐπκ. ἐπιχεύω, Ἀόρ. α. ἐπέχευα, Ἀπρμφ. ἐπιχεῦαι, Ὁμ., ὅστις οὐδέποτε χρῆται τῷ συνηθ. τύπ. (χέω, ἀνμλ.). Χύνω ῥευστόν τι προσέτι, ἐπί τι· «ἐπέχευε ῥίψασθαι» Ἔχυνε νερὸν νὰ νίπτουν τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, Ὀδσ. Ὀδσ. Α, 136. καὶ ἀλλαχοῦ· τελειότερ. «χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι», Ἰλδ. Ω, 303. — Μετ. Προστάζω, διορίζω νὰ χύσουν τι ἐπάνω που διὰ τὸν ἑαυτόν μου, διὰ χρείαν μου; ἐπὶ στερεῶν πραγμάτων «ἐπέχευατο ὕλην», Διώρισε καὶ ἔχυσαν εἰς τὸ καράβι ἄμμα, τὸ κοινωτ. σαβοῦρα, Ὀδσ. Ε, 257. «χύτο φύλλοις» Ἐπρόσταξε νὰ χύσουν, στρώσουν φύλλα, Ε, 487. ἐν γένει, Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ εἴς τι. — β΄) Προστάζω νὰ μοὶ κεράσουν διὰ νὰ πίω, «ἐπιχ. ἀκρατόν τισιν» Προστάζω νὰ μοὶ κεράσουν ἄκρατον οἶνον νὰ πίω εἰς τιμήν τινος, ἐξαιρ. διὰ τὴν ὑγείαν ἀγαπητοῦ μοί τινος. Θκρτ. 2, 151. 14, 18. Ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. «ἐπιχεῖσθαί τινος» Ἀθην. ς. σελ. 261. «καὶ ἐπιχεομένους Δημητρίου μόνου βασιλέως», Ταυτὸν ἐστὶ καὶ τὸ «ἐπίχυσιν τινος λαμβάνειν», Πλούτχ. εἰς Δημήτρ. 25. «ἐπίχυσιν λαμβανόντων Δημητρίου βασιλέως», Παθ. ἐπὶ ῥευστῶν, Τρέχει, χύνεταί που ἀφθόνως, μὲ ὑπερβολήν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Συντρέχω, τρέχω που ὁμοῦ μὲ πολλοὺς ἄλλους, «ἐπιχυνται» Ἐπκ. συγκπ. γ΄. πληθ. προστ. παθ. Ὑπρσντ. «ἀστοὶ ἐπεχέοντο» Οἱ ἄνθρωποι συνέτρεχον, Ἰλδ. Ο, 654. «ἀστὸ ἦχε»

Π, 295. ὅθεν, β') Ἐκτείνεται, διαδίδεταί τι, γίνεται κοινὸν εἰς ὅλους· Πλουτχ.

Ἐπιχηρεύω (χηρεύω). Ἀκόμη χηρεύω, εἶμαι ἢ μένω ἀπόχηρος. Ἰώσηπ. Ἀρχ. σελ. 970.

Ἐπιχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν γῆν, εἶναι ἐπίγειον· πολλάκις παρ' Ὁμ. εἴτε ὡς ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων «βροτός, ἀνὴρ ἐπιχθόνιος» εἴτε καὶ ὡς οὐσιαστ. ὁ ἐπίγειος, Ὅστις ζῇ ἐπὶ τὴν γῆν, δηλ. ὁ ἄνθρωπος, παρβλ. χαμαί· ἀντιθ. τῷ, ἐπουράνιος. Παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιητ., οἵτινες χρῶνται τῇ λέξ. τὸ πλεῖστον τριχατάλ., ἐπὶ πάντων τῶν ἐπί, ἢ εἰς τὴν γῆν εὑρισκομένων ὄντων.

Ἐπιχλευάζω, Μ. άσω (χλευάζω). Περιπαίζω, περιγελῶ· Πλούτ. εἰς Νουμ. 22. μετὰ Δοτ.

Ἐπιχλιαίνω, Μλ. -ανῶ (χλιαίνω). Κάμνω τι χλιαρόν, χλιὸν ἐνταυτῷ, ἐπί τι, μετέπειτα, Λουκιαν. «ἐπιχλιαίνειν τῇ βελόνῃ τὸν κηρόν»· Παθητικ. ἐπιχλιαίνομαι· Γίνομαι ζεστότερος. (χλι, υ)

Ἐπίχλοος, ὁ, ἡ (χλόα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπάνω πράσινον, πρασινισμένον. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. Α'. 131. «ἐπίχλοος κοίτη».

Ἐπιχνοάω, Μλ. -άσω (χνοάω). Εἶμαι σκεπασμένος μὲ χνούδι, μὲ ψιλά, λεπτὰ πτερά (καθὼς τὰ πουλάκια ὅταν εὐγοῦν ἀπὸ τὸ αὐγόν) καὶ λ. τ. τ. παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. Α'. 672. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μακρῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν· «ἐθείραις ἐπιχνοάουσαις».

Ἐπίχνοος, καὶ συναιρ. ἐπίχνους, ὁ, ἡ, -ουν, τό (χνόος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἐπάνω του χνούδι, εἶναι μαλλιαρόν.

Ἐπίχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει, εἶναι γεμάτον μὲ χολήν· ὅθεν, ὀργίλος, ὀξύθυμος, θυμώδης. Ἱππ. — 2) ἐνργ. Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ, πληθύνει τὴν χολήν, «ποίη ἐπιχολωτάτη»· Χλόη, ἥτις κάμνει πολλὴν χολήν. Ἡρόδοτ. 4, 58. ὅπου μέντοι ἀμφιβάλλεται ἡ ἀναγν.

Ἐπιχορδίς, ἡ (χορδή), = μεσεντέριον. Ἀρεταῖος Β'. 6.

Ἐπιχορεύω, Μ. εύσω (χορεύω). Πηγαίνω που χορεύωντας, Ξεν. — 2) μετβ. Προσθέτω τι εἰς χορὸν θεατρικόν. Φιλόστρ. Ἀπολ. Β'. 14.

Ἐπιχορηγέω, Μλ. -ήσω (χορηγέω). Προσθέτω τι ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ἐξοδεύω, δίδω, βοηθῶ πλουσιοπαρόχως· ἀφ' οὗ

Ἐπιχορήγημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι δίδει, προσφέρει, προσθέτει τις εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα, ἐκτὸς τῶν λοιπῶν ἐξόδων.

Ἐπιχορηγία, ίας, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ, προσφέρῃ τις ἔτι μᾶλλον εἰς τὰ λοιπὰ ἔξοδα· ἔτι δὲ καὶ = ἐπιχορήγημα.

Ἐπιχράομαι, Μ. ήσομαι (χράομαι, ἀνωμλ.). Χρῶμαι, μεταχειρίζομαί τι προσέτι, τίποτε συμφέρον εἰς τὸν σκοπόν μου, ὡς βοηθητικὸν μέσον· ἔχω συγκοινωνίαν, συναναστροφὴν μέ τινα, Ἡρόδ. 3, 99. ἔχω ἀμοιβαίας σχέσεις μέ τινα, Θυκ. 1, 41.

Ἐπιχράω, (χράω) ποιητ. Ἐφορμῶ κατά τινος, ἐξαφνίζω, καταπλακόνω τινὰ ἔξαφνα ὁρμῶν κατ' αὐτοῦ· μετὰ δοτ. ἐπὶ ἀγρίων θηρίων καὶ ἐπὶ ἐχθρικῶν στρατευμάτων, Ἰλδ. Π, 352. 356. «μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον» Ἔπεσαν κατεπάνω της, τὴν κατεστενοχώρουν, τὸ κοιν. τῇ φορτώθηκαν, τῆς ἔγιναν φορτίο, δὲν τῇ ἔδιδαν ἡσυχίαν, Ὀδσ. Β, 50. — 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. φαίνεται ὅτι ἦν ἐν χρήσει καὶ μετὰ γεν. καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πιάνω. Ἀπολλ. Ἀργ. Β'. 283. «πτάμενοι ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον χερσίν». (ᾱ)

*(**Ἐπιχράω**), Μλ. -ρήσω. Δανείζω προσέτι. ἰδὲ κίχρημι.

Ἐπιχρεμέθω, ποιητ. ἀντὶ ἐπιχρεμετίζω.

Ἐπιχρεμετίζω, Μλ. -ίσω (χρεμετίζω) τινί. Χρεμετίζει, χλιμετρᾷ πρός τι· ἐπὶ ἵππων.

Ἐπιχρέμπτομαι, Μλ. -χρέμψομαι (χρέμπτομαι). Ξεροβήχω, βήχω καὶ πτύω, φτύω εἰς, ἐπάνω εἴς τι. Λουκιαν.

Ἐπιχρηματισμός, ὁ (χρηματισμός), ἀντὶ τοῦ χρηματισμός, Ἐπιτρ. Περγ. ἰδὲ Λογγ. Ἑρμ. 3. παρίοδ. δ.

Ἐπιχρησμῳδέω, Μλ. -ήσω (χρησμῳδέω). Προφητεύω ἐπί τι, διά τι, Συντ.

Ἐπιχρίμπτω, (χρίμπτω). Κλίνω, βαίζω, ἀκουμβῶ τι ἐπί τι· λυγῶ τι ἐπάνωθέν τινος· βάλλω τι πλησίον εἰς τίποτε· ποιητ.

Ἐπίχρισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ χρίῃ, ἀλείφῃ τις τὴν ἐπιφάνειάν τινος μὲ χρίσμα, ἀλοιφὴν κλ. τ. τ.

Ἐπίχρισμα, ατος, τό. Πανθήποτέ τι, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχρισεν, ἄλειψέ τις τὴν ἐπιφάνειάν τινος· χρίσμα, ἔμπλαστρον· χρωμάτισμα, ἀσβέστωμα, κ. τ. τ. Ἀριστοφ.

Ἐπίχριστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρισμένον, ἀλειμμένον εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του μὲ τίποτε· παρὰ τὸ

Ἐπιχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν «ἐπιχ. τόξον ἀλοιφῇ», Ὀδσ. Φ, 179. «παρειάς» Σ, 172. — Μέσ. Ἀλείφομαι, χρίομαι μὲ τίποτε εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ σῶμα μου, Ὀδσ. Σ, 179. (χρῑ)

Ἐπιχροά, ἡ (χροά). Χρωμάτισμα, βάψιμον· «ποιεῖ δὲ τὸ γεῶδες καὶ τὰς ἐπιχροὰς τῶν ὑδάτων». Τοιοῦτον εἶναι τὸ χρῶμα τῶν νερῶν, οἷον καὶ τὸ τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν πλύνει, βρέχει τις μὲ αὐτό. Ἀθην. 2, 5, 42.

Ἐπίχροια, ἡ (χροιά). Χρῶμα, βαφή, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάφη, ἐτυπώθη τι.

Ἐπιχρονίζω, Μ. ίσω. Ἀττ. -ιῶ (χρονίζω). Μένω, διατρίβω πολὺν καιρόν, ἀργοπορῶ που, ἢ κάμνωντας τίποτε· γηράσκω, γηράζω εἴς τι, μὲ τίποτε.

Ἐπιχρόνιος, ὁ, ἡ. Παρὰ δὲ Κικ. Ἀττ. 6, 9. καὶ τριγ. = τῷ ἑπμ.

* **Ἐπίχρονος**, ὁ, ἡ (χρόνος). Πᾶν ὅ,τι διαρκεῖ πολὺν καιρόν· ὅστις εἶναι γέρων, γηρασμένος, παλαιός.

Ἐπίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοσκεπασμένον· ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι κατάχρυσον, τὸ τουρκ. καπλαντισμένον μὲ πλάκας ἀπὸ μάλαμα· ἀφ' οὗ

* **Ἐπιχρυσόω**, Μλ -ώσω. Χρυσόνω, μαλαματόνω, μαλαματοσκεπάζω, σκεπάζω τι, τὸ τουρκ. καπλαντίζω μὲ μάλαμα.

Ἐπιχρωματίζω = τῷ ἑπομ.

* **Ἐπιχρώννυμι**, καὶ ἐπιχρωννύω, Μλ -χρώσω (χρώννυμι, ἀνωμλ.). Χρίω, ἀλείφω τι ἐπάνωθεν. ἐξαιρ. μὲ χρῶμα, βαφήν τινα· χρωματίζω, βάπτω, βάφω τι· ἀφ' οὗ

Ἐπίχρωσις, εως, ἡ. Βάψιμον, χρωμάτισμα, ἐπάνωθεν.

Ἐπίχυλος, ὁ, ἡ (χυλός). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλόν, ζουμί, ἢ ὅ,τι αὐξάνει τοὺς ζωτικοὺς χυλοὺς τοῦ σώματος, εἶναι πάνυ θρεπτικόν· κατὰ συμπερασμὸν ἁπλῶς ἐκ τοῦ παρ' Ἡρόδ. 4, 58, σχηματισθεῖσα λέξις, ἐπειδὴ ἠθέλησάν τινες νὰ μεταβάλλωσι, περιττῶς, τὸ «ποίη ἐπιχολωτάτη» εἰς τό, ἐπιχυλοτάτη.

* **Ἐπίχυμα**, τό (ἐπιχέω). Πᾶν ὑγρόν, τὸ ὁποῖον ἔχυσέ τις ὡς προσθήκην ἐπάνω εἴς τι· ὅ,τι συῤῥέει, χύνεται εἴς τι. Σχολαστ. Αἰσχλ. Προμ. 499.

Ἐπιχυματισμός, οῦ, ὁ. Ἀσήμαντός τις ἔκφρασις τῶν Στωϊκῶν ἐν τοῖς Σχολ. τοῦ Βίκτ. Ἰλιάδ. Ω, 58. σλ. 600.

Ἐπίχυσις, εως, ἡ (ἐπιχέω). Τὸ νὰ χύνῃ τις ὑγρόν τι προσέτι, ἐπί τι, εἴς τι· χύσιμον — 2) Τὸ νὰ χύνῃ τις τίποτε ῥευστὸν ἐπάνω εἴς τι ὥστε νὰ τὸ σκεπάζῃ μὲ αὐτό. — 3) Συῤῥοή, τρέξιμον πολλῶν, ἢ τὸ νὰ τρέχωσι πολλοὶ ἄνθρωποι εἴς τινα τόπον — 4) Ἡ πρᾶξις τοῦ προστάζοντος νὰ κεράσωσιν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον διὰ νὰ πίῃ εἰς ὑγείαν τινός· τὸ νὰ πίνῃ τις εἴς τινος τὴν ὑγείαν. — 5) Τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον χύνει τις ῥευστόν τι.

Ἐπίχυτος, ὁ, ἡ (ἐπιχέω). Πᾶν ῥευστόν, τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἐπάνω εἴς τι. ἐξαιρ. ὁ ἐπίχυτος, ὑπκ. πλακοῦς, Εἶδός τι ζυμαρικοῦ, ὡς τό, ἔγχυτος. Ἔτι δὲ καὶ νόμισμα, τὸ ἰταλ. μονέδα, χυμένη ἐκ μίγματος ἀργύρου, ἀσημίου, καὶ μολύβδου.

Ἐπίχωμα, ατος, τό. Χῶμα ἁπλῶς, ἢ καὶ ἀνακατωμένον μὲ λείψανα ἐρειπίων καὶ λ. τ. τ. τὸ ὁποῖον ἐφέρθη, ἐσουβαλήθη καὶ ἐχύθη ἐπάνω που, ἢ προσέτι εἴς τι μέρος. — Ὄχθη, ἢ χαράκωμα, ὀχύρωμα, δέση, τὸ ἰταλ. μόλος, τὰ ὁποῖα κατασκευάζουσι ἐπισωρεύοντες χῶμα ἁπλῶς, ἢ ἀνακατωμένον μὲ λείψανα ἐρειπίων καὶ λ. τ. τ. παρὰ τὸ

Ἐπιχώννυμι, καὶ ἐπιχωννύω, Μ. -ώσω. (χώννυμι, ἀνωμλ.). Χύνω εἴς τι, προσέτι, χῶμα καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ γεμίσω, ὑψώσω τόπου τινὸς μέρος τι· κατασκευάζω ὄχθην, ὀχύρωμα κλ. τ. τ. χύνωντας χῶμα, λείψανα ἐρειπίων καὶ τ. τ. — Ἐπισωρεύω, σωρόνω, χῶμα ἐπί τι πλ. χ. εἰς τάφον· παραχώνω.

Ἐπιχωρέω, Μλ -ήσω (χωρέω). Ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, δὲν ἐναντιόνομαι εἴς τι, παραβλέπω, συγχωρῶ τὸ σφάλμα τινός, δὲν τὸν τιμωρῶ, δὲν τὸν παιδεύω. τινί τι, Σοφκλ. Ἀντ. 219. πρβλ. συγχωρέω — 2) ἀμετβ. Πηγαίνω που ἔξαφνα, ὁρμῶ, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν μὲ ἔξαφνον ὁρμήν, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 27. ἀφ' οὗ

Ἐπιχώρησις, εως, ἡ. Συγχώρησις, παραβλεψις, ἄδεια.

Ἐπιχωριάζω, Μ. -άσω (χωριάζω). Εἶμαι εἰς τὴν χώραν εἰς τὸν τόπον, διατρίβω εἰς τὸν οἶκόν τινος ἐν τῇ χώρᾳ· μετὰ δοτ. Ζῶ, διάγω που, εἴς τινα τόπον. Ἐξαιρ. ἀπρσ. ἐπιχωριάζει, Συνηθίζεται εἰς τὸν τόπον, εἶναι τόπου συνήθεια, τὸ χυδ. ζακόνι, Διονύσ. Ἁλικαρν. εἰς Λυσίαν. «ἐγένετο τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανών, οὐ τῆς ἀρχαίας, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης», Διό. Σικ. Γ', 33. «ταφαῖς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσι», Αἱ συνήθεις αὐτῶν ταφαὶ διαφέρουσι κατὰ πολλὰ ἀπὸ τὰς ἰδικάς μας. Ἔτι δὲ καὶ ἐπιχωριάζεται. — 2) Συχνάζω εἴς τινα χώραν, τόπον, πόλιν. «ἐπιχωριάζω Ἀθήναζε» Πλάτ. Φαιδ. σλ. 57. Β.

Ἐπιχώριος, ρία, ριον· ἔτι δὲ καὶ δικατλ. (χώρα). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, γίνεται, γεννᾶται εἰς τὴν χώραν, εἶναι ἐντόπιον· ὅ,τι συνηθίζεται εἰς τὴν χώραν, εἶναι τόπου συνήθεια. Ἐπρρ. ἐπιχωρίως. Ἀριστφ. Σφη. 859.

Ἐπίχωσις, εως, ἡ (ἐπιχώννυμι). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, κάμνῃ τις ἐπίχωμα· ἰδὲ αὐτό.

* **Ἐπιψαίρω**, Μλ-αρῶ (ψαίρω). Σκέπτω, σκάφτω, ἐλαφρὰ ὀλίγον μόνον τὴν ἐπιφάνειάν τινος, τὸ κοινότ. ξεαρίζω· «ἐπιψ. κύματα Κολυμβῶν», πλέων ἐπάνω εἰς τὰ κύματα κάμνω αὔλακα, αὐλακιάν. Ὀππ.

* **Ἐπιψακάζω** πάλαι Ἀττ. ἀντὶ ἐπιψεκάζω. Γοργ. παρὰ Ξεν. Συμ, 2, 26.

* **Ἐπιψάλιον**, τό, (ψάλιον). Ἡ ἅλυσις τοῦ χαλινοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἐπιδένεται ἡ κάτω σιαγὼν τοῦ ἵππου (ᾱ).

Ἐπιψάλλω, Μλ αλῶ, (ψάλλω). Ψάλλων, τραγῳδῶν παίζω, ἢ παίζων μουσικόν τι ὄργανον τραγῳδῶ ἐνταυτῷ. Κλήμ. Ἀλξ.

Ἐπιψαλμός, ὁ. Πτολεμαι. Ἁρμον., Β', 12. κατὰ Βουρέττην, Τὸ νὰ παίζῃ τις εἰσαγωγικὴν μουσικὴν πρὸ τοῦ νὰ ἀρχίσῃ ἡ καθ' αὐτὸ ψαλμῳδία.

Ἐπιψαύδην, Ἐπίῤ. (ἐπιψαύω). Ψηλαφητά, ὁπάν ἐπάνω· Σουίδ.

Ἐπίψαυσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐγγίζῃ, ψηλαφᾷ, πασπατεύῃ τις ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν τινος, Κλήμ. Ἀλεξ. παρὰ τὸ

Ἐπιψαύω, Μ. αύσω (ψαύω). Ἐγγίζω, ψηλαφῶ ζουγραΐζω ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειάν τινος· μετὰ γενικ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. παρὰ τοῖς μεταγεν. δέ, καὶ μετὰ αἰτ. παρὰ τῷ Ποιητ. ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται κατὰ μεταφ. σημασ. «ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν». Ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐγγίζῃ ὀλίγον μόνον μὲ τὴν καρδίαν, τοῦτ' ἔστι νὰ αἰσθάνηται. Ὀδσ. Θ, 547. ὡς τό, αἰσθάνομαι· τὸ δὲ «ἐπιψαύειν φιλοτάτων» Νὰ ἐκτείνῃ ἁπλώνῃ τις τὴν χεῖρα εἰς ἀγάπην, τοῦτ' ἔστι νὰ ὀρέγηται, ἐπιθυμῇ, νὰ ζητῇ διὰ νὰ κάμῃ ἀγάπην· Πινδ. Πυθ. 4, 163.

Ἐπιψέγω, Μλ -ξω (ψέγω). Ψέγω, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω προσέτι, ἐνταυτῷ.

Ἐπιψεκάζω, Μ. -άσω. (ψεκάζω) τινί τι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1141, Σταλάζω, χύνω σταλαγματιὰς εἴς τι. Ξνφ. Συμ. Β΄, 26. «οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσιν» ὡσαύτως καὶ ἀμετβ. Κλήμ. Παιδ. Β΄. Ζήτ.

Ἐπιψέλιον, τό = ἐπιψάλιον. Ἀναλέκτ. Β΄. σλ. 237. Q. Macc. ep. 6. 4.

Ἐπιψεύδομαι, Μλ -εύσομαι, μέσ. ἀποθ. (ψεύδομαι). Ψεύδομαι, ψευματῶ, λέγω, πλάττω ἐφευρίσκω ψεύματα προσέτι, διά τι. Ἀπολλ. Ἀργ. Γ΄, 381, καὶ Λουκιαν.

Ἐπίψηγμα, ατος, τὸ (ψῆγμα). Ξύσμα, ξύσμα τὸ ὁποῖον εὐγαίνει ὅταν ξύνῃ, ῥινίζῃ, πριονίζῃ τίς τι. ῥινίδι, πριονίδι κλ. τ. τ. Διοσκ. Ε΄ 119. «ἁλὸς ἐπίψηγμα» Εἶδος ἀφροῦ παρόμοιον μὲ ψῆγμα, εὑρισκόμενον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἐπιψηλαφάω, Μλ -ήσω (ψηλαφάω). Ἐγγίζω ἐλαφρά, ψηλαφῶ, πασπατεύω τι ἀπάνωθεν. χαϊδεύω· Πλατ.

Ἐπιψηφίζω, Μ. -ίσω. Ἀττ. -ιῶ (ψηφίζω). Προβάλλω τι καὶ ἀφήνω νὰ κριθῇ, κυρωθῇ διὰ τῶν ψήφων, διὰ τῆς γνώμης τῶν ἄλλων μὲ ψήφους, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. με βότα, ἐπὶ προέδρου ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ λαοῦ· τινὶ ἢ καὶ εἴς τινα, Λουκιαν. Τίμ. «ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμωνι». Θουκυδ. Α΄ 87. «ἐπεψήφιζεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων». Μέσως, ἐπιψηφίζομαι, Ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ τι διὰ τῶν ψήφων· στέργω, ἀποδέχομαι, δέχομαί τι· λέγω τό, ἔχει καλῶς. ἀφ' οὗ

Ἐπιψήφισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ προβάλλῃ τίς τι καὶ νὰ τὸ ἀφήνῃ νὰ ἐπιβεβαιωθῇ διὰ τῶν ψήφων. — 2) Συγκατάνευσις, συγκατάθεσις, ἐπίκρισις, ἀποδοχή, ἐπικύρωσις τὴν ὁποίαν κάμνει τις περὶ τῆς ἀποφάσεώς τινος εἴς τι ποτε.

Ἐπιψίζω, Μλ -ξω· ἀντὶ ἐπιψωμίζω. Τρέφω, θρέφω τινὰ ἤ τι βάλλων τὴν τροφὴν εἰς τὸ στόμα του, καθὼς τρέφουν τὰ πουλλιὰ τὰ νέα των· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐπιψιμμυθέω, Μλ -ήσω καὶ ἐπιψιμυθόω (ψιμμυθέω). Χρίω, ἀλείφω μὲ ψιμμύθι, φτιασίδι, φτιασιδόνω τινά, ἤ τι ποτε. Λουκιαν.

Ἐπίψογος, ὁ, ἡ (ψόγος). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εἰς ψόγον, εἶναι ἀξιοκατηγόρητον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 596. «ἐπίψογος φάτις». — 2) ἐνεργ. Ὅστις συνηθίζει νὰ ψέγῃ, κατηγορῇ· φιλοκατήγορος.

* Ἐπιψοφέω, Μλ -ήσω (ψοφέω). Κάμνω θόρυβον, κρότον προσέτι, ἐνταυτῷ.

Ἐπιψύχω, Μ. -ξω (ψύχω, ἀνμλ.). Κάμνω, ἀφήνω ξεστὸν τι νὰ κρυώσῃ — Δροσίζω, πραξύνω, καταψύχω· Ἀπολλ. Ἀργ. Β΄, 525. «πνοιαὶ ἐπιψύχουσιν αὖραι».

Ἐπιψωμίζω, Μλ -ίσω (ψωμίζω). Βάλλω ἀκόμη περισσότερον ψωμούς, χαψιές, δαγκασιές, μπουκωσιές, μπουκιές, μπουκώματα εἰς τὸ στόμα τινός, τρέφω τινὰ εἰς τὸ στόμα. Ἡσύχ.

Ἐπιωγαί, αἱ (ἰωγή). Τόποι τινὲς εἰς τὰ παραθαλάσσια, εἰς τοὺς ὁποίους κοπάζει ὁ ἄνεμος καὶ τὰ πλοῖα ἠμποροῦν νὰ καταφεύγουν εἰς αὐτοὺς ἐν καιρῷ ἀνεμοζάλης καὶ νὰ ἀράζουν· καταφύγιον τῶν πλοίων. Ὀδσ. Ε, 404. «οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί, ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες».

* Ἐπλάγχθην, Ἀόρ. α΄. παθ. τοῦ πλάζω.

* Ἔπλασσα, ποιητ. ἔπλασσα, Ἀόρ. α΄. τοῦ πλάσσω.

Ἔπλε, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Ἀόρ. τοῦ πέλω, κατ' Ἐκκ. συγκπ. ἀντὶ ἔπελε. Ἰλδ. Μ, 11. ὡσαύτως καὶ τοῦ μέσ. Ἀορ. ἔπλεο ἀντὶ ἐπέλεο, ἐπέλου, Ἰλδ. Α 418. Χ, 281. ἔπλευ, ἀντὶ ἐπέλευ, ἐπέλου, Ι, 53. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔπλετο, ἀντὶ ἐπέλετο· πάνυ εὐχρηστον παρ' Ὁμ.

* Ἔπληντο, γ΄. πλθ. πρσπ. Ἀορ. παθ. κατὰ συγκπ. τοῦ πελάζω, εὑρηται μόνον, Ἰλδ. Δ, 449. Θ, 63.

Ἐπόγδοος, ὁ, ἡ (ὄγδοος). Πᾶν ὅ,τι περιέχει ἕν τι ὅλον καὶ τὸ ὄγδοον μέρος αὐτοῦ προσέτι, τοῦτ' ἔστιν ἐννέα ὄγδοα $\frac{9}{8}$. ἰδὲ ἐπίτριτος· Σουίδ. «ἐπόγδοον», τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστήν, οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου.

Ἔπογκος, ὁ, ἡ, (ὄγκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀγκῶδες, χοντρόν, παχύ, φουσκωμένον, ἐξαιρ. ἐγγαστρωμένη. Ἰάμβλ. Πυθ. §. 194. «ἔπογκος γυνή».

* Ἐπογμεύω, Μλ -εύσω (ὀγμεύω). Σχηματίζω, κάμνω ὄγμον, αὐλακιάν· «ἐπογμ. κύκλον» Περιγράφω κύκλον. Τρφ. 354.

Ἐπόγμιος, ὁ, ἡ (ὄγμος). ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος. Ἀναλέκτ. Β΄, σλ. 23. «ἐπόγμιος Δημήτηρ» Ἡ προστατεύουσα τῶν καρπῶν ἢ τοῦ θέρους.

* Ἐπόδια, τά, Ἰων. ἀντὶ ἐφόδια, Ἡρδτ.

* Ἐποδιάζω, Ἰων. ἀντὶ ἐφοδιάζω, Ἡρδοτ. 9, 99.

Ἐπώδυνος, ὁ, ἡ = ἐπώδυνος.

Ἐποδύρομαι, Μλ -ροῦμαι (ὀδύρομαι). Ὀδύρομαι, κλαίω, θρηνολογῶ προσέτι, ἐνταυτῷ, διά τι.

* Ἐποδώκει, Αἰσχλ. Περ. 655. νομίζεται μὲν ἀντὶ γ΄. ἑνκ. πρσπ. ὑπρσντ. τοῦ ἐφοδόω, Φέρω, νομίζω εἰς τὴν ὁδόν, δρόμον, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. στράτα· βάλλω τι εἰς κίνησιν, Ἰων. ἀντὶ ἐφωδώκει, ψευδῶς μέντοι. διέφθαρται γὰρ τὸ χωρίον ἀναμφιβόλως καὶ ἀναγνωστέον, ἴσως, ἐποδήγει. παρβλ. Πλδ. 1, 48.

Ἐπόζω, Μλ -οζήσω (ὄζω, ἀνμλ.). Βρωμῶ, μυρίζω· σήπω, σαπίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι σαπρός, σάπιος, βρωμερός· παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐποίγω, ἢ ἐποίγνυμι, Μλ -οίξω (οἴγω, οἴγνυμι, ἀνμλ.). Κλείω, σφαλνῶ, κλειδόνω. Ἀλλ' ἥ,τε λέξεις καὶ ἡ σημ. αὐτῆς ἐπερείδεται εἰς τὸ Ὁμηρ. μαρτύριον Ἰλδ. Μ, 340. περὶ τῆς ὁποίας καὶ οἱ πάλαι ἠμφισβήτουν· ἰδὲ ἐπώχατο·

* Ἐποιδαίνω, Μλ -οιδήσω (οἰδαίνω). Πρίσκομαι, φουσκόνω, ἀφ' οὗ

Ἐποιδαλέος, έα, έον. Πᾶν ὅ,τι ἐπρίσθη, ἐφούσκωσε· φουσκόνει, πρίσκεται — Ἱπποκρατ. σελ. 544, ἐκ τοῦ

Ἐποιδέω = ἐποιδαίνω.

Ἐποιδίσκω, (οἰδίσκω). Κάμνω τι νὰ πρισθῇ, φουσκώσῃ. Παθ. = ἐποιδαίνω.

Ἐποικέω, Μλ -ήσω (οἰκέω). Μετοικῶ, πηγαίνω νὰ κατοικήσω που προσέτι, ὁμοῦ· ἐξαιρ. εἰς ξένην χώραν ὡς ἄποικος. Ξνφ. Κυρ. «ἐποικεῖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ». Ἔτι δὲ καὶ κατοικῶ που· ἀφ' οὗ

Ἐποικία, ἡ. Τὸ νὰ κατοικῇ τις εἰς τινα τόπον, βασίλειον· τὸ ἰταλ. κολονία.

Ἐποικίδιος, ία, ιον (οἶκος). Πᾶν ὅ,τι ἢ ὅστις ἀνήκει εἰς οἶκον, εἶναι οἰκιακός, σπιτιακός. Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται εἰς, ἐπάνω εἰς οἶκον. Ἡσύχ. «Δημήτηρ ἐποικιδία».

Ἐποικίζω, Μλ -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (οἰκίζω). Οἰκοδομῶ, κτίζω προσέτι, ὁμοῦ, πλησίον — 2) Κατοικίζω, βάλλω ἐγκατοίκους εἰς τόπον τινά, ἔτι δὲ καὶ = ἐπιτειχίζω.

Ἐποίκιον, τό, (οἶκος). Παραπηγάκι, καλύβα, ἐπαύλιον ἤτοι σπίτι εἰς ἐξοχήν, τὸ ἰταλ. καμπάνια. — 2) Σκεῦος, ἀγγεῖον σπιτιακόν, ἀμφβ.

Ἐποίκισις, εως, ἡ (ἐποικίζω) Τὸ νὰ κατοικίζῃ τις τόπον τινὰ μὲ ξένους ἀποίκους.

Ἐποικοδομέω, Μλ -ήσω (οἰκοδομέω) = ἐποικίζω, σημτ. 1 — 2) Ἀνοικοδομῶ, ξανακτίζω, διορθόνω οἰκοδομήν τινα, ἀφ' οὗ

Ἐποικοδομή, ἡ, καὶ ἐποικοδόμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ οἰκοδομῇ, κτίζῃ τίς τι πλησίον, ἐπάνω που. Τροπ. ἐπὶ συνθέσεως λόγου, Συγγράφω, συντάττω λόγον· Λογγῖν. 39, 3.

* Ἐποικοιδομία, ἡ, ἰδὲ ἐποικονομία.

Ἐποικονομέω, Μλ -ήσω (οἰκονομέω). Οἰκονομῶ, διοικῶ οἰκίαν, εἶμαι ἐπιστάτης εἰς κανένα σπίτι. ἀμφβλ. σημ. παρ' Ἀριστλ. ἀντὶ ἐπικοινωνεῖται, Οἰκον. Β΄. «ὡς πάσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις».

Ἐποικονομία, ἡ (οἰκονομία). Τὸ νὰ προσθέτῃ καὶ διαμοιράζῃ τίς τι εἰς τίποτε, «ἔργων καὶ παθῶν ἐποικονομία» Λογγῖν. 11, 2. Διεξοδικὴ διήγησις, ἐπαύξησις εἰς παράστασίν τινα· ὅπου μέντοι καὶ ἐποικοδομία γράφεται.

Ἔποικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς τινα χώραν· τὸν ὁποῖον δέχονται, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας νὰ κατοικῇ πλησίον των, νὰ εἶναι γείτων των· Αἰσχ. Προμθ. 411. — 2) ὡς οὐσ. ὁ ἔποικος, ἀντὶ τοῦ ἄποικος, ἰταλ. κολονίστης· Γνήσιος, κάτοικος τόπου τινὸς ἐν γένει, Σφκλ. Ἠλ. 1, 66. Ἔτι δὲ καὶ = μέτοικος.

Ἐποικτείρω, Μλ -τερῶ (οἰκτείρω). Λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαί τινα διά τι.

Ἐποικτίζω, Μλ -ίσω (οἰκτίζω). Κινῶ τὴν καρδίαν τινὸς εἰς οἶκτον, συμπάθειαν, εὐσπλαγχνίαν, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1295. — 2) = ἐποικτείρω, παρ' Εὐριπ. καὶ τοῖς ὑστέροις Λογογρ. ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πράγματος· Λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαί τινα διὰ τινα δυστυχίαν του· ἀφ' οὗ

Ἐποίκτιστος, ὁ, ἡ Ἄξιος κλαυθμοῦ καὶ λύπης, ἄθλιος. Αἰσχ. Ἀγ. 1232.

* Ἔποικτος, ὁ, ἡ (οἶκτος). Ὅστις εἶναι οἴκτου, συμπαθείας, ἐλέους ἄξιος, Αἰσχ. Ἀγμ. 1597.

Ἐποιμώζω, Μλ -ώξομαι (οἰμώζω). Παραπονοῦμαι, ἀναστενάζω, κλαίω διά τι.

Ἐποίνιος καὶ ἐποινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὅ,τι συμβαίνει, γίνεται, ἢ ἀνήκει ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον· τὸ κοιν. εἰς τὸ ποτήρι.

* Ἐποιστέον, Ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἐπιφέρω. Πρέπει νὰ φέρῃ, νὰ κουβαλῇ, ἢ κουβαλήσῃ τίς που τίποτε, καὶ λ.

* Ἐποίσω, εις, ει, Μλ. τοῦ ἐπιφέρω, Ἰλδ. Α. 89. Ὀδσ. Π, 438.

Ἐποιχνέω = ἐποίχομαι.

Ἐποίχομαι, Μλ. -οιχήσομαι, μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.). Πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαί που· ἄνευ πτωτικοῦ, Ὀδσ. Α, 143. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παρεμβεβλημ. σημασ. τοῦ ὑπηρετεῖν, ὑπουργεῖν. ἀκριβέστ. «πάντοσε ἐποιχόμενος», Ἰλδ. Ε, 508, καὶ «ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο ἀνὰ στρατόν», Α, 383, καὶ μετὰ αἰτ. Πηγαίνω που μὲ σκοπὸν νὰ πράξω τι, Ὀδσ. Α, 1523. — Πηγαίνω που νὰ παρακαλέσω ἢ νὰ ζητουλεύσω, Γ, 346. 351. «θεοὺς τραπέζαις ἐποίχομαι» Πλησιάζω εἰς τοὺς θεούς, διὰ θυσίας συμποσίου, δείχνω τὸ πρὸς αὐτοὺς σέβας, τὴν εὐλάβειάν μου μὲ προσφορὰς θυσιῶν, Πινδ. Ὀλ. 3, 72. κατ' ἰδιαιτ. σημτ. — α΄) Ἅπτομαι ἔργου τινός, μεταχειρίζομαι νὰ κάμνω τι, ἐπαύξητα· Ἰλδ. Ε 720. σ.-

τηθ. μετὰ αἰτ. «ἔργον ἐποίχομαι» Πηγαίνω εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸ καθημερινόν ἐπιτήδευμά μου, τὸ κοιντ. νὰ κάμω, νὰ κυτάξω τὴν συνηθισμένην δουλειάν μου· πηγαίνω νὰ τελειώσω ὅ,τι, μ' ἐπρόσταξαν· πηγαίνω νὰ ἀρχίσω τὸ ἔργον μου, Ἰλιάδ. Ζ, 492. Ὀδυσ. Α, 353. «δόρπον ἐποιχ.» Πηγ. νὰ ἑτοιμάσω τὸ γεῦμα, τὸ φαγί, Ὀδυσ. Ν, 34. Τὰ πλεῖστα ἐπὶ γυναικῶν. «ἱστὸν ἐποιχομένην» Πηγαίνουσα καὶ τὸν ἀργαλειόν (τὸ τότε συνηθ. ἔργον τῶν εὐγενῶν γυναικῶν) τουτ' ἔστιν, ἀρχίζουσα νὰ ὑφαίνῃ, ὑφαίνουσα, Ἰλιάδ. Α, 31. Ὀδυσ. Ε, 62. καὶ ἀλλαχ. (τοῦ ῥήματ. ἡ ἔννοια δὲν σημαίνει ἐργασίαν ἐπὶ ποδῶν γινομένην, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ὑφαίνειν). — β') Ἔρχομαι, πηγαίνω διὰ νὰ ποιήσω ἐξέτασιν ὅπλων, τὸ Γαλλ. νὰ κάμω revue· περνῶ, ἢ διαβαίνων θεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαί τι, «πάντας ἐποιχ.» Ἰλιάδ. Ζ, 81. μετὰ αἰτ. «στίχας ἀνδρῶν ἐποιχόμενον» Ἰλιάδ. Ο, 279. Ρ, 355. παρβλ. Ὀδυσ. Δ, 451. — γ') Κινοῦμαι, φέρομαι μὲ βίαν κατά τινος· ἐπὶ βελῶν, μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Α, 50. Πολλάκις ἐπ' ἀνθρώπων· ὁρμῶ, ἐφορμῶ κατά τινος «ἴκρια στηνῶνα», Ἰλιάδ. Ο, 656. Ἔτι δὲ καὶ κατ' εὐθ., ἀμέσως ἐπιχειρῶ τι ἐναντίον τινός «Κύπριν χαλκῷ» Ἰλιάδ. Ε, 330. παρβλ. Κ, 487. Ἐξαιρ. δὲ χρῆται ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος τῇ λέξ. ὁ Ποιητὴς «οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος», ἢ ἐποιχομένη κατέπεφνεν, ὅπου ἡ Μετοχὴ τῆς ἐπελεύσεως ἢ προσπελάσεως μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς ἐχθρικῆς σημασ. ἔννοιαν φέρει, ἐπειδὴ ὁ αἰφνίδιος, ὀξὺς καὶ ἀνώδυνος θάνατος ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἀπεδίδετο εἰς αὐτῶν τῶν θεοτήτων τὰ εὐκατῆ βέλη.

Ἐποιωνίζομαι, Μλ. -ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (οἰωνίζομαι). Δίδω εἴς τινα εὐτυχῆ τινα οἰωνόν, προφητεύω αὐτῷ εὐτυχές τι, ἢ ἐποδίζω εἴς τι εὐτυχῆ προσημασίαν διὰ προτφωνήσεως, ἢ δι' ἄλλου τοιούτου τινὸς τρόπου. παρβλ. ἐπιφημίζω· Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 447. Αἰσχύλ. Προμ. 930.

Ἐποκέλλω, Μλ. -ελῶ (ὀκέλλω) = ἐπικέλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων. «ἐποκέλλω ναῦν τῇ», σκοπέλλω καὶ τ. τ. — 2) ἀμεταβ. Φθάνω, ἔρχομαί που, ἀποπλανῶμαι, χάνω τὸν δρόμον, κτυπῶ εἰς τὴν ξηράν, εἰς σύρτιν, σκόπελον· ἀράζω· ναυαγῶ.

* Ἐποκλάζω, Μλ. -σω (ὀκλάζω). Σκύπτω, χαμηλόνομαι λυγῶν τὰ γόνατα, κάθομαι ἀνακούκουρα ἐν ᾧ κάμνω τι, ἢ διὰ νὰ ἀποφύγω τι. Ἡλιόδ. 4, 17. Ἀγαθ. Προίμ. 50.

Ἐποκριάω, Μλ. -άσω (ὀκριάω). Εἶμαι τραχὺς ἐπάνω, εἰς τὴν ἐπιφάνειάν μου, Νίκανδρ. Θηρ. 790.

* Ἐποκριόεις, εσσα, όεν (ὀκριόεις). Πᾶν ὅ,τι ἔχει κυρτώματα, δὲν εἶναι ὁμαλόν, ἴσον· ὅστις εἶναι ὀλίγον κυφός, ὕβος, τὸ τουρκ. καμπουριάρης. Jac. ἐν Ἐπιγρ. 8, 154, 3.

* Ἐπολβίζω, Μλ. -ίσω (ὀλβίζω). Μακαρίζω, καλοτυχίζω τινά.

Ἐπόλιος, ὁ. Νυκτερινόν τι πτηνόν. Σουίδ. ἴσως Αἰγώλιος.

Ἐπολισθαίνω, Μλ. -λισθήσω (ὀλισθαίνω, ἀνωμλ.). Ὀλισθαίνω, σκοντάβω, γλυστρῶ, ξεγλυστρῶ ἐπί τι, εἴς τι, ἐπ' αὐτῷ, πίπτω, πέφτω· ἐπὶ τὸ πολὺ μεταφορικῶς.

Ἐπολολύζω, Μλ. -ύξω (ὀλολύζω). Ἐκβοῶ, φωνάζω, ἀλαλάζω, χουϊάζω, προσέτι, διά τι, ἐπὶ ἀγαλλιάσεώς τε καὶ ἐπὶ θρήνων κραυγῆς, ὡς τὸ ἐπαλαλάζω· ἐξαιρέτως ἐπὶ ἑορταστικῶν κραυγῶν ἐν θυσίαις, Valck ἐν Ἡροδ. 4, 189. παρβλ. ὀλολύζω. Ἡ ἐπὶ οἰμωγῆς ἢ θρήνου χρῆσις τῆς λέξ. ἐστὶ νεωτέρα. Interpp. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 620.

Ἐπολοφύρομαι, Μλ. -υροῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι, ἀνωμλ.). Θρηνῶ, ὀδύρομαι προσέτι, διά τι, ἅμα (υ).

Ἕπομαι, Μλ. -έψομαι, Ἀκολουθῶ, μέσ. ἀποθ. τοῦ ἕπω, ὅπερ ἴδε. Ὅμηρ.

Ἐπομβρέω, Μλ. -ήσω (ὀμβρέω). Βρέχει, ῥίπτει πολλὴν μεγάλην βροχήν «Ζεὺς ἐπομβρῶν». Ὅστις κάμνει πολλὴν βροχήν, ἀντιθ. τῷ, ἐπαυχμήσας. — 2) ἀμετβ. Εἶμαι καταβρεγμένος, γεμάτος νερόν, ἀφ' οὗ

Ἐπόμβρησις, εως. Τὸ νὰ βρέχῃ· βροχὴ ῥαγδαία.

Ἐπομβρία, ἡ. Πολυομβρία, πολλαί, ὑπερβολικαὶ βροχαί, ὑγρασία, πλημμύρα.

Ἐπομβρίζω, Μ. ίσω. Βρέχω, κάμνω νὰ καταφέρηται, χύνηται, πίπτῃ βροχὴ ἐπί τι. Κλήμ. Στρωμ. Α. 7.

* Ἐπόμβριος, ὁ, ἡ = ἔπομβρος.

Ἔπομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Πᾶν ὅ,τι ποτε ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔβρεξε πολύ· τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποκείμενον εἰς βροχάς.

Ἑπομένως, Ἐπίρ. Μετοχ. Ἐνεστ. τοῦ ἕπομαι. Ἀκολούθως, μετέπειτα, ὕστερον, κατόπι, ὀπίσω ἀπό τι, ἄρα, ὅθεν. μετὰ δοτικ.

Ἐπόμνυμι, καὶ ἐπομνύω, ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐπόμνυμαι. Μλ. ἐπομοῦμαι, Ἀόρ. Α. ἐπώμοσα, (ὄμνυμι, ἀνωμλ.) Ὀμνύω, ὁμόνω, ὁρκίζομαι, κάμνω ὅρκον εἴς τι, Ὀδυσ. Ο, 437. μετὰ αἰτ. «ἐπίορκον ἐπώμοσεν» Ὡρκίσθη εἴς τι μάταιον ὅρκον (οὐχὶ ψευδῆ, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἐκπλήρωσιν δὲν ἐσυγχώρησαν οἱ Θεοί) Ἰλιάδ. Κ, 332. ἔτι δὲ καὶ διπτῇ αἰτ. «θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυμι» Ἀσεβῶ εἰς τοὺς θεοὺς ὀμνύων εἰς τὸ ὄνομά των ψευδῆ ὅρκον, Θέογ. 1195. παρβλ. Ἡσιόδ. Θεογ. 793. ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. κεῖται κατ' αἰτ. τὸ ἀντικείμενον εἰς τὸ ὁποῖον ὀμνύει τις. Ξενοφ. Κυρ. 6, 4, 6. ὡσαύτως ἐστὶν ἐν χρήσει καὶ τό, ἐπιορκέω — 2) Κατὰ Μτχ. ἄλλῳ τινὶ ῥήματι προσκειμένην, ἐξαιρ. «ἐπομόσας εἶπεν» Εἶπεν ὁρκισθεὶς ἅμα, Ἡροδ. 8, 5. Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 8, 1. παρβλ. Κυρ. 4, 1, 11 — 3) Βεβαιόνω εἴς τινα τίποτε μὲ ὅρκον· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «ὁ δ' αὐτῷ ἐπομόσας εἶπεν», Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 8, 2.

Ἐπομόργνυμι, Μλ. ἐπομόρξω (ὀμόργνυμι, ἀνωμλ.) Ἀποσπογγίζω, σφογγίζω τι ἀπό τίποτε, τρίβω τι μὲ τίποτε διὰ νὰ σηκώσω τὴν ὑγρασίαν του, νὰ τὸ ξηραίνω, ἀποστεγνώσω. Μέσ. Σφογγίζομαι, ἀποσφογγίζομαι μὲ ἢ εἰς τίποτε· τρίβομαι μὲ τίποτε.

Ἐπομφάλιος, α, ον ἔτι δὲ καὶ δικατλ. (ὀμφαλός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, ἢ βάλλεται ἐπὶ τὸν ὀμφαλόν. «βάλε σάκος μέσσον ἐπομφάλιον» ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα εἰς τὸ μεταίτατον μέρος της, ἴσια εἰς τὴν μέσην, Ἰλιάδ. Η, 267. «κύλικα ἐπομφάλιον», Σύκον μὲ τὸ μάτι του. Ἀνάλεκτ. Β. σελ. 80. — 2) τὸ ἐπομφάλιον, Τὸ περί, ἢ κατὰ τὸν ὀμφαλὸν μέρος· ἐν γένει, τὸ ὑπογάστριον, προκοιλία (ε)

Ἐπονειδίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (ὀνειδίζω) Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, διασύρω, βλασφημῶ.

Ἐπονείδιστος, ὁ, ἡ. Ὠνειδισμένος, καταφρονημένος, ὑβρισμένος· ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ὀνειδισμοῦ, ἀτιμίας, καταφρονήσεως ἄξιος. — 2) Ἐνεργ. ὅστις ἀτιμάζει, ὀνειδίζει. Θεοφρ. Χαρακτ. ΙΑ. 1. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 639. Ἐπίρρ. ἐπονειδίστως.

Ἐπονομάζω, Μ. -άσω. (ὀνομάζω) τινί, Ὀνομάζω, δίδω ὄνομα εἰς τίποτε παράγων αὐτὸ ἀπό τινα αἰτίαν· παρονομάζω, εὐγάζω παρανόμι, Heind. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 185. C. ἐνίοτε δὲ καὶ πλεοναστικ. μετὰ τοῦ εἶναι. Ἐπὶ τὸν ἁπλοῦν τύπ. τῆς λέξ. «ἐπονομάζω τὸ ὄνομά τινος» Ἀναφέρω τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ λέγων τίποτε, ἐπικαλοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. Παθ. «τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπονομάζεται» Εἰς τὴν ἐξουσίαν δίδεται τὸ ὄνομα ὕβρις, τὴν παρονομάζουν ὕβριν, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 238. Α. ἀφ' οὗ

Ἐπονομασία, ἡ. Ὀνομασία ἀπό τι διά τινα αἰτίαν· ἐπίθετον, παρανόμι.

Ἐπονόμαστος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ ὄνομά του ἀπό τινα αἰτίαν, ἔχει παρανόμι. Ἐπίρρ. ἐπονομαστῶς.

Ἐποξίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (ὀξίζω) Ξηνίζει, γίνεταί τι ξηνόν.

Ἐποξύνω, Μλ. -υνῶ (ὀξύνω) Κάμνω τι ὀξύ, κοπτερόν, σουβλερόν.

Ἐπόξυς, ὁ, ἡ, υ, τὸ (ὀξύς) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀξύ, κοπτερόν, σουβλερόν. Τροπ. ἐπὶ τῆς γεύσεως· ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ξηνόν, ξηνούτσικον, Ἱππιατρ. σελ. 394.

Ἐποπίζομαι, μέσ. ἀποθ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. μόνον ἐν χρήσει· (ὀπίζομαι) Κυτάζω εἴς τι ἢ πούποτε καὶ συλλογίζομαι· μετὰ αἰτ. ὅθεν, Σέβω, σέβομαι, τιμῶ, εὐλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, ἐξαιρ. ἐπὶ θεῶν, «Διός, θεῶν ἐποπίζεο μῆνιν» Ὀδυσ. Ε, 146. Ὕμ. Ἀφροδ. 291.

Ἐπόπισθεν, Ἐπίρ. (ὄπισθεν) Ἀπ' ὀπίσω, ἐξοπίσω, ὀπίσω. Ἡσιόδ. παρ' Ἀθην. σελ. 498.

* Ἐποποῖ, παρὰ τό, ἔποψ, Μιμούμενος τὴν φωνὴν τοῦ ἔποπος, πούπου, καθὼς φωνάζει ὁ πούπος, Ἀριστοφ. Ὀρν. 58. 230.

Ἐποποιΐα, ἡ. (ἐποποιός) Τὸ νὰ ποιῇ, συγγράφῃ, στιχουργῇ τις Ἐπικὸν ποίημα· τὸ ἴδιον Ἐπικὸν ποίημα, ἀφ' οὗ

Ἐποποιϊκός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν Ἐποποιΐαν, εἶναι ὑπόθεσις ἐπικῆς ποιήσεως.

Ἐποποιός, οῦ, ὁ. (ἔπος, ποιέω) Ὅστις ποιεῖ, συγγράφει Ἐποποιΐας, ἢ ποιήματα ἑξάμετρα.

Ἐποπτάω, Μλ. -ήσω (ὀπτάω) Ψήνω ἢ φρυγανίζω τι ἐπάνω εἴς τι. ψήνω τίποτε ὀλίγον μόνον ἐπιπολαίως, ἀπ' ἐπάνω, Ἀθήν. σελ. 121.

Ἐποπτεία, ἡ. Ἐφορεία, ἐπιστασία, φροντίς. 2) Ὁ τρίτος καὶ ἔσχατος βαθμὸς τῆς μυήσεως τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. παρὰ τὸ

Ἐποπτεύω, (ὀπτεύω) Βλέπω, κυτάζω, προσέχω ἐπί τι, παρατηρῶ τι ὡς ἔφορος, ἐπιστάτης. «ἐποπ. ἔργα» Ὀδυσ. Π, 140. Ἡσιόδ. Ἔργ. 765. ἐν γένει. Ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, περιεργάζομαί τι· ὡς τὸ ἐπιδεῖν. Τιμωρῶ, παιδεύω τινά· μετὰ αἰτ. οὕτω καὶ «δίκας τινὸς ἐποπτεύω» Καταδικάζω τινά. Αἰσχύλ. Εὐμ. 213. — 2) Μυοῦμαι, κατηχοῦμαι, κατηχίζομαι, τὸν τρίτον καὶ ἔσχατον βαθμὸν τῶν Ἐλευσιν. μυστηρίων. Εἶμαι ἔφορος, ἐπιστάτης τινός· ἴδε ἐπόπτης, σημασ. 2. εἰς δήλωσιν τῆς ὑπερτάτης ἐπιγείου εὐτυχίας παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 747. «μᾶλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ, ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ».

Ἐποπτήρ, ῆρος, ὁ = τῷ ἐπόπ. σημασ. 1.

Ἐπόπτης, ου, ὁ (ἐπόψομαι, ἐφοράω) Ἔφορος, ἐπιστάτης· αὐτόπτης, θεατής, θεωρητής. 2) Ὅστις ἐμυεῖτο τὸν τρίτον καὶ ὕστατον βαθμὸν τῶν Ἐλευσιν. μυστηρίων· «οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν μύσται, μετὰ ἐνιαυτὸν δέ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι» Σουίδ.

Ἐποπτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν ἐπόπτην, ἢ εἰς τὴν ἐποψίαν.

Ἐποπτος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές, κεῖται πρὸ ὀφθαλμῶν. Στραβ. 5, 365.

Ἐπόπτω, Ὁ ἐνεστ. οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. Μλ. Θέλει ἐπιθεωρήσω, παρατηρήσω, περιεργασθῶ τι, Ὅμ. — 2) Θέλει ἐκλέξω, διαλέξω τι παρατηρήσας, ἐρευνήσας αὐτό. Ἰλιάδ. Ι, 167. Ὀδυσ. Β, 294 — 3) Θέλει πηγαίνω που ἢ πρός τινα διὰ νὰ ἴδω πῶς ἔχει, τί κάμνει· θέλει ἐπισκεφθῶ τινα. κατὰ τὴν πρώτ. σημασ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἐπὶ τῷ συνήθ. τύπῳ, κατὰ τὴν δεύτ. δέ, τῷ Ἐπιόψομαι· εἰς ἀποπλήρωσιν τῶν ἐλλειπόν-

των χρόνων χρησιμεύει τὸ, ἐφορᾶν καὶ ἐπιδεῖν.

*Ἐπεράω, Ἰων. ἀντὶ ἐφοράω, Ἡρδτ.

Ἐποργάω, τὸ, ὀργάω κατ᾽ ἐπίτ. Σουίδ.

Ἐποργιάζω, Μλ. -σω (ὀργιάζω) Ἑορτάζω που, μέτα που τὰ ὄργια· μετὰ δοτ. Ἀνάκρ. 32 «ἐποργιάζει ἔρως πολεττιν»

Ἐπορέγομαι, Μ. ξομαι. ὡς μέσ. (ὀρέγω) Ἁπλόνω ἐξαπλόνω τὸ χέρι μου πρός τι, διὰ νὰ πιάσω, φθάσω· ἔτι δὲ καὶ διὰ νὰ προτρέψω τι· παρ᾽ Ὁμ. ἀπαντᾶται μόνον ἐν Ἰλδ. Ε, 335. «ἐπορεξάμενοςει Φθάσας τον μὲ τὸ ξίφος, ἀνθ᾽ οὗ ἀλλοῦ τελειότερον «ἔγχει ὀρέξασθαι» λέγει, ἰδὲ Heyne ἐν Ἰλδ. Δ, 307 — 2) Προσφέρω, προτάττω, προτιθέτω, «τιμῆς οὔτ᾽ ἐπορεξάμενος». Σολ. 20, 2 — 3) Τρπ. Ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ζητῶ τι ἔτι μᾶλλον. Ἡρδ. 9, 34.

*Ἐπορέω, Ἰων. ἀντὶ ἐφοράω, Ἡρδ. 1, 124.

Ἐπορθιάζω, Μλ. -σω (ὀρθιάζω) κυρίως, Ὀρθόνω, σηκόνω, στήνω τι ὀρθά, ἴσια. «ἐπορθ. τὰ ὦτα» τὸ κοιντ. Τεντόνω τ᾽ αὐτιά. Συνηθ. ἐπὶ φωνῆς, Σηκόνω τὴν φωνήν μου ὑψηλά, φωνάζω δυνατά, σκούζω· ἀμετβ. δοξοῦν, φωνάζω, βοῶ ἐνταῦτῷ, μετέπειτα, ἐν ᾧ κάμνω, βλέπω, ἀκούω τι· «ἐπορθ. τῇ δὲ λαμπάδι» Εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον μὲ τὴν λαμπ. Αἰσχ. Ἀγ. 29. τὸ δὲ «ἐπορθιάζω γόοισι», Θρηνῶ, κλαίω μεγαλοφώνως. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1043. τελειότερον δ᾽ ἂν εἴη, ἐπορθ. φωνήν.

Ἐπορθοβοάω, (βοάω, ἀνμλ.) Φωνάζω μεγάλως καὶ ἐπικαλητικῶς πρός τινα. Seidl. ἐν Εὐριπ. Ἠλ. 140. «ἐπορθοβόα γόους πατρί».

Ἐπορθρεύω, Μ. -εύσω. (ὀρθρεύω). Πράττω, κάμνω τι τὸ πρωΐ· σηκόνομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι πρωΐ· ψάλλω τὸν ὄρθρον, καὶ λ. τ. τ. τὸ πρωὶ «τῆς ἐπιδόσεως ἐκεῖθεν ἐπορθρευμένης», Δίων Λόγ. 18. σελ. 372. «πῶς ἔχοις ἐπορθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων». Λουκιαν. ς. σελ. 289.

Ἐπορθρίζω, καὶ μέσ. ἐπορθρίζομαι = ἐπορθρεύω· ἀφ᾽ οὗ

Ἐπορθρισμός, ὁ. Τὸ νὰ ἐγείρηται, σηκώνηται τις τὸ πρωΐ· νὰ ψάλλῃ τὸν ὄρθρον· ἐν γένει, τὸ νὰ κάμνῃ τίποτε τὸ πρωΐ. «τελωνικῶν κεκραγμῶν ἐπορθρισμοῖς». Πλούταρχ. Η. σελ. 598. Αἱ φωναὶ τῶν τελωνῶν τουρκβ. κουμερκιάρων, αἱ ὁποῖαι γίνονται τὸ πρωΐ.

Ἐπορθροβόας, ου, ὁ. = ὀρθροβόας. Ὅστις φωνάζει τὸ πρωΐ, ἐπιθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος, τοῦ πετεινοῦ, τοῦ κόκορα. ἀμρβ.

Ἐποριγνάομαι, (ὀριγνάομαι) = ἐπορέγομαι. Θεμίστ. Λόγ. Β. σελ. 33. ποιητ.

Ἐπορίνω, Μλ. -νῶ (ὀρίνω) Παρακινῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω τινὰ εἴς τι.

Ἐπορκίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ ἐφορκίζω. ἀφ᾽ οὗ

Ἐπορκισμός, ὁ Ἰων. ἀντὶ ἐφορκισμός, Τὸ νὰ ὁρκίζηται, ἐπιβεβαιόνῃ τίς τι μεθ᾽ ὅρκου, καὶ

Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁρκίζεται, βεβαιόνει τίποτε μὲ ὅρκον. Πρόκλ. Παράφρ. 253.

Ἐπόρνυμι, καὶ, ἐπορνύω. Μλ. -επόρσω, ἀόρ. α. ἐπῶρσα (ὄρνυμι, ἀνμλ.) Διεγείρω, ἐρεθίζω, παρορμῶ, «ὅς μοι ἐπῶρσε μένος» Ὅστις διήγειρε τὸ θάρρος μου, μ᾽ ἐνεθάρρυνε, Ἰλδ. Ω, 93. «τῷ θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε» Ὁ θεὸς διήγειρεν, ἔπεμψεν εἰς αὐτὴν ὄνειρον, Ὀδσ. Χ. 429. Προτρέπω, παροτρύνω, παρακινῶ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ ἐχθρ. σημτ. Δηρεθίζω, παροξύνω, τὸ κοιντ. ἀνάφτω τινὰ ἐναντίον τινός· τινά τινι, Ἰλ. Ε, 765. Ρ, 72. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ μετ᾽ Ἀπρμφ. «ποῖον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι», Ἰλδ. Η, 42. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ διεγέρσεως δεινῶν παθῶν ἐν τῇ καρδίᾳ τινός, Ὀδσ. Η, 271. ὡσαύτως καὶ «οἱ ἐπόρνυε μόρσιμον ἦμαρ» Ἔπεμψεν αὐτῷ τὴν θανατηφόρον ἡμέραν, Ἰλδ. Ο, 613 — Παθ. Ἐγείρομαι, ὁρμῶ κατά τινος· ἀντικρύζω τὴν ἐναντίον μου ὁρμήν τινός· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Φ, 324, «ἐπῶρτο Ἀχιλῆϊ», γ. ἑνι. προσ. ἀόρ. κατὰ συγκ.

Ἐπορούω, Μ. -ούσω. (ὀρούω) Πηδῶ ὁρμητικῶς ἢ αἰφνιδίως, ῥίχνομαι κατάχνομαι, ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Πολλάκις ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ κατὰ σημτ. ἐχθρικήν, ἐν Ὀδσ. δὲ ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται Ψ, 343, ἐπὶ τοῦ ἡδέος ὕπνου, ὑφ᾽ οὗ καταλαμβάνεται ὁ Ὀδυσσεύς· ὥστε τὸ ῥῆμα φέρει ταχύτητος σημτ. μετὰ αἰτ. δὲ τοῦ πράγματ. ἢ τῆς ἐν τόπῳ κινήσεως, μόνον ἐν Ἰλδ. Ρ, 481 «ἅρμ᾽ ἐπορούσας» Πηδήσας αἴφνης ἐπὶ τὴν πολεμικὴν ἅμαξαν. Ἔστι δὲ ἡ λξ. παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρήσει.

Ἐποροφόω, Μλ. -ώσω. (ὀροφόω) Θέτω, βάλλω στέγην, σκεπαστὴν ἐπί τι «ἐποροφοῦν τὸν οὐρανόν». Ἡράκλ. Ἀλληγ. κεφ. 48.

*Ἔπορτον, Ποττκτ. ἀόρ. α. ἀνργτ. τοῦ ἐπόρνυμι, Ἰλδ. Ε. 765.

Ἐπορχέομαι, Μλ. -ήσομαι, (ὀρχέομαι) Ὀρχοῦμαι, χορεύω διά τι, πρός τι, ἐνταυτῷ· χορεύω ἐπί τι ὀλόγυρα, καταπατῶ, τὸ κοιντ. τσαλαπατῶ τίποτε, Δημτθ. Περιπαίζω, χλευάζω, περιγελῶ τινα· μετὰ δοτ. «ἐπορχεῖσθαι τοῖς πολεμίοις». Ἀππιαν. Πουνικ. 66.

Ἔπος, εος, τό. Λόγος, λέξις, ὅθεν τὸ Ἀττ. «κατ᾽ ἔπος» Λέξιν πρὸς λέξιν, μὲ ἀκρίβειαν. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι λέγεται, ὁμιλεῖται, ἐρρέθη, ὡμιλήθη, δηλοῦται διὰ λόγου· πᾶσα διὰ γλώσσης, διὰ ζώσης φωνῆς παράστασις· ὅθεν καὶ πλείονες κατ᾽ ἐντελῆ ἔννοιαν ἀλλήλαις συντεταγμέναι λέξεις· ὁμιλία, διάλεξις, διήγησις· πάνυ εὔχρηστον παρ᾽ Ὁμ., ὅστις ἀγνοεῖ τὴν μετέπειτα τῷ ἔπος προσαφθεῖσαν κατ᾽ ἐξοχὴν σημτ. Λόγος, καὶ συντάσσει τὴν λέξιν τῷ, μῦθος, ὡς ἰσοδύναμον αὐτῷ. Ὀδσ. Δ, 597. Λ, 561. Καθ᾽ ὅσον δὲ ἡ σημσ. τῆς λέξεως συμπεριλαμβάνει πᾶν ὅ,τι ποτε διὰ γλώσσης δηλωσιν, κεῖται ἐνίοτε, σπανίως μέντοι, καὶ ἀντὶ τοῦ ᾠδή, Ὀδσ. Θ, 91. Ρ, 519. ὅπου ὅμως σημαίνει πολὺ μᾶλλον διηγήσεις ἐμμελεῖς ἤτοι κατὰ τρόπον ᾠδῆς, τραγῳδιστά, γινομένας, παρὰ ᾠδὴν κυρίως, ἡ λέξις συμπεριλαμβάνεται ἀναγκαίως κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν. Ἀκριβέστεροι διορισμοὶ τῆς λέξεως παρ᾽ Ὁμρ. εἰσὶ — α) Λόγος, ὁμιλία ἀξιακουστος, ὁ ὁποῖος ἀξίζει νὰ τὸν ἀκούσῃ τις «ποτέ τι γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαιόλος Ἕκτωρ» Ἰλδ. Γ, 83. — β.) Λόγος τὸν ὁποῖον δίδει τις, καὶ ὁ ὁποῖος μένει ἀμετάβλητος ὅθεν, Βεβαίωσις, ὑπόσχεσις «μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος» Θ, 8. Ξ, 44. «τελεῖν ἔπος» Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν λόγον του. — γ.) Νουθεσία, παραίνεσις, συμβουλή, προσταγή, ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οὐ σπανίως — δ.) Θεοπρόπιον, προφητεία, θεῖον ῥητόν, χρησμός. «καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντιος ἀλαοῦ». Ὀδσ. Μ, 266. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ ῥῆσις ποιητική, γνώμη, ὡς τό, ἀπόφθεγμα· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστον «ὡς ἔπος εἰπεῖν» τὸ ἡμέτ. Καθὼς συνειθίζουν νὰ λέγουν, ἄνευ ἀκριβείας ἢ βεβαιότητος, σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἐν συντόμῳ, ἑνὶ λόγῳ, τὸ κοιντ. νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμεν, Wolf ἐν Λεπτ. σλ. 361. Herm. Vig. σλ. 205. 853. ἀντθ. τῷ, ὄντως, Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 656. Ε. — ε.) Λόγος, ἀντθ. τῷ, πρᾶξις, ἔργον· ἄρα ἐνίοτε καὶ κατὰ παρεμβεβλημένην σημσ. τοῦ, κενός, μάταιος. π. χ. «ἔπεα ἀκράαντα» Λέξεις εἰς μάτην, αἱ ὁποῖαι δὲν βεβαιοῦνται ποτέ, τὸ κοιντ. ἄδεια λόγια, λόγια εἰς τὸν ἀέρα, ἀντθ. τῷ, ἔτυμα, Ὀδσ. Τ, 565. ὅθεν ἡ πάνυ πολλάκις ἀπαντωμένη ἀντίθεσις τοῦ, ἔπος, τῷ, ἔργον, Ἰλδ. Ο, 234, Ὀδσ. Β, 272. Γ, 99. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς καὶ τό, λέγειν ἀντθ. τῷ, πράττειν. Πρὸς τούτοις χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ ἔπος καὶ ἀντθ. τῷ, βία, Ἰλδ. Ο, 106. καὶ τῷ, χείρ, Α, 77. — ζ.) Λέξις, λόγος, κατ᾽ ἐκτεταμενωτάτην σημτ. ὥστε οὐ μόνον τὸν τύπον σημαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόθεσιν λόγου, ἀγγελίας, φήμης, εἰδήσεως, καὶ ὅθεν ἡ σημτ. αὐτοῦ ἐγγίζει ὅτι μάλιστα τῇ τοῦ, πρᾶγμα· καὶ εἰς τὸ κοινότ. δύναται ἐξηγεῖσθαι ὁτὲ μὲν διὰ τοῦ πρᾶγμα, «νῦν δ᾽ ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἶμ᾽ Ἀχιλῆϊ» Πηγαίνω νὰ τῷ μηνύσω πάλιν ἕνα πρᾶγμα. Ἰλδ. Λ, 652. ὁτὲ δὲ διὰ τοῦ, αὐτό, ἢ τό· «καὶ γάρ κ᾽ οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος» Εἴθε νὰ μὴ τὸ ἤκουε, Χ, 454. καὶ ἀλλχ. πολλάκις. πρβλ. Br. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1144. Οἰδ. Κ, 443. ὅθεν «οὐδὲν πρὸς ἔπος» τὸ κοιντ. Δὲν ταιριάζει εἰς αὐτὸ ποῦ λέγομεν, δὲν ἀξίζει οὔτε λόγον, οὔτε νὰ τὸ ἀναφέρῃ τις, εἰς μάτην. Ἀριστφ. — Ὁ Ποιητ. συντάσσει συνήθως «ἔπος εἰπεῖν, ἐρεῖν, φάσθαι, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, φράζεσθαι, προσαυδᾶν» — 2) τὰ ἔπη, Τὸ εἰς ἑξαμέτρους στίχους συγγραφόμενον ποίημα, Ἐπικὸν ἢ Ἡρωϊκόν, διηγηματικὸν ποίημα, σκηνικῷ. κατὰ ἀντ. ἀρθμ. Οἱ μεταγενστ. ὅμως χρῶνται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ Ἐλεγείων, καὶ ἐπ᾽ ἄλλων, μὴ ἑξαμέτρων, στιχουργήσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουσιν ἔτι διωρισμένην ὀνομασίαν, ἐπὶ Ἀναπαίστων, Ἰάμβων καὶ λ. τ. τ. Franke ἐν Hallv σλ. 77. fg. δι᾽ οὗ μετηνέχθη ἡ σημτ. τοῦ, ἔπος εἰς τὴν γενικωτάτην τοῦ, στίχος, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 30 ὁ δ᾽ Λουκ. καὶ ἐπὶ ζωγράφου μάλιστα λέγει «οὐδ᾽ ἐν ἑπτὰ ἔπεσι γράφειν» Δὲν ζωγραφίζει οὔτε μὲ ἑπτὰ γραμμὰς (Πρωτότ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ εἰπεῖν, τοῦ θέματος ἘΠΩ)

Ἐποστρακίζω, Μλ. -ίσω (ὀστρακίζω) Ῥίπτω ὄστρακα, τὸ κοιντ. πολεμῶ κόχυλα ὀστριδίων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ ἐπιπολαίως ὥστε μόλις ἐγγίζοντα αὐτῇ κοντοπηδῶσι μακρύτερα πλεονάκις· παίγνιον καὶ τὴν σήμερον κατὰ διαφόρους ὀνομασίας ὑπὸ τῶν παιδίων συνειθιζόμενον. ἀφ᾽ οὗ

Ἐποστρακισμός, ὁ. Τὸ παιγνίδι μὲ ὀστριδοκόχυλα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ· ὅπερ ὁ Πολδ. 9, 119 ἑρμηνεύων λέγει, «ὄστρακον τῶν θαλαττίων κατὰ τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιπολῆς ἀφιᾶσι, ἀριθμοῦντες αὐτοῦ τὰ πρὸ τοῦ καταδῦναι πηδήματα ἐν τῇ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐπιδρομῇ· ἐκ γὰρ τοῦ πλήθους τῶν ἁλμάτων, ἡ νίκη τῷ βάλλοντι.»

Ἐπόσχιον, τό. (ὄσχος) Κλωνάριον μὲ καρπὸν Γαλλην. Γλωσ.

Ἐποτοτύζω, (ὀτοτύζω) Κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι μεγαλοφώνως διά τι, ἀμα. Εὐριπ. Φοιν. 1035.

Ἐποτρύνω, Μλ. -υνῶ (ὀτρύνω) τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον, Ἐρεθίζω, διεγείρω, παροξύνω, παρακινῶ, ἐγκαρδιόνω, παρορμῶ τινα κατά τινος, πολλάκις παρ᾽ Ὁμ. «ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει» συνηθ. συντάσσοντι. Χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ κατὰ σημσ. τοῦ Νουθετῶ, παραινῶ, παρακαλῶ, παρακινῶ, προστάζω· προκαλοῦμαι, τὸ Ἰταλ. σφιδάρω, σπανίως δὲ κατὰ σημσ. ἐχθρ. τινά τινι, Προκαλοῦμαί τινα εἰς μάχην· «τὰ πλεῖστα ἐπ᾽ ἀνθρώπων· ἀλλὰ καὶ «ἐποτρ. πόλεμόν τινι.» Ἀνάπτω πόλεμον, γίνομαι αἴτιος νὰ κινηθῇ πόλεμος κατά τινος, Ὀδσ. Χ, 152. «πομπὴν ἀγγελίας ἐποτρύνων» Παρακινῶ, ἐπιταχύνω νὰ σταλθῇ τίποτε εἰς τὴν πατρίδα· στέλλω ὀγλήγορα εἰδήσεις ἔξω, Ὀδσ. Θ, 31, Ω, 355. συντάσσει δὲ αὐτὸ Ὁμ., αἰτ. συνηθ.

πολλάκις δὲ καὶ ἀπρμτ. »ἐπεστρώνει μαχέσασθαι, πολεμίζειν, χαλεπαίνειν καὶλ. τ. τ. σχηματ. δοτ., Ἡσδ. Ἐρ. 599. δοτ. καὶ ἐπιφερομένῳ ἀπρμτ. »ἐπάρσειεν, ἱππεῦσιν ἐπετρύνων Προστάζω, Ὀδσ. Κ, 531. Ἰλδ. Ο, 258. (τὰ γὰρ μαρτύρια ὡς ἐν Ὀδσ. Β, 422. Ι, 485. οὐδὲν ἀποδεικνύουσι, τῆς δοτ. ὀρθότερον πρὸς τὸ κελεύειν ἀποδιδομένης· ἰδὲ καὶ Schweigh. ἐν Ἡρδτ. 7, 170. Τμ. 5. σλ. 420. Ἡ παρ' Ἡρδτ. δοτκ. μέντοι δύναται κεῖσθαι ὡς καὶ παρ' Ὀμ.)

Ἐπουδαῖος, ὁ, ἡ καί

Ἐπουδεῖος, ὁ, ἡ (οὖδας) Πᾶν ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται ἐπὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς.

Ἐπουλίς, ίδος, ἡ. (οὖλον) Πρῆσμα εἰς καὶ ἐπὶ τὸ κρέας τῶν ὀδόντων. πρβλ. παρουλίς.

* **Ἔπουλος**, ὁ, ἡ (οὐλον) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον τι οὖλον, καππαρούτσικον, καππαρωτόν.

Ἐπουλόω, (οὐλόω) ἐπὶ πληγῶν, Ἰατρεύω, κάμνω νὰ πιάσῃ ἡ πληγὴ οὐλήν, τὸ κοιντ. λοῦσαν ἀφ' οὗ

Ἐπούλωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γίνηται οὐλή, νὰ πιάνῃ λοῦσαν, νὰ λουτσαβιάζῃ πληγή τις.

Ἐπουλωτικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι κάμνει πληγήν τινα νὰ ἰατρεύηται, νὰ οὐλῶται, πιάσῃ λοῦσαν, νὰ λουτσαβιάζῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἶναι ἁρμόδιον, ὠφέλιμον εἰς ἐπούλωσιν.

Ἐπουραῖος, αία, αῖον. (οὐρά) Πᾶν ὅ,τι εἶναι πρὸς τὸ μέρος τῆς οὐρᾶς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὴν οὐράν. Ἀνθολ.

Ἐπουράνιος, α, ον. (οὐρανός) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπὶ ἢ εἰς τὸν οὐρανόν. παρ' Ὀμ. μόνον ἐπὶ τῶν θεῶν »ἐπουράνιος θεός, ἐπουράνιοι θεοί« Ὀδσ. Ρ, 484. Ἰλδ. Ζ, Ζ, 129. 131. 527. παρὰ τοῖς μεταγεντ. πληθ. ὡς οὐσιαστ. ἀντὶ θεοί, (ε)

Ἐπουρέω, Μλ. -ήσω (οὐρέω, ἀνμλ.) Οὐρῶ, κατουρῶ ἐπάνω που.

Ἐπουριάζω = ἐπουρίζω.

Ἐπουρίζω, Μλ. -ίσω (οὐρίζω) Πνέω, φυσῶ εἰς τι ἢ ὄπισθέν τινος ἐπιτηδείως, κατ' εὐχήν· ὠθῶ, ἀμπώχνω ἔμπρός· ἐπ' εὐηνεμίας, ἁρμοδίου ἀνέμου, ὅταν πνέων ὄπισθεν ἐπιταχύνει τὸν πλοῦν τοῦ πλοίου, τὸ κοιντ. πρύμνος ἄνεμος »αὖρα ἐπουρίζουσα τὴν ὀθόνην« Ὁ πρύμνος ἄνεμος φουσκώνων τὰ πανιά· οὕτω καὶ »ἄνεμος ἐπουρίζων τὰ ἀκάτια« Λουκ. Τὸ δὲ »τὸ δ' αἱματηρὸν πνεῦμα ἐπουρίσασα τῷ« Πέμπουσα αὐτῷ τὴν αἱματηρὰν πνοήν του ὡς ἄνεμον εἰς τὸν πλοῦν του« Αἰσχλ. Εὐμν. 133 — 2) Μεταφρ. Προξενῶ, εὐνοῶ, ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ καὶ ἐπιταχύνω τι εἰς τὸν σκοπόν· ἐπὶ φυσικῆς ὁρμῆς, κλίσεων, ψυχικῶν παθῶν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐξωτερικῆς δυνάμεως ἐνεργειῶν, αἱ ὁποῖαι βιάζουσι, κινοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νὰ πράττῃ κάμνῃ τίποτε, ἢ προμηθεύουσιν ὠφελοῦσιν, ἐπιταχύνουσι τὰς πράξεις του — 3) ἀμετβ. Πλέω, ταξειδεύω μὲ εὐηνεμίαν, πλέω ὀγλίγορα. »τρέχε κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσασα« Τρέχε μὲ καλὸν ἄνεμον, τοῦτ' ἔστιν ὅσον τάχιστα εἰς φθοράν· τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. ἄμε εἰς τ' ἀνάθεμα, ἢ εἰς τὸν διάβολον, ἢ βγάλε τὸν λαιμόν σου μιὰν ὥραν προτήτερα, Ἀριστφ. Θσμφ. 1226. παρβλ. ἐπουρόω. »τὸ πέλαγος ἐπουρίζουσα« Ἡ χρήσιμος, ὠφέλιμος θάλασσα. Στρβ.

Ἔπουρος, ὁ, ἡ. (οὖρος) εὐηνεμία, ἄνεμος καλός, ὅστις μὲ τὸ φύσημά του ταχύνει τὸ πλεύσιμον ἄνευ κινδύνου, Σφκλ. Τρ. 951. Πλοῖον, ἢ ταξεῖδι μὲ καλὸν ἄνεμον — 2). Τρπκ. Πᾶν ὅ,τι συνεργεῖ, ὠφελεῖ, εὐκολύνει, ταχύνει τι ἢ την ἐκτέλεσιν πράγματος, πράξεώς τινος.

Ἐπουρόω, Μλ. -ώσω (οὐρόω) Πλέω, ταξειδεύω μὲ εὐηνεμίαν, μὲ οὖρον, καλὸν ἄνεμον, ἔχω εἰς τὸ ταξεῖδί μου καλὸν ἄνεμον. Τρπκ. Εἶμαι εὐτυχής, τὰ πράγματα, αἱ ἐπιχειρήσεις, αἱ ὑποθέσεις μου τρέχουν καλά, ταὐτὸν τῷ, κατευοδῶ. Πολύβ. 8 10.

Ἐπουσιώδης, ὁ, ἡ (οὐσία, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι κατὰ φύσιν εἰς τὴν οὐσίαν ὄντος ἢ πράγματός τινος, ἀλλὰ συνημμένον, προστεθειμένον, προσμεμιγμένον αὐτῷ.

Ἐποφείλω, Μλ. -φειλήσω (ὀφείλω, ἀνμλ.) Εἶμαι ἢ μένω χρεώστης ἀκόμη περισσότερον, ἤτοι πρὸς τοῖς ἄλλοις χρεωστῶ ἀκόμη· Θουκυδ. Η΄, 5. »ἐπωφείλησεν« Ἔμεινεν ἀκόμη χρεώστης.

Ἐποφέλλω, ἄνευ Μλ, (ὀφέλλω). Πληθύνω, μεγαλύνω, αὐξάνω τι.

Ἐποφθαλμάω, ἐποφθαλμιάζω, ἐποφθαλμιάω, καί, ἐποφθαλμίζω, (ὀφθαλμιάω). Κυτάζω τι ὀρεκτικὰ ἢ φθονερά, ῥίπτω βλέμματα ἐπιθυμητικά, ἐρωτικὰ ἢ φθονερὰ εἴς τι, μετὰ δοτ. Dorv. Char. σλ. 251. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 350.

Ἐποφθάλμιος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται εἰς, ἐπάνω πλησίον εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἐποφλισκάνω, Μλ. -φλήσω (ὀφλισκάνω, ἀνμλ.) Χρεωστῶ προσέτι, ἔτι πλείονα, πρὸς τοῖς ἄλλοις· εἶμαι ὑπόχρεως, καταδικασμένος· ἐγκαλοῦμαι, κατηγοροῦμαι διά τι.

Ἐποχετεία, ἡ. Τὸ νὰ ὀχετεύῃ τις, νὰ κάμνῃ τι νὰ τρέχῃ, χύνηται διὰ ὀχετοῦ, τὸ συνηθ. Ἰταλ. διὰ κανάλιου, νερὸν εἴς τι μέρος, ἢ ἐπάνω που, παρὰ τὸ

Ἐποχετεύω, (ὀχετεύω). Εὐθύνω τι προσέτι, εἴς τι, ἐπί τι, ἐξαιρ. ὕδωρ διὰ ὀχετοῦ, καναλίου· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐποχεύς, έως, ὁ (ἐπέχω). Τὸ ἐκ σιδήρου, ἢ ξύλου πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐμποδίζουσι τὴν κίνησιν ἑνὸς τῶν ὀπισθίων τροχῶν ἁμάξης εἰς τόπον κατωφερῆ, ὅταν εἶναι μεγάλως καὶ κινδυνώδης κατήφορος· λέγεται δὲ καὶ ἐποχλεύς καὶ τροχοπέδη. ἰδὲ ἐποχλεύς.

Ἐποχεύω, (ὀχεύω). Ἀναβαίνει, βατεύει πάλιν, ἐκ δευτέρου· ἐπὶ ἀρσενικῶν ἀλόγων ζώων συνουσίας. Ἀριστοτ.

Ἐποχέω, Μλ. -ήσω (ὀχέω). Κομίζω, φέρω, κουβαλῶ τί που προσέτι, ἐπί τι, φορτωμένον εἰς ἵππον, ἅμαξαν καὶ τ. Παθτ. μετὰ μέσ. Μλ. Πηγαίνω, ἔρχομαί που ἔφιππος, καβαλάρης, ἢ ἐφ' ἁμάξης. »ἵπποις καὶ ἅρμασιν ἐποχήσεται« Θέλει ἔλθει μὲ τὰ ἄλογα καὶ μὲ τὸ ἁμάξι, Ἰλδ. Ρ, 449. ὡσαύτως καὶ »ἐποχέομαι ὕδασιν« Πηγαίνω που μὲ τὸ νερόν, ἢ μὲ φέρει κουβαλεῖ που τὸ νερόν· ὅθεν, κολυμβῶ, πλέω καὶ τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ δοτικ. Κάθημαι, κεῖμαι ἐπί τι, ἔρχομαι, πηγαίνω που μὲ ἄλογον, μὲ ἁμάξι.

Ἐποχή, ἡ (ἐπέχω). Τὸ νὰ κωλύῃ, ἐμποδίζῃ, κρατῇ τις ὀπίσω τὴν κίνησίν τινος· κώλυμα, κράτημα ὀπίσω, ἐμπόδισμα. — 2) Ἀμφιβολία, ἀπορία, ἐξαιρ. ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς τεχνικὴ λέξις τῶν σκεπτικῶν φιλοσόφων, Ἐπίσχεσις τῆς πίστεως, ἢ κατανεύσεως, ὡς ψυχικὴ διάθεσις, διὰ τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἀντέχῃ ὁ σοφὸς κατὰ πάσης θεωρίας, τοῦτ' ἔστι νὰ μὴν ἀποδέχηται ἢ πιστεύῃ ἄνευ βαθείας σκέψεως εἰς ἀξιρημένα πράγματα. »καὶ ἐποχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπέχεσθαι τὴν διάνοιαν, ὥστε μήτε τιθέναι τι μήτε ἀναιρεῖν διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν ζητουμένων. Σξτ. Ἐμπ. α΄. 22. ἰδὲ καὶ Jac. Ἀνθλ. Πλετν. σλ. 366. παρβλ. ἐπέχω, σημτ. 8. — 3) Ἀποστροφὴ ἐν τῇ χρονολογίᾳ, ἀφ' ἧς λαμβάνει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἀξιόλογόν τι συμβὰν ἢ μεταβολή, »κατὰ τὰς χρονολογίας« χρόνου, καιροῦ περίοδος, — 4) »ἀστέρων ἐποχαί« Σύνοδος τῶν πλανητῶν ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, τὸ ἰταλ. κοντσελλατσιόνη· ἔτι δὲ καὶ ἡ περιφορὰ τῶν ἀστέρων, τὸ μέρος ἐφ' ὃ εὑρίσκεται οὐράνιόν τι σῶμα εἰς διωρισμένον τινὰ καιρόν.

Ἐποχθίδιος, α, ον (ὄχθη). Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται, κεῖται, εἶναι, κάθηται, διάγει ἐπάνω εἰς ὄχθην, εἰς λόφον. Ἀνάλεκτ. Γ΄. 331.

* **Ἐποχθίζω**, Μλ. -ίσω (ὀχθίζω). Στενάζω, ἀναστενάζω, διά τι, ἅμα.

Ἐποχλεύς, έως, ὁ (ὀχλεύς) = ἐποχεύς. Ἀθην. Γ΄.

* **Ἐποχμάζω**, Μλ. -σω (ὀχμάζω). Ἀνατέλλω, κατέχω, κρατῶ τι στερεά.

Ἔποχον, τό. Ἱμάς, λωρί, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσι, συσφίγγουσι τὴν σέλαν ἢ τὸ σαμάρι ἐπὶ τὸν ἵππον κλ. τ. τὸ τουρκ. ἴγγλα. Ξενοφ. Ἱππ. 12΄. 8.

Ἔποχος, ὁ, ἡ (ἐπέχω.) Ὅστις κάθηται, κεῖταί που, ἱππεύει, ἢ ὀχεῖται, κάθηται εἰς ἁμάξι ἢ εἰς ἄλογον· ἐπὶ παντὸς καθίσεως, ἐξαιρ. ἐφ' ἵππου, ἁμάξης, πλοίου· συντακτ. ὁτὲ μὲν γενκ. ὁτὲ δὲ δοτκ. »νεκῶν ἔποχοι, ἅρμασιν ἔποχοι« Αἰσχλ. Περ. 46. 55. — 2) Ὅστις κάθηταί που στερεά, ἐξαιρ. ἐπάνω εἰς ἄλογον, ἠξεύρει νὰ κρατῆται εἰς τὸ ἄλογον. »ἱππασίας ἔποχοι« Γυμνασμένος εἰς τὴν ἱππασίαν, καβάλλαν, Πλούτ. ὅθεν »ἔποχον εἶναι« Τὸ νὰ κάθηταί τις που στερεά, τὸ νὰ συναρμόζηται, ἑνόνηταί τι καλὰ μέ, ἢ εἰς ἄλλο τίποτε. — β΄.) Τρπκ. Σταθερός, στερεός, ἀμετακίνητος, ἐπίμονος, ἀμετάθετος, ἀμετάβλητος· καθ' ἣν σημασ. καὶ συγκρτ. ἐποχώτερος εὕρηται. — 3) Παθ. Παρ' ὁποτέ τι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον δύναταί τις, ἢ τίποτε νὰ τρέχῃ, κινῆται »ποταμὸς ναυσὶ μεγάλαις ἔποχος« Ἐπὶ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πλέουν μεγάλα καράβια, Πλουτ. ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι κρατημένον, κυριευμένον, γεμάτον ἀπὸ ἢ μὲ τίποτε, »λόγος μανίας ἔποχος« Ὁμιλία γεμάτη ἀπὸ μωρολογίας. Εὐρπ.

Ἐποχυρόω, (ὀχυρόω). Κάμνω μέρος ἢ τόπον τινὰ ὀχυρώτερον, δυνατώτερον.

(**Ἐπόχω**) ἰδὲ ἐπώχατο.

Ἔποψ, πος, ὁ, τὸ πτηνὸν ἀγριοπετεινός, συνηθστ. πούπος, ἀπὸ τῆς φωνῆς του οὕτως ὀνομασθέν· κατά τι λέξεως παίγμα δὲ παρ' Αἰσχλ. »ἔποψ ἐπόπτης τῶν αὐτοῦ κακῶν«

Ἐποψάομαι, Μλ. -ήσομαι, μετ. ἀποθ. (ὀψάομαι). Τρώγω τι ὁμοῦ μὲ τὸ ψωμί, τρώγω προσφάγι, τρώγω προσέτι.

Ἐποψέ, Ἐπρδ. ἀντὶ ἐπὶ ὀψέ, Πολὺ ἀργά, ἕως τοῦ ἑσπέρας, ἕως νὰ βραδιάσῃ.

Ἐπόψημα, τό (ἐποψάομαι), Ὅ,τι τρώγει τις ὁμοῦ μὲ ψωμί· ὅ,τι εἶναι μαγειρευμένον ὁμοῦ μὲ κρέας καὶ τ. τ. λαχανικά, ὄσπρια καὶ τ. τ. προσφάγι, τὸ Γερμ. τσούσπαϊς. Ἀθήν. Β΄.

* **Ἐπόψησις**, εως, ἡ = ἐπόψημα.

Ἐποψία, ἡ, = ἔποψις. Σουίδ.

Ἐποψίδιος, ὁ, ἡ (ὄψον). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει, ἀνήκει εἰς ἐπόψημα. Ἀνάλεκτ. Α΄. 234.

Ἐπόψιμος, ὁ, ἡ (ἐπόψομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ὀφθαλμοφανές· ὅ,τι δύναται, ὑποφέρει τις νὰ ἴδῃ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 312. »οὐκ ἐπόψιμος«.

Ἐπόψιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τρικτλ. (ὄψις). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὁρατόν, ἀξιοθέατον, φαίνεται ἀπὸ μακράν, καθ' ὑποβεβλημένην σημασ τοῦ λαμπροῦ, μεγαλοπρεποῦς, Ὀμ. Ὑμ. Ἀπ. 496. Ἐξ ἐναντίας κεῖται ἐν Ἰλδ. Γ, 42. »ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων« ἀντὶ τοῦ Heynek ὀνειδος, περίπαιγμα. ὁ Wolf ὅμως ἔγραψεν ὑπόψιον. — 2) ἐνεργ. Ὅστις ἐφορᾷ, παρατηρεῖ, περιεργάζεται, βλέπει, κυτάζει μὲ προσοχήν, ἰχνοσκοπεῖ, κατασκοπεῖ· ἐπιθ. τῶν θεῶν, ἐξαιρ. τοῦ Διός, Σφκλ. Φιλ. 1040. Ὡς οὐσιαστ. ὁ ἐπόψιος, = ἐπίσκοπος, Παρατηρητής, ἐπιστάτης, ἔφορος.

Ἔποψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ βλέπῃ τίς τι καὶ τὸ νὰ φαίνηταί τι ἢ εἴς ἀπό τινα· ὄψις, πρόσοψις· ἐπιστασία, ἐφορεία· ἄποψις, τὸ ἰταλ. βίστα, Γερμν. ἀουσσίχτ· σύνοψις· ὁρίζων, Πλάτ. Πολ. β. σλ.

499. C. ποιοῖεν ἐν ἐπόψει ἀλλήλαις αἱ πόλεις, Κεῖνται τοιουτοτρόπως ὥστε ἡ μία φαίνεται ἀπὸ τὴν ἄλλην, Στρβ. ιζ'.

* Ἐπόψομαι, Μέλ. τοῦ ἐφοράω, παρὰ τὸ θέμα ἐπόπτω, ὅπερ ἰδέ.

* Ἔπραθον, Ἀόρ. β'. τοῦ πέρθω, Ὅμ.

* Ἔπρεσε, Επκ. συστλ. ἀντὶ ἔπρησε, ἀόρ. τοῦ πρήθω, μόνον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 856.

* Ἔπρηξα, ας, ε, Ἰων. Ἀόρ. α'. τοῦ πράσσω ἀντὶ ἔπραξα, Ἰλ.

* Ἔπρησα, ας, ε, Ἀόρ. α'. τοῦ πρήθω, Ἰλ.

Ἑπτά, οἱ, αἱ, τά, ἀκλ. Ἑπτά, ὁ ἑπτὰ ἀριθμός. (– υ)

Ἑπταβασίλειον, τό, ὑπκ. μύρον. Μύρον ἑπτὰ βασιλέων, καλούμενον οὕτως εἴτε ὡς χρησιμεῦσαν εἰς μύρωσιν ἑπτὰ βασιλέων, ἢ ἐπιθετικῶς μόνον. Εὐσταθ.

Ἑπταβόειος, ὁ, ἡ (βόειος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἓν ἐπὶ τὸ ἄλλο κείμενα βόεια δέρματα, βοιδοτόμαρα. κἑπταβ. σάκος. Ἰλ. Η, 220. 221. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι στερεόν, δυνατόν.

Ἑπτάβοιος, ὁ, ἡ (βοῦς). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἑπτὰ βόας, βόδια. – 2) = ἑπταβόειος. Σοφοκλ. Αἴας. 576.

Ἑπτάγλωσσος, Ἀττ. ττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ γλώσσας, φωνάς, χορδάς. Πίνδαρ. Νέμ. Ε'. 42. κἑπτάγλωττος φόρμιγξ.

Ἑπταγράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα). Ὅ,τι σύγκειται ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἑπτάγωνος, ὁ, ἡ (γωνία). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ γωνίας, ἀγκωνάς· τὰ ἑπτάγωνα, Εἶδός τι μουσικῶν ὀργάνων.

Ἑπτάδουλος, ὁ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι, ἐγένετο ἑπταπλασίως δοῦλος, κατὰ ἑπτὰ τρόπους τέλειος.

* Ἑπτάδραχμος, ὁ, ἡ (δραχμή). Πᾶν ὅ,τι ἀξίζει ἑπτὰ δραχμάς, Θεοκρ. 15, 19. κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Sphon.

Ἑπτάδυμος, ὁ, ἡ ἀντί, ἑπταδίδυμος, Ὅ,τι εἶναι ἑπτάκις διπλοῦν, ἑπταπλάσιον. Στράβ. ΙΕ'.

Ἑπταέτης, ου, ὁ, καὶ ἑπταετής, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, ἢ εἶναι παλαιὸν ἑπτὰ ἐτῶν, ἑπτὰ χρόνους· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ οὐδετ. γένει ἑπταέτες, ἐπίρρημα. Ἑπτὰ χρόνους. Ὀδυσ. Γ'. 305. Η, 259. Ξ, 285. Τὸ ἐπιθ. παρὰ Πλάτ. Γοργ. σελ. 471. C. ἀφ' οὗ

Ἑπταετία, ἡ. Καιρὸς ἢ ἡλικία ἀπὸ ἑπτὰ χρόνους.

* Ἑπτάζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ ζώνας, ζωνάρια, ἢ κύκλους. Jac. Ἀνθολ. Παλατ. σελ. 13.

Ἑπταήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Πᾶν ὅ,τι μένει, διαρκεῖ ἑπτά, ἢ συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἡμέρας, ἑφταμερήσιον, ἑπτάημερον.

Ἑπταῖος, α, ον. Ὅ,τι γίνεται, ἢ ἐγένετο ἢ μέλλει νὰ γένῃ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν.

Ἑπτακαίδεκα, οἱ, αἱ, τά. Δεκαεπτά. Δγν. Αρτ.

* Ἑπτακαιδεκάκις, Ἐπρρ. Δεκαεπτὰ φοραῖς

Ἑπτακαιδεκάπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτά, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἑπτὰ ποδάρια, ἔχει μῆκος, πλάτος καὶ τ. τ. ἑπτὰ ποδῶν γεωμετ.

Ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον. Ὅ,τι ἐγένετο, γίνεται, μέλλει νὰ γένῃ, συμβῇ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν, μετά, ἢ εἰς δεκαεπτὰ ἡμέρας.

Ἑπτακαιδέκατος, άτη, τον. Δέκατος ἕβδομος· ἕνας, μία, ἓν ἐκ τῶν δεκαεπτά.

Ἑπτακαιδεκαέτης, ου, ὁ. Ὅστις, ἔχει ἡλικίαν, ἢ ὅ,τι εἶναι παλαιὸν δεκαεπτὰ χρόνους.

Ἑπτακαιεικοσαέτης, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, ἢ εἶναι παλαιὸν εἰκοσιεπτὰ χρόνους.

Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰκοσιεπτὰ φορὰς ἄλλο τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν.

Ἑπτάκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ καυλούς, κλάδια.

Ἑπτάκι, καὶ ἑπτάκις, Ἐπίρ. Ἑπτὰ φοραῖς.

Ἑπτακισμύριοι, αι, α (μύριοι). Ἑπτὰ μυριάδες, ὅ ἐστιν, ἑβδομήκοντα χιλιάδες.

Ἑπτακισχίλιοι, ιαι, ια (χίλιοι). Ἑπτὰ χιλιάδες. (ῑ)

Ἑπτάκλινος, ὁ, ἡ (κλίνη). Πᾶς τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἑπτὰ καθίσματα, ἢ ὅστις χωρεῖ ἑπτὰ διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκονται ἑπτὰ κλίναι, κρεβάτια.

Ἑπτακόσιοι, ιαι, ια. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἀφ' οὗ

Ἑπτακοσιοπλασιάκις, Ἐπρρ. Ὅ,τι εἶναι ἑπτάκοσιαις φορὰς τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν. Πλάτ. Πολ. Θ'.

Ἑπτακοσιοστός, στή, στόν. Ἕνας, μία, ἓν ἀπὸ τούς, τάς, τὰ ἑπτακοσίους· ίας, ια.

Ἑπτάκτις, ινος (ἀκτίς). Πᾶν ὅ,τι ἔχει, σύγκειται ἑπτὰ ἀκτῖνας, ἀχτίδας. Ἰουλιαν.

Ἑπτάκτυπος, ὁ, ἡ. Μουσικὸν ὄργανον μὲ ἑπτὰ τόνους, ἢ χορδάς. Πίνδαρ.

Ἑπτάκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ μέλη, ἢ σύγκειται ἐξ ἑπτὰ μελῶν, διαιρέσεων, στίχων.

Ἑπτάλογχος, ὁ, ἡ (λόγχη). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ λόγχας ἢ ἑπτὰ τάγματα λογχοφόρων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1305. κἑπτάλογχος στόλος, ὡς τὸ ἐν Στίχ. 1312. νοῦν ἑπτὰ τάξεσι σὺν ἑπτά τε λόγχαις.

Ἑπτάλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Τόπος περιέχων ἑπτὰ λόφους.

Ἑπτάλυχνος, ὁ, ἡ (λύχνος). Ὅ,τι σύγκειται εἰς ἑπτὰ λύχνους, ἢ λυχνάρια, π. χ. πολυέλαιος.

Ἑπταμηνιαῖος, αία, αῖον (μήν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν, εἶναι παλαιὸν ἑπτὰ μῆνας, ἢ ἐγεννήθη τὸν ἕβδομον μῆνα, ἑφταμηνιάτικον.

Ἑπτάμηνος, ὁ, ἡ (μήν) = ἑπταμηνιαῖος κτέκνον ἑπτάμηνον Ἡρόδ 6, 69. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαρκεῖ ἑπτὰ μῆνας.

Ἑπταμήτωρ, ορος (μήτηρ). Μήτηρ ἑπτὰ τέκνων. Ἰώσηπ.

Ἑπτάμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Πᾶν ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ μίτους, κλωστάς, ἢ ἔχει ἑπτὰ χορδάς. Ἀναλεκτ. Β'. 290. Λουκιαν. Ἀστρολ.

Ἑπταμόριον, τό. Τὸ ἕβδομον μέρος πράγματός τινος διαιρουμένου εἰς ἑπτὰ μέρη.

Ἑπτάμυχος, ὁ, ἡ (μυχός). Τόπος ἔχων ἑπτὰ μυχούς, σπήλαια, τρύπας, κρυψῶνας.

* Ἔπταξαν, Δωρ. γ'. πλθ. προσπ. ἀόρ. α'. τοῦ πτήσσω, ἀντὶ ἢ ἔπτηξαν.

* Ἑπταπάλαιστος, ὁ, ἡ (παλαιστή). Ὅ,τι εἶναι μακρύ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ παλάμας.

Ἑπτάπεκτος, ὁ, ἡ (πέκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκουρεύθη ἑπτὰ φοράς. παῖξε Ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὀνόματος ὑπῆρχεν ἀστεῖόν τι ποίημα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμ.

Ἑπτάπηχυς, ὁ, ἡ, υ, τό, γεν. εος (πῆχυς). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μακρύ, φαρδὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ πηχ. ἑπταπηχύσιον, Ἡρόδ. 1, 68.

Ἑπταπλασιάζω, Μ. άσω. Κάμνω τι ἀκόμη ἑπτὰ φορὰς τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν· παρὰ τὸ

Ἑπταπλάσιος, α, ον. Ἐπρρ. ἑπταπλασίως, καὶ ἑπταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἑπτὰ φορὰς ἄλλο τόσον, ὅσον εἶναι μίαν φοράν.

Ἑπτάπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ πλευράς, ἑπτὰ πλάγια μέ.

Ἑπτάπλοος, συναιρ. πλους, ὁ, ἡ, = ἑπταπλάσιος.

Ἑπταπόδης, ου, ὁ (πούς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἑπτὰ ποδάρια, εἶναι μακρύ, πλατὺ καὶ τ. τ. ἑπτὰ πόδας γεωμετρ. κἑπταπ. θρῆνυς, Ἰλ. Ο. 729. Ἡσιόδ. Ἔρ. 422.

* Ἑπτάπολις, ὁ, ἡ, ι, τό (πόλις). Χώρα, τόπος περιέχων ἑπτὰ πόλεις.

Ἑπτάπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ πόρους, περάσματα, ὁδούς, ῥεῖθρα ἢ ἀποῤῥοάς, στόματα ποταμοῦ. ἐπίθετον τῶν Πλειάδων, ἤτοι τῶν ἑπτὰ ἀστέρων. – 2) Ἑπτάπορος, ὁ, Ὄνομ. ποταμοῦ ἐν Τρῳάδι, Ἰλ. Μ, 20. Ὁμ. Ὕμν. ζ, 7. Εὐριπ. Ὀρ. 1004.

* Ἑπτάπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς) = ἑπταπόδης.

Ἑπτάπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Μὲ ἑπτὰ πύλας, τὸ σύνθ. ἰταλ. πόρταις, παρ' Ὁμ. πάνυ σύχρον. ἐπιθ. τῶν Βοιωτ. Θηβῶν, Ὀδύσ. Λ, 263. Erf. ἐν Σοφοκλ. Ἀντ. 101. Αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι, ἐλέγοντο Ἑκατόμπυλοι.

Ἑπτάπυργος, ὁ, ἡ (πύργος). Μὲ ἑπτὰ πύργους,

* Ἔπταρον, ες, ε, Ἀόρ. β'. τοῦ πταίρω. Ὀδύσ. Ρ. 541.

Ἑπτάῤῥοος, συναιρ. – ῥους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ῥόος). ἐπὶ ποταμῶν. Μὲ ἑπτὰ ἐκβολάς, ἐκβολάς, στόματα. Αἰσχύλ. Δοίψ.

Ἑπτάς, άδος, ἡ· Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑπτὰ· ἑφτάδα, ἑφτάρι.

* Ἑπτάσημος, ὁ, ἡ, (σῆμα). Ὅ,τι ἔχει ἑπτά, συνίσταται εἰς ἑπτὰ σημεῖα.

Ἑπταστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τόπος ἔχων, ἑπτὰ σταδίων μῆκος, ἢ πλάτος. (ᾰ)

Ἑπτάστερος, ὁ, ἡ (ἀστήρ). Ὅ,τι σύγκειται ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων, ἔχει ἑπτὰ ἄστρα.

* Ἑπταστοιχής, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὅ,τι σύγκειται, συνίσταται εἰς ἑπτὰ σειράς, ἀράδας.

Ἑπτάστολος, ὁ, ἡ (στόλος). Μὲ ἑπτὰ ἐκστρατείας.

Ἑπτάστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ στόμια, ἐκβολάς, ἐξόδους, πύλας. Εὐριπ. Ἱκ. 401. Βάκχ. 917. καὶ Στραβ., Εὐριπ. Φοίν. κἑπτάστομον πύργωμα, Ἡ περιτειχισμένη πόλις τῶν Θηβῶν ἥτις εἶχεν ἑπτὰ πύλας· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἱκέτ. 401. καὶ 1221.

Ἑπτατειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος). Τόπος περιέχων ἑπτὰ τείχη, πύργους, ἢ φρούρια, κάστρα.

* Ἔπτατο, γ'. ἑν. προσπ. Ἀόρ. β'. τοῦ πέταμαι, ἔπταμαι, Ὅμ.

Ἑπτάτονος, ὁ, ἡ (τόνος) = ἑπτάκτυπος. Ἐπίθετον τῆς λύρας, Εὐριπ. Ἀλκ. 448. Ἰφιγ. Ταυρ. 1129.

Ἑπταφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει ἑπταπλασίως. Ὀρφ. κἑπταφαεῖς ζῶναι.

Ἑπτάφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγή) = ἑπτάτονος. Εὐριπ. Ἴων. 881.

Ἑπτάφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει ἑπτὰ φύλλα, ἢ σύγκειται ἐξ ἑπτὰ φύλλων.

Ἑπτάφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅ,τι ἐκβάλλει, ἐκπέμπει ἑπτὰ φωνάς. Λουκιαν. Περεγρ. κἑπτάφωνος στοά.

Ἑπταχα, Ἐπιρ. Ἑπταχῶς, ἑπταπλασίως, ἑπτὰ φοραῖς ἄλλο τόσον, εἰς ἑπτὰ μέρη διῃρημένα. Ὀδ. Ξ. 434.

* Ἑπταχῦ, ἢ ἑπταχῆ Ἐπρρ. = ἕπταχα.

Ἑπτάχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). Μουσικὸν ὄργανον ἑπτὰ χορδὰς ἔχον.

Ἑπτέτης, ου, ὁ, = ἑπταέτης. Θηλ. ἑπτέτις, ιδος, ἡ.

* Ἑπτετής, ὁ, ἡ = ἑπταετής. Πλάτ. Ἀλκ. 1. σελ. 121. Ε.

Ἑπτήμερος, ὁ, ἡ = ἑπταήμερος.

Ἑπτήρης, ὁ, ἡ (ἐρέσσω). Ὅ,τι εἶναι ἑπτάκις ἐρημοματισμένον, συνδεδεμένον, ἐξαιρ. πλοῖον ἔχον ἑπτὰ σειρὰς κωπίων. Πολύβ.

*Ἑπταρόγυιος, ὁ, ἡ (ὀργυια). Ὅ,τι ἔχει ἔκτασιν, μῆκος, ἢ πλάτος, καὶ τ. τ. ἑπτὰ ὀργυιῶν. Σαφ. παρ' Ἡφστ. σλ. 41. Geisf.

Ἑπτυσαλος, ὁ, ἡ (ὕσαλος). ἐπὶ ὑποδημάτων, Ὑπόδημα μὲ ἑπτὰ ὕσαλους, τοῦτ' ἔστιν ἑπτὰ θηλυκὰς ὁλόγυρα, εἰς τὰς ὁποίας περνοῦν τὸ λωρὶ διὰ τοῦ ὁποίου δένεται τὸ ὑπόδημα ἐπὶ τὸν πόδα, καθὼς εἰς τὰ τσαρούχια λεγόμενα.

Ἑπτώροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Οἰκοδομή, οἶκος ἐξ ἑπτὰ ὀρόφων, ἑπτὰ πατώματα, συγκείμενος. Διόδ. Σικ.

*Ἔπυδρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἔφυδρος. Ἡρδτ. 4, 198.

*Ἐπύθοντο, γ'. προσ. Ἀορ. β'. τοῦ πυνθάνομαι, Ἰλδ.

Ἐπύλλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, ἔπος· ἐξαιρ. μικρός, ὕμνος, ᾆσμα, τραγουδάκι· μικρός, στίχος, Ἀρστφ.

*ΈΠΩ, ἀρχαῖον πρωτότ. ἐφ' ὃ ἀιώθασιν ἀνάγειν τοὺς τύπους ἔπος, εἶπον καὶ ἐνέπω. Λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ψάλλω, ὀνομάζω, προστάζω· ἰδὲ φημί.

*Ἕπω, Παρτ. εἷπον, καὶ ποιητ. ἀναυξ. ἕπον, Μλ. ἕψω, Ἀόρ. ἔσπον (οὐχὶ ἔσπον, δασυν.) Ἀπρμφ. σπεῖν, Μτχ. σπών.—Μέσ. ἕπομαι, Παρτ. εἱπόμην, καὶ ποιητ. ἀναυξ. ἑπόμην Μλ. ἕψομαι, Ἀόρ. ὁριστ. δασυν. ἑσπόμην, Ἀπρμφ. σπέσθαι. Προστατ. σποῦ, Ἰων. σπέο, Ἐπκ. σπεῖο, Ἰλδ. Κ, 285. ὁ Ποιητ. χρῆται μὲν τῇ δασυνμ. αὐξ. καὶ ἐν τῷ Ἀορ. τῶν λοιπῶν Ἐγκλτ. ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἁπλῷ τύπῳ, ἄρα ὑποτ. ἔσπωμαι, ἔσπωνται, Ὀδσ. Μ, 349. Εὐκτ. ἑσποίμην, Ὀδσ. Τ, 579. Φ, 77. Προστατ. ἑσπέσθω, Ἰλδ. Μ, 358. Μτχ. ἑσπόμενος, Ἰλδ. Μ. 395. καὶ ἀλλχ. Ἀπρμφ. ἑσπέσθαι, Ἰλδ. Ε, 423. Ἀλλ' ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, καὶ λ. οὐχὶ δὲ ἐφεσπέσθαι—ὁ ἐνεργ. ἁπλοῦς τύπος ἐστὶν ὅλως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτ. ποιητ. ἐν χρήσει· καὶ μόνον σύνθετά τινα, ἐξαιρ. διέπω καὶ περιέπω μετηνέχθησαν καὶ ἐν τῇ Λογογρφ· παρ' Ὁμ. εὕρηται ὡσαύτως ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἁπλοῦ μόνον ὁ Ὀρστ. καὶ ὁ Μετχ. ἐνστ. καὶ ὁ Παρτ. ἀναυξ., ὁ δὲ Μλ. καὶ ὁ Ἀόρ. μόνον συνθτ. ἡ μέσ. διαθ. ἔστι καὶ παρὰ Λογογρ. πάνυ χρήσιμος, καὶ μόνον ὁ Ἀόρ. σπανιώτερος· παρὰ τοῖς Ἐντ. ὁ Παρτ. καὶ ὁ Μλ.

Α) ἐνεργ. Ἕπω. Ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περί τινος· κατὰ τοὺς Γραμμτγ. δὲ = ἐνεργῶ, ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. μόνον ἐν χρήσει· ὁ δὲ Ποιητ. χρῆται αὐτῇ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ. μετὰ προθέσεως τινος· «περὶ τεύχε' ἕποντας» Καταγίνονται εἰς τὰ ὅπλα, εἶναι ἠσχολημένοι εἰς μάχην, Ἰλδ. Ο, 555. ὡσαύτως καὶ «ἀμφ' Ὀδυσῆα ἕποντο» Κατεγίνοντο περὶ τὸν Ὀδυσ., τοῦτ' ἔστιν ὥρμησαν κατ' αὐτοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλδ. 483. «Ἀθηναίη μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσα» Ἐνεργοῦσα περὶ αὐτὸν ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἔπεισεν αὐτοῦ εἰς τὴν μάχην σπεύδοντα, Ἰλδ. Η, 516. «ἀμφὶ βοὸς ἕκατον κρέα» Κατεγίνοντο νὰ μαγειρεύσωσι τὸ κρέας τοῦ βοός, Λ, 776. ὡσαύτως καὶ τὸν «βοῦν δέρον, ἀμφὶ δ' ἕπον» Ἐγδάρον τὸν ταῦρον καὶ ἠσχολοῦντο περὶ αὐτόν, Η, 316. Ὀδσ. Θ, 61. Τ, 421. — 2) Κατὰ ἐντελῆ μετβτ. διαθ. κεῖται μόνον ἐν Ἰλδ. Ζ, 321. «τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα» Καθαρίζοντα, παστρεύοντα τὰ ὅπλα του· μᾶλλον δὲ συνηθέστ. τὸ σύνθετον, ἀμφιέπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω, ἅπερ ἰδέ.

Β) Μέσ. ἀποθ. ἕπομαι, Ἀκολουθῶ· μετὰ δοτ. Ὁμ., πολλάκις ὅμως ἔχει προσυπακουομένην τὴν ἔννοιαν ὑποταγῆς, ὑπακοῆς, ὅθεν παρ' Ὁμ. συνήθης λέξις ἐπὶ τῶν ἀρχηγῷ τινι ἑπομένων, μετ' αὐτοῦ ἢ κατόπιν αὐτοῦ πορευομένων καὶ αὐτῷ πειθομένων πολεμικῶν τάξεων ἢ στόλων· ἀφ' οὗ προκύπτει ἡ σημτ. τοῦ εἶμαι, εὑρίσκομαι πλησίον τινός, πορεύομαι μετ' αὐτοῦ ὡς βοηθός, ὀπαδός· εἶμαι βοηθός, συνεργός τινος, Ὀδσ. Γ, 376. Ἰλδ. Ο, 204. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τιμητηρίου παρακολουθῆς, ἤτοι συνόδευμα τῆς τιμῆς, τὸ κοιν. συμπροβόδημα, ξεπροβόδημα, Ἰλδ. Δ, 423. Τρπκ. Ἀκολουθῶ εἰς τὴν θέλησίν τινος, εἶμαι προσκολλημένος εἴς τινα, εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην, μὲ τὴν θέλησίν του, δὲν ἀντιλέγω, Ὀδσ. Μ, 349. — 2) Κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ἔστι πάνυ εὔχρηστ. ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. ἐν συντάξει μετὰ τῆς, μετὰ καὶ τοῦ, ἅμα: «ἅμα καὶ μετὰ ἕπεσθαι», καί, ἅμα τινὶ ἕπεσθαι ἐν οἷς ἡ δοτ. δύναται καὶ ἡγεῖσθαι τῆς προθέσ. καὶ ἐπιφέρεσθαι αὐτῇ. Ἐπιτατικ. «οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο» Ὀδσ. Λ, 372. παρβλ. Ο, 541. Συμπορεύομαι, συστρατεύομαι μετά τινος, συνοδεύω τινά, πηγαίνω μαζύ του εἰς τὸν πόλεμον, σπανιώτ. ἐπί τινος Ὀδσ. Α, 78. Β, 197. μετά τινι ἕπ. ὡς ἐν Ἰλδ. Σ, 234. ἢ σύν τινι ἕπ., Ὀδσ. Η, 304. Ἔτι δὲ καὶ σύν, ἄνευ πτωσ. Ἰλδ. Κ, 436. Τὸ δὲ «μετὰ κτίλον ἕσπετο» Τὸ ποίμνιον ἠκολούθει εἰς τὸν κριόν, Ν, 492. Οἱ δ' Ἀττ. λέγουσι καὶ «μετά τινος ἕπεσθαι», Hemst. ἐν Ἀρστφ Πλοῦτ. 824. Ἐν ταύταις ταῖς συντάξ. τῆς λέξ. ἡ ἐχθρικὴ παρασημασία ἐστὶ σπανιωτέρα, ἀλλ' ὅμως ἐν Ἰλδ. Ρ, 753. «οἱ δ' ἅμ' ἕποντο» ἀντὶ τοῦ ἐξιχνίαζον, ἐδίωκον αὐτόν, ἔτρεχον κατόπιν του, τὸν ἐπεβουλεύοντο. — 3) κατὰ σημτ. ἐχθρκ. Καταδιώκω, κατατρέχω, μετὰ δοτ. μόνον ἐν Ἰλδ. Λ, 154. 165. 754. ἄνευ πτωσ. Φ, 256 καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ· «ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἕποντο» Τὸν κατεδίωκον, ὥρμουσαν ἐναντίον του, τὸν ἐστενοχωροῦσαν, Ἰλδ. Λ, 474. — 4) Φθάνω τινὰ περιπατοῦντας, περιπατῶ ἴσια μὲ αὐτόν, δὲν μὲ ξεπερνᾷ· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Π, 154. Ὀδσ. Ζ, 319. Τρπκ. ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν, ἢ δυνάμεων τοῦ σώματος «γοῦνα θ' ἕπονται», δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται» τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Μ' ἀκούει τὸ ποδάρι, μ' ἔρχετ' ἀπὸ χέρι, Ἰλδ. Δ, 314. Ὀδσ. Τ, 231. παρβλ. Ἰλδ. Θ, 140. — 5) ἐν γένει, Πορεύομαι, πηγαίνω, ἔρχομαι· μόνον παρακελευσματ. «ἕπεο προτέρω» Ἔλθε πλησιέστερα, Ὀδσ. Ε, 91. Ἰλδ. Σ, 387. ἐξ ἐναντίας ὁ Ὁμρκ. παρακελευσμός «ἕπεο», ἕπευ Ἔλθε μετ' ἐμοῦ. — 6) Κρέμαται, προσκολλᾶταί τι ἐμπήγεται εἴς τι. «δουρὶ ἑπόμενος» ἐπί τινος πληγωμένου ὅστις ἔσυρε τὸ εἰς τὸ σῶμά του ἐμπηγμένον κοντάρι, Ἰλδ. Μ, 395. «τρυφάλεια ἕσπετο χειρί» Ἡ περικεφαλαία ἠκολούθησεν εἰς τὴν χεῖρά του, τὴν ἔσυρεν εὔκολα τραβήξας, ἁρπάξας αὐτήν, Ἰλδ. Γ, 255. οὕτω καί, «ἔπαλξις ἕσπετο» Μ, 398. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τρπκ. Συνέχομαι εἴς τι, εἶμαι ἀχώριστος ἀπό τι, κρέμαμαι στερεὰ εἴς τι· μετὰ δοτ. κῦδος, τιμή, ἄτη Ἰλδ. Δ, 415. Ι, 512. 514. Ἀνήκει τι εἴς τι κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ εἶδος, γένος, κατὰ τὴν ἰδιότητά του· συγκαταλέγεται ἢ συναριθμεῖται εἴς τι, Herm. ἐν Ὁμ. Ὑμ. Ἀφρδ. 260. ἐν γένει, Ἀνήκει, ἁρμόζει, συμφωνεῖ, ἀναλογεῖ εἴς τι, πολλάκις παρὰ Πνδ. Ἰδὲ Boeckh expl. Ὀλ. 2, 22. 13, 45. κατὰ Παυσν. 8, 10, 4. 8, 12, 4. Γεννᾶται, πορίζεται, προκύπτει τι ἔκ τινος. — 7) Φθάνω τινά. Τρπκ. Νοῶ, καταλαμβάνω, μιμοῦμαι· (ἐν τῷ σχηματισμῷ τῶν χρόνων τὸ ἕπω ἔχει ἕνια κοινὰ μετὰ τοῦ ἔχω).

* Ἐπωάδιος, ὁ, ἡ (ᾠόν). Ὅ,τι εἶναι ἐπὶ τὸ αὐγόν, εὑγῆκεν ἀπὸ τὸ αὐγόν, ἀντιθ. τῷ ὑπωάδιος (α)

Ἐπωάζω, Μλ-σω (ᾠόν). Κάθηται ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, κλωσσᾷ, — 2) Μεταβ. Κάμω, ἀφίνω, βάλλω νὰ κλωσσήσῃ αὐγά· κάμω νὰ κλωσσῶνται αὐγὰ τεχνικῶς, ὡς οἱ Αἰγύπτιοι παρ' Ἡρδτ. Ἰδὲ Hemsterh. Thom. Μαγ. σλ. 362. ἀφ' οὗ

Ἐπώασις, εως, ἡ· καί, ἐπωασμός, ὁ. Τὸ ἐπάνω τῶν αὐγῶν κάθισμα τῆς κλωσσαρίᾶς· κλώσσημα.

Ἐπωβελία, ἡ. (ὀβελός). Φόρος, δόσιμον ἑνὸς ὀβολοῦ εἰς κάθε δραχμήν, τοῦτ' ἔστι τὸ ἑκτημόριον τῆς δραχμ., ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἐπωβελία ἐξαιρ. Ἡ χρηματικὴ ποινή, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ πληρώνῃ ὁ ἐνάγων τῷ ἐναγομένῳ, (ὅταν ἔχανε τὴν κρίσιν καὶ δὲν εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ οὔτε τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων) εἰς ἱκανοποίησιν διὰ τὸν ἀδίκως τῷ ἐναγομένῳ προξενηθέντα κίνδυνον, ὅθεν ἔπρεπε νὰ τῷ πληρώνῃ τὸ ἑκτημόριον ἢ ἕνα ὀβολὸν διὰ κάθε δραχμὴν τοῦ χρηματικοῦ τιμήματος, τὸ ὁποῖον ἀνέφερεν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγήν του. Ἡ ἐπωβελία λοιπὸν αἰτήχθη μόνον κατὰ τῶν ἐγκαλούντων περὶ χρημάτων, καὶ εἰς ἀποτροπὴν συκοφαντιῶν, Boeckh ἐν Ἀθη. Staatshaush. 1. σλ. 388. fg. παρὰ Πλάτ. δέ, Νμ. 11. σλ. 921. C. «οὗτος τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω» Χρηματική τις κατὰ μῆνα ὡρισμένη, τόκου δίκην ποινή, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ πληρώνηται καθ' ἕκαστον μῆνα εἷς ὀβολὸς εἰς πᾶσαν δραχμήν. Boeckh, a. a, O. σλ. 145.

Ἐπῳδή, ἡ. (ἐπᾴδω). Κυρίως ᾠδή, ψαλλομένη περί τινος ἢ διά τινα αἰτίαν· ὅθεν μαγικὴ ᾠδή, μαγικὸν ᾆσμα, τὸ ὁποῖον ἔψαλλον περί τινος κακοῦ, δυστυχίας, ἐξαιρ. περὶ σωματικῶν ἀλγηδόνων, πόνων, νόσων, ἀρρωστιῶν· εἰς ἀνακούφισιν μετρίασιν αὐτῶν. Τρπκ. κολακευτικαί, τὴν καρδίαν θέλγουσαι ὁμιλίαι· ἔτι δὲ καὶ κανένα ποτὲ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐνομίζετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐνεργηθῇ, κατορθωθῇ τίποτε κατὰ παράδοξον, ὑπερφυσικόν τινα τρόπον· εὕρηται δὲ πολλάκις συγχεόμενον μὲ τὸ ἐπῳδός· ἰδὲ Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 261.

Ἐπώδης, ὁ, ἡ. (ἐπόζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δυσώδες, βρωμερόν.

Ἐπῳδικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐπῳδήν, εἶναι μαγικόν — 2) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπῳδόν.

Ἐπωδίνω, Ψευδ. ἀναγν. ἐν Ὑμ. Ἀπολ. 45.

Ἐπῴδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἐπῳδή, καὶ ἐπῳδός.

Ἐπῳδός, ὁ, ἡ. (ἐπᾴδω). κυρίως, Ὅστις ψάλλει, προσᾴδει, ἢ διά τι· ἐξαιρ. διὰ ἀρρωστίας, ὅθεν Ὅστις ἰατρεύει ἢ μετριάζει τοὺς πόνους ψάλλων μαγικὰς ᾠδάς· ἐν γένει, Ὅστις πράττει, κάμνει θαυματουργίας, διὰ θαυμαστῆς ὑπερφυσικῆς ἐνεργείας· «μομφῆς ἐπῳδὸν αἰσχρᾶ δυσωνυμία», κακὸν παρανομ. διὰ τὴν ἀσχημάδα τινός, Εὐρπ. Ἑκ. 1258 — πάνυ εὔχρηστ. ὡς οὐσιατ. — 1) ὁ ἐπῳδός, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπῳδός, Μάγος, μάγισσα· πᾶς ὅστις ζητεῖ, καταγίνεται νὰ κατορθώσῃ τι διὰ μυστηριωδῶν, ὑπερφυσικῶν μέσων. Τρπκ. «νόσων τοιοῦτος ἐπῳδός ἐστι» Ἕνας ἄρρωστος παρηγορεῖ τὸν ἄλλον. Πινδ. — 2) ἡ ἐπῳδός, σπανιώτατον, ὡσαύτως καὶ ὁ ἐπῳδ. Ἡφστ. σλ. 129. Geisf. — α') Ἐπιμελῴδημα, μέρος τοῦ Λυρ. ποιήματος, τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο ὅταν ἐτελείωνε τὸ μέλος, ἡ ψαλμῳδία ἑκάστης στροφῆς καὶ ἀντιστροφῆς. Ὅσα ποιήματα εἶχον ἐπιμελῳδήματα, ἐλέγοντο ἐπῳδικά, οἷα εἶσιν οἱ πλεῖστοι τῶν Πινδρ. ὕμνων, καὶ πολλὰ χορικὰ ᾄσματα παρὰ τοῖς Δραματοποιοῖς — β') Ὁ εἴς τι ποίημα ἐκ διαλειμμάτων ἐπαναλαμβανόμενος ἐμβόλιμος στίχος τὸ Γαλλ. refrain· ὡς παρὰ Θεοκρ. 1, 2. Βίων. Α. Μτχ. Τρπκ. «ὁ κοινὸς ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπῳδός» Ἡ κοινῆς συνηθείας πρόσθεσις πάσης φλυαρίας· τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. Παντοῦ πρέπει νὰ λέγῃ καὶ αὐτὸς τὸν λόγον του, ἢ παντοῦ νὰ βάνῃ τὴν μύτην του. Πλτχ. — γ'.) Ἰδιαίτερόν τι εἶδος Λυρ. ποιημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ τρίμετρον Ἴαμβον, ἐπιφέρεται δίμετρος, ἢ ἐν γένει, μετὰ τινα μακρότερον στίχον ἀκολουθεῖ συντομώτερος, ἐξαι-

ρέσει μέντοι τοῦ Ἐλεγείου διστίχου. Ἐφευρετὴς τῶν τοιούτων ποιημ. ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχίλοχος, τὸν ὁποῖον ἐμιμήθη εἰς τὰς ἐπῳδάς του ὁ Ὁράτιος.

* Ἐπωδυνία, ἡ. Τὸ νὰ αἰσθάνηταί τις ἀλγηδόνας, πόνους· παρὰ τὸ

Ἐπώδυνος, ὁ, ἡ. (ὀδύνη). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλγεινόν, λυπηρὸν καθ' ἑαυτό· «δάκρυα ἐπώδυνα·» Τὰ ὁποῖα χύνονται διὰ λυπηρὰν αἴσθησιν τῆς καρδίας. Πλτχ. — 2) ἐνργ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ πόνον, λύπην.

Ἐπώζω, (ὤζω). Φωνάζω ὄχ. διάτι, ἐντα... οἰμώζω, θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι.

* Ἐπῶζω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἐπωάζω = ἐπωάζω.

Ἐπωθέω, Μλ-ἐπώσω καὶ ἐπωθήσω (ὠθέω, ἀνμλ.). Ὠθῶ, ἐμπώχνω, σπρώχνω προτέτι, πρός που, εἴς τι — 2) Ἀμεταβ. Χώνομαι, στριμώνομαι, στριμμένομαί που ἢ εἴς τι· καί,

Ἐπώθω· ὅθεν Μ. ώσω· ἔτι δὲ καί, ἐπωθίζω, (ὠθέω, ἐπί) Σπρώχνω, ἐμπώχνω πρός τι «ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι Ζεφύρου.»

* Ἐπωθίζω = ἐπωθέω.

* Ἐπωΐζω = ἐπωάζω.

Ἐπωκύνω, Μλ-υνῶ (ὠκύνω). Ταχύνω, κάμνω τίποτε ταχύτερα, ὀγλιγωρότερα· «ἐπωκύνειν τὴν ἐνέργειαν τῶν ὑγιεινῶν.»

* Ἐπωλεθρος, ὁ, ἡ (ὄλεθρος). Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ, ἐνεργεῖ, φέρει ὄλεθρον, φθοράν, ἀφανισμόν.

Ἐπωλένιος, ὁ, ἡ. (ὠλένη). Ὅ,τι εἶναι, κρατεῖται ἐπάνω εἰς τὰς ὠλένας, ἀγκάλας. Ὑμ. Ἑρμ. 433, 509. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἐπωμάδιος, ὁ, ἡ. (ὦμος). Ὅ,τι εἶναι, βαστάζεται ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ἐπωμαδόν, Ἐπίῤ. Ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. Ἀπολλ. Ἀργ.

Ἐπωμίδιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἐπωμίς.

Ἐπωμίζω, Μλ-ίσω (ὠμίζω). Βάλλω τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους. Μέσ. ἐπωμίζομαι, Λαμβάνω, παίρνω τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου. Λουκιαν. Φιλόπ. 4.

* Ἐπώμιος, ὁ, ἡ = ἐπωμίδιος.

Ἐπωμίς, ίδος, ἡ. (ὦμος). Τὸ ἐπάνω μέρος τῶν ὤμων ὅπου συνδέονται τὰ δύο κόκκαλα μὲ τὸ τῆς ὠμοπλάτης· παρὰ Ποιηταῖς καὶ ὁ ὦμος, καὶ ὁ τράχηλος. Πλουταρχ. Εὐμ. 7. «περιῤῥηγνύντες ἐκ τῶν ἐπωμίδων τοὺς θώρακας.» 2) Τὸ ἄνω μέρος τοῦ πλοίου, Ἀθήν. ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλων πραγμάτων. — 3) Εἶδος γυναικείου φορέματος χειριδωτοῦ, μὲ μανίκια, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν ὑποκάτω τῶν ἄλλων, ἀντιθ. τῷ ἐξωμίδι. Εὐριπ. Ἑκ.

Ἐπωμοσία, ἡ. (ἐπόμνυμι). Τὸ νὰ κάμῃ τις ὅρκον εἰς θεόν τινα· ἔτι δὲ καὶ = ἐξωμοσία, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 725.

Ἐπώμοτος, ὁ, ἡ. (ἐπόμνυμι). Ὡρκισμένος, ὅστις βεβαιόνει τι μεθ' ὅρκου, ὁρκίζεται εἰς θεόν τινα. Σοφλ. Τρ. 427. ὅ,τι εἶναι βεβαιωμένον δι' ὅρκου — 2) ἐξαιρ. «Ζεὺς ἐπωμ.» Εἰς τὸν ὁποῖον ὀμνύει, ὁρκίζεταί τις· ὡς προστάτης καὶ ἐκδικητὴς τοῦ ὅρκου, Σοφλ. Τρ. 1183. ἄλλως ὅρκιος.

Ἐπώνιον, τό. (ὠνή). Δασμός, δόσιμον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρόνωσιν εἰς τὴν πολιτείαν ὅσοι πωλοῦσι πραγματείας. Τὸ Γαλλ. accise, τουρκ. μπασδαρλίκι. Πολυδ. Ζ'. 15. «τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν πιπρασκομένων τέλη, ἐπώνια, λέγουσι.» — 2) Ὅ,τι δίδει ὁ πωλητὴς χάριν εἰς τὸν ἀγοραστὴν περισσότερον τοῦ ὅσου πρέπει νὰ τῷ δώσῃ ἀπὸ τὸ πωληθὲν πρᾶγμα κατὰ τὴν συμφωνίαν των

Ἐπωνυμία, ἡ. (ἐπώνυμος). Ἐπίθετον, παρανόμι, παρατσοῦκλι, παραγκόμι· τὸ ὁποῖον δίδεται κατὰ παραγωγὴν ἀπό τινος ἀνθρώπου ἢ πράγματος· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1165.

* Ἐπωνύμιον, τό = ἐπωνυμία.

Ἐπωνύμιος, ία, ιον. ποιητ. ἀντὶ ἐπώνυμος, Πνδ. (ῡ)

Ἐπώνυμος, ὁ, ἡ. (ὄνυμα, ὄνομα). Ὅστις ἔχει ἐπίθετον, παρανόμι· τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα προέρχεται ἀπό τινα αἰτίαν, δηλοῖ τίποτε· οὕτω κεῖται παρ' Ὁμ. «οὔνομα ἐπώνυμον» Τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς δίδουσιν εἰς τὰ τέκνα των διά τινα γνωστὴν αἰτίαν μετὰ ἰδιαιτέρας τινὸς σημασίας· ὄνομα σημαντικόν Ὀδσ. Η, 54. Τ, 409. παρβλ. Ὑμ. Ἀπόλ. 373. Ἡσδ. Θγν. 144. 282. Τὸ δὲ ἐν Ἰλδ. Ι, 559. «Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον» Τὴν ὠνόμαζαν, τῇ ἔδωκαν τὸ ὄνομα (οὐχὶ τὸ ἐπώνυμον) Ἀλκυόνην· ὡς τὸ φερώνυμος. Ἔτι δὲ καὶ Ὁμώνυμος, παρὰ Σμνδ. ὁ Πνδ. συντάσσει αὐτὸ μετὰ γενκ. «ἐπώνυμος ὁρισχος» Ἀπὸ οἰωνοῦ ὀνομασθεὶς οὕτω καὶ Ἡρδ. 7, 11. «Κάδμου ἐπώνυμος πόλις» Ἀπὸ τοῦ Κάδμου τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς ἔχουσα, Καδμεία πόλις, Πλουτχ. «ἐπώνυμ. ἐπί τινος» Ἡρδ. 4, 184. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ μετὰ δοτκ. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι δίδει, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λαμβάνεται ἡ ὀνομασία, τὸ ἐπίθετόν τινος· ἐξαιρ. τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δίδεται εἰς ἄλλο τι ὄν· ὅθεν ἐν Ἀθήναις «Ἄρχων ἐπώνυμος» Ὁ πρῶτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλάμβανε τὸ ὄνομα τὸ καθεστὼς ἔτος· «Ἀρχὴ ἐπώνυμος» Ἡ ἀξία αὐτοῦ· «Ἥρωες ἐπώνυμοι» Ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶχον αἱ φυλαὶ τῶν Ἀθηνῶν τὸ ὄνομα αὐτῶν — 3) τὸ ἐπώνυμον, ὡς οὐσιαστ. Ἐπίθετον, παρανόμι.

Ἐπωπάω, καί, ἐπωπάζω, (ὠπάομαι) = ἐφοράω· μετὰ αἰτ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 689. «ἐμοὶ γλῶσσαν καὶ στόμα ἐπωπᾷ πειθώ» Εὐμεν. 969. καὶ 270. ἀφ' οὗ

* Ἐπωπή, ἡ. Τόπος ἢ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ βλέπῃ τὰ πέριξ. Παρ' Αἰσχχ. Ἱκτ. 55. Λειμών, λειβάδι· ἔτι δὲ καὶ Σκοπιά, πύργος.

Ἐπώπης, ου, ὁ. Ἔφορος, ἐπιστάτης. Θηλκ. ἐπωπίς, ίδος, ἡ. Ἐπιστάτισσα, ἐπιστάτρια.

Ἐπωπίς, ίδος, ἡ. δατυσμ. (ἕπομαι). Ἀκόλουθος, ἡ ἀκολουθοῦσα, συνοδεύτρια τινος. Λυκόφρ. 1176. «—θήσεταί σ' ἐπωπίδα.»

Ἐπωριάζω, Μ. άσω, (ὥρα). Εἶμαι ἔμφροντις, ἐγνοιασμένος διά τι· φοβοῦμαι, ὑποπτεύω τι.

* Ἐπῶρσε, γ'. ἑνκ. πρτκ. ἀόρ. α'. τοῦ ἐπόρνυμι, Ὁμ.

* Ἐπώρτο, γ'. ἑν. πρκ. κατὰ συγκπ. παθ. ἀόρ. τοῦ ἐπόρνυμι, Ἰλδ. Φ, 324.

* Ἐπωρύω, Μλ-ύσομαι (ὠρύω). Ὠρύομαι, οὐρλιάζω ἢ ὑλακτῶ, γαυγίζω προτέτι, ἅμα, διά τι· ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διαθ. (ῡ)

Ἐπωσις, εως, ἡ (ἐπωθέω). Τὸ νὰ ὠθῇ, σπρώχνῃ, ἐμπώχνῃ εἴς τι ὄπισθεν πρός τι· σπρωξίμον, ἐμπωγμα· ἀφ' οὗ

Ἐπωστρίς, ίδος, ἡ. (ἐπωθέω). Ἡ ὠθοῦσα, ἐμπώχνουσα ὄπισθεν, ἡ ὑποβάλλουσα τὴν χεῖρα ὑπὸ τὴν μασχάλην τινὸς καὶ οὕτω βοηθοῦσα αὐτὴν ἢ αὐτὸν νὰ ἀναβαίνῃ, ἀναβῇ που.

Ἐπωτειλόομαι, ὡς παθ. (ὠτειλή). ἐπὶ πληγῶν, Γίνεται ὠτειλή, λουσινάζει.

Ἐπωτίδες, αἱ. (οὖς). Ξύλα τινά, εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα ἐξέχοντα πρὸς τὰς πλευρὰς ἑκατέρωθεν τῆς πρώρης ὡς ὠτία χρησιμεύοντα, ἵνα ἡ μὲν ἰδία κατὰ ἐχθρικοῦ πλοίου διὰ τῶν ἐμβόλων ὁρμὴ γίνηται ἰσχυροτέρα, ἡ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἐμποδίζεται ὑπ' αὐτῶν. Θουκυδ. 7, 34. 36. 62. Θεόφρ. Φ' Ἱστορ. 5, 8. Διοδ. Σικ. 17, 115.

Ἐπωφέλεια, ἡ. Ὠφέλεια, βοήθεια, συνεργία.

Ἐπωφελέω, Μλ-ήσω (ὠφελέω). Ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ εἴς τι· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. Σοφλ. Οἰδ. Κ. 441. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. Ξενοφ. Οἰκον. 11, 9. 13. Ἄνευ πτωσ. Σοφλ. Οἰδ. Κ. 541. «ἐδεξάμην δῶρον ὃ μήποτ' ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι» Ἔλαβον δῶρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἄξιζα διὰ τὴν βοήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμα εἰς τὴν πόλιν· ὥστε εἰς τὸ ἐπωφέλησα ὑποκαυστέον τό, πόλει ἢ πόλιν· τινὲς δὲ ἐκλαμβάνουσι τό, ἐπωφέλησα, ἀντὶ ὠφελον· ἰδὲ ὅμως Herm. Vig. σλ. 758. κατὰ Doederl. δὲ = δῶρον ὃ μήποτε ἐξελέσθαι ἐπωφέλησέ μοι, ἢ ἐπωφέλησέ με· ἀφ' οὗ

Ἐπωφέλημα, τό. Βοήθεια, συνεργία, ὠφέλεια.

Ἐπωφελής, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι προξενεῖ ὄφελος, βοήθειαν.

* Ἐπωφέλης, ου, ὁ, παροξυτ. = ἐφιάλτης.

* Ἐπωφελία, ἡ = ἐπωφέλεια.

Ἐπωφέλιμος, ὁ, ἡ. = ἐπωφελής.

Ἐπώχατο, γ'. πλθ. προσ. παθ. Ὑπρσντ, Αἰολ. καὶ Ἰων. τοῦ ἐπέχω, Ἰλδ. Μ, 340. «πᾶσαι (πύλαι) γὰρ ἐπώχατο» Ἦταν κλεισμέναι· καίτοι σαφεστάτης τῆς ἐννοίας οὔσης, ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξ. ἔστι σκοτεινοτάτη, περὶ τῆς ὁποίας καὶ οἱ πάλαι Γραμμ. ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις· πιθανῶς δὲ ἀνάγεται εἰς τὸ πρῶτον ὀχεύς, Ὁ σύρτης, διάδρομος, ὀχῶ, ἐπόχω, συγγν. τῷ ἔχω, ἐπέχω. Ἄλλοι δὲ ἔγραψαν ἐπῴχατο ἢ ἐπῴχετο, Οἱ Τρῶες ἔδραμον, ἔτρεξαν εἰς ὅλας τὰς πύλας, ὡς παρὰ τό, ἐποίχομαι· ἰδὲ μέντοι Heyne T. 6. σλ. 335. fg. Toll. ἐν Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. σλ. 753.

* Ἐπωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός.) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀλίγον χλωμόν, κίτρινον, χλωμούτσικον, κιτρινούτσικον.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Ρ.

Ἔρα ἡ. Ἡ γῆ· οὐκέτι μὲν ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ. νομίζεται μέντοι πρῶτον τοῦ ἔραζε, ἐρῆμος, καὶ τοῦ ἔνεροι· τούτου ὅμως οὐκ εὐλόγως· Ἡ ἐτυμολ. τῶν δυοῖν προηγουμένων λέξεων αὕτη γίνεται πιθανωτέρα καὶ διὰ τῆς κατὰ τοῦτο συμφωνίας τῆς Λατν. καὶ τῆς Γερμν. γλώσσης.

Ἔραζε, Ἐπίῤ. (ἔρα). Χαμαί, ἐπὶ τὴν γῆν, κατὰ γῆς, ἐπὶ τὸ ἔδαφος, εἰς τὸ ἔδαφος· ἐξαιρ. μετὰ τοῦ, πίπτω καὶ χέω, Ὁμ. καὶ Ἡσδ.

Ἔραμαι, ἀποθτ. τοῦ ὁποίου οἱ τύποι παρὰ τοῖς Λογογρφ. λαμβάνονται ἀπὸ τῆς παθ. διαθ. Μλ. ἐρασθήσομαι, Ἀόρ. ἠράσθην· παρὰ τοῖς Ἐπκ. δ' ἐξ ἐναντίας ὁ Ἀόρ. σχηματίζεται ἐκ τῆς μέσ. διαθ. ἠρασάμην, ἀφ' οὗ ἠράσσατο, ἐράσσατο, Ἡσδ. καὶ Πνδ., Παρκ. ἤρασμαι· Ἀγαπῶ, θέλω, ποθῶ, ἐπιθυμῶ· μετὰ γενκ, παρ' Ὁμ. πολλάκις κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πραγμάτων, «ἔραμ. πολέμου, μάχης.» Ἰλδ. Ι, 64. Π, 208. παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ μετὰ ἀπρμφ. «ἀείδειν ἔραμαι» Ἀγαπῶ, ἔχω ὄρεξιν νὰ ψάλλω, τραγῳδήσω, Ὀππ. παρβλ. ἐράω.

Ἐρανάρχης, ου, ὁ. (ἔρανος, ἄρχω). Ἐπιστάτης ἐράνου· χρηματικῶν συνεισφορῶν κεφαλαίου ἐξ οὗ ἀπαντῶντο τὰ εἰς ἐράνους ἀναγκαῖα ἔξοδα — Διογέν. Λαερτ. «ἔρανον αἰτούμενος πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐράνιζε.» 2) Ἐπιχειρητής, ἔτι δὲ καὶ Πρόεδρος συναγωγίμου δείπνου, συμποσίου μὲ ἔρανον, τὸ Ἀγγλ. Picnic.

Ἐρανέμπολος, ὁ, ἡ. (ἐμπολάω). Ὅστις ἐμπορεύεται, κάμνει πραγματείαν δι' ἐράνου, τὸ παρ' ἐμπορ. συνηθ. νεγοτσιάρει μὲ ἀκτσιες. Ἡσχ.

Ἐρανίζω Μλ-ίσω. Συνεισφέρω εἴς τι, ἐξαιρ. χρήματα· ζητῶ, συνάζω· ζητουλεύω, διακονεύω· μετὰ αἰτ· τοῦ πρσπ. Μέσ. ἐρανίζομαι, Συλλέγω, συνάζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου χρηματικὴν βοήθειαν· ἐξαιρ. ἐκ τῶν σοφιστῶν, Δίδακτρα, διδασκάλικια παρὰ τῶν ἀκροατῶν των. «οὗτος καὶ Πρόδικος λόγους ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντο» Δγν. Λρτ. — 2) Συνεισφέρω, βοηθῶ διὰ χρηματικῆς συνεισφορᾶς. Ἀντφ. καὶ Δμσθ, Παθτ. Βοηθοῦμαι, λαμβάνω βοήθειαν διὰ συνεισφορᾶς

χρημάτων· καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπῆραι. Δημ. Αρτ.

Ἐρανικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἔρανον· εἶναι γίνεται κατὰ τρόπον ἐράνου· νέρανικὴ δίαιτα Χρυσολογία διὰ τὸν κατὰ μῆνα ἔρανον· παροιμίας ἐρανικαὶ· Διδασκαλίαι μὲ πληρωμὴν τοῦ διδασκάλου, συλλεγομένην παρὰ τῶν ἀκροατῶν, μαθητῶν.

Ἐράνιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, ἔρανος.

Ἐράνισις, εως, ἡ· (ᾱ) καὶ ἐρανισμός, ὁ (ἐρανίζω). Σύναξις ἐράνου· τὸ νὰ συλλέγῃ, συναθροίζῃ τις ἐράνους. — 2) Συνεισφορά.

***Ἐρανισμός**, ὁ (ἐρανίζω). Ὅ,τι συνελέχθη, ἐσυνάχθη, διὰ ἐράνου. — 2) Συνεισφορά, χρηματικὴ βοήθεια δι' ἐράνου.

Ἐρανιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις συνεισφέρει τι εἰς τίποτα· ὅστις εἶναι μέτοχος συμποσίου δι' ἐράνου γινομένου.

***Ἐρανίστρια**, ἡ· θηλ. τοῦ ἐρανιστής. Osann. Syll. inscr. 1. σλ. 173.

Ἐραννός, ή, όν (ἐράω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον, χαρίεν, τερπνόν· παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ λαμπρῶς ᾠκοδομημένων καὶ εὐπρεπῶς κειμένων πόλεων, ἐπὶ τῆς Καλυδῶνος, Ἰλδ. Ι, 531. 577. ἐπὶ τῆς τῶν Φαιάκων, Ὀδσ. Η, 18. Παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐν γένει, ὡς τό, ἐρατός, ἐρατεινός ἐράσμιος, σπανίως μέντοι ἐπ' ἀνθρώπων· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον χρήσιμος.

Ἔρανος, ὁ. Συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος τῶν μετόχων αὐτοῦ ἔδιδε συνεισφορὰς εἰς φαγητὰ ἢ εἰς χρήματα, τὸ παρὰ τοῖς Ἄγγλοις Picknik, Ὀδσ. Α, 226. Λ, 414. ἄλλως συμβολή· παρὰ Πνδ. ἐν γένει, δεῖπνον, συμπόσιον. — 2) Πασαδήποτε συνεισφορά, ἐξαιρ. χρηματική, τὸ τουρκ. ῥεφενές, εἰς βοήθειαν πτωχῶν, ἐνδεῶν· ὅθεν ἐν γένει, φιλανθρώπευμα, εὐεργέτημα, φιλικὴ χάρις, φιλοφροσύνη, ὑπηρετικὴ προθυμία. Ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ εἶναι, γίνηταί τις μέτοχος πράγματός τινος, ἐξαιρ. τῆς εὐχαριστίας τοῦ βοηθηθέντος. Ἰσοκρ. ὠφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσεν. — 3) Ἰδιαίτεραι ἑταιρεῖαι, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦνται δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας καὶ συνθήκης καὶ συλλέγουσι διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς χρηματικὸν κεφάλαιον, ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα εἰς κοινὰ τῶν ἑταίρων συμπόσια· αἱ χρηματικαὶ βοήθειαι εἰς πτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς· ἀλλὰ καὶ τὰ δωροδοκήματα εἰς ἐπίτευξιν πολιτικῶν σκοπῶν. Τοιοῦτοι ἔρανοι ὑπῆρχον ἐν πάσαις ταῖς Ἑλλην. δημοκρατίαις, καὶ ἐνιοι αὐτῶν εὐδοκίμησαν κατά τε ὑπόληψιν καὶ κατὰ τὴν περιουσίαν, ὥστε δύνανται νὰ παραβληθῶσι μὲ τὰς παρὰ τοῖς Γερμ. Gilde, Tsoumft, καὶ παρὰ τοῖς Γάλλ. Communauté, λεγομένας χειροτεχνιτῶν ἑταιρείας, τὸ τουρκ. Ἐσνάφια. — νἔρανους εἰσενεγκεῖν« Τὸ νὰ δανείζηταί τις χρήματα εἰδῶν ἐνέχυρον. τὸ δέ, νἔρανους διενεγκεῖν, ἢ διαλῦσαι« Τὸ νὰ πληρώσῃ τις τὰ δάνεια καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τὸ ἐνέχυρον εἰς τὴν ἐξουσίαν του, Taijl. ἐν Λυσ. 8, 2. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἐρᾶν, τὸ ἀγαπᾶν.)

Ἐρασίμολπος, ὁ, ἡ (ἐράω, μολπή). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὕμνους, τὰ τραγῴδια· φίλος τῶν τραγῳδιῶν. Πίνδαρ. Ὀλ. 14. 22.

Ἐρασιπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἢ ἔχει καλούς, ὡραίους πλοκάμους. ποιητ.

***Ἐρασίπτερος**, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς πτέρυγας, φτερούγας, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς πτέρυγας. ποιητ.

Ἔρασις, εως, ἡ (ἔραμαι). Τὸ ἐρᾶν, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τίς τι. Εὐσταθ.

Ἐρασιχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, τὰ ἄσπρα, φιλάργυρος, πλεονέκτης. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', β', 5. νοὐμὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε (ὁ Σωκράτης) τοὺς συνόντας ἐποίει.

Ἐράσμιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον, χαρίεν, ἀγαπητόν· ἔτι δὲ καὶ τριτλ. Ἀνακρ. 9, 1.

Ἐραστεύω, = ἐράω· μετὰ γενικ. Αἰσχύλ. Προμ. 893.

Ἐραστής, ὁ (ἔραμαι). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἀγαπητικός. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς θηλ. Jac. Ἀνθ. Παλ. σλ. 85. — 2) Ὅστις θεραπεύει, σέβεταί τι· ὀπαδός, φίλος τινός.

***Ἐραστός**, ή, όν = ἐρατός. Ὅ,τι ἀγαπᾷ, ποθεῖ, ἐπιθυμεῖ, εὔχεταί τις· ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, χαρίεν, θελκτικόν, τερπνόν, καλόν, εὔμορφον· τύπος παρὰ ταῖς Λογογρ. συνήθης.

***Ἐράστρια**, ἡ, θηλ. τοῦ ἐραστής. Ἀγαπῶσα, ἀγαπητική, ἀγαπητικιά.

Ἐρατεινός, ή, όν = τῷ ἐράτμιος· παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πόλεων, ποταμῶν καὶ ἄλλων πραγμάτων· οἷον· νἠνορέη, ὁμηλικίη, φιλότης, δαίς, ἀμβροσίη«. ἐπ' ἀνθρώπων δὲ μόνον ἐν Ὀδσ. Δ, 13. καὶ Ι, 230. νἑτέροις ἐρατεινὸς φανείην καὶ Ὑμν. Δμτ. 423. ποιητ. μόνον.

Ἐρατίζω, = ἐράω, μετὰ γεν. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν τῇ συντάξ. νκρειῶν ἐρατίζων« Χαιδόν, ἀκορέστως, λαίμαργα, χάσκωντας, μὲ στόμα ἀνοικτὸν ζητῶν κρέας. Ἰλδ. Λ, 551. Ρ, 660. Ὑμ. Ἑρ. 64. 287. ποιητ. μόνον.

Ἐρατοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος) = ἐρασιπλόκαμος.

Ἐρατός, ή, όν (ἐράω). ποιητ. ἀντὶ ἐραστός. Ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, Ἰλδ. Γ, 64. νδῶρ' Ἀφροδίτης«. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἀξιέραστον, χαρίεν, τερπνόν, καλόν, εὔμορφον ἐξαιρ. ἐπὶ τόπων, πόλεων, πραγμάτων, παρ' Ὁμ. σπανιάτ. ἐπ' ἀνθρώπων· ἀφ' οὗ

Ἐρατόχροος, συναιρ. ἐρατόχρους, ὁ, ἡ· ουν, τὸ (χρόα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν χρῶμα, δέρμα. Ἀνθολογ.

Ἐρατύς, ύος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι ἀξιέραστον, ἀξιαγάπητον. Ἐπιγρ. ἀδσπτ. 664. κατὰ συμπερασμὸν ἁπλῶς τοῦ Brunk.

***Ἐρατύω**, Δωρ. ἀντὶ ἐρητύω. Σοφκλ. Οἰδ. Κ, 164.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσδ. Θγν. 78. — 2) ἔτι δὲ καὶ Ὠκεανίδος τινὸς ὄνομα, Ἡσδ. Θγν. 247. Ἡ χαρίεσσα, κεχαρισμένη, χαριτωμένη.

Ἐρατῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἐρατμίους ὀφθαλμούς, ἐράτμιον βλέμμα ἔχουσα· κατ' ἀναγν. ἐν, Ἐπη Ὁμ. 1. 2. ἀντὶ ἐριώπις· βέβαιον δὲ ἐν τῇ Ἐπιγρ. παρὰ Welcker Syl. epigr. 55, 9.

Ἔραω, Κατ' ἐνστ. καὶ Παρτ. μόνον ἐν χρήσει· ἀπὸ τοῦ ταυτοσημάντου ἀποθ. ἔρασμαι, εὕρηται μόνον τό, ἔραται, Σαφ. λψ. 59. Θεοκρ. 2. 149. καθ' ὃ δυνατόν, ἴσως, ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ ἐράασθε, Ἰλδ. Π, 207. ποιητ. ἔραμαι, Ἀγαπῶ· μετὰ γεν. τὸ πλεῖστον ἐπὶ τρυφερᾶς, ἐμπαθοῦς, παραφόρου, ἡδονοπαθοῦς σαρκικῆς ἐπιθυμίας. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων ἀντικειμένων πολλάκις μεταφορικῶς χρήσιμον, Ζητῶ, ποθῶ, εὔχομαι, ὀρέγομαι· ἐμφατικώτερον παρὰ τό, φιλῶ· μετὰ αἰτ. μόνον ἐν τῇ συντξ. νἔργον ἐρῶτα«, Valck ἐν Ἱππ. 31. Τοὺς λοιποὺς χρόνους αὐτοῦ σχηματίζει ἐκ τοῦ παθτ. τύπου· Μλ. ἐρασθήσομαι· μετὰ γεν. Αἰσχλ. Εὐμν. 814. Ἀόρ. ἠράσθην· Εἶμαι ἠρωτευμένος, ἐρωτεύθηκα· ὅθεν, ὁ ἐρασθείς, Ὅστις εἶναι ἠρωτευμένος. Ἀκριβῶς παθτ. ἐστὶ μόνον ὁ ἐνστ. ἐρῶμαι, ἀφ' οὗ πάλιν κάτω εὔχρηστ. μόνον ὁ Μετχ. ὁ ἐρώμενος, μένη. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῷ ποιητ. τύπῳ ἔραμαι, μετὰ μέσ. Ἀορ. ἠρασάμην· (ὁ τύπος ἔρημι, οὐδαμοῦ εὕρηται.)

(**Ἐράω**). Χύνω, ῥίπτω ἔξω τι, ἐκβάλλω τι ἀπ' ἐμαυτοῦ· πιθανῶς ἐκ τοῦ πρωτοτ. ῥέω, ῥαίνω· φαίνεται ὅμως ἔτι ἐν συνθέσεσι μόνον οἷον ἀπεράω, ἐξεράω, κατεράω, κατεξεράω, μετεράω, συνεράω, ἐστὶ χρήσιμον.

Ἐργάδεις, οἱ = ἐργάται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἐργάται, δουλευταί, ὅσοι δουλεύουσι διὰ μισθόν, διὰ μεροκάματον. Πλούταρχ. Σόλ. 23. παρὰ τὸ

Ἐργάζομαι, Μλ -άσομαι, Πρκμ. εἴργασμαι, Ἰων. ἔργασμαι· μέσ. ἀποθ. (ἔργον). Ἐργάζομαι, δουλεύω, ἐνεργῶ, Ἰλδ. Σ, 469. Ὀδσ. Ξ, 272. ἐξαιρ. Γεωργῶ, καλλιεργῶ τὴν γῆν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. — 2) μεταβτ. Κατασκευάζω, κάμνω, φκιάνω τίποτα· νἔργα ἐργάζομαι« Κατασκευάζω, φκιάνω πράγματα· κάμνω ὑποθέσεις, Ἰλδ. Ω, 733. Ὀδσ. Υ, 72. Χ, 422. αὐταύτως καὶ ἀκριβστ. νἐρετμιῶν ὅπλα, ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι«. Ὀδσ. Ρ, 321. Ω, 210. Ἔτι δὲ καὶ νἐργάζομαι χρυσόν« Εἶμαι χρυσοχόος, χρυσικός. Ὀδσ. Γ, 435. νγῆν ἐργάζ.« Καλλιεργῶ τόπον, ὀργόνω, ἐπὶ ἀγρῶν· νθάλατταν ἐργάζ.« τὸ κοιν. Ζῶ ἀπὸ τὴν θάλασσαν· ἐπὶ ἁλιέων, ψαράδων· ντέχνην, ἐπιστήμην ἐργάζ.« Καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι· νἐργάζ. τινά τι« Κάμνω τι εἴς τινα, ἐξαιρ. κακόν τι, τὸν βλάπτω. — 3) Κτῶμαι ἐργαζόμενος, κερδαίνω ἀπὸ τὴν δουλειάν μου, ἔχω πόρον, ζῶ ἀπὸ τοὺς κόπους μου, ἐνγάζω τὸ ψωμίμου, Ξεφ. Ἀπομν. Α'. γ'. 5. νοὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ συναρέσκεια ἀρκοῦντα«. νἐργάζ. τῷ σώματι« Ἐπὶ τῶν πορνευομένων, Valck. ἐν Ἡρδτ. 1, 93. Δμσθ. — 4) διπτῇ αἰτιατ. Ἐργάζομαί τινά τι· ἐξαιρ. Βλάπτω, ἀδικῶ, κακοποιῶ τινα· οὕτω καὶ νκακὰ ἐργάζομαί τινα«, ὡς τὸ δρᾶν καὶ ποιεῖν. Ξεν. Ἀιβ. 5, 6. 4. Ἑλλ. 2, 3. 11. καὶ ἀλλαχοῦ. — 5) ντὸ χρῆμ' ἐργάζεται« Τὸ πρᾶγμα ἐπείγει, βιάζει, δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολήν. Ἀριστφ. Εκκλ. 158. — Οἱ Ἰων. καὶ οἱ Ἀττ. χρῶνται τῷ παθ. Πρκμ. εἴργασμαι τὸ πλεῖστον κατὰ ἐνεργ. σημσ. τοῦ Ἀορ. εἰργασάμην, Valck ἐν Φοιν. 1059. Lob. ἐν Σοφλ. Αἰ. 21. εὕρηται μέντοι καὶ ὡς ὄντως παθτ. π. χ. ντὰ πρόσθεν εἰργασμένα« Ἡρδτ. 7, 53. νεἰργασμένα« Πράγματα τελειωμένα· παρβλ. Πλάτ. Χρμ. σλ. 173. C. Ξεν. Ἀπμ. 3, 10, 9. Συμπ. 5, 4. Οἰκν. 19, 8. καὶ ἀλλχ. καθ' ἃ παραβλ. Mehlborn ἐν Ἀνακρ. σλ. 233. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπτ. Πρκμ. κατὰ παθ. σημσ. εὕρηται συνθέτως τοὐλάχιστον, ἀπείργασται, Πλάτ. Νμ. 4. σλ. 710. D. Σπάνιος δὲ ὁ παθτ. Μλ. ἐργασθήσομαι κατὰ παθ. τφόντι σημσ. ὡς ἐν Σοφλ. Τρχ. 1218. Ἰσοκρ. Ἐπστ. 6.

Ἐργάθω, Ἐπ. ἐεργάθω, ποιητ. ἀντὶ εἴργω. Ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, νὦμον ἀπ' αὐχένος, χρόα ἀπὸ πλευρῶν« Ἀποχωρίζω τὸν τράχηλον ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸ δέρμα ἀπὸ τὰς πλευράς· ἀποκεφαλίζω, ἐκδέρω, γδέρνω, Ἰλδ. Ε, 147. Λ, 437.

Ἐργαλεῖον, τό· Ἰων. ἐργαλήιον (ἔργον). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πᾶν ὁτιδήποτε ὄργανον, δι' οὗ ἐργαζόμεθα, δουλεύομεν.

Ἐργάνη, ἡ, καὶ ἐργάτις καὶ ὀργάνη. Γυνή, κόρη ἐργαζομένη, δουλεύτρια. — 2) Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν ἔργων καὶ τῶν ἐργαζομένων, ἐξαιρέτ. τῶν γυναικείων ἔργων, χειρουργιῶν, τῆς ὑφαντικῆς καὶ τῶν ὑφαινουσῶν γυναικῶν. (ᾰ)

Ἐργασείω, ῥῆμα ἐφετ. τοῦ ἐργάζομαι· Θέλω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι. Σοφοκλ. Τραχ. 1232. νὡς ἐργασείων οὐδὲν ἀρρωστεῖς.«

Ἐργασία, ἡ (ἐργάζομαι). Τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ, μοχθῇ, κοπιάζῃ τις· ἔργον, δουλειά· δραστηριότης, ἐνέργεια, Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 486. ἐξαιρ. Τὸ δι' ἡμέρας ἔργον, ἐπιτήδευμα, δουλειά, ἡ πρᾶξις· καθημερινὴ δουλειά, καθη-

μερινὸν ἔργον. 2) Τέχνη, ἐργόχειρον, βιοπορισμός, ἀσχολία· τέχνη δὶ ἧς ζῇ τις· ἐξαιρ. γεωπονία, γεωργική· ἡ ἐργασία τῶν βαφέων Τὸ ἔργον, σύστημα ἢ ἑταιρία, τὸ τουρκ. ἐσνάφι τῶν μπογιατσίδων· ἔτι δὲ καὶ τὰ εἴς τι ἐργόχειρον ἀναγκαῖα σκεύη. — 3) Κατασκευή, ἀπεργασία, μεταχειρισμός· τὸ νὰ κατασκευάζῃ, φκιάνῃ, μεταχειρίζηται, ἑτοιμάζῃ, τελειόνῃ τις ἔργον τι· κατεργασία· ἡ τέχνη, ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεταί τις εἴς τίποτε· ὅθεν, τὸ ἐξεργασθὲν, κατασκευασθὲν πρᾶγμα· τέχνημα. — 4) Κέρδος, ὄφελος, βιοπορισμός, Ξενοφ. Ἀπομν. Γ, ι, 1. «τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς» Οἱ τεχνῖται, οἵτινες μεταχειρίζονται τὴν τέχνην των κέρδους ἕνεκα, διὰ νὰ κερδαίνωσι χρήματα. Ἔτι δὲ καὶ τὸ πορνεύεσθαι, Valck ἐν Ἡρόδ. 1, 93.

Ἐργάσιμος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται ἐργασίαν, εἶναι δυνατὸν νὰ κατασκευασθῇ, ἐργασθῇ, δουλευθῇ, φκιασθῇ, νὰ γένῃ τι· «χώρα ἐργάσιμος» Τόπος, ἀγρός, χωράφι, ὁ ὁποῖος ἠμπορεῖ νὰ καλλιεργηθῇ, γεωργηθῇ, ὀργωθῇ· «γυναῖκες ἢ ἑταῖραι ἐργάσιμοι» Αἱ δημόσιαι πόρναι, τὸ κοιν. γυναῖκες τοῦ σωκακιοῦ. — 2) Πᾶν ὅ,τι ἐδουλεύθη, ἐγένετο, ἐφκιάσθη, ἐτελειώθη.

* **Ἐργαστέον**, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἐργάζομαι, Πρέπει νὰ εἶναί τις δραστήριος, νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ, κοπιάζῃ· νὰ εἴμεθα δραστήριοι κλ.

Ἐργαστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἐργαστής καὶ, ἐργάτης. Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει, ἐξαιρ. γεωπόνος, γεωργός. Ξενοφ. Οἰκον. 35, 15.

Ἐργαστηριακοί, οἱ. Ὅσοι ἔχουν ἐργόχειρον, ζοῦν μὲ τὸ ἐργόχειρον, μὲ τὴν δουλείαν των· Πολύβ. λη΄. 4.

Ἐργαστηριάρχης, ὁ (ἐργαστήριον, ἄρχω). Ἐπιστάτης ἐργαστηρίου, ἢ τέχνης τινός.

Ἐργαστήριον, τό. Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐργάζονται, δουλεύουν οἱ τεχνῖται, τὸ ἰταλ. φάβρικα, μανιφατοῦρα· τόπος, μέρος τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον πωλοῦσί τι· πωλητήριον, ἐργαστήρι, ἐργαστήρι· πασῶνποτε τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κατασκευάζεται, δουλεύεται, φκιάνεται πάντοτε τίποτε. «σοφῶν ἀνδρῶν ἐργαστήριον» Μουσεῖον, μελετητήριον, σπουδαστήριον, ὅπου σπουδάζει, μελετᾷ, καταγίνεταί τις εἰς σπουδήν, μελέτην, μάθησιν· Ἠλ. γ. «ἐργαστ. πειρατικόν» Ἀγέλη, τὸ τουρκ. μπουλούκι, μπλούκι, πειρατῶν, κουρσάρων· αὐτ. 5. ἔτι δὲ καὶ πορνοστάσιον, τὸ ἰταλ. βορδέλλον. Ἀλκίφρ. Γ. 27. ἰδὲ ἐργάζομαι σημ. 3.

Ἐργαστής, οῦ, ὁ = ἐργαστήρ. — 2) ὡς ἐπιθ. Φιλόπονος, φιλεργός, δουλευτάρης· Πλάτ. Πολ. Β, 7. «ἀφειδωλὸς καὶ ἐργαστής».

Ἐργαστικός, ἡ, όν. Ὅστις ἐργάζεται, κοπιάζει, δουλεύει. 2) Ὅστις ἔχει κλίσιν, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται· ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐργασίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ, α, 2.

Ἐργαστῖναι, αἱ· ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο αἱ νέαι κόραι, αἱ ὁποῖαι ὕφαινον τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡσύχ.

Ἐργατεύω. Ἐργάζομαι, δουλεύω, κατασκευάζω, φκιάνω, κάμνω τίποτε· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐργατεύομαι, Διόδ. Σικ.

Ἐργάτης, ὁ. Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει, κατασκευάζει, φκιάνει, κάμνει τίποτε· παρὰ Δωριεῦσι, Μισθοφόρος, ὅστις δουλεύει διὰ μισθὸν, ἡμεροδουλευτής, Πινδ. ἐξαιρ. γεωπόνος, γεωργός. «ἐργάτης δίκης» Δικαστής, κριτής. «ἐργ. θαλάσσης» Ἁλιεύς, ψαρᾶς. «ἐργ. λίθων» Λιθοξόος, ὅστις δουλεύει λίθους, κατασκευάζει ἀγάλματα κ. τ. τ. — 2) ὡς ἐπιθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Φιλόπονος, φιλεργός, δραστήριος, ἐνεργητικός· Θηλυκ. ἐργάτις, ιδος. — 3) Μηχανή τις δὶ ἧς τραβοῦσι καὶ σηκόνουσι μεγάλα βάρη. Ματθαί. Παλ. Σ. 110. «ἐργάτης δὲ ἐπιστρέψει τὸν κοχλίαν» ὅθεν «τόπος ἐργατοκυλίνδρου» Τόπος, εἰς ὃν ἵσταται ὁ ἐργάτης, ἢ σχῆμα κυλίνδρου ἔχουσα μηχανή, δὶ ἧς αἴρουσιν εἰς ὕψος τὰ βάρη. (– ᴗ –) ἀφ' οὗ.

Ἐργατήσιος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τρικατάλ. = ἐργάσιμος. — 2) Ὅ,τι δίδει εἰσόδημα· εὐπρόσοδον, εὔκαρπον, πολύκαρπον· «χώραν ἐργατησίαν ἔχουσαν αὐτοφυεῖς νομὰς καὶ ὕλας» Πλουτ. Ἀντ. μείζ. 21.

Ἐργατικός, ή, όν. Ὅστις, δύναται νὰ δουλεύῃ, φκιάνῃ, ἐντελῇ, πράττῃ, κάμνῃ, κατορθόνῃ τι· ὅστις εἶναι ἱκανός, δυνατός, δραστήριος, ἐνεργητικός εἴς τι. Ἡρόδοτ. Β, 11. καλεῖται οὕτως ὁ Νεῖλος διὰ τὴν μεγάλην δύναμιν ἢ ἐνέργειάν του εἰς τὴν εὐφορίαν καὶ κατοίκησιν τῆς Αἰγύπτου· Ἐπίρρ. ἐργατικῶς.

Ἐργατίνης, ου, ὁ = ἐργάτης· Ὅστις ἐργάζεται. — 2) ὡς ἐπιθ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι δραστικός, δυνατός, ἰσχυρός, ἐνεργητικός· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ· Θηλυκ. τοῦ, ἐργάτης, Ἐργαζομένη, δουλεύτρια, ἐργάτισσα. — 2) ὡς ἐπιθ. Φιλεργός, φιλόπονος, δραστική, δουλευτάρισσα. Σοφ. Φιλ. 97. ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, μισθωτή. — 3) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς τὸ ἐργάνη. (– ᴗ ᴗ)

Ἐργατοκύλινδρος, ὁ (κύλινδρος). Ὀρθὰ ἐστημένος τις κύλινδρος, ὡς μηχανὴ εἰς τὰ πλοῖα χρήσιμος, Γαλλ. Cabestan ἰδὲ καὶ ἐργάτης σημ. 3. (ῠ)

Ἐργάτωνες, Ἀττικ. ἐργάωνες, Ὁ τόπος, τὸ μέρος εἰς τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἐκοιμῶντο οἱ δοῦλοι, σκλάβοι. Ἡσύχ.

Ἐργάω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐργάομαι = ἐργάζομαι, παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ (ἔργον, ἐπείγω). Ὅστις ἐπείγει, ἐπιταχύνει ἔργον τι· ἐπιστατεῖ, βιάζει, παρακινεῖ τοὺς ἐργαζομένους νὰ ἐργάζωνται, δουλεύωσι.

* **Ἐργεπιστασία**, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιστατῇ τις εἰς δημοσίους, τῆς πολιτείας ἐργασίας· παρὰ τὸ

Ἐργεπιστατέω. Εἶμαι ἐπιστάτης τῶν δημοσίων ἐργατῶν, εἰς τοὺς ἐργαζομένους, δουλεύοντας εἰς δημόσια, τῆς πολιτείας ἔργα. παρὰ τὸ

Ἐργεπιστάτης, ου, ὁ. Ὅστις ἐπιστατεῖ, εἶναι ἐπιστάτης εἰς δημοσίους, τῆς πολιτείας ἐργασίας. (ᾱ)

Ἔργετος, ὁ· = ἐργμός. Ἡσύχ.

* **Ἐργῖνος**, ὁ· Ὀνομ. κύρ. Ὁμ. Ὕμ. Ἀπλ. 297.

Ἔργμα, τὸ (ΕΡΓΩ) ποιητ. = ἔργον, Τὸ νὰ ἐργάζηται, πράττῃ, κάμνῃ τίς τι· πρᾶξις· Ὁμ. Ὕμ. 27, 20. 32, 19. πολλάκις παρὰ Πινδ. καὶ Θεόκ., ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. Εὐριπ. Ὀρ. 160. παρὰ Πινδ. δὲ κεῖται κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἕργμα, δασυνόμ.

Ἕργμα, ατος, τὸ (εἵργω, ἕρκος). κυρίως, Περίφραγμα, φράκτης, πλευρός· ὅθεν, κώλυμα, ἐμπόδιον· γράφεται δὲ καὶ ἔργμα ψιλῶς. Σοφ. Ἀντ. 848.

Ἐργνύω, καὶ ἔργνυμι, ποιητ. ἀντὶ εἵργω, ἔργω, Περιφράττω, περικλείω τι, Ὀδ. Κ, 238.

Ἐργοδιωκτέω. Ἐπιταχύνω, βιάζω τὸ νὰ γένηται, τελειώσῃ ἔργον τι. παρὰ τὸ

Ἐργοδιώκτης, ὁ (διώκω). Ὅστις ἐπιταχύνει, βιάζει τὸ νὰ γίνηται, τελειώσῃ ἔργον τι· ὅστις ἐπιστατεῖ ἐπί τι ἔργον καὶ βιάζει τοὺς ἐργάτας νὰ δουλεύωσιν ἐπιμελῶς· παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἐργοδοτέω, Δίδω ἔργον τι, δουλειάν εἴς τινα διὰ νὰ τὸ δουλεύσῃ ἐπὶ μισθῷ.

Ἐργοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὅστις δίδει εἴς τινα ἔργον τι νὰ τὸ δουλεύσῃ ἐπὶ μισθῷ, Ξενοφ. παραβλ. ἐργολαβητής.

Ἐργοεπιστάτης, = ἐργεπιστάτης. Πολυδ. Ζ΄.

Ἐργοθηλαστής, οῦ, ὁ· = τῷ προηγουμ.

Ἐργολάβεια, ἡ. Τὸ νὰ λάβῃ, ἀναδεχθῇ, ἐπιχειρισθῇ, πάρῃ τις ἐπάνω του ἀπό τινα ἔργον τι διὰ νὰ τὸ τελειώσῃ, φκιάσῃ ἐπὶ διωρισμένῳ μισθῷ· τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀναδέχεταί τις νὰ τελειώσῃ διὰ κέρδος, ἢ διὰ ἐπίδειξιν. «πλάσματα πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβείαν γεγραμμένους» Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ. καὶ Ἀλκίφ. Ἐπιστ. Α΄. 34. «λῆρος ταῦτα καὶ τῦφος καὶ ἐργολάβεια» πολλοὶ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀποδύντες ἐργολαβείας ἕνεκα παραμένουσιν ἐν τῷ μαθήματι. Διόδ. Σικ. Β΄, 29. (ᾰ) παρὰ τὸ

Ἐργολαβέω, ΜΛ -ήσω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐργολαβέομαι (ἐργολάβος). Λαμβάνω, ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι, παίρνω ἀπό τινα ἐπάνω μου ἔργον τι νὰ τὸ δουλεύσω ἐπὶ μισθῷ ὡρισμένῳ. Ξενοφ. Ἀπομ. Πλουτάρχ. Δίων Κάσ. Πολυαίνης. Ἐπιχειρῶ μεταχειρίζομαί τι διὰ νὰ κερδήσω. Δμτθ.

* **Ἐργολαβία**, ἡ = ἐργολάβεια.

Ἐργολάβος, ὁ, ἡ· καὶ, ἐργοληπτής, οῦ, ὁ (λαμβάνω). Ὅστις ἀναδέχεται, λαμβάνει, παίρνει ἐπάνω του ἔργον τι ἀπό τινα νὰ δουλεύσῃ αὐτὸ μὲ μισθὸν διωρισμένον· ὅστις ἐπιχειρεῖ, μεταχειρίζεται τίποτε διὰ νὰ κερδήσῃ δὶ αὐτοῦ, τὸ ἰταλ. ἰντραπρεντέντης.

Ἐργομωκέω καὶ ἐργομωκεύω, Περιπαικτικῶς κολακεύω τινά.

Ἐργομωκία, ἡ. Ἐμπαιγμός, κολακεία μὲ ἐμπαιγμόν.

Ἐργόμωκος, ὁ. Ὅστις κολακεύει περιγελαστικῶς.

Ἔργον, τό (ΕΡΓΩ, ἔρδω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔργον, δουλειά, πρᾶξις, ὑπόθεσις, ἐξαιρ. ὅ,τι πρέπει νὰ πράττῃ, κάμνῃ τις διὰ προσταγῆς τινος, Ἰλ. Β, 436. Ζ, 492. ὅθεν, Ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, ἐργόχειρον, «τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε» τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. Κύταξε τὴν δουλειάν σου καὶ μὴ σοὶ μέλει δὶ ἄλλους, Ὁμ. Ἐν ᾧ οὖν ἡ λέξ. ἐκλαμβάνεται γενικῶς ἐπὶ πασηςδήποτε ἀνθρωπίνου πράξεως, ἔχει καὶ τὰς ἑξῆς ἰδιαιτ. σημ. ἐξαιρέτως. — α.) «ἔργα ἀνδρῶν, ἀνθρώπων» Γεωπονία, γεωργία, καλλιεργία τῆς γῆς· πᾶσα γ' κυβέρνησις οἴκου· οἰκονομία, Ὀδ. Ξ, 222. ἐξαιρ. παρ' Ἡσιόδ. ὅθεν «ἔργα ἀνθρώπων» Ἐπιχειρήσεις ἀσχολίαι, ὑποθέσεις· ὡσαύτως καὶ, ἔργα, ἁπλῶς, μάλιστα «πίονα ἔργα», παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ οἱ ἴδιοι γεωργημένοι, ἀγροί, τὰ ὠργωμένα χωράφια, ὡς τεκμήρια τῆς δραστικότητος, φιλοπονίας τῶν ἀνθρώπων «πατρώϊα ἔργα», Τὰ πατρικὰ ἔγγεια κτήματα, χωράφια, σπίτια, κ. τ. τ. Ὀδ. Β, 22. «ἔργα Ἰθάκης» Οἱ καλλιεργημένοι ἀγροὶ τῆς Ἰθ. Ξ, 344. «ἐπὶ ἔργα ἰόντες» Β, 127. 252. καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀγροὶ ἐθεωροῦντο ὡς τὸ σπουδαιότερον, ἀξιολογώτερον κτῆμα, σημαίνει ἡ λέξ. καὶ Περιουσίαν γενικῶς, Ὀδ. Ξ, 65. Ο, 372. «ἔργα νέμεσθαι» Ἰλ. Β, 751. ὅθεν, ἀεργός, ἀργός, κυρίως Ὁ μὴ γεωργῶν, ὅστις δὲν ὀργόνει, δὲν δουλεύει τὴν γῆν· ἔτι δὲ καὶ, «ἔργα βόεια» Χωράφια ὠργωμένα μὲ βόας ζευγμένους, Ὀδ. Κ, 98. — β.) «ἔργα γυναικῶν» Ὅσα διαφέρονται ἰδιαιτέρως εἰς τὰς γυναῖκας, ἡ καθαριότης καὶ εὐταξία τοῦ οἴκου, καὶ λοιπαὶ οἰκιακαὶ ἀσχολίαι, ἐξαιρ. ἐργόχειρα γυναικῶν, καὶ πρὸ πάντων ἡ ὑφαντική· ἔτι δὲ καὶ, ἔργα, ἁπλῶς· παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ συντάξει «ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖαι» Καλὰ, εὔμορφα ἐργόχειρα ἠξεύρουσα· ὅθεν ἡ Ἀθηνᾶ ὡς ἐφευρέτις καὶ προστάτις αὐτῶν ὠνομάζετο Ἐργάνη. — γ.) Ἐν τῇ Ἰλιάδ. τό, ἔργον, καὶ ἔργα, κεῖται ἐξαιρ. ἐπὶ πολεμικὰς ἀσχολίας· Πόλεμος, μάχη, ἀγών· καὶ εὕρηται ὁτὲ μὲν μόνη ἡ λέξις, ὡς Ἰλ. Δ, 175. «ὀστέα πύσει ἀρούρῃ κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ» καὶ 539. ὁτὲ δὲ ἀκριβέστερον ὡρισμένη, ἐξαιρ. «πολεμήϊα ἔργα» ἔτι

δὲ καὶ ἔργον μάχης Ἰλδ. Ζ, 522. (ἐν Τ, 133. δὲ, ἔργου ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων· τὸ, ἔργου κεῖται καθ' ἑαυτὸ καὶ δὲν ἀνάγεται εἰς τὸ ὑπ' ἀέθλων.) — δ'.) Ἐπ' ἄλλων ἀσχολιῶν, ἐπιτηδευμάτων τοῦ ἀνθρώπου κεῖται ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Κ, 67. θαλάσσια ἔργα Ἡ ἁλιευτική, ψαράδικη τέχνη. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. συνήθως ναυτιλία, ταξεῖδι διὰ θαλάσσης, ἀνθ' οὗ κεῖται καὶ ἔργα ἁλός· ἀλλὰ καὶ γενικῶς, Ἀσχολία, δραστικότης· παρὰ Ξεν. δὲ, σημαίνει ἡ λέξ. ἔργα, Τὰς ἐργασίας εἰς τὰ μεταλλεῖα· παρὰ Δμσθ. δὲ, τὸν τόκον χρηματικοῦ τινος κεφαλαίου, ἄλλως τόκος. — ε'.) ἐξαιρ. Πᾶσα ἐπίπονος ἐργασία, κοπιαστικὸν, βαρὺ, δύσκολον ἔργον, τὸ παρ' Ὁμ. ἔργον ἀργαλέον ἀκριβέστ. ἑρμηνευόμενον, καὶ ἐν Ἰλδ. μέγα ἔργον, Μεγάλον, ἐπικίνδυνον, ὕποπτον· ὑπερφιάλως δέον ἔργα τέτυκται Τὸ πρᾶγμα ἀπαιτεῖ φρονιμάδαν, καὶ κοινότ. Ἐδῶ χρειάζεται νοῦς, καλὸ κεφάλι, Ἰλδ. Ω, 354. ἐν Ὀδσ. δ' ἐξ ἐναντίας τὸ, μέγα ἔργον, κεῖται τὰ πλεῖστα ταυτοσημ. τῷ, κακὸν ἔργον, Ἀνόσιον, ἀσεβὲς, δι' οὗ ὑπερπηδᾷ ὁ ἄνθρωπος τοὺς ὅρους τῶν θείων ἐντολῶν· αἰσχρὸν ἔργον Μοχθηρία, κακοήθεια· [illegible] ἔργον Κακούργημα, ἀδίκημα, πονήρευμα, ἀσεβὲς καὶ αὐθάδικον πρᾶγμα· τοὐναντίον καλὰ ἔργα Καλαί, τίμιαι πράξεις. — ζ'.) Πανταδήποτε πράξεις δι' ἧς δηλοῦται ἐλευθέρα δραστηριότης, ἐνέργεια, Ἰλδ. Γ, 130. Ε, 876. Ξ, 13. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔργα ἀποδείκνυσθαι Τὸ νὰ ἐκτελῇ, κατορθόνῃ τις πράξεις, Ἡρδτ. 1, 16. καὶ ἀλλαχ. πολλάκις· ἡ ἀπερίσπαστος θεία διοίκησις, Ἰλδ. Π, 120. — η'.) Πάνυ σύχρηστος παρ' Ὁμ. ἀντίθεσις ἔργον, καὶ, ἔπος, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔργον, καὶ, λόγος· παρὰ τοῖς ὁποίοις ὅμως παραλείπεται ἐνίοτε ἓν τῶν δύο, Wolf ἐν Ακτ. σλ. 270. 271. ὡσαύτως καὶ, ἔργον, καὶ, μῦθος, Ἰλδ. Ι, 443. ἔργον καὶ, βουλή, Ι, 374. ἔργον καὶ, δέμας, ἢ εἶδος, Ρ, 279. Ὀδσ. 313.

2) Ἔργον, ὅλως ὡς τὸ, πρᾶγμα, καὶ, χρῆμα, οὐ μόνον ἐπὶ πράξεων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἕξεως, ἢ περιστάσεως, καταστάσεως· οὕτως ὀνομάζει ὁ Ποιητ. τὸ πελώριον, σήκωμα, βάσταγμα, κουβάλημα μεγάλης πέτρας, Ἰλδ. Ε, 303. Υ, 286. Πολὺ εὐχρηστοτέρα δὲ ἡ λέξις ἐπὶ καταστάσεως, περιστάσεων ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, ὅπου ἀντὶ τοῦ, ἔργον ἔξεστι τίθεσθαι καὶ τὴν ἀόρ. ἀντωνυμ., τί· π. χ. Ἰλδ. Α, 294. Ν, 366. ἐξαιρ. δὲ εὔχρηστοι εἶναι παρ' Ὁμ. αἱ φράσεις μεμνήσομαι ἔργου Ἐκείνου, ἐνθυμοῦμαί τι· πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι Πρὸ τοῦ νὰ γίνῃ, νὰ συμβῇ τοῦτο· πῶς ἔσται τάδε ἔργα Πῶς πρέπει νὰ τρέξῃ, γένηται, τελειώσῃ τοῦτο τὸ πρᾶγμα· ἀκούω τοὔργον Ἀκούεται τὸ πρᾶγμα, τί θέλω νὰ σ' εἰπῶ, τί σοὶ λέγω, Σφκλ. Τρχ. 1147.

3) Παθτ. Πανδήποτε πεποιημένον, καμωμένον, τελειωμένον ἔργον, τελειωμένη πρᾶξις, δουλειά· ἔργα θεῶν, ἔργα γυναικῶν Ἰλδ. Ζ, 89. Τ, 22. Τὰ ἐκ μετάλλων τεχνήματα λέγονται ἔργα Ἡφαίστοιο Ὀδσ. Δ, 617. ἔργα ἐργάζεσθαι Χ, 422. Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἔργα τοῦ νοὸς, Συγγράμματα, Jac. Ανθλ. Παλατ. σλ. 715. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ποιητ. πολλάκις ἔργα Ἔρωτος, ἔργα Κύπριδος, ἢ Ἀφροδίτης Ἀφροδίσια, ἀφροδισιασμός· κατὰ πρῶτον ἐν Ὑμ. Ἀφροδ. 1. παρβλ. Jac. Ανθλ. 1, 2. σλ. 191. Ταυτοσήμαντον ἔστι μέντοι καὶ Ἰλδ. Ε, 429. ἔργα γάμοιο καὶ Ὀδσ. Λ, 246. φιλοτήσια ἔργα ὡσαύτως καὶ παλίντιτα ἔργα Ἀνταποδόσεως, ἐκδικήσεως. Παρὰ Πινδ. δὲ, τὸ ἐν ἀγῶνι ἢ διὰ τοῦ ἀγῶνος κτώμενον, τὸ ἆθλον.

4) Ἰδιαίτεραι Ἀττ. φράσεις, ἀπὸ τῆς πρώτης σημτ. τῆς λέξ. ἔργον, προκύπτουσαι. — α'.) καλοῦ κἀγαθοῦ τοὔργον ἐστίν Ἴδιον τιμίου ἀνθρώπου εἶναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, τὸ κάμωμα· ἀνδρὸς ἔργα διαπράττομαι Προσφέρομαι, φέρνομαι ὡς ἄνδρας· ὅτε ὅμως τὸ, ἔργον παραλείπεται ἐπὶ τὸ πλεῖστον· παρβλ. εἰμί, σημ. 3. γ'. — β'.) ἔργον ἐστίν, μετ' ἀπρμφ. Δύσκολος ἐπιχείρησις, βαρὺ, δύσκολον πρᾶγμα. Goen ἐν Πορφ. antr. nymph. σλ. 4. — γ'.) σὸν ἔργον ἐστίν μετὰ ἀπρμφ. Δική σου δουλειὰ εἶναι, ἐσένα πρέπει νὰ μέλῃ δι' αὐτό· καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, Valck. ἐν Ἱππ. 447. ὡσαύτως καὶ ἐνάρθρως ἡμέτερον τὸ ἔργον Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά, Ἡρδ. 5, 1. — δ'.) οὐ μακρῶν λόγων ἡμῖν τόδε τοὔργον Ἐδῶ δὲν εἶναι τόπος, τώρα δὲν εἶναι καιρὸς διὰ πολυλογίας ἐδῶ, εἰς αὐτὸ δὲν χρειάζονται πολλὰ λόγια, Σφκλ. Ἠλ. 1373. παρβλ. Αἰ. 13. Valck. ἐν Ἱππ. 991. οὐδὲν ἔργον ἐστάναι Μὲ τὸ στάσιμον δὲν γίνεται τίποτε, Ἀρστ. — ε'.) ἔργα παρέχω τινί Προξενῶ εἴς τινα δυσκολίας, φροντίδας, βάσανα, τραβάλα. — ς'.) ἔργον τινὸς γενέσθαι Τὸ νὰ φονευθῇ, σκοτωθῇ τις ἀπὸ κανένα· ὡς τὸ, κατεργάζεσθαι, Jac. Ανθλ. Παλατ. σλ. 277. κατὰ πρῶτον παρὰ Πλτχ. παρβλ. Wytt. ep. cr. σλ. 136. — ζ'.) ἔργον ποιοῦμαί τινα Κάμνω τίποτε ὡς δουλειάν μου, μεταχειρίζομαι κανὲν ἔργον, Heind. ἐν Πλατ. Φαίδρ. σελ. 232. Α. Ξεν. Ἱερ. 9, 10. (Τὸ ἔργον ἐγράφετο συνήθως διὰ τοῦ διγάμματος, Herm. ἐν Ὁμ. Ὑμ. Ἀφρ. 86. σλ. 92. ἐξ οὗ ἡ ταυτότης τῷ Γερμαν. Work, ἐξηγεῖται, ἐπειδὴ ὁ Αἰολ. τύπος πρέπει νὰ ἦτον Γέργον, παρβλ. Βτμ. Λξ. 2, σλ. 265. ἰδὲ καὶ ἔρδω· ἄνευ διγάμματος δὲ κεῖται ἐν Ἰλδ. Α, 395. Ὑμ. Δμτ. 140. 144.)

Ἐργοπόνος, ὁ, ἡ (πένομαι, πονέω). Γεωπόνος, γεωργός· γενικῶς δὲ, Μισθοφόρος, ὅστις δουλεύει διὰ μισθὸν, χειρόβιος, ζῇ ἀπὸ τοὺς κόπους του. Ἀνθλ.

Ἐργοστόλος, ὁ, ἡ· (στέλλω) ταὐτὸν τῷ, ἐργεπιστάτης, ἐργοδιώκτης.

Ἐργοτρύς, ὁ, ἡ (ὀτρύνω). = ἐργεπιστάτης, ἐργοδιώκτης· ἄνευ μαρτυρίου.

Ἐργόχειρον, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἐργοχειρέω, Μετέρχομαι, ἔχω, ἐργόχειρόν τι.

Ἔργω, Μλ. ἔρξω, παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐέργω· ἀρχαῖος Ἐπκ. τύπ. τοῦ εἴργω, εἴργω, Περικλείω, περιφράττω, περιορίζω· τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς Ἐν, Ἰλδ. Φ, 282. Ὀδσ. Κ, 283. ἔτι δὲ καί, ἐντὸς ἐέργειν Περικλείω τι μέσα που· περιέχει, περιλαμβάνει, χωρεῖ, Ἰλδ. Β, 845. Ι, 404. καὶ ἀλλχ. ἐέρχατο σάκεσσιν Ἦτον περιφραγμένος μὲ, ἀπὸ τὰς ἀσπίδας, Ἰλδ. Ρ, 354. τὸ δὲ ἐέργειν Κλείω, κλειδόνω, τραβῶ τὸ σπίτι, Ὀδσ. Η, 88. ἐεργμέναι ὡς τὸ, ἐζευγμέναι, τετυγμέναι, Συνηρμοσμέναι καλὰ, στερεὰ κτισμέναι, Ἰλδ. Ε, 89. — 2) Ἀποκλείω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω, Ἰλδ. Ψ, 72. Ὀδσ. Ι, 221. Ξ, 63. ἐέργ. ἀπό τινος Δ, 130. Θ, 213. Ὀδσ. Λ, 503. ἔτι δὲ καὶ Κωλύω, ἐμποδίζω· Μεσ. Κωλύομαι, ἐμποδίζομαι ἀπὸ τίποτε· μετὰ γεν. Ἡρδτ. — 3) ἐν γένει, Θλίβω, στενοχωρῶ, στριμώνω τινὰ μέσα που, ἐλθὼν ἐπ' ἀριστερὰ Στριμώνω, διώκω τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὰ ἀριστ. Ἰλδ. Μ, 219. οὕτω καὶ νῆας Π, 395. τὸ ἀνάπαλιν, ἐκτὸς ἐέργειν Πρὸς τὰ ἔξω, Ὀδσ. Μ, 219. χωρὶς ἐέργω Χωρίζω ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀποκλείω ἕκαστον τῶν μερῶν ἰδίως, Ἰλδ. ἰδὲ ἀμφίς, σημτ. 3. Τοῖς τύπ. ἔργω καὶ ἐέργω χρῆται ὁ Ποιητ. κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου· τῷ δὲ εἴργω μόνον ἐν Ἰλδ. Ψ, 72. Παρκ. ἔεργμαι· ἀφ' οὗ γ. πληθ. πρκ. ἔρχαται· Ὑπερσυντλ. ἐέργμην, γ. πλθ. πρτκ. ἔρχατο, συχνότ. ἐέρχατο, ἀντὶ εἰργμένοι εἰσί, ἦσαν. Μτχ. Ἀορ ἐρχθείς· ἀφ' οὗ ἔργμα καὶ ἕρκος.

ΕΡΓΩ, Ποιῶ, πράττω, κάμνω· ἀχρστ. ἀναπληρούμενος διὰ τοῦ ἔρδω καὶ ἐργάζομαι· ἀφ' οὗ σχηματίζεται Ἐπκ. καὶ Ἰων. ὁ Μλ. ἔρξω καὶ ὁ Ἀόρ ἔρξα. Πρὸς τούτοις ἐστὶν ἐν χρήσει καὶ ὁ Πρκμ. ἔοργα καὶ ὁ Ὑπρσντ. ἐώργειν, ἐν τῷ ἔρδω, ὅπερ ἰδέ. — Ἐκ τούτου τοῦ θεματισμοῦ δὲ ἀνάγεται καὶ τὸ, ἔργον.

Ἐργώδης, ὁ, ἡ (ἔργον, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι δυσχερὲς, δύσκολον, βαρὺ, σκληρὸν, βαρετὸν, γεμᾶτον κόπους καὶ φροντίδας· Πλάτ. ἡ τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἐστιν. Ἐπίρρ. ἐργωδῶς· ἀφ' οὗ

Ἐργωδία, ἡ. Δυσκολία, κόπος κακοπάθεια, ταλαιπωρία. Νικήτ. Χρον. Α', 7.

* Ἐργωνέομαι. Εἶμαι ἐργώνης. Μαρμ. Παρ.

Ἐργώνης, ὁ (ἔργον, ὠνέομαι). Ὅστις ἀγοράζει ἔργον, ὅστις λαμβάνει δουλειὰν ἐπὶ μισθῷ, ὡς τὸ ἐργολήπτης. ἀφ' οὗ

Ἐργωνία, ἡ· = ἐργολαβεία. Πολύβ. 6, 17.

Ἔρδω, Μλ. ἔρξω, Πρκμ. ἔοργα, Ὑπρσ. ἐώργειν. Ἀττ. ἔρδω, Μλ. ἔρξω (ΕΡΓΩ). Ποιῶ, κάμνω ἔργα, ἐργάζομαι, δουλεύω· ἔρξον ὅπως ἐθέλεις Κάμε ὅπως θέλεις, Ὁμ. ὡς ἀκριβὴς ἀντθ. τῷ, παθεῖν, Ὀδσ. Θ, 490. Ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ αἰτ. ἔρδειν μέγα ἔργον, ἔργα βίαια Ὀδσ. Β, 236. Τ, 92. οὕτω καὶ πολλὰ, ἐσθλὰ, κακὰ, [illegible] Ὁμ. ὅστις ἐν ταύταις ταῖς συντάξ. χρῆται ἐξαιρ. τῷ τε Πρκμ. καὶ τῷ Ὑπρστ. κυρίως μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. τινί τι, Ἰλδ. Ξ, 540. Ὀδσ. Ξ, 289. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ποιητ. προκρίνει, ἐξαιρ. ἐν τῷ Πρκμ. τὴν χρῆσιν τῆς δισσῆς αἰτ. τινά τι, Ἰλδ. Γ, 351. Ι, 540. ὡσαύτως καὶ Ἡρδτ. 1, 137. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ, ἱερὰ, ἑκατόμβας ἔρδω Θυσιάζω εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν, πολλάκ. παρ' Ὁμ., ὅστις ὅμως οὐ χρῆται τῷ Πρκμ. καὶ Ὑπρστν. κατὰ ταύτην τὴν σημτ. Παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ἱερὰ ἢ θυσίας, Ἡρδτ. 1, 131. 4, 33. 60. παρβλ. τὸ κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ, ἔρδω προκύψαν, ῥιζικῶς συγγν. αὐτῷ ῥέζω· ἰδὲ Βτμν. Γρμμ. Ἑλλ. 2, 1. σλ. 235. καὶ Λξ. 2. σλ. 265.

Ἐρέα, ἡ. Μαλλὸς, μαλλί, παρβλ. ἔρος, εἶρος, ἔριον, εἴριον. [illegible] τῆς πρώτης ἐρέας. Ἀθήν. ἀπὸ τὰ πρῶτα καὶ μόνα μαλλία.

Ἐρεβεννός, ἡ, όν (Ἔρεβος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ζοφῶδες, σκοτεινόν· πολλάκ. ἐν Ἰλδ. τὰ πλεῖστα δὲ ὡς ἐπθ. τῆς νυκτὸς καὶ τῶν νεφῶν· ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται· ἔστι δὲ ἡ λέξ παρὰ ποιητ. μόνον ἐν χρσ.

* Ἐρέβεσφι, ἰδὲ Ἔρεβος.

* Ἐρέβευσφι, ἰδὲ Ἔρεβος.

Ἐρεβίνθειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἐρεβίνθου, ἀνήκει εἰς τὸν ἐρέβινθον ἢ εἶναι κατεσκευασμένον ἐξ ἐρεβίνθου.

Ἐρεβινθιαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι εἶναι μεγάλον ὡς ὁ ἐρέβινθος.

Ἐρεβίνθινος, ὁ, ἡ· = ἐρεβίνθειος.

Ἐρέβινθος, ὁ. Τὸ ὄσπριον, ῥεβίθι, ῥουβίθι, ῥεβίθι, τό,τε φυτὸν ῥουβιθιά, καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Ἰλδ. Ν, 589. ὡς καρπὸν μεταχειρίζοντο αὐτὸν ὅτε μὲν χλωρὸν, πράσινον, ὅτε δὲ φρυγανισμένον, ὡς τὰ ἀμύγδαλα καὶ καρύδια εἰς τράγημα, κομφέττον εἰς οἰνοποσίαν· ὡς καὶ τὴν σήμερον τὰ τουρκ. λεμπεμπιά, νεμπελμπιά λεγόμενα. — 2) Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς λέγεται τροπ. καὶ ὁ ὄρχις, τὸ ὀρχίδι, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. Ἀριστφ. Ἀχ. 801. Βτρ. 545. παρβλ. κριθὴ, κόκκος. (συγγν. τῷ ὄροβος, Ῥόβι, ἴσως παρὰ τὸ ἔρπω) ἀφ' οὗ

Ἐρεβίνθινος, ὁ, ἡ. (εἶδος) ὡς τὸ ἐρεβινθώδης.

Ἐρεβοδιφάω, Μλ. ήσω (ἔρεβος, διφάω) Διερευνῶ, ἐξετάζω τὸ σκότος· ζητῶ, γυρεύω τι εἰς τὰ σκοτίδια, εἰς τὸ σκοτάδι, εἰς τὰ σκοτεινά. Ἀριστοφ. Νεφ. 191. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον.

Ἐρεβόθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τὸ σκότος, ἀπὸ τὸν Τάρταρον, ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον, παρὰ τὸ

Ἔρεβος, εος, συναιρ. ους, τό. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσίοδ. χρῶνται τῇ Ἰων. γεν. Ἐρέβευς καὶ Ἐρέβεσφι, Ἐρέβευσφιν, ἀνθ' οὗ ὅμως ὁ Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 205. προκρίνει τὸ Ἐρέβεσφι· ἴδε Franke ἐν Ὁμ. Ὕμ. Δμτ. 349. Σημαίνει δὲ ἡ λξ. σκοτεινόν τινα ὑπὸ τὴν γῆν τόπον, μεταξὺ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ τοῦ βαθυτέρου κειμένου Ἅδου, ἀφ' οὗ τὸ ἔρεβος διακρίνεται ῥητῶς ἐν Ἰλιάδ. Θ, 368. ὅθεν παρ' Ὁμ. οὐδέποτε σημαίνει τὸν τόπον τῆς διατριβῆς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ἀλλὰ τὴν πάροδον, τὸν πόρον ἢ τὸν τόπον διὰ τοῦ ὁποίου μεταβαίνουσι διερχόμεναι αἱ ψυχαί, ἀπὸ τοῦ ἄνω εἰς τὸν κάτω κόσμον, τὸν Ἅδην, ἤτοι ἀπὸ τούτου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, Ὀδύσ. Κ, 528. Μ, 81. Ἰλιάδ. Ι, 572. καὶ ἀλλχ. — 2) Παρ' Ἡσίοδ. Θγν. 125. δὲ, μυστηριῶδές τι ὄν, υἱὸς τοῦ Χάους, γεννήσαντος ἐκ τῆς ἀδελφῆς του Νυκτός, τὸν Αἰθέρα καὶ τὴν Ἡμέραν — 3) ὡς προσηγορ. δὲ, τὸ Σκοτάδι, σκοτίδι. (συγγν. τῷ ἐρεμνός, ἐρέφω.)

*Ἐρεβόσδε, Ἐπίρ. Εἰς τὸν Ἔρεβον, εἰς τὸν κάτω, ἄλλον κόσμον, εἰς τὸ σκότος· κινητ. σημντ. Ὀδύσ. Υ, 356.

Ἐρεβοφοῖτις, ιδος, ἡ (φοιτάω) Εἰς τὸν Ἔρεβον βαδίζουσα, περιπατοῦσα, ζῶσα, διάγουσα.

Ἐρεβώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι σκοτεινὸν, ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἔρεβον.

Ἐρεβῶπις, ιδος, ἡ. (ὤψ) Ἡ σκοτεινά, ἄγρια, λυπηρά, τρομερὰ ὄμματα ἔχουσα. Ὀρφ.

Ἔρεγμα, ατος, τό. = ἐρεγμός.

*Ἐρέγμινος, ίνη, ινον, Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ ἀλεσμένα, στουμπισμένα ὄσπρια, παρὰ τὸ

Ἐρεγμός, ὁ (ἐρείκω) Πᾶν ἤ,τε συντετριμμένον, στουμπισμένον, χοντροκοπανισμένον ὄσπριον.

Ἐρεείνω, (ἔρομαι) ὡς τὸ ἔρομαι, Ἐρωτῶ, ἐξετάζω νὰ μάθω, νὰ ἀκούσω, πληροφορηθῶ τι, πολλ. παρ' Ὁμ. ὁτὲ μὲν μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ., ὁτὲ δὲ τοῦ πργμτ. Ἔτι δὲ καὶ διττῇ αἰτ. τινά τι. Ὀδύσ. Α, 220. Δ, 137. ἀμφί τινι· ἐρεεῖτε διὰ κάνένα ἄνθρωπον, Ὀδύσ. Ω, 262. ἡ μέσ. διάθ. ἐρεείνομαι ἀντὶ τῆς ἐνεργ. εὑρίσκεται μόνον Ὀδύσ. Ρ, 305 — 2) Λαλῶ, διαλέγομαι, ὁμιλῶ· μόνον ἐν Ὕμ. Ἑρμ. 313. (ἔστι δὲ ἡ λξ. παρὰ Ποιητ. μόνον εὔχρηστος.)

Ἐρεθίζω, Μλ. -ίσω (ἐρέθω) Διεγείρω, παροξύνω, παρακινῶ, ἐξαιρ. εἰς ὀργὴν, θυμόν· οὕτω κεῖται ἡ λξ. ἀεὶ ἐν Ἰλιάδ. Α, 32. Δ, 5. καὶ ἀλλχ. ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδύσ., πλὴν ἑνὸς μαρτυρίου. κερτομίοις ἐπέεσσιν ἐρεθιζέμεν Κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ λέγωντάς του ἐγγιστικὰ, πειρακτικὰ λόγια, Ἰλιάδ. Ε, 419. Διεγείρω τινὰ εἰς μάχην, Ρ, 568. εἰς περιέργειαν, τὸν κάμνω περίεργον εἴς τι, ἢ νὰ προτιμήσῃ, ἐλπίζῃ τι μὲ ἀνυπομονησίαν, Ὀδύσ. Τ, 45 — 2) Παρὰ τοῖς μεταγεν. Διεγείρω τινὰ καὶ εἰς ἀπόλαυσιν, ἡδονὴν, Ἀνακρ. 22. 5 — 3) γενικῶς, Δ ερεθίζω, τὸ κοιν. ἀνάπτω τινὰ, τῷ δίδω φωτιές. ζωπυρῶ, συμπνέω· θρίψαλος ἐρεθιζόμενος Συμπεπιεσμένον ἐκαυλί, συμπτημένη φωτιά, Ἀριστφ. ἐρεθιζόμεναι λῦπαι Πληγαὶ φλόγωσιν πάσχουσαι; γαγγραινώμεναι. πνεῦμα ἠρεθισμένον Κοντανασασμα, ὡς ὅταν τρέξῃ τις πολύ. Εὐρπ. ἀφ' οὗ

*Ἐρεθίσθω, Δρχ. ἀντὶ ἐρεθίζω. ἀφ' οὗ

Ἐρέθισμα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐρεθίζει πειράζει, λυπεῖ, συγχίζει τινὰ, τὸν παρακινεῖ εἴς τι· πείραγμα, γαργάλισμα. ηχορῶν ἐρεθίσματα Ἀριστφ. Νεφ. 311. κατά τινας μὲν, Τερπνότης, ἡδονὴ, εὐχαρίστησις προξενουμένη διὰ τῶν θεατρ. χορῶν, κατ' ἄλλους δὲ, Ἅμιλλα, συναγώνισμα εἰς τοὺς θεατρ. χορούς.

Ἐρεθισμός, ὁ. Τὸ νὰ ἐρεθίζῃ, διεγείρῃ, παρακινῇ, δίδῃ αἰτίαν τις ἤτοι εἴς τινα εἰς τὸ νὰ πράξῃ, κάμῃ, εἴπῃ τίποτε.

Ἐρεθιστής, ὁ. οῦ, Ὅστις ἐρεθίζει, διερεθίζει, πειράζει, παρακινεῖ, δίδει αἰτίαν εἴς τι. ἀφ' οὗ

Ἐρεθιστικός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐρεθίσῃ τινὰ εἰς τίποτε· ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ πειράζῃ τινά, Ἐπίρ. ἐρεθιστικῶς. Παρακινητικά, πειρακτικά.

Ἐρέθω, = τῷ ἀπ' αὐτοῦ παραγομένῳ καὶ εὐχρηστοτέρῳ, ἐρεθίζω. Ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ, Ἐρεθίζω, παροξύνω τινὰ εἰς ὀργήν, Γ, 414. μή μ' ἔρεθε σχετλίη Α, 519. Ἐν Ὀδύσ. μεταφ. ἐπὶ φροντίδων, μεριμνῶν, ἐπὶ ψυχικῆς θλίψεως καὶ ἀνησυχίας, Δ, 813. Τ, 517. παρβλ. Ἀπλ. Ῥδ. 3, 6, 8. 1103. Μτχ. 3, 85., ὅπου ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον καὶ ἡ αὔξ. τοῦ ἀορ. ἤρεθον (συγγν. τῷ ἔρις καὶ ἐρέσσω)

Ἔρειγμα, τὸ = ἔρεγμα.

Ἐρείδω, Μλ. -σω. Θέτω, στήνω, βάλλω, ἀκουμβῶ τί που στερεὰ πόρρω πρὸς τοίχους Ἰλιάδ. Χ, 112. θρόνον πρὸς κίονας, Ὀδύσ. Θ, 66. 473. καὶ παθτ. Ὀδύσ. Η, 95. ἀσπίδα ἐπὶ πύργῳ Ἰλιάδ. Χ, 97. Παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ ταύτην τὴν σημτ. νῦν μὲν μετὰ δοτ., νῦν δὲ μετὰ τῆς εἰς καὶ πρός, Valck. ἐν Ἱππ. 1206. Παθτ. Στηρίζομαι, ἀκουμβῶ ἐπί τι. ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο (γ. πρσπ. ὑπρσντ.) Τὸ δόρυ διεπεράσθη εἰς τὸν θώρακα, ἐκτύπησε καὶ διετρύπησε τὸν θώρ. Ἰλιάδ. Γ, 358. καὶ ἀλλχ. παρβλ. ἐλαύνω, σημτ. 2, β'. λᾶε ἐρηρέδαται (γ. πλθ. πρσπ. παθ. Πρκμ. Ἰων.) Δύο ἀκρογωνιαῖοι λίθοι στερεῶς ἐστηκουμβησμένοι, καλὰ συνηρμοσμένοι, Ἰλιάδ. Ψ, 329. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Ὑπρσντ. τοῖχοι ἐρηρέδατο Καλά, στερεὰ θεμελιωμένοι, Ὀδύσ. Η. 86. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. οὔδει ἐρειδόμενον Τὸ νὰ εἶναί τι κολλημένον, ἀκουμβησμένον, ἁπλωμένον κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Η, 145. καὶ ἀλλχ. ὡσαύτως καὶ οὔδει χαῖται ἐρηρέδαται Ἡ κόμη, τὰ κεφαλόμαλλά της ἀπλωμένα, ἐγγίζαν, ἀκουμβοῦσαν κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Ψ, 284 = β'.) Ὑποστηρίζω, ὑποκουμβῶ ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε Μία ἀσπὶς ἀκουμβοῦσεν ἐπὶ τὴν ἄλλην· ἐπὶ συνασπισμοῦ ἐν τῇ μάχῃ, Ἰλιάδ. Ν, 131. Π, 215. Τρπκ. ἐρείδειν τὴν γνώμην Τὸ νὰ ἀνασχῇ τις τὴν ἀμφίβολον γνώμην τινός, Θρκ. 21, 61. Ἄλλοι ὅμως ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ, σκέπτεσθαι, σπουδάζειν, ἀκριβῶς προσέχειν — γ'.) ἐν γένει, Πιέζω, κάμνω τι στερεόν, κάμνω τι νὰ προσκολλᾶται, προσαρμόζηται, προσηλόνηται εἴς τι. π. χ. ἐρείδω ὄμμα Προσηλόνω τὸ βλέμμα μου εἴς τι, τὸ κυτάζω ἀτενέστατα, μὲ ἀκίνητον βλέμμα, ἐρείδ. ἴχνος Πατῶ τι στερεά — δ'.) Ὠθῶ, σπρώχνω, σπρώχνω τι, Πνδ. Ὀλ. 9. 48. — ε'.) Θέτω, βάλλω τι κάτω ὡς ἐνέχυρον, ὡς ἄθλον, ἢ δίδω αὐτὸ διὰ νὰ λάβω ἄλλο, νὰ ἀλλάξω μὲ ἄλλο ἄθλον, Θκρτ. 5, 24. — ς'.) ἐρείδειν μείρακα = βινεῖν, Ἀριστφ. Παθτ. δὲ, ἐπὶ γυναικός, Ἀριστφ. Θσμ. 489 — 2) ἀμετβ. Ἀνθίσταμαι, ἀντιστέκομαι, ἐναντιόνομαι, ἀκουμβῶν ἢ στηριζόμενος εἰς τίποτε ἀντιμάχομαι, Ἰλιάδ. Π, 108. ἀλλήλοισιν ἐρειδόμενοι Ὠθούμενοι μεταξύ των, τὸ κοιν. Στριμωχνόμενοι Ὀδύσ. Χ, 450. Εὐχρηστότερον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ῥίπτω ἐμαυτὸν ἢ πλαγιάζω ἐπάνω εἴς τι μὲ ταχύτητα, μὲ ὀλιγωρίαν, μὲ ὁρμήν, μὲ βίαν· τρέπομαι ἢ κινοῦμαι κατά τινος ἐχθρικῶς, ὁρμῶ ἐναντίον του· εἴς τινα, Ἀριστφ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ νόσων, ἀρρωστιῶν, Πλακώνει, ἐνοχλεῖ, ξεθυμαίνει εἰς ἕν τι μέλος τοῦ σώματος, ἐξαιρ. μετὰ τῆς ὑπακουομ. σημτ. βιαίας ἐπαναλήψεως, τῶν πόνων, κατά τινα τῶν μερίων ἐρείδει τὸ ἄλγημα σφοδρότερον. Γαλην. ἐρείδειν τὸ κοινότ. παρ' ἡμῖν, Κάμε ὀγλίγωρα. Ἀριστφ. Εἰρ. 31. Καταπλακώνω τι, ἢ τρέχω μὲ βίαν καὶ τρώγω τι. Ἀριστοφ. Εἰρ. 25. νῦς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων, φαύλως ἐρείδει. Κατὰ τὸν Σχλστ. τοῦ Ἀριστφ. καὶ κατὰ Σουίδ. ἀπαντᾷ αἱ ἐκφράσεις αὗται, εἴτε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, κωπηλατῶν, οἱ ὁποῖοι βάλλουν ὅλην τὴν δύναμίν των εἰς τὰ κωπία — 3) Μέσ. Ἀκουμβῶ ἐπί τι· μετὰ δοτ. σκήπτρῳ ἔγχει ἐρειδόμενος, ἢ ἐρειστάμενος. Πολλ. παρ' Ὁμ. καὶ ἐπὶ μελίης, Ἰλιάδ. Χ, 225. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἐρείσατο χειρὶ γαίης Ἀκουμβοῦσα μὲ τὸ χέρι κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Ε, 309. Λ, 355. καὶ ἄνευ πτώσ. ἐρεισάμενος βάλε Ἀκουμβήσας, ἢ πατήσας στερεὰ ἐτόξευσε· τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖται ὁμοίως διὰ τοῦ ἐπιφερομένου ἵνα διαβάς, Ἰλιάδ. Μ, 457. παρβλ. Π, 736 — β'.) Ἀντιτείνω, ἀντιστέκομαι, Ψ, 735· ὅθεν ἐν γένει, Ἐρίζω, φιλονεικῶ, μάχομαι, ἁμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι, διισχυρίζομαι· καὶ ὅθεν, βάλλω στίχημα· ὑπέρ τινος. Αἰλ. Ζ. Ἱστ. 15. 24. — Τῇ αὐξήσει χρῆται ὁ Ποιητ. μόνον ἐν τῷ ἠρήρειστο, ὁ δὲ Ἡσίοδ. Ἀσπ. 362. καὶ ἐν τῷ ἠρείσατο (ἔστι δὲ ἡ λξ. συγγν. τῷ ἔρμα, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν ἘΡΓΩ, θέλει, καὶ τὸ ἐρείδω ὁ Βτμ. Λξ. 1. σλ. 112. ἀνάγόμενον)

Ἐρείκη, ἡ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. 23. Φυτόν τι θαμνῶδες, τὸ ὁποῖον φέρει τὰ ἄνθη καὶ τὸν καρπὸν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κλωναρίου του. Ὁ ὅτε δὲ καὶ ἐρίκη. ὁ Διοσκορ. Α'. 117. παραβάλλει αὐτὸ μὲ τὴν Μυρίκην. Θεόφρστ. Ε. 64. πῶς τὰς ἐρείκας ξυλοχίσθεσαι, Παρὰ Πλουτάρχ. Ὀσιδ. ἐρείκη, ἔρνος κάλλιστον καὶ μέγιστον, τὸ κοιν. Ἀρείκη, ἢ καὶ Ἀρείκι, τό. ἀφ' οὗ

Ἐρεικόεις, εσσα, εν. συναιρ. -κοῦς -οῦσα -κοῦν. Τόπος ἔχων πολλὰς ἐρείκας· ἔτι δὲ καὶ ὀνομασία, Αἰολ. τινος νήσου.

Ἐρεικτός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι συντετριμμένον, στουμπισμένον, χοντραλεσμένον· σχισμένον. παρὰ τὸ

Ἐρείκω, Μλ. -ξω. Συντρίβω, κατακτσακίζω, σχίζω, ἀποχωρίζω, ξεχωρίζω, διαμοιράζω, κατακόπτω ἠρεικον χθόνα Κατέσχιζον τὴν γῆν μὲ τὸ ἀλέτρι, Ἡσίοδ. Ἀσπ. 287. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ παθτ. τύπῳ ἐρεικόμενος περὶ δουρί Διασχιζόμενος, διατρυπούμενος ἀπὸ τὸ δόρυ, Ἰλιάδ. Ν, 441. Παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐξαιρ. Συντρίβω, θλάω, χοντροστουμπίζω· ἐπὶ ὀσπρίων κυρίως — 2) ἀμετβ. μόνον κατ' ἀορ. β'. ἤρικον, Σκάζει, σχίζεται, συντρίβεται ἤρικε κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, Ἰλιάδ. Ρ, 295.

Ἐρεικώδης, ὁ, ἡ. (ἐρείκη, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἐρείκην· τόπος γεμάτος μὲ ἐρείκας — 2) = ἐρεικόεις.

Ἔρειξις, εως, ἡ. (ἐρείκω) Τὸ νὰ συντρίβῃ, σχίζῃ, κατατσακίζῃ, χοντροκοπανίζῃ ἢ χοντραλέθῃ τις τι.

Ἔρειο, Ἐπκ. Προστ. τοῦ ἔρομαι, ἀντὶ ἔρεο, ἔρου. Ἰλιάδ. Λ, 611.

Ἐρειοί, οἱ. Θεοκρ. 15. 50. κατά τε σημτ. καὶ κατὰ ἀνάγν. ἀμφιβ. καὶ μόνον συμπεράσματα, ὅτι ἡ λξ. σημαίνει περίφημόν τινα χλευασμὸν τῶν Αἰγυπτίων· ἴδε τοὺς Σχλστ.

*Ἐρείομεν, Ἐπκ. ἀντὶ ἐρέωμεν. α'. πλθ. πρσπ. υποτ. ἐνεστ. τοῦ ἐρέω, Ἐρωτῶ. Ἰλιάδ. Α, 62.

Ἐρείπιον, τό. (ἐρείπω) Πέτρωμα, χάλασμα, κατεδαφισμός· ὅ,τι ἔπεσε, κατὰ γῆς, ἠδαφίσθη. τὰ συντρίμματα κατηδαφισμένου οἴκου, κατασυντετριμμένου καραβίου· κομμάτι ἀπὸ τι χαλασμένον πρᾶγμα, τὸ κοιν. χαλάσματα. σπήλαιον ἐρειπ Ῥχκ, τὸ κοιν. ὀπλάτα, παρτάλι τουρβῆ.

Εὐρπ. Τρπκ. ἐπὶ ἐρψύχων, Νεκρὸν σῶμα, λείψανον φονευθέντος νεκρῶν ἐρείπια Σφκλ. Αἰ. 308. σχεδὸν ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρθ. ἐν χρήσει. ἀφ' οὗ

Ἐρειπιών, ῶνος, ὁ, Τόπος ἔχων πολλὰ ἐρείπια.

Ἐρείπω, Μλ. -ψω, ἀόρ. ἤριπον, Παρκ. παθ. ἐρήριμμαι, ἀόρ. ά. ἠρείφθην. Ῥίπτω, κρημνίζω, κατακρημνίζω, κατεδαφίζω, χαλνῶ τι. ὄχθας, ἐπάλξεις Ἰλδ. Μ, 258. Ο, 356. καὶ παθτ. τεῖχος ἐρέριπτο (Επκ. ὑπρσντ. ἀντὶ ἠρήριπτο) Κατηδαφίσθη, Ἰλ. Ξ, 15. κτύπος Διόβολος ἐρείπεται Ὁ κεραυνός, τὸ ἀστραποπελέκι καταφέρεται, πίπτει, κτυπᾷ που. Σφκλ. ἔτι δὲ καὶ ὁ μεθ' Ὁμ. Μλ. καὶ ἀόρ. ά. ἐρείψω, ἤρειψα, φέρονται μετβ. σημτ. — 2) μετβ. κατὰ ἀόρ. β΄. ἤριπον, Επκ. δὲ καὶ ἔριπον, Παρκμ. β΄. ἐρήριπα, καὶ παθτ. Πίπτω κάτω, κρημνίζομαι, κατεδαφίζομαι· πάνυ εὔχρηστ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. καὶ σχεδὸν ἀεὶ ἐπ' ἀνθρώπων, γνὺξ ἐριπεῖν Τὸ νὰ πέσῃ τις εἰς τὰ γόνατα γονατίσῃ, ἐξοπίσω ἐν κόνι ἐριπεῖν Νὰ πέσῃ τις ἔμπροσθεν, πρηνὴς, ὀπίσω, ἀνάσκελα, εἰς τὸν κονιορτόν· ὡς τὸ πίπτω. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ δένδρων Ἰλδ. Φ, 243. καὶ ἀλλχ. ἠρείπετο κτύπος Διόβολος Ἐκεραύνωσεν, ἔπεσεν ἀστραποπελέκι. Τῷ Πρκμ. οὐ χρῆται Ὁμ., τῷ παθ. μετχ. ἀορ. ἐριπείς, χρῆται Πνδ. Ὀλ. 2, 76. ἐὰν μὴ ὀρθότ. γράφεται ἐριπόντι, Boeckh über Krit. Behandlung das Pind. σλ. 113. (ἀναμφβ. συγγν. τῷ ῥίπτω.)

Ἔρεισις, εως, ἡ. (ἐρείδω) Τὸ νὰ στηρίξῃ, ἀκουμβήσῃ, βάλῃ, στήσῃ τίς τί που στερεά. Διον. Ἀλκ.

Ἔρεισμα, ατος, τό. (ἐρείδω) Ὅ,τι ἐστηρίχθη, ἐστερεώθη, ἐστήθη ἐβάλθη, ἀκουμβήθη που στερεά — 2) Στήριγμα, ἀκουμβιστήρι, θεμέλιον, βάσις· πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εἰς στήριγμα, στερέωμα, στερεὸν στήσιμον, ἀσφάλισμα τινοσδήποτε πράγματος· ἄγκυρα — 3) Τρκκ. Ἀνακούφισμα, ἐλάφρωμα.

Ἐρείψιμος, ὁ, ἡ. Ὁ πίπτων, κρημνισθῇ, κατηδαφίσθη, κινδυνεύων νὰ πέσῃ, κατεδαφισθῇ. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 48. ἐρείψιμον στέγος. παρὰ τὸ

Ἔρειψις, εως, ἡ. (ἐρείπω) Τὸ νὰ κρημνίσῃ, κατακρημνίσῃ. κατεδαφίσῃ τίς τίποτε. ἀφ' οὗ

Ἐρειψίτοιχος, ὁ, ἡ. (τοῖχος) Ὅστις κρημνίζει, κατεδαφίζει τοίχους ἢ τείχη. Αἰσχύλ. Ἱκ. 883.

*Ἐρεμβοί, ῶν, οἱ. Ἀραβική τις φυλή. Ὀδσ. Δ, 84.

Ἐρεμνός, νὴ, νόν. κατὰ συγκ. τοῦ ἐρεβεννός. Ὅ,τι εἶναι μέλαν, μαῦρον, αἰγὶς ἐρεμνὰ Ὀδσ. Ω, 106. Ἡμ. Ἐρ. 427. ἐπὶ τὸ πολὺ, ζοφερὸν, σκοτεινὸν, κατὰ παρατηρτ. τοῦ φοβερὸν, τρομακτικόν. αἰγίς, νύξ, λαῖλαψ. Ὁμ. ἐρεμνὴ φάτις Σκοτεινὴ, ἀβέβαιος φήμη, ὁμιλία, λόγος, τοῦ ὁποίου ὁ αἴτιος, τίς τὸν εἶπε πρῶτον ἢ διέδωκε, ἀγνοεῖται, Σφκλ. Ἀντ. 700. (συγγν. τῷ Ἔρεβος)

*Ἔρεξα, ἀόρ. α΄. τοῦ ῥέζω. Ὁμ.

Ἐρέομαι, Επκ. καὶ Ἰων. τύπ. τοῦ εἴρομαι, ἔρομαι, Ἐρωτῶ. Ὁμ. ἰδὲ ἔρομαι.

Ἐρεοῦς, ᾶ, οῦν (ἔρεα) κατὰ συναιρ. τοῦ ἐρέεος. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ μαλλὸν, μαλλί· μάλλινον. Πλάτ. Πολ. σλ. 281. C. 283. A, πρβλ. Lobeck. ἐν Φρυχ. σλ. 147. fg.

Ἐρέπτομαι, Ἀποθτ. κατ' ἐνστ. καὶ Παρτ. μόνον χρήσιμ. Κατατρώγω, καταναλίσκω. παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ θηρίων σχεδὸν χρησμ. καὶ ἐπὶ χλοερᾶς, τροφῆς, Βοσκίζει, ἤτοι τρώγει χλόην, χορτάριον, κλάδον, κρίθινον, δημὸν, πυρὸν ἐρεπτόμενοι Ἰλδ. Β. 776. Ε, 196. Θ, 564. Φ, 204. Ὀδσ. Ι, 97. Πλὴν τοῦ μετχ. ἐνστ. κατὰ γέν. ἀρσεν. οὐδενὶ τῶν λοιπῶν χρον. τοῦ ῥήμ. χρῆται ὁ Ποιητ., ἐν Ὑμ. Ἐρ. 107, δὲ μόνον εὕρηται ὁ αὐτὸς ἐνστ. καὶ κατὰ θλκ. γένος. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἀρχ. ἐρέπω, τὸ ὁποῖον νομίζεται ταυτοσήμαντον τῷ τρέφω, προσεσχηματίσθη ὑπὸ τῶν Γραμμ. μόνον εἰς τὸ μέσον. (ἐτυμολογ. δὲ οὐχ ἀπὸ τοῦ τρέφω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρωτοτ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐρείπω συγγν. τῷ ῥάπτω, κυρίως, Συναρπάζω, μαδῶ· ὀρθῇ καὶ σκηνογραφικῇ ἐννοίᾳ ἐπὶ τῶν βοσκομένων ζώων. πρβλ. ἀνερείπομαι, ἀνερέπτω, ὑπερέπτω).

Ἐρέπτω, = (ἐρέφω.) Θολοσκεπάζω, βάλλω στέγην, σκεπαστὴν ἐπί τι· πρότερον ἀμφβ. παρὰ Πνδ. ἀλλ' ὑπὸ Boeckh ἐν Πυθ. 4, 240. ἤδη ἀρκούντως βεβαιωθέν.

*Ἐρέριπτο. Επκ. γ΄. ἐνκ. προκ. παθτ. ὑπρσντ. τοῦ ἐρείπω, Ἰλδ. Ξ. 15.

*Ἐρέσθαι, ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. τοῦ Ἰων. καὶ ποιητ. ἐνστ. εἴρομαι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. ἠρόμην, ἀπρμφ. ἐρέσθαι κατὰ σημτ. τοῦ ἐρωτῶ. ὧν ὁ ἐνεστ. ἤδη, ἐρωτάω ἐν χρήσει ἐστί. (διακρινέσθω δὲ ἀκριβῶς ὁ Ἀττ. ἀόρ. ἐρέσθαι τοῦ Ὁμηρ. ἀπρμφ. ἐνστ. ἐρέεσθαι.)

Ἐρεσία, ἡ, Κωπηλάτισμα· τὸ νὰ κωπηλατῇ τις, τραβᾷ τὸ κουπί, λάμνῃ — 2) Κωπηλάται· ποιητ. εἰρεσία, παρὰ τὸ

Ἐρέσσω, Ἀττ. ἐρέττω, Μ. -έσω. Ἀόρ. ά. ἤρεσα, ποιητ. ἤρεσσα καὶ ἔρεσσα, Κωπηλατῶ, λάμνω, τραβῶ τὸ κουπί, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀμτβ. Ἰλδ. Ι, 361. Ὀδσ. Λ, 78. καὶ ἀλλχ. — 2) μετβ. Κωπηλατῶν ὠθῶ τὸ πλοῖον, τὸ κινῶ ἔμπροσθεν· ἐν γένει, Κινῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, ἐξαιρ. εἰς σφοδρὰν καὶ συνεχῆ, ἐξωθῶ, ἀμπώχνω ἔμπροσθεν, Σφκλ. Αἰ. 251. ἀόρ. μῆτιν κατὰ νοῦν. Ἀναβοκατεβάζω στοχασμούς, Σφκλ. Ἀντγ. 159. παρβλ. ἑλίσσω, κινέω, ἀράττω (συγγν. τῷ ἐρέθω)

Ἐρεσχελέω, Μλ. -ήσω. Ἀστεΐζομαι, μετεωρίζομαι, τὸ τουρκβ. χωρατεύω, λέγω ἐγγιστικοὺς ἀστεϊσμούς, ὡς τὸ παίζω ἀκευκτώτα. Πλατ. — 2) μετβ. Ἐρεθίζω, κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ πειράζοντάς τον μὲ ἐγκαστικοὺς ἀστεϊσμούς, ἢ καὶ νὰ φοβηθῇ λέγοντάς τῳ εἰς ἀστεϊσμὸν ἀνύπαρκτα πράγματα. Λουκ. ἠρεσχελῶ προφάσεσι Ἐφευρίσκω προφάσεις καὶ περιπαίζω τινά. Αππ. (ἀναμφβ. συγγν. τῷ ἐρέθω καὶ ἐρίζω. παρβλ. ἐρισχηλέω· ὁ Bekker ἐν μὲν Πλατ. Φαίδρ. σλ. 236. Β, καὶ Πολτ. 8, σλ. 545. Ε. καὶ Νμ. 10. σλ. 885. γράφει ἐρεσχηλέω, ἐν Φιλβ. δὲ, σλ. 53. Ε., ἐρεσχελέω· τὸν πρῶτον τύπον προκρίνει ὁ, τε Piers Moer. σλ. 159, καὶ ὁ Βτμ. Φιλδρ. α, α, Ο.) ἀφ' οὗ

Ἐρεσχελία, ἡ. Ἀστεϊσμός, μετέωρον, ἐπίσκωψις, ἤτοι ἀστεϊσμὸς ἐγγιστικός, πείραγμα. Πλάτ. ποιη λοικὴ τῶν Ἑλληνικῶν κομψευμάτων ἐρεσχελία καὶ τερετεῖαι. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ, ἐν τῷ Ἀδάμ.

Ἐρεταῖνοι, καὶ, ἐρετάνης. σπανιότ. τύποι τοῦ ἐρέτης, καὶ, ἐρέσσω, Ἡσύχ.

Ἐρέτης, ου, ὁ. (ἐρέσσω). Κωπηλάτης· ὅστις λάμνει, τραβᾷ τὸ κουπί. Ὁμ. χρῆται αὐτῷ ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ., Ἀριστοφ. Ἱκ. 539. ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν, Πρῶτα πρέπει νὰ γένηταί τις κωπηλάτης καὶ ὕστερον καραβοκύρης. Οἱ κωπηλάται διῃροῦντο παρ' Ἀθηναίοις εἰς θρανίτας, ζευγίτας καὶ θαλαμίτας.

Ἐρετικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς κωπηλάτην ἢ εἰς τὸ κωπηλατεῖν· ἡ ἐρετική, ὑπκν. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, τοῦ νὰ τραβᾷ τις τὸ κουπί. Πλάτ. Νμ. 4. σλ. 707. Α — 2) τὸ ἐρετικόν, Οἱ ἐρέται, οἱ κωπηλάται πλοίου τινός.

*Ἐρετμεύς, έως, ὁ. Ὄνμ. κύριον Φαίακός τινος, Ὀδσ. Θ, 112.

Ἐρετμόν, τό. σπανιότ. Επκ. τύπ. ἀντὶ ἐρετμός, ὁ. Ἡ κώπη, τὸ κουπί, Ὀδσ. Δ, 121. 129. Μ. 15. Ψ, 268. ἀεὶ ἐν συντάξ. κατὰ πλθ. ἀρθ. ἐρετμά, ὅπερ μὴ νομιζέσθω ἑτερογενὲς τοῦ ἐρετμός. Ὁ Ἡσύχ. σημειοῖ ὅτι καὶ, ἐρετμή, ἐκ τοῦ, ἐρέσσω, ἴσως, ἔτι· ὡς τὸ, ἀτμός, ἀτμή, καὶ ἄζω, ὀδμή, ὀσμή, ἐκ τοῦ, ὄζω.

*Ἐρετμός, ὁ (ἐρέσσω). Κώπη, κουπί. Ὁμ. παρ' ᾧ ἑνικῶς μὲν εὐχρστ. τὸ ἀρσεν, πληθ. δὲ, τὸ οὐδέτρ. γένος.

Ἐρετμόω, Μλ. -ώσω. Ὁπλίζω, προμηθεύω τὸ πλοῖον μὲ κώπας, κουπιά. ἠρετ. χέρας Δίδω κουπιὰ εἰς τὰς χεῖρας τῶν κωπηλατῶν, ἢ προμηθεύω τοὺς κωπηλάτας μὲ κουπιά. Εὐριπ. Μήδ. 4. — 2) ἠρετμ. χεῖρας Πιάνω τὸ κουπί. Ὀρφ. 357. — 3) Κωπηλατῶ, λάμνω, Νόν.

*Ἐρετρία, Πόλις ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ. ἀφ' οὗ

Ἐρετριάς, άδος, ἡ. καὶ

*Ἐρετρίς, ίδος, ἡ. ὑπκ. γῆ, Κέραμος, πηλὸς ἐκ τῆς Ἐρετρίας πόλεως τῆς Εὐβοίας. Διοσκορ. Ε΄. 171.

*Ἐρετρικός, ή, όν. Κάτοικος τῆς Ἐρετρίας· ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Ἐρετρίας, γίνεται κατασκευάζεται εἰς τὴν Ἐρετρίαν· οἱ Ἐρετρικοί, Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ ἐξ Ἐρετρίας καταγομένου Μενεδήμου φιλοσόφου.

Ἐρέττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐρέσσω.

Ἔρευγμα, τος, τό (ἐρεύγομαι) ὡς τὸ ἔρυγμα. Τὸ νὰ ἐρεύγηται, χυδαϊκ. ῥευγαλίζῃ τις· τὸ νὰ ἐμῇ, ξερνᾷ τις — 2) Τὸ νὰ μυκᾶται, οὐρύηται, οὐρλιάζῃ, μουγγρίζῃ τις· ῥευγάλισμα, οὔρλιασμα, μούγγρισμα.

Ἐρευγματώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι ἐνεργεῖ εἰς ἔρευγμα, ἢ προξενεῖ ἔρευγμα. Ἱπποκρ.

Ἐρευγμός, ὁ. = ἐρυγμός. ἔρυγμα, ἀφ' οὗ

Ἐρευγμώδης, ὁ, ἡ = ἐρευγματώδης.

Ἐρεύγομαι, Μλ. -ξομαι, μέσ. ἀποθ. ῥευγαλίζω, ἐμῶ, ξερνῶ· κατὰ ταύτην τὴν κυρίαν σημτ. του, ἐν Ὀδσ. Ι, 374. ἐρεύγετο οἰνοβαρείων Ὁ Κύκλωψ μεθύσας ἐξερνοῦσε· καὶ μεταφρτ. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος Ἐξερνοῦσαν κόκκινον αἷμα, Ἰλδ. Π, 162 — 2) Τρπκ. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐρευγομένης ἁλὸς Ἐν ἐρεύγετο, τοῦτ' ἔστιν ἀφρίζων, ἀνέβραζεν ἡ θάλασσα, Ἰλδ. Ρ, 265. καὶ ἀκριβέστερον ἐρευγμένον κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο δεινὸν ἐρευγόμενον Τὰ τρομακτικὰ εἰς τὴν ξηρὰν ξεχυνόμενα, ἐπὶ τὴν ξηρὰν κτυπῶντα καὶ σκορπιζόμενα κύματα τῆς θαλάσσης, Ὀδσ. Ε, 403. ὡσαύτως καὶ ἐρεύγεται ἠπειρόνδε Ε, 438 — β΄.) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ποιητ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκβολῶν ποταμοῦ, Ξεχύνεται, ξεσπάζει, Ruhnk. ep. cr. σλ. 150. παρὰ Πνδ. ἐπὶ ἐκρήξεως τῆς Αἴτνης, ἐρεύγονται πηγαὶ πυρὸς Πθ. 1, 40. ἐν γένει, Τὸ νὰ ἀναρρῇ ἐκβάλλῃ τις ἐξ ἑαυτοῦ πολύ τι μὲ βεβιασμένον τρόπον, π. χ. ἐπὶ πολλῆς καὶ μεγαλοφώνου ὁμιλίας, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 50 παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Αἰσθάνομαι ἐρευγόμενος τὴν γλυκεῖαν γεῦσιν ἡδυσμάτων, τὰ ὁποῖα ἔφαγον πρὸ ὀλίγου. Εὐρπ. Κυκλ. 521. καθ' ἣν σημτ. μάλιστα χρησιμώτερον τὸ ἐρυγγάνω — 3) ἀόρ. β΄. ἤρυγον. Απρμφ. ἐρυγεῖν, Μτχ. ἐρυγών, Ὠρύομαι, οὐρλιάζω, μουγγρίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ ταύρων Ἰλδ. Υ, 404. 406. παρβλ. ἐρύγμηλος. Ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων πόσον βαθὺς ἠρυγε λαιμὸς Ὅσον δυνατώτερα ἠμποροῦσε νὰ φωνάζῃ βαθυφθόγγου λάρυγγος. Θεοκρ. 13, 58. Αὕτη ἡ σημασία δηλοῦται κυρίως διὰ τοῦ ἀορ., καὶ ἔστι φυσικωτάτη κατὰ τὴν κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, διὰ τῆς βιαίας γὰρ ἐξώσεως τῆς φωνῆς ἐκτείνεται ὁ λάρυγξ ὥσπερ ἐν τῷ ἐμέτῳ, οὕτω καὶ ἐν τῷ ὠρυγμῷ — 4) Προφέρω λέξεις, λέγω, ὁμιλῶ· παρὰ τοῖς Ἀλεξ. καὶ τοῖς Εκκλ. (ὁ ἀρχ. τύπ. ἐρεύγω, παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων εὕρηται ὥσπερ οὔτε ὁ ἐνστ. ἐρύγω, παρὰ τὸ ἤρυγον, ὑπὸ τῶν Γραμματ. σχηματισθείς. Τὸ δὲ Ἀττ. ἐρυγγάνω, ἐρυγγάνω ἐστὶ ταυτοσήμαντον κυρίως τῷ Επκ. καὶ Ἰων. ἐρεύγομαι· φαίνεται δὲ συγγεν. αὐτῷ τὸ ἐρύω καὶ ὠρύω.)

*Ἐρευθάλεος, α, ον (ἔρευθος) Ὅ,τι ἔχει κόκκινον χρῶμα, εἶναι κόκκινον. (ᾱ)

*Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ. Στρατηγοῦ τινος τῶν Ἀρκαδίων ὄνομα. Ἰλδ.

Ἐρευθέδανον, τό. (ἔρευθος) = ἐρυθρόδανον.

Ἐρευθέω, Εἶμαι κόκκινος, Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Ἐρευθήεις, ήεσσα, ῆεν, καί, ἐρευθής, ὁ, ἡ. Ποιητ. = τῷ λογογρ. ἐρυθρός.

Ἐρευθιάω, ποιητ. Εἶμαι, γίνομαι κόκκινος· λογογρφ. ἐρυθριάω.

Ἐρευθέδανον, τό = ἐρευθέδανον, παρά τὸ

Ἔρευθος, εος, τό. Ἡ κοκκινάδα, τὸ κοκκίνισμα τοῦ προσώπου ἀπὸ ἐντροπήν· αἰδώς, ξηροκοκκίνισμα.

*Ἐρευθόω, = ἐρεύθω.

Ἐρεύθω, Μ. εύσω. (ἐρυθρός) Κοκκινίζω, βάπτω ἢ κάμνω τι νὰ γένῃ κόκκινον, νὰ κοκκινίσῃ, γαῖαν αἵματι Ἰλδ. Λ, 394. Σ, 329.

Ἐρευκτικός, κή, κόν. (ἐρεύγομαι) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἰς, προξενεῖ ἐρευγμόν· ὅστις πάσχει ἐρευγμόν, ἢ εὐκόλως ἐνοχλεῖται ἀπὸ ἐρευγμόν.

Ἔρευνα, ης, ἡ. Τὸ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ τις διὰ τίποτε ἐπιμελῶς, κατασκοπή, ἰχνοσκοπή τι. Ἀριστοτέλ. Οἰκ. Β΄. κἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν. 2) Παιδεία, βάσανος, ὅταν ἐξετάζωσι πταίστην τινά. 3) Δοκιμασία, τὸ ἰταλ. ἐξαμινάρισμα. ἀφ' οὗ

Ἐρευνάω, Μ. -ήσω. Ζητῶ, ἐξετάζω ἐπιμελῶς, γυρεύω νὰ εὕρω τι, κἔρευν. ἴχνια ἰχνοσκοπῶ, ἰχνηλατῶ, ἐξιχνεύω, ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη ἀγριμίων εἰς τὸ κυνήγι· ἐπὶ ῥινηλατῶν κυνῶν, τὸ τουρκ. ζαγαρίων, Ὀδσ. Τ, 436. ἔτι δὲ καὶ ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν Τὸ νὰ ζητῇ νὰ εὕρῃ τίς τινα ἀκολουθῶν εἰς τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν του, Ἰλδ. Σ, 321. — Ἀναζητῶ, ζητῶ νὰ εὕρω τι ποῦ εὑρίσκεται, ἤτοι ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα Ὀδσ. Χ, 180. — Ἐξετάζω, δοκιμάζω, τὸ ἰταλ. ἐξαμινάρω, βεζιτάρω — 2) μετὰ ἀπαρμφ. Ζητῶ, κάμνω δοκιμὴν εἰς τὸ νὰ πράξω, μεταχειρισθῶ τίποτε, Θεφρ. 7, 45. (συγγν. τῷ ἐρέω, ἔρομαι) ἀφ' οὗ

Ἐρευνητήρ, ῆρος, καί, ἐρευνητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐρευνᾷ, ἐξετάζει, κατασκοπεῖ διὰ τίποτε· ὅστις ἐξετάζει, κάμνει δοκιμασίαν, δοκιμάζει, τὸ ἰταλιc. ἐξαμινάρει τινά· ἐξεταστής, ἐξεταχτής, δοκιμαστής.

*Ἐρευνήτρια, ἡ. θηλ. τοῦ ἐρευνητήρ. Ἐξετάστρια, ἐξετάχτρια.

Ἔρευξις, εως, ἡ. (ἐρεύγομαι) Τὸ νὰ εὐρεύγηται, χυδαία. ῥουγχαλίζῃ τις. ἀφ' οὗ

Ἐρευξίχολος, ὁ, ἡ. (χολή) Ὅστις ἐρεύγεται, ξερνᾷ χολήν, ὅθεν ὀξύθυμος. Νεωτ. Προν. 14. 4.

*Ἐρεῦσαι, Απρμφ. πορ. α. τοῦ ἐρεύθω, Ἰλδ. Σ, 329.

Ἐρέφω, Μ. ψω. Σκεπάζω τι, ἐξαιρ. στεγάζω, βάλλω στέγην, σκεπαστὴν ἐπί τινα οἰκοδομήν· ὅθεν τελειόνω, κτίζω τι τέλειον, σωστόν· οὕτω παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐν χρήσει, Ἰλδ. Ω, 450. Ὀδσ. Ψ, 193. κεἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα Ἂν ἐσκέπασα, τοῦτ' ἔστιν ἂν ἔστισα ποτὲ εἰς τιμήν σου λαμπρόν, εὐπρεπῆ ναόν· διότι τὸ στέγασμα εἶναι τὸ τελευταῖον εἰς τὰς οἰκοδομάς, Ἰλδ. Α, 39 — 2) Παρὰ Πνδ. ἐξαιρέτως, Στέφω, στεφανόνω, καλλωπίζω, ὡραΐζω καθ' ὅσον καὶ διὰ ταύτης τῆς πράξεως σκεπάζεταί τι. (ἀφ' οὗ ὄροφος. ἴσως δὲ καὶ κορυφή)

Ἐρέχθω, Σχίζω, ξεσχίζω, κατασπαράττω, συντρίβω, καταλιανίζω τι. Τρπ. κδάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων Κατασπάραττε τὴν καρδίαν του μὲ δάκρυα, στεναγμοὺς καὶ πόνους πάθους, Ὀδσ. Ε, 83. 157. Παθτ. Τρ. Απλ. 358. Τὸ δὲ ἐν Ἰλδ. Ψ, 317. κἐρεχθομένην ἀνέμοισιν Ἐπὶ πλοίου, τὸ ὁποῖον ὠθεῖται, ἀποφέρεται, ἀποπλανᾶται τῇ δε κἀκεῖσε ὑπ' ἀνέμων. (συγγν. τῷ ἐρείκω, ἐρέθω, ἀράσσω.)

*Ἐρεχθεύς, έως, ἐπι. ῆος, ὁ. Προπάτωρ τις τῶν ἡρώων τῆς Ἀττικῆς· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. Β, 547. Ὀδσ. Η, 81.

Ἐρέψιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς ἔρεψιν, διὰ σκεπαστήν. κξύλα, δένδρα ἐρέψιμα κ ἀφ' οὗ

Ἔρεψις, εως, ἡ. Τὸ νὰ στέγῃ, σκεπάζῃ τίς τι, βάλλῃ στέγην, σκεπαστὴν εἴς τινα οἰκοδομήν. Πλθτ. δέ, ἡ στέγη, ἡ σκεπαστή. Πλτχ.

Ἐρέω, Ἰων. καὶ Ἐπι. Μελ. τοῦ εἰπεῖν, ἀντὶ ἐρῶ, Θέλω νὰ εἰπῶ, ἢ θέλει εἰπῶ (οὐχὶ δὲ θέλω λέγειν, ἢ θέλω εἰπεῖν κλ. τ. τ., τὰ ὁποῖα κατὰ μίμησιν τοῦ μετὰ τοῦ θέλω ἢ μέλλω συνθέτου Μέλλοντος τῆς πάλαι Ἑλληνικῆς ἠθέλησε νὰ εἰσάξῃ εἰς τὴν καθομιλουμένην γλῶσσαν ἡμῶν ὁ Κούμας οὐχ ὑγιῶς· διότι ὁ συνθ. Μελ. ἐκεῖνος τίθεται ἐπὶ ἀδιορίστου μέλλοντος χρόνου, καθ' ἣν σημασ. ἡμεῖς τὸ θέλω νὰ λέγω καὶλ. τ. τ. μεταχειριζόμεθα, καὶ ὄχι ἐπὶ διωρισμένου μέλ. χρόνου, τὸν ὁποῖον οἱ τότε Ἕλληνες διὰ τοῦ ἁπλοῦ Μέλ. ἐξέφερον. π. χ. λέξω, γράψω, ποιήσω καὶ τ. λέγοντες, οὐχὶ δὲ θέλω λέξειν, γράψειν, ποιήσειν κλ. τ.) ἴδε ἐρῶ.

Ἐρημάζω, Μ. άσω. (ἔρημος) Εἶμαι ἔρημος, μοναχός· ζῶ εἰς ἐρημίαν, εἰς τὴν μοναξίαν, Θεόκριτ. ΚΒ΄. 35. Ἀνάλεκτ. Β΄. 61... κἐρημάζω δ' ἤπιχα κεκλιμένοισιν,

Ἐρημαῖος, αία, αῖον. Ποιητ. ἀντὶ ἔρημος,

Ἐρημάς, άδος, ἡ. Ἰδιαιτ. θηλ. τοῦ ἐρῆμος, Ἔρημος, ὁλομόναχος — 2) μετὰ γεν. Ἐγκαταλελιμμένος, ἀρημένος ἀπὸ ὅλους, στερούμενος τίποτε

*Ἐρήμη, ἡ, ὑπκ. δίκη, Ἴδε ἐρῆμος, σημ. 5.

Ἐρημία, ἡ Μοναξία, ἔρημος τόπος, ἡ κατάστασις μοναχοῦ τινος, παρατημένου, ἀφημένου, ἢ ὀρφανοῦ ἀνθρώπου· ἔλλειψις, στέρησις πράγματός τινος· ἀπουσία τινός· κἐρημίᾳ φίλων κ ἔτι δὲ καὶ Ἐλευθέρωσις, γλυτωμὸς ἀπό τι κακόν, ἀπὸ κἀμμίαν δυστυχίαν. κἐρημία κακῶν κ Εὐριπ. Ἡκάβ. 1157.

Ἐρημιάς, άδος, ἡ. = ἐρημάς. ἐξαιρ. ὑπακουομ. γῆ, Θεόκρ. 27, 62. κτῇ ἐρημιάδι.

Ἐρημικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ συνηθίζεται εἰς τὴν ἐρημίαν.

Ἐρημίτης, ου, ὁ. Ὅστις διάγει, ζῇ εἰς τὴν ἐρημίαν. Κοιν. ἀσκητής.

Ἐρημόθωκος, ὁ, ἡ. Ὅστις κάθηται μόνος, Ἡσύχ.

Ἐρημοκόμης, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὅστις ἔχει τὴν κεφαλὴν γυμνὴν ἀπὸ τρίχας· φαλακρός. Ἀνάλεκτ. Β. 52.

Ἐρημολάλος, ὁ, ἡ. (λαλέω) Ὅστις ὁμιλεῖ, φλυαρεῖ μόνος του, μὲ τὸν ἑαυτόν του. (ᾰ) Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 111.

Ἐρημόνομος, ὁ, ἡ. (νέμομαι) Ὅστις κατοικεῖ, διάγει εἰς τὴν ἐρημίαν· ὅ,τι βόσκει καὶ ζῇ εἰς τὴν ἐρημίαν — 2) ἐνργ. παροξυτ. ἐρημονόμος, ὁ, ἡ. Ὅστις βόσκει ζῶα εἰς τὴν ἐρημίαν. Ἀπολλ. Ἀργ. Δ΄. 1333. Ἀνάλεκτ. 452.

Ἐρημοπλάνης, ου, ὁ. = ἐρημόπλανος. Ὀρφ.

Ἐρημόπλανος, ὁ, ἡ. (πλανάομαι) Ὅστις περιπλανᾶται μόνος, μοναχός, ὁλομόναχος· ὅστις περιφέρεται, πλανᾶται εἰς τὴν ἐρημίαν. Δμτρ. Φαλ. 116.

Ἐρημοποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅστις κάμνει τινὰ νὰ εἶναι μόνος, ὁλομόναχος· Ὅστις ἐρημάζει, κάμνει ἔρημον τόπον τινά.

*Ἐρημόπολις, ὁ, ἡ, συντ. ποιητ. ἐρημόπτολις, ιδος, ὁ, ἡ (πόλις) Ὅστις στερεῖται, ἔχασε τὴν πατρίδα του, Seidl ἐν Εὐρπ. Τρ. 620.

Ἐρῆμος, ημη, Επι., το, Αττ. δὲ ἔρημος, ὁ, ἡ, οὕτω τῶς καὶ παρ' Ἡρδτ., συνήθ. ὅμως διατλ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἔρημος, ἀρημένος ἀπὸ ἀνθρώπους, ἢ ἀπὸ ἄλλα ἔμψυχα ὄντα ἐν γένει, Ὀδσ. Γ, 270. Ἰλδ. Κ, 520. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις στερεῖται βοηθείας, ὑπερασπίσεως, Ἰλδ. Ε, 140. ἐπὶ χωρῶν, τόπων καὶ οἴκων, Ἔρημος, ἀκαλλιέργητος· ἄδειος ἀπὸ ἀνθρώπους· κἔρημον ἐμβλέπω Ἔχω βλέμμα σκυθρωπόν, λυπηρόν· κυτάζω τι μὲ ἀκίνητον προσηλωμένον βλέμμα, κυτάζω εἰς τὸν ἀέρα, Ἀρστφ. — 2) Ζῶ μόνος, ὁλομόναχος, δὲν ἔχω κοινωνίαν, δὲν συναναστρέφομαι μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους· — 3) μετὰ γεν. Στεροῦμαι, δὲν ἔχω, μοὶ λείπει τίποτε, μὲ ἀφῆκε, παραίτησέ τις μοναχόν, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 57. Εὐρπ. Κύκλ. 116, κἔρημος εἰμί τινος Στεροῦμαι, δὲν ἔχω τίποτε, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἔχω — 4) ὑπκ. γῆ χώρα, Τόπος ἀκατοίκητος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν κατοικοῦν ἄνθρωποι· ἐρημία· ἔτι δὲ καί, κπόλις ἐρήμη κ Ἡ ὁποία δὲν ἔχει κατοίκους, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔφυγαν ἢ ἔλλειψαν οἱ κάτοικοι. ἔμεινεν ἄδεια — 5) Ἐρήμη, ἡ, ὑπκ. δίκη. Ὅταν εἷς τῶν κρινολογουμένων δὲν παρουσιασθῇ εἰς τὸ κριτήριον τὴν διωρισμένην ἡμέραν, καὶ διὰ τῆς ἐλλείψεώς του ταύτης χάνει, κατὰ νόμον, τὴν κρίσιν, ἀποφασίζεται ἡ κρίσις ἐναντίον του· ἀναπληροῦται δὲ ἡ φράσις διὰ τοῦ, κἐρήμην καταδικάζειν τὸ παρὰ τοῖς δικανικοῖς συνηθ. Λατν. ad contumaciam. Κάμνω τὴν ἀπόφασιν ἐναντίον τοῦ μὴ παρουσιασθέντος εἰς τὸ κριτήριον κἐρήμην κατηγορῶ κ Ἐγκαλῶ, καταδίδω τινὰ εἰς τὸ κριτήριον, ὅστις ἐλλείπει, δὲν εἶναι παρών, εὑρίσκεται εἰς ἄλλον τόπον. κἔρημον ἀφίημι τὸν ἀγῶνα κ Ἀποφεύγω τὴν μάχην, δὲν εὐγαίνω εἰς τὴν μάχην νὰ πολεμήσω, ἐξαιρ. ἐπὶ μονομαχίας, ὅταν εἷς τῶν δύω δὲν παρουσιάζεται εἰς τὸν διωρισμένον τόπον καὶ καιρόν, Schaef. ἐν Διον. συνθτ. σλ. 402. (κατὰ Hemsterch. παρὰ τὸ ἘΡΑ. Ἐρημία, ἔρημος τόπος.)

Ἐρημόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπέω) Ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ φυλάττῃ, προσέχῃ ἐρημόν τινα τόπον.

Ἐρημοσύνη, ἡ. Μοναξία, ἐρημία· Ἀνάλεκτ. Β΄. 282. καί, Γ΄. 49.

Ἐρημοφιλής, ου, ὁ. = ἐρημόφιλος.

Ἐρημόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν, τὴν μοναξίαν, ζῇ μοναχός, ὁλομόναχος

Ἐρημόω (ἔρημος). Κάμνω τόπον τινὰ ἔρημον, τὸν ἐρημάζω. 2) Ἀφίνω τινὰ μοναχόν, τὸν παραιτῶ, ἀπαρνιάζω, τὸν ἀφίνω εἰς τὴν ἐντροπήν, εἰς τὸν κίνδυνον· ἀδειάζω τόπον τινά, παραιτῶ αὐτόν· ὡς καὶ τό, κενόω· ὅθεν παθτ. Μὲ ἀφίνουν ἔρημον, μένω ὁλομόναχος· μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἢ ὑποκειμένου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀφίνεταί τις μοναχός, Ἡρδτ. 4, 135. 6, 22. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀφ' οὗ

Ἐρήμωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἀφίνῃ, παραιτῇ ὁλομόναχον, ἀδειάζῃ τίς τίποτε· τὸ νὰ ἐρημάζῃ, κάμνῃ ἔρημον ἀπὸ ἀνθρώπους τόπον τινά,

Ἐρημωτής, ὁ. Ὅστις ἐρημάζει τίποτε.

Ἐρηρέδαται, γ. πληθ. πρτκ. Ἰων. παθτ. Παρακμ. τοῦ ἐρείδω, ἀντὶ ἐρηρεισμένοι εἰσί, Ἰλδ. Ψ, 284. 329. Ὀδσ. Η, 86. 95. Ὁ δὲ Απλ. Ρδ. 2. 320. ἐρήρειντα ι ἀντ' αὐτοῦ ἔχει.

*Ἐρήρεμαι. παθτ. Πρκμ. τοῦ ἐρείπω.

*Ἐρήτυθεν, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἐρητύω, Μ. ύσω (ἐρύω, ἐρύκω, ἐρωέω) Κωλύω, κατέχω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω κ ἀλλά φάλαγγες κ Κάμνω τινὰ ἢ τίποτε νὰ σταθῇ, νὰ ἀργοπορήσῃ· τὸν ἐμποδίζω, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ προχωρήσῃ, ἢ νὰ φύγῃ, Ὁμ., ἐν γένει, Συστέλλω, κρατῶ τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν κίνησίν τινος· καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἡμερόνω τινὰ ἤ τι, Ὁμ. κἐρητ. θυμόν κ Ἰλδ. Α, 192. παθτ. Ι, 462. Ν, 180. ἐξαιρ. εὔχρηστ. παρ' Ὁμ. κἐρητύσειν ἐκέεσσιν. ἡμέτ. ἀκαθ. δέ, ἀντὶ τῆς ἐνργ. Ο, 723. (τὸ υ πρὸ τοῦ ς ἐστὶ μακρ. συλλαβῆς δὲ φύσει, ἢ θέσει μακρ. ἀμέσως ἐπιφερομένης, ἐστὶ μακρ. καὶ ἐν τῷ Αἰολ. παθ. ἀορ. ἐρήτυθεν, διότι ὁ τύπος οὗτος παρὰ τὸ ἐρητύθησαν ἐσχη-

μέτισται, Ἰλδ. Β, 99. 211. βραχ. δὲ συλλβ. ἐπιφερομένης, ὡς ἐν τῷ, ἐρήτυον, ἐρητύεται, τὸ υ ἐστὶ βρχ.)

Ἔρι, τό, Ἀχλ. συντομώτερος ποιητ. τύπος τοῦ ἔριον. Φλτ.

*Ἐρι — μόριον ἐπιτατ. ἀχώριστον τῶν λέξεων, ὅπερ, ὡς καὶ τὸ ἀρι — προτίθεται τῶν λέξ. εἰς ἐπίτασιν τῆς σημτ. αὐτῶν· σημαίνει δὲ τό, Πάνυ, πολύ. Ἐκ τοῦ ἰδίου πρωτοτ. πιθανῶς, ἐξ οὗ καὶ τὸ εὐρύς· καθ' ὅτι καὶ αὐτό ἐστιν ἀρκτικὸν τῆς ἐννοίας σωματικῆς ἐκτάσεως, σημαινούσης πασαδήποτε ἐν τόπῳ διάδοσιν, γινομένην δι' ὑπερβαλλούσης ἐπαυξήσεως, δι' ἤχου, φωνῆς, φήμης καὶ τ. τ. Ἰδιαιτέρως δὲ μόνον σημαίνει καὶ τὸ ερι, ὥσπερ καὶ τὸ ευρυ, ἔκτασιν ἢ διάδοσιν μὴ ἐν τόπῳ συμβαίνουσαν. Ἔστι δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Ἐπκ. καὶ τοῖς Λυρ. ποιητ. ἐν χρήσει· παρβλ. Βτμ. Λξ. σλ. 146. 151. (υυ)

*Ἐριαυγής, ὁ, ἡ (αὐγή). Πᾶν ὅ,τι λάμπει, φέγγει πολύ, εἶναι λαμπρότατον φωτεινότατον.

Ἐριαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὑψηλόν, ὑπερήφανον τράχηλον, ἢ λαιμόν· ἐν Ἰλδ. ἀεὶ ἐπιθ. θυμοειδῶν, εὐγενῶν ἵππων. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται· ἀντθ. τῷ βυσαύχην.

*Ἐριαχθής, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ φορτωμένον, φέρει πολὺ βάρος.

Ἐριβόας, ου, ὁ (βοή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι βοᾷ, φωνάζει δυνατά, ἔχει, εὐγάζει μεγάλην φωνήν· φωνεράς.

Ἐρίβομβος, ὁ, ἡ (βομβέω). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγάλον βόμβον, τουντούρισμα, σιουμάρισμα, θόρυβον, ἦχον βαθύν, Ὀρφ. »ἐρίβομβος μέλισσαι.

Ἐριβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω). Ἰσχυρῶς, μεγάλως, σφοδρῶς ἠχῶν, βροντῶν, κτυπῶν, ὠρυόμενος, Ἐπθ. τοῦ Διός, Ἰλδ. Ν, 624. »Ζεὺς ἐριβρεμέτης« Πίνδαρ. Ἰσθμ. 4, 77. »ἐριβρεμέτης λέοντα Μεγάλως ὠρυόμενος, οὐρλιάζων.

Ἐριβρεμής, ὁ, ἡ = ἐρίβρεμος.

*Ἐριβριθής, ὁ, ἡ (βρῖθος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, πολὺ βαρύ, ἔχει πολὺ βάρος.

*Ἐρίβρομος, ὁ, ἡ (βρέμω). Ὅ,τι ἠχεῖ, κροτεῖ, βροντᾷ, ὠρύεται μεγάλως· κάμνει μεγάλον ἦχον, κρότον, βροντὴν καὶ τ. τ.

Ἐριβρύχης, ου, Ἐπκ. εω, ὁ = ἐρίβρυχος. Ἡσδ. Θγν. 832. (υ)

*Ἐρίβρυχος, ὁ, ἡ (βρύχω). Ὅ,τι βρύχεται, οὐρλιάζει, μουγκρίζει, ἐξαιρ. ἐπὶ βοῶν, Τρν. Ἐρ. 116.

Ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, καὶ ἐρίβωλος, ὁ, ἡ (βῶλαξ). Ὅ,τι ἔχει μεγάλους βώλακας, βώλους, σβώλια· ἐπὶ παχυγείου, εὐφόρου τόπου, τοῦ ὁποίου ἡ γῆ δὲν συντρίβεται ὅταν τὸν ὀργώνουν ἀλλὰ κόπτεται εἰς μεγάλα, χονδρὰ κομμάτια, τὰ κοινῶς. μπλάνας λεγόμενα· ἀμφότεροι οἱ τύποι, ἐξαιρ. ὁ πρῶτος, συχνότατοι ἐν Ἰλδ., ἐν Ὀδσ. δὲ ἑκάτερος ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται.

Ἐριγάστωρ, ορος, ὁ (γαστήρ). Ὅστις ἔχει πάνυ μεγάλην γαστέρα, ἤτοι κοιλίαν· κοιλαράς.

*Ἐριγδουπέω, Μλ. — ήσω. Κάμνω δυνατόν, σφοδρὸν κτύπον, Σχλστ. Ἐνθ. Ἰλδ. Η, 507. παρὰ τὸ

Ἐρίγδουπος, ὁ, ἡ (γδοῦπος) ποιητ. ἀντὶ ἐρίδουπος. Ὅ,τι ἠχεῖ, βροντᾷ, κτυπᾷ μεγάλως, κάμνει, προξενεῖ σφοδρόν, δυνατὸν κτύπον βρόντον, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐπιθ. τοῦ Διός· ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης« μόνον ἐν Ἰλδ. Δ, 152. ἐπὶ τῶν ὁπλῶν, ἢ ἐπὶ τοῦ βαδίσματος ἵππων, »ἐριγδούπων πόδες ἵππων.«

Ἐριγηθής, ὁ, ἡ (γηθέω). Ὅστις εἶναι πολλὰ χαρούμενος. Ὀρφ.

Ἐριγλήνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὅστις ἔχει μεγάλην ὀφθαλμοῦ κόρην, ἢ μεγάλους ὀφθαλμούς· μεγαλομμάτης.

Ἔριγμα, ατος, τό = ἔρεγμα.

*Ἐρίγυρος, υος, ὁ, ἡ = ἐριβόας. Ἡσχ.

Ἐριδαίνω, Μλ. — ήσω. ἐνίοτε δὲ καὶ μέσ. (ἔρις, ἐρίζω). Φιλονεικῶ, λογομαχῶ, μαλόνω, αλλάζω λόγια μέ τινα, παρδ. ἐπέεσσιν, Ἰλδ. Β, 342. Ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, Ὀδσ. Β, 206. ἐπὶ πολέμου οὐ χρῆται τῇ λέξ. ὁ Ποιητ. Φιλονεικῶ, λογοφέρνομαι μέ τινα· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Π, 765. ἔτι, δὲ καὶ »ἐριδ. ἀντία ποσσί«, Ὀδσ. Λ, 79. Μ' ὅλον ὅτι δέ, ὁ Ποιητ. ἄλλως μόνῳ τῷ ἐνττ. χρῆται, ἐν Ἰλδ. Ψ, 792. ὅμως κεῖται ὁ μέσ. Ἀόρ. α. ἀπρμφ. »ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖσι« (ὑπ' ἄλλων, διὰ τὸ μέτρον, οὐχ ὑγιῶς ἐριδδήσασθαι γραφμ.) Τὸ νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς περὶ ταχύτητος τῶν ποδῶν, διὰ νὰ τρέξῃ γληγορώτερα. (παραβλ. παρὰ τὸ ἐριδαίνω, ὡς τὸ ἀλιτήσω παρὰ τὸ ἀλιταίνω, ἐβησάμην, παρὰ τὸ βαίνω· καὶ. τ. τ.) ἀφ' οὗ

Ἐριδαντεύς, έος, ὁ, ἡ, καὶ ἐριδάντης, ου, ὁ. Ἐριστής, φιλόνεικος.

Ἐρίδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πάνυ καθαρόν, φανερόν.

Ἐριδινής, ὁ, ἡ (δῖνος) ἐπὶ ὑδάτων, Μὲ πολλὰς δίνας, στρεφογυρίσματα τοῦ νεροῦ εἴς τινα μέρη ποταμῶν, λιμνῶν κλ. τ. τ. ὅπου συνήθως λέγομεν, πρέπει νὰ εἶναι πολὺ βαθὺ τὸ νερόν.

Ἐρίδιον, τό. Υποκρ. τοῦ ἔριον, Μαλλάκι. Λουκιαν.

Ἐριδμαίνω, = ἐριθίζω. Πειράζω, παροργίζω, κάμνω τινὰ νὰ κακίσῃ, κακιώσῃ. Ἰλ. Π. 260.

Ἐρίδματος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ὅστις δύναται, ἔχει δύναμιν, ἐπιτηδειότητα μεγάλην εἰς τὸ νὰ καταδαμάζῃ, καταπραΰνῃ, ἡμερώνῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1472.

Ἐρίδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος), = ἐρίγδουπος· καὶ τούτῳ μὲν τῷ τύπῳ χρῆται ὁ Ποιτ. ἀεὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον θαλασσοπαστῶν τόπων, αἰγιαλοῦ, ποταμῶν κλ. τ. τ. τῷ δὲ Ἐπκ. ἐρίγδουπος μόνον ἐπὶ ἐμψύχων ὄντων.

*Ἐρίδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις εἶναι πλουσιόδωρος, δίδει, χαρίζει, δωρίζει πλουσιοπάροχα.

Ἐρίζω, Μλ. — ίσω, Ἐπκ. δέ, ἐρίσσω, Δρκ. ἔριξα. Φιλονεικῶ, λογομαχῶ, λογοφέρνομαι, μαλόνω μέ τινα· τὰ πλεῖστα κατὰ ταύτην τὴν σημτ. μετὰ δοτκ. Ὁμ., ἔτι δὲ καὶ ἀντιβίην τινός, Ἰλδ. Α, 277. Παρὰ Πνδ. ἀντία τινὶ καί, πρός τινα· μετὰ τοῦ πρός τινα δέ, καὶ παρὰ Θεοκρ. 8, 23. — β') Ἁμιλλῶμαι, συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι εἴς τι μέ τινα διὰ νὰ τὸν ὑπερβῶ, νικήσω· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. Ἰλδ. Γ, 223. ὅπου προστίθεται ἐνίοτε καὶ τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ἡ ἅμιλλα, κατὰ αἰτιατ. »Ἀφροδίτῃ κάλλος«, Ἰλδ. Ι, 389. παρβλ. Ὀδσ. Ε, 213. Ἡσδ. Ἀσπ. 5. Ἀντὶ τῆς αἰτιατ. τίθεται καὶ ἡ περὶ μετὰ γεν. »περὶ ἴσης, περὶ μύθων, περὶ τόξων«, Ἰλδ. Μ, 423. Ο, 284. Ὀδσ. Θ. 225. ἀλλὰ καὶ ἡ δοτ., ἂν μὴ ᾖ δοτ. τοῦ πρσπ. προσκειμένη, τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτ. »τόξῳ, ποσί, δρηστοσύνῃ ἐρίζειν«, Ἰλδ. Ε, 172. Ν, 325. Ὀδσ. Ο, 321. μετὰ ἀπρμφ. τῇ δοτ. τοῦ πρσπ. ἐπιφερομένου, »ἐρίζετον ἀλλήλοιιν χερσὶ μαχήσασθαι«, Ὀδσ. Σ 38. Ἀνευ πτωτικοῦ, »Νέστωρ οἶος ἔριζεν«, Ἰλδ. Β, 555. Μόνος ὁ Ν. αὐτὸς μόνος ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ ἀγωνισθῇ μὲ αὐτόν· ὡσαύτως ἐκλαμβάνεται ἡ λέξ. καὶ Ὀδσ. Γ, 371. Ὅθεν καί, Εἶμαι ὅμοιος, ἐξισοῦμαι, τὸ κοιντ. ὑπάγω ἴσια μέ τινα. Ὁ Ποιτ. χρῆται, εἰ καὶ σπανίως, τῷ μέσ. διαθ. ὅλως ὡς τῷ ἐνργ., Ἰλδ. Ε, 172. Ὀδσ. Δ, 80. Οὕτω λέγει καὶ Ἡσδ. Θγν. 534. »ἐρίζετο βουλὰς Κρονίωνι« Κατὰ τὴν φρονιμάδα ἐξισοῦτο μὲ τὸν Δία. (παρὰ τό, ἔρις, συγγν. τῷ ἐρείδω.)

Ἐρίζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ζῇ πολύ, μακρόβιος. Ἡσύχ.

Ἐριήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ὀξεῖαν ἀκοήν, ἀκούει εὔκολα, ἀπὸ μακρυά· μεγάλως ἢ ἀκριβῶς ἀκούων. Ὀρφ. λθ. ιϛ. 124.

*Ἐρίηρες, οἱ, ἰδὲ ἐρίηρος.

Ἐρίηρος, ὁ, ἡ (ἄρω). Πᾶν ὅ,τι ἁρμόζει, ἀφαρμόζει, ταιριάζει πολὺ καλὰ μέ, ἢ εἴς τίποτε. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ ἐπιθ. ἐξαιρ. ὡς ἐπίθετον τοῦ ἑταῖρος· σημειούσθω ὅμως ὅτι ἐν τῷ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντωμένῳ, πλθ. ἀριθμ. χρῆται ἀεὶ τῷ κατὰ μετάπλασιν τύπῳ ἐρίηρες, αἰτιτ. ἐρίηρας ἀντὶ ἐρίηροι, ἐριήρους· ὅτε ἡ ἐξήγησις τῆς λέξ. διὰ τοῦ, Ἀκριβῶς συνδεδεμένος, ἡνωμένος, προσκολλημένος, πιστός, εἰλικρινῶς ἀγαπῶν, τιμῶν, ἐστὶν ἡ ἁρμοδιωτάτη ἀναμφιβόλως· οὕτως ἐν Ἰλδ. Δ, 266. τὸ μόνον μαρτύριον, ὅπου εὕρηται κατὰ ἑνκ. ἀρθ. ἐρίηρος ἑταῖρος, καὶ ὅπου ἀπαιτᾷ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου δηλόστεροι ὅτι ὁ λόγος οὐκ ἔστι περὶ εὐπειθοῦς, ἐπιεικοῦς, προθύμου, προσφιλοῦς, εὐνοοῦντος, ἀλλὰ περὶ βεβαίου, πιστοῦ, τὸν λόγον, τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ἀκριβῶς τηροῦντος συμπολεμιστοῦ· παρβλ. Ἰλδ. Γ, 47. 378. Ὀδσ. Ι, 100. 172. 193. καὶ τλ. Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται παρὰ τῷ Ποιητ. ἔτι καὶ ἡ μόνη σύντξ. τῆς λέξ. ἐρίηρος ἀοιδός, Ὀδσ. Α, 346. Θ, 62. 471., ὅπου μὴ νομίσθω τό, Εὐπειθής, ἕτοιμος, πρόθυμος (διότι Ὀδσ. Α, 155. κεῖται ῥητῶς »ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν« Δὲν ἤθελε, ἦτον βιασμένος νὰ ψάλῃ.) ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τό, πᾶσι τερπνός, ἀρέσκων, ἀγαπητός· ἡ ὁποία ἐξήγησις βεβαιοῦται ἀρκούντως διὰ τοῦ ἄρω, σημτ. 2. καὶ διὰ τοῦ ἄρμενος καὶ ἐπίηρα.

Ἐριηχής, ὁ, ἡ (ἦχος). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγάλον, δυνατὸν ἦχον.

Ἐριθάκη, ἡ. Ἡ τροφὴ τῶν μελισσῶν τὴν ὁποίαν, πλὴν τοῦ μέλιτος, παρασκευάζουσιν εἰς χρῆσίν των αἱ μέλισσαι καὶ ἡ ὁποία ἐστὶ στερεωτέρα, οὐ τόσον ῥευστὴ ὡς τὸ μέλι καὶ ἧττον γλυκεῖα τοῦ μέλιτος, πρόσφατος δὲ οὖσα ἡδύνει οὐχ ὅσον τὴν γεῦσιν, εἶναι πολὺ νόστιμη, ἄλλως δὲ καὶ κήρινθος, καὶ σανδαράχη λέγεται· οὐχὶ δὲ ἡ κηρίθρα ὡς ἐσημείωσε ψευδῶς καὶ ταύτης τῆς λέξεως τὴν ἐξήγησιν ὁ Κούμας· διότι ὡς εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς ἠξεύρει ἢ πρέπει νὰ ἠξεύρῃ ὅτι ἡ λεγομένη κηρίθρα, ὀνομάζεται μελίκηρον.

Ἐριθακίς, ίδος, ἡ, = ἔριθος, ἡ. Ἐργάτισσα, δουλεύτρα, μισθωτή. Θεοκρτ. 3, 35.

Ἐρίθακος, ὁ. Εἶδος πτηνοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου, ἢ μόνον ὅτι μανθάνει καὶ αὐτὸ ὡς οἱ ψιττακοί, ἰταλ. παππαγάλοι, οἱ κόρακες καὶ αἱ κίσσαι, νὰ ἐκφράζῃ λέξεις τινάς· καλεῖται δὲ ἔτι καὶ ἐριθεύς, ἐρίθυλος, καὶ φοινικουρός. (υ-υυ;)

*Ἐριθακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἐρίθακον, Ἀθν.

Ἐριθαλής, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ ἐριθηλής.

Ἐριθαλίς, ίδος, ἡ. Εἶδος τι φυτοῦ, ἀκριβέστερον εἰσέτι ἀγνώστου.

Ἐριθαλλής, έος, καί, ἐρίθαλλος, ὁ, ἡ (θάλλω). Ὅ,τι αὐξάνει, βλαστάνει, πρασινίζει πολύ, εὐγάνει πολλὰ καὶ μακρυὰ βλαστάρια, κλωνάρια, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ αὐξάνειν· ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων· παρβλ. ἐριθηλής.

Ἐριθεία, ἡ (ἐριθεύω). Ἐργασία, ἔργον, δουλειὰ τὴν ὁποίαν κάμνει τις διὰ μισθόν. — 2) Κολάκευμα μὲ τέχνην καὶ δολερὰν ὑπόκρισιν, μὲ χαμερπῆ τρόπον εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν εὔνοιάν τινος, ἢ κομμίαν τιμήν. Φροντὶς καὶ ἐκτενὴς ἐπιμέλεια εἰς ἀπόλαυσιν πολιτικῆς τινος ἀξίας· ἑταιρίας, το ἰταλ. παρτίδο, περὶ τοιούτων σκοπῶν συγκροτουμένης.

*Ἐριθεύς, έως, ὁ = ἔριθος. Ἀρτ.

Ἐριθεύω, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς μέσ. ἀποθ. ἐριθεύομαι (ἔριθος). Ἐργάζομαι, δουλεύω διὰ πληρωμήν, μὲ μισθόν. 2) Μετ. ἐπὶ ἀρχόντων, διοικητῶν, κριτῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ἐπισήμων ἀνθρώπων, Πράττω, κάμνω τι δι' ἰδιωφέλειαν, τὸ ἰταλ. interesse, ἢ διὰ κέρδος, αἰσχροκερδείαν· καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι παντὶ τρόπῳ διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν εὔνοιαν τοῦ λαοῦ, ἢ ὑπόληψιν, τιμὴν εἰς τὴν πολιτείαν, μεταχειριζόμενος ὅλα τὰ δυνατά, ἐξαιρέτως δόλια, κακά, ἀπατηλὰ μέσα εἰς κατόρθωσιν τοῦ τοιούτου σκοποῦ· δωροδοκοῦμαι, τὸ τουρκ. παίρνω, δέχομαι ρουσφέτια· πράττω τι διὰ φιλοπρωτείαν ἢ κατὰ τὴν θέλησιν, ὄρεξιν ἐμοῦ καὶ ὄχι κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθόν· μεταχειρίζομαι τέχνας, δόλους, μηχανορραφίας, τὸ ἰταλ. καμπάλλας κατά τινος, ἢ διὰ νὰ κατορθώσω σκοπόν μου τινά, νὰ ἀποκτήσω κάμμίαν ἀξίαν εἰς τὴν πολιτείαν· οἱ ἐριθευόμενοι· Οἱ τοιούτους τρόπους μεταχειριζόμενοι, οἱ τοιουτοτρόπως πολιτικὰς τιμὰς καὶ ἀξίας λαμβάνοντες, ἀποκτῶντες. Ἀριστλ. παράβλ. ἐριθεία· οὕτω καὶ παξεριθεύομαι τοὺς νέους Ἐξαπατῶ, διαφθείρω τοὺς νέους διὰ τεχνασμάτων κολακείας, καὶ διὰ δελεασμάτων. Πολβ. παρβλ. ἀνερίθευτος.

Ἐριθηλής, ὁ, ἡ (θάλλω, τέθηλα). Ὅ,τι αὐξάνει πολύ, ἀνθεῖ καὶ βλαστάνει ἀφθόνως, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς ἀνθήσεως· ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, Ἰλδ. Η, 467. Ρ, 63. Ὅ,τι εἶναι εὔκαρπον· ἐπὶ ἀγρῶν, Ε, 90.

* Ἐρίθηλος, ὁ, ἡ = ἐριθηλής.

Ἔριθος, ὁ, καὶ ἡ. Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει διὰ μισθόν, πληρωμήν· ἐργάτης, μισθωτὸς ἐν γένει, ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ τοῦ ἔργου. Παρ' Ὁμ. ἔριθοι λέγονται οἱ θερισταί, ὅσοι θερίζουσιν, ἢ γεωργοῦσι ἐπὶ μισθῷ τοὺς ἀγροὺς ἄλλων, Ἰλδ. Σ, 550. 560. αἱ ἔριθοι δ' ἐξ ἐναντίας. Αἱ γυναῖκες ἐξαιρ. ὅσαι νήθουσι, γνέθουν, ὑφαίνουσι ἢ ἐργάζονται μαλλούς, μαλλί· ὥστε καὶ τὸ ἔριον νομίζεται ὡς πρωτότ. τῆς λέξ. τῆς ὁποίας τὴν ετυμλ. ἄλλοι παρὰ τὸ ἐρέθω, ἐρεθίζω, ἐρέσσω θέλουσι. — 2) πλήρωμα γαστρὸς ἔριθος· Ὑπηρέτης, ἀγγελιαφόρος, μαντατοφόρος τῆς κοιλίας, τοῦτ' ἔστιν ἡ πορδή. Ὁμ. Ὑμ. Ἑρ. 296.

Ἐρίθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις εἶναι πολὺ θυμώδης, ὀξύθυμος. — 2) Εὐθαρσής, θαρραλέος, ὅστις ἔχει μεγάλον θάρρος, πολλὴν τόλμην, εἶναι ἄφοβος.

* Ἐρίθυνος, ὁ, ἡ (θύω, θύνω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ ὁρμητικός, σφοδρός, βίαιος, Θεοκρ. 15, 50. κατὰ τὸν ἀμφβ συμπερασμὸν τοῦ Spohn.

Ἐρίκη, ἡ, = ἐρείκη. (υυ-)

* Ἐρικίς, ίδος, ἡ (ἐρείκω). Χονδροκοπανισμένη κριθή, κριθάρι· ἔτι δὲ καὶ ἐρεικίς, καὶ ἐρεικὶς λεγομένη, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ἀριθμ. χρήσιμ. ἀρ' οἱ

Ἐρικίτας, ὁ, ὑπε. ἄρτος· Ἀθην. Γ. Ἄρτος ἀπὸ κοπανισμένον ἤτοι χονδροαλεσμένον κριθάρι.

Ἐρικλάγκτης, ου, ὁ (κλάγγω). Ὅ,τι ἠχεῖ βροντᾷ, κροτωνίζει μεγάλως, δυνατά. Πίνδαρ. Πυθ. ΙΒ΄. 37.

Ἐρίκλαυστος, καὶ ἐρίκλαυτος, ὁ, ἡ (κλαίω). Πολύκλαυστος, πολυκλαυμένος πολυθρηνημένος, τὸν ὁποῖον ἔκλαυσαν, ἐθρήνησαν, κλαίουσι, θρηνοῦσι πολύ. — 2) ἐνρ. Ὅστις κλαίει πολύ. Ἀνάλεκτ. Γ΄. 102.

Ἐρίκλυτος, ὁ, ἡ (κλυτός). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ ἀκουστός, ἐξακουστός, γνωστὸς πανοσοῦ, περίφημος.

* Ἐριχόεις, εσσα, εν· συναιρ. ἐριχοῦς, οῦσσα, οῦν. Χώρα, τόπος μὲ πολλὰ ἄλση, μὲ πολλὰ λειβάδια, κλ. ε. τ.

Ἐρικτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὅστις ἔχει πολλὰ κτήματα· πλούσιος.

Ἐρικτός, τή, τόν = ἐρεικτός. Ὅ,τι εἶναι κοπανισμένον, χοντροαλεσμένον· ὁ Ἡσύχιος ἔχει, πέρατον, κοπανιστόν, καί, ἐρικτά, σῖτος πεφυγμένος καὶ κοπτόμενος, ὡς ἄλφιτα, σχιστὰ ἄλευρα· ὁ δὲ Φώτιος, Λεξ. Χειρόγρ. περιπτῶν, τῶν διχερικτῶν πυρῶν, καὶ μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένων, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι, τοῦτο λέγουσιν, ἐρικτόν· ἄρα, τὸ ξεφλουδισμένον, τριμμένον εἰς τὸν χειρόμυλον καὶ εἰς φαγητὸν ἡτοιμασμένον σιτάρι, τὸ τουρκβαρ. μπουλγούρι, μπολγκούρι.

Ἐρίκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Πᾶν ὅ,τι ποιεῖ, προξενεῖ μεγάλον, δυνατὸν κτύπον, θόρυβον. Ἡσδ. Θγν. 456. 930. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἐρικυδής, ὁ, ἡ (κῦδος). Πάνυ ἔνδοξος, περίφημος, ἔντιμος ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, μεγαλοπρεπές· ἐπίθ. τῶν θεῶν καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Ἰλδ. Ξ, 327. Ὀδσ. Λ, 576. 631. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν θείων δώρων, θεῶν ἐρικυδέα δῶρα Ἰλδ. Γ, 65. Υ, 265. περιφ. ἥβη Λ, 225. Ἡσδ. Θγν. 988. Πρὸς τούτοις συντάσσει ὁ Ποιητ. τὴν λέξ. ἔτι καὶ μετὰ τοῦ δαίς, Ἰλδ. Ω, 802. Ὀδσ. Γ. 66. καὶ ἀλλχ., τὰ πλεῖστα ἐπὶ λαμπρῶν, μεγαλοπρεπῶν θυσίας συμποσίων, ὥστε ἡ σημσ. τῆς λέξ. ἀνάγεται καὶ εἰς τοὺς Θεούς.

Ἐρικύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα)· ἐπὶ ὑδάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ θαλασσῶν, Μεγάλα, πολλὰ κύματα ποιοῦντα, — 2) Πολὺ ἐγγαστρωμένη, ἡ μεγάλην κοιλίαν ἔχουσα ἐγγαστρωμένη, ἡ πολύτοκος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 121. (υ)

(Ἐρίκω) πλασστῶς παραδεδεγμένος ἐνεστ. εἰς παραγωγὴν τοῦ β΄. ἀορ. εἰς τὸ ἐρείκω, Ἀπαρμφ. ἐρικεῖν, παρβλ. ἐρείπω.

Ἐρικώδης, ὁ, ἡ (ἐρίκη) = ἐρεικώδης — 2) (ἐρείκω). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χονδροκοπανιστόν, χονδροαλεσμένον τι.

Ἐριλαμπής, -ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει πολύ.

Ἐριμήκετος, ὁ, ἡ = περιμήκετος. ἀμφ.

Ἐρίμυκος, ὁ, ἡ (μυκάομαι, μέμυκα). Ὅ,τι μυκᾶται, μουγγρίζει, οὐρλιάζει πολύ, δυνατά, σφοδρά· ἐπὶ βοῶν. Ὁμ. καὶ Ἡσδ.

Ἐρινάζω, Μ. άσω· Δρε. – ξω (ἐρινεός). Βάλλω, κρεμῶ ἄγρια σῦκα ἐπάνω εἰς τὴν ἥμερον συκῆν διὰ νὰ ὡριμάσωσι τὰ ἥμερα σῦκα· διότι τὰ ζουφία τὰ ἐκ τῶν ἀγρίων σύκων ἐξερχόμενα διατρυποῦσι τὰ ἥμερα καὶ ἐμβαίνουσιν εἰς αὐτά, καὶ οὕτω ἐπιταχύνεται ἡ ὡρίμασις τῶν ἡμέρων σύκων, Φώτιος· Λεξ. Χειρόγρ. περινάζειν, ὀλύνθους, περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς, ἀπὸ τῶν ἐριναίων καὶ ἀγρίων συκῶν, ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπορρεῖσθαι τῶν δένδρων.

Ἐρινάς, άδος, ἡ. Ἡ ἀγρία συκῆ, ἀγριοσυκιά. — 2) Ὁ καρπὸς αὐτῆς, ἀγριόσυκον. Νίκανδρ. Θηρ. 854.

Ἐρινασμός, ὁ· Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐρινάζειν· τὸ νὰ κρεμᾷ τις τὰ ἄγρια σῦκα εἰς ἥμερον συκῆν, συκιάν, διὰ νὰ ὡριμάσῃ ὀγληγορώτερα ὁ καρπὸς αὐτῆς, τὰ σῦκα της.

* Ἐρινασσός, ή, όν. Σῦκα ὡριμασμένα μὲ τὸ μέσον τοῦ ἐρινασμοῦ.

Ἐρίνεμος, ὁ. Ανεμοστρόβιλος ὡς τό, ἐριώλη, Θεόφρ.

* Ἐρινειός, ὁ, Ἐπι. ἀντὶ ἐρινεός, Ἡρδ.

Ἐρινεόν, τό. Ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς, ἀγριόσυκον, σῦκον ἀρσενικόν· ἔτι δὲ καὶ = ὄλυνθος· ὁ σύν. τὸ ἐρινεόν, ἀμφβ.

Ἐρινεός, ὁ. Ἀγρία συκῆ, ἀγριοσυκιά· πολλάκις παρ' Ὁμ. παρ' Ἡσδ. δέ, καὶ ἐρινειός. — 2) = ἐρινεόν. — 3) Κύρ. ὄνμ. τόπου τινὸς παρὰ τὸν Κηφισσόν, οὐ μακρὰν τῆς Ἐλευσῖνος, Heind. ἐν Πλάτ. Θηαιτ. σελ. 143. Β.

* Ἐρίνεος, α, ον (ἔριον). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ μαλλόν, μαλλένιον, μαλλίσιον, μάλλινον· Ἱππ. (ι)

* Ἐρινεώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἐρινεόν, ἀγριόσυκον· τόπος γεμάτος μὲ ἀγρίας συκᾶς, μὲ ἀγριοσυκιάς. Στρβ.

Ἐριννύς, ἡ Ἐρινύς, ύος, ἡ πληθ. Ἐριννύες, συναιρ. Ἐριννῦς. Ἐκδικητική τις θεότης, ὡς τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. παρ' ἡμῖν σύνηθ. φούρια, στρίγλα. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πλθ. ἀριθμ. ἐνχρήστω. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἐπικ., ὡς ἐκδικήτριαι καὶ τιμωροὶ τῆς ἐπιορκίας, Ἰλδ. Τ, 260. Ἡσδ. Ἔρ. 803. παντοεξήποτε φόνου, Ἰλδ. Ι, 454. Ὀδσ. Β, 155, ὅθεν μητρὸς Ἐριννύες· Αἱ τὰς κατὰ μητρὸς ἀδικίας ἐκδικοῦσαι, Ὀδσ. Λ, 280. τὴν βλάβην, παράβασιν τῆς φιλοξενίας, τὴν βλάβην ἱκετῶν καὶ ἐπαιτῶν, ἤτοι τῶν εἰς τὴν προστασίαν τινὸς τὴν σωτηρίαν των ζητούντων καὶ τῶν ζητιάνων, Ὀδσ. Ρ, 575. τὴν κατὰ τῶν γερόντων κακοήθειαν, τὴν ἀτίμασιν αὐτῶν, Ἰλδ, Ο, 204. ἐν γένει, φροντίζουσαι τοῦ νὰ μὴ παραβαίνῃ τις τὰ ὅριά του· καθ' ὃ συγγενεύουσι ἡ ἰσχύς των τῇ τῆς Νεμέσεως· ὅθεν αὐταὶ ἐνέφραξαν τὸ στόμα τοῦ προφητικοῦ ἵππου τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπιστομίζουσαι αὐτὸν διὰ νὰ μὴ κοινοποιῇ πολλὰ μέλλοντα, Ἰλδ. Τ, 418. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸν νοῦν ταράττουσαι, δίδουσιν αὐτοῖς κακὰς συμβουλάς, Ἰλδ. Τ, 87. Ὀδσ. Ο, 234. Ὁ Ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει ὁτὲ μὲν ἑνικ. Ἰλδ. Ι, 571, Τ, 87. Ὀδσ. Π, 234. ὁτὲ δέ, ὥσπερ καὶ ὁ Ἡσδ., εἰσάγει αὐτὰς κατ' ἀπροσδιόριστον ἀριθμόν. Ὁ τρεῖς αὐτὰς διορίζων ἀριθμός, ὥσπερ καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν Ἀληκτώ, Τισιφόνη, Μέγαιρα, ἐνδεχόμενον ὅ,τι ἐπενοήθησαν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων, ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ Αἰσχύλου ἔτι ἐμφανίζονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἐν τῷ δράματι αὐτοῦ, Εὐμενίδες, χορὸς Ἐριννύων· Διῆγον δὲ ἐν τῷ Ἐρέβει, ὅθεν τὸ ἐπθ. ἠεροφοῖτις, Ἰλδ. Ι. 571. Τ, 87. τῷ ὁποίῳ συνέχεται καὶ ἡ διάρκεια τῆς ἐκδικητικῆς δυνάμεώς των καὶ μετὰ θάνατον τῶν κακούργων, Ἰλδ. Τ, 260. Ὀδσ. Τ, 78. Καθ' Ἡσδ. Θγν. 185. ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Γαῖα ἐκ τῶν σταλαγμῶν τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ. Οἱ Τραγ. προσωποποιοῦσιν ἐν αὐταῖς τὸν θλιμμὸν καὶ τὰς ἀλγηδόνας τὰς ἐκ τοῦ συνειδότος· ὅθεν ἔργα αὐτῶν εἶσιν ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ παραφροσύνη· παραβάλλονται δὲ συνήθως μὲ θηρευτὰς ἢ κυνηγούς, ὡς τὰ ἴχνη τοῦ κακούργου διώκουσαι καὶ ἐξερευνοῦσαι — 3) ὡς προσηγορ. Καταρά-τοις, κατάρα ἡ Ἐριν. μητρόςι Ἰλδ. Φ, 412, ἔτι δὲ καὶ Κακούργημα, μιαιφονία, Ἡσδ. Θγν. 472. φρενῶν Ἐριννύς· Παραφροσύνη, τρέλλα, ζουρλαμάρα, Σφκλ. Ἀντ. 603. παρβλ. Ηλ. 1080. παρὰ τοῖς Τραγ. δέ, Δεινῶν ψυχικῶν παθῶν ὁρμή, ἐκδικητικὴ τιμωρία, συμφορά, ὄλεθρος ἐν γένει· — 3) ἐπθ. τῆς Δμτρ. ὅταν παρεφρόνησεν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος καταδιωκομένη, Παυσν. Ἀρκ. 8, 25. 3. 4 — Τινὲς δέ, οἷον ὁ Dindorf ἐν Ὁμ. προκρίνει τὴν γραφὴν τῆς λέξ. Ἐρινύς, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 258. Ἐτυμολγ. συνήθ. παρὰ τὸ ἐρίνω, ἐρευνάω, Ἄλλοι δὲ θέλουσι πρωτότ. τὸ ὀρινύω (τὸ υ, ἐστὶν ἐν πάσαις ταῖς τρισυλλ. πτώσεσι μακ. Pors. ἐν Μηδ. 1354. ἐν πάσαις δὲ ταῖς τετρασυλλ. βραχ. ἐκφέρονται μέντοι αἱ τετρσυλλ. τρισυλλάβως ἐνίοτε, Enf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ, 630).

* Ἐρινύω, ἡ ἐρινύω, Ὀργίζω. θυμώνω τινὰ· κατὰ Παυσν. Ἀρκ. 8. 25. Ἀρκαδικὴ λέξις παρὰ τὸ Ἐρινύς.

Ἐριννυώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι, φέρεται ὡς Ἐρινύς, ὁμοιάζει μὲ Ἐριν.

Ἐρινόν, τό, ἰδὲ ἐρινεόν.

Ἐρινός, ὁ, = ἐρινεός. Θεοκ. 25, 250. ἐμφβλ. ἄνευ· ὡς ἐπιθ. ἐρινός, ή, όν, Εὐρπ.

Ἐρινόω, ῶ = ἐρινάζω. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. 2, 9. ἀμφ.

* Ἐρινύω, ἰδὲ ἐρινύω.

(Ἐρίνω). Πρωτότ. τοῦ ἐρευνάω, εἰς ὃ ἀνάγουσι καὶ τὸ Ἐριννύς· εὕρηται μόνον παρά τισι τῶν Γραμματ. καὶ πιθανῶς οὐδέποτε ἐν χρήσει.

Ἐριόδων, οντος, ὁ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλους, ὀδόντας, δοντερᾶς, Ἡσχ.

* Ἔριον, τό, Μαλλός, μαλλί, Ὀδσ. Δ, 124. τὰ δ' ἄλλα χρῆται Ὁμ. τῷ ποιητ. τύπ. εἶριον· παρὰ τοῖς Πεζογρφ. δὲ εὔχρηστότ. τὸ, ἔριον, καὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. ὡσαύτως· — 2) Πανδήποτε ἐκ μαλλοῦ ἔργον, μαλλένιον, μάλλινον πρᾶγμα. — 3) ἔρια τὰ ἀπὸ ξύλων Τὸ βαμβάκι, Ἡρδτ. 3, 47. (ἔστι δὲ κατὰ τὸν τύπον μόνον ὑπαρκτ. τοῦ ἔρος, εἶρος, ἐρέα) ἀφ' οὗ

Ἐριόξυλον, τό (ξύλον). Τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον κάμνει τὸ βαμβάκι, βαμβακιά. Θεόφρ. Δ'. 9.

Ἐριοπλύτης, ου, ὁ (πλύνω). Ὅστις πλύνει μαλλιά, ἢ τὰ μάλλινα φορέματα. Διοσκορ. Β'. 193. (ῡ)

Ἐριοπωλέω, (πωλέω). Πωλῶ μαλλιά, πραγματεύομαι μὲ μαλλιά. ἀφ' οὗ

Ἐριοπώλης, ου, ὁ. Ὅστις πωλεῖ μαλλιά, πραγματεύεται μὲ μαλλιά, μαλλᾶς· ἀφ' οὗ

Ἐριοπωλικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν μαλλάδων, μαλλάδικα· τοῦτ' ἔστιν ἀπατηλά, δολερά, δόλια, Ἀρστφ. Βτρχ. 1386.

Ἐριοπώλιον, τό, Ἀγορά, ὅπου πωλοῦσι μαλλιά· μαλλοπάζαρον, τουρκβ. Ἰωσηπ. Πόλ. Ἰουδ. Ε'.

Ἐριούνης, ὁ, ἰδὲ, ἐριούνιος.

* Ἐριούνιος, ὁ. παρ' Ὁμ. ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, πιθανῶς παρὰ τὸ ἐρι — καὶ ὀνίνημι, ὀνήσω, Ὠφελῶ· Ὁ πολὺ ὄφελος, κέρδος, εὐτυχίαν πράξεων, παρέχων Ἑρμῆς· σῶκος ἐριούνιος, Ἑρμῆας Ἰλδ. Υ, 72. Ω, 457, 679. εἰς τὰ λοιπὰ παραδείγματα ὡς ὄντως ἐπιθ. ἐριούνιος, ἄνευ προσλήψεως τοῦ Ἑρμῆς, Ἰλδ. Υ, 34. Ὀδσ. Θ, 322. Παρ' Ἀρστφ. Βτρχ. 1144, κεῖται τὸ, Ἑρμῆς ἐριούνιος, τῷ, δόλιος ἐκ παραλλήλου ἀντιθ. παρβλ. ἀκάκητα.

* Ἐριουργεῖον, τό (ἐριουργός). Τόπος ἔνθα ἐργάζονται τὰ μαλλιά, τὸ κοιν. ἐργαστήρι μαλλάδικον.

Ἐριουργέω. Γνέθω, δουλεύω, μαλλιά, ἢ κατασκευάζω, φκιάνω μάλλινα πράγματα.

Ἐριουργία, ἡ Μαλλῶν ἐργασία· τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ τις μαλλιά, ἢ μάλλινα πράγματα.

Ἐριουργός, ὁ, ἡ (ἔριον ΕΡΓΩ) Ὅστις δουλεύει, μαλλιά, ἢ κατασκευάζει μάλλινα ὑφάσματα, πράγματα.

Ἐριοφορέω, Μλ. -ήσω. Φέρω, κουβαλῶ, βαστάζω μαλλιά· φορῶ μάλλινα φορέματα.

Ἐριοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φορεῖ μάλλινα φορέματα, ἢ φέρει, κουβαλεῖ, βαστάζει μαλλί.

Ἐρίπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει δυνατὰς πλευράς, ἢ δυνατὰ πλάγια μέρη. Πδ. Πυθ. Δ'. 418.

Ἐρίπνη, ἡ καὶ ἐρίπνα, Σχισμένον μέρος βουνοῦ, πεσμένον βουνόν· ἀπότομος, κρημνώδης πέτρα· κρημνός, τὸ κοιν. μπιστερία, γκρέμουρας· ἐρείπια· τὰ ἄκρα προμαχώνων, ἐπάλξεων, τρκβ. μπεντένια· (παρὰ τὸ ἐρείπω, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ ἐρι — καὶ πνέω).

Ἐριπόω, = ἐρείπω. Ἐτμλ. μέγ.

* Ἐρικοίητος, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι καταφοβισμένος ἢ κατατρομαγμένος.

(Ἐρίπω) πλαστῶς παραδεδεγμένος ἐνεστ· εἰς παραγωγ. τοῦ ἀόρ. β'. τοῦ ἐρείπω, ἤριπον, Μτχ. ἐριπών, Ἀπρμ. ἐριπεῖν, Ὁμ. παρβλ. ἐρείπω.

Ἔρις, ιδος, ἡ, αἰτ. ἔριν, Ἀττ., καὶ ἔριδα κοινῶς. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτέροις, ἔριδα μέντοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔριν δέ, τετράκις μόνον ἐν Ὀδσ. Φιλονεικία, λογομαχία, μάλωμα, μάχη, ἐξαιρ. ἅμιλλα, συνέρισμα, ἀγών· ἐν Ἰλδ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ πολέμου καὶ μαχῶν ἀγῶνος· ὅθεν ἐν συντάξ. μετὰ τοῦ πόλεμος, μάχη, αὐτή, κεῖσεται ὡς ταυτοσήμαντον αὐτοῖς, Ἰλδ. Α, 177, Ε, 732. Ν, 358. Τ, 251. πολλάκις δὲ ἐπιθέτου τινὸς προσθετ. ὡρισμένον ἔρις κρατερή, θυμοβόρος, κακή ἢ διὰ γενικῆς ἔριδι πολέμοιο Ἰλδ. Ο, 389. καὶ ἀλλχ. ὡσαύτως καὶ πεὶς ἔριν μάχησιν παρὰ Ξνφ. ἔτι δὲ καὶ ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος Ἰλδ. Ε, 861. καὶ ἀλλχ. νείκεος ἔριδα Ἰλδ. Ρ, 384. Πρὸς τούτοις ἐν Ἰλδ. ἐξαιρ. κατὰ τὰς ἑξῆς φράσεις ἔριδι, ἢ ἐξ ἔριδος μάχεσθαι Α, 8. Η, 111. ἔριδι ξυνιέναι Τ, 66. Ἀλλὰ τὸ ἔριδι ξυνελαύνειν θεούς, διεγείρειν, συμβάλλειν, ἐμβάλλειν εἰς μάχην· ἔριδα ῥήγνυσθαι Διέρρεεν τὴν μάχην, ὥστε ἐμάχοντο εἰς διάφορα μέρη καὶ ὄχι πάντες ἐπὶ τὸ αὐτό, Υ, 55 — Ἐν Ὀδσ. κεῖται ἡ λέξις συνήθως ἀντὶ τοῦ, Ἅμιλλα, συνέρισμα ἀγών· ἔριδ' ἔργοιο, ἀέθλοισι Θ, 210. Σ, 366. ἔτι δὲ καὶ ἔρις χερσὶ Μὲ τοὺς γρόθους, χέρι μὲ χέρι· Σ, 13. ἐξαιρ. ἔριδα προφέρειν, καὶ προφέρεσθαι ἀντὶ ἁμιλλᾶσθαι, Ζ, 92, Θ. 210. ἔριν στῆσαι ἔν τινι Κινεῖν, διεγείρειν εἰς φιλονεικίαν, Π, 292. Τ, 11. Ὁ Ἡσδ. διακρίνει τὴν ἐπὶ καλῷ ἔριδα, τῆς ἐπὶ κακῷ, Ἡσδ. Ἐργ. 11. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις συγγραφεῦσι δὲ ἐν γένει, Διάστασις, μάλωμα, διχόνοια, λοιδορία, ἀμφισβήτησις, ζῆλος, φιλοτιμία, ὀργή, θυμός, φιλολοιδορία, φιλοδικία, ὅθεν καὶ ὁ Αἰσχ. Θηβ. 414. καλεῖ τὴν ἀστραπὴν ἔρις Διόςα· τὸ δὲ ἔρις ἀγαθοῖσι Ἅμιλλα, ζῆλος. «Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπεῖν» Κατ' ἅμιλλαν τῶν βροντῶν τοῦ Διός, τοῦτ' ἔστι νὰ κάμνῃ κτύπον διὰ νὰ ὑπερβῇ τὸν κτύπον τῶν βροντῶν τοῦ Διός, ἢ ὅμοιον μὲ ἐκεῖνον· Εὐρπ. Ηλ. 328 — 2) ὡς κύρ. ὄνομα ἐν Ἰλδ. Θεά τις εἰς μάχας καὶ φιλονεικίας διεγείρουσα, ἐρεθίζουσα, Λ, 3. 73. Ἀδελφὴ καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἄρηος, Δ, 440. ἐν συντάξ. μετὰ τοῦ, Δεῖμος, Φόβος, Κυδοιμὸς καὶ Κήρ.« Σ, 535. Καθ' Ἡσδ. Θγν. 225. Θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, Θεὰ τοῦ νείκους, μαλώματος, καὶ τῆς διχονοίας.

Ἐρισάλπιγξ, γγος, ὁ, ἡ (σάλπιγξ). Ὅστις σαλπίζει, φυσᾷ τὴν τρομπέταν δυνατά. Καλλιμ.

* Ἐρίσδεν, ἢ ἐρίσδειν, Δωρ. ἀντὶ ἐρίζειν.

Ἐρισθενής, ὁ, ἡ (σθένος). Ὅστις εἶναι πολὺ δυνατός, ἰσχυρός· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ Διός.

Ἔρισμα, ατος, τὸ (ἐρίζω). Τὸ ἀντικείμενον τῆς φιλονεικίας· πανδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται φιλονεικία, μάχη, ἀγών. Ἰλδ. Δ, 38.

Ἐρισμάραγος, ὁ, ἡ (σμαραγή) = ἐρίκτυπος, καί, ἐρίγδουπος. Ἐπιθ. τοῦ Διός, Ἡσδ. Θγν. 815 (υ-υυυ).

* Ἐρισμός, ὁ = ἔρις.

Ἐρίσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅ,τι εἶναι πολύ, καλὰ σπαρμένον· Ὀππιαν. Κυν. Β'. 119.

Ἐριστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὅ,τι ἔχει, φέρει μεγάλα σταφύλια, Ὀδσ. Ι, 358 — 2) μὲ πολλὰ σταφύλια, γεμάτον μὲ σταφύλια (ῡ). «οἶνος ἐριστάφυλος ὁ ἐκ μεγάλων σταφυλῶν γινόμενος.«

Ἐριστής, ὁ, (ἐρίζω). Φιλόνεικος, ὅστις ἐρίζει, φιλονεικεῖ, μαλώνει· ἀφ' οὗ

Ἐριστικός, ή, όν. Ὅστις συνηθίζει, ἀγαπᾷ, ἔχει κλίσιν, ἰδίωμα εἰς τὸ νὰ φιλονεικῇ, ἢ μαλώνῃ, ἐξαιρ. νὰ ἀμφισβητῇ, ὅθεν ἐπωνομάζοντο καὶ ἐριστικοὶ οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, ὡς ἐξαιρ. εἰς τὴν Διαλεκτικὴν καταγινόμενοι. Ἐπίρ. ἐριστικῶς.

Ἐριστός, ή, όν. Πανδήποτέ τι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο φιλονεικία — 2) τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται φιλονεικίαν· ἔριστα πλάθω τινὶ Κατεστῶ μέ τινα εἰς φιλονεικίαν, τὸν κάμνω διὰ νὰ ἀρχίσῃ φιλονεικίαν μαζῦ μου· Σφλ. Ἠλ. 20.

Ἐρισφάραγος, ὁ, ἡ = ἐρισμάραγος· ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος· Ὁμ. Ἐρ. 287 (ᾱ)

Ἐρίσφηλος, (σφάλλω). Ὅστις καταταράττει, κατακουνᾷ τι, τὸ κάμνει νὰ κλονίζηται.

* Ἐρισχηλέω = ἐρεσχελέω, ἐρεσχηλέω.

Ἐρίσχηλος, ὁ, ἡ = λοίδορος. Πρθν. Ἐτμλ. μεγ. σλ. 874. 50. Piers. Moer. σλ. 159.

Ἐριταρβής, ὁ, ἡ, (ταρβέω). Πάνυ δειλός, καταφοβισμένος.

Ἐρίτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὅ,τι εἶναι πολὺ τιμώμενον, ἢ ἀξιότιμον, πολυτελές, μεγαλοπρεπές, λαμπρόν, ἐν Ἰλδ. ἐπιθτ. τοῦ χρυσοῦ, μαλάματος, καὶ τῆς Αἰγίδος· Ἐπ' ἀνθρώπων οὐχ εὕρηταί που ἐν χρήσει.

* Ἐριφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει πολύ· εὐγάζει, κάμνει μεγάλην λάμψιν.

Ἐρίφειος, ὁ, ἡ (ἔριφος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἐρίφου, κατσίκι· κατσικίσιον· (ῑ)

Ἐρίφη, ἡ, Νέα αἴξ, γίδα, κατσίκα.

Ἐρίφιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἔριφος., κατζικάκι· (ῑ)

Ἐρίφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὅ,τι ἔχει δυνατόν, παχύν, χοντρὸν φλοιόν, φλοῦδαν· σπέτλαν, τσώφλαν. παρ' Εὐσταθ. Ἰλδ. Ξ. σελ. 994. 41. λέγει ὁ Ἀγαθοκλῆς «καὶ μὲν γὰρ ἄκαρποι, καὶ πλατύφυλλοι δρῦες, ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ τοῖς Περγαμηνοῖς, αἱ δὲ λεπτόφλοιοι καὶ καρποφόροι, ἡμερίδες.«

* Ἐριφοκλέπτος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὅστις κλέπτει ἐρίφια, κατσίκια, κατσικοκλέφτης.

Ἔριφος, ὁ καὶ ἡ. Νέον κατσίκι, κατσικάκι· νέα γίδα, γιδίτσα, Ὁμ. περὶ τοῦ θηλ. ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 910 — 2) ἔριφοι, οἱ· Ἄστρον τι, τοῦ ὁποίου ἡ δύσις, ὅταν ἐξαστίλωνε, προεμήνυε κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην· Kiessling ἐν Θεοκρ. 4, 53. ὅθεν ἐν Ἐπιγρμ. καὶ Ἀρατ. Φαινόμ. 158. «αἰξ' ἐρίφοισιν, Εἰς χειμῶνας καὶ ταραχὰς ἀνέμων.

* Ἐριφύλη, ἡ, κύρ. Ὄνμ. ἡ σύζυγος τοῦ Ἀμφιάρου μάντεως· Ὀδσ. (ῡ)

* Ἐρίφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πᾶν ὅ,τι ἔχει πολλά, παραπολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα.

* Ἐριχθόνιος, ὁ, Ὄνμ. κύρ., κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλδ. Υ, 219. 220.

* Ἐρίχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι καταχρυσωμένον, καταμαλαματωμένον· ὅστις ἔχει πολὺν χρυσόν, μάλαμα.

Ἐριώδης, ὁ, ἡ, (ἔριον, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς μαλλί, ὁμοιάζει μὲ μαλλί· ὅ,τι εἶναι μαλλιαρόν.

Ἐριώδυνος, ὁ, ἡ (ὀδύνη). Ὅ,τι εἶναι πολύ, κατὰ πολλὰ ὀδυνηρόν, λυπηρόν, προξενεῖ, μεγάλην ὀδύνην, λύπην, μεγάλον πόνον.

Ἐριώλη, ἡ. Ἀνέμων συστροφή, ἀνεμοστρόβιλος, μεγάλη καὶ σφοδρὰ πνοὴ καὶ ταραχὴ ἀνέμων· φορτοῦνα· Ὁ Ἀρστφ. Ἱππ. 514. ὀνομάζει ἐριώλην ἀστείως, τὸν ἄγριον, ὁρμητικὸν δημαγωγὸν Κλέωνα· παρβλ. βάραθρον. Ἡ ἐτυμολ. παρὰ τὸ ἔριον καὶ ὄλλυμι, Φθείρω τὸ μαλλί, ἀστεϊσμὸς ἐστιν ὡσαύτως, Ἀρστφ. Σφηκ. 1143. «οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν», ὁμοίως καὶ ἡ παρὰ τό, ἐρι, καὶ ὄλλυμι· εὕρηται δὲ καὶ ὀξύτονον· ἐριωλή, Κ. Γρηγ. σλ. 570.

Ἐριώπης, ου, ὁ. Θηλ. ἐριῶπις, ιδος, ἡ· (ὤψ). Ὅστις ἔχει μεγάλα ὄμματα· μεγαλόφθαλμος, μεγαλομμάτης· τὸ θηλ. ἐν Κοιντ. Ὁμ. 1, 3 — 2). Ἐριῶπις, Ὄνομ. κύρ. Ἡ σύζυγος τοῦ Ὀϊλέως, μήτηρ τοῦ Δευτ. Αἴαντος. Ἰλ.

Ἐρκάνη, ἡ (ἕρκος, εἴργω). Φράγμος, φράκτης, φραγμός, περιπεφραγμένος τόπος τινός· φράξιμον, περίφραγμα.

Ἑρκεῖος, Ἀττ. ἕρκειος, ὁ ἡ· παρ' Αἰσχλ. δὲ καὶ τριγεν. (ἕρκος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν περιορισμόν, περιοχὴν οἴκου· οἰκιακός, ἑστιακός, συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Διός· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδύσ. Χ, 335, ἐπειδή, ὡς προστάτης τῶν οἴκων εἶχε συνήθως τὸν βωμὸν αὐτοῦ εἰς τὸν πρόδομον. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθδ. σελ. 302. D. Ὁ τύπ. ἕρκιος, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ Herm. ἐν Σοφλ. Αἰ. 108. Seidl. καὶ ἐν Εὐρπ. Τρ. 16.

Ἑρκίον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἕρκος, κατὰ τὸν τύπον μόνον· Περιφραγμός, φράκτης, Ἰλ. Ι, 476. Ὀδύσ. Σ, 102. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δέ, καὶ οἶκος, κατοικία. Ἀπολλ. Ἀργ. Κ. 1074.

* **Ἕρκιος**, ὁ, ἡ· πάνυ ὁμοίως, τύπ. ἀντὶ ἑρκεῖος.

Ἑρκίτης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν ἀγρόν, χωρίον, χωρὸ κλεισμένος, φυλακισμένος δοῦλος· Ἀθην. Β.

Ἑρκοθηρευτικός, καὶ ἑρκοθηρικός, ή, όν (θηρεύω, θήρα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς μὲ δίκτυα, βρόχια κυνηγούς.

Ἕρκος, εος, τό (ἔργω, εἴργω). Περίφραγμα, περίκλεισμα, φράκτης, τεῖχος, περιτείχισμα, φραγμός, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. ὁτὲ μὲν ἐπὶ ἀγρῶν, κήπων, ἀμπελώνων· ὁτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ προαυλαίου οἰκίας· ὅθεν, Αὐλή, προαύλιον· ἐν Ὀδύσ. τόπος περιπεφραγμένος περιτειχισμένος ἔμπρος εἰς οἶκον — 2) Βρόχος, βρόχι· παγίς, παγίδα· κλουβί, θηλειά, δίκτυ, Ὀδύσ. Χ, 469. Wess. ἐν Ἡρόδ. 7, 85. — 3) Τροπ. ἕρκος ἀκόντων. Ἐπὶ ἀσπίδος, ὡς προφυλακτικῆς κατὰ τῶν ἀκοντισμάτων, Ἰλ. Ο, 646. οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς· Ἀχαιοῖς ἕρκος πολέμοιο Ἰλ. Α, 284. παρβλ. Δ, 299. καὶ ὁ Αἴας, ἕρκος Ἀχαιῶν Γ, 229. παρβλ. πύργος· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἡ φράσις ἕρκος ὀδόντων συνήθ. ἐν συντάξει ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων! Ποῖος λόγος ἐξέφυγεν ἀπὸ τοῦ περιφράγματος τοῦ στόματός σου· τὸ ὁποῖον σχηματίζουσιν οἱ ὀδόντες, τὸ κοιντ. Τί λόγος ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ στόμα σου, πῶς εἶπες τοιοῦτον λόγον; Ὀδύσ. Κ, 328· Ἰλ. Ι. 409. Τινὲς δὲ ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῶν χειλέων, ὡς περιφραγμὸν τῶν ὀδόντων· φυσικώτερον ὅμως καὶ ὀρθότερον ἐπὶ τῶν ὀδόντων, αὐτοὶ γὰρ περικλείουσι, φραγμοῦ δίκην, τὴν γλῶσσαν· ἰδὲ Heyne ἐν Ἰλ. Δ, 350· κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. χρῆται ἀναμφισβητήτως τῇ φράσει καὶ ὁ Σόλων 14, 1.

Ἕρκουρος, ὁ, ἡ (ἕρκος, οὖρος). Ὅστις φυλάττει περίφραγμα, ἢ φραγμόν τινα. Μανέθ. 124.

Ἑρκτή, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εἱρκτή. Ἡρόδοτ. Δ.

Ἑρκτός, ή, όν = ῥεκτός. Ὅ,τι εἶναι δυνατόν, ἠμπορεῖ νὰ πραχθῇ, νὰ γένῃ, Ἀῤῥιαν. Ἰνδικ. 20. ὁμοίως.

Ἕρκτωρ, ορος, ὁ (ἜΡΓΩ). Ὅστις ἔπραξεν, ἐποίησε, πράττει, κάμνει τίποτε. Ἀντίμαχος παρὰ τῷ Ἐτυμολ.

Ἕρμα, τό. Ἔρεισμα, στήριγμα, πᾶν ὅ,τι ποτέ τι, διὰ τοῦ ὁποίου στηρίζεται, στερεόνεται, ὑποκουμβᾶται· κρατεῖται ἢ φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται τίποτε· ἐξαιρέτως τὰ ὑποστηρίγματα πλοίων, ξύλα μακρὰ ἢ δοκοί, γρεντιές, ἐπὶ τὰ ὁποῖα τραβοῦν τὰ καράβια ὅταν τὰ εὐγάζουν εἰς τὴν ξηράν, ἄλλως φαλάγγια λεγόμενα, ἢ καὶ ξύλα ἢ πέτραι ἐπὶ τὰ ὁποῖα στήνουν τὰ καράβια εἰς τὴν ξηράν, διὰ νὰ διαπνέῃ ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τὰ σκάφη των, νὰ μὴ σαπίζωνται, Ἰλ. Α, 486. Β, 154. Herm. ἐν Ὕμ. Ἀπόλ. 507. Τροπ. ἕρμα πόληος· Στήριγμα τῆς πόλεως· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἰλ. Π, 549. Ὀδύσ. Φ, 121. ὡς τό, κίων· συγγεν. τῷ ἑρμίς, ἀφ' οὗ αἱ μεθ' Ὁμ. σημασ. τῆς λέξ. Βάσις, θεμέλιον, ὑπόστασις, ὑπόθημα· ἐξαιρ. Σύρτις, σκόπελος, σπιλιάς, ὑφαλοί, ἢ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ὕφαλοι, σκεπασμέναι ἀπὸ τὴν θάλασσαν· πηλός, λάσπη, ἐπὶ τὰ ὁποῖα κτυποῦν καὶ συντρίβονται, ἢ κολλοῦν, κάθηνται τὰ καράβια, παρ' Εὐρπ. Ἠλ. 361, ὁτὲ δὲ καὶ Σωρὸς ἢ βουνός, λόφος ἄμμου ἐπὶ τὴν ξηράν, καὶ μνημεῖον, τάφος· ὁτὲ δὲ καὶ τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸν πάτον τῶν πλοίων διὰ νὰ μὴ κλίνουν εἰς τὸ ἓν καὶ ἄλλο πλάγι ὅταν δὲν εἶναι φορτωμένα, τὸ κοινότ. σαβοῦρα λεγόμενον. Πανδήποτε βάρος, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐξαιρ. εἰς κοῖλα ἐλαφρὰ πράγματα διὰ νὰ τὰ κρατῇ ὡς ἰσοσταθμισμένα· ὁτὲ δὲ καὶ ἡ πέτρα, ἥτις ἔκειτο εἰς τὸ στάδιον ὡς σημεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ ἀρχίζουν τὸ τρέξιμόν των οἱ ἀγωνιζόμενοι, ὁ ἑρμα ἀφετήριον, ἡ Φιλξ. Ἐπιγρ. 1. Τροπ. παρ' Αἰσχλ. Ἱκετ. 595. ἕρμα δίας λαβοῦσα· Ἐγκαστρωθεῖσα ὑπό τινος θεοῦ — 2) Σκοτεινὴ καὶ δυσκατάληπτος ἐστὶν ἡ μεταφορικὴ φράσις ἕρμ' ὀδυνάων ἐπὶ τῆς αἰχμῆς βέλους, Ἰλ. Δ, 117. Τὸ βέλος ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔχουσιν, οἷον εἰπεῖν, τὴν κατοικίαν των οἱ πόνοι, ἢ κρεῖττον ἴσως, τὸ ὁποῖον βαθέως εἰσχωροῦν γίνεται αἴτιον τῶν πόνων, ποιεῖ τὸ νὰ αἰσθάνωνται οἱ πληγωθέντες βαθυτάτους πόνους· ὁ Ἀρίσταρχος ἀπέῤῥιψε τοῦτον τὸν στίχον, ὡς μὴ Ὁμηρικόν· — 3) ἕρματα, Τὰ ἐνώτια, σκουλαρίκια, Ἰλ. Ξ, 182. Ὀδύσ. Σ, 297. ἴσως τὰ ἐκ μαργαριτῶν συμπεπλεγμένα, ἀνειρμένα, ῥαμματισμένα, ἀρμαθιασμένα· συγγ. τῷ ὅρμος· ὅθεν ἐν γένει, σειρά, σειρίτι, ταινία, τὸ Ἰταλ. κορδέλλα, Οὔγγαρ. κανελλα· σχοινί, δεσμός, δεσμά· τὸ ὁποῖον ἀνάγεται πάλιν εἰς τὴν πρώτην σημασ. Στηρίζον, στερεῶς κατέχον· (κατὰ τὰς δύω πρώτας σημασ. ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. συνήθ. παρὰ τὸ ἔρω, εἴρω, Ἀρμαθιάζω, ῥαμματιάζω· ἰδὲ Βουττμ. Λέξ. 1. σελ. 111)

* **Ἑρμαγέλη**, ἡ (ἀγέλη). Ἀγέλη τοῦ Ἑρμοῦ, ἤτοι ἀγέλη νεκρῶν εἰς τὸν Ἅδην ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἀγομένη. Παλλδ. ἐπιγ. 40.

Ἑρμάζω, (ἕρμα). Στηρίζω, στερεόνω, τίθημι, βάλλω τι στερεά — 2) Βάλλω εἰς τὸ πλοῖον ἕρμα, σαβοῦραν· σαβουρόνω.

Ἑρμαθήνη, ἡ. Ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ ὁποίου τὰ κάτω ἔληγον εἰς κεφαλῆς σχῆμα, ἔκειτο ἐπὶ τετράγωνον ὑπόβαθρον· ἰδὲ Ἑρμῆς· κατ' ἄλλους δέ, τὸ ὁποῖον παρίστανε δύω πρόσωπα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ συνημμένα τὸ μὲν ἔμπροσθεν, τὸ δὲ ὄπισθεν, ὡς τὸ τοῦ Ἰανοῦ, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον οἱ χαρακτηριστικοὶ τύποι ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων παρεστάνοντο διαμεμιγμένοι εἰς μίαν μόνην κεφαλὴν ὡς οἱ τοῦ Ἑρμαφροδίτου· παρβλ. Κ. Ο. Müll. Archaeol. σελ. 497. Κατὰ ταύτην τὴν τριχῶς ἑρμηνείαν ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ Ἑρμηρακλέους, καὶ Ἑρμόπανος, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι γνωστὸν μόνον ὅτι ἦσαν ἔργα πλαστικῶν συμμίκτων μορφῶν ὡς τὸ τῆς Ἑρμαθήνης.

Ἑρμαΐζω, Μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν· ὡς καὶ τό, Ἑλληνίζω. Εὐσταθ.

Ἑρμαϊκός, κή, κόν. Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ἑρμαϊκοὶ ἐλέγοντο οἱ ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐξαιρ. προστατευόμενοι ποιηταί, πεπαιδευμένοι, σοφοὶ ἄνδρες. Νικήτ. Χρον.

Ἕρμαιον, τό. Εὕρημα, ἀνέλπιστον κέρδος, ἀπροσδόκητον ὄφελος· ἐπειδὴ ἴσως εὕρητό τις τίποτε εὕρημα κατὰ τύχην εἰς τοὺς δρόμους, τὸ ἀπέδιδεν εἰς τὴν εὔνοιαν καὶ καλωσύνην τοῦ Ἑρμοῦ. Πλάτ. 2) Ἐν ταῖς παλαίστραις, ὁ τόπος ὅπου ἵστατο ἱδρυμένον τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ὅπου ἐγυμνάζετο ἡ νεολαία. καὶ γυμνασίαρχαι τοὺς Ἕρμαιον μὴ ἐᾶν τινα συγκαθιέναι μηδέναι. Αἰσχίν. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐδέτ. κυρίως τοῦ Ἑρμαῖος· γράφεται δὲ καὶ προπαροξυτ. ἕρμαιον. Σχολ. Εὐστ. Ἰλ. Ν, 791. Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 371.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον· καὶ Ἀττ. Ἕρμαιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι προέρχεται ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, ἀνήκει, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἑρμῆν. Ὀδύσ. Π, 471. — 2) τὰ Ἕρμαια, ὑπκ. ἱερά, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἕρμακες, ων, οἱ (ἕρμα). Σωρὸς χώματος, πετρῶν ἢ χαλίκων, ἀπὸ χαλίκια, πετροπούλια, στιρχάρια, καὶ τ. τ. ἐξαιρ. ἐπὶ τὰς ὁδοὺς κείμενοι περὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ· ἐπειδὴ συνηθίζετο τὸ νὰ ῥίπτωσιν οἱ διαβαίνοντες ἕκαστος μίαν πέτραν εἰς τὸ ὑπόβαθρον τοῦ ἀγάλματος καὶ τοιουτοτρόπως ἐκαθαρίζοντο αἱ ὁδοί, αἱ ὁποῖαι ἦσαν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἑρμοῦ ἀφιερωμέναι. Ἡ ὁμοιότης ὅμως τῆς λέξεως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ἐστὶν ἀπὸ ταὐτομάτου, κατὰ τύχην, καὶ δὲν ἔχει οὐδὲν κοινὸν μὲ αὐτό· παρβλ. λίθαξ.

Ἑρμάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, Ἑρμῆς. Δωρικ. Ἑρμᾶς· ὡς τὸ Ἑρμίδιον. (—)

Ἑρμάς, άδος, ἡ. Σύρτις, ξέρα, σωρὸς ἄμμου ὕφαλος, σκεπασμένος μὲ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης· ἰδὲ ἕρμα, ἕρμακες.

Ἕρμασις, εως, ἡ· καὶ ἑρμασμός (ἑρμάζω). Στήριξις, στερέωσις· τὸ νὰ στηρίζῃ, στερεόνῃ τινά, βάλλῃ τις τίποτε που στερεά.

Ἕρμασμα, ατος, τό. Ἔρεισμα, στήριγμα· ὡς τό, ἕρμα. Ἱπποκρ.

* **Ἑρμασμός**, ὁ = ἕρμασις.

Ἑρματίζω, = ἑρμάζω. Βάλλω εἰς τὸ καράβι σαβοῦραν· σαβουρόνω. ἀφ' οὗ

Ἑρματιστής, ου, ὁ. Ὅστις στερεόνει στηρίζει, ὑποστηρίζει τι. — 2) Τὸ ἕρμα, ἡ σαβοῦρα τῶν καραβίων. Λυκόφρ. 618.

Ἑρμαφρόδιτος, ὁ. Ἀνδρογύνης· ὅστις ἔχει αἰδοῖα καὶ τῶν δύο γενῶν, ἀρσενικοθήλυκος. Πρῶτος τοιοῦτός τις λέγεται ὅτι ἦτον ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς Ἀφροδίτης· τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν περιγράφει μυθολογῶν ὁ Ὀβίδιος Μεταμορ. 4, 368. ἀφ' οὗ προέκυψε τὸ ὄνομα· οἱ Ἕλληνες λιθοξόοι ἐπεμελήθησαν πολὺ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ διφυοῦς ὑποκειμένου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδανικὴν εἰκόνα παρέσχεν ὁ Πολύκλητος· τοιαῦτα τεχνήματα διεσώθησαν καὶ εἰς ἡμᾶς, τῶν ὁποίων τὸ ἄλλως ἀνδρικὸν σῶμα, ἔχει ἐξειργασμένον τὸ στῆθος, τοὺς μηροὺς καὶ τὰ σκέλη ὅλως γυναικεῖα· ἰδὲ Heinrich de Hermaphr. 1805. Welcker in den Heidelber. Stadien T. 4. σελ. 159. K. O. Müll. Archaeol. σελ. 532.

Ἑρμάων, ωνος, ὁ· ποιητ. ἐξαιρ. Δωρικ., ἀντὶ Ἑρμῆς. Ἡσδ. λφ. 9, 1. (— — —)

* **Ἑρμέας**, ὁ. ποιητ. ἐξαιρ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς, σπανίως σχεδὸν ἐν χρήσει. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνον τῇ δοτικῇ Ἑρμέᾳ. Ἰλ. Ε, 390. καὶ Ὕμ. Ἑρ. 413 Ἀφρδ. 149. τῇ γεν. Ἑρμέω.

* **Ἑρμείας**, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἑρμῆς. Πλὴν τῆς ὀνομαστ. χρῆται Ὁμ. καὶ τῇ αἰτ. μόνον Ἑρμείαν, καὶ τῇ κλητ. Ἑρμεία πολλάκις· τῇ γενικ. Ἑρμείω δέ, μόνον Ἰλ. Ο, 214. ἀνθ' οὗ ἐνίοτε καὶ Ἑρμείαο, τῇ δοτ. δέ, οὐδέποτε. Ὁ τύπος Ἑρμείης, οὐκ ἔστιν Ἐπικ. Schaef. ἐν Ἡσδ. Ἔρ. 58. εὕρηται μέντοι ἐν Ὕμ. Ὁμ. 18, 28. 36. ἡ δοτ. Ἑρμείῃ, καὶ ἡ αἰτ. Ἑρμείην.

* **Ἑρμείης**, ὁ. ἰδὲ Ἑρμείας.

*Ἑρμαῖον, τό. Μικρὸς ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ· εἶχε ἔκειτο ἐξαιρ. πρὸ τῶν εἰσόδων εἰς τὰ γυμνάσια.

Ἑρμήδιον, τό. = Ἑρμίδιον, ἀμφβ.

Ἑρμηνεία, ἡ (ἑρμηνεύω). Ἐξήγησις, διασάφησις. 2) Λέξις, λόγος, ἔκφρασις, ἐξαιρ. ἔγγραφος· δεξιότης, εὐφυΐα τοῦ ἐκφράζεσθαι, εὐγλωττία Ῥητρ. περὶ ἑρμηνείας, ἐν ᾧτινι τούτοις θεωρεῖται, ἡ ἐκλογὴ ὀνομάτων καὶ συνθέσεως. Ἑρμογρφ. 3) Ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Δεξιότης εἰς τὸ ἐξηγεῖν ἐκ ξένων γλωσσῶν· μεταγλώττισις, μετάφρασις, διερμηνεία.

Ἑρμήνευμα, ατος, τό. Τὸ ἐν ἐξηγῇ, μετάφρασις, μεταγλωττισις τίς τίποτε ἐκ ξένης γλώσσης· ἐξήγησις σκοτεινοῦ τινος νοήματος ἢ λέξεως. Εὐριπ.

Ἑρμηνεύς, έως, ὁ. Ὅστις ἐξηγεῖ, σαφηνίζει φανερώνει σκοτεινὰ νοήματα. Ὅστις ἐξηγεῖ διὰ λόγου, ἢ ἐγγράφως τίποτε ἐκ ξένης τινὸς γλώσσης· μεταγλωττιστής, διερμηνευτής, ἑρμηνεύς, τὸ ἰταλ. δραγουμάνος· ἔτι δὲ καὶ Κῆρυξ, μηνυτής· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ. = ἑρμηνεύς.

Ἑρμηνευτικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρμηνείαν, διασάφησιν, ἐξήγησιν, μεταγλώττισιν, μετάφρασιν· ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, εὐφυὴς εἰς ἑρμηνείαν· ἡ ἑρμηνευτική, ὑπακ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ ἑρμηνεύειν, ἐξηγεῖν.

*Ἑρμηνεύτρια, ἡ. θλκ. τοῦ ἑρμηνευτής, ἑρμηνεύς. Σχλιστ. Εὐρπ. Ἱππ. 589.

Ἑρμηνεύω, Μ. εύσω. Ἐξηγῶ, σαφηνίζω, μεταφράζω, μεταγλωττίζω τι ἐξ ἄλλης ξένης τινὸς γλώσσης. 2) Φανερόνω, τοὺς στοχασμούς, τὰς ἐννοίας, ἐκφράζω τὰς ἰδίας μου διὰ λόγου ἢ ἐγγράφως.

Ἑρμηρακλῆς, έους, ὁ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἅμα, ἢ ἡ μορφὴ αὐτῶν διὰ τῆς πλαστικῆς τέχνης εἰς ἓν ἄγαλμα παρεστημένη· ἴδε Ἑρμαθήνη.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ. Ὁ ποιητὴς χρῆται, πλὴν τῆς Ὀνμστ. μόνον τῇ αἰτ. Ἑρμῆν πολλάκις, τῇ γενκ. δὲ, οὐδαμῶς· τῇ δοτκ. Ἑρμῇ, μόνον ἐν Ὀδσ. Ξ, 435. καὶ τῇ κλτκ. Ἑρμῆ, ἐν τοῖς ὕμνοις μόνον, παρβλ. Ἑρμέας καὶ Ἑρμείας. Ὁ θεὸς Ἑρμῆς, υἱὸς τῆς Μαίας ὑπὸ τοῦ Διός, Ἡσδ. Θγν. 938. ὁ Ποιητὴς δὲν ἀναφέρει ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς μητρὸς Μαίας, ἐν Ὀδσ. Ξ, 435. ὅπου προσφέρονται τῷ Ἑρμῇ καὶ ταῖς Νύμφαις συγχρόνως θυσία· πρβλ. Ὑμ. Ἑρμ. Παρ' Ὁμήρῳ ἐμφαίνεται ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν, ὡς ἡ Ἶρις Ἰλδ. Ψ, 334. Ὀδσ. Ε, 28. ὅθεν ηδιάκτορος ... Ὡς χορηγὸς τῆς εὐδαιμονίας, τῆς εὐθηνίας, τῆς προκοπῆς, τοῦ πλούτου, τῆς καλῆς ἀποβάσεως, τῆς εὐπραγίας, πάσης ἀπροσδοκήτου καὶ ἀνελπίστου εὐτυχίας, Ἰλδ. Ξ, 491. Ὀδσ. Ο, 319 πρβλ. ἐριούνιος, ἀκάκητα, μετὰ τῆς ἰδιαιτέρας σημασίας τῆς προκοπῆς καὶ πολλαπλασιάσεως τῶν ποιμνίων, Ἡσδ. Θγν. 444. ὥσπερ ἑπομένως ἐμφαίνεται καὶ ὡς θεὸς τῶν ποιμένων νόμιος. Ὡς προστάτης πάντων τῶν ἀπορρήτων, πάσης δεξιότητος, πανουργίας, ἀγχινοίας, κερδαλεότητος, δόλου καὶ ἀπάτης, Ὀδσ. Τ, 397. διὰ χρυσῆς τινος ῥάβδου ἐπιρρέπων ἐπὶ τὴν ψυχήν, ἐπὶ τὰ φρονήματα τῶν ἀνθρώπων ἴσχυων, Ὀδσ. Ε, 47. ὅθεν καὶ χρυσόρραπις. Ὡς ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅδην, μόνον Ὀδσ. Ω, 1, τόσον μᾶλλον ὅμως παρὰ τοῖς μεταγενστ. ὅθεν ψυχοπομπὸς ὑπ' αὐτῶν προσαγορευόμενος. Ἐν τῷ εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένῳ Ὁμηρ. ὕμνῳ, τῷ πάντων τῶν λοιπῶν ὕμνων ἀναντιρρήτως ὑστέρῳ, περιέχεται ἡ ἀστεία περιγραφὴ τῆς παιδικῆς ἡλικίας του, ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐφεύρεσις τῆς ἑπταχόρδου χέλυος, λύρας, ἐκ τοῦ ὀστράκου χελώνης, καὶ ἡ πρώτη βοῶν κλοπή του. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐνομίζετο προστάτης πάσης νοερᾶς τε καὶ σωματικῆς δεξιότητος, ὥστε ἔκειντο ὑπὸ τὴν ἐφορίαν αὐτοῦ ἅμα ἥ,τε γυμναστική, διαλεκτική, συγγραφική, αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ τέχναι καὶ ἡ παιδεία. Ὡς θεὸς δὲ τῆς ἐμπορίας ἐπροστάτευεν τῶν κηρύκων, τῶν ἀγορῶν, τῶν λιμένων καὶ τῶν λεωφόρων, βασιλικῶν δρόμων· ὅθεν προσηγορεύετο ὁδῖος, ἐνόδιος κτλ. Εἰκονίζετο δὲ συνήθως ὡς τις εὐμεγέθης νεανίας· ἐν τινι Πελασγικῷ ἀρχαιοτέρῳ ἀγάλματι εἰκονίζετο πωγωνοφόρος, ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ σφριγῶντι αἰδοίῳ, Ἡρδτ. 2. 51. Ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐλέγετο ἐν τῇ τεχνικῇ γλώσσῃ Ἑρμῆς, πᾶσα πλαστικὴ κεφαλή, τῆς ὁποίας τὰ κάτω ἔληγον εἰς τετραγωνικὸν ὑπόθεμα ἢ εἰς στήλην· οἷαι ἔκειντο ἐν Ἀθήναις ἱδρυμέναι εἰς πλείονας δημοσίους τόπους καὶ πρὸ τῶν οἰκιῶν, Θυδ. 6, 27. καθ' ἣν σημασίαν ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξ. παρὰ τὸ ἕρμα, ὁ Winkelm. Gesch. der Kunst, 1, 1, 9. Anm. 30. ὁ Lessing, καὶ λ., παρβλ. Böttinger archaeol. Andeut. σλ. 45. fg. 2) φράσεις. α'.) ὁ Ἑρμῆς ἔλαχε τὸ κοινοτ. παρ' ἡμῖν Πίνω τὸ ὑστερινὸν ποτήρι, ἢ ἀδειάζω τὸ ποτήρι ἕως εἰς τὸν πάτον· ἐπειδὴ εἰς τὰ συμπόσια τὸ τελευταῖον ποτήριον ἐπίνετο εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ. β'.) κοινὸς Ἑρμῆς ... τὸ παρ' ἡμῖν, Μισὰ καὶ μισά· ἐκφώνησις πρὸς τὸν εὑρίσκοντά τι ἀνελπίστως καθ' ὁδὸν ἢ ἀλλοῦ που, Θφρστ. Χρκτ. 12. πρβλ. ἕρμαιον. γ'.) ὁ Ἑρμῆς ἐπεισῆλθεν τὸ παρ' ἡμῖν κοινοτ. Κορίτζι ἐγεννήθηκεν· ὅταν εἰς συναναστροφήν τινα πλειόνων συμβαίνῃ αἰφνιδίως πάντων σιωπή. Πλουτχ. περὶ ἀδολεσχ. 2. Τὴν ἀστείαν ἐτυμλ. τοῦ ὀνμτ. ἰδὲ ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 407. E. fg.

Ἑρμίδιον, τό. ὑποκ. τοῦ Ἑρμῆς. Μικρὰ στήλη Ἑρμοῦ, μικρὸς Ἑρμῆς· ἔτι δὲ καὶ κολακευτικῶς, χαϊδευτικά, Ἑρμάκης. Ἀριστφ. Εἰρ. 382. (‒ ‒ ⏑ ⏑)

*Ἑρμιόνη, ἡ. Κύρ. ὀνμ. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μενέλεω ἐκ τῆς Ἑλένης, Ὀδσ. Δ, 14. Ἡσδ. λψ. 40, 1. — 2) Παραθαλάσσιός τις πόλις τῆς Ἀργολίδος Ἰλδ. Β, 560.

Ἑρμίς, ἡ ἑρμίν, ῖνος, ὁ (ἕρμα). Στήριγμα, ἔρεισμα παραστάς, παραστάτης πύλης, θύρας κλ. τ. παρ' Ὁμ. Κλινόποδες ἤτοι ποδάρια κρεββατίου, Ὀδσ. Θ, 278. Ψ, 198. (‒ ‒)

Ἑρμογλυφεῖον, τό. Ἐργαστήριον λιθοξόου, τόπος εἰς ὃν ἐξεργάζονται τὰ ἀγάλματα. παρὰ τὸ

Ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ (γλύφω). Λιθοξόος, ὅστις ἐξεργάζεται τὰ ἀγάλματα· κυρίως, Ὅστις γλύφει ἄγαλμα Ἑρμοῦ ἀπὸ μάρμαρον, πέτραν, κλ. τ. ἀφ' οὗ

Ἑρμογλυφικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρμογλύφον. ἡ ἑρμογλυφική, ὑπακουομ. τέχνη, Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα λίθινα.

Ἑρμογλύφος, ὁ. = ἑρμογλυφεύς, Ἀγαλματοποιός.

Ἑρμοκοπίδης, ου, ὁ (κόπτω). Ὅστις κόπτει, κολοβόνει ἢ κατασυντρίβει τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ. Σχολ. Θουκυδ. ς'. 27.

Ἑρμολογέω, μόνον παρὰ Φιλ. Θεσσ. 78, 2. ἐν Ἀναλ. 2, 234. κτίρμολόγητε τάφον· Ἔκτισα τάφον μὲ λίθους, ἀπὸ πέτρας· ἀνάγεται ὀρθ. εἰς τὸ ἁρμολογέω.

Ἑρμόπαν, ανος, ὁ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὁ Πὰν ἅμα, ἢ αἱ μορφαὶ αὐτῶν πλαστικῶς ἡνωμέναι. Ἰδὲ Ἑρμαθήνη.

*Ἕρμος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Μυσίᾳ, Ἰλδ. Υ, 392. Ἡσδ. Θγν. 343.

Ἑρνεσίπεπλος, ὁ, ἡ (ἔρνος, πέπλος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι περιτυλιγμένος, περιτυλιγμένος μὲ πρασινάδες κλάδους, πράσινα κλαδιά.

Ἑρνοκόμος, ὁ, ἡ (ἔρνος, κομέω). Ὅστις περιποιεῖται νεόφυτα, τρυφερὰ φυτά.

Ἔρνος, εος, τό. Κλάδος, βλαστὸς νέος, τρυφερός, βλασταράκι, φυτάκι, παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν του, ἐπὶ τρυφερῶν καὶ εὐηυξημένων νέων δένδρων, ἐξαιρ. ἐλαιῶν καὶ φοινίκων, Ἰλδ. Ρ, 53. Ὀδσ. Ζ, 163. Κατὰ παραβολὴν κανὲν ἄρμενον ἔρνει ἶσον τὸ κοινοτ. Ἐτρέφετο σὰν φυτάκι, Ἰλδ. Σ, 53. Ὀδσ. Ξ, 175. 2) Παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Τέκνον, ἀπόγονος. Valck ἐν Φοιν. 88. 3) Καρπός, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 860.

*Ἔρνυξ, υγος, ὁ = ἔρνος. Herm. ἐν Ἀρστλ. ποιητ. 21, 17.

Ἑρνώδης, ὁ, ἡ (ἔρνος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὁμοιωμένος ἔρνος, μὲ βλαστάρι, βλασταράκι, φυλλάκι.

Ἑρξείης, ἡ. ἐρξίης, ὁ. Λέξις παρ' Ἡρδτ. 6, 98. ἀπαντωμένη μόνον, δι' ἧς θέλει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ Περσικὸν ὄνομα, Δαρεῖος. Κατά τινας μὲν παρὰ τό, ἔρδω, ἔρδον, ἘΡΓΩ, Ἐνεργῶν, δραστήριος· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ ἔργω, εἴργω, Κωλύω, ἐμποδίζω.

*Ἔρξω, Μλ. τοῦ ἔρδω, ἘΡΓΩ, ἀορ. ἔρξα. Μτχ. ἔρξας, Ἀπρμφ. ἔρξαι, Ὁμ.

Ἐρόεις, όεσσα, όεν, (ἔρος). Ποιητ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἀξιαγάπητος, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός. ... Ἡσδ. Θγν. 254. ἐν τοῖς Ὁμρκ. Ὑμ. ἐπὶ χωρῶν, τόπων καὶ πραγμάτων, Ὑμ. Ἀφρδ. 264. Ἐρ. 31.

(Ἔρομαι), Μ. ... Ἀόρ. ἠρόμην, Ἀπρμφ. ἐρέσθαι. Ὑποτ. ἔρωμαι, Εὐκτ. ἐροίμην. Προστκ. ἐροῦ. Ἐπκ. ἔρειο. Μτχ. ἐρόμενος. ἀφ' οὗ παρὰ Αττρ. μόνον ὁ Ἀορ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει· εὑρίσκεται μέντοι καὶ ὁ Μλ. παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἀττ., Πλάτ. Λυσ. σλ. 207. C. 211. Δ. Ἀπολ. σλ. 29. E. Ξνφ. Ἑλλ. 4, 5, 6. ὁ δ' ἀπρμφ. ἐνεστ. μένει ἀμφίβολος παρ' αὐτοῖς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ποιητ. χρῆται τοῦ ἐνεστ. ἀπαρεμφτ. μόνον, ἂν δὲν πρέπει ἴσως νὰ τονισθῇ καὶ αὐτὸς ὡς ἀόρ. ἐρέσθαι· οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ, ἐρωτάω. Πρὸς τούτῳ χρῆται Ὁμ. καὶ οἱ Ἴωνες τῷ ἐνεστ. εἴρομαι, Μλ. εἰρήσομαι, Ἀορ. εἰρόμην. Οἱ Ἐπκ. χρῶνται πλὴν τούτων, ἀφ' Ὁμ. κατ' ἐνεστ., καὶ τοὺς τύπους ἐρέω, ἐρέομαι, οἱ ὁποῖοι μὴ συγχέωνται τῷ Μλ. ἐρέω, ἐρῶ, τῷ ἐκ τοῦ εἰπεῖν. 1) Ἐρωτῶ, Ὁμ. ... Ὀδσ. Ι, 402. 2) Ἐπερωτῶ, ἀνακρίνω τινά, τοῦτ' ἔστι τὸν ὑποχρεῶ νὰ ἀποκρίνηται εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου, τὸ ἰταλ. ἐξαμινάρω· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Α, 332. 513. καὶ ἀλλχ. Ἐρωτῶ διὰ συμβουλήν, ζητῶ τὴν συμβουλήν τινος, Ἰλδ. Α, 62. πρβλ. Ὀδσ. Π, 402. Ἐρωτῶ τινα διὰ τίποτε· μετὰ δισσῆς αἰτ. τινά τι, Ὀδσ. Γ, 243. Ζ, 237. ἐπὶ τὸ πολὺ δέ, τινὰ περί τινος, Ὀδσ. Λ, 135. 405. καὶ ἀλλχ. ἔτι δὲ καί, τινὰ ἀμφί τι, καὶ ἀμφί τινι, Ὀδσ. Λ, 570. Τ, 95 — 3) Ἐρευνῶ, ἐξετάζω διὰ νὰ μάθω, ἀνακαλύπτω τι κρυπτόν, μυστικόν· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Η, 128. Ὀδσ. Ζ, 298. Ἐρωτῶ νὰ μοὶ εἴπωσι ποῦ εἶναι τις· τινά, Ἰλδ. Η 239. Ω, 390. — 4) Ζητῶ νὰ μοὶ δοθῇ τι· ἵππους ἐρέοντα. Ὀδσ. Φ, 31. Ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ Ἐρευνῶ ἐξετάζω· ὡς καὶ τὸ συγγν. κρατ. ἐρευνάω. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὑρίσκεται παρ' Ὁμ. οἱ τύποι, ἔρομαι καὶ εἴρομαι, σπανιώτ. δὲ τὸ ἀρχ. ἐρέω. Τὰ δ' ἄλλα πρβλ. εἴρω καὶ ἐρῶ.

Ἔρος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητ. μόνον τύπος τοῦ ἔρως, Ἔρωτος ὄρεξις, ἐπιθυμία· μόνον κατὰ ὀνμστ. καὶ αἰτ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἐπκ. ἀπαντώμενον. πόρος θεᾶς, γυναικός, Ἰλδ. Ξ, 315. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρ' Ὁμ. ἐν τῷ πολλάκις ἐπαναλαμβ. στίχῳ αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. Ἀφ' οὗ ἐχόρτασαν τρώγοντες καὶ πίνοντες· αὐτολεξεὶ καὶ ἀπόβαλον ἐξ ἔρον

εἶναι. Ἰλ. Ω, 227. — 2) ὡς Ὄνομ. κύρ. Ἔρως, ὁ Ἔρωτας, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, Ἡσιό. Θεογ. 120. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. εὕρηται σπεράδην ὁ τύπος οὗτος. Valck. ἐν Ἱππ. 449.

Ἔρος, τό. Μαλλός, μαλλί· παραβλ. εἶρος, ἔριον, εἴριον, ἐρέα.

Ἐροτή, καὶ ἔροτις, ἡ. Αἰολ. ἢ Κυπριστί, ἀντὶ ἑορτὴ καὶ ἑορτις. Ἑορτή, ἡμέρα ἑορτῆς. Seidl. ἐν Εὐρ. Ἠλ. 620.

* Ἑρπάκανθα, ἡ (ἕρπω). Ἄκανθα, ἀγκαθιά τῆς ὁποίας τὰ κλωνάρια ἁπλόνονται ἐπὶ τὴν γῆν, χαμαγκάθα, ζίζυφα.

Ἑρπετόδηκτος, ὁ, ἡ (ἑρπετόν, δάκνω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδαγκάσθη ἀπὸ ἑρπετὸν θηρίον.

Ἑρπετόεις, εσσα, εν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑρπετὸν ζῶον. Ὀππιαν. Κυνηγ. Β΄. 274.

Ἑρπετόν, τό (ἕρπω). Πᾶν ζῶον τὸ ὁποῖον ἕρπει, σύρεται μὲ τὴν κοιλίαν κατὰ γῆς, ἐξαιρ. ὄφις. Τὸ δὲ ἐν Ὀδ. Δ. 419. «πάντ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται» Ἐπὶ πάντων τῶν ἐπὶ τὴν γῆν βαδιζόντων ἐν γένει, θηρίων, ζώων, ἀντιθ. τῷ, πετηνόν, κατὰ τὴν σημασ. τοῦ ῥήματ. ἕρπω, ἥτις δηλοῖ καὶ βαδίζω, καὶ ἕρπω ἀπλ. Ξενοφ. Ἀπομ. Α΄. δ΄. 11, «ἔπειτα τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, οἳ τὸ πορεύεσθαι μόνον παρέχουσιν, ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας προσέθεσαν (οἱ θεοί)» ὡσαύτως εἶσιν ἀντιθ. ἀλλήλοις καί, ἑρπετὰ καὶ πετεηνά, Valck. Adon. σελ. 399. C. παραβλ. Coll. Jow. 13. Ἀλλοῦ δὲ οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. Παρὰ Πινδ. 1, 25. λέγεται «Ἡραίστου ἑρπετόν». Τὸ ἑκατοντακέφαλον τέρας Τυφών, Τυφωεύς· ἰδὲ Dissen. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ. τοῦ

* Ἑρπετός, ή, όν. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἕρπει, κοιλοσύρεται, βαδίζει, ἀφ' οὗ

Ἑρπετώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἑρπετὸν ζῶον.

Ἑρπηδών, όνος, ἡ. = ἕρπης. 2) Τὸ ἕρπεσθαι, τὸ νὰ κοιλοσύρεταί τις ἢ τίποτε· κοιλόσυρμα.

Ἑρπήλη, ἡ. = ἑρπύλλη.

* Ἑρπήν, ῆνος, ὁ = ἕρπης, ἀφ' οὗ

Ἑρπηνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἑρπῆνα, ἢ ἕρπητα.

Ἕρπης, ητος, ὁ (ἕρπω). Βλάβη, κακὸν διαδιδόμενον κακοῦ πάθος τι τοῦ δέρματος, τὸ ὁποῖον ἁπλόνεται πάντοτε περισσότερον, καθὼς ὁ λειχήν, λειχῆνα. Λατιν formica.

* Ἑρπηστήρ, ῆρος, ὁ· καί

Ἑρπηστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἕρπει, ὡς ἑρπετὸν ζῶον· ἔτι δὲ καὶ παιδίον, τὸ ὁποῖον πρὶν ἀρχίσῃ νὰ περιπατῇ σύρεται κατὰ γῆς.

Ἑρπηστικός, κή, κόν. Ὅ,τι ἐπλάσθη ἐκ φύσεως, ἢ εἶναι ἐπιτήδειον νὰ ἕρπῃ κοιλοσύρηται.

Ἑρπητικός, κή, κόν. Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἕρπητα, ἢ εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ἕρπητος.

Ἕρπις, ὁ. Ἐλέγετο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ οἶνος. Λυκόφρ. 579. Σχολ.

Ἑρπτός, τή, τόν. = ἑρπετός, Εὐσταθ. ἐξ Ἀριστοτέλ. ἐμφ.

Ἑρπυδών, όνος, ἡ = ἑρπηδών, παρὰ τό

Ἑρπύζω, Μ. ύσω (ἕρπω). Ἕρπω, κοιλοσύρομαι, σύρομαι· ὁ ποιητὴς χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διὰ λύπην μεγάλην, ἢ διὰ βαθὺ γῆρας περιπατοῦν πολὺ ἀργὰ καὶ βεβαρημένα ὡς νὰ ἐσύροντο κατὰ γῆς. Ὀδ. Α, 193. Ν, 220. Ἰλ. Ψ, 225.

Ἑρπύλη, ἢ ἑρπύλλη, ἡ. Ζωΰφιον ἑρπετόν, εἶδος σκωλήκων εἰς τὰ περιγιάλια εὑρισκόμενον καὶ χρησιμεῦον εἰς τοὺς ἁλιεῖς, φαρίδας, διὰ δόλωμα τῶν ἰχθύων, νέρν. δολιχήπους. Νουμήν. παρ' Ἀθην. 7, εὕρηται δὲ καὶ ἑρπήλη, ἑρπύλα, καὶ ἑρπυλλὶς γραφόμ. Λατιν. Serpula.

Ἑρπύλλινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ ἕρπυλλον. Ἀθην. παρὰ τό

* Ἑρπυλλίς, ίδος, ἡ = ἑρπύλη.

Ἕρπυλλον, τό. Ἰδὲ τὸ ἑπόμ.

* Ἕρπυλλος, ὁ, καὶ ἡ· ἔτι δὲ καὶ ἕρπυλος, ὁ, καὶ ἕρπυλλον, τό. Θάμνος, χαμόδενδρον, εὐωδῆ κλήματα ἔχον, ἐκ τῶν ὁποίων γεννῶνται ῥίζαι πάλιν· ἐχρησίμευε πολὺ εἰς πλέξιμον στεφάνων καὶ ἴσως ἀφιερωμένας εἰς τὰς Μούσας· ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν θυμαρίδα, θυμαρία λεγόμενον. Περὶ τοῦ σκαιοῦ θηλ. τύπου ἰδὲ Jac. Ἀνθ. Παλ. σελ. 40.

Ἑρπυσμός, ὁ (ἑρπύζω). Ἕρπυσμα, κοιλόσυρμα, σύρσιμον· τὸ νὰ κοιλοσύρηται, σύρηταί τις ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ γῆς.

Ἑρπυστάζω, = ἑρπύζω. Ἀπολλ. Λεξ. ἐν τῷ, ἑσταλλα, παρὰ τό

Ἑρπυστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ ἑρπυστής, οῦ, ὁ = ἑρπηστήρ. Ζῶον ἑρπετόν· ὅστις ἢ ὅ,τι ἕρπει κοιλοσύρεται, σύρεται ἀφ' ἑαυτοῦ κατὰ γῆς.

Ἑρπυστικός, κή, κόν = ἑρπηστικός.

Ἕρπω, φω. Κινοῦμαι, περιπατῶ βραδέως· ὅθεν, σύρομαι, κοιλοσύρομαι, Ὀδ. Μ, 395. Πρὸς τούτῳ χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἔρχομαι, πηγαίνω που κρυφίως, κλεφτικὰ χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ τις, Ὀδ. Ρ, 158. ἢ κατὰ τὴν γενικωτάτην σημασ. Βαδίζω, πορεύομαι, περιπατῶ, Ὀδ. Σ, 131. Ρ, 447. καθ' ἣν ἐχρῶντο κυρίως οἱ Δωρ. τῇ λέξει, Valck. Adon. σελ. 400. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀττ. Τραγ. οὐ σπανίως, Πε. ἐν Εὐρπ. Ἱππ. 561. «ἕρπειν πρὸς φίλους». Εὐρπ. Ἠλ. 422. Τροπ. ἐπὶ πραγμάτων, Διαδίδεται, ἐκτείνεται, ἁπλόνεταί τι παντοῦ κρυφίως, ἀκαταλήπτως· ἔτι δὲ καί, Διαρκεῖ, κρατεῖ πολὺν καιρόν, τραβιέται εἰς μάκρος, «ἕρπέτω ὁ πόλεμος», Ἀριστφ. Ἱππ. 670.

* Ἐρράγην, Ἀόρ. Β. παθ. τοῦ ῥήγνυμι.

Ἐρράδαται, Ἐπικ. γ. πληθ. πρτκ. Πρκμ. παθ. τοῦ ῥαίνω. Ὁμ. (ε)

Ἔρραος, ὁ. Κριός, κριάρι. Λυκφρ. 1316. κατ' ἄλλους δέ, ἀγριόχοιρος· εὕρηται δὲ καὶ ἔρρας καὶ ἔρρωος γραφμ. Πιθανῶς παρὰ τὸ ἔρρην, ἔρσην, Ἀρσενικός.

Ἐρραστωνευμένως, Ἐπίρ. Παθητικ. Μετοχ. τοῦ, ῥαστωνεύω, Ἀμελῶς, ἀφροντίστως, ἀπαθῶς.

Ἐρρήθην, Ἀόρ. Α΄. Παθ. τοῦ ἐρέω, τοῦ εἰπεῖν.

* Ἐρρηνοβοσκός, ὁ, ἡ, ποιητ. = προβατοβοσκός, Σφαλ. λρ. Τυρτ. σελ. 721. Br.

* Ἔρριγα. Πρκμ. Β΄. μετὰ σημασ. ἐνεστ. τοῦ ῥιγέω, Ὁμ.

Ἔρρινον, τό. (ἐν, ῥίν). Ὅ,τι βάλλεται εἰς τὴν μύτην πρὸς καθαρισμὸν αὐτῆς, καθὼς π. χ. τραβοῦμεν τὸν ταβάκον, Γαλην.

Ἐρρυθμισμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. παθητ. Παρακείμ. τοῦ, ῥυθμίζω. Ἡρμοσμένως, τεριασμένα, μετρημένα.

Ἔρρυθμος, ὁ. ἡ. (ῥυθμός). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον κατὰ ῥυθμόν, μὲ μέτρημα τοῦ καιροῦ, κατ' ἀνάλογα χρόνου διαστήματα· τὸ ἰταλ. μὲ καδένσαν μουσικήν· στρογγύλον, ἔκκριτον, ἄριστον· ἐπὶ ποιητικοῦ μέτρου, καὶ ῥητρ. σχήματος.

Ἔρρω, Μ. ἐρρήσω, Ἀόρ. Α΄. ἤρρησα, Πρκμ. ἤρρηκα. Περιφέρομαι, περιπλανῶμαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανίᾳ, βαρυθυμίᾳ, λύπῃ, Ὀδ. D, 367. φυσικῶς, ἐπὶ βραδέος καὶ κακοσχήμονος βαδίσματος· ὅθεν καλεῖται ὁ Ἥφαιστος Ἰλ. Σ, 421. ἔρρων. Ὁ κλονούμενος, χωλαίνων, κουτσαίνων, ἐξ οὗ προέκυψεν ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ πλεῖστα ἐπικρατεστέρα σημασ., Πηγαίνω, ἔρχομαί που, καταντῶ εἴς τι δυστυχὲς, κατὰ κακὴν τύχην· «ἐνθάδε ἔρρουσι Δυστυχὴς ἐλθών, φθάσας ἐδῶ. Ἰλ. Θ, 239. 1, 364, ἐξαιρ. κατὰ προστακτ. ἀγγλ. ἔρρε! τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν, Κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ, ἄμε 'ς τ' ἀνάθεμα, πήγαινε 'ς τὸν διάβολον, Ἰλ. Θ, 164. καὶ ἀλλαχ. ἐκ Ἰλ. Ζ. 421. καὶ Ὀδ. «ἔρρ' ἐς κόρακας» Ἀριστοφ., ἀπεστραμμένως, «ἔρρ' οὕτως» Χ, 408. καὶ ἔρρε θᾶσσον Κρημνίσου ἀπ' ἐδῶ, Εὔγαλε τὸν λαιμόν σου μίαν ὥραν προτήτερα. Ὀδ. Η, 72. Οὕτω καὶ ἐρρέτω, ἐρρέτω Ἰλ. 1, 377. Τ, 349. Ω, 239. Ὀδ. Ε, 139. Ἐν τούτῳ, τῷ τελευταίῳ παραδείγματι κατὰ παρεμβεβλημένην ἔννοιαν τῆς ἀδιαφορίας, ὅ,τι δὲν μέλει τινὶ περὶ τῆς μοίρας ἀνθρώπου τινός· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων, Γίνομαι δυστυχής, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι· ὡς τὸ οἴχομαι, ὄλλυμαι, φθείρομαι· π. χ. Ξενοφ. Συμπ. 1, 15, «ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα.» Ἐχάθηκα, δὲν εἶναι πλέον καμμία ἐλπὶς δι' ἐμένα· ἔρρει τὰ καλά, Φθείρονται, ἀφανίζονται, καὶ τ. τ. Ἡ χρῆσις ἐνεργ. ἐνεργ. ἔρρω, Φθείρω, ἀφανίζω, ἀπὸ ἀμφιβ. ὥσπερ καὶ ἡ τῆς μετ. ἔρρομαι, ἀντὶ τοῦ ἔρρω. (συγγν. τῷ ῥέω καὶ ῥαίνω.)

* Ἔρρωγα, Πρκμ. Β΄. τοῦ ῥήγνυμι.

Ἐρρωμένος, η, ον· ὡς ἐπιθ. ἐν χρήσει· παθητ. μετχ. Πρκμ. τοῦ ῥώννυμι· Ἰσχυρός, δυνατός, θαρρετός, εὔψυχος, εὔτολμος, Ἐπιρ. ἐρρωμένως. Ἀνδρειωμένα, θαρρετά· Ἀττ. συγκρ. ἐρρωμενέστερος, ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 9, 70., Ὑπερθ. ἐρρωμενέστατος.

* Ἐρρώοντο· γ΄. πληθ. πρκ. Πρτκ. ἐρρώσαντο, γ΄. πληθ. προκ. ἀόρ. παρὰ τὸ ῥώομαι. Ὁμ.

* Ἔρρωος, ὁ = ἔρραος· ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς Βρετλ. χειρογρ. τοῦ Λυκ. 1316.

Ἔρρωσο. Προστκτ. Παρκ. παθ. τοῦ ῥώννυμι. Ὑγίαινε· ἰδὲ ῥώννυμι.

Ἐρσαῖος, αία, αῖον. (ἕρση), = ἑρσήεις.

Ἕρση, ἡ, Ἐπικ. ἐέρση· παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ ἕρση, ψιλμν. Δρόσος, δροσιά, παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. Δρόσου σταγόνες. Ἰλ. Λ, 53. «ὑψόθεν καὶ ἐέρσας» Ξ, 351. «στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι» Ἡ ὡς μαργαριτάρια στίλβουσα (οὐχὶ δὲ ἀναψυκτική, ἢ ψύχουσα) δρόσος, Ὀδ. Ν, 245 — 2) ἕρσαι ἐν Ὀδ. Ι. 222. σημαίνει Νεογνά, ἀρτιγέννητα ἀρνία, ἀρνάκια, κατὰ μεταφορὰν ἐκ τοῦ θαλλεροῦ καὶ ἱκμαλέου, εἰς τὸ νέον, ἁβρόν, τρυφερόν, ἁπαλόσαρκον, καθ' ἣν καὶ ὁ Αἰσχύλ. τὰ νεογνὰ ζῶα, δρόσους καὶ ὁ Σχολ. ψακάλους προσαγορεύουσι· παραβλ. βρέφος. Κατὰ τὴν πρώτ. σημασ. χρῆται Ὁμ. καὶ τῷ Ἐπικ. τύπῳ ἐέρση· Ἐτυμολγ. συνηθ. παρὰ τό, ἀρδεύω κατὰ Βυτμ. δέ, Λεξ. 2. σελ. 170. παρὰ τὸ ταὐτοσήμ. ἀρχαῖον ἕρδω· ἀφ' οὗ

* Ἑρσήεις, εσσα, εν, Ἐπικ. ἐερσήεις. Ὅ,τι εἶναι δροσερόν, δροσισμένον· ἐγχλωρον, χλωῶδες· νεαρόν, νέον, μεταφ. λωτόεις Ἰλ. Σ, 348. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ λειψάνου νεκροῦ τινος, Πρόσφατον, τὸ ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἄρχισε νὰ σήπηται, Ἰλ. Ω, 419. 757. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτέρ. τοῖς τύποις.

Ἔρσην, ενος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ, ἄρσην, ἄρρην· πολλάκις παρ' Ἡρόδ.

Ἔρσις, εως, ἡ. ἔτι δὲ καὶ ἔρτις, ἐτυμ. (εἴρω). Συνέχεια, συναρμογή· ταινία, σειρά, ὅρμια, τὸ κοινῶς ἀρμαθιά, ῥαμματιά· συμπλοκή· πράξις πλέγμα. «ἔρσις φραγμῶν» ἀντὶ τοῦ, Πλέξιμον, πλεξούδα, πλέγμα. Θουκυδ. 1, 6. παραβλ. ἕρμα, σημασ. 3.

Ἔρσω, (ἕρση). Δροσίζω, βρέχω, ὑγραίνω, νοτίζω· ὡς τὸ ἄρδω. Νίκανδρ. Θηρ. 631. καὶ 62. ἀφ' οὗ

Ἐρσώδης, ὁ, ἡ. = ἑρσήεις.

* Ἐρύαλος, ὁ· Κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Π. 411. (υυ-υ)

Ἐρυγγαίνω, καί

Ἐρυγγάνω, Μλ. ἐρεύξομαι, Ἀττ. ἀντὶ ἐρεύγομαι· ὅπερ. ἰδὲ Τροπ. «ἡνίκα τὸ πρὶν βλεπτὸν καὶ δεῖπνον ἠρύγγανε», Σουίδ. Ἐξέμπαζε. Εὐριπ. Κύκλ. 523. «ἠρύγγανον αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.» Ὁ-

ται τὸν ἐνθυμοῦμαι μοὶ προξενεῖ μεγάλην ἡδονήν. τὸν νοστιμεύομαι.

* Ἐ ρ υ γ ε ῖ ν, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ ἐρεύγομαι.

Ἐρυγή, ἡ. Τὸ νὰ ἐρεύγηταί τις, τὸ ξερνᾷ· ἔρευξις, χυδ. ῥουγκάλισμα, ξερατὸς· μουγγρισμα, οὔρλιασμα· παρὰ τοῖς Ἀττικ. συνηθ. ἐρευγμός.

Ἔ ρ υ γ μ α, τό. = ἐρυγή. Ἱππ. ἀφ' οὗ

Ἐ ρ υ γ μ α ί ν ω. = ἐρυγγάνω, ἐρεύγομαι· ἀνγιάζω, ῥογκαλίζω.

Ἐρυγματώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι διεγείρει ἐμετὸν ἢ ἐρευγμόν.

Ἐ ρ υ γ μ έ ω, = ἐρυγμαίνω, ἐρεύγομαι.

Ἐ ρ υ γ μ ή λ η, ἡ. ἴδε τὸ ἑξῆς.

Ἐρύγμηλος, ὁ, ἡ. (ἐρεύγομαι, σημασ. 3. ἐρυγεῖν). Ὅ,τι ὠρύεται μουγγρίζει, οὐρλιάζει δυνατά· ἐπιθ. τοῦ ταύρου Ἰλιάδ. Σ. 580. ἐρύγμηλος ταῦρος, ὡς τὸ ἐρίμυκος. Ὅ,τι προξενεῖ ἐρευγμόν· ὅθεν καὶ ἐ ρ υ γ μ ή λ η, ἐπιθ. τῆς ῥαφάνου, τοῦ ῥεπανίου.

Ἐρυγμός, ὁ. = ἐρυγή.

(Ἐ ρ ύ γ ω) πλαστῶς παραδεδεγμ. ἐνεστ. εἰς παραγωγὴν τοῦ Ἀορ. ἐν τῷ ἐρεύγω, ἤ ρ υ γ ο ν, Ἀπρμ. ἐρυγεῖν. Μτχ. ἐρυγών, Ἰλ.

Ἐρυθαίνω, Μλ. -θήσω, Ἀορ. ἐρύθηνα, παρ' Ἀπολ. Ῥδ. ποιητ. ἀντὶ ἐρυθραίνω. Κοκκινίζω τι, τὸ βάπτω κόκκινον, κάμνω τινὰ νὰ κοκκινίζῃ δι' ἐντροπήν· παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ παθ. διάθ. Κοκκινίζομαι, ἀλείφομαι μὲ κόκκινόν τι ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα Ἰλδ. Κ, 484. Φ, 21. ἐν ἐνεργ. διαθ. χρῆται Ὁμ. τῷ ἐρεύθω.

* Ἐ ρ ύ θ ε ι α, ἡ. Νῆσός τις ἐν τῷ Ὠκεανῷ, κατὰ τὴν μυθικὴν Γεωγραφίαν ὅπου διῆγεν ὁ Γηρυόνης, ἢ Γηρυών. Ἡσδ. Θγν. 290. 983.

Ἐ ρ ύ θ η μ α, ατος, τό (ἐρυθαίνω). Κοκκίνισμα, εἶδος, ξηροκοκκίνισμα ἀπὸ ἐντροπήν. — 2) = ἐρυσίπελας. (ῠ)

Ἐρυθιάω, ἀντὶ ἐρυθριάω, ἀμφ.

Ἐρυθίβιος, ὁ, παρὰ Ῥοδίοις, ἀντὶ, ἐρυσίβιος, Στράβ. ΙΓ.

* Ἐ ρ υ θ ῖ ν ο ι, ων, οἱ. Ὀρεινός τις τόπος, βουνοτόπι ἐν Παφλαγονίᾳ, Ἰλδ. Β, 855 (◡◡––)

* Ἐ ρ υ θ ῖ ν ο ς, ὁ = ἐρυθρῖνος.

Ἐρυθράδιον, τό. = ἐρυθρόδανον. Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. 74.

* Ἐρύθραι, ἡ Ἐρυθραί, ῶν, αἱ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλδ. Β, 499.

Ἐρυθραίνω, Μλ. -νῶ (ἐρυθρός). Βάπτω τι κόκκινον· κάμνω τινὰ νὰ κοκκινίσῃ, ξηροκοκκινίσῃ δι' ἐντροπήν. Παθ. ἐρυθραίνομαι, Γίνομαι μὲ ἢ ἀπὸ τίποτε, κόκκινος, κοκκινίζομαι· ὅθεν, Ξηροκοκκινίζω, κοκκινίζω, διὰ ἐντροπήν, τὸ πρόσωπόν μου.

Ἐρυθραῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον κόκκινον, κλίνει τὸ χρῶμα του εἰς τὸ κόκκινον, εἶναι, φαίνεται κοκκινωπόν.

Ἐ ρ ύ θ ρ η μ α, τό, ἐσφαλμ. ἀντ. ἀντὶ, ἐρύθημα.

Ἐρυθρίας, ου, ὁ. = ἐρυθραῖος· ἀντιθ. τῷ ὠχρίας.

Ἐ ρ υ θ ρ ί α σ ι ς, εως, ἡ· καὶ Ἰωνικ. ἐρυθρίησις, Κοκκίνισμα, ξηροκοκκίνισμα τοῦ προσώπου, δι' ἐντροπήν.

Ἐρυθριάω, Μλ. -άσω (ἐρυθρός). Κοκκινίζω, γίνομαι κόκκινος, ξηροκοκκινίζω δι' ἐντροπήν (ᾱσω, Ἀριστφ. Νφλ. 1220.)

Ἐρυθρῖνος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος θαλασσίου κοκκίνου, χρώματος, τὸ κοιν. μπαρμπούνι, μπαρμπούνι κόκκινον.

Ἐρύθριον, τό. Ὄνομα κοκκίνης τινὸς ἐλαίας.

Ἐρυθροβαφής, ὁ, ἡ. (βάπτω). Ὅ, τι εἶναι βαμμένον κόκκινον, κοκκινοβαμμένον. Εὐσταθ.

Ἐρυθρόγραμμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει κοκκίνας, ἢ εἶναι καμωμένον μὲ κοκκίνας γραμμὰς, ῥάβδας, τὸ συνηθ. ἰταλ. λίνιας.

Ἐρυθροδάκτυλος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει κόκκινα δάκτυλα. Ἀριστοτ. Γεν. Γ.

Ἐρυθρόδανον, τό. Τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ῥιζάρι· ἀφ' οὗ

Ἐρυθροδανόω, Βάπτω τι κόκκινον μὲ τὸ ἐρυθρόδανον.

* Ἐρυθροειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι φαίνεται ὡς κόκκινον.

Ἐρυθροκάρδιος, ὁ, ἡ. (καρδία). Ὅτι ἔχει κοκκίνην καρδίαν, ἢ κοκκίνους σπόρους.

Ἐρυθρόκομος, ὁ, ἡ. (κόμη). Ὅστις ἔχει κόμην κοκκίνην, κοκκινομάλλης.

Ἐρυθροποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα στίγματα, εἶναι κοκκινοπάρδαλον. Ἀθην.

Ἐρυθρόπους, ὁ, ἡ. ουν, τό, γεν. ποδος. (πούς). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα ποδάρια, εἶναι κοκκινοπόδαρον· παρ' Ἀριστφ. πτηνόν τι. Ὀρν. 305.

Ἐρυθροπρόσωπος, ὁ, ἡ. (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει τὸ πρόσωπον κόκκινον, κοκκινοπρόσωπος.

Ἐρυθρός, ρά, ρόν. Ὅ,τι εἶναι κόκκινον, ἔχει κόκκινον χρῶμα. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. ἐν Ὀδύσ. μὲν ἀεὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ οἴνου. ἐν Ἰλδ. δὲ ἐπὶ τοῦ χρώμ. τοῦ νέκταρος καὶ τοῦ χαλκοῦ — 2) Ἐ ρ υ θ ρ ὴ θ ά λ α σ σ α, παρ' Ἡρδτ. Ἡ ἐρυθρά, κοκκίνη θάλαττα, ἀφ' ἧς ἄρχεται ὁ παρ' ἡμῖν Περσικὸς καὶ Ἀραβικὸς κόλπος

Ἐρυθρόστικτος, ὁ, ἡ. (στίζω). = ἐρυθροποίκιλος.

Ἐρυθρότης, ητος, ἡ. Ἡ κοκκινάδα. Σχόλ. Αἰσχύλ. Προμ. 114.

Ἐρυθρόχροος, ὁ, ἡ. (χρόα). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον χρῶμα, εἶναι κόκκινον.

Ἐρυθρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρώς). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει κόκκινον δέρμα, ἢ χρῶμα.

Ἐρυθρώδης, ὁ, ἡ. = ἐρυθροειδής. Ἀθην.

Ἐρύκακον, ες, ε, Ἀπρμφ. ποιητ. ἐρυκακέειν, Ἀόρ. β'. τοῦ ἐρύκω, ἀντὶ ἤρυκον, κατ' Ἐπικ. ἀναδίπλωσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πρωτοτ. ὡς τὸ ἠνίπαπε, Ὁμ. Ἐντ. δὲ, ἐ ρ υ κ α κ ῶ ἢ ἐ ρ υ κ α κ έ ω, οὐχ εὕρηταί που οὐδ' ὑπῆρξε ποτέ.

Ἐρυκανάω, ποιητ. ἀντὶ ἐρύκω. Κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω τὴν ὁρμήν, τὴν κίνησίν τινος. Ὀδσ. Α, 199.

* Ἐ ρ υ κ α ν έ ω = ἐρυκανάω, ἀμφβ.

* Ἐ ρ υ κ ά ν ω, ποιητ. ἀντὶ ἐρύκω. Κωλύω, ἐμποδίζω. Ὀδσ. Κ, 429. (ᾰ)

Ἐρυκτῆρες, οἱ. Ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις οἱ ἀπελεύθεροι δοῦλοι, σκλάβοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχάριζε τὴν ἐλευθερίαν των, τοὺς ἄφινεν ἐλευθέρους ὁ δεσπότης των. Ἀθήν.

Ἐρύκω, Μ. ξω. Ἀόρ. α'. ἤρυξα, Αἰσχλ. Θηβ. 1075. Ἐπκ. ἔρυξα, Ἰλδ. Γ, 113. Ὀδσ. Ρ, 315. καὶ ἀλλαχ. πολλάκις. Ἀόρ. β'. ἠρύκακον, Ἰλδ. Ε, 321. Τ, 458. Ἐπκ. ἐρύκακον, Ὁμ. Ἀπρμφ. ἐρυκακεῖν, Ἐπκ. ἐρυκακέειν, Κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω, Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν ταῖς ἑξῆς σημασ. — α) Κρατῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν ἢ κίνησίν τινος, κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἢ τι εἰς τὴν κίνησίν του, Ὀδσ. Τ, 16. Συστέλλω, κατέχω, περιορίζω τὴν ὁρμήν τινος. ἔρυκε λαὸν Δὲν ἀφίνω τὸ στράτευμα νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, νὰ ἀρχίσῃ τὴν μάχην ἀπερισκέπτως, Ἰλδ. Ω, 658. πρβλ. Ο, 297. Ψ, 258. Ἐμποδίζω, κτυπῶ ὀπίσω τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ, Ο, 297. Ὀδσ. Χ, 138. ἔρυκε μένος Ἐμποδίζω τὸν θυμόν, τὴν εἰς μάχην μανίαν τινός, Ἰλδ. Θ, 168. αὐτὴ ἐρύκει Τοὺς ἐπὶ τοὺς νεκροὺς κατέχει, Ἰλδ. Φ, 62. 63. μηδέ μ' ἔρυκε μάχεσθαι Μὴ μ' ἐμποδίζεις ἀπὸ τὴν μάχην, Ἰλδ. Σ, 126. ἔτι δὲ καὶ ἐρύκω τ ι ν ί τ ι· π. χ. λ ι μ ό ν, Ἐμποδίζω, ἀπομακρύνω ἀπό τινα τὴν πεῖναν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ πεινᾷ, Ὀδσ. Κ, 166. πρβλ. Ο, 450. Ρ, 292., ἀπολύτως, Ἐμποδίζω, Ἰλδ. Δ, 352. Ἔτι δὲ καὶ ἵππους ἐρύκειν Δὲν τοὺς ἀφίνω νὰ τρέχουν· πολλάκις ἐν Ἰλδ. — β'.) Κρατῶ ὀπίσω, δὲν ἀφίνω νὰ ἀναχωρήσῃ, φύγῃ, ἀπέλθῃ τις, ἐν Ὀδσ. ἐξαιρ. Ξενίζω, κρατῶ εἰς τὸν οἶκόν μου ξένον φίλον τινὰ περισσότερον καιρὸν· αὐτούτως καὶ Ἰλδ. Ζ, 217. Ἀλλὰ καὶ βιαίως, στενικῶς, ἐναντίον τῆς θελήσεώς του κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω τινά, ὡσαύτως πολλοὺς ἐρύκει θάλασσα Πολλοὺς κρατεῖ ἡ θάλασσα μακρὰν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς των, τοὺς βιάζει νὰ στερηθῶσι τοὺς οἰκείους των, Ἰλδ. Φ, 59. πρβλ. Ὀδσ. Α, 14. Η, 319. Ι, 29. Ο, 68. Ρ, 408. ἀνθ' οὗ κεῖται καὶ τὸ μέσ. κῦμα μιν ἐρύκεται Ἰλδ. Μ, 285. κόσμῳ δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει. Ὀδσ. Θ, 317. Ἔτι δὲ καὶ τρέχοντα, φεύγοντά τινα ἢ τι κρατῶ, ἐμποδίζω, τὸν κάμνω νὰ σταθῇ, τὸν σταματῶ. Ἰλδ. Φ, 7. — γ.) Διαιρῶ, διαχωρίζω, ξεχωρίζω, κρατῶ μακράν τινα ἢ τι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει. Ἰλδ. Κ, 161. — δ.) Τρπ. θυμὸν ἐρυκακέειν Τὸ νὰ συστέλλῃ, κατέχῃ, κρατῇ τις ὀπίσω ψυχικήν τινα ὁρμήν, ἐλπίς, Ὀδσ. Λ, 105. ἕτερος μὲ θυμὸς ἔρυκεν Ἄλλος λογισμός, στοχασμός μ' ἐκράτησεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν σκοπόν μου, Ὀδσ. Θ, 302. ἀντιθ. τῷ ἀ ν ῆ κ ε ν. — 2) Παθτ. Ἐμποδίζομαι ἀπὸ τίποτε· ὅθεν, μένω ὀπίσω, κατόπιν, ἀργοπορῶ, Ὀδσ. Δ, 373. 466. Ρ, 17. Κτυπῶ τὸν καιρὸν ὀπίσω, ἀμελῶ, Ἰλδ. Ψ, 443. — Πρὸς τούτοις δὲ χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ τοῖς τύποις ἐ ρ υ κ ά ν ω καὶ ἐ ρ υ κ α ν ά ω, ὡς τῷ δεικανάομαι, παρὰ τὸ δείκνυμι· ἐκατέρῳ δὲ ὅμως ἅπαξ μόνον· ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγ. τῷ ἐρύω. (ῡ)

Ἔρυμα, ατος, τό (ἐρύομαι). Σκέπη, προφυλακτικὸν μέσον. ἔρυμα χροός Τοῦ σώματος· ἐπὶ ζωστῆρος, ζωναρίου, τὸν ὁποῖον ἐφόρουν οἱ πολεμισταὶ ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βλάβης τῶν βελῶν· ὅθεν καὶ πέρας ἀκόντων· ἐπεξηγηματικῶς προστίθεται, Ἰλδ. Δ, 137. Παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 537. ἐπὶ χλαίνης καὶ χιτῶνος. Παρὰ Ξνφ. δέ, ὠχυρωμένος τόπος, ὠχυρωμένον στρατόπεδον, ὠχυρωμένη πόλις· φρούριον, ἀκρόπολις· ἐν γενεῖ, ὀχύρωμα· προστασία, φρουρά, βοήθεια.

* Ἐρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδσ. Ζ, 103.

* Ἔρυμας, αντος, ὁ. Ὄνομα εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων. Ἰλδ.

Ἐρυμάτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἔρυμα, Διοσκ.

Ἐρυμνόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ἐπὶ τοῦ καρκίνου, στερεὰ κεκαλυμμένα, ἐσκεπασμένα, ἔχων τὰ νῶτα. Ἀνθλ. παρὰ τὸ [illegible]

Ἐρυμνός, νή, νόν. (ἐρύομαι). Ὅ,τι εἶναι ὠχυρωμένον, στερεωμένον, καλῶς φυλαγμένον, στερεόν· ἐπὶ πόλεων, Ὠχυρωμένη, περιτειχισμένη· ἐπὶ ὀρέων, ἀντὶ τοῦ, Ἀπρόσβατον, ὑψηλόν, ἀπόκρημνον, κρημνῶδες, δύσβατον. Ξνφ. Ἀπομν. 3, 5 22. Ἀπολλ. Β, 514.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ. Στερεὰ κατάστασις. φυσικὴ θέσις ἢ τεχνικὴ στερέωσις καὶ ἀσφάλεια τόπου τινός.

Ἐρυμνόω, Μ. -ώσω. Ὀχυρόνω, στερεόνω, προφυλάττω, ἀσφαλίζω, περιτειχίζω, κάμνω τι στερεόν, ἀκίνδυνον.

Ἔρυξις, εως, ἡ = ἔρευξις.

Ἐρύομαι, Ποιητ. εἰρύομαι μέσ. διαθ. τοῦ ἐρύω, ὅπερ ἴδε.

* Ἐρυσάρμας, ατος, ὁ· ἴδε τὸ ἑξῆς.

Ἐρυσάρματος, ὁ, ἡ. (ἐρύω, ἅρμα). Ὅ,τι σύρει ἅμαξαν· ἐπιθ. τῶν ἵππων· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ κατὰ μεταπλασμὸν πληθ. ἀριθμ. ἐ ρ υ σ ά ρ μ α τ ε ς, ἐ ρ υ σ ά ρ μ α τ α ς. Ἰλδ. Ο, 354. Σ, 370. αὐταύτως καὶ Ἡσδ. Ἀσπ. 369. παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, εὕρηται καὶ ἁπλῶς, ἐρυσάρμας, τος, ὁ.

Ἐρυσιβάω, Μλ. -ήσω. Πάσχω ἐρυσίβην, παρὰ τὸ

Ἐρυσίβη, ἡ. Λεπτοτάτη δρόσος, δροσιά, ὡς κόκκινον ἄλευρι ἐπάνω εἰς τοὺς ἀστάχυς τῶν σπαρτῶν γινομένη ὅταν μετὰ βροχὴν ἢ πάχνην

ἀπελαυθῇ καύσων ἡλίου, ἡλιόκαμμα· ὅθεν ἐ- τυμολ. παρὰ τὸ ἐρυθρός· ἐν γένει δέ, βεβλαμμένος σῖτος, τὸ κοιν. ὀαυλός· (ι) ἀφ᾽ οὗ

* Ἐρυσιβίη, ἡ· ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Ἐρυσίβιος, καὶ ἐρυσιβίη, ἡ· Ὁ τῶν ἀγρῶν τοὺς καρποὺς ἀπὸ τὴν ἐρυσίβην προφυλάττων, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Ῥοδίοις καὶ τοῖς Γεργιθίοις παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ τῆς Φρυγίας, οἵτινες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν αὐτῶν κατὰ τῆς ἐρυσίβης. (ῐ)

Ἐρυσιβόω, Μ. ώσω. Προξενῶ ἐρυσίβην. παθ. ἐρυσιβόομαι, Πάσχω τι ἐρυσίβην. Θφρ.

* Ἐρυσιβώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν ἐρυσίβην, φαίνεται ὡς ἐρυσίβη. Ἀριστ. – 2) ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ ἐρυσίβην.

Ἐρυσίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ, ἐρύω) ἐρυσίθ. ψήκτρα. Ἡ ξύστρα, τὸ ξυστρὶ μὲ τὸ ὁποῖον ψήχουσι, τουρκ. τιμαρεύουν τὰ ἄλογα· σχρουθρον, βοῦρτσα, μὲ τὸ ὁποῖον καθαρίζομεν, βουρτσίζομεν τριχωτά, μαλλιαρά, μάλλινα πράγματα καὶ λ. τ. τ. – 2) = ἐρυθρόκομος· ἀμφβ.

Ἐρύσιμον, τό. Εἶδος λαχάνου ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Διοσκορ. Β΄. 88. ἔτι δὲ καὶ ῥύσιμον. Θφρ. (ῡ)

Ἐρυσινηΐς, ΐδος, ἡ (ἐρύομαι, ναῦς). Φίλιπ. Ἐπιγρ. Κ΄. «ἐρυσινηΐς ἄγκυρα». Ἡ κρατοῦσα καὶ σώζουσα τὸ πλοῖον ἄγκυρα.

Ἐρυσίπελας, ατος, τό. Πάθος τι φλογῶδες ἐπὶ τὸ δέρμα τοῦ σώματος προξενοῦν, τὸ παρ᾽ ἡμῖν ῥυσίπελη, ἀλαρροστιά· παρὰ τὸ ἐρυθρὸς καὶ πέλλας, πέλος = ἴλλος· παρβλ. ἀπελος. (υυ–υυ) ἀφ᾽ οὗ

Ἐρυσιπελατώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἐρυσίπελας, ἢ φαίνεται ὡς ἐρυσίπελας.

Ἐρυσίπτολις, ὁ, ἡ (ἐρύομαι, πόλις). Ἡ τὴν πόλιν διαφυλάττουσα καὶ διατηροῦσα· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλδ. Ζ, 305. Ὑμ. Ὁμ. Γ· 1. κή. 3.

* Ἔρυσις, εως, ἡ (ἐρύω). Τὸ νὰ ἕλκῃ, σύρῃ, τραβᾷ τις τίποτε· σύρσιμον, τράβηγμα.

Ἐρυσίσκηπτρον, τό. Εἶδος θαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως ἀσπάλαθος, (σπαλάθι) λέγεται· ὁ Ἡσύχ. ἐν τῷ, κύπειρος, λέγει, ὅτι ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ, ἐρυσίσκηπτρον.

Ἐρυσίχαιος, ὁ, ἡ (χαῖος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον, τὸ δεκανίκι τῶν ποιμένων, πιστικῶν. Ἀλκμν. λψ. 11. παρβλ. Ἀρκδ. σλ. 53. ἄλλοι γράφουσιν ἐρυσιχαῖος, καὶ νομίζουσι τὴν λέξιν ἐθνικὸν ὄνομα. Σχολ. Ἀπολλ. Δ΄. 972. Στράβ. Γ.

Ἐρυσίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ὅ,τι σχίζει, αὐλακίζει τὴν γῆν, κωμ· ἐπιθ. τοῦ ἀροτροφόρου ταύρου· παρὰ Στρτ. Ἀθήν. Θ΄.

Ἐρυσμός, ὁ. = ἔρυμα, Ἱματικόν, σωτηριῶδες, προφυλακτικὸν μέσον, ἐξαιρ. κατὰ μαγείας. Δμτ. 230.

Ἐρυστός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἰλκυσμένον, ἔσυρεν, ἐτράβηξέ τις· συρμένον, τραβηγμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ σύρῃ νὰ τραβήξῃ τις, ἐπιδέχεται τράβηγμα, σύρσιμον.

Ἐρυτήρ, ῆρος, ὁ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι σύρει, τραβᾷ τίποτε, παρὰ τὸ

Ἐρύω, Μ. ύσω Ἐπι. ἐρύσσω· ἀλλὰ καὶ ἐρύω, Ἰλδ. Λ. 454. Πρκμ. παθτ. εἴρυμαι· ποιητ. καὶ Ἰων. εἰρύω, Μλ. εἰρύσω, καὶ οὕτω καθ᾽ ὅλους τοὺς χρόνους. Ἕλκω, τραβῶ, Ὁμ., ἀκριβέστ. ὁρίζεται διὰ τῶν προθέσ. ἐκ τινος, Τραβῶ, σύρω τι ἀπό τι· εἰς, πρός, ἀνά, ἐπί τι· Ἕλκω τι μέσα που, πρός τι μέρος, ἐπάνω που· «πάλιν ἐρύω» Τραβῶ τι ὀπίσω, Ἰλδ. Ε, 836. «αὐ ἐρύω» Τραβῶ, στρέφω, γυρίζω τὴν κεφαλήν τινος ὀπίσω ὥστε ἐξέχει ἔμπροσθεν ὁ λαιμός, Ὁμ., ἰδὲ αὐερύω. Ἐπὶ πλοίων νηῶν εἰς ἅλα, καί, ἠπειρόνδε ἐρ. Τραβῶ τὸ πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ τὴν ξηράν, Ὁμ. «νευρὴν ἐρύω ἐπί τινι» Τανύζω τὸ τόξον, σκοπεύω ἐναντίον τινός, Ἰλδ. Ο, 464. παρβλ. Ἡρδ. 4, 10. Τὸ δὲ «πάλιν ἐρύουσι» Κάτω πλέω, Ἡρδτ. 2, 130. ἐν Ἰλδ. ἀπαντᾶται πολλάκις ἡ φράσις ἐξαιρ. «νεκροὺς ἢ νεκρὸν ἐρ.» κατὰ διττὴν σημ. – α΄) Ἕλκω, σύρω ἔξω τῆς μάχης φίλου μου τινὸς πεσόντος τὸ πτῶμα διὰ νὰ μὴ τὸ πάρουν οἱ ἐχθροί. – β΄.) ἐπὶ τὸ πλεῖστον δέ, ἐχθροῦ πεσόντος τραβῶ πρὸς τὸ μέρος μου τὸ πτῶμα διὰ νὰ τὸ ὑβρίσω, νὰ τὸ στερήσω τὸν ἐνταφιασμόν, ἢ νὰ λάβω λύτρα πολλὰ δι᾽ αὐτό· ὅθεν, Σύρω τὸ κοιν. σβερνίζω, ὡς ὁ Ἀχιλ. ἔσυρε τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς περὶ τὸν τάφον τοῦ Πατρόκλου, Ἰλδ. Ω, 16. Οὕτω καὶ ἐπὶ σκύλων καὶ σαρκοβόρων πτηνῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατασπαράττονται τὰ ἄταφα πτώματα καὶ σύρονται τῇδε κἀκεῖσε τὰ μέλη των, Ἰλδ. Λ, 454. Ο, 351. Χ, 67. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώντων, Σύρω, τραβῶ τινα μὲ βίαν του, Ὀδσ. Ι, 91. Ρ, 479. Καὶ ἀψύχων πραγμτ. Σχίζω, ξεσχίζω, κρημνίζω, συντρίβω «ἐπάλξεις πύργων», Ἰλδ. Μ, 258. μετὰ γεν. τοῦ πργμ. «χλαίνης ἐρύω τινά» Τραβῶ τινα ἀπὸ τὸ φόρεμα, διὰ νὰ τῷ εἴπω τίποτε, νὰ τὸν κάμω προσεκτικὸν εἴς τι, καὶ τ. τ. Ἰλδ. Χ, 493. Συμφωνεῖ δὲ ἡ λέξις καθ᾽ ὅλας τὰς κυρίας σημασίας της μὲ τό, ἕλκω.

Μέσ. ἐρύομαι, Μλ. -σομαι, ἀρχ. Ἐπι. Μλ. ἐρύεσθαι, Ἰλδ. Ι, 248. Ξ, 422. Υ, 195. παρβλ. Βτμν. Γραμ. Ἑλλ. 2. σλ. 136. Ποιητ. εἰρύομαι. Ἕλκω, σύρω τι πρὸς ἐμαυτόν, πρὸς τὸ μέρος μου, Ὁμ., ἐν πολλοῖς Ὁμ. χωρίοις ἡ σημασ. τοῦ μέσ. συμπίπτει τῇ τοῦ ἐνεργ. ὡς ἐν τῷ «ξίφος, μάχαιραν, ἄορ, φάσγανον ἐρύομαι. δόρυ ἐξ ὠτειλῆς ἐρύομαι» κλ. τ. τ. ἐν πᾶσιν αὐτοῖς καὶ τοῖς τοιούτοις ὅμως προσυπακούεται ἡ ἔννοια τοῦ, πρὸς ἐμαυτόν, ἢ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἕλκω τι· τοῦτ᾽ ἔστιν ἵνα μεταχειρισθῶ, ὠφεληθῶ αὐτό· παρβλ. Ἰλδ. Δ, 530. Φ, 200. Ὀδσ. Κ, 165. Ἐπὶ κρεάτων καὶ ὀβελῶν, σούβλας, Τραβῶ ἀπὸ τὴν σούβλαν, ξεσουβλίζω τὸ ψητὸν «ἐρύσαντο πάντα» Τὰ ξεσούβλισαν διὰ νὰ φάγωσι· πολλάκις παρ᾽ Ὁμ. «ἐρύομαι τόξον» Τανύζω τὴν χορδήν, τὸ κοντάρι διὰ νὰ τοξεύσω, Ὀδσ. Φ, 125. «ἐρ. νῆας» Τραβῶ τὸ καράβι εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἀποπλεύσω, κάμω πανιά, Ἰλδ. Ξ, 79. Κατὰ παθ διαθ. δὲ σειρμὸν τοῦ ῥημ. τὸ ἐπὶ τὴν ξηρὰν τράβηγμα τῶν πλοίων σημαίνεται παρ᾽ Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἕλκω, τραβῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν, Ὀδσ. Τ, 481. ἔτι δὲ καὶ γενικ. τοῦ τόπου «μάχης ἐκ χάρμης ἐρύομαί τινα» Ἐκ τῆς μάχης, ἐκ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ταραχῆς τοῦ πολέμου ἕλκω, συνάζω τινά, Ἰλδ. Ε, 456. Β, 161. Ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ μάλιστα χρηστμ. «νέκυν, νεκρὸν ἐρύομαι», ὥσπερ ἐν τῇ ἐνεργ. διαθ. κατὰ διττὴν σημασ. ἐπὶ ἐχθροῦ νεκροῦ, Σύρω, τραβῶ ἁρπάζω, Ἰλδ. Ξ, 422. Ξ, 174. «νεκρόν τινι ἐρύομαι» Ἁρπάζω ἀπὸ τὰς χεῖράς τινος τὸν νεκρόν, τὸν ὁποῖον σύρει πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν, Ἰλδ. Ε, 298. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐπὶ φίλων, Εὐγάλλω τὸν νεκρὸν ἀπὸ τῆς μάχης τὸν τόπον διὰ νὰ μὴ τὸν ἁρπάξουν οἱ ἐχθροί, Ἰλδ. Ρ, 104. Σ, 152. – 2) Ἀπὸ τῆς σημασ. τοῦ ἕλκω, ἁρπάζω τὸν πεσόντα ἐκ τοῦ θορύβου τῆς μάχης, προκύπτει τὸ γενικὸν Σώζω, ἐλευθερώνω, γλιτόνω τινὰ ἀπό τινα κίνδυνον. Ἰλδ. Ε, 344. Λ, 363. Υ, 93. ὅθεν πολλάκις τῷ, σαῶσαι συντεταγμένον ὡς ταυτοσήμαντον, Ἰλδ. Κ, 44. Ὀδ. Ξ, 279. Χ, 372. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ αἰχμαλώτων, Λυτρόνω, ἐλευθερώνω, ἐξαγοράζω τινὰ «χρυσοῦ ἐρύσασθαι» Ἰλδ. Χ, 351. ὅπερ ἄλλως ἀντὶ τοῦ Σταθμῶσαι, ζυγιάζω μὲ βάλαμα τὸν αἰχμάλωτον, τοῦτ᾽ ἔστι καταβάλλω πολλὰ λύτρα ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐξηγοῦσι· Heyene. Ἰλδ. Τ. 8. σλ. 314. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 8. 2. – 3) Οὐ σπανίως ὅμως ἐκλείπει ὅλως ἡ σημασία τοῦ, Ἕλκω ἐκ τοῦ κινδύνου τινά, καὶ μένει μόνον ἡ τοῦ Σκέπω, φυλάττω, διαφυλάττω, προστατεύω, βοηθῶ, διαφεντεύω, Ἰλδ. Δ, 186. Η, 44. Ο, 274. ἤτις καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων πολλάκις εὑρίσκεται, π. χ. «Ἴλιον, ἄστυ ἐρύομαι» Ἰλδ. Ζ, 403. Μ, 454. Ξ, 276. «κερκίδομαι κόλπος ἐν ῥύεσθαι», Ὑμ. Δμτ. 152. – 4) Ἀπὸ τοῦ σωζομένου, προστατευομένου ἀντικειμένου ἀντιστρόφως πρὸς τό, καθ᾽ οὗ ἡ προστασία ἐνεργεῖ· ἄρα, Κωλύω, ἐμποδίζω, σταματῶ, ἀποτρέπω, κρατῶ ἢ συνέχω ὀπίσω τὴν ὁρμήν τινος, «οὐκ οἴονται ἐρύσσασθαι Ἥρα μέλλουσαν Διὸς τὸ ὠφέλησεν» ἡ μαντικὴ τέχνη τὸ νὰ προβλέψῃ καὶ ἀποτρέψῃ τὸν θάνατόν του, Ἰλδ. Β, 859. «μηδ᾽ οὐκ ἔγχος ἐρύτο» Ἡ ἀσπὶς δὲν ἠμπόδισε τὸ δόρυ, Ἰλδ. Κ, 538. ὅθεν γενικῶς, Κωλύω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, «Διὸς νόον» Ἰλδ. Θ, 143. Συστέλλω, περιορίζω, «χόλον» Ω, 584. ὡς τὸ ἐρύκω. – 5) ἀφ᾽ οὗ ἐξηρτημέναι παρασημασίαι, Διαφυλάττω, ἀγρυπνῶ, προσέχω, φυλάττω. «ἐνέδρας» Ὀδσ. Ψ, 229. «νόστιμον» Γ, 268. Παρατηρῶ, ἐνεδρεύω, παραμονεύω, Ὀδσ. Π, 463. «θεῶν ἀπείτας» Διαγινώσκω, κατασκοπῶ, ἐξιχνεύω τὰς βουλὰς τῶν θεῶν, Ὀδσ. Ψ, 82. «φρεσὶν ἐρύομαι» Κρατῶ, φυλάττω αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ ἀποσιωπῶ, Π, 459. «θέμιστας» Φυλάττω, προσέχω εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ δικαίου, διὰ νὰ μὴ γένηται παράβασις, Ἰλδ. Α, 239. Παθτ. «τὸ δ᾽ ἔρυτ᾽ αἶνον Ἀρέσοιτινα Ἦεν κελευσμένη», ἐφυλάττετο, ἐδίδον προσοχήν, ἠγρύπνει ἐπ᾽ αὐτήν, Ἡσδ. Θγν. 304. ὅθεν, Φυλάττω, τιμῶ, σέβομαι, κατὰ παρεμβολὴν ἔννοιαν τῆς ὑπακοῆς· Διατηρῶ, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, φροντίζω περί τινος. «βουλὰς Κρονίωνος ἐρύσσασθαι» Ἰλδ. Φ, 230. Α, 216.

Ἐν τῷ, ἐρύομαι χρῆται ὁ Ποιητ. πολλάκις τῷ κατὰ συγκ. ἀορ. ἐν τοῖς τύποις ἔρυσο, Ἰλδ. Χ, 507. ἔρυτο καὶ εἴρυτο, ἔρυσθαι καὶ εἴρυσθαι, ἅπερ μὴ συγχυσθῶσι τῷ παθ. Πρκμ. εἴρυμαι, καὶ τῷ Ὑπρτ. εἰρύμην. Κατὰ τὴν κυρίαν σημσ. τῆς λεξ. Ἕλκω, εὕρηται ἅπαξ μόνον ὁ Ἀορ. οὗτος, Ὀδσ. Χ, 90. πολλάκις ὅμως, ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὰς σημσ. Σώζω καὶ παρατηρῶ, φυλάττω, διαφυλάττω — ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ καὶ παρὰ τοῖς τοῖς Ἀττ. πάνυ εὔχρηστος παρασχηματισμός, ῥύομαι, ὅπερ ἰδέ, φέρει κυρίως τὴν σημσ. Σώζω.

(Ἐν τῷ ἐρύω καὶ ἐρύομαι, τὸ υ ἐστὶ καθ᾽ ὅλους τοὺς χρόνους βρχ. μ᾽ ὅλον ὅτι νεώτεροί τινες, ὡς ὁ Heyene Ἰλδ. Α, 141. Τμ. 4. σλ. 177. ἠθέλησαν νὰ διακρίνωσι, διὰ μεγάλων δυσχερειῶν τῆς διαφόρου ἀναγνώσεως καὶ ἀσαφειῶν τῶν ἐννοιῶν, ὅτι ἐν τῇ σημσ. Σώζω ἐστὶ μακ. Ἀλλ᾽ μὲ ἡ μακρὰ ἡ συλλαβὴ αὐτὴ διπλασιάζεται τὸ σ. ἐρύσσω, εἰρύσσατο καὶ λ. τὸ δὲ φωνῆεν καθ᾽ αὐτὸ μένει βρχ. Ἐν τῷ κατὰ συγκπ. Ἀορ. ἐξ ἐναντίας τὸ υ ἐστὶν ἀεὶ μακρ. καὶ οὕτω διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Πρκμ. καὶ Ὑπρσ. βραχ. υ. Μόνον ἐν τῷ εἰρύαται καὶ εἰρύατο εὕρηται ἡ προπαραλ. καὶ ὡς μακρ. Ἰλδ. Ξ, 30. 75. Ο, 654. Π, 463. ὁ διορισμὸς ἄρα τῆς ἐνταῦθα μακρότητος καὶ τῆς βραχύτητος αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς χρείας τοῦ μέτρου· ὡσαύτως ἐστὶ μακρ. τὸ υ καὶ ἐν τῷ ῥύομαι πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων μόνων).

Ἔρφος, τό. Δέρμα, πέτσα, κατσί, τουρκ. τομάρι. Νικνδ. συνήθ. δέ, στέρφος καὶ τέρφος.

Ἐρχατάω, ἐρχατο, Ἰων. γ΄ πλθ. ὑπρσ. Πρμ. καὶ Ὑπρσντ. παθτ. τοῦ εἴργω, ἔργω, Ὁμ. παρ' ᾧ καὶ τὸ ἐέρχατο ἐν χρήσει ἐστί.

* Ἐρχατόωμαι. Κλείω, σφαλνῶ τι μέσα που, περικλείω, περιφράττω τι· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ παθ. ἀπαρ. μόνον. σύες ἐρχατόωντο. Ὀδσ. Ξ, 15.

Ἐρχατόεις, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φραγμόν, φράκτην, περίφραγμα· παρὰ τὸ

Ἔρχατος, ὁ (ἔργω) Φραγμός, φράκτης, πλουτός, περίφραγμα· ὡς τὸ ὄρχος, ἀφ' οὗ

Ἐρχθείς, Μτχ. Ἀόρ. α΄. παθ. τοῦ εἴργω, ἔργω, Ἰλδ. Φ, 282.

Ἔρχομαι, Μ. ἐλεύσομαι, Ἀόρ. ἤλυθον· ἀλλ' ἀπὸ Ὁμ. ἤδη καὶ ἦλθον Ἀττ. συνηθστ. ἀφ' οὗ μόνου σχηματίζονται καὶ αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις, Ἀπρμφ. ἐλθεῖν, Μτχ. ἐλθών, Προστ. ἐλθέ, καὶ τλ. Δωρκ. ἦνθον, Ἀπρμφ. ἐνθεῖν, Πρκμ. ἐλήλυθα, ὁ Ποιητ. ὅμως τῷ Ἐπκ. τύπῳ εἰλήλουθα, ας, ε, χρῆται ἀεί· ἀφ' οὗ α΄. πλθ. πρτκ. εἰλήλουθμεν, Ἰλδ. Ι, 49. Ὀδσ. Γ, 81. Μτχ. εἰληλουθώς· ἅπαξ δὲ καὶ ἐληλουθώς, Ὀδσ. Ο, 81. ἐκ τοῦ Ὑπρσντ. δὲ χρῆται μόνῳ τῷ γ΄. ἑνκ. πρτκ. εἰληλούθει, Ἰλδ.

Ἔρχομαι, βαίνω, βαδίζω, περιπατῶ, ἀπὸ Ὁμ. πάνυ εὔχρηστον· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. τοῦ Ἐνεστ. ὁριστ. καὶ Ἀόρ., πρὸς τοῖς ὁποίοις εἰώθασι σχηματίζειν, καὶ μάλιστα ἐν συνθέτοις, τὸν Ἐνστ. τῶν λοιπῶν Ἐγκλ., τὸν ὁποῖον μὴ Ὁμηρ. Παρτ. ἠρχόμην καὶ τὸν Μέλ. παρὰ τὸ εἶμι. Ἀκριβέστερον δὲ ὁρίζεται ἡ σημτ. τῆς λέξ. διὰ τῶν Προθ. ἢ ἐπιρρημάτων εἰς συντάσσεται· πολλάκις ὅμως δηλοῦνται καὶ διὰ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· αἱ κυριώτεραι σημασίαι τῆς λέξ. εἰσί· α΄.) Ἔρχομαί που, προστι, πλησιάζω — β΄) Ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, πηγαίνω, μισεύω· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἀμφότερα ἐξαιρ. κατὰ προστατ. ἐγκλ., ὅπως χρῆται αὐτοῖς ἐνίοτε καὶ κατὰ τὴν γενκ. παρακελευστ. σημασίαν τοῦ ἄγε. — γ΄.) Ἐπιστρέφω γυρίζω ὀπίσω που, εἰς τὴν πατρίδα μου, Ὀδσ. Β, 30. ἀνθ' οὗ χρῆται ὁ Ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ τελειοτέρῳ νοῦτε, ἀφ. πάλιν ἐλθεῖν. — 2) Μετὰ αἰτ. εὑρηται παρ' Ὁμ. συνήθως ἐν ταῖς συντάξεσιν, οἷον. ὁδὸν ἢ κέλευθον ἔρχομαι Πηγαίνω που, Ἰλδ. Α, 151. Ὀδσ. Ι, 282. ἀνηνύστην ὁδὸν ἔρχομαι Ματαίως πηγαίνω που, Ὀδσ. Γ, 316. ὅθεν καὶ ποιητ. ἀγγελίην, καὶ ἐξεσίην ἔρχομαι Πηγαίνω που ὡς πρέσβυς, ὡς ἀπεσταλμένος, ὡς μηνυτής, τὸ συνθ. Ἰταλ. μανταφόρος, Ἰλδ. Λ, 140. Ω, 235. Ὀδσ. Φ, 20. Αἰτιατ. μόνη τοῦ τόπου, ἄνευ προθέσ. εὑρηται ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. ἀέρχεσθον κλισίηνδε. Ἰλδ. Α, 322. — β΄.) μετὰ γενκ. πεδίοιο ἔρχομαι Πορεύομαι διὰ τῆς πεδιάδος, Ἰλδ. Β, 801. — 3) μετὰ Μτχ. Μέλ. συντασσόμ., τὸ αἴτιον, τὸν σκοπὸν τῆς ὁδοῦ σημαίνει ἡ λέξ. παρ' Ὁμ. ἀέρχομαι οἰσόμενος ἔγχος, ἔρχομαι ὀψόμενος Πηγαίνω διὰ νὰ πάρω τὸ δόρυ μου, διὰ νὰ ἰδῶ. παρ' Ἡρδτ. δὲ, γενικῶς, κυρίαν τινὰ βούλησιν, καὶ ἀρχὴν πράξεώς τινος σημαίνει, διὰ τοῦ εὐθύς, ἀμέσως κοινότ. ἐξηγούμενον ἀέρχομαι ἐρέων, λέξων· Εὐθὺς θέλει εἰπῶ, ἀμέσως θέλει ἀρχίσω νὰ εἰπῶ, νὰ λέγω· τὸ Γαλλ. je m' en vais vous dire, ὥστε ἡ ἔννοια τῆς πορείας ἐκλείπει ὅλως ἀπὸ τοῦ ῥήματος· σπανιώτερος ὅστις ἐν ταύτῃ τῇ χρήσει ὁ μετοχ. Ἐνστ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 100. Β. — β΄.) Τοῦ ἔρχεσθαι ἢ πορεύεσθαι ὁ τρόπος ὁρίζεται ἀκριβέστερον παρ' Ὁμ. διὰ τοῦ μετχ. Ἐνστ. Ἀορ., ἢ Πρκμ. π. χ. ἦλθε θέουσα τὸ κοινότ. Τρεχάτη ἦλθε, Ἰλδ. Λ. 715. καὶ ἀλλαχ. ἦλθε πεφοβημένος τὸ παρ' ἡμῖν, Ἐπῆρε τὰ ὀμμάτια του, ἔφυγε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κυτάξῃ ὀπίσω. Ἰλδ. Κ, 150. ἦλθε φθάμενος Ἐπρόφθασε, Ἰλδ. Ψ, 779. πῶς κεχαρισμένος ἔλθοι Ὡς τις ἤθελε τῷ ἀρέσῃ, τοῦ ὁποίου ὁ ἐρχομὸς ἤθελε τῷ εἶναι ἀρεστός, Ὀδσ. Β, 54. Σπανία δὲ ἡ περίφρασις καί κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃσι ἀντὶ καί κέν τι αἰσχυνθῇ, Ἰλδ. Σ, 180. ἄρα τὸ ῥῆμα ἐνταῦθα φέρει τὴν σημτ. τοῦ γίγνεσθαι, ὥσπερ ἀνάπαλιν καὶ τοῦτο, ἐνίοτε, ἀντὶ τοῦ ἔρχεσθαι κεῖται. Ἰδὲ γίγνομαι, σημ. α΄. Ὅθεν ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. συνήθης χρῆσις ἀντὶ τοῦ προχωρεῖν, ἀποβαίνειν. — γ΄.) ὁ μετχ. Ἀόρ. ἐλθών, παραμβάλλεται πολλάκις, διὰ τελειοτέραν δήλωσιν πράξεώς τινος βαθμηδὸν προχωρούσης· ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ ἐλλείποντος, ἡ ἔννοια μένει ἀβλαβής. ἀέρχομαι δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. Ἰλδ. Π, 501, 668. Schaef. ἐν Σχλ. Αἰ. 1183. — 5) Τρπκ. ἔρχομαι, καθ' ὑποκειμένην ἄλλην κίνησιν, μὴ διὰ βαδίσεως γινομένην ἀέξ ἁλὸς ἔρχομαι Εὐγαίνω ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, Ὀδσ. Ζ, 69. ὅθεν πρὸς ἀκριβέστερον διορισμὸν, ἀπόδεσσιν ἔρχομαι Πηγαίνω πεζός, Ὀδσ. Ζ, 40. ἔτι δὲ καὶ ἀπεζὸς ἤλυθεν Ἦλθε περιπατοῦντες· καὶ, διὰ ξηρᾶς ἦλθε, ἀντιθ. τῷ διὰ θαλάσσης, Ὀδσ. Β, 265. Ἐπὶ πτήσεως, πετάσματος, τῶν πτηνῶν, Ἰλδ. Ρ, 755. καὶ τῶν μελισσῶν, Β, 89. — β΄.) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μὴ αὐτοκινήτων καὶ ἀψύχων σωμάτων, ἐξαιρ. Ἐπὶ κατὰ φύσιν συμβεβηκότων, φυσικῶν φαινομένων· ἐπὶ ῥοῆς, ῥεύματος, ποταμῶν εἴς τι μέρος. Ἰλδ. Ε, 91. Ἐπὶ ἐνσκήψεως, ἐξάφνα ἐρχομοῦ, καταιγίδος, ἀνεμοζάλης, κακοκαιρίας, τὸ συνηθ. φορτοῦνας. Ὀδσ. Μ, 288. Ἰλδ. Ι, 6. Ἐπὶ ἀνατολῆς ἀστέρων. Ὀδσ. Ν, 94. Ἐπὶ συνοψίας, συννεφιάσματος. Ἰλδ. Δ, 276. Π, 364. Ἐπὶ ἐγγίσεως τῆς νυκτὸς καὶ τῆς σκοτίας, Ἰλδ. Ξ, 78. Ω, 351. Ἐπὶ χρονικῆς περιόδου ἔτος ἤλυθεν Ἦλθεν ὁ χρόνος· πολλαχ. ἐν Ὀδσ. Ἐπὶ τῶν τεττάρων καιρῶν τοῦ ἔτους· Λ, 192. Ἐπὶ Μοίρας, Εἱμαρμένης, συμβεβηκότων, περιστάσεων, ἀναγκῶν, δυστυχιῶν. κακὸν ἦλθεν· πολλαχ. παρ' Ὁμ. αὐταύτως καὶ γῆρας, θάνατος, ἦλθεν Ὀδσ. Λ, 135. Ν, 60. Ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων. ἄχος, ἵμερος ἀπὸ πραπίδων ἦλθεν Λύπη, πάθος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἐξέλειψε, Ἰλδ. Χ, 43. Ω, 514. ὁμοίως καὶ ἀπέρας ἔρχεται ἄλλῃ Καλεῖσαι, πηγαίνει ἀλλοῦ, τὸ χάνω ἐγώ, Ἰλδ. Α, 120. καὶ ἀνάπαλιν, ἀτὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή Ἡ φωνὴ ἦλθεν εἰς τὰ ὠτία, εἰς τ' αὐτιά του, Ἰλδ. Κ, 139. αὐταύτως καὶ μετὰ αἰτ. ἀΚύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος Ἐμβῆκεν εἰς τὰ μυαλά του, τοῦ ἔζαλισε τὸν νοῦν, Ὀδσ. Ι, 362. πρβλ. 454. ἀμόθος ἦλθε μάχη Συνῆλθε, ἑνώθη, ἄρχισε, Ν, 337. ἀαἷμα κατὰ στόμα ἦλθεν Ἐμβῆκεν εἰς τὸ στόμα του, ἐγέμισε τὸ στόμα του αἷμα, Ὀδσ. Σ, 97. πρβλ. Χ, 18. Ἐξαιρ. πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς αἰχμῆς δόρατος, μύτης τοῦ κονταρίου, ἀδιὰ πρὸ ἤλυθεν Διεπέρασε, διετρύπησε, ἀδι' αὐχένος, διὰ ἀσπίδος καὶ λ. τ. τ. ἀὑπὲρ ὦμον ἤλυθεν, Πέρασεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον. Ἐπὶ πιπτόντων βαρέων ὅπλων, Ἰλδ. Ω, 82. Ἐπὶ πλεόντων πλοίων, Ὀδσ. Ξ, 334. Ἰλδ. Ο, 549. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀδῶρα καὶ δῶρα ἐλθέτω Κυστω τὰ ἔλθουν, ἂς τὰ φέρουσι, Ἰλδ. Τ, 191. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπὶ χρημάτων, ὅσπρων, ὅτα ἔρχεται διδόνται εἰς τὰς χεῖράς τινος. Ἐπὶ βρωμάτων, φαγητῶν, τὰ ὁποῖα παρατίθεται, βάλλονται ἐπὶ τὴν τράπεζαν· ἐπὶ ἀμπέλου, δένδρου, ἡ ὁποία κάμνει τὰ γεννήματα· κλ. τ. τ. Valcken. ἐν Ἱππ. 76. — 6) Φράσεις μεθωμηρικαί, α΄.) ἀεἰς λόγους ἔρχομαί τινι. Ὁμιλῶ, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίας μέ τινα· ἔτι δὲ καὶ πορεύομαι, ἔρχομαι, πηγαίνω πρός τινα, διὰ νὰ ὁμιλήσω μετ' αὐτοῦ, Ἡρδτ. 6, 86, 1. ἐν γένει, Ὁμιλῶ μέ τινα. — β΄.) ἀἐπὶ πᾶν ἔρχομαι Κάμνω ὅλα τὰ δυνατά, μεταχειρίζομαι πάντα τρόπον εἰς τὸ νὰ κατορθώσω τίποτε, Ξνφ. ἀπαρὰ μικρὸν ἔρχομαι μετὰ ἀπαρεμφάτου ἀπρμφ. Ἐγγίζω, κοντεύω, εἶμαι κοντά, ὀλίγον λείπει εἰς τὸ νὰ κάμω, τελειώσω, μεταχειρισθῶ τι. — γ΄.) μετὰ τῆς διὰ συντασσόμενον, κατ' ἐκτατικὴν σημτ. ῥήματός τινος περιφραστικῶς ἐκφέρει, π. χ. ἀδιὰ τινος ἔρχομαί τινι Πράττω μεταχειρίζομαί τι ἐναντίον τινός· ἀδιὰ μάχης τινὶ ἔρχομαι ἀντὶ μάχομαί τινι· ἀδιὰ πολέμου ἔρχομαι ἀντὶ Πολεμῶ, ἀρχίζω πόλεμον μέ τινα. ἀδιὰ φιλίας τινὶ ἔρχομαι ἀντὶ Φιλῶ, ἀγαπῶ τινα. ἀδιὰ πείρας ἔρχομαι ἀντὶ Πειρῶμαι, δοκιμάζω τι, κάμνω δοκιμὴν εἴς τι μὲ τίποτε. ἀδιὰ φόνου, διὰ πυρὸς ἔρχομαι ἀντὶ Φονεύω, καίω, βάλλω φωτιὰν εἴς τι, καὶ λ. τ. τ. Valck ἐν Φοιν. 482. Br. ἐν Σχλ. Oid. T. 773. καὶ διὰ πάντων τῶν κακῶν ἐληλυθότες «Οἱ ὄντως ἔμπειροι, ἀγαθοί, ὅτοι ἐκλέρωσαν, ἔπαθαν ὅλα τὰ παθήματα», Ξνφ. παρβλ. εἶμι. — δ΄.) ἀέρχομαι παρὰ τὴν γυναῖκα, παρὰ τὸν ἄνδρα Κοιμᾶται μετὰ, ἐπὶ συνουσιασμῷ, Ἡρδτ. — ε΄.) Ἐφορμῶ, ὁρμῶ, κινοῦμαι βιαίως κατά τινος· μετὰ γεν. ἀπαρεβόλων ὑπαλξέων λιθὰς ἔρχεται, Αἰσχλ. Θηβ. 143.

* Ἐρχομενός, ὁ, καὶ ἡ. Krüger ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 2, 5, 37. Poppe proleg. ad Thuc. cap. 8. Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 134. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ὀρχομενοῦ, ἀποδεικνυμένη ἴσως παρ' Ἡσδ. λψ. 15. ἐκ τῶν Σχλ. Ἀρατ. Φαιν. 45. παραβλ. Osann syll. inscr. 4. inscr. 66.

Ἔρψις, εως, ἡ (ἕρπω). Τὸ νὰ ἕρπῃ, σύρηταί τι ὅπως κατὰ γῆς, κοιλοσύρηται· κοιλοσύρσιμον.

* Ἔρῳ, Ἐπκ. κατ' ἀποκπ. δοτκ. τοῦ Ἔρως, ἀντὶ ἔρωτι, Ὀδσ. Σ, 212. πρβλ. γέλως.

Ἔρω, ἀντὶ εἴρω, Συνάπτω, συνείρω, ἁρμαθιάζω, ῥαμματιάζω, συνδένω, κομποδένω· ἄνευ παραδείγματος ὅμως.

Ἐρῶ, Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἐρέω. Θέλει εἰπῶ, θέλω νὰ λέγω. Μλ. τοῦ εἰπεῖν· πρὸς ᾧ τὰ ἀπὸ τοῦ πρωτοτ. ῥέω, Παρκμ. εἴρηκα, παθτ. εἴρημαι. Ἀόρ. παθ. ἐρρήθην καὶ ἐρρέθην· ὁ Bekker ὅμως ἐν Πλάτ. ἔγραψε πανταχοῦ ἐρρήθην, ὅπερ καὶ πανταχοῦ ὀρθότ. κρίνεται. Ἀπρμφ. ῥηθῆναι κοινῶς, οὐκ Ἀττ., εἰρήθην καὶ εἰρέθην, Παθτ. Μελ. εἰρήσομαι. Ὁμηρικὸς δὲ ἀντὶ Μλ. ἐρέω, ἀμφοτ. αἱ Παρκ., ὁ μετχ. Ἀόρ. ῥηθείς, τοῦτο δὲν μόνον ἐν τῇ συνθ. ἀἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ Ὀδσ. Ἐπὶ τῷ ἀκριβῶς διακριθέντι τι δικαίῳ· καὶ ὁ παθτ. Μλ. — Ἔρω ἐνεστ. οὐχ εὕρηται· ἀλλ' Ὁμ. χρῆται τῷ εἴρω καὶ εἴρομαι κατὰ σημτ. ἐνεστ. οἱ δ' Ἀττ. χρῶνται τῷ φημί.

1) Θέλει λαλήσω, ὁμιλήσω, εἰπῶ· μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματ. καὶ δοτκ. τοῦ προσ. Ὁμ. ἀοὐδὲ πάλιν ἐρέεις Δὲν θέλεις ἀντιλέξει, ἀντειπεῖ, ἐναντιωθῆ, Ἰλδ. 1, 56. — 2) Θέλει ἀναγγείλω, μηνύσω δηλοποιήσω τι, εἰδήσω τινα, ἀἔπος, ἀγγελίην ἐρέω Ἰλδ. Λ, 419. Ξ, 355. Ἐν Ὀδσ. πολλάκις καὶ ἐν Ἰλδ. ἐπὶ τῆς Ἠοῦς «Ζηνὶ φόως ἐρέουσα» ὅθεν, Θέλει ὑποσχεθῶ, Ἡσδ. Θ, 23. Schaef. παρὰ Seidl. Εὐρπ. Ἠλ. 33. — 3) Ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἀντὶ τοῦ ἔρομαι, ἅπαξ μόνον ἢ δὶς παρ' Ὁμ., ὅπου ὅμως μὴ συγχέεσθαι τῷ ἐνεστ. ὁ μελ. ἐρέω· ἰδὲ ἔρομαι. (ἀπὸ τούτου τοῦ πρωτοτ. ἐρῶ, προκύπτει, πλὴν τοῦ εἴρω, ἐρεείνω, ἔρομαι, ἐρωτάω, βεβαίως τὸ ἐρευνάω· πιθανῶς δὲ καὶ τὸ εἴρηται, εἴρων· ὅπερ, ὡς παρ καὶ τὸ ῥῆμα, ῥῆσις, ῥήτωρ, καὶ λ. ἀπὸ τοῦ παθ. Πρκμ.)

Ἐρῳδιός, ὁ. Τὸ πτηνὸν ἐρωδιός, ῥωδιός, Ἰλδ. Κ, 274. ὅπου πρὸς τὰ δεξιὰ πετῶν ὡς αἴσιον ἀγγελίας προμηνυτὴς ἐμφαίνεται.

Ἐρωέω, Μλ. -ήσω. Ἐπὶ ῥευστῶν, Ῥέει, τρέχει, χύνεται, τρέχει μὲ ὁρμήν, ἀναβρύει, χύνεται μὲ ὑπερβολήν· αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί Ἰλ. Α, 303. Ὀδσ. Π, 441. Ἡ τούτοις συνεχομένη γενικωτέρα σημασ. πασηςδήποτε βιαίας, ὁρμητικῆς κινήσεως, πηδήματος, παλμοῦ, βολῆς, ῥίψιματος, ὁρμῆς ἐν γένει, εὕρηται ἔτι μόνον ἐν τῷ οὐσιαστ. ἐρωή, ἐν τῷ ῥήματι δὲ διετηρήθη μόνον ἡ τῆς ἐλαφρᾶς, ταχείας πρὸς τὰ ὀπίσω κινήσεως· ὅθεν 2) Ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρομῶ, ἐπιστρέφω, παύω τοῦ νὰ κάμνω τι· μετὰ γεν. πολέμοιο, χάρμης ἐρωεῖν Ἰλ. Ν. 776. Π, 101. Ρ, 422. Τ, 170. κεκματόσιν Ὑμ. Δημ. 302. καὶ μετ᾽ ἀκριβεστέρας δηλώσεως τῆς εἰς τὰ ὀπίσω κινήσεως ἠρώησαν ὀπίσσω Ἐτραβήχθησαν, ἐπήδησαν ὀπίσω, Ἰλ. Ψ, 433. Ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ νεφέλη οὔποτ᾽ ἐρωεῖ Τὸ σύννεφον δὲν ἐκλείπει ποτὲ ἀπὸ τὸν σκόπελον, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ· ὥστε τὸ, σκοπέλου πρέπει νὰ ἀναπληρωθῇ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου, Ὀδσ. Μ, 75. Ἔτι δὲ καὶ παραιτῶ, παύω ἀπό τι· μηδέ τ᾽ ἔα ἐρωεῖν Πήγαινε τώρα εἰς τὸ στράτευμα τῶν Ἀχαιῶν καὶ μὴ παραιτηθῇς, μὴ παύσῃς, μὴ θελήσῃς νὰ τραβηχθῇς ὀπίσω δηλ. τοῦ ἰέναι κατὰ λαόν, Ἰλ. Β, 179 ὥστε καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. τὸ ῥῆμα δὲν ἐπιδέχεται ἰδιαιτέραν τινὰ ἀπόλυτον χρῆσιν· ὁ Θεόκρ. 13, 74 ἀντὶ τῆς γεν. τίθησι τὴν Αἰτ. καὶ οὕτω χρῆται αὐτῷ ὅλως κατὰ μεταβ. σημασ. Καταλείπω, ἀφίνω· οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ· ἰδὲ ἔτι καὶ 24, 99. αὐτόθι· νεφᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον Τειρεσίας· περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ὁ Kiessling ψευδῶς ἔκρινε — 3) μεταβ. Ἀποτρέπω, ἀπωθῶ, ἀμποδίζω τι ὀπίσω, ἐμποδίζω τὴν ὁρμήν, τὴν κίνησίν τινος πιεζόμενον ἀπὸ σημεῖον, Ἰλ. Ν. 57. παρ᾽ Ὁμ. τοῦτο μόνον τὸ παράδειγμα ἅπαξ. παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. τὸ εὕρηται πλεῖστα· (Πρβλ. ἔστι τὸ Ῥ ῥέω, κατὰ σημασ. δὲ συγγ. τῷ ῥώομαι ἀναμφιβόλως, τοῦ ἐρύω, ἐρύκω ὅμως πάνυ ἀπιθανῶς).

Ἐρωή, ἡ. Πᾶσα ἡδήποτε ὁρμητικὴ βιαία κίνησις· παρ᾽ Ὁμ. ἐξαιρ. ἠέρος ἐρωή. Ἡ βολή, τὸ ῥίψιμον τοῦ κονταρίου, ἡ διὰ τοῦ ῥίψιματος βιαία κίνησίς του, Ἰλ. Δ, 357. Ο, 353. Ἔτι δὲ καὶ πέρωη βελέων, Δ, 542. Ρ, 562. ἐλείπετο δουρὸς ἐρωήν· Ἔμεινεν ὀπίσω βολῆς δόρατος, τὸ κοινῶς παρ᾽ ἡμῖν, Μίαν στοχειάν τόπον, Ψ, 526. πρβλ. Φ, 251. ὅθεν ἡ ῥύμη, ἡ ῥοπή, ἡ ὁρμή, ἡ βιαία φορὰ πασηςδήποτε ῥιπτομένου, σφενδονιζομένου σώματος. Τροπ. καὶ ἐπ᾽ ἀνθρώπων. πλειμμυρίσης ἐρωῇ Ἡ κίνησις τοῦ λικνιστοῦ ἐν ᾧ λικμᾷ, λικνίζει, Ἰλ. Ν, 590. ἀνδρὸς ἐρωῇ Ἡ ὁρμή, ἡ δύναμις τοῦ ἀνδ. Γ, 62. πρβλ. Ξ, 558. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. Ἠλέκτις, ψυχικὴ ὁρμή, πόθος, ἐπιθυμία — 2) Ὑποχώρησις, παῦσις, κατάπαυσις, ἡσυχία, ἀνάπαυσις· ἐρωὴ πολέμοιο Ἰλ. Ξ, 302. Ρ, 761. Αὕτη ἡ σημασία, τῇ πρώτῃ τοῦ ῥήματος ἐναντιωτέρου ἀναντία, ἐξηγεῖται ῥᾳδίως ἐκ τῆς 2 σημασ. τοῦ ῥήμ. ἐρωέω. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὕρηται που ἡ λέξις.

Ἐρωμανέω, Μλ. -ήσω. Μαίνομαι, τρελλαίνομαι ἀπὸ ἀγάπην, εἶμαι ἐρωτευμένος, ὥστε κοντεύω νὰ τρελλαθῶ, ἢ ὡς λυσσασμένος παρὰ τὸ

Ἐρωμανής, ὁ, ἡ (ἔρως, μαίνομαι). Ὅστις μαίνεται, λωλαίνεται διὰ ἔρωτα, εἶναι μὲ μανίαν, λύσσαν, ἐρωτευμένος, Ἐπίρρ. ἐρωμανῶς, ἀφ᾽ οὗ

Ἐρωμανία, ἡ. Τὸ νὰ μαίνηται, τρελλαίνηταί τις ἀπὸ τὸν ἔρωτα, νὰ ἀγαπᾷ ὡς λυσσασμένος. ἔρωτος μανία, λύσσα.

Ἐρωμένιον, τό. Ἀγαπίτσα, ἐρωτάκι. Ἀντιφ. Μαχ. ἐπ. 4. Ὑπὸ κρατ. τοῦ

* Ἐρωμένος, ὁ· ἐρωμένη ἡ. Μτχ. παθ. ἐνεσ. τοῦ ἐράω. Ἐραστής, ἐρασμία· ἀγαπητικός, ἀγαπητικιά.

Ἔρως, ωτος, ὁ. Τὴν ἑτερόκλ. δοτικ. ἔρῳ ἢ τὴν κατ᾽ ἀποκοπ. ἔρω, ἀντὶ ἔρωτι, κατέστησεν ὁ Wolf ἐν Ἰλ. Σ, 212. οἱ μετέπειτα ποιητ. χρῶνται καὶ τῇ αἰτ. ἔρων ἀντὶ ἔρωτα, Jac. Ἀνθλ. Πλτ, σλ. 559. παρβλ. γέλως· ἀρχαιότερος Ἐπικὸς μόνον τύπος, ἔρος, Ἔρωτας, ἀγάπη, ἐν Ἰλ. ἐν τῇ φράσει μόνον νέρως φρένας ἀμφεκάλυψεν· Ἐθέλξε, κατεκυρίευσε τὴν καρδίαν του, Γ, 442. Ξ, 294. ἐν Ὀδσ. δὲ ἅπαξ μόνον πέρω δ᾽ ἄρα θυμὸν ἐθέλχθησαν· παρ᾽ Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ σφοδρᾶς ἀφροδισιασμοῦ ἐπιθυμίας. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐν γένει, Πόθος, ὄρεξις, κλίσις, εὐχή, ἐπιθυμία, χαρά, ἡδονή, Σοφλ. Αἰ. 693. Πλτ. ἔρωτες Σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, ἐξαιρ. ἀγάπαι ἀφροδισιακαί. Τὴν ἀστείαν ἐτυμολ. τῆς λέξεως παρὰ τό, ἐρρωμένως ῥωσθεῖσα ἐπιθυμία, ἰδὲ Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 238. C. — 2) ὡς κύριον ὄνμ. Ὁ Ἔρως, ὁ θεὸς τῆς ἀγάπης, ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης. ἀφ᾽ οὗ

Ἐρωτάριον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ἔρως, Ἐρωτάκι, ἀγαπίτσα· ὁ μικρὸς θεὸς τῆς ἀγάπης.

Ἐρωτάω, Μλ. -ήσω. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ νὰ μάθω, ἀκούσω, πληροφορηθῶ τι· μετὰ αἰτ. Ἀριστφ. Ἀχ. 649. εἴρηκα. Παρ᾽ Ἀττ. τὸ εὐχρηστότερον ῥῆμα κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ λαμβάνει πάντας τοὺς ἐλλείποντας χρόνους παρὰ τὸ ἔρομαι, ὅπερ ἰδὲ — 2) Μεταχειρίζομαι προβλήματα εἰς τὴν ὁμιλίαν μου μετά τινος· ὅ ἐστι προβάλλω τι εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μοὶ ἀποκριθῇ καὶ ἐκ τῶν ἀποκρίσεών του συνάγω τὴν ἀπόδειξιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος, ὡς ἔκαμνεν ὁ Σωκράτης· ἔτι δὲ καὶ συνερωτάω, ἀφ᾽ οὗ

Ἐρώτημα, ατος, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐρωτηθῇ τίς τινα, ἡ προβαλλομένη ἐρώτησις· ἀφ᾽ οὗ

Ἐρωτηματίζω, Μλ. -ίσω. Διατάττω τὰς εἰς ἀπόδειξιν ἀνηκούσας γνώμας, ὥστε νὰ δύνηται ὁ διαλεκτικὸς νὰ τὰς προβάλλῃ μετέπειτα εἰς ἄλλον τινὰ καὶ νὰ τὸν συμπεράσῃ ἐξετάζῃ. Ἀρστ.

Ἐρωτηματικός, ή, όν. Ὅ,τι προβάλλεται ἢ εἶναι συγγεγραμμένον εἰς ἐρωτήσεις· ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἐρώτησιν, πραγματεύεται, διαλαμβάνει περὶ ἐρωτήσεων· Ἐπίρρ. ἐρωτηματικῶς.

Ἐρωτημάτιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ ἐρώτημα, Μικρὸν σύντομον ἐρώτημα.

Ἐρώτησις, εως, ἡ. ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν. Τὸ νὰ ἐρωτᾷ τίς τινα διὰ τίποτα. μετὰ γεν. τοῦ πραγμ. περὶ οὗ ἡ ἐρώτησις, Πλουτ. Θησ. σλ. 147. C

Ἐρωτητέον, ἐπθ. ῥηματ. τοῦ ἐρωτάω. Πρέπει νὰ ἐρωτᾷ, νὰ ἐρωτήσῃ τις, κλ.

Ἐρωτιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἐρωτικός. ὡς τὸ ἐρωτική.

Ἐρωτιάω, Μλ -άσω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ ἔρωτα, πάσχω διὰ ἔρωτα, ἔχω κλίσιν εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἐρωτιδεύς, έως, ὁ Μικρὸς ἔρωτας, ὡς ὑποκ. ὀνμ. Ἐρωτάκης, Ἐρωτόπουλον· παρὰ τὸ Ἔρως, ὡς τὸ λαγιδεὺς παρὰ τὰ λαγώς. Ἀνακρ., πληθ. Ἐρωτιδεῖς, Ἐρωτάκια, Ἐρωτόπουλα.

Ἐρωτίδια, τὰ Ὑπακουομ. ἱερά, Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ Ἔρωτος.

Ἐρωτίζω = ἐρωτάω Γραμμτ.

Ἐρωτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἔρωτα, ἀγάπην· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸν ἔρωτα, ἀγαπᾷ, εἶναι ἐρωτευμένος, ἔμπειρος εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος· ὅστις εἶναι ἐραστὴς πράγματός τινος, ἀγαπᾷ τι, τοῦ ἀρέσκει τίποτε, ἔχει πόθον, ὄρεξιν διὰ τίποτα· περί τι καὶ πρός τι. Ὅ,τι πραγματεύεται, διαλαμβάνει περὶ ἔρωτος, π. χ. ἐρωτ. μέλη, Ἄσματα, τραγῳδία τῆς ἀγάπης, ἐρωτ. λόγοι καὶ λ. τ. τ. Ὅσα διεγείρουσιν εἰς ἔρωτα. Ἐπίρρ. ἐρωτικῶς· ἀλλ᾽ ἐρωτικῶς ἔχω τινός· Ἔχω μεγάλην κλίσιν εἰς τίποτε, ἀγαπῶ τι καταπολλά.

Ἐρώτιον, τό. Ὑποκρστ. τοῦ Ἔρως. ὡς τὸ ἐρωτάριον.

Ἐρωτίς, ίδος, ἡ. Ὑποκρστ. τοῦ ἐρασμία, Ἀγαπητική. ἀγαπητικοῦλα, ἀγαπητικίτσα· Θεόκρ. 4, 59. — 2) ὡς Ἐπθ. νέρωτίδες νῆσοι· Νῆσοι, νησιὰ τοῦ Ἔρωτος· Ἐρωμένη, ἀγαπητική, ἡ ἀγαπητή· Ἀνθλ. 2, 163.

* Ἐρωτόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Πληγωμένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, ἐρωτευμένος· Εὐσταθ. Ἐρωτ.

Ἐρωτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει περὶ ἔρωτος, ἢ τὰ συμβεβηκότα ἐρωτευμένων. Ἀνάλεκτ. Δ, 38 (ε).

Ἐρωτόδεσμος, ὁ. Ὁ δεσμὸς τοῦ ἔρωτος, Νικήτ. Χρον. Κ, 5.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ (διδάσκαλος). Διδάσκαλος, διδασκάλισσα τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀγάπης.

Ἐρωτόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις εἶναι κυριευμένος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἔρωτα, ἀγάπην. ἀφ᾽ οὗ

Ἐρωτοληψία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις κυριευμένος ἢ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἔρωτα.

Ἐρωτομανέω, Μλ. -ήσω = ἐρωμανέω. Εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ἔρωτος, ἐρωτευμένος μὲ ὑπερβολήν.

Ἐρωτομανής, ὁ, ἡ = ἐρωμανής. Ὅστις τρελλαίνεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα, εἶναι ὑπὲρ λόγον, μὲ ὑπερβολὴν ἐρωτευμένος.

Ἐρωτομανία, ἡ = ἐρωμανία. Τὸ νὰ εἶναί τις ὡς τρελλὸς διὰ τὸν ἔρωτα· ὑπερβολικὸς ἔρως.

Ἐρωτοπαίγνιον, τό (παίγνιον). Παιγνίδι τοῦ ἔρωτος· τραγοῦδι ἐρωτικόν. Γέλλιος. Β. 21.

Ἐρωτοπλάνος, ὁ, ἡ (πλανάω). Ὅ,τι ἀπατᾷ πλανᾷ τὴν ἀγάπην, ἀπομακρύνει τὸν ἔρωτα. — 2) Ὅ,τι ἀποπλανᾷ, σύρει τινὰ εἰς ἔρωτα· ἐρωτοπλάνος φθόγγος. Μελεάγ. 112 (ε).

Ἐρωτοπλοέω, Μλ -ήσω (πλέω, πλόος). Πλέω, ταξιδεύω εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ ἔρωτος· ὅ ἐστιν, εἶμαι ἐρωτευμένος· κολυμβῶ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ ἔρωτος, τὸ κοινῶς εἶμαι ἐρωτευμένος ὡς εἰς τ᾽ αὐτιά. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 69.

Ἐρωτοποιέω, (ποιέω). Παρακινῶ, διεγείρω εἰς ἔρωτα. Ἰουστίν. Μαρτ. Ἀπολογ.

Ἐρωτοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ ἔρωτα, ἀγάπην.

Ἐρωτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅ,τι τρέφει, αὐξάνει τὸν ἔρωτα, τὴν ἀγάπην. Ὀρφ. Ἀργ. 476 καὶ 886.

Ἐρωτύλος, ὁ. Ἐρωμένος, ποθητός, ἀγαπητικός. Θεόκρ. Γ, 7. Ἀνάλεκτ. Γ, 106. — 2) ὡς ἐπθ. νέρωτύλα ἀείδων. Ψάλλω τραγουδῶ ἐρωτικὰ ᾄσματα, τραγῴδια τῆς ἀγάπης, Δωρ. λέξ. Βίων. (υ).

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Σ.

Ἐς, Ἰωνικῶς καὶ πάλαι Ἀττικῶς ἀντὶ τῆς, Εἰς ἣν ἰδέ· αὐταύτως ζητήσθω καὶ πάντα τὰ τῷ Ἐς σύνθετα ὡς τὰ τῷ Εἰς· ἐνταῦθα δὲ μόνον τὰ Ὁμηρικὰ σημειοῦνται.

Ἕς, Προστακτ. Ἀόρ. β. τοῦ, Ἵημι, ὡς τὸ ἄφες, μέθες.

* Ἐσαγγελεύς, ὁ. ἀντὶ εἰσαγγελεύς. Ἡρδτ.

* Ἐσαγγέλλω, ἀντὶ εἰσαγγέλλω. Ἡρδτ.

* Ἐσαγείρω, ἀντὶ εἰσαγείρω, παρ᾽ Ὁμ. μόνον τὸ γ. προσ. Παρατ. ἐσαγείρετο, καὶ τὸ γ. μέσ. ἀόρ. ἐσαγείρατο.

* Ἐσάγω, ἀντὶ εἰσάγω, Ἰλ. Ζ, 252. καὶ Ἡρδτ.

* Ἐσαιεί, Ἐπίρρ. (αἰεί). Διὰ παντός.

* Ἐσακοντίζω, ἀντὶ εἰσακοντίζω. Ἡρδτ.

Ἐσαθρέω, ἀντὶ εἰσαθρέω, Ἰλ. Γ, 450.

* Ἐσακούω, ἀντὶ εἰσακούω, Ἰλδ. Θ, 97. καὶ Ἡρδτ.

* Ἔσαλτο, γ΄. ἑνκ. πρτκ. κατὰ συγκπ. Ἀόρ. β΄. τοῦ εἰσάλλομαι, ἀντὶ ἐσάλετο, Ἰλδ. Μ, 466. Ν, 679.

* Ἔσαν, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦσαν, παρὰ τὸ εἰμί, Ὁμ.

Ἐσανδρόω, = εἰσανδρόω, ἀμφβ.

* Ἐσάντα, ἀντὶ εἰσάντα, Ὁμ.

* Ἐσάπαξ, Ἐπρρ. (ἅπαξ). Διὰ μίαν φοράν, Ἡρδτ.

* Ἐσάπην, Παθ. Ἀόρ. β΄. τοῦ σήπω.

* Ἐσαπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ εἰσαφικνέομαι. Ἡρδτ. 1, 1.

* Ἐσαράσσω, ἀντὶ εἰσαράσσω. Ἡρδτ.

Ἐσάρτι, Ἐπίρ. ἀντὶ, εἰς ἄρτι, Ἕως τώρα, νεωτέρα λέξ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 21.

Ἐσαρτίζω, Εἰσαρμόζω, βάλλω τι μέσα, ἀνάμεσα εἰς ἄλλα καὶ τὸ ἁρμόζω εἰς αὐτά.

* Ἐσαύριον, Ἐπρρ. ἀντὶ εἰς αὔριον, Ἀρστφ. Ἱππ. 666.

Ἐσαφάζω, ἐσαφάσσω, ἐσαφάω, τὸν δάκτυλον, ἢ τῷ δακτύλῳ, Βάλλω τὸν δάκτυλόν μου μέσα εἴς τι καὶ δοκιμάζω, ψηλαφῶ τοιουτοτρόπως τὰ ἔσω. Ἱπποκρ. Ἴδε ἀφάζω, καὶ ἀφασσάω.

* Ἐτάχρι, Ἐπρρ. ἀντὶ εἰς ἄχρι. Ἕως, ἕως οὗ, ἕως εἰς· μετὰ γεν.

* Ἐςβαίνω, ἀντὶ εἰςβαίνω, Ὁμ.

* Ἐςβάλλω, ἀντὶ εἰςβάλλω, Ἡρδτ.

* Ἔςβη, γ΄. ἑνκ. πρτκ. ἐνεργ. Ἀόρ. β΄. τοῦ σβέννυμι, κατ᾽ ἀμετβ. σημτ. Ὁμ.

* Ἐςβιβάζω, ἀντὶ εἰςβιβάζω, Ἡρδτ.

* Ἐςβολή, ἀντὶ εἰςβολή, Ἡρδτ.

* Ἐςδέχομαι, ἀντὶ εἰςδέχομαι, Ἡρδτ.

* Ἐςδίδωμι, ἀντὶ εἰςδίδωμι, Ἡρδτ.

* Ἐςδύομαι (εἰςδύω). Ἐμβαίνω, χώνομαι μέσα εἴς τι· μετὰ αἰτ. πλεονεκτικῶς, Ἰλδ. Ψ, 622.

* Ἐςδύω, ἀντὶ εἰςδύω, Ἡρδτ.

* Ἐσέδρακον, ες, ε, Ἀόρ. β΄. τοῦ εἰςδέρκομαι, Ὁμ.

* Ἔσειμι, ἀντὶ εἴσειμι, Ἡρδτ.

* Ἐσελεύσομαι, Μλ. τοῦ εἰσέρχομαι, Ὀδσ. Λ, 88.

* Ἐσελθεῖν, Ἀπρμφ. Ἀορ. τοῦ εἰσέρχομαι, Ὁμ.

* Ἐσεμάσσατο, ἴδε εἰσμάομαι, Ἰλδ.

Ἐσένης, ἐσσήν, ἐσῆνας, ἴδε ἐσσήν.

* Ἐσέπτατο, γ΄. ἑνκ. πρτκ. μέσ. Ἀορ. β΄. τοῦ εἰςίπταμαι.

* Ἐσέργνυνται, Ἰων. ἀντὶ εἰσείργνυνται. Περικλείειν, περιφράττειν, Ἡρδτ. 2. 86.

* Ἐσέρχομαι, ἴδε εἰσέρχομαι, Ὁμ.

* Ἐσεσάχατο, γ΄. πλθ. πρτκ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ σάττω.

* Ἔσευα, Ἐπκ. ἔσσευα, ἐνργ. α΄. ἀόρ. τοῦ σεύω.

* Ἐσέχυντο, γ΄. πλθ. πρτκ. κατὰ συγκπ. ἀόρ. παθ. τοῦ εἰσχέω, Ἐχύθησαν μέσα, ἐχώθησαν, ἔτρεξαν ἀγεληδὸν μέσα, ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλδ. Μ, 417. Τ, 610.

* Ἐσέχω, ἀντὶ εἰσέχω, Ἡρδτ.

* Ἐσηθέω, ἀντὶ εἰσηθέω, Ἡρδτ.

* Ἐσήλατο, γ΄. πλθ. προσ. μέσ. Ἀορ. α΄ τοῦ εἰσάλλομαι, Ἰλδ.

* Ἐσηλυσίη, ἡ = εἰσήλευσις.

* Ἔσθαι, Ἀπρμ. μέσ. Ἀόρ. β΄. τοῦ ἵημι, καὶ Ἀπρμ. παθ. Παρακ. τοῦ ἕννυμι.

Ἐσθέω (ἐσθής). Ἐνδύω τινά. Παθ. καὶ μέσ. Ἐνδύομαι· συνήθ. κατὰ Πρκμ. ἠσθημαί τινα Εἶμαι ἐνδυμένος μέ τι, ἔχω ἐνδυμένον τίποτε· πέπλοισιν ἐσθημένος, Ἔχω ἐνδυμένον φόρεμα, Ἡρδτ. 6, 112. ἀφ᾽ οὗ

Ἔσθημα, ατος, τό. ποιητ. Φόρεμα, ἔνδυμα, ἐνδυμασία.

* Ἔσθην, γ΄. δυϊκ. πρτκ. παθ. ὑπρσντ. τοῦ ἕννυμι, Ἰλδ. Σ, 517.

Ἐσθής, ῆτος, ἡ. Ἱμάτιον, ἔνδυμα, φόρεμα, Ὀδσ. ὅπου περιληπτικῶς κεῖται, ἱματισμός, φορεσιά, ἐνδυμασία· σπανιώτ. ἐπὶ ἑνὸς φορέματος μόνου. Ἔτι δὲ καὶ ἑνικ. Οἱ τάπητες, τὸ τουρκ. κελλίμια, στρωματάδες, μὲ τοὺς ὁποίους ἡτοίμαζον στρῶμα εἰς ὕπνον, Ὀδσ. Ψ, 290. (παρὰ τὸ ἕννυμι, ἔσθην, ὥστε κατ᾽ ἀκριβῆ ἀναλογίαν ἔπρεπε νὰ λέγηται ἐσθής, ἴδε καὶ ἔσθος).

Ἔσθησις, εως, ἡ. Φορεσιά, ἐνδυμασία· παρὰ τὸ ἐσθέω.

Ἔσθησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τίς τι· παρὰ τὸ ἐσθίω. Ἴσω. εἰ μὴ γραπτέον ἔσθεσις.

Ἐσθίω, κατ᾽ ἐπίτσ. τύπος τοῦ ἔδω, Τρώγω, καταβιβρώσκω, κατατρώγω· ἐπ᾽ ἀνθρώπων τε καὶ ἀλόγων ζώων, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. πινόμενα καὶ πινόμενα συντεταγμ. Β, 305. Φ, 69. Τρπκ. πάντας πῦρ ἐσθίει Ὅλους καταναλίσκει κατατρώγει ἡ φωτιά, Ἰλδ. Ψ, 182. οἶκος ἐσθίεται Καταφθείρεται δι᾽ ἀσωτείας, Ὀδσ. Δ, 3, 18. ὅθεν, ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. Διαφθείρω, σπαταλῶ, καταξοδιάζω τὴν περιουσίαν μου (πλὴν τοῦ Ἐνεστ. μόνου κατὰ Παρτ. ἐν χρήσει, οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται παρὰ τὸ ἔδω. παρβλ. ἔσθω καὶ φαγεῖν) (– ᴗ –).

Ἐσθλοδότης ου, ὁ. θλκ. ἐσθλοδότις, τιδος, ἡ (ἐσθλὸς δίδωμι). Χορηγὸς τῶν ἀγαθῶν, ὅστις χορηγεῖ, δίδει τὰ καλὰ πράγματα. Συνσ.

Ἐσθλός, λή, λόν. Χρηστός, καλὸς καὶ ἀγαθός, εὐγενής, τίμιος, γενναῖος, ἀνδρεῖος, δυνατός· ἐν γένει, ὡς τό, ἀγαθός, πολλάκις παρ᾽ Ὁμ. ὅστις χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ χειροβοσκῶν, Ὀδσ. Π, 557. καὶ ἐπὶ τῶν ἡγεμόνων καὶ ἀρχιστρατήγων ἐν τῇ ποιήσει του. Καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάσης ἄλλης ἀρετῆς ἐγένετο γνωστὴ καὶ ἐτιμᾶτο ἡ ἐν πολέμοις ἀνδρία καὶ εὐτολμία, τὸ ἐσθλὸς φέρει ἐν Ἰλδ. ἐξαιρ., τὴν ὡρισμένην σημσ. τοῦ, ἀνδρεῖος, εὔτολμος, ἀντιθ. συνήθ. τῷ, κακός, Δειλός, ἀνάξιος, ἀνίκανος εἰς τίποτε· ἔν τινι· Ἰλδ. Ο, 383. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. Ἐπὶ θυμοειδῶν, εὐγενῶν ἵππων, Ἰλδ. Ψ, 348. ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου δέ, μετηνέχθη ἀκριβέστερον εἰς τὰς περιστάσεις, καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων. π. χ. νόος, νόημα, μένος, βουλή, κλέος, φάτις. Ὁμ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν καθαρὰν πραγματικὴν ἔννοιαν ἐχόντων. Ἰαματικόν, σωτήριον, ὠφελικόν, εὐεργετικόν· φάρμακα, τεύχεα, κτήματα, κειμήλια καὶ λ. τ. τ. Ὁμ. Ἔτι δὲ φέρει ἡ λέξις καὶ τὴν σημσ· παντοειδήποτε τερπνοῦ, χαροποιοῦ, εὐτυχίας προξένου ἢ προσημαντικοῦ· εὐοιώνου, αἰσίου· κορυφέεσιν, Ὀδσ. Ω, 311. ὄνειρος, Τ, 547. Παρ᾽ Ἡρδτ. Ἔργ. 214. Πλούσιος, εὐκατάστατος, ἰσχυρός, δυνάμενος. Ὡς οὐσιαστ. παρ᾽ Ὁμ. ἐσθλοί, Οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἔντιμοι· πολλάκ. ἀπαντώμενον. Ἔτι δὲ καὶ ἐσθλά, Τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ περιουσία. κουρίην ἐμπλησόμεν ἐσθλῶν, Ὀδσ. Κ, 523. Ἐσθλόν, Τὸ καλόν, ἡ εὐτυχία, Ἰλδ. Ω, 530. νέσθλενα μετὰ Ἀπρμ. Ὠφελεῖ, βοηθεῖ, Ω, 301. Δωρκ. τύπ. ἐσλός. (Κατὰ Herm. παρὰ τὸ ἀρχαῖον πρωτότ. ἐθλές, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ Γερμν. edel, Boeck, ἐν Πινδ. Ὀλ. 1, 88.) ἀφ᾽ οὗ

Ἐσθλότης, ητος, ἡ. Εὐγενὲς φρόνημα, τιμιότης, ἀνδρία, ἀγαθότης. Πλούταρχ.

Ἔσθλωμα, ατος, τό (ἐσθλόω). Εὐγενής, ἐξαίρετος, τιμία, καλή, ἀνδρεία καὶ γενναία πρᾶξις ἢ γενναῖον κατόρθωμα καὶ λ. τ. Εὐρπ.

Ἔσθος, εος, τό = ἐσθής. Ἱμάτιον, φόρεμα, Ἰλδ. Ω, 94. Ἀρστφ. Θσμ. 940. σπανιώτ. τύπος τοῦ ἐσθής.

Ἐσθ᾽ ὅτε, ἀντὶ ἔστιν ὅτε, Ἐνίοτε, μερικαῖς φοραῖς, κάποτε· μετὰ ὀρτικ. Ἑρμλ. Herm. Vig. σλ. 919. ποτὲ ὅτε —, ὅτε —, Σοφοκλ. Αι. 56, λφ.

* Ἐσθρώσκω, ἀντὶ εἰσθρώσκω, Ἰλδ. Μ. 462, Φ, 18.

* Ἔσθω, ποιητ. σύντ. τοῦ ἐσθίω, Τρώγω, ἀναλίσκω, Ὁμ., ὅστις τὰ πλεῖστα τῷ πίνειν συντάσσει αὐτό. Καταβιβρώσκει, κατατρώγει, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ὀδσ. Ν, 409. Τρπκ. κειμήλια. Καταδαπανῶ τὴν περιουσίαν μου, Β, 75. Πλὴν τοῦ ἐνς. μόνον ὁ Πρτ. ἤσθον ἐν χρήσει, οἱ λοιποὶ χρόνοι λαμβάνονται παρὰ τὸ ἔδω. ἔστι δέ, πλὴν παρ᾽ Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς Ο΄. εὔχρηστος ἡ λέξ.

* Ἐσία, ἡ. Ἦν ἐν χρήσει ἔντισι διαλέκτοις ἐξαιρ. ἐν τῇ Ἰταλοδωρικῇ ἀντὶ τοῦ, οὐσία· γράφεται δὲ καὶ ἐσσία. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σλ. 401. C

* Ἐσιδεῖν, ἀντὶ εἰσιδεῖν, Ὁμ.

* Ἐσιέμεναι, Μτχ. θλκ. γεν. μέσ. ἐνστ. παρὰ τὸ εἰσίεμαι. Ὀδσ. Χ, 470.

* Ἐσίζεται, ἀντὶ εἰσίζεται, παρὰ τὸ εἰσίζομαι Ἰλδ. 245.

* Ἐσίημι, ἀντὶ εἰσίημι. Ἡρδτ.

* Ἐσίπταμαι, ἀντὶ εἰσίπταμαι, Ἡρδτ.

* Ἔσις, εως, ἡ (ἵεμαι). Σπουδή, ὁρμή, ψυχικὸν πόθος, ἔφεσις, ἐπιθυμία· μόνον παρὰ Πλάτ. Κρτλ. σλ. 411. Δ, 420 Α. Κατὰ τὸν κοινὸν τῆς γλώσσης τρόπον, φαίνεται οὐχ ἔσις ἀλλὰ ἔφεσις χρήσιμον.

* Ἐσκαταβαίνω, ἀντὶ εἰσκαταβαίνω, Ὀδσ. Ω, 222.

* Ἐσκάτθετο, γ΄. ἑνκ. πρτκ. μέσ. Ἀορ. β΄. τοῦ εἰςκατατίθημι, ἀντὶ εἰσκατέθετο, Ἡσδ.

* Ἔσκε, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦν, γ΄. ἑνκ. πρτκ. Παρτ. τοῦ εἰμί, πολλάκ. παρ᾽ Ὁμ.

Ἐσκεμμένως, Ἐπρρ. Μετχ. παθ. Παρακείμ. τοῦ σκέπτομαι, Στοχαστικά, μὲ γνῶσιν, στοχαστικῶς, σκέψει.

* Ἔσκληκα, ἀμετβ. Πρκμ. τοῦ σκέλλω.

Ἔσκλητος, ἡ (εἰσκαλέω). Ἐκκλησία, παρβλ. ἔκκλητος, σημσ. 2.

* Ἐσκλητύς, ύος, ἡ = ἔσκλητος.

* Ἐσκομίζω, ἀντὶ εἰσκομίζω, Ἡρδ.

Ἔσκον, Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἦν. Εἴμην, εἶμουν, Παρτ. τοῦ εἰμί· παρ᾽ Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλδ. Η, 153. τούτῳ μᾶλλον ὅμως εὔχρηστον. παρ᾽ αὐτῷ τὸ γ΄. πρσπ. ἔσκε, τὸ δὲ β΄. ἔσκες οὐδαμοῦ εὑρίσκεται παρὰ τῷ Ποιητῇ.

* Ἐσκοπημένως, Ἐπρρ. Μτχ. παθ. Παρακμ. τοῦ σκοπέω, ὡς τὸ ἐσκεμμένως.

* Ἐσκύπτω, ἀντὶ εἰσκύπτω. ἀνεγνωστέον παρ᾽ Ἡρδτ. 7, 150.

Ἐσλός, Δωρικ. ἀντὶ ἐσθλός, Πινδρ. ἴδε Boeck ἐν Ὀδσ. Α, 99.

Ἑσμα, τό = μόσχος, Πινδ. ὀπωρινῶν. κλ. τ. τ.

Ἕσμεος, ὁ, ὁ. Γλυκύς, νόστιμος, Ἡσύχ.

Ἑσμός, ὁ, καὶ ἑσμός. Παντότε ἔμψυχον ἔξω ἀφιέμενον, διωκόμενον, ἐξαιρ. Σμῆνος, πλῆθος, μελισσῶν· καὶ ὅθεν ἐπὶ παντὸς ἄλλου πλήθους κινουμένων, γυναικῶν, τέκνων ἑσμός καὶ λ. τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων. πέσμοὶ γάλακτος Ῥεῖθρα γάλακτ. Εὐρπ. ἑσμὸς μελίσσης γλυκύς Τὸ γλυκὺ ῥεῖθρον τῶν μελισσῶν, τὸ μέλι. Ἐπιγ. παρ᾽ Ἀθην. (πιθανῶς παρὰ τὸ ἵημι· δι᾽ ὃ καὶ ἡ ἀφεσμός, ἐξαιρ. διατηρηθεῖσα γραφὴ τῆς λέξ. ἑσμός, ἐτυμ. ὀρθ. φαίνεται. Κατ᾽ ἄλλους δὲ παρὰ τὸ ἕζομαι, ἢ καὶ παρὰ τὸ ἔδω μάλιστα. παρβλ. Schaef. ἐν Πλουτ. β σλ. 444) ἀφ᾽ οὗ

* Ἑσμοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ σμήνη μελισσῶν, προξενεῖ, τεχνεύει, ὠφελεῖ, αὐξάνει τὴν γέννησιν σμήνους μελισσῶν.

* Ἑσμοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὅστις φυλάττει,

ὀπατρικοί, προστχει περὶ ἑσμῶν τῶν μελιττῶν, φυλάττει τὰ μελίσσια (κ).

* Ἐσέβδην, Ἐπρ. ἰδὲ ὀβδὴν.
* Ἔσοδος, ἡ, ἀντὶ εἴσοδος, Ἡρδτ.
* Ἐσοικέω, ἀντὶ εἰσοικέω, Ἡρδτ.
* Ἐσοικίζω, ἀντὶ εἰσοικίζω, Ἡρδτ.
* Ἔσοπτος, ὁ, ἡ, ἀντὶ εἴσοπτος, Ἡρδτ.

Ἐσοπτρίς, ίδος, ἡ, καὶ ἔσοπτρον, τό, ἀντὶ εἴσοπτρον. Ἀνάλεκ. Β΄, 37.

Ἐσοπτρισμός, ὁ (εἰσοπτρίζομαι). Τὸ νὰ παριστάνῃ τις τίποτε εἰς τὸν καθρέπτην, ἢ ὡς εἰς καθρέπτην, Πλούταρχ.

* Ἐσοπτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὡς καθρέπτης, φαίνεται, ὁμοιάζει μὲ καθρέπτην.
* Ἔσοπτρον, τό = εἴσοπτρον.
* Ἐσοράω, Μλ. ἐσόψομαι, ἀντὶ εἰσοράω εἰσόψομαι, Ὁμ.
* Ἐσορέω, Ἰων. ἀντὶ εἰσοράω, Ἡρδτ.
* Ἐσοῦμαι, Δωρκ. Μλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἔσομαι.
* Ἐσοχάδες, ων, ὁ (εἰσέχω). Οἴδημα, πρίξιμον τῶν φλεβῶν τοῦ ἀφεδρῶνος· τὸ κοιν. σοχάδες, σχάδια, πρβλ. ἐξοχάδες.

Ἑσπέρα, ἡ, ὡς καὶ παρ ἡμῖν. Ἡ ἑσπέρα, τὸ βράδυ, τὸ σουρούπι, σουρούπιασμα· 2) Ἡ Δύσις, τὸ μέρος τῆς Δύσεως, ὅ ἐστι, τὸ μέρος ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος· Πληθ. ἑσπέραι, Αἱ ὧραι τῆς ἑσπέρας. Dissen ἐν Πνδ. Ἰσθ. 7, 44. (κυρίως θηλ. τοῦ ἕσπερος· ὑπακ. ὥρα, ἢ χώρα).

Ἑσπερία, ἡ. Τὸ ἑσπέρας, ἡ ἑσπέρα, τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, ὁ καθ᾽ ἡμᾶς δεῖπνος· ἔστι δὲ κυρίως θηλυκ. τοῦ ἑσπέριος.

Ἑσπερίζω. Τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ· ἐκτελῶ τὴν ἑσπερινήν μου προσευχήν, διαβάζω τὸν ἑσπερινόν.

Ἑσπερινός, ή, όν = ἑσπέριος.

Ἑσπέριος, ία, ιον, οὐ σπανίως δὲ καὶ δικατλ. (ἕσπερος). ἐπὶ τοῦ ἑσπερινοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας. Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, συνειθίζεται τὴν ἑσπέραν, πρὸς τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας, κατάβραδα, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ., τὰ πλεῖστα τοῦ ῥήματος ἐχόμενον ἐσπέριος κατεσμεν. Τὸ ἑσπέρας, πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα θέλει πηγαίνω κάτω, θέλει καταβῶ, Ὀδσ. Ο, 505. ἑσπέριος ἦλθεν Κατάβραδα, μὲ τὸ σουρούπι, Ι, 336. Π, 452. ἑσπερίους ἀγέρεσθαι ἀνώγειν. Τοὺς προσεκάλεσεν εἰς συνέλευσιν, τοὺς ἐσύναξε τὸ ἑσπέρας, Β, 385. — 2) ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς ὑδρογείου σφαίρας, ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται πρὸς Δυσμάς, πρὸς τὴν Δύσιν· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ δυτικὸν μέρος, Θ, 29. ἀντιθ. τῷ, ἠοῖος, ἑῷος.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ ἑσπέριος· Ὅ,τι εἶναι ἑσπέριον, ἑσπερίσιον, βραδιανόν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἡ ἑσπερίς, Τὸ ἄνθος, λουλοῦδι ἑσπερίς, τουρκ. μαχνουτάκι, ἐπειδὴ εὐωδιάζει, μυρίζει περισσότερον τὸ ἑσπέρας παρὰ τὴν ἡμέραν, Θεόφρ. — 3) ὡς κύρ. ὄνμ. αἱ Ἑσπερίδες, Θυγατέρες τῆς Νυκτός, αἱ ὁποῖαι κατῴκουν εἰς τινα νῆσον τοῦ Ὠκεανοῦ πέραν τοῦ Ἄτλαντος εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῶν Δυσμῶν κειμένην, καὶ ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἡσδ. Θεογ. 215. 275. 518. Οἱ μεταγενέστ. διώρισαν τὰ ὀνόματα καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἀπὸ τριῶν ἄχρι τῶν ἑπτά, καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα μῆλα.

Ἑσπέρισμα, ατος, τό (ἑσπερίζω). Τὸ πρὸς ἑσπέραν φαγητόν, τὸ δειλινόν. Ἀθην. Δ΄, Φιλήμων· ἤτοι ὃ ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ.

Ἕσπερος, ὁ. Ἡ ἑσπέρα, τὸ ἑσπέρας, Ὀδσ. ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν· Ἐν ὅσῳ νὰ γένηται ἑσπέρα, νὰ βραδιάσῃ, Ὀδσ. Δ, 586. κατὰ πληθ. ἀρσ. ἑτερογενῶς· τὰ ἕσπερα· Αἱ ὧραι τοῦ ἑσπέρας, αἱ ἑσπεριναὶ ὧραι· ποτὶ ἕσπερα· Πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάβραδα, Ὀδσ. β΄, 141. — 2) ὡς ἐπιθ. Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὸ ἑσπέρας· ἑσπερινόν, ἑσπερίσιον, βραδιανόν. Ὑμ. Ὁμ. 18. 14. ἐξαιρ. ἕσπερος ἀστήρ· Τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐθὺς μετά, πρὸ τὸ βασίλευμα, καὶ πρὶν τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δυτικὸν μέρος, συνήθ. τὸ ἄστρον τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλδ. Χ, 318. ἔτι δὲ καὶ ὡς οὐσ. ἄνευ τοῦ, ἀστήρ, ἕσπερος θεός· Ὁ σκοτεινός, τοῦ κάτω κόσμου, τοῦ θανάτου, τοῦ Ἅδου ὁ θεός, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 148. ἕσπερος γῆ· Αἱ Δυσμαί, τὸ μέρος ὅπου βασιλεύει ὁ ἥλιος· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, γῆ· (τὸ, ἕσπερος φαίνεται ὅτι ἐγένετο κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἑωσφόρος, διότι ὁ ἕσπερος, ἢ τὸ ἄστρον τῆς ἑσπέρας φωτίζει κατὰ πρῶτον ἐν τῷ σκοτεινῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς τούτοις εἶναι καὶ ἄστρον τῆς αὐγῆς.

* Ἔσπετε, Ἐπκ. Πρστ. τοῦ εἰπεῖν, ἀντὶ εἴπατε β΄, πλθ. πρσπ. Ἀορ. παρ᾽ Ὁμ. τετράκις μόνον ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ἐν τῇ συντ. ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι.

Ἐσπευσμένως, Ἐπίρρ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ σπεύδω, Ταχέως, μὲ ταχύτητα, ὀγλιγωρώτατα, Διον. Ἁλικ.

* Ἐσπλέω, ἀντὶ εἰσπλέω, Ἡρδτ.

Ἕσπομαι, νεώτ. παρασχηματισμ. τοῦ ἕπομαι. Διν. Περ. 436, 1140.

* Ἑσπόμην, Ἀπρμφ. σπέσθαι, Ἀόρ. β΄. τοῦ ἕπομαι· Ὁδὲ Ποιητ. τηρεῖ τὸ Ε καὶ ἐν τῷ Ἀρ. τῶν λοιπῶν ἐγκλ. Ἀπρμφ. ἑσπέσθαι, Ἰλδ. Ε, 423. Μτχ. ἑσπόμενος, Ἰλδ. Προστκτ. ἑσπέσθω, Ἰλδ. Ὑποτκτ. ἕσπωνται, Ὀδσ. Μ, 349. Εὐκτ. ἑσποίμην, Ὀδσ. Ἡ παράληψις τοῦ ἐνστ. ἕσπομαι ἀντὶ ἕπομαι, ἐστὶ ψευδὴς καὶ ἄνευ λόγου.
* Ἔσπον (οὐχ ἔσπον, δασυμ.). Ἀπρμ. σπεῖν, ἀόρ. β΄. τοῦ ἕπω, παρ᾽ Ὁμ. ἐν συνθέτοις μόνον.

Ἐσπουδασμένως, Ἐπίρρ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ σπουδάζω, Σπουδαίως, μὲ σπουδήν, ζῆλον, προθυμίαν, μὲ τὰ σωστά. Στράβ. ιϛ΄.

* (Ἔσπω). Κατὰ ψευδῆ ὑπόθεσιν μόνον ἐνεστὼς εἰς παραγωγ. τοῦ τε ποιητ. Προστκτ. ἔσπετε, ἐν τῷ εἰπεῖν, καὶ τοῦ Ἀορ. ἔσπον ἐν τῷ ἕπω.
* Ἐσρήγνυμι, ἀντὶ εἰσρήγνυμι, Ἡρδτ.

Ἕσσα, ας, ε. ἐνργ. Ἀόρ. α΄. τοῦ ἕννυμι, Ὁμ. ἕσσαι, ποιητ. Ἀπρμφ. Ὀδσ., ἑσσάμενος, Μτχ. μέσ. ἀόρ. α΄. Ὁμ.

Ἔσσαν, Ποιητ. ἀντὶ ἦσαν, γ΄. πληθ. πρσπ. Ἦσαν, ἦταν.

Ἐσσήν, ῆνος, ὁ, Παρ᾽ Ἐφεσίοις ἐλέγετο ἱερεύς τις τῆς Ἀρτέμιδος Παυσ. Ἀρκ. 8, 13, 11. Παρὰ Καλλμ. δέ, Βασιλεύς. Ὑμ. Διός, 66. Κυρίως ἐσήμαινεν ἡ λέξ. τὸν βασιλέα τῶν μελισσῶν, Ἐτμ. μέγ. πρὸς ᾧ σημειοῦσθω ὅμως, ὅτι πλείονες Ἱέρειαι, καλογραῖαι, ἐξαιρ. τῆς Ἀρτμδ. ὠνομάζοντο μέλισσαι.

* Ἐσσί, Ἐπκ. καὶ Δωρ. β΄. ἑνκ. πρσπ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἐμμί, ἀντὶ εἶς, ἢ εἶ. Δωρττ. μὲν κυρίως, ἀλλὰ καὶ παρ᾽ Ὁμ. πολλάκις.
* Ἐσσία, ἡ. Ἰδὲ ἐσία.

Ἕσσο, Ἐπκ. Πρστ. τοῦ ἕννυμι, ἀντὶ ἕσο, ἢ εἷσο, Ἰλδ. Γ, 47. — 2) β΄. ἑνκ. πρσπ. παθ. Ὑπρσντ. τοῦ ἕννυμι, Ὀδσ. Π. 199.

* Ἔσσομαι, Ἐπκ. Μλ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἔσομαι, Ὁμ., ἔστις καὶ τῷ Δρκ. ἐσσοῦμαι ἐν Ἰλδ. κατὰ γ΄. ἑνκ. πρσπ. ἐσσεῖται, χρῆται.
* Ἐσσόω, ἐσσόομαι, Ἰων. ἀντὶ ἡσσάω, ἡττάω, Νικῶ κατὰ κράτος, κατανικῶ τινα· πολλάκ. παρ᾽ Ἡρδτ.
* Ἔσσυμαι, Πρκμ. παθ. τοῦ σεύω, Ὁμ. ἀφ᾽ οὗ ἔσσυο καὶ ἔσσυτο, β΄. καὶ γ΄. πρσπ. Ὑπρσντ. ὅπερ καὶ κατὰ συγκ. Ἀορ. ἅμα ἐστί, Ὁμ.

Ἐσσύμενος, η, ον, Μτχ. παθ. τοῦ σεύω. (κατά τε τὴν σημσ. καὶ κατὰ τὸν τονισμ. ἐνστ. παροξυτονούμ. δὲ Πρκμ.). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐλαύνεται, διώκεται, παρακινεῖται, παρορμᾶται, εὑρίσκεται εἰς ταχεῖαν, βιαίαν, κίνησιν. Ὁμ. Ὅθεν, ὅστις εἶναι παρορμημένος, παροξυμένος, προθυμημένος, ὅστις ποθεῖ, ἐπιθυμεῖ τι· μετὰ γενικ. πολέμου ὁδοῖο. Ἰλδ. Ω, 404. Ὀδσ. Δ, 753. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. πολεμίζειν, ἀλύξαι Ἰλδ. Δ, 717. Ὀδσ. Δ, 416. (κ). Ἀφ᾽ οὗ ἐσσυμένως· Σπουδαίως, μὲ ταχεῖαν, βιαίαν, σφοδρὰν κίνησιν, ὁρμητικῶς, Ὁμ. (ὁ τονισμὸς τῆς λέξ. ἐσσυμένος, ἀντὶ ἐσσύμενος, ἀνάλογος μέν, ἀλλ᾽ οὐκ ἐν χρήσει.)

* Ἔσσυο, ἔσσυτο, β΄. καὶ γ΄. ἑνκ. πρσπ. κατὰ συγκ. παθ. Ἀορ. τοῦ σεύω.
* Ἕσσων, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ ἥσσων, Ἡρδτ. 7, 213, 8, 113 καὶ ἀλλαχοῦ.
* (Ἔσταα) ἄχρστ. Πρκμ. β΄. τοῦ ἵστημι, κατ᾽ ἀμτβ. σημσ. ἐνστ. ἀφ᾽ οὗ οἱ ἑξῆς κατὰ συγκ. χρόνοι· δυϊκ. ἕστατον. πλθ. ἕσταμεν, ἕστατε, ἑστᾶσι. Ἀπρμφ. ἑστάναι, Ἐπκ. ἑστάμεν, ἑστάμεναι· Μτχ. ἑσταώς, Ἀττ. συναιρ. ἑστώς -ῶσα Ἰων. ἑστεώς καὶ ἑστηώς.
* Ἕστακα, μτβ. Πρκμ. τοῦ ἵσταμαι. Ἕστηκα. φαίνεται ὅμως ὅτι πρὸ Πολυβ. οὐκ ἦν ἐν χρήσει.
* Ἐστάλατο, Ἰων. γ΄. πρσπ. πλθ παθ. Ὑπερσυντ. τοῦ στέλλω, ἀντὶ ἐσταλμένοι ἦσαν. Ἡσδ. Ἀσπ. 288 (– ᴗ ᴗ ᴗ).
* Ἑστάμεν, ἑστάμεναι, Ἐπκ. Ἀπρμφ. κατὰ συγκπ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ ἑστάναι, Ὁμ. (– ᴗ ᴗ, – ᴗ ᴗ –).
* Ἕσταμεν· α΄. πλθ. πρσπ. κατὰ συγκ. τοῦ ἵστημι, Ὁμ.
* Ἔσταν, Αἰολ. καὶ Ἐπκ. γ΄. πλθ. πρσπ. ἀορ. β΄. ἐνργ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ ἔστησαν Ὁμ. (– ᴗ).
* Ἑσταότας, ων. Ἐπκ. πλθ. πρσπ. Μτχ. κατὰ συγκπ. Παρκ. ἑσταώς, ἑστώς, τοῦ ἵστημι, Ὁμ.
* Ἑστασαν, γ΄. πλθ. πρσπ. κατὰ συγκπ. Ὑπρσυντ. τοῦ ἵστημι, Ἵσταντο, ἐστέκοντο, Ὁμ. Τούτου διακρινέσθω ἀκριβῶς ἔστασαν, γ΄. πλθ. πρσπ. μετβ. ἀορ. α΄. βραχυνθ. ἀντὶ ἔστησαν. Ἔστησαν, ἔβαλαν, Ἰλδ. Β, 525. Ὀδσ. Γ, 182. Σ, 306. ἰδὲ ἐξαιρ. Ἰλδ. Μ, 55, 56. πρβλ. ἔπρεσε, ἔπρησε.
* Ἑστᾶσι, γ΄. πλθ. πρσπ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, κατὰ συγκ., Ἰλδ.
* Ἕστατε, β΄. πλθ. καὶ ἕστατον, β΄ καὶ γ΄. δυϊκ. πρσπ. κατὰ συγκ. Πρκμ. τοῦ ἵστημι, Ἰλδ.

Ἔστε, Ἐπίρ. Ἕως, μέχρις οὗ, ἐνίοτε μὲν μετὰ εἶτα, ἐνίοτε δὲ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ ἐπιφερομέν. αἰτι., ἐπὶ τόπου τε καὶ χρόνου χρήσιμ. — 2) Ἕως εἰς, ἕως οὗ, μετὰ Ὁρ. Ἐγκλ., ἐν ἀνεξαρτήτοις προτάσεσι δέ, ὅτε τὸ ἔστε ἀνάγεται εἰς ἀπρμφ. καὶ μετὰ ὑποτκ. καὶ εὐκτ. ἐγκλ. Πολλάκις δὲ καὶ ἄν, μετὰ ὑπτκ. καὶ εὐκτ., σπανιώτ. μετὰ ὁριστ. Ἐγκλ. Valck ἐν Ἱππ. 659. — 3) Ἐν ὅσῳ, ἐφ᾽ ὅσον, ὅσον καιρόν. Schaef. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 1183. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημσ. σπανιώτ. ὡς ἐν τοῖς προηγμ. Τὸν Δωρ. τύπ. ἔς τε, κατέστησαν, Kiesling καὶ Gaisf. ἐν Θεοκρ. 1, 6, 5, 22. πρβλ. Ἐτμ. μέγ. σλ. 382, 8. Τὴν ἐξ αὐτοῦ προκύπτουσαν ἐτυμλγ. ὅμως τοῦ ἕως, ἀπεδοκίμασεν εὐλόγως ὁ Valck (ἐσχηματ. παρὰ τό, ἐς ὅτε, εἰς ὅτε, ὡς τό, εἴσοκε παρὰ τό, εἰς ὅ κε· εἴςτε, οὐκ ἐλέγετο, Ὁμ. καὶ Ἡσδ. δέ, οὔτε τό, ἔστε ἔχουσι).

* Ἔστε, ἰδὲ ἔστε.

Ἐστενωμένως, Ἐπίρ. Μτχ. παθ. Παρκμ. τοῦ στενόω. Στενωμένα, στενεμένα, στενά.

Ἕστηκα, ἑστήκειν, Πρκμ. καὶ Ὑπρσντ. ἐνργ. τοῦ ἵστημι, ἀεὶ κατ᾽ ἀμετβ. σημσ. Ἐνστ. καὶ Παρτ. Ὁμηρ.

* Ἕστην, ἰδὲ ἕστηκα.

Ἑστήξω, ἑστήξομαι, ἀμετβ. Μελ. τοῦ ἕστηκα. Θέλει σταθῶ, Ἀττ. σχηματσμ. ὡς τὸ τεθνήξω, τεθνήξομαι, παρὰ τὸ θνήσκω.

Ἕστησα, ἀόρ. α΄. ἐνεργ. τοῦ ἵστημι, μεταβ. Ὅμ., τὸ δὲ ἔστην, ἀόρ. β΄. ἀμεταβ. Ἐστάθην, ἐστάθησαν, Ὅμ., ὁ μέσ. ἀόρ. α΄. ἐστησάμην, ἀεὶ μεταβ.

Ἑστία, ἡ. Ἰων. ἱστίη. Ἡ πυροστιά, παραστιά, παραστιά εἰς τὸν οἶκον ὅπου ἀνάπτομεν φωτιάν, ἥτις ἦτον ἅμα καὶ οἰκιακὸς βωμὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἵσταντο ἐστημένοι οἱ προστάται τοῦ οἴκου θεοὶ ἐπ᾽ αὐτῆς ὀνομαζόμενοι, καὶ ἡ ὁποία τούτου ἕνεκα ἐνομίζετο ἱερὰ, καὶ ἦτον ἀπαραβίαστον καταφύγιον πάντων τῶν ἱκετευόντων καὶ ἐξιλεούντων διά τι ἁμάρτημα ἢ κακούργημά των ζητούντων. ὅθεν καὶ ὁ ὅρκος εἰς τὴν ἑστίαν ἐνομίζετο ἐξαιρέτως ἱερός. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν Ὀδσ. Ξ, 159. Ρ, 156. Τ, 304. ἀεὶ διαβεβαιωτικῶς. καὶ ἐν τῷ Ἰων. τύπ. ἱστίη. Παρ᾽ Ἡσ. Ἔργ. 732. κεῖται ἑστίη. — β.) Τρπκ. Ὅλος ὁ οἶκος, ἡ κατοικία. — γ.) Οἱ οἰκιακοί, τὸ συνηθ. ἰταλ. ἡ φαμιλία, Ἡρδτ. 1, 176. κατ᾽ ἑστίας· Ἐκ τοῦ οἴκου, ἀπὸ τὸν οἶκον, ἀπὸ τοὺς οἰκιακούς, ἀπὸ τὴν ἰδίαν φαμιλίαν. — 2) ὡς ὄνμ. κύριον ἡ Ἑστία, Ἰωνικ. Ἱστίη, ἡ παρὰ Ῥωμ. Vesta, κατ᾽ Ἡσδ. Θγν. 454. Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, προστάτις τῆς ἑστίας, πυροστιᾶς, παροστιᾶς τῶν οἴκων ἰδιαιτέρως καὶ τῶν πόλεων ἐν γένει· δι᾽ ὃ καὶ ἐτιμᾶτο ἐπὶ πάσαις οἴκου ἑστίαις, παροστίαν, καὶ ἐξαιρ. ἐν ναοῖς. Προστάτις τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ἑορταστικῶν, πανηγυρικῶν συμποσίων, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐπεκαλοῦντο αὐτὴν ἀρχόμενοί τε καὶ τελειώσαντες· Ὑμ. Ὅμ. κγ΄., 29. ὅπου Ἱστίη γέγραπται· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἵζω, ἕζομαι) (τὸ Ἰῶτα τῆς παραλγ. ἐν Ὀδσ. ὡς προσηγρκ. ἀεὶ μκρ. ἐν τοῖς Ὁμηρ. Ὑμ. δὲ, ὡς κύρ. ὄνμ. ἀεὶ βρχ. Παρ᾽ Ἡσδ. δὲ ὅλως τὸ ἀνάπαλιν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατ᾽ ἀμφοτ. τὰς σημσ. ἄνευ ἐξαιρ. βρχ.)

Ἑστίαμα, ατος, τὸ (ἑστιάω). Συμπόσιον, τράπεζα, φαγητόν, φιλία. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 387. πορφύρας ἐμπιπλὰς κακῶν ἑστιαμάτων. Πλάτ. Νόμ. ΙΑ΄.

Ἑστιαρχέω, Μλ -ήσω. Εἶμαι ἑστιάρχης, ἀρχηγὸς, πρῶτος τῆς ἑστίας, ἤτοι κύριος τοῦ οἴκου, οἰκοδεσπότης, σπιτονοικοκύρης, οἰκονόμος· ξενοδόχος, τὸ ἰταλ. ὀστεριέρης, τουρκβ. χαντζῆς· παρὰ τὸ

*Ἑστιάρχης, ου, ὁ, καὶ

Ἑστίαρχος, ὁ, ἡ (ἑστία, ἄρχω). Οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης, νοικοκύρης· ἔτι δὲ καὶ = ἑστιοῦχος, σημ. 2.

Ἑστιάς, άδος, ἡ (ἑστία). Ἱέρεια τῆς Ἑστίας.

Ἑστίασις, εως, ἡ (ἑστιάω). Τὸ νὰ δίδῃ τις τράπεζαν, κάμνῃ συμπόσιον, φιλίαν· φίλευμα, φιλιά — 2) ἐν Ἀθήναις, Συμπόσιον τῶν φυλῶν, λειτουργητία τις τῆς πολιτείας, Boeckh. ἐν Ἀθην. Staatsh. 1, σλ. 484. 498.

*Ἑστιατήριον, τό. Τὸ δωμάτιον, ὅπου γευματίζουσιν οἱ ἄνθρωποι· τραπεζαρεῖον, τὸ Γερμν. σπαϊζεσσίμερ, σπαϊζεσάλ.

Ἑστιατορία, ἡ. Συμπόσιον· παρὰ τοῖς Ο΄.

Ἑστιατόριον, τὸ = ἑστιατήριον, Πλτχ.

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ. Ὅστις δίδει τράπεζαν, συμπόσιον, φιλεύει· ξενοδόχος, τὸ ἰταλ. τρατόρης, ὀστιέρης. Πλάτ. (g)

Ἑστιάω, Μλ -άσω (ἑστία). Δέχομαι, καλῶ τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ τὸν φιλεύω, ἐξαιρέτως δίδω συμπόσιον, τράπεζαν, ξενίζω, φιλεύω κάποιον· τινά τινος. ἔτι δὲ τοὺς γάμους ἑστιῶ· Κάμνω γάμους. Ἀριστφ. Τρπκ. ὀφθαλμοὺς ἑστιῶ· Εὐφραίνομαι βλέπων τι, δὲν χορταίνω νὰ τὸ κυττάζω, τὸ κοιν. βόσκω τὰ μμάτια μου. παράβλ. εὐωχέω, παθτ. μετὰ μέσ. Μλ. (Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 345. C.) Φιλεύομαι, μὲ φιλεύει τις, εὐωχοῦμαι, τρώγω καὶ πίνω καλά, ξεφαντώνω. τινί· Ἀκφρ. 1411 Casaub. ἐν Ἀθην. 7, 1. (αω, υ-, άσω, --)

Ἑστιοκέρμων, ονος, ὁ, ἡ (κέκτημαι). Οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης· νοικοκύρης· (g)

Ἑστιος, α, ιον, Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἑστίαν· ἀμφβ.

Ἑστιουχέω, Εἶμαι ἑστιοῦχος· φυλάττω, διαφυλάττω οἶκον, πόλιν· ἔτι δὲ καὶ κατοικῶ εἰς οἶκον, πόλιν τινά· παρὰ τὸ

Ἑστιοῦχος, ὁ, ἡ (ἑστία, ἔχω). Ὅστις φυλάττει, σώζει, διατηρεῖ ἢ κατοικεῖ οἶκον, πόλιν. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ἑστίαν, οἶκον, βωμὸν κλπ. γαῖα, πόλισμα Αἰσχλ. Περ. 509. Σοφκλ. Ἀντ. 1083. — Ὡς οὐσιτ. Ὅστις ἔχει ἴδιον οἶκον, οἰκοδεσπότης· ὅστις κατοικεῖ εἴς τινα οἶκον· ὅστις φυλάττει, ἔχει ὑπὸ τὴν σκέπην του οἶκον, πόλιν τινά — 2) Ὅστις δίδει συμπόσιον, τράπεζαν, φιλιάν.

Ἑστιόω, (ἑστία). Θεμελιόνω, οἰκοδομῶ, κτίζω ἑστίαν, οἶκον· Παθ. πεδῶρα ἑστιοῦται· Οἱ κληρονόμοι θεμελιόνουν, στηρίζουν τὸν οἶκον. Εὐριπ. Ἰων. 1464.

Ἑστιτρώσκω, Μλ -τρώσω (τιτρώσκω, ἀνμλ.) Πληγόνω μέσα βαθιά.

Ἑστιώτης, ου, ὁ Θλκ. ἑστιῶτις — ιδος, ἡ (ἑστία) Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ἑστίαν, εἰς τὸν οἶκον, οἰκιακός· Σοφοκλ. Τραχ. 954.

*Ἑστο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. παθ. Ὑπερσυντ. τοῦ ἕννυμι. Ὅμ.

*Ἐστοχασμένως, Ἐπρρ. Μτχ. παθ. Πρκμ. τοῦ στοχάζομαι.

*Ἐστραμμένος, η, ον. Μτχ. παθ. Πρκ. τοῦ στρέφω, Ὑμ. Ἑρ. 411.

*Ἐστρίς, Ἐπρρ. (τρίς). Εἰς τρεῖς φορές· τρεῖς φορές, Πνδ. Ὀλ. 2, 75. Πυθ. 4, 61.

*Ἐστρωμένος, η, ον, Μτχ παθ. Πρκ. τοῦ στορέννυμι, στρώννυμι, Ὑμ. Ἀφρδ. 159.

Ἔστρωτο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. παθ. Ὑπερσυντ. τοῦ στορέννυμι, στρώννυμι, Ἰλδ. Κ, 155.

Ἑστώ, οῦς, ἡ (εἰμί) Δωρ. ἀντὶ οὐσία, Περιουσία, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. Φυσ. ἀφ᾽ οὗ εὐεστώ, Καλῶς ἔχω, εἶμαι καλά.

Ἕστωρ, ορος, ὁ, Πάσσαλος, παλούκι ἢ καρφὶ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, κοιν. ῥούδας τῆς ἁμάξης (τοῦ μακροῦ ξύλου μεταξὺ εἰς τοὺς ἵππους) ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρεμᾶται ὁ κρίκος, ἡ κρικέλλα, ἀφ᾽ ἧς δένουν τὰ λωρία τῶν προστεροζυγίων, ἤτοι τὰ ἐκεῖ εἰς τὸ στῆθος χάμουρα τῶν ὑποζυγίων. Ἰλδ. Ω, 272. πρβλ. Ἀρρν. Ἀνβ. 2, 3, 11. Πλουτχ. Ἀλεξ. 18· (πιθανῶς παρὰ τὸ ἕζω, ἢ ἵημι. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκ. παρ᾽ Ὅμ. ἕκτωρ, παρὰ τὸ ἔχω, Καρφί, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τίποτε.)

*Ἑσύνηκεν, ἀόρ. α΄· τοῦ συνίημι, ἀντὶ συνῆκεν, κατ᾽ αὔξσ. ἔξωθεν.

Ἐσύστερον, Ἐπρρ. ἀντὶ εἰς ὕστερον· Μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, εἰς τὸ ἐρχόμενον, εἰς τὸ μέλλον. Ἡρδτ.

Ἐσφαλμένως, Ἐπρρ. Μέτοχ. Παθητ. Παρακ. τοῦ σφάλλω, Ἀμαθῶς, ἀνεπιτηδείως, σφαλμένα, ψευδῶς. Σχολ. Θουκιδ.

*Ἐσφέρω, ἰδὲ εἰσφέρω, Ὅμ. καὶ Ἡρδτ.

Ἔσφλασις, σεως ἡ. Τὸ νὰ θλίψῃ, θλίψῃ, ζουλίξῃ, ζουλίγῃ τις τίποτε πρὸς τὰ μέσα. Ἱπποκρ. παρὰ τὸ

*Ἐσφλάω, Μλ -άσω (φλάω). Θλίβω, ζουλίγω τι πρὸς τὰ μέσα, πρὸς, εἰς τὸ μέσα μέρος. παρ᾽ Ἱπποκρ. ταυτοσημντ. τῷ ἐνθλάω, ἢ ἐνθλάω (άσω).

*Ἐσφορέω, ἰδὲ εἰσφορέω, Ὀδσ.

Ἐσχάρα, ἡ, Ἰων. ἐσχάρη. Πυροστιά, παραστιὰ εἰς τὰ δωμάτια (ὀντάδες) τοῦ οἴκου, τὸ συνηθ. τουρκβ. Ὀτζάκι· ἐκ τοῦ ὅλου, τὸ μέρος· ὅπου καίει ἡ φωτιὰ καὶ κάθηνται ὁλόγυρα οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ θερμαίνωνται, ζεσταίνωνται, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ὀδσ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν ἐσχάραν, εὑρίσκον ἄσυλον, καταφύγιον ἀπαραβίαστον οἱ ἱκέται, ὅσοι καταφεύγοντες ἐζήτουν βοήθειαν κατὰ τῶν καταδιωκόντων αὐτούς. ὅθεν κάθηται ἐπ᾽ ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν· Ἐκάθητο κοντὰ εἰς τὴν παροστιὰν εἰς τὴν στάχτην, Ὀδσ. Η, 153. πρβλ. 160, 169. Τὰ δ᾽ ἄλλα ἐχρησίμευεν ἡ ἐσχάρα εἰς τὸ νὰ ζεσταίνηται τὸ δωμάτιον καὶ οἱ περὶ αὐτὴν καθήμενοι, Ζ, 305. καὶ ὡς βωμὸς, θυσιαστήριον, Ξ, 420. Ἐπκ. γενκ. κατ᾽ ἐσχαρόφιν, δοτκ. ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν, Ὀδσ. — 2) Κάθε τόπος, ὅπου ἀνάπτεται φωτιά. «Τρώων πυρὸς ἐσχάραι· Αἱ φωτιαὶ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Τρ. Ἰλδ. Κ, 418. ὅπερ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ἀντὶ τῶν παροστιῶν ἑκάστου οἴκου ἐν τῇ πόλει. — 3) Ὁ βωμὸς, τὸ θυσιαστήριον, ὅπου καίεται τὸ θῦμα, τὸ θυσιαζόμενον ζῶον· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. βωμὸς, λέγεται γενικῶς καί τις ὑψηλὸς, βωμῷ ὅμοιος τόπος. — 4) Παρὰ τοῖς ὑστέροις, Σχάρη, σκάρη, ἐπὶ τὴν ὁποίαν ψήνομεν κρέας, ψάρια καὶ λ. τ. τ. Ἀριστφ. Ἀχ. 884. Πύραυνον, τὸ τουρκβ. μαγγάλι, τεντούρι. Ὁποιονδήποτε πρᾶγμα, σκεῦος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλομεν πῦρ, ἄνθρακας, τὸ ἰταλ. συνηθ. κάρβουνα ἀναμμένα, Πολβ. ἐξαιρ. τὸ ὑπόθεμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἔτριβον δύω ξύλα ἓν μὲ τὸ ἄλλο διὰ νὰ ἀνάψουν, πιάνουν φωτιάν· ἦν δὲ τὸ τοιοῦτον ὑπόθεμα, ξύλου κοίλου κομμάτιον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἐτρίβετο ἕτερον σκληροτέρου ξύλου κομμτ. ἐν ὅσῳ ἐγεννᾶτο πῦρ διὰ τῆς συνεχοῦς τρίψεως, ἰδὲ πυρεῖον· Ἔτι δὲ καὶ καθόλου πᾶν ἄλλο ὑπόθεμα, ὑπόβλημα, ὑπόβαθρον, μηχανή. — 5) Παρὰ τοῖς Ἰατροῖς, Σκλήρωμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐπάνω πληγῆς τινος, τὴν ὁποίαν καίουσι διὰ νὰ μὴν ἀπλωθῇ περισσότερον, ἢ καὶ ἐπάνω εἴς τι κεκαυμένον μέλος τοῦ σώματος· ἐν γένει, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται, ἐπάνω εἰς ὁποιανδήποτε πληγήν. — 6). Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· Ἀριστφ. Ἱππ. 1286. 7) Ἐργαλεῖόν τι δι᾽ οὗ καθέλκονται τὰ νέα πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· ἔτι δὲ καὶ τὰ ξύλα ἐκεῖνα ἐπὶ τῶν ὁποίων πήγνυται, κατασκευάζεται νέον πλοῖον τὰ κοιν. σκαριά· καὶ ἐντεῦθεν κοινῶς τὸ νέον πλοῖον, ἀπὸ σκαριοῦ, τὸ νεωστὶ ἀφιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν (- υ υ) ἀφ᾽ οὗ

Ἐσχαρεύς, έως, ὁ. Ὅστις φροντίζει, ἔχει τὴν ἐπιστασίαν τῆς πυροστιᾶς εἰς πλοῖον, μάγειρος πλοίου. Πολυδ. Α΄, 95. καὶ Θεμίστ. [illegible]

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ = ἐσχάρα, σημ. 1 καὶ 3 ἐξαιρ. πυροστιά, Θεόφρ. ΚΔ΄. 48.

Ἐσχάριον, τό. Ὑποκριτ. τοῦ ἐσχάρα, σημ. 1 καὶ 3 (g).

Ἐσχάριος, ὁ, ἡ, Ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ, ἀνήκει εἰς τὴν πυροστιάν (ἰδ. κἐσχάριον πῦρ.)

Ἐσχαρίς, ίδος. Σκεῦος, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βάλλονται ἀναμμένα κάρβουνα δι᾽ ὁποιανδήποτε χρῆσιν· Ἀθην.

Ἐσχαρίτης, ου, ὁ. Ἄρτος, ψωμί, ψημένον εἰς τὴν ἐσχάραν, σκάρην· παρὰ τὸ ἐσχάρα, σημ. 4.

Ἐσχαρόπεπτος, ὁ, ἡ (πέσσω). Ὅ,τι ἐψήθη ἐπὶ τὴν ἐσχάραν, σκάρην. Ἱπποκρ. Ἐπιδ. Δ΄. κἐσχαρόπεπτον κρέμυον.

*Ἐσχαρόφιν, Ἐπκ. γενκ. καὶ δοτ. ἑνκ. τοῦ ἐσχάρα, Ὀδσ.

Ἐσχαρόω, (ἐσχάρα, σημ. 5). Κάμνω πληγήν τινα νὰ σχαρωθῇ, νὰ πιάσῃ ἐπάνω σκληρὰν κόραν, πέτσαν, νὰ κορακιάσῃ· κἐσχαρωμένα ἕλκη· παρὰ τὸ

Ἐσχάρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις πληγήν τινα νὰ πιάνῃ ἐπάνω, ἢ νὰ σχηματίζῃ ἀφ᾽ ἑαυτῆς ἡ πληγὴ σκληρὰν κόραν, κορκιάζῃ· κοράβιασμα (g).

Ἐσχαρωτικός, κή, κόν, Ὅ,τι δύναται, ἢ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προξενῇ ἐσχάραν εἰς πληγὰς καὶ λ. τ. τ.

*Ἐσχατάω, (ἔσχατος). Εἶμαι ὁ ἔσχατος, ὁλουστερινός, ὁλομακρυνότερος· κεῖμαι, ἢ εὑρίσ-

κομαι εἰς τὸ ὑστερινὸν μέρος, τὸ κοιν. μετὰ τὸν τουρκβ. ντίπ. εἰς τὸν πάτον· εἰς τὰ μακρυνώτατα σύνορα. Ἐξ αὐτοῦ ὅμως εὕρηται μόνον, Ὁμηρ. μτχ. ἐσχατόων, ωσα, ἐκ ἀνθρώπων· καί τινά που δήιον ἄλοι ἐσχατόωντα· Ἂν δυνηθῇ νὰ πιάσῃ κανένα ἐχθρὸν εὑρισκόμενον εἰς τὴν ὀλοΰστερινὴν ἄκρην τοῦ στρατοπέδου, Ἰλδ. Κ, 206. ἄλλως δὲ ἐπὶ πόλεων. « Ἀνθηδών, Μύρσινος ἐσχατόωσα» Ἐπὶ τὰς ἐσχατιὰς τῶν συνόρων κειμένη Ἰλδ. Β, 508, 616. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξις.

Ἐσχατεύω = ἐσχατάω. Θεόφρ.

Ἐσχατιά, ἡ (ἔσχατος). Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, τὸ ἀκριβὸν ὀλοΰστερινόν, μακρυνότατον ἄκρον τόπου, μέρους, ἢ χώρας τινός, Ὁμ. ἐπ' ἐσχατιῆς· Ὀδσ. Ε, 238. Ι, 182, 160. «λιμένος» Τὸ στόμιον τοῦ λιμ. Ὀδσ. Β, 391. Κ, 69. Ἀλλὰ τό, «ἐσχατιῇ πολέμοιο» Τὸ μακρυνότατον μέρος τῆς μάχης, τὸ τελευταῖον τάγμα ἢ τὰ ἄκρα τῶν κεράτων ἢ πτερύγων τοῦ μαχομένου στρατοῦ, ἤτε τὴν οὐράν, ἢ τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτοῦ σχηματίζον, Ἰλδ. Λ, 523. Υ, 328. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἔσχατον ἄκρον τῆς πυρᾶς, τῆς σωρείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαιον τοὺς νεκρούς, Ἰλδ. Χ, 242. — 2) Ἰδιαίτερον, μονχχόν, ξεχωριστόν, ἀπώτατα κείμενον μέρος γῆς, ἀγροῦ «ἐσχατιῇ» Τὸ ἀπώτατον μέρος τῆς χώρας, Ὀδσ. Δ, 517. Ε, 489. Σ, 357. παρβλ. Γ, 291. Ἰλδ. Ι, 484. Ἔτι δὲ καὶ ἐσχατιή, ἁπλῶς, Ἕν τι μακρὰν τῆς πόλεως κείμενον μέρος γῆς, ἀγρός, ἔπαυλις, ὑποστατικόν, ἐξαιρ. πρὸς τὸ μέρος θαλάσσης ἢ ὀρέων, βουνῶν, Ὀδσ. Ξ, 104. Ἡρδτ. 6, 127. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις, Boeckh ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1 σλ. 68. — ἐσχατιαί, παρὰ Θεοφρ. 13, 25. Ἀγροὶ ἀποπερατωμένοι, ἰδὲ Casaub lect, Theov. σλ. 1… fg. — 3) τῇ δοτ. ἐσχατιῇ, χρῆται ὁ Νικ. ἐπιρρηματικῶς, Ἐν τέλει, τέλος πάντων, ὅλως, ἁπλῶς.

Ἐσχατιάω, ἐπικῶς, ποιητ. τύπ. ἀντὶ ἐσχατεύω.

Ἐσχατίζω, Μακκαβ. Δ', 4. Εἶμαι ὁ ὑστερινός, ἔρχομαι ἀργὰ ἤτοι ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, παρὰ τοῖς Ο'. — 2) ἐν γένει, = ἐσχατεύω.

Ἐσχάτιος, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ ἔσχατος.

Ἐσχατιώτης, ου, ὁ. θηλ. ἐσχατιῶτις, ιδος, ἡ. Ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὰ ἔσχατα ἄκρα τῶν συνόρων.

Ἐσχατόγηρως, ὁ, ἡ, ων, τό, καὶ ἐσχατόγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅστις εἶναι πάνυ γέρων, ἔφθασε τὰ ἔσχατα τοῦ γηρατείου· παλαιόγηρος, Διόδ. Σικελ.

Ἐσχατόεις, όεσσα, όεν. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἔσχατος.

Ἔσχατος, άτη, ατον. Πᾶν ὅ,τι εἶναι τελευταῖον, ὑστερινόν, ὀλοΰστερον κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ ὀλοΰστερινόν, ἀπώτατον ἄκρον. Ὁμ., Ὅστις ἐπὶ τόπου μόνον χρῆται τῇ λέξει· «ἔσχατοι ἀνδρῶν» καλοῦνται παρ' αὐτῷ οἱ Αἰθίοπες, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν αὐτοὺς κατοικοῦντας τὰς ἐσχατιὰς τῶν Ἀνατολῶν καὶ τῶν Δυσμῶν, Ὀδσ. Α, 23. Κατὰ τὰς διαφόρους χωρομετρίας ἦτον καὶ τῆς λέξεως ἡ χρῆσις διάφορος. — α.) τὸ ὕψιστον — β.) τὸ κατώτατον — γ.) τὸ ἐσώτατον τόπου μέρος, ὡς παρὰ Σοφκλ. Τρ. 1053. — 2) Ἐπὶ τὸ κακὸν μετφρ. ἐπὶ βαθμοῦ, ἢ ἀξίας, τάξεως, Ἀνώτατος, πρῶτος, ἐξαίρετος, ἔξοχος, ἐντιμότατος, Πνδ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, Ταπεινότατος, κατώτατος, τελευταῖος, φαυλότατος· ὡς τὰ ἔσχατα τὸ κοιν. Ἕως εἰς τὸ Ἀμήν· «τὰ ἔσχατα πάσχω» Ἔφθασα εἰς τὸ Ἀμήν· κινδυνεύω νὰ ἀποθάνω, παλαίω μὲ τὸν θάνατον· οὕτω καὶ «ἐπ' ἔσχατα βαίνειν», Σοφκλ. Oid. Κ, 217. «ἐσχάτως διάκειμαι» Εὑρίσκομαι εἰς ἀθλιωτάτην κατάστασιν, Πολβ. «ἔσχατ' ἔσχατων κακά» Τὸ χείριστον πάντων τῶν κακῶν, Σοφκλ. Φιλ. 65. «τὰ ἔσχατα λέγουσιν ἀλλήλοις» Ὑβρίζονται μεταξύ των μὲ αἰσχροτάτας λέξεις, τὸ κοιν. Λέγουν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον ὅσα σύρει τὸ φουκάλι. — 3) ἐπὶ χρόνου· Ὁ τελευταῖος, ὀλοΰστερινὸς καιρός. Ἐπρρ. ἐσχάτως. Ἕως εἰς τὸ τέλος. Χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς ἐπίτασιν ἐπιθέτου τινός. Ξνφ. Ἀνβ. 2, 6, 1. πατὴρ καὶ πολεμικὸς καὶ φιλοπόλεμος ἐσχάτως. — Εὕρηται δὲ καὶ Υπρθ. ἐσχατώτατος, Ξνφ. Ἑλ. 2, 3, 49. παρβλ. ἐλάχιστος (πιθανῶς παρὰ τὸ ἔχω, ἔσχον. Ἐξαρτώμενος, συνεχόμενος, γειτνιάζων, συνομορῶν, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸν Ἐξ, ἀντὶ ἀντὶ ἔξατος·)

* Ἐσχατόων, όωσα. Ἰλδ. ἰδὲ ἐσχατάω.

* Ἔσχεθον, ες, ε. Ποιητ. Ἀόρ. β'. τοῦ ἴσχω. ἀντὶ ἔσχον, Ὁμ.

* Ἐσχέω, ἀντὶ αἰσχέω, Ἡρῳτ.

Ἐσχηματισμένως, Ἐπίρ. Μτχ. Παθ. Παρακειμ. τοῦ σχηματίζω, Ἀλληγορικῶς, παραβολικῶς.

Ἔσω, Ἐπίρ. ἀντὶ εἴσω, ὅπερ ἰδὲ. Ὁμ. Τὸ εἴσω ἐστὶ μὲν εὐχρηστότερον τοῦ ἔσω ἐν πάσαις ταῖς διαλέκτοις, ἀλλ' ὅμως τὸ Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. ἐσώτερος, ἐσώτατος κλ. σχηματίζονται μόνον παρὰ τὸ ἔσω, διὰ τοῦτο σχηματίζεται καὶ τὸ κατὰ τύπον μόνον αὐτῷ ἀνάλογον ἐξώτερος, ἐξώτατος· ἀφ' οὗ

Ἔσωθεν, καὶ ἔσωθε, Ἐπίρ. Ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω — 2) Ἔνδον, ἐντός, μέσα· ἠρεμίας σημαντ. ἐκεῖ μέσα.

Ἐσωπή, ἡ (ὤψ). Ὄψις, πρόσωπον, Ποιητ. Ὀππιαν. Ἁλ. Δ'. 358.

Ἐσώτατος, Υπρθ. τοῦ ἔσω. Ἐπρρ. ἐσωτάτω, ἀντιθ. τῷ ἐξώτατος.

Ἐσωτερικός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει μέσα που, ἀντιθ. τῷ ἐξωτερικὸς ἐξαιρ. ἐσωτερικοί, ἐλέγοντο οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Πυθαγ. Ἀριστλ. καὶ ἄλλων φιλοσόφων, ὅσοις ἐπετρέπετο ἡ ἀκρόασις τῶν βαθυτάτων καὶ δυσχερεστάτων θεωρημάτων τῶν διδασκάλων των. Ἔτι δὲ καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν, ὅσα ἐπραγματεύοντο κατ' ἀκριβέστατον ἐπιστημονικὸν τύπον περὶ τῶν θεωρημάτων αὐτῶν.

Ἐσωτήριον καὶ ἐσωφόριον, τό. Τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ὑποκάμισον, συνήθ.

* Ἐσώτερος, α, ον. Συγκρ. τοῦ ἔσω. Ἐπρρ. ἐσωτέρω, ἀντιθ. τῷ ἐξώτερος.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Τ.

Ἐτάζω, Μλ. -άσω (ἐτός). Κυτάζω, ζητῶ διὰ νὰ πληροφορηθῶ περί τινος πράγματος ἂν εἶναι ἀληθές· ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἀναζητῶ· δοκιμάζω, Πλάτ. Κρατλ. σλ. 410. Θ. Ὁ ἁπλοῦς τύπος τῆς λέξεως, οὐκ ἔστιν ἐν κυρίᾳ χρήσει, ἀλλ' ὁ σύνθετος ἐξετάζω.

Ἑταίρα, ἡ. θηλ. τοῦ ἑταῖρος, ὅπερ ἰδέ.

Ἑταιρεία, ἡ. καὶ ἑταιρία. Ἰων. ἑταιρηίη (ἑταῖρος). Οἰκειότης, τὴν ὁποίαν ἔχει τις μὲ ἄλλον τινά, ἢ μὲ πλείονας ἄλλους συντρόφους, συντεχνίτας, φίλους, γνωρίμους καὶ τ. τ. Ἀδελφότης, Ἡρδτ. 5, 71. Ἔτι δὲ καὶ τὸ πρᾶγμα ἀντὶ τοῦ ὑποκειμένου, προσώπου, Φίλοι, σύντροφοι, τὸ ἰταλ. καμεράτες. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ πολιτικῶν σκοπῶν, Στάσις, φατρία, τὸ τουρκβ. ταράφι, Λεξ. ἐν Πλάτ. Πολ. 2, 8, σλ. 410. — 3) ἐν γένει, Φιλικὸς δεσμός, φιλία. Παρὰ Καρχηδονίοις Ἑταιρία ἐλέγετο πολιτικός τις, οὐ μυστικὸς πάντως σύνδεσμος φίλων εἰς διατήρησιν τοῦ καθεστῶτος πολιτικοῦ συντάγματος, τῆς καθεστώσης διοικήσεως, καὶ ἐξαιρ. εἰς ἀποτροπὴν τῆς τυραννίας καὶ βλάβης τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν. Kluge ἐν Ἀριστλ. Πολ. Καρχδ. σλ. 36. fg. — 4 = ἑταιρησις. Ἀνδοκ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. θηλ. κυρίως τοῦ ἑταιρεῖος.

Ἑταιρειάρχης, ἀρχηγὸς πολιτικῆς τινος ἑταιρείας.

Ἑταιρειαρχεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑταιρειάρχου. Μιχητ Χρον. Θ', 17.

Ἑταιρεῖος, εία, εῖον. Ἰων. ἑταιρήϊος. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς ἑταιρίαν, εἶναι ἴδιον ἑταιρείας. «Ζεὺς ἑταιρεῖος» Προστάτης, ἔφορος πασῶν τῶν ἑταιριῶν — 2) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς ἑταίραν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἑταίρας. ὅθεν, ὅστις εἶναι ἐρωτικός, ἀγαπᾷ τὰς ἑταίρας, ἔχει κλίσιν εἰς τὰ ἐρωτικά «ἑταιρείη φιλότητι» Υμ. Ἑρ. 58. ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται παρ' Ὁμ. τὸ ἐπίθετον.

Ἑταιρεύω. Εἶμαι ἑταῖρος, μέλος ἑταιρείας τινός. — 2) Εἶμαι ἑταίρα, παλλακίς, παλλακίδα, τὸ ἰταλ. μαντενοῦτα τινός. — 3) ἐνργ. Κάμνω τινὰ νὰ γένῃ ἑταῖρος, ἢ κάμνω νὰ γένῃ ἑταίρα, διαφθείρω αὐτήν.

Ἑταιρέω, Μλ. ήσω (ἑταίρα). Μετέρχομαι ἑταιρικὸν βίον, ζῶ ὡς ἑταίρα· ἐξαιρέτως μετέρχομαι τὴν παιδεραστίαν.

Ἑταιρηΐη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ἑταιρεία.

* Ἑταιρήϊος, ίη, ϊον, Ἰων. ἀντὶ ἑταιρεῖος.

Ἑταίρησις, σεως, ἡ (ἑταιρέω). Ὁ ἀσελγὴς τῶν ἑταιρῶν, ἐξαιρ. τῆς παιδεραστίας βίος.

Ἑταιρία = ἑταιρεία.

Ἑταιρίδεια, ίων, τὰ· ὑπ. ἱερά· Ἑορτή, πανήγυρις ἐν Μαγνησίᾳ εἰς τιμὴν τοῦ ἑταιρείου Διός. Ἀθην. ιγ'.

* Ἑταιρίδιον, τό, ὑπκ. τοῦ ἑταίρα, Παλλακίδιτσα, παλλακιδοῦλα.

Ἑταιρίζω, Μλ. -ίσω. Γίνομαι ἑταῖρός τινος, ἐμβαίνω εἰς τὴν ἑταιρίαν του· κάμνω ἑταιρίαν μέ τινα, βοηθῶ αὐτῷ· μετὰ δοτ. «ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι» Ἰλδ. Ω, 335. ἔτι δέ, Εἶμαι κοινωνός τινος, ἔχω κοινωνίαν, σχέσιν μέ τινα, Υμν. Ἀφρ. 96. — 2) Κάμνω τινὰ ἑταῖρον, ἢ φίλον μου, Μέσ. ἑταιρίζομαι, Ἐκλέγω τινὰ εἰς ἑταῖρον, φίλον μου, κάμνω ἑταιρίαν μετ' αὐτοῦ τὸν λαμβάνω ὡς βοηθόν, σύντροφόν μου εἰς τι· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Ν, 456. Ὁπου ὁ Ἐπκ. τύπ. ἑταρίσσατο, ἀντὶ ἑταιρίσατο κεῖται, πρβλ. Ναυμαχ. 55. — 3) = ἑταιρέω, ἐξαιρ. Μετέρχομαι βίον ἑταίρας, ζῶ ὡς ἑταίρα, κατά τε ἐνργ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ.

Ἑταιρικός, κή, κόν. = ἑταιρεῖος· Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἑταῖρον ἢ ἑταίραν, ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται κατὰ τρόπον ἑταίρας, «ἑταιρικὰ μαθήματα» Τέχναι, πανουργίαι τῶν ἑταιρῶν. — 2) Ὅστις ὁμοιάζει μὲ ἑταῖρον, ἢ ἑταίραν. — «Ἵππος ἑταιρική» Δορυφόρων, σωματοφυλάκων, ἱππικὸν τάγμα τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων, ὡς τὸ πεζικόν, πεζαίτεροι· Ἐπρρ. ἑταιρικῶς.

* Ἑταίριος, ὁ ἡ καὶ ία, ιον = ἑταιρεῖος.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ = ἑταίρα.

Ἑταιρισμός, ὁ (ἑταιρίζω, σημσ. 3). Ἡ διαγωγή, ὁ τρόπος τοῦ ζῆν, τὸ πολίτευμα ἑταίρας, ἀφ' οὗ

Ἑταιριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις μεταχειρίζεται ἑταίρας, παλλακάς.

Ἑταιρίστρια, ἡ· Ἥτις ἑταιρίζεται, ζῇ ὡς ἑταίρα, παλλακίς· ἐξαιρ. = τριβάς, Πλάτ. Συμπ. σλ. 19, Ε.

Ἑταῖρος, ὁ. Ἐπκ. καὶ Ἰωνκ. ἕταρος. Συνήθης, γνώριμος, σύντροφος, συντεχνίτης, φίλος, συμβοηθός, τὸ συνήθ. ἰταλ. καμαράτος, τουρκβρ. γιολντάσης· πᾶς τις μὲ τὸν ὁποῖον συναναστρέφεταί τις, ἔχει μετ' αὐτοῦ στενὰς σχέσεις, πολλάκις παρ' Ὁμ., ὅστις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ συνόπλων συστρατιωτῶν, συστρατευομένων, στρατιωτῶν, ὅσοι πηγαίνουν μαζὺ εἰς πόλεμον, εἶναι στρατιῶται ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· ἐπὶ συμπλεόντων, ὅσοι ταξειδεύουν μαζύ, εἶναι συνταξειδιῶται· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνδούλων, ὅσοι εἶναι δοῦλοι, σκλάβοι ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, Ὀδσ. Ξ, 407. καὶ ἐπὶ

συσσίτων ἐμπορευομένων. Ἰλ. Ρ, 577. Πολλάκις χρησιμεύει παρὰ τῷ Ποιητ. ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πιστῶν πολεμιστῶν, ἡγεμόνος, στρατηγοῦ καὶ ἐπὶ πιστῶν θεραπόντων, ὑπηρετῶν δεσπότου τινός, καὶ τοιουτοτρόπως ἐπισημαίνεται, μετριάζεται δὲ αὐτῆς ἡ ἰδέα τοῦ περιορισμοῦ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ταπεινότητος, τῆς ὑποτάξεως αὐτῶν, π. χ. Ἰλ. Α, 179. Γ, 259. Ι, 653. Κ, 151. Ὀδσ. Η, 266. καὶ συντάσσεται αὐτὴν συνήθως τοῖς ἐπιθ. φίλος, ἐσθλός, ἐρίηρος. Ἐν γένει, πᾶς τις, ὅστις διάκειται οἰκειότατα πρός τινα, ἔχει στενὴν φιλίαν μαζύ του. Μεταφ. κεῖται Ὀδσ. Δ, 7. Μ, 149. ὁ οὖρος, εὔφορος, καλὸς ἄνεμος, πέτθλος ἑταῖρος Δυνατός, καλὸς συνεργός, ὅστις ἐπιταχύνει τὸν πλοῦν. — β') Ὁ Σωκράτης ὠνόμαζε τοὺς ἀκροατάς του ἑταίρους, ὅθεν Μαθητής, συμμαθητής. — γ') Γενικὸν προσφώνημα πρὸς καθένα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, Φίλε, ἀδελφέ· ὡς τό, ξένος.

2) Ἑταίρα, ἡ, Ἰων. ἑταίρη, Ἐπ. ἑτάρη. Ἡλικιῶτις, συνομήλικη, συνεργός, βοηθήτρια, φίλη, φιλενάδα, Ἰλ. Δ, 441. Τροπ. δὲ λέγεται ἑταίρα, καθ' Ὁμ. ἡ φυγή, τὸ διὰ φόβον φευγατιό· φόβου ἑταίρη, Ἰλ. Ι, 2. ἔτι δὲ καὶ ἡ λύρα κῶδαιτὶ ἑταίρη, Ὀδσ. Ρ, 271. πρβλ. Ὑμ. Ἑρ. 478. Ἀλλοῦ δὲ οὐχ εὕρηταί που παρ' Ὁμ. ἡ λέξις. Ὁ τύπος ἑτάρη (υυ–) εὕρηται μόνον Ἰλ. Δ, 441. – β') Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ σημασία τῆς λέξεως ἔστι τὰ πλεῖστα τῇ, σύζυγος γυνή, ἀντίθετος, Ἐρωμένη, ἀγαπητική, ἀγαπητικιά, καὶ οὕτω καθ' ὅλας τὰς παραλλάξεις ἠθικῆς διαφθορᾶς, Παλλακή, γαμοκλέπος, μοιχαλίς, πόρνη, τὸ σύνηθ. ἰταλ. πουτάνα κλ. τ. ὁ τρόπος ὅμως τοῦ οἰκιακοῦ καὶ τοῦ γαμικοῦ βίου ἐποίησεν ὥστε ἡ λέξις καθ' ἑαυτὴν δὲν ἐνομίζετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὀνειδιστική, οὔτε ἡ κυρία σημασία αὐτῆς ἦτον ὄνειδος. — Κυρίως δὲ τὸ ἑταῖρος ἐπιθ., ὅθεν Ὀδσ. Θ, 584. πέταιρος ἀνήρ καὶ παρὰ Πλάτ. τὸ ὑπερθ. ἑταιρότατος. (παθητικῶς παρὰ τό, ἔτης, ἀλλ' ὅμως καὶ τῷ, ἕτερος συγγ.) ἀφ' οὗ

Ἑταιρέσυνος, η, ον. Οἰκεῖος συνήθης, φίλος ποιητ. Ἀνάλεκτ. Β'. 378.

Ἐτανός, ό, ἡ (ἐτάω, ἐτάζω) ἀντί, ἐτεός, ἐτήτυμος, Ἀληθής, γνήσιος. Ἡσυχ.

Ἑταρίζομαι, Ἐπ. ἀντὶ ἑταιρίζομαι, Ἰλ. ἰδὲ ἑταιρίζω, σημ. 2.

Ἕταρος, ὁ, ἑτάρη, ἡ, Ἰλ. (υυ–) Αἰολ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ἑταῖρος, ἑταίρα, τοῖς ἀρίστοις ὅμως τῶν χειρογράφων ἀντιβαῖνον.

Ἔτασις, εως, ἡ, καὶ

Ἐτασμός, ὁ (ἐτάζω). Ἄχρηστοι σχεδὸν τύποι, ἀντὶ ἐξέτασις, ἐξετασμός· ὡσαύτως καὶ

Ἐταστός, ή, όν, ἀντὶ ἐξεταστός. Ἐξητασμένος, διδοκιμασμένος, δόκιμος.

Ἐτάτυμος, Δωρ. ἀντὶ ἐτήτυμος. (α)

Ἐτεῇ, ἰδὲ ἐτεός

*Ἐτεθήπεα, Ἐπ. Ὑπερσυντ. ἀντὶ ἐτεθήπειν, παρὰ τοῦ Πρκμ. τέθηπα. Ὀδσ. Ζ, 166.

Ἐτεῖος, εία, ειον (ἔτος). Ὅ,τι ἔχει ἡλικίαν ἑνὸς ἔτους, εἶναι παλαιὸν ἕνα χρόνον, χρονιάρικον. Valck. diatr. σλ. 6.

*Ἔτεκον, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ τίκτω, Ὁμ.

Ἐτελις, ὁ. Παρ' Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. ς'. 13. Εἶδος ἰχθύος, καὶ ἐντηλις καὶ ἐντηλὶς προσέτι γραφόμενος.

Ἐτεοδμώς, ῶος, ὁ (ἐτεός, δμώς). Πιστός, εἰλικρινής, καλὸς δοῦλος, σκλάβος.

*Ἐτεοκλήειος, είη, ειον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν Ἐτεοκλῆ· κβίη Ἐτεοκληείη, ἀντὶ Ἐτεοκλῆος. Ἰλ. Δ, 386. παρὰ τὸ

*Ἐτεοκλῆς, έος, ὁ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Οἰδίποδος.

*Ἐτέοκλος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατευσάντων στρατηγῶν.

*Ἐτεόκρητες, οἱ (Κρῆτες). Γνήσιοι, καθ' αὐτὸ Κρῆτες, Κρητικοί. Ὀδσ. Τ, 176.

Ἐτεός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι ἀληθές, ἀληθινόν. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδ. γέν. ἐτεὸν μόνῳ καὶ συνήθ. ἐπιρρηματικῶς. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ὄντως. Ἀληθινά, βέβαια, μὲ τὰ σωστά· σπανιώτερον ὅ,τι εἶναι πιθανόν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀξιοπίστευτον, Ἰλ. Β. Β, 300. κέτεόν καὶ ἀτρεκέως Ο, 53. Ὡς ὄντως ἐπιθ. μόνον ἐν Ε, 125. καὶ πληθ. ἐτεά, Τ, 255. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρῆται αὐτῷ ὁ Ποιητ. ἐν Ὀδσ. ἐξαιρ. κατὰ σύνταξιν καὶ ἐτεόν γε Ἂν ἄλλως εἶναι ἀληθινόν. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν εἰρωνικ. πεύσεσι, Μὲ τὴν ἀλήθειαν; μὲ τὰ σωστά; χωρὶς μάταια; Ἀριστφ. Ὀρν. 393. Ἀχ. 609. Παρβλ. ἀληθής, σημ. 3. Ὡς ὄντως ἀρσ. ἢ θηλ. ἐπιθ. οὐδαμοῦ εὕρηται. — Οἱ Ἰων. χρῶνται τῇ δοτ. τοῦ θηλ. γέν., ἐτεῇ, ὡσαύτως ἐπιρρήματι. ὁ δὲ Ποιητ. οὐδαμοῦ.

Ἑτέρα, ἰδὲ ἕτερος.

Ἑτεραλκής, ό, ή (ἕτερος, ἀλκή). Ὅ,τι δίδει, βάλλει, προξενεῖ δύναμιν ἢ νίκην εἰς ἓν τῶν δύο μερῶν· ὅπου εἰς ἓν τῶν δύο μερῶν εἶναι ἰσχύς, δύναμις πλεονάζουσα, περισσοτέρα, μεγαλητέρα. κΔαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δοῦναι Νὰ κάμῃ τὸ νὰ κλίνῃ ἡ νίκη εἰς τὸ μέρος τοῦ Δαναῶν, νὰ νικήσουν οἱ Δαν. Ἰλ. Η, 26. ὅθεν νίκη ἑτεραλκής Ἡ νίκη τοῦ ἑνὸς μέρους κατὰ τοῦ ἑτέρου, Θ, 171. Ρ, 627. Ὀδσ. Χ, 236. κέτερ. μάχης. Ἡρδ. 9, 103. Ἀλλὰ κδῆμος ἑτεραλκής Τὸ στράτευμα, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία δίδει τέλος εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Ο, 788. Οὕτω καὶ κἌρης ἑτερ. Αἰσχ. Περσ. 947. — 2) Ἐπρρ. ἑτεραλκέως, ὅθεν κἀτεραλκέως ἀγωνίζεσθαι Τὸ νὰ πολεμοῦν τινες χωρὶς νὰ διακρίνηται ἡ νίκη κλίνουσα ποτὲ εἰς τὸ ἕν, ποτὲ εἰς τὸ ἕτερον μέρος, Ἡρδτ. 8, 11. Valck.

Ἑτεραχθής, ό, ἡ (ἄχθος). Ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ ἓν μέρος περισσότερον φορτωμένον, κλίνει, βαίζει εἰς τὸ ἓν μέρος τὸ βάρος του. — 2) ἐνργ. Ὅ,τι βαρύνει, θλίβει τὸ ἓν μέρος.

Ἑτερεγκέφαλος (ἐγκέφαλος). Πάσχω εἰς τὸ ἓν μέρος τοῦ ἐγκεφάλου, τοῦτ' ἔστιν εἰμὶ ἡμιμανής, ἡμιπαράφρων, μισότρελλος, τὸ κοιν. μοὶ λείπει τὸ ἕνα λαγκιόλι.

*Ἑτερειδής, ό, ή = ἑτεροειδής.

Ἑτέρῃ, Ἐπίρρ. ἰδὲ ἕτερος, σημ. 4.

Ἑτερήμερος, ό, ή (ἡμέρα). Ὅ,τι γίνεται τὴν μίαν καὶ ὄχι καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν, μίαν ἡμέραν ναί, καὶ μίαν ὄχι· κζώουσ' ἑτερήμεροι. Ὀδυσ. Λ. 301. ἐπὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, τῶν ὁποίων ἑκάτερος τὴν μίαν ἡμέραν ἦτον ζωντανὸς καὶ τὴν ἄλλην νεκρός, καὶ οὕτως ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Ἑτερήρης, ό, ἡ (ἄρω) = ἀμφήρης· κόρμην ἑτερήρεα Μάξιμ. Στίχ. 165.

Ἑτέρηφι, Ἐπ. δοτ. θηλ. γεν. ἀντὶ ἑτέρᾳ, ἑτέρῃ, παρὰ τὸ ἕτερος, Ἰλ.

Ἑτεροβάρεια, ἡ (ἑτεροβαρής). Τὸ νὰ θλίβῃ, βαρύνῃ, κάμνῃ τις ἢ τι νὰ κλίνῃ, βαίζῃ, νὰ εἶναι βαρύτερον τίποτε εἰς τὸ ἓν μέρος. (α)

*Ἑτεροβαρέω, Μλ. -ήσω. Βαρύνω, φορτόνω, θλίβω τι εἰς τὸ ἓν μέρος· παρὰ τὸ

*Ἑτεροβαρής, ό, ή (βάρος). Ὅ,τι εἶναι βαρύ, βαρύνει, θλίβει εἰς τὸ ἓν μέρος. Ἐπρρ. ἑτεροβαρῶς.

Ἑτεροβουλία, ἡ (βουλή). Μεταβολή, ἄλλαγμα τῆς θελήσεως, τῆς γνώμης· τὸ νὰ ἀλλάξῃ τις τὴν γνώμην, τὴν θέλησίν του.

Ἑτερογάστριος, ό, ή (γαστήρ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι γεννημένον ἀπὸ ἄλλης μητρὸς κοιλίαν, ἀντιθ. τῷ, ὁμογάστριος. Σχολ. Ἡσιόδ. Ἐργ. 374.

*Ἑτερογενέω, Εἶμαι ἀπὸ ἄλλο γένος· παρὰ τὸ

Ἑτερογενής, ό, ή (γένος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄλλο γένος, ἀπὸ ἄλλην γενεάν, ἀπὸ ἄλλον λαόν, ἀπὸ ἄλλην φυλήν. ἑτερογενεῖς παρὰ Γραμματ. λέγονται αἱ λέξεις, ὅσαι κατὰ μετασχηματισμὸν κλίνονται κληθυντ. εἰς ἄλλο γένος καὶ ὄχι ὡς εἰς τὸν ἑνικ. ἀριθμ. π. χ. ὁ δάκτυλος, τὰ δάκτυλα· ὁ κύκλος, τὰ κύκλα· κλ. τ. τ. ἰδὲ Passow Progr. über Griech. Wörterb. σλ. 71. fg.

Ἑτερόγλαυκος, ό, ἡ (γλαυκός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν γλαυκόν, γαλανόν, καὶ τὸν ἄλλον ἄλλου χρώματος.

Ἑτερόγλωσσος, Ἀττ. -ττος, ό, ή (γλῶσσα). Ὅστις ὁμιλεῖ ἄλλην τινά, ξένην καὶ διαφορετικὴν γλῶσσαν· ὅ,τι εἶναι συγγεγραμμένον εἰς ἄλλην, ξένην, ἢ λέγεται ὁμιλεῖται ὡς τὸ λέγουν εἰς ξένην γλῶσσαν· ἀντιθ. τῷ ὁμόγλωσσος.

Ἑτερόγναθος, ό, ή (γνάθος). ἵππος, Ὁ ἵππος, τὸ ἄλογον εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα ὁ χαλινὸς ἐνεργεῖ περισσότερον πρὸς τὸ ἓν παρὰ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ τὸν κυβερνᾷ, διοικῇ τις μὲ βεβαιότητα, τὸ σύνηθ. κοιν. εἶναι βαρυκέφαλος. Ξνφ. Ἱππ. 1, 9. 3, 5. 6, 9.

Ἑτερογνωμοσύνη, ἡ. Ἄλλη ἢ διαφορετικὴ γνώμη· παρὰ τὸ

Ἑτερογνώμων, ονος, ό, ή (γνώμη). Ὅστις εἶναι ἄλλης ἢ διαφορετικῆς γνώμης, ἔχει ἄλλην ἢ διαφορετικὴν γνώμην.

Ἑτερόγονος, ό, ή (γόνος) = ἑτερογενής.

Ἑτεροδιδασκαλέω, Μλ. -ήσω (διδάσκαλος). Ἀλλέως, διαφορετικά, οὐκ ὀρθῶς διδάσκω· αἱ διδασκαλίαι μου εἶναι σφαλεραί. Ν. Δ.

Ἑτεροδοξέω, Μλ. -ήσω (ἑτερόδοξος). Ἔχω διαφορετικήν, ἄλλην, ἐξαιρ. σφαλεράν, ἢ του πλανημένην δόξαν, γνώμην· ἀλλέως δοξάζω. Πλάτ.

Ἑτεροδοξία, ἡ. Διάφορος, ψευδὴς δόξα, γνώμη. Πλάτ. παρὰ τὸ

Ἑτερόδοξος, ό, ή (δόξα). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν ἐξαιρ. ψευδῆ, πεπλανημένην δόξαν, γνώμην· Ἐπρρ. ἑτεροδόξως.

Ἑτεροεθνής, ό, ή (ἔθνος). Ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλο, ξένον, διαφορετικὸν ἔθνος.

Ἑτεροειδής, ό, ή (εἶδος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν εἶδος ἢ σχῆμα, διαφορετικὴν μορφήν.

Ἑτερόζηλος, ό, ή (ζῆλος). Ὅστις ἔχει κλίσιν, εὔνοιαν, ἀγάπην περισσοτέραν πρὸς τὸν ἕνα, ἢ πρὸς τὸν ἕτερον· κρατεῖ περισσότερον μὲ τὸ ἓν μέρος, εἶναι φατριαστής· Ἐπρρ. ἑτεροζήλως, Μὲ φιλοπροσωπίαν, Ἡσδ. Θγ. 544. — 2) Ὅστις μετέρχεται, ἀγαπᾷ ἄλλην τινὰ τέχνην ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα.

Ἑτεροζυγέω, Μλ. -ήσω (ἑτερόζυγος)· ἐπὶ ὑποζυγίων ζώων. Εἶναι ζευγμένον εἰς τὸν ἄλλον ζυγόν, εἰς τὸ ἄλλο μέρος του ζυγοῦ, τραβᾷ τὸν ζυγὸν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. — 2) Εἶναι συζευγμένον μαζὺ μὲ ἄλλο διαφορετικόν, ἀνόμοιον ζῶον, ὅθεν τραβᾷ ἀνόμοια. — 3) ἐπὶ πλάστιγγος, ζυγαριᾶς, Τραβᾷ τὴν ζυγαριάν, τὴν κάμνω νὰ κλίνῃ, βαίζῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος. Τροπ. Εἶμαι ἀσύμφωνος, διάφωνος, διχογνωμῶ, διαφέρομαι μὲ τινα περί τινος πράγματος. Ἔτι δὲ καὶ μιγνύομαι, ἀνακατόνομαι μὲ ἀνόμοια γένη. Ν. Δ.

Ἑτεροζύγησις, -σεως, ἡ· καὶ

*Ἑτεροζυγία, ἡ. Ἀσυμφωνία, διχόνοια.

Ἑτερόζυγος, ό, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ διάφορον ζυγόν, ἀνόμοια ζευγμένον, ἀνομοιοειδῶς συνδεμένον, ἑνωμένον, εἶναι ἀσύμφωνον, διάφωνον. — 2) Ἐπὶ πλάστιγγος, ζυγαριᾶς, ἡ ὁποία κλίνει, βαίζει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, δὲν εἶναι δικαία· κἑτερόζ. σταθμός Ψευδὴς κλ.

Ἑτερόζυξ, υγος, ό, ἡ (ζεύγνυμι) = τῷ προηγμ. — 2) Ἄμαξα, ἁμάξι μὲ ἕνα ἵππον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λείπει ὁ δεύτερος· ὅθεν Τροπ. κἑτερόζ. κόλαξ Μὲ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἄλλη ὁμοία· ἢ καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἄλλην ἀντίζηλον, νὰ

συνερίζηται μὲ αὐτήν· Πλτχ. Ηρ. 16. ὅθεν εἰς τὸ μονόζυξ.

Ἑτεροθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω) ἐπὶ φυτῶν, καὶ δένδρων, Ὅ,τι θάλλει εἶναι πράσινον εἰς τὸ ἄλλο, εἰς τὸ ἓν μέρος, εἰς ἓν κλωνάρι. — 2) ἐπὶ τέκνων, Ὅσα εἶναι γεννημένα ἀπὸ διαφόρους μητέρας, ὄχι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτήν, δὲν εἶναι ὁμομήτρια· ὅτε δὲ καὶ τῶν ὁποίων λείπει ὁ εἷς γεννήτωρ, ἀπέθανεν ὁ πατήρ, ἢ ἡ μήτηρ των, ἀντιθ. τῷ ἀμφιθαλής.

Ἑτεροθελής, ὁ, ἡ (θέλω). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν θέλησιν.

Ἑτερόθηκτος, ὁ, ἡ (θήγω). Ὅ,τι εἶναι ἀκονημένον ἀπὸ τὸ ἕν, ἔχει κόψιν μόνον εἰς τὸ ἓν μέρος· π. χ. μάχαιρα, πέλεκυς, κ. τ. τ. Νικήτ. Χρον. Θ΄. 17.

Ἑτερόθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὅ,τι ἠχεῖ ἄλλως, κάμνει ἀλλοιότικον, διαφορετικὸν ἦχον, κτύπον, κρότον· ταὐτὸν τῷ, ἀλλόθροος.

Ἑτεροῖος, οία, οἶον (ἕτερος). Ὅ,τι εἶναι διαφορετικοῦ εἴδους, κατὰ διαφορετικὸν τρόπον, ἀλλοιότικον· ἀλλοιότικα κατασκευασμένον, καμωμένον, Ἡρδτ. 1, 99. 2, 35. 4, 62. Ποιητ. ἑτεροῖος· κἑτεροῖα πάντα τέτυκται ἀνθρώποισι Διν. Πργ. Ἐπρρ. ἑτεροίως· ἀφ' οὗ

Ἑτεροιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι τίποτε διαφορετικόν· διαφορετικὴ ἰδιότης, ἀνομοιότης κατὰ τὴν ἰδιότητα. Πλάτ. Παρμ.

Ἑτεροιόω, ῶ (ἑτεροῖος). Ποιῶ, κάμνω τι διαφορετικόν, ἀλλοιώτικον, μεταβάλλω, μετατρέπω, μεταμορφόνω. Παθ. Ἀλλάζω, γίνομαι διαφορετικός, ἀλλοιότικος, μεταβάλλομαι, μετασχηματίζομαι, μεταμορφόνομαι, Ἡρδτ. 2, 142. 7, 225. 9, 102. ἀφ' οὗ

Ἑτεροίωσις, σεως, ἡ. Μεταβολή, μεταμόρφωσις.

Ἑτεροιωτικός, ή, όν. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει δύναμιν, ἰδιότητα εἰς τὸ νὰ μεταβάλλῃ, μεταμορφόνῃ τι. Σέξτ. Ἐμπ.

Ἑτερόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅ,τι φέρει, γεννᾷ ἄλλους ἢ διαφορετικοὺς καρπούς. Ἱπποκρ.

Ἑτεροκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὅ,τι κινεῖται δι' ἐνεργείας ἄλλου τινός, ὄχι ἀφ' ἑαυτοῦ· ἀντιθ. τῷ, αὐτοκίνητος. Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. (ε).

Ἑτεροκλινέω, Μλ. -νήσω. Κλίνω, βαίζω εἰς τὸ ἓν μέρος· παρὰ τὸ

Ἑτεροκλινής, ὁ, ἡ. Ἐπρρ. ἑτεροκλινῶς (κλίνω). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει εἰς τὸ ἕν, ἢ εἰς τὸ ἕτερον μέρος, εἶναι ἀνόμοιον, ἀκατηγόρικον, ἀνώμαλον. Ξενοφ. Κυνηγ. Β΄. 6. κἑτεροκλινῶς ἔχω πρός τινα Ἔχω κλίσιν πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, τοῦτ' ἔστι πρὸς τὸ κακόν, Ἀρρ.

Ἑτερόκλιτος, ὁ, ἡ (κλίνω). Ἐπὶ λέξεων· ὅσαι ἔχουσι διαφορετικήν, κλίνονται κατὰ διάφορον, ἢ ἀνώμαλον κλίσιν. Γραμματ. Ἐπρρ. ἑτεροκλίτως. Ετυμ. Γρμμ. Ἑλλ. §. 51, 5.

Ἑτεροκλονέω, Μλ. -ήσω (κλονέω). Κλονῶ, ταράζω τι πρὸς τὸ ἓν καὶ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ὀππ. 4, 204.

Ἑτεροκνεφής, ὁ, ἡ (κνέφας). Ὅ,τι εἶναι μισοσκοτεινόν, ἀπὸ τὸ ἓν μέρος σκοτεινόν, ἀντιθ. τῷ ἀμφικνεφής· πρβλ. ἑτεροφαής.

Ἑτεροκοπία, ἡ. Σωματικὴ γύμνασις δύο τινῶν ἀμοιβαίως γυμναζομένων, καθὼς π. χ. οἱ παίζοντες τὴν σφαῖραν, κ. τ. τ. Caelius Aurel. Χρονικ. Ε΄. 11.

Ἑτεροκρανία, ἡ (κρανίον) = ἡμικρανία, Πόνος τῆς κεφαλῆς εἰς τὸ ἓν μέρος.

Ἑτερόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὅστις εἶναι κωφὸς ἀπὸ τὸ ἓν ὠτίον, αὐτί.

Ἑτερολεξία, ἡ (λέξις). Ἄλλη ταὐτοσήμαντος, ἰσοδύναμος, τὸ ἴδιον πρᾶγμα δηλοῦσα λέξις.

Ἑτερόμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὅ,τι, ἢ ὅστις ἔχει τρίχας, μαλλί, μαλλιά, εἶναι τριχωτός, μαλλιαρὸς ἀπὸ ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος. Στράβ. Ε΄. κἑτερόμαλλοι τάπητες.

Ἑτερομάσχαλος, ὁ, ἡ (μασχάλη) χιτών, = ἐξωμίς, Φόρεμα μὲ ἓν μανίκι.

Ἑτερομέρεια, ἡ. Κλίσις, βάϊσμα εἰς ἢ πρὸς τὸ ἓν μέρος, παρὰ τὸ

Ἑτερομερής, ὁ, ἡ (μέρος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἀπὸ ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος, κλίνει πρὸς τὸ ἓν μέρος μόνον· εἶναι κρημνώδης, κατηφορικὸν εἰς τὸ ἓν μέρος.

*Ἑτερομετρία, ἡ. Διαφορετικὸν μέτρον στίχων, παρὰ τὸ

*Ἑτερόμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Ὅ,τι συνίσταται εἰς διαφορετικὸν μέτρον στίχων.

Ἑτερομήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Πᾶν ὅ,τι ἔχει ἄνισον, διαφορετικὸν μῆκος, μάκρος, εἶναι μακρύτερον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, ὅθεν καὶ αὐτιόπλευρον. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 148. Α. — 2) Ὅ,τι εἶναι μέ, κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου μακρύτερον.

Ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ ἄλλην, ὄχι ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μητέρα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἄλλος τις. Σουιδ.

Ἑτερομόλιος (μολεῖν) δίκη, Κρισολογία εἰς τὴν ὁποίαν μόνον ὁ ἕνας ἀντίδικος παρουσιάζεται εἰς τὸ κριτήριον· λέγεται δ' ἔτι καὶ ἑτερομολία, ἡ· πρβλ. ἀντιμολία.

Ἑτερόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὴν μορφήν, διαφορετικὸν σχῆμα.

*Ἑτερομωλία, ἡ· ἰδὲ τὸ ἐπρ.

Ἑτεροπάθεια, ἡ. Πόνος ἢ ἀῤῥωστία εἰς ἓν μέρος ἢ μέλος τοῦ σώματος μόνον· παρὰ τὸ

*Ἑτεροπαθής, ὁ, ἡ (πάθος, παθεῖν). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πάσχει τι, ἔχει πόνον, ἀῤῥωστίαν εἰς ἓν μέρος, ἢ μέλος τοῦ σώματος.

Ἑτεροπαχής, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι ἀνόμοια χοντρός, ἔχει ἀνόμοιον χοντρος. Μαθηματ. Παλ. σελ. 27.

*Ἑτεροπλανής, ὁ, ἡ (πλάνη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πλανᾶται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Ἑτεροπλατής, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι ἔχει διαφορετικόν, ἀνόμοιον πλάτος, δὲν εἶναι παντοῦ ὁμοίως πλατύ, φαρδύ. Μαθημ. Παλ. σελ. 26.

*Ἑτερόπλοος, ὁ, ἡ = ἑτερόπλοος.

Ἑτερόπλοος, ὁ, ἡ· καὶ συναιρ. ἑτερόπλους (πλέω). Πλεύσιμον ἀπὸ ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος· ταξείδι μόνον διὰ πηγαιμόν, ἢ δι' ἐπιστροφήν. Τρπζ. παρ..ρίοις ἑτερόπλουν Χρήματα, τὰ ὁποῖα δανείζονται εἰς καράβι μόνον διὰ τὸν πηγαιμὸν τοῦ καραβίου. Δμσθ. καὶ Διοδ.

*Ἑτερόπνοος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πνέει, φυσᾷ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος μόνον. — 2) ἑτερόπνοος αὐλοί, Ἐπθ. τοῦ διπλοῦ αὐλοῦ, τῆς διπλῆς φλογέρας, διὰ τὸ νὰ μὴν εἶναι ἴσα, ὅμοια τὰ καλάμιά της. Βελ. ἐν Ἀνθρ. 65, 4.

Ἑτεροποδέω. Ἔχω τὸν ἕνα πόδα, τὸ ἓν ποδάρι κοντότερον, ὅθεν καὶ δὲν πατῶ, δὲν περιπατῶ ὅμοια· παρὰ τὸ

Ἑτερόπους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἀνίσους πόδας, τὸν ἕνα μακρύτερον τοῦ ἄλλου, ἄρα εἶναι χωλός, κουτσός, πρβλ. ἑτερόχηλος.

Ἑτεροπροσωπέω (ἑτεροπρόσωπος). Εἶμαι ἑτέρου, ἤτοι διαφορετικοῦ προσώπου.

Ἑτεροπροσωπικός, ἡ, όν. Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἑτεροπροσώπων, Ἐπρρ. ἑτεροπροσωπικῶς· παρὰ τὸ

Ἑτεροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅ,τι εἶναι ἄλλου προσώπου, διαφορετικὸν κατὰ τὸ πρόσωπον. Γραμμ.

Ἑτερόπτολις, ὁ, ἡ, ι, τό· γεν. -ιδος (πόλις). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄλλην πόλιν.

Ἑτεροῤῥεπέω, = ἑτεροῤῥοπέω· παρὰ τὸ

Ἑτεροῤῥεπής, ὁ, ἡ = ἑτερόῤῥοπος.

Ἑτεροῤῥοπέω, Μλ. -ήσω, Ῥέπω, κλίνω πρὸς ἢ εἰς τὸ ἓν μέρος, εἶμαι βαρύτερος εἰς τὸ ἓν μέρος· παρὰ τὸ

Ἑτερόῤῥοπος, ὁ, ἡ (ῥέπω, ῥοπή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο μέρος, εἶναι βαρύτερος εἰς τὸ ἓν μέρος. Τῷ τύπ. ἑτεροῤῥεπής χρῆται, Αἰσχλ. Ἱκτ. 398. Ἔτι δε ἐνεργ. κἑτεροῤῥεπὴς Ζεύς Ὁ ποιῶν τὴν πλάστιγγα, ζυγαριὰν νὰ κλίνῃ πότε εἰς τὸ ἓν καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος· ὁ ἀποδίδων εἰς καθ' ἕνα τὸ κατ' ἀξίαν.

Ἑτερόῤῥυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅ,τι ἔχει διαφορετικόν, ἄλλον ῥυθμόν.

Ἑτερόῤῥυσμος, ὁ, ἡ (ῥυσμός). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικόν, ἄλλον σχῆμα, εἶδος, διαφορετικὴν μορφήν.

Ἕτερος, α, ον. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύω, Ὁμ. κἑτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται Οἱ γονεῖς τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου θέλει κλαύσουν τὸν υἱόν των σήμερον, Ἰλδ. Τ, 210. κχειρὶ φέρω ἑτέρῃ Φέρω, κουβαλῶ τι μὲ τὸ ἓν χέρι· Ὀδσ. Κ, 171. Ἄλλως δὲ συνηθ. κἡ ἑτέρα χείρ καὶ ἄνευ τοῦ, χείρ κἡ ἑτέρα, ἢ ἑτέρα ἀντί τοῦ, ἡ ἀριστερά, ἀντιθ. τῷ, δεξιά, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. κατ' Ἐπικ. ἐπιρ. ἑτέρῃφι, Μὲ τὴν ἀριστεράν. Ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἀντίθετον, ἐναντίον, διαφορετικόν· εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄλλο, εἰς τὸ ἀντικρὺ μέρος. Οὐ σπανίως δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημασ. ὅτε καὶ ὑπονοεῖται ἀεὶ τὸ δεινόν, ἡ δυάς, Ὀδσ. Ι, 302. Οὕτω κεῖται παρ' Ἀρατ. ἡ ἑτέρα, Τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ ὁρίζοντος, ὡς τό, πεoften. Παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ὡς τό, ἄλλος κατ' εὐφημισμόν, Ὅταν δὲν θέλῃ τις νὰ εἰπῇ ῥητῶς κακός, τῷ καλῷ ἀντιθ., ἄρα κακός, Valck. diatr. σλ. 112. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 1229. Χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς ἐπικάλυψιν ἀπρεποῦς ἢ αἰσχροῦ τινος ὅταν δὲν θέλῃ τις νὰ τὸ ὀνομάσῃ μὲ τὸ ἴδιόν του ὄνομα, ἐξαιρ. κἑτερόν τι Ἄλλα τὸ, κτῇ ἑτέρᾳ ὑπκ. ἡμέρᾳ, Τὴν ἀκόλουθον, τὴν δευτέραν ἡμέραν. Εἰς τὰς διπλᾶς προτάσεις ἐπαναλαμβάνεται συνηθ. τὸ ἕτερος. Εὕρηται δὲ καὶ κἕτερος δὶς ἄνευ προηγμ. κἕτερος μέν Ἰλδ. Ω, 578. κἡ μὲν — ἡ δ' ἑτέρη —α Χ, 151. κἕτερος — ἄλλος —α Ι, 313, 472. καὶ ἀνάπαλιν κἄλλος — ἕτερος —α Ν, 731. ὁ δ' Εὐρπδ. συντάσσει ἄλλος κἕτερος Ἐπιτατικῶς, κἕτερος αὖ, ἢ αὖτε. Πάλιν ἄλλος, ἄλλος πάλιν, Ἀρστφ. Λυσ. 66. Εἰρ. 274. 295. Παρ' Ἀττ. πολλάκις κἕτερα τοιαῦτα. Ἄλλα τέτοια, ἄλλα παρόμοια· τὸ δὲ κἕτερα τοσαῦτα Ἄλλα τόσα κατὰ τὴν ποσότητα, ἀκόμη μίαν φοράν τόσα· κἕτεροι τοιοῦτοι Ἄλλοι τέτοιοι, ὅμοια φρονοῦντες· ὅπου τὸ ἕτερος πλεοναστικῶς σχεδὸν κεῖται, διότι δηλοῖ ἕν τι μόνον ἀντίθετον εἰς ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε πλέον, ἤτον παρόν, Wytt. sel. hist. σλ. 352. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σλ. 58. D. Πρτγ. σλ. 326. A. — 2) Ἀπαραλλάκτως ὡς τό, ἄλλος, τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι εἶναι ὄχι εἰς ἕν, ἀλλὰ εἰς πλείονα ἀντίθετον, Ἰλδ. Δ, 306. Φ, 437. Ὀδσ. Η, 124. Κ, 354. Ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. παρ' Ἀρστφ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὥσπερ καὶ ἀνάπαλιν τὸ ἄλλος ἀντὶ τοῦ ἕτερος λαμβανόμενον· ὅθεν — 3) Ὅ,τι εἶναι ἀλλοῖον, διαφορετικόν, κατ' ἄλλον τρόπον, ἀλλοιότικον· ἐνίοτε μετὰ γεν. ἢ μετὰ τοῦ ἤ, Ἡρδτ. 4, 36. διότι ὑποσημαίνει παραβολήν. — 4) ἑτέρᾳ, δοτ. Θηλ. γέν. Ἐπρρμτ., Κατ' ἄλλον τρόπον, μὲ ἄλλο μέσον, εἰς ἄλλο μέρος, ἢ τόπον· ὅτε ἀναπληροῦται διὰ τοῦ, ὁδῷ, συνήθως. — 5) Ἐπρρ. ἑτέρως, Ἀλλέως, ἀλλοιώς, κατ' ἄλλον, μὲ ἄλλον τρόπον· ὅθεν καὶ μετὰ γεν. συντρτκ. Ὀδσ. Δ, 234. κἑτέρως εἶχε τοῦ σκέλους Εἶχε τὸ ἓν σκέλος κοντότερον παρὰ τὸ ἄλλο, ἤτον ἑτεροσκελής. — Οἱ

Δωρ. δὲ χρῶνται καὶ τῷ **ἅτερος** ἀντὶ τοῦ, ἕτερος. (υυυ) Οἱ δὲ Ἀττ. συναιροῦσι τὸ, ὁ **ἕτερος**, εἰς τὸ, **ἅτερος** (–υυ) γεν. θατέρου, δοτ. θατέρῳ καὶ λ. ἁτέρᾳ ἀντὶ, ἡ ἑτέρα· Οὐδ. θάτερον, Παρ' Ἴωσι δὲ ὡτούτερον οὐδ. ὡτούτερον Br. ἐν Σιμωδ. 113. Ἀπροσεκτότεροι δὲ συγγραφεῖς χρῶνται καὶ τῷ, **θάτερος**, καὶ ὁ **θάτερος**, Valck ἐν Ἱππ. 349. Piers. Moer. σλ. 432.

Ἑτεροσήμαντος, ὁ, ἡ (σημαίνω). Ὅ,τι δηλοῖ σημαίνει ἄλλο, διαφορετικὸν τίποτε, ἔχει διαφορετικὴν σημασίαν. Ἐπίρρ. ἑτεροσημάντως.

* **Ἑτεροσκελής**, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἄνισα σκέλη, τὸ ἓν μακρύτερον τοῦ ἄλλου.

Ἑτερόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅ,τι εἰς ἓν μέρος μόνον προξενεῖ, κάμνει ἴσκιον, ἢ ὅ,τι εἶναι ἐσκιωμένον, ἔχει ἴσκιον εἰς τὸ ἓν μέρος μόνον· ἀντιθ. τῷ ἀμφίσκιος· ὅθεν **ἑτερόσκιοι**, οἱ λέγονται οἱ κάτοικοι τῶν εὐκράτων καὶ τῶν κατεψυγμένων ζωνῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἴσκιος τὸ μεσημέρι πίπτει πρὸς τὸ ἓν μόνον μέρος, πρὸς Βορρᾶν, ἢ πρὸς Μεσημβρίαν. Στράβ.

Ἑτερόστοιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὑρίσκεται εἰς ἄλλην σειράν, ἀράδαν.

Ἑτερόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μόνον κοπτερόν. — 2) Ὅ,τι ἔχει ἄλλην, ἢ μίαν μόνην, ἢ διαφορετικὴν κόψιν.

Ἑτεροσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικὴν μορφήν, διαφορετικὸν σχῆμα, ὅ,τι εἶναι διαφορετικὰ σχηματισμένον.

Ἑτερότης, ητος, ἡ (ἕτερος). Τὸ νὰ εἶναί τι ἄλλης, διαφορετικῆς ἰδιότητος· διαφορετικὴ ἰδιότης.

* **Ἑτεροτροπέω**. Εἶμαι ἑτερότροπος· Κύριλ. παρὰ τὸ

Ἑτερότροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ὅ,τι εἶναι κατ' ἄλλον, διαφορετικὸν τρόπον, διαφορετικὴν ἰδιότητα, Ἀριστφ. Θσμ. 724. Ὅστις ἔχει ἄλλα, διαφορετικὰ ἤθη. — 2) (τρέπω). Ὅστις τρέπει, γυρίζει τι ἀλλοῦ ποῦ, εἰς, πρὸς ἄλλο μέρος, ἀμφβ.

Ἑτερότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἐτράφη, ἢ ἀνετράφη, εἶναι θρεμμένος, ἀναθρεμμένος ἀλλέως, διαφορετικά. Συνέσ. νέτερότροφος νεότησιν.

Ἑτερούατος, ατος, ὁ, ἡ, τὸ (οὖς). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἓν μόνον αὐτίον, αὐτί.

Ἑτερούσιος, ὁ, ἡ (οὐσία). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικὴν οὐσίαν, διαφορετικὸν τὸ εἶναί του.

Ἑτεροφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι εἶναι φωτισμένον μόνον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος· μισοφωτισμένον, ἀντιθ. τῷ, ἀμφιφαής, ἰδὲ ἑτεροφεγγής.

Ἑτεροφθαλμία, ἡ. Διαφορὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ νὰ εἶναι τὰ ὀμμάτιά τινος διαφορετικὰ τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο. παρὰ τὸ

Ἑτερόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὄμματα διαφόρου χρώματος, τοῦτ' ἔστι, τὸ ἓν διαφορετικὸν τοῦ ἄλλου. ὡς τὸ ἑτερόγλαυκος. — 2) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι μονόφθαλμος, ἕνα μόνον μάτι ἔχει. — 3) Ὅστις εἶναι παραβλίφ, ἀλλήθωρος.

Ἑτερόφθογγος, ὁ, ἡ (φθόγγος). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ ἀλλέως, διαφορετικά· ὅ,τι κάμνει ἢ ἔχει ἄλλον, διαφορετικὸν ἦχον, τόνον.

* **Ἑτεροφορέομαι**, Μλ -ρεθήσομαι (φορέω) = ἑτεροῤῥοπέω.

Ἑτεροφροσύνη, ἡ. Ἄλλο, διαφορετικὸν φρόνημα, διαφορετικὴ γνώμη· ἀσυμφωνία κατὰ τὸ φρόνημα, κατὰ τοὺς στοχασμούς. παρὰ τὸ

* **Ἑτερόφρων**, ος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις φρονεῖ, στοχάζεται ἀλλέως, ἔχει ἄλλα, διαφορετικὰ φρονήματα, ἀσύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους.

Ἑτεροφρούρητος, ὁ, ἡ (φρουρέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι φυλάττεται ἀπὸ ἄλλον τινά.

Ἑτεροφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει διαφορετικήν, ἀλλοιότικην φύσιν. — 2) (φύομαι) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη εἰς ἄλλο κανὲν μέρος.

Ἑτερόφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὅστις εἶναι κατάγεται ἀπὸ ἄλλο ἔθνος, ἀπὸ ἄλλο, διαφορετικὸν γένος· ἀπὸ ἄλλην γενεάν. — 2) (φυλή). Ὅστις εἶναι ἀπὸ ἄλλην φυλήν, τὸ τουρκβ. ἄλλο σινάφι.

Ἑτερόφυτος, ὁ, ἡ (φύω) **δένδρον**, Τὸ ὁποῖον εἶναι ἐνοφθαλμισμένον, ἐμβολιασμένον ἀπό, ἢ μὲ βλαστάρι ἄλλου δένδρου· Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

Ἑτεροφωνία, ἡ. Ἄλλη, διαφορετικὴ φωνή, διαφορετικός, ἀλλοιότικος τόνος. ἦχος. παρὰ τὸ

Ἑτερόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει ἄλλην, διαφορετικήν, παντοίαν, διαφόρων λογιῶν φωνήν, ὁμιλίαν· ὅ,τι ἔχει διαφορετικὸν τόνον, ἦχον· Αἰσχύλ. Θηβ. 272.

Ἑτερόχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὅ,τι ἔχει ἀνομοίας, διαφορετικὰς χηλάς, χυδαϊκ. μπίσμας· πρβλ. ἑτερόκους.

Ἑτεροχροέω, Μλ -ήσω (ἑτερόχροος). Ὅ,τι ἔχει ἄλλα ἢ διαφορετικά, ἀλλοιότικα χρώματα· παρὰ τὸ

Ἑτεροχροία, ἡ. Ἀλλοιότης τῶν χρωμάτων.

* **Ἑτεροχροιότης**, ητος, ἡ. Ποικιλότης τῶν χρωμάτων, παρδαλωσύνη. Δγν. Πυῤῥ. 85. παρὰ τὸ

Ἑτερόχροος, ὁ, ἡ· συναιρ. -χρους, ὁ, ἡ, ουν, τό· καὶ ἑτερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ· καὶ ἑτερόχρωμος, ὁ, ἡ (χροά, χρώς, χρῶμα). Ὅ,τι ἔχει ἄλλο, διαφορετικὸν χρῶμα, πολλῶν λογιῶν χρώματα, εἶναι παρδαλόν.

* **Ἑτεροχρωματίζω** = ἑτεροχροέω, παρὰ τὸ

* **Ἑτεροχρώματος**, ὁ, ἡ = ἑτερόχροος.

Ἑτεροχρωματόω. Ἔχω διάφορα, ἢ πολλῶν λογιῶν χρώματα Γεωπον. Β'. ϛ. 37.

* **Ἑτερόχρως**, ωτος, ὁ, ἡ = ἑτερόχροος.

Ἑτερόω, Μλ -ώσω (ἕτερος). Ποιῶ, κάμνω τι ἀλλέως.

Ἑτέρσετο, γ. ἑνκ. πρσκ. μεσ. ἀορ. β'. τοῦ τερσαίνω, Ἰλδ. Λ, 267. 848.

Ἑτέρωθεν, σπανιώτ. ἑτέρωθε, Ἐπίρρ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πρὸς ἐδῶ, Ὅμ. 2) σπανιώτ. καὶ ποιητ. μόνον **ἑτέρωθι**. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος (στάσεως ἢ ἠρεμ. σημντ.) ὅθεν καὶ ἀπέναντι. ἀντικρύ, ἀντίκρυτα, Ὅμ., τὸ **ἑτέρωθε** παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 281.

Ἑτέρωσε, Ἐπίρ. Εἰς τὸ ἄλλο μέρος· εἰς ἄλλον τόπον, Ὅμ. ἀντιθ. τῷ, ἔνθεν καὶ ἑτέρωσε, Ὀδσ. Μ, 235. 2) Ἄλλοτε, ἄλλην φοράν, Ἡρδτ. 3, 35.

Ἑτερώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἄλλο, διαφορετικὸν ὄνομα. Ἐπίρ. ἑτερωνύμως.

Ἑτέρωσε, Ἐπίρ. Εἰς, πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, εἰς τὰ πλάγια (κινήσ. σημντ.) Ὅμ., ὅθεν καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλοῦ, Ἰλδ. Ψ, 231. Παρ' Ἀπλ. Ῥδ. μετὰ τῆς **εἰς**.

Ἑτέρωσις, εως, ἡ (ἑτερόω). Μεταβολή, ἀλλοίωσις. Δ'. 39.

Ἑτέρωτα, καὶ ἑτερῶτα, Ἐπίρρ. Αἰολικ. ἀντὶ ἑτέρωθεν. Σπφ.

* **Ἑτέταλτο**, γ. ἑνκ. προσ. παθ. ὑπρσντ. τοῦ τέλλω, Ὅμ.

* **Ἑτετεύχατο**, γ. πλθ. προσ. παθ. Ὑπρσντ. Αἰολ. καὶ Ἐπκ. τοῦ τεύχω, Ὅμ.

* **Ἐτέτυκτο**, γ. ἑνκ. προσ. παθ. Ὑπρσντ. Ἐπκ. τοῦ τεύχω, Ὅμ.

* **Ἐτεωνεύς**, εως, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

* **Ἐτεωνός**, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλδ. Β, 497.

Ἔτης, ου, ὁ. Οἰκεῖος, ἰδικός, εἴτε διὰ φιλίας, εἴτε διὰ συγγενείας· συνήθης, σύντροφος, συμβοηθός, φίλος, Ὅμ., ὅστις μόνος κατὰ πλθ. ἀριθμ. χρώμενος τῇ λέξει συντάσσει αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς καθηγητοὶ τε ἕταιτοι· Ἀδελφοὶ καὶ οἰκεῖοι, ἀδελφοί· καὶ ἔται καὶ ἀνεψιοί· Ἰλδ. Ι, 464. ἔται καὶ ἑταῖροι Η, 295. ᾐτήσονες ἠδὲ ἔται Ὀδσ. Κ, 6. Ἐπὶ πάσης ἀδιορίστου, εὐστενῆς φιλικῆς σχέσεως, κατὰ τὸν Nitzsch Ὀδσ. Δ, 3., παρ' Ὅμ. Οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ἢ πλησιέστεροι ἀκόλουθοι οἴκου, φαμιλίας, τινός. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡρισμένως ἀντὶ **δημότης, πολίτης**· Συμπατριώτης, συμπολίτης, συγκάτοικος, γείτων. (πιθαν. παρὰ τὸ ἔθος· συγγν. τῷ ἑταῖρος· πρβλ. ἠθεῖος· ἢ ἐτυμλ. τοῦ προσφωνηματικοῦ **τάν, ὦ τάν**, παρὰ τὸ ἔτης, πάνυ ἀμφβλ.)

Ἐτησίαι, ων, οἱ (ἔτος) ὑπκ. **ἄνεμοι**· Ἐτήσιοι ἄνεμοι, οἱ ὁποῖοι πνέουν φυσοῦν τακτικὰ κατὰ διωρισμένους τινὰς καιροὺς τοῦ χρόνου· περιοδικοὶ ἄνεμοι· ὁ Ἡρδτ. 2, 20. λέγει γελοιότ. μέτησίοι ἀνέμοισι· συνήθως ὀνομάζεται οὕτως ἀρκτικός τις ἄνεμος, ὅστις ἐλέγετο καὶ πέτησιοι βορέαι, καὶ διήρκει 40. ἡμέρας ἐν τῷ καιρῷ τῶν κυνικῶν λεγομένων ἡμερῶν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Δμσθ. Φιλ 1. σλ. 48. 18. ἦσαν ὅμως καὶ μεσημβρινοὶ ἐτησίαι ἄνεμοι, ἐκ τῆς μεσημβρινῆς θαλάσσης πνέοντες, Ἀῤῥιαν. Ἀναβ. 6, 21. καὶ Ἰνδικ., 21. Οἱ Ἄγγλοι ὀνομάζουσι αὐτοὺς the monsoon, οἱ Γάλλοι les Moussons, παρ' ἡμῖν μελτέμια κοιν. ἐκ τοῦ τουρκβ. μελτέμ. Καθ' ἑνκ. ἀρθ. **ὁ ἐτησίας**, εὕρηται μόνον παρ' Εὐστθ. Ἰλδ. Φ, 346.

* **Ἐτησιάς**, άδος, ἡ· Ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ, ἐτήσιος, ἐπθ. τοῦ, αὔρα· Νον.

Ἐτήσιος, ὁ, ἡ (ἔτος). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει κατ' ἔτος, μίαν φορὰν τὸν χρόνον· εὕρηται δὲ καὶ τριγεν.. Ἐπίρ. ἐτησίως.

Ἐτητυμία, ἡ. Γνησιότης, ἀλήθεια. Ἀνθολ. παρὰ τὸ

Ἐτήτυμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι δόκιμον, γνήσιον, ἀληθές· ἐξητάσθη, εὑρέθη, ἐκυρώθη, ἐβεβαιώθη ὡς ἀληθές, γνήσιον, Ὅμ., ὅστις χρῆται τῇ λέξ. κατ' οὐδέτ. γένο ἐξαιρ. ἀντὶ ἐπιρρμτ. **ἐτήτυμον**, ὥσπερ τῷ **ἐτεόν** κατ' αρσν. γεν. Ὀδσ. Δ, 157. πληθ. δὲ, Ἰλδ. Π, 128. Ἐπίρρ. ἐτητύμως· (ἔστι δὲ τὸ ἐτήτυμος, ἀνασχηματισμ. ποιητκ. κατ' ἀπίσ. παρὰ τὸ ἔτυμος, ὥσπερ τὸ ἀταρτηρὸς παρὰ τὸ ἀτηρός.)

Ἔτι, Ἐπίρ. Ἀκόμη, καὶ τώρα ἀκόμη· ἐπὶ ἐνεστῶτος χρόνου· Ὅμ. νῦν τι καὶ νῦν Καὶ τώρα ἀκόμη, Ἰλδ. Α, 435. καὶ ἀλλχ. 2) ἐπὶ μέλ. χρόνου. Ἀκόμη μακρύτερα, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀκόμη, Ἰλδ. Α, 96. Ὀδσ. Ο, 305. Seidl ἐν Εὐρπ. Ἠλ. 636. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. εὔχρηστον. μετὰ ἀρνητ. μορίου, π. χ. οὐδ' ἔτι δὴν ἦεν Καὶ δὲν ἔζησε πολλὺν καιρὸν πλέον, Ἰλδ. Ζ, 339. καὶ ἀλλχ. ἀποφαντ. ἀπαντμ. πρβλ. **οὐκέτι, μηκέτι**. 3) προσθήκης, προσάψεως σημαντικ. Προσέτι, πρὸς τούτοις, περαιτέρω, μακρύτερα, Erf. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 259. Σφκλ. Ἀντ. 218. Οἰδ. Κ. 150. 860. Jac. ἐν Ἀθην. σλ. 92. Ὅθεν χρησιμεύει καὶ εἰς σύγκρ. τὸ Μᾶλλον, ἔχον προσκείμενον πέτι μᾶλλον τε Ἀκόμη περισσότερον, Ἰλδ. Ξ, 97. 362. πέτι πλέονα Ἡρδτ. 7, 6. παίσχιον ἔτι Ἀκόμη ἀσχημότερος, αἰσχρότερος, Σφκλ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. (υυ, ὁ Ποιτ. ὅμως χρῆται ἐν ἄρσει καὶ μακρῷ ἐνίοτε τῇ ληγούσῃ, Ἰλδ. Ζ, 139.)

* **Ἔτλην**, ης, η. Ἀορ. τοῦ θεματισμοῦ ΤΛΑΩ. Ὁμηρ.

* **Ἔτμαγεν**, Αἰολ. γ. πλθ. προσ. παθ. Ἀορ β'. τοῦ τέμνω, ἀντὶ ἐτμάγησαν.

Ἐτνηρός, ά, όν (ἔτνος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ πολτόν, χουρκούτι· φαίνεται ὡς κουρκούτι (ὄχι **χυλώδης**, ὡς ψευδῶς καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ ὁ Κοῦμας.) πέφηστως ἕνεκα σπείρεται κύαμος, πίσος· ἐτνηροῦ γὰρ ἐκ τούτων ἕψημα γίνεται. Ἀθην.

Ἐτνήρυσις, εως, ἡ (ἀρύω, ἔτνος). Τρουλλίον, χουλιάρα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνασκατώνουν καὶ κατέτουν πολτόν, κουρκούτι. Ἀριστφ. Ἀχ. 245.

Ἐτνίτης, ου, ὁ, ἄρτος = λεκιθίτης. (ι) Ἀθην. Γ.

Ἐτνοδόνος, ὁ, ἡ (δονέω). Ὅστις ἀνακινεῖ, ἀνακατόνει ἔτνος, κουρκούτι· ἀνθ' οὗ ἐτνοδόκος παρὰ Ἀντ. Τριτ. 14, 6. κατὰ ψευδῆ ἀνάγν. κεῖται.

Ἔτνος, εος, τό. Πόλτος, κουρκούτι ἀπὸ ζωμόζουμι ὀσπρίων ἐξαιρ. ὀρόβου ἢ κυάμου, ἀπὸ ῥάβι ἢ κουκιά πηχτά βρασμένον.

Ἑτοιμάζω, Μ. άσω (ἕτοιμος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κάμνω κρατῶ τι ἕτοιμον πρὸς χρείαν τινά. Ἰλδ. Α, 118. Τ, 197. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημσ. χρῆται αὐτῷ ὁ Ποιητ. κατὰ μέσ. διάθ. Ἰλδ. Η, 571. Ὀδσ. Ν, 184. Παρὰ τοῖς Ἀττ. μέτ. μέτοιμάζομαί τι· Ἑτοιμάζω τίποτε διὰ χρῆσίν μου ἰδίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ, γ, 5. ηπολὺ πλεῖονα τούτων ἑτοιμασάμενος διὰ τὸν τρόπον, ὥστε λαμβάνειν, ὁπότε δέοιτο. ἀφ' οὗ

Ἑτοιμασία, ἡ· = ἑτοιμότης. Βασιλ. Τὸ νὰ ἑτοιμάζῃ, ἑτοιμάζει, ὅκαμα, κάμνει τις τίποτε ἕτοιμον.

Ἑτοιμαστής, ὁ. Ὅστις ἑτοιμάζει τίποτε. Κλέμ. Ἀλ.

Ἑτοιμοδάκρυς, ὁ, ἡ· υ, τό· γεν. υος (δάκρυ). Ὅστις εἶναι πάντοτε ἕτοιμος εἰς δάκρυα, κλαίει, συνειθίζει νὰ κλαίῃ εὔκολα.

Ἑτοιμοθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις εἶναι ἕτοιμος διὰ τὸν θάνατον, δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον, ἀποθνήσκει εὔκολα. Στράβ. ΙΕ. (α)

Ἑτοιμοπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις εἶναι εὐκολοκατάπειστος, τὸν ὁποῖον εὔκολα δύναται νὰ καταπείσῃ τις. Νικήτ. Χρον. ια. 11,

Ἑτοιμόρροπος, ὁ, ἡ (ῥοπή). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει, εὔκολα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα τὸ κάμνει νὰ βαίζῃ· ὅ,τι ὀλισθαίνει, ἐβαίνει εὔκολα.

Ἕτοιμος, ὁ, ἡ· παρὰ τοῖς μεταγεν. ἕτοιμος, προπαροξύτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἕτοιμον, παρόν, ἑτοιμασμένον, πρόχειρον, Ὁμ. Παρὰ τοῖς Τραγ. κεῖται πολλάκ. ἕτοιμος ἐλλειπτ. ἀντὶ ἠτοιμός εἰμι Σοφλ. Αἰ. 813. Valck ἐν Φοιν. 976. 2) ἐπὶ συμβεβηκότων, περιστατικῶν καὶ πραγμάτων. Ἀληθές, βέβαιον, τετελεσμένον τῷ ὄντι συμβὰν ηταῦτα ἕτοιμα τετεύχαται Ἐγένετο, συνέβη πλέον Ἰλδ. Ξ, 53. ηπότμος ἑτοίμη Ἀμετάκλητος, ἀμετάβλητος, ἀνεπίστρεπτος Μοῖρα, Σ, 96. Ἀναμφιβόλως, ἀναντιρρήτως ἀληθές, ητὰ δ' ἄρ' ἕτοιμα τέτυκτο Ἐγένετο, ἐτελέσθη βέβαια, φανερά, ὥστε κανεὶς δὲν δύναται πλέον νὰ ἀμφιβάλλῃ, Ὀδσ. Θ, 384 ὅθεν ηἐξ ἑτοίμου Εὐθύς, πάραυτα, ἐν τῷ ἅμα, ἄνευ ἀναβολῆς, προθύμως· ηἐξ ἑτοίμου ἐστίν Ἐνδέχεται, ἔξεστιν, εἶναι δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· ηἐξ ἑτοίμου ἢ ἐν ἑτοίμῳ λαμβάνω τι Δέχομαι, ἀποδέχομαι, πιστεύω τι ὡς σαφές, βέβαιον, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 24. 3) Ὅ,τι ἀποβαίνει, λαμβάνει ἀπόβασιν, γίνεται, ἀληθεύει, ἔχει βεβαίως ἀποτέλεσμά τι, ἐκπληροῦται ηγνώμης ἑτοίμης Γνώμη, βουλὴ ἡ ὁποία ἀποβαίνει, ἐπιτυχαίνει, γίνεται τωόντι, Ἰλδ. Ι, 425. 4) Ἑρμτ. ἐπ' ἀνθρώπων ἐξαιρ. Ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς ἢ διά τίποτε· ὁτὲ μὲν μετὰ δοτκ. ὁτὲ δὲ μετ' Ἀπαρ. Valck ἐν Φοιν. σλ. 976. ηἕτοιμός εἰμι ποιεῖν τι Εἶμαι πρόθυμος εἰς τὸ νὰ κάμω τι, Πλουτχ. 5) = ἁρμόδιος, Πνδ. Τὸ Ἐπρρ. ἑτοίμως ἐκφέρουσιν οἱ Ἀττ. περιφραστικῶς διὰ τοῦ ηἐξ ἑτοίμου, καὶ ἐξ ἑτοιμοτάτου. Οἱ μεταγεν. Ἀττ. προπαροξύνουσι τὴν λέξιν, ἕτοιμος, οἱ πάλαι Γραμματ. ἐξ ἐναντίας ἀνατιθέασι τῷ Θεῷ. καὶ Πλάτ. τὸν Ὁμηρ. τονισμόν, ἑτοῖμος· (πιθαν. παρὰ τὸ αὐτὸ πρωτότ. παρ' ὃ καὶ τὸ ἔτυμος.) ἀφ' οὗ

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ. Προχειρότης, δεξιότης, ηἑτοιμότης λόγων Τὸ νὰ ὁμιλῇ, λέγῃ τις τίποτε ἀπρομελετήτως, μὲ εὐκολίαν, δεξιότητα· τὸ νὰ τρέχῃ ἡ γλῶσσά του ἐλεύθερα. 2) Προθυμία, κλίσις· εὔνοια, φιλοφροσύνη.

Ἑτοιμοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις εἶναι ἕτοιμος εἰς τὸ νὰ τέμνῃ, κόπτῃ, χωρίζῃ. Ἀνάλεκτ. Β. 119.

Ἑτοιμοτρεπής, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα τρέπεται, γυρίζεται, κυβερνᾶται, διοικεῖται.

Ἑτοιμοτρεχής, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι τρέχει μὲ προθυμίαν, ἀγαπᾷ νὰ τρέχῃ, πηλαλῇ. Νικήτ. Χρον. ΙΖ. 2.

*Ἔτορον, ες, ε, Ἀόρ. β. τοῦ τορέω, Ἰλδ. Λ, 236.

Ἔτος, εος, τό. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ ἔτος, ὁ χρόνος, Ὁμ., ὅστις καὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. χρῆται τῇ λέξ. ἐν τῇ γενικῇ σημσ. χρόνος, Καιρός, Ἰλδ. Δ, 691. ηἔτους ὥρα Ὁ οἰκεῖος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρὸς τοῦ χρόνου, Πλουτχ. Μαρ. 11, 14. παρβλ. ἐνιαυτός· ηκατὰ πᾶν ἔτος Κάθε χρόνον· ηκατ' ἔτος Ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον· ηπαρ' ἔτος Ἕνα χρόνον ναί, καὶ τὸν ἄλλον ὄχι.

*Ἐτός, ή, όν. Ἐκθτ. ῥμτκ. τοῦ εἰμί. Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι εἶναι ἀληθές, βέβαιον, γνήσιον, καλόν· παρὰ τοῖς Γραμματ. μόνον, ὡς πρωτότ. εἰς παραγωγὴν τοῦ συνήθους ἐτεός.

Ἐτός, Ἐπρρ. = ἐτωσίως, μάτην· Ματαίως, τοῦ κάκου· μόνον ἐν συντάξ. μετὰ ἀρνητ. μορίου, ηοὐκ ἐτός Ὄχι ματαίως, ὄχι χωρὶς αἰτίαν, Πλάτ. Πολ. 3, σλ. 414. Ε, 8. σλ. 568. ὡσαύτως καὶ ἐν πευστικαῖς προτάσεσιν ηοὐκ ἐτὸς ἄρ', ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδὲ πώποτε; Δὲν ἦτο λοιπὸν χωρὶς αἰτίαν ὅτι δὲν ἦλθε πλέον εἰς ἐμένα; εἶχε λοιπὸν αἰτίαν διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ; Ἀριστφ. Πλ. 404. Οὕτω καὶ ηοὐκ ἐτὸς ἄρ' ὧδε δεινὴ καὶ σοφή; Ἀριστφ. Ἐκκλ. 246. παρβλ. Πλοῦτ. 1166. αἱ ὁποῖαι προτάσεις δὲν πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς συμπερασματικαί. — Τὴν ἀνάπαλιν σημασ. τῆς λέξ. τοῦτ' ἔστιν Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, παρεδέξαντο τῶν Γραμματ. τινὲς εἰς τό, ἐτεὸν ἀνάγοντες αὐτήν, ἀλλὰ μόνον κατ' οὐκ ὀρθὴν γνῶσιν ὡς φαίνεται· παρβλ. C. Schneid. ἐν Πλάτ. Τμ. 1. σλ. 321.

Ἐτός, ή, όν· ἐπθ. ῥημτ. τοῦ ἵημι. Ὅστις πέμπεται, στέλλεταί που· ὅ,τι ῥίπτεται, σφενδονίζεται.

*Ἔτραγον, Ἀόρ. β. τοῦ τρώγω.

*Ἔτραπον, Ἀόρ. β. τοῦ τρέπω. Ὁμ.

*Ἔτραφον, ἐτράφην, ἀόρ. β. ἐνεργ. καὶ παθ. τοῦ τρέφω, Ὁμ.

Ἐτυμηγόρος, ὁ, ἡ (ἔτυμος, ἀγορεύω). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐτυμηθρόος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὅ,τι ἠχεῖ, κάμνει ἀληθῆ ἦχον, προμηνύει τὴν ἀλήθειαν.

Ἐτυμόδρυς, υος, ἡ (δρῦς). Γνησία δρῦς, ἡ γλυκείας βαλάνους φέρουσα· γλυκοβαλανιά.

Ἐτυμολογέω, (ἐτυμολόγος). Ἐξηγῶ σαφηνίζω καὶ ἀποδεικνύω τὴν ἀρχήν, τὴν γένεσιν καὶ τὴν σημασίαν λέξεώς τινος συμφώνως μὲ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον σημαίνεται δι' αὐτῆς· ἀφ' οὗ

Ἐτυμολογία, ἡ. Παραγωγὴ καὶ ἀνάπτυξις, διατύπωσις, ἐξήγησις λέξεως ἢ ὀνόματός τινος ἐκ τῆς ἀρχικῆς ῥίζης, ἐκ τοῦ πρωτοτύπου του, καὶ δήλωσις ἑρμηνεία τῆς σημασίας του· ἀφ' οὗ

Ἐτυμολογικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐτυμολογίαν.

Ἐτυμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ἐτυμολογεῖ, καταγίνεται, σπουδάζει περὶ τὴν ἐτυμολογίαν.

Ἔτυμος, η, ον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικατάλ. (ἐτός, ἐτεός). Ὅ,τι εἶναι ἀληθές, βέβαιον, γνήσιον. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ οὐδετ. γέν. ἔτυμα, Ἀληθεια, ἀληθές, ἀντιθ. τῷ, ψεύδεα, Ὀδσ. Τ, 203. 567. Ἡσδ. Θγν. 27. οὕτω καὶ ηψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω Ἰλδ. Κ, 534. Ὀδσ. Δ, 140. Ἄλλως δὲ τό, ἔτυμον κεῖται παρ' Ὁμ. ἐπίρρημα. ὡς τό, ἐτεόν, Ἰλδ. Ψ, 440. Ὀδσ. Ψ, 26. Βεβαίως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, φύσει, κατὰ γνήσιον λόγον, σαφῶς, πιστῶς, κατὰ ἀληθῆ ἔννοιαν, τελείαν σημασίαν, ἐξαιρ. ἐπὶ λέξεων καὶ ὀνομάτων· ἀφ' οὗ 2) τὸ ἔτυμον ὡς οὐσιαστ., Ἡ ἀληθὴς σημασία καὶ ἐξήγησις λέξεώς τινος κατὰ τὴν παραγωγήν της· ἐτυμολογία λέξεώς τινος παρὰ τὸ πρωτότυπον ἢ τὴν ῥιζικὴν ἀρχὴν αὐτῆς· ὅθεν Ἐπρρ. ἐτύμως καὶ ἔτυμον. Ἀληθῶς, τῷ ὄντι, βεβαίως, κυρίως. ἀφ' οὗ

Ἐτυμότης, ητος, ἡ. Ἀλήθεια, βεβαιότης, ἀληθὴς ἢ κυρία σημασία. Στρβ. 2) = ἐτυμολογία.

Ἐτυμώνιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ἔτυμος.

Ἐτύμως, Ἐπίρ. ἰδὲ ἔτυμος.

Ἐτωσιοεργός, ὁ, ἡ (ἐτώσιος, ἜΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει εἰς μάτην, μάταια, τοῦ κάκου. Παρ' Ἡσδ. Ἐρ. 411. Ὅστις ἐργάζεται ῥαθύμως, ἀμελῶς, εἶναι ὀκνηρὸς εἰς τὸ νὰ ἐργάζηται, ἀκαμάτης. Παρ' Ἡσιόδ. Ἐργ. 411. ηοὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν.

Ἐτώσιος, ὁ, ἡ (ἐτός, σημσ. 2) Ὅ,τι εἶναι μάταιον, ἀνωφελές, χωρὶς ἐνέργειαν, χωρὶς βάσιν, χωρὶς ἀποτέλεσμα, Ὁμ., ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ δόρατος ὅταν ῥίπτηται εἰς μάτην, δὲν ἐπιτυχαίνει· ὅθεν Ἀνωφελὲς ηἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὅσοι ζῶσι χωρὶς νὰ προξενῶσι κανὲν ὄφελος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, Ἰλδ. Σ, 104. 2) Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καί, ὅ,τι εἶναι ψευδές, ἀβέβαιον, κενόν, διάκενον, Ἐπρρ. ἐτωσίως.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Υ.

Εὖ, Ἐπίρ., κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἐΰς, ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Επι., πρὸ δυοῖν συμφώνων δὲ θέσιν σχηματιζόντων, ἐΰ, ὥστε ἡ λήγουσα αὐτοῦ γίνεται μακρά. ηοὐ γὰρ ἐΰ γνοίην, καὶ τοὔνομα μυθήσαιμην Ἰλδ. Γ, 235. Ὀδσ. Δ, 408. 22, 218. Καλῶς, δικαίως, ὀρθῶς, ἀντιθ. τῷ κακῶς· πάνυ εὔχρηστον ἐν Ὁμ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔγκειται αὐτῷ ἡ σημσ. Ἐπιτηδείως, ἐπιμελῶς, πρεπηνόντως, ἱκανῶς, εἰκότως· ὅθεν κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ηεὖ καὶ ἐπισταμένως Ἰλδ. Κ, 265. Ὀδσ. Υ, 161. καὶ ηεὖ κατὰ κόσμον Ἰλδ. Π, 473. καὶ ἀλλαχοῦ· Ἐπιτυχῶς, Σώως, εὐτυχῶς, εὐαρέστως, εὐκόλως, Ὀδσ. Γ, 183. 190. Υ, 79. καὶ τἀναντίον. Χρηστοηθῶς, εὐγνωμόνως, παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. 2) συντάσσεται δ' ἐξαιρ. ῥήμασι τοῦ εἰδέναι, γιγνώσκειν, ἐννοεῖν σημαντικοῖς· παρ' Ὁμ. μάλιστα. ηεὖ εἰδώς, εὖ εἰδώς, εὖ γιγνώσκειν κ. τ. τ. ηεὖ ἔρδειν = εὐεργετεῖν, Ἰλδ. Ε, 650. ηεὖ λέγειν τινά ἀντὶ τοῦ Ἐπαινῶ, ὁμιλῶ καλὰ διά τινα, Ὀδσ. Α, 302. Γ, 200. Παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμ. ηεὖ ἔχειν, πάσχειν, λαγχάνειν Τὸ νὰ εὑρίσκηται, ἀπερνᾷ τις καλά, νὰ τρέχουν τὰ πράγματά του καλά, νὰ ὑγιαίνῃ· ηεὖ λέγεις Καλὰ λέγεις, ἔχεις δίκαιον. 3) μετ' ἄλλων Ἐπρρ. ηεὖ μάλα Πολλά, πολὺ καλά, Ὀδσ. Δ, 96. Χ, 190. παρὰ τοῖς ὑστέροις ηεὖ σαφῶς, καί, σαφῶς εὖ, μάλ' εὖ, πάρτ' εὖ Schaef. ἐν Σοφλ. Οἰδ. Τ, 958. Ι. Βοσ. σλ. 224. 4) μετὰ ἐπθ., ἐπιτατικόν· ηεὖ πάντες, εὖ πάντα Ὅλοι, ὅλα ὁμοῦ, Ὀδσ. Θ, 37. 39. Σ, 260. Ἰλδ. Γ, 72. 93. 5) ητὸ εὖ, Πᾶν ὅ,τι φέρει προξενεῖ εὐτυχίαν, εὐδαιμονίαν, ἀφθονίαν· Blomf. ἐν Αἰσχλ. Ἀγμ. 119. 340. Ἀριστφ. Ἀχ. 661. ἀλλὰ καὶ Ὅ,τι εἶναι καλόν, ὀρθόν, δίκαιον· ητοῦ εὖ ἕνεκα Διὰ καλὸν σκοπόν, Ἀριστλ. (ὅστις δὲ κυρίως οὐδτ. τοῦ ἐΰς, τὸ ὁποῖον εἰς τό, ἐΰς διετηρήθη παρὰ τοῖς ποιητ. 6) Ἐν συνθέσει φέρει πάσας τὰς ἐπιρρηματ. σημσ. αὐτοῦ· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔχει ἐγκειμένην τὴν ἔννοιαν ὑπερθέσεως, ἐπαυξήσεως, καλῆς καταστάσεως, ὠφελίμου προόδου, ἐπιδόσεως, ῥᾳότητος, διὰ τῆς ὁποίας γίνεταί τι.

ὅθεν τὰ τῷ εὖ καὶ τῷ πολὺ σύνθετα εἶναι τὸ πλεῖστον ἰσοδύναμα· εἰς ἀντίκεινται τὰ τοῦ κακὸς καὶ δυς. — Διπλοῦν σύμφωνον ἐπιφερόμενον ἔχον τὸ εὖ, δισύλλαβον συνήθ. παρὰ τοῖς Επ. γίνεται, καὶ τὸ υ, ἄνευ ἐξαιρ., μακρόν· π. χ. εὔγναμπτος, εὔδμητος, εὔζυγος κ. τ. τ. Herm. ἐν Ύμ. Απλ. 36. Οἱ Επ. παρεντιθέασιν ἐνίοτε, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ τὸ η, π. χ. ἐν τῷ εὐηγενής καὶ εὐηπελής. Τὰ δ' ἄλλα, τὸ σχόλιον τοῦ Σκαλλιγέρου ὅτι, τὸ εὖ ῥήμασιν οὐδέποτε, ἀλλ' ὀνόμασι μόνον συντάσσεται, κυροῦται ἀναντιρρήτως διὰ τῆς καθεστώσης χρήσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τὴν ἀντιλογίαν τοῦ Ρεμέρου ἀσύνετον καὶ εἰκαίαν αποδεικνυούσης· τὸ γὰρ εὐατιμενος, εὐνασόμενος καὶ τοιαῦτα ἄλλα τυχαίνοντα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῶσιν οὔτε κἂν ὡς δοκοῦντα ἐξαίρεσις, ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες δὲν συνήθιζον νὰ θεωρῶσι κατὰ τοῦτο μόνον τὴν μετοχὴν ὡς ἐπίθετον. Κατὰ τὸν Schaef. mel. σλ. 6., ὁ Lobeck συνέγραψε περὶ τούτου ἐντελέστατα ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ Parergis zum Phrynick. σλ. 561. fg.

*Εὗ, δασυν. Ιων. καὶ ποιητ. ἀντὶ οὗ, γενικ. τῆς ἀντιστρόφου Αντωνυμ. γ'. προσ., Παρ' Ομ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Υ, 464. ἐξ ἐναντίας δὲ ἐν Ξ, 427. Ο, 165. Ω, 293. 611. κεῖται ἐγκλιτ. καὶ κατὰ σημασίαν τῆς γενικῆς πτώσεως, αὐτοῦ.

Εὐα, Παρακελευσμοῦ, ἐγκαρδιώσεως, ἢ ἀγαλλιάσεως προσφώνησις, ὡς τὸ εὐαί. 2) Μίμησις τῆς φωνῆς τοῦ τράγου, Σουϊδ.

*Εὐαγγελέω = τῷ ἑπμ. Απαξ μόνον παρὰ Πλάτ. Πολ. 4. σλ. 432. D. κατὰ τὴν ψευδῆ κρίσιν τοῦ Φρυν. σλ. 266., παρβλ. Lobeck σλ. 632. καὶ C. Schneid. σλ. 385.

Εὐαγγελίζομαι, (εὖ, ἄγγελος). Φέρω καλὴν, χαροποιάν τινα ἀγγελίαν, εἴδησιν· τινί τι. Πλεοναστ. εὐτυχίας εὐαγγελίζομαι Λυκουργ. 6, 3. 2) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ, χρήσιμον καὶ κατὰ ἐνεργ. διαθ. εὐαγγελίζω, μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ. ἐν τῇ σημ. Νομίζω, κρίνω, στοχάζομαί τι ὡς εὐτυχὲς προφητικὸν σημεῖον. Ιαμβλ. Πυθαγ. 12.

Εὐαγγελικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐαγγελίαν, χαροποιὰν, καλὴν εἴδησιν. 2) Παρὰ τοῖς Χριστιαν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον.

*Εὐαγγελιογραφέομαι, Εἶμαι γεγραμμένος εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. Εκκλ.

Εὐαγγέλιον, τό. Ανταμοιβὴ, δῶρον διδόμενον εἰς τινα, ὅστις φέρει καλήν τινα εἴδησιν, Οδυσ. Ξ, 152. 166. ὅθεν τὰ εὐαγγέλια θύω Θυσιάζω, προσφέρω χαριστήριον θυσίαν διά τινα καλὴν εἴδησιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον, Αριστοφ. Ιππ. 661. οὕτω καὶ τὰ βουθυτεῖν ὡς εὐαγγέλια Εθυσίαζε διὰ νὰ λάβῃ καλὴν εἴδησιν· τὰ εὐαγγέλια στεφανοῦν τινα Αριστοφ. Ιππ. 652. καὶ τὰ εὐαγγέλια ἀναθῆναί τινα Πλουτ. 764. 2) Ἡ καλὴ εἴδησις, τὴν ὁποίαν λαμβάνει τις. — 3) Παρὰ τοῖς Χριστιαν. Τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐπειδὴ ἀγγέλλει ἡμῖν πράγματα εὖ καὶ καλῶς ἔχοντα Θεοφυλ. ἑρμηνεία τοῦ πράγματος· εὐαγγελίζεται γὰρ ἡμᾶς τὴν πολυύμνητον τοῦ Σωτῆρος οἰκονομίαν Χρυσ. τὸ κήρυγμα τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσεως· ἡ τοῦ Χριστοῦ διδασκαλία· λόγος περιέχων ἀγαθοῦ παρουσίαν. Εκκλ.

Εὐαγγέλιος, ὁ, ἡ = εὐαγγελικός. Ηλήμ. Αλ.

*Εὐαγγελισμός, ὁ. Ἡ διὰ τοῦ Αγγέλου γενομένη ἀγαθὴ ἀγγελία πρὸς τὴν παρθένον Μαρίαν περὶ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ διὰ Πνεύματος ἁγίου. Εκκλ.

Εὐαγγελιστής, ὁ. Ὅστις φέρει χαροποιὰς εἰδήσεις. 2) παρὰ τοῖς Εκκλ., Συγγραφεὺς τοῦ Εὐαγγελίου, ὅστις ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον.

Εὐαγγελίστρια, ἡ· θηλ. τοῦ, εὐαγγελιστής.

Εὐάγγελος, ὁ, ἡ (ἀγγέλλω). Ὅστις φέρει καλὰς, καὶ χαροποιὰς ἀγγελίας, εἰδήσεις. Αἰσχλ.

*Εὐάγεια, ἡ (εὐαγής). Καθαρότης, ἁγνότης, ἁγιότης. (ᾱ)

*Εὐαγέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὐαγὴς, ἢ διάγω, ζῶ βίον εὐαγῆ.

Εὐαγής, ὁ, ἡ (ἄγος, ἅγιος). Καθαρὸς, ἁγνός, ὅσιος, ἄσπιλος, ἄμεμπτος, ἄψογος· ὡς τὸ ἅγιος καὶ ὅσιος· Επρρ. εὐαγῶς, ποιητ. εὐαγέως, Ύμ. Δμτ. 275. 370. ἀντιθ. τῷ δυσαγής. ἐπὶ σωματικῶν πραγμάτων· Ὅ,τι εἶναι καθαρὸν, λαμπρὸν, φωτεινὸν, σαφές· ὅθεν ὅ,τι λάμπει, φέγγει, φωτίζει μακράν· φαίνεται ἀπὸ μακρόθεν· παυαγ. πύργος Εὐριπ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ μακρόθεν φαινομένου τόπου δύναταί τις καὶ νὰ βλέπῃ μακρὰν, ἴσως καὶ ἐνεργητ. πέτρα εὐαγὴς στρατοῦ Θρόνος, κάθισμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον βλέπει τις τὸ στράτευμα μακράν, Αἰσχλ. Περσ. 464. ἡ ἐνταῦθα συνήθ. εὐαγὴς ὅμως εἶναι ὀρθοτέρα, εἰ καὶ ὑπ' οὐδενὸς τῶν χειρογρ. βεβαιουμένη· παρβλ. δὲ καὶ Elmsl. ἐν Ευριπ. Βακχ. 660. — 2) εὐαγής, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὅστις εἶναι εὐκίνητος, εὐκολοκίνητος, κινεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ εὐκόλως, εἶναι ἐλαφρὸς, ὀγλίγωρος εἰς τὰς κινήσεις του. β') Παθητ. Ὅ,τι εἶναι στρογγύλον, καλὰ στρογγυλευμένον, ἀντὶ εὐηγής, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ περιηγής, περιαγής σχηματισμένον, καὶ μόνον παρ' ἐνίοις τῶν ὑστέρων ποιητ. ἐν χρήσει· π. χ. Λ. Ταρ. 28., ἐξαιρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, (ἁρμοδία ἤθελ' εἶναι ἐνταῦθα καὶ ἡ σημ. τοῦ καθαρός, λαμπρός, φωτεινός, ἂν δὲν ἀντέβαινεν εἰς τοὺς προσῳδιακοὺς λόγους· ἐπειδὴ εἰς ταῦτα μάλιστα τὸ α κεῖται μακρ. ὡς ἀναγκαιότατα εἰς τὴν παρὰ τὸ ἄγος ἐτυμολ. Ιδὲ Hemst. παρὰ Schütz ἐν Αἰσχλ. Περσ. 464. — 3) (ἄγνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοσπάραστον.

Εὐάγητος, ὁ, ἡ = εὐαγής, σημ. 2. Αριστοφ. Νεφ. 277. φύσις εὐάγητος. (ᾱ) (τοῦ α μακρ. ὄντος δὲν ἐγχωρεῖ ἐνταῦθα ἡ πρώτη σημ. τοῦ εὐαγής, λαμπρὸς, φωτεινός.

Εὐάγκαλος, ὁ, ἡ (ἀγκάλη). Ὅ,τι εἶναι τερπνὸν, ἢ εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ πάρῃ ἢ φέρῃ τις εἰς τὰς ἀγκάλας του· ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ ἐναγκαλίζηται, ἐναγκαλίζῃ τις. Αἰσχύλ. Προμ. 350. Ευριπ., παρὰ Πλουτάρχ. κτῆσιν κρατείας εὐάγκαλον. Θεμίστ. ἐκθ. πλοῦτος εὐάγκαλος. Αἰλιαν. παρὰ Σουϊδ. ὁ δὲ Αἰνείας τὸν πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις ἐξῆγε φόρτον ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι, καὶ τοῦτον εὐάγκαλον.

*Εὐάγκεια, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ, περιέχῃ τόπος τις τερπνὰς, ἢ πολλὰς κοιλάδας, εὔμορφα ἢ πολλὰ λαγκάδια· παρὰ τὸ

Εὐαγκής, ὁ, ἡ (ἄγκος). Τόπος ἔχων, περιέχων καλὰς κοιλάδας, ἢ εὑρισκόμενος εἰς καλὴν κοιλάδα, εὔμορφον λαγκάδι. Πίνδαρ. Νέμ. 584. πλοῦτος εὐαγκήεσσα.

Εὐαγλις, ίδος, ἡ καὶ -ίδος, ὁ, ἡ (ἀγλίς) παυαγ. κάθεται Σκόροδον, κεφάλι σκόρδου, τὸ ὁποῖον ἔχει πολλὰς ἢ καλὰς ἀγλίδας, σκελίδια, σκελίδας.

Εὐαγόραστος, ὁ, ἡ (ἀγοράζω) = εὔωνος. Ησ.

Εὐαγορέω, Διορθ. ἀντὶ, εὐηγορέω.

Εὐαγρέω, (εὔαγρος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν εἰς τὸ κυνήγιον, κάμνω καλὸν κυνήγι, εὐτυχῶς ἀγρεύω· ὅθεν

*Εὐαγόρη, ἡ. Ονμ. Νηρηΐδος, Ησιόδ. Θεογ. 257.

*Εὐαγρεσία, ἡ. Εὐτυχία εἰς τὴν ἄγραν εἰς τὸ κυνήγι· Θαρτ. λψν. Beren. παρὰ τὸ

*Εὐαγρέω, Μλ -ήσω (εὔαγρος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν, εἰς τὸ κυνήγι.

*Εὐαγρής, ὁ, ἡ = εὔαγρος. Οππ.

Εὐαγρία, ἡ. Εὐτυχὴς ἄγρα, καλὸν κυνήγι. Ανθολ. παρὰ τὸ

Εὔαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα). Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὴν ἄγραν, εἰς τὸ κυνήγι· εἰς τὰ λάφυρα, εἰς λεηλάτισμα· ἀντιθ. τῷ δυσαγρής. Ανθολ.

Εὐαγωγία, ἡ. Καλὴ ὁδηγία, διοίκησις, ἀγωγὴ, ἀνατροφὴ, διαγωγή· καλὸν φέρσιμον. ἡ τῶν τέκνων εὐαγωγία. Πλούταρχ. 2) Ευκολία μὲ τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ παιδευθῇ, ὁδηγῇ, διοικηθῇ τις ἀνθρωπάριον· παρὰ τὸ

Εὐάγωγος, ὁ, ἡ (ἀγωγή). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ὁδηγεῖται, διοικεῖται, κυβερνᾶται, παιδεύεται, διδάσκεται, Ξενοφ. 2) ἐπὶ τόπου, Εἰς τὸν ὁποῖον κομίζονται, φέρονται πράγματα μὲ εὐκολίαν, Αριστ. Πολ. 7, 6, 2. ὅθεν ὑγιεινὸς, εὐρύχωρος εἰς κατοίκησιν. Επρρ. εὐαγώγως. Μὲ εὔκολον, εὔχρηστον, ἐπιτήδειον τρόπον. Κικ. Αττ. 13, 23. (ᾰ)

*Εὐάγων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις εὐτύχησεν, ἐτιμήθη, ἐφημίσθη διά τινος ἀγῶνος, Πινδ. Νμ. 10, 71. (ᾰ)

Εὔαδε, Αἰολ. καὶ Επ. γ'. ἑνικ. προσ. ἀορ. β'. τοῦ ἁνδάνω, ἀντὶ ἅδε, ἕαδε· Ομ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιητ. εὕρηται καὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. εὔαδον, π. χ. Επιγρ. ἀδεσπ. 250, 2., τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἶσιν ἄχρηστα. [illegible]

Εὐαδής, ὁ, ἡ (ἁνδάνω) ψευδ. γραφ. παρὰ Σοφλ. Φιλ. 828. ἀντὶ εὐαής.

Εὐαδίκητος, ὁ, ἡ (ἀδικέω). Ὅστις εὐκόλως ἀδικεῖται, εἶναι ὑποκείμενος εἰς τὸ νὰ ἀδικῆται, ὅθεν ἀδύνατος· Ανδοκ. Αλκιβ. 15. σλ. 150. Bekk. Λουκιαν. [illegible] ἐστὶν εὐκαταφρόνητος καὶ εὐαδίκητος. (ῐ)

Εὐάεια, ἡ (εὐαής). Ψυχρὰ, καταψυκτικὴ, ὑγιεινὴ πνοὴ, φύσημα ἀέρος. Αθήν. Β'. κατάφυγίδας εὐάειαν παρέχουσαι. (– – – ᴗ)

*Εὐαερία, ἡ. Καλὸς ἀὴρ, ἀέρας· τόπου ὑγιεινός, ὅταν καὶ ἤπιος, καθαρὸς, ἁπαλός· παρὰ τὸ

*Εὐαέριος, ὁ, ἡ· καὶ

*Εὐάερος, ὁ, ἡ (ἀήρ). Τόπος ἔχων καλὸν, ὑγιεινὸν, ἤπιον, καθαρὸν ἀέρα. (ᾰ)

Εὐάζω, καὶ εὐιάζω (εὐα). Χαίρων, ἀγαλλόμενος εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου φωνάζω τὸ, εὐα. 2) Τρπκ. Πανηγυρίζω, ἑορτάζω· μετὰ αἰτ. Ανθολογ. πάντα εὐάζου. Κατὰ τὴν προσημειωθ. καὶ μέσ. εὐάζομαι Ευρ. Βακχ. 68. ὅπερ ἄνευ αποχρώντος λόγου μετέβαλε μάτην ὁ Herm.

Εὐαής, έος, ὁ, ἡ (ἄημι). Ὅ,τι [illegible], φυσᾶται καλὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, εἶναι εὐάνεμον, εὑρίσκεται εἰς καλὸν, ὑγιεινὸν ἀέρα ἐκτάσης χώρας. Ηρδ. Ερ. 599. 2) Ενργ. Ανεμος οὔριος, εὐηνεμία, καλὸν, ὠφέλιμον φύσημα ἀνέμου· ἀντιθ. τῷ δυσαής. 3) Τρπκ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὐνοϊκός, ὠφέλιμος εἴς τινα, μετὰ δοτ. Σοφλ. Φιλ. 828 (ᾱ, Schaef. Gnom. σλ. 239.)

Εὔαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅστις ἀγωνίζεται καλῶς, εὐτυχῶς, εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος εὐτυχὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας. Πίνδαρ. Ισθ. 6. 3. καὶ Αριστφ.

*Εὐαιμονίδης, ὁ. Πατρωμ., υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος, Ιλδ. παρὰ τὸ

*Εὐαίμων, ονος, ὁ· Ονμ. κύρ. Ιλ.

Εὐαίνητος, ὁ, ἡ (αἰνέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπαινεῖται, τὸν ἢ τὸ ὁποῖον ἐπαινοῦν κατὰ πολλὰ, Πίνδαρ. Πυθ. 4, 315.

Εὐαίρετος, ὁ, ἡ (αἱρέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐκολόπιαστος, εὐκολόπαρτος, εὐκολοκυρίευτος. Ηρόδοτ. Ζ. 2) Εὔκολος εἰς τὸ νὰ ἐκλεχθῇ, διαλεχθῇ. Ξενοφ. Απομν. Γ', α', 10. καὶ φιλοτιμότατοι εὐαίρετοι ἂν εἶσιν.

Εὐαισθησία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰς, ὑγιεῖς τὰς αἰσθήσεις του, νὰ αἰσθάνηται εὔκολα, καλά. Δγτ. Αρτ. παρὰ τὸ

*Εὐαισθητέω, Εἰμὶ εὐαίσθητος. παρὰ τὸ

Εὐαίσθητος, ὁ, ἡ (αἰσθάνομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς, ὑγιεῖς, ὀξείας τὰς αἰσθήσεις του·

βλέπει, ἀκούει, αἰσθάνεται καλά· τὸ εὐαισθητον = εὐαισθησία. Ἐπίρ. εὐαισθήτως· συγκρ. εὐαισθητοτέρως ἔχω περί τινος = Ἔχω ἀκριβῆ γνῶσιν, ἠξεύρω, γνωρίζω τι μὲ ἀκρίβειαν, καλά. Πλάτ. Πολ. 7. σελ. 527. Δ.

Εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ. (αἰών) Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὴν ζωήν του, ζῇ εὐτυχῶς· ἔχει, περᾷ καλὰς ἡμέρας Σοφοκλ. Φιλ. 829. Jac. Ἀνθολ. Πλατ. σελ. 255. Εὐριπ. Ἴων. 125. καὶ, 142. Καλλίμ. Παλλ. εὐαίωνα βίοτον.

Εὐαίως, Ἐπίρ. τοῦ εὐαίων, ἀντὶ εὐαιώνως· ετυμολγ. συνήθως παρὰ τὸ εὐαί, ἢ εὖ αἶ, ὡς τὸ εὐα. Ἀριστφ. Ἐκλ. 1181. ἀμφβ. μάντοι ἡ ἔννοια.

Εὐάκεστος, ὁ, ἡ. (ἀκέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοϊάτρευτον, εὐκολοδιόρθωτον. (α)

* Εὐακής, ὁ, ἡ = εὐάκεστος. σπανιώτ. τύπος. Ἐπίρ. εὐακέως.

Εὐακοέω, εὐάκοος, ὁ, ἡ (α) Δωρ. ἀντὶ εὐηκοέω, εὐήκοος.

Εὐάκτιν, ινος. ὁ, ἡ. (ἀκτίς) Ὅ,τι ἔχει, ἢ ἐκπέμπει, εὐγάζει καλάς, λαμπρὰς ἀκτῖνας, ἀχτίδας.

* Εὐαλάκατος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ εὐηλάκατος. Θεοκρ.

Εὐαλδής, ὁ, ἡ. (ἀλδαίνω) Ὅ,τι αὐξάνει, βλαστάνει, προκόπτει καλά — 2) ἐνεργτ. Ὅ,τι τρέφει, προξενεῖ, δίδει καλὴν τροφήν, καλὸν καρπόν, Ἐπίρ. Εὐαλδέως.

Εὐαλθής, ὁ, ἡ. (ἄλθω) Ὅ,τι ἰατρεύεται καλά, εὔκολα· ἐπιδέχεται καλήν, εὔκολον ἰατρείαν.

* Εὐάλιος, ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ εὐήλιος (α)

Εὐαλκής, ὁ, ἡ. (ἀλκή) Ὅστις εἶναι δυνατός, ἀνδρεῖος, θαρραλέος. Κλήμ. Ἀλ.

Εὐαλλοίωτος, ὁ, ἡ. (ἀλλοιόω) Ὅ,τι μεταβάλλεται, γίνεται ἀλλοιότερον, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μεταβάλλῃ, κάμῃ ἀλλοιότερον εὔκολα.

* Εὐαλούστερος, ρα, ρον. ἀνμλ. συγκρ. τοῦ εὐάλωτος.

Εὐαλσής, ὁ, ἡ. (ἄλσος) Τόπος ἔχων πολλὰ ἢ καὶ ὡραῖα ἄλση, δάση. Στράβ. Β'.

Εὐάλφιτος, ὁ, ἡ. (ἄλφιτον) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον, ζυμωμένον ἀπὸ καλὸν χοντροαλεσμένον, χοντροκοπανισμένον κριθάρι, ἢ ἀπὸ καλὸν κριθάλευρον, Ἀνάλεκτ. Α'. 234. πεὐάλφιτος φύστην.

Εὐαλωσία. ἐπιθ. τῆς Δημητ. ἡ (ἅλως) πληροῦσα, γεμίζουσα τὰ ἁλώνια. ποιητ.

Εὐάλωτος, ὁ, ἡ. (ἁλίσκω) = εὐαίρετος. συγκρ. ἀνμλ. εὐαλούστερος. (α)

Εὐάμπελος, ὁ, ἡ. (ἄμπελος) Τόπος ἔχων ἢ περιέχων καλὰς ἀμπέλους, ἀμπέλια, ἢ ἐπιτήδειος εἰς φύτευμα ἀμπέλων. Στράβ.

Εὐάν, Ἀλάλαγμα Βακχικόν, τὸ ὁποῖον ἐφώναζον εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ὡς τὸ εὐα, καὶ εὐοῖ. Καθ' Ἡσυχ. ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς εὐάν, ὁ τῷ Βάκχῳ ἱερὸς κισσός, ἡ μαυρόστυλη χυδαία.

Εὐαναγνωστος, ὁ, ἡ. (ἀναγιγνώσκω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ τις· εὐκολοανάγνωστον, εὐκολοδιάβαστον.

Εὐανάγωγος, ὁ, ἡ. (ἀνάγω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἀναβάσῃ, εὐγάλῃ τις κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω. Διοσκορ. 3. 44. (α)

Εὐαναδίδακτος, ὁ, ἡ. (ἀναδιδάσκω) Ὅστις εὔκολα διδάσκεται, μανθάνει, ἢ τὸν ὁποῖον εὔκολα δύναταί τις νὰ διδάξῃ ἄλλο τίποτε, νὰ τὸν ξαναδιδάξῃ. Ἐπίρ. εὐαναδιδάκτως. (γ)

Εὐανάδοτος, ὁ, ἡ. (ἀναδίδωμι) ἐπὶ τροφῆς, Ὅ,τι εὔκολα χωνεύεται καὶ διαδίδεται εἰς τὸ σῶμα, εἶναι εὐκολοχώνευτον, θρεπτικόν.

Εὐανάκλητος, ὁ, ἡ. (ἀνακαλέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα ἀνακαλεῖται, κράζεται φέρεται ὀπίσω, εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀνακαλέσῃ, φέρῃ τις ὀπίσω. Μεταφορ. τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀλλάξῃ, μεταβάλῃ, νὰ τὸν μεταπείσῃ. — 2) Ὅ,τι εὔκολα ἐκφράζεται, εἶναι εὐκολοπρόφερτον. Ἐπίρ. εὐανακλήτως.

Εὐανακόμιστος, ὁ, ἡ. (ἀνακομίζω) Πλούταρχ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα κομίζεται, φέρεται ὀπίσω.

Εὐανάληπτος, ὁ, ἡ. (ἀναλαμβάνω) Ὅ,τι εὔκολα δύναταί τις νὰ ξαναλάβῃ, ξαναποκτήσῃ, ξαναπάρῃ· νὰ ἀναδεχθῇ, λάβῃ, πάρῃ τις ἐπάνω του διὰ νὰ τὸ κάμῃ, τελειώσῃ καὶ τ. τ. — 2) Ὅ,τι εὔκολα διορθόνεται, ἐνδυναμόνεται, προβιβάζεται, αὐξάνεται. Στράβ. Α'.

Εὐανάλωτος, ὁ, ἡ. (ἀναλίσκω) Ὅ,τι ἀναλίσκεται, ἐξοδεύεται, φθείρεται εὔκολα. (- ∪ - - ∪)

Εὐαναμνηστος, ὁ, ἡ. (ἀναμιμνήσκομαι) Ὅστις ἐνθυμεῖταί τι εὔκολα, ἔχει καλὸν μνημονικόν, Ἱεροκλ. Πυθαγ.

Εὐανάπνευστος, ὁ, ἡ. (ἀναπνέω) Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ, λέγῃ καὶ τ. τ. χωρὶς νὰ δυσκολεύηται εἰς τὴν ἀναπνοήν του. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ'. πεὐανάπνευστος λέξις· ὅ,στις ἀναπνέει, ἀναπαύεται εὔκολα.

* Εὐανάσφαλτος, ὁ, ἡ. (ἀνασφάλλω) Ὅστις εὔκολα πάλιν ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του. Ἱππ.

Εὐανάστροφος, ὁ, ἡ. Πρόκλ. Παράφ. Πτολ. Ὅστις εἶναι καλὸς διὰ συναναστροφήν, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ συναναστρέφηται εὔκολα, ἀντιθ. τῷ κακοσυνάντροφος.

Εὐανάτρεπτος, ὁ, ἡ. (ἀνατρέπω) Πᾶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εὔκολα ἀνατρέπεται, ἀναποδογυρίζεται, κρημνίζεται.

Εὐανάτροφος, ὁ, ἡ. (ἀνατρέφω) Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέφεται εὔκολα, λαμβάνει πάλιν τὰς δυνάμεις του διὰ τροφῆς· ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, καλοθρεμμένον. Λυκόφρ. 307.

Εὐανδρέω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διαθ. (εὔανδρος) ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πόλεων, Ἔχει πολλοὺς ἢ δυνατοὺς καὶ ἀνδρείους ἄνδρας. Πλούταρχ. πού μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον εὐανδρεῖσθαι — 2) Εἶμαι δυνατός, ἀνδρεῖος. ἀφ' οὗ

Εὐανδρία, ἡ. Πολυανθρωπία, πλῆθος ἢ ἀφθονία ἀνθρώπων, ἐξαιρέτως εὐειδῶν, εὐμόρφων, καλῶν ἢ ἀνδρείων, Wytt. ep. cr. 203. ὅθεν ἐν Ἀθήναις πεὐανδρίας ἀγών· Περὶ εὐμόρφων ἢ καλῶν ἀνδρῶν. πούδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία· Εἰς κἀμμίαν ἄλλην πόλιν δὲν εὑρίσκονται τόσον πολλοὶ ἐξαίρετοι ἄνδρες, Schneid. ἐν Ξεν. Ἀπμ. 3, 3. 12. Ἀνάκ. Ἀλεξ. σελ. 153 — 2) Ἀνδρεία, ἀνδρειότης, ἀνδρικὴ ἀρετή, ἀνδρικὴ ἀξία ἐν γένει.

Εὔανδρος, ὁ, ἡ. (ἀνήρ) Χώρα, τόπος, πόλις καὶ τ. τ. πλῆθος εὐμόρφων, καλῶν, ἀνδρείων ἀνθρώπων ἢ ἀνδρῶν ἔχων. Τυρτ. καὶ Πινδ. — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει εὐτυχεῖς τοὺς ἄνδρας. Αἰσχλ. Εὐμ. 1029.

Εὐάνεμος, ὁ, ἡ. (ἄνεμος) Τόπος πνεόμενος ὑπὸ ἀνέμων, ὅπου φυσοῦσι πολλοί, σφοδροὶ ἄνεμοι, Σοφλ. — 2) μὲ οὔριον ἢ καλὸν ἄνεμον (- ∪∪ -, Ηριπ. 23. Δωρκ. δέ, ἀντὶ εὐήνεμος, - - ∪ ∪, Σοφλ. Αἰ. 198. Θεοκρ. 28, 5.)

Εὐάνετος, ὁ, ἡ. (ἀνίημι) Ὅ,τι παύει, ἢ διαλύεται, ἀναλύῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοαναλυτον. Διοσκορ. 5, 152.

Εὐάνθεμος, ὁ, ἡ (ἄνθεμον) Τόπος μὲ πολλά, ἄνθη, λουλούδια· ὅ,τι ἔχει πολλὰ ἄνθη, εἶναι ἀνθηρόν, στολισμένον μὲ πολλά, καλὰ ἄνθη Πίνδαρ. Ὀλ. 1, 109.

Εὐανθέω, Ἔχει, περιέχει πολλά, καλὰ ἄνθη, λουλούδια, εἶναι ἀνθηρόν, γεμάτον ἄνθη· ἐπὶ τόπων, δένδρων καὶ. τ. τ. παρὰ τὸ

Εὐανθής, ὁ, ἡ. (ἄνθος, Ὅ,τι βλαστάνει, ἀνθεῖ εὔμορφα, ἀφθόνως πεὐανθ. λάχνῃ Ὀδσ. Λ, 319 — 2) Ὅ,τι ἔχει καλὸν χρῶμα· ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις ἔχει ἀκμαίαν, ἀνθηρὰν, ὑγιᾶ ὄψιν — 3) Ὅ,τι ἔχει πολλὰ ἄνθη, ἢ χρώματα, εἶναι ποικιλοχρώματον, παρδαλὸν — 4) Εὐάνθης, εος, συναιρ. ους, ὁ, Ὄνμ. κύρ. Ὀδσ. Ι, 197.

Εὐάνιος, ὁ, ἡ. (ἀνία) Ὅς τις ὑποφέρει μὲ εὐκολίαν ὀδύνην, πόνον, λύπην· εἶναι ὑπομονητικός, πρᾶος, ἀντιθ. τῷ δυσάνιος, (α)

* Εὐάνιος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐήνιος (α)

Εὐάνοικτος, ὁ, ἡ. (ἀνοίγω) Ὅ,τι ἀνοίγεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ τις εὔκολα· εἶναι εὐκολοάνοικτον.

Εὐανορία, ἡ Δωρικ. ἀντὶ εὐηνορία.

* Εὐαντάω, Μλ. -ήσω, Ἀπαντῶ, δέχομαί τινα εὐνοϊκῶς, φιλικῶς· μετὰ δοτ. Καλλ. παρὰ τὸ

Εὐάντης, ὁ, ἡ = εὐάντητος, ἀντιθ. τῷ δυσάντης. Ἀπολλ. Δ'. 147.

Εὐάντητος, ὁ, ἡ. (ἀντάω) Πανδήποτε, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ, συναπαντᾷ τις μὲ χαράν, μὲ εὐχαρίστησίν του· ὅθεν ὅ,τι προμηνύει, προσημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν, εἶναι χαροποιόν, τερπνόν, ἀσπαστόν, ἀρεστόν. ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐπροσήγορος, πρᾶος, εὐάρεστος, φιλόφρων, καταδεκτικός· ἐπὶ θεῶν, Εὐεξίλαστος, εὐκολοΐλεωτος μὲ θυσίας, συγγνώμων, εὐμενής, ἀντιθ. τῷ δυσάντητος.

Εὐαντίλεκτος, ὁ, ἡ. (ἀντιλέγω) Πᾶς τις, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ἀντισταθῇ ἐναντιωθῇ τις μὲ λόγον· πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀναιρέσῃ.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ, ἡ. (ἄντυξ) Μὲ καλόν, εὐρύχωρον τόπον διὰ κάθησμα, μὲ καλὰ καθήσματα, ἢ μὲ καλοὺς τροχούς· ἐπίθετον τῆς ἁμάξης.

* Εὐάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ εὐήνωρ (α)

Εὐαξος, ὁ, ἡ. (ἄγνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτζάκιστον, Γεωπον. 10, 52.

Εὐαπάλλακτος, ὁ, ἡ. (ἀπαλλάττω) Πανδήποτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὔκολα ἀπαλλάττεται, γλυτόνει τις. Ἐπίρ. εὐαπαλλάκτως.

* Εὐαπαντησία, ἡ. Τὸ νὰ ἀπαντᾷ τις, δέχηταί τινα φιλικῶς, μὲ φιλικόν, καλὸν δέξιμον. Πλουτχ. παρὰ τὸ

Εὐαπάντητος, ὁ, ἡ (ἀπαντάω) = εὐάντητος. Μακκαβ. Β'. Φιλόφρων, καταδεκτικός.

Εὐαπάρτιστος, ὁ, ἡ. (ἀπαρτίζω) Ὅ,τι γίνεται, τελειόνεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ τελειώσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοτελείωτον. Σχόλ. Εὐριπ.

Εὐαπάτητος, ὁ, ἡ. (ἀπατάω) Εὐκολοαπάτητος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἀπατᾷ τις. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως ἀπατᾷ, κάμνει τινὰ νὰ ἀπατᾶται εὔκολα. (α)

* Εὐαπήγητος, ὁ, ἡ. Ἰων ἀντὶ εὐαφήγητος (ἀφηγέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκολοεξήγητον, Ἡρόδ. 7, 63.

Εὐαπόβατος, ὁ, ἡ. (ἀποβαίνω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, εὔκολον εἰς ἀπόβασιν, κατάβασιν εἰς τὸ νὰ καταβαίνῃ, εὐγαίνῃ τις εἰς τὴν ξηράν, τὸ ἰταλ. νὰ κάμῃ δεσβάρκο. Θουκυδ. 4, 30.

* Εὐαπόβλητος, ὁ, ἡ. (ἀποβάλλω) Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ῥίψῃ, χάσῃ, τὸ ὁποῖον χάνεται εὔκολα.

Εὐαπόδεικτος, ὁ, ἡ. (ἀποδείκνυμι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοαπόδεικτον, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀποδείξῃ, βεβαιώσῃ εὔκολα.

Εὐαπόδεκτος, ὁ, ἡ. (ἀποδέχομαι) Ὅ,τι ἀποδέχεται, ἀσπάζε, ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποδεχθῇ, στέρξῃ εὔκολα· εἶναι πιθανὸν εὔκολα δεκτὸν

Εὐαπόδοτος, ὁ, ἡ. (ἀποδίδωμι) Ὅ,τι εὔκολα χωρὶς δυσκολίαν, δυσαρέσκειάν του ἀποδίδει, δίδει τις πάλιν ὀπίσω — 2) Ὅ,τι δίδει τις εὔκολα, πρόθυμα ἐκ τῶν πραγμάτων του.

Εὐαποκρίτος, ὁ, ἡ. (ἀποκρίνομαι) Πᾶς τις ἢ πανδήποτε τι, εἰς τὸν ἢ διὰ τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀποκρίνηταί τις. Ἐπίρ. εὐαποκρίτως.

Εὐαπολόγητος, ὁ, ἡ. (ἀπολογέομαι) Ὅ,τι ἐπιδέχεται εὐκόλως ἀπολογίαν, διὰ λόγου δικαίωσιν, ἀθώωσιν· περὶ τοῦ ὁποίου εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ δικαιολογηθῇ τις. — Ὅστις εὐκόλως ἀπολογεῖται, δικαιολογεῖται, ἀθωόνεται Στράβ. 10.

Εὐαπόλυτος, ὁ, ἡ. (ἀπολύω) Ὅςτις ἢ ὅ,τι εὔκολα ἀπολύεται, λύεται· ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ λύσῃ ἢ ἀναλύσῃ, διαλύσῃ. Ἀριστοτ.

Εὐαπόῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ἀποῤῥέω) Ὅ,τι ἐκτρέχει, ἐκχύνεται εὔκολα.

Εὐαπόσβεστος, ὁ, ἡ. (ἀποσβέννυμι) Ὅ,τι σβύεται εὐκόλως, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ σβύσῃ.

Εὐαπόσειστος, ὁ, ἡ. (ἀποσείω) Ὅ,τι εὔκολα ἀποσείεται, ἀποτινάζεται. Ἐπίρ. εὐαποσείστως. Πλούταρχ.

Εὐαπόσπαστος, ὁ, ἡ, (ἀποσπάω) Ὅ,τι ἀποσπᾶται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀποσπάσῃ, τραβήξῃ, ξεκολλήσῃ τις εὔκολα.

Εὐαποτείχιστος, ὁ. ἡ. (ἀποτειχίζω) Τόπος, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποτειχίσῃ, κλείσῃ μὲ τεῖχος, μὲ ὀχύρωμα· ξεχωρίσῃ μὲ τεῖχος, διαφεντεύσῃ, φυλάξῃ, ὀχυρώσῃ. Θουκυδ. καὶ Ξενοφ.

Εὐαπόφευκτος, ὁ, ἡ. (ἀποφεύγω) Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 848.

Εὐαρδής, ὁ, ἡ. (ἀρδέω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ποτισμένον, ἢ ἠμπορεῖ νὰ ποτίζηται εὔκολα, καλά. Πλτχ.

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ. Ψευδὴς τύπος ἀντὶ τοῦ εὐάρεστος Lobeck. ἐν Φρυ. σλ. 630. fg.

Εὐαρεστέω, Μλ. -ήσω (εὐάρεστος) Ἀρέσκω, ἀρέζω, γίνομαι, φαίνομαι ἀρεστὸς εἰς τινα Παθητ. Εὐαρεστοῦμαι, εὑρίσκω ἀρέσκειαν, εἰς τίποτε, εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τίποτε, μοὶ ἀρέσκει τι· μετὰ dot. ἀντιθ. τῷ δυσαρεστέω. ἀφ' οὗ

Εὐαρέστησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὑρίσκῃ τις ἀρέσκειαν εἴς τι, νὰ τοῦ ἀρέσκῃ τίποτε, νὰ εὐχαριστῆται μέ τι· νὰ συναινῇ εἴς τι, ἀποδέχηται εὑρίσκῃ τι ὀρθόν, καλόν, δίκαιον.

Εὐαρεστικός, κή, κόν. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὑρίσκει ἀρέσκειαν, ἀρέσκει εἰς τινα — 2) Ὅςτις εὐαρεστεῖται, εὐχαριστεῖται εἰς ἢ μὲ τίποτε, Ἀντων. 9. 6.

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ. (ἀρέσκω) Ὅ,τι, ἢ ὅς τις εἶναι ἀρεστός, προξενεῖ εὐχαρίστησιν — 2) Ὅςτις εὐαρεστεῖται, εὐχαριστεῖται· εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ ἀρέσῃ τις ἢ τι εὔκολα. ἀντιθ. τῷ δυσάρεστος. Ἐπίῤ. εὐαρέστως.

Εὐαρίθμητος, ὁ, ἡ. (ἀριθμέω) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀριθμηθῇ, μετρηθῇ (ἀπὸ κομμάτι κομμάτι, λιανικῶς) εὔκολα, εἶναι εὐκολομέτρητον· τουτ' ἔστι δὲν εἶναι πολύ, ὁ ἀριθμός του εἶναι μικρός, ὀλίγος.

* **Εὐάριθμος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Εὐαρκής, ὁ, ἡ. (ἀρκέω) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετόν, βοηθεῖ χρησιμεύει ἀρκετά.

Εὐαρκτος, ὁ, ἡ. (ἄρχω) Ὅςτις εἶναι εὐκολοδιοίκητος, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ κυβερνᾷ, διοικῇ καλά, εὔκολα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 191.

Εὐάρματος, ὁ, ἡ. (ἅρμα) Ὅςτις ἔχει καλήν, ἐξαιρ. πολεμικὴν ἅμαξαν· εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κυβερνᾷ, διοικῇ τὴν ἅμαξαν· εὐτυχὴς ἢ νικητὴς εἰς τὸν ἀγῶνα ἐφ' ἁμάξης, εἰς τὸ τρέξιμον μὲ τὸ ἁμάξι. Πινδ.

Εὐαρμοστέω, ῶ. (εὐάρμοστος) ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι εἶναι καλῶς ἡρμοσμένον, κατεσκευασμένον, συγκολλημένον, καλῶς μεμιγμένον, συγκερασμένον Ἱπποκρ. πνεύματι καὶ θερματίῃ εὐαρμοστέωι ἀφ' οὗ

Εὐαρμοστία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι καλὰ ἡρμοσμένον, ἡνωμένον, κατεταγματισμένον, συμμιγμένον, συγκερασμένον· τὸ νὰ εἶναί τι ἐπιτήδειος, ἁρμόδιον εἴς τι· ἐπὶ ἀνθρώπων, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσυμπερίφορος, νὰ ὑποφέρῃ τὰ σφάλματα, τὰς ἀδυναμίας ἄλλων — 2) Ἐξαιρ. Μουσικὴ καλῶς συντεταγμένη, ῥυθμισμένη, ἐπιτηδείως συμφωνημένη.

Εὐάρμοστος, ὁ, ἡ (ἁρμόζω) Ὅ,τι ἁρμόζει, ταιριάζει, ἐφαρμόζεται καλὰ εἰς τίποτε· εἶναι καλὰ ἡρμοσμένον, ἡνωμένον, ταιριασμένον, καλὰ μιγμένον, συγκερασμένον. Ὅστις εἶναι εὐσυμπερίφορος, ὑποφέρει τὰ σφάλματα, τὰς ἀδυναμίας τῶν ἄλλων. — 3) ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι καλὰ ῥυθμισμένον, βαλμένον εἰς μουσικήν, ψάλλεται, παίζεται καλά, μὲ ἁρμονίαν. Ἐπίῤ. εὐαρμόστως. Ἀρττ.

* **Εὐάρνη**, ἡ, Ὀνμ. Νηρηΐδος Ἡσιδ. Θγν. 259.

Εὔαρνος, ὁ, ἡ. (ἀρὴν) Ὅςτις εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα, ἔχει πολλὰ πρόβατα ἢ ἀρνία Ἐπιγράμ.

Εὐάροτος, ὁ, ἡ. (ἀρόω) ἐπὶ γῆς, τόπου. Ὅστις εἶναι καλὰ ἠροτριασμένος, ὠργωμένος. ἠμπορεῖ νὰ ἀροτριασθῇ, ὀργωθῇ, καλλιεργηθῇ καλά, εὔκολα· εἶναι εὐκολοόργωτος. (ε)

Εὐάρτυτος, ὁ, ἡ. (ἀρτύω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἀρτυμένον, κατεσκευασμένον, ἡτοιμασμένον, μαγειρευμένον· ἐπὶ φαγητῶν ἐξαιρ. Ἀθήν.

Εὐαρχία, ἡ. Καλὴ ἐξουσία ἢ διοίκησις, ὁδηγία, κυβέρνησις. παρὰ τὸ

Εὔαρχος, ὁ, ἡ. (ἄρχω) Ὅστις ἐξουσιάζει, κυβερνᾷ, διοικεῖ καλῶς· καθ. Ὅστις ἐπιδέχεται καλὴν διοίκησιν κυβέρνησιν, ἢ ἐξουσίαν, ἠμπορεῖ νὰ τὸν διοικῇ κυβερνᾷ, ἐξουσιάζῃ τις καλά — 2) Ὅστις ἀρχίζει καλά, κάμνει καλὴν ἀρχήν, ἐξαιρ. ἐπὶ πρώτου ἀγοραστοῦ, Ὅστις δίδει καλὸν ἀρκετὸν ἀῤῥαβῶνα τὸ ἰταλ. καπάρι διά τινα συμφωνηθεῖσαν πραγματείαν καὶ οὕτω εἶναι βέβαιος εἰς τὴν ἀγοράν του· ἔτι δὲ καὶ ὅστις λαμβάνει, παίρνει ἄπαρα διὰ τὴν πρώτην πώλησιν πραγματός του ἀπὸ εὐτυχῆ χεῖρα, τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. τουρκ. κάμνει καλὸν σεφτέν. Φαν. Ἐπγρ. 7.

Εὐάς, άδος, ἡ (εὐα) Γυνή, κόρη ἡ ὁποία φωνάζει τὸ, εὐα, τουτέστι μαινάς, Βάκχη — 2) Ὡς ἐπιθ. εὐάς, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι Βακχικόν, ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὸν Βάκχον, γίνεται διὰ τὸν Βάκχον. μαινόμενα Ἀντπ. Σιδ. 74, 5.

Εὔασμα, ατος, τό. (εὐάζω) Χαρᾶς, εὐθυμίας φωναί, κραυγαί, ἐξαιρ. τῶν Βακχευτῶν. Εὐριπ. Βάκχ.

Εὐασμός, ὁ. (εὐάζω) Τὸ νὰ φωνάζῃ τις τό, εὐα· τὸ νὰ φωνάζῃ χαρᾶς, καὶ ἀγαλλιάσεως φωνήν, ἐξαιρ. εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου. 2) τὸ ovatio, ἤτοι ὁ μικρὸς θρίαμβος τῶν Ῥωμαίων, τοῦ ὁποίου τὴν ὀνομασίαν παράγει ἀπὸ ταύτης τῆς Ἑλλην. λέξ. Διον. ὁ Ἁλι. Ἀρχ. 5. 47. ὡς καὶ τὸ triumphus, παρὰ τὸ, θρίαμβος.

Εὐάστειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ. εὐαστήρ.

Εὐάστερος, ὁ, ἡ. (ἀστὴρ) ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ· Πλήρης ἄστρων, γεματος ἀπὸ ἄστρα, ἀραιτμένος, καλλωπισμένος μὲ ἄστρα· τὸ κοιν. ξάστερος, ξαστεριά.

Εὐαστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ,

Εὐαστής, οῦ, ὁ, ἔτι δὲ καὶ παροξυτ. εὐάστης (εὐάζω) Ὅστις εὐάζει, φωνάζει τὸ εὐα, ἐξαιρ., ὅστις συντελεῖ ἑορτάζει τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου μὲ φωνὰς ἀγαλλιάσεως· Βακχευτής. θηλ. εὐάστειρα, καὶ εὐάς.

Εὐαστικός, κή, κόν. Ὅστις βακχεύει, μαίνεται· Βακχικός.

* **Εὐάτριος**, ὁ, ἡ, Δρκ. ἀντὶ εὐήτριος (ε)

Εὐαυγής, ὁ, ἡ. (αὐγή) Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει, φωτίζει κατὰ πολλά· ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, καθαρόν, σαφές, φωτίζει τὰ ὄμματα, τὸ βλέπει τις καθαρά, φαίνεται ἀπὸ μακράν, τὸ βλέπει τις εὔκολα· ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. Ὅστις βλέπει καλά, μακράν, εἶναι ὀξυδερκής· μετὰ γεν. Αἰσχλ., ἰδὲ εὐαγής.

Εὐαυγία, ἡ. Οὐσιαστικὸν τοῦ εὐαυγής.

Εὐαυξής, ὁ, ἡ. (αὐξάνομαι) Ὅς τις ἢ ὅ,τι αὐξάνει, ὑψόνεται καλά, ὀγλίγωρα.

Εὔαυρος, ὁ, ἡ. (αὔρα). ἐπὶ τόπου· Ὅστις ἔχει καλόν, ὑγιεινὸν ἀέρα. Θεόφρ.

* **Εὐαύχην**, ενος, ὁ, ἡ (αὐχὴν) Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, εὔμορφον αὐχένα, τράχηλον.

Εὐαφήγητος, ὁ, ἡ. (ἀφηγέομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκολοεξήγητον, εὐκολοπεριγραπτον. ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **εὐαπήγητος**, μόνον παρ' Ἡρόδ. 7, 63.

Εὐάφεια, ἡ. Μαλακόν, ἐλαφρόν, γλυκύ, ἥσυχον ψηλάφημα, χάϊδευμα, κιάσιμον, ἔγγιγμα μὲ τῆς χειρὸς τὴν παλάμην ἢ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων· παρὰ τὸ

Εὐαφής, ὁ, ἡ (ἀφή, ἅπτομαι) Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ ψηλαφήσῃ, πιάσῃ, ἐγγίξῃ μὲ τὴν χεῖρα καλά, ἁπαλά, ἥσυχα· τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται τοιοῦτον ψηλάφημα, πιάσιμον, ἔγγιγμα — 2) Ἐνργ. Ὅστις ψηλαφᾷ τι ἐλαφρά, ἥσυχα, ἁπαλά· τὸ **εὐαφές**, = εὐάφεια. Ἐπίῤ. εὐαφῶς.

* **Εὐαφία**, ἡ = εὐάφεια.

Εὐάφιον, τό. (εὐαφής) Καταπραϋντικόν τι διὰ τῆς ἀφῆς ἤτοι διὰ μαλακοῦ τριψίματος ἰατρικόν· Γαλλ. (ε)

Εὐάφορμος, ὁ, ἡ. (ἀφορμή) Ὅ,τι γίνεται μὲ καλὴν ἀφορμήν, ἀρχήν, δίδει καλὴν εὐκαιρίαν. Ὅστις εἶναι εὐφυὴς εἴς τι, τὸ ἰταλ. ἔχει καλὰ ταλέντα. Ὅ,τι εἶναι εὔκαιρον, καλόν, ἀρεστὸν εὔχρηστον — 2) Ὅ,τι ἐπιδέχεται εὔκολον ἀπολογίαν, ἀθώωσιν.

Εὐάφορος, ὁ, ἡ. (ἀφοράω) = εὐδιόρατος. Σουΐδ.

Εὐάχητος, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντὶ εὐήχητος. Εὐρπ. Ἰων. 884 (ε)

Εὐβάστακτος, ὁ, ἡ. (βαστάζω) Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ βαστάξῃ, κρατῇ εὔκολα· εἶναι εὐκολοβάστακτον. Ἡρόδ.

Εὔβατος, ὁ, ἡ. (βαίνω) Ἐπὶ τόπου, ὁ ὁποῖος πατεῖται, περιπατεῖται εὔκολα, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ πηγαίνῃ, περιπατῇ εὔκολα, ἀντιθ. τῷ δύσβατος.

* **Εὔβιος**, ὁ, ἡ (βίος) καὶ

Εὐβίοτος, ὁ, ἡ (βίοτος) Ὅστις ζῇ καλά, εὔκολα, εὐτυχῶς, εὐχαρίστως, δὲν τῷ λείπει τίποτε, δὲν ἔχει ἢ δὲν θέλει νὰ ἔχῃ, καὶ ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν φροντίδα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ὅτα ἠξεύρουν νὰ ζητοῦν, νὰ εὑρίσκουν ἐπιτηδείως τὴν τροφήν των, Ἀρττλ. — 2) Ὅστις ζῇ τίμιον, δίκαιον, χρηστοήθη, σεμνὸν βίον. (ι)

Εὔβλαπτος, ὁ, ἡ. (βλάπτω) Ὅστις ἢ ὅ,τι βλάπτεται εὔκολα, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ βλάψῃ, ἀδικήσῃ.

Εὐβλάστεια, ἡ. (εὐβλαστής) Τὸ νὰ βλαστάνῃ, ἢ αὐξάνῃ τι καλά, ὀγλίγωρα.

Εὐβλαστέω, ἐπὶ φυτῶν, Βλαστάνει, προκόπτει, αὐξάνει καλά, ὀγλίγωρα. παρὰ τὸ

Εὐβλαστής, ὁ, ἡ. (βλαστάνω) Ὅ,τι βλαστάνει αὐξάνει, προκόπτει καλά, ὀγλίγωρα.

* **Εὐβλέφαρος**, ὁ, ἡ (βλέφαρον) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλά, εὔμορφα βλέφαρα.

Εὔβλητος, ὁ, ἡ. (βάλλω) Ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ῥίψῃ, σημαδεύσῃ, ἢ νὰ ἐπιτύχῃ, κτυπήσῃ. Ὅ,τι εἶναι ἐκτεθειμένον ἢ ὑπόκειται εἰς κτύπημα, ἐπιτύχημα. Ἀππιαν.

Εὐβοήθητος, ὁ, ἡ. (βοηθέω) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπιδέχεται εὔκολον βοήθειαν, ἰατρείαν, διαφέντευσιν, διόρθωσιν.

* **Εὔβοια**, ας, Ἰων. ης, ἡ. Ἡ Εὔβοια, ἰταλ. συνηθ. Νεγροπόντε, νῆσος μεγάλη πλησίον εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ εἰς τὴν Ἀττικήν, Ἡρόδ. καὶ Ἡσιοδ.

Εὐβολέω, Μλ. -ήσω. Ῥίπτω, ῥίχνω καὶ κτυπῶ τίποτε καλά, εὐτυχῶς· κάμνω εὐτυχές, καλὸν ῥῖψιμον, ἐπιτυχαίνω. παρὰ τὸ

* **Εὔβολος**, ὁ, ἡ, (βάλλω) Ὅ,στις ῥίπτει νὰ κτυπήσῃ τι καὶ ἐπιτυχαίνει· ὅστις ῥίπτει τὸ ζάρι νὰ κερδίσῃ τι· τὸν κύβον εἰς τὸ παιγνίδι καὶ ἐπιτυχαίνει.

Εὐβοσία, ἡ. Καλὴ παχεῖα βοσκή, τροφὴ ἐν γένει.

Εὐβόστρυχος, ὁ, ἡ. (βόστρυχος) Ὅστις ἔχει καλούς, εὐμόρφους βοστρύχους, πλεξούδας, πλεῖσσας, πλωτίδια. κεὐβόστρυχος αἴγλησι, Ἀνθολ.

Εὔβοτος, ὁ, ἡ. (βόσκω) Τόπος ὅστις ἔχει πολλήν, καλὴν βοτάνην, εἶναι καλός, ἐπιτήδειος εἰς βοσκήν. Ὀδύσ. Ο. 405. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βοσκημένον, θρεμμένον. Θεόκριτ. 5, 21.

Εὐβότρυος, ὁ, ἡ καί,

Εὔβοτρυς, ὁ, ἡ, υ, τό. γεν. υος (βότρυς) Ἄμπελος μὲ πολλά, μὲ καλά, εὔμορφα σταφύλια, γεμάτη σταφύλια, πολυστάφυλος. Ἀνθρ. Συλλ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ· ὡς τό, εὔβουλος. Ὅστις δίδει καλὴν συμβουλήν. ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, τοῦ Διός, τοῦ Βακχ. καὶ ἄλλων θεῶν

Εὐβουλία, ἡ. ἡ. Καλὴ βουλή, συμβουλή· τὸ νὰ εἶναί τις ἱκανός, νὰ ἠμπορῇ νὰ δίδῃ καλὴν συμβουλήν· σύνεσις, φρόνησις, συνετὴ σκέψις. παρὰ τὸ

Εὔβουλος, ὁ, ἡ. (βουλή) Ὅστις δίδει καλὴν συμβουλήν, ἄξιος, ἐπιτηδείως εἰς τὸ νὰ συμβουλεύῃ τὸ καλόν· ὅθεν συνετός, φρόνιμος, προνοητικός, διακριτικός, ἔμπειρος — 2) Ὅστις μὲ τὴν συμβουλήν του θέλει τὸ καλὸν ἄλλου, εἶναι εὐνοϊκὸς πρός τινα· φιλόφρων.

Εὔβους, οος, ὁ, ἡ. (βοῦς) Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς βόας, ἔχει πολλὰ βόδια. Ἡ αἰτ. εὔβουν εἰς Ὕμ. Ἀπολ. 54. ὅπου ἄλλοι εὔβων ἀνέγνω.

* **Εὐβρεχής**, ὁ, ἡ (βρέχω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βρεγμένον, ποτισμένον, μουσκευμένον.

Εὔβροχος, ὁ, ἡ. (βρόχος) Ὅ,τι εἶναι καλὰ βροχωμένον, βροχισμένον, θηλυκωμένον, κομποδεμένον. Ἀνθολ.

Εὔβρωτος, ὁ, ἡ. (βιβρώσκω) Ὅ,τι εἶναι καλὸν εἰς βρῶσιν, εἰς τὸ νὰ τὸ τρώγῃ, φάγητις φαγώσιμον.

Εὐβωλοστρέφητος, ὁ, ἡ. (βωλοστροφέω) Γῆ, ἀγρός, τόπος καλὸς εἰς ὄργωμα, ὅστις ὀργώνεται εὔκολα. Εὐσταθ. σλ. 1431, 52.

Εὔβως. ὁ, ἡ, ων, τὸ (βοῦς) ἰδὲ εὔβους

Εὐγαθής, ὁ, ἡ καί

Εὐγάθητος, ὁ, ἡ. Δωρ. ἀντὶ εὐγήθητος, Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χαρίεις, ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, χαροποιός, εὐφρόσυνος, χαρούμενος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 212. καὶ Ἡρακλ. 792. (ᾱ)

Εὔγαιος, ὁ, ἡ. (γαῖα) = εὔγειος. Στράβ. ΙΗ΄.

* (**Εὔγαλαξ**) — λακτος, ὁ, ἡ (γάλα) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐτράφη καλὰ μὲ γάλα, ἐβύζαξε καλά, ἀρκετά, εἶναι καλὰ θρεμμένον· κατὰ ὀνομαστ. οὐδαμοῦ ἐν χρήσει. (-⏑-)

Εὐγαλήνος, ὁ, ἡ. (γαλήνη) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πολλὰ γαληνός, ἥσυχος. Ἐπίρ. εὐγαλήνως. Λυκόφρ. 10.

Εὐγαμία, ἡ. Εὐτυχὴς ὑπανδρεία. Πολυδ. Θ. 160. παρὰ τὸ

Εὔγαμος, ὁ, ἡ. (γάμος) Ὅστις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὴν ὑπανδρείαν, καλοϋπανδρευμένος.

Εὖγε, Ἐπίρ. ἀντὶ εὖ γε· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλὰ ἔκαμες, τὸ ἰταλ. μπράβο, τουρκ. ἀφερίμ, μασιαλά. προσφώνησις ἐπαινετική, ἀλλὰ καὶ εἰρωνική.

Εὔγειος, ὁ, ἡ. (γῆ) Τόπος ὅστις ἔχει καλήν, καρποφόρον γῆν.

Εὐγένεια, ἡ. (εὐγενής) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ κατάγηται, νὰ ἐγεννήθη τις ἀπὸ καλούς, ἐναρέτους, τιμίους, ἐντίμους, ἐνδόξους γονεῖς — 2) τὰ τὴν εὐγένειαν δηλοῦντα προτερήματα, Χρηστότης, καλοκἀγαθία, γενναιότης, ἐλευθεριότης, εὐγνωμοσύνη, ἀνδραγαθία, μεγαλοψυχία — 3) ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν, Καλόν, γνήσιον γένος ἢ εἶδος.

Εὐγένειος, ὁ, ἡ (γένειον). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν καὶ μεγάλον τὸ γένειον· γενάτος. ἰδὲ τὸ Ὁμηρ· ἠϋγένειος.

Εὐγενέτης, ὁ, ἡ = εὐγενής· Εὐριπ. Ἰων. 1060.

Εὐγενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἐγεννήθη, εἶναι ἀπὸ καλὸν γένος, ἀπὸ καλὴν καὶ ἔντιμον καταγωγήν· τοῦ ὁποίου τὸ γένος εἶναι περιφανὲς καὶ ἔνδοξον· — 2) Τρπκ. Γενναῖος, ὁ γενναῖα φρονήματα ἔχων, γενναιόψυχος, γενναιόκαρδος, ἐλευθέριος, — 3) ἐπὶ ἀλόγων ζώων καὶ φυτῶν· Ὅ,τι κατάγεται, ἔχει τὴν ἀρχήν του ἀπὸ καλὸν γένος ἢ εἶδος, εἶναι γνήσιον ὡς πρὸς τὸ γένος ἢ εἶδός του· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ οἴνου Καλός, εὔκρατος, ἐξαίρετος. Ὁ ποιητ. χρῆται καὶ τῷ τύπῳ εὐηγενής, ὅπερ ἰδέ.

* **Εὐγενίη**, ἡ. Ἰων· ἀντὶ εὐγένεια.

Εὐγενίζω, Κάμνω τινὰ εὐγενῆ, προξενῶ εἴς τι εὐγένειαν. σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πρώσσιων καλῶς κ.

Εὐγένιος, ὁ, ἡ = εὐγενής — 2) εὐγένιον τό, Εἶδός τι σταφυλῆς· Γεωπ. 11, 3, 4.

Εὐγενίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ εὐγενής, εὐγενικὴ καταγομένη ἀπὸ εὐγενεῖς, εὐγενῆ προτερήματα ἔχουσα, Σουίδ.

Εὐγεφύρωτος, ὁ, ἡ (γεφυρόω). Τόπος, μέρος ὅπου εἶναι κεῖται καλὴ γέφυρα, καλὸν γεφύρι· καὶ Ἁρμόδιος ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ γεφυρωθῇ, νὰ κτισθῇ εἰς αὐτὸν γέφυρα· (ῠ) Πολβ. 3, 66.

Εὐγεώργητος, ὁ, ἡ (γεωργέω). Γῆ, τόπος καλός, ἐπιτήδειος διὰ γεωργίαν· Σχολ. Συλλ.

* **Εὐγέωργος**, ὁ, ἡ = εὐγεώργητος.

Εὔγεως, ω, ὁ, ἡ ων, τό, γεν· ω = εὔγειος Ἀττ.

Εὐγηθής, ὁ, ἡ καὶ εὐγήθητος (γηθέω) = εὐγαθής, εὐγάθητος, ὅπερ ἰδέ.

Εὐγηρία, ἡ, (εὔγηρως). Καλόν, εὐτυχὲς γῆρας, καλὰ γηράματα. Ἀριστοτέλ. Τηρ. κεὐγηρία ἐστί, βραδύτης γήρως μετὰ ἀλυπίας κ.

Εὔγηρυς, εος. ὁ, ἡ (γῆρυς). Ὅστις ἔχει καλήν, γλυκεῖαν, καθαρὰν φωνήν· ὅ,τι ἔχει, κάμνει καλόν, καθαρὸν ἦχον, τόνον· Ἀριστοφ. Βατραχ. 214.

Εὔγηρως, ω, ὁ, ἡ (γῆρας). Ὅστις ἔχει καλὸν καὶ εὐτυχὲς γῆρας, καλὰ γηράματα.

* **Εὐγλάγετος**, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ.

Εὐγλαγής, ὁ, ἡ καὶ εὔγλαγος. ὁ, ἡ (γλάγος). Ὅστις ἔχει πολὺ γάλα, ὅ,τι εἶναι γεμάτον γάλα, γαλακτερόν· Ἐκ τοῦ τύπου εὔγλαξ εὕρηται μόνον ἡ δοτ. εὔγλαγι ὡς ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Χορηγός, πρόξενος πολλοῦ γάλακτος. Λ. Τρντ. Ἀνθλ. Παλτ. 9, 744. Δουκαν. Τραγόπ. 100. καὶ Νικάνδρ. Θηρ. 617. κἙρμᾷ τυρευτῆρι καὶ εὔγλαγι τὸν χιμάραρχον τράγον κ (τὸ α, βρχ. καθ' ὅλους τοὺς τύπους).

Εὐγλήνος, ὁ, ἡ (γλήνη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐν γένει, ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα ἢ ὀξυδερκῆ ὄμματα.

Εὔγλυπτος, ὁ, ἡ (γλύφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐγλυμμένον, σκαλισμένον, πελεκημένον, εἰς πέτραν, ξύλον, χαλκὸν καὶ τ. τ. Ὅ,τι εἶναι καλὰ τορνευμένον, κομμένον.

Εὐγλυφής, ὁ, ἡ = εὔγλυπτος, Ἀνάλεκτ. 3, 69. κ — εὐγλυφὴς κάλαμος κ.

Εὐγλωσσία, Ἀττ. ωττία, ἡ. Γλῶσσα εὔκολος εἰς τὴν ὁμιλίαν· εὔκολος εἰς τὸ ὁμιλεῖν, εὐφράδεια, γλυκύτης τῶν ἐκφράσεων, ῥητορεία. Κλίσις εἰς πολυλογίαν· Εὐρπ. Ἀλκ. 9. παρὰ τὸ

Εὔγλωσσος, Ἀττ, ωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει καλὴν ἢ εὔκολον εἰς τὸ ὁμιλεῖν γλῶσσαν· εὐφραδής· ὅστις ὁμιλεῖ ἢ ψάλλει καλῶς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. καὶ Εὐριπ. — 2) ἐνεργητ· ὅ,τι κάμνει τινὰ εὔγλωττον, κεὔγλ. οἶνος κ Q. Moer. cp. 11· ἀρ' οἱ

Εὐγλωττέω, καί, εὐγλωττίζω, ἔχω καλὴν γλῶσσαν, ὁμιλῶ ἢ ψάλλω, τραγῳδῶ ἐλεύθερα, καλά, τερπνά, νόστιμα.

Εὐγλωττία, ἡ ἰδὲ εὐγλωσσία.

* **Εὐγλώχιν**, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὅ,τι ἔχει καλήν, δυνατήν, ὀξεῖαν, μύτην, σουβλί.

Εὖγμα, τό (εὔχομαι) ὡς τὸ εὖχος, Καύχημα, καύχησις· κκενὰ εὔγματα κ Ὀδσ. Χ, 249.

Εὐγναμπτος, ὁ, ἡ Ἐπκ. ἐΰγναμπτος (γνάμπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, δυνατά, καλὰ κυρτωμένον, λυγισμένον κκληῖσιν ἐϋγνάμπτοισι κ Ὀδσ. Σ, 294 — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκολολύγιστον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ λυγισθῇ, κυρτωθῇ.

Εὐγνωμονέω, Μλ — ήσω (εὐγνώμων). Εἶμαι εὐγνώμων, σκέπτομαι ἢ πράττω καλῶς, ἐντίμως, γενναίως, πράως, φρονίμως, νουνεχῶς, σωφρόνως· γνωρίζω τὴν πρός με εὐεργεσίαν τινὸς καὶ θέλω, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω τοῦ νὰ τῷ φανῶ εὐχάριστος.

Εὐγνωμοσύνη, ἡ. Χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος. Καλοσύνη, καλός, γενναῖος καὶ εὐχάριστος, στοχασμός, προσοχή, φρόνησις, σύνεσις, ἐπιείκεια, εὐγενικὸν φρόνημα· Διόδωρ.

Εὐγνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Ὅστις ἔχει καλήν, εὐγενικὴν γνώμην, στόχασιν, διάθεσιν, καλόν, γενναῖον, φρόνημα, καλήν, ὀρθὴν γνώμην, κρίσιν· — 2) Φρόνιμος, νουνεχής, γνωστικός, προσεκτικός, ἐπιεικής, πρᾶος, ἥμερος, εὐχάριστος, εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας του· ὅστις γνωρίζει, δὲν λησμονεῖ τὴν εὐεργεσίαν, καὶ θέλει, εὔχεται, φροντίζει νὰ φανῇ εὐχάριστος, ἄξιος τῆς εὐεργεσίας· Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 8, 6. κχρὴ οὖν πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν κ Ἐπίρρ. εὐγνωμόνως.

Εὐγνώριστος, ὁ. ἡ (γνωρίζω). Ὅτι, ἢ ὅστις γνωρίζεται εὔκολα· εἶναι εὐκολογνώριστος.

Εὔγνωστος, ὁ, ἡ (γιγνώσκω). Ὅ,τι ἢ ὅστις, εἶναι καλὰ γνωσμένος, εὔκολος εἰς τὸ νὰ γνωρισθῇ. Ξενοφ. Οἰκ. Κ. 14. Ἐπρρ. εὐγνώστως.

Εὔγομφος, ὁ, ἡ (γόμφος) καί

* **Εὐγόμφωτος**, ὁ, ἡ (γομφόω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συναρμοσμένον, ἠνωμένον, καλὰ στερεωμένον.

Εὐγόνατος, ὁ, ἡ (γόνυ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλά, στερεὰ γόνατα· ὅ,τι ἔχει καλούς, μεγάλους γόμφους, ῥόζους· ἐπὶ φυτῶν.

Εὐγονία, ἡ. Εὐτοκία, γέννησις καλῶν, εὐμόρφων τέκνων· παρὰ τὸ

Εὔγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι προξενεῖ πολυκαρπίαν, καρποφορίαν· γεννᾷ καλά, εὔμορφα, ὑγιῆ, δυνατὰ τέκνα.

Εὐγραμμία, ἡ. Καλόν, εὔμορφον σχεδίασμα, ζωγράφημα. Ἀθην. Ε. κεὐγραμμία ἀκριβὴς τῶν ζωδίων κ παρὰ τὸ

* **Εὔγραμμος**, ὁ, ἡ (γραμμή). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ζωγραφημένον μὲ ἀκριβεῖς, καλὰς γραμμάς·

καλοσχεδιασμένον· ντὸ εὔγραμμον, Καλόν, εὔμορφον σκιαγράφημα, σχέδιον.

Εὐγραφής, ὁ, ἡ (γράφω, σημσ. 2). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, μὲ ἀκρίβειαν σκιαγραφημένον, σχεδιασμένον, ζωγραφισμένον, γραμμένον 2) ἐνργ. Ὅστις γράφει καλά, εὔμορφα, εἶναι καλλιγράφος.

Εὔγυρος, ὁ, ἡ (γυρός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρογγυλευμένον· ὅ,τι γυρίζει ἔρχεται ὁλόγυρα καλά. Ἀνθολ. Β΄. 221. «εὔγυρος πάλη».

Εὐγώνιος, ὁ, ἡ (γωνία). Ὅ,τι ἔχει καλάς, ἀκριβεῖς ὀρθὰς γωνίας, εἶναι ὀρθογώνιον· Ξενοφ. Οἰκ. Δ΄. 21. «παράδεισος εὐγώνιος».

Εὐδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαίδαλος). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, τεχνικὰ ἐξηργασμένον, δουλευμένον, φκιασμένον ἢ ὡραϊσμένον, καλλωπισμένον, στολισμένον. Διονυσ. Ἀλ.

Εὐδαιμονέω, Μλ. -ήσω (εὐδαίμων). Εἶμαι εὐτυχής, εἰς καλὴν κατάστασιν, πλουτῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ΄. β΄. 33. «ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν» ἐφ' οὗ

Εὐδαιμόνημα, τό. Εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, εὐτυχία, εὐτύχημα.

Εὐδαιμονία, ἡ. Εὐτυχία, εὐτυχὴς κατάστασις. Ὕμν. Ὁμ. ς΄, 5.

Εὐδαιμονίζω, Μακαρίζω, καλοτυχίζω τινὰ διὰ τὸ ὅσα καλὰ ἔχει· τινά τινος· Σοφλ.

Εὐδαιμονικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει ἀναφέρεται, ἀποδίδεται εἰς τὴν εὐδαιμονίαν· ντὰ εὐδαιμονικά.» Τὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα συνίσταται ἡ εὐδαιμονία — 2) ἐνργ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι κάμνει τινὰ εὐδαίμονα. «οἱ εὐδαιμονικοὶ» Οἱ φιλόσοφοι οἵτινες εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μόνην γνωρίζουσι τὸν ὀρθὸν καὶ ἀληθῆ σκοπὸν τῆς φιλοσοφίας Αὐγ. Αρτ, Ἐπρῤ. εὐδαιμονικῶς· Μὲ εὐδαιμονίαν, ὡς πρέπει εἰς τὸν εὐδαίμονα· «εὐδαιμονικῶς πράττων» Ζῶ εὐδαιμόνως, εὐτυχῶς. Ἀριστφ. Ἱππ. 856.

Εὐδαιμόνισμα, τό (εὐδαιμονίζω). Πᾶν ὅ,τι νομίζεται, τιμᾶται ὡς εὐδαιμονία, εὐτυχία. Πλάτ. Ἐπιστ. 8. «φεύγειν πεινώντων ἀνθρώπων εὐδαιμόνισμα, καὶ ἀνάπαλιν». καὶ

Εὐδαιμονισμός, ὁ. Τὸ νὰ εὐδαιμονίζῃ, καλοτυχίζῃ τίς τινα ὡς εὐδαίμονα, εὐτυχῆ· ἔτι δὲ καὶ = εὐδαιμονία Διογέν. Ἐπιστ. 18.

* **Εὐδαιμονιστέος**, έα, έον· ἐπθ. ῥμτκ. τοῦ εὐδαιμονίζω· Ὅστις πρέπει, ἀξίζει νὰ εὐδαιμονίζηται, νὰ τὸν εὐδαιμονίζῃ, καλοτυχίζῃ τις·

Εὐδαιμοσύνη, ἡ = εὐδαιμονία. Ξεν. Ἐφέσ. Α΄. 16.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις ἔχει εὐνοϊκὸν αὐτῷ δαίμονα, ἤτοι καλὴν τύχην Μοῖραν ἔλαχεν, ὅστις εἶναι εὐτυχὴς καθ' ὅλα, καλότυχος, καλόμοιρος· ἐξαιρέτως, εὐκατάστατος, πλούσιος, μακάριος· ἐπὶ χωρίου ἢ τόπου, Καρποφόρος, πολύκαρπος· ἐν γένει, ὄχι μόνον ἐπὶ κεκτημένων, ἄφθονον περιουσίαν, πολλὰ πλούτη, κτήματα ἐχόντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κτήσεως, ἐπὶ τοῦ ἔχειν, μὴ στερεῖσθαι τῶν, ὅσα ἔχει τις «ὡς ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων δαπανῶν, ἐς πτωχηΐην ἀπίκεται ἐπὶ γήραος οὐδῷ» Ἡρδτ. 3, 14. Ἐπρῤ. εὐδαιμόνως, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 802. Παρὰ τῷ Ποιητ. οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξις· παρ' Ἡσιό. ἅπαξ μόνον, Ἔρ. 828. μετὰ ταῦτ., παρὰ τοῖς μτγντ. δὲ πάνυ εὔχρηστον.

Εὐδάκρυτος, ὁ, ἡ (δακρύω). Ὅστις χέει πολλὰ δάκρυα, κλαίει πολύ· ἔτι δὲ καὶ ὁ δακρυόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου κλαίει, χύνει τις πολλὰ δάκρυα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 178.— 2). Ὅστις χύνει καλά, τρυφερὰ δηλ. χαρᾶς, εὐγνωμοσύνης δάκρυα.

Εὐδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα δάκτυλα, Ἀλκίφρ. Γ΄. 67.

* **Εὐδάνω**, ποιητ. κατ' ἐπέκτ. τύπ. ἀντὶ τοῦ εὕδω. Λεξ.

Εὐδάπανος, ὁ, ἡ (δαπάνη). Ὅστις κάμνει πολλὰ ἔξοδα· πολυεξοδευτής. Πλούταρχ. προβλ· Συμπ. Ε΄. 2). Ὅ,τι προξενεῖ, ἀπαιτεῖ μέτρια ἔξοδα, δὲν εἶναι πολυέξοδον· (ε)

Εὐδαρκής, ὁ, ἡ = εὐδερκής· Ἡσύχ.

Εὐδείελος, ὁ, ἡ (δείελος, δῆλος). Ὅ,τι φαίνεται εὔκολα, τὸ βλέπει τις εὔκολα, εἶναι σαφέστατον, ὀφθαλμοφανές, παρ' Ὁμ., ὅστις ἐν Ὀδσ. μόνον χρῆται τῆς λέξει, κεῖται τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, Ὀδσ. Β, 167. Ι, 21. Ν. 212. Ξ, 344. Τ, 132. ἔτι δὲ καὶ τῶν νήσων γενικῶς, Ὀδσ. Ν. 274. ἐπειδή, διὰ τοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιορισμοῦ αὐτῶν, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς κεχωρισμέναι, φαίνονται ὥσπερ διακεκριμέναι περιοχαὶ μετὰ σαφεστάτων διαγραφῶν, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει τούτῳ μᾶλλον εἰς τὴν Ἰθάκην ἐξαιρ. διὰ τὴν σκοπελώδη, ὁρατὴν μακρόθεν ἀκτὴν αὐτῆς· ὡσαύτως ὀνομάζει καὶ ὁ Πινδ. Ὀλ. 1, 178. «εὐδείελον, τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρόνου λόφον» ἐν Πθ. 4, 158. δὲ, καὶ τὴν παραθαλασ. πόλιν Ἰωλκόν, ὅπερ τινές, κατὰ τροπικὴν σημτ., ἀντὶ περίφημος, περίβλεπτος, οὐχ ὑγιῶς ἐλαμβάνουσι· (τινὲς τῶν πάλαι Γραμμτ. ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν παρὰ τό, δείλη, ἑρμηνεύουσι τὸ Ὁμρ. τοῦτο παράδειγμα διὰ τοῦ, ὅλως πρὸς δυσμάς, πρὸς βορρᾶν κειμένη, ὅπερ εἰς μὲν τὴν Ἰθάκην, ἐπὶ τὸ βόρειον ἄκρον τῆς Ἑλλάδος κειμένην, οὐκ εὐαρμοττον, οὐ μέντοι καὶ εἰς πάσας τὰς νήσους, καὶ τόσον ὀλιγώτερον εἰς τὴν ὅλως ἀνατολικὴν θέσιν τῆς Ἰωλκοῦ· ἂν δὲ καὶ ὁ Στρβ. ἐν τῇ Βοιωτ. πόλει Ἀσπληδόνι, προσηγορεύει αὐτὴν εὐδείελον ὡσαύτως, δικαιοῦται διὰ τοῦ, ὅτι εἰκάζει αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ δυτικὸν κατάντης τοῦ ὄρους θέσεως καὶ ἐξαιρ. ἀπὸ τοῦ τραχέος κλίματος αὐτῆς· Ἡ ἑτέρα ἑρμηνεία, λαμπρῶς ὑπὸ τὸ ἑσπερινὸν φῶς κειμένη, ἔστι νεωτέρα καὶ εἰς οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων ἁρμόζουσα· Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐτυμολογ. τὴν λέξ. παρὰ τὸ εὖ καὶ εἵλη, παρενθέσει τοῦ δ, Πάνυ προσήλιος, ὅπερ ἀποδέχεται καὶ ὁ Βτμ. Λξ. 2. σλ. 191. περὶ τῆς σημτ. τῆς λέξ. ἐπιμένων εἰς τὴν ἐτυμολογ. παρὰ τὸ δείλη, δείελος, ἐν ᾗ ἐννοεῖ τὸ μὲν εἵλη ὡς κύριον, πρωτότ. τὴν σημασίαν τῆς θερμότητος δέ, ὡς κυρίαν ἔννοιαν, καὶ τοιουτοτρόπως τὸ εὐδείελος ἔπρεπε νὰ ἐξηγηθῇ Τῇ μεσημβρινῇ θερμότητι ὅλως ὑποκειμένη, πάνυ προσήλιος καὶ καυματώδης(α).

Εὐδεινός, ή, όν = εὐδιεινός, εὔδιος· ἀμφ.

Εὐδειπνία, ἡ. Καλὸν δεῖπνον, καλὸν γεῦμα· «εὐδειπνίαν ἀνατείνειν» Τὸ νὰ εὐχηθῇ, εὔχηταί τίς τινα καλὸν δεῖπνον· τὸ κοινοτ. Καλὴν ὄρεξιν. Ἁρμδ. ἐν Ἀθην. 11. σλ. 479. D. ἡ ἀνάγνω. ὅμως πάνυ ἀμφβ. Llind. παρὰ τὸ

Εὔδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον) Ὅστις ἔφαγε καλά, ἐφιλεύθη καλά. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νεκρῶν Ὅστις ἐτιμήθη μὲ θυσίαν, Αἰσχλ. Χφ. 481. — 2) ὡς ἐπίθ. παρὰ τὸ δαίς. Καλός, νόστιμος· χαρούμενος· Εὐριπ. Μηδ. 200.

Εὔδενδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). ἐπὶ τόπου· Ὅστις εἶναι πλούσιος ἀπὸ δένδρα, γεμᾶτος δένδρα, πολλὰ καὶ καλὰ δένδρα ἔχων· καλὸς εἰς φυτείαν δένδρων.

Εὐδέρματος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, εὔμορφον, δυνατὸν δέρμα, δερμάτι· Σχολ. Ἀπολλ. Β΄. 125.

Εὐδέψητος, ὁ, ἡ (δεψέω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἀργασμένον, μὲ τρίψιμον διὰ τῶν χειρῶν μαλακωμένον· ἐπὶ δερμάτων. Ἱππ.

Εὔδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανέστατον, καθαρώτατον, σαφέστατον, εὐκολώτατον εἰς τὸ νὰ τὸ ἰδῇ, νὰ τὸ βλέπῃ τις. Αἰσχλ. Περ. 1007. Ξεν. Συμπ. 4, 47.

Εὐδία, ἡ (εὔδιος). Καλός, ἥσυχος, γλυκὺς καιρός, ξαστεριά· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης Νηνεμία, γαλήνη. Τρπκ. Ἡσυχία, ἀταραξία, σιγή, Ἱλαρότης, εὐθυμία. Ξεν. Κυρουπ. 6, 1, 16. παρβλ. εὔδιος (– υ –)

Εὐδιάβατος, ὁ, ἡ (διαβαίνω). Μέρος, τόπος διὰ τοῦ ὁποίου, ἢ ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ διαβαίνῃ, περνᾷ πέρα εὔκολα Ξεν.

Εὐδιάβλητος, καὶ **εὐδιάβολος**, ὁ, ἡ (διαβάλλω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαβάλλεται εὔκολα, ἠμπορεῖ νὰ τὸν διαβάλλῃ, συκοφαντῇ, νὰ τὸ κακοεξηγῇ τις εὔκολα. Πλάτ.

Εὐδιάγνωστος, ὁ, ἡ (διαγιγνώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι διακρίνεται, γνωρίζεται μεταξὺ εἰς ἄλλους ἢ εἰς ἄλλα εὔκολα. Σουΐδας.

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ (διαγωγή). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, περιχαρής, χαρούμενος — 2). ἐνργ. Ὅστις προξενεῖ εὐθυμίαν, εἶναι χαροποιός· (α)

Εὐδιάζομαι, = εὐδιάω· Αἰσχίν. Διάλ. Γ. 17. «βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος» «ζωή, τὴν ὁποίαν ἔζησέ τις εἰς ἀτάραχον ἡσυχίαν, εἰς παντοτεινὴν εὐθυμίαν»· τὸ ἐνργτ. εὐδιάζω, σπανίως.

Εὐδιάθετος, ὁ, ἡ (διατίθημι). Ὅ,τι διετάχθη, διωρίσθη καλά, ἐβάλθη εἰς καλὴν τάξιν· ὅστις ἔχει καλὴν διάθεσιν. ἢ γνώμην, καλὰ φρονήματα. — 2) Ὅ,τι πωλεῖται, ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ καλά, εὔκολα. Ἐπρῤ. εὐδιαθέτως.

Εὐδιάθρυπτος, ὁ, ἡ (διαθρύπτω). Ὅ,τι εὔκολα συντρίβεται, κατατσακίζεται· εἶναι εὐκολοτσάκιστον· ὅστις διαθρύπτεται· ἐξασθενίζεται, μαλακίζεται, ἀδυνατίζεται εὔκολα.

Εὐδίαιος, ἡ εὐδιαῖος, ὁ. Ἡ εἰς τὴν τρόπιδα, εἰς τὸν πάτον τοῦ πλοίου, τρύπα, διὰ τῆς ὁποίας ἀφίνουσι νὰ ξετρέχῃ τὸ νερὸν ὅσον συνάζεται ἐκεῖ, ἄλλως δὲ καὶ χείμαρρος λεγομ. Πλούταρχ. προβ. συμπ. 7, 1. Πολύβ. Α΄. «ἡ δ' ἀνοιγομένη θυρὶς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος εὐδίαιος καλεῖται» Μεταφρ. δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐκροῆς τρυπῶν· Ὁ πρωκτός, ὁ σίφων τοῦ κλυστηρίου καὶλ. τ. τ.

Εὐδιαίτερος, ρα, ρον, Ἀνώμαλ. συγκριτ. τοῦ εὔδιος· Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 6, 36.

Εὐδιαίτητος, ὁ, ἡ (διαιτάω) Ὅ,τι διακρίνεται, ἀποφασίζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολοδιάκριτον, εὐκολοαποφάσιστον· Στράβ.

Εὐδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὅστις ζῇ τακτικά, μὲ μετριότητα, φυλάττει καλὴν δίαιταν (ι) Ξενοφ. Ἀπολ. 19.

Εὐδιάκλαστος, ὁ, ἡ (διακλάω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ τσακισθῇ, κομματιασθῇ.

Εὐδιακόμιστος, ὁ, ἡ (διακομίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ ἀνέμετα ἀπό τι, ἢ πέραν, ἀντικρύ του εὔκολα.

Εὐδιάκοπος, καὶ **εὐδιάκοπτος**, ὁ, ἡ (διακόπτω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ διαχωρίσῃ, διακόψῃ, ὅ,τι διακόπτεται, διαχωρίζεται εὔκολα. Πολύβ.

Εὐδιακόσμητος, ὁ, ἡ (διακοσμέω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ διαταχθῇ, βαλθῇ εἰς τάξιν εὔκολα. Πολύβ. 8, 30.

Εὐδιάκριτος, ὁ (διακρίνω). Ὅ,τι διακρίνεται εὔκολα· ὅστις ἔχει καλὴν διάκρισιν.

Εὐδιάλλακτος, ὁ, ἡ (διαλλάττω). Εὐκολοφιλίωτος· τὸν ὁποῖον εὔκολα δύναταί τις νὰ πραΰνῃ, ἡμερώσῃ, ἱλεώσῃ· νὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν φιλίαν, ἀγάπην, εὔνοιάν του· Ἐπίρ. εὐδιαλλάκτως.

Εὐδιάλογος, ὁ, ἡ, = εὔφημος. Σουΐδ.

Εὐδιάλυτος, ὁ, ἡ (διαλύω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ διαλυθῇ, ξεχωρισθῇ, ἐξαλειφθῇ, ἀφανισθῇ — 2) = εὐδιάλλακτος.

Εὐδιανέμητος, ὁ, ἡ (διανέμω). Ὅ,τι εὐ-

κολα διανέμεται, μοιράζεται εἰς διαφόρους, εἰς πολλούς.

Εὐδιεινός, ή, όν = εὔδιος, παρὰ Πινδ. Πυθ. 5, 12 (ὅπου ὅμως ἀμφιβάλλεται ἡ ἀνάγνωσ.) Ὅ,τι εἶναι θερμόν, ζεστόν· κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὀνομάζει φόρεμά τι χειμωνικόν, χειμωνιάτικον πεὐδιεινὸν φάρμακον αὐρᾶν· Ὀλ. 9, 146.

Εὐδιάπνευστος, ὁ, ἡ (διαπνέω) = εὐδιάπνοος. Ἀθήν.

Εὐδιάπνοος, καὶ συναιρ. εὐδιάπνους, ὁ, ἡ (διαπνοή). Ὅτι διαπνέεται εὔκολα, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐκδέσῃ τις εἰς τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, τοῦ ἀέρος, νὰ τὸ ἀερίσῃ· ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τὰς πνοὰς τοῦ ἀνέμου. — 2) Ὅ,τι εὔκολα ἐξατμίζεται διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς.

Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ (διαρθρόω). Ὅ,τι ἔχει καλὰς κλειδώσεις, καλοὺς ἁρμούς, εἶναι καλὰ συνδεδεμένον, συνηνωμένον, συνηρμοσμένον.

Εὐδιάρπαστος, ὁ, ἡ (διαρπάζω). Ὅ,τι εὔκολα διαρπάζεται, φευγατίζεται.

Εὐδιαρρίπιστος, ὁ, ἡ (διαρριπίζω). Ὅ,τι εὔκολα διαρριπίζεται, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀνεμίσῃ, σκορπίσῃ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι, ἀεριστῆρι.

* **Εὐδιάσειστος**, ὁ, ἡ (διασείω). Ὅ,τι ἐσείσθη, ἐταράχθη, ἐκλονήθη, ἐκουνήθη, ἐφυσήθη, ἐκτυπήθη δυνατὰ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀνεμοδάρθη· ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ σείσῃ, ταράξῃ, κουνήσῃ, κλονήσῃ.

Εὐδιάσπαστος, ὁ, ἡ (διασπάω). Ὅ,τι εὔκολα διασχίζεται, ξεσχίζεται, σκάζει.

Εὐδιάφθαρτος, καὶ εὐδιάφθορος, ὁ, ἡ (διαφθείρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι διαφθείρεται, χαλνᾶται εὔκολα. Ὅστις, ἢ ὅ,τι διαφθείρει, προξενεῖ φθοράν, χαλασμὸν εὔκολα.

Εὐδιαφορέω, Μλ. -ήσω (διαφορέω). Χωνεύω καλά, κάμνω, ἔχω καλὴν χώνευσιν. Γεωπον. 19, 6, 12. φαῦλος καὶ οὐκ εὔχρηστος τύπος· ἡ δὲ ὑπό τινων ἐξήγησις τῆς λέξ. διὰ τοῦ, Εἶμαι ἐξαίρετος, ψευδής.

Εὐδιαφόρητος, ὁ, ἡ (διαφορέω). Ὅ,τι χωνεύεται καλὰ ἢ εὔκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. Ὅ,τι ἐξατμίζεται, διαλύεται εἰς ἀέρα· ὅ,τι διαφορεῖται, εὐγαίνει διὰ τοῦ ἱδρῶτος ἢ διὰ τῆς ἀδήλου διαπνοῆς, τὸ ἰταλ. τραντπιρατσιόνης εὔκολα. — 2) ἐνεργητ. Ὅστις εὔκολα ἱδρόνει, εὔκολα χωνεύει.

Εὐδιάφυκτος, ὁ, ἡ (διαφεύγω). Πᾶν ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ διαφύγῃ, ἀποφύγῃ.

Εὐδιάχυτος, ὁ, ἡ (διαχέω). Ὅ,τι εὔκολα διαχύνεται, διαλύεται μεταβάλλεται εἰς ῥευστόν, ἀναλύεται, εἶναι εὐκολοαναλυτον. Πλούταρ.

Εὐδιαχώρητος, ὁ, ἡ (διαχωρέω). Ὅ,τι εὔκολα χωνεύεται καὶ διὰ τοῦτο εὐκόλως διαχωρεῖται, ἐκβάλλεται διὰ τοῦ πρωκτοῦ. 2) ἐνεργητ. Ὅστις χωνεύει ὅ,τι τρώγει εὔκολα· ὅστις ἔχει εὐκοιλίαν, εἶναι εὔκοιλος, δὲν πάσχει ἐμφράξεις.

Εὐδιάω, Μλ. -ήσω (εὐδία). ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, θαλάσσης· ἐπὶ λαμπρῶν καλοκαιρινῶν ἡμερῶν. Εἶναι νηνεμία, ἡσυχία ἀνέμων, καθαρός, καλὸς καιρός, γαλήνη, ξαστεριά, στέγνη. Τρπ. ἐπὶ ἐμψύχων, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐημερῶ, ἔχω καλήν, εὐτυχῆ ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν, εὑρίσκομαι, εἶμαι καλά. Ἀπολλ. 2, 901. ντέμνον πλόον εὐδιόωντες· Ἔπλεον μὲ καλὸν καὶ ἐξαίρετον καιρόν.

Εὐδίδακτος, ὁ, ἡ (διδάσκω). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι εὐκολοδίδακτος, εὐμαθής, μανθάνει, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸν διδάσκῃ εὔκολα. (ζ) Διόδ. Σικ.

Εὐδιεινός, ή, όν, = εὔδιος· ὁ τύπ. εὐδιεινός, ἀμφβ. καὶ πιθανῶς μεταβλητέος εἰς τόν, εὐδιεινός. Ἐπίρ. εὐδιεινῶς.

Εὐδιέξοδος, ὁ, ἡ (διέξοδος). Τόπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ εὐγῇ τις, ἔχει καλὴν ἔξοδον, εὔγαλμα. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξέρχεται εὐγαίνει ἀπό τι μέρος, ἀπὸ πουθενὰ εὔκολα. Ἱπποκρ.

Εὐδίετος, ὁ, ἡ (διίημι). Ὅ,τι ἀναλύεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἀναλύσῃ, κάμῃ ῥευστὸν εὔκολα. Διοσκορ. Α΄. 18.

Εὐδιήγητος, ὁ, ἡ (διηγέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολοδιήγητον, εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸ διηγηθῇ τις.

Εὐδιεινός, ή, όν. Ἰδὲ, εὐδιεινός.

Εὐδικία, ἡ (δίκη). Δικαιοσύνη, δικαιοπραγία· τὸ νὰ διάγῃ, προσφέρηταί τις δικαίως, νὰ μὴ παραβαίνῃ τὴν δικαιοσύνην, καὶ τὸ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὸ νὰ μὴ βλάπτηται, παραβαίνηται ἡ δικαιοσύνη· ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. πεὐδικίας ἀνέχων Φυλάττω, ἐπαγρυπνῶ, προσέχω εἰς τὸ νὰ διατηρῆται ἡ δικαιοσύνη. Ὀδύσ. Τ. 111.

Εὐδίνητος, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅ,τι ἐστριφογυρίσθη, ἐγύρθη ὁλόγυρα εὔκολα, τὸ ὁποῖον στριφογυρίζεται, ἠμπορεῖ νὰ στριφογυρίσῃ, νὰ φέρῃ τις ὁλόγυρα εὐκόλως. (ζ)

Εὔδινος, ὁ, ἡ (δῖνος) = τῷ προηγμ.

Εὐδίοδος, ὁ, ἡ (δίοδος). Τόπος, μέρος τόπου δι' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ διέλθῃ, διαβῇ, περάσῃ τις· εὐκολοπέραστος.

Εὐδιοίκητος, ὁ, ἡ (διοικέω). Πᾶν ὅ,τι δύναταί τις νὰ διοικῇ, νὰ κυβερνᾷ εὐκόλως, εἶναι εὐκολοδιοίκητον, εὐκολοκυβέρνητον.

Εὐδίοπτος, ὁ, ἡ (διοράω, διόψομαι). Ὅ,τι εἶναι διαφανές· τὸ ὁποῖον κρατούμενον ἔμπρος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐμποδίζει τὴν ὅρασιν, ἀλλὰ βλέπει τις δι' αὐτοῦ, καθὼς π. χ. ὕαλος, τὸ ὑαλί.

Εὐδιόρθωτος, ὁ, ἡ (διορθόω). Πᾶν ὅ,τι διορθόνεται εὔκολα, εἶναι εὐκολοδιόρθωτον· ὅ,τι ἐδιωρθώθη καλά. Ἱπποκρ.

Εὔδιος, ὁ, ἡ (Ζεύς, γεν. Διός). Ὅ,τι εἶναι ἥσυχον, ἀτάραχον, γαληνόν, αἴθριον, ἠρεμαῖον, ἀθόρυβον, καλοκαιρινόν· ἐπὶ ἡμερῶν, ἀέρος, καιροῦ, ἀνέμου, θαλάσσης. Ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις εἶναι πρᾶος, ἐπιεικής, προσηνής, ὁμιλητικός, εὔνους, φιλόφρων, εὐπροσήγορος, εὐπροσήγορος· ὅστις εὐημερεῖ, διάγει, περνᾷ τὴν ἡμέραν καλῶς, εὑρίσκεται καλά. ἀνωμ. συγκρ. καὶ ὑπρθ. εὐδιέστερος, εὐδιέστατος. Ἱπποκρ. εὐδιαίτερος. Ξεν. (— ∪ ∪, μόνον παρ' Ἀρτ. Διοτ. 259, — — ∪)

Εὔδμητος, ὁ, ἡ (δέμω). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, οἰκοδομημένον, κτισμένον· παρ' Ομ. ἐπὶ πύργων, τειχῶν καὶ βωμῶν· χρῆται δὲ ὁ Ποιητ. πανταχοῦ τῷ Ἐπικ. τύπ. ἐΰδμητος τῷ συνήθει δέ, μόνον ἐν Ὀδύσ. Υ. 302.

Εὐδοκέω, Μλ. -ήσω (δόκος). Εἶμαι εὐχαριστημένος εἴς τι, σύμφωνος εἴς τι ἀποδέχομαι, στέργω, εὑρίσκω τίποτε, ὡς ὀρθόν, δίκαιον, καλόν· συγκατανεύω εἴς τι· μετὰ δοτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ Ἀπρμφ. ἐκφερομένου, παρὰ Πλβ. ἐξαφ πολλάκις· ἀφ' οὗ

Εὐδόκησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι εὐχαριστημένος τις εἴς, ἢ μὲ τίποτε, νὰ τῷ ἀρέσκῃ τι, νὰ τὸ ἀποδέχηται, στέργῃ, εὑρίσκῃ ὀρθόν, καλόν, δίκαιον, ἁρμόδιον· νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ μὲ ἄλλους περὶ αὐτοῦ, νὰ συγκατανεύῃ εἴς τι. Διόδ Σικελ.

Εὐδόκητος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρεστόν, εὐάρεστον, ἐπιθυμητόν, χαρίεν. Διογέν. Ἀρίστιπ. 86.

Εὐδοκία, ἡ = εὐδόκησις. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἡ ἀρίστη καὶ καλλίστη ἑκούσιος θέλησις· τὸ ἀγαθὸν τοῦ θεοῦ θέλημα· ἡ σφοδρὰ καὶ μετ' ἐπιθυμίας θέλησις. Χρσστ. πεὐδοκία, τὸ πρῶτον θέλημα, τὸ σφοδρὸν θέλημα, τὸ μετὰ ἐπιθυμίας θέλημα, τὸ πεῖσμα· οὕτω γὰρ ἡμεῖς τὴν ἐπίτασιν τοῦ θελήματος δηλοῦντες, κατὰ τὸ πεῖσμα ἡμῶν λέγομεν. Παῦλ. Ἀποστ. μὲν ἀνθρώποις εὐδοκίαν ἀντὶ καταλλαγῇ. Χρσστ. πανταχοῦ ἐπαναπαύεται. Θρλκ. πἡ εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας· ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία καὶ θέλησις. Παῦλ. Ῥωμ. ί. 1.

Εὐδοκιμέω, Μλ. -ήσω· συνηθ. κατὰ μέσ. διάθ. εὐδοκιμέομαι (εὐδόκιμος). Εἶμαι ἢ εὑρίσκομαι εἰς καλὴν φήμην, ὑπόληψιν, τιμήν, ἢ κτῶμαι, ἀπολαμβάνω αὐτήν, ἀξιοῦμαι αὐτῆς διά τινος προτερήματος ἢ καλῆς πράξεώς μου. Εἶμαι ἢ γίνομαι περίφημος, εὑρίσκω, ἀπαιτῶ ἔπαινον· τιμῶμαι, ἐπαινοῦμαι, εὐφημίζομαι, ἀγαπῶμαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· εἶμαι εὐτυχής, διάγω, εὑρίσκομαι, περνῶ καλά, εὐτυχισμένα, ἐπ' Ἡρδτ. Πλάτ. Ξεφ. καὶ Δμσθ. πάνυ εὔχρηστον. Κατ' ἐνργ. διάθ. δὲ παρ' Ἰσοκρ. ἐξαιρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ῥήτορσιν εὔχρηστον· ἀφ' οὗ

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ εὐδοκιμῇ τις, νὰ ἔχῃ, ἀπολαμβάνῃ ἔπαινον, καλὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμήν, εὔκλειαν, εὐδοξίαν, καλόν, λαμπρὸν ὄνομα. (ζ)

* **Εὐδοκιμία**, ἡ. Ἔπαινος, τιμή, εὐφημία, δόξα, καλὴ ὑπόληψις, Πλάτ. Φιλβ. σλ. 58. D.

Εὐδόκιμος, ὁ, ἡ (δόκιμος). Ὅστις ἔχει, ἀπολαμβάνει εὐφημίαν, ἢ καλὴν ὑπόληψιν, τιμᾶται, ἐπαινεῖται, εὐφημίζεται.

Εὐδοκουμένως, Ἐπίρ. Μτχ. μέσ. ἐνστ. τοῦ εὐδοκέω. Μετ' εὐδοκίας, συναινέσεως, μὲ συγκατάνευσιν· μετὰ δοτικ. Πολύβ.

* **Εὔδομος**, ὁ, ἡ (δέμω) = εὔδμητος. Σχλ. Ἐρπ. Φοιν. 1186.

Εὐδοξέω, Μλ. -ήσω (εὔδοξος, δόξα). Ἔχω καλὸν ὄνομα, καλὴν φήμην, δόξαν, τιμήν, ἔπαινον, ὑπόληψιν μεγάλην· ἀφ' οὗ

Εὐδοξία, ἡ. Καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα, δόξα, τιμή. — 2) Ὀρθὴ γνώμη, ὀρθή, ἐξ ὑποκειμένου κρίσις, ἀντιθ. τῷ ἐπιστήμη, ἀληθής, ἐξ ἀντικειμένου, γνῶσις. Πλουτ.

Εὔδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ἔχει καλὴν φήμην, καλόν, ὄνομα· περίφημος, ἔντιμος. Ἡρόδοτ. 7, 99. νέας εὐδοξοτάτας· Τὰ κάλλιστα πλοῖα. — 2) Ὅστις ἔχει ὑγιᾶ, ὀρθὴν κρίσιν. Ἐπρρ. εὐδόξως.

Εὔδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις μεταχειρίζεται καλὰ τοὺς δούλους. Ἀθήν. ς.

Εὐδρακής, ὁ, ἡ (δέρκομαι). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ὀξυδερκής, ἔχει ὀξεῖαν ὅρασιν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 847.

Εὐδράνεια, καί, εὐδρανία, ἡ. Ῥωμαλεότης, ὑγιὴς κατάστασις τοῦ σώματος, ἀκμὴ τῆς ἡλικίας· παρὰ τὸ εὐδρανής, ὁ, ἡ· τὸ ὁποῖον ὅμως παρὰ τοῖς Γραμματ. μόνον εὕρηται· (πρωτότ. δέ ἐστι τὸ δραίνω).

Εὐδρανής, ὁ, ἡ. Ἰδὲ εὐδράνεια. Ὅστις εἶναι ῥωμαλέος, δυνατός, γερὸς κατὰ τὸ σῶμα. Ἡσύχ.

* **Εὐδρανία**, ἡ = εὐδράνεια.

Εὐδρομέω, Μλ. -ήσω (εὔδρομος). Τρέχω, πηλαλῶ καλῶς, ταχέως, εὐτυχῶς. πὀτὶ τὸ τέλος εὐδρομέων. Ἰαμβλ. Πυθ. 51. Εὐτυχῶς τρέχω ἕως εἰς τὸ τέλος· ἀφ' οὗ

Εὐδρομία, ἡ. Καλός, ταχύς, εὐτυχὴς δρόμος, τρέξιμον. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Εὐδρομίας, ου, ὁ. Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ταχέως, καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὔδρομος, ὁ, ἡ (δραμεῖν) = εὐδρομίας.

Εὔδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος)· ὅ,τι ἐδροσίσθη, εἶναι καλῶς δροσισμένον. Ὅ,τι ἔχει πολλὴν δρόσον, εἶναι πολὺ δροσερόν, ἔχει πολὺ νερόν· Ἀριστοφ. Ὀρν. 245. πεὔδροσος πηγάς. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1517.

Εὐδύνατος, ὁ, ἡ (δύναμαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι

ἔχει καλὴν δύναμιν· εἶναι καλοδυναμωμένος, δυνατός, ἰσχυρός. Ὀρφ. (ῡ)

Εὐδυσώπητος, ὁ, ἡ (δυσωπέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εὔκολα κάμει τινὰ νὰ δυσωπῆται, ξηροκοκκινίζῃ, ἐντρέπηται, νὰ θλίβηται, παρακινῆται. — 2) παθ. ὅστις εὐκόλως δυσωπεῖται, ξηροκοκκινίζει, ἐντρέπεται, ἐλεεῖται, παρακινεῖται, ἐλῖσαι εἰς τὴν παράκλησίν τινος. Ἐπίρρ. εὐδυσωπήτως.

Εὕδω, Μ. εὑδήσω. Κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω· πολλ. παρ' Ὁμ. »γλυκὺν ὕπνον εὕδειν Κοιμῶμαι γλυκά, ἥσυχα, Ὀδυσ. Θ, 445. »αὐτ' οὐ πύκνῳ εὕδειν κεῖται παρὰ Σοφ. Οἰδ. Τ. 65. »παρὰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ εὕδειν« Ὀδυσ. Θ, 337. 342. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὕπνου τοῦ θανάτου, Ἰλ. Ξ, 382. — 2) Τροπ. Ἡσυχάζω »ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο« Ὅταν νὰ παύσῃ ἡ σφοδρὰ πνοὴ τοῦ Βορρᾶ, Ἰλ. Ε, 524. Εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐπὶ γαλήνης τῆς θαλάσσης, ἐπὶ ἡσυχαζόντων παθῶν ἢ ἡσυχαζουσῶν φροντίδων, μεριμνῶν καὶ λ. τ. τ. »φρὴν εὕδουσα« Ἡ ἡδέως ὀνειρώττουσα, μὲ τερπνὰς φαντασίας ἠσχολημένη ψυχή. Σοφ. Valck. ἐν Θεοκρ. 2, 126. Schaef. ἐν Σοφ. Οἰδ. Κ. 307. παρβλ. βρίζω. — τῷ αὐξήσει ηὗδον οὐ χρῆται Ὁμ. οἱ Πεζογρ. προκρίνουσι τὸ σύνθ. καθεύδω (ἌΩ, ΑΥ'Ω, ἰαύω, ἀωτέω).

*Εὐδώρητος, ὁ, ἡ (δωρέομαι). Ὅστις ἐδωρίσθη πλουσίως, ἔλαβε πολλὰ δῶρα, χαρίσματα.

*Εὔδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις δωρίζει, χαρίζει πλουσιοπάροχα. — 2) Εὔδωρος, ὄνμ. κύρ. Ἰλ. — 3) Εὐδώρη, ἡ, Νηρηΐς τις, Ἡσιοδ. Θεογ. 244. ἔτι δὲ καὶ μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσιοδ. Θεογ. 360.

Εὔεανος, ὁ, ἡ (ἑανός). Ὅστις εἶναι καλά, λαμπρά, εὔμορφα ἐνδεδυμένος, καλοφορεμένος, λαμπροφορεμένος. »Δημήτηρ εὐέανος« Μοσχ. Α, 75.

Εὐέγερτος, ὁ, ἡ (ἔγρομαι, ἐγείρω). Ὅστις ἐξυπνίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐξυπνίζῃ τις ἢ τι εὔκολα, ἔχει ἐλαφρὸν ὕπνον· ὅστις εἶναι ἄξυπνος. Ἱεροκλ. Πυθαγ.

Εὔεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάθηται, κεῖται καλά, στερεά, εὐρύχωρα, ἀμετακινήτως, ἀτάραχα. Ὅστις κάθηται εἰς καλὸν λαμπρὸν καθεστήριον, θρόνον »εὔεδροι μάκαρες« Αἰσχύλ. Θηβ. 97. — 2) παθτ. Πανδήποτέ τι, ἐπὶ τὸ ὁποῖον κάθηταί τις καλά, στερεά, ἀσφαλῶς, σίγουρα, εὐρύχωρα, »εὔεδ. ἵπποι« Ἱππ. Α'. 12. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς τὸ δεξιὸν μέρος, εἰς τὸν πρέποντα τόπον· ὅθεν Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Ιστ'. 16. »εὔεδροι ὄρνις« Ἐπὶ πτηνοῦ τὸ ὁποῖον φαίνεται καθήμενον ἢ πετῶν εἰς τὰ δεξιὰ ἢ ἐκ δεξιῶν, καὶ ὅθεν προμηνύει καλόν, εὐτυχές τι. Ἐπίρρ. εὐέδρως.

Εὐέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα μαλλιά, καλὴν κόμην. Ἀνακρ. Λείψ. 54.

Εὐειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν εἶδος, καλὴν μορφήν· εἶναι ὡραῖος, εὔμορφος, εὐπρόσωπος, καλοκαμωμένος »γυνή« Ἰλ. Γ. 47. καὶ παρ' Ἡροδ. μόνον ἐπὶ γυναικείου κάλλους· παρὰ Ξεν. δέ, Ἑλλ. 5, 3, 9. ἐπ' ἀνδρῶν.

Εὐείκαστος, ὁ, ἡ (εἰκάζω). Ὅ,τι συμπεραίνεται, ἀπεικάζεται εὐκόλως, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ καταλάβῃ, ἀπεικάσῃ· εἶναι εὐκολοσυμπέραστον, εὐκολοαπεικαστον. Ἡσύχ.

Εὔεικτος, ὁ, ἡ (εἴκω). Ὅστις ὑποτάσσεται, ὑπακούει, στέργει εἰς τὴν γνώμην ἄλλου, ἐνδίδει εὔκολα· ἥμερος, πρόθυμος, εὐπειθής, ἐνδοτικός. Ἐπίρρ. εὐείκτως.

Εὔειλος, ὁ, ἡ (εἵλη). Ὅ,τι λάμπεται, φωτίζεται, θερμαίνεται καλὰ ἀπὸ τὸν ἥλιον, εἶναι προσήλιον.

Εὐειματέω, Μλ. -ήσω. Ἔχω καλὰ φορέματα ἐπάνω μου, εἶμαι καλοφορεμένος, καλοενδυμένος· παρὰ τὸ

Εὐείματος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὅστις εἶναι καλὰ ἐνδεδυμένος, καλοφορεμένος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 181.

Εὐειμονέω, = εὐειματέω· παρὰ τὸ

*Εὐείμων, ονος, ὁ, ἡ = εὐείματος.

Εὔειρος, ὁ, ἡ (εἶρος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς τρίχας, καλὸν μαλλί, εἶναι καλλομάλλικον· ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον μὲ ἢ ἀπὸ καλὸν μαλλί· ἔτι δὲ καὶ εὔερος. Ἀριστοφάν. Ὀρν. 121.

Εὐείσβολος, ὁ, ἡ (εἰσβάλλω). Πᾶν ὅ,τι ὑπόκειται εὔκολα εἰς ἐχθρικὰς εἰσβολάς, ὅπου εὐκόλως δύνανται νὰ ἐμβῶσι μὲ αἰφνίδιον ὁρμὴν οἱ ἐχθροί.

Εὐέκβατος, ὁ, ἡ (ἐκβαίνω). Τόπος, μέρος ὅθεν εὔκολα δύναται νὰ ἐξέρχηται, εὐγαίνῃ τις ἢ τίποτα. Ἱπποκρ.

Εὐεκκριτικός, ή, όν· καὶ

Εὐέκκριτος, ὁ, ἡ (ἐκκρίνω). Πᾶν ὅ,τι εὔκολα ξεχωρίζεται, διακρίνεται.

Εὐέκνιπτος, ὁ, ἡ (ἐκνίπτω). Πᾶν ὅ,τι εὔκολα ἀποπλύνεται, ξεπλύνεται, εὐγαίνει μὲ ἢ εἰς τὸ πλύσιμον.

Εὐέκπλυτος, ὁ, ἡ (πλύνω). = τῷ προηγμ.

*Εὐέκπνευστος, ὁ, ἡ (ἐκπνέω). Ὅστις ἐκπνέει, παίρνει τὴν πνοήν, τὸν ἀνασασμόν του εὔκολα· ὅ,τι εὐκόλως ἐξατμίζεται.

Εὐεκπύρωτος, ὁ, ἡ (ἐκπυρόω). Ὅ,τι εὔκολα πυρόνεται, θερμαίνεται, ζεσταίνεται. (ῠ)

Εὐέκρυπτος, ὁ, ἡ (ἐκρύπτω). Ὅ,τι εὔκολα ἀπορυπόνεται, καθαρίζεται, καστρεύεται ἀπὸ τὸν ῥύπον, ἀπὸ τὴν λέραν του. Πολυδ.

Εὐεκτέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὔρωστος, ὑγιής, εὑρίσκομαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου, εἶμαι γερὸς καὶ καλά, δυνατός· εἰς καλὴν κατάστασιν· παρὰ τὸ

Εὐέκτης, ὁ, ἡ (εὖ ἔχω). Ὅστις εἶναι εὔρωστος, ὑγιής, γερὸς καὶ καλά, δυναμωμένος, εὑρίσκεται εἰς καλήν, εὐτυχῆ κατάστασιν· ἀντιθ. τῷ καχέκτης. Πολύβ.

*Εὐεκτία, ἡ, = εὐεξία.

*Εὐεκτικός, ή, όν = εὐέκτης. Ἐπίρρ. εὐεκτικῶς.

Εὔεκτος, ὁ, ἡ = εὐέκτης. ἐμφ.

Εὐέκφορος, ὁ, ἡ. (ἐκφέρω). Ὅ,τι εὐκόλως, ἐκφέρεται, προφέρεται 2) ἐνεργητ. Ὅστις ἢ ὅ,τι γεννᾷ εὔκολα, εἶναι εὔκαρπος. Ἀριστοτέλ. »γυναῖκες εὐέκφοροι.«

Εὐέλαιος, ὁ, ἡ. (ἐλαία). Τόπος ἔχων πολλάς, καλὰς ἐλαίας, ἐλαιόδενδρα — 2) (ἔλαιον). Τόπος, ὅστις εὐγάλλει, ἔχει, δίδει πολύ, καλὸν ἔλαιον, λάδι. Στράβ. Ε.

Εὐέλεγκτος, ὁ, ἡ. (ἐλέγχω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ἀποδείχνεται, ἀναιρεῖται, ἀντιλέγεται· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ τις τὸ ἐναντίον — 2) Πανδήποτέ τι, τοῦ ὁποίου ἡ ἀλήθεια ἐξευρίσκεται εὔκολα. Stallb. ἐν Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 33. (ν.

Εὐέλικτος, ὁ, ἡ. (ἑλίσσω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κολουριασμένον, τυλιγμένον, στρεφογυρισμένον, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ.

Εὐελκής, ὁ, ἡ. (ἕλκος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πληγήν, ἢ πρίσμα, τὸ ὁποῖον εἶναι εὔιατον, εὐκολοϊάτρευτον, ἀντιθ. τῷ δυσελκής.

Εὔελπις, ιδος, ὁ, ἡ. (ἐλπίς). Ὅστις ἔχει, τρέφει καλὰς ἐλπίδας· ὅστις δίδει καλὴν ἐλπίδα, ὅθεν παρὰ τοῦ ὁποίου ἐλπίζει τις καλόν τι· Πληθ. τὸ εὔελπι, Καλὴ ἐλπίς.

*Εὐελπιστέω, Μλ. -ήσω. Ἔχω, τρέφω καλὰς ἐλπίδας, ἐλπίζω καλόν τι.

Εὐελπιστί, Ἐπίρ. Μὲ καλὴν ἐλπίδα.

Εὐελπιστία, ἡ. Καλὴ ἐλπίς, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν ἐλπίδα.

Εὐέμβατος, ὁ, ἡ. (ἐμβαίνω). Τόπος, μέρος, ὅπου εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ ἐμβαίνῃ τις, ἔχει καλήν, εὔκολον, εὐρύχωρον εἴσοδον. Χίων Ἐπιστ. 15. »εὐέμβατος ἀκρόπολις« — 2) Ὅστις εὔκολα ἐμβαίνει που, ἔχει εὔκολον, ἐλευθέραν εἴσοδον εἴς τινα.

Εὐέμβλητος, ὁ, ἡ. (ἐμβάλλω). Ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ῥίπτῃ μέσα που· ἐπὶ ἐξηρμοσμένων σώματος μελῶν· ὅ,τι εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ βαλθῇ πάλιν εἰς τὸν τόπον του. Ἱπποκρ.

Εὐέμβολος, ὁ, ἡ. (ἐμβάλλω) = εὐείσβολος. — 2) Ὅστις ὑπόκειται εὐκόλως εἰς νόσους ἀρρωστίας.

Εὐέμετος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι διεγείρει, προξενεῖ εὐκόλως ἐμετόν, ξερατόν· ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, καλὸν πρὸς ἐμετόν. 2) Ὅστις εἶναι εὔκολος πρὸς ἐμετόν, εὔκολα ξερνᾷ.

Εὐεμέω, Μλ. -ήσω. Ξερνῶ εὔκολα. ψευδ. ἀνγν. παρὰ Θεοφρ. Φυτ. ἱστ. 9, 10. 2. ἀντὶ εὐεμεσῇ.

Εὐεμής, ὁ, ἡ. (ἐμέω). Ὅστις ἐμεῖ, ξερνᾷ εὔκολα, ἔχει κλίσιν εἰς ἐμετόν. Lobeck ἐν Φρυν. σελ. 706.

Εὐεμπτωσία, ἡ. Τὸ νὰ πίπτῃ, καταντᾷ τις ἢ τι μέσα που εὔκολα. — 2) παρ' Ἰατρ. ἐπὶ νόσων, ἀρρωστειῶν· ὅσαι πολλάκις, καὶ εὔκολα ἐνοχλοῦσι τὸ σῶμα, οἷον συνάχι, βῆχας κλ. τ. παρὰ τὸ

Εὐέμπτωτος, ὁ, ἡ. (ἐμπίπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως πίπτει, ἢ καταντᾷ μέσα που. Ὅστις εὔκολα προσκόπτει, σκοντάφει· πταίει, σφάλλει. Ἐπίρρ. εὐεμπτώτως.

Εὐένδοτος, ὁ, ἡ. (ἐνδίδωμι). Ὅστις εὐκόλως ἐνδίδει, πείθεται.

Εὐέντευκτος, ὁ, ἡ. (ἐντυγχάνω). = εὐπροσήγορος.

Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ. (ἐξάγω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ εὐγάλλῃ, ἀγγ. φέρῃ ἔξω· εἶναι εὐκολόβγαλτον (ᾰ) Στράβ.

Εὐεξάλειπτος, ὁ, ἡ. (ἐξαλείφω). Ὅ, τι εὐκόλως ἐξαλείφεται.

Εὐεξανάλωτος, ὁ, ἡ. (ἐξαναλίσκω). Ὅ, τι εὐκόλως ἐξοδεύεται, δαπανᾶται, ξοδιάζεται, χωνεύεται, εἶναι εὐκολοξόδιαστον, εὐκολοχώνευτον. (νᾱ) Ἱπποκράτης.

Εὐεξαπάτητος, ὁ, ἡ. (ἐξαπατάω). Ὅστις εὐκόλως ἐξαπατᾶται, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀπατήσῃ, ξεγελάσῃ.

Εὐέξαπτος, ὁ, ἡ. (ἐξάπτω, σημ. 2). Ὅ,τι ἀνάπτεται, πιάνει, παίρνει φωτιὰν εὔκολα, εἶναι εὐκολάναφτον. Ἀντων.

Εὐεξάρτητος, ὁ, ἡ. (ἀρτύω). Ὅ, τι ἢ ὅς τις ἑτοιμάζεται, βάλλεται εἰς τάξιν εὔκολα, εἶναι εὐκολοετοίμαστος. Μαθημ. Παλ. σελ. 56.

Εὐεξέλεγκτος, ὁ, ἡ· τὸ εὐέλεγκτος κατ' ἐπίτασιν.

Εὐεξέλικτος, ὁ, ἡ. (ἐξελίττω). Ὅ,τι ξετυλίγεται, ξεκουλουριάζεται εὔκολα — 2) ἐνργ. ἐπὶ στρατηγῶν. Ὅστις κάμνει στρατιωτῶν τι τάγμα νὰ ἐξελίττηται, ξετυλίγηται, ἐξαπλόνηται, τὸ Γαλλ. se deployer εὐκόλως, ἐπιτηδείως. Στράβ.

Εὐεξία, ἡ. (εὐέκτης). Εὐρωστία, ὑγεία τελεία· τὸ νὰ εὑρίσκηταί τις καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του, νὰ εἶναι γερός, δυνατός· ἐν γένει, καλὴ κατάστασις, διάθεσις· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἠθικῆς καταστάσεως. Παρὰ Πολυβ. »εὐεξία ἐν τοῖς πολέμοις.« Ἀντιθ. τῷ, ἀνανδρία.

Εὐεξίλαστος, ὁ, ἡ. (ἐξιλάσκομαι). Ὅστις ἐξιλεοῦται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξιλεώσῃ, νὰ πραΰνῃ τὴν ὀργήν του, ἀποκτήσῃ πάλιν τὴν εὔνοιαν, τὴν φιλίαν του εὐκόλως. Σχολ. Ἀπολλ.

Εὐέξοδος, ὁ, ἡ. (ἔξοδος). Τόπος, μέρος ὅθεν εὐκόλως ἠξέρχεται, ἠμπορεῖ νὰ ἐξέρχηται εὐγαίνῃ τις εὔκολα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 685.

Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ. (ἐπάγω). Πᾶν ὅ,τι εὐκό-

λως δύναταί τις νὰ κομίσῃ ἢ φέρῃ που, πρός τι· (ξ). Πολύβ.

Εὐεπαίσθητος, ὁ, ἡ. (ἐπαισθάνομαι). Ὅστις ἔχει ὀξεῖαν, λεπτὴν αἴσθησιν, αἰσθάνεται, ἐννοεῖ παρατηρεῖ, γνωρίζει τι εὔκολα, ἰταλ. σενσίμπιλε — 2) παθ. Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ τὸ αἰσθανθῇ, κατανοήσῃ, παρατηρήσῃ, γνωρίσῃ τις.

Εὐεπανόρθωτος, ὁ, ἡ. (ἐπανορθόω). Ὅ,τι εὐκόλως διορθόνεται πάλιν, ἢ ἀποκαθίσταται, ἀποκαταστήνεται, βάλλεται πάλιν εἰς τὸν τόπον. Ἱπποκρ.

Εὐέπεια, ἡ. (εὐεπής). Καλή, γλυκεῖα ὁμιλία, εὐφράδεια, εὐγλωττία, καλὴ φράσις — 2) Εὐφημία, ἤτοι εὐτυχίας εὐχή· τὸ νὰ εὔχηταί τις τινὶ εὐτυχίαν, καλόν τι· »πάξεος γὰρ εἵνεκ' εὐεπείας οὕνεκ'..« Σοφοκλ. Oid. T. 932.

Εὐεπήβολος, ὁ, ἡ. (ἐπήβολος). Ὅστις εὐκόλως καὶ εὐτυχῶς ἀποκτᾷ, ἀπολαμβάνει τι· Ἐπίρρ. εὐεπηβόλως.

Εὐεπηρέαστος, ὁ, ἡ. (ἐπηρεάζω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως βλάπτεται, ἢ εἶναι ὑποκείμενον εἰς βλάβην, ζημίαν· »ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν εὐεπηρέαστον.« Ἀρρ.

Εὐεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ὅστις ἔχει καλήν, γλυκεῖαν ὁμιλίαν, εἶναι εὐφραδής, εὔγλωττος — 2) Ὅ,τι κάμνει τινὰ εὔγλωττον. »εὐεπὲς ὕδωρ« Ἀνάλεκτ. Β΄. 109. — 3) παθ. »λόγος εὐεπής« Καλή, συνεχής, γνωστικὴ ὁμιλία. Ἡρδτ. 5, 50. Ἐπίρρ. εὐεπῶς.

Εὐεπίη, ἡ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐέπεια.

Εὐεπίβατος, ὁ, ἡ. (ἐπιβαίνω). Τόπος, μέρος ὅπου εὐκόλως δύναται νὰ πηγαίνῃ, ἀναβῇ τις· εἶναι εὐκολοπάτητος, εὐκολοπάτητος. Στράβ.

Εὐεπίβλεπτος, ὁ, ἡ. (ἐπιβλέπω). Πᾶν ὅ,τι φαίνεται, τὸ βλέπει, ἠμπορεῖ νὰ τὸ βλέπῃ τις εὔκολα· εἶναι εὐκολόβλεπτον.

Εὐεπίβολος, ὁ, ἡ. (ἐπίβολος). Ὅστις στοχάζεται, τοῦτ' ἔστι μαντεύει τι καλῶς, ἐπιτηδείως, ἐπιτυγχάνει εὔκολα· ἀνακαλύπτει, συμπεραίνει τι εὐτυχῶς· ἐπίρρ. εὐεπιβόλως· Ἀρτεμίδ. Δ΄. Προοίμ. »εὐεπιβόλως ἔχω πρὸς τὰς κρίσεις« Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς ἀπεικασίας, καὶ συμπαιρόμενα, ἤτοι ἐπιτυγχάνω τί δηλοῦσι τὰ ὄνειρατα.

Εὐεπιβούλευτος, ὁ, ἡ. (ἐπιβουλεύω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς ἐπιβουλήν, δόλον, ἀπάτην· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐπιβουλευθῇ, ἐνεδρεύσῃ, ἀπατήσῃ τις.

Εὐεπίγνωστος, καὶ **εὐεπίγνωτος**, ὁ, ἡ. (ἐπιγιγνώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως γνωρίζεται, καταλαμβάνεται· εἶναι εὐκολογνώριστος — 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως γνωρίζει τι. Ἱπποκρ. Ἐπιστ.

Εὐεπίθετος, ὁ, ἡ. (ἐπιτίθεμαι) Πᾶν ὁτιδήποτέ τι κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὁρμήσῃ, νὰ ἐμπέσῃ, ἤτοι καταπλακώσῃ αὐτὸ εὔκολα, τὸ ὁποῖον ὑπόκειται εὐκόλως εἰς καταδρομάς, βλάβην, ζημίαν, ἀδικίαν. Ἐπίρρ. εὐεπιθέτως.

Εὐεπίληστος, ὁ, ἡ. (ἐπιλανθάνομαι). Πᾶν ὅ,τι λησμονεῖται εὔκολα· εἶναι εὐκολολησμόνητον. Ὅστις λησμονεῖ εὔκολα, εἶναι λησμονιάρης.

Εὐεπίμικτος, ὁ, ἡ. (ἐπιμίγνυμι). Ὅστις εἶναι καλός, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ συναναστρέφηται, ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφήν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, εὐρύχωρον εἰς ἐπιμιξίαν ἢ ἐμπορίαν, πραγματείαν, τὸ ἰταλ. κομέρτσιον· ἐπὶ λιμένος, Καλός, εὐρύχωρος εἰς ἀποβατιν, ἄραγμα, τὸ ἰταλ. σβαρκάρισμα, δισβάρκον. Ἐπίρρ. εὐεπιμίκτως.

Εὐεπίστρεπτος, ὁ, ἡ. (ἐπιστρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐπιστρέφει, γυρίζει ὀπίσω εὔκολα· ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἐλαύνῃ, διώκῃ εἰς τὰ ὀπίσω εὔκολα

* **Εὐεπίστροφος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

* **Εὐεπίτακτος**, ὁ, ἡ. (ἐπιτάσσω)· Ὅστις ὑποτάσσεται εὔκολα, εἶναι εὐπειθής.

Εὐεπιτήδευμα, τό· = ἀγαθὸν ἐπιτήδευμα. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. 192.

Εὐεπιφορία, ἡ· παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Ὑποτ. Α΄. 1. = εὐφορία. 2) Κλήμ. Στρωμ. 2. Μεγάλη κλίσις εἴς τι.

Εὐεπίφορος, ὁ, ἡ. (ἐπιφέρομαι). ἐπὶ τόπου, Ὅστις ἔχει καλάς, εὐρυχώρους ὁδούς, καλὸν δρόμον, τὸ ἰταλ. στράταν· εἶναι πολὺ κατωφερής, κατηφορικός· ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ξετρέχει, ξεχύνεταί που καλά, εὔκολα — 2) τροπ. Ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τίποτε, εὔκολα κλίνει εἴς τι· μετὰ τῆς εἰς. Ἐπίρρ. εὐεπιφόρως· »εὐεπιφόρως ἔχει πρὸς τὴν ἐγγυτάτω θάλατταν« Στρβ.

Εὐεπιχείρητος, ὁ, ἡ. (ἐπιχειρέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐπιχειρήσῃ, πιάσῃ, βάλῃ τις χέρι εἰς αὐτό· πᾶν ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εὐκόλως εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν.

Εὐεργεσία, ἡ. (εὐεργέτης). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Καλή, γενναία, μεγαλόψυχος πρᾶξις· καλός, φιλάνθρωπος τρόπος· τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ ἐνεργῇ τις τὸ καλόν, Ὀδσ. Χ, 374. ἀντιθ. τῷ, κακοεργία »εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων κακοεργίης.« — 3) Ἀγαθοποιΐα, ἀγαθοεργία »εὐεργεσίας ἀποτείνειν« Ἀντιπληρόνω, ἀποδίδω τὴν εὐεργεσίαν, εὐεργετῶ καὶ ἐγὼ τὸν εὐεργέτην μου, Ὀδσ. Χ, 235. πρβλ. Ἡσδ. Δγτ. 503. — 3) Ἡ τιμητικὴ προσωνυμία, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. τίτολας, τίτλος τοῦ εὐεργέτου, »ψηφίζομαί τινι εὐεργεσίαν« Τιμῶ τινα μὲ τὸ τιμητικὸν προσαγόρευμα, μὲ τὸν τίτλον, **εὐεργέτης**, τὸν ὀνομάζω εὐεργέτην, Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 262.

Εὐεργετέω, Μλ-ήσω (εὐεργέτης). Εὐεργετῶ, πράττω, κάμνω ἔργον τι καλόν — 2) Εὐεργετῶ τινα, κάμνω εὐεργεσίαν, καλοσύνην, καλόν, φιλάνθρωπον ἔργον· μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. σπανίως δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, π. χ. »εὐεργετῶ τινα πολλά· μεγάλα εὐεργετῶ τινα« καὶ τ. τ. καίτοι πανταχοῦ ἐννοουμένης τῆς αἰτ· ταύτης. Παθητικ. εὐεργετοῦμαι, ἀπολαμβάνω εὐεργεσίας, μὲ εὐεργετεῖ τις. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 3. ἀφ' οὗ

Εὐεργέτημα, τό. Καλὴ πρᾶξις, ἀγαθοεργία, καλοσύνη, 2) καλόν, ἀγαθόν, φιλάνθρωπον ἔργον, χάρισμα.

* **Εὐεργετητέον**. ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ εὐεργετέω· Πρέπει νὰ εὐεργετῇ, νὰ κάμνῃ τις τὸ καλόν· μετὰ αἰτ.

Εὐεργέτης, ου, ὁ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅστις κάμνει καλόν τι εἰς ἄλλον τινά, κάμνει καλοσύνας. Ἔτι δὲ καὶ τιμητικὴ προσωνυμία, τίτλος, τίτολας, τῶν ὅσοι εὐεργετοῦσι τὴν πατρίδα, κάμνουσι καλόν τι εἰς τὴν πατρίδα — 2) ὡς ἐπίθ. Ὅστις εὐεργετεῖ, κάμνει εὐεργεσίας.

Εὐεργετητικός, ή, όν, ὄν. Ὅς τις εἶναι πρόθυμος, ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ εὐεργεσίας.

Εὐεργετικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἀναφέρεται, ἀποδίδεται εἰς τὸν εὐεργέτην, εἶναι ἴδιον εὐεργέτου· ὡς τὸ προηγμ. »τὸ εὐεργετικόν,« ἀντὶ, εὐεργετία. Ἐπίρρ. εὐεργετικῶς.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ· θηλυκ. τοῦ εὐεργέτης. Εὐεργέτισσα. Πλάτ.

Εὐεργής, έος, ὁ, ἡ. (ἘΡΓΩ). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια ἐξηργασμένον, δουλευμένον, καμωμένον· παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπίθ. τῶν πλοίων, ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ τοῦ δίφρου, τὸ ἰταλ. καλέσσας, ἐν τῇ Ἰλδ. Ἀλλὰ καὶ ἐπί τινος ἱματίου, φορέματος, Ὀδσ. Ν, 224. Ἐπὶ χρυσοῦ, μαλάγματος, μαλάματος, Ὀδσ. Ω, 274, Καλά, ἐπιτήδεια δουλευμένον — 2) Ὅ,τι γίνεται εἰς καλόν, διὰ καλόν, ὅθεν εὐεργέα, Ἡ εὐεργεσία, Ὀδσ. Δ, 695. Χ, 319 — 3) ἐνεργ. Ὅστις εὐεργετεῖ, κάμνει καλόν, εὐεργεσίας· μεθομηρικόν· (διότι οὔτε τὸ ἐν Ὀδσ. Χ, 319. οὔτε τὸ ἐν Θ, 567. παράδειγμα ἀνάγεται εἰς ταῦτα) — β΄.) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δέ, καλῶς τις ἐργάζεται, δουλεύει καλῶς, ἐπιτηδείως· ὅστις τελειόνει τι ἐργαζόμενος, τὸ δουλεύει τέλειον, σωστόν.

* **Εὐεργία**, ἡ. Ἴδε εὐεργής.

Εὐεργός, ὁ, ἡ. (ἘΡΓΩ). Ὅστις ποιεῖ, πράττει, κάμνει καλὰ ἔργα, εὐεργετίας, Ὀδσ. Λ, 434. Ο, 422. Ω, 202. Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς μαρτυρίοις κατὰ ἐνεργτ. σημασίαν, ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐν μόνῃ τῇ συντάξει »καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν« ἐν γένει, Ὅστις εἶναι χρηστός, ἀγαθός, εὐπρόσωπος, εὐδιάθετος, ἔχει καλά, εὐγενικὰ φρονήματα, καλὴν καρδίαν. — 2) παθτ. ἐπὶ πραγμάτων, Ὅ,τι εἶναι καλλιεργημένον, καλῶς, ἐπιμελῶς, ἐπιτηδείως, ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον, δουλευμένον, καμωμένον· »γῆ εὐεργός« Γεωργημένη, καλλιεργημένη, καλὰ δουλευμένη, εἰργασμένη. — β.) Ὅ,τι εὐκόλως κατασκευάζεται, δουλεύεται.

Εὐερέθιστος, ὁ, ἡ. (ἐρεθίζω). Ὅστις εὐκόλως ἐρεθίζεται εἴς τι.

Εὐερία, ἡ. (εὔερος). Καλὴ ποιότης μαλλιοῦ· τὸ νὰ εἶναι τὸ μαλλὶ καλόν· τὸ νὰ εἶναί τι ἁπαλὸν ὡς τὸ μαλλί· μαλακότης, ἁπαλότης ἁπαλοσύνη. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 121.

Εὔειρος, Παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ εὔερος, ἀποδεδοκιμασμένος, ὑπὸ τῶν πάλαι Γραμματ. Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 146. »πρόβατα εὔειρα« Πρόβατα καλὰ μαλλιὰ ἔχοντα.

Εὐέρκεια, ἡ. Καλή, στερεά, δυνατὴ ὀχύρωσις· κατάστασις καλῶς ὠχυρωμένου τινὸς τόπου· καλὴ φύλαξις· τὸ νὰ εἶναί τι καλά, ἀσφαλῶς φυλαγμένον. Πλάτ. Νόμ. ς΄. παρὰ τὸ

Εὐερκής, ὁ, ἡ. (ἕρκος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ περιφραγμένον, περικλεισμένον, φυλαγμένον· »αὐλὴ« Ἰλδ. 1, 472. Ὀδσ. Φ, 389. Χ, 449. Ὅ,τι κλείεται, ἢ πρέπει νὰ κλείηται, κατακλείηται καλῶς. »θύραι« Ὀδσ. Ρ, 267 (ὅπου ἄλλοι **εὐεργέες** γράφουσι) Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐπὶ πόλεων ἐξαιρ. Καλῶς περιτειχισμένη, ὠχυρωμένη. Ἐπίρρ. εὐερκῶς.

* **Εὐερκία**, ἡ = εὐέρκεια.

Εὐέρκτης, ου, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ, εὐεργέτης. Ἀντιπ. Θεσσ. 30.

Εὐερμέω, Μλ-ήσω. Ἔχω καλὸν Ἑρμῆν. ὅ ἐστίν, εὐτυχῶ· ἔχω καλήν, τύχην· παρὰ τὸ

Εὐερμής, ὁ, ἡ. (Ἑρμῆς). Ὅστις ἔχει τὴν εὔνοιαν τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ πάσης ἀνελπίστου, ἀπροσδοκήτου εὐτυχίας θεοῦ· τυχηρός, εὐτυχής· ἀφ' οὗ

Εὐερμία, ἡ. Εὐτυχία, καλὴ τύχη· ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ εὑρίσκῃ, πιάνῃ τις τίποτε, κυνηγῶ, πραγματεύηται· εἰς εὕρημα, κέρδιμον, κυνηγ. πραγμάτειαν· »πᾶν δὲ τοῖς θηρατικοῖς, καὶ ἂν ζῷον εὑρεῖν δοκεῖ πως εὐερμία, ἀλλὰ τῶν γε τοιούτων.« Αἰλ.

Εὐερνής, ὁ, ἡ. (ἔρνος). Πᾶν ὅ,τι βλαστάνει, αὐξάνει, ἀνθεῖ καλά, εὔμορφα· »εὐερνὴς δάφνη,« Εὐριπ. καὶ Στράβ. 16. »εὔβοτος, καὶ εὐερνὴς ὥστε καὶ ἀειθαλῆ τρέφειν.« ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καὶ ἀνθρώπων, Ὅστις εἶναι εὐηυξημένος, εὐμήκης, ἔχει καλὸν ἀνάστημα, τουρκ. μπόϊ· εἶναι καλοκαμωμένος· ἐπὶ χωρίων, τόπων. Ὅστις ἔχει ἢ ὅπου εὑρίσκονται πλῆθος φυτῶν.

* **Εὔερος**, ὁ, ἡ (ἔρος) = τῷ Ἰων. εὔειρος, κατ' Ἀττ. παρασχηματισμόν· ἐξαιρ. παρ' Ἀριστοφ. Ὀρν. 121. καὶ ἀλλαχοῦ.

Εὐέστιος, ὁ, ἡ. (ἑστία). Ὅστις ἔχει καλήν, κατοικεῖ εἰς καλήν, εὔμορφον κατοικίαν.

Εὐεστώ, οῦς, ἡ. Τὸ εὖ ἔχειν, ἤτοι τὸ νὰ εὑρίσκηται, ἀπερνᾷ τις καλά, εὐχαριστημένα, εὐτυχισμένα· εὐτυχία, εὐδαιμονία· εὐθυμία. Οἱ τύποι δὲ **εὐεστὼ** καὶ **εὐεστύς**, πάνυ ἀμφβ. (παρὰ τὸ εὖ καὶ εἰμί, ὡς τὸ ἀεστώ, Δρκ. ἀντὶ **οὐσία**· πρβλ. **ἀειεστώ**, **ἀπεστώ**.)

Εὐετηρία, ἡ. (ἔτος) Καρποφορία τοῦ ἔτους, εὐτυχής, καρποφόρος, χρόνος. Ξενοφ. Ἱέρ. Κ. 5.

* **Εὐετία**, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐετηρία.

* **Εὐετύς**, ἡ, ἀμφβ. τύπ. ἀντὶ εὐεστώ· ἴσως εὐεστύς γραπτέον, ὡς τὸ ἀπεστύς Ἴων ἀντὶ ἀπεστώ.

Εὐεύρετος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὑρίσκεται εὔκολα, εἶναι εὐκολοεύρετον. Ξενοφ. Οἰκον. Η'. 17.

Εὐέφοδος, ὁ, ἡ. (ἔφοδος). Τόπος προσβατός, εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐμβῇ, πηγαίνῃ· ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς εὔκολον ἔφοδον, ὁρμητικὸν καὶ ἔξαφνον ἔμβασμα τῶν ἐχθρῶν. Ξενοφ. καὶ Πολύβ.

Εὐέψητος, ὁ, ἡ. (ἕψω). Ὅ,τι ψήνεται, βράζει, μαγειρεύεται, χωνεύεται εὔκολα· εἶναι εὐκολόψητον, εὐκολομαγείρευτον, εὐκολοχώνευτον, εὐκολόβραστον.

Εὔεψος, ὁ, ἡ. (ἕψω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολόβραστον. «ὄσπρια εὔεψα,» Τὰ εὐκόλως καὶ καλῶς βράζοντα ὄσπρια.

Εὐζηλία, ἡ. Καλή, εὐτυχὴς ζηλία, ἅμιλλα, καλὸν συνέρισμα, καὶ ἡ διὰ ταύτης ἀποκτωμένη ἐπιτηδειότης, δεξιότης, ἐμπειρία· «τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζηλίας καὶ καθαρότητος.» Πλούταρχ. Λυκ. 21. Τὸ νὰ πασχίζῃ τὶς νὰ μιμῆται ὀρθῶς καὶ καθαρῶς τὰς καλὰς ἐκφράσεις τῶν ἀρίστων συγγραφέων, ἀντιθ. τῷ, κακοζηλία· παρὰ τὸ

Εὔζηλος, ὁ, ἡ. (ζῆλος). Ὅστις σπουδάζει μὲ ζῆλον εἰς τὸ νὰ μάθῃ, ἀποκτήσῃ τι· μιμεῖταί τι καλῶς, εὐτυχῶς· εἶναι ζηλωτὴς τοῦ καλοῦ, ἁμιλλᾶται συνερίζεται μὲ καλὸν τρόπον, διὰ καλόν. Ἐπίρ. εὐζήλως.

Εὔζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ζευγμένον, συνδεμένον· ζεύγεται, συνδένεται, ἐμβαίνει εἰς τὸν ζυγὸν εὔκολα, εἶναι εὐκολόζευκτον, εὐκολόδετον· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδυσ. Ν. 116. Ρ, 288. ἑκατέρωθεν ἐπὶ πλοίων, καλά, δυνατά, στερεὰ συνδεδεμένων, συνηρμοσμένων, καὶ μόνον κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπ. εὔζυγος· ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσιν αὐτό, εὐήρετμος, Μὲ καλὰ κωπηλατῶν καθήματα.

* **Εὔζυξ**, υγος, ὁ, ἡ. = εὔζυγος. Σεκ. 3, 5.

Εὐζωά, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εὐζωΐα Πινδ. Πυθ. 4, 233.

Εὐζωέω, Μλ-ήσω (εὔζωος). Ζῶ καλῶς, εὐτυχῶς· περνῶ καλὴν ζωήν, Ἀντωνῖν. Γ'. 12. ἀντιθ. τῷ, κακοζωέω, Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 151. ἀφ' οὗ

Εὐζωΐα, ἡ. Καλή, εὐτυχὴς ζωή· ἀντιθ. τῷ, κακοζωΐα.

Εὐζωμεύω, (εὔζωμος). Βράζω τι καλῶς καὶ τόσον, ὥστε μεταβάλλεται ὅλον εἰς ζωμόν, γίνεται ὅλον ζουμί.

Εὔζωμον, τό. Εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν σπόρον μεταχειρίζονται, ὡς καὶ τὸν τοῦ συνάπεως, εἰς τὸ νὰ ἀρτύνωσι τὰ φαγητά, κ. τ. τ. τὸ παρ' Ἰταλ. Ruchetta, καὶ Γαλ. Roquette λεγόμενον, Διοσκορ. Β'. 170. Brassica eruca Λινν. ἔστι δὲ κυρίως οὐδέτ· τοῦ

Εὔζωμος, ὁ, ἡ. (ζωμός). Ὅ,τι ἔχει, ἢ δίδει, κάμνει καλὸν ζωμόν.

Εὔζωνος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἐΰζωνος (ζώνη). Ὅστις εἶναι καλά, εὔμορφα, ζωσμένος, ἔχει εὔμορφον ζώνην, ζωνάρι. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἐν τῷ Ὕμ. Δημ. ἀεὶ ὡς ἐπιθ. καλῶς καὶ εὐπρεπῶς, ἐξοπρεπῶς ἐστολισμένων γυναικῶν, ἐπὶ τῆς ἀμέσως ὑπὸ τὸ στῆθος ἐπὶ τὸν πέπλον, ἐπανωφόρεμα, τότε μάλιστα συνεσφιγμένης ζώνης, διὰ τῆς ὁποίας λαμβάνει εὐπρεπὲς σχῆμα ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν, ὡς καὶ τὴν σήμερον αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς χρῆσιν ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆς εὐνομουμένης Εὐρώπης ταινίαι· παρβλ. βαθύζωνος, καλλίζωνος, βαθύκολπος. 2) Τροπ. Ὅστις εἶναι καλῶς ἐζωσμένος, τοῦτ' ἔστιν ἡτοιμασμένος εἰς μάχην, ἀγῶνα, ἐργασίαν, δρόμον, τρέξιμον, πήδημα· ὅθεν· ῥωμαλέος, δυνατός, εὐκίνητος, ταχύς, ἐλαφρός, ὀλίγωρος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων.

Εὔζωος, ὁ, ἡ (ζωή). Ὅστις ζῇ καλήν, εὐτυχῆ ἢ καὶ μακροχρόνιον ζωήν.

Εὔζωρος, ὁ, ἡ (ζωρός). Ἐπὶ οἴνου· πάνυ καθαρός, ἄκρατος, ἀνακάτωτος. ἀμλ. Συγκρτ. εὐζωρέστερος. Ἀριστοφ.

Εὐηγενής, ὁ, ἡ. Ἐπικ. ἀντὶ εὐγενής. Ἰλ. Λ. 427. Ψ. 81. ἐν τούτῳ ὅμως τῷ ἐν Ψ παραδείγματι ἀναγινώσκουσί τινες εὐηφενής.

Εὐηγεσία, ἡ (ἡγέομαι). Καλή, εὐτυχὴς κυβερνητική διοίκησις, ὁδηγία, ἐξουσία. «ἐξ εὐηγεσίης» Δυνάμει τῆς εὐδαίμονος, εὐλογημένης εὐαρχίας, ἐξουσίας, Ὀδυσ. Τ. 114.

Εὐηγορέω, Μλ-ήσω (εὐήγορος). Ὁμιλῶ καλῶς, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· ὅθεν εὐαγορηθείς, Δωρικ. ἀντί, εὐηγορηθείς, Ἐπαινεθείς. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Α'. 73. ἀφ' οὗ

Εὐηγορία, ἡ. Εὐέπεια, εὐγλωττία· ἔπαινος, ἐγκώμιον. Ἡσύχ. καὶ Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 158.

Εὐήγορος, ὁ, ἡ (ἀγορεύω). Λόγιος, εὔγλωττος, ὅστις ὁμιλεῖ καλά, καθαρά, μὲ καλήν, δυνατὴν φωνήν. Ἀθην. «εὐήγορος ἱερεύς.» — 2) Ὅστις ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει τινὰ ἢ τίποτε, Ἐπίρ. εὐηγόρως.

Εὐηδής, ὁ, ἡ (ἡδύς). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χαρίεις, τερπνός, ἡδύς, χαριτωμένος, προξενεῖ χαράν, εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ τὸν βλέπῃ τις· ἀντιθ. τῷ ἀηδής.

Εὐήθεια, ἡ. Καλὴ γνώμη, διάθεσις, καλὴ καρδία, ἐμπιστοσύνη, ἀθωότης, ἁπλότης· κατὰ καλήν τε καὶ κακὴν σημασίαν. Wess. ἐν Ἡρόδ. 3, 140. Poppo ἐν Θουκ. Τμ. 1, 1. σλ. 245. Πλάτ. Πολιτ. Γ. «εὐήθεια, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν.» παρὰ τὸ

Εὐήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅστις ἔχει καλὸν ἦθος, καλὴν γνώμην, διάθεσιν ἢ καλὴν καρδίαν· εἶναι πιστός, ἀθῶος, ἁπλοῦς, ἀπόνηρος· κατὰ καλήν τε καὶ κακὴν σημασίαν, Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 138. — Τροπ. ἐπὶ τόπων, ἐλαιῶν κ.τ.τ. Εὔκολον, εὐκολομεταχείριστον, ὄχι ἐπικίνδυνον. — τὸ εὐηθες = εὐήθεια, Θουκ. ἀντιθ. τῷ, κακοήθης. Ἐπίρ. εὐηθῶς. ἀφ' οὗ

Εὐηθίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐήθεια.

Εὐηθίζομαι, Μλ-ίσομαι. Εἶμαι ἢ πράττω ὡς εὐήθης. Πλάτ. Πολ. προσφέρομαι, πολιτεύομαι μὲ ἀγαθοκαρδίαν, ἀκακίαν, ἁπλότητα.

Εὐηθικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἴδιον ἢ ἀνήκει εἰς τὸν εὐήθη. Ἐπίρ. εὐηθικῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1258.

Εὐήκης, ὁ, ἡ (ἀκή). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἠκονημένον, κοπτερόν, ὀξύ, σουβλερόν, Ἰλ. Χ. 319.

Εὐηκοέω, Μλ-ήσω (ἀκοή). Ἀκούω καλῶς, ἔχω καλὴν ἀκοήν· πείθομαι, ὑπακούω εὐκόλως· μετὰ γεν. ἀφ' οὗ

Εὐηκοΐα, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις, ἤτοι καλὴν ἀκοήν, νὰ ἀκούῃ καλά· εὐπείθεια, ὑπακοή.

Εὐήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἀκούει καλῶς· εὐκόλως. 2) πείθεται, ὑπακούει εὐκόλως, εἶναι εὐπειθής. Ἐπίρ. εὐηκόως, ὅθεν «εὐηκόως διάκειμαι πρός τινα.» Ἀκούω τίποτε προθύμως, μὲ εὐχαρίστησίν μου. Πολβ. τὸ δέ, Ἐπίρ. εὐηκόως, Μὲ καλὴν ἀκοήν, ἀκούων τὰς δεήσεις, Ἀνάλεκτ. Α'. 227. παρ' Ἀριστοτ. Προβλ. «εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ ἐστίν,» Τὴν νύκτα ἀκούει τις καλλίτερα.

Εὐηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). ἐπίθετον τῶν ἐντίμων, εὐγενῶν γυναικῶν, Καλὴν ἠλακάτην, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. ῥόκαν, ἔχουσα, καλά, εὔμορφα νήθουσα, γνέθουσα· ἔμπειρος εἰς τὸ νήθειν, εἰς τὸ γνέσιμον. 3) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλά, εὔμορφα βέλη, σαΐτας, ἔχουσα ἢ εὐστόχως τοξεύουσα· ἔτι δὲ καὶ ἐπ' ἀνδρῶν. Ὅστις εἶναι ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ, σαϊτεύῃ.

Εὐήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). ἐπὶ μετάλλων. Πᾶν ὅ,τι σφυροκοπούμενον, κτυπούμενον μὲ τὸ σφυρὶ ἐξαπλόνεται εὐκόλως· εἶναι καλά, ἐπιτήδεια σφυροκοπημένον, εὔμορφα δουλευμένον· ἐξαιρ. ἐπὶ λεπτῶς σφυροκοπημένων μεταλλίνων πλακῶν. 2) Τροπ. «πεδίον εὐήλατον», Τόπος πεδινός, ἰσιάδι, τὸ ἰταλ. κάμπος, ἐπιτήδειος εἰς χρῆσιν ἱππικοῦ στρατεύματος, τὸ ἰταλ. καβαλλαρίας. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 4, 16.

Εὐῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἡλικία). Ὅστις εὑρίσκεται εἰς καλὴν ἡλικίαν· εἶναι εὐηυξημένος, ἔχει καλὸν ἀνάστημα τοῦ σώματος.

Εὐήλιος, ὁ, ἡ (ἥλιος). Ὅ,τι φωτίζεται καλὰ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, εἶναι προσήλιον, ὑποκείμενον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. 2) ἐπὶ ἐμψύχων, Ὅσα ἀγαπῶσι νὰ ἡλιάζωνται, προσηλιάζωνται. Ἐπίρ. εὐηλίως. Αἰσχλ. Εὐμ. 866.

* **Εὔηλος**, ὁ, ἡ = εὐήλιος, εἰ μὴ εὔειλος γραπτέον.

Εὐημερέω, (εὐήμερος). Ἔχω εὐτυχῆ ἢ εὐτυχεῖς ἡμέρας· διατρέχω, περνῶ τὴν ἡμέραν καλῶς, εὐτυχῶς· νικῶ, κερδαίνω τὴν μάχην· νικῶ εἰς τὸν περὶ εὐεπίας, εὐγλωττίας, ἢ περὶ ποιητικῆς ἀγῶνα· εὐδοκιμῶ, ἐπαινοῦμαι, ἐγκωμιάζομαι· ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ νικῶ· μετὰ αἰτιατ. Εὐδοκιμῶ, ἢ εὐτυχῶ εἴς τι, «τραγῳδίαν εὐημεροῦσα» Παριστάνω εἰς τὸ θέατρον τραγῳδίαν καὶ εὐδοκιμῶ· ἐν γένει, διάγω βίον εὐδαίμονα, ζῶ εὐτυχῶς· «εὐημερεῖ μοι πρός τινα» Ζῶ ἐν ὁμονοίᾳ καὶ εἰρήνῃ μετά τινος, τὸ κοιν. τὰ ἔχω, ἢ περνῶ καλά, εἰρηνικὰ μέ τινα, Σοφοκλ. Οἰδ. Κλ. 616. «καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ.» ἀφ' οὗ

Εὐημέρημα, τό. Εὐτυχὲς ἐπιχείρημα· προκοπὴ εἰς τὸ καλόν· καλή, εὐτυχὴς ἀπόβασις ἢ καλὸν ἀποτέλεσμα πράξεώς τινος· νίκη, ἐπιτυχία. Πολύβ. Διόδ. Σικ.

Εὐημερία, ἡ. Καλή, καθαρά, λαμπρὰ ἡμέρα. Ἐξαιρ. εὐτυχὴς ἡμέρα, εὐτυχὲς ἐπιχείρημα εἴς τινα ἡμέραν· νίκη, ἔπαινος, τιμή, κλέος, φήμη, εὐδοκίμησις. 3) ἐν γένει, Εὐτυχεῖς ἡμέραι, Ξενοφ. Ἑλλην. 2, 4, 2. Εὐτυχία, εὐδαιμονία. παρὰ τὸ

Εὐήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς εὐτυχῆ ἡμέραν. «εὐήμερον φάος» Φῶς εὐτυχοῦς ἡμέρας. Ὅστις εἶναι ἡμέραν τινὰ εὐτυχὴς εἰς τίποτε, εἰς μάχην, ὁμιλίαν, πρᾶξίν τινα, εἰς ὁποιονδήποτε ἐπιχείρημα. — β.) Ὅστις ἔχει, διάγει καλάς, εὐτυχεῖς ἡμέρας· εἶναι εὐτυχής, ἥσυχος, εὔθυμος· «πρόσωπον εὐήμερον» Φαιδρόν, ἱλαρόν, χαρούμενον. — 2) (ἥμερος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πρᾶος, ἥμερος.

Εὐημής, ὁ, ἡ. = εὐεμής. Ἱπποκρ.

Εὐημοσύνη, ἡ (ἵημι). Ἐμπειρία εἰς τὸ νὰ ῥίπτῃ τις βέλη, ἀκοντίζῃ, ἐπιτυχαίνῃ τὸν σκοπόν, τὸ νυστάζι, ὅπου ἀκοντίζει, τοξεύει κλ.τ.τ. Ἡσύχ.

Εὐηνεμία, ἡ. Εὐτυχής, καλὸς ἁρμόδιος ἄνεμος. Λουκιαν. παρὰ τὸ

Εὐήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅ,τι ἔχει καλόν, εὐτυχῆ ἄνεμον, εἶναι ἠσφαλισμένον ἀπὸ τὴν πνοὴν σφοδρῶν ἀνέμων, δὲν ἔχει κίνδυνον ἀπὸ τὸ φύσημα ἀνέμων. Εὐριπ. Ἀνδρ. 750. «εὐήνεμος λιμήν», Ἀσφαλὴς ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, σίγουρος λιμένας.

* **Εὐηνίνη**, ἡ· πατρωμ. τοῦ, Εὔηνος, Ἡ θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, Ἰλιάδ.

Εὐήνιος, ὁ, ἡ (ἡνία). Ὅ,τι εὐκόλως κυβερνᾶται, διοικεῖται διὰ τοῦ χαλινοῦ· ὅθεν καὶ ὅστις εἶναι εὐπειθής, ἀκολουθητικός, ἥσυχος, ἥμερος. Ἀντιθ. τῷ, δυσήνιος. Ἐπίρ. εὐηνίως.

Εὐηνορία, ἡ (εὐήνωρ). Ἀκμὴ τῆς ἡλικίας,

εὐανδρότης, ἀνδρία, ἱκανότης, καρτερία ἐν γένει. Πίνδαρ. Ὀλ. ζ, 46. Εὐριπ. Ἡρακλ. 406.

*Εὐηνορίδης, ου, ὁ. Πατρωμ. τοῦ, Εὐήνωρ, Υἱὸς τοῦ Εὐήνορος. Ὀδσ.

*Εὔηνος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἰλ. 2) Ὄνομα ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἡσδ. Θγν. 345.

Εὐήνυστος, καὶ εὐήνυτος, ὁ, ἡ (ἀνύω). Ὅ,τι εὐκόλως τελειόνεται, λαμβάνει εὔκολα τέλος, εἶναι εὐκολοτελείωτον.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ἄριστος, ἐξαίρετος· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδσ. ὡς ἐπιθ. τοῦ οἴνου, καὶ τοῦ σιδήρου, Δ, 622. Ν, 19. Κατά τινας μὲν, ἐνεργ. Ὁ τοὺς ἄνδρας ῥωννύων, κρατύνων, δυναμόνων, ἰσχυροποιῶν, ὁπλίζων· κατ' ἄλλους δὲ, εἰς ἀγαθοὺς ἄνδρας, ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων, = εὖ ἢ καλῶς ἔχων ἀνδρί, οὐχὶ δὲ = εὐάρατος. Ὁ Πνδ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ πόλεων, χωρῶν, τόπων, ἐθνῶν, Εὐμόρφους, καλοὺς, ἀνδρείους ἄνδρας ἔχουσα, ἡ πολυάνθρωπος, ὡς τὸ εὔανδρος. 2) Εὐήνωρ, ορος ὁ, Κύρ. ὄνμ.

Εὐηπελής, ὁ, ἡ (πέλομαι). Καλῶς ἔχων, ὅστις εὑρίσκεται, περιπατεῖ καλά. Ἡσχ. ἀντιθ. τῷ κακηπελής. ἀφ' οὗ

Εὐηπελία, ἡ. Εὐεξία, καλὴ κατάστασις, ὑγεία, εὐτυχία, Καλλίμ. Δήμ. 136. Ἀντιθ. τῷ, κακηπελία.

Εὐήρατος, ὁ, ἡ (ἔραμαι, ἐράω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι λίαν ἠγαπητὸν, ἀξιαγάπητον. Πίνδαρ. Ὀλ. 5, 20. 6, 165. Πύθ. 9, 106. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου ἐυέρατος.

Εὐήρεια, ἡ (εὐήρης). Εὐχέρεια, εὐκολία, εὐκινησία· ἄνευ μαρτυρίου.

Εὐήρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). ἐπὶ πλοίων· Καλὰ προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ κώπας, κουπιά· ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις κωπηλατεῖ καλῶς, ἐπιτηδείως, τραβᾷ καλὰ τὸ κουπί, τραβᾷ καλὸν κουπί. Αἰσχύλ. καὶ Σοφοκλ.

Εὐήρης, ὁ, ἡ (ἄρω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλῶς συνηρμοσμένον, καλῶς γινόμενον· ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον· καλὸν εἰς χρῆσιν, εὐμεταχείριστον, ἐν Ὀδσ. ἀεὶ ἐπιθ. τοῦ, ἐρετμὸν καὶ ἐρετμά, Κουπί, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει, τεργιάζει καλὰ εἰς τὸ χέρι· ἐν Ἰλ. δὲ, οὐδαμοῦ εὕρηται· ὅθεν ἐν γένει Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τίποτε, πρόχειρον, εὔχρηστον, καλὸν εἰς τὸ νὰ τὸ μεταχειρίζηταί τις εἰς τίποτε. 2) Κατ' ἐτυμολγ. ὑπὸ τῶν μεταγενστ. παρὰ τὸ ἐρέσσω = εὐήρετμος, Πλοῖον, τὸ ὁποῖον κωπηλατεῖται εὐκόλως· τοῦτο μόνον μόνον παρὰ τοῖς Γραμματ., οὐδαμοῦ δὲ ἐν τῷ ἀληθεῖ τῆς γλώσσης ἰδιώματι· διότι καὶ ὅπου κεῖται ὡς ἐπιθ. τοῦ, ναῦς ἢ σκάφος, οὐδὲν κωλύει τοῦ νὰ λαμβάνηται κατὰ τὴν σημσ. τοῦ Ὁμηρικοῦ, εὐεργής, ἢ εὔζυγος.

Εὐήροτος, ὁ, ἡ (ἀρόω). Ἀγρὸς, τόπος, ὅστις εὐκόλως ἀροτριᾶται, ὀργόνεται, καὶ ὅστις ἔχει, παρέχει καλοὺς ἀγροὺς, γῆν καλὴν, καλὰ χωράφια. Ἡσύχ.

*Εὐήρυτος, ὁ, ἡ (ἀρύω). ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ἀντλεῖται εὔκολα νὔδωρ. Τμν. Δμτ. 106.

Εὐητόρειος, ὁ, ἡ (ἦτορ). Ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ τὴν καρδίαν, εὐφραίνει, δυναμόνει τὴν καρδίαν· κατὰ ψευδῆ ἀπλῶς ἀναγνστ. παρὰ Φιλόστρατ. Εἰκ. 2, 31. ἀντὶ τοῦ εὐήτριος.

Εὐήτριος, ὁ, ἡ (ἤτριον). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον ἀπὸ καλὴν καὶ λεπτὴν κλωστὴν, ἤτοι ὑφάδι. Πλάτων Παρμ. 48. πλοῖον καὶ εὐλεπτόμενον εὐήτριον ὕφασμα. Πολλὰ λεπτὸν, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φίνον ἀντίθ. τοῦ, Χονδρὸν καὶ ἀχρεῖον· κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχλ. εἶτα δὲ παρὰ Στρβ. καὶ Φλστρτ.

Εὐηφενής, ὁ, ἡ (ἄφενος). Ὅστις εἶναι πάνυ πλούσιος, εὐκτήμων· κατ' ἀνάγνστ. ἐν Ἰλ. Ψ, 81. ἀντὶ εὐηγενής· παραβλ. ῥυηφενής.

Εὐηχής, ὁ, ἡ (ἦχος). Ὅ,τι ἠχεῖ, ἀκούεται, κάμνει καλὸν ἦχον, τόνον, ἢ καλὴν φωνὴν, ἠχεῖ καλὰ, καθαρὰ, εἶναι εὔηχον, καλόφωνον.

*Εὐήχητος, ὁ, ἡ (ἠχέω) = τῷ προηγμ.

*Εὔηχος, ὁ, ἡ = εὐηχής.

*Εὐθάλαμος, ὁ, ἡ (θάλαμος). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει τοὺς γάμους εὐτυχεῖς. (ε)

Εὐθάλασσος, ὁ, ἡ (θάλασσα). Πᾶν ὅ,τι κεῖται καλὰ, ἐπιτηδείως, ἁρμοδίως παρὰ τὴν θάλασσαν, ὠφελεῖται ὑπὸ τῆς θαλάσσης· κάλλος δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τάδε, κράτιστον δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν, αὔχημα μέγιστον, εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον. Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 711. — 2) Ἀλκίφρ. 2, 4. Ὅστις ὑποφέρει ῥᾳδίως τὸ διὰ πλοίου ταξείδευμα, δὲν τὸν πιάνει ἡ θάλασσα. (Σχ)

*Εὐθάλεια, ἡ (εὐθαλής). Καλὸν, εὔμορφον ἄνθος, ἄνθισμα· εὐτυχὴς ἀκμή, ἀκμάζουσα, ἀνθοῦσα τύχη. (ε)

Εὐθαλέω, Μλ-ήσω. ἐπὶ φυτῶν, καὶ χωρῶν, τόπων, Ἀνθεῖ, ἢ πρασινίζει καλὰ, εὔμορφα. Τρπκ. Ἔχω ἄριστα, εὑρίσκομαι πολλὰ καλὰ, εὐδαιμονῶ, εἶμαι εὐτυχής. παρὰ τὸ

Εὐθαλής, ὁ, ἡ (θάλλω, θάλος). Ὅ,τι ἀνθεῖ, βλαστάνει, πρασινίζει καλὰ, εὔμορφα. 2) Μετφ. Ὅστις εὑρίσκεται εἰς εὐτυχῆ, εὐδαίμονα, καλὴν, ὑγιεινὴν κατάστασιν. Διακρινέσθω δ' ἀκριβῶς τοῦ εὐθηλής, ἀντὶ τοῦ Δωρικ. εὐθηλής, ὅπερ ἰδέ. Περὶ διαφορᾶς τῆς προσῳδίας δὲ, ἰδὲ Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 221. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 508. 528.

*Εὐθαλπής, ὁ, ἡ (θάλπω). Ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει καλά.

Εὐθαλπιόων, Ὀδυσ. Τ. 319. κατὰ ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ, εὖ θαλπιόων.

Εὐθανασία, ἡ. Καλὸς, εὔκολος, ἔντιμος, εὐτυχὴς θάνατος. παρὰ τὸ

Εὐθανατέω, Μλ-ήσω. Ἀποθνήσκω καλὸν, εὔκολον, ἔντιμον, ἔνδοξον, εὐτυχῆ θάνατον. παρὰ τὸ

Εὐθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Ὅστις ἀπέθανε καλὸν, εὔκολον, ἔντιμον, ἔνδοξον, περίφημον θάνατον. Ἐπρρ. εὐθανάτως.

Εὐθάρσεια, ἡ (εὐθαρσής). Εὐτολμία, εὐψυχία, θάρρος, ἀνδρία, ἀφοβία. Ἀππιαν.

Εὐθαρσέω, Μλ-ήσω. Εἶμαι εὔτολμος, ἄφοβος, ἔχω θάρρος, τόλμην, ἀνδρίαν. Αἰσχύλ. παρὰ τὸ

Εὐθαρσής, ὁ, ἡ (θάρσος). Ὅστις ἔχει θάρρος, τόλμην, εἶναι θαρραλέος, τολμηρὸς, ἄφοβος. Τμ. Ὁμ. ζ, 9. Ἐπρρ. εὐθαρσῶς.

*Εὔθαρσος, ὁ, ἡ = εὐθαρσής.

Εὐθέατος, ὁ, ἡ (θεάομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι βλέπεται, δύναταί τις νὰ τὸ ἰδῇ, βλέπῃ, κυτάζῃ, κυτάζῃ τις εὔκολα. Πολυδ. ς, 150.

*Εὐθεία, ἡ. Ἰδὲ εὐθύς.

Εὐθένεια, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοινῶς Ἑλλν. εὐθηνεια. παρὰ τὸ

*Εὐθενέω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. Ἑλλν. εὐθηνέω, Εὐτυχῶ, εἶμαι εὐτυχής, προκόπτω. Αἰσχλ. Εὐμν. 835. 904. παρὰ τὸ

*Εὐθενής, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. Ἑλλν. εὐθηνής. πρβλ. Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 465. fg.

*Εὐθενία, ἡ = εὐθένεια.

Εὐθεράπευτος, (θεραπεύω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως θεραπεύεται, ἰατρεύεται, βοηθεῖται, διορθόνεται· εἶναι εὐκολοϊάτρευτον, εὐκολοδιόρθωτον. 2) Ὅστις εὐκόλως ἀποκτᾶται, τοῦ ὁποίου τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην εὐκόλως δύναταί τις νὰ κερδήσῃ διὰ θεραπείας, ἤτοι ὑπηρεσίας ἢ διὰ φιλοφροσύνης, φιλικοῦ φερσίματος. Ξενοφ. Κυροπ. 2, 2, 10. (ε)

Εὐθέριστος, ὁ, ἡ (θερίζω). Ὅ,τι εὐκόλως θερίζεται. Διοσκορ. Α΄. 18.

Εὐθέρμαντος, ὁ, ἡ (θερμαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως θερμαίνεται, ζεσταίνεται· εἶναι καλὰ θερμασμένον, ζεσταμένον.

Εὔθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ θερμὸν, πολὺ ζεστόν. Ἱπποκρ.

Εὔθερος, ὁ, ἡ (θέρος). Ὅ,τι εἶναι τερπνὸν εἰς καιρὸν καλοκαιριοῦ, τὸ καλοκαίρι, καλὸν διὰ τὸ καλοκαίρι. Πολυδ. Ε΄. 180. οὐδέτερον χωρίον, Τόπος καλὸς διὰ τὸ καλοκαίρι, ἤτοι διὰ ξεκαλοκαίρισμα.

Εὐθεσία, ἡ. Καλὴ θέσις, κατάστασις. παρὰ τὸ

Εὐθετέω, Μλ-ήσω (εὔθετος). ἐπὶ πραγμάτων κτλ. Εἶναι καλὰ θεμένον, βαλμένον που, ἢ εἰς καλὴν κατάστασιν, καλῶς διατεταγμένον, ἁρμόδιον ἢ ὠφέλιμον, χρήσιμον εἰς τίποτα· εἴς τι. οὐδέτερον εἰς τὰ ὀφθαλμικά. Διοσκορ. — 2) μεταβτ. θέτω, βάλλω τί που καλὰ, διατάττω, ἑτοιμάζω τι καλῶς. ἀφ' οὗ

Εὐθέτησις, σεως, ἡ. Εὐσχημοσύνη, εὐτυχής, καλὴ κατάστασις, περίστασις· εὐεξία. Εὐστάθ. Ὀδυσ. Α.

Εὐθετίζω, = εὐθετέω, σημσ. 2. Ἡσιοδ. Θεογ. 541. παρὰ τὸ

Εὔθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ θεμένον, βαλμένον, διατεταγμένον, διωρισμένον· ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, χρήσιμον εἰς τίποτα· καλῶς ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον, δουλευμένον· ποίκιλμα. Αἰσχλ. Ἐπρρ. εὐθέτως.

Εὐθεώρητος, ὁ, ἡ (θεωρέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι βλέπεται, γνωρίζεται εὐκόλως. Πολύβ.

Εὐθέως, Ἐπίρ. (εὐθύς). Παρευθὺς, εἰς τὴν ἰδίαν στιγμήν· ἔξαφνα, αἰφνιδίως· ταχέως, ὀγλίγωρα. 2) Ἰδοὺ εὐθὺς, νὰ εὐθὺς, ἐν τῷ ἅμα· ἰδοὺ λοιπὸν, Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν.

Εὐθηγής, ὁ, ἡ. = εὐθηκτος. 2) Ἐνργ. Ὅστις ἀκονᾷ, ἀκονίζει τι καλά· ἢ καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον ἀκονᾶται, ἀκονίζεταί τι καλά. Ἀνθολογ.

Εὔθηκτος, (θήγω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἠκονημένον, ἀκονισμένον· ὅ,τι ἀκονᾶται, ἀκονίζεται εὔκολα· εἶναι καλὰ ἀκονισμένον, εὐκολοακόνιστον. Λυκόφρ. 1105.

Εὐθηλέω, Μλ-ήσω (εὐθηλής). Θηλάζω, βυζάνω τι ἀφθόνως, καλά· ἐπὶ ἀλόγων ζώων, χορτάζω, τὸ τουρκβ. ταΐζω τι καλά, τρέφω τινὰ ἢ τι καλὰ μὲ γάλα. ἀφ' οὗ

Εὐθηλήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ βυζαγμένον, ἐβύζαξε καλά, μὲ γάλα καλὰ θρεμμένον, εἶναι βυζαχτάρι· οὐδθ. μέτχος, Μοσχάρι, τὸ ὁποῖον βυζάνει ἀκόμη, Δ. Ταρ. 51. σχηματ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἀκολ.

Εὐθηλής, ὁ, ἡ (θηλή) = τῷ προηγμ. ἐν γένει, Ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, παχὺ, λιπαρὸν, τρυφερόν· ὅ,τι εἶναι ἄφθονον, δαψιλές. Πνδ. Δρσ. εὐθαλής. Εὐρπ. Τρ. 217. Ἀρτεμ. Ὀρν. 1058. Μὴ συγχυέσθω δὲ τῷ, εὐθαλής.

Εὔθηλος, ὁ, ἡ (θηλή). ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἐπὶ θηλκ. γαλακτοτροφούντων ζώων, Γάλα γεμάτους μαστοὺς, βυζιὰ, καλὸν, παχὺ στῆθος, στρογγύλους μαστοὺς, εὔμορφα, φουσκωτὰ, παχέα βυζιὰ ἔχουσα.

Εὐθημονέω, καὶ μέσ. εὐθημονέομαι (εὐθήμων). Θέτω, βάλλω, καὶ διατηρῶ τι εἰς πρέπουσαν, καλὴν κατάστασιν. Πλάτ. Νομ. 6. κεὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς οἰκήσεις

Εὐθημοσύνη, ἡ. Εὐταξία τῆς ζωῆς καὶ τῶν πράξεων, τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου· τὸ νὰ ζῇ πολιτεύηταί τις μὲ εὐταξίαν, νὰ βάλλῃ, κρατῇ τὰ πράγματά του εἰς καλὴν τάξιν, ὥστε καθὲν νὰ εὑρίσκηται εἰς τὸν πρέποντά του τόπον. Ἡσιοδ. Ἔργ. 471. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. Καὶ Ξενοφ. Κυροπ. 8, 5, 7. καλὸν μὲν γὰρ ἡγεῖτο ὁ Κῦρος, καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην (ὅταν γάρ τις του δέηται, δῆλόν ἐστιν, ὅπου δεῖ ἐλθόντα λαβεῖν), πολὺ δὲ ἔτι κάλλιον

ἐνόμιζε τὴν τῶν στρατιωτικῶν φυλῶν εὐθημοσύνην εἶναι. παρὰ τὸ

Εὐθήμενος, ὁ, ἡ (τίθημι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ θεμένον, βαλμένον, διατεταγμένον. 2) Ὅστις διατάττει, βάλλει, διατηρεῖ τι εἰς εὐταξίαν, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν, ἀγαπᾷ τὴν εὐταξίαν.

Εὐθήνεια, ἡ (εὐθηνής). Ἀκμάζουσα, εὐθηρά, εὐτυχὴς κατάστασις τῶν πραγμάτων· ἀφθονία, δαψίλεια, εὐπορία, εὐκαρπία· ὑγεία, εὐτυχία· εὐετημοσύνη, εὐδαιμονία 2) Εὐωχία, εὐτέλεια, τὸ κοιν. φτήνεια, καὶ ἀφθονία ζωοτροφιῶν. Ἀττ. εὐθένεια.

Εὐθηνέω, συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. εὐθηνέομαι. Ἔχω ἀφθονίαν, δαψίλειαν καλῶν, εὑρίσκομαι εἰς εὐδαίμονα, εὐτυχῆ, ὑγιᾶ κατάστασιν, Ἡρόδ. 1, 66. Ἐπὶ ἀκμαζούσης, ὑγιοῦς καταστάσεως τοῦ σώματος· ἐπὶ ἀκμαζούσης καλῆς καταστάσεως τῶν ἀγρῶν, τῶν χωρῶν, τῶν λαῶν κλ. τ. ἐπὶ ἀφθονίας, εὐκαρπίας παντοςδήποτε πράγματος. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ΙΓ΄, 1. ἄμπελος εὐθηνοῦντο βοτρύοιν, Ἐπὶ ὑγιείας, εὐδαιμονίας· ἐπὶ πασηςδήποτε δαψιλοῦς, εὐτυχοῦς καταστάσεως. Πλούταρχ. ητην ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν Ῥωμαίοις, Ἡρωδιαν. Ζ΄, γ΄. ηχρήματα εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα. Ἐν τῇ σημασ. τοῦ, πλουτῶ, ζῶ ἐν ἀφθονίᾳ ἢ ἔχω ἀφθονίας τι, μετὰ δοτ. τὰ πλεῖστα· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἐνίοτε. Τοm. M. προκρίνει τὸν τύπον εὐθενέω, καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ φαίνεται κυρουμένη ὑπὸ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττ. μαρτυρίων· (ἡ ἀρίστη ἐτυμολ. τῆς λέξ. ἔστι παρὰ τὸ, θηλή, ὡς τὸ εὐθηνη· κατ᾽ ἄλλους δὲ παρὰ τὸ σθένος, παρ᾽ οὗ καὶ εὐσθενέω γραφομένη εὕρηται· κατ᾽ ἄλλους δὲ πάλιν παρὰ τὸ θέω, ἢ παρὰ τὸ, τίθημι).

***Εὐθηνής**, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς καλήν, ἐξαίρετον κατάστασιν, εὑρίσκεται ἀφθόνως, δαψιλῶς. Γραμματ. ἀφ᾽ οὗ

***Εὐθηνία**, ἡ = εὐθήνεια. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. Ἄφθονος κομιδὴ ζωοτροφιῶν, σιταγωγία. Πλουτ. καὶ Ἡρδν.

***Εὔθηξ**, ηγος, ὁ, ἡ (θήγω). = εὔθηκτος. Ἀνεκ. Bekk.

Εὐθήρατος, ὁ, ἡ. Δρ. ἀντὶ εὐθήρητος. Αἰσχλ.

***Εὐθήρευτος**, ὁ, ἡ (θηρεύω). Ὅ,τι εὐκόλως θηρεύεται, κυνηγεῖται, πιάνεται· εἶναι εὐκολοκυνήγητον, εὐκολόπιαστον.

***Εὐθήρητος**, ὁ, ἡ (θηράω). Ὅ,τι εὐκόλως θηρᾶται, κυνηγεῖται, πιάνεται, ἀποκτᾶται· εἶναι εὐκολοαπόκτητον.

Εὐθηρία, ἡ. Καλόν, εὐτυχὲς κυνήγιον. παρὰ τὸ

Εὔθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὅ,τι εἶναι καλόν, ἐπιτήδειον εἰς κυνήγι· τόπος μὲ καλὸν κυνήγι, ἁρμόδιος εἰς κυνήγι. Ὅς τις εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὸ κυνήγιον. 2) (θήρ). Τόπος πολλὰ ἀγρίμια ἔχων. Στράβ. ΙΔ΄.

Εὐθής, ἀντὶ τοῦ, εὐθύς, παρὰ τοῖς Ο΄, καὶ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ.

Εὐθήσαυρος, ὁ, ἡ (θησαυρός). Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς θησαυροὺς ἀποθεμένους, διαφυλαγμένους. 2) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως θησαυρίζεται, διαφυλάττεται, βάλλεται κατὰ μέρος.

***Εὐθικός**, ή, όν (εὐθύς). Ὅ,τι εὐγαίνει, γίνεται ἴσια· ἡ εὐθικὴ κίνησις. Σχ. Ἑμπ.

Εὐθικτέω, Μλ-ήσω. Ψηλαφῶ, ἐγγίζω μὲ τὴν χεῖρά τι εὐκόλως ἢ καλῶς. Ἀπολλδ. Μαθημ. σελ. 16.

Εὔθικτος, ὁ, ἡ (θίγω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὔκολα ψηλαφᾶται, ἢ δύναται νὰ ψηλαφηθῇ, ἐγγιχθῇ μὲ τὴν χεῖρα. 2) ἐνεργ. Ὅστις ψηλαφᾷ, ἐγγίζει, ἐπιτυχαίνει τι καλῶς, ἐπιτηδείως, ἐξαιρ. ἐπὶ λόγων ἀστείων καὶ κομψῶν, ἁρμοδίων εἰς τὸ προκείμενον· κομψός, ἀστεῖος· σκωπτικός, χλευαστικός, περιγελαστικός· ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἀγχίνους, ἐξευρετικός, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός· εὐθικτος τὴν διάνοιαν. Μὲ ἀγχίνοιαν, μὲ ἐφευρετικὸν νοῦν. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. 9, 17. Ἀθην. ἐν ΙΓ΄, 6. ἡ δὲ ἡ Λάμια σφόδρα εὔθικτος καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. Ἐπίρρ. εὐθίκτως.

Εὐθιξία, ἡ. Εὐτυχὲς ἐπιτύχημα· ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ τις τὸ σημάδι· εἰς τὸ νὰ συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ τι, εἰς ἀγχίνους ἀποκρίσεις, εἰς ἀστεϊσμοὺς ἢ χλευασμούς, περιγέλοια. Σουίδ.

Εὔθλαστος, ὁ, ἡ (θλάω). Ὅ,τι εὐκόλως θλᾶται, θραύεται, τσακίζεται, εἶναι εὐκολοτζάκιστον. Γεωπον.

Εὐθοήστιμος, ὁ, ἡ παρ᾽ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1294. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί, εὐθνήσιμος.

Εὔθοινος, ὁ, ἡ (θοίνη). Ὅστις τρώγει καλά, ἢ πολύ, εἶναι πολυφάγος· ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους. 2) πεύθοινον γέρας. Τιμὴ διανεμομένη πρός τινα μὲ πλούσιον, λαμπρὸν θυσίας συμπόσιον. Αἰσχλ. Ἀγ. 255.

Εὐθορύβητος, ὁ, ἡ (θορυβέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι θορυβεῖται, ἐκπλήττεται, τὸ κοιν. σκιάζεται, τὰ χάνει εὐκόλως. (ψ)

Εὔθραυστος, ὁ, ἡ (θραύω). Ὅ,τι εὐκόλως θραύεται, συντρίβεται, κατακομματιάζεται, εἶναι εὐκολοτσάκιστον.

Εὔθριγκος, ὁ, ἡ (θριγκός). Ὅ,τι ἔχει καλὸν εὔμορφον θριγκόν, γύρον, τὸ τουρκ. πεζούλι. Εὐριπ. Ἑλ. 70. πεύθριγκος ἕδραιν.

Εὔθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλάς, πολλὰς τρίχας, εὔμορφα πολλὰ μαλλιά, εὔμορφον, πολλὴν χαίτην, χαίτην, Ὁμ. Ὅστις μόνον ἐν Ἰλδ. χρῆται τῇ λέξ. ἀεὶ ἐπὶ ἵππων καὶ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπ. πεύτριχας ἵππους Ψ, 13. 301, 351. — 2) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, φτιασμένον μὲ καλάς, δυνατὰς τρίχας. πεύτριχον ἀγκιστρον.

Εὔθρονος, ὁ, ἡ. Ἐπικ. εὔθρονος (θρόνος). Ὅστις κάθηται ἐπάνω εἰς εὔμορφον θρόνον, ἔχει καλὸν θρόνον, παρ᾽ Ὁμ. καὶ κατὰ τὸν Ἐπικ. τύπ. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς, Ἰλδ. Θ, 565. Ὀδσ. Ζ, 48. Ο, 495. Ρ, 497. Ἀνάλεκτ. Β΄. 460.

Εὔθρυπτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι θρύπτεται, τρίβεται, γίνεται θρύμματα, ἢ ἀλέθεται καλά, εὔκολα· ἐν γένει, Ὅ,τι διαχωρίζεται, διαμερίζεται, διακόπτεται ἡ συνέχεια του εὔκολα. π. χ. ἀήρ, Ἀριστ. Ψυχ. 2, 8. — 2) Ὅστις ἐμαλακίσθη διὰ τῆς τρυφῆς, ἐγένετο ἀδύνατος, εἶναι πολλὰ ἄπονος, καὶ ὅστις ἀνετράφη μὲ τρυφερότητα, μὲ χάϊδια, εἶναι χαϊδεμένος, τὸ συνήθ. ἰταλ. δελικάτος.

Εὐθύ, Οὐδέτ. μετὰ ἐπιρρηματ. σημασ. τοῦ εὐθύς. ὅπερ ἴδε.

Εὐθυβολέω, ῶ (εὐθυβόλος). Ῥίπτω τι ἴσια που, κτυπῶ τὸ σημάδι. ἀφ᾽ οὗ

Εὐθυβολία, ἡ. Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τίποτε ἴσια που· νὰ ἐπιτυχαίνῃ, κτυπᾷ τὸ σημάδι. Ἴσιον ῥίψιμον, ἐπιτύχημα. Τροπ. Εἰκασία, ἀπείκασμα, τὸ νὰ συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ, τὸ ἰταλ. ἰνδοβινάρῃ τις τίποτε.

Εὐθυβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει ἴσια καὶ κτυπᾷ, ἐπιτυχαίνει τὸ σημάδι. Ὅ,τι ἁρμόζει, ταιριάζει, εἶναι ἀνάλογον εἴς τι π. χ. εὐθυβ. ὄνομα· Προσφυές, ἁρμόδιον εἰς τὸ ἀντικείμενον. Φιλ.

Εὐθύβολος, ὁ, ἡ· παθτ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη ἴσια, ἐπιτυχήθη. Ἐπίρρ. εὐθυβόλως, Εὐστόχως, κατὰ σκοπόν.

Εὐθυγενής, ὁ, ἡ. Σουίδ. ἀμφβ. ἴσως ἀντί, ἰθυγενής.

Εὐθύγλωσσος, Ἀττ. λωττος, ὁ, ἡ (γλῶσσα). Ὅστις ἔχει ἴσιαν γλῶσσαν, ὅ ἐστιν, ὁμιλεῖ τὴν ἀλήθειαν. Πίνδαρ.

Εὐθύγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει ἴσιας, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ ἴσιας, συνίσταται εἰς ἴσιας γραμμάς, ὀρθάς· ὅ,τι εἶναι ἴσιον.

Εὐθυδικέω, Μλ-ήσω (εὐθύδικος). Κρίνω ἴσια, ὀρθά, δίκαια. 2) Ἀρχίζω εὐθύς, χωρὶς νὰ ἀργήσω, χωρὶς νὰ καλοστοχασθῶ, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν κρισολογίαν τινά. Ὄχι δέ, δέχομαι τὴν κρισολογίαν μὲ εὐθύτητα, ὡς καὶ ταύτην τὴν λέξιν ἐξηγεῖ ὁ Κούμας κακῶς καὶ ψευδῶς, ὅθεν καὶ εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα ὄχι ὀλιγώτερον ὥσπερ καὶ εἰς τὸν ἐξηγητὴν αὐτοῦ ἀκατάληπτον.

Εὐθυδικία, ἡ (εὐθυδικέω). Τὸ νὰ κρίνῃ τις ὀρθῶς, δικαίως· ὀρθὴ δικαία κρίσις, ἀπόφασις. 2) πεὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, ἢ εἰσιέναι, ἢ καὶ πεὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Τὸ νὰ δέχηται, ἀρχίζῃ τις κρισολογίαν, τὸ ἰταλ. προτσέσον, καὶ νὰ διαφεντεύηται ἐναντίον τῆς κατηγορίας τοῦ ἐνάγοντος, τοῦ ἐναντίου του, κατ᾽ εὐθεῖαν, ὀρθῶς, χωρὶς νὰ ζητήσῃ, προσπαθήσῃ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ, ἀποβάλῃ τὴν κατηγορίαν διὰ παντοίων παραγραφῶν, διαμαρτυριῶν, τὸ συνήθ. Ἰταλ. χωρὶς νὰ κάμῃ κάμμίαν ἐκσεπτιόνην.

Εὐθύδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις κρίνει ὀρθῶς, δικαίως. ἐν γένει, Ὅστις εἶναι δίκαιος, συνειθίζει νὰ κρίνῃ δίκαια, ἀγαπᾷ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον· ὁ Αἰσχλ. Εὐμ. 305. χρῆται καὶ τῷ θηλ. τύπῳ, εὐθύδικαι, Δικαίως κρίνουσαι, δίκαιαι κρίτριαι (εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἀναδεχθῇ τις νέον ἀρσενικόν, εὐθυδίκης, ὁ).

Εὐθυδρομέω, Μλ-ήσω. Τρέχω, πηλαλῶ ἴσια, παρὰ τὸ

Εὐθύδρομος, ὁ, ἡ. Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ἴσια. Τόπος ἴσιος, ἰσιάδι, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ τρέχῃ ἴσια. πεὐθύδρομον στάδιον. Πίνδαρ. καὶ Στράβ. Α΄.

Εὐθυέντερος, ὁ, ἡ (ἔντερον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσια καὶ μὴ κολουριασμένα ἔντερα.

Εὐθυέπεια, καί, εὐθυεπία, ἡ. Ἴσια καὶ ὀρθή, ἀληθὴς ὁμιλία· ἀλήθεια. παρὰ τὸ

***Εὐθυεπής**, ὁ, ἡ (ἔπος, εἰπεῖν). Ὅστις λαλεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ἴσια, τὴν ἀλήθειαν, τὸ κοιν. ὁμιλεῖ σαστὰ καὶ κοφτά, ἴσια καὶ πέρα.

Εὐθυεπία, ἡ = εὐθυέπεια.

Εὐθυεργής, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅ,τι εἶναι ὀρθά, ἴσια εἰργασμένον, δουλευμένον.

Εὐθυθάνατος, ὁ, ἡ (θάνατος). Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ τὸν θάνατον, θανατόνει, σκοτώνει εὐθύς, ὀγλίγωρα, ἄξαφνα. (ε) πεὐθυθάνατος πληγή. Πλούταρχ. Ἀντων. 77.

Εὐθύθριξ, -τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσιας, ὁμαλὰς τρίχας, ἴσιαν, ἀπέρεττον, ἀκαλλώπιστον κόμην, μαλλιά. Πολυδ.

Εὐθύκαυλος, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅ,τι ἔχει ἴσιον καυλόν, πιάδι, τὸ χυδ. κουτσάκι.

Εὐθυκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὅστις βαδίζει, πηγαίνει, περιπατεῖ τὸν ἴσιον, τὸ ὀρθὸν δρόμον. Ὁδός, τὸ ἰταλ. στράτα εὐθεῖα εὐθὺ ἄγουσα, διὰ τῆς ὁποίας εὐγαίνει, φθάνει τις ἴσια που. Ἀρτ.

Εὐθύληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅ,τι πιάνεται, λαμβάνεται εὔκολα ἢ εὐθύς· εἶναι εὐκολόπιαστον, εὐκολόπαρτον. Σουίδας.

***Εὐθυλογία**, ἡ. Ὀρθή, ἴσια, ἐλευθέρα, ἀληθινὴ ὁμιλία· παρὰ τὸ

Εὐθυλόγος, ὁ, ἡ (λέγω) = εὐθυεπής. Σουίδ.

***Εὐθυμαχέω**, Μλ. -ήσω. Μάχομαι, πολεμῶ εἰς τὸ μέσον τῆς μάχης, εἰς ἀνοικτὸν τόπον, χωρὶς νὰ κρύπτωμαι ὀπίσω εἰς τίποτε· παρὰ τὸ

Εὐθυμάχης, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ εἰς τὸ μέσον τῆς μάχης, εἰς ἀνοικτὸν τόπον, χωρὶς νὰ κρύπτηται ὀπίσω εἴς τι. Πνδ. (α) ἀφ᾽ οὗ

Εὐθυμαχία, ἡ. Μάχη, πόλεμος ἀνοικτός, εἰς ἀνοικτὸν τόπον.

Εὐθυμάχος, ὁ, ἡ = εὐθυμάχης. (ᾰ)

* **Εὐθυμένης**, εως, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Πνδ.

Εὐθυμετρικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ μετρῇ τις τίποτε δι' αὐτοῦ ἴσια, κατὰ μάκρος. Ἥρ.

Εὐθυμέω, Μλ. -ήσω (εὔθυμος). Ποιῶ, κάμνω τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον· συνήθ. ὡς παθ. ἀποθτ. εὐθυμέομαι, Εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, χαίρω, εὐφραίνομαι· αὐταύτως καὶ κατ' ἐνεργ. διαθ. ἐνίοτε. Πλατ. Πολ. ἀφ' οὗ

Εὐθυμία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὔθυμος. Πνδ.

Εὔθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις εἶναι εὔνους, ἀγαθόψυχος, καλόκαρδος, Ὀδσ. Ξ, 63. — 2) συνήθ. Ὅστις εἶναι χαρούμενος, καλοκαρδισμένος. Ἐπίῤῥ. εὐθύμως.

Εὔθυνα, ἡ· παρὰ τοῖς μεταγεστ. εὐθύνη, συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρδ. εὔθυναι (εὐθύνω). Ἡ δικαστικὴ ἔρευνα, ἡ ἐξέτασις· ἀπολογία, τὸ νὰ εἶναί τις ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ δώσῃ ἀπολογίαν, λογαριασμόν, νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἑαυτόν του καθαρόν, ἀθῷον εἰς ἢ διά τίποτε· ἐξαιρ. διὰ ἐπιτροπείαν του εἰς χρήματα, ἄσπρα, ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἐπιστασίαν του εἰς τίποτε· «εὐθύνας ἀπαιτῶ» Ζητῶ ἀπολογίαν, λογαριασμὸν ἀπό τινα διά τι· «εὐθύνας δίδωμι» Ἀπολογοῦμαι, δίδω λογαριασμὸν διά τι· Boeck ἐν Ἀθην. Staatshaush. 1. σλ. 204. fg. — 2) Παιδεία, τιμωρία.

* **Εὐθύνης**, ου, ὁ. πλθ. εὐθύναι· σπανιώτ. ἀπαντώμ. παρασχηματισμ. τύπος τοῦ εὔθυνος (ῡ)

Εὔθυνος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἐρευνᾷ, ἐξετάζει· ἡ ἐξουσία, ἡ ὁ ἄρχων, κριτής, ὅστις ἐζήτει ἀπολογίαν, λογαριασμὸν διὰ τὴν ἐπιτροπείαν τινὸς εἰς δημοσίας λειτουργητίας· ἐν Ἀθήναις ἦταν δέκα οἱ Εὔθυνοι. Περὶ τῆς δοξαστῆς διαφορᾶς τῆς λέξ. παρὰ τό, λογιστής, ἰδὲ Boeckh Staatshaush. 1. σλ. 205. fg. Herm. uber Bockhs Behandlung der Griech. Inscr. σλ. 220. fg. — 2) Ὅστις παιδεύει, τιμωρεῖ πταίστην τινά· ὡς τό, εὐθυντήρ, Αἰσχλ. Περ. 825.

Εὔθυνσις, εως, ἡ (εὐθύνω). Ἴσιασμα· κυβέρνησις, διόρθωσις· τὸ νὰ ἰσιάζῃ, κάμνῃ ἴσιον, κυβερνᾷ, διοικῇ, διορθόνῃ, βάλλῃ, φέρῃ εἰς τὸν ὀρθόν, ἴσιον δρόμον τίς τι. — 2) Ἐξέτασις, ἔρευνα, δοκιμασία.

Εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ· καὶ εὐθυντής, οῦ, ὁ. Ὅστις εὐθύνει, ἰσιάζει, διατάξει, κυβερνᾷ, διορθόνει, ἐπαναδιορθόνει τίποτε· διορθωτής, διοικητής, κυβερνήτης, κριτής· «ὕβριος εὐθυντῆρα» Τιμωρητὴς τῆς ὕβρεως, ἀδικίας. Θεογ. 40. «νεὼς εὐθυντήρ» Κυβερνήτης τοῦ πλοίου, πηδαλιοῦχος, τὸ ἰταλ. τιμονιέρης, τιμονιέρης, αὐταύτως καὶ «εὐθυντὴρ οἴαξ» Τὸ τὴν ναῦν εὐθῦνον πηδάλιον. Αἰσχλ. — 2) = εὔθυνος, τημτ. 1. ἀφ' οὗ

Εὐθυντηρία, ἡ. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1356. Ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον στερεοῦται τὸ πηδάλιον, τιμόνι τοῦ πλοίου· ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως θηλ. τοῦ

Εὐθυντήριος, ὁ, ἡ. Ὅστις εὐθύνει, ἰσιάζει, κυβερνᾷ, βάλλει τι εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον· ἀρχηγός, ἡγεμών. — 2) Ὅστις κρίνει, ἐρευνᾷ, ἐξετάζει.

Εὐθυντής, οῦ, ὁ = εὐθυντήρ.

Εὐθυντικός, ή, όν = εὐθυντήριος.

Εὐθυντός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι ἐδιοικήθη, ἐκυβερνήθη, ὠρθώθη, ἰσιάσθη, διωρθώθη· παρὰ τὸ

Εὐθύνω, Μ. υνῶ (εὐθύς). Ποιῶ τι ὀρθόν, ἴσιον, ἰσάζω, ἰσιάζω τι· ἐξαιρ. κάμνω τι νὰ κινῆται κατ' εὐθεῖαν, ἴσια· «εὐθύνω χερσίν» Ὁδηγῶ τινὰ κρατῶντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι· κυβερνῶ, ὁδηγῶ τι· οἰακίζω ἤτοι κρατῶ τὸ τιμόνι· ἄγω, φέρω ἢ κάμνω τι νὰ ἔλθῃ, φθάσῃ εἰς τὸν ὀρθὸν σκοπόν, εἰς τὸ σκοπούμενον τέλος· «εὐθύνω οὖρον» Πέμπω, στέλλω καλόν, ἁρμόδιον, εἰς τὸ ταξίδι τοῦ πλοίου, ἄνεμον, Πνδ. Ὀλ. 13, 38. «εὐθύνω δίκας λαοῖς» Κρίνω τοὺς ἀνθρώπους μὲ δικαιοσύνην, δίκαια. Πνδ. Πθ. 4, 273. «εὐθύνω ὄλβον» Χορηγῶ, παρέχω, δίδω εἴς τινα εὐδαίμονα ζωήν. Πνδ. Πθ. 1, 88. Ἔτι δὲ καὶ ἰσιάζω· στηλόνω, κρατῶ, στήνω τι ὀρθά, «εὐθ. δόρυ» Valck ἐν Ἱππ. 1226. ἐν γένει, Διοικῶ· διατάζω, κρίνω· ἐρευνῶ, ἐξετάζω· ἐπανορθόνω, διορθόνω· ψέγω, ὀνειδίζω· ἐγκαλῶ, παιδεύω, τιμωρῶ. Ὁ Ποιητ. χρῆται πανταχοῦ τῷ, ἰθύνω, τυπῳ.

Εὐθυονειρία, ἡ. Ἡ κατάστασις, καθ' ἣν ὁ κοιμώμενος φαντάζεται, βλέπει ὀρθά, ταῦτ' ἔστι καθαρά, σαφῆ, ὄχι συγκεχυμένα, ὅθεν καὶ εὐκολοεξήγητα ὄνειρα. Ἀριστοτέλ. περὶ Ὀνειρ. Β'. παρὰ τὸ

Εὐθυόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅστις ὀνειρεύεται καθαρά, εὐκολοεξήγητα ὄνειρα· «τὸ εὐθυόνειρον» ἀντὶ ἡ εὐθυονειρία. Ἀριστοτ.

Εὐθυόνυξ, υχος· καί, εὐθυόνυχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσους ὄνυχας, ἴσια ὀνύχια.

Εὐθυπλοέω, Μλ. -ήσω (εὔθυπλοος). Πλέω ἴσια, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος· ἀφ' οὗ

Εὐθύπλοια, ἡ. Τὸ νὰ ταξιδεύῃ, τρέχῃ μὲ τὸ πλοῖον, πλέῃ τις ἴσια, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος.

Εὐθυπλοκία, ἡ (πλέκω, πλοκή). Τὸ νὰ πλέκῃ, ἢ ὑφαίνῃ τίς τι ἴσια· ἴσιον πλέξιμον, ἢ ὕφασμα. Πλάτ.

Εὐθύπλοος, οον. συναιρ. -πλους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πλέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι πλέει ἴσια, κατ' εὐθεῖαν. Στράβ. ς'.

Εὐθύπνοος, οον, συναιρ. -πνους, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. ου (πνέω). ἐπὶ ἀνέμων· Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν πνέων, φυσῶν «Ζέφυρος εὐθύπνοος» Πίνδαρ. Νέμ. Ζ. 42. ἐπὶ ἐμψύχων. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀναπνέει, ἀναπαίνει ἐλαφρά, ἀνεμποδίστως. Ἱπποκράτ.

Εὐθυπομπής, ῆος, καὶ εὐθύπομπος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις ἄγει, κομίζει, φέρει, ὁδηγεῖ, κυβερνᾷ τι ἴσια κατ' εὐθεῖαν. Πίνδαρ. Νέμ. 2, 10. ὅπερ ὅμως ὁ Boeckh, διὰ τὴν ἐνεργτ. σημσ., ὀξύτον· εὐθυπομπές, ἔγραψε.

Εὐθυπορέω (εὐθύπορος). Βαδίζω, πορεύομαι, πηγαίνω, ἴσια, τὸν ἴσιον δρόμον· ἀφ' οὗ

Εὐθυπορία, ἡ. Βάδισμα, περιπάτημα, πηγαιμὸς ἴσια, κατ' εὐθεῖαν· ἴσιος δρόμος.

Εὐθύπορος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ, πηγαίνει ἴσια ἐμπρός, τὸν ἴσιον δρόμον — Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσια διαστήματα, πεντάτμητα, ἴσιους πόρους.

Εὐθυῤῥημονέω (εὐθυῤῥήμων). Ὁμιλῶ ἴσια, ὀρθά, χωρὶς παρεκβάσεις καὶ περιγραφάς· ὁμιλῶ ἀνοικτά, ἐλεύθερα, χωρὶς δειλίαν, συστολήν, φόβον. — 2) Σχολ. Ἀριστοφ. Ὁμιλῶ ἐκ τοῦ προχείρου, χωρὶς προμελέτην. Πλούταρχ. Δημήτρ. 14.

Εὐθυῤῥημοσύνη, ἡ. Ἀντωνίν. ια'. 6. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος, ἡ ὁμιλία τοῦ εὐθυῤῥήμονος· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς συστολήν, κολακείαν, φιλοπροσωπίαν, χωρὶς δειλίαν· νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ἐλεύθερα.

Εὐθυῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Ὅστις ὁμιλεῖ κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς περιφράσεις, ἀλλ' ἁπλῶς, συντόμως, ἀσυστόλως, τὸ κοιντ. ἴσια καὶ πέρα, σωστὰ καὶ στρογγυλά, χωρὶς νὰ τὰ φέρῃ γύρους· ὅστις λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὁμιλεῖ μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν· ὀνομάζει καθὲ τί μὲ τὸ ἀληθές ὄνομά του. Ἐπίῤ. εὐθυῤῥημόνως.

Εὐθύῤῥιζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει ἴσιας ῥίζας.

Εὐθύῤῥιν, ῑνος, ὁ, ἡ (ῥίν). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει εὐθεῖαν ῥῖνα, ἴσιαν μύτην.

Εὔθυρσος, ὁ, ἡ (θύρσος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρα εὔμορφον ῥάβδον, βακτηρίαν, ῥαβδί, τὸ ἰταλ. μπαστούνι, μπαστούνι ἀπὸ θύρσον, ἤτοι περιτυλιγμένην μὲ κισσὸν καὶ ἀμπελόφυλλα, Εὐρπ. «ναρθηξ εὔθυρσος».

Εὐθύς, εῖα, ύ· γεν. έος, είας, έος. ἐπίθτ. Ὅ,τι εἶναι εὐθύ, ἴσιον· κατὰ σημασίαν ἰσοῤῥοπίας τε καὶ τοιούτου, ἀντιθ. τῷ, σκολιός. β'.) Τροπ. Ὅστις εἶναι ἴσιος, ἀνοικτός, εἰλικρινής, ἀφιλοπρόσωπος, ἀνοικτόκαρδος· «ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν» Ὁμιλῶ ἐλεύθερα, χωρὶς συστολήν, χωρὶς δειλίαν, χωρὶς δόλον, Valck. ἐν Ἱππ. 491. «εἰς τοῦ εὐθέος» Εὐθύς, παρευθύς, Θεδ. ὅθεν. Προθύμως, χωρὶς πρόφασιν, ἁπλῶς, ἀπολύτως. «ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς» Θεδ. 2, 5. «εἰς τὸ εὐθὺ βλέπω» Κυτάζω ἴσια ἐμπροστά μου. Ἐπίῤ. εὐθέως. 2) ὡς οὐσιαστ. καὶ εὐθεῖαι ὑπακ. «αἱ ὁδοί», Ἡ ὀνομαστική. Γραμματ. ἔτι δὲ καὶ ὑπακ. γραμμή, Ἴσια γραμμή, ἀράδα, τὸ συνήθ. ἰταλ. λίνια. Παροιμ. «κατ' εὐθεῖαν» ὑπακ. ὁδοῦ, Ἴσια, τὴν ἴσιαν στράταν. Πλούτ. Φαβ. 3. «κατὰ τῆς αὐτῆς εὐθείας» Εἰς τὴν ἰδίαν γραμμήν, ἀράδαν. Πλβ. 3) ὡς Ἐπίῤ. εὐθύς καὶ εὐθύ, ἐπὶ τόπου· Ἴσια, κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐμπρός «εὐθὺ Πύλονδε», ἐν Πύλου Ὑμ. Ἑρ. 342. 355. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, ἐπί τινος ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «εὐθὺ τινος» Ἴσια πρός τι, Valck. ἐν Ἱππ. 1197. «κατ' εὐθύ» Ἴσια εἴς τι, παρὰ τοῖς Ἰω. ποιητ. Κατὰ ταύτην τὴν τοπικὴν σημσ. χρῶνται οἱ Ἀττ. μᾶλλον τῷ, εὐθύ, τύπῳ, Heind. ἐν Πλάτ. Λυσ. σλ. 203. Β. Ἀριστοφ. Εἰρ. 68. 77. β'.) ἐπὶ χρόνου. Εὐθύς, παρευθύς, παρευθύς, ταύτην τὴν στιγμήν, χωρὶς ἀναβολῆς· ἔξαφνα, ἀπροσδόκητος, ὅθεν καὶ σπουδαίως, μὲ βίαν, ἀστόχαστα, μὲ προπέτειαν· εὐθὺς ἔπειτα, εὐθὺς ὕστερα. Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. φαίνεται τὸ τε εὐθύ καὶ τὸ εὐθύς ὁμοίως ἐν πολλῇ χρήσει, Jac. Ἀνθλ. Πλτ. σλ. LXXVI. Οἱ ἄριστοι τῶν Ἀττ. μέντοι προκρίνουσι τό, εὐθύς, οἱ δὲ μεταγενέστεροι τὸ εὐθύ, Lobeck. ἐν Φρν. σλ. 144. Τούτοις συνέχεται. γ'.) ἡ σημσ. τοῦ, Παραδείγματος χάριν, οἷον, ἤγουν. Ruhnk. ἐν Τιμ. σλ. 58. παρβλ. αὐτίκα καὶ εὐθέως. Πολλάκις δὲ κεῖται πλεοναστ. μετὰ τοῦ, παραυτίκα καὶ ἄλλων ἰσοδυνάμων μορίων, Wolf. ἐν Δεπτ. σλ. 235. Schaef. mel. σλ. 61. παρβλ. Βττμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 290. — Ἔν τε τῇ Ἰλ. καὶ ἐν τῇ Ὀδσ. εὕρηται μόνον ὁ ἀρχαιότερος τύπ. ἰθύς, δι' οὗ δῆλον, ὅτι ἡ ἐτυμλγ. τῆς λέξ. μὴ νομιζέσθω παρὰ τό, εὖ. (-υ)

Εὐθύσανος, ὁ, ἡ (θύσανος). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς θυσάνους, φούντας ἢ κλώσια. (ῡ)

Εὐθυσκοπέω, (σκοπέω). Σκοπῶ, βλέπω, κυτάζω ἴσιά που. Πλούταρχ.

Εὐθύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει ἴσιον στόμα· ἴσιον στόμιον, ἄνοιγμα. Πολυδ. Κ. 60.

Εὐθυτενής, έος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅ,τι εἶναι ἴσια τεταμένον, τεντωμένον.

Εὐθύτης, ητος, ἡ (εὐθύς). Ἰσιάδα, τὸ νὰ εἶναί τι ἴσιον, νὰ γίνηται ἴσια. — 2) Τροπ. Ὀρθότης, δικαιοσύνη· τιμιότης, εἰλικρίνεια. (ῡ)

Εὐθυτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι κόπτει ἴσια· ἀλλ'

Εὐθύτομος, ὁ, ἡ· προπαροξ. Ὅ,τι εἶναι ἴσιον, εἶναι ἴσια κομμένον. Πίνδαρ. Πυθ. Ε'. 120.

Εὐθύτονος, ὁ, ἡ (τείνω) = εὐθυτενής. — 2) «τὰ εὐθύτονα» Πολεμικαί τινες μηχαναί, διὰ τῶν ὁποίων ἀπετρεβόλιζον, ἔῤῥιπτον βέλη καὶ τ. τ. κατὰ τῶν ἐχθρῶν· ἰδὲ παλίντονος.

Εὐθύτρητος, ὁ, ἡ (τετραίνω). Ὅ,τι εἶναι ἴσια τρυπημένον.

Εὐθυφερής, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κινεῖται, πορεύεται, πηγαίνει, περιπατεῖ, τρέχει, πηλαλεῖ ἴσια. Πλάτ. Νόμ. Ζ'.

Εὐθύφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ὅ,τι ἔχει λεῖον, ὁμαλόν, ἴσιον φλοῦδιν. Θεόφρ. Φ. Ἱστορ. Γ΄. 9.

Εὐθυφορέω, Μλ. -ήσω (φέρω). Φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ, κρατῶ τίποτε ἴσια· συνηθ. κατὰ παθ. διαθ. Κινοῦμαι, βαδίζω, περιπατῶ, τρέχω, ἴσια, κατ' εὐθεῖαν· ἀφ' οὗ

Εὐθυφορία, ἡ. Εὐθεῖα, ἴσια, κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν κίνησις, Ἀριστ. ἀντιθ. τῷ, κυκλοφορία.

Εὔθυφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει ὀρθὰ φρονήματα, εἶναι εἰλικρινής, ἀνοιχτόκαρδος. — 2) Ὅστις φρονεῖ καλά, θέλει ἀγαπᾷ τι καλόν· ὡς τό, εὔφρων καὶ εὔθυμος. — 3) Ὄνομα. κύρ.

Εὐθυωρέω, Μλ. -ήσω (εὐθύωρος). Πορεύομαι, πηγαίνω κατ' εὐθεῖαν, ἴσια ἐμπρός· ἀφ' οὗ

Εὐθυωρία, ἡ. Εὐθεῖα, ἴσια κίνησις, ἴσιον περπάτημα, βάδισμα, δρόμος, βῆμα.

Εὐθύωρον, ἰδὲ τὸ ἑξῆς.

Εὐθύωρος, ὁ, ἡ· καὶ εὐθυωρός, ρά, ρόν. Ὅστις ἢ ὅ,τι κινεῖται, πορεύεται κατ' εὐθεῖαν, ἴσια, τὸν ἴσιον δρόμον· ἐξαιρ. εὔχρηστον τὸ οὐδέτ. εὐθύωρον, ἐπίῤῥη. ὡς τό, εὐθὺς χρήσιμον. (συνηθ. εὐμλη. παρὰ τό, ὥρα, μ' ὅλον ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν σημασ. παραυτά, ἢ οὐδαμοῦ εὕρηνται, ἢ πάνυ σπάνια εἰσὶ τὰ παραδείγματα· ὅθεν λαμβάνεται μᾶλλον τὸ εὐθὺ ὡς πρωτότ. καὶ ἡ λήγουσα νομίζεται ὡς ἀπὸ τύχης.)

* **Εὐθώρηξ**, κος, ὁ, ἡ· καὶ

Εὐθώρηκος, ὁ, ἡ (θώραξ). Ὅστις εἶναι καλῶς θωρακισμένος, ὡπλισμένος. Ἐπιγραμ. κεῖμαι μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστήςιν.

Εὐιάζω, Ἰδὲ εὐάζω.

Εὐιακός, ἡ, όν (εὔιος). Ὅ,τι ἀνήκει ἀναφέρεται εἰς τὸν Βάκχον, εἶναι Βακχικόν. Ἀνθολ.

* **Εὐιάς**, άδος, ἡ. ἰδικῶτ. θηλυ. τοῦ εὐιακός· παιπάλος ἀμπέλοιο· Ἡσχ.

Εὐίατος, ὁ, ἡ (ἰάομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἰατρεύεται καλά, ἢ εὔκολα· εἶναι εὐκολοϊατρευτον. (– ᵕ – ᵕ)

Εὐίδρως, ὁ, ἡ (ἱδρώς). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἱδρώνει πολὺ ἢ εὐκόλως. Θεόφραστ.

Εὐίερος, ὁ, ἡ (ἱερός). Ὅ,τι εἶναι πάνυ ἱερόν, ἅγιον· ἱερώτατον, ἁγιώτατον. (ε)

Εὐϊλατεύω, Μ. εύσω. Εἶμαι πάνυ εὐΐλατος, εὐμενής, εὔνοϊκός, ἐλεήμων, συμπαθής· παρὰ τοῖς LXX. παρὰ τὸ

Εὐΐλατος, ὁ, ἡ (ἱλάομαι). Ὅστις εἶναι κατὰ πολλὰ εὐμενής, συμπαθητικός, εὔνοϊκός, ἐλεήμων, μακρόθυμος, εὐσπλαγχνητικός· παρὰ τοῖς Ο΄. (ε)

Εὐϊματέω, = εὐειματέω.

Εὐΐματος, ὁ, ἡ = εὐείματος. (ε).

Εὔινος, ὁ, ἡ (ἴς). Ὅ,τι ἔχει καλὰς καὶ δυνατὰς ἴνας.

Εὔιος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, ἀπὸ τοῦ εὐα, εὐοῖ· ἀφ' οὗ. — 2) Εὔιος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπιθ., Βακχικός, ἐνθουσιαστικός, προφητικός.

Εὔιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅστις ἱππάζεται, τὸ ἰταλ. καβαλλικεύει, κάθεται, κρατεῖται καλὰ ἐπὶ τὸν ἵππον. — Ὅστις ἔχει ἢ τρέφει, κρατεῖ, καλοὺς ἵππους. Τμ. Ἀπλ. 210. Εὐρ. — 2) Εὔιππος, κύρ. ὄνομ. Ἰλ.

Εὐίστιος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐέστιος.

* **Εὔϊστος**, ὁ, ἡ (εἰδέναι) ὑπόθος εὐϊστοςω Ἐπιστητή, καλὴ φιλομάθεια. Ἰαο. Ἐπιγρ. ἄδεσπ. 168.

Εὔιχθυς, ὁ, ἡ, υ, τό, γεν. υος (ἰχθύς). Ὅ,τι ἔχει πολλὰ ὀψάρια, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ὀψάρια. Ἀθήν.

Εὐιώτης, ου, ὁ. θλκ. εὐιῶτις, ιδος, ἡ (εὔιος) = εὔιος σημασ. 2 Εὐριπ. παρὰ Στοβ. Φυσ. κεὐιῶτις οἴνη...

Εὐκαής, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι καίει εὐκόλως ἢ καλῶς.

Εὐκαθαίρετος, ὁ, ἡ (καθαιρέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ καθαιρέσῃ, κρημνίσῃ, χαλάσῃ, δαμάσῃ, νικήσῃ. Θυκ. ζ, 18.

Εὐκάθεδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). Ὅ,τι ἔχει, περιέχει καλὰς καθέδρας, καλὰ καθήσματα ἢ ἕδρας, τὸ ἰταλ. μπάγκας, καθήσματα διὰ κωπηλάτας· ὡς τό, εὔσελμος· ἐξαιρ. ἐπὶ πλοίων. Γραμματγρ.

Εὐκάθεκτος, ὁ, ἡ (κατέχω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀναχαιτίσῃ, κατέχῃ, κρατῇ τὴν ὁρμήν, τὴν κίνησίν του ὀπίσω, ἐμποδίζῃ, διοικῇ. Ξενοφ. Κυροπ. Ζ΄. ἑ. 69.

Εὐκαιρέω, Μλ. -ήσω, σπανιώτ. εὐκαιρέομαι, ὡς μέσ. ἀποθ. (εὔκαιρος). Ἔχω, εὑρίσκω, ἢ λαμβάνω εὐκαιρίαν· ἔχω καιρόν, εὐτχολίαν, ἀπραγίαν, ὅ ἐστί, εἶμαι χωρὶς ἔργον. 2) Μεταχειρίζομαι τὸν καιρόν, ἢ τὴν εὐσχολίαν, ἀπραγίαν μου εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. — 3) Ἔχω καλὸν καιρόν· ζῶ εὐδαιμόνως, εὐτυχῶς· ἀφ' οὗ

Εὐκαίρημα, ατος, τό. Ὅ,τι γίνεται, κάμνει τις εἰς τὸν προσήκοντα, ἁρμόδιον καιρόν. Στοβ. Ἐκλ. Ἠθ. καὶ

Εὐκαιρία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλός, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος καιρὸς εἰς, ἢ διὰ τίποτε, τὸ ἰταλ. ὀκαζιόνη· εὐσχολία, ἀπραγία, σχολή, ἀργία. — 2) Καλὴ εὐτυχὴς κατάστασις· πλούτη, περιουσία Πολβ. παρὰ τὸ

Εὔκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Ὅστις κάμνει τι, ἢ ὅ,τι γίνεται εἰς ἁρμόδιον, καιρόν· πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς καλὸν καιρόν, ἀνάλογον πρὸς τὸν καιρόν, καλόν, ὠφέλιμον, εὔχρηστον. — 2) Ὅστις ἔχει καιρόν, εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξῃ, κάμῃ τίποτε· ὅστις ἔχει εὐσχολίαν, σχολήν, δὲν εἶναι ἠσχολημένος εἴς τι· ὅστις μεταχειρίζεται τὸν καιρόν του εἰς τίποτε· ὅστις εἶναι, κάθηται ἀργός. Ἐπῤῥ. εὐκαίρως.

Εὔκαλος, εὐκαλία. Δωρικ. ἀντί, εὔκηλος, εὐκηλία.

Εὐκάματος, ὁ, ἡ (κάματος). Ὅ,τι δουλεύεται εὔκολα, χωρὶς πολὺν κόπον, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι ὠφέλιμος, εὐτυχής. (ε)

* **Εὐκάμπεια**, ἡ. Τὸ νὰ κάμπτηται, λυγίζηταί τι εὔκολα· παρὰ τὸ

Εὐκαμπής, ὁ, ἡ (κάμπτω) Ὅ,τι εἶναι λυγισμένον καλά, εὔμορφα· καμπύλον, κλητς, τόξα. Ὀδύσ. Σ, 368. Φ, 6. Τμ. Ὁμ. κζ΄. 12. — 2) Ὅ,τι κάμπτεται, λυγίζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολολύγιστον.

Εὔκαμπτος, ὁ, ἡ (κάμπτω) = εὐκαμπής, σημασ. 2. ἀφ' οὗ

Εὐκαμψία, ἡ = εὐκάμπεια.

Εὐκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὅστις ἔχει καλήν, θαῤῥετὴν καρδίαν· ἀνδρεῖος, θαῤῥετός, εὔτολμος· καλόκαρδος, Εὐρπ. — 2) Ὅ,τι ἐνδυναμόνει τὴν καρδίαν, τὸν στόμαχον, εἶναι στομαχικόν, τὸ ἰταλ. καρδιάλε. Ἐπῤῥ. εὐκαρδίως.

Εὐκαρπέω, Μλ. -ήσω (εὔκαρπος). Φέρει, ἔχει καλοὺς ἢ πολλοὺς καρπούς· εἶναί τι καρπερόν. Στράβ. Κ. ἀφ' οὗ

Εὐκαρπία, ἡ. Καρποφορία, καλοὶ καὶ πολλοὶ καρποί, πολλὰ γεννήματα.

Εὔκαρπος, ὁ, ἡ, (καρπός). Ὅ,τι φέρει, δίδει, γεννᾷ πολλοὺς καρπούς. Τμ. Ὁμ. λ΄. 5. ἐξαιρ. ἐπὶ καρπῶν τῶν ἀγρῶν καὶ δένδρων. — 2) ἐνεργ. Ὅ,τι προβιβάζει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ τὴν εὐκαρπίαν. Θεόφραστ. πολύκαρπος ἀήρ...

Εὐκατάγνωστος, ὁ, ἡ (καταγινώσκω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ψέγεται, ὀνειδίζεται, κατηγορεῖται εὔκολα· εἶναι εὐκολοκατηγόρητον.

Εὐκαταγώνιστος, ὁ, ἡ (καταγωνίζομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι νικᾶται εὔκολα, εἶναι εὐκολονίκητος.

Εὐκατάκαυστος, ὁ, ἡ (κατακαίω). Ὅ,τι εὐκόλως κατακαίεται.

Εὐκατακόμιστος, ὁ, ἡ (κατακομίζω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι εὐκολοκατέβαστον, εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ καταβιβάσῃ, κομίσῃ, φέρῃ κάτω. — 2) πανδήποτέ τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ καταφέρῃ, καταβιβάσῃ τίποτε εὔκολα, εἶναι κατηφορικόν. Στράβ. ΙΒ΄.

Εὐκατακράτητος, ὁ, ἡ (κατακρατέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ κρατήσῃ, δεσπόσῃ, φυλάξῃ — 2) Ὅστις, ἢ ὅ,τι δαμάζεται, νικᾶται εὔκολα, εἶναι εὐκολονίκητος. (πρχ) Πολύβ.

Εὐκατάληπτος, ὁ, ἡ (καταλαμβάνω). Ὅ,τι καταλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ εὔκολα.

Εὐκατάλλακτος, ὁ, ἡ (καταλλάσσω). Ὅστις ἱλεόνεται, καταπραΰνεται, γίνεται πάλιν εὔνους, φίλος εὔκολα. Ἐπῤῥ. εὐκαταλλάκτως.

Εὐκατάλυτος, ὁ, ἡ (καταλύω). Ὅ,τι εὐκόλως καταλύεται, χαλνᾶται· εἶναι εὐκολοχάλαστον. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ΄.

Εὐκαταμάθητος, ὁ, ἡ (καταμανθάνω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μάθῃ, γνωρίσῃ, καταλάβῃ. Ἱπποκρ.

Εὐκαταμάχητος, ὁ, ἡ (καταμάχομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι νικᾶται εὔκολα· εἶναι εὐκολονίκητος. (ε)

Εὐκατανόητος, ὁ, ἡ (κατανοέω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ νοήσῃ, καταλάβῃ τις· εἶναι εὐκολονόητον.

* **Εὐκατάπληκτος**, ὁ, ἡ (καταπλήσσω). Ὅστις καταπλήττεται, ἀθυμεῖ, λυπεῖται εὔκολα· τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ λυπήσῃ, καταφρονήσῃ, ταπεινώσῃ, τὸ κοιν. νὰ τὸν κάμῃ νὰ τὰ χάσῃ εὔκολα.

Εὐκαταπραΰντος, ὁ, ἡ (καταπραΰνω). Ὅστις εὐκόλως καταπραΰνεται, ἱλαρεύεται, (πρχ)

Εὐκατάπρηστος, ὁ, ἡ (καταπρήθω). Ὅ,τι εὐκόλως κατακαίεται. Σοφοκλ. Αἰ. 864. Εὐριπ. Ἱκετ. 579. 849.

Εὐκαταπτόητος, ὁ, ἡ (καταπτοέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως πτοεῖται, φοβεῖται, σκιάζεται, τὸ κοιν. εἶναι σκιάρης.

Εὐκατάπτωτος, ὁ, ἡ (καταπίπτω). Ὅ,τι εὐκόλως πίπτει κάτω.

Εὐκατασήμαντος, ὁ, ἡ (κατασημαίνω) Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ σφραγίσῃ, βουλώσῃ· εἶναι εὐκολοβούλωτον.

* **Εὐκατάσκεπτος**, ὁ, ἡ (κατασκέπτομαι). Ὅ,τι δύναται νὰ παρατηρῇ, κυτάζῃ τις καλά.

Εὐκατασκεύαστος, ὁ, ἡ (κατασκευάζω). Ὅ,τι κατασκευάζεται, ἑτοιμάζεται, τελειόνεται, κτίζεται, φκιάνεται εὔκολα.

* **Εὐκατάσκευος**, ὁ, ἡ (κατασκευή) = τῷ προηγμ.

Εὐκατάσκηπτος, ὁ, ἡ (κατασκήπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, στερεὰ ἐπακουμβισμένον εἴς τι, στηλωμένον, στερεωμένον.

Εὐκατάστατος, ὁ, ἡ (καθίστημι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ βαλμένον ἢ στημένον κου, ἵσταται, στέκεται καλά, στερεά, βέβαια· ἔχει καλήν, βεβαίαν κατάστασιν.

Εὐκατάστροφος, ὁ, ἡ (καταστρέφω). ἐπὶ συντάξεως περιόδων, Καλῶς, τεχνικῶς, ἐπιτηδείως, μὲ γλαφυρὰν στρογγυλότητα συντεταγμένη. Δημήτριος, 10. κτύπημα ἐκ κώλων ἢ κομμάτων εὐκατάστροφον, τὸ ὁποῖον παρακατιὸν ἑρμηνεύων λέγει σχῆμά τινα καὶ συστροφὴν ἔχον κατὰ τὸ τέλος...

Εὐκατάσχετος, ὁ, ἡ (κατέχω) = εὐκατακράτητος. Ἱπποκρ.

Εὐκατατρόχαστος, ὁ, ἡ (κατατροχάζω). Ὅ,τι εὐκόλως κατατρέχεται, ὑπόκειται εἰς καταδρομὰς καὶ προσβολὰς ἐχθρικάς, ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψέξῃ, ὀνειδίσῃ, κατηγορήσῃ, ἐνυβρίσῃ. Στράβ. ΙΔ΄.

Εὐκατάτροχος, ὁ, ἡ. = εὐκατάφορος. Ἡσύχ.

Εὐκαταφορία, ἡ. Κλίσις πρός τι. Διογ. Λαέρτ. παρὰ τὸ

Εὐκατάφορος, ὁ, ἡ (καταφέρομαι). Ὅ,τι κλίνει, βαίζει πρὸς τὰ κάτω, γλυστρᾷ, πίπτει εὔκολα κάτω. ἐξαιρ. τροπ. Ὅστις εὐκόλως ἐξολισθαίνει, πίπτει, καταντᾷ εἴς τινα κακίαν, εἴς τι σφάλμα, νικᾶται εὐκόλως ὑπό τινος

ψυχικοῦ πάθους· ὅστις ἔχει κλίσιν εἴς τι, ἀγαπᾷ, τῷ ἀρέσκει τίποτε εὔκολα.

Εὐκαταφρόνητος, ὁ, ἡ (καταφρονέω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καταφρονεῖται, παραμελεῖται, παραβλέπεται· εἶναι μικρόν, ποταπόν, ἀναξιόλογον· ἐπ' ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· Δημοσθ. Φιλ. 1, 18.

Εὐκαταψευστος, ὁ, ἡ (καταψεύδομαι). Περὶ ὁτουδήποτέ τι περὶ ἢ κατὰ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψευδολογῇ, νὰ λέγῃ ψεύματα. Στράβ. Α'.

Εὐκατέακτος, ὁ, ἡ (κατάγνυμι, Παρκ. κατέαγα). Ὅ,τι εὐκόλως κατασπᾶται, τζακίζεται, εἶναι εὐκολοτσάκιστον· Ἀρτεμ. Δ', 66.

Εὐκατέργαστος, ὁ, ἡ (κατεργάζομαι). Ὅ,τι εὐκόλως κατεργάζεται, δουλεύεται, κατασκευάζεται, χωνεύεται· εἶναι εὐκολοδούλευτον, εὐκολόχωνευτον· Ξεν. Ἀπομν. Δ', 7, 6. τὸ ὕδωρ . . μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς, εὐκατεργαστότερά τε καὶ ὠφελιμώτερα καὶ ἡδίω ποιεῖ αὐτά. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως τελειόνεται, γίνεται τέλειον, σωστόν· ἀποτελειόνεται, ἐκπληροῦται· εἶναι εὐκολοτελείωτον. — 3) Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως καταβάλλεται, καταδαμάζεται, νικᾶται, ἀφανίζεται, ἐξαλείφεται, σκοτόνεται· εἶναι εὐκολονίκητος, εὐκολοφόνευτος.

Εὐκατηγόρητος, ὁ, ἡ (κατηγορέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως κατηγορεῖται· ἠμπορεῖ τις νὰ κατηγορῇ, ἐγκαλῇ εὔκολα, εἶναι εὐκολοκατηγόρητον.

* **Εὐκατοίκητος**, ὁ, ἡ (κατοικέω). Χώρα, τόπος, οἶκος καὶ τ. καλὸς διὰ νὰ κατοικῇ τις. Σχλς. Εὐρ. Ὀρ. 1621.

Εὐκάτοπτος, ὁ, ἡ (κάτοπτος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ σαφές, καταφανές· τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ εὐκολώτατα· εἶναι εὐκολόβλεπτον.

Εὐκατόρθωτος, ὁ, ἡ (κατορθόω). Ὅ,τι τελειόνεται, κατορθόνεται εὐκόλως, εὐτυχῶς· εἶναι εὐκολοκατόρθωτον.

Εὐκάτοχος, ὁ, ἡ (κατέχω) = κατάσχετος.

Εὐκαυστος καὶ εὔκαυτος, ὁ, ἡ (καίω). Ὅ,τι εὐκόλως καίει, καίεται, εἶναι εὐκολόκαυστον.

Εὐκέαρος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ. Πλουτχ.

Εὐκέαστος, ὁ, ἡ (κεάζω). Ὅ,τι εὐκόλως σχίζεται, εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ σχισθῇ· εὔσχιστον, εὐκολόσχιστον.

* **Εὐκέατος**, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐκέαστος. Ὀδσ. Ε, 60.

Εὐκέλαδος, ὁ, ἡ (κέλαδος). Ὅ,τι ἠχεῖ, θορυβεῖ καλά, δυνατά· κάμνει καλὸν ἦχον, δυνατὸν θόρυβον, κρότον. Εὐριπ.

Εὔκεντρος, ὁ, ἡ (κέντρον). Ὅ,τι εἶναι πάνυ ὀξύ, σουβλερόν, ἔχει καλόν, κέντρον κεντρί.

Εὐκέραος, καὶ εὐκέρως, ὁ, ἡ· ων, τό, γεν. ωτος) (κέρας). Ὅ,τι ἔχει καλά, εὔμορφα, δυνατά, μεγάλα κέρατα. Σοφλ. Αἰ. 64. πεύκεραος ἄγρας, Κυνῆγι ἢ λάφυρα ἀπὸ ζῶα κερατοφόρα.

Εὐκέραστος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κερασμένον, μεμιγμένον, συγκατωμένον· ἔχει μετρίαν κρᾶσιν, τὸ ἰταλ. τεμπεραμέντον· ὡς τὸ εὔκρατος, Διονυσ. Ἁλικ.

* **Εὐκερδής**, ὁ, ἡ (κέρδος). Ὅ,τι δίδει, προξενεῖ, φέρει μεγάλον κέρδος.

* **Εὐκερματέω**, Μλ -ήσω (κέρμα). Ἔχω χρήματα, ἄσπρα.

Εὔκερως, ὁ, ἡ· ἰδὲ εὐκέραος.

Εὐκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλήν, εὔμορφον, δυνατὴν κεφαλήν. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλόν, ὠφέλιμον διὰ τὴν κεφαλήν, δυναμωτικὸν τῆς κεφαλῆς, παβλ. εὐκάρδιος.

Εὐκηλήτειρα, ἡ (εὔκηλος). Ἡσυχάστρια, καταπραΰντρια, ἥτις κάμνει, ἠμπορεῖ νὰ ἡσυχάζῃ, καταπραΰνῃ τινά· Ἡσιόδ. Ἐργ. 464. παίδων εὐκηλήτειρα.

Εὐκηλία, ἡ. Ἡσυχία πρᾳότης, ἀταραξία παρὰ τὸ

Εὔκηλος, ὁ, ἡ. Δρς. εὔκαλος, Αἰολ. τύπ. καθ' ἔκτασ. τοῦ εὔκαλος, Ἥσυχος, πρᾶος, ἀτάραχος. ὅστις εἶναι ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος, σώφρων, ἀπαθής, Ἰλδ. Α, 554. Ἀφρόντις, ἀμελής, ἀργός, ῥᾴθυμος, Ὀδσ. Γ, 263. ὅθεν, Ἀτάραχος, ἀνενόχλητος, ἀκώλυτος, ἀνεμπόδιστος, πολεμίζειν εὔκ.« Ἰλδ. Ρ, 371. πεύδεινε Ὀδσ. Ξ. 479. Θαῤῥαλέος, ἄφοβος, πεποιθώς, εὔτολμος, Ἡσδ. Ἐρ. 673. Ὑμν. Ἐρ. 380. — Ἀπὸ Ἀπλ. Ῥοδ. δέ, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, Ὅ,τι εἶναι ἀνεμπόδιστον, συνεχές, ἀδιάκοπον, ἀτάραχον, ἥσυχον, ἀθόρυβον· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον περὶ σιωπῆς, οὐχὶ δὲ περὶ ὁρμῆς, ψυχικῆς διαθέσεως ὑπὲρ κλέους, δόξης, τιμῆς διὰ πράξεως, διὰ ἔργου, κατορθώματός τινος. Ὁ Ἀπολ. Ῥδ. χρῆται τῇ λέξ. καὶ ἐν τῷ θηλ. γένει, εὐκήλη. Ἐπρρ. εὐκήλως. (τῷ εὖ οὐκ ἔστι σύνθετος ἡ λέξις. τὸ πρωτότ· ὅπερ πιθανῶς ἑκών. ἰδὲ ἕκηλος.

Εὔκηλος, ὁ, ἡ (καίω, κηλόν). Ὅ,τι εἶναι εὔκαυστον, καίει εὐκόλως. πεύκηλον δρυὸς κούμενα ἐξανθρακώσας. Ἴων.

Εὐκινησία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ κινῆταί τις ἢ τι εὔκολα, ἐλαφρά, ταχέως· εὐκολος, ὀγλίγωρος, ἐλαφρὰ κίνησις· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ νοερᾶς κινήσεως· Ἀθήν. καὶ Διόδωρ. Σικ. πεύκινησία περὶ τὴν ψυχήν. Ἀγχίνοια, ἐπινοητική, ἐφευρετικὴ δύναμις τῆς ψυχῆς· παρὰ τὸ

Εὐκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καὶ ταχέως κινεῖται, εἶναι ταχύ, ἐλαφρόν· ὀγλίγωρον — 2) ἐπὶ τοῦ νοός. Ὅστις εἶναι ἀγχίνους, ἐφευρετικός, ἐφευρίσκει, καταλαμβάνει, ἐννοεῖ τι εὐκόλως. Ἐπίρ. εὐκινήτως. (ῐ).

* **Εὐκισσος**, ὁ, ἡ (κισσός). Τόπος ἔχων, περιέχων πολλοὺς κισσούς.

Εὐκίων, ονος, ὁ, ἡ (κίων). Ὅ,τι ἔχει καλούς, εὐμόρφους, εἶναι κεκτημένον, καλλωπισμένον μὲ καλούς, μεγαλοπρεπεῖς κίονας, στήλους, τὸ ἰταλ. κολόνας. Εὐριπιδ. Ἴων. 184. παλλὴ θεῶν εὐκίονες (ῐ).

Εὔκλαδος, ὁ, ἡ (κλάδος). ἐπὶ φυτῶν, Ὅ,τι ἔχει καλοὺς ἢ πολλοὺς κλάδους, κλαδιά, κλωνάρια. Σουίδ.

Εὔκλαστος, ὁ, ἡ (κλάω). Ὅ,τι εὐκόλως θλᾶται, τσακίζεται, εἶναι εὐκολοτσάκιστον.

Εὐκλεής, ὁ, ἡ (κλέος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν κλέος, καλὴν φήμην· εἶναι περίφημος, ὀνομαστός. πού μοι ἦμιν εὐκλεεῖα. Ἀλλ' μᾶς προξενεῖ καλὸν ὄνομα, Ἰλδ. Ρ, 417. Ἀντὶ τῆς αἰτ. πεὐκλεέα συναιρ. εὐκλεᾶ, χρῶνται οἱ ποιητ. καὶ τῷ εὐκλέα, ὡς παρὰ τὸ πεὐκλῆας, καὶ πληθ. εὐκλέας, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 290. 905. Ὁμ. αἰτ. πλθ. μετὰ ποιητ. ἐκτεταμ. παραληγ. ἐϋκλεῖας, Ἰλδ. Κ, 281. Ὀδσ. Φ, 331. Ἐπρρ. εὐκλεῶς, Ὁμρ. ἐϋκλειῶς, Ἰλιάδ. Χ, 110. ἀφ' οὗ

Εὔκλεια, καὶ εὐκλεῖα, ἡ· Καλὸν κλέος, καλὴ φήμη, καλόν, λαμπρόν, εὔδοξον ὄνομα· παρ' Ὁμ. ἀεὶ κατὰ τὸν ποιητ. τύπ. ἐϋκλείη, Ἰλδ. Ο, 265. Ὀδσ. Ξ, 402. Ἰων. εὐκλείη, Δωρ. εὐκλεία. ἀφ' οὗ

Εὐκλεΐζω, Ἰων. εὐκληΐζω. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημίζω. Πίνδ. Πυθ. Θ, 161.

Εὐκλειής, Ἐπκ. ἀντὶ εὐκλεής. Ἐπρρ. εὐκλειῶς.

* **Εὐκλεινός**, ὁ, ἡ (κλεινός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλην φήμην, εἶναι πολὺ περίφημος, ἔνδοξος, ἐξακουστός, ὡς κλεινός, μέγας καὶ τ. τ.

Εὔκλειστος, ὁ (κλείω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κλεισθῇ καλά, εἶναι καλὰ κλεισμένον.

Εὐκληΐς, καὶ ἐϋκληΐς, -ῖδος, σπανιώτ. εὐκληΐς, ἐξυτονώ. -ίδος, Ἰων. ἀντὶ εὔκλειστος· ἢ θύρη ἐϋκληῒς ἀραρυῖα, Ἰλδ. Ω, 318 (τὸ ἰῶτα ἐν πάσαις ταῖς πτώσεσι μκρ.)

Εὐκληματέω (κλῆμα), ἐπὶ ἀμπέλων. Ἔχει, βλαστάνει καλὰ κλήματα, κληματόβεργας.

Εὐκληρέω, (κλῆρος). Ἔχω καλὸν κλῆρον, καλὴν Μοῖραν, εἶμαι εὐτυχής, Ἀνθλ. ἀφ' οὗ

Εὐκλήρημα, τό. Καλὸς κλῆρος, καλὴ Μοῖρα. εὐτυχία. Ἀντιφάν.

* **Εὐκληρία**, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν Μοῖραν, εὐτυχίαν, νὰ εἶναι καλόμοιρος, καλομοίρης· παρὰ τὸ

Εὔκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, εἶναι εὐτυχής, καλόμοιρος·

(**Εὐκλής**), ὁ, ἡ. ἄχρηστος τύπος τοῦ εὐκλεής, ὅπερ ἰδὲ

Εὔκλωστος, ὁ, ἡ (κλώθω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κλωσμένον, γνεσμένον, ὑφασμένον ἀπὸ καλὰ κλωσμένον, ἀπὸ καλὸν νῆμα. Ἀνθλ. πεὔνημα εὐκλώστοιο. Ὁμηρ. Ὑμν. Ἀπλ. 203. πεύκλωστος χιτών.

Εὐκναμπτος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ εὔγναμπτος.

Εὔκναπτος, ὁ, ἡ (κνάπτω). Ὅ,τι πλύνεται, καθαρίζεται, παστρεύεται εἰς τὸ γναφεῖον, κοπανίζεται, δριστέλλει, καλά, εὔκολα.

Εὐκνήμις, -ῖδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὅστις ἔχει καλάς, δυνατάς, κνημῖδας (σκέπασμα τῶν ποδῶν ἀπὸ τὸ γόνυ ἕως εἰς τὸν ἀστράγαλον, εἰς τὰ κότσια, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν χαλάβια, τουρκ. τουσλούκια, ἰταλ. καμάσια· τὸ ὁποῖον, ἐφόρουν οἱ πολεμισταὶ κατεσκευασμένον ἀπὸ πλάκας χαλκοῦ, ἰδὲ κνημίς) παρ' Ὁμ. πολλα., ὅστις ὅμως μόνον τῇ ὀνμ. καὶ τῇ αἰτ. πληθ. χρῆται καὶ ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ, πεϋκνήμιδες, ἐϋκνήμιδας ἐν Ἰλδ. πανταχοῦ ἐπιθ. τῶν Ἀχαιῶν, καὶ ἐν Ὀδσ. ἐνίοτε τῶν ἑταίρων· (τὸ ἰῶτα ἐν πάσ. ταῖς πτώσ. μκρ.)

Εὔκνημος, ὁ, ἡ (κνήμη). Ὅστις ἔχει καλάς, παχείας κνήμας, τὸ παρ' ἡμῖν ἀντζας. — 2) Ὅ,τι ἔχει καλάς, εὐμόρφους, δυνατάς κνήμας, κνημίας, π. χ. τροχός, θρόνος καὶ τ. τ. ἰδὲ κνημία, κνήμη.

Εὔκνιστος, ὁ, ἡ (κνίζω). Ὅστις κνίζεται, ἐρεθίζεται, γαργαλίζεται, χυδ. γαντελίζεται εὐκόλως, εἶναι πολὺ εὐαίσθητος. Μανέθ. Δ, 337. πεὔκνιστος γυνή.

Εὐκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλήν, ὑγιᾶ κοιλίαν, ἐξαιρ. ἔχει εὐκοιλίαν, δὲν πάσχει ἐμφράξεις. — 2) Ὅ,τι βοηθεῖ, ὠφελεῖ εἰς, προξενεῖ, εὐκοιλίαν· εἶναι εὐκοίλιον μέσον· ἰδὲ εὐκέφαλος.

Εὐκοιλία, ἡ. Θηλ. τοῦ ἀνωτρ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐκοιλίαν, νὰ μὴ πάσχῃ ἐμφράξεις.

Εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ (κοινός μῆτις). Ὅστις φροντίζει, ἐπιμελεῖται περὶ παντοςδήποτε πράγματος διὰ κοινῆς βουλῆς, συμβουλῆς. Αἰσχ. Ἱκ. 714. πάρχα εὐκοινόμητιν.

* **Εὐκοινονησία**, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐκοινωνήτου, Αντωνῖν. 11, 20.

Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ (κοινωνέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ κοινωνῆται, διαδίδηται, εἰς τὸ νὰ μετέχῃ καὶ ἄλλος, ἢ καὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτό, εὐκολομεταδότον. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, Ὅστις εὐκόλως συνομιλεῖ, συναναστρέφεται, πραγματεύεται μὲ ἄλλους· Ἀρισ.

Εὐκολία, ἡ (εὔκολος). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐξαιρ. τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐκόλου· ἀρέσκεια, τὸ νὰ εἶναί τις ὑπηρετικός, πρόθυμος εἰς τίποτε καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δι' ἄλλους· πρᾳότης, ἐπιείκεια, εὔνοια, εὐμένεια, φιλοφροσύνη, εὐπροσηγορία, φιλανθρωπία.

Εὐκόλλητος, ὁ, ἡ (κολλάω). Ὅ,τι εὐκόλως κολλᾷ, ἀκολουθεῖ, συναρμόζεται, ἑνόνεται μὲ ἄλλο· εἶναι εὐκολοκόλλητον.

* **Εὔκολλος** (κόλλα). Ὅ,τι κολλᾷ, ἀκολουθεῖ,

τοῦτ' ἔστι διὰ τοῦ ὁποίου καλλᾶται τίποτε εὔκολα.

Εὔκολος, ὁ, ἡ (κόλον). κυρίως Ὅστις εἶναι ὀλιγαρκής, ὁ ὁποῖος εὐκόλως εὐχαριστεῖται μὲ ὀλίγα, μέτρια φαγητά, μὲ λιτὴν τράπεζαν· ὅθεν ἐν γένει, ὅστις εἶναι εὐτράπελος, μετριόφρων, ἐπιεικής, ἱλαρός, εὔθυμος, φαιδρός, χαρούμενος· εὐχαριστεῖται μὲ τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του· δὲν λυπεῖται, δὲν ἀγανακτεῖ, δὲν κακοκαρδίζει· εὔκολα συμπεριφέρεται, περνᾷ καλὰ μὲ καθένα ἄνθρωπον· εὐχαριστεῖται μὲ ὅλα ὅπως τύχωσι, ἀντιθ. τῷ, δύσκολος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ σῶμα, Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐκίνητος, ἐλαφρός, ἄγρυπνος, ἄϋπνος. Ἐπίρ. εὐκόλως.

Εὔκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει καλὸν εὔμορφον κόλπον, στῆθος· ἐπὶ χώρας, τόπου, Ὅστις ἔχει καλόν, μεγάλον, θαλάττης κόλπον. «ἄγχι δ' ὅσοι Φαληροῦ εὐκόλποιο». Ἀνθ. ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων, Ὅ,τι ἔχει καλάς, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ πολλάς, καλάς, καλοκαμωμένας πτυχάς, δίπλας, σούφρας εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.

Εὐκόλυμβος, ὁ, ἡ (κολυμβάω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κολυμβᾷ καλῶς, εὐκόλως, ἐπιτηδείως. Ἀλκίφρ.

Εὐκομάω, εὐκομέω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ κομάω, τὸ κομέω.

Εὐκόμης, ου, ὁ (κόμη). Ὅστις ἔχει καλὴν κόμην, εὔμορφα μαλλιά. Πολυδ.

Εὐκομιδής, ὁ ἡ (κομιδή). Παντὸς ποτέ τι περὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο καλὴ φροντίς, ἐπιμέλεια, Ἡροδότ. 4, 53. «νομὰς καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας.»

Εὐκομίζω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κομίζω.

Εὐκόμιστος, ὁ, ἡ (κομίζω) = εὐκομιδής.

Εὔκομος, ὁ, ἡ = εὐκόμης. Ἐπι. ἠΰκομος. Ὁμ. Μελέαγρ. 110. «μῆλα εὔκομα», Πρόβατα μαλλιαρά.

* **Εὐκομόεν**, όεσσα, όεν = τῷ προηγμ. Κουντ. Σμυρ. ταύτης τῆς Μτχ. ῥῆμα εὐκομάω οὐχ ὑπῆρξέ ποτε· ἰδὲ εὖ, ἐν τῷ τέλει.

Εὔκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμει, προξενεῖ μέγαν, δυνατὸν κρότον, θόρυβον, Εὐριπ. Τρωάδ. 151. «εὐκόμποις ποδὸς πληγαῖς», Δυνατὰ κτυποῦσαι, ἠχοῦσαι· τὰ κρότον καὶ βρόντον προξενοῦντα κτυπήματα τῶν ποδῶν.

Εὐκοπία, ἡ. Εὔκολος ἐργασία, δουλεία εὔκολος, ἐλαφρὸς κόπος· εὐκολία. Διόδωρ. Σικ. παρὰ τὸ

Εὔκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μὲ εὐκολίαν, χωρὶς κόπον· ὅ,τι δουλεύεται, φαίνεται εὔκολα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι εὔκολος, γίνεται χωρὶς κόπον. Ἐπίρ. εὐκόπως.

Εὐκοπρώδης, ὁ, ἡ (κόπρος, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς κόπρος ἢ ἔχει κόπρου ποιότητα· «τὰ εὐκοπρώδεα», Περιττώματα τῆς κοιλίας, μὲ καλὸν χρῶμα ἢ μὴ δυσώδη. Ἱππ.

Εὐκόρυθος, ὁ ἡ (κόρυς). Ὅστις φορεῖ, καλήν, λαμπράν, εὔμορφον περικεφαλαίαν·

Εὐκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή), ἐπὶ κατασκευῆς περιόδων = εὐκατάστροφος· «περίοδος εὐκόρυφος καὶ εὔγραμμος, ἢ στρογγύλος.» Διονύσ. Ἁλικαρν. 5. σελ. 1078 καὶ 1093. 2) Ὅ,τι ἔχει καλήν, στρογγύλην κορυφήν.

Εὐκοσμέω, Μλ -ήσω (εὔκοσμος). Εἶμαι εὔκοσμος, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι εὐκόσμως, τακτικῶς, ἡσύχως, χρηστοήθως.

Εὐκόσμητος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς διατεταγμένον, καλλωπισμένον. Εὐστάθ.

Εὐκοσμία, ἡ. Εὔτακτον, ἥσυχον, φρόνιμον, χρηστόηθες πολίτευμα· κοσμιότης, φρονιμάδα. Ἐπίρ. εὐκοσμίως = εὐκόσμως.

Εὔκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, πρεπόντως διατεταγμένον, εἰς καλὴν τάξιν. Τρπχ. Ὅ,τι εἶναι ἀξιοπρεπές, εὐπρεπές, ἠθικόν, νόμιμον· ὅστις εἶναι κόσμιος, σώφρων, μετριόφρων, χρηστοήθης. — 2) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πολλωπισμένος σεμνῶς ἢ μὲ πολλούς, λαμπροὺς στολισμούς. Ἐπίρ. εὐκόσμως, Εἰς, ἢ μὲ εὐταξίαν, καλὴν διάταξιν, Ὀδυσ. Φ, 123. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 628.

* **Εὔκουρος**, ὁ, ἡ (κείρω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐπιτήδεια, κουρευμένον. Hegem. ἐν Ἀθ. 15. σλ. 698. Δ.

* **Εὐκραδάντος**, ὁ, ἡ (κραδαίνω). Ὅ,τι ἐσείσθη ἐκλονίσθη καλά. Ἐτμ. μεγ. σλ. 701,53.

Εὐκραής, ὁ, ἡ = εὔκρατος, εὐκέραστος, παρὰ τό, κεράννυμι· Ὅ,τι εἶναι καλὰ μεμιγμένον, συγκερασμένον· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀναγινωσκόμενον ἀντὶ τοῦ ἀκραής, παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιητ. δέ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιθ. μετρίων, εὐφόρων, καλῶν, ὠφελίμων ἀνέμων.

Εὐκραῖρος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ τρικτλ. (κραῖρα) = εὐκέρως· ἐξαιρ. ἐπὶ βοῶν «βουσὶν εὐκραίρῃσιν» Ἡσ. Ἔρ. 209. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων, Καλῶς ὡπλισμένον μὲ ἔμβολον.

* **Εὐκράντη**, ἡ. ὄνμ. Νηρηΐδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 243.

Εὔκρας, ατος, ὁ, ἡ = εὔκρατος. Ὅ,τι εἶναι καλῶς μεμιγμένον, συγκερασμένον. Εὐριπ. Ἀντ. 103.

Εὐκρασία, ἡ. Καλή, ἁρμοδία μίξις, καλόν, μέτριον συγκέρασμα, μετριότης, τὸ ἰταλ. τεμπερατοῦρα· παρὰ τὸ

Εὔκρατος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, ἁρμοδίως μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, συγκερασμένον, μετριασμένον, ἠμπορεῖ νὰ μιχθῇ εὔκολα· ὅ,τι εἶναι χλιαρόν, χλιόν· «τὸ εὔκρατον» Χλιαρὸν νερόν — 2) ἐπὶ τρόπου, διαθέσεως, χαρακτῆρος, Μέτριος, πρᾶος, ἥμερος. Ἐπίρ. εὐκράτως.

Εὐκρατῶς, Ἐπίρ. (κράτος) Στερεά, σταθερά. Ἀριστοτ. Προβλ. παρὰ τὸ ἀχρηστ. ἐπιθ. εὐκρατής.

Εὔκρεκτος, ὁ, ἡ (κρέκω), ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, Ὅ,τι κτυπᾶται, παίζεται καλά, ἠχεῖ τερπνά, καλά. Ἐπιγράμ. «εὔκρεκτος κιθάρα». ἐπὶ ὑφασμάτων, Ὅ,τι ἔχει τὸ ὑφάδι καλὰ κτυπημένον, «πυκνοὶ εὔκρεκτοι μίτοι».

* **Εὔκρημνος**, ὁ, ἡ (κρημνός). ἐπὶ χωρῶν, τόπων· Ὅστις ἔχει, περιέχει πολλοὺς κρημνούς, κυδ. γκρεμούς, ἢ περικυκλώνεται πανταχόθεν ἀπὸ κρημνούς.

Εὔκρηνος, ὁ, ἡ (κρήνη). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλὴν πηγήν· ἐπὶ χωρῶν, τόπων, Ὅστις ἔχει, περιέχει καλάς, πολλὰς πηγάς.

* **Εὐκρηπίς**, ῖδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὅστις ἔχει καλὰ ὑποδήματα, εἶναι καλὰ ὑποδεμένος· ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι ἔχει καλήν, στερεὰν κρηπίδα, βάσιν, θεμέλιον.

* **Εὔκρητος**, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὔκρατος.

Εὔκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). ἐπὶ ἀγρῶν, Ὅστις καρποφορεῖ καλόν, πολὺ κριθάρι· ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν κριθάρι, Θεοφρ.

Εὐκρίνεια, ἡ (εὐκρινής). Καθαρότης, σαφήνεια (ς.)

Εὐκρινέω, Μλ -ήσω. Ἐκλέγω, διαλέγω τι καλῶς, πρεπόντως· διακρίνω σαφῶς τίποτε ἀπὸ ἄλλο τι· διορίζω, διατάττω, ἑτοιμάζω τι προσηκόντως, ἁρμοδίως.

Εὐκρινής, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅ,τι εἶναι διαφανές, καθαρόν, «αὔραι» Ἡσιόδ. Ἔρ. 672. — 2) Σαφές, δῆλον, εὐκατάληπτον — 3) Καλῶς διατεταγμένον, ἡτοιμασμένον «πάντα εὐκρινέα ποιέεσθαι» Νὰ ἑτοιμασθῶσι καλῶς, Ἡρδτ. — 4) Ὅστις εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὑρίσκεται καλά· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ὑγιής, ἀναλαμβάνων τὴν ὑγιείαν του· κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ ἐπὶ τεθνεώτων· β'.) ἐπὶ νόσων, ἀρρωστιῶν «νοσῆσαι εὐκρινέες» Εὐκόλως διαγινωσκόμεναι, διακρινόμεναι· τῶν ὁποίων τὴν διάγνωσιν δύναται νὰ κάμῃ ὁ ἰατρὸς εὔκολα, Ἱππ. Ἐπίρ. εὐκρινῶς.

Εὐκρίνω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κρίνω· οὕτω καὶ «εὐκρίνας», ψευδ. ἀνγν. Ὀδυσ. Ξ, 108. Ἰλιάδ. Π, 199. ὅπου ὁ Wolf εὖ κρίνας ὀρθῶς γράφει.

Εὔκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Πᾶν ὅ,τι κρίνεται, διακρίνεται, διαγινώσκεται· ὅ,τι ἐκλέγεται, διαλέγεται, ξεχωρίζεται εὐκόλως· ὅ,τι εἶναι σαφές, δῆλον, εὐκολογνώριστον, εὐκολοδιάκριτον.

Εὐκρόκαλος, ὁ, ἡ (κροκάλη). ἐπὶ αἰγιαλῶν, Γεμάτος ἀπὸ ἄμμον καὶ ἀπὸ χάλικας, χαλίκια, ὄστρεα.

Εὐκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον). Ὅ,τι ἠχεῖ καλῶς, ἐπιτερπῶς, κάμνει καλὸν, τερπνὸν ἦχον, ἔχει καλὸν τόνον, ἐπικροταλίζεται τερπνῶς, τὸ ἰταλ. ἀκομπανιάρεται μὲ τὸ κτύπημα τοῦ κροτάλου, τὸ ἰταλ. τῆς καστανιέτας, τουρκιστὶ τὰ ζίλια.

Εὐκρότητος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κτυπημένον μὲ τὸ σφυρί, σφυροκοπημένον· ἐπὶ στερεᾶς, καλῆς, δυνατῆς ἐργασίας εἰς μέταλλον καὶ χαλκόν. Σοφ. Ἀντιγ. 430. «εὐκροτήτου χαλκέας πρόχου»· Παρομοίως χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Εὐριπ. Ἠλέκτ. 819. «εὐκροτήτου Δωρίδα, ἐκ χαλκοῦ μάχαιραν ἧ ἔσφαττον τὰ θύματα, τὰ εἰς θυσίαν ζῶα, παραβλ. Valckh Adon. σλ. 359. C. — 2) Ὅστις ἐχειροκροτήθη, ἐπῃνέθη διά τι.

Εὔκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, καλόν, σφοδρὸν κρότον· «εὔκροτος κτύπος», Πολυδ. Θ', 127. δυνατὸς καὶ καθαρὸς κτύπος.

Εὔκρυπτος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κρυμμένον, καὶ ὅ,τι κρύπτεται εὔκολα, εἶναι εὐκολόκρυπτον· Ξενοφ. καὶ Ἱππαρ.

Εὐκρυφής, ὁ, ἡ = εὔκρυπτος.

Εὐκτάζομαι, συνεχτικὸν τοῦ εὔχομαι, εὔχομαι πολλάκις, παρὰ τό, εὐκτάς.

Εὐκταῖος, αία, αῖον (εὔχομαι). Ὅ,τι εὐχήθη, εὔχηταί τις· ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, πρέπει νὰ εὔχηταί τις· «τὰ εὐκταῖα». Εὐχαί, προσευχαί, τάξιματα, τὰ ὁποῖα κάμνει τις εἰς τὸν θεόν. — 2) Ἐπιθ. τῶν θεῶν εἰς τοὺς ὁποίους προσεύχεταί τις, Οἱ τινες εἰσακούουσι τῶν προσευχῶν, δέχονται τὰς προσευχάς. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. Ἐπίρ. εὐκταίως.

Εὐκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὅστις εἶναι εὐκτήμων.

Εὐκτηδόνος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ.

* **Εὐκτηδών**, ονος, ὁ, ἡ (κτηδών). Ὅ,τι ἔχει ἴνας, ὀρθὰς ἴνας, ὅθεν εἶναι εὐκολόσχιστον· ἐπὶ ξύλων.

Εὐκτημοσύνη, ἡ. Καλή, πλουσία κατάστασις, πλοῦτος· παρὰ τὸ

Εὐκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἔχει πολλὰ κτήματα, εἶναι πλούσιος. Πίνδαρ. Νεμ. Ζ', 134.

Εὐκτήριος, ὁ, ἡ (εὔχομαι). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὸ προσεύχεσθαι, εἰς τὴν προσευχήν· «τὸ εὐκτήριον» Τόπος ὅπου προσεύχεταί τις.

* **Εὔκτητος**, ὁ, ἡ (κτάομαι). Ὅ,τι κτᾶταί τις εὔκολα, εἶναι εὐκολαπόκτητον.

Εὐκτικός, κή, κόν (εὐκτός). Ὅστις εὔχεται, ἐκφράζει, ἐκφωνεῖ εὐχήν τινα· ὅθεν, ἡ εὐκτική, ἔγκλ. τῶν ῥημ. Ἐπίρ. εὐκτικῶς, Μὲ τρόπον εὐχῆς, ἢ κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν. Γραμμ.

* **Εὐκτίμενος**, νη, νον (κτίμενος, κτίζω). Ὅ,τι εἶναι καλά, στερεά, εὔμορφα κτισμένον, κεῖται εἰς καλὸν τόπον, ἔχει καλὴν θέσιν· εἶναι καλὸν εἰς κατοίκησιν, κατοικεῖται καλά, παρ' Ὁμ. πάνυ συχνὸν ἐπιθ. τῶν πόλεων, νήσων καὶ χωρῶν, ἐν Ὀδυσ. ἐπὶ οἴκων ἐνίοτε, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶς κατεσκευασμένων ἀλωνίων, ἀλωνίων καὶ ἐπὶ κήπων, Ἰλιάδ. Υ, 490. Φ, 77. Ὀδυσ.

Ω, 326, 336. Ὁ κανὼς τύπ. εὐκτίμενος οὔτε ἐν τῇ Ἰλιάδ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδύσ. εὕρηταί που, ἀλλὰ μόνον ἐν Ὕμ. Ἀπλ. 36 (ι) παραβλ. εὐκατασκεύαστος, εὐκοσμημένος.

Εὔκτιστος, ὁ, ἡ· ποιητ. εὔκτιστος (κτίζω) = τῷ προηγ.

* **Εὐκτίμενος**, ὁ, ἡ. Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ εὔκτιστος »Αἴπυ», Ἰλιάδ. Β. 592. Ὕμ. Ἀπλ. 425.

Εὐκτός, κτή, κτόν (εὔχομαι). Ὅ,τι εὔχεταί τις, εἶναι κατ' εὐχήν, Ἰλιάδ. Ξ, 98 — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, ποθητόν, ἐπιθυμητόν, Ἐπίρ. εὐκτῶς.

* **Εὐκτυπέων**, ουσα, ον (κτυπέω). Ὅ,τι κάμνει μεγάλον, σφοδρὸν κτύπον. Κοιντ. Σμυρ. (ὡς ῥῆμα εὐχ. εὕρηταί που).

Εὐκυβέω, ῶ (κύβος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τῶν κύβων τὸ ῥίψιμον, εἰς τὸ παίξιμον τῶν ζαρίων.

Εὔκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρογγυλευμένον, ἐν Ἰλιάδ. ἀεὶ ἐπιθ. τῆς ἀσπίδος, ἐν Ὀδύσ. δὲ, τῆς ἀπήνης, τὸ τουρκ. ταργκιραμπά, ὅπου ἀναφέρουσί τινες τὴν λέξιν εἰς τοὺς τροχοὺς ἀναφερομένην. ἤτοι μὲ καλοὺς τροχούς, Ὀδύσ. Ζ, 58. 70. — 2) Ὅστις κινεῖται ὁλόγυρα, φέρνει γύρους, κλωθογυρίζεται, τρέχει ὁλόγυρα εἴς τι· Ἐπίρ. εὐκύκλως.

Εὐκύκλωτος, ὁ, ἡ (κυκλόω) = εὔκυκλος.

Εὐκυλικός, ή, όν (κύλιξ). Ὅ,τι ἁρμόζει εἰς τὸ ποτήριον, εἰς τὸ πίνειν, καλλίῃ εὐκυλ. Λ. Ταραντ. 85, 8.

Εὐκύλιστος, ὁ, ἡ (κυλίω, κυλίνδω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολοκύλιστον, κυλίεται εὔκολα· ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ στριφογυρίσῃ εὔκολα, εἶναι στρογγύλον. (υ) Μαθηματ. Παλ. σελ. 245.

Εὐκύμαντος, ὁ, ἡ (κυμαίνω). Μὲ μεγάλα, πολλά, δυνατὰ κύματα. (υ)

Εὔκωπος, ὁ, ἡ (κώπη) = εὐήρετμος. Ἡσύχ. ἐν Λ. εὔσελμος.

Εὐλάβεια, ἡ (εὐλαβής). Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος, ἡ διαγωγὴ τοῦ εὐλαβοῦς· σκεπτικότης, προσοχή, προμήθεια· αἰδώς, ἐντροπή, φόβος, δειλία, συστολή. (ā)

Εὐλαβέομαι, Μλ. -βήσομαι καὶ εὐλαβηθήσομαι, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Ο΄. Ἀόρ. ἀπαρ. εὐλαβηθῆναι· καθ. ἀπεθ. Διάγω, πολιτεύομαι, ζῶ, πράττω ὡς εὐλαβής· εἶμαι προσεκτικός, προφυλακτικός, σκεπτικός· φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, συστέλλομαι· μετὰ ἀπαρεμφ. ἀορ. »εὐλαβοῦμαι κτείνειν Φοβοῦμαι μὴ κτείνω, Σοφοκλ. Οἰδ. Τ, 616. Ἔστι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. Φυλάττομαι ἀπό τι, προσέχω, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, Δημοσθ. »εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας. Ἰσοκρατ. παρὰ τὸ

Εὐλαβής, ὁ, ἡ (λαμβάνω, λαβεῖν). Ὅστις πιάνει, κρατεῖ τίποτε καλά, στερεά, ἐξαιρ. πιάνει τι μετὰ προσοχῆς, μεταχειρίζεταί τι μετὰ σκέψεως, προνοίας, ἐπιμελείας· ὅστις φυλάττεται ἀπό τι, σκέπτεται, συστέλλεται, ἐντρέπεται, φοβεῖται, δειλιάζει, ἀγωνιᾷ, στενοχωρεῖται ἐν ἑαυτῷ· Ἐπίρ. εὐλαβῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Ὁ φόβον περὶ τὰ θεῖα ἔχων, σεμνός, θρῆσκος. ἀφ' οὗ

* **Εὐλαβητικός**, ή, όν. Ὅστις εἶναι προφυλακτικός, προσεκτικός.

* **Εὐλαβίη**, ἡ· Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια, Θεόγ. 118.

Εὐλαγής, ὁ, ἡ (λαγός). Τόπος γεμάτος, πλούσιος ἀπὸ λαγούς. Ὀρφ. Ἀργ. 165. ἀμφιβ. ἀναγν.

Εὐλάζω, (εὐλή) Ἔχω σκώληκας, σκωληκιῶ, — 2) Κνίζω, κεντῶ, δαγκάνω, καθὼς π. χ. οἱ ψύλλοι, κόριοι κ. τ. τ. ὅταν ἐνοχλοῦν τὸν ἄνθρωπον· ἔχει δὲ ξύω, καὶ τρώγω· ὡς καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς κλέπτοις ἄλλοις ψευδῶς ἐξηγεῖ ὁ Κούμας.

Εὐλαίζω, Ἀροτριῶ ὀργόνω, ἰδὲ εὐλάκα.

Εὐλάϊγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (λᾶϊγξ) ποιητ. ἀντὶ εὔλιθος. (ā)

Εὐλάκα, ἡ· παρὰ Θεοκρ. 5, 10, ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειεν, Τὸ νὰ ὀργώσῃ τις μὲ ἀργυροῦν ὑνίον· ἄλλου οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ἡ λέξ. οὔτε ὡς οὐσιαστ. οὔτε ὡς ῥῆμα, καὶ πιθανῶς εἶσιν ἀρχαῖον Λακων. τύποι τοῦ πρωτ. αὖλαξ· ἄλλοι δὲ ἐτυμολ. αὐτό, ἧττον πρεπωδῶς, παρὰ τοῦ λαχαίνω· ὁ δὲ νοῦς ἐστι· Θέλει γένει μεγάλη εὐφορία, ὅτε θέλει πληρώνει τις τόσον ἀκριβὸν τὸ σιτάρι ὡς νὰ ὀργώνῃ μὲ ἀσημένιον ὑνί· τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς. θέλει ζυγιάζουν τὸ ψωμὶ μὲ μάλαμα· ὄχι δὲ ὡς γράφει ὁ Κούμας καὶ τοῦτο ψευδῶς ἐξηγῶν κρίρουσα εὐθηνίαν μεγάλην ἐκ τῆς ὁποίας συνάζεται τόσον ἀργύριον, ὥστε οἱ γεωργοὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἀργυρᾶ ἄροτρα, ὅπερ ἐστὶν ὅλως ἐναντίον τῇ ἐννοίᾳ τοῦ χρησμοῦ ἀπειλοῦντος τοὺς Λακεδ. διὰ τοῦ, εἰ δὲ μή, ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξειν.

Εὔλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ καλά, εἶναι στωμύλος, εὔγλωττος· ὅστις ὁμιλεῖ πολλά, εἶναι φλύαρος.

Εὐλαμπής, ὁ, ἡ· καὶ εὔλαμπρος· ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει, φωτίζει, φέγγει καλά, τερπνά, πολύ, ὡραῖα. Πολυδ. Δ΄. 183.

Εὐλάχανος, ὁ, ἡ (λάχανον). Τόπος ἔχων καλά, πολλὰ λάχανα. Ἀνθολογ. (ā)

Εὐλέαντος, καὶ εὐλέαντος, ὁ, ἡ (λεαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως λεαίνεται, ἰσιάζεται, τρίβεται, στιλβόνεται, γίνεται λεῖον, ὁμαλόν, ὑαλιστηρόν.

Εὔλειμος, ὁ, ἡ· = εὐλείμων.

* **Εὐλείμων**, ονος, ὁ, ἡ (λειμών). Τόπος ἔχων, περιέχων πολλά, καλά, μεγάλα λειβάδια· Ὀδύσ. Δ, 607.

Εὔλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Ὅστις ἔχει καλόν, εὔμορφον κρεβάτι· ἐξαιρ. εὐτυχὴς ἤτοι κρεβάτι ἀνθρώπινον· ἔθεν, ὅστις χορηγεῖ, δίδει εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχῆ γάμον »Κύπρις εὐλεκτρος«. Ἀνάλεκτ. Γ΄. 113. ὅστις ζῇ εὐτυχῶς μὲ τὴν σύζυγόν του.

Εὔλεξις, ὁ, ἡ· -ι, τό· γεν. -εως (λέξις). Ὅ,τι ἐλέχθη, εἰρήθη, εἰπώθη καλά· »εὔλεξις λόγος«, Ὁ συνιστάμενος εἰς καλὰς λέξεις. Λογγῖν. ὅστις ὅμως φεύγει τὴν λέξιν.

Εὐλέπιστος, ὁ, ἡ (λεπίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λεπίζεται, ξεφλουδίζεται.

Εὐλεχής, ὁ, ἡ (λέχος) = εὔλεκτρος. Ἀνάλεκτ. Α΄, 200. »εὐλεχὴς θάλαμος«. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τεκουσῶν, Εὐτυχὴς εἰς τὴν λοχείαν, λεχωνιάν.

Εὐλή, ἡ· Σκώληξ, σκωλήκι μικρόν, καθὼς τὰ γεννώμενα εἰς τὸ κρέας, κοινῶς σκουλήκι. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλιάδ. μόνον, καὶ πανταχοῦ ἐν τῷ πληθ. ἀριθ. χρωμένῳ τῇ λέξει, ἀεὶ ἐπὶ νεκρῶν σκωλήκων, οἷα γεννῶνται ἀπὸ σηπτικόν, σαπρόν κρέας, ἢ εἰς πληγάς, κ. τ. τ. ἀπὸ τὰ μυιογεννήματα, Ἰλιάδ. Τ, 26. Ω, 414. »αἰόλαι εὐλαί«, Σκωλήκια κινούμενα καὶ καταδέχονται σκώληκας, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς. βράζουν τὰ σκωλήκια εἰς τίποτε, Ἰλιάδ. Χ, 509. Ἡρόδ. 3, 16. ἄρα ἡ εὐλή, κἀντῇ διάφορος τοῦ, ἕλμινς· (ἐτυμολογ. δὲ, κατά τινας μὲν παρὰ τὸ ουλή, εἰς πληγὰς γεννώμενα· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τό, αὐλός· στρεπτ. 2. διὰ τὸ αὐλοειδὲς σχῆμα των· κρεῖττον ὅμως παρὰ τό, εἴλω, εἱλέω, διὰ τὴν κίνησίν των.)

Εὐληθάργητος, ὁ, ἡ (ληθαργέω). Ὅστις εὐκόλως πίπτει εἰς λήθαργον.

Εὔληκτος, ὁ, ἡ (λήγω). Πᾶν ὅ,τι λήγει, παύει εὐθέως, ἢ εὐκόλως. Λογγῖν. Τραγῳδ.

Εὐλημάτεω, (λῆμα). Εἶμαι εὔτολμος, θαρραλέος, ἀνδρεῖος. Αἰσχύλ. παρ' Ἡσύχ.

Εὔληνος, ὁ, ἡ (ληνός) = εὔοινος. Ἡσύχ.

Εὔληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅ,τι λαμβάνεται, πιάνεται, καταλαμβάνεται καλῶς ἢ εὐκόλως· »ἐνδίδωμί τι εὐληπτότατα« Δίδω εἰς τινα τίποτε ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸ λάβῃ, πιάσῃ μὲ εὐκολίαν. Ξενοφ. Κυροπ. 1, 2, 7. Ἐπίρ. εὐλήπτως.

Εὔληρα, ων, τά, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ἡνία· Ὁ χαλινός, τὰ χαλινάρια, Ἰλιάδ. Ψ, 481. Κοιντ. Σμυρ. 4, 508. (πιθανῶς παρὰ τὸ εἴλω, εἱλέω· ἢ παρὰ τό, λῶρον δὲ ἐτυμολ. ὅλως παράλογος, διότι τό, λῶρον ἐστι νεωτέρα λέξις ἀπὸ τοῦ Λατιν. lorum εἰς τὴν Ἑλλ. εἰσαχθεῖσα· νομίζεται δὲ ὅτι οἱ Δωρ. ἔλεγον τὰ ἡνία αὔληρα, ὅπερ ἀνάγιν. καὶ ἐν Ἰλιάδ.)

Εὐλίβανος, ὁ, ἡ (λίβανος). Τόπος γεννῶν πολὺν λίβανον, θυμίαμα· ἔτι δὲ, ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ λιβανωτισμένος, θυμιατισμένος. Ὀρφ.

Εὔλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς καλούς, εὐμόρφους λίθους, ἢ ἔχει πολλούς, καλούς, εὐμόρφους λίθους, πέτρας. Ὀρφ.

Εὐλίμενος, ὁ, ἡ (λιμήν). Τόπος ἔχων καλόν, εὔμορφον, εὐρύχωρον λιμένα, τὸ ἰταλ. πόρτον· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ λιμένος, Καλῶς διατεταγμένος, κατασκευασμένος· εὐρύχωρος, ἀκίνδυνος· (ι) ἀφ' οὗ

* **Εὐλιμενότης**, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι καλὸς ὁ λιμήν· καλωσύνη τοῦ λιμένος.

Εὐλιπής, ὁ, ἡ (λίπος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ παχύ, ἔχει πολὺ λίπος, λιπαρόν. Εὐστάθ.

Εὐλιτάνευτος, ὁ, ἡ (λιτανεύω). Ὅστις εὐκόλως λιτανεύεται, πραΰνεται, ἐξιλεοῦται, Σχόλ. Ἀπολλ. Α΄, 1141.

Εὐλογέω, (εὔλογος, εὖ, λέγω). Ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ, λέγω, ὁμιλῶ καλὰ περί τινος· μετὰ αἰτ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ αἰτ. τινά τι Ἀριστοφ. Ἀχ. 372. ἀντιθ. τῷ κακολογέω, βλασφημῶ. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἀντὶ τοῦ, εὔχομαί τινι παρὰ Θεοῦ τὰ ἀγαθά. ἀφ' οὗ

Εὐλογητός, ή, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται, εὐφημίζεται, εἶναι ἄξιος ἐπαίνου, ἐγκωμίων.

Εὐλογία, ἡ. Ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφήμισις· φήμη καλή· Πρβ. β΄.) Παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. 17. 2. Ὅ,τι δύναται νὰ ῥηθῇ, λεχθῇ κατ' ὀρθὸν λόγον· πιθανότης. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἀντὶ τοῦ, Εὐχαριστία, τὸ ἄχραντον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ θεία Μετάληψις. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἡ παρὰ τῶν ἱερέων τοῖς ἰδιώταις, ἢ παρὰ τῶν γονέων τοῖς τέκνοις γινομένη εὐχή.

Εὐλογιστέω, (εὐλόγιστος). Πράττω, διάγω, πολιτεύομαι, φέρνομαι φρονίμως καὶ προσεκτικῶς, μὲ στοχασμὸν εἴς τι· ἔν τινι καὶ πρός τι· Φιλ. Α΄. »εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συντετυχηκότα«. Πλούταρχ. Ὠθ. 13. Εἰς τὰ ἐπισυμβαίνοντα δυστυχήματα πρέπει νὰ μεταχειρίζηταί τις φρόνησιν, νὰ φέρηται μὲ φρόνησιν καὶ στοχασμόν. ἀφ' οὗ

Εὐλογιστία, ἡ. Τὸ νὰ πράττῃ τίς τι, πολιτεύηται, προσφέρηται μετὰ σκέψεως, προσοχῆς καὶ φρονήσεως.

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ (λογίζομαι εὖ). Ὅστις λογαριάζει καλὰ τὰ πράγματα, συλλογίζεται, στοχάζεται καλά· ὅθεν, ὅστις εἶναι προσεκτικός, φρόνιμος, γνωστικός, στοχαστικός. 2) Ὅ,τι λογαριάζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολολογαρίαστον· ὅ,τι εἶναι καλὰ λογαριασμένον, μετρημένον, τοῦτ' ἔστι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐστοχάσθη, ἐξετάσθη τις καλῶς· ὅ,τι εἶναι πιθανόν, Ἐπίρ. εὐλογίστως.

Εὔλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὅστις πράττει, κάμνει τι, πολιτεύεται φρονίμως, μὲ ὀρθότητα. Παθ. Ὅ,τι πράττεται, γίνεται ἢ ἐπράχθη, ἐγένετο μετὰ λόγου, ἤτοι μὲ αἰτίαν καὶ δίκαιον, καλὸν τρόπον· ὅθεν ἔργον, πρᾶξις κ. τ. τ. μὲ φρόνησιν, μὲ ὀρθὸν λόγον, μὲ βάσιν, μὲ ἀληθινὴν αἰτίαν, ἀνάλογον εἰς τὴν φρόνησιν, πιθανόν, ἀναγκαῖον, κατὰ φυσικὸν λόγον, σεσημασμένον, σαφές· ἐξαιρέτως δὲ, ἐπὶ τούτου, διὰ λόγου σκοπὸν χαμωμένον, ἢ γινόμενον· κτλ.

εὐλογεῖνα Πιθανότης. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. τεχνικὴ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν· τὰς τῶν εὐλόγωνα Καθὼς φαίνεται, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, κατὰ τὰ φαινόμενα· Ἐπῤῥ. εὐλόγως· Ἀρστφ. Σφ. 771.

Εὐλογοφάνεια, ἡ. Τὸ νὰ φαίνηταί τι εὔλογον, πιθανόν. παρὰ τὸ

Εὐλογοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται πιθανόν, εὔλογον· ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ εἶναι ἀληθές, νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 761.

Εὐλογχέω, Μλ -ήσω. Ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι εὐτυχής· παρὰ τὸ

Εὔλογχος, ὁ, ἡ (λέλογχα, λαγχάνω). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, εἶναι εὐτυχής, καλόμοιρος, καλότυχος. Δημόκριτ. παρὰ Πλουτάρχ.

Εὔλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις ἔχει εὔμορφον λόφον εἰς τὴν περικεφαλαίαν· ὅ,τι ἔχει καλήν, εὔμορφον κορυφὴν· ἐπὶ ὀρνίθων, Ὅ,τι ἔχει εὔμορφον χαρχάλι. 2) Ὅ,τι ἔχει καλόν, δυνατὸν τράχηλον· ὅ,τι εἶναι εὐπειθές, πείθεται, ὑπακούει εὔκολα· ἀντιθ. τῷ, δύσλοφος, Ἐπῤῥ. εὐλόφως.

Εὔλοχος, ὁ, ἡ· τό (λόχος). Ὅ,τι εἶναι καλόν, ὠφέλιμον, βοηθητικὸν εἰς τὸν τόκον, εἰς τὴν γέννησιν, εἰς τὴν λοχείαν, λεχωνιάν. Ἐπίθετον τῆς θεᾶς τοῦ τόκου τῆς Εἰλειθυίας, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 156. Εὐρπ. Ἱππόλ. 166.

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ (λυγίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λυγίζεται· εἶναι εὐκολολύγιστον. (υ)

Εὐλύρης, ου, ὁ· Δωρκ. εὐλύρας. Ἀρστφ. Θσμφ. 996. = εὔλυρος.

* **Εὔλυρος**, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅστις ἔχει καλήν, εὔμορφον λύραν, παίζει καλὰ τὴν λύραν.

Εὐλυσία, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ λύσιμον, τὸ νὰ λύηταί τι εὔκολα· τὸ νὰ εἶναί τις ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ λύσεις, νὰ λύῃ, σαφηνίζῃ σκοτεινόν τι, δυσκατάληπτον, Δγν. Αρτ. 6, 70. πευλυσία κοιλίας Τὸ νὰ ἐπιμελῆται, φροντίζῃ τις εἰς τὸ νὰ ἔχῃ εὐκοιλίαν. Ξεν. Διαιτ. 16, 18. παρὰ τὸ

Εὔλυτος, ὁ, ἡ (λύω). Ὅ,τι εὐκόλως λύεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ λύσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολόλυτον· ὅθεν τρπκ. ὅστις εἶναι ἕτοιμος, ἁρματωμένος, πρόθυμος, ῥωμαλέος, ἐλαφρός, ταχύς, ὀγλήγορος. Ἐπῤῥ. εὐλύτως. Θεόφρ. Χαρ. ς. 5.

Εὐμάθεια, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν, τὸ νὰ μανθάνῃ, ἐννοῇ, καταλαμβάνῃ τις εὔκολα. 2) Τὸ νὰ εἶναί τι εὐκολομάθητον, εὐκολονόητον, εὐκολοκατάληπτον. (α) παρὰ τὸ

Εὐμαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν). Ὅστις μανθάνει, ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι εὔκολα, ἔχει τὴν εὐφυΐαν του νὰ μανθάνῃ εὔκολα. πεὐμαθέστεροι γενήσεσθε πρὸς τὰ λοιπά· Ἂν ταῦτα ἠκούσατε, τὰ ἐπίλοιπα θέλει τὰ καταλάβετε καλλίτερα, εὐκολώτερα· Δμσθ. Τιμκρ. σλ. 705, 11. Μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ μαθόντα. Σφκλ. Τρ. 614. 2) Ὅ,τι μανθάνεται εὔκολα, εἶναι εὐκολομάθητον, εὐκολοκατάληπτον, εὐκολονόητον, εὐκολογνώριστον. ἀντιθ. τῷ, δυσμαθής· Ἐπῤῥ. εὐμαθῶς.

Εὐμαθία, καὶ εὐμαθίη, ἡ = εὐμάθεια· οὐ μόνον Ἰων. καὶ ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. Χαρμδ. σλ. 159. Ε.

* **Εὔμαιος**, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Εὐμάλακτος, ὁ, ἡ (μαλάσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι μαλάσσεται, μαλακώνεται, ἁπαλύνεται εὔκολα· εἶναι εὐκολομάλακτον.

Εὔμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὅ,τι ἔχει καλὸν μαλλόν, μαλλί, εἶναι καλόμαλλον, καλομάλλινον· ὅ,τι εἶναι καλοκατεσκευασμένον, καλοκαμωμένον ἀπὸ μαλλί. Πινδάρ. Ἰσθμ. 5, 79. πεὔμαλλος μίτρα.

Εὐμάρα, ὁ, ἡ. Δέρμα τὸ τουρκ. τομάρι Σχολ. Θεόκρ. 5, 10. ἀμφβ. Ἰδὲ Schaef. ἐν Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Ῥδ. Βιβλ. β, 633.

Εὐμάραθος, ὁ, ἡ (μάραθον). Τόπος ἔχων πολὺ μάραθον, μάλαθρον. Ἀνάλεκτ. Δ. 234. (α)

Εὐμάραντος, ὁ, ἡ (μαραίνομαι). Ὅ,τι μαραίνεται, μαραγγιάζει εὔκολα· εἶναι εὐκολομαράγγιαστον, πρόσκαιρον. (α)

Εὐμάρεια. Εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν πράττει, κάμνει τίς τι· δεξιότης, επιτηδειότης, εὐχέρεια εἰς τὸ νὰ φέρῃ, βαστάζῃ, πιάσῃ, κρατῇ τις τίποτε μὲ εὔμορφον, νόστιμον τρόπον· εὐχρηστία, οἰκείωμα, ἀρέσκεια, χάρις εἰς τὴν συναναστροφήν, τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ μεταχειρίζηται εὐγενῆ, καλόν, ἐμμελῆ τρόπον εἰς τὸ νὰ φαίνηται, γίνηται ἀρεστὸς εἰς τὴν συναναστροφήν, νὰ οἰκειόνηται μὲ τοὺς ἄλλους. 2) Ἐλαφρία, εὐκολία, πράγματός τινος, τὸ νὰ γίνηται φέρηται, βαστάζηται κρατῆταί τι κ. τ. τ. εὔκολα, χωρὶς κόπου, ἐλαφρά, τὸ ἰταλ. μὲ κομοδιτὰν. Καλὴ περίστασις, ἁρμοδία εὐκαιρία· ἐπικουφιστικόν, ἐλαφρυντικόν, παραμυθητικόν, βοηθητικόν, ὠφέλιμον μέσον πρὸς ἢ εἰς τίποτε· πεὐμ. πρὸς τὰς ὥρας Βοήθημα, βοηθητικόν, προφυλακτικὸν μέσον πρὸς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, Πλάτ. Πρτγ. σλ. 321. Α. Εὐχέρεια, τὸ νὰ εἶναί τι πρόχειρον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἔχῃ τις εὐθὺς· ἀφθονία, δαψίλεια, Σφκλ. Φιλ. 284. πεὐμαρεία χρώμενοι Ἔχω τι εὔκολα, πρόχειρα, κάμνω τι μὲ εὐκολίαν· πούκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λαὸς κρίνει παραστάς. Σφκλ. Τρχ. 193. Παρ' Ἡρδτ. 2, 35. Εὐκολία· χρῆται δὲ τῷ Ἰων. τύπ. εὐμαρίη· ποιητ. δέ, εὐμαρία, εὐμαρής· τῷ τελευταίῳ τούτῳ, χρῆται καὶ ὁ Ἡρδτ. 4, 113. (α) παρὰ τὸ

Εὐμαρής, ὁ, ἡ. Ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπου, μόχθου, χωρὶς δυσκολίας· ὡς τὸ εὔκολος, τὰ πλεῖστα ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει· κατὰ πρῶτον παρὰ Θγνδ. παρ' ᾧ καὶ τὸ Ἐπῤῥ. εὐμαρέως, Ἀττ. συναιρ. εὐμαρῶς, πεὐμαρέως τὰ φαῦλα δέχονται, Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, εὐκόλως, πεὐμαρέως ἐπορεύοντο. Ἀπολλων. Β. 633. Εὐκόλως ἢ καλῶς ὁμιλεῖς· ὡς καὶ ἐν Γ, 624. πεὐμαρέως πενέεσθαι. (κατὰ τὸν Σχολ. Εὐστ. Ἰλδ. Ο, 37. παρὰ τὸ ἄλλως ἀχρηστον, μάρη = χείρ, ἄρα ὅλως ὡς τὸ, εὐχερής.)

Εὐμαρία, καὶ εὐμαρίη, ἡ Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐμάρεια.

Εὐμαρίζω, Μ ίσω. Ποιῶ τι εὔκολον, εὐκολύνω.

* **Εὐμαρίη**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐμάρεια, Ἡρδτ. 4, 113.

Εὐμαρίς, ίδος, ἡ. Ἀσιατικῶν ὑποδημάτων ἀνδρικῶν τε καὶ γυναικείων εἶδός τι, Εὐρπδ. Ὀρ. 1364. Αντκ. Ζεδ. 82, 4. τρεικαβαθῆ τοιαῦτα ὑποδήματα ἐφόρει ὁ βασλ. τῶν Περσῶν, Αἰσχλ. Περσ. 659. τὰ πέλματα, αἱ πατοῦσαι αὐτῶν ἦσαν στερεαί, χονδραί, ὅθεν πβαθύπελμαι, καὶ ὡς φαίνεται αἱ τότε Ἑλληνίδες ἐφόρουν αὐτὰ ἀσμένως διὰ τὴν εἰς μεγαλοπρέπειαν συνήθη κλίσιν τῶν γυναικῶν· (κατά τινας ἐτυμλγ. παρὰ τό, εὐμάρα, κατ' ἄλλους παρὰ τὸ εὐμαρής, ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι ὥσπερ τὸ πρᾶγμα οὕτω καὶ ἡ λέξις οὐκ ἔστιν Ἑλληνική). — Παρ' Αἰσχλ. καὶ Εὐρπ., ὁπουν ἐστὶν ὁ λόγος περὶ ἀνθρώπων, ὑποδμ. – – υ, παρ' Αντπ. περὶ γυναικείων, – υυ.

* **Εὐμαρύτης**, ητος, ἡ = εὐμάρεια.

* **Εὔμαχος**, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ καλά, ἀνδρείως.

* **Εὐμέγας** -γάλη -γα (μέγας). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, πολὺ μεγάλον· ἀρσεν. δὲ εὐμέγας, κ. τ. τ.

Εὐμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, ἁρμόδιον, εὐπρεπὲς μέγεθος· εἶναι εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής. Ξενοφ. Ἱππ. Α. 17.

Εὐμέθοδος, ὁ, ἡ (μέθοδος). Ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται μὲ καλὴν μέθοδον, μὲ καλὸν ἐπιστημονικὸν τρόπον· Ἐπῤῥ. εὐμεθόδως.

Εὐμέθυστος, ὁ, ἡ (μεθύω). Ὅστις εὐκόλως, μεθύσκεται. Γεωπον. Ζ', 34.

Εὐμειδής, έος, ὁ, ἡ (μειδάω). Ὅστις γελᾷ, χαμογελᾷ γλυκά, ἱλαρά, εἶναι χαρούμενος, ἀγαθός, καλός, φιλάνθρωπος· Ἀπολλων. καὶ Καλλίμ.

Εὐμείλικτος, καὶ εὐμείλιχος, ὁ, ἡ (μειλίσσω). Ὅστις εὐκόλως μαλάσσεται, καταπραΰνεται, ἐνσυμπείθεται, ἱλαρύνεται.

Εὐμέλανος, ὁ, ἡ (μέλαν). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον, βαμμένον μὲ καλὴν μελάνην, ἢ ἔχει πολλὴν μελάνην. Ἀνάλεκτ. Β'. 52.

Εὐμέλεια, ἡ. Καλόν, τερπνόν, γλυκὺ μέλος, τραγῴδι· καλὴ μελῳδία, τὸ ἰταλ. μελωδιατοῦρα· Διονύτ. Ἀλικ. παρὰ τὸ

Εὐμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Ὅ,τι ἔχει καλόν, τερπνόν, γλυκὺ μέλος, εἶναι συνθεμένον, ψάλλεται, τραγῳδεῖται, παίζεται μὲ καλὸν μέλος, μελῳδίαν, τὸ Ἰταλ. μελωδιατοῦρα. Διονύσ. Ἀλικ. 2) Σῶμα τοῦ ὁποίου τὰ μέλη εἶναι καλά, εὔμορφα, σύμμετρα· Ἐπῤῥ. εὐμελῶς.

Εὐμελίας. ου, ὁ· συνηθ. τύπος ἀντὶ ἐυμμελίης, ὅπερ ἰδέ.

* **Εὐμελίη**, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐμέλεια· ὁ Herm. προτείνει τὴν γραφὴν τῆς λέξ. ταύτης ἐν Ὑμ. Ἑρ. 325, ἀντὶ τοῦ εὐμιλίη.

Εὐμελιτέω, Μλ -ήσω (μέλι). Ἐπὶ μελισσῶν παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς. 2. πεὐμελιτοῦσιν, Φέρουσιν, ἑτοιμάζουσι καλὸν μέλι. Αριστοτ. Ζώων Γεν. Θ', 40. πεὰν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη.

Εὐμένεια. ἡ. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐμενοῦς· εὔνοια, φιλοφροσύνη, χάρις, καλοκαγαθία, ἔλεος, ἀγάπη, καλωσύνη, φιλία, ἀγαθότης, εὐεργεσία τῶν Θεῶν, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 631. κ. τ. τ.

Εὐμενέτης, ὁ. ποιητ. ἀντὶ εὐμενής. Φίλος, καλοθελητής, Ὀδσ. Ζ, 185. θηλυκ. εὐμενέτειρα, ἡ. Ἐπιγρ. ἄδηλ. 438, 2. Ἀνάλεκτ. Γ'. 348. πτύχη εὐμενέτειραι.

Εὐμενέω. Μλ -ήσω. Εἶμαι εὐμενής, εὐνοϊκός, φιλόφρων. 2) μεταβ. Δέχομαί τινα φιλικῶς, δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα· μετὰ αἰτ. μόνον παρὰ Πνδ. Ι, 225. ὅπου ὅμως ἡ αἰτ. δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ εὐμενεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴκειν.

Εὐμενής, έος, ὁ, ἡ (μένος). Ὅστις εἶναι εὔφρων, εὔνους, φιλόφρων, καλόγνωμος, καλότροπος, καλοθελητής, φιλικός, εὐεργετικός, ἀγαπητός, ἀρεστός· ἀγαπᾷ νὰ κάμῃ καλόν, εἶναι καλῆς ψυχῆς, καρδίας, καὶ γνώμης· καλοκάγαθος, ἀγαθός, εὐεργετικός, φιλάνθρωπος· ἐπὶ θεῶν, Ὑμ. Ὁμ. κα'. 7. (ἀλλοῦ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ)· ἐπὶ φαρμάκων, ἰατρικῶν· Ὠφέλιμον. Ἱππκ., ἐπὶ ὁδοῦ, Εὔκολος, ἁρμοδία, καλή. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', ς. 12. πκαὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἁμαξαὶ ἰοῦσιν εὐμενεστέρα, Ἔτι δὲ καὶ ὅστις εἶναι ἐλευθέριος, πλουσιόδωρος, Αἰσχλ. Περσ. 485. ἀντιθ. τῷ δυσμενής. Ἐπῤῥ. εὐμενῶς. 2) παρεξῆτον. Εὐμένης Κύρ. ὄνμ., πολλάκις ἀπαντώμενον· ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 34.

* **Εὐμενία**, ἡ, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ εὐμένεια, Πνδ. Πθ. 12. 8.

Εὐμενίδες, ων, αἱ· ὑπκ. Θεαὶ, κυρίως, Εὐμενεῖς, εὐνοϊκαί, φιλόφρονες, πραεῖαι· οὕτως ἐπωνομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν αἱ τρομεραί, ἐκδικητικαὶ Θεαί, τῶν ὁποίων τὸ κύριον ὄνομα, Ἐριννύες, οὐδεὶς ἐξεφώνει ἄνευ ἀνάγκης.

Εὐμενίζω. Ποιῶ τινα εὐμενῆ. Μέσ. εὐμενίζομαι, Κάμνω τινὰ νὰ μοὶ εὐνοῇ, ἀγαπᾷ, θέλῃ τὸ καλόν μου, νὰ εἶναι φίλος μου· τινα. Ξνφ. Κυρ. π. 3, 3, 22.

Εὐμενικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνῆκον ἢ ἴδιον εἰς τὸν εὐμενῆ· ἄρα εὔνοϊκόν, φιλικόν.

Εὐμέριστος, ὁ, ἡ (μερίζω). Ὅ,τι μερίζεται εὔκολα, εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ μερισθῇ, εὐκολομοίραστον.

Εὐμεταβλησία, ἡ. Τὸ νὰ μεταβάλληται, ἀλλάζῃ, γίνεται ἀλλοιότερον τίποτε μὲ εὐκολίαν. Σχόλ. Θουκυδ. Γ', 37. ἐκ τοῦ

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Πᾶν ὅ,τι μεταβάλλεται εὔκολα, ἀλλάζει, γίνεται ἀλλοιότερον μὲ εὐκολίαν· Ἐπίρρ. εὐμεταβλήτως.

***Εὐμετάβολος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Εὐμετάδοτος, ὁ, ἡ (μεταδίδωμι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μεταδίδῃ, εἶναι ἐλευθέριος, δίδει, χαρίζει πρόθυμα, εὔκολα. 2) παθ. Ὅ,τι μεταδίδεται μὲ εὐκολίαν, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μεταδίδῃ εἰς ἄλλους εὔκολα. Ἐπίρρ. εὐμεταδότως.

Εὐμετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι). Ὅ,τι μετατίθεται, ἠμπορεῖ νὰ μεταθέσῃ, στήσῃ, βάλῃ τις μὲ εὐκολίαν ἀλλέως, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν, τὸν τόπον του εὔκολα.

Εὐμετακίνητος, ὁ, ἡ (μετακινέω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μετακινῇ, νὰ βάλλῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, νὰ τὸ μετατοπίζῃ, εἶναι εὐκολομετατόπιστον. (ε)

Εὐμετακόμιστος, ὁ, ἡ (μετακομίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ μετακομίζῃ, μεταφέρῃ, φέρῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον εὔκολα· εἶναι εὐμετάφερτον, εὐκολοκουβάλητον, εὐκολόφερτον.

***Εὐμετακύλιστος**, ὁ, ἡ (μετακυλινδέω). Ὅ,τι δύναταί τις εὐκόλως νὰ μετακυλίσῃ, νὰ τὸ κυλίσῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· εἶναι εὐκολοκύλιστον. Γαλλ.

Εὐμετάπειστος, ὁ, ἡ (μεταπείθω). Ὅστις μεταπείθεται εὔκολα· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως δύναταί τις νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάζῃ.

Εὐμεταποίητος, ὁ, ἡ (μεταποιέω). Ὅ,τι μεταποιεῖται εὔκολα, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀλλέως, νὰ τὸ κάμῃ ἀλλοιώτικον. Ἱπποκράτ.

Εὐμετάπτωτος, ὁ, ἡ (μεταπίπτω). Ὅ,τι εὐκόλως μεταπίπτει, λαμβάνει ἄλλην θέσιν, κατάστασιν, μεταβάλλεται εὔκολα.

Εὐμετάστατος, ὁ, ἡ (μεθίσταμαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι μεθίσταται, ἀφίνει τὸν τόπον του, ἀλλάζει τὴν θέσιν του εὔκολα.

Εὐμετάτρεπτος, ὁ, ἡ (μετατρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως μετατρέπεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ τρέπῃ, στρέφῃ, γυρίζῃ πρὸς ἢ εἰς ἄλλο μέρος εὔκολα· εἶναι εὐκολογύριστον.

Εὐμετάφορος, ὁ, ἡ (μεταφορά). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μεταφέρῃ, φέρῃ, κουβαλῇ ἀλλοῦ που· εἶναι εὐκολομετάφερτον.

***Εὐμεταχειριστία**, ἡ. Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεταί τι εὐμεταχείριστον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζηταί τι εὔκολα· νὰ συναναστρέφηται νὰ συμπεριφέρηται μέ τινα εὔκολα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 160. παρὰ τὸ

Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ (μεταχειρίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζηται, ἐπιχειρεῖ εὔκολα, νὰ κάμνῃ μὲ αὐτὸ ὅ τι ἢ ὅπως θέλει, εἶναι εὐκολομεταχείριστον· ὅστις εἶναι χρηστοήθης, γλυκύς, πρᾶος, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ συναναστρέφηται εὐκόλως, νὰ τὸν ὠφελῆται καλῶς, τὸ κοινότ. νὰ τὸν παίζῃ ὅπως θέλει. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 240. Α, Ξεν. Ἀν. 2, 6, 20. Ἑλλ. 5, 2, 14. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐκολονίκητος, εὐχείρωτος, εὐκολόπιαστος.

***Εὐμετρία**, ἡ. Μετριότης. παρὰ τὸ

Εὔμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέτριον, κατὰ καλὸν ἢ πρέπον μέτρον καμωμένον, καλὰ μετρημένον· ποίημα στιχούργημα μὲ καλὰ μετρημένους στίχους.

***Εὐμήδης**, εος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Εὐμήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, ἢ ὅσον πρέπει, μακρύ· ὅστις ἔχει καλὸν ἀνάστημα τοῦ σώματος, εἶναι μετρίως ὑψηλός. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ.

Εὔμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον). Ὅστις ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα, εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα· Ὀδσ. Ο, 406. Ὑμ. Ἀπ. 54. 2) Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

Εὔμηρος, ὁ, ἡ (μηρός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλοὺς ἢ δυνατοὺς μηρούς, καλά, εὔμορφα μηριά, σκέλη.

Εὐμήρυτος, ὁ, ἡ (μηρύω). Ὅ,τι κλώθεται, γνέθεται εὔκολα. Λουκιαν. ≈ εὐμήρυτον ἔριον, Μαλλὶ εὔκολον εἰς τὸ νὰ γνεσθῇ.

Εὔμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὅστις εἶναι πάνυ φρόνιμος, γνωστικός, στοχαστικός, σοφός. Ἀνθολογ.

Εὐμηχανία, ἡ. Ἐπιτηδειότης δεξιότης τοῦ νοός, εὐφυΐα, ἐπινοητικὴ δύναμις, ἐξαιρ. εἰς ἐξεύρεσιν, ἐφεύρεσιν τρόπων καὶ μέσων πρὸς κατόρθωσιν πράγματός τινος· τὸ Ἰταλ. ταλέντο, ἰνδούστρια. Λουκιαν. Φάλαρ. Πινδάρ. Ἰσθμ. 4, 3. 2) = εὐπορία. παρὰ τὸ

Εὐμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ, ἐφευρίσκῃ τρόπους, μέσα ἵνα ἐνεργῇ, κατορθώνῃ τίποτε, βοηθῆται κατὰ τὰς περιστάσεις του, ἔχει εὐφυΐαν, ἐφευρετικὸν νοῦν. Ἐπίρρ. εὐμηχάνως.

Εὔμικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι ἀνακατόνεται μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα εὔκολα, εἶναι εὐκολοανακάτωτον. 2) Ὅστις εἶναι ὁμιλητικός, εὐπρόσιτος, συναναστρέφηται μὲ καθένα εὔκολα, εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφήν. Πολυδ.

Εὐμίμητος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολομίμητον, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μιμηθῇ εὔκολα. (ε)

Εὐμίσητος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πολλοῦ μίσους ἄξιος, πρέπει νὰ τὸν μισῇ τις πολύ, ἢ μισεῖται ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ πολλούς, ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους κατὰ πολλά. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ', α, 9.

Εὔμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλάς, συνίσταται εἰς καλάς, λεπτὰς ἢ χονδρὰς κλωστάς, καθὼς τὸ εἶδος τοῦ πράγματος ἀπαιτεῖ· εὐμίτοις πλοκαῖς ὑφαίνειν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 817.

Εὔμιτρος, ὁ, ἡ (μίτρα). Ὅστις ἔχει καλὴν μίτραν, καλὸν διάδημα ἐπὶ τὴν κεφαλήν, ἢ καλὴν εὔμορφον ζώνην. 2) Ὅστις, εἶναι καλὰ ἐζωσμένος· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ζώσῃ τις καλὰ μὲ τὴν μίτραν. Μόσχος, Δ'. 98. χιτὼν εὔμιτρος.

Εὐμμελίης, ὁ, Ἰων. γεν. εὐμμελίω καὶ εὐμμελίεω, Δωρ. εὐμμελία (εὖ, μελία). Ὅστις ἔχει δόρυ ἀπὸ ξύλον μελίας, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάχηται μὲ τοιοῦτον δόρυ· (ἰδὲ μελία) Ὁμ., ἐπίθ. ἀνδρείων μαχητῶν. Ὁ συνηθ. τύπος εὐμελίας εὕρηται παρὰ τοῖς Γραμμτ. μόνον ὡς ἑρμηνεία.

***Εὐμνημονεστέρως**, Ἐπίρρ. ἰδὲ εὐμνήμων.

Εὐμνημόνευτος, ὁ, ἡ (μνημονεύω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ κρατῇ εἰς τὴν μνήμην του εὐκόλως, νὰ τὸ ἐνθυμῆται εὔκολα· εἶναι εὐκολοενθύμητον. 2) Ὅ,τι ἀναφέρεται εὔκολα, πολλάκις· περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι, γίνεται συχνὰ λόγος, Πλάτ. Τιμ. σλ. 18. D.

Εὐμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, (μνήμη). Ἄχρηστον ὡς ἐπίθ. ἀφ' οὗ Ἐπίρρ. συγκρτ. εὐμνημονεστέρως, Τὸ νὰ εἶναί τι πάνυ εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐνθυμῆταί τις· καὶ μνημονεστέρως ἔχειν Ἐνθυμοῦμαί τι εὐκολώτερα. Ξεφ. Ἀγσ. 11, 1.

Εὐμνηστος, ὁ, ἡ (μιμνήσκομαι). Ὅστις ἐνθυμεῖταί τι εὔκολα, καλά, ἔχει καλὸν μνημονικόν, ἐνθυμητικόν. Σχλ. Τρχ. 108. 2) παθτ. Ὅ,τι εἶναι εὐκολοενθύμητον, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τινος εὔκολα ἢ πολλάκις.

Εὐμοιρατέω, = εὐμοιρέω. μόνον παρὰ Τιμαίῳ τῷ Λοκρ. ≈ τοῖς εὐμοιρατοῦσιν.

***Εὐμοιρέω**, Μλ -ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχής, ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι καλόμοιρος, καλομοίρης. ἀφ' οὗ

Εὐμοιρία, ἡ. Καλή, εὐτυχὴς Μοῖρα, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν Μοῖραν, νὰ εἶναι εὐτυχής.

Εὔμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει καλήν, εὐτυχῆ Μοῖραν, εἶναι καλόμοιρος, εὐτυχής. ≈ εὔμοιρος χθών. Αἰσχύλ. Εὐμ. 888. Ἐπίρρ. εὐμοίρως.

Εὐμολπέω, Μλ -ήσω (εὔμολπος). Ψάλλω, τραγῳδῶ καλά, τερπνά, γλυκά. Ὁμηρ. Ὑμν. Ἑρμ. 478. ἀφ' οὗ

Εὐμολπία, ἡ. Καλή, τερπνὴ ψαλμῳδία, καλόν, νόστιμον ψάλσιμον, τραγούδημα.

Εὔμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ καλά, τερπνά, νόστιμα. 2) Ὀνμ. κύρ. Ὑμ. Δμτ. 154.

Εὐμορφία, ἡ (μορφή). Καλὸς σχηματισμὸς τοῦ σώματος, καλὴ μορφή, εὐμορφιά, εὐμορφάδα.

***Εὐμόρφιος**, ία, ιον = εὔμορφος, Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 85, 2. (ὅπου τὸ Ἰῶτα κεῖται μακρ.)

Εὔμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει καλὴν μορφήν, εὐμορφάδα, εἶναι εὔμορφα σχηματισμένος, εὐμορφοκαμωμένος.

Εὐμουσία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐμούσου· τὸ νὰ ἔχῃ τις αἴσθησιν διὰ τὸ καλόν, εὔμορφον, τεχνικόν· νὰ εἶναι πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων· νὰ γνωρίζῃ τὰς τέχνας ἢ νὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς αὐτάς, ἐξαιρ. εἰς τὴν ποιητικήν, μουσικήν, ὄρχησιν ἤτοι χορόν, μελῳδίαν· νὰ ἔχῃ κατανδήποτε ἄλλην ὑψηλοτέραν παιδείαν καὶ νοερὸν φωτισμόν· ἀντιθτ. τῷ, ἀμουσία.

Εὔμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Ὅστις εἶναι πεπαιδευμένος εἰς τὰς τέχνας τῶν Μουσῶν, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος αὐτῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ Μουσικῶν, Ὀρχηστῶν, ἤτοι χορευτῶν καὶ Ποιητῶν· ἐν γένει δέ, ὅστις ἔχει αἴσθησιν τοῦ καλοῦ καὶ εὐμόρφου, εἶναι εὐφυὴς εἰς τὰς τέχνας· φιλότεχνος, φιλόκαλος, ἐπιστήμων, φιλεπιστήμων, ὑψηλοτέρας παιδείας, νοεροῦ φωτισμοῦ μέτοχος, γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἔχων, οἷος ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ εἶναι πᾶς ἐλεύθερος Ἕλλην. ἀντθ. τῷ, ἄμουσος· Ἐπίρρ. εὐμούσως.

Εὔμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις μοχθεῖ, κοπιάζει ἐπ' ἀγαθῷ, ἔντιμος, διὰ καλὰς πράξεις. Ἡσύχ.

Εὔμυκος, ὁ, ἡ (μυκάομαι). Ὅ,τι μυκᾶται, μουγγρίζει, εὐβλιάζει καλά, δυνατά. Ἀνάλεκτ. Β'. 130.

Εὐμυλίη, ἡ. Ὁμήρ. Ὑμν. Ἑρ. 325. Σκοτεινή, πιθανῶς διεφθαρμένη λέξις, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Heyene αἱμυλίη, ὁ δὲ Hermann εὐμυλία ἢ ἐμμελίη ἀναγινώσκουσι.

Εὐνάζω, Μ. άσω (εὐνή). Βάλλω τινὰ νὰ κατακλιθῇ, πλαγιάσῃ, νὰ κοίτηταί που· τὸν βάλλω εἰς τὴν ἐνέδραν, τὸ κοινότ. εἰς τὸ καρτέρι, λημέρι, νὰ λημεριάζῃ, βιγλίζῃ, παραμονεύῃ, Ὀδσ. Δ, 408. Παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἐξαιρ. βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι, τὸν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν ἀποκοιμίζω· ὅθεν τροπ. ἡσυχάζω, ἀναπαύω, ἡμερόνω, κατακραΐνω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα. — Παθτ. Κατακλίνομαι, πλαγιάζω που, ἐξαιρ. εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῶ· κοιμῶμαι, Ὀδσ. Τ, 1. Ψ, 299. ≈ ἔνθα ὄρνιθες εὐνάζοντο Ὅπου συνήθιζον νὰ κοιμῶνται τὰ πουλιά, τὰ ὀρνίθια, Ὀδσ. Ε, 65. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγκοιμήσεως, συνουσίας· ≈ παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ὀδσ. Ε, 119. Οὕτω καὶ ματέπειτα μετὰ τῆς σὺν ἢ μετὰ δοτ. ἄνευ προθέσ. ὡς ἐν Ὑμ. Ἀ-

φρδτ. 191. Ἐν Ἰλδ. οὐχ εὑρηταί που ἡ λέξις· παρβλ. εὐνάω ὁ Πνδ. χρῆται καὶ τῷ παθ. ἀορ. εὐνάσθην. (άσω, υ –)

Εὐναιετάων, ουσα, ον (ναιετάω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ κατῳκημένον, ἢ καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν, ἢ καλῶς ᾠκοδομημένον, κτισμένον· παρ' Ὁμ. πολλάκις, καὶ ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν καθτ. σημσ. ὅστις, ὅμως μόνον τῷ, πόλεις, δόμοι καὶ μέγαρα συντάσσει τὴν λέξ. Ῥῆμα δὲ, εὐναιετάω, οὐδαμοῦ εὕρηται· παραβλ. τὸ ἑπμ.

***Εὐναιόμενος**, η, ον (ναίω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς κατῳκημένον, καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν. πολλκ. ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ, πόλις ἢ πτολίεθρον· μόνον ἐν Π, 572. Ὀδσ. Ν, 285. συντεταγμένον τῷ ὀνόματι πόλεως, καὶ χώρας· ῥῆμα εὐναίω, ἢ εὐναίομαι, οὐχ εὑρηταί που· ἰδὲ εὐναιετάων, εὐναιόμενος, καὶ εὖ, περὶ τὸ τέλος.

Εὐναῖος, αία, αῖον (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι κεῖται, εἶναι εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὴν κοίτην, τὸ τουρκβ. γιατάκι π. χ. ηὐναῖος λαγώς. Σοφοκλ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὴν κλίνην, σύνευνος, σύζυγος. 2) ἡ εὐναία, Λίθος, πέτρα, χρησιμεύων εἰς τόπον ἀγκύρας· ἰδὲ εὐνή, σημσ. 3. παρ' Ἀπλ. Ῥδ. πλίθος εὐναίης. β.) ἡ εὐναίη, ποιητ. εὐνή· Κοίτη, κλίνη· σύνευνος, σύζυγος, Εὐρπ. 3) τὸ εὐναῖον, Κοίτη, κλίνη, κρεβάτι.

Εὐνάσιμος, ὁ, ἡ (εὐνάζω). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον πρὸς εὐνὴν, κοίτην, καλὸν διὰ στρῶμα. Ξενοφ. Κυνηγ. Η, 4. (α)

Εὐναστήρ, ῆρος, ὁ· εὐναστής, οῦ, ὁ· εὐνάστωρ, ορος, ὁ· εὐνατήρ, ῆρος, ὁ· εὐνάτωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνάτρια, ἡ· καὶ, εὐνάτειρα, ἡ (εὐνάζω, εὐνάω). Ὅστις κατακλίνει, βάλλει τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ, νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι, τὸν καθησυχάζει, κατακοιμίζει· ὅθεν, Θεράπων, θεραπαινά, κοιτωνίτης, τὸ ἰταλ. καμαριέρος, καμαριέρα· ἔτι δὲ καὶ Νυμφοκόμος, νυμφοστολίστρα, καὶ τὴν νύμφην εἰς τὴν γαμήλιον εὐνὴν κατακλίνουσα. 2) Σύζυγος, σύνευνος, παλλακή, παλλακίδα· μοιχός, συγκοιμητής. 3) Ὅστις κοιμᾶται, κεῖται εἰς τὴν κλίνην· παραβλ. εὐνέτης, εὐνητήρ· (τὸ α ἐν τῇ παραλήγου· στήρ, άτωρ, καὶ ἐν τῇ προπαρλ. άτειρα, μακρόν.) ἀφ' οὗ

Εὐναστήριον, καὶ, εὐνατήριον, τό. Ὁ τόπος ὅπου κοιμῶνται οἱ ἄνθρωποι, κλίνη κρεββάτι, στρῶμα, κοίτη κοιτών, τουρκβ. ὀντάς τοῦ ὕπνου. Τὸ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνκ. ηὐναστήρια Σφκλ. Τρχ. 918. 2) Τρκι. Σύζυγος, γυνή, σύμβιος· ὡς τὸ εὐνή, σημσ. 1. ε. Εὐρπ.

***Εὐνάτωρ**, ορος, ὁ = εὐναστήρ. (α)

Εὐνάω, Μλ. -ήσω (εὐνή) ὡς τὸ εὐνάζω, Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, κοίτηταί που· νὰ ἐνεδρεύῃ, παραμονεύῃ· Ὀδσ. Δ, 440. Τρκι. Καθησυχάζω, καταπαύω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα· ηὐν. γόους Ὀδσ. Δ, 758. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἐξαιρ. Κατακλίνω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω· Παθτ. εὐνάζομαι. Κατακλίνομαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, κοιμῶμαι. Πλὴν τοῦ ἐνργ. Ἀορ. εὔνησε, χρῆται ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ παθτ. ἀορ. ἀπρμφ. εὐνηθῆναι, καὶ Μτχ. εὐνηθέντε, εὐνηθεῖσα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ συγκοιμήσεως· ὅθεν καὶ προτάσση τοῦ φιλότητι, καὶ, ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι, Ἰλδ. Γ, 441. Ξ, 314. καὶ ἀλλχ. ηθεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα Ἰλδ. Β, 821. Π, Θγν. 380. ὡς τὸ συγκοιμηθεῖσα. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κλυδώνων, καταιγίδων, ἀνεμοζάλης, αἱ ὁποῖαι ἀνέπαυσαν, ἔπαυσαν. Ὀδσ. Ε, 384.

***Εὐνάων**, ουσα, ον (νάω). ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὔμορφα· ὡς τὸ, ἀενάων, Αἰσχλ. λψν. Dan. 36. 3. (α)

***Εὐνείκη**, ἡ, Ὀνμ. Νηρηΐδος, Ἡσδ. Θγν. 247.

Εὐνείκεστος, ὁ, ἡ (νεῖκος). ηὐνείκεστα λόγια. ἀντὶ εὐδιάκριτα. Ἀντίμαχος παρὰ Πορφυρίῳ ἐν Ἰλ. Ω, 23.

Εὐνέτης, ου, ὁ· Θηλυκ. εὐνέτις, ιδος, ἡ (εὐνή) = εὐναστήρ· ἐξαιρ. κατὰ τὴν β΄. σημσ. Σύζυγος, παλλακή, μοιχός, μοιχαλίς.

***Εὔνεως**, ὁ, ἡ, ων, τὸ (ναῦς, νεώς). Ὅστις ἔχει ἀρκετὰ, εἶναι καλὰ προμηθευμένος μὲ ναῦς, πλοῖα, καράβια. Μξμ. Τυρ. 5, 5.

Εὐνή, ἡ. Κλίνη, στρῶμα, κρεβάτι, κοίτη παρ' Ὁμ. πολλκ. ηεἰς εὐνήνκ Εἰς τὸ κρεβάτι, Ὀδσ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν κοινὸν κοιτῶνα, εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκονται περισσότερα κρεβάτια, κοιμῶνται περισσότεροι ἄνθρωποι, Ἰλδ. Κ, 408. 464. Ω, 615. Κοίτη, φωλεὰ θηρίων, ἀγριμίων, Ἰλδ. Λ, 115. Ο, 580. Ὀδσ. Δ, 338. καὶ τῶν κτηνῶν, τῶν ἡμέρων, οἰκιακῶν ζώων, Ὀδσ. Ξ, 14. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ ἡ πυρά, ἡ φωτιά, ὅπου ἔκαιον τοὺς νεκρούς· ὁ τάφος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. ἰδὲ Dorn. Char. σλ. 258. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Β, 783. β΄.) σπανιώτερον ἐπὶ ἰδιαιτέρου μέρους τῆς κλίνης, ἐπὶ κλίνης, Ὀδσ. Π, 34. ἐπὶ προσκεφαλαίων, ἢ στρωμάτων, Ὀδσ. Ψ, 179. γ΄) ἐξαιρ. Ἡ γαμήλιος εὐνή, τὸ κρεβάτι τῶν νεονύμφων, Ὀδσ. Δ, 333. Ζ, 269. Π, 75. ὅθεν δ΄.) Συγκοίμησις, γάμος, συζυγία, ὑπανδρία, πολλκ. παρ' Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν τῇ συντξ. ηφιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι. ε.) Σύζυγος, σύνευνος, γαμετή, γυνή, κατά τινα παρὰ τοῖς Τραγ. μάλιστα εὔχρηστον προσωποποιΐαν. 2) ηεὐναὶ Λίθοι, πέτραι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐν χρήσει τὸ πάλαι ἀντὶ τῶν τῷ Ὁμ. καὶ τῷ Ἡσδ. ἀγνώστων ἔτι ἀγκυρῶν, Ἰλδ. Α, 436. Ξ, 77. Ὀδσ. Ι, 137. Ο, 498. κατὰ Nitzsch δὲ, Ὀδσ. Β, 418. Πέτραι, διὰ τῶν ὁποίων ἐστήριζον τὰ πλοῖα εἰς τὸ περιγιάλιον ὅταν τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐξεχείλιζεν εἰς τὸ περιγιάλι· ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀρθμ. (συγγν. τῷ εὕδω) ἀφ' οὗ

Εὐνήεις, ήεσσα, ῆεν· Κοιμώμενος, ὅστις κοιμᾶται, ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἥσυχος. ηοὐρανὸς εὐνήεισα. Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σελ. 600.

Εὐνῆθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν εὐνήν, ἀπὸ τὸ στρῶμα ἢ ἐκ τῆς κλίνης, ἐκ τοῦ κρεβατίου. Ὀδσ. Υ, 124.

Εὔνημα, ήματος, τό (εὐνάω) = εὐνή. ἐξαιρ. ὕπνος, κοίμημα, συνουσία. Εὐρπ. Ἰων. 304.

***Εὔνηος**, ὁ· Κύρ. Ὀνμ. Ἰλδ.

Εὐνηστήρ, ῆρος, ὁ· εὐνητήρ, ῆρος, ὁ· εὐνήτωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνήστρια καὶ, εὐνήτειρα, ἡ· (εὐνάω) = εὐναστήρ κ. τ. λ. 2) ηεὐνητὴρ χιτὼνκ. Φόρεμα τοῦ κοιτῶνος, τὸ ὁποῖον φορεῖ τις εἰς τὸν κοιτῶνα μόνον, τὸ ἰταλ. βέστα ντὶ κάμερα. Γερμν. σλάφροκ.

Εὔνητος, Ἐπκ. εὔννητος, ὁ, ἡ (νέω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς γνεσμένον, κλωσμένον, καλῶς ὑφασμένον. ηεὔννητος χιτώνκ, πέπλοι κ παρ' Ὁμ. ἀεὶ τῷ ἐπκ. τύπ. εὔννητος, χρημένῳ.

***Εὐνήτρια**, ἡ· Θηλκ. τοῦ εὐνητήρ. Σφκλ. Τρχ. 922.

***Εὐνηφι**, εὐνῆφιν, Ἐπκ. γεν. ἑνκ. καὶ πληθ. τοῦ εὐνή. Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λέξ. ἀεί, ἐξ εὐνῆφι.

Εὔνια, ων, τά. Στρώματα, κοῖται, κλίναι. Σουΐδας.

Εὖνις, ιος, ὁ, ἡ. Ὅστις στερηθῇ, ἐχάσε τι· μετὰ γενκ. ηυἱῶνκ Ἰλδ. Χ, 44. ηψυχῆςκ Ὀδσ. Ι, 524. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ παρὰ Σφκλ. Τρχ. 562. λψν. ὅπου συντακτέον ηεὔνις τῶν πατρῴων στόλωνκ. 2) Ὅταν ἡ λέξις κεῖται ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ, σημαίνει τό, χῆρος, ἀπόχηρος, ὀρφανός, Αἰσχλ. 287. Ὁ πληθυντ. ἀρθ. φαίνεται ἔτι εἶναι πάντοτε εὔνιδες καὶ οὐκ εὔνιες. (πιθαν. ἐτυμλγ. κατὰ τὸν Damm παρὰ τὸ εἷς, μονωθείς.)

***Εὖνις**, ιδος, ἡ = εὐνέτις, παρὰ τό, εὐνή· Γυνή, γαμετή, σύζυγος. σύνευνος, Εὐρπ. Ἰφ. Ἀν. 397. τὸ ὀξύτον. εὐνίς, ίδος, ἧττον ὀρθὸν δοκεῖ Schaef. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 919.

Εὐννητος, ὁ, ἡ· Ἐπκ. ἀντὶ εὔνητος. Ὁμ.

Εὐνοέω, (εὔνοος, νοέω, εὖ). Ὅστις εἶναι εἴς τινα εὐνοϊκός, τὸν ἀγαπᾷ, θέλει τὸ καλόν του. μετὰ δοτικῆς.

Εὐνόημα, τό. Στοβ. Ἠθικ. Ἐκλ. Φρόνιμος, γνωστικὴ πρᾶξις.

Εὐνόητος, ὁ, ἡ (νοέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις. Ἐπρρ. εὐνοήτως.

Εὔνοια, ἡ. (εὔνοος) Εὐμένεια, χάρις, φιλοφροσύνη· τὸ νὰ ἔχῃ τις κλίσιν, ἀγάπην πρός τινα, νὰ θέλῃ τὸ καλόν του. ηκατ' εὔνοιανκ Διὰ εὐμένειαν, φιλοφροσύνην, κατὰ χάριν, τὸ συνήθ. τουρκβ. διὰ, ἢ ἀπὸ χατήρι, μὲ φιλοπροσωπίαν· προθύμως. Παρ' Αἰσχλ. καὶ Δμσθ. δὲ, καὶ πληθυντ. Εὔνοιαι, φιλικὰ φρονήματα, φιλοφροσύναι. Κατ' ἔννοιαν ἐκ τοῦ ὑποκειμένου δὲ (objecctiv) Εὐεργεσίαι, χαρίσματα, τὸ ἰταλ. γρατιφικατσιόνη, Δμσθ. Χερσ. 25. Schaef. appar. Demth. 1. σλ. 506. Ὁ παροξυτ. τύπ. εὐνοία, εὕρηται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Τργ. ἰδὲ Herm. Σφκλ. Φιλ. 129. ἀφ' οὗ

Εὐνοϊκός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν εὔνουν, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτοῦ· κατὰ τρόπον εὐνοοῦντος· ἐν γένει = εὔνοος. Ἐπρρ. εὐνοϊκῶς, Δμσθ. Κορ. 3.

Εὐνόμας, ου, ὁ. ἰδὲ εὐνόμας.

Εὐνομέομαι, Μλ. -ηθήσομαι. ἀποθ. παθτ. (εὔνομος) ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, βασιλειῶν· Ὅ,τι ἔχει καλὸν, νόμιμον σύνταγμα, νόμιμον, καλὴν διοίκησιν, τὸ συνηθ. Ἰταλ. κονστιτουτσιόνην. (νόμος, εὖ) ηπόλις εὐνομεῖταικ. Ἀριστ. Πολ. 7, 4, 5. 2) Πράττω κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ δίκαιον, πολιτεύομαι νομίμως, ἠθικῶς. ἀφ' οὗ

Εὐνόμημα, τό. Κατὰ τοὺς νόμους πρᾶξις, νόμιμον πολίτευμα. Πλούταρχ.

Εὐνομία, ἡ. Τάξις, εὐταξία νόμιμος, δικαία καὶ ἠθική· ἄσκησις τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς· πολίτευμα, διαγωγὴ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, Ὀδσ. Ρ, 487. Καλὴ κυβέρνησις, νόμιμον σύνταγμα, Ἐν τῷ λ΄. Ὕμ. Ὁμ. στιχ. 11. κατὰ πληθ. ἀρθ. Κατ' Ἀριστ. ἡ εὐνομία συνίσταται ἐν τῷ ηκαλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμουςκ· ὅ ἐστιν, Εἰς τὴν καλὴν καὶ δικαίαν διοίκησιν, καὶ ἐν τῷ, ηπείθεσθαι τοῖς κειμένοιςκ, Εἰς τὴν προσοχήν, ἀκριβῆ διατήρησιν καὶ φύλαξιν τῶν νόμων, Παρ' Ἡσδ. Θγν. 902. — Κύρ. ὄνμ θυγατρός τινος τῆς Θέμιτος, καὶ ἀδελφῆς τῆς Δίκης καὶ τῆς Εἰρήνης. ἀπ' αὐτῆς ἐπεγράφετο, Εὐνομία, καὶ ποίημά τι τοῦ Τυρτ. περὶ τῆς Δημοκρτ. τῶν Σπαρτιατῶν — 2) Καλὴ βοσκή, καλὸς τρόπος τοῦ βόσκειν τὰ ζῶα. Λόγγ. παρὰ τὸ

Εὔνομος, ὁ, (νόμος) Ὅστις πράττει, πολιτεύεται νομίμως, δικαίως. β.) Τόπος, πολιτεία κλπ. ἔχων καλοὺς νόμους ἢ καλὸν νόμιμον, ὀρθὸν σύνταγμα, νόμιμον καὶ καλὴν διοίκησιν. — 2) (νομή) Χώρα, τόπος ἔχων καλὴν νομήν, βοσκήν, πλούσιος ἀπὸ χόρτα εἰς βοσκήν. Σοφοκλ. Ἀν. 604. Λόγγ. Γ. ητὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίωνκ — β.) Ὅστις βόσκει τὰ ζῶα καλά· ὅπου βόσκουσι τὰ ζῶα καλά.

Εὔνοος, καὶ Ἀττ. συνρ. εὔνους, ὁ, ἡ, ουν, τό. πλθ. εὖνοι· (νόος, νοῦς) Ὅστις ἔχει καλά, φιλόφρονα φρονήματα, καλοὺς στοχασμούς, καλὴν γνώμην, στοχάζεται, ἀγαπᾷ τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου, εἶναι καλόγνωμος, καλοθελητής·

ὅστις ἔχει κλίσιν, προθυμίαν, ἀγάπην εἰς τὸ νὰ κάμνῃ καλὸν, Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 2, 52. Συγκρ. εὐνούστερος, καὶ Ὑπερθετ. εὐνούστατος. Ἡρδτ. 5, 24. Ἐπρῤ. εὐνόως, Ἀττ. εὔνως.

Εὐνόστος, ἡ. Θεότης προστάτις τῶν μύλων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐστήνετο εἰς τοὺς μύλους· ἐλέγετο δὲ καὶ Θεὸς ἐπιμύλιος. — 2) Ὡσαύτως ὠνομάζετο καὶ ὁ λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας, παρὰ τὸ νόστος, Εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα.

Εὐνουχίας, ου, ὁ (εὐνοῦχος) Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται ὡς εὐνοῦχος. τοῦτ' ἔστιν ἀνεπιτήδειος, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν ἐν γένει ἀσθενὴς, ἀδύνατος Ἀριστοτ. Προβλ. Δ'. 27. 2) Εἶδός τι μηλοπεπόνων, πεπονίων, καρπουζίων τουρκ. μὴ ἐχόντων σπόρους· ἀντὶθ· τῷ, σπερματίας.

Εὐνουχίζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Κάμνω τινὰ, ἤτι εὐνοῦχον 2) Οὐδετ. Ζῶ ὡς εὐνοῦχος.

Εὐνούχιον, τό. Εἶδος θρίδακος, μαρουλίου, ὀροσιστικὸν καὶ καταπαυστικὸν τῆς πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίας, ἄλλως δὲ καὶ ἄστυτις λεγόμενον.

Εὐνουχισμὸς, ὁ. ἡ Πρᾶξις τοῦ εὐνουχίζειν, εὐνούχισμα.

Εὐνουχιστής, οῦ, ὁ. (εὐνουχίζω) Ὅστις εὐνουχίζει· ἔτι δὲ καὶ τὸ εὐνοῦχον ποιοῦν.

Εὐνουχοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται, ἢ εἶναι ὡς εὐνοῦχος. ταυτὸν τῷ, εὐνουχώδης. Ἱπποκρ.

Εὐνοῦχος, ὁ. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ἰταλ. καστράτος, τουρκ. χαντούμης. Οἱ τοιοῦτοι ἦσαν δοῦλοι τῶν Ἀσιανῶν, μετέπειτα δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὡς ὑπηρέται καὶ φύλακες τῶν γυναικῶν, ἢ καὶ ὡς θεράποντες κοιτωνῖται, τὸ ἰταλ. καμαριέροι τῶν ἡγεμόνων, παρὰ τοῖς ὁποίοις πολλάκις εὐδοκίμουν μεγάλως καὶ ἠξιοῦντο μεγάλων τιμῶν· ὅθεν ἡ λέξ. σημαίνει ὁτὲ μὲν δοῦλον οἰκιακὸν καὶ ὑπηρέτην, ὁτὲ δὲ ἔπαρχον, σατράπην, κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου λαμβανομένη. — 2) Μεταφ. Εὐνοῦχος ἢ εὐνουχίας λέγονται τὰ σπαρτικὰ, ὅσα δὲν φέρουσι πυρῆνας, κόκκους, κουκούτσια, σπόρους. — 3) Ὡς Ἐπιθ. εὐνοῦχα ὄμματα· Παρὰ Σοφοκλ. νομίζεται τὸ, Ἄυπνα, ἄγρυπνα, σημαίνειν — 4) Παρὰ Πυθαγ. Θρίδαξ, μαρούλι, ἰδὲ ἄστυτις (παρὰ τὸ εὐνὴ καὶ ἔχω, Φυλάττω τὴν κλίνην, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, τὴν φύλαξιν τῶν γυναικῶν κυρίως ἀφορῶσαν.)

Εὐνουχώδης, ὁ, ἡ. = εὐνουχοειδής.

* Εὔντα, Δωρ. ἀντὶ ἐόντα, ὄντα. δοτ. τῆς Μτχ. ὤν.

Εὐνώμας, ου, ὁ. (νωμάω) = εὐκίνητος, Εὐκολοκίνητος, Ἐπιθ. τοῦ χρόνου, καιροῦ, ὅστις τρέχει, περνᾷ εὔκολα, ὀγλήγορα, Σοφοκλ. Αἰ. 604. ὅπου πρὸ τοῦ Lob. Erf. καὶ Herm. εὐνόμᾳ, ἐναντίον τοῦ μέτρου, ἀνεγινώσκετο καὶ παρὰ τὸ Δωρ. εὐνόμας ἐτυμολ. ὅπερ ἀντὶ τοῦ εὔνομος ἐλαμβάνετο, τὸν εἰς ταχτικὰς περιόδους διαιρούμενον χρόνον δηλοῦν.

* Εὔνως, Ἀττ. Ἐπρῤ. τοῦ εὔνοος, εὔνους.

Εὔνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, δυνατὰ νῶτα, ῥάχιν, πλάτας.

* Εὔξαντος, ὁ, ἡ (ξαίνω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ξαμμένον, ὑγραμμένον λαναρισμένον, π. χ. μαλλί.

Εὔξεινος, Ἰων. εὔξεινος, ὁ, ἡ (ξένος) Ὅστις εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, δέχεται, περιποιεῖται τοὺς ξένους· ὅθεν ὁ Πόντος εὔξεινος, ἡ Μαύρη Θάλασσα ὠνομάσθη οὕτως ἀφ' οὗ κατῳκίσθησαν τὰ παράλια αὐτῆς ὑπὸ Ἑλλ. ἀποικιστῶν, πρότερον δὲ ἐλέγετο ἄξενος, διὰ τοὺς ἀγρίους, κατὰ τῶν ξένων ἀσπλάγχνους πάλαι κατοίκους αὐτοῦ. Ἐπρῤ. εὐξένως.

Εὔξεστος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τριτλ. Ἐπι. εὔξεστος, η, ον. (ξέω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιμελῶς, τεχνικὰ ξεσμένον, ὁμαλισμένον, ὑαλισμένον, στιλβωμένον, ῥοκανισμένον, τουρκ. ῥεντισμένον· ἐπὶ ξυλουργιῶν, τὰς ὁποίας ὁ ξυλουργὸς, κιβωτοποιὸς, τραπεζουργὸς, τορνευτὴς, λεπτουργὸς, λαφουργὸς, τέκτων ἀπελέκησε, ἐῤῥοκάνισε μὲ τὸν πέλεκυν, μὲ τὴν ῥυκάνην, ῥοκάνι, ῥοκανιστῆρι ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ἐργαλεῖον καὶ κατέστησε λείας, ὁμαλὰς, ὑαλιστηράς. Παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ ῥυμῶν, τῆς ῥοῦντας τοῦ ἁμαξίου· ἐπὶ τραπεζῶν, κιβωτῶν, λουτήρων, ἤτοι κάδ' τοῦ λουτροῦ εἰς τὸ ὁποῖον λούεταί τις· ἐπὶ φάτνης, παχνί· ἐπὶ θρόνων, γρεντιὰς καὶλτ. Χρῆται δὲ μόνῳ τῷ Ἐπι. τυπ. καὶ τούτῳ ὁτὲ μὲν δικατλ., ὁτὲ δὲ τρικατλ., παρβλ. εὔξοος — 2) Ὅ,τι ξέεται, στιλβώνεται πελεκᾶται καλὰ, εὔκολα — 3) παρὰ τοῖς ὑστέροις, Ὅ,τι εἶναι καλὰ σκαλισμένον εἰς ξύλον. ἐπὶ τεχνημάτων.

Εὐξήραντος, ὁ, ἡ. (ξηραίνω) Ὅ,τι εὐκόλως ἢ ταχέως ξηραίνεται, μαραίνεται, εἶναι εὐκολοστέγνωτον, εὐκολομαράγγιαστον.

Εὔξοος, ὁ, ἡ. Ἐπι. εὔξοος, ὁ, ἡ (ξέω) = εὔξεστος, παρ' Ὁμ. τῷ Ἐπι. τύπ. μόνον χρωμένῳ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἁμάξης, τόξου, ἐπὶ ξυστοῦ, στυλιάρι δοράτων, ἐπὶ δορατοθήκης, ἐπὶ τραπεζῶν καὶ ζυγοῦ, ζεύγλης. Ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ε, 237. σκέπαρνον εὔξοον· Τὸ καλὰ ὑαλιστηρὸν σκεπάρι, ὅθεν καὶ ἐπὶ στιλπνῶν πραγμάτων ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένων, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἐννοοῦσι τὴν λέξ. ἐνταῦθα κατὰ ἐνεργ. σημασ. τοῦτ' ἔστι σκέπαρνον καλῶς ξέον, καλῶς πελεκῶν.

Εὐξυλής, ὁ, ἡ = εὔξυλος, ἀμφβ.

Εὔξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ καλοῦ ξύλου· ὅστις ἔχει ἢ ὅ,τι περιέχει πολλὰ ξύλα.

Εὐξύμβολος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύνετος.

Εὐξυνεσία, ἡ. ἀντὶ, ξύνεσις. Ἀριστοτ. Νικομ. ς'. 11.

Εὐξύνετος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύμβολος.

Εὔξυστος, ὁ, ἡ. (ξύω) = εὔξεστος

Εὐογκία, Ἡ κατάστασις τοῦ εὐόγκου.

Εὔογκος, ὁ, ἡ. (ὄγκος) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον ὄγκον ἢ μέγα βάρος, εἶναι πολὺ χοντρὸν, ἢ πολὺ βαρὺ, πιάνει πολὺν τόπον. — 2) Ὅ,τι ἔχει μέτριον ὄγκον, χοντρὸν ὥστε εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸ πιάνῃ, μεταχειρίζηταί τις, εἶναι εὐκολομεταχείριστον.

Εὐοδέω, Μλ. -ήσω (εὔοδος) Ἔχω καλὴν, εὐτυχῆ ὁδὸν, ὁδοιπορίαν, δρόμον, στράταν· καλὴν τύχην· τρέχουν, τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις μου καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὐοδής, ὁ, ἡ. = εὔοδος. ἀμφβ. ἀνάγν. παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Εὐσχημ. κεφ. β'. πανοδέα τέχνην, Τὴν εὐτυχῆ, ὅπου ἄλλοι, εὐαδέα, καὶ εὐαδέα ἀναγνώσκ.

Εὐοδία, ἡ. Καλὸς δρόμος, εὐτυχὴς ὁδοιπορία, καλὸν ταξεῖδι. — 2) Τροπ. Εὐτυχεῖς πρόοδοι, εὐτυχὴς ἀπόβασις ἐπιχειρήματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτύχημα, εὐτυχία. εὐτυχὲς ἐπιχείρημα.

Εὐοδιάζω. Βάλλω τι εἰς καλὸν δρόμον. ἀφ' οὗ

* Εὐοδίασμα, τό. Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τι εἰς καλὸν δρόμον, νὰ τὸ διατάττῃ καλῶς.

Εὐοδμία, ἡ. Καλὴ μυρωδιὰ. παρὰ τὸ

Εὔοδμος, ὁ, ἡ. (ὀδμή) Ὅ,τι ἔχει καλὴν ὀσμὴν, μυρωδιὰν, ἢ μυρίζει καλά.

Εὔοδος, ὁ, ἡ. (ὁδός) Ὅστις ἔχει καλὸν δρόμον, καλὴν ὁδοιπορίαν, εὐτυχὲς ταξεῖδι· ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, ὅπου εἶναι αἱ ὁδοὶ, εὔβατοι, οἱ δρόμοι, στράται καλαὶ εὐκολοπάτητοι, ὅπου ὁδεύει, περιπατεῖ τις εὔκολα. — 2) Τροπ. Ὅστις εὐτυχεῖ, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις του, τρέχουν τὰ πράγματά του καλά. Ἐπρῤ. εὐόδως. ἀφ' οὗ

Εὐοδόω, Μλ. -ώσω. Ὁδηγῶ, κατευθύνω τι καλῶς, τὸ βάλλω εἰς καλὸν δρόμον, κάμνω διὰ νὰ λάβῃ καλὸν τέλος, ἀποτέλεσμα. — Παθτ. Τρέχει τι καλὰ, εὐγαίνει εἰς καλόν. ὥστε δὲ ὡς τῷ Κλεομένεϊ εὐοδώθη τὸ εἰς τὸν Δημάρατον πρῆγμα Ἡρδτ. 6, 73. κατευοδωθείσης τῆς συμβουλήσεως. Κτησίας Περσ. 51.

Εὐοῖ, Χαρᾶς ἐπιφώνημα, ἢ προσφώνημα Βακχικόν. (οὐ παρὰ τὸ εὖ οἱ, εὖ σοι· ἀλλ' ὡς τὸ εὐᾶ, εὐάν, φυσικὸς ἁπλοῦς φθόγγος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, ἒ ἒ, ἆ ἆ.)

Εὐοικονόμητος, ὁ, ἡ. (οἰκονομέω) Ὅ,τι οἰκονομεῖται, διαμοιράζεται· ἀναλίσκεται, χωνεύεται εὔκολα. Ἐπρῤ. εὐοικονομήτως.

Εὔοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅστις εἶναι ἀπὸ καλὸν οἶκον, εἰς καλὸν, ἔχει καλὸν οἶκον, κατοικεῖ καλά. β.) παθτ. Τόπος καλὸς, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς κατοίκησιν — 2) Ὅστις εἶναι οἰκονομικός. Δίων Κασ. ΜΔ'. 39.

Εὐοινέω, ῶ. (εὔοινος) Ἔχω καλὸν, ἢ πολὺν οἶνον — Τόπος καλὸς ἐπιτήδειος εἰς φύτευμα ἀμπελῶνος. ἀφ' οὗ

Εὐοινία, ἡ. Ἀφθονία, ἀφθονία οἴνου· καλοὶ πρόσοδοι, καλὸν κέρδος ἀπὸ οἶνον. Στράβ.

Εὐοίνιστος, ὁ, ἡ. (οἰνίζω) λοιβαὶ εὐοινίστοιο. Ὀρφ. Ἀργ. 601. Διὰ καλοῦ οἴνου γινομένη θυσία, σπονδή.

Εὔοινος, ὁ, ἡ. (οἶνος) Ὅστις ἔχει πολὺν οἶνον· ὅ,τι γεννᾷ, δίδει πολὺν ἢ καλὸν οἶνον — Τόπος ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, καλὸς εἰς φυτείαν ἀμπελῶνος· καλὸς ἀμπελότοπος, καλὸν ἀμπελοτόπι.

Εὔολβος, ὁ, ἡ. (ὄλβος) Ὅστις εἶναι πολλὰ εὐκτήμων, καλοκατάστατος, πολλὰ εὐτυχής. Εὐριπ. Ἰφηγ. Ταυρ. 189.

Εὐόλισθος, ὁ, ἡ. (ὀλισθαίνω). Ὅ,τι εἶναι πολὺ γλιστερὸν, ξεγλυστρᾷ, ξεσύρεται ἢ πίπτει εὔκολα· ἐπὶ οἴκου δὲ, Ἐρείψιμος, ἑτοιμόρροπος, ὅστις κινδυνεύει, κλονίζεται νὰ πέσῃ.

* Εὐόλκιμος, ὁ, ἡ (ὁλκή) Ὅ,τι σύρεται, τανύζεται εὔκολα καλῶς ἐλαστικόν τι πρᾶγμα, ἢ εἶναι γλίσχρον καλῶς ἢ μύξα κλ. τ. τ.

Εὔομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Τόπος ὅπου πίπτουν πολλαὶ βροχαὶ, εἶναι βροχερός. Στράβ. Δ'.

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ. (ὁμιλέω) Ὅστις εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφὴν, εἰρηνικὸς, πρᾶος, φιλικὸς, καταδεκτικός.

Εὐομολόγητος, ὁ, ἡ. (ὁμολέω) Ὅ,τι εἶναι εὐκολομολόγητον, σαφὲς, φανερὸν, δὲν ἐπιδέχεται ἀντίῤῥησιν· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως συναινοῦνται, συμφωνοῦσί τινες, Πλάτ. Πολιτ. Σ'.

* Εὐόμφαλον, τό. Τὸ ῥόδον, τὸ τριαντάφυλλον, παρὰ τοῖς Ἀρκαδίοις· ἰδὲ ὀμφὴ, σημσ. 3.

Εὐόνειρος, ὁ, ἡ. (ὄνειρος) Ὅστις ἔχει, φαντάζεται, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του καλὰ ὄνειρα· ὅ,τι προξενεῖ καλὰ ὄνειρα· τὰ εὐόνειρα Καλὰ ὄνειρα.

* Εὐόνυξ, υχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ) Ὅστις ἔχει καλοὺς, ὅ,τι ἔχει δυνατοὺς ὄνυχας, νύχια.

Εὐοπλέω, (εὔοπλος) Εἶμαι καλὰ ὡπλισμένος, ἁρματωμένος. ἀφ' οὗ

Εὐοπλία, ἡ. Καλὸς ὁπλισμὸς, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ ὅπλα, ἅρματα, Ξενοφ. Ἱερ. Θ'. 6.

Εὔοπλος, ὁ, ἡ. (ὅπλον) Ὅστις ἔχει καλὰ, εὔμορφα, ὅπλα· εἶναι καλὰ ἁρματωμένος, εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὸν πόλεμον. Παρ' Ἀριστ. Ἀχ. 522. ἐπ' ἀνδρὸς, ἁδρὸν αἰδοῖον ἔχοντος.

Εὔοπτος, ὁ, ἡ (ὁράω, ὄψομαι) Ὅ τι δύναταί τις νὰ ἰδῇ, νὰ βλέπῃ καλὰ, καθαρὰ, εὔκολα· εἶναι εὐκολόβλεπτον, φαίνεται εὔκολα.

Εὐόρατος, ὁ, ἡ. (ὁράω) = εὔοπτος.

Εὐοργησία, ἡ. Πραότης, ἡμερότης, Ἀκρότης, ἀταραξία· τὸ νὰ μὴ κινῆταί τις εὐκό-

λως εἰς ὀργὴν, νὰ μὴ θυμόνῃ εὔκολα, Εὐριπίδ. Βάκχ. 641. καὶ Ἱππόλ. 1050. παρὰ τὸ

Εὐόργητος, ὁ, ἡ. (ὀργή) Ὅστις εἶναι μέτριος, πρᾶος, ἥσυχος εἰς τὰ πάθη του καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀργὴν, εἶναι ἱλαρὸς, πρᾶος, ἀπαθής· ἐν γένει, καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως, Vack ἐν Ἱππ. 1038. Ἐπίρ. εὐοργήτως.

Εὐοργία, ἡ. (εὔοργος) = εὐοργησία.

* **Εὐόργιστος**, ὁ, ἡ (ὀργίζομαι) Ὅστις ὀργίζεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ κινήσῃ εἰς ὀργὴν, νὰ τὸν θυμώσῃ. Πλτχ.

Εὔοργος, ὁ, ἡ. (ὀργή) = εὐόργητος.

Εὐόρεκτος, ὁ, ἡ. (ὀρέγομαι) Ὅστις ἔχει καλὴν ὄρεξιν, τρώγει καλὰ — 2) Ὅ,τι διεγείρει, κινεῖ τὴν ὄρεξιν, προξενεῖ ὄρεξιν, εἶναι ὀρεκτικὸν, Πλούταρχ.

Εὐόριστος, ὁ, ἡ. (ὁρίζω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ περιορισθῇ, εὔκολον εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, νὰ διορισθῇ. 2) Ὅ,τι συνέχεται ἐλαφρὰ, εἶναι χαλαρὸν, ἀραιὸν, ἀρώ.

Εὐορκέω, Μλ. -ήσω (εὔορκος) Κρατῶ, φυλάττω τὸν ὅρκον μου. ἐν γένει, Εἶμαι εὐσεβὴς, τίμιος, φιλοδίκαιος, πράττω, πολιτεύομαι μὲ φόβον Θεοῦ, εἶμαι καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος. ἀφ' οὗ

Εὐορκησία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του.

Εὐορκία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· χρηστότης, δικαιοσύνη.

Εὔορκος, ὁ, ἡ. (ὅρκος) Ὅστις φυλάττει, κρατεῖ τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· εἶναι θεοσεβὴς, τίμιος, φιλοδίκαιος; εὐσυνείδητος, πιστὸς, εἰλικρινής. Wod. Ἔρ. 188. 283. κτὸ εὔορκον, = εὐορκία. ἀντιθ. τῷ ἐπίορκος. Ἐπίρ. εὐόρκως.

Εὐόρκωμα, τὸ. = εὐορκία. Αἰσχύλ. Χοηφ. 898.

Εὐόρκωτος, ὁ, ἡ. = εὔορκος. Πολυδ.

Εὐόρμητος, ὁ, ἡ. (ὁρμάω) Ὅστις εὐκόλως ταράττεται, ὀργίζεται, συγχίζεται· τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐρεθίσῃ, παροργίσῃ. — 2) (ὁρμάομαι) Τόπος, ἐξ οὗ δύναται νὰ κινηθῇ τις, νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· σημβ. μόνος κατὰ ταύτην τὴν σημσ. Σχόλ. Ἀπολλων. Δ'. 900.

Εὔορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος). Τόπος ἔχων καλὸν ὅρμον, μέρος διὰ ἄραγμα, ἢ καλὸν ἀγκυροτόπον, ὅπου τὰ πλοῖα εἰσὶν ἐν ἀσφαλείᾳ· εὐρύχωρος ἐπιτήδειος εἰς ἀπόβασιν· κεὔορμος λιμήν. Ἰλδ. Φ, 23. Ὀδσ. Δ, 358. Ι, 136. Ἡσδ. Ἀσπ. 207. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 637.

Εὐορνιθεία, ἡ· καὶ

* **Εὐορνιθία**, ἡ. Καλὸς οἰωνὸς, καλὸν προφητικὸν σημεῖον· παρὰ τὸ

Εὔορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ καλὸν, γίνεται μὲ καλὸν εὐτυχὲς σημεῖον διὰ τοῦ πετάγματος πτηνῶν· ἐν γένει, Ὅ,τι δηλοῖ, προσημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν· — 2) Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκονται πολλὰ πτηνὰ, ἐξαιρ. ὄρνιθες, πετεινοί, Ἐπίθ. τῆς πόλεως, Τάναγρα.

Εὐόροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στεγασμένον, σκεπασμένον, ἔχει καλὴν στέγην, σκεπαστὴν, εὔμορφον θόλον. Ἀνάλεκτ. Β'. 113.

* **Εὐόρπηξ**, ηκος, ὁ, ἡ (ὄρπηξ). ἐπὶ φυτῶν, Ὅ,τι ἔχει καλὰ κλωνάρια, βλαστάρια.

* **Εὐοσμέω**, Μλ- ήσω (εὔοσμος). Ὀσμῶ, μυρίζω καλὰ, ἐκδίδω, εὐγάζω καλὴν ὀσμὴν, μυρωδίαν.

* **Εὐοσμία**, ἡ = εὐοσμία· παρὰ τὸ

Εὔοσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή) = εὔοσμος.

* **Εὐοσμώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι μυρωδικὸν, μυρίζει καλὰ ἐκ φύσεως, ἔχει φυσικὰ καλὴν μυρωδίαν.

Εὐοσφραντικὸς, ή, όν· καὶ εὐόσφρητος, ὁ, ἡ (ὀσφραίνομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν ὄσφρησιν, ὀσφραίνεται εὔκολα, τὸ κοινότ. μυρίζεταί τι εὔκολα ἔχει, καλὴν μύτην.

Εὐόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις, ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα ὄμματα· ὅστις εἶναι ἐξυδερκής. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ διὰ τὰ ὀμμάτια, ἀρέσκει· εὐχαριστεῖται, ἀγαπᾷ νὰ τὰ βλέπῃ τις. 3) Ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανὲς, ὁρατὸν, βλέπεται εὔκολα — Τρπκ. ὅ,τι εἶναι σαφὲς, φαινόμενον, δῆλον· π. χ. κεὐόφθαλμον ἀκοῦσαι Ὅ,τι καλῶς λέγουσι, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀκούσῃ τις μὲ εὐχαρίστησίν του, ἢ νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Β'. 6. καὶ Ἐπίρ. εὐοφθάλμως.

Εὔοφρυς, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα ὀφρύδια.

Εὐοχέω, Μλ- ήσω (ἔχω), Κρατῶ τι καλὰ, τὸ περιποιοῦμαι, τὸ τρέφω· ἐπὶ ἵππων· κἵπποι εὐοχούμενοι Ξενοφ. 2) (ὀχέω). Ὀχοῦμαι, διώκω τὸ ἁμάξι καλὰ, κρατῶ καλὰ τοὺς χαλινοὺς, κυβερνῶ, διοικῶ καλά.

Εὐοχθέω, Μλ- ήσω· Εἶμαι πλήρης ἀγαθῶν, ἔχω πολλὰ καλὰ, ἔχω λαμπρὰν κατάστασιν, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ κατὰ πολλά. Ἡσδ. Ἔρ. 479. κεὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν γῆρας, ὅπου ἄλλοι προκρίνουσι τὸ ἀναγινώσκεσθαι εὐοχέω, παρὰ τὸ

Εὔοχθος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἄφθονον, ἀφιλὲς ἁβρὸν, τρυφερὸν· ὑπάρχει, εὑρίσκεται εἰς ὑπερβολὴν κα{ὐ}τόμαται δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες· Πλουσίας, ἀφθόνους, γεμάτας τραπέζας, Βακχλ· Εὐριπ. Ἴων. 1169. κεὔοχθον βορᾶς· Ἐπγ. Ὁμ. 7, 2. (πιθαν· παρὰ τὸ, ὀχή, ἡ τροφή). κγῆ εὐοχθοῦσα· Καρποφόρος, πλουσίας τροφὰς ἔχουσα.

Εὔοχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ τι καλὰ, στερεά· ὅ,τι κατέχει, δένει τι καλὰ κεὔοχος δεσμός· κεὔοχον σχῆμα· Ἐπιτηδεία, ἁρμοδία θέσις εἰς τὸ νὰ κρατῇ τίς τι καλά. Ἱππ. 2) Ὅστις κάθηται καλὰ, ἀσφαλῶς, ἀναπαύεται. 3) Ὅστις, ἢ ὅ,τι κρατεῖται ἀπό τι καλὰ, στερεά.

Εὐοψέω, Μλ-ήσω (εὔοψος). ἐπὶ τόπων, Ἔχει πολλὰ ἢ καλὰ φαγητὰ, ἐξαιρ. ψάρια. Στράβ. Δ'. σελ. 280. ἀφ' οὗ

Εὐοψία, ἡ. Ἀφθονία φαγητῶν καὶ μάλιστα ὀψαρίων, ἔτι δὲ καὶ καλὸν ψάρευμα, ψαροκυνήγι· κφεῦ τῆς εὐοψίας, ὅσων ἰχθύων ἐξειλκυσμένων Ἀλεξ. 2) (ὄψις, ὄψομαι). Καλὴ ὄψις, τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι καλὴν ὄψιν, καλὸν σχῆμα.

Εὔοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Ὅστις ἔχει, ὅ,τι περιέχει πολλὰ φαγητὰ, προσφάγια. ἐξαιρ. ψάρια κεὔοψος θάλασσα, Πλούταρχ.

Εὐπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἢ κτισμένον· ὅ,τι ἔχει καλὴν κατασκευὴν, εἶναι δυνατὸν, στερεὸν· ῥωμαλέον, ὑγιὲς, κοιν. σῶμα. Ἱππκ. κναῦς εὐπαγής Ξενοφ.

Εὐπάθεια, ἡ (εὐπαθής). Ἀπόλαυσις τῶν καλῶν· κατάστασις τερπνῶν αἰσθημάτων, φιληδονία, εὐζωΐα, εὐδαιμονία, ὑγεία, ἡδονή, χαρὰ, εὐφροσύνη, κατὰ πληθ. ἀριθμ. παρ' Ἡρδτ. 1, 135, 191. — 2) Ἐμπάθεια, ἤτοι τὸ νὰ εἶναί τις εὐερέθιστος, νὰ κινῆται εὐκόλως εἰς ὀργὴν, λύπην, χαρὰν, συμπάθειαν καὶ τ. τ. δι' ἐλαχίστης ἔξωθεν αἰτίας· τὸ Ἰταλ. molto delicato. 3) Καλὴ σωματική τε καὶ ψυχικὴ διάθεσις εἰς τὸ νὰ εἶναί τις εὐερέθιστος, νὰ αἰσθάνηται εὐκόλως πᾶν ὁποιονδήποτέ τι πάθος δι' ἐλαχίστης ἔξωθεν αἰτίας· (α)

Εὐπαθέω, Ζῶ καλὰ, καὶ εὐχαριστημένα· κπίνειν καὶ εὐπαθέειν Ἡρδτ. 2, 133. 174. Εὐφραίνομαι, τερπῶ καλὰ, τέρπομαι, εὐφραίνομαι, τρυφῶ. Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 347. 2) Εἶμαι εὐαίσθητος, εὐερέθιστος· παρὰ τὸ

Εὐπαθής, ὁ, ἡ (πάθος). Ὅστις πάσχει, αἰσθάνεται εὐκόλως, εἶναι εὐερέθιστος, ἔχει λεπτὴν, τρυφερὰν κατασκευὴν τοῦ σώματος, λεπτὸν νευρικὸν σύστημα· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν, Ὅστις εὐκόλως κινεῖται εἰς ψυχικὰ πάθη, εἰς ἡδονὰς, ἡδυπαθείας καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ καλὴν σημσ. ὅστις αἰσθάνεται εὐκόλως καλόν τι, εἶναι ἐπιδεκτικὸς τοῦ καλοῦ, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ καλὸν, συντάσ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. κεὐπαθὴς πρὸς ἁρμονίαν, Πλτχ. εἰς Σόλ.

Εὐπαθίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐπάθεια· ἔτι δὲ καὶ πληθ. εὐπάθειαι. Τὸ νὰ ἡδυπαθῇ τις, νὰ τρυφᾷ, νὰ ζῇ τρυφερῶς, μὲ τρυφὰς καὶ ἡδονὰς, Ἡρδτ. 8, 99.

Εὐπαιδευσία, ἡ. Καλὴ ἀνατροφὴ, διδασκαλία, παιδεία, ἐπιστήμη, μάθησις. ἐν γένει ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐπαιδεύτου, Πολδ. καὶ Σχλ. Ἀπολ. 1. 741· παρὰ τὸ

Εὐπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνετράφη, ἐπαιδεύθη, ἐδιδάχθη καλῶς· καλοαναθρεμμένος, πεπαιδευμένος, προκομμένος. Ἐπίρ. εὐπαιδεύτως.

Εὐπαιδία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδία, τέκνα, εὐτυχία διὰ καλῶν τέκνων. Ἰσοκράτ· παρὰ τὸ

Εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις ἔχει πολλὰ ἢ καλὰ, εὔμορφα τέκνα, παιδία· εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του, Ὑμν. Ὁμ. Λ'. 5. Ἡρδτ. 1, 32. Ἀρστφ. Πλοῦτ. 630. τὸ δὲ κγόνος εὔπαιδα, Καλὸς υἱός.

Εὔπακτος, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, εὔπηκτος.

* **Εὐπάλαιστος**, ὁ, ἡ (παλαίω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι παλαίεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ νικήσῃ, εἶναι εὐκολονίκητος. Ἐπιχρμ. παρὰ Δγν. Αρτ. 3, 17.

Εὐπάλαιστρος, ὁ, ἡ (παλαίστρα). Ὅστις ἐπαιδεύθη, ἐγυμνάσθη καλῶς εἰς τὴν παλαίστραν ἐν γένει, δεξιὸς, ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, ἔμπειρος, ἱκανὸς εἴς τι· (α) Λογγῖν. λδ. 2.

* **Εὐπάλαμνος**, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπάλαμος.

Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ (παλάμη). Ὅστις ἔχει ἐπιτηδείαν χεῖρα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια· ὅθεν, πολύτεχνος, τεχνικὸς, ποιητικὸς, ἐφευρετικὸς, φρόνιμος, συνετὸς, ἔμπειρος, εὐχερής· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα, τεχνικὰ ἐξειργασμένον, δουλευμένον, Ἀρστχ. Ἱππ. 333 (πα)

Εὐπαλής, ὁ, ἡ (πάλη). Ὅ,τι ἢ ὅστις εὐκόλως παλαίεται, νικᾶται. ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι εὔκολον· Ruhnk, ep. cr. σλ. 222. Ἐπίρ. εὐπαλῶς.

Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅ,τι εὐκόλως μετακομίζεται, μετατοπίζεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ εὐγάλῃ ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ νὰ τὸ φέρῃ ἀλλοῦ, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν του. 2) Ὅστις εὐκόλως ἀπατᾶται, παράγεται, πλανᾶται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ διαφθείρῃ, ἀπατήσῃ, ξεγελάσῃ. Πλάτ. (α)

Εὐπαράδεκτος, ὁ, ἡ. (παραδέχομαι). Ὅ,τι εὐκόλως μὲ ἀρέσκειαν, εὐχαρίστησιν δέχεταί τις, εἶναι ἀρεστὸν, εὐάρεστον· ὡς τὸ εὐπαράδοχος. 2) Ὅ,τι εἶναι ἀξιόπιστον, πιθανόν. Βασιλ.

Εὐπάραδος, ὁ, ἰδὲ, εὐπάροδος.

Εὐπαράδοχος, ὁ, ἡ (παραδέχομαι) = εὐπαράδεκτος.

Εὐπαραίτητος, ὁ, ἡ (παραιτέομαι). Ὅστις ἐξιλεοῦται, ἱλαροῦται, καταπραΰνεται εὔκολα, Πλούταρχ.

Εὐπαράκλητος, ὁ, ἡ (παρακαλέω). Ὅστις παρηγορεῖται, πείθεται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ παρηγορήσῃ, καταπείσῃ εὔκολα. Πλάτ. Ἐπιστολ. Ζ.

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ (παρακολουθέω). Ὅστις εὐκόλως παρακολουθεῖται, τον ὁποῖον εὐκόλως ἢ ὀγλίγωρα δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ, φθάσῃ. Ὅ,τι εὐκόλως ἐννοεῖται, ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις· εἶναι εὐκατάληπτον 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι, ἔχει καλὸν ἀντιληπτικόν· Ἐπίρ. εὐπαρακολουθήτως. Ἀριστοτέλ.

Εὐπαρακόμιστος, ὁ, ἡ (παρακομίζω). Ὅ,τι εὐκόλως παρακομίζεται, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ μετακομίζῃ, φέρῃ που πρὸς τοὺς ἄλλους, κοντὰ ἢ μαζὺ μὲ ἄλλα· «εὐπαρ. πόλεις» Εἰς τὴν ὁποίαν κομίζονται, φέρονται εὔκολα ἢ πολλά, διάφορα πράγματα, πολλαὶ πραγματεῖαι. Ἀρῥ. Πολ. 7, 5, — 2). Ὅστις καταπείθεται εὔκολα, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ καταπείσῃ, παρακινήσῃ εἴς τι, νὰ τὸ βεβαιώσῃ τι, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ τίποτε, νὰ δεχθῇ καμμίαν γνώμην· εἶναι εὐκολοκατάπειστος πρός τι· «τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόμιστος». Πλούταρχ.

Εὐπαραλόγιστος, ὁ, ἡ (παραλογίζομαι). Ὅστις εὐκόλως παραλογίζεται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταπείσῃ, δολώσῃ, ἀπατήσῃ μὲ δόλον· εἶναι εὐκολοαπάτητος, εὐκολοξεγέλαστος. Πλούταρχ.

Εὐπαραμύθητος, ὁ, ἡ (παραμυθέομαι). Ὅστις εὐκόλως παραμυθεῖται, παρηγορεῖται, ἡσυχάζει, καταπείθεται, εἶναι εὐκολοπαρηγόρητος, εὐκολοκατάπειστος (ῡ)

Εὐπάραος, ὁ, ἡ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εὐπάρῃος, = εὐπάρειος. Πίνδαρ. Πυθ. ΙΒ΄. 28. (– ‿ – ‿)

Εὐπαράπειστος, ὁ, ἡ (παραπείθω). Ὅστις εὐκόλως παραπείθεται, ἀπατᾶται, παροδηγεῖται, ἀποπλανᾶται· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τις, νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ, ἐξαπατήσῃ, ξεγελάσῃ, εὔκολα. Ξενοφ. Ἀγησ. Β΄. 12.

Εὐπαράπλους, ὁ, ἡ (παραπλέω). Μέρος, τόπος τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος, πλησίον, τοῦ ὁποίου εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ, περάσῃ μὲ τὸ καράβι, χωρὶς κίνδυνον. Στράβ. ΙΖ΄.

Εὐπαράτρεπτος, ὁ, ἡ (παρατρέπω) = εὐπαράπειστος Πολυβ. Η΄. 12.

Εὐπαρατύπωτος, ὁ, ἡ (παρατυπόω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατυπώσῃ, παραχαράξῃ, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ ψεύτικον τύπον, τύπωμα· π. χ. ἀσπρα· Ἀντωνῖν. Ε΄ 33. (ῡ)

Εὐπαράφορος, ὁ, ἡ (παραφορά). Ὅστις εὐκόλως παραφέρεται, παροδηγεῖται, ἀποπλανᾶται· τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποπλανήσῃ, ἀπατήσῃ. 2) Ὅστις εὐκόλως ἐξίσταται τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, παραφρονεῖ, γίνεται παράφορος.

Εὐπάρεδρος, ὁ, ἡ (πάρεδρος). Ὅστις εἶναι σταθερός, πιστός, ἐπιμελής, πρόθυμος, ἐπίμονος εἴς τι. Ν. Δ.

Εὐπάρειος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅστις ἔχει ὡραίας παρειάς, εὔμορφα μάγουλα (ᾰ)

Εὐπαρείσδυτος, ὁ, ἡ (παρεισδύομαι) Τόπος, μέρος, ὅπου ἢ πλησίον εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ εἰσέλθῃ, ἐμβῇ, εἰσχωρήσῃ εὔκολα. Ιππ.

Εὐπαρήγορος, ὁ, ἡ (παρηγορέω) = εὐπαραμύθητος· Ἐπίῤῥ. εὐπαρηγόρως.

Εὐπάρθενος, ὁ, ἡ, (παρθένος). Χώρα, ἡ πόλις, τόπος ὅστις ἔχει, περιέχει πολλάς, ἢ εὐμόρφους παρθένους· 2) Καλή, εὐτυχὴς παρθένος. «εὐπαρ. Ἄρτεμις» Εὐριπίδ. Βάκχ. 513. παραβλ. εὔπαις.

Εὐπάροδος, (πάροδος). Τόπος ὅστις ἔχει εὔκολον πάροδον, πέρασμα· εἶναι προσβατός, εὐκολοπάτητος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ, περάσῃ, διαβῇ τις· Στράβ. Γ΄.

Εὐπαράφορος, ὁ, ἡ (παραφέρω) ἀντὶ τοῦ, εὐπαράγωγος. Ἡσύχ.

Εὐπαρόξυντος, ὁ, ἡ (παροξύνω). Ὅστις εὐκόλως παροξύνεται, ἐρεθίζεται, διεγείρεται εἰς ψυχικόν τι πάθος, εἰς ὀργὴν κλ. τ. Πλούταρχ.

Εὐπαρόρμητος, ὁ, ἡ (παρορμάω). Ὅστις εὐκόλως παρορμᾶται, παρακινεῖται εἰς τὸ νὰ πράξῃ, ἐπιχειρήσῃ τι.

Εὐπάροχος, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὅστις εὐκόλως, προθύμως παρέχει, προσφέρει, χορηγεῖ, δίδει τι· «ἵππος ἡ εὐπάροχος» Ἱππιατρ., Ἵππος φοράδα, ἡ ὁποία εὔκολα ὀχεύεται, βατεύεται.

Εὐπαῤῥησίαστος, ὁ, ἡ (παῤῥησιάζομαι). Ὅστις ὁμιλεῖ ἐλευθέρως, μὲ θάῤῥος, μὲ τόλμην, ἀφόβως Ἰουστ. Ἀπολογ.

Εὐπάρυφος, ὁ, ἡ (παρυφή). ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων· Ὅ,τι ἔχει καλήν, εὔμορφον παρυφήν, τοῦ ὁποίου αἱ ἄκραι ἔχουσιν εὔμορφα ὑφασμένην, παρδαλήν οὔβιαν, τουρκ. «εὐπαρ.» τοιούτων πάνυ λεπτῶν καὶ ψιλῶν ὑφασμάτων φορέματα ἐφόρουν οἱ μεγάλοι, ἔντιμοι ἄνδρες· ὅθεν εὐπάρυφοι, προσηγορεύοντο οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες· παραβλ. λευκοπάρυφος, φοινικοπάρυφος, χρυσοπάρυφος.

*Εὐπάταγος, ὁ, ἡ (πάταγος). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγάλον πάταγον, κρότον, θόρυβον· (ᾰ)

Εὐπατέρεια, ἡ (πατήρ). Θυγάτηρ εὐγενοῦς, ἐπισήμου, μεγάλου, ἐνδόξου πατρός· Ὁμ. ἐπιθ. τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Τυροῦς. Ἰλ. Ζ. 292. καὶ Ὀδυσ. Χ. 227. «Ἑλένη εὐπατέρεια ἐν γένει», Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐγενῆ, ἔνδοξον πατέρα· «εὐπατέρεια αὐλά» Αὐλὴ ἐνδόξου καὶ ἐπισήμου πατρός· Εὐριπ. Ἱππολ. 68.

Εὐπάτητος, ὁ, ἡ (πατέω). Ὅ,τι πατεῖται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοπάτητον· ὅ,τι ἐπατήθη πολλάκις ἢ εὔκολα (ᾱ)

Εὐπατόριον, τό. Εἶδος χόρτου, ὅπερ καὶ Ἀγριμωνία, λέγεται. Διοσκορ. Β΄. 10. καί, Δ. 42.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ, ἔντιμον πατέρα, ἀπὸ ἐνδόξους προπάτορας. Ἐν Ἀθήναις διῃρεῖτο, τὸ πάλαι, εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, εἰς τρεῖς κλάσεις ὁ δῆμος, ὧν πρώτη ἦν ἡ τῶν Εὐπατριδῶν, τῶν ἐκ γενετῆς εὐγενῶν· δευτέρα, ἡ τῶν Γεωμόρων, τῶν πλουσίων κτηματιτῶν, καὶ τρίτη ἡ τῶν Δημιουργῶν, τῶν χειροτεχνῶν· εἰς τὸ μετέπειτα ἐν καιρῷ τῆς Δημοκρατίας διετηρήθη εἰς τοὺς Εὐπατρίδας, ὡς εἰς τοὺς Πατρικίους τῶν Ῥωμαίων, ἡ Ἱερατικὴ ἀξία καὶ ἡ φροντὶς περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ πράξεων· Ξενοφ. Οἰκον. Α΄. 17. Συμπ. Η΄. 40. Πλούταρχ. Θεμιστ. 24.

Εὔπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ πατέρα, ἀπὸ ἐντίμους, ἐνδόξους προπάτορας. 2) Ὅστις εὐνοεῖ τῇ πατρίδι, ἔχει εὐγενῆ, καλὰ φρονήματα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του· Εὐριπ. Ἠλέκτ. 1086. Ἰφιγ. Αὐλ. 1077.

*Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (ᾱ)

Εὐπαχής, έος, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ἢ ἁρμοδίως παχύ, χονδρόν· Ξεν. Κυνηγ.

Εὐπεδιάς, άδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ εὐπέδιος. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 88.

Εὐπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). Ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα πέδιλα, παπούτσια ἢ καὶ ὑποδήματα· εἶναι ταχύπους, τρέχει ὀγλίγωρα· «εὐπέδιλος Ἶρις». Πλούταρχ.

*Εὐπέδιος, ὁ, ἡ (πεδίον). Τόπος ἔχων καλὸν ἔδαφος, καλὴν γῆν, καλὰς πεδιάδας, τὸ Ἰταλ. καμπους.

Εὔπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Ὅστις ἔχει καλοὺς πόδας, εὔμορφα ποδάρια. Πολυδ.

Εὐπείθεια, ἡ (εὐπειθής). ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπειθής, νὰ πείθηται, ὑπακούῃ εὔκολα, μὲ προθυμίαν. Στράβ. Ζ΄.

Εὐπειθέω, ῶ. Εἶμαι εὐπειθής, πείθομαι, ὑπακούω πρόθυμα· μετὰ δοτικ. παρὰ τὸ

Εὐπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται εὐκόλως, μὲ προθυμίαν· ὅστις εὐκόλως καταπείθεται, πιστεύει τίποτε, εἶναι εὐκολόπιστος. 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως καταπείθει τινά, εἶναι καταπειστικός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 257. «εὐπειθῆ σήματα» Ἐπίῤῥ. εὐπειθῶς.

*Εὐπείθης, ους, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Εὔπειστος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ καταπείσῃ τις εἴς τι· ἐπὶ πραγμάτων δέ, Περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ πείσῃ τινὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ ἢ νὰ τὸ κάμῃ. Herm, ἐν Σοφοκλ. Αἰ. 151.

Εὔπεκτος, ὁ, ἡ = εὔποκος. Ἡσύχ.

Εὐπελαγής ὁ, ἡ (πέλαγος). Τόπος ἔχων μέγα, εὔμορφον πέλαγος, καλὴν θάλασσαν· ἀμφβ. ἀναγν. παρ᾽ Ὀρφ. Ἀργ. 167.

Εὐπελέκητος, ὁ, ἡ (πελεκάω). Ὅ,τι εὐκόλως πελεκᾶται, εὐκόλως δουλεύεται μὲ τὸν πέλεκυν, εἶναι εὐκολοπελέκητον.

Εὐπελής, ὁ, ἡ (πέλω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον, ἐλαφρόν· Οἰνόμαος παρ᾽ Εὐσεβ. Ε΄. 20. ἀμφ.

Εὐπέμπελος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις εἶναι πρᾶος, ἥσυχος, ἥμερος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 473. «μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον» ἀντιθ. τῷ δυσπέμφελος.

Εὐπένθερος, ὁ, ἡ (πενθερός). Ὅστις ἔχει καλόν, εὐγενῆ, περιφανῆ πενθερόν· Θεόκρ. ΙΗ΄. 49.

Εὔπεπλος, ὁ, ἡ, (πέπλος). Ἐπίθ. τῶν γυναικῶν· Καλὸν εὔμορφον ἐπανωφόρεμα, ἢ πέπλον, τὸ Γαλ. βοάλ, ἰταλ. βέλλο, φοροῦσα. Θεόκρ. Ζ΄. 32.

*Εὐπεπτέω, Χωνεύω τὰ φαγητὰ καλά, ἢ εὔκολα. παρὰ τὸ

Εὔπεπτος, ὁ, ἡ (πέπτω). Ὅ,τι χωνεύεται καλά, ἢ εὔκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. 2) Ὅτι εἶναι καλὰ ὥριμον, ὡριμασμένον, φθασμένον.

Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ (περιάγω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐκόλως περιάγεται, περιφέρεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιφέρῃ, στριφογυρίζῃ, διώκῃ, στρέφῃ εὔκολα. (ᾰ)

Εὐπεριαίρετος, ὁ, ἡ (περιαιρέω). Ὅ,τι ἢ ὁλόγυρα ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναταί τις εὔκολα νὰ εὐγάλῃ, καίρῃ, κόπτῃ τι. «φλοιὸς εὐπεριαίρετος». Εὐκολοξεφλούδιστος.

*Εὐπερίγραπτος, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Εὐπερίγραφος, ὁ, ἡ (περιγράφω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιγράψῃ, περιορίσῃ, παραστήσῃ εἴς τι σχῆμα — ὅ,τι ἔχει καλὴν ἢ μικρὰν περίμετρον, δὲν πιάνει πολὺν τόπον, εἶναι μικρόν, κομψόν, νόστιμον, γλαφυρόν, εὐπρεπές. «εὐπερίγραφος κόρη». Λουκιαν. Πεδάραις εὔμορφοι, καλοῦτσικοι, νόστιμοι.

Εὐπερίθραυστος, ὁ, ἡ (περιθραύω). Ὅ,τι εὐκόλως περιθραύεται, συντρίβεται, τσακίζεται ὁλόγυρά του· τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια εἶναι εὐκολοτσάκιστος. Πλούταρχ.

Εὐπερικάλυπτος, ὁ, ἡ (περικαλύπτω). Ὅ,τι εὐκόλως περικαλύπτεται, σκεπάζεται, κρύπτεται, ἀποσκεπάζεται· εἶναι εὐκολοσκέπαστον, εὐκολοαποσκέπαστον.

Εὐπερίκοπτος, ὁ, ἡ (περικόπτω). Ὅστις ἀποφεύγει τὰς μακρολογίας, πολυλογίας, τοὺς στοχασμούς, τὸ ἰταλ. τσερεμόνια, εἶναι σύντομος εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἀγαπᾷ τὸν λιτὸν καὶ εἰλικρινῆ τρόπον· «εὐπερίκοπτος τὰς ἐντεύξεις» Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ὁμιλῇ ἐλεύθερα, μὲ θάῤῥος, τὸ Γαλλ. sans façons, σαν φατσον. Πολύβ. ΙΑ΄. 10.

Εὐπερίληπτος, ὁ, ἡ (περιλαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως περιλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιλάβῃ, περικυκλώσῃ· νὰ συνάψῃ,

κόμῃ συντομώτερον· εἶναι εὐσύνοπτον, σύντομον, δὲν εἶναι εκτεταμένον, διεξοδικόν.

* **Εὐπερινόητος**, ὁ, ἡ (περινοέω). Ὅστις ἐκλέπτεται, συλλογίζεται, στοχάζεταί τι καλά, μὲ ἀκρίβειαν καὶ προσοχήν. Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 134, 9.

Εὐπερίοπτος, ὁ, ἡ (περιοράω, περιόψομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι περιορᾶται, καταφρονεῖται εὔκολα, εἶναι εὐκαταφρόνητον. Σουΐδ.

Εὐπεριόριστος, ὁ, ἡ (περιορίζω). Ὅ,τι περιορίζεται, περικλείεται, περισφίγγεται εὔκολα· εἶναι εὐκολοπεριόριστον. Στράβ. Β΄.

Εὐπερίπατος, ὁ, ἡ (περιπατέω). Ὅστις περιπατεῖ ὀλίγυρά που ἢ εἴς τι εὔκολα· πανδήποτέ τι, ὀλόγυρα εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ περιέρχηται, περιπατῇ τις εὔκολα. Λουκιαν. Τραγωπ.

Εὐπερίσπαστος, ὁ, ἡ (περισπάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ σύρῃ, τραβᾷ ὀλόγυρα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ξενοφ. Κυν. Η. 8.

Εὐπερίστατος, ὁ, ἡ (περιΐστημι). Ὅστις κυκλοῦται ὑπὸ πολλῶν περιϊσταμένων, ὀλόγυρα τοῦ ὁποίου στέκονται πολλοί. Ὅ,τι περικυκλόνεται εὔκολα· καὶ ὅ,τι περικυκλόνει τινὰ ἤ τι εὔκολα, Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ΙΒ΄. 1. «ἀποθέμενοι τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν».

Εὐπερίτρεπτος, ὁ, ἡ (περιτρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως περιτρέπεται, στριφογυρίζεται, ἀναποδογυρίζεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιτρέψῃ, γυρίσῃ, ῥίψῃ κάτω. Λουκιαν. καὶ Ἀθήν.

Εὐπερίφωρος, ὁ, ἡ (περίφωρος). Πᾶν ὅ,τι φωρᾶται, ξεσκεπάζεται, φανερόνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ξεσκεπάσῃ, εὐγάλῃ εἰς τὸ φανερὸν εὔκολα. Πλούταρχ.

Εὐπερίχυτος, ὁ, ἡ (περιχέω). Ὅ,τι χύνεται ὀλόγυρα εἴς τίποτε, ἐξαπλόνεται περί τι εὔκολα. Πλούταρχ.

* **Εὐπετάλεια**, ἡ. Ἰδιαίτερον Θηλ. τοῦ εὐπέταλος «πάνθαλα εὐπετάλεια».

Εὐπέταλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὅ,τι ἔχει εὔμορφα ἢ πολλὰ φύλλα, Ἀριστφ. Θσμφ. 1000. «κάκανθαν εὐπετάλους».

Εὐπέταστος, ὁ, ἡ (πετάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἐξαπλόνεται, ἐκτείνεται, τεντόνεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἁπλώσῃ, τεντώσῃ.

Εὐπέτεια, ἡ. Εὐκολία, εὐχέρεια, Ἐξαιρ. εὐκολία εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ, ἀπολαμβάνῃ τίς τι· π. χ. «τὴν γυναικῶν». Ἡρόδ. 5, 20. καὶ Ξενοφ. Οἰκον. Ε΄. 5. «εὐπέτεια τροφῆς» ὡς τὸ, εὐμάρεια. 2) Κουφόνοια, ἐλαφροτικεφαλία, ἐλαφρογνωμία.

Εὐπετής, έος, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅ,τι εἶναι ἐλαφρόν, εὔκολον, εὔχρηστον, τερπνόν, γλυκύ, ἀρεστόν, πολλ. παρ' Ἡρόδ. Ὅ,τι εὑρίσκεται εὔκολα ἢ ἐν ἀφθονίᾳ. Τὸ Ἐπίῤῥ. εὐπετῶς, Ἰων. εὐπετέως, συντασσόμενον μετὰ ἀριθμητικῶν ὀνομτ. τὸ ἡμέτερον **εὐρύχωρα**, ἰταλ. κομμοδαμέντε, τουρκ. μπόλικα μπόλικα δηλοῖ· «ἑξακοσίους ἀμφορέας· εὐπετέως χωρέει, τὸ χαλκήϊον». Ἡρόδ. 4, 81. πρβλ. 1, 193. Ἐπίῤῥ. συγκρτ. εὐπετεστέρως. 2) Ὅστις εἶναι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος. 3) Ἡ κυρία σημτ. τῆς λέξ., ὅ,τι **πίπτει καλά**, διετηρήθη παρὰ τοῖς ῥήτορσι, παρὰ τοῖς ὁποίοις τὸ, **εὐπετὲς** σημαίνει τὸν ῥυθμόν, τὸ εὔστροφον καὶ εὔφραδές τῶν κώλων. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 310.

Εὔπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὅ,τι συνίσταται εἰς καλάς, ἔχει καλάς, εὐμόρφους, σκληρὰς πέτρας. Ἀνάλεκτ. Β΄. 258. «ἠϊόνα εὔπετρον». Γουδὶ ἀπὸ σκληρὰν ἢ καλὴν πέτραν.

Εὐπεψία, ἡ (εὔπεπτος). Καλὴ εὔκολος χώνευσις.

Εὐπηγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) = τῷ ἑπομ. παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδσ. Φ, 334. «ἠξεῖνος μέγας ἠδ' εὐπηγὴς». Μέγας καὶ ῥωμαλέος, εὔρωστος τὸ σῶμα, ἤτοι ἰσχυρὰν κατασκευὴν τοῦ σώματος ἔχων, τὸ κοιν. στρουμπουλός.

* **Εὔπηκτος**, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συντηρμοσμένον, ἡνωμένον, εἶναι στερεόν, δυνατόν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπιθ. κατοικιῶν, οἴκων, σκηνῶν· «μέγαρον, θάλαμος, κλισίη εὔπηκτος» ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσχυρόν, δυνατόν, στερεόν, καλὰ κτισμένον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ εὐρώστου, δυνατῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος· ἰδὲ εὐπαγής, εὐπηγής. Ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι εἶναι καλὰ παγωμένον, καλὰ πηκτωμένον.

Εὐπήληξ, κος, ὁ, ἡ (πήληξ). Ὅστις φορεῖ καλήν, εὔμορφον περικεφαλαίαν. Ἀνθολογ.

Εὐπήμαντος, ὁ, ἡ (πημαίνω). Ὅ,τι βλάπτεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολόβλαπτον.

* **Εὐπηνής**, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ. Κρτν.

Εὔπηνος, ὁ, ἡ (πήνη). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα ὑφασμένον, εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν εὔμορφον ὕφασμα. Εὐριπ. «εὔπηνος ὑφή».

* **Εὐπηξία**, ἡ (εὔπηκτος). Τὸ νὰ εἶναί τι στερεόν, δυνατόν, στερεὰ κτισμένον, ἡνωμένον, καλὰ παγωμένον, πηκτωμένον.

Εὔπηχυς, εος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅστις ἔχει καλούς, εὐμόρφους βραχίονας, τὸ ἰταλ. βράτσα, ἢ ἀγκῶνας. Εὐριπ. «εὐπήχεις χεῖρες».

Εὐπίδαξ, ακος, ὁ, ἡ (πίδαξ). Τόπος μὲ πολλὰς πηγάς, βρύσεις. Ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλόν, χυμόν, εἶναι ζωμερόν. «εὐπίδαξ βότρυς». Ζωμερὸν σταφύλι. «εὐπίδακες Νύμφαι» Αἱ Νύμφαι τῶν πηγῶν, Κρινγρ. 7.

* **Εὐπιθέω** = εὐπειθέω, παρὰ τὸ

Εὐπιθής, ὁ, ἡ = εὐπειθής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 991. «εὐπιθὲς θάρσος».

Εὐπίλητος, ὁ, ἡ (πιλέω). = εὔστικτος. Φαβωρ. Λεξ.

* **Εὐπίνεια**, ἡ. Ἀρχαία παλαιά, ἀφελής, ἁπλῆ, φυσική, ἀκαλλώπιστος καλλονή, εὐμορφάδα, καλωσύνη, ἐξαιρ. ἐν συγγράμματι, τὸ ἀπέριττον τῶν φράσεων. Toup. ἐν Λογγ. 30, 1. παρὰ τὸ, εὐπινής, ὅπερ ἰδέ. (L)

Εὐπινής, ὁ, ἡ (πῖνος). Κυρίως ὅστις φαίνεται εὔμορφος, εὐπρεπὴς διὰ τὴν λάμψιν τῆς λιπαρότητος τοῦ ἐλαίου, διὰ τὸ ἄλειμμα τοῦ λαδίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο οἱ παλαισταὶ ὡς παρὰ τὸ, **ἐλαιοπινής**, ὅθεν κατ' Ἀριστφ. Νφ. 995. «λιπαρὸς καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις» ἢ, «λιπαρὸς ἐκ τῆς παλαίστρας» Ἀμμώνιον, ῥωμαλέος καὶ εὔρωστος ὡς παλαιστής· ἐν γένει, ἐπὶ τοῦ εὐρώστου, ἀνδρικοῦ κάλλους σώματος ἐν ταῖς παλαίστραις γεγυμνασμένου· καὶ ἐπειδὴ μόνον εὐγενεῖς, ἐλεύθεροι ἄνδρες ἠδύναντο νὰ γυμνάζωνται ἐν ταῖς παλαίστραις, διετηρήθη καὶ εἰς τὴν λέξιν ἡ σημτ. τῆς διὰ τῆς παλαιστικῆς γυμνάσεως τῷ σώματι ἐγγιγνομένης στεῤῥότητος, δυνάμεως, εὐστροφίας καὶ δεξιότητος, τοῦ εὐγενοῦς καὶ σταθεροῦ σχήματος, τοῖς ἐλευθέροις οἰκείου· ὅθεν, Εὐπρεπής, εὐγενής, γενναῖος, ῥωμαλέος, τολμηρός, θαραλέος· ἡ λέξ. κεῖται πανταχοῦ ἀντιθ. τῷ «μαλακόν, τρυφερόν, ὑγρόν». Τῷ θηλυπρεπεῖ, τρυφερῷ κάλλει. – 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπικεκαλυμμένον μὲ ἰόν, σκωρίαν ἀρχαιότητος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετριάζεταί πως ἡ λάμψις τῶν μετάλλων καὶ λαμβάνει χνοῦν, πινάκιν. Διονύσ. Ἁλικ. «τὸ εὐπινές», καὶ ὁ πῖνος καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἐπιτρέχειν τὰ ὁποῖα μεταλλικὰ πράγματα, ἐξαιρ. τὰ νομίσματα καὶ τὰ χαλκᾶ σκεύη τιμῶσι μεγάλως οἱ ἀρχαιολόγοι· ὅθεν μετηνέχθη ἡ σημασία καὶ εἰς συγγραφικῶν φράσεων λέξεις, ἐπὶ ἀρχαϊκῆς δυνάμεως, ἀξίας, ἁπλότητος, καθαρότητος, γνησιότητος, καὶ δεινότητος. Ἀφελής, ἁπλῆ, ἀπέριττος, φυσική, ὡς εὑρίσκονται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν Ἑλλ. συγγραφέων· ἀντιθέτ. τῇ ἐπιπλάστῳ, περιττικῇ γλαφυρότητι τοῦ Λυσίου, Ἰσοκράτους καὶ λπ. μεταγενεστέρων. «οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμούμενος σοφιστάς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον πῖνον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος». Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 301. 329. πρβλ. εὐπίνεια καὶ ἀρχαιοπινής. Ἐπίῤῥ. εὐπινῶς. Ηλ. Ἀττ. 15, 17.

Εὐπιστία, ἡ. Πεποίθησις, πεισμονή, τὸ νὰ θαῤῥῇ, πιστεύῃ τις, ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα.

Εὔπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὐκολόπιστον, τὸ πιστεύει τις εὔκολα, εἶναι ἄξιον νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. – 2) ἐνεργ. Ὅστις πιστεύει τι εὔκολα εἶναι εὐκολόπιστος· ὅστις εἶναι πιστός, ἐμπιστευμένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀφιερωθῇ χωρὶς φόβον. – 3) = εὔπειστος, εὐπειθής, Ξνφ. Κρ. π. 1, 2, 12. Ἐπίῤῥ. εὐπίστως, Ἀριστφ. Θεσμφ. 105.

Εὐπίων, ονος, ὁ, ἡ (πίων). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ παχύς, παραπαχύς. (L)

Εὐπλανής, ὁ, ἡ (πλανάομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι περιπλανᾶται, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἰχνηλατεῖ καλά, ἐπιτηδείως.

Εὔπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ πλασθῇ, σχηματισθῇ· εἶναι εὐκολοσχημάτιστον. – 2) Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτηδείως ἐσχηματισμένον, μετασχηματισμένον, ἐπινενοημένον, ἐφευρημένον, πεπλασμένον, προσποιητόν. Ἐπίῤῥ. εὐπλάστως.

Εὐπλατής, έος, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ πλατύ, παραπλατύ, παραχαρδύ.

Εὔπλειος, α, ον (πλεῖος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ πλῆρες, καλὰ γεμάτον, παραγεμάτον. «πήρη εὐπλείη». Ὀδυσ. Ρ. 467.

Εὐπλεκής, Ἐπικ. ἐϋπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω) = τῷ ἑπμ. «ἠΰσταθεῖ, δίφροισι» Ἰλιάδ. Β, 449. Ψ, 436 ἀμφοτέροις ἐν τῷ Ἐπικ. τύπ., ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 308. 370.

Εὔπλεκτος, ὁ, ἡ Ἐπικ. ἐΰπλεκτος (πλέκω). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια πλεγμένον. «σειραῖς» Καλοπλεγμένα σχοινία, Ἰλιάδ. Ψ, 115. «δίφροις» Ἅμαξα, τὸ ἰταλ. καλέσσα, τῆς ὁποίας τὰ πλάγια ἦσαν πλεκτά, Ψ, 335. τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Ἐπικ., τὸ προηγμ. δέ, κατὰ τὸν κοινὸν τύπ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. ἐπὶ κανίστρων, καλάθων, κοφίνων, δικτύων πλεκτῶν, σχοινίων πλεκτμένων.

Εὔπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει καλά, δυνατὰ πλευρά, πλάγια μέρη. ἐξαιρ. ὅστις ἔχει καλόν, δυνατὸν στῆθος, ἢ πνεύμονας.

Εὐπλήθω. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί, εὖ πλήθω.

Εὔπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πᾶν ὅ,τι πλήττεται, δύναταί τις νὰ κτυπήσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοκτύπητον, εὐκολοβάρετον.

Εὐπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμάτον, καὶ ὅ,τι γεμίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ γεμίσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολογέμιστον.

Εὐπλοέω, ῶ (εὔπλοος). Πλέω, ἀρμενίζω καλά, εὐτυχῶς, ἔχω εὐτυχὲς ταξεῖδι, Βίος Ὁμ. 18. ἀφ' οὗ

Εὔπλοια, ἡ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. εὐπλοΐη, καὶ εὐπλοίη. Καλόν, εὐτυχὲς πλεύσιμον, ἀρμένισμα, ταξεῖδι. Ἰλ. Ι, 362.

* **Εὐπλοΐμος**, ὁ, ἡ. Ὅστις πλέει, ταξειδεύει εὐτυχῶς.

Εὐπλοκαμίς, ίδος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλοὺς πλοκάμους, εὔμορφα πλεξούδια, πλεξίδια· ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, εὐκνημίς· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Β, 119. Τ, 542. «εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαί».

Εὐπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλούς, ἐπιτήδεια πλεγμένους πλοκάμους, πλεξούδια, εὔμορφον κόμην, μαλλιά, πολλ. παρ' Ὁμ. Καὶ ὅμως κατὰ τὸν Ἐπικ. τπ. **ἐϋπλόκαμος**, καὶ ὡς Ἐπιθ. γυναικῶν τε καὶ θεαινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἠοῦς, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμ-

φῶν. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ, καὶ ἐπὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, π. χ. παρὰ Μτχ. 312.

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω) = εὐπλεκτος. Πολυδ.

Εὔπλοος, καὶ συναιρ. εὔπλους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, γεν. ου (πλέω). Ἐπὶ ὑδάτων, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ πλέῃ, ταξειδεύῃ τις. — 2) Ὅστις πλέει, ταξειδεύει, ἀρμενίζει εὐτυχῶς, καλά.

Εὔπλουτος, ὁ, ἡ (πλουτέω). Ὅστις εἶναι πολὺ πλούσιος, παραπλούσιος, ἔχει πολλὰ πλούτη. Ἡσύχ.

Εὐπλυνής, έος, ὁ, ἡ (πλύνω). Ὅ, τι εἶναι καλὰ, ἐπιτήδεια, καθαρὰ πλυμένον, εἶναι καθαρὸν, καστρισὸν πράραςι Ὀδσ. Θ, 392. 425. καὶ ἀλλαχ., πανταῦ δὲ ἐν τῷ Ἐπκ. τύπ. εὐπλυνής.

Εὔπλωτος, ὁ, ἡ (πλώω) = εὐπλόϊμος. Ἀνάλεκτ. Β. 113.

Εὐπνευστία, ἡ. Τὸ νὰ πνέῃ, παίρνῃ τις τὴν ἀναπνοὴν, τὸν ἀνασασμόν του καλά, ἐλεύθερα, παρὰ τὸ

Εὔπνευστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀνασαίνει καλά, ἐλεύθερα.

Εὔπνοια, ἡ. Εὔκολος, ἐλευθέρα πνοὴ, ἀνάσα, ὡς τὸ εὐπνευστία· ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρα ἀποφορὰ, ἀναθυμίασις. — 2) Καλὴ πνοὴ, φύσημα ἀνέμου· τόπος ὅπου πνέουν, φυσοῦν καλὰ οἱ ἄνεμοι. — 3) Γλυκεῖα ἀναπνοὴ, εὐωδία, παρὰ τὸ

Εὔπνοος, καὶ συναιρ. εὔπνους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, γεν. ου. (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀνασαίνει καλά, ἐλεύθερα· ὡς τὸ εὔπνευστος. Ὅστις ἔχει δυνατὴν ἀναπνοὴν, καλοὺς ὑγιεῖς πνεύμονας· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἀποφέρεται, ἐξατμίζεται εὔκολα — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν νὰ τὸ εἰσπνέῃ τις, εὐκολύνει ἢ αὐξάνει τὴν ἀποφοράν, ἐξάτμισιν. «κύρ εὔπν.» ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τόπου, ὅπου πνέει καλὸς, ὑγιεινὸς ἀήρ. — 3) Ὅ,τι εὐωδιάζει, ἐκδίδει εὐωδίαν· «πλεκμώνη»

Εὐποδία, ἡ. (εὔπους). Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλοὺς, δυνατούς, ἐπιτηδείους πόδας, Ξενοφ. Ἱππ. Α. 4.

Εὐποιέω, (εὐποιός). Εἶμαι ἀγαθοεργὸς, ποιῶ τὸ ἀγαθὸν, κάμνω καλωσύνας, εὐεργεσίας· μετὰ αἰτιατικ. τοῦ προσ. ἀφ' οὗ

Εὐποιητέος, α, ον. Πᾶς τις, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ εὐεργετῇ τις.

Εὐποιητικός, ἡ, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ καλωσύνας, εὐεργεσίας, εἶναι εὐεργετικός.

Εὐποίητος, ὁ, ἡ. (εὐποιέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια ποιημένον, ἐξειργασμένον, καμωμένον, φκιασμένον· πολλ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἐργασιῶν μετάλλου, ξύλου, δέρματος, ὑφάσματος· χρῆται δὲ καὶ κατὰ θηλ. γένος τῇ λέξ. εὐποιήτη, Ἰλδ. Κ, 466. Π, 636. ἐν Ὀδσ. δὲ, κεῖται ἀκατάλλ. Γ, 434.

Εὐποιΐα, ἡ. (εὐποιός). Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις καλόν· καλωσύνη, εὐεργεσία. Δγν. Αρτ. 10, 10.

Εὐποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ποικίλον, παρδαλὸν, καραπαρδαλόν. Ἀνάλεκτ. Α. 226.

Εὐποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω). Ὅστις κάμνει καλωσύνας, εὐεργεσίας· εὐεργέτης.

Εὔποκος, ὁ, ἡ. (πόκος). Ὅ,τι ἔχει πολὺ ἢ καλὸν μαλλί, εἶναι μαλλιαρὸν, καλλομαλλικον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1427.

Εὐπολέμητος, ὁ, ἡ. (πολεμέω). Ὅστις καταπολεμεῖται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοπολέμητος. Πολυβ.

Εὐπόλεμος, ὁ, ἡ. (πόλεμος). Ὅστις εἶναι καλὸς, δυνατὸς, ἄξιος, εὐτυχὴς εἰς τὸν πόλεμον, Ὕμ. Ὁμ. ζ. 4. «πόλις εὐπόλεμος» Πολεμικὴ, ἰσχυρὰ, δυνατὴ εἰς πόλεμον. Ξνφ. Οἰκ. 4, 3. Ἐπρρ. εὐπολέμως.

Εὐπολιόρκητος, ὁ, ἡ. (πολιορκέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πολιορκεῖται, κυριεύεται εὔκολα.

Εὔπολις, ιδος, ὁ, ἡ. (πόλις). Χώρα, ἐπικράτεια περιέχουσα καλάς, πολλὰς ἢ μεγάλας πόλεις. Πολυβ. — 2) Εὔπολις — ιδος, ὁ, Κύρ. ὄνμ.

*__Εὐπόμπη__, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Νηρηΐδος. Ἡσδ. Θγν. 261.

Εὔπομπος, ὁ, ἡ. (πομπή). Ὅστις συνοδεύει, ἄγει, ὁδηγεῖ τινα καλῶς, εὐτυχῶς, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ.

Εὐπόρευτος, ὁ, ἡ. (πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ καλά, ἐλεύθερα, ἐλαφρά. Σχόλ. ΛυκόΚ. 686.

Εὐπορέω, Μλ. -ήσω (εὔπορος). Ἔχω πόρους· μέσα, τρόπους, ἀρκετὴν περιουσίαν, πλούτη, ἔχω τίποτε ἐν ἀφθονίᾳ· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἀφ' ἧς δὲ καὶ τῇ αἰτ. χρῶνται οἱ μεταγενστ. Ἔτι δὲ καὶ εὐπορέομαι, ὡς ἀποθ. παθτ. Εἶμαι πλούσιος, εὐκτήμων, ἔχω καλὴν κατάστασιν· ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνεργτ. διαθ. ἐνίοτε. — 2) Ζῶ καλά, ἥσυχα, εὐχαριστημένα, εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἀμφιβολίαν καὶ ἀβεβαιότητα.

Εὐπόρημα, τό. Βοηθητικὸν μέσον, πόρος, ὠφέλημα. Ἀλεβ. Σοφστ. σλ. 88. Reiske 678. Bekk.

Εὐπόρθητος, ὁ, ἡ (πορθέω). Ὅ, τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ πορθήσῃ, χαλάσῃ, ἐρημώσῃ.

Εὐπορία, ἡ (εὔπορος). Βοήθημα, βοηθητικὸν μέσον, ἰσχὺς, δύναμις, κράτος· εὐκαιρία, εὐφυΐα εἴς τι· μετὰ γεν. ὅθεν, Περιουσία, πλούτη, κτήματα· ἀφθονία, δαψίλεια τινος· εὐκολία εἰς ἐκτέλεσιν πράγματός τινος· ἐξαιρ. καλὴ ὁδὸς, στράτα, καλὴ ὁδοιπορία. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ. ς. 37. «πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, καὶ πλεῖτε».

*__Εὐπορίζω__· ἐσφαλμ. ἀνγν. ἀντὶ εὐπορέω.

*__Εὐποριστία__, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ νὰ προσπορίσῃ, ἑτοιμάσῃ, λάβῃ, ἀποκτήσῃ τίς τι· παρὰ τὸ

Εὐπόριστος, ὁ, ἡ (πορίζω). Ὅ, τι εὐκόλως πορίζεται, εὐκόλως, ταχέως, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα δύναταί τις νὰ λάβῃ «τὰ εὐπόριστα» ὑπακουόμ. «φάρμακα» Ὀλιγοέξοδα, εὔθηνα ἰατρικὰ, τὰ οἰκιακά.

Εὔπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅστις ἔχει καλὸν, εὔκολον βάδισμα, περιπάτημα, πορεύεται, περιπατεῖ καλά· ὅ, τι περιπατεῖται, ἢ ὅπου δύναταί τις νὰ πορεύηται, περιπατῇ εὔκολα, ἐλεύθερα, «εὔποροι ὁδοί». Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 5, 9. «εὔπορόν ἐστιν», Εἶναι καλὴ ὁδὸς, δρόμος, στράτα. — 2) Ὅ, τι παρέχει, δίδει, ἢ κτᾶται, λαμβάνει τις εὐκόλως, εἶναι εὐκολόδοτον, εὐκολοαπόκτητον. Ὅστις εὑρίσκει εὐκόλως πόρους, τρόπους, μέσα εἰς τὸ νὰ πράξῃ, τελειώσῃ, κάμῃ τι, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ εὕρῃ βιοπορισμὸν, κέρδος, ὄφελος, νὰ σύναξῃ τὰ ἔξοδά του, νὰ κερδαίνῃ τὸ ψωμί του· ὅστις ἠξεύρει νὰ βοηθῆται μόνος του εὔκολα, δὲν πίπτει εἰς ἀπορίαν· ὅθεν, ἐπινοητικὸς, ἐξευρετικὸς, ἐφευρετικὸς, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, συνετὸς, φρόνιμος. — 3) Ὅστις εἶναι εὐκατάστατος, ἔχει καλὴν κατάστασιν, εἶναι πλούσιος, εὐκτήμων. Ὅ, τι ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ, πολύ. Ἐπρρ. εὐπόρως.

*__Εὐπόρφυρος__, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅ, τι ἔχει καλὸν πορφυροῦν χρῶμα, εἶναι εὔμορφον πλεκτόν. Σχλστ. Θηρτ. 5, 96.

Εὐποτμία, ἡ. Καλὴ Μοῖρα, εὐτυχία· παρὰ τὸ

Εὔποτμος, ὁ, ἡ (πότμος). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, τύχην· εἶναι καλόμοιρος, καλότυχος, εὐτυχής. Ἐπρρ. εὐπότμως.

Εὔποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Ὅ, τι εἶναι ποτὸν καλὸν, νόστιμον, γλυκὺ εἰς τὸ νὰ πίνηται, εἶναι πόσιμον, εὐκολόπιστον. «ἔκπωμα εὐποτώτατον». Ἀθην.

Εὔπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, γεν. οδος (πούς). Ὅστις ἔχει εὐμόρφους, καλοὺς πόδας· εἶναι ταχὺς, ὀγλίγωρος, τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. τὸν ἀκούει τὸ ποδάρι.

Εὐπραγέω, (εὐπραγής) = εὖ πράσσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις μου, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, ζῶ εὐτυχῶς· ἀφ' οὗ

Εὐπράγημα, τό. Εὐτυχὲς ἐπιχείρημα. Ἀππιαν. (πρα)

Εὐπραγής, ὁ, ἡ (πρᾶγος) Ὅστις ζῇ εὐτυχῶς, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του· ἀφ' οὗ

Εὐπραγία, ἡ. Εὐτυχία εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήματα, εὐδαιμονία, εὐτυχία· πρόοδοι, προκοπὴ εἰς τὸ καλόν. — 2) Καλὴ, εὐγενικὴ, γενναία πρᾶξις.

Εὔπραγος, ὁ, ἡ, = εὐπραγής. Σουΐδ.

Εὔπρακτος, ὁ, ἡ (πράσσω). Ὅ, τι εὐκόλως πράττεται, βάλλεται εἰς πρᾶξιν, ἐνεργεῖται, αποκτᾶται εὔκολα· εἶναι εὐκολοκάμωτον, εὐκολοαπόκτητον. — 2) Ὅστις εὑρίσκεται, περνᾷ καλά, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, ἐπιχειρήματά του (– – ᴗ) · ἀφ' οὗ

Εὐπραξία, ἡ. = εὐπραγία. Αἰσχλ. Θεβ. 206. — 2) Καλὴ, ἠθικὴ πρᾶξις, ἐνάρετος διαγωγὴ, σεμνὴ ζωή. Ξενοφ. Ἀπμν 3, 9. (– ᴗ ᴗ –)

Εὔπραξις, εως, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπραξία. Αἰσχύλ. Ἀ. 246. (– ᴗ ᴗ)

Εὐπράσσω, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, εὖ πράσσω· ἰδὲ εὐπρήσσω.

Εὔπρατος, ὁ, ἡ· = εὔωνος. Ἡσύχ.

Εὔπρεμνος, ὁ, ἡ. (πρέμνον). Ὅ,τι ἔχει καλὸν στέλεχος, κορμὶ, κούτσουρον, ἐπὶ φυτῶν. Ἡσύχ.

Εὐπρέπεια, ἡ. Εὔμορφον, σεμνὸν, κόσμιον, πρεπούμενον σχῆμα· χάρις, ἀξία, ὡραιότης, εὐμορφία· τὸ νὰ ἁρμόζῃ, πρέπῃ, στέκῃ τι καλὰ εἴς τινα ἢ εἴς τι — 2) Τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον δίδεται εἴς τι, κατὰ τὸ ὁποῖον σχηματίζει τις πρᾶγμά τι· δοκοῦσα, φαινομένη ὁμοιότης τινὸς μὲ ἄλλο τίποτε· παρομοίασμα· ἐπιτηδεία πρόφασις, τὸ νὰ ἀποσκεπάζῃ τίς τι μὲ καλὸν, ἐπιτήδειον τρόπον· «ὡς εὐπρέπειαν καλεῖσθαι» Τὸ νὰ ὀνομάζηταί τις ἢ τίποτε μὲ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀποσκεπάζει τὸ σφάλμα ἢ ἐλάττωμά του «μοχθηρίας γὰρ οὐκ ἦν κόλουσις ὁ ἐξοστρακισμὸς, ἀλλ' ἐκαλεῖτο μὲν, δι' εὐπρέπειαν, ὄγκου καὶ δυνάμεως βαρυτέρας, ταπείνωσις καὶ κόλασις.» Πλτχ. Ἀρστδ. 7, παρὰ τὸ.

Εὐπρεπής, ὁ, ἡ. (πρέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὸν, πρεπούμενον σχῆμα, ὅστις εἶναι αἰδέσιμος, σεμνὸς, πρεπούμενος, στολισμένος· ὡραῖος, εὔμορφος. Ὅ,τι φαντάζει, φαίνεται, καλὸν, εὔμορφον, ἀρεστὸν, ἐξαίρετον, περιφανὲς, λαμπρόν· συγκρτ. εὐπρεπέστερος. Ἡρδτ. 2, 47. Ἐπρρ. εὐπρεπῶς· «τὸ εὐπρεπὲς» ἀντὶ, ἡ εὐπρέπεια. Δημοσθ. «εὐπρεπῶς ἄδικος» ἀντὶ, μετὰ καλῆς προφάσεως.

Εὔπρεπος, ὁ, ἡ. = εὐπρεπής, σημσ. 2. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 706. ποιητ.

Εὔπρηκτος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, εὔπρακτος. Ἡρδτ.

*__Εὐπρηξίη__, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐπραξία.

Εὐπρήσσω, ἀφ' οὗ «εὐπρήσσεσκον ἕκαστα» Ἐφρόντιζον, ἐπεμελοῦντο διὰ κάθε τι, ἐτελείωναν, ἔκαμναν κάθε καλόν. Ὀδσ. Θ, 259. — ἐν τῇ σημασίᾳ, τοῦ, ἔχω καλῶς, εὐτυχῶ, γράφεται κεχωρισμ. εὖ πρήσσω, Ἰων. ἀντὶ εὖ πράσσω.

Εὔπρηστος, ὁ, ἡ. (πρήθω). Ὅ,τι εὐκόλως καίει, καίεται, ἀνάπτει, παίρνει φωτιάν, εὐγάζει ὀγλίγωρα φλόγας· «εὔπρηστος ἀϋτμή» Τὸ σφοδρὰ ἐξερχόμενον φύσημα τῆς φύσης, τοῦ φυσητηρίου, φυσουνίου, τουκρβ. μουχαείου, μηχανίου, Ἰλδ. Σ, 471. ὅπερ ἄλλοι κατ' ἐνεργτ. σημσ. Τὸ σφοδρὰ ἀνάπτον, ζωπυροῦν, τοῦ ὁποίου τὸ φύσημα ἀνάπτει δυνατά, σιμπᾷ τὴν φωτιάν, ἐπιλαμβάνουσι

*__Εὐπρήων__, ωνος, ὁ, ἡ. (πρηών). Χώρα, τόπος,

αἰγιαλός μὲ πολλὰ ἀκρωτήρια. Παλ. Τιλ. Ἀμ.3, 247.

* **Εὐπριστία**, ἡ. Τὸ νὰ διαπρίζηται διαλύηται, διακρίνηται, διαχωρίζηταί τι εὔκολα, παρὰ τὸ

Εὔπριστος, ὁ, ἡ. (πρίω). Ὅ,τι ἐχωρίσθη μὲ τὸν πρίονα, πριόνι· ἐπριονίσθη καλά, ἐπιτήδεια· ὅ,τι χωρίζεται μὲ τὸ πριόνι, πριονίζηται καλά, εὔκολα, εἶναι εὐκολοπριόνιστον. Ἱπποκρ.

Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ. (προαιρέω). Ὅ,τι ἐκλέγεται, ἐκλέχθη εὔκολα ἢ ὀγλίγωρα. Ὅστις προαιρεῖται, ἀποφασίζει τι ὀγλίγωρα, ἔχει καλὴν προαίρεσιν, θέλησιν.

Εὐπροόρατος, ὁ, ἡ. (προοράω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ προϊδῇ, νὰ προβλέπῃ.

Εὐπρόσδεκτος, ὁ, ἡ. (προσδέχομαι). Πᾶν ὅ,τι ἀποδέχεται, στέργει, δέχεταί τις μὲ χαράν, εὐχαρίστησίν του· εἶναι δεκτόν, ἀρεστόν, ἄξιον ἀποδοχῆς. — 2) Ὅ,τι εὗρε καλὴν ἀποδοχήν, τὸ ἀπεδέχθη, ἔστερξεν, ἐδέχθη τις μὲ χαράν, μὲ εὐχαρίστησίν του. Σχλ. Ἀριστφ. Εἰρ. 1052.

Εὐπρόσεδρος, ὁ, ἡ. = εὐπάρεδρος· Ν. Δ.

Εὐπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, καταδεκτικός, φιλικός. Ἰσοκράτ. «ἔστι δὲ εὐπροσηγορία τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν» παρὰ τὸ

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ (προσηγορέω). Ὅστις ὁμιλεῖ, συναναστρέφεται, χαιρετᾷ τοὺς ἀνθρώπους φιλικά, εἶναι καταδεκτικός, πρόθυμος, καλὸς εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ, συναναστρέφηται φιλικῶς μὲ κάθε ἕνα Valck ἐν Ἱππ. 96. Ἐπρρ. εὐπροσηγόρως.

Εὐπρόσθετος, ὁ, ἡ (προστίθημι). Ὅ,τι εὐκόλως προστίθεται, βάλλεται, ἢ προσετέθη ἐβάλθη προσέτι εἴς τι, εἶναι εὐκολοπρόσθετον εὐκολοσυγάπτιστον.

Εὐπρόσιτος, ὁ, ἡ (προσιέναι). Πᾶν ὁποτέ τι εἰς τὸ ὁποῖον εὐκόλως, ἀφόβως ἠμπορεῖ τις νὰ προσέλθῃ, πλησιάσῃ. «εὐπρόσιτα πράγματα». Αἰτωλ. Β΄. Ἐπρρ. εὐπροσίτως.

Εὐπροσόδευτος, ὁ, ἡ (προσοδεύω) = τῷ ἑπμ.

Εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρει, δίδει καλὰ εἰσοδήματα, καλὸν ὄφελος. - 2) Ἐπ' ἀνθρώπων = εὐπροσήγορος, Θεφ. 6, 56. - 3) Τόπος, μέρος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ τίποτε, Κυρ. Κρ. κ. 6, 1, 23. Ἐπρρ. εὐπροσόδως.

Εὐπρόσοιστος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ, παρασκευάζῃ, ἑτοιμάζῃ – 2) ἐκ τῆς κλτ. διαθ. = εὐπροσήγορος, Εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ πλησιάζῃ τις, νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ πραγματεύηται· ὅστις εἶναι κοινωνικός, ἀρεστὸς εἰς συναναστροφήν. Παρ' Εὐριπ. Μήδ. 282. «πάτης ἐκβάσεις εὐπρόσοιστος» ἀντὶ τοῦ, εὔτροπος.]

* **Εὐπροσόμιλος**, ὁ, ἡ = εὐόμιλος.

Εὐπροσόρμιστος, ὁ, ἡ(προσορμίζω). Τόπος, μέρος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, τὸ ἰταλ. ἀτβάρκον, νὰ ἀράξῃ εὔκολα. Διόδ. Σικ.

Εὐπρόσρητος, ὁ, ἡ. Πολυβ. Ε΄. 138. καί,

Εὐπρόσφθεγκτος, ὁ, ἡ. Ἡσυχ. = εὐπροσήγορος.

Εὐπρόσφορος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅστις προφέρει, ἐκφράζει τι καλά, λέγει, ἐκφράζεται καλά, εὔκολα· Ἡρωδιαν. 8, 3, 7. «πᾶν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόσφορος ἐν λόγοις» Ὅστις ὁμιλοῦσε μὲ εὐκολίαν μὲ καλήν, προφοράν, ἐλευθέρα τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, τὰ Ῥωμαϊκά, — Λατινικά.

Εὐπρόσφυτος, ὁ, ἡ (προσφύω). Ὅ,τι εὐκόλως προσφύεται, προσκολλᾶται εἴς τίποτε, καὶ ὅ,τι προσκολληθὲν εἴς τι αὐξάνει ὁμοῦ μὲ αὐτό.

Εὐπροσωπέω, (εὐπρόσωπος). Ἔχω καλὴν ὄψιν, εὔμορφον πρόσωπον· ἀρέσκω φαίνομαι ἢ γίνομαι ἀρεστός· ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ φανῶ καλός, νὰ ἀρέσω εἴς τινα, Ν. Δ. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. ς. ἀφ' οὗ

Εὐπροσωπία, ἡ. Εὐμορφία τοῦ προσώπου, καλὴ ὄψις· τὸ νὰ ἔχῃ τις καλόν, εὔμορφον πρόσωπον, νὰ ἐπιμελῆται διὰ νὰ δείχνῃ καλὸν πρόσωπον. Διον. Ἁλικ.

* **Εὐπροσωπόκοιτος**, η, ον (κοίτη). Ὅστις κείμενος, ἀναπαυόμενος, ἡσυχάζων ἔχει καλόν, φαιδρὸν πρόσωπον. «εὐπροσ. τύχη» Αἰσχλ. Χρ. 963. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

Εὐπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει καλόν, φιλικόν, χαρούμενον, ἥμερον πρόσωπον. Σοφοκλ. Αἰ. 1028. Ὅστις ἔχει, φορεῖ εὔμορφον προσωπεῖον, προσωπίδα. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν ὄψιν, φαίνεται, δείχνει νὰ εἶναι καλὸς ἢ εὔμορφος, Ἡρδτ. 7, 168. Ἐπρρ. εὐπροσώπως. «εὐπροσώπως δέχομαί τινα» Χαρούμενα, μὲ φιλικὸν πρόσωπον.

Εὐπροφάσιστος, ὁ, ἡ (προφασίζομαι). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εὔκολα εἰς πρόφασιν, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις ὡς πρόφασιν. «αἰτία εὐπροφάσιστος» Θουκυδ. – 2) Ὅστις εὑρίσκει εὔκολα προφάσεις, ἠξεύρει νὰ προφασίζηται διὰ τίποτε εὔκολα. Ἐπρρ. εὐπροφασίστως. (ᾰ)

Εὐπρόφορος, ὁ, ἡ. (προφέρω). Ὅ,τι προφέρεται, ἐκφράζεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ προφέρῃ, ἐκφράζῃ τις εὔκολα. Διον. Ἁλικ.

Εὐπρυμνής, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1002. «φρενὸς χάριν εὐπρυμνῆ» ἐξηγεῖται, Σχῆμα κατὰ τὸ φαινόμενον, σωφροσύνῃ κεκοσμημένον· παραβλ. τὸ ἑπμ.

Εὔπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα). Πλοῖον ἔχον καλήν, εὔμορφον, καλὰ ἐστολισμένην πρύμναν. Ἰλιάδ. Δ. 248. «νῆες εὔπρυμνοι.»

Εὔπρωρος, ὁ, ἡ. (πρῶρα). Πλοῖον ἔχον καλὴν καὶ εὔμορφον πρῶραν — 2) Τροπ. = εὐπρόσωπος.

Εὔπταιστος, ὁ, ἡ. (πταίω). Ὅστις πταίει, σφάλλει, σκοντάπτει εὔκολα — 2) Ὅ,τι κάμνει τινὰ νὰ πταίῃ, σφάλλῃ, σκονταύῃ εὔκολα — 3) Τροπ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἐπικίνδυνος, ἀπατηλός. Ἱπποκρ.

Εὔπτερος, ὁ, ἡ. (πτερόν)· καί,

Εὐπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ). Ὅ,τι ἔχει καλὰς πτέρυγας, φτερά, φτερούγας, — 2) Τροπ. «γυναῖκες εὔπτεροι» Καμαρωμέναι, φουσκωμέναι, ὑπερήφανοι· εὐγενέσταται γυναῖκες, Ἀριστφ. Νφ. 792.

Εὐπτησία, ἡ. (ἵπταμαι, Μλ. πτήσομαι). Εὐκολία, ἐπιτηδειότης, ταχύτης, εἰς τὸ πέταγμα. Ἀρτεμίδ. Ε΄.

Εὐπτοίητος, ὁ, ἡ. (πτοιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πτοεῖται, φοβεῖται, σκιάζεται, ξηπάζεται εὔκολα, εἶναι φοβιτζιάρης. Σχολ. Αἰσχ. Θηβ. 78.

* **Εὐπτόλεμος**, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐπόλεμος.

Εὔπτορθος, ὁ, ἡ. (πτόρθος). Φυτόν, δένδρον, πᾶν ὅ,τι ἔχει πολλοὺς ὡραίους κλώνους, βλαστάρια. Ἀνθολογ. «κεέρας εὔπτορθον.»

Εὐπυγία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὔμορφον πυγήν, πολύσαρκα, καλά, γεμάτα κωλομέρια. Ἀλέξις παρ' Ἀθην. ἐκ τοῦ

Εὔπυγος, ὁ, ἡ. (πυγή). Ὅστις ἔχει καλὴν πυγήν, καλὸν ὀπίσθιον, καλὰ εὔμορφα, γεμάτα κωλομέρια· ὡς τό, καλλίπυγος.

* **Εὐπυνδάκωτος**, ὁ, ἡ (πύνδαξ). Ὅ,τι ἔχει καλὸν ἔδαφος, πάτον· ἐπὶ βαθουλῶν πραγμάτων. ἰδὲ πύνδαξ. Λουκ. (ᾱ)

Εὔπυργος, ὁ, ἡ. (πύργος). ἐπιθ. ὠχυρωμένων πόλεων, Καλούς, πολλούς, εὐμόρφους, δυνατοὺς πύργους ἔχουσα· ἄρα ἐπιτηδεία εἰς τὸ νὰ διαφυλάττηται. «Τροίην» Ἰλιάδ. Η, 71. «πόλιν» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 270.

Εὐπυροφόρος, (πυροφόρος). Χώρα, γῆ, τόπος πολὺ καρποφόρος εἰς σιτάρι. Στραβ.

Εὐπύρωτος, ὁ, ἡ. (πυρόω). Ὅ,τι εὐκόλως ἀνάπτεται, πυρόνεται, θερμαίνεται, κοκκινίζει ὑπὸ τοῦ πυρός. (ῡ)

Εὐπώγων, ονος, ὁ, ἡ. (πώγων). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα ἢ πολλά, μεγάλα γένεια.

Εὔπωλος, ὁ, ἡ. (πῶλος). Χώρα, τόπος ὅπου γεννῶνται, εὑρίσκονται πολλοί, εὔμορφοι, καλοὶ ἵπποι, ἄλογα· κυρίως δὲ πῶλοι, πωλάρια· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθτ. τῆς Τρωάδος.

Εὐραθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ. (ῥαθάμιγξ). Ὅ,τι σταλάζει, στάζει πολύ, δυνατά. Νόννος. (ᾰ)

Εὐραί, ῶν, αἱ. Τὰ ἐπιτεθημμένα ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅπου περιστρεφόμενος τρίβεται ὁ τροχός. Πολυβ. Α΄. 146.

Εὑράμην, Μτχ. εὑράμενος, ἀντὶ εὑρησάμην, μέσ. ἀόρ. α΄. τοῦ εὑρίσκω· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς καὶ τοῖς ὑστέροις.

Εὐράξ, Ἐπίρ. Πλαγίως, ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος. ἐκ πλαγίου. Ἰλ. Λ. 251. Ο, 541. «εὐρὰξ παταξας κράζει ὁ Πεισθέταιρος» παρ' Ἀριστφ. Ὄρ. 1257. ἵνα ἀποτοξεύσῃ τὴν Ἶριν. (κατὰ τὸν Damm. παρὰ τό, πλευρά, ἀντὶ πλευράξ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, εὖρος)

Εὐραφής, ὁ, ἡ. Ἐπ. εὐρραφής (ῥάπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, τεχνικά, στερεὰ ῥαμμένον, καλορραμμένον «δοροῖσιν» Ὀδύ. Β, 354. 380. ἀμφοτεράκις κατὰ τὸν Ἐπ. τύπ. ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, συνηνωμένον, συνδεδεμένον.

* **Εὐρεής**, ὁ, ἡ. Ἐπ. εὐρρεής (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὔμορφα, ἀφθόνως· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ Ἐπ. γενκ. «εὐρρεῖος ποταμοῖο» συναιρ. τοῦ εὐρρέεος, Ἰλδ. Ζ, 508. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλδ., εὐρεῖος δέ, παρ' Ἡσδ. λφν. 12, 2. παρὰ Στρβ. μέντοι εὐρῆος. Ἐν Ὀδύ. οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξ. Παρβλ. εὐρείτης. εὔρειτος, εὐρείων, εὔροος, εὔρυτος.

* **Εὑρεῖν**, Ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. ὁρσ. εὗρον, τοῦ εὑρίσκω. Ἐπ. εὑρέμεναι, Ὁμ.

* **Εὐρείτης**, ου, ὁ. Ἐπ. εὐρρείτης (ῥέω) = εὐρεής. Ἰλδ. Ζ, 34. Ὀδύ. Ξ, 257. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπ. τύπ. ἰδὲ εὐρεής.

* **Εὔρειτος**, ὁ, ἡ. Ἐπ. εὔρρειτος = εὐρείτης. Ἀπλ. Ῥδ.

* **Εὐρείων**, ουσα, ον. Ἐπ. εὐρρείων = εὐρεής. Χρστδ. 408.

Εὕρεμα, ατος, τό. (εὑρίσκω) = εὕρημα.

Εὑρεσιέπεια, ἡ. (εὑρεσιεπής). Τὸ νὰ εὑρίσκῃ, σχηματίζῃ, κάμνῃ τις λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρεσιλογία.

Εὑρεσιεπέω, Μλ -ήσω. Εὑρίσκω, σχηματίζω, κάμνω λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρεσιλογέω· παρὰ τὸ

Εὑρεσιεπής, ὁ, ἡ, καὶ εὑρησιεπής (εὑρίσκω, ἔπος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὔκολα λέξεις, λόγους, εἶναι ἐφευρετικὸς εἰς ᾠδὰς ἢ ποιήματα, «κείνην εὑρησιεπῆ» Πνδ. Ὀλ. 9, 86. συνηθ. εἰρωνικῶς. Ὅστις λέγει πολλά· ἐν γένει = τῷ λογογρ. εὑρεσιλόγος.

Εὑρεσίκακος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, κακόν). Ὅστις ἐφευρίσκει, ἐξευρίσκει, προξενεῖ κακόν τι· εἶναι, γίνεται πρωταίτιος κακοῦ τινος. Σχολ. Εὐριπ. Μήδ. 407.

Εὑρεσιλογέω, Μλ -ήσω (εὑρεσιλόγος). Εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω στοχασμούς, λόγους, ἀποδείξεις, κ. τ. τ. διὰ νὰ σαφηνίσω, ἐξηγήσω, ἀποδείξω τι· διὰ νὰ ἀποκριθῶ ἀπολογηθῶ εἴς τινα, νὰ τὸν φενακίσω, ἀπατήσω, νὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἐν γένει, διηγοῦμαί τι κατὰ τὴν φαντασίαν μου, ἐφευρίσκω, πλάττω τι· ἀφ' οὗ

Εὑρεσιλογία, ἡ. Ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἐφευρίσκῃ τις λόγους, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀπο-

κρίνηται εἴς τι, νὰ ἀποδείχνῃ τι, νὰ κάμῃ τι πιθανόν· νὰ φανεροῖ, ἀπατᾷ τινα λέγων τῷ ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία ἀπόδειξις, τὸ αἴτιον, ὁ λόγος, ἡ πρόφασις.

Εὑρεσιλόγος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, λόγος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὐκόλως λόγους, διανοήματα, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ, βεβαιώσῃ τι, ἀποφευχθῇ εἴς τι· νὰ φανερώσῃ, ἀπατήσῃ τινὰ λέγων καὶ πείθων τον νὰ πιστεύῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Ὅστις μακρυγορεῖ, πολυλογεῖ, πλάττει προφάσεις διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἀληθοῦς· ἐφευρίσκει δόλους, πανουργίας εἰς τὸ νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι αὐτὸς λέγει.

Εὑρέσιος ὁ. ἐπιθ. τοῦ Διός. Εὑρέτης· ὡς προστάτου τῶν ἐφευρέσεων. Διονύσ. Ἀλικ.

* **Εὕρεσις**, εως, ἡ. (εὑρίσκω). Τὸ νὰ εὕρῃ, ἐξεύρῃ, ἐφεύρῃ· εὑρίσκῃ, ἐξευρίσκῃ, ἐφευρίσκῃ τίς τι.

* **Εὑρεσίτεχνος**, ὁ, ἡ. (τέχνη). Ὅστις ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τέχνας, τεχνήματα, μηχανήματα, δόλους, ἀπάτας.

* **Εὑρετέος**, α, ον. Ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ εὑρίσκω. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ, ἐξευρεθῇ, ἐφευρεθῇ, ἐπινοηθῇ τίποτε.

* **Εὑρετής**, οῦ, ὁ. (εὑρίσκω). Ὅστις εὑρίσκει, ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τι· ἢ εὗρεν, ἐφεῦρε τίποτε. Περὶ τῆς τονώσεως τῆς λέξ. ἰδὲ Βτμν. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 320. Θηλ. εὑρέτις — ιδος, ἡ.

Εὑρετικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἐπινοῇ, ἐξευρίσκῃ, ἐφευρίσκῃ τι.

Εὑρέτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ εὑρετής.

Εὑρετός, ή, όν. ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ εὑρίσκω. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εὑρεθῇ, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρέθη.

Εὑρέτρια, ἡ. = εὑρέτις. Διοδ. Σικελ. Ε. 67.

Εὕρετρον, τό· Ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εὗρέ τι· εὑρετικι.

* **Εὕρηκα**, Πρκμ. τοῦ εὑρίσκω.

Εὕρημα, τό, σπανιώτ. εὕρεμα (εὑρίσκω). Ὅ,τι εὑρέθη, ἢ εὗρέ τις· καλὸν εὕρημα, ἀνέλπιστον κέρδος. «εὕρημα εὑρήκειν Εἶχεν ἀνέλπιστον, παρὰ τὴν ἀξίαν του τύχην, τὴν ὁποίαν δὲν ἄξιζεν νὰ ἔχῃ. Ἡρδτ. 7, 10, 4. «εὕρημα ποιεῖσθαι» Τὸ νὰ θεωρῇ, στοχάζηταί τίς τι ὡς κέρδος καὶ εὐτυχίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 3, 18. — 2) Ἐφεύρεσις, τὸ ὅ,τι ἐφεῦρε, ἐφευρίσκει, ἐπινοεῖ τις διά τινα σκοπόν· «καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα πεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην, εἴπως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς.»

Εὐρημοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις καλά, ἐλεύθερα, καθαρά· εὐγλωττία· Πολυδ. παρὰ τὸ

Εὐρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα). Ὅστις ὁμιλεῖ καλά, ἐλεύθερα, καθαρά, εἶναι εὔγλωττος. Ἡσύχ.

Εὔρην, ηνος, ὁ, ἡ, καὶ

Εὔρηνος, Ἐπκ. εὔρρηνος, ὁ, ἡ. (ῥήν). Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα, ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα. Ἀπολλών. Ῥόδ.

Εὑρησιεπής, ὁ, ἡ. = εὑρεσιεπής. Πνδ. καὶ Ἀριστφ.

* **Εὑρησιλογέω** = εὑρεσιλογέω.

* **Εὕρησις**, εως, ἡ = εὕρεσις.

* **Εὑρήσω**, Μλ. τοῦ εὑρίσκω· κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμ. Ἑρ. 302.

* **Εὔρητος**, ὁ, ἡ. (ῥηθῆναι, ῬΕΩ). Ὅ,τι ἐρρέθη, ἐλέχθη καλά.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, = εὑρέτης· Ἀναλεκτ. Β. 520.

Εὔριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει εὐμόρφους, καλάς, δυνατὰς ῥίζας.

Εὔριν, ινος, καὶ εὔρινος. ὁ, ἡ. (ῥίν). Ὅστις ἔχει καλὴν ῥῖνα, μύτην· ὅστις ἢ ὅ,τι ὀσφραίνεται καλῶς, ἔχει λεπτὴν ὄσφρησιν. Σοφοκλ. Αἰ. «κυνὸς εὔρινος.»

* **Εὔρινος**, ὁ, ἡ. (ῥινόν). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κατεσκευασμένον, φκιασμένον, καμωμένον ἀπὸ δέρμα, εἶναι ἐπικαλυμμένον, σκεπασμένον τουρεβ. καπλατισμένον μὲ δέρμα.

Εὐριπίδης, ου, ὁ. Ὄνμ. κύρ. γνωστόν, παρὰ τό, εὔριπος παραγόμενον. — 2) Βόλος, τὸ ῥίψιμον, τῶν κύβων μετροῦν 30. ὅταν ῥίπτων τις τὰ ζάρια μετρήσῃ 40. μματια ὡς κοινότ. λέγεται· ὀνομασθεὶς οὕτω ἀπό τινος Ἀθηναίου, ὅστις ἦν ποτε διοικητὴς μετὰ τῶν τεσσαράκοντα. Πολδ. 9. 101. (—◡—) ἀφ' οὗ

Εὐριπιδικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐριπίδου. Ἀριστφν.

Εὐρίπιστος, ὁ, ἡ (ῥιπίζω). Ὅ,τι κινεῖται, κλονίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ κινῇ, κλονίζῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοκίνητον, εὐκολοκλόνιστον· ὅστις εἶναι ἄσταθής, κουφόνους, ἀμφίβολος, ἄπιστος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ δώσῃ πίστιν. Κικέρ. Ἀττ. 4. 5. (ῥῖ)

Εὔριπος, ὁ. Πᾶς πορθμὸς ἢ μέρος θαλάσσης, ὅπου ἡ παλίρροια ἢ ἡ αὐξομείωσις τῶν θαλασσίων ὑδάτων γίνεται σημαντικωτέρα παρὰ εἰς ἄλλα μέρη. ἐξαιρ. δὲ λέγεται οὕτω τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος Εὔβοια ἀπὸ τῆς χέρσου· κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμ. Ἀπλ. 222 — 2) ἐν γένει, Τετραγωνεῖον, ὀχετός, διώρυξ. τὸ ἰταλ. κανάλε, Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 328. — 3) Τρπκ. Πᾶς ἄσταθής, εὐμετάβλητος ἄνθρωπος, ὅστις μεταβάλλει τὴν γνώμην του τόσον εὔκολα καὶ τοσάκις, ὡς περ μεταβάλλεται ἡ κατάστασις τῶν θαλασσίων ὑδάτων εἰς τοὺς πορθμούς. (πιθαν. παρὰ τὸ εὖ καὶ ῥίπτω, ῥιπίζω) ἀφ' οὗ

* **Εὐριπώδης**, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ εὔριπον ἢ πορθμόν, φαίνεται ὡς στενὸν θαλάσσης — 2) ἐξαιρ. μεταφρ. Ὅστις εἶναι ἄσταθής, εὐμετάβλητος εἰς τὴν γνώμην του.

* **Εὔρις**, ινος, ὁ, ἡ = εὔριν, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1091.

Εὑρίσκω, Μλ. εὑρήσω, Πρκμ. εὕρηκα. ἀόρ. β. εὗρον. Προστακτ. εὑρέ. Ἀπρμφ. εὑρεῖν, μέσ. ἀόρ. εὑρόμην. ἀνθ. οὗ παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. καὶ τοῖς ὑστέροις, εὑράμην, Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 216. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 880. Πρκμ. παθ. εὕρημαι. παθ. ἀόρ. εὑρέθην. Ἐπιθ. ῥημτ. εὑρετός. Ὁμηρ. δὲ ἔστι μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ μτ. ἀόρ., οὗτος ὅμως πάνυ σπάν· ὁ δὲ Μλ. ἐν Ὕμ. Ἑρ. 302. — 1) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εὑρίσκω, ἐπιτυχαίνω, ἀπαντῶ τι ἢ τινα κατὰ τύχην, χωρὶς νὰ τὸν ζητῶ· ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· παρ' Ὁμ. δὲ τὰ πλεῖστα ἐπ' ἀνθρώπων. Τρπκ. «μὴ ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ» Νὰ μὴ τὸν εὕρῃ κανὲν κακὸν τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ ἴδιος αἴτιος· νὰ μὴ γένηται ὁ ἴδιος τῆς δυστυχίας του αἴτιος. Ὀδσ. Ω, 462. «ὡσαύτως καὶ κακὸν εὕρετο» Εὕρηκεν ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἔκαμε μόνος του τὴν δυστυχίαν του, Ὀδσ. Φ, 304. — 2) Εὑρίσκω ὅ,τι ζητῶ, γυρεύω· ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω τι, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. «τέκμαρ καὶ μῆχος εὑρεῖν» οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «ὄνομα εὕρεο» Ἐπινόησον, εὑρὲ μὲ τὸν νοῦν σου κανὲν ὄνομα διὰ νὰ τὸ δώσῃς εἰς τὸ παιδί, Ὀδσ. Τ, 403. καὶ, «ἑταίροισιν θανάτου λύσιν εὑροίμην» Εἴθε, ἄμποτε νὰ ἤθελον ἠμπορέσω νὰ ἐξεύρω κανένα τρόπον διὰ νὰ γλυτώσω τοὺς συντρόφους μου ἀπὸ τὸν θάνατον, Ὀδσ. Ι, 421. ὅθεν. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω καὶ μανθάνω, ἀκούω, πληροφοροῦμαί τι· εὐγάλλω εἰς τὸ φανερόν, ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε· καταμανθάνω, καταλαμβάνω τι. Μέσ. Πορίζομαι, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τι δι' ἐνεργείας μου. — 3) ἐξαιρ. ἐπὶ ὠνίων, ἀγοραστῶν πραγμάτων, ὅσα ἀγοράζονται· ἐπὶ ἐμπορίων, πραγματειῶν, ἐμπορικά, πραγματευτάδικα πραγμάτων εἴδη, Εὑρίσκει ἀγοραστήν, φέρει κέρδος, «πολλὸν χρυσὸν εὑρούσας» Διὰ νὰ πωληθῇ διὰ πολὺν χρυσόν, Ἡρδτ. 1, 196. ὅθεν, Ἀξίζει, ἀγοράζεται, πωλεῖται διὰ τόσα· ἡ τιμὴ συνήθ. κατ' αἰτιατ., σπανιώτ. κατὰ γεν. «ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος» Πωλεῖται διὰ ὅσα εὑρεθῇ ἀγοραστής, ὅρα ἀντὶ τοῦ παθτ. εὑρεθέντος, Ξεφ. Ἀπομν. 35, 5. «ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ, καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος» παρβλ. ἀλφαίνω.

Εὐρροέω, Μλ. -ήσω (εὔρροος). ἐπὶ ῥευστῶν· Ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὔμορφα, ἀφθόνως. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὑποθέσεων, Τρέχει, πηγαίνει καλὰ τὸ πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις· ἐπ' ἀνθρώπων· Εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὐτυχῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος διότι τρέχουν τὰ πράγματά μου εὐτυχῶς, Blomf. ἐν Αἰσχλ. Περσ. 607. ἀφ' οὗ

Εὔρροια, ἡ. Τὸ νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνηται ῥευστόν τι καλά, εὔκολα· εὔκολον, καλὸν τρέξιμον, χύσιμον. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἀφθονίας λέξεων, λόγων, ἐννοιῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ τις μὲ εὐκολίαν, Τρέξιμον τῆς γλώσσης, τῆς ὁμιλίας ἐλεύθερον. εὐφράδεια, Πλάτ. Φαιδρ σλ. 238. C. Εὐτυχεῖς πρόοδοι, τρέξιμον εἰς τὸ καλὸν ἐπιχειρήματος, πράγματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτυχία. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Τὰ περὶ τὸν σοφόν, ἤτοι τὰ φρονήματα, ἡ διαγωγή, ἡ κατάστασις τοῦ σοφοῦ ἀνδρός.

Εὐρροίζητος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὅ,τι ῥιπτόμενον, ἢ κινούμενον μὲ βίαν προξενεῖ ἦχον, συριγμὸν τοῦ ἀέρος. Ἀπολλων. Β. 226. «οἰὸς εὐρροιζήτοιο» Βέλος, τὸ ὁποῖον τοξευθὲν κάμνει ἦχον εἰς τὸν ἀέρα.

Εὐρροκλύδων, ωνος, ὁ, ἰδὲ εὐρυκλύδων.

* **Εὗρον**, ες, ε, Ἀπρμφ. εὑρεῖν, Ἀόρ. β'. ἐνεργτ. τοῦ εὑρίσκω, Ὁμ.

Εὐρόνοτος, ὁ, ἡ. Ἡ μεταξὺ τοῦ Εὔρου καὶ τοῦ Νότου ἀνέμου πνοή.

Εὔρροος, καὶ συναιρ. εὔρρους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλῶς, εὐκόλως, ταχέως, ἀφθόνως, Ἰλδ. Η, 329. Φ, 130. ἀμφοτεράκις κατὰ τὸν Ἐπκ. τπ. ἐΰρροος. Τρπκ. παρ' Ἰατρ. ἐπὶ σώματος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκκριτικὰ ὄργανα εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἐνεργοῦσι πρεπόντως τὴν ἀπόρροιαν τῶν ὑγρῶν κλ. — β.) ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, Εὐφράδεια, εὔκολον, ἐλεύθερον τρέξιμον τῆς γλώσσης, Schaef. ἐν Διον. Συνθ. σλ. 268. — γ.) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων καὶ ὑποθέσεων, Ὅ,τι κάμνει καλὰς προόδους, τρέχει καλά, εὔκολα, εὐτυχῶς· ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐτυχής, τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα τρέχουν ὅλα κατὰ τὴν εὐχήν του.

Εὔρρωπος, ὁ, ἡ (ῥέπω). Ὅ,τι ῥέπει, κλίνει, βαίζει εὔκολα. «κάμμα εὔρρωπον» Βρόχι, θηλειά, τὸ ὁποῖον σφίγγεται εὔκολα τραβούμενον. Φιλ. Θεσσ. 61, 5.

Εὖρος, ὁ. Ὄνομα ἀνέμου, ὁ Ἰταλ. Σιρόκο συνήθ. λεγόμενος. Ὁμ. (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ Ἠώς, Ἕως· Ὅστις φυσᾷ τὴν αὐγήν, ἀντιθ. τῷ Ζέφυρος, παρὰ τό, ζόφος, Ὅστις πνέει τὸ ἑσπέρας).

Εὖρος, τό (εὐρύς). Πλάτος, φάρδος, Ὀδσ. Λ, 312. ὅπου κεῖται ἀπ' ἐναντίας τό, μῆκος.

* **Εὔρραβδις**, ιδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ καλήν, εὔμορφον ῥάβδον, βακτηρίαν, ῥαβδί, δεκανίκι, τὸ Ἰταλ. μπαστόνι.

Εὐρραφής, Ἰων. ἀντί, εὐραφής. Ὀδσ.

* **Εὐρρεής**, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐρεής.

Εὐρρεῖος. Ἐπκ. γενκ. ἑνκ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ εὐρρέεος, παρὰ τὸ εὐρρεής, Ἰλδ.

Εὐρρείτης, ου, ὁ, Ἐπκ. ἀντὶ εὐρείτης, Ὁμ.

* **Εὔρρυτος**, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὔρυτος. Ἀπολ. Ῥδ.

Εὐῤῥείων, Ἐπι. ἀντὶ εὐρείων.

Εὐῤῥηνος, ηνος, καὶ εὔῤῥηνος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ εὔρηνος, καὶ, εὔρηνος.

Εὐῤῥηχος, ὁ, ἡ (ῥῆχος)· Ὅ,τι εἶναι πάνυ ἀκανθηρόν, ἔχει πολλὰς ἀκάνθας, ἀγκάθια. Νίκανδρ. Θηρ. 868.

Εὐῤῥιν, ινος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ, εὔριν.

Εὐῤῥοος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ, εὔροος. Ἰλδ.

Εὐρυ, οὐδ. τοῦ εὐρύς ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπῤῥ. χρήσιμον· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν συνθέτ. λέξεων, δι' οὗ λαμβάνουσι τὴν σημτ. πλάτους, φάρδους, πολυχωρίας, εὐρυχωρίας, κατὰ τὴν (κοινὴν) γνώμην τοῦ Βτμ. καὶ τὴν σημτ. τοῦ προτακτικοῦ ἐρι-μορίου. (-υ)

Εὐρυάγυιος, γυια, γυιον. (ἀγυιά). ἐπίθετον πόλεως μεγάλων, Πλατείας ἀγυιάς, φαρδεῖς δρόμους, τουρκ. φαρδέα σοκάκια ἔχουσα, ἐν Ἰλδ. ἐξαιρ. τῆς Τρωάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν· μόνον, ἐν Ἰλδ. Δ, 52. τῶν Μυκηνῶν· πχθὼν εὐρυάγυια = εὐρυόδεια, Ὕμν. Δμτ. 16. Ὁ Ποιτ. χρῆται τῷ θηλ. γένει μόνῳ εὐρυάγυια (α) παρβλ. εὐρυόδειος, εὐρύπορος.

* Εὐρυάδης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ. (-υυ-)

Εὐρυαίχμας, του, Δρι. α, ὁ. (αἰχμή). Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατεῖαν λόγχην, φαρδόμυτον κοντάρι· ὅστις ἐκτείνει, ἀκόντει μακρὰν τὴν λόγχην, ἤτοι τοὺς λογχοφόρους, τὰ στρατεύματα του· ὅστις ἐξουσιάζει μακρὰν, πολὺν τόπον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν. Πίνδαρ., παρὰ Στράβ. ΙΒ', «στρατὸν εὐρυαίχμαν διεῖπον,» Τὸ μεγάλον στρατόπεδον.

* Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἑσπερίδων. Ἡσδ. Θγν. 276.

* Εὐρύαλος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ὁμ.

Εὐρύαλος, ὁ, ἡ· καὶ εὐρύαλως, ωος, ὁ, ἡ. (ἅλως). Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατέα, φαρδέα, εὐρύχωρα ἁλώνια· ἐν γένει, Πλατείας ἀγοράς, τὸ ἰταλ. πιάτσας, μεγάλας πεδιάδας· εἶναι πλατύς, ἐκτείνεται μακράν.

Εὐρυάνασσα, ἡ. (ἄνασσα). Βασίλισσα, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν, Καλλίμαχ. (α)

Εὐρυβατεύομαι, Προσποιοῦμαι, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης, ὁ περιβόητος ἀπατεών· ἄρα μετέρχομαι ἀπάτας, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους.

* Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ὁμ. (-υυ-)

Εὐρύβατος, ὁ, ἡ. (βαίνω). Ὅστις κάμνει πλατέα βήματα, διασκέλια, φαρδοπατεῖ. Ὅ,τι ἐκτείνεται μακράν, Κόϊντ. Σμυρν. Β'. 282. «πόρος εὐρύβατος,» Πλατὺ καὶ μακρὺ βουνόν.

Εὐρυβίας, ου, ὁ. Ἰων. καὶ Ἐπι. εὐρυβίης (βία). Ὅστις εἶναι μεγαλοδύναμος, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις, δυναστεία, ἐξουσία εἶναι μεγάλη, ἐκτείνεται μακράν. Ἡσδ. Θγν. 931. Ὕμ. Δμτ. 295. ὡς τὸ εὐρυσθενής. (ῑ)

* Εὐρυβίη, ἡ. Ἡ Θυγάτηρ τοῦ Πόντου. Ἡσδ. Θγν. 259. 375.

Εὐρυβόας, ου, ὁ. (βοή). Ὅστις φωνάζει μεγάλως, δυνατὰ· τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἀκούεται μακράν.

* Εὐρυγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ. (γαστήρ.) Ὅστις ἔχει φαρδεῖαν κοιλίαν· φαρδοκοίλης, τρανοκοίλης, πρισκοκοίλης, κοιλαρᾶς.

Εὐρυγένειος, ὁ, ἡ. (γένειον). Ὅστις ἔχει πλατεῖαν τὴν σιαγόνα, πλατὺ κατωσάγονον· πολλά, πλατέα, μεγάλα γένεια· φαρδογένης. — 2) (γενεά). Ὅ,τι διαρκεῖ εἰς πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων· Νόνν, «αἰὼν εὐρυγένειος.»

* Εὐρυδάμας, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὁμ. (-υυ-)

* Εὐρυδίκη, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Ἡ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὀδσ. — 2) ἡ τοῦ Ὀργίεως (-υυ-)

Εὐρυδίνης, ὁ, ἡ. (δίνη). ἐπὶ ὑδάτων· Ποταμὸς καὶ τ. τ. τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα κάμνουν μεγάλας δίνας, στρεφογυρίσματα, χύνονται κατὰ πλάτος, ἔχουν πολὺ φάρδος, κάμνουν μεγάλα κύματα (ῑ)

Εὐρυέδης, ὁ, ἡ. (ἕδος). Τόπος, μέρος ὅπου εἶναι, εὑρίσκονται πλατέα, εὐρύχωρα καθίσματα. «χθὼν» Σιμωνίδ. ὡς τὸ εὔρυεδος

* Εὐρυθέμεθλος, ὁ, ἡ. (θέμεθλον). Ὅ,τι ἔχει φαρδέα, στερεὰ θεμέλια· εἶναι καλὰ θεμελιωμένον.

* Εὐρυθέμειλος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐρυθέμεθλος.

Εὐρυθμία, ἡ. (εὔρυθμος). Καλὸς ῥυθμός, τὸ ἰταλ. τέμπο, καδέντσα· ἐπὶ μουσικῆς· καλλιφωνία, εὐφωνία, ἁρμονία, συμμετρία· καλή, ὀρθή, ἁρμοδία, ἀκριβὴς ἀναλογία· καλόν, ἁρμόδιον, πρέπον σχῆμα, στάσιμον, κράτημα τοῦ σώματος· καλή, ἁρμοδία, ἕξις, θέσις ἢ κίνησις.

Εὐρυθμίζω, (ῥυθμός). Θέτω, βάλλω τι εἰς εὐρυθμίαν. Ἀθην. καὶ Στοβαῖος.

Εὔρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅ,τι εἶναι ἀκριβῶς ἀνάλογον εἰς τοὺς κανόνας τῆς εὐρυθμίας. Ἐξαιρ. ἐπὶ μουσικῆς, ᾠδῶν, ᾀσμάτων, καὶ χοροῦ· Ὅ,τι παίζεται, ψάλλεται, τραγῳδεῖται, χορεύεται καλά, μὲ εὐρυθμίαν, καλὴν τάξιν, ἁρμονίαν, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ῥυθμοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ποιητικῆς καὶ Ῥητορικῆς, ὅπου παρατηρεῖται ῥυθμός τις, ἁρμονία καὶ εὐφωνία εἰς τὴν σύνθεσιν, ἔκφρασιν καὶ παράστασιν τῶν λόγων· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, πρέπον, ἀνάλογον εἴς τι.

Εὐρυκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατεῖαν κεφαλήν, φαρδυκεφάλι. (ᾱ)

Εὐρύκερως, ωτος, ὁ (κέρας). Ὅ,τι ἔχει πλατέα κέρατα.

* Εὐρύκλεια, ἡ· Κύρ. ὄνμ. Οἰκονόμος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδσ.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Ὀνμ. κύρ. περιφήμου τινὸς ἐγγαστριμύθου· ὅθεν ὡς προσηγορ. πᾶς ἐγγαστρίμυθος. Ἀριστφ. Σφη. 1014. Σχλ. Πλάτ. Σοφστ. σλ. 252. C.

* Εὐρυκλύδων, ωνος, ὁ. Ἀνεμοζάλη σφοδροτάτη, Ἀκτ. Ἀποστ. 27. 14. πιθανῶς παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ κλύδων, Μεγάλην τρικυμίαν προξενοῦσα· ἄλλοι δὲ γράφουσι εὐρακλύδων, Ὁ μεγάλα κύματα ἐγείρων Εὖρος ἄνεμος· ἄλλοι «εὐροακύλων» καὶ εὐρακύλωνα Ὁ ἀπηλιώτης ἄνεμος, ἐννοοῦντες τὸν ἀρκτικοδυτικόν· καὶ ἄλλοι πάλιν «εὐρακλύδωνα».

Εὐρυκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει πλατεῖαν κοιλίαν, ἢ πλατεῖαν τρύπαν ὡς «εὐρυκοίλιος αὐλίσκος», ὁ ἀντιθ. τὸ, στενοκοίλιος, Αἰλιανὸς παρὰ Πορφυρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμον.

Εὐρύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει φαρδεῖς κόλπους· ἐπὶ χωρῶν, τόπων, Ὅστις περιέχει, ἔχει φαρδύν, πλατὺν θαλάσσιον κόλπον. «εὐρύκολπος χθόνα». Πίνδαρ. Νεμ. Ζ'. 78. παραβλ. εὐρύστερνος.

Εὐρυκόωσα, Ἐπιθ. τῆς νυκτός· πιθανῶς παρὰ τὸ, εὐρὺ καὶ ἀκούω· ὅτε ἀκούεται πασαδήποτε φωνή, ἢ ἦχος εὔκολα καὶ μακράν. Παρ' Εὐφορ. λψν. 85. σλ. 150. Meinek. ἐπιθ. τῆς θαλασσίου θεᾶς Κητοῦς, Ἡ μακρὰν ἀκουομένη, μακρὰν ἠχοῦσα· παρβλ. κοάω.

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ (κρείων). Ὅστις ἐξουσιάζει μακράν, πολλοὺς τόπους· τοῦ ὁποίου τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπιθ. τοῦ Ἀγαμέμν., μόνον ἐν Ἰλδ. Δ, 75. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ, ἡ (λειμών). Χώρα, τόπος, ὅπου εὑρίσκονται, μεγάλοι, πλατεῖς, ἐκτεταμένοι λειμῶνες λειβάδια, πεδιάδες. «Λιβύα, εὐρυλείμωνα». Πίνδαρ. Πύθ. Θ'. 95.

* Εὐρύλοχος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

* Εὐρύμαχος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

* Εὐρυμέδουσα, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Ὀδσ.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ (μέδων) = εὐρυκρείων. Πνδ. — 2) Ὀνμ. κύρ. Ὁμ.

* Εὐρυμενής, ὁ, ἡ· ἰδὲ τὸ ἑπμ.

Εὐρύμενος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ εὐρύς. Ὅ,τι εἶναι φαρδύ, πλατύ. Εὕρηται δὲ καὶ ὁ τπ. εὐρυμενής, ὁ, ἡ, καὶ ὁ συγκρμ. εὐρύμενος, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς ὑστέροις· ἀφ' οὗ ὡς κύρ. ονμ. ὀξυτονμ. Εὐρυμεναί, αἱ, Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, ἰδὲ Ruhnk. ep. cr. σλ. 197.

Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατὺ μέτωπον, εἶναι φαρδυμέτωπος· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπιθ. τῶν βοῶν.

* Εὐρυμίδης, ου, ὁ. πατρμ. τοῦ, Εὔρυμος, Ὀδσ. (-υυ-)

* Εὔρυμνος, ὁ, ἡ. Ἰδὲ εὐρύμενος.

* Εὐρυνόμη, ἡ· Κύρ. ὄνμ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἰλδ. Σ, 398. Ἡσδ. Θγν. 358. Μήτηρ τῶν Χαρίτων, Ἡσδ. Θγν. 907. — 2) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης, Ὀδσ.

* Εὐρύνομος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Εὐρύνω, Μλ. -υνῶ (εὐρύς). Φαρδύνω, πλατύνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι· παγώνω Πλατύνω, ἀποσκευάζω τὸ κοινὸν, ἀνασκαρφεύω τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τίποτα τοὺς ἀγωνιζομένους, Ὀδσ. Θ, 260. «ἐς μέσον εὐρύνων Ἀργεῖοι εἰς τὴν μέσην μεγάλου, πολὺν τόπον ἄδειον, Ἡρδτ. 4, 52 (ῡ)

Εὐρύνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατέα νῶτα, φαρδεῖαν ῥάχιν, φαρδείας πλάτας· Σοφοκλ.

Εὐρυόδειος, α, ον, (ὁδός). Ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ὅπου εἶναι φαρδεῖαι, πλατεῖαι ὁδοί, δρόμοι, τὸ ἰταλ. στράτες· εἶναι φαρδύστρατος· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπιθ. τῆς Γῆς. Φαρδείας καὶ πλατείας ὁδοὺς ἔχουσα, πανταχοῦ ἀνοικτή, ἐκτεινομένη οὕτω, τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ διατρέχῃ πανταχοῦ· ὡς τὸ, εὐρύπορος, ἐπὶ θαλάσσης — Ὁ Ποιτ. χρῆται τῇ λεξ. καὶ ἐν τῷ θηλ. γένει, εὐρυόδεια· πρβλ. εὐρυάγυιος.

Εὐρυοδίνης, ὁ, ἡ = εὐρυδίνης. Στράβ. Α'. ἀρχ.

Εὐρύοπα, Ὁ. (ὤψ). Ὅστις βλέπει μακράν· ἢ ἀναλογώτερον πρὸς τὴν γλῶσσαν ἐτυμολογμ. παρὰ τὸ ὄψ., Ὅστις ἠχεῖ, βροντᾷ μακράν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. ἐπιθ. τοῦ Διός, ἀντὶ εὐρυόπης, κεῖται κυρίως ὡς κλητκ. ἀεὶ ἐν τέλει τῶν στίχων «εὐρύοπα Ζεῦ,» εὐρύοπα Ζεῦ.« Ἐπιθ. τοῦ Ἡλίου, παρ' Ὀρφ. Λιθ. 18, 60. ἐν Ἰλδ. εὕρηται καὶ κατ' αἰτ. πτῶσιν «εὐρύοπα Κρονίδην, εὐρύοπα Ζῆνα» παρὰ τὸ ταυτοσημντ. εὐρύοψ. (ὁ Voss ἐν Ὕμ. Δημτ. 3. ἐθέλει τὴν ἐτυμλγ. παρὰ τὸ ὤψ) (τὸ α, φύσει βρχ. ὡς ἐν τῷ, ἱππότα, νεφεληγερέτα κλ., ἡ λήγουσα ὅμως γίνεται μακρὰ κατὰ θέσιν καὶ ἀποκοπήν.)

Εὐρυπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατέα σανδάλια, τουρκ. παπούτσια· ὅ,τι ἔχει πλατείας ὁπλάς, φαρδείας μπότας. Ὀππιαν. «ὁπλὴ εὐρυπέδιλος».

Εὐρύπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατείας, ἐκτεταμένας πεδιάδας, τὸ ἰταλ. κάμπους. «γαῖα εὐρύπεδος». Ἀνθολογ.

Εὐρύπορος, ὁ, ἡ. (πόρος) Χώρα, τόπος ἔχων μεγάλους, πολλούς, πλατεῖς πόρους, περάματα, ὁδούς, παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐπίθετ. τῆς πανταχοῦ ἀνοικτῆς, ἐκπλεομένης θαλάσσης. Ἰλδ. Ο, 381. Ὀδσ. Δ, 432. Μ, 2. πρβλ. εὐρυόδειος.

Εὐρυπρωκτία, ἡ. τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τις εὐρύπρωκτος. Ἀριστοφάν. Αἰχ. 843.

Εὐρύπρωκτος, ὁ, ἡ. (πρωκτός) Ὅστις ἔχει πλατύν, φαρδὺν πρωκτόν, κῶλον, εἶναι φαρδόκωλος, ἀχρεῖος, ἀτιμής, κίναιδος, τὸ τουρκ. ἱμπνές. ἐξαιρ. μοιχός. Τὸ αἴτιον τοῦ σχηματισμοῦ ταύτης τῆς λεξ. ἰδὲ ἐν τῷ, ῥαφανιδόω. Περὶ τῆς χρήσ. ταύτης τῆς λεξ. παρ' Ἀριστοφ. ἰδὲ, Νεφ. 1085.

Εὔρυπτος, ὁ, ἡ. (ῥύπτω) Ὅ,τι ἐξεπλύθη, ἐξερρυπώθη, ἐκαθαρίσθη, ἢ ξεπλύνεται, καθαρίζεται, παστρεύεται καλά, εὔκολα. Πολυδ.

Εὐρυπυλής, ὁ, ἡ. Πόλις, οἰκία ἔχουσα πλατείας μεγάλας πύλας, τὸ ἰταλ. πόρτας Ἰλιάδ. Ψ, 74. Ὀδυσ. Λ, 571. ἀμφοτεράκις ἐπὶ καθόδου εἰς Ἅδου.

Εὐρύπυλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. — 2) Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

Εὐρυρέεθρος, ὁ, ἡ. (ῥέεθρον) ἐπὶ ῥευστῶν, ὑδάτων, Ὅ,τι ἔχει πλατέα ῥεῖθρα· ῥέει, χύνεται πλατύ, φαρδύ, εἶναι πλατύ, φαρδύ· ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποτμ. Ἰλιάδ. Φ, 141. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπμ.

* **Εὐρυρέων**, ουσα, ον (ῥέω) ὡς τὸ προηγμ. Ἰλιάδ. Β, 849. Π, 288. Φ, 157. 186. 304. πανταχοῦ σχεδὸν ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ποιητ., ῥῆμα δέ, εὐρυρέω, οὐχ εὕρηται.

Εὐρύς, εῖα, ύ. γενικ. έος, είας, έος. Ἐπίρρ. εὐρέως. Ὁ Ποιητ. χρῆται πρὸς τῇ κοινῇ αἰτ. εὐρύν, καὶ τῇ Ἐπικ., ἔτι δέ, εὐρέα, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς λέξ. πόντον, καὶ κόλπον Ἰων. Τὸ θηλυκ. δέ, εὐρέα, οὐκ ἔστιν Ὁμηρ. Ἡρόδ. 1, 178. ὅπου κεῖται ἔν τινι χειρογράφῳ εὐρέη· ὁ Λείας παρ' Ἀθ. 12. σελ. 552. F. χρῆται καὶ ἀνατλ. τῇ λέξ. «χθονὸς εὐρέσια» ἀντὶ εὐρείας. παρβλ. ἡδύς καὶ θῆλυς. Ὁ Näke ὅμως ἐν Χοιρλ. σελ. 74. παρίστησιν αὐτὸ ἀμφβ. — Ὅ,τι εἶναι φαρδύ, διεξοδικόν, ἐκτείνεται, ἐξαπλόνεται μακρυά, εἶναι εὐρύχωρον, πολλαχ. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς θαλάττης, ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πεδιάδων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐν γένει. «εὐρεῖα σχεδίη» Ὀδυσ. Ε, 163. «εὐρέες ὦμοι» Ἰλιάδ. Ε, 227. Ὀδυσ. Σ, 68. καὶ ἀλλαχ. «τεῖχος εὐρύ» Ἰλιάδ. Μ, 5. «κλέος εὐρύ» Ὀδυσ. Ψ, 137. Συγκρτ. εὐρύτερος, Ἰλιάδ. Γ, 194. Ψ, 427. Ἐπίρρ. εὐρυτέρως, Ἀριστοφ. Λυσ. 419. (ῡ).

Εὐρυσάκης, ὁ, ἡ. (σάκος) Ὅστις φορεῖ μεγάλην, πλατεῖαν ἀσπίδα. Σοφοκλ. Αἰ. 577.

Εὐρυσθενής, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅστις ἔχει μεγάλην ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν, μέγα κράτος, ἐξουσιάζει εἰς πολλοὺς τόπους, εἶναι κραταιός, ἰσχυρός, δυνατός, μεγαλοδύναμος. παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Η, 455. Θ, 201. Ὀδυσ. Ν. 140.

* **Εὐρυσθεύς**, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 91.

Εὐρύσορος, ὁ, ἡ. (σορός) Ὅστις ἔχει τάφον, εἶναι θαμμένος εἰς τάφον φαρδύν, πλατύν. Ἀνθολογ. «εὐρύσορον σῆμα».

Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατύ, δυνατὸν στῆθος· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, εὐρύχωρον· «γαῖα» Ἡσιόδ. Θεογ. 117. «οὐρανὸς» Ἐπιγ. ἀδέσπ. 495, 5. Ἡσιόδ. Θεογ. 117.

Εὐρυστήθης, ὁ, ἡ. (στῆθος) = εὐρύστερνος, Ἀριστοτ.

Εὐρυστομία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι φαρδὺ στόμα. — 2) Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πλατὺ καὶ φαρδύ, μὲ γεμάτον στόμα· ἢ ἀνοίγων πολὺ τὸ στόμα. παρὰ τὸ

Εὐρύστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ὅστις ἔχει πλατύ, φαρδὺ στόμα· ὅ,τι ἔχει φαρδύ, πλατύ, μεγάλον στόμιον, τρύπαν, ἄνοιγμα· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι φαρδύ, πλατύ, πολύχωρον, εὐρύχωρον. Ξενοφ. Ἱππ. Γ. 10.

Εὐρυτενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐξαπλόνεται μακράν· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, φαρδύ, μέγα.

Εὐρυτέρως Ἐπίρρ. τοῦ εὐρύς.

Εὐρύτης, ητος, ἡ. (εὐρύς) Πλάτος, φάρδος, εὐρυχωρία. (ῡ)

* **Εὐρυτίδης**, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ Εὔρυτος. Ὀδυσ. (–⏑⏑–)

Εὐρύτιμος, ὁ, ἡ. (τιμή) Ὅστις τιμᾶται, σέβεται μακράν, παντοῦ. Πίνδαρ. Ὀλ. Δ. 67. «Ζεὺς εὐρύτιμος».

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ. Ὄνμ. τῶν Κενταύρων τινός, Ὀδυσ. Φ. 295. — 2) Ὄνμ. ποιμένος τινός, Ἡσιόδ. Θεογ. 293.

Εὔρυτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) Ὅ,τι ῥέει, τρέχει χύνεται δαψιλῶς, ἀφθόνως, καλῶς. — 2) Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

Εὐρύτρητος, ὁ, ἡ. (τετραίνω) Ὅ,τι εἶναι πλατέως τρυπημένον, ἔχει πλατείας τρύπας. Διοσκορ. Α. 79.

Εὐρύτρυπος, ὁ, ἡ. (τρυπάω) = εὐρύτρητος. Δημόκριτ. παρὰ Θεοφράστ.

* **Εὐρυφάεσσα**, ἡ. Κύρ. Ὄνμ. Ἡ σύζυγος τοῦ Ὑπερίονος, μήτηρ τοῦ Ἡλίου· κυρίως δέ, ἡ μακρὰν λάμπουσα, φέγγουσα. Ὕμ. Ὁμ. λα. 2, 4. (ᾱ)

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, ἡ. (φαρέτρα) Ὅστις ἔχει πλατεῖαν, εὐρύχωρον φαρέτραν Πίνδαρ. Πυθ. Γ. 45. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εὐρυφυής, ὁ, ἡ. (φύω) Ὅ,τι βλαστάνει, αὐξάνει κατὰ πλάτος, ἔχει πλατεῖς, μακροὺς θάμνους, καλοῤῥίζικα, ἐπίθετον τῆς κριθῆς. Ὀδυσ. Δ. 604. «εὐρυφυὲς κρῖ».

Εὐρυφωνία, ἡ = εὐρυστομία. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Εὐρύφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή) = εὐρύστομος. Εὐσταθ.

Εὐρυχαδής, ὁ, ἡ. (χάζω, χαίνω, χανδάνω, ἔχαδον) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον, φαρδὺ χάσμα, ἄνοιγμα, στόμα. Ἀνάλεκτ. Α. 224. «εὐρυχαδέα χέλυκα».

Εὐρυχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Ἡπλωμένην, φουντωτήν, κυματοῦσαν κόμην, μαλλιὰ ἔχων. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Ζ. 4.

* **Εὐρυχανής**, ὁ, ἡ = εὐρυχαδής. Ὀππ.

Εὐρύχορος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει φαρδὺν τόπον ἢ περιοχὴν φαρδεῖαν, ἐκτεταμένην, εἶναι πολύχωρον, εὐρύχωρον. εὔχρηστ. παρ' Ὁμ. Ἐπιθ. μεγάλων χωρῶν, τόπων καὶ πόλεων. (παράγουσιν αὐτὸ συνήθ. παρὰ τό, χῶρος, κατὰ ποιητ. συστολὴν τοῦ ω, ὥστε κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ, εὐρύχωρος· ἀκλουστέρα ὅμως ἡ παρὰ τό, χορὸς ἐτυμλ. Πλατεῖς στοίχους, πλατείας τάξεις τόπου ἔχον· ὅθεν ἐν γένει, Πλατεῖς, εὐρυχώρους τόπους, λειμῶνας, πεδιάδας, ἱκανῶς εὐρυχώρους ἔχον εἰς τὸ νὰ χορεύωσιν εἰς αὐτοὺς στοῖχοι χορῶν, συρτοὶ χοροί. πρβλ. καλλίχορος).

Εὐρυχωρής, ὁ, ἡ. (χωρέω) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετὰ φαρδύ, εὐρύχωρον εἰς τὸ νὰ χωρῇ πολλά, ἢ πολλούς. Στραβ.

Εὐρυχωρία, ἡ. τὸ νὰ εἶναί τι πλατὺ φαρδύ· εὐρύχωρος τόπος, πεδιάς. Θεόδ. 2, 83. παρὰ τὸ

Εὐρύχωρος, ὁ, ἡ. (χῶρος) Ὅ,τι ἔχει, περιέχει πλατύν, φαρδύν, μεγάλον, πολὺν τόπον, ἔχει μεγάλην περιοχήν, χωρεῖ πολλά, εἶναι φαρδύ, πλατύ, μεγάλον.

Εὐρύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, καὶ

* **Εὐρύοψ**, όπος, ὁ, ἡ (ὤψ), Ὅστις βλέπει μακράν, εἶναι παντεπόπτης, παντοκράτωρ· ἢ παρὰ τὸ ὄψ, Ὅστις βροντᾷ μακράν, πανταχοῦ, ἐπιθ. τοῦ Διός. παράβλ. εὐρύοπα.

Εὐρώγης, ὁ, ἡ. (ῥώξ) Ὅ,τι ἔχει πολλάς, καλὰς ῥώγας, εἶναι γεμάτον ῥώγας, Ἀνάλεκτ. Β. 166. «κτῆν σταφυλῆς εὐρώγεα».

Εὐρώδης, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐρύς, Σοφοκλ. Αἰ. 1191. κατὰ Herm.

Εὐρώεις, ώεσσα, ῶεν, γεν. εντος (εὐρώς) Ὅ,τι εἶναι μουχλιασμένον, σκχνιασμένον· καὶ ἐπειδὴ ἡ μοῦχλη γίνεται μόνον εἰς σκοτεινούς, κεκλεισμένους τόπους, ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν, ζοφερόν, θαμβόν. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ τοῦ Ἅδου «οἰκία εὐρώεντα» Ἰλιάδ. Υ, 65. «εἰς Ἀΐδαο δόμον εὐρώεντα», Ὀδυσ. Κ, 512. Ψ, 322. «εὐρώεντα κέλευθα», Ὀδυσ. Ω, 10. ὥστε ἡ κυρία σημασ. τῆς μούχλης καὶ τῆς σήψεως διατηρεῖται ἁρμοδίως· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 152. καὶ Σοφοκλ. Αἰ. 1167. «τάφος εὐρώεις». Ἐξ ἐναντίας παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 731. 739. ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς τῶν Τιτάνων ἐν μυχοῖς τῆς γῆς, κατὰ τὴν εἰρημένην σημασ. ζοφώδης, ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἀκτὶν φωτός, ὁ Herm. ἐν Σοφοκλ. Αἰ. 1146, δέχεται μὲν ὅ,τι τὸ εὐρώεις κεῖται πανταχοῦ κατὰ ποιητ. ἔκτασ. ἀντὶ εὐρύς, Πολὺ πλατύς, ἐκτεταμένος, ἥτις ἐξήγησις εὕρηται καὶ παρ' Ἀπολλ. Λεξ. σελ. 312. παρ' Ἡσυχ. 1, σελ. 1528. καὶ ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. σελ. 397, 57. πρὸς τῇ συνήθει σημαινομένῃ, ἀλλὰ τὰ Ὁμηρ. καὶ Ἡσιόδ. μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἀναλαμβάνοντες ὅτι εἰκονίζουσι τρομερόν τινα, τοῖς θεοῖς μισητὸν τόπον, εἰσὶν ἐναντία τῇ τοιαύτῃ ἑρμηνείᾳ, τῶν ὑστέρων τινός, οἷον τοῦ Ὀππ. Ἁλ. 5, 3. κατὰ δύσγνοιαν, ἢ παρεξήγησιν πιθανῶς γεγονεῖα· παρβλ. Heyne ἐν Ἰλιάδ. Τμ. 8. σελ. 23 καὶ Graev. lect. Hes. cap. 4. ἂν καὶ τὸ οὐσιαστ. εὐρώς, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικοῖς.

* **Εὐρών**, ῶσα, όν. Μτχ. ἀόρ. β. ὑγρ. εὗρον, τοῦ εὑρίσκω.

* **Εὐρωπαῖος**, αία, αῖον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· παρὰ τὸ

Εὐρώπη, ἡ. Ὄνομα μέρους τῆς οἰκουμένης· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμ. Ἀπλ. 251. 291 — 2) Ὡς κύριον γυναικὸς ὄνομα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 357. ὅπου λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς δὲ ἁρπαγείσης καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀχθείσης Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος Τυρίου βασιλέως, ἀφ' ἧς νομίζεται ὅτι τὸ μέρος τῆς οἰκουμένης ἡμῶν ὠνομάσθη, παρ' Ἡρόδ. 1, 2. 173. 4, 45. κατὰ πρῶτον μνεία γίνεται.

* **Εὐρωπία**, ἡ = Εὐρώπη. σημασ. 1. Σοφοκλ.

* **Εὐρώπιος**, ία, ιον = Εὐρωπαῖος.

* **Εὐρωπίς**, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Εὐρώπιος, Εὐρωπαῖος.

Εὐρωπός, πή, πόν. = εὐρύς. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 611. Seidl. ἐν Ὀππ. Ἁλ. 3, 40. 4, 525. ποιητ. ἀντιθ. τοῦ, στενωπός. Ἄλλοι δὲ ἐθέλουσιν αὐτὸ ταυτοσημ. τῷ, εὐρώεις· ὅτι δὲ καὶ οἱ πάλαι ἠμφισβήτουν περὶ αὐτοῦ διδάσκει ὁ Εὐσταθ. ἐν Διον. Περ. 270, «εὐρωπός, πλατὺς ἢ σκοτεινός» καὶ Ἡσυχ. 1. σελ. 1528.

Εὐρώς, ῶτος, ὁ. Μοῦχλα, ῥύπος, σκουριά, σάχνη, θάμβωμα, σκωρία κτλ. τ. τ. ὅσα γεννῶνται εἰς πολυχρονίας ἐν ὑπογείοις καὶ ἀφεγγέσι τόποις ἄχρηστα κείμενα πράγματα· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογ. 452.

Εὐρωστέω, Μλ. -ήσω (εὔρωστος) Εἶμαι εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής.

Εὐρωστία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής· δύναμις, ὑγεία, εὐεξία τοῦ σώματος. παρὰ τὸ

Εὔρωστος, ὁ, ἡ. (ῥώννυμι) Ὅστις εἶναι ὑγιής, δυνατός, γερός, ἔχει, αἰσθάνεται τὰς δυνάμεις του. Ἐπίρρ. εὐρώστως.

Εὐρώτας, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ, ὅστις νῦν Βασιλοπόταμος λέγεται. — 2) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κατὰ συνέμφασιν τοῦ εὐρύς, παρὰ Ῥουφ. ἔπη. 6, 6.

Εὐρωτιάω, ῶ. (εὐρώς) Μουχλιάζω, σήπομαι, σκχνιάζω· ἐπὶ πραγμάτων ἐν περαβύστῳ ἀχρήστως κειμένων καὶ φθειρομένων. παρ' Ἀριστ. Νρ. 45. «βίος εὐρωτιῶν» Τὸ νὰ ζῇ τις ἐῤῥυπωμένος, ἄλουτρος, ἀκάθαρτος, ταυραβ. μουρντάρης.

Εὖς, Ὅστις εἶναι καλός, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, ἐνάρετος, εὐγενής, παρ' Ὁμ. εὔχρηστ. Ἐπικ. λέξις. ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως, πλὴν τῆς ὀνμστ. καὶ τῆς ἅπαξ ὡσαύτως ἐν Ἰλιάδ. Θ, 303. μόνη

τοῦτ' ὅστις διὰ τοῦ ὁποίου κολλᾶται τίποτε εὔκολα.

Εὔκολος, ὁ, ἡ (κόλον), κυρίως Ὅστις εἶναι ὀλιγοφάγος, ὁ ὁποῖος εὐκόλως εὐχαριστεῖται μὲ ὀλίγα, μέτρια φαγητά, μὲ λιτὴν τράπεζαν· ὅθεν ἐν γένει, ὅστις εἶναι αὐτάρκης, μετριόφρων, ἐπιεικής, ἱλαρός, εὔθυμος, φαιδρός, χαρούμενος· εὐχαριστεῖται μὲ τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του· δὲν λυπεῖται, δὲν ἀγανακτεῖ, δὲν κακοκαρδίζει· εὔκολα συμπεριφέρεται, περνᾷ καλὰ μὲ καθένα ἄνθρωπον· εὐχαριστεῖται μὲ ὅλα ὅπως τύχωσι, ἀντιθ. τῷ, δύσκολος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ σῶμα, Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐκίνητος, ἐλαφρός, ὀγλίγωρος, ἔξυπνος, Ἐπίῤῥ. εὐκόλως.

Εὔκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει καλὸν εὔμορφον κόλπον, κόρφον· ἐπὶ χώρας, τόπου, Ὅστις ἔχει καλόν, μεγάλον, θαλάττης κόλπον. »αἰγιαλοὺς Φαληροῦ εὐκόλπου«, Ἀθην. ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων, Ὅ,τι ἔχει καλάς, εἶναι κατεσκευασμένον μὲ πολλάς, καλάς, καλοκαμωμένας πτυχάς, δίπλας, σοῦφρες εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος.

Εὐκόλυμβος, ὁ, ἡ (κολυμβάω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κολυμβᾷ καλῶς, εὐκόλως, ἐπιτηδείως. Ἀλκίφρ.

Εὐκομάω, εὐκομέω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κομάω, εὖ κομῶ.

Εὐκόμης, ου, ὁ (κόμη). Ὅστις ἔχει καλὴν κόμην, εὔμορφα μαλλιά. Πολυδ.

Εὐκομιδής, ὁ ἡ (κομιδή). Πᾶν ὅ,τι περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο καλὴ φροντίς, ἐπιμέλεια, Ἡροδότ. 4, 53. »νομὰς καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας.«

Εὐκομίζω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κομίζω.

Εὐκόμιστος, ὁ, ἡ (κομίζω) = εὐκομιδής.

Εὔκομος, ὁ, ἡ = εὐκόμης, Ἐπι. ἠΰκομος. Ὁμ., Μελέαγρ. 110. »μῆλα εὔκομα«, Πρόβατα μαλλιαρά.

* **Εὐκομόων**, όωσα, όων = τῷ προηγμ. Κουϊντ. Σμυρ. ταύτης τῆς Μτχ. ῥῆμα εὐκομάω οὐχ ὑπῆρξέ ποτε· ἰδὲ εὖ, ἐν τῷ τέλει.

Εὔκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ μέγαν, δυνατὸν κρότον, θόρυβον. Εὐριπ. Τρῳάδ. 151. »εὐκόμπου ποδὸς πληγαῖς«, Δυνατὰ κτυποῦσαι, ἠχοῦσαι· τὰ κρότον καὶ βρόντον προξενοῦντα κτυπήματα τῶν ποδῶν.

Εὐκοπία, ἡ. Εὔκολος ἐργασία, δουλεία εὐκόλως, ἐλαφρὸς κόπος· εὐκολία. Διόδωρ. Σικ. παρὰ τὸ

Εὔκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μὲ εὐκολίαν, χωρὶς κόπον· ὅ,τι δουλεύεται, φαίνεται εὔκολα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι εὔκολος, γίνεται χωρὶς κόπον. Ἐπίῤῥ. εὐκόπως.

Εὐκοπρώδης, ὁ, ἡ (κόπρος, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει, φαίνεται ὡς κόπρος ἢ ἔχει κόπρου ποιότητα· »τὰ εὐκοπρώδεα«, Περιττώματα τῆς κοιλίας, μὲ καλὸν χρῶμα ἢ μὴ δυσώδη. Ἱππ.

Εὐκόρυθος, ὁ ἡ (κόρυς). Ὅστις φορεῖ καλήν, λαμπράν, εὔμορφον περικεφαλαίαν·

Εὐκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή), ἐπὶ κατασκευῆς περιόδου = εὐκατάστροφος· »περίοδος εὐκόρυφος καὶ εὔγραμμος, ἢ στρογγύλος,« Διονύσ. Ἀλικαρν. ς. σελ. 1078 καὶ 1093. 2) Ὅ,τι ἔχει καλήν, στρογγύλην κορυφήν.

Εὐκοσμέω, Μλ -ήσω (εὔκοσμος). Εἶμαι εὔκοσμος, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι εὐκόσμως, τακτικῶς, ἡσύχως, χρηστοήθως.

Εὐκόσμητος, ὁ, ἡ (κοσμέω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς διατεταγμένον, καλλωπισμένον. Εὐστάθ.

Εὐκοσμία, ἡ. Εὔτακτον, ἥσυχον, φρόνιμον, χρηστόηθες πολίτευμα· κοσμιότης, φρονιμάδα. Ἐπίῤῥ. εὐκοσμίως = εὐκόσμως.

Εὔκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, πρεπόντως διατεταγμένον, εἰς καλὴν τάξιν. Τραχ. Ὅ,τι εἶναι ἀξιοπρεπές, εὐπρεπές, ἠθικόν, νόμιμον· ὅστις εἶναι κόσμιος, σώφρων, μετριόφρων, χρηστοήθης. — 2) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι καλλωπισμένος σεμνῶς ἢ μὲ πολλούς, λαμπροὺς στολισμούς. Ἐπίῤῥ. εὐκόσμως, Εἰς, ἢ μὲ εὐταξίαν, καλὴν διάταξιν, Ὀδύσ. Φ, 723. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 628.

* **Εὔκουρος**, ὁ, ἡ (κείρω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐπιτηδείως κουρευμένον. Hegem. ἐν Ἀθην. 15. σελ. 698. Δ.

* **Εὐκράαντος**, ὁ, ἡ (κραιαίνω). Ὅ,τι ἐσιτελέσθη, ἐτελειώθη καλά. Ἐτυμ. μεγ. σελ. 701, 53.

Εὐκραής, ὁ, ἡ = εὔκρατος, εὐκέραστος, παρὰ τό, κεράννυμι· Ὅ,τι εἶναι καλὰ μεμιγμένον, συγκερασμένον· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀναγινωσκόμενον ἀντὶ τοῦ ἀκραής, παρὰ τοῖς μεταγεστ. ποιητ. δέ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίθ. μετρίων, εὐφόρων, καλῶν, ὠφελίμων ἀνέμων.

Εὔκραιρος, ὁ, ἡ. ἔτι δὲ καὶ τριτλ. (κραίρα) = εὐκέραος· ἐξαιρ. ἐπὶ βοῶν »βουσὶν εὐκραίρῃσιν« Ὑμ. Ἑρ. 209. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων, Καλῶς ὡπλισμένον μὲ ἔμβολον.

* **Εὐκράντη**, ἡ. ὄνμ. Νηρηΐδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 243.

Εὔκρας, ατος, ὁ, ἡ = εὔκρατος. Ὅ,τι εἶναι καλῶς μεμιγμένον, συγκεκρασμένον. Εὐριπ. Ἀντ. 103.

Εὐκρασία, ἡ. Καλή, ἁρμοδία μῖξις, καλόν, μέτριον συγκέρασμα, μετριότης, τὸ ἰταλ. τεμπεράτουρα· παρὰ τὸ

Εὔκρατος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, ἁρμοδίως μεμιγμένον, ἀνακατωμένον, συγκερασμένον, μετριασμένον, ἠμπορεῖ νὰ μιχθῇ εὔκολα· ὅ,τι εἶναι χλιαρόν, χλιόν· »τὰ εὔκρατα« Χλιαρὸν νερόν — 2) ἐπὶ τρόπου, διαθέσεως, χαρακτῆρος, Μέτριος, πρᾶος, ἥμερος. Ἐπίῤῥ. εὐκράτως.

Εὐκρατῶς, Ἐπίῤῥ. (κρατος) Στερεά, σταθερά. Ἀριστοτ. Προβλ. παρὰ τὸ ἀχρηστ. ἐπίθ. εὐκρατής.

Εὔκρεκτος, ὁ, ἡ (κρέκω), ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, Ὅ,τι κτυπᾶται, παίζεται καλά, ἠχεῖ τερπνά, καλά. Ἐπιγράμ. »εὔκρεκτος κιθάρα«. ἐπὶ ὑφασμάτων, Ὅ,τι ἔχει τὸ ὕφαδι καλὰ κτυπημένον, πυκνόν· »εὔκρεκτοι μίτοι«.

* **Εὔκρημνος**, ὁ, ἡ (κρημνός). ἐπὶ χωρῶν, τόπων· Ὅστις ἔχει, περιέχει πολλοὺς κρημνούς, χυδ. γκρεμνούς, ἢ περικυκλώνεται πανταχόθεν ἀπὸ κρημνούς.

Εὔκρηνος, ὁ, ἡ (κρήνη). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλὴν πηγήν· ἐπὶ χωρῶν, τόπων, Ὅστις ἔχει, περιέχει καλάς, πολλὰς πηγάς.

* **Εὐκρηπίς**, ῖδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὅστις ἔχει καλὰ ὑποδήματα, εἶναι καλὰ ὑποδεμένος· ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι ἔχει καλήν, στερεὰν κρηπῖδα, βάσιν, θεμέλιον.

* **Εὔκρητος**, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὔκρατος.

Εὔκριθος, ὁ, ἡ (κριθή). ἐπὶ ἀγρῶν, Ὅστις καρποφορεῖ καλόν, πολὺ κριθάρι· ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν κριθάρι, Θεοφρ.

Εὐκρίνεια, ἡ (εὐκρινής). Καθαρότης, σαφήνεια (ι)

Εὐκρινέω, Μλ -ήσω. Ἐκλέγω, διαλέγω τι καλῶς, πρεπόντως· διακρίνω σαφῶς τίποτε ἀπὸ ἄλλο τι· διορίζω, διατάττω, ἑτοιμάζω τι προσηκόντως, ἁρμοδίως.

Εὐκρινής, ὁ, ἡ (κρίνω). Ὅ,τι εἶναι διαφανές, καθαρόν, »αἰθρίη« Ἡσιόδ. Ἔρ. 672. — 2) Σαφές, δῆλον, εὐκατάληπτον — 3) Καλῶς διατεταγμένον, ἑτοιμασμένον »πάντα εὐκρινέα ποιέεσθαι« Νὰ ἑτοιμασθῶσι καλῶς, Ἡρόδ. — 4) Ὅστις εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὑρίσκεται καλά· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ὑγιής, ἀναλαμβάνων τὴν ὑγείαν του· κατ' εὐφημισμὸν δὲ καὶ ἐπὶ τεθνεώτων. β.) ἐπὶ νόσων, ἀῤῥωστιῶν »νοσήματα εὐκρινέα« Εὐκόλως διαγνωσκόμενα, διακρινόμενα· τῶν ὁποίων τὴν διάγνωσιν δύναται νὰ κάμῃ ὁ ἰατρὸς εὔκολα, Ἱππ. Ἐπίῤῥ. εὐκρινῶς.

Εὐκρίνω, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ εὖ κρίνω· οὕτω καὶ εὐκρίνας, ψευδ. ἀνάγν. Ὀδύσ. Ξ, 108. Ἰλιάδ. Π, 199. ὅπου ὁ Wolf εὖ κρίνας ὀρθῶς γράφει.

Εὔκριτος, ὁ, ἡ (κρίνω). Πᾶν ὅ,τι κρίνεται, διακρίνεται, διαγινώσκεται· ὅ,τι ἐκλέγεται, διαλέγεται, ξεχωρίζεται εὐκόλως· ὅ,τι εἶναι σαφές, δῆλον, εὐκολογνώριστον, εὐκολοδιάκριτον.

Εὐκρόκαλος, ὁ, ἡ (κροκάλη). ἐπὶ αἰγιαλῶν, Γεμάτος ἀπὸ ἄμμον καὶ ἀπὸ χάλικας, χαλίκια, ὄστρεα.

Εὐκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον). Ὅ,τι ἠχεῖ καλῶς, ἐκπέμπει, κάμνει καλόν, τερπνὸν ἦχον, ἔχει καλὸν τόνον, ἐπικροταλίζεται τερπνῶς, τὸ ἰταλ. ἀκομπανιάρεται μὲ τὸ κτύπημα τοῦ κροτάλου, τὸ ἰταλ. τῆς κασταινέτας, τουρκιστὶ τὰ ζίλια.

Εὐκρότητος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κτυπημένον μὲ τὸ σφυρί, σφυροκοπημένον· ἐπὶ στερεᾶς, καλῆς, δυνατῆς ἐργασίας εἰς μέταλλον καὶ χαλκόν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 430. »εὐκροτήτου χαλκέας πρόχου«· Παροιμιωδῶς χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Εὐριπ. Ἠλέκτ. 819. »εὐκροτήτους Δωρίδας, ἐκ χαλκοῦ μαχαίρας δι' ἧς ἔσφαττον τὰ θύματα, τὰ εἰς θυσίαν ζῶα, παρβλ. Valckh Adon. σελ. 359. C. — 2) Ὅστις ἐχειροκροτήθη, ἐπῃνέθη διά τι.

Εὔκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει καλόν, σφοδρὸν κρότον· »εὔκροτος κτύπος«, Πολυδ. Θ. 127. δυνατὸς καὶ καθαρὸς κτύπος.

Εὔκρυπτος, ὁ, ἡ (κρύπτω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κρυμμένον, καὶ ὅ,τι κρύπτεται εὔκολα, εἶναι εὐκολόκρυπτον· Γέωπ. καὶ Ἱπποκρ.

Εὐκρυφής, ὁ, ἡ = εὔκρυπτος.

Εὐκτάζομαι, συνεχτικὸν τοῦ εὔχομαι, εὔχομαι πολλάκις, παρὰ τό, εὐκτάς.

Εὐκταῖος, αία, αῖον (εὔχομαι). Ὅ,τι εὐχήθη, εὔχηταί τις· ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, πρέπει νὰ εὔχηταί τις· »τὰ εὐκταῖα« Εὐχαί, προσευχαί, τάξιματα, τὰ ὁποῖα κάμνει τις εἰς τὸν θεόν. — 2) Ἐπίθ. τῶν θεῶν εἰς τοὺς ὁποίους προσεύχεταί τις, Οἱ τινες εἰσακούουσι τῶν προσευχῶν, δέχονται τὰς προσευχάς. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ., Ἐπίῤῥ. εὐκταίως.

Εὐκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον). Ὅστις εἶναι εὐκτήμων.

Εὐκτηδόνος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομ.

* **Εὐκτηδών**, όνος, ὁ, ἡ (κτηδών). Ὅ,τι ἔχει ἴνας, ὀρθὰς ἴνας, ὅθεν εἶναι εὐκολόσχιστον· ἐπὶ ξύλων.

Εὐκτημοσύνη, ἡ. Καλή, πλουσία κατάστασις, πλοῦτη· παρὰ τὸ

Εὐκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἔχει πολλὰ κτήματα, εἶναι πλούσιος. Πίνδαρ. Νεμ. Ζ, 134.

Εὐκτήριος, ὁ, ἡ (εὔχομαι). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὸ προσεύχεσθαι, εἰς τὴν προσευχήν· »τὸ εὐκτήριον« Τόπος ὅπου προσεύχεταί τις.

* **Εὔκτητος**, ὁ, ἡ (κτάομαι). Ὅ,τι κτᾶται τις εὔκολα, εἶναι εὐκολαπόκτητον.

Εὐκτικός, κή, κόν (εὐκτός). Ὅστις εὔχεται, ἐκφράζει, ἐκφωνεῖ εὐχήν τινα· ὅθεν, ἡ εὐκτική, ἐγκλ. τοῦ ῥήμ., Ἐπίῤῥ. εὐκτικῶς, Μὲ τρόπον εὐχῆς, ἢ κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν. Γραμμ.

* **Εὐκτίμενος**, νη, νον (κτίμενος, κτίζω). Ὅ,τι εἶναι καλά, στερεά, εὔμορφα κτισμένον, κεῖται εἰς καλὸν τόπον, ἔχει καλὴν θέσιν· εἶναι καλὸν εἰς κατοίκησιν, κατοικεῖται καλά, παρ' Ὁμ. πάνυ σύχνωτ. ἐπίθ. τῶν πόλεων, νήσων καὶ χωρῶν, ἐν Ὀδύσ. ἐπὶ οἴκων ἐνίοτε, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶς κατεσκευασμένων ἀλωνίων, ἀλωνίων καὶ ἐπὶ κήπων, Ἰλιάδ. Υ, 490. Φ, 77. Ὀδύσ.

Ω, 426, 336. Ὁ κοινὸς τύπ. εὐκτίμενος οὔτε ἐν τῇ Ἰλ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδυσ. εὕρηταί που, ἀλλὰ μόνον ἐν Ὑμ. Ἀπλ. 36 (ῐ) πρβλ. εὐναιετάων, εὐναιόμενος.

Εὔκτιστος, ὁ, ἡ· ποιητ. εὐκτιστος (κτίζω) = τφ εροπγμ.

* Εὔκτιτος, ὁ, ἡ. Ἐπι. καὶ Ἰων. ἀντὶ εὔκτιστος πλίπυμ, Ἰλ. Β. 592. Ὑμ. Ἀπλ. 425.

Εὐκτός, τή, τόν (εὔχομαι). Ὅ,τι εὔχεταί τις, εἶναι κατ' εὐχήν, Ἰλ. Ξ, 98 — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐχῆς ἄξιον, ποθητόν, ἐπιθυμητόν, Ἐπίρ. εὐκτῶς.

* Εὐκτυπέων, -ουσα, ον (κτυπέω). Ὅ,τι κάμνει μεγάλον, σφοδρὸν κτύπον. Ησιόδ. Σρρ' (ὡς ῥῆμα οὐχ εὕρηταί που).

Εὐκυβέω, ῶ (κύβος). Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τῶν κύβων τὸ ῥίψιμον, εἰς τὸ παίξιμον τῶν ζαρίων.

Εὔκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρογγυλευμένον, ἐν Ἰλ. ἀεὶ ἐπιθ. τῆς ἀσπίδος, ἐν Ὀδσ. δὲ, τῆς ἀπήνης, τὸ τουρκ. ταρχτιρβάν, ὅπου ἐννοοῦσί τινες τὴν λέξιν εἰς τοὺς τροχοὺς ἀναφερομένην. ἄρα μὲ καλοὺς τροχούς, Ὀδσ. Ζ, 58. 70. — 2) Ὅστις κινεῖται ὁλόγυρα, φέρνει γύρους, κλωθογυρίζεται, τρέχει ὁλόγυρα εἴς τι· Ἐπίρ. εὐκύκλως.

Εὐκύκλωτος, ὁ, ἡ (κυκλόω) = εὔκυκλος.

Εὐκυλικός, ή, όν (κύλιξ). Ὅ,τι ἁρμόζει εἰς τὸ ποτήριον, εἰς τὸ πίνειν, πλαλίῃ εὐκυλικῇ Δ. Τερπ. 85, 8.

Εὐκύλιστος, ὁ, ἡ (κυλίω, κυλίνδω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολοκύλιστον, κυλίεται εὔκολα· ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ στριφογυρίζῃ εὔκολα, εἶναι στρογγύλον. (ῡ) Μαθημάτ. Παλ. σελ. 245.

Εὐκύμαντος, ὁ, ἡ (κυμαίνω). Μὲ μεγάλα, πολλά, δυνατὰ κύματα. (ῡ)

Εὔκωπος, ὁ, ἡ (κώπη) = εὐήρετμος. Ησύχ. ἐν Δ. εὔσελμος.

Εὐλάβεια, ἡ (εὐλαβής). Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος, ἡ διαγωγὴ τοῦ εὐλαβοῦς· σωφροσύνη, προσοχή, προμήθεια· αἰδώς, ἐντροπή, φόβος, δειλία, συστολή. (ᾰ)

Εὐλαβέομαι, Μλ. -βήσομαι καὶ εὐλαβηθήσομαι, ἀλλὰ μόνον παρὰ τοῖς Ο'. Ἀόρ. ἀπερ. εὐλαβηθῆναι· παθ. ἀποθ. Διάγω, πολιτεύομαι, ζῶ, πράττω ὡς εὐλαβής· εἶμαι προσεκτικός, προορατικός, σκεπτικός· φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, συστέλλομαι· μετὰ ἀπρμφ. ἀόρ. πεὐλαβοῦμαι πεσεῖν· Φοβοῦμαι μὴ πέσω, Σοφ. Οἰδ. Τ. 616. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. Φυλάττομαι ἀπὸ τίποτε, προσέχω, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι, Δημοσθ. πεὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας. Ἰσοκράτ. παρὰ τὸ

Εὐλαβής, ὁ, ἡ (λαμβάνω, λαβεῖν). Ὅστις πιάνει, κρατεῖ τίποτε καλά, στερεά, ἐξαιρ. πιάνει τι μετὰ προσοχῆς, μεταχειρίζεταί τι μετὰ σκέψεως, προνοίας, ἐπιμελείας· ὅστις φυλάττεται ἀπό τι, σκέπτεται, συστέλλεται, ἐντρέπεται, φοβεῖται, δειλιάζει, ἀγωνιᾷ, στενοχωρεῖται ἐν ἑαυτῷ· Ἐπίρ. εὐλαβῶς, παρὰ δὲ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς, Ὁ φόβον περὶ τὰ θεῖα ἔχων, σεμνός, θρῆσκος. ἀφ' οὗ

* Εὐλαβητικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι προορατικός, προσεκτικός.

* Εὐλαβίη, ἡ· Ἰων. ἀντὶ εὐλάβεια, Θεόγ. 118.

Εὐλαγής, ὁ, ἡ (λαγός). Τόπος γεμάτος, πλούσιος ἀπὸ λαγούς. Ὀρφ. Ἀργ. 165. ἀμφβ. ἀναγν.

Εὐλάζω, (εὐλή) Ἔχω σκώληκας, σκωληκιῶ, 2) Κνίζω, κεντῶ, δαγκάνω, καθὼς π. χ. οἱ ψύλλοι, κορεοὶ κ. τ. τ. ὅταν ἐνοχλοῦν τὸν ἄνθρωπον· ἔχει δὲ ξύω, καὶ τρώγω ὡς καὶ τοῦτο πρὸς τοῖς πλείστοις ἄλλοις ψευδῶς ἐξηγεῖ ὁ Κούμας.

Εὐλάζω, Ἀροτριῶ ὀργώνω, ἰδὲ εὔλακα.

Εὐλάϊγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (λᾶϊγξ) ποιητ. ἀντὶ εὔλιθος. (ᾰ)

Εὔλακα, ἡ· παρὰ Θουκυδ. 5, 16. ἀργυρέᾳ εὔλακᾳ εὐλάξειν, Τὸ νὰ ὀργώσῃ τις μὲ ἀργυροῦν ὑνίον· ἀλλοῦ οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ἡ λέξ. οὔτε ὡς οὐσιαστ. οὔτε ὡς ῥῆμα, καὶ πιθανῶς εἶσιν ἀρχαῖοι Λακων. τύποι τοῦ πρατ. αὖλαξ· ἄλλοι δὲ ἐτυμλγ. αὐτό, ἧττον προσφυῶς, παρὰ τοῦ, λαχαίνω· ὁ δὲ νοῦς ἐστι· Θέλει γένει μεγάλη ἀκρίβεια, ὅτε θέλει πληρόνει τις τόσον ἀκριβὸν τὸ σιτάρι ὡς νὰ ὤργωνε μὲ ἀσημένιον ὑνί· τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, θέλει ζυγιάζουν τὸ ψωμὶ μὲ μάλαμα· ὄχι δὲ ὡς γράφει ὁ Κούμας καὶ τοῦτο ψευδῶς ἐξηγῶν ηφέρουσα εὐθηνίαν μεγάλην ἐκ τῆς ὁποίας συνάζεται τόσον ἀργύριον, ὥστε οἱ γεωργοὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἀργυρᾶ ἄροτρα. ὅπερ ἐστὶν ὅλως ἐναντίον τῇ ἐννοίᾳ τοῦ χρησμοῦ ἀπειλοῦντος τοὺς Λακδ. διὰ τοῦ, πεῖθε μή, ἀργυρέᾳ εὔλακᾳ εὐλάξειν.

Εὔλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ καλά, εἶναι στωμύλος, εὔγλωττος· ὅστις ὁμιλεῖ πολλά, εἶναι φλύαρος.

Εὐλαμπής, ὁ, ἡ· καὶ εὔλαμπρος· ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει, φωτίζει, φέγγει καλά, τερπνά, πολύ, ὡραῖα. Πολυδ. Δ'. 183.

Εὐλάχανος, ὁ, ἡ (λάχανον). Τόπος ἔχων καλά, πολλὰ λάχανα. Ἀνθολογ. (ᾰ)

Εὐλέαντος, καὶ εὐλέαντος, ὁ, ἡ (λεαίνω). Ὅ,τι εὐκόλως λεαίνεται, ἰσιάζεται, τρίβεται, στιλβόνεται, γίνεται λεῖον, ὁμαλόν, γυαλιστηρόν.

Εὔλειμος, ὁ, ἡ = εὐλείμων.

* Εὐλείμων, ονος, ὁ, ἡ (λειμών). Τόπος ἔχων, περιέχων πολλά, καλά, μεγάλα λειβάδια· Ὀδσ. Δ, 607.

Εὔλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Ὅστις ἔχει καλόν, εὔμορφον κρεββάτι· ἐξαιρ. συνεύνητος κρεβάτι ἀνθρωπίνου· ἔθεν, ὅστις χορηγεῖ, δίδει εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐτυχῆ γάμον· πΚύπρις εὐλεκτρος, Ἀνάλεκτ. Γ, 113. ὅστις ζῇ εὐτυχῶς μὲ τὴν σύζυγόν του.

Εὐλεξις, ὁ, ἡ· ι, τὸ· γεν. εως (λέξις). Ὅ,τι ἐλέχθη, εἴρηται, εἰπώθη καλά· πεὔλεξις λόγος, Ὁ συντεθειμένος εἰς καλὰς λέξεις, Λουκι.· ὅστις ὅμως φέγει ἄρα τὴν λέξιν.

Εὐλέπιστος, ὁ, ἡ· (λεπίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λεπίζεται, ξεφλουδίζεται.

Εὐλεχής, ὁ, ἡ (λέχος) = εὔλεκτρος. Ἀνάλεκτ. Α', 200. πεὐλεχὴς θάλαμος. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τικτουσῶν, Εὐτυχὴς εἰς τὴν λοχείαν, λεχωνιάν.

Εὐλή, ἡ· Σκώληξ, σκωλήκι μικρόν, καθὼς τὰ γεννώμενα εἰς τὸ τυρί, κοινῶς τηρέουλια. Παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. μόνον, καὶ πανταχοῦ ἐν τῷ πληθ. ἀριθ. χρωμένῳ τῇ λέξει, ἀεὶ ἐπὶ τοιούτων σκωλήκων, οἵτινες γεννῶνται εἰς σεσηπός, σάπιον κρέας, ἢ εἰς πληγάς, κ. τ. τ. ἀπὸ τὰ μυγοφτύσματα, Ἰλ. Τ, 26. Ω, 414. αἰόλαι εὐλαὶ Σαρπηδόν κινούμεναι καὶ καταδάκνουσαι σκώληκες, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς βράζουν τὰ σκωλήκια εἰς τίποτε, Ἰλ. Χ, 509. Ἡρόδ. 3, 16. ἄρα ἡ εὐλή, πάντῃ διάφορος τῶν, ἕλμινς· (ἐτυμλογ. δέ, κατά τινας μὲν παρὰ τὸ εὐλή, εἰς πληγὰς γεννώμεναι· κατ' ἄλλους δέ, παρὰ τὸ, εἰλὸς στμτ. 2. διὰ τὸ εἰλικοειδὲς σχῆμα των· κρεῖττον ὅμως παρὰ τό, εἴλω, εἰλέω, διὰ τὴν κίνησίν των.)

Εὐληθάργητος, ὁ, ἡ (ληθαργέω). Ὅστις εὐκόλως πίπτει εἰς λήθαργον.

Εὔληκτος, ὁ, ἡ (λήγω). Πᾶν ὅ,τι λήγει, παύει εὐθέως, ἢ εὐκόλως. Λουκιαν. Τραγοπ.

Εὐλημματέω, (λῆμμα). Εἶμαι εὔτολμος, θαρραλέος, ἀνδρεῖος. Αἰσχύλ. παρ' Ησυχ.

Εὔληνος, ὁ, ἡ (λῆνος) = εὔεριος. Ησυχ.

Εὔληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅ,τι λαμβάνεται, πιάνεται, καταλαμβάνεται καλῶς ἢ εὐκόλως· πδίδωμί τι εὐληπτότατον, Δίδω εἰς τινα τίποτε ὥστε νὰ δύναται νὰ τὸ λάβῃ, πιάσῃ μὲ εὐκολίαν. Ξενοφ. Κυροπ. 1, 2, 7. Ἐπίρ. εὐλήπτως.

Εὔληρα, ων, τά, Ἐπι. ἀντὶ τοῦ, ἡνία· Ὁ χαλινός, τὰ χαλινάρια, Ἰλ. Ψ, 481. Ησιόδ. Σρρ. 4, 506. (πιθανῶς παρὰ τὸ εἴλω, εἰλέω· ἢ παρὰ τό, λῶρον δὲ ἐτυμλγ. ὅλως παράλογος, διότι τό, λῶρον ἐστὶ νεωτέρα λέξις ἀπὸ τοῦ Λατιν. lorum εἰς τὴν Ἑλλ. εἰσαχθεῖσα· νομίζεται δὲ ὅτι οἱ Δωρ. ἔλεγον τὰ ἡνία αὔληρα, ὅπερ ἀναγιν. καὶ ἐν Ἰλ.)

Εὐλίβανος, ὁ, ἡ (λίβανος). Τόπος γεννῶν πολὺν λίβανον, θυμίαμα· ἔτι δέ, ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ λιβανωτισμένος, θυμιατισμένος. Ὀρφ.

Εὔλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς καλούς, εὐμόρφους, λίθους, ἢ ἔχει πολλούς, καλούς, εὐμόρφους λίθους, πέτρας. Ὀρφ.

Εὐλίμενος, ὁ, ἡ (λιμήν). Τόπος ἔχων καλόν, εὔμορφον, εὐρύχωρον λιμένα, τὸ ἰταλ. πόρτον· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ λιμένος, Καλῶς διατεταγμένος, κατεσκευασμένος· εὐρύχωρος, ἀκίνδυνος· (ῐ) ἀφ' οὗ

* Εὐλιμενότης, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι καλὸς ὁ λιμήν· καλωσύνη τοῦ λιμένος.

Εὐλιπής, ὁ, ἡ (λίπος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ παχύ, ἔχει πολὺ λίπος, λιπαρόν. Εὐστάθ.

Εὐλιτάνευτος, ὁ, ἡ (λιτανεύω). Ὅστις εὐκόλως λιτανεύεται, πραΰνεται, ἐξιλεοῦται, Σχόλ. Ἀπολλ. Α', 1141.

Εὐλογέω, (εὔλογος, εὖ, λέγω). Ἐπαινῶ, ὑμνῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ, λέγω, ὁμιλῶ καλὰ περί τινος· μετὰ αἰτ. ἀλλὰ καὶ δοτ. ἢ αἰτ. τινά τι Ἀριστοφ. Ἀχ. 372. ἀντιθ. τῷ κακολογέω, βλασφημῶ. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. ἀντὶ τοῦ, εὔχομαί τινι παρὰ Θεοῦ τὰ ἀγαθά. ἀφ' οὗ

Εὐλογητός, ή, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται, εὐφημίζεται, εἶναι ἄξιος ἐπαίνου, ἐγκωμίων.

Εὐλογία, ἡ. Ἔπαινος, ἐγκώμιον, εὐφήμισις· φήμη καλή· Πρβ. β'.) Παρὰ Κικέρ. Ἀττικ. ιγ'. 2. Ὅ,τι δύναται νὰ ῥηθῇ, λεχθῇ κατ' ὀρθὸν λόγον· πιθανότης. Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ἀντὶ τοῦ, Εὐχαριστία, τὸ ἄχραντον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ θεία Μετάληψις. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἡ παρὰ τῶν ἱερέων τοῖς ἰδιώταις, ἢ παρὰ τῶν γονέων τοῖς τέκνοις γινομένη εὐχή.

Εὐλογιστέω, (εὐλόγιστος). Πράττω, διάγω, πολιτεύομαι, φέρνομαι φρονίμως καὶ προσεκτικῶς, μὲ στοχασμὸν εἰς τίποτε· ἔν τινι καὶ πρός τι· Φιλ. Α. πεὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα. Πλούταρχ. Ω, 13. Εἰς τὰ ἐπισυμβαίνοντα δυστυχήματα πρέπει νὰ μεταχειρίζηταί τις γνῶσιν, νὰ φέρηται μὲ φρόνησιν καὶ στοχασμόν. ἀφ' οὗ

Εὐλογιστία, ἡ. Τὸ νὰ πράττῃ τις τι, πολιτεύηται, προσφέρηται μετὰ σκέψεως, προσοχῆς καὶ φρονήσεως.

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ (λογίζομαι εὖ). Ὅστις λογαριάζει καλὰ τὰ πράγματα, συλλογίζεται, στοχάζεται καλά· ὅθεν, ὅστις εἶναι προσεκτικός, φρόνιμος, γνωστικός, στοχαστικός. 2) Ὅ,τι λογαριάζεται εὔκολα, εἶναι εὐκολολογαρίαστον· ὅ,τι εἶναι καλὰ λογαριασμένον, μετρημένον, τοῦτ' ἔστι, περὶ τοῦ ὁποίου ἐστοχάσθη, ἐσκέφθη τις καλῶς· ὅ,τι εἶναι πιθανόν, Ἐπίρ. εὐλογίστως.

Εὔλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Ὅστις πράττει, κάμνει τι, πολιτεύεται φρονίμως, μὲ ὀρθότητα· Παθ. Ὅ,τι πράττεται, γίνεται ἢ ἐπράχθη, ἐγένετο μετὰ λόγου, ἤτοι μὲ αἰτίαν καὶ δίκαιον, καλὸν τρόπον· ὅθεν ἔργον, πρᾶξις κ. τ. τ. μὲ φρόνησιν, μὲ ὀρθὸν λόγον, μὲ βάσιν, μὲ ἀληθινὴν αἰτίαν, ἀνάλογον εἰς τὴν φρόνησιν, πιθανόν, ἀναγκαῖον, κατὰ φυσικὸν λόγον, σεσημασμένον, σαφές· ἐξεπίτηδες, ἐπὶ τούτου, διὰ κάποιον σκοπὸν καμωμένον, ἢ γινόμενον· ἤτο

εὔλογον Πιθανότης. Ἔστι δὲ ἡ λέξ. τεχνικὴ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν· τὸ κατὰ τῶν εὐλόγων Καθὼς φαίνεται, καθ᾽ ὅλα τὰ φαινόμενα, κατὰ τὰ φαινόμενα· Ἐπίῤῥ. εὐλόγως· Ἀρστφ. Σφ. 771.

Εὐλογοφάνεια, ἡ. Τὸ νὰ φαίνηταί τι εὔλογον, πιθανόν. παρὰ τὸ

Εὐλογοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται πιθανόν, εὔλογον· ἠμπορεῖ νὰ γένῃ, νὰ εἶναι ἀληθές, νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 761.

Εὐλογχέω, Μλ -ήσω. Ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι εὐτυχής· παρὰ τὸ

Εὔλογχος, ὁ, ἡ (λέλογχα, λαγχάνω). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, εἶναι εὐτυχής, καλόμοιρος, καλότυχος. Δημόκριτ. παρὰ Πλουτάρχ.

Εὔλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις ἔχει εὔμορφον λόφον εἰς τὴν περικεφαλαίαν· ὅ,τι ἔχει μεγάλην, εὔμορφον κορυφήν· ἐπὶ ὀρνίθων, Ὅ,τι ἔχει εὔμορφον χαρχάλι. 2) Ὅ,τι ἔχει καλόν, δυνατὸν τράχηλον· ὅ,τι εἶναι εὐπειθές, πείθεται, ὑπακούει εὔκολα· ἀντιθ. τῷ, δύσλοφος, Ἐπίῤῥ. εὐλόφως.

Εὔλοχος, ὁ, ἡ· τό (λόχος). Ὅ,τι εἶναι καλόν, ὠφέλιμον, βοηθητικὸν εἰς τὸν τόκον, εἰς τὴν γέννησιν, εἰς τὴν λοχείαν, λεχωνικόν. Ἐπίθετον τῆς θεᾶς τοῦ τόκου τῆς Εἰλειθυίας, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 156. Εὐριπ. Ἱππόλ. 166.

Εὐλύγιστος, ὁ, ἡ (λυγίζω). Ὅ,τι εὐκόλως λυγίζεται, εἶναι εὐκολολύγιστον. (γ)

Εὐλύρης, ου, ὁ· Δωρικ. εὐλύρας. Ἀρστφ. Θσμφ. 998. = εὔλυρος.

* Εὔλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅστις ἔχει καλήν, εὔμορφον λύραν, παίζει καλὰ τὴν λύραν.

Εὐλυσία, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ λύσιμον, τὸ νὰ λύηταί τι εὔκολα· τὸ νὰ εἶναί τις ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ λύσεις, νὰ λύῃ, σαφηνίζῃ σκοτεινόν τι, δυσκατάληπτον, Διγ. Λρτ. 6, 70. κευλυσία κοιλίας: Τὸ νὰ ἐπιμελῆται, φροντίζῃ τις εἰς τὸ νὰ ἔχῃ εὐκοιλίαν. Κτς. διαφ. 16, 18. παρὰ τὸ

Εὔλυτος, ὁ, ἡ (λύω). Ὅ,τι εὐκόλως λύεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ λύσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολόλυτον· ὅθεν τρπκ. ὅστις εἶναι ἕτοιμος, ἀρματωμένος, πρόθυμος, ῥωμαλέος, ἐλαφρός, ταχύς, ἐγρήγορος. Ἐπίῤῥ. εὐλύτως. Θεόφρ. Χαρ. ϛ. 5.

Εὐμάθεια, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν, τὸ νὰ μανθάνῃ, ἐννοῇ, καταλαμβάνῃ τις εὔκολα. 2) Τὸ νὰ εἶναί τι εὐκολομάθητον, εὐκολονόητον, εὐκολοκατάληπτον. (α) παρὰ τὸ

Εὐμαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν). Ὅστις μανθάνει, ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι εὔκολα, ἔχει τὴν εὐφυΐαν τοῦ νὰ μανθάνῃ εὔκολα. κεὐμαθέστεροι γενήσεσθε πρὸς τὰ λοιπά· Ἂν ταῦτα ἠκούσατε, τὰ ἐπίλοιπα θέλει τὰ καταλάβετε καλλίτερα, εὐκολώτερα· Δμσθ. Τιμκρ. σλ. 705, 11. Μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ μαθόντι. Σφκλ. Τρ. 614. 2) Ὅ,τι μανθάνεται εὔκολα, εἶναι εὐκολομάθητον, εὐκολοκατάληπτον, εὐκολονόητον, εὐκολογνώριστον. ἀντιθ. τῷ, δυσμαθής· Ἐπίῤῥ. εὐμαθῶς.

Εὐμαθία, καὶ εὐμαθίη, ἡ = εὐμάθεια· οὐ μόνον Ἰων. καὶ ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. Χαρμδ. σλ. 159. Ε.

* Εὔμαιος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Εὐμάλακτος, ὁ, ἡ (μαλάσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι μαλάσσεται, μαλακώνεται, ἁπαλύνεται εὔκολα· εἶναι εὐκολομάλακτον.

Εὔμαλλος, ὁ, ἡ (μαλλός). Ὅ,τι ἔχει καλὸν μαλλόν, μαλλί, εἶναι καλόμαλλον, καλομάλλικον· ὅ,τι εἶναι καλοκατεσκευασμένον, καλοκαμωμένον ἀπὸ μαλλί. Πινδάρ. Ἰσθμ. 5, 79. κεὔμαλλος μίτρα.

Εὐμάρα, ἡ, ἡ. Δέρμα τὸ τουρκ. τομάρι· Σχολ. Θεοκρ. 5, 10. ἀμφβ. ἰδὲ Schaef. ἐν Σχολ. Παρ. Ἀπλ. Ῥδ. Βιβλ. β', 633.

Εὐμάραθος, ὁ, ἡ (μάραθον). Τόπος ἔχων πολὺ μάραθον, μάλαθρον. Ἀνάλεκτ. Α'. 234. (ε)

Εὐμάραντος, ὁ, ἡ (μαραίνομαι). Ὅ,τι μαραίνεται, μαραγγιάζει εὔκολα· εἶναι εὐκολομαράγγιαστον, προσωρινόν. (ε)

Εὐμάρεια. Εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν πράττει, κάμνει τίς τι· δεξιότης, ἐπιτηδειότης, εὐχέρεια εἰς τὸ νὰ φέρῃ, βαστάζῃ, πιάνῃ, κρατῇ τις τίποτε μὲ εὔμορφον, νόστιμον τρόπον· εὐχρηστία, οἰκείωμα, ἀρέσκεια, χάρις εἰς τὴν συναναστροφήν, τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ μεταχειρίζηται εὐγενῆ, καλόν, ἁρμόδιον τρόπον εἰς τὸ νὰ φαίνηται, γίνηται ἀρεστὸς εἰς τὴν συναναστροφήν, νὰ οἰκειόνηται μὲ τοὺς ἄλλους. 2) Ἐλαφρία, εὐκολία, πράγματός τινος, τὸ νὰ γένηται, φέρηται, βαστάζηται, κρατῆταί τι κ. τ. τ. εὔκολα, χωρὶς κόπον, ἐλαφρά, τὸ ἰταλ. μὲ κομοδιτά. Καλὴ περίστασις, ἁρμοδία εὐκαιρία· ἐπικουφιστικόν, ἐλαφροτικόν, παραμυθητικόν, βοηθητικόν, ὠφέλιμον μέσον πρὸς ἢ εἰς τίποτε· κεὐμ. πρὸς τὰς ὥρας Βοήθημα, βοηθητικόν, προφυλακτικὸν μέσον πρὸς τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, Πλάτ. Πρτγ. σλ. 321. Α. Εὐχέρεια, τὸ νὰ εἶναί τι πρόχειρον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἔχῃ τις εὐθύς· ἀφθονία, δαψίλεια, Σφκλ. Φιλ. 284. κεὐμαρείᾳ χρώμενοι Ἔχω τι εὔκολα, πρόχειρα, κάμνω τι μὲ εὐκολίαν· κοὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παραστάς. Σφκλ. Τρχ. 193. Παρ' Ἡρδτ. 2, 35. Εὐκοιλία· χρῆται δὲ τῷ Ἰων. τύπῳ εὐμαρέη· ποιητ. δέ, εὐμαρίη, εὐμαρέης· τῷ τελευταίῳ τούτῳ, χρῆται καὶ ὁ Ἡρδτ. 4, 113. (α) παρὰ τὸ

Εὐμαρής, ὁ, ἡ. Ὅ,τι γίνεται χωρὶς κόπον, μόχθον, χωρὶς δυσκολίαν· ὡς τὸ εὔκολος, τὰ πλεῖστα ἐπὶ πραγμάτων ἐν χρήσει· κατὰ πρῶτον παρὰ Θγνδ. παρ' ᾧ καὶ τὸ Ἐπίῤῥ. εὐμαρέως, Ἀττ. συναιρ. εὐμαρῶς, κεὐμαρέως τὰ φαῦλα δέχονται. Λουκιαν. ἀντὶ τοῦ, εὐκόλως, κεὐμαρέως ἀγορεύουσι. Ἀπολλων. Β. 633. Εὐκόλως ἢ καλῶς ὁμιλεῖς· ὡς καὶ ἐν Γ. 624. κεὐμαρέως πονέεσθαι. (κατὰ τὸν Σχολ. Εὐστ. Ἰλδ. Ο, 37. παρὰ τὸ ἄλλως ἄχρηστον, μάρη = χείρ, ἄρα ὅλως ὡς τό, εὐχερής.)

Εὐμαρία, καὶ εὐμαρίη, ἡ Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ εὐμάρεια.

Εὐμαρίζω, Μ ίσω. Ποιῶ τι εὔκολον, εὐκολύνω.

* Εὐμαρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐμάρεια, Ἡρδτ. 4, 113.

Εὐμαρίς, ίδος, ἡ. Ἀσιατικῶν ὑποδημάτων ἀνδρικῶν τε καὶ γυναικείων εἶδός τι, Εὐριπ. Ὀρ. 1364. Αντπ. Σιδ. 82, 4. τραχκοβαφῆ τοιαῦτα ὑποδήματα ἐφόρει ὁ βασιλ. τῶν Περσῶν, Αἰσχλ. Περσ. 659. τὰ πέλματα, αἱ πατοῦναι αὐτῶν ἦσαν στερεαί, χονδραί, ὅθεν κβαθύπελμοι. καὶ ὡς φαίνεται αἱ τότε Ἑλληνίδες ἐφόρουν αὐτὰ ἀσμένως διὰ τὴν εἰς μεγαλοπρέπειαν συνήθη κλίσιν τῶν γυναικῶν· (κατά τινας ἐτυμλγ. παρὰ τό, εὐμάρα, κατ' ἄλλους παρὰ τὸ εὐμαρής, ἀλλὰ πιθανὸν ὅτι ὥσπερ τὸ πρᾶγμα οὕτω καὶ ἡ λέξις οὐκ ἔστιν Ἑλληνική). — Παρ' Αἰσχλ. καὶ Εὐρπ., ὅπου ἐστὶν ὁ λόγος περὶ ἀνδρικῶν, ὑποδημ., ‒ ‒ ᴗ, παρ' Ἀντπ. περὶ γυναικείων, ‒ ᴗ ᴗ.

* Εὐμαρύτης, ητος, ἡ = εὐμάρεια.

* Εὔμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ καλά, ἀνδρείως.

* Εὐμεγας -γάλη -γα (μέγας). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, πολὺ μεγάλον· ὀρθότ. δὲ εὖ μέγας, κ. τ. τ.

Εὐμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, ἁρμόδιον, εὐπρεπὲς μέγεθος· εἶναι εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής. Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 17.

Εὐμέθοδος, ὁ, ἡ (μέθοδος). Ὅ,τι εἶναι ἢ γίνεται μὲ καλὴν μέθοδον, μὲ καλὸν ἐπιστημονικὸν τρόπον· Ἐπίῤῥ. εὐμεθόδως.

Εὐμέθυστος, ὁ, ἡ (μεθύω). Ὅστις εὐκόλως, μεθύσκεται. Γεωπον. Ζ', 34.

Εὐμειδής, έος, ὁ, ἡ (μειδάω). Ὅστις γελᾷ, χαμογελᾷ γλυκά, ἱλαρά, εἶναι χαρούμενος, ἀγαθός, καλός, φιλάνθρωπος· Ἀπολλων. καὶ Καλλίμ.

Εὐμείλικτος, καὶ εὐμείλιχος, ὁ, ἡ (μειλίσσω). Ὅστις εὐκόλως μαλάττεται, καταπραΰνεται, δυσωπεῖται, ἱλαρόνεται.

Εὐμέλανος, ὁ, ἡ (μέλαν). Ὅ,τι εἶναι καμωμένον, βαμμένον μὲ καλὴν μελάνην, ἢ ἔχει πολλὴν μελάνην. Ἀνάλεκτ. Β'. 52.

Εὐμέλεια, ἡ. Καλὸν τερπνόν, γλυκὺ μέλος, τραγούδι· καλὴ μελῳδία, τὸ ἰταλ. μοδουλατσιόνη· Διονύσ. Ἀλικ. παρὰ τὸ

Εὐμελής, ὁ, ἡ (μέλος). Ὅ,τι ἔχει καλόν, τερπνόν, γλυκὺ μέλος, εἶναι συνθεμένον, ψάλλεται, τραγῳδεῖται, παίζεται μὲ καλὸν μέλος, μελῳδίαν, τὸ Ἰταλ. μοδουλατσιόνη. Διονύσ. Ἀλικ. 2) Σῶμα τοῦ ὁποίου τὰ μέλη εἶναι καλά, εὔμορφα, σύμμετρα· Ἐπίῤῥ. εὐμελῶς.

Εὐμελίας, ου, ὁ· συνηθ. τύπος ἀντὶ ἐϋμμελίης, ὅπερ ἰδέ.

* Εὐμελίη, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὐμέλεια· ὁ Herm. προτείνει τὴν γραφὴν τῆς λέξ. ταύτης ἐν Ὑμ. Ἑρ. 325, ἀντὶ τοῦ εὐμυλίη.

Εὐμελιτέω, Μλ -ήσω (μέλι). Ἐπὶ μελισσῶν παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ϛ'. 2. κεὐμελιτοῦσιν, Φέρουσιν, ἑτοιμάζουσι καλὸν μέλι. Αριστοτ. Ζώων Γεν. Θ', 40. κἐὰν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη.

Εὐμένεια, ἡ. Ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐμενοῦς· εὔνοια, φιλοφροσύνη, χάρις, καλοκαγαθία, κλίσις, ἀγάπη, καλοσύνη, φιλία, ἀγαθότης, εὐεργεσία τῶν Θεῶν, Σφκλ. Οἰδ. Κ, 631. κ. τ. τ.

Εὐμενέτης, ὁ, ποιητ. ἀντὶ εὐμενής. Φίλος, καλοθελητής, Ὀδσ. Ζ, 185. θηλυκ. εὐμενέτειρα, ἡ. Ἐπιγρ. ἄδηλ. 428, 2. Ἀνάλεκτ. Γ'. 242. κτύχη εὐμενέτειραν.

Εὐμενέω. Μλ -ήσω. Εἶμαι εὐμενής, εὐνοϊκός, φιλόφρων. 2) μεταβ. Δέχομαί τινα φιλικῶς, ἀξιοῦμαι, ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα· μετὰ αἰτ. μόνον παρὰ Πνδ. 8, 225. ὅπου ὅμως ἡ αἰτ. δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ εὐμενεῖν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰσαν.

Εὐμενής, έος, ὁ, ἡ (μένος). Ὅστις εἶναι εὔφρων, εὔνους, φιλόφρων, καλόγνωμος, καλότροπος, καλοθελητής, φιλικός, εὐεργετικός, ἀγαπητός, ἀρεστός· ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ καλόν, εἶναι καλῆς ψυχῆς, καρδίας, καὶ γνώμης· καλοκάγαθος, ἀγαθός, εὐεργετικός, φιλάνθρωπος· ἐπὶ θεῶν, Ὑμ. Ὁμ. κα'. 7. (ἀλλοῦ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. παρὰ τῷ Ποιητῇ)· ἐπὶ φαρμάκων, ἰατρικῶν· Ὠφέλιμον. Ἱππκ., ἐπὶ ὁδοῦ, Εὔκολος, ἁρμοδία, καλή. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', ϛ. 12. κκαὶ ἡ τραχεῖα τοῖς ποσὶν ἄμαχοι ἰοῦσιν εὐμενεστέρα. Ἔτι δὲ καὶ ὅστις εἶναι ἐλευθέριος, πλουσιοδώρος, Αἰσχλ. Πέρσ. 485. ἀντιθ. τῷ δυσμενής. Ἐπίῤῥ. εὐμενῶς. 2) παροξύτον. Εὐμένης Κύρ. ὄνμ., πολλάκις ἀπαντώμενον· ἰδὲ Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 34.

* Εὐμενία, ἡ, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ εὐμένεια, Πνδ. Πθ. 12. 8.

Εὐμενίδες, ων, αἱ· ὑπακ. Θεαί, κυρίως, Εὐμενεῖς, εὔνοιαι, φιλόφρονες, πρᾶαι· οὕτως ἐπονομάζοντο κατ' εὐφημισμὸν αἱ τρομεραί, ἐκδικητικαὶ Θεαί, τῶν ὁποίων τὸ κύριον ὄνομα, Ἐριννύες, οὐδεὶς ἐξεφώνει ἄνευ ἀνάγκης.

Εὐμενίζω. Ποιῶ τινα εὐμενῆ. Μέσ. εὐμενίζομαι, Κάμνω τινὰ νὰ μοὶ εὐνοῇ, ἀγαπᾷ, θέλῃ τὸ καλόν μου, νὰ εἶναι φίλος μου· τινά. Ξενοφ. Κυρ. π. 3, 3. 22.

Εὐμενικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀνῆκον ἢ ἴδιον εἰς τὸν εὐμενῆ· ἄρα εὐνοϊκόν, φιλικόν.

Εὐμέριστος, ὁ, ἡ (μερίζω). Ὅ,τι μερίζεται εὔκολα, εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ μερισθῇ, εὐκολομοίραστον.

Εὐμεταβλησία, ἡ. Τὸ νὰ μεταβάλληται, ἀλλάζῃ, γίνεται ἀλλοιότερον τίποτε μὲ εὐκολίαν. Σχόλ. Θουκυδ. Γ, 37. ἐκ τοῦ

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ (μεταβάλλω). Πᾶν ὅ,τι μεταβάλλεται εὔκολα, ἀλλάζει, γίνεται ἀλλοιότερον μὲ εὐκολίαν· Ἐπίῤῥ. εὐμεταβλήτως.

***Εὐμετάβολος**, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Εὐμετάδοτος, ὁ, ἡ (μεταδίδωμι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μεταδίδῃ, εἶναι ἐλευθέριος, δίδει, χαρίζει πρόθυμα, εὔκολα. 2) παθ. Ὅ,τι μεταδίδεται μὲ εὐκολίαν, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μεταδίδῃ εἰς ἄλλους εὔκολα. Ἐπίῤῥ. εὐμεταδότως.

Εὐμετάθετος, ὁ, ἡ (μετατίθημι). Ὅ,τι μετατίθεται, ἠμπορεῖ νὰ μεταθέσῃ, στήσῃ, βάλῃ τις μὲ εὐκολίαν ἀλλέως, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν, τὸν τόπον του εὔκολα.

Εὐμετακίνητος, ὁ, ἡ (μετακινέω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μετακινῇ, νὰ βάλλῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον, νὰ τὸ μετατοπίζῃ, εἶναι εὐκολομετατόπιστον. (1)

Εὐμετακόμιστος, ὁ, ἡ (μετακομίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ μετακομίζῃ, μεταφέρῃ, φέρῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον εὔκολα· εἶναι εὐμετάφερτον, εὐκολοκουβάλητον, εὐκολόφερτον.

***Εὐμετακύλιστος**, ὁ, ἡ (μετακυλινδέω). Ὅ,τι δύναταί τις εὐκόλως νὰ μετακυλίσῃ, νὰ τὸ κυλίσῃ ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· εἶναι εὐκολοκύλιστον. Γαλλ.

Εὐμετάπειστος, ὁ, ἡ (μεταπείθω). Ὅστις μεταπείθεται εὔκολα· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως δύναταί τις νὰ μεταβάλλῃ, ἀλλάζῃ.

Εὐμεταποίητος, ὁ, ἡ (μεταποιέω). Ὅ,τι μεταποιεῖται εὔκολα, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ κάμῃ ἀλλέως, νὰ τὸ κάμῃ ἀλλοιότερον. Ἱπποκρατ.

Εὐμετάπτωτος, ὁ, ἡ (μεταπίπτω). Ὅ,τι εὐκόλως μεταπίπτει, λαμβάνει ἄλλην θέσιν, κατάστασιν, μεταβάλλεται εὔκολα.

Εὐμετάστατος, ὁ, ἡ (μεθίσταμαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι μεθίσταται, ἀφίνει τὸν τόπον του, ἀλλάζει τὴν θέσιν του εὔκολα.

Εὐμετάτρεπτος, ὁ, ἡ (μετατρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως μετατρέπεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ τρέπῃ, στρέφῃ, γυρίζῃ πρὸς ἢ εἰς ἄλλο μέρος εὔκολα· εἶναι εὐκολογύριστον.

Εὐμετάφορος, ὁ, ἡ (μεταφορά). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ μεταφέρῃ, φέρῃ, κουβαλῇ ἀλλοῦ που· εἶναι εὐκολομετάφερτον.

***Εὐμεταχειριστία**, ἡ. Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεταί τι εὐμεταχείριστον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζηταί τι εὔκολα· νὰ συναναστρέφηται νὰ συμπεριφέρηται μέ τινα εὔκολα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 160. παρὰ τὸ

Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ (μεταχειρίζω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζηται, ἐπιχειρεῖ εὔκολα, νὰ κάμνῃ μὲ αὐτὸ ὅ τι ἢ ὅπως θέλει, εἶναι εὐκολομεταχείριστον· ὅστις εἶναι χρηστοήθης, γλυκύς, πρᾶος, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ συναναστρέφηται εὐκόλως, νὰ τὸν ὠφελῆται καλῶς, τὸ κοινότ. νὰ τὸν παίζῃ ὅπως θέλει. Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 240. Α, Ξεν. Ἀν. 3, 6, 20. Ἑλλ. 5, 2, 14. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὐκολονίκητος, εὐχείρωτος, εὐκολόπιαστος.

***Εὐμετρία**, ἡ. Μετριότης. παρὰ τὸ

Εὔμετρος, ὁ, ἡ (μέτρον). Πᾶν ὅ,τι εἶναι μέτριον, κατὰ καλὸν ἢ πρέπον μέτρον καμωμένον, καλὰ μετρημένον· ποίημα στιχούργημα μὲ καλὰ μετρημένους στίχους.

***Εὐμήδης**, εος, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ.

Εὐμήκης, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ, ἢ ὅσον πρέπει μακρύ· ὅστις ἔχει καλὸν ἀνάστημα τοῦ σώματος, εἶναι μετρίως ὑψηλός. Εὐριπ. καὶ Ξενοφ.

Εὔμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον). Ὅστις ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα, εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα· Ὀδύσ. Ο, 406. Ὑμ. Ἀπ. 54. 2) Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

Εὔμηρος, ὁ, ἡ (μηρός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλοὺς ἢ δυνατοὺς μηρούς, καλά, εὔμορφα μηρία, σκέλη.

Εὐμήρυτος, ὁ, ἡ (μηρύω). Ὅ,τι κλώθεται, γνέθεται εὔκολα. Λουκιαν. κεὐμήρυτον ἔριον, Μαλλὶ εὔκολον εἰς τὸ νὰ γνεσθῇ.

Εὔμητις, ιδος, ὁ, ἡ (μῆτις). Ὅστις εἶναι πάνυ φρόνιμος, γνωστικός, στοχαστικός, σοφός. Ἀνθολογ.

Εὐμηχανία, ἡ. Ἐπιτηδειότης δεξιότης τοῦ νοός, εὐφυΐα, ἐπινοητικὴ δύναμις, ἐξαιρ. εἰς ἐξεύρεσιν, ἐφεύρεσιν τρόπων καὶ μέσων πρὸς κατόρθωσιν πράγματός τινος· τὸ ἰταλ. ταλέντο, ἰνδούστρια. Λουκιαν. Φάλαρ. Πινδάρ. Ἰσθμ. 4, 3. 2) = εὐπορία. παρὰ τὸ

Εὐμήχανος, ὁ, ἡ (μηχανή). Ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐπινοῇ, ἐξευρίσκῃ τρόπους, μέσα ἵνα ἐνεργῇ, κατορθώνῃ τίποτε, βοηθῆται κατὰ τὰς περιστάσεις του, ἔχει εὐφυΐαν, ἐφευρετικὸν νοῦν. Ἐπίῤῥ. εὐμηχάνως.

Εὔμικτος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι ἀνακατόνεται μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα εὔκολα, εἶναι εὐκολοανακάτωτον. 2) Ὅστις εἶναι ὁμιλητικός, εὐπροσήγορος, συναναστρέφηται μὲ καθένα εὔκολα, εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφήν. Πολυδ.

Εὐμίμητος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολομίμητον, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ μιμηθῇ εὔκολα. (1)

Εὐμίσητος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι πολλοῦ μίσους ἄξιος, πρέπει νὰ τὸν μισῇ τις πολύ, ἢ μισεῖται ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ πολλούς, ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους κατὰ πολλά. Ξενοφ. Κυρουπ. Γ, α, 9.

Εὔμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλάς, συνίσταται εἰς καλάς, λεπτὰς ἢ χονδρὰς κλωστάς, καθὼς τὸ εἶδος τοῦ πράγματος ἀπαιτεῖ· πευμίτοις πλοκαῖς ὑφαίνειν. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 817.

Εὔμιτρος, ὁ, ἡ (μίτρα). Ὅστις ἔχει καλὴν μίτραν, καλὸν διάδημα ἐπὶ τὴν κεφαλήν, ἢ καλὴν εὔμορφον ζώνην. 2) Ὅστις, εἶναι καλὰ ἐζωσμένος· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ζώσῃ τις καλὰ μὲ τὴν μίτραν. Μόσχος, Δ΄. 98. κχιτῶν εὐμίτροισι

Εὐμμελίης, ὁ, Ἰων. γεν. ἐϋμμελίω καὶ ἐϋμμελίεω, Δωρ. ἐϋμμελία (εὖ, μελία). Ὅστις ἔχει δόρυ ἀπὸ ξύλον μελίας, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μάχηται μὲ τοιοῦτον δόρυ· (ἰδὲ μελία) Ὁμ. ἐπίθ. ἀνδρείων μαχητῶν. Ὁ συνηθ. τύπος εὐμελίας εὕρηται παρὰ τοῖς Γραμματ. μόνον ὡς ἑρμηνεία.

***Εὐμνημονεστέρως**, Ἐπίῤῥ. ἰδὲ εὐμνήμων.

Εὐμνημόνευτος, ὁ, ἡ (μνημονεύω). Ὅ,τι ἠμπορεῖ τις νὰ κρατῇ εἰς τὴν μνήμην του εὐκόλως, νὰ τὸ ἐνθυμῆται εὔκολα· εἶναι εὐκολοενθύμητον. 2) Ὅ,τι ἀναφέρεται εὔκολα, πολλάκις· περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι, γίνεται συχνὰ λόγος, Πλάτ. Τιμ. σλ. 18. D.

Εὐμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, (μνήμη). Ἄχρηστον ὡς ἐπίθ. ἀφ' οὗ Ἐπίῤῥ. συγκρτ. εὐμνημονεστέρως, Τὸ νὰ εἶναί τι πάνυ εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐνθυμῆταί τις· κεὐμνημονεστέρως ἔχοιμ' Ἐνθυμοῦμαί τι εὐκολώτερα. Ξεν. Ἀγ. 11, 1.

Εὐμνηστος, ὁ, ἡ (μιμνήσκομαι). Ὅστις ἐνθυμεῖταί τι εὔκολα, καλά, ἔχει καλὸν μνημονικόν, ἐνθυμητικόν. Σχολ. Τραχ. 108. 2) παθητ. Ὅ,τι εἶναι εὐκολοενθύμητον, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τινος εὔκολα ἢ πολλάκις.

Εὐμοιρατέω, = εὐμοιρέω. μόνον παρὰ Τιμαίῳ τῷ Λοκρ. ἐντοῖς εὐμοιρατοῦσιν.

***Εὐμοιρέω**, Μλ -ήσω. Εἶμαι εὔμοιρος, εὐτυχής, ἔχω καλὴν Μοῖραν, εἶμαι καλόμοιρος, καλομοίρης. ἀφ' οὗ

Εὐμοιρία, ἡ. Καλή, εὐτυχὴς Μοῖρα, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὴν Μοῖραν, νὰ εἶναι εὐτυχής.

Εὔμοιρος, ὁ, ἡ (μοῖρα). Ὅστις ἔχει καλήν, εὐτυχῆ Μοῖραν, εἶναι καλόμοιρος, εὐτυχής. κεὔμοιρος χθονί. Αἰσχύλ. Εὐμ. 888. Ἐπίῤῥ. εὐμοίρως.

Εὐμολπέω, Μλ -ήσω (εὔμολπος). Ψάλλω, τραγῳδῶ καλά, τερπνά, γλυκά. Ὁμηρ. Ὑμν. Ἑρμ. 478. ἀφ' οὗ

Εὐμολπία, ἡ. Καλή, τερπνὴ ψαλμῳδία, καλόν, νόστιμον ψάλσιμον, τραγούδημα.

Εὔμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ψάλλει, τραγῳδεῖ καλά, τερπνά, νόστιμα. 2) Ονμ. κύρ. Ὑμ. Δμτ. 154.

Εὐμορφία, ἡ (μορφή). Καλὸς σχηματισμὸς τοῦ σώματος, καλὴ μορφή, εὐμορφιά, εὐμορφάδα.

***Εὐμόρφιος**, ία, ιον = εὔμορφος, Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 85, 2. (ὅπου τὸ Ἰῶτα κεῖται μακρ.)

Εὔμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει καλὴν μορφήν, εὐμορφάδα, εἶναι εὔμορφα σχηματισμένος, εὐμορφοκαμωμένος.

Εὐμουσία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ εὐμούσου· τὸ νὰ ἔχῃ τις αἴσθησιν διὰ τὸ καλόν, εὔμορφον, τεχνικόν· νὰ εἶναι πεπαιδευμένος, ἐπιστήμων· νὰ γνωρίζῃ τὰς τέχνας ἢ νὰ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς αὐτάς, ἐξαιρ. εἰς τὴν ποιητικήν, μουσικήν, ὄρχησιν ἤτοι χορόν, μελῳδίαν· νὰ ἔχῃ κατανόησινποτε ἄλλην ὑψηλοτέραν παιδείαν καὶ νοερὸν φωτισμόν· ἀντιθ. τῇ ἀμουσία.

Εὔμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Ὅστις εἶναι πεπαιδευμένος εἰς τὰς τέχνας τῶν Μουσῶν, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος αὐτῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ Μουσικῶν, Ὀρχηστῶν, ἤτοι χορευτῶν καὶ Ποιητῶν· ἐν γένει δέ, ὅστις ἔχει αἴσθησιν τοῦ καλοῦ καὶ εὐμόρφου, εἶναι εὐφυὴς εἰς τὰς τέχνας· φιλότεχνος, φιλόκαλος, ἐπιστήμων, φιλεπιστήμων, ὑψηλοτέρας παιδείας, νοεροῦ φωτισμοῦ μέτοχος, γνῶσιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἔχων, οἷος ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ εἶναι πᾶς ἐλεύθερος Ἕλλην. ἀντιθ. τῷ, ἄμουσος· Ἐπίῤῥ. εὐμούσως.

Εὔμοχθος, ὁ, ἡ (μόχθος). Ὅστις μοχθεῖ, κοπιάζει ἐπ' ἀγαθῷ, ἐντίμως, διὰ καλὰς πράξεις. Ἡσύχ.

Εὔμυκος, ὁ, ἡ (μυκάομαι). Ὅ,τι μυκᾶται, μουγγρίζει, βρυχᾶται καλά, δυνατά. Ἀνάλεκτ. Β΄. 130.

Εὐμυλίη, ἡ. Ὁμηρ. Ὑμν. Ἑρ. 325. Σκοτεινή, πιθανῶς διεφθαρμένη λέξις, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Heyene εἰμυλίη, ὁ δὲ Hermann εὐμυλίη ἢ ἐμμελίη ἀναγινώσκουσι.

Εὐνάζω, Μ. άσω (εὐνή). Βάλλω τινὰ νὰ κατακλιθῇ, πλαγιάσῃ, νὰ κοίτηταί που· τὸν βάλλω εἰς τὴν ἐνέδραν, τὸ κοινότ. εἰς τὸ καρτέρι, λημέρι, νὰ λημεριάζῃ, βιγλίζῃ, παραμονεύῃ, Ὀδύσ. Δ, 408. Παρὰ τοῖς ὑστέροις, ἐξαιρ. βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι, τὸν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν ἀποκοιμίζω· ὅθεν τροπ. ἡσυχάζω, ἀναπαύω, ἡμερόνω, καταπραΰνω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα. — Παθητ. Κατακλίνομαι, πλαγιάζω που, ἐξαιρ. εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῶ· κοιμῶμαι, Ὀδύσ. Τ, 1. Ψ, 299. κἔνθα ὄρνιθες εὐνάζονται Ὅπου συνηθίζουν νὰ κοιμῶνται τὰ πουλιά, τὰ ὀρνίθια, Ὀδύσ. Ε, 65. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγκοιμήσεως, συνουσίας· κπαρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ὀδύσ. Ε, 119. Οὕτω καὶ μετέπειτα μετὰ τῆς σὺν ἢ μετὰ δοτ. ἄνευ προθέσ. ὡς ἐν Ὑμ. Ἀ-

φρδτ. 191. Ἐν Ἰλδ. οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξις· παρβλ. εὐνάω ὁ Ηοδ. χρῆται καὶ τῷ παθ. ἀορ. εὐνάσθην. (άσω, υ –)

Εὐναιετάων, ουσα, ον (ναιετάω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλὰ κατῳκημένον, ἢ καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν, ἢ καλῶς ᾠκοδομημένον, κτισμένον· παρ᾽ Ὁμ. πολλάκις, καὶ ἀεὶ κατὰ ταύτην τὴν παθτ. σημσ. ὅστις, ὅμως μόνον τῷ, πόλεις, δόμοι καὶ μέγαρα συντάσσει τὴν λέξ. Ῥῆμα δὲ, εὐναιετάω, οὐδαμοῦ εὕρηται· παραβλ. τὸ ἐπμ.

*Εὐναιόμενος, η, ον (ναίω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς κατῳκημένον, καλὸν, ἁρμόδιον εἰς κατοίκησιν. πολλχ. ἐν Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ὡς ἐπιθ. τοῦ, πόλις ἢ πτολίεθρον· μόνον ἐν Π, 572. Ὀδσ. Ν, 285. συντεταγμένον τῷ ὀνόματι πόλεως, καὶ χώρας· ῥῆμα εὐναίω, ἢ εὐναίομαι, οὐχ εὕρηταί που· ἰδὲ εὐναιετάων, ἐυκτίμενος, καὶ εὖ, περὶ τὸ τέλος.

Εὐναῖος, αία, αῖον (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι κεῖται, εἶναι εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὴν κοίτην, τὸ τουρκβ. γιατάκι. π. χ. «εὐναῖος λαγώς». Σοφοκλ. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν κοίτην, εἰς τὴν κλίνην, σύνευνος, σύζυγος. 2) ἡ εὐναία, Λίθος, πέτρα, χρησιμεύων εἰς τόπον ἀγκύρας· ἰδὲ εὐνή, σημσ. 2. παρ᾽ Ἀπλ. Ῥδ. «λίθος εὐναίης». β΄.) ἡ εὐναίη, ποιητ. εὐνή· Κοίτη, κλίνη· σύνευνος, σύζυγος, Εὐρπ. 3) τὸ εὐναῖον, Κοίτη, κλίνη, κρεβάτι.

Εὐνάσιμος, ὁ, ἡ (εὐνάζω). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον πρὸς εὐνὴν, κοίτην, καλὸν διὰ στρῶμα. Ξενοφ. Κυνηγ. Η, 4. (α)

Εὐναστήρ, ῆρος, ὁ· εὐναστής, οῦ, ὁ· εὐνάστωρ, ορος, ὁ· εὐνατήρ, ῆρος, ὁ· εὐνάτωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνάτρια, ἡ· καὶ, εὐνάτειρα, ἡ (εὐνάζω, εὐνάω). Ὅστις κατακλίνει, βάλλει τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ, νὰ ἀναπαυθῇ, νὰ ἡσυχάσῃ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι, τὸν καθητυχάζει, κατακοιμίζει· ὅθεν, Θεράπων, θεράπαινα, κοιτωνίτης, τὸ ἰταλ. καμεριέρος, καμεριέρα· ἔτι δὲ καὶ Νυμφοκόμος, νυμφοστολίστρα, καὶ τὴν νύμφην εἰς τὴν γαμήλιον εὐνὴν κατακλίνουσα. 2) Σύζυγος, σύνευνος, παλλακή, παλλακίδα· μοιχὸς, συγκοιμητής. 3) Ὅστις κοιμᾶται, κεῖται εἰς τὴν κλίνην· παραβλ. εὐνέτης, εὐνηστήρ· (τὸ α ἐν τῷ παραλήγου ἀστήρ, ἄτωρ, καὶ ἐν τῷ προπαραλ. άτειρα, μακρόν.) ἀφ᾽ οὗ

Εὐναστήριον, καὶ, εὐνατήριον, τό. Ὁ τόπος ὅπου κοιμῶνται οἱ ἄνθρωποι, κλίνη κρεββάτι, στρῶμα, κοίτη κοιτών, τουρκβ. ὀντάς τοῦ ὕπνου. Τὸ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικ. «εὐναστήρια» Σοφλ. Τρχ. 918. 2) Τρκς. Σύζυγος, γυνή, σύμβιος· ὡς τὸ εὐνή, σημσ. 1. ε΄. Εὐρπ.

*Εὐνάτωρ, ορος, ὁ = εὐναστήρ. (α)

Εὐνάω, Μλ -ήσω (εὐνή) ὡς τὸ εὐνάζω, Βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, κοιτηταί που· νὰ ἐνεδρεύῃ, παραμονεύῃ· Ὀδσ. Δ, 440. Τρκς. Καθησυχάζω, καταπαύω, παραμυθῶ, παρηγορῶ τινα· «εὔνα γόον» Ὀδσ. Δ, 758. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. ἐξαιρ. Κατακλίνω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, εἰς τὸ κρεβάτι διὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν κατακοιμίζω, ἀποκοιμίζω· Παθτ. εὐνάζομαι. Κατακλίνομαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ, κοιμῶμαι. Πλὴν τοῦ ἐνργ. Ἀορ. εὔνησε, χρῆται ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ παθτ. ἀορ. ἀπρμφ. εὐνηθῆναι, καὶ Μτχ. εὐνηθέντε, εὐνηθεῖσα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ συγκοιμήσεως· ὅθεν καὶ προστίθεται τοῦ «φιλότητι», καὶ, «ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι», Ἰλδ. Γ, 441. Ξ, 314. καὶ ἀλλχ. «θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα» Ἰλδ. Β, 821. Π, Θγν. 380. ὡς τὸ συγκοιμηθεῖσα. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κλυδώνων, καταιγίδων, ἀνεμοζάλης, αἱ ὁποῖαι ἐκόπασαν, ἔπαυσαν. Ὀδσ. Ε, 384.

*Εὐνάων, ουσα, ον (νάω). ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὔμορφα· ὡς τὸ, ἀενάων, Αἰσχλ. λψν. Dan. 36, 3. (g)

*Εὐνείκη, ἡ, Ὀνμ. Νηρηΐδος, Ησδ. Θγν. 247.

Εὐνείκετος, ὁ, ἡ (νεῖκος). «εὐνείκετα λόγια», ἀντὶ εὐδιάκριτα. Ἀντίμαχος παρὰ Πορφυρίῳ ἐν Ἰλ. Ω, 23.

Εὐνέτης, ου, ὁ· Θηλυκ. εὐνέτις, ιδος, ἡ (εὐνή) = εὐναστήρ· ἐξαιρ. κατὰ τὴν β΄. σημσ. Σύζυγος, παλλακή, μοιχὸς, μοιχαλίς.

*Εὔνεως, ὁ, ἡ, ων, τό (ναῦς, νεώς). Ὅστις ἔχει ἀρκετά, εἶναι καλὰ προμηθευμένος μὲ ναῦς, πλοῖα, καράβια. Μξμ. Τυρ. 5, 5.

Εὐνή, ἡ. Κλίνη, στρῶμα, κρεβάτι, κοίτη παρ᾽ Ὁμ. πολλχ. «εἰς εὐνήν» Εἰς τὸ κρεβάτι, Ὀδσ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸν κοινὸν κοιτῶνα, εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὑρίσκονται περισσότερα κρεβάτια, κοιμῶνται περισσότεροι ἄνθρωποι, Ἰλδ. Κ, 408. 464. Ω, 615. Κοίτη, φωλεὰ θηρίων, ἀγρίμιων, Ἰλδ. Λ, 115. Ο, 580. Ὀδσ. Δ, 338. καὶ τῶν κτηνῶν, τῶν ἡμέρων, οἰκιακῶν ζώων, Ὀδσ. Ξ, 14. Παρὰ τοῖς μεταπειτα δὲ, καὶ ἡ πυρά, ἡ φωτιά, ὅπου ἔκαιον τοὺς νεκρούς· ὁ τάφος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. ἰδὲ Dorn. Char. σλ. 258. Ἐνταῦθα ἀνάγουσι καὶ τὸ ἐν Ἰλδ. Β, 783. β΄.) σπανιώτερον ἐπὶ ἰδιαιτέρων μερῶν τῆς κλίνης, ἐπὶ κλίνης, Ὀδσ. Π, 34. ἐπὶ προσκεφαλαίων, ἢ στρωμάτων, Ὀδσ. Ψ, 179. γ΄) ἐξαιρ. Ἡ γαμήλιος εὐνή, τὸ κρεβάτι τῶν νεονύμφων, Ὀδσ. Δ, 333. Ζ, 269. Π, 75. ὅθεν δ΄.) Συγκοίμησις, γάμος, συζυγία, ὑπανδρία, πολλχ. παρ᾽ Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν τῇ συντξ. «φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι». ε΄.) Σύζυγος, σύνευνος, γαμετή, γυνή, κατά τινα παρὰ τοῖς Τραγ. μάλιστα εὔχρηστον προσωποποιίαν. 2) «αἱ εὐναί» Λίθοι, πέτραι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐν χρήσει τὸ πάλαι ἀντὶ τῶν τῷ Ὁμ. καὶ τῷ Ηοδ. ἀγνώστων ἔτι ἀγκυρῶν, Ἰλδ. Α, 436. Ξ, 77. Ὀδσ. Ι, 137. Ο, 498. κατὰ Nitzsch δέ, Ὀδσ. Β, 418. Πέτραι, διὰ τῶν ὁποίων ἐστήριζον τὰ πλοῖα εἰς τὸ περιγιάλιον ὅταν τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐξεχείλιζεν εἰς τὸ περιγιάλι· ἀεὶ κατὰ πλθ. ἀρθμ. (συγγν. τῷ εὔδω) ἀφ᾽ οὗ

Εὐνήεις, ήεσσα, ῆεν· Κοιμώμενος, ὅστις κοιμᾶται, ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἥσυχος. «οὐρανὸς εὐνήεις» Αἰσχύλ. παρ᾽ Ἀθην. σελ. 600.

Εὐνῆθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τὴν εὐνήν, ἀπὸ τὸ στρῶμα ἢ ἐκ τῆς κλίνης, ἐκ τοῦ κρεβατίου. Ὀδσ. Υ, 124.

Εὔνημα, ήματος, τό (εὐνάω) = εὐνή. ἐξαιρ. ὕπνος, κοίμημα, συνουσία. Εὐρπ. Ἴων. 304.

*Εὔνηος, ὁ· Κύρ. Ὀνμ. Ἰλδ.

Εὐνηστήρ, ῆρος, ὁ· εὐνητήρ, ῆρος, ὁ· εὐνήτωρ, ορος, ὁ· Θηλυκ. εὐνήστρια καὶ, εὐνήτειρα, ἡ· (εὐνάω) = εὐναστήρ κ. τ. λ. 2) «εὐνητὴρ χιτών». Φόρεμα τοῦ κοιτῶνος, τὸ ὁποῖον φορεῖ τις εἰς τὸν κοιτῶνα μόνον, τὸ ἰταλ. βέστα ντὶ κάμερα, Γερμν. σλάφροκ.

Εὔνητος, Ἐπκ. ἐΰννητος, ὁ, ἡ (νέω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς γνεσμένον, κλωσμένον, καλῶς ὑφασμένον. «εὔνητος χιτών, πέπλοιο» παρ᾽ Ὁμ. ἀεὶ τῷ ἐπκ. τύπ. ἐΰννητος, χρημένῳ.

*Εὐνήτρια, ἡ· Θηλκ. τοῦ εὐνητήρ. Σφκλ. Τρχ. 922.

*Εὐνῆφι, εὐνῆφιν, Ἐπκ. γεν. ἑνκ. καὶ πλθ. τοῦ εὐνή. Ὁ Ποιητ. συντάσσει τὴν λέξ. ἀεὶ, ἐξ εὐνῆφι.

Εὔνια, ων, τά. Στρώματα, κοῖται, κλίναι. Σουίδας.

Εὖνις, ιος, ὁ, ἡ. Ὅστις στερήθη, ἐχάθη τι· μετὰ γενικ. «υἱῶνα» Ἰλδ. Χ, 44. «ψυχῆς» Ὀδσ. Ι, 524. Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ παρὰ Σφκλ. Τρχ. 562. λψν. ὅπου συντακτέον «εὖνις τῶν πατρῴων στόλων». 2) Ὅταν ἡ λέξις κεῖται ἄνευ ἀκριβεστέρου διορισμοῦ, σημαίνει τό, χῆρος, ἀπόχηρος, ὀρφανός, Αἰσχλ. 287. Ὁ πληθυντ. ἀρθ. φαίνεται ὅτι εἶναι πάντοτε εὔνιδες καὶ οὐχ εὔνιες. (πιθαν. ἐτυμλγ. κατὰ τὸν Damm παρὰ τὸ εἷς, μονωθείς.)

*Εὖνις, ιδος, ἡ = εὐνέτις, παρὰ τό, εὐνή; Γυνή, γαμετή, σύζυγος, σύνευνος, Εὐρπ. Ἰφ. Αυ. 397. τὸ ὀξύτον. εὐνίς, ίδος, ἧττον ὀρθὸν δοκεῖ Schaef. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 919.

Εὔννητος, ὁ, ἡ· Ἐπκ. ἀντὶ εὔνητος. Ὁμ.

Εὐνοέω, (εὔνοος, νοέω, εὖ). Ὅστις εἶναι εἰς τινα εὐνοϊκός, τὸν ἀγαπᾷ, θέλει τὸ καλόν του. μετὰ δοτικῆς.

Εὐνόημα, τό. Στοβ. Ἠθικ. Ἐκλ. Φρόνιμος, γνωστικὴ πρᾶξις.

Εὐνόητος, ὁ, ἡ (νοέω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις. Ἐπρρ. εὐνοήτως.

Εὔνοια, ἡ. (εὔνοος) Εὐμένεια, χάρις, φιλοφροσύνη· τὸ νὰ ἔχῃ τις κλίσιν, ἀγάπην πρός τινα, νὰ θέλῃ τὸ καλόν του. «κατ᾽ εὔνοιαν» Δι᾽ εὐμένειαν, φιλοφροσύνην, κατὰ χάριν, τὸ συνθ. τουρκβ. διε, ἢ ἀπὸ χατῆρι, μὲ φιλοπροσωπίαν· προθύμως. Παρ᾽ Αἰσχλ. καὶ Δμσθ. δέ, καὶ πληθυντ. Εὔνοιαι, φιλικὰ φρονήματα, φιλοφροσύναι. Κατ᾽ ἔννοιαν ἐκ τοῦ ὑποκειμένου δὲ (objecctiv) Εὐεργεσίαι, χαρίσματα, τὸ ἰταλ. γρατιφικατσιόνη, Δμσθ. Χερσ. 25. Schaef. appar. Demth. 1. σλ. 506. Ὁ παροξυντ. τύπ. εὐνοία, εὕρηται ἐνίοτε παρὰ τοῖς Τργ. ἰδὲ Herm. Σφκλ. Φιλ. 129. ἀφ᾽ οὗ

Εὐνοϊκός, κή, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν εὔνουν, ἢ εἶναι ἴδιον αὐτοῦ· κατὰ τρόπον εὐνοοῦντος· ἐν γένει = εὔνοος. Ἐπρρ. εὐνοϊκῶς, Δμσθ. Κορ. 2.

Εὐνόμας, ου, ὁ. ἰδὲ εὐνόμας.

Εὐνομέομαι, Μλ. –ηθήσομαι. ἀποθ. παθτ. (εὔνομος) ἐπὶ πολιτειῶν, πόλεων, βασιλειῶν· Ὅ,τι ἔχει καλὸν, νόμιμον σύνταγμα, νόμιμον, καλὴν διοίκησιν, τὸ συνηθ. Ἰταλ. κονστιτουτσιόνη. (νόμος, εὖ) «ἡ πόλις εὐνομεῖται». Ἀριστ. Πολ. 7, 4, 5. 2) Πράττω κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ δίκαιον, πολιτεύομαι νομίμως, ἠθικῶς. ἀφ᾽ οὗ

Εὐνόμημα, τό. Κατὰ τοὺς νόμους πρᾶξις, νόμιμον πολίτευμα. Πλούταρχ.

Εὐνομία, ἡ. Τάξις, εὐταξία νόμιμος, δικαία καὶ ἠθική· ἄσκησις τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς· πολίτευμα, διαγωγὴ κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ δικαίου καὶ τῆς τιμιότης, Ὀδσ. Ρ, 487. Καλὴ κυβέρνησις, νόμιμον σύνταγμα, Ἐν τῷ λ΄. Ὑμ. Ὁμ. στιχ. 11. κατὰ πλθ. ἀρθ. Κατ᾽ Ἀριστ. ἡ εὐνομία συνίσταται ἐν τῷ «καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους»· ὅ ἐστιν, Εἰς τὴν καλὴν καὶ δικαίαν διοίκησιν, καὶ ἐν τῷ «πείθεσθαι τοῖς κειμένοις», Εἰς τὴν προσοχήν, ἀκριβῆ διατήρησιν καὶ φύλαξιν τῶν νόμων, Παρ᾽ Ησδ. Θγν. 902.— Κύρ. ὄνμ θυγατρός τινος τῆς Θέμιστος, καὶ ἀδελφῆς τῆς Δίκης καὶ τῆς Εἰρήνης. ἐκ αὐτῆς ἐπεγράφετο, Εὐνομία, καὶ ποίημά τι τοῦ Τυρτ. περὶ τῆς Δημοκρτ. τῶν Σπαρτιατῶν— 2) Καλὴ βοσκή, καλὸς τρόπος τοῦ βόσκειν τὰ ζῶα. Λόγγ. παρὰ τὸ

Εὔνομος, ὁ, (νόμος) Ὅστις πράττει, πολιτεύεται νομίμως, δικαίως. β΄.) Τόπος, πολιτεία κλπ. ἔχων καλοὺς νόμους ἢ καλὸν νόμιμον, ὀρθὸν σύνταγμα, νόμιμον καὶ καλὴν διοίκησιν. — 2) (νομή) Χώρα, τόπος ἔχων καλὴν νομήν, βοσκήν, πλούσιος ἀπὸ χόρτα εἰς βοσκήν. Σοφοκλ. Αν. 604. Λόγγ. Γ. «τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων» — β΄.) Ὅστις βόσκει τὰ ζῶα καλά· ὅπου βόσκουσι τὰ ζῶα καλά.

Εὔνοος, καὶ Ἀττ. συνρ. εὔνους, ὁ, ἡ, ουν, τό. πλθ. εὖνοι· (νόος, νοῦς) Ὅστις ἔχει καλά, φιλόφρονα φρονήματα, καλοὺς στοχασμούς, καλὴν γνώμην, στοχάζεται, ἀγαπᾷ τὸ καλὸν τοῦ ἄλλου, εἶναι καλόγνωμος, καλοθελητής·

ὅστις ἔχει κλίσιν, προθυμίαν, ἀγάπην εἰς τὸ νὰ κάμνῃ καλόν, Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 52. Συγκριτ. εὐνούστερος, καὶ Ὑπερθετ. εὐνούστατος. Ἡρδτ. 5, 24. Ἐπρρ. εὐνόως, Ἀττ. εὔνως.

Εὐνοστος, ἡ. Θεότης προστάτις τῶν μύλων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐστήνετο εἰς τοὺς μύλους· ἐλέγετο δὲ καὶ Θεὸς ἐπιμύλιος.—2) Ὡσαύτως ὠνομάζετο καὶ ὁ λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας, παρὰ τὸ νόστος, Εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ εἰς τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα.

Εὐνουχίας, ου, ὁ (εὐνοῦχος) Ὅστις ὁμοιάζει μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται ὡς εὐνοῦχος. τοῦτ᾽ ἔστιν ἀνεπιτήδειος, ἀδύνατος πρὸς συνουσίαν· ἐν γένει ἀσθενής, ἀδύνατος Ἀριστοτ. Προβλ. Δ΄. 27. 2) Εἶδός τι μηλοπεπόνων, πεπονίων, καρπουζίων τουρκ. μὴ ἐχόντων σπόρους· ἀντίθ. τῷ, σπερματίας.

Εὐνουχίζω, ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Κάμνω τινά, ἤ τι εὐνοῦχον 2) Οὐδετ. Ζῶ ὡς εὐνοῦχος.

Εὐνούχιον, τό. Εἶδος θρίδακος, μαρουλίον, ἐρωτοσβεστικὸν καὶ καταπαυστικὸν τῆς πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίας, ἄλλως δὲ καὶ ἄστυτις λεγόμενον.

Εὐνουχισμός, ὁ. ἡ Πρᾶξις τοῦ εὐνουχίζειν, εὐνούχισμα.

Εὐνουχιστής, οῦ, ὁ. (εὐνουχίζω) Ὅστις εὐνουχίζει· ὅστις δὲ καὶ τὸ εὐνοῦχον ποιοῦν.

Εὐνουχοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ εὐνοῦχον, φαίνεται, ἢ εἶναι ὡς εὐνοῦχος. ταὐτὸν τῷ, εὐνουχώδης. Ἱπποκρ.

Εὐνοῦχος, ὁ. Ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, τὸ ἰταλ. καστράτος, τουρκ. χαντούμης. Οἱ τοιοῦτοι ἦτον δοῦλοι τῶν Ἀσιανῶν, μετέπειτα δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι ὡς ὑπηρέται καὶ φύλακες τῶν γυναικῶν, ἢ καὶ ὡς θεράποντες κοιτωνῖται, τὸ ἰταλ. καμαριέροι τῶν ἡγεμόνων, παρὰ τοῖς ὁποίοις πολλάκις εὐδοκίμουν μεγάλως καὶ ἠξιοῦντο μεγάλων τιμῶν· ὅθεν ἡ λέξ. σημαίνει ὁτὲ μὲν δοῦλον οἰκιακὸν καὶ ὑπηρέτην, ὁτὲ δὲ ἔπαρχον, σατράπην, κατὰ τὴν συνέχειαν τοῦ λόγου λαμβανομένη. —2) Μεταφ. Εὐνοῦχος ἢ εὐνουχίας λέγονται τὰ ὀπωρικά, ὅτα δὲν φέρουσι πυρῆνας, κόκκους, κουκκούτσια, σπόρους.—3) Ὡς Ἐπίθ. εὐνοῦχα ὄμματα Παρὰ Σοφλ. νομίζεται τό, Ἄυπνα, ἄγρυπνα, σημαίνειν—4) Παρὰ Πυθ. Θρίδαξ, μαρούλι, ἰδὲ ἄστυτις (παρὰ τὸ εὐνὴ καὶ ἔχω, Φυλάττω τὴν κλίνην, διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν, τὴν φύλαξιν τῶν γυναικῶν κυρίως ἀφορῶσαν.)

Εὐνουχώδης, ὁ, ἡ. = εὐνουχοειδής.

* **Εὔντα**, Δωρ. ἀντὶ ἐόντα, ὄντα, δοτ. τῆς Μτχ. ὤν.

Εὐνώμας, ου, ὁ. (νωμάω) = εὐκίνητος, Εὐκολοκίνητος, Ἐπίθ. τοῦ χρόνου, καιροῦ, ὅστις τρέχει, παρὰ εὔκολα, ὀλίγωρα, Σοφλ. Αἰ. 604. ὅπου πρὸ τοῦ Lob. Erf. καὶ Herm. εὐνόμᾳ, ἐναντίον τοῦ μέτρου, ἀνεγινώσκετο καὶ παρὰ τὸ Δωρ. εὐνόμας ἐτυμολ., ὅπερ ἀντὶ τοῦ εὔνομος ἐλαμβάνετο, τὸν εἰς τακτικὰς περιόδους διαιρούμενον χρόνον δηλοῦν.

* **Εὔνως**, Ἀττ. Ἐπρρ. τοῦ εὔνοος, εὔνους.

Εὔνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλά, δυνατὰ νῶτα, ῥάχιν, πλάτας.

* **Εὔξαντος**, ὁ, ἡ (ξαίνω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ξαμμένον, ὑγραμμένον λαναρισμένον, π. χ. μαλλί.

Εὔξενος, Ἰων. εὔξεινος, ὁ, ἡ (ξένος) Ὅστις εἶναι καλὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, δέχεται, περιποιεῖται τοὺς ξένους· πόντος εὔξεινος, ἡ Ἡ μαύρη θάλασσα· ὠνομάσθη οὕτως ἀφ᾽ οὗ κατῳκίσθησαν τὰ παράλια αὐτῆς ὑπὸ Ἑλλ. ἀποικιστῶν, πρότερον δὲ ἐλέγετο ἄξενος, διὰ τοὺς ἀγρίους, κατὰ τῶν ξένων σπλάγχνους πάλαι κατοίκους αὐτῶν. Ἐπρρ. εὐξένως.

Εὔξεστος, ὁ, ἡ. Ἔτι δὲ καὶ τρικατάλ. Ἐπι. εὐξεστός, ή, όν. (ξέω) Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιμελῶς, τεχνικὰ ξεσμένον, ὡμαλισμένον, ὑαλισμένον, στιλβωμένον, ῥοκανισμένον, τουρκ. ῥεντισμένον· ἐπὶ ξυλουργιῶν, τὰς ὁποίας ὁ ξυλουργός, κιβωτοποιός, τραπεζουργός, τορνευτής, λεπτουργός, λεφτουργός, τέκτων ἐπελέκησε, ἐῤῥοκάνισε μὲ τὸν πέλεκυν, μὲ τὴν ῥυκάνην, ῥοκάνι, ῥοκανιστήρι ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ἐργαλεῖον καὶ κατέστησε λείας, ὁμαλάς, ὑαλιστηράς. Παρ᾽ Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ ῥυμῶν, τῆς ῥοῦντας τοῦ ἁμαξίου· ἐπὶ τραπεζῶν, κιβωτῶν, λουτήρων, ἤτοι καὶ τοῦ λουτροῦ εἰς τὸ ὁποῖον λούεταί τις· ἐπὶ φάτνης, παχνί· ἐπὶ δοκῶν, γρεντιδῶν καὶ λ. τ. Χρῆται δὲ μόνῳ τῷ Ἐπι. τυπ. καὶ τούτῳ ὁτὲ μὲν δικατάλ., ὁτὲ δὲ τρικατάλ., παρβλ. εὔξοος — 2) Ὅ,τι ξέεται, στιλβόνεται πελεκᾶται καλά, εὔκολα — 3) παρὰ τοῖς ὑστέροις, Ὅ,τι εἶναι καλὰ σκαλισμένον εἰς ξύλον. ἐπὶ τεχνημάτων.

Εὐξήραντος, ὁ, ἡ. (ξηραίνω) Ὅ,τι εὐκόλως ἢ ταχέως ξηραίνεται, μαραίνεται, εἶναι εὐκολοστέγνωτον, εὐκολομαράγγιαστον.

Εὔξοος, ὁ, ἡ. Ἐπι. εὔξοος, ὁ, ἡ (ξέω) = εὔξεστος, παρ᾽ Ὁμ. τῷ Ἐπι. τυπ. μόνον χρωμένῳ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἁμάξης, τόξου, ἐπὶ ξυστοῦ, στυλιάρι δοράτου, ἐπὶ δορατοθήκης, ἐπὶ τραπεζῶν καὶ ζυγοῦ, ζεύγλης. Ἀλλ᾽ ἐν Ὀδυσ. Ε, 237. σκέπαρνον εὔξοον Τὸ καλὰ ὑαλιστηρὸν σκεπάρνι, ὅθεν καὶ ἐπὶ στιλπνῶν πραγμάτων ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένων, μ᾽ ὅλον ὅτι τινὲς ἐννοοῦσι τὴν λέξ. ἐνταῦθα κατὰ ἐνεργ. σημασ. τοῦτ᾽ ἔστι σκέπαρνον καλῶς ξέον, καλῶς πελεκοῦν.

Εὐξυλής, ὁ, ἡ = εὔξυλος, ἀμφβ.

Εὔξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ καλοῦ ξύλου· ὅστις ἔχει ἢ ὅ,τι περιέχει πολλὰ ξύλα.

Εὐξύμβολος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύνετος.

Εὐξυνεσία, ἡ. ἀντὶ, ξύνεσις. Ἀριστοτ. Νικομ. ς΄. 11.

Εὐξύνετος, ὁ, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ εὐσύμβολος.

Εὔξυστος, ὁ, ἡ. (ξύω) = εὔξεστος

Εὐογκία, Ἡ κατάστασις τοῦ εὐόγκου.

Εὔογκος, ὁ, ἡ. (ὄγκος) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον ὄγκον ἢ μέγα βάρος, εἶναι πολὺ χοντρόν, ἢ πολὺ βαρύ, πιάνει πολὺν τόπον. — 2) Ὅ,τι ἔχει μέτριον ὄγκον, χόντρος ὥστε εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ τὸ πιάνῃ, μεταχειρίζηταί τις, εἶναι εὐκολομεταχείριστον.

Εὐοδέω, Μλ. -ήσω (εὔοδος) Ἔχω καλήν, εὐτυχῆ ὁδόν, ὁδοιπορίαν, δρόμον, στράταν· καλὴν τύχην· τρέχουν, τὰ πράγματα, αἱ ὑποθέσεις μου καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὐοδής, ὁ, ἡ. = εὔοδος. ἀμφβ. ἀνάγν. παρ᾽ Ἱπποκράτ. περὶ Εὐσχημ. κεφ. β΄. εὐοδέα τέχνην, Τὴν εὐτυχῆ, ὅπου ἄλλοι, εὐαδέα, καὶ εὐαλδέα ἀναγινώσκ.

Εὐοδία, ἡ. Καλὸς δρόμος, εὐτυχὴς ὁδοιπορία, καλὸν ταξίδι. — 2) Τροπ. Εὐτυχὴς πρόοδος, εὐτυχὴς ἀπόβασις ἐπιχειρήματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτύχημα, εὐτυχία. εὐτυχὲς ἐπιχείρημα.

Εὐοδιάζω. Βάλλω τι εἰς καλὸν δρόμον. ἀφ᾽ οὗ

* **Εὐοδίασμα**, τό, Τὸ νὰ βάλλῃ τις τι εἰς καλὸν δρόμον, νὰ τὸ διατάττῃ καλῶς.

Εὐοσμία, ἡ. Καλὴ μυρωδιά. παρὰ τὸ

Εὔοσμος, ὁ, ἡ. (ὀσμή) Ὅ,τι ἔχει καλὴν ὀσμήν, μυρωδιάν, ἢ μυρίζει καλά.

Εὔοδος, ὁ, ἡ. (ὁδός) Ὅστις ἔχει καλὸν δρόμον, καλὴν ὁδοιπορίαν, εὐτυχὲς ταξίδι· ἐπὶ χωρῶν καὶ τόπων, ὅπου εἶναι αἱ ὁδοί, εὔβατοι, οἱ δρόμοι, στράται καλοὶ εὐκολοπάτητοι, ὅπου ὁδεύει, περιπατεῖ τις εὔκολα, — 2) Τροπ. Ὅστις εὐτυχεῖ, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις του, τρέχουν τὰ πράγματα του καλά. Ἐπρρ. εὐόδως. ἀφ᾽ οὗ

Εὐοδόω, Μλ. -ώσω. Ὁδηγῶ, κατευθύνω τι καλῶς, τὸ βάλλω εἰς καλὸν δρόμον, κάμνω διὰ νὰ λάβῃ καλὸν τέλος, ἀποτέλεσμα. — Παθτ. Τρέχει τι καλά, εὐγαίνει εἰς καλόν. κτότε δὲ ὡς τῷ Κλεομένει εὐωδώθη τὸ εἰς τὸν Δημάρατον πρῆγμα Ἡρδτ. 6, 73. εὐοδωθείσης τῆς συμβουλῆς. Κτησίας Περσ. 51.

Εὐοῖ, Χαρᾶς ἐπιφώνημα, ἢ προσφώνημα Βακχικόν. (οὐ παρὰ τὸ εὖ οἱ, εὖ σοι· ἀλλ᾽ ὡς τὸ εὐά, εὐάν, φυσικὸς ἁπλοῦς φθόγγος, ὡς τὸ παρ᾽ ἡμῖν, ἒ ἔ, ἂ ἅ.)

Εὐοικονόμητος, ὁ, ἡ. (οἰκονομέω) Ὅ,τι οἰκονομεῖται, διαμοιράζεται· ἀναλίσκεται, χωνεύεται εὔκολα. Ἐπρρ. εὐοικονομήτως.

Εὔοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅστις εἶναι ἀπὸ καλὸν σπήτι εἰς καλόν, ἔχει καλὸν οἶκον, κατοικεῖ καλά. β.) παθτ. Τόπος καλός, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς κατοίκησιν — 2) Ὅστις εἶναι οἰκονομικός. Δίων Κασ. ΜΔ΄. 39.

Εὐοινέω, ῶ. (εὔοινος) Ἔχω καλόν, ἢ πολὺν οἶνον — Τόπος καλὸς ἐπιτήδειος εἰς φύτευμα ἀμπελώνος. ἀφ᾽ οὗ

Εὐοινία, ἡ. Ἀφθονία, ἀφθονία οἴνου· καλοὶ πρότοδοι, καλὸν κέρδος ἀπὸ οἶνον. Στράβ.

Εὐοίνιστος, ὁ, ἡ. (οἰνίζω) λοιβαὶ εὐοινίστοιο. Ὀρφ. Ἀργ. 601. Διὰ καλοῦ οἴνου γινομένη θυσία, σπονδή.

Εὔοινος, ὁ, ἡ. (οἶνος) Ὅστις ἔχει πολὺν οἶνον· ὅ,τι γεννᾷ, δίδει πολὺν ἢ καλὸν οἶνον — Τόπος ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, καλὸς εἰς φυτείαν ἀμπελῶνος· καλὸς ἀμπελότοπος, καλὸν ἀμπελοτόπι.

Εὔολβος, ὁ, ἡ. (ὄλβος) Ὅστις εἶναι πολλὰ εὐτυχής, καλοκατάστατος, πολλὰ εὐτυχής. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 189.

Εὐόλισθος, ὁ, ἡ. (ὀλισθαίνω). Ὅ,τι εἶναι πολὺ γλυστερόν, ξεγλυστρᾷ, ξεφεύγει ἢ πίπτει εὔκολα· ἐπὶ οἴμου δέ, Ἐρσίφιμος, παρακίνδυνος, ὅστις κινδυνεύει, κλονίζεται νὰ πέσῃ.

* **Εὐόλκιμος**, ὁ, ἡ (ὁλκή) Ὅ,τι σύρεται, τανύζεται εὔκολα καλῶς ἐλαστικόν τι πρᾶγμα, ἢ εἶναι γλίσχρον καλῶς ἢ μύξα κλ. τ. τ.

Εὔομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Τόπος ὅπου πίπτουν πολλαὶ βροχαί, εἶναι βροχερός. Στράβ. Δ΄.

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ. (ὁμιλέω) Ὅστις εἶναι καλὸς εἰς συναναστροφήν, εἰρηνικός, πρᾶος, φιλικός, καταδεκτικός.

Εὐομολόγητος, ὁ, ἡ. (ὁμολέω) Ὅ,τι εἶναι εὐκολομολόγητον, σαφές, φανερόν, δὲν ἐπιδέχεται ἀντίῤῥησιν· περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως συνεννοοῦνται, συμφωνοῦσί τινες, Πλάτ. Πολιτ. Σ΄.

* **Εὐόμφαλον**, τό. Τὸ ῥόδον, τὸ τριαντάφυλλον, παρὰ τοῖς Ἀρκαδίοις· ἰδὲ ὀμφή, σημ. 3.

Εὐόνειρος, ὁ, ἡ. (ὄνειρος) Ὅστις ἔχει, φαντάζεται, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του καλὰ ὄνειρα. ὅ,τι προξενεῖ καλὰ ὄνειρα· ὅθ. εὐόνειρα Καλὰ ὄνειρα.

* **Εὔονυξ**, υχος, ὁ, ἡ. (ὄνυξ) Ὅστις ἔχει καλούς, ὅ,τι ἔχει δυνατοὺς ὄνυχας, νύχια.

Εὐοπλέω, (εὔοπλος) Εἶμαι καλὰ ὡπλισμένος, ἀρματωμένος. ἀφ᾽ οὗ

Εὐοπλία, ἡ. Καλὸς ὁπλισμός, τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ ὅπλα, ἄρματα, Ξενοφ. Ἱέρ. Θ΄. 6.

Εὔοπλος, ὁ, ἡ. (ὅπλον) Ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα, ὅπλα· εἶναι καλὰ ἁρματωμένος, εὐτυχὴς εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὸν πόλεμον. Παρ᾽ Ἀρισ. Ἀχ. 522. ἐπ᾽ ἀνδρός, ἁδρὸν αἰδοῖον ἔχοντος.

Εὔοπτος, ὁ, ἡ (ὁράω, ὄψομαι) Ὅ τι δύναταί τις νὰ ἴδῃ, νὰ βλέπῃ καλά, καθαρά, εὔκολα· εἶναι εὐκολόβλεπτον, φαίνεται εὔκολα.

Εὐόρατος, ὁ, ἡ. (ὁράω) = εὔοπτος.

Εὐοργησία, ἡ. Πραότης, ἡμερότης, Πραότης, ἀταραξία· τὸ νὰ μὴ κινῆταί τις εὐκό-

λως εἰς ὀργὴν, νὰ μὴ θυμόνῃ εὔκολα, Εὐριπίδ. Βάκχ. 641. καὶ Ἱππόλ. 1050. παρὰ τὸ

Εὐόργητος, ὁ, ἡ. (ὀργή) Ὅστις εἶναι μέτριος, πρᾶος, ἥσυχος εἰς τὰ πάθη του καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀργήν, εἶναι ἱλαρός, πρᾶος, ἀπαθής· ἐν γένει, καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως, Vack ἐν Ἱππ. 1038. Ἐπίῤῥ. εὐοργήτως.

Εὐοργία, ἡ. (εὔοργος) = εὐοργησία.

***Εὐόργιστος**, ὁ, ἡ (ὀργίζομαι) Ὅστις ὀργίζεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ κινήσῃ εἰς ὀργήν, νὰ τὸν θυμώσῃ. Πλτχ.

Εὔοργος, ὁ, ἡ. (ὀργή) = εὐόργητος.

Εὐόρεκτος, ὁ, ἡ. (ὀρέγομαι) Ὅστις ἔχει καλὴν ὄρεξιν, τρώγει καλά — 2) Ὅ,τι διεγείρει, κινεῖ τὴν ὄρεξιν, προξενεῖ ὄρεξιν, εἶναι ὀρεκτικόν, Πλούταρχ.

Εὐόριστος, ὁ, ἡ. (ὁρίζω) Ὅ,τι εἶναι εὔκολον νὰ περιορισθῇ, εὔκολον εἰς τὸ νὰ ὁρισθῇ, νὰ διορισθῇ. 2) Ὅ,τι συνέχεται ἐλαφρά, εἶναι χαλαρόν, ἀραιόν, ἀρύ.

Εὐορκέω, Μλ. -ήσω (εὔορκος) Κρατῶ, φυλάττω τὸν ὅρκον μου, ἐν γένει, Εἶμαι εὐσεβής, τίμιος, φιλοδίκαιος, πράττω, πολιτεύομαι μὲ φόβον θεοῦ, εἶμαι καλῆς ψυχῆς, καλῆς διαθέσεως ἄνθρωπος. ἀφ' οὗ

Εὐορκησία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του.

Εὐορκία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τις τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· χρηστότης, δικαιοσύνη.

Εὔορκος, ὁ, ἡ. (ὅρκος) Ὅστις φυλάττει, κρατεῖ τὸν ὅρκον, τὸν λόγον του· εἶναι θεοσεβής, τίμιος, φιλοδίκαιος; εὐσυνείδητος, πιστός, εἰλικρινής. Wod. Ἔρ. 188. 283. τὸ εὔορκον. = εὐορκία. ἀντιθ. τῷ ἐπίορκος. Ἐπίῤῥ. εὐόρκως.

Εὐόρκωμα, τό. = εὐορκία. Αἰσχύλ. Χοηφ. 898.

Εὐόρκωτος, ὁ, ἡ. = εὔορκος. Πολυδ.

Εὐόρμητος, ὁ, ἡ. (ὁρμάω) Ὅστις εὐκόλως ταράττεται, ὀργίζεται, συγχίζεται· τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐρεθίσῃ, παροργίσῃ. — 2) (ὁρμάομαι) Τόπος, ἐξ οὗ δύναται νὰ κινηθῇ τις, νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· ἀμφβ. μέντοι κατὰ ταύτην τὴν σημσ. Σχολ. Ἀπολλων. Δ'. 900.

Εὔορμος, ὁ, ἡ (ὅρμος). Τόπος ἔχων καλὸν ὅρμον, μέρος διὰ ἄραγμα, ἢ καλὸν ἀγκυροτόπιον, ὅπου τὰ πλοῖά εἰσιν ἐν ἀσφαλείᾳ· εὐρύχωρος ἐπιτήδειος εἰς ἀπόβασιν· ἐϋόρμος λιμήν. Ἰλιά. Φ, 23. Ὀδυσ. Δ, 358. Ι, 136. Ἡσιό. Ἀσπ. 207. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 637.

Εὐορνιθεία, ἡ· καὶ

***Εὐορνιθία**, ἡ. Καλὸς οἰωνός, καλὸν προφητικὸν σημεῖον· παρὰ τὸ

Εὔορνις, ιθος, ὁ, ἡ (ὄρνις). Ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ καλόν, γίνεται μὲ καλὸν εὐτυχὲς σημεῖον διὰ τοῦ πετάγματος πτηνῶν· ἐν γένει, Ὅτι δηλοῖ, προσημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν· — 2) Τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον εὑρίσκονται πολλὰ πτηνά, ἐξαιρ. ὀρνιθες, πετεινοί, Ἐπίθ. τῆς πόλεως, Τάναγρα.

Εὐόροφος, ὁ, ἡ (ὄροφος). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στεγασμένον, σκεπασμένον, ἔχει καλὴν στέγην, σκεπαστήν, εὔμορφον θόλον. Ἀνάλεκτ. Β'. 113.

***Εὐόρπηξ**, ηκος, ὁ, ἡ (ὄρπηξ). ἐπὶ φυτῶν, Ὅ,τι ἔχει καλὰ κλωνάρια, βλαστάρια.

***Εὐοσμέω**, Μλ- ήσω (εὔοσμος). Ὀσμῶ, μυρίζω καλά, ἐκδίδω, εὐγάζω καλὴν ὀσμήν, μυρωδίαν.

***Εὐοσμία**, ἡ = εὐοδμία· παρὰ τὸ

Εὔοσμος, ὁ, ἡ (ὀσμή) = εὔοδμος.

***Εὐοσμώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι μυρωδικόν, μυρίζει καλὰ ἐκ φύσεως, ἔχει φυσικὰ καλὴν μυρωδίαν.

Εὐοσφραντικός, ή, όν· καὶ εὐόσφρητος, ὁ, ἡ (ὀσφραίνομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν ὄσφρησιν, ὀσφραίνεται εὔκολα, τὸ κοινότ. μυρίζεταί τι εὔκολα ἔχει καλὴν μύτην.

Εὐόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὅστις, ὅ,τι ἔχει καλά, εὔμορφα ὄμματα· ὅστις εἶναι ὀξυδερκής. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ διὰ τὰ ὀμμάτια, ἀρέσκει· εὐχαριστεῖται, ἀγαπᾷ νὰ τὰ βλέπῃ τις. 3) Ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές, ὁρατόν, βλέπεται εὔκολα — Τρπκ. ὅ,τι εἶναι σαφές, φαινομένον, δῆλον· π. χ. κεὐόφθαλμον ἀκοῦσαι ὅ,τι καλῶς λέγουσι, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀκούσῃ τις μὲ εὐχαρίστησίν του, ἢ νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἀριστοτέλ. Πολιτ. Β'. 6. καὶ Ἐπίῤῥ. εὐοφθάλμως.

Εὔοφρυς, ὁ, ἡ (ὀφρύς). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα ὀφρύδια.

Εὐοχέω, Μλ- ήσω (ἔχω). Κρατῶ τι καλά, τὸ περιποιοῦμαι, τὸ τρέφω· ἐπὶ ἵππων· κἵπποι εὐοχουμένοισι Ξενοφ. 2) (ὀχέω). Ὀχοῦμαι, ὁδηγῶ τὸ ἀμάξι καλά, κρατῶ καλὰ τοὺς χαλινούς, κυβερνῶ, διοικῶ καλά.

Εὐοχθέω, Μλ- ήσω· Εἶμαι πλήρης ἀγαθῶν, ἔχω πολλὰ καλά, ἔχω λαμπρὰν κατάστασιν, εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ κατὰ πολλά. Ἡσιό. Ἔρ. 479. κεὐοχθέων δ' ἵξεαι πολιὸν γέρας ἐς, ὅπου ἄλλοι προκρίνουσι τὸ ἀναγινώσκεσθαι εὐοχέω, παρὰ τὸ

Εὔοχθος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἄφθονον, δαψιλές· ἀβρόν, τρυφερόν· ὑπάρχει, εὑρίσκεται εἰς ὑπερβολήν· καὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες· Πλουσίας, ἀφθόνους, γεμάτας τραπέζας, Βακχλ· Εὐριπ. Ἴων. 1169. κεὐόχθου βορᾶς· Ἐπγ. Ὁμ. 7, 2. (κιθὰν· παρὰ τὸ, ὀχή, ἡ τροφή). κγῆ εὐόχθουσα· Καρποφόρος, πλουσίας τροφὰς ἔχουσα.

Εὔοχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ὅστις κρατεῖ τι καλά, στερεά· ὅ,τι κατέχει, δένει τι καλά· κεὔοχος δεσμός· κεὔοχον σχῆμα· Ἐπιτηδεία, ἁρμοδία θέσις εἰς τὸ νὰ κρατῇ τίς τι καλά. Ἱππ. 2) Ὅστις κάθηται καλά, ἀσφαλῶς, ἀναπαύεται. 3) Ὅστις, ἢ ὅ,τι κρατεῖται ἀπό τι καλά, στερεά.

Εὐοψέω, Μλ-ήσω (εὔοψος). ἐπὶ τόπων, Ἔχει πολλὰ ἢ καλὰ φαγητά, ἐξαιρ. ψάρια. Στράβ. Δ'. σελ. 280. ἀφ' οὗ

Εὐοψία, ἡ. Ἀφθονία φαγητῶν καὶ μάλιστα ὀψαρίων, ἔτι δὲ καὶ καλὸν ψάρευμα, ψαρευνήτι· κπεὐ τῆς εὐοψίας, ὅσων ἰχθύων ἐξειλκύσαμεν Αλκφ. 2) (ὄψις, ὄψομαι). Καλὴ ὄψις, τὸ νὰ ἔχῃ τις ἤ τι καλὴν ὄψιν, καλὸν σχῆμα.

Εὔοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Ὅστις ἔχει, ὅ,τι περιέχει πολλὰ φαγητά, προσφάγια. ἐξαιρ. ψάρια κεὔοψος θάλασσα, Πλούταρχ.

Εὐπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἢ κτισμένον· ὅ,τι ἔχει καλὴν κατασκευήν, εἶναι δυνατόν, στερεόν· ῥωμαλέον, ὑγιές, κεὐπ. σῶμα Ἱππ. κπαῖς εὐπαγὴς Ξενοφ.

Εὐπάθεια, ἡ (εὐπαθής). Ἀπόλαυσις τῶν καλῶν· κατάστασις τερπνῶν αἰσθημάτων, φιληδονία, εὐζωΐα, εὐδαιμονία, ὑγίεια, ἡδονή, χαρά, εὐφροσύνη, κατὰ πληθ. ἀρθμ. παρ' Ἡρδτ. 1, 135, 191. — 2) Ἐμπάθεια, ἤτοι τὸ νὰ εἶναί τις εὐερέθιστος, νὰ κινῆται εὐκόλως εἰς ὀργήν, λύπην, χαράν, συμπάθειαν καὶ τ. τ. δι' ἐλαχίστης ἔξωθεν αἰτίας· τὸ ἰταλ. πολὺ δελικάτος. 2) Καλὴ σωματική τε καὶ ψυχικὴ διάθεσις εἰς τὸ νὰ εἶναί τις εὐερέθιστος, νὰ αἰσθάνηται εὐκόλως πανδήποτέ τι πάθος δι' ἐλαχίστης ἔξωθεν αἰτίας· (α)

Εὐπαθέω, Ζῶ καλά, καὶ εὐχαριστημένα· κπίνειν καὶ εὐπαθέειν Ἡρδτ. 2, 133. 174. Εὑρίσκομαι, περνῶ καλά, τέρπομαι, εὐφραίνομαι, τρυφῶ. Πλάτ. Πολ. 1. σλ. 347. 2) Εἶμαι εὐαίσθητος, εὐερέθιστος· παρὰ τὸ

Εὐπαθής, ὁ, ἡ (πάθος). Ὅστις πάσχει, αἰσθάνεται εὐκόλως, εἶναι εὐερέθιστος, ἔχει λεπτήν, τρυφερὰν κατασκευὴν τοῦ σώματος, λεπτὸν νευρικὸν σύστημα· ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἠθικὴν ἔννοιαν, Ὅστις εὐκόλως κινεῖται εἰς ψυχικὰ πάθη, εἰς ἡδονάς, ἡδυπαθείας καὶ τ. τ. Ἔτι δὲ καὶ κατὰ καλὴν σημσ. ὅστις αἰσθάνεται εὐκόλως καλόν τι, εἶναι ἐπιδεκτικὸς τοῦ καλοῦ, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ καλόν, συντάτ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. κεὐπαθὴς πρὸς ἁρμονίαν, Πλτχ. εἰς Σόλ.

Εὐπαθίη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐπάθεια· ἔτι δὲ καὶ πληθ. εὐπάθειαι. Τὸ νὰ ἡδυπαθῇ τις, νὰ τρυφᾷ, νὰ ζῇ τρυφερῶς, μὲ τρυφὰς καὶ ἡδονάς, Ἡρδτ. 8, 99.

Εὐπαιδευσία, ἡ. Καλὴ ἀνατροφή, διδασκαλία, παιδεία, ἐπιστήμη, μάθησις. ἐν γένει ὁ τρόπος, τὸ ἦθος τοῦ εὐπαιδεύτου, Πολύ. καὶ Σχλ. Ἀπολ. 1. 742· παρὰ τὸ

Εὐπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀνετράφη, ἐπαιδεύθη, ἐδιδάχθη καλῶς· καλοαναθρεμμένος, πεπαιδευμένος, προκομμένος. Ἐπίῤῥ. εὐπαιδεύτως.

Εὐπαιδία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλὰ παιδία, τέκνα, εὐτυχία διὰ καλῶν τέκνων. Ἰσοκράτ· παρὰ τὸ

Εὔπαις, αἰδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅστις ἔχει πολλὰ ἢ καλά, εὔμορφα τέκνα, παιδία· εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του, Ὑμν. Ὁμ. Λ'. 5. Ἡρδτ. 1, 32. Ἀρστφ. Πλοῦτ. 630. τὸ δὲ κγόνος εὔπαιδι, Καλὸς υἱός.

Εὔπακτος, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ, εὔπηκτος.

***Εὐπάλαιστος**, ὁ, ἡ (παλαίω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι παλαίεται εὐκόλως, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ νικήσῃ, εἶναι εὐκολονίκητος. Ἐπχρμ. παρὰ Δγν. Λρτ. 3, 17.

Εὐπάλαιστρος, ὁ, ἡ (παλαίστρα). Ὅστις ἐπαιδεύθη, ἐγυμνάσθη καλῶς εἰς τὴν παλαίστραν· ἐν γένει, δεξιός, ἐπιτήδειος, γυμνασμένος, ἔμπειρος, ἱκανὸς εἴς τι· (ᾰ) Λογγῖν. λδ'. 2.

***Εὐπάλαμνος**, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπάλαμος.

Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ (παλάμη). Ὅστις ἔχει ἐπιτηδείαν χεῖρα, εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὰ χέρια· ὅθεν, πολύτεχνος, τεχνικός, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, φρόνιμος, συνετός, ἔμπειρος, εὐχερής· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, τεχνικὰ ἐξειργασμένον, δουλευμένον, Ἀρστχ. Ἱππ. 333 (πᾱ)

Εὐπαλής, ὁ, ἡ (πάλη). Ὅ,τι ἢ ὅστις εὐκόλως παλαίεται, νικᾶται. ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι εὔκολον· Ruhnk. ep. cr. σλ. 222. Ἐπίῤῥ. εὐπαλῶς.

Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ (παράγω). Ὅ,τι εὐκόλως μετακομίζεται, μετατοπίζεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ νὰ τὸ φέρῃ ἀλλοῦ, νὰ ἀλλάξῃ τὴν θέσιν του. 2) Ὅστις εὐκόλως ἀπατᾶται, παράγεται, πλανᾶται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ διαφθείρῃ, ἀπατήσῃ, ξεγελάσῃ. Πλάτ. (ᾰ)

Εὐπαράδεκτος, ὁ. ἡ. (παραδέχομαι). Ὅ,τι εὐκόλως μὲ ἀρέσκειαν, εὐχαρίστησιν δέχεταί τις, εἶναι ἀρεστόν, εὐάρεστον· ὡς τὸ εὐπαράδοχος. 2) Ὅ,τι εἶναι ἀξιόπιστον, πιθανόν. Βασίλ.

Εὐπαράδοξος, ὁ, ἰδὲ, εὐπάροδος.

Εὐπαράδοχος, ὁ, ἡ (παραδέχομαι) = εὐπαράδεκτος.

Εὐπαραίτητος, ὁ, ἡ (παραιτέομαι). Ὅστις ἐξιλεοῦται, ἱλαρύνεται, καταπραΰνεται εὔκολα, Πλούταρχ.

Εὐπαράκλητος, ὁ, ἡ (παρακαλέω). Ὅστις παρηγορεῖται, πείθεται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ παρηγορήσῃ, καταπείσῃ εὔκολα. Πλάτ. Ἐπιστολ. Ζ'.

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ (παρακολουθέω). Ὅστις εὐκόλως παρακολουθεῖται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἢ ὀγλίγωρα δύναταί τις νὰ ἀκολουθήσῃ, φθάσῃ. Ὅ,τι εὐκόλως ἐννοεῖται, ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τις· εἶναι εὐκατάληπτον 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι, ἔχει καλὸν ἀντιληπτικόν· Ἐπίρ. εὐπαρακολουθήτως. Ἀριστοτέλ.

Εὐπαρακόμιστος, ὁ, ἡ (παρακομίζω). Ὅ,τι εὐκόλως παρακομίζεται, τὸ ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ μετακομίζῃ, φέρῃ που πρὸς τοὺς ἄλλους, κοντὰ ἢ μαζῦ μὲ ἄλλα· πεὐπαρ. πόλιςα Εἰς τὴν ὁποίαν κομίζονται, φέρονται εὔκολα ἢ πολλά, διάφορα πράγματα, πολλαὶ πραγματεῖαι. Ἀρρ. Πολ. 7, 5, — 2). Ὅστις καταπείθεται εὔκολα, τὸν ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ καταπείσῃ, παρακινήσῃ εἴς τι, νὰ τῷ βεβαιώσῃ τι, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ τίποτε, νὰ δεχθῇ κάμμίαν γνώμην· εἶναι εὐκολοκατάπειστος πρός τι· πτῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον εὐπαρακόμιστοςα. Πλούταρχ.

Εὐπαραλόγιστος, ὁ, ἡ (παραλογίζομαι). Ὅστις εὐκόλως παραλογίζεται, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ καταστοχίσῃ, δολώσῃ, ἀπατήσῃ μὲ δόλον· εἶναι εὐκολοαπάτητος, εὐκολοξεγέλαστος. Πλούταρχ.

Εὐπαραμύθητος, ὁ, ἡ (παραμυθέομαι). Ὅστις εὐκόλως παραμυθεῖται, παρηγορεῖται, ἀνακουφίζεται, καταπείθεται, εἶναι εὐκολοπαρηγόρητος, εὐκολοκατάπειστος (υ)

Εὐπάραος, ὁ, ἡ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, εὐπάρηος, = εὐπάρειος. Πίνδαρ. Πυθ. ΙΒ. 28. (— ᴗ — ᴗ)

Εὐπαράπειστος, ὁ, ἡ (παραπείθω). Ὅστις εὐκόλως παραπείθεται, ἀπατᾶται, παρασύρεται, ἀποπλανᾶται· τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ τις, νὰ τὸν ἀποπλανήσῃ, ἐξαπατήσῃ, ξεγελάσῃ, εὔκολα. Ξενοφ. Ἀπομ. Β. 12.

Εὐπάραπλους, ὁ, ἡ (παραπλέω). Μέρος, τόπος τῆς θαλάσσης, παραθαλάσσιος, πλησίον, τοῦ ὁποίου εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ πλεύσῃ, περάσῃ μὲ τὸ καράβι, χωρὶς κίνδυνον. Στράβ. ΙΖ.

Εὐπαράτρεπτος, ὁ, ἡ (παρατρέπω) = εὐπαράπειστος Πολυβ. Η. 12.

Εὐπαρατύπωτος, ὁ, ἡ (παρατυπόω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ παρατυπώσῃ, παραχαράξῃ, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ ψεύτικον τύπον, τύπωμα· π. χ. ἄσπρα· Ἀντων. Ε 33. (υ)

Εὐπαράφορος, ὁ, ἡ (παραφορά). Ὅστις εὐκόλως παραφέρεται, παρασύρεται, ἀποπλανᾶται· τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ ἀποπλανήσῃ, ἀπατήσῃ. 2) Ὅστις εὐκόλως ἐξίσταται τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ του, παραφρονεῖ, γίνεται παράφορος.

Εὐπάρεδρος, ὁ, ἡ (πάρεδρος). Ὅστις εἶναι σταθερός, πιστός, ἐπιμελής, πρόθυμος, ἐπίμονος εἴς τι. Ν. Δ.

Εὐπάρειος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅστις ἔχει ὡραίας παρειάς, εὔμορφα μάγουλα (α)

Εὐπαρείσδυτος, ὁ, ἡ (παρεισδύομαι) Τόπος, μέρος, ὅπου ἢ πλησίον εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ εἰσέλθῃ, ἐμβῇ, εἰσχωρήσῃ εὔκολα. Ἱππ.

Εὐπαρήγορος, ὁ, ἡ (παρηγορέω) = εὐπαραμύθητος· Ἐπίρ. εὐπαρηγόρως.

Εὐπάρθενος, ὁ, ἡ, (παρθένος). Χώρα, ἡ πόλις, τόπος ὅστις ἔχει, περιέχει πολλάς, ἢ εὐμόρφους παρθένους· 2) Καλή, εὐτυχὴς παρθένος. πεὐπαρ. Ἄρτεμιςα Εὐριπίδ. Βακχ. 513. παρβλ. εὔπαις.

Εὐπάροδος, (πάροδος). Τόπος ὅστις ἔχει εὔκολον πάροδον, πέρασμα· εἶναι προσβατός, εὐκολοπάτητος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ, περάσῃ, διαβῇ τις· Στράβ. Γ.

Εὐπάροιστος, ὁ, ἡ (παραφέρω) ἀντὶ τοῦ, εὐπαράγωγος. Ἡσύχ.

Εὐπαρόξυντος, ὁ, ἡ (παροξύνω). Ὅστις εὐκόλως παροξύνεται, ἐρεθίζεται, διεγείρεται εἰς ψυχικόν τι πάθος, εἰς ὀργὴν κλ. τ. Πλούταρχ.

Εὐπαρόρμητος, ὁ, ἡ (παρορμάω). Ὅστις εὐκόλως παρορμᾶται, παρακινεῖται εἰς τὸ νὰ πράξῃ, ἐπιχειρήσῃ τι.

Εὐπάροχος, ὁ, ἡ (παρέχω). Ὅστις εὐκόλως, προθύμως παρέχει, προσφέρει, χορηγεῖ, δίδει τι· πἵππος ἡ εὐπάροχοςα· Ἱππιατρ., Ἵππος φοράδα, ἡ ὁποία εὔκολα ὀχεύεται, βατεύεται.

Εὐπαρρησίαστος, ὁ, ἡ (παρρησιάζομαι). Ὅστις ὁμιλεῖ ἐλευθέρως, μὲ θάῤῥος, μὲ τόλμην, ἀφόβως Ἰουστ. Ἀπολογ.

Εὐπάρυφος, ὁ, ἡ (παρυφή). ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων· Ὅ,τι ἔχει καλήν, εὔμορφον παρυφήν, τοῦ ὁποίου αἱ ἄκραι ἔχουσιν εὔμορφα ὑφασμένην, παρδαλὴν οὔγιαν, τουρεβ. κιναρι· τοιούτων πάνυ λεπτῶν καὶ ψιλῶν ὑφασμάτων φορέματα ἐφόρουν οἱ μεγάλοι, ἔντιμοι ἄνδρες· ὅθεν εὐπάρυφοι, προσηγορεύοντο οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες· παρβλ. λευκοπάρυφος, φοινικοπάρυφος, χρυσοπάρυφος.

*Εὐπάταγος, ὁ, ἡ (πάταγος). Ὅ,τι προξενεῖ, κάμνει μεγάλον πάταγον, κρότον, θόρυβον· (α)

Εὐπατέρεια, ἡ (πατήρ). Θυγάτηρ εὐγενοῦς, ἐπισήμου, μεγάλου, ἐνδόξου πατρός· Ὁμ. ἐπιθ. τῆς Ἑλένης καὶ τῆς Τυροῦς. Ἰλ. Ζ. 292. καὶ Ὀδυσ. Χ. 227. πἙλένη εὐπατέρειαα ἐν γένει, Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐγενῆ, ἔνδοξον πατέρα· πεὐπατέρεια αὐλάα· Αὐλὴ ἐνδόξου καὶ ἐπισήμου πατρός· Εὐριπ. Ἱππόλ. 68.

Εὐπάτητος, ὁ, ἡ (πατέω). Ὅ,τι πατεῖται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πατήσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοπάτητον· ὅ,τι ἐπατήθη πολλάκις ἢ εὔκολα (α)

Εὐπατόριον, τό. Εἶδος χόρτου, ὅπερ καὶ Ἀγριμονία, λέγεται. Διοσκορ. Β. 10. καὶ Δ. 42.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ, ἔντιμον πατέρα, ἀπὸ ἐνδόξους προπάτορας. Ἐν Ἀθήναις διῃρεῖτο, τὸ πάλαι, εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, εἰς τρεῖς κλάσεις ὁ δῆμος, ὧν πρώτη ἦν ἡ τῶν Εὐπατριδῶν, τῶν ἐκ γενετῆς εὐγενῶν· δευτέρα, ἡ τῶν Γεωμόρων, τῶν πλουσίων κτηματιτῶν, καὶ τρίτη ἡ τῶν Δημιουργῶν, τῶν χειροτεχνῶν· εἰς τὸ μετέπειτα ἐν καιρῷ τῆς Δημοκρατίας διετηρήθη εἰς τοὺς Εὐπατρίδας, ὡς εἰς τοὺς Πατρικίους τῶν Ῥωμαίων, ἡ Ἱερατικὴ ἀξία καὶ ἡ φροντὶς περὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐθίμων καὶ πράξεων· Ξενοφ. Οἰκον. Α. 17. Συμπ. Η. 40. Πλούταρχ. Θεμιστ. 34.

Εὐπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατήρ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ καλὸν ἢ εὐγενῆ πατέρα, ἀπὸ ἐντίμους, ἐνδόξους προπάτορας. 2) Ὅστις εὐνοεῖ τῇ πατρίδι, ἔχει εὐγενῆ, καλὰ φρονήματα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του· Εὐριπ. Ἠλέκτ. 1086. Ἰφιγ. Αὐλ. 1077.

*Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. (α)

Εὐπαχής, έος, ὁ, ἡ (πάχος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ἢ ἁρμοδίως παχύ, χονδρόν· Ξεν. Κυνηγ

Εὐπεδιάς, άδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ εὐπέδιος, Σχολ. Ἀριστοφ. Λυσ. 88.

Εὐπέδιλος, ὁ, ἡ (πέδιλον). Ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα πέδιλα, παπούτσια ἢ καὶ ὑποδήματα· εἶναι ταχύπους, τρέχει ὀγλίγωρα· πεὐπέδιλος Ἶριςα. Πλούταρχ.

*Εὐπέδιος, ὁ, ἡ (πεδίον). Τόπος ἔχων καλὸν ἔδαφος, καλὴν γῆν, καλὰς πεδιάδας, τὸ Ἰταλ. καμπους.

Εὔπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Ὅστις ἔχει καλοὺς πόδας, εὔμορφα ποδάρια. Πολυδ.

Εὐπείθεια, ἡ (εὐπειθής). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπειθής, νὰ πείθηται, ὑπακούῃ εὔκολα, μὲ προθυμίαν. Στράβ. Ζ.

Εὐπειθέω, ῶ. Εἶμαι εὐπειθής, πείθομαι, ὑπακούω πρόθυμα· μετὰ δοτικ. παρὰ τὸ

Εὐπειθής, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, ὑπακούει, ὑποτάσσεται εὐκόλως, μὲ προθυμίαν· ὅστις εὐκόλως καταπείθεται, πιστεύει τίποτε, εἶναι εὐκολόπιστος. 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως καταπείθει τινά, εἶναι καταπειστικός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 257. πεὐπειθῆ σήματαα Ἐπίῤῥ. εὐπειθῶς.

*Εὐπείθης, ους, ὁ· Κύρ. ὀνμ. Ὀδσ.

Εὔπειστος, ὁ, ἡ (πείθομαι). Ὅστις πείθεται, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ νὰ καταπείσῃ τις εἴς τι· ἐπὶ πραγμάτων δέ, Περὶ τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναταί τις νὰ πείσῃ τινὰ νὰ τὸ πιστεύσῃ ἢ νὰ τὸ κάμῃ. Herm. ἐν Σοφοκλ. Αἰ. 151.

Εὔπεκτος, ὁ, ἡ = εὔποκος. Ἡσύχ.

Εὐπελαγής ὁ, ἡ (πέλαγος). Τόπος ἔχων μέγα, εὔμορφον πέλαγος, καλὴν θάλασσαν· ἀμφβ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 167.

Εὐπελέκητος, ὁ, ἡ (πελεκάω). Ὅ,τι εὐκόλως πελεκᾶται, εὐκόλως δουλεύεται μὲ τὸν πέλεκυν, εἶναι εὐκολοπελέκητον.

Εὐπελής, ὁ, ἡ (πέλω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον, ἐλαφρόν· Οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. Ε. 20. ἀμφ.

Εὐπέμπελος, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις εἶναι πρᾶος, ἥσυχος, ἥμερος. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 473. πμοῖραν οὐκ εὐπέμπελονα ἀντιθ. τῷ δυσπέμφελος.

Εὐπένθερος, ὁ, ἡ (πενθερός). Ὅστις ἔχει καλόν, εὐγενῆ, περίφημον πενθερόν· Θεόκρ. ΙΗ. 49.

Εὔπεπλος, ὁ, ἡ, (πέπλος). Ἐπίθ. τῶν γυναικῶν· Καλὸν εὔμορφον ἐπανωφόρεμα, ἢ πέπλον, τὸ Γαλ. voile, ἰταλ. velo, φοροῦσα. Θεόκρ. Ζ. 32.

*Εὐπετέω, Χωνεύω τὰ φαγητὰ καλά, ἢ εὔκολα. παρὰ τὸ

Εὔπεπτος, ὁ, ἡ (πέπτω). Ὅ,τι χωνεύεται καλά, ἢ εὔκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ ὥριμον, ὡριμασμένον, φθασμένον.

Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ (περιάγω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι εὐκόλως περιάγεται, περιφέρεται, τὸ ὁποῖον δύναταί τις νὰ περιφέρῃ, στριφογυρίζῃ, διοικῇ, στρέφῃ εὔκολα. (α)

Εὐπεριαίρετος, ὁ, ἡ (περιαιρέω). Ὅ,τι ἢ ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναταί τις εὔκολα νὰ εὐγάζῃ, παίρνῃ, κόπτῃ τι. πφλοιὸς εὐπεριαίρετοςα. Εὐκολοξεφλούδιστος.

*Εὐπερίγραπτος, ὁ, ἡ = τῷ ἑξῆς.

Εὐπερίγραφος, ὁ, ἡ (περιγράφω). Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ περιγράψῃ, περιορίσῃ, παραστήσῃ εἴς τι σχῆμα — ὅ,τι ἔχει καλὴν ἢ μικρὰν περίμετρον, δὲν πιάνει πολὺν τόπον, εἶναι μικρόν, κομψόν, νόστιμον, γλαφυρόν, εὐπρεπές, πεὐπερίγραφος κόρηα. Λουκιαν. Παιδαρίον εὔμορφον, καλούτσικον, νόστιμον.

Εὐπερίθραυστος, ὁ, ἡ (περιθραύω). Ὅ,τι εὐκόλως περιθραύεται, συντρίβεται, σπάζεται ὀλόγυρά του· τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια εἶναι εὐκολοτσάκιστος. Πλούταρχ.

Εὐπερικάλυπτος, ὁ, ἡ (περικαλύπτω). Ὅ,τι εὐκόλως περικαλύπτεται, σκεπάζεται, κρύπτεται, ἀποσκεπάζεται· εἶναι εὐκολοσκέπαστον, εὐκολοαποσκέπαστον.

Εὐπερίκοπτος, ὁ, ἡ (περικόπτω). Ὅστις ἀποφεύγει τὰς μακρολογίας, πολυλογίας, τοὺς προφασισμούς, τὸ ἰταλ. τσερεμόνια, εἶναι σύντομος εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἀγαπᾷ τὸν λιτὸν καὶ εἰλικρινῆ τρόπον· πεὐπερίκοπτος ταῖς ἐντεύξεσια Μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ὁμιλῇ ἐλεύθερα, μὲ θάῤῥος, τὸ Γαλλ. sans façons, σὰν φασσόν. Πολύβ. ΙΑ. 10.

Εὐπερίληπτος, ὁ, ἡ (περιλαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως περιλαμβάνεται, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιλάβῃ, περικυκλώσῃ· νὰ συνάψῃ.

κόμῃ συντομώτερον· εἶναι εὐσύνοπτος, σύντομον, δὲν εἶναι ἐκτεταμένον, διεξοδικόν.

***Εὐπερινόητος**, ὁ, ἡ (περινοέω). Ὅστις σκέπτεται, συλλογίζεται, στοχάζεταί τι καλά, μὲ ἀκρίβειαν καὶ προσοχήν. Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 134, 9.

Εὐπερίοπτος, ὁ, ἡ (περιοράω, περιόψομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι περιορᾶται, καταφρονεῖται εὔκολα, εἶναι εὐκαταφρόνητον. Σουίδ.

Εὐπεριόριστος, ὁ, ἡ (περιορίζω). Ὅ,τι περιορίζεται, περικλείεται, περισφίγγεται εὔκολα· εἶναι εὐκολοπεριόριστον. Στράβ. Β΄.

Εὐπερίπατος, ὁ, ἡ (περιπατέω). Ὅστις περιπατεῖ ὁλόγυρά που ἢ εἴς τι εὔκολα· πανδήποτέ τι, ὁλόγυρα εἰς τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ περιέρχηται, περιπατῇ τις εὔκολα. Λουκιαν. Τραγοπ.

Εὐπερίσπαστος, ὁ, ἡ (περισπάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ σύρῃ, τραβᾷ ὁλόγυρα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ξενοφ. Κυν. Β, 8.

Εὐπερίστατος, ὁ, ἡ (περιΐστημι). Ὅστις κυκλοῦται ὑπὸ πολλῶν περιϊσταμένων, ὁλόγυρα τοῦ ὁποίου στέκονται πολλοί. Ὅ,τι περικυκλόνεται εὔκολα· καὶ ὅ,τι περικυκλόνει τινὰ ἤ τι εὔκολα, Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. ΙΒ΄, 1. «ἀποθέμενοι τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν».

Εὐπερίτρεπτος, ὁ, ἡ (περιτρέπω). Ὅ,τι εὐκόλως περιτρέπεται, στριφογυρίζεται, ἀναποδογυρίζεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ περιτρέψῃ, γυρίσῃ, ῥίψῃ κάτω. Λουκιαν. καὶ Ἀθήν.

Εὐπερίφωρος, ὁ, ἡ (περίφωρος). Πᾶν ὅ,τι φωρᾶται, ξεσκεπάζεται, φανερόνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ξεσκεπάσῃ, εὐγάλῃ εἰς τὸ φανερὸν εὔκολα. Πλούταρχ.

Εὐπερίχυτος, ὁ, ἡ (περιχέω). Ὅ,τι χύνεται ὁλόγυρα εἴς τίποτε, ἐξαπλόνεται περί τι εὔκολα. Πλούταρχ.

***Εὐπετάλεια**, ἡ. Ἰδιαίτερον Θηλ. τοῦ εὐπέταλος «ἄκανθα εὐπετάλεια».

Εὐπέταλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὅ,τι ἔχει εὔμορφα ἢ πολλὰ φύλλα, Ἀριστφ. Θεσμφ. 1000. «ἄκανθαν εὐπέταλον».

Εὐπέταστος, ὁ, ἡ (πετάω). Ὅ,τι εὐκόλως ἐξαπλόνεται, ἐκτείνεται, τεντόνεται· τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ἁπλώσῃ, τεντώσῃ.

Εὐπέτεια, ἡ. Εὐκολία, εὐχέρεια. Ἐξαιρ. εὐκολία εἰς τὸ νὰ κατορθώσῃ, ἀπολαμβάνῃ τίς τι· π. χ. «εὐπ. γυναικῶν». Ἡρόδ. 5, 20. καὶ Ξενοφ. Οἰκον. Ε΄, 5. «εὐπέτεια τροφῆς» ὡς τό, εὐμάρεια. 2) Κουφόνοια, ἀπερισκεψία, ἐλαφρογνωμία.

Εὐπετής, έος, ὁ, ἡ (πίπτω). Ὅ,τι εἶναι ἐλαφρόν, εὔκολον, εὔχρηστον, τερπνόν, γλυκύ, ἀρεστόν, πολλ. παρ' Ἡρόδ. Ὅ,τι εὑρίσκεται εὔκολα ἢ ἐν ἀφθονίᾳ. Τὸ Ἐπίρρ. εὐπετῶς, Ἰων. εὐπετέως, συντασσόμενον μετὰ ἀριθμητικῶν ὀνομτ. τὸ ἡμέτερον εὐρύχωρα, ἰταλ. κομμοδαμέντε, τουρκ. μπόλικα μπόλικα· δηλοῖ «ἑξακοσίους ἀμφορέας εὐπετέως χωρέει, τὸ χαλκήϊον», Ἡρόδ. 4, 81. πρβλ. 1, 193. Ἐπίρρ. συγκρτ. εὐπετεστέρως. 2) Ὅστις εἶναι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος. 3) Ἡ κυρία σημτ. τῆς λέξ. ὅ,τι πίπτει καλά, διετηρήθη παρὰ τοῖς ῥήτορσι, παρὰ τοῖς ὁποίοις τό, εὐπετὲς σημαίνει τὸν ῥυθμόν, τὸ εὔστροφον καὶ εὐφραδὲς τῶν κώλων. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 310.

Εὔπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὅ,τι συνίσταται εἰς καλάς, ἔχει καλάς, εὐμόρφους, σκληρὰς πέτρας. Ἀνάλεκτ. Β΄, 258. «ἠϊόνα εὔπετρον». Σουίδ. ἀπὸ σκληρὰν ἢ καλὴν πέτραν.

Εὐπεψία, ἡ (εὔπεπτος). Καλὴ εὔκολος χώνευσις.

Εὐπηγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι) = τῷ ἑπομ. παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδσ. Φ, 334. «ἠδὲ μέγας ἠδ' εὐπηγής». Μέγας καὶ ῥωμαλέος, εὐφυὴς τὸ σῶμα, ἤτοι ἰσχυρὰν κατασκευὴν τοῦ σώματος ἔχων, τὸ κοιν. στρουμπουλός.

***Εὔπηκτος**, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, ἡνωμένον, εἶναι στερεόν, δυνατόν· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπὶ κατοικιῶν, οἴκων, τειχῶν· «μέγαρον, θάλαμος, κλισίη εὔπηκτος» ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. Ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι ἰσχυρόν, δυνατόν, στερεόν, καλὰ κτισμένον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, δυνατῆς κατασκευῆς τοῦ σώματος· ἰδὲ εὐπαγής, εὐπηγής. Ἐπὶ ῥευστῶν, Ὅ,τι εἶναι καλὰ παγωμένον, καλὰ πηκτωμένον.

Εὐπήληξ, κος, ὁ, ἡ (πήληξ). Ὅστις φορεῖ καλήν, εὔμορφον περικεφαλαίαν. Ἀνθολογ.

Εὐπήμαντος, ὁ, ἡ (πημαίνω). Ὅ,τι βλάπτεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ βλάψῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολόβλαπτον.

***Εὐπηνής**, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ. Κρτν.

Εὔπηνος, ὁ, ἡ (πήνη). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα ὑφασμένον, εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλὸν εὔμορφον ὕφασμα. Εὐριπ. «εὐπήνος ὑφή».

***Εὐπηξία**, ἡ (εὔπηκτος). Τὸ νὰ εἶναί τι στερεόν, δυνατόν, στερεὰ κτισμένον, ἡνωμένον, καλὰ παγωμένον, πηκτωμένον.

Εὔπηχυς, εος, ὁ, ἡ (πῆχυς). Ὅστις ἔχει καλούς, εὐμόρφους βραχίονας, τὸ ἰταλ. βράτσα, ἢ ἀγκῶνας. Εὐριπ. «εὐπήχεις χεῖρες».

Εὐπίδαξ, ακος, ὁ, ἡ (πίδαξ). Τόπος μὲ πολλὰς πηγάς, βρύσεις. Ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλόν, χυμόν, εἶναι ζωμερόν. «εὐπίδαξ βότρυς». Ζωμερὸν σταφύλι. «εὐπίδακες Νύμφαι» Αἱ Νύμφαι τῶν πηγῶν, Κρτγρ. 7.

***Εὐπιθέω** = εὐπειθέω, παρὰ τὸ

Εὐπιθής, ὁ, ἡ = εὐπειθής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 991. «εὐπιθὲς θάρσος».

Εὐπίλητος, ὁ, ἡ (πιλέω). = εὔστιπτος. Φαβωρ. Λεξ.

***Εὐπίνεια**, ἡ. Ἀρχαία παλαιά, ἀφελής, ἁπλῆ, φυσική, ἀκαλλώπιστος καλλονή, εὐμορφία, καλλοσύνη, ἐξαιρ. ἐν συγγράμματι, τὸ ἀπέριττον τῶν φράσεων. Toup. ἐν Λογγ. 30, 1. παρὰ τό, εὐπινής, ὅπερ ἰδέ. (ξ)

Εὐπινής, ὁ, ἡ (πίνος). Κυρίως ὅστις φαίνεται, εὔμορφος, εὐπρεπὴς διὰ τὴν λάμψιν τῆς λιπαρότητος τοῦ ἐλαίου, διὰ τὸ ὑάλισμα τοῦ λαδίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο οἱ παλαισταί· ὡς παρὰ τό, ἐλαιοπινής, ὅθεν κατ' Ἀριστφ. Νφ. 995. «λιπαρὸς καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοισιν ἢ, λιπαρὸς ἐκ τῆς παλαίστρας» Ἀμμώνιον, ῥωμαλέος καὶ εὔρωστος ὡς παλαιστής· ἐν γένει, ἐπὶ τοῦ εὐρώστου, ἀνδρικοῦ κάλλους σώματος ἐν ταῖς παλαίστραις γεγυμνασμένου· καὶ ἐπειδὴ μόνον εὐγενεῖς, ἐλεύθεροι ἄνδρες ἠδύναντο νὰ γυμνάζωνται ἐν ταῖς παλαίστραις, διετηρήθη καὶ εἰς τὴν λέξιν ἡ σημτ. τῆς διὰ τῆς παλαιστικῆς γυμνάσεως τῷ σώματι ἐγγιγνομένης στεῤῥότητος, δυνάμεως, εὐστροφίας καὶ δεξιότητος, τοῦ εὐγενοῦς καὶ σταθεροῦ σχήματος, τοῖς ἐλευθέροις οἰκείου· ὅθεν, Εὐπρεπής, εὐγενής, γενναῖος, ῥωμαλέος, τολμηρός, θαρραλέος· ἡ λέξ. κεῖται πανταχοῦ ἀντιθ. τῷ μαλακόν, τρυφερόν, ὑγρόν· «τῷ θηλυπρεπεῖ, τρυφερῷ κάλλει». – 2) Ὅ,τι εἶναι ἐπικεκαλυμμένον μὲ ἰόν, σκωρίαν ἀρχαιότητος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετριάζεταί πως ἡ λάμψις τῶν μετάλλων καὶ λαμβάνει χροιάν, κανέλαν. Διονύσ. Ἁλικ. «τὸ εὐπινές, καὶ ὁ πίνος καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἐπιτρέχει». Τὰ ὁποῖα μεταλλικὰ πράγματα, ἐξαιρ. τὰ νομίσματα καὶ τὰ χαλκᾶ σκεύη τιμῶσι μεγάλως οἱ ἀρχαιολόγοι· ὅθεν μετηνέχθη ἡ σημασία καὶ εἰς συγγραφικῶν φράσεων λέξεις, ἐπὶ ἀρχαϊκῆς δυνάμεως, ἀξίας, ἁπλότητος, καθαρότητος, γνησιότητος, καὶ δεινότητος. Ἀφελής, ἁπλῆ, ἀπέριττος, φυσική, ὡς εὑρίσκονται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν Ἑλλ. συγγραφέων· ἀντιθέτ. τῇ ἐπικεκαλλωπισμένῃ, περιττικῇ γλαφυρότητι τοῦ Λυσίου, Ἰσοκράτους καὶ λπ. μεταγενεστέρων, «οὐ τοὺς νεωτέρους ἐκμιμούμενος σοφιστάς, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχαῖον τύπον τῆς λογογραφίας ἁμιλλώμενος». Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 301. 329. πρβλ. εὐπίνεια καὶ ἀρχαιοποιΐα. Ἐπίρρ. εὐπινῶς. Κπ. Ἀττ. 15, 17.

Εὐπιστία, ἡ. Πεποίθησις, πεισμονή, τὸ νὰ θαῤῥῇ, πιστεύῃ τις, ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα.

Εὔπιστος, ὁ, ἡ (πίστις). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι εὐκολόπιστον, τὸ πιστεύει τις εὔκολα, εἶναι ἄξιον νὰ τὸ πιστεύσῃ τις. – 2) ἐνεργ. Ὅστις πιστεύει τι εὔκολα εἶναι εὐκολόπιστος· ὅστις εἶναι πιστός, ἐμπιστευμένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ ἀφιερωθῇ χωρὶς φόβον. – 3) = εὔπειστος, εὐπειθής, Ξνφ. Κρ. π. 1, 2, 12. Ἐπίρρ. εὐπίστως, Ἀριστφ. Θεσμφ. 105.

Εὐπίων, ονος, ὁ, ἡ (πίων). Ὅ,τι, ἢ ὅστις εἶναι πολὺ παχύ, παραπαχύς. (ξ)

Εὐπλανής, ὁ, ἡ (πλανάομαι). Ὅστις, ἢ ὅ,τι περιπλανᾶται, τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· ἰχνηλατεῖ καλά, ἐπιτηδείως.

Εὔπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι εἶναι εὔκολον εἰς τὸ νὰ πλασθῇ, σχηματισθῇ· εἶναι εὐκολοσχημάτιστον. – 2) Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτηδείως ἐσχηματισμένον, μετεσχηματισμένον, ἐπινενοημένον, ἐφευρημένον, πεπλασμένον, προσποιητόν. Ἐπίρρ. εὐπλάστως.

Εὐπλατής, έος, ὁ, ἡ (πλάτος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ πλατύ, παραπλατύ, παραφαρδύ.

Εὔπλειος, α, ον (πλεῖος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ πλῆρες, καλὰ γεμᾶτον, παραγεμᾶτον. «πήρη εὔπλείη» Ὀδυσ. Ρ. 467.

Εὐπλεκής, Επκ. εὐπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω) = τῷ ἑπμ. «ἐΰστανοι, δίφροι» Ἰλδ. Β, 449. Ψ, 416 ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπκ. τύπ., ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσδ. Ἀσπ. 308. 370.

Εὔπλεκτος, ὁ, ἡ Επκ. ἐΰπλεκτος (πλέκω). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια πλεγμένον. «σειρῇσιν» Καλοπλεσμένα σχοινία, Ἰλδ. Ψ, 115. «δίφρος» Ἅμαξα, τὸ ἰταλ. καλέτσα, τῆς ὁποίας τὰ πλάγια ἦσαν πλεκτά, Ψ, 335. τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Ἐπκ., τὸ προηγμ. δέ, κατὰ τὸν κοινὸν τύπ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐξαιρ. ἐπὶ κανίστρων, καλάθων, κοφίνων, δικτύων πλεκτῶν, σχοινίων πλεγμένων.

Εὔπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει καλά, δυνατὰ πλευρά, πλάγια μέρη. ἐξαιρ. ὅστις ἔχει καλόν, δυνατὸν στῆθος, ἢ πνεύμονας.

Εὐπλήθω. Ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντί, εὖ πλήθω.

Εὔπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Πᾶν ὅ,τι πλήττεται, δύναταί τις νὰ κτυπήσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοκτύπητον, εὐκολοβλάβητον.

Εὐπλήρωτος, ὁ, ἡ (πληρόω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ γεμᾶτον, καὶ ὅ,τι γεμίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ γεμίσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολογέμιστον.

Εὐπλοέω, ῶ (εὔπλοος). Πλέω, ἀρμενίζω καλά, εὐτυχῶς, ἔχω εὐτυχὲς ταξίδι, Βίος Ὁμ. 18. ἀφ' οὗ

Εὔπλοια, ἡ. Ἰων. καὶ Επκ. εὐπλοίη, καὶ εὐπλοΐη. Καλόν, εὐτυχὲς πλεύσιμον, ἀρμένισμα, ταξίδι. Ἰλ. Ι. 362.

***Εὐπλοΐμος**, ὁ, ἡ. Ὅστις πλέει, ταξιδεύει εὐτυχῶς.

Εὐπλοκαμίς, ῖδος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλοὺς πλοκάμους, εὔμορφα πλεξούδια, πλεξίδια· σχηματισμ. ὡς τό, εὐκνήμις· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὀδσ. Β, 119. Τ, 542. «ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαί».

Εὐπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Ὅστις ἔχει καλούς, ἐπιτήδεια πλεγμένους πλοκάμους, πλεξούδια, εὔμορφον κόμην, μαλλιά, πολλ. παρ' Ὁμ. καὶ ὅμως κατὰ τὸν Επκ. τπ. ἐϋπλόκαμος, καὶ ὡς Ἐπθ. γυναικῶν τε καὶ θεαινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἠοῦς, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῶν Νυμ-

φῶν. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, καὶ ἐπὶ παίδων καὶ ἀνδρῶν, π. χ. παρὰ Μτχ. 312.

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω) = εὔπλεκτος. Πολυβ.

Εὔπλοος, καὶ συναιρ. εὔπλους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, γεν. ου (πλέω). Ἐπὶ ὑδάτων, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ πλέῃ, ταξειδεύῃ τις. — 2) Ὅστις πλέει, ταξειδεύει, ἀρμενίζει εὐτυχῶς, καλά.

Εὔπλουτος, ὁ, ἡ (πλουτέω). Ὅστις εἶναι πολὺ πλούσιος, παραπλούσιος, ἔχει πολλὰ πλούτη. Ἡσύχ.

Εὐπλυνής, έος, ὁ, ἡ (πλύνω). Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτήδεια, καθαρὰ πλυμένον, εἶναι καθαρὸν, καστρινὸν πάστρικο. Ὀδσ. Θ, 392. 425. — καὶ ἀλλαχ., πανταχοῦ δὲ ἐν τῷ Ἐπικ. τύπ. ἐϋπλυνής.

Εὔπλωτος, ὁ, ἡ (πλώω) = εὐπλόϊμος. Ἀνάλεκτ. Β'. 113.

Εὐπνευστία, ἡ. Τὸ νὰ πνέῃ, παίρνῃ τις τὴν ἀναπνοήν, τὸν ἀνασασμόν του καλά, ἐλεύθερα, παρὰ τὸ

Εὔπνευστος, ὁ, ἡ (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀνασαίνει καλά, ἐλεύθερα.

Εὔπνοια, ἡ. Εὔκολος, ἐλευθέρα πνοή, ἀνάσα, ὡς τὸ εὐπνευστία· ἔτι δὲ καὶ ἐλευθέρα ἀποφορά, ἀναθυμίασις. — 2) Καλὴ πνοή, φύσημα ἀνέμου· τόπος ὅπου πνέουν, φυσοῦν καλὰ οἱ ἄνεμοι. — 3) Γλυκεῖα ἀναπνοή, εὐωδία, παρὰ τὸ

Εὔπνοος, καὶ συναιρ. εὔπνους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, γεν. ου. (πνέω). Ὅστις ἀναπνέει, ἀνασαίνει καλά, ἐλεύθερα· ὡς τὸ εὔπνευστος. Ὅστις ἔχει δυνατὴν ἀναπνοήν, καλοὺς ὑγιεῖς πνεύμονας· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι ἀποφέρεται, ἐξατμίζεται εὔκολα — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν νὰ τὸ εἰσπνέῃ τις, εὐκολύνει ἢ αὐξάνει τὴν ἀποφοράν, ἐξάτμισιν. «πάντα εὔπνοα» ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τόπου, ὅπου πνέει καλός, ὑγιεινὸς ἀήρ. — 3) Ὅ,τι εὐωδιάζει, διδίδει εὐωδίαν· «λειμώνων».

Εὐποδία, ἡ. (εὔπους). Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλούς, δυνατούς, εὐκινήτους πόδας, Ξενοφ. Ἱππ. Α'. 4.

Εὐποιέω, (εὐποιός). Εἶμαι ἀγαθοεργός, ποιῶ τὸ ἀγαθόν, κάμνω καλοσύνας, εὐεργεσίας· μετὰ αἰτιατικ. τοῦ προσ. ἀφ' οὗ

* **Εὐποιητέος**, α, ον. Πᾶς τις, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ εὐεργετῇ τις.

Εὐποιητικός, ή, όν. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ καλοσύνας, εὐεργεσίας, εἶναι εὐεργετικός.

Εὐποίητος, ὁ, ἡ. (εὐποιέω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια ποιημένον, ἐξειργασμένον, καμωμένον, φκιασμένον· πολλ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἐργατειῶν μετάλλου, ξύλου, δέρματος, ὑφάσματος· χρῆται δὲ καὶ κατὰ Θηλ. γένος τῇ Ἀ. εὐποιήτη, Ἰλδ. Ε, 466. Π, 636. ἐν Ὀδσ. δὲ, κεῖται ἀκατάλληλ. Γ, 434.

Εὐποιΐα, ἡ. (εὐποιός). Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις καλόν· καλοσύνη, εὐεργεσία. Δγν. Αρτ. 10, 10.

Εὐποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος). Ὅ,τι εἶναι πολὺ ποικίλον, παρδαλόν, παραπαρδαλόν. Ἀνάλεκτ. Δ'. 226.

Εὐποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω). Ὅστις κάμνει καλοσύνας, εὐεργεσίας· εὐεργέτης.

Εὔποκος, ὁ, ἡ. (πόκος). Ὅ,τι ἔχει πολὺ ἢ καλὸν μαλλί, εἶναι μαλλιαρόν, καλλομάλλινον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1437.

Εὐπολέμητος, ὁ, ἡ. (πολεμέω). Ὅστις καταπολεμεῖται, τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ πολεμήσῃ, νικήσῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοπολέμητος. Πολυβ.

Εὐπόλεμος, ὁ, ἡ. (πόλεμος). Ὅστις εἶναι καλός, δυνατός, ἄξιος, εὐτυχὴς εἰς τὸν πόλεμον, Ὑμ. Ὁμ. ζ. 4. «πόλις εὐπόλεμος» Πολεμική, ἰσχυρά, δυνατὴ εἰς πόλεμον. Ξνφ. Οἰκ. 4, 3. Ἐπρρ. εὐπολέμως.

Εὐπολιόρκητος, ὁ, ἡ. (πολιορκέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πολιορκεῖται, κυριεύεται εὔκολα.

Εὔπολις, ιδος, ὁ, ἡ. (πόλις). Χώρα, ἐπικράτεια περιέχουσα καλάς, πολλὰς ἢ μεγάλας πόλεις. Πολυβ. — 2) Εὔπολις — ιδος, ὁ, Κύρ. ὄνμ.

* **Εὐπόμπη**, ἡ. Ὄνμ. κύρ. Νηρηΐδος. Ἡσδ. Θγν. 261.

Εὔπομπος, ὁ, ἡ. (πομπή). Ὅστις συνοδεύει, ἄγει, ὁδηγεῖ τινα καλῶς, εὐτυχῶς, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ.

Εὐπόρευτος, ὁ, ἡ. (πορεύομαι). Ὅστις πορεύεται, περιπατεῖ καλά, ἐλεύθερα, ἐλαφρά. Σχόλ. ΑνσδΚ. 686.

Εὐπορέω, Μλ. -ήσω (εὔπορος). Ἔχω πόρους· μέσα, τρόπους, άρκετὴν περιουσίαν, πλούτη, ἔχω τίποτε ἐν ἀφθονίᾳ· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἀνθ' ἧς δὲ καὶ τῇ αἰτ. χρῶνται οἱ μεταγενεστ. Ἔτι δὲ καὶ εὐπορέομαι, ὡς ἀποθ. παθτ. Εἶμαι πλούσιος, εὐκτήμων, ἔχω καλὴν κατάστασιν· ὡσαύτως καὶ κατ' ἐνεργτ. διάθ. ἐνίοτε. — 2) Ζῶ καλά, ἥσυχα, εὐχαριστημένα, εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε ἀμφιβολίαν καὶ ἀβεβαιότητα.

Εὐπόρημα, τό. Βοηθητικὸν μέσον, πόρος, ὠφέλημα. Ἀλεξ. Σοφστ. σλ. 88. Reiske 678. Bekk.

Εὐπόρθητος, ὁ, ἡ (πορθέω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ πορθήσῃ, χαλάσῃ, ἐρημώσῃ.

Εὐπορία, ἡ (εὔπορος). Βοήθημα, βοηθητικὸν μέσον, ἰσχύς, δύναμις, κράτος· εὐκαιρία, ευφυΐα εἴς τι· μετὰ γεν. ὅθεν, Περιουσία, πλούτη, κτήματα· ἀφθονία, δαψίλεια τινος· εὐκολία εἰς ἐκτέλεσιν πράγματός τινος· ἐξαιρ. καλὴ ὁδός, στράτα, καλὴ ὁδοιπορία. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'. ς. 37. «πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται, καὶ πλεῖστη».

* **Εὐπορίζω**· ἐσφαλμ. ἀνγν. ἀντὶ εὐπορέω.

* **Εὐποριστία**, ἡ. Εὐκολία εἰς τὸ νὰ προσκομίσῃ, ἑτοιμάσῃ, λάβῃ, ἀποκτήσῃ τίς τι· παρὰ τὸ

Εὐπόριστος, ὁ, ἡ (πορίζω). Ὅ,τι εὐκόλως πορίζεται, εὐκόλως, ταχέως, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα δύναταί τις νὰ λάβῃ «τὰ εὐπόριστα» ὑπακουόμ. «φάρμακα» Ὀλιγοέξοδα, εὐθηνὰ ἰατρικά, τὰ οἰκιακά.

Εὔπορος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὅστις ἔχει καλόν, εὔκολον βάδισμα, περιπάτημα, πορεύεται, περιπατεῖ καλά· ὅ,τι περιπατεῖται, ἢ ὅπου δύναταί τις νὰ πορευθῇ, περιπατῇ εὔκολα, ἐλεύθερα, «εὔπορος ὁδός». Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 5, 9. «εὔπορόν ἐστι» Εἶναι καλὴ ὁδός, δρόμος, στράτα. — 2) Ὅ,τι παρέχει, δίδει, ἢ κτᾶται, λαμβάνει τις εὐκόλως, εἶναι εὐκολόδοτον, εὐκολοαπόκτητον. Ὅστις εὑρίσκει εὐκόλως πόρους, τρόπους, μέσα εἰς τὸ νὰ πράξῃ, τελειώσῃ, κάμῃ τι, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ εὕρῃ βιοπορισμόν, κέρδος, ὄφελος, νὰ συνάξῃ τὰ ἔξοδά του, νὰ κερδαίνῃ τὸ ψωμί του· ὅστις ἠξεύρει νὰ βοηθῆται μόνος του εὔκολα, δὲν πίπτει εἰς ἀπορίαν· ὅθεν, ἐπινοητικός, ἐξευρετικός, ἐφευρετικός, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, συνετός, φρόνιμος. — 3) Ὅστις εἶναι εὐκατάστατος, ἔχει καλὴν κατάστασιν, εἶναι πλούσιος, εὐκτήμων. Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, εὑρίσκεται ἐν ἀφθονίᾳ, πολύ. Ἐπρρ. εὐπόρως.

* **Εὐπόρφυρος**, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅ,τι ἔχει καλὸν πορφυροῦν χρῶμα, εἶναι εὔμορφον ἁλικον. Σχλστ. Θεοκρ. 5, 96.

Εὐποτμία, ἡ. Καλὴ Μοῖρα, εὐτυχία· παρὰ τὸ

Εὔποτμος, ὁ, ἡ (πότμος). Ὅστις ἔχει καλὴν Μοῖραν, τύχην εἶναι καλόμοιρος, καλότυχος, εὐτυχής. Ἐπρρ. εὐπότμως.

Εὔποτος, ὁ, ἡ (πίνω). Ὅ,τι εἶναι ποτὸν καλόν, νόστιμον, γλυκὺ εἰς τὸ νὰ πίνηται, εἶναι πόσιμον, εὐκολόπιοτον. «ἔκπωμα εὐποτώτατον». Ἀθήν.

Εὔπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν, τό, γεν. οδος (πούς). Ὅστις ἔχει εὐμόρφους, καλοὺς πόδας· εἶναι ταχύς, γλίγωρος, τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. τὸν ἀκούει τὸ ποδάρι.

Εὐπραγέω, (εὐπραγής) = εὖ πράσσω. Εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις μου, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά μου, ζῶ εὐτυχῶς· ἀφ' οὗ

Εὐπράγημα, τό. Εὐτυχὲς ἐπιχείρημα. Ἀππιαν. (πρα)

Εὐπραγής, ὁ, ἡ (πρᾶγος) Ὅστις ζῇ εὐτυχῶς, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του· ἀφ' οὗ

Εὐπραγία, ἡ. Εὐτυχία εἰς τὰς πράξεις καὶ ἐπιχειρήματα, εὐδαιμονία, εὐτυχία· πρόοδος, προκοπὴ εἰς τὸ καλόν. — 2) Καλή, εὐγενικὴ, γενναία πρᾶξις.

Εὐπραγος, ὁ, ἡ, = εὐπραγής. Σουίδ.

Εὐπρακτος, ὁ, ἡ (πράσσω). Ὅ,τι εὐκόλως πράττεται, βάλλεται εἰς πρᾶξιν, ἐνεργεῖται, ἀποκτᾶται εὔκολα· εἶναι εὐκολοκάμωτον, εὐκολοαπόκτητον. — 2) Ὅστις εὑρίσκεται, περνᾷ καλά, εἶναι εὐτυχὴς εἰς τὰς πράξεις, ἐπιχειρήματά του (− − υ)· ἀφ' οὗ

Εὐπραξία, ἡ. = εὐπραγία. Αἰσχλ. Θηβ. 206. — 2) Καλή, ἠθικὴ πρᾶξις, ἐνάρετος διαγωγή, σεμνὴ ζωή. Ξενοφ. Ἀπομν 3, 9, −υυ−)

Εὐπραξις, εως, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐπραξία. Αἰσχύλ. Ἀ. 246. (−υυ)

Εὐπράσσω, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, εὖ πράσσω· ἴδε εὐπρήσσω.

Εὐπρατος, ὁ, ἡ· = εὔωνος. Ἡσύχ.

Εὐπρεμνος, ὁ, ἡ. (πρέμνον). Ὅ,τι ἔχει καλὸν στέλεχος, κορμί, κούτσουρον, ἐπὶ φυτῶν. Ἡσύχ.

Εὐπρέπεια, ἡ. Εὔμορφον, σεμνόν, κόσμιον, πρεπούμενον σχῆμα· χάρις, ἀξία, ὡραιότης, εὐμορφία· τὸ νὰ ἁρμόζῃ, πρέπῃ, στέκῃ τι καλὰ εἴς τινα ἢ εἴς τι — 2) Τὸ εἶδος, τὸ σχῆμα, τὸ ὁποῖον δίδεται εἴς τι, κατὰ τὸ ὁποῖον σχηματίζει τις πρᾶγμά τι· δοκοῦσα, φαινομένη ὁμοιότης τινὸς μὲ ἄλλο τίποτε· παρομοίασμα· ἐπιτηδεία πρόφασις, τὸ νὰ ἀποσκεπάζῃ τίς τι μὲ καλόν, ἐπιτήδειον τρόπον· «ὡς εὐπρέπειαν καλεῖσθαι» Τὸ νὰ ὀνομάζηταί τις ἢ τίποτε μὲ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀποσκεπάζει τὸ σφάλμα ἢ ἐλάττωμά του «μοχθηρίας γὰρ οὐκ ἦν κόλασις ὁ ἐξοστρακισμός, ἀλλ' ἐκαλεῖτο μὲν, δι' εὐπρέπειαν, ὄγκου καὶ δυνάμεως βαρυτέρας, ταπείνωσις καὶ κόλασις.» Πλτχ. Ἀριστδ. 7, παρὰ τὸ

Εὐπρεπής, ὁ, ἡ. (πρέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, πρεπούμενον σχῆμα, ὅστις εἶναι αἰδέσιμος, σεμνός, πρεπούμενος, στολισμένος· ὡραῖος, εὔμορφος. Ὅ,τι φαντάζει, φαίνεται, καλόν, εὔμορφον, ἀρεστόν, ἐξαίρετον, περιφανές, λαμπρόν· συγκρτ. εὐπρεπέστερος, Ἡρτ. 2, 47. Ἐπρρ. εὐπρεπῶς· «τὸ εὐπρεπὲς αὐτοῦ», ἡ εὐπρέπεια. Δημοσθ. «εὐπρεπῶς ἄδικοι» αὐτί, μετὰ καλῆς προφάσεως.

Εὐπρεπος, ὁ, ἡ. = εὐπρεπής, σημσ. 2. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 706. ποιητ.

Εὐπρηκτος, ὁ, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ, εὔπρακτος. Ἡρότ.

* **Εὐπρηξίη**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐπραξία.

Εὐπρήσσω, ἀφ' οὗ «εὐπρήσσεσκον ἕκαστα» Ἐφρόντιζον, ἐπεμελοῦντο διὰ κάθε τι, ἐτελείωναν, ἔκαμναν κάθε καλόν. Ὀδσ. Θ, 259. — ἐν τῇ σημασίᾳ, τοῦ, ἔχω καλῶς, εὐτυχῶ, γράφεται κεχωρισμ. εὖ πρήσσω, Ἰων. ἀντὶ εὖ πράσσω.

Εὐπρηστος, ὁ, ἡ. (πρήθω). Ὅ,τι εὐκόλως καίει, καίεται, ἀνάπτει, παίρνει φωτιάν, εὐγάζει γλίγωρα φλόγας· «εὔπρηστος ἀϋτμή» Τὸ σφοδρὰ ἐξερχόμενον φύσημα τῆς φύσης, τοῦ φυσητηρίου, φυσουνίου, τουρκβ. μουχαλίου, μηχανίου, Ἰλδ. Σ, 471. ὅπερ ἄλλοι κατ' ἐνεργτ. σημτ. Τὸ σφοδρὰ ἀνάπτον, ζωπυροῦν, τοῦ ὁποίου τὸ φύσημα ἀνάφτει δυνατά, συμπᾷ τὴν φωτιάν, ἐκλαμβάνουσι

* **Εὐπρήων**, ωνος, ὁ, ἡ. (πρηών). Χώρα, τόπος,

εὐγαλὲς μὲ πολλὰ ἀεριστήρια. Παιλ. Τιλ. Ἀμβ. 247.

* **Εὐπριστία**, ἡ. Τὸ νὰ διασχίζηται διαλύηται, διαχωρίζηταί τι εὔκολα, παρὰ τό

Εὔπριστος, ὁ, ἡ. (πρίω). Ὅ,τι ἐχωρίσθη μὲ τὸν πρίονα, πριόνι· ἐπριονίσθη καλά, ἐπιτήδεια· ὅ,τι χωρίζεται μὲ τὸ πριόνι, πριονίζηται καλά, εὔκολα, εἶναι εὐκολοπριόνιστον. Ἱπποκρ.

Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ. (προαιρέω). Ὅ,τι ἐκλέγεται, ἐκλέχθη εὔκολα ἢ ὀγλίγωρα. Ὅστις προαιρεῖται, ἀποφασίζει τι ὀγλίγωρα, ἔχει καλὴν προαίρεσιν, θέλησιν.

Εὐπροόρατος, ὁ, ἡ. (προοράω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ προϊδῇ, νὰ προβλέπῃ.

Εὐπρόσδεκτος, ὁ, ἡ. (προσδέχομαι). Πᾶν ὅ,τι ἀποδέχεται, στέργει, δέχεταί τις μὲ χαράν, εὐχαρίστησίν του· εἶναι δεκτόν, ἀρεστόν, ἄξιον ἀποδοχῆς. — 2) Ὅ,τι εὗρε καλὴν ἀποδοχήν, τὸ ἀπεδέχθη, ἔστερξεν, ἐδέχθη τις μὲ χαράν, μὲ εὐχαρίστησίν του. Σχλ. Ἀριστφ. Εἰρ. 1052.

Εὐπρόσεδρος, ὁ, ἡ. = εὐπάρεδρος· Ν. Δ.

Εὐπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, καταδεκτικός, φιλικός. Ἰσοκρ. «ἔστι δὲ εὐπροσηγορία τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν» παρὰ τό

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ (προσηγορέω). Ὅστις ὁμιλεῖ, συναναστρέφεται, χαιρετᾷ τοὺς ἀνθρώπους φιλικά, εἶναι καταδεκτικός, πρόθυμος, καλὸς εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ, συναναστρέφηται φιλικῶς μὲ καθε ἕνα Valck ἐν Ἱππ. 96. Ἐπρρ. εὐπροσηγόρως.

Εὐπρόσθετος, ὁ, ἡ (προστίθημι). Ὅ,τι εὐκόλως προστίθεται, βάλλεται, ἢ προστέθη ἐβάλθη προστέτι εἴς τι, εἶναι εὐκολοπρόσθετον εὐκολοσυγάτιστον.

Εὐπρόσιτος, ὁ, ἡ (προσιέναι). Πουθίποτέ τι εἰς τὸ ὁποῖον εὐκόλως, ἀφόβως ἠμπορεῖ τις νὰ προσέλθῃ, πλησιάσῃ. «εὐπρόσιτα πράγματα». Αἰτωλ. Ε. Ἐπρρ. εὐπροσίτως.

Εὐπροσόδευτος, ὁ, ἡ (προσοδεύω) = τῷ ἑπμ.

Εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρει, δίδει καλὰ εἰσοδήματα, καλὸν ὄφελος. – 2) Ἐπ' ἀνθρώπων = εὐπροσήγορος, Θεῖ. 6, 56. – 3) Τόπος, μέρος, ὅπου εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ τίποτε, Ξεφ. Κρ. π. 6, 1, 23. Ἐπρρ. εὐπροσόδως.

Εὐπρόσοιστος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ κομίζῃ, φέρῃ, παρασκευάζῃ, ἑτοιμάζῃ – 2) ἐκ τῆς παθτ. διαθ. = εὐπροσήγορος, Εἰς τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ πλησιάζῃ τις, νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ πραγματεύηται· ὅστις εἶναι κοινωνικός, ἀρεστὸς εἰς συναναστροφήν. Παρ' Εὐριπ. Μήδ. 282. «ἄτης ἔκβασις εὐπρόσοιστος» ἀντὶ τοῦ, δύσφολος.]

* **Εὐπροσόμιλος**, ὁ, ἡ = εὐόμιλος.

Εὐπροσόρμιστος, ὁ, ἡ(προσορμίζω). Τόπος, μέρος, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, τὸ ἰταλ. διτβάρκον, νὰ ἀράξῃ εὔκολα. Διόδ. Σικ.

Εὐπρόσρητος, ὁ, ἡ. Πολυδ. Ε. 138. καί,

Εὐπρόσφθεγκτος, ὁ, ἡ. Ἡσυχ. = εὐπροσήγορος.

Εὐπρόσφορος, ὁ, ἡ (προσφέρω). Ὅστις προσφέρει, ἐκφράζει τι καλά, λέγει, ἐκφράζεται καλά, εὔκολα· Ἡρωδιαν. 8, 3, 7. «ἐν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόσφορος ἐν λόγοις»· Ὅστις ὡμίλησε μὲ εὐκολίαν μὲ καλήν, προφοράν, ἐλεύθερα τὴν Λατινικὴν διάλεκτον, τὰ Ῥωμαϊκά, – Λατινικά.

Εὐπρόσφυτος, ὁ, ἡ (προσφύω). Ὅ,τι εὐκόλως προσφύεται, προσκολλᾶται εἴς τίποτε, καὶ ὅ,τι προσκολληθὲν εἴς τι αὐξάνει ὁμοῦ μὲ αὐτό.

Εὐπροσωπέω, (εὐπρόσωπος). Ἔχω καλὴν ὄψιν, εὔμορφον πρόσωπον· ἀρέσκω φαίνομαι ἢ γίνομαι ἀρεστός· ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ φανῶ καλός, νὰ ἀρέσω εἴς τινα, Ν. Δ. Παῦλ. πρὸς Γαλάτ. ς'. ἀφ' οὗ

Εὐπροσωπία, ἡ. Εὐμορφία τοῦ προσώπου, καλὴ ὄψις· τὸ νὰ ἔχῃ τις καλόν, εὔμορφον πρόσωπον, νὰ ἐπιμελῆται διὰ νὰ δείχνῃ καλὸν πρόσωπον. Διον. Ἀλικ.

* **Εὐπροσωπόκοιτος**, η, ον (κοίτη). Ὅστις κείμενος, ἀναπαυόμενος, ἡσυχάζων ἔχει καλόν, φαιδρὸν πρόσωπον. «εὐπροσ. τύχη» Αἰσχλ. Χρ. 963. κατὰ τὴν διόρθ. ὑπὸ Herm.

Εὐπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει καλόν, φιλικόν, χαρούμενον, ἥμερον πρόσωπον. Σοφοκλ. Αἰ. 1018. Ὅστις ἔχει, φορεῖ εὔμορφον προσωπεῖον, προσωπίδα. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὴν ὄψιν, φαίνεται, δείχνει νὰ εἶναι καλὸς ἢ εὔμορφος, Ἡρδτ. 7, 168. Ἐπρρ. εὐπροσώπως. «εὐπροσώπως δέχομαί τινα»· Χαρούμενα, μὲ φιλικὸν πρόσωπον.

Εὐπροφάσιστος, ὁ, ἡ (προφασίζομαι). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει εὔκολα εἰς πρόφασιν, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ τις ὡς πρόφασιν. «αἰτία εὐπροφάσιστος», Θουκυδ. – 2) Ὅστις εὑρίσκει εὔκολα προφάσεις, ἠξεύρει νὰ προφασίζηται διὰ τίποτε εὔκολα. Ἐπρρ εὐπροφασίστως. (α)

Εὐπρόφορος, ὁ, ἡ. (προφέρω). Ὅ,τι προφέρεται, ἐκφράζεται, τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ προφέρῃ, ἐκφράζῃ τις εὔκολα. Διον. Ἀλικ.

Εὐπρυμνής, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1002. «φρενὸς χάριν εὐπρυμνῆ» ἐξηγεῖται, Σχῆμα κατὰ τὸ φαινόμενον, σωφροσύνῃ κεκοσμημένον· παραβλ. τὸ ἑπμ.

Εὔπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα). Πλοῖον ἔχον καλήν, εὔμορφον, καλὰ ἐστολισμένην πρύμναν. Ἰλιάδ. Δ. 248. «νῆες εὔπρυμνοι.»

Εὔπρωρος, ὁ, ἡ. (πρῷρα). Πλοῖον ἔχον καλὴν καὶ εὔμορφον πρῷραν — 2) Τρπκ. = εὐπρόσωπος.

Εὔπταιστος, ὁ, ἡ. (πταίω). Ὅστις πταίει, σφάλλει, σκοντάπτει εὔκολα — 2) Ὅ,τι κάμνει τινὰ νὰ πταίῃ, σφάλλῃ, σκοντάψῃ εὔκολα — 3) Τρπκ. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἐπικίνδυνος, ἀπατηλός. Ἱπποκρ.

Εὔπτερος, ὁ, ἡ. (πτερόν)· καί,

Εὐπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ). Ὅ,τι ἔχει καλὰς πτέρυγας, φτερά, φτεροῦγας, — 2) Τρπκ. «γυναῖκες εὔπτεροι» Καμαρωμέναι, φουσκωμέναι, ὑπερήφανοι· εὐγενέσταται γυναῖκες, Ἀριστφ. Νφ. 792.

Εὐπτησία, ἡ. (ἵπταμαι, Μλ. πτήσομαι). Εὐκολία, ἐπιτηδειότης, ταχύτης, εἰς τὸ πέταγμα. Ἀρτεμίδ. Β'.

Εὐπτοίητος, ὁ, ἡ. (πτοιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πτοεῖται, φοβεῖται, σκιάζεται, ξηπάζεται εὔκολα, εἶναι φοβιτζιάρης. Σχολ. Αἰσχ. Θηβ. 78.

* **Εὐπτόλεμος**, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐπόλεμος.

Εὔπτορθος, ὁ, ἡ. (πτόρθος). Φυτόν, δένδρον, πᾶν ὅ,τι ἔχει πολλοὺς ὡραίους κλώνους, βλαστάρια. Ἀνθολογ. «κεραὸς εὐπτόρθου.»

Εὐπυγία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὔμορφον πυγήν, καλύτερα, καλά, γεμάτα καπουλια. Ἀλεξις παρ' Ἀθην. ἐκ τοῦ

Εὔπυγος, ὁ, ἡ. (πυγή). Ὅστις ἔχει καλὴν πυγήν, καλὸν ὀπισθινόν, καλὰ εὔμορφα, γεμάτα καπουλια· ὡς τό, καλλίπυγος.

* **Εὐπυνδάκωτος**, ὁ, ἡ (πύνδαξ). Ὅ,τι ἔχει καλὸν ἔδαφος, πάτον· ἐπὶ βαθουλῶν πραγμάτων. ἰδὲ πύνδαξ. Λουκ. (ε)

Εὔπυργος, ὁ, ἡ. (πύργος). ἐπιθ. ὠχυρωμένων πόλεων, Καλούς, πολλούς, εὐμόρφους, δυνατοὺς πύργους ἔχουσα· ἄρα ἐπιτηδεία εἰς τὸ νὰ διαφεντεύηται. «Τροίην» Ἰλιάδ. Η, 71. «πόλεις» Ἡσιόδ. Ἀσπ. 270.

Εὐπυροφόρος, (πυροφόρος). Χώρα, γῆ, τόπος πολὺ καρποφόρος εἰς σιτάρι. Στραβ.

Εὐπύρωτος, ὁ, ἡ. (πυρόω). Ὅ,τι εὐκόλως ἀνάπτεται, πυρώνεται, θερμαίνεται, κοκκινίζει ὑπὸ τοῦ πυρός. (υ)

Εὐπώγων, ονος, ὁ, ἡ. (πώγων). Ὅστις ἔχει καλὰ εὔμορφα ἢ πολλά, μεγάλα γένεια.

Εὔπωλος, ὁ, ἡ. (πῶλος). Χώρα, τόπος ὅπου γεννῶνται, εὑρίσκονται πολλοί, εὔμορφοι, καλοὶ ἵπποι, ἄλογα· κυρίως δὲ πῶλοι, πουλάρια· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπίθτ. τῆς Τρωάδος.

Εὐραθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ. (ῥαθάμιγξ). Ὅ,τι σταλάζει, στάζει πολύ, δυνατά. Νόννος. (α)

Εὐραί, ῶν, αἱ. Τὰ ἐπεστηριγμένα ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὅπου περιστρεφόμενος τρίβεται ὁ τροχός. Πολυδ. Α'. 146.

Εὐράμην, Μτχ. εὐράμενος, ἀντὶ εὑρησάμην, μέτ. ἀόρ. α. τοῦ εὑρίσκω· παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς καὶ τοῖς ὕστερον.

Εὐράξ, Ἐπίρ. Πλαγίως, ἀπὸ τὸ πλάγιον μέρος. ἐκ πλαγίου. Ἰλ. Λ. 251. Ο, 541. «εὐρὰξ πατάξω κράζει ὁ Πεισθέταιρος» παρ' Ἀριστφ. Ὀρ. 1257. ἵνα ἀποτοβήσῃ τὴν Ἶριν. (κατὰ τὸν Damm. παρὰ τό, πλευρά, ἀντὶ πλευράξ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, εὖρος)

Εὐραφής, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐρραφής (ῥάπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, τεχνικά, σφικτὰ ῥαμμένον, καλοῤῥαμμένον «δοροῖσιν» Ὀδσ. Β, 354. 380. ἀμφοτεράκις κατὰ τὸν Ἐπκ. τύπ. ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι καλὰ συνηρμοσμένον, συνημμένον, συνδεδεμένον.

* **Εὐρεής**, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὐρρεής (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὔμορφα, ἀφθόνως· ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ Ἐπκ. γενκ. «εὐρρεῖος ποταμοῖο» συναιρ. τοῦ εὐρρεέος, Ἰλδ. Ζ, 508. καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἰλδ., εὐρεῖος δέ, παρ' Ἡσδ. Ἀφσ. 12, 2. παρὰ Στρβ. μέντοι εὐρῆος. Ἐν Ὀδσ. οὐχ εὕρηταί που ἡ λέξ. Παρβλ. εὐρείτης. εὔρειτος, εὐρείων, εὔροος, εὔρυτος.

* **Εὐρεῖν**, Ἀπρμφ. ἀόρ. β'. ἐνργ. εὗρον, τοῦ εὑρίσκω. Ἐπκ. εὑρέμεναι, Ὁμ.

* **Εὐρείτης**, ου, ὁ. Ἐπκ. εὐρρείτης (ῥέω) = εὐρεής, Ἰλδ. Ξ, 34. Ὀδσ. Ξ, 257. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπκ. τύπ. ἰδὲ εὐρεής.

* **Εὔρειτος**, ὁ, ἡ. Ἐπκ. εὔρρειτος = εὐρείτης. Ἀπλ. Ῥδ.

* **Εὐρείων**, ουσα, ον. Ἐπκ. εὐρρείων = εὐρεής. Χρστδ. 408.

Εὕρεμα, ατος, τό. (εὑρίσκω) = εὕρημα.

Εὐρεσιέπεια, ἡ. (εὐρεσιεπής). Τὸ νὰ εὑρίσκῃ, σχηματίζῃ, κάμνῃ τις λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρεσιλογία.

Εὐρεσιεπέω, Μλ. -ήσω. Εὑρίσκω, σχηματίζω, κάμνω λέξεις, λόγια· ὡς τὸ εὑρεσιλογέω· παρὰ τό

Εὐρεσιεπής, ὁ, ἡ, καὶ εὑρησιεπής (εὑρίσκω, ἔπος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὔκολα λέξεις, λόγους, εἶναι ἐφευρετικὸς εἰς ᾠδὰς ἢ ποιήματα, «εἴην εὑρησιεπής» Πινδ. Ὀλ. 9, 86. συνηθ. εἰρωνικῶς, Ὅστις λέγει πολλά· ἐν γένει = τῷ λογογρ. εὑρεσιλόγος.

Εὐρεσίκακος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, κακόν). Ὅστις ἐφευρίσκει, ἐξευρίσκει, προξενεῖ κακόν τι· εἶναι, γίνεται πρωταίτιος κακοῦ τινος. Σχολ. Εὐριπ. Μήδ. 407.

Εὐρεσιλογέω, Μλ.-ήσω (εὑρεσιλόγος). Εὑρίσκω μὲ τὸν νοῦν μου, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω στοχασμούς, λόγους, ἀποδείξεις, κ. τ. τ. διὰ νὰ σχηματίσω, ἐξηγήσω, ἀποδείξω τι· διὰ νὰ ἀποκριθῶ ἀπολογηθῶ εἴς τινα, νὰ τὸν φενακίσω, ἀπατήσω, νὰ τὸν κάμω νὰ πιστεύσῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἐν γένει, διηγοῦμαί τι κατὰ τὴν φαντασίαν μου, ἐφευρίσκω, πλάττω τι· ἀφ' οὗ

Εὐρεσιλογία, ἡ. Ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἐφευρίσκῃ τις λόγους, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀπο-

κρίνηται εἴς τι, νὰ ἀποδείχνῃ τι, νὰ κάμνῃ τι πιθανόν· νὰ φενακίζῃ, ἀπατᾷ τινα λέγων τὰ ἄλλα ἀντ' ἄλλων· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία ἀπόδειξις, τὸ αἴτιον, ὁ λόγος, ἡ πρόφασις.

Εὑρεσιλόγος, ὁ, ἡ. (εὑρίσκω, λόγος). Ὅστις εὑρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει εὐκόλως λόγους, διανοήματα, στοχασμοὺς εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ, βεβαιώσῃ τι, ἀποκριθῇ εἴς τι· νὰ φενακίσῃ, ἀπατήσῃ τινὰ λέγων καὶ πείθων τον νὰ πιστεύῃ ἄλλα ἀντ' ἄλλων. Ὅστις μακρηγορεῖ, πολυλογεῖ, πλάττει προφάσεις διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἀληθοῦς· ἐφευρίσκει δόλους, πανουργίας εἰς τὸ νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὸν σκοπόν του, νὰ τὸν κάμῃ νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι αὐτὸς λέγει.

Εὑρέσιος, ὁ. ἐπθ. τοῦ Διός. Εὑρέτης· ὡς προστάτου τῶν ἐφευρέσεων. Διονύσ. Ἀλικ.

***Εὕρεσις**, εως, ἡ. (εὑρίσκω). Τὸ νὰ εὕρῃ, ἐξεύρῃ, ἐφεύρῃ· εὑρίσκῃ, ἐξευρίσκῃ, ἐφευρίσκῃ τίς τι.

***Εὑρεσίτεχνος**, ὁ, ἡ. (τέχνη). Ὅστις ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τέχνας, τεχνήματα, μηχανήματα, δόλους, ἀπάτας.

***Εὑρετέος**, α, ον. Ἐπθ. ῥηματ. τοῦ εὑρίσκω. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ, ἐξευρεθῇ, ἐφευρεθῇ, ἐπινοηθῇ τίποτε.

***Εὑρετής**, οῦ, ὁ. (εὑρίσκω). Ὅστις εὑρίσκει, ἐξευρίσκει, ἐπινοεῖ, ἐφευρίσκει τι· ἢ εὗρεν, ἐφεῦρε τίποτε. Περὶ τῆς τονώσεως τῆς λέξ. ἰδὲ Βτμν. Γρμμτ. Ἑλλ. 2. σλ. 320. Θηλκ. εὑρέτις — ιδος, ἡ.

Εὑρετικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἐπινοῇ, ἐξευρίσκῃ, ἐφευρίσκῃ τι.

Εὑρέτις, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ εὑρετής.

Εὑρετός, ή, όν. ἐπθ. ῥημτ. τοῦ εὑρίσκω. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ εὑρεθῇ, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρέθη.

Εὑρέτρια, ἡ. = εὑρέτις. Διοδ. Σικελ. Ε. 67.

Εὕρετρον, τό· Ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς ἐκεῖνον, ὅστις εὗρέ τι· εὑρετίκι.

***Εὕρηκα**, Πρκμ. τοῦ εὑρίσκω.

Εὕρημα, τό, σπανιώτ. εὗρεμα (εὑρίσκω). Ὅ,τι εὑρέθη, ἢ εὗρέ τις· καλὸν εὕρημα, ἀνέλπιστον κέρδος. «Εὕρημα εὑρήκεε» Εἶχεν ἀνέλπιστον, παρὰ τὴν ἀξίαν του τύχην, τὴν ὁποίαν δὲν ἀξίζεν νὰ ἔχῃ, Ἡρδτ. 7, 10, 4. «εὕρημα ποιεῖσθαί τι» Τὸ νὰ θεωρῇ, στοχάζηταί τίς τι ὡς κέρδος καὶ εὐτυχίαν. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 3, 18. — 2) Ἐφεύρεσις, τὸ ὅ,τι ἐφεῦρε, ἐφευρίσκει, ἐπινοεῖ τις διά τινα σκοπόν· «καὶ ἐπεὶ ὑμᾶς εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ καὶ ἀμήχανα πεπτωκότας, εὕρημα ἐποιησάμην, εἴπως δυναίμην παρὰ βασιλέως αἰτήσασθαι, δοῦναί μοι ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑμᾶς.»

Εὐρημοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις καλά, ἐλεύθερα, καθαρά· εὐγλωττία· Πολδ. παρὰ τὸ

Εὐρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα). Ὅστις ὁμιλεῖ καλά, ἐλεύθερα, καθαρά, εἶναι εὔγλωττος. Ἡσύχ.

Εὔρην, ηνος, ὁ, ἡ, καὶ

Εὔρηνος, Ἐπκ. εὔρρηνος, ὁ, ἡ. (ῥήν). Ὅστις εἶναι πλούσιος εἰς πρόβατα, ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ πρόβατα, Ἀπολλών. Ῥόδ.

Εὑρησιεπής, ὁ, ἡ. = εὑρεσιεπής, Πνδ. καὶ Ἀριστφ.

***Εὑρησιλογέω** = εὑρεσιλογέω.

***Εὕρησις**, εως, ἡ = εὕρεσις.

***Εὑρήσω**, Μλ. τοῦ εὑρίσκω· κατὰ πρῶτον ἐν Ὑμ. Ἑρ. 302.

***Εὔρητος**, ὁ, ἡ. (ῥηθῆναι, ῬΕΩ). Ὅ,τι ἐρρέθη, ἐλέχθη καλά.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, = εὑρέτης· Ἀναλεκτ. Β. 520.

Εὔριζος, ὁ, ἡ. (ῥίζα). Ὅ,τι ἔχει εὐμόρφους, καλάς, δυνατὰς ῥίζας.

Εὔριν, ινος, καὶ εὔρινος, ὁ, ἡ. (ῥίν). Ὅστις ἔχει καλὴν ῥῖνα, μύτην· ὅστις ἢ ὅ,τι ὀσφραίνεται καλῶς, ἔχει λεπτὴν ὄσφρησιν, Σοφκλ. Αἴ. «κυνὸς εὔρινος.»

***Εὔρινος**, ὁ, ἡ. (ῥινόν). Ὅ,τι εἶναι καλὰ κατεσκευασμένον, φκιασμένον, καμωμένον ἀπὸ δέρμα, εἶναι ἐπικαλυμμένον, σκεπασμένον τουρτ. καπλατισμένον μὲ δέρμα.

Εὐριπίδης, ου, ὁ, Ὄνμ. κύρ. γνωστόν, παρὰ τό, εὔριπος παραγόμενον. — 2) Βόλος, τὸ ῥίψιμον, τῶν κύβων μετροῦν 40. ὅταν ῥίπτων τις τὰ ζάρια μετρήσῃ 40. «μμάτια ὡς κοινότ. λέγεται· ὀνομασθεὶς οὕτω ἀπό τινος Ἀθηναίου, ὅστις ἦν ποτε διοικητὴς μετὰ τῶν τεσσαράκοντα. Πολδ. 9. 101. (—◡—) ἀφ' οὗ

Εὐριπιδικῶς, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐριπίδου. Ἀριστφν.

Εὐρίπιστος, ὁ, ἡ (ῥιπίζω). Ὅ,τι κινεῖται, κλονίζεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ κινῇ, κλονίζῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολοκίνητον, εὐκολοκλόνιστον· ὅστις εἶναι ἄσταθής, κουφόνους, ἀμφίβολος, ἄπιστος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ δώσῃ πίστιν. Κικέρ. Ἀττ. 4, 5. (ῥῑ)

Εὔριπος, ὁ. Πᾶς πορθμὸς ἢ μέρος θαλάσσης, ὅπου ἡ πλήρροια ἢ ἡ αὔξομείωσις τῶν θαλασσίων ὑδάτων γίνεται σημαντικωτέρα παρὰ εἰς ἄλλα μέρη. ἐξαιρ. δὲ λέγεται οὕτω τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος Εὔβοια ἀπὸ τῆς χέρσου· κατὰ πρῶτον ἐν Ὑμ. Ἀπλ. 222 — 2) ἐν γένει, Ὑδραγωγεῖον, ὀχετός, διῶρυξ. τὸ ἰταλ. κανάλε, Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 328. — 3) Τρπκ., Πᾶς ἄσταθής, εὐμετάβλητος ἄνθρωπος, ὅστις μεταβάλλει τὴν γνώμην του τόσον εὔκολα καὶ τοσάκις, ὡς περ μεταβάλλεται ἡ κατάστασις τῶν θαλασσίων ὑδάτων εἰς τοὺς πορθμούς. (πιθαν. παρὰ τὸ εὖ καὶ ῥίπτω, ῥιπίζω) ἀφ' οὗ

***Εὐριπώδης**, ὁ, ἡ, (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ εὔριπον ἢ πορθμόν, φαίνεται ὡς στενὸν θαλάσσης — 2) ἐξαιρ. μεταφ. Ὅστις εἶναι ἄσταθής, εὐμετάβλητος εἰς τὴν γνώμην του.

***Εὔρις**, ινος, ὁ, ἡ = εὔριν, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1091.

Εὑρίσκω, Μλ. εὑρήσω, Πρκμ. εὕρηκα. ἀόρ. β. εὗρον. Πρστκτ. εὑρέ. Ἀπρμφ. εὑρεῖν, μέσ. ἀόρ. εὑρόμην. ἀνθ. οὗ παρὰ τοῖς Ἀλεξνδρ. καὶ τοῖς ὑστέροις, εὑράμην, Wolf. ἐν Λπτ. σλ. 216. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 880. Πρκμ. πθ. εὕρημαι. πθ. ἀόρ. εὑρέθην. Ἐπθ. ῥημτ. εὑρετός. Ὁμηρ. δὲ ἔστι μόνον ὁ ἐνργ. καὶ ὁ μτ. ἀόρ., οὗτος ὅμως πάνυ σπάν· ὁ δὲ Μλ. ἐν Ὑμ. Ἑρ. 302. — 1) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εὑρίσκω, ἐπιτυχαίνω, ἀπαντῶ τι ἢ τινὰ κατὰ τύχην, χωρὶς νὰ τὸν ζητῶ· ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· παρ' Ὁμ. δὲ τὰ πλεῖστα ἐπ' ἀνθρώπων. Τρπκ. «μὴ ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ» Νὰ μὴ τὸν εὕρῃ κανὲν κακὸν τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ ἴδιος αἴτιος· νὰ μὴ γένηται ὁ ἴδιος τῆς δυστυχίας του αἴτιος. Ὀδσ. Ω, 462. ὡσαύτως καὶ «κακὸν εὕρετο» Εὑρῆκεν ἀφ' ἑαυτοῦ του, ἔκαμε μόνος του τὴν δυστυχίαν του, Ὀδσ. Φ, 304 — 2) Εὑρίσκω ὅ,τι ζητῶ, γυρεύω· ἐξευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἀνακαλύπτω τι, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ, «τέκμαρ καὶ μῆχος εὑρεῖν» οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «οὔνομα εὕρεο» Ἐπινόησον, εὑρὲ μὲ τὸν νοῦν σου κανὲν ὄνομα διὰ νὰ τὸ δώσῃς εἰς τὸ παιδί, Ὀδσ. Τ, 403. καὶ, «ἑταίροισιν θανάτου λύσιν εὑροίμην» Εἴθε, ἄν ποτε νὰ ἤθελον ἠμπορέσει νὰ ἐφεύρω κανένα τρόπον διὰ νὰ γλυτώσω τοὺς συντρόφους μου ἀπὸ τὸν θάνατον, Ὀδσ. Ι, 421. ὅθεν. Ἐρευνῶ, ἐξετάζω καὶ μανθάνω, ἀκούω, πληροφοροῦμαί τι· συγάλλω εἰς τὸ φανερόν, ἐξευρίσκω, ἐπινοῶ, πλάττω μὲ τὸν νοῦν μου τίποτε· καταμανθάνω, καταλαμβάνω τι. Μέσ. Πορίζομαι, ἀποκτῶ, ἀπολαμβάνω τι δι' ἐνεργείας μου. — 3) ἐξαιρ. ἐπὶ ὠνίων, ἀγοραστῶν πραγμάτων, ὅσα ἀγοράζονται· ἐπὶ ἐμπορίων, πραγματειῶν, ἐμπορικά, πραγματάδικα πραγμάτων εἴδη, Εὑρίσκει ἀγοραστήν, φέρει κέρδος, «πολλὸν χρυσὸν εὑρεῦσαι» Διὰ νὰ πωληθῇ διὰ πολὺν χρυσόν, Ἡρδτ. 1, 196. ὅθεν, Ἀξίζει, ἀγοράζεται, πωλεῖται διὰ τόσα· ἡ τιμὴ συνήθ. κατ' αἰτιατ., σπανιώτ. κατὰ γεν. «ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος» Πωλεῖται διὰ ὅσα εὑρεθῇ ἀγοραστής, ἄρα ἀντὶ τοῦ καθτ. εὑρεθέντος, Ξνφ. Ἀπομν. 35, 5. «ὥσπερ τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ, καὶ ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος» παρβλ. ἀλφαίνω.

Εὐρόω, Μλ. -ήσω (εὔροος). ἐπὶ ῥευστῶν· Ῥέει, τρέχει, χύνεται καλά, εὔμορφα, ἀφθόνως. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ὑποθέσεων, Τρέχει, πηγαίνει καλὰ τὸ πρᾶγμα, ἡ ὑπόθεσις· ἐπ' ἀνθρώπων· Εἶμαι εἰς καλὴν κατάστασιν, εὐτυχῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος διότι τρέχουν τὰ πράγματά μου εὐτυχῶς, Blomf. ἐν Αἰσχλ. Περσ. 607. ἀφ' οὗ

Εὔροια, ἡ. Τὸ νὰ ῥέῃ, τρέχῃ, χύνηται ῥευστόν τι καλά, εὔκολα· εὔκολον, καλὸν τρέξιμον, χύσιμον. — 2) Τρπκ. ἐπὶ ἀφθονίας λέξεων, λόγων, ἐννοιῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται, ὁμιλεῖ τις μὲ εὐκολίαν, Τρέξιμον τῆς γλώσσης, τῆς ὁμιλίας ἐλεύθερον, εὐφράδεια, Πλάτ. Φαιδρ. σλ. 238. C. Εὐτυχεῖς πρόοδοι, τρέξιμον εἰς τὸ καλὸν ἐπιχειρήματος, πράγματος, ὑποθέσεώς τινος· εὐτυχία. Παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Τὰ περὶ τὸν σοφόν, ἤτοι τὰ φρονήματα, ἡ διαγωγή, ἡ κατάστασις τοῦ σοφοῦ ἀνδρός.

Εὐροίζητος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὅ,τι ῥιπτόμενον, ἢ κινούμενον μὲ βίαν προξενεῖ ἦχον, συριγμὸν τοῦ ἀέρος. Ἀναλεκτ. Β, 226. «ἰὸς εὐροίζητος» Βέλος, τὸ ὁποῖον τοξευθὲν κάμνει ἦχον εἰς τὸν ἀέρα.

Εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, ἰδὲ εὐρυκλύδων.

***Εὗρον**, ες, ε, Ἀπρμφ. εὑρεῖν, Ἀόρ. β'. ἐνργτ. τοῦ εὑρίσκω, Ὁμ.

Εὐρόνοτος, ὁ, ἡ. Ἡ μεταξὺ τοῦ Εὔρου καὶ τοῦ Νότου ἀνέμου πνοή.

Εὔροος, καὶ συναιρ. εὔρους, ὁ, ἡ, ουν, τό (ῥέω). Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται καλῶς, εὐκόλως, ταχέως, ἀφθόνως, Ἰλδ. Η, 329. Φ, 130. ἀμφοτεράκις κατὰ τὸν Ἐπκ. τπ. ἐΰρροος. Τρπκ. παρ' Ἰατρ. ἐπὶ σώματος, τοῦ ὁποίου τὰ ἐκκριτικὰ ὄργανα εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ἐνεργοῦσι πρεπόντως τὴν ἀπόρροιαν τῶν ὑγρῶν κλ. — β.) ἐπὶ λόγου, ὁμιλίας, Εὐφραδεία, εὔκολον, ἐλεύθερον τρέξιμον τῆς γλώσσης, Schaef. ἐν Διον. Συνθ. σλ. 268. — γ.) ἐπὶ ἐπιχειρημάτων καὶ ὑποθέσεων, Ὅ,τι κάμνει καλὰς προόδους, τρέχει καλά, εὔκολα, εὐτυχῶς· ἐπ' ἀνθρώπων, Εὐτυχής, τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα τρέχουν ὅλα κατὰ τὴν εὐχήν του.

Εὔροπος, ὁ, ἡ (ῥέπω). Ὅ,τι ῥέπει, κλίνει, βιάζει εὔκολα. «κάμμα εὔροπον» Βρόχι, θηλειά, τὸ ὁποῖον σφίγγεται εὔκολα τραβιώμενον. Φιλ. Θεσσ. 61, 5.

Εὖρος, ὁ. Ὄνομα ἀνέμου, ὁ Ἰταλ. Σιρόκο συνηθ. λεγόμενος. Ὁμ. (κατά τινες μὲν παρὰ τὸ Ἠώς, Ἕως· Ὅστις φυσᾷ τὴν αὐγήν, ἀντιθ. τῷ Ζέφυρος, παρὰ τὸ, ζόφος, Ὅστις πνέει τὸ ἑσπέρας).

Εὖρος, τό (εὐρύς). Πλάτος, φάρδος, Ὀδσ. Λ, 312. ὅπου κεῖται ἀπ' ἐναντίας τό, μῆκος.

***Εὔρραβδος**, ιδος, ὁ, ἡ (ῥάβδος). Ὅστις ἔχει, κρατεῖ καλήν, εὔμορφον ῥάβδον, βακτηρίαν, ῥαβδί, δεκανίκι, τὸ Ἰταλ. μπαστόνι.

Εὐρραφής, Ἰων. ἀντί, εὐραφής. Ὀδσ.

***Εὐρρεής**, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὐρεής.

Εὐρρεῖος. Ἐπκ. γενκ. ἑνκ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ εὐρρέεος, παρὰ τὸ εὐρεής, Ἰλδ.

Εὐρρείτης, ου, ὁ, Ἐπκ. ἀντὶ εὐρείτης, Ὁμ.

***Εὔρρυτος**, ὁ, ἡ. Ἐπκ. ἀντὶ εὔρειτος. Ἀπολ. Ῥδ.

Εὐῤῥεῖων, Ἐπι. ἀντὶ εὐρείων.

Εὐῤῥήνη, ηνος, καὶ εὔῤῥηνος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ εὔρηνα, καὶ, εὔρηνος.

Εὐῤῥηχος, ὁ, ἡ (ῥῆχος). Ὅ,τι εἶναι πάνυ ἀκανθηρὸν, ἔχει πολλὰς ἀκάνθας, ἀγκάθια. Νικανδρ. Θηρ. 868.

Εὔῤῥιν, ινος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ, εὔριν.

Εὔῤῥοος, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἀντὶ, εὔροος. Ἰλδ.

Εὐρυ, οὐδ. τοῦ εὐρύς· ὅτε δὲ καὶ ὡς ἐπίῤῥ. χρήσιμον· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκτικὸν συνθέτ. λέξεων, δι' οὗ λαμβάνουσι τὴν σημ. πλάτους, φάρδους, πολυχωρίας, εὐρυχωρίας, κατὰ τὴν (κάλλιστην) γνώμην τοῦ Βτμ. καὶ τὴν σημ. τοῦ προτακτικοῦ ἐρι-μορίου. (-υ)

Εὐρυάγυιος, γυια, γυιον. (ἀγυιά). ἐπίθετον πόλεων μεγάλων, Πλατείας ἀγυιὰς, φαρδεῖς δρόμους, τουρκβ. φαρδέα σοκάκια ἐχούσας, ἐν Ἰλδ. ἐξαιρ. τῆς Τρωάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν· μόνον, ἐν Ἰλδ. Δ, 52. τῶν Μυκηνῶν· σχεδὸν εὐρυάγυια = εὐρυόδεια, Ὑμν. Δμτ. 16. Ὁ Ποιτ. χρῆται τῷ θηλ. γένει μόνῳ εὐρυάγυια (α) παρβλ. εὐρυόδειος, εὐρύπορος.

* **Εὐρυάδης**, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ. (–υυ–)

Εὐρυαίχμας, γεν. Δωρ. α, ὁ. (αἰχμή). Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατεῖαν λόγχην, φαρδόμυτον κοντάρι· ὅστις ἐκτείνει, ἁπλώνει μακρὰν τὴν λόγχην, ἤτοι τοὺς λογχοφόρους, τὰ στρατεύματά του· ὅστις ἐξουσιάζει μακρὰν, πολὺν τόπον, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν. Πίνδαρ., παρὰ Στραβ. ΙΒ΄, «στρατὸν εὐρυαίχμαν διεῖπεν,» Τὸ μεγάλον στρατόπεδον.

* **Εὐρυάλη**, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἑσπερίδων. Ἡσδ. Θγν. 276.

* **Εὐρύαλος**, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ὁμ.

Εὐρύαλος, ὁ, ἡ· καὶ εὐρύαλως, ωος, ὁ, ἡ. (ἅλως). Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατέα, φαρδέα, εὐρύχωρα ἁλώνια· ἐν γένει, Πλατείας ἀγορὰς, τὸ ἰταλ. πιάτσας, μεγάλας πεδιάδας· εἶναι πλατύς, ἐκτείνεται μακράν.

Εὐρυάνασσα, ἡ. (ἀνάσσω). Βασίλισσα, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν, Καλλίμαχ. (α)

Εὐρυβατεύομαι, Προσφέρομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς ὁ Εὐρυβάτης, ὁ περιβόητος ἀπατεών· ἄρα μετέρχομαι ἀπάτας, καταγίνομαι εἰς τὸ νὰ ἀπατῶ τοὺς ἀνθρώπους.

* **Εὐρυβάτης**, ου, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ὁμ. (–υυ–)

Εὐρύβατος, ὁ, ἡ. (βαίνω). Ὅστις κάμνει πλατέα βήματα, δρασκέλια, φαρδοπατεῖ. Ὅ,τι ἐκτείνεται μακράν, Κόϊντ. Σμυρν. Β΄, 282. «ὄρος εὐρύβατον,» Πλατὺ καὶ μακρὺ βουνόν.

Εὐρυβίας, ου, ὁ. Ἰων. καὶ Ἐπι. εὐρυβίης (βία). Ὅστις εἶναι μεγαλοδύναμος, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις, δυναστεία, ἐξουσία εἶναι μεγάλη, ἐκτείνεται μακράν. Ἡσδ. Θγν. 931. Ὑμ. Δμτ. 295. ὡς τὸ εὐρυσθενής. (ῑ)

* **Εὐρυβίη**, ἡ. Ἡ Θυγάτηρ τοῦ Πόντου. Ἡσδ. Θγν. 239. 375.

Εὐρυβόας, ου, ὁ. (βοή). Ὅστις φωνάζει μεγάλως, δυνατὰ· τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἀκούεται μακράν.

* **Εὐρυγάστωρ**, ορος, ὁ, ἡ. (γαστήρ.) Ὅστις ἔχει φαρδεῖαν κοιλίαν· φαρδοκοίλης, τρανοκοίλης, χονδροκοίλης, κοιλαράς.

Εὐρυγένειος, ὁ, ἡ. (γένειον). Ὅστις ἔχει πλατεῖαν τὴν σιαγόνα, πλατὺ κατωσάγονον· πολλά, πλατέα, μεγάλα γένεια· φαρδογένης. — 2) (γενεά). Ὅ,τι διαρκεῖ εἰς πολλὰς γενεὰς ἀνθρώπων· Νόνν. «αἰὼν εὐρυγένειος.»

* **Εὐρυδάμας**, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὁμ. (–υυ–)

* **Εὐρυδίκη**, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Ἡ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὀδσ. — 2) ἡ τοῦ Ὀρφέως (–υυ–)

Εὐρυδίνης, ὁ, ἡ. (δίνη). ἐπὶ ὑδάτων· Ποταμὸς καὶ τ. τ. τοῦ ὁποίου τὰ ὕδατα κάμνουν μεγάλας δίνας, στροφογυρίσματα, χύνονται κατὰ πλάτος, ἔχουν πολὺ φάρδος, κάμνουν μεγάλα κύματα (ῑ)

Εὐρυέδης, ὁ, ἡ. (ἕδος). Τόπος, μέρος ὅπου εἶναι, εὑρίσκονται πλατέα, εὐρύχωρα καθήσματα. «χθὼν» Σιμωνίδ. ὡς τὸ εὐρυεδος

* **Εὐρυθέμεθλος**, ὁ, ἡ. (θέμεθλον). Ὅ,τι ἔχει φαρδέα, στερεὰ θεμέλια· εἶναι καλὰ θεμελιωμένον.

* **Εὐρυθέμειλος**, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὐρυθέμεθλος.

Εὐρυθμία, ἡ. (εὔρυθμος). Καλὸς ῥυθμὸς, τὸ ἰταλ. τέμπο, καδέντσα· ἐπὶ μουσικῆς· καλλιφωνία, εὐφωνία, ἁρμονία, συμμετρία· καλὴ, ὀρθὴ, ἁρμοδία, ἀκριβὴς ἀναλογία· καλὸν, ἁρμόδιον, πρέπον σχῆμα, στάσιμον, κράτημα τοῦ σώματος· καλὴ, ἁρμοδία, ἕξις, θέσις ἢ κίνησις.

Εὐρυθμίζω, (ῥυθμός). Θέτω, βάλλω τι εἰς εὐρυθμίαν. Ἀθήν. καὶ Στοβαῖος.

Εὔρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅ,τι εἶναι ἀκριβῶς ἀνάλογον εἰς τοὺς κανόνας τῆς εὐρυθμίας. Ἐξαιρ. ἐπὶ μουσικῆς, ᾠδῶν, ᾀσμάτων, καὶ χοροῦ· Ὅ,τι παίζεται, ψάλλεται, τραγῳδεῖται, χορεύεται καλά, μὲ εὐρυθμίαν, κατὰ τάξιν, ἁρμονίαν, κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ ῥυθμοῦ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ Ποιητικῆς καὶ Ῥητορικῆς, ὅπου παρατηρεῖται ῥυθμός τις, ἁρμονία καὶ εὐφωνία εἰς τὴν σύνθεσιν, ἔκφρασιν καὶ παράστασιν τῶν λόγων· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, πρέπον, ἀνάλογον εἴς τι.

Εὐρυκάρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατεῖαν κεφαλὴν, φαρδυκέφαλι. (ᾱ)

Εὐρύκερως, ωτος, ὁ (κέρας). Ὅ,τι ἔχει πλατέα κέρατα.

* **Εὐρύκλεια**, ἡ· Κύρ. ὄνμ. Οἰκονόμος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀδσ.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ. Ὀνμ. κύρ. περιφήμου τινὸς ἐγγαστριμύθου· ὅθεν ὡς προσηγρ. πᾶς ἐγγαστρίμυθος. Ἀριστφ. Σφη. 1014. Σχλ. Πλάτ. Σοφστ. σλ. 252. C.

* **Εὐρυκλύδων**, ωνος, ὁ. Ἀνεμοζάλη σφοδροτάτη, Ἀκτ. Ἀποστ. 27. 14. πιθανῶς παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ κλύδων, Μεγάλην τρικυμίαν προξενοῦσα· ἄλλοι δὲ γράφουσι εὐροκλύδων, Ὁ μεγάλα κύματα ἐγείρων Εὖρος ἄνεμος· ἄλλοι «εὐρακύλων» καὶ εὐρακύλωνα Ὁ ἀπηλιώτης ἄνεμος, ἐννοοῦντες τὸν ἀρκτικοανατολικόν· καὶ ἄλλοι πάλιν «εὐρακλύδωνα».

Εὐρυκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει πλατεῖαν κοιλίαν, ἢ πλατεῖαν τρύπαν ὡς «εὐρυκοίλιος αὐλός»· ὧ ἀντιθ. τὸ, στενοκοίλιος, Αἰλιανὸς παρὰ Πορφυρ. εἰς Πτολεμ. Ἁρμον.

Εὐρύκολπος, ὁ, ἡ (κόλπος). Ὅστις ἔχει φαρδεῖς κόλπους· ἐπὶ χωρῶν, τόπων, Ὅστις περιέχει, ἔχει φαρδὺν, πλατὺν θαλάσσιον κόλπον. «εὐρύκολπος χθών». Πίνδαρ. Νεμ. Ζ΄. 78. παραβλ. εὐρύστερνος.

Εὐρυκόωσα, Ἐπιθ. τῆς νυκτός· πιθανῶς παρὰ τὸ, εὐρὺ καὶ ἀκούω· ὅτε ἀκούεται πασαδήποτε φωνὴ, ἢ ἦχος εὔκολα καὶ μακράν. Παρ' Εὐφορ. Ἀποσπ. 85. σλ. 150. Meinek. ἐπιθ. τῆς θαλασσίου θεᾶς Κητοῦς, Ἡ μακρὰν ἀκουομένη, μακρὰν ἠχοῦσα· παρβλ. κοόω.

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ (κρείων). Ὅστις ἐξουσιάζει μακρὰν, πολλοὺς τόπους· τοῦ ὁποίου τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία ἐκτείνεται μακράν, Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπιθ. τοῦ Ἀγαμέμν., μόνον ἐν Ἰλδ. Δ, 75. ὅτε δὲ καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ, ἡ (λειμών). Χώρα, τόπος, ὅπου εὑρίσκονται, μεγάλοι, πλατεῖς, εκτεταμένοι λειμῶνες λειβάδια, πεδιάδες. «Λιβύα, εὐρυλείμωνα». Πίνδαρ. Πυθ. Θ΄. 95.

* **Εὐρύλοχος**, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

* **Εὐρύμαχος**, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

* **Εὐρυμέδουσα**, ἡ. Ὀνμ. κύρ. Ὀδσ.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ (μέδων) = εὐρυκρείων. Πνδ. — 2) Ὀνμ. κύρ. Ὁμ.

* **Εὐρυμενής**, ὁ, ἡ· ἰδὲ τὸ ἑπμ.

Εὐρύμενος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐρύς. Ὅ,τι εἶναι φαρδὺ, πλατύ. Εὕρηται δὲ καὶ ὁ τ. εὐρυμενής, ὁ, ἡ, καὶ ὁ συνηρμ. εὐρυμὴς, ὁ, ἡ, παρὰ τοῖς ὑστέροις· ἀφ' οὗ ὡς κύρ. ονμ. ἐθνικ. Εὐρυμεναί, αἱ, Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, ἰδὲ Ruhnk. ep. cr. σλ. 197.

Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ (μέτωπον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατὺ μέτωπον, εἶναι φαρδυμέτωπος· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπιθ. τῶν βοῶν.

* **Εὐρυμίδης**, ου, ὁ. πατρωμ. τοῦ, Εὔρυμος, Ὀδσ. (–υυ–)

* **Εὔρυμνος**, ὁ, ἡ. Ἰδὲ εὐρύμενος.

* **Εὐρυνόμη**, ἡ· Κύρ. ὄνμ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἰλδ. Σ, 398. Ἡσδ. Θγν. 358. Μήτηρ τῶν Χαρίτων, Ἡσδ. Θγν. 907. — 2) Θεράπαινα τῆς Πηνελόπης, Ὀδσ.

* **Εὐρύνομος**, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ.

Εὐρύνω, Μλ. -υνῶ (εὐρύς). Φαρδύνω, πλατύνω, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τι· πληθύνω Πλατύνω, ἀποσκευάζω, τὸ κοιν. ἀνασκαρώνω τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζῃ τίποτε τοὺς ἀγωνιζομένους, Ὀδσ. Θ, 260. «τὸ μέτωπον εὐρύνω» Ἀφίνω εἰς τὴν μέσην μεγάλον, πολὺν τόπον ἀδειον, Ἡρδτ. 4. 52 (ῡ)

Εὐρύνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατέα νῶτα, φαρδεῖαν ῥάχιν, φαρδεῖας πλάτας· Σοφοκλ.

Εὐρυόδειος, α, ον. (ὁδός). Ἐπὶ χωρῶν, τόπων, ὅπου εἶναι φαρδεῖαι, πλατεῖαι ὁδοί, δρόμοι, τὸ ἰταλ. στράταις· εἶναι φαρδύστρατος· παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἐπιθ. τῆς Γῆς. Φαρδεῖας καὶ πλατεῖας ὁδοὺς ἔχουσα, πανταχοῦ ἀνοικτὴ, ἐκτεινομένη οὖσα, τὴν ὁποίαν δύναταί τις νὰ διατρέχῃ πανταχοῦ· ὡς τὸ, εὐρύπορος, ἐπὶ θαλάσσης — Ὁ Ποιτ. χρῆται τῇ λεξ. καὶ ἐν τῷ θηλ. γένει, εὐρυόδεια· παρβλ. εὐρυάγυιος.

Εὐρυοδίνης, ὁ, ἡ = εὐρυδίνης. Στραβ. Α΄. ἐμφξ.

Εὐρύοπα, Ὁ. (ὤψ). Ὅστις βλέπει μακράν· ἢ ἀναλογώτερον πρὸς τὴν γλῶσσαν ἐτυμολογμ. παρὰ τὸ ὄψ, Ὅστις ἠχεῖ, βροντᾷ μακράν· ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. ἐπιθ. τοῦ Διός, κοτὲ εὐρυόπης, κεῖται κυρίως ὡς κλητ. ἀεὶ ἐν τέλει τῶν στίχων «εὐρύοπα Ζεύς, εὐρύοπα Ζεῦ.» Ἐπιθ. τοῦ Ἡλίου, παρ' Ὀρφ. Λιθ. 18, 60. ἐν Ἰλδ. εὕρηται καὶ κατ' αἰτ. πτῶσιν «εὐρύοπα Κρονίδην, εὐρύοπα Ζῆνα» παρὰ τὸ ταυτόσημον, εὐρύοψ. (ὁ Voss ἐν Ὑμ. Δημτ. 3. ἐθέλει τὴν ἐτυμλγ. παρὰ τὸ ὤψ) (τὸ α, φύσει βρχ. ὡς ἐν τῷ, ἱππότα, νεφεληγερέτα κλ., ἡ λήγουσα ὅμως γίνεται μακρὰ κατὰ θέσιν καὶ ἔκτασιν.)

Εὐρυπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) Ὅστις ἔχει, φορεῖ πλατέα σανδάλια, τουρκβ. παπούτσια· ὅ,τι ἔχει πλατεῖας ὁπλὰς, φαρδεῖας πατούνας. Ὀππιαν. «πόρταλη εὐρυπέδιλος».

Εὐρύπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) Χώρα, τόπος ἔχων, περιέχων πλατεῖας, ἐκτεταμένας πεδιάδας, τὸ ἰταλ. κάμπους. «αγυιά εὐρυπέδοιο». Ἀνθολογ.

Εὐρύπορος, ὁ, ἡ. (πόρος) Χώρα, τόπος ἔχων μεγάλους, πολλούς, πλατεῖς πόρους, περάματα, ὁδούς, παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐπίθετ. τῆς πανταχοῦ ἀνοικτῆς, ἐκπλεομένης θαλάσσης, Ἰλδ. Ο, 381. Ὀδσ. Δ, 432. Μ, 2. παρβλ. εὐρυόδειος.

Εὐρυπρωκτία, ἡ. τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τις εὐρύπρωκτος. Ἀριστοφάν. Αἰχ. 843.

Εὐρύπρωκτος, ὁ, ἡ. (πρωκτός) Ὅστις ἔχει πλατὺν, φαρδὺν πρωκτόν, κῶλον, εἶναι φαρδόκωλος, ἀχρεῖος, ἀσελγής, κίναιδος, τὸ τουρκβ. ἱμπνές. ἐξαιρ. μοιχός. Τὸ αἴτιον τοῦ σχηματισμοῦ ταύτης τῆς λέξ. ἰδὲ ἐν τῷ, ῥαφανιδόω. Περὶ τῆς χρήσ. ταύτης τῆς λέξ. παρ' Ἀριστοφ. ἰδέ, Νεφ. 1085.

Εὐρύκτος, ὁ, ἡ. (ῥύπτω) Ὅ,τι ἐξεπλύθη, ἐξερρυπώθη, ἐκαθαρίσθη, ἢ ξεπλύνεται, καθαρίζεται, πατστρεύεται καλά, εὔκολα. Πολυδ.

Εὐρυπυλής, ὁ, ἡ. Πόλις, οἰκία ἔχουσα πλατείας μεγάλας πύλας, τὸ ἰταλ. πόρτας Ἰλιάδ. Ψ, 74. Ὀδύσ. Δ, 571. ἀμφοτεράκις ἐπὶ καθόδου εἰς Ἅδου.

Εὐρύπυλος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. — 2) Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

Εὐρυρέεθρος, ὁ, ἡ. (ῥέεθρον) ἐπὶ ῥευστῶν, ὑδάτων, Ὅ,τι ἔχει πλατέα ῥεῖθρα· ῥέει, χύνεται πλατύ, φαρδύ, εἶναι πλατύ, φαρδύ· ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποτμ. Ἰλιάδ. Φ, 141. ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπμ.

*Εὐρυρέων, ουσα, ον (ῥέω) ὡς τὸ προηγμ. Ἰλιάδ. Β, 849. Π, 288, Φ, 157. 186. 304. πανταχοῦ σχεδὸν ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ποιητ., ῥῆμα δέ, εὐρυρέω, οὐχ εὕρηται.

Εὐρύς, εῖα, ύ. γενικ. έος, είας, έος. Ἐπίρρ. εὐρέως. Ὁ Ποιητ. χρῆται πρὸς τῇ κοινῇ αἰτ. εὐρύν, καὶ τῇ Ἐπικ., ἔσθ' ὅτε, εὐρέα, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς λέξ. «πόντον, καὶ κόλπον» Ἰων. Τὸ θηλυκ. δέ, εὐρέα, οὐκ ἔστιν Ὁμηρ. Ἡρδτ. 1, 178. ὅπου κεῖται ἐν τινι χειρογράφῳ εὐρέη· ὁ Aelian παρ' Ἀθν. 12. σλδ. 552. F. χρῆται καὶ ἀπαρλ. τῇ λέξ. «χθονὸς εὐρέος» ἀντὶ εὐρείας. παρβλ. ἡδύς καὶ θῆλυς. Ὁ Näke ὅμως ἐν Χοιρλ. σλ. 74. παρίστησιν αὐτὸ ἀμφβ. — Ὅ,τι εἶναι φαρδύ, διεξοδικόν, ἐκτείνεται ἐξαπλώνεται μακρυά, εἶναι εὐρύχωρον, πολλα. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς θαλάττης, ἐπὶ χωρῶν, τόπων, πεδιάδων· ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐν γένει. «εὐρεῖα σχεδίη» Ὀδύσ. Ε, 163. «εὐρέες ὦμοι» Ἰλιάδ. Ε, 227. Ὀδύσ. Σ, 68. καὶ ἀλλαχ. «τεῖχος εὐρύ» Ἰλιάδ. Μ, 5. «κλέος εὐρύ» Ὀδύσ. Ψ, 137. Συγκρτ. εὐρύτερος, Ἰλιάδ. Γ, 194. Ψ, 427. Ἐπίρρ. εὐρυτέρως, Ἀριστφ. Λυσ. 419. (υ).

Εὐρυσάκης, ὁ, ἡ. (σάκος) Ὅστις φορεῖ μεγάλην, πλατεῖαν ἀσπίδα. Σοφοκλ. Αἰ. 577.

Εὐρυσθενής, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅστις ἔχει μεγάλην ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν, μέγα κράτος, ἐξουσιάζει εἰς πολλοὺς τόπους, εἶναι κραταιός, ἰσχυρός, δυνατός, μεγαλοδύναμος. παρ' Ὁμ. πανταχοῦ ἐπθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἰλιάδ. Η, 455. Θ, 201. Ὀδύσ. Ν. 140.

*Εὐρυσθεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. καὶ Ἡσιόδ. Ἀσπ. 91.

Εὐρύσορος, ὁ, ἡ. (σορός) Ὅστις ἔχει τάφον, εἶναι θαμμένος εἰς τάφον φαρδύν, πλατύν. Ἀνθολογ. «εὐρύσορον σῆμα».

Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πλατύ, δυνατὸν στῆθος· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, εὐρύχωρον· «γαῖα» Ἡσδ. Θγν. 117. «οὐρανόφι» Επιγ. ἀδέσπ. 495, 5. Ἡσίοδ. Θεογ. 117.

Εὐρυστήθης, ὁ, ἡ. (στῆθος) = εὐρύστερνος, Ἀριστοτ.

Εὐρυστομία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἤ τι φαρδὺ στόμα. — 2) Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ πλατὺ καὶ φαρδύ, μὲ γεμᾶτον στόμα· ἢ ἀνοίγειν πολὺ τὸ στόμα. παρὰ τὸ

Εὐρύστομος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ὅς τις ἔχει πλατύ, φαρδὺ στόμα· ὅ,τι ἔχει φαρδύ, πλατύ, μεγάλον στόμιον, τρύπαν, ἄνοιγμα· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι φαρδύ, πλατύ, πολύχωρον, εὐρύχωρον. Ξενοφ. Ἱππ. Γ. 10.

Εὐρυτενής, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐξαπλώνεται μακρὰν· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πλατύ, φαρδύ, μέγα.

Εὐρυτέρως Ἐπίρρ. τοῦ εὐρύς.

Εὐρύτης, ητος, ἡ. (εὐρύς) Πλάτος, φάρδος, εὐρυχωρία. (υ)

*Εὐρυτίδης, ου, ὁ. Πατρνμ. τοῦ, Εὔρυτος. Ὀδύσ. (‑ ⏑ ⏑ ‑)

Εὐρύτιμος, ὁ, ἡ. (τιμή) Ὅστις τιμᾶται, σέβεται μακράν, παντοῦ. Πίνδαρ. Ὀλ. Α΄. 67. «Ζεὺς εὐρύτιμος».

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ. Ὄνμ. τῶν Κενταύρων τινός, Ὀδύσ. Φ. 295. — 2) Ὄνμ. ποιμένος τινός, Ἡσδ. Θγν. 293.

Εὔρυτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) Ὅ,τι ῥέει, τρέχει χύνεται δαψιλῶς, ἀφθόνως, καλῶς. — 2) Κύρ. ὄνμ. Ὁμ.

Εὐρύτρητος, ὁ, ἡ. (τιτράω) Ὅ,τι εἶναι πλατέως τρυπημένον, ἔχει πλατείας τρύπας. Διοσκορ. Α΄. 79.

Εὐρύτρυπος, ὁ, ἡ. (τρυπάω) = εὐρύτρητος. Δημόκριτ. παρὰ Θεόφραστ.

*Εὐρυφάεσσα, ἡ. Κύρ. Ὄνμ. Ἡ σύζυγος τοῦ Ὑπερίονος, μήτηρ τοῦ Ἡλίου· κυρίως δέ, ἡ μακρὰν λάμπουσα, φέγγουσα. Ὑμ. Ὁμ. λα. 2, 4. (α)

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, ἡ. (φαρέτρα) Ὅστις ἔχει πλατεῖαν, εὐρύχωρον φαρέτραν. Πίνδαρ. Πυθ. Γ. 45. ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Εὐρυφυής, ὁ, ἡ. (φύω) Ὅ,τι βλαστάνει, αὐξάνει κατὰ πλάτος, ἔχει πλατεῖς, μακροὺς θάμνους, πολυρρίζια, ἐπίθετον τῆς κριθῆς. Ὀδύσ. Δ. 604. «εὐρυφυὲς κρῖ».

Εὐρυφωνία, ἡ = εὐρυστομία. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Εὐρύφωνος, ὁ, ἡ. (φωνή) = εὐρύστομος. Εὐσταθ.

Εὐρυχαδής, ὁ, ἡ. (χάζω, χαίνω, χανδάνω, ἔχαδον) Ὅ,τι ἔχει μεγάλον, φαρδὺ χάσμα, ἄνοιγμα, στόμα. Ἀνάλεκτ. Α΄. 224. «εὐρυχαδέα κύλικα».

Εὐρυχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) ἐπθ. τοῦ Βάκχου, Ἡπλωμένην, φουντωτήν, κυματοῦσαν κόμην, μαλλιὰ ἔχων. Πίνδαρ. Ἰσθμ. Ζ΄. 4.

*Εὐρυχανής, ὁ, ἡ = εὐρυχαδής. Ὀππ.

Εὐρύχορος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει, περιέχει φαρδὺν τόπον ἢ περιοχὴν φαρδεῖαν, κατεταμένην, εἶναι πολύχωρον, εὐρύχωρον. εὔχρηστ. παρ' Ὁμ. Ἐπθ. μεγάλων χωρῶν, τόπων καὶ πόλεων. (παράγουσιν αὐτὸ συνηθ. παρὰ τό, χῶρος, κατὰ ποιητ. συστολὴν τοῦ ω, ὥστε κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ, εὐρύχωρος· ἁπλουστέρα ὅμως ἡ παρὰ τό, χορός ἐτυμλ. Πλατεῖς στοίχους, πλατείας τάξεις τόπου ἔχον· ὅθεν ἐν γένει, Πλατεῖς, εὐρυχώρους τόπους, λειμῶνας, πεδιάδας, ἱκανῶς εὐρυχώρους ἔχον εἰς τὸ νὰ χορεύωσιν εἰς αὐτοὺς στοῖχοι χορῶν, συρτοὶ χοροί. πρβλ. καλλίχορος).

Εὐρυχωρής, ὁ, ἡ. (χωρέω) Ὅ,τι εἶναι ἀρκετὰ φαρδύ, εὐρύχωρον εἰς τὸ νὰ χωρῇ πολλά, ἢ πολυπ. Στράβ.

Εὐρυχωρία, ἡ. τὸ νὰ εἶναί τι πλατύ, φαρδύ· εὐρύχωρος τόπος, πεδιάς. Θεό. 2, 83. παρὰ τὸ

Εὐρύχωρος, ὁ, ἡ. (χῶρος) Ὅ,τι ἔχει, περιέχει πλατύν, φαρδύν, μεγάλον, πολὺν τόπον, ἔχει μεγάλην περιοχήν, χωρεῖ πολλά, εἶναι φαρδύ, πλατύ, μεγάλον.

Εὐρύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, καὶ

*Εὐρύοψ, όπος, ὁ, ἡ (ὤψ), Ὅστις βλέπει μακράν, εἶναι παντεπόπτης, παντοκράτωρ· ἢ παρὰ τὸ ὄψ, Ὅστις βροντᾷ μακράν, πανταχοῦ, ἐπθ. τοῦ Διός. παραβλ. εὐρύοπα.

Εὐρώγης, ὁ, ἡ. (ῥώξ) Ὅ,τι ἔχει πολλάς, καλὰς ῥῶγας, εἶναι γεμᾶτον ῥῶγας, Ἀνάλεκτ. Β΄. 166. «πτηὸν σταφυλῆς εὐρώγεα».

Εὐρώδης, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ εὐρύς, Σοφλ. Αἰ. 1191. κατὰ Herm.

Εὐρώεις, όεσσα, όεν, γεν. εντος (εὐρώς) Ὅ,τι εἶναι μουχλιασμένον, σκουριασμένον· καὶ ἐπειδὴ ἡ μούχλη γίνεται μόνον εἰς σκοτεινούς, κεκλεισμένους τόπους, ἐν γένει, Ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν, ζοφερόν, θαμβόν. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. μόνον ἐπὶ τοῦ Ἀδου «οἰκία εὐρώεντα» Ἰλιάδ. Υ, 65. «εἰς Ἀΐδαο δόμον εὐρώεντα», Ὀδύσ. Κ, 512. Ψ, 322. «εὐρώεντα κέλευθα», Ὀδύσ. Ω, 10. ὥστε ἡ κυρία σημτ. τῆς μούχλης καὶ τῆς σήψεως διατηρεῖται ἀρμοδίως· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 152. καὶ Σοφλ. Αἰ. 1167. «τάφος εὐρώεις». Ἐξ ἐναντίας παρ' Ἡσδ. Θγν. 731, 739. ἐπὶ τῆς εἱρκτῆς τῶν Τιτάνων ἐν μυχοῖς τῆς γῆς, κατὰ τὴν παρηγμένην σημτ. ζοφώδης, ὅπου δὲν εἰσχωρεῖ ἀκτὶν φωτός, ὁ Herm. ἐν Σοφλ. Αἰ. 1146, δέχεται μὲν ὅτι τὸ εὐρώεις κεῖται πανταχοῦ κατὰ ποιητ. ἐκτασ. ἀντὶ εὐρύς, Πολὺ πλατύς, ἐκτεταμένος, ἥτις ἐξήγησις εὕρηται καὶ παρ' Ἀπολλ. Λεξ. σλ. 312. παρ' Ἡσχ. σ, σλ. 1528. καὶ ἐν τῷ Μγ. Ἐτυμ. σλ. 397, 57. πρὸς τῇ συνήθει σημειουμένη, ἀλλὰ τὰ Ὁμηρ. καὶ Ἡσδ. μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἐκλαμβάνονται ὅτι εἰκονίζουσι τρομερόν τινα, τοῖς θεοῖς μισητὸν τόπον, εἶσιν ἐναντία τῇ τοιαύτῃ ἑρμηνείᾳ, τῶν ὑστέρων τινός, οἷον τοῦ Ὀππ. Ἁλ. 5, 3. κατὰ δύσγνοιαν, ἢ παρεξήγησιν πιθανῶς γεγονυῖα· παρβλ. Heyne ἐν Ἰλιάδ. Τμ. 8. σλδ. 23 καὶ Graev. lect. Hes. cap. 4. ἂν καὶ τὸ οὐσιαστ. εὐρώς, οὐχ εὕρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικοῖς.

*Εὐρών, οῦσα, όν. Μτχ. ἀόρ. β΄. ἐνεργ. εὗρον, τοῦ εὑρίσκω.

*Εὐρωπαῖος, αία, αῖον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· παρὰ τὸ

Εὐρώπη, ἡ. Ὄνομα μέρους τῆς οἰκουμένης· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὑμ. Ἀπλ. 251. 291 — 2) Ὡς κύριον γυναικὸς ὄνομα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσδ. Θγν. 357. ὅπου λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς δὲ ἁρπαγείσης καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀχθείσης Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος Τυρίου βασιλέως, ἀφ' ἧς νομίζεται ὅτι τὸ μέρος τῆς οἰκουμένης ἡμῶν ὠνομάσθη, παρ' Ἡσδ. 1, 2. 173. 4, 45. κατὰ πρῶτον μνεία γίνεται.

*Εὐρωπία, ἡ = Εὐρώπη. σημτ. 1. Ἐρμλ.

*Εὐρώπιος, ία, ιον = Εὐρωπαῖος.

*Εὐρωπίς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Εὐρώπιος, Εὐρωπαῖος.

Εὐρωπός, πή, πόν. = εὐρύς. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταύρ. 611. Seidl. ἐν Ὀππ. Ἁλ. 3, 40. 4, 325. ποιητ. ἀντιθ. τῷ, στενωπός. Ἄλλοι δὲ ἐθέλουσιν αὐτὸ ταυτοσήμαντ. τῷ, εὐρώεις· ὅτι δὲ καὶ οἱ πάλαι ἠμφισβήτουν περὶ αὐτοῦ διδάσκει ὁ Εὐσταθ. ἐν Διον. Περ. 270, «εὐρωπός, πλατύς ἢ σκοτεινός» καὶ Ἡσχ. 1. σλ. 1528.

Εὐρώς, ῶτος, ὁ. Μούχλη, ῥύπος, σάχνη, θάμβωμα, σκωρία κτλ. τ. ἔ. ὅσα γεννῶνται εἰς πολυχρονίως ἐν ὑπογείοις καὶ ἀφεγγέσι τόποις ἄχρηστα κείμενα πράγματα· κατὰ πρῶτον παρ' Θγν. 452.

Εὐρωστέω, Μλ. -ήσω (εὔρωστος) Εἶμαι εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής.

Εὐρωστία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὔρωστος, δυνατός, ὑγιής· δύναμις, ὑγιεία, εὐεξία τοῦ σώματος. παρὰ τὸ

Εὔρωστος, ὁ, ἡ. (ῥώννυμι) Ὅστις εἶναι ὑγιής, δυνατός, γερός, ἔχει, αἰσθάνεται τὰς δυνάμεις του. Ἐπίρρ. εὐρώστως.

Εὐρώτας, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ, ὅστις νῦν Βασιλοπόταμον λέγεται. — 2) Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κατὰ συνέμφασιν τοῦ εὐρύς, παρὰ Ῥουφ. ἔκη. 6, 6.

Εὐρωτιάω, ῶ. (εὐρώς) Μουχλιάζω, σήπομαι σκουριάζω· ἐπὶ πραγμάτων ἐν περαβύστῳ ἀχρήστως κειμένων καὶ φθειρομένων, παρ' Ἀριστ. Νφ. 45. «βρύων εὐρωτιῶν» Τὸ νὰ ζῇ τις ἐρρυπωμένος, ἄπλυτος, ἀκάθαρτος, τουρκ. μουρντάρης.

Ἐΰς, Ὅστις εἶναι καλός, ἀγαθός, ἀνδρεῖος, ἐνάρετος, εὐγενής, παρ' Ὁμ. εὔχρηστ. Ἐπικ. λέξις. ἐκ τῆς ὁποίας ὅμως, πλὴν τῆς ὀνομαστ. καὶ τῆς ἅπαξ ὡσαύτως ἐν Ἰλιάδ. Θ, 308. μόνην

ἀποκοπτομένης αὐτ. ἐ ὑ ν, χρῆται δίς μόνον καὶ τῇ ἀνωμλ. γεν. — α) γενικ. ἐνικ. ἑ ῆ ο ς, δίς ἐν Ὀδσ., ἑπτάκις ἐν Ἰλδ. τοῦ ἀνδρός, φωτός, παιδός καὶ υἱέος συντεταγμένη· ἰδὲ ἐῦς — β.) γενι. πλθ. οὐδτ. γεν. ἑ ά ω ν (υ – –) ὡς ἐκ τινος ὀνμτ. τὰ ἘΑ, Τὰ καλὰ πράγματα, τὰ ἀγαθά, τὰ κτήματα, ἡ εὐτυχία, Ἰλδ. Ω, 528. Θεοὶ δωτῆρες ἐάων Ὀδσ. Θ, 325. πρβλ. 335. πότερ ἐάων καὶ Ὑμν. ιζ. 12. κθ. 8. Πλὴν τῆς γενι. πλθ. ταύτης, ἡ λέξ. κεῖται παρ' Ὀμ. ἀεὶ ἐν τῷ ἀρσν. γένει. Ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ δέ, ἠ ΰ ς, χρῆται καὶ τοῦ οὐδτ. γεν. ἠ ΰ· ἰδὲ ἠ ΰ ς. ἐξ ἐναντίας δὲ τό, ε ὖ, καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττ. πολὺ εὔχρηστον. εὖ, ἐστὶν ἀεὶ Ἐπρ. ἰδὲ, εὖ.

Εὖ σ α, Δωρκ. Μτχ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ἐοῦσα, οὖσα.

Εὗ σ α, ας, ε, Ἀόρ. α΄. ἐνεργ. τοῦ εὕω, Ξηραίνω, στεγνόνω, Ὀδ.

Εὐ σ α ν ί δ ω τ ο ς, ὁ, ἡ. (σανίς) = εὔσελμος. Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρωμένον μὲ σανίδια, σανιδωμένον· ἐπὶ πλοίων. Γρμμτ. (ι)

Εὐ σ α ρ κ ί α, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἤ τι πολλήν, καλήν, δυνατὴν σάρκα, κρέατα, νὰ εἶναι παχύς. παρὰ τὸ

Εὔ σ α ρ κ ο ς, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὅστις εἶναι πολὺ σαρκώδης, ἔχει πολλά, καλά, γερὰ κρέατα, εἶναι παχύς. ἀφ' οὗ

Εὐ σ α ρ κ ό ω, Παχύνω, κάμνω τινὰ ἤ τι νὰ παχύνῃ, γένῃ παχύς. Ἱπποκρ.

Εὐ σ ά ρ κ ω σ ι ς, εως, ἡ. = εὐσαρκία. Ἱπποκρ.

Εὐ σ έ β ε ι α, ἡ. (εὐσεβής) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσεβής, θεοσεβής, θεοφοβούμενος· τὸ νὰ σέβηται, τιμᾷ τοὺς γονεῖς, τοὺς ἀνωτέρους, τοὺς γεροντοτέρους του· νὰ ἀγαπᾷ τὰ ἀδέλφια, τοὺς συγγενεῖς καὶ τὸν πλησίον του· νὰ εἶναι εὐγνώμων πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. Εὐσέβεια ἐστὶ, πρᾶξις ἑπομένη καὶ ἀκόλουθος θεῷ. Κλήμ. Στρωμ. β΄. ἡ μετὰ πίστεως ὀρθῆς ἐπιμέλεια τοῦ βίου. Οἰκμν. Εὐσέβειαν οἴσεις Θέλει σημειωθῇ ὅτι ἐπλήρωσας, ἔκαμες τὸ ὑϊικόν καθῆκον σου, Schaef. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 968. παρβλ. ἀ ρ ε τ ή, ἐν τῷ τέλει. ἀντθ. τῷ, δυσσέβεια.

Εὐ σ ε β έ ω, Μλ. -ήσω (εὐσεβής) Εἶμαι εὐσεβής, θεοφοβούμενος, φυλάττω, δὲν παραβαίνω τὰς θείας ἐντολάς· ζῶ, πράττω, πολιτεύομαι μὲ εὐσέβειαν· ἐκπληρῶ τὰ καθήκοντά μου πρὸς τὸν θεόν, πρὸς τοὺς γονεῖς, πρὸς τοὺς οἰκείους, πρὸς τοὺς συγγενεῖς, πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ γεροντοτέρους μου μὲ ἀκρίβειαν. περί, πρός, εἴς τινας Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 654. ἀλλὰ καὶ τοῦ σέβειν τινὰς Ἄνευ προθσ. Valck. ἐν Φοιν. 1331. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 85. Τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ ε ὐ σ ε β ε ῖ ν καὶ ε ὖ σ ε β ε ῖ ν, ἀποδοκιμάζει ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντγ. 727. ἀφ' οὗ

Εὐ σ έ β η μ α, ατος, τό. Εὐσεβὴς πρᾶξις.

Εὐ σ ε β ή ς, ὁ, ἡ. (σέβω) Ὅστις φοβεῖται τὸν θεόν, φυλάττει ἀκριβῶς τὰς θείας ἐντολάς· τιμᾷ, δοξάζει καὶ ἀγαπᾷ τὸν θεόν· σέβεται, τιμᾷ τοὺς ἀνωτέρους του, τοὺς προεστῶτας, τὸν βασιλέα, τὴν πατρίδα του, τοὺς νομίμους ἐξουσιαστὰς τῆς πατρίδος του, τοὺς γονεῖς του· ἀγαπᾷ τὰ ἀδέλφια, τοὺς συγγενεῖς, τὸν πλησίον του· εἶναι εὐγνώμων, πρὸς τοὺς εὐεργέτας του. Ἐπρρ. εὐσεβέως, Ἀττ. εὐσεβῶς. εὐσεβῶς ἔχειν ἀντὶ εὐσεβές ἐστι. Σφκλ. ἀντιθ. τῷ δυσσεβής (ἅπαντα ἡ κατὰ συγγέν. συνέχεια τῶν λέξ. τούτων ξένη ἐστὶ τῷ Ἐποπ., τὸ ἐπθ. ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πνδ. καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς Τραγ.)

* Εὐ σ ε β ί α, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐσέβεια, Θεογν. 1138. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Σφκλ. Ἀντ. 943. Οἰδ. Κ. 188. παρβλ. Schaef. mel. σλ. 42. καὶ m. Progr. über griech. Wörterb. σλ. 16.

* Εὐ σ ε β ο φ ρ ό ν ω ς. Ἐπρρ. (εὐσεβής, φρονέω) Μὲ εὐσεβὲς φρόνημα. Ἐπγρ.

Εὐ σ ε ί σ τ ο ς, ὁ, ἡ. (σείω) Ὅ,τι εὐκόλως σείεται, δύναται νὰ σεισθῇ· ὅ,τι ἐσείσθη, ἐκουνήθη, ἐταράχθη πολλάκις. Στράβ. Γ΄.

Εὐ σ έ λ η ν ο ς, ὁ, ἡ. (σελήνη) Νύκτα εἰς τὴν ὁποίαν φέγγει, λάμπει καθαρῶς ἡ σελήνη. Ἡσύχ.

Εὐ σ έ λ η μ ο ς, ὁ, ἡ. Ἐπι. εὔσσελμος (σέλμα) Ὅ,τι εἶναι καλὰ προβλεμμένον, προμηθευμένον μὲ καλὰ καθήσματα κωπηλατῶν, ἢ μὲ κωπηλάτας. πολλκ. παρ' Ὀμ., πανταχοῦ δὲ ὡς ἐπθ. πλοίων καὶ ἐν τῷ Ἐπι. τύπῳ.

Εὔ σ ε μ ν ο ς, ὁ. (σεμνός) Ὅστις εἶναι λίαν σεμνός, σεβάσμιος.

Εὔ σ ε π τ ο ς, ὁ, ἡ. (σέβω) Ὅστις εἶναι κατὰ πολλὰ σεπτός, σεβαστός, τὸν ὁποῖον μεγάλως τιμῶσιν, σέβονται. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 864.

Εὐ σ ή κ ω τ ο ς, ὁ, ἡ. (σηκόω) Ὅ,τι ἔχει καλόν, σωστὸν βάρος — 2) Ὅ,τι ἰσοσταθμεῖ καλά, εἶναι ἀκριβῶς ἰσόρροπον. Μαθηματ. Παλ. σελ. 113.

Εὐ σ η μ ε ί α, ἡ. Καλὸν σημεῖον, εὐτυχὴς οἰωνός. Ἱπποκρ. παρὰ τὸ

Εὔ σ η μ ο ς, ὁ, ἡ. Ὅ,τι δείχει, δεικνύει, φέρει, ἔχει καλὰ σημεῖα, εὐτυχῆ οἰωνόν, προσημασίαν — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκολογνώριστον ἀπὸ κάποια σημεῖα, ἐξαίρετον· ὅστις εἶναι ἐπιφανής, ἔνδοξος. Ἐπρρ. εὐσήμως.

Εὔ σ η π τ ο ς, ὁ, ἡ. (σήπω) Ὅ,τι εὐκόλως σήπεται, εἶναι εὐκολοσάπητον. ἀφ' οὗ

Εὐ σ η ψ ί α, ἡ. Τὸ νὰ σήπεταί τι εὔκολα, ὀγλίγωρα· εὔκολον ὀγλίγωρον σάπημα, Θεόκριτ.

Εὐ σ θ έ ν ε ι α, ἡ. (εὐσθενής) Καλὸν σθένος, ἰσχύς, δύναμις.

Εὐ σ θ ε ν έ ω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὐσθενής, γερός, δυνατός, ὑγιής. παρὰ τὸ

Εὐ σ θ ε ν ή ς, έος, ὁ, ἡ. (σθένος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰς δυνάμεις, εἶναι δυνατός, ἰσχυρός, ὑγιής.

* Εὐ σ ί δ η ρ ο ς, ὁ, (σίδηρος) Ὅ,τι εἶναι καλὰ σιδηρωμένον, ἔχει πολὺ σίδηρον. Σχλ. Ἡσδ. Ἀσπ. 273.

Εὐ σ ί κ υ ο ς, ὁ, ἡ. (σικύη) Ὅστις ἔχει τὴν σιταποθήκην, χυδαϊκ. τὸ ἀμπάρι του γεμάτον σιτάρι, εἶναι καβερνημένος, πλούσιος, ἀντιθ. τῷ λειψητίκυος. Ἀνάλεκτ. Α΄. 222. (ι)

Εὐ σ ι τ έ ω, ῶ. Τρώγω καλῶς, ἔχω καλὴν ὄρεξιν. παρὰ τὸ

Εὔ σ ι τ ο ς, ὁ, ἡ. (σῖτος) Ὅστις τρώγει καλῶς, ἔχει καλὴν ὄρεξιν.

* Εὔ σ κ α λ μ ο ς, ὁ, ἡ (σκαλμός) Ὅ,τι ἔχει καλοὺς σκαλμούς, (ξυλάκια ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρεμῶνται, πιάνουν τὰ κουπιὰ ὅταν κωπηλατοῦν, λάμνουν) ἢ καλὰ καθήσματα κωπηλατῶν· ἐπὶ πλοίων.

Εὐ σ κ α ν δ ά λ ι σ τ ο ς, ὁ, ἡ. (σκανδαλίζω) Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως σκανδαλίζεται, εἶναι εὐκολοσκανδάλιστος.

Εὐ σ κ ά ν δ ι ξ, ικος, ὁ, ἡ (σκάνδιξ) Τόπος γεμάτος σκάνδικας, χαιρέφυλλα, ἀγιοβλήματα, Ἀνάλεκτ. Α΄. 234.

Εὐ σ κ α ρ θ μ ο ς, ὁ, ἡ. (σκαίρω) Ὅστις, ἢ ὅ,τι πηδᾷ, τρέχει εὐκόλως, καλῶς, ταχέως· ὅ,τι κινεῖται εὔκολα, εἶναι εὐκίνητον, ὀγλίγωρον Ἰλ. Ν. 31. ποτὶ δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας, εὔσκαρθμοι φέρον ἵπποι.

Εὐ σ κ α ρ ί σ τ ο ς, ὁ, ἡ. (σκαρίζω) = τῷ προηγμ. Σχλστ. Εὐσ. ἐν Ἰλ. Ν. 31. (α)

Εὐ σ κ ε λ ή ς, έος, ὁ, ἡ. (σκέλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλά, παχέα, δυνατὰ σκέλη, τὸ τουρκ. μπουτια. Πλάτ.

Εὐ σ κ έ π α σ τ ο ς, ὁ, ἡ (σκεπάζω) Ὅ,τι εἶναι καλὰ σκεπασμένον, καλοσκεπασμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ σκεπασθῇ καλά, εὔκολα, ὀλίγωρα, εἶναι εὐκολοσκέπαστον. Θουκδ. Ε΄. 71. καὶ Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ.

Εὐ σ κ ε π ή ς, ὁ, ἡ (σκέπας) = τῷ προηγμ.

Εὔ σ κ ε π τ ο ς, ὁ, ἡ (σκέπτομαι) Ὅ,τι εἶναι εὐκολόσκεπτον, περὶ τοῦ ὁποίου δύναταί τις νὰ σκεφθῇ, κάμῃ σκέψιν εὐκόλως· εὔσκεπτος σκέψεις Εὔκολος σκέψις, ἔρευνα, στοχασμὸς περί τινος πράγματος. Πλάτ. Φλβ. σλ. 65. D.

Εὐ σ κ ε υ έ ω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι καλῶς ἡτοιμασμένος, ὡπλισμένος, ἀρματωμένος. Σοφοκλ. Αἰ. 854. παρὰ τὸ

Εὔ σ κ ε υ ο ς, ὁ, ἡ. (σκεῦος) Ὅστις εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένος, ὡπλισμένος, ἀρματωμένος.

Εὐ σ κ ί α σ τ ο ς, ὁ, ἡ. (σκιάζω) Ὅ,τι κεῖται, εἶναι ὑποκάτω εἰς καλὸν ἴσκιον, εἶναι καλὰ ἰσκιωμένον· (ι) Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1707.

Εὔ σ κ ι ο ς, ὁ, ἡ. (σκιά) Ὅ,τι ἔχει, κάμνει, τερπνόν, καλόν, πολύν, δροσερὸν ἴσκιον. Πίνδαρ. καὶ Ξενοφ.

* Εὐ σ κ ι ό φ υ λ λ ο ς, ὁ, ἡ (φύλλον) Δένδρον, τὸ ὁποῖον κάμνει μὲ τὰ φύλλα του καλὸν ἴσκιον. Τρυφ.

* Εὐ σ κ ό π ε λ ο ς, ὁ, ἡ (σκόπελος) Τόπος, μέρος ἔχων πολλοὺς σκοπέλους, χυδ. μπισταρές.

Εὔ σ κ ο π ο ς, ὁ, ἡ. Ἐπι. ἐΰσκοπος (σκοπέω) Ὅστις βλέπει, κυτάζει, σκοπεύει, παραμονεύει, βιγλίζει καλά, μὲ ὀξὺ ὄμμα· εἶναι ὀξυδερκής, Ὀμ. ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ἰλδ. Ω, 24. Ὀδσ. Α, 38. καὶ ἀλλαχοῦ· ἅπαξ δὲ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀδσ. Λ, 198. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἐπι. τύπῳ. — β.) ἐπὶ τόπου· Ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ βλέπῃ μακράν· ὅθεν Ἐξέχων, ὑψηλός, Ξνφ. — 2) (σκοπός) Ὅστις στοχάζεται ἤτοι μματιάζει, σημαδεύει καλά, ἐπιτυχαίνει τὸ σημάδι, εὐστόχει καλά· οὕτως ἑρμηνεύουσί τινες τὸ ἐν Ὀδσ. Λ, 198. οὕτως καὶ παρ' Ἡρδ. 5, 61 κΛαοδάμας τρίποδ' αὐτὸν εὐσκόπῳ Ἀπόλλωνι. Παρὰ τοῖς μεταγεν. πολλάκις εὔσκοπα βάλλειν, τοξεύειν καλ. τ. παρβλ. εὔστοχος. Ἐπρρ. εὐσκόπως.

Εὐ σ κ ω μ μ ο σ ύ ν η, ἡ Ἑτοιμότης, ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ σκώπτῃ, περιπαίζῃ, περιγελᾷ τίς τινα ἢ τίποτε. παρὰ τὸ

Εὐ σ κ ώ μ μ ω ν, ονος, ὁ, ἡ (σκῶμμα) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει νὰ περιπαίζῃ καλά, ἐπιτήδεια, ἁρμόδια· εἶναι κομψός, ἀστεῖος, ἐπιτήδειος περιγελαστής. Ἐπρρ. εὐσκωμμόνως. Πολυδ.

Εὐ σ μ ε ρ δ ή ς, ὁ, ἡ (σμερδνός). Ὅστις εἶναι πάνυ φοβερός. Ἡσύχ.

* Εὐ σ μ ή ρ ι γ ξ, ιγγος, ὁ, ἡ (σμῆριγξ). Ὅστις ἔχει καλήν, εὔμορφον κόμην, μαλλιά.

* Εὐ σ μ ί λ ε υ τ ο ς, ὁ, ἡ (σμιλεύω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, εὔμορφα ἐξειργασμένον διὰ τῆς σμίλης, εἶναι καλὰ δουλευμένον, σκαλισμένον μὲ τὸ σμιλάρι. (ι)

Εὐ σ μ ί λ ω τ ο ς, ὁ, ἡ (σμίλω) = τῷ προηγμ. (ι)

Εὐ σ ο ΐ α, ἡ. Τὸ νὰ εἶναι, εὑρίσκηται, ἀπερνᾷ τις καλά, διατηρῆται ἡ εὐτυχία του· τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τίποτε καλὰ φυλαγμένον, καλοκυβερνημένον. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 390. παρὰ τὸ

Εὔ σ ο ο ς, συναιρ. εὔσους, ὁ, ἡ, ουν, τό Δωρ. εὔσως, ὁ, ἡ· ων, τό (σόος). Ὅστις ἔχει καλῶς, εὐτυχῶς, εὑρίσκεται, εἶναι, περνᾷ καλά, εὐτυχισμένα· ὅστις, ἢ ὅ,τι σώζεται, φυλάττεται καλά· εἶναι καλὰ φυλαγμένον, κυβερνημένον. Ἀθην.

* Εὐ σ π ε ι ρ ή ς, ὁ, ἡ· καὶ

Εὔ σ π ε ι ρ ο ς, ὁ, ἡ (σπεῖρα). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐσπειρωμένον, κουλλουριασμένον, εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον μὲ εὐμόρφους· πολλὰς σπείρας, περιπλοκάς, κουλλουριάσματα, συ-

λέγματα· ὅ,τι περιτυλίγεται, περιπλέκεται, κουλλουριάζεται εὔμορφα. κόρακων, κόρυμβοςιν. Ἀνθλ.

Εὐσπλαγχνία, ἡ (εὔσπλαγχνος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ νὰ εἶναί τις εὔσπλαγχνος, νὰ ἔχῃ καλὰ σπλάγχνα, καλήν, ἀγαθὴν καρδίαν. ΝΔ. — Θάῤῥος, εὐκαρδία, ἀφοβία, ἀνδρία. Εὐριπ. Ῥῆσ. 142.

Εὐσπλαγχνίζομαι, Μλ -ίσομαι. Εἶμαι εὔσπλαγχνος, ἔχω ἐλεήμονα καὶ συμπαθῆ σπλάγχνα. παρὰ τὸ

Εὔσπλαγχνος, ὁ (σπλάγχνον). Ὅστις ἔχει καλά, ὑγιᾶ, γερά, δυνατὰ σπλάγχνα· εἶναι γενναῖος, ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος, καρδιακλής. 2) Ὅστις ἔχει ἐλεήμονα, συμπαθῆ καὶ συμπονητικὴν καρδίαν, Ν. Δ.

Εὐσπέρητος, ὁ, ἡ = εὔσπορος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1384. ἀμφβ. ἀναγν.

Εὔσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ καλὸν σπόρον γεννημένον, φυτρωμένον· ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πολλὴν σποράν, σπόρον· ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐσπαρμένον, ἢ καλὸν διὰ σπάρσιμον. κεὔσποροι γύαι. Ἀριστοφ. Ὀρν. 230.

* **Εὔσσελμος**, ὁ, ἡ. Ἐπ. ἀντὶ εὔσελμος, Ὁμ.
* **Εὔσσωρος**, ὁ, ἡ. Ἐπ. ἀντὶ εὔσωρος, Ἰλδ.
* **Εὔσσωτρος**, ὁ, ἡ. Ἐπ. ἀντὶ εὔσωτρος, Ἡσδ.

Εὐστάθεια, ἡ (εὐσταθής). Σταθερότης, καρτερία, στερεότης, τὸ νὰ στέκηταί τι καλά, σταθερά, ἀμετακίνητα, ἀσφαλῶς. 2) Καλὴ κατάστασις, διάρκεια τῆς καλῆς καταστάσεως· κεὐστάθεια σαρκὸς = Καλή, ἥσυχος κατάστασις τοῦ σώματος, παρὰ τοῖς Ἐπικουρ. (α)

Εὐσταθέω. Μλ -ήσω. Ἔχω καλῶς, εἶμαι ὑγιὴς κατὰ τὸ σῶμα, ἥσυχος, εὔθυμος κατὰ τὴν ψυχήν, παρὰ τὸ

Εὐσταθής, ὁ, ἡ. Ἐπ. ἐϋσταθής (ἵσταμαι) Ὅ,τι ἵσταται, στέκεται στερεά, καλά, εἶναι καλὰ στερεωμένον, θεμελιωμένον, παρ' Ὁμ. ἐν τῇ Ὀδσ. μάλιστα ἐπὶθ. τοῦ, μέγαρον, καὶ τοῦ, θάλαμος, Ψ, 178. ἀεὶ κατὰ τὸν Ἐπ. τύπ. — 2) Τρπ. Ὅστις εἶναι σταθερός, φυλάττει τὸν χαρακτῆρά του· εὐρίσκεται, περνᾷ πάντοτε καλά. Παρὰ τοῖς Ἐπικουρ. ἐξαιρ. ἐπὶ ὑγιοῦς καταστάσεως τοῦ σώματος, ἡσυχίας, ἀταραξίας τῆς ψυχῆς· ῥωμαλέος, δυνατός, ἀνδρειωμένος, γερὸς· ἡσυχόκαρδος, ἱλαρόκαρδος. Ἐπῤῥ. εὐσταθῶς.

Εὐσταθίη, ἡ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί, εὐστάθεια.

Εὐστάθμως, Ἐπίῤῥ. Κατὰ στάθμην, καλὰ ζυγιασμένα, μετρημένα μὲ ἀκρίβειαν· τὸ ἰταλ. μὲ σκοπατίτσαν.

Εὐσταλής, ὁ, ἡ. (στέλλω) Ὅστις εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένος, ἁρματωμένος, ἕτοιμος εἴς ἤ πρός τι· καλὰ στολισμένος, ἐνδεδυμένος, φορεμένος· ὅστις εἶναι ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ὡπλισμένος, ἁρματωμένος· ὅθεν ἐν γένει, ἐλαφρός, ὀγλήγορος, ἐπιδέξιος, ἄοκνος, πρόθυμος· ὅστις δὲν ἔχει χρείαν πολλῶν πραγμάτων, εἶναι αὐτάρκης, φειδωλὸς καθ' ὅλα. Ἐπῤῥ. εὐσταλῶς.

* **Εὐσταλία**, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις ἐλαφρὰ ἐνδυμένος, ὡπλισμένος· ἐν γένει, ἐλαφρός, ὀγλήγορος, ἐπιδέξιος, πρόθυμος.

Εὐστάφυλος, ὁ, ἡ. (σταφυλή) ἐπὶ ἀμπέλων. Ἀμπέλι, τὸ ὁποῖον ἔχει, καρποφορεῖ πολλά, καλὰ σταφύλια. (α)

Εὔσταχυς, υος, ὁ, ἡ. (στάχυς) ἐπὶ ἀγρῶν· Χωράφι, τὸ ὁποῖον καρποφορεῖ καλά· Σῖτος, σιτάρι καὶλ. τ. μὲ πολλά, ἢ ὡραῖα στάχυα, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 115.

Εὐστεγής, έος, ὁ, ἡ. (στέγω) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐστεγασμένον, σκεπασμένον, ἔχει καλὴν στέγην, σκεπαστήν. Σχολ. Λυκόφρ. 350.

Εὔστειρος, ὁ, ἡ. (στεῖρα) ἐπὶ πλοίων· Μὲ καλὴν στεῖραν, τὸ ἰταλ. καρίναν, παρ' Ἀπολ. Ῥδ. δέ, καὶ τρπλ.

Εὔστερνος, ὁ, ἡ. (στέρνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, δυνατὸν στέρνον, στῆθος.

Εὐστέφανος, ὁ, ἡ. (στέφανος) Ὅστις εἶναι καλά, εὔμορφα στεφανωμένος, φορεῖ καλόν, εὔμορφον στέφανον, καλὴν ζώνην. Παρ' Ὁμ. Ἐπθ. τῆς Ἀρτέμιδ. Ἰλδ. Φ, 511. ἐν Ὀδσ. δέ, πανταχοῦ τῆς Κυθήρης, Ἀφροδίτης· ἐν Ὕμ. Ὁμ. καὶ παρ' Ἡσδ. Ἔργ. 298. τῆς Δμτρ. ἐν Ὀδσ. Γ, 120. θνητῆς τινος γυναικός, ὅπου πανταχοῦ, κατὰ τοὺς πάλαι ἑρμηνευτάς, δὲν ἐννοεῖται ὁ στέφανος, ὅστις στολισμὸς τὸ πάλαι ἦν ἄγνωστος, ἀλλὰ ἡ ζώνη· ἄρα ταὐτὸν τῷ, εὔζωνος — 2) Πρὸς τούτοις ὀνομάζονται καὶ αἱ Θῆβαι, Ἰλδ. Τ, 99. Ἡσδ. Ἀσπ. 80. Θγν. 978. εὐστέφανος· τοῦτ' ἔστι, περικεκλεισμέναι, ὠχυρωμέναι μὲ τείχη καὶ πύργους· ἰδὲ στεφάνη. Ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσδ. χρῶνται ἀεὶ τῷ Ἐπ. τύπῳ.

Εὐστεφής, ὁ, ἡ. (στέφος) = εὐστέφανος.

Εὐστέφιος, ὁ, ἡ. σπάνιος ποιητ. τπ. ἀντὶ εὐστέφανος· Ἀνθολογ.

* **Εὐστήρικτος**, ὁ, ἡ (στηρίζω) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἐστηριγμένον, στερεωμένον, Σχλ. Σφκλ. Θηβ. 297.

Εὐστιβής, έος, ὁ, ἡ. (στείβω) Ὅ,τι ἐπατήθη, ἢ πατεῖται πολλάκις, ἢ πολύ, δυνατά· ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι πατημένον, στιβαγμένον, ὁμαλόν, ἰσιωμένον, δυνατόν, πυκνόν, πυκνὰ ὑφασμένον, ἢ καλὰ πλυμένον εἰς τὸ κναφεῖον, εἰς τὴν ὀριστέλλαν.

* **Εὔστικτος**, ὁ, ἡ (στίζω) Ὅ,τι ἔχει καλά, εὔμορφα στίγματα, πέγγας.

Εὔστιπτος, ὁ, ἡ. = εὐστιβής. φάρος εὐστίπτοιο. Ἀπολ. Ἀργν.

Εὐστολίζω, Ἑτοιμάζω, στολίζω τι καλά, εὔμορφα. Παθτ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 255. σημείοις εὐστολισμένας πρύμνας, Καλὰ στολισμένας μὲ σημαίας. παρὰ τὸ

Εὔστολος, ὁ, ἡ. (στέλλω) = εὐσταλής. Ἀπολλ. Ἀργ. πέλεκυς, εὐστολοςιν.

Εὔστομα, Ἐπίῤ. ἰδὲ εὔστομος, σημσ. 3. β.

Εὐστομαχία, ἡ. Καλὴ κατάστασις τοῦ στομάχου, τὸ νὰ εἶναί τι καλόν, ὠφέλιμον διὰ τὸν στόμαχον. παρὰ τὸ

Εὐστόμαχος, ὁ, ἡ. (στόμαχος) Ὅστις ἔχει καλὸν στόμαχον. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλόν, ὠφέλιμον διὰ τὸν στόμαχον, δυναμώνει τὸν στόμχ. εἶναι στομαχικόν· ἰδὲ εὐκάρδιος. Ἐπῤῥ. εὐστομάχως.

Εὐστομέω, ῶ. (εὔστομος) Ὁμιλῶ, ψάλλω καλῶς· ἐπὶ τῆς ἀηδόνος Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 18. πευστομοῦσ' ἀηδόνες. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Α. 20. πάλλα τῶν ᾠδικῶν ὀρνέων εὐστομεῖν — 2) ἐν γένει = εὐφημέω.

Εὐστομία, ἡ. Τὸ νὰ ὁμιλῇ, ἢ ψάλλῃ τις καλά· εὐφράδεια, εὐγλωττία· τὸ νὰ ἔχῃ καλήν, γλυκεῖαν προφοράν, νὰ ἐκφράζηται καλὰ καὶ εὔκολα — Τὸ νὰ συνειθίζῃ τις νὰ ὁμιλῇ πολλά· πολυλογία, φλυαρία — 2) Τὸ νὰ προξενῇ τι καλὴν γεῦσιν· νοστιμάδα. παρὰ τὸ

Εὔστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει εὔμορφον καλόν, μεγάλον στόμα· ὅ,τι ἔχει πλατύ, μεγάλον στόμιον, ἄνοιγμα· ἵππος εὔστομος, Τοῦ ὁποίου τὸ στόμα δὲν εἶναι οὔτε σκληρόν, οὔτε ἁπαλόν, ἀλλὰ μέτριον, τὸ σύνηθ. ὅστις δὲν εἶναι οὔτε βαρυκέφαλος, οὔτε πάλιν καθόλου ἐλαφροκέφαλος, ἀλλὰ πείθεται εἰς τὸν χαλινὸν μὲ ὀλίγην τινὰ ἀντίστασιν καὶ τοιουτοτρόπως κρατεῖ εὔμορφα τὴν κεφαλήν του. Ξνφ. — 2) = εὐπρόσωπος. — 3) Ὅστις ὁμιλεῖ μὲ εὐφράδειαν, εὐγλωττίαν· ψάλλει καλά, ἡδέως. — β.) Ὅστις ὁμιλεῖ καλούς, καλωσύνης, εὐτυχίας προσημαντικοὺς λόγους ἐν γένει, ὅστις δὲν λέγει, δὲν εὐγάζει ἀπὸ τὸ στόμα του κανένα κακὸν λόγον, ἔχει ἐγκρατῆ γλῶσσαν, εἶναι σιωπηλός· ὅθεν, ὅστις εἶναι προσεκτικός, εὔφημος, αἰδήμων εἰς τὴν ὁμιλίαν του· ἐξαιρ. κατὰ γέν. οὐδέτ. πληθ. τὰ εὔστομα Ἐπιῤῥηματικῶς, ἐπὶ τῆς ἐν εὐσεβείᾳ, θρησκευτικοῖς πράγμασιν ἢ πανηγυρικαῖς πράξεσιν· ἐξαιρ. ἐπαινουμένης εὐσεβείας σιωπῆς· ταῦτά μοι εὔστομα ἔστω· ἢ περὶ τούτων μοι εὔστομα κείσθω· ἢ Περὶ τούτων θέλει σιωπήσω, δὲν θέλει εἰπῶ, δὲν θέλω νὰ εἰπῶ οὔτε λέξιν. Ἡρδτ. 2. 171. κεὔστομ' ἔχε. Σιώπα, εὐφήμει· τὸ ἀκόμη μὴ λέγεις τέτοια λόγια, μάσαι τὴν γλῶσσάν σου, Σφκλ. Φιλ. 201. Πρβλ. εὔφημος. — 4) Ὅστις εἶναι λάλος, φλύαρος, πολυλογᾶς. — 5) Ὅ,τι ἡδύνει τὴν γεῦσιν, εἶναι νόστιμον. — 6) Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἐκφωνῇ, ἐκφράζῃ τις, εἶναι εὐκολοπρόφερτον, δὲν δυσκολεύει τὴν γλῶσσαν.

Εὐστόρθυγξ, υγγος, ὁ, ἡ (στόρθυγξ). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ καλόν, στερεόν, σκληρὸν ξύλον. Ἀναλέκτ. Δ. 229. κορύνη εὐστόρθυγξ.

Εὐστοχέω, (εὔστοχος). Ἐπιτυχαίνω εὐτυχῶς τὸν σκοπόν, τὸ σημάδι. μετὰ γενκ. ἡ πέτης περιστάσεως, τῶν καιρῶν, εὐστοχεῖν, Τὸ νὰ ἠξεύρῃ τις νὰ ὠφελῆται καθὲ περίστασιν καὶ εὐκαιρίαν, νὰ φέρηται φρονίμως καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις. Πλβ.

Εὐστόχημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐπέτυχέ τις καλῶς, εὐτυχῶς.

Εὐστοχία, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ ἐπιτυχαίνῃ τις τὸν σκοπόν, σημάδ., νυστάνι — 2) Τρπ. Ἐπιτηδειότης, ἀγχίνοια εἰς τὸ νὰ ἀπεικάζῃ αἰνιγματῶδές τι· εἰς τὸ νὰ ἀστεΐζηται ἢ σκώπτῃ, περιπαίζῃ τίποτε μὲ κομψότητα, μὲ εὔμορφον, ἁρμόδιον, γλυκὺν τρόπον· εἰς τὸ νὰ κατανοῇ, γνωρίζῃ τὸν πρός τι ἁρμόδιον καιρόν· εἰς τὸ νὰ ὠφελῆται πᾶσαν ὠφέλιμον εὐκαιρίαν. παρὰ τὸ

Εὔστοχος, ὁ, ἡ (στόχος). Ὅστις εὐτυχῶς κτυπᾷ, ἐπιτυχαίνει τὸν σκοπόν, τὸ σημάδι· ὅστις ἐπιτυχαίνει, ἀπεικάζει αἰνιγματῶδες τίποτε, ἐπιτυχαίνει τὸ ὀρθόν, τὸ ἀληθές· εἶναι ὀξύνους, ὀξυδερκής· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ἀστεϊσμοὺς ἢ εἰς σκώμματα μὲ φρόνησιν καὶ κομψότητα γινόμενα· ὅστις κατανοεῖ, γνωρίζει τὸν εἴς τι ἁρμόδιον καιρόν, ἠξεύρει νὰ ὠφελῆται πᾶσαν καλὴν εὐκαιρίαν· κεὔστοχα βάλλειν ὡς τὸ νεὔστοχα βάλλω, Κτυπῶ τὸ σημάδι, νυστάνι εὐτυχῶς, τοξεύω, τὸ παρ' ἡμ. τουφεκίζω ἐπιτηδείως, βεβαίως, Wytt. ep. cr. σλ. 161. 265. Ἐπῤῥ. εὐστόχως.

Εὔστρα (εὕω). Τρύπα, γοῦρνα, λάκκος ἐν ᾧ περιφλέγουσι, καψαλίζουσι τὰς τρίχας ἐσφαγμένων χοίρων, ἢ κατὰ τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. σαλάγη, κοπάνα εἰς τὴν ὁποίαν ζεματίζουν τὸν ἐσφαγμένον χοῖρον. — 2) Ἡ καψαλισμένη κριθή, κριθάρι μπουρζαλισμένον, τουρκ. καβουρντισμένον, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζον ἄλφιτα. Παρὰ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1241. προυφειωτέρα ἡ γραφή, εὔστρα ψιλουμ. πρβλ. Ετμλ. μέγ. σλ. 348, 31. ἡ δὲ τόνωσις εὖστρα, ἐστὶ ψευδής.

Εὐστραβής, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅ,τι εὐκόλως, στραβόνεται, λυγίζεται· εἶναι εὐκολολύγιστον, εὐκολόστρεβλωτον· ἐπὶ ξύλων.

Εὐστραφής, ὁ, ἡ (στρέφω) = εὐστρεφής.

* **Εὔστρεπτος**, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρεμμένον, κλωσμένον, στρεφογυρισμένον, κουλλουριασμένον· ἐπὶ λωρίων, Ὀδσ. Β, 526. Ο, 291. ἀμφοτεράκις ἐν τῷ Ἐπ. τπ. ἐΰστρεπτος.

* **Εὐστρεφής**, ὁ, ἡ (στρέφω) = τῷ προηγμ. ἐπὶ σχοινίων, κάλων καὶ λ. τ. τ. Ἰλ. Ν, 463. Ὀδσ. Ι, 427. Κ, 107. Ἐπὶ τῆς χορδῆς τόξου, Ὀδσ. Ξ, 346. ἐπὶ χορδῶν ἁπλῶς, Ὀδσ. Φ, 408. πανταχοῦ δὲ ἐν τῷ Ἐπ. τπ. ἐΰστρε-

φάς — 1) Τρκ. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἀγχίνους· τὸ παρ' ἡμῖν διεστραμμένος.

Εὐστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ). Ὅ,τι εἶναι καλά, εὔμορφα, ἐπιτήδεια περιτυλιγμένον, στρειφογυρισμένον, κατσαρωμένον, Ἀναλ. Β, 13· φοβερὴ εὐστροφάλιγξ.

Εὐστροφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιδέχηταί τι στρειφογύρισμα, λύγισμα· νὰ εἶναι εὐκολολύγιστον — Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ περιστρέφῃ, λυγίζῃ τις πολλαχῶς τὸ σῶμά του εὔκολα· τὸ νὰ ἔχῃ τις ὀξὺν νοῦν· ὡς τὸ μετ' εὐστροφίας ὀξὺ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις. Πλουτ.

Εὔστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ ἐστρεμμένον, κλωσμένον, Ἰλδ. Ν, 599. 716. ἐν τῷ Ἐπι. τπ. εὐστρόφως· ὅ,τι εἶναι καλὰ τυλιγμένον, κουλλουρισμένον, κατσαρωτόν. — Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ στρειφογυρίσῃ, λυγίσῃ· κλ. εἶναι εὐκολολύγιστον, εὐκολογύριστον, εὐκολοκουλλούριαστον· Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 233. ναῦς εὔστροφος. Ὅστις εἶναι εὐκολοκίνητος, ὀλίγωρος, ἐλαφρός, ἐπιτήδειος, ἔξυπνος. Ἐπρ. εὐστρόφως.

Εὔστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι καλὰ στρωμένον· Ὁμρ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 157. λέχος εὔστρωτον. Δμτρ. 296.

Εὔστυλος, ὁ, ἡ (στύλος). Ὅ,τι ἔχει καλοὺς στύλους, εἶναι κτισμένον, καλλωπισμένον μὲ καλοὺς καὶ εὐτάκτως κειμένους στύλους.

Εὐσυγκρυπτος, ὁ, ἡ (συγκρύπτω). Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτηδείως, κρυμμένον, εἶναι καλοκρυμμένον· ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ κρύβηται, νὰ τὸ κρύπτῃ τις εὔκολα, εἶναι εὐκολόκρυπτον.

Εὐσυκοφάντητος, ὁ, ἡ (συκοφαντέω). Ὅστις ὑπόκειται εὐκόλως εἰς συκοφαντίας, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ συκοφαντήσῃ. Πλούταρχ.

Εὐσύλητος, ὁ, ἡ (συλάω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ συλᾷ, λεηλατῇ, διαρπάζῃ τις (υ).

Εὐσύλληπτος, ὁ, ἡ (συλλαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ πιάσῃ, πάρῃ, ἀδράξῃ· ἐννοήσῃ, καταλάβῃ· εἶναι εὐκολόπιαστον, εὐκολονόητον — 2) Ἐυργτ. ἐπὶ γυναικῶν, καὶ θηλκ. ζώων, Ἡ εὐκόλως συλλαμβάνουσα, ἐγκαστρωμένη· εἶναι εὐκολοεγγάστρωτος.

Εὐσυλλόγιστος, ὁ, ἡ. (συλλογίζομαι). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ τὸ συλλογισθῇ, καταλάβῃ, ἐννοήσῃ. νὰ κάμῃ περὶ αὐτοῦ συλλογισμόν· νὰ τὸ συμπεράνῃ.

Εὐσυμβίβαστος, ὁ, ἡ (συμβιβάζω). Ὅ,τι εὐκόλως συμβιβάζεται, ἐξισόνεται, ἑνόνεται, συναρμόζεται (ι).

Εὐσύμβλητος, ὁ, ὁ (συμβάλλω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ συμπεράνῃ, ἀπεικάσῃ, ἐξηγήσῃ· εἶναι εὐκολοσυμπέραστον, εὐκολοεικαστον, Wess. ἐν Ἡρδτ. 7, 57. παράβλ. εὐσύμβολος,

Εὐσύμβολος, ὁ, ἡ (συμβολή). Ὅ,τι συμπεραίνεται, ἐξηγεῖται, ἀπεικάζεται εὔκολα διὰ παραβολῆς δύω τινωνδήποτε πραγμάτων, Αἰσχλ. Ἱκτ. 698. ἰδὲ τὸ προηγμ. — 2) Ὅ,τι προσημαίνει καλόν, εὐτυχές τι· πτέρατα προφανῆ καὶ εὐξύμβολα κ. ἔτι δὲ καὶ ἐργτ. Ὅστις εὐκόλως συμπεραίνει, ἐννοεῖ, ἀπεικάζει τι. — 3) Ὅστις εἶναι καλός, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν· εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τις μὲ αὐτὸν ληψοδοσίαν, νὰ κάμνῃ, πραγματείαν μαζύ του· ἰδὲ συμβολή. — 4) Ὅστις συνεισφέρει, βοηθεῖ εἰς τι μὲ χρήματα προθύμως.

Εὐσυμπερίφορος, ὁ, ἡ (συμπεριφέρομαι). Ὅστις ἠξεύρῃ νὰ συμπεριφέρηται, νὰ φέρηται, πολιτεύηται μὲ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ τὸν καιρόν, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὴν διάθεσιν ἑκάστου· εἶναι κοινωνικός, φρόνιμος, ἀπιεικής, συγγνωμονικός, ὑπηρετικός, φιλόφρων.

Εὐσυμπερίφυτος, ὁ, ἡ (περιφύομαι). Ὅ,τι εὐκόλως συμπεριφύεται, προσκολλᾶται, συμπεριπλέκεται εἴς τι, συνενόνεται μέ τι Θεόφρ.

* **Εὐσυμπλήρωτος**, ὁ, ἡ (συμπληρόω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀναπληροῖ, τελειόνῃ, κατορθόνῃ. Ἐπιχρμ. παρὰ Δγν. Λρτ. 10, 133.

* **Εὐσύμφυτος**, ὁ, ἡ (συμφύομαι). Ὅ,τι εὐκόλως πάλιν αὐξάνον γεμίζει τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἐγένετο δι' ἀφαιρέσεως μέρους τινὸς ἀπ' αὐτοῦ, π. χ. πληγή τις.

Εὐσυνάγωγος, ὁ, ἡ (συναγωγή). Ὅ,τι εὐκόλως συνάγεται, μαζόνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ συνάξῃ, συμμαζώξῃ, συναθροίσῃ εὔκολα —, εἶναι εὐκολοσύναχτον. — 2) Ἀριστ. Πολιτ. Ζ, ὁ εὐσυνάγωγος τόπος ταῖς πεμπομένοις κ. Ὅπου εὐκόλως, συνάγονται πολλαὶ πραγματεῖαι, προϊόντα ἐκ διαφόρων μερῶν· ἐμπορεῖον, τὸ ἰταλ. δεπόζιτο μερκαντίλε (α).

Εὐσυνάλλακτος, ὁ, ἡ (συναλλάττομαι). Ὅστις εἶναι ὁμιλητικός, εὐπροσήγορος, καλός, ἐπιτήδειος εἰς συναναστροφήν, Πλουταρχ. πεὺ συνάλλακτος πρὸς ἀκροατήν κ. Ἐπρρ. εὐσυναλλάκτως.

Εὐσυναλλαξία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐσυνάλλακτος, νὰ ἔχῃ καλὸν τρόπον, φέρσιμον εἰς τὴν συναναστροφήν, νὰ ἠξεύρῃ πῶς πρέπει νὰ συναναστρέφηται.

Εὐσυνάρμοστος, ὁ, ἡ (συναρμόζω). Ὅ,τι εὐκόλως συναρμόζεται, εὐκόλως δύναται νὰ συναρμόσῃ, ἑνώσῃ τις μὲ ἄλλο τι· Ἐπρρ. εὐσυναρμόστως.

Εὐσυνάρπαστος, ὁ, ἡ (συναρπάζω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ συναρπάξῃ, πιάσῃ, ἀδράχνῃ διὰ μιᾶς· νὰ τὸ ἰδιοποιῆται. Ἐπίρρ. εὐσυναρπάστως.

Εὐσυνειδησία, ἡ. Καλή, καθαρὰ συνείδησις· παρὰ τὸ

Εὐσυνείδητος, ὁ, ἡ (συνειδέναι). Ὅστις ἔχει καλήν, καθαρὰν συνείδησιν· ἠξεύρει ὅτι δὲν ἐσφαλεν εἴς τι, δὲν ἔπραξε κακόν, ἄδικόν τι. Ἐπρ. εὐσυνειδήτως. Ἀντων. ς΄. 30.

Εὐσυνεσία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις καλόν, ὀξὺν νοῦν· νὰ ἐννοῇ, κρίνῃ τὰ πράγματα καλῶς, ἀκριβῶς, μὲ ὀξύνοιαν· παρὰ τὸ

Εὐσύνετος, ὁ, ἡ (συνίημι). Ὅστις ἐννοεῖ, κρίνει τὰ πράγματα καλῶς, μὲ ἀκρίβειαν, ὀξύνοιαν. Ἀριστ. Ηθικ. ς, 10. — 2) Ὅ,τι εἶναι εὐκατάληπτον, εὐκόλως δύναταί τις νὰ τὸ ἐννοῇ, καταλαμβάνῃ καλά. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1091.

Εὐσυνθεσία, ἡ. Καλὴ σύνθεσις· τὸ νὰ εἶναί τι καλά, πρεπόντως συνδεμένον, συντεταγμένον, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλα βαλμένον — 2) Τὸ νὰ τηρῇ, φυλάττῃ τις μὲ ἀκρίβειαν τὰς συνθήκας, συμφωνίας του μέ τινα· παρὰ τὸ

Εὐσυνθετέω. ἐπὶ πραγμάτων, Συντίθεται, συνδέεται, βάλλεται εἰς καλήν, εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν εὐκόλως· ἐπ' ἀνθρώπων, Προσφέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι καλά, εὐτακτα, σεμνά. — 2) Κρατῶ φυλάττω τὰς συνθήκας, συμφωνίας μου μέ τινα· δίδω, βάλλω, πίστιν εἰς αὐτάς· ἰδὲ συνθήκη· ὅθεν ἐν γένει, Πράττω, πολιτεύομαι δικαίως, τιμίως· Πλουτ. καὶ Πολύβ. παρὰ τὸ

Εὐσύνθετος, ὁ, ἡ (συντίθημι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς, πρεπόντως συνδεμένον, βαλμένον εἰς τὴν πρέπουσάν του τάξιν, ἢ εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ συνθέσῃ καλῶς, βάλλῃ εἰς τὴν πρέπουσαν τάξιν. Ἐπίρ. εὐσυνθέτως.

Εὐσύνοπτος, ὁ, ἡ (σύνοπτος). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἰδῇ μὲ ἓν βλέμμα, μὲ μίαν ματιάν· νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐννοήσῃ εὔκολα· ὅθεν, ὅ,τι εἶναι καθαρόν, σαφές, εὐκατάληπτον. Ἐπίρ. εὐσυνόπτως.

Εὐσύντακτος, ὁ, ἡ (συντάσσω). Ὅ,τι ἐτέθη, ἐβάλθη εἰς καλήν, ἁρμοδίαν τάξιν ὁμοῦ μὲ ἄλλα, ἢ μεταξὺ εἰς ἄλλα· εἶναι, εὑρίσκεται εἰς καλὴν τάξιν. Ἐπίρ. εὐσυντάκτως,

Εὐσύντριπτος, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὅ,τι εὐκόλως συντρίβεται, τσακίζεται, λιανίζεται.

Εὔσφυκτος, ὁ, ἡ (σφύζω). Ὅστις ἔχει εὔτακτον, καλόν, ἐλαφρὸν τὸν σφυγμόν. ἀφ' οὗ

Εὐσφυξία, ἡ. Καλὸς σφυγμός· τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ σφυγμός τινος, καλά, εὔτακτα· Κλήμ. Παιδαγ. Γ.

Εὔσφυρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα σφυρά, κότσια· ἐν γένει, καλούς, εὐμόρφους πόδας. ἐπιθ. τῶν εὐμόρφων γυναικῶν, κοράσ. Ἡσδ. Ἀσπ. 16. Θγν. 254. ἐν τῷ Ἐπι. τπ. εὔσφυρος,

Εὔσχετος, ὁ, ἡ (ἔχω, σχεῖν). Ὅ,τι εἶναι καλὸν εἰς τὸ νὰ τὸ ἔχῃ, κρατῇ, διατηρῇ, διαφυλάττῃ τις. Ἱππ.

Εὐσχημονέω (εὐσχήμων). Ἔχω καλόν, ἁρμόδιον, εὔμορφον σχῆμα· ἐξαιρ., προσφέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι πρεπόντως, ἀξίως, σεμνῶς μὲ ἁρμόδιον σχῆμα. Μεταφορικ. Παρατηρῶ, φυλάττω τὸ ἐξωτερικὸν πρέπον τοῦ χαρακτῆρός μου εἰς τὰς πράξεις, ὁμιλίας, σχήματα, παραστάσεις, ἐνδύματά μου. καὶ τ. τ. ἀφ' οὗ

Εὐσχημόνημα, τό. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, ἡ διαγωγή, τὸ φέρσιμον τοῦ εὐσχήμονος. Στοβ.

Εὔσχημος, ὁ, ἡ = εὐσχήμων. Εὐριπ. Ἑκ. 569. Ἐπίρ. εὐσχήμως.

Εὐσχημοσύνη, ἡ. Καλόν, ἁρμόδιον, πρέπον σχῆμα τοῦ σώματος· καλή, πρέπουσα, σεμνή, τιμία διαγωγή· παρὰ τὸ

Εὐσχήμων, ονος, ὁ, ἡ (σχῆμα). Ὅστις ἔχει καλόν, πρέπον, εὔμορφον σχῆμα τοῦ σώματος· τηρεῖ, φυλάττει εὐσχημοσύνην εἰς τὰς πράξεις, λόγους, ὁμιλίας, εἰς τὴν διαγωγήν, φέρσιμόν του, εἰς τὸν ἱματισμόν του· εἶναι εὐπρεπής, κόσμιος, σεμνός, τίμιος.

Εὐσχιδής, καί, εὔσχιστος, ὁ, ἡ (σχίζω). Ὅ,τι ἐσχίσθη, διαχωρίσθη, ἐξεσχίσθη· καὶ ὅ,τι σχίζεται, ξεχωρίζεται, διαχωρίζεται, ξεσχίζεται καλά, εὔκολα.

Εὐσχολέω, Μλ -ήσω (εὔσχολος). Ἔχω σχολήν, εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξω τι· κ. εὐσχολῶ τῆς πείρας κ. Ἔχω καιρὸν νὰ ἐξετάσω. Λουκιαν. ἀφ' οὗ

Εὐσχολία, ἡ. Ἡσυχία, εὐκαιρία.

Εὔσχολος, ὁ, ἡ (σχολή). Ὅστις ἔχει εὐσχολίαν, ἡσυχίαν· ἀργός, ἥσυχος· ἐξαιρ., ὅστις ἔχει εἰρήνην, δὲν ἔχει πόλεμον.

Εὐσωματέω, Μλ -ήσω (εὐσώματος). Εἶμαι παχύς, ὑγιής, εὔρωστος, δυνατός. ἀφ' οὗ

Εὐσωματία, ἡ. Καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος· εὐρωστία, δύναμις.

Εὐσώματος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐσωματεῖ, ἔχει εὔρωστον, ὑγιές, γερόν, δυνατὸν σῶμα.

Εὔσωμος, ὁ, ἡ = εὐσώματος. ἀμφβ.

* **Εὔσωρος**, Ἐπι. Εὔσσωρος, ὁ· Ὁμρ. πύρ. Ἰλδ. Ζ, 8.

Εὔσωτρος, ὁ, ἡ (σῶτρον). Ὅ,τι ἔχει εὐκινήτους τροχούς. κ. εὔσωτρος ἀπήνη κ. Ἡσδ. Ἀσπ. 273. ἀνάγνω. ἐν Ἰλδ. Ω, 578.

Εὐτακής, ὁ, ἡ (τήκω). Ὅ,τι εὐκόλως τήκεται, ἀναλύεται, διαλύεται, λυόνει, ἀναλυᾷ· ὅ,τι εὔκολα γίνεται ἀπαλόν. Λουκιαν. κ. εὐτακὴς φακός κ. Φακὴ ἥτις βράζει εὐκόλως.

Εὐτακτέω, Μλ -ήσω (εὔτακτος). Κρατῶ, φυλάττω, καλὴν τάξιν, καλὰ ἤθη· κάμνω, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα, τὸ χρέος μου· εἶμαι εὐπειθής, εὔτακτος, μετριόφρων, χρηστοήθης· ἀφ' οὗ

Εὐτάκτημα. ατος, τό. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, τὸ πολίτευμα τοῦ εὐτάκτου· διατήρησις τῆς εὐταξίας, τῆς ἠθικῆς· τιμία, σεμνή, σώφρων διαγωγή. Στοβ.

Εὔτακτος, ὁ, ἡ (τάσσω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν,

Ὅστις φυλάττει τὴν εὐταξίαν, δὲν παραβαίνει τοὺς νόμους, εἶναι εὐπειθής, εὔτακτος, χρηστοήθης, σώφρων, σεμνός. τὸ εὔτακτον = εὐταξία. Ἐπίρῥ. εὐτάκτως, Ξεν. καὶ Ἀρστρ.

Εὐταλαίπωρος, ὁ, ἡ, τὸ, ταλαίπωρος, κατ᾽ ἐπίτ. Διον. Ἀλικ. Ἀρχαιολ. Δ΄, 30.

Εὐταμίευτος, ὁ, ἡ (ταμιεύω). Ὅστις ταμιεύει, φυλάττει, οἰκονομεῖ, τίποτε, εἶναι οἰκονομικός, φειδωλός. — 2) παθ. Ὅ,τι οἰκονομήθη, ἐφυλάχθη, ἐκυβερνήθη καλά· ὅ,τι εὐκόλως ὀλιγοστεύεται, ἢ αὐξάνεται, ἠμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ τις ὀλιγώτερον ἢ περισσότερον· ὅθεν, ὅ,τι εἶναι μέτριον· εὐκολοκαλούτητον, Ἱππ. σελ. 799. 603, 814.

Εὐταξία, ἡ (εὐτακτέω). ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν· Καλὴ τάξις, σεμνότης, φρονιμάδα, εὐπείθεια, ἠθικὴ διαγωγή, χρηστοήθεια. — 2) παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Γνῶσις, ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ κάμῃ, νὰ πράττῃ τις ὅλα εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν· ὀρθός, ἀκριβὴς ῥυθμός.

Εὐταπείνωτος, ὁ, ἡ (ταπεινόω). Ὅστις ταπεινόνεται, δύναται νὰ τὸν ταπεινώσῃ τις εὐκόλα· εὐκολοταπείνωτος.

Εὐτάρακτος. ὁ, ἡ (ταράσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως ταράττεται, συγχίζεται, φοβεῖται, τρομάζει, ξηπάζεται (τρ).

***Εὔταρσος**, ὁ, ἡ (ταρσός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, κομψόν, νόστιμον πόδα· ἐπὶ τοῦ σκέλους τοῦ τέττιγος, τρίτοσιρα, Ἀρχίας, ἐπ. 29. Ὅ,τι αἰτήσει, ἀναφέρεται εἰς εὔμορφον, κομψὸν πόδα· «ἀστράγαλοι εὔταρ.» Μυρ. Ἐπ. 2.

Εὖτε, Ἐπιρ., ἀλλὰ καὶ παρ᾽ Ἡρδτ. καὶ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε χρήσιμον Ἐπίρῥ. χρονικόν, ὡς τὸ ὅτε ἐν χρήσει καὶ κατὰ Βτμ. Λξ. 2. σελ. 227. μόνον ἐν τοῖς ἀρχαίοις διαλέκτοις. Ὅταν, ὁπόταν. — α΄) μετὰ Ὁριστ. ἐγκλ. ἄνευ μορίου, προτάσεως ἀρκτικόν, καὶ τὴν ἐλάσσω πρότασιν ἐπιφερομένην ἔχον· «εὖτε γὰρ ἥλιος Φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης, συμφερόμεσθα μάχῃ» Ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἀρχίσαμεν τὴν μάχην, Ἰλδ. Λ, 735. συνήθ. ὅμως ἐν ἀρχῇ τῆς ἐλάττονος προτάσεως προστίθεται ἡ δευτέρου τι ἀποδοτικὸν μόριον, π. χ. τὸ ἔνθα, Ἰλδ. Ζ, 392. τὸ, τῆμος, Ὀδσ. Μ, 39. τὸ, δὴ τότε, Ὀδσ. Ψ, 182. τὸ, καὶ τότε δὴ ῥα, Ὀδσ. Ω. 149. τὸ, τόφρα δέ, Ὀδσ. Τ, 73. ἀλλὰ καὶ τὸ, δέ, Ἰλδ. Μ, 373. Ὀδσ. Σ, 359. Ὑμ. Δμτ. 407. Γίγνεται δὲ καὶ τῆς ἐλάττονος ἀρκτικόν· «ἐς Ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων, εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτεν» Ὀδσ. Τ, 56. πρβλ. Ἰλδ. Κ, 396. Ζ, 515. Ψ, 62. — β΄) Μετὰ Ὑποτ. ἐγκλ. καὶ τοῦ μορίου ἄν, «κεῦτ᾽ ἄν» ὡς τὸ, ὅταν, Εὐθὺς ὡς, ὁσάκις, ἂν καί, ἂν τύχῃ καί, Ἰλδ. Α, 242. Β, 34, 228. Τ, 158. Ὀδσ. Α, 192. Ρ, 320. 323. καὶ λ. Ὡσαύτως καὶ παρ᾽ Εὐρπδ. ἀντὶ τοῦ Ἐνίοτε· παρὰ Σφκλ. Οἰδ. Κ, 64. ἀντὶ τοῦ, Ἐπειδή. — μετὰ Ὑποτ. ἄνευ τοῦ ἄν, παρ᾽ Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ὀδσ. Η, 202. παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἐπιγραμματοποιοῖς δὲ πολλάκις εὔχρηστον, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 106. — 2) Ὡς συγκρτ. Ἐπίρῥ. ἀντὶ τοῦ ἠΰτε, παρ᾽ Ὁμ. ἅπαξ μόνον, Ἰλδ. Γ, 10. μετὰ Ὁριστ. ῥήματ. καὶ τοῦ ἀναλόγου, ὡς ἄρα, ἐν τῇ ἐλάσσονι. Ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραφεν οὕτω καὶ ἐν Ἰλδ. Σ. 386. ὅπου παρὰ Wolf κατὰ τὴν β΄. ἔκδοσιν τοῦ Ἀρστρχ. εὖτε κεῖται· πρὸς τούτοις δὲ σποράδην καὶ παρὰ τοῖς Λυρ. καὶ τοῖς μεθ᾽ Ὁμ. Ἐποπ. ὁ δὲ Βτμ. ἐθέλει ἀναγινώσκεσθαι, ἠΰτε, ἐν ἅπασι τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῖς. παρβλ. ἠΰτε. (Εὕρηται δὲ ἡ λέξις αὕθ᾽ ὅτε καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ τοῖς Δωριεῦσι· Προέκυψε δέ, πιθανῶς ἀπὸ τῆς γεν. εὖτε, τῆς ὅστε ἀντωνυ.)

Εὐτειχής, ὁ, ἡ (τεῖχος) = τῷ ἑπμ. Πινδ.

***Εὐτείχεος**, ὁ, ἡ (τεῖχος). ἐπὶ πόλεων, Καλῶς περιτειχισμένη, περικυκλωμένη μὲ τείχη, καλὰ ὠχυρωμένη· καλῆς εὐκόλου ὀχυρώσεως ἐπιδεκτική· εὐκολωχύρωτος. «Τροίη, Ἴλιος» Ἰλδ. ἡ κατὰ μεταπλασ. Αἰτι. γέν. θηλ. «πόλιν εὐτείχεα» ἥτις διὰ τὴν τόνωσιν αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τό, εὐτειχής, εὕρηται ἐν Ἰλδ. Π. 57.

***Εὐτείχητος**, ὁ, ἡ (τεῖχος) = τῷ προηγμ. «Φρυγίη εὐτχ.» Ὑμ. Ἀφδ. 112.

Εὐτείχιστος, ὁ, ἡ (τειχίζω) = εὐτειχής. Διόδ. Σικελ.

***Εὔτειχος**, ὁ, ἡ = εὐτείχεος· Ὅ,τι εἶναι καλὰ κτισμένον, ᾠκοδομημένον. Πινδ. Ὀλ. 6, 1.

Εὐτέκμαρτος, ὁ, ἡ (τεκμαίρω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ σημαίνῃ, δηλοποιῇ διὰ σημείων, νὰ τὸ διακρίνῃ, γνωρίζῃ διά τινων σημείων· νὰ τὸ ἐννοῇ, συμπεραίνῃ, ἀπεικάζῃ.

Εὐτεκνέω, Μλ. -ήσω (εὔτεκνος). Ἔχω εὐτυχίαν, εἶμαι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα μου, ἔχω πολλά, ἢ καλὰ τέκνα· ἀφ᾽ οὗ

Εὐτεκνία, ἡ· Τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐτυχίαν, νὰ εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του· νὰ ἔχῃ καλά, πολλὰ τέκνα.

Εὔτεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὅστις ἔχει καλὰ ἢ πολλὰ τέκνα, εἶναι εὐτυχὴς μὲ τὰ τέκνα του· Ἀπολλ. Γ΄, ἑ. 6.

***Εὐτελείη**, ἡ. Ἰων. ἀντὶ εὐτέλεια, Ἡρδτ. 2, 92.

Εὐτέλεια, ἡ. Εὐωνία, τὸ νὰ ἀγοράζῃ τίς τι διὰ ὀλίγα χρήματα· εὔθηνα, φθηνά. — 2) Τὸ νὰ ζῇ τις μὲ λιτότητα, μετριότητα, οἰκονομίαν· νὰ δαπανᾷ, ἐξοδιάζῃ ὀλίγα· «εἰς εὐτέλειαν συντέμνειν καὶ, σωφρονίζεσθαι, Τὸ νὰ διατάττῃ, ἑτοιμάζῃ τίς τι μὲ οἰκονομίαν καὶ φειδώ. — 3) Πενία, ἔνδεια, ταπεινότης· μικρά, πτωχικὴ πολιτικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλιγοδέξια κάμνει· κοινχρότης, ταπεινός, πτωχικὸς ἱματισμός· Ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα εἶναι μικρά, ὀλίγου λόγου ἄξια, ποταπά, καταφρονημένα, οὐτιδανά, ἀχρεῖα. Περιφραστ. «εἰς εὐτέλειαν» = εὐτελῶς, Ἀριστφ. Ὀρν. 809. παρὰ τὸ

Εὐτελής, ὁ, ἡ (τέλος). Ὅ,τι εὐκόλως, μὲ ὀλίγα χρήματα δύναται νὰ πληρώνῃ τις· εἶναι εὔωνον, εὔθηνον, φθηνόν, ἀξίζει ὀλίγα. — 2) Ὅστις δαπανᾷ, ἐξοδιάζει ὀλίγα, ζῇ οἰκονομικῶς, εἶναι φειδωλός. — 3) Ὅστις εἶναι πένης, ἐνδεής, πτωχός, ταπεινός, μικρᾶς καταστάσεως, καταφρονημένος, ποταπός, ἀχρεῖος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ὅ,τι εἶναι κακόν, εὐκαταφρόνητον, ἀχρεῖον, οὐτιδανόν κλπ. — 4) ἠθικῶς· Ὅστις ἔχει μικρά, ποταπά, οὐτιδανά, φρονήματα, ζῇ αἰσχρῶς, εἶναι μικροπρεπής, φαῦλος. Ἀρστλ. Πολ. 2, 8, 2. πρβλ. Hluge de Carth. rep. σλ. 74. fg. — Ἐπίρῥ. εὐτελῶς. ἀφ᾽ οὗ

Εὐτελίζω. Καταφρονῶ, ὀλιγωρῶ τινα ἤ τι· ὀλίγον μετρῶ ἢ τιμῶ τι. ἀφ᾽ οὗ

Εὐτελισμός. ὁ. Τὸ νὰ εὐτελίζῃ, ὀλιγωρῇ, καταφρονῇ τις τινα ἢ τίποτε.

Εὐτέρπη, ἡ. Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν· Ἡσδ. Θγν. 77. Ἡ τέρπουσα, εὐφραίνουσα. παρὰ τὸ

Εὐτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Πᾶν ὅ,τι τέρπει, εὐφραίνει, προξενεῖ τέρψιν, ψυχαγωγίαν, χαράν, ἡδονήν. Πινδ.

Εὐτέχνητος, ὁ, ἡ (τεχνάομαι). Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἤτοι τεχνικῶς κατεσκευασμένον, δουλευμένον. Ἀνάλεκτ. Β΄, 279.

Εὐτεχνία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εἰδήμων, ἔμπειρος, τέχνης τινός, ἢ τεχνῶν· ἐπιτήδειος εἰς τὰς τέχνας· γνῶσις τεχνῶν, ἐπιστήμη, τὸ ἰταλ. Ἰνδούστρια· παρὰ τὸ

Εὔτεχνος, ὁ, ἡ. Ἐπίρ. εὐτέχνως, (τέχνη) Ὅστις ἠξεύρει καλὰ τέχνην τινά, εἶναι ἔμπειρος, εἰδήμων τεχνῶν· ἐπιστήμων, τὸ ἰταλ. ἰνδουστριόζος.

Εὔτηκτος, ὁ, ἡ. (τήκομαι) Ὅ,τι ἀνελύθη, διελύθη, ἀνάλυσεν· ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀναλύσῃ, διαλύσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον.

Εὐτηξία, ἡ. Τὸ νὰ ἀναλύηταί τι εὐκόλως, νὰ εἶναι εὐκολοχώνευτον. Ἀριστοτ. Θαυμασ. 51.

Εὐτιθάσσευτος, ὁ, ἡ (τιθασσεύω) Ὅ,τι ἡμερόνεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ἡμερώσῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοημέρωτον.

***Εὐτλήμων**, ονος, ὁ, ἡ (τλήμων) Ὅστις εἶναι πάνυ, κατὰ πολλὰ σταθερός, ὑπομονητικός, γενναιόκαρδος, Αἰσχλ. Περσ. 28. ὅπου ἄλλοι ἐντλήμων γράφουσιν.

Εὔτμητος, ὁ, ἡ. (τέμνω) Ὅ,τι ἐτμήθη, ἐκόπη, εἶναι κομμένον καλά, ἐπιτήδεια, ἐν Ἰλδ. ἐπὶ ἱμαντουργίας, σκυτοῤῥαφίας ἐργασιῶν, τουρκ. σαρατσικῆς, πακουτσικῆς· «ἱμᾶντεσσι» Ἰλδ. Κ, 567. Φ, 30. Ψ, 684. «τελαμῶνι» Ἰλδ. Η, 304. Ψ, 825. πανταχοῦ κατὰ τὸν Ἐπι. σύμ. εὔτμητος. Ὅ,τι ἐσχίσθη, διεχωρίσθη καλά. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως σχίζεται, διαχωρίζεται, χωρίζεται, κόπτεται.

***Εὔτοιχος**, ὁ, ἡ (τοῖχος) Οἶκος, κτίριον καὶ τ. τ. μὲ καλούς, δυνατούς, εὐμόρφους τοίχους.

Εὐτοκέω, Μλ. -ήσω (τόκος) ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ζώων. Τίκτω, γεννῶ εὐκόλως, εὐτυχῶς. ἀφ᾽ οὗ

Εὐτοκία, ἡ. Εὔκολος, εὐτυχὴς τόκος, γέννησις, γέννα· πολυτεκνία. ἀφ᾽ οὗ

Εὐτόκιος, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι ὠφελεῖ, βοηθεῖ, εἰς τὸν τόκον, εὐκολύνει τὴν γένναν· ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν γένναν. «εὐτόκιος λίθος» Γεωπονικ. Ιϛ΄. 10. παρὰ τὸ

Εὔτοκος, (τίκτω) Εὐκόλως, εὐτυχῶς τίκτουσα, γεννῶσα· πολύτεκνος — 2) παθτ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη καλά, εὔκολα, εὐτυχῶς.

Εὐτολμέω, Μλ. — ήσω. (εὔτολμος) Εἶμαι εὔτολμος, θαῤῥαλέος, ἄφοβος, ἀφ᾽ οὗ

Εὐτολμία, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὔτολμος, θαῤῥαλέος, ἄφοβος.

Εὔτολμος, ὁ, ἡ (τολμάω) Ὅστις ἔχει εὐτολμίαν, θάῤῥος, τόλμην, ἀφοβίαν· εἶναι ἄφοβος, θαῤῥαλέος· ἀεὶ κατὰ καλὴν σημσ. τό, τολμηρός δ᾽ ἐξ ἐναντίας μεμπτικόν. Ἐπίρῥ. εὐτόλμως.

Εὔτομος, ὁ, ἡ (τέμνω) = εὔτμητος. Ἀρις. Πολ. Ζ΄. «Οἶκος εὔτομος» Καλῶς χωρισμένος, διῃρημένος, κατεσκευασμένος.

Εὐτονέω, Μλ. -ήσω (εὔτονος) Εἶμαι εὔτονος, ῥωμαλέος, ἰσχυρός, δυνατός. ἀφ᾽ οὗ

Εὐτονία, ἡ. Ῥωμαλεότης, δύναμις, ἰσχύς. — 2) Σύντασις, ἤτοι ἀκατάπαυστος, ἀκατακόνητος ἀσχολία, δραστηριότης.

***Εὐτονίζω**. Δίδω τόνον, δύναμιν εἴς τι, τὸ ταντόνω, τανύζω. παρὰ τὸ

Εὔτονος, ὁ, ἡ. (τείνω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τεντωμένον, τανυσμένον, στερεόν, δυνατόν, νευρῶδες· ἐπὶ ἀνδρικοῦ σώματος μελῶν. Τροπ. Ὅστις εἶναι ῥωμαλέος, δυνατός, ἰσχυρός, ἀκμάζων· ἐντενής, ἐπιμελής, δραστήριος. Ἐπίῤῥ. εὐτόνως, Μετὰ σπουδῆς, ἐντονίας, δραστηριότητος Ἀρστφ. Πλτ. 1095.

Εὐτοξία, ἡ. Ἐπιτηδειότης εἰς τὸ τοξεύειν. παρὰ τὸ

Εὔτοξος, ὁ, ἡ. (τόξον) Ὅστις ἔχει καλόν, εὔμορφον τόξον, ἢ καλά, εὔμορφα βέλη. — Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ τοξεύῃ.

***Εὐτόρνευτος**, ὁ, ἡ (τορνεύω) = τῷ ἑπμ.

Εὔτορνος, ὁ, ἡ. (τόρνος) Ὅ,τι ἐτορνεύθη, ἐστρογγυλεύθη, εἶναι τορνευμένον καλά, ἐπιτήδεια, εὔμορφα· ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τορνεύσῃ, στρογγυλεύσῃ, εἶναι εὐκολοτόρνευτον, εὐκολοστρογγύλευτον. Ἐπίῤῥ. εὐτόρνως.

***Εὐτραπεζεύομαι**, Ἔχω καλὴν τράπεζαν,

τευε' ἔστι μὲ ἀρκετὰ καὶ καλὰ φαγητά, τρώγω καλά. παρὰ τὸ

Εὐτράπεζος, ὁ, ἡ. (τράπεζα) Ὅστις ἔχει καλήν, ἤτοι μὲ πολλὰ καὶ καλὰ φαγητὰ προμηθευμένην τράπεζαν· ἀγαπᾷ τὴν καλὴν τράπεζαν, συνειθίζει νὰ τρώγῃ καλά. — 2) Ὅ,τι εἶναι καλὸν διὰ νὰ παρατίθηται, βάλληται εἰς τὴν τράπεζαν (–υ–υ)

Εὐτραπελεύομαι, (εὐτράπελος) Ὁμιλῶ, προσφέρομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι κοσμίως, μὲ χάριν, ἀγχίνοιαν.

Εὐτραπελία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος, τοῦ εὐτραπέλου· Ἀστειότης, κομψότης, ἀγχίνοια. πολιτικὴ εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὴν διαγωγήν.

* **Εὐτραπελίζω**, = εὐτραπελεύομαι· παρὰ τὸ

Εὐτράπελος, ὁ, ἡ (τρέπω). κυρίως, Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως στρέφεται, γυρίζει, εἶναι εὐμετάτρεπτον, εὐκολογύριστον· ὅστις δὲν εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν γνώμην, εἰς τὰ φρονήματά του, εἶναι ἀσταθής, ῥαδιουργός, εὐμετάβλητος, μεταβάλλει τὴν γνώμην του καθὼς μεταβάλλεται ὁ ἄνεμος· Αἰλιαν. Ε΄. 13. «Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς πολιτείας εὐτράπελοι». Μεταβάλλουσιν εὐκόλως τὸ πολιτικὸν σύνταγμα, τὴν διοίκησιν τῆς πολιτείας των· «εὐτράπ. γλῶσσαι» Στρεπτή, ἐλευθέρα, εὔστροφος· Διονσ. παρὰ Σουΐδᾳ «οὐκ εὐτραπέλῳ τῇ γλώσσῃ, οὐδὲ ἐρρωμένῃ ἤδε κακίνᾳ». Αὕτη ἡ εὐστροφίας, εὐκινησίας, ἐλαφρότητος, δεξιότητος, κομψότητος σημασία ἐστὶν ἡ ἐπικρατεστέρα· ὅθεν «ἔπος εὐτρ.» Ἐπιτηδεία, ἀγχίνους, καταπειστικὴ ὁμιλία· Πινδ. καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων· Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ὁμιλῇ ἢ νὰ ἀποκρίνηται μὲ ἐλευθερίαν, μὲ εὐφράδειαν, ἀγχίνοιαν, στωμυλίαν, κομψότητα, ἀστειότητα· ὡσαύτως καὶ ψευτικῶς· Ὅστις εἶναι σκωπτικός, χλευαστής, περιγελαστής, βωμολόχος, φλύαρος, λέγει ἀπρεπεῖς, ἐγγιστικοὺς ἀστεϊσμούς· περιπαίζει τὴν ἀλήθειαν, ἐφευρίσκει δολερὰ ψεύματα, μηχανᾶται δόλους, πανουργίας, ἀπάτας, Πινδ. Πυθ. 1, 178. 4, 186. Boeckh σλ. 564. Ἐπῤῥ. εὐτραπέλως (ᾰ).

Εὐτραφέω, Μλ -ήσω. Ἔχω, λαμβάνω καλὴν τροφήν, τρέφομαι καλά. Θεόφρ. παρὰ τὸ

Εὐτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέφεται καλά, εἶναι καλοθρεμμένον, παχύ, λιπαρόν· ὅστις ἔχει καλὴν ἀνατροφήν, εἶναι καλοαναθρεμμένος, χρηστοήθης. 2) Ὅ,τι τρέφει καλά, δίδει καλὴν τροφήν, εἶναι θρεπτικόν· ἀφ' οὗ

***Εὐτραφία**, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τις εὐτραφής.

Εὐτρεπής, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι εὔτρεφος, ἐλαφροκίνητος, ὀγλίγωρος, πρόθυμος· ὡς τὸ, ἕτοιμος· Δμοσθ. στφ σλ. 236. 12. Ὅ,τι εἶναι εὐκίνητον, εὐκολογύριστον, εὐκολομεταχείριστον. «πάντων ὀργάνων εὐτρεπέστατον». Πλούταρχ. ἀφ' οὗ

Εὐτρεπίζω, Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, διατάττω, βάλλω τι εἰς τάξιν, εὐταξίαν. Παρ' ἰατρ. Θεραπεύω, ἰατρεύω Μέσ. Παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι εἰς ἢ διά τίποτε, εἴς τι. ἀφ' οὗ

Εὐτρεπισμός, ὁ. Ἑτοιμασία, διάταξις, διόρθωσις· Θεραπεία, ἴασις, ἰάτρευμα.

Εὐτρεπιστής, οῦ, ὁ· = εὐτρεπίζων. Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 72.

Εὔτρεπτος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅ,τι τρέπεται, γυρίζεται, στρέφεται, δύναταί τις νὰ τὸ στρέφῃ, γυρίζῃ εὔκολα· εἶναι εὐκολογύριστον, εὐκολομετάβλητον.

Εὐτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω) = εὐτραφής· καλοθρεμμένος, παχύς. Ὀδσ. Ι, 425. Ξ, 530.

Εὐτρεψία, ἡ (εὔτρεπτος). Εὐμεταβλησία· τὸ νὰ μετατρέπηται, μεταβάλληται τίποτε εὔκολα. Κλήμ. Στρωματ. Β΄.

***Εὔτρησις**, εως, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλδ. Β, 502.

Εὔτρητος, ὁ, ἡ (τιτράω). Ὅ,τι εἶναι καλά, ἐπιτήδεια τρυπημένον, καλοτρυπημένον· «πλεβοῖαι» Ἰλδ. Ε, 182. ἐν τῷ Ἐκκ. τπ. εὔτρητος. 2) Ὅ,τι εἶναι πολύ, δυνατὰ τρυπημένον, ἔχει μεγάλην τρύπαν, πολλὰς ἢ μεγάλας τρύπας, Ἡσδ. Θγν. 863.

Εὐτριαίνης, ου, ὁ (τρίαινα). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος· Καλὴν τρίαιναν ἔχων, φέρων. Πινδ. Ὀλύμ. Α΄, 117.

Εὐτριβής, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τριμμένον. 2) Τροπκ. ὅστις εἶναι πανοῦργος, δόλιος, τὸ κοιν. τετραπερατμένος· ὅστις εἶναι γυμνασμένος εἴς τι, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος.

Εὔτριπτος, ὁ, ἡ (τρίβω). Ὅ,τι εἶναι καλὰ τριμμένον, λειανσμένον· καὶ ὅ,τι τρίβεται, λειανίζεται εὔκολα.

* **Εὔτριχες**· ονμττ. πλθ. τοῦ εὔθριξ, Ξνφ.

Εὔτριχος, ὁ, ἡ· = εὔθριξ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 934. ποιητ.

***Εὔτριψ**, ιβος, ὁ, ἡ = εὐτριβής.

Εὐτροπία, ἡ (εὔτροπος). Δεξιότης, ἐπιτηδειότης· δολιότης, εὐμεταβλησία, Θγν. 218. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. Ἐπιστροφὴ τοῦ νοός, ἤτοι προσοχή, καλὸν φρόνημα, καλὴ ψυχῆς διάθεσις, χρηστότης, τρόπος καλός, εὔνοια.

Εὔτροπις, ιδος, ὁ, ἡ (τρόπις). ἐπὶ πλοίων· Μὲ καλὴν τρόπιδα. τὸ ἰταλ. carina. Σχόλ. Ἀπολλ. Α΄, 401.

Εὔτροπος, ὁ, ἡ (τρέπω). Ὅστις εἶναι ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τίποτε. 2) (τρόπος) συνήθ. Ὅστις κλίνει εἰς τὸ καλόν, εἶναι καλῆς ψυχικῆς διαθέσεως, κόσμιος, χρηστός, ἀγαθός, χρηστοήθης, καλοῦ χαρακτῆρος ἄνθρωπος. Ἐπῤῥ. εὐτρόπως.

Εὐτροφέω, Μλ -ήσω (εὔτροφος). Τρέφομαι καλά, λαμβάνω, ἔχω καλὴν τροφήν· εἶμαι καλοθρεμμένος, παχύς· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ἀφ' οὗ

Εὐτροφία, ἡ. Καλὴ ἢ πολλὴ τροφή· θρεπτικὰ φαγητά. 2) Τὸ νὰ εἶναί τις καλὰ θρεμμένος.

Εὔτροφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = εὐτραφής, σημ. 2. ἂν δὲ δυνατὸν λαμβάνεσθαι καὶ κατὰ τὴν παθτ. σημτ. τοῦ εὐτραφής, Καλοθρεμμένος, ἀμφιβ. μέντοι.

Εὐτρόχαλος, ὁ, ἡ (τρέχω). Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ καλά, ὀγλίγωρα· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ταχυκίνητον, εὐκίνητον. 2) «εὐτρόχαλος ἀλωή» Ἡσδ. Ἔρ. 601. 808. ἀναγινωσ. ἐν Ἰλδ. Τ, 496. κατά τινας μὲν Λεῖον, ὁμαλόν, ἴσιον ἁλώνι, ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ τρέχῃ εὔκολα, ἀνεμπόδιστα· κατ' ἄλλους δέ, περιφερές, καλὰ, τέλεια στρόγγυλον.

Εὔτροχος, ὁ, ἡ (τροχός). Ὅ,τι ἔχει καλούς, εὐμόρφους, δυνατοὺς τροχούς. «ἅρμα, ἅμαξα» ὡς τὸ, εὔκυκλος· κατ' ἄλλους δέ, Περιφερής, καλὰ στρόγγυλος, Ὁμ. ἐξαιρ. εἰς Ἰλδ. καὶ ἀεὶ ἐν τῷ Ἐκκ. τύπ. εὔτροχος. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ = τῷ προηγμ. 2) Τρπκ. Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ περιστρέφῃ, στρεφογυρίζῃ τις· Ξνφ. Κυνγ. 2, 5.

Εὐτρύγητος, ὁ, ἡ (τρυγάω). Ὅ,τι εὐκόλως τρυγᾶται, θερίζεται, συνάγεται. (ῡ)

Εὐτυκίζω, Ἑτοιμάζω, ἕτοιμον ποιῶ τι. Ἡσύχ. παρὰ τὸ

Εὔτυκος, ὁ, ἡ, σπάνιος τύπος τοῦ, εὔτυκτος· σημσ. 2. Αἰσχλ. καὶ Θεοκρ. Ἐπῤῥ. εὐτύκως.

Εὔτυκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι καλῶς κατεσκευασμένον, καλοκαμωμένον, καλῶς ἐξειργασμένον, καλοδουλευμένον· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπθ. τοῦ, κυνέη καὶ τοῦ ἱμάσθλη· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκοδομίας καὶ ξυλουργίας, «κλισίηι» Ἰλδ. Κ, 566. Ν, 240. Θρόνος, σκαμνί, Ὀδσ. Δ, 123. 2) Ὅ,τι εἶναι καλῶς ἡτοιμασμένον, διορθωμένον, τελειωμένον, ἕτοιμον, Ἡρδτ. 7, 119.

Εὐτύπωτος, ὁ, ἡ (τυπόω). Ὅ,τι εὐκόλως τυπόνεται, εἶναι εὐκολοτύπωτον. Πλούταρχ. Παβλ. συμπ. Δ΄, 1. (ῡ)

Εὐτυχέω, Μλ -ήσω (εὐτυχής). Ἐπιτυχαίνω τὸν σκοπόν, τὸ σημάδι, νυσσάνι· ἀπολαμβάνω εὐχήν μού τινα, ἐκπληρόνεται ἡ εὐχή μου· ὅτε μὲν μετὰ γενκ. ὅτε δὲ μετ' αἰτ. Dorv. Char. σλ. 541. Schaef. Σχολ. Παρ. — Ἀπλ. Ῥδ. 1, 1310. 2) ἀμετβ. Ἔχω καλὴν τύχην, εἶμαι εὐτυχής, τυχηρός· ἐπὶ πραγμάτων ἢ πράξεων, ἐπιχειρήσεων, Τρέχει, πηγαίνει, εὐγαίνει καλά, εὐτυχῶς, λαμβάνει καλόν, εὐκταῖον τέλος. Ἡρδτ. μετὰ Ἀπρμφ. ἐνίοτε δέ, μετὰ τῆς εἰς· ὅτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. ἄνευ προθσ. Ἡρδτ. 1, 65. 3, 40. 43. μετὰ τῆς πρὸς καὶ αἰτ. καὶ μετὰ τῆς ἐν παρὰ Ξνφ. ὅτι δὲ καὶ «εὐτύχημα εὐτυχεῖν» Ξνφ. Ἀνβ. 6, 3, 3. παρβλ. Κυνγ. 12, 8. 3) «εὐτυχοίης» Ἀρνητικὴ κατ' εἰρωνίαν ἔκφρασις· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, καλὰ ὑστερνά, ἢ καλὴν ὄρεξιν. Valck ἐν Φοιν. 406. παρβλ. ἐπαινέω· σημτ. 2. ἀφ' οὗ

Εὐτύχημα, ατος, τό. Εὐτυχία, καλή, τυχηρὰ περίστασις Ξνφ. Ἀνβ. 6, 3, 4. Ἑλλ. 4, 5, 9. καὶ ἀλλαχοῦ.

Εὐτυχής, ὁ, ἡ (τυχεῖν) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἔχει καλὴν τύχην, ἀπέλαυσεν, ἀπέκτησε τὸ ποθούμενον· ὅστις ἐπέτυχε τὸν σκοπόν του. «καλότυχος» ντὸ εὐτυχέω = εὐτυχία. Ἐπῤῥ. εὐτυχῶς. Ἀρστφ. Ἱππ. 101. ἀφ' οὗ

Εὐτυχία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλὴ τύχη, ἀπόλαυσις σκοποῦ τοῦ ποθουμένου, ἐκπλήρωσις εὐχῆς· καλὸν συμβεβηκός, καλὴ περίστασις· εὐδαιμονία. — Ἐπιτύχημα τοῦ σκοποῦ σημαδίου, τοῦ νυσσανίου.

Εὔτυχος, ὁ, ἡ. σπαν. Ἐπκ. τύπ. τοῦ εὐτυχής. Αἰσχλ. Ἱκτ. 995. ὅπου μέντοι εὔτυκτος ἤδη γράφεται.

Εὔυαλος, ὁ, ἡ (ὕαλος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ καλόν, λαμπρόν, καθαρὸν ὕαλον, γυαλί. Ἀνθολογ. «εὐυάλους φιάλαισι». (ῡ)

***Εὐυδρέω**, Μλ -ήσω (εὔυδρος). ἐπὶ χώρας, τόπου· Ὅπου εἶναι ἀφθονία ὑδάτων, πολὺ νερόν.

Εὐυδρία, ἡ. Ἀφθονία ὕδατος, πολλὰ νερά. Στραβ. Ε΄. παρὰ τὸ

Εὔυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Χώρας τόπος ἔχων πολλὰ νερά. Ἡρδτ. 4, 47. 9, 25.

Εὐυμνία, ἡ. Τὸ νὰ ὑμνῇ, ἐγκωμιάζῃ, ἐπαινῇ τίς τινα ἢ τίποτε κατὰ πολλά. παρὰ τὸ

Εὔυμνος, ὁ, ἡ (ὕμνος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ὑμνεῖται, ἐγκωμιάζεται, ἐπαινεῖται μεγάλως, κατὰ πολλά. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀξίζει νὰ ὑμνῆται, ἐγκωμιάζηται. Ὑμ. Ἀπλλ. 19. 207.

Εὐυπέρβατος, ὁ, ἡ (ὑπερβαίνω). Ὅ,τι ὑπερβαίνεται εὔκολα, εἰς τὸ ὁποῖον ἢ ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀναβῇ τις ἢ τίποτε, Ἱπποκρ. «εὐυπέρβατος κοτύλη» Ἐπάνω τῆς ὁποίας εὐκόλως ὑπερπηδᾷ, εὐγαίνει ὁ ἁρμός, ἡ κλείδωσις, στραμπουλίζεται εὔκολα.

Εὐυπέρβλητος, ὁ, ἡ (ὑπερβάλλω). Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναταί τις νὰ ὑπερβάλῃ, ὑπερνικήσῃ, ξεπεράσῃ, νὰ φανῇ ἀνώτερος, δυνατώτερος, ἀξιώτερος. Ἀριστοτ. Ἠθικ.

Εὔυπνος, ὁ, ἡ (ὕπνος). Ὅστις ἢ ὅ,τι κοιμᾶται καλῶς, ἡσύχως. 2) ἐνργ. Ὅ,τι προξενεῖ καλόν, ἥσυχον ὕπνον, ἀποκοιμίζει τινά· εἶναι ὑπνωτικόν.

***Εὐυπόδητος**, ὁ, ἡ (ὑποδέω). Ὅτι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ δένῃ ὑποκάτω.

Εὐύποιστος, ὁ, ἡ (ὑποφέρω). Πανδήποτέ τι, τὸ ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ὑποφέρῃ τις· εἶναι εὐκολοϋπόφερτον.

Εὐυπόληπτος, ὁ, ἡ (ὑπολαμβάνω). Ὅ,τι εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ ὑπολάβῃ, συνεπῇ, κατανοήσῃ, καταλάβῃ, στοχασθῇ, νομίσῃ. Ἀριστ.

Εὐυποχώρητος, ὁ, ἡ (ὑποχωρέω). Ὅστις εὐκόλως ὑποχωρεῖ, ἐνδίδει, ἐὰν ἐναντιόνεται. Στοβ.

Εὔυφαντος, ὁ, ἡ (ὑφαίνω). Ὅ,τι εἶναι καλά,

εὔμορφα, ἐπιτήδεια ὑφασμένον· καλοϋφασμένον (ψ) ποιητ.

•Εὐϋφής, ὁ, ἡ (ὑφή) = τῷ προηγμ. Σχολ. (ψ)

Εὐϋψής, ὁ, ἡ (ὕψος). Ὅ,τι εἶναι πολλὰ ὑψηλόν. Νικήτ. Χρονικ. ς. 5.

•Εὐφαής, ὁ, ἡ (φάος). Ὅ,τι λάμπει, φέγγει καλὰ, εὔμορφα, πολύ.

Εὐφαμία, ἡ· καὶ, εὔφαμος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ εὐφημία, εὔφημος.

Εὐφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι) = εὐφαής.

Εὐφαντασίωτος, ὁ, ἡ (φαντασιόω). Ὅστις ἔχει καλὴν φαντασίαν καὶ δύναται νὰ παραστάνῃ εἰς τὸν νοῦν του ὅλα πάνυ ἀκριβῶς καὶ ζωηρῶς· ὅστις διὰ τῆς φαντασίας του ἠμπορεῖ εὐκόλως νὰ πλάττῃ, ἀπεικονίζῃ παντοίας εἰκόνας, παντοῖα εὑρημένα πράγματα.

Εὐφαρέτρης, ου, ὁ. Δωρ. εὐφαρέτρας (φαρέτρα). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον φαρέτραν. Σοφοκλ. Τραχ. 212.

Εὐφάρμακος, ὁ, ἡ (φάρμακον). Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδιότητα καλοῦ ἰατρικοῦ· ὅ,τι παρέχει καλὰ ἰατρικά· ὅ,τι δίδει καλὴν βαφὴν, καλὸν χρῶμα. Εὐστάθ. καὶ Ἡσύχ.

Εὐφεγγής, ὁ, ἡ (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει, καταυγάζει καλὰ, πολὺ, εὔμορφα· ὅ,τι εἶναι καλὰ φωτισμένον, ἔχει καλὸν, ἄριστον φῶς· τὸ εὐφεγγές = εὐφεγγία, ἀφ᾽ οὗ

Εὐφεγγία, ἡ. Καθαρὰ, πολλὴ, καλὴ λάμψις. Σουΐδ.

•Εὐφροσύνη, ἡ (φέρω). Εὐθυμία, εὐαρέστησις· ἀρχαῖον προτοτ. τοῦ εὐφροσύνη. Πλάτ. Κρτ. σελ. 419. D.

Εὐφημέω, (εὔφημος). Σεμνολογῶ, λέγω καλοὺς, εὐτυχές τι προσημαίνοντας λόγους· φυλάττομαι τοῦ νὰ ἐκφωνῶ, δὲν λέγω κακόν τι ἢ δυστυχίαν τινὰ προσημαίνοντας λόγους, ἐξαιρ. ἐν θυσίαις καὶ ἄλλαις θρησκευτικαῖς πράξεσιν, ἱερουργίαις, Ἰλ. Ι, 171. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀσφαλέστατος τρόπος, τοῦ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὸ νὰ μὴ λέγῃ κακῆς προσημασίας λόγους, ἐστὶ τὸ σιωπᾶν, ἡ λέξις εὐφημῶ ἔλαβε τὴν γενικὴν σημασ. Σιγῶ, σιωπῶ, ἐξαιρ. ἐν ἱερουργίαις· φυλάττω εὐσεβῆ, θεοσεβῆ σιωπὴν, ἀντιθ. τῷ δυσφημῶ· ἔστι δὲ ἐν χρήσει κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἡ προστακτ. ἐγκλ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐφήμει, καὶ εὐφημεῖτε· Σιώπα, μὴ λέγεις τοιαῦτα λόγια, ὁμίλει καλά· οὕτως καὶ εὐφημεῖν χρή. πολλάκ. παρ᾽ Ἀριστφ. ἐν τῷ κοινῷ Ἀττ. ἰδιώματι πάνυ σύχνον, ἔτι δὲ καὶ ἀποτρεπτικῶς, Μὴ γένοιτο, νὰ φυλάξῃ, νὰ μὴ δώσῃ ὁ θεός. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. XXXIV. 2) Κατ᾽ εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, δυσφημέω· ἰδὲ εὔφημος. 3) ἐπὶ λέξεων, λόγων, Εἶναι εὔφωνος, ἔχει καλὸν φθόγγον, ἡδύνει τὰ ὦτα, προσημαίνει καλόν, εὐτυχές τι, Αἰσχλ. Πέρσ. 387. 4) μεταβ. Τιμῶ, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω· μετ᾽ εὐφημίας βοῶ, μετ᾽ εὐφημίας δέχομαι, δεξιοῦμαί τινα· εὐλογῶ, εὔχομαι εὐτυχίαν. ἀντιθ. τῷ βλασφημέω· Διόδωρ. Σικελ. Ε΄. 49. ἀφ᾽ οὗ

Εὐφημία, ἡ. Ὁμιλία μὲ λέξεις καλῆς καὶ εὐτυχοῦς σημασίας· ἀποφυγὴ τῆς ἀτεμνολογίας, ἐκφωνήσεως κακῶν, ἀπρεπῶν, δυστυχῶν, ἀπαισίων τινὸς προσημαντικῶν λέξεων· ὅθεν, θεοσεβὴς, εὐσεβὴς σιωπὴ ἐν ἱεροπραξίαις· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ προστάξῃ, κάμῃ τις προσταγὴν τινὰ εἰς τοῦτο· Ἀριστφ. Ἀχ. 238. 2) Κατ᾽ εὐφημισμόν, ἀντὶ δυσφημία. Σοφοκλ. Τρ. 178. ὅπου μ᾽ ὅλως ἡ φράσις εὐφημίαν νῦν ἴσχειν δύναται ἐξηγεῖσθαι καὶ, Κράτει τὴν γλῶσσαν σου τοῦ νὰ λέγῃ κακόν τι, λέγε, ὁμίλει λέξεις καλὸν, εὐτυχές τι προσημαίνοντας, καὶ Σίγα, σιώπα, ὡς τὸ Ὁμηρ. ἐν στήθεσσι μῦθον ἔχειν. 3) Εὐχὴ, ὕμνος, ἔπαινος, ἐγκώμιον. 4) Καλὴ φήμη, καλὸν ὄνομα, Ἀλκίφρ. Α΄. 39. εὐμακαρία τῆς εὐφημίας.

Εὐφημίζω. Δέχομαί τινα μετ᾽ εὐφημίας· εὔχομαί τινι εὐτυχίαν.

•Εὐφήμιος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ εὔφημος.

Εὐφημισμός, ὁ (εὐφημίζω), νεωτέρα λέξις ἀντὶ, εὐφημία. 2) ἐξαιρ. παρὰ Γραμματ., Ἐκφώνησις, δήλωσις κακοῦ, ἀτερποῦς, ἀπευκταίου τινὸς πράγματος διὰ μετριωτέρων, παραμυθητικωτέρων, ἠπιωτέρων λέξεων· π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐριννύες· εὐφρόνη, ἀντὶ νύξ· ἔτι δὲ καὶ εὔφημος, εὐφημία, ἀντὶ δύσφημος δυσφημία. ἔστι δὲ εὐφημισμός, σχῆμα λόγου, καθ᾽ ὃ ἀγαθῷ τινι ὀνόματι περιστέλλεται τὸ φαῦλον πρᾶγμα. Εὐστάθ. σελ. 1393.

•Εὐφήμιος, ὁ, ἡ = εὔφημος. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1227.

Εὔφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Λέξις, λόγος τέρπων τὴν καρδίαν, ἡδύνων τὰ ὦτα· αἰσίου τινὸς, εὐτυχίας προσημαντικός· εὔφημα φώνει· Σεμνολόγει, λέγε, ὁμίλει λέξεις, λόγους αἰσίους, εὐτυχίαν προσημαίνοντας· ἢ σιώπα, καὶ μὴ λέγε τοιαῦτα· Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 39. εὔφημος πᾶς ἔστω λαός· ἀντὶ τοῦ, Σιωπάτω, μὴ λαλείτω καὶ ἀκαιρολογείτω· ὅθεν ἐπὶ πραγμάτων, Ὅ,τι σημαίνει καλόν τι, εὐτυχίαν· εὔφ. ἦμαρ Αἰσχλ. 2) κατ᾽ εὐφημισμόν, ἀντὶ Δύσφημος· Staul. ἐν Αἰσχλ. Ἀγμ. 1227. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 60. A. 3) ἐνεργ. Ὅστις σεμνολογεῖ, ὁμιλεῖ καλά, αἴσια πράγματα· σιωπᾷ εὐσεβῶς, θεοσεβῶς· ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει, εὐλογεῖ τινα ἤ τι· τὸ εὔφημον περί τινος ὁ περί τινος ῥηθεὶς ἔπαινος, Αἰσχύλ. ὅθεν, Εὐδοκίμησις, δόξα, τιμή, καλὴ φήμη, καλὸν, λαμπρὸν ὄνομα. Ἐπίρρ. εὐφήμως.

•Εὔφημος, ὁ· Ὄνμ. κύρ. Ἰλδ. καὶ Ἡσχ.

•Εὐφήτης, ου, ὁ· Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Εὔφθαρτος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅ,τι εὐκόλως φθείρεται, ἀφανίζεται, ἐξολοθρεύεται, χαλᾶται. 2) ἐπὶ βρωμάτων, φαγητῶν· Ὅ,τι χωνεύει εὔκολα, εἶναι εὐκολοχώνευτον. Δίφιλος παρ᾽ Ἀθην. Α΄.

Εὐφθογγέω, Μλ. -ήσω. Εἶμαι εὔφθογγος. Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 19. παρὰ τὸ

Εὔφθογγος, ὁ, ἡ (φθέγγομαι). Ὅ,τι ἠχεῖ καλῶς, ἔχει καλὸν, ἡδὺν, τερπνὸν φθόγγον, ἦχον. — Ὅστις ψάλλει, ὁμιλεῖ καλά, τερπνά, μὲ ἡδεῖαν φωνήν, εἶναι γλυκόφωνος.

Εὐφιλής, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις φιλεῖ, ἀγαπᾷ τι κατὰ πολλά. 2) παθτ. Ὅστις ἀγαπᾶται, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ τις ἢ ἀγαπῶσι κατὰ πολλά.

Εὐφίλητος, ὁ, ἡ· ἔτι δὲ καὶ τρικατ. (φιλέω) = τῷ προηγμ. σημασ. 2. Αἰσχύλ. Θηβ. 103.

Εὐφιλόπαις, παιδος, ὁ, ἡ (φιλέω, παῖς). Ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ τὰ παιδία, τὰ παιδάκια, τὰ τέκνα. 2) Τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσι πολὺ τὰ παιδία. Ἀγαθ. 730.

Εὐφιλοτίμητος, ὁ, ἡ (φιλοτιμέομαι). Ἀριστοτ. Ἠθικ. Δ΄. 5. Ὅ,τι ἐπράχθη, κατωρθώθη, ἐγένετο διὰ φιλοτιμίαν· τὸ ὁποῖον ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος ἔπραξεν, ἔκαμέ τις. (ι)

Εὔφιμος, ὁ, ἡ (φιμόω). Ὅ,τι εἶναι πολὺ στυπτικόν. Νίκανδρ. Ἀλ. 275. 2) ἐπὶ ἵππου· Ὅστις πρέπει νὰ φιμωθῇ, εἶναι καλὸν τὸ νὰ τῷ βάλλωσι τὸν φιμὸν διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ· ἰδὲ φιμός.

Εὔφλαστος, ὁ, ἡ (φλάω). Ὅ,τι εὐκόλως θραύεται, τζακίζεται, εἶναι εὔθραυστον, εὐκολοτζάκιστον. Σχόλ. Λυκόφ. 26.

Εὔφλεκτος, ὁ, ἡ (φλέγω). Ὅ,τι εὐκόλως ἀνάπτει, καίεται, φλέγεται, εἶναι εὐκολόκαυστον, εὐκολοάνακτον.

Εὐφορβία, ἡ (εὔφορβος, φορβή). Καλὴ τροφή, καλὸν φαγητόν. Σοφοκλ.

Εὐφόρβιον, τό. Ὄνομα ἀκανθώδους τινὸς θάμνου εἰς τὴν Ἀφρικὴν φυομένου, τοῦ ὁποίου ὁ χυλὸς εἶναι εὔχρηστος εἰς τὴν Ἰατρικήν, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, ὅπερ ἐδόθη καὶ τῷ θάμνῳ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐξευρετοῦ.

Εὔφορβος, ὁ, ἡ (φέρβω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ θρεμμένον, παχύν, λιπαρὸν, εὐτραφές. 2) Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Εὐφορέω, ῶ (εὔφορος). Εἶμαί τι εὔφορον, εὔκαρπον, ἐξαιρ. φέρει, γεννᾷ πολλούς, καλοὺς καρπούς, πολλά, καλὰ ὀπωρικά, 2) Ἐν τῇ Ν. Δ. ἐπὶ πλοίων· Πλέει, ταξιδεύει εὐτυχῶς, μὲ καλὸν ἄνεμον. πολλάκις εὐφοροῦσαν.

Εὐφόρητος, ὁ, ἡ (φορέω). Ὅ,τι εἶναι εὐκολόφερτον, εὐκολοβάσταχτον, τὸ ὁποῖον εὐκόλως, ἢ καλὰ ἠμπορεῖ τις νὰ φέρῃ, βαστάζῃ, κουβαλῇ.

Εὐφορία, ἡ (εὔφορος). Εὐκολία εἰς τὸ νὰ φέρῃ, κρατῇ, βαστάζῃ, κουβαλῇ τίς τίποτε — Τροπ. Δύναμις, ὑπομονή, γενναιοψυχία εἰς τὸ νὰ ὑπομένῃ, ὑποφέρῃ τίς τι εὐκόλως. 2) Καρποφορία, εὐθηνία, ἀφθονία, ἀφθονία καρπῶν, εἰσοδημάτων. 3) Καλή, εὐγενὴς φύσις, διάθεσις, ἰδιότης.

Εὐφόρμιγξ, γγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὅστις ἔχει καλήν, εὔμορφον φόρμιγγα, κιθάραν, παίζει καλὰ τὴν κιθάραν· ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. 2) Παθτ. Ὅ,τι παίζεται ἢ ψάλλεται, τραγῳδεῖται καλὰ εἰς τὴν κιθάραν. Ἀνάλεκτ. Β΄. 451. νάσιδα εὐφόρμιγγα.

Εὔφορος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι ἐφέρθη, ἐβαστάχθη, ἐκουβαλήθη, ἢ φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται καλά, εὔκολα· εἶναι εὐκολόφερτον, εὐκολοβάσταχτον, εὐκολοκουβάλητον. — Ὅ,τι εὐκόλως ὑποφέρεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ὑποφέρῃ εὔκολα, εἶναι εὐκολοϋπόφερτον, Πνδ. 2) ἐνεργ. Ὅστις εὐκόλως φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι· εἶναι ἐλαφρὰ ἁρματωμένος, ἐλαφρός, εὐκίνητος, ὀλίγωρος. — ἐπὶ ἀνέμου· Εὐκόλως, εὐτυχῶς φέρων, κινῶν τίποτε. — ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως· Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει δεινόν, κακόν τι, δυστυχίαν τινὰ εὐκόλως, μὲ γενναιότητα, σταθερότητα. — ἐπὶ χώρας, τόπου· Εὔκαρπος, εὐπρόσοδευτος, προσοδικός. Ἔτι δὲ καὶ τροπ. πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετὴν Δντ. Ἀλκ. Ἐν γένει, Ὅ,τι ἐμβαίνει, φέρεται μέσα που ἤ πως μὲ εὐκολίαν, μὲ ὀλίγον κόπον. Ἐπίρρ. εὐφόρως.

Εὔφορτος, ὁ, ἡ (φόρτος). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ἢ ἐλαφρὰ φορτωμένον· ὅθεν ἐπὶ πλοίου, Εὐκόλως, ταχέως πλέον, ἀρμενίζον. Μελέαγρ. 80. εὔφορτος ναῦς.

Εὐφραδεία, ἡ. Τὸ νὰ εὐφράζηται, ὁμιλῇ τις μὲ εὐγλωττίαν, εὔκολα, ἡδέως, ὀρθῶς, ἀκριβῶς (ε) παρὰ τὸ

Εὐφραδής, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅστις εὐφράζεται, ὁμιλεῖ εὐκόλως, ἡδέως, ἀκριβῶς, ὀρθῶς· εἶναι εὔγλωττος. 2) (φράζομαι) Ὅ,τι εὐκόλως ἐννοεῖται, καταλαμβάνεται, εἶναι σαφές, εὐκολοκατάληπτον. ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῳ τῷ Ἐπίρρ. Ὀδσ. Τ. 352. εὐφραδέως ἀγορεύειν· Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μὲ εὐφράδειαν. (ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσιν αὐτό, Μὲ φρόνησιν, σκέψιν· ἀλλ᾽ ἡ σημασία αὕτη ἐστὶν ἰδία τῷ ἅμα προσκειμένῳ, πεπνυμένα. ἠμὲν εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ᾽ ἀγορεύειν, Ὁμιλεῖ, δίδει εὐκατάληπτον συμβουλὴν μὲ εὐφράδειαν.) Ἐπίρρ. εὐφραδέως. Ἀττ. εὐφραδῶς.

•Εὐφραδίη, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπι. ἀντὶ εὐφράδεια.

Εὐφραίνω, Μ. ανῶ. Ἀόρ. εὔφρηνα· ἀλλὰ καὶ εὔφρανα, Ξεν. Κυ. π. 2, 39. Ἐπι. ἐϋφραίνω (φρήν, εὔφρων). ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Χαροποιῶ, καλοκαρδίζω, κάμνω τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον· μετὰ αἰτ. Ὁμ. Θέλγω τινὰ διὰ σαρκικῆς ἡδονῆς, Ὀδσ. Υ, 82. 2) Παθτ. μετὰ μέσ. Μέλ. Εὐφραίνομαι, χαίρω, καλοκαρδίζω, εἶμαι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, χαρούμενος, Ὀδσ. Β, 311. ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης εὐφρανθῆναι ἐπὶ τραπέζῃ Α-

ρῦτη. Ἀχ. 5. ὁ Ποιητ. χρῆται ἀδιαφόρως τῷ τοσῷτε καὶ τῷ Ἐπι. τύπῳ. ἀφ' οὗ

Εὐφραντικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ χαράν, εὐφροσύνην. Γραμματ.

Εὐφραντοποιός, ὁ, ἡ = ἀνωτέρω. Σχολ. Ἀριστφ. Νφ. 523.

***Εὐφραντός**, ή, όν = τῷ προηγμ. 2) παθτ. Ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος. Σχλστ. Αἰσχλ. Πρμ. 536.

Εὐφρασία, ἡ (εὐφραίνω) = εὐφροσύνη. ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης.

Εὔφραστος, ὁ, ἡ (φράζω). Ὅ,τι εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐκφράζῃ, προφέρῃ, ἐκφωνῇ· νὰ σαφηνίζῃ, ἐξηγῇ· νὰ κατανοῇ, ἐννοῇ· εἶναι εὐκολοπρόφερτον, εὐκολοεξήγητον, εὐκολονόητον. Διονσ. Περιηγ.

Εὐφρονέων, Ἐπι. εὐφρονέων (φρονέω). Ὅστις φρονεῖ καλῶς, ἔχει καλὰ φρονήματα, εἶναι εὔνοϊκός, φιλόκαλος· (λέξις τῆς μετὰ εὐνοίας συνέσεως δηλωτική.) παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται δεκαπεντάκις σχεδὸν, καὶ πανταχοῦ ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ὅ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Ῥῆμα δὲ, εὐφρονέω, πλὴν τῆς μετοχῆς ταύτης, οὐχ εὕρηται.

Εὐφρόνη, ἡ (εὔφρων). Ἡ νύξ, νύχτα, Ἡσδ. Ἐρ. 562· καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιητ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρδτ. πολλάκις· ἡ κυρία σημσ. δὲ τῆς λέξ. ἐστιν, Ἡ εὐφρονοῦσα, εὐνοοῦσα, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, νύξ, Σκότος, ζόφου, κακῶν καὶ συμφορῶν, φρίκης γεννητικὸν σημαίνουσα· κατ' ἄλλους δὲ, ἡ εὐφραίνουσα, ἀναψύχουσα, ἀναζωπυροῦσα· κατὰ τὴν ἀπίθανον ετυμολγ. τῆς λέξεως παρὰ τὸ, εὐφραίνω. 2) = εὐφροσύνη, Εὐρπ. ἀφ' οὗ τὸ πατρωνμ.

***Εὐφρονίδης**, ου, Ὁ υἱὸς τῆς νυκτός.

Εὐφρόνως, Ἐπίρ. παρὰ τὸ, εὔφρων. Στοχαστικά, φρόνιμα· χαρούμενα. Πίνδαρ. Πυθ. Ι. 61.

Εὐφροσύνη, ἡ· Ἐπι. ἐϋφροσύνη (εὔφρων). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις εὐφρόσυνος, εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, νὰ χαίρῃ, εὐφραίνηται, ἐξαιρ. ἐπὶ τραπέζης. Οδσ. Τμ. Ὁμ., Ἡσδ. ὅπου κατά τε τὸν κοινὸν καὶ κατὰ τὸν Ἐπι. τύπ. κεῖται· ἔτι δὲ καὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. Ὀδσ. Ζ, 156. 2) Ὄνμ. μιᾶς τῶν Χαρίτων, Ἡσδ. Θγν. 909. καὶ Πνδ. (‒ ᴗ ᴗ ‒)

Εὐφρόσυνος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ εὔφρων, Χαρούμενος, εὔθυμος. 2) Πᾶν ὅ,τι εὐφραίνει, κάμνει τινὰ εὔθυμον, χαρούμενον.

Εὔφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρά). Ὅ,τι φρουρεῖται, φυλάττεται καλῶς, προτεκτικῶς· ὅ,τι πρέπει ἢ ἠμπορεῖ νὰ φρουρῆται, φυλάττηται καλῶς, μὲ ἀκρίβειαν. 2) Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τίποτε καλῶς, ἐπιμελῶς. Εὐρπ. Δαν. 23.

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ· Ἐπι. ἐΰφρων (φρήν). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, Ἰλδ. Ο, 99. Ὀδσ. Ρ, 531. 2) ἐνργτ. Ὅ,τι εὐφραίνει, χαροποιεῖ, κάμνει τινὰ νὰ εἶναι εὔθυμος, χαρούμενος· ποιοῦσα Ἰλδ. Γ, 246. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. κατά τε τὸν κοινὸν καὶ κατὰ τὸν Ἐπι. τύπ. 3) Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, Ὅστις ἔχει καλὸν φρόνημα, ἀγαθὴν καρδίαν, εἶναι ἀπειρόκακος· ἔχει καλὸν νοῦν, εἶναι φιλόκαλος, καλοθελητής, εὔνους, εὐμενής· σώφρων, φρόνιμος· Ἐπρῤ. εὐφρόνως.

Εὐφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι καλὰ, εὔμορφα αὐξημένον, ἔχει εὔμορφον ἀνάστημα, τουρκ. μπόϊ· ὑπτελέγῃ Ἰλδ. Δ, 243. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ καλῶς αὐξημένων μελῶν τοῦ σώματος· μηροῖιν Ἰλδ. Δ, 164. ἐν γένει· Ὅ,τι εἶναι καλῆς ποιότητος, εἶναι ἐκ φύσεως καλὸν, ἔχει καλὰ φυσικὰ χαρίσματα, προτερήματα, εἶναι ὠφέλιμον, χρήσιμον. ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπου· Ὅστις ἔχει εὐφυΐαν, τὸ ἰταλ. ταλέντον· καλὸν, ὑγιᾶ φυσικὸν νοῦν, καλὰ φυσικὰ χαρίσματα· μάλιστα δὲ, ὅστις εἶναι κομψὸς, ἀστεῖος, λόγιος, εὔγλωττος, σκωπτικός. Ἰσοκράτ. Ἀρεοπ. καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ, καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον. ἀφ' οὗ

Εὐφυΐα, ἡ. Καλὴ, εὐτυχὴς φυσικὴ ἰδιότης, διάθεσις, κατάστασις, κατὰ σῶμά τε καὶ ψυχήν. ἐξαιρ. νοερὰ ἀγχίνοια, τὸ ἰταλ. ταλέντον.

Εὐφύλακτος, ὁ, ἡ (φυλάσσω). Ὅ,τι φυλάττεται, εἶναι φυλαγμένον, ἢ δύναται νὰ φυλαχθῇ, φυλάττηται καλὰ, εὔκολα· ὅστις φυλάττεται, εἶναι προσεκτικός. 2) (φυλάττομαι). Ὅ,τι εὐκόλως δύναται νὰ ἀποφευχθῇ, νὰ φυλάττηται ἀπὸ αὐτό τις· εἶναι εὐκολοαπόφευκτον. (ῠ)

Εὔφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει καλὰ, πολλὰ φύλλα, εἶναι καλόφυλλον, πολύφυλλον. Πνδ.

Εὐφύσητος, ὁ, ἡ (φυσάω). Ὅ,τι εὐκόλως φυσᾶται, ἀποβάλλεται, διώκεται, κινεῖται διὰ τοῦ φυσήματος, εἶναι εὐκολοφύσητον. (ῡ)

Εὔφυτος, ὁ, ἡ (φυτόν). ἐπὶ τόπου· Ὅστις εἶναι καλὸς, ἐπιτήδειος διὰ φυτὰ, διὰ φύτευμα φυτῶν. Πολυβ. Α'. 228. ὑψηλόφοιος εὐφυτος...

Εὐφωνία, ἡ. Καλὴ, καθαρὰ, γλυκεῖα φωνὴ, ὁμιλία, προφορά. παρὰ τὸ

Εὔφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει καλὴν, γλυκεῖαν, δυνατὴν, καθαρὰν, σαφῆ, φωνὴν, ὁμιλίαν, προφοράν· εἶναι καλόφωνος, μεγαλόφωνος, γλυκόφωνος. Ὅ,τι ἔχει καλὸν, καθαρὸν, δυνατὸν, γλυκὸν τόνον, ἦχον, εἶναι καλόφωνον.

Εὐφώρατος, ὁ, ἡ (φωράω). Ὅστις εὐκόλως φωρᾶται, τὸν ὁποῖον εὔκολα ἠμπορεῖ τις νὰ παραμονεύσῃ, ξεσκεπάσῃ, πιάσῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἔργον, ἐν ᾧ κάμνει κακὸν, ἀδικοῦντα, νὰ τὸν εὐγάλῃ εἰς τὸ φανερόν. Πρὸς τῷ συνήθ. συγκρτ. εὐφωρατότερος, εὕρηται καὶ τὸ ἀνμλ. συγκρ. καὶ ὑπρθ. εὐφωρότερος, εὐφωρότατος, ὡς παρὰ τὸ εὔφωρος, Schaef. bei Nacke ἐν Χοιρλ. σλ. 268.

Εὐχαίτης, ὁ. Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον, πολλὴν, μακρὰν κόμην, μαλλιά· ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Καλὴν, εὔμορφον κλ. χαίτην, χαίτην· ἐπὶ φυτῶν, Καλὰ, πολλὰ, εὔμορφα φύλλα, κλήματα, κλωνάρια, κλάδους, κλαδιά.

***Εὐχαιτίας**, ου, ὁ = τῷ προηγμ.

Εὐχάλινος, ὁ, ἡ (χαλινός). Ἵππος κ. τ. τ. καλὸν, εὔμορφον χαλινὸν, χαλινάρι ἔχων. (ᾰ)

Εὐχαλίνωτος, ὁ, ἡ (χαλινόω) = εὐχάλινος· καὶ ὅστις εὐκόλως χαλινοῦται.

Εὔχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον μὲ, ἢ ἀπὸ χαλκὸν, εὔμορφον χαλκὸν, χάλκωμα. 2) Ὅ,τι εἶναι καλὰ, ἐπιτήδεια κατεσκευασμένον, ἐπιχαλκωμένον, τουρκ. καπλατισμένον, μὲ χαλκόν. Ὁμ. κλέβης εὐχάλκοισι. Ἀνθολογ. ὅπλα εὔχαλκα. Αἰσχύλ.

Εὐχάλκωτος, ὁ, ἡ (χαλκέω) = εὔχαλκος, σημσ. 2.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ, ἡ (χάρις). Ὅστις εἶναι χαρίεις, χαριτωμένος, τερπνὸς, εὐπρεπὴς, εὐταχτος, κόσμιος, κομψὸς, ἀστεῖος. 2) Ὅστις εἶναι εὐάρεστος, ἀγαπητὸς, εὐνοούμενος, τιμώμενος. Ξενοφ. Ἀγησ. ΙΑ'. 11. καὶ τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν ἀλλὰ τρόπῳ ἐπιτήδευεν. παρβλ. εὐχάριστος.

Εὐχαριστέω, (εὐχάριστος). Εἶμαι εὐχάριστος, εὐγνώμων· ὁμολογῶ, γνωρίζω, ἢ ἀποδίδω τινὶ χάριτας διά τινα εὐεργεσίαν. Boeckh ἐν Ἐπιτρ. 1. σλ. 52. 2) Εὔχομαι εἴς τινα εὐτυχίαν. τὸ νὰ εἶναι εὐτυχὴς εἰς ἢ μὲ τίποτε· ἐπί τινι. ἀφ' οὗ

Εὐχαριστήριος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐχαριστίαν· ὅστις εὐχαριστεῖ διά τινα εὐεργεσίαν, διότι καλὸν τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμέ τις· εἶναι εὐγνώμων, γνωρίζει τὴν χάριν. 2) κτὰ εὐχαριστήρια, ὑπκ. ἱερά. Θυσία, ἡ ἑορτὴ πρὸς εὐχαριστίαν. Πολύβ. καὶ εὐχαριστήριος ὕμνος...

Εὐχαριστία, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εὐχαριστῇ τίς τινι διὰ τίποτε. 2) Χάρις, εὐγένεια, τὸ νὰ εἶναί τις ἢ τι χαρίεις· ὡς τὸ εὔχαρις σημσ. 1. 3) Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς λέγονται τὰ θεῖα Μυστήρια, ἤτοι ὁ μυστικὸς Δεῖπνος, τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ Μετάληψις, ἔτι δὲ καὶ Εὐλογία, ὅθεν· τὸν εὐχαριστηθεὶς ἄρτον... Ὁ εὐλογηθείς. Ἰουστν.

Εὐχάριστος, ὁ, ἡ (χαρίζομαι, χάρις). καὶ εὐχάριτος, ὁ, ἡ = εὔχαρις, σημσ. 1. Ὅ,τι εἶναι εὐχάριστον, συμβαίνει, γίνεται κατ' εὐχὴν, ὡς τὸ εὔχεται, ἐπιθυμεῖ τις· τελευτᾶν τὸν βίον εὐχαρίστως... Τὸ νὰ ἀποθάνῃ τις εὐτυχῶς, μὲ καλὴν ὑπόληψιν, δόξαν, τιμὴν, Ἡρδτ. 1, 32. 2 = εὔχαρις, σημσ. 2. — 3) Ὅστις εἶναι εὐμενὴς, εὔνους, φιλόφρων· ἐξαιρέτως, εὐγνώμων, γνωρίζει τὴν χάριν, τὴν εὐεργεσίαν ἣν εὐηργετήθη. Ἐπρῤ. εὐχαρίστως.

***Εὐχάριτος**, ὁ, ἡ· ἰδὲ εὐχάριστος.

Εὔχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει καλὰ, εὔμορφα χείλη· ὅστις ἔχει μεγάλα χείλη· ζαχείλας, τραχείλας.

Εὐχείμερος, ὁ, ἡ (χεῖμα). Χώρα, τόπος ὅπου γίνεται καλὸς, μέτριος χειμὼν, εἶναι καλὸς διὰ παραχείμασμα, ξεχειμώνιασμα. 2) ἐνργτ. Ὅστις, ἢ ὅ,τι ὑποφέρει καλὰ, εὔκολα τὸ κρύος, τὴν κρυάδαν, τὴν ψύχραν, τὸν καιρὸν, τὸν χειμῶνα, τὴν κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, τὴν φουρτοῦναν τῆς θαλάσσης· ἀντθ. τῷ δυσχείμερος.

Εὔχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις ἔχει καλὴν, εὔμορφον χεῖρα, χέρι· ἐξαιρ. ἐλαφρὰς, ἐπιτηδείας, δυνατὰς χεῖρας. Πίνδαρ. Ὀλ. Θ', 163. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 472. ἀφ' οὗ

Εὐχειρία, ἡ. ἡ Ἐλαφρότης, ἐπιτηδειότης δύναμις τῶν χειρῶν· τὸ νὰ εἶναί τις εὔχειρ.

Εὔχειρος, ὁ, ἡ (χείρ) = εὔχειρ. ἀμφιβ.

Εὐχείρωτος, ὁ, ἡ (χειρόω). Ὅστις ἢ ὅ,τι εὐκόλως χειροῦται, ἐμβαίνει εἰς τὸ χέρι, ὅ ἐστι, καταδαμάζεται, νικᾶται, κυριεύεται. ὁ Ξνφ χρῆται τῷ ἀνμλ. ὑπερθ. εὐχειρότατος, ἀντὶ εὐχειρωτότατος, Ξενοφ. Οἰκον. Η'. δ. καὶ τοῖς πολεμίοις εὐχειρωτότατοι... Schaef. παρὰ Naecke ἐν Χοιρλ. σλ. 268. ἰδὲ εὐφώρατος.

***Εὐχέλαιον**, τό. Μυστικὴ ἱερὰ τελετὴ δι' ἐλαίου καὶ προσευχῶν ὑπὸ ἱερέων ὑπὲρ πιστῶν νοσούντων ἱερουργουμένη. Ἐκκλ.

Εὐχέρεια, ἡ· ἡ Εὐκολία, ἐπιτηδειότης εἰς κυβέρνησιν, μεταχείρισιν ἀνθρώπου ἢ πράγματός τινος· δεξιότης, ἐπιῤῥέπεια, προθυμία πρός τι εἴς τι· ἔτι δὲ καὶ σκωπτικῶς· Τὸ νὰ παίρνῃ τις τὰ πράγματα μὲ παραμεγάλην εὐκολίαν, τὸ κοιντ. νὰ μὴ ζαλίζηται ἀπὸ ἢ διὰ τίποτε· ἀμέλεια, ῥᾳθυμία, ἀφροντιστία· κουφόνοια, ἐλαφρογνωμία· ἀκολασία, τὸ νὰ εἶναί τις ἀκόλαστος, ἄσωτος, ξεδιαμένος, ὑβριστικὸς, αὐθάδης· ὡς τὸ ὕβρις. 3) παθτ. Εὐκολία διὰ τῆς ὁποίας ἠμπορεῖ τις νὰ μεταχειρίζηται ἄνθρωπόν τινα ἢ πρᾶγμά τι, τὸ ἰταλ. κομοδιτά. Πλούταρχ. Δημητρ. 1. καὶ ἡ πρὸς τὸν δῆμον εὐχέρεια. Ἐπιείκεια, πρᾳότης, εὔνοια, κλίσις πρός τι. καὶ ἡ Πραξιτέλους εὐχέρεια. Λουκιαν. παρὰ τὸ

Εὐχερής, ὁ, ἡ (χείρ). Ὅστις πράττει, κάμνει, ἐπιχειρεῖ, μεταχειρίζεταί τι μὲ εὐκολίαν, ἐπιτηδειότητα· εἶναι ἐπιτήδειος, ἔχει κλίσιν πρὸς ἢ εἴς τίποτε· ἀλλὰ καὶ σκωπτικῶς, Ὅστις μεταχειρίζεται, κάμνει τι μὲ ἀμέλειαν, ῥᾳθυμίαν, κουφόνοιαν, ἀπεριτσεψίαν, τὸ κοιντ. παίρνει τὰ πράγματα ἐλαφρὰ, εἶναι ἀμελὴς, ἐλαφρόγνωμος, ἄστατος, ἀκατάστατος, ἀπρόσεκτος.

2) παθτ. Ὅ,τι εἶναι εὐκολομεταχείριστον· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· Ὅστις εἶναι πρόθυμος, ὑπηρετικός, εὐπειθής, χρηστοήθης, εὐγνώμων, μὲ τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ τις νὰ περάσῃ καλά, νὰ τὸ συγάξῃ πέρα. εὔκολα, ὡς κοιν. λέγομεν. Valck. ἐν Φοιν. 393. ἀντιθ. τῷ δυσχερής. Ἐπίῤῥ. εὐχερῶς, Πλάτ. Φαίδ. σλ. 117. C.

Εὐχετάομαι, ποιητ. ἀντὶ εὔχομαι· ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. μόνον εὔχρηστον· Προσεύχομαι, ἱκετεύω, λιτανεύω, Ἰλδ. Θ, 347. Ο, 369. «τῷ θεῷ» Ὀδσ. Μ, 356. Ἰλδ. Ζ, 268. ἐν γένει· Δεικνύω, δείχνω πρός τινα τὴν εἰς αὐτὸν ἀγάπην, εὐγνωμοσύνην, εὐχαριστίαν, τιμήν, τὸ σέβας μου· ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Ἰλδ. Λ, 761. Ὀδσ. Θ, 467 — 2) Καυχῶμαι· μετὰ ἀπαρμφ. «τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται» Ὀδσ. Α, 172. καὶ ἀλλχ. Μεγαλαυχῶ, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, «ἐπέεσσιν» Ἰλδ. Μ, 301. καὶ κατ' ἐπτσ. «ὑπέρβιον, αὔτως εὐχετάασθαι» Ἰλδ. Ρ, 19, Τ, 348. «ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι» Ὀδσ. Χ, 412. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ παρατ. καὶ ἐνεστ.· τῇ ἐνεργ. διαθέσει δέ, εὐχετάω, οὐδεὶς τῶν ἐν ὑπολήψει συγγραφέων χρῆται.

Εὐχέτης, ου, ὁ (εὔχομαι). Ὅστις προσεύχεται, λιτανεύει, ἱκετεύει, εὔχεται πρὸς Θεὸν ὑπέρ τινος.

*__Εὐχετιάζω__ = εὔχομαι, Αἰτχ.

Εὐχή, ἡ (εὔχομαι). Προσευχή, παράκλησις, ἱκεσία, λιτανεία· εὐχή, τάγμα, τάξιμον εἰς τὸν θεόν· τὸ νὰ προσεύχηταί τις· παρακαλῇ τίς τινα· νὰ εὔχηται τίποτε, νὰ τάξῃ, ὑπόσχηται διὰ προσευχῆς του πρὸς τὸν θεόν, ὅτι θέλει κάμῃ τίποτε διὰ μετάνοιαν ἢ εὐχαριστίαν, Ὀδσ. Κ, 526. (ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται παρὰ τῷ Ποιτ. ἡ λέξ.) Ἡσδ. Θγν. 419. «εὐχὴ κατὰ χιλίων χιμάρων» Τάξιμον θυσίας 1000. αἰγῶν. Ἀρστφ. Ἱππ. 665. — 2) Ἀρά, κατάρα, Valck. ἐν Φοιν. 7.. — 3) Καυχησις, ἀλαζονεία, μεγαλαυχία. — 4) «εὐχαῖς ὅμοια λέγειν» Τὸ νὰ λέγῃ τις κενὰς εὐχάς· τὸ κοινῶς, νὰ εὔχηται εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὰ χαμένα. Πλάτ. Πολ. 6. σλ. 499. C.

Εὐχήμων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι εὐκταῖον, εὐχῆς ἄξιον. Ἡτχ.

*__Εὐχήνωρ__, ορος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

Εὔχιλος, ὁ, ἡ (χιλός). Χώρα, τόπος ὅπου εὑρίσκεται πολλή, φορβή, βοτανή, τροφὴ διὰ ζῶα, χόρτος, χορτάρια. — 2) «εὔχιλος ἵππος» Ὅστις τρώγει πολύ, χρειάζεται πολὺν χιλόν, φορβήν, χορτάρι. Ξνφ.

Εὐχίμαρος, ὁ, ἡ (χίμαρος). Ὅστις ἔχει πολλὰς αἶγας, γίδια. Ἀνάλεκτ. Α΄. 107. «εὐάρνος καὶ εὐχίμαρος». (L)

Εὔχλοος, συνῃρ. εὔχλους, ὁ, ἡ. (χλόη). Χώρα, τόπος ὅπου εὑρίσκεται πολλή, εὔμορφος, καλὴ χλόη, πρασινάδα. — 2) Ὅστις κάμνει ὅλα νὰ πρασινίζουν, ἀνθοῦν εὔμορφα. ἐπιθ. τῆς Δμτρ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1600. «Δημήτηρ εὐχλόου» δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, Χλόην, ἐκάλουν αὐτήν. Ἀριστοφ. Λυσ. 835. ἰδὲ χλόη.

Εὔχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὅ,τι εἶναι καλὰ εὔμορφα πράσινον, πρασινίζει εὔμορφα.

Εὐχολόγιον, τό. Βιβλίον ἐκκλησιαστικόν, εὐχάς, ἐξαιρ. περιέχον Σουίδ.

Εὔχομαι, Μ. εὔξομαι, Ἀόρ. ηὐξάμην· γ΄. προσ. ἀόρ. κατὰ συγκ. «εὖκτο» ἔν τινι Ἐπιγράμμ. παρὰ τῷ Σχλ. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1375. Ὑπρσντ. ηὖγμην, Σοφκλ. Τρχ. 610. Μέσ. ἀποθ. Προσεύχομαι, ἱκετεύω, λιτανεύω, «θεοῖσι» παρ' Ὁμ. πάνυ εὔχρηστον. Ἐξ ἐναντίας πρόσκειται ἡ δοτ. περιποιητ. «εὔχομαί τινι» Προσεύχομαι ὑπέρ τινος, μόνον Ἰλδ. Η, 298. Ὁ Ποιτ. συντάσσει τὴν λέξ. συνήθ. «μεγάλ' εὔχεσθαι» Τὸ νὰ προσεύχηταί τις μεγαλοφώνως καὶ ἐκτενῶς. Οἱ Ἀττ. προστιθέασιν αἰτιατ. τοῦ πράγματ. εἰς ἣς ἡ σημτ. τοῦ ῥήμ. γίνεται μεταβατική. Εὔχομαι ὑπὲρ ἐμαυτοῦ τι, παρακαλῶ τὸν θεὸν νὰ μοὶ δώσῃ τι. «πολυκαρπίαν τοῖς θεοῖς εὔχ.» Ξνφ., ὅστις καὶ «εὔχομαι πρὸς τοὺς θεοὺς» λέγει. Παρὰ τοῖς Τργ. πάνυ εὔχρστ. μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. «εὔχομαι τοὺς θεούς». Ὡς παθτ., Ἱκετεύει, προσεύχεταί μοί τις, ἅπαξ μόνον εὕρηται παρὰ Σοφκλ. Οἰδ. Τ. 1512. — 2) Ὑπόσχομαι, τάζω, λέγω μὲ βεβαιότητα, βεβαιόνω ῥητῶς ὅτι θέλω νὰ πράξω, κάμω τι· «εὔχομαι ἐξελάαν κύνας» Ὑπόσχομαι, βεβαιόνω, ὑποχρεόνομαι νὰ διώξω τοὺς σκύλους, Ἰλδ. Θ, 526. «εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι» Ὑπεσχέθη, ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ ὅλην τὴν ζημίαν, Ἰλδ. Σ, 499. «εὔχεσθαι κατὰ βοός, κατὰ χιμάρων» καὶ λ. τ. τοῦ πράγματος τῆς ὑποσχέσεως σημαντικόν, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἱστοριογράφοις, Σχλ. Ἀρστφ. Ἱππ. 660. Ἐν ταύτῃ τῇ σημτ. συντάσσεται τό, εὔχεσθαι, καὶ Μέλλ. καὶ Ἀορίστῳ ἀπαρμφτ. Herm. de praecept. quibusd. Attic. σλ. XIV. Ταύτῃ τῇ σπαν. σημτ. συγγενεστάτη ἐστὶν ἡ πάνυ εὔχρηστος — 3) τοῦ Καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχῶ· ἐπειδὴ καὶ ἐν τῷ καυχᾶσθαι κεῖται βεβαίωσίς τις, εἰς πρᾶξιν μέντοι μὴ ἀναφερομένη, πραγματικῶς οὐκ ἐκπληρουμένη· μετὰ Ἀπρμφ. πάνυ εὔχρστ. παρ' Ὁμ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον «εὔχομαι εἶναι» ἐν τῇ ὁποίᾳ φράσει ὅμως οὐ κεῖται ἀναγκαίως ἡ ἔννοια κενῆς μεγαλαυχίας, ἀλλ' ἡ τοῦ πεποιθότος, περιχαροῦς συνειδότος, καὶ τῆς ῥητῆς διαβεβαιώσεως κυρίως, ὥστε πολλάκις δύναται ἐξηγεῖσθαι διὰ τοῦ, λέγειν, διηγεῖσθαι, βεβαιοῦν· οὕτω καὶ ἐν τῷ «πατρὶ καὶ εὔχεται» Ἰλδ. Ξ, 366. Πάνυ ἀσυνήθης ἐστὶν ἡ σύντξ. τῆς λέξ. μετὰ αἰτ. ἄνευ Ἀπρμφ. «ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι» Κατάγω τὴν γενεάν μου, μεγαλύνω ἐμαυτόν, φιλοτιμούμενος, ἀπὸ τῶν Κρητῶν· φιλοτιμοῦμαι νὰ δείξω ὅτι ἐγεννήθην ἀπὸ Κρῆτας, Ὀδσ. Ξ, 199. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τῷ Ποιτ. ἡ σημσ. τοῦ μεγαλαυχεῖν οὐ σπανία. Κατ' ἐπίτ. «αὔτως εὔχεαι» Ἰλδ. Λ, 388. παραβλ. τὸ ποιητ. εὐχετάομαι. Οἱ Ἀττ. χρῶνται τῇ αὐξητ. «ηὐχόμην, ηὐξάμην»· ὁ Ποιτ. δὲ οὐδαμοῦ, ἀλλ' ὅμως καὶ οἱ Ἀττ. οὐκ ἐν γένει. (ὡς ἀρχαιοτάτη σημτ. νομίζεται τό, ὑπόσχομαι, ἐπειδὴ τό, προσεύχεσθαι κυρίως δὲν γίνεται ποτὲ ἄνευ ὑποσχέσεως ἀμοιβῆς ἢ συγγνωμένου τινὸς ἀνταποδόσεως τῆς εὐεργεσίας, ἢ ἄνευ ἀναμνήσεως τῆς τῷ θεῷ λατρείας· ὥστε αἱ σημτ. προσεύχομαι καὶ καυχῶμαι ἔγκεινται τῷ, ὑπόσχομαι. Ἅπασαι μέν τοι αἱ ἰδιαίτεραι σημσ. τῆς λέξ. ἐξηγοῦνται ῥᾳδιέστατα καὶ οἰκειότατα ἐκ τῆς πάσαις κοινῆς κυρίας σημσ. τοῦ, τρανῶς, μεγάλῃ τῇ φωνῇ λαλῶ, λέγω. Πρωτότ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τό, αὐχέω καὶ καυχάομαι).

Εὐχοποιέομαι, Μλ. -ήσομαι (ποιέω). Προσεύχομαι, κάμνω τὴν προσευχήν μου.

Εὔχορδος, ὁ, ἡ (χορδή). ἐπὶ μουσικ. ὀργάνων. Ὅ,τι ἔχει καλὰς χορδάς, εἶναι καλῶς ἡρμοσμένον, τὸ ἰταλ. ἀκορδισμένον, τουρκ. δουζενισμένον, ἠχεῖ καλῶς. Πίνδαρ. Νέμ. Γ΄. 39. «Λύρα εὔχορδος.»

Εὔχορτος, ὁ, ἡ. Χώρα, τόπος πολὺν χόρτον, χορτάρια, βοτάνην ζώων, ἢ λαχανικὰ ἔχων.

Εὖχος, τό. Πᾶν ὅ,τι παρακαλεῖ τις τὸν θεὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ· τὸ πρᾶγμα περὶ τοῦ ὁποίου προσεύχεται. «εὖχος δοῦναι» Νὰ τῷ χορηγήσῃ, δώσῃ ὁ θεὸς ὅ,τι παρακαλεῖ, αἰτεῖταί τις· ἐπὶ ἀνθρώπων, «εὖχος ἀρέσθαι» Νὰ λάβῃ ὅ,τι παρακαλῇ τίς τινα νὰ τῷ δώσῃ· ἀμφότερα πολλάκις παρ' Ὁμ., καὶ «εὖχος ὀρέξαι», καὶ ἐπαυρέσθαι λέγοντι. Ἔν τισι χωρίοις δέ, δύναται ὑπονοεῖσθαι καὶ τό, περὶ οὗ καυχᾶταί τις· Δόξα, τιμή, ἔνδοξος νίκη, ὡς ἐν Ἰλδ. Φ, 473. Ἡ τοιαύτη περιστροφὴ ὅμως ἀπὸ τῆς ἁπλῆς κυρίας σημασίας οὐκ ἔστιν ἀναγκαία παρὰ τῷ Ποιτ. οὐδαμοῦ. Παρὰ τοῖς ὑστέροις. — α΄.) Εὐχή, ἤτοι ὑπόσχεσις, τάγμα εἰς τὸν θεόν· τὸ πρᾶγμα ὅπερ τάζει ὑπόσχεταί τις· τὸ ὑποσχεθὲν ἀφιέρωμα. β΄.) Ἀλαζονεία, καύχησις, μεγαλαυχία.

Εὐχρηματέω, Μλ. -ήσω (εὐχρήματος). Ἔχω χρήματα, περιουσίαν, εἶμαι πλούσιος.

Εὐχρηματία, ἡ. Περιουσία, πλοῦτος, καλὴ κατάστασις, τὸ νὰ ἔχῃ τις πλοῦτη· παρὰ τὸ

Εὐχρήματος, ὁ, ἡ (χρῆμα). Ὅστις ἔχει χρήματα, κτήματα, εἶναι εὐκτήμων, πλούσιος.

Εὐχρημονέω. Πολυδ. ς΄. 196. = εὐχρηματέω.

Εὐχρηστέω, Μλ. -ήσω (εὔχρηστος). Χρησιμεύω εἴς τι, εἶμαι εὔχρηστος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἐπιτήδειος· μετὰ δοτ., καὶ πρός τι. — 2) παθτ. «εὐχρηστοῦμαι ὑπό τινος» Ἀθήν. Ζ΄. καὶ Πλούταρ. Ἀποφθ., Ἀπολαμβάνω, ἔχω ὄφελος, κέρδος, ὠφελοῦμαι, εὐεργετοῦμαι ἀπό τινα· ἀφ' οὗ

Εὐχρήστημα, τό. Ἡ ὠφέλεια ἢ τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ἀπόλαυσέ τις.

Εὐχρηστία, ἡ. Εὔκολος, καλή, ὠφέλιμος μεταχείρισις· τὸ νὰ ἠμπορῇ νὰ μεταχειρίζηταί τις τίποτε μὲ εὐκολίαν, μὲ ὠφέλειάν του· εὐκολία, ἐπιτηδειότης, ὠφέλεια εἰς τὴν μεταχείρισίν τινος. Τὸ νὰ εἶναί τι εὔχρηστον, εὐκολομεταχείριστον, ὠφέλιμον· παρὰ τὸ

Εὔχρηστος, ὁ, ἡ (χράομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐκολομεταχείριστον, χρήσιμον, ὠφέλιμον· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἴς τι. Ἐπίῤ. εὐχρήστως.

Εὐχρόαστος, ὁ, ἡ = εὔχροος· ἀμφβ. ἀνάγνω. παρὰ Ξνφ. Ἱππ. 1, 17.

Εὐχροέω. Ἔχω καλόν, εὔμορφον, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλὴν ὄψιν, ὑγιαίνω, εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου.

Εὐχροής, ὁ, ἡ· σπαν. ποιητ. τύπ. ἀντὶ τοῦ εὔχροος· Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει καλόν, εὔμορφον χρῶμα. «δέρμα εὐχροιές» Ὀδσ. Ξ, 24.

Εὐχροια, ἡ. Καλόν, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλή, ὑγιὴς ὄψις, ὑγεία· παρὰ τὸ

Εὔχροος, ὁ, ἡ, συναιρ. εὔχρους (χρόα). Ὅστις ἔχει καλόν, εὔμορφον, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου, καλήν, ὑγιᾶ ὄψιν. — 2) ἐνργτ. Ὅ,τι κάμνει ἢ προξενεῖ καλόν, ὑγιὲς χρῶμα τοῦ προσώπου. Θεόφρ.

Εὔχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅστις ἔχει ἢ ὅ,τι περιέχει πολὺν χρυσόν, μάλαγμα.

Εὔχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς) = εὔχροος, Ἀρστφ. Θεσμ. 644. Ξενοφ. Οἰκον. Γ΄. 5.

Εὐχυλία, ἡ. Καλός, ὑγιεινὸς χυλός, τὸ νὰ ἔχῃ τι καλὸν χυλόν. — 2) Ὅ,τι ἔχει πολὺν χυλόν, ἡδύνει τὴν γεῦσιν, εἶναι νόστιμον· παρὰ τὸ

Εὔχυλος, ὁ, ἡ, (χυλός). Ὅ,τι ἔχει καλόν, ὑγιεινὸν χυλόν. — 2) Ὅ,τι ἔχει πολύν, ἡδύν, νόστιμον χυλόν· κατὰ τὸν Valck, οὕτω γραπτέον ἐν Ἡρδτ. 4, 58. ἀντὶ τοῦ κειμένου, ἐπιχολωτάτη. Ἐπίῤ. εὐχύλως.

Εὐχυμία, ἡ· = εὐχυλία.

*__Εὔχυμος__, ὁ, ἡ = εὔχυλος· ἰδὲ μέντοι ἐν τῷ, χυλός τὴν διαφορὰν τοῦ, χυμός.

Εὐχωλή, ἡ (εὔχομαι). Εὐχή, ὑπόσχεσις, τάγμα εἰς τοὺς θεούς, Ἰλδ. Α, 65. 93. Προσευχή, λιτανεία, ἱκεσία εἰς τοὺς θεούς, Ἰλδ. Ι, 499. Ὀδσ. Ν, 357., κατ' ἀμφότερα μετὰ τοῦ «θύεα δῶρα» συντεταγμ. Παράκλησις, δέησις, εὐχή· τὸ πρᾶγμα τῆς εὐχῆς, τὸ ὁποῖον εὔχεταί τις νὰ λάβῃ, ἢ νὰ γένῃ, Ἰλδ. Β, 160. Δ, 173. Χ, 433. «εὐχωλὰς ἐπιτελεῖν» Ἡρδτ.

Θ, 63. — 2) ὡσαύτως καὶ τὸ πρᾶγμα τῆς καυχήσεως, περὶ τοῦ ὁποίου καυχᾶται, ἢ ὑπερηφανεύεταί τις· ἡ καύχησις, ἡ μεγαλαυχία, ἡ ὑπερηφάνεια αὐτή. Ἰλιάδ. Θ, 229. Ἐξαιρ. φωνὴ ἀγαλλιάσεως, νίκης, Ἰλιάδ. Δ, 450. Θ, 64. τῷ, οἰμωγὴ συντεταγμ. ἀφ' οὗ

Εὐχωλιμαῖος, α, ον. Ὅστις ὑπεχρεώθη δι' εὐχῆς, ὑποσχέσεως τάγματός τινος εἰς τὸν Θεόν, Ἡρόδ. 2, 63. κατὰ παράφρασιν «εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες»· ὁ Στράβων ἑρμηνεύει τὸ Soldurii ἢ devoti τῶν Κελτῶν παρὰ τῷ Καίσαρι διὰ τοῦ, εὐχωλιμαῖοι. — 2) = εὐκταῖος.

Εὐχώριστος, ὁ, ἡ (χωρίζω). Ὅ,τι εὐκόλως χωρίζεται, ξεχωρίζεται, εἶναι εὐκολοξεχώριστον.

Εὔχωρος, ὁ, ἡ (χῶρος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι πολύχωρον, εὐρύχωρον. Πτολμ. «παρὰ τὰ κενὰ καὶ εὐχωρότερα καὶ ὑγρότερα».

Εὔχωστος, ὁ, ἡ (χώννυμι). Ὅ,τι εὐκόλως ἐπιδέχεται παράχωμα, εἶναι εὐκολοπαράχωτον, εὐκόλως ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ γεμίσῃ μὲ χῶμα, μὲ ἐρειπίων λείψανα καὶ τ., νὰ κάμῃ θέσιν, Ἰταλ. μόλον.

Εὐψάμαθος, ὁ, ἡ (ψάμαθος). Χώρα, τόπος πολὺν ἄμμον ἔχων· ὅστις εἶναι πολὺ ἀμμουδηρός. (ε) Επιγρμ.

Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, = εὐαφής. Σουίδ.

* **Εὐψηφίς**, ῖδος, ὁ, ἡ (ψηφίς)· Τόπος πολλὰς ψηφίδας, χάλικας, χαλίκια, πετροπούλας, ἔχων ἢ γεμάτος ἀπὸ αὐτάς.

Εὔψυκτος, ὁ, ἡ (ψύχω). Ὅ,τι εὐκόλως ψύχεται, δροσίζεται, ξεκρυόνει. — 2) Ὅ,τι εὐκόλως ἐψύχθη, ἐδροσίσθη, ἐξεκρύωσε.

Εὐψυχέω, (εὔψυχος). Εἶμαι εὔψυχος, γενναιόκαρδος, ἄφοβος, ἀνδρεῖος, θαρραλέος. — 2) «εὐψύχει» συνήθιζον νὰ λέγωσιν οἱ πάλαι Ἕλληνες τοῖς ἀποθνήσκουσι καὶ νὰ γράφωσιν ἐπὶ τὰ μνημεῖα αὐτῶν· τὸ παρ' ἡμῖν, Θεὸς συγχωρήσοι σοι, αἰωνία σου ἡ μνήμη, Jac. Ἀνθ. Παλτ. σελ. 939.

Εὐψυχής, έος, ὁ, ἡ (ψῦχος). Ὅ,τι εἶναι μετρίως ψυχρόν, δροσερόν, ἔχει καλόν, μέτριον κατάψυχον, εἶναι δροσερούτσικον.

Εὐψυχία, ἡ· Γενναιοκαρδία, θάρρος, ἀνδρία, σταθερότης καλή, ἱκανή· παρὰ τὸ

Εὔψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὅστις εἶναι γενναιόψυχος, θαρραλέος, ἀνδρεῖος, σταθερός· ὅστις εἶναι καλοπροδιεσμένος, χαρούμενος. Ἐπίρ. εὐψύχως.

Εὕω, Μλ—εὕσω. Ἰων. αὕω, ψελμν., Περιφλέγω, κεψαλίζω, τίποτε· παρ' Ὁμ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ χοίρων, τῶν ὁποίων σφαγέντων ἐκαψάλιζον τὰς τρίχας πρὶν νὰ τοὺς ψήσωσιν, ὡς ἡμεῖς συνειθίζομεν νὰ τοὺς ζεματίζωμεν, Ὀδύσ. Β, 300. Ξ, 426. «σύας εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς» Ἐκαψαλίζοντο, τοὺς ἐκαψάλιζον κρατοῦντες, στριφογυρίζοντές τους ἐπὶ τὴν φλόγα, Ὀδύσ. Ι, 483. Ψ, 33. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πυρακτωμένου πασσάλου, παλουκίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτύφλωσεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Κύκλωπα, Ὀδύσ. 1, 389 — Τροπ., ἐπὶ κακῆς γυναικός «εὕει ἄτερ δαλοῦ ἄνδρα» Καίει χωρὶς δαλόν, δαυλὶ τὸν ἄνδρα της, τὸ ἡμῶν, τοῦ ψήνει ψάρι 'ς τὰ χείλη, Ἡσιόδ. Ἔργ. 707. — 2) Ξηραίνω τίποτε εἰς τὴν φωτιάν· ὅθεν ἐν γένει, ξηραίνω, στεγνόνω τίποτε. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ λέξ. ἀναυξήτως καὶ μόνον ἐν τῷ κοινῷ, οὐχὶ ἐν τῷ Ἰων., δασυνομ. τύπῳ (συγγν. τῷ αὔω, αὕω, Ξηραίνω, στεγνόνω τι., καὶ τῷ ἕψω.)

Εὐώδης, ὁ, ἡ. (ὄζω. Πρκμ. ὄδωδα). Πᾶν ὅ,τι εὐωδιάζει, μυρίζει καλά· ἔχει, δίδει, εὐωδίαν, καλὴν μυρωδιάν. Ὁμ. ἀφ' οὗ

Εὐωδία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Καλὴ μυρωδία· ἀφ' οὗ

Εὐωδιάζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ πραγμάτων· Μυρίζει καλά, ἔχει, δίδει καλὴν ὀσμήν, μυρωδιάν, μοσχομυρίζει· Παθτ. λαμβάνει, παίρνει τὴν εὐωδίαν ἀπό τίποτε· ὑπό τινος.

* **Εὐωδίζω** = εὐωδιάζω.

Εὐώδιν, ῖνος, ὁ, ἡ. (ὠδίν). ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλ. ἀλόγων ζώων· Εὐκόλως, πολλάκις, εὐτυχῶς, τίκτουσα· ἡ ὁποία γεννᾷ μὲ εὐκολίαν, πολλὰς φοράς· εἶναι πολύτεκνος.

Εὐώλενος, ὁ, ἡ. (ὠλένη). Ὅστις ἔχει καλάς, εὐμόρφους, ὠλένας, καλούς, εὐμόρφους βραχίονας. Πίνδαρ. Πυθ. Θ', 31.

Εὐώνητος, ὁ, ἡ. (ὠνέομαι). Ὅ,τι εἶναι εὐώνητον, εὐτελές, εὐκολαγόραστον, εὐθηνόν, δὲν εἶναι βαρύτιμον, ἀκριβόν. Στράβ. Ε'.

Εὐωνία, ἡ. (εὔωνος). Εὐτέλεια, εὐθηνία, φτήνια.

Εὐωνίζω, Κάμνω τίποτε εὔωνον, εὐθηνόν, τοῦ ξεπέφτω, κατεβάζω τὴν τιμήν· πωλῶ τι εὐθηνόν.

Εὔωνος, ὁ, ἡ. (ὦνος). Ὅ,τι εἶναι εὐτελές, εὐθηνόν, δὲν εἶναι ἀκριβόν. Ἐπίρ. εὐώνως. Εὐθηνά.

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι, ἢ ὅστις ἔχει καλόν, μεγάλον ὄνομα, εἶναι περίφημος, ἐξακουστός, ἔντιμος. Ἡσιόδ. Θγν. 409. ἐξαιρ. ὅ,τι ἔχει ὄνομα εὐτυχές, εἶναι εὐτυχές, εἶναι εὐτυχίας προσημαντικόν· ὅθεν καὶ πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ἀριστερός, τίθεται ἡ λέξις· «ἐξ εὐωνύμου χειρὸς» Ἡρόδ. 7, 109. τοῦτο δὲ οὐχὶ διότι συνήθιζον νὰ νομίζωσιν οἱ πάλαι Ἕλληνες ὅτι αἱ εὐσημίαι, τὰ εὐτυχίας προσημαντικὰ σημεῖα, οἱ εὐτυχεῖς οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν — διότι τὰ τοιαῦτα ἐνομίζοντο ἐκ δεξιῶν μάλιστα ἐρχόμενα, ἰδὲ ἀριστερός, δεξιός — ἀλλὰ κατ' εὐφημισμόν, ἵνα μὴ ἐκφράζωσι τό, ἀπευκταίων σημαντικόν, ἀριστερός· παρβλ. εὔξεινος, εὔφημος· μάλιστα δὲ καὶ τῷ ἀριστερός, αὐτῷ ἔγκειται ὁ αὐτὸς εὐφημισμός.) ἐξαιρ. εὔχρηστος ἐστιν ἡ λέξις εἰς τὰ τοῦ πολέμου «εὐώνυμον κέρας» Ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ, τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στρατοῦ.

Εὐώπης, ου, ὁ. Θηλ. εὐῶπις, —ιδος, ἡ (ὤψ). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει καλά, εὔμορφα ὄμματα, εὔμορφον πρόσωπον, καλήν, εὔμορφον ὄψιν· ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει καλὴν ὅρασιν, βλέπει καλά· εἶναι εὐμορφομμάτης, εὐμορφοπρόσωπος, ὀξυδερκής. τὸ Θηλ. «εὐώπιδα κούρην» κεῖται ἐν Ὀδύσ. Ζ, 113. 142. καὶ Ὑμ. Δμτρ. 334.

* **Εὐῶπις**, ὁ, ἡ = εὐώπης. Lobeck ἐν Σοφκλ. Αἴ 274.

* **Εὐωπός**, ή, όν = εὐώπης.

* **Εὔωπος**, ὁ. Ἰχθύς τις· κοιντ. παρά τισι Γοῦπα λεγόμενος. Ὀππ.

Εὐωρέω, Μλ—ήσω. (εὔωρος). Εἶμαι ἄφροντις, δὲν ἔχω κάμμίαν φροντίδα, δὲν φροντίζω, δὲν μοὶ μέλει διὰ τίποτε· ἀφ' οὗ

Εὐωρία, ἡ. Ἀφροντισία, ἀμεριμνία· τὸ νὰ μὴ ἔχῃ τις κάμμίαν φροντίδα· ἡσυχία, εὐθυμία. — 2) (ὥρα). Καλός, εὔμορφος καιρὸς τοῦ χρόνου· ἄνοιξις. δηλ. καλοκαίρι καιτλ. Λόγγ. Α'. «τοιαύτης πάντα κατεχούσης τῆς εὐωρίας.»

Εὐωριάζω, = εὐωρέω.

Εὔωρος, ὁ, ἡ. (ὥρα, φροντίς). Ὅστις εἶναι ἄφροντις, δὲν ἔχει κάμμίαν φροντίδα, εἶναι ἀφρόντιστος, ἐλεύθερος ἀπὸ φροντίδας. — 2) (ὥρα) «εὔωρος γῆς.» Καρποφόρος· «γάμος εὔωρος.» Ὁ γάμος τῶν ἐν ἀκμῇ νεονύμφων· ὅταν οἱ νεόνυμφοι εἶναι ἀμφότεροι εἰς τὴν ἀκμήν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των.

Εὐώροφος, ὁ, ἡ. (ὄροφος). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ καλήν, στερεάν, εὔμορφον στέγην, σκεπαστήν. Σχολ. Λυκφρ. 350.

Εὐωχέω. Τρέφω, χορτάζω τι καλῶς· «εὐωχοῦσι τὰς ὗς πιαίνοντες·» Τρέφουσι καλῶς, δίδουσι πλουσίαν τροφὴν εἰς τοὺς χοίρους διὰ νὰ παχύνωσιν. Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. Κ'. ἐπὶ ἀνθρώπων, Δίδω εἴς τινα καλὰ φαγητά, φιλεύω τινά· ἀεὶ αἰτιατ. τοῦ προσ. Ἡρόδ. 1, 126. 4, 73. 95. 6, 129. Παθτ, μετὰ μσ. Μλ. Φιλεύομαι, μὲ φιλεύει τις καλά· ἔθεν, τρώγω καλά, χορταίνω, τρώγω πολύ, μοὶ νοστιμεύει τι, ξεφαντόνω· «εὐωχηθῆναι» Ἡρόδ. 1, 31. ἐνίοτε δὲ μετὰ αἰτ. τοῦ πρᾶγμ. Ξενοφ. Κυροπ. Δ'. γ'. 6. «πολλὰ κρέα γε εὐωχοῦ.» Ἐπὶ νοερᾶς τροφῆς. «εὐωχέω τινὰ καλῶν λόγων» Τέρπω, εὐφραίνω τὴν καρδίαν τινὸς μὲ νέας διηγήσεις, διηγούμενός τι νέα, Δρρστ. Παθτ. Εὐφραίνομαι, εὐθυμῶ ἀκούων, ἀναγινώσκων τίποτε· μετὰ γεν. «εὐωχοῦ τοῦ λόγου» Πλάτ. ἰδὲ Heind. ἐν Λυσ. σελ. 211. D. παρβλ. ἑστιάω. (ὡς τό, εὐοχέω, παρὰ τό, εὖ καὶ ἔχω, ὀχή.) ἀφ' οὗ

* **Εὐωχητήριον**, τό. Τόπος ἡδονῆς, εὐθυμίας, τὸ Γερμν. λουστχάους· ὡς τὸ συμβητήριον.

Εὐωχητής, οῦ, ὁ. Φίλος, τὸν ὁποῖον φιλεύει τις.

Εὐωχητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐωχίαν.

Εὐωχία, ἡ. Συμπόσιον, ξεφάντωμα· τὸ νὰ εὐωχῆται, ξεφαντόνῃ τις· ἀφ' οὗ

Εὐωχιάζω, = εὐωχέω. Λιβάν. Δ'.

Εὐῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ) = εὐώπης. Σοφοκλ.

Τὸ Ε μετὰ τοῦ Φ.

* **Ἔφα**, Δωρ. ἀντί, ἔφη. γ'. ἑνικ. πρσπ. Παρτ. τοῦ φημί.

Ἐφαάνθη, Ποιητ. ἀντί, ἐφάνθη, γ'. ἑνικ. πρσπ. ἀόρ. ά. παθ. τοῦ φαίνω.

Ἔφαβος, ὁ, Δωρικ. ἀντί, ἔφηβος.

Ἐφαγίζω, = ἐφαγνίζω. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 106.

Ἐφαγιστεύω, (ἁγιστεύω). Φυλάττω τὰ ἱερὰ ἔθιμα εἴς τι. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 196.

* **Ἐφαγνίζω** (ἁγνίζω). Ἁγιάζω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις· προσφέρω τι ἔτι εἰς θυσίαν, θυσιάζω· ἐπὶ θυσίας ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰς τιμὴν τῶν ἐνταφιαζομένων γινομένης.

* **Ἔφαγον**, ες, ε. Ἀόρ. β'. τοῦ ἐσθίω, Ὁμ.

Ἐφαιρέομαι, Μλ—ήσομαι. (αἱρέομαι, ἀσμλ.) Ἐκλέγω τι ἢ τινα προσέτι, μετὰ ταῦτα, πρὸς τοῖς ἄλλοις.

Ἐφάλιος, ὁ, ἡ. (ἅλς). Ὅ,τι εἶναι, κεῖται, εὑρίσκεται, εἰς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐφάλλομαι, Μλ. —λοῦμαι (ἅλλομαι, ἀσμλ.) Πηδῶ ἐπάνω, ἐπιπηδῶ, ἐπίσω εἰς τίποτε, «ἵππους ἐφαλλεσθαι». Ὁρμῶ κατά τινος ἐξαφνα, τὸν καταπλακόνω· μετὰ δοτ. Ὁμ., ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. εἴς τινα. Πινδ., ἐπειδὲ καὶ μετὰ γεν. «ἵππων» Ἰλιάδ. Η, 15., ὅπου δὲν κεῖται κατ' ἐχθρικ. σημτ., καθ' ἣν ὁ Ποιητ. ἀεὶ δοτικ. συντάσ. τὴν λέξ. Οὕτω καὶ ἄνευ πτωτικοῦ «κεῖνος μὲν ἐπάλμενος» Ἐπηδήσε καὶ τὸν ἐφίλησε, Ὀδύσ. Ω, 320. Ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ γ'. ἑνικ. πρσπ. τοῦ ἀόρ. χρῆται κατὰ συγκπ., καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ μετχ. ἀόρ. κατὰ συγκπ. ἐπάλμενος· ἀφ' οὗ ὅμως, ἐν τοῖς δυσὶ χωρίοις, ὅπου ἡ λέξ. δὲν φέρει ἐχθρικ. σημτ., χρῆται τῷ τελείῳ τυπ. ἐφιάλμενος.

Ἔφαλμος, ὁ, ἡ. (ἅλμη). Ὅ,τι εἶναι βαλμένον εἰς ἢ ἠτοιμασμένον μὲ ἅλμην, σαλαμοῦραν, τὸ ἰταλ. μαρινᾶτον· «ἔφαλμα βρώματα.»

Ἔφαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) = ἐφάλιος· Ὅ,τι κεῖται πλησίον τῆς θαλάσσης, Ἐπίθ. τῶν παραθαλασσίων πόλεων, Ἰλιάδ. Β, 538. 584.

Ἐφαλόω, Δωρικ. ἀντί, ἐφηλόω.

Ἔφαλσις, εως, ἡ. (ἐφάλλομαι). Τὸ νὰ πηδᾷ τις ἐπί, πλησίον εἴς τι, πρὸς τὰ ἐπάνω· τὸ νὰ ὁρμᾷ ἔξαφνα κατά τινος, νὰ καταπλακόνῃ τινά· πήδημα ὁρμῶν· τό, ἰταλ. ἀτάκο.

Ἐφάμαν, Δωρικ. ἀντί, ἐφάμην, μέσ. Παρατ. τοῦ, φημί. (⏑⏑—)

Ἐφαμαρτάνω, Μλ—ήσω (ἁμαρτάνω, ἀσμλ.). Ἁμαρτάνω, σφάλλω εἰς τίποτε· κάμνω σφάλματα.

— 2) μετβ. Παράγω, ἀπατῶ, ξεγελῶ τινα εἰς τὸ νὰ κάμῃ τοιοῦτον σφάλμα· παρὰ τοῖς Ο'.

Ἐφάμιλλος, ὁ, ἡ. (ἅμιλλα) Τὸ πρᾶγμα τῆς ἁμίλλης, περ τοῦ ὁποίου ἁμιλλᾶταί τις· τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται ἅμιλλαν· περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἅμιλλα, φιλονεικία — 2) ἐνεργτ., Ὅστις ἁμιλλᾶται συναιρίζεται εἰς ἢ διά τι μέ τινα· ὅστις εἶναι ἴσος ἢ ὅμοιος μέ τινα εἰς τὸν ἀγῶνα· ἐν γένει· Τὸ νὰ εἶναί τις ὅμοιος μέ τινα εἰς τίποτε· μετὰ δοτκ. «σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασιν.» Ἰσοκράτ. (ᾰ)

Ἔφαμμα, τό. = ἐφαπτίς.

Ἔφαμμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀμμῶδες, γεμᾶτον ἀπὸ ἄμμον· ἀμμοστρωμένον.

Ἔφαν, Αἰολικ. καὶ Ἐπκ. ἀντί, ἔφασαν γ'. πλθ. πρτκ. Παρτ. τοῦ, φημί. Ὁμ. (ᾰ)

Ἐφανδάνω, Μλ. ἐφαδήσω (ἁνδάνω, ἀνμλ.) τινί. Ἀρέσκω, φαίνομαι ἀρεστὸς εἴς τινα. Παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον· τὸ γ'. ἑνκ. προσ. Παρτ. «ἐφήνδανεν» Ἰλδ. Η, 45. ἐξ ἐναντίας δὲ χρῆται ὁ ποιητ. τὸν. ἐπιανδάνω, τῷ γ'. πρσπ. τοῦ ἐνεστ. ἐπιανδάνει, Ἰλδ. Η, 407. καὶ ἐν Ὀδσ. τῷ γ'. πρσπ. τοῦ Παρτ. ἐπιήνδανε.

* Ἐφάνη· γ'. ἑνκ. προσ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ, φαίνω. Ὁμ. (ᾰ).

Ἐφάπαξ, Ἐπίρ. (ἅπαξ). Διὰ μίαν φορὰν μόνον, μίαν φοράν· διὰ μιᾶς, μὲ μιᾶν.

Ἐφαπλόω, (ἁπλόω). Ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, ξετυλίγω, ξεδιπλόνω τι ἐπί τι· ἀφ' οὗ

Ἐφάπλωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἥπλωσε, ἐξεδίπλωσέ τις· εἶναι ἡπλωμένον, ἐξηπλωμένον, ξεδιπλωμένον ἐπάνω εἴς τι.

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ· καὶ ἔφαμμα, τό. Στράβ. Ζ'. καὶ Σουίδ. Πολεμικόν τι ἐπανωφόριον. Πολύβ, ἐν Β'. 28.

Ἐφάπτω, Μ. φω. Ἰων. ἐπάπτω. (ἅπτω). Προσάπτω, ἐξαρτῶ, ἑνόνω, δένω, δηλυκώνω τινὶς, μὲ ἄλλο τι· ἔτι δὲ καὶ ἀμετβ. Προσκολλῶμαι εἴς τινα, τὸ κοινῶς, τὰ ταιριάζω, τὸ κάμνω ἕνα μέ τινα, Σοφκλ. Ἀντρ. 40. παρβλ. Herm. ἐν Αἰ. 1296. καὶ τὸ, συνάπτω. Ἀσύνηθες δὲ «ἔργον ἐφάπτειν» Πράττω, κάμνω τι μὲ πάθος, μὲ ἐπιθυμίαν, Σοφκλ. Τρχ. 952. Ὁ Ποιητ. χρῆται μόνῃ τῇ παθτ. διαθ. ἐφάπτομαι, ἐπὶ πραγμάτων· Δένεται, δηλυκόνεται, κομποδένεται, κρέματαί τι εἴς τι, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ γ'. πρσπ. τοῦ Παρτ. καὶ τοῦ Ὑπερσυντ. «ἐφῆπται, ἐφῆπτο» Εἶναι εἱμαρμένον, γραπτόν· τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀπειλούντων κακῶν, δυστυχημάτων· μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. «ἐφῆπταί μοί τι» Μοὶ εἶναί τι γραπτὸν, μὲ προσμένει κάνεν κακὸν, «Τρώεσσι κήδε' ἐφῆπται» Ἰλδ. Β, 15. 32. 69. Ζ, 241. καὶ «Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται» Ἰλδ. Η, 402. Μ, 79. Ὀδσ. Χ, 33, 41. καὶ «ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται» Φ, 513. παρβλ. ἐπαρτάω, ἐπικρεμάννυμι.» Κατὰ παθτ. Παρκμ. μετὰ γεν. «κάλλεος ἐπαμμένοι» Προικισμένος μὲ κάλλος, εὔμορφος, Ἡρδτ. 1, 199. 8, 105. Μέσ. Ἐγγίζω, ψηλαφῶ, πιάνω, ἀδράχνω· ἁπλόνω τὴν χεῖρα καὶ φθάνω τι· μετὰ γεν. Παρ' Ὁμ. ἅπαξ μόνον «ἠπείρου χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο» Ἐὰν ἐγγίσῃς τὴν ξηρὰν μὲ τὰς χεῖράς σου, Ὀδσ. Δ, 348. πολλάκ. παρὰ Πνδ. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. ὡσαύτως, Ἐγγίζω, φθάνω τι. «τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο.» Ἀριστοτ. «ἐφαπτόμενος τοῦ τέλους» Ἐγγίζων νὰ τελειώσῃ, Schaef. ἐν Διον. συνθσ. σλ. 171. ἡ δὲ σύνταξ. «κάλλεος ἐπαμμένοι» τοῦ Ἡρδτ. μόνῳ ἰδία ἐστί. Σπανιωτ. μετὰ δοτ. Πνδ. Νμ. 8, 61. Ὀλμ. 1, 138. Πυθ. 8, 86. — 2) Ἀνάπτω, βάλλω, δίδω φωτιὰν εἴς τι· ἀφ' οὗ

Ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, ἡ. Ὅστις ψηλαφᾷ, ἐγγίζει, πιάνει τι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. ποιητ.

Ἐφαρμογή, ἡ. Συνάφεια, ἕνωσις, συγκόλλησις, ταίριασις, ἅρμοσίς τινος εἴς τι ἢ ἐπί τι.

Ἐφαρμόζω, Μλ. -όσω (ἁρμόζω). ἐπὶ πραγμτ. Ἁρμόζει, ταιριάζει, στέκει καλά· μετὰ δοτ. ἐπὶ ὅπλων «πειρήθη, εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε» Ἰλδ. Τ. 385 2) μεταβ. Προσαρμόζω, ἑνόνω, συγκολλῶ, προσάπτω, ἁρμόζω τι εἰς ἢ ἐπάνω εἰς τίποτε· τινί τι. π. χ. «κόσμον χροΐ» Ἡσδ. Ἔρ. 76. ἀφ' οὗ

Ἐφάρμοσις, = ἐφαρμογή.

* Ἐφαρμοστέος, α, ον. Ἐπθ. ῥηματ. τοῦ ἐφαρμόζω, Λουκ. Ἱστρ. 6.

Ἐφαρμόττω, Ἀττ. ἀντὶ ἐφαρμόζω.

Ἐφάρξαντο, κατὰ ποιητ. μετάθ. ἀντί, ἐφράξαντο.

Ἐφαψίς, ίδος, ἡ. (ἐφάπτω). Δέσιμον, ἕνωσίς τινος μὲ ἄλλο τι. «πάνυχες εἰσι δέρματος ἐφαψίς.» Γάλλ.

Ἐφέβδομος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι περιέχει ἕν τι ὅλον καὶ τὸ ἕβδομον μέρος αὐτοῦ προσέτι, ἤτοι 8/7. ἰδὲ ἐπίτριτος.

Ἐφέδρα, ἡ. (ἕδρα). Τὸ νὰ κάθηται, μένῃ, παραμένῃ τις πλησίον που· ἐξαιρ. τὸ πολιορκῆ τι, πολιορκία — 2) Τὸ νὰ κάθηταί τις ἐπάνω εἴς τι. Πλάτ.

Ἐφεδράζω, Κάθημαι ἢ κεῖμαι ἐπί τι, ἐπάνω του· μετὰ δοτκ. Ἡλιοδ. Αἰθιοπ.

Ἐφέδρανα, τά. Οἱ γλουτοί, τὰ καλομέρια ἐπάνω τῶν ὁποίων καθήμεθα. Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α'. 13. — 2) ἐν γένει, Καθέδρα, θρονίον, σκαμνί. Ἡσχ.

* Ἐφεδράω, Μλ-ήσω = ἐφεδράζω· μετὰ δοτ. Ἀρστκ. Σιδ. 92.

Ἐφεδρεία, ἡ. Τὸ νὰ κάθηταί τις ἐπάνω που ἢ πλησίον εἴς τι. — 2) Τὸ νὰ παρατηρῇ, παραμονεύῃ τι ἢ τίς τίποτε πῶς νὰ τὸ πιάσῃ, ὅθεν — 3) Ἐπιβουλή, παραμόνευμα, καρτέρι, βίγλισμα· φρουρά, στράτευμα τὸ ὁποῖον διορίζεται νὰ φυλάττῃ τόπον ἢ πόλιν τινά· τὸ ἰταλ. γαρνιζιόνη· παρὰ τό.

Ἐφεδρεύω, Μλ. εύσω. (ἔφεδρος). Κάθημαι ἐπάνω, πλησίον, μέσα που· μετὰ δοτ. — 2) Κατασκοπεύω, παραμονεύω, βιγλίζω, τινὰ ἢ τι· παρατηρῶ πῶς νὰ ἠμπορέσω νὰ κατατρέξω, βλάψω τινά· μετὰ δοτκ. ἔτι δὲ καὶ ἐν γένει, Προσμένω εὐκαιρίαν εἰς τὸ νὰ πράξω τίποτε. — 3) Εἶμαι εἰς φρουρὰν ὅ ἐστι, φυλάττω τόπον ἢ πόλιν τινά. 4) ἐν γένει, Εἶμαι ἔφεδρος. Ἰσοκρ.

* Ἐφεδρήσσω ποιητ. ἀντί, ἐφεδριάζω. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 151. Bekk. Coluth. 68.

* Ἐφεδριάω = τῷ ἑπομ. Coluth. 15.

Ἐφεδρίζω, καὶ Δωρικ. ἐφεδρίσσω, Κάθημαι ἐπάνω εἴς τι· ἐξαιρέτως εἰς τὸ παιγνίδι, ἐφεδρισμὸς καλούμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νικηθεὶς πρέπει νὰ φέρῃ ἐπὶ τὴν ῥάχιν του τὸν νικητὴν ἕως εἰς τὸ διωρισμένον σημεῖον· καθὼς καὶ τὴν σήμερον ἔτι τὰ παιδία τῶν Ἑλλήνων συνηθίζουσι τὸ τοιοῦτον παιγνίδιον ὅταν σφαιρίζωσι, παίζουν τὸ τόπι, τὴν τόπαν, καὶ εἰς ἄλλα τινὰ παιγνίδια.

Ἔφεδρος, ὁ, ἡ. Ὅστις κάθηται ἐπάνω που ἢ πλησίον τινός· μετὰ δοτ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ γενκ. Ὅστις κάθηται, ἢ ὅ,τι κεῖται, ἵσταται στερεά που· ὅθεν «τὸ ἔφεδρον» Στερεὸν κάθισμα, θρονί, σκαμνί — 2) Ὅστις ἐπικάθηται, κάθηται καὶ κατασκοπεῖ, παραμονεύει, βιγλίζει· ἐπιβουλεύεται, παρατηρεῖ τι ἢ τινα διὰ κάνένα σκοπόν τινα· «ἔφεδρος τῶν καιρῶν» Ὅστις προσμένει εὐκαιρίαν διὰ νὰ πράξῃ τι· κατάσκοπος, παραμονευτής, ἐπίβουλος, ἐνδεχητής, ἐχθρὸς ἐν γένει, Ξνφ. Ἀνβ. 2, 5, 10 — 3) Ὅστις ἀναδέχεταί τινα, παίρνει τὸν τόπον, ἐμβαίνει εἰς τὸν τόπον καὶ ἀναπληροῖ τὸ καθῆκον ἄλλου τινός· «ἔφεδρος βασιλεύς.» Ὁ διάδοχος, Ἡρδτ. 5, 41. ἐξαιρ. ὁ ἀγωνιστής, ὅστις ἀναδέχεται τὸν τόπον τοῦ νικηθέντος, ὅταν εἷς τῶν δύο ἀγωνιζομένων νικηθῇ, καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα μετὰ τοῦ νικητοῦ, ὁ ἔφεδρος, τὸ ἰταλ. σεκοντάντης, εἰς τὴν μονομαχίαν, δουέλον. Ἀρστφ. Βατρ. 800, ἔτι δὲ καὶ ὅστις μάχεται μὲ δύο ἐχθροὺς ἐν ταὐτῷ, Αἰσχλ. Χορ. 856.

Ἐφέζομαι, Μλ. ἐφεδοῦμαι (ἕζομαι ἀνμλ.). Κάθημαι ἐπί τι ἢ πλησίον που· μετὰ δοτ. «δίφρῳ, ἱστῷ, γούνασι πατρός» Ὁμ., ὅστις τῷ ἐνεστ. καὶ τῷ Παρτ. μόνον χρῆται. Παρὰ Πινδ. δὲ καὶ μετὰ γεν. καὶ παρ' Αἰσχλ. μετὰ αἰτιατ., ἐνεπιπτωτικοῦ, Κάθημαι κάτω, προσέτι, πλησίον που. Ὀδσ. Ρ, 334. παρβλ. Αἰσχλ. Εὐμν. 426. (ἐνεργτ. ἐφέζω, οὐχ εὕρηται· ἰδὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγμ. ἔφεισα.)

* Ἐφέηκα, ας, ε. Ἐπκ. ἀντί, ἐφῆκα· ἀόρ. α'. τοῦ ἐφίημι. Ὁμ.

Ἐφείην, ης, η, Εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνργ. ἐφίημι. Ὁμ.

* Ἔφεισα, ας, ε. Ἀπρμφ. ἐφέσσαι (εἶσα, ἀνμλ.). Ἔθηκα, ἔβαλα, ἔστησά τι πλησίον που, ἐπί τι. Μέσ. ἐφεσσάμην. Προστκτ. ἔφεσσαι. Ἔθηκα, ἔβαλα, ἔσηκα τίποτε ἐπάνω μου· τί τινι, καὶ τί τινος. Ὁ Ποιτ. χρῆται ἐκ τῆς ἐνργ. μὲν διαθ. μόνον τῷ ποιητ. Ἀπρμφ. ἐφέσσαι ἀντί, ἐφέσαι, Καταβιβάζω ἀπὸ τὸ πλοῖον, εὐγάζω εἰς τὴν ξηράν τινα ἢ τι, Ὀδσ. Ν, 274. ἐκ τῆς μέσ. δέ, τῷ ποιητκ. Μέλ. ἐφέσσεσθαι, Ἰλδ. Ι. 455. τῷ μτχ. ἀόρ. α'. ἐφεσσάμενος (ἀντὶ ἐφεισάμενος) «ἐμὲ γούνασιν εἵσινα» Καθεσθεὶς ἐπὶ τὰ γόνατά του, Ὀδσ. Π, 443. καὶ τῷ προστκτ. ἀόρ. «ἔφεσσαί με νηός» Καθισέ με πλησίον σου εἰς τὸ πλοῖον, Ὀδσ. Ο, 277. ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ τὸ ἐν Ὀδσ. Θ, 295. «νὲς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο» Μ' ἐκάθισε πλησίον του εἰς τὸ καράβι διὰ νὰ πλεύσωμεν εἰς τὴν Λιβύην. Ὁ τύπ. ἐέσσατο κατὰ ποιητ. συλλβκ. αὔξησ, ἀντὶ εἵσατο, διακρίνεται τοῦ ἕσσατο ἐπκ. ἀόρ. τοῦ ἕννυμι, διὰ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος. (περὶ τῶν ἐλλειπόντων χρόνων ἰδὲ εἶσα.)

* Ἐφείω, ῃς, ῃ. Ἐπκ. Ὑπτκ. ἀόρ. β. ἐνργ. τοῦ ἐφίημι ἀντί, ἐφέω, ἐφῶ. Ὁμ.

Ἐφεκτικός, ή, όν. (ἐπέχω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐμποδίσῃ, κρατήσῃ ὀπίσω, νὰ καταλαμάσῃ νὰ μερτικάσῃ τι. 2) Ἐφεκτικοὶ ἐλέγοντο οἱ Σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευον εἰς κανὲν φαινόμενον, ἢ δὲν ἐδογμάτιζον, δὲν ἔλεγον τι περὶ αὐτῶν μετὰ βεβαιότητος, ἀλλ' ἐκρύπτον, ἐκράτουν τὴν γνώμην των ὀπίσω· ἰδὲ ἐποχή, σημτ. 4.

Ἐφεκτός, ή, όν (ἐπέχω). Ὅ,τι ἀπέχεται, ἐμποδίζεται, κρατεῖται ὀπίσω. «τὰ ἐφεκτά,» παρὰ τοῖς Σκεπτικοῖς, Τὰ πράγματα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν δογματίζει, δὲν φανερόνει τις τὴν γνώμην του· «καὶ ἄδηλον καὶ ἐφεκτῶν,» Σέξτ. Ἐμπ.

Ἔφεκτος, ὁ, ἡ. (ἕκτος). Ὅ,τι περιέχει ποσόν τι ὅλον καὶ τὸ ἑκτημόριον αὐτοῦ προσέτι· «τόκος ἔφεκτος» Τὸ κεφάλαιον (καπιτάλι) καὶ τὸ ἕκτον μέρος αὐτοῦ ἅμα· παρβλ. ἐπίτριτος.

Ἐφελίσσω, (ἑλίσσω). Σύρω, σβαρνίζω τι. Μέσ. σύρω, σβαρνίζω τι κατόπιν μου. Νικανδρ. Θηρ. 220. «ἐφελίσσεται οὐρήν.»

Ἐφηλκίς, ίδος, ἡ. (ἕλκος). Ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα ἐπάνω πληγῆς τινος γινομένη.

* Ἐφελκόομαι, ὡς παθτ. (ἕλκος). ἐπὶ παθῶν τοῦ σώματος· Εὐγαίνει, γίνεται πρίσμα, πρίσκεται.

Ἐφελκυσμός, ὁ. (ἐφελκύω). Τὸ νὰ σύρῃ, τραβᾷ τι ἢ τίς τίποτε, πρός τι, εἴς τι, κατόπιν του· τράβηγμα, σύρσιμον. Εὐστάθ.

Ἐφελκυστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἕλκει, σύρει τίποτε, πρός, εἴς τι, κατόπιν του.

Ἐφελκυστικός, ή, όν. Ὅ,τι εἰλκύσθη, ἐσύρ-

-θη· σύρεται, τραβᾶται πρός, εἰς, κατόπιν εἴς τι· ὅθεν «Νῦ τὸ ἐφελκυστικόν» — 2) ἐνεργ. Ὅστις ἕλκει, σύρει, τραβᾷ τίποτα πρός, εἴς τι, κατόπιν του· παρὰ τὸ

Ἐφελκύω, Μ. ύσω, (ἑλκύω) = ἐφέλκω. (τὸ υ, ἐν — ύω, διφορεῖται, ἐν — ύσω, δέ, μακρ. τὰ πλεῖστα.

* Ἐφέλκω, Μλ. -ξω. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ἐφελκύω. (ἕλκω). Ἕλκω, τραβῶ, σύρω, σβαρνίζω τίποτε πρός, εἴς τι, ὀπίσω. Τρπκ. Ἐπάγομαι, προτάγομαι, ἤτοι ξεπλανῶ, σύρω, φέρω τινὰ εἰς τὴν θέλησιν, εἰς τὴν γνώμην μου. Μέσ. Σύρω τι πρὸς ἐμαυτόν, μαζύ μου, κατόπιν μου, «ἔγχος» Σύρω μαζύ μου τὸ εἰς τὸ σῶμά μου ἐμπηγμένον κοντάρι, Ἰλδ. Ν, 597. «ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος» Τὸ σίδηρον τραβᾷ πρὸς τὸν ἑαυτόν του τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρεθίζει εἰς πόλεμον, εἰς τὴν φθοράν του· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν, τὸν τραβᾷ τὸ αἷμά του. Ὀδσ. Π, 297. «παῖδας ἐφελκομένους» Οἱ ἀδύνατοι, παραλυμένοι. Ἰλδ. Ψ, 696. «οἱ ἐπελκόμενοι» παρ' Ἡροδτ. = οἱ ὑπολειπόμενοι, οἱ ἀκολουθοῦντες, οἱ ὑστεροῦντες ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, ὅσοι μένουν ὀπίσω ἀπὸ τὸ στράτευμα, Schweigh. ἐν Ἡρδτ. 7, 105. Δ, 203. (τῇ ἐνεργτ. διαθ. οὐ χρῆται ὁ Ποιτ.) «ἐφέλκω τὴν θύραν» Εὐγαίνων τραβῶ καὶ κλείω τὴν θύραν, Ἀσυν. «ἐφελκ. βρόγχους» Καταπίνω τι, τὸ κοιντ. τραβῶ μίαν καταπιὰν ἀκόμα. Ἀρρ. ἀφ' οὗ

Ἐφελξις, εως, ἡ. = ἐφελκυσμός. Ἀρστλ.

Ἐφέμεν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφίημι, ἀντὶ, ἐφεῖναι.

Ἐφέννυμι, = τῷ εὔχρηστοτ. ποιητ. ἐπιέννυμι, Ἐνδύω, φοραίνω τινά.

* Ἐφεξῆς, Ἐπρρ. ποιητκ. ἐφεξείης (ἑξῆς). Εἰς τὴν ἀράδαν, κατὰ τὴν τάξιν, ἀκολούθως, ἑπομένως, ἕν κατόπι, ἢ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, «τὰ ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις» Κατὰ τὰ ῥηθέντα, λεχθέντα· ὡς συμπεραίνεται, γίνεται δῆλον ἐκ, ἢ διὰ τῶν ῥηθέντων. — 2) σπανιώτ. ἐπὶ χρόνου. Εἶτα, μετέπειτα, μετὰ ταῦτα, ὕστερον· τότε ὕστερον, ὕστερον ἀπὸ τοῦτο. Συντάσ. μετὰ γενκ. συνηθ. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτκ. εὕρηται, Schaef. ἐν Διον. συνθτ. σλ. 142.

Ἐφεξις, εως, ἡ. (ἐπέχω). Τὸ νὰ ἐπέχῃ, κωλύῃ, κρατῇ τις ὀπίσω ἐμποδίζῃ τι. — 2) = ἐπιτχεσία, Πρόφασις, Ἀριστοφ. Σφηκ. 337. «τοῦδ' ἔφεξιν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σε βουλεται;» Κατὰ τίνα πρόφασιν; τίνος χάριν; τί προφασιζόμενος; τίνα πρόφασιν ἔχων;

Ἐφέπομαι (ἕπομαι, ἀνμλ) ἰδὲ ἐφέπω, κατὰ μέσ. διαθ.

Ἐφέπω, Πατ. ἐφεῖπον, Ἐπκ. ἀναυξτ. ἔφεπον. Μλ. ἐφέψω. Ἀόρ. ἐπέσπον. Ἀπρμφ. ἐπισπεῖν. Μτχ. ἐπισπών. (ἕπω, ἀνμλ.) Καταδιώκω, κατατρέχω, διώκω, κυνηγῶ, τρέχω, πηγαίνω πάντοτε κατόπιν τινός, τὸ κοιντ. δὲν τὸν ἀφίνω ἀπὸ τὸ κοντόν· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Λ, 177. Χ, 188. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλδ. Δ, 496. Ο, 742. ἐν γένει, Ἐφορμῶ κατά τινος, τὸν καταπιέζω, στενοχωρῶ, τὸν φέρω εἰς ἀμηχανίαν, ἀπορίαν, τὸ κοιντ. τὸν φέρω 'ς τὰ στενά, Ἰλδ. Τ, 357. 494. Ἐλαύνω, διώκω τι ἐμπρός, «ἵππους» Ἰλδ. Π, 326. «ἐπὶ Κεβριόνῃ καὶ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους» Ἔδιωκε τοὺς ἵππους, τὴν ἅμαξαν, ἐμπρὸς κατὰ τοῦ Πατρ. Ἰλδ. Π, 732. «ἐφέπεσθε» Πρστκτ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. Π, 724. Παρὰ Πινδ. ἐν γένει, Ἕπομαι, ἀκολουθῶ, συνοδεύω τινί. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δέ, καὶ Μιμοῦμαι, ζηλῶ, ζηλεύω τινά, κάμνω, μεταχειρίζομαι ἐξακολουθῶ τι μὲ προθυμίαν, μὲ ζῆλον· μετὰ αἰτιτ. «πότμον» Εἶμαι μεγάλος φίλος τοῦ κυνηγίου, ἀγαπῶ τὸ κυνήγι. Ὀδσ. Μ, 330 «ἐπιστήμης στόμα» Ἐπιστατῶ, στέκομαι εἰς τὰς πρώτας τάξεις ἐν καιρῷ μάχης καὶ φροντίζω, παρακινῶ τοὺς στρατιώτας νὰ μάχωνται ἀνδρείως, Ἰλδ. Υ, 359. Ἐξέρχομαι, πηγαίνω νὰ κατασκοπεύσω, ζητήσω, ἐξιχνιάσω τι, «κορυφὰς ὀρέων» Ἐπὶ κυνηγοῦ ἀναβαίνοντος τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν καὶ ζητοῦντος θηρία, Ὀδσ. Ι, 121. Περιοδεύω, περιέρχομαι, πηγαίνω ποῦ ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, Πνδ. — 3) Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ παρὰ τῷ Ποιτ. χρήσιμον τὸ «πότμον ἐπισπεῖν» καὶ «θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν» Διώκω τὸν θάνατον, τὴν εἱμαρμένην μου, τοῦτ' ἔστι τρέχω κατόπιν εἰς τὸν θάνατόν μου, ἐπιταχύνω αὐτόν· οὕτω καὶ «κακὸν οἶτον, ὀλέθριον ἦμαρ, μόρσιμον ἦμαρ ἐπισπεῖν» Ὀδσ. Γ, 134. Ἰλδ. Τ, 294. Φ, 100 — Β.) Μέσ. ἐφέπομαι, Πατ. ἐφειπόμην, Μλ. ἐφέψομαι, Ἀόρ. ἐφεσπόμην, Ἀπρμφ. ἐπισπέσθαι· ἀλλὰ καί, ἐφεψέσθαι, ὡς πρστκτ. Θεοκρ. 19, 2. Ἀκολουθῶ, πηγαίνω κατόπιν, συνοδεύω τινά· μετὰ δοτκ. Ἰλδ. Ν, 495. Ὀδσ. Π, 426. Ὑπακούω, πείθομαι· «θεοῦ ὀμφῇ» Ὀδσ. Γ, 215. Π, 96. «πεπτεώμενος μένει σφῷιν» Ἀκολουθοῦντες εἰς τὸ πάθος, εἰς τὴν τυφλήν, παράλογον κλίσιν των, κυριευόμενοι ἀπὸ αὐτήν, Ὀδσ. Σ, 262. Ρ, 431. «ποσὶν ἐπισπέσθαι» Τὸ νὰ φθάνῃ τις τινὰ τρέχων, πηγαίνων κατόπιν του, Ἰλδ. Ξ, 521. Παρὰ τοῖς ὑστέροις, Συμφωνῶ μέ τινα εἴς τι, εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῇ μέσῃ διαθ. σπανιώτερον, ἀεὶ κατὰ τὸν Ἀόρ. καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἐνργ. διαθ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνήθη ἐχθρικὴν σημσ. καθ' ἣν ὁ Ἡρδτ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ. χρῆται αὐτῷ, 8, 7.

Ἐφερμηνευτικός, ή, όν. Ὅ,τι συντείνει, προσπίζεται εἰς περαιτέρω διασάφησιν, ἐξήγησίν τινος. Ἐπίρ. ἐφερμηνευτικῶς· παρὰ τὸ

Ἐφερμηνεύω, (ἑρμηνεύω). Ἐξηγῶ, διασαφηνίζω τι προσέτι, πρὸς τοῖς ἄλλοις, περαιτέρω.

Ἐφερπύζω, = ἐφέρπω.

* Ἐφέρπω, (ἕρπω). Ἕρπω, χειλοσύρομαι πρὸς, εἴς τι· ἔρχομαι, πηγαίνω που ἕρπων, χειλοσυρόμενος· κρυφίως, χωρὶς νὰ μὲ καταλάβῃ τις, κλεφτικά. — 2) Δρμ. καὶ ποιητ. Ἔρχομαι, πηγαίνω πρός τινα· μετὰ αἰτ. Αἰσχλ. Εὐμν. 304.

* Ἐφες, Πρστκτ. ἀόρ. β΄. τοῦ ἐφίημι· Ἰλδ.

* Ἐφέσια, ίων, τά· Ἑορτή, πανήγυρις τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ.

Ἐφέσιμος, ό, ἡ· μετὰ τοῦ, δίκη. Κρισολογία, περὶ τῆς ὁποίας γίνεται, ἔφεσις, τοῦτ' ἔστιν ἡ εἰς τὸ ἀνώτερον δικαστήριον καταφυγὴ τοῦ καταδικασθέντος, χάσαντος τὴν κρίσιν, τὸ ἰταλ. ἀππελατσιόνη.

Ἐφεσις, εως, ἡ (ἐφίημι). Τὸ νὰ ῥίπτῃ τις τι κατόπιν τινός. 2) Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ, ἀγαπᾷ, καταγίνεταί τις εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ, ἀπολαύσῃ τι· ἐπιθυμία, σπουδή, ἐπιμέλεια, κλίσις, ὄρεξις. 3) Συγγνώμη, συγχώρησις, ἐξουσία· τὸ κληρεξούσιον «ἔφεσιν διδόναι, λαμβάνειν» 4) δικανικῶς, Τὸ νὰ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον, νὰ ἠμπορῇ ὅστις ἔχασε τὴν κρίσιν εἰς τὸ πρῶτον κριτήριον νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἀνώτερον, ἰταλ. νὰ ἀππελλάρῃ, διὰ νὰ ἐπιθεωρηθῇ τὸ πρᾶγμα ἀκριβέστερον· τὸ συνηθ. ἀππελατσιόνη. Ἡσύχ. «ἐκ δικαστηρίου εἰς ἕτερον δικαστήριον μεταγωγή». Φώτιος· «ἡ εἰς ἄλλο δικαστήριον ἐφιεμένη δίκη ὑπὲρ τοῦ κριθῆναι πάλιν».

* Ἐφεσος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περίφημος πόλις.

Ἐφεσπερεύω, Μ. εύσω (ἑσπέρα). Ἀγρυπνῶ, ἢ περνῶ τὴν ἑσπέραν που ἀγρυπνῶν ἐπί τι, ἢ φυλάττων τι.

Ἐφέσπερος, ό, ἡ (ἑσπέρα). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει τὴν ἑσπέραν, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας, διὰ τὴν ἑσπέραν.

Ἐφέσπομαι, Ποιητ. ἀντί, ἐφέπομαι.

Ἐφέσσαι, ποιητ. ἀπρμφ. τοῦ, ἐφεῖσα, ἀντὶ ἐφέσαι, Ὀδσ. Ν, 274.

* Ἐφέσσαι, Πρστκτ. μέσ. ἀόρ. α΄· τοῦ, ἐφεῖσα, Ὀδσ. Ο, 277.

Ἐφέσσομαι, ποιητ. μέσ. Μέλ. τοῦ, ἐφεῖσα, Ἰλδ. Ι, 455.

Ἐφέστιος, ό, ἡ (ἑστία). Ὅστις εἶναι, εὑρίσκεται εἰς τὴν ἑστίαν, πυροστιάν, παροστιάν· τοῦτ' ἔστιν ἐν τῷ οἴκῳ, εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸν ἴδιόν του οἶκον, Ὀδσ. Γ, 234. Οἰκιακός· ἰδικόν του οἶκον ἔχων, εἶναι οἰκοδεσπότης, οἰκοκύρης· «ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν» Ὅσοι ἔχουσιν οἴκους, εἶναι οἰκοδεσπόται, σπιτονοικοκυραῖοι, εἶναι ἐγχώριοι, ἐντόπιοι· ἢ ὅσοι κάθηνται ὁλόγυρα εἰς τὰς πυράς, εἰς τὰς φωτιὰς τοῦ στρατοπέδου, Ἰλδ. Β, 125. Ἔτι δὲ καί, ὅστις ἔρχεται πηγαίνει εἰς τὸν οἶκόν του, Ὀδσ. Ψ, 55. Εἰς ἄλλου τινὸς τὸν οἶκον, Η, 248. ὅθεν φέρει ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν σημσ. ἱκέτου, Ὅστις πηγαίνει, καταφεύγει ὡς ἱκέτης εἰς τὸν οἶκόν τινος, ἰδὲ Wess. ἐν Ἡρδτ. 1, 35. Ὅστις καταλύει, κονεύει εἰς ξένον οἶκον, Br. ἐν Ἀπλλ. Ρδ. 1, 909. ἐν γένει, Ὅστις ἀνήκει, εὑρίσκεται εἰς τὸν οἶκον, εἶναι οἰκιακός, σπιτιακός. «τὰ ἐφέστια» Τὰ τοῦ οἴκου, αἱ οἰκεῖοι, τὸ ἰταλ. ἡ φαμίλια. 2) Ὅ,τι εὑρίσκεται ἐπὶ τὴν ἑστίαν. «Θεοὶ ἐφέστιοι» Οἱ οἰκιακοί, οἱ προστάται τῆς οἰκίας, τῶν ὁποίων τὰ ἀγάλματα ἦσαν ἱδρυμένα, στημένα, ἐπὶ τὴν αὐτοῖς ἱερὰν ἑστίαν. Παρβλ. τὸ Ἰων. ἐπίστιος.

* Ἐφεστρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ἐφεστρίς.

Ἐφεστρίς, ίδος, ἡ (ἐφέννυμι). Ἐπανωφόρεμα, ἐξαιρ. τὸ ὁποῖον φορεῖ τις συνήθως εἰς τὸν οἶκον, καὶ εἰς ψυχρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, τὸν χειμῶνα· σπιτιακὸν φόρεμα, τὸ ἰταλ. βέστα τι κάμερα, Γερμ. ϛλαφρος.

Ἐφέται, ῶν, οἱ (ἐφίημι). Ἐλέγοντο παρ' Ἀθηναίοις οἱ λεκτοί, ἐκλεγμένοι, δικασταί, οἵτινες εἶχον τὸ κληρεξούσιον νὰ κρίνωσι τὰς θανατικὰς κρίσεις, τοῦτ' ἔστι περὶ φόνων, τὸ ἰταλ. προτσέσσι κριμινάλι, καὶ νὰ ἀποφασίζωσι περὶ αὐτῶν· Πλούταρχ. εἰς Σολ. 19. «τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν» — 2) ἐν γένει, Ὅστις εἶναι κληρεξούσιος περί τινος πράγματος· ἄρχων, ἐξουσιαστής, Αἰσχλ. Περσ. 77.

Ἐφετικός, ή, όν (ἐφίημι). Ὅστις ἐφίεται, ἐπιθυμεῖ, ἔχει ἔφεσιν, ἐπιθυμίαν διά τίποτε. 2) Ὅστις ἀφίνει, ἐπιτρέπει, συγχωρεῖ τι· ἐνδίδει εἴς τι. «τὰ ἐφετικά» παρὰ τοῖς Γραμματ. Ῥήματα ἐφέσεως σημαντικά, εἰς ιῶ, λήγοντα οἷον· μαθητιῶ, βασιλειῶ κ. τ. τ.

Ἐφετίνδα, Ἐπρρ. Παιγνίδιον μὲ τὴν σφαῖραν, τόπι, τόπον, τὴν ὁποίαν ῥιπτομένην πρέπει νὰ δέχηται, πιάνῃ ὁ συμπαίζων «ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ προτείναντες ἀλλαχῇ βάλλωσιν» ἄλλως δὲ καὶ φαινίνδα, καὶ ἁρπαστόν «Συντάσσεται δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ, παίζειν.

Ἐφετμή, ἡ (ἐφίημι). Ἐντολή, διαταγή παραγγελία, τὸ ἰταλ. ὀρδίνια, Ἰλδ. Α, 495. Κέλευσμα, πρόσταγμα, προσταγή, ἐξαιρ. τῶν θεῶν καὶ τῶν γονέων· ὅθεν καί, παραίνεσις, νουθεσία, πολλα. παρ. Ὁμ. μάλιστα ἐν Ἰλδ. 2) Παρὰ Πινδάρ. Ἰσθμ. 6, 26. Εὐχή, προσευχὴ εἰς τοὺς θεούς. 3) Ἀπειλή, φοβέρισμα, φοβέρα.

Ἐφετός, ή, όν (ἐφίημι). Ὅστις λαμβάνει, ἢ ἔλαβε καμμίαν ἐντολήν, τῷ ἐδόθη ἢ τῷ δίδεται καμμία ἐντολή, παραγγελία, διαταγὴ περί τινος, πράγματος· Ἐπρρ. ἐφετῶς, Πολβ.

Ἐφευάζω, = ἐπευάζω. Πλούταρχ. Μάρκ. 22.

* Ἐφεύρεμα, τό. Ὅ,τι ἐφεύρει, ἐφευρίσκει τις προσέτι.

***Ἐφεύρεσις**, εως, ἡ, καὶ ἐφεύρησις, ἡ (ἐφευρίσκω). Τὸ νὰ ἐφευρίσκῃ τις τίποτε προσέτι.

Ἐφευρετής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἐφεῦρεν, ἢ ἐφευρίσκει τι προσέτι.

***Ἐφεύρησις**, εως, ἡ = ἐφεύρεσις· παρὰ τό

Ἐφευρίσκω, Μλ-ρήσω. Ἀόρ. ἐφεῦρον (εὑρίσκω). Εὑρίσκω, ἢ ἐπιτυχαίνω τίποτε προσέτι, Ὁμ., Καταφωρῶ τινα, Ὀδσ. Ω. 145. Παρὰ Πνδ. ἐν γένει, Ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω τίποτε μὲ τὸν νοῦν μου. Κατὰ Thiersch. Γρμμ. Ἑλλ. γ'. ἐκδ. σημείωσ. 1. σλ. 252. ἀντὶ τοῦ, ἐξευρίσκω.

Ἐφεψιάομαι, Μλ-άσομαι (ἑψιάομαι). τινί. Περιπαίζω, χλευάζω, καταγελῶ, περιγελῶ τινα. Ὀδυσ. Τ. 331. 370.

Ἐφέψω, Μλ-ήσω (ἕψω, ἀνμλ.). Μαγειρεύω τι πάλιν, ξαναμαγειρεύω — Παθτ. Ἀναβράζει, χοχλάζει, χορχολάζει τι.

Ἐφεώρων, Ἰων. Παρατ. τοῦ ἐφοράω.

Ἐφήβαιον, τό (ἥβη). = ἐπίσειον. Ἡρακλείδης παρ' Ἀθην. Πελδ. Β'. 70.

***Ἐφηβαῖος**, α, ον (ἔφηβος). Ὅ,τι εἶναι νεανικόν, παλληκαριάτικον.

Ἐφήβαρχος, ὁ, ἡ (ἔφηβος, ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἀρχηγὸς καὶ ἐπιστάτης τῶν ἐφήβων. Ἀρῥιαν. Ἐπίκτ. Γ'. 1.

Ἐφηβάω, Μλ-ήσω (ἡβάω). Αὐξάνω, γίνομαι ἔφηβος, παλληκάρι. Ἡρδτ. 6, 83. Αἰσχλ. Θήβ. 671.

Ἐφηβεία, ἡ (ἐφηβεύω). Ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων, τὸ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, νὰ γένῃ παλληκάρι. Στράβ.

Ἐφηβεῖον, τό. Τόπος διωρισμένος εἰς τὸ νὰ γυμνάζωνται οἱ ἔφηβοι, ἐξαιρ. ἐν Σπάρτῃ. Παυσαν. Λακων. ΙΔ'.

***Ἐφήβειος**, εία, ειον = ἐφηβαῖος. Ἀνθλ. Παλ. Ἀπκ. 148. 5.

Ἐφηβεύω, Μλ-εύσω (ἔφηβος). Εἶμαι, γίνομαι ἔφηβος· προστρέφομαι, φέρνομαι, πολιτεύομαι, ἐνδύομαι ὡς ἔφηβος· διατάττω τὰς γυμνάσεις τῶν ἐφήβων.

Ἐφηβία, ἡ = ἐφηβεία.

Ἐφηβικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, εἰς ἔφηβον· »τὸ ἐφηβικόν,« Ἡ τῶν ἐφήβων ἡλικία· ὁ εἰς τὸ θέατρον διωρισμένος τόπος διὰ τοὺς ἐφήβους. Ἔτι δέ, καὶ ἅπασα ἡ νεολαία, τὸ σύμπαν τῶν ἐφήβων.

Ἔφηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὅστις ἔχει τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, παλληκαρίων ἥτις ἐν Ἀθήναις ἤρχετο εἰς μὲν τοὺς παῖδας κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον, εἰς τὰς κόρας δὲ κατὰ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας των· ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἔφηβοι ἐλέγοντο ἐν γένει οἱ ἀκμάζοντες νεανίαι· εἰκοσαετεῖς δὲ γενόμενοι ἐλέγοντο »ἐπὶ διετὲς ἡβῶντες« ἀφ' οὗ

Ἐφηβοσύνη, Ἡ ἡλικία τῶν ἐφήβων, ἡ ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ τάξις αὐτῶν· Ἀνάλεκτ. Β'. 41.

Ἐφηβότης, τητος, ἡ = τῷ προηγμ.

Ἐφηγέομαι, Μλ-ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Φέρω, ὁδηγῶ τινα ἐναντίον τινός, Ἰλδ. Β, 687. κατὰ τμῆσιν. 2) Ὁδηγῶ τινα εἰς τὸ ὀρθόν, τῷ δείχνω τὸν ὀρθὸν δρόμον. 3) ἐν Ἀθήναις. Δείχνω εἰς τοὺς δικαστάς, ἤτοι ἐγκαλῶ, καταδίδω κακοῦργόν τινα, τὸν ὁποῖον ἐξεῦρον, εὕρηκα, ἀνεκάλυψα, ἠξεύρω ποῦ εἶναι, διὰ νὰ κρατήσωσιν αὐτόν, νὰ τὸν πιάσωσιν· ἀφ' οὗ

Ἐφήγησις, σεως, ἡ. Τὸ νὰ ὁδηγῇ τίς τινα ἐναντίον τινός. 2) Τὸ νὰ δεικνύῃ, δείχνῃ τις εἴς τινα τὸν ὀρθὸν δρόμον, νὰ γίνηται ὁδηγός του. 3) ἐν Ἀθήναις, Τὸ νὰ ἐγκαλῇ, καταδίδῃ τις εἰς τὸ κριτήριον γνωστόν τῳ τινὰ κακοῦργον διὰ νὰ τὸν κρατήσωσι, πιάσουν καὶ φυλακώσουν.

Ἐφήδομαι, Μλ-ἐφησθήσομαι, ὡς παθτ. (ἥδομαι). Εὐφραίνομαι, χαίρω ἐπί τινι, διά τι προσέτι· μετὰ δοτ. ἐξαιρ. χαιρεκακέω, Χαίρω ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἄλλου τινός· ὡς τὸ ἐπιχαίρω. Valck. ἐν Ἱππ. 1285.

Ἐφηδύνω, Μλ-υνῶ (ἡδύνω). Ἡδύνω, γλυκαίνω, ποιῶ τι ἡδύτερον, γλυκύτερον, νοστιμώτερον. Τρπκ. Χαροποιῶ τινα προσέτι, ἐπίτι, ἔτι μᾶλλον.

Ἐφήκω, Μλ-ήξω (ἥκω). Ἔρχομαι καὶ ἐγὼ προσέτι, τοῦτ' ἔστιν ὅπου εἶναι καὶ ἄλλος· ἔρχομαι, φθάνω που, τὸ ἰταλ. ἀῤῥιβάρω, φθάνω ἕως εἴς τι μέρος, κατ' ἔκτασιν μήκους ἢ ὕψους.

Ἐφήλατο, γ'. ἑνκ. πρσπ. μέσ. Ἀόρ. α'. τοῦ, ἐφάλλομαι.

Ἔφηλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἧλιξ). Ὅστις εἶναι νέος εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ἐμβαίνει εἰς τελείαν ἡλικίαν. 2) Ὅστις εἶναι ὁμῆλιξ, συνομήλικος μέ τινα.

Ἔφηλις, καὶ ἐφηλὶς-ίδος, ἡ. Ἰων. ἔπηλις (ἧλος). Στέγασμα, σκέπασμα, τουρκβ. καπάκι· τὰ ἀμφίδια, τὰ ὁποῖα κρατοῦσι τὸ στέγασμα κίστης τινός, τὸ συνηθ. τουρκβ. ῥεζὲς εἰς καπάκι σανδουκίου. 2) Μελανίαι ἐπὶ τὸ πρόσωπον, τὸ κοιντ. ἐλιές. Ἔτι δὲ καὶ οἱ φακοὶ ἐπὶ τὸ πρόσωπον, τὸ κοιντ. πρέκκα· (κατὰ ταύτην τὴν σημτ. ἴσως παρὰ τό, ἥλιος).

Ἔφηλος, ὁ, ἡ (ἔφηλις, σημσ. 2). Ὅστις ἔχει ἐφηλίδας, ἐλιές, πρέκκια εἰς τὸ πρόσωπον· 2) (ἥλιος) Ὅ,τι εἶναι κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλιοκαμμένον. 3) (ἧλος) Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον που.

Ἐφηλότης, τητος, ἡ. Σέξτ. Ἐμπ. Ζ'. 233. »ὀφθαλμοῦ ἐφηλότης, »Τὸ περὶ τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκὸν στίγμα, ἀσπράδι, ἀσπραδάκι εἰς τὸ μμάτι.

Ἐφηλόω, (ἡλόω). Καρφώνω τι εἰς ἢ ἐπί τι· καρφώνω τι καλά, στερεά. Τρπκ., παθτ., Αἰσχλ. Ἱκετ. 951. »τῶν δ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ,« Εἶναι τόσον βέβαιον, ὡς νὰ ἦτον καρφωμένον· ἐκυρώθη ἀμεταχλήτως.

***Ἐφηλώδης**, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἐφηλίδας, φαίνεται ὡς ἐλιὲς ἢ ὡς πρέκκα προσώπου (ἔφηλις, σημσ. 2)

Ἐφηλωτός, ή, όν (ἐφηλόω). Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον εἰς ἢ ἐπάνω εἴς τι. Μαθημ. Παλ. σελ. 244.

Ἔφημαι, (ἧμαι). Κάθημαι ἐπάνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω ἢ πλησίον εἴς τι· συνήθ. μετὰ δοτκ. Ὀδσ. Ζ, 309. Μ. 215. παρ' Αἰσχλ. δέ, Εὐμ. 387. καὶ μετὰ αἰτ. »βρέτας ἐφημένος« Καθήμενος, ὡς ἱκέτης, πλησίον εἰς τὸ ἄγαλμα· παρβλ. 418. 422.

Ἐφημερευτής, οῦ, ὁ. Ἐπιστάτης, ἔφορος, φύλαξ· ὅστις κάθηται δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ προσέχει εἴς τι, παρατηρεῖ τι· παρὰ τό

Ἐφημερεύω, Μλ-εύσω (ἡμερεύω). Εἶμαι, ἢ μένω ὅλην τὴν ἡμέραν παρατηρῶν, ἢ πράττων τίποτε· Διόδ. Σικελ. μετὰ δοτκ.

Ἐφημερία, ἡ. Ἔργον, καθῆκον καθημερινόν, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ, ἢ πρέπει νὰ ἐκτελῇ τις μίαν ἡμέραν, ἢ κάθε ἡμέραν· ἢ περιοδικόν, μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων πάλιν ἀρχόμενον. — Δαπάνη, ἔξοδον καθημερινόν· μισθός τινος καθημερινός, μεριάτικον· — Φυλή, τὸ Τουρκβ. Κονάκ. παρὰ τοῖς Ο'. παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. δέ, Ἡ καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐκτελουμένη ἱερουργία ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

Ἐφημερινός, ή, όν = τῷ ἑπμ.

***Ἐφημέριος**, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Ὅ,τι διαρκεῖ τὴν ἡμέραν, ἢ μίαν μόνην ἡμέραν· »οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ.« Κἂν ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἤθελε κλαύσῃ.« Ὀδσ. Δ, 423. »ἐφημέρια φρονεῖν« Τὸ νὰ στοχάζηται, φροντίζῃ τις μόνον διὰ μίαν ἡμέραν, ὄχι διὰ τὸ μέλλον, »νήπιοι ἄγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,« Τὸ παρευτίκα, τὸ παρὸν μόνον φρονοῦντες, ὁ Σχολ. Ὀδσ. Φ, 85. Πολλάκις ὀνομάζονται οἱ ἄνθρωποι »ἐφημέριοι« διὰ τὴν βραχύτητα τῆς ζωῆς των, ὡς νὰ ἦτον διωρισμένη, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς των μίαν μόνον ἡμέραν· ὅθεν ἐν γένει, Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθαρτόν, πρόσκαιρον, προσωρινόν, εὐμετάβλητον. 2) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἡμέραν, εἰς κάθε ἡμέραν, εἶναι καθημερινόν. 3) Ὅ,τι γίνεται, ἐκτελεῖται, συμβαίνει εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Παρὰ Πνδ. δὲ καὶ τρικατλ. Νμς 6, 10. 4) Παρὰ τοῖς Ἐκκλ., Ὁ δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος ἱερουργῶν ἱερεύς.

Ἐφημερίς, ίδος, ἡ. Βιβλίον ἐν ᾧ γράφονται τὰ καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα, καὶ γνωστοποιοῦνται εἰς τὸ κοινόν· Ἐφημερίδα, τὸ συνηθ. ἰταλ. γαζέτα· ἐξαιρ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Βιβλίον ἐν τῷ ὁποίῳ γράφονται τὰ εἰς τὴν ἱστορίαν, ἢ εἰς πόλεμον ἀναφερόμενα, ἀνήκοντα· »αἱ βασίλειοι« Αἱ περιέχουσαι τὰς καθημερινὰς πράξεις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀῤῥιαν. 2) Καταγραφὴ τῶν καθημερινῶν ἐξόδων καὶ εἰσοδημάτων· — παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καί, Ἡμερολόγιον, τὸ ἰταλ. καλεντάρι. — Παρὰ τοῖς ἐμπόροις, Τὸ κατάστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται αἱ καθημεριναὶ πράξεις τῶν ληψοδόσεών των ταχτικῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν τὴν ἀπαιτουμένην, τὸ συνηθ. ἰταλ. ζουρνάλε.

Ἐφήμερον, τό. Ζωΰφιόν τι, τὸ ὁποῖον ζῇ πάνυ ὀλίγον καιρὸν ἢ, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην μίαν μόνην ἡμέραν — Ἀδιόριστόν τι φαρμακερὸν φυτόν, ἢ σύνθετόν τι κώνειον, φαρμάκι.

Ἐφήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα) = ἐφημέριος. Ὅ,τι μόνον μίαν ἡμέραν ζῇ, διαρκεῖ. 2) Ὅ,τι εἶναι καθημερινόν, συμβαίνει, γίνεται κάθε ἡμέραν. συνηθ. τύπος παρὰ τοῖς Λογογρ. Ἀριστοτ. »ἐφήμερα χρήματα.« Θουκυδ. »ἐφήμεραι πράξεις«

Ἐφημεροῦσιοι, οἱ. Ὅσοι ζοῦν ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην, τοῦτ' ἔστι πτωχοί, τὸ κοιντ. μεροδοῦλοι, μεροφάγοι. Πρόκλ. παράφρ. Πτολμ. σελ. 225.

Ἐφημοσύνη, ἡ (ἐφίημι) = ἐφετμή. Ἐντολή, διαταγή, παραγγελία· πρόσταγμα, προσταγή. Ἰλδ. Ρ, 697. Ὀδσ. Μ, 226. Π, 340.

Ἐφήσεις, Μλ. τοῦ, ἐφίημι.

Ἔφησθα, Ἐπκ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ ἔφης. παρὰ τό φημί, Ὁμ., ἐνίοτε δὲ καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. ἀπαντώμενον.

Ἐφησυχάζω, Μλ-άσω. (ἡσυχάζω). Εἶμαι ἥσυχος περί τινος πράγματος· ἡσυχάζω, αναπαύομαι ἐπάνω που.

Ἔφθακα, Παρακείμ. τοῦ, φθάνω.

Ἐφθελέος, έα, έον (ἕψω). Ὅ,τι εἶναι μαγειρευμένον, βρασμένον.

***Ἐφθέος**, α, ον (ἕψω). Ὅ,τι εἶναι διὰ μαγείρευμα, βράσιμον, ἠμπορεῖ, πρέπει νὰ μαγειρευθῇ, βρασθῇ.

Ἐφθήμερος, ὁ, ἡ (ἑπτά, ἡμέρα). Ὅ,τι ἐγένετο, ἢ γίνεται εἰς ἑπτὰ ἡμέρας· διαρκεῖ ἑπτὰ ἡμέρας· εἶναι ἑπταήμερον.

Ἐφθημιμερής, ὁ, ἡ (ἑπτά, ἡμιμερής). Ὅ,τι συνίσταται εἰς ἑπτὰ ἡμίσεα μέρη, ἤτοι εἰς τρία ὁλόκληρα καὶ ἥμισυ $3\,{}^{1}/_{2}$· ἐντῇ Μετρικῇ, στίχος τρεῖς καὶ ἥμισυν πόδας περιέχων· ἐξαιρ. οἱ πρῶτοι $3\,{}^{1}/_{2}$ πόδες τοῦ ἑξαμέτρου καὶ τοῦ Ἰαμβ. τριμέτρου· παραβλ. πενθημιμερής.

***Ἔφθην**, ης, η. Ἀόρ. β'. τοῦ φθάνω. Ὁμ.

Ἐφθίατο, Ἰωνκ. ἀντὶ, ἔφθιντο, κατὰ συγκ. παθ. ἀόρ. τοῦ φθίω, φθίνω, Ἰλδ. Α, 251.

Ἑφθοπωλεῖον, καί, ἑφθοπώλιον, τό, Τόπος ὅπου πωλοῦνται βρασμένα, μαγειρευμένα φαγητά, τὸ ἰταλ. ταβέρνα, τουρκβ. ἀχτσίδικον. Ἀθήν. Γ'. παρὰ τό

Ἑφθοπώλης, ου, ὁ (ἑφθός, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ βρασμένα, ψημένα, μαγειρευμένα φα-

γητά, τὸ τουρκ. ἀχτσής· Ἰταλ. ταβερνιέρης, ταβερνάρης.

Ἐφθοπώλιον, τό = ἑφθοπωλεῖον.

Ἔφθορα, Παρακ. τοῦ, φθείρω.

Ἑφθός, ἡ, όν (ἕψω). ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ἕψω· Ὅ,τι εἶναι βρασμένον, μαγειρευμένον, «ἑφθὸς χρυσὸς» λαγαρισμένος μάλαγμα, μάλαμα· ἀφ' οὗ.

Ἑφθότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ εἶναί τι βρασμένον, μαγειρευμένον· τὸ εἶναι, ἡ κατάστασις βρασμένου τινὸς σώματος. 2) Τρπ. Διάλυσις, λύσις, διάκρισις· μαλακότης, ἁπαλότης· καταπόνησις, ἀπόσταμα, κούρασμα. Ἱπποκρ.

Ἑφθόω, (ἑφθός). Βράζω, μαγειρεύω τι. Σουϊδ.

Ἐφιάλλω, = ἐπιάλλω, ὅπερ ἰδέ. ἀφ' οὗ

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. Τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. ἰσκιώματα, πάτημα ἴσκιου· ὅταν κοιμώμενός τις ὀνειρεύηται τρομερόν τίποτε καὶ φωνάζει στενοχωρημένος, αἰσθανόμενος ὡς νὰ τὸν πλακόνῃ τι· λέγεται δὲ κατὰ διαφόρους τόπους καὶ βραχνᾶς, καὶ σβραχνᾶς καὶ βαροχνᾶς· κυρίως δὲ σημαίνει ἡ λέξ. Ὅστις πηδᾷ ἐπάνω εἴς τίποτε· γράφεται δὲ καὶ ἐπιάλτης. —2) Ονμ. κύρ. Ὁμ. ἰδὲ Ὦτος. ἀφ' οὗ

Ἐφιαλτία, ἡ· καὶ

* **Ἐφιάλτιον**, τό. Φυτόν τι τὸ ὁποῖον ἀντενεργεῖ, βοηθεῖ κατὰ τοῦ ἐφιάλτου, εἰς τὸ νὰ μὴ πλακώνῃ τινὰ ὁ ἴσκιος· ἐν γένει, Ἰατρικὸν κατὰ τοῦ πάθους αὐτοῦ.

Ἐφιδρόω, Μ. ώσω (ἱδρόω, ἀνμλ.) Ἱδρόνω εἴς τι, ἤτοι πράττων, κάμνωντας τίποτε, ἢ μετὰ ταῦτα. Παρ' ἰατροῖς δέ, ἱδρόνω κατὰ τὸ ἀνώτερον ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστιν ἀπὸ τὸν ὀμφαλὸν καὶ ἐπάνω. ἀφ' οὗ

Ἐφίδρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἱδρόνῃ τις, ἐξαιρέτως λεπτὸν καὶ τὸ σῶμα μαραίνοντα, ἀδυνατίζοντα ἱδρῶτα, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ ἄνω.

Ἐφιζάνω, Μλ. -ιζήσω (ἱζάνω). Κάθημαι εἴς τι, πλησίον εἰς τίποτε· ἔτι δὲ καὶ κάθημαι ἁπλῶς· «ἐφίζανε», ἐκαθούντησαν. Ἰλδ. Κ, 578. Τ, 11. Κάθημαι ἐπάνω που. «ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν» Ἰλδ. Κ, 26. Ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρηται ἡ λέξ. καὶ ἐν Ἰλδ. μόνον κατὰ Παρατατ. χρόνον Ἰδὲ καὶ ἐφίζω.

* **Ἐφίζω**, Μλ. -ιζήσω (ἵζω, ἀνμλ.) = τῷ προηγμ. μετὰ δοτ. Ὀδσ., ἐν Ἰλδ. οὐχ εὕρηται που· ἐν Ὀδσ. δέ, κατὰ Παρατατ. μόνον.

Ἐφίημι, Μ. ἥσω. Ἀόρ. ἐφῆκα. Ἰων. καὶ Ἐπκ. ἐφέηκα (ἵημι, ἀνμλ.). Πέμπω, στέλλω τινά που. «Ἶριν Πριάμῳ» Ἰλδ. Ω, 117. Πέμπω, στέλλω τινὰ ἐπάνω που, ἐξ ἐναντίας, ἤτοι ἀντιπέμπω, ἀντιστέλλω· ἀφίνω τινὰ ἐλεύθερον, τὸν ἀπολύω, ἀπολνῶ. Ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν σημασ. Πέμπω, στέλλω τινὰ ἐναντίον τινος· «ἐφ. τινά τινι». Κατὰ ταύτην τὴν σημσ. συντάσσει τὴν λέξ. ἀεὶ μετὰ ἀπρμφ. ὁ Ποιητ. — Παροξύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, δίδω ἀφορμὴν εἴς τινα ἵνα πράξῃ τι· «ἐχθοδοπῆσαι, χαλεπῆναι, στεναχῆσαι, ἀεῖσαι». Ἰλδ. Α, 518. Σ, 108. 124. Ὀδσ. Ξ, 464. — β.) ἐπὶ ἀψύχων, Ῥίπτω, σφενδονίζω τι ἐναντίον, ἢ ἐπάνω τινός· ἐξαιρ., τοξεύω, ἀκοντίζω· ὅθεν «βέλεά τινι». Ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. «μελίην τινί». Ἰλδ. Φ, 170. ὡσαύτως καὶ «χεῖράς τινι» Βάλλω, ἁπλόνω τὴν χεῖρά μου κατά τινος· τὸ κοινῶς, σηκόνω χέρι ἐναντίον τινός· ὡσαύτως καὶ «ἐγχείην» παρὰ τῷ Ποιτ. «ἔγχος τινί». Ἰλδ. Τ, 348. γ.) Ἐπὶ τῶν θεία μοῖρα, ἢ τύχῃ συμβαινόντων· «πότμον τινί». Ἰλδ. Δ, 396. Ὀδσ. Τ, 550. «κήδεα» Ἰλδ. Α, 445. Φ, 524. «ἄεθλον» Ὀδσ. Τ, 578. «νόστον τινί» Ὀδσ. Τ, 38. — δ.) Χαλαρόνω, ξεσφίγγω, ξαπολνῶ τίποτε π. χ. τὸν χαλινόν· ὅθεν, Ἐνδίδω· συγχωρῶ, παραβλέπω· ἰδὲ σημσ. 3. ἀμετβ. ε.) δικανικῶς· ἀφίνω τι εἰς τὴν ἀπόφασιν ἄλλου δικαστοῦ· κάμνω ἔφεσιν, τὸ συνθ. Ἰταλ. ἀππελλάρω. «ἐφίημι εἰς ἄλλο δικαστήριον». — 2) Μέσ. ἐφίεμαι, Μλ. ἐφήσομαι. Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, προστάζω, διορίζω· «τινί τι», Ἰλδ. Ψ, 82. Ω, 300. Ὀδσ. Ν, 7. Πιθανῶς δὲ καὶ αἰτιατικῇ τοῦ προσ. παρὰ Σοφλ. Αἰ. 112. Ἀφίνω τι εἴς τινα διὰ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ἐκτελέσεώς του. β.) Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, ὀρέγομαί τι, ἐπιμελοῦμαι, νὰ ἀποκτήσω τι· ἔτι δὲ καί, καταγίνομαι εἴς τι· μετὰ γεν. γ.) Μεταπέμπομαι, ἤτοι στέλλω καὶ κράζω τινὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ· μετὰ αἰτ. Σοφλ. — 3) ἀμετβ. Ἀφίνομαι, ἀφιερόνομαι, παραδίδομαι εἴς τινα, ἢ εἴς τίποτε. μετὰ δοτ. ἐξαιρ. «ἡδονῇ» καὶ τότε ἀναπληροῦται διὰ τοῦ «ἑαυτόν» Valck. diatr. σλ. 233. Lob. ἐν Αἰ. 248. παραβλ. δίδωμι, σημσ. 3. Ὁ Ποιτ. χρῆται τῆς μὲν ἐνεργτ. διαθ. τῷ μετχ. Ἐνστ., τῷ γ'. προσ. τοῦ Παρτ. ἐφίει, τῷ Μελ., τῷ Ὁριστ. Ἀορ. α'. καὶ τῆς Προστ. τῷ ἀορ. β'. ἔφες, τῆς Ὑποτ. ἐφείω, ῃς, ῃ, καὶ τῆς Εὐκτ. ἐφείην, ης, η· τῆς μέσ. διαθ. δέ, τῷ μετχ. ἐνστ. καὶ τῷ Μελ. (υυ–υ, Ἐπκ. υ––υ, Αττ.), τὸ Ἰῶτα ὅμως τῶν τύπων, οἷς ὁ Ποιτ. χρῆται, «ἐφιείς, ἐφίει, ἐφιέμενος» ἐστὶ μακρόν, καὶ μόνον τὸ τοῦ, ἐφίει ἅπαξ βραχ. Ὀδσ. Ω, 180).

Ἐφίητι, Δωρκ. ἀντί, ἐφίησι.

Ἐφικνέομαι, Μ. ίξομαι, Ἀόρ. ἐφικόμην· μέσ. ἀποθ. (ἱκνέομαι, ἀνμλ.) Φθάνω τι εὐτυχῶς, φθάνω εἰς τὸ σκοπούμενον τέλος· ἐν γένει, Φθάνω, ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου· μετὰ γεν. «πάμα ἀλλήλων ἐφίκοντο». Εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν ἐπέτυχεν, ὁ εἷς τὸν ἄλλον, Ἰλδ. Ν, 612. Valck opusc. 2. σλ. 180. Ἔτι δὲ καὶ τρπκ. Ἐπιτυγχάνω τὸ ἀληθὲς λέγων, ὁμιλῶν περί τινος. «πάντα ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα» Περὶ τῶν λοιπῶν εἶπας, ὡμίλησας ἄριστα καὶ ἀληθέστατα. Ἡρδ. 7, 9. — 2) Φθάνω, πηγαίνω, ἔρχομαι ὅπου εἶχον σκοπὸν νὰ ἔλθω, τὸ ἰταλ. ἀρριβάρω· μετὰ αἰτιατ. κατ' ἀναγνστ. ἐν Ὀδσ. Θ. 202. «τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι», (ὅπου ὅμως ὁ Wolf ὀρθότερον ἀφίκεσθε ἔγραψε) Καὶ διττῇ αἰτιατ. «ἐπικέσθαι μάστιγι πληγὰς τὸν Ἑλλήσποντον» Ἐπρόσταξε νὰ ἐπιτυχαίνουν κτυπῶντες, δηλ. νὰ κτυπήσουν μαστιγώσουν τὸν Ἑλλήσποντον, Ἡρδτ. 7, 35. ἔτι δὲ καὶ «ἐπί τι» Φθάνω, καταντῶ τὸ πρᾶγμα ἕως εἴς τι. 3) Εἶμαι ἱκανός, δύναμαι, ἠμπορῶ. Πλούτχ. ἀφ' οὗ

Ἐφικτός, τή, τόν. Ὅ,τι, ὅπου ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ τις· ὅθεν πῶς ἐφικτόν. Ὅσον εἶναι δυνατόν, ὅσον ἠμπορεῖ νὰ γένῃ. Πλούταρχ.

Ἐφίλαθεν, Αἰολκ. καὶ Ἐπκ. γ'. πλθ. προσ. ἀορ. α'. παθτ. τοῦ φιλέω, ἀντὶ ἐφιλήθησαν, Ἰλδ. Β, 668.

* **Ἐφιμείρω**, τὸ ἱμείρω κατ' ἐκτσ., καὶ μετὰ αἰτιατ. καὶ μετὰ ἀπαρμφ.

Ἐφίμερος, ὁ, ἡ (ἵμερος). Ὅ,τι εἶναι εὐκταῖον, ἐπιθυμητόν, ποθητόν, Ἡσδ. Ἀσπ. 15. ὅθεν καὶ χαρίεν, ἐράσμιον, ἀξιαγάπητον. (ῑ)

Ἐφινος, ὁ, ἡ (ἴς). Ἡσυχ. «σὰρξ ἔφινος», τὸ εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸν τράχηλον κρέας.

Ἐφιππάζομαι, Μ. άσομαι μέσ. ἀποθ. (ἱππάζομαι). Τρέχω ἔφιππος, καβαλλάρης, πρός τι, ἐπί τι, ἀπ' ἐναντίας.

Ἐφιππαρχία, ἡ. Διπλῆ ἱππαρχία, ἤτοι δύω ἱππειῶν, τὸ ἰταλ. καβαλλερίας, τάγματα, συνιστάμενα εἰς χιλίους εἰκοσιτέσσαρας ἱππεῖς.

* **Ἐφιππαστήρ**, ῆρος, ὁ, = ἐπιβήτωρ. Ἀπολλν. Λεξ.

Ἐφίππειος, ὁ, ἡ = ἐφίππιος. Ξενοφ.

Ἐφιππεύω, Μ. εύσω (ἱππεύω). Τρέχω πηγαίνω ἔφιππος, καβαλλάρης, πρός τι ἢ κατά τινος· ὁρμῶ ἔφιππος, ἢ ὁδηγῶ τὸ ἱππικόν, τὴν καβαλλαρίαν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· μετὰ δοτ. Διόδ. Σικελ. 2) ἐπὶ συνουσιασμοῦ τῶν ἀλόγων ζώων, Βατεύω· μετὰ δοτ.

Ἐφίππιος, ὁ, ἡ (ἵππος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, βάλλεται ἐπὶ τὸν ἵππον, ἢ γίνεται, ἐνεργεῖται, ἐκτελεῖται διὰ μεταχειρισμοῦ ἵππου· «ἐφίππιος ἀγών» Ὁ διὰ τῶν ἵππων γινόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγωνίζονται ἔφιπποι, καβαλλάρηδες. «τὸ ἐφίππιον», ὑπακ. στρῶμα. Τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον βάλλεται ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον, ὑπάνω τῆς σέλλας ἢ τοῦ σαγμαρίου· ὁ κόσας, τουρκ. χατζάς, χαΐς. Ξενοφ. Ἱππκ. 12. 8.

Ἔφιππον, τό. Ἅμαξα, τὴν ὁποίαν σύρει μόνον εἷς ἵππος· ἰδὲ τέθριππον.

Ἔφιππος, ὁ, ἡ. Ἱππεύς, τὸ ἰταλ. καβαλλάρης· ὅστις κάθηται ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον. Ξενοφ. Κυρο. π. 4, 2, 1.

Ἐφιπποτοξότης, ου, ἀντί, ἔφιππος τοξότης. Διόδ. Σικελ. ΙΘ'. 30.

Ἐφίπταμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.). Πετῶ τι πρός τι, ἀπ' ἐναντίας, ἢ ἐπί τι.

Ἐφισδάνω, Δρκ. ἀντὶ ἐφιζάνω.

Ἐφιστάνω, σπάν. νεωτέρα λέξις ἀντὶ ἐφίστημι. Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. Α'. κζ'. 16.

Ἐφίστημι, Μλ. ἐπιστήσω (ἵστημι). Στήνω, θέττω, βάλλω τι ἐπάνω, ὑπεράνω, πλησίον τινός ἤ που· «τινί τι», π. χ. «στήλην τάφῳ» Τρπκ. Βάλλω, διορίζω τινὰ ὡς ἐπιστάτην, ἔφορον, φύλακα εἴς τι, τῷ δίδω τὴν ἐπιστασίαν, τὴν δύναμιν, τὸ πληρεξούσιον εἴς τίποτε· «ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν»· ἐπέστησε φύλακας ταῖς θύραις» — «ἐφίστημί τινι ἀγῶνας» Διορίζω νὰ γένῃ ἀγὼν εἰς τιμήν τινος, Ἡρδτ. «ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν», Ἔβαλε τὴν τάξιν καὶ τὴν αἰδῶ ὡς φυλακὴν εἰς τὸν γάμον, οὕτω καὶ «ἐπέστησαν αἰδῶ πολλὴν ταῖς γυναιξίν» ὡσαύτως καί, «ἐφίστημι τέλος», Δίδω, κάμνω τέλος, τελειόνω τι. Πλάτ. β'.) Κρατῶ ὀπίσω, ἤτοι κωλύω, ἐμποδίζω τι· «ἐφίστημι τὴν πορείαν» Δὲν ἐξακολουθῶ τὴν πορείαν, τὸν δρόμον μου, μένω που, ἢ εἴς τι μέρος, δὲν πηγαίνω μακρύτερα, «παρεμπρός»· «ἐφίστημί τινα τ[illegible]» Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ εἰς ἢ ἀπὸ τίποτε, «ἐπέστησε τοὺς ἱππεῖς τοῦ πρόσω». Ἀῤῥιαν. Ε. Ἐμπόδισε τοὺς ἱππεῖς ἀπὸ τοῦ νὰ πηγαίνουν μακρύτερα· [illegible] Κρατῶ τὴν γνώμην μου ὀπίσω, δὲν τὴν κοινοποιῶ, δὲν λέγω τί φρονῶ περί τινος [illegible] αἰτιατ. συνήθως, ὡς [illegible] Ἀν[illegible], διστάζω, ἀμφιβάλλω, εἶμαι εἰς ἀπορίαν, π. χ. «ἐπιστήσαντες περὶ Θεοῦ» Ἐκράτησαν ὀπίσω τὴν περὶ Θεοῦ [illegible] γ'.) [illegible], παραστήνω, φανερόνω, προσάγω, προσφέρω, ἀντιθ. τῷ «ἀφίστημι». δ'.) «ἐφίστημι τὴν γνώμην», τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν «τινί, κατά τι, ἐπί τι καὶ περί τινος», Προσηλόνω τὸν νοῦν, τοὺς στοχασμούς μου εἰς τίποτε· προσέχω εἴς τι· στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τινος· ἡ αἰτιατ. δὲ καταλιμπάνεται συνήθως καὶ τὸ ῥῆμα συντάσσεται, παραπλησίως τῷ, προσέχω, τῇ δοτ. τοῦ πραγμτ., εἰς τὴν παραλειφθεῖσαν αἰτιατ. ἀναφέρου. Ἐκ ταύτης τῆς σημσ. προήχθη τό, ὡς ἰδιαίτερον φαινόμενον ἐπίσταμαι, ῥῆμα, ὅπερ ἰδέ. Εὕρηται δὲ καί, «ἐπιστῆσαί τινά τινι» Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα προσεκτικὸν εἴς τι. 2) Κατὰ μέσ. διαθ. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀμεταβ. χρόνοις, Παρακ. Ὑπερσυντ. Ἀοριστ. α'. ἐνργ. (οἱ μεταβατ. εἰσὶν ἄχρηστοι παρ' Ὁμ.) α'.) Ἵσταμαι, στέκομαι ἐπάνω που, ἐπάνω εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ζ, 375. Ρ, 609. Σ, 515. Κάθημαι ἐπάνω που. Τρπκ. Ἔχω τὴν ἐπιστασίαν, τὸ πληρεξούσιον εἰς τίποτε· μετὰ δοτ. β'.) Ἵσταμαι, στέκομαι πλησίον που· προσέρχομαι, πλησιάζω εἴς τι· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ψ, 106. Ὀδσ. Δ, 120. «πὰρ ἀλλήλοισιν» Ἕνας κοντὰ εἰς τὸν ἄλλον, Ἰλδ. Ν, 133. Ἔτι δὲ καί, «παρά τινι, καὶ ἐπί τινι», Ἰλδ.

Μ, 193. Ψ, 201. Ἄνευ πτωτικοῦ δὲ, Παρίσταμαι, βοηθῶ, Ὀδσ. Χ, 203. Ω, 389. Κατ' ἐχθρικὴν σημασ., Ἀνθίσταμαι, ἐναντιόνομαι, ἀντιστέκομαι, Ἰλδ. Ε, 624. «ἀλλήλοισιν. Ἰλδ. Ο, 703. Τρπ., Πρόκειται, εἶναι παρὸν, μέλλει νὰ γένῃ, «κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο», Ἰλδ. Μ, 326. γ'.) Ἐπιπολάζω, κεῖμαι ἐπάνω που, πλέω, κολυμβῶ ἐπάνω εἴς τι ὑγρόν. δ'.) Μένω, στέκομαι, δὲν κινοῦμαι, δὲν πηγαίνω παρεμπρὸς· «ἔμπροσθεν ἐπιστὰς ἀποθνήσκειν· Καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ μετ' ὀλίγον ἀπέθανεν. Λουκ. ε'.) Εὑγαίνω ἐμπρὸς, παρουσιάζομαι, φανερόνομαι, ἐμφανίζομαι ἐξαίφνα. (ὁ Πολβ. χρῆται πολλάκις μεταβατ. τῷ κυρίως ἀμετβ. Πρκμ. ἐφέστηκα· ὡσαύτως εὕρηται ἅπαξ καὶ «ἐφίστασαι βάσιν» Σοφκλ. Τρχ. 339. — 3) Τῷ κατὰ μέσ. διάθεσιν, ἵσταμαι, χρῆται ὁ Ποιτ. ἅπαξ «θύρῃσιν ἐφίστατο». Ἰλδ. Λ, 644.

Ἐφιστορέω, (ἱστορέω). Ἀναζητῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω, νὰ πληροφορηθῶ τι πρὸς τοὺς ἄλλους, προτέτι.

Ἔφλαδον, Ἀόρ. β. τοῦ, φλάζω.

Ἐφόβηθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. γ'. πληθ. πρσπ. παθτ. Ἀορ. ἀντὶ ἐφοβήθησαν, παρὰ τὸ, φοβέω, Ἰλδ.

Ἐφοδεία, ἡ (ἐφοδεύω). Τὸ νὰ περιέρχηταί τίς που ἐρευνῶν, ἐξετάζων, παρατηρῶν τι, προσέχων εἴς τι· ἐξαιρ. τὸ νὰ φυλάττῃ που ἤ τι ἐν καιρῷ νυκτός· ἔτι δὲ καὶ ἡ ἰδία νυκτερινὴ φυλακὴ, οἱ φυλάττοντες τὴν νύκτα στρατιῶται, οἱ περίπολοι, τὸ Γαλλ. πατρουϊλ. συνήθ. πατρόλι, Ἰταλ. ῥοντέλλα. τουρκ. τὸ κόλι. «ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται». Πολβ., Wessel ἐν Διοδ 20, 16.

Ἐφοδευτὴς, οῦ, ὁ. Ὁ περιερχόμενος καὶ παρατηρῶν τὰς νυκτερινὰς φυλακὰς ἂν φυλάττωσιν ὡς διετάχθησαν. παρὰ τὸ

Ἐφοδεύω, (ὁδεύω). Πηγαίνω που, πρός τι, πρός τινα· μετὰ δοτ. Αἰσχλ. Χοφ. 724. — 2) συνήθ. Περιέρχομαι ἵνα παρατηρῶ τι, προσέχω εἴς τι· ἔλθεν, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξαιρ. τὰς νυκτερινὰς φυλακάς. Ξενοφ. Κ. ς'. η. «ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀεὶ στράτευμα ἔχων». Μέσ. Βάλλω, διορίζω νυκτερινὰς φυλακάς. Ξενοφ. Ἑλλην. Β'. δ'. 24. «δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο ἀφ' ἑσπέρας σὺν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη».

Ἐφοδιάζω, Μ. άσω. Προβλέπω, προμηθεύω τινὰ μὲ τὰ εἰς ὁδοιπορίαν του ἀναγκαῖα· ἐν γένει, προετοιμάζω τινὰ μὲ ὅλα ὅσων ἔχει χρείαν εἰς τινὰ ἐπιχείρησιν, πρᾶξιν· ἔτι δὲ καὶ, Ἔχω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω μαζύ μου ὅτα μοὶ εἶναι ἀναγκαῖα εἰς ὁδοιπορίαν ἢ εἰς ἐπιχείρησιν, πρᾶξίν μου τινα. Παθτ., Διορίζω νὰ μοὶ ἑτοιμάσουν, προμηθεύσουν τὰ εἰς ὁδοιπορίαν μου ἀναγκαῖά μοι· ἐν γένει, Λαμβάνω ὅ,τι μοὶ χρειάζεται, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖον εἴς τι, εἴς τινα σκοπόν μου. «παρ' ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν ἐφοδιάσασθαι». Ἰαμβλ. Πυθαγ. 12. «οἱ ἁμαξῶν τὰ βιώσιμα ἐφοδιάζονται». Νικητ. Χρον. Δ'. 1. παρὰ τὸ

Ἐφόδιος, ὁ, ἡ (ὁδός). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον εἰς ὁδοιπορίαν· «τὸ ἐφόδιον». Τὰ εἰς ὁδοιπορ. ἀναγκαῖα χρήματα, ἔξοδα, τροφαὶ κλ. τ. Ἔτι δὲ καὶ τὰ ἔξοδα στρατεύματος ἐν καιρῷ πολέμου, Δμσθ. Ὀλυνθ. 3, σλ 34. R. Ἐν γένει, Πανδήποτε ἀπαιτούμενον, ἀναγκαῖον εἰς κατόρθωσιν πράγματός τινος· κατὰ πληθ. ἀρθμ. συνήθ. τὰ ἐφόδια, Ἡρδτ. 4, 203. 6, 70.

Ἔφοδος, ἡ (ὁδός). Ὁδὸς, τὸ συνήθ. ἰταλ. στράτα ἀγουσά που. Τρπ., Πόρος, μέσα· τρόπος, εὐκαιρία εἰς ἐπιχείρησιν, ἐνέργειαν, κατόρθωσιν σκοποῦ, πράγματός τινος. 2) Τὸ νὰ ἔρχηται, πηγαίνῃ τίς που, πρός τινα, νὰ τὸν ἐπισκέπτηται, συνδιατρίβῃ· ἔντευξις, ἐπιμιξία, Θκδ. 1, 6. 5, 35. — 3) Τὸ νὰ ἐφορμᾷ τις κατά τινος· ἐπιφορὰ, προσβολὴ, τὸ ἰταλ. ἀττάκο, Ξνφ. Ἀνβ. 2, 2, 18. «ἐξ ἐφόδου» Ἀμέσως, ἄνευ ἀναβολῆς προσβολή. Wytt. ep. cr. σλ. 186. Πολύβ. «Ἀντίγονος δὲ ἐγκρατὴς γενόμενος ἐξ ἐφόδου τῆς Σπάρτης». «Εὑρίσκοντε τὴν Σπ. ὁρμήσας εὐθὺς ὡς ἦλθεν, ἐγένετο κύριος αὐτῆς»· οὕτω καὶ Διοδωρ. «μάχην ἐξ ἐφόδου συνάπτειν» Τὸ νὰ ἀρχίσῃ τις τὸν πόλεμον, νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐξαφνα, εὐθὺς ὡς πλησιάσῃ εἰς αὐτόν. 4) = ἐφοδεύω, σημασ. 2. Πολβ.

Ἔφοδος, ὁ = ἐφοδευτής. Πολβ.

*Ἔφοδος, ὁ, ἡ. ἐπὶ τόπου, Προσβατός, προσιτὸς· ὅπου ἠμπορεῖ νὰ πηγαίνῃ, νὰ περιπατῇ τις. Θκδ.

Ἐφοδόω. (ὁδός) Ἄγω, φέρω τινὰ ἤ τι εἰς τὴν ὁδὸν, στράταν· ἐν γένει, Ὁδηγῶ, συνοδεύω· εὕρηται μόνον ἐν τῷ τύπῳ, ἐποδώκει, Ἰων. ἀντὶ ἐφωδώκει, παρ' Αἰσχλ. Περσ. 655.

Ἐφοίτη, Δωρ. ἀντὶ, ἐφοίτα, γ'. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. τοῦ φοιτάω.

Ἐφολκαῖον, τό. (ἐφέλκω) Πηδάλιον, τὸ συνήθ. ἰταλ. τιμόνι. Ὀδσ. Ξ, 350. κατ' ἄλλους δὲ = τῷ ἑπμ.

Ἐφόλκιον, τό. (ἐφέλκω) Σκάφη, πλοιάριον, τὸ ἰταλ. βάρκα, τὸ ὁποῖον σύρεται κατόπιν τοῦ πλοίου, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἀναβαίνωσιν εἰς τὸ πλοῖον ἢ νὰ κάμνωσιν ἀπόβασιν· «παράβαλε τὸ ἐφόλκιον» Τράβα τὴν βάρκαν νὰ καταβῶμεν εἰς τὴν ξηρὰν — 2) Τὰ σκεύη, τὰ εἰς ὁδοιπορίαν ἀναγκαῖα πράγματα, τὸ ἰταλ. τὰ καγιάζια. τουρκ. καλαμπαλίκια, «κόλπη μοι καὶ πήρα ἐφόλκια». Ἀνάλεκτ. Α'. 235. — 3) Τρπ. Ἀκόλουθος, συνοδευτής. Εὐρπ. Ἀνδρμ. 199.

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ = τῷ πρηγμ.

Ἐφολκὸς, ὁ, ἡ. (ἐφέλκω) εἴς τι Πᾶν ὅ,τι ἕλκει, σύρει, τραβᾷ πρὸς ἑαυτὸν, θέλγει, παρακινεῖ, διεγείρει τινὰ ἤ τι εἰς τίποτε· «ἰχθύων ἐφολκοῖς». Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. ια'. 11. — 2) Ὅστις εἶναι ἀργὸς ἢ διεξοδικὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς ἀποκρίσεις του· ὁμιλεῖ ἀργὰ ἢ λέγει πολλὰ, τραβᾷ τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν εἰς μάκρος. «εἰς τὴν παῤῥησίαν ἐφολκός», Αἰλ. Ποικ., Ἱστορ. Η'. 12. «ἐν λόγῳ ἐφολκός». Αἰσχλ. Ἱκέτ. 208.

Ἐφομαρτέω, Μλ. -ήσω. (ὁμαρτέω) Πηγαίνω κατόπιν τινὸς, συμπορεύομαι, πηγαίνω που μαζὺ μέ τινα, ἀκολουθῶ εἴς τινα, Ἰλδ. Θ, 191. Μ. 412. Ψ, 414, ἄνευ πτωτικοῦ.

Ἐφομιλέω, Μλ. -ήσω, (ὁμιλέω) Συνομιλῶ, συναναστρέφομαι μέ τινα, μετὰ δοτ.

Ἐφομιλία, ἡ. Ἡ μετά τινος συνομιλία πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ συναναστροφὴ, τὸ ἰταλ. κομβερσατσιόνη.

Ἐφοπλίζω, (ὁπλίζω) Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, τίποτε, τὸ βάλλω εἰς τὴν πρέπουσαν κατάστασίν του, παρ' Ὁμ. εἴτε ἐπὶ δείπνου «ἐφοπλ. δαῖτα», δεῖπνον, δόρπον, εἴτε ἐπὶ ζεύγους, ὀχήματος. «ἐφοπλ. ἅμαξαν, ἀπήνην, ἡμιόνους» ἔτι δὲ καὶ «νῆας» παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ καὶ, Ὁπλίζω, ἁρματόνω τινὰ ἤ τίποτε κατά τινος. Μέσ. Ἑτοιμάζομαι, ὁπλίζομαι ἐναντίον τινὸς, ὁρμῶ κατ' αὐτοῦ, μετὰ δοτ.

Ἐφοράτικὸς, κὴ, κόν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τίποτε. παρὰ τὸ

Ἐφοράω, Μλ. -επόψομαι (ὁράω, ἀνμλ.) Βλέπω, κυττάζω ἐπί τι, παρατηρῶ, περιεργάζομαι, προσέχω, ἔχω τὴν ἐπιστασίαν εἰς τίποτε· μετὰ αἰτ. Παρ' Ὁμ. καὶ ἐπὶ θεῶν· ἐπὶ τοῦ Διός «πανθρώπους ἐφορᾷ» Ὀδσ. Ν, 214. τὰ πλεῖστα δὲ ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, «πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει» Ἰλδ. Γ, 277. Ὀδσ. Λ, 109. Μ, 323. Ἀόρ. αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ, ἐπεῖδον.

Ἐφορεία, ἡ. (ἐφορεύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Τὸ νὰ εἶναί τις ἔφορος, ἐπιστάτης εἰς τίποτε — 2) Τὸ Καθῆκον, ἡ ἀξία τοῦ ἐφόρου.

Ἐφορεῖον, τό. Ὁ τόπος ὅπου συνέρχονται, συνάγονται, συναθροίζονται οἱ Ἔφοροι. Ξνφ.

Ἐφορεύω, Μ. εύσω. = ἐφοράω, μετὰ γεν. Αἰσχλ. Περσ. 7 — 2) Εἶμαι ἔφορος. Ξνφ.

*Ἐφορέω, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἐφοράω. Αἰσχλ.

Ἐφορικὸς, κὴ, κόν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς Ἐφορον. Ξενοφ. «δίφρος ἐφορικός».

Ἐφόριος, ὁ, ἡ. (ὅριος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς, ἐπάνω, πλησίον εἰς τὰ σύνορα· ὅ,τι συνορεύει μὲ τίποτε. Δμσθ., παρβλ. τὸ δεύτερον ἔφορος. «ἐφορίας ἀγορᾶς ἀπέχεσθαι», ἀντὶ, τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐπειδὴ κατ' ἀρχὰς συνήρχοντο τὰ γένη εἰς τὰ σύνορα τῶν ἐπαρχιῶν των καὶ ἐπραγματεύοντο.

Ἐφορμαθεὶς, Δωρικ. ἀντὶ, ἐφορμηθείς.

Ἐφορμαίνω, Μλ. ανῶ. (ὁρμαίνω) Ὁρμῶ, φέρομαι, κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν καὶ βίαν κατά τινος, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν ἐξαίφνα· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ., παρ' Αἰσχλ. Περσ. 295. ἄνευ πτωτικοῦ, Στενοχωρῶ, τὸ κοινοτ. φέρω τινὰ εἰς τὰ στενὰ, τὸν τρίγγω ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἐφορμάω, Μλ. -ήσω (ὁρμάω) Ἐλαύνω, παρακινῶ, διεγείρω, ἐρεθίζω, βάλλω εἰς βιαίαν κίνησίν τινα ἤ τίποτε κατά τινος· μετὰ δοτ. «πόλεμον, ἀνέμους», Ἰλδ. Γ, 165. Ὀδσ. Η, 272 — 2) Ἐξαιρ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διάθ, Διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι, κινοῦμαι, παρακινοῦμαι εἴς τι ἀπὸ τίποτε· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. «θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν, μάχεσθαι, γαμέεσθαι, πινέειν» κλ. τ. Ἡ καρδία μου θέλει, ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νὰ πολεμῶ, μάχωμαι, ὑπανδρευθῶ, κάμω τι. — β') Ὁρμῶ κατά τινος, φέρομαι ἐναντίον τινὸς, καταπλακόνω τὸν ἐχθρὸν μὲ βίαν· ἄνευ πτωτικοῦ Ἰλδ. Ρ, 465. τὰ πλεῖστα κατὰ μετοχ. παθ. ἀορστ. ἐφορμηθείς. Σπεύδω, τρέχω μὲ σπουδὴν, βιάζομαι εἴς τι νὰ τὸ κάμω ὀγλίγωρα· κατ' ἐχθρικὴν σημασ. Ὀδσ. Λ, 206. Κατὰ μέσ. διάθ. δὲ, ὥσπερ μεταβατ. ἐνίοτε, Ὁρμῶ κατά τινος· κινοῦμαι ἐναντίον τινός· μετὰ αἰτ. «ἐφορμᾶται ἔθνος ὀρνίθων» Ὁρμᾷ ἐναντίον εἰς τὰ πτηνὰ, τὰ διώκει, Ἰλδ. Ο, 691. παραβλ. Υ, 461. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, μετὰ δοτ.

Ἐφορμέω. Μλ. -ήσω. (ὁρμέω) Εἶμαι ἀραγμένος, στέκομαι, μένω μὲ τὸ πλοῖον εἰς ὅρμον, εἰς λιμένα, ἢ εἰς τὸ στόμιον λιμένος εἴτε διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ ζάλην τινὰ τῆς θαλάσσης, εἴτε διὰ νὰ παραμονεύσω, πολιορκήσω, κατασκοπεύσω τὸν ἐχθρὸν, εἴτε διὰ νὰ περισφίγξω καὶ νὰ στενοχωρήσω, κλείσω αὐτὸν εἰς τὸν λιμένα. Παθτ. Πολιορκοῦμαι, περικλείομαί που ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· ὅθεν — 2) ἐν γένει, Παραφυλάττω, παρατηρῶ, κωλύω, ἐμποδίζω· μετὰ δοτ. Δμσθ.

Ἐφορμὴ, (ἐφορμάω). Τόπος, μέρος, ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος, εἰς τὸ νὰ κάμῃ τις προσβολήν· εἴσοδος. Ὀδσ. Χ, 130. Ἡ προσβολὴ αὐτὴ, τὸ νὰ ὁρμήσῃ τις κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Θκδ. 6, 9. Πολλάκις δὲ συγχέεται τῷ, ἀφορμή, Herm. ἐν Αἰ. 233.

Ἐφόρμησις, ἐως, ἡ. (ἐφορμάω) = ἐφορμή. — 2) (ἐφορμέω) Ἄραγμα, τὸ νὰ ἀράζῃ, ἐμβαίνῃ τὸ πλοῖον εἰς λιμένα, ἢ ὅρμον, ἀγκυροβολεῖ, Θκδ. 6, 90. Τὸ νὰ εἰσέρχηται, ἐμβαίνῃ τις εἰς ὅρμον, τὸ νὰ πολιορκῇ, κλείῃ τὸν ἐχθρὸν εἰς ὅρμον, ἢ λιμένα τινά.

Ἐφορμητικὸς, κὴ, κόν. (ἐφορμάω) Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπιδρομήν, ἐπιφορὰν· εἰς παρόρμησιν, διέγερσιν, παρακίνησιν.

Ἐφορμίζω, Μ. -ίσω. (ὁρμίζω) Ἐλαύνω, εὐθύνω, εἰσάγω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα, εἰς ὅρμον, ἀγκυροβολῶ· ἐν γένει, τὸ ἀσφαλίζω ἀπό τινος

κινδύνου τῆς θαλάσσης. «ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισται». Ἀνάλεκτ. Β΄. 230. «ποταμοῖσιν ἐφώρμισται». αὐτόθ. σελ. 135. Μέσ. Εἰσπλέω, κατάγομαι, ἐμβαίνω εἰς λιμένα, ἀράζω, Θυδ. 4, 8. μετὰ τῆς Εἰς, σπανιώτ. μετὰ ἀορ. παθτ. Poppo ἐν Θυδ. 6, 49. ἀφ᾽ οὗ

Ἐφόρμισις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἐλαύνῃ, εὐθύνῃ, ἐμβάζῃ τις τὸ πλοῖον εἰς λιμένα ἢ ὅρμον, ἀγκυρότοπον· εἴσπλους.

Ἔφορμος, ὁ, ἡ. (ὅρμος) ἐπὶ πλοίων, Καράβι ἀραγμένον εἰς λιμένα, ἢ ὅρμον «νηῦς ἔφορμος» — 2) ἐπὶ χώρας, τόπου· Ὅπου εἶναι λιμήν, ἢ ὅρμος, ἀγκυρότοπος, ἢ ὅπου ἠμπορεῖ τις νὰ κάμῃ ἀπόβασιν, νὰ ἀράξῃ, τὸ ἰταλ. dissbarcarsi, νὰ κάμῃ δισβάρκον. π. χ. «νῆσος»

Ἔφορμος, ὁ· ὡς οὐσιαστ. = ἐφόρμησις, σημ. 2.

Ἔφορος, ὁ, ἡ (ὅρος) = ἐφόριος.

Ἔφορος, ὁ, ἡ, (ἐφοράω) Ὅστις ἐπιστατεῖ, παρατηρεῖ, ἔχει τὴν ἐπιστασίαν εἴς τίποτε νὰ τὸ προσέχῃ — 2) ὡς οὐσιαστικόν· ὁ ἔφορος, Ἐπιστάτης. Παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐλέγοντο Ἔφοροι, οἱ ὑπέρτατοι τῶν ἐν τέλει, ἤτοι ἄρχοντες, πέντε ὄντες καὶ κατ᾽ ἔτος ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκλεγόμενοι οἵτινες ἐμετρίαζον τὴν δύναμιν τῶν δύο βασιλέων. Ἡρδτ. 1, 23. Ἀρστλ. Πολτ. 2, 6

Ἐφόσον, Ἐπίρ. ἀντὶ ἐφ᾽ ὅσον. Ἐν ὅσῳ, καθ᾽ ὅσον πρὸς —, ὅσον εἰς —, ὅσον τὸ —

Ἔφραδον, Ἀόρ. β΄. τοῦ, φράζω.

Ἔφρυξα, Ἀόρ. α΄. τοῦ, φρύγω, ἤ, φρύσσω.

Ἐφυβρίζω, (ὑβρίζω) Ὑβρίζω, ἀτιμάζω, κακομεταχειρίζομαί τινα, ἢ τίποτε προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Ἰλδ. Ι. 368. ἄνευ πτωτικοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγεστ. δὲ καὶ δοτικῇ, καὶ αἰτ. συντασσόμενον — 2) = ἐπιχαιρεκακέω. Σοφοκλ. Αἰ. 955.

Ἐφυβριστήρ, ῆρος, καὶ ἐφυβριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὑβρίζει, καταφρονεῖ, ἀτιμάζει, μεταχειρίζεται ἀπρεπῶς καὶ μὲ αὐθάδειαν τινὰ ἢ τίποτε. Ἀνθολογ.

Ἐφύβριστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὑβρίσθη, ἀτιμάσθη, ὑπέφερεν τὰς καταχρήσεις τινός. Ἐπῤῥ. ἐφυβρίστως.

* Ἐφυγιάζω, (ὑγιάζω). Ποιῶ, κάμνω τινὰ ὑγιᾶ, ἰατρεύω τινὰ ἢ καὶ ἄλογόν τι ζῶον.

Ἐφύγοσαν, παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς, ἀντί, ἔφυγον, παρὰ τὸ φεύγω.

Ἐφυγραίνω, Μλ. -ανῶ (ὑγραίνω). Ὑγραίνω, νοτίζω, μουσκεύω τίποτε.

Ἔφυγρος, ὁ, ἡ (ὑγρός). Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον ὑγρόν, νοτισμένον, μουσκευμένον.

Ἐφυδάτιος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ), Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται, κεῖται ἐπάνω, ὑπεράνω, ἢ πλησίον τῶν ὑδάτων. (τὸ υ, μακρὸν ἐνίοτε, παρὰ ποιητ.)

Ἐφυδραίνω, (ὑδραίνω). Βρέχω, ποτίζω τι· ἀφ᾽ οὗ

Ἐφυδρία, ἡ. Πότισμα· ὑδάτων ἐπίῤῥοια.

Ἐφυδριάς, άδος, ἡ. Νύμφη, θεὰ τῶν ὑδάτων. Παρθένιος, ιδ΄. Ἀνάλεκτ. Β΄. 252.

Ἔφυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ). Ὅ,τι εἶναι ὑγρόν, νωπόν· ὅ,τι εἶναι ὑδατῶδες, ὅμοιον μὲ νερόν, φαίνεται ὡς νερόν· ὅ,τι φέρει προξενεῖ βροχήν· ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου· «Ζέφυρος ἔφυδρος». Ὀδυσ. Ξ. 458. — 2) ἐν γένει = ἐφυδάτιος.

Ἐφύδωρ, ὁ. τοῦτ᾽ ἔστιν, ὁ ἐφ᾽ ὕδατι ὤν, Πολυδ. Η΄. 113. Ὁ ἐπιστάτης καὶ ἐπιθεωρὸς τοῦ ὕδατος τῆς Κλεψύδρας ἐν δίκαις. ἰδὲ κλεψύδρα.

Ἐφυλακτέω, (ὑλακτέω) Ὑλακτῶ, γαυγίζω· μετὰ δοτικ. Πλούταρχ.

Ἐφυμνέω, Μλ. -ήσω (ὑμνέω) Ἐπαινῶ, ὑμνῶ ἐγκωμιάζω τινά· ἢ τίποτε — 2) Ἐκφράζομαι, λέγω τι μὲ παράπονον, μὲ κλαυθμόν, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1245. Ψάλλω, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀντίληψιν, βοήθειάν τινος θρηνῶν, ὀδυρόμενος, Σφκλ. Ἀντ. 658. Καταρῶμαι, καταριοῦμαί τινα, Ἀντ. 1305.

Ἐφύμνιον, τό. (ὕμνος) Ἆσμα, ᾠδή, ψαλμῳδία ἐν ᾧ γίνεται ὕμνος τις ἢ μετὰ τὸν ὕμνον. — 2) Προσφώνημα· ἐπωνυμία, παρωνύμι. Ἀπολλων. Ἀργ. Β΄. 712. «καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ».

Ἐφύπερθε, καί, ἐφύπερθεν, Ἐπίῤ. (ὕπερθε) Ὑπεράνω, ἐπάνω ἀπ᾽ ἐπάνω, εἴς τι, Ὁμ., Ἄνωθεν, ἀπ᾽ ἐπάνω, πρὸς τὰ κάτω, Ὀδσ. Ι, 353. Παρὰ τοῖς ὑστέροις μετὰ γενκ. ἐνίοτε — 2) Προσέτι, πρὸς τούτοις, πρὸς τοῖς ἄλλοις (υυ – υ)

Ἐφυπνίδιος, ὁ, ἡ. (ὕπνος). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς ὕπνον, προξενεῖ ὕπνον, εἶναι ὑπνωτικόν, ἀποκοιμίζει.

* Ἐφυπνώττω (ὑπνώττω) Κοιμῶμαι ἐπάνω που ἢ ἐπί τι.

* Ἐφύρα, ἡ Ἰων. Ἐφύρη. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Κορίνθου, Ἰλδ. Ζ, 152. εὑρηνται μέντοι καὶ ἄλλοι τόποι οὕτω καλούμενοι Nitzsch. ἐν Ὀδσ. Α, 259. Β, 328 (υυ –)

* Ἔφυροι, οἱ. Οἱ κατοικηταὶ τῆς Ἐφύρας, Ἰλδ. Ν, 301.

Ἐφύση, Δωρικ. ἀντί, ἐφύσα. γ΄. ἑν. πρσπ. Παρατ. τοῦ φυσάω. (υ – –)

* Ἐφυστερίζω (ὑστερίζω) ἐπὶ πραγμάτων, Γίνεται, συμβαίνει ὕστερον, μετὰ ἄλλο τι, κατόπιν ἀπό τι· ἐπ᾽ ἀνθρώπων, Ἔρχομαι, πηγαίνω που ἀργότερα, ὑστερώτερα. Θκδ.

Ἐφυστέρησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ γένῃ, συμβῇ τι μετὰ ταῦτα, ὕστερα ἀπὸ ἄλλο τι· τὸ νὰ πηγαίνῃ, ἔλθῃ τίς που ὑστερώτερα, ἀργότερα Κλήμ. Παιδ. Β΄. «κέστατίαζε σὺν τὰ τῶν πόλεων, καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που κύπτει τῶν προγενομένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας».

Ἐφυφαίνω, Μλ. -ανῶ (ὑφαίνω) Προσθέτω τι εἰς τὸ ὕφασμα, ἤτοι ὑφαίνων βάλλω ἀνάμεσα εἰς τὸ ὑφάδι καὶ ἄλλο τίποτε, οἷον ἄνθη, φλόκους, κ.τ.τ.

Ἐφυφή, ἡ. (ὑφή) = κρόκη, Τὸ ὑφάδι.

Ἐφύω, Μλ. -ύσω (ὕω) Βρέχω τι, χύνω νερὸν ὡς βροχὴν ἐπάνω εἴς τι· ἔτι δὲ καὶ ἀπροσπ. Βρέχει που. (ῡ)

* Ἐφ᾽ ᾧ, ἐφ᾽ ᾧτε· τοῦτ᾽ ἔστιν, ἐπὶ τούτῳ ὥστε. Μὲ συνθήκην, μὲ συμφωνίαν, μὲ σκοπὸν νά —.

Ἐφώριος, ὁ, ἡ. (ὥρα) Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς τὸν καιρόν του, εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Χ.

Ἔχαδον, ες, ε. Ἀόρ. β΄. τοῦ χανδάνω. Ἰλδ.

* Ἐχάρην, ης, η. Ἀόρ. β΄. τοῦ χαίρω, Ὁμ. (ᾰ)

Ἔχεα, ας, ε. ἐνργτ. α΄. ἀόρ. τοῦ χέω, Ἰλδ.

Ἐχέβοιον, τό. κατὰ Πολυδ. Α΄. = μεσάβοιον.

Ἐχέγγυος, ὁ, ἡ. ὁ. Ὅστις ἐγγυᾶται, δίδει ἐγγύησιν, στέκει καλὸς διά τινα, διὰ τίποτε· ὅ,τι εἶναι βεβαιωμένον, ἠσφαλισμένον μὲ ἐγγύησιν, ὅθεν βέβαιον, ἀξιόπιστον, ἀσφαλές, ἀναμφίβολον· ἐπ᾽ ἀνθρώπων, Ἀψευδής, ἀληθής, τίμιος, πιστός, εἰς τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ δώσῃ πίστιν — 2) Ὅστις ἔλαβεν ἐγγύησιν, τοῦτ᾽ ἔστι τῷ ὁποίῳ ἐδόθη ἡ βεβαίωσις ὅτι δὲν θέλει τὸν βλάψῃ τις, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε, «ἱκέτης ἐχέγγυος» Σφκλ. Οἰδ. Κ. 284.

Ἐχεγλωττία, ἡ. (γλῶσσα) Τὸ νὰ κρατῇ τις τὴν γλῶσσάν του, νὰ μὴν ὁμιλῇ· κωμικ. λέξ. παρὰ Λουκ. κατὰ τό, ἐκεχειρία ἐσχηματισθεῖσα.

Ἐχεδερμία, ἡ. (δέρμα) Ἱπποκράτ. Πάθος τι τοῦ δέρματος τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν τὸ ζῶον ξηραίνηται ὑπὸ ἀτροφίας ὥστε τὸ δέρμα αὐτοῦ κολλᾷ εἰς τὰ κόκκαλα. Coriago. Λατιν.

* Ἐχεδημία, ἡ· κατὰ Δικαίαρ. καὶ Πλούτ. Θησ. 32. Ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἀκαδημίας ἀπό τινος ἥρωος Ἐχεδήμου.

Ἐχέθυμος, ὁ. ἡ. (θυμός) Ὅστις ἔχει νοῦν, εἶναι νουνεχής, φρόνιμος, ἢ ὅστις κρατεῖ καὶ καταδαμάζει τὰς ἐπιθυμίας του, εἶναι σώφρων. Ὀδυσ. Θ. 320. παρβλ. ἐχέφρων.

Ἐχείδιον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ἔχις, Μικρὰ ἔχιδνα.

* Ἐχεκήλης, ὁ, ἡ (κήλη) Ὅστις ἔχει κήλην, εἶναι σπασμένος, βλαμμένος.

* Ἐχεκλεύς, έως, Ἐπκ. -ῆος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

* Ἔχεκλος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

* Ἐχέμμων, ονος, ὁ. Ὀνμ. κύρ. Ἰλδ.

Ἐχέκολλος, ὁ. ἡ. (κόλλα) Πᾶν ὅ,τι εὐκόλως κολλᾷ μὲ τὴν κόλλαν, κρατεῖ, βαστᾷ στερεῶς τὴν κόλλαν. Θεόφ. Φτ. Ἱστορ. Ε΄. 7. Ἐπῤῥ. ἐχεκόλλως.

Ἐχεκτέανος, ὁ, ἡ. (κτέανον) Ὅστις ἔχει κτήματα, περιουσίαν· πλούσιος.

Ἐχέμεν, Δωρικ. ἀντί, ἔχειν.

Ἐχεμυθέω, (ἐχέμυθος) Κρατῶ τὰ λόγιά μου, εἶμαι σιωπηλός, ἠξεύρω, ἠμπορῶ νὰ σιωπῶ. Λουκιαν.

Ἐχεμυθία, ἡ, Σιωπή· παρὰ τὸ

Ἐχέμυθος, ὁ, ἡ. (μῦθος) Ὅστις κρατεῖ, φυλάττει τὰ λόγιά του· ὅθεν, ὅστις σιωπᾷ, εἶναι σιωπηλός, φρόνιμος. ὡς τὸ Ὁμηρκ. «σιγῇ μῦθον ἔχειν».

Ἐχενηΐς, ΐδος, ἡ. (ἔχω, ναῦς) Τὸ πλοῖον κρατοῦσα, ἢ ἐμποδίζουσα· ἐπὶ τῆς ἀγκύρας, ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου ἐναντίας, καὶ ἐπὶ νηνεμίας, τὸ ἰταλ. calmas. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 159. «παλιντίμοιαι ἐχενηΐδες». 2) Ὀνμ. ἰχθύος, παρ᾽ Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Β΄. 14. Πλινίῳ, Θ΄. 25. λβ΄. 1. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β΄. 17.

* Ἐχένηος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὀδσ. Η, 155. Λ, 341.

Ἐχεπευκής, ὁ, ἡ. (πεύκη) Ὁμ., ἐπιθ. τοῦ βέλους, Ὀξύ, δριμύ, πικρόν, ὀδυνηρόν. Ἰλδ. Α, 57. Δ, 129. παρὰ τό, πεύκη ἐτυμολογούμ. κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῆς πικρίας τῆς ῥητίνης τοῦ δένδρου εἰς τὴν δριμύτητα τῶν διὰ τοῦ βέλους προξενουμένων ὀδυνῶν, σφοδρῶν πόνων· ἡ κοινὴ τοῦ πρώτου. σημασία ὅμως οὐκ ἔστιν ἡ πικρία, ἀλλὰ ὀξύτης, πυκνή, πευκάλιμος, πικρόχειν Ετυμ. Λεξ. 1. σλ. 17.

Ἐχέπικρος, ὁ, ἡ. (πικρός) Ὅ,τι ἔχει ἐν ἑαυτῷ, περιέχει πικρότητα, εἶναι πικρόν. Ἐξήγ. τοῦ προηγουμ. κατὰ τοὺς Γραμματ.

Ἐχέπωλος, ὁ, ἡ. (πῶλος) Ὅστις ἔχει πώλους, πωλάρια, ἢ ἵππους, ἄλογα, ὡς τό, Ἱπποτρόφος. Ἡσχ. — 2) ὁ Ἐχέπωλος, Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ.

* Ἐχεῤῥημοσύνη, ἡ = ἐχεμυθία. παρὰ τὸ

Ἐχεῤῥήμων, ον, ὁ, ἡ (ῥῆμα) = ἐχέμυθος. Ἰάμβλ. Πυθαγ. 34.

Ἐχέσαρκος, ὁ, ἡ. (σάρξ) Ὅ,τι κεῖται ἀμέσως ἐπάνω εἰς τὰς σάρκας. Ἀθην. ΙΓ΄. «χιτῶν ἐχέσαρκος».

Ἔχεσκον, ες, ε, Ἰων. Παρατ. τοῦ ἔχω, ἀντὶ εἶχον. Ἰλδ.

Ἐχέστονος, ὁ, ἡ. (στόνος) Ὅστις, ἢ ὅ,τι φέρει, γεννᾷ, προξενεῖ στεναγμόν, κάμνει τινὰ νὰ ἀναστενάζῃ. Θκρτ.

Ἐχέτης, ου, ὁ. = ὁ ἔχων, Ὅστις ἔχει, εἶναι πλούσιος, εὐκτήμων.

Ἐχέτλη, ἡ. (ἔχω) Τὸ μικρὸν ξύλον τοῦ ἀρότρου, ἀλετρίου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὁ γεωργὸς εὐθύνων τὸ ἄροτρον Ἡσδ. Ἔρ. 469. — 2) Πᾶν ὁτιδήποτε χειρούλι, πιάσι. ἀφ᾽ οὗ

Ἐχετλήεις, εσσα, εν, Ὅ,τι ἔχει χερούλι, πιάσι.

Ἐχέτλειον, τό (ἔχω) Δεξαμενή, ἀποθήκη, τόπος ὅπου βάλλουν πράγματα καὶ τὰ φυλλάττουν εἰς αὐτόν. ἐξαιρ. εἰς τὸ πλεῖον ὁ τόπος ὅπου ἀποθέτουν τὰς πραγματείας, τὸ κοιν. ἀμπάρι τουρκ. Ἔτι δὲ ὡς ὁ τόπος εἰς ὃν φυλάττονται ζωντανὰ ὀψάρια. τὸ ἰταλ. πεσκιέρα, Βλαχ. χελεστρέον, χεριστρέου. Νκδ. Θηρ. 825.

*Ἔχετος, ὁ. Κύρ. ὀνμ. Ὀδσ.

Ἐχέτρωσις, εως, ἡ. Φυτόν τι, ἄλλως Βρυωνία λεγόμενον. Ἱπποκρ.

Ἔχευα, ας, ε. Ἐπκ. Ἀόρ. ά. τοῦ χέω. Ὁμ., μέσ. ἐχευάμην. Ἰλ. Ε. 314. Η, 63.

Ἐχεφρονέω, (ἐχέφρων). Ἔχω φρένας, φρόνησιν, γνῶσιν, εἶμαι γνωστικός, φρόνιμος. Ἀνάλεκτ. Γ΄. 46.

Ἐχεφροσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις φρόνησιν, νὰ εἶναι νουνεχής, φρόνιμος, γνωστικός. Ἀνάλεκτ. Γ΄. 92. παρὰ τὸ

Ἐχέφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἔχω, φρήν). Ὅστις ἔχει νοῦν, γνῶσιν, φρόνησιν, εἶναι γνωστικός, φρόνιμος, συνετός. Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν τῇ Ὀδσ. τὰ πλεῖστα ἐπίθ. τῆς Πηνελόπης. 2) ὁ Ἐχέφρων, ὀνμ. κύρ. Ὀδσ.

Ἐχθαίρω, Μλ-ἐχθαρῶ, Ἀόρ. α΄. ἤχθηρα (ἔχθος) τινά. Μισῶ, ἐχθρεύομαί τινα, εἶμαι ἐχθρός του, Ὁμ., ἔτι δὲ καὶ πέχθος ἐχθαίρεσκα. Ἔχω, τρέφω ἔχθραν, μῖσος πρός τινα· τὸ κοιν. τὸν ἔχω 'ς τὸ στομάχι, Σφκλ. Φιλ 59. Παθτ. πέχθαίρομαι ἔκ τινος Μ' ἔχει τις ἐχθρόν, μ' ἐχθρεύεται. Σφκλ. Ἀντ. 93. ποιητ. λέξ.

Ἐχθές, Ἐπρρ. = χθές. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἀφ' οὗ

*Ἐχθεσινός, ή, όν = χθεσινός. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Ἔχθημα, (ἔχθομαι). Μῖσος, ἔχθρα· κυρίως τὸ μισούμενον. Σουίδ.

*Ἐχθιμός, ή, όν (ἔχθος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι μισεῖται, εἶναι μισητόν. Σφκλ.

Ἐχθίων, ονος, ὁ, ἡ, ἀνώμλ. Συγκρτ. τοῦ, ἐχθρός. Ἐπίῤ. ἐχθιόνως, Μὲ περισσοτέραν ἔχθραν, περισσότερον μῖσος, ἐχθρότερα, μισητότερα.

Ἔχθιστος, ὁ, ἡ. Ὑπερθετ. τοῦ ἐχθρός· παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. καὶ ἐχθίστατος.

Ἐχθοδοπέω, Μλ-ήσω. Πράττω, προσφέρομαι, φέρομαι, ἢ ὁμιλῶ μὲ ἔχθραν, ἐχθροπάθειαν· ἐχθρεύομαι, μαλόνω μέ τινα· μετὰ δοτκ. Ἰλδ. Α, 518 (ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται ἡ λέξις). παρὰ τὸ

Ἐχθοδοπός, πή, πόν. Μισητός, ἀπεχθής, δυσμενής, ἐχθρός. Σφκλ. καὶ Πλάτ. Ruhnk ἐν Τιμ. σλ. 128 (κατὰ Βτμν. Λξ. σλ. 124. fg. παρὰ τό, ἐχθρός καὶ ὈΠΤΩ, ἄρα ὁ ἐχθρικῶς βλέπων, ὅστις κυτάζει μὲ ἐχθρικὸν ὄμμα, μὲ κακὸν μμάτι· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, ὄψ, καὶ κατ' ἄλλους πάλιν παρὰ τό, ἔδαφος· πιθανὸν ὅμως ὅτι ἡ λέξ. οὐκ ἔστι σύνθετος, ἀλλ' Ἐπκ. κατ' ἐπίτσ. τύπ. τοῦ, ἐχθρός· ὥσπερ καὶ τό, ἀλλοδαπός, ἡμεδαπός καὶ λ. τ. ὅπερ καὶ διὰ τῆς τονώσεως μᾶλλον πιθανοῦται.

*Ἔχθομαι. Παρτ. ἠχθόμην, ὡς παθητ. Εἶμαι μισητὸς εἴς τινα, μὲ μισεῖ, ἐχθρεύεταί τις· μετὰ δοτκ. Ὀδσ. Δ, 502. 756. Ξ, 366. Τ, 338. συνήθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ. ἀπαντώμενον· εὕρηται μέντοι καὶ παρκ. ἤχθημαι, Μτχ. ἠχθημένος, παρὰ Λεφρ. 827. Τῇ ἐνργ. διαθ. ἔχθω χρῆται ὁ Σφκλ. Αἰ. 459. Φιλ. 510. καὶ ὁ Εὐρπ. παρὰ τὸ

Ἔχθος, εος, τό. Μῖσος, ἔχθρα, Ὀδσ. Ι, 277. πληθυντ. Ἰλδ. Γ. 416. (κατά τινας μὲν συγγεν. τῷ, ἄχθος, κατ' ἄλλους δέ, οἷον Βτμν. Λξ. 1. σλ. 124. παρὰ τό, ἐκ, ἐξ, ἐκτός, ὥστε ἡ σημσ. τῆς ἔχθρας φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ, ἔξω, τοῦ ξένου, ἀλλοκότου, παραξένου προκύπτουσα).

Ἔχθρα, ἡ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἐχθρεύηται, νὰ μισῇ τίς τινα· κυρίως θηλυκ. τοῦ, ἐχθρός. πέχθραν σοι ἔχων. Δημοσθ.

Ἐχθραίνω, Μλ-ανῶ (ἐχθρός) = ἐχθαίρω. Μισῶ, ἐχθρεύομαί τινα· κάμνω τινὰ μισητόν, τὸν βάλλω εἰς ἔχθραν μὲ ἄλλον τινά· μετὰ αἰτ. β΄.) Εἶμαι ἐχθρός, μισητὸς εἴς τινα· μετὰ δοτ. μηδὲν τὴν ἐχθραίνουσαν αὐτῷ. Αἰλιαν. Ζ. Ἱστορ. Β΄. 2. ἀντί, ἐχθρὰν οὖσαν. Παθτ. Γίνομαι, μισητός, ἢ ἐχθρός, ἢ κάμνει τίς τινα διὰ νὰ μὲ ἐχθρεύηται, μισῇ. Κατὰ Pors. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 202. Μηδ. 555. Παρὰ τοῖς Τργ. ἀχρηστον. ἀφ' οὗ

Ἐχθραντέος, έα, έον· ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ ἐχθραίνω. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἄξιος μίσους, ἔχθρας, πρέπει νὰ τὸν ἐχθρεύηται, μισῇ τις. Σοφοκλ. Αἰ.

Ἔχθρασμα, τό. = ἔχθρα. Ἡσύχ.

Ἐχθρεύω, μετὰ δοτικ. Εἶμαι ἐχθρὸς μέ τινα, τὸν ἐχθρεύομαι.

Ἐχθρικός, κή, κόν. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ ἔχθραν, ἢ ἀπὸ ἐχθρόν, ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς ἐχθρόν.

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ, ἡ (δαίμων). Ὅστις, ἢ ὅ,τι μισεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν· ἐχθρὸς τῶν θεῶν. 2) = κακοδαίμων, Ὅστις εἶναι κακόμοιρος, δυστυχής, κακότυχος, Σοφοκλ.

Ἐχθρόξενος, ὁ, ἡ (ξένος). Ὅστις εἶναι ἐχθρὸς τῶν ξένων, τῆς φιλοξενίας, δὲν εἶναι φιλόξενος, δέχεται τοὺς ξένους μὲ δυσαρέσκειάν του, δὲν τοὺς περιποιεῖται, τοὺς κατακρίνει, κακομεταχειρίζεται. πέχθρόξενος δόμος, θάλασσα. Εὐριπ. καὶ Αἰσχύλ.

Ἐχθροποιέω, Κάμνω τινὰ ἐχθρόν μου, ἢ πρός τινα· παρὰ τὸ

Ἐχθροποιός, ὁ, ἡ. Ὅστις κάμνει τινὰ ἐχθρόν, προξενεῖ ἔχθραν.

Ἐχθρός, ρά, ρόν (ἔχθος). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· μετὰ δοτκ. Τὸ νὰ εἶναί τε ἤ τις μισητὸς εἴς τινα. Ὁμ, ὅστις μόνον κατὰ ταύτην τὴν παθ. σημσ. χρῆται τῇ λέξ. 2) ἐνργ. Ὅστις μισεῖ, ἀποστρέφεται, ἐχθρεύεταί τινα ἢ τίποτα· τινί, ἔτι δὲ καί, τινός. Πολλάκις τό, ἐχθρός κεῖται ὡς οὐσι. — Κατὰ Ἀμμν. ἐχθρός μὲν λέγεται μόνον, ὅστις πρότερον ἦτον φίλος· πολέμιος δέ, ὅστις ὁπλίζεται, συνάγει τὰ ἅρματα κατά τινος· καὶ δυσμενής, ὅστις τρέφει πολυχρόνιον καὶ ἄσπονδον μῖσος κατά τινος, ὅστις πρότερον ἦτον φίλος του. Πλὴν τοῦ, ἐχθρότερος. ἐχθρότατος, εὕρηται καὶ ἀνώμλ. ἐχθίων, ἔχθιστος ἐν χρήσει. Ἐπίῤ. ἐχθρῶς. Ἐχθρικά, μὲ ἔχθραν· συγκρ. ἐχθροτέρως. Δμσθ.

*Ἐχθρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἐχθρός, φρήν). Ὅστις τρέφει, ἔχει φρονήματα ἐχθρικὰ πρός τινα. Ἐτυμ. μέγ. σλ. 254, 24.

Ἐχθρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος μὲ ἐχθρόν, φαίνεται, φέρεται ὡς ἐχθρός. Ἐπίῤ. ἐχθρωδῶς.

Ἔχθω. Μισῶ, ἀποστρέφομαί τινα ἢ τίποτε. Αἰσχλ. λψν. 510. Εὐρπ. Μήδ. 118. Ἀνδρμ. 212. συνηθέστ. ὅμως κατὰ παθ. διαθ. ἔχθομαι, ὅπερ ἰδέ.

Ἔχιδνα, ἡ. Ὁ φαρμακερὸς ὄφις, ὀχιὰ καὶ ὄχεντρα κοιντ. παραβλ. ἔχις. — 2) Παρ' Ἡσδ Θεογ. 297. 304. — 3) Κύρ. ὀνμ. τῆς θυγατρὸς τῆς Καλλιῤῥόης, τέρατός τινος μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ παρθένου μορφὴν ἔχοντος, ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ δὲ καὶ κάτω ὄφει ὁμοίου· ἀφ' οὗ

Ἐχιδναῖος, α, ον, καὶ ἐχιδνήεις, ήεσσα, ῆεν. Ὅ,τι εἶναι, προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔχιδναν, ἢ ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ἔχιδναν. Ἐπιγράμ.

Ἐχιδνόδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἐδαγκάσθη ἀπὸ ἔχιδναν.

Ἐχιδνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον τῇ ἐχίδνῃ, φαίνεται ὡς ἔχιδνα.

Ἐχιδνοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὅ,τι ἔχει κεφαλὴν ὁμοίαν τῇ τῆς ἐχίδνης. Σοφοκλ. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 1142.

*Ἐχιδνόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅστις ἔχει κόμην, μαλλιὰ ὅμοια μὲ ἐχίδνας.

*Ἐχιδνοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰς ἐχίδνας.

*Ἐχιδνώδης, ὁ, ἡ = ἐχιδνοειδής.

Ἐχίειον, τό, = ἔχιον, Νκνδρ.

*Ἐχῖναι, ῶν, αἱ. Αἱ νῆσοι ἐν τῷ Ἰων. πελάγει, αἱ ἐπομένως Ἐχινάδες κληθεῖσαι, Ἰλδ. Β, 625.

Ἐχινέες, οἱ. Εἶδος Λιβυκῶν μυῶν, ποντικῶν, τρίχας ὡς ὁ ἐχῖνος ἐχόντων, Ἡρδτ. 4, 192. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ἐχῖνες.

Ἐχινίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, ἐχῖνος.

Ἐχινομῆτραι, αἱ (μήτρα). Εἶδός τι θαλασσίων ἐχίνων, ἀχινῶν, μεγάλας ἀκάνθας ἐχόντων. Ἀριστοτ. Ε. Ἱστορ. Δ΄. 5. Πλίν. 6΄. 31.

Ἐχινόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅ,τι ἔχει τοὺς πόδας ὁμοίους τοῖς τοῦ ἐχίνου· κοιντ. ἀριστοπόδαρος. — 2) Ὀνομασία ἀκανθώδους τινὸς φυτοῦ. Ἀθήν.

Ἐχῖνος, ὁ. Κατὰ τὸν Dind. ἐν Ἀρσττ. λψν. 251. καὶ ἔχινος, παροξύτ. ἐνίοτε· Ἀκανθόχοιρος, σκαντσόχοιρος, ὅ, τε θαλάσσιος ἀχινός κοιντ. καὶ ὁ χερσαῖος, ἀρίστε ος χυδαϊκ. Ἀριστοτ. Δ΄. 185. 2) Ὁ τραχὺς στόμαχος, τῶν ζώων ὅσα μηρυκάζονται, μαρκιοῦνται. Νκανδρ. Θηρ. πελάγου νηδὺν τὴν δὴ καλοῦσιν ἐχῖνον. 4) Τὸ ἐσωτερικὸν δέρμα τοῦ μυώδους στομάχου τῶν κτηνῶν οἷον ὀρνίθων, νυσσῶν, χηνῶν, κ. τ. τ. 3) Σκεῦος τὸ χαλκοῦν ἢ πήλινον ἀγγεῖον τῆς δικαστικῆς τραπέζης, ἐν ᾧ ἐβάλλοντο αἱ μαρτυρικαὶ ἀποδείξεις τῶν παρὰ τῷ διαιτητῇ μαρτυριῶν καὶ τὸ ὁποῖον, σφραγίσας ὁ Διαιτητὴς μετὰ ταῦτα, παρέδιδεν εἰς τὸν διωρισμένον κριτήν, ὅταν ἡ ἀπόφασις τοῦ διαιτητοῦ δὲν ἦτον ἀρεστή. Δμσθ. Ἐν γένει, Ἀγγεῖον, λέβης, τὸ κοιντ. χάλκωμα, τουρκ. καζάνι. 4) Σκληρόν τι μέρος τοῦ χαλινοῦ, πιθανῶς τὸ στομίον, ἤτοι τὸ σιδηροῦν μέρος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου· ἀφ' οὗ

Ἐχινώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν ἐχῖνον, εἶναι ἀκανθῶδες, ἀγκαθηρόν. Στράβ. 18΄.

Ἐχιόδηκτος, ὁ, ἡ. (ἔχις, δάκνω) = ἐχιδνόδηκτος.

Ἔχιον, τό. (ἔχις). Βοτάνη ἰαματικὴ τοῦ δαγκάματος ἐχίδνης νομιζομένη, φιδοχόρταρον, φιδοβότανον.

* Ἔχιος, ὁ, Ὀνμ. κύρ. Ἰλδ.

Ἔχις, ιος, καί, εως, ὁ. Ὄχεντρα, ὀχιά· τινὲς μὲν ἐκλαμβάνουσι τό, ἔχιδνα, ὡς θηλ. τοῦ, ἔχις· ἄλλοι δὲ διακρίνουσιν αὐτὰ ὡς δύο διαφορετικὰ εἴδη φαρμακερῶν ὄφεων, καθὼς τὰ περιγράφουσιν ὁ Αἰλιανὸς Ζ. Ἱστορ. Γ. 9. νέχιν ἐχίδνης οἱ μὲν τῷ γένει διαφέρειν, οὐ μέντοι τῇ φύσει φασί, τὸν μὲν γὰρ εἶναι ἄῤῥενα, τὴν δὲ θήλειαν, οἱ δὲ καὶ τῇ φύσει διαφέρειν οἴονται, ἀλλοῖον μὲν εἶναι τοῦτο τὸ ζῶον καὶ οἱ πάλαι ἰατροί, ὡς ὁ Νίκανδρος, Γαληνὸς καὶ Ἀέτιος· ὥστε οἱ μὲν ἔχιν, λέγουσι, τὸν κοιντ. Ἀστρίτην καλούμενον ὄφιν, ἔχιδναν δὲ τὴν ὄχενδραν, ὀχιάν, οἱ δὲ ἔχιν, τὴν Σαΐταν. Παρ' Ὀππ. δὲ τό, ἔχις καὶ ἐν τῷ θηλ. γένει κεῖται.

Ἐχίτης, ου, ὁ. Ὀνομασία λίθου τινὸς πολυτίμου. Πλίν. 37. 11.

Ἔχμα, τό (ἔχω). Πᾶν ὅ,τι κρατεῖ ὀπίσω, ἐμποδίζει τίποτε στερεά, δυνατά· ἐμπόδιον, ἐμποδιστικὸν μέσον πανδήποτε, Ἰλδ. Φ, 259. ὅθεν, πᾶν ὅ,τι ἀπωθεῖ, ἀποβάλλει ἐναντίον, κακόν τίποτε, χρησιμεῦον εἰς ὑπεράσπισιν, σκέπην, διαφέντευ-

σιν. Συντάσσ. δὲ γεν. τοῦ τε πράγματος κατὰ τοῦ ὁποίου βοηθεῖ, τὸ ὁποῖον ἀπωθεῖ, ἀποβάλλει, «ἔχμα ἐπηλυσίης» Ὑμ. Ἑρ. 37. καὶ τοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀποβάλλεται, ἀποθεῖται δὲ αὐτοῦ τὸ κακόν «ἔχματα πύργων» Προβολαί, ὀχυρώματα, προφυλακτικὰ τῶν ἐπὶ τὰ τείχη πύργων, μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι περιπεφραγμέναι αἱ κοιντ. πολεμίστραι, Ἰλδ. Μ, 260. καὶ «ἔχματα νηῶν» Ὑπερείσματα τῶν πλοίων, ἤτοι αἱ πέτραι ἐπὶ τὰς ὁποίας ἔθετον, ἢ μὲ τὰς ὁποίας ἐστερέονον τὰ καράβια ὅταν τὰ ἔσυρον ἐπὶ τὴν ξηράν, Ἰλδ. Ξ, 410. — 2) Πᾶν ὅ,τι συνέχει, συνδέει, κρατεῖ ἡνωμένα δύω, ἢ πλείονα μέρη πρὸς ἄλληλα, ἓν μὲ τὸ ἄλλο· «ἔχματα πέτρης» Τὰ δεσίματα μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι συνδεδεμέναι, ἡνωμέναι αἱ πέτραι, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουσι τὸ πρόχωμα, τὴν δέσιν ποταμοῦ τινος, Ἰλδ. Ν, 139. ἐν γένει, Δεσμός, συνδετικὸν μέσον, δεσμά· κλείδωσις μελῶν σώματος, ἁρμός. Νίκανδρ. Θηρ. 25. «ἔχματα γούνων», Ἀπολλ. Ῥόδ. Α΄. 1200. «ἔχματα γαίης», Ἀναχώματα, ἐμφράγματα.

Ἐχμάζω, Μλ-άσω. Κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ στερεά. 2) Στηρίζω, στερεόνω, συνδέω, δεσμεύω, συγκρατῶ.

Ἐχόμενος, ένη, ενον. Ἐπίῤῥ. ἐχομένως· ἰδὲ ἔχω σημσ. 5. β΄.

Ἔχομες, Δωρικ. ἀντί, ἔχομεν.

* Ἐχονόη, ἡ (ἔχω, νοῦς) = ἕξις νοῦ. Κατὰ Πλάτ. Κρατ. σλ. 414. Β. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη κατὰ συγκοπὴν ἡ λέξ. τέχνη.

Ἐχόντως, Ἐπίῤῥ. Μετοχ. Ἐνεστ. τοῦ, ἔχω· ἐν χρήσει μόνον εἰς τὰ ἀναλελυμένα σύνθετα, ἐξαιρ. «ἐχόντως νοῦν» ἀντί, νουνεχόντως. ὅπερ ἰδὲ

Ἐχυρός, ρά, ρόν (ἔχω). Ὅ,τι εἶναι ὀχυρόν, στερεόν, βέβαιον, ἀσφαλές, ὠχυρωμένον· ὡς «ἐχυροὶ τόποι». Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων εἰς τῶν ὁποίων τὸν λόγον δύναταί τις νὰ ἐπιστηριχθῇ, νὰ δώσῃ πίστιν, εἶναι ἀξιόπιστος, τὸ γὰρ αὐτῷ συγγενές, ὀχυρός, λέγεται μόνον ἐπὶ στερεῶν, ἠσφαλισμένων, ὠχυρωμένων τόπων, πόλεων καὶ τ. τ. Ἐπίῤῥ. ἐχυρῶς. Θουκυδίδ. Κ. 26. «καὶ τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον δὴ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβάν» Βεβαίως, ἀσφαλῶς. ἀφ' οὗ

Ἐχυρότης, τητος, ἡ. Στερεότης, ἀσφάλεια, βεβαιότης.

Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει στερεά, ὀρθὰ φρονήματα. Ἡσύχ.

Ἐχυρόω, = ὀχυρόω.

Ἐχύρωμα, τό. Τόπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὠχυρωμένος, ἠσφαλισμένος κατὰ παντὸς κινδύνου· Βεβαιότης. (ῡ)

Ἔχω, (σπάν. δὲ β΄. ἑνικ. προστ. ἔχεισθα, Θεογ. 1316). Παρτ. εἶχον. Ἐπικ. ἀναυξτ. ἔχον, πολλ. παρ' Ὁμ. Μλ. ἕξω, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πολύ, σχήσω, σπάν. β΄. ἑνικ. προστ. σχήσεισθα, Francke ἐν Ὑμ. Δμτ. 366., ὅπερ καὶ ὡς Μλ. τοῦ, ἴσχω νομίζεται. Μέσ. Μλ. σχήσομαι, Ἀργον. Ὀρφ. 1335. Παρκ. ἔσχηκα, μεθομηρικός. Ἀρχαῖος Ἐπικ. Πρκμ. ὄχωκα, ἐν συνθέσει μόνον εὕρηται χρήσιμ. οἷον, «συνοχωκότε» Ἰλδ. Β, 218., Ἀόρ. ἔσχον, καὶ παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ἀναυξτ. Ἀπρμ. σχεῖν, Μτχ. σχών, Ὑποτ. σχῶ. Εὐκτ. σχοίην. Προστκτ. σχές, παρὰ τοῖς Ἀττ. μόνον· ἐν συνθέσει δὲ καί, σχέ, π. χ. παράσχε Pors. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 836. Ὀρ. 1330. Παθ. καὶ Μέσ. ἔχομαι. Παρτ. εἰχόμην, μέλ. Μλ. ἕξομαι καὶ σχήσομαι. Ἀόρ. ἐσχόμην. Ἀποβάλλει καὶ παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ΄. ἑνικ. προστ. σχέτο [illegible] αὐξ., τοῦτο δὲ εἰς μόνον, Ἰλδ. Η, 248. Φ, 345. Ἀπρμφ. σχέσθαι. Μτχ. σχόμενος. Προστκτ. σχοῦ. μεθομηρ. ἀόρ. παθτ. ἐσχέθην. Ἐν γένει ὁ Ποιητ. χρῆται σπανιώτερον τῇ μέσ. καὶ τῇ παθ. διαθ., τὰ πλεῖστα δὲ τῇ ἐνργ. Ἀπὸ τοῦ Ἀπρμφ. ἀορ. σχεῖν παρασχηματίζονται οἱ δύω τύποι ἴσχω καὶ σχέθω καθ' ὡρισμένας τινὰς σημτ. περὶ ὧν ἰδὲ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Κυρία σημσ. Ἔχω καὶ κρατῶ, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας ἔχω, μὲ τὰς χεῖρας κρατῶ τίποτε, ὅθεν παρ' Ὁμ. πάνυ εὔχρστ. «χερσὶν ἔχειν» παρ' Ἡρδτ. δέ, 1, 35. κατὰ παρεμβεβλημ. ἔννοιαν τοῦ, ἑτοιμάζω. 1) Κέκτημαι, ἔχω τι ἰδικόν μου, εἶναι κτῆμά μου, τὸ ἰταλ. possedere. — α΄.) Ἐπὶ παντοςδήποτε ἐξωτερικοῦ κτήματος, περιουσίας, καθ' ἣν σημσ. χρῆται συνήθ. τῇ λέξ. ὁ Ποιητ., ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστέροις, ὁ ἔχων, ἄνευ περαιτέρω προσθήκης τινός, ὑπακ. χρήματα, Ὅστις ἔχει, εἶναι πλούσιος· ἐν γένει, εὐτυχισμένος, Valck ἐν Φοιν. 408. καί, «οἱ ἔχοντες» Οἱ πλούσιοι, οἱ ἰσχυροί, δυνατοί. Παθτ. Εἶμαι κτῆμά τινος, ἀνήκω εἴς τινα, εἶμαι ἰδικός του· μετὰ δοτ. Ἰλδ. Ζ, 398. Κατ' ἰδιαιτέρας ἀναφορὰς δέ, ἐπὶ συζύγου ἀνδρός, Ἔχω γυναῖκα, ὁτὲ μὲν προσλήψει, ὁτὲ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, γυναῖκα, π. χ. «οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καί σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι» Ὀδσ. Δ, 569. πρβλ. Ἰλδ. Γ, 53. Ι, 386. Ν, 173. ὡσαύτως καὶ ξενίζω τινὰ εἰς τὸν οἶκόν μου «τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον» Τρεῖς νύκτας τὸν εἶχα εἰς τὸ σπίτι μου καὶ τὸν ἐπερποιούμην. Ὀδσ. Ρ, 515. Τ, 377. ὅθεν ἐν γένει, Κρατῶ, περιποιοῦμαι· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Χρῶμαι, μεταχειρίζομαί τι, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι περὶ αὐτοῦ· καλλιεργῶ «πατρώια ἔργα» Ὀδσ. Β, 22. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. δοκεῖ μὲν πλεονάστ. κειμένη ἡ μετχ. χρησιμεύει μέντοι πανταχοῦ εἰς πληρεστέραν τελείωσιν ἢ σαφεστέραν παράστασιν τῆς πράξεως, οὕτω καὶ ἐν Ἰλδ. Ω, 280. «ἵππους αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλε» τὸ γὰρ ἔχω, τὸ τρέφειν ἅμα ὑπεννοούμενον ἔχει, παρβλ. Ἡρδτ. 2, 115. Lob. ἐν Σοφ. Αἰ. σλ. 228. Erf. ἐν Οἰδ. Τ. 733. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ εὕρηται «ᾤχετο, ἀπῆλθεν ἔχων» Ἀπῆλθεν, ἀνεχώρησεν, ἔφυγεν ἔχων τάς τι, τοῦτ' ἔστι ἐπῆρε τι καὶ ἀπῆλθε, Jac. Ἀνθλ. Πλτ. 334. 676. Ὡσαύτως εὕρηται κειμένη παρὰ τοῖς Ἀττ. ἱστοριογρ. πολλάκις ἡ Μετχ. ἀντὶ τῆς Σύν, ὅταν ᾖ ὁ λόγος περὶ στρατηγοῦ μετὰ τοῦ στρατεύματος, ἢ μετ' ἄλλων ὀπαδῶν του· παρὰ ποιητ. δὲ σπανιώτερ. — β΄.) Ἐπὶ πασηςδήποτε περιστάσεως κατά τε σῶμα καὶ κατὰ πνεῦμα, καθ' ἃς ἐνδέχεται τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι ἐν ἑαυτῷ ἢ μεθ' ἑαυτοῦ· παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. «γῆρας, καὶ ἕλκεα ἔχειν» Τὸ νὰ ἔχῃ τις γηράματα, ἢ πληγάς, νὰ εἶναι γέρων, ἢ πληγωμένος «ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχων τι» Τὸ νὰ ἔχῃ τίς τι πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος, Ὀδσ. Γ, 171. «τέλος ἔχειν» Ἰλδ. Σ, 378. «ἐπιδευὴς ἔχω τινός» Ἔχω χρείαν ἀπὸ τίποτε, Τ, 180. Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται παρὰ τῷ Ποιητ. ἐξαιρτ καὶ «πόλλ' ἄλγε' ἔχειν», μάχην, δῆριν, ὕβριν ἔχειν» Ὀδσ. Α, 268. Ρ, 169. «Ἀφροδίτην ἔχειν τὰ ἐρωτικὰ ἐ[illegible]» τὸ γὰρ ἔχειν, εὕρηται πολλάκις ἀντὶ τοῦ, ἐλαύνειν, καὶ ἄγειν κείμενον ὥσπερ καὶ παρ' ἡμῖν κοινοτ. εἰδισται, αὐτὸς κυνηγᾷ τὰς γυναῖκες, «θυμόν, νόον, φρένας ἔχειν, ἄχεα, πένθος, πόνον, οἰζύν, κότον ἔχειν» ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχω νοῦν, φρένας, καὶ τ. λ. Παρ' Ἡρδτ. 3, 157. 6, 136. «ἐν στόματι, ἐν στόμασι, διὰ στομάτων ἔχειν» Τὸ νὰ ἔχῃ τίς τίποτε ἢ τινὰ εἰς τὸ στόμα πάντοτε, νὰ ὁμιλῇ πάντοτε περὶ αὐτοῦ· ἡ δὲ φράσις «ἔχω τινὰ ἐν ὀργῇ» Εἶμαι ὠργισμένος κατ' αὐτοῦ, τὸ τουρκ. τὸν ἔχω γενάτι, Ἀττικὴ ἐστί. Πολὺ εὐχρηστοτέρα δὲ παρ' Ὁμ. ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ κατηγορουμένου, δι' ἧς ἡ μὲν κατάστασις ἢ τὸ πρᾶγμα ἐνεργοῦν, ὁ δ' αὐτὴν ἔχων, πάσχων φαίνεται, ὥσπερ γὰρ λέγεται «ἔχω γῆρας» δύναται λέγεσθαι καὶ «γῆρας ἔχει με» καὶ κακὸν ἔχει με» καὶ «ἔχω κακόν» κλτ. Οὕτω συντάσσει ὁ Ποιητὴς μάλιστα τό «ὕπνος, οἶνος, τρόμος, φύζα, λύσσα, γέλως, ἀδημονίη, ἀμηχανίη, θράσος, χόλος, ἄτη, θάμβος, θαῦμα, σέβας, κλέος, φῆμις, κακόν, αἶσα ἔχει τινά» τὰ ὁποῖα πάντα δύνανται συντάσσεσθαι κατ' ἐναλλαγὴν ὥστε τὸ μὲν πρόσωπον κεῖσθαι κατ' ὀνομαστ. ἡ κατάστασις δέ, ἢ τὸ πρᾶγμα κατ' αἰτιατ. πτῶσ. Schaef. ἐν Λοντ. σλ. 395. «ὡς σφεας ἡ τυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχεν» Ἔχοντες δὲ ἡσυχίαν ἀπὸ τὴν πολιορκίαν, τοῦτ' ἔστιν, ὡς ἐνυκήθη ἡ πολιορκία, Ἡρδτ. 6, 135. Ἐν ταύταις ταῖς φράσεσι ἔγκειται ἡ σημσ. τοῦ «κατέχειν, κρατεῖν, κεκτῆσθαι, αἱρεῖν, καταλαμβάνειν, καταγωνίζεσθαι, κατισχύειν» ἤτοι τὸ νὰ ἔχῃ κρατῇ τίς τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του, νὰ κυριεύῃ, νικᾷ τινα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων, «αἴθρη ἔχει κορυφήν» Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ εἶναι καθαρά, δὲν εἶναι μὲ ὀμίχλην καλυμμένη, ἀνταρωμένη, ἀνταρτιασμένη, Ὀδσ. Μ, 76 «πρῆνες ἠελίοιο ἔχει μιν» τὸ ἡμέτ. Τὸν πιάνει ὁ ἥλιος, λιβανόνεται, Ὀδσ. Κ, 160. «κεῦφροσύνη κατὰ δῆμον ἔχει» Χαρὰ κυριεύει εἰς τὸν λαόν, Ὀδσ. Ι, 6. «οὖδας ἔχειν» Πιάνει τὸν τόπον· ἐπὶ κατακειμένου νεκροῦ σώματος, Ὀδσ. Ψ, 46. Οὕτω ἐξηγητέον καὶ τό, «ἕξεις βωμόν» παρὰ Μρκ. Ἀργεντ. 8, 6. ὅθεν, καὶ κατέχω, ἐνοικῶ, κατοικῶ· ἐπὶ τῶν θεῶν, «οὐρανόν, Ὄλυμπον, Ὀλύμπια δώματα» ἐπὶ τῶν θνητῶν «γαῖαν, τόπον, πόλιν, οἶκον, ὀρέων κάρηνα ἔχειν». Ὁμ. «τὸ μέσον ἔχειν» Κρατῶ τὴν μέσην, ἵσταμαι εἰς τὸ μέσον· μετὰ αἰτ. συντθ. Ξεφ. Κρ. π. 4, 2, 2. Ἔχω ἐν νῷ, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οἶδα, ἠξεύρω, Ἰλδ. Ρ, 476. Εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ «τέχνας ἔχειν» Τὸ νὰ εἶναί τις τεχνῶν εἰδήμων, Ξεφ. Ὑπερισχύω, καταθαρρύνω, κατανικῶ τινα, «ὀδύνη τὸν ἔχει βέλος ὀξύ» Ἰλδ. Λ, 269 Οὕτω καὶ κατὰ παθ. διαθ. «ἄλγεσι, ἄχεσι, κακοῖς, κακότητι, κωκυτῷ, οἰμωγῇ ἔχομαι» Μὲ κυριεύει πόνος, λύπη, ἀδημονία, ὀργή, κλ. τ. Ὁμ. κατὰ παθτ. διαθ. τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀτερπῶν, ἀποθυμίων, ἀκαιρίων πραγμάτων· πάσιν ὅμως ἐστί [illegible] ἡ σημασία τοῦ διαρκοῦς, ἀπαύστου, συνεχοῦς, δι' ἧς γίνεται ἡ μετάβασις εἰς τό κρατῶ, τὴν δευτερεύουσαν κυρίαν σημασίαν τῆς λέξεως.

2) Κρατῶ — α΄) κυρίως Κρατῶ τι εἰς τὰς χεῖρας, κρατῶ τι ὥστε δὲν ἠμπορεῖ νὰ πέσῃ, Ὁμ. «ἔχω τι [illegible]» Κρατῶ, φυλάττω, ἔχω κατὰ μέρος τίποτε διά τινα, Ἰλδ. Ι, 102. «ἔχω τινά τινος» Κρατῶ τινα ἀπὸ τίποτε, ἀπὸ κανὲν τῶν μελῶν του, π. χ. «Μενέλαον χειρός, Κεβριόνην ποδός» Ἰλδ. Δ, 154. Π, 763. Οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διαθ. «ἔχομαί τινος» Κρατοῦμαι, πιάνω ἀπό τι, δὲν τὸ ἐξακολουθῶ πιάνομαι, βαστάζομαι ἀπὸ τίποτε, Ἰλδ. Γ, 84. Ὀδσ. Δ, 422. Ε, 429. Ι, 435. Σπανίως δέ, «ἔχομαί τινι» κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. Ὀδσ. Μ, 433. Τρπκ. Ἀπτομαί τινος, ἐπιχειρῶ τι, ἔχω σκοπόν, ἀσχολοῦμαι εἰς τίποτε· μετὰ γενκ. «προφάσιος, λόγου», Ἡρδτ. 6, 94. 7, 5. 6. «ἔχομαι ἐπωνυμίης» Ἔχω ὄνομα, Ἡρδτ. 2, 17. Κατ' ἰδιαιτέραν δὲ σημτ. «φυλακάς, σκοπιάν, ἀλαωσκοπιήν ἔχειν» ἀντὶ φυλάττω, Ἰλδ. Ι, 1. Μ, 10. Ὀδσ. Θ, 285. 302. (συνέχεται τῇ σημσ. δ.) — β΄) Κατέχω, κρατῶ, διατηρῶ, διαφυλάττω τίποτε, δὲν τὸ ἀφίνω, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους κρατεῖ τις εἴτε διὰ βίας ὡς αἰχμαλώτους, φυλακωμένους, εἴτε μὲ τὸ καλὸν ὡς φίλους τοὺς ἐμποδίζει νὰ ἀπέλθωσι, τοὺς βιάζει νὰ μείνωσι παρ' αὐτῷ πρὸς καιρόν· «κεκλιμένον

ἔχω τινά« Κρατῶ τινα εἰς ὑπακοήν, τὸν κάμνω νὰ εἶναι εὐπειθής· οὕτω καί, «καταστρεψάμενος ἔχω τινά« Κατέχω τινὰ δουλώσας, ὑποτάξας αὐτόν, τουτ' ἔστιν ὑπέταξα αὐτὸν καὶ τὸν ἔχω ὑπήκοόν μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· τὸ δέ, «ἵππους ἔχω« Κρατῶ, ἐπέχω, ἐμποδίζω τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων. Πολλάκις δὲ εὔχρηστος παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ ἡ κατὰ μεταφ. φράσις «φρεσίν», ἢ ἐν φρεσὶν ἔχω« Κρατῶ εἰς τὸν νοῦν μου, δὲν λησμονῶ· κρατῶ τι ἁρπαγέν, τὸ ὁποῖον ἥρπασα ἀπὸ ἐχθρόν τινα καὶ τὸ φυλάττω, Ἰλδ. Σ, 197. «ἔχω τινὰ μέσσον« Κρατῶ τινα ἀπὸ τὴν μέσην ἀγκαλιασμένον καὶ θέλω νὰ τὸν ῥίψω κάτω· ἐπὶ παλαιστῶν, ὅταν ὁ παλαιστὴς πιάνῃ οὕτω τὸν ἀνταγωνιστήν του, ὥστε θεωρεῖται ὡς νικηθείς, Ἀρστφ. Νφ. 1047. Παθτ. «ἔχομαι μέσσος« Ἀρστφ. Ἀχ. 540. Ἱππ. 388. Βτρχ. 470. Παροιμ. «αὐτὸς ἔχου ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχε το, κράτει το διὰ τὸν ἑαυτόν σου· ὅταν δὲν θέλῃ τις νὰ δεχθῇ τι προσφερόμενον αὐτῷ, Κύρπ. Κυκλ. 270. — γ') Διασώζω, στηρίζω, στερεόνω τι διὰ νὰ μὴ πέσῃ· ὅθεν καί, κρατῶ, βαστάζω· «κίονας« Ὀδσ. Α, 53., ὡσαύτως «κάρη ὑψοῦ ἔχω« Κρατῶ τὴν κεφαλήν μου ὑψηλά, ἴσια, δὲν σκύπτω, Ἰλδ. Ζ, 509. Ο, 226. καὶ «κάρη ὑπὲρ πασῶν ἔχει« Ἐξέχει τῶν ἄλλων μὲ τὴν κεφαλήν, τὸ κοινότ. εἶναι ὑψηλότερη ἀπὸ τὰς λοιπὰς μὲ ἕνα κεφάλι, Ὀδσ. Ζ, 107. — δ') Κρατῶ, βαστάζω· φορῶ· συνέχω, ὡς τό, φέρειν· «ὄχῆας εἶχον πύλαων, Ἰλδ. Μ, 456. τὰ πλεῖστα ἐπὶ ὅπλων, Ἰλδ. Κ, 376. Γ, 122. 450. καὶ ἐπὶ ἱματίων, φορεμάτων, Σ, 538. 595. Ὀδσ. Τ, 225. καὶ ἀλλαχ. Κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. χρῆται ὁ Ποιητ. καὶ τῷ μέτ. ἀορ. μετὰ αἰτ. ἐπὶ τὸ πολύ, ἀντὶ τοῦ ἐνεργτ. ἀεὶ μέντοι ἐν τῷ ἀκριβεστέρῳ ὁρισμῷ, Κρατῶ, φέρω ἐπάνω μου, κρατῶ ἔμπροσθέν μου τι, π. χ. Ἰλδ. Μ, 298. Τ, 262. Ὀδσ. Α, 332. Φ, 65. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ γυναικῶν, Εἶμαι ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοινότ. ἔχει 'ς τὴν κοιλιάν, τὄχει μέσα, Ἡρδτ. 4, 51. Math. ἐν Εὐρπδ. Βάκχ. 83. — ε') Ἐγκαρτερῶ, ὑπομένω, ὑποφέρω, παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. δέχομαι τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ σταθερῶς χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω, τραβηχθῶ ὀπίσω, μετὰ αἰτιατ. τοῦ προσπ. συνήθ. Ἰλδ. Ν, 51. Τ, 27. κλ. — «πόσιν ἔχω« = νοσῶ, Σφκλ. Ἀντ. 422. ἅπαξ δὲ καὶ μετὰ δοτ. Ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι ἀντιστέκομαι, ἀντιτάττομαι· ἐμποδίζω τινὰ ἤ τι. Ἰλδ. Π, 740. Μετὰ ἀπρμφ. Ρ, 182. Ἐν ταύτῃ τῇ σημσ. χρῆται ὁ Ποιητ. ἐξαιρ. τῷ Μλ. σχήσειν, ἐνίοτε δὲ καὶ τῷ μέσ. Μλ. σχήσεσθαι, μετὰ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργτ. Ἰλδ. Μ, 126. Ρ, 639. — «ἔχων οὐδὲν βίαιον« Ἡρδτ. 3, 15. — ζ') Κλείω, σφαλνῶ, κρατῶ τι κλεισμένον «θύρην ἔχεν μοῦνος ἐπιβλής« Ἰλδ. Ω, 453. — η') Περιέχω, φέρω μετ' ἐμαυτοῦ· «πρέξατε τι ἐπὶ περικεφαλαίας ἀνυψωθείσης καὶ κατεβασμένης κάτω καταχρῖν ἔχει« Ἐκκρεμάμετον, Ἰλδ. Π, 105. 794. ἐπὶ συρίγγων καὶ λύρας «βοὴν ἔχον« Ἰλδ. Σ, 495. καὶ περὶ τῶν Εἰλειθυιῶν, «πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι« Λ, 271. (δύναται ὅμως ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ καὶ τό, κατακλύω, μετριάζω, καταπραΰνω, σημαίνειν, ἰδὲ σημσ. 2. ι.) ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξνφ. — θ') Κρατῶ, ἢ εὐθύνω τι ἀπέναντι τινὸς κυρίως ἐπὶ τοῦ τόξου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ τις ἀπέναντι τοῦ, καθ' οὗ θέλει νὰ τοξεύσῃ, παρβλ. ἐπέχω, σημσ. 2. ὅθεν «ἀλλ' ὅτου ἔχει« Κυθύνω, ἔρριψεν τὸ βέλος, Ἰλδ. Ψ, 871. Οὕτω καὶ «εἶχον χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλοιιν« Κρατοῦσαν τοὺς γρόνθους καὶ τὰ ξίφη ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, Ἰλδ. Ε, 569. Συνήθως ὅμως χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. κατὰ μετωνυμίαν ἐπὶ ἵππων καὶ πλοίων, Κυθύνω, βάλλω εἰς κίνησιν, διώκω κατ' εὐθεῖαν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν συνήθως, κρατῶ ἴσια πρός, ἢ εἰς — «νίκην ἐς«, Ἰλδ. Γ, 263. Ε, 230. 240. 829. 841. Θ, 139. Ψ, 243. «νῆας« Ὀδσ. Ι, 279. Κ, 91. Λ, 70. καὶ συντόσ. αὐτὴν συνήθως τῷ, ἐπί τινι, ἢ τοπικῷ τινι κινήσεως σημαντ. ἐπιρρ., παραλείπει δὲ καὶ τὴν αἰτ. «ἵππους« καὶ τότε δοκεῖ κειμένη κατ' ἀμετβ. σημσ. ἀντὶ τοῦ, ὁχοῦμαι, Ἰλδ. Ρ, 376. 401. 422. Ψ, 325. ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ, Πλέω, παραλείψει τῆς αἰτ. «νῆας«, Ὀδσ. Γ, 182. «Πυλόνδ' ἔχον« Ἔπλεον, ἁρμένιζαν ἴσια πρὸς τὴν Πύλον· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρδτ. 6, 95. Θυδ. 2, 25. 33. Σφκλ. Φιλ. 305. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καί, «ὄψιν, ὄμμα, νόημα ἔχειν ἐπί τινι, ἢ εἰς τι« Κυτάζω, συλλογίζομαί τι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔχω τὰ μμάτια μου, τὸν νοῦν, τοὺς στοχασμούς μου εἰς τίποτε. — ι') Ἐπέχω, κρατῶ ὀπίσω, κωλύω, ἐμποδίζω, Ἰλδ. Ψ, 720. κατὰ παντελῆς ἀναφοράς, «μῦθον σιγῇ«, Ὀδσ. Τ, 502. «ὀδύρματα« Ὀδσ. Π, 191. «ὀδύνας«, Ἰλδ. Λ, 848. «κλαυθμῶν« Ὀδσ. Ε, 451. Κρατῶ τοὺς λόγους, τὰ λόγια, τὴν γλῶσσάν μου, σιωπῶ· κρατῶ τὰ δάκρυά μου, δὲν κλαίω· μετριάζω, καταπραΰνω τοὺς πόνους· ἐμποδίζω τὰ κύματα· ἐξαιρ. παρ' Ὁμ. κατὰ Μλ. χρόν. σχήσειν, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Γενικῇ δὲ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ, Κωλύω, ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τίποτε — Μέσ. «αὐτῆς σχομένη« Ἱσταμένη ἀντικρύ, τουτέστι μένουσα, στέκουσα, Ὀδσ. Ζ, 141. — κ') Κρατῶ ὀπίσω, μακράν, ἀπείργω, ἀποτρέπω, ὅθεν καὶ Ἀμύνω, διαφεντεύω· τινά τινος, Ἰλδ. Ν, 687. Μετὰ αἰτ. μόνον, Χ, 412. «χεῖρας« Ὀδσ. Χ, 70. Παρ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ Μλ. «σχήσεσθαι«. Σπανιώτ. «ἔχω τινά τινος« Ἐμποδίζω τινὰ εἰς, ἢ ἀπὸ τίποτε, «τοῦ μὴ καταδύεσθαι« Ξνφ. Ἀνβ. 3, 5, 11. Μέσ. Ἐγκρατεύομαι, παραιτῶ τι, τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε· τινός. Ἰλδ. Β, 98. Ξ, 129. — «σχέσθε« Ἄφες, ἄφησαι, τράβα χέρι «σχέσθε« Ἀφήσατε, τραβήξατε χέρι· ἄνευ πτωτικοῦ, Ἰλδ. Φ, 379. Χ, 416. παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. κατὰ Μλ. «σχήσεσθαι« πολλάκις — λ') Διατηρῶ, διασώζω, γλυτόνω τινά, Ἰλδ. Ω, 730. ὅθεν καὶ Σκέπω, ὑπερασπίζω, διαφεντεύω· ἐξαιρ. ἐπὶ θεῶν, Ἰλδ. Χ, 322.

3) Δύναμαι, ἠμπορῶ, εἶμαι ἱκανός, εἰς κατάστασιν· κυρίως ἔχω τὰ εἴς τι ἀπαιτούμενα μέσα, ἢ τοὺς τρόπους· μετὰ ἀπρμφ. ἀπ' Ὁμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνήθ. μετὰ Ἀορστ., ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἐνεστ. ἀπρμφ. Herm. ἐν Εὐρπ. Ἱκτ. σλ. XII. σπανίως δὲ ἄνευ ἀπρμφ. ὡς τό, «οὔπως ἔτι εἶχεν« Δὲν ἐδύνατο ἀκόμη, Ἰλδ. Ρ, 354. Ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «ἔχοιμ' ἂν« Ἠδυνάμην, ἂν ἤθελον, Wytt. ep. cr. 141. — β') Γινώσκω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω· πολλάκις τῷ προηγμ. ταὐτοσήμαντον· π. χ. «ἔχω τι ἀγαθόν. ἔχω τὴν τέχνην« ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἔχω ἕνα καλόν, ἔχω μίαν τέχνην, ἀντὶ τοῦ ἠξεύρω, καταλαμβάνω.

4) Ἀμετβ. Εὑρίσκομαι, εἶμαι· «ἔχον ὥστε τάλαντα« Εὑρίσκοντο, ἦσαν εἰς ἰσοῤῥοπίαν, ἰσοσταθμίαν, ὡς ἡ πλάστιγξ, ἢ ζυγαριά, Ἰλδ. Μ, 433. ἐπὶ κατηνδήποτε σωματικῆς ἢ νοερᾶς, ψυχικῆς καταστάσεως, παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότερον ἢ παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ ἐπὶ τὸ πλεῖστον «εὖ ἔχειν« Ὀδσ. Ω, 245. «καλῶς ἔχει, κακῶς ἔχειν« Εἶναι, εὑρίσκεται καλά, εἶναι εἰς καλήν, κακὴν κατάστασιν· κλ. τ. τ. Ἐνίοτε μετὰ γεν. «εὖ ἔχω τινός« Εὐτυχῶ εἴς τι, τὸ κοινότ. μοὶ πηγαίνει καλά, ἀπερνῶ καλὰ μὲ τίποτε, Valck. ἐν Ἱππ. 462. Ἀλλὰ καὶ μετ' ἄλλων Ἐπρρ. π. χ. «ἀπείρως ἔχω τινός« Εἶμαι ἄπειρος, ἀμαθὴς εἴς τι, δὲν τὸ ἠξεύρω· ἔτι δὲ καί, «πολεμίως ἔχω πρός τινα« Ἔχω ἐχθρικὰ φρονήματα πρός τινα, τὸν μισῶ, τὸν ἐχθρεύομαι· «ἀτόπως ἔχει« ἀντί, ἄτοπόν ἐστι· «ἀναγκαίως ἔχει« ἀντὶ ἀναγκαῖόν ἐστι· κλ. τ. «καλῶς ἔχει« Ἀπαγορευτικόν, ἢ καὶ παραιτητικόν· τὸ κοινότ. Πάει καλά, ἄφησαι μὴ πειράζεσαι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ πάνυ εὔχρηστον «πῶς ἔχει· ὅπως ἔχει, οὕτως ἔχειν« κλ. τ. τ. «πῶς εἶχε, ὥσπερ εἶχεν« Καθὼς ἦτον, καθὼς ἔτυχε νὰ εἶναι· ὅθεν, Παραυτίκα, παραχρῆμα, εὐθύς, παρευτὰ, Duk. ἐν Θυδ. 3, 30. Locell. ἐν Ξνφ. Ἐφσ. σλ. 194. 287. Ἐνίοτε δὲ προστίθεται αὐτῷ ἡ γενικ. εἰς ἀκριβέστ. διορισμόν, «πῶς ποδῶν εἶχεν« Ὅσον ἠμποροῦσαν νὰ τρέξουν, Ἡρδτ. 5, 116. 9, 59. «ὡς τάχεος εἶχεν ἕκαστος« Ὅσον ὀγλιγωρότερα ἐδύνατο καθείς, Ἡρδτ. 8, 107. ὡσαύτως καί, «πῶς ἕκαστος γνώμης, ἐμπειρίας, εὐνοίας, μνήμης εἶχεν« Ἐν τοῖς ὁποίοις ἡ γενικ. ἀναλύεται συνήθως διὰ τοῦ παρ' ἡμῖν ὡς πρός, ἢ καὶ ὅσον πρὸς τὴν γνώμην, ἐμπειρίαν του κλ., ἐν γένει, Εἶναι, συμβαίνει, ἐνδέχεται· π. χ. «λόγος ἔχει« Κῖναι λόγος, λέγουν, διηγοῦνται, Bast. ep. cr. σλ. 239. — β') Μένω, στέκομαι εἰς τὸν τόπον μου, φυλάττω τὸν τόπον μου, δὲν παραμερῶ, ἀντιθ. τῷ, φεύγω, Ἰλδ. Ν, 679. παρβλ. σημσ. 2. ι. μέσ. διαθ. Ἔτι δὲ καὶ Ἐπιμένω, εἶμαι, μένω σταθερὸς εἴς τι, δὲν ἐνδίδω, δὲν παραχωρῶ· «ἕξω, ὡς ὅτε τις λίθος ἠὲ σίδηρος« Θέλει μείνω σταθερός, ἀκίνητος, τὸ κοινότ. ἀτράνταχτος ὡς νὰ εἶμαι πέτρα ἢ σίδηρον, Ὀδσ. Τ, 494. «ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος« Ἐπέμενον καὶ πρωτήτερα εἰς τὸ μῖσός των πρὸς τὴν Τρῳάδα, Ἰλδ. Ω, 27., ἄρα Διαμένω, ὑπομένω, διαρκῶ, ἀνέχομαι· «οὐδ' οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας« Δὲν ἔμενεν ἀκίνητον, ἀργὸν τὸ δόρυ του, Ἰλδ. Ν, 557. Παρὰ Πλάτ. πολλάκις, «ἔχε δὴ« τὸ ἠρέμ. Στάσου. οὕτω καὶ «ἔχ' ἀτρέμας, ἔχ' ἠρέμας« κλ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς «ἔχε« Heind. ἐν Γοργ. σλ. 460. A. Πρωτγ. σλ. 349. D. — γ') Ἐξέχω, ὑπερέχω «κίονες ὕψος ἔχοντες« Ὀδσ. Τ, 38. «ἔγχος ἔσχε δι' ὤμου« Τὸ δόρυ ἐξεῖχεν, ἐπετᾶτο ὑπεράνω τῶν ὤμων του, Ἰλδ. Ν, 520. Ξ, 452. — δ') Εὐθύνομαι πρός τι· ἕπομαι, ἀκολουθῶ εἴς τι· ἐξικνοῦμαι, φθάνω· κεῖμαι, ἐκτείνομαί που· ἐπὶ πραγμάτων· καὶ τρπκ., Ὑπάγεται, ἀναφέρεται, ἀνήκει· «ἔχειν εἴς τι ἢ πρός τι« π. χ. «ἔχθρα ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους« Ἡρδτ. 5, 81. «τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον« Τὸ ἀνῆκον, προσῆκον εἰς τοὺς Ἀργ. 6, 19. «τὰ εἰς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα« Τὰ ὑπαγόμενα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀπόστ. 6, 2. παρβλ. 8, 144. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς θέσεως πραγματός τινος πρὸς τὰ τέσσαρα μέρη τῆς οὐρανίου σφαίρας, ἢ πρὸς ἄλλα πράγματα, Τείνει, ἐκτείνεται· «ἐφ' ὅσον ἔποψις τοῦ ἱεροῦ εἶχεν« Ὅσον ἔφθανε τὸ ὄμμα, ὅσον ἔβλεπέ τις ἀπὸ τὸν ναόν, Ἡρδ. «ἔχω ἀμφί τι«, σπανιώτ. «περί τι« Ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι, προσέχω, ἔχω τὸν νοῦν μου εἴς τι, πολλκ. παρὰ Ξνφ. — ε') Παρ' Ἡρδτ., καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τοῖς Ἀττ., καὶ ἐξαιρ. τοῖς Τργ. τό, ἔχω συντάσσεται μετοχῇ ἄλλου τινὸς ῥήματος, τὸ ὁποῖον καὶ ἄνευ τοῦ ἔχω ὡς τέλειον ῥῆμα κείμενον τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν ἔδωκεν· π. χ. «κρύψαντες ἔχουσιν« ἀντὶ κεκρύφασι, Ἡσδ. Ἔρ. 42. «θαυμάσας ἔχω« ἀντὶ τεθαύμακα· «περιβαλοῦσ' ἔχεις« ἀντὶ ἐμβέβληκας κλ. τ. τ. ἰδὲ Valck. ἐν Φοιν. 713. Ἡρδτ. 6, 12. 1, 27. Math. Γρμμ. Ἑλλ. σλ. 814. fg. Ἀλλ' ὅμως ταῖς τοιαύταις περιφράσεσιν ἔγκειται διαρκές, ἐπίμονον, ἀδιάλειπτόν τι, τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν ἐκφράζει τὸ ἔχω ἁπλῶς κείμενον. — ζ') Πλεοναστ. δοκοῦσα κεῖται ἡ Μετχ. ἔχων, ἐν ταῖς φράσεσιν, «τί ληρεῖς ἔχων;« Τί σκώπτεις καὶ κυτάζεις, τί περιμένεις· τί ἔχεις νὰ κυτάζῃς, κατασκοπεύῃς ἐκεῖ; Ἀρστφ. Νφ. 509. «τί δῆτα διατρίβεις ἔχων;« Τί ἔχεις νὰ ἀργοπορῇς; Πλάτ. Ἔτι δέ, πλὴν τῶν τοιούτων πευστικῶν φράσεων καὶ φλυαρεῖς ἔ-

χων· λήρους ἔχων, παίζεις ἔχωνε ἐξαιρ. ἀντί, Ὡς ὁμιλεῖς φλυαρεῖς, καθὼς κάμνεις παίζεις, μετεωρίζεται· παρβλ. σημτ. 4. κ. πῶς εἴχευ, Heind. ἐν Πλάτ. Γορ. σλ. 497. A. Kiessling ἐν Θεϕτ. 14, 8., Ὁ Valck, Ruhnk καὶ Herm. Vig. σλ. 777. ὅμως νομίζουσι τὰς τοιαύτας φράσεις ὡς μετάθεσιν ἢ ἐναλλαγὴν τῆς ἐγκλίσεως ἀντί· νέχεις ληρῶν Εἶσαι ὥς τις φλύαρος, φλυαρεῖς· ἀπλουστέρα δὲ καὶ φυσικωτέρα ἐστὶν ἡ ἐξήγησις· Οὕτως, ἡ τοιαῦτα λαλῶν, φλυαρεῖς, τουτ' ἔστιν, ὡς συνειθίζεις, ὡς ἔχεις τὴν συνήθειαν νὰ φλυαρῇς. – η') Πλεοναστικῶς· ἀνάγκην ἔχειν· ἐστὶν ἀναγκαίως ἔχειν κλ. τ. τ. ἀντὶ ἔχει, ἔχει ἀναγκαίως, Αἰσχλ. Χοηφ. 237. Ἀριστφ. Εἰρ. 331.

5) Μέσ. Ἔχομαι· Κρατοῦμαι, πιάνομαι ἀπὸ τίποτε· κρέμομαι πιασμένος, ἢ κρατούμενος ἀπό τι, μπήγομαι, χώνομαι εἴς τι καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ εὔγω, νὰ προχωρήσω· Ἰλδ. Π, 248. ὡρισῶ σχέτος Ἐμποδίσθη, ἐμπαγὴν εἰς τὸ δέρμα· νέσχετο φωνή Πιάσθηκεν ἡ φωνή του, Ρ, 696. νέχονται ἀλλήλησιν Συνέχονται, κρατοῦνται μία ἀπὸ τὴν ἄλλην, Ὀδσ. Ε, 329. παρβλ. σημτ. 2. α. – ἐπὶ τόπου· Συνέχεται, συνορεύει. – β') Κρατῶ μέ τινα, εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος του, ἔχω σχέσιν μαζύ του, εἶμαι προσκολλημένος εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ ἐξαρτῶμαι, κρέμομαι ἀπὸ αὐτόν· ἔκ τινος· Ὀδσ. Β, 197. Λ, 346. ὅθεν καὶ εἶμαι εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός: νέχονται σει ἔντεα μετὰ Τρώεσσιν Εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Τρώων, Ἰλδ. Σ, 130, 197. νέχονται πείρατα νίκης ἐν θεοῖσιν Ἡ κρίσις τῆς νίκης κρέμαται ἀπὸ τοὺς θεούς, οἱ θεοὶ ἀποφασίζουν τίς νὰ νικήσῃ, Ἰλδ. Η, 102. Μετὰ γεν. ντέο ἐξεταιι Ἀπὸ σένα θέλει κρέμαται, τὸ κοιντ. 'ς τὸ χέρι σου θέλει εἶναι, Ἰλδ. Ι, 102. Ἐνταῦθα ὑπάγεται καὶ ἡ μέτ. Μτχ. νὰ ἐχόμενος Ἑπόμενος, ἀκολουθῶν, συνεχόμενος, ἔγγιστος· ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. ντὰ τούτων ἐχόμενα Τὰ εἰς ταῦτα ἑπόμενα, τὸ ἑξῆς, τὰ ἐπακολουθοῦντα, τὰ συνεχόμενα μὲ αὐτά· ὁ Ἡρδτ. χρῆται αὐτῷ ἐξαιρ. περιφραστικῶς πολλάκις, ντὰ τῶν ὀνειράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα Τὰ ἐπακόλουθα τῶν ὀνειράτων καὶ λ. τὰ εἰς αὐτὰ ὑπαγόμενα, ἀναφερόμενα· ἢ καὶ ἁπλῶς, ἀντὶ τὰ ὀνείρατα, οἱ καρποὶ κλ. Ἡρδτ. 1, 120. 190. 2, 77. 3, 25. 66. 5. 49. 8, 142. Ἐπίρ. ἐχομένως, Ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, εἰς τὸ ἑξῆς, κατόπιν, συνεχῶς, ἑπομένως, πρεπόντως. – γ') νέχεο κρατεῦσι τὸ κοιντ. Βαστέξου καλά, φέρσου ἀνδρειωμένα, στάσου παλληκάρι, Ἰλδ. Π, 501. Ρ, 559. – δ') Ἐγκρατεύομαι, τραβῶ χέρι ἀπὸ τίποτε· μετὰ γεν. ἰδὲ σημτ. 2, κ. Περὶ τῆς κατ' ἐνεργτ. διαθ. χρήσεως τῆς λέξ. ἰδὲ σημτ. 2. δ. ε.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ψ.

Ἐψάλαται, Ἰωνικῶς. γ'. πλθ. πρκ. παθ. Παρκμ. τοῦ ψάλλω ἀντί, ἐψαλμένοι εἰσί.

Ἑψαλέος, έα, έον (ἕψω). Ὅ,τι ἐμαγειρεύθη, εἶναι μαγειρευμένον· μαγειρεύεται, ἠμπορεῖ νὰ μαγειρευθῇ. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 551. ναιίδη ἑψαλέα.

Ἑψανέρα, ἡ. Ἡ μαγειρεύουσα, βράζουσα ἄνδρας, διὰ βρασίματος μεταμορφόνουσα τοὺς ἀνθρώπους· ἐπίθ. τῆς Μηδείας. Δοσιάδ. Ἀρ. 2.

Ἑψάνη, ἡ (ἕψω). Ἀγγεῖον διὰ μαγείρευμα, βράσιμον, οἷον, χύτρα, τὸ κοιντ. τσουκάλι, λεβήτιον ἢ λεβητάριον, τὸ τουρκβ. τενζερές κλ. τ. τ. – 2) Δεματάκι ἀπὸ λαχανικά, τὰ ὁποῖα βάλλονται εἰς τὴν χύτραν ἄκοπα, ἐλάχιστα διὰ νὰ βράσουν. (– ⏑ –)

Ἑψανός, νή, νόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον διὰ βράσιμον, μαγείρευμα, ἢ καὶ ὅ,τι εὐκόλως βράζεται· μαγειρεύεται. Διοσκορ. Β΄. 129. Διοκλῆς παρ' Ἀθην. Β΄, νέψανά ἄγρια εἶναι θρίδακαι κ. τ. τ.

Ἑψάω, = ἕψω· πάνυ ἀμφβ.

Ἑψέμεν, Δωρικ. ἀντί, ἑψεῖν.

Ἐψευσμένως, Ἐπίῤῥ. Παθητ. Παρακ. τοῦ ψεύδομαι, Ψευδῶς, ψεύτικα, σφαλερά, σφαλμένα.

Ἑψέω, = ἕψω. Ἀφ' οὗ ὅμως μόνον τὸ γ'. προσ. τοῦ Παρατ. ἕψεε, εὕρηται, Ἡρδτ. 1, 45., τὰ δ' ἄλλα σχηματίζει τοὺς χρόνους τοῦ ἕψω, ὅπερ ἰδέ· χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἕψεε αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκείῳ.

Ἕψημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ἐμαγειρεύθη, ἐβράσθη, εἶναι μαγειρευμένον, βρασμένον· ἐξαιρ. τὸ γλεῦκος, τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. συνηθ. μοῦστος· τουρκβ. πεκμέζι, τὸ ἁρμαλιώτερον μετιλέξι, ὁ ὁποῖος κατὰ μὲν τὸν Πλίνιον, 14. 9. ἐβράζετο τόσον ὥστε ἔμενε τὸ τρίτον μέρος αὐτοῦ, κατὰ δὲ τὸν Βάῤῥωνα, τὸ ἥμισυ, καὶ ἦτον ποτὸν τῶν γερόντων· ἀφ' οὗ

Ἑψηματώδης, ὁ, ἡ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἕψημα, φαίνεται ὡς βρασμένον γλεῦκος.

Ἕψησις, εως, ἡ. Τὸ μαγειρεύειν, μαγειρεία, Ἡρδτ. 4, 61. — 2) Ὁ τρόπος, ἡ τέχνη τοῦ μαγειρεύειν.

Ἑψητήρ, ῆρος, ὁ = ἑψητής.

Ἑψητήριον, τὸ = ἑψάνη, σημτ. 1.

* Ἑψητής, οῦ, ὁ. Ὅστις μαγειρεύει, βράζει τι· μάγειρος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μαγειρικῶν ἀγγείων· ἀφ' οὗ

Ἑψητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι ὑπάγεται, ἀναφέρεται, ἀνήκει εἰς τὸ βράζειν, μαγειρεύειν.

Ἑψητός, τή, τόν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βρασμένον, μαγειρευμένον. — 2) ἑψητοί, ῶν, οἱ. Εἶδός τι ἰχθυδίων τὰ ὁποῖα τρώγονται ὁμοῦ μὲ τὰ ἐντόσθιά των, ὡς τὰ χυδαῖα. τσιρόνια λεγόμενα· Ἀθήν. Ζ΄. καὶ Ἀριστοφ. Σφηκ. 677.

Ἐψία, ἡ, Ἰων. ἐψίη. ἔψεια, ἡ· καὶ ἐψιά καὶ ἐψία (ψιά, ψεια). κυρίως, Παιγνιόν τι, παιγνίδι μὲ λιθαράκια, ὡς τὸ τῶν κορασίων ἐν Ἑλλάδι, μὲ τὰ στεράρια κατά τινας χώρας δὲ καὶ κοντρόβολα λεγόμ. ἀφ' οὗ ἐν γένει, παιγνίδι, ἀστεϊσμός, μετεώρισμα, εὐφροσύνης, εὐθυμίας διατριβή, τὸ τουρκβ. ἐγλεντζές, πρὸς διασκέδασιν τοῦ καιροῦ (ῑ) ἀφ' οὗ

Ἐψιάομαι, Μλ. –άσομαι· μέσ. ἀποθ. Παίζω τὴν ἐψίαν, τὰ στεράρια, τὰ κοντρόβολα· ἐν γένει, παίζω, ἀστεΐζομαι, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, διατρίβω τὸν καιρὸν εὐθύμως, τὸ Ἰταλ. ντιβερτίρομαι, τουρκβ. ἐγλεντίζω. Ὀδσ. Ρ, 530. Εὑρίσκω ἡδονὴν εἴς τι ἀκούων, βλέπων ἢ κάμνοντάς το· μετὰ δοτ. μολπῇ καὶ φόρμιγγι, Ὀδσ. Φ, 420. — 2) παρ' Ἀπλ. Τό. ἀντὶ τοῦ, ἀκολουθεῖν, ὅθεν καὶ ἐτυμολογοῦσιν αὐτὸ παρὰ τὸ, ἕπομαι, Ὁ δὲ Doederl. ἐθέλει τὴν λέξ. ἀμετάβατον παρὰ τό, ἅπτομαι καὶ παραβάλλει αὐτὴν τῷ, καθάπτομαι· ἀφ' οὗ

Ἐψιάσιμος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἐχρησίμευσεν, ἢ χρησιμεύει εἰς παιγνίδι.

Ἐψιμμυθισμένως, Ἐπίῤῥ. μτχ. παθτ. παρκμ. τοῦ ψιμμυθίζω· Μὲ ψιμμύθιον, φκιασιδωμένα. Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1064.

Ἕψω, Μλ. ἑψήσω· Βράζω, μαγειρεύω τι, Ἡρδτ. ἀντιθ. τῷ ὀπτᾶν, Ἡρδτ. 1, 119. ἐν γένει, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω τι διὰ πυρός, βάλλωντάς το εἰς τὴν φωτιάν· ὅθεν νέψόμενος χρυσός Καθαρισμένον, λαγαρισμένον μάλαμα, Πνδ. Μέσ. ἑψήσασθαι, Τὸ νὰ προστύσῃ, στυψώσῃ καὶ βάψῃ τις τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τὰ μαλλιά του, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ συνηθ. νὰ βάλλῃ μαζά. Τρπκ. γῆρας ἀνώνυμος ἕψειν Τὸ νὰ γηράσῃ τις χωρὶς νὰ φημισθῇ χωρὶς νὰ γένῃ περίφημος, νὰ ἀποκτήσῃ λαμπρὸν ὄνομα, Πνδ. Ὀλ. 1, 133. — ἀπὸ τοῦ ἐνστ. ἑψέω, εὕρηται καὶ ὁ Παρτ. ἕψεε μόνον, Ἡρδτ. 1, 48. ἔστι δὲ συγγν. τῷ, εὕω.

Τὸ Ε. μετὰ τοῦ Ω.

Ἔω, πρωτότυπον τοῦ, εἰμί· τοῦ δὲ εἶμι πρωτ. ἐστὶ τὸ, Ἴω.

Ἕω, ἀσυμφ. λαμβάνεται ὡς πρωτ. τριῶν ῥημάτων. – 1) τοῦ ἵημι, Πέμπω, στέλλω. – 2) τοῦ ἕζω, εἶτα, Κάθημαι. – 3) τοῦ ἕννυμι, Ἐνδύω.

Ἔω, Ἰων. ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ, εἰμί, Ἰλδ. Α, 119. Ὀδσ. Ι, 18. ἀνθ' οὗ Ἀττ. συναιρ. ὦ.

Ἑῶ, συναιρ. ἀντὶ τοῦ, ἐάω, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλδ. Θ, 428.

Ἐῷ, συναιρ. ἀντὶ τοῦ, ἐάοι, Εὐκτ. τοῦ, ἐάω, Ἀττ. καὶ ἐν Ὀδσ. Τ, 12.

Ἑῷ, δοτκ. τοῦ, ἑός, Ὁμ.

Ἕω, Ἰων. Ὑποτκ. ἐνστ. τοῦ ἵημι, ἀνθ' οὗ Ἀττ. συναιρ. ὦ.

Ἕω, γενκ. καὶ αἰτ. ἐνκ. τοῦ Ἕως, ἡ Ἠώς.

Ἔωγα, Παρακ. β΄). τοῦ οἴγνυμι, Ἀνοίγω.

* Ἔωγμαι, παθτ. Πρκμ. τοῦ οἴγνυμι.

Ἔωθα, Ἰων. β΄. Πρκμ. τοῦ, ἔθω, κατὰ σημτ. ἐνστ., Συνειθίζω, εἶμαι συνηθισμένος, ἔχω συνήθειαν, Ἰλδ. Θ, 408, 422. Μτχ. ἐωθώς (κυρίως ἔοθα, συναιρ. εἶθα, καὶ δευτ. αὐξ. ἔωθα,)

Ἕωθεν, Ἐπίρ. (Ἕως). Ἀπὸ τὸ πρωΐ, ἀπὸ τὰς χαραγάς, παρβλ. τὸ Ὁμρκ. ἠῶθεν — 2) Τὸ πρωΐ, μὲ ἢ εἰς τὰ χαράγματα, ξημερώματα.

Ἑωθινός, νή, νόν (ἕως). Πᾶν ὅ,τι γίνεται συμβαίνει τὴν αὐγήν, εἰς τὰ χαράγματα, ἢ διαρκεῖ, ἕως εἰς τὰ χαράγματα, ξημερώματα, ἕως εἰς τὸ πρωΐ· ὅ,τι εἶναι πρωϊνόν· ὅ,τι κεῖται πρὸς ἢ εἰς Ἀνατολάς, ἀνήκει εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος Ὄχι δέ, ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν πρωΐαν, ὡς ἄλλος τις ἐξήγησε τὴν λέξιν. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐσχεν. ντὸ ἑωθινόν. Ἡ αὐγή, ἡ πρωΐα, τὸ πρωΐ. ἔτι δὲ καὶ ἐπῤῥτκ. Πρωΐ, τὸ κοιντ. ταχυὰ ταχυά, Ἡρδτ. 3. 104.

Ἔωθουν, Ἀττκ. ἀντί, ὤθουν, ἐκ τοῦ, ὠθέω.

Ἑῷος, ἔτι δὲ καὶ τριτλ. ποιητ. ἀντί, ἠῷος, ἑωθινός· καὶ ὅ,τι κεῖται πρὸς ἢ εἰς τὰς Ἀνατολάς, εἶναι ἀνατολικόν.

Ἐώικει, γ'. ἐνκ. πρτκ. Ὑπρσντ. τοῦ ἔοικα, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἀπαντώμενον.

Ἑωλίζω, (ἕωλος). Ἀφήνω τι νὰ σταθῇ καλὸν καιρόν, νὰ παλαιώσῃ· ἐξαιρ. ἀφήνω κρέας νὰ σταθῇ ὀλίγας ἡμέρας διὰ νὰ γένῃ μαλακόν, εὐκολομάσσητον· ἐν γένει, ἀναβάλλω τι ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην.

Ἑωλοκρασία, ἡ (ἕωλος, κρᾶσις). Μῖξις, ἀνακάτωμα ἐξεστηκότων, ἐξατμισμένων ὑποστημάτων, τὸ κοιντ. ξεζωμισμένων, ξεθυμασμένων, κάτου, λεύκης, διαφόρων οἴνων, τὰ ὁποῖα συνήθιζον οἱ φιλοπόται, κρασοπατέρες, τὸ τουρκβ. μαστραπάδες, εἰς τὰ συμπόσια νὰ χύνωσιν ἐπὶ τοὺς νυστάζοντας συμπότας των — 2) Αἱ δευτέριαι ᾠδῖνες, τὰ ἀποτελέσματα τῆς κραιπάλης, μεθύσεως, καρηβαρία, ἀηδία — 3) Τρπκ. καλεῖ ὁ Δμσ. στεφ. 50, σλ. 242, 13. τὰ κατ' αὐτοῦ ἀηδῆ λοιδορήματα τοῦ Αἰσχίνου νέωλοκρασίαν τινὰ τῆς πονηρίας. ὡς τὸ παρ' ἡμῖν κοιντ. Σάλια καὶ μύξες, ἢ ξεράσματα τῆς κακίας του.

Ἑωλόνεκρος, ὁ (νεκρός). Τὸ πολὺν καιρόν, πολλὰς ἡμέρας ἤδη κείμενον πτῶμα, νεκρὸν σῶμα.

Ἕωλος, ὁ, ἡ Πᾶν ὅ,τι μένει λείψανον ἀπὸ τὴν παρελθοῦσαν, χθὲς ἡμέραν· χθεσινὸν ἀπομεινάρι· ἐπὶ βρωμάτων καὶ ποτῶν· φαγητὸν καὶ ποτὸν νέωλος ἄρτος Χθεσινὸν ψωμί, τὸ τουρκβ. μπαγιάτικον· ἐπὶ τὸ πλεῖστον τροπκ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα κείμενα πολὺν καιρὸν χάνουσι τὴν δύναμιν τῆς ἐνεργείας των, χαλνοῦν ἢ φθείρονται, μεστοπανίζουν· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὅσοι κραιπαλῶσι τὴν νύκτα, ἢ ἀγρυπνοῦσιν ἄλλως πως.

καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν εἶναι καταχαυνωμένοι, νυσταγμένοι. νῶωλος ἡμέρα· Ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου, Ἀθν. Παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Μάταιος, ἀνωφελής· (παρὰ τὸ Ἕως ἢ Ἠώς ἐτυμολογ.)

Ἑώλπει, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Ὑπρσντ. β΄. τοῦ ἔλπω, Ὁμ.

* Ἑῶμεν, ἀντὶ ἐάομεν, παρὰ το ἐάω Ὁμρ. καὶ Ἀττ.

Ἕωμεν, Ἰλδ. Τ, 402. πέπει χ΄ ἕωμεν πολέμοιο. Ἐπειδὴ ἐχορτάσαμεν τὸν πόλεμον· γράφεται δὲ καί, ἔωμεν καί, ἑῶμεν, τύπ. Ὑπτακτ. τὸν ὁποῖον τινες μὲν ὑπάγουσιν εἰς τὸ ἵημι, τινὲς δὲ δέχονται τὸ θέμα ἝΩ ἢ ἜΩ = ἌΩ, τὸ Χορταίνω, Βτμν. Λξ. σλ. 130. Ig. ἰδὲ ἵημι, 3.

Ἕῳμι, Ἀττ. ἀντὶ ἐάομαι, Εὐκτ. τοῦ ἐάω· ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδσ. Π, 85.

Ἑών, Ὁμρκ. καὶ Ἰων. Μτχ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, ἀντὶ ὤν.

Ἑώνημαι, ἑωνήμην, Πρκμ. καὶ Ὑπρσντ. τοῦ ὠνέομαι.

Ἑῳνοχόει, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. ἐνργ. διττῇ αὐξήσει, παρὰ τὸ, οἰνοχοέω, Ἰλδ. Δ. 4. Ὀδσ. Υ, 255.

Ἔωξα, ἐνργ. ἀορ. α΄. τοῦ οἴγνυμι.

Ἑῷος, α, ον· ἔχει δὲ καὶ δικτλ., ποιητ. ἠῷος (Ἕως, ἡ). Πᾶν ὅ,τι εἶναι, γίνεται, συμβαίνει τὸ πρωΐ, τὴν αὐγήν, εἰς τὰ ξημερώματα· αὐγινόν, πρωϊνόν· ἐξαιρ. ὅ,τι κεῖται, εὑρίσκεται πρὸς Ἀνατολάς, εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος· πάστηρο Ὁ αὐγερινός, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς. Ἰων. καὶ Ὁμρκ., ἠοῖος.

Ἑώρα, ἡ· ἕτερος τύπος τοῦ, αἰώρα· Τὸ νὰ κρέμαται, κρέμεται, κλονῆται τι εἰς τὸν ἀέρα· κίνησις, πράγματός τινος ἐν τῷ ἀέρι κλονουμένου· — 2) Πᾶν ὅ,τι κρέμαται εἰς τὸν ἀέρα κλονούμενον. ἐξαιρ. μηχανή τις ἐν θεάτρῳ, διὰ τῆς ὁποίας παριστάνονται εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενα πράγματα, ἡ μορφαί· Παρὰ Σοφκλ. δέ, Οἰδ. Τ, 1264. Τὸ σχοινίον, δι᾽ οὗ κρεμῶσι τοὺς καταδικαζομένους εἰς τοιοῦτον θάνατον.

Ἑώρα, γ΄. ἑνκ. πρσπ. Παρτ. ἐνργ. τοῦ ὁράω.

* Ἑώρακα, ἐνργτ. Πρκμ. τοῦ, ὁράω.

Ἑώργει, β΄. ἑνκ. πρσπ. Ὑπρσντ. β΄. ἐνργ. τοῦ, ΕΡΓΩ, ἔρδω, ἀντὶ ἐόργει. Ὀδσ. Δ, 693. Ξ, 289.

Ἑωρέομαι = μετεωρίζομαι, Ἡσύχ.

Ἑώρημα, τὸ (ἑώρα)· ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰώρημα, Ὅ,τι κρέμαται, κλονεῖται εἰς τὸν ἀέρα. — 2) Μηχανὴ ἐν θεάτρῳ, δι᾽ ἧς παριστάνονται εἰς τὸν ἀέρα κρεμάμενα πράγματα, μορφαὶ καὶ τ. τ.

Ἑώρησις, σεως, ἡ· ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰώρησις· Τὸ νὰ κρεμᾷ τίς τι, νὰ τὸ ἀφίνῃ κρεμάμενον, κλονούμενον εἰς τὸν ἀέρα.

Ἑωρίζω, ἕτερος τύπος ἀντὶ τοῦ, αἰωρίζω· ἀφ᾽ οὗ τό, μετεωρίζω.

Ἑώρταζον, Παρατ. ἐνργ. τοῦ ἑορτάζω.

Ἑώρτο, γ΄. ἑνκ. πρσπ. παθτ. Ὑπρσντ. τοῦ ἀείρω, ἀντὶ ἤορτο.

Ἕως, ἡ, γενκ. ἕω· αἰτ. ἕω καὶ ἕων, Ἀττ. ἀλλὰ καὶ παρ᾽ Ἡρδτ. ἀπαντώμ. τύπος ἀντὶ τοῦ Ἰων. ἠώς Δρκ. ἀώς, ὡς τὸ λαός, λεώς. Ἡ αὐγή, ἡ βαθεῖα χαραυγή, τὰ ξημερώματα, νάμα ἕω, αμ᾽ ἕῳ. Μὲ τὰ ξημερώματα, τὲς βαθειές, χαραγές, ταχύ, ταχύ, εὐθὺς ὡς χαράξοι, φέξοι, ξημερώσοι· πέξ ἕω· Ἀπὸ τὰ ξημερώματα· πρὸς ἕω· Πρὸς τὴν αὐγήν, κατὰ τὰ ξημερώματα, κατὰ τὲς βαθειὲς χαραγές, Valck ἐν Ἡρδτ. 83. ἰδὲ ἠώς· ἔστι δὲ συγγν. τῷ, φάος καὶ φῶς.

Ἕως, Ἰων. καὶ Ἐπκ· εἵως, Ἐπῤῥ. ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Ἕως, ἕως ὁποῦ, ἐν ὅσῳ, ὅσῳ· ἐπὶ χρόνου, μετὰ ὁριστ. ἐγκλ. ῥημτ., Ἰλδ. Δ, 342. Τ, 412. Ὀδσ. Ε, 123. Η, 280. Ι, 230. Ἐν τῷ πλαγίῳ δὲ λόγῳ, ἢ ὅπου δὲν εἶναι διηγηματικὸς ὁ λόγος, ἀλλ᾽ εἰσάγεται ἡ δόξα ἢ ἡ γνώμη τινός, μετὰ Εὐκτ. προσλήψει καὶ τοῦ μορίου κεν, Ἰλ. Γ, 291. Ὀδσ. Β, 78., μὲ τὰ Ὑποτ. δὲ καὶ τοῦ, κεν, μόνον ἐν Ἰλδ. Ω, 183. Παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ μετὰ Ὑπτακτ. ἄνευ τοῦ, κεν, Jac. Ἀνθλ. Παλατ. 407. — β΄.) Ἕως τότε, ὅσῳ νὰ — Ὀδσ. Γ, 126. Ν, 315. Ο, 153. Ρ, 390. Τ, 530. ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ. Κατὰ ταῦτα τίθεται τὸ ἕως, ἐν τῇ ἐλάσσονι ἢ ἐν τῇ ἀνταποδοτικῇ προτάσει· εἰ δὲ μεταγενστ. συντάσσουσιν αὐτὸ καὶ γενικῇ, πέως τινός· Ἕως εἰς τίποτα, ὡς τὸ πάχρι, μέχρι· εὕρηται δὲ παρ᾽ αὐτοῖς καὶ πέως οὗ, καὶ ἕως ὅτε· Ἔτι δὲ καὶ μετὰ χρονκ. Ἐπίῤ. π. χ. πέως σήμερον· ἕως ἄρτι· ἕως νῦν· ἐνίοτε δὲ χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐπὶ τόπου. — γ΄.) Ἵνα, διὰ νά, ὡς τό, ὄφρα, μετὰ Εὐκτ. ἐγκλ. ῥημτ. ἄνευ μορίου τινός, Ὀδσ. Δ, 800. Ε, 386. Ζ, 80. Ι, 376. Τ, 367., ἐν Ἰλδ. δὲ οὐδαμοῦ. — 2) Ἐν τῇ μείζονι πρτσ., Ἐν ᾧ, καὶ τότε ἐν τῇ ἐλάσσονι τίθεται τό, τέως, Ἐπκ. τείως, εἴως μὲν ῥ᾽ ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν, τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγ᾽ ἐκύδανον, Ἰλδ. Υ, 41. Ὀδσ. Δ, 80, ὁ δὲ Ποιτ. τίθησι πολλάκις καὶ τό, δέ ἀντὶ τοῦ, τέως, Ἰλδ. Α, 193. Ὀδσ. Δ, 120. καὶ τὸ τόφρα, Ἰλδ. Σ, 15. Φ, 602. καὶ τό, τόφρα δέ, Ἰλδ. Κ, 507. Λ, 411. — β΄.) Ἐν ὅσῳ, ἕως ὁποῦ· μετὰ τοῦ, τόφρα ἐν τῇ ἐλάσσ., Ὀδσ. Μ, 327. ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. ἐστὶν ἀεὶ τῆς προτάσεως ἀρκτικόν. — 3) ἀπολύτως, Ἐν ὅσῳ, ὅσον καιρόν, Ἰλδ. Μ, 141. Ν, 143. Ο. 277. Ρ, 727. 730. Ὀδσ. Β, 148. Γ, 126. Herm. ἐν Ὑμ. Ἀφρδ. 226. σλ. 107. καθ᾽ ἣν σημτ. ὅμως σπανίως εὕρηται προτρσ. ἀρκτικόν. Ὁ Ποιτ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, ἕως, καὶ εἵως, κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου. ὁ Βτμ. Γρμμ. Ἑλλ. 2. σλ. 282. ἐθέλει τὸ ἀρχαῖον Ἐπκ. εἷος, ὡς πρωτότ. ἀφ᾽ οὗ προέκυψε τό, ἕως κατὰ Ἰωνικοαττικὴν τροπήν, καὶ ἐκ τούτου πάλιν τό, εἵως, κατ᾽ ἐπτσ. (τό, εἵως, εὕρηται ἅπαξ μόνον παρ᾽ Ὁμ. κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ προσῳδ. υ–, Ὀδσ. Β, 78. κατὰ τὴν πρώτην σημτ., ἄλλως δὲ εἴτε ἐκφέρεται μονοσυλλάβως, Ἰλδ. Ρ, 727. Ὀδσ. Β, 148. Ε, 223. 386. Τ, 530. κατὰ τὴν 1 καὶ τὴν 3 σημσ., εἴτε μετρεῖται τροχαϊκῶς, ὡς νὰ ἔκειτο εἷος· κατὰ τὴν δευτέραν σμσ. δέ, γίνεται ἀρκτικὸν ἑξαμέτρου στίχου, πέως ὁ — ὡς δάκτυλος· ἔτι δὲ καί, ἕως ἐγώ, Ὀδσ. Δ, 90. καὶ οὕτως ἀπαντᾶται δωδεκάκις σχεδόν. παραβλ. τέως. Κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν του δὲ γίνεται ἀρκτικὸν τοῦ πέμπτου ποδός, πέως ἐπῆλθον, Ὀδσ. Η, 280. καὶ τοῦ δευτέρου, πέως ἐπῆλθε, Ὀδσ. Ι, 233. ἢ πέως ἵκοιτο· ἕως ἵκοιτο, Ὀδσ. Ο, 109. Τ, 367. πλὴν τῶν τεσσάρων μαρτυριῶν τούτων ὅμως, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ).

Ἕωσα, ας, ε. Ἀορ. α΄. τοῦ ὠθέω συλλβκ. αὐξήσει, ἀντί, ὦσα.

Ἕωσι, Ἰωνκ. ἀντὶ ὦσι, γ΄. πλθ. πρσπ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί, Ὁμ.

* Ἑῶσι, συναιρ. ἀντὶ ἐάωσι, γ΄. πλθ. πρσπ. τοῦ ἐάω. Ὁμρκ. καὶ Ἀττ.

Ἑωσφόρος, ὁ, ἡ (ἕως φέρω). Ὁ φέρων τὴν αὐγήν, τὴν ἡμέραν. — 2) ὁ Ἑωσφόρος, Τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὁ αὐγερινός, Ἰλδ. Ψ, 226. Ἡσδ. Θγν. 381. πρβλ. φωσφόρος (παρ᾽ Ὁμρ. ἐκφέρεται κατὰ συνίζησιν τρισυλλάβως).

Ἑωυτοῦ, ἑωυτέων, Ἰωνκ. ἀντὶ Ἑαυτοῦ, ἑαυτῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ Ε. ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.